

Phiêu Miếu Chi Lữ

Contents

Phiêu Miếu Chi Lữ	6
1. Tập 1: Ngộ Nhập Thiên Đình -- Chương 1:	7
2. Chương 2:	12
3. Chương 3: Ngộ Nhập Thiên Đình Tinh	16
4. Chương 4:	21
5. Chương 5:	27
6. Chương 6:	32
7. Chương 7:	38
8. Chương 8:	44
9. Chương 9:	49
10. Chương 10:	55
11. Chương 11:	61
12. Chương 12:	67
13. Chương 13:	73
14. Tập 2: Tinh Cung -- Chương 14:	78
15. Chương 15:	83
16. Chương 16:	89
17. Chương 17:	94
18. Chương 18:	100
19. Chương 19:	105
20. Chương 20:	111
21. Chương 21:	117
22. Chương 22:	123
23. Chương 23:	129
24. Chương 24:	134
25. Chương 25:	139
26. Chương 26:	144
27. Tập 3: Hắc Ngục Tranh Phong -- Chương 27:	150
28. Chương 28	155
29. Chương 29	160
30. Chương 30	165
31. Chương 31	170
32. Chương 32	175
33. Chương 33	180
34. Chương 34	184
35. Chương 35	190
36. Chương 36	195
37. Chương 37	201
38. Chương 38	206
39. Tập 4 : Thích Hồn Long Giới -- Chương 39	211
40. Chương 40	216
41. Chương 41	222

42. Chương 42	227
43. Chương 43	233
44. Chương 44	238
45. Chương 45	243
46. Chương 46	249
47. Chương 47	254
48. Chương 48	260
49. Chương 49	265
50. Chương 50	271
51. Tập 5 : Thập Bát Diệt Ma Thủ -- Chương 51	276
52. Chương 52	282
53. Chương 53	288
54. Chương 54	293
55. Chương 55	299
56. Chương 56	304
57. Chương 57	310
58. Chương 58	315
59. Chương 59	321
60. Chương 60	326
61. Chương 61	332
62. Chương 62	337
63. Chương 63	343
64. Chương 64	349
65. Tập 6 : Thiên Lại Chi Thành -- Chương 65	354
66. Chương 66	360
67. Chương 67	365
68. Chương 68	371
69. Chương 69	375
70. Chương 70	381
71. Chương 71	387
72. Chương 72	393
73. Chương 73	399
74. Chương 74	405
75. Tập 7 : Phong Vân Biến Ảo -- Chương 75	411
76. Chương 76	416
77. Chương 77	423
78. Chương 78	429
79. Chương 79	436
80. Chương 80	442
81. Chương 81	448
82. Chương 82	453
83. Chương 83	459
84. Chương 84	464
85. Chương 85	470
86. Chương 86	476
87. Chương 87	482
88. Tập 8 : Điền Cức Ma Trượng -- Chương 88	487
89. Chương 89	493
90. Chương 90	499
91. Chương 91	505
92. Chương 92	512
93. Chương 93	517
94. Chương 94	523
95. Chương 95	528

96. Chương 96	534
97. Chương 97	539
98. Chương 98	546
99. Chương 99	551
100. Chương 100	556
101. Chương 101	562
102. Tập 9 : Đại Huyền Phật Cảnh -- Chương 102	568
103. Chương 103	573
104. Chương 104	579
105. Chương 105	584
106. Chương 106	591
107. Chương 107	597
108. Tập 10 : Trọng Phản Thiên Đình (Trở Lại Thiên Đình Tinh) -- Chương 108	602
109. Chương 109	609
110. Chương 110	615
111. Chương 111	621
112. Chương 112	628
113. Chương 113	634
114. Chương 114	641
115. Chương 115	647
116. Chương 116	654
117. Chương 117	660
118. Chương 118	665
119. Chương 119	672
120. Tập 11 : Nghịch Thiên Bảo Kính -- Chương 120	678
121. Chương 121	684
122. Chương 122	691
123. Chương 123	697
124. Chương 124	704
125. Chương 125	710
126. Chương 126	717
127. Chương 127	724
128. Chương 128	730
129. Chương 129	736
130. Chương 130	743
131. Chương 131	749
132. Tập 12 : Tu Thần Chi Hóa -- Chương 132	756
133. Chương 133	761
134. Chương 134	767
135. Chương 135	773
136. Chương 136	779
137. Chương 137	785
138. Tập 13 : Linh Quỷ Song Tôn -- Chương 138	791
139. Chương 139	797
140. Chương 140	803
141. Chương 141	809
142. Chương 142	815
143. Chương 143	820
144. Chương 144	826
145. Chương 145	832
146. Chương 146	839
147. Chương 147	845
148. Tập 14 : Đại La Thượng Tiên Lệnh -- Chương 148	851
149. Chương 149	858

150. Chương 150	864
151. Chương 151	870
152. Chương 152	876
153. Chương 153	882
154. Chương 154	888
155. Chương 155	894
156. Chương 156	900
157. Chương 157	906
158. Tập 15 : Nghịch Hành Thông Đạo -- Chương 158	912
159. Chương 159	918
160. Chương 160	924
161. Chương 161	930
162. Chương 162	936
163. Chương 163	942
164. Chương 164	948
165. Chương 165	954
166. Chương 166	960
167. Chương 167	966
168. Chương 168	972
169. Tập 16 : Xích Minh Ma Tôn -- Chương 169	978
170. Chương 170	984
171. Chương 171	990
172. Chương 172	996
173. Chương 173	1002
174. Chương 174	1007
175. Chương 175	1013
176. Chương 176	1020
177. Chương 177	1026
178. Chương 178	1032
179. Tập 17 : Ngụy Cơ Trọng Trọng -- Chương 179	1037
180. Chương 180	1043
181. Chương 181	1049
182. Chương 182	1055
183. Chương 183	1062
184. Chương 184	1068
185. Chương 185	1074
186. Chương 186	1080
187. Chương 187	1086
188. Chương 188	1092
189. Tập 18 : Thần Chi Chiến Hồn -- Chương 189	1098
190. Chương 190	1104
191. Chương 191	1110
192. Chương 192	1116
193. Chương 193	1122
194. Chương 194	1128
195. Chương 195	1134
196. Chương 196	1140
197. Chương 197	1147
198. Chương 198	1153
199. Chương 199	1159
200. Chương 200	1166
201. Chương 201	1172
202. Tập 19 : Tâm Giám Chi Hoa -- Chương 202	1179
203. Chương 203	1184

204. Chương 204	1191
205. Chương 205	1197
206. Chương 206	1204
207. Chương 207	1210
208. Tập 20 : Thủy Ẩn Sơ Hiện -- Chương 208	1217
209. Chương 209	1224
210. Chương 210	1230
211. Chương 211	1237
212. Chương 212	1243
213. Chương 213	1249
214. Chương 214	1255
215. Chương 215	1261
216. Chương 216	1267
217. Chương 217	1274
218. Chương 218	1280
219. Chương 219	1286
220. Tập 21 : Bối Dã Đan Đình -- Chương 220	1293
221. Chương 221	1299
222. Chương 222	1304
223. Chương 223	1311
224. Chương 224	1317
225. Chương 225	1323
226. Chương 226	1330
227. Chương 227	1336
228. Tập 22 : Lệ Cẩm Thiên Quân -- Chương 228	1343
229. Chương 229	1348
230. Chương 230	1354
231. Chương 231	1361
232. Chương 232	1367
233. Chương 233	1373
234. Chương 234	1379
235. Chương 235	1386
236. Chương 236	1392
237. Chương 237	1398
238. Tập 23 : Cổ Thần Truyền Thuyết -- Chương 238	1404
239. Chương 239	1410
240. Chương 240	1416
241. Chương 241	1422
242. Chương 242	1429
243. Chương 243	1435
244. Chương 244	1441
245. Chương 245	1447
246. Chương 246	1453
247. Chương 247	1460
248. Tập 24 : Cực Huyền Bằng Nhân -- Chương 248	1466
249. Chương 249	1472
250. Chương 250	1478
251. Chương 251	1484
252. Chương 252	1491
253. Chương 253	1497
254. Chương 254	1503
255. Chương 255	1509
256. Chương 256	1516
257. Chương 257	1522

258. Chương 258	1528
259. Chương 259	1534
260. Tập 25 : Hâm Ba Thần Tàng -- Chương 260	1540
261. Chương 261	1546
262. Chương 262	1553
263. Chương 263	1559
264. Chương 264	1565
265. Chương 265	1571
266. Chương 266	1577
267. Chương 267	1583
268. Chương 268	1589
269. Chương 269	1596
270. Chương 270	1602
271. Tập 26 : Nguyên Giới Chi Chủ -- Chương 271	1609
272. Chương 272	1616
273. Chương 273	1624
274. Chương 274	1631
275. Chương 275	1637
276. Chương 276	1644
277. Chương 277	1651
278. Chương 278	1658
279. Chương 279	1665
280. Chương 280	1671
281. Chương 281	1678
282. Chương 282	1685
283. Chương 283	1692
284. Tập 27: Thủ Hộ Thần Thú -- Chương 284	1699
285. Chương 285	1705
286. Chương 286	1712
287. Chương 287	1719
288. Chương 288	1726
289. Chương 289	1733
290. Chương 290	1735
291. Tập 28: Thần Phật Chi Nhân -- Chương 291	1741
292. Chương 292	1748
293. Chương 293	1754
294. Chương 294	1761
295. Chương 295	1768
296. Chương 296	1774
297. Chương 297	1781

Phiêu Miếu Chi Lữ

Giới thiệu

Nguồn: vandan.vn Lý Cường, một tổng giám đốc công ty đa tài bị bạn thân và người tình lừa mất h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phieu-mieu-chi-lu>

1. Tập 1: Ngộ Nhập Thiên Đình -- Chương 1:

Bí thư Tiểu Ngọc không hề hiểu tại sao Tổng giám đốc kinh doanh (Tổng kinh lý) Lý Cường của mình thông minh là vậy mà lại thích đi cùng gã tổng họ Tăng này. Công ty Toàn Thông ấy là một công ty có danh không thực điển hình, còn lão tổng Tăng Vũ Quang là một ma vương hỗn thế. Tiểu Ngọc thở dài nghĩ: "Chuyện của ông tổng không phải người có chức nhỏ như chúng ta nên hỏi." Nghĩ xong ả lắc đầu, quay về công tác của chính mình.

Tổng kinh lý Lý Cường đã khiến những người làm công trên dưới đều bội phục. Y là người mạnh dạn đi đầu, dùng tiền túi để gây dựng công ty mậu dịch này, từ không có gì phát triển thành công ty có hàng trăm vạn đồng vốn chỉ bằng thời gian sáu năm. Điều này dù đã khiến cho rất nhiều người vừa đổ kỵ, nhưng cũng không khỏi khiến họ bội phục y có nhãn quang độc đáo, dám nghĩ dám làm.

Lý Cường năm nay hai mươi chín tuổi, là người thấp bé da đen thùi. Từ nhỏ y có gia cảnh bần hàn, dựa vào sự thông minh của cá nhân và sự tương trợ của bằng hữu mà vượt qua bốn năm đại học. Do bản tính thích giao lưu trời sinh, người lại trượng nghĩa hào sảng, nên y kết giao rất nhiều bằng hữu.

"Ây, Vũ Quang đó à, có chuyện gì vậy, lát nữa tao còn phải khai hội... Cái gì? Có chuyện cần gấp mặt bàn à... Thôi rồi, ngày nào mà không được? Ngày mai tôi mời anh dùng cơm, hôm nay... Không được a, cái gì... Chuyện cần bảo đảm à, chà... Được rồi, tôi đi liền!" Sắc mặt của Lý Cường tái nhợt, bỏ điện thoại xuống ngẩn ngơ nói: "Tiểu ngọc, hội nghị chiều này huy, cô thông tri cho Bành Tử Đông và Kiếm Tử đến khách sạn Hilton đặt trước phòng 403, nhanh lên!"

Lý Cường nóng lòng như lửa đốt lái xe đi đến khách sạn Hilton, sau khi xuống xe đã gấp rút lấy phòng lên lầu, Tăng Vũ Quang đã chờ ở cửa. Thấy Lý Cường đến, y nói: "Cường ca, anh đừng nóng, chuyện này cần phải tính kế dài lâu..."

"Chuyện An Thăng công ty là như thế nào?"

"Ài, công ty đó bị lão tổng họ Thiệp lừa đảo đã lấy một số lớn tài sản rồi chuồn, mấy công ty bảo chứng cho công ty đó đều rúng động. Những công ty bị lừa đã kiện lên pháp viện, tôi báo trước một tiếng để anh khỏi trở tay không kịp." Lại nói: "Lúc đầu tôi đã nhìn sai rồi, à! Cường ca, cũng tại vì tôi không tốt, không nên khuyên anh đảm bảo cho công ty của hắn."

"Hiện giờ không phải là lúc xin lỗi, chuyện này vẫn còn phải làm cho rõ." Lý Cường đã bình tĩnh lại, đôi mắt nhỏ xíu lộ tinh quang, hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào?"

Tăng Vũ Quang đối với sự bình tĩnh của Lý Cường thâm kinh hãi, đáp: "Đại khái đã ba ngày rồi, tôi vừa mới biết đã điện thoại cho anh hay ngay."

"Cường ca", "Cường ca", hai tên nhân viên đứng ở xa kính chào sếp của mình.

"Được, Vũ Quang, tôi đi trước, có chuyện gì anh nhớ điện thoại liên hệ." Lý Cường dẫn theo hai nhân viên đi xuống lầu. Đến đại sảnh, Lý Cường lập tức bố trí Kiếm tử đi điều tra, hắn cần phải nắm rõ mọi tình huống; rồi lại sai Bành Tử trở về công ty chiêu tập bộ phận kinh doanh, chờ hắn trở về lập tức mở cuộc họp.

Lý Cường ngồi trên xe hơi, cho tài xế nổ máy. Hắn biết lần này đã gặp phiền phức lớn, lại không nắm được mấu chốt gì, liền lấy điện thoại cầm tay gửi điện báo cho bạn gái, nhắc nhở cho đối phương những điều quan trọng.

Lý Cường cảm thấy lòng phiền loạn không có lý do.

Tài xế lên tiếng: "Lý tổng, đến công ty rồi." Vừa rời khỏi xe, điện thoại chợt reo. Nghe xong điện thoại sắc mặt của Lý Cường càng trắng nhợt, nói: "Quay lại, lập tức quay lại khách sạn Hilton."

Lý Cường quay lại phòng 403 của khách sạn Hilton, đứng ngoài cửa, nghe hết mọi âm thanh quen thuộc trong phòng, có cả tiếng cười của bạn gái của hắn.

"Tiểu quang ca, lần này lấy được một số tiền lớn, anh mang em cao chạy xa bay nha. Nếu để A Cường phát hiện, thì phiền lắm đấy... Hi hi, anh thiệt là xấu mà."

"Ai, cẩn thận đừng có nói lung tung, lại đây, tiểu bảo bối của anh..."

Đứng sững ngoài cửa, Lý Cường cảm thấy mọi thứ chung quanh đều biến thành lạ lẫm, một thứ nhiệt huyết cuồng loạn chảy lên đầu.

Hắn lảo đảo đi tìm phục vụ của lầu, nhờ y mở cửa phòng. Do phòng này là hắn thường bao, chuyên môn tiếp đãi bằng hữu, nên phục vụ viên rất quen thuộc với hắn.

Bước vào phòng, Lý Cường lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trần truồng trên giường, không nói không rằng để họ lính quýnh mặc y phục vào. Tầng Vũ Quang áp úng nói: "Cường... Cường ca, anh nghe tôi... giải thích..."

Lý Cường nhìn hắn như nhìn một con chó, vô cùng bình tĩnh nói: "Trước đây khi tao còn nhỏ còn nghèo, từng có người làm nhục tao, khi phụ tao, mày đoán được kết quả như thế nào không?" Tầng Vũ Quang hy vọng Lý Cường la to hét lớn, như vậy hắn dù sao vẫn đỡ sợ hơn. Nhưng khi thấy hắn lạnh lùng như băng tuyết như thế, lòng hắn không khỏi phát run.

"Cường ca... Tôi... Tôi..."

"Báo cho mày biết, những lúc đó tao đều nhịn hết. Mày có biết không, rồi đến một ngày, tên khi phụ tao đã gặp phải một người bạn rất quan tâm đến tao, người có đoán là ai không?" Mặt Lý Cường chợt đỏ bừng, rút một con dao gọt trái cây từ sau lưng ra, đâm mạnh vào bụng của Tầng Vũ Quang.

"Người cũng giống như hắn vậy, đều bị ta chém một đao!" Lý Cường kể tai Tầng Vũ Quang nói.

Bạn gái của Lý Cường kêu lên chói lói.

Tầng Vũ Quang không dám tin nhìn con dao ở bụng mình. Hắn lợi dụng nhược điểm thích giao du, hào sảng của Lý Cường, trong một năm trời qua đã bày mưu tính kế, trước hết là đăng ký tên An Thăng công ty, rồi dùng công ty của Lý Cường làm đảm bảo để lừa lọc khắp nơi, kế đó dựa vào vẻ đẹp trai anh tuấn, biết nói biết chiều lời kéo bạn gái của Lý Cường vào vòng tay, để cả hai cùng liên thủ lừa Lý Cường. Hắn không thể ngờ Lý Cường lại nhanh chóng phát hiện ra nhanh đến như vậy, lại dùng đao đâm hắn.

Lý Cường bỏ tay ra, thảm nào nói: "Lý Cường ta bằng hữu vô số, nhưng gặp người ta coi như mù mắt."

Không thèm nhìn bạn gái của mình lấy một cái, Lý Cường xoay người bước thẳng ra khỏi phòng, lòng như bị hàng trăm hàng nghìn mũi đao xuyên qua. Thứ cảm giác đau đớn đến tận linh hồn ấy khiến hắn sống không bằng chết.

Lý Cường cho tài xế về, tự mình lái xe chạy như bay trên đường.

Dừng xe lại, Lý Cường phát hiện đã ra đến khu hồ nước ở ngoại ô. Hắn không khỏi thở dài một tiếng, đây là chỗ hắn thường cùng bạn gái đến đây. Điện thoại đột nhiên reo, khi bấm nút nghe thì: "Chào, còn nhớ tôi không? Tôi là Phó Sơn."

Lý Cường lập tức nhớ lại đó là bạn vào năm năm về trước, là một người phi thường thần bí, sau khi gặp mặt đã yêu cầu Lý Cường đi cùng y. Lúc đó Lý Cường đang trù định cho kế hoạch kinh doanh, nên cuối cùng cự tuyệt. Khi y đi, có nói với Lý Cường rằng, 5 năm sau tôi sẽ lại kiếm anh, lúc đó anh sẽ cần đến tôi giúp đỡ. Không biết vì sao mà y đã gây một ấn tượng rất mạnh lên Lý Cường, qua mấy năm rồi, ký ức đó vẫn còn như mới.

Một trận kinh hãi thoáng qua đầu, Lý Cường đáp: "Nhớ rõ."

"Cần tôi giúp anh không?"

"Làm sao giúp? Anh ở đâu?"

"Ở sau lưng anh."

Lý Cường kinh hãi quay người lại, một thân ảnh to lớn xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn định thần nhìn Phó Sơn, thấy y mặc một bộ đồ tây màu đen bó sát thân thể, cà vạt hoa văn màu xanh, lộ ra thân thể cường tráng, tóc dài đen mượt tiêu sái chải hớt về phía sau, hai con mắt sâu trầm dưới hai hàng mi rậm, bắn ra mục quang thâm trầm hữu lực, có thể xuyên thấu tâm can con người. Y tựa hồ đang ở lứa tuổi ba mươi, nhưng đôi mắt ấy đã trải qua nhiều đau thương tang tóc, khiến không thể xác định được tuổi y chính xác là bao nhiêu.

Lý Cường nhất mực không biết y làm nghề gì, chỉ cảm thấy y là một con người phi thường thần bí. Năm năm không gặp, y vẫn như ngày nào, không có điểm gì biến thành già cỗi.

"Phó đại ca, sao anh biết tôi ở đây?"

Phía xa chợt truyền tới tiếng còi xe rú rít. Phó Sơn quay đầu lại nhìn, cười nói: "Dường như cảnh sát đang tìm anh."

Chuông điện thoại lại reo, Lý Cường mở ra nghe, dường như nghe được chuyện rất đáng mừng, to tiếng cười lớn, rồi vứt điện thoại xuống hồ, quay lại hỏi Phó Sơn: "Anh giúp tôi bằng cách nào? Anh đi đi, tôi không muốn làm liên lụy anh, chỗ này bị bao vây rồi."

Phó Sơn cười hi hi nhìn Lý Cường, nói: "Tôi vẫn lặp lại câu nói cũ, anh có nguyện ý đi cùng với tôi không?"

Lý Cường cảm thấy Phó Sơn có điểm quái rối khó lường, lớn tiếng quát: "Tôi nguyện ý! Con mẹ nó, như vậy thì có ích gì chứ!"

Bốn phía truyền lại từng tiếng người chạy, có tiếng loa phóng thanh vang lên: "Người trong đó đứng yên đừng nhúc nhích, đưa tay lên trên xe, không được đề kháng vô ích."

Phó Sơn cười lớn, nói: "Được, cuối cùng thì anh cũng đồng ý, ha ha ha, ha ha ha..."

Có rất nhiều cảnh sát đang trở tới.

Lý Cường nhìn Phó Sơn đang cười ha hả, có chút bí ai, nhưng không muốn làm liên lụy đến y. Phó Sơn tựa hồ rất hân thưởng nhe răng cười lớn với hắn. Lý Cường chợt thấy từ hàm răng trắng nõn lóe ra một luồng bạch quang, thấy các cảnh sát trở tới đều đưa tay che mắt lại. Chờ họ mở mắt ra thì hai người đã vô ảnh vô tung, chỉ để lại chiếc xe của Lý Cường nằm đơn độc bên cạnh hồ.

Lần ra đi này của Lý Cường là cất bước trên con đường Phiêu miểu. Hắn có mộng cũng không ngờ rằng những ngày tháng sau này lại phong phú đến như vậy, lại kinh tâm động phách và bất khả tư nghị đến như vậy.

"A a, đến rồi."

Phó Sơn nhìn chiến trường thông thoáng không người, cười hi hi nói.

Lý Cường kinh ngạc không dám tin, nhìn Phó Sơn như nhìn một con quái vật. Điều này đơn giản là không thể xảy ra, hắn cảm giác chẳng đến một giây, cảnh vật xung quanh đều hoàn toàn biến đổi. Mọi thứ vừa rồi, bao gồm cả cảnh sát đang nhào tới, chớp mắt đã biến mất toàn bộ. Cảnh sắc nơi này trông giống như sa mạc vậy.

"Huynh đệ, ta biết anh vẫn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng chờ ta cải tạo xong thân thể của anh, rồi giải thích cho anh hiểu hết, như vậy anh sẽ dễ dàng tiếp thụ hơn." Phó Sơn ôn hòa nói.

Lý Cường cả kinh nhìn Phó Sơn, chỉ thấy thân thể của y từ từ phát ra một luồng kim quang, hai tay lóe lên một luồng ánh sáng tím, người từ từ bay lên khỏi mặt đất, dáng vẻ vô cùng thần thánh. Trong lòng Lý Cường hiện giờ chỉ có một ý niệm duy nhất: "Không biết y có phải thượng đế hay là đại tiên, nhưng khẳng định y không phải là người. Ta giao lưu với vô số người, không ngờ còn có bằng hữu như vậy, quả thật là kỳ quái."

Dần dần, đoàn tử quang màu tím đỏ lóe ra hào quang đẹp mắt, thoát khỏi tay Phó Sơn bay đến đỉnh đầu Lý Cường. Một cỗ lực lượng không biết là gì kéo Lý Cường từ mặt đất nhập vào trong luồng tử quang. Lý Cường thoải mái thở dài, nhắm hai mắt lại, cảm giác thật rõ một dòng chảy âm áp và mạnh mẽ thuận chảy từ đầu đến chân. Dòng chảy âm này từ chậm chuyển thành nhanh, càng lúc càng nóng, khi Lý Cường chịu không nổi định la lên, thì phát hiện bản thân mình không còn làm được gì nữa, không kêu được tiếng nào, mắt cũng không thể mở ra, cảm giác của thân thể càng lúc càng rõ ràng. Đau a, giống như có người dùng một luồng lửa đang nướng chín lực phủ ngũ tạng của hắn vậy.

Mỗi lần Lý Cường nhịn không được muốn bỏ xuôi tất cả, thì có một cỗ lực lượng mát mẻ lập tức trợ giúp hắn. Không biết qua bao nhiêu lâu, sự đau đớn từ từ giảm nhẹ, cảm giác thư thái từ từ quay lại.

"Được rồi, cuối cùng thì cũng hoàn thành. A a, quả thật là hoàn mỹ." Phó Sơn yên tâm nói, "A, đúng rồi, quên báo cho anh biết, lực lượng của 'Tử Viêm Tâm' sẽ cải biến ngoại hình của anh, chờ một lúc nữa anh tự soi kiếng mà xem."

"Tử viêm tâm? Đó là thứ gì vậy?"

Một cảm giác thoải mái vô pháp hình dung truyền từ đầu đến chân hắn rồi tuôn cả ra ngoài. Lý Cường đứng trên đất thoải mái vận eo bẻ chân, tiếng rắc rắc từ trong xương cốt nổi lên như rang đậu. Lăn vươn vai vận eo này khiến từ đầu đến chân của Lý Cường chợt nổi vòng to lớn hẳn ra.

Lý Cường bị giật mình kinh sợ, đầu tiên không dám nhìn vào mắt mình, ngay cả núi nón cực xa thế mà cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn lên trời có thể thấy rõ từng cái lông chim ưng. Gió thổi qua mặt đất mang lên những tiếng rít khê, tiếng chim hót xa xa, tiếng ngựa hí cách xa như thế mà cũng nghe rõ mồn một. Có điểm ngạc nhiên, Lý Cường cúi đầu, vừa nhìn lại hoảng hốt thêm. Áo quần nguyên rất hợp với thân của hắn giờ ngấn đến buồn cười, ống quần kéo lên tận đầu gối. Trong lúc hoảng hốt ấy, Lý Cường đột nhiên hiểu rõ, bản thân hắn đã cao lớn hơn nhiều.

"A a, Tử Viêm Tâm là pháp bảo tu chân mà ta tu luyện, chuyên môn dùng để tạo Trúc cơ, thể chất và nhân phẩm của người rất hợp với nó." Phó Sơn mỉm cười giải thích.

Lý Cường há miệng, nhưng không nói được tiếng nào, điều này quả thật là lạ chẳng còn gì có thể lạ lùng hơn.

"Đây là bước đầu trên con đường tu chân của người. Ta chỉ cấp cho người chuẩn bị sẵn cơ sở, còn cần phải hấp thu và vận dụng hoàn toàn lực lượng của 'Tử Viêm Tâm', tu luyện ra lực lượng của bản thân, đạt đến cảnh giới tu chân cao thủ nữa, hắc hắc, tiểu tử, con đường còn dài lắm." Phó Sơn kinh ngạc vì Lý Cường lại nhanh chóng dung hợp "Tử Viêm Tâm" đến như vậy. Tuy chỉ mới hấp thu không tới 1% lực lượng của "Tử Viêm Tâm", nhưng thứ chân lực này khiến Phó Sơn kinh ngạc không ít, không khỏi tự khen 5 năm trước mình đã nhìn trúng người này.

Rất khó khăn để lấy lại bình tĩnh, Lý Cường có rất nhiều điểm chưa minh bạch: "Phó đại ca, anh là thần tiên à?" Với tri thức và lịch duyệt của Lý Cường, hoàn toàn không có cách gì lý giải những hành động của Phó Sơn.

"Cái gì là thần tiên, thần tiên là cái gì?" Phó Sơn cười hỏi ngược lại.

"Cái đó... cái này... Tôi tưởng thần tiên thì cái gì mà khôn glàm được, thần tiên là trường sinh bất lão, thần tiên... Dù sao thần tiên chưa được ai thấy qua, đúng ra là... Ai... Có thần tiên thì sẽ có diêm vương, vậy bỏ tất cũng có a, thượng đế, ạ?! Thượng đế làm cái gì à?" Lý Cường càng nói càng loạn, nói tới nói lui rồi bản thân cũng hồ đồ luôn.

Nhìn Lý Cường nói nhăng nói cuội như thế, Phó Sơn nhin không được bật cười ha ha: 'Lão đệ, ta không phải là thần tiên trong tưởng tượng của người đâu. Ta là người tu chân, nhưng nếu nói về năng lực thì cũng có thể đã tiếp cận thần tiên như người nói rồi đấy.' Phó Sơn nhìn Lý Cường vẫn còn mù tịt giảng tiếp: "Ta là người địa cầu, còn là người Hán thuộc Trung quốc, nhưng ta là người thời Tây Hán bị 'người dẫn đường' của ta mang khỏi địa cầu. Hiện tại, năng lực của ta có thể đã thành người 'Linh lộ nhân' của người rồi. Lần này từ Phong Duyên tỉnh đến địa cầu là vì tìm kiếm người có khả năng dung hợp năng lượng của 'Tử Viêm Tâm'. Ta ở địa cầu đã tìm kiếm hết chín năm, năm thứ 4 mới tìm thấy người. Ha ha, rất tiếc là người không muốn theo ta, công phu không phụ người có lòng, cuối cùng cũng chờ được đến lúc lão đệ người đồng ý."

Lý Cường cảm thấy bản thân mình như là một tên ngốc, dù gì cũng là người tốt nghiệp đại học, lấy được học vị học sĩ, sao lại nghe không hiểu lời của Phó Sơn. Nhưng dù sao Lý Cường cũng nghe hiểu được vài điểm, Phó Sơn này chính là người địa cầu. Y là người ở thời Tây Hán, ly khai khỏi địa cầu, là một kẻ tu chân gì đó. Hay nói khác hơn là cho dù mình có tin hay không, y cũng đã hơn nghìn tuổi rồi, ngoài ra bản thân hẳn là người có khả năng dung hợp cái gì là "Tử viêm tâm" ấy nữa.

Trong thoáng chốc, Lý Cường chợt kích động hẳn lên. Người tên Phó Sơn này là từ hành tinh khác đến, y nhất định là mang mình ra khỏi địa cầu. Lý Cường hiện giờ cảm thấy tâm hơi khí lạnh rồi, chỉ cần tới đâu hay tới đó, li khai thật xa chỗ làm hẳn thương tâm và phần nộ ấy. Lòng hẳn đột nhiên có hai nỗi buồn vui lẫn lộn, đột nhiên vừa cười điên cuồng: 'Oa.... ha ha... ha ha... chi...' Cười mà lệ cứ tuôn rơi.

Phó Sơn bị hẳn khóc cười ba trộn của hẳn giật mình: "Ai, lão đệ... Lời ta nói rất đáng cười sao?"

"Không, không có, Phó đại ca, trước mắt chúng ta làm gì a?" Lý Cường khe khẽ chùi nước mắt, vội vã chuyển đề tài. Một khí trong lòng đã hạ quyết tâm, thì Lý Cường cảm thấy cả người như nhẹ hẳn đi.

"Ầy, chúng ta còn ở tại địa cầu này khoảng hai chục ngày nữa mới li khai, thời gian còn sớm, nhưng cũng nhanh đến thôi. Lão đệ, chúng ta cần đến một thành thị lớn nào đó trước." Trong tay Phó Sơn chợt xuất hiện một bộ quần áo mới, thậm chí cả vợ và giày da đều có: "Lão đệ, thay đổi y phục trước, hình dạng hiện giờ của người không thể gặp ai đâu."

Lý Cường tiếp lấy áo quần mặc vào, lúc này mới phát hiện toàn thân đều là đồ hiệu, ngay cả vợ cũng là hàng tốt nhất trên thế giới.

"Ha ha, quả thật là người đẹp nhờ lựa, không ngờ lão đệ người diện vào phong lưu tiêu sái đến như vậy." Phó sơn tán.

Lý Cường cảm thấy mặt nóng rang, lớn người như thế rồi mà từ đó tới giờ chưa ai khen hẳn là phong lưu tiêu sái cả. Hẳn cười khổ nói: "Lão ca à, tiểu đệ tự nhỏ đã có ngoại hiệu, mọi người đều kêu là 'Địa lão Thử' (con chuột chù), phong lưu tiêu sái ư?! Không có phần của đệ đâu, lão nhân gia người đừng có chơi tôi như vậy."

Phó Sơn lắc lắc đầu, trầm nghĩ: "Không ai ngờ lực lượng cường đại như Tử Viêm Tâm như thế khi hẳn mang trên người lại có biến hóa khó tin đến như vậy. Đây có thể được coi là pháp bảo khó luyện nhất của Trọng Huyền phái chúng ta. Hẳn đã biến đổi từ tướng mạo như con dê biến thành kinh người như thế, không biết sao này ra sao, quả là khiến người ta chờ đợi."

Nhìn toàn thân đồ hiệu, Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Lão ca, tôi không thấy huynh mang hành lý gì, nhất mực chỉ tay không, những y phục giày dép này huynh để ở đâu?" Phó Sơn chìa cánh tay trái ra, trên ống tay từ từ xuất hiện ba vòng đeo tay có màu sắc rất kỳ quái, vừa đen vừa trắng bạc, hoa văn mờ ảo lóe lên những hào quang ngân sắc thần bí, từ từ chuyển động xung quanh các vòng đeo tay.

"Trời ạ, đẹp quá đi mất, đây là vòng xuyên gì thế?" Lý Cường ngạc nhiên vạn phần, hỏi.

Cái này gọi là 'Nạp giới thủ trạc', là vật phẩm chuyên dụng của cao thủ tu chân, chuyên môn dùng để chứa đồ vật. cái 'Nạp giới thủ trạc' này là thứ tốt nhất, tốn nhiều năm mới tìm được một cái. A, ta còn có cái nữa, là thứ thay ra sau khi có cái Nạp giới này, cho người nè." Bàn tay của Phó Sơn như làm ảo thuật, lộ ra một cái vòng xuyên khác.

Lý Cường đưa cái vòng mới đặt vào tay lên xem, cái vòng này có màu xanh lam, không phải kim gỗ hay là đá, cũng không biết dùng cái gì chế ra. So với Nạp giới thủ trạc thì rộng hơn gấp đôi, rìa của vòng có những

hoa văn quái dị không theo quy tắc nào, nhìn kỹ thì là nơi những tia màu lam chiếu ra, trong màu lam li ti ấy có điểm sáng bạc chuyển động.

"Thứ vòng tay này gọi là 'Đàm Bác Thủ Trạc', là thứ vòng tay giữ đồ tốt nhất, người mang vào thử coi." Phó Sơn cười nói: "Trong vòng xuyên ấy là những thứ ta không dùng nữa, coi như là tặng cho người làm lễ kiến diện."

Lý Cường mạng thủ trạc lên, lập tức minh bạch điều kỳ ảo bên trong. Tuy hắn không rõ nó tạo thành từ nguyên lý gì, nhưng để dùng như thế nào thì không khó khăn mấy: trong tay hiện ra một tập tiền giấy, tiêu thất, lại hiện ra một viên kim cương to bằng trứng gà. Lý Cường kỳ quái kêu lên: "Trong vòng này có nhiều thứ quá, a, còn viên kim cương này, cái này, cái này là... Mẹ ơi... là trường đao a!" Những thứ xuất hiện trong tay của Lý Cường chẳng mấy chốc lại biến mất.

Phó Sơn nhìn Lý Cường nói: "Phải lên đường rồi! Mấy thứ trong vòng đó là của người hết, sau này từ từ coi."

Rồi y nhẹ tiếp: "Đi thôi!"

Bạch quang lóe lên, trên mặt đất không còn bóng người.

2. Chương 2:

Hiện giờ Lý Cường cao đến 180 cm, vai rộng eo thon, sắc da vừa trắng vừa mịn như da em bé. Vẻ hồng hào khê chuyển dưới da, cảm giác như da thịt khắp người của hắn chứa đựng lực lượng sắp nổ tung. Đôi mắt sáng dài phóng ra tinh quang nhiếp hồn người, gương mặt như đao như búa, cương ngạnh hữu lực, chẳng những tuần mỹ, mà còn có khí thế dương cương đầy đặn, không tìm đâu được vẻ mặt nguyên thủy của Lý Cường. Điều là Lý Cường không biết nói gì hơn, đó là hình tượng của hắn hiện giờ giống như một cậu bé mười tám mười chín tuổi, chỉ có đôi mắt là giữ được vẻ thành thực vốn có.

Phó Sơn cho Lý Cường biết hai mươi ngày nữa mới ly khai địa cầu, đoạn thời gian này y cần phải đi làm vài việc, đến lúc đó sẽ đến tiếp hắn đi.

Lý Cường rất hài lòng với hình tượng hiện giờ, cảm giác rất sảng khoái, đây có thể là sự khởi đầu một giai đoạn mới.

Sau khi tắm rửa mặc y phục xong, Lý Cường rời khỏi khách sạn.

Điều đầu tiên hắn làm là đến một thương khố thuê một gian phòng. Hắn nghĩ dù sao cũng phải rời khỏi địa cầu, trong thời gian đó nhất định sẽ không thể quay về.

Chỉ bằng dùng mấy ngày này mua nhiều nhiều mấy thứ, để sau này có mà dùng. Hơn nữa những hiện kim trong thủ trạc nếu không dùng đến, rời khỏi địa cầu rồi coi như là phế vật.

"Xin chào, có rượu ngon không?" Ở một chỗ chuyện bán rượu, Lý Cường cười tủm tỉm hỏi cô bán hàng.

Một cô bán hàng miệng mồm nhanh nhẹn ngẩng đầu nhìn Lý Cường, đột nhiên cảm khẩu vô ngôn, đầu như bị trúng phong, nhất thời đầu óc quay cuồng, lòng nghĩ: "Đẹp trai! Anh này sao mà đẹp chết cha chết mẹ vậy kia! Bạn trai của mình không bằng cái móng tay của anh."

"Hi hi", hai tiếp viên trẻ tuổi trên quầy cũng đồng dạng như vậy, thì thào to nhỏ, lại phát xuất hai tiếng cười đầy ái muội.

"Chào.... Chào anh, anh nói... cái gì... À, xin lỗi, anh muốn mua cái gì a?" Nữ tiếp viên xinh đẹp đỏ ửng mặt cả lên.

"Ha ha", Lý Cường khê cười, hắn cảm thấy thích cái cảm giác này, đáp: "Tôi muốn mua rượu ngon, có thể giới thiệu sơ qua chút không?"

Chuyện tiếp theo đó đã khiến cô nữ bán hàng này trợn mắt há mồm. Anh chàng đẹp trai này khiến mọi người trong tiệm không tin vào tai vào mắt mình, nói liền một hơi một hồi rồi mua hết những loại rượu hạng nhất, sau khi đặt xuống một sấp tiền mặt, dạn dò các cu li vận chuyển đi, sau đó tiêu sái giở tay bái

bai các nàng, bông bênh lướt qua gian hàng khác. Thật lâu sau đó, cô nữ bán hàng vẫn còn nhớ mãi anh chàng đẹp trai nhiều tiền đó, mở tưởng nếu như y là bạn trai của mình thì tốt biết mấy.

Hành động mua hàng tiếp tục đến nửa đêm, Lý Cường cuối cùng cũng dừng lại việc mua sắm ồ ạt. Trở về cái kho đã thuê, hẩn bỏ toàn bộ các món hàng vào trong "trữ vật thủ trục", trở về khách sạn là đã quá khuya.

"Ngày mai còn phải đi mua tiếp", Lý Cường nằm trên giường mãi mà không ngủ được, nỗi đau trong lòng có lẽ là nhờ việc mua sắm đồ đạc điên cuồng nên đã từ từ giảm bớt. Tuổi thơ bần khổ khiến sau đó đến thời gian vật lộn trên thương trường cứ hiện về chậm chờn trong não của Lý Cường, khiến hẩn không cách gì yên giấc.

Liên tục mười chín ngày mua hàng một cách điên cuồng, cho đến khi hiện kim lưu trữ trong thủ trục cơ bản sắp cạn, hẩn mới tạm thời dừng lại. Xuất thân là thương nhân khiến Lý Cường có tập quán tính toán mọi chi phí, lúc này mới phát hiện, trong vòng 19 ngày hẩn đã tiêu pha hơn 900 vạn nhân dân tệ, tương đương với hơn 100 vạn USD. Không gian trong thủ trục đã chứa đầy hàng hóa, từ y phục đến giày dép, sách vở, gạo thóc mắm muối... Chỉ cần thứ gì có thể nhìn thấy trên chợ, hẩn đều mua tất, thậm chí thuốc men và dụng cụ y tế cũng không bỏ qua.

Vào trưa ngày thứ 20, Phó Sơn xuất hiện trước mặt Lý Cường thật đúng giờ.

Hỏa tinh là hành tinh lân cận với địa cầu chúng ta, có đường kính khoảng 4200 dặm anh, bằng 1/2 địa cầu, khối lượng bằng 0.11 địa cầu. Phía ngoài hỏa tinh bao phủ một tầng khí mỏng. Hỏa tinh là một Hồng tinh thần bí.

Trên hỏa tinh có ba loại địa hình rất khác biệt. Một trong các thứ đó là núi hình vòng tròn, là một thứ giống địa hình mặt trăng. Hai thứ còn lại là địa hình hỗn độn chưa biết, do phần lớn diện tích chìm sâu bên dưới tạo thành, khi chìm sâu này rộng nhất khoảng 60 dặm anh. Địa hình thứ ba trên bề mặt Hỏa tinh là bình nguyên phổ thông, căn bản không thấy gò núi nào, gần như là do cát bụi cấu thành một khối hoang dã rộng lớn.

Phó Sơn cùng Lý Cường đang đứng trên loại địa hình thứ hai. Là một khu vực lớn chìm sâu dưới đất.

Do địa cầu dường như đã bị tu chân giới bỏ quên, nên truyền tống trận (trận pháp vận chuyển) từ địa cầu lên đã bị bỏ phế mất từ hàng trăm năm trước. Chỉ có Phó Sơn là người xuất thân từ địa cầu mới hao phí một lượng lớn năng lượng tiên thạch trở về cố hương. Nếu như bản thân không phải là tu chân cao thủ, muốn trở về nhất định là không làm được.

Phó Sơn ngồi xếp bằng trên đất. Từ địa cầu di chuyển đến Hỏa tinh, y đã hao phí hết 5 khối đá năng lượng màu xanh và một lượng lớn năng lượng trên cơ thể. Y phát tay nâng "Ngũ sắc diễm la tráo" lên, trước hết hộ tống hai người, sau đó lập tức ngồi đã tọa, một tay đặt lên hòn đá năng lượng, chuyên tâm hồi phục lại năng lượng bản thân.

Lý Cường đến giờ vẫn cảm thấy đầu óc quay quay. Hẩn tựa hồ không thể tin dựa vào nhân lực có thể từ địa cầu chuyển đến hỏa tinh, có nghĩ cũng không dám nghĩ. Cho dù là bắt buộc phải ly khai địa cầu, nhưng nghĩ tới cảnh người nhà và bạn bè không còn được gặp nữa, trong lòng hẩn không khỏi cảm thấy thất lạc, nước mắt lưng tròng.

Bất kể là khi nào, chờ khi tu chân có thành tựu rồi, hẩn nhất định phải trở về địa cầu. Quyết tâm xong, tâm tình cũng bình tĩnh lại không ít, Lý Cường mới bắt đầu quan sát chung quanh. Những khối đá cao màu đỏ ngút tận trời, bầu trời im lìm giống như chết, bốn phương tĩnh mịch đến đáng sợ, vòng ánh sáng ngũ sắc bao quanh thân hẩn và phó sơn giống như một cái lều. Tuy không biết thứ này là gì, nhưng Lý Cường biết bảo bối này có tác dụng bảo hộ.

Lý Cường trong lúc thanh thoi cũng phát hiện được một sự tình kỳ diệu. Bản thân hẩn quả nhiên không cần hô hấp cũng chẳng thấy khó chịu gì. Lý Cường nhìn Phó Sơn đang ngồi xếp bằng bên đó, biết rất lâu sau y mới tỉnh, bèn ngồi xếp bằng xuống cạnh y, thầm tính toán trong lòng. Bản thân hẩn sau khi bị Tử Viêm Tâm cải tạo, không biết nội thể có biến hóa gì, đây chính là thời điểm tốt nhất để thử.

Ngồi xuống một lúc, Lý Cường chợt mở mắt ngậy người, hẩn hoàn toàn không biết bắt đầu như thế nào. "À, đúng rồi, trước đây có xem qua các tiểu thuyết võ hiệp, dường như khí trầm đan điền cái gì gì đó, thử

coi sao.”

”Ôi, không có cảm giác gì, tổ mẹ nó thiệt là phiền não!!! Ta không tin là làm không được!” Lý Cường bắt đầu cứa đầu.

Hắn ngừng hô hấp, nhắm mắt lại, từ từ tĩnh tâm, qua một lúc thật lâu sau, chính lúc hắn sắp tuyệt vọng, chợt ”Oành” một tiếng, trong thân thể hắn tựa hồ như nổ tung ra. Tuy là nhắm mắt, nhưng hắn có thể nhìn rõ ràng một đoàn từ sắc và hỏa diễm trong nội thể đang càng lúc càng bành trướng. Lý Cường biết rõ ”Tử Viêm tâm” đã động.

Lần động này không thể coi thường, giống như một khối đá lớn ném vào trong nước, từng tầng sóng lần tầng không ngừng nhiễu ra xa. Hiện giờ, ”Tử Viêm tâm” giống như mặt nước, Lý Cường nín thở tĩnh tâm chợt giống như một hòn đá to vút mạnh vào nước, năng lượng cực lớn của ”Tử viêm tâm” bị khởi động.

Hào quang tử sắc vô cùng đẹp mắt từ thân thể của Lý Cường bắt đầu tán phát ra ngoài. Hào quang này cực sáng, khiến cảnh vật chung quanh được soi rõ hẳn lên. Lý Cường gặp khổ mới biết, ”Tử Viêm Tâm” vừa khởi động hắn liền hối hận, nhân vì hắn hoàn toàn không biết nên làm thế nào tiếp theo, lòng thầm nghĩ: ”Lần này thiệt là phiền não thấy ông bà ông vải rồi, Phó đại ca không biết lúc nào tỉnh đây, chuyện này biết làm sao bây giờ?”

Năng lượng của ”Tử viêm tâm” càng lúc càng bành trướng, Lý Cường không thể nào ngồi yên được nữa, từ trên đất phóng vọt lên, người như một quả đạn pháo xuyên qua vòng phòng hộ ”Ngũ sắc diễm la tráo”, đánh mạnh về phía vách đá cao ở xa. Nhìn vách đá sụp đổ ào tới, Lý Cường kinh khủng la to: ”Oa... Núi sụp rồi! Cứu mạng a...”

”Bình... oành oành oành...”

Đúng như lời hắn nói, vách đá bị đánh vỡ một mảng lớn, từng khối đá to rớt xuống dưới, trong tiếng động ầm ầm không ngừng có bụi cát đá bắn tới ”Ngũ sắc diễm la tráo” ở dưới.

Lý Cường bị cắm sâu vào trong vách đá cảm thấy hồn phi phách tán, la lối điên cuồng: ”Phó đại ca, mau tranh đi a.. Ôi, sao ta còn sống thế này?” Ánh mắt hắn tỉnh lặng nhìn khối đá đập xuống vòng ”Ngũ sắc diễm la tráo”, màu ngũ sắc chợt chuyển động cực nhanh, bụi đất mù mịt không che được hào quang đẹp mắt này. Mọi thứ dần dần bình tĩnh lại, Lý Cường phát hiện các khối đá rơi xuống xếp chỉnh tề quanh ”Ngũ sắc diễm la tráo”, căn bản không chạm được vào trong.

”Bảo bối, quả thiệt là bảo bối nha, mẹ ơi... Cao thế này sao ta xuống được đây?!” Lý Cường bị kẹt trên chỗ cách mặt đất khoảng 70 mét, toàn thân phát ra tử sắc quang mang, nhìn xa xa giống như một ngọn đèn trên vách đá. Rất may đây là hỏa tinh, nếu ở địa cầu không biết đã gây ra hiệu quả kinh người gì.

”Bùng bùng bùng...” Tiếp theo năng lượng từ Tử Viêm Tâm tiếp tục phát tán ra ngoài, nham thạch quanh Lý Cường bắt đầu vỡ ra. ”Tiêu rồi... Tiêu rồi... giúp giúp giúp... Đừng có vỡ hẳn ra nghe, ôi a... Oa... Không chơi nữa... Cứu mạng a...!”

”Oành...” Kinh thiên động địa!

Lý Cường bị đập lúc xuống đất hơn nửa mét, một hồi sau mới ôm đầu khổ não đứng lên, ”Phì ... phì...” Hắn nhổ ra cát đất đầy miệng, đập mạnh một quyền lên hòn đá to bên cạnh, phát tiết bất mãn trong lòng.

”Oành...” Lại một tiếng nổ cực to phát ra, cự thạch lại bị vỡ tung, đá vụn bay tứ tán. ”Mẹ ơi, cái gì thế này... Thứ này mà cũng nổ a!”

Lý Cường ngơ ngẩn đứng trên mặt đất: ”Phó đại ca, huynh có phải là biến tôi thành quái vật rồi không, tôi sớm muộn gì cũng bị đá đè chết.” Tiếng động ầm ầm cực lâu khiến Lý Cường không dám loạn động nữa, len lén đi vào trong Ngũ sắc diễm la tráo.

”Ấy, sao mà tiến vào không được vậy nè? Phó đại ca mở cửa a!” Lý Cường bị Ngũ Sắc Diễm La Tráo ngăn ở phía ngoài, dù có nỗ lực thế nào cũng không tiến vào trong được nửa bước. Toàn thân hắn áp chặt trên ”ngũ sắc diễm la tráo”, nhìn Phó Sơn với bộ dạng thật đáng thương.

Không biết bao lâu, Phó Sơn từ từ mở mắt, cái đầu tiên đập vào mắt hắn là một bóng người lỏa thể đang nằm sấp trên hộ tráo, mắt tròn nhìn y, cái thứ của nợ ở dưới thân y cũng ca lơ phát phơ rung động.

Chỉ nghe y la: "Tợ trời tạ đất! Phó đại ca, mở cửa a!"

Phó Sơn giật mình, đây chẳng phải là Lý Cường sao? Y thu hồi "Ngũ sắc diễm la tráo", Lý Cường đột nhiên mất đi vật đỡ, té phịch xuống đất. Nhìn lý cường thảm hại bò từ dưới đất lên, Phó Sơn không nhịn được cười lớn: "Ha ha... Ha ha... Lão đệ... Ha ha... Ở đây không có người ngoài, không cần phải khoa trương như vậy... ha ha ha!"

Tinh thần giãn ra, Lý Cường lập tức phát hiện hần đang trần truồng như nhộng, thì ra sau khi "Tử viêm tâm" khởi động, toàn bộ quần áo bị cháy tiêu hết. Hần bèn lấy từ trong Thủ trạc ra một bộ quần áo, vừa mới xé bao ra, "phốc" một cái, y phục đã hóa thành than. Lý Cường trợn mắt.

Phó Sơn nhìn không được cười: "Lão đệ, đồ địa cầu mặc không có tác dụng gì, Tử Viêm Tâm của đệ phát ra chân hỏa, nếu không có cách gì khống chế, thì có gì nó sẽ thiêu hủy." Lý Cường đưa hai tay ôm đầu, mặt mày nhăn nhó nói: 'Nếu không phải ta có tín tâm với hình tượng hiện tại, thì không có cách gì sống nữa. Nếu cứ thế này ta không thể nào gặp ai khác.' Thần thái ai oán của hắn khiến Phó Sơn lại cười như điên, không ngờ vị tiểu đệ này lại là một thằng hề như thế.

"Đừng có gấp, lão đệ, tình huống hiện giờ của ngươi khiến ta không ngờ tới. Chỉ có một thời gian ngắn thế mà đã luyện tới 'Linh Tịch Kỳ' rồi, ta coi như đã đại khai nhãn giới. Múôn đến giai đoạn này, một kẻ tu chân cần phải phí tới mười năm, hắc, người quả là lợi hại, mới có mấy ngày mà đạt được, thiệt khiến người ta tiện mệ a." Lý Cường nghe y khoa trương cũng không nhịn được ưỡn ngực tự hào. Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy không hay, vội co người che lấy bảo bối, mặt mày bối rối kêu: 'Đại ca à, đệ không cần biết cái gì là Linh tịch hay không linh tịch, mau nghĩ biện pháp đi, đừng để tiểu đệ trần truồng như nhộng thế này.'

"a a, những thứ chuẩn bị để đến lúc đệ tự luyện giáp mặc trong thời kỳ linh tịch, hiện giờ không được nữa rồi. Thôi được, tặng cho đệ bộ giáp trụ tự luyện của ta, nhưng sau này đệ cần phải tự học luyện giáp đấy." Phó sơn bước đến gần lý cường, trong tay xuất hiện một bộ khải giáp màu bạc. Nó giống như tự có sinh lực vậy, tự động bay lên phủ lấy thân thể của Lý Cường.

Mặc khải giáp xong rồi, tử diễm (lửa tím) liền bắt đầu thiêu đốt. Tuy nhiên, khải giáp màu sáng này có dị quang lưu động, tử diễm lan lên bề mặt nó như dòng nước, từ từ tiến nhập vào trong khải giáp. Khải giáp màu sáng giờ nhiễm thêm ánh lửa màu tím, nhìn rất đẹp mắt. Mặc lên người bộ giáp này, Lý Cường không cảm thấy có tí trọng lượng gì, chỉ cảm thấy khắp người mát mẻ, thoải mái vô cùng.

Lý Cường hiện giờ dường như thấy điều kỳ lạ không còn cảm thấy kỳ nữa, hắn lại có thêm một món bảo bối rồi. Từ từ quan sát bộ khải giáp trên người, Lý Cường cảm thấy quả thực là không có lời nào để nói, bởi vì nó đơn giản là một sản phẩm nghệ thuật cực đỉnh. Hắn chỉ vào khải giáp, hỏi: 'Bộ bảo giáp này gọi là gì, đẹp quá a, ý, không được...' Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: "Đệ làm sao cởi nó ra?"

"Hà hà", Phó Sơn cảm thấy rất tức cười, "Kiện bảo giáp này gọi là 'Mãn Thiên Tinh', là một nội giáp cực phẩm, một khi đã mặc lên thì không cách gì cởi ra. Nhưng khi Linh tịch kỳ kết thúc, nguyên anh sơ kết thì bảo giáp sẽ áp vào trên nguyên anh thân, bên ngoài không nhìn thấy nữa, lúc đó đệ phải luyện chế khải giáp thứ hai, đó là chiến khải giáp chân chính, có thể mặc cởi tùy ý."

"A, không thể cởi, sao đệ... đệ sao gặp người ta, không lẽ mặc bộ khải giáp lập lòe này đi trên đường, đệ... đệ..." Lý Cường có điểm gắp rút.

"Đừng có lo, ở chỗ chúng ta đó là chuyện bình thường, không ai cười đâu." Phó Sơn an ủi.

"Tặng đệ cái 'Ngọc Đồng giản' này, thông qua đó để có thể học tập hiểu biết được mọi thứ, chỉ cần nhả chút năng lượng của đệ vào một chút là được, đệ thử coi." Phó Sơn đưa ra một khối hắc ngọc bằng một hộp thuốc lá, tặng cho Lý Cường.

Lý Cường vừa thử đã sững diên lên. Thì ra đó là một khối ký ức thạch, trong đó ghi lại rất nhiều phương pháp chế luyện vật phẩm, phương pháp tu chân, trận pháp... Đồng giản đây là một cuốn phim bách khoa toàn thư chứa nhiều tư liệu rất phong phú.

"Chúng ta nên đi rồi, lần này đi đến truyền tông trận còn một khoảng nửa, chúng ta đi thôi."

Lý Cường hiếu kỳ hỏi: "Phó đại ca, trình độ khoa học của Phong Duyên tinh có phát đạt không, so với địa cầu lợi hại ra sao?"

Phó Sơn cười đáp: "Cái này khó so lắm, giữa hai loại khoa học kỹ thuật khác biệt nhau, có những thứ mà các người không thể lý giải được, nhưng mà ai cũng có sở trường riêng. Lần này ta trở về địa cầu, xác thật là đại khai nhãn giới, so với trước đây khác biệt rất xa. Sau khi người đến Phong Duyên tinh, từ từ học tập tri thức mới ở đó."

Lý Cường thập phần hưng phấn, lại hỏi: "Có phải là có rất nhiều tinh cầu có thể đến ở? Hay quá ha?"

"Đúng là có nhiều tinh cầu có thể đến, nhưng cần phải dùng rất nhiều tiên thạch, còn có những truyền tống trận hiện hữu mới được, hay hay không hay, đệ đến đó thì biết liền."

"Sau này đệ còn có thể trở về địa cầu không?"

"Có thể, nhưng đệ phải tu đến 'Hợp thể kỳ' mới có năng lực trở về. Truyền tống trận thời cổ của địa cầu đã bị hủy mất, muốn quay về địa cầu phải hoàn toàn dựa vào trình độ tu chân của bản thân."

Lý Cường vẫn còn không hiểu Hợp Thể kỳ đối với kẻ tu chân có ý nghĩa gì, cái đó nhất định phải tốn rất nhiều ngày tháng mới tu luyện đến. Hắn cứ nghĩ sẽ mau chóng được trở về, nếu như Phó Sơn giải thích rõ thêm một chút, hắn có thể điên lên mất. Phó Sơn phải tốn hết bảy trăm năm mới có năng lực trở về địa cầu, Lý Cường phải mất bao nhiêu lâu đây?

Chẳng mấy chốc họ đã đến Truyền tống điểm, điều khiến Lý Cường cả kinh đó là Truyền tống trận rất giống như một khối đá năng lượng cực lớn, vừa rất giống như một bát quái đồ. Phó Sơn cười nói: "Lần đầu tiên ta cũng từ đây mà đến Phong Duyên tinh, nhưng đó là chuyện lâu lắm rồi, chỉ có ít kẻ tu chân mới nhớ đến nó, nếu chẳng phải tu vi của đệ còn quá thấp kém, ta không nghĩ từ chỗ này ra đi." Trong ngữ khí của y có chút cảm khái.

"Được, đệ trước hết vào đứng ở trung tâm, chờ ta khởi động." Phó Sơn bắt đầu thay đổi viên đá năng lượng chuyên dùng để chuyển động trận pháp đã thất hiệu. Giữa các viên đá năng lượng bắt đầu có quang mang lưu động, Phó Sơn than: "Cái truyền tống trận này có thời gian hoang phế quá lâu rồi, chờ nó chuyển động một hồi mới nhắm chuẩn phương hướng."

Ngồi ở giữa trận, lòng Lý Cường cứ phát hoảng. Từ địa cầu đến hỏa tinh là lúc hắn hồ đồ, nhưng khi đã minh bạch chuyện này rồi, không biết phát sinh chuyện gì nữa đây. Hắn thầm cầu khẩn: "Thần tiên quá vãng, thần phật các phương, thượng đế ca ca, a di thác phật, bảo vệ cho con thuận lợi đến Phong Duyên tinh, A men." Xong hắn vẽ lên một cái thập tự gia, định tâm được một chút.

Dường như lời cầu nguyện của hắn đã ứng nghiệm, từ xa xa chợt truyền đến từng tiếng thét âm âm. Phó Sơn nhướn mày nhìn về phương xa, biểu tình vô cùng nghiêm túc nói: "Người nào mà kêu nghe ghê thế, đến đây!" Thanh âm phát ra không lớn lắm, nhưng ai ngờ truyền đi rất xa, tiếng vọng lại như tiếng nổ tung vậy, oành oành ùng ùng, từ bốn phương vọng lại tiếng "Đến đây... Đến đây... Đến đây..." liên tục. Quả thật là kinh người.

Lý Cường thầm nghĩ: "Mẹ! Đó chính là ma linh rồi, cầu cho đừng có yêu quái nào đến là may phước bảy đời rồi."

Yêu quái không đến, nhưng người đến lại là kẻ oan gia đối đầu với Phó Sơn.

3. Chương 3: Ngộ Nhập Thiên Đình Tinh

Ái chà, đã lâu không gặp... đã lâu không gặp, thính giác cũng đã yếu đi rồi, đây không phải là Phó lão gia tử đó sao? Mười một huynh đệ của người sao không cùng tới? Ai, người lại cho một tiểu huynh đệ tới, không phải ta nói người, đây chính là đệ Thiên kiếp hay sao? Tìm một tử quỷ như thế để làm chi chứ? Thanh âm vang xa đây về yêu mị cổ quái. Từ xa xa một làn khói đỏ như hoa đào bay tới rất nhanh, cách chỗ Phó Sơn đứng không xa, chậm chờn trông thật mười phần quỷ dị.

Về mặt Phó Sơn đầy vẻ bất đắc dĩ, sắc giọng: "Hoa Mị Nương, sao lại là người? Nhiều năm không gặp, người vẫn cứ đi đảo loạn khắp nơi, chuyện lần trước ta còn chưa tìm người tính sổ, mà người còn dám đến kiếm ta?"

Luồng khói ấy tách làm hai, từ bên trong một vị mỹ nữ thiên kiều bá mỵ đi ra, Lý Cường nhin không được lớn tiếng nói: "Oa, siêu cấp đại mỹ nữ a! "

Hoa Mị Nương mỉm cười, phảng phất như có trăm ngàn hoa đào đang đua nở, thấy Lý Cường trợn mắt há hốc mồm. Nhưng mà về phương diện cảm tình Lý Cường đã bị đả kích nghiêm trọng, trong lòng đối với đàn bà có chút phản cảm. Nhìn Hoa Mị Nương xinh đẹp kinh người, Lý Cường nhin không được đã nghĩ tới chuyện trên chóc ả.

"Tiểu huynh đệ, tỷ tỷ xinh đẹp lắm sao? Mau qua bên tỷ tỷ nào, ngoan..." Giọng nói như câu dẫn hết hồn phách, Hoa Mị Nương cười duyên dáng.

"Hoa Mị Nương, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám câu dẫn huynh đệ của ta, đừng trách ta làm cho ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh."

"Chà, Phó lão gia tử tức giận rồi, là chính hấn tự tìm đến tiểu muội, ta không hề câu dẫn hấn a!"

"Hắc, hắc. Hoa Mị Nương đừng quá tự tin, một nam nhân nhất định sẽ không thể thích một người đàn bà đã thành Thiên yêu đầy vẻ yêu khí, mặc dù ta thấy ngươi rất xinh đẹp, nhưng ta đối với ngươi không có hứng thú! "Lý Cường ngồi ở Truyền Tống Trận làm ra vẻ khó khó chịu trách móc.

Kỳ thật Lý Cường cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, nhưng hấn lại không biết là chạm trúng chỗ đau của Hoa Mị Nương. Phó Sơn không nhin được cười to nói: "Hoa Mị Nương, huynh đệ này của ta đối với ngươi không có hứng thú, vậy vẻ yêu mị này của ngươi xem ra là uống phí rồi, haha..."

Một thanh âm sắc nhọn chói tai không thể tư nghị từ trong cái miệng xinh đẹp của Hoa Mị Nương vang ra: "Con thỏ đáng chết, lão nương từ khi nào lại đi thích một xú nam nhân, ngươi chỉ là một tiểu vương bát đản, sau này đừng có rơi vào trong tay lão nương, lão nương mà không đem ngươi hấp tình đến chết, ta sẽ không còn gọi là Hoa Mị Nương nữa!"

Chứng kiến sự phẫn nộ của Hoa Mị Nương, Phó Sơn có chút kỳ quái.

"Ta thấy hơi sợ rồi đấy... Được, sau này không gọi là Hoa Mị Nương nữa, hay gọi là hoa dâm đi nghe..." Lý Cường nếu muốn chọc tức người ta, thì ngay cả Bồ Tát cũng phải tức giận đến điên lên.

"Ngươi đi chết đi! "

Từ Hoa Mị Nương tỏa ra một làn khói âm u, như dòng thủy triều cấp tốc bay tới Lý Cường. Cơ hồ đồng thời một luồng bạch quang từ trong tay Phó Sơn bắn ra. Làn khói màu đỏ hoa đào giống như vật sống liền tránh né, thế nhưng luồng bạch quang đó có tốc độ thật nhanh đánh thẳng vào, vang lên một âm thanh "đình đình" thật lớn, làm cho làn khói kia phải tan nát.

Lý Cường vỗ tay cười nói: "Tốt a, đã tan thành mây khói!"

Hấn đã không biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm, nếu hấn không có chiến giáp bảo vệ, mà trong khói chương ẩn chứa vô số Hấp Tinh Châm, bị phủ lên người thì căn bản là hấn không có cách nào chống đỡ. Hoa Đào Chương của Hoa Mị Nương là một loại vũ khí cực kỳ âm độc, rất nhiều kẻ tu chân bỏ mạng vì nó.

Phó Sơn cười nói: "Trước kia ta đã đối với ngươi ba phần khách khí, tại tu chân giới ai cũng biết Phó Sơn ta không muốn giao thủ với nữ nhân bao giờ."

Kỳ thật Phó Sơn cũng không đánh ra toàn lực, muốn cho hấn dùng hết sức thì e rằng chỉ có một số rất ít cao thủ tu chân mới có thể làm được.

Hoa Mị Nương tức giận đến nổi điên, quát: "Hoa Đào Chiến Giáp..."

Khói chương trong người cấp tốc bao bọc quanh thân thể, trên người hiện một bộ khải giáp màu đỏ. Lý Cường không khỏi cảm khái: "Những người này xuất ra cái gì cũng đều rất mỹ lệ, thật sự là mở rộng nhãn giới"

Vì hấn không biết, tại thế giới của người tu chân, Chế khí là một môn học vẫn sinh tồn, phải luyện cho đến tận thiện tận mỹ.

"Linh Lung Chiến Giáp."

Trên mình Phó Sơn cũng đã có thêm một bộ khải giáp, Lý Cường đã ngồi không yên, từ trong Truyền Tống Trận đứng dậy.

Vũ khí của Hoa Mị Nương là hoa đào, hình như mới bẻ từ trên cây, vẫn còn những giọt sương long lanh tiêu diễm, cầm ngay trên tay nhẹ nhàng múa may. Lý Cường không thể không thừa nhận, Hoa Mị Nương quả nhiên là xinh đẹp đến rục rở phi thường, vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ quả nhiên có thể làm cho thiên hạ phải chùng tay.

Cánh hoa bay ngợp trời, phần sắc tựa như là thiên nữ tán hoa đột ngột hiện ra tại không trung, thiên địa của Hỏa Tinh hoang vu dường như bị thay đổi, tràn ngập hơi thở mùa xuân. Hoa Mị Nương cười duyên dáng: "Phó lão gia tử, hãy xem Vạn Hoa Kiếp ta mới luyện thành đi! "

"Ồ...!" Phó Sơn gật đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn: "Nhiều năm không gặp, cuối cùng người cũng đã luyện thành, tốt, tốt...!" Trong lòng Lý Cường kinh ngạc đến không còn lời để nói, mưa hoa bay đầy trời, có phải là đang hoa mắt không? Thật là nực cười, lại có thể dùng cánh hoa để đánh nhau ư!

Nhìn Phó Sơn cũng không có chút kỳ quái nào, hẳn liền biết những cánh hoa bay lượn kia đều là lợi khí do năng lượng ngưng kết.

"Vạn Hoa Kiếp", chậm rãi bay giữa không trung, bắt đầu cấp tốc xoay tròn, nhẹ nhàng phát ra thanh âm 'ong ong'. Do Hoa Mị Nương vận toàn lực, năm sáu cánh hoa liền thu lại, xoay tít lại càng lúc càng nhanh hơn. Âm thanh cũng thay đổi theo tốc độ, vang lên những tiếng đinh tai nhức óc vọng khắp đất trời.

Lý Cường tràn đầy hưng phấn quan sát Phó Sơn làm sao để đối phó.

"A, nhìn thật trắng lẹ, xem ta đây..." Phó Sơn vươn tay ra. một con bướm nho nhỏ màu vàng nhẹ nhàng bay ra.

Lý Cường ngồi bịch xuống một cái, thầm nghĩ: "Phó đại ca cũng thật là buồn cười, một con bướm mà cũng bắt!"

Điều này cũng chẳng trách Lý Cường chẳng hiểu được điều gì, hẳn chỉ vừa mới tiếp xúc cùng tu chân giới. Cái con bướm nho nhỏ màu vàng đó đã có đại danh鼎鼎 tại tu chân giới, nó chính là một cực phẩm đao, là do Phong Duyên tinh chế khí đại sư Dạ Ám Hồn chế tạo ra, gọi là Kim Điệp Đao, không phải cao thủ tuyệt đối không biết cách nào sử dụng, hơn nữa trải qua sự tu luyện của Phó Sơn, uy lực càng thêm lợi hại.

Lại thấy Phó Sơn búng tay một lần nữa, lại một con kim điệp bay ra, mỗi con hóa thành hơn mười con, thoảng chốc kim điệp bay đầy trời, mỗi kim điệp đều tìm đến một đóa hoa.

Hoa và bướm gặp nhau tạo một tiếng nổ kịch liệt, khí thế cuồng loạn tỏa khắp xung quanh. Do năng lượng biến ảo nên khi cánh hoa và kim điệp chạm vào nhau liền vỡ vụn, phần sắc và bụi vàng tạo thành một trận gió cuồng loạn bay tứ tán khắp nơi trong không trung. Dần dần cánh hoa tiêu tán ngày càng nhiều, còn kim điệp lại tràn đầy tinh lực bay múa.

Khắp trời cánh hoa tiêu tán hầu như không còn dấu vết, kim điệp chung quanh cả ngàn con hóa thành trăm con, trăm con hóa thành mười con, cuối cùng hóa làm một con, bay lượn xoay quanh thân thể Hoa Mị Nương.

Lý Cường biết Phó Sơn đã thắng. Cuộc chiến này hẳn chưa từng thấy qua bao giờ, căn bản là không có chiêu thức công phu, tất cả là do pháp bảo và năng lượng, nhưng thật là đẹp mắt. "Vạn phần đặc sắc...!" Đây là kết luận của Lý Cường.

Hoa Mị Nương chật vật không chịu nổi, hoa đào trên tay đã tứ tán, trên không cũng đã không còn. Trong lòng ả nổi lên cảm giác bất lực, đối với cao thủ như Phó Sơn ả không có cách nào ra tay, hoa đào này ả đã tu luyện suốt bảy năm tốn biết bao nhiêu tinh lực, vậy mà bây giờ đều đã bị hủy hết.

Một tia âm hiểm đột nhiên hiện lên trên mặt của ả, "Vạn Hoa Trảo" ở trên người Hoa Mị Nương đột nhiên tỏa ra vô số đóa Tiên hoa ngũ sắc, cấp tốc xoay tròn vờn quanh ả, do không kịp đề phòng, kim điệp liền bị rơi xuống, một luồng khói chướng mang thật khí thế mạnh mẽ bay về phía Phó Sơn.

"Chà, còn không chịu phục, được, đánh tiếp nào!" Phó Sơn có chút khinh bỉ.

”Oa! nhà...người định làm gì? ”Hoa Mị Nương đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Cường làm cho hắn sợ đến hồn phi phách tán.

Hoa Mị Nương cũng muốn xuống tay với Lý Cường, bởi vì ả biết nếu giết Lý Cường, Phó Sơn nhất định sẽ giết mình. Tại tu chân giới Phó Sơn chính là đại cao thủ lão luyện mà không ai dám dây vào, nhưng Phó Sơn có một quy củ sẽ không ra tay tuyệt tình với đàn bà, cho nên mới tự mình dám giao đấu với hắn, đã mấy lần phá hủy công việc của hắn. Mặc dù không dám giết Lý Cường, nhưng có thể làm rối loạn phá hư việc của người ta thì đã đúng mục đích của ả.

Ả liền khởi động Truyền Tống Trận...

Truyền Tống Trận đưa Lý Cường đi tới phương nào thì chỉ có trời biết!

Phó Sơn đột nhiên giận dữ thu Kim Diệp Dao, há mồm phun ra binh khí thành danh của hắn ”Hàn Bích Kiếm”. Tu chân giới cao thủ đều cũng biết, muốn cho Phó Sơn gia tử xuất ra Hàn Bích Kiếm thì chuyện đã vô cùng nghiêm trọng. Phó Sơn tại tu chân giới có địa vị cực cao, tại Phong Duyên tinh và vài tinh cầu khác, giống như thần tượng được người sùng bái, kẻ dám mạo phạm đến hắn cực hiếm.

Hàn Bích kiếm bay ra thì nhiệt độ hạ xuống đột ngột, Phó Sơn hét lớn :”Hồn đàn!”

Trong lòng Hoa Mị Nương lạnh run, Hàn Bích kiếm thì ả quá hiểu rõ, không dính máu tươi quyết không quay đầu lại, ngay bây giờ rõ ràng một tia hi vọng thủ thắng cũng không có. Nhưng việc trốn chạy đối với Hoa Mị Nương mà nói, ả có kinh nghiệm rất phong phú, ả liền phun một ngụm máu tươi lên Vạn Hoa Tráo rồi phóng chân chạy biến. ả làm cho Phó Sơn không có thời gian đuổi theo xem xét phương hướng của Truyền Tống Trận, chỉ cần có một khắc thời gian, Phó Sơn sẽ rất khó tìm được ả.

Một tiếng động vang lên, Hàn Bích kiếm xuyên qua Vạn Hoa Tráo bay về trong tay Phó Sơn, nhìn xem vết máu trên Hàn Bích kiếm, Phó Sơn tức giận đến dậm chân, biết được ả vừa chạy mất. Cũng quả nhiên trên mặt đất lưu lại một đóa tiên hoa lớn, rơi trên đất vài cánh hoa có vương máu tươi trên mặt, còn Hoa Mị Nương thì không thấy tung tích nữa.

Cầm lấy tiên hoa quan sát, Phó Sơn biết lúc bỏ chạy thì Hoa Mị Nương cũng đã rất đau xót, Vạn Hoa Tráo bị đánh rớt, trong vòng một ngày bị mất hai kiện pháp bảo, cho dù là ai cũng chịu không nổi.

Phó Sơn phi thân tới bên Truyền Tống Trận, nhìn vào mà trong lòng kêu khổ không thôi. Phương vị của trận pháp lúc đầu dĩ nhiên là Phong Duyên tinh, nhưng trong lòng Phó Sơn hiểu được lúc này điều đó không có khả năng, vừa rồi mới khởi động thì rõ ràng không phải phương vị này. Kinh nghiệm của hắn phong phú, cẩn thận kiểm tra, tính toán thật lâu thì nhắm ra tới bảy tinh cầu.

”Con bà nó, ta nhất định sẽ lột da tiểu yêu tinh ngươi! Ai, không còn cách nào nữa, phải về Phong Duyên Tinh trước, tìm huynh đệ chia ra mà tìm thôi.” Phó Sơn không cam lòng bước vào Truyền Tống Trận, bạch quang hiện lên, Hỏa Tinh lại khôi phục lại sự yên tĩnh ngày xưa.

Gió đêm nhẹ nhàng thật khẽ bay qua ngọn cây nhưng thanh âm giống như tiếng quỷ khóc, không biết là con thú cổ quái nào tru lên. Lý Cường đứng trong một tòa Truyền Tống Trận, trong lòng lạnh đến phát run. Hắn đã đứng ở đó thật lâu, một mực suy nghĩ chuyện đã phát sinh trong ngày hôm nay. Bầu trời dần dần sáng tỏ.

Một tiếng chim vang lên lạnh lốt làm Lý Cường bừng tỉnh trong suy tư.

”Trời đã sáng? Nơi này là ở đâu? ”

Bầu trời trong xanh mây trắng lượn bay, trước mặt là khu rừng nguyên sinh rậm rạp, đầy cỏ dại xung quanh, vô số tảng đá đang nằm rải rác, trong đầu Lý Cường liền nghĩ ngay đến đã về tới địa cầu. Nhìn Tử Diễm Ngân Giáp lóe trên người, Lý Cường lắc đầu bỏ đi ý nghĩ đó.

Đi khỏi Truyền Tống Trận, Lý Cường chợt do dự, đợi Phó Sơn đến hay là đi vào rừng rậm trước. Suy nghĩ một hồi, Lý Cường quyết định trước tiên đợi thêm vài ngày, chờ Phó Sơn đến tìm kiếm.

Quyết định rồi Lý Cường bắt đầu chuẩn bị, nghĩ thầm:”May là đã mua lượng lớn vật phẩm, bây giờ có thể dùng tới rồi!”

Tại tầng đá lớn tìm một khối đất trống, Lý Cường khẽ cười, lấy từ thủ trạc ra cái lều dựng lên rồi tiến vào trong ngồi xuống: "À, ta cần kiếm chút gì ăn mới được." Lý Cường suy nghĩ rồi khởi động Tử Viêm Tâm Thủy, Lý Cường kỳ thật đã tiến vào Tích Cốc Kỳ, năng lượng của thân thể đã có thể nhờ Tử Viêm Tâm cung cấp, không ăn cũng chẳng sao cả.

Mở ra một bao thịt heo, ăn hai miếng, bỗng nhiên có một ý niệm bi thương hiện lên trong đầu mà không sao kiềm nén nổi, cứ mãi trào dâng. Để thoát khỏi tâm tình thương cảm, Lý Cường chui ra khỏi lều, hít sâu một hơi thật sâu, ánh mắt vô tình đảo qua những khối đá thì không khỏi rung mạnh cả người. Lý Cường khó thể tin nhìn, đó là hai chữ Hán tự thật lớn.

Hai chữ này hẳn không biết nhưng hẳn biết đây là chữ viết thời cổ đại của Trung Quốc: Thạch Cổ Văn'.

Lý Cường lập tức tìm tòi chung quanh, quả nhiên ở cách đó không xa trên tầng đá lớn, cũng có rất nhiều văn tự, chữ nghĩa, vừa có Thạch Cổ Văn, có Triệu Văn, Đãi Thư, Giai Thư, Hành Thư, Cuồng Thảo, còn thì hẳn xem không hiểu những loại văn tự thật cổ quái.

Lý Cường nhìn thật kỹ, theo hẳn nhận thức những loại văn tự hẳn hiểu được, kinh ngạc đến tròn mắt.

Tinh cầu này tên là Thiên Đình tinh.

Căn nguyên từ thời người cổ đại Trung Quốc, sau khi tu luyện, có bốn vị được xưng là Ngọc Đế chi sứ đã đưa người tu chân tới tinh cầu này. Mỗi một nhóm tu luyện đều tưởng rằng tự mình đã thành tiên đắc đạo, với trăm ngàn phi thăng thì tới chỗ này, sau đó cũng tìm không được mấy vị Ngọc Đế chi sứ đó, cũng hoàn toàn chẳng thấy được cái gì gọi là tốt đẹp.

Văn tự trên tầng đá biểu đạt sự thống khổ, đau thương, bất đắc dĩ và phẫn nộ làm cho tâm trạng Lý Cường cũng phải trầm xuống. Cẩn thận xem xét các văn tự sau đó, Lý Cường phát hiện ngoại trừ mình, nhóm người của Thanh Triều Gia Khánh năm thứ ba cuối cùng tới tinh cầu này, tổng cộng có bảy trăm năm mươi sáu người, nam nữ già trẻ đều có, chia làm bốn phe lục tục tới. Cũng không biết là nguyên nhân gì, sau này cũng không có ai bị truyền tống lại đây, nơi đây cũng từ từ hoang phế.

Lý Cường trong lòng có điểm an ủi, biết rằng tại tinh cầu này mình cũng không phải cô đơn lẻ loi, mặc kệ những người từ địa cầu tới không có ở đây, nhưng hậu nhân của bọn họ chắc còn sinh sống ở nơi này.

Cười một tiếng, Lý Cường quyết định lưu lại ký hiệu của mình.

Trên tầng đá lớn khắc lại một loạt chữ, Lý Cường nghiêng đầu ngắm nghía một hồi rồi lại cười to.

Chỉ thấy trên tầng đá trên mặt tầng đá có một loạt chữ loạn xạ, đại khái viết: "Lý Cường đã đến đây ngao du." Bên dưới đề: "Công nguyên năm hai ngàn, năm thứ nhất, tháng chín bị Hoa Mị Nương hãm hại mà thất lạc tại Thiên Đình Tinh."

Trở lại lều, Lý Cường quyết định bắt đầu học tập tư liệu viết trên ngọc đồng giản.

Trải qua việc khởi động Tử Viêm Tâm mà không có tác dụng, xem qua trường chiến đấu kinh tâm động phách của Phó Sơn và Hoa Mị Nương, Lý Cường biết nếu muốn ở thế giới này tiếp tục sinh tồn, thì phải tăng cường thực lực của mình. Nhìn vào ngọc đồng giản, không hề nghĩ ngợi, Lý Cường bắt đầu nhập định.

Vô số tin tức tư liệu từ ngọc đồng giản mạnh mẽ như thủy triều tuôn vào trong óc Lý Cường.

Tu chân giới là chỉ thế giới của người tu chân, không giống với người trần thế. Người tu chân có thể hấp thu nắm giữ năng lượng và vận dụng tinh kính năng lượng. Tinh kính năng lượng chủ yếu từ quặng thạch, từ một chút thực vật và động vật cũng có. Loại năng lượng này có thể có rất nhiều ở tinh cầu này nhưng lại rất ít ở tinh cầu khác, còn có tinh cầu không có.

Quặng thạch sản xuất ra tinh thạch hoặc tu chân thạch, gọi là tiên thạch, Trúc cơ thạch.

Người tu chân sơ kỳ có nhiều hạ phẩm tu chân thạch, tùy theo số lượng sẽ gia tăng công lực cao thấp.

Thượng phẩm tu chân thạch sẽ làm tăng công lực tu thành Nguyên Anh, sau khi kết thành, người tu chân có thể không cần nhờ đến năng lượng của tu chân thạch nữa.

Phó Sơn dùng Hàn Phách châu, Lý Cường dùng Tử Viêm Tâm, đều là tuyệt thế kỳ bảo, không phải tự nhiên sinh ra mà là do tu luyện mà thành, có thể nói là một loại nguyên anh không có linh hồn. Loại kỳ trân này người tu chân bình thường không có khả năng sử dụng, chỉ có rất ít người có năng lực đặc biệt mới có thể.

Tu vi của người tu chân cảnh giới chia làm mười một loại: Toàn Chiếu, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa, mỗi loại đều có phân biệt cao thấp.

Người tu chân nếu tiến vào đến Nguyên Anh kỳ, tùy theo năng lượng ngưng kết, tu luyện thành Tử Phủ Nguyên Anh, có thể đạt tới vị trí linh hồn bất diệt. Nếu tu thành mười tầng Độ Kiếp kỳ thì có thể thân thể bất diệt, nhưng nguy hiểm nhất chính là Độ Kiếp kỳ. Người tu chân có tục ngữ: "Nguyên Anh hảo tu, Độ Kiếp dịch diệt". Người tu chân chỉ cần có tiên thạch, có phương pháp tu luyện chính xác, có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, nhưng mà Độ Kiếp kỳ nếu không thành công thì sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn tử vong.

Chế Khí tại tu chân giới cũng là một môn học vấn, là bản lĩnh mà mỗi người tu chân đều phải nắm giữ. Chế Khí phân ra rất nhiều loại, tu chân giới cũng có các loại môn phái, mỗi môn phái đều có mật pháp để chế khí. Ngọc đồng giản ghi chép rất nhiều mật pháp chế khí, còn có chế khí trận pháp, rất nhiều trận pháp cũng phải nhờ Chế Khí thể hiện...

Khi Lý Cường mở mắt thì hắc kinh hãi phát hiện, Mãn Thiên Tinh nội giáp đã nhập vào trong cơ thể, bây giờ hắn biết mình đã tới Nguyên Anh sơ kỳ, đó là bắt đầu tu luyện tầng thứ sáu. Hắn nghĩ thật kỳ quái, trong lều sao lại có nhiều tro bụi, hắn thật sự không biết lần đầu tiên nhập định này đã mất bảy tháng thời gian, đối với hắn mà nói là công hiệu thoát thai hoán cốt.

Tại phụ cận tìm được một dòng suối nhỏ, hắn mau chóng tắm rửa giặt sạch quần áo. Lý Cường nghĩ nếu Phó đại ca đến đây sẽ có thể nhìn thấy dòng chữ ta khắc trên tảng đá, với bản lĩnh của hắn còn sợ không tìm được ta sao? Ta còn phải bắt đầu tìm hiểu về Thiên Đình tinh trước đã, coi như là du ngoạn miễn phí.

Thu thập đồ vật, Lý Cường hào khí tận trời, quát to một tiếng: "Ta đến đây! "

Bước đi thật nhanh, Lý Cường bắt đầu cuộc lữ hành trên Thiên Đình tinh của mình.

4. Chương 4:

Quan trọng nhất đối với Lý Cường bây giờ là tìm được con người, bất cứ người nào đều cũng được, bởi vì hắn tại rừng rậm nguyên thủy đã đi rất nhiều ngày rồi. Dọc theo đường đi, hắn đã nhìn thấy rất nhiều đại thụ cao lớn che kín cả bầu trời, cỏ dại bao phủ khiến khắp nơi âm trầm tối đen, thường thường đi suốt tám, mười dặm cũng không thấy được một tia nắng ban ngày, nhưng có thể thường xuyên thấy được một ít dã thú và loài chim không biết tên.

Lý Cường không ngừng sợ hãi than thở, nhưng cảnh vật quả thật trong lành không có một chút ô nhiễm, phong cảnh tuyệt diệu ấy dần làm cho tâm tình của hắn rất dễ chịu.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi rừng rậm.

Dụi dụi đôi mắt, Lý Cường không thể tin là có thể nhìn thấy được một thành thị. Hắn đứng thẳng nơi đó thật lâu, nước mắt lã chã rơi xuống. Nhìn tòa thành này ở phía xa xa, liền nảy sinh một loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Tường thành quả nhiên được xây theo kiểu giống như Trung Quốc cổ đại. Xa xa trên đường, có nhiều người đang tập nập qua lại.

Lý Cường suy nghĩ một chút, hắn cho rằng nếu giả dạng thành người lữ hành du ngoạn vẫn hay hơn. Hắn lấy ra một chiếc túi du lịch lớn, dùng một sợi dây dài, buộc lại mái tóc dài buông xõa, rồi mặc vào y phục dùng để leo núi, áo khoác màu đỏ sẫm, chiếc túi du lịch trên lưng cùng với tâm tình vừa hưng phấn vừa lo sợ hướng cửa thành mà tiến đến.

Đi tới cổng thành, Lý Cường liền cảm thấy kỳ quái. Nhìn xem hơn mười người già trẻ nam nữ đều đang chăm chú nhìn mình. Lý Cường không ngừng ngó ngàng nghiêng mím cười cầu thân, nhưng chỉ cần đến gần bọn họ, không kịp hỏi câu nào thì những người này tựa như những con thỏ bị kinh hãi, lập tức tản ra. Họ đi ra xa hơn mười bước thì lại tiếp lên, không ngừng chỉ tay, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười.

Từ những trang phục của mấy người này mà đánh giá, Lý Cường không cách nào xác định là thuộc triều đại nào của Trung Quốc cổ đại, có thể là Minh Triều hoặc là xa hơn nữa, bởi vì y phục của Thanh Triều hắn đã từng thấy qua trên tivi nên rất quen thuộc.

Mặc dù không thể thông hiểu bọn họ, nhưng thính giác của hắn lại cực kỳ nhạy cảm, Lý Cường đã nghe loáng thoáng được ngôn ngữ của bọn họ, đó chính là ngôn ngữ của Gia Hưng Hàng Châu. Lý Cường kích động một hồi, phải biết rằng hắn đã từng đọc sách tại Chiết Giang, tại Hàng Châu ở suốt bốn năm, ngôn ngữ của Chiết Giang hắn có thể nghe hiểu được hết.

Ở cổng thành, Lý Cường bị bốn người cầm trường đao có dáng vẻ như binh lính ngăn cản.

- Người ở đâu? Mau đưa Lộ Dẫn (giấy thông hành) ra?

Một kẻ có vẻ như là đầu lĩnh quát lên.

Bốn người binh lính này có vẻ mặt tò mò, không ngừng đánh giá hắn. Lý Cường nhin không được nở nụ cười: "Thật tốt quá, ta có thể nghe hiểu được!"

Hai tay Lý Cường vòng lại, cười nói:

- Vị đại ca này, ta từ một địa phương xa xôi mà đến, đi ngang qua nơi đây muốn vào thành một chút!

Hắn dùng ngôn ngữ của Hàng Châu.

Bốn binh lính này rất kinh ngạc, tụ cùng một chỗ thì thầm thương lượng, trong đó có một người xoay lưng chạy nhanh vào thành, đầu lĩnh của binh lính thái độ cực kỳ cung kính, thi lễ nói:

- Khách nhân tôn quý, mời ngài đi theo tiểu nhân đi trước nghỉ ngơi chốc lát, tiểu nhân đã phái người báo với Tri phủ đại nhân rồi.

- Ai, không cần khách khí, không cần khách khí!

Lý Cường cảm thấy cực kỳ kỳ quái, nghĩ thầm: "Vừa rồi ta chưa nói gì hết, tại sao thái độ của họ trước sau đều khác biệt thế này?"

Lý Cường quả là không hề nói điều gì quá mức, nhưng ngôn ngữ hắn nói chính tông là tiếng Hàng Châu, mà ngôn ngữ Hàng Châu ở tại đây chính là ngôn ngữ do hoàng thất quý tộc chuyên dùng, không phải hoàng thất và quý tộc thì không thể học được ngôn ngữ này, mãi đến sau này Lý Cường mới hiểu được.

- Vị đại ca này, huynh họ gì?

Lý Cường khách sáo làm quen.

Đầu lĩnh binh lính bối rối trả lời:

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân họ Hoa.

Lý Cường đột nhiên hiểu được, người này biết rõ cấp bậc sâm nghiêm, chỉ là một binh lính thì sao dám cùng người trên nói chuyện. Tại xã hội hiện đại phát triển, Lý Cường đã quen với quan niệm mọi người đều ngang hàng bình đẳng.

Bây giờ điều khuyết thiếu duy nhất với Lý Cường chính là sự hiểu biết, trong ngọc đồng giản chỉ có ghi chép những điều liên quan tới tu chân giới, tư liệu về thế tục thế giới hoàn toàn không có.

- Hoa đại ca, cái thành này tên là gì vậy?

Lý Cường bắt đầu tìm hiểu thông tin.

Lý Cường một câu gọi Hoa đại ca, điều này làm cho người binh lính không biết phải làm sao, hận không thể đem hết tình huống tổ tông ba đời đều nói hết cho hắn nghe, hỏi cái gì nói cái đó, hỏi một là đáp mười. Lý Cường đã từ từ hiểu được chút ít tình huống cơ bản.

Thành thị này kêu là Hàm Lâm, gần bên cạnh Thán Tức sâm lâm, khi Lý Cường đi ra khỏi rừng rậm, cái nhìn thấy chính là thành thị đầu tiên của Cố Tổng quốc. Ước chừng vào ba trăm năm trước Cố Tổng quốc

dời đô, thành thị này dần dần xuống cấp, lúc xưa dân cư cường thịnh đến hơn bảy mươi vạn, giảm bớt đến bây giờ chỉ còn hơn hai mươi vạn.

Dân cư Cổ Tống quốc khoảng chừng hơn tám mươi triệu, tại lục địa ba nước là một quốc gia tương đối yếu nhỏ, mặt khác có hai nước phân liệt là Lệ Đường quốc và Đại Hán quốc, trong ba nước thì Đại Hán quốc hùng mạnh nhất.

Tại Thiên Đình tinh còn một ít tiểu quốc, phân bố tại một số vùng có điều kiện sinh sống khắc nghiệt, nổi tiếng có Vọng Minh quốc Bạo Phong Nguyên, Hồng Nham Thạch sơn mạch Thanh Phong quốc, còn có một số quần tộc nổi tiếng như Tần tộc, Ngô tộc, Sở tộc, Hạ tộc, Thương tộc...

Lý Cường hiểu được, Cổ Tống quốc là Đại Tống từ địa cầu ngày xưa dời tới đây mà thành lập. Vì vậy quốc gia và quần tộc cũng đều giống nhau.

Lý Cường càng hiểu rõ, tại lục địa phì nhiêu trên Thiên Đình Tinh này, cả ba nước chinh chiến không ngừng, cách vài chục năm cũng phát sinh chiến tranh, mỗi quốc gia đều muốn tiêu diệt đối phương thống nhất lục địa, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà chưa bao giờ thành công. Do có sự tồn tại của tu chân giới, hoàng thất quý tộc ở mỗi một quốc gia hay mỗi một quần tộc nổi tiếng đều tìm mọi cách liên hệ với tu chân giới. Tại nơi này trong các hoàng tộc cũng có nhiều người cũng chính là người tu chân.

Binh lính đó đang giải thích cho Lý Cường tới đó thì Tri phủ Hàn Lâm thành tên là Phong Khải Vân, vốn là cử nhân, ước chừng đắc tội với người nào đó, bị truất đi quan chức chuyển tới thành thị biên cương này, Thủ bị quan gọi là Đồng Phương Chấn, nhờ công trạng mà được thăng tới chức này, xuất thân từ Hành ngũ.

- Tri phủ đại nhân đến!

Một binh lính thông báo.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn, có hai nha dịch trong tay cầm Thủy Hỏa côn, ở phía trước có phân biệt hai tấm bảng đề Túc Tĩnh và Hồi Tị, có bốn người đang gánh kiệu đi tới. Lý Cường suýt chút nữa bật cười ra tiếng, nghĩ thầm: "Cái này cũng thật là quá khoa trương, tràng diện này bày ra giống như là ta đang trở lại thời cổ đại vậy."

Chiếc kiệu dừng xa xa, kiệu phu hạ kiệu xuống, một nha dịch cúi thấp trước kiệu, một người trung niên từ trong kiệu đi ra, hấn vịn vào bả vai của một sai nha nhìn lại phía Lý Cường, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên nhưng lập tức trên mặt lộ vẻ tươi cười, chậm rãi bước tới.

Lý Cường cũng cẩn thận quan sát vị quan cao nhất Hàn Lâm thành này, hai hàng chân mày đen nhánh hình chữ bát, râu dài ba chòm chớm bạc, mũi ưng, hiển nhiên là một người thâm trầm sâu sắc. Quan phục màu lam, đai lưng bằng ngọc.

Lý Cường nhìn thấy rất buồn cười, câu nói đầu tiên của hắn dọa cho đám binh lính kinh hãi:

- Ô, ngài chính là Phong Khải Vân - Phong đại ca đó sao! Tiểu đệ Lý Cường, lần đầu gặp mặt xin hãy chiếu cố!

Gã binh lính họ Hoa thầm nghĩ: "Thì ra vị đại nhân này khi gặp người đều là kêu là đại ca, không trách được sao lại gọi ta như vậy!"

Phong Khải Vân sửng sốt, không dám chậm trễ, nói:

- Hạ quan không biết Lý đại nhân đến, không tiếp đón từ xa, thứ lỗi, thứ lỗi...

Trong lòng thầm nghĩ: "Sao cách nói chuyện cung đình của hắn hình như không được tự nhiên?"

Động tác kế tiếp của Lý Cường thiếu chút nữa chết đám nha sai.

Hắn thản nhiên vỗ vỗ vai của Phong Khải Vân, mỉm cười:

- Đừng khách khí, làm phiền rồi, ta chỉ muốn vào thành ngắm nghía chút thôi, không có việc gì, không việc gì... Phong đại ca người đừng theo ta, nói cho ta biết lễ điểm ở đâu là được!

Nghĩ hoặc trong lòng Phong Khải Vân càng lúc càng lớn:

- Chậm đã! Xin mời đại nhân xuất công văn, hạ quan nhanh chóng chuẩn bị công vụ.

Lời nói nhất thời có chút khẩn trương.

Lý Cường cảm thấy kỳ lạ liền hỏi:

- Là công văn gì? Ta làm gì có công văn gì chứ...?

Binh lính nha dịch chậm rãi xông tới.

Phong Khải Vân quát:

- Lớn mật! Dám giả mạo hoàng gia quý tộc, ngươi muốn làm gì?

Lý Cường giật dờ:

- Hồn dân! Là cái gì chứ, ta mà giả mạo lúc nào hử? Việc ta làm người quản được sao?

"Bà nội nó! "Càng chửi thì lửa giận của hắn càng bốc lên, thoáng chốc đã cao tới ba trượng.

"

- Các người còn không mau quỳ xuống...!

Tinh Nội Giáp và Tử Diễm bay ngập trời, trong nháy mắt quần áo Lý Cường đều hóa thành tro tàn, chính là do bị khí nộ tỏa ra.

Phong Khải Vân sợ đến đầu đầy mồ hôi, quỳ trên mặt đất, hắn biết là đã gây nên đại họa.

Bởi vì chỉ có hoàng thất tông thân mới có thể tu luyện Hữu Tâm Giáp, hơn nữa đều là bí thất không truyền ra ngoài, liền nghĩ thầm: "Ai, lần này là không giữ được cái đầu rồi...!"

Phong Khải Vân tại thư phòng đi tới đi lui, cho tới bây giờ hắn còn đang lo sợ, may là Lý Cường không có trách tội, bằng không còn không biết làm sao thu thập cục diện chết người này.

Thủ tịch sư gia của hắn Trình Tử Trọng cũng cúi đầu trầm tư.

- Lão gia, Xuân Hương cầu kiến ở phòng tiếp quý khách, nói có việc bẩm báo.

Một gã áo xanh sai vật cung kính báo.

- Nhanh, mau cho nàng vào đây...

Thần sắc Phong Khải Vân đầy vẻ bối rối, sư gia Trình Tử Trọng khuyên nhủ:

- Phủ tôn, hãy bình tĩnh, ta xem Lý đại nhân không phải loại người không thể nói chuyện được.

Phong Khải Vân thở dài một tiếng:

- Phu tử à, lòng ta đã hoàn toàn rối loạn, ngươi hãy giúp ta giải quyết đi...

- Nô tỳ Xuân Hương khấu kiến lão gia!

- Nói mau, có chuyện gì?

Xuân Hương quỳ đáp lời:

- Lý lão gia muốn ra ngoài, Thu Hương tỷ đang nói chuyện với ngài ấy, nô tỳ không dám tác chủ, thỉnh lão gia cần phải làm gì bây giờ?

Xuân Hương đang quỳ trên mặt đất rất muốn cười. Cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua vị khách như tên họ Lý này, tuổi trẻ anh tuấn luôn khiến các nàng kinh ngạc, luôn cả bốn người tiểu tỳ như nàng mà Lý khách nhân lại không phân biệt cao thấp lúc gọi tỳ tỳ lúc thì muội muội, kêu loạn xạ cả lên, một chút uy nghiêm cũng không có, thật là vui tính. Như cho tới bây giờ các nàng chưa từng được thấy qua kẹo bao giờ, bây giờ nếm được thật sự là hương vị quá tuyệt, khê liêm mới nhớ lại trong áo nàng vẫn còn một bao, nàng để dành để khi trở về nhà cho cha mẹ đệ muội cũng có thể nếm thử thứ đồ tốt như vậy.

- Xuân Hương, người về trước đi, nói với Lý lão gia rằng bốn phủ sẽ tới.

- Dạ, lão gia...

Xuân Hương chỉ tiếc không được là quay trở về ngay, chậm rãi rời khỏi thư phòng, xoay mình đi thật nhanh.

- Lão phu tử, hãy cùng đi đi.

Trong lòng Phong Khải Vân có chút kinh sợ khi nhìn thấy Lý Cường, Trình Tử Trọng liền đã thông tư tưởng cho hẳn:

- Phủ tôn, bất kể Lý đại nhân có yêu cầu gì, chúng ta đầu tiên đều phải đáp ứng cho được. Chúng ta cần thận bồi tiếp hẳn, ngàn vạn lần không thể lại đắc tội nữa. Ta nghĩ Lý đại nhân cũng sẽ không ở lại bao lâu đâu”.

Phong Khải Vân hiểu được ý tứ của Trình Tử Trọng, chỉ cần để cho Lý Cường ở Hàn Lâm thành thấy hài lòng, bằng bất cứ giá nào cũng phải bồi tiếp hẳn, vậy thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Lý Cường không phải là người không nói lý, hẳn đến nha môn phủ ở tại phòng quý khách, hẳn không hề so đo chuyện Phong Khải Vân đã vô lễ. Mặc dù hẳn không hiểu vì sao khi Phong Khải Vân nhìn thấy Tình Nội Giáp bay đầy trời thì e ngại như vậy, nhưng có thể tiêu trừ địch ý thì hẳn rất hài lòng. Dù sao tranh đấu tiếp tục thì cũng rất phiền toái, làm phiền những ngày du lãm của mình tại Thiên Đình Tinh.

Thấy Phong tri phủ đưa tới một bộ quần áo mới, hẳn vội vàng mặc vào rồi muốn ra đường du ngoạn, hẳn đối với mọi sự việc đều rất tò mò, nhìn thấy bốn tiểu tỳ tới hầu hạ hẳn, làm hẳn nhin không được liền trêu chọc đùa giỡn với các nàng một phen.

Phong Khải Vân đi tới trước cửa phòng khách thì dừng chân lại, quay đầu nhìn Trình Tử Trọng khoát tay, ý bảo hẳn đi lên trước. Trình Tử Trọng gật đầu đang muốn đi vào thì đã nghe một trận cười hi hi ha ha từ trong vọng ra, hai người không hẹn mà cùng dừng chân lại.

- Thu Hương muội muội đừng có cản ta nữa mà, chỉ là đi ra ngoài một chút thôi, các người khẩn trương làm cái gì chứ?

- Lão gia, mong ngài niệm tình nô tỳ khó xử, Xuân Hương muội muội nói, đại lão gia sẽ lập tức đến ngay, ngài đợi thêm chút nữa được không?

- Ta đã nói nhiều lần, đừng gọi ta là lão gia, hãy kêu là ca ca đi, ta thích nghe như thế!

Ngay cả đầu khớp xương của Phong Khải Vân đều thấy tê dại, nghĩ thầm:

”Lý đại nhân này đương nhiên lại có thể không phân tôn ty lễ phép như thế, điều này cũng thật là quá phận rồi.” Ngẫm lại hẳn cũng không có cách nào, bất quá cũng không tiếp tục nghe nữa, bèn ho khan một tiếng cùng Trình Tử Trọng đi vào phòng.

Da mặt Lý Cường có lúc mỏng có lúc lại dày mo, khi thấy Phong Khải Vân tiến đến thì thầm muốn trêu chọc hẳn, nên gương mặt tươi cười tiến đến nắm lấy tay lão ta, cười nói:

- Lão đại ca, người cuối cùng cũng đến, tiểu đệ muốn ra ngoài nhưng mấy tiểu muội muội nói phải đợi người tới mới được, có phải là lão ca chuẩn bị bồi tiếp ta ra ngoài a?

Phong Khải Vân sứt chút nữa là cái lỗ mũi đã rớt xuống, bèn dùng sức rút tay lại.

Sắc mặt Trình Tử Trọng và Phong tri phủ đều thay đổi, liền bảo:

- Lý đại nhân, phủ tôn và tiểu đệ đến đây, trước nhất là thỉnh an đại nhân, thứ hai là thủ bị của bốn thành Đồng Phương Chấn đại nhân muốn đến bái phỏng ngài. Bốn phụ tước không có ý tứ làm chậm trễ công việc của đại nhân, Lý đại nhân nếu muốn tuần tra bốn thành, tiểu đệ tạm thay phủ tôn bồi tiếp đại nhân có được không?

- Vị này...là...?

Lý Cường nhìn Phong Khải Vân.

- Ô, hẳn là sư gia của bốn phủ, Trình Tử Trọng, Trình lão phu tử.

Phong Khải Vân thở dài một hơi nếu cùng đi với hắn, dọc đường còn không làm cho người khác sợ chết, chấp tay nói:

- Nếu Lý đại nhân muốn tuần tra bốn thành, bốn phủ sẽ không miễn cưỡng nữa, Trình sư gia sẽ bồi tiếp ngài, bốn phủ còn có chút công vụ không thể tiếp tục phụng bồi nữa. Tối nay bốn phủ sẽ tẩy trần cho đại nhân, xin cáo từ.

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, mấy vị tiểu muội muội này, ta đã đáp ứng cùng dẫn ra ngoài, lão ca có ý kiến gì không?

Nhìn thấy Lý Cường lại muốn đuổi ra cặp móng vuốt kia, Phong Khải Vân thật sự cảm thấy phiền, vội nói:

- Xin đại nhân cứ tự nhiên...

Bốn tiểu tỷ Xuân Hương, Thu Hương, Cúc Hương, Lan Hương vô cùng mừng rỡ đi theo phía sau Lý Cường và Trình Tử Trọng, thì thầm đùa giỡn, các nàng không dám nghĩ tới Lý Cường thật sự đưa các nàng ra ngoài dạo chơi.

Trình Tử Trọng cũng không nghĩ tới rằng vị đại nhân này như một đứa trẻ, chẳng những không lớn không nhỏ, mà lại tùy tâm sở dục không có chỗ nào cố kỵ. Trình Tử Trọng gặp qua vô số quan nha, gặp qua vô số quan lại còn chưa bao giờ thấy có vị đại nhân như vậy, làm cho hắn cảm thấy có ý tứ.

Đi vào một cửa hàng bán quần áo, Lý Cường không khỏi thở dài một tiếng, còn nhiều hơn một siêu thị lớn tại địa cầu, tại địa phương này có không biết là bao nhiêu đồ hỗn tạp.

Chương quỹ của cửa hàng quần áo là một người mập mạp, gương mặt phúc hậu, cặp mắt nhỏ nhìn thật tinh minh, từ sau quầy chạy ra, vẻ mặt tươi cười:

- Hai vị đại lão gia, hoan nghênh quang lâm tiểu điểm, hai vị muốn tìm cái gì? Tiểu nhân sẽ đem đến ngay.

Chương quỹ quay đầu ngoắc một người phục vụ:

- Nhanh lên một chút, đem đồ tốt ra đây, nói với mẹ của thằng nhỏ, có nữ khách...

Trình Tử Trọng không biết Lý Cường muốn mua cái gì, không thể làm gì khác hơn là khoanh hai tay đứng nhìn.

Lý Cường cười khê:

- Chương quỹ, ta muốn mua bốn bộ quần áo mùa thu, bốn bộ quần áo mùa đông

Rồi chỉ tay về phía bốn tiểu tỷ nói:

- Chính là mua cho bốn tiểu muội muội này, nếu có đồ tốt nhất và vừa vặn thì mau đưa tới.

Ánh mắt đảo qua giá treo quần áo, nói tiếp:

- Đem cái áo khoát màu đen xuống đây"

Chương quỹ gỡ cái áo khoát màu đen xuống:

- Đại lão gia, cái này là da của Ích Tê Thú làm ra, nhân lực của ngài thật tốt, đây là cái áo khoát tốt nhất của tiệm chúng tôi.

Trình Tử Trọng kinh ngạc:

- Đây là áo khoát làm từ da của Ích Tê Thú sao? Quả thật là nổi tiếng a!

Lý Cường sờ sờ lớp da, không biết là có cái gì tốt liền hỏi:

- Ích Tê Thú là cái gì? Là loại đồ vật gì vậy?

Trình Tử Trọng đáp:

- Là thứ rất tốt, Ích Tê Thú sinh sống trong ao đầm nên rất khó bắt được, lớp da này không thấm nước, có thể chống gió, mùa đông mặc ở trên người vừa nhẹ lại vừa ấm.

Chưởng quỹ nhếch miệng cười nói:

- Ái chà, vị này đúng là đại hành gia...!

Luống cuống tay chân một trận, cả bốn tiểu tỳ tưởng rằng đang nằm mơ, chưa từng gặp qua người tốt như vậy, trong lòng các nàng cảm kích không nói nên lời.

- Được, ta mua. Luôn cả tám bộ quần áo vừa rồi cùng gói lại, đưa đến nha môn tri phủ.

Chưởng quỹ sợ đến co rụt cổ, nghĩ thầm: "Mẹ ơi, thì ra là quan gia, nếu không trả tiền ta biết phải làm sao? Trong lòng lão lo lắng không thôi.

- Bao nhiêu tiền?

Lý Cường hỏi nhưng trong lòng kêu lên: "Không xong, ta không biết nơi này sử dụng loại tiền gì đây?"

- Cái áo khoác thì bảy trăm mười lăm lượng, tám bộ quần áo là bốn mươi bảy lượng hai mươi bốn tiền, tổng cộng là bảy trăm sáu mươi hai lượng hai mươi bốn tiền.

Chưởng quỹ đánh bàn tính rồi nói.

Lý Cường quay đầu nhìn Trình Tử Trọng hỏi:

- Ở nơi này nơi đâu có cửa hàng bán châu báu?

5. Chương 5:

Chưởng quỹ tiệm quần áo lo lắng theo sát Lý Cường, âm thầm cầu thần bái phật lắm bả niệm liên hồi: "Bạc của ta, xin Bồ Tát phù hộ a! "

Trình Tử Trọng giới thiệu:

- Đây là Ngân lâu lớn và tốt nhất bốn thành, Triệu Ký Bảo Ngân Súc Kim lâu, chưởng quỹ đừng ngăn người nữa, mau đi vào kêu người ra đi.

Chưởng quỹ tiệm quần áo vội vàng chạy vào, hô to:

- Triệu đương gia, ta đưa khách quý tới cho ngài đây, còn không mau ra đây nghênh tiếp.

- Ai, là người hả tên mập, đừng có hối, có vị khách quý nào đến vậy?

Một gã trung niên nhỏ gầy bước ra trong tiếng cười:

-Người này không phải là Trình lão phu tử sao, hôm nay sao ngài có thời gian rảnh mà đến vậy?

Giọng nói đầy vẻ nhiệt tình.

- Lão hầu tử, ta không thể đến xem chút sao?

Trình Tử Trọng gương mặt tươi cười chỉ Lý Cường nói:

- Ta chính là đưa một vị khách quý đến, người làm sao mà cảm ơn ta đây?

Rồi hắn giới thiệu cho Lý Cường:

- Hắn là Triệu Đức Quý của Triệu Ký Bảo Ngân Súc Kim lâu, tại Hàm Lâm thành đại danh鼎鼎, cả tam giáo cửu lưu không có gì không biết, tại kinh thành cũng có Ngân lâu của hắn.

Rồi hắn lại nói tiếp:

- Vị này là Lý Cường đại nhân, vừa đến Hàm Lâm, hai người mau tiếp đón. Ai! Lão hầu tử, còn không mau mời Lý đại nhân đi vào.

Triệu Đức Quý gật đầu cúi người nhường đường cho nhóm người tiến vào, đợi họ ngồi xuống rồi dâng trà.

Do chính sự gia của Tri phủ nha môn tự mình bồi tiếp, có thể đoán ra được nhất định là nhân vật lớn, Triệu Đức Quý liền vui vẻ bắt chuyện bồi tiếp. Bốn tiểu cô nương được gọi là tiểu muội muội thì để cho người nhà lấy điểm tâm ra tiếp đãi.

- Gần đây ta mới kiếm được một số trang sức quý giá. À, Lý đại nhân luyện võ phải không? Ta mới từ kinh thành nhập vào ba khối thượng đẳng tiên thạch, ngài nhìn thử xem?

Lý Cường chỉ gật đầu, bỏ lên trên bàn hai khối cực phẩm phi thúy khá lớn, một khối thượng đẳng Vũ Tân hạch, bốn viên châu ngọc, kim cương, hỏi:

- Lão Triệu, người nhìn xem, cái này đáng giá bao nhiêu tiền?

Trình Tử Trọng nhìn thấy trước tiên, há hốc hít sâu một hơi dài:

- Cực phẩm tiên thạch, phi thúy, còn có bảo thạch a! Lão hầu tử, mau nhìn đi...

Hắn kinh ngạc đến lạc cả giọng.

Triệu đại đương gia đang định mang trang sức ra thì bị Trình Tử Trọng gọi lớn, lão giật mình quay đầu nhìn thấy đồ vật trên bàn cũng liền choáng váng, hắn mở tiệm châu báu nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy loại châu ngọc có mỹ chất như thế.

Chương quỹ tiệm quần áo Tề mập, vốn có đôi mắt ti hí, cũng đột nhiên trợn to cả lên, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, lau nước miếng, trong lòng không ngừng lẩm bẩm:

- Bỏ Tats thật là từ bi, làm ta sợ suốt trên đường đến đây, thì ra là ta đã báo giá tiền quá thấp a!

Nhẹ nhàng đẩy bàn trà, Lý Cường ho khan một tiếng, âm thầm cười, nói:

- A! Ra vậy sao! Khi kiếm được mấy vật này, ta cũng không để ý gì lắm, ta vốn nghĩ chỉ là những miếng đá mà thôi!

Thật ra trên địa cầu Lý Cường đã nhìn thấy rất nhiều rồi, hơn nữa đã cấp độ tu chân tới Linh Tịch kỳ, nhu cầu đối với vật chất cũng đã giảm xuống, hơn nữa hắn đã vượt qua Linh Tịch mà tới rồi Nguyên Anh kỳ. Thường thì những người tu chân đã tới Linh Tịch kỳ mà trong lòng không khống chế nổi về nhu cầu vật chất thì cũng sẽ thất bại, như vậy không những không bảo toàn được Linh Tịch kỳ mà ngay cả Tâm Động kỳ cũng mất đi, lại phải tu luyện trở lại từ Dung Hợp kỳ. Khởi điểm tu luyện của Lý Cường rất cao, Tử Viêm Tâm chính là loại Nguyên Anh vô thức, trong khi đã sở hữu Nguyên Anh, sau đó mới tu bổ những bộ phận còn thiếu, tâm tính tự nhiên tùy theo trình độ mà hoàn thiện.

- Mau mời lão gia đến...

Triệu Đức Quý kích động gọi người hầu.

- Lão gia tử của hắn là người tu chân, có danh là bán tiên, người này chính thức là đại đương gia, rất là lợi hại...

Trình Tử Trọng thì thầm nói với Lý Cường.

Triệu Đức Quý cầm lấy khóa Vũ Tân Thạch:

- Ta là lần đầu tiên nhìn thấy được loại cực phẩm tiên thạch này!

Vừa cẩn thận quan sát vừa đánh giá:

- Cực phẩm tiên thạch này ít nhất trị giá mười vạn lượng bạc, nếu tại kinh thành, giá càng cao hơn.

- Lão gia tử tới rồi.

Người hầu kêu lên.

Một lão nhân cao lớn đi vào phòng, mái tóc trắng như tuyết, hai hàng chân mày như thanh kiếm, miệng rộng, gương mặt chữ điền. Lão nhân này khiến cho người ta có một loại cảm giác mười phần hào sảng, Lý Cường vừa thấy đã sinh ra hảo cảm.

Triệu lão gia tử vừa vào cửa đã liếc mắt nhìn thì thấy Lý Cường, ánh mắt cũng đã không thể dời nơi khác, chỉ nhìn chăm chăm, ngay cả khi Trình Tử Trọng chào hỏi cũng không hề nghe thấy.

Triệu Đức Quý luống cuống, vì chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt này của lão gia tử, vừa khóc vừa cười, vô cùng kỳ quái, hần bèn kêu lên:

- Cha, cha, người không sao chứ?

Triệu lão gia tử khoát tay ngăn lời của Triệu Đức Quý:

- Ngài đã đạt đến Dung Hợp rồi sao? Ai, không giống...ngài...

Lão dùng ngữ khí kính trọng, giọng nói cũng run run.

Lý Cường ngăn người rồi chợt nhớ vừa rồi Trình Tử Trọng có nói qua lão là người tu chân, hần bèn cười nói hai chữ:

- Nguyên Anh.

Người trong phòng tất cả đều choáng váng, không hiểu hai người đang nói đến cái gì.

"Phịch..." Triệu lão gia tử quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu xuống:

- Xin thượng sư chỉ điểm mê tâm, hậu bối đã luyện tới Phát ra Ánh sáng, gần đây tựa hồ đình trệ không tiến, xin thượng sư từ bi thu ta làm đồ đệ.

Triệu Đức Quý choáng váng, ngay cả cha cũng quỳ thì mình không thể không làm theo, cũng liền quỳ ngay xuống, kế tiếp sau đó, liên tục những tiếng "phịch, phịch" vang lên, những người hầu đều thấy đại đương gia đều quỳ nên cũng liền quỳ theo.

Lý Cường thấy không ổn, Trung Quốc hiện đại ngoại trừ bái tổ tiên và bái Bồ Tát, ai lại quỳ bái người sống chứ.

Hần vừa bật người dậy thì bên người cũng vang lên một tiếng "phịch" thì nhất thời giật mình, là ai lại làm nên âm thanh lớn vậy, tựa như một con trâu lớn. Hần cúi đầu nhìn thấy vị chủ phòng quỳ rạp rạp cũng đã quỳ trên mặt đất, Lý Cường cố nhịn cười nói:

- Tất cả đứng lên hết đi, nếu không là ta đi đó.

Đi tới trước người Triệu lão gia tử, Lý Cường dịu hần đứng dậy, thật không ngờ lão lại nhất định không chịu, không ngừng nói:

- Thượng sư từ bi! Thượng sư từ bi!

Lý Cường bắt đầu dĩ thử dài:

- Được, được. Ta từ bi, ta từ bi mau đứng lên đi.

Trong lòng nghĩ thầm: "Vì tu chân mà cũng làm chuyện thiếu suy nghĩ vậy a!"

Vì hần không biết, tại tinh cầu này, tu chân là vô cùng khó khăn, ngoại trừ hao phí tinh lực còn phải bỏ ra biết bao nhiêu vàng bạc ngân lượng để mua tiên thạch, còn phải bái được minh sư, nếu trong lúc còn sống không luyện được tới Nguyên Anh kỳ thì tất cả cố gắng đều hóa thành bọt nước.

- Sư tôn, xin mời ngồi.

Triệu lão gia tử cung kính.

Lý Cường kêu lên thăm thiết:

- Đừng, đừng, ta không dám thu người làm đồ đệ đâu, người đừng tiếp tục quỳ, chúng ta cùng nhau luận bàn, được chưa?

Hần thầm nghĩ: "Ta đến đây là bán bảo thạch thôi, kết quả lại có một người cao tuổi hơn ta gấp nhiều lần muốn làm đồ đệ, đi ra ngoài còn ra thể thống gì nữa!"

Trình Tử Trọng đối với việc lão gia tử bái sư cũng không lấy làm kinh ngạc, dù sao chọn người tài làm sư phụ cũng không phải là chuyện lớn, chỉ có điều làm hẳn kỳ quái chính là dường như Lý đại nhân này rất sợ người ta quý bái hẳn, hẳn mà thấy ai làm vậy là tay chân luống cuống cả lên.

Thấy Lý Cường chối từ, hẳn bèn khuyên nhủ:

- Mọi người nghe ta một lời, Lý đại nhân tựa hồ không muốn thu đồ đệ.

Lý Cường gật đầu liên tục, nói liền:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Nhưng mà Triệu lão gia tử phải kiên quyết bái sư. Lão lo lắng nói:

- Đừng gọi ta là Triệu lão gia tử, gọi ta là Triệu Hào. Sư tôn, ngài vô luận thế nào cũng xin nhận lấy đệ tử, đệ tử kiên tâm bái cầu...

Thái độ kiên quyết làm cho Lý Cường nổi gai ốc.

- Hay là để cho Lý đại nhân nhận làm đệ tử ký danh đi được không?

Trải qua một phen tranh đấu kịch liệt, cuối cùng Triệu Hào cũng được như nguyện. Lão nhân gia hơn bảy mươi tuổi này trở thành đồ đệ ký danh đầu tiên của Lý Cường.

Lý Cường cũng kiên trì đem những châu báu trên bàn đưa hết tặng cho Triệu Hào, còn khóa Vũ Tân hạch thì đưa cho Triệu Hào tu luyện, Ngân lâu thoáng biến thành tiệm bán quần áo, Lý Cường tặng cái áo khoác cho Trình Tử Trọng, lại tặng cho bốn vị muội muội ít đồ trang sức.

Trong lòng Lý Cường rất rõ ràng, tại bất cứ địa phương nào thì điều kiện "nhân hòa" vẫn luôn là tốt đẹp nhất.

Ở lại một đêm tại phòng khách quý của Tri phủ nha môn, Lý Cường liền yêu cầu đến ở lữ điếm. Hẳn không phải có ý kiến gì với Phong Khải Vân mà hẳn chỉ muốn tìm hiểu phong thổ dân tình, mà ở trong tri phủ nha môn cái gì cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tại Trình Tử Trọng giải thích, Phong Khải Vân không còn cách nào khác đành phải đồng ý. Lý Cường lúc gần đi tặng cho Phong Khải Vân, Trình Tử Trọng và bốn vị tiểu tỷ rất nhiều lễ vật. Phong Khải Vân thu được lễ vật thì có chút kinh hãi, tặng bất kỳ đồ vật gì cũng không sao cả nhưng may là hẳn cuối cùng cũng biết Lý Cường không có ác ý.

Lão đồ đệ Triệu Hào này đem hết lòng thành cố mời Lý Cường đến Ngân Lâu ở, Lý Cường cũng muốn từ hẳn tìm hiểu thêm chút lịch duyệt và tình hình của Thiên Đình tinh, đồng thời cũng muốn tìm một địa phương yên tĩnh để tu luyện một chút khí kiện cần thiết cho nên nhận lời của lão.

Triệu Hào cực kỳ vui vẻ, tại Ngân Lâu chuẩn bị kỹ lưỡng, chẳng những lau dọn sạch sẽ cả hậu hoa viên, còn tìm thêm mấy người nô tỳ sai vặt tới hầu hạ Lý Cường. Lại bỏ hết tất cả mọi việc cứ đi theo sát bên mình Lý Cường không rời, mong muốn được nghe Lý Cường sư tôn dạy bảo.

Đêm đó, Lý Cường bắt đầu tu luyện vũ khí đầu tiên của hẳn. Khi hẳn thu thập đủ tài liệu trở lại chỗ ở, lão đồ đệ nói cái gì cũng không chịu đi, nhất định ở lại trong phòng. Hẳn đuổi đám nô tỳ sai vặt đi hết rồi đứng ngay góc phòng nhìn Lý Cường không dời mắt. Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không còn ý đuổi hẳn đi nữa.

Trước tiên ở trong phòng hẳn lập ra một cái phòng ngự trận, dụng chân nguyên lực khởi động xem xét rồi chỉ cho Triệu Hào cách ra vào rồi để cho lão đứng ở khôn vị trong Phòng Ngự trận, bởi vì khi hẳn bắt đầu tu luyện, Triệu Hào khó lòng có thể chống cự nổi sức nóng của Phòng Ngự trận. Chỉ có đứng ở Âm Giác Tài mới không bị ảnh hưởng. Khi đã chuẩn bị xong toàn bộ, hẳn mới bắt đầu tu luyện.

Lý Cường chuẩn bị luyện ra một hộ thuẫn, một bộ cung nỏ và một trường thương. Cả ba đồ vật này đã được Phó Sơn cấp cho hẳn nguyên liệu, bất quá chỉ là sơ phẩm còn kém rất nhiều hỏa hầu. Lý Cường muốn trước tiên đem ba kiện đồ vật này ra luyện chế thêm để rút kinh nghiệm, dù sao đây cũng chỉ là lần đầu tiên hẳn tu luyện khí kiện.

Trước tiên hắn cởi hết quần áo, chỉ còn mặc một cái khố. Sau đó lấy ra hộ cụ, đó là một cái lăng thuẫn màu trắng, độ dài chỉ khoảng ba mươi phân, mặt trước cũng không có hoa văn. Nhìn Triệu Hào nhắc nhở:

- Khi ta luyện khí thì ngàn vạn lần đừng có động đây, chỉ cần đứng đó nhìn là được!

Đạo hạnh của Triệu Hào còn chưa tới giai đoạn này, không biết làm sao để tu luyện nên không khỏi khẩn trương.

Tinh Nội giáp từ trong thân Lý Cường bay ra, Triệu Hào nhất thời hiểu được vì sao hắn phải cởi quần áo. Tiểu khố lập tức hóa thành tro tàn, quang mang màu tím tỏa sáng rực rỡ cả căn phòng, cái ngân thuẫn nọ lơ lửng giữa không trung, hai tay Lý Cường bắn ra hai đạo Tử Diễm, không ngừng vây quanh nó.

Triệu Hào sợ đến ngây người, đây chính là Tam Muội Chân Hỏa, cũng là Tâm Hỏa, chỉ có người tu thành Nguyên Anh thì mới có chân nguyên cường đại như thế. Lão nghĩ thầm: "Thì ra sư tôn đã luyện thành Nguyên Anh, đã là người trong thần tiên rồi!"

Kỳ thật Triệu Hào hiểu biết quá ít, người tu chân của tu chân giới không tự nhận mình là thần tiên, người tu chân tu luyện đến Nguyên Anh kỳ có thể nói là nhiều như lông trâu. Có thể tu luyện đến thời kỳ này thường thì họ tách ra khỏi thế giới thế tục, tự kiếm nơi để tiếp tục tiềm tu, hơn nữa Thiên Đình tinh không phải là tinh cầu mà người tu chân tự tập, tinh cầu chính thức của người tu chân là Phong Duyên tinh mà Phó Sơn đang cư ngụ, Lý Cường xuất hiện ở chỗ này có thể nói là ngoài ý muốn.

Tinh thần của Lý Cường đã đắm chìm vào trong ngân thuẫn, hắn phát hiện trong ngân thuẫn có một trận pháp phòng hộ, bên trong không có chút năng lượng, bởi vì phương pháp chế tạo trong ngọc đồng giản ghi chép, hắn cũng không khó khăn bắt đầu điều chỉnh bắt đầu đưa năng lượng vào.

Do bảo pháp chính của Lý Cường chính là Tử Viêm Tâm, có tính hỏa, đối với việc luyện khí hỗ trợ rất nhiều. Luyện khí gồm có Chế Luyện và Tâm Luyện, hai loại phân biệt cao thấp không chỉ một ngày mà nói hết. Chế Luyện dùng khí cụ để luyện, tiên thạch dùng dẫn hỏa, dùng chân nguyên khổng lồ chế luyện khí. Tâm Luyện là có thiên địa làm chủ, dùng Tam Muội Chân Hỏa gia tăng chân nguyên lực khổng lồ chế tu luyện, là pháp môn vô thượng luyện chế khí cụ cực phẩm.

Năng lượng tràn ngập ngân thuẫn. Lý Cường dùng Đoạn tự thiết ly chân nguyên, dùng Cô tự phong bế trận pháp, dùng Chuyển tự làm cho trận pháp tại ngân thuẫn lưu động, mặc dù không quá thuận thực nhưng cũng vẫn thuận lợi hoàn thành.

Linh cơ Lý Cường vừa lay động, quyết định gia tăng thêm một trận pháp công kích trong ngân thuẫn.

Lúc này hắn đã lấy ra vật trọng yếu nằm trong thủ trạc, từ trong tay phóng hết viên này đến viên vào trong ngân thuẫn, chúng là bốn khóa tiên thạch phân biệt tính thủy dùng kỳ nhu, hai khóa tính kim dùng kỳ duệ, một viên tính hỏa dùng kỳ bạo. Bởi vì là lần đầu tiên chế tạo, không thể hoàn mỹ, bất quá cuối cùng cũng hoàn thành.

Sau khi bộ phận hạch tâm đã hoàn thành, Lý Cường quyết định chế tác bề ngoài của ngân thuẫn. Hắn liền nghĩ tới hình tượng con rồng, mặc kệ là cái gì thì biểu tượng tổ tiên của dân tộc Trung Hoa vĩnh viễn ghi khắc ở trong lòng hậu nhân, dùng hình rồng khắc lên thuẫn khiến hắn cảm thấy rất hợp lý.

Dùng Tam Muội Chân Hỏa chế tạo cũng rất dễ dàng, trong lòng nghĩ là cái gì thì bề ngoài của thuẫn sẽ biến thành cái đó. Lý Cường đem vành ngoài của ngân thuẫn bọc trong lửa, khảm thêm chút vàng bạc trong đó, cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Lão đồ đệ Triệu Hào nghĩ lại mình đã được mở rộng nhãn giới, mặc dù thủ hộ bảy ngày đêm, trong lòng vẫn cao hứng phi thường.

Lý Cường mở mắt nhìn xuống cái thuẫn trong tay, vẻ mặt đắc ý.

Ngân thuẫn kia đã thay đổi hình dạng, màu bạc đổi thành màu tím, bề ngoài của thuẫn có hình rồng tung bay, giương nanh múa vuốt như muốn phi lên, hình ngọn lửa bên vành thuẫn phất phất như có liệt hỏa thiêu đốt. Lý Cường cũng tự mình hoài nghi sợ hãi:

- Cái thuẫn đẹp tuyệt này là ta chế tạo sao? Quả thật không dám tin tưởng.

Vươn tay để thuận tự động bám vào cánh tay trái, lập tức cảm nhận được nó đã hòa thành một thể với mình, chỉ cần thúc giục chân nguyên lực, trận pháp trên thuận lập tức được khởi động. Lý Cường cố tình muốn thử uy lực của nó, hần nhìn Triệu Hào, vui vẻ nở nụ cười kêu gã thử nghiệm.

Bình khí thành danh của lão đồ đệ Triệu Hào là "Cự Phong Dao", lão ta vận tám phần chân lực, hét lớn một tiếng:

- Xem đao! "

Cự Phong đao xẹt qua không khí, tiếng xé gió đánh sắc làm cho da đầu tê dại, Lý Cường tùy ý động niệm, phòng hộ trận của thuận lập tức khởi động, một ngọn lửa tím hình rồng vờn quanh trong người, ngay cả công kích trận cũng đã khởi động theo.

"Bình.... Oanh..." Cự Phong đao vỡ vụn.

Lý Cường thầm kêu không tốt, vội vàng thu lại công kích trận, thân hình lóe lên, nắm lấy áo Triệu Hào quăng lão ra ngoài.

"Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Suýt chút nữa là làm hại hần. Nếu nói ra ngoài thật đáng chê cười, đồ đệ đầu tiên bị cái thuận ta luyện thành đánh chết, ai! "

Một đao của Triệu Hào như chém vào cây sắt, điều làm cho hần thấy kinh khủng là cây sắt này còn có thể đánh ngược lại. Đồng thời lúc Cự Phong đao vỡ vụn, lực phản chấn làm cho hổ khẩu của hần xuất huyết, trơ mắt nhìn tử long hình đang hướng vào mình đánh tới, thầm nghĩ: "Xong hết rồi!" Đang còn suy tư thì cảm thấy áo bị nắm lấy, thân hình bay thẳng ra ngoài.

Ngồi trên mặt đất, Triệu Hào cảm khái vô ngần:

- Võ công của ta tại lực địa của ba nước chính là cao thủ bậc siêu quần. Sư tôn chỉ dùng một cái thuận nho nhỏ thử chiêu mà ngay cả một chiêu ta cũng không đỡ nổi, nếu không có sư tôn ra tay, hậu quả thật là không tưởng nổi a!

Trong lòng Lý Cường áy náy, nâng Triệu Hào dậy:

- Ai! Phá hủy mất bình khí của ngươi, như vậy đi, ta luyện chế một cái khác cho ngươi, coi như là đền bù cho ngươi vậy!

Lão đồ đệ Triệu Hào vừa mừng vừa sợ, sư tôn đưa cho bình khí nhất định là bảo bối tiên gia:

- Tạ sư tôn. Mà cái thuận này ngài định đặt tên gì?

Thấy Lý Cường lắc đầu, lại nói tiếp:

- Trong lòng đệ tử có một cái tên, không biết sư tôn có thích hay không?

Lý Cường ngạc nhiên:

- Nói thử xem.

- Gọi là Xích Diễm Long Thuận có được không?

Lý Cường hào hứng kêu lên:

- Hay! Ta thích! Vậy thì kêu bằng Xích Diễm Long Thuận đi, ha ha ha...

6. Chương 6:

Lý Cường không nghĩ đến Triệu Hào lại kiên định như vậy, thấy được mong mỏi cầu học mãnh liệt của vị đồ đệ tuổi tác còn lớn hơn cả cha mình, Lý Cường cũng không nỡ trêu lão.

Hỏi lại quá trình tu luyện của Triệu Hào, Lý Cường kinh ngạc khi phát hiện tất cả tri thức đều do lão tự thân tu luyện, dùng công phu võ thuật làm điểm tựa, đi khắp nơi tầm sư kết bạn, từ tất cả các địa phương mà thu thập phương pháp tu luyện nên mới tu luyện đến mức Phát Sáng kỳ, không khỏi kính nể và cảm động.

Lý Cường quyết định chỉ điểm cho lão tiếp tục con đường tu hành.

Mặc dù Lý Cường cũng là vừa mới bắt đầu tu luyện nhưng điều kiện lại tốt vô cùng, chẳng những có Tử Viêm Tâm làm điểm tựa, còn được Phó Sơn cấp ngọc đồng giản, tương đương với điển tịch của môn phái của Phó Sơn, ghi lại biết bao nhiêu phương pháp tu chân thật đa dạng. Điều này đối với Triệu Hào mà nói thì khác biệt như là trên trời và dưới đất vậy.

Triệu Hào khi mới bắt đầu tu luyện thì đến được Toàn Chiếu kỳ, trải qua hơn ba mươi năm tu luyện lão đạt được đến Phát Ra Ánh Sáng kỳ, đã là một sự kiện vô cùng khó gặp.

Lý Cường đành để lão bắt đầu tu luyện lại từ Toàn Chiếu kỳ, đem phương pháp tu luyện như thế nào dạy cho lão. Đến bây giờ lão mới biết được những công phu đã học và tu luyện trước kia xem như là uống phỉ.

Toàn Chiếu kỳ là căn cơ thấp nhất của người tu chân, là ở Trúc Cơ kỳ. Đối với chuyện tu luyện về sau mười phần trọng yếu. Lúc tu luyện thì cần đến năm chủng loại tu chân thạch, phân biệt kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dùng thân thể làm chính, hình thành "Tiểu Vũ Trụ" cùng với ngoại giới hấp thu, mới có thể từ từ thay đổi thể chất, thích ứng với việc vận dụng tinh kính năng lượng để có thể thành thực vận chuyển. Triệu Hào hiểu ra thì liền bắt đầu tu luyện.

- Sư tôn, đệ tử tu luyện ở Khôn vị trong Phòng Ngự trận, ngài thấy thế nào?

Triệu Hào tinh thần hưng phấn.

Lý Cường cười nói:

- Người đi nói với người nhà một tiếng, lần này tu luyện không biết đến khi nào mới ra ngoài. Ngay ta cũng muốn đem một ít đồ vật tôi luyện cho thanh.

Lại tiến nhập tu luyện, Lý Cường không thể không thán phục những tư liệu diệu kỳ của Phó Sơn. Thủ Nỗ giống như một con hùng ưng dương cánh, hơi lớn nhưng cũng có thể giắt trên lưng, công kích trận của Thủ Nỗ rất tinh xảo, cơ hồ làm cho Lý Cường chưa dám thử nghiệm.

Lý Cường hiểu được, trận pháp làm càng nhỏ thì yêu cầu tu hành của tu luyện giả càng cao. Đồ vật càng nhỏ thì càng khó tu luyện, giả như bảo kiếm là vật khó chế tạo nhất, chỉ có tám tấc, vậy mà phải thêm vào công kích trận, không phải cao thủ tuyệt đối làm không được.

May mà Phó Sơn đã hoàn thành trận pháp, chỉ còn thiếu năng lượng, Lý Cường đưa năng lượng vào khởi động trận pháp, thay đổi ngoại hình của thủ nỗ, hoàn thành xong kiện vũ khí thứ hai của mình.

Tiếp theo là luyện trường thương. Trường thương này tương đối kỳ lạ, thân thương chừng hai thước, mũi thương chừng một thước, hơn nữa còn có tám phiến như cánh bướm khiến cho mũi thương có thể xoay tròn. Lần này Lý Cường không tốn bao nhiêu công phu là có thể hoàn thành, chỉ là ở mỗi phiến mũi thương thay đổi thêm một chút, chủ yếu nhìn cho đẹp mắt.

Cuối cùng chính là bảo đao của Triệu Hào, Lý Cường trù trừ trong lòng, ở trong thủ trạc có đao tốt, nhưng tu vi của Triệu Hào không đủ, bảo đao là do chủ nhân tự mình rót năng lượng vào để tu luyện, nếu không thì không cách nào khống chế, nếu không trải qua tôi luyện thì chẳng khác gì một cây đao bình thường.

Suy nghĩ một lúc lâu, Lý Cường nghĩ ra một phương pháp vẹn toàn. Hắn lấy ra một bảo đao cỡ ba thước, trước tiên đem công kích trận trong đao chuyển thành trữ năng trận, cho vào bốn khối thủy tính và thổ tính tiên thạch làm trụ cột, chỉ cần Triệu Hào vận chút chân nguyên lực vào trong thì cây đao này sẽ vô cùng chắc chắn, bất quá đối với người tu chân uy hiếp cũng không lớn.

Lý Cường phát hiện trải qua thời gian tu luyện vũ khí, đối với việc tu hành của mình có không ít tiến bộ, thao tác khống chế chân nguyên lực cũng không ngừng nâng cao, điều này làm cho hắn hưng phấn phi thường.

Liếc mắt nhìn Triệu Hào, Lý Cường không khỏi nở nụ cười.

Triệu Hào nằm trên mặt đất theo hình chữ đại, có năm khối tiên thạch treo ở phía trên người lão không ngừng chuyển động, bộ dáng thật buồn cười. Lý Cường vươn một tia chân nguyên lực, lén lút tìm hiểu một chút, trong lòng thấy kinh hãi. Tiểu vũ trụ trong cơ thể Triệu Hào mới thành lập, nhưng mà chân nguyên

lực vô cùng yếu ớt, với năm khối hạ phẩm tiên thạch này, không biết phải tu luyện đến tháng năm nào mới tỉnh.

Lý Cường nhin không được xuất ra một khối thượng phẩm tiên thạch "Xích Viêm Thạch" thúc đẩy chân nguyên đem năng lượng tiên thạch vào trong cơ thể Triệu Hào, đồng thời đưa tiểu vũ trụ trong cơ thể lão tu cải lại. Lý Cường chỉ một cái nhấc tay đã cấp cho Triệu Hào chỗ tốt vô cùng lớn.

Triệu Hào mở mắt, rõ ràng biết được hết thay đổi đã thay đổi.

Do một lần nữa tu luyện Toàn Chiếu kỳ, lần đầu tiên Triệu Hào có thay đổi, tóc trắng, râu cùng lông mày cũng chuyển thành đen, nếp nhăn trên mặt đều cũng đã biến mất.

Nhìn hắn từ lão niên nhanh chóng biến thành trung niên, Lý Cường lại giật mình không thôi, nghĩ thầm: "Xem ra tất cả người tu chân không chỉ nhìn từ bề ngoài mà phán đoán tuổi!"

Triệu Hào sau khi kinh ngạc há hốc thì đối với Lý Cường càng kính nể tới cực điểm, hắn quỳ trên mặt đất, cung kính khấu đầu nói:

- Đệ tử kính tạ sư tôn...

Lý Cường thở dài:

- Ai! Ta sợ nhất là thấy người quỳ xuống vậy mà người hết lần này tới lần khác lại làm như vậy. Còn như vậy nữa ta sẽ đem người trục xuất ra khỏi môn trường! Nhanh đứng lên, đây là bảo đao tặng cho người".

Lại một lần khấu đầu, Triệu Hào đứng dậy:

- Sư tôn, lễ không thể bỏ a!

Tiếp nhận bảo đao, trong mắt Triệu Hào hiện tia kinh hãi, luôn miệng lắp bắp:

- Hảo đao! Hảo đao!

Lý Cường mỉm cười:

- Người hãy vận chân nguyên vào thử xem.

Bảo đao phát ra làn khói mỏng lung màu xanh, thân đao như thủy ngân lưu động, lóe lên những ánh sáng mờ ảo, Triệu Hào cảm thán:

- Cuối cùng cũng cầm được thần binh tiên gia, đích xác không giống bình thường.

Lý Cường nói:

- Được rồi, chúng ta xuất trận đi, cũng không biết đã tu luyện bao lâu rồi?

Thu lại phòng ngự trận, hai người đi ra cửa phòng.

Vô số âm thanh hỗn tạp cơ hồ đập vào mặt.

- Đi ra, đi ra rồi, mau đi gọi đại đương gia... Lý đại nhân và lão gia tử xuất quan rồi...

Triệu Hào cau mày:

- Làm gì mà kinh động như vậy, thật không chút quy củ, mau kêu Đức Quý lại đây.

Lý Cường cảm giác có chuyện không đúng, bèn hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Một loạt thanh âm dồn dập vang lên:

- Hàm Lâm Thành bị vây!

- Đại đương gia mỗi ngày cũng đều đến đây, chúng ta không thể vào phòng mà cũng không dám lớn tiếng gọi.

- Đúng vậy, đúng vậy, ngay cả Tri phủ đại nhân cũng đã tới vài lần rồi.

Đúng lúc mọi người còn đang lao xao thì Triệu Đức Quý chạy tới.

- Cha, Lý đại nhân, thật tốt quá. Cuối cùng cũng đi ra rồi, tri phủ đại nhân suýt chút bức ta đến điên lên được... Ai! Cha, sao người lại biến trẻ ra rồi?

Triệu Hào gõ cho hần một cái, mắng:

- Đừng có nói không đầu không đuôi vậy, lung tung không biết nói gì. Sợ cái gì? Vào nhà mà nói.

Lão khom người nói với Lý Cường:

- Sư tôn, trước tiên vào phòng ngồi đã.

Phía bắc Hàm Lâm Thành là Thán Tức sâm lâm, tây bắc là Hồng Nham Thạch sơn mạch, phía tây là đại sa mạc hoang vu, phương hướng đông nam là lục địa nổi tiếng. Bởi vậy Hàm Lâm Thành cũng là địa phương quân sự trọng yếu của Cổ Tống quốc.

Tại sa mạc hoang vu ở phía tây, có một chi quân đội cường đạo hung ác tàn nhẫn gọi là Hắc kỳ quân, thủ lĩnh tên là Ân Cương. Nghe nói cũng là người tu chân, võ nghệ cao cường, dưới tay hần có bảy đại kỳ tướng, người nào cũng lòng dạ độc ác, mỗi người đều thống lĩnh hai ba ngàn người, đều là những kỵ binh xuất sắc, di chuyển nhanh như gió, chuyên môn cướp bóc những thương đội qua lại, có khi cũng gây nhiễu loạn biên cương.

Lần này bọn họ cướp tới Hàm Lâm Thành, hơn nữa lần này còn phái tới tứ đại kỳ tướng và hơn một vạn người.

Triệu Đức Quý đem sự việc ra trình bày, lại có một gã sai vặt hoảng hốt chạy vào báo, kêu lên:

- Không hay rồi! Thành bị phá rồi.

Triệu Hào dù sao cũng là chủ nhân Ngân Lâu, hơn bảy mươi năm kinh qua không biết bao nhiêu sóng gió, hần nhìn Lý Cường nói:

- Sư tôn, đệ tử xin phép.

Lý Cường gật đầu.

Mặt ngoài của Lý Cường bất động như không có phản ứng gì, nhưng trong lòng đã sớm thấy phiền. Cho tới bây giờ hần cũng chưa từng gặp qua chiến tranh, mặc dù xem qua phim và tiểu thuyết, bất quá chỉ là xem mà thôi, lần này lại thật sự đối mặt, trong lòng có chút không biết là cảm giác gì.

- Đức Quý, người đưa cả nhà già trẻ tập trung vào trong viện, đem tất cả đồ vật quý giá giấu kỹ. Mọi người chuẩn bị sẵn binh khí, nhanh đi!

Triệu Hào quay qua một người có dáng vẻ như võ sĩ:

- Dục Phong lão đệ, người đem hết những kẻ dưới tay lại đây, chuẩn bị một ít cương nỗ, ba xe ngựa, chúng ta từ cửa đông xông ra.

Cả Hàm Lâm Thành náo loạn, khói bay cuộn cuộn ngợp trời, trên đường cái chiến mã hí vang rền.

Lý Cường cũng cảm thấy hưng phấn lên, âm thầm cảm thấy chính mình may mắn đã không lười biếng, luyện ra ba kiện vũ khí rất tốt, đáng tiếc lại không kịp tu luyện chiến giáp. Vươn tay đưa ra Xích Diễm Long Thuần, lưng đeo Ứng Kích Nỗ, tay phải cầm Bách Nhận Thương, lập tức liền tập trung tinh thần.

Có vũ khí trên thân, cả người Lý Cường liền thay đổi, hơi thở hô hấp với khí thế cường đại nhẹ nhàng tỏa ra, Triệu Hào cảm thấy có một cỗ áp lực trầm trọng khiến hần phải cuống quýt thối lui ra sau, lòng kính sợ đối với Lý Cường tăng thêm một bậc:

- Sư tôn, Hắc kỳ quân phá thành, mục đích là muốn giết hết, xin ngài vạn lần từ bi đừng lưu tình cho bọn chúng a!

Triệu Hào hơn nhiều năm kinh nghiệm không phải nói đùa, hần chính là lão hồ ly, vừa nhìn thấy Lý Cường vội vã mang vũ khí lên người thì đã biết hần không có kinh nghiệm chiến đấu, nhin không được nên mới

nhắc nhở một tiếng. Thật ra Triệu Hào cũng không lo lắng cho an nguy của Lý Cường, biết hắn có thể tự bảo vệ mình.

Sau một hồi mọi người cũng đã tụ tập xong, Triệu Hào bèn chỉ huy:

- Dực Phong lão đệ, người đeo đao thuẫn ở phía trước mở đường. Đức Quý, người đeo cương nỗ bảo vệ xe ngựa, tùy lúc dùng cương nỗ hỗ trợ cho Dực Phong thúc, ta mang theo một đội trường thương bảo hộ phía sau, tất cả hiểu chưa?

Xem ra người của Ngân Lâu đã không phải lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này, tựa hồ bình thường có huấn luyện, mới có thể trấn định tự nhiên như thế.

- Cha, ngài chỉ huy đội cương nỗ thủ, để ta đoạn hậu...

Đức Quý nóng nảy nói. .

- Hồn tiểu tử, công phu của ngươi so sánh được với ta? Ngươi đoạn hậu? Lực lượng của Hắc Kỳ quân thế nào ngươi không phải không biết, ngươi chống đỡ được à? Ngươi thật là hỗn cẩu...

Triệu Hào mắng.

- Chỉ là lo lắng cho người thôi!

Triệu Đức Quý bướng bỉnh đáp.

- Ai, còn ta làm gì đây?

Lý Cường nói:

- Ta cũng có thể tính là cao thủ a, võ thuật công phu mặc dù chưa học qua, nhưng có vũ khí tốt, chuyện của đồ đệ cũng là chuyện của ta!

Triệu Hào sao có thể bỏ qua vị cao thủ thế này chứ:

- Sư tôn, ngài ở giữa tiếp ứng, tình huống ở đâu nguy hiểm thì ngài tiếp cứu, ngài thấy được không?

- Được, cứ như vậy!

Lý Cường hài lòng.

Lý Cường đem Bách Nhận Thương đặt ở giữa trên xe ngựa, chính là hắn cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Qua một con đường, từ phía tây truyền đến một tràng tiếng vó ngựa, Hắc kỳ quân đã tới.

Triệu Hào lớn tiếng chỉ huy mọi người hướng về phía Đông mà lui, còn hắn xuất lĩnh hơn hai mươi người cầm trường thương đứng giữ ở ngã tư đường. Hắn muốn ngăn cản Hắc kỳ quân, tranh thủ thêm thời gian.

Xe ngựa dần dần rời xa tiểu đội trường thương của Triệu Hào, Lý Cường ngấm lại không đúng, mọi người đã không còn nhìn thấy nữa, thì làm sao mà tiếp ứng? Hắn phi thân xuống xe nói với Triệu Đức Quý:

- Các người đi trước, ta đi giúp cha người.

Chạy về ngã tư, ở phía xa xa trông thấy Triệu Hào đang vũ động bảo đao tận lực chiến đấu.

Có hai đại kỳ tướng đang chạy lại, trường thương lóe lên, Triệu Hào biết rằng tình hình không tốt lắm, hét lên một tiếng:

- Giữ vững!

Rồi vung đao tiến lên. Hai đại kỳ tướng Hắc kỳ quân là Lôi kỳ tướng Nguyên Phách - kỳ tướng hàng thứ ba, Tuyệt kỳ tướng Hàn Cảnh Thiên - kỳ tướng thứ sáu.

Lôi kỳ tướng Nguyên Phách tiếng hô như sấm:

- Haha, lão lục, không ngờ còn có một tên thất phu không cần mạng, hãy nhìn ta đây chém chết hắn đây.

Hắn thúc tọa kỵ, giơ cao Bối Khảm Sơn đao.

Triệu Hào lúc còn trẻ đã được gọi là Cuồng Dao, đã là một người điên cuồng không sợ chết. Nhìn Bối Khảm Dao của Nguyên Phách, trên mặt hắn hiện lên một tia cười lạnh, quát:

- Tới rất hay!

Vận dụng chân nguyên lực, bảo đao trong tay đột nhiên khởi động, hắn thẳm nghĩ dùng cứng đối cứng, thử xem uy lực của bảo đao mới.

Tuyệt kỳ tướng Hàn Cảnh Thiên nhìn thấy có điểm không đúng, hét lớn:

- Nguyên Phách cẩn thận, đó là cây bảo đao!

Hắn nhảy xuống ngựa, giơ kiếm tiến lên giải vây.

"Ầm, ầm" Những tiếng nổ vang lên, kinh khí bay tứ tán xung quanh. Triệu Hào không để ý đến, chỉ chém một đao, đại tướng nổi danh ở Hắc kỳ quân liền rút xuống ngựa, Hàn Cảnh Thiên cũng bị bức lui, Triệu Hào càng thêm vững tin, cười to:

- Haha, phía này không có đường đi đâu.

Trường thương thủ vệ nhìn thấy uy phong của chủ gia, tinh thần liền hưng phấn dâng cao.

Nguyên Phách sợ đến hồn phi phách tán, nếu không phải Hàn Cảnh Thiên nhắc nhở, thiếu chút nữa là xong đời. "Con bà nó, ở đâu lại lòi ra một cao thủ, bảo đao trên tay thật tốt quá!" Trong lòng liền nổi lên sự tham lam.

Nguyên Phách và Hàn Cảnh Thiên liếc nhau, không hẹn cùng hô:

- Nhi lang môn cùng tiến lên!

Triệu Hào mở miệng mắng to, trong lòng âm thầm kêu khổ, chính tự mình thì không sợ nhưng những thủ vệ mang trường thương coi như xong hết rồi. Hắn phần nộ vũ động bảo đao, xông vào chém giết quân địch.

Trường thương thủ vệ làm sao sánh nổi với Hắc kỳ quân thân kinh trăm trận, vừa mới giao đấu đã bị thương hết bảy, tám phần. Trong lúc đang cảm thấy tuyệt vọng thì một cỗ áp lực trầm trọng tràn tới, có người hét to:

- Mọi người không nên hoảng hốt, có đại lão gia tới.

Trường thương thủ vệ trợn mắt há hốc mồm chứng kiến, một hùng ưng phát ra kim quang từ trên tay Lý Cường bay ra, tại không trung xoay quanh một vòng phát ra một tràng âm thanh rền vang, xâm nhập vào trong cơ thể quân lính của Hắc kỳ quân rồi bạo liệt phát ra từ trong thân thể bọn chúng. Trong nháy mắt bọn lính Hắc kỳ quân đang bao vây trường thương thủ vệ không ai thoát khỏi.

- Các người mau đuổi theo đội ngũ phía trước, nơi này có ta là được rồi.

Lý Cường cố nén trụ cảm giác khổ sở lần đầu tiên giết người, phân phó mọi người rành mạch. Lý Cường căn bản không có nghĩ ra Ứng Kích Nỗ lại có uy lực lợi hại như thế, hắn chỉ thử một lần thì đã chết mất ba mươi một binh sĩ Hắc kỳ quân, muốn thu tay lại cũng đã không kịp nữa.

Triệu Hào vui vẻ nói:

- Sư tôn, ngài canh giữ ở lộ khẩu nơi này có đệ tử lo rồi.

Lão đầu nhỉ quả thật là thanh xuân trở lại rồi.

Đôi mắt Lôi kỳ tướng Nguyên Phách đều đã đỏ sòng sọc, muốn vung đao giết chết Lý Cường nhưng Hàn Cảnh Thiên vẫn tỉnh táo hơn, liền ngăn cản hắn, khuyên nhủ:

- Tam ca, đừng xúc động. Người này chúng ta không có khả năng đối phó, chúng ta trước tiên lui, đưa kỳ chủ đến".

Hắn kêu lớn:

- Nhị lang môn lui ra. Ồ, nhị vị cao thủ, xin báo tính danh.

Triệu Hào cười to:

- Đại trượng phu ngồi không đổi tên, đi không đổi tánh. Được rồi, lão phu là Cuồng Dao Triệu Hào, đây là sư tôn của ta, các người không xứng hỏi. Haha, haha...

Triệu Hào quá hưng phấn, hấn cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy tâm tư thoải mái đến vậy.

Nhìn đại đội Hắc kỳ quân như nước thủy triều lui đi, Lý Cường cười khổ:

- Chúng ta truy theo những nhóm khác đi.

Lúc này Hắc kỳ quân tràn khắp thành đã bắt đầu đồ sát.

Từ đường cái đi về phía đông, cảnh tượng dọc theo đường đi làm cho hấn cảm nhận thật đúng là địa ngục, khắp nơi đều là thi thể, còn có những người bị trọng thương kêu rên thảm thiết. Binh sĩ Hắc kỳ quân vừa cướp đoạt, vừa phóng hỏa, khiến cho chung quanh mịt mù khói lửa.

Triệu Hào một đao chém chết một binh sĩ Hắc kỳ quân đang vác một cái bao vừa cướp được đi ra, nói:

- Sư tôn, ngài đừng để ý, ở đây cứ cách mười năm lại có một trường đại chiến, đệ tử cũng đều đã quen rồi.

Lý Cường cười khổ:

- Người thì quen nhưng ta thì một chút cũng không quen.

"A, ở đó không phải tiệm quần áo của tên mập sao? "Lý Cường còn nhớ kỹ tiệm quần áo này, nơi này là nơi đầu tiên hấn vào thành đã ghé qua. Đi ngang qua cửa, hấn nhìn vào thì thấy binh sĩ Hắc kỳ quân.

- Lão gia, van người, xin đừng giết, các người muốn gì ta đưa hết...ô. . ô. . lão thiên a! Xin đại phát từ bi...

- Cha, mẹ bị bọn hấn kéo vào trong rồi, mau thả mẹ ta ra...

- Haha, đội trưởng nhập vào động phòng rồi, các huynh đệ ai muốn được hưởng tiếp theo, báo danh a!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, tiếp theo một trận mắng chửi tức giận: - Xú bà nương, dám cản ta, chém chết người, mẹ kiếp...

- Mẹ của thằng nhỏ ơi, aaaa...

Lý Cường cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thảm sự như thế, cơn nóng giận trùng trùng bốc lên tận não, xoay người bay vào như tia chớp, Triệu Hào vội vàng chạy theo.

Lý Cường phát điên, Bách Nhận Thương phát ra vô số những mũi tên năng lượng, tiếng ưng minh thanh thoát càng làm cho người ta kinh hãi.

Triệu Hào lạnh hết cả người, ngay cả thân từng đi qua trăm trận chiến như hấn cũng cảm thấy sợ hãi. Binh sĩ Hắc kỳ quân trong phòng tất cả đều bị băm thây thành vụn đoạn, khắp phòng đều là thịt xương tan nát, máu tươi bay tung tóe.

- Lý đại lão gia, aaaa...

Một người mập mạp ngồi bệch trên mặt đất ôm trong tay một nam hài tám, chín tuổi, òa khóc ò lên

7. Chương 7:

Lý Cường từ từ bình tĩnh lại.

Trong lòng hấn cảm thấy rất đau buồn, bởi vì gia đình Tề Bàn Tử, đồng thời cũng vì những binh sĩ Hắc Kỳ Quân bị hấn giết chết. Bất kể vì một lý do gì, thì việc tự tay giết chết nhiều người như vậy đều không phải là chuyện vui vẻ.

Đúng lúc này, ba binh sĩ Hắc Kỳ Quân lại tiến vào, kêu lên kinh ngạc: "Mau gọi người đến đây, người của chúng ta đã bị giết !"

"Hừ, đến không kịp nữa đâu". Bảo đao của Triệu Hào nhanh như tia chớp sáng giữa thình không, đao quang chói mắt. Đám binh sĩ căn bản không sao có thể chống lại được, ba chiếc đầu bay lên cao, máu nóng phun ra ồ ạt.

"Sư tôn, địch nhân càng ngày đến càng nhiều, giết không hết được, hay là chúng ta đi thôi."

"Tề chương quý, cùng chúng tôi đi nha, trì hoãn là không kịp nữa." Lý Cường nói.

"Ta còn bỏ đi đâu nữa, nhà tan người mất rồi! Nhà tan người mất a! Lý đại lão gia, ta gửi gắm đứa nhỏ này, ngài là người tốt, xin mang nó theo cùng, bất kể đi đến đâu, chỉ cần ngài cho nó cơm ăn là được."

Tề Bàn Tử ôm hài tử đưa đến bên cạnh Lý Cường, khóc lớn: "Con ơi, con hãy đi theo đại lão gia, nhất thiết phải biết nghe lời."

Hài tử hoảng sợ vô cùng: "Phụ thân, phụ thân, người đừng bỏ lại hài nhi."

"Phụ thân muốn được theo cùng mẫu thân, Bảo Bảo hãy ngoan." Tề Bàn Tử nói xong liền một đao đâm sâu vào bụng.

Lý Cường ứng phó không kịp, hấn tiến lên đỡ lấy lão: "Ôi, Tề chương quý, Tề chương quý!"

Triệu Hào lắc đầu thở dài, thật không ngờ lão mập họ Tề này bình thường coi tiền tài như mạng lại có tình phu thê sâu đậm như vậy.

Miệng Tề Bàn Tử rỉ máu tươi, thều thào nói: "A Quyên, ta đến với nàng đây, nàng đừng sợ, đừng... sợ!"

Đôi mắt Lý Cường đã đầm đìa.

Lý Cường ngây ngốc nhìn Tề chương quý, lòng vô cùng hỗn loạn. Hấn nhẹ nhàng hạ thân thể Tề Bàn Tử xuống, nói: "Người hãy an lòng, ta sẽ chiếu cố hài tử thật chu đáo, cứ yên tâm!" Trên khuôn mặt nhợt nhạt của Tề Bàn Tử lộ nụ cười mỉm, hai mắt thất thần từ từ khép lại, khóe mắt chảy ra một giọt huyết lệ.

Triệu Hào thấy Lý Cường từ từ đứng dậy, cảm giác thấy hấn dường như đã có điều thay đổi gì đó không tầm thường, nhưng không sao hình dung được đó là gì. Lão đưa tay ôm lấy hài tử đang khóc lớn, từ tốn nói: "Sư tôn, ta đi thôi"

Lý Cường gạt mạnh đầu, đầy oán hận nói: "Tốt, chúng ta đi". Vừa ra khỏi cửa điếm, Lý Cường giơ tay phát ra một luồng tam muội chân hỏa, chỗ đó liền bị thiêu rụi.

Lòng Lý Cường chợt lạnh lùng và cứng rắn như sắt thép. Trên đường đi về phía đông, chỉ cần nhìn thấy quân sĩ của Hắc Kỳ Quân, hấn liền cho chúng ném mùi kim ưng, suốt đường chém giết máu thịt tươi rói. Hắc Kỳ Quân cũng thật không may, không ngờ ở Hàn Lâm thành lại gặp phải một hung thần như vậy. Rất nhiều dân chúng chưa kịp thoát thân đều theo sau hai người tùy thời cơ tháo chạy khỏi thành.

Suốt một đường đánh giết, dân chúng đằng sau hai người càng lúc càng nhiều, đến khi gần đến cửa thành phía Đông thì đã có khoảng gần ngàn người, vừa hoành tráng vừa hùng hậu.

Xa xa từ phía Đông môn vọng lại tiếng khóc thảm, Triệu Hào nói: "Sư tôn, dường như Hắc Kỳ Quân vì kinh sợ đã đóng cổng thành".

Lý Cường lạnh lùng đáp: "Chúng dù có dùng thứ chuyên môn để chặn cổng thành, thì ta cũng có thể phá".

Triệu Hào rụt cổ, nghĩ thầm: "chà chà, sư tôn nổi giận rồi"

Đông môn quả thực giống như là Tu La trường, tất cả những người muốn xuất thành bao gồm bại binh, quan lại, bá tánh đều cùng liều mạng với Hắc Kỳ Quân. Người người đều biết, ai không ra khỏi thành được đều không sống nổi.

"Người hãy chăm sóc hài tử, đừng động thủ, hôm nay ta phải đại khai sát giới".

"Sư tôn yên tâm, không ai có thể động đến hài tử này"

Lý Cường nhanh như chớp phóng vọt qua, hét lên một tiếng dài tựa rồng gầm hổ rống, vang tận mây xanh.

Binh sĩ Hắc kỳ thấy một thanh niên quý dị có một quầng lửa tím có hình dạng một con rồng vờn quanh thân thể, trên đỉnh đầu có một bầy tiểu Kim Ưng bay lượn xung quanh, múa một thanh trường thương lập lòe giống như thiểm điện, gào rít lao vào trong trận. Trong phút chốc, Hắc kỳ quân rối loạn.

Thanh niên xông tới giữa trận quân, trường thương trong tay tùy ý vũ động, vô số mũi thương giống như tia chớp bay tới, Kim Ưng trên trời kêu lên lanh lảnh lao xuống, tiếng nổ phát ra liên tiếp. Những tiếng la thảm thiết xé tim xé phổi khiến những Hắc kỳ quân còn sống sót hồn phi phách tán. Cảnh tượng quả thực đúng là một cuộc đại đồ sát.

"Cút" Lý Cường giờ trông giống như một thiên thần.

Đám Hắc kỳ quân còn lại chạy trốn tứ tán.

Cửa Đông mở ra, những kẻ còn sống sót gồm dân chúng, bại binh, quan lại đều đua nhau tháo chạy khỏi thành. Những kẻ tháo chạy này về sau đem chuyện Lý Cường đại chiến Hắc Kỳ quân thành thần thoại truyền tụng nhân gian, nói Lý Cường là thần bảo hộ của dân chúng.

Triệu Hào không thấy đội ngũ gia đình mình, biết là đã xuất thành. Đến bên cạnh Lý Cường, Triệu Hào nói: "Sư tôn, sắc mặt người không được tốt lắm".

Lý Cường thu lại trường thương nói: "Chân nguyên của ta bị tiêu hao quá nhiều, một kích vừa rồi đã mất đi rất nhiều chân nguyên, ta không sao đâu, một hồi sau là hồi phục lại ngay".

"Lý đại nhân, Lý đại nhân, là tôi, Trình Tử Trọng"

"Ài, lão phu tử người sao vẫn chưa chịu xuất thành vậy?"

Lý Cường kinh ngạc nói: "Còn có cả Thu Hương, Xuân Hương, hây, Cúc Hương và Lan Hương đâu?"

Xuân Hương nghẹn ngào: "Cúc Hương muội muội chết rồi, còn Lan Hương muội muội không rõ tung tích, muội rất sợ".

Trình Tử Trọng than dài: "Thật không ngờ, kỳ chủ của Hắc kỳ quân lại có thể sử dụng tiên thuật như Lý đại nhân. Họ đã vây khốn mười ngày rồi, vốn dĩ không thể phá được thành, nhưng trưa nay kỳ chủ Hắc kỳ quân Ân Cương đến, chẳng biết hắn làm gì mà cổng thành bị phá vỡ ngay. Thủ thành Đồng Phương Chấn đại nhân thì bị trọng thương, rồi thành đã bị phá như thế."

Triệu Hào lại nói: "Sư tôn, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta rời thành rồi nói tiếp".

"Hừ, đi sớm vậy sao? Khoan đã! Dám giết huynh đệ của ta nhiều như vậy, ta sẽ lột da uống máu người". Đột nhiên một thanh âm phiêu hốt bất định từ xa vọng lại.

Trình Tử Trọng cả kinh kêu: "Nguy rồi, là Ân Cương"

"Các người đi trước đi, ta ở lại đoạn hậu". Lý Cường nhanh chóng lấy ra Bách Nhận Thương.

"Sư tôn, để đệ tử thăm dò hắn trước". Triệu Hào lập tức đưa hài tử cho Trình Tử Trọng.

Lý Cường tức giận quát: "Không được, đi nhanh đi! Người có thể sử dụng chân nguyên lực phá vỡ cổng thành thì xem ra đều là cao thủ".

Triệu Hào thấy Lý Cường nổi giận, không dám tranh cãi, chỉ nhẫn nhịn, dậm chân nói: "Sư tôn, ngàn vạn lần bảo trọng, đệ tử ở ngoài thành đợi người".

Lý Cường hiên ngang đứng thẳng trường thương đứng trước cổng phía Đông, trong lòng cười khổ: "Không hiểu tại sao mình lại bị cuốn vào vào cuộc chém giết này, giết người thật sự chẳng tốt đẹp gì".

Không hề báo trước, cách Lý Cường chừng trăm bước, một người như từ không trung bất thần xuất hiện.

Lý Cường hiện tại đã vững tâm hơn nhiều, để đề phòng việc trở tay không kịp, Lý Cường trước tiên khởi động Xích diễm long thuận, rồi giương tay phát xuất ra mười Kim Ưng bay lượn trên không, hai tay nắm chặt trường thương, định thần quan sát. Người đó mặc bộ chiến giáp màu đen, đeo mặt nạ quý màu đen, một đầu tóc bạc trắng trái ngược với bộ giáp đen trông thấp phàn quý dị, tay cầm một thứ vũ khí vô cùng kỳ dị, một quả cầu đen phát ra lam quang lấp lánh.

”Người là Ân Cương của Hắc kỳ quân?”

”Tiểu tử, người đã dám giết người của ta, to gan lắm, người tên là gì? Người thuộc môn phái tu chân nào? Sư phụ người là ai?” Khẩu khí của Ân Cương đầy vẻ ngạo mạn tự đại.

Về việc đấu võ mồm thì Lý Cường chưa bao giờ sợ. Trước đây, mỗi khi không đánh lại, thì hắn đều miệng lưỡi thay thế. ”Ta là ai à? Nói cho người biết cũng được, ta họ Lý, tên gọi Thái Gia, nghe rõ chưa? Ta là ông ngoại người đây! Mấy tên thủ hạ nhãi nhép của người, ông ngoại đây không coi chúng là người, chúng chỉ là một bầy chó, một bầy chó điên cắn người, tất cả đều chết dưới tay ông ngoại người đây, người muốn cắn ta à? Ha ha, ha ha, ha ha.”

Mái tóc bạc của Ân Cương không gió mà tung bay, thân hình khẽ run. Y nổi giận đến cực điểm, mặt nạ đen cũng chuyển một màu lam, từ trong hắc cầu cũng phát ra vô số tia sáng màu xanh, nối tiếp như hoa lửa của cát đá nhằm Lý Cường phóng tới. Ân Cương lại đồng thời phóng ra một bạo lôi xen trong luồng sáng. Loại bạo lôi này chỉ có kích thước bằng quả trứng gà, chỉ có thể sử dụng một lần, nổ rồi thì hoàn toàn biến mất, uy lực rất lớn. Những người tu chân thông thường đều biết, nhưng Lý Cường lại không hay, hắn không tu luyện từ cấp bậc thấp, về sau điều này gây hại hắn.

Lý Cường vùng tay lên, mười Kim ưng kêu vang xông tới đỡ lấy một đạo bạch quang, vô số thương ảnh tấn công vào phía trên của đạo lam quang, tiếng động như trời long đất lở.

Hai người cùng lúc lao đảo bay vọt ra ngoài.

Lý Cường bị bạo lôi đánh trúng, Ân Cương thì không chống được sự tấn công tới tấp của lũ Kim Ưng. Ân Cương hiểu rõ rằng thực lực bản thân không bằng Lý Cường, nhưng hắn cũng nhận ra Lý Cường dường như kinh nghiệm chưa đủ.

Lý Cường may mắn có Xích diễm long thuần bảo vệ nên không bị thương nặng. Tuy nhiên, chân nguyên của hắn đã tiêu hao quá nhiều, đến cả tử sắc long hộ thể cũng đã nhạt hắc màu đi. Lý Cường thầm nghĩ: ”Nếu không tốc chiến kết thúc trường đấu này, thì người xui xẻo nhất định là ta, phải liều mạng thôi”.

Ân Cương cũng nghĩ như vậy, hắn không ngờ đạo hạnh của Lý Cường so với hắn còn cao hơn nhiều.

Một tiếng chim ưng sắc nhọn kêu lên, Ân Cương ngẩng đầu, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán: hơn ba mươi con Kim Ưng xếp thành một hàng thẳng tắp nhằm hắn lao xuống. Ân Cương hét to: ”Khá lắm, ta liều mạng với người”.

Hắc cầu trên tay Ân Cương phát ra một luồng lam quang chói mắt, rồi tay hướng thẳng vào Lý Cường đánh tới.

Nhất thời đất rung núi chuyển, nhật nguyệt che mờ.

Hai bên đều không có cách gì tránh được đòn trí mạng của đối phương.

Hắc cầu mà Ân Cương phóng ra là một dị bảo, gọi là ”Ô kinh đàm”, là do nội đan của một loại quái thú sống dưới lòng đất liên luyện thành. Bình thường Ô kinh đàm có thể sử dụng làm vũ khí, phóng ra ”Diệt thanh ti hoa” cũng khá có uy lực, nhưng điểm lợi hại nhất lại nó hội tụ hai điểm tàn bạo, một là có thể khiến chân nguyên của tu chân giả chấn động tảo tẩu, ảnh hưởng đến lực chống đỡ của họ, hai là dùng làm lợi khí chân chính dễ thương người, nhưng một khi cùng sử dụng cả hai điểm tàn bạo, Ô kinh đàm có thể sẽ không còn tác dụng.

Lý Cường thật sự là không biết điều này, với đạo hạnh hiện tại của hắn hoàn toàn có thể chống đỡ được, mấu chốt là hắn quá thiếu kinh nghiệm. Hai thứ tàn bạo cùng sử ra, thân thể Lý Cường bị hất tung lên chừng hơn ba mươi mét, miệng thổ ra một bùm máu tươi, mắt nổ đom đóm, cả người mất lực, thầm nghĩ: ”Đây là loại câu gi mà lợi hại như vậy”.

Ân Cương so với Lý Cường còn có phần thâm hơn, do Ưng Kích Nỗ phát xuất Kim Ưng, tu vi của hắn không thể ngăn cản được. Phải biết rằng Ưng Kích Nỗ là do Phó Sơn năm ngoái thiết kế, Lý Cường lại dụng ”tâm luyện” là phương pháp vô thượng trọng tâm tu luyện điều khiển khí, mặc dù không so được với các cao thủ chân chánh sử dụng pháp bảo, nhưng uy lực của hắn thực sự là không thể coi thường.

Sau khi cấp tốc xuất Ô kinh đảm tấn công, Ân Cương cũng nhanh chóng xuất ra bảy đạo phòng hộ. Tuy nhiên, như vậy là hắn vẫn còn xem thường Kim ưng của Lý Cường. Ba mươi hai con Kim ưng luân phiên lao xuống, liên tục phát nổ, phá vỡ thể phòng vệ, cuối cùng có hai Kim ưng đâm từ trên cao đâm thẳng xuống, trong lúc hoảng hốt, Ân Cương giơ cánh tay trái ra đỡ.

Ân Cương từ giờ đã mất đi cánh tay trái.

Lưỡng bại câu thương!

Một đạo nhân ảnh lướt tới Đông môn, ôm lấy Lý Cường xoay người vọt đi.

"Sư tôn, sư tôn, người, người vẫn ổn chứ?" Triệu Hào vốn không hề rời khỏi, vẫn nấp sau góc của cửa thành. Chứng kiến Lý Cường bị đánh bay, Triệu Hào hoảng sợ đến mặt xanh như tàu lá. Hắn bắt kẻ sống chết lao tới ôm Lý Cường bỏ chạy. Vận khí của Ân Cương cũng không tệ, nếu như Triệu Hào quan sát kỹ hơn một chút sẽ thấy Ân Cương cũng không ổn, chỉ cần chém xuống một đạo là kết liễu được.

Lý Cường cười khổ: "Sao ngươi còn chưa đi?" Triệu Hào nói: "Sư tôn, đệ tử không yên tâm được. Sư tôn, người hãy dưỡng thần đi, một lúc là có thể hồi phục."

Lý Cường vô cùng cảm động, không ngờ lão đồ đệ này lại quan tâm mình như vậy.

Lý Cường hỏi: "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

Triệu Hào nói: "Phía trước Phong Linh trấn có một trang viên, nguyên là đám con cháu tử lòng hiếu kính với đệ tử mà lập, những người chạy trước đều tập hợp tại đó xem tình hình thế nào mới quyết định".

Lý Cường nghĩ thầm: "Nơi này không giống địa cầu, mỗi thương nhân đều có trang viên của riêng mình, nếu không phải vì chiến tranh thì nơi này quả thật không tệ". Lại nói: "Phong Linh trấn rộng bao nhiêu, có gì chơi vui không?"

Triệu Hào lưng công Lý Cường, nghe thấy vậy thiếu chút nữa là ngã xuống, lão đảo bước một: "Phong Linh trấn không lớn, bình thường thì dân cũng không nhiều nhưng lúc này Hạ quý phi thường tới nghỉ mát, nên không thiếu phú thương qua lại tu kiến trang viên, đón Hạ quý phi thưởng ngoạn."

Vừa nói lão vừa nghĩ thầm: "Sư tôn của ta bị thương nặng như vậy, không ngờ vẫn còn nghĩ đến vui chơi, đây đúng là cảnh giới mà ta cần đạt đến hay sao. Ài, cao thủ trong cao thủ, thực khiến người ta kính ngưỡng!"

Lý Cường nếu biết Triệu Hào đang nghĩ gì, chỉ sợ cười đến chết mất. Hắn đã lập mục tiêu đi du ngoạn tại Thiên Đình Tinh, đồng thời chờ Phó Sơn đến đón. Trong cuộc đại chiến lần này, hoàn toàn là việc vô tình bị cuốn vào, thân bất do kỷ.

Buổi tối, hai người cuối cùng tới được Phong Linh Trấn. Lý Cường hữu khí vô lực, trở khu rừng rậm phía sau trấn nói: "Đó là rừng Thán Túc à?"

Triệu Hào không kịp nghĩ đáp luôn: "Đúng vậy, sư tôn người cố kiên trì chốc lát, khoảnh khắc sẽ về nhà." Suốt đường chạy như điên, Triệu Hào có điểm ăn không tiêu.

Trong Phong Linh Trấn nhỏ, dân chạy nạn tới đây đông nghẹt, hỗn loạn, có kẻ khóc, có người thụ thương kêu đau, có kẻ đi khắp nơi tìm người nhà thất lạc, cảnh tượng thê thảm khiến Lý Cường cảm thán không thôi, nghĩ: "Nguyên lai, chiến tranh tàn khốc như vậy, chiến tranh nổ ra, bất hạnh nhất chính là bá tánh ! "

Triệu Hào hiện tại không quản được nhiều việc, công Lý Cường chạy xuyên qua trấn. Rời khỏi tiểu trấn không xa, thì nhìn thấy thành tường của một trang viên, Triệu Hào nói: "Sư tôn, đến rồi ! "

Cửa lớn của trang viên đã đóng chặt, đây là để an toàn phòng ngừa đạo tặc đến trộm cướp. Triệu Hào không đợi gõ cửa, nhấc hương cửa lớn đá tới. "ỳnh ỳnh" một tiếng, hai cánh cửa đen mở rộng, thanh chắn cửa lớn bằng miếng sắt bị gãy thành ba đoạn. Triệu Hào vội vã chạy nhanh vào trong, kêu âm lên: "Di chết đâu hết rồi, còn không nhanh lại đây tiếp khách"

Lý Cường bật cười một tiếng, nghĩ: "Tiếp khách, ha ha, ở tình cầu này thực là có ý nghĩa nha."

Liên tục năm ngày tu dưỡng. Lý Cường dần dần hồi phục lại. Lần này là nhờ công của "Tử Viêm Tâm, thật không hổ là vô thượng chí bảo của tu chân giả. Lý Cường đuổi người, chậm rãi đi ra khỏi phòng, từ lúc tiến vào trang viên ở Phong Linh Trấn, hắn chưa từng ra khỏi cửa một bước.

"A, Xuân Hương muội muội, Thu Hương muội muội, hai người các người sao lại ở cùng một chỗ này vậy?" Lý Cường kinh ngạc hỏi.

"Lão gia mạnh khỏe." Xuân hương và Thu Hương nhìn Lý Cường ra khỏi cửa, trong mắt chớp động mừng rơi nước mắt, vẻ mặt tươi cười hướng về hắn thi lễ.

Thu Hương nói: "Triệu lão gia tử phân phó, nếu như lão gia tỉnh lại, thỉnh lão gia đến đại sảnh."

Xuân hương cao hứng hướng ra bên ngoài chạy đi, vừa chạy vừa nói: "Tôi đi trước báo cho mọi người, lão gia thông thả đi nha."

Lý Cường cười nói: "Thu Hương muội muội, muội đừng gọi ta là lão gia nữa, các người đều không nghe thấy như vậy ta sẽ già sao?" Nói xong xốc áo hạ eo khom lưng làm dạng lão nhân.

Thu Hương bị hắn chọc cười lớn: "Lão gia, ta không gọi người là lão gia không được, đây là quy củ mà."

Lý Cường thở dài nghĩ: "Một tiểu cô nương mới mười hai, mười ba tuổi, vốn là đang lúc ngây thơ vui vẻ, không ngờ lại phải chịu biết bao nhiêu khổ cực, không dám kháng lại cái quy củ đáng hận kia", rồi nói: "Muội đưa ta đến đại sảnh". Lại từ tay nải lấy ra hai túi "Thoại mai đường", đặt vào trong tay Thu Hương.

Đi đến cửa đại sảnh, Triệu Hào, Trình Tử Trọng, Triệu Đức Quý đã ra nghênh đón. Trong đại sảnh không thiếu nhân sĩ, quan lại, võ lâm cao thủ, sau khi cùng nhau dẫn kiến, giới thiệu, đều ngồi xuống hàn huyên.

Triệu Hào kiên trì mời Lý Cường ngồi ghế thượng tọa, Lý Cường căn bản không hiểu quy củ nơi này, đặt mông ngồi xuống. Lý Cường hỏi: "Hài tử của Tề chương quỷ thế nào rồi?" Mấy ngày nay Triệu Hào đã mang việc vì sao tại Hàm Lâm Thành đại khai sát giới kể lại cho mọi người biết.

Triệu Hào trả lời: "Sư tôn, người an tâm, hài tử đó đã được giao cho vợ của Đức Quý lo rồi, nhất định sẽ không chịu nửa điểm ủy khuất nào."

Lý Cường gật đầu lại hỏi Trình Tử Trọng: "Lão phu tử, Hàm Lâm Thành có tình huống gì mới không?"

Trình Tử Trọng đáp: "Hắc Kỳ Quân tại Hàm Lâm thành đã lui binh rồi. Nghe người truyền rằng, Lý đại nhân đánh trọng thương thủ lĩnh của bọn họ là Ân Cương, ta hỏi Triệu lão gia tử, lão nói lúc đó tình huống quá mau đều không rõ cuối cùng phát sinh như thế nào."

Lý Cường hồi tưởng lại tình huống lúc đó, nói: "Có khả năng, ta và Ân Cương cùng một chiêu liều mạng tới hậu kỳ thật là lưỡng bại câu thương, bất quá ta lúc ấy bị hắc cầu của hắn đánh ngất đi, nếu không phải Triệu Hào đến cứu ta, có thể ta đã mất mạng."

Lý Cường không một chút khóa lấp thất bại của mình. Chúng nhân đều rất kinh ngạc, nhân vì Lý Cường và Triệu Hào nói không giống nhau, Triệu Hào nói là sư tôn lão vì cứu lão mà bị trọng thương.

Trình Tử Trọng lại nói: "Ta hôm qua gặp một bằng hữu từ thành đô trở về, nghe hắn nói, Hoàng Thượng đang ở Đại Tứ Trưng triệu tập binh sĩ, hình như muốn cùng Lệ Đường Quốc khai chiến, khiến cho lòng người hoảng sợ lo lắng. Ầi !"

Tin tức này lập tức khiến mọi người chú ý, cùng nghị luận rồi rít cả lên.

Lý Cường không ngờ Thiên Đình Tinh lại chiến loạn liên miên như vậy, nếu không phải hắn bây giờ có thực lực cường đại, thật khó mà đoán được điều gì sẽ xảy ra.

Triệu Hào không nghĩ Trình Tử Trọng mang tin tức trọng yếu như vậy cáo tố mọi người, bất quá, lão gia tử kiến thức nhiều, nói: "Mọi người trước tiên về đi, ta nghĩ tin tức của lão phu tử quả thực chính xác, mấy ngày tới nhất định có thánh chỉ đến."

Mọi người chưa tán đi khỏi, một kẻ hầu lão đảo chạy vào, lấp ba lấp bấp thưa: "Đại đại, Đại lão gia!"

Triệu Hào quát: "Hoảng hốt cái gì, có chuyện gì."

Gã hầu hít thở lấy hơi, đáp: "Có thánh chỉ hạ xuống, muốn đại lão gia ra tiếp chỉ."

Triệu Đức Quý tiến lên cho hắn một cái tát, mắng: "Nói rõ ràng xem, là đại lão gia nào?"

Gã sai việc ủy khuất chỉ Lý Cường nói: "Là Lý đại lão gia!"

Lý Cường cả kinh, trong đầu hiện qua một người: "Phong Khải Vân, nhất định là hắn giở trò quỷ."

8. Chương 8:

Lý Cường không hề đoán sai, ngày đầu tiên hắn vào nha môn Tri Phủ, Phong Khải Vân đã phát đi một công văn khẩn cấp, thông qua dịch trạm gửi đến Đô thành. Cũng không thể trách Phong Khải Vân, vô luận là Lý Cường xuất hiện tại quốc gia nào trên Thiên Đình Tinh, chỉ cần khiến quan lại địa phương địa phương phát hiện ra, là ngay lập tức thông báo lên trên. Lực lượng của mỗi tu chân giả đối với bất kỳ quốc gia nào mà nói, đều là nguồn tài nguyên trọng yếu nhất. Đặc biệt là các tu chân giả cao thủ thực sự, càng trở thành đối tượng tranh thủ của các quốc gia.

Lời cấp báo lên trên của Phong Khải Vân đã trực tiếp làm kinh động đến Hoàng Thượng. Nguyên nhân là Lý Cường có thể nói tiếng Quan thoại của cung đình, hơn nữa lại là giọng nói thuộc thành viên trong hoàng thất. Hoàng Thượng hạ chỉ điều tra lai lịch xuất xứ của Lý Cường. Công văn đã gửi tới gửi lui vài lần, nhưng vẫn không thu được kết quả chính yếu. Cuối cùng, họ nhận định Lý Cường là hậu nhân của thành viên hoàng thất lưu lạc trong nhân gian.

Lý Cường tại Hàm Lâm Thành đại phát thần uy, gây tổn thất nặng nề cho Hắc Kỳ Quân. Sau khi thủ lĩnh Hắc Kỳ Quân là Ân Cương bị trọng thương, bất đắc dĩ phải rút khỏi Hàm Lâm Thành, Phong Khải Vân vội vàng huy động Truyền Âm Trận do hoàng gia thiết lập, mang tình hình báo lên Hoàng Thượng.

Lý Cường cảm thấy nhức đầu vì chuyện này. Hắn tuyệt nhiên không nghĩ sẽ tiếp nhận loại thánh chỉ nào cả, lạnh lẽo nói: "Trình lão phu tử, ta không biết tiếp thánh chỉ như thế nào?"

Trình Tử Trọng toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ nói: "Không được, kháng chỉ bất tuân là sẽ bị chặt đầu đó, đầu cả nhà Triệu lão gia tử đều không giữ được, ngàn vạn, ngàn vạn lần không thể." Trong lòng lão lại nghĩ: "Nếu như hắn thực không tuân ý chỉ, sợ rằng đầu của ta cũng không giữ được. Hắn thực không muốn tiếp chỉ, ai có thể bắt hắn được chứ."

Lý Cường nghĩ thầm: "Cái gì mà thống trị độc tài vậy, đây là thiên lý ư? Nếu ta muốn bỏ đi, ai có thể bắt ta được? Nhưng mà toàn gia lão đồ đệ của ta sẽ bị hại, thôi... quên đi, tiếp chỉ xong rồi tính."

Trình Tử Trọng khản trương nhìn Lý Cường, chỉ thấy sắc mặt hắn âm trầm khó đoán, liền khuyên nhủ: "Hay là ngài tiếp chỉ trước, nghe ý chỉ nói gì rồi hãy quyết định, được không?"

Lý Cường chỉ có thể gật đầu đáp: "Được rồi."

Rồi quay đầu lại định gọi Triệu Hào, không ngờ trong thính đường đã bày sẵn hương án, quan tuyên chỉ đứng phía sau hương án, bắt đầu mở thánh chỉ, cất giọng dài ra như hát xướng:

"Thánh... chỉ... tới, Lý... Cường... tiếp... chỉ."

Tất cả những người đang đứng đều quỳ hết xuống, chỉ còn một mình Lý Cường vẫn đứng thẳng.

Trình Tử Trọng ở phía sau Lý Cường gấp đến độ không ngừng nắm quần hắn kéo xuống, Lý Cường cúi đầu nói: "Lão phu tử, đừng kéo, quần ta sẽ bị lão kéo xuống mất." Mặt Trình Tử Trọng thoáng hiện vẻ tuyệt vọng.

Lý Cường tươi cười đùa: "Vị lão ca này, tiểu đệ đầu gối bị thương không thể quỳ được, hãy giúp bảo mọi người tất cả nhanh kết thúc đi, mang thánh chỉ lại đây cho ta, ta sẽ tiếp thánh chỉ, lão cũng tiện, ta cũng tiện, tất cả mọi người đều tiện, đúng không?" Lòng hắn lại nghĩ: "Không ổn, không ổn, câu cuối cùng nói không đúng, "tiện" như vậy chẳng phải là giống đi vệ sinh sao? ài!"

Trình Tử Trọng biết không hay, thấy thân mình của quan tuyên chỉ loạn động, sắp phát tác tới nơi, liền vội vàng dập đầu nói:

"Khâm sai đại nhân, tiểu nhân có điều cơ mật muốn trình."

Quan tuyên chỉ bảo: "Nói !"

Trình Tử Trọng đứng dậy tới bên cạnh y, khẽ tai nói nhỏ. Quan tuyên chỉ gật đầu nói: "Tốt, hết thấy mọi việc cho người giải quyết," sau đó mang thánh chỉ giao cho Trình Tử Trọng.

Lý Cường vốn là người mà hề chỉ cần hần muốn nghe thì thanh âm dù ép nhỏ đến đâu cũng vô dụng. Hần nghe thấy Trình Tử Trọng nói với quan tuyên chỉ: "Ta có phụng mật chỉ, nhất thiết đều tùy nghi hành sự, hãy giao thánh chỉ giao cho ta, ta sẽ đến tuyên chỉ." Lý Cường đưa mắt nhìn Trình Tử Trọng một lúc.

Triệu Hào mang cho quan tuyên chỉ một túi bạc lớn, mắt y sáng rực lên vẻ hoan hỉ, rời đi. Triệu Hào lau mồ hôi lạnh, lòng thầm nói: "Vị sư tôn này của ta thật không giống với chúng nhân thông thường, quả nhiên không có coi trọng thánh chỉ."

Lý Cường vỗ vai Trình Tử Trọng nói: "Phu tử à, ta thật đã coi thường ông, nói vậy thôi, trên thánh chỉ bảo ta làm điều gì?"

Lý Cường vốn không có muốn vạch trần lão, chỉ khe khẽ cảnh tỉnh lão một chút, ý tứ muốn biểu lộ mọi việc ta đều biết hết.

Khuôn mặt già nua của Trình Tử Trọng ửng đỏ, nói: "Là kêu ngài vào kinh diện thánh".

Lý Cường có chút không hiểu: "diện thánh cái gì, không hiểu."

Trình Tử Trọng đáp: "Là để ngài đến bái kiến hoàng thượng."

Lý Cường thầm nghĩ: "Đến xem lão hoàng đế đã man đó cũng hay, đã lâu như vậy chưa thấy qua chân diện hoàng đế, gặp thì gặp, cho có thêm chút kiến thức." Bèn cười nói: "Ta cũng đang muốn lên kinh chơi, đi, ta nhất định đi."

Triệu Hào nói: "Sư tôn, đệ tử tại kinh thành đã mở một Ngăn lâu, đến đô thành thì hãy ngụ tại nhà đệ tử."

Lý Cường hỏi: "Người không đi sao?"

Triệu Hào đáp: "Đệ tử đã quyết tâm cùng sư tôn tu đạo, bất kể sư tôn đi đến đâu, đệ tử đều sẽ không rời." Nhưng trong lòng lão lại nghĩ: "Thật vất vả lắm mới có thể tìm được một sư tôn chân chính nguyện ý giúp ta tu hành, cơ hội này chỉ đến thoáng qua, ta sao có thể để người ly khai."

Triệu Hào nói: "Lăng ký thương hành có mua một số thổ sản vùng núi, muốn vận chuyển tới đô thành. Vừa rồi ở trong đại sảnh, người cao lớn mặc áo lam tên gọi là Lăng Hoành Hiên, sư tôn người xem có thể cho hần làm bạn cùng đi chung không?"

Lý Cường cảm thấy không có vấn đề gì: "Được rồi, phiền người an bài một chút, xem thử xem còn phải chuẩn bị cái gì?" Sau đó hần quay sang Trình Tử Trọng, ý vị thâm trầm nói: "Lão phu tử, người cũng muốn đến đô thành phải không?"

Trình Tử Trọng đang muốn tìm một lý do gì đó để được cùng Lý Cường đi chung, liền cười vắn vắn nói: "à... à, đúng vậy, có ngài là đại cao thủ, trên đường đi sẽ an toàn hơn nhiều." Nhưng trong lòng lão lại nghĩ, "Chúa ạ, hần thật không đơn giản chút nào."

Lý Cường trở lại phòng, chìm vào trầm tư. Trải qua trận đại chiến đột ngột tại Hàm Lâm Thành, hần cảnh tỉnh lại bản thân mình: cùng tranh đấu với tu chân giả, tự bản thân mình không mạnh gì hơn, trong khi đó việc chém giết các bình sĩ thông thường không có ý nghĩa gì, bọn họ ngay cả hoàn thủ cũng không có cơ hội, thực thắng cũng chẳng oai.

Lý Cường âm thầm tự xét: "Ta không thể thể loạn sát như vậy, ta chỉ là một người lữ hành, tại Tinh Cầu này ta chỉ là một người khách qua đường, không cần thiết phải tham dự cuộc phân tranh của thế giới này." Nhưng kỳ thực, Lý Cường muốn để thân ngoài mọi chuyện cũng không thể được, trừ phi Phó Sơn lập tức mang hần đi, hần vốn đã là thân bất do kỷ.

Từ Phong Linh trấn đi đến đô thành, phải qua được ba nơi cực kỳ nguy hiểm, đó chính là Thất Xoa Lĩnh, Kinh Hồn Pha, Mê Hoặc Lâm. Để vượt qua ba nơi này, các thương đội đều cần tụ tập lại, tổ chức thành

một đội nhân mã mới dám đi qua. Thất Xoa Lĩnh vốn là địa phương của hơn mười nhóm cường đạo, thổ phỉ lui tới. Kinh Hồn Pha thì lại thường xuyên gặp những quái thú không biết tên. Còn Mê Hoặc Lâm là khu rừng rậm, trong đó có một đại trận tinh kỳ bí hiểm do tu chân giả kiến tạo bỏ lại, nếu không cẩn thận bước vào tất sẽ bị vây hãm trong đó đến chết.

Lăng Hoàn Thiên lần này vận chuyển hàng hóa, trong lòng rất vững bụng, nhân vì có Lý Cường và Triệu lão gia tử đồng hành. Hắn phát giác Lý Cường rất thần bí, luôn luôn không cho mọi người biết được điều gì, một chút đau buồn đều không có, cả ngày cười nói hi hi, luôn có bộ dạng thật cao hứng, hỏi đông hỏi tây không ngừng, trong thương đội mọi người đều rất thích hắn.

Lý Cường quả thực là đang rất vui vẻ, trên suốt đường đi, hắn thoải mái thưởng thức phong cảnh đẹp như tranh vẽ đó đây.

Lý Cường theo Trình Tử Trọng và Triệu Hào, được giải thích về phong thổ nhân tình của các địa phương đi qua.

Triệu Hào nói: "Sư tôn, trước mặt chính là Thất Xoa Lĩnh."

Lý Cường hiểu kỳ hỏi: "Đúng là nơi thường xuyên có cường đạo xuất hiện?"

Lăng Hoàn Thiên chen lời: "Thương đội chúng tôi sợ nhất chính là Thất Xoa Lĩnh, gặp phải đám nhỏ cường đạo là vận khí tốt, cấp cho chúng chút bạc là xong, bằng không dùng sức mạnh nhiều người mà thông qua. Chỉ sợ động phải đám thổ phỉ lớn, sẽ không có thỏa thuận tốt đẹp, hàng hóa nhất định sẽ mất. Người nếu như không trốn kịp thì còn thê thảm hơn."

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: "Chúng ta từ Phong Linh trấn để đến đô thành phải mất bao nhiêu ngày?"

Lăng Hoàn Thiên cười nói: "Nếu chúng ta gấp rút đi nhanh thì mất bốn mươi ngày, còn nếu chậm thì không biết được."

Lý Cường lắc đầu nghĩ thầm: "Tên khâm sai đó làm thế nào mà đến Phong Linh trấn nhanh như vậy nhỉ?"

Trình Tử Trọng ở bên cạnh nói: "Hoàng gia tại các địa phương đều có kiến lập Truyền Tống Trấn, bất quá là chỉ có gửi đi người và vật trọng yếu thôi, hơn nữa phải phụng chỉ mới có thể được sử dụng."

Lý Cường nhìn Trình Tử Trọng, thầm nghĩ: "Hắc, cơ trí vốn gian manh, vậy mà lại nói ra." Trình Tử Trọng mỉm cười không nói tiếp.

Đến Thất Xoa Lĩnh, Lăng Hoàn Thiên phát tay ra hiệu xa đội dừng lại, quay sang Triệu Hào nói: "Lão gia tử, ngài đến an bài đi."

Lý Cường hiểu kỳ quan sát.

Triệu Hào nhảy lên một cỗ xe lớn nói: "Đều biết cả rồi đó, mọi người không phải lần đầu tiên mới tới Thất Xoa Lĩnh, không được nói những lời lung tung, phải nghe theo sự an bài của ta. Mỗi mã xa chỉ nên quản tốt xe mình cho tốt, đừng rời đội, Hoàn Thiên lão đệ ở giữa ứng cứu, phía trước do mười nhân công mở đường, đến chỗ ta lấy binh khí, những người khác đến lấy cung tên, mặt khác hàng hóa trên xe buộc chặt lại cho ta một chút, Thất Xoa Lĩnh là nơi mà chúng ta không có dư thời gian, phải đi thật nhanh. Nếu vận khí mà tốt, buổi chiều chúng ta có thể đến Bàn Thạch trấn, đến nơi ta sẽ mời mọi người một chén, rõ chưa? Hô lớn tiếng một chút! Ta nghe không rõ!" Đám nhân công đồng thanh kêu lớn: "Đã rõ!"

Triệu Hào nhỏ giọng nói với Lý Cường: "Sư tôn, người với đệ tử lên phía trước đi cùng thương đội, được không?"

Lý Cường cười đáp: "Không biết thật có gặp cường đạo không?"

Vận khí của Lý Cường thật là không thể nói trước, không những gặp cường đạo, mà còn.....

Địa thế Thất Xoa Lĩnh rất kỳ lạ, giống như một cái gốc cây lớn hình chiếc nĩa từ trên trời rơi xuống, cắm sâu vào lòng đất, làm mặt đất tách ra để lại bảy cái hào sâu. Bảy cái hào này kéo dài tới hơn mười dặm, tập trung lại phía cuối cán nĩa, tạo thành một con đường, sau đó mới thông lên phía trước. Đối với cường

đạo thổ phỉ mà nói, loại địa hình dọc ngang xen kẽ này, tiến có thể công, lui có thể thủ, là một con đường kinh sợ đối với khách thương, phải nói là ở đây tập trung quá nhiều thứ lý tưởng.

Thương đội của Lăng Hoàn Liên theo con đường thứ hai tiến đến, hai sư đồ Lý Cường và Triệu Hào cùng đi trước dò đường, tiếp sau cách họ không xa là mười nhân công đẩy xe. Lý Cường đến bây giờ vẫn không có chút khẩn trương nào. Hắn biết nếu không phải giao tranh cùng tu chân giả, thì những người thường đều không có cách gì làm thương tổn bản thân hắn, cho dù là cao thủ có võ công cao cường cũng chịu. Nhưng Triệu Hào căn bản không muốn Lý Cường xuất thủ. Hết thấy những phát sinh tại Hàn Lâm Thành đến giờ trong trí nhớ của lão như mới xảy ra.

Đi trên đại lộ dưới đáy cốc, đầu Lý Cường không ngừng ngó nghiêng, hết nhìn đông lại ngó tây, hỏi: "Cường đạo thổ phỉ nơi này là loại người như thế nào?"

Triệu Hào xốc bảo đao lên đáp: "Loại người nào cũng có, có tù phạm chạy trốn, có đào binh bại trận trong chiến tranh, cũng có cả bách tính sống không nổi nữa. Thổ phỉ cường đạo nơi này thật có danh tiếng, nhiều màu sắc, hàng hàng lớp lớp, bối cảnh rất phức tạp, người của quốc gia nào cũng có."

"Chà, vì sao các nước không đến thanh trừ, tùy ý cho thổ phỉ cường đạo lộng hành nhỉ?" Lý Cường phát giác có điểm khó nghĩ: "Đây không phải là yếu đạo yết hầu đi tới đô thành hay sao?"

Triệu Hào vừa muốn trả lời, chợt nghe thấy tiếng rít "Chi..." sắc nhọn vang lên. Triệu Hào kêu lên: "Lệnh tiến!" lập tức hướng sang đám nhân công khoát tay, một tên trong bọn lập tức xoay người chạy về phía sau thông báo

Lý Cường có chút hiếu kỳ lại có chút hưng phấn hỏi: "Phải hay không phải cường đạo đến?" Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy tiếng thanh la vang lên "Khanh Khanh", không khỏi cười nói: "Không ngờ lại náo nhiệt như vậy, vừa huyết sáo lại vừa đánh thanh la, bọn họ sao không đánh trống lên."

Triệu Hào nghe mà cảm thấy khóc cười không xong, trong lòng cả nghĩ: "Người bình thường nhìn thấy cường đạo sợ đến mất cả hồn vía, sư tôn lại xem như một trò vui, không thấy có gì nghiêm trọng."

Triệu Hào cười khổ nói: "Hi vọng là không phải đám cường đạo lớn. Sư tôn, người trước tiên đừng động thủ, để đệ tử lên trước."

Lý Cường cũng không muốn giết người nữa, liền nói: "Được, ta ở một bên xem."

Một nhóm đông người từ con đường bên cạnh sơn lâm đi ra, Lý Cường nhìn mà không nhận được cười.

Đám cường đạo này mặc đồ so với kẻ ăn xin còn có điểm thô thảm hơn, vừa rách vừa nát. Vũ khí thì còn tốt, có cầm đao, có cầm côn vẫn nguyên vẹn. Tay thủ lĩnh là người vóc dáng cao lớn, cao gần hai mét, râu ria xồm xoàm, da mặt đen, mắt to, mũi sư tử, miệng rộng, trên trán quấn một giải vải nhìn không ra được là màu gì, y phục thì rách bươm, trên tay cầm một cái búa lớn. Cây đại phủ đang cầm đó trông rất hoành tráng, chuôi dài chừng hai mét, đầu búa có kích thước chừng cái chậu rửa mặt, màu đen đen nhìn không ra là làm từ vật liệu gì.

Lý Cường đột nhiên nổi lên ý định đùa bỡn, tung mình đến trước mặt tên đại hán cao lớn đó, vừa cười vừa ca: "Hãy ! Thử sơn thị ngã khai! Thử thụ thị ngã tài ! Yếu tướng bả mệnh tống! Lưu hạ mãi lộ tiền (Hãy! Núi xanh đây ta mở! Cây cối vốn ta trồng! Muốn tặng mạng ra đây! Thì lưu tiền mãi lộ)."

Triệu Hào cười lớn nói: "Nói sai rồi, Nói sai rồi !"

Lý Cường lúc lắc đầu nói: "Không có sai, trên sách viết như vậy mà."

Đại hán da đen nâng đại phủ lên quát: "Hãy! Thử sơn thị yêm khai ! Thử thụ thị yêm tài! Yếu tướng đả thử quá! Lưu hạ mãi lộ tài !" (Hãy! Núi xanh đây ta mở ! Cây cối vốn ta trồng, muốn có thể vượt qua, lưu lại tiền mãi lộ !).

Lý Cường thật không nhận được cất tiếng cười lớn: "Ha ha, ha ha ha, là ta đã nói sai, là đại hán to lớn đó nói đúng."

Triệu Hào nói: "Đúng, đúng, vừa muốn mạng, vừa muốn tiền, loại cường đạo như vậy đích thực là quá độc ác."

Đại hán da đen bị hai người họ nói nhăng nói cuội khiến cho hồ đồ, trong lòng thầm nhủ: "Tóm lại ai là cường đạo, sao bọn họ lại không có một chút gì gọi là sợ hãi vậy?"

Hắc đại hán vung búa, quát: "Bỏ lại ngân lượng của các ngươi, hàng hóa, y phục, ta sẽ không giết các ngươi, nhanh nhanh lên!"

Đám tiểu lâu la phía sau hắn, ba mồm bầy miệng hứa theo: "Bỏ ngân lượng xuống!"...

"Ta muốn y phục của người kia!" ... "A! Ta muốn đôi hài kia, đừng tranh với ta!"

Hắc đại hán quay đầu mắng: "Con bà nó, cầm miệng hết cho ta!"

Lý Cường cảm thấy hưng phấn liền hỏi: "À, ta hỏi hắc đại hán ngươi nè, ngân lượng của ta làm gì phải cho các ngươi, tự thân ta giữ không tốt hay sao?"

Hắc đại hán trả lời rất dứt khoát: "Bởi vì ta là cường đạo, nắm đầm của ta lớn, búa của ta lợi hại, cho nên các ngươi phải nghe lời ta, bỏ mọi thứ xuống ta sẽ không giết ngươi."

Lý Cường cười hi hi nói: "Nếu nắm đầm của ta so với ngươi còn lớn hơn, nếu đao của ta so với ngươi còn lợi hại hơn, nếu ngươi đánh không lại ta, vậy ngươi sẽ phải làm sao? Hử!"

Triệu Hào cười hất ra một cái, thầm nghĩ: "Sư tôn cũng huyền thuyên pha trò như người thường, người qua ta lại, thật tức cười đến đến ngắt mắt."

Hắc đại hán đầu óc đơn giản nhìn cây đại phủ trong tay, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Không có thể như vậy được, ta cầm cây búa lớn, một búa búa đầu ngươi làm hai. Xem ngươi mặt mũi trắng trẻo khôi ngô anh tuấn, chết trong tay ta không phải là đáng tiếc lắm sao? Còn không ngoan ngoãn bỏ xuống mọi thứ, ta sẽ tha cho nhà ngươi một mạng!"

Lý Cường nghĩ: "Lòng dạ hắc đại hán này vẫn còn có điểm tốt, lại có chút khờ dại thô lỗ."

Trở vào Triệu Hào, Lý Cường cười cười, ám muội nói: "Này hán tử cao lớn, có dám đánh cuộc cùng ta không? Ta cá là ngay với đồ đệ của ta ngươi cũng đánh không lại, ngươi dám không?"

Hắc đại hán đột nhiên cười lớn nói: "Ha ha, đừng dối ta, ta thấy rõ, lão đầu già không thể là đồ đệ của ngươi được, xem tuổi hắn so với ngươi còn lớn hơn nhiều lắm."

Triệu Hào có chút tức giận nói: "Ê, ta nói hắc hán tử ngươi nghe, ngươi đừng có nói nhăng nói cuội, sư tôn ta nói chuyện tử tế nhưng ta không tử tế vậy đâu!"

Hắc đại hán kinh ngạc hỏi: "Vậy, thực là đồ đệ của ngươi sao? Tốt, ngươi nói đánh cược cái gì? Trịnh Bằng ta cùng ngươi đánh cược!"

Lý Cường mỉm cười đáp: "Là người đấu với đồ đệ ta, nếu ngươi đánh thắng, cái gì chúng ta cũng đều cho ngươi, còn nếu ngươi bị thua, ngươi tính làm sao?"

Hắc đại hán trịnh trọng đáp: "Ta sẽ không thua, nếu ta thua ta sẽ giao mạng cho ngươi, xem búa!"

Triệu Hào thu hồi bảo đao, dùng hai tay không nghênh tiếp, hắn nghe thấy Lý Cường có hảo cảm với hắc đại hán, nên không muốn dùng bảo đao gây thương tổn y."

Sau khi hai người giao thủ, Triệu Hào lập tức minh bạch, Trịnh Bằng đích thực chỉ có thần lực trời sanh, công phu chiêu thức chỉ đến hạng ba, so với mình thực kém quá xa, có thắng cũng chẳng oai. Trịnh Bằng trong lòng nóng như bốc lửa, lão đầu này trốn tránh còn nhanh hơn cả quỷ, làm thế nào cũng chém không trúng, liền thu đại phủ, oa oa kêu lên: "Lão đầu, đứng im không được động cho ta chém một búa!"

Lý Cường ở bên cạnh cười đen rung cả đùi, nói: "Vậy thì, vậy thì, ngươi đứng lại cho hắn chém một búa."

Triệu Hào nở nụ cười nói: "Tốt, ngươi xem. Đi!"

Trịnh Bằng hồ hởi, quát: "Ăn ta một búa!" Hai tay hắn vung đại phủ từ trên chém xuống, cuồng phong âm âm. Dưới một búa này thì đầu là tảng đá lớn cũng bị búa làm hai, huống chi là đầu người. Võ công của Triệu Hào cũng có thể xem là thuộc loại nhất lưu, căn bản không xem trọng loại vũ phu dùng lực mà không có xảo, liền dùng thủ pháp "Tứ lạng bạt thiên cân" nhẹ nhàng đánh vào mặt bên đầu búa,

”phanh !” một tiếng, hơn phân nửa đầu búa chém sâu vào đất. Triệu Hào đưa tay xát mạnh phía trên cán búa, Trịnh Bằng quát to một tiếng buông hai tay ra, hai tay bị chấn động tươm ra đầy máu tươi.

Lý Cường cười nói: ”Người thua rồi ! ”

Trịnh Bằng không thể tưởng tượng nổi, nhìn hai tay đầy máu, khuôn mặt đau khổ nói: ”Ách, ta thua, nguyện thua cuộc, người chém ta đi.” Không những Lý Cường mà ngay cả Triệu Hào cũng bắt đầu thích đại hán đơn giản mà thẳng tính này.

Đám lâu la phía sau Trịnh Bằng nhất lượt nhao nhao: ”Tam trại chủ thua rồi, nhanh đi thông báo cho Đại trại chủ đi.”.... ”Không được rồi, lão đầu này thật lợi hại, lão muốn giết, chúng ta cũng không đánh lại lão.” Đám tiểu lâu la lập tức giải tán.

Lý Cường nghiêm chỉnh nói: ”Đại cá tử, ta xem người không hợp làm cường đạo, nên trở về nhà đi, đừng làm cường đạo nữa, ta sẽ không giết người.”

Triệu Hào lắc đầu nói: ”Sư tôn, đệ tử thấy hắc tử là người không có nhà mà về, nếu không sẽ không bỏ đi làm cường đạo, nếu không muốn hắc tử lại đi làm cường đạo trừ phi người thu nạp hắc tử.”

Trịnh Bằng tuy đầu óc đơn giản nhưng không có ngốc, người khác đối với hắc tử xấu, tốt thế nào hắc tử vẫn còn nhìn ra. Nghe Triệu Hào nói vậy, hắc tử vội nói: ”Vị tiểu ca này, ta bởi vì thua cược, tùy người xử trí, người không giết ta, ta sẽ cùng người đi.”

Lý Cường nghĩ ”Hắc tử, đại hán tử này còn biết nghe lời a!”

Lý Cường cảm thấy Trịnh Bằng như vậy mang thân làm cường đạo thật đáng tiếc, không bằng mang hắc tử đi theo, liền nói: ”Được rồi.”

”Uy, là ai đánh huynh đệ của ta? Tiểu hắc tử cho tỷ tỷ biết là ai khi dễ đệ, tỷ tỷ sẽ giáo huấn hắc tử ! ”

Lý Cường kinh ngạc nói: ” Còn có nữ cường đạo? Gương mặt đen thui của Trịnh Bằng chợt ửng đỏ cả lên, nói: ”Nàng ấy chính là đại trại chủ, so với ta lợi hại hơn rất nhiều.”

Từ phía sau thân cây xuất hiện một vị cô nương trên tay đang vung vẩy một cây nhuyễn tiên, vô cùng duyên dáng bước ra.

9. Chương 9:

Tiểu cô nương này ước chừng khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mái tóc dài tung bay theo gió, trên đầu vấn một trâm hoa đại dẹt bằng vải, mặt trái xoan, hai mắt to nhấp nháy biểu hiện vài phần hoạt bát, nụ cười trên miệng làm xuất hiện hai núm đồng tiền bên má, trang phục mặc cũng rất kiểu cách, tựa như giống tiểu thư con nhà quan lại.↵↵↵

Triệu Hào kỳ quái nhìn Lý Cường, thấy hắc tử nhanh chóng lấy Xích Diễm Long Thuần quần trên Ưng Kích Nỗ ra.

Lý Cường đưa mắt kinh ngạc nhìn tiểu cô nương này, không phải vì nàng rất xinh đẹp, mà vì do thấy khi nhuyễn tiên trên tay nàng vung lên, màu trắng tựa như dịch trong suốt đó phát ra nguồn năng lượng rất quái đản, Lý Cường lập tức xác định nàng chính là một tu chân giả.

Hắc tử đại hán Trịnh Bằng hình như rất quan tâm đến vị cô nương này, liền nói: ”Trại chủ đại muội tử, ta và người đánh cược, thân ta đã thua rồi, ta xin hướng đại muội tử mà cáo tội, sau này ta sẽ không ở lại trong sơn trại, đại muội tử, muội phải khá bảo trọng. Nếu không muội cùng đi với ta, vị tiểu bạch...à... tiểu ca nhi này cũng không tệ, muội cùng với hắc tử có thể hợp với nhau.” Hắc tử ra sao tự mình còn không biết, nhưng lại lao tâm lo lắng cho người khác, hơn nữa là rất lo lắng.

Tiểu cô nương bị Trịnh Bằng chọc tức đến muốn ngắt: ”Hắc tử! Trịnh Bằng! Đầu óc người có hồ đồ không, nói nhăng nói cuội cái gì thế? Người, người, người bước sang một bên cho ta, xem ta giáo huấn hai tên bại hoại một lớn một nhỏ này!”

Triệu Hào không vui nói: "A, ta nói cho cô nương nghe, Trịnh Bằng giờ đã là người của chúng ta, không đến lượt cô nương giáo huấn. Hơn nữa, cô nương tuổi trẻ như vậy không đi làm cái gì tốt đẹp, sao lại muốn đi làm cường đạo ?

Lý Cường vội la lên: "Cẩn thận! "

Vị tiểu cô nương phát uy, trường tiên phóng ra, bảy đạo tiên ảnh giương nanh múa vuốt phóng về phía Triệu Hào.

Lý Cường nhanh chóng lao vào vòng tiên ảnh. Chín đạo tiên ảnh hóa thành chín con trùng màu trắng mềm mại, giống như ngô công vậy, nhất loạt phóng tới nhanh chóng quấn lấy thân hình Lý Cường.

Triệu Hào kinh hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lập tức minh bạch trường tiên của tiểu cô nương và Ứng Kính Nỗ của Lý Cường đều là một loại. Chúng đều là vũ khí của tu chân giả, hẳn tuyệt đối không thể cản trở được. Hắn hoảng hốt kêu lên: "Sư tôn cẩn thận!"

Tiên ảnh lập tức cuốn rất đến trên đầu Lý Cường, đó chính là chín sợi dây năng lượng quái dị. Tiểu cô nương cười khanh khách: "Đã thấy sự lợi hại của bốn cô nương rồi chứ, nếu bốn cô nương không muốn giải khai cho người, người cả đời đừng có mong cử động."

Lý Cường mỉm cười nói: "Thật vậy chăng ? Ta mở ra được người có phục hay không."

Trịnh Bằng coi như được đại khai nhãn giới, chỉ thấy từ trên thân Lý Cường xuất ra luồng hỏa diễm xoay quanh mình, đó chính là Tử long. Tử long xoay tròn xung quanh đánh nát chín đạo dây trắng mỏng. Tiếp theo từ trên tay Lý Cường lại phi ra bảy tám Tiểu Kim Ưng lớn bằng bàn tay, tiếng kêu vang động, lao lên không trung.

Tiểu cô nương vô cùng kinh hãi thất sắc, liên tiếp thoái lui: "Người, người, người sẽ... không, đừng cho lũ ưng kéo xuống !"

Nàng hoàn toàn chưa hề nghĩ đến chuyện Lý Cường cũng chính là tu chân giả, hơn nữa lại có đạo hạnh còn cao hơn nhiều so với mình. Lý Cường vốn có ý muốn dọa nàng ta một trận, liền khiến cả đàn Kim Ưng không ngừng quay tròn phía trên đỉnh đầu nàng.

Trịnh Bằng mặc dù không biết sự lợi hại của Kim Ưng, nhưng nhìn thấy nàng sợ hãi như vậy, nhịn không được liền cầu tình xin: "Ôi, Tiểu ca, bỏ qua đi, cho ta còn chút mặt mũi, buông tha cho nàng ấy."

Triệu Hào rất hứng khởi nói: "Tiểu cô nương, nếu nàng nhận thua, ta sẽ thỉnh sư tôn tha cho nàng."

Tiểu cô nương mấp máy môi, đôi mắt đỏ lên, đột nhiên khóc lớn: "Ô ô, hai đại nam nhân, khi phụ ta một tiểu cô nương, ô ô, các người có thần khí gì đó. Mẹ ơi... các người đi hết đi, đừng quấn đến ta... ta, tìm một nơi để làm cường đạo cũng không có. Ô ô... ô..."

Cái chiêu này thật không ai có thể ngờ đến! Ba người trợn mắt, hoàn toàn ngẩn người.

Lý Cường hóa giải Kim Ưng trên trời đi, lặng lẽ hỏi Trịnh Bằng: "à, cô nương này không phải là đại trại chủ của các người sao, sao lại thua rồi lại khóc như vậy?"

Trịnh Bằng ngượng ngùng nói: "Nàng ấy chỉ mới lên núi có nửa năm, trong trại các huynh đệ đều không đánh lại nàng, cho nên phải tôn nàng lên làm đại trại chủ. Nàng còn muốn chúng ta gọi nàng là tỷ tỷ, ai không nghe nàng nàng sẽ dùng nhuyễn tiên trói người đó một ngày. Nhưng tấm lòng nàng rất tốt, không cho chúng ta giết người, nhị trại chủ vì vậy mà lôi kéo một nhóm huynh đệ, trộm lấy tài vật của sơn trại rồi bỏ trốn."

Triệu Hào hai tai vốn đã dài, một chữ nghe không sót, xấu hổ nói: "Tiểu cô nương, đừng khóc nữa, còn có một nơi đi, cùng chúng tôi đi nha."

Tiểu cô nương khóc càng dữ dội hơn: "ô ô... ô ô... ô..." nhưng khước mắt lại lên nhìn trộm Lý Cường.

Lý Cường vừa bức vừa buồn cười nói: "Được rồi. được rồi, cùng chúng ta đi thôi."

Tiểu cô nương buông tay ra, hoàn toàn không còn giọt lệ nào, mặt hớn hớn nói: "Nói phải nhớ giữ lời đó nghe, chúng ta đi thôi !"

"Ồi..." ba người lại lần nữa ngẩn ra.

Buổi tối, thương đội thuận lợi đến Bàn Thạch trấn.

Tiểu cô nương tên gọi là Mai Tinh Tinh, nhũ danh Nữ Nữ, là người Đường quốc, đây là do Lý Cường mấy lần lừa mới hỏi tới.

Có ba người tuổi trẻ ở cùng một chỗ, trong thương đội nhất thời náo nhiệt hơn rất nhiều. Lý Cường phát hiện Nữ Nữ rất tinh nghịch giảo hoạt, ai cũng chọc cũng đùa, khiến mọi người trong thương đội đau đầu không ngót, bất quá điều này rất hợp với tính tình Lý Cường, hắn cũng rất thích chuyện không hề bị câu thúc.

Lý Cường đang tu luyện đến thời kỳ "tĩnh tịch" nên không ăn cơm, hắn chỉ ăn một chút hoa quả đặc sản của Thiên Đình Tinh. Sau khi thương đội tới Bàn Thạch Trấn, an bài cho nhân viên ăn uống nghỉ ngơi, Lăng Hoành Thiên muốn mời Lý Cường cùng mọi người đến tửu lâu dùng cơm.

Bàn Thạch Trấn, là điểm cuối cùng của Thất Xoa Lĩnh. Để đến được nơi đây, các khách thương đều đã trải qua một con đường kinh sợ. Đây cũng là nơi cường đạo thổ phỉ Thất Xoa Lĩnh đến tiêu tiền. Trong trấn, tửu lâu, khách điểm, đồ trường, kỹ viên mọc lên như rừng; thương nhân, đạo phỉ, khắp cái loại người nào cũng có. Sau khi trời tối, đăng hỏa thấp lên, người đến kẻ đi càng náo nhiệt vô cùng.

Lăng Hoành Thiên đưa đoàn người đến tửu lâu lớn nhất trong trấn, Bách Vị Lâu.

"Các vị lão gia, thỉnh lên lầu ngồi đợi." Tiểu nhị quán điểm ân cần mời mọc: "Lão khách, thỉnh lên lầu ngồi! Mời!"

Lý Cường sau khi đến Thiên Đình Tinh còn chưa có đi tửu lâu bao giờ, trong lòng đầy hiếu kỳ.

Sau khi lên lầu ngồi, Mai Tinh Tinh lại ngang ngạnh với Triệu Hào.

"Ta muốn ngồi bên cạnh Lý đại ca, lão nhường cho ta!" Mai Tinh Tinh đã sớm bắt kẻ quy củ, bắt ép Triệu Hào.

Triệu Hào cười khổ nói: "Nữ Nữ à, nơi này người nhỏ nhất, lại là nữ hài tử, chính nên ngồi phận thấp thôi."

Mai Tinh Tinh chớp chớp mắt, nhãn châu chuyển một vòng, cười nói: "Ta niên kỷ tuy nhỏ, nhưng lại là bồi phận đại ca."

Triệu Hào nghĩ: "Bồi phận tính từ bao giờ, vào đâu cả?" liền nói "Nữ nữ đừng phá nữa, chúng ta không có quan hệ ràng buộc, bồi phận cái gì?"

Mai Tinh Tinh ám muội cười nói: "Ta gọi người này là Lý đại ca, lão gọi huynh ấy là sư tôn, hi hi, vậy lão phải gọi ta là sư cô, không phải bồi phận so với người lớn hơn sao?"

Mọi người liền cười ồ lên, Triệu Hào nghe nàng nói khiến mặt đỏ hồng, linh cơ máy động nói: "A, thì ra là tính thế này, nếu là cô gả cho sư tôn ta, ta không phải gọi cô là sư mẫu sao?"

Triệu Hào nói xong liền đứng dậy nhường chỗ cho Tinh Tinh, lại nói: "Sư mẫu, thỉnh an tọa!"

Mọi cười lại ha hả cười, không ai nghĩ tới Triệu Hào lại còn đáo để như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mai Tinh Tinh lập tức bừng đỏ, hờn dỗi nói: "Lý đại ca, huynh không quản đồ đệ của mình, khiến lão khi phụ người ta."

Âm thanh của Tiểu cô nương càng nũng nịu, thì Lý Cường lại càng cảm thấy đau đầu, nghĩ: "Tiểu yêu tinh, nuốt không trôi, nuốt không trôi, tiểu cô nương này nũng nịu như vậy, sợ rằng thần tiên cũng muốn võ đầu."

Lăng Hoành Thiên liền giải vây nói: "Mai cô nương ngồi bên cạnh Lý đại nhân, bọn họ hai người trẻ tuổi chắc thích náo nhiệt, chúng ta đừng mang quy củ ra nữa."

Trịnh Bằng kêu lên: "Đúng vậy, bụng ta đang sôi rột rột rồi, ngồi xuống ăn thôi."

Rượu, rau, và nước uống đã được mang lên, Lý Cường nhìn Trịnh Bằng, ngắc tay gọi tiểu nhị nói: "Mang lại đây khối thịt nướng khoảng trên mười cân."

Trịnh Bằng sung sướng kêu lên: "A, thật là tiểu ca tốt, biết Hắc tử ta không hay ăn rau. Hắc tử chỉ thích ăn thịt, bồi bổ nhanh lên một chút, thịt phải nguyên khối nha ! "

Triệu Hào nâng chén mời nói: "Sư tôn, người nếm thử một chén rượu ngon này, sản vật nơi đây đây, có đại danh鼎鼎 tên là "Thập Lý Hương", các địa phương khác rất ít có."

Lăng Hoàn Hiên chen lời: "Đúng vậy, đây chính là hảo tửu, còn là cống phẩm nữa."

Lý Cường có chút hứng thú, nâng chén rượu hớp một cái, nhưng rượu vừa qua khỏi miệng đã vội nhả ra. Đó là một thứ vừa chua, cay, có mùi lạ hoặc xông lên óc. Hắn "phốc" một cái, phun sạch ra ngoài, kêu lên: "Đây là rượu sao? Nhanh mang nước lại đây."

Mai Tinh Tinh cười khanh khách nói: "Đại ca, không biết uống rượu, đừng uống nữa, loại hảo tửu này sẽ làm huynh say đó."

Vị tiểu cô nương này đối với Lý Cường, gọi càng ngày càng thân. Lý Cường đưa mắt nhìn nàng nói: "Đừng đoán mò, nàng đã biết qua hảo tửu chưa? Ta ở đây có mang theo, mời mọi người cùng thưởng thức nhé."

Lý Cường tiện tay lấy từ Trữ vật thủ trục ra thứ rượu nổi tiếng mua từ quê hương ở địa cầu, đó chính là một bình đặc sản của Tứ Xuyên, "Ngũ Lương Thuần". Hắn lại lấy ra sáu cái ly thủy tinh nhỏ, để trước mặt mỗi người một cái, mở nắp bình rượu, rót cho mỗi người một lu, cười nói: "Đây mới đúng thực là hảo tửu!"

Tự ôm bình rượu mới mở, người đầu tiên kinh ngạc kêu lên là Lăng Hoàn Hiên: "Ồi, hương tuyệt quá, đây là thứ gì vậy, là rượu hương, chính là loại rượu hương lần đầu được nghe thấy, không giống bình thường!"

Mai Tinh Tinh nhắc ly rượu thủy tinh lên, kinh ngạc nói: "Oa, cái ly nhỏ trong suốt này, thật là đáng yêu quá."

Trình Tử Trọng nâng ly rượu, uống một ngụm rượu nhỏ, hai mắt nhắm lại, đầu lắc lắc thán phục kêu lên: "Hảo! Thử tửu chính ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi văn (Rượu này chỉ có ở trên trời, nhân gian mấy khi từng nghe đến), hương diệu vô cùng phảng phất không dứt."

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc thán phục không ngừng, thì bên cạnh vách bình phong có người phát tác.

"Hãy, con mẹ điểm tiểu nhị, rượu ngon như vậy không bán cho chúng ta, coi thường lão tử không có tiền sao, lão tử muốn rượu giống như bàn bên kia!"

Điểm tiểu nhị mặt khổ sở nói: "Khách quan đại lão gia, là rượu của khách nhân tự mang theo, tiểu điểm không có, ngài còn muốn uống, tiểu nhân lại mang đến cho ngài một bình Thập Lý Hương nhé."

Người kia không hề nói lý lẽ: "Rượu trên bàn kia là Thập Lý Hương, lão tử muốn uống loại đó! Đây là mười lượng vàng, nhanh đi lấy, quấy rầy cao hứng của lão phu, ta sẽ thiêu trụi cái quán chim cóc này." Thanh âm ấy hùng hậu sáng sủa tựa như tiếng chuông đồng. Tất cả mọi người đều đoán nhân vật này nhất định phải là một tráng hán cao lớn.

Điểm tiểu nhị mang khuôn mặt thê thảm đến trước bàn của Lý Cường, cầu xin: "Các vị khách quan đại lão gia, có thể thương xót cho tiểu nhân, bán rượu này cho tiểu điểm được không."

Triệu Hào mặc kệ, vừa rồi ai nói gì lão đều làm như không nghe không thấy. Đây là lần đầu lão được uống rượu hay như vậy. Lão ra nam vào bắc mấy chục năm, chưa từng uống loại rượu nào ngon như vậy, huống hồ lại là rượu của sư tôn mang ra. Triệu Hào ôm bình rượu đáp: "Không được, rượu này không nhường, không có nhường."

Bộ dạng của lão khiến Lý Cường nhìn mà muốn phì cười, nghĩ "Rượu vốn còn nhiều, cho hắn một bình chẳng sao."

Lý Cường đang lúc muốn lấy rượu ra, "Bình", bình phong đổ xuống, một người vừa gầy gò vừa thấp nhảy đến.

Người này đầu rất bé, trên đầu chỉ lưa thưa vài cọng tóc dài; Cánh tay lại thật dài, một đôi tai đặc biệt lớn; Thân thể lại gầy bé, ước chừng chỉ cao chừng hơn một mét. Người có hình dạng như vậy mới gặp qua một lần ắt không thể nào quên.

Mọi người sững sờ, người vừa nói chính là hắc sao?

”Ba”, đập một thỏi vàng lên bàn, người kia nói: ”Mười lượng vàng, mang rượu cho ta!”

Cái này chẳng những Triệu Hào không làm, mà Lý Cường cũng mất hứng. Mai Tinh Tinh cười châm chọc nói: ”Mười lượng vàng mà nghĩ mua được rượu này sao, người không phát điên mà nói hồ đồ đó chứ? Đây chính là tiên tử, mười lượng vàng chỉ đủ để ngửi hương rượu!”

Cái mũi của người nọ loạn động, hít hà không dứt, hai mắt chăm chăm nhìn bình rượu đang nằm trong lòng Triệu Hào, nhãn châu loạn chuyển.

Y nhìn Triệu Hào, ngẩn ra một chút, đột nhiên kêu lên: ”Người, người chính là Triệu lão gia tử?”

Mọi người giật mình không ít, chẳng lẽ là người quen?

Triệu Hào cũng ngẩn người, bỏ bình rượu xuống, chuyển thân đứng dậy chần chừ nói: ”Người là...” mãi lâu vẫn nghĩ không ra được y là ai.

Người nọ vừa quơ lấy bình rượu, vừa nhảy sang một bên, cười lớn nói: ”Các người nói chuyện lâu như vậy, lão tử cũng đoán ra ai là ai, lão tử cái gì cũng không phải, lão tử chỉ vì bình rượu này thôi!” Nói rồi hoành thân thoát ra khỏi tử lâu, trên không trung còn vang lên trận cười điên cuồng: ”Ha Ha, bị lừa rồi! Ha Ha Ha...”

Triệu Hào giận dữ muốn phát điên, phi thân đuổi theo. Lý Cường cùng Mai Tinh Tinh cũng phản ứng rất nhanh, bám theo theo sát. Trịnh Bằng tức giận kêu ầm lên: ” Chờ chờ ta, ta cũng đi !” rồi cũng xông ra theo.

Trình Tử Trọng cùng Lang Hoàn Hiên ngồi nhìn nhau, ngây ngốc.

Trước sau mấy người đuổi nhau nhanh như điện chớp. Người nọ mặc dù trốn nhanh như vậy, nhưng hắc còn phải ôm bình rượu. Ngũ Lương Thuần có hương thơm đặc biệt thoảng theo gió, phiêu tán về phía sau, y có thể trốn đâu cho thoát chứ?

Tuy vậy, bốn người đuổi theo cả một đêm, đến trời hừng đông vẫn chưa bắt được. Triệu Hào dừng cước bộ, quan sát xung quanh, lòng hơi chấn động: ”Đây không phải là Kinh Hồn Pha sao? Thời gian một đêm không ngờ lại chạy hơn hai trăm dặm đường.”

Lý Cường vốn muốn gọi Triệu Hào lại, nhưng lại chuyển đổi ý niệm, muốn nhân cơ hội này bỏ lại Trình Tử Trọng, sau này xem tình hình rồi tính. Hắc hỏi: ”Đây là địa phương nào? Lão quý, chạy thực nhanh ha!” Trong lòng hắc nghĩ: ”Sau này cần luyện một loại thân pháp thuận di (dịch chuyển tức thời), chạy như thế này thật quá chậm.”

Triệu Hào cười khổ nói: ”E rằng chúng ta đã đến Kinh Hồn Pha!”

Mai Tinh Tinh cả kinh: ”Là Kinh Hồn Pha, nơi quái thú thường lui tới?” Về mặt của nàng thập phần khẩn trương. Tiểu cô nương này sợ nhất là dã thú có hình dung quái dị.

Triệu Hào lại nói: ”Hình như chỗ này là vùng trung tâm của Kinh Hồn Pha.”

Xa xa truyền đến âm thanh đinh đông đinh đông, càng ngày tiếng vang càng lớn càng gần.

Mai Tinh Tinh nắm chặt cánh tay Lý Cường, mặt khẩn trương nói: ”Ca ca, có cái gì đang tiến đến!”

Lý Cường vỗ vỗ tay nàng an ủi: ”Nữ Nữ, đừng sợ ! Đừng sợ!”

”Tiểu ca, đại muội tử, lão gia tử, chờ chờ ta...” Hắc đại hán Trịnh Bằng cũng đuổi theo tới nơi. Chạy đến bên cạnh Lý Cường, Trịnh Bằng thở hổn hển oán trách: ”Làm một chết ta, các người chạy thỏ còn nhanh hơn thỏ, bắt được tiểu tử chưa?”

Mai Tinh Tinh cả giận nói: ”Người muốn dọa cho người tức chết à, chạy trên đường mà ầm ầm như vậy, ta còn tưởng có quái vật gì.” Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có chút hồng, nàng buông cánh tay Lý Cường ra.

Triệu Hào nói: ”Mọi người nên cẩn thận chút, quái thú này rất lợi hại.”

Có âm thanh sột soạt từ xung quanh truyền lại.

Triệu Hào kêu lên : "Cẩn thận, là Ảnh Trùng Xà!" rồi rút ngay bảo đao ra, thần tình trở lên ngưng đọng.

Ba con vật hình dáng như sâu bọ chân dính đầy nước xuất hiện trước mặt mọi người. Hình dạng của chúng rất quái dị, trên thân mình đỏ tươi có loang lổ những chấm đen, đầu chỉ có một con mắt, trên miệng có hai mũi châm thực bén nhọn, dài hơn một thước, phát xạ dị quang màu lam sẫm.

Mai Tinh Tinh đưa mắt nhìn, sợ đến khuôn mặt nhỏ trở lên trắng bệch, nhảy lên ôm chặt lấy lưng của Lý Cường, kinh hãi kêu lên: "Mẹ ơi, đáng sợ quá!"

Lý Cường vốn cũng rất khẩn trương, bất quá bị Mai Tinh Tinh nhảy lên lưng, nên trở lên trấn tĩnh lại, cười nói: "À, Nữ Nữ, đừng leo lên trên, trên đầu ta không có cột trụ, đừng leo lên nữa."

Triệu Hào kêu kên: " Cẩn thận, nó phun ra thứ gì đó ! "

Hắc đại hán Trịnh Bằng hươu trường phủ, liếc nhìn Mai Tinh Tinh, hề hề cười: "Đại muội tử, sao gan càng ngày càng nhỏ vậy, xem đầu búa của hắc tử ta nà!"

Mai Tinh Tinh thẹn quá hóa giận nói: "Người ta là nữ hài tử, đương nhiên là sợ sâu bọ ! "

Lý Cường giương tay phóng ra ba Kim Ưng, xoay cuộn hướng về phía Ảnh Xạ Trùng. Ba tiếng nổ vang lên, Ảnh Xạ Trùng bị bắn ra mười mấy thước.

Mai Tinh Tinh hoan hỉ từ trên lưng Lý Cường nhảy xuống, sùng bái nói: "Ca ca, huynh thật là tài ! Mấy con sâu này chỉ thoáng cái đã bị đánh bay ! "

Lý Cường bị nàng í ới, tất cả lông mao trên người đều đứng hết dậy, toàn thân nổi da gà lên từng lớp.

Ba con Ảnh Xạ Trùng không ngờ không chết, lay động di chuyển, bò lại tiếp. Mai tinh tinh sợ hãi lại đến trốn phía sau thân Lý Cường: "Oa, đánh vậy mà không chết."

Mặt Lý Cường cũng trắng bạch, năng lượng của mỗi Kim Ưng mang theo không phải là chuyện đùa, không ngờ vẫn không đánh chết nó, loại sâu bọ này xem ra không chỉ có da dày mà tựa hồ còn có năng lượng hộ thân.

Mấy con bọ phát ra âm thanh "chi chi" chói tai, như tiếng lợi khí gõ vào pha ly. Triệu Hào kinh hãi nói: "Chúng gọi đồng bọn đến, mau đánh chết nó!"

Lý Cường quát lên: "Nữ Nữ, nàng dùng nhuuyến tiên trói lấy nó, hắc tử bảo hộ Nữ Nữ, Triệu Hào canh chừng phía sau chúng ta, nào, hành động ! "

Mai Tinh Tinh lấy lại dũng khí, vung xuất tiên ảnh, mỗi con bọ bị ba đạo tiên ảnh mảnh mai quán chặt, lập tức không thể động đậy. Chúng kêu lên chi chi quái đản, sáu đạo lam quang bắn ra.

Bách Nhân Thương của Lý Cường cấp tốc phóng ra mười mấy đạo thương ảnh, trong thanh âm "ba ba", lam quang nhạt dần, vài âm thanh "đỉnh đỉnh" vang lên, trên mặt đất thấy rơi xuống chiếc sáu chiếc châm nhọn màu lam sẫm.

Ba con Ảnh Xạ Trùng bị đánh bay những châm nhọn trên miệng, lập tức nhũn ra bất động, bị thêm một kích thương ảnh của Lý Cường bổ mạng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Bằng mắng: "Con bà nó, cái thứ này dai thật!" rồi bước lên phía trước vung đại phủ lên, chém một búa khiến con bọ đã chết bị đứt thành hai đoạn.

Mai Tinh Tinh cười xỏ nói: "Y..., hắc tử của chúng ta thực là dũng cảm, trùng trùng bị hấn một búa chém thành hai đoạn!" Nàng muốn thừa cơ báo phục hắc tử vừa mới nói mình nhát gan.

Trịnh Bằng bị nàng xỏ xiên, khuôn mặt đỏ hồng, liền tranh biện: "Nếu không phải tiểu ca bắt ta bảo hộ muội, thì vài móng tiểu trùng tử ta còn không thêm để mất tới, Ô ! ? Đây là cái gì? "

Trong bụng con Ảnh Xạ Trùng vừa bị hắc tử chém đứt, có một viên châu tử, lam quang chớp động. Trịnh Bằng đưa tay lấy ra, "Loại châu ngọc gì đây, trông thật đẹp !" Hắc tử xát nó vào quần áo, viên lam châu này càng trở lên trong suốt.

Các tiểu cô nương thường vô cùng thích thú đối với loại châu ngọc phát sáng lập lờ này. Mai Tinh Tinh duỗi cánh tay nhỏ, "Mang lại đây, đưa bốn cô nương xem."

Trịnh Bằng đắc ý cười nói: "Không đưa, ai khiến người chê cười hắc tử ta."

Mai Tinh Tinh cười nói: "Thực không đưa?"

Trịnh Bằng nhìn bộ dạng nàng không có ý tốt, trong lòng thấy sợ, muốn mang lại cho nàng, lại cảm thấy thể thì mất mặt quá.

Mai Tinh Tinh khe khẽ vung nhuyển tiên lên, cười khanh khách: "Thực là không đưa sao ? Đừng trách bốn cô nương tranh cướp."

Trịnh Bằng đưa mắt nhìn nhuyển tiên của nàng, hoảng hốt nghĩ ra vội vàng kêu lên: "Đại muội tử, không được dùng nhuyển tiên trối ta."

"Không đưa cho ta, sẽ trối người ! "Tiểu cô nương không chịu nói lý lẽ.

Trịnh Bằng cũng không ngốc, chuyển thân trốn sau lưng Lý Cường cười nói: "Ha ha, ta tìm được chỗ che chỗ rồi!"

Lý Cường nhìn hai người đùa giỡn, trong lòng cảm thấy ấm áp, nói: "Nữ Nữ, cho nàng." Hắn đưa ra hai viên lam châu, đây chính là thứ Triệu Hào móc ra từ lỗ sâu bọ trong lúc hai người bọn họ tranh giành nhau.

Mai Tinh Tinh hoan hỉ nói: "Vẫn còn ca ca ta tốt, hắc tử người không giống nam tử hán, đi tranh đồ cùng với tiểu cô nương. "

"Ách... " Trịnh Bằng bị nàng nói, ghen không còn lời nào nói lại.

Lúc ấy, chợt vang lên âm thanh sột soạt từ một tảng đá lớn gần đó.

Lý Cường hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng lấy ra tiên thạch cùng công cụ, một mặt lập trận phòng ngự, một mặt nói: "Chú ý quan sát bốn phía, hắc tử người bảo hộ Nữ Nữ, lại có lỗ bọ đến. Nữ Nữ trước tiên dùng nhuyển tiên trối nó, Triệu Hào dùng bảo đao chém. Tranh thủ thời gian để ta bày trận, có nhiều bọ cùng đến đây đây!"

Mai Tinh Tinh thét lớn: "Ồ oa! Nhiều sâu bọ quá, thật kinh chết người đi! "

10. Chương 10:

Đám Ảnh Xạ Trùng này có đến mấy trăm con, đủ màu đủ sắc, có lẽ là dựa vào màu sắc mà hợp thành một bầy. Chúng lớn lớn bé bé, lúc nhúc bò tới. Loại bọ màu hồng vừa mới bị giết không có mặt trong số này.

Lý Cường thực sự lo lắng, bản thân mình có Long Thuần hộ thân không có gì đáng ngại, nhưng ba người bọn họ không thể nào chống đỡ được. Lý Cường liên tiếp bắn ra hơn mười mấy Kim Ung xoay xung quanh phía trên đầu bốn người, chỉ cần có trùng tử lớn tới gần lập tức sẽ có một con chim ưng kêu lên lao xuống, đánh bay nó đi.

Mai Tinh Tinh dù rất sợ, than thở không ngừng nhưng vẫn cố lấy hết can đảm vũ động nhuyển tiên không ngừng, làm thành một bức màn cuốn lấy những ảnh Xạ Trùng vọt tới gần.

Triệu Hào chạy tới chạy lui, đánh rơi hết những mũi châm nhọn được chúng đâm tới.

Trịnh Bằng có vũ khí dài, rất có ích cho mọi người. Mỗi búa, mỗi búa của hắn đều khiến những con Ảnh Xạ Trùng đã bị trối đứt làm hai. Miệng hắn còn không ngừng la hét: "Ta chém chết người ! Ta chém chết người !" Sự phản công hợp tác của mấy người không ngờ lại ăn ý lạ thường như vậy.

Sau một hồi chém giết, máu thịt tung bay tứ tán.

Cuối cùng, Lý Cường cũng bày xong trận phòng ngự, liền gọi: " Mọi người mau lại bên cạnh ta, trận pháp sẽ khởi động liền!"

Lý Cường dương tay ra, Kim Ứng từ bốn phía lao xuống, liên tiếp nổ tung, đánh bọn sâu bọ bắn bay ra xa. Xong, hần vội vận chân nguyên lực khởi động trận pháp.

Triệu Hào thở hổn hển nói: "Sư tôn, đều là đệ tử không tốt, đưa mọi người vào cái nơi này. "

Lý Cường thoáng cười, thở nhẹ ra nói: "Đừng nói ngớ ngẩn vậy, ai cũng sẽ không trách người, là do tên cướp rượu cổ tình dẫn chúng ta đến đây mà."

Cơ man nào là bọ tấn công trận phòng ngự, bốn người đứng thẳng trong cái nơi tựa như được một cái bát pha lê úp lấy, bất kể trùng tử tấn công thể nào, cũng đều không tiến được nửa bước.

Họ tạm thời có thể coi là an toàn.

Mai Tinh Tinh vỗ vỗ ngực nói: "Thật đáng sợ quá, may là ca ca đã bày trận phòng ngự, nhiều trùng như vậy cùng đánh tới, chúng ta nhất định sẽ khó thoát, ca ca thực là tài!"

Nghe nàng tăng bốc và vỗ mông ngựa Lý Cường như vậy, Trịnh Bằng hề hề cười nói: "Hắc tử ta đã chém bao nhiêu bọ, đại muội tử cũng khen ta mới."

Mai Tinh Tinh đưa mắt trợn nhìn hần: "Người ấy à, đừng hòng!"

Triệu Hào nghe hai người đấu khẩu, nghĩ thầm: "Thật là thiếu niên chẳng biết lo nghĩ gì cả, hiện tại, những Ảnh Xạ Tử xuất hiện còn chỉ là quái trùng thông thường, nếu lại có một đại quái thú đến thì thật khó mà thu xếp được."

Lý Cường cười nói: "Nữ Nữ, miệng của muội ngọt như mật vậy, có phải là có mục đích gì không đây? "

Mai Tinh Tinh sung sướng vỗ tay nói: "Ôi, đúng vậy ! Ca ca, dạy cho muội tử cách bày trận pháp được không? "

Lý Cường suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Nữ Nữ, nàng tu luyện đến trình độ nào rồi?"

Mai Tinh Tinh có chút xấu hổ: "Người ta đến thời kỳ 'hạt luyện', nghe mẫu thân nói sẽ rất nhanh đạt đến kỳ 'khai quang'."

Lý Cường thoáng kinh ngạc: "Không phải chứ, tu vi của muội sao có thể thấp như vậy được? Ta cứ nghĩ muội phải đến kỳ 'dung hợp' rồi chứ. Muội đừng động, để ta xem xem."

Lý Cường phát ra một chút chân nguyên để tra xét, trong lòng thầm nghĩ: "Phương thức tu luyện của nàng ta thật kỳ quái, trình độ là sơ kỳ 'khai quang', so với Triệu Hào còn kém hơn, nhưng chân nguyên chỉ lực lại có thể đạt tới kỳ 'dung hợp'."

Lý Cường lại xem qua nhuyển tiên của nàng, phát hiện nó được chế tạo rất tinh xảo, kể nghĩ ra cấu tạo xảo diệu như vậy thật khiến người ta thán phục. Nhuyển tiên này có thể tùy theo tu vi gia tăng mà uy lực cũng gia tăng theo. Lý Cường cũng không hiểu rõ được bí ảo bên trong, lắc lắc đầu nghĩ thầm: "Nếu như Phó đại ca tại đây, nhất định có thể hiểu được."

Hần nói với Mai Tinh Tinh: "Nữ Nữ, ta không biết muội có thể học được hay không. Bất quá, sau này có thời gian nhàn rỗi, ta sẽ dạy một bộ cho nàng dùng để hộ thân."

Mai Tinh Tinh nghe thế cười sung sướng.

Trịnh Bằng nói: "Đệ có thể đứng trong trận chém bọn bọ ở ngoài không?"

Lý Cường lắc đầu: "Không được."

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến vũ khí không thể xuất ra ngoài trận, nhưng năng lượng do binh khí phát ra có thể phóng ra được. Ngay lập tức, hần vùng Bách Nhận Thương, phóng xuất một cột năng lượng huyền hóa thành một mũi thương, "phanh" một tiếng vang nhẹ lên, mũi thương đã tiêu tán ngay trong trận phòng ngự.

Lý Cường than thở: "Chúng ta bị vây khốn tại đây, mọi người trước tiên hãy nghỉ ngơi, để ta tiếp tục nghĩ biện pháp."

Mai Tinh Tinh mang hai viên lam châu tử ra chơi, Trịnh Bằng nhìn nói: "Đại muội tử, viên đại châu này tặng muội, ta vừa rồi là giỡn với muội thôi."

Mai Tinh Tinh nhận lấy viên đại châu, u buồn nói: "Muội biết chứ."

Triệu Hào nhìn Lý Cường đang hăm mình vào trầm tư, than thở nói: "Ài, là ta làm liên lụy tới mọi người."

Mai Tinh Tinh ôn nhu khuyên nhủ: "Lão gia tử, không trách lão, đừng nản chí, ta rất có tin tưởng đối với ca ca! Lão xem, nhiều bộ như vậy cũng không làm tổn thương đến chúng ta."

Trịnh Bằng cũng nói. "Đúng vậy, đệ biết tiểu ca sẽ có biện pháp."

Trầm tư một lúc lâu không thu được gì, Lý Cường đứng dậy nói: "Các người hiện giờ đều không được xuất trận, ta ra ngoài giết chúng một hồi trước. Các người đừng lo lắng, có Xích Diễm Long Thuần hộ thân, những con bộ này không thể dă thương ta."

Mai Tinh Tinh giữ chặt lấy Lý Cường: "Ca ca đừng ra, trùng trùng nhiều lắm, nguy hiểm lắm."

Triệu Hào nói: "Sư tôn, đệ tử đi cùng người."

Trịnh Bằng cũng xin đi theo.

Lý Cường quát: "Không ai trong các người cũng không được vọng động, đều ở trong trận chờ ta!"

Mai Tinh Tinh, miệng run run, mắt đỏ hoe.

Lý Cường thấy chuyện không hay, tiểu cô nương này lại sắp khóc sẽ lại rất phiền toái, vội vàng ôn nhu an ủi: "Nữ Nhi, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, muội còn chưa tin năng lực của ca ca sao? Ngoan, ngoan nghe lời chờ ở đây, ca ca giết bọn bộ xong sẽ lại để muội đi tìm châu tử chơi." Dùng hết thủ đoạn hoa ngôn xảo ngữ, Lý Cường xem như cũng giữ cho nàng không khóc.

Triệu Hào nhỏ giọng nói: "Sư tôn, đừng rời đi quá xa, nếu có gì không ổn lập tức quay lại trong trận, chúng ta nghĩ biện pháp khác. Cẩn thận!"

Lý Cường khởi động Xích Diễm Long Thuần, tay cầm Bách Nhận Thương búng người nhảy vào đám bộ.

Mai Tinh Tinh khẩn trương lấy tay che mắt không dám nhìn. Triệu Hào cùng Trịnh Bằng chăm chú nhìn Lý Cường, hai người dự tính nếu phát hiện ra điều không hay, lập tức lao ra hỗ trợ.

Ảnh Xạ Trùng nhìn thấy có người đi ra, vô cùng hưng phấn kêu "chi chi" loạn lên, lúc nhúc vọt tới. Lý Cường cứng người, hét lớn một tiếng: "Tới đây, tốt lắm!", rồi vũ động Bách Nhận Thương, vô số mũi thương màu bạc trắng từ nơi Lý Cường đứng đánh ra bốn phía, "binh binh" liên tiếp vang lên, trùng tử bị đánh bay đi thật xa.

Lý Cường vừa đánh vừa suy tư, lúc này hần phát giác trong thiết kế của vũ khí còn có khuyết điểm. Loại vũ khí tu luyện đầy uy lực này không thể điều chỉnh kích thước lớn bé, cũng không thể căn cứ vào đối thủ mạnh yếu mà phát xuất năng lượng huyền hóa, và tốc độ tiêu hao chân nguyên quá nhanh, rất dễ phá lực, không thể giao chiến lâu, sau này nhất định cần chú trọng tu luyện lại một lần nữa. Thoáng chút phân thần, một con Ảnh Xạ Trùng từ phía sau nhảy lên vai Lý Cường.

Mai Tinh Tinh qua kẻ tay hở nhìn thấy trùng tử nhảy lên vai Lý Cường, trong lòng đau xót, liền hét lên một tiếng lanh lảnh lao ra ngoài, gương tay xuất nhuyễn tiên ra đánh tới.

Triệu Hào, Trịnh Bằng đại kinh, vội vàng tranh nhau ra khỏi trận phòng ngự. Bảo đao của Triệu Bằng múa lên như cuồng phong bạo vũ. Trịnh Bằng xoay tít trường phủ, dựa vào thần lực vô tận, lấy eo làm trụ, búa xoay quanh mình chém ngang ra. Ba người đồng loạt lâm vào khổ chiến.

Công hiệu của Xích Diễm Long Thuần quả thật bất phàm, lực phản kích mạnh không thể tưởng tượng được. Ảnh Xạ Trùng nọ nhanh như chớp dùng châm nhọn đâm vào vai của Lý Cường, thì ngay lập tức bị một cổ lực lượng phản mạnh mẽ phản hồi lại. Con bộ này quả nhiên bị áp lực bắn tung ra, một mạng đi đời. Lý Cường mừng rỡ, giải quyết xong chuyện đó, hần chuyên tâm vận chuyển Xích Diễm Long Thuần.

Lý Cường từ từ xem Xích Huyết Long Thuần sẽ lợi hại như thế nào. Bách Nhận Thương, Ung Kích Nỗ đều phát ra năng lượng huyền hóa, mỗi một cổ huyền hóa đều có uy lực mạnh yếu như nhau, nếu như gặp

đổi thủ yếu, thì có thể một đòn giết chúng, nhưng lại lãng phí nhiều năng lượng. Nếu như gặp đối thủ có cường lực phòng hộ, năng lượng huyền hóa không đủ lấy mạng chúng, năng lượng lãng phí lại càng nhiều hơn. Nhưng Xích Huyết Long Diễm quả nhiên không giống vậy, chung quy nó vẫn là vũ khí phòng ngự, chỉ bị động phản kích, có thể căn cứ vào lực công kích mà tự động điều chỉnh, có thể phản ứng vừa đủ với lực tấn công, không lãng phí một chút năng lượng nào, trừ phi đối thủ có thực lực mạnh hơn bản thân mình.

Một tiếng thét lạnh lạnh vang lên, đó là thanh âm của Nữ Nữ.

Lý Cường nghe thấy kinh hãi, phát hiện Triệu Hào ba người không ngờ đã ra khỏi trận, hơn nữa ba còn đang lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy ngập.

Lý Cường gấp đến độ đỏ hồng đôi mắt, không quản đến việc hao phí chân nguyên, liền phát xuất Kim Ưng. Trong nháy mắt, Kim Ưng bay rợp trời, hắn đã muốn liều mạng.

Lý Cường như cơn gió lốc, vọt tới phía ba người, một tay ôm Mai Tinh Tinh, một tay nắm lấy áo Trịnh Bằng, kéo hắn vào lại trong trận. Triệu Hào vốn là người thông minh, không chờ sư tôn kéo đi, liền phi thân quay lại trận, tiện tay đánh bay một Ảnh Xạ Trùng.

Mai Tinh Tinh xuất kỳ bất ý bị Lý Cường ôm, kêu lên một tiếng thất thanh, xấu hổ đến nhuễn cả người, trong lòng tựa như sóng cồn xao động, tim đập liên hồi.

Nhảy vào trong trận, sắc mặt Lý Cường trắng bệch, vì chân nguyên tiêu hao quá nhiều. Hắn bỏ Mai Tinh Tinh xuống, không nói một lời lập tức ngồi xuống, lấy ra một khối tiên thạch khôi phục lại chân nguyên đã tiêu hao.

Mai Tinh Tinh mặt mày đỏ ửng, quay sang Triệu Hào mấp máy môi, lo lắng nói: "Lão gia tử, ca ca muốn trách ta, lão phải giúp Nữ Nữ."

Triệu Hào gật gật đầu, nghĩ: "Sư tôn sợ rằng sẽ không mắng cô, nếu có mắng thì mắng ta, vì ta chính là người phải chịu."

Bên ngoài trận, đám Ưng kêu lên lạnh lạnh nhằm phía Xạ Ảnh Trùng lao tới, những tiếng nổ kinh thiên động địa vang đến tận mây xanh.

Những Kim Ưng phát nổ đã đốt cháy cây cỏ bốn phía.

Lửa cháy bùng bùng...

Triệu Hào kinh ngạc và thán phục vô cùng. Phòng ngự trận này thật lợi hại, bên ngoài lửa cháy lớn dữ dội, khói mù mịt là vậy, mà bên trong trận không ngờ hoàn toàn không có cây cỏ nào bị ảnh hưởng.

Ảnh Xạ Trùng không chịu được bị hun nướng bởi lửa lớn và khói dày đặc, rối rít bỏ đi, con bị thương với con còn nhỏ căn bản đều bị chết hết.

Đại hỏa dần dần tắt. Mai Tinh Tinh lo lắng nhìn Lý Cường hỏi: "Lão gia tử, lão xem ca ca có gặp nguy hiểm không?"

Triệu Hào lắc đầu nói: "Không nguy hiểm gì, sư tôn bị vậy là do chân nguyên tiêu hao quá lớn, một lát sẽ khôi phục lại. Không sao cả, Nữ Nữ đừng lo lắng." Lão lại nói thêm: "Ngàn vạn lần đừng làm kinh động đến người."

Trịnh Bằng nói: "Lửa đã tắt, tôi ra ngoài xem."

Triệu Hào vội vàng bảo: "Ta cùng người đi. Nữ Nữ chiếu cố sư tôn, chúng ta sẽ không đi xa."

Mai Tinh Tinh gật đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì nói: "Hắc tử, tìm châu tử giúp Nữ Nữ." Tiểu cô nương này thật sự thích những thứ có thể phát sáng lấp lờ ấy.

Lý Cường dần dần hấp thu năng lượng "tinh kính" trong tiên thạch trên tay, từ từ bổ xung chân nguyên.

Kỳ thật hắn còn không hoàn toàn nắm được hết công năng của "tử viêm tâm", thực tế thì hắn không cần dùng tiên thạch khác để bổ xung chân nguyên. Hiện giờ năng lượng của "tử viêm tâm" mà hắn hấp thu dung hợp được không đến một phần sáu. Đáng tiếc Phó Sơn không ở bên cạnh, không có ai chỉ dẫn, Lý Cường chỉ có thể giống như kẻ mù sờ voi, tự mình khám phá.

Hai mắt hần vẫn nhắm chặt, cảm giác càng lúc càng mất duệ. Đột nhiên, trước mắt có một miền ánh sáng, Lý Cường tựa hồ thấy rõ mình đang tiến vào cơ thể mình. Điều này khiến hần giật mình, trong cơ thể hần quả nhiên xuất hiện một tiểu nhân nhi (chú nhỏ) đang ngồi xếp bằng, chỉ lớn bằng nắm tay, được phủ trong một quang lửa tím phập phùng.

Cẩn thận xem xét, hần thấy chú bé này mắt mũi mày ngài rất tinh tế, không ngờ lại giống mình như đúc, trên mình mặc "Mãn thiên tinh giáp". Lý Cường trong lòng chấn động, minh bạch đây chính là tử phủ nguyên anh của mình, nó tựa hồ vừa mới hình thành, bọc lấy nó nhất định là "tử viêm tâm".

Lý Cường thử dùng tinh thần nhập vào nguyên anh, lập tức phát hiện bên ngoài nguyên anh quả nhiên có một người khác chính là mình, bất quá nguyên anh này hoàn toàn là do năng lượng "tinh kính" cấu thành. Hần thử cùng nguyên anh và bản thể trao đổi năng lượng, từ trên thân hình nguyên anh bắt đầu từ từ phát ra vàng quang điểm màu tím, liên tục không ngừng tiến vào trong cơ thể mình. Mất chút thời gian công phu, Lý Cường cảm thấy công lực đại tiến, chân nguyên tiêu hao chẳng những đã được bổ xung mà còn tinh thuần hơn nữa. Bản thân Lý Cường còn chưa biết hần đã tu luyện tới cảnh giới "linh hồn bất diệt".

Mai Tinh Tinh không dám làm kinh động Lý Cường, chỉ lấy mắt nhìn hần. Bản thân nàng không thể hiểu trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy ngày qua mình vì cái gì mà quan tâm đến hần nhiều đến như vậy.

Lý Cường vừa mở mắt đã bắt gặp ánh mắt lo lắng của nàng, trong lòng cảm động nói: "Nữ Nhi, không sao cả, ta vẫn tốt. Hay, bọn họ còn không?"

Mai Tinh Tinh mừng rỡ đáp: "Ca ca trùng tử đều bị thiêu chết, lão gia tử và Hắc tử xa bên ngoài xem xét, huynh, huynh thực không có sao chứ?"

Lý Cường đứng dậy cười nói: "Tốt rồi, Nữ Nhi an tâm. A, họ đã trở về." Trong lòng hần nghĩ: "Lần này coi như nhân họa được phúc, chẳng những tu vi tăng tiến đến tầng thứ sáu, đến thời trung kỳ Nguyên anh, hơn nữa thu hoạch lớn nhất là kết bạn với ba vị bằng bằng hữu, không ngại liều mạng cho mình."

Triệu Hào quay vào trong trận nói: "Sư tôn, chúng ta nên mau rời khỏi nơi này. Lần này mới chỉ là Ảnh Xạ Trùng, chưa xuất hiện quái thú, nhưng nếu gặp quái thú khác thì càng khó đánh hơn."

Mai Tinh Tinh bị dọa hồi hộp hỏi: "Còn có quái thú? Thảo nào nơi này gọi là Kinh Hồn Pha, hừ chết Nữ Nhi a."

Đưa mắt nhìn hắc tử, kêu lên: "Oa, nhiều hạt châu quá vậy, trông thật đẹp, mau đưa cho ta!"

Lý Cường, Triệu Hào nhìn nhau mà cười, vị tiểu cô nương này thật là thú vị.

Các hạt châu có to có nhỏ, có đủ các loại màu sắc, Lý Cường tiện tay cầm lấy một viên, trong lòng kỳ quái, trong cơ thể động vật ở địa cầu chưa bao giờ có loại châu ngọc phát sáng lập lòe như vậy, cùng lắm là có trân châu hoặc giả các loại "ngư hoàng mã bảo". Hần vận chân nguyên thâm nhập vào châu tử, không khỏi giật mình kinh hãi, vung tay ném ra ngoài.

"Chuyện gì vậy?" Mọi người kinh ngạc hỏi. Lờ lờ chưa dứt, một âm thanh trầm thấp vang lên tản ra xung quanh, một trận gió lạnh thổi đến, nơi châu tử phát nổ không ngờ sau đó kết thành băng.

Mai Tinh Tinh kinh ngạc nói: "A, thật kỳ quái, làm sao lại đóng băng vậy?"

Lý Cường sau kinh hãi, đáp: "Trong viện châu này có kết cấu rất kỳ quặc, không ngờ lại có hai tầng, bị chân nguyên của ta kích phát, hai tầng hỗn hợp lại phát nổ." Nói xong, đột nhiên nghĩ: "Đây không phải một loại tạc đạn công kích rất tốt sao?"

Mai Tinh Tinh cười nói: "Thế này không phải "băng bạo đạn" sao? Quá tốt rồi, nếu có quái thú xuất hiện, ném cho nó một viên, làm đông chết nó ! "

"Ta đã đói bụng, nhanh đi thôi ! "

"Tốt, cùng đi nào."

Lý Cường thu hồi trận phòng ngự, nhóm bốn người hướng phía trước đi.

Một luồng hương rượu nhàn nhạt theo gió bay đến.

Triệu Hào ngửi thấy, nhỏ giọng hỏi: "Mọi người ngửi thấy gì không? Đúng, nhất định là tên trộm rượu hôm qua, không ngờ vẫn còn ở đây, xem coi ta thu thập hần thể nào."

Lão ngẫm lại, càng lúc càng tức giận, chém giết hơn nửa ngày trời đến kinh thiên động địa, mà tên gia hỏa này vẫn còn ở đây uống rượu. Bốn người im hơi lặng tiếng nhẹ nhàng lướt đến.

"Khỏi tìm, lão tử ta ở chỗ này ! " Một âm thanh thô lỗ từ trên một cây cổ thụ chọc trời vang lên.

Người nọ ngồi cao tít trên cây cổ thụ, rung rung hai đùi, nâng bình rượu uống một ngụm cuối cùng, cười hì hì nói: "Rượu ngon ! Rượu ngon ! Thực là rượu ngon ! Uy, tiểu tử, rượu này ngươi còn không? Lão tử mua?"

Triệu Hào tựa như cơn gió, mũi chân lão đạp vào thân cây, bắn mình lên trên, bảo đao tà tà chém tới. Người nọ không thèm nhìn, mũi chân khua lên một vòng đã bức Triệu Hào phải xuống khỏi cây cổ thụ, Triệu Hào kêu lớn: "Ngươi xuống đây, chúng ta đánh một trận thống khoái ! "

Lý Cường vẫn không nói câu nào, hần đang cẩn thận quan sát. Từ lúc theo Phó Sơn ly khai địa cầu, hần mới rõ đạo lý "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên", đối với bất luận kẻ nào hần cũng không dám coi thường.

"Ngươi còn chưa có đủ tư cách, các người bốn người cùng lên cũng không đủ!" Miệng nói, người vẫn không xuống, lại nói: "Tiểu tử, Trung Quốc là quốc gia nào, tỉnh Tứ Xuyên là nơi nào, hiểu biết của lão tử thật là cô lậu."

Lý Cường bị y hỏi vậy kinh hãi sững sờ, suy nghĩ một chút mới hiểu được rõ, hần nhìn phái trên bình rượu có ghi thương hiệu.

Trịnh Bằng nhìn thấy cây cổ thụ cao quá, bản thân mình có trèo cũng không đến. Bất quá, hần đã có biện pháp, nhổ miếng nước vào trong tay, hai tay xoa xoa rồi hần nâng đại phũ lên, đi đến dưới gốc đại thụ. "Uỳnh" một tiếng vang lên, "bình bình bâng bâng" bắt đầu đổ cây. Cây này rất lớn, nhưng búa của Trịnh Bằng cũng lớn.

Người nọ ngồi trên cây kêu lớn: "Uy, tên ngốc to xác kia, nhà ngươi thiếu củ đốt, bên trên có cây nhỏ dễ chặt, đừng chặt cây này, chặt đổ lão tử lại phải xuống."

Mai Tinh Tinh không nhịn được, vung trường tiên lên, nói: "Xuống đây cho ta !" Một đạo bạch ảnh bay hướng tới người nọ. Ai ngờ bạch ảnh chạm người hần liền tiêu thất không một tiếng động. Mai Tinh Tinh giật mình kinh hãi, lấy tay bịt miệng, nàng chưa từng nhìn qua cách hóa giải như vậy.

Lý Cường chậm rãi lấy ra một bình "Mao Thai Tửu", mở bình rượu, cười nói: "Mọi người lại đây, ném thử cực phẩm hảo tửu của ta mang theo. Hắc hần tử đừng chém, cho hần ở trên cây chờ."

Chiều này của Lý Cường thật quá tuyệt rượu, Mao Đài Tửu hương thật nồng nàn, bình lớn mới mở, hương rượu tỏa ra bốn phía, Triệu Hào ngửi qua kêu lên : " Sư tôn, rượu này, hương tuyệt quá, một mỗi nửa ngày, hề hề, cho đệ tử uống một chút."

Mai Tinh Tinh bĩu môi nói: "Nam nhân các người đúng là hay rượu, có cái hương vị gì đâu?!"

"Chờ cho ta một chút !" Trịnh Bằng cũng không đổ cây nữa, vội vội vàng vàng chạy lại tranh uống rượu.

Người nọ ngẩn ngơ trên cây, không nghĩ tới Lý Cường vẫn còn mang theo rượu, ngửi thấy mùi hương bay tới đúng là rượu mùi, trong cổ họng tựa như có cánh tay không ngừng cào quấy. Lần này y từ "Ba Đạt Tinh" đến, gặp người hãm hại, không rượu không giải được, cơn nghiện rượu dữ dội không thể tưởng tượng, mắt thấy mỹ tửu như vậy mà không được uống, trong lòng khổ sở vô cùng, lão nghĩ: "Lão tử nếu không cướp bình mỹ tửu kia vào tay, thì thật mất mặt quá."

Hai chân nhẹ nhàng tựa như lá cây, chậm rãi từ từ trên cây bay xuống. Lộ ra chiêu thức ấy, người nọ đắc ý nhìn về phía bốn người Lý Cường, ngờ đâu bọn họ không ai nhìn đến lão. Lão thầm mắng một tiếng, lộ ra khuôn mặt tươi cười, đứng đa đứng đỉnh đi tới.

Triệu Hào thầm bội phục sư tôn, ba người nghĩ mọi biện pháp đều không khiến lão xuống khỏi cây, sư tôn lấy ra bình hảo tửu, hần liền ngoan ngoãn tự động đến tìm bọn họ. Người nọ ho lên một tiếng nói: "Vị tiểu

ca này, cái này, cái đó, ơ, rượu, cái gì vậy... ”

Lý Cường nghĩ: ”Người này nhất định là siêu cấp tửu quỷ, xem hấn đối phó với nhuyển tiên của Nữ Nữ, người này chính là một cao thủ tu chân giả hiếm thấy. Không ngờ vì thích rượu mà lại dùng vũ lực cướp. Hôm qua còn để lại mười lượng vàng. Hừm, đùa với hấn chút chơi.” Lý Cường kỳ thật không có ghi hận đối với lão.

Bốn người ăn ý dị thường, không hện mà cùng không để ý đến hấn, tựa như không phát hiện người nọ.

Người nọ sững người. Lão bình thường luôn là người nhanh nhẹn sáng suốt, người thấy người sợ, lần này để một bình rượu vô tri khổng chế

Trên mặt lão đột nhiên lộ ra một chút cười xấu xa, đồng thời một đạo bạch quang chớp lên, người đã biến mất. ”Ồ... Hấn trốn đi rồi.” Triệu Hào kinh ngạc lên tiếng. Bốn người đều biết hấn không dễ dàng chịu bỏ đi.

Quả nhiên, chỉ sau một khắc, người nọ vừa gọi vừa hô ầm ĩ chạy vội lại.

Phía sau lão không ngờ có một con quái thú cực lớn đuổi theo.

Người nọ vội tới bên người Lý Cường, đưa cái mặt quỷ ra, hồ hởi nói: ” Không cẩn thận quấy rầy phải Kim Tinh Giác Thú, ha ha, ta rất sợ nó, chạy đây ! ” Đồng thời một đạo bạch quang chớp lên, lão lại ngồi phía trên ngọn cây, đằng hoàng xem trường não nhiệt bên dưới sắp xảy ra.

11. Chương 11:

Kim Tinh Giác Thú là loại quái thú có lực công kích rất mạnh. Nó dài chừng sáu thước, đỉnh đầu có một cái sừng dài hình dáng như cây đao, trắng như tuyết. Toàn thân của nó đầy lân giáp màu trắng, khi bị chọc giận thì lân giáp trắng biến thành vàng. Chiếc đuôi dài ngóc cao cũng phủ đầy vẩy lân. Lúc bình thường thì chỉ có hai con mắt màu hồng, nhưng khi nó tức giận, thì trên trán lại mở ra một con mắt thứ ba, vì vậy mới gọi là Tam nhãn thú.

Lý Cường không kịp lên tiếng mắng, vung Bách Nhận thương lên đánh liên tiếp vào đầu Kim Tinh Giác thú, đồng thời la lên: ”mọi người mau lui lại!” Những mũi ảo thương không thể ngăn cản bước tiến Kim Tinh Giác thú. Khi ngực nó va vào Lý Cường, xích diễm long thuẫn lập tức phát động. Điều phiền toái là con quái thú này quá nặng, quán tính quá lớn, nên hấn ứng phó không kịp, bị đánh bay ra ngoài.

Triệu Hào cùng Trịnh Bằng từ hai bên trái phải cùng xáp lại gần. Bảo đao của Triệu Hào nhắm ngay con mắt quái thú mà đâm tới. Còn Trịnh Bằng ra hết sức lấy vung Tắc Luân đại phủ giáng một búa vào đầu nó. Sừng quái thú chỉ lúc lắc, đại phủ bổ vào sừng nhoáng lên ánh kim quang, Trịnh Bằng cảm giác là mình vừa chém vào mồm núi Nam sơn, bị dội ngược trở lại, té phịch xuống đất, đại phủ rời tay bay đi. Một đao của Triệu Hào đâm vào không khí, lão biết là không hay, vội dùng công phu khéo léo, thân hình linh động, trở tay thêm một đao chém vào người quái thú, mượn sức bắn ngược ra ngoài, một đao này dĩ nhiên cũng không thể đã thương tới da nó.

Lòm còm đứng dậy từ trên mặt đất, mặc dù không có thụ thương nhưng trong lòng rất uất ức, Lý Cường bây giờ thấm thía sự bất lực của chính mình, gương mặt nhìn lại, liền hồn phi phách tán, cả kinh la to: ”Hắc tử tránh mau!”

Trịnh Bằng đang ngồi trên mặt đất, cây đại phủ nằm ở xa xa, Kim Tinh Giác Thú đang lao nhanh về phía hấn.

Mười hai đạo tiên ảnh liên tục quần quít vào chân Kim Tinh Giác thú. Chạy lão đảo vài bước, quái thú ngã ầm xuống đất, trường tiên của Mai Tinh Tinh liền cuốn lấy Trịnh Bằng kéo trở lại. Lý Cường đưa ánh mắt tán dương nhìn cô bé, rồi quan sát xung quanh một chút, trong lòng định ra chủ ý, hét: ”Mọi người mau đi cùng ta!” Lý Cường đưa mấy người đi tới thẳng cây đại thụ, ở dưới tàng cây nói: ”Các người trốn đằng sau khối đá lớn này, để ta dẫn dụ nó.”

Kim quang trên người Kim Tinh Giác Thú chớp động, chỉ vài cái là thoát khỏi cảnh trói buộc mà đứng lên, nó tựa hồ như rất phần nộ, chuyển người liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Cường đứng ở dưới tàng cây, liền rống lớn vọt tới.

Bắn ra một mũi kim ưng trúng vào Kim Tinh Giác Thú làm nó thối lui vài bước, Lý Cường cười to nói với người trên cây: "Người ngồi cho chắc nghe!", rồi lắc mình trốn ra đằng sau tảng đá lớn. Kim Tinh Giác Thú bị kim ưng đánh trúng vô cùng giận dữ, hùng hục nhào tới. Lý Cường đột nhiên biến mất, làm cho nó húc đầu vào thân cây. Người nọ la to oai oái từ trên cây nhảy xuống, vừa vịn đáp lên người Kim Tinh Giác Thú.

Điều làm cho bọn người Lý Cường trợn mắt há miệng nhìn, đó là người này dùng quyền đâm vào lân giác của quái thú, từng quyền từng quyền một, đều là chậm rãi đánh ra. Kim Tinh Giác Thú tựa như bị một ngọn núi đè ép, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, mà mỗi một quyền của người nọ đều làm cho nó đau tận xương tủy. Người ấy liếc về hướng đám người Lý Cường, nhếch miệng cười nói: "Ha ha, lão tử muốn đánh thì phải không nhúc nhích mới đánh được, ai da, người già cả, gân cốt lỏng lẻo nhiều rồi a!"

Y nhảy xuống Kim Tinh Giác Thú, chỉ dùng một tay khống chế nó rồi đi về phía bọn Lý Cường đang núp sau tảng đá.

Cả bọn bốn người Lý Cường ngây ngốc cả người, đây là sức mạnh gì chứ? Nhìn thấy con quái thú trên người kim quang lấp lóe, ráng hết sức để thoát ra khỏi sự khống chế của người nọ, miệng gào gừ nho nhỏ, có vẻ như bất đắc dĩ. Mai Tinh Tinh khẩn trương nói: "Hắn, hắn lôi quái thú tới kia!" Mọi người đều rõ, chỉ cần y buông tay ra, kết quả sẽ đáng sợ như thế nào.

Khẩn trương suy nghĩ, Lý Cường chợt nghĩ ra, lấy ra bình rượu Mao Đài chỉ còn có một nửa, giơ lên cao, nhìn người nọ cười nói: "Ý... Người phải nắm cho chắc đó, nếu người buông tay ra, ta sẽ bị khẩn trương đó. Nếu vậy thì ta có thể cầm không được rượu à."

Người nọ bị Lý Cường nắm đúng chỗ yếu, la lên: "Được, người giỏi lắm!" rồi khuôn mặt tươi cười nói: "Thương lượng thế nào đây? Ta giúp người đuổi Kim Tinh Giác Thú đi, người thì cho ta bình rượu đó." Hắn nhìn bình rượu trên tay Lý Cường, mà nước miếng chảy dài.

Mai Tinh Tinh kêu lên: "Không công bằng, cũng là người đưa quái thú tới, nên người tự mình đuổi nó đi, cái này không tính! Trao đổi điều kiện đi."

Người nọ trong lòng nghĩ: "Hà ha, đã đạt được mục đích, còn có điều kiện gì có thể làm khó dễ ta sao?" liền lau đi nước miếng, nói: "Được, người nói điều kiện gì mới bằng lòng trao đổi?"

Lý Cường gật đầu nói: "Cô bé người đề nghị đi." Hắn nghĩ thầm: "Như vậy là tốt nhất, mọi người đều không mất mặt mũi."

Trong khoảng thời gian ngắn Mai Tinh Tinh thật nghĩ không ra điều kiện gì, đảo mắt nhìn thấy người nọ đang đề một tay lên sừng của quái thú, trong lòng nhất thời nảy sinh ý kiến, cười khanh khách nói: "Hay là người dùng sừng của quái thú trao đổi đi." Nghĩ thầm: "Coi làm sao mà người giải quyết đây."

Người nọ thở ra một hơi nhẹ nhõm thấy rõ, cười nói: "À, cái này đâu có thể làm khó lão tử."

Chỉ thấy hắn tay trái đề lên đầu quái thú, tay phải vịn chiếc sừng, chỉ nghe tiếng "rập" vang lên, quả nhiên cái sừng kim sắc trên đầu quái thú gãy tới sát gốc. Cả bốn người cũng không dám tin vào mình, cái loại lực lượng ...này có thể có ở người sao chứ?

"Mi công lao không nhỏ, lão tử ta không giết mi, cút!" Người nọ bay lên đá một cú, quái thú dường như là đồ vật bị hút đi, quay cuồng rồi biến mất trước mắt mọi người. Còn người nọ đắc ý đi tới trước mọi người nói: "Tiểu cô nương nhân quang rất tốt, cái Kim Tinh giác này chính là một kiện bảo bối."

Triệu Hào biết người này nhất định là thế ngoại cao nhân, trong lòng tâm phục, nhưng ngoài miệng lại hỏi: "Uy, rốt cuộc người là ai?"

Người nọ căn bản không đáp lại Triệu Hào, đưa sừng cho Mai Tinh Tinh, bộ dáng có vẻ không chờ đợi nổi nữa: "Đưa rượu cho ta!"

Nhìn bộ dạng gấp gáp của hắn, Lý Cường mỉm cười, nói: "Rượu thì ta có nhiều lắm, nhưng ngươi phải nói cho ta biết trước đã, ngươi là ai?"

Người nọ mắt sáng lên, nói: "Thật chứ? Nhưng mà không thấy ngươi mang theo, a, ngươi có trữ vật thủ trạc, vậy ngươi là môn hạ của ai? Ai, trước tiên... đưa rượu cho ta!"

Nhìn bộ dạng nóng nảy của y, Lý Cường đưa ra bình rượu.

Uống một hớp nhỏ, gương mặt gầy gò của y dần ra, thở ra một hơi, hỏi: "Rốt cuộc ngươi thuộc về môn phái tu chân nào, làm sao mà có được trữ vật thủ trạc vốn là thứ cao thủ trong đám người tu chân cũng rất khó mà có thể này? Nhìn tu vi ngươi thì vừa đạt tới Nguyên Anh kỳ, sao mà sư môn của ngươi lại cho ngươi thủ trạc trân quý như thế chứ?"

Không đợi Lý Cường trả lời, y đã biến sắc, nói: "Chúng ta hãy tới một chỗ yên tĩnh nói chuyện đi, bây giờ có hai tên đáng ghét đang tới kìa." Nói chưa hết thì một đạo bạch quang hướng tới bốn người, trong nháy mắt trên mặt đất không còn một bóng người nào.

Trên mặt đất trống vắng xuất hiện hai quái nhân, một cao một thấp, người cao nói: "Mẹ nó, hắn vừa mới ở đây thôi!"

Người thấp hích hích mũi, ngạc nhiên nói: "Cái lão già kia hình như đã kiếm được rượu ngon, có lẽ đã giải được chú 'Vô Tình Kết' của chúng ta."

Người cao cảm hận nói: "Chúng ta sẽ tìm lần nữa, đi!"

-----o0o-----

"Tới rồi!" Người nọ ngồi xuống mặt đất.

Mặc dù Lý Cường không thuận di (di chuyển tức thời) được, nhưng đã có kinh nghiệm được kéo đi, còn ba người Triệu Hào trước giờ chưa từng kinh qua như vậy, vừa sợ vừa phục. Người nọ lại uống một hớp rượu, nói: "Chúng ta nói tiếp đi." Nói xong nhìn về phía Lý Cường.

Thoáng chút do dự, Lý Cường nói: "Hình như ta không có môn phái, thủ trạc là do đại ca ta cho."

Người nọ vẻ mặt hoài nghi, nói: "Không có khả năng a, đại ca ngươi là ai hả?"

Lý Cường đáp: "Đại ca ta tên gọi Phó Sơn, ở Phong Duyên Tinh."

Người nọ từ dưới đất nhảy dựng lên, kinh ngạc la lớn: "Cái gì? Là Phó Sơn, Phó Sùng Bích?" Lão già già đầu lại nói: "Khó trách, khó trách, kỳ quái kỳ quái, tiểu lão đệ à, Phó Sơn có phải là Linh lộ nhân (người hướng dẫn) của ngươi không?"

Lý Cường mừng rỡ, lão ta biết Phó Sơn đại ca: "Đúng rồi, Phó đại ca là Linh lộ nhân của ta, ngươi biết huynh ấy à?"

Người nọ cười nói: "Hắc hắc, đâu chỉ biết mà thôi, hai chúng ta đã đánh nhau mấy trăm năm, không ai làm khó được ai, được rồi, ngươi xem ra chưa học được bản lãnh gì nhiều lắm, sao lại tẻ như vậy a?"

Ba người Triệu Hào kinh ngạc không chen vào, mỗi người trong lòng đều trầm tư.

Lý Cường bèn đem chuyện xảy ra ở Hỏa tinh nói cho hắn nghe.

Người nọ vui vẻ cười to, nói: "Ha ha, Hoa My Nương, không sai, không sai, tiểu yêu nữ này có lá gan không nhỏ, dám chống đối lại Phó Sùng Bích, có ý tứ, thật là có ý tứ." Lão lại nói: "Nếu ngươi là huynh đệ của Phó Sùng Bích thì ta không gạt ngươi nữa, ta họ Hầu, tên Phích Tịnh, cùng với đại ca ngươi vừa là bằng hữu vừa là đối đầu."

Lý Cường giật mình cười nói: "Cái gì, gọi là Hầu Thí Tịnh? Ha ha!". Bốn người họ không nhịn được cười lớn.

Hầu Phích Tịnh phát giận: "Không biết lớn nhỏ, phích trong sét đánh, còn tịnh là sạch sẽ, không cho cười! Bà nội nó, ta biết là các ngươi sẽ cười mà!"

Bốn người cố gắng nín cười, gương mặt nhỏ nhắn của Mai Tinh Tinh cũng đỏ lên vì ráng nhịn, góc miệng còn vẽ cười đến nước miếng cũng muốn trào ra. Lý Cường thì khó khăn lắm mới nghiêm lại một chút, liếc qua một cái thấy bộ dạng quái ác của cô bé, chịu không nổi lại phát cười lớn.

Vừa dậm chân, lại thở dài, Hầu Phích Tịnh thở ra rồi uống vào một ngụm rượu lớn, nói: "Vậy người có muốn biết về môn phái của Phó Sơn hay không vậy?"

Lý Cường đương nhiên là muốn biết, từ lúc thất lạc với Phó Sơn ở Hỏa tinh, có nhiều chuyện không kịp giải thích, sau này tự mình muốn trở về địa cầu mà không có sự hướng dẫn của Phó Sơn, thì cũng gần như là nằm mơ thôi.

Hầu Phích Tịnh đắc ý nói: "Muốn nghe à, mang thêm một bình rượu nữa đi!"

Lý Cường nghệt thở vì tức.

Hầu Phích Tịnh uống vào một hớp rượu, cúi đầu trầm tư một chút, rồi bắt đầu nói về bối cảnh và môn phái Phó Sơn với Lý Cường.

Phó Sơn, tên là Sùng Bích, hiệu là Thanh Phong chân nhân, tu chân môn phái gọi là "Trọng huyền". Môn phái tu hành này chú trọng chế khí, phương pháp tu hành không giống với người khác, vô cùng kỳ lạ, người mới luyện tiến bộ cực kỳ nhanh chóng.

Trong thất đại môn phái và tổ chức tại Phong Duyên tinh, họ là môn phái đặc biệt nhất. Trong môn phái này, nhân vật trung tâm không phải theo kiểu sư đồ truyền thừa, mà xưng hô huynh đệ, sử dụng phương thức "lĩnh lộ nhân" để thu người mới, bất quá để có thể trở thành người mới được thu nhận ấy, nhất định phải phù hợp với những yêu cầu đặc biệt của môn phái. Ngoài ra, để đủ tư cách là Lĩnh lộ nhân của môn phái, tu vi phải đạt tới tầng thứ tám Phân thần kỳ, hơn nữa còn phải chế ra một kiện bảo khí tu hành đặc biệt, làm cơ sở cho người tu chân mới.

Trọng Huyền phái có một quy củ kỳ quái, mỗi huynh đệ trở thành một hạch tâm (hạt nhân), có thể tự mình thu người, cho nên Trọng huyền phái cũng là một môn phái có thực lực rất lớn. Hạch tâm huynh đệ của Trọng huyền phái hiện có 27 người, chỉ là có 15 người không biết đi đâu, có thể là bế quan tu luyện. Phó Sơn ở môn phái là huynh đệ đứng thứ 12, thực lực đã đạt tới cảnh giới tông sư.

Lý Cường thở dài nói: "Hầu lão ca, đáng tiếc là ta đã phân tán với Phó đại ca." Hắn chợt nhớ tới một vấn đề, hỏi: "Vừa rồi lão ca người có đề cập tới hai tên đáng ghét là ai vậy, tại sao hầu lão ca trốn tránh bọn họ vậy?"

Phun ra một hơi rượu, Hầu Phích Tịnh mắng: "Hai cái tên khốn kiếp đó, chỉ là ám toán người, bọn họ là trưởng lão của 'Độc Chú' giáo. Con bà chúng nó, bọn chúng thừa lúc lão tử không chú ý hạ vào 'Vô Tình Kết' chú lợi hại nhất của môn phái chúng. Nguyên anh của lão tử bị phong bế, phải uống rượu mới có thể tạm thời giải được, lão tử ta so với tửu quỷ thì còn thảm thương hơn."

Lý Cường tò mò hỏi: "Tại sao mà rượu lại có thể giải được 'Vô Tình Kết' chú vậy?"

"Ta không rõ lắm, lão tử trúng Vô Tình Kết, trong lòng không được thấy máu, chạy đi uống rượu thì phát hiện ra nó có thể tạm thời giải khai cái kết chú chết tiệt kia, rượu càng nồng đậm càng tốt, con bà nó, uống rượu hết mười năm, khiến cho lão tử bây giờ hể hửi thấy mùi rượu là chảy nước miếng mà." Hầu Phích Tịnh bắt lực nói.

Lý Cường trầm tư: "Rượu càng nồng đậm càng tốt, vậy có thứ nào hơn được rượu còn chứ, vừa lúc ta có rượu cồn 100 độ dùng trong y học, ha ha, vậy rượu cồn này có thể giải khai ra cái Vô Tình Kết đó không nhỉ?"

Lấy ra một bình rượu cồn, Lý Cường cười nói: "Cái này là rượu nặng nhất của ta mang tới, có cái là không ngon lắm, có muốn thử hay không?" Trong lòng lại ám muội nghĩ: "Thử thôi à, rượu cồn 100 độ, nóng tới thiêu chết người được đó, mà coi hắn lợi hại vậy chắc uống thật cũng không sao đâu."

Chỉ duy nhất Hầu Phích Tịnh nghe không chịu nổi hiện giờ chính là "Rượu", vội giật lấy ngay, mở nắp bình, tu ực, ực ực liền ba ngụm lớn, nghi ngờ hỏi: "Mùi vị gì đây?" Lão cảm thấy như có một luồng lửa

đốt cháy từ trong bụng lên, lớn tiếng quát: "Thật đã quá, ngon quá, rượu này thật là đã thêm mà." Nói rồi nâng bình lên dốc hết vào bụng, lập tức ngồi xếp bằng xuống.

Mai Tinh Tinh nhỏ giọng hỏi: "Ca ca, huynh cho hắn uống rượu gì vậy, coi mặt hắn đỏ bừng kia, cả người cũng phát quang nữa."

Trịnh Bằng hồ hồ nói: "Tiểu ca, huynh cũng cho đệ uống một ngụm với."

Lý Cường dở khóc dở cười, cười mắng: "Uống được ta cũng không cho người uống, đó là rượu cồn a."

Cả ba người còn lại đều không hiểu rượu cồn là thứ gì, nhìn ánh mắt thắc mắc của ba người, Lý Cường cũng phát nhưc óc, cái này quả thật không có cách nào để giải thích cho ổn.

Hầu Phích Tịnh cực kỳ hưng phấn. Lão bị Vô Tình kết làm khổ sở hết gần mười năm trời, giờ hoàn toàn được giải khai. Chân nguyên dưới sự thôi động của rượu cồn bắt đầu nhanh chóng chuyển động, mắt nhắm lại, lão thấy một tầng tơ chỉ đen đen bao trùm trên nguyên anh bắt đầu loăng ra, chân nguyên lực mau chóng giảm bớt, càng ngày càng mờ nhạt đi, nguyên anh bành trướng kịch liệt. Trong nháy mắt, Vô Tình kết vậy khốn gần mười năm tiêu tán mất.

Toàn thân toát đầy mồ hôi đen kịch và hôi hám, Hầu Phích Tịnh nhảy lên hoan hô, bay lơ lửng một vòng trong không trung, rớt xuống trước mặt Lý Cường, cười ha ha vui sướng.

Lý Cường nghĩ thầm: "Ôi da, rượu cồn 100 độ dùng trong y thuật, mà uống như uống nước, ông trời à!" Nhưng hắn vẫn cười nói: "Là đã giải khai rồi đúng không, chúc mừng! Chúc mừng!"

Hầu Phích Tịnh nói: "Đã giải khai rồi, hà hà, huynh đệ, lão hầu ta không nợ ân tình người khác, lời cảm ơn lão hầu ta không nói, mai này huynh đệ mà có chuyện bất bình gì, đều có lão hầu ta gánh vác!"

Lý Cường thật sự không hiểu được là có gì đặc biệt, bất quá có cao thủ lợi hại như vậy, tự mình cũng rất cao hứng. Hắn không biết ở tu chân giới Hầu Phích Tịnh cùng với Phó Sơn có đại danh鼎鼎, là người cực kỳ khó chơi, tu vi cực cao, hiếm có đối thủ. Nếu có ông ta chống lưng, số người có thể dám ghẹo vào Lý Cường giờ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lý Cường cười nói: "Hầu lão ca, ta thất tán với Phó đại ca, có nhiều công phu tu chân thật không biết, người chỉ giáo cho ta đi, được không?"

Hầu Phích Tịnh kinh ngạc trong lòng: "Cái tên huynh đệ này của ta hình như một chút xú quy củ gì của giới tu chân cũng không biết. Các môn phái luôn không cho môn đồ của phái khác tu luyện phương pháp tu hành của phái mình. Thôi được, ai biểu ta thích hắn làm chi." Lão hỏi lại: "Huynh đệ, ngươi muốn học cái gì?"

Triệu Hào giật giật vạt áo Lý Cường, nói nhỏ nhỏ: "Học bay đi!" Tu hành Triệu Hào tuy thấp, nhưng lại có cách nhìn độc đáo.

Mai Tinh Tinh cùng Trịnh Bằng cũng la lên: "Chúng ta cũng muốn học đó!"

Hầu Phích Tịnh nhìn Triệu Hào cười mắng: "Cái tên nhóc này, nhãn quang cũng lợi hại lắm, tốt, hôm nay lão tử vui vẻ, dạy cho mỗi người một thứ công phu."

Triệu Hào cười khổ, hơn bảy mươi tuổi rồi mà vẫn còn bị người ta gọi là nhóc này nhóc nọ. Tuy nhiên, cũng nhờ núp bóng sư tôn, mới có thể học hỏi công phu thể này. Nhìn ý lợi hại vậy, dạy cho mình công phu nhất định sẽ không kém.

-----oOo-----

Lý Cường cẩn thận vận chuyển nguyên anh trong người, cả người từ từ bay lên, thử đi một bước, trong lòng vừa mấy động, lập tức hiểu ra nguyên nhân làm cho mình di chuyển trong không trung, chậm chậm đi tới. Lý Cường mừng rỡ, hét lên: "Ha ha, ta biết bay rồi!", nhất thời không tập trung tinh thần, "bùm" một cái, rớt xuống đất.

Ngượng ngịu đứng dậy, Lý Cường giải thích: "Ai, đừng cười mà, không cẩn thận, không cẩn thận a!"

Mai Tinh Tinh nói: "Ca ca, cái bộ dạng rớt xuống của huynh thiệt là... đẹp đó."

"Phụt" Hầu Phích Tịnh phun ra một mớ rượu, ho khan cười lớn: "Tiểu nha đầu, rốt cuộc là người khen ngợi ca ca người hay là ghẹo hấn vậy, hà hà!"

Mai Tinh Tinh đỏ mặt nói: "Ta đương nhiên là khen ngợi ca ca rồi, người dám cười nhạo ta, ta đánh người đó."

Huyền não một hồi, mọi người lại bắt đầu học tiếp, Lý Cường có cơ sở chắc, rất nhanh chóng thuần thục, thật ra chỉ cần người tu chân đạt tới Khai quang kỳ, thì có thể học ngự kiếm thuật, bắt đầu học phi hành, bắt quá lại phải có một thanh bảo kiếm mới được, tu thành nguyên anh rồi thì sau đó không cần ngoại vật giúp đỡ nữa, có thể tự do phi hành. Nhưng nếu muốn học Thuần di thuật, thì phải tu luyện tới tầng thứ tám Phân thần kỳ, cho nên chỉ cần học được thuần di, nhất định là đạt tới cảnh giới Tông sư.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Triệu Hào, Hầu Phích Tịnh cười nói: "Người đừng có nhìn lão tử như vậy chứ, không phải là ta không muốn dạy cho người, sư tôn người không cho người bảo kiếm, thì lão tử đâu có dạy được à."

Lý Cường nghĩ trong bụng: "Ồ, tu chân giới thu đồ đệ thì phải ban cho kiếm, thiệt tệ quá, ta không cho coi sao được." Suy nghĩ một chút, Lý Cường cười với Hầu Phích Tịnh.

Hầu Phích Tịnh liếc mắt thấy nụ cười của Lý Cường, kêu lên: "Á, đẹp chủ ý của người đi nha, lão tử không có kiếm, không có, thực là không có."

Lý Cường cũng không đáp lại, chậm rãi lấy ra tám cái bầu rượu để trên đất, cười nói với Triệu Hào: "Mặc dù là ta thu người là đồ đệ kỷ danh, nhưng ta lại không có phi kiếm tặng người, cái này là tám bầu rượu hảo hạng, coi như là ta cho người đền bù đi."

Triệu Hào hiểu ý, nói: "Cám ơn sư tôn."

Hầu Phích Tịnh con người muốn lọt ra ngoài, la lên: "Huynh đệ, lão hầu ta không có làm lỗi với người a, người, người ...!" Lão gấp gáp đến độ cào cả má và lỗ tai.

Triệu Hào cười nói: "Sư bá, như vậy có được không, tám bầu rượu này xem như là sư diệt kính tặng người, người thì cho sư diệt lại một thanh bảo kiếm."

Hầu Phích Tịnh bị Lý Cường nắm được điểm yếu chết người của lão, uống rượu đã mười năm, ghiền rượu quá tới chính bản thân mình còn không tin tưởng nữa. Lắc lắc đầu, Hầu Phích Tịnh giả bộ kinh ngạc nói: "Ý, lão tử mới nghĩ ra, hình như là có bảo kiếm, tính ra, tiểu tử này được tiện nghi rồi, cầm lấy đi, chỉ là người phải tu luyện thêm lần nữa mới sử dụng được."

Triệu Hào mừng rỡ nhận kiếm, đây là một cây bảo kiếm dài bảy tấc, thân kiếm dường như có thủy ngân lưu động, sắc bạc lấp lóe tinh kỳ lạ thường. Ở cổ kiếm có hai chữ khắc nhỏ 'Hàn Tước'. Mai Tinh Tinh cùng Trịnh Bằng không chịu kém, tiến lại nhì nhằng như điên. Đủ thứ chuyện, lúc cứng lúc mềm đủ trò.

Bốn người quần quít lấy Hầu Phích Tịnh đến phát cuồng, Hầu Phích Tịnh chính mình là một nhất đại tông sư, giờ bị bốn đứa văn bối mới nhập môn, hời hợt tới lui làm cho rối loạn cả đầu óc, la toáng lên không chịu nổi nữa.

Tu luyện hơn mười ngày đã làm cho bọn Lý Cường bốn người thực lực gia tăng thật lớn.

Hôm đó, Hầu Phích Tịnh trốn trên một cây đại thụ, uống rượu ngon, lim dim mắt tập trung suy nghĩ.

Lý Cường bay lên ngồi bên cạnh lão, hỏi: "Lão ca ca, có phải huynh cũng tu chân ở Phong Duyệt tinh không?"

Hầu Phích Tịnh lắc đầu đáp: "Ta tu luyện ở Ba đạt tinh, chỉ là thường xuyên tới lui Phong Duyệt tinh thôi, ở đó tu chân giả thì nhiều, môn phái cũng đông đảo, có khi tu chân giả có cần thứ gì đó, thì chỉ có ở Phong Duyệt tinh mới có thể mua được"

Lý Cường tò mò hỏi: "Vậy rồi huynh vì sao mà lại tới Thiên Đình tinh này?"

Hầu Phích Tịnh trả lời: "Đây chính là quê hương ta đó, cứ khoảng mười năm thì ta lại về đây một lần, kỳ thật cũng chẳng còn có gì để thăm nữa, người vật đều đã thay đổi hết rồi, chỉ là trong lòng cứ không quên được thôi..." giọng cười trống rỗng chứa đựng sự cay đắng mĩa mai.

”Không nói nữa, huynh đệ người chuẩn bị đi tiếp nơi đâu đây?”

Lý Cường cười khỏ nói: ”Hoàng thượng của Cổ tổng quốc muốn đệ tới kinh thành, đệ cũng không biết là hần muốn làm gì?”

Hầu Phích Tịnh gật gật đầu nói: ”Ừm, cũng không có gì lạ, bởi vì ngươi là tu chân giả, đừng có lo, ta đi với ngươi.” Ánh mắt lão lóe lên, nói: ”Tốt lắm, hai cái tên khốn kiếp đó cuối cùng cũng tới nơi này rồi, lần này để xem lão tử làm sao mà xử lý bọn ngươi.”

Lý Cường biết, người Độc chú giáo đã tới.

12. Chương 12:

Hầu Phích Tịnh cười hì hì đứng trước mặt hai trưởng lão Độc Chú Giáo, nói: ”Là ai đang tìm lão tử đây? Phùng Bích Thanh, ngươi sao càng già càng khó chơi thế, còn ngươi nữa Đồng Không. Mụ nội nó, hai người các ngươi cứ như là âm hồn không tiêu tan, truy đuổi lão tử suốt mười năm. Lão tử muốn mặc kệ các ngươi thì không chừng hai người các ngươi cứ truy theo hoài, nhìn các ngươi thành tâm như thế, lão tử cũng thật không kiên nhẫn nữa, hôm nay sẽ cùng các ngươi chơi đùa một chút thôi.”

Cao tử Phùng Bích Thanh kinh hãi nhìn Hầu Phích Tịnh, ấp úng nói: ”Ngươi...ngươi...ngươi...”

Ải Phi Đồng Không phản ứng càng nhanh hơn, kinh hãi kêu lên: ”Nguy rồi, vô tình đã cho hần có thời gian hóa giải”

Hai tay Phùng Bích Thanh múa loạn, liên tục vẽ ra các thức kết ấn, đầu ngón tay bắn ra những luồng hắc ti nho nhỏ. Nhìn thấy Hầu Phích Tịnh vẫn không nhúc nhích, thần sắc chấn kinh hoảng loạn hiện lên nét mặt của hai người, nếu không phải vô tình không chế được lão thì cho dù có dốc hết tất cả cao thủ của Độc Chú Giáo đều không phải là đối thủ.

”Ha ha, lão tử đã nhẫn nhục suốt mười năm, hai ngươi quả thật là quá uy phong, truy đuổi lão tử chạy mãi, thật không nhịn nổi.” Hầu Phích Tịnh vung ra Đại Ma Chỉ, một âm thanh vang lên, lỗ tai hai người vang lên hai tiếng ”ba ba” ”ba ba”. Hầu Phích Tịnh vẫn đứng tại chỗ bắn ra Đại Ma Chỉ làm hai người sợ đến tâm hồn tê liệt, không hèn mà cùng phun ra mấy cái răng gãy.

Bốn người Lý Cường trốn trên cây tùng nhìn lên, trong đó chỉ có Lý Cường nhìn thấy được Hầu Phích Tịnh di chuyển rất nhanh, còn lại ba người kia đều cảm thấy kỳ lạ, không hiểu vì sao không thấy lão nhúc nhích mà vẫn có thể đánh người.

Phùng Bích Thanh Và Đồng Không liếc mắt nhìn nhau một cái. Hai người đồng thời cùng đánh ra một kết ấn, kết ấn của Phùng Bích Thanh phun ra một luồng hắc ti. Hắc ti giống như vật sống từ bốn phương tám hướng bay tới Hầu Phích Tịnh. Kết ấn của Đồng Không hóa thành luồng khói xanh, bay trước luồng hắc ti.

Độc chú Vạn Chú Thị Tâm là ám chủ công kích bá đạo nhất. Hầu Phích Tịnh cười to nói: ”Đừng có dùng những trò trẻ con đó trước mặt lão tử, ha...ha...ha, Vạn Chú Thị Tâm chỉ có thể khi phụ tiểu hài tử mà thôi”

Lão hươ tay một cái, liền hiện ra một bàn tay khổng lồ được bao bọc hàn khí lóe lên tia bạch quang bay ra, những hắc ti tựa như bông tuyết đang bay chợt hóa thành hư không, hai người cùng phun máu, đã bị trọng thương.

Trịnh Bằng kinh hãi nói: ”Đây chính là Hàn Linh Cự Chương a, thật tốt quá, ta cũng muốn học nữa”

Triệu Hào nói: ”Nếu ngươi đạt được trình độ như sư bá, ít nhất cũng phải tu luyện đến trăm năm”

Trịnh Bằng sắc mặt trắng bệch liếc mắt nói: ”Sao ngươi lại đả kích lòng tin tưởng của ta”

Phùng Bích Thanh kêu lên: ”Lão gia hỏa quá lợi hại, chúng ta chạy thôi!”

Hai người liền lảng không biển mất.

Hầu Phích Tịnh cười lạnh nói: ”Còn muốn chạy? Lão tử còn chưa chơi đùa với các ngươi cơ mà” Giọng nói vừa xuất, một tiếng bình đông vang lên, hai người hiện lại thân hình cách đó không xa.

Ải Phì Đồng Không kêu lên: "Chúng ta nhận thua, ngươi là cao nhân tiền bối, sao lại chấp trách vãn bối như chúng ta chứ"

Hầu Phích Tinh cười mở nói: "Bất kể thế nào, lão tử sẽ không giết hai tên hỗn trưởng các ngươi, chỉ bất quá lão tử chỉ muốn chơi đùa với các ngươi một chút, báo đáp ân tình suốt mười năm nhĩ vị đã điên cuồng truy đuổi lão tử" Lão chậm rãi đi tới bên thân bọn họ, làm bốn người Lý Cường nghĩ không ra.

Không ngờ, Hầu Phích Tinh đang tay cầm chân đá hai người họ, tựa như những tên vô lại bình thường đang đánh nhau, thật sự là từng quyền đều vào da thịt, vô cùng thống khoái. Sau một hồi, hai người nằm dài trên mặt đất, không chút khách khí lão lấy hết đồ vật trên người hai người, vỗ vỗ tay nói: "Cho giáo chủ các ngươi biết, một hôm đẹp trời nào đó lão tử sẽ đến tìm hần, kêu hần hãy chuẩn bị cho tốt, được rồi, mau cút cho lão tử"

Bốn người Lý Cường vỗ tay, Mai Tinh Tinh vỗ mông ngựa: "Hầu tiền bối thật sự là uy phong tám phương, thần dũng vô cùng, đánh đến cho hai người họ không còn lực hoàn thủ, Nữ Nữ vô cùng bội phục, hi hi.."

Hầu Phích Tinh phẩy tay, nói: "Đừng, đừng có mà vuốt mông ngựa lão tử, ngươi mới đúng là một tiểu hoại đản, tiểu nha đầu ngươi muốn cái gì, tưởng lão tử không biết sao?"

Bốn người đều cười, Hầu Phích Tinh nói: "Ai, ơn trên tác nghiệt, để cho lão tử gặp được tiểu hoại đản các ngươi. Thôi, ta sẽ cấp cho ngươi, cấp cho hắc tiểu tử ngươi..."

Triệu Hào nói: "Sư bá, còn ta thế nào?"

Lý Cường cũng đã xen vào nhiệt náo, kêu lên: "Ta có hay không a?"

Hầu Phích Tinh tựa như một người bị mười người chèn ép, liền xoa tay nói: "Chỉ một, chỉ một thôi. Đừng có đòi thêm cái gì nữa, bằng không ngay cả khổ của lão tử cũng phải mất luôn"

Mai Tinh Tinh và Trịnh Bằng có được chính là Trữ Vật Yêu Đái (sợi dây lưng chứa vật), vô cùng thật dụng, mặc dù không được như thủ trạc của Lý Cường, nhưng cũng có thể tàng trữ không ít vật phẩm. Triệu Hào cũng có một, nhưng hần cũng không cầu hơn, hần đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, trong lòng cũng hiểu được chuyện bái Lý Cường làm sư tôn cũng đã qua mặt tổ tiên, nếu không phải do Lý Cường tính tình mê mê, sao lại thu một lão đầu tuổi đã bảy mươi làm đồ đệ.

Hầu Phích Tinh hỏi: "Huynh đệ, chúng ta đi tới Đạt Đô thành phía trước đi thôi"

"Thật tốt quá, cuối cùng cũng đến được Đạt Đô thành rồi" Mai Tinh Tinh hoan hô, việc này làm cho công tu luyện cả ngày của nàng đều bị hồng hết.

Có Hầu Phích Tinh biết thi triển thuật di, năm người chẳng mấy chốc đã đến Đạt Đô thành.

Tiến vào Đạt Đô thành, Triệu Hào cười nói: "Sư bá, sư tôn hãy đi tới nhà đệ tử nghỉ ngơi trước, ngày mai đệ tử đưa hai vị đi du ngoạn toàn thành"

Lý Cường thoáng do dự, hỏi: "Lão ca, huynh thấy thế nào?"

Về mặt Hầu Phích Tinh có chút kỳ quái, trong lòng không hề suy nghĩ, nói: "Thay đổi thật ghê gớm a, được, đến nhà đồ đệ ngươi trước"

Triệu Hào kỳ quái hỏi: "Sư bá, ngài quen thuộc chỗ này?"

Hầu Phích Tinh thở dài nói: "Đúng vậy, đã hơn bốn mươi năm rồi, lúc trước vốn là một Thanh Ký Du Phường, bây giờ lại là chợ mua bán rồi..."

Lý Cường cảm xúc rất sâu, không biết cho đến khi mình có năng lực trở về thì hương hội đã biến thành như thế nào.

Đoàn người đến nhà của Triệu Hào, Mai Tinh Tinh thở dài nói: "Oa, nguyên lai ngươi là người có tiền a, Triệu Ký Bảo Ngân Súc Kim Lâu, là Ngân Lâu người mở sao?"

Triệu Hào cười nói: "Đúng vậy, đợi lát nữa ta bảo bọn chúng mang đến trang sức tốt nhất để ngươi chọn lựa."

Mai Tinh Tinh cười mở nói: "Thật không? Nhưng ta không có tiền a"

Lý Cường cười nói: "Hắn làm sao dám lấy tiền của Nữ Nữ muội?"

Triệu Hào vừa vào cửa, cả Ngân Lâu loạn thành một đoàn. Từ lúc bọn họ tại Bách Vị tửu lâu tại Bàn Thạch trấn mất tích, tin tức đã truyền đến Ngân Lâu, những nhi tử tử tôn của Triệu Hào đều phái người tìm kiếm, đang trong lúc bối rối cùng cực thì bọn họ lại trở về.

Vừa về đến nhà thì Triệu Hào liền bộc lộ ra uy thế của đại đương gia lão gia tử, trước tiên đưa mọi người an bài tại phòng tốt nhất, sau đó bày yến tiệc tại phòng khách chiêu đãi họ.

Hầu Phích Tịnh cười nói: "Lão tử thật là hâm mộ tiểu tử ngươi, lại có được nhiều tử tôn quây quần bên cạnh, lão tử thật là thê thảm, một thân nhân cũng không có"

Triệu Hào là người thông minh, lập tức nói: "Sư bá, người nhà của đệ tử cũng chính là người nhà của sư bá, ngài chỉ cần về Cố Tổng quốc, cứ đến Ngân Lâu, chúng ta cũng đều sẽ hiếu kính ngài mà"

Có người hầu vào báo: "Có Trình lão gia cầu kiến"

Trình Tử Trọng tiến vào cửa liền kêu lên: "Ai yêu, Lý đại nhân a, ngài thật là dọa chết phu tử đó, chúng ta tại Bàn Thạch trấn đợi suốt hai ngày, nếu ngài còn không đến, phu tử phải đâm đầu xuống sông mất" Trong lòng hắn nghĩ thầm: "Tạ ơn trời đất, nếu ngươi bỏ đi, hoàng thượng còn không chém đầu ta sao?"

Nhìn thấy Hầu Phích Tịnh đang thượng tọa trên ghế chủ vị, Trình Tử Trọng kinh ngạc hỏi: "Vị này là...?"

Lý Cường giới thiệu: "Y là lão ca của ta. Lão ca ca, vị này là Trình Tử Trọng, Trình lão phu tử"

Trình Tử Trọng vội nói: "Hình như đã từng thấy qua lão gia tử!"

Hầu Phích Tịnh khẽ hừ mũi: "Không có" Dáng vẻ của lão như dưới mắt không người.

Trình Tử Trọng thầm nghĩ: "Đúng là thật ngông cuồng. Nếu không phải nể mặt Lý đại nhân, bằng một lão đầu như ngươi, ai thèm lý đến ngươi" Trên mặt hắn hiện ra vẻ bất phục.

Lý Cường mỉm cười, nói: "Lão phu tử mời ngồi" Lại nói: "Có phải ta cần phải đi gặp hoàng thượng trước không? Còn chuyện gì khác phải để sau...?"

Trình Tử Trọng nói: "Đúng vậy, chậm nhất là ngày mai Lý đại nhân cũng phải đi, ta sẽ đưa đại nhân tiến cung."

Mai Tinh Tinh không vui nói: "Ca ca, tiến cung làm gì? Ngày mai Nữ Nữ muốn đi chơi, nếu huynh tiến cung, chúng ta làm sao đi chơi a"

Triệu Hào nói: "Nữ Nữ đừng gấp, ngày mai ta đưa mọi người đi, Đô thành có rất nhiều chỗ để đi chơi, chúng ta từ từ tham quan, để sư tôn đi gặp hoàng thượng rồi sẽ rất nhanh trở về thôi"

"Thôi đi, thôi đi, ca ca sau khi gặp hoàng thượng thì nhanh trở về, Nữ Nữ chờ huynh" Nàng không cách nào đành chịu, nhưng rồi lại hỏi: "Hầu tiên bố ngày mai đi cùng chúng ta không?" Tiểu cô nương này sợ ít người thì không được nhiệt náo.

Hầu Phích Tịnh lắc đầu nói: "Ngày mai lão tử theo huynh đệ tiến cung, các ngươi cứ đi chơi trước"

Trình Tử Trọng cả kinh nói: "Ngươi không có chiếu chỉ làm thế nào mà tiến cung được?"

Ánh mắt Hầu Phích Tịnh sắc như một ngọn dao nhìn Trình Tử Trọng, nói: "Lão tử tiến cung thì cần gì đến chiếu chỉ, lão tử nếu không đưa huynh đệ đi, thì hắn không đi đâu hết."

Bị ánh mắt lão nhìn tới, trong lòng Trình Tử Trọng phát lạnh, có điểm cảm thấy không thể đụng chạm đến lão đầu này, không biết ở đâu ra một lão tử nói chuyện thô tục ngang ngược như vậy, bèn nghĩ thầm: "Cũng được, đến cửa cung thế nào cũng có thị vệ ngăn trở." Trình Tử Trọng xử thế rất linh hoạt, cười nói: "Đương nhiên, nếu lão gia tử muốn đi thì ngày mai ba người chúng ta cùng tiến cung."

Sáng sớm hôm sau, ba người Lý Cường đã đến đại môn của hoàng cung.

Trình Tử Trọng đưa thánh chỉ cho thị vệ trấn thủ, thị vệ quỳ xuống đón lấy nhìn qua rồi đứng dậy nói: "Trình đại nhân, Lý đại nhân, mời!"

Hầu Phích Tịnh cùng Lý Cường đi tới, đám thị vệ tiến lên ngăn cản, quát: "Người không phận sự không được tiến vào bên trong, đứng lại!"

Trình Tử Trọng cười thầm: "Ta xem ngươi làm thế nào đây?"

Hầu Phích Tịnh cười lạnh, nói: "Có mắt không chịu nhìn người, được lắm" Từ trong tay lão xuất ra một khối bài tử.

Thị vệ tiếp lấy nhìn lại, vừa thấy thì đột ngột không hẹn mà cùng quỳ sụp xuống.

Đại môn của hoàng cung trong lúc nhất thời an tĩnh lại, một thị vệ xoay người hướng nội cung chạy như điên.

Thị vệ tiếp lệnh bài cung kính dập đầu, hai bàn tay đưa bài tử lên cao, ngữ khí vô cùng sùng kính nói: "Linh ban nhị đẳng tứ phẩm đại đao thị vệ, suất lĩnh thị vệ cung nghênh Đại Trí Uy Thánh Thân Vương!"

Trình Tử Trọng chấn kinh sợ hãi, liền quỳ sụp ngay xuống. Hắn đương nhiên biết rõ Đại Trí Uy Thánh Thân Vương là ai, nhưng hắn tuyệt đối nghĩ không ra chính là lão già thối đang đi cùng mình đây.

Hầu Phích Tịnh chính là hoàng thân trực hệ của Cố Tổng quốc, nguyên danh gọi Triệu Nhạc, sư tôn ban cho danh tính là Hầu Phích Tịnh, khi lão còn trẻ đã tu chân, thậm chí đã bỏ cả cơ hội đăng cơ làm hoàng đế, nhường lại ngai vị cho đệ đệ của lão tiếp nhận Đại Tổng, bởi vậy đã được phong là Hoàng thất đệ nhất tông thân, thụ tước là Đại Trí Uy Thánh Thân Vương.

Vì muốn chuyên tâm tu chân, lão đã đi theo sư tôn đến Ba Đạt tinh, đợi đến khi tu chân có thành tựu thì trở về, đến lúc đó mới phát hiện ra tất cả mọi thứ đều hoàn toàn thay đổi. Hắn vốn xuất vụ duy hộ cố quốc, từng nhiều lần bang trợ Cố Tổng quốc vượt qua bao khó khăn, bởi vậy tại Cố Tổng quốc có địa vị cực kỳ cao vợi, nhưng đã hơn bốn mươi năm lão đã không trở lại hoàng cung.

Lại lại lệnh bài, Hầu Phích Tịnh nói: "Tất cả đều đứng lên đi" Lão cười cười nhìn Lý Cường nháy nháy mắt, truyền âm nói: "Huynh đệ, thế nào?"

Lý Cường cũng chấn kinh không ít, không nghĩ đến lão lại là một thân vương, bèn truyền âm lại: "Ta nói nhé, ngươi đừng có mà giả mạo, bị vạch trần thì chơi không vui đâu!"

Hầu Phích Tịnh truyền âm nói: "Cái gì mà giả mạo, lão tử là hàng thật đấy!"

Từ hoàng cung xuất hiện một thái giám, hô vang: "Hoàng thượng giá lâm..."

Trong lòng Trình Tử Trọng thấy buồn rầu, ngày hôm qua gặp hắn có cơ hội thật tốt để làm thân mà đã bỏ qua, thật sự là ứng với câu Hầu Phích Tịnh nói, có mắt không biết nhìn người. Rồi hắn lại âm thầm mừng rỡ vì hôm qua không có đắc tội gì với lão.

Ngự liễn đến cửa cung môn thì dừng lại, hai thái giám vén màn sang hai bên, hoàng thượng bước xuống ngự liễn, gương mặt tươi cười hướng tới Hầu Phích Tịnh.

Hoàng thượng đi tới, thị vệ, thái giám, cung nữ đứng quanh bốn phía đều đồng loạt quỳ xuống.

"Hoàng tổ gia, ngài vẫn có dáng vẻ như thế, một chút cũng không hề thay đổi, cũng đã hơn bốn mươi năm rồi, ngài cuối cùng cũng đã hồi cung, làm trăm vô cùng tường niệm" Ngữ khí hoàng thượng cực kỳ thân thiết.

Trình Tử Trọng quỳ trên mặt đất nghĩ thầm: "Hơn bốn mươi năm trước, hoàng thượng nếu không có thân vương ủng hộ, căn bản là không thể ngồi lên ngai vàng, đối với lão đương nhiên khác với người khác rồi"

Hầu Phích Tịnh vốn không cần quỳ xuống, hắn là tổ tông của hoàng tộc Cố Tổng quốc, hoàng thượng gặp hắn đều phải hành lễ, Lý Cường mặc dù hiểu được khi gặp hoàng đế là phải quỳ xuống, bất quá hắn không có tiếp thu qua sự giáo dục như vậy, cho nên vẫn cùng Hầu Phích Tịnh đứng yên không nhúc nhích.

Hầu Phích Tịnh cười nói: "A a, nhìn thấy hoàng thượng gương mặt hồng hào, lão tử cũng cảm thấy vui vẻ, bất quá nếu không phải lần này vì đi theo huynh đệ, lão tử cũng chưa hồi cung đâu" Trong lòng mọi người

cảm thấy vô cùng kính sợ, ở trong cung nhiều năm như thế, chưa từng nghe qua ai dám trước mặt hoàng thượng tự xưng là lão tử. Trình Tử Trọng đang suy nghĩ, ngày hôm qua Hầu Phích Tịnh đối với mình đã là rất khách khí rồi.

Hoàng thượng cũng tự mình hiểu rõ tính khí của lão tổ tông, biết rõ dáng vẻ thói quen của hắn, nhìn thoáng qua Trình Tử Trọng, cười nói: "Trẫm không nghĩ đến, vị thiếu niên anh hùng đại phát thần uy tại Hàm Lâm thành lại là huynh đệ của Hoàng tổ gia, tốt a!" Lại nghĩ thầm: "Không trách được hắn có thể nói ngôn ngữ của hoàng thất, thì ra là vậy" Sự hiểu lầm này xem ra vô tình giải được thân thế mơ hồ của Lý Cường.

Lý Cường nghe hoàng thượng đang nói chuyện của mình, trong lòng đã thấy khó khăn, hắn không hiểu lễ nghi của cung đình, thoáng do dự, đột nhiên nhớ tới trước kia từng xem qua phim ảnh, lập tức có chủ ý bèn tiến lên nói: "Thảo dân Lý Cường bái kiến hoàng thượng"

Trình Tử Trọng âm thầm kêu khổ, nguyên muốn chuẩn bị cho hắn tới trước lễ bộ học tập lễ nghi rồi sau mới kiến giá, không nghĩ đến hoàng thượng vì nghênh đón Thánh Vương nên đã tự mình ra trước cửa cung môn làm cho mình ứng phó không kịp, nếu hoàng thượng trách tội xuống, chính mình sẽ khổ đến nói không nên lời.

Hầu Phích Tịnh cười nói: "Hoàng thượng, huynh đệ của lão tử không hiểu quy củ, đừng có làm khó hắn nữa."

Hoàng thượng cũng cười: "Được, hoàng tổ gia, tiến cung rồi nói sau, trẫm có một số việc muốn nghe ý kiến của hoàng tổ gia."

Hai hàng thái giám cung nữ đi trước, ngự liễn của hoàng thượng đi sau, họ cùng đi đến thư phòng của hoàng thượng.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn lên tấm biển có ba chữ to: "Thính Vũ Hiên" được viết theo lối kim thể rất sâu, vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi ngồi xuống, Hầu Phích Tịnh không màng tới lễ nghi hoàng thất, truyền âm nói: "Hoàng thượng, có thể đưa huynh đệ ta tiến vào Cung Phụng Đường được không? Bất quá lão tử nói trước cho người biết, sự môn của hắn là Trọng Huyền Phái, Phó Sùng Bích là đại ca hắn, nếu hoàng thượng cho hắn tiến sâu vào Cố Tổng quốc, hắc hắc, sau này quan hệ với Đại Hán quốc...ta không cần nói người cũng đã hiểu"

Hoàng thượng dĩ nhiên không biết truyền âm, chỉ gật đầu.

Sắc mặt hoàng thượng không thay đổi, nhưng trong lòng đã kích động, hoàng tổ gia xác thật rất quan tâm cố quốc, vị trí của Phó Sùng Bích và Trọng Huyền Phái như thế nào, y thân là hoàng đế đương nhiên hiểu rất rõ. Địa vị của Phó Sơn ở Đại Hán quốc và địa vị của Hầu Phích Tịnh tại Cố Tổng quốc tương đương nhau, được tôn làm Hộ Quốc Chi Thần, hoàng tổ gia đặc biệt tiết lộ tin tức trọng yếu này, làm cho trong lòng y lập tức có chủ ý.

Ngữ khí càng thêm hòa ái, hoàng thượng cười nói: "Lý ái khanh, lần này tại Hàm Lâm thành đã trợ cứu vô số dân chúng, lại đánh trọng thương thủ lĩnh Hắc kỳ quân Ân Cương, Hắc kỳ quân vì vậy phải lui binh, theo công trạng như thế trẫm phải cần ban thưởng. Người đâu, truyền chiếu chỉ đến Xu Mật Viện, ban Lý Cường Nhất phẩm cung phụng, Hồ uy tướng quân, đặc hứa khi lên triều không cần quỳ bái."

Lý Cường thật sự ngẩn người bất động, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn Hầu Phích Tịnh áp ứng hỏi: "Cái này...cái này...?"

Hầu Phích Tịnh vốn là lão hồ ly, nhìn Lý Cường còn chưa kịp tỉnh táo, nói: "Huynh đệ, làm quan tại Cung phụng đường thì vô cùng tiêu điều, người muốn làm gì cũng được, lại không cần thượng triều, có bổng lộc thì lấy, đây là chuyện tốt, mau lĩnh chỉ!" Trong lòng âm thầm khoái trá.

Lý Cường mơ màng hồ đồ nói: "Lý Cường lĩnh chỉ"

Nút kết trong lòng hoàng thượng chợt mở ra, mặt rồng vui vẻ, nói: "Ban tứ cho Hồ uy tướng quân, một tòa phủ đệ, một tòa trang viên, hai ngàn lượng hoàng kim, mười bình ngự tửu"

Lý Cường kinh ngạc đến không khép miệng lại được, từ nhỏ chưa từng thấy qua chuyện này, còn được thưởng lớn như vậy.

Trình Tử Trọng đứng ở một bên, trong lòng chán kinh không hiểu, lại ban thưởng trọng hậu như vậy. Hắn từng làm Tuần Phong Sứ của Cố Tổng quốc, coi như là tâm phúc của hoàng thượng, chưa từng nhìn thấy hoàng thượng trọng thưởng cho ai nhiều như thế, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng hồ đồ.

Hầu Phích Tịnh nói: "Tòa vương phủ của lão tử, đã nhiều năm không ở, lão tử cũng không dùng tới, bỏ không thì phí, không bằng cấp cho huynh đệ làm phủ đệ đi"

Hoàng thượng bị dọa đến nhảy nhồm, vội đáp: "Không thể, không thể. Vương phủ của Hoàng tổ gia vô cùng tôn sùng, trăm làm sao dám đem ban thưởng cho người khác"

Hầu Phích Tịnh trờm mắt không thèm nói lý lẽ: "Lão tử nói được là được, vương phủ cấp cho huynh đệ, không phải lão tử cũng có thể dùng sao"

Hoàng thượng không còn biện pháp, cười khổ nói: "Trẫm nghe lời người, nghe lời người, được không?"

Trình Tử Trọng bị Hầu Phích Tịnh cứ một câu xưng lão tử, một câu lại lão tử, nghe được thật sự sợ hãi, nghĩ thầm: "Thánh Vương cũng thật là quá không cung kính, không trách tại sao tại Ngân Lâu ta nghĩ không ra lão là ai."

Lý Cường tính toán, thật sự là vô công bất thụ lộc, với công lao của ta tại Hàm Lâm thành căn bản không thể thưởng tứ lớn như vậy, có thể coi trọng ta là người tu chân có thể giúp hắn trong chiến tranh, cũng không đúng, hoàng cung chắc có thể xuất ra cao thủ, tuy có thể không bằng Hầu Phích Tịnh nhưng lẽ nào không có ai khác? Vậy thì vì cái gì đây? Hắn suy nghĩ cả trăm lý do, nhưng vẫn không giải thích được.

Có thái giám bẩm báo: "Khải bẩm hoàng thượng, đặc sứ Lệ Đường quốc cầu kiến"

Hoàng thượng nói: "Đưa đến Nghi Hợp Điện, sau đó gọi Xu Mật Viện sử, binh bộ thượng thư, lễ bộ thượng thư tiến cung"

Y hươ tay cho những người khác rời khỏi. Lý Cường cũng định đi thì bị Hầu Phích Tịnh giữ lại, trong phòng còn lại ba người.

Hoàng thượng nói: "Hoàng tổ gia, gần đây quan hệ giữa trẫm và Lệ Đường quốc rất căng thẳng, có thể sẽ khai chiến, may là người trở về, làm trẫm an tâm không ít, xin người đưa chủ ý."

Hầu Phích Tịnh nói: "Hoàng thượng cũng biết, quốc gia tại lực địa đã từng nói, tu chân cao thủ không được tham gia chiến tranh, cần phải làm thế nào người tự mình quyết định, nhiều nhất là có thể cấp cho người một chủ ý, lão tử không thể xuất đầu đầu"

Hoàng thượng cười khổ nói: "Đúng vậy, trẫm hiểu được."

Tu chân giới có một quy củ bất thành văn, tu chân cao thủ bất luận là tại tinh cầu nào đều không được tham gia chiến tranh của các quốc gia, bởi vì lực phá hoại của tu chân cao thủ thật sự quá kinh người, dạng tranh đấu này làm song phương sẽ bị thương nguyên khí rất nặng, cho nên nếu có tu chân cao thủ trực tiếp tham gia chiến tranh, vậy sẽ khiến cho tu chân giới tập trung trừng phạt.

Thở ra một hơi, hoàng thượng nói: "Đặc sứ Lệ Đường quốc đã tiến cung, nếu lần này đàm phán..sợ rằng..ai!"

Lý Cường tò mò hỏi: "Do nguyên nhân gì mà cùng Lệ Đường quốc tranh đấu?"

Mắt Hầu Phích Tịnh chợt sáng ngời, ẩn thâm ý nhìn hoàng thượng, lặng lẽ nháy môi, lén dùng ngón tay chỉ Lý Cường.

Hoàng thượng có chút sững sốt, nhưng y cũng là người có Thất Xảo Linh Lung Tâm, chợt hiểu ra, hiện giờ nhân tuyển thích hợp để đi đàm phán, có bối cảnh là người của Phó Sơn tại Đại Hán quốc, thật sự có thể tuyệt diệu, còn hơn cả trăm vạn hùng binh.

Hoàng thượng vui vẻ, ha hả cười to.

Lý Cường không biết, hắn đã bị Hầu Phích Tịnh bán đứng, vẫn còn giữ khuôn mặt tươi cười.

13. Chương 13:

Hoàng thượng cười cười giải thích nguyên nhân hai nước tranh đấu, khi đã hiểu được lý do thì hần an tâm không ít.

Nguyên nhân tranh đấu của Tống quốc và Lệ Đường quốc chính là xuất phát từ lịch sử xa xưa. Tống quốc khi thành lập là lãnh thổ phụ thuộc của Lệ Đường quốc. Tống quốc là một quốc gia có hùng tâm rất lớn, từ khi lập quốc đến nay, thông qua sự cố gắng của các vị hoàng đế, lãnh thổ và biên cương của họ không ngừng mở rộng.

Cho tới bây giờ tuy Tống quốc không phải là quốc gia cường đại nhất, nhưng là quốc gia rất ổn định, quốc lực vững chắc dựa trên các cơ sở phát triển vững bền.

Lệ Đường quốc đối với Tống quốc vẫn ôm ấp cừu hận, tất cả các vị hoàng đế của họ xưa nay chỉ lấy việc thu hồi quốc thổ là ưu tiên, vì thế sự tranh đấu giữa hai nước vốn chưa bao giờ được dừng lại.

Lần này Lệ Đường quốc lại xuất binh đến biên cương, bày ra việc khai chiến với Tống quốc, đồng thời liên hợp với Thanh Phong quốc ở Hồng Nham Thạch sơn mạch tiến hành nhiều loạn đối với Tống quốc. Hắc Kỳ quân cũng là một kỳ binh do Lệ Đường quốc an bài tại Tống quốc. Tuy nhiên, do Lý Cường nhúng tay, Hắc Kỳ Quân phải lui binh, phá vỡ kế hoạch của Lệ Đường quốc, vì vậy Tống quốc có thể tranh thủ được thời gian nhanh chóng tập hợp binh lực. Hiện giờ, hai bên đang ở thế giằng co.

Dù có thời gian tốt để chuẩn bị quân lực, Tống quốc cũng không muốn khai chiến bởi vì khi Lệ Đường quốc đưa ra yêu cầu về lãnh thổ, có phái tu chân cao thủ ra mặt, kỳ vọng có thể có được thành quả nơi bàn đàm phán.

Lần này Lệ Đường quốc phái một tu chân cao thủ làm khâm sai đặc sứ đến Tống quốc. người này tên gọi An Lăng, tại tu chân giới cũng là nhân vật có danh vọng. Ngữ khí của hoàng thượng chợt đổi: "Lý ái khanh, lần này đàm phán có quan hệ đến sự an nguy tồn vong của Tống quốc a!"

Lý Cường nghĩ thầm: "Cái đó với ta có quan hệ gì chứ? Sao ta chẳng hiểu gì cả. À, không đúng, Hoàng thượng nói điều này với ta là có ý gì?" Một ý nghĩ mơ hồ thoáng lên, nhưng lúc đó Hoàng thượng và Hầu Phích Tịnh đã cùng cười. Hoàng thượng cất tiếng: "Lý ái khanh, trầm đặc cách phong người làm đặc mệnh toàn quyền khâm sai của Cố Tống quốc tiến hành đàm phán cùng với khâm sai đặc sứ của Lệ Đường quốc"

Thì ra là vậy, ta đang không hiểu vì sao lại có chuyện phong quan ban thưởng, thì ra là muốn ta đi làm kẻ đàm phán. Nói đùa sao? Dem vận mệnh của một quốc gia giao cho ta. Một khi làm không tốt, chẳng phải là làm cho sanh linh đồ thân hay sao? Dù gì thì cũng đều là tội của ta... Không được, chuyện này không thể làm a!" Lý Cường nghĩ vậy nói: "Hoàng thượng, ta tài sơ học thiển, cái gì cũng đều không biết, để ta đi đàm phán thì sợ rằng..." Hần liếc mắt nhìn Hầu Phích Tịnh một cái, nghĩ thầm: "Người sao không nói gì đi, lại không chịu giúp ta a...?"

Hầu Phích Tịnh làm như không nhìn thấy gì, làm cho Lý Cường hận đến cắn chặt răng.

Hoàng thượng cười nói: "Ái khanh không cần chối từ, trầm tin tưởng người. Cứ như vậy đi, cho người thời gian ba ngày để chuẩn bị, hoàng tổ gia, trầm còn có chút công vụ phải xử lý, mời người..."

Hầu Phích Tịnh nói: "Ừ, người cứ đi, không cần bồi tiếp nữa, lão tử cũng muốn đưa huynh đệ đến vương phủ xem trước."

Không tiếp tục nói gì với Lý Cường, Hoàng thượng ho khan một tiếng, quay người bỏ đi.

Gấp đến độ dậm chân tức giận, Lý Cường oa oa kêu lên: "Lão ca, vì cái gì mà không lên tiếng khuyên ngăn chứ. Huynh đúng là muốn đệ chết mà, đệ cái gì cũng đều không biết, không hiểu, huynh nói đệ làm sao mà đàm phán đây?!"

Hầu Phích Tịnh cười nói: "Yên tâm đi, tất cả đều có ca ca làm chủ, đệ cứ vậy mà làm thôi."

Lý Cường vội nói: "Được lắm, cái này là do huynh nói đó, hết thảy là do huynh tác chủ." Hần nghĩ thầm trong lòng: "Đến lúc đó ta nói hươu nói vượn, nhìn người làm sao mà làm, nếu có gì không tốt, sẽ làm cho hoàng thượng cách chức của ta, ha ha ha..."

Hai người đi ra ngoài, trước cửa đang đứng một loạt thị vệ, trong đó có một thị vệ có bộ dáng đầu lĩnh bước lên trước quỳ xuống nói: "Ngũ phẩm đại dao thị vệ Trần Phong Trữ phụng chỉ xuất lĩnh mười sáu thị vệ theo hầu Thánh Vương"

Đoàn người ra khỏi hoàng cung, hướng về vương phủ đi đến, trên đường Lý Cường phân phó một thị vệ dẫn hần đi đến Ngân Lô đón bọn Triệu Hào còn đang chờ đợi ở đấy.

Đi tới Thánh Vương phủ, Lý Cường đến lúc này mới được mở rộng nhãn giới.

Thánh Vương phủ chiếm diện tích gần ngàn mẫu, nhỏ hơn so với hoàng cung, nhưng là một kiến trúc tượng trưng cho Cố Tống quốc, vốn là hậu hoa viên của hoàng gia tạo cải tạo thành, vách tường liên miên chùng vụn thướt. Bên trong phủ phân ra thành năm phần kiến trúc nam bắc, cứ cách mấy năm hoàng thất đều cũng tu bổ lại một lần. Trong phủ thái giám cùng cung nữ, nha hoàn, sai vặt, tạp dịch... có hơn một ngàn người. Toàn bộ kiến trúc đều được dát hoàng kim thật huy hoàng, so với hoàng cung cũng không kém bao nhiêu.

Lý Cường bây giờ đã hiểu được, vì sao khi Hầu Phích Tịnh nói ban ra vương phủ này, Hoàng thượng lại giật mình như vậy.

Thánh Vương hồi phủ, chẳng những làm cho vương phủ đại loạn, mà còn chấn động khắp trăm quan trong triều đình. Danh vọng của Thánh Vương quả thật quá mức kinh người, toàn bộ Cố Tống quốc đã xem y như là một vị thần. Từ giới hoàng thất quý tộc, tin tức truyền bá ra khắp các quan lại nhân viên thật nhanh. Dù sao thì Thánh Vương đã đi suốt bốn mươi năm không quay về, có những người già cả rồi mà chưa từng được nhìn thấy Thánh Vương, còn những người tuổi trẻ thì chỉ được nghe truyền kỳ về ngài. Hơn nữa họ còn nghe nói, lần này hồi phủ Thánh Vương còn dẫn theo một vị huynh đệ, hoàng thượng dĩ nhiên cũng đã phong hần làm nhất phẩm cung phụng Hồ Uy tướng quân. Tục truyền vương phủ này cũng đã ban lại cho y, lại còn nói huynh đệ của Thánh Vương lại chỉ là một vị thiếu niên, còn truyền rằng Hàm Lâm thành cũng đã nhờ y mới giải được vây. Điều làm cho các quan lại khiếp sợ nhất chính là thiếu niên này còn là đệ đệ của vị thần phó thủ hộ Sùng Bích của Đại Hán quốc.

Tin tức này là do hoàng thượng cố ý cho người truyền bá ra ngoài, chính là muốn truyền tới tai của vị khâm sai đặc sứ của Lệ Đường quốc.

Rất nhanh, ngay trước cổng lớn của vương phủ đã đứng đầy ngựa xe của các quan viên văn võ đến bái kiến. Trước cửa là những thị vệ đứng thẳng thu bái thiếp một mực nói rằng Thánh Vương vẫn chưa muốn tiếp khách. Các quan lại này không thấy được Thánh Vương, không cam lòng rời khỏi, đã tùm nãm tùm ba bàn chuyện cùng nhau. Quan viên các nhà đang bàn luận nhiệt tình thì một thị vệ đã đưa ba người đi tới trước cửa.

"Ai, đây không phải là Triệu Ký Bảo Ngân Kim Lô lão đương gia đó sao, vì sao hần lại đến đây?"

"Lão Tiền, có phải là người hoa mắt hay không, lão gia người sao lại đi với người trẻ tuổi đó?"

"Người xem đi, người kia thật là mạnh, trên tay người kia có phải là có cây búa lớn lắm không?"

"Ha, vị tiểu cô nương này thật là xinh đẹp."

Quan viên các nhà đang bàn luận đều trở mắt nhìn về phía ba người đang nghênh ngang đi vào vương phủ. Một vị quan gọi người đi xem tình huống, người nọ đi tới trước một thị vệ quen thuộc hỏi: "Xin hỏi Hứa huynh, vì sao ba người vừa rồi có thể tiến vào trong phủ vậy?"

Hứa thị vệ cười nói: "Ai, Tàn lão đệ, không dám dối gạt người, ta cũng không biết a"

Nghe vậy người nọ kinh ngạc, y cười khổ nói: "Thì ra như thế, đa tạ Hứa huynh."

Hầu Phích Tịnh về đến phủ, trước tiên nói vài câu với quần gia rồi không biết chạy đi đâu để hỏi chuyện xưa. Còn Lý Cường bị một đám cung nữ, thái giám, nha hoàn vội đưa vào hậu đường hầu hạ. Hần còn chưa kịp nghỉ ngơi, một đám nha hoàn đã đề ra hầu hạ, tắm rửa, thay quần áo.

Hần được đưa vào trong phòng ở nội đường. Nơi ấy đã có bốn thái giám khiêng vào một cái bồn nước ấm lớn để sẵn. Một cung nữ dung nhan xinh đẹp có đôi mắt to tròn thưa: "Xin mời ngài tắm rửa!" Đến lúc đó đám thái giám liền rời khỏi phòng.

Lý Cường nói: "Cũng tốt, trước tiên nên tắm rửa, các người hãy lui ra!"

Tám cung nữ còn lưu lại vội cúi người thi lễ: "Chúng nô tỳ hầu hạ ngài tắm!"

"Được, ơ...!" Lý Cường bị dọa nhảy lên kinh hoảng: "Ồ, đâu có được, không tốt a!"

"Phịch" Tám cung nữ cùng quỳ sụp trên mặt đất, kêu xin: "Nô tỳ đáng chết!"

Lý Cường gãi gãi đầu, bảo: "Thật là đáng chết a,... ơn không phải không phải, tất cả đều đứng lên đi, thói quen của ta chính là tự mình tắm rửa, ý của ta là vậy, tắm dùm ta không quen đâu."

Cung nữ cũng chỉ dập đầu mãi không dám đứng lên, cuối cùng Lý Cường không còn biện pháp nào khác, đành cắn răng nói: "Được, được, được, tắm thì tắm, sợ gì..." Rồi hắn nghĩ thầm: "Nơi hoàng thất quý tộc này đúng là con mẹ nó hưởng thụ cha đời, tắm rửa cũng được đàn bà, phụ nữ hầu hạ. Lão tử đây chết còn không sợ, lẽ nào lại sợ bị con gái tắm sao?"

Một thiếu nữ tiến lên cởi dây lưng cho hắn, Lý Cường làm điệu làm bộ, ra dáng đầy đại nghĩa, có chết cũng không sờn lòng!

----oOo----

Nội đường vương phủ.

Lý Cường ngồi ở ghế thái sư, người không được tự nhiên cho lắm. Vừa rồi hắn bị tám cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp cẩn thận tắm rửa, khiến cho chút nữa là tất cả "nguyên anh" đều xuất hết ra ngoài, kinh hãi đến mặt đỏ tía tai, đến tận bây giờ vẫn còn chưa thấy thoải mái chút nào.

Bên ngoài có thái giám đưa ba người Triệu Hào đi vào, Lý Cường mừng rỡ kêu lớn: "Xin mời, xin mời!"

Triệu Hào, Mai Tinh Tinh, Trịnh Bằng ba người hết nhìn đông tới nhìn tây đi vào nội đường. Mai Tinh Tinh gấp gáp vọt đến trước tiên, nhìn Lý Cường và có chút sửng sốt, cười khanh khách nói: "Ca, nhìn quan phục này của huynh thật là kỳ quái nghe. A, sao huynh lại trở thành quan thế này chứ?"

Nhìn thấy ba người cùng đến, tâm tình Lý Cường tốt hẳn lên, cười hỏi: "Nào, nào, bộ dáng của lão ca có tuấn tú hay không nào?"

Ba người hai miệng đồng thanh đáp: "Không tuấn tú! Ha... ha!"

Triệu Hào hỏi: "Sư tôn! Tinh ngài được phong quan đều đã được truyền bá ra bên ngoài, còn sư bá đi đâu rồi?" Nói xong hắn đã đem chuyện nghe được ở ngoài kể lại.

Lý Cường nghe xong, trầm ngâm chốc lát rồi bảo: "Còn có một chuyện chưa nói ra ngoài, đó là hoàng thượng phong cho ta làm đặc mệnh khâm sai đại thần, phụ trách đàm phán cùng đặc sứ của Lệ Đường quốc. Được rồi, Nữ Nữ muội là người Lệ Đường quốc, ca ca hỏi tình hình chỗ muội một chút nhé?"

Mai Tinh Tinh cười nói: "Chỉ cần Nữ Nữ biết, nhất định sẽ nói cho huynh nghe."

Lý Cường nói: "Ta muốn biết An Lăng tại Lệ Đường quốc là nhân vật thế nào?"

Mai Tinh Tinh kinh hãi thất sắc hỏi lại: "An Lăng? Lệ Đường quốc cung phụng đường An Lăng?" Nàng nghiêng răng tiếp: "Hắn chính là cừu nhân của Mai gia chúng tôi."

Lý Cường phân phó cho quần gia: "Người đi tìm lão ca của ta đến đây đi" Rồi lại bảo: "Nữ nữ, nói lại chuyện đó cho ca ca nghe đi!"

Bây giờ Lý Cường thật sự xem Mai Tinh Tinh là tiểu muội của mình. Chuyện của muội muội, làm ca ca không thể không quan tâm được.

Cha của Mai Tinh Tinh tên là Mai Ngạo, là Lệ Đường quốc cung phụng đường tam phẩm. Phương pháp tu chân của Mai gia cực kỳ đặc biệt, đây là phương pháp lấy cỏ cây để tu luyện, là phương pháp tu chân độc nhất ở cung phụng đường. Mai Ngạo nổi danh chính là nhờ chế đan được.

Đan được của Mai gia chính là loại đan được mà người tu chân cầu mong có được. Nổi tiếng nhất có năm loại, đứng nhất chính là Nguyên Dương đan, công hiệu đề cao chân nguyên của người tu chân. Nếu trong giai đoạn Nguyên Anh sơ kỳ mà phục dụng đan được này, sẽ nhanh chóng đề cao tốc độ tăng trưởng của

Nguyên Anh, tránh cho nguy hiểm của tẩu hỏa nhập ma. Thứ hai chính là Bồi Nguyên đan, là bảo bối đầu tiên của người tu chân, ăn vào có thể tiến đến Trúc Cơ kỳ rất nhanh. Loại thứ ba chính là Kết Tục đan, người tu chân nếu bị gãy tay gãy chân, nếu có đan nhục này nối gân nối xương, linh diệu vô cùng. Thứ tư là Ly Vắn đan, người tu chân nếu bị trọng thương, dù còn một hơi thở, phục dụng đan dược này có thể cứu được mạng, cho nên có người còn gọi nó là Phục Mệnh đan, ý nói là còn có thể lấy được mạng sống quay trở về. Thứ năm chính là Thanh Uẩn đan, chuyên giải các loại kỳ môn độc chú.

Linh đan cũng chính là đại họa cho Mai Ngạo. An Lăng tại cung phụng đường chính là nhất phẩm cung phụng, nhất đẳng công tước, là hoàng thúc của hoàng đế Lệ Đường quốc, quyền cao chức trọng, vì bồi dưỡng mấy tôn nhi của mình, đã mạnh mẽ đòi cho được Nguyên Dương đan và Bồi Nguyên đan. Nhưng hai loại linh đan này luyện chế cực kỳ khó khăn, trong tay Mai Ngạo còn sót lại một viên nhưng An Lăng cần đến sáu hoàn, Mai Ngạo không cách nào giao ra nhiều như thế, bởi vậy là kết oán cừu.

An Lăng làm người âm ngoan độc ác, khi Mai Ngạo không thể thỏa mãn yêu cầu, liền ghi hận trong lòng, âm thầm xếp đặt kế hãm hại, làm cho Mai Ngạo phải đem vợ cùng ái nữ bỏ trốn. An Lăng an bài người truy sát, phục kích ở chỗ giao giới giữa Lệ Đường quốc và Cổ Tống quốc. Cả nhà ba người đại chiến cùng sát thủ một trận, trong hỗn chiến Mai Tinh Tinh cùng cha mẹ lạc nhau, thất lạc đến Thất Xoa Lĩnh.

"Cha mẹ của muội bây giờ ở đâu? Có tin tức gì không?" Lý Cường quan tâm hỏi, nghĩ thầm: "Không trách nàng lại đến Thất Xoa Lĩnh làm cường đạo, tiểu cô nương này thân phận thật không đơn giản."

Mai Tinh Tinh buồn bã đáp: "Không rõ, nhưng có thể cha mẹ muội giờ đã đến được Hàn Băng Nguyên, nhờ sư môn cứu trợ."

Triệu Hào kinh ngạc hỏi: "Phải đi Hàn Băng đại lục sao?"

Mai Tinh Tinh đáp: "Phải, chính là Hàn Băng đại lục!"

Trịnh Bằng reo lên: "Hãy để ta cho lão hỗn đản này một búa. Đại muội tử, cây búa đen này của ta đã lâu không có được chém người rồi!"

Lý Cường an ủi: "Nữ Nhi đừng khổ sở, chúng ta sẽ giúp muội. Sau khi mọi chuyện đã an bài thật tốt, ta sẽ đưa muội đi Hàn Băng Nguyên."

Hắn lại hỏi Triệu Hào: "Hàn Băng nguyên là địa phương nào? Đệ đã từng đi qua chưa?"

"Không phải người tu chân thì có ai dám đi Hàn Băng đại lục, địa phương đó là nơi lạnh lẽo vô cùng, khí hậu vô cùng quái dị, còn xuất ra một thứ gọi là Kháp Kháp Băng quái thú. Người không may gặp phải tuyệt không thể thoát. Đệ đã từng đi ngang qua bờ Hàn Băng đại lục, nếu không từng học qua võ công thì đã xong hết rồi. Mười một người đồng hành chỉ còn có bảy người may mắn còn sống" Triệu Hào e ngại đáp.

"Khó vậy cũng phải đi, nhất định phải tìm được cha mẹ của Nữ Nhi ta mới yên tâm."

Ánh mắt Mai Tinh Tinh đỏ hồng lên vì cảm động. Nàng nói: "Ca, huynh phải cẩn thận với con người của An Lăng, tâm tính của hắn vừa xấu lại vừa ác, không thể ngờ hắn sẽ làm gì đâu."

Vốn Lý Cường chuẩn bị tâm ý lần này tùy ý đàm phán, nhưng nay lại gặp cừu nhân của Nữ Nhi, nên đã đổi ý. Hắn quyết dù sao cũng phải làm cho An Lăng gặp xui xẻo mới được. Nếu đã quyết tâm làm, cần phải cẩn thận suy tính phương pháp mới được.

Vương phủ quân gia bẩm báo, Thánh Vương đang ở tại tịnh xá, họ không dám quấy rầy.

Lý Cường cười nói: "Chúng ta đến đó quấy rầy lão, vừa hồi phủ là đã bỏ chạy vô ảnh vô tung, mặc kệ lão, chúng ta đi đến đó."

Bốn người do quân gia dẫn đường, phía sau dẫn theo một đoàn nô phó, hướng tây phủ đi tới.

Đi vào kiến trúc của tây phủ, quân gia chỉ lên trên, bốn người nhìn lên đều nở nụ cười, Hầu Phích Tịnh một người đang ngồi trên nóc nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì. Lý Cường lẳng không chậm rãi đi lên nóc nhà, cười nói: "Lão ca, phong cảnh như thế nào?"

Hầu Phích Tịnh thở dài đáp: "Biết không? Người tu chân không có nhà, nhất định phải chịu sự cô độc, nhìn thân nhân và bằng hữu lần lượt ra đi, lão tử sợ nhất là trở về vương phủ này, ai..! Trong tâm đã quá già rồi!"

Lý Cường không nói gì. Hầu Phích Tịnh nhìn xuống dưới nói: "Mấy tiểu bằng hữu của ngươi cũng đã đến, chúng ta xuống đi" Lão lại vừa cười vừa nói: "Vương phủ bây giờ chính là nhà của các ngươi, sao không mang theo mọi người đi thăm một chút, tận hưởng cảm giác của gia chủ đi chứ."

Nhìn lão bông đùa nói giỡn như thế, Lý Cường cũng cười: "Lão ca, không thể nào, vương phủ này quá lớn, ngay cả phương hướng đệ cũng không rõ, huynh muốn đệ lạc đường hay sao?"

Hai người lẳng không bay xuống, tất cả người hầu cùng quỳ xuống đất: "Thỉnh an Thánh Vương!"

Lý Cường nói: "Lão ca, không biết huynh sao chịu được cảnh mỗi ngày đều có người quỳ xuống thỉnh an này?"

Hầu Phích Tịnh cười to nói: "Cho nên lão tử mới nói với hoàng thượng nhường lại vương phủ cho ngươi, để huynh đệ ngươi cũng nếm thử tư vị khó chịu này!"

Lý Cường lập tức nghĩ lại vừa rồi tại nội đường bị tám cung nữ hành hạ, nhanh mồm miệng đáp: "Thật là khó chịu, không thoải mái chút nào a!"

Rõ ràng là khó chịu, bị tám thiếu nữ xinh đẹp vừa tắm vừa xoa, mà bản thân lại không muốn làm vậy, thật là khổ sở không thể nói hết.

Triệu Hào tiến lên quỳ xuống, cung kính nói: "Đệ tử không biết sư bá chính là Thánh Vương, xin Thánh Vương thứ tội!" Trong lòng hẩn một trận đặc ý, Thánh Vương là sư bá của ta, quyền thế tài phú cũng là nhất đẳng.

Hầu Phích Tịnh liếc mắt nhìn Triệu Hào thật sâu, thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: "Tiểu tử, chỉ nói một lần rõ ràng cho ngươi nghe, nếu ngươi muốn tiến vào đường tu chân rộng thênh thang, thì tất cả những việc trần thế đối với ngươi đều sẽ không còn ý nghĩa nữa. Ngươi có thể chơi, có thể quan tâm, nhưng tuyệt không thể tham luyến. Nếu cửa này ngươi không thể qua được, thì ngươi vĩnh viễn không thể bước vào cảnh giới tu chân cao hơn. Đến lúc đó đừng trách lão tử không nhắc nhở qua ngươi."

Lời này tựa như một cây chùy lớn đập vào trong tâm não Triệu Hào. Lão lập tức tỉnh ngộ. Được hồi chuông cảnh tỉnh này, lão cuống quýt dập đầu đáp: "Đệ tử kính tạ sư bá chỉ điểm mê tâm, đệ tử đã hiểu được rồi!"

Kỳ thật, Triệu Hào tại trần thế đã bảy mươi năm, chánh thức bắt đầu việc tu chân cũng chính là sau khi gặp Lý Cường. Cuộc sống lúc trước vốn là đang ở trong việc lặn lội trong kinh doanh, với ý nghĩ của thế tục quả thật không đủ định lực. Nhưng nhờ lần huấn đạo này của Hầu Phích Tịnh, đối với việc tu chân lần này của hẩn có trợ giúp rất lớn.

Hầu Phích Tịnh lại nói: "Học theo sư tôn của ngươi, cảnh giới của hẩn so với ngươi vô cùng cao thâm."

Lý Cường thâm cảm thấy xấu hổ, nếu Hầu Phích Tịnh thấy được khi hẩn ở trên địa cầu, lần đầu tiên tới tay một số tiền lớn, sợ rằng đã đá cho hẩn một cước bay đi rất rất xa.

Trong thư phòng của vương phủ, nói chính xác là lầu đọc sách, lại là một tòa lầu cao ba tầng.

Hầu Phích Tịnh dẫn đầu mấy người đi vào thư lâu. Lý Cường vừa đi vừa vui mừng, nhìn những cổ thư trong đó, nghĩ thầm: "Có thời gian nhất định phải đọc xem mới được!"

Sau khi ngồi xuống, Lý Cường đem chuyện gia thế của Mai Tinh Tinh nói với Hầu Phích Tịnh, hỏi: "An Lãng tại tu chân giới có địa vị thế nào? Bối cảnh sư môn của hẩn ra sao? Lão ca huynh quen thuộc tình huống như thế, nói cho chúng đệ nghe đi!"

Hầu Phích Tịnh hỏi Mai Tinh Tinh: "Nữ nữ, Mai gia các ngươi có phải có người gọi là Mai Du Bằng không?"

Mai Tinh Tinh kinh hãi nói: "Có ạ, là ông nội của nữ nữ, lão tiên bối biết ông ấy sao?"

Hầu Phích Tịnh gật đầu nói: "Mai gia sư môn nhất định là ở tại Hàn Băng nguyên Hồi Xuân Cốc, có phải gọi là Linh Bàn Môn không?"

Mai Tinh Tinh vui mừng nhảy dựng lên, chớp lấy tay Hầu Phích Tịnh nói: "Thật tốt quá, Nữ Nữ có thể tìm được cha mẹ rồi."

Hầu Phích Tịnh cười đáp: "Đừng có lời kéo nữa, khớp xương của lão đầu ta gãy mất!"

Hầu Phích Tịnh nhìn Lý Cường nói: "An Lăng có địa vị không lớn lắm tại tu chân giới. Hắn là một người tham quyền quyền thế, là một tiểu nhân nhiều âm mưu, bởi vậy có thể phán đoán hắn không có bao nhiêu tu vi"

Nhìn thoáng qua Triệu Hào, lão lại nói: "Nhưng lại nghe nói người này có rất nhiều pháp bảo cổ quái, lại ác độc dị thường. Sư môn của hắn rất thần bí, theo lão tử biết, An Lăng và Tiềm Kiệt Tinh Bách Hoàng Lão Nhân có liên quan."

Mai Tinh Tinh không hiểu, hỏi: "Tiềm Kiệt Tinh là địa phương nào?"

Hầu Phích Tịnh nói: "Là một chỗ của người tu chân, là một tinh cầu rất kinh khủng, một nơi mà người tu chân không có thực lực sẽ sống rất thảm!"

Lão lại nói tiếp: "Bách Hoàng Lão Nhân tại Tiềm Kiệt Tinh là thủ lĩnh ác bá của một tổ chức, dưới tay có nhiều người tu chân thực lực mạnh mẽ, nhưng lại bị Phong Duyên Tinh áp chế, nên bọn họ không còn ra đây làm ác nữa."

Trịnh Bằng thật sự là nghe không thông, kêu lên: "Tiểu ca a, đệ nghe không hiểu các người nói gì, muối tử, ta đi ăn đây."

Ngoắc quẩn gia, Lý Cường lặng lẽ phân phó: "Dẫn hắn đến phòng khách, lấy rượu thịt cho hắn ăn, nhanh đi"

Trầm ngâm chốc lát, Lý Cường nói: "Đệ không hiểu rõ tình hình của Lệ Đường quốc và Cổ Tổng quốc. Lão ca, huynh đi tìm hoàng thượng tìm cho đệ một người. Kẻ đệ cần là một quân sư có thể tham mưu, ân, là Trình Tử Trọng, còn tìm thêm một người hiểu rõ về lục địa này đến đây"

Hầu Phích Tịnh cười nói: "Không thành vấn đề, người đệ muốn chính là Khu Mật Viện viện sử, các bộ thượng thư, lão tử đều có thể làm được"

Vừa lúc đó, có thị vệ báo lại, có Đại Hán quốc đặc sứ thường trú tại Cổ Tổng quốc cầu kiến Hồ Uy tướng quân.

14. Tập 2: Tinh Cung -- Chương 14:

Với hoàng chiếu như thế thì dĩ nhiên đặc sứ không hiểu căn nguyên ra sao, Lý Cường là ai và có lai lịch thế nào. Mãi cho đến hôm nay, khi nghe được lời đồn đại của mọi người, vị đặc sứ này mới chợt hiểu ra, thì ra Lý Cường là đệ đệ của Phó Sùng Bích lão nhân gia.

Đặc sứ lập tức đem tin tức thông qua Hoàng Gia Truyền Âm Trận báo về hoàng cung. Rất nhanh sau đó, hoàng cung xuống chiếu, lệnh cho đặc sứ phải đến bái kiến Lý Cường. Đồng thời hạ chiếu phong cho Lý Cường là Đại Hán quốc nhất đẳng hầu tước, thúc giục hắn tiến kinh diện thánh.

Đặc sứ lập tức chạy tới Thánh Vương phủ, thỉnh cầu diện kiến Lý Cường.

Lý Cường thật sự đau đầu, không có công lao gì mà cả hai quốc gia đều gia quan tấn tước cho mình, làm hắn bây giờ không biết làm thế nào cho tốt. Ngâm lại cũng thật buồn cười, lúc này hắn lại bắt đầu thả có ý niệm chạy trốn, dĩ nhiên tâm tình lúc này sánh với lúc giết người trên địa cầu khác nhau rất xa.

Mặc dù Lý Cường cũng muốn đến Đại Hán quốc, đợi Phó Sơn dẫn hắn đến Phong Duyên Tinh, nhưng hắn cần phải hoàn thành trước hai chuyện.

Nghĩ đến đây, linh cơ của Lý Cường chợt động, cười nói: "Đặc sứ đại nhân, ta ở Cổ Tổng quốc muốn làm một việc, chuyện này quan trọng, mong đại nhân ngài có thể xem..."

Đặc sứ trả lời: "Hầu gia, hạ quan phụng mệnh toàn lực hiệp trợ đại nhân, có bất cứ chuyện gì mong đại nhân cứ phân phó."

Lý Cường vui vẻ nói: "Tốt, đa tạ đại nhân trước."

Khi đặc sứ rời khỏi, Lý Cường dùng tay vỗ vỗ gáy. Mai Tinh Tinh cười khanh khách nói: "Ca ca, nhìn huynh dường như không muốn làm quan, có biết là nhiều người hâm mộ và ghen ghét huynh lắm hay không?"

Lý Cường cười khỏ nói: "Nữ Nữ đừng giấu cợt ca ca, ta đang phiền chết đây!"

Đến đêm thì Trình Tử Trọng và một quan viên cùng chạy tới vương phủ. Vị quan viên này cũng là người tu chân trong Cung Phụng đường, chuyên môn thu tập và phân tích thông tin tình báo, có quan hàm nhị phẩm, tên là Đàm Trì Công.

Sau khi ngồi xuống, Lý Cường bắt đầu hỏi kỹ lại quan hệ giữa hai nước, kinh tế của Lệ Đường quốc, quân sự, quân thần... Chờ đến khi hắn hiểu rõ mọi chuyện, thì điều làm hắn hứng thú nhất đó là tình hình kinh tế gần đây nhất của Lệ Đường quốc, bao gồm giá cả các vật dụng, kết quả của sự mua bán, kể cả tiêu phí của giới bình dân. Đàm Trì Công mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không dám chậm trễ, lập tức nhất nhất hỏi báo, thông qua Hoàng Gia Truyền Âm Trận đem hết toàn bộ hồ sơ tình báo trình lên vương phủ.

Lúc ở địa cầu, Lý Cường là một người thương nhân thành công. Hắn đã từng có công phu trong vài năm tránh được hơn ngàn vạn thủ đoạn của thương trường. Điều đó đã tạo thành thói quen thường nhật của hắn, đó là thích thu tập phân tích tình thế kinh tế.

Trên địa cầu đang là thời đại của tin tức. Các loại dạng tin tức nhiều như lông trâu, đối với những tin tức hỗn tạp rỗng rần, nếu có thể sửa sang lại hoàn chỉnh, xử lý chất lọc rõ ràng mới có thể có giá trị cho quá trình kinh doanh.

Đàm Trì Công và Trình Tử Trọng cung cấp những tình báo vừa đầy đủ lại chuẩn xác, khiến công việc của Lý Cường dễ hơn nhiều, lại tập hợp ra những thứ có giá trị tốt nhất. Khi nghe Lý Cường phân tích, Đàm Trì Công bội phục sát đất. Đây là lần đầu tiên hắn biết được sự hữu dụng của những tin tức tình báo đến như thế.

Hầu Phích Tịnh cũng thầm kinh ngạc vô cùng. Hắn vốn chuẩn bị lợi dụng thân phận hai mang của Lý Cường để áp chế đặc sứ của Lệ Đường quốc. Trên thực tế, Lý Cường lúc đó chỉ là một kẻ bù nhìn. Nhưng khi nghe xong tình hình thế cục do Lý Cường phân tích, hắn biết bản thân đã quá xem thường Lý Cường. Ngay cả bản thân hắn, hắn cũng khó có thể dựa vào tình hình kinh tế của Lệ Đường quốc như giá cả sản vật, hay những hoạt động của giới doanh thương lại có thể suy đoán được tình huống quân sự của quốc gia này. Đối với hắn, đây thật sự là chuyện chưa từng có tiền lệ.

Sau khi phân tích, Lý Cường nhận thấy Lệ Đường quốc căn bản không đủ khả năng gây ra cuộc chiến tranh này. Những chuyện đã xảy ra đương nhiên chỉ là một âm mưu, có thể là ai đó đã bày ra kế này phục vụ cho cuộc đấu tranh quyền lực trong nội bộ Lệ Đường quốc. Đồng thời, đây cũng có thể là một cạm bẫy gì đó, hình như là Lệ Đường quốc có mục đích muốn có được một đồ vật gì đó mà hắn chưa phân tích ra. Lý Cường nghĩ, cuối cùng thì đã nắm được lá bài bí mật trong cuộc đàm phán này, tâm tình chợt thoải mái đi rất nhiều.

Lý Cường trưng cầu ý kiến của mọi người, xem coi có điều bất đồng hay không. Đàm Trì Công nói: "Đại nhân phân tích thật là chính xác vô cùng, hạ quan sau này cần phải thỉnh giáo ở đại nhân rất nhiều, hạ quan lập tức sửa sang lại báo cáo, đem tình hình thông báo với hoàng thượng"

Nếu phụ trách tình báo như Đàm Trì Công không có ý kiến thì mọi người cũng không có gì để nói. Chỉ có mình Triệu Hào nghĩ, nếu Lý Cường làm nghề kinh doanh tại lục địa này, sợ rằng không có thương gia nào có thể cạnh tranh nổi.

Sau khi mọi người rời khỏi, Lý Cường và Hầu Phách Tịnh lên lầu hai của thư phòng. Cả hai người họ đều không cần ăn cơm và nghỉ ngơi. Trầm mặc chốc lát, Lý Cường hỏi: "Lão ca, đệ chuẩn bị lúc đàm phán xong với Lệ Đường quốc sẽ ra đi, lão ca huynh sẽ không trách ta chứ?"

Hầu Phích Tịnh nhìn bầu trời đầy sao, thản nhiên đáp: "Lão tử biết, người tu chân chính thức sẽ không cảm thấy hứng thú gì đối với công danh lợi lộc. Bất quá, khoảng trăm năm nữa lão tử sẽ tới Độ Kiếp kỳ, nếu

không qua được kiếp này, thì sẽ không còn cơ hội chiếu cố cố quốc nữa. Huynh đệ, lão ca không còn thân nhân, nên đã xem ngươi là người thân duy nhất. Ngươi đừng lo lắng, cứ đi làm việc của ngươi, lão ca sẽ không cố giữ ngươi lại Cố Tống quốc. Nhưng ngươi phải đáp ứng sau này đến giúp lão ca đây, được không?”

Lòng tưởng niệm của Hầu Phích Tịnh đối với Cố Tống quốc làm Lý Cường rất cảm động, đáp: “Được, đệ nghe huynh!” Rồi lại hỏi: “Độ Kiếp kỳ nguy hiểm lắm sao? Hình như tại Hỏa Tinh nghe ả Hoa Mị Nương có nói qua là Phò đại ca cũng sắp gặp Độ Kiếp kỳ rồi!”

“Độ Kiếp Kỳ đối với người tu chân là cửa ải lớn nhất, một trăm người tu chân đến Độ Kiếp kỳ thì có thể vượt qua không đến ba mươi người. Khi đã qua được, sẽ bay lên một cảnh giới khác, đạt đến tu tiên giới. Nếu không qua được, sẽ bị tan thành mây khói, chẳng những là bản thân mà ngay cả nguyên anh cũng sẽ biến mất, nghĩa là sẽ chính thức tử vong. Khi mà Độ Kiếp kỳ đến, thì dù có tu vi cao thâm đến mấy nó cũng tự nhiên đến, người tu chân tự nhiên sẽ không có cách nào không chế được.” Hầu Phích Tịnh giải thích.

Lý Cường lại hỏi: “Chẳng lẽ không có cách nào an toàn qua được Độ Kiếp kỳ hay sao?”

“Có hai biện pháp có thể qua” Hầu Phích Tịnh vươn hai ngón tay nói “Một là trước khi đến Độ Kiếp Kỳ thì có thể dùng thiết pháp Bình Giải để tu luyện nguyên anh, làm như vậy thì có chỗ tốt là không cần lo lắng Độ Kiếp kỳ, chỉ có điều xấu là không có bản thể thì lực lượng tổn thất rất lớn, phải có người tu chân khác chiếu cố, nếu như để kẻ tu chân bất lương khác phát hiện, đem luyện chế thành binh khí âm độc thì trọn đời không được siêu sinh nữa.

Biện pháp thứ hai là, ngay lúc Độ Kiếp kỳ giáng xuống, có một người tu chân cao thủ khác trợ giúp, cùng chịu kiếp nạn. Điều này đối với Độ Kiếp giả tác dụng rất lớn, khó khăn là ở chỗ người tu chân trợ giúp sẽ tổn thương nặng nguyên khí, nếu không phải bằng hữu vô cùng thân thiết, sẽ không nguyện ý ra tay tương trợ, huống hồ cao thủ khó tìm a”

Hầu Phích Tịnh thở dài nói: “Lão tử là cả đời độc lai độc vãng, vừa không muốn Bình Giải, lại không ai hỗ trợ. A a, vì vậy mới nhờ huynh đệ chiếu cố Cố Tống quốc a”

Lý Cường xúc động nói: “Lão ca, chờ huynh tới Độ Kiếp kỳ, ngàn vạn lần huynh phải thông tri cho đệ một tiếng, để cho đệ có thể xuất một phần lực”

Hầu Phích Tịnh trong lòng cảm động, lắc đầu nghĩ thầm: “Trăm năm thấp thoáng một cái là qua, Lý Cường mặc dù có tâm trợ giúp, đáng tiếc là trong trăm năm tu vi của hắn làm sao có thể giúp được”

Vẫn còn nghi ngờ trong lòng, Lý Cường hỏi “Lão ca, lần trước huynh đánh Kim Tinh Giác Thú, có thể bắt được nó, thậm chí có thể tay không chấn gãy sừng của nó, sao đệ không thấy huynh dùng pháp bảo gì vậy. Nguyên nhân thực sự là sao?”

Hầu Phích Tịnh nở nụ cười nói: “Lão tử còn tưởng rằng ngươi vẫn chưa chịu hỏi, rốt cuộc là vẫn không nhận được nữa. Điều này chính là từ các tu chân phải lưu lại, tu chân phái đông đảo, hàng ngàn hàng vạn điều quái dị chánh tà đều có, ngay Trọng Huyền Phái và sư môn của lão tử có sự liên hệ tương đối, dường như Trọng Huyền Phái quan trọng chính là chế khí, dùng chế khí mà nhập tu chân, có thể nói từ ngoại mà dẫn nội khí thành đạo, người hẳn là lãnh hội rất sâu”

Nhớ tới tại Hàn Lâm thành có kinh nghiệm tu luyện vài món binh khí, Lý Cường gật đầu nói: “Quả thật như thế, đệ chỉ mới tu luyện vài món binh khí, cảm giác công lực tăng trưởng không ít”

Hầu Phích Tịnh nói: “Đúng vậy, đây là ưu thế của Trọng Huyền Phái, vừa tu luyện lại vừa chế tạo thần binh sắc bén. Nguyên Thủy Môn tu luyện lại hoàn toàn bất đồng, là từ võ công bắt đầu tu luyện, sau đó mới tiến tới cửa của tu chân. Phương pháp tu luyện của Nguyên Thủy Môn cũng có một chỗ tốt, chính là không cần thuận theo pháp bảo, mà tự thân tu luyện thành pháp bảo, có thể nói nhập môn thật sự là rất khó khăn”

Lý Cường yên lặng trầm tư: “Tự thân? Bản thân chính là một kiện pháp bảo..” Tựa hồ ý nghĩ không ngừng lưu chuyển trong đầu, nhưng nghĩ mãi không ra nên phải ngừng lại. Hắn gãi gãi đầu nói: “Lão ca, huynh có thể dạy đệ học được không?”

Hầu Phích Tịnh trầm mặc không nói cả nửa ngày, một hồi lâu đưa cho Lý Cường một cái hình đồng ngọc giản: “Cũng được, dù sao Trọng Huyền Phái đều là kiêm tu. Cái này cho ngươi, có thể lĩnh hội nhiều ít bao

hiều cũng do người cả. Lão tử không tiện chỉ điểm” Không đợi Lý Cường trả lời, lão đã hóa thành bạch quang biến mất.

Lý Cường vừa rồi thật sự là nói năng quá hàm hồ. Hắn muốn Hầu Phích Tịnh dạy hắn phương pháp tu chân của bốn môn của lão, điều này đối với người tu chân là rất kiêng kỵ. Cũng may Hầu Phích Tịnh cũng không quá quan tâm, lão lại đưa điển tịch của bốn phái cho Lý Cường. Lão thực tế cũng chỉ có thể làm đến thế này mà thôi, còn học như thế nào là do tự mình Lý Cường lĩnh hội.

Đây là một vật dài nửa thước, cỡ ba ngón tay, là một loại ngọc sáng có khắc đồ hình, Lý Cường đưa vào một chút chân nguyên, phát hiện đây là một khối ngọc ghi lại phương pháp tu chân của Nguyên Thủy Môn. Tim Lý Cường rộn lên dữ dội, hắn vốn chỉ muốn Hầu Phích Tịnh chỉ điểm chút võ công cho mình, không ngờ lão lại đưa cả điển tịch ghi phương pháp tu luyện cho.

Nội dung ghi trong Ngọc đồng giản cũng không nhiều, so sánh với ngọc giản của Trọng Huyền Phái do Phó Sơn đưa cho, thì ước chừng chỉ có khoảng ba phần mười. Bên trong ghi lại phương pháp tu luyện bản thể và nguyên anh, trong đó căn cơ rất đơn giản, chỉ có một thể ngồi, một thể đi, một thể nằm, bất quá tư thế tương đối cổ quái mà thôi. Lý Cường có trí nhớ rất khá, ghi nhớ một mạch ba tư thế và phương pháp vận công...

Khi thu hồi ngọc giản thì trời đã sáng, hắn chuyển thân, chậm rãi bước xuống lầu. Nô tỳ gác đêm lập tức tiến lên thỉnh an, lại có một đám cung nữ hầu hạ hắn tiếp tục rửa mặt thay quần áo. Điều này làm hắn "phi thường bất an", nhủ thầm mau mau nghĩ ra biện pháp rời khỏi nơi này cho nhanh.

Lý Cường dặn quản gia mời bọn Triệu Hào tới, nói: "Hôm nay chúng ta ra ngoài du ngoạn"

Được ra ngoài là sở thích lớn nhất của Mai Tinh Tinh, cô nàng hoan hô rồi hướng về phía cổng chính chạy đi.

Khi đi tới trên đường cái, Lý Cường dặn bọn thị vệ đừng đi theo, do Triệu Hào dẫn đường hướng về phía trước.

Không khí buổi sớm trong đề đô chỗ nào cũng đều thanh tân, bàn bạc sương mù mờ mờ. Những căn nhà trên đường hầu hết làm từ gỗ, đa số có ba tầng lầu, tường trắng cửa đen. Trên đường vắng vẻ, cũng có vài người đi ra cửa buôn bán sớm một chút. Bên trong nhà những người này đã có khói bốc lên, có một ít là tiểu điểm đã bắt đầu trưng bày hiệu. Một ngày mới lại bắt đầu.

Lý Cường thất thần, cảm giác như là đang đi tới một trấn thành ở Trung Quốc vậy. Triệu Hào cười nói: "Sư tôn, bây giờ còn rất sớm, chúng ta đi đến một chỗ ăn điểm tâm trước, sau đó mới đến chỗ khác vậy"

Trình Tử Trọng nói: "Ta biết một tiểu điểm làm bánh bao rất ngon, thuận theo đường này đi về hướng đông"

Đoàn người chuyển qua đường khác, đi tới trước cửa tiệm bánh bao, chỉ thấy trên cửa có một tờ giấy che lại có ba chữ viết to Chân Ngốc Nhân. Lý Cường không hiểu hỏi: "Cái tiểu điểm này sao lại có cái tên kỳ quái thế?"

Triệu Hào thích thú trả lời: "Chân Thảo là một loại đặc sản của bốn địa là loại hương thảo, dùng để làm bánh bao thì sẽ có một tư vị khác, sư tôn nếm thử sẽ biết"

Ông chủ tiểu điểm cười ha ha, đi ra nói: "Các vị đại lão gia, xin thỉnh vào ngồi"

Một cỗ nhiệt khí lan ra, thoảng mùi thơm ngát, nhàn nhạt mà đến. Mở nắp nồi ra, chỉ thấy bánh bao không lớn, lớp da thật mỏng, có thể nhìn thấy lớp nhân bên trong có một miếng lá màu xanh, Lý Cường không khỏi ngạc nhiên nói: "Tốt, lớp bột trong suốt, khéo léo lắm lượt, thật không dám tin bánh bao lại có thể làm thành như vậy"

Trình Bằng mắt húng nói: "Không tốt, quá nhỏ, không đủ nhét kẽ răng của ta. Ê! Chủ quán, đem cho ta một cái bánh bao lớn"

Tiếng nói này làm Mai Tinh Tinh giật mình đến tay run lên, chiếc đĩa để gấp bánh bao cũng rơi xuống bàn... Mai Tinh Tinh chống ngang eo thon mảnh: "Tên hắc tử đáng ghét, đáng chết, người hù chết Nữu Nữu a..."

Trịnh Bằng im bất không dám tiếp tục lên tiếng với tiểu cô nương này. Khi nàng đã động lửa giận, ngay cả Lý Cường cũng phải nhường nàng ba phần.

Lý Cường thưởng thức tư vị của bánh bao rồi hạ đũa, nhìn Trình Tử Trọng nói: "Lão phu tử, Cung Phụng đường rốt cuộc là làm cái gì vậy?"

Trình Tử Trọng cười nói: "Đại nhân không hỏi, phu tử cũng phải giải thích thôi"

"Cung Phụng đường là do người tu chân của hoàng gia kiến tạo, nhiệm vụ của Cung Phụng đường chủ yếu là bảo vệ hoàng thất, hộ vệ hoàng thượng, đi sứ các nước khác, tìm hiểu tình báo. Ngoài ra còn có một nhiệm vụ trọng yếu nữa là bồi dưỡng và truyền dạy cho tử tôn của hoàng thất và quý tộc. Bởi vậy, Cung Phụng đường vừa quản hạt đề đô cũng vừa là học viện. Cung Phụng đường tại Cố Tổng quốc đề đô có bốn tòa học đường, phân biệt là Tu Chân viện, Hàn Lâm viện, Sùng Vũ viện và Quốc Tử viện.

Trong đó Tu Chân viện là bồi dưỡng cho lực lượng hậu bị, vô luận là người phương nào, chỉ cần gia thế trong sạch, lại có năng lực nhất định đều có thể báo danh, là học đường chỉ hỏi năng lực chứ không hỏi xuất thân. Hàn Lâm viện và Sùng Vũ viện thì chiêu thu tử tôn của hoàng tộc quý tộc vào nhập học. Còn Quốc Tử viện thì có phạm vi chiêu sinh nhiều nhất, con cái của quan lại bình dân chỉ cần có tiền đều có thể đến báo danh. Mỗi quốc gia, mỗi một người ở Thiên Đình Tinh cũng đều có cung phụng đường." Trình Tử Trọng bổ sung.

"Lão phu tử người là tại học xá nào tốt nghiệp vậy?" Lý Cường tò mò hỏi.

Trình Tử Trọng đáp: "Tại năm Bính Tử từ Quốc Tử viện lấy được thân phận cử nhân, sau đó hai năm thi lấy được học vị tiến sĩ" Trong lời nói có chút đắc ý.

Triệu Hào nói: "Lão phu tử quả thật quá hay, đệ tử ở Quốc Tử viện tốt nghiệp có rất ít người lấy được thân phận cử nhân, rồi có thể thi lấy tiến sĩ. Điều ấy quả thật là càng khó hơn. Tài học của lão phu tử quả thật là xuất sắc"

Trình Tử Trọng khiêm tốn nói: "Không dám, chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi!"

"Người và tri phủ Hàn Lâm thành đều là tiến sĩ nhưng sao người có thể đến tra xét hẩn như thế?" Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi.

Trình Tử Trọng đáp: "Tôi là Tuần Phong Sứ do hoàng thượng tấn phong, có chức trách tra xét quan viên các nơi."

Lý Cường giờ đã hiểu, thì ra là hoàng thượng cũng đã an bài không ít mật thám.

Mai Tinh Tinh vỗ vỗ, phỉ phỉ đôi tay nhỏ bé reo lên: "Nữ Nữ ăn no rồi, lão phu tử, kinh thành là nơi người rất quen thuộc, người hãy dẫn chúng ta đi du ngoạn đi"

Trình Tử Trọng cười nói: "Tới trước Miếu Khẩu, nơi đó có rất nhiều cửa hàng buôn bán, buổi trưa đến tửu lâu lớn nhất thành Bạch Phàn Lâu, Lý đại nhân người thấy thế nào?"

Không đợi Lý Cường nói gì, Mai Tinh Tinh đã kêu lên: "Tốt quá, đi xem cửa hàng trước nào!"

Triệu Hào bỏ lại một khối bạc vụn, mọi người đứng dậy đi đến Miếu Khẩu.

Đường Miếu Khẩu là nơi khu vực phồn hoa nhất kinh thành, các loại cửa hàng mọc lên như rừng. Lý Cường dù có điếm kinh ngạc, nhưng vẫn còn thua những chỗ phồn hoa hẩn đã từng nhìn thấy. Còn Trình Tử Trọng và Triệu Hào thì kiến thức đã nhiều, nên cũng không lạ. Nhà của Mai Tinh Tinh cũng ở kinh thành Lệ Đường quốc, nên cũng đã từng nhìn thấy những nơi phồn hoa như thế này. Chỉ có Trịnh Bằng là khác, hẩn từ khi sinh ra từ bụng mẹ cho tới giờ, chưa từng nhìn thấy địa phương nào nhiệt như thế. Do đó, hẩn hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, cái gì cũng thấy lạ lẫm tân kỳ.

Trời sáng hẩn, người trên đường cũng bắt đầu nhiều hơn.

Trên đường đột nhiên có tiếng thanh la vang lên, Triệu Hào nói: "Có thể là những người múa võ nghệ, hay là qua xem thử?"

Trịnh Bằng liền đồng ý, nói: "Đến xem coi sao" Rồi liền chạy nhanh tới.

Trình Tử Trọng nói: "Không phải là múa võ đâu, qua xem coi thứ gì" Mấy người cũng từ phía sau chậm rãi đi tới.

Mọi người vừa đi đến gần, quả nhiên không phải là múa võ, mà là bán người.

Đó là một trung niên nam tử, dáng người hốc hác, vẻ mặt tiêu tụy, trên đầu đội nón cỏ. Ở phía sau y có hai đại hán cao lớn. Một người đang nắm lấy con lừa nhỏ dùng sức để kéo, người còn lại thì nắm lấy áo của trung niên, kêu lên: "Có một hán tử tự bán thân trả tiền cờ bạc, rất dễ mua, chỉ cần mười lượng bạc, ai cần mua xin lên tiếng a"

Trên đường có người nói: "Người này không phải là Kỳ gia lão nhị sao? Thật là bậy bạ, cờ bạc đến nỗi táng gia bại sản, cả vợ con đều đem bán, bây giờ ngay cả chính mình mà cũng bán"

Lại có người nói: "Đừng nói nữa! Chuyện của ai người đó lo."

Người càng lúc càng nhiều, đều là đến xem náo nhiệt, không ai lên tiếng muốn mua. Cả hai đại hán thấy không ai ra giá, lại rao lên một hồi, lửa giận càng lúc càng nhiều, đánh mạnh vào đầu trung niên. Người kia chỉ biết ôm lấy đầu mà chịu, trong miệng không biết rên rỉ cái gì. Mai Tinh Tinh nhìn mãi không chịu được nữa, tiểu cô nương này như là cường đạo, có chút khí phách, lấy từ đai lưng rút ra một cây roi, lẳng không vung lên "Ba" một tiếng rít vang lên.

Hai đại hán nghe được tiếng roi rít thì cả kinh ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy là một tiểu cô nương trong tay cầm một cây roi màu trắng, đang nhìn trừng trừng bọn họ. Đại hán cười mắng: "Mẹ nó, dọa ta giật mình sao? Muốn mua hán tử này về nhà thì đưa mười lượng bạc, hán sẽ là của người, haha..."

Đại hán kia cười khở, trong lòng thầm mắng đồng bọn: "Hắn thật là, lăn lộn trong thành bao nhiêu lâu mà cũng nhìn không ra sao, tiểu cô nương này dám đứng ra, rõ ràng là rất lợi hại, nếu không cũng có vị cao nhân ở sau lưng làm chỗ dựa."

Thật như hắn đoán trúng, bất hạnh là cả hai điều trên tiểu cô nương này đều có.

"Ba" Trên mặt đại hán bị quất trúng một roi. Ảnh Văn Tiên của Mai Tinh Tinh chính là một cây roi quý, cả Lý Cường còn chưa hiểu được làm sao mà chế ra được nữa. Nàng lại vận dụng chân nguyên lực, một roi này làm đại hán đau tận xương cốt, liền kêu lên: "A đầu này, mẹ nó, người dám đánh ông sao? Lão tử nhất định không tha cho người. Tam ca, giúp ta bắt nó đi"

Nghe hắn chửi quá khó nghe, Lý Cường bèn đi tới.

15. Chương 15:

Triệu Hào thấy sư tôn tiến lên, bèn bước lên trước nói: "Sư tôn, đệ tử qua giáo huấn hắn."

Lý Cường khoát tay, nói: "Không cần."

Mai Tinh Tinh tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tiên ảnh được vận thêm chút chân nguyên lực bay tới, quất lên trên lưng đại hán nọ: "Ba..." Quần áo trên người đại hán nọ lập tức hóa thành mảnh nhỏ, bay khắp xung quanh.

"Ngao" Đại hán hét thảm một tiếng, nhất roi mang theo một cỗ trọng lực ép hắn sụm xuống trong khi miệng hắn còn đang lảm bảm chửi mắng.

Lý Cường nắm lấy cổ hắn, nâng dậy bảo: "Mau đưa ta đi gặp lão bản của sòng bạc các ngươi" Mọi người hét lên kinh hãi, đại hán đứng bên cạnh kia đang cầm một cây trường đao dài tám thốn hung hăng đâm tới Lý Cường.

Lý Cường căn bản không để ý tới đao ấy, dùng tay còn lại nắm lấy cổ hắn. Trong lòng đại hán nọ sợ tới cực điểm, cây đao trên tay nặng tựa như thiết bần, bàn tay to trên cổ siết mạnh đến mức hắn không thở nổi, đôi mắt tối sầm như muốn nhắm đi. "Cạch" cây đao rơi xuống đất.

Triệu Hào nhắc nhở: "Sư tôn, bọn họ đã chết ngắt rồi!"

Lý Cường thầm nghĩ: "Ta thật là vô dụng a, sao lại có thể làm điều ngu ngốc như vậy" Nghĩ vậy, hắn liền vội vàng buông tay, rồi quay sang trung niên nhân hỏi: "Người đã chơi đánh bạc ở sông bạc nào?" Người nọ sợ đến ấp úng: "Là...là Bảo Lai đồ quán!"

Trình Tử Trọng lặng lẽ nói: "Đại nhân, sau lưng của Bảo Lai đồ quán là Lệ Đường quốc, tình huống tương đối phức tạp."

Lý Cường gật đầu cười nói: "Mọi người có hứng thú chơi một ván không?"

Trình Tử Trọng và Triệu Hào tuyệt đối không phản đối quyết định của Lý Cường, Trình Bằng thì chuyện gì cũng đều không biết, còn Mai Tinh Tinh thì đang muốn đi tìm nhiệt náo. Mọi người nhất trí đến đồ trường để du ngoạn một chút. Hai tay Trình Bằng giữ lấy hai đại hán, kêu trung niên nhân kia dẫn đường, cùng đi tới đồ trường.

Bảo Lai đồ quán là một trong bốn sông bạc lớn nhất đô thành. Kể có khả năng mở sông bạc tại đô thành thì lý lịch cũng không phải là tầm thường.

Lão bản của Bảo Lai đồ quán là người rất thần bí. Có rất ít người từng gặp qua hắn. Ở sông bạc chỉ có một người tên là Đỗ Định Quang chủ trì, nghe nói người này là cao thủ nổi tiếng của đồ giới. Trên đường đi, Trình Tử Trọng giải thích cho Lý Cường một chút tình huống, không để cho hắn không biết chút gì mà đi đến đó.

Đi tới trước cửa sông bạc, Lý Cường bảo Trình Bằng đưa hai người lại trước cửa, hai tay nắm lấy cảm họ, bảo: "Hãy nhìn, nhìn đi, sau này hãy giảm chuyện đi bán người ta, ta có hai đại nam nhân, chỉ cần một văn tiền, mua một tặng một, đừng có đụng một chút là muốn tiền a"

Mai Tinh Tinh bật cười: "Ca ca, huynh thật là hài không chịu nổi, bán đồ vật mà cũng ra dáng như vậy, hình như là rất có kinh nghiệm à nghe?!"

Lý Cường nghĩ thầm, chuyện này có đáng gì chứ, ta vốn là một tiểu thương, còn có ai bán hàng giỏi hơn ta? Bất quá ta bán người, bọn họ là bán khổ, cũng đều là thứ vớ vẩn. Trình Tử Trọng và Triệu Hào nhìn thấy mà cười, khoanh tay đứng một bên xem náo nhiệt, nhưng trung niên nhân nọ bị dọa sợ đến phát run.

Trước cửa đại loạn, bên trong sông bạc chạy ra một đám đả thủ, một đại hồ tử cầm đầu ôm quyền nói: "Xin hỏi vị bằng hữu này, hai vị huynh đệ của ta đã có chỗ nào đắc tội các người?"

Y xoay mặt nhìn thấy trung niên nhân kia, chợt hiểu ra, nói: "Kỳ lão nhị, mẹ ngươi, cũng dám tìm người đến phá sông bạc chúng ta, ngươi đúng là sống chán rồi phải không?"

Kỳ lão nhị sợ đến cuống quýt khoát tay, sợ hãi nói: "Không phải ta tìm đâu, không phải ta đâu!"

Đại hồ tử nói: "Đồ bạc bị thua, chính là do Kỳ lão nhị tự mình thua, trả không được thì cũng không thể oán trách chúng ta bán hắn để lấy lại tiền."

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Cút ngay, cái gì mà Kỳ lão nhị lão tam chứ, đừng có cản trở chuyện buôn bán của lão tử, lão tử thật vất vả mới tìm được hai người này có thể bán ra lấy tiền, lão tử muốn đồ một lần, có lẽ có thể phát tài. Tên hồn trưởng kia, đừng có trước mặt lão tử mà ra vẻ oai phong, làm ảnh hưởng lão tử bán người..." Triệu Hào cười thầm, sư tôn học khẩu khí của Thánh Vương, quả thực giống nhau như đúc.

Đại hồ tử chưa từng thấy qua người cuồng vọng như thế, hắn tức giận mắng: "Tiểu cẩu người, không biết trời cao đất dày ..." Còn chưa dứt lời đã nghe "Bắt..." một tiếng, roi rít lên quất ngay một nhát vào miệng hắn, cả hàm răng liền bị nát bấy. Trong miệng hắn lúng búng gì đó, ra lệnh cho thuộc hạ, chỉ về phía bọn Lý Cường ghen ngào nói: "Đánh...đánh chết...bay...răng của ta...tất cả bay lại đánh chúng cho ta!"

Đám đả thủ cùng xông lên, Lý Cường cười hi hi nói: "Những ai gây sự với lão tử thì chỉ đánh cho hôn mê, đừng có đánh chết, người chết không đáng tiền."

Triệu Hào cười nói: "Sư tôn yên tâm, không chết một người nào đâu. Hắc tử, cùng nhau thư giãn gân cốt đi!"

Trình Bằng cười to nói: "Như các người mà cũng dám đánh, hãy xem nắm đấm của ta!"

Đám hộ viện này có công phu cũng thuộc hàng thứ hai, nhưng lại xui xẻo gặp phải loại cao thủ cao cường như Triệu Hào. Tuy lão mới bước chân vào đường tu chân, nhưng căn bản không hề gặp khó khăn gì. Lão như rồng bơi qua lại giữa đám dả thủ, sang Đông lách Tây lạnh lẽo vô cùng. Trịnh Bằng đánh nhau cũng rất trực tiếp, hấn dùng sức đối sức, tay trái nắm một người, tay phải nắm một người rồi lôi hai người đập đầu vào nhau, chỉ trong chớp lát đám hộ viện nằm đầy trên đất mà kêu cứu.

Cuối cùng, từ trong đại môn đi ra vài người.

Người cầm đầu là một lão giả tuổi chừng sáu mươi, đầu bóng lưỡng, sắc mặt trắng bệch tựa như đã nhiều năm không thấy ánh mặt trời, nếp nhăn thật sâu trên trán, vẻ mặt khắc khổ. Phía sau có mấy trung niên nhân mặc áo lam đang đứng. Trình Tử Trọng nhỏ giọng nói: "Hắn chính là Đỗ Định Quang."

Lý Cường nhìn cũng không thèm nhìn, tiếp tục khua tiếu la nói: "Bán người đây? Ày, bây giờ lại có thêm bao nhiêu người, Nữu Nữu mau giúp ta tính thử coi!?"

Mai Tinh Tinh thật vui vẻ, liên tục đếm tới đếm lui năm mươi người nằm trên đất, cười khanh khách nói: "Có hai mươi mốt người, lại thêm hai người này nữa là hai mươi ba người."

"Tổng cộng bao nhiêu tiền, ta mua hết" Đỗ Định Quang âm trầm nói.

Trong lòng Lý Cường thất kinh, nhìn hắn bất động sắc mặt, bộ dáng thật trấn định, hắn biết ngay đây là một người khó đối phó. Lý Cường cố ý khi dễ hắn, cười nói: "Thật quá tiện nghi, cứ một người một trăm lượng bạc, mua mao thì ta ưu tiên, hai ngàn lượng bạc trắng tất cả, lão tử đã giảm giá rồi đó!"

Người phía sau Đỗ Định Quang nhin không được vừa muốn mở miệng, Đỗ Định Quang khoát tay ngăn cản, âm trầm nói: "Người vào đổ một ván rồi có thể cầm bạc rời khỏi?"

Lý Cường càng cảnh giác, người này thật quá âm khí. Gương mặt hắn bất động, nói: "Không sai, hôm nay lão tử đã gặp đại tài chủ, loại cờ bạc này cho dù bị tán gia cũng phải làm. Vận khí nhất định tốt, nói cái gì cũng nhất định phải đổ thử một lần, haha..."

Đỗ Định Quang dùng ánh mắt ra lệnh, bên cạnh có một người chạy vội đi. Hắn nghiêng người làm ra cử chỉ thỉnh mời, đoàn người Lý Cường đi vào đổ trường. Kỳ lão nhĩ thấy mọi người không chú ý, lặng lẽ lui khỏi đám người rồi xoay người bỏ chạy.

Trong đổ trường không có khói chướng mù mịt giống như Lý Cường tưởng tượng, bởi do đại sảnh của đổ trường rất lớn, không khí lưu thông có ra có vào nên cũng không thấy khó chịu gì. Một người làm việc trong đổ trường đi tới, trên tay cầm một cái khay đựng một chồng thẻ, cười nịnh nọt nói: "Lão gia muốn chơi ở trong đại sảnh hay là muốn đến nội đường?"

Trịnh Bằng tiến lên nhận lấy cái khay.

Trình Tử Trọng giải thích: "Đại sảnh là nơi bất cứ ai cũng có thể vào, còn nếu có tiền có thể đi vào nội đường thưởng ngoạn"

Lý Cường cười nói: "Được, lão tử bây giờ chính là người có tiền. Haha, hai ngàn hai lượng tiền vốn dùng để đổ một ván cũng tốt, mọi người đi vào nội đường nào."

Đỗ Định Quang đứng ở phía sau, làm chuyện không cần ra tay, chỉ ở bên cạnh ra lệnh.

Người hầu đó đưa mọi người vào nội đường.

Trong nội đường bố trí đài hoàng hoa lệ, có những thị nữ xinh xắn đi qua lại, có rất nhiều bình phong ngăn cách, phân nhỏ không gian ra.

Đỗ Định Quang thần nhiên nói: "Các vị khách nhân muốn chơi cái gì? Bài cừ, song lục, đầu tử, chỉ cần khách nhân đưa ra, bốn trường nhất định thỏa mãn."

Lý Cường có chút tròn mắt, cái gì hắn cũng chưa từng chơi qua, suy nghĩ một chút, hình như đồ xúc xắc có thể chơi vui, cười nói: "Lão tử muốn chơi xúc xắc, chơi ở nơi nào? Dẫn đường!"

Trong mắt Đỗ Định Quang hiện lên một tia khinh bỉ, xoay người đưa mọi người đến bên cạnh cái bàn lớn. Xung quanh bàn ngồi sáu vị phú nhân mặc y phục đắt tiền, toàn bộ tinh thần đang nhìn vào bảo quan (người

đổ xúc xắc). Bảo quan đang đặt tay trên nắp chén đổ xúc xắc, miệng kêu lên: "Xuống, xuống, xuống...." Mọi người lại la: "Mở, mở, mở..."

Bảo quan mở nắp, lập tức có mấy người vui và mấy người sầu.

Đỗ Định Quang khoát tay kêu bảo quan đi ra, tự mình đứng ngay vị trí đó, nói: "Ta đến hầu các vị khách nhân!"

Sáu vị khách nọ ước chừng là khách quen của nơi này, rất quen thuộc Đỗ Định Quang, có một trung niên nhân mặc trường bào màu lục nói: "Đỗ lão bản, sao người lại tự mình xuất thủ? Tiểu đệ không có khả năng chơi với người a..."

Đỗ Định Quang cười nhưng da mặt lại không cười: "Là ta đặc ý vì vị khách nhân kia chơi một ván."

Mọi người cùng quay đầu lại, nhìn xem là ai có khả năng làm cho chính Đỗ lão bản ra tay.

"Ai yêu, người này không phải là Triệu lão đương gia của Triệu Ký Ngân Súc Bảo Kim Lâu hay sao? Ân, đã hai năm không gặp sao lại thấy ngài lại trẻ ra như thế?" Một hán tử nhìn qua rất khôi ngô nói.

Triệu Hào cười: "Trần Cử Dục, là tiểu tử người, không chịu ở tiêu cục làm việc lại chạy đến nơi này mà đổ bạc, không sợ vợ người chinh người à?"

Trần Cử Dục xấu hổ cười nói: "Nàng ấy mà dám, không nghe lời ta sẽ không tha cho nàng đâu."

Trong lòng Đỗ Định Quang cả kinh, hắn biết Triệu Hào là cao thủ nổi danh, nhưng mặt ngoài vẫn làm như không có gì: "Muốn chơi thế nào, xin các vị phân phó" Nghĩ thầm trong lòng: "Từ từ chơi xem sao..."

Lý Cường nhớ tới khi ở địa cầu từng xem qua phim đánh bạc, trong lòng thầm nghĩ: "Cái gì quá phức tạp ta chơi không được, cũng may ta có tu vi tu chân, để ta chơi với hắn, hù chết hắn" Ngấm lại nhin không được đắc ý cười ra tiếng.

"Có phải lão tử bảo đổ thế nào thì đổ như vậy không?" Lý Cường cố ý không nhìn Đỗ Định Quang.

Mặc dù trên mặt của Đỗ Định Quang không hề thay đổi, nhưng trong lòng đã phát hỏa, nói: "Dĩ nhiên nghe lời khách nhân! Chỉ cần khách nhân nói thế nào thì ta cũng nhất định phụng bồi!"

Lý Cường trong lòng âm thầm vui vẻ nói: "Lão tử chơi lớn nhỏ với người, mỗi một người một chén xúc xắc, bỏ vào sáu viên, ai có điểm lớn thì người đó thắng, nếu bằng nhau thì tính ngang tay, hoặc là so ai nhỏ hơn, thế nào?"

Người chung quanh đều lấy làm lạ, lần đầu tiên chứng kiến cách đổ như vậy.

Đỗ Định Quang cả đời nghiên cứu đổ thuật, loại đổ pháp này cũng là lần đầu tiên nghe nói, ánh mắt hắn sáng ngời, nói: "Được, theo ý người, so lớn điểm trước đi."

Người hầu mang tới chén đổ và xúc xắc đặt lên bàn. Người khắp bốn phía nghe nói Đỗ lão bản tự thân xuất mã, muốn cùng một thiếu niên đổ xúc xắc, đều tụ tập lại đây.

Kiểm tra xúc xắc, Lý Cường cười nói: "Khách tùy chủ, người đi trước"

Đỗ Định Quang không nói, cầm lấy chén lung lay rồi để xuống, nói: "Mời"

Lý Cường cầm lên, trước hết đem từng viên xúc xắc ném lên không trung, dùng chân nguyên lực khổng lồ chế lực đạo nơi xúc xắc rơi xuống, cầm lấy chén đổ, vung lên đón lấy từng viên xúc xắc đi vào rồi mới cấp tốc vung lên, Lý Cường cố ý lắc tay, cái chén chuyển động nơi tay nhanh đến nỗi làm người ta hoa cả mắt, cuối cùng một âm thanh vang lên, "bình" một cái, chén đã được đặt ở trên bàn.

Mọi người mười phần kinh ngạc, vừa rồi thật là hoàn mỹ, không ít người đã bật kêu lên. Đỗ Định Quang cũng kinh ngạc dị thường, trà trộn đổ trường nhiều năm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cách chơi này, trong tâm không khỏi sinh ra cảnh giác.

Bảo quan ở bên cạnh nói: "Xin mời hạ chú, Đỗ lão bản hạ chú bên trái, vị lão gia này hạ chú bên phải"

Đỗ Định Quang hỏi: "Đổ bao nhiêu? Người ra giá đi!"

Khuôn mặt Lý Cường tươi cười hỏi: "Lão tử thắng thì thế nào?"

Đỗ Định Quang thật sự bị hấn làm tức chết, luôn âm trầm như hấn cũng có chút không tự chủ được, lửa giận trong lòng khởi lên đằng đẵng, cắn răng nói: "Một bồi một, chẳng lẽ ngươi còn muốn một bồi hai sao?"

Cuối cùng cũng làm cho hấn nổi giận, Lý Cường vui vẻ nghĩ: "Tốt, tốt nhất ngươi không thể bình tĩnh, như vậy ngươi đã thua một nửa."

Lý Cường nói: "Lão tử muốn một bồi hai ngươi trả được sao? Haha.."

Đỗ Định Quang suýt chút nữa tức hộc máu, sắc mặt trắng bệch phất chốc đỏ bừng. Mai Tinh Tinh vỗ tay cười nói: "Ai, hấn thẹn thùng rồi!"

Mọi người nghe vậy cười to. Sự tức giận của Đỗ Định Quang tràn lên não, nghĩ thầm: "Tiểu tử đáng chết, ép người quá đáng, ta thật không tin, đồ thuật của ta không thắng được ngươi" Nhất thời thần trí đại loạn, xúc động nói: "Được, thì một bồi hai, ngươi mở nắp trước."

Lý Cường đem hai ngàn tấm thẻ buông ra, cười nói: "Châu báu có thể đặt cược không?" Hấn lấy ra bốn viên dạ minh châu đặt trên xấp thẻ, mọi người sợ ngây người, bốn viên đó biết là bao nhiêu bạc?

Triệu Hào nói: "Loại dạ minh châu này, một viên ít nhất trị giá hai vạn năm ngàn lượng bạc"

Đỗ Định Quang nói: "Ngươi thật ngoan độc!"

Lý Cường chỉ một thị nữ, nói: "Ngươi tới mở nắp!"

Người thị nữ nọ run rẩy mở nắp chén, mọi người vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy sáu viên xúc xắc sắp xếp thành ngôi sao năm cánh, cả sáu viên đều lật mặt sáu điểm, ở giữa vỡ làm hai như bị cắt ngọt lại ra thêm một điểm.

Gương mặt Đỗ Định Quang xám như tro tàn, cười khổ nói: "Ngươi thắng!"

Đỗ Định Quang cũng được sáu mặt sáu điểm nhưng người ta lại có thêm một điểm, rõ ràng hấn đã thua.

"Bốp bốp bốp" có người vỗ tay, nói: "Thật uy phong, thật lợi hại, thật đặc sắc, thắng thật đẹp, thắng thật đẹp!"

Chỉ thấy từ ngoài cửa có một đám người đi vào, cầm đầu là một vị võ tướng mặc quan phục tam phẩm. Chính hấn là người vừa vỗ tay. Trình Tử Trọng cúi đầu nói nhỏ: "Hấn là Cẩm quân Đề hạt quan Bành Vĩnh Niên."

Mọi người lập tức không một tiếng động, Lý Cường nghĩ thầm, người này nhất định là kẻ có quyền hành độc đoán nơi đây.

Trên mặt Đỗ Định Quang lộ ra một tia vui mừng.

Bàn Vĩnh Niên đến gần cái bàn, cầm lấy từng viên dạ minh châu nói: "Dạ minh châu này từ nơi nào tới? Hình như gần đây có người báo quan, nói là bị ăn trộm mất một nhóm châu báu trang sức gì đó" Hấn quay đầu hỏi thuộc hạ: "Có việc này hay không a?"

Có một binh lính ở bên cạnh nói: "Khải bẩm đại nhân, có việc này, khổ chủ báo rằng trong châu báu bị mất có bốn viên dạ minh châu!"

Lý Cường rất có hứng thú nhìn hấn biểu diễn, thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

Trình Tử Trọng âm thầm đổ mồ hôi dùm Bành Vĩnh Niên, nghĩ thầm: "Ngươi thật sự là muốn tìm đường chết, người nào không chạm vào, lại đi chạm Lý Cường. Nếu muốn tham đồ vật của người ta, thì trước hết nên điều tra cho kỹ càng rồi hãy tham lam!"

Mai Tinh Tinh nhìn thấy Bành Vĩnh Niên dám vu hãm bọn họ cướp châu báu của người ta, cũng đã phát giận, Ảnh Văn Tiên bay vút tới.

Bành Vĩnh Niên vừa cầm lấy bốn viên dạ minh châu, Ảnh Văn Tiên của Mai Tinh Tinh đã bay tới rồi. Hấn cũng không hổ là quan đề hạt, thân thủ rất cao, thân thể có chút co rút lại, cổ tay rút lại vào phía trong, linh xảo tránh được nhất roi. Nhất roi này quất trúng cái bàn tạo nên một vết rãnh sâu.

Mai Tinh Tinh nói: "Tránh cũng nhanh lắm. Được! Hãy xem thêm một roi này nữa!"

Lý Cường đưa tay ngăn cản, hẳn biết tiên ảnh của nàng có thể trói buộc được tên quan này, vậy thì hí kịch sẽ không thể diễn tiếp được nữa, nên phải để cho hắn tự do một chút.

"Được, con tiểu a đầu này thật to gan, ngay cả bốn quan mà cũng dám đánh. Thế đạo thay đổi, một tiểu a đầu mà cũng dám giương nanh múa vuốt. Người đầu, bắt mấy tên hiềm phạm này mang đi!" Chúng binh lính ào lên, một đạo kinh lực vô hình từ trên thân Lý Cường phát ra.

Cơ hồ tất cả mọi người đều không thể đứng thẳng, cuống quýt thối lui ra sau. Chỉ có Triệu Hào, Bành Vĩnh Niên, Đỗ Định Quang, Mai Tinh Tinh là có thể miễn cưỡng đứng yên. Trong lòng Lý Cường mừng rỡ, Hầu Phích Tinh cấp ngọc đồng giản trong đó có tư thế ngồi luyện công, không ngờ lại còn có hiệu quả thế này.

Sắc mặt Bành Vĩnh Niên thật khó coi, nói: "Hảo tiểu tử, quả nhiên dám chống cự. Người đầu, nghe lệnh ta, bao vây đồ trường lại, đi mời cao thủ Cung Phụng đường lại đây." Bành Vĩnh Niên đã hiểu được Lý Cường là người tu chân.

"Dạ" Bọn binh lính vội vàng chạy ra ngoài. Đồ trường một trận đại loạn, kẻ muốn bỏ chạy đã không còn kịp rồi.

Lý Cường thông thả cười nói: "Đừng hoảng hốt, cứ chậm rãi đi báo tin, lão tử còn chơi chưa có đủ mà. Ai, Đỗ Định Quang, tên của ngươi nghe thật không tốt, Định Quang...Định Quang...dám chắc sẽ thua sạch..."

Mai Tinh Tinh bật cười: "Ca ca, hẳn còn chưa có trả tiền, hẳn cần phải trả bao nhiêu a, để cho nữ nữ tính toán coi. Ấy, hai ngàn lượng bạc và bốn viên dạ minh châu, mỗi viên trị giá hai vạn năm ngàn lượng, lấy một bồi hai, hẳn là bồi hai mươi vạn bốn ngàn lượng bạc!"

Người bên ngoài nghe bọn hắn đàm luận, trong lòng Bành Vĩnh Niên có chút sợ hãi. Tại quan trường đã lăn lộn nhiều năm, chuyện nặng nhẹ vẫn còn nhìn ra được. Mấy người này nếu không phải kẻ ngu, thì nhất định là thân phận rất cao, căn bản sẽ không sợ hắn. Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ rằng chưa từng gặp qua mấy người này, làm hắn có vẻ khó khăn.

Bành Vĩnh Niên có một dự cảm xấu, vội hỏi: "Uy, tiểu tử, ngươi làm gì? Trưởng bối là ai? Nói ra để tránh bị hiểu lầm."

Trình Tử Trọng trong lòng thở dài, còn không nói là quá ngu sao, biết là không được rồi, người ta đã muốn ăn thịt ngươi, dĩ nhiên không thêm lý đến ngươi.

Đỗ Định Quang cũng nhịn không được, đi tới bên người Bành Vĩnh Niên, nhỏ giọng nói thầm vài câu. Bành Vĩnh Niên trở nên yên tâm, bất quá chính là đại đương gia của Ngân Lâu, đám người này lai lịch sẽ không cao, hơn nữa đại đương gia Ngân Lâu rất có tiền, đây đúng là một mỏ vàng. Nghĩ tới đây hắn vui vẻ ha ha cười to, nói: "Ta xem hay là các ngươi hãy thúc thủ chịu trời đi, phản kháng không có hữu dụng đâu, tới nha môn nói chuyện cho rõ sẽ không còn việc gì, haha..."

Lý Cường nghe hắn tự nói tự thoại trông rất buồn cười, nhìn mọi người chung quanh nói: "Ai, các ngươi có nghe không, lão tử hình như nghe được một con trùng đang ở bên tai oanh oanh ca ca không ngừng, thật sự là đáng ghét, rất chán ghét a!" Rồi hắn lại nhìn Bành Vĩnh Niên, hỏi: "Vừa rồi là người nói chuyện đó sao?" Mọi người cảm thấy tên tiểu tử này mắng chửi người cũng không có thứ tự, quả thật là rất tuyệt.

Bành Vĩnh Niên thiếu chút nữa nổi điên, miệng run run nói: "Tốt, tốt, nói cho cùng, chúng ta sẽ chờ coi sao!" Thật ra hẳn không dám chửi quá thô tục, thật sự không nghĩ ra người này ý vào cái gì mà lại lớn mặt như thế.

Có binh lính báo, có bốn vị cung phụng của Cung Phụng đường tới.

Lý Cường thấp giọng hỏi Trình Tử Trọng: "Cung phụng đường cũng quản loại chuyện này sao?"

Trình Tử Trọng lắc đầu, hẳn nghe được ý tứ của Lý Cường, cung phụng đường nếu quản loại chuyện này thì so với thủ vệ hộ viện có gì khác nhau.

Bành Vĩnh Niên lộ vẻ mặt đắc ý của, gật đầu cúi đầu chào bốn người, cười nịnh nọt nói: "Các vị lão thần tiên, hạ quan gặp mấy người không có mắt nhìn, không thể làm gì khác hơn là cho mời đại giá của các vị

lão thần tiên, giúp hạ quan bắt lại mấy người cuồng vọng không biết sống chết này. A a, thỉnh mời!”

Bốn người vừa tới không có mặc quan phục, nhìn không ra phẩm cấp lớn nhỏ, người nào cũng có thần sắc cao ngạo.

Trình Tử Trọng hiểu được chuyện cứ tiếp tục sẽ càng lúc càng lớn, bèn đi tới trước mặt cung phụng cầm đầu, kẻ tai nói nhỏ rồi lấy ra một đồ vật cho hắn nhìn thoáng qua, xoay người trở lại bên thân Lý Cường. Bành Vĩnh Niên và Đỗ Định Quang lòng cảm thấy rét lạnh, có cảm giác bất hảo.

Chỉ thấy bốn cung phụng tụ lại, thì thầm nhỏ giọng thương lượng rồi xoay người đi tới trước mặt Lý Cường, thi lễ nói: ”Hạ quan tham kiến Hồ uy tướng quân, không biết tướng quân ở đây, hạ quan đã mạo phạm, thỉnh xin tướng quân tha thứ!”

Từ trong lòng bốn người thật sự cảm kích Trình Tử Trọng, nếu không phải hắn nhắc nhở, hôm nay đã gây ra họa lớn. Chức quan của Lý Cường lớn nhỏ còn chưa nói, đáng sợ nhất chính là thân phận của hắn, hắn chính là huynh đệ của Thánh Vương, tại Cổ Tổng quốc ai muốn động đến huynh đệ của Thánh Vương, vậy thì quả ứng với một câu nói cũ: ”Con chuột liếm chân con mèo...tìm chết!”

Bành Vĩnh Niên chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy thẳng từ dưới chân lên tận óc, tay chân lạnh lẽo, tứ chi tê dại, bây giờ hắn đã biết mấy người này là ai rồi.

16. Chương 16:

Bành Vĩnh Niên dập đầu đến tê dại, hành lễ: ”Mặt tướng thống lĩnh cấm quân Bành Vĩnh Niên tham kiến Hồ Uy tướng quân.”

Đỗ Định Quang lặng lẽ thối lui ra sau, Lý Cường dùng mắt ra lệnh cho Triệu Hào.

Thân hình Triệu Hào nhanh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Đỗ Định Quang, cười nói: ”Còn nghĩ đến chuyện chạy sao, lưu lại đây cho ta.”

Đỗ Định Quang âm trầm nói: ”Đừng có ép người quá đáng, ta cũng không phải là người dễ trêu chọc đâu!” Trên hai tay hắn xuất ra lân quang màu xanh nhạt, nhanh như chớp đánh ra, tư thế quái dị, lóe ra lao tới trước ngực Triệu Hào.

Triệu Hào cười to nói: ”Ha ha, hãy nhìn xem Hàn Linh Cự Chưởng của lão phu.” Bàn tay hiện lên luồng ánh sáng trắng, đúng là học từ Hầu Phích Tinh chưởng pháp. Công lực của Triệu Hào vốn không đủ để đánh ra, nhưng uy lực đã kinh người. Dưới sự kinh hãi của Đỗ Định Quang, hắn nhanh chóng thối lui ra sau, Thanh Lân chưởng phản kích từ dưới lên.

Không đợi Đỗ Định Quang phát lực, năm đạo tiên ảnh màu trắng đã tiến đến trên thân làm hắn không kịp tránh né, đã bị cây roi của Mai Tinh Tinh cuốn chặt lấy. Triệu Hào cũng đã thu tay không kịp, vội vàng chuyển kinh lực sang hướng khác, một đạo chân nguyên lực đã bay tới trước ngực hắn. ”Xuy” một tiếng nhỏ vang lên, phần y phục trước ngực Đỗ Định Quang đã rách bươm thành một cái lỗ lớn. Chưởng kinh đánh trúng trên mặt đất tạo nên một âm thanh lớn, mặt đất xung quanh bị ép xuống chừng một trượng.

Đỗ Định Quang tức giận lớn tiếng chửi rủa.

Triệu Hào cười khinh nói: ”Chuyện gì đây? ” Rốt cuộc tới cùng thì đại đương gia của Ngân Lâu quả thật bất phàm, chỗ ngực trần của Đỗ Định Quang đeo một sợi dây có dính một khối ngọc cỡ ngón cái. Lý Cường cũng đã thấy được, nói: ”Đem lại đây!”

Triệu Hào thuận tay giật xuống, sắc mặt âm trầm của Đỗ Định Quang đột nhiên đại biến. .

Bành Vĩnh Niên xấu hổ đứng ở một bên, không biết nên nói cái gì mới tốt, trong tay cầm bốn hạt dạ mình châu giống như là bốn quả cầu lửa, thật sự là nắm không nổi. Lý Cường cũng không nhìn hắn, trên tay cầm lấy khối ngọc, hình dáng trông rất kỳ lạ, giống như là một con chim đang bay, cấu tạo giống như là ngọc đồng giản. Lý Cường giật mình đưa một tia chân nguyên đi vào, không khỏi vô cùng mừng rỡ, dĩ nhiên cũng lại là một cái ngọc đồng giản siêu nhỏ.

Thoảng nhìn qua nội dung, Lý Cường thuận tay bỏ khối ngọc vào trong túi, cười hì hì nói: "Thất kính, thất kính! Ta gọi người Đồ lão bản hay là Đồ cung phụng đây. À, à...Lệ Đường quốc cung phụng cao thủ tại Cố Tổng quốc mở sòng bạc, thật sự là quá ủy khuất cho người rồi." Sau đó hắn nhìn Bành Vĩnh Niên nói: "Chuyện này là đúng rồi, có cấm quân đề hạt quan của Cố Tổng quốc chúng ta bảo vệ, tất cả sự việc dĩ nhiên là không thành vấn đề nữa rồi."

Bành Vĩnh Niên vội quỳ sụp xuống, kinh hoàng nói: "Hạ quan tuyệt không có...không có... " Không có cái gì, tự hắn cũng không thể giải thích được rõ ràng nữa.

Lý Cường nhìn Trình Tử Trọng hỏi: "Nha môn nào sẽ tra án ở đây?"

Trình Tử Trọng đáp: "Là hình bộ án sát ti quân, để ta gọi người thông tri"

Lý Cường mời bốn vị cung phụng giám thị bốn phía, lệnh cho binh lính đi thăm dò sòng bạc, binh lính này đem sòng bạc ra phá hủy còn nhiều hơn. Mai Tinh Tinh cười dài đi tới trước mặt Bành Vĩnh Niên, vươn tay nhỏ bé: "Đem ra đây, nói dối mà không biết ngượng!"

Cung phụng phía tây đột nhiên quát to: "Là người nào, đứng lại! "Một bóng đen nhanh chóng bay qua, thân pháp giống như một làn khói xanh khó nắm lấy được, dĩ nhiên là cung phụng đó không giữ được hắn. Có mấy binh lính muốn ngăn cản, lập tức la thảm bay ra ngoài.

Lý Cường bắn nhanh ra một con kim ưng, lúc đó từ trên người bóng đen bay ra một tiểu phi kiếm. "Phốc" một âm thanh chạm nhau vang lên, kim ưng và tiểu phi kiếm đồng thời tiêu tán vô ảnh vô tung.

Triệu Hào cả kinh nói: "Là phi kiếm! "Lão há miệng phun ra Hàn Tước kiếm, cũng bay ra vốn đạo bóng kiếm màu bạc nghênh đón, nhưng bất quá kiếm pháp của lão còn rất yếu ớt. . Bấy đạo tiên ảnh của Mai Tinh Tinh cũng đã bay tới, còn bốn cung phụng kia từ các hướng dùng pháp bảo đánh về phía bóng đen.

Người nọ trầm giọng quát: "Hay lắm, tưởng rằng ta không tiếp nổi sao?"

"Khai...! "Từ trên người hắn lóe ra lục quang mãnh liệt, bao phủ lấy Đồ Định Quang đang trên mặt đất, nhập vào trong vòng sáng của lục quang bay thẳng lên nóc nhà. Lúc này ở trong phòng vòng lục quang mạnh mẽ chạm cùng các pháp bảo của mọi người, âm âm vang lớn, xé rách chân nguyên lực xung quanh, trong nhất thời khói đen chướng khí bay tung khắp nơi. Lý Cường bắn tới bảy, tám kim ưng đuổi theo, người nọ cười to: "Haha... chuyện vui này tới đây là chấm dứt, sau này sẽ từ từ tính toán với người" Thanh âm dần dần đi xa.

Lý Cường ngăn cản mọi người đuổi theo, trong lòng hắn thống khổ phát hiện ra trước mặt là tu chân cao thủ thật sự, cũng đánh bó tay không còn cách nào khác. Đúng là tại thế tục thì hắn đã vô cùng cường đại, nhưng với tu chân giới xem như chỉ mới là lính mới nhập môn. Nếu sau này còn muốn về địa cầu, thì phải đứng vững bước chân tại tu chân giới, mà không có thực lực cường đại thì sẽ không có khả năng. Đến tận bây giờ Lý Cường mới chính thức hạ quyết tâm chuyên tâm tham tu, thật nhanh đẩy mạnh tu vi của mình.

Nơi hình bộ án sát ti, quan viên tự mình dẫn theo một lượng lớn nhân mã đi tới sòng bạc, hướng Lý Cường làm lễ rồi bắt đầu tìm tòi tra xét.

Một thái giám tìm đến sòng bạc bẩm báo hoàng thượng triệu Lý Cường, Trình Tử Trọng tiến cung diện thánh. Trên người mang chức trách không thể từ chối, Lý Cường cười khổ nói với Triệu Hào, nữu nữu vài câu rồi cùng thái giám tiến cung.

Hoàng thượng tại Thủy Hiên Nhã Các triệu tập vài bộ viện đại thần cùng thương nghị về việc đàm phán cùng Lệ Đường quốc. Lúc này Lệ Đường quốc đặc sứ không ngừng thúc giục, thậm chí uy hiếp, nếu không tiến hành hội đàm, đặc sứ sẽ phá tan kết quả đàm phán, báo lên hoàng đế Lệ Đường quốc.

Mấy đại thần vì vậy đã tranh luận thật lâu. Hoàng thượng bởi vì nghe xong Đàm Trì Công phân tích tình báo, trong lòng do dự không quyết, vì thế triệu tập đại thần thảo luận, vậy mà khi nghe thêm chúng đại thần nói ra các lý do, hoàng thượng càng thêm trù trừ không thể quyết định được.

Lý Cường và Trình Tử Trọng đi tới Thủy Hiên Nhã Các, ra mắt hoàng thượng cùng chúng đại thần. Sau khi ngồi xuống thì nghe binh bộ thượng thư nói: "Lão thần cho rằng, nhanh chóng cùng đặc sứ Lệ Đường quốc đàm phán, quân bị của chúng ta vừa mới chuẩn bị, nhân mã lương thảo và vũ khí đều đang điều động,

và binh lính cũng vừa triệu tập, thậm chí cũng chưa kịp huấn luyện, lúc này không đàm phán đối với chúng ta rất bất lợi.”

Hoàng thượng gật đầu: ” Khu Mật Viện hãy nói ra cái nhìn của mình cho tất cả mọi người nghe đi!”

Lý Cường từ tốn lắng nghe, cũng hiểu được chuyện chính yếu chúng đại thần đang tranh luận, bọn họ phân chủ chiến và nghị hòa hai phe, nhưng cả hai phe đều muốn nhanh chóng bắt đầu đàm phán, phe chủ chiến là muốn đàm phán kéo dài thời gian, phe nghị hòa thì muốn không động đao binh, một khi khai chiến nguyên khí quốc gia sẽ bị thương tổn lớn, cần tới vài năm thời gian rất khó thể khôi phục được.

Nhìn chúng đại thần người một lời ta một lời, tranh luận kịch liệt phi thường, Lý Cường tập hợp phân tích một phen trong lòng, thì cũng đã có ý kiến của riêng mình, liền an tâm ngồi một mình nghe họ tranh cãi.

Hoàng thượng cũng có chút không quyết định được chủ ý, trầm ngâm cả nửa ngày chợt liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Cường ngồi bên cạnh thần thái an nhàn bỗng cảm thấy tò mò. Khi hần phong Lý Cường làm quan không phải vì coi trọng chân tài thực học, chủ yếu là muốn lợi dụng thân phận bối cảnh, đã có người báo Đại Hán quốc đã phong cho Lý Cường tước vị, Lý Cường bây giờ ý muốn như thế nào? Hoàng thượng cười hỏi: ”Lý ái khanh có ý kiến gì thì cứ nói, bởi vì người chính là đàm phán đặc sứ của trẫm đó.”

Lý Cường tủm tỉm cười: ”Mọi người nói cho ta biết, vì cái gì mà đặc sứ Lệ Đường quốc gấp gáp muốn đàm phán với chúng ta vậy? ”

Nghe câu hỏi này, tất cả chúng đại thần tự nhiên bẽ khẩu không nói gì. Hoàng thượng nhẹ nhàng hỏi: ”Đúng vậy, vì cái gì? ”

Tất cả chúng đại thần im phăng phắc không nói, Lý Cường chậm rãi nói: ”Bởi vì Lệ Đường quốc so với chúng ta còn gấp gáp hơn, nếu còn tiếp tục đàm phán chậm rãi thì họ sẽ không được ổn.”

Tiếp theo hần bắt đầu phân tích tình hình và dụng ý xuất binh của Lệ Đường quốc, hần cứ nói suốt hơn một canh giờ. Cả thể cục của Lệ Đường quốc khi đã được hần phân tích sửa sang lại, rõ ràng đã hiển hiện trước mặt tất cả mọi người.

Chúng đại thần chỉ có một ý niệm trong đầu, người này nếu làm thủ trưởng, thì cuộc sống của họ nhất định sẽ không ổn, vì hần thật sự là thông minh tuyệt thế. Trong lòng hoàng thượng càng khiếp sợ, người này đích thực là có thể làm Tế Tướng, ta thật sự là quá xem thường hần.

Lý Cường nói ra một kế sách thật tốt, đó là tiếp tục trì hoãn đàm phán, đồng thời tại trong nước bắt đầu chiêu binh lượng lớn, cấp thêm áp lực cho đối phương, lại cho gián điệp truyền bá ra ngoài. Quan trọng nhất là ngay lúc này ngừng lại việc giao dịch buôn bán với thương nhân Lệ Đường quốc, nhất là về chuyện giao dịch lương thực.

Nói đến đây, Lý Cường lại muốn nhắc đến sự việc ở sông bạc Bảo Lai, cười nói: ”Hoàng thượng, có một món đồ tặng cho người, có thể để cho cao thủ cung phụng đường sao lục xuống, nhìn rồi người sẽ biết.” Nói đến đó, lấy ra khối ngọc giao cho hoàng thượng.

Một khi Lý Cường đã đem đại thể cục ra phân tích rõ ràng, tất cả các đại thần đều có thể lập tức phát huy bản lĩnh, đã có rất nhanh một phương án đầy đủ để đối phó. Trong lòng hoàng thượng đã quyết định, lập tức trọng thưởng cho Lý Cường.

Lý Cường cũng vừa mới đến Cố Tổng quốc làm quan không nên thăng chức quá nhanh do đó đã kiên quyết chối từ. Hoàng thượng cũng không quá kiên trì ép buộc, cũng phải nhượng cho hần vì hần là huynh đệ của hoàng tổ gia. Cuối cùng Lý Cường hưởng hoàng thượng cho hần bề quan tiềm tu ít ngày tại Thánh Vương phủ.

Tại trong mắt chúng đại thần đầy hâm mộ, Lý Cường cáo từ hồi phủ.

Vừa về đến vương phủ, Lý Cường đã cho quản gia gọi Triệu Hào tới.

Triệu Hào hỏi: ”Sư tôn có việc gì? ”Lý Cường trầm ngâm một hồi, đột nhiên cười nói: ”Ta có một ý nghĩ, có lẽ người nghe xong sẽ kỳ quái, người có thể dạy võ công cho ta không? ”

Triệu Hào không kỳ quái mới là lạ, hắn không hiểu vì sao Lý Cường đối với loại võ công quơ quào này lại có hứng thú, bất quá nếu sư tôn muốn học hắn sẽ không cãi lệnh, bởi vì hắn từ tận trong lòng vô cùng kính nể tiểu sư tôn này.

Lý Cường tại Thánh Vương phủ bắt đầu chính thức tự mình bản thể nguyên thân bắt đầu tu luyện.

Triệu Hào trong lòng cảm khái, mới bắt đầu học công phu vài ngày, sư tôn đã đem hết tất cả những gì hắn biết học qua hết. Chỉ cần hắn giảng giải một lần, sư tôn đã hoàn toàn có thể ra tay, hơn nữa tu luyện so với hắn còn hoàn hảo hơn.

Chính Lý Cường cũng tự cảm thấy kỳ quái, sao học võ công đối với mình lại dễ dàng như thế. Kỳ thực cũng không phải dễ dàng, bởi vì hắn tu thành Tử Phủ Nguyên Anh, nội lực luận về võ giới cao thủ tuyệt đỉnh còn mạnh hơn gấp trăm lần, bởi vậy học các chiêu thức võ công giống như là nước theo thuyền lên, quả thực là quá đơn giản.

Không cần đợi Triệu Hào dạy hết tất cả, Lý Cường đã tự mình đến thư phòng để tìm. Tầng thư tại Thánh Vương phủ chính là nổi danh tại Cổ Tổng quốc, Hầu Phích Tịnh chính là từ võ công mà nhập tu chân giới, vì vậy nơi này tàng thư vô cùng phong phú. Tìm được một vài điển tịch võ công, điên cuồng học suốt bảy, tám ngày, Lý Cường cảm thấy một chút tính khiêu chiến cũng không có, cơ hồ hắn sẽ không còn nhìn được nữa.

Bỏ qua cho chuyện học tập võ công, Lý Cường bắt đầu tu luyện điển tịch của Nguyên Thủy môn.

Trước tiên hắn an trí cho đám người Triệu Hào, sau đó tại thư lâu mới bố trí một tòa phòng ngự trận, bắt đầu từ tư thế thứ nhất mà tu luyện. Tâm thần cơ hồ bắt đầu tiềm nhập vào trong cơ thể, nguyên anh của hắn cơ hồ lớn ra không ít, cả hai vai cơ hồ cao hơn, tử diễm trên người lóe ra thêm sáng ngời.

Phương pháp vận công của Nguyên Thủy môn, chính là thúc giục chân nguyên tại ngực bụng xoay tròn như tiểu vũ trụ. Đối với người mới học mà nói, đó là nơi khó nhất, là nơi hoàn toàn nhờ mình tưởng mà đem chân nguyên một chút, một chút đưa đến phương vị cố định, chỉ cần tâm thần không ổn định, tiểu vũ trụ không thể hình thành còn sẽ bị chân nguyên lực cản trở, vô cùng hung hiểm.

Lý Cường đem tâm thần trùng nhập vào nguyên anh trong cơ thể, nguyên thần đã hoàn toàn rơi vào thế vô vi nhập định. Lúc này nếu có ai có thể trông thấy nguyên anh sẽ phát hiện ra nó đã mở to hai mắt.

Lý Cường tò mò mắt tròn tròn, thật sự là kỳ diệu, chính mình như phẳng phát đứng ở một vùng hải dương, có năm luồng khí năm sắc đang vây quanh mình chuyển động. Khi hắn lấy tay tiếp xúc một luồng sáng, vàng sáng như chậm rãi bị hút vào trong cơ thể rồi lại rất nhanh tản mát ra ngoài cơ thể một vàng sáng khác. Lý Cường đột nhiên hiểu được, nguyên anh tựa như thân thể phát ra điện, tất cả năng lượng cũng đều là do hắn sinh ra, chỉ cần sắp xếp lại luồng năng lượng này thì có thể xuất ra phương pháp tu luyện tiểu vũ trụ của Nguyên Thủy môn. Bởi vì có nguyên anh trợ giúp, phương pháp tu luyện khó khăn nhất của Nguyên Thủy môn có thể từ từ vượt qua.

Khi tâm thần trở lại nguyên thần, Lý Cường nhìn thấy nguyên anh cùng vừa rồi đã hoàn toàn có chỗ bất đồng. Bốn vàng sáng chung quanh nguyên anh, tựa như quầng tinh sáng lạn, lóe ra chậm rãi lưu động, một bộ phận ngấm vào nguyên anh trong cơ thể, một lần nữa lại xoay chuyển đi ra. Tiểu vũ trụ là do nguyên anh hóa thành lá bùa hộ thân, nguyên anh có thể không cần tâm thần khống chế, tự động có thể tu luyện, chỉ là tương đối thông thả mà thôi. . .

Gần một tư thế ngồi tu luyện lại có thể có được công hiệu lớn như thế, xem ra tu chân pháp môn của Nguyên Thủy môn thật sự vô cùng cao thâm. Lý Cường một khắc cũng không chậm trễ, lập tức tiến hành tư thế ngồi tu luyện, thân thể ngồi xuống, một tay đưa lên một tay để trên đùi, tư thế này làm Lý Cường nhớ lại tư thế ngồi của Phật đạo, tư thế dĩ nhiên là hoàn toàn giống nhau.

Tư thế ngồi của Nguyên Thủy môn chính là Ảnh Mộng Giáp pháp môn tu luyện, phương pháp tu luyện này tại tu chân giới là độc nhất vô nhị, phương pháp này so với phương pháp tu luyện bên ngoài bất đồng, nó hoàn toàn là do chân nguyên cấu thành. Mấu chốt tu luyện là muốn đem chân nguyên lực tạo thành một loại trận pháp "Hoàn Nhiêu Tinh", có sự sắp xếp bên dưới da tay. Đây là sự đặc sắc lớn nhất, có thể tùy theo công lực của chủ nhân mà tiến hóa.

Tu luyện "Ảnh Mộng Giáp" làm cho Lý Cường tốn không ít thời gian. Tu luyện công giáp này hoàn toàn quan trọng, trọng yếu nhất là cần một sự kết cấu thành khí, nếu công lực không đủ ngàn vạn lần không thể ném thử, một khi nửa đường phể bỏ sau này muốn tu luyện thì khó khăn thập bội, chỉ có thể tu luyện được một phần rất nhỏ. Công lực Lý Cường thì có dư, dùng chân nguyên thì dễ dàng bắt đầu tu luyện nhưng cũng dùng đến hơn mười ngày.

Rời khỏi thư lâu, Lý Cường phát tay ngăn cản đám thái giám cung nữ đang đi lên, hỏi quản gia: "Mấy ngày nay có chuyện gì không? "

Quản gia cung kính trả lời: "Thánh Vương lưu lại lời dặn, sau khi đại nhân xuất quan sau này hãy tới Ba Đạt Tinh gặp ngài."

Lý Cường cả kinh: "Sao hần đi đến đó? "

Hần nghĩ thầm: "Không xong, ta còn tưởng nhờ hần nói rõ tình huống của Hàn Băng nguyên đại lục, điều này chỉ còn cách tự mình giải quyết." Trong lòng có chút thương cảm. Ở Thiên Đình Tinh kết giao được với vị huynh đệ hào sảng này, ngay cả một lời từ biệt cũng chưa nói được với hần, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Trình Tử Trọng hưng phấn đi vào, sau khi nhìn thấy bọn Triệu Hào, vẻ mặt đầy phấn khởi.

Xa xa Trình Tử Trọng đã lên tiếng: "Chúc mừng đại nhân, cung hỉ đại nhân"

Lý Cường cười nói: "Lão phu tử, ta không có cưới vợ, hỉ từ đâu mà tới?"

Mọi người đều bật cười, Mai Tinh Tinh mặt đỏ bừng.

Trình Tử Trọng cũng cười đáp: "Đại nhân nếu muốn lập gia đình vô cùng dễ dàng, coi trọng cô nương nhà ai xin lên tiếng, phu tử sẽ đi thỉnh bà mai đến cầu thân, cam đoan cả hoàng thượng cũng sẽ làm chủ hôn cho đại nhân thôi!"

Mai Tinh Tinh trong lòng không biết vì sao lại thấy một trận phiền loạn, hận không được đem lão phu tử này ra đánh cho một trận.

Lý Cường trên mặt bật cười nói: "Còn có ai coi trọng lưu lãng giả như ta, hơn nữa ta cũng không biết nơi nào có mỹ nữ, sẽ không vì việc này mà phân tâm nữa. Không nói đến vấn đề này, có chuyện gì vậy?"

Trình Tử Trọng nói: "Hoàng thượng có chỉ, phong đại nhân tam đẳng công tước vị, tướng thường đại nhân lần này cùng đàm phán với Lệ Đường quốc thành công."

"Cái gì? Cái gì? Đàm phán? Ta căn bản là không có đi đàm phán, mấy ngày nay bế quan, đàm phán đã kết thúc rồi sao? " Lý Cường không hiểu, kỳ lạ hỏi.

Triệu Hào giải thích: "Sư tôn bế quan hơn mười ngày, việc này cũng đã kinh động đến hoàng thượng. Sau này hoàng thượng phải cung phụng đường Đàm Trì Công đại nhân theo phương án sư tôn lưu lại mà đàm phán, kết quả Lệ Đường quốc chẳng những lui binh, còn bồi thường tổn thất của biên cương Cổ Tổng quốc, có thể nói không cần đánh mà thắng. Hoàng thượng vô cùng khen ngợi sư tôn, nói rằng ngài là quốc gia lương đồng."

Trình Tử Trọng cười nói: "Đại nhân giao cho hoàng thượng khối ngọc đó, đã thu được những gián điệp tiềm nhập trường kỳ trong nước, hơn nữa mấy người này đều là những người đảm nhiệm quan tước không nhỏ, hoàng thượng còn nói muốn đại nhân kiêm quản cả hình bộ nữa đó."

Lý Cường lập tức phân phó nô tỳ: "Mọi người tất cả lui ra, không được nói chuyện ta xuất quan ra ngoài, có biết chưa? "

Nhìn ánh mắt khó hiểu của bọn Triệu Hào, Lý Cường có chút cười nói: "Bởi vì ta định hôm nay rời khỏi kinh thành" Trong lòng nghĩ thầm: "Cổ Tổng quốc không thể tiếp tục đợi, một ngày gần chắc chắn sẽ có thánh chỉ phong tước đến, như vậy ta nhất định sẽ không cách nào rời khỏi. Hơn nữa nhìn thấy thái độ của hoàng thượng, lúc này hướng hần mà từ quan thì chắc rằng không thể được. Ta không có thể tử, có thể ung dung tiêu sái mà rời đi. Lúc này mà không đi thì còn đợi lúc nào nữa."

Lý Cường hướng Mai Tinh Tinh nói: "Nữ nữ, ta đưa người đi Hàn Băng nguyên tìm cha mẹ có chịu không?"

Kỳ quái chính là Mai Tinh Tinh không có kêu lên vui mừng, trong lòng nàng có một cảm xúc rất lạ, Lý Cường ngay cả làm quan cũng đều không muốn mà lại muốn giúp mình tìm cha mẹ, phần tình ý này không biết phải nói sao cho hết. Mặt của nàng đã muốn khóc, đôi mắt thì ửng hồng, nhẹ đầu nói: "Cảm ơn huynh, ca ca"

Trình Tử Trọng khó khăn, ấp úng nói: "Này, còn chỗ hoàng thượng thì sao đây..."

Lý Cường cười nói: "Chuyện này dễ dàng, để ta lưu lại một đôi dòng, nếu người nghĩ rằng khó hồi báo, có nó là được rồi." Trình Tử Trọng vừa muốn hỏi cái gì thì Lý Cường đã điểm lên người hắn làm hắn ngã vật xuống đất, gọi nô tỳ đưa hắn về phòng, Lý Cường cười nói: "Như vậy hoàng thượng sẽ không trách tội người."

Lý Cường bắt đầu nhanh chóng an bài, trước tiên để Triệu Hào viết xong tấu chương. Bởi vì muốn đi Hàn Băng nguyên, công lực của Trình Bằng không đủ, không thể làm gì khác hơn là phải người đưa hắn đến Ngân Lâu ở tạm. Kế tiếp là vật phẩm hoàng thượng ban thưởng đặt ở trong đại sảnh, bắt quá hắn giữ lại cung phụng kim bài và ngọc bài chứng minh thân phận, bởi vì dù sao đáp ứng lời thỉnh cầu của Hầu Phách Tịnh, sau này muốn trở lại Thiên Đình Tinh để chiếu cố Cố Tổng quốc.

Khi đã chuẩn bị xong hết thảy, Lý Cường vui vẻ nói: "Tốt lắm, ba người chúng ta sẽ từ cửa sau mà đi."

Mai Tinh Tinh không thể phi hành thời gian quá lâu nên ba người không cách nào khác đành đi bộ, giữa sương gió phong trần mà tiến lên. Sau một ngày, đi tới một ngọn núi, Lý Cường dừng chân nói: "Sao ta luôn nghĩ có chút bất an, tựa hồ có cái gì đó đang đợi chúng ta, không biết các người có cảm giác như vậy hay không?"

Mai Tinh Tinh lắc đầu nghi hoặc: "Không có, nữ nữ không có cảm giác gì, chỉ thấy rất bình thường."

Triệu Hào suy nghĩ một chút: "cũng không chính xác nữa, chỉ là có chút cảm giác mơ hồ thoáng qua rồi mất, đệ tử thật sự nói không ra điều chi."

Lý Cường hỏi: "Đây là nơi nào vậy?" Ngẫm lại lại nói: "Nếu chúng ta bị thất lạc, tốt nhất là nên định một nơi để gặp lại."

Ba người thương lượng địa điểm gặp lại, Lý Cường thấy an tâm hơn, hắn và Mai Tinh Tinh đều không biết, chỉ có thể hỏi Triệu Hào.

Bọn họ hướng theo phương hướng đi Hàn Băng nguyên, theo phía tây Hàn Lâm thành mà đi, xuyên qua Hồng Nham Thạch sơn mạch là có thể tiến vào Hàn Băng nguyên. Bây giờ vị trí là muốn đến Mê Lâm, qua khỏi Mê Lâm là có thể tiến vào Hồng Nham Thạch sơn mạch.

Vừa đi tiếp một đoạn đường, đi tới một cái hồ trên núi, Lý Cường càng phát ra cảm giác bất an, đứng phát lại quát to: "Đi ra! "

Không hề có âm thanh đáp lại thì đã có năm người mặc chiến giáp màu đen xuất hiện.

"Là người nào? Mau báo danh!" Triệu Hào quát.

Mai Tinh Tinh lập tức rút ra Ảnh Văn Tiên, Lý Cường cũng đã nhanh chóng chuẩn bị vũ khí, ai cũng biết người đã đến là không có thiện ý.

"Cần tính mạng của các người" Cả năm người ngạo mạn cười to.

Lý Cường lập tức hiểu được những kẻ trả thù đã tới.

17. Chương 17:

Người cầm đầu là một người tuổi trẻ khuôn mặt tuần tú, hắn mặc chiến giáp màu đen, có hai đạo vàng sáng màu lam nhạt vờn quanh cơ thể, vòng hai tay trước ngực, nhìn ba người Lý Cường với thái độ miệt thị. Đột

nhien Mai Tinh Tinh chợt kêu lên: "Cẩn thận, hấn là cung phụng của Lệ Đường quốc!" Vừa nói vừa quát ba đạo roi ảnh bay ra.

"Biết vậy mà vẫn còn xuất ra được mấy chiêu uống phí như vậy!" Người nọ lẳng không chụp vào bóng roi, cây roi quần nhanh vào cổ tay hấn, chỉ thấy trên cánh tay hấn lóe lên một ánh sáng xanh, tiên ảnh chợt tiêu mất vô tung. Mai Tinh Tinh cắn răng nói: "Lý Tử Phong, người không nên ép người quá đáng, đến bây giờ mà các người còn như âm hồn không tan cứ đuổi theo, cứ cho An Lăng biết, cả nhà họ Mai chúng ta quyết không khuất phục."

Cả năm người ha ha cười lớn, Lý Tử Phong cười khỏ nói: "Bằng vào tiểu nha đầu người, không cần xuất động cả Phần Thiên Ngũ Sứ chúng ta, haha. . An Lăng? Hấn không có khả năng mời cả năm người chúng ta cùng xuất động đâu." Đến đó thì giọng nói của hấn chuyển qua vẻ hung hăng ác độc nói : "Lý Cường, đúng vậy, người kêu là Lý Cường, lần này người phá hư chuyện tốt của chúng ta, Lệ Đường quốc lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người."

Lý Cường hơi có chút khấn trương, mặc dù đã qua không ít lần đánh nhau, nhưng mỗi lần đối địch đều luôn có chút không quen. Hấn vẫn giữ nụ cười trên mặt nói: "Haha... được rồi, ta kêu là Lý Cường, đã biết rồi à? Cường chính là mạnh mẽ, Lý chính là họ của gia tộc, thế nào người tính sẽ làm sao?" Lý Cường phát hiện bản thân mình ngày càng ba hoa hơn nhiều.

"Tặng cho người mấy bảo vật đây nè..." Mai Tinh Tinh ném ba khóa Băng Bạo Đạn từ trên mình bay vút ra.

Lý Tử Phong thuận tay tiếp lấy, thì lực đạo đã giảm nhiều, đột nhiên sắc mặt hấn biến đổi, chỉ thấy Băng Bạo Đạn đã nổ tung. Công lực của hấn mạnh mẽ vậy mà cũng ứng phó không kịp, một tay cơ hồ bị nổ nát ra, trong một dặm bị Băng Bạo Đạn nổ tung ẩn chứa luồng khí lạnh buốt, trong nháy mắt làm cho chiến giáp màu đen trên mình hấn bị đóng một tầng băng sương. .

Lý Cường thừa cơ truyền âm Triệu Hào, bảo hấn bảo vệ tiểu nữ nữ, đồng thời liên tục bắn ra kim ưng.

Lúc này cả năm người kia đều có chuẩn bị mà đến, trong đó có một người mập mập có một ấn quyết khá kỳ dị, từ trên thân hình mập mập của hấn trỗi lên một tấm võng đen bằng tơ, bay tới đỉnh đầu chỉ nghe hấn quát to: "Đi!"

Tấm lưới đen đột nhiên phóng lớn ra, kim ưng đánh vào võng liền nổ tung, thân thể mập mập của hấn luống cuống thối lui, dáng vẻ dường như phải cố hết sức. Ở hai bên có hai người dùng chân nguyên lực bắn tới dưới tấm lưới đen, thoáng chốc hắc ti võng xuất hiện ánh sáng xanh quý dị, hướng về phía ba người Lý Cường cuốn tới.

Đến bây giờ Lý Tử Phong mới có phản ứng, chiến giáp màu đen trên mình phát ra tiếng xé rách nhỏ, hấn tiến về phía trước từng bước, chiến giáp trên mình đóng tuyết biến thành từng mảnh nhỏ rơi xuống dưới. Hấn vừa đau lòng vừa hổ thẹn, bởi vì Mai Tinh Tinh đã làm cho hấn mất mặt trước mặt đồng bọn. Lý Tử Phong quát to: "Tất cả các người dừng hòng muốn sống, ta muốn bằm vằm các người ra!" Lúc đó hấn cũng dùng chân nguyên lực cuốn tới Hắc Ti Võng.

Đến lúc này tấm lưới đen đã biến thành một kiện kỳ môn binh khí, gọi là Phần Thiên Lạc, pháp bảo mà Phần Thiên Ngũ Sứ cùng tu luyện, nhờ vào nó mà không biết đã đánh bại qua bao nhiêu người tu chân.

Ánh mắt Lý Cường rất là nhạy cảm, biết rằng bản thân ba người mình không phải là đối thủ của bọn họ, liền truyền âm ra lệnh cho Triệu Hào mau đưa tiểu a đầu chạy về hướng Mê Lâm trước, còn bản thân mình sẽ ngăn trở tấm lưới đen đáng chết đó. Triệu Hào thoáng do dự đáp ứng, bởi vì kinh nghiệm của hấn so với Lý Cường còn phong phú hơn, biết đây là phương pháp bảo toàn cho mọi người tốt nhất.

Cấp tốc thúc giục nguyên anh, sắp đưa chân nguyên lực kích động, đồng thời chuẩn bị phóng ra, trong phút chốc toàn thân Lý Cường hiện lên vòng ánh sáng tím, rồi một con ưng màu tím hiện ra trên người, Lý Cường quát to: "Đi mau! "

Triệu Hào kéo Mai Tinh Tinh bắn ra phi kiếm, hướng Mê Lâm bay đi.

Phần Thiên Ngũ Sứ trong lòng kinh hãi, Lý Tử Phong nói: "Cẩn thận con ưng đó!"

Không nghĩ được dùng Ứng Kích Nỗ tích súc chân nguyên lực lại có hiệu quả đến như vậy, Lý Cường có chút ngoài ý muốn liền xoay chuyển chân nguyên, Tử Ứng vỗ mạnh cánh mang Lý Cường bay tới.

Phần Thiên Lạc ánh lên vẻ thanh quang quý dị từ từ bay tới gần Lý Cường.

Mai Tinh Tinh đang thở hổn hển bị Triệu Hào mạnh mẽ lôi đi, xa xa nhìn thấy trên mình Lý Cường hiện lên Kim Ứng, tiếp theo nhìn thấy hắc bay lượn trên không trung, nghênh đón Hắc Ti Vồng, nước mắt không nhịn được tuôn ra.

Nhìn Hắc Ti Vồng đang tới gần, tâm lý Lý Cường trầm xuống, ngay khi ánh sáng từ vồng lưới cuộn lấy thân mình chỉ còn khoảnh khắc thì chỉ một chiêu thức, hắc khom người thật nhanh, nhờ năng lượng của Kim Ứng thoát ra, Hắc Ti Vồng chạm đến Tử Ứng lập tức vây quanh, Lý Cường trong lòng niệm nhỏ, Kim Ứng lập tức liền nổ tung.

Kim quang chói mắt chiếu xạ ra xung quanh làm tắt cả cảnh vật đều biến thành màu vàng chói lọi. Lần này Kim Ứng ẩn chứa năng lượng thật sự quá lớn, một âm thanh thật lớn vang dội giữa núi non, tựa như tiếng sấm ngang trời, khiến cho phương viên trong hai trăm thước đều bị chấn động đến vỡ nát, cả sáu người đồng thời bị lực lượng khổng lồ đánh bay đi, Phần Thiên Ngũ Sứ miệng phun máu tươi. Còn Phần Thiên Quân Lạc có quan hệ với họ nên khi nó bị xé rách thì cả năm người đều cùng bị thụ thương rất nặng.

Kết quả này ngay cả Lý Cường cũng không dám nghĩ tới, bất quá một kích này cũng làm hắc tiêu hao mất một phần ba chân nguyên lực, đồng thời một đạo lực quang cấp tốc bay tới, luồng sáng nhanh chóng hiện ra một thân ảnh. Đúng là tại sông bạc người đã cứu đi Đồ Định Quang. Hắc nhìn Phần Thiên Ngũ Sứ lạnh nhạt nói: "Thật là vô dụng, ngay cả chút việc nhỏ mà cũng làm không được, các người còn dùng được vào việc gì?"

Cả năm người sợ hãi quỳ xuống thỉnh tội, người nọ lại nói: "Ban cho các người cơ hội cuối cùng, bắt hắc lại cho ta."

"A, người là ai vậy? Chuyện này không công bình, cả năm đánh một mà người thì lại núp ở bên cạnh mà xem náo nhiệt rồi lại thừa cơ hạ thủ, chuyện thiệt thòi này, lão tử quyết không chơi!" Lý Cường ở bên cạnh vừa nói nhảm, vừa có ý muốn bỏ chạy, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hắc cũng không muốn liều mạng, đã từng làm qua thương nhân, hắc luôn hiểu được hoàn cảnh, chỉ còn núi xanh, không sợ thiếu củi đốt"

"Hãy nhìn Kim ứng của lão tử đây!" Bắn ra một chuỗi Kim ứng, Lý Cường phi thân bỏ chạy làm cho Phần Thiên Ngũ Sứ vô cùng khấn咒, bất không được Lý Cường thì sợ rằng kết quả so với hắc còn thảm hơn. Năm người đành phải liệu thương, cố gắng tung tấm lưới đen truy theo Lý Cường.

Người nọ nhìn thấy Lý Cường bỏ chạy như ngoài ý muốn, phi thân lên không trung, không nói lời nào chỉ lẳng lặng nhìn theo Phần Thiên Ngũ Sứ truy theo, hắc phải giữ lời nói vừa rồi, cấp cho năm người một cơ hội.

Liên tục bắn ra Kim ứng khiến cho chân nguyên của Lý Cường hao tổn rất nhanh, hắc thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy chắc là không thoát được nên cần phải thay đổi phương pháp, hắc hạ từ trên không trung xuống, lắc mình chui vào trong rừng rậm.

Phần Thiên Ngũ Sứ trở mắt nhìn Lý Cường chui vào trong rừng, liền tiếp tục thúc Hắc Ti Vồng trườn xuống, diện tích của tấm lưới rất lớn, trong phương viên ba trăm thước đều bị phủ trùm, cây rừng bị trùm kín liền bị đốt thành tro tàn, ngay cả chút khói xanh cũng không có bay ra, Hắc Ti Vồng không còn gì ngăn cản nên rơi xuống mặt đất.

Lý Cường vào đến rừng rậm cơ hồ vẫn chưa hề dừng lại, dọc theo hướng phải chạy đi, tốc độ cực nhanh, nhưng cũng suất chút nữa là bị Hắc Ti Vồng chụp trúng. Nhìn thấy Hắc Ti Vồng đốt sạch hết cây rừng trước mắt, trong lòng Lý Cường ớn lạnh, nếu đồ vật này rơi trên mình thì thật xui xẻo, hắc cấp tốc chạy trốn sâu vào trong rừng rậm.

Ánh mắt của Phần Thiên Ngũ Sứ nhìn Hắc Ti Vồng thúc giục truy theo sau Lý Cường, tấm lưới cũng thật là kinh khủng, có thể gặp phải cái gì là tiêu hủy cái đó, bất quá cũng làm hao phí rất nhiều chân nguyên của họ.

"Mẹ ngươi, ngươi còn muốn truy theo lão tử, cho ngươi cái này nè." Lý Cường bị truy đến độ gấp muốn nhảy, những từ ngữ mắng chửi thô tục cũng đều xuất ra, một chưởng đánh ra thì một khối cự thạch liền bay về hướng tấm lưới, cự thạch bay lên chừng ba thước, ào ạt bắn vào trên võng làm cả Phần Thiên Ngũ Sứ chấn động cũng đều phun máu, cả năm người đồng thời phát lực, cự thạch còn chưa rơi xuống đã vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Nhìn thấy cách này dùng được, Lý Cường vừa chạy vừa tìm tảng đá lớn, vừa chạy qua một chân núi, hắc hoan hô một tiếng, đó là một mảnh rừng đá, hắc vọt vào, trốn sau một khối đá lớn. Hắc thầm nghĩ cần phải dùng tảng đá lớn này đập nát tấm võng đen đó đi mới được.

Khi Phần Thiên Ngũ Sứ chạy vòng qua đến chân núi thì tròn tròn mắt, đó là một mảnh rừng đá thật lớn, cho dù cách nào cũng không thể quét sạch nó được. Đang ở thế chuẩn bị, Lý Cường liền phát tác, vừa mắng vừa tay đâm chân đá, một khối rồi một khối cự thạch liên tục bay đến Hắc Ti Võng không ngừng.

Phần Thiên Ngũ Sứ trong lòng rất uất ức khi thấy tiểu tử này ra quái chiêu như vậy, muốn thu võng lại thì không còn kịp, không thể làm gì khác hơn là dùng hết chân nguyên hóa giải cự thạch bay tới. Người nọ tại không trung mắng: "Năm tên trướng thối kia thật là ngu ngốc, không thể thu lại nhưng có thể vứt đi, chi bằng cả năm tên các ngươi đem tiểu tử này đánh chết đi, không biết sao trên đời lại có thứ đồ vật ngu như các ngươi vậy chứ!"

Lý Tử Phong là người mạnh hơn hết, vậy mà bị người nọ dùng những từ ngữ tệ hại mắng chửi đến tâm thần đại loạn, liền dùng nguyên anh thu võng lại, cả bốn người kia đột nhiên bị thu võng không kịp phản ứng liền bị cản trở, cái dị bảo này bị hai cỗ lực đạo kéo xuống dưới, phát ra một tiếng kêu quái dị hóa thành quạ đen. Phần Thiên Ngũ Sứ bị lực lượng cản trở làm nguyên khí bị tổn thương rất nặng, mất hẳn đi lực chiến đấu.

Lúc này Lý Cường thầm nghĩ: "Lúc này mà còn không chạy thì đợi đến khi nào" Nghĩ đến đó thì xoay chân bỏ chạy, với tốc độ này của hắc chẳng khác gì cháu của loài thỏ.

Người nọ rơi xuống đất, giọng lạnh lùng: "Cơ hội ta đã cấp cho các ngươi, đáng tiếc hình như các ngươi không thích hợp làm việc này thì phải." Phần Thiên Ngũ Sứ cả năm đều kinh sợ đến run rẩy, Lý Tử Phong cầu xin nói: "Lôi tiền bối, xin ngài nể mặt sư tôn của ta ở trên, tha cho vãn bối một lần."

Người nọ cười ha hả: "Sư tôn của ngươi ư? Haha, được rồi, ta Lôi Thiên Tiểu cấp cho ngươi được toàn thân."

"Người..."

Một luồng kiếm quang màu xanh biếc xuyên qua đỉnh đầu của năm người cực nhanh, hồng quang chớp động, cả năm nguyên anh bay ra, tay Lôi Thiên Tiểu xuất ra một chiêu, một ánh sáng xanh hướng tới năm nguyên anh đang bay tứ tán định chạy trốn bị luồng lực quang như có hấp lực, cả năm nguyên anh chỉ kêu lên thảm thiết bị bắt vào trong một cái hồ lô màu xanh thẫm, hắc đắc ý cười: "Thu hoạch không tệ, haha..." "Đồng thời một đạo tam muội chân hỏa bắn về phía năm xác chết, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Lôi Thiên Tiểu tung mình bay lên không, chỉ thấy Lý Cường đang chạy nhanh ở rất xa, hắc đắc ý tự nói: "Tiểu hồn đản, để xem coi ngươi chạy được đi đâu!"

Lý Cường lần này thật sự là gặp nạn rồi.

Lý Cường cảm thấy tốc độ chạy trốn hiện giờ hình như so với con báo còn nhanh, hắc có chút say mê tốc độ này, trong lòng còn muốn nghĩ nếu tham gia á vận hội dám chắc sẽ đoạt giải quán quân. Đang lúc đắc ý thì một đạo màu xanh biếc điểm hồng xẹt qua đỉnh đầu, Lôi Thiên Tiểu nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt hắc.

Lý Cường trong lòng khởi mắng bản thân, thật là ngu đến đáng chết, không phải là biết phi hành hay sao, chạy làm sao có thể chạy thoát được chứ? Lý Cường dừng chân lại âm thầm tính toán, lão này hình như rất lợi hại, đánh thì nhất định không thắng, cần phải sử dụng thủ đoạn nào đây? Vừa nghĩ vừa dùng bộ dáng vô tội chuẩn bị trì hoãn thời gian, cười nói: "Ồ, ngài là ai vậy, mau báo danh, ta hình như không nhận ra."

Lôi Thiên Tiểu bình thường không cười, chỉ có khi đắc ý lúc giết người mới lớn tiếng cười, hắc cười to: "Lão phu là Lôi Thiên Tiểu, là người đưa ma cho người, người cũng đừng trách lão phu, ai mượn người phá hủy kế hoạch đại sự của chúng ta, haha..." Một kiếm bay ra, trực tiếp đánh thẳng tới Thiên Linh cái của Lý Cường.

"Thật không vui chút nào" Nhìn thấy hắc không bị lừa, Lý Cường vũ động Bách Nhận Thương, áp lực kiếm ảnh cực kỳ trầm trọng làm cho hắc chấn kinh, đạo ánh kiếm màu xanh trong thoáng chốc hóa thành trăm ngàn đạo lưu quang, như trăm ngàn giọt nước không nơi nào mà không thâm nhập được.

Xích Diễm Long Thuần lập tức xuất ra lực phòng ngự vô cùng cường đại, Tử Sắc Long cấp tốc xoay tròn, trong phút chốc áp lực đè ép Lý Cường thở hổn hển. Lôi Thiên Tiểu giật mình không ít, phi kiếm của hắc không ngờ không thể xuyên qua phòng hộ của Lý Cường, hơn nữa phi kiếm còn bị đập trả, hắc phun ra một luồng chân nguyên đến phi kiếm, bóng kiếm chói mắt lóe sáng bay tới.

Mắt nhìn Xích Diễm Long Thuần lực lượng phòng ngự gần như mất đi, dưới tình thế cấp bách, Lý Cường quát: "Hàn Linh Cự Chưởng..." Chân nguyên cấp tốc vọt ra khỏi bàn tay trưởng lớn lên, tử quang lóe ra, một chỉ kiếm bôn từ cổ tay bay vút ra.

Độc môn tuyệt học của Hầu Phích Tịnh quả thật bất phàm, Hàn Linh Cự Chưởng vừa thoát ra khỏi cổ tay chạm vào bóng kiếm thì phát ra âm thanh thánh thoát vang xa, áp lực bỗng nhiên giảm xuống, nhưng Xích Diễm Long Thuần đã không chịu được nữa, tử sắc long kêu lên một tiếng rên rỉ biến mất trong không trung.

Vì Lý Cường phải dùng toàn bộ tinh thần để đánh ra Hàn Linh Cự Chưởng nên không còn duy trì được Xích Diễm Long Thuần, sau tiếng vang thanh thúy biến thành tiếng nổ, Lôi Thiên Tiểu thất kinh, hắc đã dùng tới năm phần kinh lực, không ngờ còn không thắng được, liền gia tăng thêm kinh lực lướt tới.

"Cút mẹ ngươi đi!" Lý Cường liều mạng dùng hết toàn bộ chân nguyên lực tổng ra thêm một chưởng.

Phong vân đổi sắc, trời đất chấn động, lần liều mạng đánh bữa này của hắc ngoài ý muốn của Lôi Thiên Tiểu, không ngờ khi liều mạng lại thành đánh ngang tay. Trên sự thật là công lực của Lý Cường kém hơn, dù chỉ một kiếm của đối phương cũng không chịu nổi, bây giờ dùng hết công lực cũng không biết làm sao mà đánh.

"Thật là không tệ, không tệ! Không ngờ còn có thể chịu được sáu tầng công lực của lão phu." Nhìn rừng đá chung quanh sụp đổ, Lôi Thiên Tiểu đã biết Lý Cường đã không còn lực phản kháng nữa. Hắc dùng trò mèo vờn chuột cười nói: "Lão phu còn tưởng rằng Phó Sùng Bích dạy ra đệ tử cao cường thế nào, thì ra cũng chỉ là vô dụng, vậy đừng trách lão phu không khách khí."

Ngữ khí của Lôi Thiên Tiểu như là không hề để ý đến Phó Sơn, trên thực tế nếu có mặt Phó Sơn ở đây, sợ rằng ngay cả đánh rắm hắc cũng không dám. Bây giờ hắc khi dễ Lý Cường, bởi vì hắc biết Lý Cường đã biết tình cảnh của hắc đã giết chết Phần Thiên Ngũ Sứ, cho nên hắc phải giết Lý Cường để diệt khẩu.

Lý Cường thăm hỏi hận đã không tu luyện đến chốn chiêu cuối cùng của Nguyên Thủy môn để di chuyển thật nhanh, hắc hỏi: "Ngươi là người của cung phụng đường Lệ Đường quốc?" Trong lòng nghĩ thầm: "Trước tiên nên kéo dài thời gian khôi phục chút chân nguyên lực, lão già này tuyệt đối là một cao thủ, ngay cả Phó đại ca hắc cũng không để vào mắt." Lúc này liền xuất hiện chỗ tốt của tư thế ngồi trong điển tịch Nguyên Thủy môn, Lý Cường thăm lén thúc giục nguyên anh, bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Lôi Thiên Tiểu còn chơi đùa chưa đủ, nói: "Hừ! Cung phụng đường Lệ Đường quốc là thứ gì chứ, lão phu còn chưa phải lâm vào cảnh ngộ hèn tiện thế này." Giọng nói cực kỳ khinh miệt.

Lý Cường cười lớn: "Haha, thì ra ngươi không phải ti tiện đến nỗi vì Lệ Đường quốc bán mạng, có ý tứ..." Chuyển giọng hắc nói: "Vậy ngươi đuổi theo lão tử để làm chi, để nhìn lão tử tuần tú như thế nào à...ta ... phì...!"

"Chết đến trước mắt mà miệng còn cứng như vậy, lão phu sẽ lột da coi ngươi còn được chút sung sướng nào không!" Một làn sương khói màu xanh vọt nhanh tới Lý Cường, đây là một kiện vũ khí âm độc của lão, nếu để nó thấm lên mình mà chưa có phòng hộ cẩn thận, so nó với lột da còn đáng sợ hơn, làm cho da tay bị ăn mòn rơi xuống.

Lý Cường lui nhanh ra sau, đồng thời bắn ra một viên Băng Bạo Đạn, tung mình bay lên không trung, vừa rồi nói chuyện được một lúc, hắn đã khôi phục được chút ít chân nguyên lực, miệng còn rảnh nói thêm: "Người tự lột da của người đi, lão tử không chơi nữa." Vừa nói vừa gian nan chặt vật hướng đến Mê Lâm bay đi.

Lôi Thiên Tiểu nổi giận, mắng: "Tiểu hồn đản, vừa gian hoạt vừa quỷ quyết, lão phu..." Nói thế nào cũng không kịp bèn tung mình đuổi theo, trong lòng kỳ quái vì sao tiểu tử này có thể khôi phục nhanh như vậy.

Hai người một đuổi một chạy, Lý Cường không theo một đường thẳng tắp mà chạy, chợt đông rồi chợt tây, lúc trên lúc dưới chạy loạn khắp sơn mạch, thỉnh thoảng lại ném ra Băng Bạo Đạn, nói ra hai ba câu làm cho Lôi Thiên Tiểu tức giận đến đôi mắt đỏ kè, không đủ tỉnh táo truy đuổi nên nhiều lần bị hắn tránh thoát.

Lôi Thiên Tiểu đột nhiên đứng ở không trung, hắn là cao thủ, đột nhiên phát hiện có điều gì không đúng, lập tức thay đổi sách lược, hắn lấy ra một cái hộp vàng nhỏ, xuất quái vật bên trong ra, đó là một con dơi màu xanh biếc, chi chi kêu lên rồi bay tới. Lý Cường quay đầu nhìn lại, phát hiện con dơi đang đuổi theo, trên thân còn có một đoàn làn khói xanh, còn lớn hơn cả cái bàn bát tiên, sợ đến hồn phi phách tán, điên cuồng phóng chạy.

Ở phía xa thấy vậy Lôi Thiên Tiểu đắc ý cười lớn: "Để coi người chạy đi đâu, mau chạy nhanh thêm một chút a!"

Quái vật càng đuổi càng gần, Lý Cường không còn biện pháp nào, Băng Bạo Đạn đã dùng hết, Kim ưng lại không thể bắn ra, chân nguyên lực còn lại chỉ đủ để phi hành, hắn không thể làm gì khác hơn là chạy sát dưới đất, lợi dụng địa hình tránh sự truy kích của nó. Chẳng còn thấy bóng dáng Lôi Thiên Tiểu nữa, chỉ có con dơi xanh vẫn còn truy theo sát nút.

Liên tục lướt qua vài khối đá lớn vào một đáy cốc, Lý Cường liếc mắt chợt nhìn thấy một màn khói trắng mênh mông tựa như sương khói tỏa khắp trong cốc, Lý Cường cảm thấy này tựa hồ đã thấy qua thứ này, không kịp ngẫm nghĩ đã phóng vút vào trong, vừa vào đã có một loại cảm giác kỳ lạ, hắn co rút thân mình né vào khối đá lớn cách đó không xa.

Làn sương khói đột nhiên co rút lại, đáy cốc xuất hiện ra một người, Lý Cường kinh ngạc giật nảy, thì ra là Hoa Mị Nương, thảo nào không thể trách vừa rồi có một loại cảm giác quen thuộc, nghĩ thầm: "Thật là nghiêm trọng, lại thêm một cừu gia, thừa dịp nàng chưa phát hiện phải lập tức khôi phục chân nguyên."

"Ai chà, con này là Phi Bức Dung phải không, không có chủ thì bổn cô nương thu nó vậy." Một làn khói trắng vây tròn quần tới Phi Bức Dung, chỉ nghe một tràng tiếng kêu loạn, xa xa truyền đến một quát lớn: "Dừng tay...!"

Một tia xanh biếc vụt tới, Lôi Thiên Tiểu hạ xuống đáy cốc nhìn chung quanh hiềm nghi nói:

- Người đâu rồi? Đã chạy đi đâu?

Hoa Mị Nương không khỏi khó chịu, nàng vốn là một đại mỹ nhân đứng ngay ở trước mặt hắn, không ngờ hắn như không hay biết, lại còn tìm người ở xung quanh. Nàng cất tiếng cười nói:

- Người không phải là Tiềm Kiệt Tinh Lôi Thiên Tiểu đó sao? Sao lại chạy đến Thiên Đình Tinh, nhìn thấy tỷ tỷ cũng không thèm chào hỏi, có phải là có chỗ ỷ lại, con mắt nằm trên trán rồi đấy ư?

"Người mau tránh ra, ta cần phải tìm tiểu hồn đản đã chạy trốn đâu rồi." Đồng thời bắn một đạo lực quang tới tảng đá lớn, tảng đá lập tức vỡ ra, một thân ảnh phóng lên cao nhảy xuống đáy cốc, hình thành nên thể ba người giằng co.

Hoa Mị Nương kinh dị nói: "Đây không phải là huynh đệ của Phó lão gia tử sao?"

Nàng bật cười duyên dáng: "Thì ra là người đi tới Thiên Đình Tinh ư?" rồi tiếp lời: "Tiểu Lôi Lôi, người bây giờ thật là oai phong, dám truy đuổi đánh huynh đệ của Phó lão gia tử, tỷ tỷ bội phục!"

Lôi Thiên Tiểu thầm mắng trong lòng, sao lại xui xẻo gặp Hoa Mị Nương, trong lúc này nàng lại nhận biết Lý Cường, hơn nữa lại biết hắn là người của Phó Sơn, nếu để nàng đem Lý Cường đi, rồi nàng truyền điều

này ra bên ngoài, Trọng Huyền Phái Phó Sơn còn không phải cùng ta liều mạng ư. Lôi Thiên Tiểu không biết Lý Cường đến Thiên Đình Tinh chỉ là do Hoa Mị Nương giả trò quỷ.

Lý Cường không nói một lời, nhân cơ hội này liền nắm lấy một khối tiên thạch, cấp tốc khôi phục chân nguyên.

Con dơi xanh lúc này chỉ biết kêu lên chi chi, Lôi Thiên Tiểu nhìn thấy đau lòng không thôi, trên mình Phi Bút Dung cắm đầy Hấp Tinh Châm, thần sắc đã héo khô, cơ thể thu nhỏ chỉ còn một phần ba.

Trong mắt Lôi Thiên Tiểu lóe lên tia hung quang xanh biếc, quát: "Hoa Mị Nương, ngươi rõ ràng là biết, cùng với Tiềm Kiệt Tinh chúng ta đối đầu là có kết quả gì, đừng có giả vờ ngây ngô, còn không mau thu lại châm trên mình Phi Bút Dung."

"Ai, tiểu Lôi Lôi ngày càng lợi hại, tỷ tỷ lấy còn không được sao?" Hoa Mị Nương cười một tiếng, xuất ra một chiêu, con dơi xanh kêu lên thảm thiết, vô số Hấp Tinh Châm từ trên mình nó bay ra, trong nháy mắt sắp đưa nó biến thành cái xác khô, Hoa Mị Nương cười khanh khách: "Tỷ tỷ phải thu nó a!"

Lôi Thiên Tiểu đau khổ kêu lên: "Hoa Mị Nương đừng phụ, lão phu không để yên cho ngươi!"

Hoa Mị Nương tại tu chân giới có danh tiếng vang dội, có thể nói ai gặp là thấy phiền phức, nàng chưa từng bỏ qua cho ai, ngay cả Phó Sơn mà nàng còn dám gây chuyện, đừng nói là Lôi Thiên Tiểu.

Lôi Thiên Tiểu phóng ra phi kiếm, nhắm vào đầu Hoa Mị Nương đánh tới.

Hoa Mị Nương cười nói: "Thật là can đảm, gan càng lúc càng lớn, không ngờ dám động đao thương với tỷ tỷ!" Trong nháy mắt hoa đào tung bay đầy trời...

18. Chương 18:

Lần này Lý Cường đã biết sự lợi hại của Hoa Mị Nương, lần trước Phó Sơn và nàng đối đầu với nhau tại Hỏa Tinh, bởi vì Phó Sơn quá mạnh nên Hoa Mị Nương không xuất ra được hết thực lực, bây giờ Lý Cường nhận ra được rõ ràng, đã phân biệt được.

Hoa đào bay khắp trời, giống như những mũi dao phá nát không gian vây tròn Lôi Thiên Tiểu.

Bóng kiếm xanh cấp tốc vũ động, bao quanh thân thể kín bưng như không một kẽ hở, nhưng không ngờ cũng không cản được những cánh hoa xâm nhập. Lôi Thiên Tiểu quát: "Thiên Vũ Chiến Giáp" Một kiện chiến giáp tinh mỹ màu xanh hiện ra trên người, từ trên chiến giáp bắn ra vô số tia sáng xanh, miễn cưỡng ngăn trở sự đột kích của những cánh hoa.

Về mặt Hoa Mị Nương lập tức nghiêm túc lại, chiến giáp mặc trên mình, đã có vẻ muốn liều mạng, nàng cũng liền quát lên một tiếng: "Đào Hoa Chiến Giáp"

Trong lòng Lý Cường thầm kêu lên, cuối cùng hắn có được một thời gian để nghỉ ngơi xả hơi thật tốt.

Cả ba người này đều là những người không hề tuân theo quy củ, Lý Cường thì cái gì cũng không biết, đã không biết thì không sợ, còn Hoa Mị Nương trời sanh tính tình thích gì làm nấy, còn Lôi Thiên Tiểu lại âm độc tàn nhẫn, cùng hung cực ác, cả ba thuộc loại người đều có tâm cơ.

Lý Cường nếu muốn dùng hết biện pháp bỏ trốn, hẳn kỵ nhất là hai người này bất chấp tất cả liên thủ chống lại hắn thì hắn chỉ còn con đường chết mà thôi.

Hoa Mị Nương đúng là một người không việc gì làm thì tự tìm thị phi, nhìn thấy vừa rồi thái độ của Lôi Thiên Tiểu không xem có mình trong mắt, lại còn có vẻ khi dễ chính mình nên trong lòng rất khó chịu.

Nhưng Lôi Thiên Tiểu lại còn có nhiệm vụ trên thân, nhất định phải bắt được Lý Cường về Tiềm Kiệt Tinh, hơn nữa việc bắt Lý Cường còn phải bí mật mà làm, bởi vì nếu sự việc mà bại lộ sẽ chọc giận Trọng Huyền phái và Nguyên Thủy môn, cả hai môn phái này tại tu chân giới thực lực cường đại, nếu họ liên thủ trả thù thì tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nửa đường tự nhiên có sự xuất hiện của Hoa Mị Nương làm hắn ứng phó không kịp, càng xui xẻo hơn là không ngờ nàng lại biết Lý Cường, nếu tin tức này lọt ra ngoài thì bản thân mình không còn chỗ mà trốn, lửa giận trong lòng lão dĩ nhiên là bốc lên cả ba trượng.

Ánh sáng của Thiên Vũ Chiến Giáp trong nháy mắt tỏa ra bốn phía, đánh rơi tất cả các cánh hoa. Lôi Thiên Tiểu lại rút ra một bảo bối, đó là một Cương Lỗi Giác, loại kỳ môn binh khí này luyện chế rất đặc sắc, phải dùng Cương Ngọc Thạch mài ra, trải qua nhiều thủ đoạn quá trình luyện chế mà thành, còn phải do chủ nhân tu luyện lâu dài mới vận dụng tự nhiên, rất là hiếm có.

Khi Cương Lỗi Giác được Lôi Thiên Tiểu đưa chân nguyên lực vào, một vòng rồi một vòng hồng quang tỏa ra, một lượng lớn điện thạch hoa lửa bắn ra luồn hồng quang. Hoa Mị Nương nói: "Được rồi, hãy nhìn Bách Hoa Tranh Diễm của bản cô nương đây!"

Lý Cường trong lúc đang khôi phục bèn đưa mắt nhìn, bản thân hắn lúc này ngàn vạn lần không thể nói chuyện nếu không muốn dẫn dắt chú ý của hai người họ thì vô cùng phiền toái. Hắn nhanh chóng đưa Ảnh Mộng Giáp bảo vệ toàn thân để tránh cuộc đại chiến của hai người bọn họ liên lụy, trong lòng hắn vô cùng lo lắng, không biết Triệu Hào và Mai Tinh Tinh đã chạy đến nơi nào.

Một cỗ ám kính thật lớn đè ép tràn qua, Lý Cường thuận thế nhảy tránh luồng ám kính, hắn thừa cơ đứng ngay sau lưng Lôi Thiên Tiểu.

Lôi Thiên Tiểu tức giận đến điên đầu. Thực lực của hắn còn kém rất nhiều, khi thấy Hoa Mị Nương thúc giục chân nguyên lực dùng năng lượng tạo thành Tiên Hoa công kích mình, lúc này Cương Lỗi Giác đã phát ra luồng hồng quang cường đại nghênh đón thế tấn công mà vẫn không đỡ được.

"Tiểu Lôi Lôi, tỷ tỷ không phải nói người mới chỉ có vài công phu để biểu diễn, sau lại dám ra điều vô dương oai, thừa dịp này mau chóng trở về Tiềm Kiệt Tinh đi, đừng ở tại chỗ này làm chuyện mất mặt xấu hổ nữa!" Hoa Mị Nương đắc ý trêu chọc.

Đây là do người bức ta, mẹ người, lão phu liệu với người...!" Trên đỉnh đầu Lôi Thiên Tiểu hiện ra một bạch cầu, ở phía trước có chín cái lỗ đen nhánh, phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết thê lương, từ trong lỗ tỏa ra vài làn khói đỏ sậm, vừa tiếp xúc với gió thì nhanh chóng lớn lên hóa thành sáu quái vật hình người, cả sáu quái vật này nhìn Lôi Thiên Tiểu rít lên, nhe răng há miệng định phản kháng, Lôi Thiên Tiểu đặt một đầu ngón tay lên bạch cầu, cả sáu đạo bạch quang nhập vào trên mình sáu quái vật, quát: "Mỹ thực trước mắt còn không mau đi!"

Sáu quái vật cùng kêu lên cuồng bạo vọt ra, Hoa Mị Nương chấn động: "Lôi Thiên Tiểu, người cũng dám tu luyện nguyên anh của người tu chân, người không sợ phạm vào cấm kỵ sao?"

Vô số phần sắc hương khói vây tròn toát ra quanh thân mình Hoa Mị Nương, cấp tốc vây tròn quanh thân hình của sáu quái vật, lúc đó Hoa Mị Nương đã có vẻ lực bất tòng tâm. Tại tu chân giới dùng nguyên anh tu luyện thành vũ khí là cấm kỵ lớn nhất, nếu bị người phát hiện thì tất cả tu chân giới sẽ quần công tiêu diệt, Lôi Thiên Tiểu bởi vì sự việc trọng đại, hắn quyết không để cho Lý Cường bỏ trốn, lại muốn giết Hoa Mị Nương diệt khẩu, được ăn cả ngã về không nên đã xuất ra cấm kỵ vũ khí: "Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu"

Lý Cường biết chuyện đã không, nếu Hoa Mị Nương bị chiến bại, bản thân mình cũng khó mà bỏ chạy, nhìn nàng ngăn cản tựa hồ rất khó khăn, hắn quyết định thật nhanh, vung Hàn Linh Cự Chưởng nhanh chóng đánh vào sau lưng Lôi Thiên Tiểu.

Toàn bộ tinh thần của Lôi Thiên Tiểu đang chăm chú chỉ huy sáu nguyên anh, không nghĩ được Lý Cường lại đột nhiên từ phía sau hướng hắn xuất chưởng, vốn hắn nghĩ Lý Cường đã không còn lực chiến đấu nữa, điều này thật đúng là ngoài dự đoán.

"Oanh..."

Một tiếng nổ lớn vang lên, uy lực của Hàn Linh Cự Chưởng không phải chuyện đùa, mặc dù công lực của Lý Cường không đủ phát huy sự huyền ảo nhưng Lôi Thiên Tiểu bị một chưởng đánh lén này làm cho máu tươi chảy lênh láng, nếu không có Thiên Vũ Chiến Giáp bảo vệ đã có thể làm cho hắn bị thương nặng tại chỗ.

Sáu quái nhân tạm thời mất đi sự chỉ huy của Lôi Thiên Tiểu, vẻ hung hãn đã suy giảm. Hoa Mị Nương mừng rỡ, thừa cơ phát ra sáu đóa hoa ám khí mà nàng yêu thích nhất "Tình Hoa", cả sáu đóa hoa ôn nhu miên mang nhẹ nhàng bay ra, mỗi một đóa cũng là một tình ý lưu luyến người khác, si ngốc quần quanh trong lòng người, sáu nguyên anh quái nhân phút chốc về ôn nhu tình tứ tràn trên mặt. Lôi Thiên Tiểu gian

điên người, phun ra một ngụm máu tươi, hắn biết rõ ràng uy lực của ám khí Hoa Tình, chỉ cần có linh tính để cho Hoa Tình cuốn lấy thì đã thê thảm rồi. Nếu tiếp tục chỉ huy sáu quái nhân tấn công thì đã không còn kịp nữa.

Sáu nguyên anh vô thanh vô tức như bị một kích trí mạng, đó là sự thương tổn thấu tim, mới nhìn thấy đã thấy rơi trở xuống.

Lôi Thiên Tiểu lại phun ra một ngụm máu lên trên mình nguyên anh, nguyên anh quái nhân lại một lần nữa tỉnh lại, mặc dù không có được uy lực vừa rồi nhưng cũng tạm thời hung hãn tiến tới. Lần này Lôi Thiên Tiểu dùng tâm huyết chiến đấu một lần, nguyên khí liền bị tổn thương rất nặng nhưng cũng đành chấp nhận vì nếu để hai người này bỏ chạy thì hậu quả vô cùng lớn.

Lý Cường chứng kiến nguyên anh lại tỉnh lại lần nữa, trong lòng kinh ngạc rúng động không thôi, loại quái vật này đã vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn, thừa dịp bọn họ đánh đến trời đất tối đen, hắn lén lút lui đến sau một tảng đá, xoay người thật khẽ bay đi.

Chân không hề dừng bước, điên cuồng phi hành thật nhanh, dần dần đã cách bọn họ càng ngày càng xa, Lý Cường thở phào nhẹ nhõm, lần theo hướng Triệu Hào và Mai Tinh Tinh bỏ chạy mà đuổi theo.

Thật sự là chân nguyên lực tiêu hao quá lớn, Lý Cường chạy vào trong một mảnh rừng rậm khô phục được chốc lát, muốn bay lên không trung nhìn xem địa hình, làm hắn giật mình là bay thế nào cũng không bay ra được, hắn càng cố phi lên cao hơn nhưng những cái cây trong rừng dường như cũng trở nên cao hơn. Hắn vô cùng kinh hãi rơi người xuống đất.

"Đây là nơi nào?" Lý Cường vô cùng khiếp sợ, thuận theo trong rừng rậm liên tục phi hành thật lâu, khi bản thân phỏng chừng được mấy trăm dặm không ngờ vẫn không ra khỏi. Còn nhớ lúc từ trên không trung phi xuống, tựa hồ như mảnh rừng này cũng không lớn, cuối cùng bèn kết luận khu rừng này chính là khu Mê Lâm trong truyền thuyết.

"Tĩnh táo, tĩnh táo...!" Lý Cường không ngừng nhắc nhở bản thân mình, nếu muốn hiểu rõ trận pháp này nhất định phải bay lên không, rõ ràng trước mắt là làm không được, loại đại trận này nhất định là có trận nhãn, nếu có thể tìm được trận nhãn nhất định là có thể phá trận. Cẩn thận quan sát, phiến rừng rậm này so với rừng rậm bình thường không có gì khác nhau, chỉ duy nhất kỳ quái chính là không có sinh vật sống, ngay cả một con kiến cũng tìm không thấy thì càng không nói đến chim bay nữa. Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, hắn đưa tay xé toạt một lượng lớn vỏ cây rồi làm một ký hiệu rồi lại tiếp tục đi tới.

Nhìn bốn phía trên cây lưu lại vô số dấu hiệu, Lý Cường ngay cả cười cũng không nổi.

Trên trời không bay được, phi hành cũng không được, còn dưới đất thì sao? "Lý Cường nhảy dựng lên, kêu: "Đúng vậy, dưới đất chưa thử qua." Nhưng thuật độn thổ hắn còn chưa học qua, bèn lấy ra ngọc giản Phó Sơn cấp cho, lập tức tìm kiếm, rất nhanh đã tra đến cuối cùng. Sau khi nhìn xong hắn cúi đầu ủ rũ. Thuật độn thổ muốn tu luyện trước tiên phải tìm được một pháp bảo mới luyện được.

Lại lấy ra Nguyên Thủy môn ngọc giản tra xét, hắn tự mình cảm thán nhà hắn quả thật có phúc, tự mình lại có được hai công pháp tu luyện vô cùng cao thâm.

Hắn reo lên, cuối cùng hắn cũng tìm ra, Ảnh Mộng Giáp có thể dùng để độn thổ được, hắn thu hồi ngọc giản, đưa chân nguyên lực lưu chuyển, vầng sáng của Ảnh Mộng Giáp bắt đầu chuyển động. Khi hắn vừa bắt đầu di động thì đột nhiên có cảm giác giống như âm thanh đang tiến trong nước, bất quá địa hình bốn phía phải dùng linh giác để cảm ứng. Khi đi dưới đất cấp cho hắn cảm giác thật kỳ diệu, mặc dù không thể dùng mắt nhìn nhưng hết thấy bốn phía cũng đều khắc trong đầu hắn, tựa hồ nhìn thật rõ ràng.

Ở dưới mặt đất đi được một đoạn Lý Cường trôi lên, cảm thấy vẫn còn ở trong rừng rậm, lại tiếp tục độn thổ đi xuống. Đột nhiên hắn cảm thấy ở phía xa như có cái gì hấp dẫn hắn, hắn xoay người theo phương hướng đó lướt đi. Khi thân mình cảm thấy thật là nhẹ thì hắn mở mắt nhìn, thì hắn đã đi vào một con đường rất tối, hắn tiện tay từ trong vòng tay lấy ra cái đèn pin chiếu sáng xung quanh.

Đây là một đường hầm màu vàng, vách tường không biết là được tạo thành từ thứ gì, khi sờ vào có chút trơn trượt, nhìn kỹ lại lối hắn vừa tiến vào thì nó đã biến mất không còn dấu vết, chỉ còn là một đường hầm hoàn chỉnh không một chút vết nứt.

Trong lòng hần rúng động, thử dùng thuật độn thổ đi xuyên qua vách tường, quả nhiên là không đi được nữa, đành tiếp tục theo đường hầm đi vào xem xét. Qua một lúc trước mặt hiện ra mấy bậc thang đi xuống khi đi tới cuối cùng thì hần hết sức kinh ngạc, giữa đường hầm có một cái đài không có một chút bụi đến làm cho người ta khó tin, nhưng vẫn chưa nhìn thấy người hay bất kỳ vật dụng nào. Ở phía dưới đài, xa xa cuối đường hầm có hồng quang lóe sáng, Lý Cường lấy làm kinh ngạc, cẩn thận đề phòng chậm rãi đi tới.

Tiếng xào xạc như có gì bị đốt cháy càng lúc càng rõ, hồng quang càng sáng. Trong lòng Lý Cường vô cùng khẩn trương, mơ hồ không rõ là ai đã xây dựng nên nơi này, chủ nhân là ai? Cẩn thận khởi động Ảnh Mộng Giáp, nắm chặt Bách Nhận Thương, từng bước tiến tới gần. Cuối đường hầm có một đại sảnh hình tròn, trên mái vòm hình tròn hiện ra như một bầu trời thâm ảo, trên mặt lóe tinh quang đầy vẻ an bình.

Ở giữa đại sảnh trên không treo một khối hình vuông màu đỏ, bên dưới có một quần tử diễm lãng không không ngừng cháy sáng bừng, nhìn không thấy được lửa bốc ra từ đâu. Hình như trời sinh đã sáng như vậy, tiếng vang như lửa đang cháy chính là do đoàn tử diễm phát ra. Lý Cường nhớ kỹ trong ngọc đồng giản từng ghi chép đây là phương thức chế khí của tiên giới được gọi là Thiên Hỏa Thanh Tịnh Pháp, người tu chân không có khả năng làm được chỉ là không biết nơi này tu luyện đồ vật gì. Bốn hướng đều có đường thông đến đại sảnh, Lý Cường do dự một hồi, không biết có nên đi động khối vật đó hay không hay là tạm thời rời đi, hần thật sự là hiếu kỳ, cái này rốt cuộc là đồ vật gì đây? Hần rất cẩn thận, nếu như trong truyền thuyết cổ là luyện khí của tiên nhân, nhất định có phòng ngự rất lợi hại.

Hần đưa mũi Bách Nhận Thương va chạm đến luồng tử diễm. Chỉ trong thoáng chốc, mũi nhọn của thương đã bị tử diễm hòa tan. Lý Cường kinh ngạc giật nảy người, vội vàng thu hồi mũi Bách Nhận Thương, chỉ thấy trên mũi có một đốm tử diễm dấy vào giống như một cây củi bị bốc cháy, thuận theo mà cháy luôn xuống dưới.

Trong lòng Lý Cường minh bạch, Bách Nhận Thương vốn là do tam muội chân hỏa luyện chế, sức chịu nhiệt cực cao. Không ngờ bị một đốm tử diễm thiêu đốt, nếu không phải chính mắt nhìn thấy thật khiến người khó tin nổi.

Chỉ trong một ngày mà bị hủy đi hai kiện pháp bảo, nghĩ lại thật là đau lòng. Mất thấy luồng tử diễm thiêu sát đến bên tay, Lý Cường bất đắc dĩ đành vứt bỏ mũi Bách Nhận Thương, khi quần tử diễm thiêu rụi hết mũi thương thì tựa như có linh tính, từ trên mặt đất bay lên hướng tới bàn tay cầm thương của hần. Lý Cường quát to một tiếng, hần sợ hãi vùng tay không ngừng, nhúc nhích từ trên tay truyền đến, hần đã lâu không bị đau đớn đến vậy, giống như là lửa cháy đang đi vào, cái loại tử diễm này dấy dưng mà lại có thể thiêu đốt cây thương cháy tiêu hòa tan mất.

Lý Cường lúc này mới hiểu được, có đoàn tử diễm này, căn bản không cần dùng cái gì phòng ngự, chỉ cần chạm vào nó là đã bị thiêu cháy mất rồi. Ảnh Mộng Giáp phát huy tác dụng cực đại, bàn tay đang thiêu cháy đột nhiên lóe sáng. Lý Cường thống khổ ngồi trên mặt đất, cố gắng dùng chân nguyên lực hóa giải, dần dần đoàn tử diễm nơi tay biến mất vô tung, hần cảm nhận rõ ràng tử diễm đã vào trong cơ thể, hơn nữa thuận theo cánh tay tiến tới nguyên anh tấn công. Ngay khi Lý Cường cơ hồ tuyệt vọng thì khi tử diễm vây quanh bên ngoài tiểu vũ trụ thì chuyện kỳ diệu xảy ra.

Tâm thần Lý Cường lập tức chìm vào trong nguyên anh, toàn lực thôi động tiểu vũ trụ, một cỗ lực lượng khổng lồ quen thuộc mạnh mẽ tràn vào hòa cùng với năng lượng của tử diễm tương tác thành, tử diễm từ nguyên anh trong cơ thể lên tới đỉnh đầu, luồng tử diễm như không thể chờ được khẩn cấp dung hợp thành Tử Viêm Tâm, trong phút chốc toàn thân Lý Cường tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Luồng tử diễm treo lơ lửng trên không như cũng nhận được lệnh giống nhau, đột nhiên bao vây quanh Lý Cường, vì thế khối vật kỳ dị mất đi lực chống đỡ nên rơi xuống dưới.

Nếu không phải toàn bộ tâm thần chìm nhập vào nguyên anh, thân thể không có cảm giác gì, thì hần sẽ bị tử diễm thiêu đốt đau đớn chết chết ngắt.

Tử Viêm Tâm trong cơ thể Lý Cường bắt đầu mạnh mẽ hấp thu luồng tử diễm đang tiến vào từ bên ngoài, nguyên anh bởi vì đạt được năng lượng bổ sung liền rất nhanh chóng phát triển. Cũng không biết qua bao lâu, Tử Viêm Tâm đã hấp thu hết tử diễm từ bốn phía đi vào, lại thêm một lần hòa vào nguyên anh trong cơ thể, tiểu vũ trụ có được năng lượng mạnh mẽ từ nguyên anh, bắt đầu cấp tốc xoay tròn. Chỉ vượt qua

một đoạn thời gian ngắn, Lý Cường đã vượt qua Nguyên Anh kỳ, đã nhanh chóng sắp đặt đến Xuất Khiếu kỳ.

Trở lại bản thể của mình, Ảnh Mộng Giáp lại một lần tiến hóa. Lý Cường có cảm giác công lực bản thân tiến nhanh, vô cùng vui mừng, nếu không phải nhờ Tử Viêm Tâm làm cản bản, e rằng ngay cả xương cốt cũng đều bị thiêu thành tro tàn.

Đi tới khối vật kỳ lạ nằm trên mặt đất, luồng hồng quang đã biến mất, thể tích bị thu nhỏ rất nhiều, ở trên mặt trước xuất hiện rất nhiều vết nứt chằng chịt có kim quang chói lòa. Một ý niệm trong đầu hiện lên, bên trong nhất định có pháp bảo.

Hắn liền đá nhẹ vào thì nghe từng hồi âm thanh "lộng...lộng...", Lý Cường hưng phấn quan sát, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, từ bên trong xuất ra một vật lóe lên kim quang rực rỡ.

Lý Cường vội vàng đưa tay cầm lấy thì vật ấy di động với tốc độ cực nhanh, phát ra tiếng động tựa như sét đánh, tất cả đều rối loạn. May là vừa rồi dụng công lực mạnh mẽ, nếu không không những là đuổi không kịp chứ đừng nói đến chuyện bắt được nó. Lý Cường hao hết tâm lực cuối cùng đem nó bỏ vào trong Tử Giáp, bất chấp dùng một chiêu Phân Quang Bộ Ảnh Thủ, lúc này mới nắm được thân nó.

Đồ vật này tối đa chỉ dài chừng ba thốn, có hình củ ấu hơi dẹt, tỏa ra kim quang rực rỡ, mặt trước có luồng sáng mờ ảo màu tím, nắm trong tay còn không ngừng giãy giụa. Không biết như thế nào sử dụng nó, Lý Cường đành phải thu nó vào trong thủ trục.

Mất đi tử diễm chiếu rọi, đại sảnh sáng ngời chợt trở nên ảm đạm, bốn đường hầm xung quanh tạo cho Lý Cường cảm giác hoang mang, không biết đi hướng nào mới tốt. Lúc này đường hầm đối diện như có tiếng động gì đó, hắn nhìn không được liền đi vào.

Thông đạo này thật dài, khác với thông đạo bằng đồng cương vừa rồi, cả thông đạo đều là màu xanh nhạt, dưới ánh sáng của cây đèn bin thì tỏa ra quang sáng màu xanh lục rực rỡ.

Cứ tiếp tục đi mãi thì chợt nghe được một tiếng vang nhỏ, hình như có đồ vật gì vừa rơi xuống nước, trong lòng Lý Cường cả kinh, quét đèn pin chiếu sáng cả thông đạo. Bóng nước gợn lên trên vách tường tựa như làn nước bị gió thoảng qua, lăn tăn theo thông đạo tản ra. Cho tới bây giờ hắn chưa thấy qua vách hang nào như vậy, làm Lý Cường cứng đờ cả chân tay.

"Là thứ gì vậy, thật là khiếp người a!" Lý Cường lẩm bẩm, đưa tay sờ vách tường, kỳ diệu chính là như đang nhúng tay vào trong nước khi rút tay về thì lại như không.

Lý Cường quyết định cứ mặc bất kỳ cái gì, tiếp tục cất bước về phía trước, và trên vách tường đột nhiên bắt đầu nổi lên sóng gió, trong lòng Lý Cường có chút lo lắng bất an, khẽ cắn môi nghĩ thầm: 'có lẽ đi xuyên qua không có việc gì đâu'. Hắn lại không dám đi tiếp nữa mà bay thẳng vào vách đá phía trước

Một trận sóng gió động trời, rít gào quay cuồng. Đường hầm đột nhiên biến thành một dòng suối thật lớn.

"Mẹ kiếp...!" Chỉ nói được một chữ, Lý Cường đã bị cuốn vào.

"Con mẹ nó là cái gì đây, đường hầm tự nhiên biến thành dòng suối, thật ngĩ không ra!" Lý Cường thâm mắng, cả cơ thể thuận theo tốc độ cao của dòng suối xoay vòng. Không biết còn có thể gặp thêm cái gì nguy hiểm, hắn nhanh chóng khởi động Ảnh Mộng Giáp, nhất thời toàn thân phát ra ánh sáng, dần dần ổn định tâm thần, cố nghĩ cách thoát khỏi khốn cảnh.

Thật chậm rãi, từ từ hắn bình tĩnh lại.

Không biết phía dưới sâu thế nào, mặt trên lại cao bao nhiêu, bốn phía hết thấy kỳ quái cực kỳ, dòng nước này có đặc tính không nổi, làm thế nào đi ra ngoài, một chuỗi khí từ dưới đất trồi lên, càng ngày càng nhiều, dần dần vây lấy Lý Cường.

"Đình đang..." tiếng bóng nước vỡ tan vang lên liên tục, nghe như đang ở trong đám mây phiêu du bồng bênh. Lý Cường càng đề cao ý thức cảnh giác hắn cảm thấy bốn phía áp lực kinh người, mỗi tiếng vỡ ào vang lên thì áp lực lại càng tăng cao.

Nếu không phải nhờ Ảnh Mộng Giáp đã tiến hóa thì áp lực lúc này đã có thể đánh hấn thành nát bấy. Trong kinh hãi, Lý Cường đưa tâm thần chìm vào trong nguyên anh, toàn lực kháng cự lại chuyện cổ quái đang xảy ra.

Từ trên thân Lý Cường hiện ra một tầng Du Tiềm Kính vững chắc chịu đựng áp lực từ những cửa bóng nước vỡ ra, cỗ áp lực này khiến hấn không ngừng gia tăng tốc độ chuyển động của tiểu vũ trụ. Vừa hấp thu tử diễm Tử viêm tâm, phát huy tác dụng thật lớn, năng lượng vô tận thông qua nguyên anh chuyển hóa thành chân nguyên lực, chỉ sau một đoạn thời gian, công lực Lý Cường đột nhiên tăng mạnh.

Tâm thần dần trở về an tĩnh, chỉ không hiểu tất cả điều gì đang xảy ra, không biết cái gì đang đến...? Lý Cường mở mắt, dở khóc dở cười phát hiện mình đang bị treo lơ lửng giữa đường hầm, tựa hồ tất cả chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Hắn tiếp tục hướng về phía trước đi tới.

Rất nhanh đi đến đại sảnh, vừa gặp trận nguy hiểm vừa rồi, hấn lại càng cẩn thận, những việc ở nơi này đã vượt xa sự tưởng tượng của hấn, đứng ở cửa đại sảnh, hấn cẩn thận quan sát một phen.

Đây là một đại sảnh màu lam thật sâu thẳm thẳm, tổng cộng có chín cái rẽ ôm vào một cây cột, chất liệu của cây cột rất kỳ dị, có thể nhìn thấy mây khói bay vờn không ngừng bên trong. Ở giữa đại sảnh cũng có treo một cái bàn cổ đơn giản, trên bàn để vài món đồ vật nhìn không thấy rõ ràng.

Đi tới gần một chút, Lý Cường nhìn thấy rõ thứ đồ vật ấy thì trong lòng không khỏi mừng rỡ. Đó là một ngọc giản, hấn suy đoán có thể bên trong ghi lại trận pháp ở đây.

Vừa muốn phi thân đi vào thì bên đường hầm hiện ra một người nhỏ bé, hướng về hấn cuống quýt khoát tay, vừa nhìn thì biết đó là một nguyên anh.

Lý Cường hiểu kỳ hỏi thử: "Có thể đi vào không? "

Nguyên anh cuống quýt liền gật đầu, Lý Cường lại hỏi: "Trong đó để đồ vật gì, đi vào có nguy hiểm chứ?" Vừa nói vừa hướng nguyên anh đi tới từng bước.

Nguyên anh cơ hồ rất sợ hãi, lui ra sau, nói: "Người là ai, sao người có thể đi qua Tinh Mật Đại Trận, vào được trong Tinh Diệt đại trận này?" Một giọng nói trong trẻo yếu ớt cất lên.

Lý Cường nhìn ra sự sợ hãi của hấn, giọng nói trở nên ôn hòa nhẹ nhàng: "Ta họ Lý, gọi là Lý Cường. Chào người, nhìn thấy người thật là cao hứng. Người có thể cho ta biết người là ai, ta sẽ không thương tổn người đâu."

19. Chương 19:

Mới nhìn sơ, Nguyên anh nọ giống như một đứa trẻ lên hai, nhưng thân thể lại như người bình thường. Điều kỳ lạ là nó có hai hàng chân mày màu trắng kéo thật dài tới tận đuôi mắt, tấm giáp trên thân hòa cùng một màu với đại sảnh, hai bên trái phải có màu lam rất đẹp, trên tay cầm một cây trâm dài, dùng một ánh mắt hoài nghi nhìn Lý Cường.

Lý Cường ngồi trực tiếp trên mặt đất, nói: "Thật là một a, chúng ta tán gẫu một chút, nơi này còn có những người khác không vậy?"

Có vẻ buông lỏng thân thể một chút, Nguyên Anh nọ lắc đầu nói: "Không có, ta ở trong Tinh Diệt Đại Trận này đợi đã rất lâu" Hấn nói với vẻ mặt buồn bã u ám.

"Ai, người còn chưa cho ta biết người tên gọi là gì? Ta đã nói cho người nghe tên của ta rồi, người còn không chịu nói thì không được lịch sự lắm đâu" Lý Cường cố ý dùng từ ngữ nhẹ nhàng vui vẻ hỏi, vì biết Nguyên Anh này là mấu chốt của đại trận. Trong lòng hấn bây giờ pháp phòng lo lắng, quan tâm hết sức đến sự an nguy của Triệu Hào và Mai Tinh Tinh.

Nguyên Anh nọ lui đến một chỗ trong đường hầm rồi ngồi xuống. Chỉ có điều, hấn ngồi lơ lửng giữa không trung, bộ dạng ra vẻ nếu cảm thấy có gì không đúng, thì lập tức hướng vào đường hầm mà chạy trốn.

Tựa hồ hắc đã chịu sự tích mịch đã lâu, được cùng người nói chuyện quả thật có sự hấp dẫn quá lớn.

"Ai! Bản thân ta tên gọi là gì ta cũng đều đã quên mất, người có thể kêu ta là Mạc Hoài Viễn đi, thật ra tên là gì cũng đều không còn quan trọng nữa"

"Mạc Hoài Viễn, Mạc Hoài Viễn.."Khe khe niệm hai lần cái tên trong miệng, Lý Cường đột nhiên sáng tỏ, mặt cắt không còn chút máu. Chẳng phải nó nhắc nhở bản thân hắc không nên hoài niệm về quá khứ sao? Lòng hắc không khỏi tuôn ra một cảm giác đồng tình mãnh liệt.

Mạc Hoài Viễn cơ hồ cảm ứng được tâm tình này của hắc, nhích lại gần Lý Cường một chút, buông lỏng sự cảnh giác rất nhiều.

"Người ở trong Tinh Diệt Đại Trận này đã bao lâu? Nơi này do ai tu kiến vậy?"

Mạc Hoài Viễn trầm tư chốc lát nói: "Tại thật lâu trước kia, ta cũng không còn nhớ là bao lâu nữa, ta đi tới tinh cầu này, lúc đó cơ hồ còn chưa có ai đến qua nơi này, rồi bị lạc đường thật lâu."

Lý Cường tiếp lời hỏi: "Người đến tinh cầu này thật chưa từng nhìn thấy bất cứ một ai sao?"

Nhìn hắc gật đầu, trong lòng Lý Cường kinh ngạc vạn phần, đó là thời gian rất dài, tính đến bây giờ cũng đã là mấy ngàn năm.

Mạc Hoài Viễn lại nói: " Trong lúc vô ý, ta phát hiện ra nơi này có di lưu của tiên nhân tên là Tinh Diệt Đại Trận. Nhưng vì là chỗ ở của tiên nhân nên ta sợ bị người tu chân phát hiện, nên trong Tinh Diệt Đại Trận còn lập thêm Tinh Mật Đại Trận, như vậy cứ nghĩ là an toàn, nhưng thật ra ôi..thật là một ý niệm sai lầm a!" Thanh âm yếu ớt hòa cùng thần thái lão luyện hình thành một cảm giác nghịch thường làm cho Lý Cường có một cổ cảm giác thật là quý dị.

"Là ý niệm sai lầm gì?"Lý Cường hiếu kỳ hỏi.

Mạc Hoài Viễn nhìn hắc đột nhiên nói; "Vừa rồi tại Thiên Hỏa Cung, luồng Huyền Tật Thiên Hỏa tư vị như thế nào? Thật là không rõ, ta nhìn cấp bậc tu chân của người vốn không cao, vì sao người lại không có chuyện gì, hơn nữa công lực còn tăng trưởng nhanh, nếu không như vậy thì người đã không bắt được Thái Hạo Toa rồi"

Lý Cường lại càng hoảng sợ, nói: "Người cũng đã thấy được?" Lại nói "Ta cũng không biết tại sao lại như vậy, đại khái là vận khí cũng không tồi lắm!"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Ta chỉ phát hiện ra người khi người dẫn phát Triều Âm Trận, nên mới bay tới thăm dò Hồn Ảnh Tinh Cầu rồi biết được. Vì vậy mới đình chỉ Triều Âm Trận lại, ai ngờ người muốn xông vào Hoàn Vũ Thanh Điền Đại Trận nên mới hiện thân ngăn cản."

Hắc thở dài nói: "Người thật là một tiểu tử may mắn, năm đó bất quá ta chỉ chạm nhẹ vào Huyền Tật Thiên Hỏa, vì vậy thân thể hóa thành tro tàn, nếu không phải Nguyên Anh của ta đã nhập vào Đại Thừa Chi Cảnh nên mới có thể sống sót, thì đã không cần phải ở đây chịu đựng thời gian dài tích mịch như thế này!"

Lý Cường tràn đầy nghi vấn hỏi: "Người vì cái gì mà không xuất trận? Chẳng lẽ không thể ra ngoài sao? Thêm thời gian dài như vậy mà không có người tu chân nào đi vào sao?" Rồi lại chợt nói: "Thật cảm ơn người đã dừng sự phát động của Triều Âm Trận lại, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ là ta sẽ không chịu đựng nổi"

Nghe lời nói chân thành của Lý Cường, Mạc Hoài Viễn lần đầu tiên nở chút nụ cười nói: "Không có gì, lúc đầu ta sợ là do người tu chân xông tới, nhưng sau này càng muốn có người tới, tại người không biết tại địa phương quý báu này, ngay cả một sinh linh cũng không có a" Giọng nói cảm khái của hắc làm lòng người nghe cũng thấy chua chát.

Lý Cường dậy lên một trận lạnh lẽo trong lòng, phải nói rằng Mạc Hoài Viễn đã ở nơi này đến mấy ngàn năm rồi mà hắc còn không có khả năng ra ngoài. Bản thân mình thì còn khỏi nói, Triệu Hào cùng Mai Tinh Tinh ở bên ngoài còn không chết nhanh sao.

Mạc Hoài Viễn nhìn ra sự lo lắng của Lý Cường, cười khổ nói: "Người đừng lo lắng, ta có thể đưa người ra ngoài."

"Thật chứ!" Lý Cường từ trên mặt đất nhảy dựng lên, phi thân ôm lấy Mạc Hoài Viễn, lớn tiếng nói: "Thật tốt quá, thật tốt quá, người thật là tốt lắm!"

Mạc Hoài Viễn xuất kỳ bất ý bị Lý Cường ôm lấy, sợ đến hồn bay lên trời, nhưng lại mau chóng lấy được sự vui sướng của hắn. Hơn nữa, trên người Lý Cường không hề có chút tín hiệu nguy hiểm, hắn cảm thấy an tâm thu hồi cây trâm trên tay.

"Ai, người có thể đi ra ngoài mà vì cái gì ở đợi ở trong này a? Lần này nên cùng đi với ta thôi" Lý Cường nói.

Mạc Hoài Viễn kỳ quái nói: "Người thật là không biết hay là giả vờ vậy?"

Lý Cường không hiểu, ù ù cạc cạc hỏi: "Không hiểu, là ý gì vậy?"

Nhìn hắn thật sự không biết, Mạc Hoài Viễn giải thích: "Nguyên Anh chỉ là một tinh thể thuần túy, ngoại trừ có tâm giáp che thân thì vô cùng yếu ớt. Nếu bị người tu chân không có ý tốt đem nhập vào Luyện Hồn Trận tiến hành tu luyện, vậy thì cực kỳ bi thảm. Mặc dù ta ở chỗ này an toàn tu luyện thật lâu nhưng vẫn còn là Nguyên Anh Thể, hơn nữa công lực càng cao vượt khỏi ý nghĩ mà người tu chân mơ ước, nghĩ tới nghĩ lui cũng đành phải ở lại nơi này thôi"

"A, thì ra là thế. Vậy thật sự không còn biện pháp nào sao?"

"Có" Mạc Hoài Viễn cười khổ đáp: "Đáng tiếc ta vốn không có xem trọng việc tu luyện thân thể nên không có chuẩn bị đồ vật đó, cho đến khi mất đi thân mình mới thấy hối tiếc. Có lẽ lúc ấy ta cảm thấy là bản thân mình đã đủ cường đại rồi nên không cần chuẩn bị gì vật đó, nên bây giờ mới phải hối hận như thế này."

"Đó là đồ vật gì, nếu ta có thể đi lấy, ta nhất định sẽ giúp người lấy nó." Lý Cường nghĩ thầm: "Vì hắn đã từng giúp ta dùng Triều Âm Trận và cũng muốn giúp ta ra khỏi trận, phần ân tình này ta cũng nên giúp lại cho hắn"

Mạc Hoài Viễn không nghĩ Lý Cường lại nói như vậy, thật lâu sau, sự kích động trong lòng chợt nhanh chóng dâng lên, bất kể hắn có làm được hay không, chỉ cần nghe hắn không chút lưỡng lự chủ động giúp mình làm cho hắn phi thường cảm động, hắn nói: "Đồ vật đó kêu là Hải Mã Nảo, ta cũng không biết nó ở đâu, nhưng thật lâu trước kia ta đã nghe nói qua, đồ vật này sản sinh ở một nơi gọi là Oan Hồn Hải, là một sản vật quái dị của biển sâu."

Lý Cường trầm nghĩ: "Chỉ cần gặp Phó Sơn đại ca, huynh ấy có thể biết. Bất chấp là như thế nào, mình cũng phải tìm được Hải Mã Nảo này, giúp hắn ra khỏi đây" Nghĩ xong hắn cười nói: "Được lắm, chỉ cần biết tên của đồ vật này là có thể nghĩ ra biện pháp tìm về được, mà Hải Mã Nảo này đối với Nguyên Anh vô cùng trọng yếu sao?"

"Bởi vì Mã Nảo có thể trợ giúp Nguyên Anh tu luyện trên ngàn năm biến thành Tấn Tiên, mặc dù không thể tu thành tiên nhân, nhưng đối với người tu chân cũng là tiến được một bước lớn rồi" Mạc Hoài Viễn cảm khái nói "Kỳ thật tu thành Tấn Tiên cũng không trọng yếu, ta chỉ là muốn ra ngoài xem những bằng hữu tu chân của ta còn hay mất"

Lý Cường chỉ tay đến cái bàn vân án ở giữa đại sảnh, nói: "Mấy cái rễ nơi cái cây đó cũng là một trận pháp sao?"

"Đây là trận nhân, là nơi lợi hại nhất của toàn trận, ta đã thử dò xét vô số lần, chỉ có nơi này là ta không phá được, thật sự là quá phức tạp và nguy hiểm, vừa rồi nếu người đi vào, ta có muốn cứu cũng không được"

Lý Cường sợ đến le lưỡi, nói: "Không nghĩ là đến mức như người nói, ta thật là một tên tiểu tử may mắn a"

"Đi, ta đưa người đi xem địa phương này" Mạc Hoài Viễn chậm rãi phi hành phía trước, giải thích về Tinh Diệt Đại Trận cho Lý Cường nghe.

Nơi này là chốn ở của tiên nhân lưu lại, tên gọi là Tinh Cung, do Cửu Tinh sắp xếp, bên trong mai phục các trận pháp lợi hại cực kỳ, mỗi một đường hầm đều có trận pháp giống như Lý Cường đã gặp Triều Âm

Trận, nếu không phải Mạc Hoài Viễn khống chế nó dừng lại, có thể hắn sẽ bị khốn cho đến một chết ở trong trận rồi. Khi hắn vừa bị hãm vào trận thì trận pháp liền khởi động, uy lực thật vô cùng kinh người.

Trong Tinh Cung có tất cả chín tòa đại sảnh, phân biệt thành Thiên Hỏa Cung, Thiên Lôi Cung, Thiên Thủy Cung, Thiên Vân Cung là bốn cung bên trong. Còn năm cung bên ngoài là Trừng Tâm Cung, Khiển Dục Cung, Giai Không Cung, Thanh Tĩnh Cung, Đắc Đạo Cung ảo diệu tuyệt luân, làm cho Lý Cường mở rộng nhãn giới.

Trong lòng Lý Cường lo lắng cho Triệu Hào và tiểu a đầu, nếu muốn xem hết các chốn trong Tinh Cung thì phải tốn hết hơn mười ngày, nên hắn bèn đem tình huống của mình nói với Mạc Hoài Viễn.

Mạc Hoài Viễn suy nghĩ một chút nói: "Huynh đệ, người muốn đi ra ngoài ta không ngăn cản, bất quá có chút pháp bảo ta muốn tặng cho người, chỉ cần dừng lại chút thời gian đem pháp bảo tu luyện cho tốt, nếu không đi ra ngoài gặp cừu nhân của người, người làm sao giải quyết?"

"Người muốn đưa pháp bảo cho ta?" Lý Cường có chút bất ngờ.

"Haha, ở trong cung ta cũng không cần dùng nó nữa, huống chi sau này người còn phải giúp ta đi tìm Hải Mã Não, không có một chút pháp bảo hộ thân thì sao được?" Mạc Hoài Viễn cười mở nói.

Nói ra Lý Cường thật đáng thương cảm, từ khi cùng Phó Sơn thất lạc, hắn chỉ tu luyện cùng ba kiện vũ khí, đã vậy còn bị hủy mất hai kiện, ngay cả một kiện pháp bảo tốt còn chưa có được.

Mạc Hoài Viễn nói: "Người tại Thiên Hỏa Cung có được Thái Hạo Toa, nó chính là một kiện vũ khí của tiên gia, người nên ở chỗ này tu luyện cùng nó đến lúc cùng kết hợp thành Thần Khí cảnh giới, ít nhất cũng phải đưa nó tiến vào trong Nguyên Anh, nếu không sẽ rất dễ làm cho người tu chân khác động lòng tham"

Mạc Hoài Viễn trước tiên dạy hắn làm sao tu luyện Thái Hạo Toa.

Thái Hạo Toa dài cỡ ba thốn, tại tiên gia Thiên Hỏa Thanh Tĩnh Pháp tu luyện mà thành, công năng chân chính ngay cả Mạc Hoài Viễn cũng không rõ ràng, phương pháp tu luyện thật ra dễ dàng, Trọng Huyền Phái của Lý Cường đối với chế khí tu luyện cũng có pháp môn độc đáo hòa cùng quyết khiếu.

Đó là dụng Nguyên Anh bản thân tu luyện Thái Hạo Toa, chỉ mất một ngày, Lý Cường đã đem nó tiến vào Nguyên Anh trong cơ thể.

Mạc Hoài Viễn nói: "Sau này khi có thời gian nên từ từ tu luyện thêm, hãy nhớ trước khi hoàn toàn quen thuộc với nó thì ngàn vạn lần đừng nên sử dụng" Hắn nhìn ra tâm tình lo lắng của Lý Cường nói "Ta ở chỗ này còn có chút biểu diễn để tiễn người, người có vật gì thì bỏ vào trong vòng tay đi, sau này từ từ sử dụng"

Lý Cường nghe được lời hắn thì giật mình ít, nào là chiến giáp, vũ khí, linh đan, ngọc phù...Mạc Hoài Viễn còn tiếp tục lấy ra một vòng tay kỳ dị, nói: "Cái này là Huyền Dương Hoàn, trước đây là vật thủ hộ của ta, sau nếu nếu tu luyện thêm nữa, đối với người có tác dụng rất lớn.Công lực của người còn khá yếu, có cái này hộ thân sẽ tốt hơn.Những đồ vật khác trong ngọc giản của người có ghi lại cách sử dụng, người sau này từ từ mà xem xét. Còn nữa, bất luận là sau này người có tìm được Hải Mã Não hay không, thì cũng nên quay lại thăm ta nhé" Thanh âm nghe vô cùng thương cảm.

"Được, nhất định sẽ trở lại thăm người, người nhớ phải chờ ta đến"

Bay trên không trung, Lý Cường có chút khó khăn, không phải phải đi về phương nào mới tốt, bốn phía một mảnh hoang dã, ngay cả một bóng người cũng không có.

Ở trên trời cao bay đi, nhìn quanh khắp nơi, ở phía xa xa hình như có trấn thành, Lý Cường một đường lướt tới.

Khi tới gần mới nhận ra nơi này đã từng đi qua khi trước, Bàn Thạch Trấn..Lúc này đã là buổi tối, rất nhiều thương lữ cũng đã đi vào trấn, cái trấn nhỏ khi về đêm lại càng náo nhiệt.

Đi tới Bách Vị Lâu, trong lòng Lý Cường có chút cảm khái, lần trước còn có vài người cùng cười cùng nói, bây giờ lại chỉ một mình lẻ loi. Điểm tiểu nhị vừa thấy Lý Cường đã nhiệt tình nghênh đón, cười nói: "Khách quan, có mấy người a?"

Lý Cường không thích nói chuyện, chỉ giơ một ngón tay, điểm tiểu nhị hô to: "Có một khách quan tới, xin mời ngài"

Đi tới trên lầu, tìm một chỗ ngồi ngay bên cửa sổ, sắc trời vừa tối, khách nhân vẫn còn ít, tất cả chỗ ngồi gần như không có ai. Tùy ý chọn vài món thức ăn, Lý Cường bắt đầu chờ đợi, bởi vì hắn biết chỉ cần có lượng lớn thương đội đi đến Bàn Thạch Trấn. Tất cả họ đều giống nhau, đó là đều sẽ đến Bách Vị Lâu uống rượu và ăn cơm, như vậy hắn có thể xem coi có thương đội nào thích hợp.

Lý Cường đã sớm cùng Triệu Hào ước định, nếu có thất lạc thì sẽ đến biên giới Thanh Phong quốc, tới Toái Thạch Thành chờ đợi. Điều này đối với hắn có khó khăn là không biết đường đi, tốt hơn là tìm một thương đội, tuy chậm một chút nhưng còn hơn đi uống phí công sức.

Trong tửu lâu, khách đã bắt đầu nhiều hơn, nhanh chóng có được sự náo nhiệt. Lý Cường bên tai lắng nghe một hồi cũng không có gì quan trọng, ngoắc kêu một tiểu nhị, cười nói: "Tiểu nhị ca, thỉnh giáo người một việc" Đưa bạc qua tay hắn rồi hỏi: "Nơi này có Thanh Phong quốc Toái Thạch Thành thương đội đến không?"

Điểm tiểu nhị gật đầu, cười nói: "Tạ ân lão gia ban thưởng, để tiểu tử đi hỏi rồi sẽ về báo lại cho ngài"

Không lâu sau, điểm tiểu nhị chạy tới nói: "Đại lão gia, tiểu tử nghe được rồi, cách một phòng trang nhã bên trong là Phùng Ký Đà Đội Đại chương tiên, bọn họ sẽ đi Toái Thạch Thành đó"

Lý Cường nói: "Mang ta đi gặp họ"

Đi vào một căn phòng trang nhã, điểm tiểu nhị cười nhẹ nói: "Phùng đại lão gia, có vị khách quan đến bái phỏng ngài"

Lý Cường cẩn thận đánh giá vị đại chương tiên khoảng chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt phủ đầy nếp nhăn, hai mắt có thần, ở hai bên tóc mai và hàm râu đã điểm bạc, thân hình cao thẳng, vừa nhìn đã biết là võ lâm cao thủ.

"Ta họ Phùng, tên là Phùng Nhậm Kiên, tiểu huynh đệ tìm ta có chuyện gì không?" Là một hán tử xông pha nam bắc, hắn mở miệng vô cùng hào phóng.

Lý Cường nghe hắn mở miệng nói chuyện, thanh âm như tiếng chuông vang, trong lòng sinh hảo cảm, cười nói: "Đã quấy rầy, ta họ Lý, gọi Lý Cường, quý đà đội có phải đi Toái Thạch Thành phải không? Tiểu đệ thật ra là muốn cùng đồng hành, có thể cùng chiếu cố lẫn nhau, đây là năm mươi văn ngân, xem như là lệ phí, thế nào?"

Phùng Nhậm Kiên nhìn Lý Cường có vẻ thuận mắt, nên cùng với vài đồng bạn đang ngồi ở bàn khác thương lượng vài câu rồi nói: "Được, khi ra khỏi nhà cũng thường có những khi không thuận tiện, ngày mai chúng ta cùng đi. Nào, đến đây cùng ngồi xuống uống rượu" Thật là thẳng thắn dứt khoát sáng khoái, bất quá cũng nhìn theo số bạc Lý Cường đã cấp quả thật quá nhiều.

Phùng Nhậm Kiên giới thiệu bốn người ngồi cùng bàn, Trương Văn Ba, Mã Cảnh Ninh, Viên Thành, Viên Trọng, cả bốn người đều là đội trưởng tiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, đà đội lên đường.

Lý Cường trà trộn vào trong đà đội, dọc đường rất ít nói chuyện, người trong đà đội cũng không để ý tới hắn. Chỉ có Phùng Nhậm Kiên và Mã Cảnh Ninh thường xuyên nói chuyện với hắn vài ba câu. Trên thực tế Lý Cường chỉ chú tâm học diễn tịch trong ngọc giản, lần này Mạc Hoài Viễn cấp cho hắn rất nhiều ngọc phù, đối với ngọc phù này hắn vô cùng hứng thú, hắn cho rằng những vật này rất là hữu dụng. Loại ngọc phù này không những người tu chân có thể sử dụng mà cả người thường cũng sử dụng được.

Ngọc Phù ước chừng cỡ ngón tay, dài và mỏng, có rất nhiều ứng dụng, có thể dùng để công kích, lại còn có thể dùng vào nhiều việc khác. Chẳng hạn như Thiểm Điện ngọc phù, Liệt Hỏa ngọc phù, Bạo Liệt ngọc phù còn có thể dùng để phòng hộ, còn có Hộ Thân ngọc phù, Trở Đáng ngọc phù rất nhiều loại đa dạng.

Lý Cường rất hứng thú về cách luyện chế, dọc theo đường đi hắn cũng không cảm thấy tịch mịch, đem phương pháp tu luyện trong ngọc đồng giản học hết phần lớn, đặc biệt là học cách luyện chế các ngọc phù, thu hoạch thật sự rất lớn.

Hôm nay đã tiến vào lãnh thổ của Thanh Phong quốc.

Mã Cảnh Trữ cười vui nói: "Lý huynh đệ, đã tới Thanh Phong quốc rồi đó"

Mã Cảnh Trữ là một hán tử trung niên, cùng với mọi người giao hữu vui vẻ, lại hiểu biết rất rộng, từ lúc Lý Cường đi theo đà đội đã nhìn ra hán cùng người khác khác biệt, ánh mắt của hán thật độc đáo, hán không chỉ một lần thường thân cận với Lý Cường, hai người vì vậy cũng mau chóng quen thuộc với nhau. Phùng Nhậm Kiên vì phụ trách cả đà đội, bận việc không thể tách rời nhưng vẫn thường ân cần thăm hỏi Lý Cường vài câu.

Lý Cường cười nói: "Mã huynh, tiểu đệ còn chưa đi qua, Thanh Phong quốc cùng Lục Sắc bốn địa nơi tam quốc có gì đặc sắc không?"

"Hoàn toàn là những quốc gia không giống nhau, phong tục rất kỳ lạ, nam nhân cũng đều lưu lại một lượng lớn bím tóc, lễ tiết cũng đều không giống nhau, thật kỳ quái hết sức. Đại cô nương, con dâu của bọn họ rất phóng khoáng buông thả, có điểm giống như những nương môn của Lệ Đường quốc, can đảm gan lớn, rất mạnh mẽ"

"Điều này không phải giống như là Đại Thanh triều Mãn tộc đó sao? Có ý tứ"

Mã Cảnh Trữ chỉ một đà phu nói: "Lão Tiễn, mau buộc lại đồ trên mình đà mã đi, coi chừng rớt. Đã nhắc bao nhiêu lần rồi, vậy mà còn không chú ý"

Lão Tiễn da mặt tươi cười nói: "Dạ, lão đại, người có phải có tâm bệnh không, ngày mai đến trong thành, lão Tiễn ta mời khách, chọn cho người những bà nương xinh đẹp như nước, giúp lão đại người tiêu hóa, mọi người nói có đúng không a"

Câu nói vừa nói ra, đội ngũ lập tức cười vang, có người nói: "Đúng vậy, ta thấy mấy ngày nay hỏa khí của lão đại hơi lớn, một bà nương sợ rằng không đủ, ít nhất là hai người, một trước một sau, tha hồ lú lo"

Người bên trên nói: "Huynh đệ, đừng nói thêm nữa, nên khép miệng lại bớt, như người thì thích những tiểu cô nương, còn lão đại thì thích những bà nương lớn hơn có sức chịu đựng, có phải không?"

Mã Cảnh Trữ cười mắng: "Tam tử, người này như một con thỏ muốn chết, lão đại chỉ thích tỷ của người, ngay cả ta cũng dám giễu cợt, coi chừng ta dùng roi đánh người"

Tam Tử rút rút đầu, cười nói: "Lão đại, tỷ của ta mà cũng muốn, nếu đại tẩu mà biết được..."

Chúng đà phu lớn tiếng cười đùa, xem ra hình như Mã Cảnh Trữ có chút sợ vợ.

"Người đừng cười, những huynh đệ này của ta có chút không phân biệt lớn nhỏ" Mã Cảnh Trữ ngượng ngùng nói.

Đà đội đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy, tại sao lại dừng lại?" Mã Cảnh Trữ vừa hỏi thì phía trước có một đà phu vừa chạy đến, báo: "Mã chưởng tiên, đại chưởng tiên mời người đến phía trước có chuyện"

Trong lòng Lý Cường thấy hiếu kỳ bèn nói: "Vậy ta cũng đi xem"

Đi tới đà đội phía trước, Lý Cường đứng phía sau đưa mắt chứng kiến, đang đứng ngăn đường đúng là từng bị hán đại khai sát giới, Hắc Kỳ quân.

Một tiểu đội Hắc Kỳ quân đang cản đường phía trước, cầm đầu ước chừng là tiểu đội trưởng, mặc khải giáp, tay cầm trường thương, đang điệu võ giương oai cản trước đà đội.

Hắc Kỳ quân sở dĩ không có mạnh mẽ cướp đoạt là bởi vì đà đội này thật sự quá lớn, hơn nữa lĩnh đội mấy người xem ra thân thủ cũng không kém. Hắc Kỳ quân chỉ là một tiểu đội nhân mã, đã kém hơn nhiều, không thể làm gì khác hơn là giật tác dây, làm khó cho Đại chưởng tiên Phùng Nhậm Kiên.

Phùng Nhậm Kiên cùng mấy chưởng tiên thương nghị, nói: "Phiền toái rồi, Hắc Kỳ quân muốn chúng ta lưu lại phân nửa hàng hóa cùng người. Nếu theo lời hán nói thì không những chúng ta bị tổn thất tiền tài, còn những người ở lại thì phải làm sao?"

Trương Vân Ba tức giận nói: "Cùng bọn họ liều mạng, ta không tin, bằng vào bao nhiêu đây Hắc Kỳ quân mà có thể làm gì được chúng ta"

Mã Cảnh Trữ nói: "Lão đệ, dùng chút đầu óc có được hay không, tiểu đội Hắc Kỳ quân này cũng không có gì đáng kinh sợ, nhưng lỡ như chúng ta cùng họ liều mạng, có một tên trốn thoát, người nói sẽ có hậu quả gì?"

Phùng Nhậm Kiên gật đầu đồng ý, nói: "Bọn họ có hơn ba mươi người, chỉ cần họ hợp lại liều mạng thì chúng ta...họ không giống những thổ phỉ thông thường, thực lực của bọn họ có thể công thành chiếm đất, một khi họ có viện quân trợ giúp thì chúng ta sẽ xong hết rồi"

Lý Cường cười khê: "Thế thì đánh cuộc với họ không được sao? Cơ hội sẽ lớn một chút.."

Trương Vân Ba không nhin được nói: "Người nói cái gì náo nhiệt a. Đi, đi, đi đứng bên cạnh mà đợi đi.."

"Ách..."Một chút va chạm làm hấn rơi xuống đất, chỉ cười cười đứng bên cạnh xoa tay phủi quần áo...

Mã Cảnh Trữ trừng mắt nhìn Trương Vân Ba nói: "Lúc nào người cũng rồi rắm.Hấn nói vậy cũng là hảo tâm, ta cảm thấy rằng đánh cuộc cũng là biện pháp, tùy theo công phu của từng người thôi"

Đánh cuộc là quy củ của nơi này, chỉ cần song phương đồng ý thì có thể tỷ thí, xuất ra bao nhiêu người không quan hệ, chỉ cần còn một bên không thể xuất thêm người nữa thì thôi, bất quá không thể lấy nhiều khi dễ ít, bên nào thắng có thể đưa ra yêu cầu của mình, bên bại phải đáp ứng, đây là do Lý Cường tán gẫu với Triệu Hào mà biết được.

Một khối Hộ Thân ngọc phù đưa tới trong tay Mã Cảnh Trữ, có tiếng truyền âm nói: "Nếu có nguy hiểm thì đập vỡ nó, sẽ có thể cứu mạng"

Mã Cảnh Trữ thất kinh, có thể truyền âm nhất định là cao thủ.

20. Chương 20:

Phùng Nhậm Kiên tiến lên yêu cầu, tiểu đội trưởng Hắc kỳ quân do dự, nếu cự tuyệt thì phải lui binh, hấn có chút không biết nên làm thế nào mới tốt, muốn bãi binh thì đã không còn kịp rồi.

Người trong đà đội đều nhìn ra hấn đã khiếp sợ, trong lòng mong đợi hấn biết khó mà lui.

Lý Cường hơi cau mày, hấn nghe xa xa có rất nhiều tiếng vó ngựa theo hướng này mà đến. Thêm một hồi nữa mọi người cũng đều nghe thấy được, tiểu đội trưởng đỏ sặc mặt lộ vẻ vui mừng, ngạo khí đáp: "Được, đại gia đáp ứng người!"

Đến lúc này Phùng Nhậm Kiên đã không còn thời gian để mà hối hận, đã yêu cầu đánh cuộc, nếu rút lui thì sẽ tổn thất thảm trọng.

Hơn hai trăm kỵ binh đang phi đến, lĩnh đội chính là Lôi kỳ tướng Hắc kỳ quân Nguyên Phách. Lý Cường ẩn thân vào sau lưng mọi người, hấn không phải sợ Hắc kỳ quân mà không muốn kiếm thêm nhiều chuyện, chỉ mong sớm tìm được Triệu Hào và Mai Tinh Tinh là chuyện trọng yếu nhất.

Lôi kỳ tướng Nguyên Phách hỏi: "Bạch Đại Phúc, có phát hiện ra tiểu tử đó không? Mẹ của hấn đã ra ban thưởng, tìm lão thần tiên mà nhờ cậy, ăn cơm người phải làm việc cho người có biết không? "

Tiểu đội trưởng Bạch Đại Phúc ôm quyền hành lễ: "Tướng quân, tiểu nhân đã tìm được một món quà lớn mập mạp, hắc hắc, mong có thể hiếu kính cho ngài đó!"

Nguyên Phách cười to nói: "Không tệ, haha, tiểu tử người đứng là hiếu tâm, nếu là vậy người còn chờ cái gì, đem bọn họ giết sạch đi!"

Lý Cường khê lắc đầu, đám Hắc kỳ quân quả thật không phải là người.

Bạch Đại Phúc cười nói: "Bọn họ yêu cầu đánh cuộc, tiểu nhân thấy tướng quân đến liền đáp ứng, tiểu nhân biết tướng quân thiên hạ vô địch, chỉ có vài người chỉ là làm tướng quân vui vẻ thôi"Hấn dùng lời ngon ngọt vuốt đuôi Nguyên Phách.

Tay xoay Bối Khảm Sơn đao, Nguyên Phách đắc ý cười nói: "Được, ai muốn đánh cuộc thì cứ lên đi, hay là tất cả đều lên, một mình Nguyên Phách này đều tiếp hết, haha. . "

Phùng Nhậm Kiên ngạnh đầu nói: "Ta lãnh giáo, mời tướng quân" rồi cầm trứ Nhất Phác đao đi về phía trước. Mã Cảnh Trữ giữ hấn lại, lặng lẽ đưa ngọc phù cho hấn, nhỏ giọng nói: "Có nguy hiểm thì đập nhỏ nó, cẩn thận" Nói xong lui ra nhìn Lý Cường gật đầu.

"Mau đánh nhanh lên một chút, đừng có giống như đàn bà vậy. Còn không qua đây đừng trách lão tử giết sạch các ngươi."

Nhìn thấy Phùng Nhậm Kiên cầm đao đứng ra, Nguyên Phách hưng phấn kêu to: "Tốt, mau ném một đao của ta!" Hấn thúc ngựa xoay đao vọt tới.

Một đao như cuồng phong, cộng thêm ngựa phi như gió cuốn, khí thế như sấm sét giáng xuống.

Thực lực khác biệt thật sự quá lớn, một tiếng vang lớn, đao của Phùng Nhậm Kiên bay thẳng lên trời. Nguyên Phách xoay thân trở tay đao, mạnh mẽ bổ xuống, vừa nhìn thấy Mã Cảnh Trữ hét lớn: "Bấm vằm nó! "Thanh quang chợt lóe, ngọc phù bị vỡ nát, Phùng Nhậm Kiên bị đánh bay ra ngoài, kêu lên sợ hãi: "Đại chưởng tiên." Chỉ thấy hấn thình lình ho khan rồi lồm cồm bò dậy.

Nguyên Phách không thể tin nhìn vào Bối Khảm Sơn đao trong tay, đây là không có khả năng, hộ thân chân khí dù có lợi hại cũng không thể đỡ được một đao này.

"Các ngươi thua, các ngươi phải mau rút đi, nếu dám phản kháng giết không tha! "Tiểu đội trưởng Bạch Đại Phúc đắc ý hô lớn.

Lý Cường thở dài, từ phía sau mọi người đi ra, khe khẽ cười nói: "Thật vậy à? Tất cả đến mà giết ta"

Tiểu đội trưởng Bạch Đại Phúc chưa kịp nhìn thấy Lý Cường, mắng: "Con bà ngươi, ngươi muốn chết phải không, để lão tử thành toàn cho ngươi..." Còn chưa nói hết những lời khó nghe phía sau, miệng hấn đã há rộng ra, chẳng khác gì Nguyên Phách.

Bạch Đại Phúc choáng váng, miệng cà lăm nói không ra lời.

Nguyên Phách cảm thấy có gì không hay rồi, sau khi nhìn theo Bạch Đại Phúc, như là gặp quỷ, thốt lên: "Là ngươi? Thì ra ngươi đang ở đây, chúng ta đi!" Hấn quay đầu ngựa, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, chạy đi trước tiên, nghĩ thầm tiểu sát tinh đang ở chỗ này, phải mau quay về báo cáo.

Binh sĩ Hắc kỳ quân nhìn thấy tướng quân bỏ chạy, cũng giống như ong vỡ tổ ủa nhau tháo chạy.

Phùng Nhậm Kiên không tưởng tượng nổi nhìn Lý Cường, có chút không biết làm sao, nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi cuối cùng lại là ai? "

Trên không trung có một người cười khanh khách: "Chà, ngươi ở chỗ này oai phong quá, tỷ tỷ thấy thật hâm mộ!"

Lời này vừa lọt vào tai Lý Cường thì hấn liền hoảng hồn, ngẩng đầu nhìn nhận ra Hoa Mị Nương, bất quá bên người nàng còn có thêm một vị cô nương mặc quần áo màu đỏ.

Người trong đàn đội kinh hãi nhìn mỹ nữ đứng ở trên trời, tức khắc cũng đều câm lặng, họ đang nghĩ có phải là tiên nữ hạ phàm. Càng làm cho bọn họ không nghĩ tới là Lý Cường cùng bọn họ đồng hành thời gian dài, không ngờ đã bay lên không trung. Trương Vân Ba nhìn không được tát cho mình một cái, trách mình quả thật là có mắt không trông.

Lý Cường từng nhìn thấy bản lĩnh nàng không nhỏ, biết Hoa Mị Nương không thể đo lường được như thường tình, hấn tung mình bay lên không trung đến trước Hoa Mị Nương cười hi hi nói: "Hoa đại tỷ, ngươi mới là uy phong và lợi hại, tiểu đệ sao có thể so sánh với ngươi a!"

Hoa Mị Nương kinh hãi kỳ quái nói: "Ồ, chỉ trong nháy mắt trời như tối rồi, những lời này nghe không được tự nhiên. Tiểu tử ngươi thật là hoạt đầu, tỷ tỷ ở đó đánh đến đất trời hôn ám, còn ngươi chạy đến nơi đây làm anh hùng, nếu không phải muội muội của tỷ tỷ đến kịp, tỷ tỷ ta thiệt thòi lớn rồi. Tiểu tử ngươi nói chuyện này làm sao mà tính đây? "

Lý Cường tiếp tục vuốt mông ngựa nói: "Ai, Hoa đại tỷ là nữ trung hào kiệt, lên núi có thể đánh cọp, xuống biển có thể hạ rồng, nắm tay nắm lại là có thể đánh người không ai có thể địch lại, không cần một tiểu đệ mới nhập môn như ta hỗ trợ mà phải không?"

Rồi lại tiếp "Cũng tại tiểu đệ muốn học hỏi làm sao mà Hoa đại tỷ dùng ba quyền là có thể đánh chết Lôi Thiên Tiểu, bất đắc dĩ vừa có chuyện gấp nên vội vã chạy đi, chưa kịp thưởng thức anh tư của Hoa đại tỷ, người sẽ không vì điều này mà trách tiểu đệ chứ?" Trong lòng nghĩ thầm làm sao có thể quá quan ải này.

Cô nương bên người Hoa Mị Nương bật cười nói: "Tỷ tỷ, hẳn thật là ba hoa a"

Lý Cường lập tức cười khở nói: "Oa, vị cô nương này là ai? Một cô nương xinh đẹp như thế, có phải là tiên nữ lạc đường đến nhân gian không?"

Vị cô nương bị hấn khen ngợi đến ách khẩu không nói gì, gương mặt có thoáng đỏ bừng lên. Lý Cường nghĩ thầm: "Cứ nói liên tục không ngừng như vậy, ta cứ nói thêm hai câu, Hoa Mị Nương còn không biết sẽ có chủ ý gì nữa đây"

Hoa Mị Nương khúc khích cười duyên, khẽ vỗ lên vai vị cô nương, cười nói: "Chưa thấy qua tiểu tử thói như vậy sao, nói người không tin, hẳn chính là huynh đệ của Phó lão gia tử đó, nghĩ không ra phải không?" Nói rồi lại bật cười.

Vị cô nương kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thật động lòng người vạn phần, vẻ mặt ngưng ngẹn nhỏ giọng nói: "Không thể nào, Phó lão gia tử sẽ không biết như vậy chứ, tỷ tỷ...?"

Hoa Mị Nương khẩn trương nói: "Đừng nói ra"

Lý Cường nghĩ thầm: "Không biết là cái gì đây, còn ra vẻ thần thần bí bí!" Hấn cười hỏi: "Hoa đại tỷ, vị cô nương này là ai?"

Nói nhiều như vậy cũng đã làm quên hết mấy chuyện kia, Hoa Mị Nương quả nhiên không nhắc lại việc trước đó, nói: "Nàng chính là người nổi tiếng ở Phong Duyên Tinh đó, là môn hạ tu chân của Hồng Mỗ Mỗ, muốn biết cái gì, thì cứ hỏi cô ta."

Cô nương nọ sáng khoái nói: "Tiểu nữ tử họ Cẩm, gọi là Cẩm Tiểu Hoan, công tử là Lý Cường sao, Hoa tỷ tỷ đã cho ta biết..."

Hoa Mị Nương nắm tay Cẩm Tiểu Hoan nói: "Ai, ngọc muội tử, đừng có cái gì cũng đều nói ra."

Lý Cường lập tức phát hiện Cẩm Tiểu Hoan là một tiểu cô nương không có bao nhiêu tâm cơ, không giống Hoa Mị Nương là một lão hồ ly, cười nói: "Ra mắt Cẩm cô nương" Rồi lại nhìn Hoa Mị Nương nói: "Hoa đại tỷ, tiểu đệ còn một số việc muốn làm, xin cáo từ trước."

"Đứng lại, còn muốn chạy đi đâu?" Hoa Mị Nương ngăn cản hấn.

Lý Cường làm ra bộ dáng vô tội: "Tiểu đệ đâu có chạy, chỉ là còn một ít chuyện riêng cần xử lý nên đi trước một bước."

Hoa Mị Nương nghiêm chỉnh nói: "Người còn không biết, từ Tiềm Kiệt Tinh đã đến một lượng lớn cao thủ tu chân, cũng không rõ ràng tiểu tử ngươi đã chọc vào cái họa gì, khiến cho đại động can qua như vậy, không ngờ người bây giờ còn dám chạy loạn như thế."

Lý Cường không hiểu chuyện gì, mơ hồ hỏi: "Ta có làm gì đâu, không hiểu Tiềm Kiệt Tinh bởi vì cái gì mà muốn ta."

Cẩm Tiểu Hoan nói: "Lần này Phong Duyên Tinh đã có rất nhiều tu chân cao thủ đến, nghe nói Phó lão gia tử đã chạy ra vài tinh tìm người tới, có thể gần đây họ sẽ tới Thiên Đình Tinh. Ta nghe mỗ mỗ nói, Trọng Huyền Môn có mười hai vị cao thủ thì đã đến mười vị, rất nhiều đại môn phái đều đã phái ra cao thủ rồi."

Nghe được Phó Sơn sắp đến, Lý Cường cực kỳ cao hứng, tâm tình nhất thời sáng sủa, nói: "Thật tốt quá, Phó đại ca cuối cùng cũng đến rồi." Hấn nhìn thấy Hoa Mị Nương đưa mắt nhìn, thầm nghĩ: "Kỳ quái, nàng nghe được Phó đại ca đến, sao lại có vẻ hưng phấn như vậy, một điểm cũng không sợ hãi, chẳng lẽ nàng không sợ Phó đại ca trả thù?"

Suy nghĩ một chút, Lý Cường nói: "Không đúng a, nhiều tu chân cao thủ như vậy mà vì ta mà đến ư, nhất định là có đại sự gì khác xảy ra!"

Hoa Mị Nương nhìn không được bật cười: "Mau tỉnh táo như vậy, tỷ tỷ đã biết sớm đúng là không hù được tiểu tử ngươi rồi."

Cầm Tiểu Hoan giải thích: "Là bởi vì Tiềm Kiệt Tinh Bách Hoàng Lão Nhân dung túng thủ hạ liệp sát người tu chân chung quanh, còn cướp đoạt nguyên anh của người tu chân kích động công phần cho nên mới có lần hành động đại quy mô này."

Lý Cường giờ này mới hiểu được, trong lòng càng lo lắng cho Triệu Hào và Mai Tinh Tinh, nói: "Tiểu đệ thật sự có việc cần phải đến Toái Thạch Thành tìm người, xin cáo từ trước."

Hoa Mị Nương không chịu cho hắn rời đi, nhất định đòi cùng đi chung với hắn.

Lý Cường biết không thoát khỏi nàng, nghĩ đến cùng nàng đồng hành càng an toàn hơn, bắt đầu dĩ không làm cách nào khác hơn là đáp ứng.

Rơi xuống đất, Lý Cường đặc ý đưa tặng cho mấy người Mã Cảnh Trữ một ít ngọc phù, giải thích cách dùng, lúc này mới do Hoa Mị Nương dẫn đường, cùng Cầm Tiểu Hoan ba người bay về phía Toái Thạch Thành.

Ba người bay đi không xa, chỉ thấy xa xa nơi chân trời một đường màu đen hướng về họ đánh tới.

Một tiếng cười vô cùng chói tai kinh động nhân tâm vang lên, kế tiếp là bầu trời tối đen hân ám.

Cầm Tiểu Hoan giơ tay lên, một luồng vụ khí màu trắng bao bọc lấy ba người. Hoa Mị Nương cười nói: "Muội tử, mỗi mỗi đã đem Bạch Vân Chướng truyền cho ngươi rồi. Tiểu tử, ngươi thật là có phúc, có bảo bối này sẽ không sợ nữa"

Là hai người, trong đó có một người là Lôi Thiên Tiểu, một người có gương mặt dài vài nếp nhăn, là một lão thái bà, quanh thân bao bọc vòng hắc khí, trong tay cầm một cây quả trượng hình thù kỳ lạ, trên búi tóc không ngừng phun ra khói đen, đáng vẻ đã khó coi càng khó coi hơn.

Lý Cường trộm nhìn Cầm Tiểu Hoan, thấy nàng trầm ổn thản nhiên, cũng không lộ một chút phản ứng, không khỏi ngẫm lên bội phục.

Lão thái bà hạp hạp cười quái dị, nói: "Lôi tiểu tử, Nguyên Phách không phải báo là chỉ có một mình hắn thôi sao? Sao lại có Hoa Mị Nương ở đây a? Tiểu nha đầu này là ai vậy? " Rồi nói tiếp: "Hoa gia đại muội tử, có cái gì nóng ruột mà ngươi đến đây?"

Hoa Mị Nương là một chuyên gia gây náo loạn, nghe vậy liền bật cười khanh khách: "Thân Đồ Ấu, không nghĩ tới lão nhân gia đã là người của Tiềm Kiệt Tinh, có phải là do Bách Hoàng Lão Nhân đã cho chỗ tốt gì, bốn cô nương mấy ngày nay rảnh rỗi, thích đến mọi nơi giúp vui, có gì không? "

Lý Cường cơ hồ không thể tin được đây là những lời Hoa Mị Nương vừa nói, ác cảm đối với nàng giảm đi rất nhiều.

Lôi Thiên Tiểu mắng: "Nàng là một phong nương môn không bao giờ nói lý lẽ, Thân Đồ tiên bối không cần phải khách khí với nàng, bắt được nàng thì lão phu làm cho nàng sống không bằng chết!" Rồi chỉ Lý Cường mắng: "Tiểu hồn đản xảo quyệt còn nhanh hơn con thỏ, không ngờ thành linh dám đánh lên lão phu, bắt được..."

Lý Cường lập tức cắt đứt lời nói của hắn, cười mắng: "Bắt được ta còn không phải lột da rút gân sao, nếu ngươi muốn làm nổi thì gọi ta bằng một tiếng cha đi, lão tử nhìn xem ngươi sống đến chừng này tuổi, nói chuyện như một hài tử không hiểu chuyện, sao ngươi không tìm một đồng bunn mà đập đầu vào chết đi, sống trên đời càng mất mặt xấu hổ."

Hoa Mị Nương vỗ tay cười lớn: "Ai nha, tiểu huynh đệ mắng chửi người thật hay, tỷ tỷ thích. Haha, một đồng bunn đập đầu chết, trong sạch, mát mẻ...!"

Cầm Tiểu Hoan thoáng lộ ra vẻ tươi cười, đây là lần đầu tiên nàng lãnh giáo Lý Cường chửi người khác.

Không thể tưởng tượng nổi Thân Đồ Ấu lại dát dát cười quái dị: "Lôi tiểu tử, bị người ta chửi thật thảm a!"

Lôi Thiên Tiểu vẻ mặt biến thành như con cá chết, hắn không dám rước lấy phiền phức từ Thân Đồ Ấu, trong lòng chửi thầm lão thái bà này cũng không phải là người tốt. Lôi Thiên Tiểu then quá hóa giận, động thủ liền dùng đến tuyệt chiêu sát thủ.

Xuất ra Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu, lần này không ngờ phun ra chín nguyên anh của người tu chân. Thân Đồ Ấu hiển lộ ra vẻ mặt không vui, hướng ra sau thối lui một khoảng nói: "Lôi tiểu tử, lão thái bà giúp người áp trận."

Lôi Thiên Tiểu thầm chửi mắng trong lòng, chỉ phải toàn lực thúc giục nguyên anh công kích.

Cửu điều nguyên anh cơ hồ đồng thời đánh vào trên Bạch Vân Chướng, thét rít chói tai vẫn không cách nào tiến thêm một bước. Thân Đồ Ấu trên mặt hiện lên vẻ kỳ lạ, nói: "Là Hồng Cảnh Vũ Bạch Vân Chướng? A, tiểu cô nương, là người gì của Hồng Cảnh Vũ sao?"

Cầm Tiểu Hoan toàn lực chống đỡ trụ vững Bạch Vân Chướng, căn bản không rảnh mở miệng nói chuyện.

Thân Đồ Ấu thấy không ai lý đến bà ta, tức giận động mạnh đầu quả trượng hình thù kỳ lạ, khói đen trên đầu trượng như bị gió thổi lên, như một thanh lợi kiếm hướng tới Bạch Vân Chướng đánh tới, Cầm Tiểu Hoan lập tức cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề.

Hoa Mị Nương nhìn thấy không tốt, Hoa Đào Chiến Giáp lập tức bọc thân, nói: "Muội tử, ta đi ra ngoài đánh, hai người các người nên ở bên trong Bạch Vân Chướng đừng đi ra." Dứt lời, tung thân bay ra.

Cửu điều nguyên anh rít lên xoay người hướng Hoa Mị Nương, tảng lớn phấn sắc hoa vụ bùng lên, quát: "Hoa kiếm", vô số tiểu kiếm phấn sắc bay múa khắp không gian, nguyên anh chỉ bị đánh tản, một lần nữa ngưng tụ bay tới làm cho da đầu người ta tê dại.

Bạch Vân Chướng của Cầm Tiểu Hoan bớt đi áp lực của nguyên anh tấn công miễn cưỡng còn chịu đựng được. Lý Cường cũng không mong muốn nhận sự bảo vệ của một tiểu cô nương, nhưng tư tưởng bảo vệ tánh mạng đã nhập vào thâm căn cố đế, hắn cũng đã mặc chiến giáp vào, cái chiến giáp này do Mạc Hoài Viễn tặng, gọi là "Lan Uẩn Chiến Giáp"

Lan Uẩn Chiến Giáp vừa lên thân, Lý Cường như trở thành một người khác, không ai biết trên thân hắn mặc đến ba tầng áo giáp, nguyên anh có Thiên Tinh Giáp, trên thân có Áo Mộng Giáp, bên ngoài lại che đầy thêm Lan Uẩn Chiến Giáp.

Cầm Tiểu Hoan thất kinh, không biết là Lý Cường mặc loại giáp gì, lam quang lóe ra, giáp nội giống như sóng biển cuộn cuộn dào dạt, trên người không ngờ còn có thất đạo kim quang vờn quanh, bảy đạo kim quang này là Huyền Dương Hoàn phát ra hộ thể thần quang.

Lý Cường đem ngọc phù có uy lực lớn nhất lấy ra một lượng lớn, nói: "Cầm cô nương, ta đi giúp Hoa đại tỷ, hãy cẩn thận!"

Cầm Tiểu Hoan bị Lan Uẩn Chiến Giáp của hắn hù dọa nên không rõ hắn có bao nhiêu lợi hại, nói: "Người cũng nên thận trọng!"

Lý Cường nhất mình bay ra khỏi Bạch Vân Chướng, xuất ra chín phiến ngọc phù.

Ngọc phù rời tay hóa thành chín đạo thiểm điện, có tiếng nổ sét đánh, cửu điều nguyên anh lập tức bị đánh đến xơ xác, trong lòng hắn cảm thấy mừng rỡ. Không đợi hắn hoan hô, cửu điều nguyên anh lại ngưng tụ lại, Lôi Thiên Tiểu giận dữ, tên tiểu hồn đản xảo quyệt lại tới đánh lén, hắn chỉ ngay Lý Cường, Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu trên búi tóc bắn ra chiếu sáng trên nguyên anh, chúng liền bạo nộ chuyển hướng Lý Cường vọt tới.

Lý Cường liền luống cuống tay chân, vốn thực lực không bằng Lôi Thiên Tiểu, còn Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu này lại là sát thủ, ngay cả lợi hại như Hoa Mị Nương còn khó đối phó, huống chi là người mới tu chân như Lý Cường.

Thiểm Điện ngọc phù, Bạo Liệt ngọc phù, Phích Lịch ngọc phù liên tục không ngừng bay ra ngoài, trong nhất thời trời đất chấn động quay cuồng, bụi mù nổi lên bốn phía, mỗi lần nổ ngay trên một điều nguyên anh đều làm chúng yếu đi một chút, dù sao ngọc phù được chế luyện rất tốt, không cần dùng chân nguyên lực. Lôi Thiên Tiểu hung ác hung hăng nói: "Ta coi ngươi có bao nhiêu ngọc phù đây."

Lý Cường kêu to: "Hoa đại tỷ công kích hần, ta giữ chân nguyên anh, nhanh lên một chút!"

Chiêu vây Ngụy cứu Triệu này trong một thoáng nhắc nhở Hoa Mị Nương, nàng lập tức từ bỏ đuổi theo nguyên anh, xoay người công kích Lôi Thiên Tiểu.

Lôi Thiên Tiểu mắng to: "Tiểu hồn đản xảo quyết..." Vừa phân thần thì nguyên anh lập tức yếu đi, hần điên cuồng kêu lên: "Thân Đồ tiền bối, thỉnh ngài xuất thủ."

Vừa nói vừa hướng bà ta thối lui, cố gắng đem cuộc chiến tới trên thân bà ta.

Lý Cường vừa rồi thật nguy hiểm, uy lực của ngọc phù xấp xỉ như nhau cũng đều xuất ra, may là nguyên anh đều yếu đi, có một nguyên anh tấn công vào rất gần, Lý Cường bối rối xuất hai cái ngọc phù, vừa ra tay đã biết sai rồi vì trong đó là một mảnh Hộ Thân ngọc phù.

Cầm Tiểu Hoan cố gắng lướt đến hướng Lý Cường, nàng đã nhận ra hần không ổn, bắt đặc dĩ khói đen của Thân Đồ Ẩu nặng như núi, nếu muốn di động thật vô cùng khó khăn.

Hộ Thân ngọc phù hóa thành một tầng thanh quang bàng bạc, khi phù rơi trên nguyên anh, thành một mảnh phù bay đi như Bạo Liệt Phù, giống như là một luồng hồng diễm, vô thanh vô tức xuyên vào trong cơ thể nguyên anh, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Trong phút chốc nguyên anh điên cuồng rền vang, muốn hóa thân tránh né nhưng vẫn bị thanh quang của Hộ Thân ngọc phù vững vàng chế trụ, hồng quang chợt lóe, nguyên anh bị nổ tan thành tro bụi. Lôi Thiên Tiểu lập tức cảm ứng, nguyên khí nhất thời đại thương, dù như thế nào hần đều không nghĩ tới, Lý Cường không ngờ thành linh lại có khả năng tiêu diệt được một nguyên anh của hần.

Hoa Mị Nương ha ha cười lớn, Cầm Tiểu Hoan đã thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cường làm y như thế tiêu diệt thêm hai nguyên anh, Lôi Thiên Tiểu không còn cầm cự được nữa, liên tục phun ra máu tươi, không thể làm gì khác hơn là thu hồi Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu. Nguyên Anh phản hồi thì thiếu chút nữa cản trở, hần chỉ phải phun một khẩu tâm huyết mới có thể cấp nguyên anh thu lại.

Càng xui xẻo hơn chính là Hoa Mị Nương thừa dịp hần đang rối loạn, đánh trúng hần một quả Tiên Hoa Cầu, nếu không có một cỗ khói đen của Thân Đồ Ẩu đỡ cho, hần không chết cũng phải lột một lớp da, hần xem như là hận chết Lý Cường.

Mọi người đều tạm thời ngừng lại, Thân Đồ Ẩu hỏi: "Tiểu cô nương, hỏi lại ngươi một lần Hồng Cảnh Vũ là gì của ngươi?"

"Là sư tôn của ta" rồi nàng lại nói: "Ngươi biết gia sư?"

Thân Đồ Ẩu gật đầu: "Bởi vì là đồ đệ của cố nhân, lão thái bà ta xấu hổ không thể xuất thủ nữa, trở về hướng sư tôn ngươi vấn an."

Cầm Tiểu Hoan có chút ngoài ý muốn, gật đầu nói: "Được, nhất định chuyển cáo sư tôn."

Thân Đồ Ẩu lại nói: "Tiểu cô nương, hay là về Phong Duyên Tinh đi thôi, Thiên Đình Tinh gần đây không được thái bình nữa rồi!"

Lôi Thiên Tiểu nhin không được nói: "Thân Đồ tiền bối, không thể thả bọn họ đi!"

Thân Đồ Ẩu nhẹ nhàng nói: "Lôi tiểu tử, nơi này không đến phiên ngươi nói, cùng ta đi, nếu ngươi có thể đánh qua ba người này, vậy thì ngươi cứ từ từ mà chiến đấu, có đi không?"

Lôi Thiên Tiểu tức giận muốn học máu, không nói lời nào xoay người bay đi. Thân Đồ Ẩu lại một hồi cười quái dị, vung lên một cỗ khói đen, rồi thối lui.

Ba người nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười, không nghĩ vậy đã dễ dàng vượt qua một cửa.

Lý Cường nghĩ thầm: "Thật là mạng lớn phúc lớn, không thì có chết cũng không biết tại sao. Thân Đồ Ấu này dường như rất lợi hại, nếu bà ta liên thủ với Lôi Thiên Tiểu thì phiền toái rồi."

Ba người gấp rút lên đường, không lâu sau đi đến ngoài Toái Thạch Thành, Cầm Tiểu Hoan nói: "Chúng ta xuống đất đi vào thành đi, để cho mọi người khỏi bị kinh hãi."

Toái Thạch Thành là một tòa thành thị nhỏ nơi biên quan, chỉ vì nơi đây có Toái Thạch nổi tiếng, Toái Thạch Thành còn có một cái biệt danh gọi là Băng Trấn, bởi vì tới gần Hàn Băng nguyên, khí trời cực lạnh đã cực kỳ nổi danh.

Vào trong thành, trong lòng Lý Cường vô cùng khẩn trương.

21. Chương 21:

Lý Cường nắm áo một người hỏi: "Khách Sạn Bình An ở đâu?"

Người nọ đang gấp rút lên đường, đột nhiên bị nắm áo, lại càng hoảng loạn, vừa muốn mở miệng chửi, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Cường thì câu chửi cũng liền nuốt trở về. Hắn phản ứng rất nhanh, không ai tại Băng Trấn mà lại có thể mặc quần áo mỏng bạc như vậy, lại là quần áo của những công tử có tiền, không phải là có bản lãnh lớn sẽ bị chết lạnh mất.

"Công tử gia, ngài đi thẳng về phía trước, chuyển qua hai ngã tư." Đưa mắt nhìn qua Hoa Mị Nương hai người, con mắt lập tức đứng tròng, si ngốc nhìn họ không hề động thân, vẫn chăm chăm nhìn họ đi xa, trong lòng lẩm bẩm: "Trở về nói với tiểu Quý tử, ta hôm nay nhìn thấy tiên nữ, vô cùng xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp a!" Nước miếng của hắn đã chảy xuống đóng băng mà hắn cũng không biết.

Ba người Lý Cường đi đường cực nhanh, phải nói là bay trên mặt đất, vòng qua hai ngã tư, quả nhiên nhìn thấy một cây cột lớn, ở trên treo một tấm vải màu xanh có đề bốn chữ: "Khách Sạn Bình An"

Cả ba vội vã tiến vào trong khách sạn.

Chưởng quỹ của khách sạn đang đứng ở sau quầy, trên tay đeo một cái bao tay giữ ấm, sinh ý không tốt lắm, hắn đang chỉ huy cho điểm tiểu nhị lau chùi dọn dẹp để tiêu khiển, đang muốn buổi tối nếu không có khách nhân nào, thì sẽ đến nhà Triệu quả phụ vui vẻ một chút, nghĩ đến đó đắc ý không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Không một tiếng động, trước mắt đột nhiên hiện ra ba người, Vương chưởng quỹ đang nghĩ đến chuyện khoái hoạt, bị dọa đến run run, ngay cả bao tay cũng tuột ra ngoài, quát to một tiếng: "Oa, là cái gì? "Hắn vỗ ngực cả kinh nói: "Ai, người dọa người có thể chết đó, ai yêu, tim cũng chưa rút ra a!"

Lý Cường đưa tay chụp lấy bao tay, nhẹ nhàng vung tay lên, nó văng vẳng rơi xuống trên quầy, có một chút gấp gáp, Lý Cường hỏi: "Chưởng quỹ, mấy ngày nay có một nam một nữ ở trọ không? "Vương chưởng quỹ hoang mang nhìn hai người phía sau Lý Cường, há mồm cứng lưỡi nói không nên lời nữa.

Lý Cường giờ mới phát hiện, Hoa Mị Nương và Cầm Tiểu Hoan đối với người thường có lực sát thương quá lớn, người tu chân nếu như muốn có hình dáng đẹp hơn, khi đạt đến Nguyên Anh kỳ thì điều chỉnh một chút, hơn nữa người tu chân đúng là nghịch thiên mà đi, khí chất biến hóa càng lớn, ngay cả nam nhân cũng thể chứ đừng nói chi đến nữ nhân nữa.

Trong lòng Lý Cường vốn đang lo lắng, nhìn thấy vẻ si mê của chưởng quỹ không khỏi quát lên, vô tình dụng một chút chân nguyên lực.

Vương chưởng quỹ lập tức hồi tỉnh, cả phòng bị âm thanh của Lý Cường khiến cho đồ vật rơi xuống làm trong phòng phát ra những tiếng vang, lỗ tai càng nghe kêu loạn, hắn cầu khẩn nói: "Tiểu tổ tông của ta, đừng la nữa, đừng la nữa... nếu không tất cả đồ đạc gia sản của ta sẽ hư hết."

"Mang sổ lưu của khách sạn người đưa đây." Cảm giác bất an của Lý Cường càng ngày càng mạnh, lòng xúc động càng cao. Vương chưởng quỹ run run, trong lòng thầm kêu nát bét, tay đưa vào trong quầy mở hộc tủ ra.

Lý Cường đặt tay lên quầy, trực tiếp mở nhanh hộc tủ, lấy ra quyển sổ lưu tên, xem lướt qua vài trang, quả nhiên là chưa có. Trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo, một trận rối loạn, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ. Hắn vốn đã xem Triệu Hào và Mai Tinh Tinh như người thân của mình, ở nơi này bọn họ là người mà hắn quan tâm nhất.

Cầm Tiểu Hoan nhin không được khuyên nhủ: "Có lẽ bọn họ còn chưa đến đây, chúng ta nên chờ thêm một chút có được không?"

Lý Cường dùng sức nhần nhin không quát lên, nhìn thoáng qua chuông quỹ đang lạnh run, tiện tay cấp hắn một thỏi bạc.

Hoa Mị Nương vẫn không hề nói chuyện, nàng vô cùng hiếu kỳ là ai mà lại khiến hắn tưởng nhớ quan tâm như vậy, không nhớ rõ bản thân mình có được ai lo lắng như thế không, trong lòng nàng không ngờ có chút ghen ghét người được hắn quan tâm như thế.

Lý Cường hoang mang nhìn quanh bốn phía, bình thường cảm thấy đầu óc thanh tĩnh rất tốt, bây giờ tựa như một chậu tương hồ, vô cùng lộn xộn rối loạn, hắn lẩm bẩm nói: "Phải biết làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Nhất thời lại một lần nữa tâm thần đại loạn.

Hoa Mị Nương nhẹ nhàng nói: "Có thể không phải là khách sạn này, có phải là nhớ lầm rồi không?"

Cầm Tiểu Hoan nói: "Có thể là vậy, người đừng lo lắng, nghĩ lại xem."

Lý Cường đã không còn quần được nhiều hơn như thế, đột ngột ra khỏi phòng bay lên không trung, vận hết chân nguyên lực hét lớn: "Triệu Hào...các người đang ở đâu...trả lời ta..."

Thanh âm này quả thật không phải là người thường có thể hô lên, giống như là nổ tung, giống như là một tiếng sét trên bầu trời bay tới. Cầm Tiểu Hoan bên người hắn đều bị đẩy lui, trên trời dưới đất bốn phương tám hướng đều có tiếng quanh quẩn vang vọng: "Trả lời ta...trả lời ta..."

Toái Thạch Thành tựa như tỉnh lại, mỗi người đều nghe thấy một tiếng hét lớn, rồi rít chạy ra xem có chuyện gì.

Hoa Mị Nương cảm thấy không hay, bây giờ Thiên Đình Tinh khắp nơi đều là người tu chân, Lý Cường cứ như vậy điên cuồng gào thét hét lớn, rất dễ dàng trêu chọc thị phi. Bất quá nàng cũng rất thương thức người như vậy, không hề quan tâm sẽ rước phải phiền phức gì.

Cách đó ngoài thành không xa, vang lên một tiếng huyết dài.

Tiếng huyết dài tràn ngập về thị uy, Lý Cường bây giờ tràn ngập về xúc động bất an, bị một tiếng huyết dài làm hỏa bốc ba trượng, cũng phát ra một tiếng huyết rung trời, hoàn toàn không hề tỏ ra yếu kém. Đồng thời một đạo bạch quang hiện lên, tại trước mặt ba người xuất hiện một thanh niên.

Người thanh niên mặc chiến giáp màu đỏ, có một đôi mắt to, ở trên búi tóc buộc một sợi dây dài, vẻ mặt đầy bộ dáng khiêu khích, trong tay cầm một cây côn ngắn màu đen, trên đầu còn có một quả cầu nhỏ màu đỏ, chẳng biết là loại vũ khí gì.

Hắn hơi có chút sững sờ, không nghĩ giữa không trung lại có đến ba người tu chân, đưa mắt nhìn thấy Hoa Mị Nương, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, nói: "Thì ra là Hoa tiên bối ở đây, văn bối đã quấy rầy rồi!" Trong lòng nghĩ thầm: "Kỳ quái, Hoa Mị Nương lâu nay độc lai độc vãng, sao lần này lại có người cùng đồng hành, thật là xui xẻo! Bọn họ không biết đang làm cái quỷ gì, ta lại chạy tới kiếm thêm náo nhiệt a!"

Hoa Mị Nương cười nói: "Thì ra là Tần Ban Đồng a, sao vậy? Có phải lại tự tìm rắc rối không, lần trước cùng Độc Chú Giáo đầu pháp bảo, nếu không có ta giúp người đánh một đóa Tinh Hoa, bây giờ còn cười vui vẻ như vậy sao? Cả ngày gây chuyện sanh sự, cần thận ta nói với sư tôn của người đó."

Tần Ban Đồng cảm thấy hối hận, miệng thì nói tạ ơn nhưng trong lòng lại không phục nói: "Lão nhân gia mới là tổ tông chuyên rước lấy quấy rầy, luôn rước lấy phiền phức sanh sự, ai mà có thể so sánh với người, lão nhân gia người tại tu chân giới mới là đại danh鼎鼎."

Hắn biết Hoa Mị Nương vốn không nói lý, lại không phân tốt xấu nên thái độ càng thêm khiêm cung.

Lý Cường thấy Hoa Mị Nương biết hẩn, lửa giận không cách nào hướng hẩn mà phát tiết, trong lòng càng thêm khó chịu.

Tần Ban Đồng thi lễ nói: "Hoa tiên bối nếu có việc để làm, văn bối xin cáo lui trước."

Thấy hẩn muốn chạy, Hoa Mị Nương càng không buông tha, cười nói: "Đừng gấp, đừng gấp, người khí thế hung hăng mà đến, nói chưa dứt ba câu lại muốn chạy, người nghĩ tỷ làm sao mà chơi vui vẻ đây? "

Lý Cường mở miệng hỏi: "Xin hỏi Tần đại ca, người có nhìn thấy qua một nam một nữ không? Nữ hài cầm trong tay một cây roi dài màu trắng"

Tần Ban Đồng lắc đầu nói: "Không nhìn thấy, bất quá gần đây có một nhóm người của Tiềm Kiệt Tinh đi theo hướng Hàn Băng nguyên, không biết có quan hệ gì đến người mà người muốn tìm không? " Tần Ban Đồng đối với việc Lý Cường gọi hẩn là đại ca thì hài lòng phi thường, lại không biết đó chỉ là thói quen khi xưng hô của hẩn.

Cầm Tiểu Hoan nói: "Có thể đi thăm dò thử xem, có lẽ có quan hệ với nhóm người đó chăng?"

Hoa Mị Nương phân tích: "Người của Tiềm Kiệt Tinh đi Hàn Băng nguyên làm gì? Bọn họ không phải không biết, Hàn Băng nguyên không có Hàn Cương, vốn là không thể bay được, đi bộ vào đó thì đi đâu được chứ?"

Lý Cường cơ hồ nghĩ đến sư môn của Mai Tinh Tinh ở trong Hàn Băng nguyên Hồi Xuân cốc, hẩn từ từ bình tĩnh lại nói: "Nhóm người đó huynh có biết ai không? "

Tần Ban Đồng suy nghĩ một chút nói: "Có mười mấy người, có vài người quen mặt. Ân, có Tô Tử Kỳ, có Lam Dịch, Trần cái gì đó, không nhớ rõ nữa..."

Lý Cường thở dài, hoàn toàn thất vọng. Tần Ban Đồng vỗ tay: "Được rồi, còn có Phong Chí Hào và An Lãng, còn người khác thì không biết."

Trong lòng Lý Cường nhảy mạnh lên một cái, An Lãng chính là tử đối đầu của Mai gia mà? Hẩn vội hỏi: "Chắc chắn là An Lãng sao? "

Mọi người không hiểu vì sao Lý Cường đối với An Lãng lại có hứng thú, Tần Ban Đồng gật đầu nói: "Ta sẽ không nhận sai đâu."

Lý Cường lo lắng nói: "An Lãng là cừu nhân của bằng hữu ta. Sư môn của nàng ở ngay Hàn Băng nguyên Hồi Xuân Cốc, ta cần phải đi xem thử, cáo từ trước vậy"

Cầm Tiểu Hoan nhẹ nhàng nói: "Hay là cùng đi thôi, bọn họ đông người, một mình người đi sẽ nguy hiểm, Hoa tỷ tỷ thấy sao? "

Hoa Mị Nương có dự định riêng của mình nên nói: "Được, cùng đi chung. Tần Ban Đồng, người không phải là thích đi khắp nơi đánh nhau sao, đi theo tỷ tỷ có cả đồng cơ hội để đánh nhau a!"

Cầm Tiểu Hoan âm thầm lắc đầu, Hoa tỷ tỷ thật là gây chuyện thành nghiện, còn chưa có cái gì là đã chuẩn bị để đánh nhau rồi.

Trong lòng Lý Cường mười phần ngoài ý muốn, thật không nghĩ ra vì sao Hoa Mị Nương lại đi giúp mình, giấu lại bản thân mình quả thật thực lực không đủ, có ba người bọn họ hỗ trợ chắc sẽ tốt hơn rất nhiều, vì vậy vội vàng nói tạ ơn.

Tần Ban Đồng không chút do dự đáp ứng, hẩn rất thích đánh nhau và đấu pháp bảo.

Lý Cường gấp đến không thể đợi hướng về Hàn Băng nguyên bay đi, Hoa Mị Nương ở phía sau kêu to: "Tiểu tử, không thể bay, mau xuống đi."

Lý Cường tốc độ thật nhanh, vừa mới xông vào trong Hàn cương, một trận gió liền xoay tròn ép hẩn té xuống.

Lý Cường hoang mang nói: "Là cái gì vậy? Tại sao ta lại té xuống? " Dáng vẻ ngây ngốc của hẩn làm cho ba người không nhịn được cười.

Cầm Tiểu Hoan đối hần giải thích: "Lý công tử, vào Hàn Băng nguyên là không thể bay, không trung có Hàn cương, đi vào thì phải đem chiến giáp mặc vào, Hàn Băng nguyên là địa phương rất nguy hiểm."

Tất cả cùng mặc chiến giáp vào, Tần Ban Đồng kinh ngạc hỏi: "Chiến giáp của Lý huynh đệ rất kỳ quái, hình như là Lan Uẩn chiến giáp."

Cầm Tiểu Hoan vẫn luôn cảm thấy kỳ quái với chiến giáp của Lý Cường, đã nhin không được hỏi: "Lan Uẩn chiến giáp, có cái gì đặc biệt không?"

"Lan Uẩn chiến giáp là một truyền thuyết, nghe nói chiến giáp ẩn chứa Thiên Thủy Chi Hồn, phương pháp chế luyện giáp đã sớm thất truyền, không biết Lý huynh đệ là từ đâu đạt được vậy?"

Đừng nói là Cầm Tiểu Hoan cảm thấy hứng thú, ngay cả Hoa Mị Nương cũng hiếu kỳ, hỏi: "Tại sao ta lại không biết, cái chiến giáp này có cái gì đặc thù vậy?"

Lý Cường nói: "Hay là vừa đi vừa nói vậy." Hần nghĩ thầm: "Công năng của Lan Uẩn chiến giáp ngay cả ta cũng không hiểu rõ, Mạc Hoài Viễn cấp ngọc đồng giản cho ta hình như có nói về tác dụng đặc thù gì đó của nó."

Mọi người biết tâm tình lo lắng của hần nên lập tức hướng Hàn Băng nguyên đi tới.

Tần Ban Đồng lại nói: "Ta có xem qua được ghi lại, đặc điểm lớn nhất của Lan Uẩn chiến giáp là nó có thể thi triển một chiêu gọi là Thiên Hồn Toái Pháo, là chung cực phòng ngự, bất chấp là gặp phải cái gì nguy hiểm, đều có thể cứu chủ nhân một lần, bất quá ta cũng không có hiểu rõ hoàn toàn lắm."

"Nói nhảm nhí, ta nghĩ là người chỉ nói lung tung thôi. Nói đến cái gì mà chung cực phòng ngự, chỉ là gạt người." Hoa Mị Nương không cho là đúng, cười phản đối.

Tần Ban Đồng ưỡn khuất cằm bằm gì đó trong miệng.

Hoa Mị Nương trừng mắt nói: "Nói cái gì? Lớn tiếng một chút! Tỷ tỷ nghe không rõ."

Tần Ban Đồng nhảy lên, liên thanh nói: "Không có, vẫn bối cái gì cũng không có nói." Hần ra vẻ vô tội, khiến cho Lý Cường và Cầm Tiểu Hoan không nhin được cười.

Tâm tình nặng nề bị phai đi không ít, Lý Cường hỏi: "Tần đại ca, nhóm người của Tiềm Kiệt Tinh đi theo hướng nào vậy?"

"Tựa hồ như hướng Tây Bắc"

Hàn Băng nguyên là địa phương kỳ lạ, cả băng nguyên chập chùng cao thấp, có thật lớn bằng tầng và khắc nghiệt, quanh năm lạnh giá vô cùng. Gió lạnh như cắt da, người thường nếu đi vào thì sẽ lập tức biến thành khối băng, cho dù là người tu chân, nếu không mặc chiến giáp cũng sẽ không thể chịu được cự hàn liên tục như thế.

Bởi vì chống đỡ khí lạnh, chiến giáp không ngừng tỏa ra vàng sáng.

Làm cho người ta cảm thấy ấm áp chính là chiến giáp của Ban Đồng, hồng quang lóe ra. Chiến giáp của Hoa Mị Nương là đẹp nhất, phần sắc và Đào Hoa giáp yên khí đẳng đẳng. Cầm Tiểu Hoan thì một thân chiến giáp màu trắng, ngân quang bao bọc quanh thân và khuôn mặt kiều diễm, có vẻ siêu phàm thoát tục. Lan Uẩn chiến giáp của Lý Cường lại hoàn toàn khác biệt với người khác, lớp lớp lam quang tựa như nước biển lưu động, có loại cảm giác phiêu dật hào hiệp.

Đột nhiên một trận gió rít từ xa truyền đến, Hoa Mị Nương thần sắc đại biến, kêu to: "Tất cả toàn lực vận công, Hàn cương trên không trung đã trùng tới rồi, mọi người hợp lực, muội tử mau đem Bạch Vân Chướng bao phủ tất cả."

Tay trái nắm lấy giáp lĩnh của Tần Ban Đồng, tay phải nắm tay Lý Cường, Hoa Mị Nương có chút gấp gáp hô: "Hai người hai tên tiểu tử thú, đừng có lộn xộn!" Đây Lý Cường một cái nói: "Mau giữ muội tử của ta lại!"

Tần Ban Đồng cảm thấy Hoa Mị Nương đã quá kinh hãi, Hàn cương có cái gì nghiêm trọng chứ, hơn nữa giáp lĩnh đã bị nàng lão nhân gia nắm chặt giống như một con gà con, quả thật là không còn mặt mũi.

Lý Cường cái gì cũng đều không biết, bất quá hắn nghe qua ngữ khí của Hoa Mị Nương có vẻ bất an, làm mọi người cũng có vẻ bất an theo, nhất định là không có gì tốt. Hắn theo lời kéo tay Cẩm Tiểu Hoan, sắc mặt nàng ửng đỏ, tay vung lên tỏa Bạch Vân Chướng.

Tiếng rít bén nhọn càng ngày càng gần, bầu trời hôn ám, mặt đất khắp nơi rung động những toái băng chừng nắm tay như những hạt lúa bị cuốn bay khắp không trung, xoay quanh khắp nơi ” phát ra âm thanh kỳ quái. Một cỗ áp lực từ trên trời giáng xuống, cơ hồ tất cả mọi thứ đều bị ép xuống mặt đất gây loạn những tiếng rền vang.

Đột nhiên, hết thảy đều trở nên yên tĩnh.

Một cảm giác bất an mãnh liệt tràn ngập khắp trong lòng mọi người, Hoa Mị Nương và Lý Cường cơ hồ đồng thời kêu to: ”Cẩn thận!”

”Oanh...” Hàn cương vô hình đè ép xuống, cách bốn người không xa nổi lên một tầng băng cực lớn giống như bị một cây chùy cự đại đánh trúng, một tiếng vang bạo liệt bị vỡ tung thành từng mảnh rồi thoáng dừng lại rồi bị luồng kích lưu hướng bốn người quay cuồng rít gào vọt tới.

Tuyết vụ đầy trời với những miếng băng cỡ nắm tay giống như những hạt lúa xoay tròn bay khắp nơi, tựa những mũi tên nhọn bắn tới, sắc mặt Ban Đồng liền thay đổi.

Tiếng oanh oanh ừ ừ làm cho Lý Cường nghĩ đến những tảng băng tuyết lớn đang đổ ập tới.

Hắn vội la lên: ”Mọi người ngồi xuống!” Hắn hiểu rõ bốn người gây nên lực cản quá lớn, ngồi xổm xuống có thể giảm bớt lực đẩy.

Hoa Mị Nương đã kêu lên: ”Tất cả đều vận công, ngồi xuống đất.”

Thêm một hồi sau, Hàn cương rút cuộc xuống tới.

Một chốc sau, chiến giáp của bốn người phát ra quang huy, Cẩm Tiểu Hoan kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng chảy ra máu tươi. Hoa Mị Nương khẩn trương quát: ”Muội tử mau thu Bạch Vân Chướng, để ta trụ phía trước!”

Lực đẩy quả thật quá lớn, sức người không có khả năng chống lại. Lần này bị đánh trúng đã làm Cẩm Tiểu Hoan bị nội thương. Bốn người đứng thành một hàng như một mũi tên, từ đó phá vỡ Hàn cương, bổ đôi nó ra thành hai tầng bay vọt ra hai bên, không ngờ dưới đất cứng rắn lại xuất hiện hai đạo thâm cầu.

Thêm một hồi, Hoa Mị Nương không thể kiên trì được nữa, Lý Cường cảm thấy bất hảo, dùng sức đưa nàng ra sau, quát to: ”Ta ra trước cho, Tàn đại ca chuẩn bị!”

Đứng ở vị trí đầu tiên, Lý Cường mới biết tại sao phải cố hết sức, cái loại lực đẩy và áp lực này quả thật là vô tận, tựa như là một siêu cấp cao thủ hướng về hắn xuất thủ.

Thêm một thời gian, Lý Cường cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, một luồng áp lực cực đại làm cho hắn không thở được, hắn liền đem tâm thần nhập vào trong Nguyên Anh, điên cuồng thúc giục nguyên anh chống đỡ, Ảnh Mộng Giáp đã bắt đầu phát huy tác dụng, tạm thời cản áp lực đánh vào.

Mặt khác làm cho ba người giật mình chính là Lý Cường có khả năng chịu được Hàn cương mạnh mẽ như thế.

Bọn họ không biết Lý Cường có ba tầng giáp, Lý Cường đưa chân nguyên lực cuộn cuộn truyền vào Lan Uẩn chiến giáp, triều dũng trong giáp nội lưu động cấp tốc xoay tròn, bởi vì Tử Viêm Tâm hấp thu năng lượng của Thiên Hỏa, quang mang màu lam trong nội giáp hình thành ngọn lửa, dần dần ngọn lửa càng lúc càng lớn, Lan Uẩn chiến giáp đột nhiên biến thành màu vàng, Lý Cường cảm thấy kỳ quái vì áp lực tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Tần Ban Đồng lẩm bẩm: ”Lan Uẩn chiến giáp không ngờ thành linh có thể tự mình tiến hóa, thật là không thể tưởng tượng nổi nữa!”

Chậm rãi từ từ, Hàn cương dần dần yếu đi, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Hoa Mị Nương nói: ”Vận khí thật không tệ, nghĩ không ra chiến giáp của tiểu tử lại tốt như vậy, có thể tránh được một kiếp.”

Cầm Tiểu Hoan không lên tiếng, chỉ lo âm thầm vận công khôi phục.

Hàn cương tới nhanh mà đi cũng nhanh, bốn người không nói gì chỉ nhìn chung quanh một mảng hoang tàn, đều cũng có cảm giác ớn lạnh.

Lý Cường lấy ra một khối tiên thạch đưa cho Cầm Tiểu Hoan, nàng gật đầu ra hiệu tỏ ý cảm tạ, cầm nơi tay từ từ hấp thu.

Tần Ban Đồng cười nói: "Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy hàn cương đáng sợ như vậy, nếu còn trở lại lần nữa, vậy thật là thê thảm!"

"Câm miệng, nói nhảm nhí cái gì đó! "Hoa Mị Nương mắng.

"Ách..."Tần Ban Đồng cười khổ.

Gió thổi qua, xa xa mơ hồ truyền đến âm thanh chấn động.

Bốn người thần sắc thay đổi, Hoa Mị Nương lẩm bẩm:"Kỳ quái, sao lại có nhiều hàn cương lạc xuống như vậy?"

Lý Cường xuất chủ ý, nói: "Chúng ta có thể dụng Địa Hành Thuật mà đi, không phải là có thể tránh được hàn cương rồi sao? "

Hoa Mị Nương thở dài nói: "Không được đâu, dưới đất toàn là băng tảng và liệt kích, nếu đi như vậy thì thật là quá chậm."

"Khi nào hàn cương tới, chúng ta lại đi xuống, đợi hàn cương đã qua, chúng ta lại trở lên, không phải là không cần ngại kháng đó sao? "

Cầm Tiểu Hoan thu công nói: "Ta không biết Địa Hành Thuật, cho nên không dùng biện pháp này được."

Tần Ban Đồng cũng nói: "Ta cũng không được, đáng tiếc lần này không đem theo một cái pháp bảo đơn thổ"

Đầu óc Lý Cường chuyển cực nhanh, lập tức nói: "Chúng ta làm một cái hố sâu tránh một chút." Chủ ý này lập tức được mọi người tiếp nhận.

Ban Đồng tự tiến cử mình: "Ta lên trước!" Hắn mang hiển bảo, giơ lên đoản côn màu đen trong tay, quả cầu đỏ bắn ra bạch quang, chạm vào băng, lập tức băng liền lún vào, sau một lút lâu hắn quát: "Khai...!"

Một chuỗi âm thanh trầm muộn vang lên như liên châu, từ chỗ sâu trong đi lên, một cỗ nê thủy từ từ phun ra, tán trừ vụ khí nóng hổi, không kịp đề phòng, nước bùn phun ra đầy mặt bốn người.

Hoa Mị Nương mở miệng mắng to: "Tiểu tử thú! cô nãi nãi ngươi không cần tắm bùn đâu, ngươi động chân động tay thế này, lão nương hận không thể bóp chết ngươi!"

Lý Cường từng thấy Hoa Mị Nương tại Hỏa Tinh nổi giận, lần này chứng kiến, thành linh một chút cũng không phản cảm, chỉ cảm thấy phi thường thú vị.

Tần Ban Đồng ôm đầu lủ như chuột, luôn miệng xin tha.

Bốn người nhìn ta ta nhìn ngươi, vẻ xinh đẹp và phong thái vừa rồi tiêu mất, không biết ai là ai, bật cười lên một tiếng, tựa như bị phát động, cả bốn ôm bụng cười to.

Mọi người vận công tẩy giáp, đưa đất cát trong người văng ra, lại khôi phục nguyên mạo như trước.

Âm thanh chấn động càng lúc càng lớn, tạo ra tiếng kêu kỳ quái.

Lý Cường đột nhiên nhớ lại Triệu Hào khi ở vương phủ từng nói qua, cười khổ nói: "Chúng ta thật là có vận khí!"

Cầm Tiểu Hoan kinh ngạc, vội hỏi: "Là cái gì? "

"Quái thú Kháp Kháp Băng"

Hoa Mị Nương lúc này đã chắc chắn: "Đúng vậy, là Kháp Kháp Bằng quái thú, không chỉ một, mà là một đám..."

22. Chương 22:

Kháp Kháp Bằng là quái thú Hàn Bằng nguyên, sự quái dị của loài thú này chính là nó có khả năng hấp thu năng lượng của hàn cương, đồng thời khi ngộ địch thì có thể phun ra khí lưu cùng loại như hàn cương, tạo nên hàn cương trên bầu trời trùng trùng rơi xuống, kinh khủng phi thường.

Âm thanh ừ ừ càng ngày càng gần, bốn phía toái thạch băng nổi lên khắp nơi trên mặt đất.

Hoa Mị Nương hơi do dự nói: "Cục diện thật rất khó khăn, chúng ta..."

Lý Cường nói: "Đánh không lại thì chạy, còn chờ cái gì? "Đối với Lý Cường mà nói, đánh không lại bỏ chạy là chuyện bình thường, không chịu trốn mới là bệnh thần kinh.

Hình như tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Lý Cường nói lớn: "Chạy a! "Hắn xông lên trước làm gương, ba người kia ăn ý đi sát theo sau.

Quay đầu nhìn lại ba người đang theo sát, Lý Cường đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, cười nói: "Chúng ta đánh cuộc, xem ai chạy nhanh hơn, haha..."

Hoa Mị Nương đã hiểu được cũng thấy buồn cười, cùng với vài người chung một chỗ, trong tâm cũng có cảm giác như trẻ ra. Nàng cười nói: "Ai rơi sau cùng thì phải giữ chân quái thú a!"

Nắm lấy Cầm Tiểu Hoan, trong nháy mắt vượt qua Lý Cường, trong bốn người dĩ nhiên thực lực của nàng là cực mạnh.

Tần Ban Đồng oa oa kêu to: "Không công bình, ta là người cuối cùng chạy mà!"

Mọi người cười vang, Hoa Mị Nương cười trêu chọc: "Tiểu tử, ai biểu ngươi muốn làm anh hùng chứ? "

Trên mặt đất của Hàn Bằng nguyên khắp nơi đều là màu trắng, xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Bốn chấm màu đen bắn ra như mũi tên nhọn, phía sau vung lên một dải sương khói màu trắng mù mịt, thấp thoáng một đoàn quái thú, thân hình ẩn hiện trong băng vụ, liên miên rượt đuổi tới bốn người phía trước.

Chạy thật lâu trên đường, Hoa Mị Nương lấy làm kỳ quái: "Sao lại như vậy? Đám quái thú này cứ đuổi theo không bỏ, có phải là đã có người từng quấy rầy qua chúng rồi ư? "

Lý Cường và Tần Ban Đồng cầm đầu chạy như điên, căn bản không có chú ý nàng đang nói cái gì. Cầm Tiểu Hoan là khỏe nhất, được Hoa Mị Nương dùng sức kéo theo, nghe vậy nói: "Ta vẫn còn là lần đầu tiên biết loại quái thú này, không biết là vì cái gì cứ truy không bỏ?" Vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Lý Cường vừa chạy vừa nghĩ: "Cứ chạy như vậy hình như không bỏ được quái thú, mẹ nó, thử một con kim ưng xem" Hắn hô lên: "Mọi người chú ý, chúng ta đồng thời hướng ra sau công kích thử xem rồi lại chạy, khi ta hét tới ba, nhất thời cùng phát ra"

Tần Ban Đồng đã sớm không nhìn được nữa, vui vẻ nói: "Được, ta chuẩn bị rồi."

"Một, hai, ba... phóng! "

Tần Ban Đồng hướng ra phía sau bắn ra năm đạo bạch quang có hình dạng gì đó, vừa ra tới phía sau thì trưởng lớn, nhanh chóng phát về hướng quái thú.

Cầm Tiểu Hoan trỡ vật ở đai lưng lấy ra một nắm trường cung màu đen, Tần Ban Đồng kinh ngạc nói: "Hắc Phần Cung? "

"Hư lập cung huyền" Cầm Tiểu Hoan cười nói: "Tiểu muội bêu xấu rồi!" Rõ ràng nhìn không thấy cung huyền, nhưng lại phát ra tiếng vang rung trời, mỗi một tiếng vang là có một dải màu đen bay ra, liên tiếp mười sáu tên, nàng nhẹ nói: "Tiểu muội một lần chỉ có thể phát ra mười sáu tên, nhiều hơn cũng không được."

Lý Cường bắn ra mười con kim ưng, bởi vì công lực tinh tiến, mỗi kim ưng đều có tử hỏa quán quanh, hướng quái thú giương cánh bay đi.

Mười bảy đóa tiên hoa thanh nhã bay đi, bay tới giữa khoảng cách của bốn người và quái thú, tiên hoa tản ra, cánh hoa phiêu diêu, giống như một bức tường hoa bay lên, tại thế giới trắng xóa vô cùng mỹ lệ.

"Haha, tiếp tục chạy a!"

"Chúng ta chạy đi..." Còn chưa nói dứt câu đã bị một tràng tiếng nổ liên tục cắt đứt, hần quay đầu nhìn lại cả kinh kêu lên: "Oa, thật là tráng lệ!"

Bụi lẫn với những tảng đất đá khổng lồ bay mù mịt ngợp trời, từng hồi quái thanh "kháp kháp" "kháp kháp" vang lên tận mây xanh, trong lúc nhất thời đám quái thú chạy loạn thành một đoàn.

Bước chân bốn người chậm lại, Lý Cường cười nói: "Quái thú này đã ném phải đau khổ rồi nhưng chúng ta không thể dừng lại được, mau tạo thêm khoảng cách cho an toàn, đi mau!"

Quả nhiên quái thú chỉ hỗn loạn chốc lát rồi một lần nữa lại giận dữ phát động tấn công, lúc này thanh thế càng thêm kinh người, quái thú bắt đầu bắn ra hàn cương cầu, những quả cầu màu trắng bay tới trước tiên bị Ban Đồng bắn rơi, tiếp theo là vô số hàn cương cầu to nhỏ nghiêng trời lệch đất đuổi theo.

"Báo ứng a!" Lý Cường khổ sở nức nở kêu to.

"Phía trước có núi, mau chạy về hướng đó." Cẩm Tiểu Hoan phát hiện đầu tiên rồi quay đầu nhìn lại đã cả kinh kêu lên: "Sao nghiêm trọng vậy, đó là cái gì, từ đâu bay tới vậy?"

Hoa Mị Nương dựng lên hai bức tường hoa, quát: "Nhanh tìm một cái khe trốn đi!"

Tần Ban Đồng đưa mắt tìm kiếm, kêu lên: "Bên trái có một cái khe, mau chạy nhanh qua đó!" Rồi hần vọt qua trước tiên.

Bốn người cấp tốc chạy chuyển qua ranh giới của băng phùng, phía sau hai tường hoa đã bị phá nát, còn bao nhiêu hàn cương cầu tiếp tục đuổi theo, thật khiến cho người không rét mà run.

Cái khe đó chính xác có vết băng nứt rất sâu, bốn người trông vào chỗ đó, Lý Cường lập tức hướng theo khe nứt chạy về phía trước, kêu lên: "Theo ta!" Ba người kia cũng rất lanh trí vội vã theo sát phía sau.

Hàn cương cầu vừa chạm vào tảng băng thì tức thời nổ ra, chỗ bốn người vừa hạ xuống vừa rồi nhất thời lún sâu xuống, tiếng nổ mạnh khiến cho nó banh lớn ra, đáng sợ hơn đã dẫn động hàn cương trên bầu trời lao xuống.

"Không được, chúng ta nhất định phải tìm nơi trốn tránh, hàn cương lại muốn đến rồi!" Hoa Mị Nương vừa nói vừa vung chưởng đánh vào ranh giới băng cầu, tảng lớn tảng lớn băng tảng sụp đổ xuống, nhờ vậy làm yếu bớt sức ép của hàn cương.

Lý Cường hoan hô kêu to: "Phía trước có góc chuyển, mọi người mau đến đó!"

Hần biết nếu mọi người chuyển qua góc đó, vậy là an toàn rồi.

Trời lại bắt đầu tối mù, trong khe nứt đó lại càng ảm đạm, có loại cảm giác làm cho người ta hít thở không cũng thông, bốn người cảm nhận áp lực từ trên trời xuống, tốc độ phi hành rõ ràng đang xuống tới.

Bốn người vừa nhảy vào trong góc khuất, áp lực thật lớn đánh mạnh vào xé gió lướt qua, 'oanh oanh' phát ra tiếng sấm.

Áp lực lướt qua góc khuất, đối với bốn người đã không tạo thành uy hiếp nữa, tất cả hạ xuống mặt đất, lẳng lặng chờ đợi hàn cương hạ xuống.

"Mọi người mau nhìn! "Tần Ban Đồng chỉ lên bầu trời của câu.

Đó là đại hình phòng ngự trận phát ra hồng quang, phía trước còn có tiếng vang kinh thiên động địa cắt đứt lời của Hoa Mị Nương.

Mặt đất khắp nơi đều dao động, bốn người không hện mà cùng đứng dậy vận chuyển chiến giáp, phòng ngừa chấn động làm bất ổn. Cầm Tiểu Hoan phát xuất Bạch Vân Chướng, Lý Cường cho mỗi người một cái phòng hộ ngọc phù.

Vô số khối băng bị va đập từ trên trời rơi xuống, vang lên như tiếng trống trận ầm ĩ giữa đất trời, bầu trời tối đen.

Lý Cường cảm thấy giống như là ngày tận thế đã đến, thật là kinh khủng. Cầm Tiểu Hoan lặng lẽ nép vào trong ngực của Hoa Mị Nương, Tần Ban Đồng lăm lăm chửi rủa.

Những toái băng xuyên qua rơi xuống, trên trời lúc mờ lúc tỏ, mọi người đều biết là vì đang chống lại hàn cương, cũng may mắn là mọi người đang tránh tại cái khe này nên đã vượt qua được một kiếp.

Lý Cường nghĩ thầm: "Bị Kháp Kháp Băng quái thú này truy đuổi thảm quá, đến bây giờ còn không biết loại súc sinh này làm sao mà sinh trưởng. Ai, địa phương này nhiều hung hiểm như thế, nếu Triệu Hào và Mai Tinh Tinh đi vào, trời mới biết họ làm sao đối phó. Thảo nào không trách được khi Triệu Hào nghe nói đến Hàn Băng nguyên lại khẩn trương như vậy!"

Đột nhiên băng cầu hơi rung chuyển phát ra âm thanh khó nghe, Tần Ban Đồng hét nhìn đông rồi nhìn tây, hét lớn: "Không hay rồi, chạy mau, nó sụp mất!"

Bởi vì chịu áp lực trầm trọng, muốn chạy đã không kịp rồi, Lý Cường mắng một câu: "Mẹ kiếp! "

Cấp tốc vận chân nguyên lực hướng lên trên xuất ra Hàn Linh Cự Chướng, mọi người lập tức minh bạch phương pháp làm của hắn, đều rút rít hướng lên trên công kích, kỳ vọng có thể đánh nát khối băng đang rơi xuống.

Một khối băng rất lớn đang hạ xuống bị Hàn Linh Cự Chướng đánh trúng gây ra chấn động lớn, cũng nhờ là tiên hoa của Hoa Mị Nương lợi hại, một đóa hoa lớn bằng nắm tay. nổ tung tại trong động, cuối cùng lại rơi trúng này khối băng đầu tiên hạ xuống làm cho nó vỡ nát tan tành, cứ như vậy vẫn giữ cho họ tiếp tục cầm cự.

Vẫn là phòng ngự pháp bảo của người tu chân lợi hại, bốn người đứng thẳng không ngờ không có một khối băng nào rơi trúng, chỉ là họ đứng trong một khối băng có cấu trúc mái vòm nhỏ, bất quá sắc mặt mọi người rất khó coi vì quá thiếu không khí.

Qua một hồi lâu, Tần Ban Đồng không nhịn được nữa: "Ra ngoài xem, có lẽ hàn cương đã qua, nghệt thổ chết ta rồi!"

"Bình", xào xào, lạp lạp...

Có bốn nhân ảnh từ trong băng chui ra.

Cầm Tiểu Hoan cao hứng nói: "Thật tốt quá, an toàn, không việc gì nữa!"

Mặt đất khắp nơi là một dải bình nguyên yên tĩnh. Nếu không phải đầy đất có hố to toái băng, tựa giống như chưa từng có cái gì phát sinh qua, nhìn bầu trời mù sương mơ hồ hư ảo, mọi người cùng có cảm giác vui mừng.

Lý Cường đột nhiên nhớ lại hồng quang vừa rồi, hỏi: "Tần đại ca, hồng quang vừa rồi là từ nơi nào phát ra vậy? "

"Người nhìn kia!" Tần Ban Đồng chỉ phương xa nói.

Ở phía xa xa dưới chân núi, đầy trời sương khói bay mịt mù, bên trong thỉnh thoảng lại có ánh sáng lóe lên, mọi người minh bạch đó là pháp bảo nổ mạnh tạo ra. Theo gió truyền đến thật tiếng "Kháp kháp" khe khẽ.

"Là ai vậy? Thật không ngờ có thể đứng vững trước sự công kích của quái thú lâu như thế!" Hoa Mị Nương kỳ quái tự nói.

"Hoa tỷ tỷ, chúng ta mau đến xem!"

Tần Ban Đồng vỗ vỗ ngực: "Đương nhiên phải đi, cho quái thú này ném thử lợi hại của ta!"

Lý Cường không muốn lại lặp lại chuyện khi nãy, nói: "Chúng ta phải cẩn thận một chút, từ phía trên đi qua, đừng kinh động quái thú."

Hoa Mị Nương gật đầu nói: "Ừ, cẩn thận một chút mới tốt, tiểu tử thúì đừng có cả ngày làm náo động, động chút đầu óc được không? "

Tần Ban Đồng rất sợ nàng, cười khổ nói: "Vãn bối biết rồi!" Hắn nghĩ thầm: "Ta thề, sau này nhìn thấy lão nhân gia, còn không mau bỏ chạy cho xa, nếu không thì thảm hại quá!"

Đoàn người đi quanh một vòng, đi tới trên núi tuyết, thuận tới chỗ đánh nhau nói triền núi chạy đi.

"Trời ơi! Sao lại là bọn họ? "

Từ triền núi đi xuống nhìn, một tòa phòng ngự trập hồng quang chói mắt, đang chống cự lại Kháp Kháp quái thú tấn công.

Ngoài trận, một thân ảnh đang nhảy tới lui, động tác mau lẹ đang xuyên qua lại trong đám quái thú.

Tần Ban Đồng giật mình nói: "Người này thật đáng sợ, các người nhìn xem hắn cũng không có mặc chiến giáp, ở trong đám quái thú mà vẫn tự nhiên, hắn là ai vậy a? Sao lại lợi hại như thế! "

"Hắn là đại ca của ta Hầu Phích Tinh, haha...Ta thật là cao hứng quá! "Lý Cường vui vẻ vỗ tay vào nhau nói, trong lòng nghĩ thầm: "Thật tốt quá, nguyên lai lão ca còn ở Thiên Đình Tinh, vẫn chưa đi!"

Hoa Mị Nương kinh ngạc giật nảy người nói: "Cái gì? Người biết Hầu tiên bối? Thật ra người ở đâu quen biết lão nhân gia? "

"Hoa tỷ tỷ, Hầu tiên bối là ai a, sao người gọi hắn là tiên bối? "

"Hắn là người nổi danh tu chân giới, tính tình cổ quái cực kỳ, tu vi cao thâm không lường được!" Hoa Mị Nương nhìn Lý Cường với ánh mắt như nhìn quái thú.

Lý Cường đành phải giải thích, kêu to một tiếng, thuận theo vách núi tiếp tục đi xuống. Hoa Mị Nương nói: "Chúng ta tiếp tục đi xuống, có Hầu tiên bối sẽ không còn việc gì nữa!"

Tại giữa sườn núi, Lý Cường đã nhìn thấy mấy người trong trận, trong lòng vui mừng không nói nên lời.

Người trong trận bị Lý Cường kêu to kinh động, ngẩng đầu nhìn không khỏi kích động kêu to: "Sư tôn, sư tôn của ta đến rồi, haha..." Một tiếng gọi to duyên dáng: "Đại ca, đại ca, ta tại chỗ này, mau tới a! "Thanh âm kích động có chút nghẹn ngào.

Đúng là Triệu Hào và Mai Tinh Tinh, bên người hai người bọn họ còn có thêm ba người, Lý Cường mặc dù không nhận ra nhưng cũng biết nhất định là bằng hữu, kêu lên: "Triệu Hào, tiểu muội, ta cuối cùng tìm được các người rồi! " Giọng nói tràn ngập nỗi vui mừng cao hứng.

"Lão ca, ta đến giúp người!"

"Haha, tiểu huynh đệ, mau vào trận gặp muội tử và đồ đệ người trước. Chà, tiểu yêu nữ, là người sao? Lão tử có phải hôm nay gặp quý không, người sao lại ở cùng một chỗ với huynh đệ của ta?"

Hoa Mị Nương kiều mỹ cười nói: "Lão gia tử, như người cổ quái như lão còn có thể làm huynh đệ với hắn, ta lại không được sao?" Nàng đúng thật là tiểu yêu nữ, nhìn thấy ai cũng không sợ.

Vây phòng ngự trận có hơn hai mươi quái thú, Lý Cường lần này nhìn được rõ Kháp Kháp Bằng quái thú có dáng vẻ như thế nào.

Quái thú Kháp Kháp Bằng trôi nổi trên mặt đất, di động thì dưới bụng có lỗ thông hơi, cùng phát xuất ra tiếng kháp kháp, hình dạng của nó rất quái lạ, cái đầu bằng phẳng, một con mắt lóe ngân quang, nhìn không thấy miệng ở đâu, thân thể bao bọc trong một quang sương khói.

Bởi vì có Hầu Phích Tinh ở đó, Lý Cường dẫm khí dâng cao, bay vào trong đám quái thú. Lập tức có một quái thú công qua, một quyền đánh ra, quái thú bị bật rơi trên mặt đất, "kháp kháp"hai tiếng vang, từ trên đất nhô lên, băng vù trên thân toát ra, chụp tới Lý Cường.

Băng vụ ẩn chứa vô cùng lạnh lẽo làm thân hình hắn trĩu lại, Lan Uẩn chiến giáp lóe kim quang chói mắt, chỉ trong thoáng chốc cả người Lý Cường như là ngọn lửa bốc cháy, lập tức tỏa nhiệt điên cuồng, tử diễm bị cái giá rét kia buộc phải lộ ra.

Vừa vọt tới bên người Lý Cường, cả Kháp Kháp Băng vây lại hắn, chỉ có quái thú bị hắn đánh trúng một quyền ngã xuống choáng váng như hôn mê.

Không kịp phòng ngự Lý Cường bị Kháp Kháp Băng trùm kín.

"Huỳnh đệ, cẩn thận!" Hầu Phích Tịnh tung cước đá bay một quái thú, thân hình giống như con chim to bay lướt trên, đang muốn giúp Lý Cường thoát ra, dị biến chợt nổi lên.

Tựa như một người tầm thường đang lỏa thể, trong lòng ngực đột nhiên có một khối băng lớn đang trùm kín, kích thích kịch liệt làm Tử Viêm Tâm đem Thiên Hỏa tấn ra, Lan Uẩn chiến giáp kim quang đại thịnh, cả người Lý Cường giống như một pho tượng phát lửa giận thiên thần, Thiên Hỏa tràn ra "Oanh oanh" tiếng vang làm đám Kháp Kháp Băng như điên cuồng rối loạn. Một quãng lửa lớn nóng khủng khiếp tỏa ra từ người Lý Cường.

"lão tử giết chết các ngươi..."

Một lượng lớn hơi nước bốc lên, Kháp Kháp Băng quái thú giống như là người tuyết gặp lửa, lập tức tan chảy.

Chỉ là trong nháy mắt thời gian, Kháp Kháp Băng thật thảm hại tan chảy biến mất vô tung vô ảnh, quái thú cơ hồ rất sợ Thiên Hỏa, cũng bị Hầu Phích Tịnh đánh đến kinh hãi, thoáng do dự, thành linh quay đầu chạy bầy.

"Lão đệ, vài ngày không gặp, công lực tu chân của ngươi tăng tiến thật nhanh a! Đây là cái gì chiến giáp a, lão tử đây vẫn còn là lần đầu chứng kiến, thật không tệ!" Hầu Phích Tịnh vỗ vỗ tay, đi tới đặt tay lên bả vai Lý Cường, thân thuộc nói.

"Ca!" Mai Tinh Tinh trong phòng ngự trận vọt ra, ôm lấy một cánh tay Lý Cường, nước mắt đã lưng tròng.

"Haha...aaaaaaa..." Lý Cường chỉ còn biết cười trừ, cao hứng không biết làm sao để nói.

Triệu Hào đứng ở bên cạnh cũng giống vậy, yên lặng nhìn, vui mừng xoa xoa đôi bàn tay.

Tần Ban Đồng cung kính dập đầu: "Ra mắt lão tiền bối, văn bối thuộc Tần tộc."

Cầm Tiểu Hoan đã tiến lên hành lễ: "Ra mắt sư bá, sư tôn văn bối tên Hồng Cảnh Vũ."

Hầu Phích Tịnh tâm tình rất tốt, nói: "Được rồi, mau đứng lên, mau đứng lên, lão tử không thích gặp mặt là quỳ. A, tiểu yêu nữ, gặp lão tử sao không bái a?"

"Không có đâu, ta nhiều nhất gọi một tiếng lão gia, còn cái khác thì không biết..." Hoa Mị Nương cười hì hì cự tuyệt, Hầu Phích Tịnh cười to, nói: "Quên đi, quên đi, lão tử chính là vẫn còn thích tiểu yêu nữ tùy tâm sở dục, haha..."

Mọi người giới thiệu lẫn nhau, khách sáo một phen.

Lý Cường lúc này mới biết, ba người trong phòng ngự trận là tam hộ pháp của Hồi Xuân Cốc, tại tu chân giới cũng có chút danh tiếng.

Ba người này mặc chiến giáp màu xanh biếc, cầm đầu gọi Quản Kỳ, dáng vẻ oai hùng, gương mặt lại như một đứa trẻ, có dáng vẻ thân cận gần gũi, hai người bên cạnh hắn là Tông Minh và Vương Vĩnh Niên.

Tông Minh vẻ mặt tinh hãn, tướng tá hơi nhỏ, trên vai có một con vật nhỏ quái dị, có chút giống con ếch, tỏa màu hồng, trên mình thỉnh thoảng toát ra hỏa vụ, hai hồng nhãn không ngừng chuyển động, nhìn thấy bọn Lý Cường chú ý, hắn bèn giải thích: "Đây là Hỏa Tinh, tại Hàn Băng nguyên là loài vật quý nhất!"

"Hỏa Tinh là cái gì?" Lý Cường đến gần cúi nhìn thật kỹ, Hỏa Tinh nọ tung thân nhảy lên nằm sấp trên đầu vai hắn, nhắm lại hai mắt, xem dáng vẻ như đang cao hứng hưởng thụ, Vương Vĩnh Niên ngạc nhiên kêu lên: "Ai, kỳ vậy, bảo bối của Tông huynh không ngờ lại rời khỏi vai huynh, đây là sao thế?"

Tông Minh ngạc nhiên vạn phần, hắn cũng có chút hồ đồ nói: "Kỳ quái, từ khi ta thu phục, chiếm được con Hỏa Tinh này, còn chưa thấy qua nó thích ai, không ngờ lần này nó tự mình bay đến trên mình Lý công tử, thật không nghĩ ra" Trong lòng nghĩ thầm: "Độ ẩm của Hỏa Tinh rất cao, người tu chân căn bản không ngừng phải chống đỡ liên tục, còn Lý Cường này thật kỳ quái, đáng vẻ dường như không có chuyện, thật sự không rõ ràng là hắn có bao nhiêu tu vi!"

Thật ra Tông Minh đánh giá Lý Cường quá cao, chỉ là căn cơ của Lý Cường là Tử Viêm Tâm thuộc tính Hỏa, sau đó lại gia tăng thêm Thiên Hỏa, đối với đồng dạng là Hỏa Tinh mà nói, lực hấp dẫn cực lớn.

Lý Cường nhẹ nhàng nâng Hỏa Tinh lên trả lại Tông Minh, nhưng Hỏa Tinh lại cứ bay trở về đầu vai hắn, như vậy ba lần làm cho Tông Minh ngượng ngùng xấu hổ vô cùng, Mai Tinh Tinh cười nói: "Tông thúc, quên đi, thúc hãy tặng Hỏa Tinh cho đại ca ta a!"

Tông Minh nhìn đứa cháu mà mình thương yêu nhất, cười khổ nói: "Ai, tiểu đồ vật này là tự bản thân nhận chủ, được rồi, Lý công tử và nó có duyên như vậy, Hỏa Tinh này hiểu thông lòng người, công tử đối đãi tốt với nó, coi như là quà gặp mặt lần đầu đi."

Nói xong đưa cho Lý Cường tiểu ngọc đồng giản, nói: "Cái này cấp người, bên trong ghi lại như thế nào vận dụng Hỏa Tinh, người hãy nhìn xem."

Lý Cường ngượng ngùng xấu hổ vạn phần, trả lại thì không trả được, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, hắn đưa tay từ trong thủ trạc lấy ra một cái gì đó có bạch quang, đó là một cái hình tam giác màu trắng, cười nói: "Tông đại ca, thật là xấu hổ, tiểu đệ có một lễ vật tặng cho đại ca, đây là một người bạn tốt tặng cho ta, tiểu đệ mượn hoa hiến phật chuyển tặng đại ca, dù có gì cũng xin hãy nhận giùm!"

Hầu Phích Tịnh bên cạnh nhìn thấy, bèn nắm lấy nhìn thử, cẩn thận nhìn một chút, kinh ngạc nói: "Ồ, cái này là pháp bảo, Tông tiểu tử, người có lời lớn rồi!" Nói xong đưa kiện pháp bảo qua.

"Đây là cái gì pháp bảo?" Tông Minh nghe rõ lời của Hầu Phích Tịnh, đồ vật này tuyệt đối là bảo vật, không chút do dự tiếp về tay.

Tần Ban Đồng không hổ là sinh tại danh môn vọng tộc, dù sao kiến đa thức nghiệm, đã kinh ngạc nói: "Cái này hình như là Tế Tịch Giác a, là một kiện Ấn Thân pháp bảo."

Lý Cường tán dương, gật đầu nói: "Tần đại ca thật là biết nhiều lắm, quả thật là Tế Tịch Giác, bất quá Tông đại ca phải luyện qua một lần mới có thể sử dụng."

Tần Ban Đồng được Lý Cường khích lệ vẻ mặt tự hào, bộ dáng kiêu hãnh.

"Ca, còn của ta đâu?" Mai Tinh Tinh đùa cợt, khuôn mặt tươi cười nhìn Lý Cường, Cầm Tiểu Hoan mặc dù không nói cũng đã nhìn hắn, kể cả Triệu Hào mấy người cũng đều nhìn hắn, mọi người thoáng chốc yên tĩnh. Hầu Phích Tịnh hắc hắc cười nói: "Hắc, hắc, lỡ nói thì phải vung tiền thôi...haha, haha..." Hắn lão nhân gia quả thật vui vẻ phi thường.

"Đều có, ngoại trừ Hầu lão ca, mỗi người đều có một kiện pháp bảo." Lý Cường mười phần hào phóng, Mạc Hoài Viễn tặng hắn rất nhiều pháp bảo, hắn bây giờ đối với vật ngoài thân đã đều không còn hứng thú nữa.

Mai Tinh Tinh có được một kiện Ngũ Sắc chiến giáp và một chi Kim Bộ Dao, Triệu Hào được Hắc Sắc chiến giáp, Cầm Tiểu Hoan được một Biện Vũ Thủ, Tần Ban Đồng vô cùng vui vẻ, hắn có được một đôi Ngự Khẩu Khẩu, bởi vì hắn biết đây là trong luyện khí trong truyền thuyết, cực kì trân quý.

Đến cuối cùng ngay cả Hầu Phích Tịnh đôi mắt cũng sáng rực, kêu lên: "Ai, có hại rồi, có hại rồi, lão tử sao mà biết những gì lấy ra đều là cực phẩm pháp bảo, ta cũng muốn có, ta cũng muốn có!" Đáng vẻ của lão không còn chút giả nua nào nữa.

Lý Cường cười nói: "Còn có bảo bối cho huynh, hãy chuẩn bị kỹ nhé, ta sẽ đưa cho lão ca đây!" Đưa cho Hầu Phích Tịnh một viên hắc sắc tiểu cầu, kỳ thật là Hầu Phích Tịnh nói giỡn, pháp bảo đối với lão chẳng có gì quan trọng cả.

"Haha, a...a..., huynh đệ, lão tử thấy rất vui vẻ, không cần tặng..."

Đưa mắt nhìn thấy vật gì đó trong tay Lý Cường, lão giật mình quát to một tiếng nói: "Tịch Diệt Đan, oa nha! Là Tịch Diệt Đan!" lão nhân gia này vui đến phát cuồng.

Mai Tinh Tinh hiểu kỳ hỏi: "Cái gì? Là Tịch Diệt Đan ư?"

23. Chương 23:

Lý Cường rút tay lại, cười hì hì: "Ồ, thì ra lão ca không cần, được rồi, để ta tặng cho người khác vậy, hắc hắc..."

"Oa nha nha! Tiểu tử thú vị, nhanh đưa cho ta, ta. . ta. . haha. . huynh đệ, huynh đệ tốt của ta, haha..."

Nhìn Hầu Phích Tinh đang nhăn nhó thảm hại, Mai Tinh Tinh và Triệu Hào thấy rất bình thường, bọn họ đã sớm chứng kiến nhiều, nhưng bọn Hoa Mị Nương đã nhìn đến sáng mắt, thật không dám nghĩ tới Lý Cường lại dám nói đùa với lão, Hầu Phích Tinh tại tu chân giới mặc dù độc lai độc vãng, nhưng địa vị cũng cực cao.

Mai Tinh Tinh cũng giúp vui, cười nói: "Này Tịch Diệt Đan là cái bảo bối gì mà làm Hầu tiên bối cũng thích đến như vậy? Quên đi, thấy ông ta thương cảm đến thế thì tặng cho ông đi..."

Hầu Phích Tinh nghe vậy nhảy lên: "Ai, tiểu nha đầu, ngươi đang giúp ta xin xỏ, hay là nói móc ta vậy? Ngươi thật là quá lắm!"

"Được rồi, được rồi, bởi vì tiểu muội đã nói giúp huynh, vậy đưa cho huynh vậy!"

Nắm lấy Tịch Diệt Đan, cẩn thận nhìn qua, Hầu Phích Tinh thật sự vui đến bay bổng tận trời, hưng phấn cười sảng sặc. Tất cả mười phần hiếu kỳ, cái Tịch Diệt Đan này đến cuối cùng là cái gì bảo bối, lần này cả Tàn Ban Đồng cũng nói không ra.

Lý Cường nói: "Ta chỉ biết là Tịch Diệt Đan là dùng để Độ Kiếp, làm sao để dùng ta cũng không rõ ràng lắm, bởi vì lão ca sẽ nhanh đến Độ Kiếp kỳ rồi, cho nên mới tặng đồ vật này cho huynh, may ra có thể dùng được..."

"Huynh đệ, thật không biết ngươi từ đâu đạt được bảo bối này, cho các ngươi biết, Tịch Diệt Đan là đệ nhất bảo đan dùng để Độ Kiếp, có bảo bối này cũng giống như có hai cao thủ tu chân tại lúc Độ Kiếp giúp đỡ, các ngươi nói điều đó có ý nghĩ thế nào với lão phu?"

Hầu Phích Tinh bởi vì tính tình cổ quái, không muốn nhờ vả tu chân cao thủ trợ giúp, cho nên Độ Kiếp vẫn luôn là tâm bệnh của lão, có Tịch Diệt Đan, chuyện Độ Kiếp của hắn nắm chắc hơn nhiều nên sao không hưng phấn.

Lý Cường thấy có thể giúp được Hầu Phích Tinh thì trong lòng mười phần cao hứng, nghĩ thầm: "Ta còn có ba viên, khi gặp Phó đại ca thì tặng cho hắn, chắc là hắn sẽ rất cao hứng!" Nghĩ đến đó trong lòng càng mong đợi gặp mặt Phó Sơn.

Quản Kỳ hỏi: "Lý công tử, lần này ngũ hộ pháp chúng ta đi ra, có hai người đến Bình An khách sạn chờ các ngươi, có gặp họ không?"

Lý Cường nói: "Không thấy họ a!" Hắn nghĩ thầm: "Nếu nhìn thấy họ, ta cũng không gặp đến độ nổi điên"

Hoa Mị Nương cười nói: "Tiểu huynh đệ vì để tìm các người, tại Toái Thạch Thành nơi Bình An khách sạn thiếu chút nữa hù chết chương quỹ, còn nhảy lên không trung kêu loạn, làm hại Tàn tiểu tử cho rằng là yêu ma quỷ quái gì, đem theo vũ khí muốn tới đánh nhau... haha..."

Tàn Ban Đồng đỏ bừng mặt, lồm bồm nói: "Ai biết lão nhân gia ở đó"

Ba người Quản Kỳ nhìn nhau, Tông Minh nhú mày nói: "Cái này nguy rồi, bọn họ phải biết đi ra Toái Thạch Thành, nhất định là trên đường xảy ra chuyện"

Quản Kỳ thở dài, nói: "Bây giờ thế cục ngày càng loạn, ta thấy trước tiên nên hồi cốc, lão thái gia cũng sắp xuất quan, hãy để lão nhân gia quyết định đi!"

Vương Vinh Niên đồng ý nói: "Ta cũng nghĩ như thế, chúng ta trước tiên nên hồi cốc đã"

Mọi người hướng vào sâu trong tuyết sơn mà đi.

Bởi vì nhân số đông đảo, nên Hầu Phích Tịnh không thể thuận di, chỉ đành phải phi hành, Mai Tinh Tinh do Hoa Mị Nương dìu theo, chỉ có nàng là không biết bay. Bạ vị cô nương ở cùng một chỗ rất nhanh đã thân quen, nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng lại ồ lên cười.

Lý Cường hỏi Triệu Hào tình hình sau khi chia tay tại Mê Lâm.

Triệu Hào cười khỏ nói: "Mai cô nương bởi vì ta kéo nàng chạy, dọc đường đi với đồ đệ mà luôn không vui, ở trên đường không ngừng cùng người khác gây chuyện, vì giúp nàng mà đồ đệ đánh nhau với người ta liên tục!" Về mặt hấn vô cùng bất đắc dĩ.

Tại Mai Tinh Tinh rất thính, vẫn luôn lưu tâm về Lý Cường, nghe vậy kêu lên: "Không được nói bậy về ta, có nghe hay không cũng không được nói nha!"

Hoa Mị Nương ôm lấy eo thon của nàng, khẽ sát tai Mai Tinh Tinh thì thầm hỏi: "Tiểu muội muội, có phải có ý với tiểu ca ca không, có muốn Hoa tỷ tỷ hỗ trợ không vậy?"

Mai Tinh Tinh cảm thấy trên mặt đỏ bừng, trong tim đập nhanh như trống trận, tâm tư của nàng bị một câu nói của Hoa Mị Nương xuyên thấu, không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ phải làm nũng nói: "Hoa tỷ tỷ, tỷ lại chê cười ta!"

Thanh âm và thần thái thẹn thùng của nàng làm Hoa Mị Nương sững sốt ngẩn ngơ nói: "Chà, muội muội đẹp quá, tỷ tỷ nhìn thấy thật đáng yêu a!"

Cầm Tiểu Hoan vẫn chú ý hai nàng nói chuyện, tay sờ vào Biện Vũ Thủ, cách dùng nàng cũng đã hỏi rõ ràng, tu luyện qua là có thể sử dụng, đây là một kiện bảo bối phòng ngự, đã làm nàng không thể lý giải về Lý Cường. Hấn tùy tiện tặng quà cho người ta, tại các môn phái tu chân cơ hồ có thể dùng làm trấn phái chi bảo, hấn lại không đếm xỉa tới mà đem đi tặng người, lại không có một chút thái độ tiếc nuối, thật sự nghĩ không ra hấn là người như thế nào.

"Lão ca, ngươi không phải để lại lời nói là đi Ba Đạt Tinh sao, sao cuối cùng lại đến Hàn Băng nguyên vậy?"

Hầu Phích Tịnh thở dài: "Còn không phải là vì các ngươi sao, chuyện của Mai nha đầu làm lão tử nghĩ tới nghĩ lui, nhịn không được chạy một chuyến tới Hồi Xuân Cốc, kết quả lão cốc chủ Mai Du Băng của bọn họ bẽ quan, không thể làm gì khác hơn là mang theo ngũ hộ pháp đi tìm người. Tiểu tử ngươi không ngờ có chức quan không làm, hắc hắc, ở kinh thành như bị nát bét."

Rồi lại nói: "Sau đó cách Toái Thạch Thành không xa, nhìn thấy hai người bọn họ và Hắc kỳ quân đánh nhau, nên mới tìm đến, trước tiên đưa họ trở về rồi mới đi tìm người."

Triệu Hào đã cười nói: "Đúng vậy, nếu không có sư bá tới thì chúng ta đã nguy hiểm rồi, đối phương có tu chân cao thủ đến, thấy được sư bá đã hoảng sợ bỏ chạy."

"Nghe nói cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh đến rất nhiều, Phong Duyên Tinh cũng đã đến rất nhiều cao thủ, đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì? " Sự kiện này Lý Cường vẫn luôn nghi vấn.

Hầu Phích Tịnh nghiêm mặt lại, những người khác cũng hiếu kỳ tụ vào, Hoa Mị Nương nói: "Không phải là vì cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh cướp đoạt Nguyên Anh của người tu chân đó sao?"

Lý Cường nghi ngờ nói: "Ta luôn hoài nghi, nếu là vì nguyên nhân này, vậy cũng không nên đến Thiên Đình Tinh giải quyết, tựa hồ người tu chân ở Thiên Đình Tinh cũng không nhiều, không đáng đại động can qua như vậy?"

Kỳ thật sự hoài nghi này vẫn tồn tại trong đầu hấn không tan, Lý Cường ở quê hương là một thương nhân, luôn đối với các tin tức đều là nghi vấn, không phân tích rõ sẽ không có phán đoán, đó là một thói quen thâm căn của hấn rồi.

Hầu Phích Tịnh đưa mắt nhìn hấn với vẻ tán thưởng: "Tiểu tử ngươi thật cùng người khác khác biệt, việc này với ngươi có quan hệ, ngươi tại Cố Tống quốc đã làm loạn kế hoạch của Lệ Đường quốc, lần này mục

đích chính thức của kế hoạch đã bị người gián tiếp làm lộ ra, sự kiện này cùng Tiềm Kiệt Tinh chính thức có quan hệ, vốn là một chuyện thật thuận lợi, bây giờ lại kéo rất nhiều môn phái tu chân vào.”

Tần Ban Đồng tự nhiên là một người Vạn Sự Thông, hiểu kỳ hỏi: ”Là kế hoạch và mục đích gì vậy?”

”Là vì một núi hoang, tọa tại biên cảnh của Cổ Tổng quốc, nếu theo kế hoạch, Lệ Đường quốc đã có được nó, kết quả bị tiểu huynh đệ phá vỡ, mọi người mới phát hiện được mục đích của họ cần ngọn núi đó.”

Hầu Phích Tịnh cười nói: ”Thật sự là không nghĩ tới, tòa núi đó lại có thứ làm tất cả môn phái tại tu chân giới đều ham muốn có được.”

Lý Cường và mọi người đều cực kỳ hiếu kỳ, là loại đồ vật gì mà có thể làm cho tất cả môn phái tu chân đều động tâm, Mai Tinh Tinh kêu lên: ”Hầu tiên bối, nói mau đi, là thứ gì a? ”

”Thiên Thần Chi Nộ”

Hoa Mị Nương cuối cùng cũng là người lặn lội bên ngoài nhiều năm, nghe vậy kinh ngạc lên tiếng: ”Thiên Thần Chi Nộ? Trời ạ, sao lại là đồ vật này, nghe nói đồ vật này là một bảo bối duy nhất do Nộ Thần lưu lại nhân thế, có nó...thảo nào không trách được...” Sắc mặt nàng kinh hãi không còn chút máu.

Lại nhìn Tần Ban Đồng đúng là đang thất hồn lạc phách, hẳn biết rõ ràng giá trị của sự kiện, nói: ”Mai cô nương, có phải Hồi Xuân Cốc có Truyền Âm Trận phải không, tiểu đệ thật làm phiền, không biết có thể cho phép ta mượn dùng, dù bất cứ chuyện gì cũng phải báo về cho sư môn.”

Quản Kỳ nói: ”Tần công tử yên tâm, việc này cứ giao cho ta”

Một đạo hồng quang hiện lên, trên tay Hầu Phích Tịnh có thêm một khối tiểu ngọc bài màu đỏ.

Hầu Phích Tịnh sắc mặt chợt biến, mắng: ”Bà nội nó, ai dám lớn mật dám đến Hồi Xuân Cốc dương oai. Quản tiểu tử, ngươi đưa mọi người đi, lão tử đi trước”Không đợi trả lời đã hóa thành một luồng bạch quang bay mất.

Mai Tinh Tinh khẩn trương nói: ”Là ai đến Hồi Xuân cốc, chúng ta đi nhanh một chút đi.”

Đoàn người không nói nữa, chỉ thẳng một đường đi nhanh.

Ước chừng qua thời gian một bữa cơm, Quản Kỳ nói: ”Còn một đoạn nữa, nhanh lên một chút!”

Hoa Mị Nương phát hiện đầu tiên, kêu lên: ”Mọi người mau chuẩn bị pháp bảo, hình như đang đánh nhau kịch liệt!”

Lý Cường đã nghe mơ hồ từ xa có âm thanh bạo liệt truyền đến, mọi người lập tức liền chuẩn bị.

Chỉ thấy có một bóng đen đang lao tới hướng mọi người.

Mai Tinh Tinh hét lớn: ”Hắn là An Lăng, chặn hắn lại!”

Tần Ban Đồng phản ứng thật nhanh, đoản côn của hắn đã bắn ra một đạo bạch quang, Cầm Tiểu Hoan lập tức phi lên cách mặt đất ba trượng, mở ra Hắc Phần Cung, vẫn chưa bắn mà chỉ vận sức chờ phát động.

Bốn con kim ưng xoay quanh bay ra, Lý Cường xuất ra một bạo liệt ngọc phù. Hoa Đào chiến giáp của Hoa Mị Nương đột nhiên toát ra một đoàn phấn hồng sắc sương mù, lao thẳng tới. Tam hộ pháp của Hồi Xuân cốc cũng đã xuất ra pháp bảo.

An Lăng nằm mơ cũng không nghĩ tới, thật vất vả mới chạy ra được, không ngờ thành linh có nhiều cao thủ như vậy đang đợi bên ngoài, sợ đến mất hồn mất vía, luống cuống thả ra phòng ngự pháp bảo của hắn Thanh Ti Cân, giống như một mảng mây xanh chụp ở trên người. Bạch quang của Tần Ban Đồng chạm được đầu tiên, thanh quang rất nhanh dễ dàng hóa giải.

Kim ưng kêu lên một tiếng trong trẻo, liên tục đánh tới, An Lăng thậm chí kêu một tiếng, bị nổ trúng liền cuống quýt thối lui ra sau, Thanh Ti Cân liền nhanh chóng ảm đạm, bạo liệt ngọc phù vừa lúc bay tới trước mặt hắn thì nổ âm, Thanh Ti Cân phòng ngự thật là không tệ, vẫn như cũ không bị đập nhỏ đi, An Lăng nhìn giống như một con chim xanh bị nổ bay lên trời.

Đáng tiếc nơi này thuộc tuyệt sơn Hàn Băng nguyên, bầu trời vẫn như trước có hàn cương bay khắp nơi, cơ hồ như gặp phải tấm kiếng, hấn chạm trúng liền lập tức phải lao xuống dưới, thương cảm cho An Lăng còn chưa kịp thấy rõ địch nhân có hình dạng thế nào là đã bị tấn công đến gần chết.

Hắc Phần cung cung huyền vang lên tiếng vang rung trời, năm đạo bóng đen bắn thẳng đến chỗ An Lăng vừa hạ xuống. An Lăng tuyệt vọng phát hiện, dưới chân hấn còn có một đoàn khói phấn hồng sắc đang đợi hấn rớt xuống, thầm kêu: "Mạng ta hết rồi!"

Hoàng quang lóe lên, một đại hán mặc chiến giáp màu vàng bay tới nắm An Lăng vào trong tay rồi rơi xuống, đồng thời tay kia giống như chim khổng tước xòe cánh, vô số kim quang từ trên thân hấn tỏa ra, "Phốc phốc" kinh khí bay loạn, khói tỏa khắp nơi.

Hoa Mị Nương yêu kiều cười nói: "Chà, thật là lợi hại, có thể đánh vỡ một đóa tình hoa của lão nương!" Nàng liền xuất ra bảy đóa tình hoa.

Mọi người mặc dù không biết hấn là ai, chỉ cảm thấy một áp lực kinh khủng từ hấn toát ra, cơ hồ không hện mà cùng ra tay. Cầm Tiểu Hoan bắn ra mười tên, mọi người kể cả Mai Tinh Tinh roi ảnh đều bắn ra ngoài.

Thoáng chốc hoa ảnh đầy trời, Lý Cường lặng lẽ đánh ra Hàn Linh Cự Chưởng, người đó ha ha cười lớn: "Một đám tiểu bối, không đáng để ta động thủ với các ngươi!" Quang mang màu vàng chớp lên, bóng người biến mất, tất cả kinh lực còn lưu lại bị tàn ảnh của hấn dẫn bạo, oanh oanh một hồi tiếng vang.

"Hấn là ai vậy? "

Nhìn ánh mắt dò hỏi của mọi người, Hoa Mị Nương lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, bắt quá xem uy thế của hấn, nhất định là một trong những cao thủ cao nhất của Tiềm Kiệt Tinh, thật là lợi hại!"

Quản Kỳ ngạc nhiên nói: "Chúng ta mau hồi cốc đi"

Trận trong Hồi Xuân Cốc đã chấm dứt, có cao thủ như Hầu Phích Tinh ở đó, chính là điều mà người của Tiềm Kiệt Tinh không nghĩ tới, bọn họ bất đắc dĩ chỉ đành rút chạy.

Vài người đang đứng ở cửa cốc, con mắt Mai Tinh Tinh sáng ngời, nhanh chân chạy tới, kêu lên: "Tổ gia gia, tổ gia gia, ngài xuất quan rồi ư, cha mẹ ta đâu?" Giọng nói đầy vẻ ghen ngào.

Người đang đứng đó chính là người lợi hại nhất Mai gia, Mai Du Băng. Toàn thân lão mặc một bộ áo bào trắng, sắc mặt giống như đồng tử, năm chòm râu dài trắng phiêu sái dưới hàm, từ mi thiện mục làm cho người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục. Nghe lão cười nói: "Ha ha, Tinh nhi nhà chúng ta đã lớn như vậy rồi, đây đều là bằng hữu của con sao. Tinh nhi thật giỏi lắm, có thể quen biết nhiều bằng hữu như vậy, cha mẹ và sư thúc bá của con không có ở đây đâu."

Mai Du Băng ôm Mai Tinh Tinh, lại nói: "Tinh nhi, mau giới thiệu cho ông nội bằng hữu của con đi"

Mai Tinh Tinh nắm tay Hoa Mị Nương kéo qua nói: "Đây là Hoa tỷ tỷ Hoa Mị Nương..." Mai Du Băng kinh hãi kêu lên: "Đại danh鼎鼎鼎鼎, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

Đó là lời nói thật, tuy công phu của Hoa Mị Nương không phải đứng đầu tại tu chân giới, nhưng khả năng náo loạn tại tu chân giới quả thật tuyệt đối có ngôi thứ.

"Ai, Mai lão gia tử? Đại danh鼎鼎鼎鼎? Nghe vậy thật không được tự nhiên a!" Hoa Mị Nương cười khổ.

Bạch quang chợt lóe, nghe tiếng nói: "Mai lão đệ nói vẫn còn khách khí, cái gì mà đại danh鼎鼎鼎鼎, không bằng tiếng xấu truyền xa, ha ha, ha ha..."

Hầu Phích Tinh đã trở về, lại nói: "Con bà nó, một đám quỷ sợ chết, chạy còn nhanh hơn thỏ, lão tử không thèm đuổi nữa!"

Hoa Mị Nương da mặt thật dày, căn bản không quan tâm họ nói cái gì, kiều mỹ cười nói: "Hầu lão gia tử, người đừng có hối hận nhé, đắc tội bốn cô nương, coi chừng có thể..."

Hầu Phích Tinh thật có điểm sợ nàng, nha đầu kia hay sinh sự phiền nhiễu, làm cho người ta phải đau đầu, bèn nói sang chuyện khác: "Mai lão đệ, giới thiệu huynh đệ của ta cho người."

Rồi chỉ Lý Cường nói: "Hắn gọi là Lý Cường, là huynh đệ của Phó Sùng Bích, cũng là huynh đệ tốt của lão tử, tiểu lão đệ còn không mau bái kiến Mai lão ca đi."

Trên mặt Mai Du Băng hiển lộ ra vẻ kinh ngạc, lão không dám ra vẻ, vội nói: "Anh hùng xuất thiếu niên a, lão phu đành chiếm tiện nghi với hai vị tiên bối cao nhân một chút, gọi người một tiếng huynh đệ nhé, ha ha..."

Lý Cường cung kính thi lễ: "Không dám nhận, ta cũng giống như tiểu muội, gọi ngài một tiếng gia gia." Gương mặt của Mai Tinh Tinh vui sướng, Hoa Mị Nương ngằm cười, lặng lẽ bóp nhẹ bàn tay nhỏ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ hồng.

Lý Cường lại nói: "Lão ca, chúng ta mỗi người quan hệ khác nhau."

Hầu Phích Tịnh thì không nói gì, Mai Du Băng là lão thành tinh, con mắt nhìn Mai Tinh Tinh rồi như trong lòng hiểu ra gì đó, haha cười nói: "Được, được, lão phu làm lớn, gọi người a Cường đi."

Tần Ban Đồng và Cầm Tiểu Hoan đã tiến lên ra mắt, báo gia môn.

Trong lòng Triệu Hào vui đến tận trời, càng thêm cung kính dập đầu nói: "Triệu Hào bái kiến sư bá tổ. "Bình, bình, bình" ba tiếng dập đầu vang lớn.

Hầu Phích Tịnh quái dị kêu lên: "Ồ!Ồ! Tiểu tử người gọi lão tử sư bá, lại gọi tiểu đệ của lão tử là sư bá tổ, tính ra là bối phận gì chứ?"

Mọi người cười lớn, Triệu Hào ngượng ngùng không biết nên làm cái gì mới tốt.

Lý Cường oa oa cười quỷ, nói: "Lão ca, không được khi dễ đồ đệ của ta, hắn chính là người thành thật mà!"

Bởi vì Lý Cường biết, Triệu Hào chỉ vì tu chân, đã nếm trải rất nhiều đau khổ, trong lòng hắn tu chân cao thủ đều là thần tượng, hắn đối với tu chân cao thủ vô cùng tôn kính, Lý Cường xem hắn giống như thân nhân của mình, sự ngượng ngùng của hắn cũng chính là của mình, mặc dù Hầu Phích Tịnh hay nói giỡn, nhưng vẫn nhịn không được mà kháng nghị.

Quản Kỳ lờ qua chuyện khác: "Lão cốc chủ, nên thỉnh khách nhân vào cốc nghỉ ngơi!"

Đoàn người Lý Cường tiến sâu vào cốc.

Vừa vào cốc, đoàn người liền có cảm giác đang tiến vào một thế giới màu xanh biếc, hoa cỏ thực vật khắp núi, khắp cốc. Thật là cỏ xanh và tiên hoa khắp nơi, không gian tràn ngập hương hoa, làm cho thần trí mọi người trở nên sáng suốt, so với băng thiên tuyết địa ngoài cốc thật là khác biệt. Hoa Mị Nương thích thú, nắm tay Mai Tinh Tinh cười nói: "Thật là một nơi đẹp quá, tỷ tỷ muốn ở lại chơi, muội tử có hoan nghênh không?"

Mai Tinh Tinh yêu kiều cười nói: "Tiểu muội còn sợ không mời được tỷ tỷ, sao lại không hoan nghênh tỷ chứ?"

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lý Cường, không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Lý Cường vẫn đang nghĩ tới kim giáp đại hán, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ, nhịn không được ngẩng đầu hỏi: "Lão ca, vừa rồi có một kim giáp đại hán chạy ra, vô cùng lợi hại, chúng ta nhiều người công hắn, không ngờ hắn lại không sợ, hắn là ai vậy? "

"Kim giáp? A, thì ra là hắn, là một trong bốn phách tướng của Bách Hoàng lão nhân, Đấu Chiến Vương Tư Đồ Ung, người này quả thực không kém."

"Cũng bị một chưởng của người mà kinh hãi chạy đi" Mai Du Băng nói.

Hầu Phích Tịnh đắc ý cười lớn, nói: "Bách Hoàng mà lão tử còn không sợ, còn dám thủ hạ tôm tép thì khỏi cần phải nói." Không ai đối với vẻ kiêu ngạo của lão mà có nghi vấn, Hầu Phích Tịnh quả thật có thực lực như thế.

Chuyển qua một khúc quanh, mọi người lập tức bị cảnh đẹp làm ngây ngất.

Một vùng rừng hoa đào rộng lớn, hoa đào nở rộ khắp nơi, hoa đào có năm màu tân kỳ, có đại hồng, phấn hồng, tuyết trắng, còn có mặc tử, bích lục sắc, mỗi một cơn gió thoảng qua là những cánh hoa nhẹ rơi xuống.

Hoa Mị Nương cảm thán nói: "Hoa Đào Tiểu Trúc của ta cũng không có cảnh đẹp như thế!"

Mai Tinh Tinh cười nói: "Linh Bàn Môn làm sao thiếu được hoa đào chứ, ông nội còn có vài cây đào tiên cực phẩm, thật là tuyệt đẹp!"

Tông Minh nói: "Mọi người đừng xem hoa đào nơi này đẹp mắt, nếu không ai dẫn đường, tùy tiện đi vào sẽ gặp nguy hiểm, các người nhìn bầu trời của rừng đào, có thấy năm màu mây khói bao phủ hay không, đó là Hoa sát của Giá Tọa Đào Hoa Trận."

Tần Ban Đồng ngầm hỏi Quản Kỳ: "Quản đại ca, có thể đưa tiểu đệ đến Truyền Âm Trận trước không? " Cảnh đẹp trong cốc đối với hắn mà nói không chút ý nghĩa, hắn lo lắng chính là như thế nào đưa được tin tức Thiên Thần Chi Nộ xuất thế truyền về gia tộc, cho nên đành phải mạo phép hối thúc chủ nhân.

Mặc dù không biết tại sao hắn lại lo lắng như vậy, Quản Kỳ vẫn như trước cười nói: "Tần công tử, qua khỏi Giá Tọa Hoa Trận, bên trong tinh xá có Truyền Âm Trận, lập tức đến ngay."

Tam hộ pháp, Lý Cường, Cầm Tiểu Hoan mấy người trong lòng cũng không minh bạch Thiên Thần Chi Nộ tại tu chân giới có ý nghĩa gì, nên cũng không quan tâm lắm. Tần Ban Đồng là một cao thủ tuổi trẻ sinh trong gia môn vọng tộc, biết được khá nhiều chuyện, hắn biết rõ Thiên Thần Chi Nộ là đồ vật gì và tầm quan trọng như thế nào cho nên mới lo lắng như vậy.

Tần Ban Đồng biết rõ tin tức này truyền về gia tộc sẽ vô cùng chấn động, sợ rằng tất cả trưởng lão bề quan cũng đều xuất quan hết thảy, hơn nữa khi tin tức được truyền về thì địa vị của mình tại gia tộc sẽ được đề cao.

Qua hoa trận, mọi người đi tới trước tinh xá, từ trong phòng có một người đi ra, Lý Cường nhìn thấy trong lòng không khỏi ngạc nhiên vạn phần.

24. Chương 24:

Còn những nơi khác thì cũng giống như người bình thường, gương mặt đang mỉm cười.

Ngoại trừ Lý Cường cảm thấy kinh ngạc, mọi người không hề có vẻ ngạc nhiên, Tần Ban Đồng thầm nói với Lý Cường: "Người này là người tu chân từ Thản Bang Tinh tới, chỉ có Thản Bang Tinh mới có người da xanh thế này."

Người nọ đưa mắt nhìn Tần Ban Đồng nói: "Người nói không sai, ta chính là sứ giả từ Thản Bang Tinh tới."

Mai Du Băng tiến lên ôm hắn dùng trán cọ vào trán hắn, Lý Cường cảm thấy lễ tiết kiểu này thật ngộ nghĩnh, nhìn không được liền học theo, đã tiến lên ôm lấy hắn làm y như thế, người nọ cực kỳ ngạc nhiên, phải biết rằng Mai Du Băng và hắn là lão bằng hữu, mới có thể dùng lễ tiết hành lễ cao nhất của Lục tộc. Chiêu thức ấy của Lý Cường làm hắn ứng phó không kịp, hắn ngăn người ngây ngốc.

Tất cả đều hiểu được đạo lý này, ai cũng không nghĩ ra Lý Cường lại làm như vậy, nhìn Lục tộc sứ giả đang choáng váng, mọi người đều ngây ngốc ngẩn ra. Hoa Mị Nương nhìn thấy nhìn không được bật cười, Hầu Phích Tinh cũng bị nàng lây theo nên bật tiếng cười to, mọi người theo sau cười vang, lúc này Lục tộc sứ giả đã hiểu được, do Lý Cường không hiểu lễ tiết mà thôi, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười bất đắc dĩ.

Khi không khí vui cười đã hạ xuống, Mai Du Băng cười nói: "Vị này là Thản Bang Tinh Táp Bồn, là lão bằng hữu của ta, lần này đến là cấp cho ta vài loại thực vật hiếm quý mà Thiên Đình Tinh không có, vừa mới đến vài ngày, ta mới xuất quan nên bây giờ mới gặp."

Lý Cường biết mình vừa thất thố, nhưng mà hắn thật sự là hiểu kỳ, từ ngày hắn đến tinh cầu khác tới nay, lần đầu tiên tiếp xúc được một chủng tộc kỳ lạ thế này, tâm tình vô cùng hưng phấn, trong lòng kêu to thích thú.

Sau khi mọi người giới thiệu thì cùng đi vào tinh xá.

Tập Bốn ngồi xuống nói: "Mai tiền bối, lần này đến Lục tộc thủ lĩnh của chúng ta đặc ý dẫn dò, lần này bất kể như thế nào cầu ngài vì tộc ta luyện chế một lô Ly Văn Đan. Ai, sắp tới Lục tộc của Bang Kỳ Ninh quốc có khả năng cùng Thản Đặc quốc khai chiến rồi."

Hầu Phích Tịnh kinh ngạc: "Thản Bang Tinh có chiến tranh? Chỗ các người không phải là nơi của người tu chân tiến vào sao? "

Tập Bốn cười khổ nói: "Không chỉ là chúng ta, mà người tu chân của các tinh cầu khác cũng tiến vào, lần này quy mô thật là cực lớn"

Mai Du Băng hiểu kỳ hỏi: "Xảy ra chuyện gì giải quyết không được mà cần phải tạo nên chiến tranh đại quy mô như vậy, ngay cả tu chân giới cũng bị kéo vào, nên biết người tu chân không phải là dễ xen vào chuyện của thế tục."

Tập Bốn giải thích: "Là vừa phát hiện một tòa đại hình tinh thạch quặng mỏ, lại đúng là loại tiên thạch người tu chân cần dùng, số lượng nhiều kinh người, lại là loại cực tốt, mọi người cũng biết Thản Bang Tinh phát triển đều là từ quặng mỏ, không khéo là quặng mỏ lại rơi vào ngay giữa biên giới hai nước, bây giờ mặc kệ là lãnh thổ của ai, cả hai nước đều tuyên bố là quặng mỏ thuộc lãnh địa của mình, bây giờ thế cục ngày càng khẩn trương và rối loạn."

Lý Cường vừa nghe đã hiểu rõ, tựa như tài nguyên ở địa cầu, là một tràng chiến tranh tranh đoạt tài nguyên, người tu chân giới tham gia cũng cùng một đạo lý. Trong lòng thầm than, bốn tính con người vốn tham lam, động cơ ích lợi thúc đẩy mới chính là nguyên nhân xung đột, bất quá hẳn đối với chuyện này cũng không cảm thấy có hứng thú.

Tần Ban Đồng ngồi cũng bất an, trong một ngày nghe được hai tin tức trọng yếu như vậy, làm hắn vừa hưng phấn vừa sợ hãi, nhìn trái nhìn phải, cái đầu liên tục xoay quanh, Lý Cường lặng lẽ hỏi: "Người sao vậy, tâm thần bất định, có việc gì? "

"Quản hộ pháp đi đâu rồi, sao ta nhìn không thấy hắn? "

Lý Cường lập tức hiểu được, nguyên lai hắn muốn tìm Truyền Âm trận, bản thân hắn cũng hiểu kỳ Truyền Âm trận là đồ vật gì, có thể giống điện thoại ở địa cầu không, ngoắc Mai Tinh Tinh, nhỏ giọng nói: "Tiểu muội, đưa chúng ta đến Truyền Âm trận có được hay không?"

Mai Tinh Tinh đang lo tìm cơ hội được ở một chỗ với Lý Cường, liền cười nói: "Được, ca, đi với ta!"

Ba người đi tới Truyền Âm trận của Linh Bàn Môn.

Lý Cường lần đầu tiên nhìn thấy Truyền Âm trận, hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng. Đó là không biết do thứ gì tạo nên, có chút cao hơn nửa người, giống như một cái đồng cổ, có bốn cái giá đỡ, mặt ngoài bóng loáng, bên trong mây mù vây quanh.

Chỉ thấy Tần Ban Đồng lão luyện lấy ra năm khối tiểu tiên thạch, trám vào một bên nơi có năm chỗ lõm, phun ra một ngụm chân nguyên lực trên mặt trước, mây khói bên trong bắt đầu lưu động kịch liệt, từ bên trong xuất ra một làn khói trắng, chậm rãi ngưng tụ thành một hình người, nghe hắn mở miệng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Lý Cường thiếu chút nữa té xỉu, cái đồ vật này còn tốt hơn điện thoại, có thể hiện lên hình ảnh mà truyền thanh.

Sau khi Tần Ban Đồng báo cáo xong, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lý Cường, nhin không được cười trêu nói: "Đây là viễn cự ly truyền âm gia khóa, ở Phong Duyên Tinh sản xuất ra truyền âm cầu còn lớn hơn, ngay cả Tập Bốn Thản Bang Tinh cũng có sản xuất, nhưng mà khoảng cách truyền âm không xa thôi!"

Lý Cường đột nhiên ý thức được Thiên Đình Tinh chỉ là một tinh cầu lạc hậu, có thể Phong Duyên Tinh và Thản Bang Tinh đều là tinh cầu phát triển, không giống như khoa kỹ ở địa cầu, cái này thật đúng là đại khai nhãn giới.

Mai Tinh Tinh nắm cánh tay Lý Cường cười hì hì nói: "Ca ca, ta dẫn huynh đi xem đan phòng, Tần công tử đi không?"

Tâm tư Tần Ban Đồng đều đặt ở cuộc đại chiến sắp bộc phát ở Thản Bang Tinh, hắn còn muốn nghe một chút tin tức mới nào đó, nghe vậy nói: "thôi, không đi, ta muốn về tinh xá nghe một chút"

"Được, Tần công tử, người đi đi, một hồi chúng ta đến." Mai Tinh Tinh ước gì hắn đi cho nhanh, lôi kéo Lý Cường thẳng phía sau tinh xá đi tới.

Đan phòng của Mai gia tại tu chân giới danh tiếng cực cao, đan phòng được dựng trên mặt đất khoảng trăm thước bề.

Xuống sâu dưới đất đi ngang dọc qua vài đường hầm, Lý Cường vừa vào có chút cảm giác đầu vầng mắt hoa, nghĩ thầm: "Hình như người tu chân nơi này rất thích tu dưới địa đạo, lần trước có Tinh Cung, lần này có đan phòng, ai mà biết có gì tốt không?"

"Cẩn thận, ca ca không thể đi lầm, đây là Hàn Tinh trận nếu đi lầm thì phiền toái lắm"

"Đừng qua chỗ đó, sẽ rơi xuống!"

Lý Cường không biết làm thế nào mới tốt, có điểm ngưỡng ngừng xấu hổ nói: "Tiểu muội, nơi này sao tất cả đều là cơ quan trận pháp a? "

Mai Tinh Tinh cười khanh khách nói: "Ca a, nếu không có nhiều cơ quan trận pháp như vậy, linh đan Mai gia sợ rằng đã bị đoạt hết rồi!"Rồi lại nói: "Lập tức sẽ đi vào cửa, chúng ta đi nhanh một chút, không thể bay được đâu!"

Lý Cường hiểu kỳ hỏi: "Vì cái gì mà không thể bay? Không phải bay sẽ nhanh một chút sao? "

"Chỉ cần bay là sẽ khởi động trận pháp lớn nhất ở nơi này, cả đường hầm đều phong bế hết, đây chính là bí mật của Mai gia chúng ta, không thể nói cho người ngoài đâu."

Lý Cường trong lòng cảm động, Mai Tinh Tinh xem hắn như là người nhà mà quan tâm, nói ra như thế. Bất quá chiêu này thật tuyệt, người tu chân muốn cướp đan tiến vào đường hầm chắc chắn sẽ phi hành, một là nhanh, hai là không bị đụng vào cơ quan, cơ hồ phải dùng chiêu này.

"Cuối cùng đến rồi, ca ca, chờ một chút"

Một hắc động cỡ năm thước vuông xuất hiện dưới đất trước mắt.

Mai Tinh Tinh liên tục làm ra một loạt các động tác mà Lý Cường nhìn không hiểu, mỗi động tác biến hóa là trong động bay ra một làn khói xanh, ước khoảng thời gian một chén trà, từ trong động bay ra một khối đá đen, Mai Tinh Tinh thở ra một hơi nói: "May là không có quên, ca, đi lên đi!"

Hai người đứng trên hắc thạch bản, Mai Tinh Tinh lại làm một cái động tác, hơi có chút oanh long âm thanh, hắc thạch bản từ từ chìm xuống, trong lòng Lý Cường bây giờ chỉ còn một ý niệm, điều kiện vật chất của người tu chân cũng không thua kém địa cầu, nếu hắn nguyện ý theo đuổi.

Cảm thấy quanh thân mây khói vờn quanh, không ngừng có những quang mang chói mắt hiện lên, khoảng chốc lát, dưới chân hắn dừng lại, trong lòng đã biết đến nơi cuối cùng, Lý Cường nói: "Tiểu muội, sao chung quanh lại tối đen mờ ảo như vậy?"

Mai Tinh Tinh đánh ra một động tác cuối cùng, trong nháy mắt là một mảnh sáng bùng lên.

Tập trung nhìn, Lý Cường cảm thán nói: "Thật là kỳ diệu!"

Đây là một gian phòng bát giác, mỗi mặt đều có màu sắc khác nhau, Mai Tinh Tinh huy động cánh tay một chút, trong mỗi mặt tường liền xuất hiện một cái kệ, ở bên trong đặt một ngọc hạp, nàng cười nói: "Đây là phòng đặt linh đan, tổng cộng có chín gian, còn có một gian là phòng luyện đan, tiểu muội sẽ đưa ca đi xem."

Lý Cường nhìn không thấy cửa ra, nói: "Tiểu muội, không có cửa sao?"

"Ở chỗ này..." Mai Tinh Tinh hướng một mặt tường đi đến, không ngờ đi thẳng vào trong tường, Lý Cường liền nhanh theo sau, nguyên lai không ngờ lại là bức tường ảo. Chợt nghe thanh âm kinh ngạc của Mai Tinh Tinh: " Các người sao lại ở đây? "Tiếp theo lại nghe một tiếng kêu đau đớn.

Lý Cường nghe tiếng kêu đau đớn của Mai Tinh Tinh, trong lòng kinh hãi, ra sức nhảy vọt qua.

Trong phòng luyện đan không ngờ có ba người, cung phụng Lệ Đường quốc An Lăng và Đấu Chiến Vương Tư Đồ Ung, còn một người Lý Cường không nhận ra.

Mai Tinh Tinh bị treo lơ lửng ở không trung đang cố gắng giãy dụa, không biết là cái gì đang trôi buộc nàng, nghe nàng nghẹn ngào nói: "Thất sư thúc, người cứu kết người ngoài, tổ gia gia mà biết quyết không buông tha người..."

Người bị Mai Tinh Tinh gọi là thất sư thúc trên mặt hiện lên nét xấu hổ, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo nói: "Đừng gọi ta là sư thúc, ta Mai Khúc sớm đã bị Linh Bàn Môn trục xuất rồi. Hắn là ai vậy?"

Lý Cường tiếp lời rất nhanh: "Ta là đại gia người..." Vừa lúc cũng đã nhảy đến bên Mai Tinh Tinh, ôm lấy nàng, hướng ra sau bay đi.

Mai Khúc kêu lên: "Mau ngăn cản hắn, nếu không sẽ khởi động cơ quan"

Một cỗ lực lượng thật lớn liền bao phủ, Lý Cường trong lòng biết không hay, kêu lên: "Tiểu muội, cho lão ca biết..." Xuất ra kinh lực toàn thân đưa nàng rời khỏi bức tường ảo, trong nháy mắt phòng ngự trận trong đan phòng đã bị khởi động.

Mai Tinh Tinh khóc lớn: "Ca..."

Mai Khúc kinh hoảng nói: "Đi mau, trận pháp lợi hại quá!"

Tư Đồ Ung nổi giận mắng: "Tiểu hỗn đản phá hủy đại sự chúng ta, An tử mau khởi động Thuấn Di trận, Mai Khúc đi lấy ngọc đồng giản. Hỗn đản, còn muốn chạy, xem thủ đoạn của bốn tướng!" Tư Đồ Ung giơ tay lẳng không trao một cái, một bàn tay màu vàng hiện ra, liền bắt được Lý Cường.

Loại lực lượng lớn đến như vậy làm Lý Cường không tài nào nghĩ đến, cảm thấy như đang bị trầm nhập biển sâu, áp lực to lớn làm cho thân thể như bị đập nhỏ ra, trong lòng thầm hối hận còn chưa kịp mặc Lan Uẩn chiến giáp vào, Ảnh Mộng giáp tu luyện còn thấp, không thể chống đỡ nổi áp lực lớn liên tục như vậy, cả người bị Tư Đồ Ung bắt trúng.

An Lăng đã khởi động xong Thuấn Di trận, Mai Khúc hoan hỉ kêu to: "Ta tìm được rồi!", thân hình lão cũng đã nhảy vào trận đúng lúc Lý Cường cũng bị kéo đi vào, mặt mũi hắn bây giờ bị chảy đầy máu nhìn thật dữ tợn, lửa giận trong lòng rục lên "Oanh" do Thiên Hỏa yểm tại Nguyên Anh đột nhiên phát lực, kim quang đột nhiên đánh trúng bàn tay vàng nát bấy.

Tay chân liền khôi phục tự do, nếu lúc này hắn đào tẩu là thời cơ tuyệt hảo nhưng hắn lại dùng một chưởng đánh Mai Khúc văng ra khỏi Thuấn Di trận, một cỗ lực lượng bao hàm Thiên Hỏa đánh trúng lão một kích, lão liền té xuống, ngọc đồng giản cũng rơi xuống, máu tươi phun trào văng bắn ra ngoài, cơ hồ đồng thời Lý Cường lặng lẽ chộp lấy ngọc đồng giản thu vào tay.

"Hừ!" Tư Đồ Ung giận dữ, hai tay hợp lại, từ mười đầu ngón tay lóe ra mười đạo kim quang, quán quanh thân Lý Cường.

Ngay lúc này thì Thuấn Di trận liền khởi động.

Mười đạo kim quang ẩn nhập thật sâu vào trong cơ thể Lý Cường, Ảnh Mộng giáp ương ngành chống cự, Tư Đồ Ung có chút giật mình, tên đệ tử Mai gia này sau lại có thể dẻo dai như vậy, hắn không nghĩ tới Lý Cường căn bản không phải là người của Mai gia.

Vừa chuẩn bị tiếp tục chống cự thì bạch quang chớp động, ba người liền bị truyền ra ngoài. Tư Đồ Ung hỗn hển nhón nhác, truyền tống này làm họ hao hết tâm lực, thông qua sự phản bội của Mai Khúc, bọn họ mục đích chính là muốn trộm lấy ngọc đồng giản chỉ dẫn phương pháp luyện chế linh đan của Linh Bàn Môn, không ngờ lại bị Lý Cường phá hoại mất kế hoạch.

Một cơn đau đớn đến tê tâm liệt phế trào đến, Lý Cường muốn tìm nhập tâm thần vào nguyên anh, kinh hãi phát hiện bị cản lại ở bên ngoài, hắn chưa từng bị khó chịu đến như vậy, cắn răng chịu đựng, một trận mê muội qua đi, mười đạo kim quang như cuốn lấy thân người, làm trong lòng trầm xuống.

Lý Cường bình một cái rơi trên mặt đất, hần thấp giọng mắng: "Kháo, mẹ nó, thật là xui xẻo" Hần phát hiện Tư Đồ Ung dùng mười đạo kim quang phong bế nguyên anh của hắn làm hắn không còn cách nào sử dụng lực lượng của nguyên anh.

Nhưng mà Tư Đồ Ung không có phát hiện ra, trong nguyên anh của hắn còn tàng ẩn Tử Viêm Tâm và Thái Hạo Toa hai kỳ bảo, làm cho hắn còn lại nhiều cơ hội.

Lý Cường lau vết máu trên mặt, không đợi hắn có ý chạy trốn thì lần thuận di thứ hai lại bắt đầu rồi.

Liên tục ba lần thuận di, cuối cùng đã đến trong một tòa thành.

Đó là một tòa thành kỳ lạ màu đen, nếu tại bên ngoài tòa thành sẽ phát hiện, đây là một pháo đài không trung, cách Thiên Đình Tinh rất gần, một luồng khí màu xanh bao phủ xung quanh. Đây là không trung hành cung của Bách Hoàng lão nhân, tu chân giới đại danh鼎鼎 Ấm Ảnh Bảo.

"Tiểu An tử, mang hắn đến Hắc danh, công lực của tiểu tử đã bị bốn tướng phế đi rồi!"

Đấu Chiến Vương Tư Đồ Ung không hề nghĩ tới, nguyên anh Lý Cường không giống người tu chân khác, mười đạo kim quang của hắn chỉ có thể tạm thời phong bế, nếu có cơ hội hắn có thể thoát khỏi. Nếu Tư Đồ Ung kiểm tra một lần nữa, Lý Cường sẽ gặp thảm rồi, may là Tư Đồ Ung đối với tu vi bản thân rất tự tin, kinh thường không thèm kiểm tra.

An Lăng cười hì hì nói: "Lão vương gia, xin mời ngài, tiểu nhân sẽ chiếu cố tốt cho hắn."

Trong lòng Lý Cường ớn lạnh, hắn nghe ra giọng âm trầm của lão. Nhìn Tư Đồ Ung thêm một đám hộ vệ rời khỏi rồi lại nhìn An Lăng không ngừng tiếng cười, đột nhiên Lý Cường cảm thấy rất tức cười. Từ địa cầu đến Thiên Đình Tinh, tựa như là một giấc mộng mơ hồ, suy nghĩ mãi cũng không hiểu mình đã gặp phải tạo ngộ thể nào, để cho mình cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Ha ha, ha ha..." Lý Cường chỉ vào cái mũi An Lăng cười lớn.

An Lăng lại càng kinh hãi, không có người tù binh nào giống như hắn vậy, có phải là trúng cơn điên hay không. Hắn vung tay lên, năm luồng kinh khí lướt qua, một tiếng vang lên, máu tươi phun ra, Lý Cường theo bản năng định dùng cánh tay ngăn cản, nhưng chán nản khi nhớ ra Ảnh Mộng giáp đã ở ngoài nguyên anh không chế, đối với việc thân thể bị công kích đã vô lực rồi.

Lý Cường không thể tin sờ vào trán và gương mặt thấy đầm máu tươi, ném thử. Năm đạo kinh khí đã có bốn đạo bị cánh tay ngăn cản, vẫn còn một xẹt qua trên trán. Nguyên anh bị phong bế trong cơ thể nên không cách nào giúp thân thể khôi phục, đây là lần đầu tiên đến Thiên Đình Tinh hắn chính thức bị thương.

An Lăng hắc hắc nói: "Mùi vị thế nào? "

Lý Cường như trước cười nói: "Vẫn không đến nỗi, ta tưởng rằng người tu chân máu huyết có gì khác, nào ngờ vẫn như vậy. Ngày nào đó ta muốn ném thử máu của ngươi, haha..."

Không ngờ còn dám ba hoa, An Lăng bị hắn chọc tức quát lên như sấm, ngoắc hai đại hán mặc hắc giáp xóc Lý Cường lên, điên cuồng đánh đập, bởi vì nguyên anh Lý Cường vẫn còn tồn tại bảo vệ những bộ vị chủ yếu của cơ thể, mặc dù bị đánh đến gần chết, vẫn còn chịu đựng được.

"Ngươi có hối hận thì đã muộn, tiểu tử. Ha ha..."

Lý Cường phun máu tươi trong miệng ra, ho một tiếng nói: "Lão tử thật sự hối hận, hỗn đản, dám đánh vào mặt lão tử, phi, lão tử sau này..." Nghĩ thầm không đúng, bây giờ còn đang chịu khổ, hắn thở ra một hơi, cười nói: "Ha ha, lão tử không thích nhìn thấy ngươi, đừng đến phiền ta!"

An Lăng sửng sốt, trong lòng không khỏi một trận bất an, nói: "Được, được, ngươi sẽ rất nhanh hối hận đã đối nghịch với chúng ta. Người đâu, mang hắn đến Hắc danh, để hắn ném mùi của ta, ha ha..."

Tư Đồ Ung và An Lăng không biết hắn là Lý Cường, nếu là Lôi Thiên Tiểu, hắn thật sự đã rất thảm rồi.

Hai tên hắc giáp đại hán lôi Lý Cường đi đến Truyền tống trận.

Đó là một cái Truyền tống trận thật lớn, ở giữa trận có một cái lồng giam, bên trong nhốt hơn mười người, đại bộ phận đều là tráng niên nam tử, mặc đủ loại y phục của các quốc gia. Một đại hán lôi hấn vào lồng giam, một tên nói: "Ai, lão ôn đầu, đã đủ rồi, có thể truyền tống được rồi, nhóm sau phải vài ngày mới đến"

"A, biết rồi, các người xuống tới a, đợi đem ca kỹ các người truyền xuống tới coi còn chê cười không?"

Lý Cường chậm rãi chen vào trong góc phòng, ngồi chồm hồm trên mặt đất, đưa tay sờ vào ngực, lặng lẽ lấy ra từ trong vòng tay thuốc men đã mua trên địa cầu gọi là Vân Nam bạch dược, trước tiên là uống xuống sau đó mới thoa thuốc vào vết thương. Cũng may thân thể hấn được Tử Viêm tâm cải tạo qua, mặc dù bây giờ còn chưa được nguyên anh tu bổ nhưng cũng đã tốt hơn nhiều lắm.

Sau khi cầm máu thoa thuốc xong hấn thở ra một hơi, nghĩ thầm chỉ còn có núi xanh tại thì không sợ thiếu củi đốt, sẽ còn cơ hội bỏ trốn. Lần đầu tiên tại tu chân giới hấn hiểu được không có thực lực hậu thuẫn kinh khủng là không được, hấn bắt đầu tính toán con đường đi sau này.

Bên người truyền đến một tiếng khóc, quay đầu nhìn qua thấy có một thiếu niên cũng đang ngồi chồm hồm giống như mình, nhìn đầu vai hấn run run, đang chìm vào mải mê khóc.

Lý Cường nhẹ nhàng vỗ vai hấn, hỏi: "Huynh đệ, người sao vậy?" Thiếu niên hoảng sợ ngẩng đầu, thấy vết máu trên mặt Lý Cường, sợ đến té ngồi trên đất, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, chỉ biết lắc đầu.

Một trung niên hán tử ở bên cạnh nói: "Ai, đừng hỏi nữa, chúng ta đều từng hỏi qua, hấn cái gì cũng không nói. Ai, thật là bậy bạ, hấn cũng chỉ còn là một hài tử a!"

Lý Cường hỏi: "Đại thúc, các người sao lại ở đây? Chúng đưa chúng ta tới địa phương nào vậy?"

Trung niên nhân lắc đầu thở dài nhỏ giọng nói: "Bị lừa tới, bị bắt tới, ta cũng không biết bị đưa đi đâu, bắt quá ta nghe bọn cai ngục nói, hình như là tới cái gì gọi là Bang Tinh đó!"

Lý Cường cả kinh nói: "Thần Bang Tinh?"

Trung niên nhân nói: "Đúng vậy, là Thần Bang Tinh, người biết? Đó là chỗ nào vậy?"

Trong lòng Lý Cường chỉ có một từ: "Thảm!"

25. Chương 25:

Những tiếng ói mưa và tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, mùi máu tươi và hôi thối bốc lên khắp không khí.

Lý Cường giật mình phát hiện trong lồng giam cũng đã chết đi không ít người, đôi mắt của thi thể nào cũng bị nổ tung, thất khiếu chảy máu, tử trạng cực thảm. Những người còn sống cũng đều rũ rượi, trung niên nhân kia thở dốc từng hồi, ho khan nói: "Ma quỷ, ma quỷ, thật đáng sợ, thật đáng sợ...đây là nơi nào a?"

Thiếu niên kia may mắn vẫn còn sống, chỉ ngồi ngây ngốc ngẩn người. Lý Cường nâng trung niên nhân kia lên, hỏi: "Đại thúc, người không sao chứ?" Trong lòng hấn cảm thấy sầu thảm, hấn đã biết nếu thân thể không đủ cường tráng, tốt nhất không nên dùng Truyền Tống Trận, nếu không sẽ chết người.

Trung niên nhân nhìn Lý Cường, sắc mặt trắng bệch lắc đầu, trên mặt toát ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

Đó là một cái sân, bốn phía có tường cao, bầu trời u ám, nhìn không ra là địa phương nào.

"Cách" Cửa lồng giam mở ra.

Từ trong đám tù nhân nhìn ra ngoài, Lý Cường cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại chủng tộc này, đang xì xồ nói gì đó. Cả đám người hoảng sợ rút sâu vào bên trong lồng giam, có người kêu khóc: "Ma quỷ a, là bạch ma quỷ a"

Những người kỳ lạ kia mặc khôi giáp màu trắng, trên trán đeo một chiếc vòng màu bạc, ở giữa khảm một khối tinh thạch. Mũi cao, tóc vàng, da tay lộ ra những lân phiến(vảy), cầm trong tay một cây bạch côn,

trên đầu còn là một mũi nhọn dài chừng nửa thước bằng tinh thạch, trên cánh tay còn đeo một tí thuẫn (khiên)

” Đây là chủng tộc gì? Con mẹ nó thật là kỳ quái”

Một tiếng gió nhẹ nhàng từ trên không trung truyền đến, Lý Cường ngẩng đầu nhìn lên, giật mình đến nỗi miệng cũng không khép lại được. Chỉ thấy trên bầu trời có sáu, bảy người đang bay tới, mỗi người cầm trong tay một cây côn màu trắng, hai vai đeo một cặp cánh màu bạc, đang xoay quanh không trung giám thị.

”Ta muốn về nhà a....ta muốn...ô ô...về nhà a”

Lý Cường bịt lấy miệng thiếu niên, nhẹ giọng nói: ”Huynh đệ, huynh đệ..đừng sợ, đừng sợ..” Thiếu niên nọ nắc nhen nhìn hắn bất lực, ánh mắt trấn định của Lý Cường làm hắn nổi lên một cổ dũng khí, hắn khăn trương ra dấu bằng ngón tay nhưng cũng đã ngừng khóc, dường như trong lòng đã tìm được chỗ dựa.

Từ bên ngoài tiến đến một người mặc bộ quần áo rách nát, bị mấy binh lính đẩy ra, xì xồ la hét gì đó với hắn, hắn cũng xì xồ nói lại gì đó rồi xoay người đi tới trước lồng giam nói: ”Mọi người đều cũng đã nghe, bây giờ các người đã đi tới Thản Bang Tinh, nơi này là Hắc doanh của Thản Đặc quốc, tất cả đều phải nghe theo sự an bài, nếu không sẽ bị giết chết. Ai, mọi người nghe ta khuyên, nơi này dù chúng ta có chết một người nào, thì cũng không ai lý tới. Được rồi, tất cả rời khỏi lồng giam đi”

Mọi người đều sợ hãi, rút sâu trong lồng giam không dám ra ngoài, Lý Cường nghe giọng phiên dịch của người kia đầy vẻ bất đắc dĩ, bèn đứng lên đi ra ngoài lồng, thiếu niên kia dĩ nhiên cũng nắm chặt vạt áo hắn đi sát phía sau. Nhìn thấy hắn đang ý lại vào mình, Lý Cường mỉm cười, lớn tiếng nói: ”Có thể sống mà ra khỏi cái lồng giam này, vận khí cũng không tệ lắm, hahaha...”

Trung niên nhân kia cũng nói: ”Vị huynh đệ này nói đúng, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, chúng ta đi ra ngoài”

Mọi người chậm rãi rời khỏi lồng giam, theo lệnh của mấy binh lính làm thành ba đội hướng ra phía ngoài đi đến.

Lý Cường lặng lẽ hỏi thiếu niên kia: ”Huynh đệ, người tên là gì?”

Thiếu niên nọ vẫn nắm chặt vạt áo hắn không chịu buông, nghe vậy nhẹ giọng đáp: ”Ta..ta gọi là Kiều Vũ Hồng, ta là người của Đại Hán quốc, ca ca..người...”

Lý Cường nói: ”Hồng đệ, người gọi ta là Mộc tử ca đi, ta sẽ nhận người làm đệ đệ” Lý Cường đã quyết định tạm thời dùng tên giả.

Đôi mắt của Kiều Vũ Hồng đỏ lên, nói: ”Dạ, Mộc tử ca”

Trung niên nhân kia ở bên cạnh nhỏ giọng nói: ”Mộc tử huynh đệ, ta gọi là Hàn Tân, mọi người chiếu cố cho nhau đi”

”Hàn đại thúc, người là người ở nơi nào?” Lý Cường trước tiên định tụ tập một nhóm người, như vậy mới có cơ hội chạy thoát.

Hàn Tân than thở: ”Ta là người của Cố Tổng quốc, tiêu sư của Vị Nguyên tiêu cục, lần này chẳng những mất tiêu, còn bị bắt đưa đến nơi này, trừ ta ra còn có ba tiêu sư”

Hàn Tân giới thiệu: ”Đây là Ngụy Nguyên Thanh huynh đệ, đây là Triệu Trì, Lâm Phong Hợp huynh đệ, sau này mọi người cẩn thận chiếu cố lẫn nhau”

Ngụy Nguyên Thanh vóc người cao lớn vững chãi làm cho người ta có cảm giác con người chân thật. Triệu Trì thân hình nhỏ gầy linh hoạt, cho người ta có cảm giác người cơ trí. Lâm Phong Hợp thân hình thon dài, vẻ mặt trầm tĩnh ôn trọng. Sáu người lặng lẽ nói chuyện vài câu, bởi vì có đồng bạn, trong lòng ai cũng có chút an ủi.

Đi ra khỏi vách tường, đó là một địa phương rất hoang vu, núi hoang bốn phía đều màu đen, trên núi có những thực vật thâm thấp có màu sắc cổ quái nhưng lại không có màu xanh biếc, tựa hồ như phát ra ánh sáng quỷ dị.

Triệu Trì nhẹ giọng mắng: "Mẹ nó, nơi này là địa phương quái quỷ gì đây, cái gì cũng kỳ lạ cổ quái"

Người phiên dịch nọ kêu lên: "Mọi người đứng ngay chỗ màu trắng phía trước, đứng tụ tập lại" Cách đó không xa có một khối vật lớn màu trắng, ước chừng dày ba mươi phân, dài cỡ hai mươi thước, rộng chừng sáu thước. Người phiên dịch trước tiên đứng đó chỉ huy, sau khi mọi người đã đứng tụ tập xong, hắn quay sang xì xồ gì đó với đám binh lính.

Từ bên mép khối vật màu trắng lóe lên hồng quang, bao bọc mọi người vào bên trong, khối vật màu trắng chậm rãi bay lên khỏi mặt đất, lướt về phía trước. Kiều Vũ Hồng rốt cuộc vẫn còn tâm tính thiếu niên, lòng hiếu kỳ nổi lên nhất thời quên mất sợ hãi, kinh ngạc nói: "Đồ vật này làm sao mà có thể bay tới a, Mộc tử ca, ngươi có biết tại sao không?"

Lý Cường hiểu được, bởi vì địa cầu cũng có cùng loại khoa kỹ như thế, nhưng lại không biết làm sao giải thích với hắn, không cách nào khác hơn là lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ ràng"

Tốc độ dần dần nhanh hơn, có người sợ hãi kêu ra tiếng. Một người rơi ra ngoài mép khối liền bị hồng quang đánh bật trở lại. Mấy binh lính đứng phía trước ha ha cười to, tựa hồ như rất thích thú với sự sợ hãi và không hiểu của mọi người.

Xa xa có một ngọn núi màu đen cao ngất vùi trong mây đập vào mắt.

Khi đến gần thì phát hiện, vách núi có vô số lỗ hang trống rỗng, khối màu trắng chậm rãi tiến vào một trong những cửa hang đó.

Đó là một đại động trống trải, rộng chừng khoảng trăm thước, bên trong sâu không thấy đáy. Mọi người bị đưa xuống khối màu trắng đó, Lý Cường bảo sáu người tụ lại cùng một chỗ, hắn có một dự cảm, nếu không đứng chung một chỗ thì sẽ bị tách ra.

Đoàn người bị binh lính áp giải hướng vào sâu trong động đi đến. Hàn Tân quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài, khe khẽ nói: "Ai, không biết sau này còn có thể nhìn thấy được ánh sáng mặt trời nữa không, còn có ngày trở về nhà nữa không"

Kiều Vũ Hồng nghe vậy nước mắt lại chảy xuống.

Đi tới một căn phòng đen, bên trong đứng hơn hai mươi binh lính, còn có vài tên có bộ dáng cai tù.

Mọi người bị chia làm năm tiểu đội, mỗi tiểu đội chừng mười một, mười hai người. Cũng may Lý Cường đã có chuẩn bị, sáu người họ đứng chung một chỗ nên bị phân thành tiểu đội thứ năm. Mọi người bị hai binh lính cùng hai cai tù áp giải, phân biệt đi theo những đường hầm khác nhau.

Lý Cường cười khổ nghĩ: "Con mẹ nó, lại vậy nữa, lão tử hình như rất có duyên với thế giới dưới đất" Ngẫm lại khi còn ở địa cầu thì bị bạn học đặt cho mình cái tên Địa Lão Thử (con chuột đất), thật sự là vô cùng chuẩn xác.

"Tất cả đứng yên cho tốt, chuẩn bị đi xuống dưới" Một cai tù nói.

"Mộc tử ca, hắn cũng biết nói tiếng chúng ta" Lời còn chưa dứt thì cây roi trên tay tên cai tù đã vụt tới. Lý Cường nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của Kiều Vũ Hồng vào lòng, thân hình có chút hơi nghiêng qua ngăn trở nhất roi "ba" cây roi quất vào lưng Lý Cường.

Áo của hắn nhất thời bị xé rách, Lý Cường đau đến thân hình run lên, cai tù nọ quát: "Câm miệng"

Kiều Vũ Hồng sợ đến thân hình cũng run rẩy, Lý Cường nhẹ nhàng vỗ vai hắn an ủi, trong mắt hiện lên một tia lửa giận.

Dưới chân mọi người thấp dần xuống, cấp tốc đi dần xuống phía dưới.

Một lúc lâu thì thoáng khựng lại, xuất hiện một cái đường hầm, một mùi hôi thối bốc lên.

Tiểu đội thứ năm theo tiếng roi lẫn tiếng quát mắng hướng xuống dưới đi tới.

Chuyển qua mấy vòng, tới một ngưỡng cửa thì dừng lại. Mọi người bị bày thành hàng, một binh lính đẩy một người vào trong, trong thoáng chốc bên trong vọng ra một tiếng hét thảm.

Kiều Vũ Hồng thân thể rung động kịch liệt, Lý Cường không một tiếng động kéo hắn ra phía sau, khẽ siết nhẹ tay hắn, trong lòng có chút sửng sốt, sao lại mềm mại như vậy.

"Đừng sợ, Hồng đệ, không có gì đâu" Lý Cường lặng lẽ trấn an.

Rất nhanh đã đến phiên Lý Cường, hắn không để tên lính lôi kéo, tự mình đi nhanh vào phòng.

Trong phòng trống rỗng, bốn tên lính đứng ngay bốn góc, bạch côn trong tay chỉ ngay vào hắn. Sau này hắn mới biết được, loại côn này là một loại vũ khí của tinh cầu này, gọi là Thứ tích thương, uy lực phi phàm.

Một tên cai tù đứng ngay giữa, cầm trong tay một vật hình tròn gì đó, lạnh lùng nói: "Đừng nhúc nhích" rồi hắn giơ lên đồ vật nọ khắc lên trán Lý Cường "Xèo" một mùi thịt cháy khét bốc lên, cái đau kịch liệt xông thẳng vào trong não. Lý Cường cũng không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Đột nhiên dưới chân trống rỗng, cả người đều rớt xuống.

Đó là một cái đường hầm, nguyên anh của Lý Cường mặc dù bị phong bế, nhưng võ công học tại Thánh Vương phủ vẫn còn, hai chân điểm vào vách, bay người xuống đường hầm bên dưới. Đi xuống không xa chợt nhớ đến kế tiếp là Kiêu Vũ Hồng, bèn xoay người bay ngược lên trên.

Còn đang trên đường thì đã nghe một tiếng hét thảm, tiếp theo một thân hình nhỏ gầy quay cuồng rơi xuống. Hai chân Lý Cường đạp chặt vào vách, thân thể bắn tới như một mũi tên, không đợi hắn rơi xuống đất đã ôm được hắn vào lòng. Trong tay dù ôm lấy một người nhưng Lý Cường vẫn vững vàng bay ngược xuống dưới.

Ánh mắt Lý Cường vô cùng lợi hại, xa xa đã nhìn thấy động khẩu phía dưới, chỉ chớp động một cái, trong nháy mắt đã đến nơi. Hắn không chút do dự xuất chiêu Xa Luân Chuyển, một chân lui ra sau, một chân đá ra trước, y như một cái xa luân, cấp tốc xoay tròn rơi xuống. Lúc Lý Cường học chiêu này từng nghĩ đến, chiêu thức này giống như một tấm chỉ điều bị xé đôi từ trên lầu cao rơi xuống.

Tại không trung Lý Cường đã nhìn thấy rõ tình huống bốn phía. Ngoài dự đoán mọi người đó là một đại thủy trì(cái ao lớn), xung quanh đang có rất nhiều người đang đứng, có người còn đang kêu lên: " Lại có người đang rơi xuống, chuẩn bị đón người"

Lý Cường đang ôm Kiêu Vũ Hồng, không muốn bị rơi vào trong nước, thân hình liên tục xoay bầy, tám vòng, vững vàng rơi xuống bên cạnh thủy trì làm tung lên một đám bụi mù.

Một hồi lâu có người kêu lên: "Tốt, tốt, hán tử" "Lợi hại" "Là cao thủ tới" Một trận ồn ào vang lên.

Lý Cường buông Kiêu Vũ Hồng cho hắn ngồi xuống, khoe mắt đã trông thấy Triệu Trì đang rơi xuống, còn chưa kịp đứng thẳng thì thân thể đã vọt ra ngoài, quát: " Tá lực dụng lực" (Mượn lực dùng sức). Triệu Trì là một người tinh minh, nghe vậy liền hiểu ngay, nhìn thấy bàn tay Lý Cường đánh ra, liền cũng đánh ra một chưởng, hai chưởng kích thẳng vào nhau, hai người đồng thời rơi xuống.

Triệu Trì thật ra không nghĩ tới Lý Cường cũng là người luyện võ, trong lòng bội phục không thôi.

Lần này thì mọi người đều vỗ tay hoan hô, tiếp theo Hàn Tân và vài người rơi xuống, do Lý Cường và Triệu Trì phân biệt ra tay, tất cả đều vững vàng rơi xuống bên cạnh thủy trì.

Người bốn phía chậm rãi tụ tập lại, Lý Cường cẩn thận quan sát, tất cả mọi người sắc mặt đều trắng bệch, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, còn có nhiều chủng loại dân tộc, thậm chí có cả Lục tộc nhân hắn đã nhìn thấy tại Hồi Xuân Cốc, trên trán mỗi người đều có hoa văn màu đỏ hình tròn, cực kỳ quý dị. Càng kỳ quái chính là không có binh lính canh chừng, càng không có một tên cai tù nào.

Lý Cường nâng Kiêu Vũ Hồng dậy, đột nhiên nhìn thấy trên trán hắn cũng có một khối hoa văn màu đỏ, lại nhìn thấy vùng cổ trắng muốt của hắn, cùng với từng đường nét trên mặt hắn, trong lòng đột nhiên đã hiểu được hoàn toàn, âm thầm thở dài, cũng không nói thêm gì, để cho hắn tùy ý ôm chặt cánh tay mình.

Hàn Tân ôm quyền nói: "Các vị hương thân, huynh đệ chúng ta mới tới, không biết rõ tình huống, có thể...có vị nào nói rõ một chút được không?" Hắn không hổ là người hành tẩu giang hồ, trước tiên muốn biết rõ tình huống.

Những người ở đây nhìn thấy thân thủ kinh người của bọn họ lúc rơi từ trên xuống, vô hình nổi lên lòng kính sợ, thái độ cung kính hơn rất nhiều. Phải biết theo thông lệ ở nơi này, những người vừa mới tới đều bị lột sạch quần áo đồ vật không để lại thứ gì.

Những người rơi xuống trước vào trong thủy trì khi lên bờ thì đã bị lấy hết toàn bộ tất cả đồ đạc.

Tại mọi người người ta mỗi người một câu, Lý Cường chậm rãi hiểu rõ tình huống nơi này.

Nơi này là Hắc doanh của Thản Đặc quốc, bọn họ bây giờ đang ở tầng dưới chót của Hắc doanh, nơi này gọi là Hắc ngục, không có binh lính canh chừng, không có cai ngục, phải bằng một đoạn thời gian đào móc ra tinh quáng thạch dùng để đổi lấy thực vật, nếu không đủ số lượng, thì hậu quả thật là thê thảm.

Hắc ngục chia làm hơn mười khu, mỗi khu đều có một hoặc mấy lão đại, tranh đoạt quáng nguyên lẫn nhau, thường xuyên có những cuộc tranh đấu đại quy mô. Ở chỗ này là một nơi không có vương pháp, ai có thực lực thì người đó làm lão đại.

Người mới tới phải thuần phục toàn thể, nếu không chịu thì rất nhanh sẽ xong đời, có thể ngay chính mình bị chết ra sao cũng không biết, ở chỗ này có thể sống sót hay không cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nơi này chẳng những có người tranh đấu, còn có khói độc, nham tương đột nhiên phun ra, cho nên ngay cả Thản Đặc quốc cũng không dám phái binh lính xuống tới, chỉ là dùng một chiêu là lấy thực vật đổi quáng thạch khổng lồ chế nơi này. Do người chết quá nhiều, Thản Đặc quốc liền cấu kết với người tu chân ở Tiềm Kiệt Tinh chuyên môn bắt lấy người từ những tinh cầu xa lạ tống đến nơi đây làm nô lệ.

Tâm tư Lý Cường nếu muốn làm một lão đại, bằng thực lực của vài người bọn họ, tuyệt đối là không thành vấn đề. Mấu chốt là mình đang muốn trốn thoát, nếu chỉ có vài người thì căn bản là không có khả năng, tốt nhất lấy được quyền lãnh đạo của một khu, sau đó mới trang bị võ trang cho họ rồi tính đến chuyện cướp sang khu của người khác.

Đến đây hắn đã hạ quyết tâm, cần phải dùng thủ đoạn tranh thủ kết quả tốt nhất, đồng thời hắn thề một khi chạy thoát, nhất định sẽ trả thù người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh.

Đột nhiên bốn phía trở nên yên tĩnh, Kiều Vũ Hồng lặng lẽ níu lấy Lý Cường, chỉ thấy từ trong đường hầm đi ra một nhóm người, mặc quần áo chỉnh tề sạch sẽ, trong đó có mấy người trong tay cầm đao côn, một người cầm đao đi tới.

” Uy, mấy người mới tới có đồ vật gì mau hiểu kính đại lão gia, mau đưa ra đây. Hắc hắc, ai dám dẫu điếm lại thì theo quy củ ai cũng biết, không cần ta dạy cho phải không?” Người nọ vũ động trường đao nói.

Những người đang vây quanh Lý Cường bọn họ, đều sợ hãi tản ra.

Sáu người bọn Lý Cường lạnh lùng nhìn, không ai nói một lời. Mấy người Hàn Tân là người luyện võ, cũng không hề sợ chuyện.

Đám người kia ước chừng chưa từng thấy qua đám người giống như Lý Cường, người đã làm đại gia thì tính tình cũng lớn, người nọ dùng đao chỉ Lý Cường nói: ”Người, chính là ngươi, mặc quần áo như một công tử, đem tất cả quần áo cởi ra đây, trên người cái gì cũng không được mặc, có nghe không?”

Lý Cường chợt nhớ tới lần đầu thấy được Trịnh Bằng và Mai Tinh Tinh cản đường cướp bóc, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười, nghĩ thầm: ”May là tiểu muội chạy thoát, không biết có phải bây giờ nàng còn đang khóc hay không. Ai, tiểu cô nương nào cũng thích khóc cả” Nhìn Kiều Vũ Hồng, trong lòng hắn chợt nảy lên một tình cảm ấm áp..

Người nọ cũng bắt đầu cuồng lên, hươ đao đi tới, mắng: ”Đại gia đã nói, ngươi dám không nghe, mấy người các ngươi cũng đều không muốn sống nữa! Muốn chết có đúng hay không, mẹ nó, đại gia thành toàn các ngươi”

Lý Cường nói với Hàn Tân: ”Bảo vệ cho Hồng đệ của ta” Rồi xoay người bước tới.

”Lại đây, đến chém một đao thử xem, lão tử bây giờ đang ngứa cổ, trong lòng thấy khó chịu muốn chết. Haha..haha..”

”Được, đại gia thành toàn người” Người nọ bị chọc điên rồi, hươu đao chém ra làm Kiều Vũ Hồng phía sau sợ đến kinh hô.

Thân thể Lý Cường có chút hơi nghiêng, tay trái chụp vào cổ tay hắn, cười nói: ”Thật là quá tệ, ngay cả thanh đao cũng không giữ được, ngươi còn có khả năng chém ai?” Vừa dứt lời thì một tiếng gậy vỡ vang lên, cổ tay đã bị Lý Cường bóp nát, người nọ đau đến la lên một tiếng thê thảm.

Lý Cường thuận tay chụp lấy cây đao của hắn, nhấc chân đá ra một cước cho hắn bay trở về, thản nhiên nói: ”Một tên phế vật, cũng dám diêu võ dương oai”

Lại lao ra thêm hai người, một người dùng luân bổng, một người dùng sử xoa. Lý Cường cầm đao đưa cho Hàn Tân, lại tiến lên, như một tia chớp đi tới giữa hai người, hắn đã quyết định xuất thủ thật nặng tay.

Hai tiếng kêu thảm vang lên, hai người nọ rơi trên mặt đất bất động.

” Hảo thân thủ, hảo thân thủ..không biết vị tiểu ca này có hứng thú gia nhập với chúng ta không”

Một người đầu tóc mi đen, trên mặt có hai vết sẹo, một mắt bị mù, diện mục cực kỳ dữ tợn, từ từ đi ra, những người đứng hai bên cúi đầu nói: ”Chào đại lão gia” Người nọ tựa như rất hài lòng về uy thế của mình, đắc ý nói: ”Thế nào? Có oai không?”

Lý Cường buồn cười, nói về uy phong, tại Cổ Tổng quốc sự uy phong của mình còn hơn hắn thập bội.

” Lão tử rất vui lòng gia nhập, bất quá lão tử lại muốn làm lão đại của ngươi. Oa, haha..haha...”

26. Chương 26:

Từ phía sau ngóc đầu chuyển ra một người, trong tay cầm một tiểu hắc côn, chỉ vào Lý Cường, người một bên nhìn thấy kinh hoảng thối lui về phía sau, Lý Cường lập tức cảnh giác.

Người nọ cười dữ tợn, đột nhiên từ trong tiểu hắc côn bắn ra một điểm hồng quang, tốc độ cực nhanh. Lý Cường chưa từng nghe đây là đồ vật gì, không dám tùy tiện chống

cự, thân hình rồi đột nhiên nhảy lên, điểm đỏ từ xẹt qua dưới chân. Chỉ nghe xa xa hét thảm một tiếng, không biết là ai không thể tránh thoát.

Người nọ mắng một tiếng, lại bắn ra một cái điểm đỏ nữa. Lý Cường hiểu được không hay rồi, đồ vật này tựa như một khẩu súng, có thể liên tục xạ kích. Hắn thét một tiếng xông lên, bốn người Hàn Tân cũng chia nhau vọt tới.

Trong nháy mắt, Lý Cường đã tới trước mặt người nọ, hướng hắn nhe răng nhếch miệng cười. Người nọ thấy vết thương trên mặt Lý Cường, hiểu được hắn cùng lão Đại cũng không kém bao nhiêu, đều có vẻ dữ tợn giống nhau kinh khủng, nhất là khi

cười. Hắn sợ đến quát to một tiếng, hắc côn trong tay không biết sao lại biến mất.

Người nọ ngây ngốc nhìn Lý Cường, không rõ vì sao vũ khí mình lại ở trong tay hắn.

Lý Cường phát hiện trên hắc côn có cái nút, hắn tò mò sờ xuống, một cái điểm đỏ bắn ra.

”Bình”, trúng người nọ đang ngây ngốc.

Người nọ không dám tin tưởng nhìn đại động trên ngực mình, vươn tay sờ mịt mò mẫm, trước mắt biến thành màu đen, thì thào tự nói: ”Không có khả năng” Một đầu ngã quỵ trên mặt đất, hai chân giật giật, hai mắt ngơ ngác trừng lên không trung, chết không nhắm mắt.

Lý Cường chiêu thức ấy lập tức trấn trụ mọi người, hắn quát: ”Giơ tay lên, quỳ trên mặt đất, ai dám phản kháng thì có chết đừng oán!”

Quả nhiên là tiểu hắc côn chỉ hướng người nào, người đó sợ đến quỳ xuống trên mặt đất, thân thể huyết nhục là vô pháp trụ nổi trước loại vũ khí này.

Độc Nhân Long tuyệt vọng nhìn thủ hạ quỳ đầy trên đất, hần phí tận tâm lực mới mở được tiểu thứ tích thương này, lại bị nắm trên tay, chỉ cần hần nguyện ý thì chỉ cần một phát là có thể lấy đi tính mạng mình. Pháp tắc hắc ngục coi trọng nhất là bảo vệ tánh mạng, thứ hai là phục tùng cường quyền, hần hiểu được, đừng xem đối thủ tuổi còn trẻ, nhưng tuyệt đối là cao thủ cực kỳ lợi hại, hần trong lòng không khỏi tràn ngập

sợ hãi.

Lý Cường đưa tiểu thứ tích thương trên tay cho Hàn Tấn, cười nói: "Vật này rất tốt, người trước giữ lấy. Uy, Độc Nhân Long người lại đây, yên tâm, lão tử còn chưa muốn

giết người."

Hàn Tấn bốn người cũng chưa kịp ra tay, đánh nhau đã kết thúc. Tiếp

nhận tiểu thứ tích thương, Hàn Tấn kinh ngạc nói: "Vật này thật lợi hại, ta còn là lần đầu tiên biết đến."

Độc Nhân Long sợ khếp nép đi tới, cẩn rắng lướn mặt xem Lý Cường phát lạc mình như thế nào. Tại các khu phạm là lão Đại bị đuổi xuống, kết quả đều cực thảm. Lý Cường liếc mắt nhìn hần, nói: "Độc Nhân Long, phải một người dẫn toàn bộ người khu chúng ta đưa tới, ta có chuyện muốn nói."

Độc Nhân Long trong lòng tạm thời nhẹ bớt, biết nhất thời còn không có nguy hiểm. Hần quay đầu phân phó một thủ hạ tìm người đến.

Thời gian không lâu, từng đám người như sóng tiến đến đầy đủ tiến đến, có sáu bảy trăm người, Lý Cường bọn họ mà trong lòng thất kinh.

Mấy kẻ dưới tay Độc Nhân Long hướng qua hần báo: "Đại lão gia, còn có một ít người đang ở quảng diện làm việc, cũng có muốn kêu lên hay không?" Độc Nhân Long đánh một chưởng vào đầu hần, mắng: "Cẩu tử, lão Đại là hần ! Ta, ta không là lão đại các ngươi nữa. Ài"

Cẩu tử sợ hãi nhìn Lý Cường không dám nói, người tới sau cũng thấp giọng hỏi, không rõ xảy ra chuyện gì.

Lý Cường nhảy đến trên một khối đá lớn, nói: "Mọi người an tĩnh, nghe ta nói."

Mọi người chậm rãi ngồi xuống nhìn hần.

"Ta hỏi mọi người một vấn đề, mời các người nói cho ta biết các người có nghĩ về chuyện quay lại cố hương, về nhà cùng thân nhân đoàn tụ !"

Ánh mắt mọi người kể cả Độc Nhân Long chỉ có một mắt cũng sáng một chút, lập tức lại ảm đạm xuống, có người khẽ nói: "Tưởng có chuyện gì, ở chỗ này còn không có nghe nói qua có ai chạy đi." Còn có người nói: "Ai, đó là không có khả năng."

"Nếu các người ngay cả hy vọng cũng không có, nếu các người đối với hết thảy đều đã tuyệt vọng, vậy sống còn có ý nghĩa gì." Lý Cường dừng dừng, nhìn xem phản ứng của

mọi người, lại nói: "Ta Mộc Tử sẽ ban mọi người một cái khả năng và hy vọng, nếu các người nguyện ý, từ bây giờ bắt đầu chuẩn bị, ta sẽ dẫn mọi người thoát khỏi hắc ngục!"

Độc Nhân Long biết được thân thủ của đám người Lý Cường, trong lòng hiểu được hần không phải nói hươu nói vượn, không khỏi lóe lên một tia hy vọng, nhìn Lý Cường nói: "Được, nếu người có thể dẫn chúng ta thoát khỏi hắc ngục, ta Độc Nhân Long người thứ nhất phục người. Nếu kiếp này còn có thể về đến gia hương liếc mắt một cái, ta có chết cũng cam lòng!"

Lòng hoài niệm quê hương trong mỗi người không ngừng trỗi dậy, trong đáy lòng lần đầu tiên sinh ra hy vọng về nhà. Đám người bắt đầu nhiều động đứng lên, có người bắt đầu khóc, có người về mặt kích động thì ào ào nói.

Lý Cường tiến từng bước tiến hành kế hoạch, hần lớn tiếng nói: "Ngắm lại cha mẹ các người, thê nhi, ngắm lại cố hương điền viên của các người, chẳng lẽ các người nguyện ý cả đời tại nơi không có ánh mặt trời này, tùy tiện mà sống sao?"

"Không muốn !" Thanh âm mặc dù không quá vang, nhưng là đã có rất nhiều người trong mắt chớp lên ánh sáng hy vọng.

"Chúng ta tự mình cũng không tồn tại hy vọng, chẳng lẽ còn chỉ chờ người khác đến cứu sao? Chúng ta phải đoàn kết đứng lên, phải dựa vào lực lượng của chính mình, không hề

nghe mặc kệ tất cả, chúng ta muốn giết ra hắc ngục để trở cổ hương. Mọi người có tự tin không? Lớn tiếng lên, ta nghe không rõ!"

"Có !"

Ầm ầm vang vọng, điếc tai nhức óc.

Lý Cường nhất thời nhẹ nhóm trong lòng, hấn sợ nhất chính là đám người này đã chết lặng không còn là người, biến thành hành xác chết di động.

Kiều Vũ Hồng và Hàn Tấn bốn người cơ hồ dụng ánh mắt sung bái nhìn Lý Cường, Hàn Tấn nghĩ thầm: "Không biết Mộc Tử huynh đệ làm gì, hấn là kẻ trời sanh có một loại khí chất đầu lĩnh, có lẽ hấn thật sự có thể dẫn mọi người trở về cổ hương."

Hắc doanh của Thản đặc quốc tuyệt đối không có chuyện dính vào một tu chân giả, hơn nữa là một tu chân giả người, thật xem như mua một trái bom đặc biệt.

Gã đầu trọc Độc Nhân Long là người Thanh Phong quốc, tên gọi Nạp Thiện, bất quá người có chút bất thiện. Lần này bị Lý Cường áp phục, hấn mặc dù không quá cam tâm, nhưng là Lý Cường nói trúng tâm nguyện lớn nhất của hấn, trở lại cổ hương. Hấn bị hắc ngục bắt được đã rất lâu, rời đi quê quán thì con lớn nhất mới mười một tuổi, tiểu nữ nhi còn đang trong tã. Hấn định trước xem Lý Cường chuẩn bị như thế nào, nếu thật sự vượt qua được, hấn quyết định liều mạng.

Lý Cường an bài Nạp Thiện vào một gian phòng quét dọn rất sạch sẽ khô ráo, chuẩn xác mà nói là ba nói cùng một chỗ hàng động của tứ phương hình, sắp xếp bên trong rất toàn vẹn, có giường có ghế, còn có một lối đi nhỏ thông hướng xí sở.

Lý Cường trong lòng có chút khó khăn, làm sao an bài Kiêu Vũ Hồng đây. Ngẫm lại dù sao chính mình lại không cần ngủ, để cho nàng ngủ trên giường mình, cũng an toàn hơn. Hấn trước để cho Kiêu Vũ Hồng ngủ trên giường, thấy nàng vẻ mặt không khỏi an ủi nói: "Hồng muội, ngủ đi, đại ca còn có việc ở bên ngoài, không phải sợ."

Đi tới bên ngoài, Lý Cường bắt đầu hỏi tình hình hắc ngục.

Nạp Thiện, Hàn Tấn, Ngụy Nguyên Thanh, Triệu Trì, Lâm Phong Hợp năm người cùng ngồi ở trong phòng.

Nạp Thiện phụ trách giới thiệu tình huống thực tế nơi này.

Khu của độc nhân Nạp Thiện này tổng cộng có hơn tám trăm sáu mươi người, chiếm phương viên ước chừng gần ngàn thước, cuộc sống coi như quá tốt, thỉnh thoảng còn có người nơi khác chạy tới gia nhập.

Hắc ngục tổng cộng có bốn mươi mấy khu, khu lớn có một, hai ngàn người, khu nhỏ cũng có ba, bốn trăm người, như vậy tính ra toàn hắc ngục chừng ba, bốn vạn người.

Lý Cường hỏi: "Nạp Thiện, tính ra chúng ta còn có bao nhiêu tiền?"

Nạp Thiện cười khổ nói: "Không có bao nhiêu, lần trước thay đổi không ít thức ăn, nhưng là gần nhất thu không ít người, ăn gì đó cũng ít đi, nếu muốn duy trì cũng rất khó."

"Phải nghĩ biện pháp thu tập tinh quảng, phải nói hấn chế tạo vũ khí." Lý Cường đột nhiên nhớ tới trong thủ trạc còn có không ít thức ăn và dụng phẩm, liền nói: "Chúng ta có thể dùng đồ vật và đổi của khu khác không?"

"Có thể, bất quá chúng ta đồ vật gì cũng không có a."

Hàn Tấn cũng nói: "Đúng vậy, người đến nơi đây ngoại trừ vật phẩm tùy thân, ngay cả quần áo thay đổi cũng không nhiều hơn một bộ."

"Ta có, việc này các người không cần quan tâm. Được rồi, Nạp Thiện, ta muốn một người hiểu ngôn ngữ nơi này, tìm cho ta một tên..."

Nạp Thiện nghi hoặc nói: "Người Hoa lục tộc, bọn họ hiểu nơi này. Bất quá, lão Đại" Hắn không hiểu ý tứ của Lý Cường, nơi này mọi người nói cũng nghe được hiểu được, hắn có ý gì đây.

Lý Cường cười nói: "Nếu đi ra ngoài, cũng nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương, vậy làm sao đây, cho nên mọi người cũng nên học học."

Kỳ thật Lý Cường đã bắt đầu kế hoạch lập một đội ngũ của mình. Nhìn khoa kỹ thần bang tinh, hắn biết cho dù tự mình khôi phục đến trạng thái trước đây, nhiều nhất cũng chỉ có thể tự mình đào tẩu, nếu muốn mọi người cùng nhau chạy trốn, mà không vô trang đứng lên, vậy tất cả đều là không tưởng.

"Chúng ta cứ từ từ chơi đùa đi, ta cũng không tin điều bất chính này." Lý Cường quyết định can thiệp một hồi.

Một khi hạ quyết tâm liền lập tức bắt đầu hành động.

Lo lắng đến phương diện quân sự mình một chút cũng không thông, hắn để cho Nạp Thiện đi chiêu tập tất cả khổ tù làm lính, nhất là ưu tiên tìm người trước đây làm qua quan quân. Từ địa cầu rút ra kinh nghiệm, Lý Cường hiểu được tầm quan trọng của quân nhân rất lớn.

Lúc Nạp Thiện đi chiêu tập khổ tù, Hàn Tấn nói: "Mộc Tử huynh đệ, Lâm lão đệ ở cố tổng quốc thì từng là tướng giữ biên quan, bởi vì thủ trưởng gạt bỏ mà từ quan không làm."

Lâm Phong Hợp nói: "Ai, còn nói cái này làm chi, ta sớm đã tâm ý nguội lạnh, nếu không cũng đã không đi với các người."

Triệu Trì chen vào nói: "Mộc Tử huynh, Lâm ca làm qua cấp trên của ta, hắn ở trong quân chính là phiêu kỵ tướng nổi danh, còn là ta mời hắn đi tiêu cực, không có nghĩ đến lần đầu tiên đi mà đã"

Lâm Phong Hợp chỉ Triệu Trì nói: "Huynh đệ, việc này là ai cũng nghĩ không ra, số mệnh như thế a."

Lý Cường trong lòng mừng rỡ, hắn đã đem bốn người này xem như là nhóm của mình, Lâm Phong Hợp đã làm quan quân vậy càng tốt, cười nói: "Lâm đại ca, việc chinh quân huấn luyện này do người phụ trách. Đợi lát nữa mà Nạp Thiện đem người đến, do người tới khảo hạch."

Lâm Phong Hợp thoáng do dự, nói: "Chỉ sợ ta làm không tốt liên lụy mọi người." Lý Cường nghe ra băn khoăn của hắn, đưa hắn kéo sang một bên lén lút cho hắn nhìn ngọc bài, nói: "Do ta hậu thuẫn cho người, người chỉ để ý buông tay can thiệp, như thế nào?" Lý Cường trong lòng rõ ràng nhất định muốn cho hắn tử tâm thập địa theo mình, mới có thể nắm giữ phương hướng phát triển sau này, cho nên hắn cũng bắt chấp hứa hẹn nhiều hơn.

Lâm Phong Hợp thấy ngọc bài, trong lòng kinh hãi quả thực không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt. Hắn tại biên quan mặc dù là phiêu kỵ tướng, từng xem qua văn cáo triều đình, biết loại ngọc bài hình chế là do hoàng đế tự mình ban phát, không thân quý hoàng tộc không thể có được, bất luận bất luận kẻ nào gặp bài này như gặp Hoàng thượng. Hắn chân mềm nhũn quỳ xuống, bị Lý Cường một kéo lên, cười nói: "Hiểu là được!"

Lý Cường lại cho hắn hứa nguyện nói: "Nếu có thể trở về, ta sẽ viết cho người một phần tiến thư, người có thể trực tiếp đến hoàng cung tìm Hoàng thượng." Lý Cường thâm nghĩ có đúng hay không chính mình quá mức, cần đến loại phương pháp lôi kéo người này.

Hàn Tấn mấy người mặc danh kì diệu nhìn hai người bọn họ lặng lẽ nói thầm. Lâm Phong Hợp rốt cuộc từng là người trong quan trường, mặc dù là võ tướng, đạo lý vẫn còn hiểu, cười nói: "Được, phong hợp hết thấy nghe Mộc Tử huynh." Trong lòng nghĩ: "Hắn rốt cuộc là ai?"

Nạp Thiện dẫn theo ba mươi người trở về, nói: "Những người này đều là trải qua quân đội."

Lý Cường phát hiện trong đó người lục tộc chiếm đại đa số, hắn trong lòng vừa động, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất trọng yếu: tại tinh cầu này, chiến tranh có thể cần

bản là không giống chiến tranh ở thiên đình tinh, khoa học kỹ thuật nơi này hẳn là rất phát triển, hình thức chiến tranh tương ứng cũng sẽ bất đồng, vậy là dạng gì?

Lý Cường cười hỏi: "Ta muốn biết trong các người ai làm quan lớn nhất? Ai hiểu chiến tranh nhất?"

Cơ hồ tất cả quan quân tiến tới đều nhìn một người.

Đó là một người Lục tộc gầy nhỏ, tóc xanh đầy đầu rơi trên vai, vẻ mặt tiêu tụy, nhưng là lúc mắt hắn nhìn Lý Cường, đã có một cỗ khí thế không nộ mà uy, hẳn là khí phách dưỡng thành trong quan trường lâu năm. Hắn thản nhiên nói: "Ta là quân suất đệ thất quân của Bang kỳ ninh quốc, lúc về đại quân bộ nhận chức thì bị bắt, bởi vì mặc chính

là thường phục, liền bị bắt trở thành binh dân đưa đến hắc ngục. Ta gọi là Nạp Nạp Đôn."

"Thật tốt quá, hoan nghênh gia nhập chúng ta." Lý Cường hân hoan nói.

Trong đám người này còn có hai cao cấp quan quân, bọn hắn đều từng là tiểu quan quân quân đội cơ. Lý Cường bây giờ chỉ buồn là nhân tài quá ít, lập tức bắt đầu an bài thương nghị.

Hai cao cấp quan quân, một là quân nhu Quan thần ca, một là đoàn suất phi chiến đoàn Khảm khảm kỳ.

Lưu lại ba quan quân lục tộc, hơn nữa Lý Cường bọn họ mấy người, tổng cộng có chín người.

Lý Cường cẩn thận lo lắng một phen, nói: "Chúng ta chín người bây giờ tạo thành một đội, từ nay về sau phải đoàn kết, có thể thoát khỏi hắc ngục hay không sẽ tùy thuộc ở cố gắng của mọi người. Mọi người trước tiên hãy cho biết có tự tin hay không." Ánh mắt lại ý bảo Lâm Phong Hợp nói chuyện. Lý Cường trong lòng thập phần minh bạch tầm quan trọng của người thứ nhất lên tiếng, hắn có thể mang đến tin tưởng cho mọi người, cũng có thể cho mọi người hoài nghi.

Lâm Phong Hợp trong lòng cũng phi thường rõ ràng, lập tức nói: "Ta chỉ trì ý kiến của Mộc Tử huynh, cùng với lão chết ở hắc ngục, không bằng đánh một trận, có lẽ còn có cơ hội, cho dù chết trận cũng tốt hơn sống vất vưởng tại hắc ngục không có ánh mặt trời này!"

Nạp Thiện và mấy người Hàn Tấn cũng đều biểu lộ vẻ đồng tình.

Ba quan quân lục tộc đều trầm mặc không nói, hào khí trầm xuống.

Cả nửa ngày, một hồi lâu, quân nhu Quan thần ca nói: "Chúng ta không có vũ khí, không có phòng cụ, nơi này đại bộ phận người đều là binh dân, mà đối thủ là binh lính trang bị tận răng, đánh thế nào đây? Đó là chịu chết a."

Triệu Trì nói: "Trước tiên tự mình không có tin tưởng, đương nhiên đánh không lại địch nhân, ta không tin đánh không lại bọn họ."

Khảm khảm kỳ cười lạnh nói: "Tại thần bang đại lục đã chiến đấu, chỉ cần các người biết dụng đao xử kiếm là được, nếu nói như vậy, chúng ta chỉ là một đám bị mấy gã đồ tể đó chà đạp, chết cũng không biết vì sao mà chết."

Lý Cường biết nếu tranh chấp như vậy, kết quả sẽ rất không xong, hắn giơ tay Lâm Phong Hợp lên tiếng, nói: "Vũ khí trang bị mọi người không nên lo lắng, do ta giải quyết."

Nhìn Nạp Nạp Đôn lại nói: "Ta chỉ là muốn biết các người có tự tin không?"

Lý Cường biết Nạp Nạp Đôn mới là trụ cột của bọn hắn, nhất định phải tranh thủ chủ ý của hắn mới được.

Nạp Đôn đột nhiên cảm nhận được từ bản thân Lý Cường truyền đến một cỗ áp lực to lớn, đó như là một ngọn núi lớn vững chắc ở trước mắt. Trong lòng hắn chấn động, hắn từng gặp qua tu chân cao thủ Lục tộc có biểu hiện như vậy, hắn lập tức hoài nghi Lý Cường có phải là người tu chân hay không, nếu đúng, hy vọng trốn thoát sẽ rất lớn.

"Nếu có vũ khí trang bị, trải qua huấn luyện không phải không có hy vọng, nhưng là cơ hội phải nắm chắc, mới có thể lao ra, bất quá vẫn nên chuẩn bị trước đi." Nạp Nạp Đôn nghĩ thầm, cho dù thoát khỏi hắc ngục, nếu muốn ngăn trở truy binh trên trời dưới đất cũng khó khăn phi thường, chỉ có thể chờ vào vận khí.

Lý Cường thở dài một hơi, cười nói: "Tốt, chúng ta thương lượng phân công một chút. Ta đề nghị Lâm Phong Hợp và Nạp Nạp Đôn phụ trách chỉ huy quân sự, Thản ca phụ trách cung ứng hậu cần, Khảm khảm kỳ và Triệu Trì, Ngụy Nguyên Thanh phụ trách huấn luyện binh lính, Hàn Tấn phụ trách hậu cần, Nạp Thiện đảm nhiệm liên lạc quan."

Nói là đề nghị nhưng ngữ khí nhưng là mệnh lệnh. Đối với quyền uy trước mắt của Lý Cường thì không ai nghĩ tới khiêu chiến, mọi người gật đầu đồng ý.

"Nếu không ý kiến, mọi người chia nhau chuẩn bị. Thản ca và Nạp Thiện lưu lại, những người khác cũng đi thôi." Qua hội nghị này, Lý Cường xác lập địa vị tổng lãnh đạo.

Nạp Thiện không dám tin tưởng nhìn Lý Cường, chỉ thấy hắn như làm pháp thuật, một chút đem ra một căn phòng sanh hoạt dụng phẩm, còn có rất nhiều thức ăn hắn chưa thấy qua. Thản ca cũng trợn to hai mắt choáng váng, không biết hắn là biến ra nhiều đồ vật như vậy như thế nào.

Trữ vật thủ trực tại tu chân giới cũng là nhất loại vật phẩm quý hiếm, càng không cần phải nói tại thế tục giới, sự khiếp sợ của hai người bọn họ với Lý Cường xem ra rất.

Lý Cường không để ý tới hai người như kẻ ngu, cười nói: "Các người xử lý đi, nhớ kỹ phải bắt một bộ phận đi đổi tinh quáng a. Cho mọi người ăn ngon một trận, nhớ kỹ cũng

lưu một phần cho ta." Nghĩ đến Kiều Vũ Hồng tỉnh lại nhất định đói bụng, hắn đặc ý muốn một phần.

Nạp Thiện do dự nói: "Lão Đại, vật này qua khiến người ta chú ý, nhất định phải phải người giữ. Còn có, muốn đổi tinh quáng là không thành vấn đề, nhưng là" Hắn

có chút không biết nói như thế nào mới tốt.

Thản ca dù sao là người làm qua cao cấp quân nhu quan, nghe vậy lập tức hiểu được: "Không sai, vật này nếu khu khác bắt được, có thể tinh quáng không đổi được, người cũng không còn mạng trở về. Nhiều khu có nhiều hảo thủ, nếu ngạnh thương chúng ta làm thế nào?"

Việc này Lý Cường cũng không nghĩ tới, nơi này không phải địa phương không có trật tự, không có vũ lực làm hậu thuẫn hết thấy tất cả đều là trống rỗng. Lý Cường nói: "Ừ,

như vậy, trước hết để cho mọi người ăn một bữa, chuyện đổi tinh quáng chờ một chút nữa rồi hãy nói."

Nạp Thiện có chút khó khăn: "Thức ăn tịnh không nhiều, vẫn còn tiết kiệm một chút, mỗi người ý tứ một chút là được." Thản ca cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, nơi này thức ăn chính là mệnh, không có ăn xem như hết rồi."

Lý Cường nghĩ thầm: "Ai biết sẽ tới nơi này, nếu không giống như trên địa cầu con vật mắc nghiện phát điên, đồ vật này còn không có." Rồi nói tiếp: "Các người an bài đi, ta muốn nghỉ ngơi một hồi, đừng đến quấy rầy, biết không?"

Đi vào trong phòng, Lý Cường tại cửa cẩn thận bố trí một trận phòng ngự đơn giản nhất, bởi vì không cách nào vận dụng chân nguyên lực, cho nên trận pháp hơi chút phức tạp cho dù sắp xếp tốt hắn cũng không khởi động được.

Hắn bàn thối ngồi xuống, muốn kiểm tra nguyên anh bị phong tỏa một chút.

Trong cơ thể, mười đạo kim quang tại trong cơ thể đã hóa thành quang mạc gắt gao bao vây Ảnh Mộng giáp và nguyên anh. Do nguyên anh của hắn kỳ lạ, có mấy dạng siêu cấp bảo bối dính bên trong, kinh lực ma cường đại toái hồn kim chỉ này cũng vô pháp tiến một bước xâm nhập. Hắn thử đem tâm thần trầm nhập vào nguyên anh, liên tục vài lần đều bị ngăn ở bên ngoài.

Lý Cường tức giận trong lòng mắng to, nguyên anh vào không được thì không điều động được chân nguyên lực, ngay cả luyện khí cũng vô pháp tiến hành.

Dùng hết thấy biện pháp cũng không thể giúp đỡ, Lý Cường không thể không thừa nhận Tư Đồ ung này có bản lãnh không nhỏ.

Ngay lúc Lý Cường chuẩn bị buông tha, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, tiểu hỏa tinh chạy đi đâu mất?

27. Tập 3: Hắc Ngục Tranh Phong -- Chương 27:

Cuối cùng, Lý Cường đưa tâm thần trầm nhập vào trong cơ thể, ôm một tia hy vọng là Hỏa Tinh đang ở trong đó, tìm một hồi, ngay khi vừa tuyệt vọng thì đột nhiên hần phát hiện ra nó.

Nguyên lai Hỏa Tinh hóa thành một luồng hồng tuyến, đang thôn phệ vòng quang mạc bao phủ nguyên anh. Nguyên Anh của Lý Cường bị phong, làm cho Hỏa Tinh như một hải đồng bị cướp mất món đồ chơi mà nó yêu thích nhất. Vì vậy, nó đã công phá vòng quang mạc thành một cái lỗ.

Lý Cường không khỏi mừng rỡ vô cùng, đối với tiểu tử này sanh ra hảo cảm phi thường. Nếu có thể thoát khỏi khốn cảnh, công lao của gã là lớn nhất. Lý Cường biết được trong nhất thời công lực không thể khôi phục, bất quá có Hỏa Tinh ở bên trong cố gắng, việc cởi được phong bế chỉ là vấn đề về thời gian.

Lý Cường đứng dậy, vặn eo một cái, trong lòng tràn ngập ý chí.

"Mộc tử ca, huynh đang làm cái gì vậy a? Vì sao lại ngồi trên mặt đất?"

Kiều Vũ Hồng đã tỉnh ngủ đứng lên, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Mộc tử ca, vì sao ta không thể ra khỏi phòng? Đi tới cửa hình như là bị ngăn cản lại?"

Lý Cường thương tiếc nhìn nàng, hòa nhã nói: "Hồng đệ ngủ ngon chứ? Cửa là bị ta phong bế, nhưng đi ra cũng dễ dàng thôi. Sau này phòng này cho người ở, những người khác không vào được đâu."

Kiều Vũ Hồng chỉ cảm thấy trên mặt như bị lửa thiêu, thật ra nàng là người băng tuyết thông minh, biết Lý Cường đã khám phá ra giới tính của nàng, thấy hần không vạch trần thì cũng giả vờ hồ đồ, chỉ là trong lòng ngầm cảm kích.

Sau khi dạy cho Kiều Vũ Hồng phương pháp ra vào trận pháp, Lý Cường lại bỏ vài món quần áo trên giường, mặc dù có vẻ lớn hơn một chút nhưng cũng không còn cách nào khác. Sau đó, hần lại đưa cho nàng một bao thực phẩm, nói: "Hồng đệ, trước tiên ăn một chút gì đi, người cũng đói bụng rồi!"

Họ đi ra khỏi phòng, chỉ thấy hai khổ tù đang ngồi nhìn vật phẩm đầy trên đất. Thấy Lý Cường và Kiều Vũ Hồng đi ra, họ lập tức đứng lên hành lễ nói: "Chào đại lão gia, chào..." Hai người bọn họ không biết làm sao xưng hô với Kiều Vũ Hồng, không biết làm gì khác hơn là ậm ừ trong miệng làm cho Kiều Vũ Hồng cười ra tiếng.

Lý Cường hỏi: "Nạp Thiện ở đâu?"

Nghe câu hỏi này, người khổ tù ấy lập tức ngẩn ra, ai là Nạp Thiện? Nhưng hần không dám hỏi, sợ đến mặt mũi trắng bệch, người kia cũng sợ hãi đứng lên. Ở chỗ này, chỉ một câu nói của lão đại thì sống chết cũng do tâm hần.

Mấy khổ tù này chỉ biết Độc Nhân Long lão đại, bình thường cũng gọi hần là đại lão gia, căn bản không biết tên hần là Nạp Thiện.

Nhìn hai người bọn họ khẩn trương thành như vậy, Lý Cường cười cười, cất tiếng hòa nhã nói: "Nạp Thiện chính là Độc Nhân Long, hần đang ở nơi nào? Đừng nóng vội, cứ chậm rãi nói."

Hai người khổ tù không nghĩ là đại lão gia này lại dễ nói chuyện như thế, một người cung kính trả lời: "Hần nói đã đi tới chỗ khai thác quặng thạch. Đại lão gia, có muốn tiểu nhân đi gọi hay không?"

Lý Cường đáp: "Cũng vừa đúng lúc ta cần đến xem chỗ khai thác quặng thạch, vậy phiền người dẫn đường!"

Kiều Vũ Hồng ở bên cạnh nói: "Mộc tử ca cho ta đi với, một người ở lại trong phòng...nhàm chán lắm!" Thiếu chút nữa nàng đã đem câu "Ta sợ lắm!" nói luôn ra.

"Được, vậy thì cùng đi. Nga, người tên là gì? Là người ở nơi nào a?"

Người khổ tù dẫn đường nghe hỏi thì run lên, thở dài nói: "Tiểu nhân là thương nhân của Tây đại lục, mang đồ vật đến Bang Kỳ Ninh quốc để bán, không ngờ lại bị Thiên Kích Binh của Thản Đặc quốc phát hiện, hóa vật bị lấy hết, ngay cả người cũng bị bắt đến Hắc ngục, ai! Tiểu nhân tên là Mạt Bồn."

"Tây đại lục, là địa phương nào? Có quan hệ gì với Thản Bang đại lục?" Lý Cường cảm thấy rất kinh ngạc, nguyên lai nơi này cũng có chủng tộc giống như mình, xem ra cần phải hỏi rõ ràng một chút tình huống.

"Tây đại lục và Thản Bang đại lục bị Oan Hồn Hải ngăn cách. Tây đại lục do rất nhiều tiểu quốc và bộ lạc tạo thành, hoàn cảnh sinh tồn rất ác liệt nhưng lại sản xuất ra nhiều vật phẩm kỳ dị, nếu có thể vận chuyển đến Thản Bang đại lục thì sẽ có lợi nhuận cao, làm người ta không thể kháng cự sự hấp dẫn đó. Khi quay trở về, họ còn có thể mua thêm nhiều vật dụng của Thản Bang đại lục, cũng có thể phát tài lớn nữa..."

Mạt Bổn lại nói: "Mỗi khi chờ cho Khủng Cự Phong đi qua, thì sẽ có thương nhân từ Vong Mệnh Giác chuẩn bị thuyền vượt biển, đó là con đường biển gần nhất giữa hai đại lục. Nếu vận khí tốt không gặp phải hải quái thú, vậy sẽ rất phát tài!"

"A, các người có thể sản xuất được đồ vật gì tốt vậy?"

Mạt Bổn chưa bao giờ thấy qua vị lão đại nào tuổi còn trẻ mà lại thân thiện hòa nhã như vậy, không có chút hống hách nào. Hắn có vẻ vì sự hòa nhã mà đâm ra sợ hãi, nói: "Có nhiều đồ vật tốt như Kim Bồ Mộc, Lâm Hành Thạch, Thiên Huyền Thủy, Đại Lô Vũ, Âm Nhân Quả, Hải Mã Não, Băng Tinh..."

Hải Mã Não? Vừa lọt vào tai, Lý Cường mừng rỡ, chớp lấy Mạt Bổn hét lớn: "Người nói chính là Hải Mã Não? Đúng vậy, người nói chính là Hải Mã Não!"

Hải Mã Não này đã làm cho Lý Cường nhớ mãi không quên, lúc này nghe nhắc đến Oan Hồn Hải thì cảm thấy dường như đã nghe qua ở nơi nào rồi, cho đến khi nghe nhắc tới Hải Mã Não, hắn mới chợt nhớ ra không phải Mạc Hoài Viễn nhắc tới Hải Mã Não là do Oan Hồn Hải xuất ra hay sao?

Thương cảm cho Mạt Bổn bị Lý Cường làm cho sợ muốn chết, nói không nên lời: "Đại...đại...a, tiểu...tiểu...a!" Hắn chính là muốn nói: "Đại lão gia, chuyện không liên quan đến tiểu nhân a!" Nhưng lời nói đến môi thì cũng không dám thốt ra, chỉ lắp bắp mấy tiếng.

Kiều Vũ Hồng khẽ nói: "Mộc tử ca, huynh làm cho hắn sợ chết rồi!"

Lý Cường vội vàng buông tay, Mạt Bổn ngồi phịch xuống đất, hai chân bị sợ đến nổi mềm nhũn. Lý Cường áy náy dịu hẳn dậy, vẻ mặt tươi cười nói: "Xin lỗi, ta không phải trách móc người cái gì đâu, người đừng có hiểu lầm. Ý ta là hỏi người, Hải Mã Não là đặc sản của Tây đại lục các người sao? Người có từng gặp qua chưa?"

Mạt Bổn nhìn Lý Cường đang vui vẻ mừng rỡ thì trở nên yên tâm hơn, hắn cười khổ nói: "Hừ chết tiểu nhân rồi. Hải Mã Não không phải là đặc sản của Tây đại lục, là đặc sản của Oan Hồn Hải. Bất quá lại phi thường hiếm thấy, tiểu nhân cũng chưa từng thấy qua. Nghe người ta nói đó là đồ vật cực phẩm của Tây đại lục, tiểu nhân chỉ là tiểu thương nhân thì làm sao nhìn thấy được."

"Mạt Bổn, ngôn ngữ gì người cũng biết hết sao?"

"Đúng vậy, ngôn ngữ của Thản Bang đại lục, Tây đại lục và cả ngôn ngữ của đại lão gia đang nói tiểu nhân đều biết cả!"

Lý Cường nói: "Vậy thật tốt quá, từ nay về sau người đi theo ta. Đừng gọi ta là đại lão gia, cứ gọi ta là Mộc tử huynh đệ là được rồi, hiểu không?"

Mạt Bổn nghe được Lý Cường nói như vậy, đầu như mê đi, ấp úng nói: "Dạ, đại...Mộc tử...huynh đệ" Rồi hắn lấy lại bình tĩnh nói: "Phía trước đã tới chỗ khai thác quặng thạch."

Từ xa xa đã nghe thấy tiếng đục đẽo "đinh đinh đang đang"...

Chuyển qua mấy vòng cuối cùng đã nhìn thấy chỗ khai thác quặng thạch rộng lớn hiện ra trước mặt. Chỗ khai thác này thật ra chính là một cái vách núi lớn, trên vách nhám thạch màu đen có thể thấy tinh thạch lóe ra ngũ sắc, lớn nhỏ không đồng nhất. Đục ra một khối hắc nhám thạch xuống dưới, rồi lại từ từ dùng thủ công cắt nhỏ nó ra, đây là bước đầu tiên tuyển quặng thạch, kế tiếp còn có phân loại, mài dũa, sau đó mới sơ bộ hoàn thành có thể gọi là nguyên thạch, dùng nguyên thạch có thể trao đổi thực vật.

Nạp Thiện liếc mắt nhìn thấy Lý Cường từ trong đường hầm đi ra, vội vàng đi tới đón, nói: "Ai, lão đại, vừa rồi nơi này sụp xuống một khối đá lớn đã đè bị thương mấy người. Mẹ kiếp, đám hỗn đản này chạy quá

chậm, lại đang lúc thiếu người, bây giờ lại thêm mấy tên hỗn đản chỉ ăn mà không thể làm, thật hận không thể đem chúng bỏ vào hỏa trì, đốt cho tỉnh tâm lại!”

Lý Cường không nói không rằng, cũng không để ý tới Nạp Thiện, chỉ thuận theo vách núi mà đi, vừa đi vừa quan sát. Nạp Thiện có chút bất an, đi theo sau hắn. Đi một vòng, Lý Cường hỏi: “Vậy mấy người bị thương đang ở đâu? Đưa ta đi xem!”

“Ở nơi đó” Nạp Thiện chỉ một cái động nhỏ cách đó không xa, đi tới cửa, bên trong bốc ra mùi hôi thối và mùi máu tươi. Lý Cường nhú mày bảo: “Đem bọn họ ra đây cho ta xem!”

Mấy người khổ tù đi vào, lục tục đưa ra ba người.

Hai người là người Lục tộc, còn có một người thuộc chủng tộc mà Lý Cường chưa bao giờ thấy qua. Cả người y đầy lông ngắn màu đỏ, vóc người khô ngô, cao chừng hai thước, ở phía sau lưng có một lớp giáp màu nâu, gương mặt và cánh tay phải bị thương máu thịt chan hòa.

Mạt Bồn nhỏ giọng nói: “Hắn gọi là Bí, là thổ dân của Tây đại lục.”

Lý Cường cũng không rành y thuật, bất quá quê hương hắn là xứ văn minh phát triển, chuyện cấp cứu bình thường vẫn biết đôi chút, liền nói: “Nạp Thiện, gọi người đem một bồn nước nóng tới đây, nhanh lên một chút!”

Nghe tiếng nói gắt gỏng bất nhẫn của lão đại, Nạp Thiện có chút cảm thấy kỳ lạ, nơi đây là Hắc ngục vô cùng kinh khủng, người chết cũng rất bình thường, hình như vị lão đại mới này lại còn muốn cứu người? Hắn lúc lắc cái đầu trọc lóc, gọi người đi nấu nước, còn chính mình thì tò mò nhìn xem Lý Cường định làm gì. Những khổ tù chung quanh cũng đang tụ tập lại.

Kiều Vũ Hồng vừa kinh ngạc vừa tò mò, vị Mộc tử ca bình thủy tương phùng này gây cho nàng nhiều điều không thể tư nghị, chẳng lẽ huynh ấy còn có thể chữa bệnh hay sao?

Nước nóng được đem tới, Lý Cường lấy ra một cái khăn lông, trước tiên rửa sạch vết thương của Bí. Trên cánh tay Bí có bốn vết thương thật dài, thịt cũng đã lòi ra ngoài biến thành màu đen.

Lý Cường biết nếu muốn trị thương thì cần phải cắt đi phần thịt biến đen, bèn kêu lên: “Vài người đến đây, đề hấn xuống. Mạt Bồn, nếu hấn tỉnh thì nói hấn không nên lộn xộn. Được rồi, bắt đầu đi!” Kỳ thật Lý Cường cũng không hiểu gì, đây là nhớ lại phương pháp xử lý vết thương trước kia học trên tivi, vì cứu người cũng chỉ đành cắn răng làm đại.

Xuất ra tiểu phi kiếm màu bạc do Mạc Hoài Viễn tặng cho, Lý Cường chuẩn bị động thủ.

Kiều Vũ Hồng nhìn thấy tiểu phi kiếm trên tay hắn, nghĩ thầm: “Tiểu đao tử của Mộc tử ca thật là kỳ quái a, giống như một con cá nhỏ màu bạc, ở trên tay huynh ấy lại sống động linh hoạt không ngừng!”

Nếu lúc này có người tu chân nhìn thấy chắc sẽ kêu lên kinh hãi, dùng loại cực phẩm phi kiếm này cắt thịt chữa bệnh, xem ra trước giờ chưa từng có ai như Lý Cường cả.

”Úc...ô ô..” Tiếng hô kinh thiên động địa vang lên.

Mạt Bồn khẩn trương đến mồ hôi rơi như mưa, lớn tiếng oa oa nói gì đó, cố gắng làm cho Bí an tĩnh im lặng trở lại. Nhưng vì Bí vừa mới tỉnh, không thể nghe rõ hắn nói cái gì. Chỉ thấy cánh tay Bí rung lên, chỉ thấy mấy khổ tù đang đề hấn bị té bật ra ngoài, nhưng cánh tay kia bị Lý Cường nắm lấy lại không thể động đậy. Trong lòng hắn kỳ quái, không hiểu vì sao lại không thể cử động.

Bí mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt có một người thanh niên, trong tay cầm một tiểu đao kỳ quái, đang cắt thịt của mình. Hắn không hề suy nghĩ huy động tay kia, đánh ra một quyền, kèm theo tiếng gió.

Cơ hồ tất cả mọi người cùng kinh hô. Ở nơi này Bí chính là nổi danh lực sĩ, chỉ bất quá ngôn ngữ hắn không thông, lại không có đồng bạn, cho nên ở chỗ này chịu nhiều đau khổ, chỉ có mấy người Lục tộc còn tương đối chiều chuộng hắn. Bình thường hắn nhờ vào sức mạnh, có thể khai thác được nhiều khoáng thạch, miễn cưỡng đổi được chút thực vật, những khổ tù khác cũng không dám chọc tới hắn, lần này bị thương nếu không có Lý Cường, cũng không có ai quản tới hắn.

Lý Cường không hề nhúc nhích, chỉ khẽ hừ nhẹ một tiếng, đem kinh lực vận đến đầu vai, để cho hấn tùy ý đánh lên một cái.

Bí như gặp phải đau khổ cực lớn, một quyền đó không phải là đánh vào cơ thể người mà là đánh vào một vách tường sắt, thiếu chút nữa bàn tay của hấn gãy nát, đau đớn buộc phải kêu lên. Lý Cường nhin cười, nói: "Mặt Bồn, bảo hấn đừng nhúc nhích, ta đang chữa bệnh cho hấn!"

Ánh mắt Mặt Bồn nhìn Lý Cường giống như đang nhìn quái vật, hấn biết rõ lực lượng của Bí, tại Tây đại lục không ai dám chọc vào bộ lạc của hấn, bọn họ trời sanh chính là chiến sĩ, là dũng sĩ cường đại, chọc phải bọn hấn chính là muốn chết. Nhìn thấy Lý Cường thần nhiên tiếp được một quyền, Mặt Bồn kinh hô liên thanh nói: "Được, được, được tôi nói, tôi nói!" Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trong lòng Bí không phục, lại xuất ra một quyền, lần này hướng thẳng vào mặt Lý Cường.

Lý Cường thở dài, làm ra một chuyện khiến người ta há hốc mồm, chỉ thấy hấn dùng đầu nghênh đón một quyền này.

"Đông"

Lần này Bí ngay cả kêu cũng kêu không được, cả người run rẩy, Mặt Bồn thừa cơ oa oa lập nói với hấn.

Mặt Bồn nói xong, hung quang trong mắt Bí tán đi. Hấn cũng...cũng không hề nghĩ đến có người lại quan tâm tới mình, trong lòng dấy lên một cổ tâm tình mãnh liệt chưa từng có. Đó là một loại tâm tình thật xa lạ, ngay chính hấn cũng không được rõ ràng.

Lý Cường nhìn Bí khẽ cười, rửa sạch vết thương cho hấn, rải thuốc lên rồi băng lại. Hấn tiếp tục xử lý xong vết thương trên mặt hấn, rồi vỗ vỗ tay nói: "Đưa người kế tiếp lại đây!"

Có kinh nghiệm trước nên xử lý vết thương hai người Lục tộc nhanh hơn. Lý Cường rất nhanh đã băng bó xong, dặn dò Nạp Thiện: "Để cho bọn họ nghỉ ngơi cho tốt. Mặt khác, sau khi lành lại để Bí tham gia huấn luyện, hấn là một chiến sĩ giỏi!"

Ánh mắt khổ tù nhìn Lý Cường có vẻ khấn trương, từ kính sợ e ngại biến thành hy vọng và kính nể. Mấy khổ tù nâng người bị thương dậy, Lý Cường nói: "Nhớ kỹ, chúng ta là người đến từ bốn phương tám hướng, vận mệnh chúng ta đã tụ cùng một chỗ, nếu ai cũng không quan tâm đồng bạn, đợi khi người xảy ra chuyện, thì có ai đến giúp đỡ người? Từ giờ trở đi, các người cũng cần phải trợ giúp và quan tâm lẫn nhau, mọi người hiểu chưa?"

Khổ tù môn kích động đến lớn tiếng kêu lên, Nạp Thiện lẩm bẩm: "Đây mới là bộ dáng của lão đại, ai....ta không thể so được!"

Kiều Vũ Hồng bội phục nói: "Mộc tử ca, huynh thiệt là quá lợi hại!"

"Hồng đệ, không có gì là quá lợi hại cả, chúng ta cần phải có tự tin mới có thể tiếp tục sinh tồn" Lý Cường hiểu được mình đã thay đổi rất nhiều, sau khi từ địa cầu đi tới đây, đã trải qua nhiều biến cố, tâm trí đã bắt đầu thành thực.

Bí đi tới trước mặt Lý Cường oa lập nói gì đó, Mặt Bồn phiên dịch: "Hấn nói, hấn muốn đi theo ngài, bởi vì ngài là một dũng sĩ!"

Nghĩ đến sau này còn muốn đến Tây đại lục, Bí lại là thổ dân nơi đó, Lý Cường cười nói: "Được, sau này đi với ta, người chuyên môn bảo vệ Mặt Bồn và Hồng đệ là được."

Mặt Bồn ngây ngốc hồi lâu mới phiên dịch cho Bí nghe. Bí nhìn Kiêu Vũ Hồng và Mặt Bồn rồi cuống quýt gật đầu, Lý Cường vui mừng vỗ vỗ vai hấn như cổ vũ.

Một khổ tù từ trong đường hầm chạy vọt lại, đến trước mặt Lý Cường và Nạp Thiện, thở hổn hển nói: "Đại..đại lão gia..có thông...thông cáo.."

Nạp Thiện chính là vẫn theo thói quen trước, định vỗ một cái vào khổ tù, bị Lý Cường chụp lại tròng mắt nhìn hấn, Nạp Thiện ngưng ngưng nói: "A a, lại quên rồi...lần sau sẽ không đánh..không đánh nữa!"

Lý Cường cười nói: "Đừng nóng vội, là thông cáo gì, chậm rãi nói"

Khổ tù kia thở ra một hơi thật sâu, trong lòng thấy cảm kích, thưa: "Đại lão gia, ở trên truyền xuống thông cáo, muốn tìm một người mới tới gần đây nhất, nếu có thể tìm được thì phải báo cáo ngay, Thần Đặc quốc sẽ trả tự do cho người báo cáo!"

Nạp Thiện kinh ngạc nói: "Là người nào mà đáng giá cho bạch quỷ tử đại động can qua như vậy? Người này tên gọi là gì?"

Khổ tù kia nói: "Hình như gọi là cái gì Cường đó, không xong...ta đã...đã quên..."

"Có phải gọi là Lý Cường không" Lý Cường không chút phản ứng nói.

"Đúng, đúng, đúng, chính là gọi Lý Cường ! Ai nha, lão đại! Tất cả các khu đều điên rồi, nói là cho dù đào sâu xuống ba thước đất cũng nhất định phải tìm được hắn" Vừa nói vừa nghi hoặc trong lòng, lão đại làm sao mà biết người đó gọi là Lý Cường.

"Có nói nguyên nhân phải tìm được hắn không?"

"Không có, chỉ là có bộ dáng rất khẩn cấp"

Nạp Thiện hưng phấn nói: "Lão đại, gần đây chúng ta đã thu không ít người, đi thăm dò xem xét, nói không chừng ở ngay khu của chúng ta đó!"

Lý Cường nghĩ thầm: "Tìm cái gì, đang đứng trước mặt ngươi đây. Kỳ quái, Thần Đặc quốc tìm ta để làm chi, chẳng lẽ...sẽ không nhanh tìm đến đây như vậy a" Rồi khoát tay nói: "Khu chúng ta không có, không cần tìm!"

Thật ra sau khi Lý Cường bị bắt đi, tu chân giới đã rối loạn lớn. Chuyện rất nhanh đã truyền ra, Phó Sơn, Hầu Phích Tinh, Mai Du Băng đã liên hợp phát ra cảnh cáo, nếu Bách Hoàng lão nhân không đem Lý Cường giao ra, thì cao thủ của ba môn phái sẽ liên hợp các bằng hữu môn nhân, đến Tiềm Kiệt Tinh đòi lại công đạo.

Bách Hoàng lão nhân mặc dù không sợ, nhưng có nhiều tu chân cao thủ tìm tới cửa, nhất là loại siêu cấp cao thủ như Phó Sơn và Hầu Phích Tinh tìm đến, vậy thì đám thuộc hạ của mình sẽ vô cùng phiền phức. Nhất là gần đây chuyện Thiên Thần Chi Nộ bị lộ ra ngoài, dẫn đến chuyện vô số tu chân cao thủ tụ tập tại Thiên Đình Tinh, nếu lúc này đối thủ giết đến Tiềm Kiệt Tinh mà trong lúc đó cao thủ của mình lại bị kẹt ở Thiên Đình Tinh, không có bao nhiêu người ở nhà có thể ngăn cản. Tức khí, Bách Hoàng lão nhân hạ lệnh, trước tiên phải tìm được Lý Cường mang tới trả.

Sau khi lệnh này phát ra, Tư Đồ Ung và An Lăng choáng váng, bọn họ không biết Lý Cường là huynh đệ của Phó Sơn, cứ tưởng là đệ tử Mai gia ở Hồi Xuân Cốc, căn bản là không có hậu quả gì. Người đưa đến Hắc Doanh tại Thần Đặc quốc đều có mỗi ngày, làm sao mà tra tìm đây? An Lăng đặc ý chạy đến Thần Đặc quốc tìm kiếm, mới biết gần đây truyền tống người đều đưa đến Hắc ngục.

Tuy nhiên, Thần Đặc quốc cũng không nhiệt tình hỗ trợ, bởi vì Hắc ngục là chuyện bí mật, bọn họ không muốn đem người bên trong thả ra.

Cuối cùng, chính Tư Đồ Ung tự mình đến đàm phán, họ mới đáp ứng chuyện tìm kiếm. Bởi vì người ở Hắc ngục chết rất nhiều, không ai dám chắc là có thể tìm được, cho nên mới có loại thông cáo như vậy truyền xuống.

Qua chuyện này, danh khí của Lý Cường tại tu chân giới tăng lên rất cao.

Lý Cường không biết bên ngoài đã vì hắn mà huyên náo đến long trời lở đất, trong lòng hắn chỉ nghĩ cách làm thế nào thoát khổ.

Hắn cho người mời Lâm Phong Hợp và Nạp Nạp Đôn tới, hỏi tình huống thành lập đội ngũ của bọn họ.

Nạp Nạp Đôn đã biết chuyện Lý Cường cứu trợ hai tộc nhân, đối với hắn phát sinh nhiều hảo cảm, thái độ thành khẩn hơn rất nhiều, nói: "Trước mắt thành lập được năm tiểu đội, mỗi đội có tám mươi đến chín mươi người, đã bắt đầu huấn luyện, nhưng lại không có vũ khí trang bị ..."

Lâm Phong Hợp cũng nói: "Người của nơi này thân thể quá yếu, cần phải có lượng lớn lương thực và nghỉ ngơi cho tốt, nếu không sẽ không có lực chiến đấu."

Lý Cường đi qua đi lại trên đất, trầm tư nghĩ biện pháp làm sao cải tạo sức khỏe của các khổ tù. Thực vật thì không có khả năng có nhiều, chỉ có thể dùng phương pháp tu chân mới có thể khôi phục, để lát nữa tra tìm trong ngọc đồng giản thử xem có phương pháp tốc hành nào không.

Dùng chân lại, Lý Cường lại muốn nhắc đến một vấn đề khác.

28. Chương 28

Nạp Nạp Đôn lại càng hoảng sợ, nói: "Chúng ta không có trang bị này à? Cái này...cái này... phải làm sao?" Trong lòng nghĩ thầm: "Vừa rồi người còn nói vũ khí trang bị không có, sao lại mau quên vậy."

Lâm Phong Hợp và Nạp Thiện cũng đều khẩn trương nhìn Lý Cường, hai người bọn họ cũng không nghĩ tới Lý Cường lại nói như vậy.

Lý Cường sững sốt, không khỏi tức cười nói: "Ày, các người hiểu lầm rồi, ý ta là muốn nhìn thấy vũ khí và trang bị của nơi này, để ta có thể nghiên cứu cấu tạo của nó, như vậy mới có thể bắt đầu chế tạo đó."

Nạp Nạp Đôn khó thể tin nói: "Điều này làm sao có thể, cách chế tạo thương, vũ khí đặc hữu chuyên môn, cần phải có kích thước quy mô rất lớn, không phải vài người là có thể chế tạo, không tin người có thể hỏi Thản Ca, hẳn có học qua một chút cách chế tạo vũ khí đó."

Lý Cường mừng rỡ cười nói: "Thật tốt quá, mau đưa Thản Ca tới đây. Đi, chúng ta trở về rồi nói." Trong lòng nghĩ thầm: "Ta chính là đệ tử của môn phái chế khí nổi tiếng tại tu chân giới, ta thật không tin ta không thể chế ra được vũ khí của các người."

Về tới phòng, Thản Ca cũng đã chạy lại.

Nạp Nạp Đôn đem lời nói vừa rồi nói ra một lần, nói: "Thản Ca, ta nhớ người tiếp xúc qua với nhóm chế tạo vũ khí, người xem, chúng ta có thể tự mình chế tạo vũ khí hay không?"

Thản Ca hơi khó khăn nói: "Quá khó khăn, cơ hồ không có khả năng, nơi này chủng loại khoáng thạch đúng là đủ rồi, lại còn có tinh khoáng, vấn đề là chúng ta không có thiết bị, không có vũ khí chế tạo tích tụ thương đồng hành, làm sao mà tạo?"

Tất cả mọi người trầm ngâm, không hện mà cùng nhìn Lý Cường, xem hẳn có biện pháp gì không.

Trong tim Kiều Vũ Hồng cũng đã rồi lên, thấy Lý Cường gặp khó khăn, hận không thể giúp hẳn được một tay, nhưng mình lại không có bản lĩnh này, nằng bướng nhìn mọi người, trong lòng âm thầm ngẫm cầu khẩn, cầu thần linh phù hộ cho hẳn có biện pháp giải quyết.

Lý Cường biết rất khó giải thích cho mọi người nghe về sự cao minh của việc chế luyện khí nơi tu chân giới, cười nói: "Đừng có khẩn trương như vậy có được hay không, ta đã nói có thể giải quyết thì tất nhiên sẽ làm được, bất quá ta nhất định phải có hình mẫu mới được."

Mọi người cảm nhận được sự tự tin của hẳn, mặc dù không rõ cuối cùng hẳn sẽ dùng phương pháp gì để chế tạo, nhưng hẳn là lão Đại, hẳn bảo làm thì không thành vấn đề. Mọi người bất tri bất giác đều tin phục Lý Cường.

Nạp Thiện cau mày nói: "Nơi này vũ khí rất khó có được, lần trước lão Đại nhìn thấy cây Thứ tích thương, ta phải tìm hết biện pháp mới lấy được nó, vì cây thương này, ta đã bị chết bảy thuộc hạ."

Một ý nghĩ lớn mật chợt hiện ra, Lý Cường hỏi Nạp Thiện: "Địa hình nơi này người đều quen thuộc sao?"

Nạp Thiện có chút ngây ngốc, nói: "Địa hình nơi này ta đều quen thuộc, bất quá là từ nơi này đến giới hạn khu đã chiếm lĩnh, còn xa hơn thì không biết. Lão Đại, những nơi khác cũng giống như chúng ta, điều thiếu thốn nhất chính là vũ khí, bọn họ cũng không có đâu." Hẳn còn tưởng Lý Cường định đi nơi khác tìm vũ khí.

"Hắc, hắc... là ta muốn đi lên trên, bắt hai tên bạch quỷ xuống đây, thuận tiện tìm hiểu chút tình huống trên đó cho rõ ràng."

A, mọi người đều kinh ngạc lên tiếng, điều này cũng là quá lớn mật đi.

Lâm Phong Hợp nói: " Hay là mọi người cẩn thận bàn chút, như vậy ổn thỏa hơn." Bởi vì hắn biết Lý Cường còn có một thân phận khác cho nên trên lập trường phải lo an nguy của hắn.

Nạp Nạp Đôn cũng nói: " Đúng, cần phải lo kế hoạch chu toàn, đây là liên quan đến sanh tử của chúng ta. Bất quá ta tán thành ý nghĩ của lão Đại, cần phải bắt một tù binh mới là tốt hơn." Hắn xuất thân là quân nhân, dĩ nhiên hiểu được tin tình báo rất quan trọng.

Nạp Thiện vừa hưng phấn vừa khẩn trương, tại Hắc ngục còn không có người nào dám động đầu óc mà đi bắt Bạch quý tử, vị tân lão Đại này đúng thật là gan lớn hơn trời, là người thứ nhất dám ra chủ ý lớn mật này. Hắn nhin không được có chút nắm chặt nắm tay, hắn đối với Bạch quý tử đúng là hận thấu xương.

Hỏa Trì đúng là một loại hiện tượng địa lý đặc biệt của nơi này.

Đó là nham tương và địa hỏa tiết ra, địa hỏa nham tương từng phún phát ra ngoài địa phương, có một chút thông đạo quanh co khúc khuỷu, bất quá độ nóng rất cao, không ai dám có chủ ý từ nơi này đi ra ngoài, Nạp Thiện không dám tin tưởng Lý Cường lại có hứng thú với con đường này.

Nạp Thiện đưa Lý Cường cùng vài người đến đứng ở bên cạnh Hỏa Trì, sóng nhiệt cuộn cuộn đập vào mặt mà đến, nham bích cách đó không xa do nhiệt lưu bay cao vận vẹo biến hình, nham tương quay cuồng trong Hỏa Trì, thỉnh thoảng có những khí phao thật lớn vỡ tan, phát ra cô cô ba ba quái thanh, mỗi khi có khí phao vỡ tan, nhiệt lưu tựa hồ càng kịch liệt lưu chuyển.

Mặt Bồn đã tận lực đứng thẳng, nhưng mỗi khi có cỗ nhiệt lưu đánh tới, vẫn như cũ làm hắn không thở nổi.

Chỉ có Lý Cường giống như không có chuyện gì đứng ở bên Hỏa Trì, tựa hồ như rất hưởng thụ độ nóng như vậy, kỳ thật trong lòng hắn cũng hoan hô không ngừng, Hỏa Tinh từ trong người Lý Cường xông ra, nhảy vào Hỏa Trì, chỉ trong chốc lát, thân thể Hỏa Tinh đã biến thành thêm điểm hồng, một lần nữa lại trở về thân thể Lý Cường, nhất thời hắn hiểu được Toái Hồn Kim Chỉ quang mạc vừa bị nó làm rung động nữa.

Bất quá mọi người không có nhìn thấy Hỏa Tinh ra vào, bởi vì thật sự là quá nóng.

Khảm Khảm Kỳ lau mồ hôi đang tuôn ròng ròng, cười khổ nói: " Ngay cả có phi dực thì ta cũng không dám từ nơi này đi, thật là đáng sợ."

"Nga, là ta sơ suất rồi. Lâm đại ca, Khảm Khảm Kỳ, còn có Triệu đại ca, chúng ta bốn người đi, những người khác thì về trước. Hàn đại ca và Nạp Thiện trấn thủ, chú ý, một khi chúng ta còn chưa trở về thì chỉ nên trấn thủ, không nên cùng các nơi khác phát sinh tranh đấu. Mặt khác huấn luyện không thể gián đoạn, có hiểu chưa?"

Nạp Thiện nói: "Ta cũng đi, dù sao ở chỗ này cũng đã lâu, tình huống cũng đều quen thuộc."

Điều này ra ngoài ý liệu của Lý Cường, không nghĩ đến hắn lại chủ động muốn đi. Lý Cường có chút thưởng thức nhìn hắn: " Cũng tốt, Lâm đại ca lưu lại, Nạp Thiện đi."

Lâm Phong Hợp xuất thân quân nhân, mệnh lệnh của thủ trưởng không dám cãi lời, mặc dù lòng rất không muốn, nhưng cũng phải phục tùng.

Những người khác vội vàng lui khỏi cửa đường hầm vào Hỏa Trì. Khảm Khảm Kỳ nghĩ Lý Cường quả thật là người điên, không biết hắn làm sao mà đi thông qua được thông đạo đầy lửa nóng này, còn chưa tới được mục tiêu thì đã biến thành một cái xác rồi.

Lý Cường nói: "Tốt, chuẩn bị bắt đầu."

Hắn đưa cho ba người mỗi người hai phiến phòng ngự ngọc phù, nói: " Một mảnh để dùng, một mảnh đập vỡ."

Nạp Thiện tò mò đập vỡ một mảnh ngọc phù, nhất thời một mảnh tinh quang tỏa ra, đột nhiên cảm thấy được một cỗ mát mẻ, cơ hồ không cảm thấy được khốc nhiệt vừa rồi, nhin không được kêu lên:" Đây là đồ vật gì, thật quá tuyệt vời."

Khảm Khảm Kỳ càng kinh ngạc vô cùng, Lý Cường này lúc nào cũng đều vượt khỏi dự đoán của mọi người, lòng tin tưởng với hắn không khỏi tăng nhiều.

Lý Cường chỉ Nạp Thiện,nói: ” Người đi trước, chú ý bước chân.”

Nắm lấy một cánh tay của Nạp Thiện, vận kinh ném hắt ra ngoài, Nạp Thiện muốn lên tiếng nhưng sợ đến không nói nên lời xanh cả mặt, bị Lý Cường ném văng ra, nhìn nham tương xẹt qua dưới chân, nhin không được kêu to lên.

Khi hắt vô cùng chính xác rơi vào động khẩu đối diện Hỏa Trì, thanh âm kêu ”Cứu mạng a” mới thảm thiết truyền tới.

Lý Cường cười mắng: ” Nhìn người hung hãn như vậy mà còn gọi cứu mạng, thật là không làm được chuyện gì..”

Tiếp theo lại đưa Triệu Trì và Khảm Khảm Kỳ ném qua. Xem qua biểu hiện của Nạp Thiện, hai người mặc dù không có nói ra, nhưng cũng kinh hãi xuất ra một trận mồ hôi lạnh. Nếu rơi vào Hỏa Trì, sợ ngay cả thi cốt cũng đều tìm không được.

Ba người đều nhìn xem coi Lý Cường làm sao bay qua.

Lý Cường có Hỏa Tinh trong cơ thể, thân mình lại có Tử Viêm Tâm và Thiên Hỏa trụ tại một thân tu chân, căn bản sẽ không sợ loại lửa này, nếu không phải nguyên anh bị phong bế, cho dù rơi vào trong ao cũng không có gì phải sợ hãi. Bất quá bây giờ hắt cũng không dám khinh thường, thả người nhảy lên, thân hình như tia chớp tiến vào trong động.

Ba người cùng kêu lên kinh hãi, Lý Cường như mây bay nước chảy bay qua ôm quyền hành lễ, cười nói: ” Chê cười rồi.” Sau chốc lát đã lưu lại cho ba người ấn tượng mãnh liệt, thật là tiêu sái không kiêng kỵ a.

Bốn người ở trong động rất nhanh tiến tới phía trước.

Đường càng hướng lên cao càng khó đi, đường càng lúc càng dốc đứng, thể lực của Khảm Khảm Kỳ và Nạp Thiện là yếu nhất, tốc độ bắt đầu chậm dần, Triệu Trì dù sao cũng là người luyện võ còn có thể chống đỡ được.

Khảm Khảm Kỳ thở dốc từng hơi trọc khí, mặt đã xanh biếc, sắc mặt Nạp Thiện cũng tái nhợt khó coi, đầu đầy mồ hôi không ngừng tuôn ra, hắt thấp giọng nói: ”Lão Đại, chậm một chút đi, quá mệt rồi a.”

Lý Cường xuất ra một sợi dây, thấp giọng nói: ” Kéo lấy sợi dây.”

Ba người vội vàng nắm lấy sợi dây, nhờ lực kéo của Lý Cường lúc này mới đỡ hơn một chút.

Lại đi vòng vo qua mấy con đường, đường càng lúc càng cao, đã mở rộng ra rất nhiều, độ nóng bốn phía cũng đã giảm xuống, thậm chí còn cảm giác được những cơn gió nhẹ thổi qua mặt, bốn người tiếp tục hướng lên trên đi tiếp.

Ngay khi ba người sắp không chịu được nữa thì ở phía trước Lý Cường đột nhiên giơ tay, ý bảo mọi người ngừng lại.

Ba người lập tức dừng lại, khẩn trương nhìn Lý Cường.

Trong ba người,Khảm Khảm Kỳ rất rõ ràng lực chiến đấu của binh lính Thản Đặc quốc, cho nên hắt cũng là người khẩn trương nhất. Sờ sờ tiểu Thử tích thương trong lòng ngực, cái này do Lý Cường bảo Hàn Tấn đưa cho hắt, bởi vì hắt dù sao cũng là quân nhân, vũ khí này là hắt quen thuộc nhất.

Trong lòng Khảm Khảm Kỳ thầm than, nếu như trước kia có hộ giáp và phi dực, vậy thì tốt hơn bao nhiêu, có đánh nhau trong lòng cũng nắm chắc hơn, bây giờ với cái tiểu Thử tích thương này, ngay cả hộ giáp của bạch quỷ tử cũng đâm không vô, không biết làm sao mà bắt được tù binh đây.

Lý Cường quay đầu đặt ngón trỏ lên miệng rồi mới phát tay, ra hiệu tiếp tục đi tới.

Thật ra hắt đã mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện, nếu nguyên anh không bị phong bế, thanh âm hoàn toàn có thể nghe được rõ ràng.

Bây giờ chỉ có thể phân biệt nơi âm thanh thoát ra, bất quá như vậy cũng đã đủ dùng. Hắt suy nghĩ một chút, thò tay vào ngực lấy thanh phi kiếm mà Mạc Hoài Viễn tặng cho đem ra, mặc dù không có tu luyện qua nhưng vũ khí thể tục cũng không thể so sánh được.

Lại vừa chuyển qua một khúc quanh, thanh âm truyền đến càng lớn hơn, oa lạp oa lạp nói gì đó, mặc dù nghe không hiểu nhưng cũng có thể đoán là đang nói giỡn. Lý Cường trải qua vài lần sanh tử đánh nhau chết sống, lá gan càng lúc càng lớn, chậm rãi đi lại gần.

Nạp Thiện ba người cũng chậm rãi đi sau Lý Cường.

Thanh âm Nạp Thiện ép tới cực thấp, lặng lẽ nói: " Lão Đại, nơi này có thể là nơi thông gió."

Khảm Khảm Kỳ cũng lặng lẽ lấy ra Thứ tích thương, Triệu Trì và Nạp Thiện trên tay cầm một tam giác cỡ tám thốn, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, ướt đầm cảm giác rất khó chịu. Triệu Trì xé ra một mảnh vải, một nửa đưa cho Nạp Thiện, một nửa cầm nơi tay. Nạp Thiện hiểu được liền làm theo, bắt đầu chuẩn bị.

Lý Cường đã tìm được nơi thanh âm phát ra, đó là một cái động đường kính chừng nửa thước. Hắn đi vào không một tiếng động, động không quá sâu, phía trước là một đại sảnh, cái động này đúng như là Nạp Thiện nói, là một cái động thông gió. Đại sảnh đặt ngay phía trên, nhìn thuận theo có thể thấy hết bố cục.

Trong lòng Lý Cường lấy làm kinh hãi, chỉ thấy trong động có mười mấy binh lính mặc áo giáp màu trắng, trong đó còn có một người mặc màu đỏ khải giáp, bộ dáng như là một quan quân. Khảm Khảm Kỳ thò đầu xuống nhìn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, bám sát Lý Cường nói: " Hình như nơi này là kho vũ khí của bọn hắn, người xem bên kia phía sau một loạt cột đá."

Lý Cường vừa nhìn cũng mừng rỡ, phía sau loạt cột đá có một hàng rồi một hàng Thứ tích thương, hình như còn có cả áo giáp hộ cụ.

Nạp Thiện kinh hãi nhìn đám binh lính phía dưới đi lại, nghĩ thầm cái này làm sao mà đánh, chúng ta có bốn người, vừa đi xuống thì đã bị bọn họ đánh thành một đồng thịt vụn rồi. Tay hắn không nhận được run rẩy, Triệu Trì còn trầm tĩnh được, nhẹ nhàng khe khẽ vỗ vai hắn an ủi, Nạp Thiện cảm kích nhìn hắn liếc mắt một cái.

Lý Cường trong lòng cấp tốc tính toán, trong bốn người chỉ có chính mình không sợ hãi đám binh lính này, còn bọn họ dưới tình huống bất ngờ có lẽ có thể một đối một, nhưng phía dưới có tới mười bốn binh lính, một người quan quân, ngoài đại sảnh còn không biết có bao nhiêu người, nếu cường ngạnh thì nguy hiểm quá lớn, nhất thời không có chủ ý tốt, hắn chậm rãi bảo mọi người lui ra sau bàn bạc.

"Mọi người thương lượng một chút, nhìn xem có biện pháp gì tốt nhất. Lần này hành động phải cố gắng không được thương vong, phải làm cho bạch quỷ tử không rõ ràng tình huống của chúng ta. Cho nên một khi động thủ, không thể lưu lại một người nào, ngoại trừ người cần mang đi, nếu mang đi không được thì phải giết chết. Khảm Khảm Kỳ, ý nghĩ của ngươi thế nào?"

"Lão Đại, ta xem rất khó. Bọn họ nhiều người, nếu giết vài người mà họ cảnh giác, mở hộ giáp và phòng ngự thuận, chúng ta sẽ rất khó làm họ bị thương, đến lúc đó..." Hắn khó khăn nói.

Nạp Thiện không nói lời nào, hắn nhìn Lý Cường đang nhìn mình bèn sờ sờ lên cái đầu trọc, xấu hổ cười khổ nói: " Lão Đại, đừng nhìn ta. Ta là một người thô lỗ mà. Ai, mới nhìn đám binh lính này, thiếu chút là hù chết ta rồi. Lão Đại, người nói đi, cái gì ta cũng nghe người hết, muốn đi ta cũng đi ra, chết thì chết có sao, tốt xấu cũng đánh một lần thôi."

Triệu Trì cũng phụ họa nói: " Đúng vậy, Nạp Thiện nói có lý, lão Đại, người nói đi, cùng lắm là chết..."

Lý Cường cắt đứt lời hắn nói, cười mắng: " Nạp Thiện ngươi là hỗn cầu, cái gì mà chết với không chết. Ta không phải muốn cho các ngươi chịu chết, Triệu đại ca cũng vậy, cần sống mới đúng."

Nạp Thiện cười khổ, nghĩ: " Có thể sống thì ai mà không muốn a, đối với địch nhân cường đại như vậy, một khi đánh nhau, muốn sống cũng là khó đó."

Lý Cường khe ho khan một tiếng, nói: " Nếu mọi người không có chủ ý gì, ta thật ra có một biện pháp mà cũng có thể gọi là không phải là biện pháp."

Khảm Khảm Kỳ kinh ngạc hỏi: " Cái gì mà có biện pháp mà không phải biện pháp? Thật ra là biện pháp gì?"

Nạp Thiện nói: " Đó chính là không có biện pháp."

Vừa dứt lời đã bị Lý Cường gõ một cái lên đầu,mắng: ” Người nói nhiều quá.”

Không biết vì sao Lý Cường thấy thích đại hán giống thổ phỉ này nên thường nhin không được mà khi dễ hần.

Nạp Thiên rút rút đầu, sờ vào đầu thì thảo lẩm bẩm: ” Vốn là ngu ngốc, bộ đánh vào thì không ngu ngốc nữa sao?”

”Chúng ta đợi, đợi thời cơ xuất hiện.” Lý Cường tự tin nói.

Khảm Khảm Kỳ chợt hiểu ra: ” Đúng rồi, đợi thời cơ xuất hiện. Không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều có nhiều binh lính thế này, chúng ta mấy người thay phiên giám thị, một khi có cơ hội sẽ động thủ. Tốt! Biện pháp tốt!” Trong lòng đối với Lý Cường mười phần bội phục.

Thời gian chờ đợi thật là khó chịu.

Lý Cường mang thực vật và nước lại cho ba người, chính tự mình bắt đầu kiểm tra biến hóa trong cơ thể. Hỏa Tinh đạt được năng lượng trong Hỏa Trì, nhất thời năng lượng bành trướng, cuối cùng trên quang mạc đã làm ra một cái động, tâm thần Lý Cường lập tức luồn theo vào trong tiến thẳng nguyên anh, bắt đầu toàn lực vận chuyển tiểu vũ trụ. Đợi qua không biết bao lâu,đột nhiên toàn thân phóng ra quang mang sáng ngời.

Nạp Thiên đang nhàm chán nhìn cây tam giác trong tay, đột nhiên bốn phía sáng rực làm cả tay hần cũng run run, ngón tay bị tam giác thứ cất trúng, nhin không được phải kêu lên. Chằm chằm nhìn Lý Cường, hần không hiểu vì sao cả người Lý Cường lại sáng lên.

Khảm Khảm Kỳ tựa trên vách nhắm mắt như ngủ, bị Nạp Thiên kêu lên làm hần bừng tỉnh, một tay cầm lấy Thứ tích thương nhìn qua, cũng không khỏi ngây dại.

Một lát sau, quang mang biến mất, Lý Cường thở ra một cái rồi mở mắt, trong lòng hiểu rằng vẫn chưa khôi phục được trạng thái như trước kia, bất quá đã có thể dụng được một chút chân nguyên lực rồi. Nhìn thấy hai người đang kinh ngạc nhìn mình, hỏi: ”Hai người các ngươi làm gì mà phát ngốc ra vậy,có tình huống gì mới nói nghe một chút.”

Nạp Thiên và Khảm Khảm Kỳ bây giờ cũng đều biết Lý Cường nhất định không phải là người bình thường, lòng tin tưởng của hai người lập tức tăng nhiều, nhưng cũng không dám hỏi vừa rồi vì cái gì mà thân thể hần lại có thể sáng lên. Khảm Khảm Kỳ cung kính nói: ” Lão Đại, Triệu Trì đã đi lâu rồi, không biết có tình huống gì mới không, lập tức sẽ trở về.” Câu lão Đại này đã thật sự phát ra từ nội tâm hần rồi.

”A,Triệu Trì đã trở về.” Lý Cường đã nghe được tiếng di động của Triệu Trì.

Chỉ chốc lát đã thấy Triệu Trì từ thông đạo đi lại gần, hần kích động nói: ” Lão Đại, bây giờ trong đại sảnh chỉ có bảy người, đây là lúc có ít người nhất, đánh hay không đánh?”

Ba người đều nhìn Lý Cường.

”Đánh! Ở chỗ này thời gian cũng không ngắn nữa, người phía dưới chắc cũng đã nóng nảy. Cùng đi nhìn xem rồi thương lượng một chút làm sao mà đánh.”

Lý Cường bởi vì có thể dụng chân nguyên lực, mặc dù ít nhưng cũng làm cho thực lực của hần đề cao hơn rất nhiều, lòng tin không khỏi dâng cao.

”Được,mọi người trước tiên nên đem ngọc phù đập vỡ.” Lý Cường nhắc nhở.

Một lần nữa đi tới động khẩu, cẩn thận kiểm tra thì thấy còn sáu người, còn một người đã đi đâu rồi.

Có ba binh lính đang ngồi trong đại sảnh, đang nói chuyện không ngừng. Một người đứng ở bên cột đá lộ ra nửa người, trong góc phòng có một người như đang ngủ, khó giải quyết nhất là một người không ngừng đi lại.

Lý Cường vận chân nguyên lực truyền âm nói: ” Triệu đại ca đối phó binh lính đang đi lại đó, cho dù không xong hần cũng phải giữ chân hần, Khảm Khảm Kỳ đối phó binh lính sau cột đá, Nạp Thiên người giết chết

tên đang ngủ kia còn ba tên trong đại sảnh để ta. Ta sẽ tiến lên trước, các người từng bước nhảy xuống, lập tức động thủ ngay không chần chờ, hiểu chưa?”

Nhìn thấy ba người gật đầu, Lý Cường bắt đầu hành động đầu tiên ở Hắc Doanh.

Sự cẩn thận của Lý Cường đã cứu được bọn họ bốn người, tại Thản Bang Tinh nếu có một chi quân đội trang bị đầy đủ vũ khí, tuyệt đối có thể cùng người tu chân đối kháng. Cho nên hiểu rõ tình huống thì người tu chân sẽ không gây chuyện với quân đội ở đây, bởi vì vũ khí ở nơi này rất lợi hại.

Lý Cường như quỷ mị bay xuống, rơi xuống đất thì yên tĩnh không một tiếng động, Triệu Trì nhảy xuống tiếp theo, không đợi hấn đáp xuống Lý Cường đã đẩy vào sau lưng hấn, thân thể hấn như tên bắn lao về phía binh lính đang đi lại, tiếp theo Khảm Khảm Kỳ cũng bị đẩy tới, Nạp Thiện cũng cản rằng nhảy xuống được Lý Cường đẩy tới chỗ tên đang ngủ.

Ba tên đang nói chuyện phiếm nhìn thấy mấy người Lý Cường thì bối rối bật lên.

Vừa cầm lấy vũ khí thì nhìn thấy gương mặt đầy ác tâm của hấn, vết sẹo trên mặt vằn vẹo sáng lên nhìn trừng trừng bọn họ. Bọn họ cũng không hiểu tại sao hấn lại có thể đi qua, làm sao lại có thể lao tới mau như vậy.

29. Chương 29

Một cái đầu bay ra ngoài, máu tươi phun trào như suối. Tên lính còn lại cũng bị trảo Chop vào bả vai. Hấn không tin nhìn tay Lý Cường đang xuyên qua thân thể mình, ngay cả khi giáp hộ thân cũng không ngăn cản được.

Ánh mắt của binh lính ấy toát ra vẻ sợ hãi cực độ, xen lẫn vài phần không tin. Hấn há mồm, nhưng ngay cả một chữ cũng không nói nên lời, đột nhiên cảm nhận được ở bụng vô cùng đau nhức, người đã bay lên không trung, một cước này của Lý Cường đã chấn nát nội tạng của hấn.

Nạp Thiện cản rằng lao vào chỗ binh lính đang ngủ. Một tiếng "Phanh" cất lên, tên lính còn ngơ ngác quơ tay lung tung không hiểu chuyện gì, thì Nạp Thiện đã dùng hết khí lực vùng Tam giác xử đánh mạnh vào ngực hấn. Tam giác xử xuyên qua khi giáp hộ thân, đâm thẳng vào ngực hấn, đâm vào thịt sâu ba tấc làm tên lính rống to.

Vô cùng bối rối, Nạp Thiện lấy tay bịt miệng hấn, bị hấn cắn một cái, tên binh lính không kêu nữa nhưng Nạp Thiện lại hét lên như điên.

Chỉ có Khảm Khảm Kỳ là thuận lợi nhất, thân thể của hấn vừa bay đến bên trụ đá, vừa tiếp cận tên lính thì giờ Tiểu Trứ Tích thương trong tay, chỉ một kích đã đánh bể đầu hấn thành hai mảnh nhỏ. Lúc này, hấn chợt nghe tiếng kêu của Nạp Thiện, làm cho đầu óc của hấn tê dại, bèn cầm ngang cây tích thương, nhắm hướng đường hầm phóng đi.

Khảm Khảm Kỳ không hổ từng làm quan quân, hấn không đi cứu Nạp Thiện trước mà lại lao về phía cửa đường hầm, bởi vì hấn hiểu chỉ có giữ ngay cửa động mới là tốt nhất. Một khi có một số lượng lớn binh lính tiến vào, bên trong ai cũng đừng mong sống.

Triệu Trì cũng gặp phải phiền toái, gặp phải một binh lính râu xồm. Hấn vừa nhìn thấy Triệu Trì thì đã lập tức mở hộ giáp và tí thuẩn, nhưng vừa giờ tích thương lên thì đã bị Triệu Trì đá trúng cổ tay làm tích thương rơi xuống mặt đất. Triệu Trì dùng hết sức lực toàn thân, liên tục đánh loạn, nhưng cũng chán nản vì cuối cùng cũng không làm thương tổn được hấn.

Tên râu xồm cũng không làm gì được Triệu Trì, mặc dù đồ phòng ngự thì rất tốt, nhưng vũ khí tấn công của hấn đã bị rơi qua một bên, hấn vừa đánh vừa hướng về phía giá để các thanh tích thương.

Công phu của Triệu Trì không tệ, nhưng đối mặt với khả năng phòng ngự rất tốt của tên này thì cơ hồ không có một chút biện pháp nào. Tam giác thứ đang ở trên người hấn nhưng không có gì hữu dụng. Hấn chỉ đành tay đánh chân đá, tên lính râu xồm cũng không giỏi, liên tục trúng đòn nghiêm trọng làm cho hấn hoa mắt choáng váng. Hấn biết không thể lấy được tích thương, bèn dùng hết sức nhảy qua một bên rút ra một cây trường đao cổ quái.

Hai người giống như hai con gà đang giằng co đá nhau, Triệu Trì cũng không dám đánh tới vì không rõ trên tay hắn là vũ khí gì, nhưng mục đích giữ chân tên râu xồm thì hắn đã làm được.

Lý Cường giải quyết xong ba binh lính thì nghe được tiếng kêu quái dị của Nạp Thiện, liền vội phóng qua, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười. Khi còn ở giữa không trung, hắn nhìn thấy tay của Nạp Thiện bị tên lính đang cắn không nhả, tay còn lại nổi điên đánh vào mặt tên lính, làm mặt hắn bắn đầy máu tươi nhưng vẫn cứ cắn chặt không buông.

Lý Cường đáp xuống cạnh Nạp Thiện, giơ một chân đạp mạnh xuống, "Khách sát", tam giác thứ và hộ giáp đều bị lún sâu xuống, từ miệng binh lính đó phun ra khẩu máu tươi bắn vào mặt Nạp Thiện. Nạp Thiện ôm lấy tay đứng dậy xoay vòng vòng rên la. Lý Cường không thèm lý đến hắn, bay thẳng qua chỗ Triệu Trì.

Khảm Khảm Kỳ kêu khổ trong lòng liên miên. Bọn họ đã kinh động binh lính bên ngoài, vô số binh lính trong đường hầm đang vọt tới đại sảnh. Khảm Khảm Kỳ giữ ngay miệng đường hầm, điên cuồng xạ kích đám binh lính đang tới. Quang cầu năng lượng màu bạc đánh vào trên hộ thuẫn của binh lính gây ra những tiếng binh binh. Đám binh lính kia bối rối, cũng giơ tích thương lên đánh trả, trong nháy mắt, những âm thanh đinh tai nhức óc vang lên liên hồi.

Tên lính râu xồm nghe được âm thanh bên ngoài, há mồm kêu lên một tiếng, nhưng không đợi gã kêu tiếng thứ hai, Lý Cường đã đến nơi.

Hắn như cơn gió lốc áp sát lại sau lưng gã, vươn tay nắm chặt cổ, năm ngón tay như gọng kìm co rút lại. Tên râu xồm miệng phun bọt mép, mắt trợn trắng. Triệu Trì kêu lên: "Tha cho hắn, đừng giết hắn!"

Lý Cường lập tức buông tay, hắn phát hiện gần đây mỗi lần ra tay là không thể dừng lại ý muốn giết người, thật không biết vì sao lại như thế. Hắn nói: "Nạp Thiện tới đây, trói tên này lại rồi đến chỗ động khẩu chờ chúng ta. Triệu đại ca, chúng ta tới chỗ cửa đường hầm!" Lời còn chưa dứt thì đã chạy ra ngoài.

"Khảm Khảm Kỳ, sao rồi? Có trụ được nữa không?" Lý Cường đột nhiên xuất hiện phía sau Khảm Khảm Kỳ, hỏi.

Khảm Khảm Kỳ cũng không quay đầu lại, lại bắn ra một chuỗi năng lượng quang cầu, bình tĩnh một cách bất đắc dĩ, đáp: "Binh lính nhiều lắm, nếu không có đường hầm chật hẹp này hạn chế bước tiến bọn chúng, thì chúng đã sớm kéo vào tràn ngập rồi. Đợi thêm một chút nữa, nếu chúng dùng Cường Lực Thôi Thuẫn thì chúng ta xong đời!" Triệu Trì cũng đã dùng hai cây tích thương đứng bên kia hợp cùng với Khảm Khảm Kỳ hình thành hai cổ hỏa lực.

Lý Cường mặc dù không hiểu cái gì là Cường Lực Thôi Thuẫn, nhưng có thể dám chắc là tích thương không làm gì được, còn đang do dự thì thanh âm Nạp Thiện vang lên: "Đây là đồ vật gì, có thể sử dụng sao?"

Lý Cường và Khảm Khảm Kỳ cùng quay đầu lại, Lý Cường nhin không được cười mắng: "Bảo người ở lại động khẩu mà đợi, còn chạy tới đây làm chi, muốn chết hả?"

Khảm Khảm Kỳ mừng rỡ kêu lên: "Nhanh, mang lại đây!"

Chỉ thấy Nạp Thiện mặc bộ khải giáp màu trắng, trên cánh tay có tám chấm màu sáng xanh, mũ giáp trên đầu cũng có màu xanh lóe ra, trên tay lại cầm một cái rương lớn, bên trong sắp xếp một hàng quả cầu màu đỏ chỉnh tề, đang nghe nhếch miệng hướng họ cười, bộ dạng trông thật tức cười.

Khảm Khảm Kỳ cầm lấy một viên cầu màu đỏ, dùng sức sờ, nó lập tức biến thành hình tròn, hắn vươn tay ném ra ngoài đường hầm, hô lên: "Nằm xuống!"

"Oành" từ bên ngoài đường hầm truyền đến một tiếng nổ, một cỗ nhiệt lưu nổ sập tường phá đá ào tới.

Nạp Thiện mắng: "Mụ nội nó, cái này thật lợi hại a!". Hắn cũng cầm một viên, học theo bộ dạng của Khảm Khảm Kỳ ném ra ngoài nhưng lại quên nằm xuống, bị lực nổ làm té ngã, may là có mặc khải giáp nên không có bị thương, hắn hùng hùng hổ hổ đứng lên.

Lý Cường quay đầu nhìn kho vũ khí, cắn răng nói: "Vô luận thế nào các người ráng trụ một lát cho ta." Hắn cầm lấy ba quả cầu đỏ, đột nhiên ném vào chính giữa đường hầm sau đó mới lao vọt về hướng kho vũ khí.

Đây là một kho vũ khí nhỏ, đồ vật cũng không nhiều lắm, tốc độ Lý Cường cực nhanh, chỉ trong chốc lát toàn bộ vũ khí đều bị lấy hết không còn gì. Lúc này, Khảm Khảm Kỳ đã không còn chống cự được nữa.

Lý Cường hét lớn: " Mau lui về động khẩu, nhanh một chút!"

Trong đại sảnh sương khói đờng đờng, năng lượng quang cầu xẹt qua không khí phát ra âm thanh "sưu sưu" kỳ quái. "phách phách ba ba" những viên đá nhỏ bị kích nổ, một mùi vị nồng nặc tràn ngập trong đường hầm.

Triệu Trì và Khảm Khảm Kỳ may mắn có hộ thân ngọc phù bảo vệ, không bị thương gì lớn. Ba người chặt vật hướng động khẩu thối lui, Nạp Thiện vẫn ôm chặt cái rương, hẳn thật sự là quá thích mấy quả cầu đỏ này.

Lý Cường nắm chặt Khảm Khảm Kỳ, ném hẳn về phía động khẩu. Sau đó lại ném Triệu Trì, Nạp Thiện và tên lính râu xồm vào trong động, binh lính cũng đã xông vào đại sảnh. Trong chốc lát, loạn thương cùng phát, biến đại sảnh thành một mảnh hoang tàn. Trên thân Lý Cường trúng hơn mười phát quang cầu, huyết nhục trên người lập tức tan nát, may mắn hẳn đã vận một chút chân nguyên lực nên mới bảo vệ được cơ thể.

Quy trên mặt đất, Lý Cường xem như đã biết được uy lực của tích thương. Đột nhiên hẳn nhìn thấy Nạp Thiện để lại cái rương, nhin không được khe nở nụ cười.

Vô số binh lính tay cầm tích thương, khải giáp và tí thuẩn trên người sáng lên, chậm rãi đi lại gần.

Bọn họ nhìn thấy một người huyết nhục cơ hồ tan nát, gục trên cái rương lớn, dường như đã chết. Bọn lính thở phào nhẹ nhõm, hạ đầu thương xuống, một quan quân mặc hồng giáp, dùng tích thương trong tay đẩy đẩy cổ thi thể, hẳn muốn nhìn một chút đây là người nào, lại dám tới nhiều loạn kho vũ khí.

Tích thương đem người nọ lật trở lại, mặt đầy máu tươi, cũng không nhìn ra là ai, quan quân đó ngẩng đầu nhìn chung quanh, không lý giải vì sao hẳn vào đây được.

Đột nhiên, người nọ mở hai mắt, trong mắt chớp động tử quang.

Chỉ thấy hẳn cười một tiếng dài, hai tay huơ trên cái rương một chút, người đã chớp động bay lên, có binh lính nghe hiểu lời hẳn lưu lại: " Haha, gặp lại sau, một đám ngu xuẩn!"

Đến lúc này, quan quân kia mới nhìn thấy rõ cái rương lớn chứa đầy Hồng Bạo Đạn có uy lực kinh người. Toàn bộ chúng đã lóe thành hình tròn, khiến y kinh hãi đến cả trái tim cũng rút xuống.

Lý Cường dùng chân nguyên lực phi khỏi đại sảnh rút trên động khẩu, thân hình vừa tiến vào thì đã thấy Khảm Khảm Kỳ ba người vẫn còn đang đợi hẳn. Ngay cả thời gian mắng chửi cũng không có, hẳn vận kinh đem cả ba người và tên tù binh nhảy xuống đường hầm.

Đường hầm đột nhiên bắt đầu lay động, từng tiếng nổ như sấm trầm muộn truyền đến, cả năm người rơi vào dưới khúc quanh đường hầm. Nạp Thiện kinh hồn không ngừng nói: " Lão Đại, người dùng đồ vật gì mà lại chấn động lớn thế này a?"

Lời còn chưa dứt, cả đường hầm rung động dữ dội, những khối đá lớn nhỏ từ vách đường hầm bung ra, rớt xuống phía dưới. Triệu Trì dùng tích thương gạt hai tảng đá lớn trên đầu, nói: " Không được, càng ngày càng nhiều quá!"

Nạp Thiện phi phi nói: " Nói vậy, cái gì càng ngày càng nhiều, thật không cát lợi!"

Lý Cường cười nói: " Cũng nhờ người lưu lại bảo bối, ta đã cho toàn bộ bọn chúng nổ tung hết, haha..." Nổ ra hai tiếng cười, hẳn cảm thấy có chút không đúng, hỏi: " Nạp Thiện, còn có đường nào đi không? Mệ kiếp, nổ thật lớn quá!" Cả ba người lẫn tên tù binh sắc mặt đều khẩn trương, mọi người đều nghe được thanh âm oanh long oanh long thật lớn.

Nạp Thiện run rẩy nói: " Chạy nơi nào bây giờ? Còn có ai có thể chạy qua hỏa tướng? Sớm biết vậy thà rằng ở dưới chịu bị loạn thương đánh chết!" Mọi người đều dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Lý Cường.

Một cỗ sóng nhiệt cuộn cuộn truyền đến, từ dưới thông đạo đi lên.

” Leo lên, phải nhanh leo lên, nhanh!”

Cả năm người cố gắng trèo lên trên, mọi người chỉ cảm thấy ở sau lưng càng ngày càng nóng. Lý Cường đi phía sau lưng họ, xem ai không có lực trèo tiếp thì giúp đẩy lên. Dần dần, trong thông đạo sương khói tràn ngập, ngoại trừ Lý Cường thì bốn người lên tục thở dốc, Khảm Khảm Kỳ ho khan nói: ”Không, không được, hết hơi rồi, không thở nổi!”

Lý Cường cấp tốc lấy ra bốn cái khăn, đưa cho mọi người nói: ” Tự mình tiểu lên khăn rồi bịt lên mũi, nhanh lên một chút, đừng có trì hoãn.”

Nạp Thiện nghe lời nhất, liền đem khăn để xuống dưới khổ, ba người kia đành làm theo. Chốc lát mọi người dùng khăn bịt lên mũi, duy chỉ có Nạp Thiện khổ sở nói: ”Lão Đại, tiểu không ra phải làm sao?”

Lý Cường nghe vậy thiếu chút nữa rớt xuống dưới đường hầm, mắng: ” Mụ nội ngươi, đi tiểu còn muốn lão tử quan tâm. Lại đây, ngươi tiểu đi!”

Từ binh kia nghe xong Khảm Khảm Kỳ phiên dịch, cười khổ đưa cái khăn xuống dưới khổ tiểu.

Khói lửa tiếp tục dâng lên cao, Nạp Thiện bịt khăn lên mũi, hàm hồ nói: ”Mẹ nó, nước tiểu của bạch quỷ tử thúi quá, tức chết ta thôi!” Ánh mắt hắn đảo qua nham bích, mừng rỡ kêu lên: ” Haha, các ngươi hãy nhìn lên trên, phi..mẹ kiếp..” Vì hắn quá kích động làm mùi hôi của nước tiểu trên khăn chui vào trong miệng, một cổ xú vị xông lên não.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là có một cái thông đạo, trong lòng cao hứng đánh một cái lên đầu Nạp Thiện, cười nói: ”Tốt, công đầu của Nạp Thiện!”

Trong lòng Nạp Thiện chửi lên, một cái võ này làm hắn phải hít thêm một hơi nước tiểu, nghĩ thầm sau này làm sao mà ăn cơm a, thật là xui xẻo vô cùng.

Mọi người chật vật lách vào trong thông đạo, Nạp Thiện bỏ cái khăn trong tay xuống, liên tục hít thở không ngừng, tựa trên vách cười ha hả, thanh âm dần trở nên thút thút cuối cùng thì òa khóc to.

Trải qua một phen từ sống đến chết rồi từ chết trở lại sống kinh nghiệm nên không ai chê cười hắn, chỉ mặc cho hắn khóc cho đã.

”Đã tốt hơn, cứ vậy bị mọi người chê cười” Nạp Thiện lau nước mắt, cười nói: ”Mẹ nó, không nghĩ Nạp Thiện ta cũng biết khóc!”

Triệu Trì và Khảm Khảm Kỳ cơ hồ vô vai hắn như an ủi. Lý Cường nói: ” Đường hầm này không biết dẫn đến đâu, chúng ta phải cẩn thận!”

Hắn nhìn thoáng qua Nạp Thiện, hỏi: ” Sao rồi, có thể đi được không?”

” Được! Có gì mà không được, Nạp Thiện ta cũng là từ người chết mà đi ra, từ nay về sau uy phong tám phương!” Vừa nói vừa ưỡn ngực, chỉ nghe ”đông” một tiếng, hắn kêu đau:” Ai yêu, đụng đầu rồi!” Mọi người đồng thời nở nụ cười, hào khí nhất thời dâng lên.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mọi người càng đi càng xa.

Rồi cũng tới một nơi có nhiều ngã rẽ, Nạp Thiện ủ rũ cúi đầu nói: ” Mẹ nó, đầu cũng muốn hôn mê rồi, biết đi đường nào đây?”

Từ binh râu xồm đột nhiên hướng vào một thông đạo bên cạnh lăn xuống, Khảm Khảm Kỳ chụp không trúng hắn, tức giận quát to một tiếng: ”Nhanh, đuổi theo hắn!” Theo sát hắn cũng tuôn ngay theo sau, còn ba người còn lại ứng phó không kịp, Lý Cường mắng: ”Mẹ kiếp...” Rồi cũng vọt theo.

”A...”

Một tiếng kêu thê lương vang lên, đó là thanh âm của tên râu xồm. Khảm Khảm Kỳ sợ đến run cả người, nhưng thân thể khổng lồ không được, vẫn cứ lăn xuống không ngừng. Bỗng nhiên hắn cảm nhận được thân thể không còn chỗ trụ, cũng thất thanh la lên một tiếng.

Chỉ trong một sát na, tay của Lý Cường chụp được hắn, lực nắm quá mạnh làm Khảm Khảm Kỳ cảm thấy bờ vai đau nhức, lại bật tiếng kêu đau đớn.

Trong lòng Lý Cường vô cùng khấn nguyện, hẳn nghe được âm thanh của Triệu Trì và Nạp Thiện cũng đang rơi xuống từ phía sau, bốn phía tối đen, bằng vào nhãn lực của người tu chân như mình và cảm giác cũng cực kỳ nhạy cảm, thân thể bay lui ra sau, sử dụng Thiên Cân Trụ trụ vững trên tường.

” Nắm vào người ta, bên dưới là chân không đó!”

” Nghe được, lão Đại!” Triệu Trì thân thủ rất cao, nghe được cảnh cáo thì tốc độ đã chậm lại, khi đến bên thân Lý Cường thì đã từ từ trôi tới rồi dừng lại.

Nạp Thiện có thể nói là không may mắn, đầu của hắn chúc xuống dưới, thân thể làm tung lên đá vụn bụi mù, khi lặn xuống tới dưới miệng đã vội kêu lên: ”Lão Đại cẩn thận...”

”Bình!”

Nạp Thiện kêu thảm thiết: ”Ai yêu, lão Đại...cái đầu của người...ô ô...đầu của người so với nham thạch còn cứng hơn...đau...”

Lý Cường tạm thời không thể động đây, trên đầu phải chịu Nạp Thiện, tay phải giữ lấy Khảm Khảm Kỳ, còn tay trái ôm lấy Triệu Trì.

”Triệu đại ca, không biết bên dưới là cái gì, người đi xem thử, nắm lấy sợi dây, ta sẽ giữ người!”

Lý Cường lấy ra một cây tinh bồng dài, nhẹ xuất một cái, một màu sáng xanh nhu hòa tỏa ra, tay đưa qua nói: ”Cẩn thận, cái này cho người!”

Triệu Trì đem tinh bồng cắn trong miệng, theo sợi dây tuột xuống dưới.

Một lúc lâu thanh âm của Triệu Trì từ phía dưới mơ hồ truyền đến, Nạp Thiện hỏi: ”Lão Đại, hẳn nói cái gì? Ta nghe không rõ ràng lắm.”

Lý Cường thở ra một hơi, nói: ”Không có gì, Khảm Khảm Kỳ người cũng xuống đi, Nạp Thiện chuẩn bị!”

Chỉ chốc lát sau, ba người rút cuộc cũng xuống tới, chỉ thấy tù binh râu xồm giờ óc não đã nát như tương, chết trên một tảng đá, Khảm Khảm Kỳ mắng: ” Chạy, cho người chạy chết đi!”

Lý Cường xem xét mọi nơi, đây là một cái phếu lớn trống không, đá lớn đá nhỏ đầy đất, khi tinh bồng chiếu xuống có vẻ phi thường quỷ dị, trên mặt đất có rất nhiều tinh thạch lóe lên.

Nạp Thiện đã cạy trên mặt đất ra một khối tinh thạch, Lý Cường hỏi: ”Mọi người có nghe được thanh âm gì không?”

”Không có, ta chỉ thấy yên tĩnh thôi!” Triệu Trì lắng nghe một hồi, nói.

”Ta có nghe tiếng nước mưa, mọi người theo ta đến đây.” Lý Cường một đường đi tới, ba người theo sát phía sau.

Qua một khối nham thạch lớn, có một cái khe lớn trước mắt, giọt nước mưa rõ ràng phát ra từ đây.

Giơ cao tinh bồng, thuận theo tiếng nước mưa rơi đi đến, thật nhanh đã thấy có một hồ nước ngay trước mặt họ, mọi người hoan hô uống nước ừng ực. Triệu Trì rất nhanh tìm quanh một vòng, cười khổ nói: ”Nơi này không có thông đạo, phải quay trở lại.”

Nạp Thiện đặt mông ngồi trên mặt đất, ủ rũ nói:”Quay đầu lại? Làm sao a, ai, lão Đại, người nói phải làm sao?”

Lý Cường ngồi bên bờ hồ, tạt nước rửa mặt, nói: ”Ta nghĩ phải xuống dưới nước.”

Nạp Thiện kêu lên: ” Lão Đại, người không phải lúc này lại muốn đi tắm hả?”

Lý Cường cười mắng: ” Nạp Thiện, ta phát hiện người rất thích nói lưu nói vượn, cẩn thận lão Đại cắt lưỡi người. Ta chính là đang nghĩ có thể dưới nước có thông đạo, đi trước xem xét một chút, các người ở đây đợi đừng đi loạn, biết không?”

”Tôm!”

Lý Cường nhảy vào trong nước, ba người Nạp Thiên nhìn mặt nước rung động rồi lại an tĩnh trở lại, chỉ nghe "dịch dạt, dịch dạt" âm thanh tiếng nước rơi xuống, có vẻ vô cùng âm trầm.

30. Chương 30

Khảm Khảm Kỳ nghĩ thầm: " Không biết khi nào ta lại thành lão Khảm thế này." Hắc nói: " Bản lãnh của lão Đại không phải ngươi không biết, không có việc gì đâu, ngươi không cần quan tâm."

Nạp Thiên hừ hừ nói: " Bây giờ ai mà không cảm thấy như vậy, những lời của lão Đại ai mà không uy tín chứ."

Triệu Trì bật cười, nói: " Lão Nạp a, không biết ngươi làm sao mà lên làm lão Đại được, bản lãnh không lớn..."

"Hoa..."

" Mọi người cẩn thận..."

Ba người kinh hãi nhìn xuống, chỉ thấy Lý Cường từ dưới đáy hồ bơi nhanh ra, phía sau có vài hồng ảnh chầm một thốn vọt theo sau hắn.

Thân thể Lý Cường lên tới không trung thì dừng lại, đám hồng ảnh kia bay sát qua người, vang lên âm thanh ba ba rồi mới rơi vào trong nước.

Triệu Trì thân pháp cực nhanh, vừa nghe vậy đã phi thân ra khỏi bờ hồ, Khảm Khảm Kỳ và Nạp Thiên thì không may, mỗi người đều bị trúng ba, bốn hồng ảnh, đau đến kêu to. Lý Cường lắc mình đi tới bên người họ, cười khò nói: " Đừng nhúc nhích, để cho ta xem, không biết đây là đồ vật gì."

Đó là một loại chỉ dài cỡ ngón tay màu đỏ sậm giống như sinh vật, chiếc lưỡi của nó đã cắm sâu vào trong da tay, cái đuôi còn đang ở ngoài vặn vẹo xoay tròn. Quá đau đớn, Nạp Thiên kêu loạn: " Lão Đại chết mất, cứu mạng a."

Lý Cường nhìn không được vỗ lên đầu hắn một cái, mắng: " Lão Đại ngươi không có chết đâu, sợ cái gì, Khảm Khảm Kỳ đâu có như ngươi." Vừa nói vừa nắm lấy cái đuôi hồng ảnh kéo nó ra, kinh hãi than thở: " Thật là một loại sinh vật kỳ lạ, các ngươi xem lưỡi của nó, giống như một cây đao binh thường thật sắc bén."

Đem hồng ảnh trên hai người gỡ xuống, Khảm Khảm Kỳ đột nhiên nói: " Ta biết cái này là cái gì, nguyên lai đồ vật này là một loại sinh vật trong nước."

Lý Cường tò mò hỏi: " Là cái gì a?"

Khảm Khảm Kỳ nói: " Các ngươi xem, bây giờ nó giống cái gì."

Hồng ảnh rời khỏi nước một đoạn thời gian, thân thể chậm rãi biến thành màu đỏ, Triệu Trì nói: " Bộ dáng có chút giống tiểu phi phiêu, bắt quá lại không có lông vũ."

Khảm Khảm Kỳ nói: " Chúng ta nơi này có người gọi là Tiến đầu, đồ vật này rất âm độc, sau khi tiến vào thân thể gặp máu sẽ sống lại, chuyên tấn công trái tim của người, chúng ta gọi là Ảnh Tâm Tiến, cũng không biết từ loại đồ vật gì làm ra, lần này chúng kiến nó khô xác mới biết được."

Nạp Thiên nhìn Hồng ảnh trong tay, có vẻ không tin bắt nó đem bỏ vào trong nước, chỉ thấy nó đột nhiên dây dụa vặn vẹo sống lại, sợ đến ngã bịch ra sau, vỗ vào ngực nói: " Mẹ nó, làm người ta sợ hãi!"

Lý Cường lấy ra hai bộ khải giáp nói: " Triệu đại ca và Khảm Khảm Kỳ mặc vào, không cần tiếc năng lượng thạch đem phòng hộ khai mở, Nạp Thiên cũng mở phòng hộ ra luôn đi, ta còn muốn đi xuống xem thử."

Ba người sợ đến kêu lên, Nạp Thiên vẻ mặt như có tang, khóc nói: " Lão Đại, không cần muốn chết gấp như vậy..." Lời vừa ra khỏi miệng thì biết không ổn, vội vàng rút đầu lại đưa tay che lên nhưng vẫn còn nghe " Ba" một tiếng, quái dị kêu lên: " Lão Đại lại vừa đánh vào đầu của ta."

Triệu Trì quan tâm nói: " Lão Đại, quá nguy hiểm, lỡ như lại gặp Ảnh Tâm Tiến công kích thì sao?"

Lý Cường ngồi xuống, cười nói: " Chỉ có thể thử xem, vừa rồi dưới nước ta tựa hồ thấy có ánh sáng cho nên phải thử lại một lần, nếu buông tha thì quá đáng tiếc."

Hắn đem tâm thần chìm nhập nguyên anh, cố gắng điều động một ít chân nguyên lực, bởi vì Lan Uẩn chiến giáp cũng phải có đủ chân nguyên lực mới có thể mặc vào.

Nạp Thiện sờ sờ đầu, trong lòng thật sự là bội phục Lý Cường, đã nhìn thấy qua sự lợi hại của Ảnh Tâm Tiến, vậy mà còn dám xuống nước, nghĩ đến đã thấy da đầu tê dại. Hắn đã hoàn toàn bội phục Lý Cường, đi theo lão Đại như vậy nhìn bộ dáng hắn không có chút nào sợ hãi, có lẽ hắn thật sự có thể đưa được mình về nhà.

Đang miên man suy nghĩ thì bốn phía chợt sáng lên, Khảm Khảm Kỳ kéo áo hắn, chỉ thấy Lý Cường đột ngột bay lên, trên người dần dần hiện ra một bộ khải giáp mà họ chưa bao giờ được nhìn thấy. Khảm Khảm Kỳ kinh ngạc há to miệng, bộ khải giáp xinh đẹp tinh xảo này hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhàn nhạt một tầng kim quang bao phủ, tựa như biển rộng mới sinh sáng rõ, huyền lạn chói mắt, Khảm Khảm Kỳ hiểu được bộ khải giáp này chứa đựng đại lượng tinh thạch năng lượng nhưng hắn không hiểu bộ giáp này có thể chứa đựng lượng lớn năng lượng như thế là loại giáp gì?

Nạp Thiện thì thảo luận thầm: " Ta chỉ biết, ta chỉ biết, lão Đại của ta dám chắc không phải là người..." Hắn đưa tay tự vả vào miệng mình, nói: " Phi, cái miệng thối này."

Trong lòng Lý Cường cũng không được nhẹ nhàng, hắn chỉ có thể miễn cưỡng mặc được Lan Uẩn chiến giáp vào, dù sao chỉ có thể vận dụng được quá ít chân nguyên lực nhưng nếu để hộ thân thì không là vấn đề gì. Hắn nhìn thoáng qua Nạp Thiện, nói: " Một chút ta sẽ trở lại, các người lui ra sau đội."

Lý Cường ở trong nước rất tự tại, bốn phía được Lan Uẩn chiến giáp chiếu sáng rực, xa xa có từng đám từng đám Ảnh Tâm Tiến du động. Lần trước hắn chỉ dựa vào cảm giác để bỏ chạy, còn bây giờ có Lan Uẩn chiến giáp chiếu sáng, hắn có thể thấy hết rõ ràng.

Hắn không dám dùng chân nguyên lực thúc giục thân hình, chỉ có thể chậm rãi du động. Kỳ quái là hình như Ảnh Tâm Tiến sợ ánh sáng, đã tránh né hắn từ phía xa. Có mấy cái thông đạo để đi, Lý Cường thuận theo một cái thông đạo lớn nhất bơi vào, thông đạo này chỉ chừng sáu, bảy thước, bên trong rất rộng, đáy nước có rất nhiều tinh thạch, do Lan Uẩn chiến giáp chiếu rọi tỏa ra ngũ sắc quang hoa.

Lý Cường nghe được mặt bên có nước chảy lại, quay đầu nhìn thì chấn động.

" Mẹ kiếp, cái này là cái gì chứ?"

Hắn tự nhắc nhở chính mình: " Tỉnh táo, ngàn vạn lần tỉnh táo."

Đó là một con vật có bộ dáng Bích Hồ (thần lân), dài cỡ chừng bảy, tám thước, có bốn chân dài khảm trên vách, miệng rất rộng, nhìn không thấy hàm răng, hai con mắt màu xanh tỏa ra quang mang, có một cái đuôi thật dài, có thể thu về mở ra, mở ra có thể thấy những gai nhọn, ở trên còn có hai khối thịt màu đen.

Lý Cường không rõ nhược điểm của nó, cũng không biết nó công kích thế nào, nhất thời còn chịu đựng được.

Vừa thêm một cỗ nước chảy xẹt qua người, Lý Cường dùng khóe mắt nhìn qua thì kinh hãi đến cả da đầu cũng đều tê dại.

Cách đó không xa lại xuất hiện thêm một vật, có vô số xúc giác(vòi) ở trong nước vũ động, xúc giác có màu vàng, ở phía trên là một khối màu diễm hồng, không thấy rõ hình thể, chỉ có thể đoán là một đồng xúc giác.

Quái vật giống Bích Hồ đột nhiên đứng lên, bụng lập tức bành rộng ra. Lý Cường chậm rãi hướng nham bích bơi qua, trong tay lặng lẽ lấy ra hai Hồng Bạo Đạn.

Khối xúc giác tự nhiên sắp xếp chỉnh tề thành Ngũ Tinh Trận. Lý Cường kinh ngạc đến suýt chút nữa kêu lên, hình dáng đó vốn là một công kích trận, một đoàn một đoàn quang cầu, tại xúc giác cử động, đang chuẩn bị xuất ra.

Lý Cường lặng yên lùi về phía nham bích, lẳng lặng nhìn xem hai quái vật này làm sao tranh đấu.

Bích Hồ quái vật gây khó khăn đầu tiên, cái bụng bành to đột nhiên thu nhỏ lại, miệng rộng há to, một trận thanh âm quái dị ba động làm cho khí huyết Lý Cường bốc lên, nghĩ: " Đây là Âm công, thật là lợi hại, có thể xuyên qua chiến giáp của ta, người thường gặp loại Âm công này đã mất mạng."

Hắn lén lút xuất một tia chân nguyên lực, cố gắng phân tích năng lượng hướng đi của Âm công, dò xét một hồi vẫn không được, không có cách nào khác hơn là phải bỏ qua.

Khối xúc giác càng kỳ diệu Ngũ Tinh công kích trận không thay đổi, bên ngoài đột nhiên xuất ra một phòng ngự tuyến, hoàng quang màu vàng, đem Âm công ngăn trở, làm cho Lý Cường cảm thấy thế giới này thật sự là kỳ diệu.

Lý Cường không dám nhìn thêm nữa, lặng lẽ từ từ bơi lên mặt nước.

Nhảy ra khỏi mặt nước, chỉ nhìn thấy một tòa thiên nhiên bình thai nổi ở trên, bốn phía Bích Thủy vờn quanh, động bích giống như là một quả bóng lớn. Không biết nham thạch ở nơi này là khoáng thạch loại gì lại chiếu ra huỳnh quang làm bốn phía sáng rực.

Trên bình thai có một tảng đá nhỏ trong suốt. Lý Cường liếc mắt một cái đã thấy có rất nhiều cực phẩm tiên thạch, tiện tay cầm một khối, đó chính là khối thượng phẩm Bích Triều Thạch.

Đi thêm vài bước, tới gần giữa bình thai, bên trong có một ô nhỏ, có một loại thực vật gì đó, mà cái ô đó lại tích súc một tầng nước nhũ màu trắng.

Lý Cường thoáng nghĩ hoặc, nghĩ thầm: " Hay là ta kiếm chút tiên thạch trở về trước, để bọn họ đợi lâu nóng nảy." Một bên thì kiếm, một bên lại nghĩ: " Không biết là loại thực vật gì đây, thật là kỳ quái a, có thể sinh trưởng trong động. Được rồi, không phải ta có ngọc giản của Linh Bàn Môn sao? Nhìn xem rồi hãy nói."

Hắn lấy ra ngọc đồng giản lấy từ tay Mai Khúc, rất nhanh tìm kiếm.

Trên mặt Lý Cường xuất hiện thần sắc mừng như điên.

Loại thực vật tỏa ra quang mang màu đen, lớn lên rất giống lộc nhung(sừng hươu), tên gọi Bích Khích Tử, ở bên trên có một sợi dây mềm mại màu xanh biếc, tên gọi Giới Tinh Ti, còn có từng bụi, từng bụi hợp lại thành quả cầu màu lam, còn có chất nhũ dịch màu trắng, dùng để luyện đan, phi thường thừa thối hiếm thấy, tên là Tinh Nguyên Thủy.

Bích Khích Tử và Tinh Nguyên Thủy có thể chế thành một loại đan dược giản dịch, đối với người tu chân tác dụng không lớn nhưng nếu là người thường phục dụng thì hiệu quả như tiên đan, nếu là người luyện võ phục dụng thì hiệu quả rất tốt. Lý Cường vô tình phát hiện loại đồ vật này, vô cùng cao hứng, làm hắn phát sâu chính là thân thể của các khổ tù, cái này chỉ đơn giản luyện chế một lô đan dược thì có thể làm cho thân thể các khổ tù cường tráng hơn nhiều.

Lý Cường cẩn thận lấy ra một cái bình thủy tinh, đem bảo bối này thu thập lại. Khi hắn đem Tinh Nguyên Thủy thu thập xong thì hắn chợt nhìn thấy trong cái ô có một khối tinh thạch cỡ nắm tay, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua loại tinh thạch màu trắng như thế này. Hắn tò mò cầm lên, để trên tay thấy những biến hóa kỳ dị của khối tinh thạch, từ màu trắng biến thành màu đen, tiếp theo lại biến thành màu đỏ, hắn thấy nhìn cũng lạ nên cũng thu luôn vào thủ trạc. Hắn thật không biết khối tinh thạch này tại tu chân giới cũng cực kỳ hiếm thấy, là loại cực phẩm tiên thạch, tên gọi Khảm Tiên Thạch, chỉ có thể gặp mà không thể cầu được.

" Đông."

Dưới chân Lý Cường run lên, bích thủy dưới bình thai trận trận bốc lên, hắn đã biết quái vật dưới nước đánh nhau kịch liệt chết sống, mặc dù có gấp cũng đành phải đợi. Hắn đành một bên kiếm thêm tinh thạch một bên nhìn xuống mặt nước thăm chừng.

Dần dần mặt nước yên tĩnh trở lại, Lý Cường nhúng đầu xuống dưới nước nhìn lại, hai quái vật đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Trở lại hồ nước, ba người Nạp Thiện đã gấp đến độ điên lên, nhìn thấy Lý Cường từ trong nước nhảy ra, hắn vội chộp vào vai Lý Cường quan sát từ trên xuống dưới, Lý Cường cười nói: " Nhìn cái gì? Ta không

phải là rất tốt sao, không mất một miếng thịt nào.”

Nạp Thiện thở ra một hơi dài, reo lên: ” Lão Đại, ngươi còn không chịu lên, chúng ta sẽ phải xuống dưới tìm.”

Khảm Khảm Kỳ và Triệu Trì cùng gật đầu, Khảm Khảm Kỳ nói: ” Đám Ảnh Tâm Tiến kia có công kích người không? Ai, còn không bằng cùng người đi xuống, đỡ phải ở trên này đợi muốn chết người.”

Triệu Trì nói: ” Nếu không có lão Khảm cản ngăn cản, Nạp Thiện đã đi xuống rồi.”

Lý Cường âm thầm cảm động, biết rằng mình đã được sự quan tâm thật sự của họ, nói: ” Thủy đạo nhiều lắm, một khi bị lạc phi thường nguy hiểm, hơn nữa dưới nước lại còn phát hiện quái vật, lợi hại cực kỳ, lão Khảm đúng, may mắn các người không đi xuống, vô cùng nguy hiểm đó.”

Khảm Khảm Kỳ nghĩ thầm: ” Làm sao mà lão Đại cũng gọi ta là lão Khảm, cũng là do Nạp Thiện này kêu loạn.”

Lý Cường thu hồi Lan Uẩn chiến giáp nói: ” Chúng ta trở lại chỗ xuống hồi nãy đi.”

Bốn người trở lại cái phễu to khi nãy tìm kiếm lối ra.

Qua bao nhiêu khổ cực, cuối cùng mọi người mới tìm được đường trở lại chỗ tù binh râu xồm nhảy xuống, Nạp Thiện sờ sờ đầu nói: ” Lão Đại, ta ở tại Hắc Doanh thời gian lâu hơn, hình như bản lĩnh tìm đường cũng dùng được, để cho ta dẫn đường đi.”

Lý Cường đau đầu nhất là những đường hầm chằng chịt ở đây, nghe vậy nói: ” Được, vậy Nạp Thiện dẫn đường, chúng ta đi.” Nói xong cũng mặc vào một bộ khải giáp, nói: ” Mọi người mở phòng hộ, chuẩn bị vũ khí, đi!”

Khảm Khảm Kỳ muốn nói gì đó nhưng vừa há miệng thì ngậm lại, đi theo Nạp Thiện phía trước.

Lý Cường trong lòng thật sự là hận Tư Đồ Ung phong bế nguyên anh của mình, nếu không hẳn có thể dùng Địa Hành Thuật dò đường. Đi lên đi xuống quẹo trái quẹo phải, trong bốn người thì Lý Cường khỏe nhất, không cảm thấy mệt, Triệu Trì vẫn hoàn hảo, kém cỏi nhất chính là Nạp Thiện, cứ thở dốc thở dốc không ngừng, y như người bệnh suyễn.

”Lão...lão Đại...”

Lý Cường có chút lạng lạng, đi đến phía sau Nạp Thiện hỏi: ” Cái gì?”

”Ta không được...rồi...phải nghỉ một...lát...ta không thở nổi...”

”Được, mọi người nghỉ ngơi.” Lý Cường tìm một chỗ ngồi xuống, lấy ra một bình thủy tinh, cẩn thận xuất ra một khối Bích Khích Tử, dùng chân nguyên lực đánh nhỏ nó ra, đặt ở trong chén rồi cho chút Tinh Nguyên Thủy vào, tìm một khối nhỏ tiên thạch, trên mặt đất tạo ra một Đan Trận siêu nhỏ, cố gắng vận xuất chân nguyên lực khởi động nó.

Nhàn nhạt hồng quang chiếu sáng thông đạo, Lý Cường cẩn thận đem cái chén đựng hỗn hợp dược liệu tốt chậm rãi bỏ vào trong trận. Nạp Thiện ba người trợn mắt há hốc mồm, đừng nói chưa từng thấy qua cái chén thủy tinh trong suốt như vậy, cho tới Đan Trận cũng chưa từng nghe qua.

Nạp Thiện hỏi: ” Lão Đại, ngươi làm gì vậy? Khối tinh thạch này vì sao lại phiêu phù trong không trung như thế?”

Nhìn thấy Lý Cường chuyên tâm thúc giục khối tinh thạch chuyển động mà không trả lời hẳn, bèn quay sang hỏi Triệu Trì: ” Lão Triệu, lão Đại đang làm cái gì vậy, nói cho ta biết với?”

Triệu Trì khoát khoát tay, căn bản là không nghe hẳn nói cái gì, trong lòng hẳn kinh ngạc cực kỳ, hẳn như mơ hồ biết đây là luyện đan bất quá cũng chỉ là lần đầu tiên chứng kiến nên cũng không dám xác định.

Kỳ thật, kinh ngạc nhất chính là Khảm Khảm Kỳ, tại Thản Bang Tinh vận dụng tinh thạch là chuyện rất bình thường, tinh thạch ở nơi này vốn là vật phẩm trụ cột, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cách vận dụng năng lượng như vậy, cho hẳn hiểu được Lý Cường thêm thần bí.

Hồng quang bắt đầu chậm rãi trắng bệch, chiếu ra một mảnh ánh sáng, tinh thạch đang phiêu phù bắt đầu xoay tròn thật nhanh, sáu viên đan hoàn đã được thành hình, cỡ ngón cái, trập trập mùi thơm ngát phiêu tán ra. Nạp Thiện lại nhin không được nói: "Thơm quá a, nghe mùi cũng thấy đói bụng."

Hồng quang ảm đạm xuống, Lý Cường lẳng không dùng chén thủy tinh hứng lấy sáu viên đan hoàn, bỏ khối tinh thạch đã hao hết năng lượng đập nhỏ đi. Hắn vui vẻ cười nói: "Haha, thành công rồi" Trong lòng thầm khen luyện đan pháp của Linh Bàn Môn quả thật thần kỳ.

"Cái gì mà thành công, lão Đại, sao các người chẳng ai thêm để ý tới ta." Nạp Thiện ủy khuất nói.

Lý Cường cầm một mảnh đan hoàn đút vào trong miệng Nạp Thiện, cười nói: "Ăn cơm đi, mỗi người một viên. Triệu đại ca ăn xong lập tức vận công, hiệu quả rất tốt."

Nạp Thiện chỉ cảm thấy một đạo băng lưu chảy vào trong phế phủ, mùi hương thơm ngát phát ra càng nhiều hơn, cả người như đang sôi trào, bụng kêu lên rồn rột, hắn vọt miệng nói: "Lão Đại, cần phải đi đại tiện!"

Lý Cường tức giận nói: "Nạp Thiện...ai muốn đại tiện chứ!"

Nạp Thiện không còn nói nên lời, ôm bụng chạy nhanh vào chỗ sâu trong, còn giải thích: "Lão Đại...a.a ta không phải cố ý."

Khảm Khảm Kỳ cũng không chịu được, cũng chạy theo sau hắn.

Triệu Trì có vẻ thu hoạch rất lớn, vận công mấy chu thiên làm cho hắn cảm thấy như có công hiệu thoát thai hoán cốt. Hắn mở mắt kích động nói: "Thật sự là tiên đan a...sao lại có cảm giác kỳ cục thể này...không được..." Rồi cũng hướng theo bọn Nạp Thiện chạy đi.

Bốn người lại tiếp tục đi, tốc độ bắt đầu nhanh hơn, tâm lý Nạp Thiện kinh ngạc vạn phần, vốn cảm thấy rất mệt, bây giờ lại cảm thấy rất dễ dàng, vô luận là tay chân, chỉ cần động nhẹ là có thể đi thật xa, trong lòng thấy sướng khoái vô cùng.

Lý Cường đột nhiên cảm giác được một chấn động nhỏ, kêu mọi người dừng lại, nhỏ giọng nói: "Các người nghe được gì không?"

Triệu Trì áp tai lên vách động, nói: "Có thanh âm xao động."

Nạp Thiện và Khảm Khảm Kỳ cũng đã nghe được.

"Chúng ta đi qua xem." Lý Cường vận xuất một tia chân nguyên lực, dò xét mọi nơi, rất nhanh phát hiện một cái thông đạo hẹp, nói: "Mọi người đi theo ta, cẩn thận đó."

Theo cái thông đạo hẹp này, mọi người khó khăn đi về phía trước.

"Mẹ kiếp, là tử lộ." Lý Cường không cam lòng vận chân nguyên lực dò xét về phía trước, vui vẻ nói: "Tường động rất mỏng, các người lui ra sau, ta cho nổ nó." Rồi lại nói: "Mọi người mở phòng hộ lớn nhất, coi chừng nổ trúng..."

"Oanh."

"Hoa lạp lạp..." Tường động sụp xuống, trong lúc nhất thời sương khói đờng đờng, đá vụn bay loạn.

Ngoài động có một trận tiếng kêu sợ hãi, Triệu Trì đi ra ngoài trước, Lý Cường ba người theo sau lao ra động khẩu.

Nạp Thiện hoan hô: "Lão Đại...haha..haha...chúng ta đã về rồi."

Rất nhiều khổ tu hoảng sợ nhìn bốn người mặc võ trang, cũng không biết vì sao Hắc Doanh có thể tiến đến nơi này.

Lý Cường hỏi: "Ai có thể nói cho ta biết, đây là khu của ai?"

Nạp Thiện ra vẻ quát: "Câu hỏi của lão Đại ta, người nào đi ra trả lời, ăn, nếu không ai nói, vậy lão Đại các người là ai, mau gọi tới báỉ kiến lão Đại chúng ta."

Trong chốc lát, có một người vọt lại, nhìn thấy trang phục của bốn người Lý Cường, giật nảy mình. Trong đám người đi ra một người gầy ốm, cẩn thận đánh giá bốn người, đột nhiên nói: "Độc Nhân Long, là người sao? Mẹ nó, bây giờ con mắt lớn, ngay cả lão tử cũng đều không nhận ra rồi."

Người này tự xưng lão tử, dĩ nhiên làm Lý Cường nảy sinh ra một cảm giác thân thiết. Hầu lão ca khi mở miệng nói chuyện cũng luôn tự xưng là lão tử, hắc cười nói: "Lão tử là lão Đại của Độc Nhân Long, có chuyện thì nói với lão tử!"

31. Chương 31

Rồi lại quay sang Lý Cường nói: "Lão Đại, hắc là một trong những lão đại nổi danh tại Hắc ngục, trước kia từng có giúp đỡ ta. Ha ha, chúng ta đã có thời gian dài không có gặp qua rồi."

Trước kia Nạp Thiện chỉ là một lão đại bình thường trong Hắc ngục, có chuyện gì cũng không tới phiên hắn nói, bây giờ có Lý Cường, hắn cảm giác được như mình lợi hại hơn, nói chuyện cũng đã lớn tiếng hơn một chút.

Ba Lạp đánh giá Lý Cường, trong lòng hắn vô cùng giật mình, tại Hắc ngục này, chưa hề nhìn thấy khổ tù nào dám mặc khải giáp của quân đội, trên tay cầm tích thương tiêu chuẩn của binh lính, vũ khí trang bị này từ nơi nào tới?

"Chẳng lẽ là..." Ba Lạp cả kinh cả người toát ra mồ hôi lạnh.

"Người là...lão Đại của Độc Nhân Long..họ gì?" Ngữ khí của Ba Lạp vô cùng cẩn thận.

Tại Hắc ngục luôn lấy thực lực làm tiêu chuẩn để nói chuyện, từ khí thế của bốn người Lý Cường hắn đã nhìn ra, đã biết bốn người này không thể đối phó được, ngay cả Độc Nhân Long tựa hồ cũng đã cường tráng lên rất nhiều, trên người cũng đã tản mát ra một loại sát khí.

"Không sai, ta gọi là Mộc Tử, chúng ta muốn mượn đường của người trở về." Nghe Nạp Thiện nói vậy, Lý Cường cũng không muốn quá áp chế hắn, ngữ khí thật bình hòa.

"Nga, không thành vấn đề, ta phái người đưa các người đi." Ba Lạp tâm tư linh động, nghĩ thầm chỉ cần không phải đến cướp đi vị trí lão đại của hắn, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Lý Cường bọn họ bây giờ cũng gấp đi trở về, cũng không có ý định động thủ với bọn họ.

"Được, người phái người đưa chúng ta đi, cái này cho người." Lý Cường đưa cho Ba Lạp một bao thực vật.

Ba Lạp kinh ngạc nhận lấy bao thực vật. Tại Hắc ngục thực vật cũng đại biểu cho tánh mạng, thái độ hắn lập tức khiêm tốn rất nhiều, lập tức tìm người đưa bọn Lý Cường trở về. Sau khi bốn người rời đi, Ba Lạp triệu tập thuộc hạ lập tức thông tri tới lão Đại ở các khu, đem tin tức bọn Lý Cường đã tới truyền ra ngoài.

Tin tức truyền đi thật nhanh, nghe xong tin tức này các lão Đại đều cùng tập trung một chỗ, bởi vì chuyện rất kinh người, bọn họ kết luận dám chắc bốn người Lý Cường đã giết thủ vệ binh, nếu quân đội Hắc Doanh tiến hành trả thù thì phải làm sao? Trong lúc nhất thời Hắc ngục tràn ngập không khí bất an.

Khi bốn người trở lại trú địa, mọi người trong khu kích động vạn phần. Mọi người đều mặc kệ tất cả, cùng tập trung lại, bảy, tám miệng cùng hỏi nhau lên. Nạp Thiện bây giờ như đầy khí lực, cảm giác làm lão Đại như đã trở về, bộ ngực ưỡn cao, nói đến văng cả bọt mép, bao nhiêu thống khoái không biết nói sao cho hết, khi nói đến cao trào thì chỉ hận không nói ra hết được, phải đưa tay lên đầu gãi gãi.

Kiều Vũ Hồng nhìn Lý Cường trong chốc lát, nước mắt không tự chủ được tuôn ra, nằng chạy vội tới nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, nghẹn ngào nói: "Mộc Tử ca, ta...ta...tưởng rằng..không còn được..gặp lại ca ca nữa..."

Theo sát Khiêu Vũ Hồng, Bí và Mạt Bồn cũng tiến lên, ánh mắt Bí tràn đầy sùng bái, Mạt Bồn ở bên người hắn liên tục phiên dịch những lời Nạp Thiện đang kể như truyện truyền kỳ.

Lý Cường ôm thân hình nhỏ nhắn của Khiêu Vũ Hồng, lặng lẽ nói bên tai nàng: "Hồng đệ, đừng khóc nữa, ta không phải đã trở về rồi sao? Người xem, có nhiều người đang nhìn người đó."

Kiều Vũ Hồng đỏ mặt, nhưng nói cái gì cũng không chịu buông tay. Tay nàng vẫn ôm chặt eo Lý Cường, tựa hồ như muốn chui sâu vào lòng hắn, hình như sợ buông tay thì sẽ không còn được nhìn thấy hắn nữa.

Trong lòng Lý Cường vô cùng cảm động, vỗ vỗ vào vai nàng rồi quay đầu hỏi chuyện mọi người.

Nạp Nạp Đôn và Lâm Phong Hợp cũng đang hưng phấn chạy lại, Lý Cường hỏi: " Tất cả không việc gì chứ? Tình huống của mọi người ra sao?"

Lâm Phong Hợp đáp: " Tốt, mọi người đều tốt. Chỉ là trước khi ta đến đây, địa hỏa đột nhiên bộc phát làm chết vài người, ngoài ra thì không có chuyện gì khác. Lão Đại, bộ đội đã bắt đầu huấn luyện, ta và Nạp Nạp Đôn cùng thương lượng, từ những khu khác không ngừng chiêu thêm người, nguyên lai lúc trước cũng từng ở quân đội."

Nạp Nạp Đôn gật đầu, nói: " Ở phụ cận, có mấy lão đại đã phát ra cảnh cáo, có thể sẽ hưng binh hỏi tội."

" Hắc, hắc, đến không kịp đâu. Chờ bọn hắn tới thì sẽ phát hiện chúng ta đã võ trang đầy đủ, cũng đúng lúc nuốt địa bàn của họ." Lý Cường đắc ý cười nói.

Nạp Thiện đem thứ tích thương huyền diệu trong tay đưa cho khổ tù nhìn xem, còn đang đắc ý thì đột nhiên có người vỗ một cái vào gáy, cho dù không quay đầu lại thì hắn cũng biết là ai, tại Hắc ngục chỉ có mình Lý Cường là không ngừng vỗ vào đầu hắn. Bất quá trải qua lần mạo hiểm này hắn đã bái phục Lý Cường đến sát đất, đừng nói nhẹ vỗ vào đầu hắn, cho dù bị đá một cước hắn cũng không hề có ý niệm phản kháng trong đầu.

" Lão Đại, ta..ta có cũng đã có biến ra thông minh chút rồi, có thể giống như lão Đại rồi, không phải lão Đại muốn đánh cho ta học khôn thêm nữa mới yên tâm chứ?" Một con mắt của hắn nháy nháy nhìn Lý Cường, vẻ mặt có vẻ vui vẻ. Khổ tù chung quanh choáng váng, đây là người uy phong tám phương Độc Nhân Long của trước kia hay sao? Quả thực bây giờ đã là một người khác!

" Lão Nạp, đừng có nhiều lời, mau triệu tập những người chủ yếu, chúng ta cần kế hoạch hành động tiếp theo."

" Dạ, lão Đại, tuân lệnh." Nạp Thiện làm mặt quỷ rồi xoay người chạy đi chuẩn bị.

Khi trở lại chính phòng, chỉ trong chốc lát Hàn Tấn, Ngụy Nguyên Thanh, Thản Ca còn có đội trưởng các tiểu đội đều cũng tới, hơn nữa còn có Khảm Khảm Kỳ và Lý Cường đang ngồi chờ, đầy cả một phòng.

" Lần này hành động thu hoạch, mặc dù tù binh đã chết ngoài ý muốn, nhưng chủ yếu là vẫn thành công. Giải quyết được chuyện cung cấp trang bị vũ khí, thân thể suy yếu của khổ tù cũng đã tìm được biện pháp giải quyết. Bất quá chúng ta hành động cần nhanh hơn, lúc từ tây khu trở về đây, có rất nhiều khổ tù nhìn thấy bốn chúng ta đã mặc khải giáp, nếu trong đó có mật thám của Thản Đặc quốc quân đội, tình cảnh của chúng ta sẽ không ổn. Được, mọi người có vấn đề gì, tận lực nói ra, chỉ cần có chuẩn bị, chúng ta sẽ không sợ gì hết."

Nạp Nạp Đôn nghi hoặc hỏi: " Lão Đại, vũ khí trang bị ở đâu? Không phải là trang bị trên bốn người các ngươi thôi sao? Quá ít rồi, có tác dụng gì chứ?"

Chỉ có Thản Ca không chút nghi ngờ, lần trước nhìn thấy Lý Cường từ trong trống rỗng lấy ra cái gì đó, hắn biết nhất định là có chỗ chứa, chỉ là không rõ ràng lắm mà thôi.

Lý Cường khẽ cười nói: " Quân suất vẫn còn lo lắng quá, vũ khí trang bị này là dành cho người đó."

Chỉ thấy hắn giơ tay lên, không hề chuẩn bị gì mà Nạp Nạp Đôn lại thấy trên tay mình xuất hiện một bộ khải giáp và tích thương, hắn mở mắt nhìn lên tay, trong lòng hồ đồ, hỏi: " Người làm sao mà làm được chứ?"

Nạp Nạp Đôn cuối cùng là một quân nhân, chỉ thoáng chần chờ một chút, nhìn trang bị trên tay, lập tức hưng phấn đứng lên, nhanh chóng mặc vào.

Tiếp theo Lý Cường đem trang bị và vũ khí cấp cho mọi người, nhìn ánh mắt hưng phấn của họ, Lý Cường biết họ đã bắt đầu tự tin hơn. Mặc dù chỉ có hơn một trăm tích thương và khải giáp, nhưng sĩ khí của mọi người cũng lập tức dâng cao.

Lý Cường cởi khải giáp trên người đưa cho Kiều Vũ Hồng, nói: " Hồng đệ, mặc vào đi. Sau này người cũng phải đi huấn luyện, ca ca hy vọng người có năng lực tự bảo vệ mình cho tốt, được không?"

Câu cuối cùng nói ra rất ôn nhu. Kiều Vũ Hồng nhận lấy khải giáp, kiên cường gật đầu.

Thần Ca hưng phấn cầm trang bị, hần vốn là quân nhu quan nhưng thật ra cũng chưa từng có, nhưng giờ đây đã thành sự thật. Nạp Thiện hắc hắc cười nói: " Ta nói lão Thần a, cái này là do bốn chúng ta liều chết đoạt tới, ta..."

Vừa lại muốn nói ba hoa thì liền bị Khảm Khảm Kỳ kéo tay, Khảm Khảm Kỳ dùng ngón tay chỉ chỉ Lý Cường, rồi đưa tay sờ sờ đầu ra dấu như vỗ, Triệu Trì nhìn thấy quay đầu bật cười.

Mọi người nhiệt tình thảo luận từng bước kế hoạch tiếp theo. Ý kiến của Lý Cường là trước tiên cấp cho binh lính tham gia huấn luyện phục dựng đan hoàn, đồng thời chế tạo vũ khí và hộ giáp, bởi vì trang bị bây giờ còn xa mới đủ.

Nạp Nạp Đôn đề nghị phái ra thám tử, đến các khu nghe ngóng tình huống, hơn nữa còn phải trộm lấy bản đồ địa hình, cho dù không lấy được thì cũng tìm cách vẽ lại. Lý Cường rất đồng ý, tầm quan trọng của tình báo hần đã biết.

Sau khi thảo luận chấm dứt, mọi người liền bắt đầu hành động. Có cao thủ quân nhân như Nạp Nạp Đôn và Lâm Phong Hợp, các hạng công tác đều triển khai thuận lợi.

Hào khí trong Hắc ngực càng ngày càng dâng cao, lời đồn nổi lên bốn phía, các loại tin tức loan truyền, cũng không biết là thật hay giả, lão đại mỗi khu đều cực lực đàn áp, nhưng gần nhất đã truyền đến một tin tức đáng sợ, đã làm cho các lão đại đều đứng ngồi không yên.

Nạp Nạp Đôn tại các thông đạo bố trí canh gác, đồng thời phái ra thám tử tìm hiểu tình báo và vẽ lại bản đồ địa hình.

Lý Cường ở miết trong phòng chuẩn bị luyện đan, hần biết thân thể khổ tù quá kém, đừng nói là huấn luyện chiến tranh, cho dù Hắc Doanh có thả họ ra hết thì họ cũng chạy không được xa.

Rất nhanh, Lý Cường luyện ra lô đan hoàn đầu tiên, hần đặt một cái tên cho loại đan hoàn có thể làm cường tráng thân thể này là Tiểu Bồi Nguyên Đan, công hiệu của nó so với Bồi Nguyên Đan của Linh Bàn Môn kém hơn rất nhiều, nhưng nếu người thường ăn vào thì có công hiệu thoát thai hoá cốt.

" Nạp Thiện...lão Nạp....người đi gọi Độc Nhãn Long đến đây." Lý Cường đứng ở cửa đường hầm, phân phó một khổ tù.

Chốc lát sau, Nạp Thiện chạy tới. Tinh thần hần bây giờ cường tráng gấp trăm lần, vừa rồi thử cùng Hàn Tấn giao thủ, mặc dù bị hần đánh trúng vô số lần nhưng cũng không cảm thấy đau đớn lắm, hơn nữa hần phát hiện chỉ cần mình đánh trúng Hàn Tấn là có thể làm cho hần cả nửa ngày không đứng dậy nổi. Tâm lý Nạp Thiện như nở hoa, nghe được khổ tù nói Lý Cường tìm hần, lập tức chạy tới ngay.

" Nạp Thiện, bọn họ huấn luyện ở chỗ nào?"

" Lão Đại, ở ngay đại sảnh có cái ao hồ các người đến đầu tiên, đang huấn luyện ở đó. Bất quá đã có mấy người mệt chết rồi làm lão Lâm tức giận đến đại phát tính tình."

" Được, chúng ta đi xem."

Hai người cùng đi tới đại sảnh.

Chỉ thấy Lâm Phong Hợp và Nạp Nạp Đôn đang tranh chấp gì đó.

" Người huấn luyện như vậy không hữu dụng đâu, dụng đao và quyền cước đi đối phó binh lính Thần Đắc đế quốc, đó là chịu chết..."

" Nạp Nạp Đôn, ta chỉ là cần cơ thể bọn họ cường tráng thêm một chút, bằng không, bọn họ ngay cả chạy cũng chạy không nổi, làm sao mà đánh nhau?"

" Kiểu huấn luyện của người bây giờ, bọn họ còn chưa kịp cường tráng, sợ rằng sẽ bị mệt chết rồi..."

Gương mặt Lâm Phong Hợp đỏ bừng, hét lớn: " Người nói làm sao bây giờ? Bọn họ không cách nào chỉ trong một đêm mà có được thân cường lực trắng, bọn họ...bọn họ...con mẹ nó, thật sự là quá yếu. Ta chỉ có thể dùng cách này huấn luyện, người chẳng lẽ không thể cho bọn họ khôi phục một chút sao?"

"Ta có thể."

Lý Cường chậm rãi đi tới.

Lâm Phong Hợp và Nạp Nạp Đôn lập tức đình chỉ tranh chấp. Lý Cường hiểu được, vì hai người bọn họ đến từ hai tinh cầu bất đồng, giải thích về quân đội đều không giống nhau, hơn nữa hình thái chiến tranh cũng không giống nhau, không tranh chấp nhau mới là kỳ quái. Nhưng nơi này là Thần Bang Tinh, phải do Nạp Nạp Đôn tác chủ mới được, hẳn so với Lâm Phong Hợp càng thích hợp chỉ huy hơn.

" Ai, Lâm đại ca, sau này tại phương diện chỉ huy quân sự, cần Nạp Nạp Đôn quân suất mới là chính, hẳn rõ ràng biết rõ chiến tranh ở nơi này là như thế nào, người nên toàn lực trợ giúp hắn, đồng thời phải bảo vệ hắn mới được."

Do biết được thân phận khác của Lý Cường, Lâm Phong Hợp mặc dù trong lòng không phục, nhưng cũng đáp ứng rất sáng khoái.

Lý Cường đem Tiểu Bồi Nguyên Đan cung cấp cho mấy người phụ trách, rồi lại cấp cho Kiều Vũ Hồng và Mạt Bồn mỗi người một viên.

Nạp Thiện đột nhiên kêu lên: " Mọi người khoan ăn trước đã.."

Lý Cường có chút sửng sốt rồi đột nhiên hiểu được, cười nói: " Hồng đệ, người trở về phòng mà ăn rồi một hồi trở lại huấn luyện, Bí và Mạt Bồn không nên cùng đi."

Nhìn Kiều Vũ Hồng rời đi, Lý Cường hắc hắc cười nói: " Ăn đi, sau đó ngồi xuống vận công, hiệu quả rất tốt." Nói xong nhìn Nạp Thiện nháy nháy mắt.

Nguyên lai Nạp Thiện muốn nhắc nhở mọi người một tiếng, nhìn thấy Lý Cường như vậy thì cũng nhịn không nói nữa, trong lòng chỉ là muốn cười, quay đầu làm ra vẻ không có gì nói: " Được, mọi người có thể ăn."

Mọi người nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, không biết họ đang làm cái quỷ gì, bất quá nghe lão Đại bảo ăn, vài người đều ăn ngay. Chỉ chốc lát sau, Mạt Bồn là người đầu tiên cầm cự không được liền chạy đi tìm ngô gác mà ngồi xuống, tiếp theo là Nạp Nạp Đôn và Thần Ca cũng chạy đi, Bí càng trực tiếp, kéo quần ngồi xổm xuống tại chỗ, Nạp Thiện đã nhịn không được nữa, bèn cười rộ lên.

Hàn Tấn, Lâm Phong Hợp, Ngụy Nguyên Thanh thu hoạch rất lớn, công lực đại phúc tăng lên, nguyên lai bọn họ đều là nhị lưu thân thủ, bây giờ nhảy lên cảnh giới nhất lưu cao thủ.

Nạp Thiện lệnh cho khổ tù rửa sạch mặt đất, Lý Cường lệnh cho người mang tới một bồn nước nóng, đem những chất còn dư của đan hoàn bỏ vào trong nước, cho tất cả khổ tù cùng uống một chút.

Đến lúc này có một thám tử trở về báo cáo.

" Quân suất, bắt hảo rồi, nghe nói lão Đại các khu tụ tập cùng một chỗ, đòi tới chỗ này bắt người."

Lý Cường hỏi: " Nguyên nhân gì? Đòi bắt ai?"

Thám tử đáp lời: " Đại lão gia, họ nói muốn bắt bốn người mặc khải giáp binh lính, chính là lão Đại các người, nghe nói Hắc Doanh truyền lệnh xuống, nếu không giao ra bốn người này, binh lính Hắc Doanh sẽ xuống đây huyết tẩy các khu."

Nạp Nạp Đôn cảm thụ được thân thể trở nên cường tráng, tin tưởng gấp trăm lần, nói: " Bọn họ đến không kịp đâu. Chỉ huy quân sự Hắc Doanh thật là độc ác, bọn họ trước tiên làm cho trong các khu khổ tù tự rối loạn rồi sau đó mới dùng một lưới bắt hết. Xem ra hành động của chúng ta Hắc Doanh đã biết, lần này bọn họ muốn tiến hành trả thù."

Lâm Phong Hợp nhìn lên gương mặt đã bắt đầu hồng hào của khổ tù, cười nói: " Chỉ cần tranh thủ một đoạn thời gian, để làm cho binh lính khôi phục tốt hơn, chúng ta có thể chinh phục cả Hắc ngục."

Nạp Nạp Đôn lập tức hạ lệnh, tại mỗi thông đạo an bài hai người lính canh gác, dùng hai thứ tích thương phong kín thông đạo, bất luận kẻ nào tiến vào đều giết chết không tha. Lâm Phong Hợp bổ sung nói: " Mỗi một thông đạo thêm hai người, nhìn thấy tình huống lập tức về báo cáo."

Trong vấn đề quân sự Lý Cường không ra được một chủ ý, hẳn chỉ bàn giao vài câu rồi cùng Nạp Thiện trở về chuẩn bị chế tạo vũ khí.

Dựa theo thói quen, trước tiên an bài một tòa phòng ngự trận, làm cho nó vận chuyển, Lý Cường lại phân phó cho Nạp Thiện lệnh cho một số khổ tù đem quang thạch tới, còn tự mình cầm một cây tích thương nghiên cứu.

Hắn vận một tia chân nguyên xem xét kết cấu của tích thương, phát hiện trong thương có một trận pháp cực kỳ đơn sơ, tất cả đều là công kích trận, như là chuyển hóa năng lượng tinh thạch trận pháp, hơn nữa có thêm trang bị gia tốc và trang bị kích phát. Đối với Lý Cường mà nói điều này thật là quá đơn giản.

Lý Cường bây giờ có thể vận dụng chân nguyên lực rất ít, bất quá loại chế khí đơn giản này vẫn còn làm được.

Mặc dù đơn giản, nhưng một tích thương cũng làm cho hắn hao phí tâm tư.

Trước tiên hắn dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện chế quang thạch để tìm ra vật chất hữu dụng, trực tiếp hình thành hình dáng cây thương, sau đó bố trí trận pháp rồi cuối cùng thay đổi cấu tạo của kích phát và gia tốc trang bị. Kỳ thật là hắn xếp đặt tạo ra một loại vũ khí hoàn hảo hơn, loại vũ khí này ngày sau tại Thản Bang đại lục gọi là Hắc ngục thương, còn có giá trị hàng vạn, có tiền chưa chắc đã mua được.

Sau khi đã tạo ra một cây tích thương thật tốt, sau đó đã dễ dàng hơn. Lý Cường liên tục chế ra hơn mười cây, có thể nói mỗi cây đều không quá giống nhau, hắn tùy thời hứng thú gia tăng hoặc thay đổi trận pháp trong đó.

Sau này khi Hắc ngục thương lưu truyền bên ngoài, là được tướng lĩnh các quân đội yêu nhất, còn có chút hoàng thất quý tộc và thương nhân cất dấu, điều này làm Lý Cường chưa bao giờ nghĩ tới.

Lý Cường kinh hãi phát hiện chính mình ngày càng có thể sử dụng thật nhiều chân nguyên lực hơn. Đây là chỗ tốt của phương pháp chế khí của Trọng Huyền Phái, khi luyện khí thì cũng đồng thời tăng trưởng tu vi.

Nhưng mà khai giáp chế tạo khó khăn, do cần rất nhiều tài liệu, hoàn toàn không thể chế thành. Suy tư một lúc lâu, Lý Cường nghĩ ra một biện pháp: Luyện chế tí thuẩn. Mặc dù không thể phòng ngự toàn thân hữu hiệu, nhưng có thể bảo vệ những bộ vị chủ yếu của thân thể.

Đã có kinh nghiệm luyện chế Xích Diễm Long Thuẩn, tí thuẩn đã luyện chế tốt hơn.

Nạp Thiện nghĩ được như là mình đang nằm mơ, chỉ thấy lão Đại đem một lượng lớn quang thạch đi vào, rất nhanh từ bên trong đã mang ra một lượng tích thương và tí thuẩn bộ dáng cổ quái. Hắn nhìn không được nói: " Ai..ai..lão Đại, có thể chế tạo được bạo đạn màu đỏ đó không, ta thích nó lắm a."

Câu nói này của hắn thật ra đã nhắc nhở Lý Cường, cười nói: " Ai, lão Nạp đã nhắc nhở ta đó. Đợi chốc lát để ta nghĩ lại."

Nhớ tới tại Thiên Đình Tinh từng có Băng Bạo Đạn thật kinh hồn, rất nhanh Lý Cường đã tạo ra một loại bạo đạn mới uy lực kinh người. Vừa làm ra một loại vũ khí hoàn toàn khác, lại thêm một thời gian dài luyện khí, đã làm lực lượng cấm chế của toái hồn kim càng ngày càng yếu, mắt nhìn như sắp hủy được nó rồi.

Vì nhanh chóng thoát khổ, Lý Cường lại quyết định tu luyện lại Bách Nhận Thương và Xích Diễm Long Thuẩn, còn muốn tu cải lại Ứng Kích Nỗ.

" Nạp Thiện, lão Đại sao còn không ra."

" Quân suất, người hỏi ta, còn ta hỏi ai đây...lão nhân gia hẳn đột nhiên không ra, ta lại vào không được, không tin...người đi thử xem." Nạp Thiện bất đắc dĩ xoe hai tay.

" Ta cũng không tin..."

Nạp Nạp Đôn hướng trong phòng đi đến, khi đến cửa thì cách nào cũng không vào được. Bên trong cửa sương khói tràn ngập, đừng nói là người không vào được, ngay cả tay cũng không nhìn thấy, lại nhìn không thấy tình huống bên trong, làm cho hắn gấp đến độ dậm chân.

Hàn Tấn, Khảm Khảm Kỳ, Lâm Phong Hợp cũng đã vội vã tới, Nạp Thiện biết đã có đại sự xảy ra.

32. Chương 32

”Các người đang làm cái gì?”

Lý Cường dung quang hưng phấn từ trong phòng đi ra, trên tay cầm một cây trường thương màu trắng kỳ dị, mỉm cười nhìn về phía mọi người.

Nạp Thiện quát to một tiếng, nói: ” Lão Đại, bắt hảo, có đại sự xảy ra.”

Lý Cường nhẹ nhàng huơ trường thương trong tay, nói: ” Lão Nạp a, không cần cả kinh như vậy, bình tĩnh chút nào, không biết trước kia người làm sao làm lão Đại hảo? Nói đi, có chuyện gì?”

Tâm tình của Lý Cường thật sự rất tốt, hắn đã thành công phá đi mười đạo toái hồn kim chỉ của Tư Đồ Ung, nguyên anh rất nhanh đã tiếp tục phát triển.

” Đây, cái kia...hay là quân suất nói đi.” Nạp Thiện sờ sờ đầu, cuối cùng chính hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, linh cơ vừa động liền đẩy sang cho Nạp Nạp Đôn nói, trong lòng cảm thấy sáng tỏ, nếu lão Đại biết ta nói vớ vẩn, chuyện này thật sự là trốn không thoát.

” Lão Đại các khu tề tụ tại Đại Không khu, đưa tin lại đây, muốn lão Đại của khu chúng ta đến tham gia. Thám tử phát hiện, có một số lượng lớn người đang vây quanh ở khu phụ cận, tình hình thật không tốt. Lão Đại, chúng ta có cho người đến tham gia không?”

Nạp Nạp Đôn không phải sợ bọn họ nhiều người, mà là một khi khai chiến, giết chết đều là khổ tù, bởi vậy trong lòng do dự, lúc này mới thấy rất khẩn trương.

Nạp Thiện đã hiểu ra, đắc ý cười nói: ” Ha ha, cứ để cho Độc Nhân Long ta đến giết chúng đến hoa rơi nước chảy, cho chúng xem lợi hại của ta...”

Nhìn thấy Lý Cường lại vươn tay, hắn bèn ôm đầu kêu lên: ” Lão Đại đừng đánh.”

” Chỉ biết giết, giết cái đầu người! Những khổ tù này cũng giống như người, tất cả đều là bị bắt tới, bọn họ cũng chính là người mình.” Lý Cường tức giận nói, Nạp Thiện ôm đầu trốn sang một bên.

Lý Cường trầm tư chốc lát, lại nói: ” Xem ra phải thu phục và chiếm được ngôi vị đầu lĩnh lão Đại của tất cả khổ tù, chúng ta đi tham gia. Lão Nạp, Khảm Khảm Kỳ, Triệu đại ca, Mạt Bồn bốn người cùng đi với ta. Nạp Nạp Đôn suất lĩnh đội ngũ, phân ra tiến vào Đại Không khu. Lâm Phong Hợp, Thần Ca phụ trách phòng thủ, chú ý không nên khinh địch. Mọi người mau tập hợp lại để nói rõ mọi chi tiết.”

Bọn họ tổng cộng có năm tiểu đội, mỗi một tiểu đội có một trăm người, so với lúc mới bắt đầu thành lập thì có nhiều hơn một chút, vũ khí trang bị còn chưa đủ dùng, mỗi đội chỉ có ba mươi trang bị. Để ra uy, bọn họ chỉnh hợp một tiểu đội duy nhất có đủ tất cả trang bị, tại Hắc ngục với vũ lực như thế cũng đã đủ quét sạch các khu.

Sau khi đã cẩn thận vạch sẵn kế hoạch từng bước, Lý Cường nói: ” Lần này hành động phải cẩn thận, một khi động thủ nhất định phải độc, nếu không ngăn chặn bọn họ, sẽ phải chết rất nhiều khổ tù vô tội, mọi người hiểu chưa?”

Thấy mọi người đều gật đầu, Lý Cường lại nói: ” Nơi này của chúng ta có ai giỏi về xạ tiễn(bắn cung)?”

Hàn Tấn cười nói: ” Lâm lão đệ và Nguyên Thanh huynh đệ giỏi nhất.”

Mạt Bồn đột nhiên nói: ” Bí cũng biết. Ở nơi ở của họ sử dụng cung tiễn cũng rất lợi hại.”

Lý Cường cười nói: ” Ta vừa mới luyện chế được bốn cây trường cung mới, cho các người nhìn thử xem có sử dụng được không?” Nói rồi đem trường cung đưa ra.

Lâm Phong Hợp nhận lấy trường cung, kinh hãi vạn phần. Hắn rành nhất là cưỡi ngựa bắn cung, tại Cố Tổng quốc có danh hiệu kỵ tướng, trường cung này cùng với cung tiễn lúc trước hắn sử dụng hoàn toàn khác nhau, trường cung này không có cung huyền (dây cung), bộ dáng cổ quái, giống như hình một con nhạn lớn đang bay, dạng chữ thập, chiều dài một thước ba, so với loại cung bình thường thì ngắn hơn, có màu đen, trên tay nắm có khảm một khối tinh thạch, ở giữa có hai cái lỗ nhỏ.

Ngụy Nguyên Thanh nhìn trường cung trong tay, nhin không được hỏi: " Lão Đại, không có cung huyền, không có tiễn(mũi tên), làm sao mà sử dụng?"

Lý Cường cầm lấy trường cung, một tay nắm cung, một tay giơ lên chạm vào hai lỗ nhỏ, kéo cung, nói: " Không cần tiễn, bắn ra chính là năng lượng tinh thạch tiễn, rất là lợi hại, ở chỗ này không thể làm thử, cây cung này kêu là Tinh Nguyên Cung đi."

Mấy người cái hiểu cái không, không biết cái gì gọi là năng lượng tiễn. Bất quá không cần cung huyền và tiễn là có thể sử dụng, thật là phi thường tân tiến.

" Được rồi, sau này nghiên cứu sau đi, chúng ta xuất phát!"

Nạp Thiện, Khảm Khảm Kỳ, Triệu Trì và Mạt Bồn bốn người mặc chế thức khải giáp vào, cầm lấy tích thương cùng với Lý Cường đi tới Đại Không khu.

Trong năm người, Mạt Bồn mặc khải giáp nhưng không mang vũ khí, Lý Cường thì đi tay không cũng không có mặc khải giáp, vũ khí trang bị của hắn vẫn đặt vào trong tủ trạc nơi tay, bên ngoài cũng nhìn không ra.

Nạp Nạp Đôn và Hàn Tấn, Ngụy Nguyên Thanh suất lĩnh một tiểu đội võ trang, cũng đã lặng lẽ đi tới Đại Không khu. Chỉ cần phát hiện có người thì lập tức bắt lại, để ngừa bị lộ hành tung.

Dọc theo đường đi, năm người Lý Cường thật sự là rất tiêu điều, rất nhiều khổ tù nhìn thấy bọn họ, cũng đều lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Nạp Thiện rất là đặc ý, khi làm lão Đại cũng không có được cảnh tượng này. Hắn nắm chặt tích thương trong tay, hận không đi được nhanh hơn.

Lý Cường phỏng chừng đã đi được một giờ, bèn hỏi: " Lão Nạp, sao còn chưa tới, còn xa lắm không?"

Nạp Thiện huy động tích thương, sờ vào đầu, thanh âm là nói: " Phía trước là tới rồi..ai, sao lại nhanh vậy.." Lúc này hắn hiểu được còn chưa tỏ uy phong, lại nói: " Lão Đại, ta đi phía trước mở đường."

Ra khỏi đường hầm, Lý Cường nhìn thấy được Đại Không khu mà bọn họ nói.

Do vô số tinh thạch phát sáng, chiếu ra khắp bốn phía. Đó là một không gian lớn phi thường, Lý Cường phỏng chừng cỡ một sân vận động đá banh thật lớn, còn có vài đường hầm cao thấp hướng tới nơi này. Rất nhiều, rất nhiều khổ tù tụ tập tại Đại Không khu, năm người Lý Cường vừa bước ra khỏi đường hầm thì lập tức hấp dẫn tất cả các ánh mắt.

Những âm thanh ồn ào lập tức tĩnh lặng. Nạp Thiện giơ thương ra phía trước, chế thức khải giáp và tí thuẩn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, Khảm Khảm Kỳ bên trái, Triệu Trì bên phải, Mạt Bồn có vẻ kinh hãi theo sát sau lưng Lý Cường, mở phòng hộ tới mức lớn nhất. Thương cảm cho hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua tràng diện lớn như thế, mặc dù được Tiểu Bồi Nguyên Đan làm cường tráng thân thể, nhưng vốn dĩ trời sinh nhất gan, hai chân như nhũn ra, không có thể làm gì khác hơn là gần như tựa vào Lý Cường.

Từ khắp bốn phía một đoàn khổ tù chậm rãi vây lại, Khảm Khảm Kỳ ước chừng cỡ hơn hai trăm người, mỗi người đều cầm những vũ khí thật đơn sơ, mặc quần áo cũng tương đối chỉnh tề một chút. Mạt Bồn lẩm bẩm nói: " Lão ...Đại, là...đả thủ(những tay chuyên đánh nhau)..."

Nạp Thiện cũng không quay đầu lại, cười nói: " Bậy! Lão Đại không phải là đả thủ..."

Mấy người Lý Cường cũng nhin không được mỉm cười, Triệu Trì nói: " A! Lão Nạp thật là trấn tĩnh a."

" Đó là đương nhiên rồi." Nạp Thiện cực kỳ tự hào, chĩa thương ra hét lớn: " Lão Đại chúng ta nói, lão nhân gia hắn không muốn đả thương vô tội, hãy nghe cho kỹ, các người gào đất chó đất, lão Đại chúng ta chỉ cần động một ngón tay, các người cũng đều sẽ bị tiêu diệt hết, đem lão Đại các người ra mà đáp lời." Tâm lý

của Nạp Thiện thật sáng khoải, hấn chưa từng uy phong như vậy, hai mắt hấn tỏa sáng, hơn nữa trải qua bồi dưỡng của Tiểu Bồi Nguyên Đan, cả khí thế cũng đều bất phàm.

Lý Cường thiếu chút nữa bị hấn làm cho bật cười, nghĩ: " Từ lúc nào mà ta lại trở thành lão nhân gia rồi, hơn nữa hấn nói chuyện không phân rõ trên dưới, không cho ai cơ hội nói chuyện cả. Chuyện này thật là quá khi dễ người." Bất quá lúc này Lý Cường không tiện gõ vào đầu hấn, không thể làm gì khác hơn là cười hì hì nhìn hấn tỏ uy phong.

Đám người kia sợ hãi nhìn bọn họ, có người ráng cổ động nói: " Lên! Chúng ta nhiều người, lẽ nào lại chỉ sợ có mấy người như thế chứ."

" Đúng vậy, chúng ta lên, đừng sợ, chỉ cần chúng ta bắt được một người, sẽ được thưởng mười ngày thực vật."

Đám đả thủ bắt đầu tao động, phần thưởng hậu khiến cho họ động tâm không thôi.

" Dùng tích thương bắn trước bước chân của bọn họ." Lý Cường bình tĩnh nói, nếu bọn họ đồng loạt lao lên thì phiền toái vô cùng.

Ba người đồng thời bắn ra một chuỗi quang cầu, bắn xuống mặt đất. Nham thạch trên mặt đất cứng rắn bị bắn nổ tung, mảnh nhỏ nham thạch bay loạn, trước tiên văng vào đầu đám đả thủ liền chảy máu, những tiếng kêu khóc không ngừng vang lên.

" Mau lui ra! Đúng là ép người quá đáng. Bộ chỉ có các ngươi có vũ khí thôi sao? Chẳng lẽ chúng ta lại không có?"

Một đại hán hùng tráng như sư tử đi ra, Nạp Thiện chấn động, uy phong giảm đi một nửa, nói: " Lão Đại, hấn là Hắc ngục đệ nhất hảo hán, những lão Đại nơi này đều sợ hấn." Rồi lại nói: " Hấn tên là Ô Á, không biết là người ở nơi nào."

Khảm Khảm Kỳ đột nhiên khấn trương nói: " Vũ khí trên tay hấn chính là... Mạt Bồn..." Hấn nói một tràng thổ ngữ, sau khi nghe hết Mạt Bồn liền nói: " Ta cũng không biết làm sao mà phiên dịch, hình như đồ vật đó gọi là cái gì pháo thì phải.."

Trong lòng Lý Cường giật mình: " Pháo? Sao lại là pháo?" Nhìn kỹ vật trên tay Ô Á, thật sự không nghĩ ra là cái gì. Nhìn thấy vẻ khấn trương của Khảm Khảm Kỳ, hấn biết đồ vật đó uy lực kinh người.

Lý Cường đưa tay đẩy Nạp Thiện ra, giơ tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đồng thời khải động Xích Diễm Long Thuần, cầm Bách Nhận Thương trong tay, thân hình lẫm lẫm không, chậm rãi tiến lên.

Khắp Đại Không khu không một tiếng động, đám khổ tù trốn mất há hốc mồm, chưa ai từng gặp qua trang phục giống như Lý Cường, vô cùng khí thế.

Ô Á thối lui từng bước, vung lên một oản khẩu thô dài cỡ hai thước. Đối với Lý Cường đang lẫm lẫm không bay tới, hấn là lần đầu tiên hiểu được sự bất lực của mình, cho dù trên tay cầm Tiêm Trùy Pháo, cũng vẫn có một loại cảm giác không thể nào làm bị thương đối phương. Cảm giác này giống như có một ngọn núi đang đè áp vào mặt, làm cho hấn có cảm tưởng ngay cả đứng bất động cũng là không có khả năng. Hấn vừa lui lại từng bước, lại nhin không được quát to: " Đứng lại, nếu không đừng trách ta..."

"Haha...haha...hahaha..."

Lý Cường đảo mạnh Bách Nhận Thương, ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười càng lúc càng cao, dần dần như tiếng sấm đánh xuống, mỗi một tiếng lại có một tiếng "cáp" vang lên, giống như có một tiếng sấm đang nổ. Tiếng cười này một tầng rồi một tầng hướng tới Ô Á, trong đại sảnh tất cả mọi người kể cả Nạp Thiện mấy người bên cạnh Lý Cường đều bị tiếng cười này chấn động đến mặt vàng như đất.

Loại âm bạo thanh này là Lý Cường vừa tự lĩnh ngộ ra, đó là Thái Hạo Toa tại nguyên anh chấn chiến phát ra bạo âm, bất quá hấn hoàn toàn chưa thuần thực, bạo âm tản ra làm cả đại sảnh đều bị ảnh hưởng, những khổ tù yếu nhược cũng bị chấn động đến ngất đi. Người bị tiếng cười bạo âm chấn nhiếp chính là Ô Á cũng đang cuống quýt thối lui ra sau, theo thời gian khí huyết đổ tới tận mang tai, nếu không phải thân thể hấn cực kỳ cường hấn, tiếng cười này có thể lập tức làm hấn bị thương nặng.

Ô Á quát cuồng lên: " Không cho cười, ta...ta phải..."

Ô Á bị ai cử Tiêm Trùy Pháo trong tay lên. Cho tới bây giờ hắn chưa từng e ngại qua bất cứ kẻ nào, với đối thủ này đã cho hắn áp lực, dĩ nhiên có thể làm cho mình mất đi không chế mà la hét điên cuồng, làm trong lòng hắn không khỏi trở lên một cảm giác khuất nhục.

Lý Cường ngẫm bội phục đối thủ, hắn tự mình hiểu được, một khi thoát khỏi cầm chế của Tư Đồ Ung, với tu vi tu chân của hắn thì một người bình thường tuyệt đối là không thể chống đỡ nổi. Ô Á dĩ nhiên lại có thể ngăn cản, lại có thể ở trước mình mà nói chuyện, trách không được Nạp Thiện lại sợ hắn.

Ngừng lại tiếng cười, Lý Cường nói: " Ô Á, ta kính ngươi là một hảo hán, hãy buông vũ khí trên tay xuống, ta sẽ không làm khó ngươi."

" Ngươi nghĩ rằng ta có thể khuất phục sao? Chúng ta người Tịch Chân chỉ có tử dũng sĩ. Ta cũng kính ngươi là hảo hán, đến đây đi...Ô Á sẽ không bao giờ đầu hàng đâu..." Giơ cao Tiêm Trùy Pháo, Ô Á tự hào nói.

Trong lòng Lý Cường kêu khổ: " Ai, người này là một đầu lừa cứng đầu, thật là làm không được, lại không thể đánh chết hắn, thật là nhức đầu." Hắn thật ra rất thương thức loại người không sợ chết này, nếu có thể thu phục được hắn thì những lão đại khác sẽ không còn gây sóng gió gì được nữa.

" Ngươi là dũng sĩ? Thật là dũng sĩ sao? Được! Hãy cho ta xem dũng sĩ ngươi có bao nhiêu lợi hại."

Lý Cường rơi trên mặt đất, thu hồi Bách Nhận Thương và Lan Uẩn chiến giáp, vỗ vỗ tay nói: " Đến đây! Ô Á, ta sẽ dùng tay không thử với ngươi một chút để nhìn xem ai mới là dũng sĩ." Phép khích tướng đối với dạng người như Ô Á là hoàn toàn hữu dụng.

Trong mắt Ô Á nhất thời tỏa ra ánh sáng, hắn hạ Tiêm Trùy Pháo xuống, tiện tay cởi áo, kêu lên: " Ô Á và ngươi tỷ thí, xem ai là dũng sĩ."

Đầu của Ô Á còn cao hơn Bí một chút, nửa thân trần bên trên đầy những vết đen lốm đốm, mái tóc trên đầu cho đến phía sau là màu nâu đen, trên mặt cũng vậy, hai đôi mắt tỏa lực quang, giống như một dã thú đang đói khát.

Chỉ nghe hắn hưng phấn kêu lên: " Đến đây đi..." Đầu tay đôi thế này là điều mà hắn am hiểu nhất, hắn đã làm từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bị thua.

Tâm lý Nạp Thiện âm thầm kêu khổ, nhìn Khảm Khảm Kỳ oán giận nói: " Lão Đại làm vậy để làm chi, tự động tìm tới đánh nhau với loại dã nhân này."

Khảm Khảm Kỳ gật đầu: " Hay nhất chính là một thương giết chết hắn, phí thêm nhiều công phu thế này không phải tự tìm phiền phức sao." Xuất thân quân nhân tối kỵ nhất là loại tranh cường hiếu thắng đánh nhau thế này, điều hắn muốn là lực chiến đấu cùng với nhiều người.

Mặt Bồn nú nín Triệu Trì hỏi: " Lão Đại có thể thắng được không?"

Triệu Trì không nhịn được nói: " Đừng có nói." Hắn hưng phấn thở ra một ngụm trọc khí, nhìn chăm chăm Lý Cường làm sao mà động thủ.

Trên thân Lý Cường còn có Ảnh Mộng Giáp, lực phòng ngự siêu cường, bước tới trước mặt Ô Á nói: " Là hán tử thì ngươi động thủ đi." Hắn căn bản là muốn hiểu được chiêu thức của Ô Á rồi sớm một chút thời gian chấm dứt chuyện này. Bốn phía Đại Không khu khổ tù ngày càng nhiều, tình thế cũng đã trở nên khẩn trương.

Ô Á cũng không có nói nhảm, thân thể lui ra sau một bước, đột nhiên lại đi lên, trong miệng phát ra một tiếng rít gào cổ quái, một quyền đánh tới trước ngực Lý Cường.

"Phanh."

"Ai nha" Tiếng kinh hô của đám khổ tù ầm ầm vang lên, tại Hắc ngục ai mà không biết sự lợi hại của Ô Á.

Chỉ thấy Ô Á ôm tay kêu thảm cuồng quát lui ra sau. Lý Cường cũng lui ra sau ba bước, dấu chân hắn khảm xuống nham thạch dưới đất dấu chân thật sâu. Trong lòng Lý Cường chấn động, kinh lực của Ô Á

thật không phải tầm thường, với một quyền này nếu đánh trúng người bình thường, tuyệt đối có thể xuyên qua thân thể người, vô cùng lợi hại.

Ô Á như nằm mộng, một quyền này của hắn ẩn chứa lực lượng có thể đập vỡ nham thạch cứng rắn, ngay cả tộc nhân cường hãn nhất trong tộc mình mà chịu một quyền này cũng không thể không xảy ra chuyện gì, hắn lúc này không biết nên làm thế nào mới tốt.

” Ân, không sai, không sai. Có chút ý tứ, đến lượt ta đánh một quyền đi thôi.”

” Chúng ta nhận thua...”

Một đám người từ phía sau đám khổ tù đi ra.

Trong số mấy đầu lĩnh này Lý Cường chỉ biết có một người, đó chính là lão Đại tây khu Ba Lạp.

” Các ngươi đừng động! Lên đây đi, Ô Á tiếp ngươi một quyền.” Ô Á uốn thân đi tới trước mặt Lý Cường, Lý Cường cười nói: ” Được, nếu nhận thua, một quyền này không cần đánh nữa.” Hắn liếc mắt nhìn Ô Á một cái rồi huy quyền đánh xuống mặt đất, tử quang hiện lên, ầm ầm tiếng nổ, trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố sâu chừng một thước.

Mọi người kể cả Ô Á cũng đều choáng váng, chuyện này người thường chắc chắn không thể nào làm được cả.

Đám khổ tù một trận dao động, đám lão đại cũng sợ đến run cả người. Chỉ thấy một đội đầy đủ võ trang, tay cầm tích thương bước lại gần, cầm đầu hướng Lý Cường thi lễ. Lão Đại các khu trong lòng đều có nghi vấn, vũ khí trang bị của bọn họ sao lại có nhiều như vậy? Ai cũng âm thầm thấy may mắn vì vừa rồi không xảy ra đánh nhau.

”Mộc Tử lão Đại, chúng ta cũng là không có cách nào, Hắc Doanh truyền lời xuống, nếu chúng ta không tuân theo, đừng nói tới chuyện họ xuống trừng phạt, cho dù họ không xuống, họ không cho chúng ta thực vật, khổ tù tại Hắc ngục cũng sẽ đói chết, ai...” Ba Lạp không tránh được đành nói.

Lý Cường vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên một trận ồn ào vang lên, có khổ tù khóc hô: ” Binh lính Hắc Doanh xuống tới rồi, chạy mau a..”

Nạp Nạp Đôn vội la lên: ” Lão Đại, chúng ta lui trở về, nơi này quá trống trải, đánh nhau rất bất lợi.”

Lý Cường thở dài một tiếng, nói: ” Nguyên ý đi với chúng ta thì đi theo.”

Về mặt Ba Lạp tuyệt vọng, nói: ” Mọi người cùng Mộc Tử lão đại đi thôi...”

Chứng kiến thực lực của bọn Lý Cường, trong lòng lão đại các khu cho dù muốn hay không muốn, cũng không dám buông tha cho chút hy vọng cuối cùng này.

” Nạp Thiện, ngươi đưa tất cả những người nguyện ý theo chúng ta trở về. Nạp Nạp Đôn, Hàn Tân chỉ huy yểm hộ, Mặt Bồn đi theo đội ngũ lui lại, Ô Á, sáo khải giáp này cho người, mọi người...” Lời còn chưa nói xong, ngay cửa đường hầm của Đại Không khu phía tây đã có binh lính Hắc Doanh chạy ra.

”Oanh” ” Oanh” ”...A...”

Bạo đạn của binh lính Hắc Doanh đã rơi vào trong đám người, cùng thời gian máu thịt bay tứ tung, trên mặt đất ngã xuống lượng lớn thi thể khổ tù. Những khổ tù bị thương khóc cha gọi mẹ, người sống thì theo cửa đường hầm chạy đi, cả Đại Không khu y như địa ngục.

Lý Cường giận dữ, giơ tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, cầm chắc Bách Nhận Thương, kêu lên: ” Nạp Nạp Đôn, yểm hộ mọi người lui lại.”

Tích thương của song phương bắt đầu bắn vào nhau, năng lượng quang cầu bay tán loạn trong Đại Không khu, rất nhiều khổ tù chưa chạy được tới cửa động đã bị đánh chết trên mặt đất. Binh lính Hắc Doanh không nghĩ tới lại gặp sự chống cự, cũng đã bị tử thương không ít.

Lan Uẩn chiến giáp của Lý Cường cấp tốc vận chuyển, kim quang nhàn nhạt chớp động, năng lượng quang cầu của Thứ Tích Thương căn bản là không thể động được phân nào. Hắn vũ động Bách Nhận Thương hướng binh lính Hắc Doanh bay tới.

Ngụy Nguyên Thanh cầm chắc Tinh Nguyên Cung hướng tới binh lính Hắc Doanh bắn ra một tiễn, một tia hồng quang thẳng tắp bay ra, phát ra "ô ô" tiếng quái thanh giống như người đang khóc. Năng lượng quang tiễn bắn trúng chính xác ngay một binh lính, một tiếng nổ vang lên, mũi tiễn đã tạc nổ binh lính kia nát bấy. Lâm cả đám binh lính bị khuyết đi một mảnh, hân không khỏi lớn tiếng quát to: "Cung tốt, tiễn tốt."

Ở phía tây đường hầm, lại có đại lượng binh lính Hắc Doanh ào vào.

Lý Cường hét lên bay vào giữa đám binh lính....

33. Chương 33

Phần lớn những khổ tù không kịp chạy tránh đều chết dưới tích thương, tiếng kêu khóc loạn thành một đoàn. Quân đội Hắc Doanh cũng đã nổi điên, nguyên lai bọn họ muốn xuống đây thị uy, giết một ít người, đồng thời an bài lại tình hình trong Hắc ngục, không nghĩ tới lại gặp sự kháng cự có tổ chức làm tử thương không ít binh lính, những quan quân không hẹn mà đều có mệnh lệnh giết hết tất cả.

Lý Cường tức giận đến mắng to: "Mẹ kiếp các người, tất cả đều chết hết cho lão tử!"

Lan Uẩn chiến giáp bị năng lượng quang cầu kích trúng làm cho kim quang bay tán loạn, thân hình của Lý Cường đột nhiên nhanh hơn, phát ra âm thanh "ô ô" nhiếp người bay thẳng vào giữa đám binh lính, trong phút chốc, vô số ảo ảnh của Bách Nhận Thương tản ra, cả Đại Không khu đều sáng rực.

Lý Cường lạc vào giữa đám binh lính, đám binh lính bị một thương này làm cho tứ tán ra, bảy, tám binh lính đứng gần nhất đều bị mất mạng, xa hơn một chút cũng bị chấn động đến ngất đi. Những binh lính có chế thức khải giáp hộ thân, lực phòng ngự dù sao cũng mạnh hơn nhiều, nếu không có khải giáp này hộ thân thì một thương này có thể đem binh lính bốn phía giết chết hết.

Lý Cường có cảm giác không hài lòng, biết tình huống nơi này và Hàm Lâm thành hoàn toàn không giống nhau, nhưng quan chỉ huy của Hắc Doanh lại chấn động, người này thật là đáng sợ, chỉ một kích mà có thể giết nhiều người, bọn họ cũng đã kêu to oa lap oa lap gì đấy.

Có mấy binh lính Hắc Doanh giờ cao một loại vũ khí kỳ quái gì đó hoảng hốt hướng về phía Lý Cường bắn ra.

"Mau tránh ra!"

Đó là tiếng kêu to của Ô Á. Lý Cường kinh hãi, cơ hồ không cần suy nghĩ tung mình bay lên không. Chỉ thấy hồng quang chợt lóe, một tia sáng rất lớn từ dưới chân xẹt qua, tốc độ thật nhanh, đánh vào tảng đá phía xa. Một tiếng nổ sét đánh, cả Đại Không khu cũng đều run lên, từng khối từng khối nham thạch thật lớn rơi xuống, oanh oanh long long sương khói tràn ngập khắp nơi.

"Mẹ kiếp, đây là loại đồ vật gì vậy?"

Lý Cường vươn tay bắn ra một con kim ưng, Ưng Kích Nỗ đã được tu luyện thêm một lần uy lực càng thêm lợi hại, một lượng lớn tiểu kim ưng bay lên bầu trời, kêu lên một tiếng, mỗi con kim ưng cũng đều hóa thành hai, hướng tới binh lính Hắc Doanh bay qua, binh lính đưa tí thuẫn ngăn cản, tiếng "ba ba" vang lên, tí thuẫn liền nổ tan, mấy binh lính bị nổ cụt tay kêu thảm bay ra ngoài.

Quan chỉ huy Hắc Doanh con mắt trở nên đỏ hồng, không ngừng điên cuồng gào thét gì đó, càng nhiều binh lính giờ thứ tích thương hướng về Lý Cường điên cuồng bắn tới. Do Lý Cường hấp dẫn phần lớn hỏa lực, số khổ tù còn lại tranh thủ thời gian quý giá triệt lui đi.

Ngụy Nguyên Thanh đứng ở cửa đường hầm quát: "Lão Đại, mau lui về."

Tinh Nguyên Cung bắn ra một luồng hồng quang, hân đang cố gắng yểm hộ Lý Cường thối lui.

Trên không trung, Lý Cường bị thứ tích thương bắn trúng không ngừng thối lui ra sau, cả người như một quang cầu lớn, hân cũng hiểu được cũng đã cố gắng hết sức. Nhìn xem người của mình cũng đã lui hết về đường hầm, thân hình đột nhiên di động, nhanh như gió xông vào giữa đám binh lính, lần này hân bắt đầu phản kích.

Lý Cường biết công kích ở trước mặt mặc dù có thể giết chết binh lính, nhưng phải cần dùng rất nhiều chân nguyên lực. Dùng thân pháp thật quỷ mị, hắn cố ý chuyển đến phía sau ra tay, rất dễ dàng giết chết được mười mấy binh lính. Binh lính Hắc Doanh luống cuống, đã bắt đầu bắn rối loạn.

Nhưng đại bộ phận binh lính dưới sự chỉ huy của quan quân, vẫn như trước tiến hành công kích Lý Cường, làm cho hắn không có nhiều cơ hội nữa.

Trong lòng Lý Cường ngẫm bội phục, quân đội này lực chiến đấu không phải tầm thường, dù cho là thực lực của người tu chân cũng không thể tùy tâm sở dục dễ dàng giết họ. Hắn càng ngày càng thấy cật lực, thậm chí phải lui lại thôi. Khóe mắt nhìn thấy quan chỉ huy mặc hồng giáp, Lý Cường nhìn đám binh lính đang điên cuồng xạ kích mỉm cười, thân ảnh nhoáng lên một cái đột nhiên biến mất.

Quan chỉ huy Hắc Doanh đang điên cuồng hét lên chỉ huy binh lính công kích, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, người đã biến mất, sợ đến thất thần kêu loạn, hai tay quơ tứ tung loạn xạ. Hắn quả thật khó thể tin, khả năng của quan quân một khi đã mở phòng hộ, người khác không thể đến sát bên, người nọ làm sao mà làm được?

Lý Cường nắm lấy quan chỉ huy đó, hướng về đường hầm bay đi. Tiêm Trùy Pháo của Ô Á cuối cùng phát ra một đại quang cầu, vừa rồi hắn vẫn do dự, sợ làm bị thương Lý Cường. Hiện nhìn thấy Lý Cường lui về, lúc này mới bắn ra một pháo, cũng là một pháo duy nhất.

Quang cầu màu xanh chậm rãi từ trên không rơi xuống, không trên không dưới bay thẳng vào một cửa đường hầm.. "Ồng" một âm thanh trầm muộn vang lên, Đại Không khu liên lay động, đại lượng binh lính Hắc Doanh bị nổ trúng bay lên giữa không trung, không gian bên trên của Đại Không khu chung quy không chịu nổi chấn động, bắt đầu rơi xuống.

Không khí tràn ngập vẻ khó thở, do tinh thạch bị rơi xuống, cả Đại Không khu đã trở nên hôn ám không nhìn thấy rõ bóng người, có quang cầu của thứ tích thương ngẫu nhiên xẹt qua, mới có thể loáng thoáng thấy có người đang giãy dụa.

Mấy người Lý Cường thuận lợi lui vào trong đường hầm, Ngụy Nguyên Thanh khẩn trương nói: " Ô Á, đồ vật trên tay ngươi thật là quá lợi hại, Đại Không khu mà cũng bị ngươi làm nổ sập."

Ô Á cười một tiếng, kỳ thật hắn cũng không biết Tiêm Trùy Pháo lợi hại như thế, đáng tiếc chỉ có thể phát ra một năng lượng cầu.

Lý Cường nói: " Chúng ta trở về, tại tất cả thông đạo đều phải bố trí binh lính phòng thủ, lần này binh lính Hắc Doanh hẳn là không có chuẩn bị tốt, lần sau sợ rằng sẽ không dễ đối phó nữa. Mẹ kiếp, binh lính nơi này thật là hỗn đản."

Nhìn sang quan chỉ huy Hắc Doanh kia, lại nói: " Người kia hình như còn chưa có chết, trở về lập tức thẩm vấn."

Đám binh lính Hắc Doanh bị tổn thất nặng, không thể làm gì khác hơn là lui trở về. Cuộc chiến lần này khổ tù Hắc ngục chết đến ba ngàn người, binh lính Hắc Doanh bị giết chết cũng có hơn trăm người, bị thương năm trăm người, đại bộ phận đều là do Lý Cường giết chết, còn có những người bị nham thạch chôn vùi ở Đại Không khu. Sự cường hãn của binh lính Hắc Doanh và năng lực chỉ huy tổ chức của đám quan quân lưu lại ấn tượng sâu đậm với Lý Cường, hắn cũng vì người bên mình không kịp chuẩn bị mà lửa giận bốc cao ba trượng.

Tin tức truyền ra, quân phương của Thần Đắc quốc cực kỳ khiếp sợ, lập tức điều động năm ngàn binh lính quân đội hướng tới Hắc Doanh, chuẩn bị bắt đầu thanh trừ.(tiêu diệt)

Dọc theo đường đi, khổ tù bị thương tràn ngập, rên rỉ kêu khóc, nằm đầy ở những chỗ tối trên đường hầm, chờ đợi cái chết phủ xuống, không khí tràn ngập mùi máu tươi và hôi thối.

Trở lại tụ tập ở khu thủy trì, nhìn thấy Lý Cường bọn họ tiến đến, chỉ cần có thể đứng thì các khổ tù đều đứng lên, yên lặng nhìn bọn họ, không khí bốn phía cũng đều trầm xuống.

" Lão Đại các khu và tiểu đội trưởng của chúng ta đều cũng đến ngay phòng ta.." Thẩm trạng dọc theo đường đi làm cho tâm trạng Lý Cường cực kỳ ác liệt, hắn không hề để ý tới những người khác, quay đầu đi

đến nơi bọn họ thường tụ họp. Nạp Thiện và Nạp Nạp Đôn liếc nhau, gắt gao đi theo sát phía sau.

Đứng bên bàn là tảng đá lớn đặt ở trong phòng, trong lòng Lý Cường cực kỳ trầm muộn như đưa tang, hẳn cũng không có nghĩ đến phải chết nhiều khổ tù như vậy, ngọn lửa vô danh trong lòng cứ từ từ dâng cao, sắc mặt trở nên trắng xanh, vết sẹo trên mặt cũng vằn vẹo biến hình, tiêu chí nô lệ màu đỏ trên trán càng đỏ rực như muốn xuất huyết, có vẻ dữ tợn và đáng sợ.

Mấy người Nạp Thiện bọn họ cũng là lần đầu tiên chứng kiến Lý Cường bạo nộ như thế, cảm thấy được trên người hắn có một loại âm trầm đáng sợ, không khỏi cẩn thận đứng yên không cử động. Mạt Bồn đứng ở trong góc phòng, sợ đến cả người phát run. Hàn Tấn lặng lẽ tới gần Mạt Bồn, nhỏ giọng nói: "Đi tìm Kiều Vũ Hồng đến đây, nhanh lên một chút!"

Mạt Bồn mặc dù không biết lý do tại sao, bắt quả hắn cũng rời đi thật nhanh, cái loại áp lực vô hình này làm cho hắn không chịu nổi, hắn xoay người đi nhanh ra ngoài.

Lão Đại các khu vực tục đi vào phòng, các lão đại này đã từng nhìn thấy thực lực siêu nhân của Lý Cường, trong lòng cũng sợ hãi không thôi. Ba Lạp cũng từng có một đoạn nhân duyên với Lý Cường, nghiêm nhiên trở thành người phát ngôn cho đám lão đại này, nói: "Mộc Tử lão đại, ngài có điều gì phân phó?"

Trong lòng hắn thật sự nhịn không được, lại nói: " Binh lính Hắc Doanh mặc dù đã bị tổn thất nặng nhưng ta nghĩ bọn họ sẽ đến trả thù rất nhanh, khi đó có thể tất cả người trong Hắc ngục...đều cũng sẽ chết hết."

" Phải vậy không? Lão tử cũng không tin điều đó." Ánh mắt dữ tợn của Lý Cường nhìn về phía Ba Lạp, trong phút chốc Ba Lạp tựa như rơi vào vực sâu, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng tuôn ra, trong lòng không nói được nên lời, thân thể như đang run lên, thật sâu cúi đầu xuống không dám liếc mắt nhìn Lý Cường một cái.

Đến lúc này thì Kiều Vũ Hồng đi vào phòng, nhẹ nhàng khe khẽ kêu lên: " Ca ca..."

Thật ra lúc này một chân của Lý Cường đã ngộ nhập vào ma đạo, bị Kiều Vũ Hồng gọi một tiếng ca ca, hắn lập tức tỉnh lại, thầm kêu một tiếng: " Xấu hổ, thật là nguy hiểm quá." Mọi người đột nhiên cảm giác được, áp lực vừa rồi đột nhiên tiêu mất.

Khôi phục lại thái độ bình thường, Lý Cường cười cười nói: " Ba Lạp, nếu Hắc Doanh muốn tất cả chúng ta đều chết, chúng ta cũng cho bọn chúng vĩnh viễn nhớ kỹ, muốn giết sạch toàn bộ chúng ta, phải nỗ lực tiêu hao phẩm trọng. Nếu chúng ta không phản kháng, thì sẽ không còn ngày xuất đầu lộ diện nữa. Các người nếu có ai muốn chết già ở Hắc ngục, Mộc Tử ta quyết sẽ không miễn cưỡng, xin mời rời khỏi đây. Muốn cùng chúng ta thử một lần, thì mời lưu lại."

Ba Lạp lau mồ hôi lạnh trên đầu, than thở: " Ai, người nào cũng đều không đi cả. Đã tới bước đường này, không muốn liều một lần cũng không được. Ta đành nhận mệnh thôi, nghe lời Mộc Tử lão đại người vậy."

Thật ra các lão đại khác cũng không còn biện pháp nào, chỉ có thể tuân theo sự chỉ huy của Lý Cường.

Lý Cường đột nhiên cảm nhận được tính cách của mình thay đổi rất nhiều, tâm tư có đúng là đã vượt qua khỏi Nguyên Anh kỳ rồi không, chẳng lẽ tiến vào Xuất Khiếu kỳ sẽ thay đổi tính cách của mình sao? Vì điều gì mà bây giờ mình trở nên ngày càng hung hãn vô tình, Lý Cường cảm thấy nguy hiểm vì bước tiếp theo để tu chân phải làm thế nào, từ lúc cùng Phó Sơn chia tay, hắn vẫn chính mình thăm dò phương hướng tu chân, chỉ nhìn theo sự ghi chép trên ngọc đồng giản mà không có cao thủ chỉ điểm, bước tu chân của hắn thật sự là tiến triển quá nhanh, bởi vậy càng thêm nguy hiểm.

Nạp Nạp Đôn cười khổ nói: " Lão Đại, có rất nhiều người bị thương đang cần chữa trị, còn nữa, thực vật phải làm sao đây? Số người đến nơi này bây giờ đã nhiều lắm." Hắn lấy tay nhẹ nhàng xoa lên bàn, gương mặt đầy vẻ tiêu tụy già nua.

Lý Cường cau mày, trong lòng tính toán cần phải làm sao. Một binh lính lặng lẽ đi vào nói nhỏ vào tai Nạp Thiện mấy câu, Nạp Thiện nắm lấy hắn nói: " Người đi nói với lão Đại."

Mọi người trong phòng đều nhìn về phía binh lính kia, hắn liền khẩn trương nói: " Báo cáo, tên chỉ huy binh lính kia sau khi tỉnh lại có ý chạy trốn."

Điều này nhắc nhở Lý Cường, hắn lập tức ra lệnh: " Phái người lập tức đem hắn lại đây."

Lâm Phong Hợp nói: " Ta nếu là quan chỉ huy của Hắc Doanh thì chỉ có hai lựa chọn, một là vây khốn người của Hắc ngục, hai là tập trung binh lực đánh xuống, mọi người xem thế nào?"

Lý Cường suy nghĩ một chút, hỏi: " Ba Lạp, Hắc Doanh đối với nhu cầu cung cấp tinh thạch có vội hay không? Bình thường thì dùng một thời gian dài mới trao đổi thực vật hay là tùy thời tùy lúc?"

Mấy người Ba Lạp trao đổi bằng ánh mắt, có chút mơ hồ nói: " Trước kia thì qua một thời gian rất lâu thì họ mới xuống đổi, hơn nữa chỉ là tinh thạch phẩm cấp cao. Ân, gần đây lại có điểm không giống, thường xuyên xuống trao đổi hơn, hình như là loại tinh thạch phẩm cấp nào cũng đổi, điều kiện cũng đã ưu tiên hơn rất nhiều...lão Đại, điều này có tác dụng gì sao?"

Thần Ca và Khảm Khảm Kỳ nhỏ giọng nói vài câu, Lý Cường sờ sờ vết sẹo trên mặt nói: " Thần Ca đã hiểu được mục đích câu hỏi của ta rồi, Thần Ca người giải thích cho mọi người một chút đi."

Thần Ca từng làm quan cung cấp quân nhu, đối với vật tư tài nguyên phi thường mẫn cảm, hần bèn giải thích: " Theo Ba Lạp vừa nói, ta cho rằng, Thần Đặc quốc bây giờ cần được cung cấp tinh quáng thạch, nói cách khác họ sẽ không dùng phương pháp vây khốn đối phó chúng ta...Rất nhanh họ sẽ xuống thanh trừ, bởi vì bọn họ không có thời gian để ở đây vây khốn chết chúng ta, mặc dù đây là biện pháp vừa an toàn vừa tàn nhẫn nhưng họ sẽ rất nhanh xuống tới."

Nạp Thiện nghiêng cái đầu bóng lưỡng nói: " Nhìn không ra lão Đại thật sự là một người tỉ mỉ cẩn thận như vậy, điều này mà cũng đoán ra."

Nạp Nạp Đôn cũng gật đầu nói: " Rất có lý, thời gian của chúng ta cần phải khẩn trương hơn."

" Báo cáo, tù binh mang đến rồi...đi vào..." Mấy binh lính đẩy tù binh tiến vào.

Khải giáp của tên quan quân kia đã bị lột ra, nửa thân trên cởi trần, Lý Cường chú ý trên người hắn cũng có lân phiến(vảy) che kín, trong lòng tò mò phi thường, hần chậm rãi đi tới trước mặt tên tù binh, đưa tay sờ vào lân phiến màu xám trắng trên người hắn, bàn tay cảm giác được có gai nhọn, làm cho người ta thật không thoải mái.

Hắn nhàn nhạt hỏi: " Tên?" Tên quan quân kia không biết Lý Cường hỏi cái gì, nhưng từ khí thế trên người Lý Cường toát ra, lại ép tới chính mình không thở nổi.

Mặt Bốn vội vàng phiên dịch: " Hắn nói, hắn tên là Tạt Đức Bát Kỳ."

Lý Cường bật cười: " Tên này nghe cũng hay đó. Mặt Bốn, người hỏi hắn, binh lính của Hắc Doanh tổng cộng có bao nhiêu người?"

Hai người xì xỏ vài câu, Mặt Bốn lắc đầu nói: " Hắn không chịu nói."

Không đợi Lý Cường nói chuyện, Nạp Thiện đã nhảy dựng lên, cái đầu bóng lưỡng quái thanh quái khí nói một tràng tiếng Thần Đặc quốc. Tạt Đức Bát Kỳ như rất tức giận bèn ngạnh trả lời lại, chỉ mấy câu dường như Nạp Thiện tức giận không dẫn được, đánh một quyền vào bụng hắn, mắng: " Mụ nội nó, con ma chết người, ta lột hết lân phiến của ngươi..."

Nạp Thiện vừa động thủ thì như lây dẫn, tiếp theo là Ba Lạp cũng huy quyền đánh tiếp, lão đại các khu cũng ào tới, ngay cả Nạp Nạp Đôn cũng lén đập một cước. Lý Cường dở khóc dở cười nhìn mọi người phát tiết, quát: " Tất cả dừng tay."

Mọi người sững sốt cùng ngừng lại, Tạt Đức Bát Kỳ cả người toàn máu, lân phiến trên người cũng bị vỡ không ít, mềm nhũn ngã về phía Mặt Bốn. Mặt Bốn kinh hãi kêu lên: " Đứng lên, đứng lên...được rồi...a..ta không phải cố ý đâu." Hắn đưa tay đỡ lấy Tạt Đức Bát Kỳ nhưng động tác quá mạnh, lại đập vào mặt tên tù binh làm hắn ngã luôn xuống đất.

Nạp Thiện cười to, nói: " Mặt Bốn, người thật sự là mạnh quá đó, ha ha, ta thích a. " Mọi người cười to, tựa như muốn phát tiết tất cả buồn bực và bất an trong lòng.

Cả Hắc ngục đều được tổng động viên. Nạp Nạp Đôn và Lâm Phong Hợp đầu tiên đem mọi người tụ tập lại, chọn lựa những binh lính có lực chiến đấu, Khảm Khảm Kỳ, Triệu Trì và Ngụy Nguyên Thanh gia tăng

tiến hành huấn luyện. Mọi người đều cũng biết, một khi quân đội Hắc Doanh xuống tới thanh trừ, không một ai có thể chạy thoát.

Lý Cường ở trong phòng luyện ra một lô đan hoàn và vũ khí. Do có kinh nghiệm giao chiến với binh lính Hắc Doanh, hắn biết rõ thực lực trước mắt không đủ, nên bắt đầu tu luyện Thái Hạo Toa và một cực phẩm phi kiếm do Mạc Hoài Viễn tặng cho, kiếm này gọi là Hấp Tinh, là do Mạc Hoài Viễn phát hiện tại Tinh Cung.

Lai lịch Hấp Tinh kiếm phi thường kỳ quái, đó là khi Mạc Hoài Viễn phá vỡ trận pháp ở Giai Không cung thì phát hiện trong một cái ngọc hạp. Theo Mạc Hoài Viễn nói, Hấp Tinh kiếm có một đặc chất quái dị, đó là có thuộc tính Thủy Hỏa, người tu chân dùng loại kiếm có hai thuộc tính này cực kỳ hiếm thấy, đại đa số chỉ dùng loại kiếm chỉ có một thuộc tính. Bởi vì Lý Cường có một thể chất thuộc tính Hỏa hiếm thấy, Mạc Hoài Viễn từng nói với hắn, nếu tu luyện loại phi kiếm này, kết quả chỉ chiếm được một nửa thuộc tính, Mạc Hoài Viễn cũng không biết được sẽ ra loại hậu quả gì.

Lý Cường có một ý nghĩ mạo danh kỳ diệu, hắn cho rằng Lan Uẩn chiến giáp thuộc thủy tính, hiệu quả sử dụng tốt thần kỳ thì cây kiếm này cũng sẽ được như vậy. Cái ý nghĩ này của hắn đã làm cho hắn có được rất nhiều chỗ tốt, cũng làm cho hắn ăn không ít đau khổ.

Theo ngọc đồng giản của Mạc Hoài Viễn ghi lại, Lý Cường đem Hấp Tinh kiếm đặt vào lòng bàn tay, với hắn bây giờ có Thiên Hỏa dùng để luyện khí còn lợi hại hơn cả Tam Muội Chân Hỏa đồng thời lại có Hỏa Tinh không chế hỏa hầu. Hấp Tinh kiếm chậm rãi bị luyện hóa, tựa như một dòng thủy ngân lưu động, ở giữa hai tay hắn xoay quanh.

Lý Cường ngạc nhiên phát hiện, cây phi kiếm này không có ẩn tàng trận pháp. Hắn đưa một tia chân nguyên lực đi vào dò xét, không phát hiện ra có gì đáng chú ý, đang muốn triệt đi tia chân nguyên lực đó thì đột nhiên một cỗ hấp lực thật lớn từ thân kiếm phát ra, chân nguyên lực của Lý Cường tựa như bị hấp vào động không đáy, cấp tốc tuôn ra. Theo thời gian, một đoàn ngân vụ xoay tròn quanh Lý Cường.

Lý Cường choáng váng đầu, biết đây là biểu hiện thoát lực, hắn liền dùng Thiên Hỏa cắt đứt luồng chân nguyên lực đang bị hút lấy đó, đoàn ngân vụ xoay nhanh thật thần kỳ biến mất vào trong tay Lý Cường, thanh Hấp Tinh kiếm đó cũng hoàn toàn biến mất.

Lý Cường tưởng rằng mình luyện khí thất bại, trong lòng dù thở dài nhưng cũng không quá khổ sở, chỉ biết là đã lãng phí thời gian.

Bởi vì tu luyện thất bại, chân nguyên lực cũng hao phí quá lớn, Lý Cường lấy ra một khối tiên thạch muốn bổ sung lại lượng chân nguyên đã mất đi. Trong lúc vô tình hắn lấy khối Khảm Tiên Thạch trong thủy đàm ra, cầm lấy khối tiên thạch này, tâm thần chìm nhập vào trong nguyên anh, thúc giục trận pháp vờn quanh nguyên anh, trong phút chốc tiểu vũ trụ liền cấp tốc xoay tròn.

Lý Cường kỳ quái nhìn chính thân thể mình đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, nghĩ thầm: "Tại sao ta lại có thể nhìn thấy mình đang ngồi thể này chứ?"

Hắn nghĩ thầm hay là đi xem thử bọn họ đang huấn luyện ra sao, tâm thần vừa động, đã đi tới bên cạnh cái ao, nhìn Nạp Nạp Đôn và Lâm Phong Hợp đang tiến hành huấn luyện tiểu đội, đột nhiên Lý Cường đã hiểu được, nguyên lai mình đã tu luyện đến Xuất Khiếu kỳ.

Mọi người tựa hồ không nhìn thấy Lý Cường, vẫn đang chăm chú tiến hành huấn luyện.

Lý Cường mừng rỡ, nghĩ thầm nếu như vậy đi quan sát tình hình của địch, ai có thể phát hiện ra ta.

Tâm khê niệm, dĩ nhiên cũng đã ra tới bên ngoài núi.

34. Chương 34

Ngọn núi nơi Hắc ngục hoàn toàn khác hẳn những gì Lý Cường từng nhìn thấy. Khắp bốn phía chỉ có màu đen, miên duyên chập chùng, duy nhất là Hắc ngục nằm ngay ngọn núi cao ngất trong mây, có vẻ giống như hạc giữa bầy gà, hoàn toàn bất đồng với những nơi khác. Huyệt động ngay giữa sườn núi nhìn qua cỡ như quả trứng gà, Lý Cường vừa đi vào thì lại thấy rất lớn.

Chỉ thấy một khối màu trắng dài, ánh lên hồng quang, không ngừng ra vào huyết động này. Tâm niệm khe động, Lý Cường đã tới ngay phía trên bọn họ. Ở trên khối màu trắng này, đứng đầy những binh lính mặc toàn võ trang. Vào sâu bên trong, chỉ thấy vô số binh lính đang tụ tập sâu trong huyết động. Lý Cường liền đi theo phương hướng hành quân của binh lính.

Một tiểu đội rồi lại tiếp một tiểu đội binh lính, hạ xuống phía trên tầng tầng Hắc ngục. Binh lính vừa tới cũng đều lo sửa sang lại vũ khí trang bị, không khí có vẻ phi thường khẩn trương âm trầm, có những binh lính cầm những pho tượng kỳ quái, tựa hồ như đang cầu khẩn.

Lý Cường lại đi ra ngoài núi, hẳn định tìm một con đường để chạy trốn. Bốn phía cảnh sắc hoang vu, ngoại trừ nhám thạch và bùn đất màu đen, còn có nhiều thực vật quái dị sinh trưởng, có màu trắng, màu xanh, màu đỏ, duy nhất chỉ không có màu xanh biếc. Hình dáng cũng thật là cổ quái, có chút giống như con ếch, lại có chút giống hạt châu, đều phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn không ra có đường nào để có thể đi được.

Đang còn do dự, trên mặt đất đột nhiên chột động, vài cọng thực vật vỡ vụn, bùn đất màu đen phun ra, một cái đầu có sừng dài quái dị chui ra, nó khe động đẩy một chút rồi thân thể cũng chui từ trong đất ra, dài chừng năm, sáu thước, thân thể có những hoa văn che kín, nằm dài trên mặt đất. Chỉ thấy nó giống như con rắn ngóc lên, hướng lên bầu trời kêu lên một tiếng "ô oa" quái dị.

Lý Cường nhìn lên bầu trời, chỉ nghe có người cười nói: "Di, là Bàn Thực Trùng, loại đồ vật này cũng được lắm, có thể dùng để luyện khí."

"Sư bá, hình như Hắc Doanh ngay phụ cận, dừng động đến nó."

Tâm thần Lý Cường đột nhiên bay tới, chỉ thấy một đám người đứng ở không trung, nhìn kỹ đều là người quen. Đầu lĩnh đứng là Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh, Triệu Hào, Mai Tinh Tinh, thậm chí có cả Hoa Mị Nương, bên trong còn có một người đang bị cầm giữ cúi đầu ủ rũ, chính là An Lăng.

Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh đồng thời cảm giác được cái gì đó, quát: "Là ai?"

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: "Phó đại ca, người nhìn thấy cái gì vậy?" Nhìn thấy bộ dáng đầy vẻ hờn hờ của nàng, thật không dám tin nàng chính là tiểu yêu nữ đỉnh đỉnh đại danh.

Ánh mắt Phó Sơn chột nhìn tròng tròng, nói: "Là nguyên thần của ai đang nhìn?"

Lý Cường nhất thời chần động, tâm thần chột tản ra, cảnh vật nhất thời đột nhiên tiêu mất. Lý Cường vừa mở mắt, phát hiện đã trở lại thân thể, hẳn kích động đến nỗi cả người run lên, thì thào lẩm bẩm: "Phó đại ca tới, bọn họ đều cũng tới..."

Cảm giác tuyệt xứ phùng sanh(cùng đường gặp hy vọng sống) dâng tràn trong trái tim.

Một lần nữa hẳn đem tâm thần chìm vào trong nguyên anh, cố gắng dung nguyên thần liên lạc cùng Phó Sơn, đợi cả nửa ngày cũng không cách nào xuất ra nguyên thần trở lại. Kỳ thật vừa rồi hẳn nhờ sự trợ lực của Khảm Tiên Thạch, kích thích lực lượng của Thái Hạo Toa, mới có thể kích động tiến lên Xuất Khiếu kỳ sơ kỳ, may mắn là bị Phó Sơn làm cho sợ hãi tán đi, nếu nguyên thần ở bên ngoài thời gian dài thì đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Buông tha cho ý niệm liên lạc với Phó Sơn trong đầu, Lý Cường từ mặt đất bật lên, lao ra khỏi phòng.

"Một bộ trang bị phòng hộ, nếu mở nó ra mức độ lớn nhất, có thể chống đỡ hữu hiệu sự thương tổn của tích thương, nhiều nhất là người chỉ có cảm giác bị chần động, không có gì nguy hại lớn. Nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng để bị đánh trúng liên tục, nếu không khi người phát hiện thì, hắc hắc, người đã chết...cho nên trong lúc chiến đấu..."

Khảm Khảm Kỳ hươ tay, miệng liên tục giảng giải cho đám tân binh, liếc mắt nhìn thấy Lý Cường đang chạy nhanh tới, xẹt qua bên người bọn họ thì để lại một câu: "Đi theo ta.", rồi chạy đi xa. Trực giác cho Khảm Khảm Kỳ biết có chuyện phát sinh liền chạy ngay theo sau.

Đứng ở giữa đám người, Lý Cường cũng còn cảm thấy quá thấp bèn phi lên không trung.

Nạp Thiện buồn bực hỏi Lâm Phong Hạo: "Lão Đại làm sao vậy? Người xem khuôn mặt hẳn đã hồng lên như vậy, có phải là có bệnh hay không?"

Lâm Phong Hợp liếc mắt trừng hấn, mắng: " Ta xem ngươi mới là có bệnh, chắc cần phải có lão Đại chữa cho mới tốt."

" Ai, lão Nạp ta không phải là có ý đó..."

" Cảm miệng!" Khảm Khảm Kỳ cũng nhin không được đá cho hấn một cước, nói: " Ngươi nói nhiều quá, mau nghe coi lão Đại nói cái gì kìa."

" Mọi người hãy lắng nghe đây, Hắc Doanh binh mã sẽ nhanh chóng xuống tới..." Câu nói này đã khiến cho cả đại sảnh ong ong thành một mảnh, trên mặt họ đều xuất hiện vẻ sợ hãi.

Nạp Nạp Đôn quát to: " Im lặng! Nghe lão Đại nói xong đi."

Lâm Phong Hợp cũng đã rống to, ra lệnh mọi người yên tĩnh.

" Bất quá mọi người cũng không nên quá sợ hãi, chỉ cần chúng ta phòng thủ được một thời gian, viện quân của ta cũng sẽ tới kịp." Lý Cường hưng phấn kêu to, hấn thật sự vui mừng vô cùng, mong muốn được gặp lại Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh bọn họ.

Hàn Tấn không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Mộc Tử huynh đệ, ngươi nói có viện quân là ý tứ gì? Chẳng lẽ bên ngoài có người đến cứu chúng ta sao? Bọn họ là ai?"

Nạp Nạp Đôn cũng hỏi: " Lão Đại, có phải là quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc tới đây không? Có bao nhiêu quân đội a?"

Lý Cường đắc ý huơ tay, cười nói: " Là huynh đệ của ta và bằng hữu, khoảng hơn mười người đó."

Cũng lạ là Lý Cường không giải thích rõ ràng, sự thật là hấn cũng không biết làm sao giải thích, hơn mười tu chân cao thủ thực lực tới bậc nào hấn cũng không biết được, nhưng trong lòng hấn rất rõ ràng với thực lực của họ thì đám binh lính của Hắc Doanh không cách nào chống đỡ nổi. Nhưng hấn cũng không cách nào giải thích được với đám khổ tu này.

Cơ hồ mọi người đều ngây ngốc, hơn mười người? Như vậy làm sao có khả năng cứu được mọi người chứ? Có phải là Mộc Tử lão đại điên rồi không?

Nạp Nạp Đôn cơ hồ nói không ra lời, trong lòng không che giấu được nỗi thất vọng khôn cùng. Hấn biết mình là quan chỉ huy, vui buồn không để lộ ra ngoài, nhưng vừa rồi Lý Cường cho hấn hy vọng thật là rất lớn, vất vả lắm hấn mới bình tĩnh trở lại.

Lòng tin tưởng của Nạp Thiện đối với Lý Cường cơ hồ mù quáng, lão Đại nói làm tức là phải làm, hấn mở miệng rộng cười to, nói: " Thật tốt quá, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi, oa haha, di, tại sao các người lại rầu rĩ quá vậy?"

Vừa rồi Lý Cường thật sự là quá hưng phấn, sau khi bình tĩnh lại, cũng hiểu được là lời nói vừa rồi của mình quá buồn cười, nơi này không có ai biết sự lợi hại của Phó Sơn bọn họ, trước tiên nên bố trí phòng ngự trước đã.

" Nạp Nạp Đôn và Lâm Phong Hợp, các người lập tức bố trí phòng ngự, nghĩ biện pháp giữ chân binh lính Hắc Doanh, cố gắng giảm bớt tổn thất. Có gì cần ta hỗ trợ thì cứ nói, nếu không có thì lập tức bắt đầu bố trí ngay đi."

Lý Cường phi thường sáng suốt đem quyền chỉ huy giao cho bọn hấn, chiến tranh thật sự không phải là điều hấn am hiểu.

" Phó lão gia tử, vừa rồi là nguyên thần của ai a, sao Nữ Nữ nhìn không thấy?"

" Không biết là nguyên thần của ai, bất quá nguyên thần của người này tựa hồ rất yếu, Hầu lão đệ, ngươi xem thế nào?" Phó Sơn vừa cười vừa nói " Nữ Nữ, khi nào tu vi của ngươi so với nguyên thần vừa rồi cao hơn, mới có thể cảm giác được hấn."

" Ân, không biết sao lão tử lại có cảm giác quen thuộc...thật kỳ quái."

Hầu Phích Tịnh và Lý Cường ở cùng một chỗ so với Phó Sơn thì thời gian dài hơn nên cũng rõ ràng hiểu được cấp bậc tu chân của Lý Cường đã đến đâu, hơn nữa Lý Cường cũng có tu luyện qua công pháp của

Nguyên Thủy Môn, cho nên Hầu Phích Tinh có sự nhạy cảm hơn, bất quá hẳn không có cách xác định có phải là nguyên thần của Lý Cường hay không.

” Có phải là sư tôn của đệ tử không a?” Triệu Hào vội vàng nói, hẳn quan tâm nhất là an nguy của Lý Cường.

Mắt Mai Tinh Tinh sáng rực lên, kêu: ” Thật chứ? Có thể là ca ca không?”

Ánh mắt vô cùng nhiệt tình, thấy vậy lông tóc của Hầu Phích Tinh cũng dựng lên, hắc hắc cười nói: ” Tiểu nha đầu, đừng nhìn lão tử như vậy...tình ca ca của ngươi..”

Hoa Mị Nương nắm lấy Mai Tinh Tinh cười nói: ” Hầu lão gia tử, người dám khi dễ tiểu muội muội của ta...”

Hầu Phích Tinh xem ra đã chịu không ít đau khổ từ Hoa Mị Nương, hẳn xấu hổ cười nói: ” Ai, có người nào mà khi dễ Nữ Nhi đầu, nói cho lão tử, lão tử sẽ đem hắn lột da... rút gân...đổ máu...nga, được rồi, cảm giác vừa rồi đúng là nguyên thần của lão đệ a.”

Hắn thật sự là nói cho qua chuyện, bởi vì vừa rồi có đúng là nguyên thần của Lý Cường hay không hẳn cũng không nắm chắc, trước tiên nói cho qua chuyện đã.

Phó Sơn mỉm cười, nhìn Hầu Phích Tinh liếc mắt một cái, nét mặt già nua của Hầu Phích Tinh cũng hồng lên, may mắn là da mặt hắn cũng dày lắm.

Đôi mắt của Mai Tinh Tinh đỏ lên, nước mắt đã không ngừng rơi xuống.

Hầu Phích Tinh thấy cảnh này như bị mù, hẳn sợ nhất là nhìn thấy tiểu cô nương khóc, luống cuống tay chân nói: ” Đừng khóc, đừng khóc, tiểu yêu nữ mau mau cứu lão tử a, không phải, không phải tiểu yêu nữ, là tiểu tiên nữ a, tiểu tiên nữ...”

Hoa Mị Nương nhìn Phó Sơn, cười duyên nói: ” Quên đi, không cùng người so đo nữa. Tiểu muội, nếu đúng là nguyên thần ca ca ngươi, hẳn nhất định là ở ngay phụ cận...tốt rồi, đừng khóc nữa a.”

Lần này Phó Sơn dẫn theo bằng hữu và cao thủ Trọng Huyền Phái, tại Thiên Đình Tinh bắt được cung phụng Lệ Đường quốc An Lăng, đánh bị thương Tư Đồ Ung. An Lăng vừa nhìn thấy Phó Sơn và Hầu Phích Tinh, biết là chạy không khỏi, không thể làm gì khác hơn là đem tình huống của Lý Cường nói cho bọn họ, bọn họ mới biết Lý Cường bị bán đi làm nô lệ. Phó Sơn lập tức dẫn người chạy tới Thản Bang Tinh, lần này Thản Đặc quốc xem như là chọc vào đại phiền toái.

Nhìn ngọn núi lớn trước mắt, Phó Sơn nhàn nhạt nói: ” Nếu Thản Đặc quốc dám đem huynh đệ của ta bắt làm nô lệ, vậy không nên trách Phó Sơn ta khi dễ bọn họ nữa...”

Quay đầu nhìn Hầu Phích Tinh nói: ” Thế nào, cùng nhau hoạt động chân tay một chút đi, đã lâu không cùng nhiều người chơi đùa rồi.” Ngữ khí bình thản của hắn làm cho người ta có cảm giác rét lạnh.

Hầu Phích Tinh hắc hắc cười nói: ” Do ngươi làm chủ đi, lão tử trước tiên đến Hắc Doanh nhìn xem đã rồi hãy nói, đi cũng còn kịp.” Hắn cũng vẫn tính nết cũ, thích độc lai độc vãng (đi lại một mình).

Phó Sơn cũng biết quái tính của hắn, nói: ” Cũng tốt, mọi người tản ra chia nhau cầm giữ các phía đông, nam, bắc ba hướng, buông ra phía tây. Được rồi, bắt đầu đi.”

Những cao thủ tu chân lập tức tản ra. Triệu Hào, Mai Tinh Tinh, Hoa Mị Nương theo sát phía sau Phó Sơn, bốn người bay về phía ngọn núi Hắc Doanh.

” Tối rồi, mọi người cẩn thận.” Khảm Khảm Kỳ cầm chặt tích thương, hẳn suất lĩnh hơn hai mươi người canh giữ ở một cửa thông đạo chủ yếu, họ đào móc một đường hào rồi xuống dưới ẩn trú.

Tổng cộng có bảy, tám thông đạo đều có binh lính mai phục, chờ đợi binh lính Hắc Doanh đến. Lý Cường suất lĩnh Bí, Hàn Tấn, Kiều Vũ Hồng và Mạt Bốn trấn thủ tại thủy tri đại sảnh, nhìn xuống phía cửa thông đạo, tựa là bọn hắn vừa đến nơi này.

Lý Cường nhìn Kiều Vũ Hồng nói: ” Hồng đệ, người đến chỗ nào ẩn nấp cho tốt đi, không nên đi ra, Mạt Bốn cũng đi.” Rồi lại nói: ” Bí, người núp trên tảng đá, dụng Tinh Nguyên Cung phong bế cửa vào.”

Bí nghe xong phiên dịch, xoay người đi tới.

Kiều Vũ Hồng nhìn Lý Cường, nhỏ giọng nói: "Ca, người phải cẩn thận..."

Lý Cường mỉm cười nói: "Yên tâm đi, nhanh đi ẩn kỹ, nghe lời a."

"Hàn đại ca, người đến chỗ Nạp Thiện, nơi này có ta ở đây được rồi."

"Người nơi này quá ít, ta cần lưu lại..."

Lý Cường cắt lời hắn: "Ta lo lắng Nạp Thiện tên hỗn cầu, người đi giúp ta trông chừng hắn."

Hàn Tấn cười khổ đáp ứng, hắn biết không thể cãi lại Lý Cường, nói: "Mộc Tử huynh đệ, bảo trọng!"

Thân ảnh Hàn Tấn vừa mới biến mất ở cửa thông đạo, oanh long long tiếng nổ mạnh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Oanh"

Nham thạch trên vách động vỡ vụn ra, phách phách ba ba âm thanh đánh vào trên người Nạp Thiện, tâm lý của hắn đã sôi lên. Binh lính khổ tù bốn phía đã có chế thức khải giáp đều đem phòng ngự khai mở lớn nhất, đá vụn bị bung ra không đợi trúng người đã bị nổ tan, chỉ có những binh lính ở xa không có chế thức khải giáp bị tạc trúng mấy người, thống khổ rên rỉ.

"Con mẹ nó, mọi người mau chuẩn bị, nghe khẩu lệnh của ta..." Nạp Thiện vươn thứ tích thương, vẻ mặt dữ tợn, một con mắt mở to, quát: "Phóng..."

Đứng bật dậy, phóng ra năng lượng quang cầu, một loạt người đồng thời xạ kích, nhất thời cả thông đạo đều bị chiếu sáng, sương khói tràn ngập có thể nhìn thấy rất nhiều thân ảnh của binh lính Hắc Doanh.

"Trở về...không cho chạy." Hàn Tấn vừa tới, dùng chân đá vào hai khổ tù đang định chạy trốn quay trở lại. Một khổ tù máu lưu đầy mặt nói: "Ta không có khải giáp, ta không có khải giáp, sẽ bị đánh chết đó...ta không muốn chết..."

Hàn Tấn nắm lấy khổ tù đang than khóc, mắng: "Không muốn chết...mẹ kiếp người...bị chết nhanh nhất chính là loại vương bát đản như ngươi, trở về cho ta."

Nạp Thiện thấy Hàn Tấn đến, mừng rỡ gọi: "Lão Hàn, mau lại đây."

"Cẩn thận." Hàn Tấn kêu to.

Nạp Thiện bị năng lượng quang cầu đánh trúng bay lên "bình" đập vào trong vách động, tức giận đến mở miệng mắng to.

Hàn Tấn nhanh chóng chạy lại gần, nói: "Chuẩn bị bạo đạn, nghe ta đếm đến ba..."

Đây là một cái thông đạo lớn cỡ bảy, tám thước, binh lính Hắc Doanh chậm rãi bức lại gần, trong bóng tối khải giáp chớp động lóe lên thanh quang nhàn nhạt, Hàn Tấn nắm chặt một bạo đạn, đếm: "Một...hai...ba..ném..." Cơ hồ đồng thời binh lính Hắc Doanh cũng bắn tới quang cầu đạn, oanh oanh long long cả thông đạo nổ tung thành một mảnh.

Lý Cường đứng ở bên cạnh thủy trì, nhìn cái cửa động phía trên đại sảnh, trong lòng cầu khẩn: "Phó đại ca, các người nhanh lên một chút a, khổ tù nơi này chống đỡ không được bao lâu nữa đâu..."

Đột nhiên hắn nhìn thấy trong động xuất hiện một quả cầu đỏ, hướng thẳng tới thủy trì, trong lòng hắn cả kinh, hét lớn: "Nằm xuống..."

Một đạo bạch quang chói mắt bay tới, một tiếng nổ như sét đánh, tựa hồ như cả Hắc ngục đều bị chấn sụp, tiếng vang oanh long còn quanh quẩn. Bí đứng trên tảng đá bị lực chấn ngã xuống mặt đất, nước trong ao sôi trào lên.

Kiều Vũ Hồng nắm chặt thứ tích thương, chui đầu vào giữa hai cánh tay, nàng có cảm giác đang ngồi trong một cái thuyền nhỏ đang vượt qua phong ba bão tố, bên tai những tiếng nổ oanh long cũng không còn nghe thấy. Nàng chỉ lo an nguy của Lý Cường, dùng sức mở mắt ra nhìn, mừng rỡ nhìn không được bật khóc.

Đá vụn bay tung, khói bụi mịt mù, chỉ thấy Lý Cường lơ lửng giữa không trung, Lan Uẩn chiến giáp lóe sáng kim quang, một làn khói màu tím kỳ dị hình rồng đang xoay quanh thân thể hắn, bảy đạo kim quang lóe sáng đang duy hộ ở bên ngoài, cả đại sảnh đều bị lóe sáng, trông hắn như một pho tượng chiến thần.

Khỏa đại bạo đạn vừa rồi, bởi vì Lý Cường đoán không chính xác nó lợi hại thế nào, liền đem tất cả phòng hộ mở hết ra, ngay cả Huyền Dương Hoàn cũng kích động, trên thực tế dụng phòng ngự lực đến mức này để đối phó với loại bạo đạn vừa rồi có chút không đáng.

Lý Cường phi đến gần cửa động, phiêu phù ngay mép cửa, hắn biết Hắc Doanh binh lính chuẩn bị xuống tới.

Cũng quả nhiên trong chốc lát, có binh lính có phi dực bay xuống, hai người mặt đối mặt. Binh lính kia sợ đến không biết làm sao, hắn làm sao cũng nghĩ không ra, có người không cần có phi dực mà cũng có thể đứng giữa không trung, hơn nữa bạo đạn vừa rồi không có nổ chết hắn. Lý Cường nhếch miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng khe khẽ nói một câu tiếng Thản Đặc quốc, chính do hắn nhờ Mạt Bồn dạy cho, nghĩa là ” Bồn đàn.”

Binh lính kia nghe hiểu được, chỉ một sát na Lý Cường khép miệng lại, hắn cảm giác được cổ họng mát lạnh, tiếp theo lại nhìn thấy được thân thể của mình, rồi lại chứng kiến nước trong ao đập vào mặt, rồi đột nhiên hắn hiểu được đầu mình đã rơi xuống.

” Bá bá” Từ bên trên bay xuống bảy, tám binh lính có phi dực, Lý Cường dán sát mình trên trần đại sảnh, liếc mắt nhìn thấy một binh lính trên tay cầm hai quả bạo đạn cùng loại với quả mới ném xuống vừa rồi, hắn đắc ý cười, có một chủ ý thật tốt.

Hắn như tia chớp bay qua trước mặt binh lính đó, đánh mạnh lên tay cầm hai quả bạo đạn cho rơi xuống, chụp lấy một viên ném lên cái động khẩu phía trên, còn một viên làm thuốc dẫn nổ. Trong nháy mắt sẽ nổ ngay, chỉ nghe hắn động một tiếng lách mình đến bên người Kiều Vũ Hồng, binh lính này bị những hành động rất nhanh của hắn làm cho hồ đồ, ngây ngốc đứng ở giữa không trung.

Lại thêm một lần nổ mạnh, bảy, tám binh lính có phi dực bị nổ tung giống như mũi tên bắn khỏi dây cung, văng ra khắp bốn phương tám hướng, đập mạnh vào vách động. Bọn họ cho dù có chế thức giáp chiến cũng không thể chịu nổi lực chấn động mạnh như thế, mỗi người đều bị đoạn cột mà chết ngay tại chỗ.

Nhưng trong động càng thêm kinh khủng, cả đường hầm đều bị nổ tan, thương cảm cho binh lính Hắc Doanh ở bên trong, cơ hồ không một người chạy thoát. Thông đạo này từng là nơi các khổ tù bị đẩy xuống tuyệt lộ, bây giờ đã đến phiên binh lính Hắc Doanh, thông đạo này đã trở thành thông đạo địa ngục.

Tạm thời trong đại sảnh không có binh lính Hắc Doanh xuống tới, Lý Cường bay lên nói: ” Bí, bảo vệ cho nơi này..ta đi nơi khác nhìn xem. Hồng đệ, các người tự mình cẩn thận đó.”

Bốn người Phó Sơn vừa mới tới gần ngọn núi, đã nghe được tiếng nổ mạnh truyền đến từ trong núi, Triệu Hào nghi hoặc nói: ” Sao mà đánh nhanh vậy, Hầu sư bá vừa mới qua đó a?”

Từ trong động núi bay ra rất nhiều điểm nhỏ, rất nhanh đã đến gần. Chừng ba trăm Phi Dực binh(binh lính có cánh), tay cầm thứ tích thương xông tới, cầm đầu là một quan quân mặc hồng giáp tiến lên hỏi: ” Các người là người nào?” Hắn nhìn thấy bốn người này không cần phi dực mà có thể phi hành, trong lòng không biết được tình huống chính xác, không dám tùy tiện động thủ.

Trong bốn người chỉ có Phó Sơn và Hoa Mị Nương nghe hiểu câu hỏi của hắn, Hoa Mị Nương cười duyên nói: ” Ai yêu, tiểu hồn dẫn, chúng ta đến tìm người, nghe nói các người ở nơi này bắt tới rất nhiều người, bên trong có một người là đệ đệ bốn cô nương, không tìm được thì đương nhiên là phải hỏi các người rồi.”

Mai Tinh Tinh nhin không được cười nói: ” Ai, Hoa tỷ tỷ, tỷ kỳ kỳ cô cô nói cái gì vậy a? Muội nghe không hiểu được.”

Hoa Mị Nương cười nói: ” Nữu Nữu, muội biết gì chứ, Thản Bang ngôn ngữ tỷ tỷ cũng biết đó, sau này muội đi nhiều cũng sẽ học được thôi.”

Quan quân kia không biết sát tinh chiếu vào mặt, chỉ nhìn thấy hai cô nương kiều mỹ, lại không thấy họ cầm vũ khí, sắc tâm liền nổi lên, nói: ” Được, dám mắng quan quân, đem bọn họ bắt lại. Ha ha, ta thích

đám tiêu cô nương này đó.” Trong lòng phi thường khoái hoạt.

Hoa Mị Nương như nghe được một chuyện hết sức buồn cười, cười khanh khách không ngừng, thân thể kiều mỵ như hoa trong gió chập chờn khiến cho quan quân nọ cảm giác không thở được, thật sự là quá đẹp khiến tâm thần hoảng hốt, tựa hồ như nhìn thấy một đoàn phấn sắc bay đến tỏa trên thân, cả người thấy tê rần. Hắn vừa cúi đầu nhìn, nhìn không được sợ hãi kêu to. Chỉ thấy trên người hắn cắm đầy những cây châm nhỏ rậm rạp, xuyên qua khải giáp, phòng ngự của khải giáp không có một chút tác dụng nào, đột nhiên cả người đau đớn vô cùng, cái cảm giác đau đớn tận xương cốt làm cho hắn chỉ muốn được chết ngay tức khắc.

Phó Sơn lắc nhẹ đầu, dùng một ngón tay chỉ tới tên quan quân đó. Hơn ba trăm Phi Dực binh không nói được một lời nhìn đội trưởng của bọn họ, cũng không thấy Phó Sơn dùng vũ khí gì, chỉ dùng một ngón tay mà đội trưởng của họ đã bị xé thành bốn, năm mảnh. Phi Dực binh không hèn mà cùng bay ngược ra sau, đồng thời giờ thương điên cuồng bắn tới.

35. Chương 35

Hoa Mị Nương vỗ tay cười duyên: ” Tốt quá, tiểu muội người thật có phúc khí, có thể nhìn thấy được tuyệt học của Phó đại ca.”

Mai Tinh Tinh ôm lấy bả vai của Hoa Mị Nương, nói: ” Tỷ tỷ, người đã nhìn thấy lão gia tử đánh trống rồi sao? Trống ở nơi nào a?”

”Đông”

Chỉ thấy Phó Sơn đánh ra một quyền hư ảo, một cỗ lực lượng như sóng triều tuôn ra, năng lượng quang cầu phóng ra hóa thành năm màu ngũ sắc bay xuống, nhìn giống như những tia hỏa diễm (hoa lửa) đang nở rộ giữa ban ngày. Mai Tinh Tinh mấy người lớn tiếng kêu lên: ” Thật đẹp mắt!”

”Đông” ”Đông” ”Đông” ”Đông”...

Tiếng trống bắt đầu vang lên, từ chậm đến nhanh, càng lúc càng cao vút...

Hai tay Phó Sơn luân lưu phóng ra những quyền hư ảo, mở miệng hát lớn.

” Đại...phong...khởi hề...vân phi dương..”(Gió lớn nổi lên..mây bay cao)

”Uy...gia hải nội hề...quy cố hương..” (Bốn biển cùng quy .. về một mối)

”An đắc mãnh sĩ hề...thủ tứ phương”(Anh hùng giữ an khắp bốn phương)

Bài hát này gọi là Đại Phong Khởi, là khi Lưu Bang thảo phạt Hoài Nam Vương Anh Bố, trên đường về tây, đi ngang qua cố hương Phái Huyền, ông ta đã cho tụ tập những người già trẻ cố nhân đãi một buổi yến tiệc, trong buổi tiệc Lưu Bang đã lấy ra một loại huyền nhạc khí và ngâm lên bài thơ này. Bây giờ do Phó Sơn ngâm xướng, vừa có hào khí hào hùng, lại vừa có âm điệu bi thương, làm chấn động đến gió mây biển sắc, đất rung núi chuyển.

Ánh mắt Hoa Mị Nương khi nhìn Phó Sơn cũng đã thay đổi. Phó Sơn vốn là một mỹ nam tử, tại Tây Hán hắn chính là một danh sĩ uyên bác, sau này trở thành người tu chân càng thêm bất đồng với người khác. Chỉ thấy mái tóc dài của hắn bay tung theo gió, vẻ tiêu sái khi ngâm xướng, thần thái siêu phàm thoát tục thể này, đã làm cho Hoa Mị Nương hoàn toàn ngây dại.

Hơn ba trăm Phi Dực binh, mỗi khi nghe được một tiếng trống đánh, thân thể không tự chủ được đều run lên một chút. Tiếng trống càng nhanh, bọn họ càng có vẻ kinh hoàng. Tiếng ca của Phó Sơn đồng thời giống như là một nhóm người đang cùng khiêu vũ, tùy theo tiết tấu cao thấp phập phồng mà vũ động. May mắn là Phó Sơn không có ý niệm giết người, chỉ làm cho bọn họ chấn động phun máu, tâm thần trọng thương mà thôi.

Tiếng hát dừng lại, phảng phất như thiên địa đình trệ, mọi người đều đứng thẳng bất động.

Phó Sơn trong tâm sinh cảm khái, không khỏi ngửa mặt lên trên huyết một tiếng sáo dài. Bài hát Đại Phong Khởi này làm cho hắn nhớ đến những năm tháng khi xưa tại Tây Hán.

Theo tiếng huýt dài, đám Phi Dực binh lính từ trong kinh hải tỉnh lại, phát ra một tiếng kêu lớn, lập tức đem phi dực mở ra lực lớn nhất quay đầu bỏ chạy.

Có mười mấy Phi Dực binh va chạm lẫn nhau dẫn đến rối loạn giữa không trung rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Triệu Hào thật không dám tin tưởng, trong thiên hạ lại có một cao thủ hào hiệp phiêu dật như thế, với bài hát bi thương, tràn ngập sự thông hiểu đối với cuộc sống, một khúc hát ngắn ngủn như thế có thể làm cho giết sát địch nhân, thật sự là ra ngoài tưởng tượng.

Hầu Phích Tịnh nghe được tiếng ca của Phó Sơn, máy máy môi lắm lắm: "Người này lại bắt đầu ra uy rồi, hừ hừ, hãy coi lão tử đây."

Hắn đã thuận di vào trong một cửa động lớn, nghênh ngang hướng vào trong đi tới. Trong động đều là đông đảo binh lính Hắc Doanh, đang ồn ào dĩ nhiên không ai chú ý tới Hầu Phích Tịnh.

Hầu Phích Tịnh khe khẽ ho khan một tiếng, đằng hắng một cái rồi đột nhiên hét lớn: "Oa nha nha..."

Binh lính Hắc Doanh lập tức bị kinh động. Người ở Thản Đặc quốc luôn cao lớn rất phổ biến, vóc người Hầu Phích Tịnh lại nhỏ, đứng ở trong đám người thật khó phát hiện.

Hắn có chút tức giận nói: "Khỏi tìm, lão tử ở chỗ này..." Rồi không khỏi nhin được lại mắng: "Mụ nội nó, một đám mù, tất cả đều là phế vật."

Đừng xem hắn nhỏ con, nhưng thanh âm nói chuyện còn lớn hơn cả chuông vang.

Binh lính Hắc Doanh thối lui như nước thủy triều, dĩ nhiên vây quanh hắn mấy vòng, cầm tích thương vươn lên như lâm đại địch. Đến lúc này mới phát hiện ra một lão đầu nhỏ người đang ở nơi này nhếch miệng ra uy. Không biết binh lính nào lên bật cười một tiếng, rồi tựa như bị lây bệnh, tiếng cười hì hì ha ha vang lên, rất nhanh loang thành một mảnh.

"Di, đám quân này thật chẳng biết chết sống, vậy cũng dám cười nhạo lão tử, mẹ kiếp, thử một lần, xem ai cười giỏi hơn."

Hầu Phích Tịnh xoa hông, một tay đặt ở bên miệng, há to miệng rộng: "Oa haha...haha...hahaha..."

Chân nguyên lực hoàn toàn theo tiếng cười xuất ra ngoài, binh lính Hắc Doanh còn đang cười, đột nhiên cười không ra tiếng. Lão đầu quái dị này không phải đang cười mà đang tuôn ra âm thanh như sét đánh.

Tiếng cười nọ không hề dừng lại, âm thanh ngày càng chấn động đến vách động cũng đều run rẩy, rất nhiều binh lính vứt bỏ vũ khí trong tay, hai tay ôm chặt lỗ tai, cũng có binh lính không chịu nổi lăn lộn trên mặt đất đau đớn.

Động bích bắt đầu vỡ vụn, những âm thanh đá vỡ nhỏ rơi xuống. Đến lúc này Hầu Phích Tịnh mới chịu ngừng tiếng cười, hắn không phải đột nhiên đại phát từ bi, mà là sợ làm cho huyết động đổ sụp không tìm được đường vào.

Tiếng cười dừng lại, mấy quan quân cơ hồ cùng ra lệnh xạ kích. Ở trong động lúc này có chừng bảy, tám trăm binh lính, đều là những binh lính đã được huấn luyện, mới từ ngoài chiến trường điều động trở về, chuẩn bị trấn áp khổ tù tại Hắc ngục. Giờ đây mấy trăm tích thương và các vũ khí đều đồng thời công kích làm người mạnh mẽ như Hầu Phích Tịnh cũng không dám khinh thường.

Đang vây xung quanh Hầu Phích Tịnh xạ kích đám binh lính đột nhiên phát hiện bọn họ đánh trúng chỉ là hư ảnh, hơn nữa đáng sợ chính là Hầu Phích Tịnh đột nhiên biến mất khiến cho họ bắn ngược lẫn nhau, binh binh bâng bâng một trận rối loạn và một vòng binh lính cùng ngã xuống.

"Ha ha, thật sự là ngu muốn chết..." Hầu Phích Tịnh đứng ở không trung đắc ý cười to.

Có mấy binh lính sợ đến nỗi ôm lấy lỗ tai, càng làm cho Hầu Phích Tịnh buồn cười, cứ hi hi ha ha cười không ngừng. Đám quan quân tức giận lại ra lệnh xạ kích, bọn lính bị dọa cũng đã nổi điên, liên tục xạ kích đến nỗi trong động chương khí mù mịt, mãi đến khi đám quan quân điên cuồng hô ngừng mới chịu đình chỉ. Khi tập trung nhìn lại đã không còn thấy người đâu nữa.

” Lão tử không chơi nữa, tất cả đều nằm xuống cho ta.”

Hầu Phích Tịnh lạnh lùng nói, kích một chưởng xuống mặt đất, nham thạch cứng rắn trên đất giống như mặt nước nhận nhạo chuyển động, một vòng ba động tràn ra ngoài. Bọn lính thật không dám tin tưởng chính con mắt mình, nhìn những làn sóng gợn phía dưới chân đang quện chặt lấy chân họ.

Sóng gợn chỉ cần chạm vào chân binh lính lập tức nổ mạnh, cứ thế nổ liên tiếp một vòng lại một vòng làm cho binh lính không ai chạy thoát, trơ mắt nhìn đồng bọn bị nổ bay lên trời rồi đến phiên chính mình cũng bị nổ tung lên.

Một lúc lâu, thanh âm từng trận oanh minh hạ xuống, đám binh lính kêu khóc quay cuồng. Hầu Phích Tịnh và Phó Sơn cũng giống nhau không động sát khí, đã khống chế lực đạo rất tốt, tất cả binh lính đều bị trọng thương nhưng không có ai tử vong. Đối với loại tu chân cao thủ như họ, ý niệm giết người rất khó nổi lên, hơn nữa họ cũng không muốn giết người.

Thân hình nhỏ gầy của Hầu Phích Tịnh ở trong mắt đám binh lính bây giờ đã không còn nhỏ chút nào nữa, họ nhìn hắn giống như đang nhìn kim giáp chiến thần, lão đầu này không giống như những người bình thường, thật quá lợi hại.

Hầu Phích Tịnh đi tới trước mặt một hồng giáp quan, cười nói: ” Xin hỏi, người có thể nói cho lão tử, làm sao mới có thể đi xuống dưới?”

Ngữ khí ôn nhu hòa hoãn làm người ta không dám tin tưởng hắn chính là lão đầu dữ tợn vừa rồi. Tên quan kia cũng không hề cảm thấy hắn có chút ôn hòa nào, căng thẳng như đang nói chuyện với ác ma, nói: ” Ta..ta không biết..a..”

”Cái gì? Lão tử cái lỗ tai không tốt, phiền người lập lại lần nữa.”

Tên quan kia sợ đến lòng can đảm cũng tiêu mất, vội vàng nói: ” Là hắn biết..hắn biết...ta chỉ mới đến a..”

Hầu Phích Tịnh hài lòng cười cười, đi tới bên một người giam công(cai ngục), nói: ” Ai, lão tử hay bị lạc đường, cho nên lão tử đối với những người dẫn đường thường hay mười phần khách khí. Người, muốn lão tử khách khí một chút..hay là vẫn còn..”

Giam công kêu to: ” Khách khí, khách khí...ta yêu cầu khách khí..”

Hầu Phích Tịnh hì hì cười: ” Đi thôi, đừng có mà ngồi đó, chỉ cần đường đi thông suốt, lão tử nhất định sẽ rất khách khí với người, hắc hắc.”

Thông đạo của Nạp Thiện và Hàn Tân vốn rất nguy hiểm, bị tích thương và bạo đạn của binh lính Hắc Doanh áp chế đến nỗi không sao ngẩng đầu lên được. Cố gắng kiên cường phòng thủ cho đến lúc chỉ còn vài người, cuối cùng bọn họ đang chuẩn bị liều mạng.

Nạp Thiện kêu to: ” Bạo đạn chuẩn bị, lão Hàn, chúng ta ném bạo đạn vào một bên mặt động để mặt động đánh văng bạo đạn đi tới...”

” Chủ ý tốt, đưa bạo đạn cho ta, ta lên trước..”

” Đừng cãi, ta đi với người..” Nạp Thiện đứng bật dậy, vươn tay xuất ra một viên Hồng Bạo Đạn, cũng đồng thời hắn bị hai nguồn năng lượng quang cầu của thứ tích thương bắn trúng, đã lộn một vòng trở về, phun ra một búng máu.

Hắn ho khan nói: ” Con mẹ nó, cũng không đánh chết được ta, haha...” Hắn giương mắt nhìn lên, đã thấy binh lính Hắc Doanh đến rất gần rồi.

Hàn Tân hét lớn một tiếng, che ở phía trước Nạp Thiện, đối mặt vô số thứ tích thương, cười to nói: ” Lão Nạp, hai ta chết cùng một chỗ đi thôi, có lẽ Mộc Tử huynh đệ có thể đưa được hồn phách chúng ta mang về cố hương, haha...”

” Ta sẽ không mang hồn phách các người, ta muốn dẫn về chính là người sống.” Lý Cường đã tới.

Nạp Thiện vô cùng vui mừng, kêu to: ” Lão Đại, haha..., lão Đại tới...”

Cảm giác tuyệt xứ phùng sanh đã làm cho hắn có chút thất thố. Hàn Tấn đột nhiên ôm lấy Nạp Thiện lần qua một bên, thứ tích thương của binh lính Hắc Doanh đã đánh ngay vào chỗ Nạp Thiện vừa đứng.

Lý Cường nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng, ngón tay chỉ binh lính Hắc Doanh hét lớn một tiếng: " Các người mau qua đây cho ta."

Binh lính Hắc Doanh mặc dù nghe không hiểu Lý Cường nói gì, nhưng nhìn thấy một người thanh niên quái dị như vậy, phi thường kiêu ngạo dùng ngón tay chỉ ngay vào mình, tất cả cũng đều sợ hãi tiến tới.

Lý Cường cảm giác Thái Hạo Toa tại nguyên anh không ngừng rung động, nhện không được há mồm phun ra một đạo kim quang, một tiếng rít chói tai vang lên, kim quang của Thái Hạo Toa bay bắn ra ngoài.

Nạp Thiện nghĩ luồng kim quang bay ra làm người hoa mắt, Hàn Tấn kêu lên: " Đừng nhìn luồng ánh sáng đó."

Trong nháy mắt, binh lính Hắc Doanh tại đường hầm biến tiêu mất, cả đường hầm hoàn toàn yên tĩnh, cái gì cũng đều không có.

Nạp Thiện mở mắt ra ngạc nhiên nói: " Di, dịch nhân đi đâu rồi?..."

Hàn Tân ngậm miệng không nói được gì, hắn cũng không biết binh lính đã chạy đi đâu nữa, nhưng hắn biết binh lính này chắc chắn không phải tự mình chạy đi.

Ngay cả chính Lý Cường trong lòng cũng kinh ngạc, trong lòng hắn rất rõ ràng, đám binh lính Hắc Doanh này đã bị lực lượng của Thái Hạo Toa đốt thành tro tàn. Thái Hạo Toa ẩn chứa lực lượng thật sự là quá lớn, chính tự mình hoàn toàn không khống chế được, may là Nạp Thiện và Hàn Tân đang ở phía sau hắn, nếu không cũng giống như đám binh lính Hắc Doanh, đồng thời hóa thành tro tàn rồi.

Lý Cường rất muốn trước tiên đem nguyên anh xem xét một chút, xem coi rốt cuộc Thái Hạo Toa xảy ra vấn đề gì, lại nghe phía xa xa truyền đến tiếng oanh minh, lại âm thầm lắc đầu, lúc này không có thời gian vận công xem xét nữa, không thể làm gì khác hơn là nói: " Chúng ta đi, đến đại sảnh thủy trì."

Quan chỉ huy của Hắc Doanh bị Truyền Âm Cầu báo cáo về sự nguy cấp của người, chẳng những tấn công Hắc ngục tiến hành không thuận lợi, hơn nữa ngoài núi có một số người phi thường đáng sợ đang tiến đến, thực lực của những người này quả thật làm người ta không dám tin tưởng.

Truyền Âm Cầu lại vang lên, đám quan quân nghe xong báo cáo trong Truyền Âm Cầu thì cả người đổ mồ hôi lạnh.

Báo cáo nói, một lão đầu cổ quái, tại động khẩu thứ bảy đã với sức lực một người làm trọng thương hơn bảy, tám trăm binh lính, đã dùng sức mạnh bắt đi một gã cai tù đến Hắc ngục.

Tên chỉ huy cao nhất kêu lên: " Làm sao có thể? Binh lính trong động thứ bảy chính là tinh duệ từ tiền tuyến triệu tập, một lão đầu? Vậy tích thương của bọn chúng đâu mà không sử dụng?"

Đám quan quân chỉ huy nhìn tên chỉ huy cao nhất đang la hét, mỗi người y như một con gà gồ ngây ngốc, chiến sự phát triển đã ra ngoài dự liệu.

Rất nhanh, tên quan chỉ huy đã bình tĩnh lại, hạ lệnh nói: " Lập tức triệt xuất tất cả bộ đội đang công kích, hướng đại quân bộ báo cáo, thỉnh cầu đại quân bộ điều quân trợ giúp.."

Một đạo bạch quang hiện lên, trong phòng hiện ra bốn người.

" Sư bá, nơi này hình như đều là quan quân a!" Triệu Hào ngạc nhiên nói.

" A, a, đúng vậy, là bộ chỉ huy của bọn hắn, nhìn thật là oai phong đó." Phó Sơn nở nụ cười vui vẻ.

Biểu hiện của đám quan quân cũng thật là trấn tĩnh, nhanh chóng vây quanh bốn người Phó Sơn, cùng xuất ra vũ khí hướng vào bọn họ.

Hoa Mị Nương nói: " Tiểu muội, người xem bọn hắn khẩn trương quá đi, có muốn nhìn xem tuyệt chiêu của tỷ tỷ hay không, nhìn rất đẹp mắt đó."

Mai Tinh Tinh cười duyên nói: " Cuối cùng tỷ tỷ cũng nhện không được rồi, tốt a."

Phó Sơn đối với Hoa Mị Nương cảm thấy rất đau đầu, lại nể mặt nàng tại Thiên Đình Tinh đã cứu qua Lý Cường mấy lần. Thêm vào có Hầu Phích Tinh khuyên ngăn nên mới không tính toán chuyện nàng đã đảo loạn tại Hỏa Tinh. Hoa Mị Nương đã đặc ý nói cho Phó Sơn nghe nàng đã nhận Lý Cường làm đệ đệ, cho nên muốn cùng hần gọi Phó Sơn là đại ca, khiến cho Phó Sơn á khẩu không nói được gì, để cho Hầu Phích Tinh một trận cười giễu cợt.

Phó Sơn vội vàng ngăn cản, nói: " Ai, có ta ở đây còn làm phiền người ra tay sao?" Trong lòng hần nghĩ thầm: " Tiểu yêu nữ mà muốn động thủ, đám quan quân nơi này đừng mong sống một người, hay là ta tự mình ra tay thôi."

Hoa Mị Nương đặc ý nhìn Mai Tinh Tinh, nhỏ giọng nói: " Phó đại ca cũng biết quan tâm người khác đó, hìhì..."

Mai Tinh Tinh nhin không được nhớ tới Lý Cường, có chút ganh tỵ nói: " Tỷ đặc ý rồi!"

Những người này vẫn bình thần đùa giỡn trước mặt đám quan quân khiến cho họ vừa tức giận vừa sợ hãi, quan chỉ huy của bọn họ lên tiếng: " Ta là quân suất Đức Đắc Sùng Ma, các người là ai? Vì cái gì công kích quân đội Thần Đặc quốc của chúng ta?"

" Haha, chúng ta là ai, người còn chưa xứng hỏi. Ngay cả Hộ quốc đại thần Ma Kỳ Phát Nặc của Thần Đặc quốc các người nhìn thấy ta cũng phải quỳ bái. Thần Đặc quốc các người quả là có lá gan rất lớn, dám đem huynh đệ của ta dụng làm nô lệ. Hừ! Nếu huynh đệ của ta có điều gì không tốt, đừng trách ta liên hợp với Bang Kỳ Nịnh quốc tiêu diệt Thần Đặc quốc các người." Phó Sơn ngữ khí thật bá đạo và cuồng ngạo nói.

Phó Sơn thật là có tư cách nói được câu này. Hần từng có một chỉ giao bằng hữu từng bị một Tán Tiên cực kỳ lợi hại gây thương tích, Phó Sơn từng triệu tập một đoàn tu chân cao thủ tấn công hần để trừng phạt, đã khiến cho Tán Tiên kia phải bỏ chạy.

Phải biết rằng thực lực của Tán Tiên so với tu chân cao thủ cao cường hơn rất nhiều, nhưng sau cuộc đại chiến, danh khí của Phó Sơn như mặt trời giữa ban ngày, bất quá Phó Sơn rất ít khi tự mình ra tay, nếu hần tự mình động thủ, vậy thì sự việc đã náo động lớn.

Tên chỉ huy này không có khả năng biết hần là ai, nhưng câu nói của Phó Sơn về Hộ quốc đại thần Ma Kỳ Phát Nặc thì mỗi người Thần Đặc quốc đều biết đó là đại quốc sư, địa vị cực kỳ cao.

Đức Đắc Sùng Ma quân suất kinh nghi không ngừng, nói: " Khẩu khí của các hạ quá lớn...chúng ta không biết huynh đệ của các hạ ở Hắc ngục. Hần...hần gọi là gì?"

Nghe xong Hoa Mị Nương phiên dịch, Mai Tinh Tinh nói: " Hần gọi là Lý Cường! Hần...hần còn không?" Trong lòng nàng đã cuồng lên.

" Thì ra lại là hần! Thì ra là hần..." Đức Đắc Sùng Ma trong lòng đã cực kỳ oán hận lần này Tiềm Kiệt Tinh đã đưa ôn thần này tới đây, hần thở dài một tiếng nói: " Thu hồi vũ khí, ra lệnh các đội ngũ lui lại, nghiêm lệnh không được xung đột với bất cứ kẻ nào, hết thấy trách nhiệm ta sẽ gánh chịu."

Phó Sơn đối với Đức Đắc Sùng Ma có cái nhìn cao hơn, người này thật không tầm thường, vừa thấy chuyện không thể chống cự, thì đã lập tức lui ra để bảo tồn thực lực. Khẩu khí của Phó Sơn cũng đã trở nên hòa hoãn, nói: " Nói với Ma Kỳ Phát Nặc, cố nhân Phó Sơn đã tới Thần Đặc quốc rồi."

Ma Kỳ Phát Nặc vì muốn lôi kéo Phó Sơn đã hao phí bao nhiêu tinh lực, đã từng được Phó Sơn hứa hẹn, nếu rảnh rồi sẽ tới Thần Đặc quốc thăm viếng.

Đợi đến khi Hắc Doanh báo cáo lên chuyện này, Phó Sơn đã rời khỏi tinh cầu này rồi, Ma Kỳ Phát Nặc tức giận đến nỗi không nói một câu suốt mấy hôm, hần đã biết không có khả năng kéo Phó Sơn nhờ giúp đỡ cho phía Thần Đặc quốc nữa.

Lý Cường trở lại đại sảnh thủy trì, chỉ cảm thấy cả người khó chịu, toàn thân bất an, tựa hồ cực kỳ uể oải. Kiều Vũ Hồng thấy Lý Cường tiến đến, cao hứng vọt tới, vui vẻ cười nói: " Ca ca, người đã về rồi."

" Hồng đệ..." Lý Cường cảm thấy tinh lực toàn thân tựa hồ tiêu mất, lão đảo từng bước. Trong lòng hần kinh ngạc, đây là chuyện gì xảy ra?

Kiều Vũ Hồng cả kinh kêu lên: "Ca, sắc mặt ngươi rất khó coi a, ngươi...ngươi ...làm sao vậy?" Ngữ khí đã có vẻ muốn khóc.

"Ta không có việc gì, Hồng đệ....đừng khẩn trương."

Nạp Thiện và Hàn Tấn cũng đã nhìn ra có việc không đúng, Nạp Thiện kêu lên: "Lão Hàn, không cần đỡ ta, mau đi điều lão Đại, ta cảm giác hần hình như có chuyện..."

Hàn Tấn nhảy đến bên cạnh Lý Cường, lập tức đỡ lấy, liền cảm thấy thân thể hần run nhè nhẹ, hần hét lớn: "Mặt Bồn, lại đây..."

Vài người đỡ lấy Lý Cường, dìu hần ngồi xuống thạch nham, Lý Cường thuận theo nham bích tựa xuống, Kiêu Vũ Hồng theo sát bên người hần, đã bắt đầu khóc nho nhỏ. Tại Hắc ngục chỉ có Lý Cường luôn che chở nàng, nếu hần xảy ra chuyện bất trắc, nàng cũng không biết sau này làm sao đối mặt với sự tàn khốc của Hắc ngục nữa. Lý Cường trong lòng nàng là một chỗ dựa lớn nhất để nàng tiếp tục sinh tồn, nếu chỗ dựa sụp đổ, thì nàng làm sao mà sống nổi.

Vuốt nhẹ tóc Kiêu Vũ Hồng, Lý Cường khe khẽ nói: "Kiên cường một chút, ca còn muốn đưa ngươi về nhà mà, đừng khóc nữa."

Vang lên một tiếng nhỏ, Lan Uẩn chiến giáp bung ra khỏi thân Lý Cường, miễn cưỡng thu hồi chiến giáp, Lý Cường không biết đã xảy ra chuyện gì, hần mơ hồ hiểu được có lẽ pháp bảo đã xảy ra chuyện.

Hàn Tấn đột nhiên nói: "Hình như đã yên tĩnh lại, không có thanh âm tiếng nổ nữa."

Các thông đạo ủa ra vô số khổ tù, lớn tiếng hoan hô.

"Có thể về nhà rồi."

"Ồ ô cuối cùng có ngày trở ra rồi."

"Là tiên nhân đến cứu chúng ta đó."

Trong khoảnh khắc, cả Hắc ngục như sôi trào lên.

Nạp Nạp Đôn, Lâm Phong Hợp, Khảm Khảm Kỳ, Triệu Trì, những người này chạy tới bên thân Lý Cường, nhìn vị Mộc Tử lão đại này đang nửa nằm nửa ngồi nơi nham bích, sắc mặt hiện ra một màu vàng quái dị, mọi người đều toát ra vẻ mặt không thể tin được. Lâm Phong Hợp nắm tay Nạp Thiện quát: "Lão Đại xảy ra chuyện gì, mau cho ta biết!"

Tiếng hô của Nạp Thiện còn lớn hơn: "Con mẹ nó, ta không biết. Con mẹ nó nếu có thể, ta nguyện chịu chết thay lão Đại."

Độc nhãn của hần cũng đã tuôn nước mắt, trong lòng hần đã xem Lý Cường như thân huynh đệ, nhìn Lý Cường bây giờ đúng là làm cho hần gấp đến phát điên, hận có thể lấy cái gì đó mà đập mới giải được lửa giận trong lòng.

Hàn Tấn kéo Lâm Phong Hợp nói: "Nạp Thiện cũng không rõ ràng lão Đại vì sao lại bị như vậy. Mọi người đừng gấp, ta mới nghe được chúng ta có tiên nhân tiếp cứu. A, được rồi, lúc trước chúng ta có nghe lão Đại nói có bằng hữu sắp đến giải cứu, chẳng lẽ chính là vị tiên nhân này sao?"

36. Chương 36

Nạp Thiện nhìn sắc mặt Lý Cường, nói: "Lão Đại, vì sao vẻ mặt ngươi lại đỏ lên như vậy?"

Mọi người nhìn thấy sắc mặt của Lý Cường đều có vẻ kỳ quái, đó là màu tím đỏ rất đậm, khác hẳn màu vàng vừa rồi, tiêu chí nô lệ trên trán cũng đỏ tươi rất đáng sợ.

Cảm giác vô lực vừa rồi làm Lý Cường uể oải phi thường, bề ngoài hần làm như không có chuyện gì, nhưng trong lòng hần hiểu rõ, ở nơi này mà bị mất đi tu vi tu chân là điều rất bi thảm. Hần cố gắng cưỡng chế tâm tình trấn định lại, hỏi: "Nạp Nạp Đôn, chúng ta thương vong bao nhiêu người? Bên ngoài địch nhân còn tiến đến không?"

Nạp Nạp Đôn nói: "May mắn là binh lính Hắc Doanh đã thối lui, bằng không thương vong có thể sẽ rất lớn, cụ thể bao nhiêu người chết ta bây giờ cũng không rõ, cũng sẽ không ít đâu. Lão Ngụy bị thương rất nặng, còn những người mà hần phụ trách cũng đều bị thương..."

"Ngụy Nguyên Thanh bị thương sao?" Lý Cường khẩn trương hỏi.

Lâm Phong Hợp vội vàng nói: "Hắn đã được một lão đầu cổ quái cứu đi, tánh mạng không có nguy hiểm, lão đại không cần lo lắng."

"Lão đầu cổ quái?" Tâm niệm Lý Cường khẽ chuyển rồi chợt hiểu ra, mừng rỡ nói: "Hắn có nói gì không?"

Lâm Phong Hợp suy nghĩ một chút, nói: "Hắn hình như muốn tìm người nào đó. Ai, Thản Ca ở đâu? Hắn giúp đi tìm người...các người đi tìm Thản Ca đến đây."

Kiều Vũ Hồng ý ôi bên cạnh Lý Cường, nhẹ giọng hỏi: "Ca, người biết những người đó sao?"

Lý Cường cười nói: "Đúng vậy, họ đều là huynh đệ và bằng hữu của ta."

Kiều Vũ Hồng hâm mộ nói: "Bằng hữu của người thật là lợi hại, cũng giống như là ca ca. Nếu ta có bản lĩnh lớn như vậy thì đã tốt lắm rồi." Đây là lần đầu tiên trong lòng nàng có ý định học được bản lĩnh như Lý Cường.

Thản Ca vội vã chạy tới, nhìn thấy Lý Cường không khỏi càng hoảng sợ, nói: "Lão đại, người làm sao vậy?"

Lý Cường cười khở, nghĩ thầm có lẽ bây giờ bộ dáng của ta rất là đáng sợ, nói: "Thản Ca, vừa rồi người cứu Ngụy đại ca đã nói gì với người vậy? Hắn đang ở nơi nào?"

Thản Ca nói: "Hắn đang tìm một người tuổi trẻ họ Lý, ta hỏi cả nửa ngày cũng không có tìm được. Ta đã thông tri với mọi người, đợi lát nữa cùng đến đại sảnh thủy trì sẽ tìm nữa."

Lý Cường cười nói: "Thản Ca, khỏi tìm...người nọ muốn tìm chính là ta, hần là lão ca ca của ta." Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần nói: "Các người cũng đừng kỳ quái, ta họ Lý, Mộc tử chính là chữ Lý, ta gọi là Lý Cường."

Những người khác không rõ Lý Cường là ai, nhưng Lâm Phong Hợp lại vô cùng kinh ngạc, nhớ tới lúc trước Lý Cường cho hần xem ngọc bài, trong lòng phanh phanh cuồn cuộn nhảy dựng, cẩn thận hỏi: "Lão Đại...ngài đây..chính là.."

Lý Cường trong lúc nhất thời không có phản ứng gì, nói: "Lâm đại ca, ta gọi là Lý Cường."

Lâm Phong Hợp đột nhiên quỳ xuống nói: "Cố Tổng quốc Tiền Phiêu kỵ tướng Lâm Phong Hợp tham kiến Hổ Uy tướng quân."

Khi hần còn làm quan thì đã biết chuyện phát sinh trong kinh thành, hần là người thông minh, những chuyện xảy ra đã suy đoán đúng đến chín phần mười, cái quỳ này của hần làm cho mọi người không biết phải làm sao.

Hàn Tân hỏi: "Phong Hợp a, người đang làm gì vậy, lão Đại từ lúc nào lại trở thành tướng quân chứ?"

"Lâm đại ca, mau đứng lên. Ai, ta đã sớm từ quan không làm nữa, bái ta để làm chi, muốn bái thì đi bái lão ca ta đó, hần chính là Thánh Vương của Cố Tổng quốc các người..."

Lâm Phong Hợp mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, lúc này đây, chỉ cần là người từ Cố Tổng quốc đến là đều biết nên làm như thế nào.

Hàn Tấn và Triệu Trì cả kinh trợn mắt há hốc mồm, Lý Cường cứ nhiên gọi Thánh Vương là lão ca ca, thân phận của hần cũng thật quá thần bí rồi.

Lâm Phong Hợp chỉ hận không có thêm một cái miệng, vừa rồi nhìn thấy Thánh Vương cũng đã không bái kiến lão nhân gia. Rồi hần bật dậy gọi thêm khổ tù đi tìm ngay Thánh Vương, rồi lại dặn thêm khi nhìn thấy ngài cần phải mười phần cung kính.

Lý Cường cũng biết thần dân Cổ Tống quốc sùng bái Thánh Vương như thế nào, hấn lớn tiếng nói: " Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút, mọi người rất nhanh sẽ có thể trở lại cố hương rồi..." Trong lòng thầm nói: " Không biết khi nào chính ta cũng có thể về nhà..."

Những khổ tù còn sống giống như từ trong ác mộng tỉnh lại, về được cố hương, đó là giấc mộng hàng ngày của họ trong cuộc sống tại Hắc ngục, bây giờ nghe được có người nói các người có thể về nhà, mọi người thật không dám tin tưởng điều này là có thật. Trong đại sảnh chậm rãi tĩnh lặng, rồi tiếng khóc dần dần vang lên, tựa như bị lây dẫn, cuối cùng vang thành một mảnh. Ngay cả Hàn Tấn, Triệu Trì, Nạp Nạp Đôn cũng đã ứa đầy nước mắt.

Trong đám người có người bắt đầu tìm kiếm bàn tay của phụ huynh, cũng có người hỏi han những người đồng hương hay bạn tốt có còn sống nữa không, trong đại sảnh thủy tri không có ai là không khóc, áp lực hào khí ngưng trọng lại.

Lý Cường nói: " Nạp Nạp Đôn, Lâm Phong Hợp hai người các người tổ chức một chút, đem lão đại các khu tụ tập lại, kiểm điểm nhân số. Thần Ca, Nạp Thiện lập tức thu thập tất cả thực vật, cấp cho mọi người ăn thật no. Ưc, đừng ăn quá no, coi chừng chết nghẹn đó."

Có người kêu lên: " Thánh Vương gia gia tới."

Chỉ cần là người của Cổ Tống quốc, tất cả đều quỳ xuống, phục trên mặt đất bất động, làm cho những người khác sợ hãi, đồng thời thối lui ra sau. Tại Hắc ngục dĩ nhiên là người của Thiên Đình Tinh nhiều nhất, người của các quốc gia đều có, Cổ Tống quốc và Đại Hán quốc chiếm tới một nửa nhân số, ngoài ra là người địa phương ở Thần Bang Tinh, chủ yếu là chiến phu của Bang Kỳ Ninh quốc, còn có các loại tộc khác.

Hầu Phích Tịnh trong lòng thấy buồn bực, những người này làm sao biết ta là Thánh Vương chứ? Ngẫm lại dám chắc là do Lý Cường tiết lộ ra. Đợi đến khi hấn liếc mắt nhìn thấy Lý Cường thì sự kinh ngạc trong lòng đã không cách nào dùng lời biểu đạt, bằng kinh nghiệm tu chân nhiều năm hấn vừa nhìn thì đã biết Lý Cường có đại phiền toái rồi. Hấn liền bước nhanh về phía trước, hét lớn: " Huynh đệ..." Dĩ nhiên là không nói tiếp nên lời.

Lý Cường vui vẻ kêu lên: " Lão ca..." Hấn cũng giống như Hầu Phích Tịnh, cũng không sao nói nên lời.

Lâm Phong Hợp lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: " Tiểu nhân là Cổ Tống quốc Tiền Phiêu kỵ tướng Lâm Phong Hợp, tham kiến Thánh Vương điện hạ, cung chúc Thánh Vương an khang."

Hầu Phích Tịnh đến lúc này mới hòa hoãn lại, lộ ra một tia chân nguyên lực, xem xét biến hóa trong nội thể Lý Cường. Hấn chậm rãi nhíu mày lại, suy nghĩ một chút nhưng vẫn chưa nói, phất tay cho Lâm Phong Hợp đứng lên.

Hấn cúi đầu, suy tư cả nửa ngày, đột nhiên nhìn vào một thông đạo đánh ra một đạo bạch quang, nói: " Chính là vẫn chờ Phó đại ca người đến đây đi, hấn chính là chế khí đại tông sư, chắc sẽ có biện pháp."

Trong lòng Lý Cường cảm thấy một cỗ rét lạnh, cười khổ nói: " Không có gì không chịu nổi, cùng lắm thì trở lại như trước thôi. Đến đây, ta giới thiệu cho lão ca một chút, những bằng hữu ta kết giao tại Hắc ngục này."

Lý Cường trình trọng giới thiệu Lâm Phong Hợp, Nạp Nạp Đôn, Hàn Tấn, Triệu Trì, Kiều Vũ Hồng cho hấn biết. Trong lòng Hầu Phích Tịnh âm thầm bội phục vị huynh đệ này, đi đến bất cứ đâu cũng đều có rất nhiều bằng hữu.

Nể mặt Lý Cường, Hầu Phích Tịnh rất khách khí đáp lễ với mọi người. Lâm Phong Hợp quả thật hưng phấn cực kỳ, vị Thánh Vương trong truyền thuyết lại có thể bình dị gần gũi như thế, thật sự là làm cho hấn nghĩ không ra.

Kiều Vũ Hồng khẩn trương nhìn Hầu Phích Tịnh, hỏi: " Lão nhân gia, ca ca của ta không sao chứ?"

Hầu Phích Tịnh có chút sững sốt, nói: " Ân, lão tử cũng không nói được, chỉ có chờ đại ca hấn đến xem thôi." Trong lòng hấn cảm thấy kỳ quái, ở đâu lại chạy ra một tiểu nha đầu.

" Đại ca hấn là ai a? Lợi hại lắm sao?"

Hầu Phích Tịnh nói: " Người là người của Đại Hán quốc phải không?"

Kiều Vũ Hồng khó hiểu gật đầu.

" Đại ca hần gọi là Phó Sơn, ở Đại Hán quốc các người hình như gọi là Hộ Quốc Chi Thần đó." Hần nghĩ thầm: " Đem thân phận của Phó Sơn nói ra luôn, để cho hần ném thử mùi vị bị người ta bái bái." Ở chung quanh cũng có không ít người của Đại Hán quốc, nghe vậy kinh hô kêu lên, thì ra cũng là một đại nhân vật trong truyền thuyết.

Kiều Vũ Hồng cả nửa ngày cũng không nói gì, cảm giác mất mát dâng lên trong tim, nàng đã biết mình và Lý Cường thật sự là chênh lệch quá lớn. Ngay lúc Lý Cường dùng thân thể che chở cho nàng khỏi tên cai tù thì kể từ lúc đó một sợi dây tình đã vươn lên người hần, nhưng Lý Cường cũng chỉ là quan tâm đến nàng, cũng không hề lộ ra một tia tình ý, làm nàng có chút không biết nên làm sao mới tốt.

Phó Sơn cũng như Hầu Phích Tịnh hóa thành luồng bạch quang mang theo ba người Triệu Hào bay tới đại sảnh thủy trì.

Bốn người đột nhiên hiện ra làm mọi người kinh hãi kêu lên. Lý Cường nghe được tiếng ồn ào thì quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Phó Sơn, Hoa Mị Nương, Triệu Hào và Mai Tinh Tinh bốn người. Đây đều là những người hần quan tâm nhất, nhìn thấy họ vì an nguy của mình mà không tiếc đại động can qua, từ Thiên Đình Tinh giết đến Thần Bang Tinh, kích động như nước thủy triều dâng lên trong lòng hần. Hần tựa hồ như có ngàn lời vạn ngữ muốn nói, nhưng một câu cũng nói không nên lời, chỉ ngậy người đứng yên trên mặt đất không nhúc nhích.

Triệu Hào cũng chỉ kêu một tiếng " Sư tôn" rồi cũng quỳ sụp xuống.

Mai Tinh Tinh khóc lớn nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, nàng cơ hồ không còn nhận ra được Lý Cường nữa. Hoa Mị Nương rất thành thật đứng yên ở một bên, trong lúc này nàng không dám làm bất cứ điều gì, sợ làm Phó Sơn nổi giận.

Kiều Vũ Hồng tuyệt vọng nhìn Lý Cường đang ôm Mai Tinh Tinh, đứng như cây gỗ ở một bên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Phó Sơn khẽ cười, nói: " A, a cuối cùng cũng tìm được huynh đệ rồi, lão đệ người thật là khó tìm quá a."

" Phó đại ca, đệ biết là thế nào cũng sẽ gặp lại huynh mà. Nữu Nữu, đừng khóc nữa, muội xem ta không phải là rất tốt sao?"

Lý Cường buông Mai Tinh Tinh, nâng Triệu Hào dậy, cười nói: " Vị sư tôn như ta này thật là không hữu dụng, nếu người nguyện ý, ta sẽ chính thức thu người làm đồ đệ."

Triệu Hào mừng rỡ, một lần nữa lại quỳ xuống cung kính dập đầu lạy ba lần, nói: " Sư tôn ở trên, xin nhận ba lạy của đệ tử."

Lý Cường kỳ quái nhìn Hoa Mị Nương đang tỏ vẻ thành thật đứng ở kế bên, nhin không được cười nói: " Hoa đại tỷ, sao tự nhiên lại ngoan như thế a, một câu cũng đều không nói, tiểu đệ lần này nhìn thấy Hoa đại tỷ, quả thật là rất vui về a." Hần đã nhìn ra Hoa Mị Nương đối với Phó Sơn tựa hồ có chút ý tứ.

" Lần trước nhìn thấy tỷ tỷ người không vui sao, tiểu tử thú vị, cẩn thận tỷ tỷ đánh chết người..."

" Di, a, Hoa đại tỷ nên bảo trì phong độ của thực nữ đi, bằng không sẽ không có ai thích đâu." Lý Cường nhìn Phó Sơn, xấu xa cười nói.

Hoa Mị Nương bị hần nắm được điểm yếu, nói không ra lời. Hầu Phích Tịnh nhìn thấy cười to, nói: " Tiểu yêu nữ, nguyên lai..."

Hoa Mị Nương ngượng quá kêu lên: " Không cho nói...không cho nói..."

Mai Tinh Tinh cũng đã lau khô nước mắt, nhin không được bật cười ra tiếng, tiếng lên ôm lấy Hoa Mị Nương nói: " Tỷ tỷ, người thật là hung dữ a."

Hoa Mị Nương tức giận đến dậm chân, nhưng lại nghĩ không ra biện pháp nào tốt. Có Phó Sơn ở một bên, nàng không dám làm càn.

Hầu Phích Tịnh nhắc nhở Phó Sơn: ” Sùng Bích, người xem...”

Phó Sơn khoát nhẹ tay: ” Ta biết, đợi một chút nữa rồi hãy nói.”

Thật ra khi Phó Sơn vừa nhìn thấy Lý Cường, đã biết là hắn luyện công xảy ra vấn đề. Hắn là người làm việc trầm ổn, không muốn kết luận ngay bây giờ, chỉ muốn quan sát kỹ thêm một chút.

Nạp Thiện đột nhiên quỳ xuống đối diện Lý Cường, nói: ” Lão Đại, người thu ta làm đồ đệ đi, van cầu người đáp ứng Độc nhãn long này...ân...chỉ là yêu cầu nho nhỏ...”

Hắn thật sự là vạn phần hâm mộ đại bản lãnh của những người này, thậm chí loại cơ hội này thật khó tìm, nếu bái Phó Sơn hoặc Hầu Phích Tịnh làm thầy, các vị lão nhân gia chưa chắc đáp ứng, tốt xấu gì đã cùng Lý Cường lăn lộn qua sinh tử, giao tình đã không nhạt, hắn đã từng làm qua lão đại của Hắc ngục, khả nhất là am hiểu tùy cơ ứng biến, mặc kệ Lý Cường đáp ứng hay không, quỳ lạy trước rồi hãy nói.

Lý Cường vừa nhìn thấy là biết không tốt, Lâm Phong Hợp cũng đang muốn cong gối định quỳ, nghĩ thầm ta ngay chính mình cũng còn luyện công không tốt, làm sao mà dạy đồ đệ, điều này không phải là đáng chê cười sao?

Hắn hét lớn: ” Dừng...tất cả đều không được nhúc nhích.” Hắn đưa tay ra dấu như trọng tài bóng đá, mặc kệ người khác nhìn có hiểu hay không.

Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh, Hoa Mị Nương, Mai Tinh Tinh còn có Nạp Nạp Đôn cũng đều mỉm cười.

Triệu Hào nhớ tới lúc mình bái sư thì bộ dáng Lý Cường cũng đầy vẻ thương cảm như bây giờ, mười phần hết sức thú vị. Hắn đối với Nạp Thiện cũng nổi lên lòng đồng tình, nói: ” Sư tôn...này sư đệ...”

Chứng kiến ánh mắt nhìn trừng của Lý Cường, hắn hoảng sợ không dám lên tiếng nữa.

Nạp Thiện cũng có chút thông minh, xoay người vài bước, hắn quỳ dưới chân Phó Sơn, dập đầu nói: ” Đại sư bá, Nạp Thiện khấu đầu xin ngài, xin ngài làm chủ dùm Nạp Thiện đi.”

Phó Sơn nhìn bộ dáng gãi gãi tai của Lý Cường, giống như là một con khỉ trên đồng lửa, thú vị nói: ” Ai, cái này ta làm chủ không được, bất quá cho người một chủ ý, người cứ đi theo bên hắn, hắn cũng không có cách nào a.”

” Ta, ta hiểu rồi, a..a...” Nạp Thiện nhảy dựng lên, thi triển công phu hắn am hiểu nhất, đứng ở bên Lý Cường, cười hì hì thì lễ nói: ” Chào sư tôn!” Rồi lại quay qua Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh nói: ” Chào hai vị sư bá! Chào sư cô! Chào sư ca!”

Lý Cường thiếu chút nữa bị tức chết, sao lại có loại đồ đệ phách vương(bá đạo) như thế này chứ.

Lý Cường sợ lại có thêm chuyện như vậy xảy ra, bèn nói: ” Thần Ca, mau nhanh lên lo cho mọi người ăn cho no đi, sau khi ăn xong rồi thu thập mọi thứ, chúng ta sẽ đi ra, đừng có ngây ngốc mà đứng ra đó.”

Thần Ca khó khăn nói: ” Thực vật không đủ cho mọi người ăn, hay là mọi người ăn ít một chút?”

Phó Sơn nói: ” Chúng ta có người mang đến lương thực, chờ một chút.”

Hắn đánh ra một đạo bạch quang, Thần Ca tò mò nhìn. Chỉ nghe một thanh âm khe khẽ vang lên, trên tay Phó Sơn xuất ra một cái túi màu xanh nhạt, đưa cho Thần Ca nói: ” Lương thực trong đây đủ ăn vài ngày, người cầm lấy trước đi, không đủ đi tìm ta. Nga, chỉ cần đưa tay vào là được, bên trong chính là bánh bao.”

Thần Ca tò mò đưa tay vào trong, kinh ngạc đến không khép miệng lại được, nhưng nghi vấn của hắn lập tức giải khai, hắn nhớ Lý Cường thường hay xuất ra những thứ gì đó, có lẽ cũng giống như loại đồ vật này, có thể chứa được mọi thứ. Trong lòng Thần Ca không ngừng tính toán, nghĩ thầm rằng nếu Bang Kỳ Nịnh quốc có được loại đồ vật này thì có thể giải quyết được chuyện khó khăn khi cung ứng hậu cần, đây là công lao lớn thế nào a.

Nạp Nạp Đôn cũng đưa tay vào trong sờ một chút, cũng liền bị hấp dẫn. Ý nghĩ của hắn cũng giống như Thần Ca, lặng lẽ đưa mắt nhìn Thần Ca, Thần Ca liền hiểu ngay ý hắn.

Khổ tù cuối cùng cũng được cho ăn no, người có chút tư tâm cũng đem cất một ít vào ngực, thật sự là thấy đã từng bị đói mà sợ. Mặc dù đã được lấy lại công đạo, nhưng cũng có những khổ tù gần như muốn chết

vì ăn no, dù là đã có Thản Ca nhắc nhở, nhưng bọn hán cũng không khống chế được, những người này khi nhìn thấy thực vật thì không tự chủ nổi.

Phó Sơn và chỉ huy quan Đức Đắc Sùng Ma quân suất của Hắc Doanh đã đạt thành hiệp nghị, do Hắc Doanh cung cấp lực lượng, đem những khổ tù đến chỗ đặt Truyền Tống Trận, Phó Sơn cũng đã không truy cứu trách nhiệm Thản Đặc quốc đã mua người ở Thiên Đình Tinh về làm nô lệ. Khổ tù đi ra khỏi ngọn núi Hắc Doanh, mỗi người đều có cảm giác như được tái sinh trở lại.

Có những khổ tù có chút thông minh đã dấu đi một ít tinh thạch, trở về mặc dù không thể giàu to, nhưng có thể trải qua cuộc sống yên ả bình thường. Phát tài nhất là lão đại của các khu, trên tay đều tồn lại những trung thượng phẩm tinh thạch, hơn nữa lại thu được một phần từ những kẻ dưới tay, trở về đều cũng sẽ trở thành giàu có một phương. Trong lòng bọn họ vĩnh viễn đều nhớ đến một người, mặc dù không phải người nào cũng cảm kích hán, nhưng cũng không có một ai dám nói bậy một câu về hán, chính là đầu lĩnh kháng kích binh lính Hắc Doanh, Mộc Tử lão đại.

Tại Truyền Tống Trận, tất cả người ở Thiên Đình Tinh đều quỳ xuống khấu tạ Lý Cường đã có ân cứu mạng.

Phó Sơn lần lượt đưa người của Thiên Đình Tinh tiến vào Truyền Tống Trận.

Lý Cường nhìn Nạp Nạp Đôn nói: " Các người phải đợi, Phó đại ca đã nhờ bằng hữu đến Bang Kỳ Ninh quốc tìm một nơi tiếp ứng các người, được rồi sẽ truyền tống các người."

Nạp Nạp Đôn không nói gì, chỉ tiến lên ôm Lý Cường dùng cái trán của mình蹭 vào trán hán, Khảm Khảm Kỳ và Thản Ca cũng tiến lên làm giống vậy. Lý Cường biết đây là lễ tiết cao nhất của Lục tộc, chỉ đối với người thân nhất mới tiến hành lễ tiết đó.

Lý Cường kêu Lâm Phong Hợp nói: " Ta đã đáp ứng đề cử người đi đến hoàng cung Cổ Tống quốc diện kiến hoàng thượng, cho người khỏi kim bài này, bọn thị vệ cũng đều biết nó, sẽ đưa người đi cầu kiến hoàng thượng, hãy nói với hán ta và Thánh Vương có lời chào." Lại nói: " Tinh Nguyên Cung tặng cho người, cẩn thận sử dụng, không nên tùy ý giết chóc. Tại lục địa, vũ khí này có chút quá lợi hại đó."

Lâm Phong Hợp cực kỳ do dự, hán cũng rất muốn học theo Nạp Thiện ở lại bên cạnh Lý Cường, nhưng Lý Cường cho hán sự tiến cử thật là quá hấp dẫn, chính là Thánh Vương và huynh đệ cấp cho hán một cái đề cử với hoàng thượng, tại Cổ Tống quốc có ai được vinh hạnh như thế, ngấm lại tại quân ngũ đã bị hất hủi, lần này trở về có thể cho bọn họ ném thử tư vị. Cuối cùng hán cũng là từ quan hoạn xuất thân, dục vọng làm quan đã ghi thâm căn cố đế trong lòng, chỉ cần có cơ hội cũng không muốn buông tha.

Hán quỳ trên mặt đất nói: " Thánh Vương gia, lão Đại, ta Lâm Phong Hợp có được hôm nay đều nhờ ân tình của hai vị, Phong Hợp cảm kích vô cùng, xin dập đầu tạ ơn hai vị." Cuối cùng hán quyết định đi trở về.

Lý Cường vui mừng cười nói: " Nhanh đứng lên, hãy nhớ kỹ, ta nếu trở về sẽ đến tìm người, đến lúc đó đừng nói là không nhận ra ta là được."

Lâm Phong Hợp cung kính nói: " Phong Hợp không dám." Sự nghiêm trang này của hán cũng làm cho Lý Cường không nói đùa nữa.

Hầu Phích Tịnh có chút không nhịn được nói: " Tiểu tử, đừng có lễ nghi quá. Được rồi, nói cho người hay, ngàn vạn lần đừng có khi người nhé."

Hàn Tấn và Triệu Trì ở một bên không biết nên làm sao mới tốt, Ngụy Nguyên Thanh bởi vì bị thương đã được truyền tống đi trước, còn bọn họ đều muốn lưu lại nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Lý Cường có chút cảm khái, tại Hắc ngục người đầu tiên hán quen biết chính là Hàn Tấn. Hán tiến lên cầm tay Hàn Tấn nói: " Hàn đại ca, sau khi trở về, người sẽ mở lại tiêu cục phải không? Ta nghĩ muốn nhờ người làm một chuyến tiêu dùm ta, có được hay không?"

Hàn Tấn theo thói quen nói: " Mộc Tử huynh đệ, có chuyện gì cứ phân phó, ta có liều mạng cũng phải hoàn thành."

Lý Cường cười nói: " Không có nghiêm trọng như vậy, ta nghĩ muốn nhờ hai người đưa Hồng đệ về nhà ở Đại Hán quốc thôi."

Kiều Vũ Hồng vẫn đi theo phía sau Lý Cường, nghe vậy nhin không được lại khóc. Nàng không có cách nào để được lưu lại, nghe Lý Cường nói, cuối cùng bật ra tiếng khóc nho nhỏ. Hoa Mị Nương lúc này mới phát hiện nàng là một tiểu cô nương, tiến lên ôm nàng ôn nhu hỏi: " Có phải hần khi dễ người không, nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ làm chủ cho người."

Mai Tinh Tinh càng kinh ngạc, làm sao lại có một tiểu cô nương như thế này? Nàng và Lý Cường có quan hệ gì?

37. Chương 37

Hoa Mị Nương lập tức hiểu được là chuyện gì, liên tưởng đến chính mình và Phó Sơn cũng giống như vậy, trong lòng cảm thấy tương liên. Nàng vốn là người thích làm chuyện nghịch thiên, cười nói: " Tỷ tỷ nhìn thấy có người thu đồ đệ lại khó khăn như vậy, tỷ tỷ lại không giống vậy, tiểu cô nương, có muốn làm đồ đệ của ta không?"

Kiều Vũ Hồng cơ hồ không dám tin vào tai mình, nàng không hề suy nghĩ liền quỳ xuống, khóc nói: " Nguyên ý...Hồng nhi nguyện ý...sư tôn ở trên...xin.."

Hoa Mị Nương dịu dàng dậy, cười nói: " Sau này đừng gọi ta là sư tôn, gọi tỷ tỷ là được, haha.."

Trong lòng Lý Cường đã rõ ràng những chuyện đang phát sinh, chỉ là hần giả vờ hồ đồ mà thôi. Biến cố phát sinh ở quê hương, bạn gái phản bội và lừa gạt, khiến cho hần không thể không bỏ qua hết thấy mọi thứ, theo Phó Sơn đi lên con đường tu chân, trong lòng hần đối với nhiều chuyện đều cảm thấy phai nhạt, ở phương diện tình cảm càng thêm bảo thủ. Băn khoăn giả ngốc của hần không tệ, ha ha cười nói: " Chúc mừng Hồng đệ, nga, không đúng, phải gọi là Hồng muội. Hoa đại tỷ là người phi thường lợi hại , được người tôn xưng là....là gì nhỉ?"

Hầu Phích Tinh nhin không được, hét lớn: " Gọi là tiểu yêu nữ..haha.."

Hoa Mị Nương nghiêng gương mặt trắng đưa nắm tay thị uy, nói: " Muốn chết sao, dám cười nhạo...úc, tiểu tử thú, người nói bậy gì đó hả?"

Vẻ mặt Lý Cường ra vẻ vô tội, nói: " Tiểu đệ là đang khích lệ đại tỷ a, không có nói bậy...không nói bậy...a a.." Chuyện đùa giỡn này đã xóa hết mọi thứ, mọi người đã cảm thấy thoải mái hơn.

Kiều Vũ Hồng rất thông minh, đi tới bên người Mai Tinh Tinh hành lễ, liên tục gọi nàng là tỷ tỷ, ba người con gái lập tức trò chuyện thật tâm đắc. Mai Tinh Tinh được gọi là tỷ tỷ khiến cho nàng lòng hoa nở rộ, cho tới bây giờ còn chưa có ai gọi nàng là tỷ tỷ kính trọng như vậy, làm nàng phi thường vui vẻ làm ra bộ dáng tỷ tỷ ngay.

Phó Sơn đi tới nói: " Bây giờ bắt đầu truyền tống người của Bang Kỳ Ninh quốc. Nạp Nạp Đôn, những người này là ở các địa phương khác nhau, người phụ trách an trí bọn họ, dụng biện pháp nào người cứ suy nghĩ, nhưng nhất định phải giải quyết cho tốt, hiểu chưa?"

Nạp Nạp Đôn dùng ngón tay chỉ ngay mi tâm của mình, chăm chú nói: " Ta đây dùng danh nghĩa Khảm Ba Nhi đại thần của Lục tộc khởi thế, nhất định làm được."

Phó Sơn gật đầu nói: " Chỉ cần chú tâm là được, không cần hướng Khảm Ba Nhi khởi thế, miễn cho lần sau nhìn thấy Khảm Ba Nhi hần sẽ nói ta buộc hậu bối của hần thế thoát nữa."

Nạp Nạp Đôn bị câu nói của Phó Sơn làm hai chân run lên, cúi đầu thật sâu, nghe ngữ khí này tức là Phó Sơn là bằng hữu của đại thần Khảm Ba Nhi. Hần cũng không dám nói nhiều, xoay người đi tìm Thần Ca, để bảo hần mau nhanh trả lại vật trữ đồ vừa rồi. Nếu không lỡ như sau này Phó Sơn nói với Khảm đại thần người của người mượn đồ rồi không trả, sự sỉ nhục này không chỉ là một cái túi có thể bồi thường nổi.

Lần này truyền tống quả thật không ít, tổn vô số tinh thạch, cũng chỉ có Trọng Huyền Phái mới có thực lực này. Tất cả người còn lại đều được truyền tống tới biên giới của một tòa đại thành thị ở Bang Kỳ Ninh quốc, Hàn Tấn và Triệu Tri thừa lúc lộn xộn cũng đi theo, mãi cho tới lúc Lý Cường phát hiện thì bọn họ lại làm mặt dày kiên quyết không chịu đi, học theo Nạp Thiện làm trò quỷ. Lý Cường đối với bằng hữu luôn mềm lòng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Nhìn đám người dần dần tán đi, Phó Sơn hỏi: " Lão đệ, theo chúng ta về Phong Duyên Tinh đi, đồ đệ và bằng hữu của ngươi cũng cùng đi. Hầu huynh đệ cũng đi đi, ở chỗ ta có Thiên Hành Lộ Tiên Tửu, sẽ tặng cho ngươi nếm thử, bất quá loại rượu này mà uống qua rồi, sau này sẽ không thêm uống thứ khác nữa."

Hầu Phích Tinh con mắt sáng ngời, vui vẻ nói: " Ai, loại rượu này ta đã nghe nói qua nhưng cho tới bây giờ chưa được nhìn thấy. Thật là không hiểu các ngươi a, không uống rượu mà lại tàng trữ rượu ngon, ngay lão tử cũng không có được a."

Lý Cường cảm ra một bình Tử Quỷ tửu, Hầu Phích Tinh than thở: " Đúng là huynh đệ của lão tử luôn tốt nhất, biết lão tử nhắc tới rượu sẽ chảy nước miếng." Lão uống một ngụm, nhịn không được lớn tiếng kêu lên, Lý Cường và Mai Tinh Tinh nhớ lại tình huống của lão lần đầu gặp mặt, cũng đều mỉm cười.

Phó Sơn nhàn nhạt nói: " Nếu ngươi uống qua tiên tửu của ta, loại tửu này ngươi sẽ không thêm nhìn qua lần nào nữa."

Hầu Phích Tinh cười nói: " Lão tử biết, tàng phẩm của Sùng Bích thần tiên cũng khó cầu a. Hắc, hắc nhưng rượu của người lão tử không dám uống a."

Hoa Mị Nương kỳ quái hỏi: " Vì sao vậy? Hay ngươi còn sợ Phó đại ca hại ngươi?"

Hầu Phích Tinh cười to nói: " Haha, tiểu yêu nữ, đừng có nói vậy, nếu Phó đại ca ngươi là người như thế, ngươi còn thích hắn hay sao? A..lão tử cái gì cũng không có nói...a..lão tử...là muốn nói..uống qua rượu của hắn, sau này sẽ đi đâu mà tìm loại rượu đó đây?"

Hoa Mị Nương bị hắn phớt lờ bày ý nghĩ thâm kín trước mặt Phó Sơn mà lại không đại phát tính tình, chỉ nói: " Hừ, không để ý đến ngươi nữa, chúng ta đi qua bên kia." Rồi kéo tay Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng bỏ đi.

Thật ra trong lòng nàng lại âm thầm cảm kích Hầu Phích Tinh. Nàng vốn thích Phó Sơn mà lại không dám biểu đạt, không thể làm gì khác hơn là không ngừng theo sát hắn đảo loạn phá hư chuyện, trăm phương ngàn kế muốn Phó Sơn không quên được nàng, nhưng lại không có được một chút tình cảm nào của hắn, nàng lại càng muốn quấy phá nhiều hơn, chính tự nàng cũng không dám tin tưởng sẽ được, nhưng hôm nay lại bị Hầu Phích Tinh nói hết ra.

Phó Sơn có chút sững sốt, im lặng không nói gì.

Lý Cường cười khổ nói: " Phó đại ca, đệ còn muốn ở lại chỗ này, còn có một việc rất trọng yếu muốn làm."

Phó Sơn kỳ quái hỏi: " Còn có chuyện gì, có thể nói cho đại ca biết được không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Đệ phải tìm Hải Mã Nào, hình như chỉ có Oan Hồn Hải ở nơi này mới có, Phó đại ca huynh biết đồ vật này không?"

Phó Sơn cúi đầu trầm tư cả nửa ngày mới nói: " Đồ vật này ta tựa hồ có nghe nói qua, nhưng dùng làm gì thì ta không rõ ràng lắm, là ai cần vậy?"

Lý Cường đưa cho hắn một viên Tịch Diệt Đan, nói: " Người cho đệ linh đan này đó, là tiểu đệ chuyển tặng lại cho đại ca."

Ngay cả người trầm ổn như Phó Sơn cũng không ngừng chấn động, thanh âm cũng có chút run lên: " Không có khả năng...đây là.. Tịch..Diệt..Đan.."

Hắn cơ hồ như thốt lên từng chữ. Cầm qua viên đan lên nhìn, hắn cố gắng trấn tĩnh, chậm rãi nói: " Người có thể cho đệ Tịch Diệt Đan, nhất định là một tiền bối cao nhân, đệ thật sự đưa cho ta sao?"

Với tu vi của Lý Cường bây giờ, thật sự chưa thể hiểu được Tịch Diệt Đan có ý nghĩa như thế nào, nó đối với cao thủ sắp phải vượt qua Độ Kiếp kỳ mà nói, vô cùng trọng yếu. Lý Cường có chút tức giận nói: " Không để cho Phó đại ca, đệ còn cho ai? Có thể vì đại ca làm chút gì đó..."

Phó Sơn cầm tay hắn cắt đứt lời nói: " Huynh đệ, đại ca không phải có ý tứ đó. Ta nhận vậy, tâm ý của huynh đệ, đại ca hiểu được."

Phó Sơn xuất chân nguyên lực xem xét biến hóa trong cơ thể Lý Cường, Lý Cường hiểu được cả người đại chân. Phó Sơn ngạc nhiên nói: "Thật là lợi hại, thật là lợi hại! Là đồ vật gì mà cường mãnh như vậy? Uy, Hầu huynh đệ, người qua xem."

Hầu Phích Tịnh uống một ngụm tửu rồi đi qua, miệng nói: "Thật vất vả mới được uống rượu ngon, còn kêu lão tử làm chi?"

"Người đến xem trong cơ thể lão đệ có cái gì, thật là lợi hại, ngay cả công lực của ta cũng bị đánh văng ra." Về mặt Phó Sơn kinh ngạc.

Nghe hắn nói, Hầu Phích Tịnh cũng cảm thấy hứng thú, tu vi của Phó Sơn như thế nào hắn cũng rõ ràng, ngay cả Phó Sơn cũng cảm thấy ngạc nhiên thì nhất định là rất cổ quái.

Hai người lần lượt dùng chân nguyên lực thử Lý Cường, kiểm tra một hồi rồi một hồi, làm hắn không khỏi hét lên: "Hai vị lão nhân gia, đừng có đùa! Rốt cuộc là chuyện gì chứ, cứ kiểm tra thế này chết ta mất."

Phó Sơn hỏi: "Nguyên Anh của người có loại đồ vật gì mà lại mạnh như vậy, đồ vật này không thể là Tử Viêm Tâm a."

Lý Cường đưa ra một ngón tay, từ đầu ngón tay xuất ra một luồng Thiên Hỏa. Phó Sơn là đại tông sư chế khí, chỉ nhìn thoáng qua là biết đây là Huyền Tật Thiên Hỏa.

Hắn dùng sức vỗ vỗ gáy, than thở: "Lão đệ, ta không biết đệ ở nơi nào thu được Huyền Tật Thiên Hỏa, điều này thật không thể tư nghị. Ta tu chân đã nhiều năm, cũng là lần đầu tiên chứng kiến có thể đem Thiên Hỏa thu vào trong cơ thể. Ân, không biết có phải là do Tử Viêm Tâm tác dụng ra hay không, cũng có thể...hay là vẫn không đúng, trong nguyên anh của đệ còn có đồ vật khác."

Trong lòng Lý Cường cực kỳ bội phục Phó Sơn, bởi vì Thái Hạo Toa đã kết hợp với nguyên anh, đã không thể rời ra khỏi cơ thể, không thể làm gì khác hơn là nói: "Đúng vậy, trong nguyên anh còn có Thái Hạo Toa."

Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh đều kiến thức uyên bác, nhưng vị tiểu huynh đệ này thật sự là làm cho người ta phải sợ hãi, hai người hoảng sợ nhìn nhau, cùng than thở.

Phó Sơn vẽ trên mặt đất hai cái vòng, lẩm bẩm nói: "Thái Hạo Toa, Thái Hạo Toa...đây là con mẹ nó tiên khí, làm ta cảm thấy sao mà lợi hại, mẹ kiếp, ta...ta..." Thanh âm hắn càng lúc càng lớn, bình thường ôn nhu nho nhã như Phó Sơn cũng phát giận mắng to, mọi người đều ngây dại.

Hầu Phích Tịnh khuyên nhủ: "Sùng Bích, đừng nóng vội, có lẽ còn có biện pháp giải quyết."

Phó Sơn yên lặng, rồi lại không cam lòng dùng chân nguyên lực thử lại lần nữa, một lát sau đột nhiên hỏi: "Hầu huynh đệ, người có truyền công pháp cho hắn phải không?"

Hầu Phích Tịnh nhếch miệng nói: "Cái này không thể tính được, là hắn tự mình lĩnh ngộ đó thôi."

Phó Sơn nhìn bộ dáng của hắn, nhận không được nói: "A, nghĩa là người cho hắn ngọc đồng giản?"

Hầu Phích Tịnh gật đầu, Phó Sơn liền thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nói: "Được Hầu huynh đệ thương, truyền cho hắn công pháp, Phó Sơn cảm ơn."

Hầu Phích Tịnh lại uống rượu, lắc đầu cười: "Cái gì mà cần cảm ơn, là hắn có duyên với lão tử thôi."

Không cho là vậy, Phó Sơn nói: "May mắn là lão đệ học được công pháp Nguyên Thủy Môn, nguyên anh từ Nguyên Thủy Môn không giống Tiểu Vũ Trụ, nếu không ta cũng không có cách nào cứu được hắn."

Lý Cường thấy Phó Sơn gấp gáp như thế, khuyên nhủ: "Phó đại ca, huynh đừng có gấp, nghe thiên mệnh thôi."

Phó Sơn tức giận mắng: "Tiểu tử người, lá gan thật lớn, đồ vật gì không biết cũng dám nhập vào nguyên anh mà luyện, đó là bốn mạng nguyên anh của đệ, nếu có vấn đề gì thì phải làm sao. Cũng hoàn hảo là trước đó đệ có tu luyện qua công pháp Nguyên Thủy Môn, cũng còn có cách cứu vãn."

Lý Cường nghi hoặc nói: "Thái Hạo Toa không phải là tiên khí sao? Sao đồ vật này lại không tốt chứ?"

Phó Sơn cười khỏ: " Tốt, thật sự là quá tốt. Thái Hạo Toa này ngay cả ta cũng không có được loại tiên khí như vậy. Lão đệ a, uy lực của pháp bảo này đệ có bao nhiêu tu vi mà không chế được nó? Cao nhân cho đệ pháp bảo này chẳng lẽ không có nói, khi nào muốn sử dụng phải đạt được thần khí hợp nhất hay sao?"

Lý Cường cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: " Ân, tựa hồ có nói qua nhưng đệ không hiểu rõ lắm."

Lần này ngay cả Hầu Phích Tinh cũng không nhận được, nói: " Tiểu huynh đệ, lão tử không thể không bội phục ngươi, tuyệt đối là lớn mật tới mức ngu ngốc a. Ngươi đúng là không muốn sống nữa, không hiểu rõ ràng mà lại dám sử dụng a."

Lý Cường ủy khuất nói: " Đệ cũng đâu có dụng tới Thái Hạo Toa, nó tự mình động đó thôi."

Phó Sơn không thể làm gì khác hơn là giải thích cho hắn vì sao lại như vậy.

Với công lực bây giờ của Lý Cường, là hoàn toàn không thể dùng Thái Hạo Toa. Trong lúc vô ý hắn sử dụng lực lượng của Thái Hạo Toa, vì vậy bốn nguyên lực lượng của chính mình bị nó hấp thu hết. Người tu chân muốn tu luyện là phải tăng mạnh bốn nguyên lực lượng của chính mình, giống như là pháp bảo Tử Viêm Tâm, có thể cung cấp cho người tu luyện trợ lực rất lớn, còn phương thức tu luyện của Nguyên Thủy Môn là phương pháp tu luyện tăng trưởng bốn nguyên lực lượng tốt nhất.

Tâm tình của Phó Sơn cuối cùng cũng buông lỏng, cười nói: " Vận khí của đệ thật là tốt, có được công pháp của Nguyên Thủy Môn tu luyện, bất quá sau này có bất cứ ai đánh đệ thì đúng là xui xẻo. Hầu huynh đệ, xem ra hai chúng ta phải hợp lực cắt đứt hấp lực của Thái Hạo Toa, với công lực một mình ta không đủ sức khai mở nó, Thái Hạo Toa thật sự là quá mạnh mẽ."

Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung Lý Cường, đó chính là "may mắn". Nếu không phải Phó Sơn và Hầu Phích Tinh hai đại ca thủ cấp tông sư đồng thời ra tay, chỉ cần không bao lâu, Thái Hạo Toa có thể mạnh mẽ hấp thu nguyên anh của hắn vào trong nó, hắn sẽ chính thức biến thành một tiên khí có linh hồn, lúc đó nguyên thần của hắn cũng bị hoàn toàn tiêu diệt.

Phó Sơn và Hầu Phích Tinh hợp lực, phong bế Thái Hạo Toa trong nguyên anh Lý Cường, làm cho nó không thể hấp thu lực lượng từ nguyên anh của hắn. Phó Sơn dặn dò kỹ lưỡng, ngàn vạn lần không nên thử thao túng Thái Hạo Toa, chỉ đến khi nào bốn nguyên lực lượng vượt khỏi sức mạnh của nó thì mới có thể tu luyện được nó, đến lúc đó thì mới chính thức là thần khí hợp nhất.

Phó Sơn nói: " Lão đệ, đệ còn phải một lần tu luyện nữa mới có thể khôi phục bốn nguyên lực lượng của mình, trước mắt không nên vọng động chân nguyên lực, để tránh bị cản trở. Hắc, hắc, bất quá đệ cũng đừng sợ, người nào mà tới đánh đệ thì coi như hắn xui xẻo. Thái Hạo Toa không hấp thu được lực lượng của đệ thì nó sẽ phát tán lực lượng của nó, người nào mà kích động tới nó thì...đệ cũng hiểu được rồi đó."

Lý Cường biết mình không còn nguy hiểm nữa, vui vẻ nói: " Phó đại ca, lão ca, các người về Thiên Đình Tinh hay là Phong Duyên Tinh, sau khi tiểu đệ tìm được Hải Mã Nào sẽ đi tìm các người."

Phó Sơn trầm ngâm chốc lát nói: " Ta cũng không nói được chính xác, bất quá Thiên Đình Tinh có một đại sự...ta có mấy huynh đệ đang chờ ở đó, chuyện này đối với tu chân giới ảnh hưởng quá lớn, ta nghĩ đại khái sẽ ở Thiên Đình Tinh coi xem thế nào. Nga, cái này cho đệ."

Hắn đưa cho Lý Cường một vật dài cỡ một ngón tay, có màu bạc lóng lánh, nhìn thật cổ quái nói: " Đeo ở ngón vô danh, đây là tiêu chí của huynh đệ cao nhất trong Trọng Huyền Phái, người của mình nhìn vào sẽ biết."

Lý Cường cầm lấy vật này lên xem, thấy giống như là một giới chỉ cực kỳ tinh mỹ nhìn tựa như một con chim ưng. Hắn cẩn thận đeo vào ngón vô danh, những thanh âm nhẹ nhàng vang lên, đồ vật tự động bám chặt vào ngón tay, ngân quang tỏa ra, đồ vật đó giống như được sinh ra từ ngón vô danh vậy. Lý Cường co ngón tay lại, ngân quang sáng lên, đồ vật đó cũng co dần y hệt như ngón tay, nhìn thật mỹ lệ quỷ dị.

" Đồ vật này gọi là gì?" Lý Cường tò mò hỏi.

Hầu Phích Tinh thưởng thức nói: " Lão tử biết, Trọng Huyền Phái các người thích làm ra mấy loại đồ vật cổ quái, nó gọi là Thích Hồn Long Giới."

Phó Sơn cười nói: " Thế nào? Người hâm mộ a? Với thân phận tu vi của người khai phá lập tông là chuyện dễ dàng, chỉ bất quá người lại không thích đó thôi. Người nói đúng, đồ vật này gọi là Thích Hồn Long Giới, những huynh đệ hạch tâm trọng yếu của Trọng Huyền Phái đều có, môn hạ của bọn họ thấy đệ sẽ kính đệ như sư tôn của họ."

Rồi lại nhắc nhở, nói: " Đệ dùng một chút chân nguyên lực nhìn nó xem."

Lý Cường nghe vậy liền thử ngay, quả nhiên Thích Hồn Long Giới liền co rút lại như một chiếc nhẫn bình thường, trên mặt là một hình tam giác màu bạc, nhìn không ra là do tài liệu nào cấu thành. Lại thử thêm một chút, nó liền biến thành một sợi hắc tuyến(chỉ đen) quấn tại ngón tay, không nhìn kỹ hoàn toàn không phát hiện ra.

Lý Cường cười nói: " Thật có ý tứ, cảm ơn Phó đại ca. Nga, Thiên Đình Tinh có đại sự gì vậy? Có phải là có liên quan đến Thiên Thần Chi Nộ không?"

Phó Sơn kỳ quái nhìn Lý Cường, nói: " Nhìn không ra lão đệ người tin tức lại linh thông như vậy. Thiên Thần Chi Nộ xuất thế còn một đoạn thời gian nữa, bây giờ chủ yếu là Phong Duyên Tinh và Tiềm Kiệt Tinh đại tranh đấu, có thể sẽ tới Ba Đạt Tinh tỷ thí. Bất quá trước mắt hai bên đều đang cần người, nghe nói họ có thể mời được một vị Tán Tiên, nếu như vậy thì thật phiền toái. Quên đi...việc này không phải là đệ có thể giúp được. Hầu huynh đệ, nỗ lực tiểu huynh đệ, người giúp một tay đi nhé."

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Được rồi, ta và người đi, dù sao ta cũng phải tìm Bách Hoàng lão nhân tính sổ, tính thêm phần cho ta. Rượu nhất định phải có, loại rượu như của tiểu huynh đệ đây cũng được."

Phó Sơn mừng rỡ, hẳn đã mời Hầu Phích Tịnh vài lần những lão vẫn chưa trả lời thẳng, có cao thủ như vậy gia nhập thì lực lượng sẽ tăng mạnh rất nhiều.

" Yên tâm, chuyện gì Phó Sơn ta không dám nói, còn rượu ngon thì khỏi lo. Ân, chúng ta cũng nên đi. Lão đệ, trong ngọc đồng giản có chỉ cách làm sao sử dụng phương pháp Truyền Tống Trận, Thần Bang Tinh có một tòa đại hình Truyền Tống Trận, tại tây đại lục, ngọc đồng giản có ghi lại, sau khi tìm được Hải Mã Nào, đệ hãy đi tới đó. Cần thận một chút, không nên tùy tiện vọng động chân nguyên lực a." Phó Sơn dặn dò.

Trong lòng Lý Cường có ý nghĩ, hẳn nghe nói vừa rồi Tiềm Kiệt Tinh tìm được một Tán Tiên hỗ trợ, tựa hồ Phó đại ca đối với Tán Tiên này phi thường cổ ký, sau khi hẳn tìm được Hải Mã Nào thì sẽ đi tìm Mạc Hoài Viễn trước, thỉnh hẳn đi hỗ trợ dùm. Lý Cường cũng không vội nói cho Phó Sơn, chuẩn bị cho hẳn một kinh hải sau này.

Những cao thủ Phó Sơn mang đến đã đi trước, Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh, Hoa Mị Nương, Kiều Vũ Hồng và Mai Tinh Tinh cũng đều hướng đến bọn họ cáo biệt. Mai Tinh Tinh nguyên muốn lưu lại, nhưng Phó Sơn không đồng ý, hẳn đã đáp ứng Mai Du Băng đưa nàng trở về. Mai Tinh Tinh không biết vì cái gì rất sợ Phó Sơn, có thể là từng chứng kiến ngay cả ông nội nàng khi nhìn thấy Phó Sơn mà cũng quỳ xuống hành lễ. Hơn nữa Hoa Mị Nương một bên khuyên bảo, làm nàng không còn cách nào khác hơn là đi cùng bọn họ. Kiều Vũ Hồng đã hạ quyết tâm, trước tiên sẽ học giỏi bản lãnh, còn chuyện khác sau này rồi hãy nói, vì vậy rất nghe lời gọi đi là đi ngay.

Có Nạp Nạp Đôn hướng dẫn, Lý Cường mấy người vào thành rất dễ dàng.

Đây là một tòa đại thành thị của Bang Kỳ Ninh quốc, Lý Cường đã được mở rộng nhãn giới, có lẽ nơi này và tinh thạch có quan hệ thật chặt chẽ, phòng ốc trong thành thị có vẻ cổ quái cực kỳ, những tòa lầu cao cũng do vô số tinh thạch khác nhau cấu tạo thành. Còn điều làm cho Lý Cường không khỏi tư nghị chính là có những căn nhà cỡ hai, ba thước không thấy ra vật chống đỡ.

Màu sắc nhà cửa cũng nhiều màu nhưng có một đặc điểm giống nhau, đều tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Người đi trên đường đủ mọi chủng tộc, mặc quần áo thật cổ quái. Nạp Thiện cơ hồ trừng lớn con mắt độc nhất từ khi vào thành, hẳn giật mình còn hơn Lý Cường, Lý Cường rốt cuộc từng thấy qua rất nhiều đồ vật, không giống như hẳn ở Thiên Đình Tinh là một tinh cầu lạc hậu. Hẳn kéo Triệu Hào hỏi: " Sư huynh, người xem thử..." Hẳn đang nói tới một người đang ôm lấy một con quái thú trên tay.

Con quái thú nhìn thấy Nạp Thiện chỉ nó, đột nhiên đứng thẳng lên, đầu trường lớn ra, nhe hàm răng nhọn hoắc phát ra một tiếng kêu quái dị.

38. Chương 38

Người nọ kêu lên một tiếng, con quái thú nhảy xuống mặt đất, trợn trắng mắt nhìn Nạp Thiện.

Nạp Nạp Đôn nói: " Lão Đại, chúng ta đi trước tìm chỗ dừng chân rồi thương lượng chuyện tiếp theo, có được hay không?"

Lý Cường cười nói: " Người là địa chủ, thì do các người an bài đi. Mạt Bồn, coi chừng Bí, đừng có đi lạc."

Mạt Bồn vội vàng đáp ứng. Bí so với Nạp Thiện còn có nhiều ngạc nhiên hơn, hắn cầm Tinh Nguyên Cung trong tay, sau khi vào thành hắn thấy đầu choáng mắt hoa, nhìn cái gì cũng không biết, Mạt Bồn kéo tay hắn hai người kỷ kỷ cô cô nói không ngừng.

Thần Ca vội vã từ xa chạy tới, đến bên Nạp Nạp Đôn nói: " Quân suất, ta và Khảm Khảm Kỳ không đi nữa, ta tại quân bộ gặp một người bằng hữu, hắn đã nói với ta chúng ta ngàn vạn lần không nên đến quân bộ báo cáo, đại quân bộ đã xem chúng ta là phản đồ rồi. Ai, làm sao cũng không nghĩ đến lại đến nỗi như vậy."

Nạp Nạp Đôn nổi giận nói: " Bọn họ sao có thể làm như vậy, không được, ta đi đại quân bộ nói lý với họ."

Thần Ca than thở: " Quân suất, người đã bị xem là quan quân tử chiến rồi, trở về làm sao mà giải thích a."

Gương mặt Khảm Khảm Kỳ âm trầm, chợt nói: " Bị gọi là phản đồ là ta không lo, bất quá ta sẽ không đi trở về. Lão Đại, đệ sẽ đi với huynh, dù sao đệ cũng không có nhà để về nữa. Thần Ca, chúng ta cùng đi với lão Đại thôi."

Lý Cường bình tĩnh nói: " Khảm Khảm Kỳ các người trước tiên ở cùng một chỗ với chúng ta, chuyện này còn có cách giải quyết. Ta có ý nghĩ, đợi sau khi yên ổn, mọi người sẽ thương lượng lại."

Khảm Khảm Kỳ rất tin phục Lý Cường, nói: " Được, đệ nghe lời lão Đại."

" Nơi này có một ngôi nhà dừng chân ở dưới đất rất là nổi tiếng, lão Đại có muốn nghỉ ngơi ở đó không?" Thần Ca hỏi.

Lý Cường không cần suy nghĩ kêu lên: " Không đi, không đi, ta chán ghét ở dưới đất lắm rồi, các người còn chưa ở đã sao, tìm chỗ ở nào cao hơn một chút trong lòng mới thấy thoải mái."

Tại Hắc ngực bị buộc phải ở, nếu không quyết không bao giờ đến đó, hắn nghĩ tới là thấy sợ, trong lòng nghĩ thầm: " Lão tử quyết sẽ không bao giờ đi xuống nữa, bằng không sẽ trở thành sự thật, đúng như ngày trước bị gọi là lão chuột nữa cho xem."

Thần Ca nhìn thấy ánh mắt hung ác của mọi người, biết mình đã nói sai lời, bèn xí xóa nói: " A yêu, ta nhớ ra rồi, nơi này có một tiệm cơm, ngay bên kia, căn nhà màu đỏ nhạt. À ta nhớ kỹ có một loại gọi là canh, chính là canh đặc, cũng không biết phải gọi từ này ra sao, thật là ăn rất ngon a, mọi người có muốn nếm thử hay không?" Hắn cười cười nói.

Nạp Thiện còn muốn làm vẻ mặt hung dữ, bị một câu nói có món ăn ngon của hắn, nước miếng trong miệng như muốn chảy ra, hắn há miệng kêu oa oa: " Lão Đại...ách...sư tôn, đồng ý đi, tiểu Nạp đã đói bụng rồi."

Khảm Khảm Kỳ nghe được câu " tiểu Nạp", nhin không được cười ha ha nói: " Tiểu Nạp....haha...hahaha...người làm cho ta cười chết thôi...ha ha.."

Mọi người không có bị Nạp Thiện làm cho buồn cười nhưng nhìn Khảm Khảm Kỳ cười tới chảy nước mắt, cả đám đều bị hắn làm cho bật cười ha ha.

Nạp Thiện ra vẻ vô tội nói: " Các người tại sao lại cười a. Nói cho ta biết để ta cùng cười với."

Khảm Khảm Kỳ cười đến ôm lấy bụng, ngón tay chỉ Nạp Thiện mà nói không ra lời.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy bi ai, hắn biết mọi người nhân cơ hội này phát tiết bao nhiêu bất mãn và oán hận, hắn cười nói: " Được, chúng ta đi ăn thật nhiều, xem như chúc mừng đã có một cuộc sống mới."

Nạp Thiện đầu tiên phụ họa, quát to một tiếng: " Được a!" rồi như một con ngựa vọt đi, mọi người cười hi ha hướng căn nhà màu hồng chạy tới.

Bởi vì không phải thời gian ăn cơm, cả đại sảnh hoàn toàn trống rỗng. Thản Ca gọi tiểu nhị, tiểu nhị nhìn thấy cả đám người đều có diện mạo dữ tợn, trên trán còn có một khối ấn ký màu đỏ, cũng không biết bọn họ làm gì, cẩn thận trả lời câu hỏi của Thản Ca không chút chậm trễ.

Trong lúc còn đang lộn xộn, có một đám người từ bên ngoài tiến vào, đó là một đám người có màu da vàng giống Lý Cường, bọn họ vừa nhìn thấy Lý Cường thì cũng giật mình. Người da vàng tại Thản Bang đại lục rất ít, Tây đại lục mới là nơi người da vàng tụ tập.

Mạt Bồn lặng lẽ nói cho Lý Cường biết những người này là từ Tây đại lục tới, không giống là thương lữ, có chút giống như một đoàn ngoại giao.

Đám người kia ước chừng hai mươi mấy người, trong đó có mười lăm, mười sáu trang phục võ sĩ, mặc khải giáp vô cùng kỳ lạ, từ đầu xuống chân chỉ toàn là hoa văn màu đen, ở ngực thì có màu lam gợn sóng, lộ ra song chường cực kỳ tráng kiện, trên cổ tay có giáp thủ kéo dài đến tận khuỷu, vóc người cao lớn. Trên đầu vai mỗi người đều lộ ra những cây đao thật dài, có vẻ phi thường uy mãnh.

Bốn người cầm đầu tựa như là đội trưởng của họ, mặc khải giáp giống như những võ sĩ nhưng màu sắc không giống, toàn thân đều là màu đỏ, chói mắt như lửa. Cả hai nhóm người đều không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nhau. Lý Cường không cử động, chỉ ngồi vững vàng, hẳn biết chủ nhân bọn họ còn chưa có tới.

Triệu Hào, Hàn Tấn, Nạp Thiện và Triệu Trì đứng ở trước mặt bọn họ. Khí thế của Triệu Hào hoàn toàn bất đồng, tu vi của hắn so với trước kia tiến bộ rất lớn, chỉ vì hắn đứng bất động khiến cho đám võ sĩ cảm thấy bất an, đều có cảm giác muốn rút vũ khí.

Về mặt Lý Cường vừa động, hắn phát hiện có cao thủ đang đi vào. Quả nhiên ngoài cửa có một trung niên gầy yếu đi vào, nói: " Các người đang làm gì? Còn chưa xem xét...ân, bọn họ là ai?"

Đầu lĩnh mặc giáp đỏ cung kính nhẹ giọng nói: " Tổng quản đại nhân, không biết bọn họ thuộc quốc gia nào ở Tây đại lục, tựa hồ đều là cao thủ, để tiểu nhân đi hỏi thử."

Trung niên nhân chú ý tới Triệu Hào, trong lòng nao nao, biết công lực của người này với chính mình cũng không sai biệt lắm, tuyệt đối là cao thủ, thần sắc có chút khẩn trương, thái độ lập tức trở nên hòa hoãn rất nhiều, nói: " Thật là thất lễ, xin hỏi các người là sứ đoàn của quốc gia nào nơi Tây đại lục, xin giới thiệu một chút, chúng ta thuộc sứ đoàn của Lạp Đô quốc."

Triệu Hào vẫn theo thói quen trên giang hồ, ôm quyền hành lễ nói: " Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Lý Cường ngồi sau bàn bật cười, nói: " Người ngưỡng mộ đã lâu cái gì a."

Hắn đứng dậy, nói: " Chúng ta chỉ là ở chỗ này ăn cơm mà thôi, cũng không phải là người của Tây đại lục, không có chuyện gì đâu."

Đến lúc này người tổng quản kia mới phát hiện Lý Cường là thủ lĩnh, Triệu Hào mặt đỏ lên, nói: " Sư tôn."

Đám võ sĩ môn kinh hãi, không ngờ người thanh niên này lại là sư tôn của hắn. Tổng quản vừa muốn nói nữa, ngoài cửa lại tiến vào hai cô nương, trong đó có một người nói: " A Cát đại thúc, tiểu thư hỏi các người có chuyện gì, sao còn không ra."

Tổng quản cười khổ nói: " Có người a, còn chưa kịp hỏi rõ ràng."

Có tiếng bước chân thanh thúy từ ngoài cửa vang lên, từ ngoài cửa tiến đến ba nữ một nam, tất cả võ sĩ đều quỳ xuống một chân, cùng kêu lên: " Cung nghênh chủ nhân."

A Cát tổng quản khẩn trương nhìn trừng trừng Lý Cường bọn họ, sợ bọn họ có bất cứ cử động gì.

Là nữ chủ của sứ đoàn tới, Lý Cường cực kỳ tò mò, hắn nhìn không chớp mắt xem nàng ra sao. Chỉ thấy nàng ước chừng hai mươi tuổi, làn da trắng, đôi mắt linh động có thần, mái tóc màu đen cài một cây trâm bằng thủy tinh màu lam, mặc một bộ quần áo màu vàng phiêu dật, vẻ mặt đạm nhã. Chỉ nghe nàng nói: " Đây là đến ăn cơm thôi, chúng ta cũng đừng quấy nhiễu nhiều người khác." Thanh âm trong trẻo động lòng người.

Đứng bên nàng là một người áo xanh bịt mặt, yên lặng theo sát, nhìn xem là một cao thủ hộ vệ.

A Cát tổng quản nhìn nàng nói: " Thuộc hạ nghĩ hay là cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Nghe nói cao thủ Phiên quốc đã tới rồi, nếu..."

Nàng khẽ cười, ôn hòa ấm áp nói: " Chẳng lẽ vì vậy cái gì chúng ta cũng mặc kệ hết hay sao?"

A Cát tổng quản không dám nói gì nữa, chỉ lui sang một bên.

Lý Cường cũng đã gọi người của mình ngồi xuống ăn cơm, trong lòng hần tính toán có nên làm quen với bọn họ hay không, bọn họ từ Tây đại lục đi tới, đối với Hải Mã Nảo có lẽ biết rõ, nhìn bộ dáng cô nương này có lẽ sẽ dễ nói chuyện.

Thần Ca giới thiệu: " Đây là Bích Lục Thúy, ăn rất ngon đó. Còn đây là Điểm Xỉ Căn, cực phẩm a, ăn cẩn thận chút."

Gương mặt Nạp Thiện khổ sở, nói: " Không ăn được, không ăn được. Nơi này không có món ăn ngon của quê quán chúng ta. Nơi này có thịt nướng hay không a, tốt nhất là một cái bánh bao thịt, thoa chút tương. Ai, đã lâu không được ăn rồi, thật là thèm quá đi."

Nhìn thấy họ đã ăn xong, trong lòng Lý Cường cảm thấy sốt ruột, tìm không được cơ hội nói chuyện với đám người kia.

Mấy người tiểu nhị bưng đến một cái khay, trên khay có một cái đĩa, cẩn thận đặt ở trên bàn rồi xì xô nói cái gì đó với Thần Ca, sau đó mới lui xuống.

Thần Ca cười nói: " Nơi này nổi tiếng nhất là món ăn này, tên gọi là Ba Túc, ta cũng không biết làm sao mà phiên dịch."

Nạp Thiện vui vẻ nói: " Cái khay này thật lớn, nhất định là rất ngon, lão Nạp ta thử trước đây."

Mở cái nắp, chỉ thấy trong đĩa là những con trùng sống uốn éo màu xanh nhạt cỡ ngón tay. Nạp Thiện kêu lên một tiếng thê thảm, nhảy ngược ra sau.

Đám võ sĩ kia bật dậy, cùng rút trường đao nhìn qua.

Thần Ca, Nạp Nạp Đôn và Khảm Khảm Kỳ, còn có Bí, tất cả đều lộ ra bộ dáng thèm thuồng. Khảm Khảm Kỳ cầm lấy một con bỏ vào miệng, chỉ nghe một thanh âm ba túc vang lên, vẻ mặt hần thật say mê, nói: " Thật là mềm mại, đúng là cực phẩm hảo trùng."

Nạp Thiện ộc ói, nói: " Lão Đại, đệ bị tên Thần Ca làm ghê chết quá, hần ăn..thứ đồ vật này... ầu..."

Lý Cường nhìn thấy tiểu nhị đưa một cái khay lớn giống vậy đến bàn của đám người kia, nghĩ thầm: " Chẳng lẽ bọn họ cũng dám ăn loại trùng này hay sao?"

Lá gan của Lý Cường bây giờ xem như là rất lớn nhưng phải nghe những âm thanh " ba túc" cũng cảm thấy bất hảo. Nạp Thiện, Hàn Tấn và Triệu Trì đã không chịu được vọt ra ngoài. Chỉ có Triệu Hào cắn răng kiên trì, nếu Lý Cường không đi hần cũng sẽ không đi.

Bí và Mạt Bồn tựa hồ phi thường thích thú, Bí một lần bốc mấy con bỏ vào miệng, ăn đầy vẻ ngọt ngào hương vị. Lý Cường nhìn cái khay kia của sử đoàn, ai ngờ mở nắp ra thì toát ra một mùi thơm làm cho người ta thèm thuồng. Lý Cường tò mò hỏi Thần Ca: " Di, bọn họ ăn trùng nấu chín a."

Thần Ca nhìn trong đĩa còn lại mấy con trùng, mọi người đồng thời đưa tay bốc lấy, Thần Ca đoạt được hai con, nắm ở trong tay, lúc này mới cười nói: " Lão Đại, người của Tây đại lục thích ăn đồ chín, còn chúng ta thì thích ăn sống, đừng thấy..."

Khảm Khảm Kỳ thấy hần nói chuyện, liền giật hai con trùng trong tay hần bỏ vào trong miệng, Thần Ca vừa định giật lại thì đã nghe hai tiếng " ba túc" "ba túc", mắng: " Như vậy mà còn chưa đủ cho người ăn sao, người..." Liên tiếp một tràng Lý Cường nghe không hiểu vang lên.

Khảm Khảm Kỳ làm vẻ mặt như không thèm nghe, bộ dáng thư giãn hạnh phúc khiến cho Thần Ca mếu máo không thôi.

Thần Ca đột nhiên nhớ tới một chuyện, lén lút hỏi Lý Cường: " Lão Đại, không xong rồi..."

Lý Cường cười nói: " Chuyện gì? Còn muốn gọi thêm sao?"

Thần Ca cười khỏ nói: " Không phải, đệ không có tiền a, đợi lát nữa làm sao mà trả đây. Vừa rồi ăn cho đã, lão Đại, làm sao bây giờ?"

Triệu Hào ở bên cạnh nghe được, đưa tay vào ngực lấy ra một thỏi hoàng kim, nói: " Cái này chắc là đủ rồi."

Thần Ca cầm lấy hoàng kim nhìn xem, lắc đầu nói: " Đây là đồ vật gì, chúng ta không thể dùng nó để trả ở đây đâu."

Triệu Hào cũng như nằm mộng rồi, đây là lần đầu tiên nghe người ta nói hoàng kim là thứ đồ vật gì, làm hắn không thốt nên lời.

Lý Cường lại càng hoảng sợ, không có tiền không thể ăn không được, đây không phải là thói quen của hắn, vội hỏi: " Ở đây tiền là cái gì vậy? Thần Ca, tinh thạch ở nơi này có đáng giá không? Dùng tinh thạch trả có được không?"

Thần Ca nói: " Có lẽ có thể. Nhưng lại có ai có tinh thạch chứ? Loại bình thường thì không được, cần phải là loại có phẩm chất tốt."

Lý Cường từ trong tay lấy ra một khối Hoàng Trầm Thạch, loại này tại tu chân giới được coi là thượng phẩm tiên thạch. Thần Ca chưa từng thấy qua loại thượng phẩm tiên thạch này, cầm lấy nhìn tới nhìn lui, nói: " Đây là tinh thạch gì, đệ mới thấy lần đầu tiên, không biết có thể đổi tiền được không?"

Triệu Hào cầm lên xem, hắn cũng chưa từng thấy qua. Một vòng chuyển xuống, cũng chưa ai từng thấy loại tiên thạch làm Lý Cường cảm thấy khó khăn.

Lý Cường cười khỏ nói: " Tinh thạch loại kém hơn tại Hắc ngục ta đã luyện thành vũ khí rồi, ta chỉ có thượng phẩm tinh thạch, vì sao các ngươi lại chưa từng nhìn thấy loại tinh thạch này kia chứ?" Hắn đột nhiên nghĩ đến một người, hét lớn: " Nạp Thiện...Nạp Thiện...mau đến đây." Hắn đột ngột hô lớn.

Đám võ sĩ nọ thật là tận trung chức vụ, nghe được tiếng la lớn của Lý Cường lại đồng loạt đứng dậy đề phòng.

Nạp Thiện đang chạy vào, nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của đám võ sĩ, kêu to lên: " Lão Đại có phải cần đánh nhau không, cho đệ một phần với." Hàn Tấn và Triệu Trì cũng theo sát chạy vào.

Võ sĩ sử đoàn do bốn người mặc hồng giáp chỉ huy lập tức xuất ra một cái phòng ngự trận, cẩn thận bảo vệ bên cạnh nữ chủ nhân của họ. Lý Cường cảm thấy họ cũng thật là quá cẩn thận rồi, cười mắng: " Nạp Thiện, ai muốn người đánh nhau, ta gọi người có chuyện."

Nạp Thiện thất vọng "nga" một tiếng rồi đi tới. Hắn từng học Tam Cước Miêu(mèo ba cẳng) công phu, tay nắm chặt lại, một bộ dáng không sợ sanh chuyện, ra vẻ uy phong, làm ra vẻ Nạp Thiện ta đây không phải là dễ trêu chọc.

Nạp Thiện ôm lấy đầu hỏi: " Lão Đại, có chuyện gì a?"

Triệu Hào nhin không được hỏi: " Sư đệ, ngươi ôm đầu để làm chi?"

Khảm Khảm Kỳ cười nói: " Hắn sợ lão Đại đánh..."

Mọi người cười to.

" Lão Đại, huynh xem lão Khảm khi dễ đệ, huynh phải làm chủ cho đệ a..." Nhìn bộ dáng ra vẻ ủy khuất của hắn, mọi người càng cười dữ hơn. Bàn của họ thật náo nhiệt ồn ào, so sánh với bàn sử đoàn có vẻ yên tĩnh trầm muộn hơn rất nhiều. Nữ chủ nhân kia tựa hồ rất chú ý Lý Cường bọn họ, thường xuyên đưa mắt nhìn qua.

Tay Lý Cường để trên bàn, nói: " Đem tinh thạch ra đây."

Nạp Thiện cơ hồ theo phản xạ có điều kiện nhảy lui ra sau, miệng tia lia: " Cái gì tinh thạch a, ta không có..." Đột nhiên mặt hắn đỏ lên, móc trong lồng ngực ra một cái túi lớn, mở miệng túi, đổ hết tinh thạch

bên trong lên bàn, có chút ngượng ngùng nói: " Ai, ở trong Hắc ngục lâu quá, đối với tinh thạch quá miễn cảm, a a a..."

Lần này mọi người không hề cười hắc, tại Hắc ngục vì tranh giành một khối tinh thạch tốt, bình thường phải chết đến vài người, loại phản ứng này của Nạp Thiện mọi người đều có thể giải thích.

Lý Cường nhìn hơn mười khối tinh thạch trên bàn, trong lòng rất là cảm động, biết rằng Nạp Thiện rất tín nhiệm hắc, có thể là tất cả tinh thạch của Nạp Thiện đều đang nằm trên đó.

Hắc hỏi Thẩm Ca: " Tinh thạch này liệu có thể đổi thành tiền được không?"

Thẩm Ca kinh hãi than thở: " Lão Nạp a, thật không biết ngươi lại tàng trữ được nhiều bảo bối như vậy, ha ha, có lẽ đổi được không ít tiền đó."

Nạp Thiện hào phóng nói: " Ngươi là quân nhu quan, cho ngươi giữ đó."

Nạp Nạp Đôn nói một câu: " Lão Nạp không đơn giản a."

Hắc biết khi Nạp Thiện làm lão đại trong Hắc ngục đã từng vì tinh thạch mà giết không ít người, bây giờ không chút nào dấu diếm lấy hết ra toàn bộ, thật sự làm cho hắc mở rộng tầm mắt.

Thẩm Ca gọi tiểu nhị tới, xuất ra một khối tinh thạch nói với hắc gì đó, chỉ thấy tiểu nhị kia không ngừng lắc đầu. Mạt Bồn phiên dịch cho Lý Cường, nguyên lai tiểu nhị kia không đồng ý đổi tinh thạch. Nghe bọn họ càng nói âm thanh càng cao, bộ dáng của Thẩm Ca thẹn quá thành giận, nắm lấy áo của tiểu nhị đó, rống lớn lên.

Nữ chủ nhân của sử đoàn lặng lẽ nói mấy câu với A Cát tổng quản, hắc gật đầu, đi tới, kéo tên tiểu nhị, rồi đưa cho hắc một khối gì đó tương tự như ngọc đồng giản, nói một câu gì đó, tiểu nhị kia gật đầu rồi lui xuống. Thẩm Ca đỏ mặt đứng im, có chút chẳng biết nên làm sao chỉ nhìn Lý Cường.

A Cát tổng quản nhẹ thì lễ, không nói một câu, xoay người đi trở về. Lý Cường đã biết hắc đã trả tiền cho mình. Trong lòng bọn họ cảm thấy rất khó chịu, bất quá là ý tốt của người ta mình cũng không thể cự tuyệt. Lý Cường thầm than, đứng dậy hướng tới phương hướng của sử đoàn, nhẹ thì lễ, tiểu thư kia gật đầu như hồi lễ, hai người tựa như đã thông cảm.

Lý Cường nói: " Chúng ta đi thôi."

Đi tới ngoài cửa, Lý Cường hỏi: " Thẩm Ca, nơi nào có thể dùng tinh thạch đổi tiền, đưa ta đi."

Vị tiểu thư kia làm cho Lý Cường có chút bất an, rõ ràng nàng đã chiếm thượng phong. Lý Cường cho tới bây giờ chưa từng ăn xong lại không trả tiền, đi ra cửa nhện không được có chút tức giận, nên trước tiên lo giải quyết vấn đề tiền bạc.

Hắc lại nói: " Nạp Nạp Đôn, các người ở chỗ này có người quen phải không, ta muốn nghe một chút tin tức từ sử đoàn Lạp Đô quốc này cuối cùng đang làm gì, còn Phiên quốc kia lại là thứ gì vậy."

Mạt Bồn đột nhiên nói: " Đến nơi nào đổi tiền, đệ biết..."

Lý Cường chợt nhớ ra, Mạt Bồn nguyên lai là thương nhân, mình lại đem hắc trở thành người phiên dịch mà sử dụng, cười nói: " Tốt lắm, Mạt Bồn ngươi dẫn ta đi. Nạp Nạp Đôn và Khảm Khảm Kỳ hai người đi thám thính tin tức, hẹn địa điểm gặp mặt. Những người khác cùng Mạt Bồn đi giải quyết chuyện đổi tiền."

Mạt Bồn và Thẩm Ca thương lượng một chút, đưa mọi người quẹo vào một hẻm nhỏ.

Nguyên lai, tại Bang Kỳ Ninh quốc giao dịch tinh thạch phải đến thương hành do quốc gia thành lập, nếu tự giao dịch mà bị phát hiện, chẳng những bị tịch thu tinh thạch, còn phạt một số tiền lớn. Nhưng thương hành thu tinh thạch giá tiền rất thấp, bởi vậy tại các thành thị đều có chợ đen, đây là một chuyện làm ăn phi pháp, trong đó còn mua bán vũ khí, còn có kỳ trấn dị bảo của Tây đại lục.

Mạt Bồn nhắc nhở mọi người: " Đợi chốc lát, khi tới trăng tỏ giao dịch dưới đất, mọi người phải cẩn thận, đó là một nơi không có nói lý lẽ, chỉ cần động một chút là giết người, chúng ta chớ có gây sự a." Lá gan của hắc rất nhỏ, mặc dù đã từng ăn linh đan của Lý Cường đưa cho, thân thể phi thường cường kiện, nhưng tính cách nhát gan sợ sự đã thâm căn cố đế.

Đi vào một căn nhà nhỏ tăm tối, Mạt Bồn chuẩn bị cẩn thận, nói dăm ba câu, bức tường trong căn nhà từ từ mở ra. Phía sau tường là một mảnh ánh sáng đỏ, Lý Cường vừa nhìn thì biết là tường phòng ngự, bên trong có người hỡi, Mạt Bồn cẩn thận trả lời. Chỉ chốc lát, ánh sáng đỏ đột nhiên biến mất, lộ ra mười mấy đại hán võ trang, trên tay cầm thứ tích thương chia vào bọn họ.

Một người Lục tộc đi ra, Thản Ca có chút kích động tiến lên ôm chầm lấy hắn, cả hai có vẻ phi thường cao hứng, hai người xí xô nói không ngừng, Thản Ca không ngừng rơi nước mắt. Tất cả đại hán đều hạ tích thương xuống lui đi.

Thản Ca ôm người đó tới trước mặt Lý Cường, nói: " Lão Đại, hắn là ca ca đệ Thản Đạt, cuối cùng đệ đã tìm thấy thân nhân rồi. Ca ca, đây là ân nhân cứu mạng đệ, Lý Cường."

Thản Đạt tiến lên làm lễ tiết cao nhất của Lục tộc, cảm tạ nói: " Ngài là người của Tây đại lục? Chào ngài, Thản Ca là thân nhân duy nhất của ta, đại ân không dám nói lời tạ, có chuyện gì Thản Đạt ta sẽ cố hết sức."

39. Tập 4 : Thích Hồn Long Giới -- Chương 39

Biểu hiện của Nạp Thiện ra ngoài dự đoán của mọi người, tiến lên ôm lấy Thản Ca nói: " Lão Nạp ta chúc mừng cho ngươi..." Hắn không nói được nữa, con mắt đỏ nhất chảy ra nước mắt, bởi vì đang nhớ đến thân nhân của mình. Tên hán tử mạnh mẽ như hắn cũng không khống chế được tình cảm của mình.

Mọi người thay nhau tiến lên chúc mừng, nhớ tới thân nhân của mình ai cũng buồn bã thương cảm. Thản Đạt hỏi: " Tiểu đệ, các ngươi làm sao mà tới được nơi này? Nơi này nếu không phải thương nhân của Tây đại lục thì rất khó vào. Mọi người đi vào trước, đổi tiền là việc nhỏ, tới phòng ta ngồi đã."

Mạt Bồn cười nói: " Ta chính là tiểu hành thương của Tây đại lục a, a a, đối với Lam Thanh Hội Hành là hết sức quen thuộc, trước kia ta đã đi qua tổng hành của Lam Thanh Hội Hành, nơi đó thật là náo nhiệt lắm."

Thản Đạt chợt hiểu ra, nói: " Nguyên lai là như vậy, trách không được có thể tìm đến nơi đây. Ai cũng đều nói hành thương của Tây đại lục tai tinh mắt sáng, bất cứ hành hội nào dưới đất đều có thể tìm được, xin mời mọi người!"

Thuận theo thông đạo phía dưới, một đám người chậm rãi đi vào. Lý Cường nhìn mọi người, phát hiện họ cũng giống như mình, cùng đi xuống dưới đất đều cảm thấy không thoải mái. Hoàn hảo là không khí nơi này rất thoáng, thông gió cũng rất tốt, không giống không khí ô trọc không chịu nổi ở Hắc ngục, lúc nào cũng có mùi hôi thối.

Thông đạo dưới đất ở đây cũng đều thông tới bốn phương tám hướng, Thản Đạt giải thích: " Đây là một thông đạo hình mê cung, tiến đến sẽ có người của chúng ta dẫn đường. Nếu tự mình xông vào, nếu đi nhầm đường, lập tức sẽ bị người mai phục trong vách tường bắn chết."

Thông đạo rẽ rất nhiều, Thản Đạt có khi quẹo, có khi đi thẳng, có khi đi ngược lại. Ngay cả hành gia đi dưới đất như Nạp Thiện cũng có chút hồ đồ, còn mọi người như đi lạc vào mê cung, không phân biệt được nam bắc nữa.

Trên đường thỉnh thoảng gặp được một ít thương nhân, bị bịt hai mắt, do đại hán dẫn đường dùng một sợi dây điều khiển, chậm rãi đi về phía trước. Những đại hán này nhìn thấy Thản Đạt đều khom người hành lễ, xem ra địa vị của Thản Đạt ở đây rất cao.

Mạt Bồn âm thầm nói cho Lý Cường, cửa vào nơi đây có rất nhiều, vật tư đều có người chuyên môn vận tống, chợ đen lớn nhất dưới này do một ít đại quan thương nắm giữ, còn có một ít nhân vật có thực lực khai mở, bối cảnh cực kỳ phức tạp, thương nhân của Tây đại lục đều thích đến Lam Thanh Hội Hành giao dịch, nơi này chính là một trong những điểm đến.

Lam Thanh Hội Hành là chợ đen do cao quan quân phương bí mật tổ chức, thành viên chủ yếu đều là quân nhân về hưu, sau lưng thật sự rất cường ngạnh, cho nên nơi này tương đối an toàn, danh dự cũng tốt. Nhưng nơi này kiểm tra cũng rất nghiêm, có rất ít tổ chức dưới đất dám chọc giận bọn hắn, quan lại thành thị đối

với bọn hắn cũng là mắt nhắm mắt mở, biết chạm vào không được. Hơn nữa thỉnh thoảng Lam Thanh Hội Hành lại đưa lên một lượng lớn tiền tài, bọn họ đã mừng rỡ mặc kệ tất cả.

Phòng của Thản Đạt cực kỳ rộng rãi, vách tường phi thường đặc biệt, tựa hồ chỉ dùng những khối lớn tấm phản sáng để dựng lên, trong phòng như có màu trắng sáng, ở bốn góc có bốn trụ lớn đỡ căn phòng, trên trụ điêu khắc những hoa văn kỳ lạ, ở giữa phòng có một bình thai cách khỏi mặt đất một thước, rộng cỡ ba mươi thước, phát ra ánh sáng màu xanh biếc, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái u nhã.

Thản Đạt mời mọi người ngồi lên bình thai, Lý Cường sờ sờ bình thai màu xanh biếc, cảm giác ôn nhuận rất dễ chịu. Khi xếp bằng ngồi xuống có cảm giác như chìm ngập vào trong bình thai, dưới móng rất thoải mái, trong lòng không khỏi tán thưởng không thôi.

Thản Đạt ấn vào một cái nút ẩn, trước mặt hiện ra một cái mặt thai tử(bàn nhỏ) hình thù kỳ lạ, hắn nói một câu gì đó, sau đó mới cười nói: " Mọi người muốn uống cái gì, cái gì ở nơi này ta đều có, chỉ cần là Thản Bang đại lục hay là Tây đại lục sản xuất, nơi này ước chừng cũng đều tìm được, mọi người không cần khách khí."

Lý Cường, Triệu Hào, Nạp Thiện, Hàn Tân và Triệu Trì đều không biết những thứ đó nên không dám gọi lung tung. Con mắt Mạt Bồn sáng ngời nói: " Có Hả Tráp Dịch không?" Rồi lại nói mấy câu với Bí, cười nói: " Hẳn thích Trụy Ngư Nùng...tốt nhất là còn sống."

Thản Ca nói: " Ta vẫn như thói quen, Điềm Xỉ Căn bổ Nam Thủy là được."

Mấy người Lý Cường cảm thấy choáng váng, không có món nào họ nghe quen thuộc cả. Nạp Thiện không cam lòng nói: " Ta..ta cái kia..cái kia Trụy Ngư Nùng đi..giống như của Bí vậy."

Lý Cường nhìn vẻ khó khăn của bọn Triệu Hào, nghĩ thầm: " Thôi đi, không làm về gốc nữa."

Hắn cười nói: " Chúng ta uống rượu thôi." Hắn thản nhiên lấy rượu ra, hỏi Thản Đạt: " Có rượu không?"

Thản Đạt kỳ quái nhìn bọn họ, nói: " Rượu? Nga, có phải là Ngọc Tư Tương không? Cái đó có, chủng loại nào?"

Lý Cường thiếu chút nữa là kêu cứu mạng, Mạt Bồn giải thích: " Đó là cách nói thời xưa, bây giờ hầu như không ai biết về rượu nữa, họ gọi là Ngọc Tư Tương, thứ đó có rất nhiều loại."

Triệu Hào nhìn vẻ xấu hổ của Lý Cường, cười nói: " Tùy ý đi, cái gì cũng được."

Rất nhanh có người đem đồ vật tiến đến, đó là các loại màu sắc bất đồng, giống cỡ như quả trứng dạng hình cầu. Mạt Bồn cầm lấy một cái, hắn biết bọn Lý Cường sẽ không ăn, cố ý làm thử cho họ xem, đem đồ vật đó đặt trong một cái chén kim loại, che miệng chén rồi dùng tay đánh mạnh một cái: "Hoa" một tiếng vang lên, một mùi thơm ngát nhàn nhạt tỏa ra. Hắn cầm lên uống một ngụm, Mạt Bồn không nói gì chỉ rơi lệ, đây là đặc sản của quê hương a.

Lý Cường phi thường kinh ngạc, cái đồ này thì ra là đồ uống. Hắn cũng cầm lấy một quả màu nhũ trắng bỏ vào cái chén trước mặt mình, học theo bộ dáng Mạt Bồn, đánh một cái, một cỗ hương rượu nhàn nhạt tỏa ra, hắn uống một ngụm, cảm giác hơi giống rượu gạo ở quê hương, mùi rất đậm, hương thơm rất khó tả, nhện không được kêu lên: " Ngon."

Cầm cái chén trên tay, Lý Cường tò mò hỏi: " Có phải dùng cái chén này mới làm cho đồ uống mở ra?"

Mạt Bồn cười nói: " Không phải đâu, loại chén nào cũng được."

Lý Cường cầm lấy một quả cầu có màu sắc, nói: " A a, cái này không biết làm sao mà làm ra a, thật là có ý tứ."

Thản Đạt trả lời: " Cũng dễ dàng thôi, nơi này có một chuyên môn gọi là ngưng kết khí, cơ hồ nhà nào cũng có."

Lý Cường nghĩ thầm loại này xem như là đặc sản, rời đi nhất định phải mang theo.

Thản Ca hỏi: " Ca ca, huynh không phải đang ở đại quân bộ sao? Sao lại tới Lam Thanh Hội Hành vậy?"

Thần Đạt cười khỏ nói: " Từ khi người mất tích, ở đại quân bộ có người muốn chiếm vị trí của đại ca người, vu khống người là phản đồ, hướng tới ta làm khó dễ, chấp pháp đội đều cũng tới. Cũng may có bằng hữu báo cho ta biết ta mới kịp bỏ chạy...Người biết Bản Thọ Đàm chứ, là trợ thủ của tổng suất, hấn an bài ta đến đây phụ trách. Ai, ta chỉ lo lắng cho người, thấy người bình yên vô sự, điều này cũng không cần tính toán nữa."

Thần Ca cười khỏ nói: " Đệ đã sớm biết, vị trí kia của huynh có nhiều người đổ ky, chương quản trang bị cho toàn quân, người nào mà không thêm thường? Hừ, đám đồ vật hỗn trưởng này, thật là ép người quá đáng mà."

Thần Đạt khoát tay nói: " Quên đi, ta cũng đã nản chí rồi. Được rồi, ta đang tự mình muốn mở một thương hành dưới đất, người ở lại đây giúp ta đi."

Thần Ca lộ ra thần sắc khó khăn, Lý Cường nói ngay: " Thần Ca, người cứ ở lại giúp ca ca người, khi ta tìm được Hải Mã Nảo sẽ rời khỏi nơi này đó."

Thần Ca biết Lý Cường là người có đại bản lãnh, cố tình theo bên mình hấn để học hỏi, đến lúc đó rồi trở về giúp cho huynh đệ, chẳng phải là rất tốt sao. Hấn cắn môi nói: " Ca, đệ nghĩ bây giờ còn không được, sau này đệ nhất định quay lại giúp huynh."

Thần Đạt giật mình, từ nhỏ cho đến bây giờ Thần Ca chưa bao giờ cãi lại lời mình, vị Lý Cường này làm cách nào mà khiến cho huynh đệ mình cũng không nở rời đi?

Hấn suy nghĩ một chút rồi nói: " Được rồi, ta đợi huynh đệ trở về, khi quay lại cùng ta mở thương hành." Lại nói " Ta vừa rồi nghe người muốn tìm Hải Mã Nảo, không biết người muốn tìm loại nào?"

Trong tim Lý Cường nhảy lên thật mạnh, vội hỏi: " Người có Hải Mã Nảo sao? Chẳng lẽ Hải Mã Nảo có rất nhiều chủng loại?"

Trong lòng âm thầm kêu lên: " Mạc Hoài Viễn chỉ nói là có Hải Mã Nảo mới có thể trở thành Tán Tiên, cũng không có nói cần chủng loại nào, chính mình cũng tưởng chỉ cần tìm được Hải Mã Nảo là được, nhưng nghe khẩu khí của Thần Đạt, Hải Mã Nảo có rất nhiều chủng loại, điều này phải làm sao?"

Thần Đạt nói: " Hải Mã Nảo có ba loại, một loại gọi là Hồng Mã Nảo, một là Hoàng Mã Nảo, còn một loại gọi là Hải Hồn Mã Nảo, tất cả đều rất hiếm thấy. Hồng Mã Nảo chỉ dùng để chế ra xuân dược, giá tiền rất cao, Hoàng Mã Nảo làm gì cũng không rõ nhưng giá trị so với Hồng Mã Nảo càng cao hơn. Còn Hải Hồn Mã Nảo, ta từng nghe nói qua, có một lần tại thương hành từng xuất hiện, có hai nhân vật thần bí cạnh tranh nhau để mua, giá tiền cao đến mọi người đều choáng váng, cuối cùng được một người mua đi, người còn lại tức giận đến nổi đập sập một mặt tường."

Lý Cường trong lòng mừng rỡ, hấn cơ hồ dám chắc, Mạc Hoài Viễn cần nhất định là Hải Hồn Mã Nảo. Tâm tư hấn tính toán, nếu có thể mua được thì tốt nhất, bất quá phải giải quyết chuyện tiền bạc trước tiên, mặt khác chính là phải đến Tây đại lục truy tìm, nếu còn không được, không cách nào khác hơn là đến Oan Hồn Hải tự mình động thủ.

Suy nghĩ một chút, Lý Cường lại hỏi: " Người biết Hải Hồn Mã Nảo có hình dạng thế nào không? Miêu tả càng chi tiết càng tốt."

Thần Đạt cười khỏ nói: " Ta cũng chưa nhìn thấy qua, nhưng nghe người ta nói nó có hình dáng màu lam, cụ thể hình dạng thế nào, bởi vì chưa có thấy qua nên không dám nói lung tung, vạn nhất nói sai thì không tốt."

Lý Cường gật đầu không nói.

" Lão Đại, chúng ta đi thị tràng giao dịch nhìn xem thử đi." Thần Ca nói.

Thần Đạt cũng nói: " Ta đưa mọi người đi."

Xuyên qua vài cánh cửa nhỏ phòng thủ cẩn mật, hiện ra một giao dịch tràng lớn đến làm người ta không thể tin. Chừng cao hơn hai mươi thước, phát ra ánh sáng nhu hòa, bên trong đang có rất nhiều người.

Vật mua bán được chia làm khu bình thường, khu đặc thù và khu đấu giá, tất cả vật tư của thương nhân đều thống nhất giao cho thương hành tiêu thụ, chủ vật có thể đứng ở một bên, vì do thương hành tiêu thụ nên cứ mười phần hưởng hai phần, vật phẩm đặc thù thì họ hưởng ba phần. Thản Đạt giới thiệu, nơi này còn có nơi đánh bạc, nơi thư giãn, thậm chí còn có nơi quyết đấu sinh tử.

Thản Ca đưa chiếc túi đựng tinh thạch của Nạp Thiện cho Thản Đạt, Thản Đạt nhìn một chút, kêu một người lại nói: "Đưa đến khu tiêu thụ bình thường, trước tiên đổi thành tiền với giá cao, không nên ép giá."

Lý Cường biết tinh thạch này không có giá trị tiền cho mấy, liền xuất ra một khối Hoàng Trầm Thạch, hỏi: "Thản Đạt, khối này có giá trị không?"

Khối tinh thạch này cũng là khi Phó Sơn đưa thủ trạc cho hắn còn tồn lại bên trong, cỡ như nắm tay của trẻ con, là thượng phẩm tinh thạch thuộc tính thổ.

Thản Đạt coi như là người kiến thức từng trải, cầm nơi tay nhìn trong chốc lát, mặc dù biết là tinh thạch, nhưng hình dáng khá lớn lại còn màu sắc và hình dáng cũng rất kỳ quái, hắn dĩ nhiên cũng không nhận ra.

Hắn phất tay gọi tới một đại hán phân phó vài câu, nhìn Lý Cường cười nói: "Khối tinh thạch này ta cũng chưa từng gặp qua, bất quá nơi này có chuyên gia chuyên xem xét giá trị của những vật đặc thù, một hồi nữa sẽ biết."

Mạt Bốn nói: "Lão Đại..ta..ta muốn..này..." Hắn ấp úng không biết nói thế nào.

Nạp Thiện nhin không được nói: "Nói chuyện gì mà ấp úng vậy, nghe xong cũng thấy mệt luôn..." Hắn từng làm lão đại của Mạt Bốn, nói chuyện không hề kiêng kỵ, ngữ khí rõ ràng không chịu được.

Lý Cường vỗ một cái lên gáy hắn, hắn kỳ nhất là người hay khi dễ người khác. Nạp Thiện chưa kịp rút đầu thì "ba..". "Ai, lão Đại..." Nạp Thiện xoa đầu, một chút nổi giận cũng không dám.

"Mạt Bốn, mọi người đều là huynh đệ, nơi này không phải Hắc ngục, có chuyện gì cứ mạnh dạn mà nói."

"Lão Đại, đệ muốn tìm thử xem nơi này có đồng hương hay không, đệ rời nhà đã lâu, không biết trong nhà bây giờ ra sao, ai..." Trong lòng Mạt Bốn kỳ thật rất sợ hãi, hắn sợ nhất trong nhà có biến cố gì đó, như vậy hắn không biết phải làm sao.

Nạp Thiện vừa nghe lời này, lập tức nói: "Lão Đại, ta giúp Mạt Bốn đi tìm."

Lý Cường gật đầu nói: "Thản Đạt, mời người tìm người giúp một chút, để đừng thất lạc."

Một người tới bên cạnh Thản Đạt, khom người hành lễ nói: "Hành thủ, ngài có việc gì gọi ta?" Lão nhân này và Lý Cường cùng một chủng tộc, tóc trắng, vẻ mặt nhiều nếp nhăn, dù lưng hơi gù nhưng hai mắt có thần.

Thản Đạt cầm khối Hoàng Trầm Thạch, nói: "Lão Bán Đồng, người nhìn khối tinh thạch này, ta không nhận ra, giúp người bằng hữu này xem một chút."

Lão Bán Đồng cầm lấy khối tinh thạch trên tay nhẹ nhàng sờ mó một chút, lại từ trong túi lấy ra một cây tinh bổng dài, điểm xuống tinh thạch. Cây tinh bổng vốn trong suốt, đột nhiên kim quang đại thịnh. Lão nhân khẽ run, thu hồi tinh bổng, thanh âm run rẩy nói: "Vô giới chi bảo" (bảo bối vô giá)

Trong lòng Thản Đạt kinh hãi, hắn biết lão nhân này là một chuyên gia, ánh mắt độc đáo, lão đã nói là vô giới chi bảo thì nhất định là đúng vậy.

Hắn lắc đầu cười khổ, đem Hoàng Trầm Thạch trả lại cho Lý Cường, nói: "Lão bán đồng đã nói là vô giới chi bảo thì nhất định sẽ không thể đổi thành tiền được. Đừng lo, ta đây còn chút tiền, trước tiên cho các người mượn trước, không đủ có thể nghĩ cách khác, có thể ở đấu giá hội sẽ bán được."

Lý Cường có chút không cam lòng, hắn thu hồi Hoàng Trầm Thạch, suy nghĩ một chút nói: "Thản Đạt, các người có thu mua vũ khí không?"

Thản Đạt kinh ngạc nói: "Người có vũ khí để bán sao? Có bao nhiêu? Là loại vũ khí gì? Nếu là vũ khí tốt, ta có thể làm chủ..sẽ mua trước."

Trong thủ trạc của Lý Cường còn có bảy, tám Hắc ngục thương, còn có Tinh Nguyên cung, lúc này hắc cũng bất chấp tất cả, trước tiên đổi thành tiền rồi tính sau. Đang muốn lấy ra thì chợt nghe một trận ồn ào truyền đến.

Nạp Thiện đang giúp Mạt Bồn đi tìm đồng hương, mới vừa đi không xa, Mạt Bồn đứng ngậy ra nhìn một người khác, trong miệng thì thào lẩm bẩm: " Không có khả năng...hắc...hắc...làm sao lại ở chỗ này...làm sao...không đúng..."

Nạp Thiện kỳ quái nhìn Mạt Bồn, chỉ thấy mặt hắc chợt hồng lên, một lát lại cắn răng trừng mắt, cả người run rẩy.

Thuận theo ánh mắt hắc nhìn lại, là một đại hán cường tráng, đang dùng khăn lau hóa vật, bên cạnh còn có hai người. Mạt Bồn tiến tới đứng trước mặt người đó, người nọ nhận ra có người đến, vừa ngẩng đầu lên cười, nhìn thấy Mạt Bồn, vẻ tươi cười trên mặt liền ngưng kết lại.

Đồ trên tay người đó rơi xuống mặt đất, con mắt không dám tin tưởng nhìn trừng Mạt Bồn, hai người bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, trong đó có một người kêu lên: " Mạt Bồn? Người thật sự là Mạt Bồn."

Rồi lại đối diện tráng hán vừa rồi nói: " Bộ Cơ Cộng, người không phải nói đã từng nhìn thấy Mạt Bồn chết rồi hay sao? Đây là chuyện gì xảy ra?"

Bộ Cơ Cộng thoáng kinh hoảng một chút, diện mục đột nhiên trở nên dữ tợn, vừa vô lại vừa kiêu ngạo cười nói: " Hắc, hắc người này tên vô dụng nhất gan tiểu quỷ, nguyên lai vẫn còn chưa chết, người có còn sống thì cũng chỉ là một tên phế vật."

Một người bên cạnh tức giận nói: " Bộ Cơ Cộng! Người thật là quá đáng! Ta biết hóa vật và tài sản của Mạt Bồn là người ám muội cướp đi..."

" Người câm miệng! Mạt Cam, hừ! Là ta làm đó thì đã sao? Không phục thì đi Sanh Tử Thai (sân quyết đấu sống chết), đấu xem ai chết sống. Haha, Mạt Bồn...người chết tâm đi, vợ người cũng đã gả cho ta rồi, nữ nhi người cũng do ta bán đi đó...haha..."

Nạp Thiện nghe được quả nhiên không dám tin tưởng, dĩ nhiên còn có người so với mình còn tà ác hơn nhiều, cướp đoạt tài sản đã không tính, còn đoạt đi vợ con của người. Hắc nắm chặt bàn tay tiến lên, bị đại hán dẫn đường kéo tay nói: " Không thể đánh như vậy, muốn đánh lên Sanh Tử Thai..."

Đôi mắt của Mạt Bồn đã biến thành màu đỏ, như một dã thú sắp chết, từ trong miệng phát ra tiếng lẩm bẩm. Rồi một tiếng kêu kỳ quái từ miệng Mạt Bồn phát ra, người bắn tới như một mũi tên nhọn. Thân thủ của Bộ Cơ Cộng tựa hồ không tề, né sang bên làm Mạt Bồn té ngay vào bàn để đồ vật " Oanh" cái giá để đồ vật ngã xuống, tất cả hóa vật rơi xuống đất.

Bộ Cơ Cộng kêu lên: " Uy...có người đảo loạn a...người đâu mau tới a..."

Chung quanh có năm đại hán hộ vệ trong tay cầm thứ tích thương đi lên, gươm thương chĩa về phía Mạt Bồn. Mạt Bồn tựa như không có nhìn thấy, xoay người nhảy lên, nhìn chung quanh tìm Bộ Cơ Cộng.

Nạp Thiện cũng đã rút thứ tích thương sau lưng, nhìn đại hán hộ tràng nói: " Mụ nội nó, ai dám động lão tử sẽ lấy mạng của hắc..."

Nạp Thiện vừa kéo thương thì xung quanh lại đi tới rất nhiều đại hán hộ tràng. Bộ Cơ Cộng đắc ý cười nói: " Haha, Mạt Bồn người có thể làm gì được ta nào..haha..."

Lý Cường và Thản Đạt chạy lại, Thản Đạt phất tay ra lệnh cho hộ tràng lui ra. Lý Cường tiến lên kéo Mạt Bồn, Mạt Bồn vừa nhìn thấy hắc, nhẹn không được òa lên khóc lớn.

Lý Cường hỏi: " Có chuyện gì, Nạp Thiện người nói."

Nạp Thiện tức giận đến sắc mặt trắng bệch, dứt quãng đem chuyện xảy ra nói lại. Gương mặt Lý Cường không chút phản ứng gì, nghe xong hỏi Thản Đạt: " Cái gì gọi là Sanh Tử Thai?"

Thản Đạt mặt không chút thay đổi, nói: " Việc này tương đối phiền toái, điểm này là nơi bán hóa vật của Phấn Thọ Thương Hành, người của họ chúng ta không thể động."

Bộ Cơ Cộg còn đang kiêu ngạo cười đắc ý, Lý Cường bất chấp người nào động hay không động được, thân hình hần phiêu hốt, đối diện trước mắt Bộ Cơ Cộg. Bộ Cơ Cộg nhìn thấy cái trán Lý Cường đột nhiên biến lớn "...lộng sát..." Cái mũi hần đột nhiên đau nhức, còn không kịp kêu thẳm, thì đã bị đá một cước bay ra, hần một tay ôm mũi, một tay xoa chân, cố gắng gượng đứng thẳng lại.

Không đợi hần đứng thẳng, Lý Cường lại đột nhiên xuất cước, hung hăng đá hần văng ra ngoài. Bộ Cơ Cộg liên tục bị đá bay hai lần, vừa sắp rơi xuống đất thì Lý Cường đã bay đến bên người hần, lại một cước đưa hần đá trở về.

Động tác của Lý Cường giống như tia chớp làm mọi người hoa cả mắt. Thản Đạt kinh hãi biết được Lý Cường là một cao thủ lợi hại, hần cười khổ nói: " Để ta đi nói chuyện với Phấn Thọ Thương Hành rồi quyết định sau."

" Mạt Bỗ, đừng thương tâm. Việc này ta giúp người, lão tử sẽ không để cho huynh đệ chịu ủy khuất đâu. Hừ! Nếu Phấn Thọ Thương Hành gì đó dám bảo vệ cho hần, lão tử sẽ giết chúng." Lý Cường đột nhiên lộ ra một mặt hung ác của hần.

Thản Ca vô cùng hoảng sợ, hần mười phần hiểu rõ mỗi khi Lý Cường nổi cơn thì sẽ có bộ dáng như thế nào, bèn kéo Thản Đạt ra thương lượng. Thản Đạt càng nghe càng kinh, nói: " Được, ta nhất định tranh thủ. Người đâu, trước tiên đưa hần xuống."

Bộ Cơ Cộg miệng phun máu tươi, hàm hồ kêu lên: " Các người không thể bắt ta...các người không thể bắt ta, thương hành của ta và các người có hiệp định, các người chỉ có thể đuổi ta đi...không thể...ai yêu..." Hần bị người hung hăng đánh cho một quyền.

Lý Cường vô tâm nhìn lại giao dịch tràng lần nữa, mọi người trở về phòng Thản Đạt, đợi hồi âm của hần.

Mạt Bỗ đã như chết rồi, ngồi phịch bên người Nạp Thiện thì thảo lẩm bẩm. Mạt Cam cũng đã theo lại, đang cùng mọi người Triệu Hào, Hàn Tấn không ngừng an ủi Mạt Bỗ.

" Thản Ca, người biết Phấn Thọ Thương Hành là thứ gì không?" Lý Cường hỏi.

" Ai, Phấn Thọ Thương Hành là thương hành chợ đen lớn nhất Thản Bang đại lục, với hai quốc gia lớn nhất đại lục đều có liên lạc rất lớn, thế lực cực kỳ khổng lồ, thậm chí họ có cả lực lượng võ trang, với Lam Thanh Hội Hành họ chỉ cần đập một cước, thật sự là không thể đụng chạm a." Rồi lại bổ sung " Bộ Cơ Cộg này chỉ là một tiểu nhân vật, bất quá nếu bọn họ không đáp ứng, thì phiền toái rất lớn." Thản Ca không tránh được lắc nhẹ đầu.

Nhìn thẳm trạng của Mạt Bỗ, Lý Cường lạnh lùng nói: " Không quản họ có địa vị thế nào, chỉ cần họ không chịu giao người, lão tử nhất định sẽ làm cho chúng hối hận."

Nạp Thiện vỗ Mạt Bỗ nói: " Lão Nạp ta giúp người, đừng có giống như đàn bà khóc than mãi, chúng ta đánh thấy mẹ hần luôn."

Thản Đạt đã đi tới, khó khăn nói: " Phấn Thọ Thương Hành không đồng ý giao người, bên trên thương hành chúng ta cũng không muốn vì tiểu nhân vật này mà phát sinh mâu thuẫn với họ, ta chỉ là một hành thủ nho nhỏ, chuyện này ta không thể nào quyết định được."

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Ân, Thản Đạt, người có thể thả hần đi, ta cũng không muốn làm khó người. Bất quá ta cần địa chỉ và tình báo của Phấn Thọ Thương Hành, chuyện này và Lam Thanh Hội Hành không có quan hệ, chúng ta tự mình giải quyết."

40. Chương 40

Trên thực tế Thản Đạt đã yên tâm để Thản Ca đi cùng Lý Cường, chỉ là trong miệng không nhận được nên dằn dò, Thản Ca nói: " Ca ca, yên tâm đi! Tiểu đệ nhất định còn có thể trở về, lúc đó hai huynh đệ chúng ta cùng nhau làm."

Lý Cường gật đầu, đi tới trước mặt Mạt Bỗ nói: " Mạt Bỗ..."

Mạt Bồn đột nhiên quỳ xuống dưới chân Lý Cường nghẹn ngào nói: " Lão Đại! Mộc Tử lão đại a..huynh dạy Mạt Bồn đi, đệ nghĩ, muốn học bản lĩnh giết người, đệ biết..lão đại không muốn thu đồ đệ, nhưng huynh hãy chỉ điểm một chút cho đệ...có thể chính tay giết chết súc sanh kia..."

Hắn bị Bộ Cơ Cộng kích động đến nỗi thay đổi thành người khác. Hắn vốn là một thương nhân nhất gan sợ chuyện, thâm nghĩ bình an lời ít tiền tài, nuôi dưỡng gia đình thê nhi, để làm cho vợ con sống được vui vẻ thoải mái, bây giờ toàn bộ bị Bộ Cơ Cộng phá hủy, thế giới của hắn hoàn toàn đã biến mất rồi.

Lý Cường biết nếu bây giờ không cho hắn hy vọng thì hắn coi như xong hết rồi, bèn nói: " Được, Mạt Bồn, ta sẽ để cho Triệu Hào dạy ngươi trước. Bất quá nếu ngươi muốn tự mình báo thù, cần phải khổ công mới được. Ta xem Bộ Cơ Cộng cũng từng học qua chút bản lĩnh đó."

Mạt Bồn quỳ trên mặt đất không ngừng cúi đầu, cả người run rẩy dữ dội.

Lý Cường quát: " Đứng lên! Nam tử hán đại trượng phu phải có chút chí khí, đừng có mà khóc khóc than than nữa, có chuyện gì làm không được? Mạt Bồn! Mau quay trở lại."

Nói tới đó hắn dùng một ít chân nguyên lực.

Lỗ tai Mạt Bồn như bị sét đánh, hắn từ trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên, con mắt đỏ hồng, gân cổ nổi đầy, quát: " Ta nhất định chính tay giết hắn."

Nạp Thiện cười to nói: " Haha, Mạt Bồn, như vậy được rồi. Lão Nạp và ngươi cùng nhau, đồng thời học. Ai, sư huynh, ngươi cũng phải dạy ta a."

Mạt Bồn đi tới trước mặt Triệu Hào cung kính dập đầu, đứng lên đôi mắt đỏ hồng nói: " Mặc kệ, bất cứ khổ luyện như thế nào, Mạt Bồn đều có thể chịu được!"

Triệu Hào gật nhẹ đầu, đưa tay nắm lấy cổ tay hắn, vận chút chân nguyên lực kiểm tra thân thể hắn, trong lòng nhất thời kinh ngạc vạn phần, thể chất của hắn cư nhiên lại vô cùng thần kỳ.

Lý Cường nói: " Triệu Hào, không cần xem xét nữa, bọn họ mấy người, kể cả Thản Ca và Khảm Khảm Kỳ, thân thể đều được tăng cường, hoàn toàn có thể học công phu, thậm chí có thể tu chân nữa."

Triệu Hào không giải thích được, hỏi: " Sư tôn, đệ tử không giải thích được, có loại đồ vật nào lại có thể tăng cường thể chất như vậy, thể chất như vậy mà luyện công sẽ nhanh gấp bội lần a."

Lý Cường đưa cho hắn một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, nói: " Chính là loại linh đan này, ta gọi nó là Tiểu Bồi Nguyên Đan, hiệu quả không tệ, bất quá với ngươi khi ăn thì không có bao nhiêu tác dụng, tặng cho người lưu tặng người hữu duyên đi."

Thản Ca gương mặt hồng lên, nói: " Lão Đại, có thể cho đệ xin một viên..."

Lý Cường cũng đưa cho hắn một viên, nói: " Thản Ca ngươi cũng còn nghĩ đến ca ca của mình a, viên này đưa cho hắn đi."

Thản Ca mừng rỡ, hắn hiểu rất rõ viên thuốc này linh nghiệm bao nhiêu, cầm trong tay chạy đến bên Thản Đạt, hai người thì thào nói gì đó.

Thản Đạt đi tới đa tạ, xuất ra hai khối tín dụng, nói: " Cái này ghi chép tình báo liên quan đến Phẫn Thọ Thương Hành, còn cái này là tiền để sử dụng, bên trong có một vạn sáu ngàn tiền sổ, các ngươi sử dụng trước, không đủ nói Thản Ca liên lạc với ta. Mặt khác, đại đấu giá hội sẽ mở rất nhanh, người mang khối tinh thạch đó hoàn toàn có tư cách tiến vào loại kỳ trân, Thản Ca biết làm sao tham gia."

Lý Cường đối với tiền bạc nơi này không hề có khái niệm, hỏi: " Một vạn sáu ngàn tiền sổ? Thản Đạt, số tiền này là giá trị ra sao, nói cho ta nghe thử, hắc hắc, ta chưa từng dùng qua."

Thản Đạt nhìn không được lắc đầu nói: " Không hổ là lão Đại, không cần cầm tiền. Ân, một tiền sổ giá trị cao nhất, đại biểu tiền người có rất nhiều, chính là ý này đó."

Lý Cường đã hiểu, nói: " Nếu không có cái này tập thì phải làm sao? Có thể có đồ vật nào thế vào không?"

Thần Đạt xuất ra bốn bốn loại phương khối có bốn màu sắc khác nhau, cỡ chừng như cái bật lửa, hán giải thích: "Màu trắng là một tiền sổ, màu xanh biếc là mười tiền sổ, màu đỏ là một trăm tiền sổ, màu đen là một ngàn tiền sổ."

Lý Cường nghĩ, nhất thời đã hiểu được đám người này thật sự rất phiền phức.

Hắn lấy ra năm cây Hắc ngục thương và một cây Tinh Nguyên cung, hỏi: "Vũ khí này có thể bán được không?"

Hắn vì lần trước vị cô nương kia trả tiền cơm dùm mà cảm thấy khó chịu. Bởi vì lực lượng của Thái Hạo Toa hắn dùng không được, đồng thời bốn nguyên lực lượng của hắn lại phải tu luyện lại, đạo trí tu chân của hắn giảm xuống, cho nên ý nghĩ thế tục cũng dần khôi phục, chỉ là ngay cả hắn cũng không rõ ràng.

Thần Đạt tiếp nhận vũ khí này, hắn cũng không biết Hắc ngục thương này sau này dương danh tại Thần Bang đại lục, nhưng đối với vũ khí Thần Đạt cũng có giải thích độc đáo, về phương diện vũ khí hắn chính là đại hành gia, chỉ nhìn thoáng qua, đã kinh ngạc nói: "Di, loại thứ tích thương này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, hình dáng kỳ lạ, tuyến điều lưu sướng. Ân, xin các người chờ chút, ta đi thử thương."

Hàn Tấn, Triệu Trì và Triệu Hào thì thảo luận chuyện, bọn họ đều từ Thiên Đình Tinh tới, hơn nữa lại ở cùng một quốc gia, nói chuyện một hồi không khỏi thêm ba phần thân thiết.

Nói một hồi, Hàn Tấn chợt phát hiện hắn đã sớm nghe qua đại danh của Triệu Hào: "Cuồng Dao Triệu Hào, văn bối sớm đã được nghe qua đại danh, nghe nói ngài cũng sớm trở thành Đại đương gia đầu tiên của Ngân Lâu, văn vô duyên gặp mặt a, không nghĩ tới chỗ này lại có thể quen biết." Trong lời nói cảm khái không thôi.

Triệu Hào cười nói: "Vị Nguyên tiêu cực tổng tiêu đầu chính là bạn tốt của ta, chỉ là sau khi hắn quy ẩn ta cũng không có tới tiêu cực nữa, ta khi đó cũng đã lui xuống tiềm tu rồi, rất ít ra ngoài, cho đến khi gặp được sư tôn."

Triệu Trì hâm mộ nói: "Tiền bối thật sự là rất may mắn, có thể bái lão Đại làm sư, sau này còn xin tiền bối chiếu cố ta chút."

Nếu tính toán, Hàn Tấn và Triệu Trì vốn là văn bối, tại Thiên Đình Tinh bọn họ chỉ được coi là cao thủ nhị lưu, còn kém xa Triệu Hào. Triệu Hào tại Thiên Đình Tinh là nhất lưu cao thủ, danh khí cũng vô cùng lớn.

Triệu Hào cười nói: "Đều là người cùng quê, mọi người có thể chiếu cố cho nhau. Các người rất thông minh, có thể cùng đi với sư tôn của ta, sau này sẽ có thể tu chân thật tốt."

Thần Đạt hưng phấn chạy trở lại, nói: "Các người còn có bao nhiêu tích thương loại này, có bao nhiêu chúng ta lấy hết bao nhiêu, xuất giá cao mua hết. Tinh phẩm, thật sự là tinh phẩm a! Cây cung nọ quả thật là cực phẩm, không biết là vị cao thủ nào chế ra, so với cao thủ danh gia ở thương phường chế tạo còn hơn nhiều a. A a, ta quá kích động rồi."

"Đó là do lão Đại chúng ta làm đó, rất là tốt phải không? Bao nhiêu tiền một cây?"

Thần Đạt nói xí xồ một tràng, Nạp Thiện cười nói: "Đừng có nói xí xồ cái gì nữa, lão Đại nghe không hiểu đâu. Hắc hắc, chỉ cần trả giá cao, lần sau ta sẽ nói lão Đại ưu tiên cho Hội Hành của các người."

Thần Đạt cũng cười, nói: "Tích thương bình thường một ngàn tiền sổ, loại này chúng ta trả hai vạn tiền sổ một cây, còn cây cung là năm vạn tiền sổ. Giá tiền này là ta đã xuất lớn nhất rồi, người xem làm được không? Loại thương và cung này gọi là gì?"

Lý Cường đột nhiên hỏi Thần Ca: "Chúng ta hôm trước ăn cơm khoảng bao nhiêu tiền sổ?"

Thần Ca ngẫm lại rồi nói: "Cỡ ba hay năm mươi cá sổ."

Lý Cường thở dài một hơi, lại có được mười mấy vạn cá sổ sử dụng cũng tốt. Hắn gật đầu nói: "Được, Thần Ca đi lĩnh tiền, sau này do người quản lý đi. Ân, thương này gọi là Hắc ngục thương, cung là Tinh nguyên cung."

Thần Đạt sau này lại cấp thêm cho họ không ít tiền, bởi vì Hắc ngục thương sau này bán được hơn mười vạn cá sổ một cây, còn Tinh nguyên cung không có bán ra, bởi vì Thần Đạt bí mật cất giấu mất.

Lý Cường đang chuẩn bị cáo từ thì từ chỗ cái bàn trên bình thai vọng ra một tiếng huýt gió, sắc mặt Thản Đạt đại biến, bước nhanh trở lại thai tử. Về mặt của Thản Ca cũng có vẻ khiếp sợ.

Lý Cường tò mò hỏi: " Có chuyện gì phát sinh?"

Thản Ca thở dài: " Có chiến tranh rồi...ai, đây là Lam Thanh Hội Hành phát ra cảnh báo."

Lý Cường bọn họ cũng không đi nữa, ở lại đợi tin tức Thản Đạt. Thản Ca cười khổ nói: " Thản Bang đại lục từ nay về sau không được an bình nữa."

Chốc lát sau, Thản Đạt thu hồi thai tử, đi tới bên cạnh Lý Cường nói: " Các người sau này đi ra ngoài, tốt nhất không nên đi loạn, tốt nhất tìm một chỗ tạm thời ở lại, đợi thế cục ổn định rồi hãy nói. Thản Đạt quốc vừa mới tuyên chiến Bang Kỳ Ninh quốc rồi."

Lý Cường chợt nhớ lúc ở Hồi Xuân cốc sứ giả Lục tộc kia có nói qua, hỏi: " Là vì tinh thạch quá?"

Thản Đạt gật đầu nói: " Không sai, chính là vì tinh thạch quá. Di, người làm sao mà biết?"

Lý Cường nói: " Lúc trước ta có gặp qua một sứ giả Lục tộc các người, hắn tên là Tạt Bồn, là hắn nói cho ta biết, tại biên giới hai nước các người phát hiện một tòa đại hình tinh thạch quá, vì vậy quan hệ giữa hai nước rất khẩn trương, cho nên ta đoán là do tinh thạch quá."

Thản Ca và Thản Đạt hai huynh đệ hoảng sợ nhìn nhau, Thản Ca lắp bắp nói: " Tạt Bồn sứ giả...thần sử Tạt Bồn...người đó..chính là..sứ giả ..của đại thần..Khảm Ba Ni.." Hắn sợ hãi.

Trong lòng Lý Cường cũng cảm thấy phiền não, chiến tranh bộc phát cả tình thế sẽ rối loạn, Hải Mã Nảo làm sao mà tìm?

Lý Cường mấy người rời đi Lam Thanh Hội Hành, đi tới điểm hội họp ở ngoài thành, Nạp Nạp Đôn và Khảm Khảm Kỳ đang đợi ở đó.

Nạp Nạp Đôn nói: " Người của Lạp Đô quốc này là sứ đoàn đến tiến cống tại Bang Kỳ Ninh quốc, nữ chủ nhân của họ là Ân Nữ Lạp Đô quốc, tên gọi Lộ Nhuận Ngọc, địa vị rất cao. Thân phận đối ngoại càng thêm kinh người, tựa hồ như là một công chúa, tình huống Phiên quốc không rõ ràng, không kịp tra xét."

Lý Cường lúc này đối với bọn họ đã thấy hứng thú, gật đầu nói: " Được rồi, Nạp Nạp Đôn ta có chút ý nghĩ muốn thương lượng với mọi người, chủ yếu là những bước đi kế tiếp. Bây giờ Thản Đạt quốc và Bang Kỳ Ninh quốc xảy ra chiến tranh mang đến cho chúng ta chuyện xấu rất lớn, vì tránh cho cuốn vào..."

Nạp Nạp Đôn kinh ngạc cắt đứt lời Lý Cường, nói: " Cái gì? Lão đại, Thản Đạt quốc và Bang Kỳ Ninh quốc khai chiến sao? Chuyện lúc nào a?"

" Chúng ta cũng vừa mới biết, cũng còn chưa có đánh, bất quá đã tuyên chiến rồi, thế cục lập tức sẽ khẩn trương, cho nên chúng ta cần lập tức chuẩn bị." Lý Cường vẻ mặt nghiêm túc nói.

Khảm Khảm Kỳ ở bên cạnh nói: " Nguy rồi? Vậy bọn họ phải làm sao? Uy...các người ra đây."

Chừng bảy, tám mươi người từ cách đó không xa từ một góc khuất đi ra, đầu lĩnh cư nhiên là Hắc ngục Ba Lạp lão đại, phía sau hắn còn có Ô Á. Đi tới trước mặt Lý Cường, Ba Lạp cười khổ nói: " Lão Đại, ai...những người này căn bản không phải người ở nơi này, ta cũng không đành lòng bỏ lại bọn họ..ta.." Hắn muốn nói chính tự mình cũng không còn nhà để về, nơi này tất cả đều rất xa lạ.

Lý Cường đối với Ô Á ấn tượng rất sâu, nhìn thấy hắn không nhịn được mỉm cười, tiến lên cầm tay hắn hỏi: " Ô Á, nhà người ở đâu?"

Ô Á cùng Lý Cường giao thủ, trong lòng rất là bội phục hắn, ngũ khí cung kính nói: " Ô Á cũng không biết, quê quán của ta cũng không phải như thế...nhớ lại khi bị bắt thì hình như có bạch quang chớp động, sau đó đã tới Hắc ngục rồi." Hắn nói dù không rõ ràng, nhưng Lý Cường đã hiểu được, người quân nhân này không phải là người Thiên Đình Tinh hay là Thản Bang Tinh, nhất định là từ một tinh cầu khác bị bắt tới làm khổ tù.

" Lão đại, đại ca huynh phân phó ta đem bọn họ an bài cho tốt, cho nên ta không dám mặc kệ, đành phải dẫn bọn họ tới đây."

Lý Cường vỗ vỗ vai Nạp Nạp Đôn, nói: "Đương nhiên không thể không quản, mọi người từng cùng trải qua khó khăn."

Lý Cường hỏi: "Thần Ca, các người tương đối quen thuộc tình huống nơi này, ta định trước tiên tìm một địa phương để ở, rồi tìm hiểu tình huống, hai là giải quyết vấn đề tự bảo vệ. Những người này đều tạm thời không về được quê quán, nếu cùng đi với chúng ta nguy hiểm quá lớn, ta nghĩ muốn huấn luyện bọn họ trở thành võ sĩ, như vậy lực lượng của chúng ta sẽ lớn hơn, hơn nữa họ còn có thể tự bảo vệ."

Nạp Nạp Đôn đồng ý đầu tiên, Nạp Thiện hưng phấn nói: "Đúng, chúng ta trở nên lợi hại sẽ không dễ dàng bị tổn hại. Hừ! Ai dám chọc người của ta chính là tự tìm khổ." Hắn rất có hứng thú với chuyện đánh nhau.

Thần Ca nói: "Chúng ta phải rời khỏi nơi giao giới của hai nước, đi sâu vào giữa Bang Kỳ Ninh quốc, cần phải tìm địa phương trú ẩn không xa thành thị lắm. Ân, Khảm Khảm Kỳ, người có biết địa phương nào có thể ở được không?"

Khảm Khảm Kỳ lắc đầu, Lý Cường nói: "Oan Hồn Hải cách nơi này có xa không? Tốt nhất là tới gần Oan Hồn Hải một chút. Mạt Bồn, từ Thần Bang đại lục đi tới Tây đại lục phải đi từ cảng biển nào?"

Mạt Bồn vẫn đang thất hồn lạc phách đi theo sát phía sau, nghe vậy dờ dẩn nói: "Phải đi từ Vong Mệnh Giác, bây giờ thì không thể đi được, phải đợi Khủng Cự Phong (gió sợ hãi) dừng lại mới được."

"Vong Mệnh Giác ở nơi nào, Thần Ca các người có biết không? Chúng ta sẽ ráng tới nơi đó cư trú."

Thần Ca gãi gãi đầu, nói: "Ở Phong Nam Thị gần duyên hải đệ nhứ có một cái hạp cốc, đệ nghĩ chúng ta có thể trú ngụ ở đó, nhưng chúng ta cần phải tự xây phòng ốc mới được."

Lý Cường vui vẻ nói: "Được, chúng ta đi đến hạp cốc ở Phong Nam Thị. Nga, vậy đến địa phương đó làm sao mà đi?"

Khảm Khảm Kỳ đột nhiên nói: "Đệ có biện pháp, chúng ta bay tới đó, đừng quên, đệ chính là đoàn suất của Phi Chiến đoàn, đệ đi tìm một bằng hữu, hắn có phi bản (tấm phản bay). Lão đại, đệ đi đây, các người đợi ở đây."

Phong Nam Thị là một tòa thành thị buôn bán lớn, bởi vì bên cạnh Vong Mệnh Giác, cho nên là điểm tụ tập của thương nhân, bình thường luôn có cuồng phong không ngừng, một khi ngừng gió thì cũng là lúc bắt đầu cuộc sống đi biển. Kiến trúc của thành thị nơi này cơ bản là phân nửa nằm chìm dưới đất, tất cả con đường vì để cản gió đều xây chìm dưới đất, nếu đứng ở bên ngoài thành thị nhìn vào thì người sẽ không tin tưởng đây là một đại thương thành có trăm vạn người.

Một tiểu phi bản có thể chở được trăm người, có hồng quang phòng hộ, lướt qua Phong Nam Thị hướng phía núi non xa xa bay tới.

Gió lớn thổi vào làm tiểu phi bản không ngừng chóp lên, tiểu phi bản cơ hồ đã bay sát mặt đất. Lý Cường hiểu được rằng khoa kỹ tại Thần Bang Tinh tại rất nhiều phương diện không bằng địa cầu, những tia chớp liên tục hoảng động không ngừng, người bình thường thật sự chịu không được, rất nhiều người đã bắt đầu ói, Lý Cường nói: "Khảm Khảm Kỳ, có thể bay ổn định một chút không?"

Khảm Khảm Kỳ lớn tiếng nói: "Lão đại, không được a, gió quá lớn. Chúng ta ở trong vòng phòng hộ nên không cảm thấy, ở bên ngoài thật sự không được, tinh thạch tiêu hao rất lớn."

Thần Ca cũng kêu lên: "Mọi người ráng kiên trì một chút, sẽ đến đại hạp cốc nhanh thôi."

Tiểu phi bản cuối cùng tiến vào một cái khe lớn, đây là một khe hở quanh co khúc khuỷu, âm trầm nhìn không thấy được một cây thực vật nào, núi đá ngăm đen. Phi bản chậm rãi lượn mấy vòng, đột nhiên mọi người nhìn thấy trước mắt trở nên sáng sủa, một cái đại hạp khẩu rộng rãi xuất hiện trước mắt, điều làm cho Lý Cường cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là, hạp cốc lại có những tảng thực vật lớn màu xanh biếc, Mạt Bồn đột nhiên kêu to lên: "A...a..."

Nạp Thiện vội vàng ôm lấy hắn, hỏi: "Mạt Bồn, Mạt Bồn, người làm gì vậy..."

Mặt Bồn si ngốc nhìn, ngữ khí có vẻ thỗn thức: " Sao lại giống như ở quê hương...Tây đại lục cũng là màu xanh biếc, nơi này cũng là màu xanh biếc...ta chán ghét, chán ghét Thần Bang đại lục..."

Nạp Thiện than thở: " Quê hương của ta cũng có màu xanh như thế!"

Tiểu phi bản dùng trên một khối đá bằng phẳng trên mặt đất, Lý Cường bước xuống nói: " Khảm Khảm Kỳ, Thần Ca, phiên toái các người lại đến Phong Nam Thị, ta cần phải có những tài liệu kiến trúc, công cụ, thực vật và dụng phẩm sử dụng hàng ngày. Khảm Khảm Kỳ có thể thương lượng với bằng hữu của người một chút hay không, lưu lại hân và phi bản, tới lui nơi này mà không có công cụ giao thông thì thật bất tiện."

Khảm Khảm Kỳ đi đến thương lượng cùng bằng hữu của hân. Thần Ca nói: " Lão đại, chúng ta phải nhanh chóng tham gia đấu giá, chiến tranh một khi bắt đầu, thì vật giá sẽ gia tăng, đệ nghĩ bây giờ cần phải trữ thật nhiều tiền để mua vật tư, nếu không sau này có tiền cũng không mua được."

Lý Cường mười phần tán thưởng sự tinh minh của Thần Ca, cười nói: " Người là hậu cần quan của chúng ta, hết thủy do người quyết định đi. Người cứ an bài cho tốt chuyện cung ứng, ta rất nhanh sẽ huấn luyện cho bọn họ, hơn nữa người cũng phải tham gia, hắc hắc."

" Đó là chắc chắn, đệ cũng sẽ tham gia." Nói xong trong lòng hân đột nhiên có một cảm giác là lạ, đó là tựa hồ như phía trước có nguy hiểm, không tìm được sự sợ hãi. Hân dùng sức xoa xoa mặt, về mặt nghi hoặc nhìn sang tiểu phi bản.

Khảm Khảm Kỳ quay lại nói: " Lão đại, bằng hữu của ta không muốn ở lại chỗ này, nhưng hân có thể bán phi bản lại cho chúng ta, tới Phong Nam Thị thì hân tự mình trở về, ta sẽ đem phi bản trở lại, có được không?"

Lý Cường đưa mọi người tập trung lại kiểm điểm nhân số, phát hiện có tổng cộng tám mươi ba khổ tù đi theo, hơn nữa đã biết vài người, hiện giờ tại hạp cốc có tổng cộng chín mươi ba người. Lý Cường hiểu được trách nhiệm của mình rất nặng, những người này đã mất đi cố hương, trước mặt lại không còn đường để đi, sau này vận mệnh của họ cũng cùng một chỗ với mình, trừ phi tìm được tinh cầu mà họ sinh sống.

Lý Cường đứng trên một tảng đá, nhìn mọi người nói: " Từ hôm nay trở đi, cuộc sống của mọi người sẽ bắt đầu tại hạp cốc này, các người may mắn có thể trốn ra khỏi Hắc ngục, nhưng các người đã hoàn toàn mất đi cố hương. Nếu mọi người tin tưởng ta, chúng ta sẽ cùng nhau tại cái thế giới này tiếp tục duy trì cuộc sống, các người có nguyện ý không?"

Lý Cường tại Hắc ngục có uy tín rất cao, trong lòng khổ tù môn rất bội phục hân, tất cả đều hô lên:" " Lão đại, chúng ta nguyện ý đi cùng người."

" Tốt, mọi người đều đồng ý, vậy thì mọi người phải chịu tiếp nhận sự huấn luyện, ta sẽ làm cho các người trở thành những võ sĩ dũng mãnh, trở thành một đoàn đội kiên cường. Đới Thần Ca trở lại, chúng ta sẽ xây dựng ngôi nhà mới của mình, bây giờ giải tán nghỉ ngơi."

Lý Cường nhảy xuống tảng đá, kêu Triệu Hào, Nạp Nạp Đôn, Nạp Thiện bắt đầu cùng đi xem xét hoàn cảnh mới.

Nhóm khổ tù này xuất hiện, làm cho Lý Cường không thể không đối diện với sự thật, vì để cho họ không trở thành gánh nặng, không cách nào khác là phải huấn luyện họ bằng kỷ luật thép, khiến cho bọn họ có khả năng tự bảo vệ. Tu vi tu chân của Lý Cường đã giảm xuống nhưng hân lại biết những pháp môn tu luyện cao nhất, hân vốn không phải loại người tàng trữ cho riêng mình, nếu hân đã muốn đi dạy người, thì phải tưởng tượng biết, không thể không lợi hại.

Nạp Nạp Đôn cười nói: " Mặt sau của hạp cốc này là Oan Hồn Hải, nếu không có núi non ngăn trở gió lốc, không thể ở lại được Thần Bang đại lục."

Hân ngẩng đầu nhìn lên hạp cốc phía trên, lại nói: " Thật là cao quá, không có nghe ai nói có thể đi lên tận trên đó, cho dù mặc phi dực vào cũng không thể, ở trên đó gió quá lớn, các người cẩn thận một chút."

Mọi người dừng chân, nghiêng tai lắng nghe. Lý Cường và Triệu Hào đã sớm nghe được rất rõ ràng, thanh âm nọ giống như tiếng quỷ khóc sói tru, làm cho người ta rợn tóc gáy. Nạp Thiện mắng: " Con mẹ nó, thật

là khó nghe.”

Lý Cường cười nói: ” Qua mấy ngày đi xem thử xem, bộ dáng Oan Hồn Hải rốt cuộc là như thế nào.”

41. Chương 41

Nhìn lại thời gian, phỏng chừng Khảm Khảm Kỳ bọn họ đã trở về. Hắn nhìn lại một chút cảnh sắc chung quanh, vách đá màu nâu đỏ không biết bị cái gì đập vào mà trở nên trơn nhẵn bóng loáng, ở dưới hạp cốc có những khe nứt thật dài, mép khe cực kỳ trơn nhẵn, hơn nữa lại rất sâu, những khối đá rải rác cũng như thế.

Lý Cường cười nói: ” Địa phương này trước kia nhất định là bị nước biển xói mòn mới có thể như vậy. Bất quá những khe nứt này không biết làm sao mà hình thành thật làm người ta nghĩ không ra.”

Triệu Hào sờ vào mặt ngoài nham thạch, cười nói: ” Thật không biết phải cần bao nhiêu năm tháng mới có thể làm cho nó bóng loáng được như thế.”

Hắn vận chút chân nguyên lực kích lên tảng đá ” lộng” một tiếng vang nhỏ, tảng nham thạch vỡ ra một khe nứt, Triệu Hào kinh nghi nói: ” Thật là chắc chắn a, vậy mà không bị vỡ nát.”

Nạp Thiện quái dị kêu lên: ” Sư ca, thật là khoa trương quá đi, lão nhân gia người chỉ vỗ nhẹ một chưởng, tảng đá đã bị vỡ bung ra, so với thiết chùy còn cứng hơn, vậy mà vẫn chưa hài lòng a.”

Lý Cường cười nói: ” Nạp Thiện, đừng có hâm mộ nữa, chỉ cần người chăm chỉ huấn luyện, cũng sẽ lợi hại được như hắn. Nga, Triệu Hào, người nghĩ nên xây phòng ốc ở nơi nào mới tốt?”

Nạp Thiện hận không được lập tức có được bản lãnh của Triệu Hào, nghĩ thầm nếu lão tử có thể một quyền đánh sập một căn nhà, vậy biết bao uy phong, ai dám giỡn mặt với ta a. Nghĩ đến đó tâm tư hắn vui vẻ không nhịn được cười hắc hắc ra tiếng.

Nạp Nạp Đôn đứng trên một tảng đá lớn, nhìn quanh khắp nơi rồi chỉ một tảng nham thạch trơn nhẵn gần đó, nói: ” Ta xem nơi đó dường như khá tốt, địa thế hơi cao, lại bằng phẳng, dùng làm doanh địa rất tốt.”

Triệu Hào nhảy đến bên người hắn nhìn tới, gật đầu nói: ” Không sai, ta tán thành ý kiến Nạp Nạp Đôn, sư tôn, ngài xem thế nào?”

Lý Cường đang ngăn người nhìn những thực vật phía xa, Nạp Thiện tò mò hỏi: ” Sư tôn...lão đại..có chuyện gì cổ quái sao?”

” Thực vật nơi này thật kỳ quái a, các người hãy nhìn kỹ, tất cả đều nằm dài trên đất, tại sao không sinh trưởng lên cao? Chẳng lẽ là...” Lý Cường bước nhanh tới đám thực vật phía trước, Nạp Thiện tò mò theo sát.

Đám thực vật này giống như là dây nho, bám dài vào nham thạch trên mặt đất, rậm rạp như hé ra một tấm thảm màu xanh biếc trên đất, không có lá cây. Lý Cường đưa tay bứt thử, nhưng lại không bứt ra được, hắn ngạc nhiên nói: ” Sao lại dai thế.” Hắn lại dùng lực lôi kéo, chỉ nghe một tiếng ” bính” thanh thúy. Trong lòng Lý Cường rất giật mình, lực đạo của hắn rất mạnh, ngay cả cương ti cũng giật đứt, không ngờ chỉ kéo được đám thực vật ra khỏi tảng đá.

Triệu Hào kéo một cây vận công bức thử, cái cây đó dài cỡ ngón út, nhưng dưới thần lực của Triệu Hào, phát ra tiếng chói tai rồi gãy đoạn, Triệu Hào lắc đầu nói: ” Thật không dám tin tưởng, sao lại có loại dây leo dai cứng như thế, cho dù là loại dây chắc chắn phổ biến nhất cũng không dai đến như vậy, thật sự là mở rộng nhãn giới a.”

Nạp Thiện ở một bên cố dùng hết sức cũng không làm gãy nổi một cây, ủ rũ nói: ” Mẹ nó, không ngờ nó lại chắc chắn như vậy, nơi này cũng đâu có quái vật ăn thịt người, dai chắc như thế để làm chi.”

Lý Cường giật mình, đúng vậy, loại cây này dai chắc đến như vậy nhất định là có nguyên nhân, vậy đó là gì?

Triệu Hào chỉ ngón tay ra hạp khẩu, cười nói: ” Bọn họ đã trở về. Ân, có đến hai phi bản.”

Trong hạp cốc mọi người cùng hoan hô, những người này đang gấp gáp vận chuyển vật dụng mua được, còn có người đã dọn sạch sẽ một cái sân.

Phi bản dừng lại, mọi người lập tức đi tới, Khảm Khảm Kỳ và Thản Ca chạy lại chỗ Lý Cường.

Bọn họ hai người đã mua tất cả tài liệu kiến trúc, lại còn có rất nhiều thực vật và vật dụng phẩm, phỏng chừng đủ để trú ngụ một đoạn thời gian dài mà không cần lo lắng thiếu thốn. Đường nhiên, Thản Ca cũng đã xài hết số tiền đang có.

Thản Ca đi tới bên cạnh Lý Cường nói: " Lão đại, lần này thu hoạch không nhỏ, bằng hữu của ca ca đệ ở Phong Nam Thị cấp cho chúng ta một phi bản, đồng thời còn nghe được một ít tin tức, đợi một lát chúng ta thương lượng một chút."

Lý Cường vui vẻ vỗ vai hắn, cười nói: " Tốt, quan hậu cần tự xuất mã thật là có khác a."

Trên tay cầm dây thực vật vừa rồi bị Triệu Hào bứt đứt, Lý Cường hỏi: " Thản Ca, ngươi làm sao phát hiện ra đại hạp khẩu này, sao trong đây lại có loại thực vật....cổ quái như vậy?" Trong khoảnh khắc hắn cũng không tìm ra được từ ngữ để diễn tả.

Thản Ca sững sốt, nói: " Có chuyện gì không ổn sao? Hạp cốc này là do ở thật lâu trước kia cùng mấy bằng hữu đi ra chơi thì phát hiện ra, bởi vì nơi này gần Oan Hồn Hải, cho nên ấn tượng đặc biệt sâu sắc."

Hắn nói tiếp: " Bất quá khi ta đến là ban ngày, cũng không biết được tình huống ban đêm ra sao, mong là không có vấn đề gì."

Lý Cường lắc đầu, trong lòng càng thêm bất an, chính hắn cũng không biết là tại sao. Hắn làm người luôn luôn cẩn thận, biết ở nơi này còn rất nhiều điều mình không biết, bèn nói: " Phòng ốc tạm thời không nên tu kiến, tối nay mọi người nên cẩn thận một chút, trước tiên ta sẽ lập một phòng ngự trận, mọi người và vật cũng ở trong đó, chờ xem thế nào."

Nạp Thiện nhỏ giọng nói: " Lão đại lá gan càng ngày càng nhỏ, ta thật không tin, có nhiều người thế này còn sợ quái vật gì đó sao?"

Triệu Hào kỳ nhất là người khác đối với sự tôn hân bất kính, quát: " Ngươi nói cái gì?" Nạp Thiện càng hoảng sợ, vội vàng nói: " Không..a.. không...ta cái gì cũng không có nói a..."

Nạp Nạp Đôn nhớ lại lúc trước còn trong Hắc ngục Lý Cường từng lập một cái phòng ngự trận để chế tạo vũ khí, bọn họ muốn đi vào để gọi hắn nhưng rốt cuộc không ai đi vào được, quả thật là phòng hộ rất tốt, liền gật đầu nói: " Cẩn thận vẫn là tốt nhất, Thản Bang đại lục có rất nhiều đồ vật đệ cũng không biết rõ ràng."

Sắc trời dần dần tối đen, Lý Cường chỉ huy mọi người ngồi bên cạnh phi bản rồi bắt đầu vội vàng bày trận. Hắn có một loại dự cảm kỳ quái, nhìn bầu trời càng lúc càng tối, kêu lên: " Mọi người ngồi cho vững, được rồi, không cho phép thì không được tùy tiện di động. Nạp Thiện ngươi cũng ngồi xuống, không được đi loạn. Triệu Hào lại đây giúp ta."

Mọi người nghe ngữ khí của Lý Cường liền có cảm giác bất an, tất cả đều thối thối ngồi xuống, không ai dám lộn xộn, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng hô hấp. Triệu Hào cũng học được một ít trận pháp, biết Lý Cường bày chính là Quy Nguyên Trận, phòng ngự lực tương đối cường mãnh, muốn bày trận cũng khá khó khăn, vội vàng bước lên, hai thầy trò chia nhau bày trận.

Nạp Thiện ngồi đến nhàm chán, mắt nhìn chăm chăm vào hạp cốc phía xa xa. Hoàn cảnh có vẻ đặc biệt yên tĩnh nên âm thanh Lý Cường và Triệu Hào bày trận có vẻ lớn tiếng " binh binh ba ba", âm thanh nhộn nhạo trong hạp cốc làm tăng thêm vẻ âm trầm đáng sợ. Nạp Thiện sờ sờ cánh tay, đột nhiên thấy nổi da gà, cảm giác được gió thổi qua mặt, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, nhện không được nhỏ giọng nói: " Hắc, gió hay."

" Tí tách tí tách" bầu trời bắt đầu có vài giọt mưa rơi xuống, giọt mưa vừa lớn vừa thưa thớt, rớt trên tảng đá tạo nên vô số hoa dạng. Gió cuốn giọt mưa tạt vào mặt, sự lạnh lẽo làm người ta khó chịu, đám người đang ngồi một trận tao động.

Nạp Nạp Đôn quát: " Tất cả đều ngồi yên, đừng khản trương."

Khảm Khảm Kỳ, Hàn Tấn, Ba Lạp, Triệu Trì mấy người đồng thời ước thúc mọi người, bây giờ quyết không thể loạn động.

Cảm giác Lý Cường càng lúc càng bất an, hắn không ngừng thúc giục Triệu Hào, trước khi trời hoàn toàn tối đen, hai thầy trò chung quy cũng phải hoàn thành một tòa Quy Nguyên đại trận. Lý Cường kêu lên: "Triệu Hào, người khởi động ngoài trận, ta khởi động bên trong, nhanh lên."

Triệu Hào vận xuất tất cả chân nguyên lực khởi động trận pháp chuyển động, tất cả mọi người không dám tin tưởng nhìn, một vòng bạch quang từ từ sáng lên. Lý Cường phát hiện chân nguyên lực của mình không đủ khởi động nội trận, nhìn thấy Triệu Hào đã sử dụng tất cả công lực, biết hắn không thể giúp được mình, chỉ có thể cố gắng hết sức vận hết chân nguyên lực còn lại. Hồng quang trong nội trận chậm rãi sáng lên, hắn hiểu được còn lại khoảng nửa giờ thì trận pháp này mới có thể tự mình vận chuyển.

"Hô..." Lại một trận gió mát xẹt qua, thổi ra một luồng khí lạnh vào mọi người. Nạp Thiện không dám khen gió hay như hồi nãy nữa, vì bây giờ thật quá lạnh.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, chỉ trong chốc lát, mọi người đều ướt đầm. Gió lạnh thổi qua, mọi người đều phát run lên. Thản Ca sắc mặt trắng xanh, hắn không hề nghĩ đến nơi này lại hung hiểm như vậy.

Xa xa mơ hồ truyền đến một âm thanh là lạ, cứ từng hồi từng hồi, làm cho lòng người phát run, gió thổi càng lúc càng lớn. Triệu Hào đã hoàn toàn khởi động xong ngoại trận, nhảy tới bên cạnh Lý Cường, hai người đồng thời ra tay. Trong phút chốc, hồng quang đại thịnh, đem phương viên trăm thước xung quanh chiếu sáng rực. Nước mưa bị ánh sáng chiếu rọi, tỏa ra luồng bạch quang nhẹ nhẹ, nước mưa rơi xuống đất nổi bong bóng, vụn khí bay lên, khắp nơi một mảnh mang mang.

Từ một nơi khác của đại hạp khẩu truyền đến một trận gầm gừ, thanh âm càng lúc càng lớn, oanh oanh long long giống như hàng vạn con ngựa đang phóng tới. Mọi người hoảng sợ bất an nhìn ra, nhìn không thấy đó là đồ vật gì đang kêu. Trên trán Lý Cường đã tuôn mồ hôi, chỉ còn khoảng vài giây nữa trận pháp mới có thể hoàn toàn phát huy tác dụng.

Âm thanh nọ càng lúc càng lớn, tiếng kêu bén nhọn chói tai, tựa như tiếng dao cắt thủy tinh. Rất nhiều người chịu không được thanh âm kinh khủng như thế, dùng sức bịt kín lỗ tai lại. Nạp Thiện nhắm nghiền mắt hét lớn: "Mẹ nó, là thanh âm gì vậy, muốn đau chết người ta."

Đột nhiên chung quanh yên tĩnh im lặng, chỉ nghe Lý Cường kêu to: "Đại công cáo thành, haha..."

Mọi người kêu lên hoan hô, bật người đứng dậy, Nạp Thiện mở mắt ra nhìn, không khỏi than thở sự kỳ diệu của phòng ngự trận, sau khi trận pháp khởi động thì mưa to và cuồng phong không tiến vào được, còn thanh âm bên ngoài còn rất nhỏ, không chú tâm cũng không nghe được. Triệu Hào miễn cưỡng xếp bằng ngồi xuống, trên tay cầm lấy tiên thạch Lý Cường vừa cho hắn, nhắm mắt khôi phục. Vừa rồi cơ hồ hắn phải tận dụng tất cả chân nguyên lực nên đã sức cùng lực tận.

Cả phòng ngự trận lóe lên hai luồng sáng hồng bạch, cảnh sắc xung quanh so với vừa rồi càng nhìn thấy rõ. Ngoài trận cuồng phong lẫn mưa to quay cuồng không ngừng, trong trận mọi người còn đang sửa sang lại quần áo bị ướt khi nãy. Sự tin tưởng của mọi người dành cho Lý Cường càng tăng nhiều, chỗ ngồi này so với một gian phòng ốc càng an tâm hơn. Mọi người an tâm thưởng thức cảnh sắc bên ngoài, bây giờ mới phát hiện, đại hạp khẩu bây giờ mới thật sự là tráng quan và hùng vĩ.

Nạp Thiện chỉ ra bên ngoài kêu lên quái dị: "Lão đại, đó là đồ vật gì vậy?"

Chỉ thấy một bạch tuyến (sợi chỉ trắng) từ xa xa đại hạp cốc bay nhanh đến, thuận theo con đường dưới đáy cốc lướt nhanh tới. Tại cường đại phòng hộ của phòng ngự trận mà mọi người cả người kịch chấn. Lý Cường nghĩ giống như là một chiếc xe chiến đấu tốc độ cao giống như đang lẳng không xẹt qua bên người. Trong lòng hắn hiểu được, nếu không phải đang ở trong trận pháp, chỉ với bạo âm vừa rồi đã có thể chấn động hôn mê hơn phân nửa người đang ở đây.

Nạp Nạp Đôn cũng kêu lên: "Lại tới một cái...mọi người nhìn kỹ xem đó là đồ vật gì vậy..."

Mọi người cũng cố gắng nhìn chăm chăm sợi bạch tuyến, có người đã ôm lấy lỗ tai.

Liên tục bảy sợi bạch tuyến xẹt qua, làm cho mọi người đều hoa mắt, thứ tiếng kêu bén nhọn chói tai này làm cho phòng ngự trận cũng không thể hoàn toàn ngăn trở. Nạp Nạp Đôn hỏi: "Các người có ai thấy rõ nó không? Đó là đồ vật gì vậy?"

Mọi người lắc đầu không đáp. Nạp Thiện nói: "Thấy không rõ, thật sự là quá nhanh. Căn bản là nhìn không kịp nó, chỉ cảm thấy là một bạch tuyến đã làm mất của ta lóa lên rồi...thật dài..." Hắc bắt đầu nói năng lộn xộn.

Lý Cường vẫn cẩn thận nhìn trừng, hắc cũng nhìn không rõ, bất quá hắc không chịu sự ảnh hưởng của bạo âm, có thể tỉnh táo mà nhìn. Hắc nói: "Ta không thấy bạch tuyến đó là cái gì, Hàn đại ca, người có nhìn được không?"

Công phu của Hàn Tấn trong mọi người xem như cũng tốt, nhãn lực cũng không tệ, nhưng hắc lắc đầu nói: "Thấy không rõ...quá nhanh rồi"

Nạp Nạp Đôn nghi ngờ nói: "Hình như bạch tuyến chỉ đi đến khe nứt, không có đi nơi khác. Người xem, hình như vừa rồi từ nơi nào, hình như là...nó không phải quái vật...lão đại, người xem.."

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: "Để ta đi xem thử, sau này trú ngụ lâu dài ở đây, không tìm rõ xem là cái gì thì không được."

Nạp Thiện kêu to: "Lão đại đừng đi! Lại nhìn thử lần nữa..."

Lý Cường cười nói: "Nhìn nữa cũng nhìn không rõ đâu, mọi người cũng đừng cử động, ta không có việc gì đâu."

Đám người Nạp Nạp Đôn khẩn trương nhìn Lý Cường, biết rõ một khi hắc hạ quyết tâm thì không dễ dàng ngăn trở. Lý Cường mặc Lan Uẩn chiến giáp vào, đi ra khỏi phòng ngự trận.

Ra khỏi trận mới biết được nước mưa cuồng bạo như thế nào, tựa như bầu trời là một cái miệng lớn đang trút nước xuống âm âm. Người trong phòng ngự trận nhìn thấy một màn kỳ dị, chỉ thấy Lan Uẩn chiến giáp của Lý Cường kim quang tỏa sáng nhàn nhạt, nước mưa căn bản không thể đến gần hắc một thước, đoàn kim quang trong hạp cốc tối đen tựa như một cái đèn sáng ngời, có vài khối tù nhện không được đã quỳ xuống.

Sau khi Lý Cường xuất trận mới phát hiện, bạo âm bên ngoài vô cùng lớn, quả thực là kinh tâm động phách. Lại thêm một sợi bạch tuyến lướt tới, tiếng rít bén nhọn chói tai làm Lý Cường kinh động, hắc vội vàng ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu thúc giục nguyên anh chống đỡ âm thanh chói tai đó.

Người trong trận đột nhiên nhìn thấy Lý Cường ngồi xuống, đều bị kinh sợ không thôi. Triệu Hào bị tiếng kêu sợ hãi của mọi người hoảng tỉnh, trợn mắt nhìn lên cũng giật mình không ít, khi nhìn kỹ lại thì trong lòng mới nhẹ nhõm, cười nói: "Không có chuyện gì, sư tôn hình như bắt đầu luyện công đó."

Lý Cường đưa tâm thần chìm nhập vào trong nguyên anh, kích thích tiểu vũ trụ chuyển động, hắc kỳ quái nhìn thấy Thái Hạo Toa treo lơ lửng trên đỉnh đầu nguyên anh, chậm rãi chuyển động, nhìn nó như bị một đồ vật gì đó giữ lại, chuyển động rất thông thả. Tử Viêm Tâm trong nguyên anh vì hấp thu Thiên Hỏa, biến thành màu tím đậm, tán xuất ra một lực lượng quái dị tựa như một vòng hỏa kính.

Vì chống đỡ chấn động của âm thanh, Lý Cường đưa chân nguyên lực tiến vào Lan Uẩn chiến giáp. Hắc cảm giác như đã tận lực, bèn cố gắng thúc dục nguyên anh sinh thêm chân nguyên lực, từ lúc đó năng lượng của Tử Viêm Tâm bắt đầu khởi động.

Năng lượng của Tử Viêm Tâm rất nhanh tiến vào trong nguyên anh, trải qua sự thôi động của tiểu vũ trụ phát triển thật nhanh. Thái Hạo Toa chấn động rất nhỏ, bạo âm bên ngoài không đủ lực để nó phản kích, Lý Cường cẩn thận không kích động nó, hắc biết bây giờ là không thể động được vào nó.

Mọi người phát hiện trên thân Lý Cường đột nhiên sáng rực lên, đó là một ánh sáng màu tím đậm rất đẹp bao phủ, mỗi lần một bạch tuyến xẹt qua, ánh sáng màu tím đó lóe ra chói mắt.

Nạp Thiện tán thưởng than: "Lạ thật, lão đại như bị chói sáng vậy, đây là bảo bối gì a, thật là đẹp mắt."

Hai mắt Ô Á cũng trợn lên, lẩm bẩm: "Lợi hại...lợi hại...quá lợi hại rồi..."

Trời dần dần hừng sáng, cơ hồ đồng thời mưa to đột nhiên đình chỉ, ngoại trừ mặt đất còn ướt ươn ướt, còn tất cả như chưa từng phát sinh chuyện gì. Lý Cường từ trên mặt đất bật lên, thu hồi chiến giáp, một đêm tu luyện làm cho hắn thu hoạch không nhỏ. Đi tới chỗ bạch tuyến xẹt qua khe nứt, hắn đưa tay kéo lên, phát hiện cực kỳ khó khăn. Một đạo bạch tuyến lại có năng lượng lớn như vậy, hắn suy nghĩ có lẽ nơi này có sự phản ứng của hiện tượng vật lý thì phải, thật là không thể tưởng tượng được.

Triệu Hào đưa mọi người xuất trận, nói: " Sư tôn, địa phương này không thích hợp trú ngụ, bọn họ có thể chịu không được những âm thanh như thế, hay là nên thay đổi chỗ khác?"

Thần Ca cũng nói: " Đúng vậy, đệ cũng không có nghĩ đến lại có loại đồ vật này xuất hiện, đệ tán thành ý kiến của Triệu Hào."

Lý Cường cười hì hì nói: " Nơi này tốt lắm, cực tốt, là nơi để luyện công cho nên ta quyết định ở lại đây trú ngụ. Không cần triết phòng ngự trận, ta phỏng chừng trận pháp này có thể giữ được một thời gian lâu thì năng lượng mới bị tiêu hao. Triệu Hào người dạy mọi người làm sao ra vào phòng ngự trận."

Lý Cường nhìn Nạp Nạp Đôn nói: " Đem mọi người chia thành tổ, ta tính thế này, chín người một tiểu tổ, chia làm chín tổ, Hàn Tấn, Triệu Tri, Nạp Thiện, Khảm Khảm Kỳ, Thần Ca, Mạt Bốn, Bí, Ba Lạp, và Ô Á mỗi người lĩnh một tổ, người và Triệu Hào tổng phụ trách, lập tức bắt đầu huấn luyện, trong thời gian ngắn nhất phải có khả năng tự bảo vệ, vũ khí trang bị do ta và Thần Ca giải quyết."

Mạt Bốn không dám tin tưởng Lý Cường lại dám cho hắn làm đầu lĩnh của một tổ. Hắn thương cảm yếu ớt nói: " Lão đại, đệ...đệ cũng phải lĩnh một tổ sao? Lão đại, đệ...chỉ là một thương nhân..."

Lý Cường cười nói: " Ta cũng từng là một thương nhân, Mạt Bốn, nếu chuyện gì người muốn làm, thì nên đi học cách để làm. Đừng sợ, hết thấy đều có mọi người đứng sau lưng hậu thuẫn cho người, nên buông bỏ ý bảo thủ mà đi làm đi."

Mạt Bốn nghĩ đến cừu hận của mình, cắn răng nói: " Được, đệ liều mạng thôi."

Lý Cường gật đầu: " Như vậy được rồi. Mạt khác, người còn phải phụ trách dạy mọi người ngôn ngữ ở đây, phải dạy cả ta nữa, làm thầy khó lắm đó."

Mạt Bốn kích động nói: " Ta nhất định học giỏi bản lãnh, dạy cho mọi người thật giỏi ngôn ngữ ở đây."

Nạp Nạp Đôn và Triệu Hào lập tức phân tiểu đội. Nạp Thiện rất là đặc ý, lại có người để chỉ huy nữa. Cảm giác làm lão đại lại trở về, hắn chạy đi lựa chọn chính tổ viên của mình.

Thần Ca đi tới bên cạnh Lý Cường nói: " Bây giờ Bang Kỳ Ninh quốc đang chiêu binh, đệ nghe bằng hữu của ca ca ta nói, cuộc chiến lần này rất quy mô, bọn họ chuẩn bị giao dịch vũ khí, người trong dân gian đối với vũ khí phòng hộ nhu cầu rất lớn, lão đại, chúng ta có cần nhúng tay vào không?"

Lý Cường trầm ngâm nửa ngày, một hồi lâu nói: " Chúng ta thiếu tiền a. Được rồi, đại đầu giá khi nào bắt đầu?"

Thần Ca nói: " Còn có hơn năm mươi ngày nữa. Ở Phong Nam Thị có một nơi nếu chúng ta đến có thể kiếm được tiền."

Lý Cường hỏi: " Phong Nam Thị có địa phương chế tác khải giáp không? Người phải hiểu rõ phương pháp, như vậy ta mới có thể làm ra hộ cụ thật tốt, vũ khí ta có thể tự mình luyện chế."

Thần Ca cũng đã không thấy kỳ quái nữa, năng lực của Lý Cường bây giờ hắn đã mười phần rõ ràng, tuyệt đối lợi hại. Hắn cười nói: " Có. Lão đại phải đi phường vũ khí, chính là nơi các vị chế tác cao thủ về hưu, đến lúc đó chúng ta có thể tìm người để giải quyết."

" Ta không muốn bị lôi cuốn vào cuộc chiến tranh của Bang Kỳ Ninh quốc và Thần Đặc quốc. Chỉ là chuẩn bị tốt vũ khí trang bị, đợi đến khi Khủng Cự Phong dừng lại thì sẽ đi Tây đại lục tìm Hải Hồn Mã Nào, sau đó mới có thể rời khỏi nơi này."

Thần Ca hỏi: " Có phải giống như những người lúc trước, rời khỏi bằng Truyền Tống Trận gì đó?" Trong mắt hắn một trận mê vòng, trong lòng nảy ra chủ ý, có nên cùng lão đại rời khỏi hay không.

Khảm Khảm Kỳ đưa đội viên hắc tự chọn đi tới, cười nói: " Lão đại, có thể tìm cách kiếm phi dục hay không a, đệ muốn huấn luyện bọn họ thành Thiên Kích Binh, thế nào?"

Lý Cường giật mình nói: " Ai, chủ ý này tốt a, tốt nhất là mọi người đều có phi dục. Ân, Thản Ca, chúng ta trước tiên tìm thử một bộ, để ta xem thử coi có thể luyện chế hay tu cái gì không."

Thản Ca nói: " Không thành vấn đề."

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: " Lão đại, còn có một việc, nơi Phấn Thọ Thương Hành, đang ở khắp nơi điều tra lai lịch chúng ta, nghe nói bọn họ phi thường tức giận, muốn tìm chúng ta trả thù...tất cả hành động dưới đất đều đã được thông cáo, một khi phát hiện chúng ta thì phải báo cáo với họ, bằng hữu của đệ khuyên chúng ta nên cẩn thận một chút."

Mạt Bồn vừa nghe nhắc đến Phấn Thọ Thương Hành thì con mắt lại đỏ hồng, bất quá hắn không tỏ ra cử chỉ gì, chỉ là trên người đột nhiên xuất hiện tia sát khí.

Lý Cường nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: " Tốt lắm, tốt lắm, ta sẽ đi tìm bọn họ rất nhanh thôi. Hắc hắc, chúng ta chậm rãi chơi đùa với bọn họ đi."

42. Chương 42

Triệu Hào cùng Lý Cường bàn bạc về việc huấn luyện suốt nửa ngày. Cuối cùng Lý Cường quyết định theo công pháp tu luyện của Nguyên Thủy Môn lấy ra một bộ tu hành công pháp đơn giản, trước tiên dùng Tiểu Bôi Nguyên Đan tu bổ thân thể cho mọi người, sau đó sẽ do Triệu Hào dạy võ công và những bước tu chân sơ bộ cho họ. Cứ như vậy sẽ thu được hiệu quả gấp bội lần. Tiểu Bôi Nguyên Đan Lý Cường còn trữ lại không ít, hắn đưa cho những người chưa từng được ăn phục dùng từng viên.

Hắn Tân đề nghị gọi những người tham gia huấn luyện là võ sĩ, đầu lĩnh lĩnh đội gọi là đại võ sĩ, vừa dễ xưng hô vừa dễ quản lý, mọi người nhất trí đồng ý. Ngay lúc mới đầu huấn luyện, Triệu Hào phát hiện căn bản của họ cực thấp, hắn không biết làm gì khác hơn là phải dạy lại từ căn bản. Hơn mười ngày sau, nhờ sự cải tạo của Tiểu Bôi Nguyên Đan, bọn họ tiến bộ thần tốc.

Làm cho Triệu Hào giật mình chính là Mạt Bồn, hắn luyện tập giống như là liều mạng, chỉ cần chỉ cho hắn làm sao mà luyện thì sau đó không cần quan tâm nữa, hắn luyện tập thật điên cuồng đến mức hoàn mỹ. Triệu Hào rất là thưởng thức, thường thường hay dạy thêm cho hắn một ít những công phu đặc biệt.

Làm Triệu Hào đau đầu nhất là Nạp Thiện và Thản Ca hai người, hai người này vừa sợ đau vừa sợ khổ, cứ thế thỉnh thoảng Triệu Hào phải cho họ sự trừng phạt làm cho họ kêu khổ cả ngày, nhìn thấy Triệu Hào như nhìn thấy quỷ, sợ hắn muốn chết.

Lý Cường phát hiện, Triệu Hào là một người biết cách dạy dỗ thật xuất sắc, trước kia chỉ biết hắn là người cung kính hữu lễ, học tu chân thì nghiêm túc chăm chỉ, không nghĩ đến khi hắn dạy người thì hung hãn vô tình như vậy. Nhìn hắn huấn luyện vài lần, Lý Cường đã thấy yên tâm, bèn giao cho hắn chú ý quản lý mọi việc, dặn dò mọi người vài câu rồi lặng lẽ đi tìm chỗ tiềm tu.

Bay một vòng quanh hạp cốc, Lý Cường tìm được trên vách núi có một cái nham động không lớn lắm, sửa sang lại một chút hắn ngồi xuống xếp bằng, lấy ra ngọc đồng giản bắt đầu nghiên cứu.

Lý Cường gom công pháp của Nguyên Thủy Môn của Hầu Phích Tịnh tổng kết lại, mặc dù hắn đã đem công pháp tu luyện qua một lần, nhưng tinh túy trong đó cũng rất khó nắm chắc. Hắn ngồi trong động trên vách nham khổ tâm suy tư, dần dần hắn cũng hiểu được, công pháp của Nguyên Thủy Môn nhất định là trong chiến đấu mới có thể đề cao rất nhanh, đây là pháp môn dùng võ tu chân (còn gọi là dùng võ nhập đạo), giống như dùng thuật luyện khí của Trọng Huyền Phái để nhập tu chân.

Hắn liên tưởng đến việc luyện khí trước kia đã làm cho tu vi của hắn thật sự đề cao, xem ra muốn đề cao tu vi của Nguyên Thủy Môn là phải ở trong chiến đấu mới được. Lý Cường không khỏi cười khổ, điều này không phải tự làm cho mình suốt ngày phải đi chiến đấu mới được đó sao? Cũng không biết Hầu Phích Tịnh lão ca phải tu luyện bao lâu mới đạt được tu vi cao như bây giờ.

” Úc...” Tiếng kêu thảm thiết của Nạp Thiện vang cả đại hạp cốc. Triệu Hào nổi giận nói: ” Đại Phách Xoa đơn giản nhất cũng làm không được, người xem Mạt Bồn chỉ luyện vài lần là thân thể đã tu luyện mềm mại rồi, còn người không ngừng kêu rên quý quá, làm lại!”

Nạp Thiện cũng không có nghĩ đến, đã lớn tuổi rồi mà còn phải làm giống như một tiểu hài tử đang chơi đùa trò Đại Phách Xoa (nhào lộn, uốn mình). Nhớ tới quyết tâm khi ở Lam Thanh Hội Hành, hắn thật sự vô cùng hối hận, sớm biết huấn luyện phải thống khổ như thế, hắn sẽ không nói mạnh miệng như vậy. Gương mặt hắn ra vẻ thê thảm nói: ” Sư huynh a...người tha cho lão Nạp đi, thương cảm cho khớp xương già của ta...ai yêu...hai huynh đệ của ta...đau chết ta rồi..”

Triệu Hào đột nhiên cười hắc hắc, chân trái nhẹ nhàng nhấc lên đặt vào giữa hai chân của Nạp Thiện, một tay đặt lên đầu vai hắn, tất cả người ở đây đều nghe được tiếng ”xuy” một thanh âm vang lên. Thanh âm Nạp Thiện đều cũng thay đổi: ” Oa...ca ca a....ô ô...gãy mất rồi!” Sự đau đớn đến tê tâm liệt phế khiến cho nước mắt hắn tuôn trào.

Triệu Hào hài lòng gật đầu nói: ” Mọi người xem, Nạp Thiện còn có thể làm được tiêu chuẩn chính xác như thế, ta nghĩ mọi người cũng đều có thể. Nhớ kỹ, các người đã ăn được Tiểu Bồi Nguyên Đan, thân thể cũng đều thay đổi, bây giờ huấn luyện, là trạng thái tốt nhất của thân thể. Thẩn Ca, người lại đây, không được né...mau vượt qua kiểm tra cho tốt, đừng có giống như một đứa nhỏ, đau một chút sẽ không sao đâu.”

Thẩn Ca cuống quýt khoát tay nói: ” Ta là quan hậu cần, có thể chậm một chút không sao đâu. Người nói muốn làm thật dẻo dai, nhưng ta lại không có kinh nghiệm xui xẻo như một đứa nhỏ. Chờ một chút...a....chờ một chút ca ca...không nên, dừng a!” Hắn làm sao có thể thoát khỏi ma trảo của một cao thủ như Triệu Hào, xoay người còn chưa kịp chạy quá hai bước đã bị Triệu Hào dễ dàng bắt được.

Triệu Hào nín hắng lại: ” Chạy đi đâu a, huấn luyện là phải như thế này đó.”

Vừa nói vừa làm theo y hệt động tác vừa rồi với Nạp Thiện. Chỉ một lúc sau, gương mặt Thẩn Ca cũng biến càng xanh hơn. Thẩn Ca và Nạp Thiện hai người mặt đối mặt với động tác Đại Phách Xoa, Thẩn Ca như đau đến mơ hồ rồi, cả nửa ngày không kêu ra tiếng, chỉ nhìn trừng trừng Nạp Thiện, đột nhiên há to miệng điên cuồng hét lên, tiếng thảm họa của hắn cũng không hề kém Nạp Thiện chút nào, chỉ thấy trong họng hắn đầu lưỡi như kêu loạn. Nạp Thiện thở phào nhẹ nhõm nói: ” Cảm giác tốt hơn, nguyên lai nghe người khác la, chính tự mình cũng không thấy quá đau nữa...”

Thẩn Ca tức giận đến huy quyền muốn đánh, Nạp Thiện nắm được nắm tay của hắn, hai người vẫn uốn mình đẩy vào nhau. Triệu Hào nói: ” Hàn Tấn tới người.”

Hàn Tấn mỉm cười, lẳng không một vòng khi hạ xuống thì đã theo tư thế Đại Phách Xoa. Hắn là người từng luyện qua công phu, động tác Đại Phách Xoa chỉ là chuyện nhỏ, mọi người cùng kêu lên tán thưởng.

Nạp Thiện hỏi: ” Lão Thẩn a, hình như không còn đau nữa.”

Thẩn ca ngừng tay cảm giác một chút, cũng ngạc nhiên nói: ” Ai....đúng là không đau nữa...con mẹ nó...đã tê rần rồi nha!”

Nạp Thiện nhin không được ha ha cười to: ” Đã tê rần thì tốt, tê rần thì tốt, đứng lên đi..ha ha, mẹ kiếp, ta đứng lên không được rồi.” Lần này đến phiên Thẩn Ca vui vẻ cười to.

Lại một ngày huấn luyện bắt đầu.

Nạp Thiện trốn sau một tảng đá, nằm dưới đất huyết sáo nhỏ nhỏ một khúc nhạc. Thừa lúc Triệu Hào lo huấn luyện cho mọi người, hắn lặng lẽ trốn qua một bên hướng thụ, đột nhiên phía sau có một tiếng hừ nhẹ ” Hừ” làm hắn sợ đến nói năng lung tung: ” Đại ca...ách..ta...ta a...mẹ nó, lão Thẩn sao lại là người, người tới đây làm chi?”

Thẩn Ca bật cười nói: ” Lão Nạp a, người nằm ở đây, chắc là phi thường thú vị a.”

Nạp Thiện cả giận: ” Người...”

Thẩn Ca nhẹ giọng nói: ” Đừng có kêu lớn a, người muốn dẫn Triệu Hào điên kia lại đây sao...hắc hắc, ta cũng nghĩ ngơi một hồi rồi tính tiếp.”

Nạp Thiện cười nói: " Nguyên lai là cùng lão nạp có ý nghĩ giống nhau. Phải đó, nghỉ ngơi đầy đủ thì luyện công mới tốt a."

" Đúng vậy, nếu không nghỉ ngơi tốt thì làm sao có tinh lực để mà luyện công?"

Thần Ca và Nạp Thiện thuận miệng phụ họa: " Đúng vậy...đúng vậy...oa, lão Đại."

Lý Cường cười cười nhìn hai người bọn họ. Nạp Thiện ấp úng nói:

" Lão đại, đệ...a...a..."

Thần Ca thối lui ra sau, cuống quýt nói: " Đệ không có gì, đệ chỉ là muốn kêu lão Nạp về tiếp tục huấn luyện a, là huấn luyện đó."

Lý Cường trong lòng cười thầm, Triệu Hào thật sự đã làm hai người sợ đến như vậy.

" Vậy các ngươi còn đứng ở chỗ này làm chi?"

Thần Ca và Nạp Thiện không dám nói thêm một lời, hoảng hốt bối rối chạy trở về, Lý Cường cũng đi theo phía sau.

Chỉ nghe Triệu Hào phần nộ quát: " Nạp Thiện...Thần Ca, lại đây. Tổ viên của các ngươi đều đang huấn luyện, còn các ngươi lại bỏ đi đâu? Nạp Thiện ngươi mau làm thể Lập Đáo Thiên Hắc (Bầu trời tối đen) còn Thần Ca ngươi đứng cao hứng, ngươi theo thể Kim Kê Độc Lập, cùng với Nạp Thiện làm ngay cho ta."

Hai người một câu cũng không dám cãi, trái lại nghe lời làm ngay. Bọn họ biết nếu còn nói hoặc làm sai thì hậu quả không thể tưởng tượng được, hai người sẽ vì vậy mà ném mùi đau khổ lớn.

Chân của Nạp Thiện chỉ lên bầu trời không ngừng huy động, hai tay chống đỡ thân thể mơ hồ lóe lên luồng bạch quang, miệng vẫn không ngừng nói: " Ta nói ngươi nhé lão Thần, sao lại kỳ quái như vậy, đầu nhỏ mà chân lớn quá."

Thần Ca một chân co lên lẻ loi, thân thể cũng chậm rãi run rẩy, mũi chân cũng có lực quang chớp động, nam thạch cứng rắn cũng bị hấn đập lún xuống.

" Có cái gì mà kỳ quái? Ta đây đang luyện công, chiều này ta luyện tốt lắm, tiếp theo cũng là nằm luyện, ngấm lại cũng thấy vui vẻ, có thể nằm mà luyện." Thần Ca đắc ý nói.

" Hừ, hừ, ta thì không may, xui xẻo , ta lại phải học chiêu bỏ chạy này vì vậy khớp xương già , gân già của ta sợ là tiêu mất thôi." Nạp Thiện như đang than thở hừ hừ nói.

Lý Cường cười nói: " Ngươi nếu như học chiêu bỏ chạy này, bảo đảm ngươi sẽ hữu dụng cả đời."

Triệu Hào vội vàng chạy tới nói: " Sư tôn."

Lý Cường hỏi: " Thế nào? Huấn luyện có thuận lợi không? Ta xem Nạp Thiện và Thần Ca tiến bộ rất lớn a."

Triệu Hào còn chưa trả lời, thanh âm Nạp Thiện đã từ bên dưới truyền đến: " Lão đại, huynh không biết đệ đã dùng rất nhiều công sức mỗi ngày cố gắng..."

Triệu Hào nhắc chân đá tới, hai tay Nạp Thiện bay khỏi mặt đất, thân thể bị đá bay lên cao chừng hai thước, rồi cũng với tư thế đầu dưới chân trên rơi xuống mặt đất.

Lý Cường khen ngợi: " Thật là không tệ, so với lúc trước mạnh hơn nhiều lắm."

Triệu Hào cười nói: " A a, hai vị này, chuyên môn lừa dối, chỉ cần không cẩn thận một chút là đã biến mất, cho nên bị phạt cũng là nhiều nhất, vì vậy công lực mới tiến nhanh như vậy."

Nạp Thiện quái dị kêu lên: " Lão Thần a, nguyên lai sư ca biết cười, ta còn tưởng rằng cho tới bây giờ hắc chưa từng cười qua. Ai, lão nhân gia hắc vì sao khi nhìn thấy hai chúng ta lại chau mày trợn mắt, ai, đúng là mệnh khổ a..."

Thần Ca như không nghe thấy, tự nhủ: " Ta biết sư ca vì muốn tốt cho chúng ta, cho nên ta luôn cảm tạ sư ca đã mạnh mẽ bồi dưỡng, sư ca vừa rồi nở nụ cười đó sao? Ta không phát hiện."

Lý Cường nhin không được, cười nói: " Triệu Hào, không nghĩ tới hai người bọn họ lại là hai tên hoạt bảo (vui vẻ), thật khó cho người không biết làm sao mà dạy dỗ đây."

Nạp Thiện lẩm bẩm nói thầm: " Lão Thản, người này tên đáng chết, ta sẽ không tha cho người."

Triệu Hào cười nói: " Tiến độ phát triển đều nhanh đến kinh người, Mạt Bồn đã tiến vào tu chân sơ kỳ rồi, quả thật có chút không thể tư nghị. Sư tôn cấp pháp môn luyện công, thật sự là không giống bình thường a."

Con mắt Thản Ca loạn chuyển, nói: " Lão đại, đại đấu giá hội sắp bắt đầu a, có rất nhiều chuyện cũng cần chuẩn bị, tốt nhất hôm nay phải đi, để muộn đệ sợ chậm trễ. Còn có vũ khí trang bị không phải lão đại muốn tìm người cung cấp sao? Cũng phải nhanh lên một chút mới được."

Nạp Thiện trong khoảng thời gian này cùng hần là nan huynh nan đệ(huynh đệ thân thiết), nghe hần nói đã hiểu ra ý niệm trong đầu hần, vội nói: " Lão đại, sư tôn, xin cho đệ đi với, van cầu huynh."

Hai vị này thật sự là bị Triệu Hào chinh phục làm cho sợ, chỉ muốn tìm cơ hội chạy trốn. Lý Cường cười nói: " Cũng tốt, chuẩn bị một chút sẽ lên đường."

Thản Ca hưng phấn chạy ra ngoài, Nạp Thiện vội kêu lên: " Chờ ta a..."

Lý Cường phân phó Triệu Hào, lúc này đã có võ sĩ tu luyện đến tu chân sơ bộ, phải vào ban đêm từ từ rời khỏi phòng ngự trận, để cho họ có thói quen chịu được kịch chấn của bạo âm để đề cao công lực của bọn họ, đồng thời để họ tỷ thí với nhau. Đám võ sĩ nghe được cả người đổ mồ hôi lạnh, mọi người đều biết thanh âm nọ đáng sợ thế nào, nhưng cũng có số ít võ sĩ đã tiến bộ cũng nôn nóng muốn thử nghiệm, muốn tự mình thử xem khả năng mình đã tới bậc nào.

Nạp Thiện ra vẻ thương cảm đi theo sát sau người Lý Cường, không ngừng đánh mắt với Thản Ca, gật đầu rồi ra dấu không ngừng. Thản Ca làm như không biết lo sửa soạn hành trang, cũng không hề nhìn hần liếc mắt một cái.

Lý Cường đột nhiên quay đầu hỏi: " Nạp Thiện, người đang làm cái gì?"

Nạp Thiện then thùng, ngay cả cái đầu trọc cũng đỏ hồng, hai vết sẹo thật dài trên mặt càng hồng đến thành tím, như hai con giun trên đó. Hần mở miệng rộng lộ ra hai hàm răng vàng, cất tiếng cười có chút là lạ: " A a...hắc.. lão Đại...không..a..xin đưa đệ đi với..nơi này thật sự...là buồn chết người.."

Tiếng cười của hần làm cho mọi người xung quanh nổi da gà. Lý Cường cười cười nhìn hần, cũng không nói có thể hoặc không thể. Nạp Thiện còn đang cười, bất quá cũng không thật sự là cười, bỗng phát ra thanh âm a a .

Khi Lý Cường nhìn kỹ, Nạp Thiện như muốn cuồng lên, tay đã hươ loạn, chân đã dậm liên tục. Tay chân hần nhìn thấy hết sức tức cười, cuối cùng Thản Ca nhin không được cười ra tiếng, nói: " Lão Đại, Nạp Thiện có thể giúp chúng ta vác một ít đồ đạc, khi trở về không thể thiếu người được."

Nạp Thiện cuống quýt gật đầu nói: " Đúng vậy, đệ có thể giúp mang đồ vật a" Vì chứng minh mình hữu dụng, hần khiêng một tảng đá lớn cao qua đầu, nói: " Nhìn thấy không, đệ có thể vác nặng như vậy mà vẫn nói chuyện được...ai, cho đệ đi với lão đại."

Lý Cường cười nói: " Khảm Khảm Kỳ mở phi bản, Mạt Bồn, Thản Ca, Triệu Trì, chúng ta năm người đi, những người khác cùng Triệu Hào tiếp tục huấn luyện."

Nạp Thiện hét thảm một tiếng: " Lão Đại, đệ...đệ van cầu...huynh đó.." Nghe tiếng nói quái thanh quái khí của hần, mọi người đều nở nụ cười.

Lý Cường thật sự không có biện pháp với hần, cười nói: " Được rồi, cùng đi đi, không được gây sự."

Nạp Thiện tưởng rằng không có hy vọng, lại nghe Lý Cường chịu cho hần cùng đi, vui vẻ hét lớn: " Chính là lão Đại vẫn rất tốt, đệ sẽ lên phi bản trước đây." Hần chạy đến phi bản trước, hô: " Lão Khảm, mau tới mở a."

Phi bản hướng Phong Nam Thị cấp tốc bay đi. Nạp Thiện giống như một con khỉ được mở khóa, chạy tới chạy lui thật bất an, Mạt Bồn ngồi trên một góc phi bản còn đang dụng công, Triệu Trì nói: " Lão Nạp, nếu

sau này có thể sống mà trở về nhà, người định làm gì, nếu không thì theo ta mở tiêu cực, ta là một người cô đơn, không có gánh nặng, nghe nói người có gia đình, có phải không a?”

Nạp Thiện nghe vậy chợt yên tĩnh lại, có chút tức giận lại có chút thương cảm, nói: ” Ai nha, ta nói ca ca a, thật khó khăn mới được vui vẻ, người lại làm ta buồn a, nếu ở tại quê hương người đến hỏi ta cùng người đi mở tiêu cực, ta còn không vui đến chết sao, nhưng không nói dối người a, bây giờ ta lại sợ trở về a...”

Hắn lại nhìn Mạt Bồn nói: ” Sợ nhất là tính toán gấp gáp a, mẹ nó, qua một ngày tính một ngày, có thể còn sống từ Hắc ngục đi ra, lão Nạp ta cũng không còn gì để sợ nữa.”

Triệu Trì biết nói lỡ lời, cười khổ an ủi nói: ” Đừng lo lắng, vận khí của người không tệ. Đúng rồi, cứu tử nhất sanh chạy khỏi Hắc ngục, lão thiên gia đã vô cùng chiếu cố người rồi. Quên đi, không nói chuyện này nữa.”

Lý Cường nghe xong trong lòng thấy căng thẳng vô cùng, âm thầm thở dài, ngay cả đại hán thô lỗ như Nạp Thiện mà còn nghĩ đến chuyện thấy tương lai mờ mịt, còn mình thì sao? Nhìn cảnh vật xa lạ ngoài phi bản, bây giờ hắn hoàn toàn không có tâm tình ngắm cảnh, chỉ cảm thấy nơi này không thân thiết như ở Thiên Đình Tinh, nếu tạm thời không về được địa cầu, thì phải tìm một địa phương ở Thiên Đình Tinh mà ổn định cuộc sống. Hắn dùng sức lắc đầu, tựa hồ như muốn đem tất cả phiền não mà quên đi, hướng Thần Ca hỏi: ” Chúng ta đi tới nơi nào?”

Thần Ca đã suy nghĩ kế hoạch, bèn nói: ” Tới Đại Thông Liên Hợp Thương Hội trước để họ cấp cho chúng ta thân phận thương nhân. Cuộc đại chiến sắp xảy ra, nếu không có thân phận rõ ràng sẽ bị cho là gián điệp, có thân phận thương nhân làm việc sẽ tiện hơn rất nhiều. Bây giờ chúng ta đều thuộc dạng người không hợp pháp, nếu bị binh lính tuần tra kiểm tra thì rất phiền toái.”

Mạt Bồn thở dài một hơi, đứng dậy nói: ” Ở tại Đại liên hội đệ từng có đăng ký thân phận, mọi người cũng có thể đăng ký được thân phận giống như đệ. Lai lịch thương hội ở Thần Bang đại lục cũng chính là hành thương của Tây đại lục, đệ đi liên lạc một chút hẳn là không có chuyện, dù sao những thương nhân đồng thời đến đó lai lịch cũng rất rõ ràng.”

Nạp Thiện kỳ quái nhìn Mạt Bồn, không đầu không đuôi nói: ” Có chuyện!”

Mạt Bồn hỏi: ” Cái gì?”

Lý Cường cũng đứng lên. Mạt Bồn trầm giọng nói: ” Không có chuyện gì, thân phận có thể giải quyết, ta cam đoan!”

Nạp Thiện lại không nói lời nào, xoa cái đầu bóng lưỡng. Triệu Trì nhin không được, hỏi: ” Lão Nạp, người là có ý tứ gì a?”

Nạp Thiện dùng sức xoa hai gò má, lắc đầu nói: ” Không có gì...không có gì...”

Lý Cường đã hiểu được, từ lúc quen biết với Mạt Bồn, hắn không hề có cách nói chuyện quyết đoán như vậy, Nạp Thiện không phải hoài nghi hắn không thể lấy được thân phận cho mọi người, mà là kỳ quái về khẩu khí nói chuyện của hắn, hoàn toàn không giống như Mạt Bồn trước kia. Hắn từng làm lão đại của Mạt Bồn, đối với sự biến hóa này dĩ nhiên miễn cảm một chút.

Ở bầu trời phía xa mơ hồ xuất hiện mười mấy điểm đen, hướng bọn họ bay tới rất nhanh.

Khảm Khảm Kỳ kêu lên: ” Không xong, là Thiên Kích Binh tuần tra, làm sao bây giờ?”

Lý Cường thật sự không muốn phát sinh xung đột với Thiên Kích Binh, nói: ” Thoát khỏi bọn họ.”

Khảm Khảm Kỳ liếc mắt nhìn Thiên Kích Binh đang truy tới, hắn nhìn Thiên Kích Binh thật sự là quá quen thuộc, tính toán một chút, trong lòng không nắm chắc, nói: ” Đệ sẽ cố hết sức, mọi người ngồi cho vững.”

Phi bản đột nhiên trầm xuống phía dưới, nhanh chóng bay xuống dưới núi.

Thần Ca kêu lên: ” Khảm Khảm Kỳ, hướng đến chỗ gió đang lớn, tinh thạch của bọn họ chịu không được bao lâu đâu.”

” Còn cần nói sao? Mọi người đừng ồn, đang vào khu gió lớn đây...” Khảm Khảm Kỳ hưng phấn kêu to.

Phi bản đảo mạnh kịch liệt, Nạp Thiện té ngã ra phía sau, Mạt Bồn đưa tay giữ hắn, nói: ” Lão Nạp giữ chặt.”

Nạp Thiện ổn định thân hình, cả nửa buổi mới ngạc nhiên nói: ” Mạt Bồn, người gọi ta là gì?”

Triệu Trì cười to nói: ” Hắn gọi người là...lão Nạp...haha...”

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, cũng cười nói: ” Quả thật không dám tin tưởng a, lão Mạt người đã tự tin hơn, ta thích thế.”

Lý Cường trong lòng hết sức vui mừng, biết rằng những người này đã chấp nhận quan hệ thân thiết với nhau.

Phi bản quả thật không bay nhanh bằng phi dực của Thiên Kích Binh, mười mấy Thiên Kích Binh càng đuổi càng gần. Thản Ca cau mày nói: ” Thật là muốn mạng người mà, phi bản này thật sự là quá chậm, đệ và Khảm Khảm Kỳ đều bị cho là phản đồ, còn thân phận mọi người lại bất hợp pháp, làm sao bây giờ?”

Nạp Thiện nhìn tròng đám Thiên Kích Binh, lỗ măng nói: ” Đừng chọc giận lão tử, đem tất cả bọn họ giết hết. Mẹ nó, truy nhanh như vậy.”

Lý Cường vươn tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, nói: ” Ta đi đánh lạc hướng bọn họ, tiếng bốn địa ta nghe cũng đã hiểu cơ bản. Thản Ca, chúng ta tập hợp ở địa phương nào?”

Mọi người đều biết rõ thực lực Lý Cường, cũng không lo lắng hắn xảy ra chuyện. Thản Ca cười nói: ” Chúng ta đi đến Đại Thông liên hội thương hội tập hợp, chỗ này ở Phong Nam Thị hầu như ai cũng biết.”

Lý Cường nói: ” Khảm Khảm Kỳ, để ta ra ngoài.”

” Mọi người chú ý, ta phải bỏ đi phòng hộ, cẩn thận bám chặt phi bản!”

Phòng hộ màu đỏ tiêu mất, Lý Cường đã đứng giữa không trung. Phi bản lay động hướng phương xa bay đi.

Lơ lửng giữa không trung, gió lớn đập vào mặt, Lý Cường mặc Lan Uẩn chiến giáp, hai tay không, với chút gió ấy đối với hắn chẳng là gì cả.

Đội Thiên Kích Binh đang truy kích cũng lửa giận tới ba trượng, cho tới bây giờ cũng chưa từng có phi bản nào lớn mật như thế, nhìn thấy Thiên Kích Binh đuổi theo vẫn không chịu ngừng lại. Mắt thấy đã sắp xâm nhập vào khu gió lớn, lĩnh đội quan quân trong lòng nảy sinh ác độc, đang muốn ra lệnh cho Thiên Kích Binh công kích phi bản, không hề nghĩ đến lại có người từ trong phi bản đi ra, đỉnh đạc đứng ngăn trở đường đi.

Lý Cường cười hì hì hướng đám Thiên Kích Binh ngoắc tay, thân hình đột nhiên bay lên cao, lưu lại một chuỗi tiếng cười to.

Thiên Kích Binh không đợi lĩnh đội hạ lệnh, liền phản nộ đuổi theo. Lý Cường không nhanh không chậm phi hành về phía trước, đám Thiên Kích Binh hét vang như sấm, đuổi theo sát nút. Lý Cường nghe hiểu được ý tứ của bọn họ, đại ý là muốn hắn dừng lại, bằng không sẽ xạ kích, còn nghe thêm tiếng mắng chửi.

Lý Cường từng ở Mạt Bồn học được cách chửi người bằng tiếng bốn địa, hắn nhìn không được cũng lên tiếng chửi lại, nào là bốn đản, nào là đứa ngốc, chửi mắng cũng ra dáng ra hình, kích động đám binh lính kia bốc lên lửa giận tận trời, mỗi người đều mở phi dực đến mức lớn nhất, liều mạng cuồng truy. Mắt nhìn càng bay càng cao, gió cũng càng ngày càng lớn, Thiên Kích Binh đột nhiên phát hiện tình cảnh của mình ngày càng nguy hiểm phi thường, tinh thạch phi dực sắp tiêu hết sạch.

Lĩnh đội quan quân tỉnh lại đầu tiên, kêu lên: ” Mau bắn nhanh....bắn rơi hắn...bắn rơi hắn...”

43. Chương 43

Tiểu quan quân sợ đến không kêu ra tiếng, nháy mắt đã rơi xuống mặt đất. Trong lúc hấn còn đang kêu may mắn vì không bị ngã chết thì đối thủ lại làm ra một chuyện mà hấn không thể nghĩ ra: cả người hấn hoàn toàn bị lột sạch không còn gì trên người. Rồi hấn lại trơ mắt nhìn đối thủ lại bay ngược trở lên trời. Chỉ bất quá chỉ cỡ thời gian một bữa cơm, toàn đội mười lăm người không ai ngoại lệ đều bị lột hết sạch sẽ.

Lý Cường cười hì hì nói: "Cảm ơn vũ khí và trang bị của các vị, thật sự là không có ý tứ, lần sau có nhìn thấy ta, hy vọng các vị coi như không phát hiện ra ta có được không? A a, bằng không không chỉ là lấy hết vũ khí trang bị đơn giản như vậy nữa, mà là lấy mạng a." Hấn nói chính là ngôn ngữ của Thản Bang đại lục, quá mức tệ hại, vì vậy đám Thiên Kích binh có câu hiểu có câu không, mặc dù nghe không hiểu mấy nhưng mỗi người đều sợ đến nổi gật đầu lia lịa.

Đoạt hết vật phẩm của Thiên Kích binh, Lý Cường phát hiện tâm tình chính mình cũng mười phần thoải mái. Hấn vỗ vỗ, phúi phúi đầu của tiểu quan quân, lấy nội y khổ của bọn họ trong tủ trạc ra ngoài, cũng mặc kệ bọn họ có nghe được hay không, vui vẻ nói: "Thôi đi, lưu lại chút mặt mũi cho các người." Rồi cười to bay lên, phóng đi mất hút.

Tới gần Phong Nam Thị, Lý Cường phát hiện có rất nhiều Thiên Kích binh đang tuần tra chung quanh, hấn lặng lẽ đáp xuống đất, đứng tại ven đường thu hồi Lan Uẩn chiến giáp, mặc vào trang phục thương nhân Tây đại lục do Thản Ca đưa rồi chậm rãi đi lên đường lớn.

Sự cải trang này làm cho hấn nghĩ mình giống như thương nhân A Lạp Bá, trường bào màu trắng làm cho hấn cảm thấy thật là không thoải mái, trên đầu đội nón lại càng nhìn thấy thật buồn cười, bất quá làm cho hấn cảm thấy thật vui vẻ trở lại. Từ lúc đi vào Hắc ngục, hấn đã rất ít buông lỏng được tâm tình như vậy. Lần này vô ý đoạt được đồ vật của Thiên Kích binh, cười hi ha trong lúc đó đã làm hấn hòa tan được tâm tình buồn bực, chuyện này đối với sự tu chân của hấn trợ giúp thật lớn, tính tình vui vẻ mới thật sự là bản sắc của hấn.

Trên đường hành lữ (người đi đường) rất ít. Lý Cường vừa rồi bay rất nhanh, đáp xuống đất lại mặc vào bộ trường bào làm hấn cảm thấy bứt rứt khó chịu, đi đường cũng lảo đảo không thoải mái. Một đội hành thương từ phía sau đi tới, mặc loại trang phục không sai biệt mấy với hấn, nhìn thấy dáng đi kỳ quái của hấn đều quay nhìn lại với vẻ vô cùng tò mò.

Lý Cường bị bọn họ nhìn đến cảm thấy không có ý tứ, vì vậy không để ý bước chân, đạp ngay vào trường bào, thân thể té ập về phía trước, trong đội hành thương có không ít người đồng thời kêu lên: "Ai yêu, cẩn thận..."

Cơ thể Lý Cường té xuống chỉ còn cách mặt đất một chút thì trên mặt đất giống như có tấm đệm làm hấn bật lên, lộn một vòng rồi đứng thẳng vững vàng. Những người đứng ở bên đường kinh ngạc đến không kịp khép miệng, chiêu thức ấy quả thật hoàn mỹ cực kỳ. Có một lão nhân trong thương đội tiến lên dò hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này, cũng từ Tây đại lục tới?"

Đoàn hành thương đều đi tới gần. Lý Cường từng nghe Mạt Bồn giới thiệu, trên Thản Bang đại lục, chỉ cần là thương lữ từ Tây đại lục tới, họ đều rất chiều cổ lẫn nhau, bất luận họ là người thuộc quốc gia nào trên Tây đại lục.

Lý Cường cười hì hì nói: "Đúng vậy, ta là từ Tây đại lục tới đây chơi, bị lạc với đồng bạn, cần phải đến Đại Thông Liên Hợp Thương Hội ở Phong Nam Thị."

Lão nhân có chút nghi hoặc hỏi: "Đến chơi?" Quay đầu lại cười nói: "Ta tới chừng này tuổi, đã từng tới Thản Bang đại lục sáu, bảy lần, nhưng vẫn còn là lần đầu tiên nghe được có người vượt qua Oan Hồn Hải chỉ đến đây chơi thôi." Với vẻ mặt không thể tư nghị, hấn thầm nghĩ, người tuổi trẻ này đang nói hươu nói vượn.

Lý Cường giả ra một bộ dáng hồ đồ khờ khạo, gật đầu nói: "Bất quá, đồng bạn của ta đều là thương nhân, bọn họ đưa ta đến đây chơi, a a..."

Lão nhân lắc đầu nói: "Tại sao bằng hữu của ngươi lại bỏ ngươi ở đây chứ? Tiểu huynh đệ, cùng đi với chúng ta thôi, vừa lúc chúng ta cũng đến Đại Liên Hội, sẽ vào thành ngay, ngươi có thương bài chưa?"

” Thương bài? A...nha, ở chỗ bằng hữu ta đó...” Lý Cường tâm tư linh động, hần căn bản là không có thương bài gì cả. Bởi vì đã có tính toán trong lòng, hần nhin không được bắt đầu giả vờ hồ đồ, bộ dáng bối rối: ” Ai nha...ai nha nha...xong đời rồi, không có thương bài ở đây, làm sao bây giờ, ai nha...”

Có hành thương nhìn thấy bộ dáng khờ khạo hồ đồ của hần rất ngộ nghĩnh, nhin không được đều cười rộ lên nhưng họ đã quên sự biểu hiện thân thủ kinh người của hần khi nãy. Lão nhân ngăn lại trận cười của mọi người, nói: ” Mọi người đừng có ồn ào, đều là người cùng cố hương, có thể giúp thì nên giúp, ngày nào đó người cũng gặp cảnh như vậy thì sao?”

Có một thương nhân nói: ” Tụ Ba Cơ Lão Đa, người nói vậy là sao? Bây giờ là chiến tranh, binh lính kiểm tra rất kỹ lưỡng, không có thương bài sẽ bị xem là gian tế đó.”

Tụ Ba Cơ Lão Đa tính tình tựa hồ rất cứng cỏi, nói: ” Sợ cái gì, người của Tây đại lục chỉ liếc mắt nhìn qua là biết ngay, bọn binh lính này cũng chỉ là cần tiền thôi. Tiểu huynh đệ, đi, ta đưa người đi Đại Liên Hội tìm bằng hữu của người.”

Trong lòng Lý Cường đột nhiên rất cảm động, chỉ là bình thủy tương phùng, vậy mà Tụ Ba Cơ Lão Đa này lại nguyện ý trợ giúp một người xa lạ, vì vậy làm tâm tình của hần rất xúc động.

Lý Cường liền làm ngay một lễ cảm tạ thông dụng của người Tây đại lục, rồi đi cùng Tụ Ba Cơ Lão Đa. Vì bị trường bào dài thướt cản trở nên không có cách nào khác hơn là hần phải chậm rãi bước đi. Lúc này nếu có người chú ý dưới chân hần, sẽ phát hiện hần đi không chạm đất.

Đội hành thương này ước chừng ba, bốn mươi người, ước chừng hóa vật đã bán hết, trên tay chỉ còn cầm hành trang, mỗi người đều có cầm vũ khí, nhìn bộ dáng thì mới từ trong rừng ra.

Bởi vì chiến tranh bộc phát, bọn họ tụ tập lại rời khỏi Phong Nam Thị, chuẩn bị tại Phong Nam Thị mua chút ít vật phẩm về Tây đại lục, đợi khi Khủng Cự Phong dừng lại, có thể từ Vong Mệnh Giác vượt biển về Tây đại lục. Tụ Ba Cơ Lão Đa là lãnh đội của những người này, bởi vì kinh nghiệm của lão là phong phú nhất.

Phong Nam Thị là một thương thành dưới đất, là một địa phương ngư long hỗn tạp, thương hành dưới đất có nhiều cửa hàng, các tổ chức các nơi đều có an bài người ở nơi này. Nơi này cũng là nơi nhiều chủng tộc tụ tập, đối với Bang Kỳ Ninh quốc mà nói, nơi này là một bồn chứa tiền, mỗi năm đều có thể thu được rất lớn tiền bạc, Phong Nam Thị là một trong những thành thị trọng yếu nhất của Bang Kỳ Ninh quốc.

Phong Nam Thị có rất nhiều cửa vào, nguyên lai cũng đều do quan thu thuế trấn thủ, vài ngày gần đây nhất đều thay đổi quân chánh quy của Bang Kỳ Ninh quốc trấn thủ. Phong thủ bắt đầu nghiêm mật và chu đáo. Mấy ngày này đám binh lính trấn thủ đều rất hưng phấn, chỉ cần một ngày kiểm tra, so với lương bổng nhận được trong quân đoàn còn cao hơn rất nhiều, quan quân môn càng cao húng, mỗi ngày càng sắp xếp thật nhiều người canh gác.

Binh lính trấn thủ tinh thần rất tỉnh táo, họ đang nhìn lên đường lớn không chớp mắt, hy vọng có thêm thương đội đi đến. Một binh lính đột nhiên kêu lên, chỉ thấy xa xa trên đường có một nhóm thương đội đang đi tới. Một đội binh lính đang canh gác nhanh chóng chạy ra, đội trưởng binh lính ra lệnh hoan nghênh, mỗi một binh lính đều mang trên mặt vẻ tươi cười vui sướng.

” Đứng lại, kiểm tra thân phận, hãy đưa thương bài ra.”

Người trong thương đội lấy ra một khối tiểu thương bài màu đen. Đám binh lính mang ra một cái chót, ở đầu chót bắn ra một đạo thanh quang, thương bài liền biến thành màu vàng trong suốt, có thể nhìn xuyên thấu qua thấy được hình ảnh của người có thương bài, chỉ sau chốc lát thương bài lại biến thành màu đen.

Một binh lính kêu lên: ” Haha, đội trưởng..người này không có thương bài.” Ngữ khí của hần có vẻ vô cùng thích thú.

Tụ Ba Cơ Lão Đa tiến lên nói: ” Quân gia, vị tiểu huynh đệ này bị lạc với thương đội của mình, thương bài lại đang ở trên mình bằng hữu của hần, quân gia nếu không tin có thể phái người đến Đại Liên Hội kiểm tra.” Vừa nói vừa hé ra ba tiền số màu đỏ trong tay, lại thấp giọng nói: ” Đứa nhỏ này có chút ngu ngốc, xin quân gia khoan dung.”

Lý Cường nghe được Tạp Ba Cơ Lão Đa nói, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng. Hắn liền làm ra bộ dáng khờ khạo, không nói lời nào, vừa nhìn binh lính kia vừa cười khúc khích. Tiểu đội trưởng kia đã đi tới, cẩn thận đánh giá Lý Cường, trong lòng thấy nghi hoặc, hỏi: "Tiểu tử, vết sẹo trên mặt làm sao mà có?"

Tạp Ba Cơ Lão Đa vội vàng kéo đội trưởng, vừa muốn nói chuyện thì bị đội trưởng đẩy ra, dùng tích thương trong tay chỉ tới nói: "Lão già này, đứng yên ở đó." Nói xong thu hồi tích thương lại, nói: "Tiểu tử, đang hỏi ngươi, mau nói đi."

Lý Cường học ngôn ngữ của Thản Bang đại lục không giỏi lắm, có thể nghe hiểu nhưng nói thì thật khó khăn. Khi hắn vừa mở miệng đã làm bọn lính cười rộ lên.

Lý Cường ấp úng nói: "Cái này...là...do quái..thứ.." Hắn làm ra một động tác, ý muốn nói là do quái thú làm bị thương. Tiểu đội trưởng trong lòng mặc dù tin, nhưng hắn lại có một ý định khác, nói: "Bắt hắn lại, ta hoài nghi hắn là gian tế. Nga, lão già này lại đây, không phải nói hắn có bằng hữu tại Đại Liên Hội sao, ngươi mau thông tri cho bọn họ đến đây chứng minh đi. Yên tâm, chúng ta sẽ không gây oan uổng cho thương nhân của Tây đại lục đâu."

Tiểu đội trưởng lại xoay người nghiêm mặt nói: "Bởi vì trong lúc chiến tranh, mỗi một hành thương đều phải ủng hộ cho quốc gia, bây giờ bắt đầu lấy tiền sổ, mỗi người hai ngàn tiền sổ."

Người trong thương đội đều xì xầm bàn luận, đây đúng thật là đang cướp đoạt tiền, bình thường chỉ lấy có từ mười đến ba mươi tiền sổ, bây giờ lại thu đến hai ngàn.

Tạp Ba Cơ Lão Đa bất đắc dĩ nói: "Mọi người giao ra đi." Rồi lại thấp giọng thương lượng với tiểu đội trưởng: "Quân gia, vị tiểu huynh đệ này xin tha cho hắn đi, tiền sổ của hắn ta sẽ đưa. Ai, lỡ như bằng hữu của hắn trùng hợp vắng mặt ở Đại Liên Hội, ngươi có bắt hắn cũng không có hữu dụng, còn không bằng..."

Lý Cường đột nhiên khuôn mặt mang vẻ tươi cười ngốc nghếch nói: "Tiền? Ta có a." Trên tay hắn đột nhiên hiện ra một cái hộp đựng tiền sổ, có màu đen, màu đỏ, màu xanh biếc, chính là sổ tiền hắn cướp được từ trên người đám Thiên Kích binh.

Tất cả đám binh lính cũng đều đỏ cả mắt, ngay cả người trong thương đội cũng lộ vẻ hoảng sợ, tên tiểu tử ngu ngốc này vậy mà cũng có nhiều tiền như vậy a.

"A a...hắc hắc...nguyên lai là muốn lấy tiền...cho người hết..." Lý Cường vươn tay tung hết ra ngoài.

Phong Nam Thị cũng nổi danh là thành thị của gió, cho dù đang ở bên trong, gió cũng thổi rất lớn. Sau khi tung tiền sổ phiêu tán ra, bọn lính bắt đầu rối loạn, tên tiểu đội trưởng cũng quên cả việc bắt người, hạ lệnh chụp tiền lại.

Lý Cường lặng lẽ kéo Tạp Ba Cơ Lão Đa, ra dấu bằng mắt, lão liền hiểu ngay vội đưa tất cả mọi người đi nhanh vào trong thành, trong lòng lão âm thầm giật mình, tên tiểu tử này có vẻ như không hề ngu ngốc chút nào.

Lý Cường nếu không cố kỵ Tạp Ba Cơ Lão Đa, có thể hắn đã cướp hết đám binh lính này. Vì không muốn liên lụy đám người của lão, hắn không thể làm gì khác hơn là xuất ra chiêu kim tiền đại pháp (đại pháp xuất tiền để dụ người), mọi người nhân cơ hội đi nhanh vào trong thành...

Tiểu đội trưởng kia chỉ huy binh lính cuối cùng lấy được hộp tiền sổ nhưng lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng của đoàn hành thương nữa, lúc này hắn mới nhớ đến còn chưa thu hai ngàn tiền sổ của mỗi người, tức giận đến nổi hét lên như sấm, không ngừng chửi rủa đám binh lính.

Dọc theo đường đi mọi người vô cùng hưng phấn, đều cảm thấy may mắn giữ lại được hai ngàn tiền sổ, khi về Tây đại lục còn có thể mua thêm được nhiều đồ vật. Tạp Ba Cơ Lão Đa nói: "Tiểu huynh đệ đã đem hết tiền sổ trên người đưa ra, đợi lát nữa gặp được bằng hữu thì phải làm sao? Mọi người có nên bù một chút tiền sổ vào cho hắn? Nếu không có hắn, mọi người đều sẽ mất đi hai ngàn tiền sổ đúng không?"

Có những người rất hào sảng nói: "Ta cấp năm trăm."

Cũng có người nói: "Tiền sổ của ta không nhiều lắm, ta cấp hai trăm thôi."

Tạp Ba Cơ Lão Đa thu thập lại, lão cũng tự mình giao ra một ngàn tiền sổ, đưa cho Lý Cường nói: "Tiểu huynh đệ, tiền sổ không nhiều lắm, coi như là chút tâm ý của chúng ta, người đừng ngại ít."

Lý Cường căn bản là không để ý đến số tiền bỏ ra vừa rồi, nhưng chứng kiến mọi người sáng khoái cấp lại tiền cho mình, hẳn vô cùng cảm động. Hắn từng biết từ Mạt Bồn, thương nhân Tây đại lục mạo hiểm vượt biển đến đây, rất nhiều người đã táng thân trong Oan Hồn Hải, có thể nói số tiền này của họ cũng đều là dùng tính mạng đổi lấy.

Lý Cường cố tình tiếp tục khờ khạo, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của Tạp Ba Cơ Lão Đa, hẳn thật sự không giả vờ nổi nữa, nói: "Lão Đa, tiền sổ này ta thật không thể thu lại đâu, tâm ý của mọi người ta hiểu được, ta nguyện ý trở thành bằng hữu thân thiết với các người, ta gọi là Lý Cường, có thể quen biết các vị là vinh hạnh của ta."

Người trong thương đội cũng không hiểu rõ Lý Cường nói trở thành bằng hữu tốt nhất nghĩa là gì, bất quá chỉ cảm thấy tên hắn rất lạ lùng hiếm thấy.

Tạp Ba Cơ Lão Đa kéo tay Lý Cường, nhét tiền sổ vào trong tay hắn, cười: "Chúng ta là thương nhân Tây đại lục, có một quy củ bất thành văn, chính là phải trợ giúp cho nhau. Tại Thản Bang đại lục chúng ta đều là thương nhân từ ngoài tới, nếu ngay chính người của mình mà cũng không giúp đỡ, thì chúng ta còn có thể hy vọng được ai giúp đỡ? Cầm lấy đi."

Lý Cường im lặng cầm lấy, lòng cảm kích sâu tận trong tim.

Đoàn người đi tới chỗ dừng chân, Tạp Ba Cơ Lão Đa nói: "Tiểu huynh đệ, ta đưa người đi Đại Liên Hội, ai, mọi người có thể đi mua đồ, còn vài người hãy đi liên lạc thuyền vượt biển, tốt nhất là cùng thương đội khác bao thuyền. Khủng Cự Phong còn một thời gian lâu nữa mới dừng lại, chúng ta trước tiên nên chuẩn bị thỏa đáng thì tốt hơn." Mọi người liền đáp ứng.

Lý Cường nói: "Lão Đa, để ta tự mình đi thôi, đã phiền toái người rất nhiều rồi."

Tạp Ba Cơ Lão Đa cười nói: "Đã tới Phong Nam Thị, thời gian còn nhiều mà, không có sao, cùng người đi vẫn làm ta an tâm hơn."

Hai người đi dọc theo con đường. Do chiến tranh bộc phát, các thương nhân cũng đều chạy về hậu phương, Phong Nam Thị là một điểm trọng yếu nên người đi trên đường rất nhiều. Tạp Ba Cơ Lão Đa cười nói: "Nhiều người thế này ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tiểu huynh đệ, người là người quốc gia nào của Tây đại lục?"

Lý Cường có chút sửng sốt không biết làm sao trả lời. Bây giờ hắn không muốn nói bậy nữa, đối với vị lão nhân chất phác trung hậu hắn không muốn tiếp tục nói dối, trong lòng vô luận thế nào cũng không biết nói sao. Lý Cường chậm rãi nói: "Tạp Ba Cơ Lão Đa, mặc kệ người có tin hay không, ta còn muốn nói ta không phải là người của Thản Bang đại lục, cũng không phải là người của Tây đại lục. Xin lỗi, ta không phải cố tình lừa các người...ta là từ một địa phương xa xôi mà đi đến đây."

Tạp Ba Cơ Lão Đa đứng sững nhìn vào mắt Lý Cường cả nửa ngày, hồi lâu đột nhiên nói: "Ta tin tưởng ánh mắt của mình, không nói nữa, đi tìm bằng hữu của người đi."

Tạp Ba Cơ Lão Đa không biết, lão ở trong lòng Lý Cường đã lưu lại một mầm mống hành thiện, đối với phương hướng tu hành của Lý Cường có thật lớn tác dụng.

Đại Thông Liên Hợp Thương Hội tại Thản Bang đại lục là một nơi có phân nửa là của quốc gia, có nghĩa là nếu ở tại Bang Kỳ Ninh quốc sẽ do quan viên địa phương quản lý, nếu ở tại Thản Đặc quốc thì sẽ do quan viên nơi đó quản lý, cứ như thế hình thành sự ăn ý lẫn nhau, nếu có chứng minh thân phận của Đại Liên Hội thì cả hai quốc gia cũng đều thừa nhận, nhưng nếu có chiến tranh thì phải kiểm tra lại một lần nữa.

Hai người đã đi tới trước cửa Đại Thông Liên Hợp Thương Hội. Đó là một cửa cổng hình tròn, trên cánh cửa khắc một con quái thú có bốn mắt tám móng vuốt, ở mỗi móng vuốt đều bầu chặt một loại đồ vật có vẻ phức tạp thô nhỏ, lộ đầy vẻ tục khí. Lý Cường cười nói: "Đây là loại quái thú gì, lại có bốn mắt tám chân thật là cổ quái a."

Tạp Ba Cơ Lão Đa có chút ngoài ý muốn, nói: "Tiểu huynh đệ, đây là Phú Chi Thú a, là một loại quái thú rất lợi hại ở Oan Hồn Hải, thích nhất là trầm xuống bên dưới thuyền, chuyên bảo vệ tài vật cho nhà thuyền. Mặc dù trên biển mọi người đều sợ nó, nhưng tại trên bờ nó cũng là vật cát tường, mỗi thương hội đều cũng thích khắc vật ấy trên cửa nhà. Nga, chúng ta nhanh vào một chút đi thôi, người nhiều lắm."

Rất nhiều thương nhân hướng cổng lớn đi vào, Lý Cường và Tạp Ba Cơ Lão Đa cũng theo họ đi vào, xuyên qua một cái thông đạo không dài, đi tới đại sảnh.

Đó là một cái đại sảnh lớn trùng thấp, đại sảnh rất lớn. Ra khỏi thông đạo là một cầu thang đi xuống, người vào tới đều lập tức tản ra. Trên đại sảnh có rất nhiều phương khối cao thấp nổi trên mặt đất, không quá lớn, có thể ngồi lên năm, sáu người. Có những đồ vật đặt trên một cái giá trên phương khối đang được kêu bán. Lý Cường đứng ở trên đầu cầu thang, ánh mắt đang nhìn xung quanh tìm kiếm mấy người Thần Ca.

Tạp Ba Cơ Lão Đa quan tâm hỏi: "Tiểu huynh đệ, bằng hữu của ngươi có đến hay không? Đừng nóng vội, có lẽ họ đang đi đâu đó, chúng ta đi tới kiểm chỗ ngồi trước, uống chút đồ rồi sẽ tìm."

Ánh mắt Lý Cường đã quét tìm mấy lần vẫn không thấy Thần Ca bọn họ, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, chúng ta kiểm chỗ ngồi trước."

Đi tới bên một phương khối bỏ trống, Tạp Ba Cơ Lão Đa ngoắc một thương phiên(người bán thức ăn) tới rồi mua một đồng đồ ăn, cười nói: "Ta đã đói bụng cả một ngày rồi, cùng nhau ăn một chút đi" Hai người cùng ngồi xuống.

Tạp Ba Cơ Lão Đa đưa cho Lý Cường một cái chén, bỏ vào một quả trứng màu hồng phấn, nói: "Đây là Nam Căn Tráp, ngon lắm, uống thử một chút đi."

Lý Cường bây giờ đã biết thứ vật này, hẩn cầm lên, uống một ngụm, mùi vị thật ngọt ngào, cười hỏi: "Lão Đa là người của quốc gia nào ở Tây đại lục vậy? Có thể cho ta biết hay không, sau này đến Tây đại lục ta sẽ đi thăm ngươi."

Tạp Ba Cơ Lão Đa cười nói: "Luôn ở bên ngoài bên ba, đã rất lâu rồi không có về nhà, ta là người của Ngạn Khải quốc ở Tây đại lục. Ngạn Khải quốc là một quốc gia nhỏ, lại ở gần Oan Hồn Hải, hoàn cảnh thật ác liệt, không được tốt như Thần Bang đại lục, chúng ta tất cả đều là những thương nhân luôn tới lui giữa hai đại lục kiếm tiền về nuôi gia đình." Trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lý Cường một bên cùng nói chuyện với Tạp Ba Cơ Lão Đa, một bên vẫn chú ý quan sát khắp xung quanh, sợ bỏ qua không nhìn thấy Thần Ca mấy người.

Một trận huyền ảo truyền tới, trong lòng Lý Cường kinh hãi, hẩn đã nghe ra thanh âm quen thuộc, dường như là tiếng kêu lớn của Nạp Thiện. Lý Cường đứng dậy nhìn tới hướng có âm thanh đang ồn ào. Đó là thanh âm truyền từ ngoài cửa.

Những người đang ngồi ở khu nghỉ chân cũng đều đứng lên, Tạp Ba Cơ Lão Đa hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lý Cường nhỏ giọng nói: "Lão Đa, cứ mặc kệ, bất cứ phát sinh chuyện gì, ngươi ngàn vạn lần đừng lo lắng, cứ lập tức về ngay, sau này ta sẽ đi tìm ngươi."

Tạp Ba Cơ Lão Đa lạ lùng nhìn Lý Cường, hẩn không biết vì sao Lý Cường nói như vậy, hỏi: "Tiểu huynh đệ...ta.."

Lý Cường ngăn lời lão, nói: "Lão Đa, ngươi tin tưởng ta, ta tuyệt không có ác ý đâu."

Tạp Ba Cơ Lão Đa bất an gật đầu, lão đã từng trải nhiều năm, lịch duyệt phong phú, nghe Lý Cường nói vậy thì liền yên tĩnh xem kỹ biến.

Từ trên đại sảnh ngay cửa ra vào có một đám người xông vào, mỗi người cầm trong tay một trường đao kỳ lạ, vẻ mặt khẩn trương đề phòng. Lý Cường cảm thấy kỳ quái, những người này không phải chính là thủ vệ của Lạp Đô quốc sứ đoàn hẩn đã từng nhìn thấy tại tiệm cơm sao, càng kỳ quái hơn chính là Thần Ca, Khảm Khảm Kỳ, Nạp Thiện, Triệu Trì và Mạt Bốn cũng đang ở trong đám người đó, mấy người bọn họ tay nắm Hắc ngục thương, từ ngay cửa chậm rãi lui lại giữa đại sảnh.

Tiếp theo đó có thêm một đại đội nhân mã từ phía trong lao ra, Lý Cường nhìn thấy thì có chút thở phào nhẹ nhõm. Tiến tới không phải quân đội võ trang, tựa hồ như loại người chuyên đánh nhau, có người mặc trang phục võ sĩ, nhìn bộ dáng cũng là người của Tây đại lục, trên tay cầm vũ khí phi thường kỳ quái, như là một loại sinh vật kỳ dị bám vào trên cổ tay, còn có thể không ngừng nhúc nhích.

Lý Cường phát hiện Nạp Thiện sau khi vào cửa, cái đầu bóng lưỡng không ngừng nhìn ngang ngó dọc, biết là hắn đang tìm mình, nhin không được truyền âm nói: " Khỏi tìm, ta đang ở trong đại sảnh."

Ở phía xa nhìn thấy Nạp Thiện nhảy người lên, vẻ mặt vừa giật mình vừa hưng phấn. Lý Cường lại truyền âm nói: " Nhảy cái gì mà nhảy, để xem coi chuyện gì sẽ đến, các ngươi cứ tiếp tục." Rồi hắn lại âm thầm hướng về phía họ đi tới.

Nạp Thiện hưng phấn nói nhỏ với bọn Thản Ca, mấy người lập tức tinh thần đại chấn, nhất thời vẻ mặt liền rạng rỡ.

44. Chương 44

Lý Cường phi thường kỳ quái, tại sao Đại Liên Hội lại không có ai đi ra giải quyết. Đang lúc song phương còn đang kiếm bặt cung trương thì từ phía trong đại sảnh đi ra năm người, Lý Cường lập tức cảm ứng được trong đó có hai người là cao thủ.

Hai người này cơ hồ là giống như đang lướt tới, chân không hề chạm đất. Lý Cường phán đoán hai người này hẳn là người tu chân, đó là một thiếu phụ có bộ dáng là người Lục tộc, sắc mặt không giống như người Lục tộc bình thường xanh đậm như vậy, mà lại là một màu xanh biếc nhàn nhạt, mi tâm có một dấu son ẩn hiện vài phần kiều my. Theo sát phía sau nàng là một thiếu niên người Lục tộc, người rất khôi ngô, trên thân mặc một bộ thứ giáp màu xanh biếc, tay cầm một cây côn lớn màu vàng, vẻ mặt bình thản.

Thiếu phụ vừa vào trong đại sảnh thì cười lạnh nói: " Tốt a! Võ sĩ Lạp Đô quốc, võ sĩ Phiên quốc, còn có Chấp Dao Thủ (người cầm đao) của Phẫn Thọ Thương Hành, đúng thật là náo nhiệt a, có phải là không xem Đại Liên Hội chúng ta không có ai mà khi dễ đánh đến tận cửa."

Thiếu niên Lục tộc đứng phía sau nàng cũng nói: " Hừ! Dem bọn họ ném ra ngoài, đúng là có mắt không trông."

Lý Cường lặng lẽ đứng ẩn ở phía sau một đám thương nhân, cẩn thận quan sát, nghe được thiếu phụ nói chuyện, hắn biết nàng có thân phận của quân nhân, trong lòng không khỏi vui vẻ. Hắn đang lo không tìm được người của Phẫn Thọ Thương Hành, đám người này đánh nhau cứ nhiên lại là từ thương hành đó tới.

Hắn lặng lẽ truyền âm nói với Mạt Bồn: " Đợi lát nữa, đánh tên cầm đao này cho ta, đừng sợ, chuyện gì cũng có ta ở đây." Nhìn Mạt Bồn gật đầu, Lý Cường đột nhiên cảm thấy tức cười, không ngờ mình lại đi dạy cho người khác đánh nhau.

Trong đại sảnh mọi người nhìn thấy thiếu phụ kia đi ra, đều không nhin được nói chuyện bàn luận khe khẽ, trong đại sảnh nhất thời vang lên một chuỗi tiếng xì xầm. Lý Cường nghe một người đứng phía trước nói với đồng bạn: " Ai nha, nàng là tứ hội chủ của Đại Liên Hội a, nàng đã ra thì sẽ có náo nhiệt thôi."

Đồng bạn của hắn hỏi: " Không lẽ lại chính là nữ nhân đó sao?"

Người nọ chép chép miệng, nhỏ giọng nói: " Lão đệ, nên học hỏi cho nhiều đi. Nữ nhân kia chính là tứ hội chủ phụ trách an ninh, cực kỳ lợi hại...thực không nghĩ đến nàng lại ở chỗ này."

Lý Cường đưa tay vỗ lên bả vai người đó, nhỏ giọng hỏi: " Đại ca, tứ hội chủ tên là gì?"

Người thương nhân kia vừa nói xong chuyện riêng tư đó, liền bị vỗ vai nên càng kinh hãi. Hắn vỗ nhẹ vào ngực nói: " Ai, người làm thế này suýt chút hù chết người a..."

Nhìn chung quanh một chút, lại nhin không được nên quay đầu lại nói: " Nàng là cao thủ của Đại Liên Hội, gọi là Ba Ba Nhiễm, còn có người gọi là Hải Hồn Nữ..."

Đồng bạn của hắn chép miệng nói: " Người cái gì cũng biết, có phải là nói bậy không đó?"

Thương nhân bị hấn nói xong cảm thấy mất mặt, hai người nhỏ giọng tranh luận, không hề để ý tới Lý Cường.

Nhóm Ba Ba Nhiễm đứng ngay trung gian ở giữa nơi hai bên đang giằng co, đột nhiên ở giữa đoàn võ sĩ của Lạp Đô quốc tách ra một con đường, từ bên trong đi ra một vị cô nương, đúng là người Lý Cường nhìn thấy lần trước nữ chủ nhân của sứ đoàn, theo sát bên nàng là A Cát tổng quản và người áo xanh bịt mặt. Chỉ nghe nàng cười nói: "Ba Ba tỷ, tiểu muội xin ra mắt."

Ba Ba Nhiễm sửng sốt nói: "Người là..."

"Tiểu muội chính là chủ nhân của sứ đoàn Lạp Đô quốc, tiểu muội có nghe An Thi đại tỷ nói qua anh danh của Ba Ba tỷ, tiểu muội gọi là Lam Tư."

Về mặt của Ba Ba Nhiễm có vẻ giật mình, nói: "Nguyên lai là người, chính là Lam Tư tiểu muội, nhưng sao người lại ở trong sứ đoàn của Lạp Đô quốc?"

"Tiểu muội cũng là người của Lạp Đô quốc a. Ba Ba tỷ, chúng tôi không có ý quấy rầy người nữa, chúng ta sẽ lui ra ngoài."

Trong lòng Lý Cường cười thầm, cô nương này thật có ý tứ, trước tiên cùng người khác lập giao tình, sau đó mới nhắc đến sự khó khăn rồi tỏ ý muốn lui ra ngoài, đây là một chiêu lấy lui làm tiến.

Cũng quả nhiên Ba Ba Nhiễm đưa tay ngăn cản, nói: "Lam Tư tiểu muội, chờ một chút..."

Trên mặt nàng lộ ra vẻ cười cười: "Nếu đã tới địa bàn của tỷ tỷ, vậy thì đừng nên khách khí, hết thảy đều có tỷ tỷ làm chủ." Ngữ khí của nàng đã lộ ra một cổ khí phách.

Lam Tư thuận thế cười nói: "Vậy thì tiểu muội đành tâm lĩnh, sẽ không khách khí nữa."

Đám võ sĩ Phiên quốc kia không nhịn được đã tức giận, từ trong đám võ sĩ đi ra ba người, trong đó có một người cầm đầu, là một trung niên nhân để râu mép, điều làm người khác chú ý là trên đầu hấn đội một đại kê quan giống như đồ trang sức, có hai sợi dây màu trắng phủ dài xuống tận hông che đi vùng ngực trần. Dây đai lưng chừng tám tấc, hai vai phủ giáp nhưng lại không có ống tay áo, vũ khí trên tay cũng rất kỳ quái, nhìn giống như một cái Đại Lang Đầu (đầu sói lớn.)

Theo sát phía sau hấn có hai đại hán tuổi còn trẻ, ở tay trái họ cũng có đồ vật gì đó thật kỳ quái, giống như có một con trùng lớn màu đen đang đeo trên cánh tay, trên cổ tay vươn ra hai chiếc vòi gì đó, không ngừng xoay chuyển, làm kẻ khác nhìn thấy mà sợ hãi.

Trung niên nhân gác Đại Lang Đầu lên vai, thần thái hung ác quát: "Ê, Ba Nhiễm nương, tốt nhất người nên rút qua một bên mà ôm lấy đứa nhỏ, chuyện của Tây đại lục chúng ta tốt nhất người nên ít nhúng tay vào, nếu không Đại Liên Hội sẽ có những chuyện liên lụy không chịu nổi đâu. Hừ! Lam Tư công chúa, đừng tưởng rằng có sự hộ vệ của Đại Liên Hội thì người có thể trốn mất, bây giờ theo chúng ta trở về thì cái gì cũng dễ nói chuyện, nếu không thì vô cùng phiền phức..."

Sắc mặt Ba Ba Nhiễm nhất thời thay đổi, hướng tùy tùng phía sau thấp giọng phân phó một chút, chỉ thấy tùy tùng kia nhắc tay vỗ lên ba tiếng, một trận thanh âm chói tai vang lên vòng quanh đại sảnh: "Két...két..."

Có thương nhân kinh hô: "Cửa lớn phong bế rồi." Đột nhiên vách tường phía trên đại sảnh phát ra tiếng quái hưởng chỉ chỉ dất dất rồi liền xuất hiện vô số những ô cửa nhỏ, từ trong những ô cửa đó lộ ra vô số tích thương, chĩa thẳng đến những người dưới đại sảnh, tất cả những người đang có mặt cũng đều hoảng sợ bất an, Lý Cường âm thầm than thở, xếp đặt như thế này quả thật tuyệt vời, quyền chủ động hoàn toàn nắm vững trong tay Đại Liên Hội.

Một người từ trong đại sảnh chạy ra, đến bên người Ba Ba Nhiễm nhẹ giọng nói nhỏ, Ba Ba Nhiễm gật đầu, ánh mắt đảo qua trung niên nhân kia, nói: "Không nghĩ tới là nhân vật nổi danh của Tây đại lục, Hốt Tư, các người quả thật không hiểu nổi a, cao thủ Liệt Thú Tộc cư nhiên lại trở thành hung đồ trợ thủ của Phiên quốc. Tốt, Đại Liên Hội chúng ta mặc dù có thể không làm được việc gì, những vẫn còn chưa để vào mắt Liệt Thú Tộc các người, nếu ta hạ lệnh giết sạch các người thì người sẽ chết không nhắm mắt. Nếu người

lợi hại như vậy thì ta cho người một cơ hội. Lân Tinh nhi, thử sức với hần một chút, ta muốn nhìn xem Liệt Thú Tộc cao minh thế nào.”

Thiếu niên Lục tộc kia tiến ra, đại côn màu vàng mang theo bên người lóe lên quang mang, mắt rực lên, hần tiến tới hần diện nói: ” Hốt Tư, nhắc nhở người một tiếng, cây bồng của ta rất nặng, có đánh chết người cũng đừng thấy lạ.”

Hốt Tư bị hần chọc tức muốn chết, mắng: ” Tên tiểu tử trường mao(lông dài) kia, Thiên Cực Đông của đại gia cũng không nhẹ, nếu làm bị thương người thì cũng đừng có chạy đi tìm mẹ người mà khóc.” Hần kêu một thuộc hạ nói: ” Khô Tư, đến tiếp tên này, chỉnh cho hần một bài học cho ta.” Hần cũng là một lão gian hoạt, trước tiên cho thủ hạ đi thử sức với Lân Tinh nhi trước.

” Chậm đã!”

Chấp Đạo Thủ của Phản Thọ Thương Hành đi ra hướng Ba Ba Nhiễm hành lễ nói: ” Ba Ba hội chủ, chúng ta Phản Thọ Thương Hành luôn hợp tác với Đại Liên Hội rất thuận lợi, lần này chúng ta không phải nhằm vào sứ đoàn của Lạp Đô quốc, chúng ta chỉ cần vài người nợ thôi.” Hần dùng ngón tay chỉ bốn người Mạt Bốn.

Lửa giận trong lòng Lý Cường chợt sôi lên, đám người này quả thật quá khi dễ người, Mạt Bốn đã bị thê ly tử tán, vậy còn không chịu buông tha cho hần. Hần truyền âm nói với mấy người Mạt Bốn: ” Các người cũng cho chúng một bài học cho ta, đánh không chết thì cũng phải tàn phế, mẹ kiếp, quả thật là quá đáng.”

Nhìn ra được Ba Ba Nhiễm dường như có chút cố kỵ Phản Thọ Thương Hành, nàng trầm ngâm nói: ” Được, bất quá các người không thể bắt người tại Đại Liên Hội, chỉ cần bọn họ ra khỏi đại môn, Đại Liên Hội sẽ không nhúng tay vào nữa.”

Lam Tư công chúa nhin không được lên tiếng: ” Ba Ba tỷ, bọn họ...”

Ba Ba Nhiễm lập tức ngăn lời nàng: ” Bọn họ là thuộc hạ của người?”

Lam Tư công chúa lắc đầu: ” Không phải, nhưng...”

Ba Ba Nhiễm căn bản là không cho nàng nhiều lời: ” Được, không phải là tốt rồi, Lam muội người đừng quản nữa, tại Đại Liên Hội còn có ta làm chủ.”

Lam Tư công chúa bắt đắc dĩ nhìn bọn Mạt Bốn thở dài.

Nạp Thiện đột nhiên cười to, nói: ” Phản Thọ Thương Hành con chim ngu kia, người khác sợ người, còn lão tử thì đừng hòng, lại đây, lại đây, lão tử cùng các người thân cận một chút nào.”

Từ lúc nghe được thanh âm của Lý Cường thì lòng can đảm của hần đã tăng nhiều, lời ra miệng bốc lên hào khí tận trời.

Trên mặt Ba Ba Nhiễm toát ra một tia xấu hổ, cười nói: ” Tốt, đúng là một hán tử, nếu nói như vậy ta cho các người một cơ hội.”

Nàng dùng ngón tay chỉ người của Phản Thọ Thương Hành nói: ” Các người có thể động thủ, đấu tay đôi, không cho ý đồng hiệp yếu.”

Thần Ca phi thường tinh minh, lớn tiếng nói: ” Tốt, cứ như vậy, các người trước tiên nên giải quyết ân oán của Lạp Đô quốc rồi chúng ta trở lại so tài.”

Bàn toán của hần rất tinh minh, chỉ cần bọn họ bắt đầu tỷ thí thì chuyện xấu sẽ có cơ hội gia tăng thật lớn, cũng rất tốt cho lão Đại ở một bên quan sát, lại có thêm chút thời gian nhìn ra chỗ bất lợi để giải quyết.

Lý Cường trong lòng tán thưởng, Thần Ca đúng là một tài năng, có ánh mắt độc đáo, có chủ kiến rõ ràng.

Ba Ba Nhiễm gật đầu nói: ” Không sai, ta muốn xem thử cao thủ của Liệt Thú tộc rốt cuộc là cao minh tới đâu, Lân Tinh nhi đánh với hần, không cần lưu tình” Nàng đối với lời nói vừa rồi của Hốt Tư vẫn ghi trong lòng, cố tình hung hăng muốn giáo huấn bọn họ.

Lân Tinh nhi giơ cao đại bồng, nói: ” Đến đây đi.”

Trực giác của Lý Cường cho hắn biết đại bồng màu vàng này có chút cổ quái, hẳn là người của Trọng Huyền Phái, đối với binh khí pháp bảo mười phần miễn cảm.

Khô Tư kêu lên: " Cho người kiến thức một chút lợi hại của Liệt Thú tộc chúng ta"

Cái đuôi của quái trùng trên tay trái đột nhiên kéo dài ra, bao vây nửa người phía trên của Khô Tư, hơn nữa nhanh chóng biến hóa, một đoạn đã bao trùm tới chưởng tay, bàn tay vốn màu đen biến thành lửa diễm màu đỏ, cả cánh tay tựa như không có đầu khớp xương, giống như một con rắn xoay quanh.

Lân Tinh nhi ước chừng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ cổ quái như vậy, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, dùng tay không vỗ nhẹ vào một miếng bảo thạch xanh biếc ngay trước ngực, thứ giáp màu xanh biếc trên người đột nhiên biến thành chiến giáp, lóe lên hàn quang. Lý Cường thoáng giật mình, bởi vì người tu chân phải đạt đến Nguyên Anh mới có thể mặc chiến giáp vào, Lân Tinh nhi này rõ ràng không có trình độ đó, vậy làm sao hắn lại có thể mặc được chiến giáp? Xem ra là có điều gì đó cần học hỏi a.

Sau khi cánh tay Khô Tư đã thành hình thì hắn khẽ quát một tiếng, cánh tay không hề do dự liền đánh tới. Lân Tinh nhi không kịp đề phòng, hắn không có nghĩ tới khi thân hình của đối thủ vẫn còn đang bất động nhưng cánh tay lại có thể đánh ra xa như thế, chỉ trong nháy mắt, bàn tay lửa diễm màu đỏ đã đến ngay trước mặt. Thân thể Lân Tinh nhi hướng về phía sau lui xuống, đại côn xoay chuyển hướng tới cổ tay Khô Tư.

Khô Tư trong lòng mừng thầm, bước lên một bước, cánh tay chợt biến giống như một cây búa chém mạnh xuống đại côn. Lân Tinh nhi điều khiển thân thể nằm dài xuống, tựa như tấm phản lăn nhanh ra ngoài tránh né. Lý Cường phát hiện Lân Tinh nhi không hề am hiểu chuyện đánh nhau, nhìn bộ dáng của hắn chỉ biết sử dụng pháp bảo mà đánh. Cũng quả nhiên sau khi hắn thoát khỏi phạm vi công kích của đối thủ, đại côn màu vàng trên tay liền phát ra kim quang.

Chỉ nghe Lân Tinh nhi hét lớn một tiếng: " Đốt."

Một bạo âm trầm muộn phát ra khi đại côn bay múa phát ra kim quang tạo nên tiếng nổ tung, người trong đại sảnh không khỏi kinh hô, chỉ thấy bảy bóng ảnh côn màu vàng bay ra. Khô Tư kinh hãi, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua phương thức công kích như thế này. Lý Cường khẽ gật đầu, điều này cũng không tệ lắm, tuy chỉ là loại công kích của pháp bảo cấp thấp của người tu chân, nhưng người trong thế tục rất khó ứng phó.

Khô Tư bối rối nhảy lên, để cho bốn ảnh côn thoát qua nhưng còn ba ảnh côn khác thì phải làm sao? Không còn tránh né kịp nữa, trong tình thế cấp bách hắn không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra đón đỡ.

Hốt Tư kêu to: " Không đỡ được, mau rút lại."

Hắn vung Thiên Cực Đông trong tay lên, đánh ra một đoàn hình cầu màu đen lao thẳng tới Lân Tinh nhi. Ba Ba Nhiễm giận dữ, vươn tay đánh ra một kiện hình tròn gì đó, phát ra tiếng rên rĩ ô ô bay về phía Hốt Tư.

Trong đại sảnh nhất thời tảo động. Khô Tư miễn cưỡng nghiêng người tránh né, vẫn như cũ không thể tránh khỏi hai đạo ảnh côn cuối cùng, chân trái bị ảnh côn đánh trúng " ba" một tiếng thủy hưởng, một chân bị đánh trúng nát bấy, thần kỳ là ở chỗ một giọt máu cũng không chảy ra, nhưng từ da tay cho đến thịt xương trong chỗ cái chân cũng bị nát nhừ. Khô Tư còn chưa cảm giác được đau đớn thì tay trái đã tiếp xúc vào một ảnh côn. Giống như bị sét đánh, quái trùng màu đen trên cánh tay kêu rít lên.

Khô Tư rơi trên mặt đất, sắc mặt đại biến, điên cuồng kêu lên: " Hốt Tư...Hốt Tư...giết ta đi...nhanh lên...giết ta..."

Hốt Tư căn bản không thể lo cho hắn được, chỉ lo vũ động Thiên Cực Đông chống đỡ vòng tròn do Ba Ba Nhiễm bắn ra. Vòng tròn kia giống như vật sống, linh xảo tránh né, vẻ mặt Hốt Tư trở nên khẩn trương, chặt vật tìm cách để đánh.

Khô Tư hoảng sợ kêu lên thê thảm, hắc trùng trên cánh tay hắn bắt đầu cắn trả, chỉ trong nháy mắt, tay trái của hắn đã biến mất, mất thấy cả vai cũng sắp biến mất luôn.

Lân Tinh nhi hình như chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế này, hấn quát to một tiếng, từ trong đại côn bay ra một quang cầu, bắn vào thân thể Khô Tư. Cả người Khô Tư kịch chấn, trong mắt toát ra một tia vui mừng được giải thoát, trong miệng chỉ phun ra được một chữ: " Tạ..." thì thân thể liền nổ tung.

Ba Ba Nhiễm thu hồi vòng tròn, nói: " Hốt Tư, ngươi không phải đối thủ của ta, các ngươi có thể đi, ta không muốn giết sạch các ngươi."

Ngữ khí của nàng cực kỳ hòa hoãn, nàng ngoắc Lân Tinh nhi, hung hăng liếc mắt trừng hấn, trong lòng nổi giận vì đứa nhỏ này thật không hiểu sự. Nếu Khô Tư bị hắc trùng cắn trả mà chết thì không thể trách tội Đại Liên Hội, bây giờ Lân Tinh nhi bỏ cho hấn một côn, cái món nợ này nhất định sẽ đổ lên đầu Đại Liên Hội, oan gia này xem như đã kết thật rồi.

Sắc mặt Hốt Tư trắng bệch, quay đầu nhìn, thấy trên đại sảnh có vô số tích thương, như diên lên gập gật đầu: " Tốt...tốt...haha...chúng ta đi..." Rồi lại nhìn Ba Ba Nhiễm nói: " Đại Liên Hội...haha...Đại Liên Hội..." Hấn dùng ánh mắt oán độc nhìn qua mọi người, xoay người suất lĩnh đám võ sĩ Phiên quốc bỏ đi ra ngoài.

Ba Ba Nhiễm nhẹ giọng phân phó vài câu với thuộc hạ mở cửa đại môn, vô số cánh cửa nhỏ dùng để xạ kích cũng đã đóng lại.

Người của Phản Thợ Thương Hành chậm rãi tiến lại, Ba Ba Nhiễm mặc dù đuổi đi võ sĩ Phiên quốc, tâm tình lại không tốt lắm, nhìn Nạp Thiện bọn họ nói: " Tại Đại Liên Hội không được sử dụng thứ tích thương, chỉ có thể dụng vũ khí tầm thường để tỷ thí, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Lý Cường bị Ba Ba Nhiễm chọc giận, Phản Thợ Thương Hành có hơn ba mươi người, mà Nạp Thiện bọn họ chỉ có bốn người, đúng là quá khi dễ người khác. Hấn đã cố nhẫn nhịn hết sức mới không bước ra, bèn ngưng một tia chân nguyên lực, hướng trên trần đại sảnh truyền ra.

Chỉ nghe một loại tiếng cười quái lạ đầy tức giận vang lên khắp đại sảnh: " Hắc hắc...hắc hắc...bất nạt kẻ yếu...sợ hãi kẻ mạnh...nguyên lai..Đại Liên Hội sợ hãi Phản Thợ Thương Hành...hắc hắc...thật là quá thất vọng a..."

Những thương nhân trong đại sảnh vô cùng kinh ngạc, tất cả mọi người đều nhìn chung quanh tìm người vừa nói. Ba Ba Nhiễm da đầu tê dại, nàng biết có thể sử dụng loại Chân Nguyên Hồi Âm Thuật này nhất định là tu chân cao thủ, trong lòng nàng càng thêm bất an, trong vòng một ngày lại đắc tội với hai loại người như thế này, lại thêm là người tu chân, chuyện này nàng thật sự không thể đảm đương nổi.

Ba Ba Nhiễm rút cuộc dù sao cũng là người phụ trách chủ yếu của Đại Liên Hội, biết nhiều hiểu nhiều, biết rằng có người bất mãn lời nói vừa rồi của nàng, bất đắc dĩ nàng nhìn lên trên trần đại sảnh hành lễ nói: " Vị bằng hữu này, Đại Liên Hội chỉ là một thương hội, nếu có chỗ nào sai trái xin hãy khoan dung cho. Thỉnh mời vị bằng hữu hãy hiện thân, có gì đối mặt cùng giải quyết..."

Trong đại sảnh nhất thời một mảnh yên tĩnh, cả nửa ngày không có một tiếng động. Ba Ba Nhiễm không khỏi bất đắc dĩ cười khổ.

Lân Tinh nhi lửa giận ba trượng, hét lớn: " Là thứ đồ vật gì, quý quý quái quái, ngươi đi ra cho ta...có loại người..."

Ba Ba Nhiễm kinh hãi, một tay kéo Lân Tinh nhi, thấp giọng trách: " Tinh nhi im miệng, không cần ngươi nói nhiều."

Lý Cường âm thầm đưa một tia chân nguyên lực tạo thành câu nói đưa đến tận bên tai Lân Tinh nhi, tâm niệm khẽ động, quát một tiếng như sấm nổ bên tai hấn: "Cút"

Kịch chấn đến nỗi hấn phải lão đảo cuống quýt, cái lỗ tai đều không còn nghe được gì nữa, trong óc rối loạn chấn động, hai mắt quờ quạng nổi đom đóm. Hấn sợ đến nỗi nói không ra tiếng: " Người...người..."

Thanh âm cổ quái kia lại vang lên: " Được rồi, có thể bắt đầu đánh nhau rồi. Uy, cái gì Ba Ba kia, cho song phương cầm lấy binh khí mà đánh. Nhớ kỹ, phải một đánh một, nếu Phản Thợ Thương Hành chạy ra hai người, đừng trách lão tử đại khai sát giới...hắc hắc, nhanh lên một chút..lão tử không đợi được nữa..."

Ba Ba Nhiễm nghe được dở khóc dở cười, ngữ khí như vậy rõ ràng là sợ thiên hạ không loạn thì không vui, rút cuộc thì là người nào đây. Nàng hoàn toàn không dám đắc tội với thần bí nhân này, lập tức phân phó

thuộc hạ lấy ra đôi binh khí.

Lý Cường nhìn đôi binh khí này, từng thấy có binh khí hình đao, hình búa, hình thương còn hình dạng này chưa từng thấy qua. Ba Ba Nhiễm vì thấy họ là người của Tây đại lục nên lấy ra vũ khí thường dùng của người Tây đại lục.

Lý Cường truyền âm nói với Triệu Trì: " Triệu đại ca, người lên trước, để cho họ có thể xem qua một chút. Kinh nghiệm của họ không đủ đâu. Đem bọn chúng đánh tàn phế là được, cố gắng đừng đánh chết, nếu lỡ tay thu lại không được thì hắc hắc, ta cũng không trách người đâu."

Dụng ý của hắn cũng thật minh xác, chỉ đánh đến tàn phế, có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ khí của đối phương, mà giết người cũng không phải là thói quen của hắn.

Triệu Trì kéo Mạt Bồn tới gần nói: " Trận đấu đầu tiên sẽ do ta đánh, yên tâm đi, sẽ tới các người."

Hắn đi ra phía trước đỉnh đạc nói: " Một người lại đây đi, để giúp đại gia thư giãn gân cốt một chút."

Người của Phản Thợ Thương Hành kỳ thật đã cảm thấy không đúng, vừa rồi thanh âm của Lý Cường vang lên, bọn họ chỉ biết đã gặp đại phiền toái. Nhìn thấy biểu hiện sợ hãi thập phần của Ba Ba Nhiễm, bọn họ biết thần bí nhân ở nơi bí mật nào đó mới chính thức là cao thủ. Bây giờ cảm giác của bọn họ như bị treo lơ lửng giữa không trung, lên không được, xuống không được, lại không thể không ứng chiến, nơi này đang có rất nhiều thương nhân đang chứng kiến, nếu lại rút lui, danh tiếng của Phản Thợ Thương Hành sẽ bị hủy.

Những người của Phản Thợ Thương Hành này chỉ là những đả thủ tầm thường, trong đó không có cao thủ, định dùng nhiều người truy đuổi đến Đại Liên Hội thì sẽ đạt được ý muốn. Bọn họ vốn vô cùng bá đạo, vì thực lực của họ thì người bình thường không có khả năng kháng cự.

Chấp Đao Thủ phái ra một người tay cầm cây đao dài một thước tám tấc, trên cánh tay trái có một tấm khiên nhỏ. Người này cũng là người Lục tộc, hung hăng vung đao lên, nói: " Uy, người chuẩn bị chưa? Ta đến đây."

Triệu Trì vỗ tay cười nói: " Chờ một chút, ta có một điều kiện..."

Hắn nhìn Ba Ba Nhiễm nói: " Ta yêu cầu khi cả song phương đồng ý dừng lại thì mới được dừng lại, hoặc là một bên thắng còn bên kia mất hoàn toàn năng lực chiến đấu..." Hắn đã nhìn ra đối phương không có cao thủ, muốn thừa cơ cấp cho bọn Mạt Bồn cơ hội có đối thủ luyện tập.

Ba Ba Nhiễm mặc dù không rõ ý tứ của hắn, nhưng vẫn gật đầu nói: " Được, ta không có ý kiến, không biết Phản Thợ Thương Hành có dám ứng chiến hay không."

Đám người kia tức giận đến kêu to lên, còn có bao giờ phải chịu qua loại ức khí thế này, bèn đồng ý.

Lý Cường âm thầm buồn cười, hắn đã hiểu được, trong lòng rất hài lòng ý nghĩ của Triệu Trì, Mạt Bồn bọn họ cơ hồ không có kinh nghiệm chiến đấu, tìm được vài đối thủ yếu chút có thể tăng trưởng lòng tự tin của họ rất nhanh.

45. Chương 45

Chấp đao thủ kia của Phản Thợ Thương Hành trước tiên mở hộ thuẫn, đưa tay cầm đao vỗ nhẹ vào mặt thuẫn một cái, thế là thanh đao đột nhiên biến dài ra, giống như một luồng ánh sáng lóe lên. Triệu Trì có chút giật mình, đây là vũ khí gì? Ba Ba Nhiễm nhíu mày, vừa muốn nói gì đó thì lại nhẩn nhẩn lại.

Lý Cường lặng lẽ hỏi thương nhân đứng phía trước: " Ai, lão huynh, người kia cầm loại vũ khí gì a, thật là uy phong."

Thương nhân nọ tựa như rất nguyên ý đáp lời ngay: " Ngay cả vũ khí này cũng không biết sao, loại vũ khí này gọi là Thánh Đao, còn được gọi là Quang Minh Nhận, dùng tinh thạch để làm năng lượng, rất là lợi hại. Nếu không có hộ giáp rất khó ngăn cản. Lão đệ, năm người phía dưới thật là xui xẻo rồi."

Lý Cường vội vàng truyền âm nói với Triệu Trì, dặn dò hắn nên cẩn thận.

Chấp đao thủ gior Quang Minh Nhận hướng Triệu Trì chém tới, Triệu Trì linh xảo tránh né. Qua mấy chiêu, Triệu Trì bật cười, người này căn bản là không biết chiêu thức võ công nào, chỉ nhờ vào sự lợi hại của vũ khí và phòng ngự của hộ thuẫn, đánh loạn xà ngầu.

Lý Cường ở phía xa chứng kiến cũng thở ra một hơi. Thật ra Chấp đao thủ này bị hạn chế bởi phải một đánh một, nếu họ liên thủ với nhau bày thành đội hình, Triệu Trì thật sự không còn cách nào nữa.

Triệu Trì đánh mạnh vào mặt trên hộ thuẫn của hắn, tay trái nhanh như tia chớp đánh mạnh vào cổ tay của hắn. Triệu Trì đã vận xuất một tia chân nguyên lực, bị một kích ẩn chứa chân nguyên lực này, Chấp đao thủ kia không chịu được nữa há mồm kêu lên như quỷ khóc: " Ai oa nha.."

May là Quang Minh Nhận được nắm ngón tay hắn nắm chặt nên không có rơi xuống, nhưng khớp xương ở cổ tay thì bị Triệu Trì đánh nát bấy, cánh tay liền mềm nhũn buông thõng xuống. Triệu Trì xoay người từ phía sau ôm lấy người cầm đao cười hì hì nói: " Cây đao này không tệ, không biết cái thuẫn của ngươi thì thế nào, haha..." Vừa nói thì hai tay nắm chặt hai tay hắn, dùng Thánh Đao chém lên trên mặt thuẫn ở tay bên kia.

Cánh tay bị đánh nát bị người ta nắm chặt từ phía sau, loại đau đớn này người bình thường không có khả năng chịu nổi. Nước mắt của Chấp đao thủ này liền tuôn ra ròng ròng, hét lên những tiếng thê thảm kinh người.

Mọi người xung quanh nghe được đều run rẩy nhưng trong mắt Mạt Bồn lại lóe lên tia hưng phấn, trông hắn một chút cũng không sợ hãi, quát lên: " Lão Triệu, dùng sức chém chết tên đáng chết này đi."

Nạp Thiện kêu "Di", nói: " Lão Mạt, hắc hắc, ta phát hiện người thật ra cũng đã rất lợi hại. Bội phục! Bội phục!"

Mạt Bồn không để ý tới hắn, chỉ lo nhìn trừng trừng, hưng phấn đến nỗi hít thở khó khăn, hắn đã bị cừu hận che đậy cả mắt.

Đám Chấp đao thủ kia hô to dừng tay, Triệu Trì tà tà cười nói: " Ta chém..ta chém..ta chém.. nhưng không được, phải ngừng thôi...di, cái thuẫn này không kết chắc a, hắc hắc, thật không có ý tứ..đã làm vỡ đồ của người rồi..." Hắn thuận tay gỡ Thánh Đao xuống, vươn tay làm tên đó hôn mê rồi ném hắn ra ngoài, xoay người đi trở về.

" Cẩn thận." Mạt Bồn kêu to, hắn là người đầu tiên nhìn thấy.

Hai Chấp đao thủ từ phía sau lao thẳng tới. Triệu Trì đột nhiên xoay tròn tại chỗ, Quang Minh Nhận lóe lên ngân quang lấp lánh, hai Chấp đao thủ đó tốc độ cực nhanh, cùng lao vào. Chỉ nghe một trận âm thanh bạo kích kịch liệt, hai bóng người bay ra ngoài, trên mặt đất hiện ra hai đường máu kéo dài dưới thân hai người. Một kích này của Triệu Trì đúng là phối hợp tâm pháp Nguyên Thủy Môn phát ra, do tu vi còn thấp, kinh lực hoàn toàn không chống đỡ được, xuất phát ra như điên cuồng làm hắn cũng có chút không chịu nổi. Hai Chấp đao thủ nọ mặc dù không chết nhưng xui xẻo là chỉ còn lại có nửa mạng.

Đám Chấp đao thủ của Phản Thợ Thương Hành không hẹn mà cùng gior lên Thánh Đao bày thành một công kích trận nho nhỏ. Trong lòng Lý Cường giật mình, loại công kích trận này dĩ nhiên là do tu chân cao thủ đã chỉ điểm và huấn luyện cho, Mạt Bồn bọn họ nếu cùng loại trận pháp này đánh nhau chết sống, nhất định sẽ tổn thương thảm trọng.

Đám Chấp đao thủ này bày xong trận, có một người bên trong trận nói: " Ba Ba hội chủ, hy vọng người không nên nhúng tay, mời người nghĩ cho kỹ..." Nhìn ra được đám Chấp đao thủ này muốn liều mạng rồi.

Ba Ba Nhiễm cảm thấy khó khăn, nếu thật sự khởi lên sự xung đột với Phản Thợ Thương Hành thì nàng rất khó chịu được hậu quả, nhưng vị tu chân cao thủ thần bí vừa rồi đã cảnh cáo, cái này làm cho nàng lâm vào cảnh khó xử.

Lân Tinh nhi đột nhiên nói: " Cả hai bên chúng ta đều mặc kệ, tùy bọn hắn làm gì thì làm..." Lỗ tai hắn bây giờ còn ù ù, trong lòng ghim gút một sự tức giận.

Trong lòng Ba Ba Nhiễm rõ ràng, nếu mình mạnh mẽ ra mặt, sợ rằng đều mất lòng cả hai bên, trước mắt hoàn cảnh phi thường khó xử, Lân Tinh nhi nói cũng rất có lý, bất quá cứ như vậy thì danh tiếng của Đại

Liên Hội sẽ giảm đi rất nhiều. Sau khi suy tính, nàng cắn răng nói: "Được, chúng ta lui ra. Lam Tư tiểu muội, người cùng lui với ta."

Khảm Khảm Kỳ cũng đã phát giác sự bất hảo, hẳn là quân nhân, biết nhiều người bày trận sẽ lợi hại thế nào, khẽ quát một tiếng: "Mọi người xuất thương, Thấn Ca bên trái, Mạt Bồn bên phải, lão Triệu ở phía sau ta, lão Nạp chúng ta đứng yên đây."

Năm người lập tức bày trận hình, cầm Hắc ngục thương trong tay hướng về phía đám Chấp đao thủ. Trong đại sảnh các thương nhân càng thêm rối loạn, thứ tích thương một khi phóng ra, mọi người không có phòng hộ, nhất định sẽ bị liên lụy. Những âm thanh ồn ào vang lên khắp đại sảnh.

Ba Ba Nhiễm càng thêm khó khăn, nếu tại Đại Liên Hội làm bị thương thương nhân, trách nhiệm này thật sự quá lớn. Nàng ngang ngược lên tiếng: "Các người không thể sử dụng thứ tích thương, sẽ làm bị thương người vô tội..."

Lý Cường biết nếu mình còn không ra mặt thì không được, trong lòng hẳn cũng đã dâng lên một cỗ lửa giận. Không có thực lực thì không có ai bênh vực, bất cứ kẻ nào cũng dám khi dễ, Ba Ba Nhiễm này nói cho cùng là đến lúc mấu chốt cũng có ý bênh vực cho Phấn Thọ Thương Hành.

Hắn âm thầm đi ra phía trước, đồng thời truyền âm cho Khảm Khảm Kỳ: "Bọn họ nếu dám động thì dùng thương đánh cho ta, có gì cổ kị thì ta sẽ ra."

Đám Chấp đao thủ nhìn thấy Ba Ba Nhiễm tỏ vẻ không nhúng tay, không khỏi tăng thêm can đảm. Tuyệt chiêu của bọn họ chính là liên thủ phòng ngự, công kích lần lượt thay đổi, đây là phương thức tốt nhất họ hay làm, cho tới bây giờ họ chưa từng đơn đả độc đấu bao giờ. Trong trận có người phát lệnh, đám Chấp đao thủ đồng thời tiến về phía trước.

Mấy người Khảm Khảm Kỳ đột nhiên phát hiện có một cỗ áp lực trầm trọng, hẳn cũng liền ra lệnh: "Đánh."

"Phốc phốc" một trận khinh hưởng, Hắc ngục thương của năm người đánh ra các luồng quang đạn khác nhau, quang đạn của Khảm Khảm Kỳ là luồng màu xanh, mấy người Mạt Bồn là màu trắng, màu đỏ, tất cả đều đánh thẳng vào trận phòng ngự của đám Chấp đao thủ. Hắc ngục thương của Khảm Khảm Kỳ là do Lý Cường chế tác, là một cây thương tinh phẩm, có thể bắn ra luồng quang đạn lạnh giá hiếm thấy. Cây thương này của hắn làm cho đám Chấp đao thủ bị tổn thương không nhỏ.

Ba Ba Nhiễm nhìn thấy bọn họ căn bản không để ý tới lời nói của mình, thản nhiên xạ kích, đồng thời nàng phát hiện thứ tích thương của Khảm Khảm Kỳ bất đồng với những người khác, chính là lần đầu tiên nàng mới được nhìn thấy thứ tích thương có thể phóng ra loại quang đạn như vậy, uy lực thực sự là kinh người. Nàng hiểu được là rất khó chịu, trong lòng có chút tức giận.

Thương cho mọi người vừa nhìn thấy loạt quang đạn đầu tiên bắn ra là đã nằm dài trên mặt đất, mỗi người đều sợ đến hồn phi phách tán. Quang đạn không có mắt, chết rất là oan uổng a. Còn đám người đứng sau, đột ngột hiện rõ ra hết.

Lý Cường đã đi tới rất gần với đám Chấp đao thủ, trang phục trên người hắn vốn không dễ dàng làm cho người khác nhận ra, bất quá bây giờ là toàn trường đang chú mắt nhìn.

Lý Cường giả vờ ra bộ dáng sợ hãi không biết làm sao, lão đảo đi về phía trước. Ba Ba Nhiễm kêu to: "Uy, người đứng lại, không muốn sống nữa sao?"

Lý Cường bối rối xua hai tay nói: "Ta...ta...ai nha..." Hắn như vấp phải vật áo, ngã ngay ra ngoài. Toàn trường đều phát lên tiếng kinh hô.

Trong phút chốc, biến dị phát sinh. Lý Cường như một mũi tên nhọn lao thẳng vào giữa trận pháp của đám Chấp đao thủ. Nếu lúc này hắn muốn giết chết hết đám người này thật là dễ như trở bàn tay, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, hãy cứ từ từ vui vẻ chơi đùa mới được. Cả người Lý Cường giống như là một viên tạc đạn, đem trận pháp của đám Chấp đao thủ đánh văng ra tứ phân ngũ liệt, từng tên từng tên bị đánh bay ra ngoài. Mấy người Khảm Khảm Kỳ thấy cơ hội hiếm có, thu hồi Hắc ngục thương, ào lên đâm đá loạn xạ.

Nhất thời tràng diện đại loạn, sáu người Lý Cường thi triển quyền cước "phách phách ba ba" một trận đấm đá loạn cuồng. Mặt Bồn càng hung mãnh dị thường, hấn là lần đầu đánh nhau, nên có chút không tự nhiên, nhưng sau khi đánh qua vài cái thì phát hiện quyền cước của mình rất nặng nề và ngoan độc, đối thủ rất khó đánh tới được mình cho nên lòng can đảm càng lúc càng cao, xuống tay cũng càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nạp Thiện quả thực vô cùng hưng phấn, đông một quyền tây một cước đúng thật là đục nước béo cò. Khảm Khảm Kỳ và Thẩn Ca phi thường ăn ý, chỉ cần phát hiện đám Chấp đao thủ tụ lại thì hai người liền tiến lên đánh tan. Chỉ chừng hai ba phần thời gian, đám Chấp đao thủ nằm đầy mặt đất không còn ai đứng nổi.

Tập Ba Cơ Lão Đa đứng xa xa nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, lão thật không dám tin tưởng người thanh niên lần đầu vừa gặp mặt đã biểu hiện vẻ khờ khạo ngu ngốc lại lợi hại như vậy, lão sợ đến lén lút đi ra ngoài cửa rồi bỏ chạy. Lão là thương nhân, thâm nghĩ chỉ lo mua bán, nhìn thấy những chuyện thị phi thì nên lo tránh xa một chút.

Sắc mặt Ba Ba Nhiễm rất khó nhìn, trong lòng thầm nói chuyện này làm sao mà nói được lời giải thích với Phản Thọ Thương Hành, tại địa bàn của Đại Liên Hội có người đánh đám Chấp đao thủ của họ trở thành như vậy, vô luận thế nào cũng không biết làm sao trả lời.

Lý Cường lại vừa làm một chuyện khiến cho ai cũng khiếp sợ, hấn ra lệnh tịch thu tất cả vũ khí trang bị tài vật của đám Chấp đao thủ mà lấy sạch.

Ba Ba Nhiễm thật sự là không cách nào giữ trầm mặc được nữa, nói: " Chậm đã."

Trong lòng Lý Cường cười hắc hắc: " Nguyên lai người cũng đã nhịn không được rồi."

Lý Cường đưa gương mặt tươi cười nói: " Hắc hắc, Ba Ba hội chủ, chức vị trọng tài này người làm không hợp cách, cho nên, chúng ta không cần phải nghe lời người. Ai, Nạp Thiện, lưu cho bọn chúng cái quần a...ai bảo người lấy hết của bọn họ chứ."

Nạp Thiện khi ở Hắc ngục đã luyện thành thói quen, nếu cướp đồ vật nhất định là không chừa lại một món nào. Hấn làm như không biết, nói: " Lão đại, không phải ta không để lại chút gì đâu à. Thôi, quần dài cũng không lấy nữa."

Thương nhân từ trên mặt đất đứng dậy, trong mắt họ lộ ra vẻ bất an sợ hãi. Chỉ có sáu người không có chuẩn bị mà có thể đánh ngã hơn ba mươi người, ngay trước mặt tứ hội chủ Đại Liên Hội và mọi người công khai cướp bóc, mấy người này thật là quá can rở.

Ba Ba Nhiễm cũng đã bị bọn Lý Cường chọc cho phát điên rồi, nòng chưa bao giờ gặp qua loại người tu chân không chút gì kiêng kỵ như vậy, phần nộ nói: " Các người là người tu chân của môn phái nào? Làm sao có thể làm như vậy?"

Lý Cường đứng thẳng dậy, chậm rãi đi về phía nòng. Theo từng bước của hấn, một cỗ áp lực thật lớn bức lại gần. Ba Ba Nhiễm liều mạng ổn định thân hình, thân thể nòng cũng gần như cúi về phía trước, nòng cảm giác không khí dường như cũng đã cô đọng lại. Lân Tinh nhi căn bản là không cách nào chống cự được áp lực lớn như vậy, cùng với Lam Tư công chúa đang đứng bên cạnh, lui nhanh về phía sau.

Ba Ba Nhiễm đem công lực vận tới mức cao nhất, màu xanh biếc trên đầu cũng bắt đầu tán ra. Từng bước của Lý Cường làm nòng khẽ run lên, nòng đã rất khó ngăn cản rồi, mồ hôi trên mặt tuôn ra ướt đầm. Nòng rất muốn đưa Nguyên Tinh Nhận trong tay đánh ra, nhưng uy thế đáng sợ này của đối phương làm cho nòng căn bản không thể ra tay. Tu vi tu chân của hai người quả thật quá cách xa nhau.

Lam Tư công chúa kêu lên: " Không nên làm vậy, mau dừng lại!"

Lý Cường cũng chỉ muốn hù dọa nòng một chút, miễn cho nòng lại cứ đi ra cản trở, nghe vậy mỉm cười, thừa cơ nói: " Nếu là công chúa Lam Tư lên tiếng, cũng được.."

Hấn tiêu sái xoay người đi tới hướng đám Chấp đao thủ. Ba Ba Nhiễm thở ra một hơi, nghĩ thâm, với công lực vừa rồi của hấn, cao hơn mình quá xa, nòng không thể làm gì khác hơn là ở một bên mà tức giận.

Mặt Bồn sau khi lấy hết đồ vật trên đám Chấp đao thủ còn không quên đấm một quyền đá một cước trên người chúng, muốn phát tiết hết buồn bực trong lòng. Rất nhanh cả sáu người đều đã lấy sạch đồ vật của

họ, Lý Cường vỗ vỗ tay nói: "Đem đám người này ném ra ngoài." Rồi xoay người lại đi tới trước người Ba Ba Nhiễm.

Ba Ba Nhiễm lui ra sau từng bước nói: "Các người còn không để yên, mời các người đi ra ngoài, Đại Liên Hội không chào đón các người." Nàng then quá thành giận dữ.

Lý Cường vẫn tươi cười như trước, nói: "Ba Ba hội chủ, bất kể Đại Liên Hội có chào đón chúng ta hay không, nếu chúng ta đã tới Đại Liên Hội thì là khách nhân của các người, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy một thương hội đuổi khách nhân ra ngoài đó."

Hắn lại tiến về phía trước từng bước, nói: "Chúng ta làm xong xuôi mọi chuyện tự nhiên sẽ đi. Hắc hắc, muốn cản chúng ta đi sẽ không dễ dàng đâu. Người ngàn vạn lần không nên nghĩ tới chuyện muốn dùng vũ lực đạt được mục đích...vì người sẽ phát hiện sẽ không bồi thường nổi."

Nạp Thiện nói: "Lão đại, vì cái gì mà không giết hết đám người của Phản Thọ Thương Hành?"

Lý Cường hỏi lại: "Người nói cái gì?"

Nạp Thiện kéo Mặt Bồn kêu lên: "Ngay cả ta cũng gấp, người sao lại không có ý kiến gì hết a."

Mặt Bồn thần nhiên nói: "Lão Nạp, cái này còn không hiểu a, đánh người nhỏ thì người lớn còn không chịu ra mặt sao?"

Nạp Thiện vỗ đầu bóng lưng: "A, ta đúng là ngu ngốc a."

Ba Ba Nhiễm biết rõ nếu việc này còn tiếp tục thì mình càng bất lợi, nàng dù sao cũng là tứ hội chủ của Đại Liên Hội, từng trải qua bao sóng gió, thấy làm mạnh không được thì sẽ mềm xuống, xuất ra một bộ mặt tươi cười: "Thỉnh mời sáu vị hảo hán đến phòng khách ngồi đàm đạo, được không?"

Lý Cường quay đầu nhìn thấy gương mặt tươi cười của Ba Ba Nhiễm, sợ đến nhảy sang bên cạnh, nói: "Uy, thay đổi sắc mặt thật nhanh a, cười cũng thật khoa trương quá đi."

Lam Tư công chúa bị động tác khoa trương của Lý Cường làm bật cười, kéo tay Ba Ba Nhiễm nói: "Ba Ba tỷ, chúng ta đến phòng khách đi, uy...các người cũng đi cùng đi."

Nàng lại rí tai Ba Ba Nhiễm nói gì đó, Ba Ba Nhiễm cũng không biết làm sao, cười mắng: "Sao người và An Thi thật là giống nhau a."

Lý Cường ngoắc tay: "Các huynh đệ, đi thôi."

Đi vào bên trong mới phát hiện ra một bầu trời khác. Võ sĩ của Lam Tư công chúa được đưa đi nơi khác nghỉ ngơi, nàng đem theo hộ vệ áo xanh bịt mặt và A Cát tổng quản, Ba Ba Nhiễm cũng dẫn theo hai thuộc hạ, Lân Tinh nhi vừa vào thì đã đi đâu mất. Sáu người Lý Cường hết nhìn đông tới nhìn tây rồi đi vào, đi tới một gian phòng lớn trống trải, phân chia chủ khách ngồi xuống.

Ba Ba Nhiễm ngồi xuống liền cùng Lam Tư công chúa nói chuyện không ngừng, dĩ nhiên làm như không để ý tới Lý Cường bọn họ. Lý Cường âm thầm buồn cười, hắn cũng từng tại thương trường lăn lộn nhiều năm, theo lời đoán người là bản lãnh của hắn, biết rõ trong lòng Ba Ba Nhiễm cố ý không để ý tới bọn họ, muốn cho hắn mở miệng nói trước sau đó mới chịu ra mặt.

Hắn mỉm cười, hỏi Khảm Khảm Kỳ: "Các người vì sao lại gặp người của Phản Thọ Thương Hành?"

Khảm Khảm Kỳ liếc mắt nhìn Ba Ba Nhiễm một cái rồi nói: "Lão Đại, sau khi huynh đi ra ngoài, chúng ta vào thành rất thuận lợi, không có nghĩ đến tại một ngã rẽ lại nhìn thấy đám võ sĩ Phiên quốc đang vây quanh Lam Tư công chúa. Thần Ca nói lần trước lúc trong tiệm cơm nàng có giúp đỡ chúng ta, bây giờ bọn họ có việc chúng ta không thể không hỗ trợ, cho nên năm người chúng ta xuất ra Hắc ngục thương, chuẩn bị tới đánh..." Hắn nói tới đó có chút không thoải mái.

"Rồi sao nữa? Uy...người đang suy nghĩ cái gì a..?"

"Sau đó lại thấy...lão đại..ân, sau đó...ta nói đến đâu rồi?" Bộ dáng Khảm Khảm Kỳ như không hề tập trung. Theo phương hướng ánh mắt hắn đang nhìn, Lý Cường chợt hiểu ra, hắc, tiểu tử này không ngừng nhìn Ba Ba Nhiễm, nhìn bộ dáng của hắn như đối với Ba Ba Nhiễm rất có ý.

Lý Cường nhin không được hắc hắc cười nói: " Quên đi, ngươi không cần nói nữa..ngươi cứ tiếp tục nhìn đi...Thần Ca, ngươi nói."

Khảm Khảm Kỳ đột nhiên tỉnh lại, vẻ mặt càng xanh hơn, mọi người nhin không được đều bật cười. Lão Đại chọc ghẹo làm hắn không cách nào trả lời, chỉ không ý tứ nói: " Lão đại, ta không phải ý đó...ta.."

Nạp Thiện vất vả mới có cơ hội nói: " Lão Khảm, cái gì mà không có ý a?"

Hắn cố ý nhìn Ba Ba Nhiễm, nói: " Nguyên lai là vậy, lão Khảm ngươi không có ý gì a, haha..."

Khảm Khảm Kỳ chụp lấy cổ Nạp Thiện, lôi lại nói: " Ta...ta..ý tứ chính là...bóp chết ngươi."

" Haha...haha..." Mấy người Lý Cường cười to.

Nạp Thiện bị hắn kẹp cổ đến âm thanh cũng thay đổi: " Khái khái...a..ca ca..thật không ý tứ..."

Thật vất vả tránh thoát ra, Nạp Thiện lại nói thêm một câu làm cho Khảm Khảm Kỳ điên lên: " Ngươi..ngươi muốn giết người diệt khẩu a..vô dụng thôi, ai cũng biết hết rồi ! Ai yêu...ngươi thật ác độc a, thiếu chút nữa bóp chết lão Nạp...lão Đại..cứu mạng a."

Ba Ba Nhiễm và Lam Tư công chúa trợn mắt há hốc mồm nhìn đám người điên này, các nàng chưa từng thấy qua những người như thế.

Lý Cường đột nhiên đứng dậy nói: " Dừng!" Rồi có chút nghiêng đầu lắng nghe.

Nạp Thiện mấy người cũng lập tức ngồi yên nhìn Lý Cường, không biết lão Đại đã phát hiện ra cái gì. Ba Ba Nhiễm không khỏi chăm chú nhìn Lý Cường, chỉ biết vừa rồi bọn họ còn đang cười hi ha bây giờ chỉ cần hắn đứng lên, lập tức cũng đều thay đổi.

Vẻ mặt Lý Cường càng lúc càng nghiêm túc, khí thế trên người cũng bắt đầu súc tích, áo bào trắng trên người hắn đột nhiên vỡ vụn, vươn tay đã mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, trong phút chốc tử diễm đã lóe ra. Mặc dù hắn vẫn tay không nhưng làm cho người ta có cảm giác như là một mũi nhọn.

Ba Ba Nhiễm và Lam Tư công chúa vội vàng chỉ huy thuộc hạ lui ra sau. Ba Ba Nhiễm giật mình ngậm miệng, nàng đã biết vừa rồi Lý Cường đã hạ thủ lưu tình, loại thực lực này Đại Liên Hội tuyệt đối không có khả năng đối phó, trừ phi mời tu chân trưởng lão của hội, có lẽ có thể chống đỡ.

Mấy người Khảm Khảm Kỳ rất ăn ý, đứng dậy lùi ra sau, đồng thời rút Hắc ngực thương đề phòng.

Ngoài cửa xuất hiện hai người.

Ba Ba Nhiễm thất thanh nói: " Khổ Bội trưởng lão!"

Lam Tư công chúa tò mò nhỏ giọng: " Khổ Bội trưởng lão là ai?"

Hai người nọ vừa vào cửa đã bị kinh lực của Lý Cường uy áp, trong đó một trung niên nhân khẽ quát: " Xích." Một cỗ kinh lực xuất ra, người tuổi trẻ kia thừa cơ mặc vào chiến giáp.

Lý Cường khẽ nhúc nhích, cũng quát lên một tiếng trầm trầm: " Khai!"

Lan Uẩn chiến giáp phóng ra tia sáng kỳ dị, hai người dĩ nhiên không thể đứng thẳng, không ngừng thối lui ra ngoài cửa.

Khi hai người bọn họ lại xuất hiện thì đã mặc chiến giáp trên người. Trên mặt hai người lộ ra thần thái giật mình, vừa vào cửa thì đồng thời vận chân nguyên lực hướng tới Lý Cường áp qua. Nhất thời không khí trong phòng tựa như bị thiêu đốt " tích tích ba ba" thanh âm dần dần vang lên, chiến giáp của ba người phát ra quang mang, chói mắt như muốn làm mù người khác.

Người trong phòng đều bị kinh lực của ba người bức chế, cơ hồ như không còn thở nổi. Ba Ba Nhiễm hét lớn:" Dừng tay thí nữa...mau dừng lại..mau dừng lại.."

Ba người chậm rãi thu chân nguyên lực, quang mang của chiến giáp trở nên nhu hòa trở lại. Trung niên nhân nói: " Thật giỏi a, thiếu chút nữa không đỡ được ngươi, ngươi là ai? Cao thủ tu chân của Thần Bang đại lục ta cơ hồ đã gặp qua hết, ngươi là người của môn phái nào?"

Ngũ khí rất là khiêm nhường, trong lòng hấn cũng hiểu đối thủ không có xuất ra toàn lực. Người thanh niên kia nói: " Sư tôn, kinh lực của hấn cho đệ tử một loại cảm giác kỳ lạ."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới chuyện Phó Sơn cho hấn Thích Hồn Long Giới, nói: " Ta là người của môn phái này." Vừa nói vừa vươn ngón tay, Thích Hồn Long Giới thoáng hiện ra.

46. Chương 46

Người thanh niên nói: " Sư tôn, ngài...là cái gì không có khả năng a?"

Về mặt trung niên nhân hết sức phức tạp, hình như có điểm kinh ngạc, rồi lại có phần mừng rỡ.

Trung niên nhân hỏi thử: " Ngài là...Trọng Huyền Phái...trên ngón tay ngài chính là...Thích Hồn Long Giới?"

Lý Cường cười nói: " Phải."

Trung niên nhân còn muốn xác định thêm một chút, thanh âm của hấn cũng có chút thay đổi: " Ngài làm sao thu được nó?"

Lý Cường nghĩ thầm, chẳng lẽ hấn và Trọng Huyền Phái có quan hệ, Long Giới trên ngón tay lập tức co rút lại thành một giới chỉ có bộ dáng rất bình thường.

Trung niên nhân kéo tay thanh niên đứng bên cạnh quỳ xuống nói: " Hồng Thiêm không biết sư thúc giá lâm, xin hãy thứ tội! Đây là tiểu đồ Khố Bột, hãy mau ra mắt sư thúc tổ." Thanh âm của hấn cũng trở nên run rẩy, vô cùng cao hứng.

Trong lòng Khố Bột nói không nên lời, ở đâu lại chạy đến một sư thúc tổ, tuổi so với mình còn nhỏ hơn nhưng bối phận lại có thể hù chết người. Tại Thản Bang đại lục không có lẽ tục phải quỳ nhưng sư tôn cũng đã quỳ rồi, hấn cũng chỉ đành quỳ xuống: " Khố Bột khấu kiến sư thúc tổ!"

Ba Ba Nhiễm nhìn thấy cảnh này, cả người như muốn nhũn ra. Chuyện này thật là vượt ngoài dự liệu của nàng, Khố Bột trưởng lão là một trong những người sáng lập Đại Liên Hội, từng là hội trưởng đầu tiên của Đại Liên Hội, sau đó báỉ được Hồng Thiêm rồi tu chân, đợi cho đến khi hấn trở về thì diện mạo đã biến thành một người tuổi trẻ. Đại Liên Hội đặc ý cho hấn làm trưởng lão, cung đường hấn, kỳ thật thầy trò bọn họ mới là vương bài chính thức của Đại Liên Hội.

Lúc này Lý Cường mới hiểu được dụng ý Phó Sơn cấp Mai Giới Chỉ, Trọng Huyền Phái quả thật tiềm lực vô cùng.

Tính khí của Lý Cường rất thích kết giao bằng hữu, vội bước lên nâng họ dậy, cười nói: " Mời đứng dậy, mời đứng dậy, ta không nhận nổi trò báỉ lay này đâu. Ta cũng không biết ai là sư tôn của người, chúng ta mỗi người có quan hệ khác nhau. Ta họ Lý, Lý Cường." Hấn vẫn bảo trì thói quen trên địa cầu, không đi theo khuôn phép nào.

Hồng Thiêm không nghĩ tới hấn lại nói như vậy: " Sư tôn của đệ tử tên là Minh Trí Viễn, đệ tử báỉ sư tại Tây đại lục, sư tôn khi đó tại Tây đại lục tu chân, đệ tử là đệ tử ký danh của ngài. Sư thúc, đệ tử không dám nói chuyện bối phận ngang bằng đâu, xin sư thúc tha thứ."

Lý Cường tò mò hỏi: " Sư tôn người bây giờ còn ở Tây đại lục không?"

Hồng Thiêm thở dài: " Đã đi rồi. Thời gian cũng đã rất lâu, đệ tử cũng là lần đầu tiên tại Thản Bang đại lục nhìn thấy trưởng bối của sư môn. Đệ tử đã tu đến Nguyên Anh kỳ, Khố Bột cũng đã đến Nguyên Anh sơ kỳ, chính là cũng khó tiến thêm một bước, đệ tử hy vọng có thể được sư thúc chỉ điểm."

Lý Cường âm thầm kêu khổ, ngay cả hấn cũng chỉ mới đến Nguyên Anh hậu kỳ, làm sao mà chỉ đạo bọn họ? Chỉ cười khổ nói: " Ai, chúng ta có cơ hội luận bàn một chút, ân, là thảo luận..thảo luận cũng được.."

Thật ra hấn cũng có chút tự khi dễ mình thôi, thật ra hấn biết nhiều hơn Hồng Thiêm rất nhiều. Hồng Thiêm bởi vì là ký danh đệ tử, cho nên không được truyền thụ nhiều lắm, chỉ là nhờ thời gian tu luyện lâu năm mới đạt tới Nguyên Anh kỳ, bất quá kinh nghiệm của hấn cũng phi thường phong phú.

Hai bên ngồi xuống. Ba Ba Nhiễm kinh hãi phân phó thuộc hạ bưng lên đồ uống, Lý Cường nâng chén uống một ngụm nói: "Ba Ba hội chủ, lúc trước không biết là người nhà, đã có nhiều đắc tội. Thứ lỗi! Thứ lỗi!"

Ba Ba Nhiễm thở phào nhẹ nhõm: "Là tiểu nữ tử chiêu đãi không chu toàn, thỉnh tiền bối tha thứ."

Lý Cường nghĩ thầm: "Tốt a, bây giờ lại thành tiền bối rồi." Nhìn thấy bộ dáng bất an của nàng, Lý Cường cười nói: "Ai, Khảm Khảm Kỳ, đem ý định của chúng ta nói với Ba Ba hội chủ đi."

Khảm Khảm Kỳ có một câu nói này của Lý Cường đã làm cả người không được tự nhiên, bất quá trong lòng cũng thấy mừng thầm. Hắn tiến lên làm một lễ gặp mặt của Thản Bang đại lục, hai người ngồi vào một bên chậm rãi nói chuyện.

Lý Cường giới thiệu cho hai thầy trò mấy người Thản Ca. Nạp Thiện vui vẻ đến mặt cũng sáng rõ, tiến lên chào hỏi: "Sư ca chào huynh, ta gọi là Nạp Thiện, cũng là ký danh đệ tử. Hắc hắc, sư diệt a...kêu một tiếng sư thúc nghe một chút đi!"

Lý Cường nghe vậy, đồ uống trong miệng "phốc" một cái phun hết vào mặt Nạp Thiện, cười to nói: "Mụ nội nó, Nạp Thiện người thật là quá sức a, haha..."

Nạp Thiện lau mặt, nói: "Ta là sư thúc... tính theo bối phận..ta là..."

Khố Bột thiếu chút nữa là muốn khóc, nhìn tên Nạp Thiện này căn bản là còn chưa đến được cánh cửa tu chân, cứ nhiên lại trở thành sư thúc của mình, Lý Cường sư thúc tổ này cũng ráng chịu đi, dù sao hắn là trưởng bối của sư môn, nhưng gốc đầu Nạp Thiện này thật sự làm cho người ta không phục khí. Mất hần nháy nháy, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Khố Bột bái kiến sư thúc..."

Nạp Thiện bịt tai kêu lên: "Ai...yêu! Nói nhỏ thôi...ta nói sư diệt a...người nói nhỏ thôi, sư thúc người cái lỗ tai không bị điếc đâu, đừng có lớn tiếng như vậy, hắc hắc, để tránh sau này ta chỉ nghe được thanh âm của sư diệt thôi..."

Mạt Bồn kỳ quái hỏi: "Tại sao a?"

Nạp Thiện kêu lên: "Ngốc! Bởi vì lão tử bị điếc rồi! Cũng chỉ có thanh âm của sư diệt là lớn thôi."

Hồng Thiêm trách mắng: "Khố Bột...còn không hướng sư thúc xin lỗi..."

Lý Cường ngăn cản nói: "Khố Bột, bỏ đi, đều là huynh đệ trong nhà, xin lỗi cái gì a. Nạp Thiện đừng đùa, người xem Khố Bột cũng đã mất hứng rồi..."

Nạp Thiện dùng ống tay áo lau mặt, đỉnh đạc nói: "A a, lão Đại lên tiếng, Nạp Thiện tuân mệnh! Khố Bột huynh đệ, ta chỉ đùa với người thôi, đừng nóng giận mà."

Khố Bột nhìn khuôn mặt tươi cười của Nạp Thiện muốn nổi giận cũng không được, cười khổ nói: "Là sư diệt không tốt..."

Nạp Thiện ngăn cản lời nói: "Ai nha, lão Đại chúng ta đã lên tiếng rồi, không cần xin lỗi. Lão Nạp ta chính là thích náo nhiệt, thích nói bậy, a a..."

Khố Bột cũng là lần đầu tiên gặp loại người như Nạp Thiện, làm cho hắn không có biện pháp nào, chỉ còn biết cười khổ.

Ba Ba Nhiễm đi tới bên cạnh Lý Cường, nói: "Tiền bối, vấn đề thân phận sẽ do Đại Liên Hội giải quyết, đại đấu giá hội cũng không có chuyện gì, bởi vì Đại Liên Hội cũng là cũng là một trong những chủ phương, chuyện này có thể xử lý, bất quá, ân oán của tiền bối và Phấn Thọ Thương Hành có khó khăn..."

Khố Bột hỏi: "Ân oán với Phấn Thọ Thương Hành? Là chuyện thế nào?"

Hắn một khi đã chăm chú nói chuyện thì một cổ khí thể tự nhiên phát ra. Ba Ba Nhiễm cẩn thận đáp lời, đem lời vừa rồi Khảm Khảm Kỳ đã nói cho Khố Bột nghe, cuối cùng nói: "Khố Bột trưởng lão, vừa rồi tiền bối cùng mấy người bọn họ đã đánh đám người của Phấn Thọ Thương Hành thành tàn phế, còn...còn..." Nàng thật sự nói không nên lời chuyện Lý Cường hạ lệnh cướp hết đồ vật của họ, thậm chí còn tự mình động thủ làm việc đó.

Lý Cường cười hì hì tiếp lời: "Còn cướp bóc nữa, có đúng hay không a?"

Ba Ba Nhiễm có một loại cảm giác kỳ quái, nhìn Lý Cường nói xong với vẻ sáng khoái thẳng thắn, cũng giống như là không phải bọn hắn cướp bóc, mà chính tự mình làm sai cái gì đó.

” Dạ...đúng vậy.”

Khố Bột cúi đầu trầm tư.

Hồng Thiêm nói: ” Người chính thức đứng sau lưng Phản Thợ Thương Hành phi thường thần bí, đệ tử đoán chắc là người của tu chân giới, nhưng hẳn là ai bây giờ cũng không biết rõ ràng, nhưng đệ tử biết họ có không ít tu chân cao thủ. Lần này sư thúc ra tay, bọn họ rất nhanh sẽ tìm đến cửa, chuyện này bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

Lý Cường thái độ kiên quyết: ” Nếu Phản Thợ Thương Hành giao ra hỗn đản Bộ Cơ Cộng sẽ coi như không có gì, bằng không ta quyết sẽ không bỏ qua.”

Mạt Bồn vừa nghe được ba chữ Bộ Cơ Cộng, giống như con mèo bị đập trúng đuôi, lông tóc toàn thân như muốn dựng đứng, cả người bị lửa thù hận hùng hùng thiêu đốt.

Lam Tư công chúa vẫn tò mò nhìn bọn họ, trong lòng không biết đang tính toán cái gì.

Khố Bột suy tư cả nửa ngày, hồi lâu mới nói: ” Sư thúc tổ...”

Lý Cường kêu lên: ” Quên đi..quên đi..bộ ta rất già sao? Ta...ngay cả lão bà còn chưa có, lại gọi ta là sư thúc tổ? Ấy, ta đã nói mỗi người có mối quan hệ khác nhau mà. Được, người và Nạp Thiện giống nhau đi, cứ gọi ta là lão Đại nghe cho thuận tai một chút...mặc dù có chút giống như là một tên đầu lĩnh sơn tặc vậy.”

Đầu tiên là Lam Tư công chúa nhin không được bật ra tiếng cười, những người khác cũng nở nụ cười. Trong lòng Khố Bột có chút cảm động, biết Lý Cường không muốn làm mình xấu hổ, cũng cười nói: ” Được rồi, đệ tử cũng hiểu được lão Đại tuổi còn trẻ, hơn nữa bình dị gần gũi, gọi bằng lão Đại cũng thuận miệng dễ gọi hơn”. Hắn liền nhân cơ hội dâng lên một chén mê hồn thang (nói ngọt).

Lý Cường không chút khiêm tốn, nói: ” Ân, ta thích nghe như vậy..tốt..nói tiếp đi”.

Khố Bột sững sốt, nói: ” Lão đại anh tuần cao vời...là anh hùng hào kiệt của tu chân giới..là...”.

Lý Cường kêu to: ” Dừng...dừng...dừng...Ta bảo là để cho người nói tiếp chuyện kia kìa, không phải kêu người nói mấy lời chán ghét này”.

Tất cả đều cười to.

Gương mặt của Khố Bột ửng hồng, nhỏ giọng nói thầm: ” Không phải người kêu nói tiếp đó sao?”

Hồng Thiêm nói: ” Khố Bột, người đã gặp phải người lợi hại rồi, trả lời cho tốt là được, đừng có nói ba hoa nữa”.

Khố Bột dùng sức kéo ngón tay: ” Ân, lão đại...đối với tình huống của Phản Thợ Thương Hành ngài có quen thuộc không?”.

” Có biết một chút..ừ, có bằng hữu cho ta một chút tư liệu”.

” Phản Thợ Thương Hành trước mắt có bảy cao thủ, đệ tử nói cao thủ nghĩa là tu chân cao thủ, trong đó có ba người tới Nguyên Anh kỳ, mặt khác có một người đáng chú ý nhất tên là Không Hậu, hắn phi thường lợi hại, cả bảy cao thủ kia đều nghe lệnh chỉ huy của hắn. Thế lực của Phản Thợ Thương Hành rất lớn, nếu bị khiêu khích, sự trả thù của họ cũng rất là phiền toái.” Khố Bột có chút lo lắng nói.

Hồng Thiêm hỏi: ” Sư thúc, ngài tới Thẩn Bang đại lục là để tu hành sao?”

Lý Cường lắc đầu nói: ” Ta là bị bắt tới Thẩn Bang đại lục, bắt quá chuyện đã được giải quyết. Bây giờ ta ở đây là muốn tìm đồ vật, nó là đặc sản của Tây đại lục.”

Khố Bột tò mò hỏi: ”Là đồ vật gì a?”

Nạp Thiện chép miệng nói: ” Lão Đại cần Hải Hồn Mã Não.”

Lam Tư công chúa đột nhiên nói: " Hải Hồn Mã Nãi? Ta biết."

Lý Cường mừng rỡ, hỏi: " Người biết? Thật tốt quá, ở nơi nào có? Mau nói cho ta biết!"

Lam Tư công chúa kỳ quái nói: " Lão đại...vì sao người lại cần đồ vật này? Ta có một bằng hữu tại Oan Hồn Hải, hẳn hình như là biết."

Lý Cường vỗ ót, khoa trương nói: " Công chúa gọi..bảo ta là gì? Lão đại? Chết ta rồi!"

Nạp Thiện a a cười nói: " Lão đại tốt a, gọi như thế thật uy phong...hay là để cho công chúa gọi huynh là...tình ca ca không tốt sao, hắc hắc..."

Lý Cường nhanh như chớp đến phía sau Nạp Thiện, nắm lấy cổ hắc: " Bây giờ ta đã biết vì cái gì mà nhiều người muốn bóp chết người, đúng là lá gan không nhỏ, ngay cả lão đại mà cũng dám trêu cợt..."

Khảm Khảm Kỳ hắc hắc cười nói: " Đúng rồi, đúng rồi...lão đại đừng buông tay, bóp cho hắc phun cả bọt mép luôn..."

Lam Tư công chúa bị Nạp Thiện nói vậy về mặt thẹn thùng, Ba Ba Nhiễm thú vị cười nói: " Di..tiểu muội thẹn thùng rồi..."

Nạp Thiện thật vất vả mới tránh thoát ra, trốn được sau người Mạt Bồn nói: "Lão Đại tha cho đệ đi...lão Nạp không dám nữa..ai, báo cáo lão Đại, đệ phát hiện...trước mắt đều là những ngôi sao nhỏ a..."

Hồng Thiêm và Khố Bột đột nhiên nghĩ, mấy người bọn họ cảm tình thật là rất tốt và thân thiết. Trong lòng Khố Bột hoàn toàn đã thấy tự nhiên, Nạp Thiện này ngay cả lão Đại mà cũng dám trêu chọc, vừa rồi hắc nói giỡn với mình, thật sự cũng không có gì là không được.

Lý Cường lắc đầu: " Thôi đi, nghĩ tình người còn nhỏ, không thêm so đo với người. Công chúa cứ gọi ta là lão Đại, thật ra ta cũng cảm thấy rất sáng khoái..oa ha ha..haha..."

Mọi người trong phòng đều được Lý Cường làm cho vui vẻ. Nạp Thiện ngậm miệng, một câu cũng không dám nói ra, nghĩ thầm, gọi bằng lão Đại mà không tính là sáng khoái sao, chắc gọi là lão công mới thấy sáng khoái hơn chắc. Nhưng hắc làm sao dám nói ra khỏi miệng, phỏng chừng dám nói ra nữa thì cũng chỉ còn được nửa cái mạng.

Sắc mặt của Lam Tư công chúa ửng hồng, nói: " Các người đều gọi hắc là lão Đại, cho nên ta gọi là lão Đại cũng không có sai a."

Bộ dáng của Lý Cường có vẻ như chiếm được tiện nghi: " Ân,vậy thì kêu bằng lão Đại đi. A, công chúa lúc nào về Tây đại lục, chúng ta có thể cùng đi không, thuận tiện đến chỗ bằng hữu của nàng hỏi chuyện của Hải Hồn Mã Nãi."

A Cát tổng quản mừng rỡ nói: " Chúng ta đợi Khủng Cụ Phong dừng lại sẽ vượt biển về Tây đại lục. Chủ nhân, chúng ta có thể mời bọn họ bảo vệ sứ đoàn, cùng nhau vượt biển trở về."

Lam Tư công chúa hung hăng trừng mắt nhìn hắc rồi cười nói với Lý Cường: " Lão Đại, đừng nghĩ gì hết, tiểu nữ tử không dám làm vậy, nếu lão Đại muốn cùng đi với chúng tôi, ta không có ý kiến gì, vô cùng hoan nghênh. Sứ đoàn của chúng ta có Phi Chu vượt biển, đợi Khủng Cụ Phong(gió sợ hãi) dừng lại thì chúng ta sẽ cùng đi. Tối Tây đại lục rồi ta sẽ đưa lão đại đi gặp bằng hữu kia."

A Cát tổng quản không biết đã nói sai cái gì, đứng im ở một bên không dám nói gì nữa. Trong lòng Ba Ba Nhiễm cũng hiểu được, nàng âm thầm than thở Lam Tư công chúa băng tuyết thông minh, có cao thủ tu chân như Lý Cường, cho dù có trả nhiều tiền cũng không mời được, nhưng chỉ cần đi cùng đường, có việc gì không sợ hắc không giúp đỡ sao?

Nhưng một câu nói của Lý Cường lại làm cho Ba Ba Nhiễm suýt chút hộc máu: " Ân, ta tiếp nhận lời mời, bảo vệ an toàn cho sứ đoàn hồi quốc, bất quá bây giờ thì không được, ta còn không ít chuyện cần phải giải quyết."

A Cát tổng quản mừng rỡ, vội vàng nói: " Thật tốt quá, ta đang lo nhân thủ không đủ, thỉnh mời nói giá, bao nhiêu tiền chúng tôi cũng đều nguyện ý."

Khảm Khảm Kỳ chứng kiến thần sắc của Ba Ba Nhiễm không đúng lắm, trong lòng khẩn trương, nói: " Lão đại...chúng ta sao có thể lấy tiền được chứ?"

Lam Tư công chúa không hiểu, kinh ngạc nhìn Lý Cường.

Lý Cường cười nói: " Các người đã trả tiền rồi, a a..A Cát tổng quản có lẽ đã quên rồi sao, tại quán ăn chúng ta gặp mặt lần đầu thì.."

Thần Ca rất có ấn tượng với lần đó, kêu lên: " Đúng vậy, lúc ăn cơm đã trả tiền rồi."

Lam Tư công chúa hít sâu một hơi, trong lòng vạn phần cảm khái, trả giúp tiền ăn cơm như thế không ngờ vẫn làm tu chân cao thủ như thế này ghi nhớ trong lòng. Lúc nàng cùng võ sĩ Phiên quốc giằng co trên đường thì mấy người Thần Ca vừa thấy đã lập tức xuất thương giúp đỡ, dám chắc không cần phải nói chính là vì trong tiệm cơm đã giúp đỡ bọn họ cho nên mới làm như thế. Nàng thật sự không nghĩ ra được cuối cùng họ là dạng người gì, những quân nhân này hoàn toàn khác hẳn với người khác.

Lý Cường không biết Lam Tư công chúa đang cảm khái, hấn làm thế này là có mục đích. Hấn đã gặp qua đám võ sĩ Phiên quốc, nếu sử đoàn trên đường lại gặp phải chuyện đó nữa thì hấn cũng không thể mặc kệ, nhưng đánh nhau là phải có lý do, muốn xen vào cũng phải danh chính ngôn thuận mới được, nếu bọn họ trở thành bảo tiêu của sứ đoàn, thì việc gì cũng thuận theo lý lẽ.

Một người có bộ dáng người hầu đi đến, báo cáo: " Tứ hội chủ, Phản Thọ Thương Hành truyền lời lại hỏi chúng ta, hung thủ đã thương người của họ có phải là có quan hệ với Đại Liên Hội hay không, nếu không có thì phải đem họ giao ra."

Khố Bột trưởng lão trầm tĩnh nói: " Người đi thông tri mấy vị hội chủ đương gia, ta có việc muốn cùng họ thương thảo, Ba Ba hội chủ cũng tham gia. Mặt khác, cứ để cho họ chờ, ta trở lại sẽ nói chuyện với họ." Ngữ khí của hấn có vẻ cứng rắn, không chút ý thỏa hiệp.

Lý Cường lập tức ngăn trở, cười nói: " Khố Bột người tưởng là đại chiến a, không cần làm lớn như vậy, nào giờ Đại Liên Hội vốn bí mật, các người không cần làm thành địch tối ta sáng. Hắc hắc, Ba Ba hội chủ, xin hãy ém nhẹm tin tức, không cho người ngoài biết được quan hệ của chúng ta, người của các người không nên để lộ tin tức."

Lại quay sang người hầu kia nói: " Người đi thông tri Phản Thọ Thương Hành, nói rằng mấy người chúng ta đã rời khỏi Đại Liên Hội, trước tiên để Đại Liên Hội không có liên quan đã rồi hãy nói."

Khố Bột và Ba Ba Nhiễm cơ hồ đồng thời hỏi người kia: " Đi nhanh đi, làm theo lời của lão Đại, còn đứng ngốc ra đó làm gì." Người hầu nghe ngơ ngác quay đầu, hấn cũng phát ngốc không hiểu rõ Đại Liên Hội là do ai làm chủ, chạy nhanh ra ngoài.

Kỳ thật Khố Bột cũng không muốn công nhiên khai chiến, như vậy đối với Đại Liên Hội cực kỳ bất lợi, nhưng bởi vì quan hệ với sự môn sâu xa nên hấn không thể có chút nào do dự. Lý Cường sáng suốt ngăn cản hấn làm hấn rất bội phục, nhân tài như vậy thật xứng làm thủ lãnh, đừng xem bình thường chỉ cười hi hi ha ha, nhưng nếu là vấn đề trọng yếu thì cũng không hề hàm hồ, giải quyết thật tỉnh táo và lý trí.

Lý Cường đột nhiên cười cười nhìn Khảm Khảm Kỳ nói: " Lão Khảm, người ở lại Đại Liên Hội, chuyên môn phụ trách liên lạc."

Nói xong nháy nháy mắt nhìn hấn, lại nói: " Khố Bột, Đại Liên Hội cũng phải tìm người phụ trách liên lạc đi, ta xem Ba Ba hội chủ là tốt rồi."

Khảm Khảm Kỳ khẩn trương nhìn Khố Bột, chỉ sợ hấn không đồng ý, tâm trạng như muốn xuất ra ngoài. Khố Bột gật đầu nói: " Đệ tử không có ý kiến, vậy phiền toái Ba Ba hội chủ rồi."

Ba Ba Nhiễm cũng không hề chán ghét Khảm Khảm Kỳ, gật đầu đáp ứng.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Khảm Khảm Kỳ, trong lỗ mũi của Nạp Thiện có chút hừ hừ làm Khảm Khảm Kỳ hoảng sợ nắm lấy Nạp Thiện, nhỏ giọng nói thầm bên tai hấn, Nạp Thiện nghe được gương mặt chợt cười cười, không ngừng khúc khích làm mọi người đều tò mò thật ra hấn đã nói cái gì mà có thể làm cho Nạp Thiện cười vui vẻ như thế.

Lý Cường lấy ra khối Hoàng Trầm thạch đưa cho Khố Bột nói: " Đây là khối Hoàng Trầm thạch, là thượng phẩm tính thổ tiên thạch, hãy dùng nó tham gia hội đấu giá đi."

Khố Bột và Hồng Thiêm càng hoảng sợ, Hồng Thiêm nói: " Không tốt, quá quý trọng rồi, hơn nữa người có thể mua được cũng không nhiều, nếu bán không được giá thì quá đáng tiếc."

Khố Bột cũng không đồng ý, cho rằng thật không đáng.

Lý Cường hơi khó khăn, suy nghĩ một chút, hần lấy ra một loại đồ vật thường dùng trên địa cầu, đó là một bình nước hoa cao cấp, Lý Cường hỏi: " Còn vật này được chứ?"

Mọi người tụ tập lại, chuyển cho nhau xem qua một lần, không ai biết là cái gì.

Ba Ba Nhiễm hỏi: " Đây là đồ vật gì a, khéo léo lắm lướt, có thể dùng làm gì?"

Lý Cường mỉm cười: " Đó là đồ cho nữ tử dùng, gọi là nước hoa hoặc là dầu thơm."

Lam Tư công chúa hiếu kỳ hỏi: " Cho nữ tử dùng sao? Làm sao sử dụng, nước hoa, dầu thơm, chưa từng nghe nói qua."

Lý Cường mở ra, đưa tới trước Lam Tư công chúa nhẹ nhàng ấn một cái "Xuy" một cỗ mùi thơm nhẹ nhàng bay ra.

" Nha, là mùi gì vậy, thật là thơm quá." Mọi người lạ lùng kêu lên.

" Mỗi ngày phun một chút lên người, thật sự là rất thơm, có thể dùng được rất lâu."

Lam Tư công chúa và Ba Ba Nhiễm cơ hồ cùng rất thích. Lam Tư công chúa cười duyên nói: " Lão đại, bán cho ta đi, tùy tiện nói giá, ta đều sẽ mua."

Ba Ba Nhiễm cũng có ý muốn mua, nhưng lại không thể tranh giành với Lam Tư công chúa. Khảm Khảm Kỳ lặng lẽ níu tay Lý Cường, nói nhỏ vào tai hần: " Lão đại, cho đệ xin một bình đi."

Lý Cường cảm thấy hối hận khi ở trên địa cầu lại mua quá ít, chỉ có khoảng mười bình. Hần lại hào phóng đưa chai nước hoa trong tay cho Khảm Khảm Kỳ, lại lấy ra một bình đưa cho Lam Tư công chúa, cười nói: " Tặng cho nàng...vì nàng đã gọi ta là lão Đại."

Khảm Khảm Kỳ khấn trương đi tới trước mặt Ba Ba Nhiễm nói: " Cái này...cái này..." Hần không biết phải nói làm sao, vất vả trấn tĩnh lại đưa chai dầu thơm ra, nói: " Tặng cho nàng...ta.."

Lý Cường chép miệng nói: " Ba Ba hội chủ, cái này là tâm ý của huynh đệ ta, hai người các người trước tiên nên thân cận xã giao một chút, sau này hợp tác mới được ăn ý a."

Khảm Khảm Kỳ cuối cùng mới nói trọn câu: " Đúng vậy, đúng vậy, sau này hợp tác ăn ý hơn."

Ba Ba Nhiễm thoáng ngại ngùng, nói: " Cảm ơn lão đại, ta sẽ nhận."

Lý Cường cười hắc hắc: " Đừng cảm ơn ta, muốn thì cảm ơn hần đi."

Khố Bột cười nói: " Loại đồ vật này có thể bán được giá rất cao, bất quá trước tiên nhờ Lam Tư công chúa tuyên truyền cho một chút, như vậy sẽ có kết quả rất tốt."

47. Chương 47

Hần lại đưa cho Khố Bột bốn bình nước hoa: " Kêu bán bốn bình này đi, bốn bình này mùi thơm khác nhau, không giống đâu."

Khố Bột hỏi: " Nước hoa này tên gọi là gì, đệ tử muốn có một cái tên dễ nghe để khi đấu giá mới có thể gây oanh động."

Lý Cường gật đầu nói: " Được, vậy gọi là Mộng Ảo Chi Dạ đi." Hần cũng mặc kệ thật ra chai dầu thơm này tên gọi của nó là gì.

Mọi người âm thầm kêu hay, Mộng Ảo Chi Dạ, có loại cảm giác huyền bí.

Khổ Bọt nói: "Đệ tử nghĩ lần đấu giá này nhất định là đặc sắc vạn phần, Mộng Áo Chi Dạ...thật hay!"

Lam Tư công chúa cầm chai nước hoa trong tay ngẫm nghĩ, trong lòng vui vẻ không tự chủ được, cười nói: "Không thành vấn đề, lão đại đã phân phó, tiểu nữ tử nhất định làm theo."

Nàng lập tức kéo tay Ba Ba Nhiễm cười nói: "Ba Ba tỷ, tiểu muội muốn đến chỗ An Thi đại tỷ, tỷ tỷ có thể đưa muội đi không, hoặc là tiểu muội đi bằng phi bản của Đại Liên Hội?" Câu nói cuối cùng của nàng lộ rõ vẻ làm nũng.

Ba Ba Nhiễm cười nói: "Được rồi, ta cũng muốn gặp phong nha đầu An Thi kia, tỷ tỷ sẽ cùng đi với người một chuyến. Hìhì, tiểu nha đầu, người muốn ta bảo tiêu cho người thì có."

Lý Cường không biết Lam Tư công chúa thật ra có bao nhiêu tiềm lực, chính vì được nàng tuyên truyền, tại hội đấu giá Mộng Áo Chi Dạ được bán ra với một số tiền thật kinh khủng, bởi vì những người nàng gặp gỡ toàn là người nếu không giàu thì có quyền thế.

Trong lòng Khảm Khảm Kỳ lo lắng vạn phần, không ngừng gỡ đầu, mái tóc màu lục cũng rối bời. Hắn thật sự rất thích Ba Ba Nhiễm, khi các nàng vừa rời đi, hắn nghĩ là muốn gặp lại thật khó khăn.

Lý Cường đã nhìn thấy, bèn nói: "Ai, ta biết đám võ sĩ Phiên quốc thật ra rất lợi hại, như vậy đi, Khảm Khảm Kỳ người cũng đi, cần phải cẩn thận bảo vệ Lam Tư các nàng, nghe rõ rồi chứ?" Rồi lại nói: "Khổ Bọt, có thể tìm một bộ phi dực hay không, lão Khảm trước kia là Thiên Kích binh, có phi dực hắn sẽ lợi hại hơn."

Trong thủ trạc của hắn có phi dực nhưng hắn không dám đem ra bởi vì đó là loại phi dực của quân đội, chỉ cần binh lính nhìn vào sẽ biết ngay, lại sinh thêm phiền toái.

Khổ Bọt đáp ứng một tiếng, lập tức phân phó ngay, tìm được một bộ phi dực tốt đem tới.

Khảm Khảm Kỳ kích động đến sắc mặt càng xanh hơn, vui vẻ nói: "Dạ, lão đại. Nhất định sẽ bảo vệ công chúa thật tốt."

Nạp Thiện bật cười ra tiếng, rồi lại làm ra bộ dáng như không có gì, hết nhìn đông tới nhìn tây rồi nói: "Ây, căn phòng này thật là lớn a, ai, lão Mạt a, mặt ta có đỏ hay không...trong phòng hình như quá nóng rồi..hắc hắc.."

Rồi lại đi tới bên cạnh Khảm Khảm Kỳ nhỏ giọng nói: "Lão Khảm, chuyện này thật đẹp quá a, chúc mừng, lần sau lão Nạp ta cũng muốn phải tranh thủ, tranh thủ."

Khảm Khảm Kỳ làm như không có chuyện gì, gật đầu nói: "Ân, là một chuyện rất tốt..." Lại nhắc chân đạp Nạp Thiện qua một bên, cười nói: "Lăn qua một bên đi!"

Nạp Thiện cầu cứu: "Thần Ca, lại hỗ trợ đi, lão Khảm đã nổi giận rồi, hai ta phải làm cho hắn giảm xuống a."

Thần Ca khoát tay nói: "Hắn nổi giận liên can gì tới ta..."

Bọn họ hai oan gia lại tiếp tục khẩu chiến.

Khảm Khảm Kỳ lặng lẽ đi phía sau Ba Ba Nhiễm, tâm tình hài lòng mà xuất phát.

Sau khi nhóm Lam Tư công chúa rời đi, Lý Cường và Hồng Thiêm bọn họ thương lượng một chút, quyết định trước tiên sẽ không đi gây chuyện với Phẫn Thọ Thương Hành trước, bởi vì đại đấu giá hội sẽ bắt đầu, để sau khi xong thì mới đến đó đòi người.

Lý Cường hỏi Thần Ca: "Trước kia người làm quan hậu cần, ở Phong Nam Thị có chế tạo phường nào người quen thuộc hay không, ta muốn đi xem."

Thần Ca nói: "Để đệ tìm người quen đưa đi thử xem, chế khí sư tại Phong Nam Thị đệ không quen lắm."

Hồng Thiêm tò mò hỏi: "Sư thúc, Trọng Huyền Phái chúng ta không phải là có phương pháp chuyên môn chế khí sao? Ở Thần Bang đại lục không có vũ khí phường nào sánh được với chúng ta, cũng không có ai vượt được chúng ta, sư thúc vì sao còn muốn tìm bọn họ?"

Lý Cường cười nói: " Cái này ta biết, nhưng chế tạo vũ khí hộ giáp ở Thản Bang đại lục cũng có điểm đặc biệt của nó, chúng ta cũng có thể tham khảo, kiến đa thức nghiệm mà."

Hồng Thiêm cúi đầu thụ giáo: " Sư thúc nói đúng, đệ tử hiểu được rồi."

Lý Cường gật đầu, lại thêm một người đệ tử giống hệt như Triệu Hào.

Khố Bột nói: " Lão đại, Phong Nam Thị đệ tử tương đối quen thuộc, có một nhà tư nhân mở vũ khí phường rất có danh, chúng ta có thể đi xem."

Hồng Thiêm hỏi: " Có phải là Trần Hậu thương phường không?"

Khố Bột gật đầu: " Đúng vậy sư tôn, chúng ta rất quen thuộc với hắn, hơn nữa hắn vẫn rất muốn gặp ngài, lần này bọn họ sẽ có lợi rồi."

Lý Cường cười nói: " Được, chúng ta đi thử xem."

Trần Hậu thương phường là một trong những vũ khí phường nổi tiếng nhất Thản Bang đại lục, chủ nhân của thương phường rất thần bí, thương phường có mấy vị chế khí sư, là cấp bậc tông sư ở Thản Bang đại lục.

Thật ra vũ khí chế tạo lợi hại nhất của Trần Hậu thương phường, đó là chế tạo khả giáp cũng chính là vương bài của họ. Hàng năm đều có tinh phẩm tham gia đấu giá hội với giá rất cao, tiền số thu vào chiếm đến ba phần trong thương phường, nghe nói khả giáp tham gia đấu giá đều là do chủ nhân đích thân chế tạo.

Trần Hậu thương phường tọa lạc trong một hẻm nhỏ ở Phong Nam Thị, người không biết thật khó tìm thấy. Lý Cường nghi hoặc nói: " Đây là Trần Hậu thương phường nổi tiếng nhất sao? Vì sao lại kiến tạo ở một địa phương heo lánh như vậy?"

Hồng Thiêm giải thích: " Sư thúc, tại Thản Bang đại lục thường là tư nhân thương phường cũng tính là bất hợp pháp, bất quá Trần Hậu thương phường lại nổi tiếng là tư gia thương phường, quan phủ địa phương đều mắt nhắm mắt mở. Nhưng thương phường cũng không thể quang minh chánh đại mở thương điểm, nếu không quan phủ nhất định sẽ kiểm tra niêm phong. Nơi này cũng không phải nơi kinh doanh của thương phường, mà là nhà của chủ nhân."

Thần Ca bổ sung: " Chỉ có một nơi tư nhân thương phường có thể mở, đó là nơi vũ khí trang bị rất rối loạn."

Khố Bột chép miệng nói: " Có phải ngươi muốn nói là Bách Nham Cô a, nơi đó là nơi không có ai quản lý, trước kia ta có đi qua vài lần, nhưng nơi đó vũ khí quá bình thường, không có tinh phẩm."

Lý Cường quan sát khắp nơi, đây là một thông đạo, yên tĩnh lặng lẽ không có ai ra vào, đại môn cực kỳ bình thường tỏa ánh nhàn nhạt hắt lên bóng người. Không nhìn thấy chiêu bài sinh ý hoặc văn tự nào, trên cửa gắn một cây đồng côn nửa thước, lại gắn trên cửa một cái chốt sáu cánh, mỗi cánh có một lỗ nhỏ, nhìn chung có vẻ âm khí.

Khố Bột thành thực nắm lấy đồng côn nọ, thuận tay cắm vào một cái lỗ nhỏ trên một cánh rồi mới lui ra sau đợi. Chỉ chốc lát sau đại môn nhẹ nhàng mở ra, Khố Bột ngoác mọi người rồi đi vào trước, đám người Lý Cường liền theo sát.

Bởi vì Phong Nam Thị là thành thị ở phân nửa dưới đất, vào cửa thì nhìn thấy một cái sân như là một đại sảnh, bạch quang nhu hòa từ bên trên chiếu xuống, một khối kỳ thạch màu đen cao chừng sáu thước đứng ngay giữa sân, thần kỳ chính là trên đá có những thực vật màu xanh biếc lại có năm quả cây treo lơ lửng màu lam nhạt, mặt đất do nhũ trắng cấu thành, có vẻ dị thường khiết tịnh.

Lý Cường vừa vào sân có cảm giác rất thư thái, cười nói: " Thật không nghĩ lại có người thích khối kỳ thạch đặc biệt như vậy, không tệ, ở quê quán của ta cũng có người thích chơi đá, chiêm ngưỡng đá, bất quá không được lớn như khối đá này. Khối này cũng không tệ, nhưng tại quê ta cũng chưa được tính là tốt nhất."

" Ha ha, nguyên lai lại có người đi vào chỗ ở của ta mà không nói chuyện vũ khí mà lại nói chuyện về khối đá, thì ra lại là Khố Bột lão ca a, còn..vị tiểu ca.. này là ai a?...Ai nha, là Hồng lão tiên bối đại giá quang

lâm, vẫn bối thật là vinh hạnh, thỉnh vào trong, mời vào a.”

Đây là một lão nhân tóc râu đã bạc mặt đầy nếp nhăn, hắt từ trong phòng đi tới ngoài viện, vẻ mặt hưng phấn và vui sướng.

Hắn mặc một bộ quần áo ngắn màu trắng, bên hông mang theo nhiều loại công cụ, hộ sáo trên cánh tay cũng cắm đầy các loại công cụ gì đó, hai chân cũng như thế, bộ dáng mười phần khỏe mạnh tinh lực, nếu không nhìn mặt hắn còn tưởng đây là một người tuổi trẻ.

Hồng Thiêm cười nói: ” Lão giáp trùng a, bất kể lúc nào nhìn thấy người cũng đều là thấy toàn thân lĩnh kính dụng cụ, sao thế? Tu đến Nguyên Anh kỳ rồi a? Ân, còn thiếu chút nữa, nhưng như vậy cũng đã rất nhanh rồi. Lại đây ta giới thiệu, vị này là trưởng bối sư môn của ta, là sư thúc Lý Cường.”

Một tay kéo lão nhân kia nói với Lý Cường: ” Hắn là chủ nhân chính thức của Trân Hậu thương phường, là người Tây đại lục, Nam Tư Đồng, hắn cũng là người tu chân, gọi là lão giáp trùng, hắc hắc.”

Nam Tư Đồng còn đang nghe nói chuyện đột nhiên lại nghe được một câu Lý Cường là trưởng bối của Hồng Thiêm. Hắn đương nhiên biết Hồng Thiêm thuộc môn phái nào, Trọng Huyền Phái tại tu chân giới là môn phái chế khí nổi tiếng nhất, là môn phái duy nhất dùng chế khí nhập tu chân, chính mình từ thật lâu trước kia có được một chút chỉ điểm của Hồng Thiêm, thuật chế khí liền nhảy vọt một bước mới, Lý Cường lại là trưởng bối của Hồng Thiêm lại càng lợi hại hơn bao nhiêu lần?

Hắn cười đến hai mắt nhắm tít lại, cung kính làm một lễ gặp mặt: ” Lão giáp trùng bái kiến tiền bối.”

Lý Cường ảo não, hắn trước tiên đã cố gắng giao hảo bình hòa với bọn Hồng Thiêm, cố hạ thấp thân phận mình xuống để dễ nói chuyện, sau khi thành huynh đệ của Phó Sơn, bối phận của mình đã trở nên thật dọa người, làm bất cứ gì cũng được nâng lên thành trưởng bối, hắn rút tay nói không được tự nhiên: ” Lão giáp trùng, ta cũng không khách khí với người, ta gọi người là lão giáp trùng, người gọi ta là huynh đệ cũng được, gọi ta là lão Đại cũng được nhưng đừng có gọi ta là tiền bối !”

Khố Bột cười nói: ” Nam lão đệ, giống như ta gọi là lão Đại đi.”

Nam Tư Đồng rất sáng khoái nói: ” Được, gọi lão Đại thuận miệng hơn, lão Đại hảo! A a, mọi người vào nhà rồi nói.”

Nhà của Nam Tư Đồng chỉ có vài người bạn tốt là biết, đây là địa phương ẩn cư chế khí của hắn. Chế tác phường của hắn nằm dưới mặt đất, hắn đưa nhóm Lý Cường xuyên qua phòng ốc mà đi, đi tới một căn phòng rất nhỏ, hắn ngồi xổm xuống, tại ốc giác làm gì đó, dưới mặt đất đột nhiên hiện ra một thông đạo.

Khố Bột cười nói: ” Lão giáp trùng muốn hiển bảo rồi, nơi này chính là chế tác phường của hắn, những người khác thật không thể tiến được đến nơi này, chúng ta đều nhờ vào mặt mũi của lão Đại cả đó.”

Nam Tư Đồng đứng tại đầu thông đạo nói: ” Hồng tiền bối đã đến đây nhiều năm rồi, đến nay trí nhớ còn như mới a.”

Hồng Thiêm cười nói: ” Rõ là bị người lừa, được rồi, người đã nói cho ta một bộ bảo vệ tay thật tốt,hắc hắc, bây giờ thì cho ta đi.”

Nam Tư Đồng kêu khổ nói: ” Ai nha, Hồng lão tiền bối còn để ý đến đến thủ nghệ của văn bối sao? Văn bối cứ nghĩ ngài nói giỡn thôi, như vậy đi..khi xuống tới dưới rồi ngài cứ lấy cái gì ngài thích.”

Hồng Thiêm vỗ vai Nạp Thiện nói: ” Đồ vật này tặng cho người, đi xuống dưới tùy tiện mà lấy.”

Nạp Thiện ngạc nhiên nói: ” Sư ca, vì cái gì lại cho ta? Hắc hắc, xem ra mặt mũi ta không nhỏ a.” Hắn bắt đầu vẽ dương dương tự đắc.

Hồng Thiêm nghiêm túc nói: ” Thứ nhất người là sư đệ của ta, thứ hai, người nói chuyện quá mức không kiêng kỵ, ta chuẩn bị dùng lễ vật để bịt miệng người lại, thứ ba đây là thuận theo nhân tình của người, dù sao cũng không phải là vật của ta.”

Thật sự là không ai nghĩ ra Hồng Thiêm lại có thể nói đùa như vậy với Nạp Thiện, Thẩn Ca cười lên đầu tiên: ” Đúng...đúng..hắn chính là nổi danh miệng thúi, nhất là lời từ miệng hắn ra..haha...”

” A a, đừng quản là lý do gì, đồ vật tới tay là tốt rồi, có nói lão Nạp ta thêm một câu cũng được...haha..”
Mấy người ồn ào nháo nhát đi xuống dưới chế tác phường.

Đó là một chế tác phường rất rộng ở dưới đất, ở giữa trung ương có một đỉnh lô màu đen. Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy nhưng Lý Cường biết đó là Tồn Phong Lô, đây là chế khí đỉnh lô từ tiên thạch hỏa tính làm ra, pháp môn chế luyện những đồ vật.

Lý Cường cẩn thận quan sát cái đỉnh lô cao chừng nửa người này, bộ dáng của nó rất quái lạ, không có quy tắc nào, trên nắp bằng phẳng, có khảm các loại tiên thạch đủ loại thuộc tính, tựa hồ bày thành một trận hình kỳ lạ, bốn phía đỉnh lô có màu xanh đen, ở trên đỉnh phát sáng ngũ sắc tiên thạch, khói trùng trùng, có vẻ thần bí mông lung.

Lão giáp trùng Nam Tư Đồng theo sát sau thân Lý Cường, thấp thỏm bất an nhìn vị chế khí cao thủ của Trọng Huyền Phái này, cẩn thận hỏi: ” Lão Đại, còn có điều gì cần cải tiến nữa không?”

Hồng Thiêm và Khổ Bọt đều cũng vểnh tai, khẩn trương nhìn xem Lý Cường có cao kiến gì không.

Lý Cường đưa tay sờ sờ đỉnh lô, dĩ nhiên là cũng khó thể làm vậy, người bình thường nếu không cẩn thận sờ trúng chắc chắn sẽ phỏng đến cháy da cháy thịt. Nạp Thiện cũng bắt chước đưa tay sờ thử, bị Lý Cường đánh một cái gạt nhanh: ” Nạp Thiện, ra chỗ khác chơi, cái này không sờ được.”

Nạp Thiện không tin tà dị như vậy, chuyển qua bên kia đưa tay mà sờ, nhất thời vang lên một tiếng thảm hào vọng cả chế tác phường: ” Oa! Lão Đại, thật sự là không được a..lão..lão giáp trùng, ở đâu có nước lạnh a...oa nha nha...”

Lý Cường dở khóc dở cười: ” Thần Ca, người đưa Nạp Thiện đi tìm nước đi, người này lòng hiếu kỳ quá nặng, đã nói không thể sờ mà còn sờ.”

Lý Cường hỏi: ” Lão giáp trùng, phương pháp chế luyện của người đây ta không hiểu nhiều lắm, ta chỉ biết cách tâm luyện phương pháp, có thể ta không đề ra được ý kiến cải tiến nào.”

Nam Tư Đồng thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất: ” Lão đại, Tâm Luyện phương pháp chính là luyện khí chi pháp vô thượng của tu chân giới, dĩ nhiên là ngại đối với chế luyện không có hứng thú rồi.”

Lý Cường cười nói: ” Người cũng đừng tự khinh dễ mình, chế luyện cũng có đặc sắc cực kỳ. Lão giáp trùng, có thể nhìn khái giáp người chế tác hay không a, ta cũng muốn lãnh giáo một phen.”

Hồng Thiêm nói: ” Lão giáp trùng có cái đó là đặc điểm, tại Thần Bang đại lục là số một số hai rồi.”

Trên mặt Nam Tư Đồng lộ ra một chút vẻ đắc ý, Hồng Thiêm nói không hề khoa trương, trang bị của Trần Hậu thương phường tại hai đại lục vô cùng nổi tiếng.

Nạp Thiện ôm lấy cái tay phỏng đi tới: ” Sư ca a, nơi này ngoại trừ tên hắc tử kia đâu còn cái gì khác đâu, người nói cho ta chút nhân tình gì đó thì ở đâu vậy?” Hắc nói với Hồng Thiêm nhưng mắt lại nhìn Nam Tư Đồng.

Nam Tư Đồng cũng là lần đầu tiên gặp hoạt bảo như vậy, tại Thần Bang đại lục hắc cũng là nhân vật cấp đại sư, người khác nhìn thấy hắc cũng đều có vẻ căng thẳng, nào dám ba hoa hay nói giỡn. Nhưng thân phận của Nạp Thiện lại bất đồng, tính kỹ một chút thì vẫn là trưởng bối, hắc vội vàng nói: ” Đồ vật ở chỗ này, ta đưa mọi người đi xem.”

Hắc đi tới bên vách tường ấn vào một cái chốt, vách tường liền từ từ sáng lên, trong chốc lát biến mất vô tung.

Nạp Thiện kinh hô: ” Mụ nội nó, ở đây đồ vật nhiều vậy a.”

Thần Ca cũng kinh ngạc há to miệng nói không ra lời. Nam Tư Đồng tự hào nói: ” Tinh phẩm của Trần Hậu thương phường đều ở chỗ này, mời nhìn xem. A, lão Nạp...ta gọi người là lão Nạp đi, hãy cứ lấy một kiện đi.”

Đây là một gian phòng không gian chừng ba trăm thước được trang bị chỉnh tề ngăn nắp, vũ khí công kích chiếm khắp các ngõ ngách, còn tất cả đều là khái giáp, hộ thuẫn, vòng bảo hộ còn có một chút vũ khí hình thù kỳ lạ, ngay cả Lý Cường cũng không biết đó là cái gì.

Nạp Thiện hết nhìn đông lại nhìn tây với vẻ mặt tò mò, hắn do dự chốc lát thì đi thẳng tới trước chỗ khải giáp, nghiêng ngó đầu nhìn trái nhìn phải. Thật ra hắn hoàn toàn không biết gì cả, nhưng hắn cũng không ngu ngốc, mắt cứ liếc nhìn Nam Tư Đồng, hắn phát hiện khi mình đi tới trước một bộ khải giáp thì Nam Tư Đồng có chút ngẩn ngơ, trong lòng hắn chợt nghĩ cái này nhất định là bảo bối. Hắn không chút khách khí cầm lấy bộ khải giáp, làm như không có gì nói: " Ầy, quên đi, lấy đại cái này đi, không cần lấy đồ tốt lắm đâu."

Lý Cường thuận tay cầm lên xem, lạ kỳ nói: " Ai, Nạp Thiện, đúng là nhìn không ra, ánh mắt ngươi thật không tệ, cái khải giáp này thật tốt, so với những khải giáp khác ở đây tốt hơn rất nhiều, ngươi đã nhặt được bảo vật rồi."

Hắn đem khải giáp trả lại cho Nạp Thiện: " Thật sự là kỳ quái, lẽ ra ngươi không thể nào hiểu được chuyện này, vận khí thật tốt quá."

Nạp Thiện đắc ý cười to nói: " Ha ha, lão đại, đệ không hiểu gì đâu, chính là hắn đó." Hắn dùng ngón tay chỉ Nam Tư Đồng.

Nam Tư Đồng cười khổ nói: " Khải giáp này ta định chuẩn bị tham gia đại đấu giá hội năm nay, lúc ngươi đang nhìn, ta không hề nói gì hết, ngươi làm sao biết ý nghĩ của ta chứ."

Nạp Thiện dương dương đắc ý nói: " Đó chính là vì ngươi vẫn luôn nhìn ta."

Lý Cường chợt hiểu: " Ta biết rồi, hắn nhìn theo phản ứng của ngươi. Hắc, Nạp Thiện ngươi thật là thông minh."

Mạt Bồn vẻ mặt không cho là đúng: " Lão Nạp lúc ở Hắc ngục đã luyện thành chiêu này đó, lúc hắn làm lão đại, có người nào muốn giấu một khối tinh thạch tốt, rõ là không thể, một mắt của hắn quả thật rất tinh minh."

Nạp Thiện kêu to: " Huynh đệ, lão Nạp sớm đã cải tà quy chánh rồi..ngươi còn..nhắc lại chuyện cũ thương tâm vậy...ô ô"

Hắn lấy tay che mặt, chỉ có con mắt độc nhất đang nhìn Lý Cường: " Từ lúc quy thuận lão Đại, ta bây giờ đã trở thành người tốt a."

Thần Ca cười nói: " Ngươi khóc thật là giả dối quá, bất quá thực sự bây giờ lão Nạp chúng ta cũng rất ngoan..lại đây đưa nhỏ ngoan..đại thúc cho ngươi ăn ngon.."

Nạp Thiện hừ hừ bỏ tay xuống: " Thần Ca, ngươi...lão Đại, Thần Ca ăn hiệp đệ."

Thần Ca xoay người trốn sau lưng Lý Cường, lộ đầu ra nhìn Nạp Thiện làm mặt quỷ. Hai vị này tính tình thật sự là rất khắc khẩu, nói chuyện đùa giỡn càng không hề kiêng kỵ.

Lý Cường vỗ một cái vào đầu hắn, đi tới nói: " Được tiện nghi còn phá phách, đi ra chỗ khác...nga, lão giáp trùng, ta muốn nhờ ngươi chế một trăm khải giáp, một trăm tí thuẫn, còn có các loại vũ khí, được không?"

Nam Tư Đồng lại càng hoảng sợ: " Lão Đại, ngài muốn tạo phản a, không, không phải ý tứ đó...là vậy, ta hỏi lão đại cần nhiều trang bị như vậy để làm gì? Các ngươi chỉ có vài người..."

Hồng Thiêm cũng ngạc nhiên hỏi: " Sư thúc cần nhiều khải giáp để làm chi...hay là định bán cho Tây đại lục?"

Lý Cường nói: " Ta có một nhóm huynh đệ bị lạc tại Thần Bang đại lục, bọn họ đã không còn cách nào về nhà được nữa, mà bây giờ ở đây là loạn lạc, ta không thể không huấn luyện bọn họ, ít nhất phải cho họ có lực tự bảo vệ. Lão giáp trùng, trang bị của ngươi vừa lúc hợp dùng, bọn họ khả năng rất thấp, sử dụng không được vũ khí và khải giáp của người tu chân, ta sẽ dùng hai kiện vũ khí trao đổi với ngươi được chứ?"

Nam Tư Đồng con mắt sáng ngời: " Do Tâm Luyện phương pháp chế ra sao?"

Lý Cường cười nói: " Là ta tự mình luyện chế đó. Ta không thể nói cho ngươi cách luyện chế, nhưng ngươi có thể từ hai kiện vũ khí này tìm hiểu được một chút đạo lý."

Đừng nói là Nam Tư Đồng kích động, ngay cả Hồng Thiêm và Khố Bột cũng rất hâm mộ, loại vũ khí của sư môn này, tại tu chân giới có thể gặp mà không thể cầu, Lý Cường cư nhiên chịu xuất ra hai kiện để trao đổi.

Khố Bột trong lòng đích thực là chịu không được, làm da mặt dày cười nói: " Lão đại, cần trang bị thật dễ dàng, đệ tử có thể mua được. Vậy hai kiện tiên khí nọ để lại cho hai thầy trò đệ tử được không?"

Nam Tư Đồng nghe vậy thì nhảy lên, nét mặt già nua đỏ bừng, liên thanh kêu lên, nhìn bộ dáng hân hoan như muốn phát cuồng.

Mọi người cười to.

48. Chương 48

Hắn đẩy Khố Bột ra, đi tới trước mặt Lý Cường, khuôn mặt ra vẻ tươi cười làm cho Lý Cường cũng thấy ớn lạnh, chỉ nghe hắn hí hích cười nói: " Lão đại, được được, ta sẽ đổi một trăm khối giáp và tí thuốc, còn thêm một trăm hai mươi phi dược và vũ khí. Mặt khác, nơi này mỗi người đều có thể lấy một kiện đồ vật xem như là lễ gặp mặt. Chúng ta đã ước định, sẽ không thể phản hối nhé."

Nạp Thiện hoan hô một tiếng: " Lão giáp trùng, cảm ơn trước. Haha, lại có thêm một kiện bảo bối nữa."

Hắn níu Mạt Bồn, Thản Ca và Triệu Trì: " Ai nha, mấy người thương lượng một chút, lão Thản biết nhiều hơn ta, chúng ta dù sao phải tìm được vật tốt nhất về tay đó."

Triệu Trì nói: " Cái này còn phải thương lượng sao, theo ta biện pháp đơn giản nhất là mời lão đại nhìn qua một chút, lão đại nói được là được."

Bốn người bọn họ bắt đầu tìm kiếm, cả nửa ngày Nạp Thiện có chút nhụt chí nói: " Cả phòng đồ vật, lão Nạp ta đã nhìn hết, quả thật là không biết lấy cái gì."

Lý Cường cười nói: " Ta sẽ không nói, tự mà tính đi. Lão giáp trùng, chúng ta thành giao."

Nam Tư Đồng vui đến không kìm hãm được: " Cảm ơn lão Đại, a a, cảm ơn lão đại..."

Lý Cường vội vàng ngăn cản, nhìn bộ dáng lão nếu không ngăn cản dám hân hoan không ngừng nói mãi.

Khố Bột nhìn Lý Cường không chớp, nói: " Lão..đại.."

Hồng Thiêm trừng mắt: " Khố Bột, dù cho sư thúc cấp hay không cấp pháp bảo, làm tiểu bối sao có thể yêu cầu? Sư thúc, đừng để ý đến hắn."

" A, Hồng Thiêm, ta không có pháp bảo làm sẵn tặng cho các người..." Lý Cường ngừng một chút, chỉ thấy vẻ mặt Khố Bột toát ra vẻ thất vọng vô hạn, Hồng Thiêm cung kính đứng ở một bên, vẻ mặt không chút phản ứng. Lý Cường trong lòng thở dài, xem ra tu vi tu chân của Khố Bột còn kém rất xa, hắn nói tiếp: " Bất quá ta định luyện chế cho hai thầy trò các người mỗi người một kiện, hơn nữa hai người có thể đứng một bên học hỏi."

Lời vừa thốt ra làm cho Khố Bột thiếu chút nữa mừng đến ngất xỉu. Ngay cả Hồng Thiêm cũng không trầm tĩnh được: " Thật tốt quá, cảm ơn sư thúc! Đệ tử mặc dù được sư tôn chỉ điểm, ai...nhưng lúc đó tu vi của đệ tử quá thấp, có nhiều thứ không hiểu được, sau khi sư tôn rời đi, đệ tử một mình tiềm tu, lúc này mới phát hiện có nhiều vấn đề không giải thích được, muốn thỉnh giáo sư tôn thì đã không còn khả năng nữa."

Nam Tư Đồng ở bên cạnh không ngừng cười khở, trong lòng hắn gấp đến độ mồ hôi lạnh, loại kỳ tích này chạy đi đâu mà tìm chứ, nhưng người ta là Trọng Huyền phái, người trong một môn phái truyền thụ, mình làm sao có tư cách mở miệng xin gia nhập đây. Bộ râu dài của hắn bị hân hoan làm cho rối loạn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, cũng không biết là hắn đang nói cái gì.

Lý Cường sớm đã chứng kiến bộ dáng khổ sở của hắn, mỉm cười nói: " Luyện khí thì lão giáp trùng cũng có thể xem, người có thể nhìn, có thể học, có thể nghe nhưng không thể hỏi, thế nào?"

Nam Tư Đồng hai chân mềm nhũn, "phịch" đặt mông ngồi bệch xuống đất, niễng đầu kêu lên: "Được! Ta không hỏi...ta sẽ bịt miệng lại, một câu cũng đều không nói...cảm ơn lão Đại, cảm ơn lão Đại, tạ..." Hắn cũng đã vui mừng đến điên lên rồi.

Nạp Thiện hưng phấn đi tới, trên tay cầm một kiện vũ khí kỳ quái: "Lão đại, đây là vũ khí gì, thật là cổ quái a, đồ vật này có được hay không?"

Lý Cường cầm lấy nhìn xem, đồ vật này dài cỡ hai thước rưỡi, cỡ chừng nắm tay, mặt trên có hai sắc hoa văn trắng đen quần quanh, điêu khắc một hình thú không biết tên, trên đầu thú có hai sừng, có chút giống sừng trâu một trắng một đen. Lý Cường nghĩ đồ vật này không giống vũ khí mà giống như một kiện nghệ thuật phẩm.

Hắn nói: "Nạp Thiện, ta cũng chưa từng nhìn thấy qua loại đồ vật này, không biết làm sao sử dụng, người phải hỏi lão giáp trùng mới được rồi hãy lấy."

Tâm tình Nam Tư Đồng bây giờ rất kích động, nghe vậy hận không thể lập tức nói hết cho Lý Cường nghe. Hắn thật sự vô cùng cảm kích, không có một cao thủ môn phái tu chân nào lại chịu trợ giúp một ngoại nhân như thế, khí độ này của Lý Cường làm cho hắn bái phục từ tận đáy lòng.

Hắn trước tiên khoa trương nói: "Lão Nạp, ánh mắt ngươi thật là không tệ, đây là một kiện pháp bảo, không phải vũ khí tầm thường, gọi là Thanh Ảnh Thúc, người tu chân có chút tu vi là có thể dùng, uy lực không lớn lắm nhưng còn tốt hơn thứ tích thương, khi sử dụng đem chân nguyên lực truyền vào, kích hoạt là được."

Nạp Thiện đã có khả năng xuất ra một ít chân nguyên lực, nghe vậy lập tức truyền vào một ít, hoa văn trắng đen trên Thanh Ảnh Thúc chợt sáng lên, hai chiếc sừng thú cũng chớp động. Nạp Thiện vui đến không nhịn được kêu lên: "Ai nha, sáng lên rồi, hay thật! Hay thật!" Hắn niễng đầu huy động Thanh Ảnh Thúc, một luồng quang mang từ hai sừng thú lóe sáng bay ra ngoài.

Nạp Thiện vừa ngẩng đầu thì hết sức kinh hãi, nguyên lai Thần Ca vừa cầm một kiện đồ vật đang đi tới, luồng quang mang nọ đang bay thẳng tới người hắn, mọi người đều không kịp ứng phó. Thần Ca giống như bị sét đánh, thân thể đột nhiên cứng ngắc, không ngừng run rẩy. Lý Cường đột nhiên hiểu được, đây là điện năng, Thần Ca đã bị điện kích trúng. May là Nạp Thiện mới sử dụng lần đầu, phát ra quang mang rất nhỏ, nếu không sẽ gây ra đại họa rồi.

Thần Ca xuất kỳ bất ý bị điện kích trúng, hồn phách bay mất, run giọng: "Nạp...Nạp...Thiện..." Ngữ khí không có chút âm thanh, Lý Cường nghe hắn còn nói được, thở dài một hơi, vội bước lên đỡ lấy hắn, vận chân nguyên lực xem xét thương thế, thật tốt là không có gì đáng ngại.

Nạp Thiện cũng đã sợ đến ấp úng: "Thần...Thần..Thần Ca..xin..xin lỗi..." Hắn thật sự rất hối hận, đem Thanh Ảnh Thúc trên tay đưa về hướng Thần Ca: "Lão Thần, người đánh lại ta đi."

Thần Ca run một hồi mới định thần lại: "Ai yêu...đau chết ta rồi. Lão Nạp a, người không muốn cho ta sống sao lại đem cái đồ vật này hại ta. Còn đứng ngốc ra đó để làm chi, không mau tới đỡ ta, người xoa cái miệng cho ta mới được..."

Nạp Thiện luống cuống tay chân hạ Thanh Ảnh Thúc xuống, không ngừng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, lão Thần người đánh ta đi."

Thần Ca đột nhiên cười nói: "Ta đánh ngươi để làm chi, nhanh! Mau đến xoa tay chân dùm ta...để ta buông lỏng người được một chút chứ."

Mọi người đều thấy yên lòng vì Thần Ca đã không có việc gì. Định thần lại, mọi người lúc này mới chú ý tới hình tượng của Thần Ca, chỉ thấy quần áo hắn bị quang mang kích đẩy lỗ thủng, bóc ra từng làn khói xanh, mái tóc xanh bị dựng đứng, cảm giác như đầu hắn còn to hơn trước. Máu xanh trên mặt đọng thành từng khối từng khối, còn đang dương dương bắt Nạp Thiện xoa chỗ này chỗ nọ.

Lý Cường đầu tiên nhịn không được cười to nói: "Haha...Thần Ca..thôi đi..người đi rửa mặt một chút, người cũng quá khoa trương rồi..haha.."

Nạp Thiện kinh hồn mới tỉnh, một bên đang xoa mặt cho Thần Ca, một bên cũng đã bật cười nho nhỏ. Thần Ca nói: " Lão Nạp, hình như sao ta nghe được một thanh âm kỳ quái a."

Nạp Thiện ra vẻ vô tội: " Không có a...thanh âm gì cũng không có..a nơi này yên tĩnh lắm mà.."

Triệu Trì cố gắng nhịn cười, hẳn không phải bị Thần Ca làm cho tức cười nhưng thật ra khi nhìn thấy mặt Nạp Thiện khổ sở như trái khổ qua, vẻ mặt lại như cười như khóc, làm cho hẳn không sao nhịn được. Nhưng hẳn lại không thể cười to, không thể làm gì khác hơn là hết sức nhịn lại.

Lý Cường ngừng cười, mấy người nhìn ta, ta nhìn người rồi yên tĩnh lại. Đột nhiên từ trong lỗ mũi Nạp Thiện xuy ra một tiếng quái âm, đến lúc này không ai nhịn được nữa, cả đám điên cuồng cười ha ha, không ai nhịn được nữa.

Nam Tư Đồng trong lòng rất hâm mộ những người này, ở cùng một chỗ với họ có một loại cảm giác không câu thúc, tâm tình chợt buông lỏng.

Hắn cầm lấy Thanh Ảnh Thúc đi tới trước mặt Nạp Thiện: " Lão Nạp, Thanh Ảnh Thúc này tặng cho người, sau này phải cẩn thận, người còn chưa thể hoàn toàn khống chế, cần phải luyện tập cho nhiều."

Nạp Thiện nhìn Thanh Ảnh Thúc trên mặt hiện ra tia sợ hãi, vừa rồi hẳn thiếu chút nữa kích điện đánh chết huynh đệ của mình, cho tới bây giờ trong lòng còn thấy sợ hãi.

Lý Cường thuận tay tiếp lấy, trong lòng hẳn mười phần tò mò, ở quê hương điện năng là một loại năng lượng rất bình thường, không nghĩ đến tinh thạch cũng sinh ra điện năng lớn vậy. Hẳn xuất ra một tia chân nguyên, nhắm mắt phân tích kết cấu bên trong. Nam Tư Đồng lập tức khấn trương, Thanh Ảnh Thúc này là chế tác đặc ý của hắn, hẳn biết Lý Cường đang xem xét chế tác như thế nào.

Tinh tế quan sát một phen, Lý Cường trong lòng âm thầm than thở, pháp bảo này xếp đặt thật tinh xảo, hay nhất là có thể dùng rất ít chân nguyên lực phát ra nguồn năng lượng công kích cường đại, đáng tiếc là công kích quá đơn giản, chỉ có thể phát ra một luồng hồ quang, với cao thủ tác dụng không lớn.

" Lão đại, cái này có khuyết điểm gì không?" Nam Tư Đồng có chút sợ hãi hỏi.

" Đúng là một pháp bảo không tệ, ân, để ta thử sửa lại một chút." Lý Cường nói xong, Thanh Ảnh Thúc trên tay lẳng không bay lên, từ trên tay hắn toát ra một đoàn tử diễm, bắt đầu thiêu chước Thanh Ảnh Thúc.

Mọi người cũng không có nghĩ đến chuyện Lý Cường lại lập tức tu cải. Nam Tư Đồng kích động đến hai chân như nhũn ra, hẳn khe khẽ kinh hô một tiếng, rồi lại vội lấy tay bịt miệng lại, hẳn phát hiện đoàn tử diễm trên tay Lý Cường, dĩ nhiên lại là Huyền Tật Thiên Hỏa trong truyền thuyết, luyện khí chi hỏa của tiên giới.

Mọi người cũng đều tụ tập lại đây. Hồng Thiêm khoát khoát tay ngăn mọi người, ý tứ không nên kinh nhiễu Lý Cường.

Kỳ thật, Huyền Tật Thiên Hỏa đã không còn đơn thuần là Thiên Hỏa của Tinh Cung nữa. Từ khi Tử Viêm Tâm hấp thu Thiên Hỏa, lại có Hỏa Tinh hỗ trợ, Huyền Tật Thiên Hỏa đã không giống như xưa bá đạo như vậy, bây giờ nó giống như là mãnh thú đã được thuần hóa, hoàn toàn có thể khống chế. Thiên Hỏa so với Tam Muội Chân Hỏa mạnh hơn rất nhiều, dụng nó luyện khí e rằng tại tu chân giới chỉ có một mình hắn, người khác muốn học cũng không được.

Bởi vì có sẵn pháp bảo, tiếp tục cải tạo lại dễ dàng hơn. Lý Cường trước tiên dùng Thiên Hỏa rèn luyện một lần, đem tạp chất bên trong thiêu hết, đem kết cấu tu cải lại. Chuyện này đối với hắn chỉ là chuyện đơn giản, kết cấu bên trong lập tức thay đổi, lại thêm bổ sung một chút chân nguyên đi vào, không được ba mươi khắc đã hình thành.

Thanh Ảnh Thúc tựa như biến thành đồ vật khác, từ hai thước rưỡi biến thành một thước rưỡi, từ to bằng nắm tay chỉ còn lại cỡ quả trứng nhỏ, vốn là hai luồng hoa văn trắng đen bao phủ lại biến thành thuần một màu đen lóe ra vô số ngân tinh. Mọi người không khỏi sợ hãi than thở, thật là tinh xảo a.

Nam Tư Đồng biết pháp bảo càng nhỏ càng khó luyện, Thanh Ảnh Thúc này hẳn phí hơn mười ngày mới chế thành, lúc ấy đã nghĩ mọi biện pháp thu nhỏ lại, tự nghĩ đã nhỏ tới cực hạn, không nghĩ đến Lý Cường

căn bản là không cần cố sức, đã đem cây côn thu nhỏ chỉ còn một nửa, hình như cả kết cấu cũng đều thay đổi, trong lòng không chỉ thán phục mà còn khiếp sợ không thôi.

Lý Cường nhìn khắp phòng rồi nhẹ nhàng thôi động Thanh Ảnh Thúc, một dòng điện hồ thật dài bay ra, đánh lên mặt đất âm thanh "ba ba". Thản Ca lên đến sau lưng Lý Cường, sợ đến tay chân phát run.

Nạp Thiện nói: "Hình như so với uy lực vừa rồi cũng không sai biệt gì lắm, cũng là một quang mang màu xanh."

Lý Cường mỉm cười: "Mọi người xem kỹ nhé."

Chỉ thấy hần nhanh chóng vũ động Thanh Ảnh Thúc, trong phút chốc điện hồ bay ra thành chiếc võng, chiếc võng này kêu lên những âm thanh thanh thúy lóe lên điện hoa, càng kỳ dị chính là chiếc võng cũng đứng nguyên giữa không trung, nương theo tay của Lý Cường đang vũ động Thanh Ảnh Thúc mà chuyển động.

Lý Cường khoe miệng mỉm cười gật gật đầu: "Cũng đã không tệ, nếu kinh lực không chế tốt, uy lực sẽ không giống bình thường."

Cả phòng đều bị điện võng chiếu sáng rực. Lý Cường nhẹ nhàng dừng lại, điện võng nhanh chóng súc lại thành một quang cầu, phát ra thanh âm "ông ông", hần hỏi: "Này lão giáp trùng, quang cầu này người muốn ta đánh đi đâu? Không còn thu lại được nữa đâu."

Nam Tư Đồng còn đang khiếp sợ, tiện tay chỉ vào vách tường: "Vây đánh vào đó đi". Lời còn chưa dứt thì quang cầu đã đánh tới.

Không ai nghĩ tới quang cầu rơi xuống đất thì lại không có một tiếng động, nó vừa rơi xuống thì Lý Cường liền hối hận, hần chỉ nói được một chữ: "Bay" Cơ thể hần đã phóng lên, hai tay nắm lấy Thản Ca và Triệu Trì, không còn tay nào để chụp được Nạp Thiện nữa.

Hồng Thiêm, Khổ Bội hợp lực kéo Nam Tư Đồng và Mạt Bồn tâm thần còn đang hoảng hốt bay lên giữa không trung.

Quang cầu vừa rơi xuống đất thì thuận theo mặt đất tản ra, điện quang tỏa ra bốn phía trong nháy mắt đã che kín cả phòng. Lại nhìn trên mặt đất chỉ còn lại Nạp Thiện, hần kinh khủng điên cuồng gào thét: "Lão đại cứu ta...oa...ai nha...oa oa..." Hần bị điện kích trúng đến nỗi điên, may là hần không có tóc, bất quá trên người hần chỗ nào có lông mao đều cũng bị dựng đứng lên.

Lý Cường khẩn trương, dương tay ném Triệu Trì tới hướng Nam Tư Đồng, quát to: "Tiếp lấy", tay kia nắm lấy Thản Ca rồi lao tới hướng Nạp Thiện.

Thản Ca kinh khủng kêu lên: "Dừng a" Đối với loại cao thủ như Lý Cường mà nói, bị điện kích trúng thì chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không thể bị thương, nhưng Nạp Thiện và Thản Ca thì khác, mặc dù điện giật không chết hai người bọn họ, nhưng chạy tới lui trong thân thể thì cũng không chịu nổi.

Lý Cường một tay nắm lấy Nạp Thiện, dòng điện trên người hần thuận theo vào người Lý Cường truyền qua Thản Ca. Nạp Thiện trong tay Lý Cường run lên chùng hai khắc, ngay cả Thản Ca cũng run rẩy một hồi. Trên người Lý Cường một chút cảm giác cũng không có, trong lòng hần thấy kỳ quái, thật là lợi hại đến vậy sao?

Nạp Thiện cầm Thanh Ảnh Thúc trong tay, trong lòng sợ đến muốn chết. Đây là kiện pháp bảo đệ nhất trong đời hần tìm thấy, cũng tự mình nhận biết sự lợi hại của nó, hần vừa muốn có nó lại vừa thấy sợ, đây là do lão đại tự mình cải tạo qua, hướng chi loại điện năng uy lực này hấp dẫn hần không nhỏ.

Thản Ca ở một bên nhìn hần, nói: "Lão Nạp, người không cần thì cho ta đi, ta cần đó." Hần thật sự sợ hãi có một ngày nào tên Nạp Thiện này không tự chủ được lại cho điện kích trúng mình thì làm sao chịu nổi, còn không bằng tự mình giữ lấy cho chắc ăn.

Nghe được có người tranh giành, Nạp Thiện không cần suy nghĩ liền nói: "Ta muốn, ai nói ta không muốn vậy, hay nhất là chính ta giữ lấy cho chắc ăn." Hần liền phản ứng thật nhanh.

Nam Tư Đồng nghiêng đầu suy tưởng, không biết vì sao Thanh Ảnh Thúc lại có thể biến thành như vậy, đã làm cho hắn vô cùng khó hiểu. Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Tâm Luyện phương pháp, trước kia chỉ là nghe nói qua, chỉ khổ là Lý Cường dùng Huyền Tật Thiên Hỏa chứ không phải Tam Muội Chân Hỏa, cho tới bây giờ hắn còn chưa nghe nói có ai dùng Thiên Hỏa để luyện khí cả, đó là luyện khí chi hỏa trong truyền thuyết của tiên giới a, người tu chân rất khó nắm giữ, mà Lý Cường lại sử dụng được, thật quá ngoài ý muốn dự liệu.

Cả quá trình luyện khí đều được nhìn thấy, nhưng nghi vấn lại càng nhiều hơn. Nam Tư Đồng trong lòng căng thẳng, hận không biết làm sao phải đưa tay gỡ đầu. Từ khi hắn học luyện khí, cơ hồ tất cả thời gian và tinh lực đều đổ dồn vào đó đã làm ảnh hưởng đến sự tiến bộ trong tu chân của mình, lần này chính mắt nhìn thấy luyện khí chi pháp vô thượng của tu chân giới, cho hắn chấn động rất lớn, hắn biết rằng cuộc sống sau này của mình e rằng sẽ càng khó vượt qua.

Chốc lát sau, mấy người Mạt Bồn đã tìm được vật trang bị của mình. Triệu Trì và Thản Ca tìm được khải giáp, Mạt Bồn ngoại trừ khải giáp còn tìm một tí thuẩn, đó là Lý Cường đưa cho hắn. Hồng Thiêm và Khố Bột cũng tự mình tìm được hai thứ, đối với họ mà nói đồ vật của Nam Tư Đồng cũng không còn tính là tốt nữa.

Lý Cường nói: " Lão giáp trùng, đây là ba kiện pháp bảo, người cứ tự chọn lựa hai kiện đi. Ba kiện này là Bách Nhận Thương, Ứng Kích Nỗ và Xích Diễm Long Thuẩn, là binh khí thường dùng trước kia của ta. Chỉ là gần đây ta có ý nghĩ mới, muốn một lần nữa tu luyện vũ khí khác nữa."

Nam Tư Đồng vui tới mặt mày hớn hở. Ba kiện vũ khí cầm trên tay, hắn cũng không biết nên chọn lựa thế nào, chỉ nhìn bề ngoài đã làm cho hắn mê mẩn, hắn biết rõ loại vũ khí này do Tâm Luyện phương pháp chế ra, phải tự mình tu luyện lại mới có thể sử dụng, không giống loại vũ khí chế luyện, chỉ cần làm ra là có thể sử dụng rồi. Bây giờ cầm ba kiện mà phải chọn hai kiện, làm hắn rối đến muốn điên lên.

Lý Cường lại nhìn thoáng qua Khố Bột, cười nói: " Khố Bột, người thường dùng loại vũ khí gì a? Đem ra thử xem."

Khố Bột sau khi xem qua vũ khí của Lý Cường, thật sự không còn dũng khí đem ra kiện pháp bảo của mình. Hồng Thiêm biết rõ đồ đệ bảo bối của mình đang nghĩ cái gì bèn nói: " Khố Bột, đem ra đi...còn nghĩ ngợi gì đó."

Khố Bột đỏ mặt lấy ra một chuỗi mười tám hạt châu nhìn như những quả trứng gà, có màu nâu, mặt trên có màu đen điểm xuyến đang bao phủ một tầng trên những hạt châu, Lý Cường phát hiện ở mỗi một tầng đều khắc họa một trận pháp, loại vũ khí này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, lòng hiếu kỳ chợt dâng lên.

Lý Cường đem hạt châu cầm trên tay, dùng tâm thần xem xét, phát hiện mỗi trận pháp trên hạt châu đều có sự tương quan, có hạt châu liên quan một thuộc tính giống nhau, nhưng không phải mỗi cái đều có, mỗi một hạt châu đều có mười tám tầng trận pháp, tựa hồ không đầy đủ, cho dù như vậy trình độ phức tạp cũng là pháp bảo đầu tiên hắn nhìn thấy.

" Khố Bột, pháp bảo này gọi là gì? Là ai chế tác vậy? Người thử diễn luyện một lần xem."

Khố Bột thấy Lý Cường có vẻ trịnh trọng lạ lùng, hắn kinh ngạc nói: " Lão đại, pháp bảo này đệ tử cũng không biết tên, đệ tử gọi nó là Liên Hoàn Châu, đồ vật này đệ tử phát hiện được ở một tòa phế khu ở Tây đại lục. Ngay từ đầu đệ tử cũng không biết dùng, sau đó cùng sư tôn nghiên cứu mới biết được một chút, nhưng uy lực của nó rất nhỏ, nhưng so với các pháp bảo của đệ tử thì tốt hơn một chút, bởi vì nó có thể công kích, lại có thể phòng ngự."

Lý Cường hỏi: " Lão giáp trùng, nơi này chắc người có nơi chuyên môn thí nghiệm pháp bảo, đưa chúng ta đi đi."

Nam Tư Đồng đáp: " Có, có, có, mọi người đi theo ta."

Từ trên mặt đất hạ xuống sâu hơn, diện tích rất lớn, giống như cỡ nửa sân bóng, lại còn có phòng hộ. Đoàn người đi vào bên trong, cả sân trống trải sạch sẽ, Nam Tư Đồng cười nói: " Nơi này có thể thí nghiệm lớn chút, ta lại gia tăng thêm năm tầng phòng ngự, hẳn là không có vấn đề gì." Hắn rất tự tin nói.

Lý Cường lại nhìn hạt châu, yên lặng ghi nhớ. Tổng cộng có mười tám chủng loại trận pháp kỳ dị, chỉ trong thời gian ngắn hắn đã hoàn toàn ghi nhớ, đây là dụng tâm để nhớ, dù thế nào cũng không bao giờ quên được. Hắn đem râu chuối trả lại cho Khố Bột, cười nói: ” Để ta thử xem, cuối cùng là loại đồ vật gì.”

Lý Cường đứng ở giữa sân thí nghiệm, suy nghĩ một chút về trận pháp mới nhìn qua khi nãy rồi dùng chân nguyên lực lẳng không vẽ ra một bức, quát một tiếng: ”Đi!”

Một đạo hồng quang từ trên tay bay ra, vang lên một tiếng kích lên vách tường, phòng ngự trên vách thanh quang chớp động, vô thanh vô tức đã hóa giải mất. Khố Bột cực kỳ kinh ngạc, luồng hồng quang này chính là hình thái công kích của pháp bảo của mình, nhưng trên tay Lý Cường đâu có cầm Liên Hoàn Châu.

Tiếp theo Lý Cường vẽ ra trận pháp thứ hai, lần này một đạo thanh quang từ trên tay bay ra, uy lực rất nhỏ. Hắn nhắm mắt trầm tư.

Hồng Thiêm mấy người cũng không dám hít thở mạnh, hiểu rằng hắn đang nghiên cứu huyền bí của Liên Hoàn Châu. Trong lòng Khố Bột khâm phục vô cùng, lão Đại thật không giống người thường, chỉ nhìn qua Liên Hoàn Châu một lần là có thể vô hình đánh ra công kích của nó, vậy mà mình và sư tôn thử qua vô số lần mới học được một phần bên ngoài.

Trong đầu Lý Cường một lần rồi lại một lần hồi tưởng lại trận pháp vừa ghi nhớ khi rồi, đột nhiên hắn có chút thông hiểu.

49. Chương 49

” Bình...bàng...oanh!”

Sân thí nghiệm đột nhiên chớp lên, hồi lâu mới dần dịu xuống.

Khố Bột trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, làm sao hắn cũng không dám nghĩ đến lại có được lực công kích cường đại như vậy. Lý Cường hài lòng nói: ” Quá tuyệt vời, nguyên lai là chuyện như vậy, thu hoạch hôm nay thật lớn.”

Hắn lại quay về mọi người nói: ” Các người đứng phía sau lưng ta, ta thử lại một lần, ta cũng không biết sẽ có bao nhiêu uy lực, cẩn thận vẫn hơn! Mọi người nên né tránh...lấy khăn giáp mặc vào.”

Hồng Thiêm nghi hoặc nói: ” Sư thúc, vì cái gì mà phải trịnh trọng như vậy...”

Lý Cường cười nói: ” Vừa rồi ta chỉ thử có hai tầng điệp gia, bây giờ ta lại muốn thử ba tầng điệp gia, ta cũng không biết sẽ có bao nhiêu uy lực, cẩn thận vẫn hơn.”

Mọi người bèn mặc khăn giáp và chiến giáp vào, Lý Cường dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp.

Nam Tư Đồng là lần đầu tiên thấy Lý Cường mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, cả đời hắn đều muốn nghiên cứu làm thế nào để chế tạo khăn giáp rồi bây giờ đột nhiên nhìn thấy Lan Uẩn chiến giáp, cả người hắn đều thấy mông muội đi. Hắn chính là người hiểu biết khá nhiều, mặc dù không biết Lý Cường mặc vào loại chiến giáp gì, nhưng hắn biết loại đồ vật này nhất định là một kiện hi thể trân phẩm.

Hồng Thiêm kêu lên: ” Lão giáp trùng, còn đứng ngốc ra đó làm gì, mau lại đây.”

Lý Cường đem mười tám trận pháp niệm qua một lần trong lòng, lấy ra ba loại trận pháp tương liên nhất làm trụ cột, vận chân nguyên lực vô hình xuất ra. Lần này cả hai tay hắn đều phát ra tiếng ” ba ba ” thúy hưởng, vô số hình phù từ tay hắn co rút trong lòng ngực khi hắn rút tay lại, hét lớn: ” Phá!”

Những luồng sáng hóa thành năm mũi tên ngũ sắc che kín trước người hắn, theo tiếng hét lớn, năm luồng ngũ sắc như cuồng phong bão tố bắn ra ngoài, âm thanh như tiếng huyết gió nhiếp lòng người đột nhiên tác hưởng. Sân thí nghiệm không chỉ có chấn động, mà những tầng phòng ngự bị ngũ sắc tiễn đánh nát, phòng ngự của sân thí nghiệm đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Sân thí nghiệm một mảnh yên tĩnh.

Khố Bột thì thào tự nhủ: ” Sao lại lợi hại như vậy, thật không ngờ lại lợi hại như vậy. Ai, vậy mà ta còn đi tìm pháp bảo tốt, không ngờ mình đã có mà lại không biết.”

Nam Tư Đồng thiếu chút nữa cũng vật hết râu mép của mình, nằm tầng phòng ngự của sân thí nghiệm này có bao nhiêu lợi hại thì hẳn quá rõ, vậy mà cũng bị Lý Cường tay không phá vỡ, thật là không thể tư nghị. Lần này hẳn đối với Lý Cường trưởng bối của Hồng Thiêm thật là vô cùng tin tưởng không chút nghi ngờ, cũng quả nhiên là quá lợi hại.

Lý Cường hít sâu một hơi: "Đáng tiếc, đáng tiếc...không thể gia tăng thêm bốn tầng điệp gia, nếu không sân thí nghiệm này nhất định sẽ bị sập xuống."

Trong lòng hẳn thật ra rất giật mình, bởi vì loại công kích này có thể đem toàn thân chân nguyên lực rất nhanh xuất ra, uy lực quả thật không giống bình thường, nhưng khuyết điểm cũng thật rõ ràng, sau khi thi xuất thì hoàn toàn vô lực.

Bốn người Nạp Thiện đều nghe không hiểu Lý Cường nói cái gì mà ba, bốn tầng điệp gia, bốn người tụ thành một nhóm nói chuyện phiếm.

Hồng Thiêm, Khố Bột và Nam Tư Đồng tu vi tu chân cũng khá cao, đều đang chú ý Lý Cường nói chuyện. Khố Bột hỏi: "Lão Đại, cái gì gọi là bốn tầng điệp gia a? Cùng với hạt châu có liên quan không?"

Lý Cường cầm Liên Hoàn Châu trên tay hẳn: "Các người nhìn thử mặt trên xem thấy cái gì, đừng dùng mắt nhìn, mà dùng tâm thần để nhìn."

Liên Hoàn Châu trong tay ba người truyền một vòng, Nam Tư Đồng nói: "Mặt trên hình như là có nhiều phù chú lắm, thấy không rõ, công lực tu chân của ta không đủ."

Hồng Thiêm nói: "Là phù chú, Trọng Huyền Phái chúng ta gọi nó là trận pháp, bắt quá đệ tử xem không hiểu, đệ tử chỉ có thể hiểu được một, hai trận mà thôi."

Lý Cường trên mặt đất dùng ngón tay vẽ ra một trận pháp, nói: "Các người nhớ kỹ rồi hãy dùng chân nguyên lực đem nó lăng không vẽ ra, rồi đem trận pháp đánh ra thử xem sao." Hẳn nhẹn không được liền đem tư cách sư phụ ra mà giảng giải.

Khố Bột nghĩ, hiểu được cực kỳ thích thú, lập tức vận chân nguyên lực lăng không vẽ ra, Hồng Thiêm và Nam Tư Đồng cũng liền học ngay và làm theo.

Nạp Thiện quay đầu nhìn thấy: "Ai nha, bọn họ mấy người đang làm gì, các người nhìn thử xem?"

Triệu Trì nhìn kỹ nói: "Là đồ vật gì vậy? Như là Quỷ họa phù a."

Mạt Bồn nói: "Không đúng, họ đang học gì đó, ta đi xem."

Hắn vội vàng chạy tới, nhìn thấy trận pháp trên mặt đất: "Mau lại đây, lão Đại đang dạy đồ mới, mau lại đây nhanh lên!"

Khố Bột gấp đến độ kêu to: "Đệ tử họa ra không được a, quá phức tạp rồi, chân nguyên lực căn bản không đợi được trận pháp hình thành là tản mất, lão Đại, ngài làm sao mà làm được vậy?"

Hồng Thiêm và Nam Tư Đồng cũng thất vọng dừng tay, căn bản là làm không được. Lý Cường lắc đầu: "Không phải thật sự dùng chân nguyên lực vẽ ra trận pháp, dùng tâm niệm vẽ ra, như vậy nhanh hơn, làm lại một lần xem."

Ba người lại bắt đầu làm thử.

"Không đúng...lão giáp trùng...chỉ dùng tâm để vẽ."

"Lão đại, cái gì mà dùng tâm để vẽ...ta không hiểu a."

"Khố Bột, chỉ dùng tâm để tưởng...trước hết...được rồi...làm lại...ai!"

"Sư thúc, làm sao mà trước hết dùng cách tưởng mới tốt a? Sao đệ tử không nhin được cứ dùng chân nguyên lực để vẽ ra thôi?"

"Chỉ dùng chân nguyên lực để vẽ...không đúng, dùng chân nguyên lực tại...con mẹ nó! Sao lại cứ gốc thế này chứ?"

"...ách..." Cả ba người choáng váng.

Lý Cường muốn phát cuồng, hắn không có nghĩ đến, chuyện dễ dàng như vậy khi tới trên tay ba người lại khó khăn như vậy. Kỳ thật hắn đã mắng oan ba người, bởi vì hắn là người đã luyện qua tâm pháp của Nguyên Thủy Môn, luyện Ảnh Mộng Giáp chính là thủ pháp như thế này, nhưng ba người bọn họ lại không có kinh nghiệm đó.

Ba người thương cảm áp úng nhìn Lý Cường, không biết nên làm sao, có một điều dám chắc chính là từ nay về sau nhìn thấy hắn trong lòng họ chỉ sợ mà thôi. Lý Cường thở dài, đúng là mình không phải là sư phụ tốt, trong lòng vốn rất rõ ràng, lại giải thích không rõ. Hắn rất không cam lòng, cắn răng nảy sinh ác tâm: ” Ta tự không tin sẽ không dạy được các ngươi.”

Quyết tâm này của hắn đã làm cho ba người Hồng Thiêm nếm khổ. Lý Cường nói : một lần không được thì hai lần, hai không được thì ba, đến lúc nào được mới được dừng lại. Hắn lại nói thêm một câu, mỗi người chỉ có ba lần cơ hội, làm không được thì bị trừng phạt.

Lý Cường cầm Liên Hoàn Châu đi sang một bên, chậm rãi nghiên cứu. Khi hắn đem hạt châu mở ra, một viên rồi lại một viên để nằm trên mặt đất, trước tiên tìm trận pháp có liên quan đến hạt châu, vẽ ra bên cạnh nó, rất nhanh tạo thành một vòng tròn nhưng cuối cùng dường như lại thiếu đi một viên chủ trận pháp, đến bây giờ hắn mới hiểu được vì cái gì mà Khố Bật không sử dụng được uy lực chuỗi hạt châu này.

Lý Cường vận xuất một tia chân nguyên lực khải động một hạt châu, một đạo hồng quang từ hạt châu nọ bắt đầu lưu chuyển, tiếp theo viên bên cạnh cũng bị khải động làm cho chuỗi hạt giống như được điểm hỏa, liên tục sáng lên. Lý Cường cầm lên một viên, không nghĩ tới cả chuỗi hạt đều bị bay lên, chuỗi hạt này cứ nhiên không cần dây xuyên mà vẫn tạo thành một chuỗi xuyên lơ lửng.

Nạp Thiện sợ hãi than: ” Oa, đẹp mắt ! Thật sự đẹp mắt !”

Lý Cường trách mắng: ” Khố Bật, nhìn cái gì mà nhìn! Mau đi luyện tập!”

Khố Bật nhìn thấy xuyên bảo châu của mình lóe sáng nhưng lại không dám hỏi thật ra là chuyện gì, cúi đầu ủ rũ tiếp tục tìm hiểu quỷ họa phù của hắn.

Mạt Bồn hỏi: ” Lão đại, đệ có thể luyện hay không a?”

Hắn dùng ngón tay chỉ trận pháp, Lý Cường cười nói: ” Mấy người các ngươi, công lực không đủ, còn chưa luyện được, bọn họ có tu vi tu chân, thì có thể học.”

Mạt Bồn không phục nói: ” Lão đại, huynh làm thử một lần, đệ muốn thử xem.”

Ba người Hồng Thiêm đã mệt cả người, nhân cơ hội đi tới: ” Sư thúc, lão nhân gia ngài làm lại một lần đi, cho chúng tôi lĩnh hội thêm một chút.”

Lý Cường than thở: ” Cái này không phải chỉ nhìn là làm được, được rồi, ta làm thêm một lần, các ngươi nhìn cho cẩn thận.”

Hắn cố ý thả chậm tốc độ, một tay căn cứ hình thái của trận pháp, tự nhiên biến hóa thành hai loại thủ hình, hồng quang trong lòng bàn tay khe di động: ” Tất cả đều thấy rõ rồi chứ? Đi!” Hồng quang rời tay bay ra.

Ba người Hồng Thiêm mờ mịt nhìn nhau, vẫn còn không rõ. Mạt Bồn rất thành thật, bắt chước theo thủ ấn vừa rồi của Lý Cường không hề sai sót làm theo.

Nạp Thiện cười nói: ” Lão Mạt, thôi quên đi, chúng ta đừng có thêm náo nhiệt nữa.”

Toàn bộ tâm thần của Mạt Bồn chăm chú vào việc thực hiện thủ ấn. Khố Bật đột nhiên kêu lên: ” Mọi người xem Mạt Bồn...hắn..hắn..làm được rồi.”

Hồng quang trên tay Mạt Bồn có chút chớp động, Mạt Bồn nhẹ nhàng đẩy một đạo quang mang mờ nhạt bay ra ngoài, bay không xa đã bị tản đi, nhưng mọi người cũng đã hiểu hắn đã học xong, chỉ bất quá công lực của hắn không đủ mà thôi.

Khố Bật là người đầu tiên phản ứng: ” Lão Mạt a, ngươi làm sao mà làm được, mau dạy ta a!”

Hồng Thiêm khoa trương nói: ” Ngộ tính của Mạt Bồn lão đệ quả thật là cao a.”

Mạt Bồn được mọi người khen đến gương mặt cũng ửng hồng: " Ta không có nhìn đồ án nọ, ta chỉ học theo thủ pháp của lão Đại, đem chân nguyên lực vận tới tay chưởng mà thôi. Ân, ta cái gì cũng không có nghĩ, chỉ là muốn làm cho tốt thủ ấn."

Lý Cường mừng rỡ: " Ta biết rồi! Haha, nguyên lai là như vậy...có thể do từ ý bên ngoài, lại từ ngoài vào trong, người xếp đặt trận thế này quả thật vô cùng lợi hại."

Hồng Thiêm hình như có sở ngộ, Khố Bọt và Nam Tư Đồng vẫn còn mơ hồ không hiểu. Rất nhanh Thân Ca, Triệu Trì và Nạp Thiện đều thử thành công, tiếp theo thì Hồng Thiêm cũng đã học xong.

Khố Bọt và Nam Tư Đồng gấp đến muốn khóc, hai người bọn họ làm sao cũng học không được, Lý Cường đã biết bọn họ đã hoàn toàn rối loạn, tiện tay lại bày ra thủ thế thứ hai: " Khố Bọt, lão giáp trùng, theo ta học cái này."

Lần này tất cả mọi người đều nhanh chóng học được, Khố Bọt hưng phấn cười nói: " A a, nguyên lai căn bản là không cần lo nghĩ đến trận pháp hay không trận pháp, thủ thế rồi là được, thật quá dễ dàng."

Lý Cường cười mắng: " Dễ dàng cái đầu người! Nếu như vậy là có thể học, tịu vĩnh viễn học được tinh túy bên trong của trận pháp."

Khố Bọt cười nói: " Không quản hấn có tinh túy hay không tinh túy, có thể dùng là được. Lão Đại, xuyến hạt châu này đệ tử xin hiếu kính lão nhân gia a. Hà hà, lão Đại có thể ban cho đệ tử một kiện binh khí hay không a."

Hắn cùng với đám người Lý Cường ở chung không được bao lâu đã học được cách làm da mặt dày rồi.

Trong lòng Lý Cường lại đang suy nghĩ đến một chuyện khác, trận pháp để công kích đã có, còn trận pháp phòng ngự nằm ở đâu?

Lý Cường đem mười tám tầng trận pháp niệm qua một lần, trong đó phòng ngự có sáu. Hắn nhìn thoáng qua Khố Bọt đang luyện tập, nhanh chóng đánh ra một cái phòng ngự, một mảnh màu vàng như phấn mặt bay thẳng vào trong người Khố Bọt. Khố Bọt lại càng hoảng sợ: " Lão Đại, ngài đang làm gì a?"

Lý Cường đột nhiên đánh một quyền vào ngực hấn "bình" Khố Bọt cuống quýt thối lui ra sau, trên người hoàng quang chớp động, vô thanh vô tức hóa giải lực lượng của quyền đầu.

Hồng Thiêm ngạc nhiên nói: " Đây là phòng ngự trận đó sao?"

Lý Cường gật đầu, hai tay liên tục xuất ra các loại thủ ấn, sự biến hóa của thủ hình quả thật làm người ta hoa cả mắt. Nạp Thiện đột nhiên phát hiện trên người mình hiện ra năm luồng ngũ sắc, cho đến khi Lý Cường đem cả sáu tầng phòng ngự đánh vào người hấn thì sự biến hóa kinh người liền xuất hiện.

Trên người Nạp Thiện đột nhiên thần kỳ xuất hiện một bộ quang giáp trong suốt, mọi người kể cả Lý Cường cũng đều choáng váng.

Khố Bọt tiến lên lấy tay sờ sờ: " Ai, còn có điểm cơ dẫn nữa đó. Lão Nạp để ta thử xem."

Nạp Thiện không hiểu: " Thử xem cái gì..oa...sao người lại đánh ta..đi, một chút cảm giác cũng không có, không có đau a!"

Khố Bọt đánh một quyền rồi một quyền càng lúc càng nặng, càng lúc càng độc hơn. Nạp Thiện mở to miệng cười khúc khích: " A, lão Khố a, người đừng thêm sức đi...a, sao ta không có cảm giác gì a, nhanh! Mau dùng hết khí lực của người..mà đánh.." Hắn cũng đã khoái chí đến cuồng lên.

Lý Cường cầm Bách Nhận Thương trên mặt đất nhắm ngay Nạp Thiện: " Khố Bọt tránh ra, để ta thử xem."

Khố Bọt quay đầu nhìn thấy, bèn hướng phía xa bỏ chạy: " Lão Đại, thương của huynh rất lợi hại, đừng đánh a! Cứu mạng a!"

Lý Cường cười nói: " Không có gì đâu, ta sẽ khống chế tốt thôi,a." Lời còn chưa dứt thì màu xanh quang mang của thương đã bay ra. Hắn vốn không muốn làm cho Nạp Thiện bị thương, trước tiên dùng thương đánh trúng Nạp Thiện rồi mới liên tục đánh tới, trong lúc nhất thời cả sân thí nghiệm đều vang lên tiếng

”bình bình bâng bâng” đánh thẳng vào Nạp Thiện vang lên tiếng quái dị, có vẻ náo nhiệt phi phàm. Mọi người đều không ngừng than thở phòng ngự lực của quang giáp không giống bình thường.

Nam Tư Đồng trong lòng âm thầm tính toán làm sao có được phòng ngự lực của quang giáp này, kết luận cuối cùng cũng làm cho hắn tự giết mình, quang giáp này có thể so với chiến giáp bình thường của người tu chân. Trừ phi có năng lực đặc thù, người tu chân muốn mặc được chiến giáp phải có tu vi Nguyên Anh kỳ, Nam Tư Đồng cũng chỉ mới bắt đầu luyện chế chiến giáp, còn không thể tự mình mặc vào, chỉ có thể mặc được khải giáp mình chế tạo ra.

Nạp Thiện càng chạy càng kinh ngạc, mặc dù hắn bị Bách Nhận Thương đánh cho lảo đảo nhưng hắn lại không xảy ra bất cứ chuyện gì. Lý Cường ngừng tay, trong lòng càng kinh ngạc, càng tò mò về sự thần bí của chuỗi hạt châu này: ” Khố Bột, lần này đến Tây đại lục người đi cùng chúng ta đi, ta muốn nhìn một chút phế khu mà người nói.”

Hồng Thiêm chép miệng nói: ” Tốt, sư thúc, đệ tử cùng đi với ngài, địa phương đó đệ tử quen thuộc.”

Về mặt Khố Bột hưng phấn, cuống quýt kêu tốt, hắn hiểu được vị trưởng bối tuổi còn trẻ này thật sự là quá lợi hại.

Qua một hồi, quang giáp trên người Nạp Thiện mới chậm rãi âm ỉ dần đi.

Một đám người nói nói cười cười trở lại căn phòng trên mặt đất, Nam Tư Đồng bắt chuyện, mời mọi người ngồi xuống. Hắn cười nói: ” Lão Đại, ta sẽ lấy Ứng Kích Nỗ và Xích Diễm Long Thuần. A, ta cũng có pháp bảo cấp lão đại, bất quá ta không biết dùng, cũng không biết là pháp bảo gì, lão Đại nhìn xem.” Nói xong đưa ra một kiện đồ vật.

Đó là một kiện đồ vật cổ quái kỳ lạ, có chút giống như thoa(lược) chải tóc của nữ hài tử, có bảy răng lược, phía dưới có một lỗ nhỏ, màu xanh lục nhạt trong suốt. Lý Cường cầm trên tay cẩn thận quan sát, không tìm ra chỗ nào đặc biệt, nói: ” Pháp bảo thật kỳ quái a, gọi là gì?”

Nam Tư Đồng trả lời: ” Ta cũng không rõ ràng lắm, ta cứ tưởng là lão Đại biết chứ.”

Lý Cường gạt đầu, trong lúc vô tình động vào một răng lược ”Ồng” một âm thanh nho nhỏ tản ra, những người đang ngồi cơ hồ bật ra sau. Lý Cường giật mình, lại động vào một cái răng khác ”Ồng” âm thanh vừa động thì những người đang ngồi cơ hồ bị bắn lên cao. Đến lúc này thì mọi người đã bắt đầu tò mò.

Bảy cái răng mỗi một cây thanh âm đều khác nhau, Lý Cường cảm thấy rất có ý tứ, thuận tay cầm ở trên đầu, tâm niệm khẽ động ”Ồng” từ trên đầu hắn lóe ra một bóng xanh nhạt, mọi người xung quanh cơ hồ như muốn quay cuồng đến tận vách tường mới dừng lại.

Nam Tư Đồng cười khổ nói: ” Hình như đồ vật nào tới trong tay lão Đại lập tức liền thay đổi. Cái pháp bảo này trong tay ta đã nhiều năm, cũng không rõ ràng làm sao mà dùng, ai..”

Lý Cường cười nói: ” Pháp bảo này dường như để cho nữ hài tử sử dụng, là một kiện kỳ môn bảo bối, để ta lưu lại nghiên cứu, sau này lưu lại cho người hữu duyên đi.” Lại nói: ” Lão giáp trùng, Ứng Kích Nỗ và Xích Diễm Long Thuần người phải tu luyện lần nữa mới có thể dùng, Bách Nhận Thương cấp cho Khố Bột đi, cũng cần phải tu luyện lại lần nữa.”

Khố Bột cơ hồ vội vàng bay qua, cầm lấy Bách Nhận Thương, nhẹ nhàng vũ động vài cái, cảm thấy cực kỳ thuận tay. Hắn chạy đến trước mặt Hồng Thiêm: ” Sư tôn, ngài nhìn xem, cái thương này đệ tử rất thích.”

Hồng Thiêm cầm lấy vận chân nguyên lực dò xét một phen, không ngừng gạt đầu: ” Đồ vật tốt lắm! Ân, Khố Bột, lúc người tu luyện cần phải cẩn thận, bên trong có ba loại trận pháp, công kích trận đều có liên quan với nhau, cần cẩn thận chú ý, nếu luyện không tốt sẽ giảm đi uy lực nhiều lắm.”

Nam Tư Đồng đem lại thực vật mời bọn Nạp Thiện ăn. Lý Cường, Hồng Thiêm và Khố Bột đều đã tiến vào tích cốc(không cần ăn), không ăn không sao cả. Nam Tư Đồng nhìn thấy Lý Cường không ăn bèn đem đặc sản thủy quả của Bang Kỳ Ninh quốc ra mời, Lý Cường bèn nếm thử.

Cơm nước xong, Nạp Thiện chất lưỡi, nói: ” Nơi này cái gì cũng tốt, nhưng ăn lại không ngon...toàn là thứ ngạc nhiên cổ quái, ăn thật không thoải mái.”

Triệu Trì tràn đầy sự đồng cảm, vỗ vai hấn nói: " Lão Nạp, sau này về đến nhà, ta mời ngươi ăn thịt nướng, bánh đường tương trầu tử, bánh bao cho no luôn."

Nước miếng Nạp Thiện lập tức chảy ra: " Ai nha, lão Triệu...đừng nói nữa..ngươi muốn ta thêm chết a..."

Nam Tư Đồng đột nhiên đứng lên: " Di, lúc này mà có ai tìm đến? Lão Đại, Hồng tiên bối, xin mời ngồi chơi, ta đi xem ai tới."

Lý Cường chú ý tại góc phòng có một chuỗi giống như phong linh đang chớp động, nghĩ thầm: " Đây là chuông cửa sao?"

Nam Tư Đồng đã vội vàng đi ra.

Bên ngoài phòng truyền đến một trận tiếng cười. Lý Cường phát hiện vẻ mặt Hồng Thiêm và Khố Bật đều có chút kinh ngạc, trong lòng không khỏi tò mò, là ai đang đến?

Hồng Thiêm và Khố Bật đã ngồi không yên, Hồng Thiêm đứng dậy: " Sư thúc, đệ tử cũng đi nghênh đón một chút, hình như là một người quen."

Khố Bật gật đầu nói: " Lão Đại, sư tôn, đệ tử cũng đi." Hấn vội vàng đi theo ra.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa đi vào một vị nam sĩ người Lục tộc. Lý Cường chấn động, lập tức đứng lên nói: " Là người!"

Người nọ cũng giật mình không nhỏ: " Lý Cường? Sao ngươi lại ở Thản Bang đại lục, ngươi không phải bị..." Hấn cũng không có ý nói hết.

Lý Cường cười hì hì nói: " Thì ra là Tạp Bồn. Đúng vậy, ta là bị bắt tới Thản Bang đại lục, bắt quá bây giờ không còn việc gì nữa."

Thản Ca vội bước lên cung kính hành lễ: " Thản Ca tham kiến Tạp Bồn thần sử."

Tạp Bồn vui vẻ cười nói: " Lão giáp trùng, không nghĩ đến ngươi nơi này lại có nhiều cao thủ như vậy. Người cũng biết, Bang Kỳ Ninh quốc và Thản Đặc quốc khai chiến, đại thần Khảm Ba Nhi đã hiệu triệu tất cả tu chân cao thủ tại trong nước, đều nên vì quốc gia xuất lực."

Nam Tư Đồng, Hồng Thiêm, Khố Bật và Thản Ca cơ hồ cùng trả lời: " Nguyên ý nghe lời hiệu triệu của đại thần!"

Lý Cường không vui, hét lớn: " Lão tử không muốn, mụ nội nó! Lão tử còn đang có chuyện phiền não, ngươi lại tới đập thêm một cước! Mặc kệ! Mặc kệ hết!"

Hồng Thiêm mấy người suýt chút nữa bị hù chết, Thản Ca cầu khẩn nói: " Lão đại, đừng nên nói như vậy, lão Đại."

Tạp Bồn căn bản là không hề tức giận, hấn biết Lý Cường là ai, hấn vừa nhìn thấy Lý Cường liền quyết định phải kéo hấn xuống nước: " Người có chuyện gì bồn thần sử có thể giúp ngươi giải quyết, a a..bất quá ngươi đang ở tại Bang Kỳ Ninh quốc, thỉnh mời cho dù như thế nào cũng giúp quốc gia chúng ta xuất lực."

Tiếp theo hấn còn nói: " Khảm Ba Nhi đại thần và Phó Sơn tiên bối chính là bạn tốt, lần trước đại thần còn nhắc tới ngươi, ngài nói Phó Sơn tiên bối có truyền lời, nhờ chúng ta trợ giúp tìm kiếm ngươi."

Nhược điểm của Lý Cường chính là quá coi trọng bằng hữu, Tạp Bồn thần sử vừa nói câu này ra khỏi miệng đã làm hấn cảm thấy khó khăn. Hấn dùng sức gãi đầu, vẻ mặt thật kỳ quái.

Hấn ngừng một lát, rồi không đầu không đuôi nói ra một câu: " Lão tử muốn đánh nhau...lão tử muốn bắt một người..."

Tạp Bồn bật cười nói: " Ta giúp ngươi đi đánh...ngươi muốn đi đánh ai đây?"

Nam Tư Đồng nhìn nhìn Lý Cường, hấn thật sự không hiểu vì sao Tạp Bồn thần sử lại đối với Lý Cường khách khí như vậy, nghe khẩu khí của Tạp Bồn, ngay cả đại thần Khảm Ba Nhi cũng biết hấn.

Hồng Thiêm và Khố Bật đã có một chút cảm giác khó thở, hai thầy trò bọn họ tại Thản Bang đại lục cũng là người tu chân có tu vi khá cao, nhưng vì Hồng Thiêm chỉ là ký danh đệ tử, không muốn tiết lộ lai lịch sư

môn, sợ làm Trọng Huyền Phái mất mặt cho nên danh khí cũng không lớn, Táp Bồn vốn không biết Hồng Thiêm là đệ tử Trọng Huyền Phái.

Lý Cường nghĩ thầm: " Nếu người đã muốn kéo ta xuống nước, ta cũng sẽ không cho người được khoái hoạt."

Hắn đột nhiên cười nói: " Táp Bồn, hắc hắc, ta muốn đánh người của Phản Thợ Thương Hành, người có giúp không?"

50. Chương 50

Nạp Thiện ngắt lời: " Gọi lão đại...gọi lão đại là được!" Hắn không biết địa vị của Táp Bồn, bắt quá cho dù biết hắn cũng không thêm quan nhiều như vậy.

Lão giáp trùng Nam Tư Đồng nghĩ thầm: " Trái lại, để cho thần sử đại nhân gọi bằng lão đại, thật là không cung kính chút nào nữa."

Thần Ca càng không biết nên nói cái gì, Táp Bồn thần sử tại Lục tộc có địa vị cực cao, cho dù là Lục tộc đại thủ lĩnh nhìn thấy hắn cũng phải khách khí, tuyệt đối không dám mạo phạm. Nhưng hắn thật không dám nhiều lời, khẩn trương nhìn thần sử, sợ hắn tức giận.

Táp Bồn vẫn cười hì hì như trước: " A a, lão đại? Được, cứ gọi là lão đại đi. Lão đại, vì cái gì muốn đánh nhau với Phản Thợ Thương Hành, còn muốn bắt người nào của họ? Có lẽ trong đó có hiểu lầm, để cho ta đi thương lượng với họ, thế nào?"

Hắn nói rất kín kẽ, làm cho Lý Cường có cảm giác không thể nào xuống tay. Với tánh Lý Cường quyết sẽ không nhờ người khác làm chuyện này, với nhân tình như thế sẽ rất khó hoàn trả, làm cho hắn bắt đầu thấy choáng váng.

Mạt Bồn đột nhiên nói: " Ta muốn tự mình tìm được tên hỗn đản kia..ta.."

Lý Cường ngăn cản, nói: " Mạt Bồn, đừng nóng vội, hết thủy đều sẽ được giải quyết, người cứ yên tâm, nhất định sẽ cho người cơ hội cùng tên hỗn đản kia phân cao thấp. Bây giờ người chỉ cần tu luyện cho tốt, còn những chuyện khác đều là chuyện của lão đại." Hắn cũng chưa phát giác hắn cũng bắt đầu tự xưng mình là lão đại.

Lý Cường gãi gãi đầu, làm ra vẻ như không có chuyện gì, nói: " Ân, chúng ta đã quấy rầy lão giáp trùng rất lâu, có phải là nên cáo từ rồi không? Lão giáp trùng, người đang có khách, người cứ từ từ lo chiêu đãi, chúng ta phải đi trước đây."

Hắn đứng dậy, hô: " Được rồi, Hồng Thiêm, Nạp Thiện, chúng ta đi!"

Nạp Thiện cười hì hì đứng lên: " Ấy, ta muốn chết ngạt rồi, thật tốt quá, có thể đi !" Một người xướng một người họa hai người phối hợp thật hoàn hảo.

Hồng Thiêm là người thành thật, không nhịn được nói: " Sư thúc, chuyện này..chuyện này..có thích hợp không?"

Táp Bồn cảm thấy buồn cười, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, nói: " Hồng Thiêm nguyên lai là người của Trọng Huyền Phái a, haha, thật tốt quá!"

Trong lòng Lý Cường không ngừng chửi mắng Hồng Thiêm, hắn cố ý làm ra vẻ kinh hãi kêu lên: " Thần sử đại nhân nguyên lai không biết a, khái..khái..!Hồng Thiêm, vậy là người không đúng rồi, sau này cần phải chánh đại quang minh mà nói ra, thần sử đại nhân sau này cần chiếu cố nhiều hơn, trước tiên xin cáo từ."

Mọi người theo sát Lý Cường đi tới đình viện, thần kỳ là Táp Bồn vẫn chưa ngăn trở, vẫn cười hì hì đưa ra tới ngoài cửa. Hắn nhìn Lý Cường cứ cười đến không khép miệng lại, trong lòng Lý Cường thầm nghĩ cái kiểu cười của hắn sao mà giống mấy con sói già.

Nạp Thiện âm thầm nói: " Lão đại, huynh xem hắn như đang đi trên đường mà nhặt được một thỏi vàng, cười đến mức quá đáng, nếu không phải có cái lỗ tai ngăn trở, miệng của hắn dám toát ra sau đầu luôn."

Lý Cường giả vờ thấp giọng trách: " Nạp Thiện, câm miệng! Không được bắt kính với thần sử." Nhưng ý cười ở khóe miệng hắn cũng rất khó che dấu, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi nơi khác.

Đi tới cửa, Lý Cường lớn tiếng nói: " Đừng tiến, đừng tiến nữa! Cáo từ, cáo từ."

Tạp Bồn thần sử thì lễ nói: " Lão đại, đi thông thả...được rồi, qua vài ngày nữa ta sẽ tới Đại Liên Hội để bái phỏng mấy vị đương gia hội trưởng, ta nghĩ lão đại nhất định cũng sẽ ở đó, haha..."

Lý Cường thật sự thấy rất khó chịu, bị hắn lắc tay đến mềm ra luôn.

Lão giáp trùng Nam Tư Đồng tỏ vẻ không muốn rời, nói: " Lão đại, qua vài ngày ta sẽ đưa đồ vật đến Đại Liên Hội, có thể quen biết lão đại là vinh hạnh của ta." Hắn bội phục Lý Cường từ tận đáy lòng.

Trở lại Đại Liên Hội, Lý Cường càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, phân phó cho Thần Ca: " Người và Triệu Trì về hạp cốc, đưa người của chúng ta đến đây. Khố Bội người an bài phi bản, dùng danh nghĩa của Đại Liên Hội, không nên xung đột với quân đội. Mặt khác Khố Bội an bài chỗ ở, tổng cộng có một trăm người, nghe hiểu chưa?"

Khố Bội trong lúc Lý Cường đặt khải giáp thì đã biết dưới tay lão đại còn có một nhóm người, nghe vậy cũng không kỳ quái, lập tức an bài thuộc hạ chấp hành. Khố Bội tại Đại Liên Hội địa vị cao cả, mệnh lệnh của hắn phát ra ngay cả các vị hội trưởng cũng không dễ dàng phản bác, rất nhanh các hạng công tác đều được chuẩn bị kỹ càng, Lý Cường cảm thấy rất là hài lòng.

Khi tất cả mọi việc đã an bài thỏa đáng, Lý Cường nói: " Khố Bội, chúng ta đi dạo quanh Phong Nam thành một chút nào. Hồng Thiêm, Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng cùng đi, a a, mọi người cũng nên thư giãn một chút."

Mạt Bồn cũng không thấy có gì, vì hắn đã tới đây không ít lần, Nạp Thiện thì rất hưng phấn, liên thanh kêu lên thích thú. Khố Bội cho bọn họ mỗi người một cái thương bài màu đen, rồi lại đưa cho Lý Cường một khối tiểu phương tạp(thẻ đựng tiền).

Lý Cường tò mò hỏi: " Cái này là cái gì vậy?"

Mạt Bồn ở bên cạnh liếc mắt nhìn thấy, giật mình nói: " Thương hội thiên tạp!"

Rồi hắn nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Lý Cường, lại nói: " Là tiền sổ tạp, loại tạp này tượng trưng cho thân phận, dù là người bình thường có trăm vạn tiền sổ cũng không có được loại thương tạp này."

Lý Cường cười nói: " Nga, nguyên lai là tiền sổ tạp. Khố Bội, không phải người định đưa nó cho lão đại để sử dụng chứ? Người tự mình cầm đi." Rồi tiện tay trả lại cho Khố Bội.

Hồng Thiêm cười a a, Khố Bội cười khổ nói: " Ngài nói y như sư tôn của đệ tử, ai...chuyện này vẫn bối đành phải làm thôi..phải cố hết sức để lấy lòng chứ."

Mạt Bồn lắc đầu lia lịa, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người không thèm lấy loại thương tạp này, dù cho là được tặng không đi nữa.

Một nhóm năm người từ cửa sau đi tới trên đường, thuận theo đường cái đi tới khu buôn bán phồn hoa.

Khu buôn bán phồn hoa ở Phong Nam Thị tọa lạc ở phía tây thành thị, Lý Cường phát hiện chuyện buôn bán ở nơi này rất phát đạt, mặc dù so ra còn kém với quê quán của hắn nhưng còn náo nhiệt hơn nhiều so với ở Thiên Đình Tinh. Hắn nhận ra được một hiện tượng: sự buôn bán của nơi này không được tuyên truyền, cơ hồ không nhìn thấy được một bảng quảng cáo nào, nhiều nhất chỉ đặt ở cửa một tấm bài nhỏ đến không thấy được.

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, kéo Khố Bội nói: " Khố Bội, người có biết ai có thể mua nước hoa của chúng ta không? Hoặc là người có khả năng mua được loại nước hoa này?"

Khố Bội kỳ quái sao hắn lại để ý tới vấn đề này: " Lão đại, người có khả năng mua được nhất định là không ít, đệ tử nghĩ là dùng giá cao để bán chắc hắn không có vấn đề gì."

” Không nhất định...” Lý Cường vừa đi vừa nói chuyện: ” Người ta căn bản là không hề biết cái gì gọi là nước hoa dầu thơm, làm sao mà chịu trả số tiền lớn chứ? Nếu là ta, nhất định sẽ không bỏ số tiền lớn vậy, cho nên chúng ta đã có sơ hở ở chỗ này, khi trở về cần phải lo cho xong.”

Khố Bột nghe xong thì không biết làm sao trả lời, có vẻ khó khăn nói: ” Lão đại, vậy phải làm sao? Đệ tử không biết a.”

” Rất đơn giản, chỉ cần ngươi tìm những người có khả năng mua được rồi cho người đem đến giới thiệu với họ một chút, để cho bọn họ biết cái gì là nước hoa, dầu thơm là được.” Lý Cường thuận miệng đáp.

Chẳng những Khố Bột bán tín bán nghi, ngay cả bọn Nạp Thiện cũng không hiểu làm thế có được không. Lý Cường cười cười nói: ” Cứ tin tưởng ta đi..nga, Khố Bột, đó là cửa hàng gì a?”

Đó là một thương điểm chuyên mua bán sủng vật quái thú, ở ngoài cửa đặt một pho tượng quái thú cao nửa người, dáng vẻ có chút giống con nhện, xung quanh thân thể có tám cái chân dài đầy lông, bất quá hình thể so với con nhện thì lớn hơn nhiều. Lý Cường vô cùng tò mò, bèn đi vào.

Thương điểm này nhìn có vẻ rất tẻ, vắng vẻ lạnh lẽo không có một người khách. Một người có bộ dáng giống như người của thương điểm đi lên, dùng vẻ mặt nhiệt tình phi thường lại đầy vẻ khoa trương hoan nghênh đoàn người của Lý Cường. Ở trong phòng hoàn toàn trống rỗng không có vật gì, người đó đưa bọn họ đến một thông đạo, thuận theo thông đạo xuống dưới đất, lúc này mới phát hiện bên trong khác hẳn một trời một vực.

Sủng vật được nuôi tại Thần Bang đại lục có lịch sử lâu đời, bình thường những loài vật được nuôi dưỡng có mấy loại: Một loại là quái thú có hình dáng đáng yêu, đại bộ phận là người có tiền nuôi dưỡng, phi thường quý giá. Một loại có hình dáng dữ tợn, là do người bình thường dùng để giữ cửa, một loại dùng để đánh bạc cá cược, loại cuối cùng là từ Tây đại lục đưa tới, Bát Sát Thú dùng để chiến đấu.

Có loại quái thú bay trên trời, hoặc chạy trên đất, có loại bơi trong nước. Lý Cường có cảm giác như đi tới công viên động vật, cơ hồ tất cả quái thú hần cũng chưa từng thấy qua bao giờ. Mạt Bồn, Hồng Thiêm và Khố Bột cũng không có vẻ gì lạ lẫm, chỉ có Lý Cường và Nạp Thiện giống như trẻ con, không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

Nạp Thiện chỉ vào một quái thú cao chừng một thước: ” Lão đại, con này có vẻ uy phong a. Ai, điểm viên, đây là quái thú gì a, mau tới đây giải thích một chút đi.”

Đó là một quái thú toàn thân có lân giáp lóe lên ánh sáng màu xanh, rất an tĩnh đứng ở trong lồng, nhưng từ trong ánh mắt nó có thể phát hiện, nó tuyệt đối là một mãnh thú. Bộ dáng của nó vừa giống khủng long vừa giống bạo long, bất quá trên đầu còn có thêm một khối tam giác.

Điểm viên đáp: ” Đây là quái thú được vận chuyển từ Tây đại lục tới, gọi là Tần Giáp Mông, còn gọi là Bát Sát Thú. Tại Tây đại lục nó chính là nhất đẳng thú trong quân đội, trên chiến trường vô cùng lợi hại, ngài có muốn mua không? Chỉ cần có bảy vạn sáu ngàn tiền sổ là nó thuộc về ngài.”

” Bịch!”

Nạp Thiện ngồi phịch trên mặt đất: ” Chỉ cần ngài cho ta bảy vạn sáu ngàn tiền sổ, ta có thể chui vào lồng sắt đó mà ngồi.”

Mạt Bồn lắc đầu nói: ” Tần Giáp Mông bây giờ có mua cũng vô dụng, chỉ có thể nhốt ở trong lồng xem chơi thôi. Loại thú này phải huấn luyện từ nhỏ, đây là thú trưởng thành, huấn luyện không được, hơn nữa ở Tây đại lục loại thú này rất nhiều, căn bản là không đáng tiền như vậy.”

Lý Cường đột nhiên nói: ” Đó là con gì vậy? Thật là xinh đẹp a!”

” Đó là Hải yêu, bất quá...loại Hải yêu này cũng là lần đầu tiên đệ tử nhìn thấy. Chủ quán, Hải yêu này từ nơi nào bắt tới? Sao lại có màu lam như thế, ta từng thấy qua Hải yêu, chỉ toàn là màu xám, không có xinh đẹp được như vậy a.” Khố Bột hỏi.

Điểm viên khoa trương nói: ” Vị khách nhân này đúng là một hành gia, con Hải yêu này đúng là độc nhất vô nhị, tại Oan Hồn Hải cũng rất hiếm thấy, nó so với Hải yêu bình thường tốc độ còn nhanh hơn. A a, tiền

sổ có thể thương lượng, cho các người ưu tiên hơn hết, a a...” Hấn cũng không nói mua được từ nơi nào, chỉ lo cười cười, hy vọng đám người này có thể mua được nhiều chút, sinh ý gần đây của hấn thật sự là quá ít.

Đó là một tiểu quái thú bị nhốt trong lồng, chiếc lồng do phòng ngự quang tạo thành. Lý Cường trước kia ở quê hương cũng từng nuôi tiểu động vật, đối với tiểu miêu tiểu cẩu cũng đều rất thích, hấn nhìn thấy tiểu Hải yêu này run run co ro trong lồng, cảm thấy con vật nhỏ này thật đáng thương, liền ngồi xổm xuống nhìn kỹ nó.

Hải yêu là một loại quái thú đặc sản của Oan Hồn Hải, năng lực phi hành rất mạnh, là loại quái thú duy nhất có thể phi hành trong Khủng Cự Phong. Hải yêu này có thể biến thành hình tròn, cái đầu giống dơi, hai mắt phát ra lam quang nhàn nhạt, lộ ra một loại thần sắc tuyệt vọng. Từ trên người nó không nhìn thấy cánh, toàn thân che kín linh vũ màu lam, Lý Cường phỏng chừng nó chỉ cỡ loại mèo vừa trưởng thành.

” Mở lồng ra, ta muốn xem nó...” Lý Cường rất thích tiểu Hải yêu này.

Điểm viên càng hoảng sợ: ” Không...không...không được, loại vật này không thể ẵm bồng chơi, nếu nó bay thì không ai đuổi kịp, hơn nữa nếu bị nó cắn một cái thì...”

Lý Cường căn bản không thèm nghe: ” Mở lồng ra đi! Những chuyện khác không cần người quản.”

Khố Bột bọn họ vốn không hề lo lắng, với Lý Cường đừng nói là chỉ đối phó với một con Hải yêu, dù cho là Bát Sát Thú cũng vô dụng.

Điểm viên thần sắc vừa khấn trương vừa do dự, cuối cùng chống đỡ không được ý tưởng muốn bán được hàng trong đầu: ” Cũng được, muốn mở lồng cần phải trả tiền trước.”

Lý Cường phát tay, Khố Bột liền móc ra Thương Hội Thiên Tạp, nói: ” Bao nhiêu tiền sổ?”

Điểm viên còn đang nhìn Lý Cường, nghĩ thầm vừa rồi báo giá tiền quá cao, làm cho tên đầu bóng lưỡng kia sợ đến không dám mua, lần này không thể dọa người tuổi trẻ này sợ nữa: ” A, giá tiền sẽ tiện nghi, chỉ cần một vạn hai ngàn tiền sổ...” Nói xong vội nhìn phản ứng của Lý Cường.

Lý Cường không có chú ý tới câu nói của hấn, hấn còn đang chú ý tới tiểu Hải yêu: ” Cái gì? Người nói cái gì?”

Điểm viên vội vàng sửa lời nói: ” Tiền sổ có thể thương lượng...có thể thương lượng...Một vạn? Tám ngàn? Hay là năm ngàn vậy, giá này là thấp nhất rồi...”

Lý Cường bị tiếng khóc của hấn làm bừng tỉnh, ngẩng đầu chỉ Khố Bột: ” Tìm hấn lấy tiền.”

Điểm viên lúc này mới nhìn thấy trên tay Khố Bột đang cầm Thương Hội Thiên Tạp, lúc này hấn mới thật sự là muốn khóc lớn.

Khố Bột cười hì hì nói: ” Giá tiền năm ngàn tiền sổ coi như là đúng rồi, mau nhanh mở lồng ra a.” Thật ra, chỉ cần Lý Cường muốn, cho dù là nhiều tiền sổ hơn hấn cũng sẽ trả ngay.

Nạp Thiện ở một bên cười nói: ” Nơi này thật là hết nói, giá tiền có thể báo loạn như vậy a.”

Trong lòng điểm viên lại tự mắng mình nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười, một vị chủ tiệm luôn cần phải lấy lòng khách hàng như vậy.

Quang mang của chiếc lồng vừa ảm đạm đi, chỉ thấy lam quang chợt lóe, tiểu Hải yêu giống như mũi tên bắn ra khỏi cung, thoát cái đã thoát ra khỏi lồng, tốc độ cực nhanh làm người ta không tin nổi. Lý Cường đã sớm chuẩn bị, tiểu Hải yêu vừa động thì hấn cũng đã theo sát, tốc độ tuyệt không hề kém với nó.

Thân pháp của tiểu Hải yêu làm Lý Cường cũng phải than thở, nó giống như là cá trong nước, linh hoạt đến làm người ta không thể tưởng tượng, tại không trung nó đột nhiên có thể xoay người, liên tục chớp động sang trái sang phải. Thân pháp Lý Cường cũng không kém, không chỉ làm Hồng Thiêm mấy người giật mình, điểm viên kia nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm: Một người tại không trung có thể làm ra những động tác biến hóa mau lẹ đến như vậy mà trên người hấn lại không hề có phi dực.

Cuối cùng, Lý Cường ôm lấy tiểu Hải yêu. Hấn cười mắng: ” Tiểu tử ngươi chạy thật là nhanh a. Tốt lắm, được rồi mà...được rồi..yên lại nào..yên lại nào. Ai yêu! Còn muốn cắn người a, a a, cắn không được đâu...”

Hắn ôm lấy tiểu Hải yêu từng bước lẳng không từ không trung đi xuống, tựa như trong không khí có bậc thang, một chiều này là học từ Hầu Phích Tịnh.

Tiểu Hải yêu cắn chặt vào tay trái Lý Cường, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ tức giận. Điểm viên kia sợ hãi, hắn biết bị tiểu Hải yêu cắn trúng, ít nhất là bị mất một miếng thịt, còn có thể bị gãy xương đứt gân. Trong lòng không ngừng tự an ủi: "Hải yêu đã bán ra, xảy ra chuyện gì không quan hệ mình."

"Chủ quán, tiểu Hải yêu ăn cái gì a...uy! Sao lại ngốc ra đó hả?"

"Ngài không có việc gì chứ? Nó..nó đang cắn ngài, chuyện này không liên quan đến tiểu điểm a." Điểm viên mơ hồ nói.

Tay phải Lý Cường ôm lấy tiểu Hải yêu, tay trái nhẹ nhàng ve vẩy một chút, tiểu Hải yêu lập tức càng dùng sức cắn mạnh, dường như nó đã cảm thấy kỳ quái, bàn tay nó đang cắn sao mà không có chút phản ứng gì. Từ từ nó cũng cảm thấy không đúng, hai con mắt xinh đẹp màu lam xoay chuyển không ngừng rồi từ từ mở cái miệng nhỏ xíu nhả ra, ngẩng đầu nhìn tới nhìn lui. Lý Cường nhìn vào tay trái, trên cổ tay có một vòng bạch ấn. Hắn nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve lông vũ của tiểu hải yêu, trên tay có dùng một chút chân nguyên lực. Tiểu hải yêu ước chừng có cảm giác rất thư thích, nó đột nhiên co lại, hai mắt nhắm nghiền dụi đầu vào ngực Lý Cường thiếp ngủ với bộ dáng thật ngoan ngoãn.

Lý Cường cười nói: "Ai, tiểu Hải yêu này thật là khả ái. Chủ quán, nó ăn gì a?"

Điểm viên nhìn Lý Cường với ánh mắt như nhìn quái thú: "Ăn Ô tử kiên và tinh thạch, a...được rồi, Ô tử kiên tiểu điểm cũng có, ngài có muốn mua không?"

Hắn nhìn thấy Lý Cường gật đầu, lập tức hưng phấn chạy vào trong, chỉ lát sau đã bưng ra một cái rương đặt trước mặt Lý Cường.

"Không ngờ lại thích ăn tinh thạch, đúng là một tiểu tử kỳ lạ." Nếu không phải trong thủ trạc đều là cực phẩm tinh thạch, hắn thật sự muốn lấy ra một khối cho nó nếm thử, xem nó làm sao mà ăn.

Ô tử kiên là một loại sinh vật đặc sản của Oan Hồn Hải, có chút giống hải tham, dân bản xứ đều gọi nó là Ô tử kiên, là thực vật mà Hải yêu thích nhất.

Tiểu Hải yêu nghe thấy được mùi vị của Ô tử kiên liền cất lên tiếng kêu ô ô.

Lý Cường lấy ra một khối đưa tới bên miệng nó, chỉ thấy nó đưa ra hai tiểu móng vuốt hồng hồng từ ngực đẩy vũ mao, nắm chặt Ô tử kiên "lộng sát" "lộng sát" ăn ngay. Hồng Thiêm nhìn vẻ mặt chăm chú của Lý Cường, trong lòng đột nhiên hiểu ra, hắn hiểu được mình tu chân quá mức cầu chấp rồi.

Tiểu Hải yêu ăn rất ít, chỉ một thoáng đã ăn no, nó lại chui vào lòng Lý Cường mà ngủ. Điểm viên đem ra một cái bao mềm để Lý Cường bỏ tiểu Hải yêu vào, Mạt Bốn liền cầm lấy. Lý Cường mua rất nhiều Ô tử kiên bỏ vào trong thủ trạc.

Đi quanh một vòng, bọn họ không mua thêm đồ vật gì nữa làm điểm viên kia vô cùng thất vọng.

Trở lại trên đường cái, Lý Cường cười nói: "Trước kia có đánh chết ta cũng không dám tin tưởng, thiên hạ còn có thứ đồ ngạc nhiên cổ quái thế này, nhưng lại có người nuôi dưỡng như sủng vật. Nạp Thiện, nơi này so với quê quán của người có gì quen thuộc không?"

"Khái, khái...lão đại, đệ bây giờ chỉ tùy ngộ nhi an (ở đâu quen đó) mà thôi. Thản Bang đại lục cũng không tệ, chỉ có thức ăn thì không được lắm, còn tất cả thì không có gì, chỉ cần ở cùng lão đại là đệ thấy cao hứng rồi." Hắn đang nói vẫn không quên tặng bốc Lý Cường, vỗ mông ngựa hắn.

Khố Bột cười nói: "Tây đại lục có quái thú nhiều nhất, vô cùng cổ quái làm người ta ngạc nhiên, sau này lão đại đi sẽ biết. Đệ tử và sư tôn khi ở Tây đại lục từng giằng co với một cự thú, thật là vô cùng nguy hiểm a."

Hồng Thiêm cười nói: "Nếu ta không đi gây phiền phức cho nó, nó cũng không phải đuổi theo sát ta, khi nó nổi điên cũng rất khó đối phó."

Lý Cường cười nói: "Nga, ngay cả người tu chân cũng không đối phó được? Loại quái thú này mà đến Thản Bang đại lục tham gia chiến tranh, có quốc gia nào mà chịu nổi."

Khổ Bội cố gắng quýt lắc đầu: " Không thể qua được Oan Hồn Hải, thể tích của chúng rất lớn, không thể vận chuyển được."

Lý Cường nói: " Mỗi một loại sinh vật đều có thời kỳ thơ ấu, loại đại quái thú này khi còn nhỏ thì cũng không lớn bao nhiêu, vận chuyển đến Thần Bang đại lục huấn luyện là được."

Khổ Bội lại càng hoảng sợ, nói: " Ai nha, lão đại, biện pháp này quả thật có thể làm được. Trên chiến trường đột nhiên chạy ra loại quái thú này, ai có thể ngăn cản? Chỉ mong không ai nghĩ ra được."

Mọi người đi tới ngã tư, Khổ Bội hỏi: " Lão đại, bây giờ đi đâu? Bên kia là..."

Khổ Bội còn chưa nói dứt lời, dị biến đột ngột xảy ra, năm đạo quang mang màu nâu hạ xuống, cả con đường nhất thời bị sát khí bao phủ. Lý Cường tập trung nhìn vào, nguyên lai là năm lá cờ nhỏ nhỏ, hần hết lớn: " Mặc khải giáp, lấy vũ khí...nhanh, Hồng Thiêm bảo vệ mọi người, đây là Kỳ Môn trận."

Một mảnh khói lớn tràn ngập ra, một đạo kiếm quang màu xanh biếc phá khói mà đến, tiếp theo, từ trên mặt đất xuất ra vài cỗ áp lực, gắt gao bao lấy Lý Cường.

Hồng Thiêm và Khổ Bội đã mặc chiến giáp trên người, Nạp Thiện và Mạt Bồn còn đang lo mặc khải giáp. Lý Cường phát hiện bọn chúng đã lợi dụng thời cơ thật đúng lúc, ngay khi họ không hề đề phòng mà ra tay, trong lòng vô cùng khản trương.

Lý Cường dù sao cũng không còn đơn thuần như ngày đầu tiên mới đến Thiên Đình Tinh, trải qua không ít lần tranh đấu, hần cũng đã học được rất nhiều kinh nghiệm thực chiến. Thân thể hần tuy bị cỗ kinh lực vô hình trói chặt nhưng tay hần vẫn còn có thể động. Mắt hần nhìn trừng trừng kiếm quang đang bay tới, hay tay mau chóng bắt thủ ấn, liên tục tăng ba tầng điệp gia, tầng thứ tư còn chưa làm kịp thì đã quát lên: "Phá!"

Năm mũi tên ngũ sắc quang mang từ trong tay hần bay ra. Tiễn quang vừa tiếp xúc với kiếm quang thì cả Kỳ Môn trận như bị sét đánh, khói bay tứ tán bóng kiếm đã mất tăm nhưng Lý Cường vẫn chưa di động được thân hình.

Hồng Thiêm vận xuất phi kiếm tạo thành kiếm hoa che trước mặt mọi người, hần hét lớn: " Sư thúc cẩn thận, là Kiếp lực giả (cướp biển)!"

Đột nhiên một cái bóng đen sầm từ phía sau Lý Cường xông tới, tốc độ nhanh đến vô thanh vô tức. Mạt Bồn đúng lúc đứng ngay sau lưng hần, liếc mắt nhìn thấy cả kinh hồn phi phách tán, hần ngay cả tiếng la cũng còn không kịp, liền nhảy dựng lên dùng thân thể cản lại. Nạp Thiện đứng xa hơn một chút, cơ hồ đồng thời cũng đã đánh tới. Đó là một cây gai sắc dài hơn một thước, lóe lên quang mang màu xanh, tựa hồ cũng là một kiện kỳ môn pháp bảo, khải giáp của Mạt Bồn căn bản là không đỡ được, chỉ nghe một tiếng "phốc" trầm muộn, mũi gai sắc đã đâm thẳng vào giữa ngực hần. Hần quát to một tiếng liền ngã xuống.

Nạp Thiện cuống cuồng quát to: " Lão đại...Mạt Bồn..."

Lý Cường quay đầu nhìn thấy, cảm giác được trái tim mình nhất thời trầm xuống nghệt thở.

Nạp Thiện ôm Mạt Bồn kêu lên: " Lão Mạt! Mạt Bồn..."

Mạt Bồn miễn cưỡng ngẩng đầu, mắt nhìn Lý Cường: " Lão đại...giúp đệ tìm được...nữ nhi..."

Lý Cường như phát cuồng.

51. Tập 5 : Thập Bát Diệt Ma Thủ -- Chương 51

Người đánh lén phía sau là một trung niên nhân mặc áo giáp màu đen, thần tình hần đầy khiếp sợ đang nhìn Lý Cường phát cuồng, kinh khí bay tới, giống hệt như một thiên thần đang nổi giận làm trung niên nhân ngay cả hơi thở cũng không thông dừng nói là bước đi, chỉ trong chớp mắt Lý Cường đã tới trước mặt.

Hay tay Lý Cường xuất ra bốn tầng trọng điệp phù chú lạng lẹ đánh thẳng vào thân thể người nọ.

Chỉ thấy người nọ rùng mình, thân thể bắt đầu tỏa sáng, Lý Cường mạnh mẽ xuất ra một cước, tên kia giống như một trái banh da, bay xệt qua bốn người Khố Bột văng ra ngoài. Xa xa lóe ra mấy bóng người có ý muốn tiếp lấy người nọ, chợt nghe Lý Cường hét lớn: "Bạo!"

"Ba" Thanh âm tựa như một quả cầu khí bị đập vỡ, phát ra tiếng nứt thật lớn.

Hồng Thiêm cùng Khố Bột cả kinh á khẩu không nói nên lời, chỉ thấy trung niên nhân kia đang ở trên không trung bị tiếng hô lớn của Lý Cường lập tức vỡ vụn thành vô số huyết khối, làm cho kẻ khác cảm thấy kinh khủng chính là những huyết khối này lại tiếp tục nổ mạnh bay ra, đồng thời tạt trúng mấy bóng người văng ra, phỏng chừng họ đã bị thương nặng.

Lý Cường lúc này mới bay lên không, dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, rút lên bay đi.

Đám kiếp lược giả đang mai phục chỉ thấy thân hình Lý Cường như quỷ mỵ, bọn họ biết đã gặp phiền toái lớn, liền rút lui lại, một thanh âm vang lên, một đoàn sương mù tỏa ra, ý đồ muốn mượn luồng sương này bỏ chạy. Lý Cường ngay lúc đó đã biết được ý đồ của bọn họ, lập tức chuyển một vòng lớn tránh khỏi làn sương mù, ở xa mà đợi. Hắn liên tục đánh chết năm, sáu người làm cho đám cướp biển ruột gan rét lạnh.

Một hán tử cầm đầu đánh ra một đạo hồng quang báo động rồi liền mình đánh tới chỗ Hồng Thiêm công tới, nhưng Hồng Thiêm cũng không phải là người dễ trêu chọc, phi kiếm liên tục bắn thẳng qua cơ thể mấy người làm bọn chúng càng như gặp ác mộng, đối thủ thật sự là quá lợi hại.

Ba đạo thanh quang hiện lên, ở đầu đường xuất hiện ba người, đám người đánh lên vô cùng mừng rỡ, trong đó có một người nói: "Đại tôn, đối thủ quá lợi hại, cửa trận bị một kích phá đi, Vô Hình Phục không vây khốn được hắn, người của chúng ta chết thật bi thảm..."

Tử quang chợt lóe, Lý Cường trở lại bên người Hồng Thiêm: "Bọn họ là ai?"

Hồng Thiêm cũng không dám nhìn diện mục dữ tợn của Lý Cường, nói: "Tập kích chúng ta chính là cướp biển của Oan Hồn Hải, còn ba người này mới là chỉ huy của họ, ba người này thì đệ tử biết, chính là người tu chân của Phẫn Thọ Thương Hành."

Khố Bột bổ sung: "Mặc Hồng sắc chiến giáp gọi là Chủ Toàn, mặc Hắc Thanh (xanh đen) chiến giáp gọi là Các Kỳ Quả, mặc Bạch sắc chiến giáp gọi là Đức Thanh Linh...lão Đại, nên cẩn thận."

Ba người kia nhìn thấy Hồng Thiêm và Khố Bột cũng thấy sững sốt, Chủ Toàn nghi hoặc nói: "Sao lại là đại trưởng lão của Đại Liên Hội Khố Bột, đó là sư tôn hắn?"

Hắn nhìn Khố Bột hỏi: "Khố Bột trưởng lão, ngươi và hắn là một phe?" Hắn lấy tay chỉ Lý Cường.

Khố Bột mặt không chút thay đổi, nói: "Lão nhân gia là trưởng bối sư môn của ta, đương nhiên là một nhà, người mù cũng nhìn ra được các ngươi đúng là hèn hạ, ti bỉ đánh lén, chuyện này nhất định không để yên đâu."

Hồng Thiêm nói: "Sư thúc, đệ tử đánh trận đầu."

Lý Cường giữ chặt hắn, lạnh lùng nói: "Bọn họ đều là của ta." Giọng nói của hắn âm trầm lạnh như băng, người nào nghe được cũng nổi da gà.

Chủ Toàn ba người kinh hãi: "Là sư thúc của Hồng Thiêm? Làm sao mà lại chọc trúng người như vậy?"

Ba người nhìn nhau, biết tình báo tra không ra, nhưng đã tới bước này, muốn dừng lại đã không có khả năng. Trong lòng của Chủ Toàn cũng không khẩn trương lắm, cả ba người bọn họ đều là tu chân cao thủ, hắn chỉ phiền não là lần này lại chọc trúng Đại Liên Hội mà thôi.

Lý Cường không muốn nhiều lời với bọn họ, cất bước về phía trước. Hắn cũng hồ đồ, cả ba người kia đều đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, ba người liên thủ tuyệt đối không tầm thường. Chủ Toàn ba người cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ hắn muốn một đấu ba? Chủ Toàn ra lệnh bằng mắt, liền tiến lên nghênh đón.

Đức Thanh Linh lặng lẽ lấy ra một pháp bảo, đó là do bốn liên hoàn (bốn chiếc vòng) tiết làm thành. Hắn hướng hoàn dừng lại trên mặt đất, trên hoàn kết thành hư ảnh, lần lượt biến mất vô tung.

Lý Cường cố tình thử gia tăng năm tầng điệp gia phù chú, uy lực trên tay liền cấp tốc xuất ra. Tại khi trận pháp của tầng thứ năm sắp hình thành, hắn đột nhiên phát hiện bất hảo, tầng thứ nhất phù chú chỉ cần rất ít chân nguyên lực, hai tầng thì nhiều gấp đôi, ba, bốn tầng còn có thể ứng phó, mà đến tầng thứ năm chân nguyên lực của hắn không thể đạt tới, hắn xem tình hình liền mau chóng phát tán đi chân nguyên lực.

Như vậy một thoáng trì hoãn, Vô Hình Phục của Đức Thanh Linh từ dưới đất mọc lên, lại một lần khốn trụ Lý Cường cứng ngắc.

Hồng Thiêm nhìn ra bất hảo, liền kêu to cẩn thận, đồng thời đánh về phía trước, Khố Bội cũng đã phóng về phía trước, nhưng đã không còn kịp nữa.

Chủ Toàn, Cát Kỳ Quả cùng Đức Thanh Linh phối hợp vô cùng ăn ý, một chiêu này là tuyệt chiêu của ba người bọn hắn, Chủ Toàn xuất ra một đoàn Hồng Hà đánh vào trên thân Lý Cường, trên cánh tay Cát Kỳ Quả liên tục đánh ra bảy, tám Thanh Ảnh Thứ, Đức Thanh Linh xuất ra một cước giống như cự trùy, hung hăng đá vào trong ngực Lý Cường.

Lý Cường đột nhiên tỉnh táo lại, biết mình sẽ không kịp phản kháng, tâm niệm hắn chợt lóe: "Ta có muốn chết không?" Cảm giác này phi thường kỳ lạ, có điểm mờ昧, có điểm không cam lòng, còn có điểm nhàn nhạt thương cảm.

Nạp Thiện đang ôm Mạt Bồn trơ mắt nhìn, hắn có cảm giác như trời muốn sụp, cả người giống như bị rút gân, xụi lơ, miệng mở thật to như đang bị vùi vào ác mộng.

Đột nhiên một đạo kim quang chói mắt trên thân Lý Cường tản ra, Nạp Thiện đột nhiên nhớ lại một màn khi trước tại Hắc ngục, hắn vui mừng cuồng tiếu: "Đồ ranh con, các ngươi đi chết đi, haha..."

"Ầm!"

Nhà cửa khắp bốn phía cũng đều lay động, nóc nhà giống như bị khủng bố, cũng phát ra những âm thanh vỡ vụn.

Không ai ngờ, Lý Cường toàn thân bất động, so với cử động còn đáng sợ hơn nhiều, theo kinh lực từ trên người hắn bộc phát ra, tuyệt đối không thể là người tu chân tới Nguyên Anh kỳ bộc phát ra. Chủ Toàn, Cát Kỳ Quả và Đức Thanh Linh căn bản là không kịp phản ứng vì tốc độ quá nhanh, bọn họ hoảng sợ phát hiện kinh lực đã đánh ra đột nhiên cản trở trở về, cứ nhiên so với chính kinh lực mình đánh ra còn muốn lớn hơn.

Chủ Toàn ba người bị lực lượng này đánh văng trở về "bình bình bâng bâng" nhập vào trong mây thương điểm bên đường, chiến giáp trên người phát ra tiếng vỡ vụn, để cho ba người họ tuyệt vọng nhất là toàn bộ nguyên anh đều đã bị phong bế. Thái Hạo Toa, lực lượng kinh khủng như vậy không phải là người tu chân bình thường có thể chống đỡ, may mắn là nguyên anh bọn họ mới đạt thành nên mới lưu được một mạng.

Kim quang hiện lên, Lý Cường lại có thể di chuyển, hắn có một loại cảm giác đại nạn bất tử. Linh quang chợt lóe, hắn nhớ tới Phó Sơn có nói: "Người sau này là một người khó nuốt, bất cứ ai dám đánh người đều sẽ xui xẻo..." Nguyên lai là như vậy, Lý Cường nhìn không được cười ha ha, thân hình chợt lóe hướng ba người Đức Thanh Linh đi tới.

Hồng Thiêm và Khố Bội kinh ngạc khựng lại, thấy Lý Cường chỉ cần đứng bất động là có thể đánh văng ba vị tu chân cao thủ chẳng biết chết sống, thật sự là quá lợi hại. Bọn họ hai người nhìn Lý Cường với ánh mắt tràn đầy kính phục sùng bái, bọn họ nào biết ngay chính Lý Cường vừa rồi cũng nghĩ mình sẽ xong đời, ai mà biết trên người hắn lại có nhiều sự cổ quái như vậy.

Lý Cường đằng đằng sát khí giơ cao bàn tay, nói: "Nếu các ngươi quang minh chính đại đấu với ta, ta quyết sẽ không giết người không có năng lực chống cự, nhưng các ngươi là ngoại lệ, huynh đệ của ta chết ở trong tay." Bàn tay hắn đã bắt đầu hiện lên thanh quang, đúng là thức mở đầu Hàn Linh Cự Chưởng của Hầu Phích Tịnh.

"Lão đại..mau tới đây..Mạt Bồn có chuyện muốn nói..." Nạp Thiện điên cuồng gọi.

Lý Cường ngẩn ngơ, Mạt Bồn còn sống? Hắn bay vút tới bên thân Mạt Bồn, nâng đầu Mạt Bồn lên nhét vào một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, mặc kệ có hữu dụng hay không, hắn áy náy nói: "Mạt Bồn, lão Đại

thật là vô dụng...”

Mạt Bồn khó khăn thở dài, nói dứt quãng: ” Lão Đại...ôi...cả đời đệ nhất gan vô dụng, nhà...nhà đã tan..lão Đại...đệ kỳ thật...đã không chỉ..xem huynh là lão Đại, mà..trong lòng đệ đã xem huynh là...huynh đệ ruột thịt..”

Hắn nhổ ra một búng máu: ” Khụ...khụ...lão Đại, thả bọn họ đi..đệ đã nghĩ thông suốt..có lẽ nên..chết đi..”

Nạp Thiện kêu lên: ” Vì cái gì? Vì cái gì? Người không muốn báo thù sao, Bước Cơ Cộng tên hỗn đản kia vậy là quá tiện nghi cho hắn...”

Mạt Bồn cười khổ nói: ” Ôi, đem..hắn..đánh chết thì đã sao..lão bà của ta...sau này còn dựa vào ai, lão Đại..huynh đệ...đệ chỉ lo lắng..cho nữ nhi..không biết nó lưu lạc đến nơi nào...? Đệ..đúng là một..người cha..vô dụng..” Nước mắt âm thầm từ khóe mắt hắn chảy xuống, không ai ngờ được hắn vẫn còn nhớ đến người vợ phản bội ngày xưa.

” Thả bọn họ?” Trong lòng Lý Cường đột nhiên hiểu được: ” Mạt Bồn huynh đệ, người sợ chúng ta giết chết người của Phản Thợ Thương Hành thì họ sẽ trả thù, có phải không?”

Mạt Bồn nắm chặt tay Lý Cường, cảm kích vì hắn đã hiểu được ý của mình, tâm tư vui mừng nói: ” Lão Đại,...vì đệ...không đáng để mọi người..liều mình..hãy xem như Mạt Bồn..vốn đã chết ở Hắc ngục rồi...”

Lý Cường đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, không khỏi ngửa mặt lên trời thét dài...

Hồng Thiêm phát hiện Lý Cường đã rơi lệ đầy mặt.

Binh lính duy trì trị an ở Phong Nam Thị đã chạy tới, phong tỏa luôn bốn đầu đường. Bọn họ bị tiếng thét thê lương của Lý Cường chấn động kinh hãi, mỗi người đều trừ trừ không dám tiến tới.

Hồng Thiêm biết sự tình này sẽ gây náo động lớn, lặng lẽ kêu Khố Bột nói: ” Khố Bột, mau đi giao thiệp với bọn họ một chút, đừng để xảy ra chuyện.”

Khố Bột dù sao cũng là trưởng lão của Đại Liên Hội, có quan hệ với khắp nơi, nghe vậy liền đi ngay.

Hồng Thiêm cẩn thận nhìn Lý Cường, nói: ” Sư thúc, ngài đừng vội, Mạt Bồn vốn đã là người tu chân, mặc dù trình độ không cao, nhưng so với người bình thường sinh mạng mạnh hơn rất nhiều, chúng ta có thể nghĩ biện pháp cứu hắn.”

Lý Cường nghe xong ngữ khí của Mạt Bồn giống như lời di ngôn, cả tâm hồn đều cũng tan, nghe được một câu nói của Hồng Thiêm như người trong mộng bừng tỉnh, hắn lập tức nói ngay: ” Nhanh! Không tiếc bất cứ thứ gì cũng phải cứu sống hắn...Hồng Thiêm, người cùng Nạp Thiện đưa Mạt Bồn về Đại Liên Hội trước, mau tìm thầy thuốc tốt nhất là được.”

Hồng Thiêm trong lòng thở dài, hắn biết vết thương của Mạt Bồn thầy thuốc bình thường không cách nào cứu được, nhiều nhất hắn chỉ có thể chống đỡ ba, bốn ngày. Bất quá, chỉ cần còn một đường hy vọng, bọn họ cũng phải dốc hết toàn lực.

Nạp Thiện hai tay ôm Mạt Bồn lên, kêu lên: ” Sư ca, làm sao mới đi nhanh được?”

Hồng Thiêm đáp: ” Người ôm chặt hắn là được.”

Hồng Thiêm xuất ra trên mặt đất một tiểu hải yêu biến lớn ra, nhảy lên trên lưng nó, một tay nắm chặt đai lưng của Nạp Thiện: ” Sư thúc, chúng tôi đi trước.” Hắn không ngại dùng chân nguyên lực, lãng không bay đi.

Đám kiếp lược giả diu ba người kia của Phản Thợ Thương Hành định tìm đường tháo lui mà không được, mắt nhìn thấy Lý Cường đằng đằng sát khí đi tới, mỗi người khần trương đến cả người run rẩy. Bọn họ nhìn thấy ba đại tôn của Phản Thợ Thương Hành đều bị đánh trọng thương, bọn họ mấy người thường có tiến tới can bản chỉ là chịu chết, một đại hán cầm đầu bậm gan tiến tới. Hắn mới vừa mở miệng, một câu cũng chưa kịp nói, đã bị Lý Cường đá cho một cước bay trở về trong đám người.

Lý Cường bởi vì Mạt Bồn mà nổi sát tâm, nhưng trong lòng lửa giận càng thêm rùng rục. Hắn vì sự thiện lương, khoan dung và thành tâm đối đãi của Mạt Bồn dành cho mình, tình huynh đệ làm cho hắn cảm động,

cho nên không muốn làm sai lời hấn nói, nhưng trong lòng lại không muốn buông tha đám hỗn đản này. Trong lòng cực độ mâu thuẫn, hấn quát: " Các người không phải là muốn đánh nhau sao? Đến đây! Hôm nay lão tử phải cho các người nhớ kỹ, cái gì gọi là tư vị đánh người."

Giống như lửa giận ngập đầu, như sư tử hùng mạnh chạy vào giữa đàn dê, Lý Cường ra tay. Đám binh lính giờ thứ tích thương chậm rãi tiến lại gần, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Cường đang xuất thủ. Đám kiếp lực giả này còn thừa lại khoảng hơn ba mươi người, chỉ trong chốc lát không còn ai đứng vững, tất cả đều nằm la liệt trên mặt đất rên rỉ, tất cả đều gãy tay gãy chân lẫn lộn.

Khố Bột vẫn đang thần thái thản nhiên ngạo khí đang cùng với quan quân duy trì trị an nói gì đó, vị chỉ huy kia không ngừng gật đầu, lặng lẽ phân phó thuộc hạ vài câu. Đám binh lính nhận được mệnh lệnh, đều kinh ngạc buông thứ tích thương xuống, bất quá trong lòng thở dài một hơi, bọn họ thấy Lý Cường ra uy, mỗi người đều vô cùng kinh hãi.

Đánh với đám người không hề có năng lực phản kháng này, Lý Cường cũng từ từ hiểu được không có chút nào thú vị, lửa giận trong lòng theo tình trạng thê thảm của họ dần dần biến mất rất nhiều. Lý Cường cười lạnh, xoay người đi ra khỏi đám người, vừa đi được mấy bước, nghĩ lại không cam lòng, quay đầu đi trở lại. Đám kiếp lực giả kia vừa thâm kêu may mắn đã nhặt lại một cái mạng, thật không ngờ sát tinh này lại quay trở lại, chỉ một thoáng họ như sụp đổ, tiếng khóc tiếng la tiếng van xin vang lên ầm ĩ.

Điều này thật ra lại vượt khỏi ý liệu của Lý Cường, hấn nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười thật tà dị. Khố Bột nhìn thấy, trong lòng buồn bực: " Lão Đại cười cái gì?"

Lý Cường nhảy vào trong đám người, tìm ra được người đã định nói chuyện với mình khi nãy, một tay nhấc hấn lên, hỏi: " Đây, các người vì sao lại gọi là Kiếp lực giả hả? Nói cho lão tử nghe một chút, đáp được thì giữ được mạng, đáp không tốt thì đánh nát người người."

Tên kia cả người đau đến chẳng biết làm sao, lắp bắp trả lời: " Kiếp...kiếp lực..giả..chính là..cướp..cướp.." Hấn thật là quá đau đớn nói không ra lời, Khố Bột ở gần đó xen vào: " Bọn họ ở trên biển chuyên môn cướp bóc thương thuyền, chúng ta đều gọi bọn họ là kiếp lực giả."

Nguyên lai là một đám hải tặc, Lý Cường hung tợn cười tà dị: " Ôi, ta cũng đang muốn làm thế nào để học cách trở thành một kiếp lực giả, bắt đầu từ người đi."

Tên kia còn không hiểu được lời này là có ý tứ gì, đột nhiên phát hiện toàn bộ đồ vật trên người mình đã bị đoạt hết. Lý Cường lấy hết toàn bộ đồ vật trên người hấn, đem ném vào giữa đám binh lính, kêu lên: " Khố Bột tới hỗ trợ, lấy hết cho ta, cướp hết toàn bộ, haha...có tài mọi người cùng phát."

Khố Bột phát hiện vị lão Đại này đôi khi thật sự là quá tà dị, nhưng lão Đại đã ra mệnh lệnh, dù sao cũng phải làm. Hấn chạy ào vào giữa đám người xuất thủ ngay, đám binh lính kia vừa đi chuyển, Lý Cường đã quay đầu cười nói: " Ai, sao còn đứng ngốc đó ra làm gì, không muốn phát tài hả...tất cả đều đi tới cướp hết của chúng đi, ai cướp được là của người đó."

Bọn lính còn đang do dự, đột nhiên có người kêu lên: " Mẹ nó, cướp hay không cướp có khác gì nhau, vậy thì cướp!" Nhất thời bọn lính cùng ồa lên, cuối cùng ngay cả quan chỉ huy cũng không nhịn nổi, đã chạy luôn vào trong đám người mà cướp đoạt.

Có những binh lính không cướp được thứ gì, bèn thừa cơ cầm thương cướp những thương điểm gần bên, trong nhất thời khói bụi mù mịt, tràng cảnh cực kỳ hỗn loạn, cho tới khi đám binh lính thứ hai đến nơi mới chịu dừng lại.

Nhìn ba mươi mấy đại hán kia, đồ vật trên người đã mất tiêu, toàn thân bị lột sạch, nằm trên mặt đất gào khóc, bọn họ đang hận lão đại của mình sao lại tiếp nhận sinh ý này. Lý Cường và Khố Bột từ sớm đã không còn thấy bóng dáng, ngay cả ba đại tôn của Phản Thợ Thương Hành cũng đã biến mất.

Lý Cường và Khố Bột lặng lẽ mang theo ba tù binh trở về Đại Liên Hội. Khố Bột phân phó đem ba người giam lại, nghiêm lệnh không được để lộ tin tức ra ngoài, sau đó mới đi theo Lý Cường chạy tới trước giường Mạt Bốn, nơi đây đã có rất nhiều thầy thuốc.

Nạp Thiện liếc mắt thấy Lý Cường tiến đến, vội vã bước lên phía trước: " Lão đại, tình huống của Mạt Bốn không tốt lắm, huynh xem đi."

Mạt Bồn nằm ở trên giường sắc mặt tiêu tụy, hai mắt nhắm nghiền, cây gai sắc trên ngực đã được lấy ra, có một lớp da mềm phất ra lục quang đang bịt trên miệng vết thương, chung quanh có sáu, bảy thầy thuốc, gương mặt họ đều rầu rĩ, dường như đã bó tay không có biện pháp. Lý Cường đến gần, nhẹ giọng hỏi: "Có thể cứu được không?"

Thầy thuốc không thể nói được gì.

Hồng Thiêm thấp giọng nói: "Sư thúc, đây là những đại phu trị thương tốt nhất ở Phong Nam Thị, Mạt Bồn vốn bị thương thật sự quá nặng, bọn họ thật sự không có..."

Lý Cường không nói một lời, chỉ ôm lấy đầu, từ từ bình tĩnh lại. Hắn suy nghĩ về những món thuốc mang theo từ địa cầu, những vật y liệu đó có hữu dụng hay không, hắn thở dài vì mình vốn không có học y thuật, nhưng dù có học cũng vô dụng, đối với loại vết thương trí mạng này, căn bản là không còn biện pháp nào.

Nạp Thiệu nhìn thấy lão Đại không ngừng đi tới đi lui trong phòng, hắn chau chặt mày, ngay cả hít thở cũng không dám, biết lão Đại đang nghĩ biện pháp. Từ khi hắn biết lão Đại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy lão Đại rầu rĩ, dù cho ngay tại địa phương khủng bố như Hắc ngục, hắn cũng chưa từng thấy lão Đại phiền muộn đến như vậy.

Mọi người nhất thời cũng không còn biện pháp, thời gian lại từ từ trôi qua, Lý Cường đã bắt đầu nôn nóng. Bất tri bất giác cũng đã qua một ngày, thương thế của Mạt Bồn càng thêm nghiêm trọng, hắn lâm vào hôn mê rất sâu, trong cơn hôn mê hắn lầm bầm gì đó không rõ, gọi hắn lại không trả lời.

Lại qua thêm một ngày, Lý Cường dần dần bắt đầu tuyệt vọng, tất cả mọi người cẩn thận không dám đi chọc giận hắn, vết sẹo đỏ trên trán hắn càng sáng rực lên, Nạp Thiệu biết ngay là tình huống không tốt, hắn đã từng nhìn thấy lão Đại trong tình trạng này, đây chính là nói lên triệu chứng lão Đại đã bắt đầu nổi giận, hắn biết ngay chỉ cần Mạt Bồn vừa chết, lão Đại khẳng định sẽ điên cuồng.

Một người hầu đột nhiên đi tới, hướng Khố Bột bẩm báo: "Đại hội chủ đang bồi tiếp Táp Bồn thần sử đến đây, nói là muốn thương nghị chuyện của Phản Thợ Thương Hành."

Phản Thợ Thương Hành, mấy chữ này đối với Lý Cường thật sự rất miễn cảm, hắn như điên lên bay vút tới bên người hầu đó, chụp lấy hắn: "Cái gì mà Phản Thợ Thương Hành? Nói mau!"

Hình dáng của Lý Cường quá mức đáng sợ, người kia sợ đến mức chút nữa là tiểu ra quần. Lý Cường không chút kiên nhẫn, thúc giục: "Nói mau, phát gốc ra làm gì."

Người kia bị đáng về dữ tợn của Lý Cường lại gầm lên khiến cho hắn sợ tới mức dờ dại cả người, một câu cũng không nói nên lời, Khố Bột vội vàng nói: "Lão đại, là Táp Bồn thần sử đến đây!"

Lý Cường chợt ngẩn ngơ, Táp Bồn thần sử đến? Hắn đột nhiên mừng rỡ phát cuồng, nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Táp Bồn tại Hồi Xuân Cốc thì hắn đang cầu Ly Vấn Đan từ Mai Du Băng, vì thế hắn nhất định sẽ có Ly Vấn Đan!

Tâm tình Lý Cường nhất thời tốt hơn, hắn vội buông người hầu đang run rẩy ra, vội vàng giải thích liên tục, khiến cho người hầu kia chẳng biết làm sao, nghĩ là Lý Cường có bệnh, hoảng hốt vội vàng lui ra ngoài.

Xa xa nghe được tiếng cười của Táp Bồn thần sử, không biết vì cái gì mà Lý Cường nghe được tiếng hắn thì lại cảm thấy khó chịu. Táp Bồn cùng với một vị lão giả râu dài đi vào phòng, cười hi hi nói: "Lão Đại khỏe a."

Lý Cường thẳng thắn đáp: "Không khỏe, rất khó chịu."

Lão giả râu dài giật mình nhìn Lý Cường, lão là lần đầu tiên nghe được Táp Bồn thần sử gọi người khác là lão Đại, mà người này lại còn trẻ, mà vị này còn như có vẻ không vui, làm lão giật mình nhiều hơn chính là ngay cả Khố Bột trưởng lão cũng gọi hắn là lão Đại.

Khố Bột trưởng lão giới thiệu: "Lão Đại, vị này là đại hội chủ của Đại Liên Hội tại Bang Kỳ Ninh quốc, gọi là Tư Đình Đán hội trưởng." Rồi lại nói: "Còn vị này là trưởng bối của ta, là Lý Cường sư thúc tổ, là lão Đại ta."

Tư Đình Đán đột nhiên hiểu ra, nguyên lai hắn là người tu chân, mà người tu chân vốn nhìn không ra tuổi tác, giống như Khố Bội sau khi tu chân thì dung mạo biến đổi. Vị Lý Cường này chắc là cũng là như thế. Lão sư thái cười, tiến lên hành lễ: "Tư Đình Đán ra mắt tiền bối."

Lý Cường cũng không muốn làm ra vẻ, chỉ đáp lễ nói: "Chào Tư Đình Đán hội trưởng."

Lý Cường chào xong, vội vã chụp lấy Táp Bồn thần sử nói nhanh: "Ta muốn có một viên Ly Vãn Đan, người có thể ra bất cứ điều kiện gì, ta cũng đều đáp ứng."

Táp Bồn thần sử cười to: "Hôm nay ta cố ý mang theo Ly Vãn Đan tới đây mà, haha..."

Trong tâm lý Nạp Thiện đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn bóp chết hắn, ý nghĩ quanh quẩn trong đầu, nhìn thần thái hắn giống như đang thừa dịp người gặp nguy.

52. Chương 52

Lý Cường cảm thấy kỳ quái, hắn không hề ra điều kiện trước mà lại lập tức xuất ra Ly Vãn Đan, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm kích: "Không dám làm phiền thần sử đại nhân, ta có thể dùng nó."

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, một viên đan dược thôi có gì mà lại không biết cách dùng, không phải đơn giản là chỉ cần uống vào là được sao?

Mọi người đi tới trước giường Mạt Bồn, chỉ thấy hơi thở hắn càng thêm yếu ớt. Lý Cường bảo mọi người dừng lại, hắn cẩn thận mở hộp, lấy ra một viên đan dược màu hồng cỡ như một quả trứng, một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra.

Lý Cường nhẹ nhàng lấy miếng da màu xanh trên ngực Mạt Bồn ra, chỉ thấy miếng vết thương đã biến thành màu đen, tản mát ra mùi hôi thối. Lý Cường nói với đại phu trị thương: "Các người rửa sạch vết thương của hắn một chút, nhanh lên!"

Nghe vậy mấy đại phu tay chân lúng túng, một người nói: "Cái này...làm sao mà rửa sạch a."

Lý Cường cũng sửng sốt, chợt nghĩ ra thầy thuốc nơi này tại sao lại không biết cách rửa sạch vết thương chứ. Sau này hắn mới biết được, nơi này trị thương cũng chỉ dùng miếng da xanh đó để đắp lên, bất quá mỗi đại phu lại có những miếng da xanh không giống nhau, có loại tốt có loại xấu mà thôi, đặt lên trên miếng vết thương thì những vết thương nhẹ sẽ nhanh chóng khỏi hẳn, vết thương nặng sẽ rất khó lành lại. Y liệu của nơi này so với quê hương của hắn thua kém rất xa, ngay cả so với Thiên Đình Tinh cũng kém hơn rất nhiều.

Mấy vị thầy thuốc ngơ ngác nhìn Lý Cường từ trong trống rỗng lấy ra nhiều thứ cổ quái gì đó đặt ở bên cạnh Mạt Bồn, chỉ nghe hắn phân phó: "Cho ta một bồn nước nóng, cần phải là nước sôi đó, nhanh lên một chút..."

Những người đang nhìn cũng không rõ hắn đang làm gì, Nạp Thiện lo lắng hỏi: "Lão đại, đây là đang làm gì a...còn không mau đưa linh đan dứt cho Mạt Bồn ăn đi."

Lý Cường khi có được linh đan tới tay tâm tình cực tốt, không hề buồn bực mà giải thích: "Nạp Thiện...loại linh đan này sử dụng khác với những thứ khác, nếu cho hắn uống vào thì không có tác dụng. Lần này ta làm thầy thuốc, giúp mọi người một tay."

Thật ra hắn cũng chỉ liều lĩnh làm đại, cũng may có linh đan hậu thuẫn, vì cứu Mạt Bồn, hắn cũng không thể tính toán nhiều hơn. Nạp Thiện nghe xong cũng không cảm thấy kỳ quái, tại Hắc ngực hắn cũng đã thấy Lý Cường trị thương cho người ta.

Sau khi đã an bài cẩn thận, có đủ thuốc rửa vết thương, có cây gậy, có dao nhọn, rượu cồn, thuốc rửa, thuốc mê và thuốc tê nhưng lại không có dao giải phẫu, Lý Cường suy nghĩ một chút, hay là thử dùng phi kiếm xem sao.

Hắn lấy ra tiểu phi kiếm cỡ bốn tấc đã được làm thủ thuật tại Hắc ngực, dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt nóng nó lên, nói: "Nạp Thiện người dè hai tay Mạt Bồn, Hồng Thiêm người dè hai chân hắn, Khố Bội người chuẩn bị đưa đồ vật cho ta, rồi chưa? Ai, sao lại ngốc ra đó hả?"

Hồng Thiêm, Khố Bột và Táp Bồn cũng đều tròn mắt, bọn họ đều là người có kiến thức, nhìn lão đại lấy ra cục phẩm phi kiếm, nói rằng muốn dùng để rửa sạch vết thương, tất cả đều ngây dại. Cả buổi mới tỉnh lại, liền vội tiến lên hỗ trợ.

Lý Cường cẩn thận dùng phi kiếm cắt bỏ những phần thịt đen đã bị hư thối, phi kiếm thật sự lợi hại vô cùng, kiếm cắt thịt thật ngọt, vô cùng thuận lợi.

Mạt Bồn căn bản là không có tỉnh lại, chỉ có chút rên rỉ vài tiếng.

Lý Cường phát hiện ở sâu trong vết thương còn có mấy cây gai nhọn nhỏ xíu, không cách nào khác hơn là cây nhíp gấp từng cây, từng cây ra..Cuối cùng, máu tươi chảy ra, Lý Cường thu hồi phi kiếm, cắt linh đan ra làm hai, dùng chân nguyên lực bóp vỡ một nửa, một đoàn khí vụ màu hồng bay lơ lửng giữa không trung, trong không khí nhàn nhạt mùi thơm lan tỏa.

Đoàn khói màu hồng chậm rãi tiến vào vết thương, vết thương lập tức ngừng chảy máu. Mắt nhìn thấy vết thương cỡ miệng chung rượu, dùng mắt thường có thể thấy được miệng vết thương từ từ nhỏ đi, chỉ sau chừng một tuần trà, miệng vết thương đã biến mất, chỉ còn để lại vết sẹo màu hồng.

Lý Cường lại lấy phân nửa linh đan còn lại hòa tan, nói: "Cẩn thận đó, Mạt Bồn sẽ lập tức phun ra ứ huyết."

Lý Cường nói thì đã chậm, Mạt Bồn đột nhiên há miệng ra "phốc" một ngụm máu đen phun ra, mọi người bên giường bị máu đen phun trúng đầu, mùi vị thật khó ngửi.

Chỉ nghe Mạt Bồn kêu lên: "Đau chết ta...a...ách..." Lý Cường nhân lúc hấn kêu to liền đem linh đan đã hòa tan rót vào trong miệng hấn.

Mạt Bồn cả người chợt run lên, thân thể nằm thẳng cứng, liên tục lặn lội một hồi. Trong chốc lát, ngoài dự liệu của mọi người, hấn thở dài một tiếng, buông lỏng người ra chìm vào giấc ngủ, chỉ thoáng chốc tiếng ngáy đã trở lên.

Mọi người không hẹn mà cùng thở ra một hơi "Ai.." Rồi lại nhìn lẫn nhau, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười vui mừng.

Khố Bột vuốt vuốt cái mũi: "Thật là hôi thối a..."

Nạp Thiệu cũng thấp giọng kêu lên: "Thối quá...mụ nội nó thật là thối quá...lão đại...có thối hay không a?"

Lý Cường vỗ vào đầu hấn một cái, nói: "Vẫn không nhớ sao, người mới là thối đó."

Nước nóng đã được đưa tới, Lý Cường cũng không có nghĩ đến lại nhanh như vậy, ngay cả nước nóng cũng chưa kịp dùng tới. Hấn lấy ra mấy cái khăn đưa cho mọi người: "Mọi người cũng nên rửa ráy một chút rồi thay quần áo. Khố Bột kêu người tới, giúp Mạt Bồn tắm rửa một chút, tốt nhất là mọi người nên đi tắm thôi."

Nạp Thiệu nghiêng cái đầu bóng lưỡng mở miệng nói: "Ừm...ừm...lão đại, ở quê của ta có loại hồ tắm, có thể đồng thời tắm cùng lúc hơn mười người, vô cùng nóng nực a. Ai, Khố Bột, nơi này có chỗ như vậy không? Đưa huynh đệ đi thử, thư thái một bữa coi."

Khố Bột cho tới bây giờ không có rời khỏi Thản Bang Tinh, hấn lắc đầu nói: "Ở nơi này chúng ta không có thứ đó."

Nạp Thiệu ra vẻ kinh hãi kêu lên: "A, thật sự là quá tệ a...ngay cả hồ tắm cũng không có. Lão đại, cái khăn này của huynh thật là quá mềm mại a, đồ vật tốt quá, đệ muốn có a." Sau khi lau xong hấn trực tiếp nhét luôn cái khăn vào trong ngực.

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Nạp Thiệu, đợi khi nào trở lại quê quán của ngươi phải mời ta đi tắm chung đó, ở quê ta cũng có trò hay như vậy nữa."

Nạp Thiệu nhất thời hưng phấn nói: "Vậy thì đương nhiên rồi! Đệ nhất định sẽ mời huynh! Nhất định mời!"

Trong lúc còn đang nói giỡn thì Triệu Hào và Thản Ca đi tới. Thản Ca cười nói: "A a, nơi này thật là náo nhiệt a. Lão đại, chúng ta đã trở về rồi."

Triệu Hào vui vẻ tiến lên thi lễ: "Sư tôn, tất cả huynh đệ đều đã được an bài thỏa đáng."

Tư Đình Đán đại hội trưởng của Đại Liên Hội nói: "Mời các vị đến Hoán đình ngồi chơi."

Tạp Bốn thần sử cũng nói: "Đúng vậy, không nên quấy rầy người bệnh."

Lý Cường trong lòng có chút trầm xuống, nghĩ thầm, hẳn còn chưa nói điều kiện ra, gật đầu nói: "Được, cùng đi đi."

Hoán đình là một địa phương bí mật do Đại Liên Hội mở ra, mọi người cứ đi xuống một tầng rồi một tầng dưới đất, dọc theo đường đi đều được đề phòng sâm nghiêm.

Nạp Thiện vừa đi vừa nói thầm: "Lão đại, lão đại a, địa phương này sao mà giống đi xuống dưới đất, tại sao đến chỗ nào cũng phải đi xuống dưới đất vậy, thật là khó thở..."

Lý Cường mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng cũng thấy tán đồng lời Nạp Thiện nói.

Đây là một gian phòng hình tròn, phi thường thanh nhã tinh khiết, mọi người vào cửa thì khoanh chân ngồi xuống. Tư Đình Đán cười nói: "Nơi này tương đối yên tĩnh, vừa lúc không có ai quấy rầy, rất thích hợp để nói chuyện."

Hắn nói xong nhìn mọi người, không ai lên tiếng, trong phòng nhất thời yên tĩnh, không một ai nói chuyện.

Trầm mặc thời gian rất lâu, Tạp Bốn thần sử mỉm cười ngồi ngay ngắn, thần sắc bất động, Lý Cường đang nghiêng đầu như đang suy nghĩ chuyện gì đó, còn Nạp Thiện hết nhìn đồng lại nhìn tây không ngừng.

Tư Đình Đán kỳ quái nhìn mọi người, trong lòng tự hỏi: "Mọi người đang làm cái gì a, sao không ai nói lời nào."

Triệu Hào và Thản Ca cũng không rõ chuyện gì, tình huống mơ hồ, dĩ nhiên cũng không tiện lắm lời.

Cuối cùng một trận âm thanh làm kinh động mọi người. Chỉ thấy Nạp Thiện ngồi xếp bằng trên mặt đất, cái đầu nghèo qua một bên, há to miệng rộng, nước miếng đang chảy dài, ngủ ngon lành, miệng lẩm bẩm gì đó càng ngày càng lớn. Hẳn thật sự là quá mệt mỏi, một khi được yên tĩnh im lặng thì nhịn không được ngủ mất.

Thản Ca bật cười, hắn đứng dậy muốn đi đánh thức Nạp Thiện, Lý Cường vội vàng ngăn cản: "Thản Ca, đừng đánh thức hắn, mấy ngày nay hắn quá mệt mỏi rồi."

Khổ Bội đứng dậy kéo cho Nạp Thiện nằm thẳng cho hắn ngủ thoải mái hơn.

Tạp Bốn thần sử vẫn như trước không nói một lời, chỉ mỉm cười nhìn Lý Cường.

Lý Cường trầm ngâm lão này đúng là hồ ly, chắp tay hành lễ nói: "Cảm ơn thần sử đại nhân giúp đỡ."

Tạp Bốn thần sử biết Lý Cường không có vẻ trêu chọc, bèn cười nói: "Chuyện này không cần cảm ơn, chỉ là một điều kiện trao đổi mà thôi."

Lý Cường gật đầu: "Dù sao phải cảm tạ, dù gì cũng đã cứu mạng huynh đệ của ta, dù là điều kiện nào cũng không đổi được."

Tạp Bốn thần sử trong mắt hiện lên một tia thưởng thức, cười nói: "Lão đại, ta đã đến Phản Thợ Thương Hành thương lượng với họ, mấy người đương gia chủ yếu của họ cũng không biết việc này, đã đáp ứng ta sẽ điều tra rõ ràng, thỉnh lão đại dù sao mấy ngày nay cũng nên nghỉ ngơi một chút có được không?"

Lý Cường khẽ cười nói: "Có thể, bất quá ta cần Phản Thợ Thương Hành giao ra một người, tên gọi Bộ Cơ Cộn."

Hắn hiểu được hiện tại Tạp Bốn thần sử đang muốn đàm phán hòa nhã, dù sao bây giờ trên tay hắn còn có ba đại tôn của Phản Thợ Thương Hành, thân phận địa vị của họ dĩ nhiên là cao hơn nhiều so với Bộ Cơ Cộn, cho nên hắn không sợ họ không đáp ứng.

Tập Bốn thần sử trong lòng thấy kỳ quái, Bộ Cơ Cộ? Không có nghe nói qua người này, nghe tên như là người của Tây đại lục, sao lại chọc phải tu chân cao thủ như Lý Cường? Thật là trăm đường không thể lý giải.

Khổ Bội nhện không được nói: "Thần sử đại nhân, ngài muốn dùng điều kiện nào trao đổi Ly Văn Đan với lão đại chúng ta?" Hẳn thật ra đã đợi đến nóng nảy.

Không khí trong phòng nhất thời khẩn trương, không biết Tập Bốn thần sử sẽ xuất ra điều kiện gì.

Tập Bốn sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Mọi người đều cũng biết trảng chiến tranh hiện nay của Bang Kỳ Ninh quốc và Thần Đặc quốc, thật ra quốc gia ở Tây đại lục cũng bị kéo vào. Thần Đặc quốc đang cùng Tây đại lục Phiên quốc kết minh, đã được bọn họ hứa hẹn, đợi sau khi Khủng Cự Phong dừng lại thì họ sẽ phái một nhóm tuần thú cao thủ tới, trợ giúp Thần Đặc quốc thành lập Quân thú bộ đội. Bát Sát Thú của Tây đại lục thì binh lính bình thường rất khó chống cự, cho nên chúng ta cần ngăn cản bọn họ..."

Hồng Thiêm nói: "Ý của thần sử đại nhân là muốn chúng ta giết chết đám tuần thú cao thủ này?"

Tập Bốn lắc đầu nói: "Không phải, chúng ta không biết khi nào đám tuần thú cao thủ này sẽ lại đây, hơn nữa bọn họ sẽ an bài rất kín đáo. Ta là cần nhờ lão đại giúp đỡ đưa một số đồ vật đến Tây đại lục."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, trực giác cho Lý Cường biết đây không phải là chuyện đơn giản, bèn hỏi: "Đưa đến nơi nào?"

Tập Bốn thoáng do dự nói: "Đến Mãng nguyên...Thiên Kích Phong."

Hồng Thiêm cùng mấy người chấn động, tựa ngay cả Tư Đình Đán hội trưởng cũng cả kinh: "A...Mãng nguyên?"

Lý Cường hỏi: "Cái gì là Mãng nguyên?"

Hồng Thiêm cũng không biết làm sao giải thích. Tư Đình Đán hội trưởng nói: "Mặc dù ta không có đi qua Tây đại lục, bất quá ta biết Mãng nguyên nổi tiếng đã lâu. Nghe nói nơi đó ao đầm hoang nguyên trải rộng, bên trong quái thú rất nhiều, hơn nữa phần lớn hung mãnh vô cùng, Bát Sát Thú ở nơi này cũng sống thành bầy, những ai đi đơn lẻ sẽ bị chúng vây sát, địa phương đó không thích hợp cho người đi qua."

Lý Cường cũng không quá để ý quái thú, hẳn nói với họ một cách tự tin: "Nga...chuyện này cũng hoàn hảo...cũng không tính là khó khăn. Tập Bốn, đồ vật đưa đi này có liên hệ gì đến tuần thú cao thủ của Phiên quốc?"

Tập Bốn thần sử do dự chốc lát mới nói: "Chuyện này chủ yếu là do quan hệ đồng minh, bọn họ có được đồ vật này tự nhiên sẽ giải quyết được vấn đề của Phiên quốc."

Nghe trong lời nói của hắn cũng còn một ý khác, Lý Cường biết bên trong cũng không đơn giản như vậy, bất quá hắn cũng không muốn lâm sâu vào, cười nói: "Nếu thần sử không muốn nhiều lời, thì cứ như vậy đi. Nhiệm vụ này chúng ta tiếp nhận, cứ đưa đồ vật đến đây đi, thần sử đại nhân nghĩ thế nào a."

Tập Bốn thần sử rõ ràng đã trầm tĩnh lại, hẳn biết rõ không thể nhiều lời đòi hỏi. Lý Cường cười hỏi: "Mãng nguyên có bao lớn? Đến lúc đó ta mang đồ vật bay qua vậy là được rồi...à? Không đúng, hẳn là không có chuyện tiện nghi như vậy a..."

Hồng Thiêm cười khổ nói: "Sư thúc, về Mãng nguyên thì đệ tử biết, trước kia sư tôn của đệ tử ở ngay phụ cận Mãng nguyên mà tu chân. Bầu trời của Mãng nguyên trong xanh, có những điều phi thường đáng sợ gì đó, hơn nữa ở giữa trung tâm Mãng nguyên là một chiến trường cổ xưa, đến bây giờ có chút đồ vật thần bí rất đáng sợ a."

Hồng Thiêm lại trình trọng bổ sung: "Còn một chuyện vô cùng đáng sợ, đó chính là vũ khí được làm từ tinh thạch khi sử dụng trong Mãng nguyên thì uy lực lại bị giảm đi, phát huy không ra một phần mười công hiệu, còn không bằng một ít binh khí bình thường. Đối với người tu chân hạn chế cũng không nhỏ, tựa hồ cả Mãng nguyên đều bị bao phủ bởi một cái lồng vô hình nào đó. Thật lâu trước kia sư tôn đã từng cảnh cáo đệ tử, tu chân không đạt tới Nguyên Anh kỳ không được đi vào Mãng nguyên, cho dù đạt tới Nguyên Anh kỳ thì cũng ít đi vào thì tốt hơn."

Lý Cường âm thầm kinh hãi, người tu chân đạt tới Nguyên Anh kỳ đều có thể tu luyện chiến giáp để phòng ngự, lực phòng ngự không chỉ là người của tục giới và loài thú có khả năng tổn thương được, xem ra Mãng nguyên này thật có điểm cổ quái.

Tạp Bồn thần sử nói: " Ân..là tương đối gần như khó đi, cho nên mới thỉnh lão đại giúp đỡ. Đồ vật không nhiều lắm, ước chừng có mười cái rương, còn có hơn ba mươi người..."

Lý Cường bị dọa nhảy: " Người? Người nói ngoại trừ đồ vật còn có người?"

Tạp Bồn mỉm cười gật đầu, trong lòng Lý Cường không khỏi cười khở, lão hồ ly này vô cùng giảo hoạt, nói chuyện chỉ nói một nửa, hẳn hiểu được đâu có trùng hợp như vậy.

Lý Cường có chút không cam lòng, nói: " Tạp Bồn...thần sử đại nhân!"

Tạp Bồn buồn cười: " Chuyện gì? Lão đại!"

" Ân, người biết đó, chúng ta là những người lưu lạc, bị bắt tới Thản Bang đại lục, có thể nói là nghèo đến trắng tay. Hắc, hắc lần này có nhiệm vụ lớn như vậy, lại vô cùng nguy hiểm. Người xem chúng ta thiếu thốn nhiều trang bị và vật phẩm, có câu nói hoàng đế không để quân đói, hắc hắc, thần sử đại nhân xem thử có thể viện trợ một ít tiền sổ được không?"

Mọi người sững sốt, đây là lời lão đại vừa nói đó sao? Sao lại có thể mở miệng đòi hỏi thần sử đại nhân như vậy được? Tạp Bồn cũng là ngẩn ngơ, lập tức cười đáp: " Đó là đương nhiên, không có vấn đề gì."

Lý Cường cười hì hì nói: " Hắc hắc, có những lời này của thần sử đại nhân là được. Ân, trước tiên để Đại Liên Hội tính toán lại cần bao nhiêu tiền sổ."

Trong lòng hắn nảy sinh ác tâm, vô luận thế nào cũng phải làm cho Tạp Bồn tốn một số tiền lớn mới được.

Tư Đình Đán nghĩ thật là phi thường có ý tứ, hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy có người dám đòi hỏi thần sử đại nhân như thế, cười nói: " Không thành vấn đề, tiền sổ này Đại Liên Hội sẽ chi trả."

Lý Cường kêu lên: " Ta không phải muốn Đại Liên Hội trả, mà ta muốn thần sử đại nhân trả kìa. Hắc hắc, tiền sổ của Tạp Bồn đại nhân có thể dễ dàng bỏ ra mà!" Rồi hắn lại nói: " Ta có nghe nói thần sử đại nhân rất có khí độ...hắc hắc.."

Tạp Bồn thần sử biết Lý Cường muốn cái gì, cười nói: " Đừng có nói tiền bạc, ta nhất định sẽ tận lực a."

Lý Cường cảm thấy bức bối, chợt hiểu chỉ ra nhiều ít tiền bạc đối với Tạp Bồn cũng không là gì, dĩ nhiên đối với tu vi của hắn sẽ không thể đau lòng về vấn đề tiền tài được. Hắn ngẫm lại thấy buồn cười, căn bản là không cần tranh đấu chi với Tạp Bồn, cuối cùng hỏi: " Thần sử đại nhân...Tạp Bồn, người phải đưa đi là ai?"

" Chính là sử đoàn của Lạp Đô quốc..." Tạp Bồn còn chưa nói xong thì Lý Cường đã kêu lên: " Không phải chính là Lam Tư công chúa đó chứ?"

Tạp Bồn thần sử kinh ngạc vạn phần: " Di...lão đại cũng biết nàng sao?"

Lý Cường gật đầu nói: " Biết, nhưng lại không quen thuộc lắm." Trong lòng hắn không ngừng cười trộm, lại nói: " Ân, thần sử yên tâm, chúng ta nhất định thuận lợi hộ tống công chúa đến Thiên Kích Phong."

Thản Ca không nhịn được bật cười ra tiếng, Tạp Bồn thần sử kỳ quái liếc mắt nhìn Thản Ca một cái, không biết hắn cười cái gì.

Thản Ca đối với thần sử không dám dấu diếm, bèn nói: " Lão đại đã đáp ứng Lam Tư công chúa, bảo vệ bọn họ đến Tây đại lục."

Tạp Bồn thần sử nghe vậy thì ngây ra, ấp úng nói: " A...lão...lão đại, chuyện này...ai! Sao lại không chịu nói cho rõ ràng..."

Lý Cường và Hồng Thiêm cùng với những người biết chuyện đều nhịn không được ha ha cười to.

Tạp Bồn thần sử cười khở nói: " Lão đại rốt cuộc cũng là lão đại, quả thật là không hề thua thiệt chút nào a."

Lý Cường nhin cười: " Thần sử đại nhân, nhiệm vụ này có thể không tính, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi, chuyện này thật sự là quá trùng hợp."

Hắn biết rõ Tập Bồn không còn cách nào thay đổi, nói thêm hai câu đẩy đưa cũng không hề gì. Mọi người xem bộ dáng vừa ra vẻ chiếm được tiện nghi vừa ra vẻ ngoan ngoãn đều cũng cảm thấy buồn cười.

Tập Bồn cúi đầu trầm tư chốc lát, tự thấy buồn cười, nói: " Không cần, nói thật ra nhiệm vụ này cũng không dễ hoàn thành, đường đi đúng là ngàn vạn nguy hiểm. Lam Tư công chúa chính là ấn nữ của Phạm Thiện Thiên, thân phận phi thường đặc biệt, lão đại, người vô luận thế nào cũng phải bảo vệ an toàn cho nàng."

Lý Cường gãi gãi đầu tự nhủ: " Ấn nữ...ấn nữ? Kỳ quái, ta ở nơi nào có nghe qua..ấn nữ.."

Hắn chợt vỗ mạnh đùi, nói: " Được rồi, ấn nữ Lộ Nhuận Ngọc...Lam Tư công chúa chính là ấn nữ Lộ Nhuận Ngọc."

Hắn nhớ tới lúc Nạp Nạp Đôn điều tra trở về, khi đó có nói qua nhưng hắn không có để ý, bây giờ nói đến ấn nữ hắn mới nhớ lại.

Tập Bồn thần sử nghĩ, quả thật mình quá coi thường Lý Cường, người này có một bộ dáng như không có việc gì, vậy mà bất cứ chuyện gì cũng biết rõ, tự nhiên ngay cả nguyên danh của ấn nữ cũng đều biết. Hắn đâu biết khi bọn Lý Cường trong tiệm cơm xảy ra chuyện, hắn chỉ biết Lý Cường đến Thản Bang đại lục thời gian không dài, vậy mà chuyện gì đều cũng biết, đã làm cho hắn giật mình không nhỏ. Bất quá trong lòng Tập Bồn lại yên tâm hơn rất nhiều, nghĩ rằng nhiệm vụ này đã ủy thác đúng người.

Ở bên hông Tư Đình Đán có đeo một quả cầu màu xanh biếc chợt nhấp nháy ánh sáng, hắn đứng lên ra vẻ e ngại nói: " Bên ngoài có người đến, ta phải đi xem. Thần sử đại nhân, tiền bối xin mời ngồi chơi."

Lý Cường nghĩ thầm: " Di, lại còn có loại đồ vật như vậy a, trước kia hình như có nghe ai nói qua Thản Bang Tinh cũng có loại công cụ truyền tin giống địa cầu." Hắn nghĩ cũng nên trang bị một chút.

Triệu Hào nhỏ giọng hỏi: " Sư tôn, sau khi đi Tây đại lục, chúng ta có còn trở về nơi này không? Có phải là tất cả huynh đệ đều cũng đi."

Lý Cường nghe hắn nhắc nhở liền ngẫm nghĩ, nói: " Ân, hắn là sẽ không trở lại. Sau khi tìm được Hải Mã Não, hộ tống xong Lam Tư công chúa, chúng ta trực tiếp đi tìm Truyền Tống Trận, trở về quê quán của người. Được rồi, người hãy đi trước tìm các huynh đệ thương lượng, ai nguyện ý đi cùng chúng ta thì cho theo, cũng nên đem những nguy hiểm nói rõ cho mọi người, không nên miễn cưỡng bọn họ. Những người lưu lại chúng ta sẽ an bài cho họ ở lại Đại Liên Hội, sau này sẽ sống ở Thản Bang đại lục."

Khố Bột hưng phấn: " Lão đại, những người đó Đại Liên Hội đều rất cần. Đệ tử cam đoan cuộc sống của họ ở nơi này sẽ rất tốt." Hắn biết rõ đây là một nhóm người không có gốc rễ, hơn nữa bọn họ đã trải qua sự chỉ đạo của lão đại, nhất định rất hữu dụng.

Hồng Thiêm không cho là đúng khê lắc đầu, hắn hiểu rõ đồ đệ bảo bối của mình đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Hào đứng dậy cáo từ, Khố Bột kéo hắn, cười hì hì nói: " Sư thúc, đệ tử bồi ngài đi..."

Triệu Hào nhìn Lý Cường, thấy hắn khê gật đầu, liền cười nói: " Được, nơi này quanh co quá, người dẫn ta đi cũng tốt."

" Ta chém chết người...mụ nội người dám..."

Mọi người nghe tiếng nói này thì giật mình hoảng sợ, chỉ thấy Nạp Thiện xoay người chép chép miệng, tiếp tục ngáy ngon lành. Thản Ca cười mắng: " Lão Nạp này, ngủ mà cũng không chịu yên."

Lý Cường đứng dậy nói: " Tập Bồn thần sử, việc này định vậy đi, ta còn muốn đi xem Mạt Bồn..."

Tư Đình Đán vội vã tiến đến nói: " Hành thủ Ba Trọng Đức của Phán Thọ Thương Hành không tới, còn nói cứng là chúng ta bắt đi ba đại tôn của bọn họ."

Sắc mặt hắn tức giận, hắng giọng nói: " Quả thật là nói hươu nói vượn, ta nói thần sử đại nhân đang có mặt tại đây, bọn họ nói muốn bái kiến thần sử đại nhân."

Tạp Bồn thần sử cười nói: " Tư Đình hội trưởng không cần tức giận, Tạp Bồn sẽ giải quyết.."

Lý Cường cười hì hì nói: " Đúng vậy, là ta bắt ba đại tôn của họ, không có quan hệ gì đến Đại Liên Hội, chỉ là do ta một mình ra tay." Hắn ôm vào một mình, không muốn liên lụy đến Đại Liên Hội.

Nhưng khi Tạp Bồn và Tư Đình Đán nghe lọt vào lỗ tai thì đã không còn là chuyện nhỏ. Hắn có thể một mình bắt đi ba người, mà cả ba đều là người tu chân. Hai người bọn họ quả thật không hiểu nổi Lý Cường rốt cuộc là có bao nhiêu lợi hại.

53. Chương 53

Tạp Bồn không muốn song phương sẽ nhanh chóng động thủ với nhau, hắn nói: " Tư Đình hội trưởng, hãy đưa ta đi gặp Ba Trọng Đức Không. Lão đại, các người hãy nghỉ ngơi trước, việc này để ta ra mặt giải quyết đi."

Lý Cường thần nhiên nói: " Cũng được, miễn cho gặp mặt là đánh đánh giết giết. Nga, thần sử đại nhân, hãy nhớ kỹ yêu cầu bọn họ giao ra Bộ Cơ Cộng."

Tạp Bồn thần sử cười khở gật đầu, quay sang nói chuyện với Tư Đình hội trưởng, hai người về mặt nghiêm túc đi ra khỏi hoán đình.

Thần Ca nói: " Lão đại, chúng ta đi nhìn thử xem chỗ ở của các huynh đệ thế nào rồi."

Lý Cường cười nói: " Được rồi, mọi người cùng đi, để xem mọi người khi ở đại hạp cốc có thu hoạch thế nào."

Nói tới đó thì đứng lên, lại nói: " Đánh thức Nạp Thiện đi, trở về rồi hãy nghỉ ngơi."

Đại Liên Hội ở Phong Nam Thị sở hữu vô số sản nghiệp, phòng ốc dĩ nhiên là rất nhiều. Thủ hạ huynh đệ dưới tay Lý Cường được an bài tại một địa phương yên tĩnh, đây là một đại viện được phong bế, Lý Cường vừa vào cửa thì phát hiện bên trong náo nhiệt phi thường, mọi người đều đang ở trong viện, vừa nhìn thấy Lý Cường bọn họ thì lập tức chạy tới. Có người kêu lên: " Lão đại đã trở về."

Chúng huynh đệ cơ hồ đồng thanh kêu lên: " Chào lão đại!"

Trong lòng Lý Cường nổi lên một cỗ tình cảm ấm áp, cười nói: " Thật là náo nhiệt a, chào mọi người! Ai, Khố Bội mau lại đây.."

Khố Bội hưng phấn chạy tới, hắn cực kỳ vui vẻ, vừa rồi mới vừa tiếp xúc với những người này, hắn phát hiện mọi người đều là hảo thủ. Quan trọng nhất là thân thể bọn họ cực kỳ cường tráng, thật sự là làm cho tâm tư hắn thật khó nhẫn nhịn, hận không được lập tức thu dụng hết bọn họ, như vậy thực lực của Đại Liên Hội sẽ lập tức tăng lên rất nhiều, nhất là trong tình trạng chiến tranh hiện nay, chỗ tốt đối với Đại Liên Hội không cần nói cũng biết.

" Lão đại, là chuyện gì?"

" Ân, là thế này, ba đại tôn của Phản Thọ Thương Hành, người đem bọn họ đến đây, phải cẩn thận không nên làm kinh động người khác. Còn một việc, đem cả Mạt Bồn đến đây. Hắc hắc, Ba Trọng Đức Không hiện giờ đang ở Đại Liên Hội cùng Tư Đình hội trưởng giao thiệp, người..trước tiên đừng đánh động bọn họ, sẽ không được bao lâu bọn họ sẽ tự tìm tới." Về mặt Lý Cường cười đầy ác ý, hắn không trêu chọc Ba Trọng Đức Không thì làm sao được.

Khố Bội kêu lên: " Mấy huynh đệ đi cùng với ta đi."

Trong đám người lập tức có một trận náo loạn. Một âm thanh vang lên, hơn mười người kéo tay Khố Bội " Ta đi" " Mang theo ta" " Đừng giành, đừng giành, ta muốn đi a."

Bọn người kia phải ở trong đại hạp cốc một thời gian dài, mỗi người đều muốn đi ra ngoài thư giãn, trong nhất thời tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Đừng nói là Khố Bột không có nghĩ đến, ngay cả Lý Cường và Triệu Hào cũng có chút giật mình. Lý Cường cười nói: " Ai nha, Khố Bột, không nghĩ ra người có mị lực vô cùng a, vừa mới tới một lát là các huynh đệ đều rất thích người."

Triệu Hào quát: " Tất cả đều không được náo loạn! Mẹ kiếp, không chút quy củ, mau xếp thành hàng, một ngày không đánh các người thì đã leo lên trời, tập hợp!"

Trải qua một thời gian huấn luyện, Triệu Hào đã thành lập được uy tín rất cao, nghe tiếng hấn hét lớn, cơ hồ chỉ trong thoáng chốc, mọi người đều đã chỉnh lý xong đội hình, trong đại viện lập tức yên tĩnh không một tiếng động.

Chỉ nghe Triệu Hào khiển trách: " Bộ dáng gì đây hử, náo loạn giống như là một đồng cát rời! Nếu đang đánh nhau, với bộ dáng vừa rồi của các người thì đều đã xong đời, ừm, bây giờ điểm danh chọn người đi thôi."

Triệu Hào lấy ra mười người, hỏi Khố Bột: " Đủ rồi chưa?"

Trong lòng Khố Bột thấy hâm mộ, thấy chỉ một tiếng ra lệnh của Triệu Hào, cả đội ngũ lập tức thay đổi, trở nên có uy nghiêm và sát khí. Hấn thật sự là càng xem càng thích, cuống quýt gật đầu nói: " Đủ rồi, đủ rồi. Lão đại, sư thúc, đệ tử đi trước, sẽ lập tức quay lại." Rồi hấn suất lĩnh mười người vội vã đi ngay.

Triệu Hào hỏi: " Sư tôn, ngài còn có chuyện gì muốn nói với họ không?"

Lý Cường tán thưởng cười nói: " Ân, huấn luyện thật không tệ. A a, các huynh đệ, mấy ngày nay mọi người cứ nghỉ ngơi cho tốt, cứ buông lỏng một chút, giải tán!" Bản thân hấn cũng không muốn nhiều lời nói nhảm.

Giải tán mọi người xong, hấn nói: " Triệu Hào, có bao nhiêu người muốn lưu lại, có thống kê chưa?"

" Có mười người muốn lưu lại, sư tôn." Triệu Hào cẩn thận đáp lời, hấn sợ Lý Cường nổi giận.

Lý Cường nghi hoặc nói: " Sao lại chỉ có mười người. Hình như là không đúng. Triệu Hào, người có nói cho bọn họ hiểu rõ ràng, lần này đi Tây đại lục rất nguy hiểm. Ta cũng không muốn cho mọi người đi mạo hiểm, đối với bọn họ có rất nhiều người không còn cách nào mới chịu đi cùng chúng ta thôi. Người nói với mọi người, nếu không đi ta sẽ sắp xếp cho họ ở lại Đại Liên Hội, cuộc sống sẽ rất tốt, có biết không?"

Triệu Hào lúc này mới phát hiện tự mình đã lĩnh hội sai ý tứ của sư tôn, vội vàng nói: " Đệ tử lát nữa sẽ kiểm lại một chút."

Nạp Nạp Đôn, Bí, Hàn Tấn, Ba Lạp và Ô Á cũng đều tụ lại, đi ra ngoài không ít thời gian, mọi người gặp lại cũng đều cao hứng. Lý Cường gọi mọi người ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện.

Trải qua sự huấn luyện trong đại hạp cốc, các vị lĩnh đội của các võ sĩ này trong các phương diện đều có sự chuyển biến, đã không còn là những khổ tù đáng thương cảm ở tại Hắc ngục nữa. Trong đó biến hóa lớn nhất chính là Bí và Ô Á, bọn họ hai người điều kiện bẩm sinh thật là quá tốt, tốc độ tiến bộ khiến ngay cả Triệu Hào cũng phải giật mình.

Người canh cửa báo cáo: " Ngoài cửa đang có một lão đầu đáng người cường tráng vừa mới đến, phía sau hấn có thêm một chiếc xe."

Lý Cường hỏi: " Một lão đầu có vẻ cường tráng? Hấn có nói là tìm ai không?"

Người canh cửa nói: " Không có nói, hấn chỉ nói là người của Trần Hậu thương phường."

Lý Cường liền đứng dậy, liên thanh luôn miệng nói: " Mau mời! Mau mời! Lão giáp trùng tới."

Lý Cường vỗ tay một cái, nói: " Tất cả cùng ta đi nghênh đón bằng hữu." Rồi hướng ra phía cửa đi đến. Mọi người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lão đại hưng sư động chúng đi nghênh đón một người, trong lòng cũng cảm thấy tò mò, vội vàng đi theo. Lý Cường đã đưa một vị lão giả về mặt tươi cười đi vào.

Nam Tư Đồng nhìn những đại hán vạm vỡ đứng đầy sân, ngạc nhiên nói: " Lão đại, đây là huynh đệ của ngài đó sao? Thật hay, mỗi người đều có bộ dáng anh hùng a. Không phải là lão đại muốn ở Thản Bang đại lục kiến lập một sự nghiệp lớn đó chứ?"

Lý Cường cười to vỗ vỗ vai hắn, nói: " Lão giáp trùng, Thân Bang đại lục là quê quán của ngươi, ta không dám cướp sinh ý của ngươi đâu, haha..."

Nam Tư Đồng cũng cười, nhìn Hồng Thiêm nói: " Tiền bối, nếu lão đại mở ra vũ khí phòng, thì các phòng tư nhân như chúng ta cũng đừng mong lẫn lộn nữa. Nga, lão đại, gọi vài người đem đồ ở ngoài cửa vào đi. Lần này ta đem toàn bộ trân phẩm của Trần Hậu Phòng đến, tổng cộng có một trăm hai mươi khối giáp và tí thuẫn, còn có một trăm hai mươi bộ phi dực và vũ khí..."

Người đang vây quanh nghe xong Nam Tư Đồng giới thiệu, con mắt đã bắt đầu sáng lên, không đợi hắn nói xong, đã có một đám người chạy ra ngoài cửa. Ở trên xe có một cái rương lớn, họ mang vào sân, Lý Cường đi tới bên cạnh rương, nhẹ nhàng sờ sờ, cười nói: " Lão giáp trùng lần này đã bỏ ra một lượng lớn vật phẩm rồi. Triệu Hào, ngươi tới an bài, đem đồ vật phân phát ra để mọi người mặc thử, có thể cần phải điều chỉnh một chút mới được."

Trang bị lập tức được phát cho mọi người, Bí cũng mặc một bộ, hắn ở trong viện đi tới đi lui rồi lại nhảy lên, cảm giác phi thường hài lòng, đi tới vỗ vai Nam Tư Đồng, mở miệng cười.

Lý Cường nói: " Không hổ là trang bị của Trần Hậu phòng, nhìn thật là khác a."

Nam Tư Đồng tổng cộng mang đến ba loại khối giáp, một loại màu đỏ đen thuộc tính hỏa, một loại màu xanh đen thuộc tính thủy, một loại màu đen không có thuộc tính bất quá tính năng kém một chút. Bởi vì Nam Tư Đồng là người tu chân, cho nên hắn chế tạo khối giáp đã hấp thu ảnh hưởng của chiến giáp.

Bí mặc bộ khối giáp ở trên đầu có trang sức, là một cái vòng khảm tinh thạch cỡ quả trứng gà, gắn ở trên trán, có thể phòng ngự cả đầu. Bộ dáng của hung giáp rất kỳ lạ, liếc mắt nhìn thì giống như là hai con cá đang nhảy khỏi mặt nước, đầu cá nằm phía trên hai vai, làm cho hai bả vai trở nên rộng rãi uy mãnh. Phần giáp bảo vệ từ cổ tay lên cánh tay làm giống như vảy tam giác cấu thành, bên tay trái có một bộ tí thuẫn, chiến ngoa (giày) kéo lên tận trên đùi. Sau khi mặc loại khối giáp này vào thì ngay cả người bình thường cũng thấy trở nên phiêu hân cao lớn, huống chi là một người có thân hình của một đại hán dị tộc.

Sau khi mọi người mặc xong, hào khí trong viện cũng hoàn toàn khác hẳn.

Lý Cường nghiêng đầu cẩn thận nhìn Bí, Nam Tư Đồng trở nên khẩn trương, vì hắn biết tại phương diện chế khí Lý Cường chính là đại hành gia.

Một hồi lâu, Lý Cường cười nói: " Vừa mạnh mẽ, vừa nhu hòa..." Nam Tư Đồng nghe được cảm thấy mơ hồ, hỏi: " Lão đại, còn có khuyết điểm gì sao?"

Lý Cường tiến lên giúp Bí điều chỉnh một chút cái vòng trên đầu, giải thích: " Không có vấn đề gì lớn, ta chỉ là nói bộ khối giáp này làm cho người ta có cảm giác quá mức cương liệt phiêu hân, nếu thay đổi và thêm một chút đại sưung có lẽ tốt hơn."

Nam Tư Đồng vội vàng nói: " Có thể thay đổi một chút, bất quá Trần Hậu phòng lại không có thứ này. Có một loại đại sưung rất tốt, chỉ dùng da của Hắc Cẩm Quỷ ở Oan Hồn Hải chế tác, cực tốt, có phòng ngự lực tự nhiên, nhưng số lượng rất ít."

Khố Bột tự mình dìu Mạt Bồn, mười người huynh đệ đi theo đang áp giải ba tù binh vào cửa. Phát hiện mọi người đều đang mặc khối giáp, hắn trong lòng giật mình, tưởng rằng có đại sự phát sinh, hô lên: " Lão đại...lão đại...chúng ta đã về rồi."

Lý Cường cười hì hì nói: " Khố Bột, trước tiên hãy vào phòng cho Mạt Bồn nghỉ ngơi đã. Rồi để cho các huynh đệ còn mặc thử khối giáp."

Mấy võ sĩ đưa ba tù binh đi vào phòng, Chủ Toàn đột nhiên kêu to: " Lão giáp trùng...Nam Tư Đồng..cứu ta."

Có một võ sĩ đang kéo cánh tay Chủ Toàn nghe hắn kêu inh ỏi, hung hăng đánh vào bụng hắn một quyền, mắng: " Ngươi dám lộn xộn hử, không cho la hét."

Nguyên anh của Chủ Toàn bị phong bế, một quyền này làm cho hắn kêu lên đau đớn, đau đến mất hoa đầu váng.

Nam Tư Đồng quay đầu lại nhìn thấy, chấn động nói: " Ai...không phải đó là Chủ Toàn đại tôn...di, Cát Kỳ Quả, Đức Thanh Linh...đây là chuyện gì vậy?"

Hồng Thiêm vội kéo Nam Tư Đồng, nhẹ giọng giải thích cho hắn nghe.

Nam Tư Đồng thở dài một tiếng, hắn cũng không biết phải nói như thế nào, do dự một lát, hắn phải phải quần áo trên người, trịnh trọng hành lễ nói: " Lão đại, Chủ Toàn là bằng hữu của ta, ta không dám yêu cầu lão đại tha hắn, chỉ là cầu lão đại đối đãi với hắn tốt một chút..."

Chuyện này Lý Cường không hề có sự chuẩn bị, hắn không có nghĩ đến Nam Tư Đồng lại quen với ba người này, bất quá hắn đối với thỉnh cầu của bằng hữu chưa từng cự tuyệt, bèn nói: " Được rồi, Khổ Bội phân phó các huynh đệ không nên ngược đãi ba tù binh, chỉ cần canh chừng bọn họ là được. Lão giáp trùng, đừng trách ta, tạm thời chưa thể tha bọn họ được, phải đợi người của Phán Thọ Thương Hành đến, sau khi đàm phán mới có thể thả ra."

Nam Tư Đồng trong lòng cảm kích, luôn miệng đa tạ.

Khổ Bội đưa cho Lý Cường một cái bao mềm, cười nói: " Lão đại, chúng ta đã quên mất tiểu Hải yêu này."

" Ai nha, đã quên mất, thương cảm cho tiểu tử này, đã chết đói rồi."

Lý Cường cuống quýt vỗ đầu, cầm cái bao mở ra, ôm lấy tiểu Hải yêu. Chỉ thấy tiểu tử này một đôi lam nhãn đang tròng lên, con mắt xoay chuyển liên tục, trong miệng không ngừng kêu lên, móng vuốt nhỏ màu hồng vươn ra, nắm chặt một ngón tay của Lý Cường, tựa hồ như rất cảm tức Lý Cường bỏ mặc nó một thời gian dài không quan tâm tới.

Một khối Ô tử kiên trống rỗng xuất hiện trong tay Lý Cường. Đôi lam nhãn của tiểu Hải yêu tròng lên, còn không kịp dùng móng vuốt bắt lấy đã chuyển đầu há miệng ngoặm lấy, lúc này mới buông ngón tay Lý Cường ra, ôm lấy Ô tử kiên dùng sức ăn nhanh, chỉ chốc lát đã ăn hơn phân nửa, còn lại một chút bị nó bỏ luôn xuống đất. Tiểu Hải yêu le đầu lưỡi màu hồng ra, liếm liếm móng vuốt rồi lại lắc đầu kêu lên không ngừng.

Lý Cường trấn an thế nào cũng không được, tiểu Hải yêu không ngừng dụi đầu vào ngực hắn, tựa hồ như phi thường ủy khuất. Lý Cường ngạc nhiên nói: " Di, tiểu tử này hình như còn chưa hài lòng a, nó muốn cái gì chứ?"

Hàn Tấn đưa tay định ôm nó, tiểu Hải yêu hung hăng tấp một cái làm hắn sợ rụt phắt tay về. Chỉ nghe tiếng hàm răng va chạm nhau, người chung quanh đều lắc đầu, cái cắn này nếu cắn trúng, đảm ngay cả khớp xương cũng bị cắn đứt.

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, có phải là nó muốn ăn tinh thạch không, hay là cấp cho nó một khối tinh thạch thử xem."

Lý Cường không có tinh thạch cấp thấp, hắn tìm trong thủ trạc một khối tinh thạch cỡ ngón cái, đó là một khối tinh thạch thuộc thủy tính thượng phẩm Bích Triều Thạch. Móng vuốt màu hồng của tiểu Hải yêu như tia chớp chớp lấy, thanh âm cũng đều thay đổi, đó là một thanh âm vô cùng vui sướng, chỉ thấy trên trán nó hé ra một cái lỗ nhỏ, nó cố gắng cầm tinh thạch bỏ vào trong đó nhưng móng vuốt lại quá ngắn, nó gấp đến độ lớn tiếng kêu lên.

Nam Tư Đồng trong lúc vô tình nhìn thấy tinh thạch trên tay tiểu Hải yêu, nhin không được day day con mắt nghi hoặc nói: " Ta không có nhìn lầm chứ...đây hình như là Bích Triều Thạch...thượng phẩm tiên thạch!"

Suy nghĩ một chút hắn lại lắc đầu: " Không có khả năng, có lẽ ta muốn tiên thạch đến nỗi hồ đồ rồi."

Lý Cường nhìn thấy tiểu Hải yêu kêu thật thương cảm liền đưa tay cầm lấy tinh thạch bỏ vào cái lỗ trên trán nó. Một tiếng rít vang lên, tiểu Hải yêu chậm rãi bay ra khỏi tay Lý Cường, đứng ở trên không trung. Cùng thời gian, cả người tiểu Hải yêu nổi lên lam quang. Người trong viện đều bị lam quang này làm kinh động, mọi người không một tiếng động nhìn lên.

Chỉ thấy tiểu Hải yêu cấp tốc bắt đầu thuế biến(biến đổi), linh vũ màu lam trên người giống như những cánh hoa bắt đầu rơi xuống, một tầng rồi một tầng lam quang giống như sóng biển dâng lên, tại trên người

nó, những linh vũ mới bắt đầu mọc dài ra, tiếp theo dần dần hiện thành đôi cánh, linh vũ trên cánh cũng bắt đầu sinh trưởng rất nhanh, linh vũ màu lam mọc dài ra nửa thước thành tầng tầng lớp lớp hiện lên trước mặt mọi người, ánh sáng chói mắt xinh đẹp phi phàm.

Trên trán tiểu Hải yêu lộ ra một ít Bích Triều Thạch, vàng sáng lưu chuyển giống như một con mắt thứ ba của nó. Sau đó cũng mọc ra linh vũ, lúc này nhìn tiểu Hải yêu giống như một con quái diệu kỳ dị. Nhìn nó đang thay đổi kịch liệt trên không trung mà cảm thấy giật mình. Linh vũ còn dư trên người đã dần phi tán, toàn thân bao bọc lam quang chói mắt tiểu Hải yêu kiêu hãnh đứng giữa không trung.

Tiếng than sợ hãi như nước thủy triều vang lên, mọi người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự biến hóa kỳ dị như thế. Hàn Tấn, Triệu Hào còn thêm mấy người đều tự nhận thân thủ không tệ đều cũng tranh nhau lên trước muốn ôm lấy tiểu Hải yêu.

Tiểu Hải yêu cơ hồ cực kỳ khinh thường kêu lên một tiếng, lam quang chói mắt chớp động, liền đã mất đi bóng dáng.

Hàn Tấn không phục, hấn nghĩ mình đã trải qua thời gian huấn luyện ở đại hạp cốc, công phu đã đề cao rất nhiều vậy mà cũng không bắt được tiểu tử này. Có người nhìn thấy tiểu Hải yêu đứng ở trên sân, dùng ngón tay chỉ lên kêu to: " Nó ở trên kia..."

Tất cả mọi người trong viện trở nên náo loạn, người có năng lực thì bay tới chớp, người không có năng lực cũng mặc phi dực vào đuổi theo. Nam Tư Đồng trốn mất há mồm nhìn, chỉ chốc lát hấn cũng bắt đầu cử động thân thủ, cùng lúc một đạo lam quang hướng bên này bay tới làm hấn nhìn không được liền cản ngay phía trước mặt tiểu Hải yêu.

Tiểu Hải yêu đột nhiên chuyển người, phát ra một thanh âm cười nhạo. Hàn Tấn từ phía sau kêu lên bay tới. Nam Tư Đồng thấy cơ hội hiếm có liền dịch người chặn lại. Chỉ thấy tiểu Hải yêu ưu nhã xoay đầu, lam quang lóe lên, thân thể đột nhiên rơi xuống.

" Bình!"

Nam Tư Đồng và Hàn Tấn đồng thời kêu to: " Bắt được rồi!"

Mọi người cười to, chỉ thấy Nam Tư Đồng và Hàn Tấn đang ôm chặt lấy nhau.

Hàn Tấn kêu lên: " Sao lại là lão nhân này...tiểu tử đâu mất rồi?"

Nam Tư Đồng đẩy hấn ra, nét mặt già nua cũng đã hồng lên, cắn răng mắng: " Tiểu tử này là đang cố ý! Ta phải bắt được nó."

Hấn nhìn chung quanh: " Di, chạy đi đâu rồi...ách..lão đại."

Lý Cường cười cười ôm tiểu Hải yêu, nói: " Được rồi, mọi người đừng đùa nữa. Lão giáp trùng, khải giáp của những người này còn có chỗ nào không thích hợp thì phiên người sửa lại dùm một chút."

Nam Tư Đồng không cam lòng nhìn tiểu Hải yêu, lớn tiếng nói: " Có ai cảm thấy khải giáp mặc trên người bị chật chội hoặc là quá rộng thì lập tức đến chỗ ta, ta sẽ điều chỉnh cho mọi người một chút."

Lý Cường cầm lấy cái bao định bỏ tiểu Hải yêu vào, không ngờ tiểu Hải yêu kêu to, nhìn nó có vẻ phi thường không vui, hai móng vuốt nhỏ gắt gao nắm chặt miệng bao, hai đôi lam nhãn xinh đẹp nhìn Lý Cường, thân thể không ngừng dấy dựa vận vận.

Lý Cường cười nói: " Người không muốn vào trong bao thì làm sao ta mang người đi được, vào đi thôi." Nhìn nó tựa hồ có chút sợ Lý Cường, kêu lên hai tiếng, buông hai móng vuốt ra, thân thể co lại chui vào trong.

Hàn Tấn nói: " Lão đại, để ta mang đi."

Cầm lấy cái bao, hấn đắc ý vỗ vỗ vào túi, cười nói: " Tiểu tử này thật là khả ái, lần sau ta sẽ ra uy với nó, nó nhất định sẽ nghe lời thôi."

Có người nhắc nhở Hàn Tấn: " Ai nha, cái túi trên tay ngươi sáng lên kìa, mọi người mau nhìn."

Lam quang chói mắt lộ ra ngoài túi "Ba...ba.." Cái túi vỡ vụn, những mảnh vỡ bay tán ra, tiểu Hải yêu dặc ý kêu to bay lên không trung.

Hàn Tấn bị nó trêu chọc hai lần, cười mắng: "Tiểu tử ngươi là đồ vật đáng ghét, coi ta làm sao thu thập ngươi." Hắn bắn người lên đuổi theo.

Lam quang lóe sáng, tiểu Hải yêu chui đầu vào trong lồng ngực Hàn Tấn. Hàn Tấn có cảm giác bất hảo, hắn cảm giác như có người hung hăng tổng cho một quyền, xoay người rơi xuống mặt đất. May là vừa rồi vẫn còn mặc nguyên khải giáp nên không có bị thương.

Hàn Tấn đứng dậy vỗ mặt đỏ bừng, xấu hổ vạn phần. Đường đường một lĩnh đội võ sĩ lại bị một con quái đản đánh té ngã trên mặt đất, mặc dù là do không cẩn thận, nhưng quả thật rất khó kham nổi a. Người trong viện không ai cười hắn, vì không ai nghĩ đến hắn lại bị đánh vì công phu của hắn cũng rất cao cường. Mọi người nhìn xung quanh tìm kiếm hành tung của tiểu Hải yêu.

Lý Cường cũng chấn động, hắn vội hỏi: "Hàn đại ca, có bị thương không..lý nào lại như vậy..." Hắn liền nhảy lên không trung.

Có người hô: "Nó ở đây...mau đuổi theo."

Tiểu Hải yêu dường như biết đã gây ra họa, liều mạng bay loạn trong viện, thân thể nho nhỏ lướt nhanh như cơn gió, tại không trung xuất ra một luồng lam quang. Lý Cường đã biết tiểu Hải yêu có sự cổ quái, hắn truy theo càng nhanh hơn. Chỉ thấy trong viện có hai cái bóng một lớn một nhỏ, bay lên cao xuống thấp rồi quay trở lại xoay trở liên tục khiến người ta hoa mắt.

Bởi vì là một cái sân phong bế, tiểu Hải yêu không thể chạy thoát, bị Lý Cường bức đến một góc sân, nó rút ở đó ủ rũ kêu lên.

Hàn Tấn kêu lên: "Lão đại, đừng làm nó bị thương...đệ không có việc gì đâu!"

Lý Cường hiểu được nếu đang ở bên ngoài thì tự mình không cách nào đuổi theo nó được, tiểu Hải yêu sau khi thuê biến thì tốc độ của nó so với lúc còn ở sủng vật điểm thì đã nhanh hơn gấp đôi.

Nghe thanh âm có chút làm nũng của nó, Lý Cường cười mắng: "Sau này không cho tùy tiện đánh người, không được chạy loạn...mau đến đây đi."

Người khác cảm thấy ngạc nhiên là tựa hồ nó nghe được lời Lý Cường nói, kêu lên một tiếng chui tọt vào trong ngực hắn.

Hàn Tấn cười khổ nói: "Tiểu tử này thật làm cho người ta khổ sở a."

Người canh cửa vội vàng đi tới bên người Khố Bột, nhỏ giọng báo cáo vài câu làm Khố Bột có chút ngẩn ngơ.

Lý Cường hỏi: "Là chuyện gì?"

Khố Bột nói: "Tập Bốn thần sử, Tư Đình hội trưởng còn có Ba Trọng hành thủ của Phản Thợ Thương Hành đã tới. Hơn nữa cả Không Hậu của Phản Thợ Thương Hành cũng tới, hắn hình như là trưởng bối của Chủy Toàn, là nhân vật rất thần bí, lão đại phải cẩn thận hắn."

Lý Cường vùng chỉ bắn ra một tiếng, lớn tiếng nói: "Tất cả các huynh đệ đều lập tức mặc khải giáp và trang bị vũ khí, mau xếp thành hàng, chúng ta có bằng hữu tới. Hắc hắc, mọi người lên tinh thần một chút, Triệu Hào người tới chỉ huy."

54. Chương 54

Trong viện bắt đầu sáng ngời lên, hỏa tính khải giáp sáng lên vàng sáng màu đỏ sậm, thủy tính khải giáp lại tỏa ra thanh quang nhu hòa, võ sĩ môn trong lòng rất tự hào, mở ra phòng hộ, cả đội từ từ bộc phát lên áp lực đầy quỹ dị. Hồng Thiêm, Khố Bột và Nam Tư Đồng cũng đứng ngay trước đội ngũ.

Khố Bột trong lòng sợ hãi than thở, từ trong đội ngũ truyền ra sát khí làm cho hắn vừa mừng vừa sợ, những võ sĩ này so với võ trang của Đại Liên Hội cao hơn không biết sao mà nói. Hắn âm thầm nhìn Nam Tư

Đồng, thấy vẻ mặt của hắn cũng đang kinh ngạc. Nam Tư Đông trong lòng cũng hiểu được, tu vi tu chân của đội võ sĩ này cũng rất tốt, nếu chỉ là mấy người thì hắn cũng không mấy ngạc nhiên, nhưng trước mắt cả một trăm mười người đều đạt đến như vậy đã làm cho hắn kinh ngạc đến vạn phần.

Lý Cường điều ra hai tiểu đội đứng thẳng xếp hàng ngay lối ra vào trong viện, còn tự mình suất lĩnh Triệu Hào, Hồng Thiêm và Hàn Tân những người này ra đứng đợi tại cửa.

Chỉ trong chốc lát, Tập Bốn thần sử và Tư Đình hội trưởng đưa theo hai người xa lạ chậm rãi đi vào đại viện, ở phía sau họ có thêm bảy, tám người đi theo.

Đám người này vừa đi vào cửa thì cả đội ngũ đã liền tập trung nhìn vào trên người họ, tựa như vừa khởi động một cây tầm huyền (dàn), trong nháy mắt cả đội đều phát ra sự uy sát, loại này là luồng sát khí từ vô hình hóa thành hữu hình, như những luồng sóng lớn liên tiếp đổ tới, những người vừa xuất hiện ở cửa liền lộ ra tu vi bất đồng nhau. Tập Bốn thần sử nắm lấy Tư Đình hội trưởng mỉm cười đứng thẳng, cả hai người xa lạ cũng đứng thẳng bất động, trường bào trên người không gió bay lên nhưng những người phía sau họ lại cuống quýt lui ra ngoài cửa.

Tập Bốn thần sử cười nói: " Lão đại, a a, không cần lộ ra uy thế lớn đến thế này chứ."

Lý Cường cũng buồn cười, hắn cũng không có ý nghĩ lộ ra ý tứ thị uy, chỉ là không muốn cho họ nhìn thấy người của mình chỉ là một đồng cát rời, lúc này mới bắt đầu thu lệnh lại. Hắn ra lệnh bằng mắt cho Triệu Hào, hắn liền hiểu ngay, lập tức chỉ huy đội ngũ lui sang một bên. Lý Cường cười nói: " A a, thần sử đại nhân, chỉ là hoan nghênh chứ vị mà thôi, mời!"

Hai người xa lạ kia đứng thẳng bất động. Tập Bốn thần sử cười nói: "Nga, trước tiên xin giới thiệu hai vị khách nhân, vị này là hành thủ Ba Trọng Đức Không của Phán Thọ Thương Hành, vị này là tu chân cao thủ nổi tiếng của Thản Bang đại lục, Không Hậu đại sư"

Ba Trọng hành thủ và Không Hậu mặt không chút thay đổi nhìn Lý Cường. Tập Bốn thần sử lại nói: " Vị này là tu chân cao thủ của Trọng Huyền Phái Lý Cường, sư thúc của Hồng Thiêm."

Ba Trọng hành thủ vẫn như trước không nói gì. Khóe miệng Không Hậu có chút động đậy, trong lòng hắn hiểu được, lần này đã gặp phiền toái. Bối cảnh của Trọng Huyền Phái hắn biết một ít, cao thủ của phái này rất ít đến Thản Bang đại lục, ảnh hưởng ở chỗ này không lớn lắm, nhưng hắn biết Hồng Thiêm, mặc dù chưa từng giao thủ, nhưng thực lực tuyệt đối không kém, vậy thì sư thúc của hắn còn cao thâm hơn thế nào.

Lý Cường cũng không hề phản ứng cẩn thận quan sát hai người kia.

Ba Trọng Đức Không làm cho người ta có cảm giác là con người bình thường của thế tục, không có gì đặc biệt, cơ thể rất gầy, giống người của Thản Đặc quốc. Những người từ Hắc ngục đi ra thường gọi người của Thản Đặc quốc là bạch quỷ tử. Nếp nhăn trên mặt hắn rất nhiều, tầng tầng lớp lớp làm cho người ta có cảm giác không thoải mái. Hai mắt hắn lúc sáng lúc tối, làm cho người ta không nhìn rõ được tâm tư hắn.

Lý Cường liếc mắt nhìn Không Hậu thì trong lòng khởi lên một loại ý niệm quái dị trong đầu, trang phục của người này làm cho Lý Cường nhớ đến giống người ở chùa miếu nơi quê hương. Trang phục của Không Hậu là của hòa thượng, đầu trọc, trường bào màu xám, trên cổ đeo một xâu niệm chuỗi, chân không, trên chân không nhiễm một hạt bụi. Bộ dáng hắn nhìn qua thì tuổi còn rất trẻ, nhưng lại có một đôi lông mày dài trắng, mày dài rất cao, rất giống như hùng ưng trên trời, rõ là một người có Ứng mi điển hình.

Ánh mắt lợi hại của Không Hậu bắn thẳng đến Lý Cường, hai người không ai nhường ai đối nhãn nhìn nhau. Không khí từ từ trở nên khẩn trương.

Tiểu Hải yêu kêu lên một tiếng bay lên không trung, nó cũng cảm thấy bất an.

Trường bào màu xám bay lên phần phật, không khí chung quanh Không Hậu tựa hồ như cũng dao động, một vòng hồng quang ở phía sau lưng hắn bốc lên. Không Hậu dựng đứng đơn chưởng, chuỗi hạt châu đeo nơi cổ tay, đầu hắn có chút nghiêng tới, đầu ngón tay đối diện với chóp mũi của hắn. Lý Cường lập tức hiểu ngay, đây là thủ thế của người xuất gia.

Điều làm cho Lý Cường ngạc nhiên là phía sau Không Hậu hiện ra bảy vầng hào quang, hắn nói thầm trong lòng: "Làm sao mà hòa thượng lại có thể tỏa ra phật quang?" Từ khi từ địa cầu đi ra Lý Cường chưa từng nhìn thấy chùa miếu và hòa thượng, đột nhiên tại Thản Bang đại lục lại nhìn thấy một người xuất gia, hắn thật sự cảm thấy kỳ quái: "Mẹ kiếp, có lẽ do ta quá đa tâm, hắn thật ra không phải hòa thượng."

Một cỗ áp lực vô hình gắt gao bao quanh Lý Cường. Không Hậu có chút tươi cười, hắn nghĩ đã không chế được Lý Cường. Dần dần luồng sáng trên người Không Hậu càng rực rỡ hơn.

Lý Cường nhất thời không tập trung làm cho Không Hậu thừa cơ mà công kích. Bất quá trên người Lý Cường có rất nhiều cổ quái, hắn vô thanh vô tức biến ra Ảnh Mộng Giáp, trước tiên phòng hộ chân thân. Hắn là người không bao giờ ra tay trước, điểm phong độ đó hoàn toàn có ở Lý Cường.

Người ở trong viện cũng đã lui ra xa cuộc ám đấu của Không Hậu và Lý Cường, trong vòng năm thước chỗ hai người đứng không ai có thể đến gần. Không Hậu vẫn đứng thẳng được như trước, chỉ là trên mặt không còn nét mỉm cười, hai chân mày hùng ưng cơ hồ đã giương thẳng lên. Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, Lý Cường không hề di động, cũng không hề nhìn thấy hắn mặc chiến giáp, vậy mà cũng có thể ngăn trở được áp lực lớn như thế, đã làm cho Không Hậu hoàn toàn không chịu nổi.

Nếu muốn thu tay lại thì thật sự quá khó khăn, Không Hậu không cam lòng nói: "Mời chỉ giáo." Hai tay hắn bắt đầu cử động, vận vẹo, thoáng thời gian hai bàn tay tỏa ra vô số quang hoa, tụ tập lại giống như một đóa tiên hoa, quát to: "Thiên Yết Liên Hoa."

Lý Cường cơ hồ dám chắc người này đúng là một hòa thượng, cho dù không phải thì cũng có quan hệ với Phật giáo, bởi vì tại Thản Bang đại lục tuyệt đối không hề có hoa sen. Cả hắn cũng quát lên: "Đã khách khí!" Hàn Linh Cự Chưởng cũng đã đánh ra.

Hư ảnh của cự chưởng màu tử kim sắc dần dần hình thành, chưa rời tay đã vang ra âm thanh. Hàn Linh Cự Chưởng của Lý Cường khác hẳn với Hưu Phích Tĩnh, chân nguyên lực của hắn ẩn chứa thật lớn hỏa tính, có thể xem như là Tử Diễm Cự Chưởng.

Chẳng những là Triệu Hào, Nam Tư Đồng cùng Hồng Thiêm, ngay cả Tạp Bốn thần sử cũng không biết nên làm sao. Lúc này, không còn cách nào ngăn cản bọn họ, người tu chân trong lúc bắt đầu tỷ thí thì hung hiểm dị thường, mọi người chỉ có thể trở mặt mà nhìn. Tạp Bốn thần sử bảo mọi người lui ra sau, đồng thời dương tay xuất ra một vòng bảo hộ, bao quanh Không Hậu và Lý Cường.

Thiên Yết Liên Hoa chậm rãi xoay tròn bay về phía Lý Cường, ngân quang bay tán ra xung quanh. Tử Diễm Cự Chưởng từ từ biến lớn ra như một mặt bồn, rồi rời khỏi tay Lý Cường, sau khi bay ra liền mang theo tiếng sấm gió vang rền. Đây quả thật là một sự liều mạng đánh bữa xem công lực của ai cao hơn, pháp môn của ai xảo diệu hơn.

Tử Diễm Cự Chưởng áp lên Thiên Yết Liên Hoa, trong nhất thời lóe lên một đạo bạch quang chói mắt, người trong viện đồng thời cùng nheo mắt lại. Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, theo mọi người nghĩ lại tựa hồ đã trải qua thật lâu.

"Lạp...lạp...bá...bá...Oanh!"

Mọi người cảm giác được cả đại địa đều cũng rung động, thanh âm cự bạo thật sự là quá lớn, lỗ tai mọi người đều cũng ù ù rối loạn. Trong lòng Tạp Bốn thần sử liền nghĩ đến chuyện nên cẩn thận xử sự, cả hai người này không nên đụng chạm đến ai, bây giờ phải lo đại sự trước đã, không thể để xảy ra chuyện lớn a.

Lý Cường vừa xuất ra Tử Diễm Cự Chưởng, hai tay lập tức xuất ra thủ ấn. Còn Không Hậu thì cẩn thận, trong lúc bạo thanh vang lên, cả hai cùng bị công kích. Dưới chân Không Hậu lập tức vỡ ra, hắn liền cuống quýt thối lui ra sau. Lý Cường bị cỗ kinh lực phi thường này chấn bay lên không trung, nện người vào vòng bảo hộ màu xanh biếc, cỗ kinh lực này lập tức kích động Thái Hạo Toa, kim quang đột nhiên nhấp nháy "Không...đông.." Một tiếng trầm đục vang lên, thủ ấn trên tay lập tức tiêu tán.

Vòng bảo hộ màu xanh biếc nhất thời hóa thành khói xanh lục tiêu tán vô tung. Không Hậu cũng bị công kích, lực lượng của Thái Hạo Toa với sức của hắn tuyệt đối không thể chống đỡ, may là không phải phát ra với hắn, nên hắn chỉ bị thương. Không Hậu vươn tay phóng ra chuỗi hạt châu, một châu ảnh màu nâu bay lên không trung, hắn đang muốn phát lực, ngoài dự đoán mọi người một đạo lam quang chợt hiện lên,

nguyên lai là tiểu hải yêu, cả người nó bao bọc lam quang, nhanh chóng xẹt qua cuốn lấy chuỗi hạt châu tiêu mất.

Không Hậu bị dọa đến bất ngờ ngậy ra, chuỗi hạt châu này của hắn có chứa đựng chân nguyên lực, vậy mà cũng bị một tiểu Hải yêu giật mất làm hắn đứng yên ngậy ngốc. Chỉ trong một thoáng trì hoãn này, thời cơ đã trôi qua.

Lý Cường cũng đã nổi giận, rõ ràng là công lực của hắn không thâm hậu bằng Không Hậu, quát to: " Hay lắm, xem ta đây."

Lần trước năm tầng điệp gia phù chú làm cho hắn bị một lần đau khổ, lần này hắn đã sáng tỏ, hai tay liên tục vẽ ra, một tầng rồi một tầng điệp gia xuất ra, cho đến tầng thứ tư thì chung quanh lóe sáng, vô số kim ti thải đãi (luồng sáng màu vàng) lóe lên phiêu phù bên người hắn, những đóa hoa lửa màu bạc vang lên tí tách, tay hắn có chút chuyển biến, kim ti thải đãi hóa thành một luồng sáng hồng, từ lòng bàn tay bay ra, mắt có thể thấy sắp sửa ra tay...

Tập Bốn thần sử liên thanh, luôn miệng hét lớn: " Lão đại...dừng tay..dừng tay..."

Không Hậu thần sắc đại biến, cũng đã kêu lên: " Phạt tổ...là Thập Bát Diệt Ma Thủ...dừng tay!"

Người trong sân đều không hiểu Không Hậu nói cái gì, nhưng mọi người đều biết hắn đã thua. Lý Cường cũng muốn thu tay lại, nhưng cổ kinh lực này đã vận tới cùng, nếu không ra tay lập tức sẽ cản trở, hắn cũng không quản được nhiều nữa bèn dương tay đẩy dời đi, sắc mặt mọi người sợ đến vàng như đất.

Thoáng chốc phong vân biến sắc, thiên địa không còn chút ánh sáng.

Trong viện đã hoàn toàn rối loạn, mọi người đều lui nhanh ra sau.

Một chớp này của Lý Cường vốn không kịp dời phương hướng, chỉ kịp nhắc cao bàn tay, kinh lực tà tà xẹt qua đỉnh đầu Không Hậu. Phương hướng của luồng hồng quang này hướng thẳng tới cổng chính, cổ kinh lực phi thường như xông thẳng ra ngoài, phát ra trận trận tiếng nổ vang.

Không Hậu tuyệt vọng tưởng rằng mình đã chết chắc, bảy luồng quang hoa phía sau lưng hắn cấp tốc bao phủ trên thân. Luồng kinh lực màu hồng thoáng chạm trúng hắn, hắn vốn hiểu rất rõ ràng uy lực của Thập Bát Diệt Ma Thủ, cấp tốc bay sang bên cạnh, cho dù vậy cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi, hộ thân thần quang trên người bị đánh trúng nát bấy. Hắn quỳ sụp trên đất thở dốc từng cơn, trong lòng dù sao cũng hoàn toàn không rõ tại sao Lý Cường lại biết được thần công trong truyền thuyết của giáo phái mình.

Khó Bọt và Nam Tư Đồng mấy người đều biết Lý Cường vừa đánh ra cái gì, bọn họ thật không dám tin tưởng lại có uy lực lớn như vậy.

" Phách...phách...ba..ba.." Đá loạn tung bay, ở phía trên trần, mặt trên của cổng lớn nơi sân, đã bị phong bế, bị một chớp đánh vỡ thành một cái động lớn, trần nhà phát ra tiếng vỡ vụn, cuồng phong từ bên ngoài gào thét thổi vào. Chỉ thấy Lý Cường vẫn giữ yên tư thế vừa rồi, còn Không Hậu thì đang nửa nằm trên mặt đất, đang vùi đầu chịu đựng. Cuồng phong thổi tung hết bụi mù vừa rồi sạch sẽ, tiếng vỡ vụn của nóc nhà càng vang lên kịch liệt.

Triệu Hào quát: " Tất cả các đệ huynh mau mở phòng ngự mức lớn nhất, chuẩn bị vũ khí, nóc nhà sắp sụp. Chú ý nếu có khối đá lớn rơi xuống thì phải lập tức đánh nát. Các đội tụ tập, mau!"

Tập Bốn thần sử càng khẩn trương, vừa rồi bị Lý Cường phá mất Lục Ân Cư hắn còn chưa kịp liệu thương, nhìn nóc nhà muốn sụp hắn liền vung tay phát ra một vòng bảo vệ cho Ba Trọng hành thủ và Tư Đình hội trưởng, những người khác hắn đã không còn cách nào để giúp.

Một kích vừa rồi Lý Cường cơ hồ dùng tới phân nửa chân nguyên lực, hắn cũng cảm thấy có chút đuối sức. Tiểu Hải yêu từ trên không trung rơi xuống trong lòng hắn, huyền diệu kêu to mấy tiếng, mở miệng bỏ ra chuỗi hạt châu. Lý Cường cười cười nói: " Cái này là do ngươi cướp được, vậy thì ngươi cứ giữ đi." Rồi thuận tay đeo vào trên cổ nó.

Không Hậu nghe xong đỡ khóc đỡ cười, người này cũng thật là quá mức, hắn đem chuỗi hạt cho một tiểu Hải yêu súc sanh, dù cho da mặt mình có dày hơn cũng khó mở miệng mà đòi lại.

” Dát...chi..chi...”

Tiếng vang lọt vào tai làm kinh tâm, mọi người khản trương nhìn lên nóc nhà, sợ đến không dám hít thở.

” Bính...ba...hoa...”

Nóc nhà cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, liền sụp xuống. Cơ hồ đồng thời khối đá lớn rơi xuống, Lý Cường, Hồng Thiêm, Khố Bột còn có Không Hậu và Tập Bồn thần sử cùng lúc ra tay. Triệu Hào ra lệnh một tiếng, chúng võ sĩ giơ thương hướng lên trên điên cuồng bắn ra quang cầu.

Lý Cường trước kia tại Hàn Băng Nguyên từng có kinh nghiệm, không dám dùng Tử Diễm Cự Chưởng, hấn cần rằng đánh ra thủ ấn phù chú, lần này dùng chính là ba tầng điệp gia. Hấn quát to: ”Phá!” Có năm mũi tên ngũ sắc cùng bay ra, nhắm ngay khối đá lớn nhất, năm mũi tên không có lập tức đánh tan khối đá mà lại hất nó lên trên cao. Một tiếng vang trầm muộn cất lên, khối đá vỡ tan thành mảnh vụn, rơi xuống như mưa đá làm tung bụi mù khắp nơi.

Tập Bồn thần sử xuất ra một chiêu, trên đỉnh đầu hấn hiện ra một cơn mưa nhỏ giống như ở địa cầu thường xuất hiện trong tay hấn, chuyển động rất nhanh, bộ dáng khéo léo lả lướt, một vòng rồi lại một vòng tỏa ra quang hoa màu hồng sắc, xoay tròn bay ra, gắt gao bảo vệ chính mình và hai đại thủ lĩnh của hai thương hội.

Hồng Thiêm xuất ra phi kiếm. Pháp bảo của Nam Tư Đồng rất kỳ lạ, chính là bạch y trên người hấn, hấn cởi chiếc áo trên người ném lên không trung, một luồng bạch quang nhàn nhạt tỏa ra từ trên áo, đem hết những người bên cạnh hấn bảo vệ vào trong, những hòn đá vụn chạm vào áo liền bị văng ra, trong hấn thật dễ dàng tự nhiên.

Cuối cùng, cơn mưa đá đã rơi xuống hết, phía trên lộ ra bầu trời mông mông, một cái động lớn bị tàn phá lộ ra trước mắt mọi người, cuồng phong bên ngoài gào thét thổi vào, cuộn cuộn thổi bụi bặm trên mặt đất bay lên. Chỉ có vài người bị thương nhẹ, còn phần lớn đều bình yên vô sự, chỉ là trên đầu cổ mọi người bị bám đầy bụi bặm.

” Lão đại, có chuyện gì a? ...ai nha...” Nạp Thiện với đôi mắt còn ngái ngủ từ trong phòng vọt ra, trên người hấn chỉ mặc một cái khố lớn, đi chân không, trên tay cầm Thanh Ảnh Thúc, vừa ra khỏi phòng đã vấp phải những hòn đá nhỏ rơi đầy trên đất, té bật ngã. Hấn tức giận quát mắng: ” Là ai vậy...là ai khuyết đức...rải đầy đá trên đất thế này..hại người a!”

Mọi người vừa bị kinh hồn, bị Nạp Thiện tên hoạt bảo này làm bật cười ha hả.

Tư Đình Đán và Tập Bồn thần sử thương lượng vài câu, Tập Bồn cười nói: ” Lão đại, người xem...chỗ này đã trở thành như vậy, chúng ta có thể thay chỗ khác ngồi xuống nói chuyện?”

Khố Bột cũng nói: ”Đúng vậy, hay là nên tìm một chỗ khác, nơi này quá rối loạn”

Lý Cường phủi phủi bụi bặm trên người, nói: ”Không cần đâu, cứ nói ở đây đi, ở chỗ này ta cảm thấy thoải mái. Triệu Hào an bài các huynh đệ một chút, cho mọi người vào phòng tránh gió, nơi này gió quá lớn. Lão giáp trùng trước tiên khoan rời khỏi, đợi lát nữa ta cấp cho Hồng Thiêm bọn họ luyện khí, người có thể tham gia”

Nam Tư Đồng hưng phấn luôn miệng đáp ứng, cười nói: ” Ta sẽ đợi. A a, còn có ít khải giáp cần tu cải một chút, không có gì gấp gáp đâu” Rồi hấn lập tức đi vào phòng bắt đầu công tác.

Võ sĩ trong viện theo sự chỉ huy của Triệu Hào đều đi vào phòng, trong đại viện nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng gió gào thét. Một hồi lâu, Ba Trọng hành thủ không còn nhẫn nại được, hấn chậm chậm nói: ” Thần sử đại nhân có nói qua, ta nghĩ có lẽ có chút hiểu lầm...vừa rồi ta có đi tra xét một chút, Phấn Thộ Thương Hành chúng ta không có người nào tên là Bộ Cơ Cộng, có phải là các người lầm rồi không?”

Thần Ca lớn tiếng nói: ” Cái gì..chuyện này...”

Lý Cường lắc đầu không lên tiếng, ngăn cản Thần Ca nói chuyện. Ba Trọng hành thủ lại nói: ”Chính thuộc hạ chúng ta báo cáo, người chẳng những đã thương chấp đao thủ của Phấn Thộ Thương Hành, còn bắt đi ba vị đại tôn, chuyện này có phải các người nên có sự giao phó hay không a?” Nói xong hấn nhảy nhảy đôi mắt tam giác, làm ra vẻ không hiểu chuyện gì nhìn Lý Cường.

Lý Cường tâm niệm vừa chuyển, người này cái gì cũng không chịu thừa nhận, đem trách nhiệm chối sạch, da mặt thật quá thôi. Người không nhận? Lý Cường cười ha hả nói: " Ai nha, thật là ngại quá, là hiểu lầm, là hiểu lầm..."

Đám người Thần Ca thật không dám tin lão đại đang nói cái gì, cái gì mà hiểu lầm a? Nhưng lời nói kế tiếp của Lý Cường càng làm cho họ hoảng sợ.

" Ba Trọng hành thủ, chuyện của chấp đạo thủ và tỷ thí với Không Hậu đại sư vừa rồi cũng giống nhau, đó chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ, còn chuyện ba đại tôn của Phản Thợ Thương Hành...uy, mấy người các người có ai nhìn thấy không, ta không có nhìn thấy a. Haha, xin lỗi, tội danh này thật không dám nhận đâu" Lý Cường vẻ mặt như vô tội.

Thần Ca liền phụ họa nói: " Không có nhìn thấy a, cái gì mà đại tôn tiểu tôn, là cái gì vậy?"

" Người...người.." Ba Trọng hành thủ nhất thời bị Lý Cường chọc tức đến loạn, quát lên: " Chúng ta có chứng cứ, ba đại tôn là do các người bắt đi. Thần sử đại nhân, xin chủ trì công đạo."

Tạp Bồn thần sử khó khăn nói: " Theo chỉ ý của đại thần, hy vọng hai nhà hòa nhã với nhau." Trong lòng hắn cũng đã oán giận Ba Trọng hành thủ, lão già này muốn chiếm thượng phong, cũng không chịu nhìn xem đang nói chuyện với ai.

Ba Trọng hành thủ ngẩn ra, trong lòng vừa tức vừa vội, thần sử đại nhân cho tới bây giờ đều đang giúp mình nói chuyện, lần này vì cái gì mà biến đổi? Hắn còn ráng nói: " Ai, ta không dám vi kháng chỉ ý của đại thần, nhưng ta quả thật không biết ai là Bộ Cơ Cộng cả. Để ta về tra xét lại nhưng trước tiên các người nên thả ba vị đại tôn trước."

Sắc mặt Lý Cường bắt đầu dữ tợn, lạnh lùng cười nói: " Được a, ta cũng muốn tra xét, xem coi huynh đệ nào bắt ba vị đại tôn, hãy ráng chờ đi."

Không Hậu lặng lẽ truyền âm, tựa như thúc giục Ba Trọng Đức Không, trong lòng hắn rất gấp, không biết vì cái gì mà hành thủ lại muốn bảo vệ cho tiểu nhân vật như Bộ Cơ Cộng. Ba Trọng hành thủ khế lặc đầu, cũng cất giọng lạnh lùng: " Ta chỉ là tuân theo chỉ ý của đại thần không muốn khi dễ các người. Hừ, hừ, kỳ thật chúng ta cũng đã rất khách khí rồi."

Loại ngữ khí uy hiếp này vừa thoát ra, chẳng những Không Hậu thấy không ổn, mà ngay cả Tạp Bồn cũng thấy bất hảo.

Lý Cường gãi gãi đầu, hỏi Tạp Bồn thần sử: " Ai, thần sử đại nhân a, có phải là hắn đang làm ta sợ đó không?"

Tạp Bồn thần sử cười khổ nói: " Xin mời mọi người bình tĩnh một chút, xin đừng nóng giận a."

Ba Trọng hành thủ tiếp lời: " Nếu các người thả đại tôn, chuyện gì cũng có thể thương lượng, nếu không..."

Lý Cường lạnh như băng, cắt lời: " Cẩn ta? Lão tử nhìn người đúng là lão già ngu muội, già đến nói không ra tiếng người. Người là đại thần a? Cái gì cũng phải nghe người à. Không biết vì sao người có thể tiến lên làm hành thủ của Phản Thợ Thương Hành? Lão tử cảm thấy kỳ quái, người như người làm đương gia không biết làm thế nào mà còn chưa làm cho Phản Thợ Thương Hành bị hủy diệt?"

Ba Trọng hành thủ ước chừng cho tới bây giờ còn chưa phải chịu nếm mùi đau khổ như bây giờ, hắn tức giận đến cả người run rẩy, chỉ biết chỉ Lý Cường, một câu cũng nói không nên lời. Mấy người Thần Ca trong lòng đều hô thống khoái.

Lý Cường nói: " Lão tử cái gì cũng biết, tên Bộ Cơ Cộng kia cấu kết Thần Đặc quốc, cố ý mua bán hành thương của Tây đại lục, nuốt đi tài sản của người khác, hừ hừ, bất hạnh là hắn gặp ngay lão tử."

Ba Trọng hành thủ nhảy lên quát: " Người nói vậy...người vu khống...người làm sao mà biết..." Đừng xem hắn đã già, vậy mà còn nhảy lên rất cao.

Lý Cường đột nhiên rít gào: " Nghe cho rõ đây, lão già này! Lão tử chính là từ Hắc ngục của Thần Đặc quốc giết ra đây, tên gọi Lý Cường, huynh đệ của lão tử đều là khổ tù của Hắc ngục, bên trong đều là người bị bắt tới. Nhìn, xem trên trán lão tử có cái gì!"

Trong viện vô cùng yên tĩnh. Cả người Ba Trọng Đức Không như nhũn ra, hấn đương nhiên biết chuyện của Hắc ngục, bất quá hấn không có nghĩ đến những người tù đó lại ở chỗ này. Tạt Bốn thần sử lại càng hoảng sợ, chuyện này hấn cũng biết một ít nhưng chỉ là không biết đó chính là Lý Cường bọn họ. Nô đãi tiêu chí của Hắc ngục người bên ngoài không hề biết, bởi vì trước khi Lý Cường bị bắt vào, còn chưa có ai có thể trốn thoát.

Không Hậu kinh ngạc há hốc mồm, hấn cũng đã trở nên ngây ngốc.

55. Chương 55

Nếp nhăn trên mặt Ba Trọng Đức Không càng sâu hơn, hấn cố gắng khống chế tâm tình của chính mình, nhưng hai tay lại không nghe lời, liên tục run lên. Hấn hết sức hối hận đã tới nơi này gặp mặt Lý Cường, nghĩ được chính mình đã quá khinh địch nên thế cục bây giờ không còn chút đường lui nào. Hấn dùng sức nắm chặt tay, nói: "Thần sử đại nhân, xin ngài ngàn vạn lần không nên nghe lời hấn. Việc này tuyệt đối là vu khống, Phản Thọ Thương Hành lớn như vậy, ta làm sao có thể biết hết mọi người, nhưng ta đã hỏi qua, dám chắc không có ai là Bộ Cơ Cộng..."

Ngữ khí của Tạt Bốn thần sử trở nên lạnh như băng: "Ba Trọng hành thủ, chuyện này không phải chuyện đùa, nếu chuyện này do Bộ Cơ Cộng một mình gây nên, vậy chỉ cần giao ra Bộ Cơ Cộng thì việc gì cũng dễ nói chuyện, ở phía đại thần ta sẽ nói giúp cho, nếu không...hậu quả người chắc rõ ràng, bây giờ là trong lúc chiến tranh..." Lời hấn mặc dù lạnh lùng, nhưng đã cấp cho Ba Trọng Đức Không một đường lui.

Ba Trọng Đức Không chính là một lão hồ ly, lời của Tạt Bốn thần sử đã cho hấn một con đường, hấn lập tức nghĩ đến một chủ ý âm độc, cười nói: "Thần sử đại nhân, có lẽ ta đã là một lão hồ đồ, xin ngài cho ta ba ngày thời gian, ta sẽ cho một câu trả lời thuyết phục." Hấn đã hạ quyết tâm đem Bộ Cơ Cộng giết đi diệt khẩu, sẽ đưa cho các người một cổ thi thể, nói là hấn sợ tội tự sát, xem các người có thể hỏi ra được cái gì. Bất quá lần này làm cho Tạt Bốn thần sử nổi lên lòng nghi ngờ, quả thật là không xong, trở nên phải đem tất cả chứng cứ hủy diệt.

Người ở đây đều đang ngẩn ra, lão già này xoay chuyển thật là quá nhanh. Lý Cường có điều khó hiểu nhìn hấn, dù sao hấn cũng không có lòng dạ độc ác như Ba Trọng Đức Không nên đối với việc hấn sẽ tự mình giết người của mình sẽ không nghĩ ra. Mặc dù tạm thời đoán không ra tâm tư của Ba Trọng Đức Không, nhưng Lý Cường biết rõ hấn nhất định sẽ có tính toán nào đó. Sau đó hấn chuyển ý niệm, dù sao trên tay có ba vị đại tôn, không sợ người không đến đổi. Nghĩ tới đó hấn cũng trở nên thần nhiên hơn.

Tạt Bốn thần sử thở dài một hơi, trong lòng hấn nảy ra chủ ý, cần phải nghiêm phòng Ba Trọng Đức Không, bây giờ mấu chốt là cần trấn an Lý Cường, không để ảnh hưởng đến nhiệm vụ đi Thiên Kích Phong.

Cả ba phe đều đang tự mình tính toán riêng tư, tạm thời tất cả đã bình an vô sự.

Trầm mặc chốc lát, Ba Trọng hành thủ hành lễ cáo từ. Không Hậu vội vàng nói: "Ba Trọng hành thủ, ta có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo chủ nhân nơi này, ta sẽ rời đây sau." Hấn có địa vị cao cả tại Phản Thọ Thương Hành, cùng với bảy đại cao thủ của thương hành bất đồng, dù cho ngay chính hành thủ cũng không quản được tới hấn. Ba Trọng Đức Không trong lòng khẽ run lên, khẽ cắn môi gật đầu nói: "Được rồi, ta ở thương hành chờ người."

Tư Đình hội trưởng từ đầu đến cuối đã cảm thấy nhức đầu rối loạn, thật vất vả mới trấn định được, âm thầm bội phục Lý Cường không hổ là sư thúc tổ của Khố Bột trưởng lão, quả thật lợi hại vô cùng, đã có thể ép Phản Thọ Thương Hành nổi danh nhất ở Thần Bang đại lục không còn đường lui, cho dù là ngay cả hành thủ của họ cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi. Hấn nhìn Lý Cường nói: "Tiền bối, các người cứ nói chuyện. Thương hội gần đây bề bộn nhiều việc, lập tức sẽ mở đấu giá hội, mọi chuyện hết sức bận rộn, tiền bối nếu có điều gì phân phó, Đại Liên Hội nhất định sẽ toàn lực hiệp trợ, ngàn vạn lần không nên khách khí."

Lý Cường đa tạ rồi đưa tiễn Tư Đình hội trưởng cùng Tạt Bốn thần sử, lúc này mới mời Không Hậu vào nhà.

Không Hậu mặc dù đi vào phòng nhưng cũng không chịu ngồi xuống, vẫn đứng nói: " Tôi muốn mời chủ nhân chỉ giáo, vì sao lại biết được thần công trong truyền thuyết của giáo phái chúng tôi..." Lý Cường đối với Không Hậu vẫn còn tương đối bội phục, biết tu vi của hắn so với mình cao hơn nên nói chuyện khách khí rất nhiều: " Ân, có phải ý ngươi nói là cái gì mà Thập Bát Diệt Ma Thủ không? Ta cũng có vấn đề muốn hỏi, thật ra ngươi thuộc giáo phái nào?"

Không Hậu có chút do dự, giáo phái của hắn thật ra rất bí ẩn, nhưng sau khi hắn ngẫm lại, rồi nói: " Ta là phật tử của Phật tông, bất quá người bên ngoài không biết nhiều về giáo phái của chúng ta." Rồi hắn thở dài nói: " Ta cũng không phải là đệ tử chánh thức, chỉ là được truyền thừa mà thôi."

Hồng Thiêm cúi đầu suy nghĩ, hắn có nghe qua giáo phái Phật tông này, đi được hai bước đột nhiên nhớ tới lời trước kia sư tôn nhắc qua, hắn kinh ngạc nói: " Phật tông không phải đã diệt phái rồi sao? Hắn là đã mấy ngàn năm rồi, sao lại còn có truyền nhân?"

Không Hậu lui từng bước dựa ở trên tường, cúi đầu tuyên phật hiệu: " Phật tổ từ bi! Phật tông cũng không có bị diệt, chỉ bất quá bọn họ đã rời xa phạm trần, không hề tranh đấu cùng tu chân giới, ta chỉ là đệ tử bị lãng quên của Phật tông ở biển khổ, ai..." Ngữ khí bao hàm vẻ bất đắc dĩ.

Trong lòng Lý Cường nghi vấn càng nhiều, nói: " Thập Bát Diệt Ma Thủ là ta ngẫu nhiên có được, đệ tử Phật tông gọi là Phật tử, ân..có gọi là Bồ Tát không? Có..La Hán? Có...hòa thượng hay ni cô không?" Mọi người nghe được cảm thấy rất kỳ lạ, Không Hậu trợn mắt há hốc mồm hồi lâu, hắn hỏi: " Đó là cái gì? Là pháp bảo sao?"

Khố Bột cũng cười nói: " Lão đại, ngài nói là cái gì a, không có nghe nói qua...Bồ Tát...là...cái gì? Sư tôn, ngài có biết không?"

Hồng Thiêm lắc đầu nói: " Ta cũng không rõ ràng lắm, nghe sư thúc nói đi."

Lý Cường vội vàng nói: " Không có gì...là ta suy nghĩ nhiều thôi." Trong lòng hắn hiểu được giáo phái Phật tông này cùng với ở quê quán không giống nhau lắm, có lẽ có quan hệ nhất định, nhưng có thể dám chắc không phải là Phật giáo nơi quê hương.

Về mặt Không Hậu thất vọng, hắn cứ tưởng Lý Cường có quan hệ gì đó với giáo phái của mình, hy vọng có thể hiểu rõ một chút tình huống. Hắn ừ ừ nói: " Nguyên lai như thế...vậy xin cáo từ trước. Ai! Quên đi." Hắn nhìn thoáng qua tiểu Hải yêu rồi bất đắc dĩ cáo từ rồi khỏi.

Nạp Thiện ăn mặc chỉnh tề đi ra nói: " Lão đại, Mạt Bồn tỉnh rồi."

Lý Cường nghe vậy mừng rỡ: " A ha, quá tuyệt vời! Mọi người theo ta đi xem." Mọi người hưng phấn đi vào trong phòng.

Mạt Bồn vừa tỉnh lại, phát hiện ra mình vẫn chưa chết, tựa hồ như công lực còn được đề cao rất lớn. Kinh nghiệm trải qua từ sống tới chết, rồi lại từ cõi chết sống trở lại, trong lòng hắn thật sự là cảm khái vô cùng. Nhìn Lý Cường cười hì hì dẫn người đi vào, hắn kích động nên cũng không biết phải làm sao.

Mọi người ngồi ở bên người hắn, từng người một bước tới hỏi thăm. Nạp Thiện vỗ vai hắn, cười nói: " Ai, lão Mạt a, may mắn ngươi không có việc gì, lão đại vì ngươi thiếu chút nữa đã tiêu hủy cả Phong Nam Thị. Trái lại...nếu lão đại nổi cơn lên, thật là có thể hù chết người đó." Hắn lép nhép miệng khoa trương nói.

Thần Ca dùng vai hích Nạp Thiện một cái: " Lão Nạp a, ngươi dám nói lão đại như vậy, hắn rất có thể lại nổi cơn, cẩn thận cái đầu bóng lờng của ngươi..."

Nạp Thiện liếc mắt nhìn hắn một cái: " Lão đại sẽ không như vậy đâu."

Lý Cường khẽ cười nói: " Mạt Bồn, chúng ta sẽ rất nhanh đi Tây đại lục, nữ nhi của ngươi ngươi phải tự mình đi tìm thôi. Đợi Phần Thọ Thương Hành đem Bộ Cơ Cộng giao ra đây, ngươi có thể tự mình hỏi hắn."

Nhìn những huynh đệ đang vây quanh mình, Mạt Bồn ứa lệ cười nói: " Lão đại, sau này Mạt Bồn sẽ đi với huynh, đệ thâm nghĩ sẽ theo huynh tu chân, còn tất cả mọi việc...Mạt Bồn đã không mong theo đuổi gì nữa. Bộ Cơ Cộng..." Hắn do dự một chút mới nói: " Quên đi, Mạt Bồn đối với tất cả cũng đều quên hết, không muốn nghĩ tới nữa."

Mọi người không thể tư nghị nhìn Mạt Bồn, phát hiện như hần đã hoàn toàn thay đổi. Lý Cường cũng có chút ngẩn ngơ, bất quá hần hiểu ra rất nhanh, khe khẽ lẩm bẩm: "Đại triệt đại ngộ? Không ngờ...người lại có thể buông ra chấp niệm của sự oán hận." Trong lòng hần rất bội phục Mạt Bồn, nếu hần làm được như thế, thì thành công sau này không thể hạn lượng.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Lý Cường liên tục nói ra ba chữ tốt, rồi chân thành nói: "Mạt Bồn! Ta thu người làm đệ tử." Đây là lần đầu tiên hần chủ động thu đồ đệ. Mạt Bồn thật sự là mừng rỡ quá độ, vội vàng đứng dậy cung kính hành lễ: "Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử Mạt Bồn." Chiêu này của hần chính là học theo Triệu Hào. Lý Cường ngồi thẳng người, tiếp nhận lễ bái của hần.

Bên cạnh có một người không chịu nổi. Chỉ thấy Nạp Thiện tức tức nói: "Lão đại...ô ô..lão đại.." Mọi người đang cao hứng cho Mạt Bồn, đột nhiên bị thái độ kỳ quái của hần làm cho giật mình hoảng sợ. Triệu Hào trừng mắt liếc hần một cái: "Nạp Thiện! Người làm gì vậy?"

Nạp Thiện sợ đến phải né qua một bên: "Không làm gì a...không gì a.." Hần thật sự sợ Triệu Hào, từ sau khi huấn luyện ở đại hạp cốc, Nạp Thiện đã bắt đầu sợ hần rồi.

Nạp Thiện nói lầm thầm: "Vì sao lão đại không chịu thu đệ a...đệ..đệ cũng muốn bái sư a.." Nhìn chung quanh thấy không ai để ý, hần lại tức tức nói: "Thật là không có thiên lý a, sao không có ai giúp ta nói chuyện..."

Lý Cường thâm sâu nói: "Nạp Thiện, không phải ta không thu người, đợi sau khi người trở về quê quán, ta sẽ hỏi lại người một lần, nếu lúc đó người còn nguyện ý, ta sẽ thu người."

Có người đến báo: Khảm Khảm Kỳ đã trở lại.

Khảm Khảm Kỳ thật sự là xuân phong đắc ý, hần bồi tiếp Ba Ba hội chủ hộ tổng Lam Tư công chúa, dọc theo đường đi hần liên tục tấn công Ba Ba hội chủ, mặc dù nàng không đáp ứng hần điều gì, nhưng dọc đường đối với sự ân cần của hần cũng không cự tuyệt, hần tự nhận là có nhiều hy vọng, tâm tình thật sự là rất tốt.

"Lão đại, đệ đã về rồi!" Khảm Khảm Kỳ vừa vào cửa đã kêu lên, hần tiến vào trong phòng: "Ai nha, tại sao mọi người đều ở đây? Lão đại..."

Lý Cường cười ngoác tay: "Khảm Khảm Kỳ, lại đây ngồi. A a, Ba Ba hội chủ và Lam Tư công chúa cũng đều an toàn chứ? Ai, Khảm Khảm Kỳ, có..thuận lợi không?"

Khảm Khảm Kỳ sắc mặt có chút xanh hơn, hần đã nghe ra ý tứ của lão đại, có chút ngại ngùng nói: "Hoàn hảo...coi như thuận lợi."

Nạp Thiện và Thẩn Ca hai người cơ hồ cùng phát ra một tiếng: "Nga?"

Khảm Khảm Kỳ biết hai vị này đang suy nghĩ cái gì, ngồi ngay bên người bọn họ, cười uy hiếp nói: "Hai người các người mau nói thật đi."

Thẩn Ca liên thanh nói: "Được, được, được..." Hần nhìn Nạp Thiện nháy nháy mắt, cả hai nhìn nhau cười vang lên.

Khảm Khảm Kỳ hung hăng đánh họ một cái, không chờ bọn họ lên tiếng, hần cướp lời nói trước: "Lão đại, có hai chuyện cần báo cáo..." Hần đắc ý nhìn hai người Thẩn Ca và Nạp Thiện, nhìn hai người đang há miệng định nói lời ác ý gì đó nhưng vẫn không dám cất lời của hần.

"Một việc là, Khủng Cự Phong khoảng chừng mười ngày nữa sẽ ngừng, Vong Mệnh Giác đã tụ tập lượng lớn thương lữ, sau khi Khủng Cự Phong dừng lại, là lúc Oan Hồn Hải yên tĩnh nhất, có phải là chúng ta nên chuẩn bị ngay bây giờ không...còn có một việc..." Khảm Khảm Kỳ do dự dừng lại, không biết làm sao mà nói.

Lý Cường tò mò hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Mặt khác...đó chính là chuyện của Mộng Áo Chi Dạ." Khảm Khảm Kỳ cười khổ nói: "Lão đại, huynh không biết, những nữ nhân vừa để ý đến nó đều muốn có ngay, sau khi Lam Tư công chúa và Ba Ba hội

chủ cấp cho các nàng thử xem một ít, là các nàng đã nhờ Lam Tư công chúa nói với đệ trở về nói lão đại cấp cho một bình, đệ thiếu chút nữa là đã bị các nàng tra khảo đến chết rồi.”

Thật ra hẳn còn có chuyện chưa nói, những nữ nhân này đều biết được hẳn có ý tứ với Ba Ba Nhiễm, lúc đầu vì thấy hẳn có nước hoa dầu thơm đều ám chỉ với hẳn, làm cho hẳn trong lòng run sợ, sợ Ba Ba Nhiễm hiểu lầm. Hẳn thật vất vả mới giải thích được chính hẳn không có, là lão đại có, kết quả là mấy nữ nhân này đều uy hiếp hẳn, muốn hẳn từ chỗ người lão đại thần kỳ đó đem tới cho họ mỗi người một bình nhỏ, làm cho hẳn khổ đến không muốn sống, nếu không có Lam Tư công chúa giải vây, hẳn không biết làm thế nào mới xong việc.

” Mộng Áo Chi Dạ” chính là danh từ bên mép của các vị phu nhân tiểu thư, nghe nói có vài vị đã chịu ra giá, không tiếc hết thảy tiền bạc cũng phải mua cho được đồ vật này. ” Mộng Áo Chi Dạ” đã danh tiếng đại chấn.

Nạp Thiện đang xoa cái chân vừa rồi bị Khảm Khảm Kỳ đá trúng, đột nhiên nói: ” Lão Khảm a, hỏi một câu...”

Khảm Khảm Kỳ nhìn bộ dáng nghiêm trang của hẳn, hỏi: ” Lão Nạp, có chuyện gì?”

” Này..Ba Ba nhi....là ai a? Sao lại gọi thân thiết như vậy?” Nạp Thiện vẽ mặt cười xấu xa, Thản Ca cũng ở bên cạnh xen vào náo nhiệt, nói: ” Lão Nạp, người thật ngốc. Ngay cả chuyện này mà cũng không biết...Ba Ba nhi...dám chắc là con của Ba Ba hội chủ..”

Nạp Thiện mơ hồ không rõ, reo lên: ” Không đúng, người mới là ngốc. Cũng có thể là muốn nói là nữ nhi mới đúng.”

Lý Cường vỗ một cái vào đầu hẳn, cười nói: ” Nói hươu nói vượn, lão Khảm và Ba Ba hội chủ còn chưa có chuyện đó, còn đâu ra con cái nữ nhi, hai người các người nói cho rối loạn!”

Khảm Khảm Kỳ đang mừng thầm lão đại ra tay giáo huấn bọn họ, nhưng khi lão đại vừa thốt lên xong, thiếu chút nữa đã làm cho hẳn té nằm xuống, dĩ nhiên, so với bọn hẳn nói còn quá đáng hơn. Nạp Thiện và Thản Ca ôm lấy đầu nhìn lão đại, sau khi nghe Lý Cường nói xong thì cười rộ đến nằm dài trên mặt đất. Những người đang ngồi ở đó liền biết ngay Khảm Khảm Kỳ đang đeo đuổi Ba Ba hội chủ.

Về mặt Khảm Khảm Kỳ đầy vẻ bất đắc dĩ và cười khổ: ” Lão đại...”

Lý Cường liền phản ứng, vội vàng giải thích: ” Ý của ta không phải cái đó...là cái kia..” Hẳn càng nói càng loạn.

Nạp Thiện cười đến chảy nước mắt rùng rùng: ” Lão đại..chúng ta đều cũng biết..cái kia..”

Lý Cường giải thích nói: ” Cái kia..chính là..kết hôn..ai! Mụ nội nó, quên đi, không cho nói nữa.” Hẳn vừa nghĩ ra là không đúng, kiểu nói thế này vừa mới bắt đầu đã không thể nói rõ ràng, đành làm mặt dày bày ra uy thế của lão đại.

Mọi người nhìn thấy Lý Cường ra vẻ oai phong của lão đại thì an tĩnh im lặng không nói gì nữa. Nhưng một lát mọi người lại không nhịn được mà cười ha hả. Chỉ có Lý Cường và Khảm Khảm Kỳ thì cười khổ.

” Ai, lão đại, có phải ta đã bỏ lỡ điều gì đó đặc sắc phải không?” Nam Tư Đồng đi đến nói: ” Khảm giáp đã tu cải xong rồi. Các người đang nói cái gì, nói đến vui vẻ như vậy, nói cho ta nghe với, để lão giáp trùng cũng được cao hứng, cao hứng.” Hẳn cũng đã ngồi xuống.

Lý Cường vội vàng nói tránh đi: ” Lão giáp trùng chờ một chút, lát nữa ta sẽ bắt đầu luyện khí. Được rồi, bắt đầu bàn chánh sự.”

Hồng Thiêm và Khố Bột đều rất hưng phấn, không biết lão đại sẽ luyện chế kiện pháp bảo gì cho mình.

Lý Cường sắp xếp thứ tự một chút rồi bắt đầu nói: ” Triệu Hào, đưa những huynh đệ không muốn đi Tây đại lục cho Khố Bột sắp xếp ở Đại Liên Hội, chờ thêm chút nữa đưa danh sách cho Khố Bột. Thản Ca, Hàn Tân, Triệu Trì còn có Nạp Nạp Đôn đi mua vật phẩm.”

Lý Cường bảo Khố Bột đưa thương hội Thiên Táp cho Thản Ca, nói: " Ta cần đặc sản của nơi này, còn có các loại tinh thạch đủ mọi thuộc tính, thực vật, rượu đặc sản, đồ uống và cái vật truyền tin thường dùng như...cái đó làm sao mà gọi?"

Thản Ca đáp: " Cái đó gọi là Tinh Phách Thạch, không thể nói chuyện nhưng có thể biểu hiện, loan báo phương vị và có thể chớp động trả lời, sau này sẽ giải thích cho lão Đại sau."

" Tinh Phách Thạch? Ân, chính là vật này. Đặc sản cũng cần mua nhiều một chút. Triệu Trì người đi giúp đỡ, xem những vật gì cần mua, Thản Ca sẽ không biết cần sử dụng loại đồ vật gì, người ở bên cạnh để nhắc nhở hần." Lý Cường biết rõ lần này rời khỏi Thản Bang đại lục, sau này không biết cần bao lâu mới có thể quay lại, cho nên hần cần thu thập nhiều đồ vật một chút.

Triệu Hào nói: " Sư tôn, nhân số muốn ở lại đã cơ bản xác định, có bốn mươi sáu người định lưu lại, còn có Ba Lạp và Nạp Nạp Đôn..."

Nạp Nạp Đôn ngại ngần nói: " Lão Đại, thật là xin lỗi, ta nghĩ ta tuổi đã lớn, thâm nghĩ muốn được bình an sống qua nửa cuộc đời còn lại, ai...nhìn thấy cuộc sống tranh đấu gặt gao...ta..."

Lý Cường cắt lời hần: " Nạp Nạp Đôn, đừng nói xin lỗi, mọi người đều là huynh đệ bằng hữu, không có cái gì cần phải xin lỗi cả. Ta biết người không thể trở về quân đội, như vậy đi, người cứ ở lại Đại Liên Hội, Khố Bột sẽ an bài tốt cho người."

Khố Bột cười nói: " Hoan nghênh a, đệ tử biết Nạp Nạp Đôn chính là quân sư, Đại Liên Hội chính là thiếu thốn nhân tài như vậy."

Ba Lạp cũng ngẩng đầu e ngại: " Lão Đại, đệ cũng có cảm giác như vậy, đệ cũng đã có cảm giác rất mệt mỏi. Đệ biết rõ kiếp này không mong trở lại quê hương nữa, điều đáng tiếc chính là đệ cũng không biết quê hương mình ở nơi nào. Đệ muốn ở lại cùng các huynh đệ, mọi người cũng đều không biết nhà của mình ở đâu, tất cả đồng bệnh tương liên có thể chiếu cố cho nhau."

Lý Cường gật đầu: " Cũng tốt, tại Hắc ngục người là lão đại của bọn hần, những người này đều cũng nghe lời người, người giúp ta chiếu cố bọn họ cho tốt. Hai người các người cũng cần phải bảo trọng, có chuyện gì thì nên thương lượng lẫn nhau. Khố Bột, những người này cũng đều giao cho người, phải cẩn thận chiếu cố họ cho tốt, có biết không?" Trong lòng hần cũng có một tia không đành, dù sao mọi người tại Hắc ngục cùng là những huynh đệ sống chết có nhau.

Hồng Thiêm cười nói: " Khố Bột sẽ không bạc đãi bọn họ đâu, đệ tử xin đảm bảo."

Khố Bột làm ra một cái mặt quỷ: " Sư tôn đã đảm bảo, đệ tử làm sao mà dám làm bậy, lão Đại yên tâm đi."

Khảm Khảm Kỳ bất an nhúc nhích người, một hồi lâu, hần áp úng nói: " Lão Đại...đệ..."

Lý Cường kỳ quái hỏi: " Có chuyện gì, áp a áp úng, nói chuyện sáng khoái một chút đi."

Nạp Thiện đột nhiên cảm giác ra, kêu lên: " Lão Khảm...Khảm Khảm Kỳ..người dám..người..."

Lý Cường cũng liền hiểu được: " Có phải người cũng muốn lưu lại không? Ân, không thành vấn đề, ta luôn hy vọng mỗi một hảo huynh đệ đều có một chỗ an cư thật tốt."

Khảm Khảm Kỳ thở ra một hơi, trong lòng hần phi thường khản trương, nếu lão đại giữ lại, hần không biết phải nên làm gì. Đối với Lý Cường hần cảm kích từ tận đáy lòng, lời nói ra tới miệng cũng chỉ còn hai chữ " Cảm ơn" mà thôi.

Thản Ca và Nạp Thiện còn có cả Triệu Trì đều cũng nóng nảy, Nạp Thiện lúi Khảm Khảm Kỳ, tức tối quát lên: " Người...người...mụ nội nó, lão Khảm, người trọng sắc khinh bạn...không phải đã nói rồi sao, mấy người chúng ta sẽ luôn đi cùng lão Đại hay không sao? Người..."

Thản Ca cũng khuyên nhủ: " Ai, chúng ta mấy người...nếu thiếu đi người..lão Đại lần này đặc biệt cấp cho mọi người phi dực, chính là do người đề nghị, ngoài người còn ai dạy cho bọn ta, nơi này chỉ có người là đoàn sư của Phi Chiến đoàn."

Khảm Khảm Kỳ gục đầu không nói một tiếng, hấn cũng không nở rời mọi người, bất quá, vì Ba Ba Nhiễm hấn cũng đành phải chịu nhắm mắt làm ngơ. Lý Cường ngăn cản Nạp Thiện bọn họ: "Người tự có chí hướng, mọi người cũng đừng ngăn cản lựa chọn của lão Khảm. Được rồi, mọi người cũng mau đi chuẩn bị. Ủm, được rồi, Triệu Hào, Nạp Thiện, Bí và Ô Á các người phải canh chừng kỹ ba đại tôn, phòng ngừa Phản Thợ Thương Hành đánh lên cướp người."

Nạp Thiện tức giận đứng dậy, bực bội dậm chân nói: "Tốt nhất là cứ đến đây mà cướp, ta sẽ cho điện giết đám chết tiệt đó." Hấn hậm hực đi ra khỏi phòng, chạy một mạch đến chỗ giam tù binh, kêu đám võ sĩ đang canh gác đi ra ngoài, còn tự mình vào trong đóng cửa lại, lấy ra Thanh Ảnh Thúc hướng về phía ba đại tôn, một bên mắng chửi một bên dùng điện giết bọn họ. Thương cảm cho ba đại tôn trở thành chỗ trú ẩn cho hấn.

Đợi khi Ô Á dẫn theo võ sĩ đi đến thì cả người ba đại tôn đều bốc khói xanh, mỗi người đều đầm đìa nước mắt. Chỉ cần mỗi lần nhìn thấy Nạp Thiện nhấc tay thì bọn họ cũng theo phản xạ lẫn lộn tránh né không ngừng, thấy vậy bọn Ô Á chỉ biết dở khóc dở cười.

Đợi mọi người đều đã đi làm việc, Khảm Khảm Kỳ mới hướng Lý Cường nói: "Đại đấu giá qua vài ngày nữa sẽ mở, đều đã an bài tốt lắm. Sẽ an bài cho lão Đại ngồi ở chỗ quý khách. Còn nghe nói lần này trong đấu giá sẽ có những đồ vật kỳ lạ gì đó, nếu muốn chúng ta cũng có thể hạ mã (ra giá) để mua."

Lý Cường ngạc nhiên hỏi: "Hạ mã? Làm sao mà hạ?"

Khảm Khảm Kỳ giải thích: "Mỗi một người khi đến hội đều có thể dùng tiền sổ mà đổi mã, cho đến lúc muốn mua thì đều dùng mã trong tay mà ra giá, xem ai có thể bỏ ra nhiều mã thì đồ vật sẽ thuộc về người đó." Vì chưa có tận mắt chứng kiến sự vật xảy ra nên Lý Cường cái hiểu cái không mà gật đầu, cũng không có chút lo lắng nào, dù sao bên người còn có người đồng hành.

Lý Cường nói: "Người về Đại Liên Hội trước, cho người một nhiệm vụ, nghĩ làm sao đem tin tức Phản Thợ Thương Hành cầu kết Thần Đắc quốc, đối với Tây đại lục hành thương làm bao nhiêu chuyện xấu, tuyên truyền ra ngoài cho lão tử, chuyện có thể làm lớn ra một chút. Không phải là Đại Liên Hội có thể mượn được thương bài hay không sao? Hãy để cho hành thương tự mình nói ra, haha, ta thật không tin hấn có thể chịu đựng nổi chuyện này."

Trong lòng Khảm Khảm Kỳ thấy bội phục, đây là một độc chiêu giết người không thấy máu.

Một chiêu này làm cho Phản Thợ Thương Hành không hề nghĩ đến, ảnh hưởng phi thường to lớn, sau này tất cả hành thương của Tây đại lục đều không dám đến liên lạc cùng Phản Thợ Thương Hành, làm họ cơ hồ hoàn toàn bị bế tắc. Đến thật lâu sau này Ba Trọng Đức Không mới biết được đây là chủ ý của Lý Cường xuất ra, tức giận đến hộc máu mà chết.

Phòng ốc tại Phong Nam Thị bình thường chỉ cao cỡ hai tầng hoặc ba tầng, còn lại toàn bộ đều là dưới mặt đất. Lý Cường đưa Hồng Thiêm, Khổ Bột và Nam Tư Đồng, còn gọi thêm Triệu Hào cùng đi vào trong phòng dưới đất, chuẩn bị bắt đầu luyện khí.

56. Chương 56

Hồng Thiêm mấy người cũng cảm thấy kỳ lạ, Khổ Bột trêu chọc hấn: "Ai, Nam Tư Đồng người muốn đi làm ăn cướp a, có bịt mặt cũng vô dụng, ai cũng đều biết là người, đừng có bịt nữa.. mau gỡ xuống đi."

Nam Tư Đồng chỉ lắc đầu, không nói một lời. Lý Cường chợt nhớ, hấn từng nói với Nam Tư Đồng: Có thể nhìn, có thể nghe nhưng không được hỏi. Không nghĩ đến hấn lại làm như vậy để im miệng.

Lý Cường cười nói: "Đừng động đến hấn. Hồng Thiêm, người dùng loại phi kiếm nào vậy? Đem ra cho ta xem một chút."

Hồng Thiêm hưng phấn vươn tay, đem ra một cây phi kiếm màu vàng đất dài cỡ tám thốn. Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại phi kiếm có màu sắc như vậy, không khỏi tò mò hỏi: "Đây là phi kiếm thổ tính mà, là ai luyện chế vậy? Gọi tên là gì?"

Ngũ khí Hồng Thiêm có chút cảm khái: " Là sư tôn của đệ tử tặng, nguyên lai là trước kia sư tôn có nói qua, đợi khi đệ tử đạt tới Nguyên Anh kỳ thì sẽ cấp cho một thanh phi kiếm tốt khác, nhưng...sau đó cũng không gặp lão nhân gia ngài nữa, phi kiếm này có tên là Trần Tiêu."

Phi kiếm này làm cho người ta có cảm giác rất là kỳ quái, có loại mùi vị như có bụi mù nổi lên khắp bốn phía. Lý Cường nhắm mắt dùng chân nguyên lực tìm kiếm, một hồi lâu mới nói: " Kiếm tốt!" Tiếp theo lại cuống quýt lắc đầu nói: " Đáng tiếc! Đáng tiếc a...đây là một đôi phi kiếm, phải còn một thanh phối hợp với nó mới đúng, thanh kiếm này chủ yếu là phòng ngự, phải còn một thanh chủ yếu để công kích, hơn nữa phải là loại phi kiếm thuộc tính kim là được."

Hồng Thiêm bội phục sát đất, liền thanh nói: " Sư thúc nói không sai, quả thật là một đôi phi kiếm, đáng tiếc là sư tôn cũng chỉ có một thanh này, ngài cũng từng nói qua, nếu có thể tìm thêm được một thanh, uy lực ít nhất phải tăng lên gấp ba."

Lý Cường cười nói: " Như vậy đi, để ta thử làm lại xem, bất quá..."

Hồng Thiêm mừng rỡ: " Sư thúc thiếu cái gì, để đệ tử đi tìm tới..."

Lý Cường trong lòng đem tài liệu tính toán lại một lần, cơ hồ tất cả đều cũng có, chỉ thiếu có duy nhất một khối Thiên Kim Thối, liền hỏi: " Thiên Kim Thối...có hay không? Chỉ còn thiếu có cái này thôi."

Hồng Thiêm trong lòng cả kinh, cười khổ nói: " Thiên Kim Thối...tinh hoa thạch kim tính, ai, cái này đệ tử không có...vậy phải làm sao?" Trong lòng hắn khổ sở cực kỳ, hắn biết bây giờ là một cơ hội vô cùng hiếm có, sau này để gì sẽ có một vị sư thúc đến đây, cho dù là có, cũng để gì đáp ứng sẽ đích thân luyện khí cho mình, sự hưng phấn của hắn không khỏi giảm xuống.

Nam Tư Đồng đột nhiên ô ô kêu lên, hắn lấy cái túi đeo trên lưng mở ra, bởi vì đang còn bịt miệng, hắn vừa kêu ô ô vừa mở nhanh cái túi, lấy ra một vật gì đó, thần sắc đặc ý dùng ngón tay cầm lấy, trong miệng lại ô ô một tràng.

Đồ vật ở trong túi chính là khối Thiên Kim Thối cỡ nắm tay, có dạng hình cầu màu đen lóe ra kim tinh. Lý Cường biết rõ sự trân quý của đồ vật này, hắn cầm lên tay xem xét, dùng Thiên Hỏa để dàng chia nó ra làm hai, lấy ra nửa khối, cười nói: " Bao nhiêu đây đủ rồi."

Mắt của Nam Tư Đồng thiếu chút nữa là rớt xuống, hắn từng dùng đủ thứ cách để cắt Thiên Kim Thối này ra nhưng đều thất bại, bây giờ thấy Lý Cường dễ dàng cắt đôi như cắt đất mềm, tiện tay đã cắt thành hai nửa, hắn thật không dám tin tưởng mắt mình, nếu không phải đã bịt miệng lại thì hắn đã kêu ra tiếng.

Lý Cường lấy ra nửa khối còn lại trả về bên người hắn, ý bảo hắn thu về. Nam Tư Đồng cuống quýt lắc đầu, hắn tự biết mình không có bản lãnh như Lý Cường, lưu lại cũng là lãng phí, ý của hắn là muốn tặng cho Lý Cường. Lý Cường hiểu lầm ý hắn, bèn suy nghĩ một chút, cầm lấy tất cả Thiên Kim Thối, dùng Thiên Hỏa rèn luyện. Lần này ngay cả Hỏa Tinh cũng đã đi ra hỗ trợ.

Nam Tư Đồng nhìn thấy Hỏa Tinh, dùng sức day day con mắt, hắn làm thế nào cũng không thể hiểu được Lý Cường từ nơi nào mà tìm được loại kỳ trân dị thú này, Hỏa Tinh này đã có công lực cao thâm phi thường, rất nhanh có thể hóa hình mà ra, loại Hỏa Tinh cao thâm thể này rất khó mà thu phục được. Hắn không biết khi Hỏa Tinh này vào tay Lý Cường thì vẫn còn rất tầm thường, sau đó trải qua sự rèn luyện của Huyền Tật Thiên Hỏa trong cơ thể Lý Cường thì hỏa hầu của nó mới tiến thật nhanh, bây giờ đến lúc nó có thể hóa hình chỉ còn một ranh giới mong manh.

Triệu Hào có cảm xúc nhiều nhất, hắn nhớ tới lần đầu tiên ở Hàm Lâm thành khi nhìn thấy Lý Cường luyện khí thì kinh hãi, bây giờ chính mình cũng có được một thanh phi kiếm thật tốt, thanh kiếm này cũng nhờ sư tôn từ Hầu Phích Tịnh tiên bối tặng cho. Lần này sư tôn luyện khí đã hoàn toàn bất đồng như lúc ở Hàm Lâm thành, lúc đó chỉ dùng Tam Muội Chân Hỏa tu luyện, còn bây giờ là dùng Thiên Hỏa tu luyện, hắn có cảm giác sư tôn đã lão luyện hơn rất nhiều, trong lòng sự kính nể đối với sư tôn lại càng gia tăng thêm một tầng.

Rất nhanh hai thanh phi kiếm hình dáng thô sơ bắt đầu hình thành. Do Thiên Hỏa thiêu đốt, tốc độ đặc biệt nhanh, tất cả tạp chất đều đã tiêu thất, hai đạo kim quang lấp lóe trên tay Lý Cường. Nam Tư Đồng

đột nhiên hiểu được Lý Cường đã hiểu lầm ý mình, bất quá trong lòng hắn cũng kinh hãi vạn phần, biết được hai thanh phi kiếm này mình nhất định sẽ có được một thanh.

Một viên rồi một viên tiên thạch bay vào trong hai phi kiếm, Lý Cường quát: " Hồng Thiêm đưa chân nguyên lực vào phi kiếm bên trái, lão giáp trùng bên phải là của ngươi, Hồng Thiêm trận pháp bên trong giống như trong Trần Tiêu, lão giáp trùng phóng công kích trận cơ bản nhất vào trong đi, cần phải là đơn giản nhất, sau này từ từ tu luyện thêm, tu vi của ngươi bây giờ không đủ."

Kim quang trên hai tay Lý Cường bắt đầu cô đọng lại, hắn cũng có chút khấn trương, đây là lần đầu tiên hắn để cho người khác đưa chân nguyên lực vào trong lúc mình đang luyện khí, đã vậy còn là hai người. Trong lúc luyện khí mà làm như vậy xem như hắn là một người vô cùng lớn mật, bất cứ chuyện gì cũng dám nếm thử, bởi vì ngay từ lúc đầu mới tu chân hắn đã đạt được trình độ rất cao, những quy luật bình thường ai cũng biết đối với hắn không một chút tác dụng.

Hồng Thiêm càng khấn trương, hắn chỉ có một cảm giác duy nhất đó là thanh kiếm thật sự quá nhỏ. Hắn cố gắng dụng công, cũng may từng tu luyện qua Trần Tiêu, đối với trận pháp bên trong phi thường quen thuộc, dù sao cũng là tâm pháp của Trọng Huyền Phái nên hắn cũng cảm thấy lão luyện hơn. Còn Nam Tư Đồng cảm thấy rất khó khăn, cho dù là trận pháp đơn giản nhất hắn cũng làm không được, thanh kiếm quá nhỏ vượt ngoài ý liệu của hắn, chỉ dài có năm thốn, chân nguyên lực tiêu hao cực nhanh làm cho hắn tưởng như sắp cạn kiệt nguyên khí.

Dần dần một đạo kim quang nhàn nhạt chuyển qua nơi tay Hồng Thiêm, hắn ngồi ngay ngắn hai tay toát ra Tam Muội Chân Hỏa, tiến hành bước tu luyện cuối cùng. Còn Nam Tư Đồng vẻ mặt đã ướt đầm mồ hôi. Ngón tay Triệu Hào nhẹ nhàng hoa lên một cái, Nam Tư Đồng kêu lên, tấm da bịt miệng rơi xuống, hắn cũng không lời cảm tạ, chỉ thở dốc từng hồi, hai tay kịch liệt run rẩy. Lý Cường lắc đầu, biết không có cách nào luyện thành, tay khẽ co rút lại, kim quang liền thu về.

Cơ hồ đồng thời, Nam Tư Đồng ngã dài trên mặt đất, cả người ướt đầm như từ trong nước mới ra. Hắn nằm trên mặt đất không cam lòng nhìn lên không trung, hắn biết đã bỏ qua một cơ hội tốt ngàn vạn lần khó tìm, khổ sở đến lấy tay không ngừng vả vào miệng, trong lòng thở dài: Vận mệnh không có thì đừng có cưỡng cầu, cố cưỡng cầu thì kết quả càng khó chịu được.

Khố Bột thấy hoa cả mắt, trong lòng nổi lên rối loạn sợ hãi. Hắn nhìn thấy bộ dáng của Nam Tư Đồng thì rất đồng tình, nghĩ thầm không biết lão đại sẽ cấp cho mình luyện cái gì, nếu là phi kiếm thì ngàn vạn lần đừng giống như lão giáp trùng, bởi vì công lực không đủ mà dám làm, vậy thì rất thảm.

Lý Cường rất nhanh đem thanh kiếm trong tay tạo thành hình nhưng hắn còn chưa đưa vào công kích trận trong thanh kiếm. Phi kiếm màu vàng rơi xuống tay, Lý Cường nói: " Lão giáp trùng, đừng khổ sở. Đợi cho công lực ngươi tiến bộ là có thể tu luyện chuỗi phi kiếm này rồi. Chuỗi phi kiếm này ta còn chưa đặt tên cho nó, trước tiên có thể gọi là Vị Danh là được rồi."

Nam Tư Đồng tiếp nhận phi kiếm, nhìn một cái lập tức thích ngay. Thanh kiếm có màu sắc hoàng kim, ngay cả một điểm màu đen cũng nhìn không thấy. Ước chừng chỉ có năm tấc, hai mặt lưỡi rất mỏng, ở giữa tinh xảo, hình dáng cổ quái, có một cái rãnh nhỏ, theo ánh sáng chiếu xạ bất đồng sắc thái hiện ra cũng không giống nhau, phi kiếm tản ra một vầng sáng nhàn nhạt. Tâm tình hắn lập tức chuyển biến, liền thanh đa tạ, biết rằng sau này chỉ cần gia tăng tu luyện thì đây cũng là một kiện thượng phẩm phi kiếm.

Hồng Thiêm đã đứng dậy, Lý Cường biết hắn đã sắp luyện thành. Chỉ thấy hắn nhắm mắt, trên tay phóng ra ánh sáng, Lý Cường ở một bên quát: " Trần Tiêu kiếm xuất, Toái Kim thiên thành!" Hồng Thiêm hiểu ra, Trần Tiêu kiếm bay ra, hai đạo quang hoa hóa thành một thể, xoay vờn quanh " phách ba" vô số kim tinh lóe ra, Hồng Thiêm đột nhiên quát to: " Tật !"

Trong phòng đột nhiên tối sầm lại, tất cả quang hoa toàn bộ thu vào trong cơ thể Hồng Thiêm. Hắn mở mắt, hành lễ nói: " Tạ ơn sư thúc thành toàn, kiếm tên là Toái Kim."

Nước miếng của Khố Bột cũng đã muốn chảy xuống tới: " Lão Đại, đệ tử không có phi kiếm a, đệ tử cũng muốn..."

Hồng Thiêm cũng cầu xin: " Sư thúc, đệ tử cũng không có phi kiếm cấp cho Khố Bột, cầu sư thúc cho hắn một thanh."

Lý Cường và Triệu Hào cơ hồ cùng mỉm cười, hai người bọn họ cùng nhớ đến Hầu Phích Tĩnh, hôm đó Lý Cường cũng không có phi kiếm cấp Triệu Hào, phải dùng rượu ngon mới có thể đổi được Hàn Tước phi kiếm.

Lý Cường quyết định tu luyện một thanh phi kiếm thuộc hỏa tính cấp Khố Bột, đây là cách tu luyện hần am hiểu nhất, bởi vì có hai bảo bối Thiên Hỏa và Hỏa Tinh hỗ trợ, tu luyện so với người tu chân khác mạnh hơn rất nhiều. Sau khi chuôi phi kiếm này luyện thành, Lý Cường cảm giác được tu vi của mình lại tăng thêm một bước, tựa hồ như có loại cảm giác đã đến Xuất Khiếu Kỳ như lúc ở Hắc ngục, trong lòng hần hưng phấn dị thường.

Khố Bột nhìn phi kiếm lóe lên tử quang trong tay, kích động đến vẻ mặt đỏ bừng, hỏi: " Lão đại, nó tên là gì? Nhất định phải là một cái tên thật uy phong a."

Lý Cường cười nói: " Người tự mình nghĩ đi...chỉ là cái tên mà thôi, cần gì phải câu chấp?"

Hồng Thiêm gật đầu, nói: " Đúng vậy, ta nghĩ nên gọi là Tử Hà."

Khố Bột không hài lòng, kêu lên: " Đó là tên kiếm của nữ tử, không được..."

Hồng Thiêm đá hần một cước: " Không lớn không nhỏ, sư tôn đặt tên mà dám nói không được...đã bảo, kêu là Tử Hà!"

Vẻ mặt Khố Bột méo máo: " Dạ, sư tôn, vậy kêu là Tử Hà." Trong lòng nghĩ thầm: " Xong đời, thật là ủy khuất cho cây kiếm tốt thế này." Là mệnh lệnh của sư tôn hần làm sao dám cãi.

Thần Ca lặng lẽ đi vào phòng, đi tới bên cạnh Lý Cường, nói: " Lão Đại, Phản Thợ Thương Hành có người đến."

Lý Cường thoáng giật mình: " Sao lại nhanh như vậy?"

Thần Ca nói: " Lão Đại, các người ở chỗ này đã ba ngày rồi."

Không Hậu dẫn theo một đám người của Phản Thợ Thương Hành đứng ở trong sân, Nạp Thiện, Mạt Bồn và Bí mấy người cùng với các võ sĩ vẫn đang thần nhiên đứng dẫn đầu tiểu đội của mình, hờ hững không nói gì cùng bọn họ giằng co.

Bầu trời trên sân vẫn còn nguyên một lỗ thủng lớn, đá vụn trên mặt đất đã được rửa sạch sẽ, từ khi nóc nhà bị rớt xuống tạo lỗ thủng vẫn có cuồng phong rít gào thổi vào giống như u linh đang khóc, gió cuốn y phục phất phật, trong viện ẩn dấu sát khí.

Lý Cường dẫn đầu từ trong phòng đi ra: " Tốt thật! Sao lại làm gì đến nỗi phải bạt kiếm giường cung thế này, Ba Trọng hành thủ sao lại không tới?"

Không Hậu bước về phía trước hai bước, hai tay thi lễ, trả lời: " Hành thủ có việc, không thể tự mình bởi lẽ, Bộ Cơ Cộng đã tìm được rồi, hần quả thật không phải là người của Phản Thợ Thương Hành chúng ta, hần chỉ là một hành thương lâm thời của thương hành chúng ta, Ba Trọng hành thủ muốn ta chuyển cáo, Bộ Cơ Cộng giao cho các người, hy vọng các người có thể nhanh chóng trao trả ba vị đại tôn." Nói xong hần lại hành một lễ như xin lỗi của Thần Bang đại lục.

Mạt Bồn không nói gì vẫn đứng thẳng, trong lòng hần vạn phần do dự, là sẽ giết Bộ Cơ Cộng hay là thả hần, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Lý Cường vỗ vỗ tay: " Sảng khoái! Nạp Thiện và Bí mang người đến đây."

Nạp Thiện và Bí xoay người đi vào nhà. Trong tâm lý của Nạp Thiện khẽ nói thầm, mong rằng lão Đại không biết chuyện mình đã đánh tù binh.

Không Hậu nhỏ giọng nói vài câu, phía sau đám người tản ra, trong đó có hai người đang dìu Bộ Cơ Cộng đi tới: " Được rồi, đến đây. Đây chính là Bộ Cơ Cộng." Nói rồi buông tay xoay người đi trở về, chỉ nghe " bịch" một tiếng, Bộ Cơ Cộng đã té xuống mặt đất.

Trong mắt Lý Cường tuôn ra một chuỗi lửa giận, hần cả giận nói: " Vì chuyện gì? Tại sao lại giết hần?"

Mạt Bồn chỉ cảm thấy người như nhũn ra, ở trong mộng lúc nào hắn cũng muốn giết được tên này, muốn lột da hắn, muốn đánh hắn tan xương nát thịt, nhưng khi nhìn thấy thi thể của Bộ Cơ Cộng thì hắn cảm thấy tất cả đều thành không, không còn ý nghĩa gì.

Bộ Cơ Cộng nằm thẳng mặt hướng lên trời, gương mặt trắng bệch, con mắt như cá chết, mở thật to, tựa như không cam lòng, cánh tay bị bẻ ngược ra sau, tựa như bị bẻ gãy, miệng lệch qua một bên, trong miệng không có một cái răng nào, nhìn bộ dáng của hắn dường như trước khi chết bị khốc hình rất nặng.

Không Hậu bắt đầu nói: "Hành thủ nói hắn sợ tội tự sát, ta cũng không biết rõ là chuyện gì." Từ khi hắn nhìn thấy thi thể của Bộ Cơ Cộng là đã biết hắn bị ngược đãi rồi giết, nhưng vì chính hành thủ nói như vậy, hắn cũng không có cách nào. Đối với lời chất vấn của Lý Cường hắn cũng không cách nào trả lời.

Lý Cường nhất thời muốn phát tác, Mạt Bồn kêu lên: "Sư tôn, đừng truy cứu nữa, người chết như đèn tắt...đáng tiếc có một số việc không thể hỏi hắn nữa." Hắn hướng Lý Cường làm lễ, xoay người trở lại phòng, ngồi xếp bằng nhập định.

Một lát sau, mấy người Nạp Thiện áp giải ba đại tôn đi ra. Lý Cường trong lòng buồn bực, vừa đảo mắt nhìn thấy ba đại tôn này, hắn thiếu chút nữa đã kêu lên. Chỉ thấy Chủy Toàn đại tôn mặc một bộ đồ mới nhưng da tay lại lộ ra những vết bầm xanh, tóc tai dựng đứng, người giống như bị phát bệnh lác lư không ngừng, còn lại hai đại tôn kia đều cũng có hình dáng giống vậy.

Nạp Thiện hậm hực quát: "Giao người đây!" Rồi lại nhắc chân đạp Chủy Toàn qua. Mấy ngày nay hắn kêu mấy vô sĩ, thừa lúc Lý Cường luyện khí, mỗi ngày đều đem ba đại tôn ra tiêu khiển, hôm nay bắt hắn giao người, trong lòng hắn có chút không đành!

Chủy Toàn vừa đến trước mặt Không Hậu, dĩ nhiên đã nhịn không được mà òa khóc lớn, hắn không hận Lý Cường, nhưng lại hận Nạp Thiện muốn chết. Không Hậu xem xét một chút, trong lòng chợt giật mình, không ngờ nguyên anh của Chủy Toàn đã bị phong bế, điều này là ai làm? Hắn tuyệt đối không tin Lý Cường có công lực này, muốn phong bế nguyên anh của Chủy Toàn, ít nhất phải có tu vi cao hơn hắn hai tầng. Hắn quyết định thật nhanh, nói: "Được, chúng ta sẽ gặp lại." Rồi lập tức dẫn người cáo lui.

Trong lòng Không Hậu chẳng những kinh ngạc, mà còn sợ hãi. Nếu có một người tu chân tu vi cao hơn Chủy Toàn đến hai tầng, tuyệt đối đã vô địch tại Thản Bang đại lục, dù cho là đại thần Khảm Ba Nhi cũng không thể phong bế được nguyên anh của Chủy Toàn. Bọn họ có được cao thủ như vậy, đương nhiên sẽ không thêm quan tâm đến Phản Thợ Thương Hành, trách không được ngay cả Tập Bồn thần sử cũng nói chuyện giúp cho họ.

Lý Cường ngoắc gọi Nạp Thiện, hỏi: "Là người đánh ba đại tôn của bọn họ sao?"

Nạp Thiện nhe răng nhếch miệng cười nói: "Lão Đại, huynh xem...cũng do nhàn rồi quá...cho nên...ân, là đệ muốn thử xem uy lực của tân pháp bảo mà lão Đại cấp cho...hà hà..."

Lý Cường nhắc chân đá hắn một cước: "Ta đã nói không cho ngược đãi, ngươi có nghe không..."

Nạp Thiện cuống quýt nói: "Lão Đại, đệ không có nghe thấy a...lần sau không dám nữa...hà hà...lần sau không dám nữa..." Hắn hoảng sợ bối rối chạy vào trong phòng. Lý Cường lắc đầu, miệng lẩm bẩm nói: "Bất quá ba tên này cũng cần phải chỉnh chúng một chút, Phản Thợ Thương Hành cư nhiên dám dùng một chiêu này, dám đưa đến một người chết...thật là quá đáng lắm."

Nhưng Lý Cường lại không nghĩ đến chính hắn so với Phản Thợ Thương Hành còn quá đáng hơn, sự tuyên truyền của hắn làm cho Phản Thợ Thương Hành từ nay về sau không còn gượng dậy nổi chỉ bất quá hắn lại không tự mình nhìn thấy mà thôi. Một chiêu của hắn giống như là độc được mãn tính, đang chậm rãi phát tán nọc độc của nó.

Đại đấu giá ở Phong Nam Thị tại Thản Bang đại lục cũng hết sức nổi danh, thường thì trước khi Khủng Cự Phong sắp dừng lại thì sẽ mở ra, sau khi đại đấu giá chấm dứt thì các đại thương nhân của Tây đại lục sẽ an bài thuyền vượt qua Oan Hồn Hải để trở về, họ sẽ tiến hành một vòng mua bán hóa vật. Bởi vậy đây là một đại thịnh hội của Thản Bang đại lục, đến lúc đó sẽ có vô số phú thương, cao quan hiển quý còn có cả những cao nhân ẩn sĩ cũng tới tham gia, đây cũng là ngày truyền thống xưa nay của Phong Nam Thị.

Đại đấu giá hội được mở ngay đại sảnh Huy Hoàng của Đại Liên Hội, do quan lại địa phương ra mặt làm chủ, có các đại thương hội hiệp trợ. Năm nay bởi vì nguyên nhân chiến tranh nên quy mô kích thước tổ chức nhỏ đi rất nhiều, bởi vì thiếu đi thương hội của Thản Đặc quốc tham gia, người ít hơn những lần trước rất nhiều. Bất quá lần này hội đấu giá lại có một đặc điểm, rất nhiều phú thương tị nạn và những gia đình quyền quý đều đi tới Phong Nam Thị, người báo danh tham gia đấu giá còn có vẻ gia tăng hơn những lần trước.

Bởi vì tổ chức ở đại sảnh lớn của Đại Liên Hội, nhóm người của Lý Cường do chính Tư Đình hội trưởng và Ba Ba hội chủ bồi tiếp đưa đến nơi, trực tiếp ngồi ngay chỗ dành cho khách quý. Lần này Lý Cường đưa Triệu Hào, Khố Bột, Thản Ca và Nạp Thiện, Khảm Khảm Kỳ vẫn đi bên Ba Ba hội chủ, thấy vậy Thản Ca và Nạp Thiện không ngừng cười trộm.

Huy Hoàng đại sảnh là một tòa đại sảnh rất lớn có kiến trúc hình vòm, tu kiến rất tinh xảo và rất đẹp, có thể nói là dát đầy kim bích huy hoàng. Đây là một trong những đại sảnh tốt nhất của Bang Kỳ Ninh quốc, ở giữa có một đài cao hình lục giác, chính là nơi dùng để đồ vật đấu giá, có hồng quang phòng ngự bảo vệ, cả đại sảnh chia làm bảy phần, đều có phòng ngự tách ra.

Khi mấy người Lý Cường tiến đến thì đã làm oanh động không nhỏ. Những người thường ngồi chỗ của khách quý thì mọi người thường có chút quen thuộc, cho dù không có nói chuyện nhiều nhưng ai cũng hiểu rõ chi tiết về thân thế của ai, bây giờ đột nhiên xuất hiện mấy người xa lạ, nhưng lại do đích thân Tư Đình hội trưởng và Khố Bột trưởng lão bồi tiếp, mọi người ai cũng đoán xem bọn họ là thần thánh phương nào.

Càng làm cho khách quý nghĩ không ra chính là người đang ngồi ở chỗ đại biểu chủ vị của đại thần Khảm Ba Nhi, Táp Bốn thần sử cũng đứng dậy, tự mình tiến lên nghênh đón, điều này nói ra thật không thể tư nghị.

Táp Bốn thần sử trực tiếp mời Lý Cường ngồi vào chỗ chủ vị, hắc cười nói: " Lão Đại, chuyện đã giải quyết rồi, lần này tựa hồ có không ít đồ vật tốt, ngay cả đại thần cũng phái ta đến xem, đến đây nào, cùng ngồi với ta."

Lý Cường cười nói: " Hắc hắc, thần sử đại nhân, ta đem theo một nhóm huynh đệ đến đây, chỗ của người đã ngồi đầy người, ta thật không nên gây thêm náo nhiệt a."

Đột nhiên có người ở bên trên hô: " Lão Đại, đến đây ngồi."

Lý Cường kỳ quái không nghĩ đến ở nơi đây mà cũng có người kêu mình là lão Đại, quay đầu nhìn thì ra là Lam Tư công chúa đứng cách đó không xa đang đưa tay ngoắc, Lý Cường bị hù sợ, nói: " Táp Bốn, ta ngồi với người a." Hắc cuồng quýt khoát tay từ chối Lam Tư công chúa.

Lý Cường đã nghe Khảm Khảm Kỳ nói qua, đám quý phụ kia đều muốn có Mộng Áo Chi Dạ, chỗ Lam Tư công chúa ngồi có đến hơn mười vị phụ nhân mặc y phục xa hoa đắt tiền, hẳn đâu có ngọc mà chui vào chỗ đó, hẳn tự biết mình đâu có nhiều nước hoa như vậy để cấp cho họ, nếu không có thì đừng hòng họ để cho mình thoát khỏi.

Nạp Thiện cười nói: " Nếu là gọi đệ, hắc hắc, lão Nạp còn không phi thân tiến lên, lão Đại vì sao mà lại rút tay rút chân như vậy a..."

Lý Cường mỉm cười, nắm lấy áo Nạp Thiện, vung tay ném hẳn qua bên đó, đồng thời nói: " Lam Tư công chúa, tiểu tử này có một bình Mộng Áo Chi Dạ, các người có ai muốn thì tìm hắn đi."

Lời này vừa nói ra, Nạp Thiện đã vô cùng thê thảm, vô số những bàn tay nhỏ bé béo mập đều níu lấy hắn. Khách quý môn há hốc mồm trợn mắt nhìn những quý phụ nhân đang điên cuồng nhào tới. Nạp Thiện cũng không dám nặng tay, đây toàn là những thiếu phụ chân yếu tay mềm, ai mà chịu nổi một chưởng của hắn, hắn mới bắt đầu tu chân, định lực còn chưa vững, lại bị đám phụ nhân này níu kéo đến vẻ mặt đỏ bừng, kêu to: " Lão Đại, cứu mạng a!"

Trong đó có một quý phụ nói: " Hắn đem Mộng Áo Chi Dạ giấu đi đâu rồi? Các tỷ muội, lột hết của hắn tìm xem!"

Lý Cường ở xa xa nghe được giạt bắn mình, nữ tử nơi này thật là phóng khoáng vô cùng a, trước mặt bao nhiêu người như vậy mà cũng dám lột hết đồ của một đại nam nhân? Triệu Hào, Khố Bột và Thản Ca đã

cười đến không thở nổi.

Chợt nghe Nạp Thiện kêu lên thăm thiết: " Ta không có a...lão Đại..các nàng thật sự bái..."

Toàn trường đều cười rộ lên...

57. Chương 57

Tiếng cười của toàn trường quả thật đã lên cao tới đỉnh, không ai nghĩ đến đại đấu giá hội còn chưa bắt đầu, lại diễn ra nháo kịch như vậy. Bất quá cơ hồ tất cả mọi người đối với Mộng Áo Chi Dạ đều sinh ra hứng thú, có thể làm cho đám quý phụ nhân quần áo xa hoa đắt tiền này điên cuồng như vậy, nhất định là hi thể trân phẩm, điều này vô tình lại trở thành sự tuyên truyền cực tốt cho Mộng Áo Chi Dạ.

Nạp Thiện phát hiện không đúng, chỉ còn một phòng tuyến cuối cùng sẽ bị công phá, hấn nhin không được hét lớn: " Lão Đại có Mộng Áo Chi Dạ đó...ta thật không có a..."

Lý Cường bị hấn hét làm trong lòng giật mình đến nhảy lên, đám quý phụ kia đã phát hiện Nạp Thiện thật sự không có, lập tức hướng Lý Cường chạy tới. Khi đám người tản ra thì Nạp Thiện bị lộ liễu ra ngoài, chỉ thấy trên người hấn chỉ còn một cái khố, hai tay đang nắm chặt dây lưng khố, gương mặt hấn ngượng ngùng, chậm rãi đi tới bên cạnh quần áo cầm lấy từng cái mặc vào.

Thần Ca cười đến thở dốc, hỏi: " Lão Nạp, tư vị như thế nào a...haha..."

Nạp Thiện kẻ sát bên tai Thần Ca, nói: " Huynh đệ, hắc hắc, thật là quá tốt a...lão ca thật là sáng khoái! Lão Đại thật là chiều cố cho ta."

Tiếng cười của Thần Ca lập tức ngưng bật, hấn chợt ho khan, nguyên lai là những tiếng kêu vừa rồi chỉ là hấn giở trò, hấn thật sự là du hí khoái lạc a. Thần Ca hung hăng vỗ vai hấn nói: " Bội phục! Bội phục! Vậy người còn kêu là lão Đại có Mộng Áo Chi Dạ để làm chi? Nếu không là người có thể tiếp tục sáng khoái nữa rồi."

Nạp Thiện hắc hắc cười nói: " Còn muốn thêm? Ngay cả cái khố cũng bị tuột ra luôn...lão Nạp ta làm sao làm chuyện mất mặt như thế được chứ...người thật là ngu ngốc!"

Thần Ca thiếu chút nữa là bị hấn làm tức chết, người này cũng rất biết giở trò a.

Quý phụ môn hướng tới Lý Cường, những lời nói yêu kiều khiến cho người ta nghe được không rét mà run.

" Tiểu ca, cấp cho ta một bình Mộng Áo Chi Dạ đi nhé!"

" Tỷ tỷ, nhìn bộ dáng hấn trên người không biết có bao nhiêu đồ vật, trước tiên cướp về đã rồi hãy thương lượng giá cả sau đi."

" Tiểu muội, hấn hình như không có túi tiền a, chắc là đã giấu đi rồi."

Lý Cường vừa nhìn đã thấy đại sự bất hảo, lập tức đem chân nguyên lực xuất ra, một cỗ áp lực khổng lồ tản ra bốn phía, ngay cả Táp Bốn thần sử cũng bị đẩy lui chứ đừng nói chi đến đám quý phụ này có thể tới gần hấn, hấn lúc này mới cười hì hì nói: " Các vị tỷ muội, mọi người cũng đừng nóng vội...a a..qua một hồi cuộc đấu giá sẽ bắt đầu, có tới bốn bình Mộng Áo Chi Dạ, bây giờ một bình ta cũng không có, mời trở về đi."

Trong tiếng kêu sợ hãi, đám quý phụ này như bị một bàn tay to vô hình đẩy ngược trở về chỗ ngồi. Lý Cường tiêu sái thi lễ, yêu cầu mọi người ngồi xuống. Táp Bốn thần sử hiểu được là do vừa rồi Lý Cường vận kinh bức lui các nàng, trong lòng hấn cũng hết sức tò mò, Mộng Áo Chi Dạ cuối cùng là thứ đồ vật gì?

Táp Bốn thần sử cười nói: " Nguyên lai lão Đại cũng có kỳ trân tham gia, là bảo bối gì a?"

Lý Cường ngồi ở bên người hấn, người khắp bốn phía cơ hồ đều không nhận ra hấn là ai nhưng cũng có người quay đầu lại nhìn với thần sắc tò mò, Lý Cường nhìn lại họ mỉm cười gật đầu, nói: " Cũng chẳng có gì lớn lao cả, chỉ là món đồ tốt một chút mà thôi."

Rồi hần cố ý áp giọng thấp xuống, thanh âm tuy nhỏ nhưng xung quanh ai cũng nghe thấy: "A a, thần sử đại nhân, đây là một loại linh thủy thần kỳ, chỉ cần dùng một chút thôi....là ta từ một địa phương xa xôi mang đến." Hần cố ý đem thanh âm ở giữa câu trầm thấp xuống đến mức không thể nghe thấy làm cho mọi người đang chú ý thật sự trong tâm khó nhận được. Nhìn thấy thần sử đại nhân cuống quýt gập đầu, mọi người đều nghĩ rằng đây nhất định là kỳ bảo, có không ít người quyết tâm mua cho bằng được.

Lý Cường khi ở quê hương thì chính là một đại thương nhân rất thành công, đối với tâm lý khách hàng phi thường hiểu rõ, chỉ cần có khả năng kích phát lòng hiếu kỳ của người khác, bọn họ sẽ không lo nghĩ về vấn đề tiền bạc, ngay trước mắt đã có không ít người đang nóng lòng chờ đợi cuộc đấu giá diễn ra.

Đồng thời Lý Cường cũng đang rất chờ mong, bởi vì trong cuộc đấu giá nhất định sẽ có nguyên liệu dùng để luyện khí của người tu chân. Lần trước Nam Tư Đồng đem ra Thiên Kim Thối, chính là đã mua được tại hội đấu giá.

Nạp Thiệu, Hồng Thiệu, Khố Bột và Triệu Hào ngồi ở phía sau Lý Cường, Khảm Khảm Kỳ theo sát Ba Ba Nhiễm đi tới chỗ Lam Tư công chúa ngồi xuống, chỗ ngồi của khách quý cũng chia làm năm bộ phận, ở giữa là chủ vị tịch, có hai phó tịch, tân khách tiến vào ngồi chỗ nào cũng có những quy củ nghiêm khắc, cũng không phải là có tiền là có thể tiến vào.

Lý Cường đại khái nhìn một chút phân bố, phát hiện người thật sự là không ít, Huy Hoàng đại sảnh phân biệt ra bảy phân khu cơ hồ đều đã ngồi đầy, đã vậy còn có người không ngừng tiến đến. Hần đột nhiên phát hiện ra một phân khu cách vách, chính là Ba Trọng Đức Không hành thủ của Phẫn Thộ Thương Hành, ánh mắt của hần cũng vừa nhìn lại đây, xuất hiện vẻ cười âm lãnh.

Lý Cường dùng bả vai đẩy nhẹ Tạp Bốn thần sử: "Chỗ ngồi cách vách đó là chỗ ngồi thế nào?"

Tạp Bốn thần sử thuận theo ánh mắt hần nhìn qua, cười nói: "Lão Đại, đó là do đại thương hội bao hết, là chỗ ngồi của người có tiền."

Mỗi chỗ ngồi đều có một lọ hoa khác nhau chưng bày, đặt trên một cái thai tử (bàn con), ở trên thai tử có một cái nút, chia làm màu đỏ, màu hồng phấn, lục và hồng lục, bên trái còn có một cái nút màu đen. Lý Cường tò mò sờ sờ, hỏi: "Đây là đồ vật gì a? Có tác dụng gì?"

Tư Đình hội trưởng vì nể mặt Lý Cường lần đầu tiên ngồi vào vị trí khách quý chủ tịch vị, nghe vậy giải thích: "Đây là phách mã, màu đỏ tượng trưng cho mười vạn tiền sổ, màu hồng là sáu vạn tiền sổ, màu lục là ba vạn, màu hồng lục là một vạn, màu đen là kêu người đến giúp mình báo sổ..., nơi này vật đấu giá hầu như không chỉ có ba vạn tiền sổ, thường là họ phóng ra các tiền sổ tạp cả. Ở ngay chỗ bàn của lão Đại, ta vừa rồi đã dặn bọn họ kỹ lưỡng, nếu ngài muốn mua cái gì thì cứ việc ra giá."

Lý Cường thoáng do dự nói: "Vậy lỡ khi ra giá, ta..không thể ngừng được thì phải làm sao?"

Tư Đình hội trưởng cười dài, nói: "Yên tâm đi, tiền bối cứ việc ra giá, sổ tiền sổ này ta có thể làm chủ được." Hần làm ra bộ dáng tiền bạc chẳng là vấn đề gì.

Bốn phía từ từ tới đi, đài cao ở giữa đại sảnh bắt đầu sáng lên. Đồng thời ở các phân khu đều đi ra một đội thị giả (người hầu), cách vài bước là có một người, tùy lúc chuẩn bị phục vụ.

Ở giữa chiếc bàn trên đài đột nhiên hé ra một cái lỗ, từ từ trồi lên một viên trụ trong suốt, ở bên trên đặt một pho tượng, bộ dáng phi thường cổ quái, ước chừng cao hai thước, màu nhũ trắng. Lý Cường xem không hiểu là đồ vật gì, Tư Đình hội trưởng ở một bên giải thích: "Đây chỉ là một pho tượng cát tường, không phải là vật phẩm đấu giá."

Quả nhiên trong chớp lát thì nó tuột trở xuống, tiếp theo lại hiện ra một kiện đồ vật, đó là một sợi dây mềm lóe ra ánh sáng. Có một người mặc y phục hoa lệ, đi tới trước bàn, lớn tiếng nói: "Kiện đầu tiên, đó chính là đặc sản Quang Minh Vân Ti Thăng của Tây đại lục. Giá ban đầu là bốn vạn tiền sổ, xin mời ra giá."

Khố Bột ở phía sau Lý Cường, nhỏ giọng nói: "Vừa mới bắt đầu, đồ vật cũng rất tầm thường, đợi khoảng được mười kiện thì sẽ bắt đầu có tinh phẩm."

Cũng quả nhiên, sau khi bán được mười vật phẩm thì lại hiện ra một kiện đồ vật. Lý Cường tập trung nhìn vào, kinh ngạc cực kỳ. Thần Ca ở phía sau kéo vạt áo hần, nhỏ giọng nói: "Lão Đại, cái này không phải là

Hắc ngục thương mà lão Đại chế tác đó sao?”

Chỉ nghe người trên đài nói: ” Đây là một thứ tích thương có uy lực cực lớn, so với tích thương bình thường thì uy lực lớn gấp ba, hơn nữa lại dùng rất ít tinh thạch. Cây thương này tinh xảo lại chế tác rất tinh mỹ, hình dáng lại rất đẹp, tên gọi cũng phi thường cổ quái, được gọi là Hắc ngục thương, nơi sản xuất và người chế tác cũng không rõ. Giá ban đầu là mười vạn tiền sổ, mỗi lần ra giá là ba vạn, xin mời ra giá.”

Lập tức có rất nhiều tiểu thai tử sáng lên, từ từ thai tử lóe sáng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn một thai tử, tựa hồ như đã được một thương nhân mua được rồi. Lý Cường bọn họ phát hiện, không ngờ Hắc ngục thương này có thể bán ra hơn ba mươi vạn tiền sổ. Nạp Thiện không ngừng nói thầm: ” Thật là nhiều quá...thật là có hại vô cùng a!” Rồi hần rĩ tai Thản Ca: ” Lão Thản, đại ca người phát tài lớn rồi, hắc hắc, lúc đó phải chia cho lão Nạp một chút a!”

Thản Ca hất đầu đụng vào mũi của hần một cái, cười nói: ” Không thành vấn đề! Úc, lão Nạp, là ta quá kích động nên không cẩn thận...không cẩn thận a!”

Nạp Thiện che cái mũi, nước mắt tuôn ra, mắng: ” Mụ nội nó...người...đau chết ta rồi.”

Thản Ca cười: ” Di, kỳ quái, lão Nạp còn biết cái gì là đau a, có cần ta giúp người xoa nó không.”

Sau một hồi đấu giá, đồ vật ngày càng hiếm thấy, người có kiến thức cũng đã bắt đầu ra giá, rất nhiều đồ vật từ giá thấp mà bán được giá cao. Lý Cường cũng mua vài món, bất quá hần cũng không vừa lòng lắm, lúc này lại có một kiện đồ vật khiến cho hần chú ý. Đó chính là kỳ được luyện đan Âm Nhân Quả.

Giá bắt đầu của Âm Nhân Quả là mười lăm vạn tiền sổ, tổng cộng có sáu quả, cỡ như quả trứng, phía trên màu lam đậm che kín màu trắng bên trong. Lý Cường không chút do dự dùng màu đỏ ra giá, hần chính là hiểu rõ, nếu còn chậm ra giá, thì có thể từ từ còn tăng cao hơn, cho dù là ba mươi vạn cũng không thể dừng lại được.

Cũng quả nhiên những người khác đều bị hần hù dọa, cuối cùng hần đã mua tới tay.

Vật kế tiếp xuất hiện làm Lý Cường giật mình, hé ra một cỗ phù chú, bộ dáng giống như là một ngọc bài, không biết có tác dụng gì, vậy mà kêu giá tới ba mươi lăm vạn tiền sổ. Lý Cường có chút do dự, không hiểu rõ giá trị mà cứ mua, đang trong lúc còn do dự mắt lại nhìn thấy thai tử của Ba Trọng Đức Không sáng lên hồng quang, lại biết hần vừa bỏ thêm mười vạn.

Lý Cường lại bỏ thêm một vạn, Ba Trọng Đức Không quay lại nhìn thấy, tức giận đến sắc mặt cũng đều thay đổi, hần lại dùng sức ra thêm màu đỏ lần nữa. Lý Cường hì hì cười, lại bỏ thêm một vạn như trước. Hai người người tới ta đi lần lượt ra giá càng lúc càng điên cuồng.

Ba Trọng Đức Không nghiêng răng dùng sức vỗ mạnh vào hồng mã như điên cuồng, một bên quay đầu nhìn Lý Cường trừng trừng, lửa giận trong mắt như là muốn bốc cháy lên. Lý Cường đột nhiên không võ nữa, tay rút lại xoa xoa, tự lẩm bẩm nói: ” Võ đến nổi tay cũng đau luôn, bỏ đi...nghỉ ngơi một chút a.”

Ba Trọng Đức Không trợn mắt há hốc mồm phát hiện, hần đã võ đến hơn bảy trăm vạn tiền sổ, thậm chí ngay lúc Lý Cường vừa dừng tay thì hần cũng đã võ thêm tới ba lần, hần thật sự là muốn tức chết, số tiền sổ này quả thật chỉ ra quá oan uổng.

Đột nhiên bên cạnh chỗ phó tịch quý phụ môn ồn ào một trận, Lý Cường phát hiện Mộng Áo Chi Dạ đã được đưa lên đài.

Ở trên đài, được đặt một bình nước hoa mà ở địa cầu thường thấy, do một ánh sáng nhu hòa chiếu rọi xuống, có vẻ hoa mỹ thần bí khác thường. Bình thủy tinh được chế tác khéo léo lả lướt, hình dáng cổ quái, cả bình tỏa sáng đã làm cho các cao quan phú thương kiến đa thức nghiệm đều sợ hãi than thở không thôi.

Đám quý phụ môn kia do Lam Tư công chúa và Ba Ba hội chủ tuyên truyền, đã hiểu rõ chỗ tốt của đồ vật này, nó có thể hoàn mỹ che dấu chút mùi vị khó ngửi trong người, mà hương thơm tản mát ra làm cho người ta phi thường si mê, chỉ cần dùng qua một lần, sẽ làm cho họ điên cuồng.

Chỉ nghe trên đài giới thiệu: ” Đây là một bình Mộng Áo Chi Dạ, rất thần bí kỳ lạ, tràn ngập dị vực phong tình, giá ban đầu là bốn mươi vạn tiền sổ, xin mời ra giá.”

Cùng thời gian, rất nhiều thai tử đều sáng lên. Trong lòng Lý Cường giật mình, không ngờ chỉ một bình nước hoa mà cũng lợi hại như vậy, thật là vật càng hiếm càng quý. Ngoài dự liệu của hắn nhất là ngay cả Táp Bồn thần sử cũng đã vỡ lên hồng mã.

Đột nhiên tất cả các thai tử đều không sáng nữa, chỉ có trong đám quý phụ có một thai tử, phát ra quang hoa chói mắt. Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Táp Bồn, đây là chuyện gì?"

Táp Bồn cười khở lắc đầu: " Ai, lại có người chịu hạ hắc mã a, ít nhất là gấp ba lần đó."

Một thị giả nhanh chóng tiến lên, chỉ chốc lát sau hắn quay đầu lại, thanh âm cũng đều thay đổi: " Ra giá...năm trăm vạn tiền sổ!"

Hội trường tĩnh lặng một lát rồi "ông" vang lên thanh âm náo nhiệt bàn tán. Do xuất ra một cái giá cao ngất, cuối cùng bình Mộng Áo Chi Dạ này đã được bán ra, tiếp theo ba bình còn lại cũng được ra giá rất cao để mua.

Táp Bồn thần sử tiếc nuối vì không mua được, bởi vì giá tiền của nó thật sự là quá cao, cho dù là thần sử đại nhân cũng trả không nổi. Hắn dù sao cũng là người tu chân, lòng tham so với người tục giới cũng ít hơn rất nhiều, sẽ không vì một kiện đồ vật mà trở nên điên cuồng. Sau khi nghĩ lại đã dễ dàng buông tha.

Lý Cường đã sớm nhìn thấy, hắn cười hì hì đưa cho Táp Bồn một bình: " Haha, tặng cho người. Ta nói thần sử đại nhân a, đây là đồ cho nữ nhân sử dụng, người cần để làm chi?"

Táp Bồn cũng cười: " Lão Đại cũng là lão Đại, thật khác thường, cảm ơn nhiều. Ta là thần sử mà, đông bôn tây tẩu (chạy đông chạy tây), trên người cũng cần phải có một chút lễ vật để ngạc nhiên chứ."

Lý Cường dùng bả vai hích hắn một chút: " Thần sử đại nhân mà cũng phải tiến cống sao, ta còn tưởng thần sử đại nhân đi đâu cũng được cung phụng đầy đủ chứ."

Táp Bồn bị hắn nói đến dở khóc dở cười.

" Kiện vật phẩm cuối cùng của hôm nay là một cây trường cung, có ba tiễn, tên cung không biết, nơi sản xuất không rõ. Giá ban đầu là một trăm vạn tiền sổ, mỗi lần ra giá là một hồng phần mã, xin mời ra giá."

Rất nhiều người cùng lắc đầu, đồ vật này mà cũng ra giá một trăm vạn tiền sổ, ai mà cần đến vậy? Đột nhiên ở xa xa trong một khu bình thường có người ra hồng phần mã. Lòng hiếu kỳ của Lý Cường nổi lên, lặng lẽ dùng một tia chân nguyên lực tiến tới dò xét, lập tức phát hiện cây cung này thật cổ quái, hắn cơ hồ không suy nghĩ liền hạ hồng phần mã. Theo sát hắn, thai tử bên kia lại ra một lần hồng phần mã.

Trong lòng Táp Bồn vừa động: " Lão Đại đang làm cái gì?"

Đây là một cây trường cung dài ba thước, chỉ dùng một loại kim chúc không biết tên chế tác ra, trên cung có màu xanh, hoa văn màu tử hồng sắc phiêu phù bên ngoài. Trên thân cung có hình dáng của hai người, trên đó có một quái thú hai đầu đang phân biệt vuốt chân của hai người bọn họ, trên tay nắm chính là quái thú hai đầu, vành cung chính là đầu của hai người đang ngược lên, miệng họ ngậm dây cung, hai tay đặt lên hai bên miệng giống như đang kêu cứu mạng, bộ dáng phi thường quỷ dị.

Sau một hồi ra giá, tại đại sảnh chỉ còn Lý Cường và thai tử đối diện đang còn cạnh tranh, còn những người khác đều đã dừng tay.

Nạp Thiện và Thần Ca lặng lẽ bình luận, đều không biết lão Đại nhất định mua cây cung nọ để làm chi. Nạp Thiện nhỏ giọng nói: " Lão Đại tự mình chế tạo cung so với cây cung kia dám chắc còn mạnh hơn, tốn hao số tiền này thật oan uổng..thiệt là..."

Thần Ca có chút suy tư: " Ai, lão Nạp, có lẽ đây là kiện bảo bối, chúng ta nhìn không ra thôi, có lẽ lão Đại biết, đừng nói nữa..nghe lão Đại ra giá kia."

Thấy đối phương không nhanh không chậm vẫn theo sát ra giá, Lý Cường cảm thấy cứ như vậy thì không ổn, hắn tiện tay hạ hắc mã, nghĩ thầm: " Dù sao nước hoa cũng kiếm được số tiền lớn, lão tử có tiền đâu với người mà."

Lập tức có thị giả chạy tới, ân cần hỏi: " Ngài xuất bao nhiêu ạ?"

Lý Cường mỉm cười: " Năm trăm vạn tiền sổ."

Đây là lần thứ hai ra giá năm trăm vạn trong ngày hôm nay, toàn trường liên oanh động. Nạp Thiệu một đầu ngẩng lên người Thản Ca: " Xong hết rồi, xong hết rồi! Lão Đại trúng tà rồi, dùng số tiền lớn vậy mua cây cung nát kia, lão Thản a...đau lòng chết ta thôi."

Thản Ca cười cười vỗ nhẹ vào cái đầu bóng lưỡng của hắn: " Gặp quỷ sao, cũng không phải là tiền của người, người đau lòng cái gì."

Người ở đối diện tựa hồ như đang do dự. Không ai nghĩ hắn còn có thể ra giá, trên đại sảnh đã có người đứng dậy định thôi lui, tiểu thai tử của người nọ lại sáng lên. Nạp Thiệu vui vẻ nói: " Lão Đại, đừng nóng, để cho hắn mua đi a."

Lý Cường không chút do dự lại hạ hắc mã, toàn trường lại kinh động. Thị giả vừa rồi còn chưa có rời khỏi, thanh âm của hắn cũng đã run rẩy: " Ngài..ngài muốn tăng bao nhiêu tiền sổ?"

" Sáu trăm vạn."

Lý Cường vẫn như trước cười hì hì, Táp Bồn hít sâu một hơi không khí, trong lòng hiểu được Lý Cường thật sự là rất đáng sợ, hắn hoàn toàn không để tiền sổ vào trong mắt. Tư Đình hội trưởng càng sợ hãi, may mắn là Mộng Áo Chi Dạ đã bán ra được số tiền rất lớn, nếu dùng tiền của Đại Liên Hội, sợ rằng chính mình cũng chịu không được.

Người ở đối diện cũng bị hắn hù dọa đến lặng người, biết Lý Cường nhất định phải mua được, vừa rồi phải tăng giá là hắn đã hết sức miễn cưỡng, bắt buộc phải nhìn đồ vật rơi vào tay người khác. Trong lòng hắn buồn bực: " Sao lại có người biết về bảo bối này cơ chứ?"

Trong hội trường mọi người vẫn đang lý luận nói về chuyện này, thật sự là quá mức kinh người, một cây cung và ba cây tiền mà cũng bán được hơn một ngàn vạn tiền sổ. Trong Huy Hoàng đại sảnh đều đang nói về việc này, chỉ nghe người trên đài nói: " Đại đấu giá hôm nay đến đây là chấm dứt, ngày mai sẽ tiến hành hạ phách mã, cảm ơn các vị!"

Trở lại chỗ ở, Lý Cường và mọi người còn đang nói về hội đấu giá hôm nay. Người trong phòng cũng đang lục tục đi tới, mọi người còn đang đùa giỡn.

Táp Bồn thần sử và Lam Tư công chúa sau đó cũng tới, phía sau còn ba mươi mấy hộ vệ và A Cát tổng quản.

Táp Bồn thần sử lo lắng nói: " Lão Đại, thật sự là ngại quá, các người cần phải lên đường rồi, thế cục bây giờ thật sự là không tốt, ta đã phải đến phi bản, lập tức đưa các người đến Vong Mệnh Giác."

Lý Cường kinh ngạc hỏi: " Sao lại phải gấp như vậy? Có chuyện gì phát sinh sao? Không phải là Khủng Cự Phong còn chưa dừng lại đó sao? Dù cho tới Vong Mệnh Giác cũng đâu có đi được." Trong lòng hắn buồn bực, vì sao vừa rồi lại không nói.

Táp Bồn thần sử đến gần hắn nhỏ giọng nói: " Ta vừa lấy được tin tức, Thản Đặc quốc đã phái binh đến gần Phong Nam Thị, Bang Kỳ Ninh quốc tiền tuyến đại bại, đã có Thiên Kích binh phá vỡ phòng tuyến, xâm nhập vào trong bụng quốc nội. Nếu bị Thản Đặc quốc chiếm lĩnh Phong Nam Thị, thì Vong Mệnh Giác sẽ bị phong tỏa rất nhanh, như vậy sẽ không còn đi được nữa."

Tiếp theo, Táp Bồn thần sử lại móc ra một cái hộp hình chữ nhật: " Đồ vật này đợi đến khi tới Thiên Kích Phong, giao cho Lam Tư công chúa, đừng quên, cái này rất trọng yếu. Các người ráng tranh thủ trước tiên đi ra biển, ở Vong Mệnh Giác sẽ có thuyền đưa các người đi, thời gian không còn nhiều lắm, ta còn có chuyện muốn làm, các người hãy tranh thủ."

Hắn suy nghĩ một chút rồi đưa cho Lý Cường một khối bài tử khắc hoa màu xanh biếc: " Đây là tín vật của đại thần, quân đội và địa phương quan phủ nào cũng biết, sẽ trợ giúp cho các người."

Lý Cường gật đầu, trải qua không ít lần tranh đấu, hắn cũng đã lão luyện hơn, nói: " Được, chúng ta sẽ chuẩn bị đi ngay, thần sử đại nhân nên bảo trọng, có lẽ sau này còn có thể gặp lại."

Tập Bốn thần sử cũng cùng hấn làm lễ tiết cao nhất của Lục tộc, lại dặn dò Lam Tư công chúa mấy câu, xoay người vội vã rời đi.

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Cường, biết có chuyện phát sinh, đều tụ tập lại. Triệu Hào hỏi: " Sư tôn, đã phát sinh chuyện gì?"

Mặt Bốn cũng từ trong phòng đi tới, Lý Cường nhìn hấn nói: " Mặt Bốn, chúng ta sẽ lập tức đi Tây đại lục.."

Trong mắt Mặt Bốn lập tức hiện lên vẻ chờ mong.

Lý Cường lớn tiếng nói: " Ngoại trừ những người muốn ở lại, những người khác lập tức chuẩn bị, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Phong Nam Thị. Triệu Hào, Nạp Thiện, Mặt Bốn và Thần Ca, mấy người các ngươi hợp lực chỉ huy. Lam Tư công chúa, người của các ngươi cũng gia nhập luôn, A Cát tổng quản hiệp trợ, tất cả phải thật nhanh. Mọi người lập tức mặc vào khải giáp phi dực, vũ khí cầm sẵn sàng. Khố Bộ người mang đi những người muốn ở lại Đại Liên Hội, sắp xếp cho họ. Hồng Thiêm đi theo ta, được rồi, tất cả mau chuẩn bị."

Người trong viện lập tức nhiệt náo. Đám người Triệu Hào cũng không có gì nhiều, tất cả đều gói lại hành trang thành một túi lớn, bên trong có tinh thạch thường dùng, có túi ngủ, có thực vật và nước uống vật phẩm.

Lý Cường đưa Hồng Thiêm ra cửa, đi ra đường hấn mới biết được, người của Phong Nam Thị đối với tình huống Thần Đắc quốc đang đánh tới hoàn toàn không biết gì, rất nhiều người còn đang du nhàn đi lại trên đường, một chút hào khí khải trương cũng không có.

Hồng Thiêm tò mò hỏi: " Sư thúc, ngài muốn đi đâu a?"

Lý Cường đi rất nhanh, cơ hồ đang bay trên mặt đất: " Ta tìm một bằng hữu..hình như là ở phía trước.." Hấn đối với ngã tư đường nơi này không quen thuộc lắm, cũng may tốc độ rất nhanh, người đi đường vừa nhìn thấy họ xuất hiện thì trong chớp mắt họ đã chạy tới cuối đường.

Liên tục xuyên qua mấy đường cái, Lý Cường có chút nóng nảy: " Mẹ kiếp...ở nơi nào..sao ta có chút hồ đồ...thật đáng chết!"

Hồng Thiêm căn bản là không cách nào hỏi, tốc độ của sư thúc càng lúc càng nhanh, không chỉ là phi hành, mà chạy cũng không phải, cũng không phải đang bay, theo hấn thật là khó khăn.

Chỉ thấy Lý Cường đi vào một cửa hàng rồi lại ra, dọc theo đường đi không ngừng ra vào khiến cho Hồng Thiêm hoa cả mắt.

Đột nhiên, Lý Cường kêu to: " Haha, ta tìm được rồi...nguyên lai là ở chỗ này!"

58. Chương 58

Vào đến trong hội quán, bên trong rất tĩnh lặng. Lý Cường kêu lên: " Có người không?" Một lão nhân từ bên trong đi ra, nhìn hai người hỏi: " Hai người muốn nghỉ chân sao? Theo ta đi."

Lý Cường kéo tay hấn: " Lão nhân gia, ta nghe nói thời gian trước có một đám hành thương Tây đại lục, người dẫn đầu gọi là Tập Ba Cơ Lão Đa, bọn họ còn trụ ở chỗ này không?"

Lão nhân lắc đầu: " Tập Ba Cơ bọn họ đã đi.."

Lý Cường trong lòng quýnh lên: " Đã đi? Đi bao lâu rồi?"

Lão nhân kỳ quái nhìn hấn: " Đã đi hai ngày rồi. Bọn họ là hành thương, không có khả năng ngồi được phi bản, cho nên phải để dành tiền đi tới Vong Mệnh Giác, người là bằng hữu của hấn sao điều này cũng không biết?"

Lý Cường buồn bã vỗ lên đầu: " Ai, thật đáng chết...Hồng Thiêm, chúng ta trở về."

Trong lòng hấn không ngừng tự trách, lẽ ra nên phái người liên lạc một chút, nếu bọn họ ở trên đường gặp binh lính Thản Đặc quốc, vậy là có thể nguy rồi.

Trở lại chỗ ở, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Cả Khố Bột cũng đã quay lại. Hấn vừa nhìn thấy Lý Cường liền chạy tới gần nhỏ giọng nói: " Lão Đại, chúng ta cần nhanh lên một chút, Đại Liên Hội đã bắt đầu triệt ly rồi, tin tức truyền đến thật không tốt, có thể ở trên đường chúng ta sẽ gặp quân đội Thản Đặc quốc. Ở ngoài thành chúng ta có ba phi bản, còn thiếu một chút, nghe Thản Ca nói lão Đại còn có hai phi bản, như vậy là tốt rồi."

Lý Cường không dám trì hoãn, lập tức chỉ huy mọi người, toàn bộ vũ trang hướng ngoài thành đi tới. Đoàn người đông đúc này di chuyển khiến cho nảy sinh không ít tao loạn, người đi đường nhìn thấy cách ăn mặc của họ thì người thông minh một chút liền nảy sinh một tia bất an.

Rời khỏi thành không xa, Lý Cường đã phát hiện có nhiều phi bản lớn nhỏ đang từ mặt đất hướng phương xa bay đi. Xem ra tin tức đã chính thức truyền đến tai mọi người. Kỳ thật khi bọn họ vừa ra khỏi thành không lâu, tin tức đã lan truyền, Phong Nam Thị lập tức rối loạn, dân chúng cùng các thương nhân ùn ùn kéo nhau chạy ra khỏi thành, cố gắng trốn tránh chiến loạn.

Mười cái rương của Lam Tư công chúa đã chiếm mất một phi bản, còn những người khác đã ngồi đầy trên hai phi bản khác. Lý Cường hỏi Thản Ca: " Chúng ta còn có hai phi bản đang ở đâu?"

Thản Ca đáp: " Chỉ còn có một thôi, Nạp Nạp Đôn đã mang đi một cái rồi, bọn họ bị thiếu một phi bản, còn một cái sẽ lập tức ra ngay."

A Cát tổng quản chạy tới: " Lão Đại, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, có phải chúng ta lập tức đi không?"

Lý Cường có chút ngập ngừng, trong lòng hấn vẫn còn lo lắng cho Tật Ba Cơ Lão Đa. Hấn nói với Triệu Hào: " Triệu Hào, người tới chỉ huy. Khố Bột, nếu trên đường gặp quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc thì sẽ do người tới giao thiệp, mặt khác, nếu gặp quân đội của Thản Đặc quốc, nếu có thể tránh thì lập tức tách ra, nếu không tránh được thì lập tức giết rồi đi ngay, không nên tham chiến, xuống tay cần phải độc, chuẩn và nhanh, có hiểu chưa?"

Mấy người Triệu Hào liền đáp ứng.

Lam Tư công chúa hỏi: " Lão Đại, người không đi cùng chúng ta sao?"

Lý Cường gật đầu: " Đúng vậy, khi các người tới được Vong Mệnh Giác thì lập tức lên thuyền đợi, ta sẽ lập tức tới ngay. Hồng Thiêm, Mạt Bồn và Nạp Thiện lập tức theo ta đi, ở đây có ai biết sử dụng phi bản?"

Trong đội ngũ võ sĩ lập tức đi ra hai người: " Lão Đại, đệ biết..."

" Được, hai người các người lưu lại." Lý Cường quát to: " Lập tức hành động! Gặp lại ở Vong Mệnh Giác, trên đường nhớ cẩn thận."

Ba phi bản lóe lên hồng quang phòng hộ, bay khỏi rất nhanh. Lý Cường thở dài một hơi, hỏi Hồng Thiêm: " Từ nơi này đến Vong Mệnh Giác, người phán đoán một chút, binh lính Thản Đặc quốc có thể xuất hiện ở chỗ nào? Còn nói, chúng ta có tiếp kính (công cụ theo dõi) có thể tìm ra không?"

Hồng Thiêm suy nghĩ một chút: " Sư thúc, đối với Thiên Kích binh mà nói thì bất cứ địa phương nào cũng có thể xuất hiện, dù cho không có tiếp kính cũng có thể tìm ra."

Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Thật sự là không sao hiểu nổi Bang Kỳ Ninh quốc, khai chiến còn chưa có bao lâu đã bị giết tới trong bụng, chẳng lẽ bọn họ không có Thiên Kích binh của mình sao?"

Hồng Thiêm than thở: " Có a, bất quá lại không nhiều lắm, hơn nữa lại không trọng yếu. Không có nghĩ đến Thiên Kích binh của Thản Đặc quốc lại phát triển nhanh đến thế này, trước kia Thiên Kích binh chỉ là binh chủng phụ trợ, bây giờ Thản Đặc quốc đã cho Thiên Kích binh làm binh chủng chủ lực. Có thể đột phá tuyến phòng ngự của Bang Kỳ Ninh quốc, thật sự không biết bọn họ đã vận dụng bao nhiêu Thiên Kích binh."

Nạp Thiện hỏi: " Lão Đại, phi bản sao còn chưa tới?"

Mạt Bồn ở một bên thông thả nói: " Lão Nạp, đừng có gấp. Đợi một hồi sẽ tới thôi..."

Nạp Thiện vừa đi tới đi lui, vừa nhìn quanh: " Lão Mạt a, người nhìn xem bây giờ phi bản đã ít đi rất nhiều. Mẹ kiếp, chỉ cần có tiền, chạy còn nhanh hơn quỷ...ai, có thật nhiều người đang ra khỏi thành a." Hắn cả kinh, người có chút bất an.

Bên ngoài Phong Nam Thị, cuồng phong thét gào, rất nhiều dân chúng chạy ra ngoài thành thật khó khăn tiến về phía trước. Lý Cường nhớ lại lúc ở Hàm Lâm thành tại Thiên Đình Tinh, trong lòng cảm thán: " Chiến tranh bất luận là xảy ra ở nơi nào, không may nhất vẫn là dân chúng bình thường."

Một phi bản lóe lên hồng quang nhanh chóng bay lại gần. Nạp Thiện quát to một tiếng: " Khảm Khảm Kỳ...haha..lão Khảm, sao ngươi lại tự mình tới, có phải là không nỡ xa lão Nạp ta không a..."

Khảm Khảm Kỳ triệt đi phòng hộ, kêu lên: " Lão Đại, mau lên đây!"

Mấy người Lý Cường nhảy lên, phi bản lập tức lao đi. Đứng trên phi bản, Lý Cường nhìn thấy Khảm Khảm Kỳ trong lòng cũng cảm thấy cao hứng, dùng sức vỗ hân một cái, cười nói: " Khảm Khảm Kỳ, huynh đệ ở Đại Liên Hội thu xếp sao rồi, có phải bọn họ cũng đã lui rồi không?"

Khảm Khảm Kỳ nói: " A, lão Đại, các huynh đệ đều đã triệt đi, còn đệ lo lắng cho các người, định trước tiên đưa các người đến Vong Mệnh Giác rồi mới trở về. Những người khác đã đi trước rồi phải không?"

Lý Cường gật đầu: " Thuận theo ven đường mà bay, ta cần tìm người."

Nạp Thiện tò mò hỏi: " Người của chúng ta đều đã đi, lão Đại còn muốn tìm ai a?"

Lý Cường nhìn những người đang náo loạn hò hét đi trên đường: " Là bằng hữu. Bọn họ không biết Thản Đặc quốc đã đánh tới. Mới ra khỏi thành có hai ngày, không có ngồi phi bản."

Khảm Khảm Kỳ nói: " Không ngồi phi bản thì đi được không xa. Gió lớn thế này, đi bộ rất hao phí sức lực."

Nạp Thiện ngồi trên phi bản, phúi phúi bên dưới, nói: " Lão Mạt, lão Hồng, lại đây ngồi..."

Mạt Bồn khoanh chân ngồi xuống: " Lão Đại ở Phong Nam Thị có bằng hữu sao ta lại không biết a."

Nạp Thiện ngửa người nằm xuống: " Người như lão Đại người còn không biết sao, đi tới đâu cũng có bằng hữu. Không phải giống như chúng ta đó sao, cũng có thể làm bằng hữu với lão Đại."

Mạt Bồn rất đồng ý: " Đúng vậy, thật không biết lão Đại coi trọng chúng ta ở chỗ nào, lại chịu làm bằng hữu với chúng ta."

Lý Cường cười mắng: " Mụ nội nó, công lực võ mông ngựa của Nạp Thiện bây giờ càng ngày càng cao, không có việc gì thì đem lão Đại ta ra tiêu khiển. Mà người các người còn không mau đem trang bị ra sẵn sàng, nói không chừng khi gặp binh lính Thản Đặc quốc, đến lúc đó lại luống cuống tay chân."

Người đi trên đường càng ngày càng ít, tốc độ phi bản dần dần chậm lại, Khảm Khảm Kỳ mắng: " Nơi này gió thổi quá lớn, mẹ nó, càng bay càng chậm..."

Bay thẳng một đường, Lý Cường cũng không có phát hiện ra thương đội của Táp Ba Cơ Lão Đa. Cuồng phong gào thét như đã giảm dần, tốc độ của phi bản bắt đầu nhanh hơn. Khảm Khảm Kỳ đột nhiên kêu lên: " Phía trước có người đang chạy tới!"

Nạp Thiện, Mạt Bồn và Hồng Thiêm đều đứng dậy nhìn về phía trước. Đó chính là quân đội bại trận của Bang Kỳ Ninh quốc. Từ trong đám bại binh bay lên mười mấy thân ảnh, ở phía xa giờ thứ tích thương hướng về phía phi bản của mấy người Lý Cường. Khảm Khảm Kỳ hỏi: " Lão Đại, lướt qua hay là dừng lại..."

Nạp Thiện vũ động Thanh Ảnh Thúc, quát: " Mụ nội nó, đám hỗn đản này muốn chết, hãy để ta cho điện giật chết bọn họ!"

Lý Cường thản nhiên nói: " Cứ dừng lại, ta muốn hỏi rõ tình huống một chút."

Phi bản nhẹ nhàng đáp xuống ven đường, đám binh lính dưới mặt đất kia liền xách thương bao vây lại. Hồng Thiêm lập tức mặc vào chiến giáp, đám người Nạp Thiện cũng đã cầm vũ khí giằng co với đám bại binh. Một người có bộ dáng quan quân chạy tới, reo lên: "Phi bản này được ta thu dụng, các người mau xuống hết cho ta!"

Nạp Thiện cũng quát: "Mẹ kiếp người, người là cái thứ đồ vật gì mà dám trưng dụng phi bản của chúng ta, cút xa một chút!" Lời hăn nói so với tên quan quân kia còn muốn độc hơn.

Tên quan quân nọ đột nhiên giận dữ: "Giờ thương...giết bọn họ cho ta..."

Lời còn chưa dứt thì Lý Cường đã đến sát bên người hăn: "Mau ra lệnh cho đám thuộc hạ của người buông vũ khí!" Tay trái Lý Cường bóp lấy cổ tên quan quân, đám bại binh bốn phía giật mình chuyển thương chĩa vào Lý Cường. Tên quan quân nọ chợt hiểu được sự việc không thể tư nghị, chỉ trong nháy mắt thì cổ hăn đã bị nắm chặt, ngay cả phòng hộ giáp cũng trở nên vô dụng.

"Người...ách...người dám giết quan..."

Lý Cường không muốn nhiều lời nói nhảm, trực tiếp giơ lên bài tử màu xanh biếc do Tập Bồn thần sử cấp cho, hỏi: "Có biết đồ vật này không?"

Tên quan quân kia nhìn thoáng qua: "Đây là đồ vật gì?"

Hồng Thiêm ở bên cạnh nói: "Chức quan của hăn quá nhỏ, thần bài này ngoài quân suất trong quân đội mới nhận ra, để hăn nhìn cũng vô dụng."

Tên quan quân mặc dù nhìn không biết thần bài, lại nghe không hiểu Hồng Thiêm nói cái gì, hăn có chút hồ nghi hỏi: "Đây là thần bài gì?"

Hồng Thiêm nói: "Là tín vật của đại thần Khảm Ba Nhi các người cấp đó!"

Cả người tên quan quân kia cũng đều run rẩy, mặc dù hăn không xác định vật trên tay Lý Cường có đúng là tín bài của đại thần hay không, nhưng từ thân thủ của bọn họ, đám binh lính này cũng không thể chọc tới, hăn ấp úng nói: "Là hiểu lầm thôi, đại nhân, đại nhân tha thứ!" Hăn lấy tay kéo tay Lý Cường đang bóp trên cổ.

Lý Cường khẽ hừ, buông tay ra, hăn phát hiện chính mình ngày càng thích bóp cổ người khác, thật sự là rất phương tiện a. Tên quan quân kia dùng sức xoa xoa cổ, thở dốc từng hồi, đồng thời cuống quýt khoát tay ra lệnh cho đám thuộc hạ buông vũ khí, hăn vừa đang định nói chuyện thì nghe Hồng Thiêm cả kinh nói: "Lão thiên a, sao lại có nhiều binh lính như vậy? Lão Đại mau nhìn..."

Đông đảo bóng người xuất hiện từ phía trước, tràng diện thật sự là vô cùng tráng quan. Nạp Thiện nhìn không được mắng: "Mẹ kiếp! Là cái gì đây a...thật là dọa người quá đi."

Dần dần thanh âm đang chạy trốn truyền tới, vô số thân ảnh đang tranh nhau chạy tới trước. Tên quan quân kia mặt như tro tàn than thở: "Xong hết rồi! Xong hết rồi! Nhất định là Nam Khẩu Quan bị chiếm mất rồi!"

Bọn lính bên người tên quan quân bắt an nhìn tới rồi những người này cũng không quản gì nữa, quay đầu chạy về hướng Phong Nam Thị. Tên quan quân nọ đột nhiên kêu lên: "Chúng ta đi!" Rồi xoay người bỏ chạy, bọn lính nghe được những lời này lập tức như bị kinh động, liền quay đầu chạy tán loạn theo sau.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên gặp loại quân đội sợ chết như thế này, ngẫm lại khi ở Hắc ngục thì binh lính hung hãn hơn rất nhiều, hơn nữa tố chất của quan quân bọn họ cũng rất cao. Thật không nghĩ đến quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc lại tệ hại như thế, hăn cũng không thèm truy theo tên quan quân kia nữa.

Binh lính chạy tới rất nhiều, phía trước có một đoàn Thiên Kích binh, tốc độ rất nhanh, chỉ thoáng chốc là xẹt qua mấy người Lý Cường. Tiếp theo là những người vận chuyển công cụ thật lộn xộn, tốc độ cũng không chậm, tựa hồ không hề để ý đến phi bản nằm ven đường. Cuối cùng mới là đại đội binh lính, từ khắp núi đang ồ ạt chạy đến, trong lúc nhất thời tiếng thở nặng nề gấp gáp, những tiếng bước chân hỗn độn, tiếng gió rít gào, còn có những tiếng mắng chửi làm cho người ta cảm thấy áp lực và uể oải phi thường.

Những binh lính này cùng với quan quân môn về mặt vô cùng hoảng sợ, tựa hồ như phía sau có ma quái đang đuổi theo, họ đang điên cuồng chạy trốn, không ai dám kêu la, không ai dám dừng lại làm người ta không dám tin tưởng đây là một quân đội chính quy.

Mặt Bồn chợt lên tiếng nói: " Không biết sư huynh bọn họ ra sao rồi?"

Trên mặt Nạp Thiện hiện lên vẻ nghiêm túc hiem thấy: " Hẳn là không có việc gì, thực lực của bọn họ rất mạnh a."

Lý Cường mặc dù không nói gì, nhưng cảm giác bất an trong lòng rất mãnh liệt, hắn đột nhiên bay lên không trung kêu to: " ...Nơi này chỉ huy cao nhất là ai? Mau lại đây!"

Thanh âm vùn vùn thêm chân nguyên lực, vang lên khắp núi mà không hề tiêu tan, những binh lính đang điên cuồng bỏ chạy có chút khựng lại, sau đó như không có gì xảy ra, tiếp tục hướng tới phía trước chạy đi. Lý Cường không khỏi cười khổ, loại quân đội thế này làm sao có khả năng đánh thắng ai. Có mấy binh lính như bị đui mù định tới cướp phi bản, bị Nạp Thiện, Khảm Khảm Kỳ đánh cho hoa rơi nước chảy.

Khảm Khảm Kỳ lôi lại một binh lính, liên tục tát vào miệng hắn bảy cái, hung ác quát: " Mẹ kiếp các người thuộc bộ đội nào, ai là quân sư của các người, nói mau!"

Tên lính kia bị đánh đến choáng váng mặt mày: " Ta...ta...là...là...a a..ta cái gì cũng đều không biết..ô ô..." Hắn đã hoàn toàn rối loạn.

Khảm Khảm Kỳ tức giận đến đá hắn một cước văng ra xa, quát: " Cút! Thật là làm cho người ta mất mặt!"

Lý Cường bước lên phi bản, gọi: " Khảm Khảm Kỳ, chúng ta đi!"

Khảm Khảm Kỳ lập tức mở ra phòng hộ, thúc phi bản bay đi. Trong lòng hắn vừa phẫn nộ vừa khổ sở đến sắc mặt càng xanh hơn. Hắn vừa khống chế phi bản vừa tức giận nói: " Quân đội bây giờ tại sao lại trở thành như vậy, một đám tiểu quỷ vô dụng sợ chết, dù gì ta cũng từng là quan quân, mẹ kiếp...lẽ nào lại không thể giết được vài tên. Lão Đại, huynh xem bọn hắn đi, được trang bị đầy đủ như vậy, hơn nữa còn chưa có dấu vết chống cự qua..."

Lý Cường đã sớm chú ý tới, không hiểu sao quân đội này không chiến mà bại đến phải bỏ chạy. Hắn lắc đầu hỏi: " Nam Khẩu Quan thuộc địa phương nào?"

Hồng Thiêm thở dài: " Nam Khẩu Quan ở phía trước không xa, nằm ngay ngã ba đường đi, nếu Nam Khẩu Quan bị mất, thì đường đi Vong Mệnh Giác cũng sẽ bị phong tỏa hoàn toàn!"

Lý Cường vươn tay mặc Lan Uẩn chiến giáp vào, đeo Huyền Dương Hoàn, tiện tay lấy ra một thanh Quang Minh Nhận, cười nói: " Xem ra chúng ta cần phải đi xem thử Nam Khẩu Quan mới được. Một lát nữa ta và Hồng Thiêm mở đường, các người theo sát theo sau..."

Xa xa truyền đến những tiếng oanh long, Lý Cường nói: " Khảm Khảm Kỳ, hủy bỏ phòng hộ. Hồng Thiêm, chúng ta ra ngoài!"

Hồng quang chớp động, Lý Cường và Hồng Thiêm đã bay tới không trung.

Âm thanh oanh long phía trước càng ngày càng lớn, mơ hồ nhìn thấy hồng quang xẹt qua phía chân trời, thỉnh thoảng còn nhìn thấy những binh lính bại trận đang điên cuồng bỏ chạy. Lý Cường và Hồng Thiêm phi hành cách mặt đất chỉ khoảng ba, bốn thước, tốc độ không nhanh, ở phía trước chợt có mấy binh lính nhìn thấy, hét lớn: " Uy...các người là người nào? Binh lính Thần Đắc quốc sẽ qua tới, bọn họ có mang theo thần thú, còn có Bác Sát Thú hộ vệ, còn không mau chạy, bộ muốn tìm cái chết hay sao?"

Hồng Thiêm chấn động kêu lên: " Sao lại có cả thần thú? Đó là vi phạm hiệp định rồi. Sư thúc, chúng ta phải cẩn thận, xem ra có cả tu chân giới nhúng tay vào."

Lý Cường lẳng không xẹt qua, thuận tay nắm lấy một binh lính, vừa bay vừa hỏi: " Bây giờ còn có ai chống cự ở đó?"

Tên lính này vừa nhìn thấy Lý Cường không có phi dực, sợ đến kêu to: " Ta cũng không biết a...là một đám...không phải người của quân đội đang đánh..."

Trong lòng Lý Cường chợt nhảy lên: " Là Triệu Hào bọn họ?" Hắn không khỏi khấn trương, tiện tay ném tên lính xuống. Nhìn thoáng qua tên lính đang la thảm thiết rơi xuống dưới, hắn cuống cuống kêu lên: " Hồng Thiêm, chúng ta nhanh lên một chút...Khảm Khảm Kỳ các người theo sau..." Và rồi thân hình hắn biến đổi, bắn ra thật nhanh như một mũi tên nhọn " sư" bay vút tới trước. Hồng Thiêm cấp tốc vận chuyển chân nguyên lực, phun ra phi kiếm, theo sát sau Lý Cường.

Nam Khẩu Quan là một ngã ba đường, địa thế cũng không hiểm yếu, cũng không có đồn trú chính thức, bình thường chỉ là một địa điểm hành thương, có một chút kiến trúc nhỏ dưới đất, nhưng là một đạo khẩu giao thông trọng yếu.

Lý Cường phi hành với tốc độ cao, đã phát hiện không ít binh lính Thận Đặc quốc, hắn chỉ lo để ý xem phía trước có bọn Triệu Hào vẫn đang chống cự hay không. Dần dần binh lính Thận Đặc quốc càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng đã phát hiện Lý Cường và Hồng Thiêm, chỉ bất quá bọn họ còn chưa có hành động thì hai người đã bay vút qua.

Rất nhiều Thiên Kích binh nhìn thấy hai người liền đuổi theo. Lý Cường đột nhiên phát hiện trên trời dưới đất đều là binh lính, quả thật là tấp nập vô cùng. Xa xa còn có rất nhiều những chấm đen, đều là Thiên Kích binh, cách đó không xa có quang hoa chớp động, chính là Hàn Tước phi kiếm của Triệu Hào.

Lý Cường và Hồng Thiêm liếc nhau, Hồng Thiêm kêu to: " Sư thúc, đệ tử phải đại khai sát giới!"

Lý Cường bị tiếng hét lớn của hắn kích động, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, trong lòng hiểu được nếu muốn bình an qua được nơi này, cứu ra Triệu Hào bọn họ, không giết người là không được. Hắn vươn tay bắn ra Quang Minh Nhận, tâm niệm khê động, Quang Minh Nhận trong tay vỡ nhỏ ra, bắn ra ngũ sắc quang hoa hướng ra phía trước. Đám Thiên Kích binh phía trước đang chặn đường bị hung hăng đánh trúng, ngay cả khi giáp trên người cũng không đỡ được, những âm thanh " phốc phốc" trầm muộn vang lên, có năm, sáu mươi Thiên Kích binh rớt xuống.

Trăm ngàn đạo năng lượng quang cầu bắn về phía hai người bọn họ. Lan Uẩn chiến giáp của Lý Cường phóng ra tia sáng kỳ dị, bảy đạo kim quang của Huyền Dương Hoàn xoay tròn chung quanh, hắn liền nổi giận, định vươn tay xuất ra tiếp Quang Minh Nhận, nào ngờ một đạo ngân quang rời tay bay ra, hóa thành vạn ngàn đạo ngân mang bay vòng quanh thân. Lý Cường phát hiện chính là Hấp Tinh phi kiếm, vô cùng mừng rỡ hắn cuống tiểu bay vào giữa đám quân Thiên Kích binh dày đặc.

Một tiếng huýt gió thật dài vang lên, Toái Kim kiếm của Hồng Thiêm tản ra, giống như có vô số kim tinh lóe lên. Thân thể hắn bay vút, kim tinh tụ lại trên đầu hắn, Thiên Kích binh chỉ cần tới gần thì lập tức bị năng lượng sắc bén của kim tinh giết chết. Những âm thanh khi cơ thể người rớt xuống đất hòa lẫn tiếng la thảm thiết của những người sắp chết vang lên thành một mảnh.

Hấp Tinh kiếm của Lý Cường càng kinh khủng, chỉ cần ai dám tiến lên thì cơ thể liền bị băm nát thành phần, những nơi hắn bay qua thì rơi xuống tầng tầng mưa máu, mưa thịt và mưa xương cốt tạo thành một con đường đỏ rực. Hồng Thiêm phi hành theo sát Lý Cường, nhìn thấy loại cảnh tượng này cũng sợ hãi không thôi, trong lòng nói thầm: " Sư thúc dùng loại phi kiếm gì a, sao lại lợi hại như vậy."

Binh lính Thận Đặc quốc bị giết đến hồn phi phách tán, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cảnh tượng thảm thiết như thế, phòng hộ khi giáp trên người giống như là không hề mặc, phi mang màu bạc cùng với kim tinh bay đầy trời, quả thật là thiếp đòi hồn của diêm vương. Chỉ cần ai dám lên là không hề có khả năng chạy thoát.

Lý Cường rống to: " Cản ta phải chết! Cản ta phải chết!" Tiếng hô như sét đánh, kinh thiên động địa.

Binh lính Thận Đặc quốc cuối cùng không chịu nổi, kêu thét tản ra. Hồng Thiêm đột nhiên kêu lên: " Sư thúc cẩn thận, là Hồng Trùy Pháo!" Vừa dứt lời, âm thanh rung trời oanh long vang lên, có chừng mười đạo năng lượng màu đỏ bắn ra, Lý Cường và Hồng Thiêm một trái một phải tản ra.

" Oanh...oanh...oanh...oanh...oanh..."

Năng lượng đạn toàn bộ đều thất bại. Hồng Thiêm hiểu được một điều, chỉ cần đối phương có người tu chân, đem hai người bọn họ giữ chân, lại bắn ra loại năng lượng đạn này, hậu quả thật là không thể tưởng

tượng. Lý Cường điên cuồng rít gào bay xẹt vào giữa đám binh lính, hồng vụ đầy trời bay tứ tán. Ngay chính Lý Cường cũng cảm thấy bất an, chuỗi Hấp Tinh kiếm này thật sự là quá tà khí.

Lý Cường lại một lần nữa bay lên bầu trời, cất lên tiếng huýt gió chói tai vang tận mây xanh. Triệu Hào ở xa xa cũng huýt gió đáp lại. Lý Cường quay đầu quát: " Hồng Thiêm, trở về tiếp ứng Khảm Khảm Kỳ bọn họ, chúng ta sẽ hội hợp ở chỗ Triệu Hào!"

Hồng Thiêm bay lui về phía sau: " Sư thúc cẩn thận, đệ tử đi đây!" Hắn vừa đi được không xa, đã thấy một quái thú thật lớn từ xa đang chạy tới, tiếng bước chân kinh tâm động phách rung trời. Hắn quát lớn điên cuồng: " Sư thúc...là thần thú...xin cẩn thận..!"

59. Chương 59

Bộ dáng của thần thú có vẻ quái dị, thân thể chia làm ba bộ phận, đầu thì hình tròn, nhìn không thấy lớp da, chỉ có lớp giáp cứng bên ngoài lóe quang mang, mắt nó màu đỏ cũng được bao bọc bởi giáp, trong miệng có hai chiếc răng nanh, mỗi khi há ra lại thấy lởm chởm đầy răng nhọn trong đó. Thân thể cũng do giáp cứng bao trùm, trên thân có vô số gai nhọn biến hình dựng đứng, chiếc đuôi rất lớn do lân giáp màu đen kéo dài đến tận cuối cái đuôi khổng lồ. Nó có tới ba cái chân khổng lồ thật dài, di động mau lẹ vô cùng. Tên của nó được gọi là Địa Hỏa Thú, là quái thú được sinh sản ra ở phụ cận măng nguyên tại Tây đại lục, bị người tuấn hóa dùng trong chiến tranh.

Bên cạnh thần thú khổng lồ đó, có chừng sáu, bảy mươi Bát Sát Thú hộ vệ.

Lý Cường đột nhiên bay lên, quát: " Hồng Thiêm đi nhanh đi, để ta đối phó nó!"

Toái Kim kiếm của Hồng Thiêm giống như tiên nữ tán hoa tản ra khắp bốn phía, thân hình cấp tốc lui ra sau, đồng thời kêu to: " Sư thúc cẩn thận, thần thú do người khổng chế...tìm được những người đó...giết chết bọn họ.." Nói tới đó thì thân hình đã khuất xa.

Vẫn đang đeo trên lưng Lý Cường, tiểu Hải yên chột tỉnh, từ khi thuê biến nó vẫn đeo bám trên lưng Lý Cường mà ngủ say không tỉnh. Bởi vì cho tới bây giờ Lý Cường vẫn không hề nằm xuống ngủ, tiểu tử này quỳen sức thành một đồng nhỏ, nhìn giống như một cái bao màu lam, cho nên Lý Cường cũng không hề để ý. Bây giờ nó chột kêu lên mấy tiếng, đột nhiên buông lơ móng vuốt, một đạo lam quang phóng vọt lên trời biến mất.

Quân đội Thẩn Đặc quốc không hề nghĩ đến, một lần lén tấn công quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc đối thủ, mà bọn họ đã phong tỏa ếm nhem đường đi nhưng lại lọt vào một đám cao thủ hung hãn chống cự, đang trong lúc vội vàng như vậy lại xuất hiện thêm hai người cực kỳ lợi hại. Cả quân đội có hơn bốn vạn người, đối phương muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, quan chỉ huy của họ tức giận không thôi, phải biết rằng bọn họ chính là bộ đội tinh duệ nhất của Thẩn Đặc quốc, nhưng lại để cho hai người giết mất mấy trăm người, hơn nữa cả hai còn không hề bị thương.

Lý Cường vừa giết vừa lui ra sau. Vô số thứ tích thương phát ra năng lượng đạn bay đầy trời, mặc dù tốc độ của hắn cực nhanh nhưng cũng bị đánh trúng rất nhiều lần. Thiên Kích binh trên bầu trời cũng bị năng lượng đạn từ mặt đất bay lên kích trúng làm ngộ thương không ít, nhưng bọn hắn vẫn không để ý vẫn tiếp tục xông tới ngăn cản. Trong nhất thời Lý Cường bị vây trong một phạm vi không lớn lắm trên bầu trời.

Tầng tầng lớp lớp Thiên Kích binh chỉ cần tiến lên, đã bị ngân mang của Hấp Tinh kiếm phân nát thây. Nhưng dưới sự chỉ huy của quan quân, bọn họ vẫn cứ điên cuồng tiến tới. Lý Cường vẫn giết tới mềm tay, vô số tính mạng chết tan thây trong tay hắn, trong lòng hắn cũng khởi lên từng trận bất đắc dĩ. Chuyện này thật bất đồng, hoàn toàn không giống với tình huống tại Hàm Lâm Thành, những binh lính này đều thuộc quân chính quy, không phải thổ phỉ không phải cường đạo, chỉ là những người lính phục vụ cho quốc gia, giết chóc họ nhiều như thế làm trong lòng hắn phi thường khó chịu.

Chỉ huy quan của Thẩn Đặc quốc như đã nổi điên, người ở trên bầu trời đang giết chóc này thật không phải là người, mà hắn tựa như là một cỗ máy giết người, vô luận đi tới nhiều ít bao nhiêu binh lính, chỉ là đi tìm chết mà thôi. Có binh lính báo cáo, thần thú đã đến được vị trí. Chỉ huy quan đã điên cuồng, hắn ra lệnh cho binh lính trên bầu trời dùng thân thể ngăn trở không gian di chuyển của Lý Cường.

Thần thú cuối cùng cũng đi tới phía dưới Lý Cường, nó liền phát ra tiếng hô rung trời. Bốn phía binh lính Thiên Kích binh đều phát xuất ra vẻ kiên nghị và tuyệt vọng trên mặt, bọn họ cơ hồ đồng thanh hét lên, hơn ba trăm binh lính điên cuồng xông tới chỗ Lý Cường.

Lý Cường bây giờ giống như một đoàn quang cầu màu bạc, binh lính chỉ cần tiến vào trong quang cầu, thì lập tức sẽ bị bắt thành phần mạt. Ba trăm binh lính nhất thời cùng hướng Lý Cường xông tới, đã làm cho trong tâm của hắn cảm giác một trận rét lạnh, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy những quân nhân không cần mạng sống như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một tia kính ý. Chỉ vì một thoáng do dự này của hắn thì mục đích của quan chỉ huy kia đã đạt tới rồi.

Hai đạo ngọn lửa màu đỏ từ miệng thần thú phun ra, những Thiên Kích binh đang bao vây Lý Cường lập tức bị thiêu thành tro tàn, bốc lên từng đoàn hỏa cầu, kêu khóc inh trời từ trên không trung rơi xuống, cảnh tượng thật phi thường thê thảm.

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, Hấp Tinh kiếm đã quay trở lại trong cơ thể, hai đạo ngọn lửa bay tới bao vây hắn, đám binh lính mừng rỡ hoan hô. Lý Cường phát hiện hai ngọn lửa này độ nóng cực cao, bất quá với Lý Cường, hắn vốn là tổ tông chơi lửa, cho dù là Phó Sơn sử dụng lửa cũng không lợi hại bằng hắn, dù sao Lý Cường có Hỏa Tinh và Huyền Tật Thiên Hỏa, đều là tinh hoa trong tinh hoa của lửa.

Bốn người đang khống chế thần thú, cư nhiên chính là người của Liệt Thú tộc lần trước đã nhìn thấy ở Đại Liên Hội. Không chờ Lý Cường hạ lệnh, tiểu Hải yêu đã từ trên cao lẳng không bay xuống với tốc độ cao, quang hoa màu lam hiện lên "phốc, phốc, phốc, phốc.." bốn thanh âm vang lên, tiểu Hải yêu thành linh tấn công vào giữa ngực bốn người họ. Sau đó nó kiêu hãnh kêu vang một tiếng thật lớn, tung mình bay ngược lên trời cao.

Tiếng hoan hô của bọn lính dần dần biến thành tiếng kinh hô không thể tư nghị, chỉ thấy Lý Cường thần nhiên tự đắc lơ lửng giữa hai nguồn lửa, càng đáng sợ hơn chính là từ trong người hắn hiện ra một đoàn ngọn lửa hư ảnh, giống như là một vật có cánh, nhìn không được rõ ràng lắm. Không khí bốn phía chính bởi vì độ nóng cực cao mà vặn vẹo biến hình, Lý Cường hiểu được là do Hỏa Tinh đã bị kích thích, cũng đã bắt đầu thuế biến tiến hóa, sẽ nhanh chóng đi ra.

Thần thú là thuộc Địa Hỏa quái thú, nó cũng cảm nhận được uy lực của Hỏa Tinh, đó là một loại cảm giác khi có Hỏa Vương sắp dẫn sanh. Nó phi thường sợ hãi cứ lui từng bước một về phía sau, dĩ nhiên không hề nghe theo sự chỉ huy. Cơ hồ tất cả quan quân đều phát ra mệnh lệnh xạ kích, cảnh tượng trước mắt quả thật là kinh khủng, hàng vạn năng lượng quang cầu chiếu sáng rực cả bầu trời, tiếng xé gió đinh tai nhức óc.

Lý Cường lại càng hoảng sợ, hắn biết nếu những luồng quang đạn này đánh trúng mình thì cho dù có ba tầng áo giáp cũng không chống đỡ được. Hắn chợt hú lên quái dị, thân thể đột nhiên trầm xuống, do tốc độ quá nhanh, trên bầu trời vẫn còn lưu lại một hư ảnh. Quang đạn bắn tới, bộc phát ra tiếng nổ thật lớn, ánh sáng chiếu đến chói mắt, lực chấn dĩ nhiên cũng đánh rớt hơn phân nửa Thiên Kích binh trên bầu trời rơi xuống. Binh lính trên mặt đất cũng không xong, rất nhiều người cũng bị té ngã trên đất.

Xa xa truyền đến một tiếng kêu bi thương, tiếp theo là một tiếng quát bi thống: "Sư tôn..."

Đám quan quân và binh lính cuối cùng cũng thở dài một hơi nhưng cũng không thể lên tiếng hoan hô vì cái giá phải trả cũng vô cùng lớn. Đang trong lúc âm thầm kêu may mắn thì một tiếng rít chói tai vang lên, đến lúc này bọn họ mới phát hiện Lý Cường đang đứng trên người thần thú. Sĩ khí của quân đội trong nhất thời trầm xuống đáy cốc, như vậy mà cũng không giết được Lý Cường, thần kinh của họ đã gần như muốn thác loạn.

Thần thú cũng không sợ Lý Cường, nhưng đối với Hỏa Tinh trong người hắn lại sợ hãi vạn phần. Từ trong quân đội bay ra ba bóng người, rất nhanh ba đạo kiếm quang bắn về phía hắn, tiếng rít kinh thiên xé gió. Người tu chân ẩn núp trong quân đội rốt cuộc không nhịn được nữa đành ra tay.

Lý Cường vì đã có kinh nghiệm lần trước khi Thái Hạo Toa ra tay phản kích, hắn ngẩng cao đầu, đối với phi kiếm đang bay tới không hề để ý. Quang hoa của phi kiếm còn chưa đến gần cơ thể, thì Hỏa Tinh đã hoàn toàn tiến hóa thành công.

Một cái bóng màu đỏ trong suốt từ trên người Lý Cường bay ra. Cái bóng này vừa lúc tiếp được phi kiếm đang bay tới, vừa chạm nhau, cái bóng không thể tự nghị liền biến thành thật thể, đó là một màu đỏ lóe kim quang không có hình dáng gì cả, nó mang đến độ nóng làm cho không khí khắp bốn phía như bị vặn vẹo biến đổi. Nó phun ra một luồng nhiệt lưu trong suốt, ba đạo phi kiếm như bị thiêu đốt, chỉ nghe một âm thanh vỡ nát, ba thanh phi kiếm liền hóa thành mảnh vỡ bay tứ tán.

Thần thú khổng lồ như điên cuồng bị hồng, nó đã quá sợ hãi, đột nhiên bỏ chạy như điên, quân đội nhất thời đại loạn. Thần thú chính là một khối thịt lửa dài và lớn đến hơn trăm thước, nó chạy tới đâu là nơi đó bị một mảnh hoang tàn đổ nát, binh lính bị dẫm đạp tử thương vô số. Hỏa Tinh lại phun ra một đạo nhiệt lưu, đạo nhiệt lưu lại lắng không lao xuống, binh lính trên mặt đất liền bị hóa thành phần mạt, ngay cả khói xanh cũng không kịp bốc lên. Ngay cả mặt đất bị luồng nhiệt lưu này kích trúng cũng dậy lên hùng hùng đại hỏa, làm người ta thấy kinh khủng chính là ngọn lửa này lại có màu xanh, có thể thấy được độ nóng cực cao.

Trong một sát na ba phi kiếm của ba người tu chân bị hủy diệt liền đã quay đầu bay đi. Bọn họ căn bản cũng không dám tiếp tục đánh tiếp, vì chưa từng thấy qua loại quái vật không thể chống cự thể này bao giờ, không cách nào khác hơn là phải bỏ chạy để giữ mạng.

Chỉ huy quan của Thần Đặc quốc không chút do dự liền hạ lệnh lui quân, bọn họ bây giờ cũng giống như quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc, bỏ chạy như điên. Lý Cường hiểu được là do uy lực của thần thú, nếu không phải mình có Hỏa Tinh và Thiên Hỏa, chắc sẽ không thể đối phó được với nó chứ đừng nói gì đến binh lính bình thường của Thần Đặc quốc. Hấp Tinh kiếm lại bay ra, ngăn mang lóe lên, thần thú liền phát ra tiếng hét điên cuồng đến rung trời.

Trong tiếng ” binh binh bành bành”, thân thể thần thú vỡ ra vài mảnh giáp nhỏ, giáp cứng trên người nó có chút ngoài dự liệu của Lý Cường, ngay cả uy lực của Hấp Tinh kiếm cũng không thể đem nó bỏ ra lập tức. Hấp thu hồi Hấp Tinh kiếm, vươn tay xuất ra Hỏa Tinh, để cho nó đối phó. Trong lòng hắn lo lắng cho Triệu Hào bọn họ, đám binh lính đang vây công cũng đã lui lại, hắn liền vội vàng bay qua đó.

Hỏa Tinh biến thành thật thể gắt gao truy theo thần thú nọ, từng đạo nhiệt lưu vẫn phun ra không ngừng. Thần thú như liều mạng chạy tán loạn, dẫm đạp chết vô số Bát Sát Thú hoặc khiến cho chúng bị thiêu thành tro tàn. Do thần thú cứ chạy như điên làm bị thương vô số binh lính, lại còn dẫn theo Hỏa Tinh thật là kinh khủng, quan chỉ huy của Thần Đặc quốc đội bắt buộc phải cho nổ bạo đạn giấu dưới bụng nó, đó là phòng ngừa nếu mất đi không chế với nó mà chuẩn bị. Hỏa Tinh đến lúc này mới bỏ cuộc quay trở về.

Tràng đại chiến này Thần Đặc quốc quân đội tử vong hơn một ngàn người, bị thương nặng nhẹ thì vô số, cả bốn vạn binh lính bị tổn thất thảm trọng đại bại, vậy mà đối thủ chỉ có mấy người. Lý Cường bọn họ trong lúc vô tình đã làm rối loạn kế hoạch quân sự của Thần Đặc quốc, cho đến khi bộ đội tinh duệ này lui về tới Thần Đặc quốc thì do thiếu đi sự trợ giúp của thần thú, bị quân đội của Bang Kỳ Ninh quốc tăng tăng trở kích, tổn thất thảm trọng. Vì thế hai quốc gia lại hình thành thế cân bằng trở lại. Lý Cường xem như đã gián tiếp giúp đỡ Bang Kỳ Ninh quốc.

Triệu Hào cũng đã chạy tới đón: ” Sư tôn...đã xong rồi?” Nhìn hắn khẩn trương cực kỳ, sắc mặt Lý Cường nhìn thật khó coi, lần này giết chóc thật là quá mức máu tanh.

Hắn cười khổ nói: ” Các huynh đệ thế nào? Có ai bị thương không?”

Triệu Hào lắc đầu nói: ” Không tốt lắm...đã chết mất bảy huynh đệ, bị thương không ít, may là bên kia có kiến trúc có thể phòng ngự, đệ tử bố trí một tòa phòng ngự giản dị, mới có thể đứng vững. Người của bọn họ thật là nhiều lắm.”

Trong lòng Lý Cường nhảy lên, hỏi tới: ” Là ai thương vong? Lam Tư công chúa bọn họ thì sao?”

Triệu Hào nói: ” Chúng ta có bốn võ sĩ đã chết, còn có ba hộ vệ đi theo Lam Tư công chúa. Phi bản chỗ Lam Tư công chúa vốn đã vượt qua được nhưng khi nhìn thấy tình huống nguy cấp của chúng ta lại quay trở về. Ai...đệ tử không có cách nào ngăn cản bọn họ.”

Nghe Triệu Hào nói rõ tình hình, Lý Cường không nói gì, chỉ vỗ vai hắn, đối với những người của Lam Tư công chúa sanh nhiều hảo cảm.

Hồng Thiêm không một tiếng động rơi xuống bên cạnh Lý Cường, không giải thích được, khó hiểu hỏi: "Di, sư thúc, binh lính Thận Đặc quốc sao đều lui lại hết vậy?" Nhìn trên mặt đất vẫn còn hùng hùng liệt liệt hỏa còn chưa thiêu hết được những thi thể nằm đầy trên mặt đất, trong lòng hắn cảm thấy nghi hoặc, phải biết rằng bọn họ có đại đội nhân mã.

Khảm Khảm Kỳ cho phi bản dừng lại, giải trừ hồng quang phòng hộ, nhìn chiến trường thảm thiết trước mắt, vị quan quân này đã từng tham gia chiến đấu nhiều lần quả thực không dám tin tưởng chính con mắt của mình. Hắn đã hiểu được mặc dù vừa rồi chỉ là lão Đại và Hồng Thiêm hai người xông qua cũng không thể địch lại thiên quân vạn mã, dù cho khi ở Hắc ngục lão Đại cũng không có lợi hại như vậy. Cảnh tượng trước mắt cũng làm cho hắn không thể hiểu rõ ràng, lão Đại vì sao lại trở nên hung hãn như thế. Trong giây lát hắn cảm giác được có một đạo nhiệt lưu bay xẹt qua bên người, chỉ thấy một tử sắc quái thú bay vọt vào người Lý Cường.

Khảm Khảm Kỳ, Mạt Bồn và Nạp Thiện đồng thời kêu to: "Lão Đại, cẩn thận quái vật!"

Chỉ thấy quái vật nọ chợt trở nên trong suốt rồi tiến nhập vào trong cơ thể Lý Cường. Nạp Thiện há to miệng rộng, kéo kéo Mạt Bồn: "Lão Mạt, ta không phải đang hoa mắt chứ?"

Mạt Bồn nghiêm trang gật đầu: "Có thể là hoa mắt rồi!"

Lý Cường bị hai người bọn họ làm cho bật cười, nói: "Nào, tới đây làm quen một chút! Đây là Hỏa Tinh."

Tiểu Hỏa Tinh hiển xuất nguyên hình, bất quá nó không còn là màu đỏ nữa mà đã biến thành hồng kim sắc. Nó bám trên vai Lý Cường, cái miệng nhỏ mở ra kêu lên: "ba tháp" "ba tháp", cái miệng nhỏ nhả phun ra một chuỗi hỏa tinh rồi lại không nhin được lác lác đầu, rồi lại biến mất vô tung.

Nạp Thiện và Mạt Bồn liếc nhau, đồng thời lắc đầu. Khảm Khảm Kỳ dùng sức xoa xoa mặt, thay bọn họ trả lời: "Đúng là vẫn còn hoa mắt a." Hai người họ vẫn ngây ngốc gật đầu, không thể tin được đây là quái thú do lão Đại nuôi dưỡng, Lý Cường không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ cười cười.

Bất quá cả ba người Nạp Thiện đều cũng biết, chuyện về lão Đại có nhiều việc ngoài dự đoán mọi người. Nạp Thiện từng có câu nói sau lưng: "Ngày nào đó lão Đại biến thành phụ nữ, mọi người cũng đừng nên kỳ quái." May là lời này không đến được tai Lý Cường, nếu không dám chắc cái đầu bóng lưỡng của hắn đã sưng lên to tướng.

Nạp Thiện nhảy xuống phi bản, kêu lên: "Lão Mạt xuống đây, hai ta quét dọn chiến trường!"

Lý Cường cũng phóng người lên, nói: "Chúng ta đi trước, xem các huynh đệ thế nào!" Hắn kêu lên một tiếng, tiểu Hải yêu từ trên bầu trời hạ xuống, nhào vào trong lòng ngực hắn. Hắn sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, trên tay hiện ra một khối Ô tử kiên, tiểu Hải yêu vươn ra đôi hồng trảo, vui vẻ kêu lên ô ô, rồi cắn từng chút một ăn ngon lành.

Vừa rồi do binh lính ngăn trở nên cảm thấy rất xa, nhưng bây giờ chỉ thoáng chốc là đến chỗ khi này đang kháng cự của bọn Triệu Hào. Đó là một kiến trúc lẻ loi nằm ở ngã ba đường, bây giờ đã trở thành một mảnh tàn tạ, bốn phía hoang tàn, còn có vô số hố to bị năng lượng tác trúng, trên mặt đất nằm ngổn ngang thi thể của binh lính Thận Đặc quốc, cảnh tượng thê lương bi thảm.

Khố Bội và Hàn Tấn và Lam Tư công chúa cùng đi tới đón. Khố Bội cười nói: "Lão Đại, lão nhân gia dùng phi kiếm gì vậy, làm mọi người xem đến kinh tâm động phách..."

Lý Cường không để ý đến hắn, chỉ hỏi: "Huynh đệ bị thương như thế nào rồi..có nguy hiểm gì không?"

Hàn Tấn vội vàng nói: "May là Lam Tư công chúa biết trị liệu, nếu không có nàng, mấy huynh đệ chắc là không xong."

Lý Cường kinh ngạc nói: "Nguyên lai Lam Tư công chúa biết chữa thương, thật tốt quá, đến mừng nguyên, ta còn lo lắng nếu các huynh đệ bị thương phải làm sao, được vậy quá tốt rồi." Hắn đi tới trước mặt nàng nói lời cảm tạ.

Lam Tư công chúa bị hắn nói lời cảm tạ đến cả gương mặt cũng hồng lên, không biết vì cái gì nàng cảm thấy Lý Cường phi thường thần bí, không thể hiểu rõ trạng huống của hắn, bởi vậy nàng tận lực làm ra nhiều ân huệ cho hắn, cho đến khi hắn cảm tạ thì nàng lại thấy bất an. Nàng thấp giọng nói: "Lão Đại

không cần cảm ơn, đáng tiếc còn có mấy người không thể cứu được.” Giọng nói của nàng hàm chứa sự bi thương.

Nạp Thiện ôm một đống đồ vật lão đảo chạy trở về, kêu lên: ” Lão Đại, ở nơi này còn có thật nhiều vật phẩm quân nhu, còn có nhiều tinh thạch dự bị, chúng ta có mang đi hay không a.”

Mạt Bồn cũng tha về rất nhiều đồ vật, trong đó có cả Hồng Trùy Pháo uy lực thật lớn mà Lý Cường đã biết.

Lý Cường cầm lấy cây oản thô Hồng Trùy Pháo, nói: ” Tốt, Khảm Khảm Kỳ mở phi bản, những huynh đệ không bị thương đều cũng đi quét dọn chiến trường, tìm được tài vật thì cứ lấy, còn vũ khí trang bị và tinh thạch cũng dùng làm dự bị vật phẩm.”

Lý Cường trầm nghĩ, sao mệnh lệnh này lại có khẩu khí giống như thổ phỉ cường đạo, chính hắn cũng nhin không được tức cười, xoay người đi thăm những huynh đệ đã chết và bị thương.

Những võ sĩ có vết thương nhẹ chỉ dùng đặc sản của nơi này là tấm da màu xanh lục băng bó, những ai bị thương nặng đều hôn mê bất tỉnh. Khổ Bọt ở bên cạnh giải thích là do Lam Tư công chúa dùng Trấn Hồng Ấn giúp cho bọn họ ngủ. Lý Cường tò mò hỏi: ” Trấn Hồng Ấn là cái gì?”

Lam Tư công chúa nghe được bèn ngoắc tay cho Lý Cường đi qua.

Nàng đang giúp một võ sĩ bị gãy chân băng bó, hoàn thành xong, nàng nói: ” Lão Đại, đây là Trấn Hồng Ấn.” Nàng lấy ra một khối vật phẩm hình thù kỳ lạ, cầm trong tay, trong miệng lẩm bẩm niệm chú ngữ gì đó, một quang hoa màu trắng từ trong hai tay nàng xuất ra, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra, Lý Cường lập tức kết luận, đây chính là mùi đàn hương.

Lam Tư công chúa khép hờ hai mắt, cả người lộ ra một vẻ từ bi rất kỳ lạ, toàn thân bao phủ trong không khí thánh khiết, Lý Cường như hoảng hốt nhìn thấy Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát. Trong lòng hắn cả kinh, tỉnh táo lại trầm nghĩ: ” Tinh thần thôi miên thủ pháp thật là lợi hại.” Người võ sĩ kia cũng đã ngủ say.

Lý Cường bắt đầu nhìn hành trình đi Thiên Kích Phong sinh ra hứng thú nhiều hơn, Lam Tư công chúa này chỉ hiển lộ ra một chút bản lãnh làm cho hắn giật mình không nhỏ, đây là một loại lực lượng tinh thần. Trọng Huyền Phái cũng có phương diện tu luyện tinh thần, nhưng khi nào đến được Xuất Khiếu hậu kỳ mới có thể tu luyện. Nhưng Lam Tư công chúa hoàn toàn không có tu vi tu chân nhưng vừa rồi nàng hiển xuất ra lực lượng tinh thần vô cùng cao siêu.

Có võ sĩ báo lại, tại cách đó không xa có rất nhiều thi thể bình dân, Lý Cường nhớ tới Tật Ba Cơ Lão Đa, nhất thời gấp gáp, vội đứng lên hỏi: ” Ở nơi nào?” Thanh âm của hắn đã có chút cứng ngắc. Mọi người không biết xảy ra chuyện gì, Lý Cường cũng không thể giải thích, thuận theo phương hướng chỉ của võ sĩ bay xẹt qua đó, Hồng Thiêm, Triệu Hào và Khổ Bọt cũng đi theo sát phía sau.

Một cái hồ to bề dày chừng bảy, tám mươi thước, bề ngang chừng ba thước, bên trong đều là thi thể, nhiều không kể xiết, toàn là những người đã chạy trốn từ Phong Nam Thị tới đây, còn có không ít những thi thể mặc nội y của quân đội. Lý Cường vừa liếc mắt nhìn thấy thì thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống, trong lòng như mang một khối đá lớn, khó chịu đến không cách nào hình dung. Hắn nhớ lại tại Phong Nam Thị có một phi bản đầy người đang chạy trốn chết, xem ra bọn họ không ai thoát được.

Thi thể nhìn qua bị lột sạch gần như toàn bộ, không ít những thi thể hoàn toàn lõa thể. Lam Tư công chúa cũng đã chạy lại, còn chưa tới gần thì Lý Cường đã quát to: ” Đem công chúa về, đừng cho nàng nhìn thấy!”

Triệu Hào và Hồng Thiêm một trái một phải rơi xuống bên người nàng, khuyên nàng nên đi trở về. Nàng quật cường lắc đầu không chịu, vẫn kiên trì bước tới trước.

Khi nàng đi tới mép hồ, thân thể có chút naoảng lên, rồi đứng chết lặng. Lý Cường đang lơ lửng giữa không trung, rõ ràng nhìn thấy nàng đang nhắm chặt hai mắt, hai giọt nước mắt trong suốt đã chảy xuống. Hai tay nàng hợp lại đưa lên trên trán, dùng một loại ngôn ngữ Lý Cường chưa từng nghe qua, tiếng niệm có tiết tấu, dần dần một loại không khí an dật tường hòa tỏa ra, theo thanh âm nàng cất lên.

Những võ sĩ chạy tới, kể cả Lý Cường ở bên trong, tất cả đều đắm chìm trong yên lặng và an tĩnh, không có chút không khí giết chóc, phẳng phất giống như một mảnh đất yên bình, làm cho tâm linh mọi người được yên tĩnh trở lại.

Lý Cường chậm rãi rơi trên mặt đất, hẳn đối với Lam Tư công chúa thật sự là cảm thấy kỳ lạ, không ngờ nàng có thể làm dịu được sát khí của hắn. Hắn đảo mắt qua hồ to, biết rằng cho dù Táp Ba Cơ Lão Đa có ở bên trong cũng không thể tìm được, thì thể bên trong thật sự là nhiều lắm, rất nhiều người huyết nhục mơ hồ nhìn không rõ nữa.

Lý Cường biết chiến tranh rất tàn khốc, đối với những binh lính chết trên chiến trường hẳn còn có thể tiếp nhận, nhưng nhìn những binh dân bị giết chóc thế này, hẳn thật sự là không thể chịu được, tại Hàm Lâm Thành hẳn từng vì thế mà đại khai sát giới. Hồng Thiêm nhỏ giọng hỏi: " Sư thúc, chúng ta phải làm sao? Cần đốt những thi thể này hay là chôn đi?"

Nạp Thiện mắng: " Đám bạch quỷ này đúng là không phải người...mụ nội nó, sau này nhìn thấy, tuyệt không buông tha bọn họ."

Mạt Bồn ở bên cạnh, cuống quýt lắc đầu: " Sư tôn, đừng thiêu cũng đừng chôn...người nhà của bọn họ còn chưa biết tin tức, chính yếu là đến Vong Mệnh Giác thông tri quan phủ, tốt xấu gì cũng để cho người nhà của họ biết để còn tới nhận xác."

Lý Cường không nói gì chỉ gật đầu, hẳn hiểu rõ tâm tình của Mạt Bồn.

Lam Tư công chúa không nói gì xoay người rời đi, tất cả các võ sĩ đã nhìn nàng với ánh mắt thay đổi, đó là một loại ánh mắt sùng bái tin phục. Lý Cường hạ lệnh, lập tức đi tới Vong Mệnh Giác. Hắn mơ hồ hiểu được Lam Tư công chúa đến Thiên Kích Phong có nhiệm vụ cực kỳ trọng yếu, bởi vì hắn đã nhìn ra chỗ bất phạm của nàng, mặc dù nàng không có tu chân lực lượng.

Oan Hồn Hải phi thường kỳ lạ, ngăn trở hai đại lực, bờ biển đều là nham thạch cao ngoài trăm thước, chỉ có mấy cửa cảng có thể ra biển, nổi tiếng nhất chính là Vong Mệnh Giác. Đây là địa phương gần nhất ngăn cách hai đại lực, tại Vong Mệnh Giác được dựng lên một cửa cảng, khi Khủng Cự Phong hoành hành thì cảng khẩu được bao quanh bởi một vòng phòng ngự, chỉ đợi đến khi gió dừng lại thì phòng ngự mới có thể hủy bỏ.

Lúc này Vong Mệnh Giác đang tràn ngập những thương nhân chuẩn bị vượt biển, đây lại là một lần liều mạng, nếu thành công có thể tìm được số tiền lớn, an dật qua được một đoạn cuộc sống tốt, thất bại sẽ lưu lại oan hồn, vĩnh viễn phiêu đảng trong lòng biển rộng.

Ba phi bản của Lý Cường bọn họ vừa đến Vong Mệnh Giác, lập tức bị nhiều người vây lại, lớn tiếng hỏi: " Nghe nói Nam Khẩu Quan đã bị binh lính Thản Đặc quốc ngăn cản, các người làm sao đi qua?" Còn có người hỏi: " Lão ca, có nhìn thấy được phi bản của gia đình ta không?"....

Một đội binh lính rất nhanh chạy tới, ngăn cản ở trước mặt mọi người, dùng thứ tích thương chỉ vào bọn họ. Một quan quân đến gần, quát hỏi: " Các người là người nào? Vì sao có thể thông qua phòng tuyến của quân đội Thản Đặc quốc?" Ngữ khí tràn đầy hoài nghi, lại nói: " Lĩnh đội của các người là ai, đi theo ta."

Khảm Khảm Kỳ đã sớm không nhận được đám binh lính vô dụng này, tay giơ lên tát mạnh vào miệng hắn, mắng: " Hồn đản, bây giờ thì tổ uy phong chết tiệt, khi nhìn thấy binh lính Thản Đặc quốc thì chạy mất đến cái bóng cũng nhìn không thấy!"

Tên quan quân kia bị đánh đến giận dữ, đột nhiên kêu to lên.

60. Chương 60

Một cái tát này của Khảm Khảm Kỳ cũng khá nặng, hẳn vốn là người đã bắt đầu tu chân, đối với người thường ra tay mặc dù không vận xuất chân nguyên lực, nhưng cái tát này đã đánh cho gương mặt của tên quan quân đó sưng tấy, ngay cả răng cũng bay ra luôn.

Tên quan quân kêu lên đã rồi mới cảm thấy đau đớn, hấn ôm lấy mặt nước mắt đã chảy xuống, trên mặt đất không ngừng lăn lộn. Nạp Thiện a a cười nói: " Lão Khảm, công phu của ngươi đã tiến bộ a, chỉ một cái tát đã làm cho người ta phải khóc, cần phải hướng tới người học tập mới được!"

Thần Ca quái thanh quái khí nói: " Nạp Thiện...ngươi sẽ không học được đâu."

Người chung quanh đều đã lui sang một bên, nghe được hai hoạt bảo này đối thoại, họ mơ hồ không biết đây là những người nào, đối mặt với thứ tích thương của binh lính mà vẫn còn tâm tư nói giỡn.

Lúc này từ bên kia lại chạy tới thêm một đội binh lính, vừa thấy bộ dáng của song phương lập tức giờ thương tiến lên. Lý Cường không nhịn được nữa, phát tay nói: " Lấy hết võ trang của bọn họ, đừng giết người."

Nạp Thiện đứng ở bên cạnh Lý Cường, nghe vậy liền giơ tay lên, một tia chớp liền bay qua. Hấn gấn Thanh Ảnh Thúc tại cánh tay, tùy thời đều có thể sử dụng thật thuận tiện.

Quần chúng đang vây xem kinh hô không thôi, vội vã hướng ra sau thối lui. Đối phó với đám binh lính này thật quá dễ dàng, đám cao thủ còn chưa nhúc nhích thì mấy võ sĩ đã rất nhanh lao vào trong đám binh lính, chỉ trong nháy mắt tất cả tay của đám lính đều đã trống trơn. Xui xẻo nhất là bảy, tám binh lính bị Nạp Thiện dùng Thanh Ảnh Thúc xuất điện đánh ra làm họ nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Nạp Thiện cảm thấy không có ý tứ, đám võ sĩ ra tay cũng không bằng hấn một người, hấn đưa tay sờ cái đầu bóng lưỡng, xấu hổ cười hắc hắc hai tiếng.

Một quan quân của đội lính điên cuồng kêu lên: " Các người muốn tạo phản a, nói cho các người, nơi này có cả vạn quân đội..."

Lý Cường đi tới trước mặt hấn, vỗ lên đầu hấn, vừa có vẻ bá đạo vừa thần nhiên nói: " Quân đội cả vạn người? Người đang hù dọa ai vậy, quên đi, không thêm so đo với các người."

Lam Tư công chúa đi tới trước mặt tên quan quân kia, cho hấn nhìn vật gì đó trong tay: " Được rồi, đây chỉ là hiểu lầm thôi."

Trong lòng Lý Cường thầm nói: " Là đồ vật gì đây, thần thần bí bí quá."

Quan quân nọ sợ đến cả người run lên, vốn đã sớm nhận được mệnh lệnh phải chờ bọn họ, nhưng khi nhìn thấy đồ vật đó mới biết được họ là ai, trong lòng hấn không ngừng chửi mắng tên quan quân kia thật không có mắt.

Lam Tư công chúa cười nói: " Lão Đại, trả lại vũ khí cho bọn họ được không?"

Lý Cường đương nhiên sẽ không tranh chấp gì với bọn lính này, cũng đã hào phóng nói: " Các huynh đệ, thả bọn họ. Chúng ta đi thôi."

Khổ Bội lặng lẽ phân phó võ sĩ bên người vài câu rồi lại đưa cho bọn hấn tín vật, võ sĩ nọ xoay người vội vã rời đi.

Quan quân kia phân phó cho mấy binh lính để cho bọn họ mau trở về báo tin. Khảm Khảm Kỳ đỉnh đạc nói lớn: " Binh lính của Thần Đặc quốc ở Nam Khẩu Quan đã bị chúng ta đánh lùi, bắt quá từ Phong Nam Thị đã có rất nhiều đi tới đều đã bị bọn chúng giết hết, thi thể còn ở Nam Khẩu Quan." Lời nọ vừa thốt ra thì tất cả đám người đang vây xem liền rối loạn.

Mặc dù rất nhiều người không tin, nhưng từ khi Thần Đặc quốc ngăn trở Nam Khẩu Quan tới nay, nhóm người Lý Cường là tới đầu tiên. Có người bán tin bán nghi, nhưng cũng có người cũng đã tin, còn có người bật tiếng kêu khóc, đám người lập tức tản ra, rất nhiều người đã chính tự mình đi tìm người thân và bằng hữu.

Tin tức dần dần truyền khai, đã có rất nhiều người biết đến chuyện đại giết hại lần này. Chuyện này gây ra thật lớn chấn động tại Thần Bang đại lục, quân đội Thần Đặc quốc giết hại bình dân bạo hành làm cho người ta phẫn nộ thống hận, vì thế có rất nhiều người gia nhập quân đội Bang Kỳ Ninh quốc, đã làm cho cục thế chiến tranh xảy ra biến hóa thật lớn.

Chi bộ đội tinh duệ này của Thản Đặc quốc, vì cổ vũ sĩ khí binh lính mà mặc cho họ tùy ý giết người cướp bóc, nhưng lại không có nghĩ đến lại xuất hiện nhóm người tu chân của Lý Cường. Nguyên lai chuẩn bị cướp bóc giết người xong, sẽ dùng thần thú phun hỏa hủ thi diệt tích, sẽ thần không biết quỷ không hay, ai ngờ lại bị nhóm người Lý Cường đánh bại mà về, ngay cả việc hủ thi diệt tích cũng đã không còn kịp rồi.

Đi vào cảng khẩu Vong Mệnh Giác là một thông đạo rất dài, bởi vì bờ biển đều là núi cao nham thạch, muốn tới bờ biển phải xuyên qua thông đạo trong núi cao. Đây là một thông đạo cỡ bốn mươi thước, bên trong náo nhiệt phi thường, lại còn có rất nhiều phòng, đều là mua bán các loại đặc sản của Thản Bang đại lục, bất quá những thứ ở đây so với địa phương khác lại quý hơn rất nhiều.

Binh lính tuần tra ở phía trước dẫn đường, tiểu quan quân bị Khảm Khảm Kỳ đã thương trong miệng nói gì đó hàm hồ không rõ, Lý Cường nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, cho người gọi hắn lại gần. Chỉ thấy gương mặt hắn thật khổ sở, mồ hôi tuôn đầy mặt, là do đau quá mà sinh ra. Hắn thương cảm áp úng nhìn Lý Cường, hiểu được nhóm người này thật sự không thể chọc vào.

Lý Cường mặc dù không có cách nào giúp hắn tốt hơn, bất quá hắn lại có loại thuốc giảm đau, đưa cho tên tiểu quan hai viên, nói: " Uống vào đi, sẽ thấy tốt hơn."

Tên tiểu quan kia nửa tin nửa ngờ nhận lấy, bỏ vào trong miệng, có binh lính dâng lên nước trong cho hắn. Hắn khổ sở tiếp tục suất lĩnh đội ngũ dẫn đường, còn chưa đi xa thì được lực phát tán, hắn rõ ràng cảm thấy đau đớn đã giảm bớt nhiều. Thật ra đây là thuốc giảm đau nhất thời, sau khi thuốc tan thì cơn đau sẽ càng nhiều hơn.

Lam Tư công chúa vẫn đang chú ý quan sát xem Lý Cường cấp cho tên tiểu quan kia uống cái gì, trong lòng nàng rất tò mò, đợi đến khi tiếng nói của người kia rõ ràng hơn lên thì nàng mới hiểu được đây là thuốc trị thương gì đó. Nàng hiểu được Lý Cường người này có điểm kỳ lạ, tại Nam Khẩu Quan hắn giết người không nháy mắt, nhưng khi nhìn thấy binh dân bị giết lại không chịu nổi, vừa rồi đối với đám binh lính này có vẻ rất ác cảm, bây giờ lại cấp thuốc trị thương cho tiểu quan quân kia, hơn nữa chính là do thuộc hạ dưới tay hắn đã thương.

Lý Cường cũng đã phát hiện Lam Tư công chúa đang nhìn hắn, hắn biết vị cô nương thần bí này đang tò mò về mình, chỉ cười nhìn nàng rồi thỉnh linh làm ra một cái mặt quỷ, sau đó lại nghiêm trang đi về phía trước. Lam Tư công chúa bị động tác của hắn làm bật cười ra tiếng, đến lúc này trong lòng càng thêm mơ hồ: Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Xuyên qua thông đạo lại nhìn thấy ánh sáng, đó là một đáy cốc thông thoáng rất lớn, bốn phía đều là vách núi, ghềnh đá cao ngất, trong đó một mặt đối diện Oan Hồn Hải, nước biển chiếm tới ba phần diện tích, trong đó đậu đầy những đồ vật gì đó rất kỳ lạ...Lý Cường hiểu được đó là thuyền, nhưng lại không có hình dáng của thuyền, loại công cụ vượt biển này cũng là lần đầu tiên hắn mới được nhìn thấy.

Đối diện với Oan Hồn Hải ở giữa trung gian có một cái vòm thiên nhiên rất lớn, bên trong lóe ra hồng quang, cảnh tượng ngoài khơi cơ hồ nhìn không thấy, chỉ cảm thấy âm u tối đen không biết là gì, có vẻ rất thần bí. Mặt khác khắp ba mặt còn lại trên vách có rất nhiều phòng, sắp hàng tầng tầng lớp lớp, đi thẳng tới vách núi và ghềnh đá, nhìn thấy rất cao, cảm giác phi thường tráng quan. Vô số phòng ốc này có những binh thai (mặt bằng), xem ra không có tới mấy trăm năm năm tháng thì không có cách nào làm ra được quần kiến trúc khổng lồ như thế.

Lý Cường chỉ xuống ngả rẽ trên mặt nước có rất nhiều vật hình tròn đang liên nhau, hỏi: " Đây là cái gì? Bộ dạng cổ cổ quái quái như vậy."

Mặt Bốn nhìn thoáng qua, cười nói: " Sư tôn, đây là Phi Câu Liên. Là công cụ vượt biển tốt nhất."

Hắn lại chỉ một vật hình dài thấp ở bên cạnh, ở trên đầu có nửa khối vòng tròn gì đó, nói: " Đây là vật vượt biển bình thường nhất, kêu là Tiên Chu. Tốc độ nhanh nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất, chỗ đồ vật cũng ít, trước kia đệ tử ngồi cái này vượt biển tới."

Nạp Thiện lớn đến thế này vẫn chưa từng nhìn thấy qua biển rộng, cũng không biết biển rộng cuồng bạo thế nào, cười nói: " Lão Mặt, có cái gì nguy hiểm chứ, trước kia có thể lão Nạp ta sẽ sợ hãi, nhưng bây giờ ta...a, hắn là sẽ không đâu."

Mạt Bồn không cho là đúng, nói: "Tiền Chu vượt biển, cứu tử nhất sanh. Những người từng chết trên Tiền Chu không biết là bao nhiêu, có thể nói một lời thế này, nếu người đi trên Tiền Chu, không cần biết người có sợ hay không, chết sống không phải do người quyết định nữa."

Nạp Thiện lắc đầu: "Cùng lắm lão tử sẽ không ngồi Tiền Chu..."

Lý Cường như có điều suy tư, nói: "Có phải Tiền Chu là tiện nghi thấp nhất không?"

Mạt Bồn cười khổ gật đầu: "Vừa mới bắt đầu làm hành thương, chỉ có thể ngồi Tiền Chu, không có tiền vốn a, không có cách gì khác hơn là dùng mạng để kiếm tiền."

Trong lòng Lý Cường đột nhiên cảm thấy khổ sở, hần nhớ tới Tật Ba Cơ Lão Đa động viên hành thương đưa tiền sổ cho hần, trong lòng thầm nói: "Chỉ mong người tốt cả đời bình an." Đối với Lão Đa Cha hần luôn ghi khắc vào nội tâm.

Khố Bột nói: "Lão Đại, Đại Liên Hội ở Vong Mệnh Giác có một chỗ dừng chân, chúng ta đi nơi đó nghỉ chân. Khủng Cự Phong có thể vài ngày nữa mới dừng lại."

Hồng Thiêm cũng nói: "Đúng vậy, võ sĩ môn cũng đã mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút thôi."

Đại Liên Hội không hổ là một đại thương hội, theo như lời Khố Bột ở phía nam trên vách núi có rất nhiều phòng. Sau khi an bài xong cho võ sĩ môn, có người đến báo: "Quân suất và quan tài chánh của quân đội ở Vong Mệnh Giác xin vào cầu kiến."

Bây giờ Lý Cường đối với Bang Kỳ Ninh quốc và Thản Đặc quốc đều không có hứng thú, cũng không muốn gặp những người này, nói: "Khố Bột, Triệu Hào, các người bồi Lam Tư công chúa đi gặp bọn họ đi. Nạp Thiện, Hồng Thiêm, Mạt Bồn, chúng ta đi ra ngoài thư giãn một chút."

Phía trên vách cũng có rất nhiều cửa hàng, mấy người Lý Cường chậm rãi tản bộ. Hồng Thiêm nói: "Qua vài ngày, có lẽ Nạp Nạp Đôn bọn họ sẽ tới đưa tiễn, cũng không biết bọn họ có tới hay không, sư thúc lần này đi Tây đại lục rồi có quay trở lại không?"

Lý Cường đứng lại, đưa tay tì vào vách lan can, nhìn những người dưới đáy cốc tựa như con kiến nhỏ, cười nói: "Không, đưa Lam Tư công chúa tới Thiên Kích Phong, ta sẽ rời khỏi tình cầu này."

"Tình cầu?" Hồng Thiêm cho tới bây giờ không có rời khỏi Thản Bang Tinh, không hề có khái niệm về tình cầu: "Sư thúc, nếu ngài có thể gặp được sư tôn của đệ tử...xin ngài nói dùm...Hồng Thiêm rất nhớ lão nhân gia..." Rồi hần cúi đầu, nói không được nữa.

Lý Cường vỗ vai hần, chân thành nói: "Yên tâm đi, nếu ta gặp hần sẽ nhất định nói với hần."

Lý Cường ngửa đầu nhìn bầu trời âm u, cũng giống như lần đầu tiên đến Thản Bang đại lục. Tiểu Hải yêu đột nhiên từ bên hông hần bay lên, kêu to bay vọt lên trời không.

Mạt Bồn kỳ quái nói: "Tiểu tử kia làm sao vậy, hình như rất hưng phấn."

Ánh mắt Lý Cường theo sát tiểu Hải yêu, chỉ thấy nó xoay hai vòng trên bầu trời, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, mau lẹ chui tọt qua vách núi.

Hồng Thiêm kinh ngạc nói: "Sư thúc, có khi nào tiểu Hải yêu sẽ không trở lại nữa không?"

Nạp Thiện ôm lấy trụ lan can, đầu ngược nhìn trời, nói: "Cũng không chừng...bên kia là Oan Hồn Hải, là nhà của nó!"

"Là nhà của nó." Chợt nghe câu nói đó, trong lòng Lý Cường trầm xuống một chút, có chút khởi lên một sự thương cảm, hần bỏ đi ý niệm muốn đuổi theo trong đầu, nói: "Đúng vậy, không trách tại sao nó lại hưng phấn như vậy, quên đi..." Hần không hề nói thêm gì, xoay người đi lên đường.

Hồng Thiêm vội vàng nói: "Sư thúc, để đệ tử đuổi theo xem."

Lý Cường khoát tay nói: "Đừng đuổi theo, nếu nó không muốn quay lại, có đuổi theo cũng vô dụng. Huống chi, Oan Hồn Hải là nhà của nó, ta không đành lòng bắt buộc nó đi cùng chúng ta, cho dù nó chỉ là một tiểu Hải yêu, đi thôi."

Hồng Thiêm luôn miệng kêu đáng tiếc, Nạp Thiện và Mạt Bồn lại hiểu được dụng tâm của Lý Cường. Mạt Bồn cười nói: "Tiểu Hải yêu về đến nhà rồi, chúng ta không biết khi nào mới về nhà..." Hắn chợt nhớ tới mình đã không còn nhà để về. Hắn thấp giọng than thở: "Ai, thật là hâm mộ tiểu Hải yêu a..."

Những thương pho ở trên vách núi có rất nhiều, người đến người đi rất là náo nhiệt, có không ít hành thương thừa dịp mấy ngày nay nhàn rỗi, bổ sung một ít vật phẩm chưa kịp mua, người trên đường ai cũng mang theo những cái túi to nhỏ, đang ân cần thăm hỏi dò thám tình huống với nhau. Lý Cường vẫn rất chú ý đám người bốn phía, hắn vẫn còn ôm ấp một hy vọng, muốn tìm thấy Tật Ba Cơ Lão Đa bọn họ.

Nạp Thiện đi vào một cửa hàng, hình như đó là một nhà chuyên bán đồ chơi, mấy người Lý Cường cũng cùng đi vào. Mạt Bồn nhìn mọi thứ rồi cười nói: "Những đồ vật này cho tiểu hài tử chơi thôi, lão Nạp sao lại có hứng thú vậy?"

Điểm chủ nhiệt tình chào đón: "Các vị khách quý, tiểu điểm có những đồ chơi mới rất tân tiến, các vị hãy mua cho mấy đứa nhỏ chơi đùa đi."

Tiểu điểm chỉ có một dãy kệ, phía trên đồ chơi đặt không nhiều lắm, nhưng là những vật Lý Cường chưa từng nhìn thấy. Hắn tiện tay cầm lấy một vật có nửa hình tròn, cầm trên tay đùa nghịch một hồi, hỏi: "Chủ quán, đây là đồ vật gì, làm sao mà chơi?"

Điểm chủ ân cần nói: "Đây là Bán Ma Ảnh, để ta cho ngài xem một chút." Hắn cầm lấy Bán Ma Ảnh, nhẹ nhàng dùng ngón tay điểm lên đỉnh đầu, chỉ thấy mặt ngoài màu đen của Bán Ma Ảnh biến thành ngũ sắc lấp lánh, một chuỗi năm màu phi tán ra, có chút hoa khói phun ra, trông rất là đẹp mắt.

Nạp Thiện nhìn thấy, cao hứng như là một đứa nhỏ, hét lớn: "Ai nha, đẹp mắt! Đẹp mắt! Ta thích...ta muốn mua Bán Ma Ảnh này." Hắn một tay giật lại dứt vào trong ngực, nói: "Các có cái gì tốt nữa, đem ra đây." Hắn móc ra một xấp tiền sổ đủ loại, đó là hắn đã lấy từ thi thể binh lính ở Nam Khẩu Quan, tiện tay đặt ở trên bàn. Điểm chủ lại càng hoảng sợ, sao lại có nhiều tiền như thế này, lập tức hưng phấn tinh thần, đã có đại tài chủ đến cửa rồi.

Điểm chủ lại xuất ra một kiện đồ vật, cười nói: "Cái này là vật mới mua vào, tên gọi Phi Hồn Xu, để ta ra bên ngoài làm cho mọi người xem." Hắn đi ra ngoài cửa hàng, thân thể dựa vào lan can. Phi Hồn Xu là một món đồ chơi, bên trái là một tay cầm màu xanh, ở bên trên có ba cái sừng, bên phải là một khối tròn gi đó, phía dưới có bốn cái rãnh đặt ngón tay, ở phía trước lại có một ngôi sao sáu cánh trong suốt.

Chỉ thấy điểm chủ giơ tay lên, ngôi sao sáu cánh bay ra ngoài, bởi vì ngôi sao trong suốt nên không thấy rõ đã bay đến đâu. Nạp Thiện thất vọng nói: "Cái này có cái gì vui đâu."

Điểm chủ cười nói: "Thấy rõ rồi chứ, đặc sắc sẽ xuất hiện ngay thôi." Tay trái hắn động vào viên tròn, ba cái sừng chợt loang loáng, đột nhiên giữa không trung đầy cốc xuất hiện một hình tượng quái thú, bất quá cái bóng lại rất nhạt, nó thủ thế rồi bay múa giữa không trung.

Nạp Thiện kinh ngạc đến há hốc miệng: "Di, cái này tốt lắm...ta mua!"

Lý Cường liếc mắt một cái, nhận ra giá trị của món đồ chơi này, loại này là món đồ chơi ảo ảnh, chỉ cần hiểu được nguyên lý tu cải một chút, tuyệt đối sẽ là một công cụ mê hoặc người, hắn cũng cười nói: "Ta cũng muốn mua!"

Lý Cường và Nạp Thiện, giống như hai đứa nhỏ tinh nghịch, bắt đầu thu thập những món đồ chơi lạ trong tiểu điểm. Điểm chủ cười đến không khép miệng, những người này mua đồ chơi cũng không hề trả giá, tự mình nói bao nhiêu là họ trả bấy nhiêu. Hắn không biết đối với những người này tiền sổ sẽ rất nhanh không còn chỗ để sử dụng.

Mạt Bồn cười nói: "Lão Nạp, người có mấy đứa nhỏ mà mua nhiều món đồ chơi như vậy, đứa nhỏ của người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Nạp Thiện sững sốt, sờ lên cái đầu bóng lưỡng, có chút khó khăn nói: " Bao nhiêu tuổi rồi? Con của ta đã bao nhiêu tuổi rồi?..." Sắc mặt hắn âm trầm xuống, hắn đã không còn nhớ rõ đã rời khỏi quê quán bao nhiêu lâu rồi.

Mạt Bồn biết mình đã nói sai lời, hắn bất an nắm chặt hai tay, có chút không biết nên làm sao.

Lý Cường an ủi: " Nạp Thiện, mặc kệ bây giờ đứa nhỏ đã bao nhiêu tuổi, chỉ cần là lễ vật của cha mình, bọn chúng nhất định sẽ rất cao hứng. Đừng khổ sở, chúng ta sẽ rất nhanh trở về thôi."

Nạp Thiện ôm đống đồ chơi, mắt lại nhìn ra bầu trời bên ngoài, nhẹ giọng nói: " Đúng vậy, sẽ rất nhanh...rất nhanh trở về."

Hắn đột nhiên cười nói: " Lão Đại, giúp đệ giữ lấy, nhiều đồ vật thế này mang theo sẽ mệt lắm. Sau khi trở về dám chắc bọn nhỏ sẽ chưa từng thấy qua những đồ chơi tốt như vậy. Ưc..chủ quán, nơi này có đồ trang sức không?" Hắn đem hết đồ chơi đưa cho Lý Cường, chỉ để lại Bán Ma Ảnh trong ngực, hắn không muốn mọi người vì mình mà thương cảm, liền thay đổi đề tài.

Điểm chủ cười nói: " Ở trên vách đối diện chuyên môn có loại đó."

Nạp Thiện lớn tiếng nói: " Để nhìn xem! Để nhìn xem! Ta cũng muốn mua đồ vật cho vợ ta a."

Mọi người ha ha cười to, Mạt Bồn lấy lòng nói: " A...cái này ta làm được, ta sẽ mua tặng cho chị dâu một trang sức đeo tay thật tốt, à, còn bông tai và dây lưng của nơi này tốt thế nào ta cũng biết đó."

Lý Cường biết nơi này không cần dùng hoàng kim hay bạc để chế tác đồ, trang sức phẩm dùng tài liệu gì để chế tác hắn cũng hết sức tò mò. Hắn đem hết đồ vật thu vào thủ trạc, điểm chủ cũng hết sức sợ hãi, thấy đồ vật biến mất mơ hồ không biết hắn đã đem đi đâu.

Thông đạo trên vách núi khắp bốn phương tám hướng đều có, nhìn qua vô cùng rối loạn, đi đến cửa hàng đối diện cũng mất hết mấy giờ. Lý Cường cười nói: " Hay là bay qua đi thôi."

Hồng Thiêm gật đầu, một tay kéo Mạt Bồn, bay khỏi lan can. Lý Cường tiện tay nắm được đai lưng của Nạp Thiện, cũng bay ra theo. Điểm chủ ngáy ngốc đứng ở cửa, tới lúc này hắn mới biết mấy người này không phải người thường.

Nạp Thiện ở không trung điên cuồng gào thét: " Lão Đại, nắm chặt một chút nha, coi chừng đai lưng bị đứt đó!"

Lý Cường cười nói: " Có đứt thì...người sẽ rơi xuống thôi."

Nghe vậy, cả Hồng Thiêm và Mạt Bồn cũng cười vang.

Lý Cường cười nói: " Người dưới đáy cốc nhất định rất ngạc nhiên, dĩ nhiên cũng có một mãnh nam từ trên trời rơi xuống, haha, không chừng lại đem người làm thần đó."

Nạp Thiện vội vàng bịt miệng không dám kêu nữa, sợ lão Đại lại làm thật thì chết. Trong lòng hắn nảy sinh ác ý, sau này nhất định phải ráng học bay, ngấm lại nếu mình có thể tự bay về đến nhà còn không uy phong lắm sao, nghĩ đến điều đó hắn không nhịn được cười ha ha ra tiếng. Lý Cường bị tiếng cười quái dị của hắn cả kinh đến thiếu chút nữa buông tay, mắt nhìn đã thấy tới nơi liền ném hắn qua.

Lần này Nạp Thiện thật là thê thảm. Một lực quán tính thật lớn khiến cho đầu hắn lúi vào chỗ để trang sức trong điểm, tiếng cười quái dị trong miệng vẫn không hề dừng lại. Điểm chủ cửa hàng đột nhiên nhìn thấy một đại hán uy mãnh có cái đầu bóng lưỡng miệng vẫn cười quái dị bay vọt vào trong điểm thì sợ đến tay chân lạnh lẽo không thể động đậy. Vừa mới tỉnh hồn thì đại hán kia lại va đầu vào cái bàn bán đồ vật, hai chân chống lên, không ngừng múa loạn.

Điểm chủ xót xa kêu lên: " Đồ vật của ta a...đồ của ta..."

Lý Cường theo sát đi tới, hắn có chút ân hận liền bước tới, một tay nắm lấy chân Nạp Thiện, kéo lui về sau. Nạp Thiện rời khỏi được cái quây để đồ, đặt mông ngồi trên mặt đất, chỉ nghe một tràng tiếng chửi mắng vang lên trong thương điểm. Điểm chủ gương mặt mếu máo nhìn những trang sức phẩm đang rơi tán lác, cố lấy dũng khí nắm lấy Nạp Thiện: " Người..người bồi thường cho ta a!"

Nạp Thiện nước mắt tuôn tuôn nhìn điểm chủ, hắn không phải sợ chuyện đền tiền mà vì vừa rồi đụng trúng lỗ mũi đau quá, nước mắt nhịn không được liền chảy xuống. Điểm chủ càng luống cuống, đại hán lớn như vậy mà còn khóc, dám chắc hắn không có tiền để đền rồi. Điểm chủ nhịn không được cũng khóc ròng nói: " Ta chỉ là kinh doanh nhỏ thôi...ô ô...bây giờ phải làm sao đây..." Hai người cứ rơi nước mắt, chỉ là cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Nạp Thiện tức giận đến dùng sức lau đi nước mắt, từ trong lòng ngực móc ra một xấp tiền sổ cấp cho điểm chủ, hướng Lý Cường nói: " Lão Đại, cái lỗ mũi của ta tiêu rồi, đau chết ta mất..." Nước mắt điểm chủ đang tuôn ra, chợt nhìn thấy một xấp tiền sổ thì liền cười toe, nhìn gương mặt hần thật là khó coi.

Mạt Bồn kêu chủ quán lấy ra các loại trang sức phẩm, một kiện rồi một kiện đưa cho mọi người coi rồi giải thích: " Đây là đai lưng làm từ Kim Bồ Mộc, loại đai lưng này lớp da linh mẫn tạo thành lân xuyên mà thành, mọi người nhìn kỹ cái lai của nó, ần, đó là một loại chỉ mỏng tạo thành cũng không được mịn lắm, điểm chủ, hãy đổi lại cái khác xem."

Điểm chủ bị Mạt Bồn nói rõ ràng rành mạch như vậy thì cũng thấy choáng váng, biết rằng không thể dối gạt bọn họ, nhìn xấp tiền sổ, hần liền đem ra những đồ vật tốt nhất trong điểm.

Nạp Thiện cầm lấy một chuỗi hạt châu màu đỏ: " Đây là đồ vật gì vậy? Có tốt hay không?"

Mạt Bồn nhìn thoáng qua: " Đây là Điểm Đột Hồng, cũng không giá trị gì lắm."

Nạp Thiện cầm ở trong tay, suy nghĩ gì đó lại nói: " Không quản nó có đáng giá hay không, ta thích hạt châu màu đỏ."

Lý Cường lại bị hấp dẫn bởi một khối màu đen hình ngọn lửa treo trên tường, đó là một khối chỉ cỡ một hộp thuốc lá, có màu đen, cho hần một loại cảm giác quái dị, đây là loại đồ vật gì đây?

61. Chương 61

Lý Cường tiếp nhận cái hộp màu đen có ngọn lửa đỏ, gật đầu nói: " Được, bao nhiêu tiền sổ? Ta mua."

Hồng Thiêm cũng đã phát giác đồ vật này có chút cổ quái, cầm lấy trong tay nhìn ngắm. Điểm chủ cười nói: " Tám trăm tiền sổ...có được không?"

Trong người Lý Cường cũng có không ít tiền sổ, móc ra một xấp đặt lên quầy: " Không thành vấn đề, cho người một vạn, trả luôn cho hần."

Điểm chủ tưởng mình đã nghe lầm: " Một vạn? Tiền sổ...một vạn tiền sổ?" Hần dùng sức cắn lưỡi một cái xem có thật không, kích động đến vẻ mặt đỏ bừng, lại nói: " Ta không có nghe lộn chứ...một vạn tiền sổ?"

Nạp Thiện ở bên cạnh không nhịn được, nói: " Lão Đại sẽ không lừa người đâu, hần nói một vạn tức là một vạn, hồi nhiều như vậy làm gì chứ."

Điểm chủ vui mừng đến phát điên.

Hồng Thiêm có điều suy tư, nói: " Sư thúc, đồ vật này tựa hồ đã bị cấm chế, mở không ra..."

Lý Cường vận chân nguyên lực tìm kiếm, cũng quả nhiên một một tầng hắc sa bàng bạc gì đó ngăn trở, hần liền dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt thử, hồi lâu, tầng cấm chế của hắc sa có chút dao động. Hần xuất ra Hỏa Tinh, đem món đồ tới bên mép nó, Hỏa Tinh tựa hồ hiểu được ý tứ của chủ nhân, há mồm nuốt nó vào trong bụng, sau đó mới ẩn vào trong cơ thể Lý Cường.

Điểm chủ quay đầu trở vào phòng trong, chốc lát hần khiêng ra một cái rương không lớn lắm, đặt trước mặt Lý Cường, cười nói: " Ngài hãy nhìn nữa đi, nhìn vật này...còn vật này, vật này nữa...đều là..." Hần chợt nghĩ không đúng, những đồ vật này không biết làm sao giải thích, bèn bổ sung: " Có lẽ có vật ngài muốn." Trong đôi mắt hần ánh lên vẻ chờ mong.

Lý Cường tiện tay tìm kiếm, không thấy có gì đáng lưu ý. Nạp Thiện cũng nhìn một chút: " Ai, tất cả đều là đồ vật cũ rách cả, thôi, mang vào đi." Điểm chủ thất vọng vô cùng, tiện tay đóng cái rương lại, dùng chân đẩy cái rương đến bên quầy.

" Lão Đại...lão Đại..." Thanh âm kêu gọi dường như phiêu hốt bất định.

Mạt Bồn nghi hoặc nói: " Ta nghe dường như có người đang gọi lão Đại."

Nạp Thiện và Hồng Thiêm cũng nói: " Đúng là có người đang kêu."

Tâm thần của Lý Cường hiện tại chỉ đặt ở trên người Hỏa Tinh, đừng nói là thanh âm ở bên ngoài, ngay cả bọn Mạt Bồn nói cái gì cũng không hề chú ý. Nạp Thiện chạy ra ngoài cửa hàng, chồm khỏi lan can lắng nghe, cũng quả nhiên ở bên vách núi phía nam, có người đang điên cuồng kêu loạn, công lực hẳn không đủ nên không thấy rõ là ai.

Trên mặt Lý Cường đột nhiên hiện ra vẻ tươi cười. Hồng Thiêm hỏi: " Sư thúc, đã mở được?"

Lý Cường gật đầu vươn tay, một mảnh lá gì đó màu xanh biếc đang nằm trong tay hắn. Hồng Thiêm kinh ngạc cầm lấy, đồ vật này phi thường xinh đẹp, thúy sắc trong suốt, bên trong có những sợi tơ nhỏ xíu màu lam, hẳn nghĩ mãi không ra vật này có tác dụng gì.

" Sư thúc, cái này đâu phải là pháp bảo, có tác dụng gì?"

" Người dùng tâm niệm nhìn, ta thấy hình như là một bản đồ nhưng ở đâu thì ta không biết."

Hồng Thiêm dùng tâm niệm nhìn lại, lập tức liền bị hấp dẫn. Ở bên trong thay đổi tầng tầng lớp lớp, tất cả đều là những thông đạo to nhỏ rất nhiều, cao thấp trái phải, hiển nhiên là một bản đồ thông đạo lập thể, có vài nơi còn chớp động hồng hoàng lam hắc (đỏ, vàng, xanh, đen) tinh quang, phi thường thần kỳ. Hắn thu lại tâm niệm rồi lại nhìn về bề ngoài của đồ vật: " Sư thúc, vật này có chút...giống một cái chìa khóa."

Lý Cường cười nói: " Chìa khóa? Không giống lắm. Thôi, quên đi, chúng ta về trước."

Tới lúc này Nạp Thiện mới nói: " Lão Đại, ở trên vách phía nam có người gọi huynh, đệ không thấy rõ là ai."

Lý Cường thu hồi đồ vật, nói: " Mạt Bồn, người tới tính tiền, cấp cho điểm chủ thêm tiền sổ, để ta đi xem ai đang gọi."

Hắn xoay người đi ra cửa hàng, hướng phía nam nhìn lại, người nọ còn đang điên cuồng kêu réo, nguyên lai là Khảm Khảm Kỳ. Lý Cường truyền âm qua: " Được rồi, ta sẽ đi tới, đừng có kêu nữa, cả đày cóc cũng đều nghe được đó."

Điểm chủ vô cùng cảm kích đưa họ ra đến cửa, sinh ý lần này làm cho hắn phát tài lớn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sau khi trở lại Đại Liên Hội nghỉ ngơi, Lam Tư công chúa vừa cười vừa đi tới: " Lão Đại, tặng cho người một tin tức."

Lý Cường từ lúc ở Nam Khẩu Quan được nàng làm tiêu đi sát khí, đối với nàng thêm phần kính trọng, lúc đó chỉ một sát na an tường tĩnh lặng đã làm cho hắn vô cùng cảm động. Hắn cười nói: " Tin tức của Lam Tư công chúa nhất định là một tin tức tốt, có phải là có thể ra biển rồi không?"

Lam Tư công chúa lắc đầu cười, nói: " Là có tin về Hải Mã Nao...lão Đại, làm sao mà cảm ơn ta?"

Lý Cường nhất thời vô cùng vui mừng, cười nói: " Thật tốt quá, thật cảm ơn công chúa...cảm ơn..cảm ơn công chúa, công chúa muốn ta làm gì cũng được cả."

Hắn nói liên tục ba chữ cảm ơn, còn câu cuối cùng lại nói mơ hồ không rõ ý tứ làm cho mọi người đều cười trộm. Lam Tư công chúa nghe xong lời này của hắn thì thần thái thẹn thùng, thầm hỏi không biết nên làm gì mới tốt.

Nạp Thiện đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, hắn lấy ra một trang sức, hai tay đưa tay, vẻ mặt ra vẻ chân thành, nói: " Lão Đại vừa rồi mới nói, đây là lễ vật tặng cho công chúa, vì ta đang giữ trong tay, nên ta thay mặt lão Đại tặng cho công chúa."

Lý Cường thiếu chút nữa là té ngựa, hận không thể lập tức đá cho cái tên tiểu tử chuyên gây rối loạn này một cước.

Lam Tư công chúa tu luyện tinh thần lực lượng vốn không phải chuyện đùa, vẫn đưa tay tiếp nhận trang sức, trầm ổn nói: " Cảm ơn lão Đại, do ở Hắc Thủy đảo có một vị bằng hữu mời chúng ta đến, vượt Oan Hồn Hải thì vừa lúc đi qua tiểu đảo của hắn, hắn có biết chuyện về Hải Hồn Mã Nao."

Lý Cường không biết nên hỏi cái gì nữa, nếu không phải do Nạp Thiện giở trò, hẳn còn có thể ứng phó tự nhiên, bây giờ hẳn chỉ có thể gật đầu, một câu cũng không dám nói lung tung. Lam Tư công chúa nói xong cũng có chút thì lễ rồi quay người đi vào phòng.

Lý Cường đưa mắt nhìn công chúa đi vào trong, quay đầu tìm kiếm Nạp Thiện: " Nạp Thiện, hẳn...đâu rồi?"

Tất cả mọi người nhin không được đều muốn cười, nhưng lại không dám cười, biết lão Đại vừa bị Nạp Thiện giở trò, ngay cả Triệu Hào là một lão thành thật mà cũng phải khe khẽ cười trộm. Khảm Khảm Kỳ ra vẻ giận: " Hẳn chạy mất tiêu rồi...lão Đại, để đệ đi tìm hẳn..." Vừa ra đến cửa, chợt nghe được hẳn đang cuồng tiếu: " Haha...haha..." Rõ ràng vừa rồi hẳn cũng chỉ làm ra vẻ mà thôi.

Mọi người bị phản ứng của hẳn làm cười rộ lên.

Lý Cường xấu hổ gãi gãi đầu, hẳn liền thay đổi đề tài: " Hắc Thủy đảo? Hồng Thiêm, người cũng tương đối hiểu rõ về Oan Hồn Hải, ở đó có người ở sao?"

Hồng Thiêm cúi đầu trầm tư chốc lát mới hỏi Khố Bột: " Khố Bột, có người tu chân tiềm tu ở Oan Hồn Hải không? Ta tựa hồ không có nghe nói qua a."

Khố Bột nói: " Sư tôn, đệ tử cũng chưa từng nghe nói qua. Nhưng Oan Hồn Hải tuyệt đối người thường không thể ở được."

Hồng Thiêm lại cúi đầu suy nghĩ một chút mới nói: " Sư thúc, bằng hữu của Lam Tư công chúa có lẽ là một ẩn sĩ, nếu thật sự có khả năng dựng nhà ở trên đảo tại Oan Hồn Hải, vậy hẳn nhất định không phải người thường."

Về mặt Mạt Bồn có vẻ không tin: " Khi Khủng Cự Phong hoành hành còn có thể ở lại trong Oan Hồn Hải? Điều này..thật là không có khả năng."

Hồng Thiêm cười nói: " Không có khả năng? Người trước kia có nhìn thấy qua người không cần phi dực mà có thể bay lên trời sao? Bây giờ người đã nhìn thấy rồi, sau này người cũng có thể bay, chỉ cần là người tu chân thì cái gì cũng có thể, từ từ người sẽ hiểu được thôi."

Lý Cường phân phó: " Mấy ngày nay mọi người có thể đi mua những vật gì mình thích, có thể lĩnh tiền sổ ở chỗ Thẩn Ca, buông lỏng một chút. Nhớ kỹ không nên xung đột với người khác, gặp chuyện nhất định phải ráng nhịn, nói đạo lý. Đương nhiên nếu quá mức ngang ngược thì cần phải giáo huấn, một khi động thủ thì không cho thua, nghe rõ rồi chưa?"

" Đã rõ."

Mọi người đều hiểu rõ tính tình của Lý Cường. Hẳn thuộc người ngoài mềm trong cứng, bình thường cười hì hì ha ha tùy hòa, nhưng cho tới lúc mấu chốt sẽ không hề nường tay, khi đại phát tính tình là phi thường điên cuồng, cho nên khi hẳn nghiêm túc, ngay cả Triệu Hào cũng phi thường sợ hãi.

Mọi người tản đi, đều tự suất lĩnh tiểu đội của mình đi mua vật phẩm thư giãn. Lý Cường một mình trở lại phòng, lấy ra cây trường cung và ba mũi tên dài cổ quái mua được ở Đại Liên Hội đấu giá, cẩn thận xem xét.

Tạo hình của cây cung này phi thường quỷ dị, cây cung tuyền màu xanh khắc hình hai người nam nhân trần truồng bị quái thú ăn thịt, dây cung là do một sợi dây gì đó cỡ ngón út tạo thành, không biết là chất liệu gì, giống như là gân của động vật. Lý Cường dùng tâm thần xem xét, không có phát hiện đặc biệt gì đó, chỉ cảm thấy hoa văn màu đỏ trên cung rất kỳ quái, có chút giống phù chú, hẳn xem không hiểu, dùng tâm niệm họa theo một chút thì cảm thấy quả thật quá phức tạp.

Ba cây tên dài màu đen đã cho hẳn phát hiện ra một bí mật, trên đầu tiễn có một phù chú hẳn không hiểu, giống như phù chú của Thập Bát Diệt Ma Thủ. Hẳn dùng tâm niệm ghi nhớ, cả ba cây tên đều có phù chú. Hẳn giờ hiểu được, mỗi phù chú đều bất đồng, hiệu quả cũng khác nhau, nhưng hẳn không hiểu ba loại phù chú này uy lực công kích có bao nhiêu lợi hại.

Lý Cường thử kéo dây cung, giật mình phát hiện cây cung này người bình thường tuyệt đối không thể sử dụng, phải cần chân nguyên lực mới có thể khai cung. Hẳn biết loại pháp bảo này không thể tùy tiện thử

nghiệm, do dự một chút cuối cùng bỏ vào tủ trạc, chuẩn bị sau này có thời gian rảnh sẽ nghiên cứu.

Hắn lại nhìn không được lấy ra phiến Phong Diệp nọ, cầm nơi tay xem xét, thoáng chốc hắn như nhìn thấy một điểm đen. Hắn đưa lên mắt nhìn kỹ thì chợt nhận ra một dấu hiệu quen thuộc.

Đó là một dấu hiệu phi thiên (bay lên trời), bút pháp cực kỳ đơn giản nhưng lại rất sống động, kỳ thực nhỏ xíu, nếu không phải Lý Cường có thành tựu tu chân, căn bản là không có khả năng thấy được rõ. Lý Cường nhớ kỹ trước kia khi còn ở trên địa cầu đã từng thấy qua ở nơi khai thác hoàng thạch, bất quá hai thứ có chút bất đồng, trong Phong Diệp ký hiệu Phi Thiên này thật tinh xảo, có vẻ không phải do người làm ra.

Lý Cường nghĩ không ra đồ vật này từ nơi nào tới, bất quá theo trực giác hắn biết cái này sẽ hữu dụng, liền cẩn thận thu vào tủ trạc. Bởi vì phải đợi Khủng Cự Phong dừng lại còn đến vài ngày thời gian, hắn thông tri cho võ sĩ bên ngoài mấy ngày nay có chuyện gì cũng không được quấy rầy, vì hắn quyết định nhập định một lần. Xuất ra một tòa phòng ngự trận, hắn lại bắt đầu tu luyện.

Tâm thần chìm vào tử phủ, hắn phát giác nguyên anh lại lớn hơn rất nhiều, căn cốt diện mục cũng đã trở nên rõ ràng, Mãn Thiên tinh giáp đã hòa cùng nguyên anh thành một thể, Tử Viêm Tâm hoàn toàn phát xuất ra bên ngoài nguyên anh, phiêu phù tại bên dưới nguyên anh. Hồng quang màu tím vây quanh nguyên anh, kỳ diệu nhất chính là Hỏa Tinh, nó dĩ nhiên cũng có nguyên thần, một nguyên thần nho nhỏ nằm trên vai nguyên anh nhắm mắt tu luyện. Lý Cường cảm thấy kinh ngạc vạn phần.

Lý Cường tò mò đem tâm thần chìm vào trong cơ thể nguyên anh, mở mắt ra giờ tay cánh tay nhỏ bé của nguyên anh, nhẹ nhàng sờ vào tiểu Hỏa Tinh. Hỏa Tinh mở mắt, hai đạo kim quang từ mắt nó bắn ra, Lý Cường cảm giác được một cỗ khí ám áp tiến vào trong cơ thể, hắn lập tức thúc giục nguyên anh xoay quanh tiểu vũ trụ. Hỏa Tinh bắn ra chính là Tinh Mang của nó, đối với thể chất thuộc hỏa tính của Lý Cường có thật lớn chỗ tốt. Tiểu vũ trụ xoay tròn lập tức đã động đến kim quang, liên tục phun ra nuốt vào dung hợp tiến nhập vào nguyên anh.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Cường mở hai mắt, cảm giác được trong người tràn trề tinh lực, Ảo Mộng Giáp cũng đã thành công tiến hóa thêm một tầng, da tay cơ hồ hiện ra hoa văn của Ảo Mộng Giáp, hai đạo quang hoa màu tím trong mắt lưu chuyển, chớp động một hồi mới dần dần biến mất. Lý Cường cảm thấy công lực tiến nhanh, nhờ có sự trợ giúp của Hỏa Tinh, hắn tựa hồ đã đạt đến Xuất Khiếu sơ kỳ, chỉ là chính mình còn chưa nắm chắc thật sự.

Đi ra khỏi phòng, Lý Cường cơ hồ giật mình phát hiện mọi người cũng đều đang ở đó, thậm chí ngay cả Nạp Nạp Đôn và Ba Lạp cũng có mặt, hắn đột nhiên hiểu được có lẽ mình đã nhập định với thời gian không ngắn. Mọi người nhìn thấy hắn đi ra, ai cũng hưng phấn không thôi. Triệu Hào chăm chăm nhìn Lý Cường, không đầu không đuôi nói: " Kỳ quái...có chút không đúng..."

Mạt Bồn hỏi: " Sư ca, cái gì không đúng?"

Triệu Hào nói: " Sư tôn hình như đã thay đổi."

Hắn vừa nói thì mọi người đã liền chú ý, Lý Cường làm cho người ta có một loại cảm giác xuất trần, cả người cũng có điểm phiêu hốt bất định, đặc biệt là đôi mắt, thỉnh thoảng lại buông ra một tia sáng tím. Do công lực tiến nhanh làm hắn còn chưa khống chế được mình nên khi hắn ở trước mặt mọi người thì cũng giống như một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ.

Hồng Thiêm do dự chốc lát, hỏi: " Sư thúc...có phải đã tu vào Xuất Khiếu Kỳ...rồi không?"

Nạp Thiện mặc dù đã biết tên của các giai đoạn tu chân, nhưng đối với hàm nghĩa tu vào Xuất Khiếu Kỳ vẫn không hiểu hoàn toàn, cười nói: " Xuất Khiếu kỳ? Chắc là rất lợi hại? Ai...mọi người có chú ý không, bộ dáng của lão Đại hình như thay đổi, vết sẹo trên mặt đã mờ đến không thấy được nữa, hơn nữa...ai nha, không biết sao ta lại có cảm giác sợ lão Đại a."

Mọi người nở nụ cười, Mạt Bồn nói: " Người lúc nào mà không sợ lão Đại, không phải tới bây giờ mới sợ."

Nạp Thiện cuống quýt lắc cái đầu bóng lưỡng: " Không giống mà...thật sự không giống..." Hắn nói không rõ sự cảm thụ của nội tâm nhưng trong lòng lại rất hiểu được cảm giác đó.

Lý Cường sờ sờ mặt, hẳn biết công lực càng tăng, vô hình trung đối với cơ thể lại một lần trọng tổ, mặc dù tự mình không để ý đến ngoại mạo, không hề thừa dịp tu chỉnh, nhưng trong lúc vô ý cũng đã thay đổi rất nhiều. Hắn cười nói: "Nạp Thiện, nếu ngươi tu đến Nguyên Anh kỳ, không những có thể tu cải vết sẹo trên mặt, hơn nữa cả con mắt cũng có thể tu bổ, ngươi có tin không?"

Độc nhãn của Nạp Thiện tỏa ra ánh sáng: "Lão Đại đừng có gạt đệ nha...vết sẹo trên mặt không sao cả, chỉ cần có thể tu bổ lại con mắt là đệ đã cảm ơn trời đất rồi..." Con mắt bị hỏng đã là nỗi thống khổ trong lòng Nạp Thiện, khi hắn vừa mới vào Hắc ngục thì bị người đánh mù, vì thế hắn mới hiểu được đạo lý kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Trong những người này, đối với hàm nghĩa tu luyện được tới Xuất Khiếu kỳ là như thế nào chỉ có Hồng Thiêm hiểu được, thậm chí ngay cả Lý Cường cũng không hoàn toàn rõ ràng. Hồng Thiêm nói: "Sư tôn của đệ tử khi thu đệ tử làm ký danh thì cũng đã tu luyện đến Xuất Khiếu kỳ, lão nhân gia cũng đã tu luyện suốt hơn hai trăm năm. Lão nhân gia nói, ngài tu luyện như vậy đã là rất nhanh, bởi vì lão nhân gia có một bảo bối, gọi là Tinh Hưởng Linh, nhờ có nó mới tu luyện thật nhanh tới Xuất Khiếu kỳ thôi."

Lý Cường đột nhiên hiểu được Tử Viêm Tâm và Hỏa Tinh đã trợ giúp cho hắn rất nhiều, tiểu tử Hỏa Tinh này đã hấp thu năng lượng Thiên Hỏa trong Tử Viêm Tâm rồi chuyển sang cấp cho mình. Bằng vào tu vi của Lý Cường bây giờ căn bản không thể tự mình hấp thu năng lượng của Huyền Tật Thiên Hỏa ở trong Tử Viêm Tâm. Trong lòng hắn thật sự là vô cùng cảm kích Hỏa Tinh, nhờ có nó mà hắn đã tu luyện rất nhanh tiến vào bầu trời mới.

Mọi người mặc dù không hiểu ý tứ của Hồng Thiêm, nhưng đều biết công lực của lão Đại tiến nhanh, ai cũng vì thế mà cao hứng cho hắn. Ở tu chân giới người có thể tu đến Nguyên Anh kỳ thì nhiều vô số, muốn tu đến Xuất Khiếu kỳ thì đã rất khó khăn, dù tu luyện mấy trăm năm cũng không dễ đạt tới quan khẩu này. Với sự tiến bộ thần tốc trong thời gian ngắn của Lý Cường quả thật là vô cùng hiếm có.

Nạp Nạp Đôn lẳng lẳng nhìn Lý Cường, trong lòng cảm khái không hiểu. Mấy người bọn họ đặc ý chạy tới Vong Mệnh Giác để đưa tiễn Lý Cường, vì muốn biểu đạt sự cảm kích và cảm tạ trong lòng mình, nếu không phải gặp được Lý Cường thì những người như họ đừng mong sống mà rời khỏi Hắc ngục. Hắn đi tới trước mặt Lý Cường: "Lão Đại, không biết sau này huynh có thể quay lại thăm chúng ta được không? Lần này từ biệt, thiên nhai tương cách, ai, thật sự sợ là không ngày gặp lại nữa. Cần phải bảo trọng, nếu có trở lại, hãy đến thăm đám lão đầu già chúng ta mới được." Hắn làm đại lễ cao nhất của Lục tộc, dùng trán tiếp xúc nhau.

Trong lòng Khảm Khảm Kỳ phi thường mâu thuẫn, vừa muốn cùng đi với Lý Cường, vừa không đành bỏ qua Ba Ba Nhiễm, để cho hắn bất an chính là tựa hồ như Ba Ba Nhiễm cũng không quá quan tâm đến hắn, cứ nhàn nhạt thản nhiên làm cho hắn phi thường khó chịu. Hắn cũng đã mạnh mẽ làm đại lễ với Lý Cường, một hồi lâu, mới nói: "Lão Đại, cùng ở một chỗ với mọi người là sự vui vẻ lớn nhất đời này của Khảm Khảm Kỳ...ta không nỡ để mọi người đi a.." Nói xong nhẹn không được chảy nước mắt, Nạp Thiện, Thần Ca, Mạt Bốn cùng mấy huynh đệ bình thường thân thiết cũng tiến lên an ủi nói lời từ biệt.

Lý Cường vỗ vỗ bả vai Khảm Khảm Kỳ: "Các ngươi không cần thương cảm, có lẽ sau này ta còn đến Thần Bang đại lục, chỉ cần các ngươi nhớ kỹ, cần phải chuyên cần tu luyện công pháp Triệu Hào đã để lại, cần phải tu luyện đến được Nguyên Anh kỳ, còn có gì không hiểu thì phải hỏi Hồng Thiêm, chỉ cần tu đến Nguyên Anh kỳ thì chúng ta nhất định sẽ còn cơ hội gặp mặt nhau. Mọi người cũng không cần thương cảm, cần phải cố gắng tu chân a." Lời hắn ám chỉ mấy người Nạp Nạp Đôn cũng đều nghe hiểu, nếu không tu luyện được tới Nguyên Anh kỳ thì vĩnh viễn sẽ không còn ngày gặp lại.

Ba Lạp cảm thán than thở: "Không biết ta có thể tu đến Nguyên Anh kỳ hay không, lão Đại...cái này là đồ vật ở quê quán của ta, ta đã cố gắng bảo vệ nó, nay chuyển tặng cho huynh...chỉ mong còn ngày gặp lại."

Đó là một khối kim chúc cỡ năm ly, Ba Lạp đề vào một góc, một âm thanh nhỏ vang lên, khối kim chúc mở ra, giống như hé ra một khối nhỏ hơn, trong đó bắn ra một luồng sáng màu lam, hiện ra một nữ tử mặc đồ trắng, nàng như đang cười, thoáng chốc lại đi ra thêm hai đứa con trai, nữ tử kia bế lên một người, cuối cùng đi ra một nam nhân, chính là Ba Lạp, hắn đang nhìn họ cười sung sướng...Lại một thanh âm nhỏ vang lên, khối kim chúc trở lại hình dáng như cũ.

Đây là một hình ảnh lập thể, mặc dù rất nhỏ nhưng nhân vật lại có thể nhìn thấy rất rõ. Ba Lạp khi nhìn

thấy nữ tử cùng hai người con trai đi ra thì gương mặt hàm ẩn vẻ ôn nhu tình cảm, trong mắt ẩn chứa nước mắt. Lý Cường biết được đó chính là vợ và con của hắn, lắc đầu nói: " Ba Lạp, đây là kỷ niệm duy nhất của người, ta không thể lấy!"

Ba Lạp kéo tay Lý Cường, đặt khối kim chúc vào tay của hắn, ngữ khí nghẹn ngào: " Lão Đại, đệ biết sau này huynh sẽ đi đến rất nhiều địa phương, nếu huynh gặp được người nhà của đệ...nói cho bọn họ...đệ...còn sống..để cho bọn họ không nên lo lắng nữa. Ai..Ba Lạp không dám yêu cầu huynh đi tìm bọn họ, mọi việc cứ để tùy duyên đi."

Lý Cường không cách nào cự tuyệt loại yêu cầu như thế này, không cách nào khác hơn là nhận lấy: " Được, nếu có thể gặp ta nhất định chuyển lời." Hắn không có một chút nắm chắc nào, phạm vi thật sự là quá lớn. Ba Lạp như kết liễu được tâm sự, tâm tình lập tức sáng lên.

Lý Cường nhìn quanh bốn phía hỏi: " Lam Tư công chúa sao không có ở đây?"

Mạt Bồn cười nói: " Họ đã lên Phi Câu Liên để đợi sư tôn. Sư tôn nhập định đã hơn tám ngày, Khủng Cự Phong đã ngừng hai ngày, rất nhiều người đã đi ra biển. Mọi người đã chuẩn bị xong, chỉ đợi sư tôn là đi thôi."

Trong lòng Lý Cường thầm kêu xấu hổ, cũng may không xảy ra chuyện gì, lần này nhập định nếu không có Hỏa Tinh trợ giúp, cũng có thể trì hoãn hơn mười ngày cũng không chừng.

Lý Cường hô: " Được, mọi người đều đã chuẩn bị xong, chúng ta lập tức đi vào Oan Hồn Hải, kiến thức uy lực của nó một chút nào. Chúng ta đi!"

Trong đáy cốc người đi lại tấp nập, trong đó có hơn phân nửa là đến tiễn bằng hữu và người thân. Hồng quang phòng ngự trở cách Oan Hồn Hải đã được giải trừ, từ bên ngoài biển truyền đến từng trận oanh minh âm thanh, đó là tiếng sóng lớn đánh ra. Đoàn người Lý Cường đi xuống đáy cốc, theo dòng người đi ra cảng khẩu. Một tao Tiến Chu vừa tiến xuất, sắc mặt mọi người cũng đều nghiêm trọng, lại một lần bắt đầu đi vào hành trình sống chết.

Phi Câu Liên đã được đưa ra, có khoảng hơn mười binh lính canh gác, chung quanh không ai dám tới gần. Mọi người lục tục đi lên Phi Câu Liên, Lý Cường phát tay từ biệt đám người Nạp Nạp Đôn. Ba Lạp thấp giọng lẩm bẩm: " Lão Đại bảo trọng, huynh là hy vọng duy nhất của đệ, xin lão Thiên hãy phù hộ cho huynh."

Đi vào trong Phi Câu Liên, Lý Cường phát hiện nó rất khác biệt so với thuyền. Thứ nhất là rất rộng rãi, thứ hai là có cảm giác rất thư thích. Hắn cười nói: " Không tệ a, không biết làm sao mà di chuyển?"

Lam Tư công chúa cười dài từ trong một căn phòng trên Phi Câu Liên đi ra, vừa nhìn thấy Lý Cường nàng không khỏi cả kinh: " Kỳ quái!"

62. Chương 62

Chiếc Phi Câu Liên này tổng cộng có chín căn phòng lớn nối tiếp nhau, khi hạ xuống nước thì rất ổn định, mỗi một phòng chiều dài hơn mười thước chiều rộng tới bảy, tám thước, chia làm ba tầng, tầng dưới chót là chỗ để hàng hóa, tầng thứ hai để nghỉ ngơi còn tầng trên cùng là không gian thư giãn, ở bên ngoài có một vách tường phòng ngự màu trắng. Nghe Lam Tư công chúa giải thích, cả Phi Câu Liên có hai tầng phòng hộ, trước mắt là công cụ vượt biển an toàn nhất.

Lý Cường cười hì hì nói: " Đi thăm một chút, ta cái gì cũng không biết, có ai tới chỉ điểm một phen, cái này hoàn toàn không giống như ở quê hương của ta."

Triệu Hào, Nạp Thiện mấy người từ Thiên Đình Tinh tới cũng rất tò mò, theo sát Lý Cường. Mạt Bồn mặc dù biết Phi Câu Liên nhưng đối với nó cũng không hiểu rõ, hắn chỉ quen thuộc nhất là Tiến Chu. Lam Tư công chúa nói: " Ta đưa mọi người đi xem."

Hồng Thiêm hỏi: " Sư thúc, có phải bây giờ chúng ta đi..."

Lý Cường vung tay lên, vui vẻ nói: " Chúng ta đến phía trước xem, mọi người cùng đi." Trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy cao hứng, cuối cùng cũng đã rời khỏi Thản Bang đại lục không khí âm trầm này, cho dù đối với tiền đồ gian hiểm phía trước hắn cũng không hề quan tâm.

Ở đầu thuyền thật ra là một nơi điều khiển thuyền khá lớn, gọi là Liên đầu, bên trong rất phức tạp, có tám người điều khiển, hai người chỉ huy, phân biệt phụ trách hàng hành (lái thuyền) và hộ vệ. Bởi vì Oan Hồn Hải có đủ các loại hải quái, còn có kiếp lược giả (cướp biển), nếu không có hộ vệ thật sự không thể vượt được qua biển.

Một đám người đi vào đại thương thất nơi đầu thuyền, thương thất rộng rãi nhất thời chật chội hơn rất nhiều, hai người chỉ huy của Phi Câu Liên vội vàng chào đón, nhìn hai người này đều là người Lục tộc. Lam Tư công chúa giới thiệu, người cao lớn trầm ổn kia tên là Lô Táp Lý, phụ trách hàng hành còn người tầm vóc trung bình cường tráng, nhìn qua rất hung hãn tên là Lạp Ba Đốc, phụ trách hộ vệ Phi Câu Liên.

Lô Táp Lý là tổng phụ trách, có thể xem hắn như là thuyền trưởng, hắn làm một lễ gặp mặt của Lục tộc, thành khẩn nói: " Nguyên vì bằng hữu của đại thần mà hiệu lực, Lô Táp Lý sẽ ra sức vì ngài."

Lý Cường cười cười, khiêm nhường nói: " Lô Táp Lý đại ca, Lạp Ba Đốc đại ca, phiền toái các người, chúng ta không biết gì về Oan Hồn Hải, hết thấy cũng nhờ vào hai vị đại ca." Hắn chính là vẫn còn thói quen cũ, gặp người là gọi đại ca, nghe vậy trong lòng Lam Tư công chúa cảm thấy nghi hoặc, đây là lời lão Đại nói đó sao?

Nơi này chỉ có Triệu Hào hiểu được tính tình của sư tôn mình. Lô Táp Lý thuyền trưởng vội vàng nói: " Cứ gọi ta là Lô Táp Lý đi, như vậy ta thấy dễ chịu hơn."

Lạp Ba Đốc cũng đi lên chào hỏi, bất quá trong lòng hắn cũng không xem nhóm người của Lý Cường là gì, hắn đi lại trong Oan Hồn Hải đã thật lâu rồi, kinh nghiệm phong phú, hắn biết nhóm Lý Cường cũng chỉ là lần đầu tiên vượt Oan Hồn Hải, trong lòng âm thầm buồn cười, những lời nói của người lần đầu ra biển làm cho hắn cảm thấy đã quá quen thuộc.

Lô Táp Lý cười nói: " Có thể đi chưa?"

Lam Tư công chúa nhìn Lý Cường nói: " Lão Đại, chúng ta đi chứ?"

Lý Cường nhìn vào nhóm người bảo tiêu lẫn lính đội, chợt nói: " Được, chúng ta đi."

Cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng Thản Bang đại lục, cho dù là có thích hay không, ở tại địa phương này dừng lại một thời gian dài, trong lòng dù sao cũng có chút cảm xúc.

Phi Câu Liên chậm rãi bay lên, thoát ly mặt nước, Lạp Ba Đốc trầm giọng quát: " Mở hai tầng phòng hộ, tất cả xạ thủ tiến vào vị trí, nghe mệnh lệnh của ta."

Một vòng bạch quang rồi một vòng hồng quang mọc lên, mỗi một gian vách ngăn đều có hai tầng phòng hộ. Hai người điều khiển đứng ở phía trước, ở đầu thuyền xẹt ra hai cây nhọn thật dài, Hồng Thiêm nhỏ giọng nói: " Đây là Câu Pháo, uy lực không tệ, những hải quái tầm thường nó đều có thể đánh tan ra."

Phi Câu Liên chỉ dùng tinh thạch để làm năng lượng di chuyển. Lô Táp Lý nói: " Bên trái gia tăng áp lực...tốt...phía bên phải co lại, bay ra khỏi cửa khẩu, đẩy!" Theo lời hắn nói, Phi Câu Liên nhẹ nhàng nhao lên, thoáng một cái đã hướng ra phía ngoài di chuyển.

Một thuyền viên báo cáo, người của các thương thất đều đã được an bài ổn định, hàng hóa cũng đã được an trí thỏa đáng.

Lạp Ba Đốc mỉm cười gật đầu, nhìn Lý Cường bọn họ nói: " Một lát nữa sẽ có ba động, ở Liên đầu này sẽ càng động mạnh hơn, mời các vị khách nhân vào trong an tọa."

Hắn chỉ là hảo ý, nhưng Lý Cường mặc kệ, thật vất vả có thể nhìn thấy sự khác lạ, hắn làm sao mà chịu rời đi. Hắn khoát tay, không quan tâm nói: " Không có việc gì đâu, ta muốn nhìn một chút."

Mặt Bồn lại lộ ra một tia thần sắc sợ hãi, nghe sư tôn nói như vậy, hắn cũng không có ý đi vào, không thể làm gì khác hơn là cắn răng mà đứng đó.

Không có ai đi vào, mọi người đều cũng đứng yên bất động. Lạp Ba Đốc gật đầu nói: " Ờn, nếu không muốn rời đi, mọi người đứng cho vững, thu dây máng trên bờ lên, cuộn dây vào, ra biển!"

Phi Câu Liên lóe lên ánh sáng phòng hộ màu hồng và màu trắng, hướng ra vòm thiên nhiên ở cảng khẩu Vong Mệnh Giác.

Mạt Bồn thềm hít sâu một hơi, tư thế đứng thẳng của hắn rất quái lạ, hai chân có chút cong lại, cơ thể khum xuống rất thấp, hai tay hạ xuống nắm chặt lại.

Nạp Thiện liếc mắt nhìn thấy, ngạc nhiên nói: " Mạt Bồn, người đang làm gì a? Đây là công pháp Thiên Căn Trụ!"

Mạt Bồn nhỏ giọng nói: " Mau làm theo! Đừng có nói nhảm!"

Thần Ca đối với truyền thuyết về Oan Hồn Hải đã từng nghe được, hắn cũng làm theo tư thế này, làm Nạp Thiện sợ đến lập tức làm theo, ba người làm thành một loạt động tác giống nhau. Một mình Mạt Bồn làm thì không thấy gì, ba người đồng thời cùng làm thì quả thật là đẹp mắt.

Lý Cường vừa mới hỏi: " Các người đang làm gì a..." Liên đầu của Phi Câu Liên đột nhiên nhếch lên, Lô Tạp Lý hét lớn: " Mau đứng cho vững, ra biển rồi!"

Lý Cường không có đứng vững, thân thể nhất thời bị bắn vọt lên, bị dính ngay tại trên nóc của Liên đầu. Tất cả đều đã đứng chắc chắn, chỉ có Lý Cường là không, lần này mặt mũi của lão Đại thật là tiêu biến.

Mọi người đã biết do lão Đại đã quá mức khinh thường. Đứng vững nhất chính là ba người Mạt Bồn, bọn họ vẫn vững vàng đứng yên trên sàn. Lý Cường bay lên đứng trên giáp bản, trầm khí im lặng đứng yên. Lam Tư công chúa do người bịt mặt áo xanh phía sau nàng đỡ lấy, bất quá sắc mặt nàng không tốt lắm, hai mắt nhắm chặt không nói tiếng nào.

Chỉ nghe bên ngoài sóng biển phát ra âm thanh kinh tâm động phách, Phi Câu Liên cuối cùng tiến vào Oan Hồn Hải, tùy theo sóng biển pháp phòng rất nhanh lướt đi.

Lý Cường thật không dám tin tưởng dù là Khủng Cụ Phong đã dừng lại mà vẫn còn cuồng bạo như vậy, nếu là ở địa cầu thì đã được cảnh cáo là thuộc biển động cấp mười rồi. Do có hai tầng phòng hộ, sóng gió dữ dội ở bên ngoài không thể tiến vào trong Câu Liên, nhưng cảnh tượng bên ngoài có thể thấy rất rõ ràng.

Oan Hồn Hải tựa như đang điên cuồng phát giận, cuồng phong ngoài khơi cuộn cuộn ầm vang, sóng lớn tung trời, bầu trời đều toàn màu xám, những cơn sóng lớn cuồng dũng khởi lên, tựa hồ như vừa lên tận chân trời thì lại đập ngay xuống địa ngục, Phi Câu Liên tựa như một cái la bàn quay cuồng, cao thấp pháp phòng.

Trên Liên đầu ngoại trừ có một ít người, kỳ dư ai cũng choáng váng hoa mắt. Lý Cường thuộc trong số ít mấy người tỉnh táo, hắn nghi hoặc nói: " Cứ trời sập như vậy sẽ không ai có khả năng trụ được."

Lạp Ba Đốc cư nhiên không hề nghĩ đến Lý Cường còn đủ tỉnh táo để nói chuyện như vậy, hắn đáp: " Đây là đoạn hiểm nguy nhất, sau khi qua đi sẽ yên lặng được một chút, đường biển này có mấy chỗ rất khó đi...bên trái Câu Pháo chú ý, thấy rõ rồi chứ, màu đen tuyền..."

Phi Câu Liên tựa như một mũi nhọn bay thẳng vào núi sóng cuồng nộ, người điều khiển kêu to: " Ta nhìn không thấy!"

Lạp Ba Đốc điên cuồng gào thét: " Lập tức rời khỏi...chuẩn bị phóng ra...ba phát xạ kích, uy lực lớn nhất...là Thái Mông Thú!"

Lô Tạp Lý sắc mặt đều cũng thay đổi, cuồng hô: " Người điều khiển hai bên trái phải lập tức gia tăng phòng ngự! Bay lên!"

Sóng lớn đột nhiên trầm xuống, Phi Câu Liên lần này lại không trầm xuống mà Liên đầu đột nhiên ngóc lên. Đối diện với một cơn sóng lớn đang cuộn cuộn ào tới, cái đầu khổng lồ của Thái Mông Thú đã lộ ra. Trên Liên đầu Lý Cường kinh ngạc mở to hai mắt, đầu hải quái này quả thật quá lớn, lớn vô cùng, nhìn không thấy rõ nơi nào là đầu nó, nơi nào là đuôi của nó, chỉ một cái lưng mà đã chiếm mất phân nửa kích

thước của cơn sóng khổng lồ, màu đen, cũng không biết đã sống được bao nhiêu năm rồi. Lý Cường thấp giọng mắng: " Mẹ kiếp...đây là cái thứ gì chứ?"

Trên mặt Lạp Ba Đốc hiện lên một tia sợ hãi, cuống quýt: " Phóng ra!"

Hai cây Câu Pháo đồng thời chuyển động, ba đạo năng lượng quang cầu màu xanh bay ra, Lô Tạt Lý tự mình động thủ, Phi Câu Liên chuyển Liên đầu hướng bên trái chạy trốn, giống như một con hải xà du động rất nhanh trốn vào trong biển, cùng thời gian, thương thất biến thành một mảnh hôn ám. Tiếng bạo vang trầm muộn mơ hồ truyền đến, sắc mặt Mạt Bồn trắng bệch, hẩn nhớ tới tình cảnh vượt biển lần đầu tiên của mình.

Tích tích đáp đáp tiếng nước truyền đến, bên trong thương thất bắt đầu có nước nhỏ giọt, dù cho có hai tầng phòng hộ cũng không thể hoàn toàn ngăn trở nước biển. Lạp Ba Đốc vẻ mặt du hãn, đột nhiên kêu lên: " Có thể đi ra, nước biển sắp làm vỡ phòng hộ rồi."

Tay của Lô Tạt Lý không ngừng run rẩy, nhưng hẩn vẫn còn liều mạng chống đỡ: " Ráng..ráng thêm một hồi, trong chốc lát..."

Trong thương thất không khí khẩn trương tới cực điểm, Phi Câu Liên đã tiến vào trong lòng biển, trên vách bắt đầu phát ra âm thanh "chi chi dất dất" tiếng quái thanh, thanh âm đã biến thành tiếng nước chảy càng lúc càng nhiều. Lý Cường cũng không rõ tình huống, không biết như thế nào đi giúp bọn họ, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói, bình tĩnh xem tình hình phát triển, bất quá hẩn đã hiểu được Oan Hồn Hải đích xác rất kinh khủng.

Âm thanh nước chảy càng lúc càng lớn, Lô Tạt Lý chung quy kiên trì không được nữa, hẩn đem hết toàn lực cuống quýt: " Phi ra ngoài! Nhanh!"

Trong tiếng ầm ầm, Phi Câu Liên hiện trở lại trên mặt biển, tất cả mọi người cảm thấy trước mắt sáng ngời. Mạt Bồn đột nhiên kêu to: " Ở phía sau...Thái Mông Thú ở phía sau!"

Mọi người vội vàng quay đầu lại, Thẩn Ca quái dị kêu lên: " Trời ạ...các người nhìn...chạy phía trước chính là một chiếc Tiến Chu! Mau cứu bọn họ!"

Mạt Bồn sợ hãi nhắm lại hai mắt, thất thanh kêu lên: " Có ai có thể cứu được a..."

Chỉ thấy một chiếc Tiến Chu từ trong sóng lớn chui ra, Tiến Chu này chỉ có một tầng hồng quang phòng hộ, Tiến Chu chỉ cỡ năm mươi thước nằm ngay bên người Thái Mông Thú, tựa như một cái cây nhỏ bé. Lô Tạt Lý kêu lên: " Tập trung lực chú ý! Đừng động đến Tiến Chu đó, mau hoàn hình phòng ngự, không chế đuôi lái, lập tức chuyển hướng, nhanh!"

Hồng Thiêm ước chừng hiểu một chút về Phi Câu Liên, thấp giọng nói: " Hoàn hình phòng ngự có thể di chuyển rất nhanh, là tuyệt kỹ của Phi Câu Liên, lúc mấu chốt có thể bảo vệ tính mạng."

Một người điều khiển hạ tay xuống, Phi Câu Liên bắt đầu Liên đầu và đuôi tương ứng nhau, phanh phanh một tiếng, Phi Câu Liên đã hoàn thành hoàn hình trạng thái.

Lô Tạt Lý quát: " Phi hành xoay tròn!" Trong thoáng chốc ở mỗi một góc của Câu Liên đều bắn ra luồng thanh quang, Phi Câu Liên giống như một cái phi hoàn thật lớn xoay tròn bắn lên không bay đi.

Tiến Chu nọ còn đang tuyệt vọng tiến tới chết về phía trước, tốc độ đã lên tới cực hạn, mọi người có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tuyệt vọng của hành khách bên trong. Phi Câu Liên khoảng cách chỉ cách nó mấy trăm thước, chuyển động liền nhập vào trong sóng lớn, cùng thời gian đã lướt rất xa. Trong mắt mọi người nhất thời mất đi bóng dáng của Tiến Chu đó.

Nạp Thiện may mắn có Mạt Bồn nhắc nhở, đứng vững được thân thể, bất quá hẩn chưa từng bao giờ gặp qua loại sóng lớn như vậy, Liên đầu lại kịch liệt chớp lên, làm hẩn cuối cùng nhịn không được ói ra mấy lần, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Cổ hôi chua này vừa toát ra làm cho những người không quen cũng không sao chịu được nữa. Thẩn Ca chỉ nói được một câu: " Lão Nạp...người.." Miệng vừa hé ra đã nhịn không được nữa "oa" hẩn ọc ói ra theo, bởi vì đang hướng về Nạp Thiện mà nói nên toàn bộ đều phun thẳng vào cái đầu bóng lưỡng của hẩn.

Nạp Thiện quay đầu nắm Thần Ca: " Người làm gì vậy...ộc..." Lần này coi như công bằng, hắn cũng phun đầy vào mặt Thần Ca.

Mặt Bồn ôm miệng chịu đựng, hắn rất sáng suốt, không dám nói một tiếng nào. Thân thể Lam Tư công chúa yếu nhất, nhưng ý chí của nàng không phải chuyện đùa, cứ nhiên cũng còn chịu đựng được. Lý Cường nói: " Triệu Hào, người tới chỉ huy mọi người luyện công. Hồng Thiêm người đưa Lam Tư công chúa về phòng."

Lập Ba Đốc vội vàng ngăn cản: " Không nên di động lúc này...đợi thêm một lát nữa."

Lý Cường lấy nhanh ra hai viên thuốc đưa cho Lam Tư công chúa, thêm một bình nước trong tay hắn, nói: " Uống xuống thử xem." Hắn cũng không có nắm chắc có tác dụng hay không, bình thường loại thuốc chống say sóng này phải uống trước khi đi đường, bất quá không còn cách nào khác.

Lam Tư công chúa không hề nghĩ ngợi, tiếp lấy uống ngay, một tiếng " Cảm ơn" rất nhỏ tan vào tiếng sóng ầm ầm, nếu không phải bây giờ lỗ tai Lý Cường kinh người, thì đã hoàn toàn nghe không được.

Nạp Thiện nhìn thấy, ở phía sau kéo kéo Lý Cường: " Lão Đại...đệ cũng muốn...ộc..." Lý Cường nhanh như cắt tránh khỏi cơn ói của hắn, người này không biết đã ăn bao nhiêu đồ vật, người khác ói một lần đã thôi, còn hắn há mồm là cứ ói không ngừng.

Lý Cường nói: " Theo Triệu Hào luyện công, rất nhanh sẽ tốt hơn thôi. Uống cái này hiệu quả rất chậm."

Tốc độ của Phi Câu Liên cực nhanh, thanh quang bắn ra bổ vào sóng lớn, áp xuống mặt nước phi nhanh về phía trước. Khố Bật lắc đầu nói: " Tinh thạch tiêu hao quá lớn, kiên trì không được bao lâu."

Cũng quả nhiên lời còn chưa dứt, Lô Táp Lý hạ lệnh: " Liên đầu và đuôi cắt ra, đình chỉ phi hành." Trong tiếng ầm ầm, Phi Câu Liên rơi vào trên mặt nước, thân thể mọi người chột trằm xuống.

Triệu Hào lớn tiếng chỉ huy mọi người luyện công, đó là một loại tinh tâm công pháp đơn giản, có thể cho người yên ổn trở lại.

Ngón tay Hồng Thiêm chỉ xa xa: " Tiến Chu kia nát rồi..."

Sóng lớn đẩy lên những mảnh nát vụn của Tiến Chu nọ cùng với những vật phẩm phiêu phù trên mặt nước, còn có không ít những chấm đen đang giãy dụa, đó là thương nhân và thuyền viên rơi xuống nước, còn Thái Mông Thú đã không thấy bóng dáng.

Lý Cường lớn tiếng nói: " Cứu bọn họ, để ta đi ra ngoài!"

Sắc mặt Lô Táp Lý đều cũng thay đổi, nhìn trừng Lý Cường rống to: " Không có khả năng! Muốn đi ra ngoài phải giải trừ phòng hộ, phòng hộ một khi giải trừ chúng ta sẽ xong đời! Con mẹ nó, đây là Oan Hồn Hải!"

Khố Bật trừng mắt cả giận nói: " Nói chuyện khách khí một chút! Ta nghĩ ngươi bị hôn mê rồi, dám nói chuyện như vậy."

Hắn là trưởng lão của Đại Liên Hội, nên khi nói chuyện tự nhiên có một cỗ uy nghiêm.

Lập Ba Đốc sắc mặt âm trầm, đột nhiên nói: " Cho dù để cho hắn đi ra ngoài, bên ngoài nguy hiểm như vậy, đừng nói là cứu người, sợ rằng ngay cả chính mình cũng đừng mong trở về. Hừ! Nếu thật muốn đi ra ngoài, ở trên Câu Liên có một cánh cửa, đó là cửa ra duy nhất. Ta lẫn lộn ở Oan Hồn Hải bao năm cũng là lần đầu tiên nghe nói muốn ở trên Oan Hồn Hải cứu người."

Lý Cường lạnh lùng nhìn qua, hắn vẫn ghi nhớ kỹ lời của Táp Ba Cơ Lão Đa nói, thấy chết mà không cứu thật không phải cách làm người của hắn. Lập Ba Đốc và Lô Táp Lý bị Lý Cường nhìn đến nổi lông tóc cũng dựng lên, đột nhiên đối với hắn sinh ra cảm giác e ngại. Lý Cường nói: " Khố Bật dẫn người ở chỗ này đợi, người đưa đến các người phụ trách chữa thương, Triệu Hào người tới hỗ trợ. Hồng Thiêm hai chúng ta đi ra, mặc chiến giáp vào, cẩn thận một chút! Được...Lập Ba Đốc...mở cửa ra."

Lô Táp Lý bị Khố Bật nạt cho một câu, tức giận đến cả người phát run, gật mạnh đầu nói: " Được, nếu các người muốn tìm chết, ta cũng không có cách nào, mở cửa ra!"

Chiều theo quy củ hần vốn không thể làm như vậy, cuộc sống trên Oan Hồn Hải vốn là lẩn lộn giãy dụa với sinh tử, tính tình luôn có chút táo bạo. Nếu không phải nhóm người Lý Cường là bằng hữu của đại thần, hần sớm đã không khách khí nữa.

Lý Cường vươn tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, còn đặc ý đeo thêm Huyền Dương Hoàn, Hồng Thiêm cũng đã mặc vào chiến giáp. Lạp Ba Đốc vừa mới mở cánh cửa trên nóc, quay đầu nhìn thấy bộ dáng Lý Cường khi mặc Lan Uẩn chiến giáp, hần lại càng hoảng sợ: Đây là đồ vật gì, kim quang lóe sáng như vậy? Thật ra Lý Cường cũng đã trách oan hai người bọn họ, tại Oan Hồn Hải thật sự không có cách nào để cứu người, trừ phi có thực lực của người tu chân, nếu không, chính là chịu chết, nhưng bọn họ cho tới bây giờ làm gì có gặp qua người tu chân.

Tùy theo những trận sóng lớn khổng lồ như núi, những người rơi xuống nước đã dần dần trôi xa. Bên ngoài một mảnh hôn ám, nước biển tối đen nổi lên bọt khí, sắc trời càng thêm kinh khủng, tiếng sóng cuộn cuộn phát ra âm thanh chấn nhiếp lòng người.

Lý Cường cất tiếng cười dài: " Haha...đợi ở đây! Hồng Thiêm, chúng ta đi. Thử coi một lần xem ai cứu được nhiều người hơn." Hần như một đạo kim quang bay xẹt ra khỏi cửa thuyền.

Hồng Thiêm cũng hào khí đầy trời: " Được a! Sư thúc, chúng ta xem ai cứu được nhiều hơn!" Rồi cũng bay theo ra ngoài.

Lạp Ba Đốc vội vàng đóng cửa lại, Lô Tạp Lý sợ đến không nhỏ, thế mới biết bằng hữu của đại thần cũng quả nhiên lợi hại, hần nói: " Liên đầu hướng tới phương hướng của người rơi xuống nước...mọi người tùy thời chuẩn bị."

Hần cũng tự mình chuyển tới Liên đầu, Phi Câu Liên chuyển hướng lướt đi.

Lý Cường vừa ra khỏi cửa thuyền, gió biển liền đập vào mặt mà đến. Ra khỏi Phi Câu Liên hần mới biết Oan Hồn Hải cuồng bạo đến thế nào, khắp bốn phía vang lên tiếng oanh minh rung trời, cuồng phong thổi ngược, trong đó còn có tiếng rít xé gió, quả thực kinh tâm động phách. Toái Kim Kiếm và Trần Tiêu Kiếm của Hồng Thiêm đều xuất hiện, gắt gao bảo vệ thân thể, vừa ra khỏi cửa thuyền đã hướng tới những người rơi xuống nước lao đi. Hấp Tinh Kiếm của Lý Cường xuất ra, có được công năng tị thủy của Huyền Dương Hoàn, huyết sáo dài bay tới.

Người trong Liên đầu đều trừng trừng nhìn bọn họ, mỗi người đều rất khấn trương. Lô Tạp Lý nhìn Lạp Ba Đốc, hai người vẻ mặt toát ra kinh hãi. Lạp Ba Đốc ngạo khí biến mất, tại Oan Hồn Hải đáng giá nhất chính là người có thực lực cường đại. Thấy Lý Cường và Hồng Thiêm lợi hại như vậy, hai người bọn họ mới biết được mình đứng là ếch ngồi đáy giếng.

Hồng Thiêm có một cách di chuyển, hần linh xảo xuyên qua những cơn sóng lớn, Toái Kim kiếm vờn quanh người, kim tinh chớp động giống như thiên thần hạ phàm. Lý Cường mới tu vào Xuất Khiếu kỳ, công lực tiến một bước dài, hần muốn thử xem công lực của mình ra sao nên cứ thẳng một đường mà đi, mặc kệ gặp bất cứ cái gì, cái cảm giác dùng cứng đối cứng này làm người ta giạt mình, những người trong Câu Liên đều cảm thấy sợ hãi.

Một cỗ sóng lớn nổi lên, đột nhiên che trước mặt Lý Cường, cơn sóng cao đến nỗi như có một tòa đại lâu cỡ năm mươi tầng đang mọc lên trước mặt hần, Lý Cường căn bản là không định tránh né, cứ thẳng một đường đi tới. Kinh lực cả người hần mạnh mẽ dâng lên, không đợi cơn sóng lên tới đỉnh, một tiếng sét đánh vang lên, cả tòa sóng lớn bị nổ tung, bọt sóng tứ tán ra ngập trời, Phi Câu Liên cách đó không xa bị sóng đánh tới, cuống quýt chóp lên không thôi. Mọi người không một tiếng động, một hồi lâu Lô Tạp Lý mới xuất ra được một câu nói: " Người này...là người sao?"

Kỳ thực Lý Cường cũng đã hồi hận, đánh bừa cùng lực lượng tự nhiên cũng phải bị choáng váng cả đầu. Sau đó hần không tiếp tục ngạnh tiếp nữa, giống như Hồng Thiêm, cũng né tránh những cơn sóng lớn. Hần chợt có ý nghĩ, lướt sóng ở nơi này chắc sẽ rất vui vẻ, hần vừa nhìn thấy một tấm bản phiêu phù trên mặt nước, liền lướt tới đứng vững trên đó cất tiếng hú lên quái dị " A..a...a..." Rồi giống như một mũi tên rời khỏi dây cung, hần vọt nhanh đi.

Hồng Thiêm đã nắm được một thương nhân rơi dưới nước, bay ngược trở lại, khi lướt qua người Lý Cường thì cười to nói: " Sư thúc, đệ tử đi trước một bước..haha..." Chỉ trong nháy mắt hần đã lướt đi xa.

Trên mặt nước trời sụt hơn mười người, đang lúc tuyệt vọng hô to cứu mạng, nhìn thấy Lý Cường giống như nhìn thấy thân nhân, tại Oan Hồn Hải mà cũng có người đến cứu, thật là một chuyện không thể tư nghị.

Hắn biết nếu làm giống như Hồng Thiêm, cùng lắm chỉ nắm được hai người, ngay cả người thứ ba cũng không được. Ở trên mặt nước lướt quanh một vòng, trong lòng hắn chợt hiện ra một chủ ý tốt, vươn tay xuất ra một sợi dây thật dài, hét lớn: " Nắm chặt sợi dây, quần nó vào cánh tay."

Mọi người vùng vẫy hướng tới sợi dây cứu mạng, Lý Cường quát to: " Những người yếu nhất tới trước...không cho tranh giành!" Đột nhiên bốn phía chợt thấp xuống, hắn phát hiện ra mình đã đứng trên đỉnh ngọn sóng rồi tiếp theo thân thể cấp tốc trầm xuống. Người trong nước sợ hãi kêu khóc loạn xạ, Lý Cường cuồng quát: " Không được rối loạn...mau nắm chắc vào!" Đang lúc nói thì thân thể đã trầm vào trong cơn sóng.

Biết không thể trì hoãn, Lý Cường nắm chắc sợi dây, hét lớn: " Nắm chắc!" Rồi cấp tốc hướng về phía sau lui lại. Ước chừng có hai mươi người nắm được sợi dây, còn những người không nắm được lại tuyệt vọng khóc lớn.

Khi Hồng Thiêm và Lý Cường lại bay lướt qua nhau thì Hồng Thiêm ngạc nhiên kêu to: " Sư thúc, biện pháp tốt."

Lý Cường quăng cho hắn một sợi dây, kêu to: " Cho người! Phải nhanh!"

Tới gần Phi Câu Liên, Lý Cường mừng rỡ, chỉ thấy Khố Bột đã bay ra, công lực của Triệu Hào kém một chút nên không dám rời khỏi Câu Liên, nhưng người hắn đã ở ngoài cửa thuyền trên Liên đầu, hét lớn: " Sư tôn cứ đi, nơi này giao cho đệ tử và Khố Bột."

Lý Cường ha ha cười to, khen: " Tốt! Đây mới là bản sắc nam nhi, giao cho các người." Hắn đã xoay người bay đi.

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng huýt sáo dài kêu cứu của Hồng Thiêm, Lý Cường trong lòng kinh hãi, thả người bay lên không trung, từ xa nhìn lại, phát hiện chuyện bất hảo, hắn liền lập tức xuất Hấp Tinh kiếm bay ra.

63. Chương 63

Sắc trời càng thêm âm trầm, trên bầu trời đột nhiên lóe sáng " lộng lộng..lập..Oanh!" Từng trận tiếng sấm nung theo tia chớp xa xa truyền đến, hòa cùng tiếng sóng biển gầm gừ càng thêm điếc tai nhức óc.

Trong lòng Hồng Thiêm càng gấp gáp, nhìn trời có lẽ mưa to sẽ tới, hắn đã lại rơi xuống phía trên đám người, những chiếc vây ở ngoài khơi cũng đã hướng theo đám người chuyển tới.

Lý Cường đến đối diện Hồng Thiêm, hét lớn: " Hồng Thiêm, trong nước là thứ gì vậy?"

Hồng Thiêm kêu to: " Không biết là loại hải thú gì, hình như là loại ăn thịt người!"

Có lẽ các vị phật ở trên muốn ấn chứng lời Hồng Thiêm nói, một tiếng thảm hào thật dài vang lên, ngoài khơi nhất thời đại loạn, những người trong nước liêu mạng bơi tứ tán ra xa, một mảnh sắc đậm lan ra trong nước, đó là máu tươi. Nghe được mùi máu tươi trong nhất thời hải quái như điên cuồng hơn, một khối gì đó chợt nổi lên, thì ra đó là cái miệng lớn chồm răng nhọn và thân hình màu xanh đang quay cuồng, có vẻ kinh tâm động phách.

Lại vang lên những tiếng khóc kinh thiên động địa. Lại thêm một trận âm thanh sét đánh vang lên, những hạt mưa nặng nề đổ xuống, tình cảnh này càng làm cho những nạn nhân càng thêm kêu khóc tuyệt vọng. Nước mưa dày đặc càng làm cho cảnh vật càng thêm mờ mịt, Huyền Dương Hoàn trên mình Lý Cường kim quang đại thịnh, nước mưa bị bắn ra tứ tán, hắn hét lớn: " Hồng Thiêm, người tới cứu người, ta giết hải quái!"

Hồng Thiêm kêu lên: " Sư thúc, không thể giết, không thể giết! Sẽ đưa tới hải quái càng lợi hại hơn."

Chỉ một thoáng do dự, những tiếng kêu thảm diên cuồng gào thét càng thêm thê lương. Lý Cường quát to: " Không quản được nhiều nữa...giết đã rồi hãy nói. Người đi cứu người!" Hắn từ trong không trung lao thẳng xuống mặt nước, ngân mang của Hấp Tinh kiếm đột nhiên biến cường, giống như hàng vạn mũi nhọn

xuyên vào trong nước, tạc xuống mặt nước âm âm loạn hưởng. Tâm niệm hấn chuyển động, Hấp Tinh kiếm trong người mang theo một tầng võng kiếm, cùng thời gian nước biển bị nhiễm màu hồng, vô số khối thịt vụn trôi lên mặt nước.

Hấp Tinh kiếm nhờ có Lý Cường thúc dục, giống như một cự quái có hàng ngàn hàng vạn cánh tay, không hề lưu tình xuyên thẳng xuống tất cả những thứ gì đó ở dưới nước. Do công lực vừa mới tiến nhanh, Lý Cường có chút không khống chế được sát khí của Hấp Tinh kiếm, may là đây là ở trong nước, nước biển đã ngăn cản bớt lực lượng của hấn.

Công năng tị thủy của Huyền Dương Hoàn thật sự là rất cao. Lý Cường tựa như đứng ở giữa một kim quang cầu, kim quang chiếu xuống dưới nước có vẻ quái dị mông lung, vô số bóng đen tán loạn chung quanh. Nhưng lực cản trong nước càng ngày càng mạnh, chỉ một chốc lát hấn cũng đã cảm thấy đã cố hết sức "hoa lạp lạp", hấn từ trong nước nhảy lên.

Một kích vừa rồi không biết giết được bao nhiêu quái thú, trên mặt biển ngập đầy những khối thịt vỡ vụn xương nát nhìn thật dọa người, càng có nhiều quái thú thích ăn những khối thịt này nên đám người đang vùng vẫy tạm thời an toàn.

Hồng Thiêm kéo một sợi dây có chừng mười bảy, mười tám người, ra sức hướng Phi Câu Liên bay tới, hấn cũng đã tiêu hao rất nhiều công lực. Lý Cường hướng tới ngoài khơi bay qua, trong tay cầm một sợi dây dài, còn có một ít người tán lạc ngoài xa.

Chuyển quanh hai vòng, Lý Cường đã kéo được bảy, tám người, hấn không dám trì hoãn lâu hơn, bèn kêu to: " Còn có ai không? Còn có ai không? Kêu lên một tiếng..."

Âm thanh chung quanh thật là quá lớn, tiếng cuồng phong sấm sét lẫn sóng biển gầm gừ loạn thành một mảnh, Lý Cường cố gắng lắng nghe, những người nắm sợi dây kêu to: " Không còn ai nữa... mau đi đi..."

Trong lòng Lý Cường thầm than, biết rằng cho dù còn người còn sống cũng rất khó tìm. Trận mưa to này thật sự không đúng lúc, Huyền Dương Hoàn tuy tị thủy rất tốt, nhưng nước mưa bao quanh dày đặc cũng ngăn trở tầm mắt rất lớn. Hấn kéo sợi dây bay đi, đột nhiên phía sau có người cuồng hô: " Còn có hai người..còn có hai người a..."

Nếu không phải Lý Cường có thính lực kinh người, tiếng kêu đó căn bản là không thể nghe được, hấn xoay người lại, hai người kia cũng đã hoàn toàn kiệt lực, đang từ từ chìm dần xuống nước, có một người vừa nắm được sợi dây hoảng sợ kêu hoảng: " Đi mau đi, van cầu người, không cần quan tâm tới hấn nữa!"

Người vừa rồi kêu cứu òa khóc rờn rờn hô lớn: " Ca ca! Cứu đệ với ca ca." Lý Cường đưa mắt nhìn lại, thấy có một đám quái thú đang lao nhanh tới, xẹt qua mặt nước làm người ta nhìn thấy kinh tâm sợ hãi.

Lý Cường cắn răng, tinh mang của Hấp Tinh kiếm lại lóe sáng, lần này hấn dùng tới cả bạo huyền, vô số tinh mang bắn nhanh vào trong nước. Hấn phẫn khởi cuồng uy quát: " Đi tìm chết đi! Cuồng bạo!" Một tràng âm thanh tạo thành chuỗi từ dưới mặt nước vang lên, giống như phiên giang đảo hải, nước biển sôi trào lên, những người đang nắm sợi dây như rơi vào trong cảnh địa ngục.

Lý Cường nhanh chóng quăng sợi dây xuống quần người đó, xoay người bay đi. Trong lòng hấn cũng có chút thắc thỏm bất an, công lực tiêu hao nhiều quá, hấn thậm cảm nhận con người vốn không nên đấu với tự nhiên.

Phi Câu Liên đã tới gần, đang lúc nhìn xem Lý Cường xuất thủ cuồng bạo, người trong thuyền chợt yên tĩnh một thoáng thì vang lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc. Từ trên nóc của thuyền đã có thêm hai mươi mấy người, còn có không ít người rơi vào bốn phía Phi Câu Liên, Triệu Hào kêu to: " Mọi người cố gắng một chút, người còn lại không nhiều đâu!"

Lô Tạp Lý phi thường cẩn thận chỉ huy Phi Câu Liên, bởi vì bây giờ Phi Câu Liên cực kỳ nguy hiểm, bởi vì tốc độ quá chậm, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp thì sẽ rất khó né tránh.

Lập Ba Đốc nhìn trừng trừng ra ngoài khơi, hấn biết bây giờ mới chỉ là những tiểu hải quái ăn thịt người, còn chưa thấy một con nào lớn, chỉ cần đến một con thôi là đã không chịu nổi. Vừa rồi Lý Cường cho ngoài khơi nổ tung đã làm hấn giật mình không nhỏ, hấn nhìn thấy Lý Cường có thực lực như vậy đã an tâm không ít.

Rất nhanh Lý Cường đã đến nơi. Hồng Thiêm, Khố Bột và Lý Cường đưa người từ trong nước lên, tốc độ cũng đã nhanh hơn. Lý Cường nắm lấy một người cuối cùng, hét lớn: " Hồng Thiêm, Khố Bột mau đi vào, tiếp theo..." Mấy người rất nhanh tiến vào bên trong thuyền.

Lý Cường đưa người trong tay đẩy vào cửa thuyền, vừa đang muốn đi vào thì chợt nghe thấy tiếng gầm gừ long long, quay đầu nhìn lại, không tránh khỏi phải hít sâu một hơi.

Thái Mông Thú lại xuất hiện một lần nữa, hơn nữa lại rất gần.

Người bên trong thuyền nhất thời rối loạn, Lô Tạp Lý kêu lên quái dị: " Là Thái Mông Thú, mau lui lại! Dừng hết tốc độ lui nhanh, chuẩn bị hoàn hình phòng ngự!"

Sắc mặt Lạp Ba Đốc một mảnh thâm trầm: " Chuẩn bị phóng Cầu Pháo ra!"

Mấy người điều khiển lóng ngóng chuẩn bị, trong đó có người kêu lên mắng chửi: " Con mẹ nó cứu người làm gì! Tại Oan Hồn Hải xưa nay làm gì có chuyện cứu người chứ? Mọi người đều phải nghe theo mệnh trời, nhanh lên một chút...coi chừng không kịp rồi!"

Hồng Thiêm, Triệu Hào còn có Nạp Thiện đều kêu to, hối Lý Cường mau đi vào thật nhanh. Bên trong thật khẩn trương, sắc mặt Lam Tư công chúa tái nhợt, trong miệng vang lên tiếng niệm khe khẽ, chính là chú ngữ được niệm tại Nam Khẩu Quan.

Theo tiết tấu của nàng, mọi người dần dần an tĩnh, tựa hồ hết thảy không còn sợ hãi.

Lý Cường ở ngoài cửa thuyền nhìn nàng một cái, quát to: " Tất cả không được ra ngoài! Đi mau!" Hắn dùng sức đóng cửa thuyền, phi thân lên nghênh đón Thái Mông Thú.

Mặt Bồn thất thanh kêu: " Sư tôn!"

Hồng Thiêm quát to một tiếng, định lao ra ngoài, Triệu Hào biết tính tình của sư tôn, vội kéo hắn lại, noi: " Dừng đi, sư tôn sẽ bị phân tâm đó."

Ngoại trừ Lô Tạp Lý đang chỉ huy và mấy người điều khiển, còn tất cả những người trong thuyền đều khẩn trương nhìn ra ngoài.

Mùi máu tươi đậm đặc đã hấp dẫn con quái thú khổng lồ này lại đây, những chiếc vây màu đen to lớn nhanh chóng lướt tới gần. Lý Cường phát ra tiếng huýt sao rung trời, đón lấy con Thái Mông Thú khổng lồ. Hắn cũng không có nắm chắc sẽ đánh bại được nó, chỉ là có ý muốn dụ nó đi nơi khác.

Một tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, Lý Cường hung hăng đánh lên lưng Thái Mông Thú. Hấp Tinh kiếm dù sao cũng không phải tầm thường, cùng thời gian đã khoét sâu một cái lỗ lớn trên lưng Thái Mông Thú. Huyết nhục bay ra, giống như một trận mưa máu. Lý Cường cũng bị cổ kinh lực hung mãnh này bắn bay ra. Thái Mông Thú đột nhiên bị thương nặng như vậy, phần nộ điên cuồng hết lên.

Cả biển khơi bị thanh âm điên cuồng này chấn động rung trời, cả mặt biển sôi trào lên, người trên Phi Câu Liên bịt vội lấy lỗ tai. Với thời gian ngắn này, Phi Câu Liên đã được chuẩn bị xong, hoàn hình phòng ngự đã hoàn hảo, thanh quang chợt lóe, Phi Câu Liên rời xa rất nhanh.

Lý Cường ở gần nhất nên bị âm thanh này chấn động đến khí huyết sôi trào, tiếng rống to này có thể so sánh với âm công của tu chân cao thủ.

" Oanh...hoa..!" Thái Mông Thú cuối cùng từ dưới nước trôi lên lộ ra cái đầu của nó, Lý Cường vừa nhìn thấy thì trong lòng nổi lên một trận kinh hãi, thật sự là quá đáng sợ.

Đó là một cái đầu hình tam giác khổng lồ, che kín bởi lân phiến màu đen, đường kính chừng hơn một thước, trên đầu có hai cái sừng lớn màu đen, hai mắt màu xám trắng, trong miệng lờm chờm những chiếc răng nhọn cao bằng nửa thân người. Nếu Thái Mông Thú lớn đến như vậy thì so Lý Cường với nó chỉ như một con ruồi.

Thái Mông Thú tựa hồ nhìn thấy được Lý Cường, mở cái miệng lớn ra định nuốt lấy. Lý Cường không dám phóng Hỏa Tinh ra, nơi này thể nước quá lớn, sẽ làm Hỏa Tinh nguyên khí đại thương. Hắn dương tay bố ra Tử Diễm Cự Chưởng, thân hình cấp tốc bay lên.

Tử quang chớp động, Tử Diễm Cự Chưởng đánh ngay vào miệng quái thú ” lộng bá” ” lộng bá” một trận âm thanh vang lên, Thái Mông Thú bị đánh bay hơn mười cái răng, nó liền lập tức điên cuồng.

Một cơn sóng khổng lồ động trời khởi lên, thân hình nó đột nhiên dựng đứng, từ trong cái đầu tam giác to lớn phun ra một đạo khí lưu âm âm màu trắng, cổ khí lưu này chạm vào nước mưa đang bay đầy trời, lập tức xuất hiện biến hóa kinh người, vô số giọt nước mưa kết thành băng tinh, lại di động rất nhanh hóa thành băng tiễn, lớn nhỏ không đồng nhất, bén nhọn kinh khủng, phô thiên cái địa bay về phía Lý Cường.

Thái Mông Thú phun ra ba lần, trong đó có một lần phun ra một tòa sóng lớn như núi khổng lồ, hình thành một mảnh mang mang băng tiễn màu trắng.

Lý Cường quát to một tiếng, có chút không biết nên làm sao. Ngân mang của Hấp Tinh kiếm khởi lên chiếu sáng rực cả ngoài khơi, hấn mở phòng ngự tới mức lớn nhất, nhưng băng tiễn phóng tới quả thực vô cùng vô tận, theo cơn lốc hàn khí xâm nhập vào tận xương, hấn bị đánh đến cuống quýt thối lui ra sau, nào ngờ bị một cơn sóng lớn ở phía sau cuốn vào.

Thân hình khổng lồ của Thái Mông thú hung hăng hướng đến chỗ Lý Cường bị cuốn vào lao xuống.

Vừa vào trong nước Lý Cường cấp tốc hướng vào biển sâu chạy trốn, hấn phát hiện ở trong nước hoạt động rất hạn chế, tốc độ rõ ràng chậm đi, lực cản của nước còn mạnh hơn sự tưởng tượng của hấn. Phía sau chợt truyền đến một cổ áp lực thật lớn, nhờ vào kim quang của Huyền Dương Hoàn, Lý Cường nhìn thấy thân hình khổng lồ của Thái Mông Thú đang đuổi theo sát.

Trong giây lát hấn đã phát hiện cái đầu to lớn của nó đến gần mình, cặp mắt màu xám như tro tàn của nó đã lóe lên ý vị đang cười cợt hấn. Một cổ áp lực cường đại hút lấy Lý Cường, đó chính là nó nhờ thêm uy lực trợ giúp của nước biển, cổ hút mạnh Lý Cường vào miệng.

Hấp Tinh kiếm ở trong nước lóe lên lượn lượn ngân mang như kiếm ngư, cái đầu của Thái Mông Thú vừa tới gần đã bị những kiếm ngư này chém đến tơi bời hoa lá. Sương trắng ở trên trán của Thái Mông Thú lại phun ra, cùng thời gian, thân thể Lý Cường ở trong biển bị đông kết thành băng, nhất thời hấn bị phong kết ở trong khối băng đó.

Thái Mông Thú mở cái miệng lớn ra cắn vào khối băng, nhìn bộ dáng nó muốn nuốt cả băng lẫn người đi xuống.

Hỏa Tinh ở trong lúc Lý Cường bị phong thành băng bay ra nguyên thần, trước tiên nó ở sau lưng khối băng phong Lý Cường khoét ra một cái lỗ lớn, Lý Cường phi thân lui khỏi sự vây khốn của khối băng. Hấn lửa giận bốc cao ba trượng, vừa thoát khốn đã vận khởi Hấp Tinh kiếm, ở trong nước bắt đầu bắt thủ ấn, Thập Bát Diệt Ma Thủ bốn tầng điệp gia đã nhanh chóng kết ấn, lập tức vô số ánh sáng liền phiêu phát trong lòng biển. Thân thể Lý Cường lóe lên sáng rực, hai tay có chút khuê động, một quang cầu hồng quang hiện lên, ở trong nước có vẻ mông lung chói mắt dị thường.

Khi luồng ánh sáng màu hồng lướt trong lòng biển, dĩ nhiên nước biển cũng bị tách ra, thân hình của Thái Mông Thú mặc dù thật lớn nhưng cũng rất linh hoạt, nó đột nhiên cảm thấy bất hảo liền cấp tốc tránh qua một bên, đạo ánh sáng màu hồng đó lập tức đánh mạnh vào cái đuôi lớn của nó. Liên tiếp một chuỗi xuyên âm thanh trầm muộn, trên cái đuôi thật lớn của Thái Mông Thú bị tạc một cái động lớn.

Lý Cường cảm thấy nổi giận, Thái Mông Thú quả thật quá lớn, như vậy cũng không làm nó bị thương nặng.

Bất đắc dĩ hấn không thể làm gì khác hơn là cấp tốc dạt ra xa tránh né, hấn không hề nghĩ đến nguyên thần của Hỏa Tinh lại có thể phi vào trong lòng biển rộng.

Trong cơn sóng lớn nổi lên cuộn cuộn, một luồng sáng trắng không lớn lắm quay cuồng, phạm vi rất nhanh bắt đầu mở rộng kịch liệt, vô số bóng nước nổi lên ” cô lỗ” ” cô lỗ”, thanh âm vang lên, chỉ thấy vụ khí màu trắng lần lượt nổi lên, theo sóng lớn khởi, mặt nước biển sôi trào.

Thái Mông Thú điên cuồng hét lên từ trong nước thoát ra, nguyên thần của Hỏa Tinh gắt gao bám chặt trên đầu nó, nó vừa ra khỏi mặt nước thì Hỏa Tinh từ đầu nó bay suốt xuống theo thân thể nó, Thái Mông Thú nhất thời bị thiêu cháy kịch liệt.

” Oanh long long...phốc...xuy xuy...”

Một lần nữa lạc vào trong nước quái thú cảm thấy độ nóng trong nước cũng đáng sợ vô cùng, nó rống to một tiếng liêu mạng bơi ra phía xa, nó đã bị thương rất nặng. Nguyên thần của Hỏa Tinh cũng không có đuổi theo mà cấp tốc bay vọt trở về thân Lý Cường, nó cũng bị nguyên khí đại thương.

Lý Cường thở dài một hơi, hắn cũng hiểu được đã cố gắng hết sức, công lực tiêu hao thật sự rất lớn. Cuồng phong khắp bốn phía vẫn như trước, mưa to đã không biết dừng lại khi nào, Phi Câu Liên đã không còn nhìn thấy nữa. Tại Oan Hồn Hải mang mang, Lý Cường cũng không nhìn ra phương hướng, trong lòng hắn không khỏi nổi lên sự lo lắng.

Vì muốn nhìn thấy được xa, tìm kiếm Phi Câu Liên, Lý Cường rất nhanh bay lên thật cao. Đột nhiên một trận gió quét tới đã làm cho hắn cuống quýt lao đảo, lại thêm một cơn gió quái dị thổi tới làm hắn không cách nào trụ lại, chân nguyên lực đã có chút tán loạn.

Hắn chấn động, lập tức buông lỏng tâm thần, thân thể mất đi chân nguyên lực cầm cự, người như sao rơi rớt nhanh xuống biển.

Lý Cường trôi lên mặt nước phát hiện, chân nguyên lực đã tiêu hao rất nhiều, hắn không suy nghĩ đã lập tức thu hồi Huyền Dương Hoàn và Lan Uẩn chiến giáp, quần áo trên người lập tức thấm nước, hoàn hảo là còn Ảnh Mộng Giáp bảo vệ toàn thân. Một tấm phản thật dài trôi tới, hắn dùng sức nhảy lại, nắm ngón tay cầm mạnh vào tấm phản, dùng sức kéo vào sát người rồi xoay người nhảy lên, vừa mới ổn định tâm thần đột nhiên phát hiện trên đầu tấm phản còn có một người, người nọ dùng một sợi dây buộc mình vào đầu tấm phản, dường như đã hôn mê bất tỉnh.

Một cơn sóng lớn đánh tới, tấm phản dài đã bị gãy làm hai, Lý Cường phi thân về phía người nọ, tay giữ lấy tấm phản giữ chặt lại thân hình hắn cho ổn định. Nhìn thấy người nọ còn hôn mê, Lý Cường bèn kéo hắn cho nằm lên tấm phản, vận khởi chút ít chân nguyên lực truyền vào người hắn, người nọ liền ói ra nước "Nga...khái...khái...", sau khi ho ra mấy tiếng hắn mở mắt, mờ mịt ngẩng đầu nhìn quanh.

"Đây là...ở nơi nào? Lạnh...lạnh quá..." Hắn vừa nói vừa run.

"Ài, lão huynh, đây đang ở Oan Hồn Hải, ngươi thật mạng lớn, vẫn còn sống..." Hắn dìu người nọ ngồi dậy.

Người nọ giật mình ngẩng đầu, Lý Cường cảm giác như đã từng gặp qua, bèn hỏi: "Lão huynh...đường như rất quen mặt a..."

Người nọ nhìn Lý Cường một hồi lâu, đột nhiên kêu lên: "Tiểu tử gốc...ngươi là tiểu tử gốc..."

Lý Cường nghe hắn kêu càng thấy hoảng sợ, cái gì là tiểu tử gốc? Vừa định hỏi thì giật mình: tiểu tử gốc? Chỉ có đội hành thương của Tạp Ba Cơ Lão Đa mới gọi mình như vậy.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy khổ sở, khi hắn cứu người thì không hề nhìn thấy Tạp Ba Cơ Lão Đa. Hắn vội hỏi: "Người cùng một hành thương với Tạp Ba Cơ Lão Đa? Lão Đa cũng cùng ngồi chung một Tiến Chu sao?"

Người nọ nói không ngừng: "Ta thật đáng chết! Ta thật đáng chết!"

Lý Cường lắc đầu nói: "Uy! Đừng có nói sống nói chết nữa, ngươi bây giờ vẫn còn sống, trả lời câu hỏi của ta!"

Người nọ nhắm mắt, thì thào nói: "Đều cũng trách ta...không nghe lời Lão Đa nói, vì tham tiện nghi lẽ ra không nên ngồi chiếc Tiến Chu này...ai! Đã xong hết rồi, xong hết rồi!" Hắn than thở vài câu đột nhiên kêu lớn lên: "Ta thật đáng chết! Ta thật đáng chết!"

Lý Cường biết Tạp Ba Cơ Lão Đa bình an vô sự, trong lòng không khỏi vui vẻ. Hắn tạm thời không để ý đến người nọ, cũng dùng sợi dây buộc vững mình lại trên tấm phản rồi bắt đầu vận công. Một tay hắn cầm khối thượng phẩm tinh thạch, liên hồi phục rất nhanh.

Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng huyết sáo dài, rồi dần dần tiêu tán vào trong tiếng rít gào của sóng biển.

Người nọ đã tỉnh táo lại, nhưng bộ dáng như rất sợ hãi, hắn nắm chặt vào hai mép của tấm phản, mắt mờ mịt nhìn bầu trời không nói một lời, tùy theo tấm phản trôi đi.

Cuối cùng Lý Cường cũng hồi phục hơn phân nửa, khi thu hồi tinh thạch hần mới phát hiện quần áo trên người đã bị nước biển làm nát, nhưng hần cũng không còn cách nào, hần đứng thẳng lên, ngửa mặt phát ra một tiếng huyết sáo dài chói tai, cổ găng liên lạc cùng bọn Triệu Hào. Hần nghiêng tai lắng nghe cả nửa ngày, ngoài tiếng oanh minh của sóng biển và cuồng phong gào thét thì không nghe được chút hồi âm, hần biết Phi Câu Liên đã đi xa rồi.

” Uy! Lão huynh...tĩnh tĩnh..” Lý Cường vỗ vỗ vào mặt người nọ, bàn tay cảm thấy lạnh lẽo, đến lúc này mới biết người nọ đã chết, thân thể đã cứng ngắc, hai tay vẫn nắm chặt mép tấm phản, Lý Cường thở dài một tiếng, buông tấm phản ra xa.

Lý Cường nhìn khắp chung quanh, cảm thấy đã gặp phiền toái lớn, bởi vì không phân biệt được phương hướng, cũng không biết Phi Câu Liên chạy về hướng nào, hoàn toàn không nhìn thấy được vật gì. Hần khẽ cắn môi, tùy tiện chọn đại một phương hướng rồi bay đi.

Những cơn sóng dần dần nhỏ lại, sắc trời không còn là màu xám mà trở thành màu nhũ bạch nhàn nhạt, cảm giác làm cho người ta cảm thấy tương đối thoải mái. Lý Cường ngừng lại, thân hình tùy theo sóng biển phập phồng. Nhìn lại thân thể mình, hần không khỏi buồn cười, thân thể trần truồng đang hiển lộ những hoa văn nhàn nhạt đó chính là Ảnh Mộng Giáp.

Hần lấy ra một cái khổ mặc vào, nghĩ thầm: ” Tại Oan Hồn Hải đùa giỡn sóng biển, cũng thật là sáng khoái, chỉ là không biết Phi Câu Liên đang ở đâu rồi?”

Đối mặt là một mù khơi, phía xa xa ngoại trừ những cơn sóng bạc đầu nhìn không thấy bất cứ vật gì, bầu trời mang mang mênh mông.

Lý Cường bắt đầu đi đạp sóng mà đi, như vậy có thể tiết kiệm được chân nguyên lực, hần vừa đi vừa nhìn, từ từ bắt đầu sốt ruột, thân thể bắt đầu bay về phía trước, sóng biển nhanh chóng xẹt qua bên người. Đột nhiên hần nhìn thấy xa xa có hồng quang sáng lên, trong lòng mừng rỡ, tốc độ đột nhiên tăng lên, đồng thời phát ra một tiếng huyết sáo rung trời.

Cũng quả nhiên đó là một Tiên Chu, Lý Cường vui vẻ cực kỳ, rất nhanh bay đến phía trên Tiên Chu, hét lớn: ” Uy! Mua phiếu lên thuyền đây!”

Người trên Tiên Chu đột nhiên phát hiện ngoài khơi xuất hiện một người, một tiểu tử cả người trần truồng, trên người che kín những hoa văn kỳ quái, hướng theo Tiên Chu bay tới rồi lại bay lên, nhất thời trên thuyền rối loạn.

Có người nói đây là hải quái biến thành hình người, có ý đồ lên Tiên Chu để ăn thịt người, còn có người kêu to yêu quái, thuyền viên môn cũng trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên có người kêu lên: ” Tăng tốc! Chạy mau!”

Lý Cường phát hiện Tiên Chu chẳng những không để ý tới hần, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn, hần tức giận đến nổi ngao ngao kêu loạn. Hần cũng tăng tốc bay tới phía trước Tiên Chu, thân thể linh xảo rơi xuống ngay đầu Tiên Chu, hần không hề chạm đến hồng quang phòng ngự vì biết nó có thể hút mình ra.

Trong lòng hần rất là căm tức, tay nhẹ nhàng đánh vào: ” Đông, đông, đông!” Ba tiếng đánh vang lên, khuôn mặt tươi cười nói: ” Có người không?”

Qua tầng hồng quang phòng ngự, chỉ thấy chỉ huy của Tiên Chu sắc mặt trắng bệch kêu lên: ” Cút ngay! Cút ngay!”

Lý Cường thật vất vả mới tìm được một công cụ giao thông trên Oan Hồn Hải, làm sao mà dễ dàng buông tha cho.

Từ trên Phi Câu Liên Lý Cường đã biết chắc phải có thông đạo đi vào trong Tiên Chu này, hần cười nói: ” Ta sẽ vào được..hắc hắc..phòng ngự này chẳng có hữu dụng gì đâu, ta biết lối vào mà!”

Có mấy thuyền viên nhịn không được tức giận vô tình nhìn lên nóc thuyền, Lý Cường ha ha cười to, hần cũng đã nhìn thấy được cửa thuyền: ” Xin lỗi nhé, ta là một người khách không mời mà đến, haha!”

Có bốn, năm thuyền viên chạy đến bên dưới cửa, nắm chặt lấy. Lý Cường rơi vào trên thương cái, chân nguyên lực vận xuất nắm lấy tay cầm, chậm rãi chuyển động. Đám thuyền viên này làm sao có thể so được

với chân nguyên lực của người tu chân, họ kêu loạn lên khi cánh cửa bị bật mở. Lý Cường thả người đi vào, vừa đứng vững thân hình thì đã thấy bốn phía đầy thứ tích thương đang chìa lên người.

Lý Cường vào đến thương thất thì nhất thời tầm nhìn tốt hơn, nhìn những cây thương đang chìa vào người, tâm tình chợt cuồng ngạo cười lớn: " Các người muốn cướp tiền a, cứu mạng a! Ta sẽ cấp tiền cho các người, không được tổn thương ta a..."

Nói tới đó, trên tay đột nhiên hiện ra một xấp tiền số đủ màu sắc thật dày.

64. Chương 64

Bốn thuyền viên thoảng do dự không quyết, trong đó có một người nói: " Nếu hấn đã thương người thì phải làm sao?"

Người chỉ huy mắng: " Bỏ đản! Nếu hấn muốn đã thương các người đã sớm động thủ rồi, một đám bốn đản (ngu ngốc)!"

Lý Cường đối với hấn không khỏi rất thương thức, không hổ là người chỉ huy, ý nghĩ rất tỉnh táo. Lý Cường hướng hấn gật đầu, thân thể chợt chuyển qua một vòng, bốn thanh thứ tích thương đã rơi vào trong tay hấn. Người trong thương thất một trận tao động, mọi người cũng không nhìn được rõ ràng, chỉ thấy mắt hoa lên, bốn cây thương đã rơi vào trong tay quái nhân. Bốn thuyền viên kinh ngạc nhìn hai tay, nhất thời không hề có phản ứng gì.

Người chỉ huy đi tới bên cạnh Lý Cường, khom người thi lễ, nói: " Xin lỗi, ta là chỉ huy Trạch Cố, vừa rồi không được lễ phép mong ngài tha thứ, vì ở Oan Hồn Hải yêu cầu đáp thuyền chỉ có ngài là người đầu tiên, không khỏi có chút sợ hãi."

Ngữ khí của hấn hết sức khiêm cung, khi Lý Cường vào đến thương thất, hấn đã hiểu rõ, đối phương đã hiển xuất thực lực, nếu muốn bắt lợi với Tiên Chu, thì những người họ tuyệt đối không phải là đối thủ. Bởi vậy hấn quyết định mặc kệ, cho dù Lý Cường là người hay là yêu quái, điều quan trọng đầu tiên là nên ổn định tâm trạng của hấn.

Lý Cường vươn tay trả lại thứ tích thương cho thuyền viên, cười nói: " Trạch Cố, người là một người thông minh, người cứ yên tâm, ta chỉ là muốn ngồi ở Tiên Chu của các người mà thôi, hà hà, ta bị lạc đường. Đây là tiền số cho người, coi như là tiền ta mua vé ngồi thuyền đi." Hấn đưa tay nhét một xấp tiền số vào trong túi Trạch Cố.

Người trên Tiên Chu nghe xong lời nói của Lý Cường, ai cũng sững sờ, lạc đường ở Oan Hồn Hải? Không phải là lời nói đùa chứ.

Trạch Cố rút xấp tiền số trong túi ra đếm. Lý Cường cấp cho hấn số tiền còn cao gấp ba lần bình thường, thường thì chỉ cần một vạn năm ngàn tiền số, nếu người chỉ huy của Tiên Chu là người có dày dặn kinh nghiệm, giá tiền có thể cao hơn một chút, thấp nhất cũng khoảng một vạn tiền số, bởi vì Tiên Chu tương đối cũ kỹ, hoặc là kinh nghiệm của người chỉ huy không khá lắm. Trạch Cố là người có kinh nghiệm rất khá, ngồi Tiên Chu của hấn khoảng hai vạn một người, hàng hóa tính riêng.

Hấn chỉ lấy lại một vạn năm ngàn tiền số, đem số tiền còn dư trả lại: " Được, ta nhận lấy, số tiền còn dư này trả lại cho ngài."

Lý Cường khoát tay nói: " Số dư không cần trả lại. Cứ cấp cho thuyền viên đi, coi như ta trả thêm kinh phí cho họ. Mặc khác người cấp cho ta một bộ quần áo để mặc nữa."

Bởi vì trong thủ trạc của hấn không có quần áo của người địa phương, Trạch Cố có chút sững sờ rồi liền đáp ứng. Bốn thuyền viên vẻ mặt cũng lộ ra vui mừng, trong đó có hai người rất là cơ trí, lập tức chạy ra sau thương thất, chỉ chốc lát đã đem ra cho Lý Cường một bộ áo da mềm mại màu trắng, lại thêm một chiếc dây xanh bọc quanh lưng.

Mặc xong chiếc áo bào màu trắng và thắt dây lưng vào, Lý Cường tiện tay cấp cho hai người bọn họ mỗi người một ngàn tiền số, làm cho họ vui đến luôn miệng cảm ơn. Hành thương và những thuyền viên khác trong thương lý hâm mộ không thôi, bọn họ phát hiện quái nhân này ra tay thật là hào phóng. Trạch Cố

muốn tìm một phòng cho hấn, nhưng việc này có khó khăn bởi vì không còn một phòng nào trống. Hấn có chút do dự nói: " Hay là...ngài đến phòng của thuyền viên nghỉ ngơi được không?"

Lý Cường còn chưa trả lời thì thuyền viên đem quần áo khi nãy tới vội vàng nói: " Ngài đến phòng của ta ở..."

Lại thêm mấy thuyền viên khác nóng nảy tranh giành nhau mời hấn đến phòng mình nghỉ ngơi. Lý Cường biết đây là nhờ uy lực của đồng tiền, hấn cười nói: " Không thành vấn đề, phòng nào ta cũng sẽ đến một lần." Câu nói làm các thuyền viên vui vẻ không thôi, đã có thuyền viên ân cần bưng lên các loại trái cây cho hấn dùng.

Trạch Cố thân là người chỉ huy nên cũng có điểm ngạo khí, hấn nói: " Nếu như thế thì xin mời ngài tùy ý, ta muốn đi trước để chỉ huy Tiến Chu." Hấn khinh thường khi nhìn thấy đám thuyền viên vì tiền sổ mà như quá mức, nhưng hấn cũng không tiện khiển trách bọn họ bèn lấy cớ bỏ đi.

Một thuyền viên phi thường nhiệt tình mời Lý Cường đến phía sau thuyền nghỉ ngơi, Lý Cường vốn không cần nghỉ ngơi nhưng thấy mấy thuyền viên nhiệt tình như thế, dù hấn biết là do họ xem trọng tiền sổ, nhưng hấn vẫn bước theo họ đi vào phía sau. Sau thuyền là nơi để hàng hóa và các phòng nghỉ của thuyền viên, đó là nơi có hoàn cảnh kém nhất Tiến Chu, đều bị bịt kín hết, khi hấn vừa đi vào, đã nghe được một mùi vị nồng nồng, lập tức ngừng hít thở mà dùng nguyên anh thay thế hô hấp.

Có thuyền viên chú ý tới thần sắc Lý Cường, thấy hấn thần thái thản nhiên đi vào, ngay cả mày cũng không cau lại chút nào, một bộ dáng thoải mái vui vẻ, giống như là đang đi vào một nơi thanh tao nhẹ nhàng vậy. Thuyền viên dẫn đường lớn tiếng kêu lên: " Ai...mọi người các người...mau tới bái kiến vị lão quan tử này đi..."

" Hô...lạp..lạp.." Giống như trong chiếc lồng, có mấy cánh cửa mở ra, chui ra mười mấy thuyền viên, đám người này gương mặt tươi cười tụ tập lại gần. Lý Cường nghi hoặc: " Lão quan tử, là gì vậy?" Hấn không hiểu ý của câu gọi này, nhưng các thuyền viên đều biết rõ, đó chính là muốn nói có một người rất có tiền đang đến, người có tiền đến nơi, các thuyền viên làm sao mà không hưng phấn vây quanh.

Thuyền viên dẫn đường vừa nói xong thì đã hối hận, Lý Cường mặc dù có thể xem như là một lão quan tử, nhưng cũng là một lão quan tử rất đáng sợ, nhìn mọi người không biết sống chết lao lại gần, hấn coi như cũng cơ trí, liền nói: " Vị..huynh đệ này vừa mới lên thuyền đó." Vừa dứt lời thì các thuyền viên đều kinh ngạc, trong đó có một người kêu lên: " Mẹ kiếp, đừng có hù dọa người chứ, lúc này mà lại có người lên thuyền...bộ gặp quỷ sao?"

Lý Cường cười nói: " Hắc, hắc, hấn nói đúng đó, ta vừa mới cưỡng ép để lên được thuyền này, quen biết mọi người là vinh hạnh của ta."

Vừa nghe được thì các thuyền viên sợ đến tránh né tứ tán. Cũng khó trách, ở trong Oan Hồn Hải mà lên thuyền, nếu không là yêu quái thì cũng không phải là người. Chỉ có bốn thuyền viên đưa Lý Cường tới là không hề có phản ứng, mặc kệ không biết Lý Cường có phải là quỷ quái gì hay không nhưng họ đều đã nhìn thấy Lý Cường ra tay hết sức hào phóng, hơn nữa hấn cũng không có thương tổn ai.

Lý Cường tìm được một gian trống, đặt mông ngồi xuống, hai chân xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần không hề để ý đến mọi người.

Thuyền viên môn tụ tập cùng một chỗ, nhỏ giọng nghị luận về Lý Cường. Trải qua tự thuật của mấy thuyền viên, mọi người đều biết vị quái nhân thần bí này rất có tiền, hơn nữa ra tay hết sức hào phóng, tựa hồ có vẻ dễ tính, không khỏi hối hận vừa rồi không có đến gần ân cần làm quen, tìm cách được thưởng tiền. Mọi người chậm rãi tới gần Lý Cường, tò mò nhìn hấn. Hấn đột nhiên mở hai mắt, các thuyền viên sợ đến đẩy ngược vào nhau ngã ra sau, Lý Cường nhin không được ha ha cười to.

Thuyền viên môn bị Lý Cường cười làm cho họ rất xấu hổ, cả đám người không biết làm thế nào mới tốt. Lý Cường thân thiện nói: " Mọi người lại đây ngồi, có mấy vấn đề...ai có thể giải đáp được tốt thì...sẽ có được một ngàn tiền sổ!" Hấn biết nếu muốn cùng đám thuyền viên này xã giao, phải đem tiền sổ để đánh tan lòng sợ hãi của họ. Trên tay hấn hiện ra một hộp tiền sổ tạp màu đen, mỗi ngăn đều là một ngàn tiền sổ.

Mọi người nhất thời kích động, phải biết rằng bọn họ đi một chuyến Oan Hồn Hải, thu vào cao nhất chỉ có một vạn tiền sổ, còn không chỉ được khoảng ba, bốn ngàn tiền sổ, mà chỉ cần trả lời cho hắn một vấn đề thì đã được hứa cấp một ngàn tiền sổ, chuyện tốt như vậy biết đi đâu mà kiếm. Đừng nói bộ dáng Lý Cường hiện giờ không giống yêu quái, cho dù có thật sự là yêu quái ngồi ở đó thì cũng phải đáp cho được vấn đề đó đã rồi mới tính sau.

” Ai biết được muốn vượt qua Oan Hồn Hải cần phải có bao nhiêu thời gian? Giơ tay trả lời, khi ta chỉ ai thì người đó đáp.”

” Hoa” một mảnh thanh âm khi tay được giơ lên, Lý Cường chỉ vào một thuyền viên có thân thể gầy yếu: ” Người nói.” Hắn cố ý tìm một thuyền viên thấp nhất để trả lời, giống như tìm một lý do cho hắn thêm chút tiền sổ.

Thuyền viên kia vui vẻ cực kỳ: ” Cần..cần hơn một trăm ngày..”

Trong lòng Lý Cường đã thoáng quên, tính theo thời gian ở quê hương là rất dài, hắn thầm than, không nghĩ ra là Oan Hồn Hải lại lớn vậy. Hắn bèn đưa cho người nọ tiền sổ tạp màu đen.

” Ai có thể giải thích một chút về hành trình vượt qua Oan Hồn Hải? Ân... Người trả lời.”

Thuyền viên đó lập tức nói: ” Từ Vong Mệnh Giác ở Thản Bang đại lục xuất phát, khoảng giữa cần phải dừng ở ba chỗ để bổ cấp và tu dưỡng lại một chút, đó đều là tiểu đảo. Sau khi Khủng Cự Phong dừng lại sẽ có người chuyên môn làm sinh ý này. Còn phải qua sáu, bảy địa phương nguy hiểm, bây giờ chỉ mới qua được một chỗ, chính là lúc vừa rời khỏi Vong Mệnh Giác.”

Mặc dù hắn không nói được hoàn toàn, nhưng ý tứ của hắn Lý Cường đã hiểu được.

Lý Cường cũng đưa cho hắn tiền sổ tạp, lại nói: ” Vậy chỗ dừng đầu tiên để bổ cấp...à, chỗ dừng đó là ở đâu?”

Thuyền viên được chỉ định trả lời: ” Có, đó là Hắc Tự Tiều..”

Trong lòng Lý Cường mừng rỡ, có thể đến Hắc Tự Tiều hội họp với nhóm Triệu Hào. Nhất thời cao hứng, hắn đem hết tiền sổ trên tay đặt ở trước mặt, nói: ” Các người cứ lấy tiền sổ này, phân phó cho đồng đều công bình, không được khi dễ người, cứ nghĩ đây là lễ gặp mặt, sau này dễ chiếu ứng cho nhau.”

Mọi người vui vẻ không thôi, lần này xem như đại phát tài bay tới, chỉ cần trả lời mấy vấn đề mà có thể có được nhiều tiền sổ như vậy, quả thật là vui vẻ. Mọi người lập tức thay đổi xưng hô, ai cũng mở miệng gọi Lý Cường là đại ca, lại nhường gian phòng tốt nhất cho hắn, có vài thuyền viên còn lấy những tấm da mới nhất của mình lót trên chỗ nghỉ cho hắn.

Lý Cường vốn là người rất sáng khoái tùy ý, hắn cùng mọi người cười đùa nói chuyện, rất nhanh tất cả đều đã quên mất hắn là một quái nhân nửa đường đòi đáp thuyền, họ cảm giác như hắn là lão bằng hữu. Khi Trạch Cố đi tới thì phát hiện, quái nhân này đã hòa đồng cùng một chỗ với đám thuyền viên của mình cùng ăn uống, dù cho ngay chính chuyện của mình mà hắn cũng đã biết, thật sự làm hắn giật mình không nhỏ.

Trạch Cố nói: ” Lập tức sẽ đi tới chỗ Bình Lưu Tự Tiều, tất cả mau chuẩn bị một chút, chỉ mong kiếp trước cướp biển) đừng tới, nếu không mọi người coi như bị phá sản rồi.”

Thuyền viên môn lập tức khẩn trương, tản ra chuẩn bị. Lý Cường tò mò hỏi: ” Trạch Cố, cái gì gọi là Bình Lưu Tự Tiều? Sao lại có cướp biển xuất hiện ở chỗ này?”

Bình Lưu Tự Tiều là một nơi có gió và sóng biển rất bình ổn của Oan Hồn Hải, sau khi Khủng Cự Phong dừng lại là một nơi yên tĩnh nhất ở nơi này, bởi vậy cũng chính là nơi đám cướp biển thường xuất hiện cướp bóc nhất. Tại ở phía xa tít bên ngoài, dù đám cướp biển có muốn cũng không dám ra cướp, bởi vì căn bản là không thể dừng thuyền lại. Ở Oan Hồn Hải địa phương có thể cướp bóc được không nhiều lắm, Bình Lưu Tự Tiều xem như là nơi cướp bóc lý tưởng nhất của chúng, bọn chúng thường rình mò quanh nơi này để cướp đoạt.

Sau khi Trạch Cố vội vã giải thích xong, liền vội vã hướng tới chỗ chỉ huy đi đến. Bởi vì ở Phong Nam Thị Lý Cường từng đánh qua một đám cướp biển, nên cũng đi tới muốn nhìn náo nhiệt một chút. Đối với hắn

mà nói, đám cướp biển chẳng có gì đáng uy hiếp, hắn chỉ muốn kiến thức một chút về đám hải đạo ở Oan Hồn Hải, chính là một chuyện rất có ý tứ.

Trạch Cố phát hiện Lý Cường theo tới, thoáng do dự một chút, lời vừa đến trên miệng đã nuốt xuống. Bất quá làm cho hắn giật mình nhất chính là tất cả thuyền viên nhìn thấy hắn đều bắt chuyện lấy lòng, ngay từ dưới đuôi thuyền đi lên đầu thuyền đều vang lên những tiếng vãn an thăm hỏi liên tiếp. Trạch Cố thật sự là ngạc nhiên vạn phần, hắn không biết ở một thời gian ngắn ngủi thôi, kim tiền của Lý Cường đã biểu lộ ra uy lực của nó.

Lý Cường mỉm cười bắt chuyện với họ, mặc dù hắn hiểu được đám thuyền viên này là do nhìn vào tiền sổ của hắn, nhưng đối với không khí vui vẻ này đã làm hắn phi thường hài lòng, cảm giác cũng rất tốt.

Đi tới đầu thuyền, Trạch Cố hỏi: " Có tình huống gì không?"

Một người điều khiển trả lời: " Bên ngoài rất yên tĩnh, không nhìn thấy vật gì."

Trạch Cố từ trong lòng ngực móc ra một cái tiểu bàn hình tam giác nhìn một chút rồi lại so sánh với tam giác lớn hơn ở đầu thuyền, nói: " Nếu có cướp biển, chúng ta sẽ cố gắng vượt qua luôn...ai, nếu có thể nhìn thấy bọn chúng trước thì tốt quá."

Lý Cường chợt nhớ trong thủ trạc có một cái kính viễn vọng, lúc ấy có mua một cái mà vẫn chưa từng dùng qua. Hắn tiện tay lấy ra nhìn ra xung quanh, tuy là loại dân dụng nhưng cũng có thể nhìn được rất xa.

Ở bên cạnh có một người điều khiển tò mò hỏi: " Đại ca cầm là vật gì vậy? Cổ cổ quái quái."

Lý Cường cười nói: " Ân, đây là một thứ có thể nhìn thấy được rất xa, là một bảo bối." Hắn nhất thời không biết làm sao nói ra ba từ viễn vọng kính này.

Lời nói của hắn lập tức làm cho Trạch Cố chú ý, người điều khiển kia có vẻ không tin, cười nói: " Đại ca đừng có chọc ta, làm sao lại có được loại bảo bối này kia chứ."

Lý Cường cũng không hề giải thích, chỉ đưa cái viễn vọng kính cho hắn, nói: " Người tự mình xem đi."

Không đợi người điều khiển đó cầm lấy, Trạch Cố ở bên cạnh đã cầm trước rồi giơ lên nhìn thử về phía xa xa: " Ân...sao nhỏ quá vậy..."

Lý Cường nhin không được, cười nói: " Người cầm ngược rồi, phải cầm như vậy, có thể chỉnh lại một chút..."

Trạch Cố rất nhanh đã học xong, càng xem càng ngạc nhiên, luôn miệng kêu tốt. Nhìn một hồi, chốc lát sau hắn tỏ vẻ không muốn trả lại cho Lý Cường, nói: " Thật sự là một kiện bảo bối, có thể bán cho ta hay không..."

Lý Cường cười nói: " Bảo bối này không bán, bắt quá...ta tặng cho ngươi."

Trạch Cố vui mừng đưa tay lên gãi tai, trong lòng có chút không tin tưởng: " Thật chứ? Thật là cho ta?"

Dục vọng đối với tiền sổ của hắn cũng không mãnh liệt lắm, nhưng loại đồ vật này tại Oan Hồn Hải tuyệt đối là một bảo bối, có nó thì có thể phát hiện nguy hiểm, ở nơi này cho dù chỉ là một chút thời gian để chuẩn bị cũng liên quan đến chuyện sinh tử.

Lý Cường đem viễn vọng kính treo trên cổ hắn, hỏi: " Các ngươi tại Oan Hồn Hải dùng cái gì để chỉ phương hướng? Hà hà, vừa rồi đúng là ta đã lạc đường."

Trạch Cố đối với việc hắn nửa đường nhảy lên thuyền đã không còn sợ hãi nữa, thích thú cầm viễn vọng kính không buông tay, nói: " Cảm ơn đại ca." Hắn cũng chưa phác giắc ra chuyện hắn đã giống như các thuyền viên gọi Lý Cường là đại ca.

Hắn cầm cái tam giác tiểu bàn vừa rồi ra, nói: " Đây là Định Tây Giác, chỉ cần hướng tới Tây đại lục thì cây kim sẽ sáng lên, không đúng sẽ không có ánh sáng, dùng rất dễ dàng, bắt quá cần phải khống chế phương vị trên bản đồ trên thuyền, a a, không có khả năng theo hướng thẳng tắp mà đi."

Người khác dĩ nhiên là không thể đi theo đường thẳng, phải đi theo quy định của hàng thuyền, nhưng Lý Cường thì có thể, chỉ là bây giờ không cần nữa.

Người điều khiển kia cười hì hì nhìn viễn vọng kính trên tay Trạch Cố, hẳn cũng muốn kiến thức một chút về vật đó. Trạch Cố cẩn thận cầm viễn vọng kính trên cổ xuống: " Cần phải cẩn thận một chút đó, nếu không ta không cho mượn đâu."

Mấy người điều khiển lập tức tụ tập lại, mỗi người đều muốn được nhìn một chút, vừa nhìn vừa sợ hãi than thở không thôi, trong đó có một người đang dùng viễn vọng kính nhìn đây đó, đột nhiên hắn kêu lên: " Ta xem thấy...ta xem thấy rồi..."

Trạch Cố lấy làm kinh hãi: " Thấy được cái gì? Con mẹ nó nói cho rõ ràng a...nói gì mà có một nửa..."

Người điều khiển kia đưa viễn vọng kính cho Trạch Cố, nói: " Là đám cướp biển!"

Trạch Cố vội vàng đưa viễn vọng kính lên xem, hắn hét lớn: " Thông tri tất cả thuyền viên, chuẩn bị vũ khí, các thương thất cũng đều có người, những thuyền viên đang nghỉ ngơi lập tức ra đây, chúng ta sẽ đi theo hướng bên phải, cẩn thận đó."

Nhất thời trong Tiến Chu vô cùng hỗn loạn. Trạch Cố tự mình điều khiển Tiến Chu hướng bên phải di chuyển, tốc độ không nhanh lắm, ngay cả hồng quang phòng ngự cũng đã thu lại. Trạch Cố quát: " Tất cả không được rối loạn, cũng không phải chưa từng gặp qua cướp biển. Phòng hộ thu lại thấp nhất, đừng để cho chúng thấy được hồng quang."

Có một người điều khiển nhắc nhở: " Phía bên phải có đá ngầm đó, nên cẩn thận."

Trạch Cố ngạo khí nói: " Ta biết, nơi này ta rất quen thuộc, mọi người không cần sợ."

Lý Cường híp mắt, hẳn không cần viễn vọng kính cũng có thể nhìn thấy rất xa, ở trên mặt biển yên tĩnh có vài chấm đen, không chú ý sẽ không thấy rõ. Trạch Cố nói: " Đại ca, đừng lo lắng. Mời huynh về phòng nghỉ ngơi, chúng ta sẽ tránh được thôi."

Lý Cường tại sao phải lo lắng, nếu đám cướp biển này không có mắt mà chạy tới thuyền này để đánh cướp thì có thể nói là bọn chúng thật sự không may.

Tiến Chu nhẹ nhàng lướt ra ngoài khơi xa, dần dần đã không còn thấy rõ những chấm đen nữa. Trạch Cố ngoài miệng nói không sợ nhưng trong lòng rất bất an, hắn lau mồ hôi trên mặt, nói: " Chúng ta ở trong chỗ đá ngầm dừng lại đợi đến khi trời tối thì đi tiếp, bọn họ buổi tối cũng phải trở về Bình Lưu Tự Tiều, đợi đến khi đó chúng ta có thể vượt qua." Cũng tốt là chỗ này sóng biển có vẻ yên tĩnh nên Tiến Chu có thể dừng lại.

Sắc trời tối dần, lúc này Oan Hồn Hải yên tĩnh dị thường, hoàn toàn không cuồng bạo như lúc mới từ Vong Mệnh Giác đi ra, có vẻ mười phần yên tĩnh và ôn hòa. Mặc dù nơi này không có ánh trăng chiếu xuống, nhưng trong biển cũng có những màu vàng sáng lóe của các loại sinh vật du động làm cho ngoài khơi ánh sáng lờ lờ, tuyệt vời vô cùng. Xa xa truyền đến tiếng sóng vỗ, còn có thể nhìn thấy những hoa sóng, đó là những sinh vật trong biển đang truy đuổi giỡn nước với nhau.

Lý Cường ngẩng nhìn cảnh biển trong chốc lát thì quay trở lại phòng. Hắn không dám nhập định, chỉ niết một khối tiên thạch trong tay, khôi phục chân nguyên lực. Hắn cẩn thận không để cho thân thể mình phát sáng, chỉ chậm rãi bổ sung chân nguyên mà thôi. Tất cả thuyền viên hầu hết đều ở bên ngoài, vào buổi tối di chuyển là một việc rất nguy hiểm, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả một người chỉ huy dày kinh nghiệm như Trạch Cố cũng phải vô cùng cẩn thận. Bầu trời đã hoàn toàn tối đen, ở ngoài khơi bởi vì có ánh sáng vàng phản xạ dưới nước nên vẫn còn nhìn thấy được một chút.

Tiến Chu thừa dịp bóng đêm bao phủ lên lướt đi chuyển, tiến rất nhanh dọc theo đám đá ngầm. Đám thuyền viên và hành thương trên thuyền không ai dám ngủ, về mặt mỗi người đều khẩn trương. Hành thương môn càng sợ hãi, tại Thần Bang đại lục thật vất vả mới kiếm được tiền số, nếu bị đám cướp biển ngăn cản, tổn thất sẽ rất trầm trọng.

Đám cướp biển của nơi này có một quy củ bất thành văn, khi cướp bóc phải để lại cho hành thương một phần, không thể cướp sạch, hơn nữa nếu cướp qua một lần, những đám cướp biển khác sẽ không thể tiếp tục cướp nữa. Điều này không phải vì đám cướp biển từ bi, mà một khi hoàn toàn cướp sạch, thì hành thương sẽ càng ngày càng ít, sau này sẽ không còn đồ vật gì để cướp nữa, đây chính là đạo sinh tồn của đám cướp

biển. Đương nhiên cũng có những đám cướp biển cùng hung cực ác, chẳng những cướp bóc còn muốn giết người.

Tiến Chu của Trạch Cổ xem như ở trên biển là may mắn nhất, bị cướp bóc rất ít, hẳn là người rất cảnh giác, kinh nghiệm cũng cực kỳ phong phú. Tiến Chu cơ hồ đã hoàn toàn giải trừ phòng ngự, đồng thời trên thuyền cũng đã tắt hết ánh sáng. Gió biển nhẹ nhõm, mọi người trên Tiến Chu khẩn trương nhìn ra bên ngoài, bốn phía thật yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng vỗ khe khẽ vang lên.

Trạch Cổ đứng ở nơi chỉ huy, giờ viễn vọng kính nhìn ra xung quanh. Chỉ tiếc đây là loại kính bình thường, nếu là loại viễn vọng kính của quân đội là hẳn đã có thể thấy những gì ẩn nấp ở phía xa.

Thuyền viên và hành thương môn đang âm thầm cảm thấy may mắn có thể thoát qua được thì "Oanh" một tiếng vang lớn nổ ngay phía trước Tiến Chu, mọi người trên thuyền lập tức đại loạn. Chừng bảy, tám chiếc thuyền quái dị đang lao đến. Một thuyền viên kêu lớn: " Là cướp biển tới." Thanh âm hô to của hắn cũng đã thay đổi.

Trạch Cổ hét lớn: " Không nên hốt hoảng, mở ra phòng ngự, tăng tốc!" Tiến Chu khẽ run lên, hồng quang đại thịnh, giống như mũi tên bật khỏi dây cung, hướng về phía trước chạy trốn. Sắc mặt mỗi hành thương môn như tro tàn, trong lòng cầu xin đại thần phù hộ, ngàn vạn lần dừng để cho đám cướp biển đuổi theo. Thuyền viên môn chụp nhanh lấy vũ khí, trong lòng thầm biết như vậy cũng vô dụng, chỉ là muốn tăng thêm lòng can đảm mà thôi.

" Oanh! Oanh! Oanh!"

Liên tục ba phát năng lượng đạn của Câu Pháo nổ ngay phía trước Tiến Chu, rõ ràng đã có ý cảnh cáo. Cách đó không xa đã vang lên một tiếng nổ mạnh, bọn họ lúc này mới biết không chỉ có mỗi Tiến Chu của họ mà cũng có hai Tiến Chu khác cũng đang muốn nhờ vào bóng đêm mà trốn thoát. Xa xa lại xuất hiện rất nhiều cướp biển, Trạch Cổ tức giận đến cả người điên lên, hắn biết không thể tiếp tục kháng cự đám cướp biển được nữa, thở dài một tiếng, hạ lệnh: " Dừng lại, giải trừ phòng ngự...ta xin lỗi mọi người!"

Trạch Cổ hiểu rất rõ, nếu tiếp tục phản kháng, hạ tròng sẽ thập phần bị thảm, chẳng những đồ vật bị cướp hết, người cũng sẽ bị giết chết, đây là quy củ bất thành văn của cướp biển.

Lý Cường vào lúc tiếng pháo vang lên đầu tiên, đã đứng thẳng dậy. Hắn đã hoàn toàn khôi phục, nhẹ nhàng vận eo một cái, lẩm bẩm: " Hắc...lại có náo nhiệt để xem."

65. Tập 6 : Thiên Lại Chi Thành -- Chương 65

Lý Cường đối với đám cướp biển không có chút hảo cảm, nhìn thấy hai thuyền viên khẩn trương như thế, hắn an ủi nói: " Đừng lo, muốn cướp thì cứ cướp. Ai, ngoại trừ đoạt tiền, đám cướp biển này có giết người không?"

Thuyền viên kia nhỏ giọng nói: " Chỉ cần không phản kháng, bình thường bọn họ sẽ không giết người."

Hai thuyền viên này thật nhiệt tâm để Lý Cường ngồi vào giữa đám hành thương.

Sau khi ngồi xuống, Lý Cường bắt chuyện cùng nhóm hành thương ngồi xung quanh, không ai để ý tới hắn, mỗi người đều bận rộn tự cất giấu những vật giá trị của mình, chỉ có một hành thương ngồi bên cạnh dường như đã cất giấu xong đồ vật nên hướng tới Lý Cường gật đầu đáp lại. Cả Tiến Chu đã hủy bỏ phòng ngự, gió biển thổi qua, không khí thanh tân đảo qua thuyền một chút dị vị, mọi người cùng hít thở thật sâu.

Lý Cường nhỏ giọng hỏi hành thương bên cạnh: " Thuyền của bọn họ là thuyền gì vậy? Bộ dáng thật khó coi."

Hành thương nhân không nghĩ đến trong lúc này mà Lý Cường còn nhàn tâm nghĩ tới chuyện này, cười khỏ nhẹ giọng nói: " Đó gọi là Kiểu Mãnh Chu, bình thường có thể chạy rất nhanh, khi cướp bóc có thể tản ra bao vây, rất là lợi hại. Ai, thật là không may, xui xẻo a." Tâm tình của hắn bây giờ rất là trầm trọng.

Mặt khác hai Tiến Chu kia cũng bị ép tới, đám cướp biển xông lên ba Tiến Chu. Tiến Chu của Trạch Cổ xông lên mười mấy tên cướp biển, bọn họ không có lập tức cướp bóc mà chỉ dùng thứ tích thương chia vào

đám hành thương, còn có vài tên buộc Trạch Cố di chuyển Tiến Chu, đi theo phía sau Kiểu Mạnh Chu. Trong thuyền vang lên những âm thanh ” ông ông” rất nhỏ, trong lòng hành thương môn cảm thấy bất an. Lý Cường nghe được mọi người đang lầm rầm nói gì đó.

Tình hình rất quỷ dị, theo những câu nghị luận của hành thương môn, Lý Cường biết lần này hoàn toàn bất đồng không giống trước kia, rất ít có chuyện bắt buộc Tiến Chu cùng đi theo họ, bình thường sau khi chúng lên Tiến Chu thì bắt giao ra một phần tiền sổ, hơn nữa đưa cho người chỉ huy tín vật của chúng, sau đó lập tức cho đi. Nhưng lần này lại không giống, không ai tới đoạt tiền, chỉ canh giữ họ không cho lộn xộn.

Người trong thuyền rì rầm bàn luận bị đám cướp biển buộc phải im lặng, nhưng không khí có vẻ càng bất an hơn. Tiến Chu di chuyển với tốc độ rất nhanh, đột nhiên một thuyền viên hét lớn: ” Đây là hướng đi tới Lũy Cốt Than. Trời ạ! Ta không đi....a...”

Hắn còn chưa nói hết đã bị một quyền đánh ngã, sau đó ba, bốn tên cướp biển tiến lên tay nắm chân đá. Người thuyền viên kia bị đánh đến máu chảy ướt cả mặt, trong miệng vẫn còn ô ô nói: ” Không đi..không đi...” Trong đó có một tên cướp biển tay cầm một cây bồng màu nâu ” ba” nện lên đầu thuyền viên kia, hắn nhất thời liền bất tỉnh. Lý Cường lạnh lùng nhìn, hắn muốn biết đám cướp biển này đang muốn làm gì.

Lý Cường cảm thấy hành thương bên cạnh đang phát run, nhỏ giọng an ủi : ” Đừng khẩn trương, không có việc gì đâu.”

Hành thương kia sắc mặt trắng bệch, cả người như muốn phát bệnh, không ngừng run rẩy, hắn nhỏ giọng nói: ” Xong hết rồi...hết thấy đều...cũng xong hết rồi...Lũy Cốt Than...” Nói tới đó như nhẹn không được bắt đầu khóc.

Lý Cường vỗ vai hắn: ” Lũy Cốt Than? Không có việc gì đâu!”

Hành thương kia rốt cuộc như điên lên, thất thanh la lớn: ” Ta không muốn đi nơi đó đâu!”

Hành thương môn một trận tao động.

Đại hán cầm cây bồng màu nâu, chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Cường, một bên dùng cây bồng vỗ vào lòng bàn tay, một bên chậm rãi nói: ” Hình như ta nghe được có tiếng ai la hét đó? Có phải là sống chán rồi không? Được lắm, đại gia đang cảm thấy ngứa tay. Người! Đứng lên!” Nói tới đó dùng cây bồng trong tay gõ gõ vào đầu hành thương kia, người nọ run rẩy đứng lên, sợ đến không thốt nên lời.

Lý Cường chậm rãi đứng dậy, nhìn đại hán cầm cây bồng, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường. Đại hán kia bị ánh mắt của hắn làm hoảng sợ, lập tức giận dữ, dùng cây bồng đánh mạnh vào đầu Lý Cường ” Ca bá” Lý Cường không tránh không né vẫn đứng thẳng, dùng đầu tiếp thẳng một bồng này. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, cổ tay đại hán kia bị kinh lực phản chấn gãy đoạn.

Lập tức năm, sáu tên cướp biển lao lên, lôi kéo Lý Cường ra khỏi đám người. Đại hán bị gãy cổ tay dường như là đầu lĩnh của đám người này, chỉ nghe hắn gọi: ” Đánh cho ta, đánh cho ta! Từ từ đánh nát hắn cho ta!”

Hai tay Lý Cường khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn. Đám cướp biển này dùng hết khí lực toàn thân, tay nắm chân đá, chỉ nghe ” binh binh bành bành” một trận âm thanh rối loạn vang lên.

Lý Cường vẫn đứng bất động như trước nhưng đám cướp biển đã mặt đỏ tới tận mang tai ôm lấy chân tay tuôn nước mắt đầm đìa. Lý Cường nhìn quần áo rách nát trên người mình, nói: ” Đánh đủ rồi chưa? Ân, vừa mới thay bộ quần áo mới mà đã bị các người phá hủy, cái này sẽ từ từ tính với các người...ta muốn hỏi chuyện, các người ai có thể trả lời ta?”

Hành thương và thuyền viên đều cũng chợt nhớ tới chuyện Lý Cường nửa đường nhảy lên thuyền, biết người này rất lợi hại, trong lòng chợt ôm ấp một tia hy vọng, nhưng lại sợ Lý Cường liên lụy bọn họ, trong lòng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Đám cướp biển kia đã bị chọc giận đến điên lên, bọn họ mơ hồ không hiểu vì sao người này lại không sợ bị đánh.

Đại hán bị gãy tay kia then quá thành giận, không thể làm gì khác hơn là dùng tay kia cầm lấy một thứ tích thương, không nói một tiếng nhắm ngay Lý Cường bắn tới, thanh quang lóe lên, khắp thuyền vang lên tiếng kêu sợ hãi.

” Bình!” Năng lượng quang cầu đánh vào trên lưng Lý Cường, chiếc áo bào trắng nhất thời bay tứ tán. Lý Cường không đợi hấn lại tiếp tục bắn tiếp, xoay người lại, cánh tay đột nhiên dài ra, chụp lấy tay kia của đại hán ” ca..bá bá..” Người trên khắp thuyền đều nghe được tiếng vỡ vụn của khớp xương.

” Oa...ác...”

Lần này người trên thuyền nghe được tiếng thảm hào kinh thiên động địa. Đại hán kia hai tay hoàn toàn bị phế, rũ liệt xuống, đau đến không cách nào đứng thẳng mà nằm dài trên mặt sàn lộn kêu la.

Lý Cường đột nhiên cử động, như cơn gió lướt qua người đám cướp biển, đến khi hấn dừng lại thì đám cướp biển mới phát hiện tích thương trên tay đã biến mất. Lý Cường đứng thẳng, thu hết thứ tích thương vào trong thủ trạc . Mọi người không ai biết thứ tích thương đã biến đi đâu vì ai cũng thấy hấn chỉ có tay không.

Lý Cường vẫn như trước lạnh lùng nói: ” Ai tới trả lời vấn đề của ta...sao ai cũng đứng ngẩn ra như vậy, người! Lại đây!” Khẩu khí của hấn cùng với đại hán cầm côn vừa rồi hoàn toàn giống nhau, vừa bá đạo lại vừa vô lễ. Từ trong đầu thuyền lao ra mấy tên cướp biển, lớn tiếng hỏi: ” Chuyện gì xảy ra?” Không chờ bọn hấn có phản ứng, Lý Cường lại động thủ, mấy tên cướp biển đó lại bị đánh té sấp trên mặt sàn.

Trạch Cố cũng đã tiến đến, hấn giật mình há to miệng, trong lòng kêu khổ không ngừng. Phải biết rằng ở Oan Hồn Hải đám tranh đấu cùng đám cướp biển thì kết quả thê thảm không sao nói nổi.

Hấn sưng sốt cả nửa ngày, hồi lâu mới nói: ” Ai...như thế này phải làm sao..bên ngoài còn có..chúng ta lại không thể rời đi, như vậy sẽ chết hết.”

Lý Cường nhìn hấn sợ hãi như thế, cười nói: ” Không có quan hệ với ngươi, ngươi chỉ để ý đi theo Kiều Mãnh Chu phía trước là được, ta đang muốn biết đám người này thật ra có bao nhiêu lợi hại.”

Trạch Cố bất đắc dĩ quay trở về, trong lòng thầm nói, ngàn vạn lần đừng có lôi kéo liên lụy cả Tiến Chu của mình.

Tiếng vang đánh nhau và tiếng la hét trong Tiến Chu cũng không có kinh động đám cướp biển trong Kiều Mãnh Chu phía trước, những tiếng kêu thảm thiết thế này đã quá bình thường, bọn họ không có nghĩ đến chính là người của mình đang la thảm thiết. Lý Cường đem hết đám cướp biển này xuống dưới dây phòng của thuyền viên rồi lại cho người cứu lại thuyền viên bị thương khi nãy, lúc này mới đi vào trong dây phòng của thuyền viên.

Đi vào trong thương thất, Lý Cường thay đổi vẻ mặt lạnh như băng vừa rồi, cười hì hì nhìn đám cướp biển đang phát run trước mặt, hấn cũng cảm thấy buồn cười, dường như gần đây vận khí không tốt lắm, đi tới nơi nào cũng có chuyện phát sinh. Hấn gãi gãi đầu nói: ” Ân, trước tiên nói về chuyện cái gì là Lũy Cốt Than. Ai muốn trả lời thì giơ tay lên..đi, sao lại thẹn thùng như vậy a, vừa rồi không phải rất uy phong sao, sao bây giờ lại thành ỉu rũ thế này chứ!”

Trong đám cướp biển này cũng không phải là không có nhân vật cứng cỏi, trong đó có một đại hán hung hăng quát: ” Muốn giết cứ giết! Nói nhảm nhiều như vậy để làm gì!”

Lý Cường nhất thời ha ha cười to: ” Được, tốt! Đây mới đúng là bộ dáng của cướp biển. Nếu ta muốn giết các người, thì các người còn sống tới bây giờ sao? Hay, ngươi tới trả lời, tại sao phải đến Lũy Cốt Than?”

Xem bộ dáng của bọn chúng có vẻ không muốn nói, Lý Cường lại bảo: ” Xem ra các người cũng không có gì hữu dụng, lưu lại cũng chỉ là tai họa...”

Vươn tay ra, Lý Cường dùng chân nguyên lực hấp thu một đại hán, nắm lấy cổ hấn cười hắc hắc: ” Người có gì hữu dụng không?”

Người này lập tức hoảng sợ, cuống quýt nói: ” Ta nói...ta nói..khái khái...buông tay a!”

Lý Cường buông tay, cười cười nói: ” Như vậy mới ngoan chứ! Nói đi.” Trong lòng hấn vui vẻ không thôi, nếu những người này kiên quyết không nói, hấn thật sự rất khó hạ độc thủ.

Thở dốc một hồi người này mới ổn định lại, ấp úng nói: ” Lũy Cốt Than là một tiểu đảo, chúng ta cũng không muốn tới nơi đó. Nhưng lão Đại của chúng ta thật sự cũng không có cách nào...nếu không đi..cũng

không sống nổi, lần này...không phải cướp bóc..." Hấn nói ngập ngập ngừng ngừng, Lý Cường không hiểu được rõ ràng hấn muốn nói cái gì, phất tay cắt lời hấn: " Nói cho rõ ràng, cái gì mà nói lộn xộn vậy!"

Đại hán kia thềm hít sâu một hơi, ổn định một chút tâm tình: " Chúng ta đến Lũy Cốt Than là do một quái nhân bức ép, hấn buộc chúng ta bắt đến một ít người, nói rằng chỉ cần khoảng một trăm người là được. Mấy đường gia của chúng ta đều bị hấn hạ một cái gì đó đau đến không sao chịu được, không thể không nghe sự chỉ huy của hấn."

" Quái nhân? Cái gì quái nhân?" Lý Cường nghĩ thầm, có lẽ là người tu chân. Hấn hỏi: " Các người nhiều người như vậy, lẽ nào đánh không lại hấn sao?"

Có một tên cướp biển nhỏ con nói: " Hấn thật sự không phải người, thứ tích thương đánh vào hấn như gãi ngứa, hấn căn bản là không hề quan tâm." Hấn đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Lý Cường cũng như vậy, không khỏi run lập cập, nín bặt không nói nữa.

" Lũy Cốt Than thật ra là gì? Các người có nhìn thấy qua chưa?"

Lũy Cốt Than còn gọi là Lôi Cốt Than, là một hiểm địa trên biển, bình thường các chu thuyền tuyệt đối sẽ không đi tới đó, trừ phi là bị lạc đường, nghe nói nơi đó như mê hồn trận, một khi lạc vào sẽ rất khó trở ra. Hành thương môn thì không biết nhiều lắm, nhưng các thuyền viên ai cũng biết, chỉ là chưa từng được nhìn thấy qua.

Đám cướp biển này sợ hãi cúi đầu, bộ dáng của chúng còn thua sút cả đám hành thương vừa rồi. Lý Cường trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu xét đoán đám cướp biển này, nhìn không được vừa bức mình vừa buồn cười, mắt hấn vừa chuyển, nghĩ ra được một chủ ý, từ trong thủ trạc lấy ra một bình được gì đó, đổ ra tay, nhanh như chớp bắt buộc mỗi tên ăn một hoàn, vừa vào miệng hấn đã đánh tan được hoàn nát bấy.

Đám cướp biển này sợ đến hồn phi phách tán, liều mạng hướng ra ngoài nhổ ra, nhưng trong miệng tràn đầy mùi vị khó chịu đó không dễ dàng nhổ ra được, trong đám có một người có chút thanh tỉnh, vẻ mặt khóc tang nói: " Người...người cho chúng ta ăn gì vậy? Người muốn chúng ta thế nào?"

Lý Cường vận xuất một tia chân nguyên lực tiến vào trong cơ thể một tên cướp biển, cười cười nói: " Các người vừa uống là một đồ vật rất tốt, ta dùng vô số tinh lực mới có, gọi là Đông Đáo Tử (đau đến chết), chỉ cần có ai không thành thật thì sẽ giống như hấn, đau đến chết ta rồi!"

Tên cướp biển kia đột nhiên lăn lộn trên mặt sàn, đau đến đến nước mắt tuôn ròng ròng, cả hồi lâu cũng nói không ra lời, chỉ lăn lộn giãy dụa trên mặt sàn. Lý Cường thu hồi chân nguyên lực, người kia đau đến không muốn sống gào thét lên: " Cứu mạng a, đau đến chết ta rồi..."

Lý Cường cười nói: " Yên tâm đi, ta còn chưa muốn làm đau chết người đâu. Các người đều đã nghe rõ, ta cho các người một cơ hội, bảo các người làm gì thì phải làm đó, coi như chuyện vừa rồi không có phát sinh, tất cả đã hiểu chưa?" Nói xong câu cuối cùng thì vẻ mặt hấn cũng phi thường nghiêm túc.

Đám cướp biển này bị những thủ pháp của Lý Cường làm đến đầu óc hôn mê, cả đám vẻ mặt ngây ngốc chờ dẫn dắt đầu, nhưng tựa hồ như không hoàn toàn hiểu được. Lý Cường tức giận đứng dậy vỗ vào đầu từng tên một cái, mắng: " Các người đối xử với hành thương thì rất uy phong a, nhưng khi chính mình chịu uất ức thì lại làm ra bộ dạng ngu ngốc này..." Hấn chớp lấy đại hán vừa rồi bị đoạn gãy hai tay: " Uy, hai tay người bị chuyện gì, nói cho ta biết!"

Đại hán kia ngây ra, cổ tay bị gãy dâng lên từng trận đau đớn khiến cho cả người run rẩy, hấn không hiểu rõ ý tứ của Lý Cường nhưng tên ở bên cạnh lại là một người cơ trí, vội vàng nói: " Là hấn không cẩn thận bị té ngã nên gãy..."

Đến lúc này cả đám mới hiểu được, nguyên lai Lý Cường muốn dấu điểm chuyện vừa xảy ra mà theo dõi bọn họ, đến lúc này bọn chúng mới run lên cầm cập, nghĩ thầm người này thật là đáng sợ.

Lý Cường gật đầu khích lệ: " Ân, ta còn nghĩ các người đều là ngu ngốc, không sai, không được làm gì khác hơn là tỏ ra không biết gì. Nhớ kỹ, nếu có ai nói hươu nói vượn thì chuẩn bị đau cho đến chết đi, hiểu chưa?"

Lần này thì tất cả đồng thanh: " Hiểu được!" Thanh âm vừa chĩnh tề vừa vang xa, hành thương và thuyền viên ở bên ngoài ngơ ngác không biết, là họ hiểu được cái gì?

Tiểu tử kia nói: " Thứ tích thương này..."

Lý Cường tiện tay bỏ ra một đồng thứ tích thương trên mặt sàn. Hắn nói: " Nhớ kỹ, không cho ngược đãi thuyền viên và hành thương, nếu không...sẽ bị đau đến chết!"

Đám cướp biển trong lòng kêu khổ không thôi, không biết như thế nào lại đụng phải một người đáng sợ như vậy, nhìn ra có lẽ do trước khi ra biển không có thành tâm cầu bái thần linh, vì thế mới xui xẻo như vậy.

Đám cướp biển cầm lấy thứ tích thương, cúi đầu ủ rũ đi ra khỏi dãy phòng của thuyền viên, Lý Cường nghênh ngang đi tới chỗ chỉ huy ở đầu thuyền, về mặt Trạch Cố đang đổ đầy mồ hôi, nhìn thấy Lý Cường đi tới thì như nhìn thấy một cái cây cứu mạng, liền nói: " Đại ca a, Kiểu Mãnh Chu phía trước truyền đến tin tức, yêu cầu người của họ trả lời, làm sao bây giờ?"

Lý Cường cười nói: " Hắc, hắc...không có việc gì đâu, xem ta này." Hắn vỗ vỗ tay, kêu mấy tên cướp biển tới, nói: " Mau liên lạc với người của các người, hãy nói tất cả đều bình an vô sự." Rất nhanh tin tức đã được truyền đi, tốc độ của Kiểu Mãnh Chu đột nhiên nhanh hơn, một lần nữa lại ở phía trước dẫn đường.

Trạch Cố thở dài một hơi, tay vịn vào bàn điều khiển, cảm thấy cả người như muốn mềm ra. Qua một hồi hắn mới cười khổ nói: " Thật quá dọa người, đại ca, tại sao bọn họ lại nghe lời người vậy? Người đã làm gì bọn họ?"

Lý Cường nhin không được ha ha cười to: " Ngàn dặm khỏi nhà là vì phát tài thôi mà, chỉ cần cấp tiền số là được thôi, người không thấy bọn hắn rất nghe lời a."

Trạch Cố không tin những lời nói hươu nói vượn của hắn, nhìn bộ dáng của đám cướp biển này thì biết, ánh mắt bọn họ nhìn Lý Cường đầy vẻ sợ hãi đến muốn chết, tiền tài căn bản không thể có được hiệu quả như vậy.

Có thuyền viên kêu lên: " Có gió rồi...mọi người chú ý cẩn thận!"

Trạch Cố ra lệnh: " Gia tăng phòng ngự, chú ý Kiểu Mãnh Chu phía trước, thuận theo dòng nước mà đi!"

Tiến Chu lập tức hướng về phía trước tiến tới, Lý Cường cảm giác Tiến Chu đã vững vàng hơn rất nhiều.

Gió từ từ mạnh hơn, ngoài khơi cũng đã bắt đầu khởi lên những cơn sóng lớn, bất quá cũng chưa bằng những cơn sóng lúc mới ra khỏi Vong Mệnh Giác, ở đây xem như đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Kiểu Mãnh Chu phía trước lóe lên hồng quang, ở ban đêm trở nên hết sức quỷ dị. Sắc trời càng tối sẫm, vừa rồi còn nhìn thấy được huỳnh quang lóe sáng dưới nước bởi vô số sinh vật dưới biển, bây giờ đã lặng yên vô tung, chỉ có nghe được tiếng sóng vỗ ì oạp, nhắc nhở mọi người đây là bóng đêm tại Oan Hồn Hải.

Trạch Cố nhìn ra khơi xa tối đen không chút ánh sáng, chỉ có Kiểu Mãnh Chu cách đó không xa còn có hồng quang, còn lại là mấy Tiến Chu đang lướt tới ở ngoài biển. Hắn không khỏi thở dài: " Ai...nếu lần này có thể tránh thoát được, ta thật sự sẽ thu tay không làm nữa, ở trên Oan Hồn Hải cuộc sống quả thật quá khó khăn."

Hắn lại nhìn Lý Cường nói: " Lần này quen biết ngài, thật sự là họa phúc khó lường a."

Lý Cường biết hắn đã mất đi sự tin tưởng, bèn mỉm cười nói: " Trạch Cố, tiến từng bước thì tính từng bước, lẽ nào mỗi lần ra biển người đều nắm chắc được sẽ thành công?"

Trạch Cố khê lắc đầu: " Nắm chắc? Không có khả năng."

Lý Cường vỗ vai hắn nói: " Vậy thì xông qua một cửa thì tiếp một cửa, người không có khả năng tính được mọi chuyện tại Oan Hồn Hải đâu."

Trạch Cố buồn bã nói: " Lũy Cốt Than! Dễ tiến vào nhưng khó ra! Cửa này...thật sự rất khó khăn."

" Đông! Đông! Đông!"

Cùng thời gian, sắc diện mọi người vàng như đất. Lý Cường kinh ngạc nói: " Hắc...quả thật có tiếng vang, đã tới Lũy Cốt Than rồi sao?"

Lời còn chưa dứt thì có một chuỗi âm thanh nối tiếp vang lên, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dày, theo Tiến Chu đi vào gần, âm thanh đã trở thành một mảnh. Cả Oan Hồn Hải như bị bao phủ bởi một không khí thật kinh khủng, kể cả đám cướp biển cũng sợ đến thất thần. Lý Cường miễn cảm nhận ra có gì đó không đúng, bởi vì chuỗi âm thanh này không giống như do tự nhiên hình thành.

Đột nhiên tất cả âm thanh đột nhiên biến mất vô tung, bốn phía đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả thanh âm sóng biển cũng không còn nghe thấy, chỉ duy nhất nghe được là tiếng người hô hấp nặng nề, tình hình có vẻ đáng sợ. Một người điều khiển quát to một tiếng: " Mẹ ơi..." Thanh âm của hắn quả thật khó nghe cực kỳ, tiếng kêu to này làm cho những người trên thuyền cũng đều sợ hãi, sau đó càng nhiều người kêu la cuống quýt, nhất thời trong thuyền rối loạn thành một mảnh.

Lý Cường thật sự là bội phục, chỉ đơn giản lợi dụng hiệu quả của thanh âm, vậy mà có thể làm cho tinh thần của người ta hỏng mất. Hắn không có bản lãnh như Lam Tư công chúa có thể làm cho người ta an tĩnh lại, không cách nào khác định ngạnh tiếp, hắn ngưng kết một cỗ chân nguyên lực định dùng bạo âm đánh tỉnh mọi người, một chuỗi âm thanh mềm nhẹ lại vang lên. Dần dần mọi người đều ngưng thần lắng nghe, hết thấy cũng đã bình tĩnh trở lại. Cỗ thanh dần dần nhỏ đi, cuối cùng tiêu tán ngoài khơi, tiếng sóng lại một lần nữa vang lên, đến lúc này mọi người mới phát hiện toàn thân đã bị ướt đầm mồ hôi, uể oải đến không chịu nổi.

Trong thuyền chỉ có một mình Lý Cường không hề có chút phản ứng. Trạch Cố lau đi mồ hôi trên mặt, khẽ nói: " Dọa chết người..."

Lý Cường thần nhiên nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: " Không nhìn thấy Kiều Mãnh Chu nữa."

Trạch Cố cơ hồ nhào tới phía trước, giơ viễn vọng kính nhìn lại, thất thanh kêu lên: " Lão Thiên! Bọn họ đã chạy đi đâu rồi? Làm sao bây giờ?" Hắn đã hoàn toàn quên mất Tiến Chu của mình là bị đối phương hiếp bách, mấy người điều khiển cũng nhìn nhau chẳng biết làm sao.

Sắc trời càng lúc càng sáng hơn, gió càng lúc càng nhỏ đi những vẩn kèm theo những luồng sương trắng, bốn phía một mảnh mờ mịt. Trạch Cố khẩn trương cầm định giác hướng về phía tây, cả nửa ngày hắn như khóc tang, nghiêm mặt nói: " Đã lạc đường rồi...chúng ta đã lạc đường rồi!" Hắn tức giận đến nỗi dùng tay vỗ mạnh vào bàn điều khiển.

Bởi vì có sương mù, Lý Cường vẫn không thể nhìn rõ được tình huống bên ngoài, trầm tư chốc lát, hắn ngoắc một tên cướp biển tới, hỏi: " Các người dùng phương pháp gì liên lạc với người của mình?"

Người nọ cung kính trả lời: " Chính là Thiểm Quang Cầu...nhưng khi cỗ thanh đi qua thì không còn tác dụng gì nữa."

Lý Cường gật đầu, nhìn Trạch Cố nói: " Dừng Tiến Chu lại, chúng ta đợi."

Trạch Cố nhìn chằm chằm ra xa, thì thầm nói: " Dừng Chu? Lỡ như xảy ra việc gì làm sao phản ứng kịp?"

Lý Cường cười nói: " Đừng lo lắng, có cái gì còn có ta dẫn đường." Ngữ khí của hắn cực kỳ tin tưởng.

Trạch Cố đã hạ quyết tâm, nói: " Được, ta cũng phải quyết định thôi, lập tức dừng Tiến Chu!"

Tiến Chu chậm rãi dừng lại trên vùng biển quỷ dị này. Sắc trời đã sáng tỏ, nhưng sương mù lại càng ngày càng nhiều, cơ hồ không nhìn thấy vật gì. Thời gian lại chậm rãi trôi qua, trên Tiến Chu không một ai nói chuyện, không ai đi lại, chỉ còn nghe tiếng hô hấp bất an và tiếng ho khan.

Đột nhiên một loại thanh âm phi thường kỳ quái từ phía xa xa mơ hồ truyền đến. Lý Cường nghiêng tai lắng nghe, nói: " Ở phía bên phải, mau di chuyển Tiến Chu!"

Người điều khiển không đợi Trạch Cố hạ lệnh, đã lập tức di chuyển Tiến Chu, mới đi được một hồi, Lý Cường lại chỉ về bên trái: " Phương hướng thay đổi, là bên kia!"

Tình thế bây giờ đã trở nên vô cùng mê ly.

66. Chương 66

Lý Cường thở dài, nhấc tay ngăn cản, nói: "Dừng lại Tiến Chu, di chuyển chậm về bên trái nhìn xem, ở phía trước tựa hồ có đá ngầm."

Trạch Cổ kỳ quái hỏi: "Đại ca có thể nhìn thấy phía trước sao...như thế nào lại thấy được?"

Lý Cường lắc đầu: "Ta và người giống nhau cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng người thử lắng nghe cho kỹ một chút, có phải là có thanh âm sóng vỗ vào vách đá hay không?"

Trạch Cổ đi tới nghiêng tai lắng nghe thật lâu mới nói: "Không phải đá ngầm...không giống..." Đột nhiên thần sắc hắn rất là khẩn trương.

Thính lực của Lý Cường mặc dù rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là người sống lăn lộn trên biển, kinh nghiệm kém rất nhiều. Nghe vậy hắn lại lắng nghe, hắn chợt thấy hoảng sợ, hình như vách đá kia đang di động, hắn chợt hiểu được một chuyện, đó không phải là vách đá mà là hải quái thú đang chuyển động.

Trạch Cổ không biết nên làm cái gì bây giờ, sương mù dày đặc như vậy căn bản là không thể trốn tránh, trong lòng hắn không ngừng cầu khẩn đại thần, cầu xin con hải quái này rời đi sớm một chút. Khổ một điều chính là không biết được đây là quái thú gì.

Tiến Chu đã hoàn toàn dừng lại, người trong Tiến Chu vô cùng yên tĩnh, bất luận là người ngồi hay đứng đều duy trì tư thế bất động. Lý Cường có chút chán ghét tình thế như vậy, làm cho người ta hoàn toàn rất khó chịu. Hắn biết bây giờ mọi người rất khẩn trương, chỉ một chút tiếng động cũng làm họ sợ hãi. Hắn không khỏi nghĩ đến Lam Tư công chúa, nếu có nàng ở chỗ này, nhất định có thể trấn định mọi người.

Tiến Chu đột nhiên chớp lên di động tiến về phía trước, Lý Cường thấp giọng gắt: "Là ai di chuyển Tiến Chu, không muốn sống nữa sao!"

Trạch Cổ khẩn trương quay đầu nhìn đám người điều khiển, chính họ cũng mờ mịt không biết ai đang di chuyển Tiến Chu. Thân hình Lý Cường thoát cái đã đến bên cạnh Trạch Cổ: "Hình như là nước chảy...kỳ quái?"

Ước chừng tiến về phía trước chừng mấy trăm thước, Tiến Chu lại dừng lại. Lý Cường nhìn khắp thuyền, thấy mọi người đều toát ra vẻ sợ hãi, kể cả đám cướp biển. Bên dưới Tiến Chu đột nhiên truyền đến tiếng ma sát, Trạch Cổ nhỏ giọng nghi hoặc nói: "Tới gần đất liền rồi sao? Chuyện gì xảy ra?"

Thần sắc Lý Cường càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng không thể giải thích, đột nhiên hắn hét lớn: "Tất cả mọi người nắm vào vật cố định, giữ vững thân thể...các người, lập tức..." Lời còn chưa nói dứt, dị biến đã phát sinh.

Tiến Chu đột nhiên cấp tốc phóng lên, người trong thuyền rối loạn thành một đoàn, cũng may đã có tiếng Lý Cường cảnh báo, mọi người cũng đã có sự chuẩn bị. Lý Cường một tay giữ lấy Trạch Cổ, hai chân dấn chặt trên mặt sàn, liếc mắt nhìn ra ngoài Tiến Chu, càng kinh ngạc vạn phần. Nguyên lai sương mù ở ngoài khơi chỉ có một tầng rất mỏng, Tiến Chu bay lên thì đã hoàn toàn thấy rõ, hắn thấy xa xa có một ngọn núi màu trắng, vòng quanh ngọn núi có mơ hồ vài đạo bạch quang thoáng hiện.

Không chờ hắn nhìn được rõ ràng, Tiến Chu lại trầm xuống, một tiếng nổ oanh long vang lên, Tiến Chu lại lạc vào trong nước. Trạch Cổ kinh hồn bất định, lạc giọng nói: "Là chuyện gì xảy ra?"

Lý Cường trầm giọng nói: "Chúng ta tựa hồ đang nằm trên lưng một đại quái thú, tất cả đừng nhúc nhích, hãy chờ một chút xem sao!"

Tiến Chu đã hoàn toàn rơi thẳng vào trong nước, cũng may có phòng ngự hồng quang, nước biển tạm thời không vào được Tiến Chu, nhưng người bên trong đã không nhịn được nữa, bắt đầu kêu gào la khóc.

Lý Cường quát: "Khởi động Tiến Chu! Khởi động Tiến Chu!"

Lý Cường đột nhiên hiểu được, hải quái thú kia nhất định là đang trầm vào trong lòng biển, lúc này Tiến Chu bị hút vào sâu trong nước. Hắn cũng không kịp giải thích, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh di chuyển Tiến Chu.

Tiến Chu ở trong nước kịch liệt quay cuồng, có người không cố định thân thể, bị quay mòng mòng theo Tiến Chu. Lý Cường cũng không khác gì họ, một tay nắm chặt Trạch Cố, tay kia đè một người điều khiển, dù sao cũng cần dùng hai người này để khống chế Tiến Chu.

Tiến Chu phát ra thanh âm dạt dạt làm người ta sợ hãi, cộng thêm tiếng vang như bị rạn nứt làm da đầu người cảm thấy tê dại. Tiến Chu giãy dụa hướng lên mặt nước, Trạch Cố điên cuồng kêu lên: " Phương hướng! Con mẹ nó chú ý phương hướng!"

Người điều khiển khống chế phương hướng đã hoàn toàn rối loạn, đôi mắt đã hoàn toàn trống rỗng, miệng thì cười hừ hừ điên dại. Lý Cường nhìn thấy đỡ khóc đỡ cười, xuất ra một tia chân nguyên lực, ở bên tai hần quát ra hai chữ: " Phương hướng!"

Tên kia bị tiếng quát chấn động đến cả người run rẩy, vẻ mê mang trong mắt đột nhiên biến mất, hần chợt hú lên quái dị: " Là ai đang quát bên lỗ tai của ta vậy, phương hướng? Ta biết mà...xem ta đây!" Tiến Chu đột nhiên hướng lên cao ghéech đầu lên.

Trạch Cố hoảng sợ phần nộ kêu to: " Con mẹ người...mau giữ vững đầu thuyền phóng lên! Người điên rồi...Tiến Chu sẽ bị gãy mất!"

Lý Cường mất thấy tình hình bất hảo, một cổ chân nguyên lực vận xuất, người điều khiển kia bị tống bay ra ngoài, tay trái nắm lấy người điều khiển đang đè trong tay lôi lại, quát: " Người mau nắm giữ phương hướng...nhanh!"

Tiến Chu đã bị dựng đứng, thanh âm rạn nứt càng lớn hơn. Cùng thời gian, những người trong thuyền đột nhiên trở nên an tĩnh, tựa hồ ai cũng nghĩ, Tiến Chu chắc chắn sẽ bị gãy đoạn.

Trạch Cố tuyệt vọng nhìn thoáng qua bên ngoài, thì thào nói: " Tại sao ta lại để cho tên ngu ngốc này đi khống chế phương hướng chứ...đáng tiếc...đầu thuyền quá nhẹ...xong hết rồi."

Con mắt Lý Cường sáng lên, tâm thần chìm vào trong nguyên anh, vì cứu đám người này hần không thể làm gì khác hơn là phải mạo hiểm một lần. Một cổ lực lượng phi thường từ trên người hần truyền ra, vững vàng ngăn chặn đầu thuyền, trong tiếng vang dạt dạt, đầu thuyền chậm rãi trầm xuống.

Trạch Cố quả thực không dám tin vào mắt của mình, hần kêu to lên, liên tiếp buông ra một chuỗi mệnh lệnh. Thuyền viên môn cũng biết thành bại là nhờ ở lần này, mỗi người đều kiên trì, không một ai dám lơ là lỏng.

Nước biển tuôn vào Tiến Chu càng ngày càng nhiều, hồng quang phòng hộ dần dần ảm đạm. Trong một tiếng vang cuối cùng " oanh" Tiến Chu rốt cuộc thoát lên mặt nước, cơ hồ đồng thời, hồng quang phòng ngự cũng vang lên một tiếng " ba" thanh thúy, tiêu tán vô tung.

Trong thuyền một mảnh không khí tử vong, ai cũng không nói được một lời, một hồi lâu truyền ra một tiếng khóc, nhất thời lây dẫn thành một đoàn, đó chính là tiếng khóc vui mừng lẫn sợ hãi sau khi thấy mình còn sống.

Trong thuyền bây giờ sương mù cũng đã tràn ngập, hồng quang phòng ngự cũng đã tiêu mất, sương mù bên ngoài cũng đã tiến đến, khả năng nhìn thấy sự vật cũng rất thấp.

Lý Cường và Trạch Cố hai người xem xét từ đầu đến đuôi Tiến Chu một phen, ngoại trừ mười bảy, mười tám người không có cố định thân thể nên bị thương, còn lại đều bình yên vô sự, chỉ là bị sợ hãi quá độ, sắc mặt mỗi người đều xanh xao nhợt nhạt. Tiến Chu đã hư hao hơn phân nửa, phòng ngự đã hoàn toàn bị phá hủy, vách thuyền đã có nhiều chỗ nứt rạn, nước biển đã ngập đến mắt cá chân. Hóa vật trong thuyền đại bộ phận đều bị ngập trong nước, tựa hồ chỉ còn một ít là có thể vận chuyển.

Đại bộ phận người bị thương chính là đám cướp biển, bởi vì đám cướp biển này không có cố định vị trí. Trạch Cố nói: " Xem ra chúng ta phải lên đảo, Tiến Chu này bây giờ không thể vượt được Oan Hồn Hải. Đám sương mù đáng chết này không biết chừng nào mới tán đi, Lũy Cốt Than ở phương vị nào bây giờ cũng không rõ ràng lắm, nơi này thật quá nguy hiểm."

Lý Cường nhớ tới ngọn núi màu trắng mới nhìn thấy khi nãy, trong lòng có chủ ý: " Trạch Cố, người tới chỉ huy, ta đi xem xét phương vị. Khi ta đi thì ngàn vạn lần không nên di động Tiến Chu, nếu không khi ta

xuống tìm không được các người thì sẽ rất phiền toái đó.”

Trạch Cổ kỳ quái hỏi: ” Đi tới? Làm sao mà đi? Người đâu có phi dực?” Hần đã quên mất chuyện Lý Cường làm sao mà lên được thuyền.

Lý Cường mỉm cười: ” Chờ ta!” Rồi tung người bay lên.

Người trong thuyền và Trạch Cổ kinh ngạc nhìn theo, không nghĩ tới hẳn nói bay là bay, nháy mắt đã không còn nhìn thấy. Tầng sương mù này rất mỏng, Lý Cường lơ lửng ở phía trên, ở phía trước chính là ngọn núi màu trắng không lớn lắm, sương mù ở giữa núi đang vờn quanh bay xuống. Lý Cường dõi mắt ra bốn phía, phát hiện nơi này dường như đã bị người bố trí, ở bốn hướng đều có những khí lưu nhàn nhạt ẩn hiện, nếu không phải công lực hẳn bây giờ tăng nhiều thì đã không phát hiện.

Sau khi nhận định phương hướng, Lý Cường không dám ở lâu, lặng yên rơi xuống. Trong lòng hẳn bắt đầu cảnh giác, biết rằng Lũy Cốt Than nhất định có cái gì cổ quái.

Trạch Cổ đang lo lắng, chợt phát hiện Lý Cường đã đứng bên người mình, vội hỏi: ” Đại ca, thế nào? Có nhìn thấy Lũy Cốt Than không?”

Lý Cường nói: ” Không biết có phải là Lũy Cốt Than hay không, ở phía trước có một tòa ngọn núi màu trắng, mặc kệ đó là cái gì chúng ta cũng phải đi qua, bất kể Lũy Cốt Than kinh khủng thế nào, chỉ cần đó là đất liền để có thể dừng chân là tốt rồi. Chỉ đành đi từng bước thì tính từng bước thôi.”

Tiến Chu chậm rãi di chuyển, tại chỗ chỉ huy bố trí thêm bốn thuyền viên có thánh lực tốt, để cho bọn họ lắng nghe tiếng động ở phía trước, Lý Cường thỉnh thoảng đi tới trước xem xét hướng di chuyển của thuyền. Có hẳn ở trên không trung hướng dẫn, Tiến Chu di chuyển tuy chậm nhưng cũng đã dần dần tới gần được ngọn núi cổ quái. Trong lúc còn đang di chuyển mọi người mơ hồ lại nghe được tiếng cổ thanh.

Bốn người đứng ở chỗ chỉ huy cơ hồ cùng kêu lên: ” Phía trước có đá ngầm!”

Trạch Cổ kêu to: ” Dừng thuyền!” Cũng quả nhiên oanh oanh long long những trận âm thanh sóng vỗ truyền đến, nghe âm thanh không những chỉ có một khối đá ngầm mà bốn phương tám hướng đều có, giống như là bọn họ đột nhiên xông vào giữa bãi đá ngầm. Thuyền viên môn đều trọn mắt há hốc mồm, bãi đá ngầm này giống như là đột nhiên xuất hiện, với Tiến Chu đã mất đi phòng ngự, căn bản là không thể chống đỡ được sự va chạm với đá ngầm, chỉ cần chạm phải vài tảng đá là sẽ vỡ ra.

Trong lòng Lý Cường hiểu được, đây là một loại di hình trận pháp(trận pháp di chuyển), xem ra Lũy Cốt Than có cao thủ ở đó, hẳn thật ra là muốn làm gì?

Trạch Cổ ra lệnh dừng thuyền, hẳn quay mặt nhìn Lý Cường, trong ánh mắt toát ra vẻ cầu cứu. Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía hẳn, kể cả đám cướp biển. Lý Cường cúi đầu trầm tư, hẳn cũng không biết rõ đây là loại trận pháp gì, bãi đá ngầm này như đã được lợi dụng lực lượng tự nhiên, cũng không phải phi thường hung hiểm, hình như chỉ được bày ra để làm khó người thôi.

Đột nhiên có thuyền viên kêu lên: ” Sương mù tan rồi! Sương mù tan rồi!”

Sương mù dày đặc vừa rồi bắt đầu tan dần, những âm thanh gió lạnh thổi tới, cảnh tượng bốn phía liền hiện ra, cách đó không xa tọa lạc một ngọn núi màu trắng. Bây giờ mọi người có thể thấy, núi cũng không cao lắm, ở trên núi dường như có rất nhiều thứ gì đó màu trắng, nhìn cũng không được rõ ràng, hình vốc ngọn núi như là ảo ảnh, từ bên trong sương mù tuôn ra dày đặc, trên đỉnh núi bầu trời thật sáng ngời phi thường, làm cho người ta có cảm giác rất cổ quái.

Trong thuyền vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, rất nhanh mọi người đều phát hiện, sương mù cũng không hề tản đi hoàn toàn mà chỉ tản đi ở chính giữa, chừa lại khoảng cách chung quanh sáng tỏ chừng một trăm thước, bên ngoài thì lại bao bọc sương mù dày đặc. Ở xung quanh có rất nhiều bãi đá ngầm nhọn hoắc, nước biển cực kỳ trong suốt, dưới nước có rất nhiều loại sinh vật hình thù kỳ lạ đang bò chạy.

Trạch Cổ thở ra một hơi, gương mặt tái nhợt chợt nở nụ cười: ” Đại thần phù hộ, có thể nhìn thấy được là tốt lắm rồi.”

Lý Cường vẫn không nói gì, hẳn cẩn thận quan sát bãi đá ngầm đột nhiên xuất hiện này, cảm thấy rất là khó khăn, rõ ràng bãi đá này không phải là huyền tượng, mà là bãi đá ngầm thực sự, sự cổ quái trong đó

hắn còn chưa hiểu được, hắn nghĩ thầm cho dù có thể nhìn thấy cũng chưa chắc có thể đi được.

Hắn nhin không được nói: " Trạch Cố, cẩn thận một chút, nơi này rất cổ quái."

Tiến Chu chậm rãi di chuyển, tiến tới rất chậm, cẩn thận lườn lách qua các khe hở giữa những tảng đá ngầm. Phi thường kỳ diệu chính là sương mù cũng theo sự di chuyển của Tiến Chu mà lui dần về phía sau. " Phanh" Tiến Chu nhẹ nhàng va vào một khối đá ngầm, vì tốc độ rất chậm nên chỉ khẽ lay động một chút rồi dừng lại, Trạch Cố cảm thấy rất ngạc nhiên, rõ ràng trước mặt không có gì cả, sao lại đột nhiên xuất hiện tảng đá ngầm này cơ chứ?

Lý Cường cũng cảm thấy rất kỳ quái, đây rõ ràng là thủ pháp của một trận pháp di động, hắn có đọc qua ở trong ngọc đồng giản nhưng không có ghi lại được rõ ràng.

Trạch Cố ra lệnh cho người điều khiển lui Tiến Chu trở về, người đó kêu lên: " Chúng ta đã bị giữ chặt, không lui lại được."

Lý Cường vội vàng nói: " Dừng lại...dừng di chuyển Tiến Chu nữa."

Trạch Cố ngày càng tín nhiệm Lý Cường, nghe vậy hỏi: " Đại ca, tại sao dừng thuyền?"

Lý Cường trầm giọng nói: " Chủ nhân nơi này còn chưa có biểu hiện về ác ý, dù hắn không hiện thân cũng sẽ có cách đưa chúng ta đi vào thôi." Trong phút chốc hắn chợt suy nghĩ thật cẩn thận, chủ nhân nơi này bất kể là ý tốt hay ý xấu, nhất định sẽ lộ diện, nếu không sẽ không bắt buộc đám cướp biển tìm bắt dân cư, hắn chắc chắn phải có mục đích nào đó.

Mọi người còn chưa nghĩ thông suốt thì một dòng nước chảy đã di chuyển Tiến Chu tiến tới trước. Mọi người phát hiện, bãi đá ngầm thực sự là phẳng phất như có thể di động, rõ ràng nhìn thấy là đá ngầm, nhưng dòng nước lại đẩy Tiến Chu xuyên qua, cả quá trình di chuyển lúc thật lúc giả, mọi người nhìn thấy thì hoa cả mắt, không còn phân biệt được gì nữa.

Lý Cường cũng biết trận pháp này còn không có khởi động, bởi vậy sự lợi hại cũng chưa có hiện ra, vì thế trong lòng hắn âm thầm thấy may mắn vì mình đã không tùy tiện ra tay, nếu không làm kinh động tới trận pháp, dù cho mình không hề sợ nhưng những người trong thuyền cũng đừng mong sống sót.

Nước chảy mang theo Tiến Chu xuyên qua bãi, tám khối đá ngầm, rồi lại đi qua chỗ nước chảy xiết. Rồi đột nhiên trước mắt mọi người cảm thấy sáng ngời, bọn họ rốt cuộc đã xuyên qua khỏi khu vực sương mù dày đặc. Đến lúc này họ mới phát hiện ngọn núi màu trắng cao đến thế nào, ở xa xa từng nhìn thấy trên núi có vật màu trắng gì đó, thì ra lại là thực vật. Trạch Cố đột nhiên run cầm cập nói: " Lạnh quá a!"

Một cơn gió lạnh như băng thổi tới, cơ hồ mọi người đều run lên bần bật. Lý Cường ngạc nhiên nói: " Di, cơn gió lạnh này thật là cổ quái...Trạch Cố, kêu mọi người mặc thêm quần áo vào."

Trạch Cố lạnh đến cả người run rẩy, nói cũng không ra lời, mang theo thuyền viên chạy ra phía sau thuyền. Hành thương môn cũng đã lấy ra áo bông dày mặc vào.

Tiến Chu còn đang di chuyển, càng ngày càng gần ngọn núi, độ ẩm cũng ngày càng giảm xuống. Trạch Cố mặc một bộ áo bông dày, thanh âm có chút run rẩy nói: " Đại...đại...đại ca, sao người không..có vẻ ..lạnh a.." Hàm răng hắn không ngừng va vào nhau lập cập.

Lý Cường cười nói: " Ta từ nhỏ đã không sợ lạnh...chút gió lạnh này không là gì cả."

Có thuyền viên mang tới một bộ quần áo mới, nói: " Đại ca, cởi bộ áo rách trên người xuống đi, trên lưng có một lỗ thủng lớn lắm."

Lý Cường cởi bộ áo cũ, tay khẽ run lên, toàn bộ quần áo đều rách nát rơi xuống. Hắn mặc vào bộ đồ mới, tiện tay đưa tiền sổ cho thuyền viên kia. Thuyền viên này thật là cơ trí, vội nói: " Cái này là ta hiểu kính đại ca đó." Rồi lại nhỏ giọng nói tiếp: " Đại ca, nếu lát nữa có chuyện, xin đại ca chiếu cố dùm tiểu đệ một chút." Hắn rất thông minh, hiểu rằng bây giờ bảo vệ được tính mạng mới là trọng yếu.

Trạch Cố đưa viễn vọng kính lên nhìn, quan sát kỹ địa phương trong truyền thuyết này. Trên núi mây mù bao phủ, sương khói mờ mịt, cảnh vật lúc ẩn lúc hiện, thập phần thần bí. Hắn nhìn qua hai bên bờ, đều

toàn là vách núi, ghềnh đá cao ngất, sóng biển đánh vào phát ra trận trận oanh minh. Hấn chỉ ra phía trước nói: " Nhìn kia! Đó là Kiểu Mãnh Chu của cướp biển. Còn có cả hai Tiến Chu kia cũng ở đó."

Trong thuyền vang lên tiếng hoan hô, mọi người hoàn toàn quên mất lúc trước bị đám cướp biển đuổi theo làm cho sợ hãi, bây giờ nhìn thấy Kiểu Mãnh Chu lại cảm thấy dâng lên một tia thân thiết. Nơi này thật quá mức thần bí, có nhiều người thì lá gan cũng sẽ lớn hơn.

Người điều khiển không đợi Trạch Cố hạ lệnh, vừa định khởi động Tiến Chu, bị Lý Cường liếc mắt nhìn thấy, hấn không kịp lên tiếng, chỉ đưa tay ném người đó ra ngoài, lúc này mới nói: " Người không muốn sống nữa sao, cứ để nước chảy mang chúng ta đi, nếu di chuyển Tiến Chu, hắc hắc...thì nơi này cái gì cũng đều không nhìn thấy nữa."

Người kia ngồi phịch trên mặt sàn, hồi lâu mới tức tức nói: " Ta chỉ là muốn...muốn di chuyển nhanh hơn một chút thôi."

Lý Cường cười khở lắc đầu: " Đừng nghĩ quá dễ dàng như vậy, chủ nhân nơi này đang tiếp dẫn Tiến Chu của chúng ta, nếu người mà khởi động Tiến Chu thì...hừ! Sẽ lập tức kích động phòng ngự của nơi này, muốn đi ra cũng không dễ dàng đâu."

Hấn đi tới bên người kia, kéo hấn đứng dậy: " Chúng ta chỉ cần từ từ chờ thôi là được rồi, cái gì cũng không cần làm hết."

Dòng nước đẩy Tiến Chu lao thẳng tới vách núi, lần này ngay cả Trạch Cố cũng không giữ được bình tĩnh, khẩn trương nói: " Sắp va vào rồi..." Hấn kéo tay Lý Cường: " Đại ca, mau hạ lệnh cho Tiến Chu dừng lại, nó không chịu nổi va chạm đâu!" Hấn không dám trực tiếp hạ lệnh dừng thuyền, tựa hồ như đã buông bỏ quyền chỉ huy.

Lý Cường vẫn như trước nói: " Không cho dừng thuyền!" Hấn biết Trạch Cố mấy người chưa từng biết hung hiểm thực sự, trận pháp người tu chân thiết lập, người bình thường căn bản không thể kháng cự.

Trạch Cố và mấy người điều khiển hết sức khẩn trương, bọn họ đều là những người hảo thủ đã lăn lộn nhiều năm ở Oan Hồn Hải, nhìn vách đá trước mặt càng ngày càng cao, càng lúc càng lớn, trong lòng tràn ngập cảm giác bất lực. Sóng biển trùng trùng xô dạt vào vách đá phát ra tiếng oanh long, chấn kinh lòng người. Trong lòng Lý Cường cũng rất khẩn trương, tính mạng của những người trên thuyền đều nằm trong sự suy đoán của hấn, hấn chuẩn bị nếu có gì xảy ra không đúng thì tự mình sẽ điều khiển Tiến Chu.

Bởi vì phòng ngự của Tiến Chu đã hư hao, Lý Cường đặt tay lên cần điều khiển, chuẩn bị ra tay. Mấy người Trạch Cố kêu to nên cẩn thận, Lý Cường khoát khoát tay ý bảo đừng lo. Tiến Chu lao vùn vụt tới như một con ngựa hoang thoát dây cương, hướng thẳng tới vách đá lao vào. Người trong Tiến Chu đều nghe được tiếng Lý Cường la lớn: " Mọi người nắm chắc...a...cáp..." Nghe được tiếng nước chảy dưới Tiến Chu, hấn hiểu được đã không còn việc gì nữa.

Một dòng nước chảy xiết vòng quanh vách đá. Mắt thấy Tiến Chu sẽ lao thẳng vào trong vách đá nhưng do dòng nước xiết kích động đã lập tức quay đầu chuyển hướng. Lý Cường trở về thương thất cười nói: " Không có việc gì nữa đâu. Ta phỏng chừng đây là con đường duy nhất, chỉ có đi như vậy mới an toàn, còn những nơi khác đều có cạm bẫy, không thể đi được."

Một lát sau, Tiến Chu đã dừng lại bên cạnh chiếc Kiểu Mãnh Chu.

Mọi người hướng ra phía ngoài nhìn xem. Đây là một tòa bình thai(đất trống) bằng đá màu trắng, phẳng phất giống như dùng nham thạch điêu khắc ra, nhìn không thấy dấu vết, bên mép bình thai có những cây trụ màu trắng, mỗi một cây trụ đều điêu khắc những hoa văn hình thù kỳ lạ, trên đỉnh trụ có đặt những tinh thạch lớn bằng phẳng, lóe lên quang hoa ngũ sắc. Ở phía xa xa bình thai, sương khói vây quanh, sắp xếp những cây trụ nhọn giao thoa nhau hướng thẳng tới một thông đạo, không biết là sẽ dẫn đến đâu.

Nơi này là dưới chân ngọn núi màu trắng, bốn phía yên tĩnh, một cỗ hương lạnh nhàn nhạt bay tới, thấm vào phế phủ của người ta. Mọi người thở sâu lần không khí này, những mệt nhọc sợ hãi dường như tan biến hết.

Trạch Cố kinh hãi than thở: " Nơi này rốt cuộc là địa phương nào? Không giống như Lũy Cốt Than trong truyền thuyết. Giống như là..." Là gì hấn cũng nói không rõ.

Có một cướp biển cả kinh nói: " Người của chúng ta đều chạy đi đâu hết rồi, Kiều Mãnh Chu đã trống không!"

Lý Cường vẫn không nói gì, hắn đang phân tích cách sắp xếp của các cây trụ, hắn cảm thấy có chút cổ quái, nhìn một hồi vẫn không nhận ra cách sắp xếp này là trận thức gì.

Trạch Cổ nói: " Đại ca, chúng ta có đi lên bờ không?"

Lý Cường thoáng do dự: " Cũng tốt, lên thử xem sao."

Trạch Cổ hạ lệnh: " Mọi người đi lên bình thai, đồ vật của mọi người tạm thời để lại trên Tiển Chu, vật phẩm quý giá thì mang theo trên người. Được rồi, mấy thuyền viên đi lên trước để hỗ trợ, còn các khách nhân xếp thành hàng từ từ đi tới."

Hành thương môn còn đang thăm kêu may mắn đã đi tới được đất liền, nhưng trong lòng vẫn thắc thỏm bất an, không biết nơi này còn có việc gì đang chờ đợi mình.

Rất nhanh, mọi người lục tục đi lên bình thai. Lý Cường là người đi cuối cùng, hắn chỉ huy đám cướp biển đi lên thẳng bình thai. Trạch Cổ nhìn Tiển Chu đã hoàn toàn rách nát, vừa đi theo Lý Cường vừa cười khổ: " Ta xem như xong đời rồi, Tiển Chu tổn hại như vậy...ai, không muốn nghĩ nữa, đi từng bước tính từng bước thôi."

Lý Cường khẽ cười nói: " Chỉ cần người còn sống, thì vẫn còn có cơ hội."

Trạch Cổ không nói gì chỉ gạt đầu, nghĩ thầm: " Thật sự còn cơ hội sao? Không biết ở đây rồi sẽ xảy ra chuyện gì nữa."

67. Chương 67

Bên cạnh bình thai có vài cọng thực vật màu trắng, mọc thẳng tắp hướng lên bầu trời. Lý Cường ngồi xổm xuống sờ sờ vào mặt đất cũng trắng toát, phát hiện cực kỳ rét lạnh, giống như một mặt phẳng làm bằng băng. Không ít thuyền viên và hành thương giơ tay xoa mạnh cho ấm, rất nhiều người trên đầu đã ướt ướt, chỉ đứng một lát đã kết thành một lớp băng mỏng.

Cho mãi đến khi cảm thấy đã không còn chịu nổi cái lạnh thì cũng là lúc cây trụ trên bình đài đột nhiên sáng lên, mọi người sợ đến ngây ngốc như con gà gồ.

Lý Cường đứng lên nói: " Không có việc gì đâu, cái này hình như là cho mọi người sưởi ấm, không thấy có ác ý gì cả."

Trạch Cổ ngạc nhiên: " Làm sao ngươi biết được?"

Lý Cường chỉ một ngón tay, nói: " Càng đi vào giữa sẽ càng ấm hơn, không tin ngươi vào thử xem."

Không đợi Lý Cường nói rõ ràng, mọi người đi vào giữa bình thai. Trạch Cổ cũng đi vào, quả nhiên thấy phi thường ấm áp, lớp băng mỏng phủ trên người cũng bắt đầu tan ra. Từng làn khói từ trên cơ thể mọi người bay lên, mọi người cùng hoan hô, còn có người cởi áo bông dày ra, trực tiếp để thân trên lộ ra, để cho ánh sáng trên cây trụ chiếu lên người.

Đột nhiên cây trụ chuyển động. Trong lòng Lý Cường kinh hãi, vội bước nhanh tới hộ vệ trước đám người. Cây trụ đột nhiên phát ra bạch quang mãnh liệt, Lý Cường là người duy nhất nhìn thấy được sự biến hóa của cây trụ, hắn phát hiện cách sắp xếp của những cây trụ này chính là một Truyền Tổng Trận đơn giản, hắn quát to: " Mọi người dừng lộn xộn, buông lỏng thân thể..."

Một đạo bạch quang hiện lên, mọi người đều bị di chuyển đi.

Đây là một địa phương kỳ quái, vẫn rét lạnh như trước, khắp nơi đều là những thực vật màu trắng, có ngân bạch, nhũ bạch, xám trắng...Hình dáng cũng trăm ngàn quái lạ, có cái giống sợi tóc tinh tế, có cái lại giống như trường thương đại kích chọc thẳng lên trời, có chút lại giống cái móc câu, bên trên còn các loại trái kỳ lạ cổ quái đủ màu sắc, có màu ngũ sắc, trông thật đẹp mắt.

Chỗ mọi người đang đứng không khác biệt mấy với bình thai vừa rồi, cũng có rất nhiều cây trụ màu trắng, chỉ là không còn nhìn thấy Oan Hồn Hải nữa. Bốn phía đều là những cây thực vật trắng, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng sóng biển, biết được nơi này cách Oan Hồn Hải rất gần.

Mọi người là lần đầu tiên trải qua kinh nghiệm Truyền Tống Trận, thần hồn điên đảo, cả nửa ngày Trạch Cố mới hỏi được: " Nơi này là địa phương nào? Chúng ta làm sao mà tới đây được? Các người có ai biết không?"

Lý Cường ở phía sau hần nhỏ giọng cười nói: " Đừng hỏi làm sao mà tới, người cứ chuẩn bị cùng với chủ nhân nơi này xã giao đi, bọn họ sẽ lập tức tới ngay, nhớ kỹ, ta chỉ là một người khách ngồi Tiên Chu mà thôi a."

Trạch Cố cũng là một hán tử lẩn lộn trên Oan Hồn Hải nhiều năm, bởi vì trong lòng không rõ tình huống mà khẩn trương, bất quá hần cũng không thể làm gì khác, bởi vì có nhiều khách nhân đang cần hần lo lắng.

Bốn phía rậm rạp những cây thực vật màu trắng, trong vô thanh vô thức xuất hiện một con đường nhỏ, đồng thời một loạt nhạc thanh dễ nghe vang lên. Lý Cường cho tới bây giờ chưa từng nghe một loại nhạc thanh kỳ lạ như vậy, như du dương uyển chuyển, vang vọng trong tai, làm cho người nghe xong sẽ buồn lòng thư thích. Tâm tình khẩn trương của mọi người nhất thời hạ xuống, mọi người đều cũng hướng tới con đường nhỏ màu trắng nhìn qua.

Một luồng hào quang ngũ sắc hiện lên, trên bầu trời con đường nhỏ đang bay tới một đám người. Lý Cường nghĩ thầm: " Làm cái gì đây, hò hét khoa trương như vậy, giả dạng thần tiên để dọa người a, sao tu chân giới lại có người như vậy chứ? Thật kỳ quái!"

Tất cả mọi người cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Đám người đó thật ưu nhã từ từ rơi xuống trên đài.

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, đám người này mặc loại trang phục rất giống với loại trang phục của Trung Quốc cổ đại, chỉ là nhìn không ra là thuộc triều đại nào, màu sắc chỉ là ngân bạch loang loáng, như là trang phục của thần tiên nơi tiên cảnh. Ngân ti (dây bạc) trên người phiêu phù theo gió, bay phất phơ sau đầu, khuôn mặt cũng giống như hần, thuộc chủng tộc da vàng tóc đen, chỉ là vóc người phi thường cao lớn khôi ngô.

Đám người này tổng cộng có hơn mười người, có năm, sáu vị cô nương và mười hán tử tuổi còn trẻ. Ở trong nhóm có một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu lam, dường như trong nhóm người nàng có địa vị cao nhất, người khác đều là trang phục màu trắng, chỉ có nàng là khác biệt.

Lý Cường vừa nhìn đã biết họ toàn là người tu chân, làm cho hần giật mình chính là hơn mười người này, hình như đều đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, hơn nữa không ít người đã tới Nguyên Anh trung kỳ, trong lòng hần không khỏi nổi lên sự đề phòng.

Vị cô nương mặc áo màu lam nhạt kia nhìn lướt qua mọi người. Những hành thương, thuyền viên và cướp biển đều kinh hãi, không khỏi nổi lên một loại cảm giác kinh diễm. Lý Cường cảm thấy không có vấn đề gì, nếu người tu chân muốn trở nên xinh đẹp, thật sự là một chuyện rất dễ dàng. Hần lặng lẽ kéo áo Trạch Cố, ra dấu cho hần lên nói chuyện. Trạch Cố đã mơ hồ rồi, cho tới bây giờ hần chưa từng thấy qua loại chuyện quái dị như thế này.

Lý Cường lặng lẽ lắc đầu, nhìn thấy mọi người thần thái khác nhau, có người há to miệng, có người tay chân lúng túng, có người mắt nhìn chăm chăm, càng buồn cười có người đã cởi áo, nửa thân trên trần trụi, không hèn mà cùng vội mặc áo vào người, tựa hồ như sợ xúc phạm đến mỹ nữ trước mặt. Trong lòng Lý Cường cười thầm, không có biện pháp, những cô nương tu chân lực sát thương quá lớn, căn bản là những phạm phu tục tử vốn không thể chống cự nổi. Hần dùng sức kéo Trạch Cố, ra dấu cho hần bước lên nói chuyện.

Trạch Cố còn đang ngẩn người, bị Lý Cường kéo tỉnh, chợt có ý thức liền lên tiếng: " Oa...đau..a, ân...cái này..." Đến lúc này hần mới tỉnh táo, liền bước ra lên tiếng hỏi: " Vị này...đại tỷ..ừm, chào cô nương, ta là..là chỉ huy Tiên Chu tên Trạch Cố.." Hần khẩn trương đến cả lời cũng nói không rõ, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ cúi gằm nhìn xuống mũi chân mình.

Cô nương kia nhìn thấy thái độ lúng túng của Trạch Cố, bật cười một tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe làm cho mọi người hoa mắt choáng váng, tiếng cười này như có chứa ma lực, làm cho tâm trạng người ta

phóng mở. Lý Cường âm thầm giật mình: " Lợi hại!"

Tiếng cười này giống như là âm công biến hình, hần liên tưởng lúc ở trong Oan Hồn Hải nghe được cổ thanh và hòa lẫn chút quái thanh, hần kết luận, quái thanh đó cùng với chủ nhân nơi này nhất định tinh thông âm luật, hiểu rõ cách dùng âm công.

Trạch Cổ bị nàng cười mặt đỏ tới tận mang tai, trong miệng lẩm bẩm cũng không biết đang nói cái gì. Cô nương kia cười nói: " Hoan nghênh mọi người đã tới Thiên Lại Chi Thành."

Trạch Cổ ấp úng nói: " Thiên Lại...Chi.. Thành? Không phải Lũy Cốt Than sao?"

Vị cô nương kia dường như rất thích không khí như vậy, nàng nhìn mọi người đang có vẻ căng thẳng, nàng vui vẻ nói: " Các người đã sớm đi qua Lũy Cốt Than rồi. Được rồi, trước tiên là nói về chúng ta một chút. Thiên Lại Thành đối với các người không có ác ý, mọi người theo chúng ta đi." Nàng không nói thêm nữa, chỉ phóng người bay lên, hướng về đường nhỏ khi nãy chậm rãi rời đi, nhạc thanh lại vang lên lần nữa.

Trạch Cổ nhìn Lý Cường cầu cứu, nhỏ giọng nói: " Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lý Cường nhìn thấy trước mắt vẫn chưa có gì nguy hiểm, lặng lẽ nói: " Đi theo xem thử tình hình thế nào rồi hãy nói."

Trạch Cổ lớn tiếng chỉ huy mọi người đi lên con đường mòn màu trắng.

Dọc theo đường mòn thẳng một đường đi tới, không khí vẫn như trước phiêu tán một cổ khí lạnh thanh khiết. Chuyển qua mấy vòng thì đã thấy trống trải, một khe nước trong suốt hiện lên trước mắt mọi người, róc rách tiếng nước chảy vang lên làm cho người ta có cảm giác thoát tục, một chiếc cầu nhỏ bắc qua khe suối, bốn phía đều có thực vật màu trắng nhìn thật thanh khiết vô song.

Nhóm hành thương này tự nhận mình đã đi Nam về Bắc, biết được nhiều kiến thức nhưng khi nhìn thấy nơi này cũng chỉ than thở tán thưởng không thôi. Biết được miền đất này đúng là một miền đất trong mộng, bước đi cũng cẩn thận rón rén, như sợ xúc phạm đến cảnh đẹp của nơi này. Mọi người vừa mới đi lên cây cầu nhỏ thì một trận nhạc thanh lại du dương vang lên, mọi người hoảng sợ dừng chân lại, nhạc thanh cũng đột ngột dừng lại, đến lúc này mọi người mới biết là do từ bước chân mình phát ra.

Lý Cường vẫn đang trầm tư suy nghĩ, vì sao chủ nhân nơi này lại muốn dẫn nhiều người đến đây như vậy. Lúc trước hần nhận định chủ nhân nơi này rất là tà khí, nhưng nhìn trước mắt tựa hồ không phải như thế, vừa rồi hần nhìn nhóm nam nữ này, thái độ không có vẻ tà ý, hơn nữa người dùng âm nhạc để nhập tu chân, cũng sẽ rất khó mà nổi lên tà ý. Hần không lý giải được tại sao nên sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Trạch Cổ nhìn thấy nhóm người phía trước đã bay đi rất xa, vội la lên: " Mọi người nhanh chân lên một chút, đi kịp theo họ."

Hần lại nhỏ giọng hỏi Lý Cường: " Đại ca, người xem có nguy hiểm gì không? Ta...ta trong lòng cảm thấy rất bất an, ai..không biết có thể đưa được mấy người này đến Tây đại lục không nữa." Câu nói tràn ngập vẻ áy náy.

Lý Cường cũng nhỏ giọng nói: " Bây giờ nhìn không ra có gì nguy hiểm, chỉ có thể từ từ nhìn xem tình hình thế nào, nên cơ trí một chút. Kêu mọi người nên thuận theo ý chủ nhân nơi này, ngàn vạn lần không nên muốn phản kháng, người của nơi này các người không thể đối phó được đâu."

Hần đoán được tu vi tu chân của người nơi này nhất định rất cao, trước mắt hơn mười người này cũng đã chính thức đi vào cảnh giới của người tu chân, vậy là tưởng tượng cũng biết Thiên Lại Thành chủ nhân thì còn cao đến thế nào. Người trên Tiên Chu nếu muốn phản kháng, có thể chết như thế nào cũng đều không biết.

Lại đi thêm một đoạn đường, trước mắt mọi người trở nên sáng sủa, mọi người cùng kêu lên than thở: " Oa!"

Ngay cả Lý Cường cũng không ngoại lệ, nhìn không được cũng phải kêu khê.

Lý Cường kêu lên bởi vì cảnh vật trước mắt vô cùng quen thuộc, đó là kiến trúc của cung điện nơi đây, mặc dù hần không biết đây là kiến trúc của triều đại cổ đại nào ở Trung Quốc, nhưng đã đạt tới sự tinh túy

trong đó. Kiến trúc nơi này giống như điêu khắc trên băng tuyết thật trong suốt, thật sự là một thế giới trắng xóa.

Một tấm bảng lớn dựng đứng ngay trước tầm mắt mọi người, trên tấm bảng điêu khắc chữ đại triện, Lý Cường nửa hiểu nửa không, hình như là "Thiên Lại Chi Âm" bốn chữ, trong lòng không khỏi có một trận kích động, hẳn biết chủ nhân nơi này và địa cầu nhất định có mối liên hệ nào đó.

Ở phía sau tấm bảng là một mảnh Bạch Thảo Địa (đất cỏ trắng), ở trên trồng một loại thực vật giống như ngân ti, hình dáng mềm mại tinh tế, có chút lóe lên ánh sáng màu bạc, làm cho người ta có cảm giác như một tấm thảm màu bạc lớn.

Đám người dẫn đường phía trước đã đáp xuống, trong đó có một nam tử lấy ra một vật hình thù kỳ lạ màu bạc, vang lên một thanh âm thật dễ nghe, tấm biển nọ sáng rực lên. Lý Cường đột nhiên hiểu được, nơi này không thể tùy tiện ra vào, tựa hồ có trận pháp vô hình phòng ngự, thanh âm vừa rồi như là chìa khóa để khai mở trận pháp đó.

Theo ánh sáng lóe lên, trước tấm bảng xuất hiện hai người. Trong lòng Lý Cường đột nhiên nhảy lên, vội vàng cúi đầu xuống.

Hai người này cũng là hai người tuổi còn trẻ, làm cho Lý Cường cảm thấy sợ hãi chính là có một nàng rất giống Hoa Mị Nương, cũng mặc loại y phục màu phấn hồng. Cô nương mặc y phục màu lam nhạt kia, mỉm cười tiến lên hành lễ: " Sư tỷ, người đã mang đến hết rồi...thật không nghĩ là có nhiều người như vậy, hì hì, Văn lão cũng đến ư?"

Hai người mới đi ra cũng đều là cao thủ, đều đã tu nhập đến Nguyên Anh hậu kỳ, dưới ánh mắt quan sát của họ, Lý Cường cực lực khống chế mình, thu liễm toàn thân công lực, sợ bị hai người này phát hiện. Lý Cường vừa bước vào Xuất Khiếu kỳ, tại tu chân giới cũng được xem là nhất lưu cao thủ, cũng may tu vi tu chân của hai người kia so với Lý Cường thì thấp hơn một bậc, hơn nữa không phải cố ý tìm kiếm, cho nên nhất thời không có phát hiện trong đám người mới đến này lại có một tu chân cao thủ.

Văn lão cười cười nói: " Người tiểu a đầu, lẽ ra không nên chạy ra đây, những người này chỉ cần hạ nhân đến tiếp nhận là được, có phải là nhân rồi khó chịu rồi không?"

Vị cô nương mặc y phục phấn hồng cũng cười nói: " Đừng nói tiểu sư muội cảm thấy buồn chán, chính ta cũng muốn đi ra ngoài chơi, đáng tiếc là sư tôn không đồng ý."

Đám người Trạch Cố nghe được những lời này cảm thấy rất kỳ lạ, một câu cũng đều không hiểu. Lý Cường lại kích động không thôi, bọn họ đúng là dùng ngôn ngữ ở quê hương, hẳn thầm nghĩ chắc chắn chủ nhân nơi này từ địa cầu tới, chỉ là không biết họ thuộc triều đại nào mà thôi.

Văn lão đi tới trước mặt mọi người dùng ngôn ngữ của Thản Bang đại lục nói: " Chào mọi người, hoan nghênh đi tới Thiên Lại Thành, ta là trưởng lão của nơi này. Ta tên là Văn Thu Ly, mọi người có thể gọi ta là Văn lão."

Đám người Trạch Cố im lặng không nói gì. Văn Thu Ly lại nói: " Ta giới thiệu cho mọi người một chút, đây là đại đệ tử của thành chủ Phiêu Duyên đại sư tỷ, còn đây là Lan Hinh tiểu sư muội, sau này mọi người nhìn thấy họ đều phải làm lễ của đệ tử, có hiểu chưa?"

Mọi người tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng lại hoan hô không thôi, có những vị trưởng bối xinh đẹp như vậy, mặc dù không dám mơ tưởng xa xôi, nhưng dù chỉ nhìn thôi cũng đã thấy khoan khoái. Tâm lý sợ hãi của mọi người cũng dần giảm bớt.

Phiêu Duyên và Lan Hinh mỉm cười, nhất là Lan Hinh, vẻ mặt đắc ý, tựa hồ như được làm trưởng bối nên rất vui vẻ. Trạch Cố căng thẳng hỏi: " Văn...Văn lão..xin hỏi..chúng ta đến..lúc nào mới có thể rời đi.." Hắn có thể xem như là người tỉnh táo nhất, lời này thốt ra mới chính là mấu chốt.

Văn Thu Ly có chút cười nói: " Lần này chúng ta mời mọi người tới, bởi vì Thiên Lại Thành thiếu người để làm một việc, a a, đợi chuyện này xong xuôi, mọi người muốn lưu lại hoặc rời đi đều có thể."

Lý Cường đối với những lời này chỉ có thể tin được một phần, những lời của Văn lão dường như còn có ẩn ý trong đó. Trạch Cố thở dài một hơi, luôn miệng dạ tạ. Văn Thu Ly hỏi: " Người tên là gì?"

Trạch Cổ bởi vì tâm tình đã trầm tĩnh nói, lời nói cũng đã lưu loát hơn rất nhiều: " Văn lão, ta là Trạch Cổ, là chỉ huy thủ của Tiên Chu, xin Văn lão và các vị tiền bối chiếu cố nhiều cho."

Lan Hinh chợt nói: " Nhìn không ra người lại là một người cơ trí. Được rồi, mọi người vào thành đi."

Phiêu Duyên cười nói: " Tiểu sư muội sao lại gấp như vậy. Mọi người đi vào thì nên cẩn thận, không nên đi loạn tại Ngân Thảo Pha, sẽ có nguy hiểm đó, phải đi theo chúng ta. Được, Văn lão, chúng ta đi thôi."

Mọi người từng bước đi theo sát, sợ vướng phải cái gì nguy hiểm.

Thiên Lại Thành được kiến trúc mặt trên của ngọn núi màu trắng, được ngọn núi ôm lại ba hướng. Kiến trúc được chia làm ba bộ phận, từ dưới mà lên là kiến trúc chủ yếu, làm cho Lý Cường nhớ tới Cổ Cung, mặc dù không hoàn toàn giống nhau nhưng khí thế chỉ còn thiếu một chút, nhưng khí thế có vẻ tinh xảo tú lệ, kiến trúc hai bên cũng chìm trong đám thực vật màu trắng, như ẩn như hiện rất là thần bí.

Đám người Trạch Cổ đi theo Văn lão vào kiến trúc phía bên trái, vào đến trong sân mọi người mới phát hiện còn có một bầu trời khác. Đó là do các đại viện quây quần thành một kiến trúc tổng thể, mỗi một cái sân đều cỡ sân đá banh, mặt đất đều màu trắng, đặc biệt chính là quanh bốn góc đều có những cây trụ màu trắng giống như là trần pháp phòng ngự. Lý Cường cảm thấy rất kỳ quái, nơi này vì sao lại có nhiều trần pháp phòng ngự như thế, không biết trong Oan Hồn Hải còn có vật gì có khả năng uy hiếp được nơi đây. Đột nhiên hắn giật mình: có lẽ còn có người tu chân nào đó là cừu gia của bọn họ không chừng.

Xuyên qua mấy cái sân, đi tới một đại viện sau cùng, nơi này phòng ốc không còn màu trắng như trước nữa, mà là màu xám rất bình thường, nhìn vào đã biết nơi này dành cho hạ nhân ở lại. Phiêu Duyên và Lan Hinh mang theo thuộc hạ rời đi, chỉ có Văn Thu Ly mang theo mọi người tới nơi này, phía sau hắn còn có mấy ngân y đại hán đi theo.

Vừa vào sân, đám cướp biển đã kêu lên kinh ngạc. Trong viện đã có rất nhiều người, có vẻ náo nhiệt phi phàm, đám cướp biển đã phát hiện người của mình trước tiên đều cũng đã ở đây, lập tức đi qua hỏi rõ tình huống. Lý Cường âm thầm quyết định, nếu mấy người này không có gì nguy hiểm, hắn định chuẩn bị lặng lẽ rời đi. Quân sự của viện hình như cũng đang đợi Văn Thu Ly đến, nhìn thấy hắn đi vào lập tức ra lệnh mọi người tập hợp.

Trong viện vang lên một mảnh âm thanh ồn ào hỗn tạp, đám ô hợp này khi bị ngân y đại hán gắt gao ra lệnh, rối loạn xếp thành mấy đại đội. Lý Cường và Trạch Cổ đứng chung một chỗ, Trạch Cổ hạ giọng nói: " Không biết bọn họ muốn làm gì?"

Lý Cường đáp: " Rất nhanh sẽ biết thôi, chờ bọn họ tuyên bố đã." Trong lòng hắn cũng cảm thấy rất tò mò.

Một ngân y đại hán cầm một cái túi lớn, gọi mấy người đầu lĩnh các đội lại gần để cho bọn họ đem cái gì đó phát xuống dưới. Truyền tới trên tay Lý Cường, hắn phát hiện ra một phiến ngọc phù nho nhỏ, xem xét một chút thì phát hiện ra đây là hộ thân ngọc phù, trong lòng vô cùng tò mò, tự hỏi: " Làm cái gì đây, chẳng lẽ muốn chúng ta đi tới địa phương nguy hiểm nào đó? Nhưng nhìn thấy không giống lắm, thật là kỳ quái."

Văn Thu Ly nhìn thấy mọi người đã cầm lấy ngọc phù, lớn tiếng nói: " Mọi người đừng kỳ quái, đây chỉ là một khảo nghiệm nho nhỏ, lập tức sẽ cho mọi người nghe một khúc nhạc, nếu nghe không được thì lập tức đập vỡ ngọc phù trên tay, như vậy sẽ không có việc gì nữa. Còn có...nếu như có thể chịu đựng được, xin đừng làm vỡ ngọc phù, a a, đây chính là cách để phân biệt cho các người địa vị và thân phận ở Thiên Lại Thành. Được rồi, tất cả đều ngồi xuống đi."

Lý Cường ngồi ở phía sau Trạch Cổ, nhỏ giọng nói: " Hãy cố gắng ngồi cho thẳng, ta sẽ giúp ngươi."

Trạch Cổ mặc dù không rõ ý tứ của Lý Cường, nhưng vẫn còn thuận theo gật đầu.

Văn Thu Ly phát tay gọi tới một ngân y đại hán, nói: " Bắt đầu đi, từ Đan Âm mà khởi."

Đại hán kia từ đai lưng lấy ra một Tam Xỉ Xoa màu bạc dài một thước, Lý Cường vừa nhìn thì biết hắn có đai lưng trữ vật. Chỉ thấy hắn đưa Ngân Xoa lên giữa ngực, đột nhiên giơ tay lên, một thanh âm rất lớn

phát ra, mọi người ngồi trên mặt đất tựa hồ như bị chấn động muốn nhảy lên, đã có người sợ hãi kêu thành tiếng.

Ngay sau đó, từng thanh âm vang lên nối tiếp, oanh oanh long long, càng ngày càng lớn, càng lúc càng nhanh. Thanh âm tựa như những con sóng lớn nối tiếp, như điện bay chớp giạt, phảng phất như sôi trào lớp lớp, thật kinh phách lòng người. Rất nhanh đã có người không chịu được nữa, giữa đám người đã có thanh quang chớp động, người vừa đập vỡ ngọc phù cũng đã bình tĩnh trở lại. Trạch Cố còn có thể chịu được, chỉ là sắc mặt rất khó nhìn. Sau một lúc lâu, chấn âm mới dừng lại.

Lý Cường phỏng chừng đã được khoảng một thời gian, đã có gần một nửa trong đám người đập vỡ ngọc phù. Văn Thu Ly tựa hồ rất hài lòng, ra lệnh cho mấy đại hán mang những người không chịu nổi rời đi.

Hắn cười nói: " Ờn, thật không tệ, mọi người nghỉ ngơi một chút, chờ một lát sẽ tiếp tục nghe nhạc khúc thứ hai."

Lý Cường chú ý, vòng đầu tiên những người không chịu được đều là hành thương, còn đám cướp biển và thuyền viên đều có thể ngồi vững.

Lần này lại thay đổi một ngân y đại hán đi lên. Lý Cường phát hiện, thủ hộ tí (vật bảo vệ tay, bao tay) của người này không giống với người trước, tuy cũng là màu bạc nhưng hoa văn bất đồng, khác hẳn nhau. Trong hắn thậm chí nghĩ, có lẽ công lực họ cũng cách xa nhau.

Đại hán này rút ra một cây trường phiến màu thúy sắc(xanh biếc), trên trường phiến có rất nhiều lỗ nhỏ. Hắn hướng Văn Thu Ly thi lễ, thân hình có chút chuyển động, một thanh âm trầm thấp vang lên. Trong lòng Trạch Cố thật ra đã rất sợ hãi, hắn cố nén không đập vỡ ngọc phù. Lý Cường ở một bên tùy lúc ra tay trợ giúp Trạch Cố, hắn còn phải tự bảo vệ chính mình.

Thanh âm trầm thấp dần dần lớn lên, mọi người thậm chí thở dài một hơi, nghĩ rằng không đáng sợ bằng thanh âm vừa rồi. Lý Cường cũng là một hành gia, lặng lẽ truyền âm nói với Trạch Cố: " Cẩn thận đó, lập tức sẽ có lợi hại."

Trong lòng Trạch Cố cả kinh, lập tức thanh tĩnh tinh thần. Âm thanh trầm thấp đột nhiên chuyển thành tiếng rít chói tai, những người vừa mới buông lỏng tâm thần bị tiếng rít làm choáng đầu hoa mắt, cả người chấn loạn, không nhận được bắt đầu ỏi mưa, chỉ thấy một đoàn thanh quang liên tục chớp động.

Trạch Cố cũng không chịu được nữa, đang định đập vỡ ngọc phù, đột nhiên cái gì cũng nghe không rõ, đã thấy mơ hồ. Lý Cường đã nhẹ nhàng từ phía sau chạm nhẹ vào lưng hắn, hắn hiểu được là Lý Cường đang giúp đỡ, bèn bỏ ngọc phù xuống.

Lần này chỉ còn có hai mươi người còn ngồi trên mặt đất, còn lại những người khác đều mềm rũ nằm xuống. Văn Thu Ly rất hài lòng, nói: " Ờn, phi thường không tệ, mấy người các ngươi có thể đi. Đợi một hồi còn đến Thanh Hi Đường để qua thêm một vòng kiểm tra nữa. Bây giờ nghỉ ngơi thêm một lúc sẽ có người mang thức ăn đến."

Văn Thu Ly cấp cho những người còn lại một cái bài tử, lúc này mới xoay người rời đi.

Trạch Cố đem bài tử đeo lên trên cổ, cười khổ nói: " Bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì a? A a, đại ca, ta có cảm giác hình như vĩnh viễn sẽ không thể rời khỏi được nơi này nữa."

Lý Cường trầm nghĩ: " Sợ rằng để cho người đoán được rồi. Nhìn xem sự việc này, nếu muốn rời đi...rất khó khăn." Nhưng trong miệng hắn lại an ủi: " Không nhất định đâu, đến bây giờ họ còn chưa có biểu hiện gì ác ý, chúng ta cứ bình tĩnh chờ đợi kỳ biến xem sao."

Thật ra trong lòng hắn còn gấp hơn, cũng không biết Lam Tư công chúa bọn họ bây giờ đã đi đến nơi nào nữa.

Vừa rồi những người rời khỏi sân, một lần nữa bị kêu trở về. Mấy ngân y đại hán cầm mấy cái túi, phát cho mỗi người một quả trái cây màu lam, nói: " Đây là Băng Cơ quả, ăn vào để chống lạnh."

Trong lúc còn đang lộn xộn, có người đi tới bên cạnh Lý Cường nói: " Sao ngươi lại ở đây?"

Lý Cường nghe câu nói của hắn thì giật mình hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, không khỏi kinh hãi.

68. Chương 68

Trong lòng Lý Cường trầm xuống: " Lão Đa, sao ngươi lại ở chỗ này?" Không đợi lão trả lời, Lý Cường lại nói: " Thật tốt quá, cuối cùng cũng gặp được lão nhân gia ngươi rồi, ta còn lo lắng các ngươi tại Nam Khẩu Quan bị binh lính Thản Đặc quốc chặn lại, Lão Đa, các ngươi làm sao đi qua được?" Sự mừng rỡ của hắn làm cho Lão Đa rất cảm động.

Tạp Ba Cơ Lão Đa nói: " Ai, không nghĩ tới Thản Bang đại lục lại loạn đến như vậy. Tiểu huynh đệ, chúng ta còn tương đối may mắn, còn chưa đi tới Nam Khẩu Quan ta chợt cảm thấy có gì đó không đúng, liền mang theo mọi người trốn tới chân núi đợi, sau đó binh lính Thản Đặc quốc không biết bị người nào đó giết đến máu chảy thành sông, nghe nói là do đại thần của Bang Kỳ Ninh quốc phái người làm, chúng ta lúc này mới đi qua Nam Khẩu Quan. Tại Vong Mệnh Giác mọi người tự chọn thuyền cho mình, kết quả là tẩn ra hết. Ta là người cuối cùng đi đó. Ai...ta cũng già rồi, chuẩn bị trở về lần này sẽ hưởng phúc thanh nhàn, không nghĩ tới..." Hắn cuống quýt lắc đầu, ra vẻ một bộ dáng bị bắt buộc, nếp nhăn trên mặt tựa hồ càng sâu hơn.

Chỉ trong phút chốc, Lý Cường đã biết sẽ không có khả năng tự bỏ đi một mình, vô luận thế nào cũng phải trợ giúp Lão Đa trở lại Tây đại lục, để cho hắn có thể về nhà an hưởng tuổi già.

Hắn nói: " Lão Đa, trước tiên khoan gấp đã, người của nơi này trước mắt có vẻ hòa thiện, không thấy có vẻ làm ra điều gì bất lợi, ta sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi trở về."

Tạp Ba Cơ Lão Đa đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ở Đại Liên Hội, lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: " Tiểu huynh đệ, ngàn vạn lần đừng xúc động, ta xem người của nơi này tựa hồ phi thường lợi hại, với một lão đầu già như ta thì có ở nơi nào cũng giống nhau, tiểu huynh đệ nên nhìn một chút, có lẽ bọn họ sẽ thả chúng ta ra nhanh thôi."

Trạch Cố phi thường tò mò, giống như loại quái nhân như Lý Cường nửa đường nhảy thuyền như vậy, mà không ngờ cũng có bằng hữu người Tây đại lục. Hắn chen lời hỏi: " Lão Đa là người của quốc gia nào ở Tây đại lục? Còn chưa chào hỏi ngươi nữa, ta là Trạch Cố, là chỉ huy thủ của Tiên Chu."

Lý Cường còn không biết chỉ huy thủ của Tiên Chu trong mắt các hành thương là người không thể chạm tới. Tạp Ba Cơ Lão Đa vội vàng thi lễ nói: " Thì ra là Trạch Cố huynh đệ, ta là người của Ngạn Khái quốc, là một lão hành thương thôi."

Lý Cường cầm Băng Cơ quả màu lam trên tay xem xét, cắn một cái, một cỗ hương vị thơm ngát lan tỏa trong miệng, không khỏi kêu lên: " Ngon!" Hắn bình thường thích ăn thủy quả, ở Thản Bang đại lục đã ăn được không ít nhưng hương vị thơm ngon như vậy cũng là lần đầu tiên mới thấy.

Trạch Cố nhìn thủy quả trên tay, cười khổ nói: " Có một trái như vậy làm sao no bụng chứ, ai, bây giờ vừa lạnh lại vừa đói a!" Hắn ăn xong rồi lau miệng, nhắm nháp hương vị nói: " Thật sự là ăn rất ngon, nhưng làm sao mà no được...ân, sao lại nóng như vậy a." Hắn cảm giác từ trong bụng như trỗi lên một luồng khí ấm áp, rất nhanh tiến ra toàn thân đuổi hết cảm giác rét lạnh không còn. Tinh thần không khỏi run lên, sáng khoái nói: " Hay thật, loại đồ này thật sự là rất tốt, ta hình như không thấy lạnh nữa."

Mọi người cầm quả trái cây đã lâu cũng không dám ăn, có rất nhiều người đang nhìn xung quanh. Lý Cường đột nhiên phát hiện mình chính là người ăn đầu tiên. Đợi đến khi Trạch Cố ăn xong thì toàn trường vang lên âm thanh ồn ào, chỉ chớp lát đã nghe mọi người khen ngon, còn nghe có mấy người muốn được ăn thêm nữa.

Nhưng chỉ sau một lúc, không nghe mọi người than lạnh nữa. Trạch Cố nhỏ giọng nói: " Thật là tốt...thật là nóng...mụ nội nó sao tự dưng lại nóng quá vậy, nóng chết ta thôi!" Hắn không còn để ý gì nữa, cởi hết áo trên người ra.

Lý Cường nhìn quanh bốn phía nhìn không được cười ha hả. Mọi người đang vội vàng cởi áo, giống như đây là trong một vũ hội trần truồng. Rất nhanh đã thấy những thân thể hoàn toàn không mảnh vải hiện ra. Lý Cường cảm thấy nao nao, trong lòng chợt thẫn mẫn rồi chợt trở lại, cũng phải bắt đầu cởi áo. Phải biết rằng trong cả đám người không mặc quần áo, thì một người không cởi sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Đỡ một điều là chỗ này không có nữ tử, chỉ toàn là nam nhân cho nên mọi người cũng không cảm thấy khó chịu. Ngân y đại hán cười nói: "Tốt, đem quần áo và vật phẩm đặt lên phía trước. Những người trên cổ đeo bài tử thường thì bước qua bên trái lĩnh quần áo mới, còn bạch bài thì qua bên phải lĩnh, ngân bài thì đến chỗ ta. Bây giờ bắt đầu, không nên gấp, thuận theo thứ tự mà đi."

Lý Cường nhìn bài tử trên tay chính là màu bạc, hẩn lại nhìn bài tử của Tập Ba Cơ Lão Đa, đó là một khối bài tử màu xám, mặt trên có phù điêu nho nhỏ, hẩn cảm thấy nhìn rất quen mắt, giống như là một con ngựa, rồi lại nhìn bài tử của mình thì thấy đó là một con sói. Hẩn biết tại Thản Bang đại lục vốn không có động vật này. Trạch Cố cũng nhìn ngân bài của mình, nói: "Trên mặt điêu khắc vật gì vậy a?"

Lý Cường chỉ yên lặng không đáp.

Tập Ba Cơ Lão Đa vỗ vai Lý Cường, nói: "Tiểu huynh đệ, nên bảo trọng, ta đi tới đó lĩnh quần áo. Ai..." Hẩn ôm quần áo trên mặt đất, chậm rãi đi về hướng đội ngũ bên trái.

Lý Cường nhẹ giọng: "Lão Đa bảo trọng."

Trạch Cố nói: "Đại ca, chúng ta cũng đi thôi." Hai người đi tới bên người ngân y đại hán, mỗi người đều lĩnh một bộ quần áo màu bạc, còn có đai lưng để đựng vật phẩm. Bởi vì chưa từng mặc qua quần áo loại này, một lúc sau mới loay hoay mặc xong. Lý Cường phát hiện, chỉ có bọn họ là người lần thứ hai thông qua khảo nghiệm mới có thể mặc trang phục màu bạc, còn những người khác chỉ mặc màu xám và màu trắng mà thôi.

Rất nhanh có người dẫn mấy người mặc y phục màu trắng đi, còn những người mặc màu xám thì lưu lại trong viện này. Hai mươi người như Lý Cường mặc y phục màu bạc đi theo những ngân y đại hán đi qua Hi Thanh Đường. Trên đường Trạch Cố nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta đang đi đâu?"

Lý Cường thuận miệng đáp: "Hi Thanh Đường." Trong lòng hẩn đang suy nghĩ: Hi Thanh Đường? Tại sao gọi là Hi Thanh Đường, thật sự là ngạc nhiên cổ quái.

Đám người đi tới một cái sân, ngân y đại hán chỉ huy mọi người đứng ở giữa sân, Lý Cường nhỏ giọng nói: "Trạch Cố, buông lỏng một chút, sẽ truyền tống đó." Mọi người nghe thấy thế thì lập tức khấn trương, Lý Cường thấy thế thì dở khóc dở cười. Cũng may nơi đây chỉ là truyền tống đoạn đường ngắn cho nên vấn đề không lớn nhưng hẩn nhớ từ Thiên Đình Tinh bị đưa đến Thản Bang Tinh thì đã chết rất nhiều người.

Bạch quang hiện lên, mọi người mở mắt, không khỏi kinh hô. Lý Cường phán đoán, nơi này là một tòa đại trận, bọn họ đã bị hãm vào trong trận. Bốn phía khối sương mù mịt, cảnh vật mơ hồ không rõ, bọn họ đứng ở chỗ có thể nhìn thấy lẫn nhau. Trong lòng Lý Cường có chút khấn trương, hẩn không phải sợ đại trận này mà sợ phải bị lộ ra tu vi của người tu chân. Theo biểu hiện thực lực của đối phương, tự mình không có khả năng đánh hơn bọn họ, cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa hẩn đều không thuận lợi như vậy chẳng khác gì là chết chắc.

Sắc mặt thành chủ phi thường khó coi, dương tay xuất ra một cây tiêu màu đen, nhẹ nhàng để lên miệng. Văn Thu Ly càng hoảng sợ: "Thành chủ, như vậy thật không tốt, hẩn không giống là cừu nhân của chúng ta."

Thành chủ không để ý đến hẩn, nhắm hai mắt lại, toàn thân đột nhiên phóng ra quang hoa sáng rực, một tiếng nhạc thanh cực kỳ mềm nhẹ phiêu xuất ra.

Trạch Cố nhìn không ra có cái gì lợi hại nhưng hẩn thấy mấy cao thủ của Thiên Lại Thành vẻ mặt nghiêm trọng, chiếc tiêu trên tay thành chủ cũng đã lóe lên màu sáng kỳ dị, một đạo rồi một đạo âm thanh như sóng triều tiến thẳng vào trong khối đá, trong phút chốc trên thân Lý Cường lóe lên kim quang sáng rực làm cho người ta sợ hãi.

Lý Cường giả vờ vẫn không giả được, hẩn ngồi ở trong Thiên Lại đại trận, trong lòng kêu khổ không ngừng, biết là tránh không được nữa. Vốn hẩn định thu liễm công lực nhưng một thứ đồ vật trên người lại không chịu nghe chỉ huy, đó chính là vật treo lơ lửng trên nguyên anh: Thái Hạo Toa.

Tiếng tiêu của thành chủ truyền âm ba tấn công vào giữa trận, công kích tăng cao vô số lần, mạnh mẽ lọt vào tai, cả người Lý Cường như chấn động. Loại trận pháp này càng gia tăng công kích, đã không còn nằm

trong sự kháng cự của Lý Cường, hơn nữa hắn không có mặc Lan Uẩn chiến giáp và Huyền Dương Hoàn, lực chống cự càng yếu hơn, nếu không có Thái Hạo Toa, ước chừng hắn đã bị chấn kinh đến hôn mê.

Đặc điểm của Thái Hạo Toa chính là nếu không đi kích động nó thì sẽ không có nguy hiểm. Âm ba của thành chủ quá mức mãnh liệt, Thái Hạo Toa lập tức khởi động, kim quang mãnh liệt từ trên thân Lý Cường phát ra ngoài sáng rực. Có bao nhiêu lực công kích vào thì Thái Hạo Toa lại phản kích lại như vậy, thậm chí lực phản chấn còn lợi hại hơn, cùng thời gian, trong đại trận vang lên tiếng sét đánh kịch liệt liên hoàn không ngừng.

Bởi vì không thể khống chế, thân thể của Lý Cường cũng bị Thái Hạo Toa chấn động đến nhảy lên, tay chân không ngừng đâm đá lộn xộn không nghĩ.

Trong Hi Thanh Đường, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng, biểu hiện của người trong Thiên Lại đại trận làm họ sợ ngây người. Chỉ thấy người trong đại trận xuất ra thân pháp thật kỳ lạ, mỗi một cử động đều nhìn thấy một làn kim quang mang theo tiếng sét đánh hất văng âm ba công kích của thành chủ. Tất cả bọn họ đều hiểu được, nếu người này đi ra ngoài đấu với bọn họ, sợ rằng nơi này không ai có thể chống lại, người này thật sự là quá lợi hại. Bọn họ tuyệt đối nghĩ không ra đây là lực phản kích của Thái Hạo Toa, bằng công lực bây giờ của Lý Cường không thể nào kháng cự lại nổi.

Cây tiêu của thành chủ bắt đầu xuất ra ánh sáng màu vàng nhạt, nhạc thanh bắt đầu ủy uyển triền miên. Lan Hinh nhỏ giọng cả kinh nói: "Sư tỷ, sư tôn dùng âm nhu rồi...Di! Người này thật kỳ quái a! Thật đáng sợ!"

Phiêu Duyên tiến lên ôm nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, có sư tôn ở đây, người trong Thiên Lại đại trận không có khả năng uy hiếp đến nơi đây đâu."

Lý Cường bây giờ muốn khóc cũng khóc không được nữa, hắn không dám khống chế cũng không cách khống chế được lực phản kích của Thái Hạo Toa, khổ sở là Thái Hạo Toa ẩn chứa lực lượng quả thật quá lớn, làm cho hắn không tự chủ được phải cử động thân thể không ngừng. Lúc mới bắt đầu, hắn hiểu được mình giống như đang nhảy điệu múa sét đánh, cái loại tiết tấu mãnh liệt này làm cho hắn nói cũng không nên lời. Đã vậy thỉnh thoảng còn phải nhào lộn, chân hướng lên trời, cho đến khi nhạc điệu của thành chủ biến đổi, công kích tựa hồ nhu hòa hơn thì tư thế nhảy múa của hắn cũng đã đẹp hơn rất nhiều.

Áp lực khắp bốn phía thật không thể tư nghị. Chính Lý Cường cũng cảm thấy buồn bực, chỉ cần xoay nhẹ eo một cái, đá nhẹ một cước, xoay tay quay người, áp lực kinh khủng này tự nhiên lướt qua, không hề hình thành uy hiếp đối với mình. Cuối cùng hắn đành mặc kệ, giống như mình chỉ là một người ngoài, tùy tiện cho Thái Hạo Toa muốn mình làm ra cử động thể nào cũng được. Thái Hạo Toa rốt cuộc cũng là tiên khí, chỉ dựa vào chính lực lượng bản thân phát tán là có thể chống đỡ được áp lực trận pháp công kích khổng lồ như thế.

Trạch Cố mặc dù xem không hiểu những người này đang làm gì nhưng không khí ngưng trọng như thế hắn cũng có thể cảm nhận được, tiếng kêu kinh ngạc trong Hi Thanh Đường không ngừng vang lên bên tai. Tiếng sấm động trời trong Thiên Lại đại trận vang lên dồn dập đến long trời lở đất, cả khối đá nơi tổng trận cũng bị chấn động, mặc dù đã bị tổng trận khống chế nhưng mọi người vẫn còn có thể nghe thấy được tình hình bên trong.

Thành chủ đã bay lên giữa không trung, nhìn ra được nàng đã bị chọc giận. Nàng khó có thể tin một cao thủ như thế lại chịu ngồi trên một Tiễn Chu như người thường rồi lại bị người của mình hồ đồ đưa tới Thiên Lại Thành, may là cho thi kiểm tra, nếu không có một cao thủ như vậy trà trộn vào, nghĩ lại thật đáng sợ. Nàng đưa tay thu hồi cây tiêu trong tay, dương tay xuất ra một chuỗi quang cầu màu trắng vào trong tổng trận, nàng chuẩn bị dùng uy lực của trận pháp đánh bại người thân bí nguy hiểm này.

Rồi đột nhiên độ ẩm của Hi Thanh Đường đột ngột giảm xuống. Đám người Trạch Cố đã bắt đầu run rẩy, nếu không phải bọn hắn đã được ăn Băng Cơ quả, mặc vào ngân y do Thiên Lại Thành đặc chế, rất có thể đã bị đóng băng rồi. Thật ra chánh thức bị rét lạnh là người ở trong Thiên Lại đại trận.

Thành chủ nói: "Hình nhi, mau mang Triền Ti Huyền đến đây. Văn lão, người thông tri trưởng lão đường, tra xét những người khác, bảo họ cẩn thận một chút, có thể bên trong còn có cao thủ khác."

Bên ngoài tổng trận Hi Thanh Đường vô cùng rét lạnh, trong Thiên Lại đại trận lại hoàn toàn khác hẳn. Sương mù màu trắng mọc lên dày đặc, không đợi lên cao, đã lập tức kết thành những cột băng nhỏ, bốn phía Lý Cường một mảnh âm thanh băng rơi xuống đất răng rắc. Rốt cuộc hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, không cần phải tiếp tục bay múa vũ điệu như khi nãy nữa. Chỉ là hắn thấy kỳ quái: vì sao lại có thể khởi lên băng tinh như thế? Chẳng lẽ bọn họ muốn đông lạnh chết ta sao? Hắn gãi gãi đầu choáng váng.

Theo thời gian trôi qua, Lý Cường phát giác thật là bất hảo, không khí bốn phía tựa hồ như cô đọng lại, đã biến thành một mảnh mang mang. Hắn thử thăm dò lấy ra một thủy quả, khi ở Thần Bang đại lục là Thần Ca mua cho hắn, chỉ trong thoáng chốc thủy quả đó chợt trở nên cứng rắn vô cùng, hắn thử ném ra, thủy quả rơi xuống đất "bà" một tiếng vang nhỏ, thủy quả đó giống như là thủy tinh rơi xuống đất nát bầy. Trong sự kinh hãi, Lý Cường bèn quyết định, dương tay mặc Lan Uẩn chiến giáp và đeo Huyền Dương Hoàn, vừa muốn nói chuyện thì dị biến lại xảy ra.

Một luồng hư ảnh màu trắng tại bốn phía xoay quanh, chần chịt tựa như những sợi dây đan chéo nhau, một vòng rồi lại một vòng hướng Lý Cường quấn lại. Lý Cường liền niệm thả Hấp Tinh kiếm, ngân mang chớp động tạo ra hư ảnh, nhưng bất luận hắn dùng cách nào nhưng lại vẫn không thể cắt đứt được những luồng hư ảnh đó.

Con mắt Lý Cường vừa chuyển, không ngừng tự mắng chính mình đúng là ngu ngốc, tâm niệm khê động thu hồi Hấp Tinh kiếm, để yên cho hư ảnh quấn lên thân mình. Hắn đã suy nghĩ cẩn thận, đối thủ có sự trợ giúp của đại trận, có thể từ từ thu thập được mình, phương pháp này không được lại thay phương pháp khác, mình vốn không phải là thần tiên, cho dù mình lợi hại như thế nào nhưng cuối cùng kẻ không may cũng chính là mình, trước tiên để bọn hắn đưa mình ra ngoài rồi hãy nói.

Hi Thanh Đường vang lên một mảnh hoan hô. Văn Thu Ly lắc đầu than thở: "Thật không dám tin tưởng! Không dám tin tưởng! Oan Hồn Hải sao lại có một cao thủ như vậy!" Trong lòng hắn cảm thấy nghi hoặc, sao vừa rồi Lý Cường lại thua quá nhanh như thế.

Phiêu Duyên cười nói: "Cũng là sư tôn lợi hại, Triền Ti Huyền đã trói được người kia rồi."

Lan Hinh tựa hồ không dám tin tưởng: "Sư tỷ, thật sự là bắt được hắn rồi sao?"

Thành chủ rốt cuộc đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn: "Hinh nhi, cho dù là Tán Tiên có chạy đến đại trận này chẳng nữa, trong lúc nhất thời cũng không thể ra được, huống chi là hắn? Ta muốn nhìn xem đây là người tu chân phương nào, dám trà trộn vào Thiên Lại Thành chúng ta dương oai." Nàng lập thủ ấn, đưa Lý Cường ra khỏi Thiên Lại đại trận.

Bạch quang hiện lên trên mặt đất Hi Thanh Đường, Lý Cường bị tống đến nằm dài trên mặt đất.

Trong lòng Trạch Cổ thâm kêu, tiểu tử này xem như đã xong đời. Lý Cường nằm trên mặt đất, không khỏi cười trộm, rốt cuộc cũng đã ra khỏi đại trận, trận đánh vừa rồi thật là kỳ diệu, ngay cả người cũng đều không thấy.

Hắn nhìn quanh mọi nơi rồi cười hì hì nói: "A, lại có nhiều người như vậy a. Ai, mau cởi trói cho ta, trói chặt đến nỗi khó chịu quá đi. Muốn thở cũng không được nữa." Hắn đột nhiên đứng lên, Triền Ti Huyền vẫn còn quấn chặt ở trên người, bộ dáng rất buồn cười, vui vẻ.

Lan Hinh bật cười, nói: "Sư tỷ, tỷ xem đi, người này không có sợ hãi một chút nào nha, hắn mặc loại chiến giáp gì mà ngay cả Triền Ti Huyền cũng chỉ có thể bao bọc bên ngoài...hắn có thể thoát ra được không..." Tiểu cô nương ước chừng không hiểu biết nhiều lắm, vừa buồn cười lại vừa sợ hãi.

Phiêu Duyên cười nói: "Yên tâm đi, Triền Ti Huyền là pháp bảo do tổ công công lưu lại, hắn chạy không thoát đâu, xem sư tôn làm sao xử trí hắn."

Thành chủ cũng cảm thấy kỳ quái, nàng nhận ra tu vi tu chân của Lý Cường chỉ đến Xuất Khiếu kỳ, tại sao tại Thiên Lại đại trận bị công kích nặng nề như vậy mà không xảy ra việc gì.

Nàng hỏi: "Người là người tu chân của môn phái nào? Tên là gì? Tại sao lại trà trộn vào Thiên Lại Thành của chúng ta? Người có mục đích gì? Hy vọng người thành thật nói ra, Thiên Lại Thành không phải là địa phương không nói lý lẽ."

Lý Cường bị trối trong lòng rất là khó chịu, nói: " Tiểu muội muội, chẳng lẽ trối khách lại nói chuyện là lễ tiết của các người sao? Trước tiên nên cởi ra đi!" Lời này vừa nói ra, trong Hi Thanh Đường vang lên một mảnh quát mắng: " Câm mồm!" " Dám cùng thành chủ nói lời như thế sao!" " Vả miệng!" " Đánh hấn!"

Thành chủ tức giận quát: " Hừ! Tiểu muội muội? Bỏn thành chủ tu chân thời gian dài như vậy, cũng là lần đầu tiên mới nghe người ta dám gọi ta là tiểu muội muội..."

Lý Cường âm thầm than thở, một chiêu võ mông ngựa như vậy mà không có kết quả tốt, thuận miệng nói: " Nga, không muốn làm tiểu muội muội, vậy gọi là lão nữ nữ, như vậy được rồi chứ? Mau cởi dây ra, một chết ta rồi!"

Lần này Hi Thanh Đường một mảnh yên tĩnh, không ai dám mở miệng nói một lời, ngay cả Văn Thu Ly cũng bị Lý Cường làm cho hoảng sợ.

Thành chủ không biết có tư vị thế nào, lại không thể đại phát tính tình, bởi vì chính nàng đã tuyên bố mình tu chân thời gian đã rất lâu. Nàng đỡ khóc đỡ cười, sắc mặt biến đổi, nói: " Nếu người còn ba hoa, đừng trách bỏn thành chủ giam cầm người đó."

Phiêu Duyên và Lan Hinh, còn có một đám đệ tử của thành chủ đều cũng cảm thấy tò mò, người này đúng là một quái vật, đến bây giờ hấn vẫn dùng khuôn mặt tươi cười như vậy, không hề lộ ra một chút vẻ khấn trương.

Chỉ nghe hấn nói: " Ai, ta muốn người cởi dây, chỉ vì không muốn hủy pháp bảo này của người, vậy mà cũng nhìn không ra sao? A a, nếu còn không cởi, ta sẽ tự mình làm đó." Lời này của hấn cũng thật là quá khi người.

Thành chủ sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, hung hăng nói: " Được...được...được! Nếu người có thể tự mình cởi Triền Ti Huyền, Thiên Lại Thành mặc cho người tùy ý ra vào!"

Văn Thu Ly phát hiện bất hảo, thành chủ đã trúng phép khích tướng của người này, hấn đang muốn nhắc nhở nhưng nhìn bộ dáng tức giận của thành chủ, lời vừa đến bên mép đã nuốt trở xuống.

Lý Cường vui vẻ cực kỳ, cười to nói: " Cảm ơn thành chủ nữ nữ, haha..."

Kim quang của Huyền Dương Hoàn đột nhiên bắn ra bốn phía, bảy khỏa kim tinh tạo thành một khoảng cách với Triền Ti Huyền. Thành chủ cười lạnh nói: " Người không phải có khả năng chống lại pháp bảo chứ!"

Lý Cường cũng cười, nói: " Đó là đương nhiên rồi, cho người xem thứ đồ vật này nhé!"

Một luồng Thiên Hỏa xuất hiện trong lòng bàn tay của Lý Cường, thành chủ vừa thấy nhất thời sắc diện vàng như đất, thất hồn lạc phách hô lên: " Huyền Tật Thiên Hỏa! Không có khả năng...là Huyền Tật Thiên Hỏa!" Đến lúc này nàng mới biết, đối thủ thật sự đã hạ thủ lưu tình, nếu hấn ngay từ đầu dùng Huyền Tật Thiên Hỏa, Triền Ti Huyền dám chắc bị hủy không thể nghi ngờ. Nàng xuất ra một chiêu, Triền Ti Huyền liền thu lại trong tay nàng.

Lý Cường vỗ vỗ tay, thu hồi Lan Uẩn chiến giáp và Huyền Dương Hoàn, cười nói: " Cái này là được rồi, nếu muốn hỏi gì ta, phải ngang hàng đối đãi." Lần này hấn nói đúng là dùng ngôn ngữ của quê hương.

Thành chủ chán nản, thất vọng nói: " Tài không bằng người, không còn gì thích hợp để nói...người...người vừa nói cái gì?" Nàng chấn động kinh ngạc, loại ngôn ngữ này là loại ngôn ngữ chính mà đệ tử Thiên Lại Thành phải học, tại Thẩn Bang đại lục không ai biết cả.

Trong Hi Thanh Đường mọi người cũng đều ngây dại.

69. Chương 69

Thành chủ thiếu chút nữa là bị hấn hù chết, nói: " Làm sao người lại biết ngôn ngữ này? Ai nha, đừng có kêu nữ nữ(bà bà) nữa, kêu khó nghe muốn chết, kêu thành chủ là được rồi. Chúng ta vào nội đường nói chuyện, những người khác lui xuống hết đi, Văn lão cùng đi với ta."

Về mặt Lan Hinh tò mò, nhỏ giọng nói: " Sư tỷ, chúng ta cùng đi nghe quái nhân này nói chuyện một chút, có được không?"

Thành chủ tựa hồ rất sủng ái đệ tử này, nói: " Đứa nhỏ này...thôi được rồi, ngươi và sư tỷ của ngươi cùng đi đi."

Lan Hinh lôi kéo Phiêu Duyên vui vẻ cười nói: " Cũng là sư tôn tốt nhất. Sư tỷ, chúng ta đi." Rồi nàng hướng tới nội đường chạy đi trước.

Văn Thu Ly phân phó các võ sĩ mang theo những người thi kiểm tra lui ra ngoài trước, lúc này mới theo thành chủ đi vào nội đường.

Trạch Cổ có vẻ quan tâm nhìn Lý Cường liếc mắt một cái rồi xoay người đi theo ngân y võ sĩ, hẳn cũng tự biết mình lực bất tòng tâm.

Bố trí trong nội đường cũng rất có ý tứ, ở giữa phòng có một cái bàn, bên trên đặt những vật có hoa văn màu trắng rất tinh xảo, ở trong phòng có hai cái bồn thực vật màu trắng có những chuỗi trái cây màu vàng lủng lẳng. Lý Cường hiểu được người của nơi này dường như rất thích màu trắng, phóng mắt nhìn quanh đã cảm thấy thật lóa mắt.

Thành chủ mời Lý Cường ngồi lên chỗ cái bàn, nàng đối với thực lực mà Lý Cường vừa biểu hiện cảm thấy rất kinh ngạc, vô hình đối với hắn có một niềm kính sợ. Lý Cường cũng là người làm lão Đại, hơi có chút khách khí rồi cũng ngồi xuống. Văn Thu Ly cũng kéo một chỗ ngồi rồi bắt đầu bắt chuyện, gọi Phiêu Duyên và Lan Hinh cùng ngồi xuống.

Lý Cường rất thoải mái vặn eo một cái, lần này tranh đấu pháp bảo, hắn cũng không có tổn bao nhiêu chân nguyên, cơ bản đều là do Thái Hạo Toa xuất lực. Bây giờ hắn biểu hiện ra bộ dáng tinh lực thật dư thừa nhưng lại làm cho thành chủ phải nhủ thầm trong lòng, cho dù là người tu chân đạt Xuất Khiếu kỳ trải qua lần tranh đấu vừa rồi, dám chắc cũng đã sức cùng lực tận nhưng quái nhân này cũng không hề có vẻ gì là mệt mỏi, tựa như chưa có chuyện gì từng phát sinh. Nàng càng cảm thấy tò mò hơn.

Văn Thu Ly nhìn thành chủ đang trầm tư, nói: " Huynh đệ là người ở nơi nào, sao lại đến Thiên Lại Thành?"

Lý Cường mỉm cười: " Trước tiên thanh minh một điểm, ta bị các ngươi bắt tới, chứ không phải chủ động tới, trước đây ta cũng chưa từng nghe qua ai nói về Thiên Lại Thành. Về phần ta ở nơi nào tới, có thể nói...à, chúng ta là đồng hương đó."

Lan Hinh kinh ngạc nói: " Đồng hương? Quái nhân ngài là người đồng hương với chúng ta? Sư tỷ...chúng ta vẫn luôn sống ở Thiên Lại Thành a, nơi này không phải là quê quán của chúng ta đó sao? Sao hắn lại nói là đồng hương của chúng ta?" Nàng vừa mở miệng đã thẳng thắn gọi Lý Cường là quái nhân, Lý Cường bị nàng nói đến đỏ mặt cười, ho khan một tiếng: " Bộ ta rất quái lạ sao? Tiểu nha đầu thật không lễ phép." Khẩu khí của hắn giống y như một lão nhân gia.

Phiêu Duyên kéo Lan Hinh: " Tiền bối, đừng kỳ quái, Hinh muội luôn có tính tình như thế."

Lý Cường lại không khỏi cười khổ, vừa mới là quái nhân bây giờ lại thẳng cấp thành tiền bối rồi. Thành chủ bị hai ái đồ nói đến nổi thấy ngại, bèn lên tiếng: " Thật là xin lỗi, tiểu đồ không hiểu sự, xin hỏi ngài họ gì?" Ngữ khí của nàng đột nhiên trở nên phi thường khách khí, làm Lý Cường cũng cảm thấy không được tự nhiên, bèn đáp: " Đừng khách sáo, ta họ Lý, gọi là Lý Cường...hà hà..chào mọi người!" Hắn vòng tay thi lễ.

Văn Thu Ly và mọi người cũng vòng tay thi lễ nhưng trong lòng lại nói thầm: " Đây là làm cái gì a?"

Lý Cường cười nói: " Thành chủ, có phải cho đến bây giờ các ngươi cũng không có ra ngoài không? Thực lực của các ngươi mạnh như vậy nhưng sao tại Thấn Bang đại lục ta lại không hề nghe nói qua về Thiên Lại Thành?"

Hắn nói như vậy vốn là lời thật lòng, ở tại nơi này, chỉ cần vài ngân y võ sĩ đi ra ngoài, cũng có thể làm chấn động người tu chân của địa phương. Người tu chân ở Thấn Bang đại lục cho đến bây giờ không có đi qua Thiên Lại Thành, vậy chỉ có một giải thích, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng ra ngoài.

Thành chủ trầm ngâm hồi lâu, nàng mới nói: " Chúng ta ở đây ẩn thân tiềm tu, bởi vì còn có một nguyên nhân khác, cho nên người của Thiên Lại Thành không thể rời khỏi nơi này, xa nhất chỉ có thể đi đến Lũy Cốt Than. Ai, chúng ta ở chỗ này ẩn cư cũng đã rất lâu, lần này cũng bắt đầu đi...Thiên Lại Thành đang bị thiếu người, không thể làm gì khác hơn là xuất ra hạ sách này."

Trong lòng Lý Cường không đồng ý với cách làm của Thiên Lại Thành, hần suy nghĩ một chút, nói: " Thành chủ có chuyện gì, ta nguyện ý hỗ trợ, nhưng ta có yêu cầu nho nhỏ, mong thành chủ đồng ý."

Lời này nói ra vượt ra ngoài ý muốn của thành chủ, ngay cả Văn Thu Ly cũng nhìn không được bật thốt: " Thật tốt quá, như vậy chúng ta sẽ nắm chắc hơn!"

Hần nói không đầu không đuôi, Lý Cường nghe được thấy hồ đồ: " Cái gì mà nắm chắc?"

Thành chủ dù sao vẫn trầm tĩnh hơn, nàng nói: " Tiểu huynh đệ nguyện ý giúp chúng ta, điều này chúng ta có cầu cũng không được, nhưng người có yêu cầu gì trước tiên hãy nói, không biết Thiên Lại Thành có làm được hay không."

Lý Cường có vẻ chắc chắn: " Các người dám chắc sẽ làm được. Ta chỉ vì hành thương và thuyền viên của Tiên Chu cầu tình, bọn họ vốn không muốn lưu lại, các người có thể thả bọn họ rời đi không?"

Văn Thu Ly sững sờ rồi không ngừng cười khổ, vẻ mặt của thành chủ cũng sững sờ. Trong lòng Lý Cường không khỏi quynh lên: " Không được sao?"

Phiêu Duyên cướp lời nói: " Tiền bối không biết, Thiên Lại Thành đã bị phong bế rất nhiều năm rồi, không có cách nào ra vào, đợi đến khi Khủng Cụ Phong dừng lại, chúng ta mới có thể phá vỡ phong bế, nhưng trước mắt chỉ có thể vào mà không thể ra, xa nhất chỉ có thể ra tới Lũy Cốt Than..."

Lý Cường nghi hoặc nói: " Vậy các người làm sao không chế được đám cướp biển? Không phải là bọn chúng lại tự mình chạy tới Lũy Cốt Than đó chứ?"

Văn Thu Ly nói: " Là Cảnh Phong trưởng lão của chúng ta trước tiên dùng âm thanh mê hoặc đám cướp biển đến Lũy Cốt Than, sau đó lại bức bách họ tìm thêm người đến."

Lý Cường nghe vậy ngây người ra, quả thật là không thể đi ra ngoài, thiếu chút nữa đã làm hần ngất xỉu, thật vất vả mới trấn định lại được. Hần thất thần hỏi: " Có biện pháp nào mới có thể đi ra ngoài?"

Thành chủ nói: " Cũng khó mà cũng không khó. Ở bên dưới Thiên Lại Thành có Vạn Tái Huyền Băng Tầng, ở bên trong có người lưu lại một gian mật thất, bây giờ đã bị trảm vào trong băng tầng đó, nơi đó có lưu lại phương pháp phá giải, còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo nhưng người của Thiên Lại Thành cũng không có cách nào đi xuống. Lần này tìm nhiều người đến đây là muốn huấn luyện bọn họ tu chân, bố trí một trận pháp, là muốn lợi dụng uy lực của trận pháp đưa người xuống dưới. Trận pháp này phải có rất nhiều người thao túng, người của Thiên Lại Thành bây giờ không đủ."

Lý Cường cảm thấy khó thể tin được: " Huấn luyện bọn họ? Như vậy cần phải có thời gian rất dài."

Thành chủ cười khổ nói: " Nơi này có thể thiếu bất cứ thứ gì, nhưng chỉ có thời gian là không thiếu. Trải qua lâu như vậy thì cũng không sợ phí thêm thời gian."

Lý Cường ôm đầu, không biết làm thế nào mới tốt. Lan Hình nhìn thấy Lý Cường ngồi ôm đầu rầu rĩ, tiểu cô nương mềm lòng khuyên nhủ: " Quái nhân...a không, tiền bối...đừng có gấp, đợi huấn luyện những người này là ra được rồi."

Lý Cường rên rỉ: " A nha nha...chết rồi..thật sự là chết rồi..phiên nào chết ông nội ta luôn a..." Hần nói thầm trong miệng, ai nghe cũng không hiểu, bất quá mọi người đều cũng nhìn ra là hần rất gấp gáp đến bốc hỏa.

Một hồi lâu, hần ngẩng đầu nói: " Ta đi...ta xuống tìm mật thất gì đó! Ai, vì ta thật sự là không có thời gian chờ đợi nữa."

Người trong phòng đều bị Lý Cường làm sợ ngây người, Văn Thu Ly áp ứng nói: " Người...người muốn đi xuống? Huyền Băng Tầng có Băng Tinh Phách, không có pháp bảo chí dương chí cương, đi vào sẽ...sẽ thành

bằng thi đó...a, được rồi! Người có Thiên Hỏa!” Nói tới đó hắn đột nhiên nhớ tới việc Lý Cường có Thiên Hỏa, đó là vật chí dương chi bảo, có lẽ có thể ứng phó, hắn quay đầu nhìn về phía thành chủ.

Thành chủ cũng liền tỉnh ngộ, có Huyền Tật Thiên Hỏa, có lẽ thật sự có thể xuống được mật thất. Trong mắt nàng nhất thời thả ra ánh sáng, hưng phấn nói: ” Nếu có thể thành công, chúng ta có thể đến Mãng nguyên tìm sư tổ rồi.”

Bốn người trong phòng nhìn Lý Cường với ánh mắt bất đồng, thành chủ và Văn Thu Ly đầy chờ mong, Phiêu Duyên và Lan Hình lại hàm chứa sự nghi hoặc. Hai nàng dù sao cũng biết rất ít, không rõ ràng lắm uy lực của Thiên Hỏa, đối với việc Lý Cường đi xuống mật thất trong lòng vẫn không dám tin tưởng, vì mật thất này, Thiên Lại Thành đã chết mất hai mươi mấy tu chân cao thủ, đều là bị khốn trong Băng Nhân.

Lý Cường cười hỏi: ” Băng Tinh Phách là vật gì vậy? Cho tới bây giờ ta không có nghe nói qua, bộ rất lợi hại sao?”

Thành chủ thở dài: ” Băng Tinh Phách...ai, chính là nguyên anh của người tu chân trong Thiên Lại Thành biến ảo, bị thảm là chính nó đã bị mất đi ý thức, bởi vì hấp lấy tinh hoa của Vạn Tải Huyền Băng, kết thành Băng Tinh Phách, nó công kích hết thấy những sinh vật tới gần, phi thường lợi hại.”

Lan Hình le lưỡi nói: ” Trách không được sư tôn lại không cho Hình nhi đi xuống dưới, nguyên lai lợi hại như vậy a.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm quái dị: ” Cao thủ kia ở nơi nào, để cho Phong tử(người điên) gặp mặt một chút a...”

Văn Thu Ly có chút xấu hổ nói: ” Chính là Cảnh Phong trưởng lão của chúng ta..Uy! Phong tử người kêu réo cái gì, mau đến đây đi.” Một bóng đen hiện ra, một lão nhân xuất hiện trong nội đường.

Người này có đặc điểm rất hiếm thấy trong số người tu chân, một đầu tóc rối bời bời xoa trên vai, cái đầu thật lớn, thân thể cũng vậy, người mặc hắc y thật là trái nghịch với thế giới đầy màu trắng này. Trên người hắn, gương mặt hắn rất đáng sợ, hai con mắt thật to, lông mi cơ hồ nhìn không thấy, chỉ thấy hai chân mày phía trên, da tay lớp lớp không phải vết sẹo mà chính là vết nhăn.

Thành chủ khẽ cau mày: ” Cảnh trưởng lão, vị này là Lý Cường tiểu huynh đệ, hãy chào hỏi đi!”

Cảnh Phong hú lên quái dị: ” Lý Cường? Ha ha...rốt cuộc tìm được người rồi!”

Lý Cường nghe được cảm thấy khó hiểu, nghĩ thầm mình bằng hữu tuy nhiều nhưng không quen biết hắn a.

Văn Thu Ly mắng: ” Lão phong tử người, không cho người làm bậy đó..vị tiểu ca này không thể xúc phạm được đâu.”

Về hưng phấn trên mặt Cảnh Phong làm cho Lý Cường cảm thấy kỳ lạ, hắn không ngừng xoa xoa tay, tinh quang lóe lên trong mắt, trên khóe miệng nhếch một nụ cười thú vị.

Lý Cường đột nhiên sinh ra một loại cảm giác có nguy cơ rồi đột nhiên vận công lực lên chuẩn bị. Cũng quả nhiên Cảnh Phong vươn tay ra, nói: ” Đến đây! Làm quen một chút nào.”

Lý Cường đã có tâm lý đề phòng, mắt thấy lão phong tử này vươn tay tới, như mơ hồ ánh lên một màn ngân quang. Lý Cường không chút phản ứng trên nét mặt, vận tử diễm đến bàn tay mà không phát ra, cũng giờ tay đón lấy tay hắn.

Lan Hình cười hì hì nói: ” Phong gia gia lại muốn làm chuyện xấu rồi, hi hi...”

Cảnh Phong đã nhìn thấy trên tay Lý Cường tỏa lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, tử quang lóe lên, trong lòng mừng thầm, cười quái dị nói: ” Ha ha, ta thích!”

Tay hai người chạm vào nhau ” ba”, chỉ nghe Cảnh Phong lớn tiếng kêu lên quái dị: ” Oa oa! Tiểu tử thú vị khó chơi a!” Rồi hắn bị kích bay ra ngoài khoảng ba thước xa, không ngừng xoa mạnh đôi tay.

Lý Cường cũng lui nhẹ về sau, chỉ cảm thấy một đạo hàn khí chạy vào lòng bàn tay, trong lòng khẽ động, tinh phách của Hỏa Tinh từ cánh tay chạy đến lòng bàn tay, chút hàn khí ấy đã biến mất vô tung. Trong

lòng hần nghĩ thầm, phải làm cho lão Cảnh Phong này chịu một chút đau khổ, đứng dậy nói: " Để tiểu tử tới giúp người xoa xoa một chút a..."

Cảnh Phong không hổ là lão phong tử, nghe vậy cười to nói: " Tốt! Tốt! Trở lại đây!" Hần không có ý nghĩ dùng pháp bảo để đấu, trong lòng thầm nghĩ, với công lực của ta còn không áp chế được người sao? Hần cấp tốc thúc dục chân nguyên, độ ẩm trong phòng nhất thời giảm xuống.

Cả người Cảnh Phong bốc lên hàn khí, từ cánh tay tới lòng bàn tay lóe sáng lờ lờ. Văn Thu Ly lại càng hoảng sợ, vừa định nói chuyện thì đã thấy thành chủ lắc nhẹ đầu, trong lòng chợt hiểu được thì ra thành chủ có ý xem thử công lực chân thật của Lý Cường.

Lý Cường đã biết đối thủ có công lực thuộc hàn tính, trong lòng hần cảm thấy buồn cười, vươn hai tay áp vào hai tay Cảnh Phong. Lần này Cảnh Phong thật là thâm hiểm, chỉ nghe hai tiếng " phốc xích" " phốc xích", hai luồng khí từ tay hần bốc lên, lần này hần thật sự là muốn phát điên rồi. Trên mình Lý Cường có Hỏa Tinh đầu phải dễ dàng chạm tới, tính phách của nó chính là hấp thu năng lượng của Thiên Hỏa, bá đạo vô cùng.

" Ấc...ặc..."

Người trong phòng đều sợ ngây người. Công lực của Cảnh Phong mọi người đều đã rõ ràng, đó là Xuất Khiếu sơ kỳ! Ngoại trừ mấy vị tiền bối ẩn tu, chỉ kém thành chủ một chút, tại Thiên Lại Thành được xem là cao thủ thứ hai, bị Lý Cường nắm chặt bàn tay mà chỉ biết ặc ặc kêu loạn. Thật ra đây không phải là vấn đề về công lực cao thấp mà là do Lý Cường có tính phách của Hỏa Tinh hỗ trợ, hần căn bản là không có dùng chân nguyên lực để tỷ thí mà là trực tiếp dùng Hỏa Tinh tranh đấu, lần này Cảnh Phong không nếm phải khổ sở mới là lạ.

Cảnh Phong khi bị Lý Cường nắm chặt hai tay thì trong lòng đã cảm thấy hối hận, chỉ một lát thì sắc mặt hần đã đỏ bừng, cắn răng điên cuồng gào thét: " Ấc...tiểu tử thôi buông tay..buông tay! Ấc...ặc..."

Lý Cường cười nói: " A a, nguyên lai lão nhân gia người thật là cao hứng a, kêu giống tiếng gà như thế a, lão nhân gia người dám chắc là đang rất vui vẻ phải không, ta cũng từ khi nhìn thấy lão nhân gia là đã thấy rất thích, đã muốn biếu đặng cho lão nhân gia người thấy tâm tình sùng kính của ta, người thật là tấm gương cho ta, là ta...làm sao ta có thể buông ra được lão nhân gia người chứ?" Hần thao thao bất tuyệt nói không ngừng, không chịu buông tay.

Cảnh Phong đã không còn nói ra lời nữa, toàn lực vận chân nguyên chống cự. Dần dần khói trắng tiêu tán, trong phòng thoảng lên một mùi thịt cháy khét. Thành chủ cũng đã không còn trầm tĩnh được, tức giận nói: " Được rồi, Cảnh trưởng lão còn không mau buông tay ra đi, đừng làm phiền tiểu huynh đệ nữa."

Trong lòng Cảnh Phong kêu khổ, nếu có thể buông ra thì lão đã buông rồi, tay hai người vẫn đang nắm chặt lấy nhau, hần luyện chính là hàn băng công lực, bị nhiệt lượng trên tay Lý Cường làm tiêu hao rất nhanh, đã không còn chịu đựng được nữa.

Lý Cường cảm thấy là đã đủ, cười nói: " Lão nhân gia cảm thấy tốt hơn rồi chứ?"

Cảnh Phong nói không ra lời, chỉ cuống quýt gật đầu.

Lý Cường lại cười nói: " Còn muốn tiểu tử xoa cho người nữa không?"

Trong lòng Cảnh Phong rất tức giận nhưng lại không dám tiếp tục quật cường, vội vàng lắc đầu.

Lý Cường đến lúc này mới buông hai tay, cười hì hì nói: " Xin ra mắt phong tử lão nhân gia." Hần làm một lễ gặp mặt của người tại Thần Bang đại lục.

Cảnh Phong cuống quýt lui về phía sau, chỉ một lần tranh đấu này đã làm hần tiêu hao hết ba phần công lực để dùng bảo vệ cho cánh tay. Một hồi lâu hần mới hồi phục lại, vận công khôi phục lại cánh tay, hừ hừ nói: " Ta là lão phong tử, người là tiểu phong tử, không biết dùng vật gì chơi lão nhân gia ta, thật là kỳ quái..."

Phiêu Duyên và Lan Hinh đã bị hai người bọn họ làm cho hoảng sợ. Cảnh Phong ở Thiên Lại Thành uy phong tám diện, thỉnh thoảng lại tìm một đệ tử đến tỷ thí, tại Thiên Lại Thành có thể nói ai gặp cũng sợ, hần rất là điên cuồng, có khi để tới bảy, tám đệ tử công kích hần, đánh nhau đấu pháp bảo là hần thích

nhất, tất cả mọi người trong thành hắc cũng từng tỷ thí qua, ngoại trừ thành chủ cho hắc một lần đau khổ, không ngờ lần này Lý Cường lại cho hắc ném khổ lần nữa.

Phiêu Duyên cười nói: " Phong gia gia, lần này người đã gặp đối thủ rồi, sau này tỷ muội cháu sẽ không chơi với gia gia nữa, có tiền bối ở đây, hai người sẽ có thể đùa chơi với nhau rồi đó."

Lan Hinh vỗ tay cười nói: " Đúng vậy, Phong tử đánh nhau với quái nhân, Phong gia gia sẽ rất vui về đó."

Cảnh Phong không phục, nói: " Hừ, hừ! Chờ ta có được một Bằng Tinh Phách sẽ trở lại tỷ thí với hắc thôi."

Thành chủ nói: " Cảnh trưởng lão, người không thể xuống Bằng Nhân lần nữa đâu, Thiên Lại Thành không thể mất thêm người."

Cảnh Phong không đồng ý với lời nói đó, nhưng trước mặt Lý Cường không thể cãi lại câu nói của thành chủ, chỉ trầm mặc không nói.

Văn Thu Ly nói: " Nếu tiểu huynh đệ đi xuống Bằng Nhân, chúng ta cũng phải có một cao thủ cùng đi, dù sao tiểu huynh đệ cũng không quen với tình huống bên dưới, còn có ít cấm chế cũng phải cần người của chúng ta mở ra, ta..cảm thấy lão Cảnh tương đối thích hợp."

Cảnh Phong không dám tin tưởng, nói: " Cái gì? Tiểu phong tử người muốn đi xuống Bằng Nhân? Haha, thành chủ...người...người vô luận thế nào cũng phải cho lão phong tử ta đi xuống dưới, sẽ không có ai quen thuộc tình huống ở dưới bằng ta. Uy, tiểu phong tử, với công lực của người có lẽ có thể đi được, nếu có hứng thú chúng ta có thể thử một chút, xem xuống phía dưới công lực của ai sẽ lợi hại hơn."

Lý Cường sờ sờ đầu, trong lòng cười khổ: " Hay a, ta bây giờ lại trở thành tiểu phong tử rồi, mục nội nó, coi ai sợ ai a."

Hắc đột nhiên cười to nói: " Được! Không hổ là phong tử, vậy lão tử cũng điên cuồng với người một lần, bồi tiếp người đi xuống địa ngục, hahaha..." Hắc có vẻ hào khí xung thiên, lộ hắc ra một gương mặt điên cuồng khác của hắc.

Mấy người trong phòng kinh hãi không thôi, thành chủ âm thầm lắc đầu, không khỏi nghĩ tới đã có thêm một phong tử như Cảnh trưởng lão, hai người đều điên cuồng như nhau.

Phiêu Duyên là đại đệ tử của Thiên Lại Thành, cũng là người thừa kế của thành chủ, biết được nhiều tình hình, nàng có chút lo lắng nói: " Sư tôn, không biết Hợp Âm Xoa của Huyền Vực Mật Thất đã chế tác như thế nào rồi. Phải giống như âm luật của Không Âm Xoa mà tổ tiên đã làm mới được a. Lần trước hợp âm không thành công, đã có năm vị sư thúc không thể trở lên, chúng ta thật không thể chịu nổi thất bại thêm nữa đâu."

Thành chủ cười khổ nói: " Không có biện pháp nào khác, Thiên Lại Thành không có cao thủ luyện khí, chỉ có phương pháp luyện chế, hiệu quả dĩ nhiên là không lý tưởng. Cơ hội đánh vỡ Huyền Vực mật thất cũng không được mấy lần, đánh không vỡ thì là không vỡ, ai...đợi chút nữa chúng ta đi đến chỗ Thiên Hoàn sư thúc tổ xem thử, không biết lão nhân gia đã chế tác như thế nào rồi, luyện khí không phải là chuyên môn của ông ấy a."

Lý Cường vừa nghe đến việc luyện khí, liền nói: " Ta có thể đi xem không? Có lẽ có thể giúp đỡ." Hắc không chút khiêm nhượng, bây giờ trình độ luyện khí của hắc đã rất cao, bởi vì có Thiên Hỏa và Hỏa Tinh trợ giúp, huống chi hắc là cao thủ của Trọng Huyền Phái, những môn phái tu chân bình thường làm sao có thể so sánh.

Cảnh Phong trưởng lão nhìn Lý Cường từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: " Phong tử lão đệ, mặc dù không biết người dùng cái gì làm khó lão phong tử ta, hắc hắc, nhưng luyện khí không phải là trò đùa đơn giản, đến lúc đó làm ra sự chê cười thì đừng nói lão phong tử ta không khuyến cáo người..lão Văn, người trẻ tuổi bây giờ không biết cái gì là khó khăn a, cái gì cũng dám vỗ ngực cam đoan, lão phong tử ta thật sự là không còn chuyện gì để nói."

Lời nói này của hắc quả thật là quá khi dễ người, nói xong còn liếc mắt lén lút nhìn Lý Cường coi hắc có phản ứng gì không, nào ngờ Lý Cường làm như không nghe thấy, căn bản là không hề để ý tới.

Thật ra trong lòng Lý Cường cũng hơi tức giận, lão già này nói chuyện không để cho người ta chút mặt mũi nào, nhưng hắn vẫn không có chút phản ứng, cười nói: "Ta là tiểu phong tử mà, làm thêm chút chuyện điên cuồng thì cũng là lẽ dĩ nhiên thôi. A a, vừa mới nghe được một tràng lời khuyên đúng đắn của lão nhân gia, nghiêm chỉnh dạy bảo, ta thật sự là cảm thấy giật mình, nguyên lai phong tử cũng có lúc không bị điên a...thật là may mắn người cũng có lúc khôi phục lại như người bình thường."

Lan Hình nhin không được bật cười ra tiếng: "Sư tử, Phong gia gia lần này đúng là đã gặp đối thủ. Hi hi! Thật là vui quá, có thể nhìn hắn đấu với Phong gia gia. Nào, thử xem ai lợi hại hơn."

Thành chủ quát: "Hình nhi, không có lễ phép, không cho nói chuyện như vậy với trưởng bối."

Lan Hình làm mặt quỷ, trốn phía sau Phiêu Duyên, liên thanh nói: "Được! Được! Được! Hình nhi không nói, không nói nữa!"

Cảnh Phong kỳ nhất là người ta nói hắn là người bình thường, hắn bị mấy câu nói của Lý Cường làm khó chịu cực kỳ, hừ hừ nói: "Muốn đi thì đi, để khi người bị chê cười xem thế nào. Ta cũng không tin tiểu phong tử người lại biết luyện khí, ta...nếu ta có thể nhìn thấy...ta...ta...mụ nội nó, ta...sẽ gọi người là cha...hừ...hừ."

Lý Cường xoa lỗ tai, cười nói: "Phong tử lão nhân gia, người nói cái gì? Sẽ gọi ta là cha? Không dám nhận đâu...haha...không dám nhận!"

Văn Thu Ly nhìn thấy đã cảm nhận bất hảo, Lý Cường này lời nói gai góc, Cảnh phong tử căn bản không phải là đối thủ của hắn, nói thêm nữa không chừng hắn thẹn quá thành giận, nếu lại tiếp tục đánh nữa, muốn can gián chắc không thể nào, vì vậy hắn vội vàng đi tới xoa dịu: "Chúng ta phải đi tới chỗ Thiên Hoàn sư thúc tổ nhìn xem Hợp Âm Xoa chế tác như thế nào rồi."

Thành chủ cũng đứng dậy: "Được, chúng ta đi thôi."

Cảnh Phong đem lời nói vừa đến bên mép nuốt trở lại, nghĩ thầm, đợi lát nữa người cái gì cũng xem không hiểu, coi thử phong tử ta làm thế nào chinh người? Ha ha, không cho người ném khổ thì không được a.

Nghĩ tới đó không nhin được cười lên một trận, mọi người nghe được đều sững sốt, thầm nghĩ không hổ là phong tử, không biết vì điều gì mà tự nhiên lại cười lên như vậy.

70. Chương 70

Theo lời thành chủ thì sư thúc tổ tại Thiên Lại thành là một trong những nguyên lão đức cao vọng trọng còn sót lại, từ sau khi sư tôn của hắn phong bế Thiên Lại thành, hắn một mực suy nghĩ sắp đặt phương pháp phá trừ cấm chế, không may là sư tôn hắn thật sự là một vị cao thủ lợi hại vô cùng, trải qua năm tháng dài đằng đẳng hắn vẫn không cách phá giải được. Vì thế hắn bồi dưỡng một đám tiểu bối, toan tính cạy nhờ vào nhiều người, để sử dụng vào việc kiến tạo Chuyển Viên trận pháp nhằm phá giải huyền khí bên ngoài của Huyền Vực mật thất, nhưng mà huyền khí cực hàn bên ngoài Huyền Vực mật thất nhất định phải có Không Âm Xoa dẫn dắt mới có khả năng mở ra, mà Không Âm Xoa đã bị sư tôn mang đi rồi, hắn chỉ còn có thể dựa vào ấn tượng trong quá khứ mà phỏng chế.

Đây là một tiểu viện cực kỳ yên tĩnh, một vài bụi cây màu trắng mọc thưa thớt ở trước cửa vào viện, trên tường viện dây nho bám đầy, thấp thoáng thấy vài chùm quả còn xanh rữ xuống, vài đóa hoa nhỏ màu lam nhạt ở trên còn đọng những giọt nước trong suốt. Thành chủ đứng ở ngoài cửa viện, cung kính nói: "Lam Hải Nữ cầu kiến sư thúc tổ."

Một hồi lâu sau, bên trong tiểu viện vẫn không có một tiếng động, thành chủ lại nói: "Thỉnh sư thúc tổ ân chuẩn, có bằng hữu đến đây bái phỏng."

Lý Cường phát hiện ở nơi đây thì ngay cả đến Cảnh Phong đều cũng mang một thứ thần thái nghiêm túc, biết rằng vị sư thúc tổ Thiên Hoàn này nhất định là một người không dễ trêu chọc, nhìn thần thái của mọi người thì sẽ biết, không có một người nào mà không cung cung kính kính, lại một lát sau nữa, cửa của tiểu viện không gió cũng tự mở ra, nhưng trong viện vẫn còn mang một vẻ tĩnh lặng. Thành chủ quay đầu lại liếc mắt nhìn mọi người một cái, lúc này mới khe khẽ cất bước tiến vào cửa viện.

Trong viện phi thường khiết tịnh, chỉ có một căn phòng nhỏ, hình thể rất giống Mao Thảo phòng (phòng cỏ) nóc nhà được lợp bằng cỏ tranh, không có cửa phòng, nói là một căn phòng nhưng nó lại giống một cái đình, bốn phía trống trơn, chỉ có vài cây cột trụ chống đỡ nóc nhà. Mặt đất trong phòng cao hơn bên ngoài ước chừng nửa thước, nền phòng được phủ bởi một tầng thảm màu trắng ngà, ở giữa phòng có một người đang ngồi nhắm mắt trầm tư.

Thành chủ mang theo mấy người đứng ở ngoài phòng, lẳng lặng chờ đợi. Lý Cường cảm thấy nhàm chán đảo mắt nhìn quanh thăm đánh giá, phát hiện được rất nhiều đồ vật ở đây đều có tạo hình giống như vật phẩm tại quê hương, bất quá đều là màu trắng, Lý Cường không khỏi âm thầm lấy làm kỳ. Đang lúc hần không nhìn được, thì cặp mắt của sư thúc tổ Thiên Hoàn bỗng dưng mở ra, ánh mắt đảo qua mọi người, thành chủ cùng đám Văn Thu Lý đang cúi đầu đều chưa phát giác ra, chỉ có Lý Cường đang lơ đãng thờ ơ mới nhìn thấy được.

Sư thúc tổ Thiên Hoàn ngồi xếp bằng trên mặt đất, sống lưng thẳng tắp đỉnh đạc. Hần mặc một bộ trường sam màu vàng sáng sủa, được thắt bởi một cái đai lưng rộng bằng bàn tay, trên đai lưng đính nhiều khối phi thủy, còn treo lủng lẳng một miếng ngọc, trên vai khoác một tấm áo choàng bằng lông mịn, tuy bình thường nhưng lại mang một màu đỏ tươi bắt mắt, mái tóc đen thật dài vấn thành một cái búi ở giữa đầu, khuôn mặt quắc thước, hai nhánh râu mép được cắt sửa chỉnh tề, tinh thần có vẻ rất cường tráng. Hần khe khẽ vuốt nhánh râu mép, ánh mắt như điện đảo qua mọi người, đột nhiên, ánh mắt của hần dừng ở trên thân Lý Cường.

Lý Cường đã thấy qua không ít cao thủ, dĩ nhiên tâm lý không hề sợ hãi, đồng dạng nhìn lại Thiên Hoàn.

Thành chủ nhìn trộm một cái, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, nàng đã quên việc

trước tiên phải dặn dò Lý Cường, sư thúc tổ Thiên Hoàn tại Thiên Lại thành có địa vị rất cao, nếu không thì căn bản là không có khả năng xảy ra việc ngày hôm nay, làm cho bây giờ nàng không kịp ngăn cản Lý Cường nữa.

Trong lòng Cảnh Phong cũng rất chấn kinh, hần bội phục nhất chính là vị sư thúc tổ Thiên Hoàn này, bọn hần là người ở cấp bậc trưởng lão, phương pháp tu chân đều là do Thiên Hoàn chỉ điểm, trong lòng hần thâm nghĩ : " Tiểu tử này thật sự là điên cuồng, quả thực so với lão phong tử còn muốn điên hơn, ngang nhiên dám cùng đối nhãn với sư thúc tổ Thiên Hoàn."

Thiên Hoàn đột nhiên cười nói: " Tiểu tử này là ai? Như thế nào mà ta trước kia chưa từng thấy qua a? A a, ngươi là ai á ?" Thanh âm có chút khản đục, tựa như có một lực lượng chấn nhiếp tâm linh.

Trong lòng Lý Cường hung hăng giãy giụa một phen, cái này mới chỉ là khe khẽ hỏi chuyện, hần thậm giật mình: "Người này thật là lợi hại". Nhưng hần vẫn như trước chẳng nói lời nào, lẳng lặng nhìn, đột nhiên hần cũng cười rồi thốt lên : "A a, trình độ tu chân của ngươi rất cao, bất quá trình độ luyện khí thì không tới đâu cả."

Thiên Hoàn có chút ngẩn ngơ, phải biết rằng những câu hần nói vừa rồi là sử dụng chân nguyên lực phối hợp với âm ba chấn nhiếp, tập trung phát về hướng Lý Cường, một chiêu

này cơ hồ là không ai có thể thoát khỏi được, nếu trong lòng có cái gì đều cũng nói ra cái ấy, ai lại nghĩ rằng tiểu tử kia chẳng những mười phần thanh tỉnh, ngược lại còn cười nhạo thuật luyện khí của mình chưa được. Điểm yếu nhất của hần đúng là luyện khí, vì luyện khí, hần đã làm chậm tiến độ tu chân của bản thân, để chế tạo một cái Hợp Âm Xoa đã khiến cho hần cực kỳ bất đắc dĩ, mà Thiên Lại thành lại không có cao thủ luyện khí nào, hết thấy hần toàn dựa vào bản lĩnh tu chân cao thâm mà may mắn, nhưng là thất bại thì nhiều mà thành công thì ít ỏi, cơ hồ nó đã rất nhanh trở thành tâm bệnh của hần.

Đôi mày đen của Thiên Hoàn nhướng lên, thành chủ thấy vậy trong lòng liền chấn động, vội vàng nói: " Sư thúc tổ, vị này là khách nhân vừa mới tới của Thiên Lại thành, đặc biệt đến đây để bái kiến sư thúc tổ." Thiên Hoàn thật sự giật mình, mượn việc vuốt râu để che dấu, bình tĩnh trở lại: " Khách nhân này lợi hại a, không ngờ có khả năng làm cho tâm cảnh của mình hỗn loạn, không áp chế được."

Cảnh Phong bắt đầu có chút lo lắng, vừa rồi hần đã mạnh miệng tại Hi Thanh đường, vạn nhất cái tên tiểu phong tử này thật sự đáp được chuyện luyện khí, mặc dù bản thân mỗi người đều cũng biết lão là phong tử,

nhưng là thật sự phải kêu Lý Cường là cha thì cũng chẳng vui vẻ gì a, Thiên Hoàn nói: " Mọi người ngồi xuống cả đi, người đến đây ngồi cạnh ta." Hấn chỉ vào Lý Cường nói.

Phiêu Duyên cùng Lan Hinh một trái một phải chạy đến bên người Thiên Hoàn làm nũng nói: " Tổ gia gia, chúng cháu ngồi cạnh lão nhân gia nha." Nói xong chen lấn ngồi vào, không ngừng ỉ ôi nũng nịu.

Thiên Hoàn cười nói: " Hai con tiểu nha đầu này, chẳng chịu tu chân cho tốt, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đùa bỡn, lúc cần thiết sao mà giúp đỡ được sư tôn các người. Còn người nữa, Hả nhi, đừng quá nuông chiều chúng nó nữa."

Lan Hinh gắt giọng : " Tổ gia gia còn nói Hinh nhi không tốt, chúng cháu đã cố gắng chăm chỉ lắm rồi, hi hi, tại vì Thiên Lại thành quá ngọt ngào buồn chán mà thôi, chẳng có đi đâu được."

Thiên Hoàn thở dài than: " Mọi người đều cũng cần chăm chỉ a, ài, mọi người đều cũng bị khổn tại Thiên Lại thành này, là ta vô dụng thôi. "

Thành chủ vội vàng nói: " Chuyện này không thể trách sư thúc tổ. Hinh nhi, nhìn người xem lại vừa làm cho sư thúc tổ khó xử rồi, lần sau không cho người đến nữa."

Lan hinh cúi đầu xuống, không dám cãi lại một tiếng, Thiên Hoàn lắc đầu nói: " Không nên trách Hinh nhi, cấm chế sư tôn lưu lại thật sự là không phá nổi, bọn ta không có khả năng theo kịp được, nếu muốn cỡi.....khó ! Khó ! Khó !"

Lý Cường không nói một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng hấn đang suy nghĩ: " Thiên Hoàn này có lẽ biết được Phó đại ca chẳng, nếu vậy hấn cũng xem như là tiền bối của giới tu chân rồi."

Thiên Hoàn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hấn hỏi: " Tiểu tử kia, người tu chân tại Thản Bang đại lục, như thế nào lại nói được ngôn ngữ của Thiên Lại thành, từ nơi nào mà học được? Chẳng lẽ.....người đã gặp qua sư tôn của ta....." Đột nhiên trong mắt hấn lại lóe sáng.

Mấy người trong đám thành chủ cũng nhìn về phía Lý Cường, bọn họ vừa rồi cũng chưa có nghe xong câu trả lời của hấn.

Lý Cường gãi gãi đầu: " Trước tiên ta hỏi một câu, ân...gia hương của lão nhân gia ngài ở nơi nào?" Hấn lại bổ sung tiếp: " Ý ta là ngài sinh ra ở nơi nào?"

Tâm tư của Thiên Hoàn lập tức bay về phía xa xăm, hấn chậm rãi nói: " Ta đã không còn nhớ rõ...đã quá lâu rồi..."

Lý Cường thử hỏi: " Còn nhớ niên đại nào không?"

Tựa hồ như Thiên Hoàn rất không muốn nhớ lại, lắc đầu nói: " Ai, ta chỉ nhớ một cái tên quận, gọi là Cửu Giang quận, ngoài ra thì nghĩ không ra gì cả."

Lý Cường học lịch sử cũng không tốt, nhưng hấn biết trong bài thơ " Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị có một câu " Tầm Dương giang đầu dạ tống khách "(Bến Tầm Dương đêm khuya đưa khách), chính là ở Cửu Giang quận.

Bên bờ sông Trường Giang có một tòa thành thị, bây giờ gọi là Cửu Giang thị, chẳng biết có đúng là Cửu Giang quận trước kia không, hấn cũng rất mơ hồ, bất quá hấn biết Thiên Hoàn này nhất định là người cùng quê hương.

Lý Cường cười nói: " Lư sơn.....Tầm Dương Giang....Bà Dương Hồ....Hồ Khẩu.....Long Hồ Sơn...." Liên tiếp mấy địa danh đều nói ra, Lý Cường thăm nghĩ, tổng số có chừng đó có lẽ người từng nghe qua.

Theo địa danh mà Lý Cường nói ra, thần sắc Thiên Hoàn càng ngày càng kích động, hấn khó có thể tin được nhìn Lý Cường thì thào nói: " Không có khả năng, như thế nào còn có người từ nơi đó tới....."

Hấn cũng không ngồi yên nổi, phi thân đứng lên, bước qua lại trong phòng liên tục, miệng không ngừng nói: " Lão Thiên ! Lão Thiên! Đã bao nhiêu năm.....ta cũng lại thấy được người đến từ cố hương, chuyện này không phải sự thực.....Ta đã cố gắng quên đi, ta cái gì cũng không nhớ rõ....a a...ô...."

Không ai nghĩ đến, Thiên Hoàn mà cũng phát ra tiếng khóc to. Hẳn chính là tu chân cao thủ tinh thông âm luật, thanh âm buồn bã cất lên, tâm hồn của tất cả mọi người cũng khó nhận được đều cảm thấy chua chát. Lý Cường cực lực khống chế tâm tình bản thân, nhưng đây là chân tình của Thiên Hoàn lộ ra, tiếng bi thương xuất ra tự nhiên, làm cho hẳn chẳng thể nào mà chống đỡ được, sống mũi cay cay, nước mắt không ngừng chảy ra, rơi tí tách xuống đất.

Nhất thời, người trong phòng đều rơi lệ, Phiêu Duyên cùng Lan Hình công lực thấp kém thì càng khóc lớn hơn. Lý Cường biết là không tốt, nếu cứ để Thiên Hoàn khóc lớn, thì không ai ở đây chịu được, người có tu vi thấp rất có khả năng thụ thương. Hắn ngửa mặt lên trời huyết một tràng sáo dài, lấy thứ này chống lại bi âm.

Thành chủ cũng kinh sợ tỉnh lại, khẽ quát lên: " Sư thúc tổ! Sư thúc tổ! Dừng lại ! Hình nhi các nàng chịu không được!" Thanh âm của nàng cũng bao hàm chân nguyên lực.

Tiếng huyết sáo dài của Lý Cường cùng tiếng kêu khê của thành chủ, cuối cùng cũng làm cho bi thanh của Thiên Hoàn dừng lại, hẳn đi ra khỏi phòng, ngửa mặt nhìn trời, thật lâu không nói gì.

Thiên Hoàn nhìn lên bầu trời, hỏi " Tiểu huynh đệ, người rời khỏi gia hương vào lúc nào?"

Lý Cường lau nước mắt, nói: " Cũng chưa lâu...."

Thành chủ ngoảnh sang một bên nói: " Hình Nhi cùng sư tỷ người về trước đi, đến Tỉnh Mặc đường tu luyện một chút, phải cẩn thận chớ lưu lại ẩn hoạn. Sư thúc tổ, để cho Hình Nhi hai nàng rời đi nhé."

Thiên Hoàn yên lặng gật đầu.

Một hồi lâu sau, Thiên Hoàn lại nói : " Là ai mang người đi ? Ta nhớ Truyền Tống trận trở về sớm đã bị hủy diệt, ai lại có bản lĩnh lớn như vậy ?"

Thiên Hoàn không có may mắn giống như Phó Sơn, hẳn không tìm được cơ hội trở về, hơn nữa công lực của hắn cũng không cao thâm như Phó Sơn, so với Lý Cường hẳn cũng chỉ cao hơn một tầng thứ, cho nên hẳn thật sự là tưởng tượng không ra lại có người có khả năng trở về mà vẫn nguyên vẹn, hơn nữa còn dẫn theo một người đi ra. Hẳn thấy tu vi tu chân của Lý Cường cao như vậy, trong lòng hiểu được, chỉ trong thời gian ngắn ngủn mà tài năng đạt tới tu vi này, thì sư môn của hắn nhất định có mật pháp hoặc là mật bảo, môn phái này rốt cục là môn phái gì?

Lý Cường nói : " Ta thuộc Trọng Huyền phái, được đại ca ta mang đi khỏi gia hương, đại ca ta gọi là Phó Sơn, Phó Sùng Bích."

Thân thể Thiên Hoàn run lên kịch liệt một lát, kinh nghi nói: " Phó Sơn... trời ạ....đỉnh đỉnh đại danh Thanh Phong chân nhân, người.....người có cái gì chứng minh không ? Ài, quên đi, chuyện này cũng vô pháp chứng thực."

Lý Cường vươn tay, hiển xuất Thích Hồn Long Giới trên ngón tay, Thiên Hoàn thoáng nhìn thấy, thân thể lại chấn động, một hồi lâu sau, hắn thất hồn lạc phách nói: " Quả nhiên ! Quả nhiên, quả nhiên ! Tiêu chí của huynh đệ hạch tâm trong Trọng Huyền phái.....Hắn thật sự là lợi hại a, rốt cục cũng trở về được rồi . "

Thành chủ cùng Văn Thu Ly đều không biết rốt cục đây là sự tình gì, nỗi lo lắng của Cảnh Phong lại dậy lên : "Tên tiểu phong tử này hình như địa vị không nhỏ, ngàn vạn lần đừng có cùng với sư thúc tổ Thiên Hoàn có giao tình từ trước a, bằng không thì có thể thảm rồi, lão phong tử nhất định sẽ bị tiểu phong tử trị cho chết mất".

Về mặt Thiên Hoàn mang một thân tình mất mát, ngơ ngẩn một hồi lâu, rồi hắn mới bảo mọi người ngồi xuống một lần nữa.

Thành chủ cẩn thận nói: " Sư thúc tổ, tiểu huynh đệ nói hẳn biết luyện khí, có lẽ hẳn có thể giúp chúng ta luyện chế Hợp Âm Xoa...."

Thiên Hoàn gật đầu nói: " Huynh đệ hạch tâm của Trọng Huyền phái đều là đại tông sư luyện khí. Hả nhi, người không thể cứ gọi hắn là tiểu huynh đệ.....bồi phận của hắn.....nếu thật sự tính toán kỹ, thì ngay đến ta cũng chỉ là vãn bối của hắn. Sư tôn ta là bằng hữu của đại ca hắn, trước kia rất lâu ta từng gặp qua

Phó tiền bối, chỉ là nghĩ không ra, hôm nay còn có thể gặp lại huynh đệ của cố nhân.” Thanh âm của hắn có vẻ mười phần cảm khái.

Ý niệm đầu tiên trong đầu Cảnh Phong là ”Xong đời rồi”, tiểu phong tử này chẳng những biết luyện khí, hơn nữa lại chính là trưởng bối của trưởng bối mình. Lý Cường cũng không thấy thế là kỳ quái, phải biết rằng đại ca Phó Sơn thật sự là kết bằng hữu khắp thiên hạ, tầm chiêu bài bằng vàng này tại đây thật sự là có tác dụng rất lớn. Hắn vẫn giữ thói quen cũ, thích mỗi người có sự quan hệ khác nhau, vì vậy hắn nói : ” Ta phát hiện chuyện bối phận ở tu chân giới thật sự là quá rối loạn, tính toán bối phận thật sự là không được rõ ràng lắm, hay là mỗi người chúng ta cứ có một giao tình tùy theo chúng ta đi . Ân, ta gọi người một tiếng lão ca nha, thành chủ, a a, ta gọi người một tiếng tỷ tỷ....” Hắn hướng Văn Thu Ly nói: ” Ân, Văn huynh đệ, Cảnh.....lão phong tử này thì nên gọi hắn như thế nào đây?”

Cảnh Phong cũng toát hết mồ hôi, luôn miệng nói: ” Cứ gọi ta là lão phong tử là được rồi, a a.....a a.....a.....” Hắn phát ra một tiếng cười miễn cưỡng, cố gắng che dấu sự xấu hổ của bản thân.

Thành chủ nghe vậy mười phần vui vẻ, nói: ” Tốt lắm, ta nhận vị đệ đệ này.”

Thiên Hoành sờ sờ râu mép, thản nhiên cười nói: ” Hảo huynh đệ rất hào sảng. Mọi người đều cùng hắn giao tiếp ngang hàng đi, không cần phải câu nệ tiểu tiết.” Lời này vừa nói ra, trong lòng đám người thành chủ đều cảm thấy giật mình, phải biết rằng sự thúc tổ Thiên Hoành đối với chuyện bối phận thì luôn coi trọng nhất.

Nhưng thật ra, bọn họ không hiểu được, sư tôn của Thiên Hoành trước kia từng bắt hắn gọi Phó Sơn là sư thúc, tuy nhiên hắn vẫn không phục lắm, nhưng lần này biết được Phó Sơn có khả năng trở về quê hương rồi lại dẫn người đi ra , thì trong lòng mới hiểu rõ được tu vi tu chân của Phó Sơn so với hắn thì cao thâm hơn rất nhiều. Theo đạo lý, thì hắn cũng phải gọi Lý Cường là sư thúc, nhưng trong lòng hắn thật sự là không muốn vậy, hắn cũng nhân cơ hội này lựa thế mà xuống đài.

Lý Cường cười nói: ” Lão ca, Hợp Âm Xoa là cái gì vậy ? Có thể cho ta xem một chút không ? Hợp Âm Xoa có tác dụng gì ? Tại sao Huyền Vực mật thất lại cần đến nó ?” Hắn liên tiếp hỏi tại sao, nghe xong mấy câu hỏi đám người Thiên Hoành đều nở nụ cười.

Thiên Hoành quay đầu nhìn về phía thành chủ, nói: ” Chuyện Huyền Vực mật thất Hải nhi đã nói cho lão đệ chưa ? Xấu hổ a, chúng ta ở tại Thiên Lại thành lâu như vậy rồi, nói

khó nghe một chút, chính là bị giam ở chỗ này trong suốt một thời gian dài, chúng ta cố gắng phá giải cấm chế của sư tôn, nhưng đến tận nay cũng chỉ phá giải được một chút, vẫn chưa đi ra được, nên lần này là muốn mượn sức của lão đệ.”

Thành chủ khuyên nhủ: ” Sư thúc tổ chớ lo lắng quá, lần này có đệ đệ đến đây, có lẽ thật sự có khả năng cởi cấm chế, chúng ta có thể rời đi khỏi nơi này, đến Mãng Nguyên tìm tổ thúc công về. Năm đó lão nhân gia chỉ có rời đi mà không nhắc lại điều gì, còn phong bế Thiên Lại thành lại, nhất định là có nguyên nhân trọng yếu.”

Thiên Hoành gật gật đầu, vuốt râu nói: ” Ta muốn nói một chuyện, Huyền Vực mật thất không phải do Thiên Lại Thành tạo ra, mà do sư tôn phát hiện, có lẽ do người tu chân trước kia tạo ra. Tổng cộng có mười ba tầng, tòa tháp có màu kim sắc. Ta từng cùng đi với sư tôn, bắt quả cũng chỉ vào được tầng thấp nhất, còn mười hai tầng còn lại vẫn không thể vào được. Năm đó mở tầng mười ba thì phát hiện bên trong có rất nhiều kỳ trân dị bảo, sư tôn đoán mười hai tầng kia còn có rất nhiều, nhưng đáng tiếc đã thử rất nhiều biện pháp vẫn không vào được, sau đó sư tôn rời đi nên ta không thể tiếp tục tìm hiểu thêm nữa.”

Lý Cường nghi hoặc nói: ” Mười ba tầng, vậy chắc là lớn lắm a..”

Thiên Hoành nói: ” Không lớn lắm...nhìn qua thì Huyền Vực mật thất này cao chừng một thân người thôi, phi thường tinh xảo, nhưng khi người đi vào, người sẽ phát hiện bên trong thật rất lớn, không biết dùng cái gì làm thành, nhưng làm cho người ta phải than thở, bất quá...”

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp: ” Ở bên ngoài mật thất có một đoàn tinh khí của Vạn Tái Hàn Băng, chúng ta gọi nó là Huyền Khí, còn có không ít Băng Tinh Phách hộ vệ, chỉ có Không Âm Xoa mới có thể

phá vỡ. Nhưng Không Âm Xoa đã bị sư tôn mang đi, cho nên bây giờ chỉ có thể phản chế. Chúng ta đã thử rất nhiều lần, Thiên Lại Thành đã chết rất nhiều cao thủ, vẫn làm không được, ai...”

Thiên Hoàn lấy ra Hợp Âm Xoa, đó là một cây xoa màu xanh biếc, lớn cỡ một quyển sách. Thiên Hoàn cười khổ nói: ” Không Âm Xoa của sư tôn không có lớn như thế này, nhưng ta chỉ có thể luyện đến như vậy, thật không có cách nào rút nhỏ hơn, hơn nữa rất khó tổ hợp âm luật theo thứ tự bên trong.”

Lý Cường tiếp nhận Hợp Âm Xoa nhìn kỹ, cảm thấy rất quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào. Hắn lại xuất ra một tia chân nguyên xem xét, cảm thấy kỳ quái, cái gì cũng nhìn không ra, cũng không có trận pháp bên trong. Một hồi lâu, hắn hỏi: ” Lão ca, cái này làm như thế nào, bên trong cái gì cũng không có a.”

Trong lòng Cảnh Phong đột nhiên nhảy lên, mặt mày trở nên vui vẻ, nhin không được thấp giọng cười nói: ” Hắc hắc, nguyên lai ngươi cũng không hiểu a...hắc hắc...lão phong tử ta cảm thấy rất thích thú đó...”

Ánh mắt của Thiên Hoàn giống như dao bén liếc qua Cảnh Phong, Cảnh Phong sợ đến cúi đầu, hắn không dám nổi điên trước mặt Thiên Hoàn.

Trong lòng Lý Cường thầm than, mặc dù Trọng Huyền Phái về phương pháp luyện khí thì thiên hạ vô song, nhưng không phải tất cả đều tinh thông hết.

Thiên Hoàn nói: ” Lão đệ, Thiên Lại Thành chúng ta lấy âm luật làm căn cơ cho tu chân, luyện khí cũng vậy. Người thử xem xét bên trong, có phải là có rất nhiều điểm nhỏ thuộc tính trái ngược nhau, thử dùng chân nguyên lực chấn động, đây là phương pháp luyện khí chủ yếu nhất của chúng ta.”

Lý Cường lại nhắm mắt tra xét. Có sự chỉ điểm của Thiên Hoàn, hắn liền hiểu ngay, không khỏi mừng rỡ: ” Haha, nguyên lai là như vậy, ta hiểu được rồi, ta hiểu được rồi!”

Hắn nói: ” Để ta thử xem, bất quá ta phải biết cách sắp xếp âm tự ở bên trong là như thế nào.”

Thành chủ vui vẻ nói: ” Thật tốt quá, đệ đệ ngươi cần vật gì cứ nói cho ta biết, Văn trưởng lão sẽ mang tới ngay.”

Văn Thu Ly nhìn Lý Cường, nói: ” Huynh đệ muốn cái gì cứ phân phó.”

Lý Cường lắc đầu nói: ” Không cần, cái gì cũng không cần.”

Cảnh Phong không dám tin tưởng, hỏi: ” Tiểu phong...ách..tiểu huynh đệ, không có công cụ làm sao mà luyện khí?”

Lý Cường hỏi lại: ” Ai nói luyện khí nhất định phải có công cụ a?”

Cảnh Phong bị Lý Cường hỏi đến á khẩu, vì e ngại có Thiên Hoàn ở đây nên hắn không dám nổi giận, trong lòng chỉ nói thầm: ” Hừ hừ, để đến khí xuống dưới Băng Nhân coi ngươi làm sao mà cuồng ngạo.”

Thiên Hoàn lấy ra một ngọc đồng giản, nói: ” Lão đệ nhìn xem, đây là phương pháp sắp xếp âm tự, có cái gì không hiểu cứ hỏi ta.”

Đối với việc luyện khí, Lý Cường đã phi thường thích thú, hắn tiếp nhận ngọc đồng giản, bắt đầu chăm chú học. Nội dung của ngọc đồng giản rất ít, đều là phương pháp chế tác cơ bản nhất và cách sắp xếp âm tự, đối với phương pháp chế tác hắn chỉ cần nhìn lướt qua, tu vi luyện khí của hắn so với phương pháp này không biết cao hơn bao nhiêu lần, hắn chỉ chú ý cách sắp xếp âm tự, cái này mới làm hắn phải chăm chú học.

Lý Cường vẫn nhắm mắt lại, đắm chìm trong bầu trời học tập mới, hắn cảm thấy rất hưng phấn. Qua thật lâu, hắn mới cùng Thiên Hoàn trao đổi một chút về cách nhận xét, sau đó lại tiếp tục học tiếp. Thành chủ mấy người đều là tu chân cao thủ, đều cùng nhắm mắt tĩnh tọa. Rốt cuộc, Lý Cường cười nói: ” Không tệ lắm. Lão ca, cách sắp xếp âm tự của Hợp Âm Xoa ngươi mau nói cho ta biết, trong ngọc đồng giản không có nói.”

Thiên Hoàn có chút không dám tin: ” Nhanh như vậy? Tất cả đều hiểu được hết sao?”

Khi hắn thấy Lý Cường gật đầu, không khỏi than thở: ” Ta thật hâm mộ Thanh Phong chân nhân a...thật là quá lợi hại!”

Trong lòng Cảnh Phong mặc dù đối với tiểu phong tử này không phục, nhưng hắn biết lời sư thúc tổ nói chính là thật. Kể cả mấy trưởng lão như hắn còn thêm các đệ tử, đều đã học qua ngọc đồng giản này, bất quá không có ai hiểu được hoàn toàn, ai cũng bị khó khăn ở phương diện luyện khí.

Thiên Hoàn xuất ra một đồ vật nhỏ cỡ ngón tay màu bạc, nói: "Ta dùng Minh Địch thổi cho người nghe, tổng cộng có ba phần. Mọi người mau vận công hộ thân, lão đệ tốt nhất nên dùng tâm niệm nhớ kỹ, ta sẽ tận lực thả chậm tốc độ."

Hắn ngậm Minh Địch trên miệng, dương tay đánh ra một đạo bạch quang, trong nhất thời cả tiểu viện bị bao phủ trong một làn sương khói màu trắng.

Lý Cường hiểu được đây nhất định là phòng hộ, lập tức vận công dùng Ảnh Mộng Giáp bảo vệ toàn thân.

"Tức, tức..." Thanh âm nọ cực kỳ cổ quái, do liên tiếp những âm tiết tạo thành, nghe được làm người khó chịu cực kỳ, may là rất ngắn, chỉ không đến ba mươi giây là kết thúc.

Lý Cường thở ra một hơi: "Mẹ ơi...cái này thật là quá khó nghe..."

Thiên Hoàn bị hắn làm cho ha ha cười to, nói: "Phần đầu tiên là dễ nghe nhất đó, hai phần kế tiếp mới là gian nan đó..."

Thành chủ và hai trưởng lão nghe vậy đã cảm thấy rất khó khăn. Văn Thu Ly nói: "Người càng tinh thông âm luật thì càng nghe càng khó chịu. Mỗi lần ta nghe xong thì trong lòng thật là rất tệ. Thật sự là rất sợ phải nghe..."

Cảnh Phong cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thiên Hoàn không đồng ý, nói: "Các người không thể nghe được tinh túy bên trong, đương nhiên là thấy chịu không được. Được rồi, đây là phần thứ hai."

"Bá, bá, bá..."

Theo thời gian, ngay cả không khí đều cũng chuyển động xoay quanh. Lý Cường nghĩ thầm: "Sao lại lợi hại như vậy!"

71. Chương 71

Mấy người thành chủ sắc mặt đều cũng thay đổi, thành chủ lắc đầu nói: "Thật là không sao chịu nổi thanh âm cường liệt như thế này."

Thiên Hoàn chợt hiểu ra, nói: "Nguyên lai thân thể lão đệ thuộc hỏa tính, khó trách...đúng là nhân tuyển tốt nhất để đi xuống Băng Nhân."

Hắn lại cười nói: "Phần thứ ba, lão đệ phải cẩn thận, thể chất của người và âm tiết của phần ba khác kỳ nhau."

Lý Cường gật đầu nói: "Ta biết rồi, âm tiết của phần ba nhất định là âm nhu."

Thiên Hoàn khen: "Không sai, lão đệ ngộ tính rất cao." Và hắn lập tức thổi tiếp âm tiết thứ ba.

Nhạc âm vừa ra, thân thể Lý Cường lập tức run lên, thậm chí bắt hảo. Hắn toàn lực vận công chống đỡ, ngay cả Thái Hạo Toa cũng bị kích động. Một đạo kim quang nhàn nhạt từ trên người hắn phát ra. Thiên Hoàn chấn động, Minh Địch hắn đang thổi đột nhiên phản chấn lại, thiếu chút nữa không cách nào tiếp tục, trong lòng hắn hoang mang kêu lên: "Chuyện gì đang xảy ra?"

Miền cường thổi hết, Thiên Hoàn cuống quýt lắc đầu, hắn vuốt râu mép đến suýt rơi xuống hết, nói: "Lão đệ a, ta không có công kích người a...người đã dùng cái gì để phản kích vậy? Làm ta thiếu chút nữa là thổi không ra đó."

Lý Cường không khỏi cười ha hả nói: "Lão ca người đang thổi mà, sao mà thổi không ra chứ. A a, vừa rồi không phải là ta phản kích, là...à..là..cái kia nó phản kích." Hắn đột nhiên nhớ tới việc của Thái Hạo Toa không thể nói ra lung tung, không thể làm gì khác hơn là nói lung tung "cái này" rồi "cái kia".

Thiên Hoành cũng không hiểu rõ " cái này" và " cái kia" là pháp bảo gì, hần chỉ nói: " Có nhớ rõ chưa? Hay là cần ta thổi lại một lần không?"

Trong lòng Lý Cường có một nghi vấn, hần hỏi: " Nếu lão ca biết rõ âm luật này, sao không tự mình đi xuống phá vỡ đoàn tinh khí của Vạn Tái Hàn Băng, cũng không cần phải hi sinh nhiều đệ tử như vậy." Tính khí Lý Cường thẳng thắn, không hề che giấu ý nghĩ của mình, lời nói rất trực tiếp, đối với hần giải quyết được vấn đề mới là chuyện trọng yếu.

Sắc mặt Thiên Hoành khê biến, than thở: " Ai, so với người ta càng thương yêu đám đệ tử này. Nhưng ba loại âm tiết này đều phải cùng lúc mà thổi ra, cho nên nhất định phải có Hợp Âm Xoa mới được. Còn có một biện pháp, chỉ cần có ba người có công lực, thuộc tính hoàn toàn giống nhau đồng thời cùng thổi, nhưng đây cũng chỉ là vọng tưởng..."

Cảnh Phong lúc này mới chen lời: " Sư thúc tổ không thể đi, là do đệ tử của Thiên Lại Thành phải quỳ xuống mà cầu xin người đó. Ở nơi này, sư thúc tổ là hy vọng duy nhất của chúng ta, không ai nguyện ý cho lão nhân gia đi mạo hiểm, mọi người đều tình nguyện đi chứ không muốn sư thúc tổ đi, không tin người cứ hỏi thành chủ."

Thành chủ nói: " Đệ đệ, đúng là như vậy, chúng ta không thể mạo hiểm."

Lý Cường gật đầu, hần nghe ra trong lời nói của Cảnh Phong có ý bất mãn, bèn nói: " Để ta thử xem, cả ba phần âm tiết ta đều đã nhớ hết."

Tay hần đưa Hợp Âm Xoa ra lòng bàn tay, một đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa xuất ra, phản ứng của Thiên Hoành cũng giống như những người tu chân khác, cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Hần không chỉ bội phục Phó Sơn mà còn hiểu được mình rất thất bại, bị nhốt ở Thiên Lại Thành một thời gian dài, người khác thu được tiểu huynh đệ mà tu vi cũng đã rất cao như thế, thật là uống công mình đã tu hành ngàn năm.

Lý Cường một khi luyện khí, tinh thần liền tập trung cao độ. Loại phương pháp luyện khí này cũng là lần đầu tiên hần làm thử, phải biết rằng đây là một loại tu luyện hoàn toàn mới, hoàn toàn bất đồng không giống như phương pháp cũ dù chỉ một chút, làm cho hần phải hao phí rất nhiều tâm huyết. Cũng may là đã có sẵn Hợp Âm Xoa, không cần phải bắt đầu tu luyện từ đầu, hần cũng đã tu luyện qua không ít pháp bảo, kinh nghiệm cũng đã tăng trưởng không ít.

Thiên Hoành mắt thấy Hợp Âm Xoa cấp tốc thu nhỏ lại, rất nhanh đã ra hình dáng, một trận nhạc thanh liên tục chấn nhiếp truyền ra, hần biết Lý Cường đang điều chỉnh âm luật. Những người khác cũng vừa mừng vừa sợ, Cảnh Phong dù biết mình đã thua những cũng rất cao hứng, Hợp Âm Xoa rốt cuộc có hy vọng luyện thành.

Lý Cường cố gắng điều chỉnh âm luật bên trong, nhưng vô luận hần điều chỉnh như thế nào nhưng vẫn còn thiếu một chút. Trong lòng hần hiểu được, nếu không đạt tới thì hết thấy đều vô ích.

Về mặt vui mừng của Thiên Hoành càng ngày càng đậm, hần biết Lý Cường sẽ đại công cáo thành, bởi vì hần đã nghe được rõ ràng cả ba âm tiết trong Hợp Âm, mấy người thành chủ cũng đang rất hưng phấn. Nhưng vừa đến lúc này thì đột nhiên nghe Lý Cường kêu to: " Mẹ kiếp! Xong đời!"

Chỉ thấy Hợp Âm Xoa đang treo ở không trung đang nằm giữa đoàn liệt hỏa đột nhiên hóa thành tro tàn.

Lý Cường ngơ ngác nhìn tro tàn trên mặt đất, một hồi lâu hần đột nhiên hiểu được, hét lớn: " Nguyên lai như thế...nguyên lai như thế, ta hiểu rồi...ai, lão ca, còn tài liệu nữa không? Lần này nhất định là có thể làm ra thật tốt. Thật ra thì cũng rất dễ dàng, ta đã hiểu được, thật quá phức tạp rồi."

Hần nhìn mọi người, ngạc nhiên nói: " Các người sao vậy, mặt mày đều méo máo như thế."

Thiên Hoành thật sự là khóc không ra nước mắt, vuốt râu sững sốt cả nửa ngày, hồi lâu mới nói: " Lão đệ, vật này chỉ dùng Lục Anh Thạch chế tác, Lục Anh Thạch của Thiên Lại Thành đều cũng đã dùng để chế tác ra Hợp Âm Xoa này hết rồi, đã không còn tài liệu nữa."

Lý Cường cũng ngây dại, nghĩ thầm: " Chết tiệt, vậy thì thật phiền toái rồi."

Trong lúc nhất thời mọi người trong phòng cũng đều yên lặng không nói gì, không khí phảng phất như cô đọng lại.

Lý Cường đem tâm thần tiến vào trong thủ trạc, cố gắng tìm kiếm Lục Anh Thạch, đột nhiên hắn nhìn thấy một đồ vật, chính là thứ mà lão giáp trùng Nam Tư Đồng đã đưa cho hắn, là pháp bảo màu xanh biếc, tựa hồ cũng dùng Lục Anh Thạch để chế tác, hắn lấy ra, nghĩ thầm: "Nếu còn không có thì chắc phải dùng thứ này để luyện chế thôi."

Thiên Hoàn còn đang khổ sở, đột nhiên phát hiện kiện đồ vật trên tay hắn, không khỏi kêu to lên: "Không Âm Xoa! Đúng là Không Âm Xoa! Lão đệ...ngươi ở nơi nào có vậy? Ngươi...ngươi có gặp qua sư tôn của ta sao? Làm sao ngươi lại có được Không Âm Xoa a?"

Phong thái tiền bối của hắn đã hoàn toàn biến mất, cơ hồ như đang lặn tới bên cạnh Lý Cường, chớp lấy Không Âm Xoa nhìn cả nửa ngày hắn nắm chặt pháp bảo này vào ngực, miệng lẩm bẩm: "Sư tôn...sư tôn, ngài sao lại bỏ đệ tử a."

Hắn không hề nghĩ đến, từ sau khi nhìn thấy Lý Cường, thật sự đều là ngoài ý muốn, điều khó tin nhất là mật bảo của sư tôn lại nằm trong tay Lý Cường.

Cảnh Phong thầm nghĩ: "Đúng là một quái nhân, so với lão phong tử ta còn nhiều thú vị hơn..."

Lý Cường thở dài một hơi, nghĩ thầm: "Điều này cũng thật là quá xảo diệu. Thật là đáng cười, trên người có Không Âm Xoa, vậy mà còn muốn tu luyện Hợp Âm Xoa, bất quá học xong được cách sắp xếp âm tự, thu hoạch không phải là tầm thường, cũng rất đáng giá rồi."

Lý Cường nói: "Lão ca, cái này là Không Âm Xoa đó sao? Đây là một bằng hữu đưa cho ta, hắn là không có quan hệ gì với sư tôn ngươi, vì hắn không biết dùng mới đưa cho ta đó."

Hắn vội vàng giải thích, nhìn bộ dáng Thiên Hoàn, thật sự là quá kích động. Về mặt Thiên Hoàn hoảng hốt nói: "Nga, thì ra là như vậy."

Đột nhiên lại rất kích động, nói: "Lão đệ, có lẽ là lão Thiên đã bị cảm động nên trong lúc này mới đưa ngươi đến Thiên Lại Thành. Lão đệ, ca ca cầu ngươi một việc, chuyện..." Hắn không nói hết câu, chỉ nhìn Lý Cường với ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Lý Cường đột nhiên hiểu được ý tứ của hắn, lập tức tiếp lời hắn: "Lão ca, không cần cầu, Không Âm Xoa tặng cho ngươi, coi như là vật quy nguyên chủ, pháp bảo này là trong lúc vô tình ta có được, coi như là lễ ra mắt của tiểu đệ dành cho lão ca đi." Cho tới bây giờ trong phương diện này hắn luôn vô cùng hào phóng, đối với bảo vật luôn coi nhẹ, đối với hắn mà nói, tình bằng hữu còn quan trọng hơn pháp bảo nhiều lắm.

Thiên Hoàn mấy người đều ngẩn ngơ, không nghĩ tới Lý Cường lại hào phóng như vậy. Thành chủ nhìn thấy sư thúc tổ còn đang ngẩn ngơ, bèn đa tạ nói: "Đệ đệ, tỷ tỷ thay sư thúc tổ cảm ơn đệ, ân tình này trên dưới Thiên Lại Thành không bao giờ quên. Sau này đệ đệ có chuyện gì hỗ trợ, chỉ cần đưa tin tới, Thiên Lại Thành nhất định toàn lực giúp đỡ."

Cảnh Phong cũng nói: "Nếu cần đánh nhau, hãy tính cho lão phong tử thêm một phần. Hắc, hắc, lão phong tử ta cái gì cũng đều không được nhưng nếu cần đánh nhau với người khác thì lại rất vui vẻ a."

Lý Cường cười nói: "Ai nha, ta nói với tỷ tỷ a, không có việc gì mà sao phải đánh chứ? Xem ra lão phong tử này thật thích đánh nhau quá, tốt! Sau này nếu có cần đánh nhau, ta sẽ tìm lão phong ngươi đầu tiên!"

Cảnh Phong mừng rỡ ha ha cười to: "Ha ha, ta phát hiện tiểu phong tử rất hợp khẩu vị của lão phong ta đó! Tốt! Tốt! Tốt! Chỉ cần một câu nói của tiểu phong tử ngươi, dù là lửa nước lão phong cũng đi cùng ngươi!"

Văn Thu Ly cười, cuống quýt lắc đầu: "Ngươi đúng thật là điên cuồng, vừa nhắc đến đánh nhau là ngươi cũng không cần mạng nữa."

Thiên Hoàn rốt cuộc cũng là người tu chân có tu vi cao thâm, bình tĩnh trở lại rất nhanh, nói: "Như vậy chúng ta rất nhanh có thể tiến vào Huyền Vực mật thất rồi, chỉ cần tìm được phương pháp phá giải của sư tôn lưu lại thì Thiên Lại Thành đã có ngày trở mình lại. Lần này ta tự mình đi xuống, huynh đệ và lão phong tử cùng đi, nhân tiện để xem có thể đi vào mười hai tầng kia không. Lần này vận số của Thiên Lại Thành chúng ta tựa hồ đã thay đổi, có lẽ có thể tiến vào trong mười hai tầng còn lại."

Thành chủ cười nói: " Sư tôn vẫn còn ôm ấp ý niệm này trong lòng. Khi mới phá được tầng mười ba thì đệ tử mới chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, đến bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, thật sự là hoàn toàn oanh động..."

Thiên Hoàn tiếp lời: " Đúng vậy, khi đó chúng ta mới chuyển tới đây chưa đủ trăm năm. Sư tôn thật là lợi hại, dựa vào Không Âm Xoa này mà đối kháng phá mở tinh khí của Vạn Tải Hàn Băng, lúc ấy ta theo sư tôn bay vào, bảo vật bên trong làm người ta mở rộng tầm mắt..."

Cảnh Phong đối với pháp bảo cảm thấy rất hứng thú, hần cười hỏi: " Sư thúc tổ, a a, ngài vẫn chưa chịu nói bên trong có pháp bảo gì, lần này tiết lộ một chút có được không a."

Thiên Hoàn bởi vì có lại được Không Âm Xoa, tâm tình phi thường vui vẻ, cười mắng: " Cái gì pháp bảo, Thiên Lại Thành nếu cứ nghĩ đến việc tìm được pháp bảo tốt, điểm ấy thật là không thể so sánh với người ta đâu. Bỏ đi, hôm nay cao hứng, sẽ nói cho người nghe."

Lý Cường đối với chuyện này không có hứng thú, trong lòng vẫn đang nghĩ đến Triệu Hào bọn họ, nghĩ thầm: " Không biết bây giờ bọn họ đã đến nơi nào rồi, có thể đến trước Hắc Thủy Đảo tìm Hải Hồn Mã Não không? Được rồi, hỏi Thiên Hoàn lão ca một chút, có lẽ hần biết."

Thiên Hoàn trầm tư một hồi, dường như đang đắm chìm vào hoàn cảnh lúc ấy, hần chậm rãi nói: " Thật ra, lúc ấy còn có nhiều pháp bảo không có lấy ra, bởi vì...thời gian không kịp. Sư tôn lấy năm kiện pháp bảo, còn có hai bình linh đan, đệ tử các người nếu không có hai bình linh đan đó thì ngày này thành tựu cũng không lớn như vậy. Ta cũng lấy được hai kiện pháp bảo. Ngẫm lại lúc ấy tình hình thật sự là có ý tứ, vì tay chân luống cuống nên chỉ lấy đại thôi, còn đồ tốt đều đã bị cấm chế, ấy, không thể lấy được a. Ngẫm lại lúc đó..."

Về mặt Cảnh Phong chờ mong, nói: " Có bảo bối tiên gia không?"

Lý Cường biết rõ sự lợi hại của bảo bối tiên gia nên cười nói: " Dù cho có tiên gia bảo bối người cũng sử dụng không được, hắc hắc, lão phong tử, cho dù cho người có được một kiện, cũng chưa hẳn là chuyện tốt."

Thiên Hoàn cảm thấy rất đúng, cách nhìn đối với Lý Cường càng cao hơn, lớn tiếng nói: " Không sai! Lời này mới thật chính xác, dù lấy được cũng không thao túng được tiên binh, còn không bằng pháp bảo mình thường dùng nữa."

Hần nào có biết vì Lý Cường đã ném phải đau khổ của tiên khí, còn tưởng là do hần có tu vi tu chân cao thâm mà hiểu được điều đó. Cảnh Phong không phục lắc lắc đầu, bất quá ngay cả sư thúc tổ cũng tán thưởng Lý Cường, hần cũng không còn cách nào phản bác.

Lý Cường hỏi: " Lão ca, đệ muốn thỉnh giáo một vấn đề, chuyện về Hải Hồn Mã Não, huynh có biết ở nơi đâu có không?"

Thiên Hoàn kỳ quái nhìn Lý Cường, nói: " Hải Hồn Mã Não? Lão đệ cần đồ vật này để làm chi? Đây là trân phẩm cho nguyên anh tu luyện a." Hần không giải thích được, khó hiểu hỏi.

Trong lòng Lý Cường nhảy lên, có chút khẩn trương nói: " Lão ca, huynh biết Hải Hồn Mã Não? Thật tốt quá! Có thể nói cho đệ biết làm sao lấy được Hải Hồn Mã Não không? Đệ nhất định phải có được đồ vật này đó."

Thành chủ cười nói: " Ước chừng tại Oan Hồn Hải chỉ có hai chỗ có thể tìm được Hải Hồn Mã Não, một nơi là Hắc Thủy Đảo, một nơi chính là Thiên Lại Thành chúng ta đó. Đệ đệ không cần vội, đệ cần Hải Hồn Mã Não để làm gì? Nói cho tỷ tỷ nghe thử."

Trong lòng Lý Cường cảm thán không thôi, bây giờ hần mới hiểu được câu nói: " Đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai hoàn tất phí công phu".(Mang giày sắt đi tìm mà không thấy, nhưng lại dễ dàng đạt được mà không tốn chút công sức nào).

Thiên Hoàn cũng cười nói: " Đó là do người tu chân bị hủy đi thân thể mới có thể dùng được, nhưng bình thường rất khó dùng tới, không biết có ai bị hủy đi thân thể mà nguyên anh còn phải tu luyện được hơn ngàn năm, thật sự là quá khó khăn."

Lý Cường vui vẻ cười nói: " Đệ có một bằng hữu bị như vậy, nguyên anh đã tu luyện được mấy ngàn năm rồi, nhưng vẫn bị thiếu Hải Hồn Mã Não, vì vậy vẫn còn bị giam cầm."

Văn Thu Ly kinh ngạc nói: " Hay thật, tu hành suốt mấy ngàn năm, nếu hần có được Hải Hồn Mã Não, là có thể tu thành Tán Tiên rồi! Lão Thiên a, Tán Tiên...tại tu chân giới." Hần cuống quýt lắc đầu.

Thiên Hoàn cũng sợ hãi than không thôi, phải biết rằng, Tán Tiên cùng với người tu chân giới mà so sánh thì lợi hại hơn nhiều lắm, trừ phi người tu chân tu quá Độ Kiếp kỳ, nếu có thể tu qua Độ Kiếp kỳ mới có thể so cảnh giới với Tán Tiên.

Cảnh Phong đặc ý nói: " Hải Hồn Mã Não của Thiên Lại Thành chúng ta so với Hắc Thủy Đảo càng là tinh phẩm hơn. Hắc hắc, Hải Hồn Mã Não còn là một loại trân dược kỳ lạ, tại tu chân giới đại danh鼎鼎 Nguyên Dương Đan cũng cần phải có Hải Hồn Mã Não."

Thiên Hoàn nói: " Đúng vậy, Hải Hồn Mã Não còn có tác dụng khác, còn có thể dùng làm tài liệu để tu luyện đan dược nữa."

Lý Cường im lặng một hồi lâu không nói, hần đột nhiên hung hăng vỗ vào đầu mình, tự nhủ: " Ngu! Ta thật là ngu..."

Hần nghĩ thầm nguyên lai vì trong ngọc đồng giản của Hồi Xuân Cốc bên trong ghi lại phương pháp tu luyện Nguyên Dương Đan nhưng không có nói dùng tài liệu cần phải có Hải Hồn Mã Não, lúc đó hần ở trong Hồi Xuân Cốc lại không nghĩ đến việc đó nên không kịp hỏi họ, hần không biết ở đó có Hải Hồn Mã Não, nếu hần biết sớm thì đã không cần lăn lộn tại Thần Bang Tinh quỷ quái này, chỉ cần cùng Phó Sơn đại ca trở về thì hết thấy vấn đề đều đã được giải quyết.

Thật ra chỉ là Lý Cường nghĩ đương nhiên là vậy, bây giờ ở Hồi Xuân Cốc chưa chắc đã có Hải Hồn Mã Não, mặc dù Mai Du Băng và đại thần của Bang Kỳ Ninh quốc là bằng hữu, nhưng muốn có Hải Hồn Mã Não chưa chắc dễ dàng.

Thiên Hoàn hỏi: " Hải nhi, Thiên Lại Thành còn tồn tại bao nhiêu Hải Hồn Mã Não?"

Thành chủ cười nói: " Còn có không ít, là do trước kia còn dự trữ, còn chừng mười bình tinh phẩm, còn lại thì không thuần chất lắm, chưa có thủy hóa(hóa thành nước)".

Thiên Hoàn gật đầu nói: " Chúng ta chỉ chứa lại một bình để dùng, còn bao nhiêu hãy cấp cho lão đệ. A, bằng hữu của đệ chỉ cần dùng một bình là đủ rồi, còn lại những bình khác, chỉ cần tìm được người của Linh Bàn Môn, có thể dùng đổi linh đan với họ, chỉ là bây giờ không biết họ đang ở nơi nào, tùy duyên thôi."

Thành chủ đứng dậy gọi tới một ngân y võ sĩ, phân phó hần đi lấy Hải Hồn Mã Não đến. Ngân y võ sĩ cung kính xoay người định chạy đi, Thiên Hoàn nói: " Chờ một chút." Truyền âm nói cho hần mấy câu rồi mới phát tay cho hần đi.

Lý Cường không yên tâm về mấy người Triệu Hào, bèn nói: " Lão ca, chúng ta lúc nào xuống Băng Nhân, càng nhanh càng tốt. Đệ còn thất lạc với bằng hữu ở Oan Hồn Hải, cần phải đi tìm bọn họ."

Thiên Hoàn nói: " Không nên gấp, lần này sau khi giải khai cấm chế của Thiên Lại Thành, chúng ta cũng muốn đến Tây đại lục. Trước tiên nên nghỉ ngơi một chút, chúng ta còn phải chuẩn bị một ít đồ vật, bố trí một chút mới được."

Tới bước này Lý Cường biết có gấp cũng vô dụng, chỉ phải gật đầu đáp ứng.

Chỉ chốc lát sau, ngân y võ sĩ tiến đến, cung kính đặt cái hộp màu trắng trong tay xuống, thi lễ rồi rời đi.

Văn Thu Ly cầm lấy cái hộp, mở ra nói: " Đây là Hải Hồn Mã Não đã thủy hóa, là loại tốt nhất."

Thiên Hoàn cầm lấy cái hộp, nói: " Đây là mười bình tinh túy của Hải Hồn Mã Não, bằng hữu của đệ chỉ cần dùng một bình là đủ rồi, còn lại chín bình đệ cứ để dành lại đi. Mặc khác còn hai bình linh đan trị độc thương tốt nhất của Thiên Lại Thành, coi như là quà lễ, lão đệ cũng thu nhận luôn nhé."

Hần lại bổ sung: " Loại linh đan này tên là Hàn Thủy Lân, chuyên trị các loại độc thương, rất là linh nghiệm, thân thể bị tổn thương cũng có thể dùng nó để trị, chỉ là hiệu quả yếu một chút."

Lý Cường cuống quýt đa tạ, tiếp nhận cái hộp màu trắng, xuất ra một bình Hải Hồn Mã Não tinh túy. Đó là một cái bình làm bằng thủy tinh, chỉ cỡ hai ngón tay, bộ dáng xưa cổ, trong bình có một chất lỏng màu vàng đậm, có vẻ lỏng lẻo, nhìn không có chỗ nào đặc biệt. Thu xong Hải Hồn Mã Não và linh đan, Lý

Cường cảm giác như mình đã chiếm được tiện nghi quá nhiều, cảm thấy có chút ngại ngần, dù sao mới quen biết không lâu như vậy đã thu nhận vật quý giá của người ta. Hắn suy nghĩ nên lấy cái gì cấp cho Thiên Hoàn để bù đắp, đột nhiên nghĩ tới chuyện từ khi Thiên Hoàn rời khỏi địa cầu cũng chưa từng trở về, chỉ bằng tặng cho hắn một ít vật phẩm ở quê hương.

Lý Cường tiện tay lấy ra hai bình rượu ngon, cười nói: " Lão ca, đây là rượu ngon ta mang từ quê hương tới, lão ca nếm thử xem."

Thiên Hoàn nghe được hai từ rượu ngon, có chút sửng sốt, hắn đã sớm quên đi trên thế gian vẫn còn thứ đồ vật này lâu lắm rồi. Văn Thu Ly, thành chủ và cả Cảnh Phong càng mù tịt, bọn họ căn bản không biết cái gì gọi là rượu.

Thật ra Thiên Hoàn đã biết, hắn tiếp nhận bình rượu, cười nói: " Khi tuổi còn trẻ cũng từng uống qua, thật là quá lâu...cảm ơn lão đệ." Trong lòng hắn rất kích động, chỉ là không muốn lộ ra.

Hắn nói: " Hải nhi, người đưa lão đệ đến Tấn Vân Đường nghỉ ngơi. Mặc khác thông tri mọi người, chúng ta sẽ nhanh chóng đi xuống Bằng Nhãn."

Trong mắt Cảnh Phong lộ ra vẻ hưng phấn cực độ, nói: " Đệ tử đi thông tri, sư thúc tổ!" Hắn làm một lễ, xoay người chạy ra khỏi tiểu viện.

Thành chủ cười nói: " Cảnh trưởng lão lúc nào cũng không được trầm tĩnh, đệ đệ, chúng ta đi."

Ba người bái biệt Thiên Hoàn, đi ra khỏi tiểu viện.

Trạch Cổ và Tập Ba Cơ Lão Đa được ngân y võ sĩ cung kính mời ra khỏi đám người. Hai người thắc thỏm bất an đi ra, có người đưa tới quần áo thật đẹp, có một ngân y võ sĩ nói: " Mời hai vị khách nhân tôn quý đi theo ta."

Những thuyền viên và hành thương không giải thích được nhìn kỹ hai người thay bộ đồ mới rồi đi theo ngân y võ sĩ.

Qua Truyền Tống Trận, hai người đi tới một chỗ ở nhã tịnh, khác hẳn với địa phương họ ở lúc trước hoàn toàn.

Trạch Cổ nói: " Không biết bọn họ muốn làm gì?"

Tập Ba Cơ Lão Đa nhìn chung quanh, nói: " Hình như không có ác ý, địa phương này thật là xinh đẹp..."

Trạch Cổ đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: " Ta biết rồi, nhất định là đại ca!"

Tập Ba Cơ Lão Đa nghi hoặc hỏi: " Người nói là tiểu huynh đệ? Tại sao?"

Một thanh âm từ trong phòng truyền ra: " A a, Lão Đa, Trạch Cổ mau vào đây."

Trạch Cổ hưng phấn kêu lên: " Quả thật là đại ca a."

Tập Ba Cơ Lão Đa cũng kinh ngạc nói: " Là thanh âm tiểu huynh đệ, chúng ta đi vào."

Lý Cường cũng đã đi ra ngoài phòng nghênh đón, ngân y võ sĩ dẫn đường cung kính nói: " Tiền bối, hai vị khách nhân đã được mời tới."

Lý Cường vui vẻ cười nói: " Cảm ơn vị đại ca này, người có thể đi đi."

Ngân y võ sĩ bị Lý Cường gọi là đại ca cảm thấy rất ngại ngần, không dám nói gì chỉ hành lễ rồi rời đi. Lý Cường nắm tay Lão Đa, cao hứng nói: " Lão Đa, không có việc gì nữa, các người sẽ có thể trở lại Tây đại lục. Trạch Cổ, ta sẽ nghĩ biện pháp tặng cho người một chiếc Tiên Chu."

Trạch Cổ cơ hồ không dám tin tưởng chính lỗ tai của mình, thất thanh kêu lên: " Đại ca, huynh nói cái gì? Tặng cho ta một chiếc Tiên Chu?"

Lý Cường thành khẩn nói: " Một chiếc Tiên Chu trị giá bao nhiêu tiền số? Sau này ta sẽ không trở lại Thần Bang đại lục nữa, có tiền số cũng chỉ là vô dụng, hơn nữa có thể nói lần này Tiên Chu của người bị tổn hại, ta cũng có một phần trách nhiệm, xem như là bằng hữu bồi thường cho nhau không được sao? Điều này là do Lão Đa đã dạy ta đó."

Trạch Cổ không thể tin trên thiên hạ còn có người như vậy, hần sững sốt thật lâu, nói: " Là Lão Đa đã dạy? Lão Đa..."

Tạp Ba Cơ Lão Đa cũng há mồm cứng lưỡi nói không ra lời. Lý Cường vỗ vai Trạch Cổ nói: " Chuyện này có gì mà không được, Lão Đa so với ta còn tốt hơn nhiều."

Trạch Cổ không biết chuyện của Tạp Ba Cơ Lão Đa ở Phong Nam Thị, bất quá, Lý Cường hứa sẽ tặng cho hần một Tiến Chu, đã làm cho hần có thêm một hy vọng để quay trở về nhà. Nguyên lai hần đã chuẩn bị sẽ chết già ở Thiên Lại Thành, bởi vì Tiến Chu hư hao thì hần phải bồi thường một số tiền số lớn, số tiền này hần căn bản không thể bồi thường nổi.

Tạp Ba Cơ Lão Đa ngạc nhiên nói: " Ta không có dạy tiểu huynh đệ làm cái gì a."

Lý Cường cười nói: " Đứng có đứng ở đây nữa, vào nhà rồi hãy nói."

Ba người còn chưa đi vào trong thì đã có hai người đi tới, trong đó có một người cười duyên, nói: " Quái nhân tiền bối, ta đưa tỷ tỷ của ta đến gặp người, không biết người có chào đón hay không a." Rồi nàng lại hướng tới người kế bên nói: " Tam tỷ a, nếu muốn xuống Băng Nhân thì cứ tìm tiền bối, hần nhất định là sẽ có biện pháp."

Lý Cường lập tức cảm giác được đã có phiền toái tìm đến cửa.

72. Chương 72

Lan Hinh không có nghĩ đến Lý Cường lại xưng hô như thế, nàng tức giận lớn tiếng kháng nghị: " Cái gì mà gọi Lan nha đầu, không cho gọi ta như vậy!"

Lý Cường gãi gãi đầu, ngay chính hần cũng không biết vì sao mình lại buột miệng gọi như vậy, không thể làm gì khác hơn là cười nói: " Ai ai, mọi người vào nhà đi."

Lan Hinh thấy Lý Cường không trả lời nàng, tức giận dậm chân một cái rồi lôi tam sư tỷ của nàng đi vào nhà. Lý Cường cũng vừa định đi vào thì liếc mắt nhìn thấy Trạch Cổ đang ngây ngốc đứng đó, không khỏi cười nói: " Trạch Cổ, đừng đứng ngây ra đó nữa, đi thôi."

Trạch Cổ lúc này mới tỉnh lại, cười khổ nói: " Đại ca, đừng kỳ quái...cô nương của nơi này quả thật không thể nhìn a..."

Lý Cường kỳ quái hỏi: " Cái gì? Không thể nhìn? Ta nghĩ họ cũng xinh đẹp lắm mà, đâu có gì khó nhìn đâu."

Gương mặt của Trạch Cổ hồng lên, nhỏ giọng nói: " Không phải khó coi, quả thật đẹp lắm, loại phàm phu tục tử như chúng ta mà nhìn thì chịu không được."

Tạp Ba Cơ Lão Đa cũng nói: " Đúng là không nên nhìn vẫn tốt hơn, ta cũng sợ sẽ xảy ra chuyện."

Lý Cường nhìn không được cất tiếng cười to, hần biết chuyện Trạch Cổ bọn họ có thất thố cũng không kỳ quái, bọn họ không phải có ý nghĩ gì khác, chỉ là trong nhất thời bị cái đẹp làm choáng váng, khiến cho bọn họ chịu không được.

Nữ nhân của tu chân giới chỉ cần tu tới Nguyên Anh kỳ, tuyệt đại đa số sẽ tự tu cải lại hình dáng bên ngoài của mình, đây cũng chỉ là điều tự nhiên. Còn nam nhân tu chân thì ít làm vậy hơn, thậm chí còn có người lại cố ý tự đem dung mạo mình biến xấu đi, Cảnh Phong vốn là người như vậy, tâm tư của hần chỉ đặt vào chuyện tu chân, còn tất cả những thứ khác đều không quan trọng.

Lý Cường nói: " Không có việc gì đâu, nhìn nhiều một chút cũng chỉ là thói quen thôi, bất quá sau này khi các người trở về Tây đại lục, khi nhìn thấy những cô nương khác chắc là không quen. Nga, không nói việc này nữa, chúng ta vào nhà đi."

Ba người đi vào phòng, Trạch Cổ phát hiện thấy vị Lan Hinh cô nương kia đang ngồi trên ghế, không dám nhìn thêm, vội vàng quay đầu đi nơi khác. Lý Cường mời mọi người ngồi xuống, nói: " Lão Đa, sau này

người và Trạch Cố sẽ ở lại chỗ này, nếu có chuyện gì thì cứ phân phó cho võ sĩ đại ca bên ngoài, bọn họ sẽ giúp các người. Ước chừng không bao lâu nữa, chúng ta có thể đi.”

Lan Hinh vươn cánh tay nhỏ trắng nõn hươu qua lại trước mắt Lý Cường, nũng nịu kêu lên: ” Tiền bối!”, nàng chính là bảo bối của Thiên Lại Thành, ai cũng yêu thương sủng ái nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp một người như Lý Cường, đối xử với nàng không đậm không nhạt, rất bình thường.

Nàng nhìn thấy Lý Cường không để ý tới nàng, liền đại phát tính tình, vì thế một tiếng tiền bối này của nàng có ẩn chứa mật pháp thần công của Thiên Lại Thành. Lý Cường công lực cao thâm thì không cảm thấy gì, nhưng Trạch Cố và Táp Ba Cơ Lão Đa thì không chịu được, cả người chấn động, cơ hồ đồng thời nói: ” Đại ca, nàng gọi người.” ” Tiểu huynh đệ, cô nương đang nói chuyện với người kìa.”

Lý Cường dở khóc dở cười, nói: ” Lan Hinh tiểu muội muội, đừng có gọi là tiền bối nữa, nghe không được tự nhiên chút nào, cứ gọi là đại ca sẽ dễ nghe hơn.” Sau khi luyện khí hắc đã hiểu được một chút huyền bí về âm luật của Thiên Lại Thành, khi nói chuyện thì không tự chủ được đã dùng tới, hơn nữa với công lực của hắn, đã thật sự gây nên phiền toái.

Thanh âm của Lý Cường tràn ngập mũi, Lan Hinh và mấy người trong phòng trở nên ngẩn ngơ. Táp Ba Cơ Lão Đa và Trạch Cố thì có cảm giác như gặp được người thân thiết nhất của mình, là người mình không bao giờ muốn xa rời, họ nhận không được cùng rơi nước mắt. Còn Lan Hinh và Tam sư tỷ kia phản ứng càng khác hẳn, hai nàng đều là cao thủ tinh thông âm luật nhưng trong lúc không kịp đề phòng, là đã bị thanh âm của Lý Cường hấp dẫn.

Hai nàng đồng thanh đáp: ” Đại ca...” ” Ca ca...” Thanh âm cả hai vừa kiều mỹ vừa quyến rũ.

” Bạch” Trạch Cố té phịch xuống sàn, còn Lão Đa dù sao tuổi cũng đã già, còn có thể miễn cưỡng tự chủ được.

Lý Cường nhìn thấy bộ dáng của hai nàng thì biết ngay lời nói vừa rồi của mình đã gây ra họa.

Lý Cường ho khan một tiếng, ra một bộ dáng được chiếm tiện nghi, lớn tiếng đáp: ” Ai! Hắc hắc, nghe thật thuận tai a.”

Hắn dùng một ít chân nguyên lực, Lan Hinh và sư tỷ nàng lập tức tỉnh táo lại, hai người đồng thời cùng đỏ mặt.

Một hồi lâu Trạch Cố mới từ dưới đất đứng lên, khó khăn nói: ” Không được, để ta đi về, còn ở lại chỗ này sẽ bị các người làm chết mất thôi.”

Mọi người nghe xong không khỏi nở nụ cười, không khí nhất thời vui vẻ hơn.

Lan Hinh then thùng nói: ” Sao tiền bối cũng biết Chấn Âm Pháp của Hàn Âm Hoạch vậy? Đây là mật pháp bí truyền của Thiên Lại Thành đó. Quên đi, dù sao ngài cũng là một quái nhân, dù ở trong Thiên Lại đại trận cũng không có chuyện gì mà. Hi hi, đây là tay sư tỷ của ta, Hoàng Nghiên tỷ tỷ...nàng..nàng cũng muốn xuống Băng Nhân..”

Lý Cường liền hiểu được chuyện này sẽ rất rắc rối, cuống quýt lắc đầu nói: ” Tiểu muội muội, đây là điều ta không thể làm chủ, trong Băng Nhân có cái gì ta cũng không rõ ràng lắm, làm sao có thể dẫn người đi xuống được?”

Ánh mắt của Lý Cường vẫn chăm chú nhìn vào Hoàng Nghiên, nàng có chút cảm tức, nói: ” Nhìn chăm chăm như vậy làm gì, không đáp ứng mới có nhiều lý do như vậy, hừ!”

Lý Cường bị nàng làm cho sững sốt, cười nói: ” Vì quần áo của người là hoa văn của mẫu đơn, a a, nhìn thật sự cảm thấy thân thiết.”

Hoàng Nghiên mặc dù cảm tức chuyện Lý Cường nhìn mình chăm chăm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đặc ý. Nữ nhân luôn luôn muốn mình được người ta chú ý, nhưng khi nghe Lý Cường nói chỉ chú ý đến hoa văn trên quần áo của mình, nàng thật sự đã nảy sinh tức giận.

Nàng tức tối đứng dậy, kéo Lan Hinh: ” Chúng ta đi! Thật sự là một quái nhân!”

Lan Hinh cảm thấy kỳ lạ, không biết sư tỷ tại sao tức giận, không biết làm gì khác hơn là nói: " Lần sau trở lại tìm tiền bối. A, một chút nữa sư tôn sẽ tới...a, sư tỷ, đừng lôi kéo, muội tự đi không được sao?" Hai người đến cũng vội vã mà đi cũng vội vã.

Trạch Cố và Táp Ba Cơ Lão Đa cùng thở ra một hơi. Trạch Cố lau đi mồ hôi trên trán, nói: " Ấy, ai muốn cưới lão bà như vậy, nhất định là sống không lâu. Thật sự là chịu không được, nguyên lai quá hoàn mỹ cũng không phải là chuyện tốt a."

Táp Ba Cơ Lão Đa cười nói: " May mắn là ta đã già, nhìn mấy vị tiểu cô nương này cũng giống như nhìn nữ nhi của mình, bằng không cũng chịu không được a."

Lý Cường nghĩ thầm, mấy tiểu cô nương này sợ rằng tuổi tác còn lớn hơn nhiều so với Lão Đa, chỉ bất quá do nhìn không ra mà thôi.

Một ngân y vô sĩ tiến vào nói: " Thành chủ mời tiền bối đi qua, mọi việc đã chuẩn bị xong rồi."

Lý Cường vừa nghe thì hiểu ngay, cuống quýt kêu tốt lắm. Hắn nhìn Lão Đa, nói: " Lão Đa, các người ở chỗ này nghỉ ngơi, ta sẽ rất nhanh trở về. Có chuyện gì cứ phân phó cho người ở đây đi làm, chờ khi ta trở lại, chúng ta có thể rời đi nhanh thôi."

Lão Đa và Trạch Cố vội vàng đáp ứng. Lão Đa kéo Lý Cường, nói: " Tiểu huynh đệ, tất cả phải cẩn thận, chúng ta chờ người quay lại."

Thiên Lại Thành có một cấm địa, không có lệnh của trưởng lão Thiên Hoàn và thành chủ thì không ai được đi vào, đó chính là Cấm Kỵ Đường.

Hôm nay Cấm Kỵ Đường lại có rất nhiều người. Thiên Hoàn mặc một bộ chiến giáp màu bạc, cả người sương khói vây quanh, hắn tựa như trẻ lại rất nhiều, tinh thần thật là cường tráng.

Thành chủ mặc một bộ y phục màu hồng, cả người như rất vui vẻ hưng phấn, liên tục ra lệnh cho các thuộc hạ.

Chiến giáp của Cảnh Phong rất kỳ lạ, tựa hồ như là loại da cá nào đó chế ra, toàn thân đều là những lân phiến nhỏ cỡ móng tay, khi ánh sáng chiếu xuống tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, hắn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây rất là vui vẻ.

Phía sau thành chủ đứng năm, sáu cô gái xinh đẹp, một đám ngân y vô sĩ dưới sự chỉ huy của Văn Thu Ly, bận rộn chạy quanh.

Lý Cường đi vào Cấm Kỵ Đường, trong lòng có chút giật mình, nhiều người như vậy có chút ngoài ý liệu của hắn. Hắn liếc mắt nhìn thấy Thiên Hoàn đang đứng, liền lớn tiếng hô: " Lão ca, tỷ tỷ, lão phong tử, bây giờ đi xuống sao?"

Lối xưng hô của hắn làm người trong phòng choáng váng, ai cũng suy nghĩ: " Lão ca là ai? Tỷ tỷ là ai? Lão phong tử thì ai cũng biết, nhưng trước mặt mọi người dám kêu lão là lão phong tử thì chỉ có một mình Văn Thu Ly, hai người bọn họ có giao tình sinh tử, thật ra không ai dám kêu hắn như vậy, chỉ có vài đệ tử gọi hắn là Phong gia gia."

Thiên Hoàn cười nói: " Lão đệ, qua đây đi, tất cả đều chuẩn bị xong rồi."

Tất cả những người có mặt đều giật mình, Thiên Hoàn sư thúc tổ gọi hắn là lão đệ, vậy còn hắn gọi tỷ tỷ là gọi ai? Mọi người còn đang đoán thì thành chủ đã nói: " Đệ đệ, một chút nữa sẽ bắt đầu đi xuống, hãy mặc chiến giáp vào đi." Mọi người đều mơ hồ, đây là kiểu xưng hô gì vậy a, hoàn toàn rối loạn như vậy.

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt!" Hắn dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, một luồng ánh sáng màu vàng đậm tỏa ra chói mắt.

Thiên Hoàn kinh ngạc nói: " Đây không phải là Lan Uẩn chiến giáp trong truyền thuyết đó sao? Hay thật, không hổ là người của Trọng Huyền Phái, đồ vật thật tốt a."

Lý Cường đến gần Thiên Hoàn, nói: " Đây là của bằng hữu đưa cho đệ, không phải do đệ tự mình tu luyện đâu."

Thành chủ gật đầu, ở bên cạnh nói: " Nhân duyên của đệ đệ nhất định rất tốt, nếu không phải là bằng hữu tốt nhất nhất định sẽ không bao giờ tặng cực phẩm chiến giáp thế này."

Lý Cường đột nhiên nhìn thấy Phiêu Duyên, Lan Hinh và Hoàng Nghiên đứng phía sau thành chủ, hấn gật đầu với các nàng ra ý chào hỏi, ngoại trừ Hoàng Nghiên, mọi người đều nhẹ thi lễ. Hoàng Nghiên bĩu môi, vẻ mặt có chút giận dữ, nhìn ra nàng vẫn còn đang tức giận.

Trên mặt đất trong Cẩm Kỳ Đường có một tòa bạch ngọc thai rất lớn, có sáu cánh, ở bên trên khắc rất nhiều phù chú hoa văn, sáu cánh khảm sáu khối tiên thạch, đây là Cẩm Kỳ Thạch, chuyên môn phong ấn linh thạch của Băng Nhân.

Thiên Hoàn nói: " Đây chính là Băng Nhân, đợi lát nữa khi ta dời linh thạch, chúng ta cùng nhau đi xuống, tốc độ phải nhanh, linh thạch chỉ dời được chốt lát, nếu muốn mở lại, ít nhất phải đợi hai ngày thời gian.

Thiên Hoàn xuất thủ ấn, bạch ngọc thai bắt đầu xoay tròn, linh thạch ở trung tâm từ từ xuất ra sương khói tràn ngập, nhìn kỹ có thể thấy nước bên trong đang nhộn nhạo. Thiên Hoàn dùng sức thúc giục linh thạch, kêu lên: " Chuẩn bị tốt lắm rồi, ta đi thứ nhất, Cảnh Phong thứ hai, lão đệ thứ ba, án theo thứ tự mà đi."

Những người trong đại đường nhất thời khản trương, thành chủ và đệ tử của nàng cũng chậm rãi tụ tập lại.

Mặt ngoài linh thạch cấp tốc trầm xuống, lộ ra một đại động sâu không thấy đáy.

Chỉ nghe Thiên Hoàn quát to: " Mở! Đi!"

Bóng người chớp lên, hấn thả người nhảy xuống, Cảnh Phong tựa hồ rất quen thuộc, theo sau nhảy vào. Lý Cường không dám chậm trễ, thân hình chớp lên, một đạo kim quang nhàn nhạt hiện lên, hấn cũng đã đi xuống.

Ngay chỉ một sát na linh thạch sắp phong bế, Hoàng Nghiên đột nhiên phi thân nhảy vào, mọi người không khỏi kinh hãi.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, linh thạch đã từ từ phong bế lại như cũ.

Thành chủ vô cùng tức giận, nàng lớn tiếng nói: " Nghiên nhi đang làm chuyện gì? Nó...nó..., thật là tức chết, lá gan quả thật quá lớn!"

Lan Hinh cũng đã sợ hãi, nàng không nghĩ tới tam sư tỷ lại quật cường như vậy, lại dám trong lúc không hề chuẩn bị mà nhảy xuống, cái này phải làm sao bây giờ? Cẩm Kỳ Đường một mảnh yên tĩnh, thành chủ thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, nàng cũng chỉ có thể ngồi chờ đợi. Những người khác cũng ngồi xuống, chờ đợi chuyện phát triển.

Đây là một bằng động rất lạ kỳ, rộng mênh mông, không biết ánh sáng từ nơi nào phát ra, chiếu ánh sáng lấp lánh ra khắp bằng động, kỳ lạ hơn chính là ở khắp các vách bám vào một ít thực vật quái dị màu đen, với những quả cây màu đỏ tươi. Thiên Hoàn phóng qua hái được một quả rồi bay ngược trở về.

Thiên Hoàn còn đang bay giữa không trung, Cảnh Phong và Lý Cường cơ hồ đồng thời bay tới bên người hấn. Thiên Hoàn cười nói: " Đợi một hồi sẽ đi!"

Hoàng Nghiên đột nhiên đi tới bên cạnh ba người. Thiên Hoàn cả kinh giận dữ quát: " Tiểu Nghiên nhi, chuyện gì xảy ra? Là ai cho ngươi tới nơi này?"

Hoàng Nghiên thương cảm nhìn mọi người, nhỏ giọng nói: " Tổ công công... Nghiên nhi muốn đi mà..."

Thiên Hoàn thật sự bị chọc giận, quát to: " Muốn đi thì dám tự mình đi xuống sao? Công lực của ngươi thế nào ta không rõ ràng à? Thiên Lại Thành chúng ta đã chết rất nhiều người tu chân, chẳng lẽ ngươi còn không biết sự hung hiểm bên trong...ta..." Lão nhân gia bị chọc tức điên lên, râu mép cũng vểnh lên run rẩy.

Cái miệng nhỏ của Hoàng Nghiên mếu máo, khóc tím tím nói: " Bây giờ không phải là có quái nhân tiền bối sao, ô ô, hấn nhất định là có biện pháp."

Lý Cường thiếu chút nữa là té xỉu xuống sàn, vội vàng nói: " Di, ai nói ta có biện pháp vậy? Tổ công công của ngươi chỉ muốn tốt cho ngươi, hấn sợ ngươi có nguy hiểm thôi."

Hoàng Nghiên liếc mắt nhìn Thiên Hoàn, khóc ròng nói: " Ô ô, quái nhân tiền bối không phải là có Huyền Tật Thiên Hỏa sao? Cho nên con nghĩ...muốn hắc lão nhân gia nhất định có thể giúp con...ô ô...con muốn nhìn thấy Huyền Vực mật thất một chút mà..."

Cảnh Phong cuống quýt lắc đầu: " Trong mấy tiểu nha đầu các người...chỉ có người là quật cường, háo thắng nhất..Ai, lão phong tử ta cũng không biết nói cái gì nữa, linh thạch đã đóng cửa, muốn trở về cũng đã không được." Hắc vẫn là muốn che chở cho Hoàng Nghiên, mượn cơ hội nhắc nhở Thiên Hoàn, bây giờ muốn đại phát tính tình cũng đã vô dụng, bởi vì linh thạch đã phong bế, Hoàng Nghiên chỉ có thể đi theo mà thôi.

Hoàng Nghiên rất thông minh, kéo tay Lý Cường và Thiên Hoàn, hai người không biết làm sao mới tốt cho nàng. Cuối cùng Lý Cường mềm lòng, nói: " Quên đi, lão ca, chúng ta mang nàng đi thôi. Tiểu muội muội, người đem chiến giáp mặc vào, cẩn thận một chút, một chút nữa phải đi theo sát phía sau ta, không được chạy loạn, tình huống bên trong ta cũng không biết, ngàn vạn lần đừng làm cho ta phân tâm, biết không?"

Hoàng Nghiên lần này phi thường nhu thuận, nhỏ nhẹ nói: " Cảm ơn tiền bối, cảm ơn tổ công công, cảm ơn Phong gia gia." Nàng lấy ra chiến giáp cất trong đai lưng trữ vật.

Thiên Hoàn biết có mắng tiếp cũng không hữu dụng, hắc đưa quả trái cây màu đỏ trong tay cho mọi người, nói: " Mọi người lấy Tam Dương Quả mà ăn, có thể chống đỡ cực hàn chi khí. Lão đệ, người nên hái một ít Tam Dương Quả đặc sản tại Băng Nhân để dành, đây là trân phẩm chế tác thuốc đó."

Lý Cường vừa nghe nói Tam Dương Quả thì biết là đồ vật tốt, bởi vì trong ngọc đồng giản của Linh Bàn Môn có ghi lại. Hắc cũng không khách khí, phi thân hái được không ít thu vào trong trữ vật.

Lý Cường cũng không có ăn Tam Dương Quả, thân thể hắc thuộc hỏa tính, căn bản không cần dùng loại quả này chống đỡ hàn khí.

Hoàng Nghiên cũng là lần đầu tiên ăn Tam Dương Quả, sau khi ăn xong, nàng cảm thấy được nóng đến không chịu nổi, sắc mặt cũng đã trở nên kiều diễm ửng ửng. Chiến giáp trên người nàng cũng rất đặc sắc, giống như là có ngàn chiếc lá xếp lớp lớp tạo thành, lóe lên quang hoa màu xanh biếc, rất là đẹp mắt.

Thiên Hoàn nói: " Chúng ta đi xuống thôi, mọi người lập tức theo sát, chúng ta sẽ gặp ngay đoàn khí lạnh. Ba người chúng ta bày thành tam giác trận, tiểu Nghiên nhi ở chính giữa. Được rồi! Đi!"

Trong lòng Hoàng Nghiên hưng phấn vô cùng, lần này mạo hiểm rốt cuộc thành công, trở về có nghe sư tôn mắng cũng đáng, đồng môn sư tỷ muội có ai có được kinh nghiệm này? Nàng cẩn thận theo sát sau người Lý Cường, hết nhìn đông rồi nhìn tây.

Bốn người một đường thẳng xuống dưới bay đi, tốc độ không nhanh lắm, hạ xuống chừng ba trăm thước, Thiên Hoàn nhắc tay ra dấu mọi người dừng lại, nói: " Mọi người phóng phi kiếm ra, bảo vệ toàn thân, phía dưới chính là Băng Vực đó."

Lý Cường nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một tầng hàn quang bàng bạc bao bọc bên dưới chân, tựa như một tầng bàng bạc băng tầng đang phiêu phù, hắc cảm giác rất kỳ quái, nghĩ thầm: " Cái này có gì lợi hại? Nhìn thấy lão ca có vẻ trịnh trọng như vậy, ta nên cẩn thận một chút." Hắc phóng ra Hấp Tinh kiếm.

Phi kiếm Thiên Hoàn thả ra có một đặc điểm hiếm thấy, cũng là lần đầu tiên Lý Cường nhìn thấy phi kiếm có bộ dáng thế này. Phi kiếm là từ trong miệng Thiên Hoàn phun ra, nhìn giống như hào quang ngũ sắc, rực rỡ tú lệ, tỏa ra ánh sáng chói mắt làm bốn phía nhất thời sáng rực lên. Lý Cường không khỏi lớn tiếng kêu lên: " Tốt! Phi kiếm của lão ca thật sự là diệu phẩm."

Phi kiếm của Cảnh Phong cũng rất lạ lùng, hình như là giống như những con cá màu đen di động, vờn quanh thân kiếm. Chỉ có phi kiếm của Hoàng Nghiên là không tốt lắm, đó là một thanh kiếm có quang hoa màu xanh, nhìn qua thì có chút bác tạp không thuần nhất. Đây cũng là một trong những lý do nàng muốn đi Huyền Vực mật thất, nàng muốn tìm một thanh phi kiếm thật tốt, nàng biết trong Huyền Vực mật thất cất giấu không ít pháp bảo, bởi vậy mới muốn tự mình thử xem vận khí thế nào.

Thiên Hoàn nói: " Mọi người dùng thần thức, cẩn thận không nên để mê muội rồi thất lạc." Nói xong năm luồng ngũ sắc kiếm hoa vờn quanh thân thể đột nhiên trầm xuống, chỉ nghe một trận âm thanh như mưa châu ngọc xao động vào nhau, từng tầng băng phiêu phù bị phi kiếm kích vào nát bấy.

Cảnh Phong hét lớn: "Cẩn thận, khí hàn đang bốc lên đây." Hần cùng từng tới Băng Nhân, biết cái này rất lợi hại.

Cảnh Phong vừa dứt lời, thì một cơn gió vô cùng lạnh giá theo sát khí hàn bốc lên. Hoàng Nghiên rung mình một cái, nói: "Ai nha, lạnh quá."

Lý Cường kéo nàng vào sát bên người, Hoàng Nghiên ngạc nhiên khi phát hiện một luồng khí ấm áp bao phủ toàn thân nàng, tựa như được kéo ôm vào trong lòng ngực, tâm thần của nàng lập tức trầm tĩnh lại, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn tiền bối."

Ngoài ý liệu của nàng, Lý Cường hướng tới nàng làm một cái mặt quỷ, làm nàng nhin không được bật cười ra tiếng. Bởi vì dựa sát bên cạnh Lý Cường nên nàng thu hồi phi kiếm của mình lại, nghĩ thầm: "Dứt khoát nên tiết kiệm chân nguyên lực, từ từ xem sao."

Tâm thần của Lý Cường gắt gao bao lấy Thiên Hoàn, sương khói khắp bốn phía đã tràn ngập, chỉ còn mơ hồ nhìn thấy phi kiếm tỏa năm luồng hào quang ngũ sắc của Thiên Hoàn. Thân hình của Cảnh Phong giống như một con cá lớn, đang di chuyển trong sương khói.

Dần dần sương khói tiêu tán nhưng lại càng thêm rét lạnh. Thiên Hoàn ở phía dưới nói: "Lập tức sẽ đến đây động rồi."

Đột nhiên Cảnh Phong hét lớn: "A...Băng Tinh Phách! Cẩn thận đó, ngàn vạn lần đừng cho nó vướng trên người, hãy coi thủ đoạn của lão phong tử ta!"

Lý Cường và Hoàng Nghiên đều là lần đầu xuống tới, Hoàng Nghiên biết nhiều hơn Lý Cường một chút từ những lời đồn về Băng Nhân và những kinh nghiệm hung hiểm của các bậc tiền bối, đó đều là những lời bàn tán của các nàng lúc nhàn rỗi nói về chuyện xưa.

Nàng nhỏ giọng nhắc nhở Lý Cường: "Tiền bối, trên thân Băng Tinh Phách có nguyên anh, phi thường đáng sợ."

Lý Cường ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy phi kiếm của Cảnh Phong đã bay qua. Băng Tinh Phách chỉ là một hư ảnh nhàn nhạt, nhưng làm cho Lý Cường kinh ngạc chính là cái bóng biến ảo của Băng Tinh Phách lại giống y như dung mạo của Cảnh Phong. Khi Cảnh Phong và Băng Tinh Phách tranh đấu rồi rơi xuống đáy động, Thiên Hoàn có chút không nhin được, nói: "Đúng là phong tử! Còn không mau giải quyết nó! Còn đây đưa mãi để làm gì?"

Cảnh Phong ha ha cười nói: "Lão nhân gia đừng có gấp, đệ tử muốn thu một cái Băng Tinh Phách thôi mà."

Hoàng Nghiên le lưỡi, trốn phía sau Lý Cường, nói: "Phong gia gia thật là quá lợi hại, vậy mà cũng dám thu Băng Tinh Phách."

Tay Thiên Hoàn bắn ra một đạo ánh sáng. Cảnh Phong kêu to: "Không nên...a a...Băng Tinh Phách bên ngoài là yếu nhất, khi tiến vào trong đệ tử không thu được đâu, a..." Đạo ánh sáng bắn vào hư ảnh kia, một âm thanh trầm muộn vang lên, kinh khí phát ra bốn phía, đạo hư ảnh kia phát ra một tiếng rên rỉ chói tai, biến mất vô tung.

Lý Cường nói: "Cái này đã bị hủy diệt, hình như cũng rất dễ dàng mà."

Cảnh Phong tức giận nói: "Dễ dàng? Ai nói vậy hả? Đây mới chỉ là hư ảnh của Băng Tinh Phách, chân thân không ở chỗ này. Ai, bị lão nhân gia đánh rớt, thôi quên đi."

Thiên Hoàn nhìn thoáng qua Hoàng Nghiên, nói: "Tiểu Nghiên nhi, nhớ theo sát đó. Năm đó ta cũng nhờ trốn trong bóng kiếm của sư tôn mà qua được. Công lực người không đủ, tùy tiện đi ra sẽ không ai cứu được người."

Bốn người cẩn thận đi đến chỗ Băng Nhân, đi xa thêm một chút, một dòng suối băng tinh đông kết thật lớn xuất hiện ở trước mặt. Dòng suối đóng băng nó giống như một dòng nước chảy xoay tròn thì đột nhiên bị đông kết lại, hình dáng tầng tầng điệp điệp, lóe ra lam quang chói mắt, ở chính giữa có một huyệt động không lớn, chỉ có chừng mười thước, bên trong không ngừng phiêu xuất luồng sương khói màu lam nhạt trong suốt, bốn phía tĩnh lặng, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Hoàng Nghiên đột nhiên kinh hô than thở: ” Oa...đẹp quá a!”

Ba người bị tiếng kinh hô của nàng làm hoảng sợ, Thiên Hoàn nhỏ giọng gắt: ” Không muốn sống sao, không được lên tiếng!”

Cảnh Phong kêu khẽ: ” Đã quá muộn, đã kinh động Huyền Hàn Khí Triều!”

Chỉ nghe bốn phía vang lên một mảnh quái thanh ” ti ti sa sa”, ánh sáng chung quanh nhất thời tối sầm, từ băng tinh màu lam chậm rãi tán xuất hàn khí, bắt đầu ngưng kết, dần dần áp về phía bọn họ.

Hoàng Nghiên vừa biết, mình đã gây ra đại họa.

73. Chương 73

Phi kiếm của Thiên Hoàn đột nhiên bay vút ra, lượn chuyển một vòng, giống như một luồng diễm hỏa bị nổ tung, vô số luồng ánh sáng tốc độ cao xoay tròn, bao vây quanh ba người. Hắc quát: ” Lão đệ, phong tử, chúng ta phải xuất phi kiếm liên tục mới được.”

Tâm thần Lý Cường vừa động, Hấp Tinh kiếm lập tức gia nhập, tạo thêm tầng tầng phi kiếm hòa vào phi kiếm của Thiên Hoàn, sau đó phi kiếm của Cảnh Phong cũng đã tiến đến. Hoàng Nghiên sợ đến một tiếng cũng không dám nói, chỉ lặng lẽ nắm lấy cánh tay Lý Cường.

Ba thanh phi kiếm liên tiếp xoay quanh, cả băng huyết nhất thời một mảnh quang minh. Những luồng kiếm quang tiên diễm chói mắt, Huyền Hàn Khí Triều như thủy triều đánh lên kiếm quang, tựa như những khối sắt bổ vào trong nước kêu lên ” xích xích” tiếng tiếp xúc.

Cảnh Phong nhẹ giọng nói: ” Nơi này không nên ở lâu, chúng ta xuống Băng Nhãn đi!” Bốn người bắt đầu hướng Băng Nhãn di động.

Bởi vì phi kiếm đánh tan Huyền Hàn Khí Triều rất nhanh, khiến cho chấn động kịch liệt, trong Băng Tinh lại có rất nhiều Huyền Hàn Khí Triều xuất ra, gắt gao quấn quanh bốn người, chỉ với khoảng cách một trăm mười bước, bốn người phải đi hết sức vất vả. Thiên Hoàn có chút nóng nảy, địa phương này trước kia chỉ lướt một cái là đi qua, hắc biết rõ không thể kinh động Huyền Hàn Khí Triều, ai ngờ lần này thêm một tiểu cô nương chạy theo gây ra đại họa, tình hình kịch động Băng Tinh xuất ra, làm cho hắc vô cùng bị động, hắc có một ít pháp bảo lợi hại cũng không dám sử dụng, bởi vì thanh âm bạo liệt và áp lực cường đại sẽ càng hấp dẫn thêm nhiều Huyền Hàn Khí Triều hơn nữa.

Dần dần, không khí khắp bốn phía cũng đã biến thành màu lam nhạt. Lý Cường phát hiện Thiên Hoàn không đi chuyển nữa, hắc nhỏ giọng nói: ” Lão ca, huynh thu kiếm lại đi, để đệ tới chống đỡ!”

Hấp Tinh kiếm đột nhiên bung ra, đến lúc này Lý Cường mới phát hiện không khí bên ngoài không đúng, hình như có một loại cổ quái gì đó niêm chặt lại, dùng phi kiếm thật là nặng nề và phải cố hết sức, so với dùng trong lòng nước biển càng khó khăn hơn. Chỉ tiến về phía trước có hai mươi bước, Lý Cường cũng đã chậm dần.

Cảnh Phong truyền âm gọi Lý Cường: ” Tiểu phong tử, để ta tới!” Phi kiếm của hắc cũng từ trong bay ra ngoài. Lúc này tương đối đỡ hơn, dựa vào công lực tu chân của ba người, Thiên Hoàn đi được năm mươi mấy bước, Lý Cường đi được hai mươi mấy bước, Cảnh Phong đi xa hơn Lý Cường một chút, gần tới ba mươi bước.

Mắt nhìn thấy bốn người đã đi tới gần Băng Nhãn, nhưng làm thế nào cũng không đi được nữa, không khí bên ngoài như cô đọng lại, vòng ánh sáng của phi kiếm cũng càng ngày càng nhỏ, Thiên Hoàn cảm thấy không ổn, đem Không Âm Xoa ra, vang lên một tiếng âm nhu, một tiếng chấn âm từ trong xa bay ra ngoài.

Uy lực của Không Âm Xoa không hề tầm thường, chấn âm phát ra lập tức đánh vỡ xơ xác luồng không khí đang cô đọng lại, vòng ánh sáng của phi kiếm lập tức mở lớn ra, mọi người đồng thời cảm thấy áp lực giảm đi. Thiên Hoàn thừa cơ quát khẽ: ” Chúng ta xuống!”

Bốn người thừa cơ trước khi Huyền Hàn Khí Triều đại phát tác, mau chóng tiến vào trong Băng Nhân. Cảnh Phong vừa vào Băng Nhân đã nói: "Ta là lần đầu tiên chứng kiến uy lực của Huyền Hàn Khí Triều, trước kia chỉ là nghe nói qua, cũng chưa từng dám kinh động qua nó."

Thiên Hoàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Loại Huyền Hàn Khí Triều này không phải là lực lượng của con người có thể chống cự được, nó ngày càng lợi hại, nếu bị phong bế vào bên trong, hừ! Cũng đừng mong có thể ra ngoài!"

Lý Cường tò mò hỏi: "Chẳng lẽ không thể đợi nó tiêu tán đi hay sao?"

Cảnh Phong lắc đầu: "Chỉ cần nó bị kích động thì vĩnh viễn không tiêu tán, chỉ biết là càng ngày càng nhiều. Cho đến khi chân nguyên lực tiêu hao hết, nếu không kịp thời rời đi, thì chỉ còn con đường chết."

Hoàng Nghiên trốn ở sau người Lý Cường, sợ đến rùng mình, nhỏ giọng xin lỗi: "Xin lỗi...xin lỗi..." Nàng có một loại cảm giác kỳ quái, đó chính là Lý Cường có thể che chở cho mình.

Cũng quả nhiên, Lý Cường cười nói: "Người cũng không biết mà, lần sau cẩn thận hơn một chút là được rồi!"

Vừa dứt lời liền nghe thấy một trận âm thanh "ca ba" "ca ba", chỉ thấy cửa động bên trên Băng Nhân ngày càng thu nhỏ, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn phong bế lại, điều này không ai ngờ tới.

Thiên Hoàn kinh ngạc nhìn lên cả nửa ngày cũng không nói gì. Cảnh Phong không hổ là phong tử, lời nói ra đã làm cho Thiên Hoàn nổi giận: "Cái này chơi vui thật, đợi lát nữa trở về, phong tử ta cho nó nổ tung, haha...!"

Thiên Hoàn tức giận đến nhấc chân đá hấn một cước, mắng: "Đây là thông đạo duy nhất, sau khi bị phong bế thì chúng ta đã gặp khó khăn, người muốn cho nó nổ rồi làm sao đi ra? Mụ nội nó!" Hấn không kìm được buông ra một lời thô tục làm cho mọi người sững sờ.

Lý Cường cười nói: "Cùng lắm thì chúng ta dùng địa hành thuật mà đi, không được sao?"

Cảnh Phong vội vàng né tránh khỏi một cước của Thiên Hoàn, cười nói: "Hà hà, lão nhân gia ngài đừng nóng giận mà. Tiểu phong tử, nơi này không thể dùng địa hành thuật, tất cả huyền băng tầng đều bị cấm chế, không xuống dưới được."

Lý Cường quan sát địa hình bốn phía, hấn phát hiện vị trí của Băng Nhân rất kỳ lạ, không gian phía trên Băng Nhân giống như một cái vòm, xuyên qua Băng Nhân, ở bên dưới cũng cùng một hình dạng như bên trên, cả Băng Nhân nhìn giống như một quả trứng. Ở dưới chân bọn họ có một tầng sương khói màu lam nhạt, đang phập phồng quay cuồng không ngừng như sóng biển ngoài khơi, những cây Huyền Băng Trụ nhọn hoắt ẩn hiện trong đám sương khói màu lam, giống như một bãi chông cạm bẫy thật lớn, làm cho người ta nhìn thấy mà trong lòng run sợ.

Hoàng Nghiên vừa rồi gây ra họa, lá gan cũng trở nên nhỏ hơn, nàng kéo tay Lý Cường nhỏ giọng nói: "Tiền bối, phía dưới là vật gì vậy? Sao lại giống như nước biển thế?"

Lý Cường cảm thấy vị tiểu cô nương này rất có ý tứ, nàng đã thật sự xem mình như là một tiền bối, không ra vẻ tính tình khó chịu ương ngạnh như lúc mới gặp mặt. Hấn cười nói: "Ta và người giống nhau, đều là lần đầu tiên nhìn thấy. A a, đừng lo lắng, lão ca đã đi qua, hấn biết nên làm gì, chúng ta chỉ cần làm theo là được."

Thiên Hoàn nói: "Phía dưới là Thanh Lam Đàm, đối với người tu chân như chúng ta thì không có gì uy hiếp cả. Trước kia nơi này không qua dễ gì qua được, là do bị người ta bày ra Phong Duyên đại trận, sau đó bị sư tôn của ta phá đi, rồi không còn gì uy hiếp nữa. Hiện giờ ở chỗ này có thể còn có một ít Huyền Băng Trùng, còn có một ít quái vật thuộc hàn tính, cố gắng né tránh là được, đừng có chọc giận nó." Hấn đặc ý nhìn qua Hoàng Nghiên, vẻ cảnh cáo đã lộ ra hoàn toàn.

Lý Cường nhìn ra vẻ tò mò trong mắt Hoàng Nghiên, bèn hỏi: "Lão ca, Huyền Băng Trùng rất lợi hại sao?"

Cảnh Phong ở một bên chen lời: "Không phải lợi hại, mà là giết hoài không hết. Nếu giết quá nhiều thì lại dẫn ra Băng Tinh Phách hoặc là chút ít quái vật gì đó đến thì rất phiền toái, sẽ làm chậm trễ thời gian."

Thiên Hoàn thu hồi phi kiếm, nói: " Cố gắng nhỏ tiếng một chút, trước tiên thu hồi phi kiếm, bắt quá cần chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời đối phó."

Lý Cường và Cảnh Phong liền thu hồi phi kiếm. Hoàng Nghiên mất đi sự bảo hộ của phi kiếm, đột nhiên rùng mình run cầm cập, nhỏ giọng nói: " Lạnh quá!"

Lý Cường cũng cảm thấy có một tia hàn khí, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Hắn nhớ lại tại Thiên Lại đại trận cũng có hàn khí nhưng lại không giống như hàn khí ở đây, không ngờ lại âm lãnh đến như vậy. Hơn nữa loại âm lãnh này lại từ từ tiến đến, Thái Hạo Toa không thể phát hiện, vì thế không thể xuất ra phản kích, Lý Cường phải tự mình vận công chống đỡ, đương nhiên sẽ cảm thấy được sự âm lãnh đó.

Lý Cường tâm niệm vừa động, đem nhiệt lực của Hỏa Tinh tỏa ra khắp người, chuyển quanh một vòng, trong thoáng chốc đã cảm thấy một cổ ấm áp bao bọc toàn thân.

Hoàng Nghiên nhin không được đi tới gần, cảm thấy vô cùng ấm áp. Lý Cường dùng chân nguyên lực tách cổ nhiệt lưu không cho tiếp xúc với tầng hàn khí âm lãnh bên ngoài, nhưng từ lúc đó, thân ảnh của hắn cũng trở nên mơ hồ, có vẻ phi thường hư ảo.

Cảnh Phong khó thể tin tưởng, chỉ đưa mắt nhìn, nhỏ giọng nói thầm: " Đây là cái gì vậy, thật là lợi hại a."

Lý Cường đưa tay ôm lấy eo lưng Hoàng Nghiên, nói: " Chúng ta đi xuống."

Hắn đột nhiên phát hiện thân thể Hoàng Nghiên chợt nặng nề vô cùng, trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái: " Tiểu nha đầu này sao tự nhiên lại nặng như thế?"

Không phải thân thể Hoàng Nghiên trở nên nặng nề hơn mà là vì toàn thân nàng đã hoàn toàn mềm nhũn. Nàng không có nghĩ đến đột nhiên Lý Cường lại ôm lấy eo của nàng, đời này của nàng cũng chưa từng cho nam nhân ôm ấp qua bao giờ, nhất thời tim đập dồn dập, mặt đỏ lên, tay chân lúng túng, chân nguyên lực ngưng tụ đột nhiên tiêu tán.

Thật ra Lý Cường ôm nàng là vì muốn nàng an toàn hạ xuống dưới, hắn chỉ vì không muốn vị tiểu muội muội này bị thương, nhưng hắn lại không có nghĩ đến làm như vậy sẽ mang đến cảm giác gì cho Hoàng Nghiên.

Thiên Hoàn liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, không nói gì, trong lòng không khỏi thở dài, hắn nhìn ra được là hành động của Lý Cường cũng chỉ là vô tâm.

Bốn người cẩn thận lướt qua Thanh Lam Đàm, tựa như lạc vào trong nước, sương khói màu lam nhạt như mặt nước nhộn nhạo tách ra, phát ra âm thanh " ba ba" thanh thúy. Trước mắt mọi người đột nhiên xuất hiện toàn một màu lam nhạt, tất cả cảnh vật nhìn thấy cũng toàn một màu lam, không gian bên dưới chân tựa hồ như rất thăm thẳm làm cho từ màu lam cũng biến thành màu đen.

Mọi người không một tiếng động bay xuống phía dưới, khắp bốn phía ngày càng tối đen, ánh sáng trên người Lý Cường cũng ngày càng rõ ràng. Ánh sáng trên người hắn cũng rất kỳ quái, bên trong là màu vàng đậm, còn bên ngoài là tử hồng sắc. Trong bốn người chỉ có trên thân thể Lý Cường phát ra ánh sáng, có vẻ rất đặc biệt. Những người khác cũng phát ra ánh sáng nhưng không mãnh liệt như ánh sáng của hắn. Hoàng Nghiên tựa hồ như đã quen với việc hắn đang ôm mình, vẻ mặt cũng đã trầm tĩnh lại, hưng phấn đưa mắt nhìn quanh.

Thiên Hoàn truyền âm nói với mọi người: " Nhìn đi! Đây là Huyền Băng Trùng! Còn Băng Trụ này chính là đỉnh đỉnh đại danh Huyền Băng Trụ! Ở bên trong trụ có Huyền Băng Tinh Túy, có thể luyện khí, xem như kỳ trân, lão đệ hẳn là cũng biết."

Lý Cường cũng truyền âm nói: " Nguyên lai Huyền Băng Tinh Túy là do nơi này sản xuất, chỉ là đệ không có dùng được." Hắn có Thiên Hỏa luyện khí, cho nên không dùng tới loại vật chí hàn như vậy.

Hoàng Nghiên truyền âm nói: " Huyền Băng Trùng này thật kỳ quái, có thể bay được."

Ở mặt ngoài vô số Huyền Băng Trụ có rất nhiều điểm nhỏ màu trắng, ước chừng cỡ nắm tay, thân thể chúng nó bám trên Huyền Băng Trụ, thỉnh thoảng có một đám bay vút tránh sang một bên.

Cảnh Phong chỉ ngón tay qua một chỗ cạnh đó, truyền âm nói: " Hân Kim Thước...ở nơi này có một con Hân Kim Thước, thật sự là hiếm có a, đây là một bảo bối hiếm thấy, ta muốn thu nó..."

Thiên Hoàn không kịp truyền âm, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, thân hình chớp lên, ngăn cản đường đi của Cảnh Phong, lúc này mới truyền âm nói: " Người còn nổi điên, coi chừng ta trừng trị ngươi!"

Cảnh Phong vừa nhìn lão nhân gia đã biết lão đã thực sự tức giận, không thể làm gì khác hơn đành bỏ qua, nhưng trong lòng lại hô to: " Đáng tiếc! Đáng tiếc! Thật sự là quá đáng tiếc a!"

Lý Cường đột nhiên truyền âm: " Phía dưới là vật gì vậy?"

Thiên Hoàn thất thanh kêu lên: " Mẹ kiếp! Vậy mà cũng còn kinh động!" Lời vừa thốt ra, một thanh âm kinh khủng vang lên, kinh động Huyền Băng Trùng bay đầy trời, nhất thời bốn phía đều là những điểm nhỏ màu trắng.

Cảnh Phong hét lớn: " Được rồi! Xem ta đây!"

Hắn đã biết cho dù có tiếp tục yên tĩnh cũng không hữu dụng nữa, há mồm phun ra phi kiếm.

Từ dưới chân bọn họ hiện lên bảy, tám cái bóng màu trắng. Thiên Hoàn kêu lên: " Phong tử ngươi đi ngăn cản Huyền Băng Trùng, lão đệ bảo vệ tiểu Nghiên nhi, Băng Tinh Phách phía dưới do ta đối phó!" Hắn xuất ra năm luồng kiếm hoa, cấp tốc phủ trùm xuống dưới.

Cảnh Phong hưng phấn hét lớn: " Haha! Điều này thật là quá lắm, xem ta đây!" Phi kiếm giống như một đoàn cá nhỏ màu đen, đánh về phía đám Huyền Băng Trùng kia, tựa như lạc vào trong nước, một trận âm thanh bạo nổ vang lên, mỗi một Huyền Băng Trùng bị tạc nổ đều tán ra một luồng băng vụ màu trắng, lúc này càng nhiều Huyền Băng Trùng đánh tới.

Lý Cường rất khách khí hỏi: " Lão phong tử, có cần hỗ trợ không?"

Hoàng Nghiên nghe khẩu khí của Lý Cường thì nở nụ cười, nói: " Phong gia gia tối kỵ nhất là có người tới hỗ trợ..."

Cũng quả nhiên nghe Cảnh Phong kêu lên: " Đừng tới đây! Hãy để cho phong tử ta sáng khoái một chút!" Dĩ nhiên với thực lực của hắn mà nói vậy thì Lý Cường cũng không cảm thấy kỳ quái, vì vậy hắn chỉ chú ý tập trung vào trên người Thiên Hoàn.

Thiên Hoàn cũng không sợ những hư ảnh của Băng Tinh Phách này, hắn cố kỵ chính là chân thân ở phía dưới hư ảnh, đó cũng đều là những hậu bối đệ tử của hắn, đều là những người đã hi sinh vì Thiên Lại Thành, mặc dù đã bị mất đi ý thức nên làm cho nguyên thần công kích không chút cố kỵ, nhưng hắn cũng rất khó hạ thủ phá hủy đối với chân thân của họ.

Lý Cường cũng đã thả ra Hấp Tinh kiếm, nhưng chỉ là đem bóng kiếm lượn vòng quanh thân thể. Hắn cũng chính là lần đầu tiên tỏ vẻ nhân nhả như vậy, mặc cho người khác đang đánh nhau, hắn lại làm như không có chuyện gì.

Hắn cười nói: " Tiểu muội muội, chúng ta đến chém một cây Huyền Băng Trụ, để xem coi có thể thu được Huyền Băng Tinh Túy hay không."

Hoàng Nghiên đang nhìn Thiên Hoàn không chớp mắt, nghe vậy kinh ngạc nói: " Tiền bối, ngài không đi giúp tổ công công và Phong gia gia a?"

Lý Cường a a cười nói: " Người xem hai người bọn họ lợi hại như vậy, cần gì ta ra tay."

Hoàng Nghiên nghĩ hắn đúng là một quái nhân, hành vi cử chỉ đều nằm ngoài dự đoán của mọi người. Lý Cường mang theo nàng bay đến bên một cây Huyền Băng Trụ, đó là một cây trụ thô thiển, cao đến không nhìn thấy ngọn, bên ngoài băng trụ bao bọc một tầng lam quang, không thấy rõ bên trong có vật gì.

Hắn cẩn thận dùng phi kiếm gạt bỏ, Hoàng Nghiên nói: " Tiền bối, ta nghe nói, Huyền Băng Trụ rất khó dùng phi kiếm chém đứt được, bởi vì thật quá cứng."

Cũng quả nhiên, Hấp Tinh kiếm lưu lại vô số vết xước bên ngoài Huyền Băng Trụ, vừa dời mắt thì đã khôi phục lại như cũ. Lý Cường kinh hãi than thở: " Không phải là cứng, mà là đông kết quá nhanh thôi."

Hoàng Nghiên nói: " Đúng vậy, nơi này quá lạnh. Trừ khi dùng vật gì mở nó ra, nhưng ở chỗ này thì không có khả năng."

Lý Cường nhìn Thiên Hoàn và Cảnh Phong đang đánh nhau từng bừng, hần thu hồi phi kiếm, nói: " Tiểu muội muội, xem ta đây!" Khẩu khí y như Cảnh Phong, làm cho Hoàng Nghiên phải bật cười.

Lý Cường vươn ra một ngón tay xuất ra một chút tử quang. Hoàng Nghiên hưng phấn nói: " Ta biết rồi...là Huyền Tật Thiên Hỏa...là Thiên Hỏa, đúng hay không?"

Lý Cường nhẹ nhàng dùng ngón tay chọt vào trong Huyền Băng Trụ, chỉ nghe " phác xích" một tiếng, rất nhiều hơi nước xông ra, cũng không đợi tản ra đã hóa thành những tiểu băng tinh rơi xuống. Hần lại xoay ngón tay, mở rộng cái lỗ nhỏ trên thân Huyền Băng Trụ ra, Hoàng Nghiên mở to hai mắt, kinh ngạc đến nói không ra lời, Thiên Hỏa thật sự là quá lợi hại, nàng từng nghe nói trước kia có một vị tiên bối vì muốn lấy Huyền Băng Tinh Túy, đã dùng Tam Muội Chân Hỏa mà đốt, cần phải dùng rất nhiều công sức mới làm được.

Thiên Hỏa rất nhanh đã đốt tới trung tâm Huyền Băng Trụ, Lý Cường bèn thu ngón tay lại. Lúc này chuyện kỳ diệu lại xảy ra, một dòng chất lỏng trong suốt lóe lam quang theo lỗ nhỏ chậm rãi chảy ra. Hoàng Nghiên gấp gáp kêu lên: " Ai nha, là Huyền Băng Tinh Túy chảy ra đó, tiên bối...mau nghĩ biện pháp, ngàn vạn lần không thể dùng tay đón..."

Một cái nhiệt thủy bình(bình nước nóng) xuất hiện trên tay Lý Cường, hần cười nói: " Hắc hắc, đừng hoảng hốt, ta đã sớm có chuẩn bị." Hần hứng Huyền Băng Tinh Túy cho vào trong bình, Hoàng Nghiên tò mò nhìn bình nước nóng trên tay hần, đây là một vật rất bình thường trên địa cầu nhưng lại làm cho nàng cảm thấy phi thường thần bí.

Nàng hỏi: " Đây là vật gì vậy? Ta nhớ rằng trước tiên cần dùng Huyền Băng Ngọc làm ra một cái bình mới có thể đựng Huyền Băng Tinh Túy, nhưng rất nhỏ, đồ của tiên bối thật là lớn a."

Lý Cường nghe vậy thiếu chút nữa là đã làm rơi cái bình nước nóng, tiểu nha đầu này dám nói cái gì mà nhỏ nhỏ lớn lớn, câu nói không rõ ràng đó thật sự là quá lộn xộn. Bình thủy dần dần đầy lên, lỗ nhỏ cũng đã cạn dần. Lý Cường dùng cái nắp gỗ đập lại, cười nói: " Đại công cáo thành, haha..." Trong lòng hần rất là đắc ý, mặc dù vật này đối với hần tác dụng không lớn, nhưng đồ vật này cũng rất hiếm thấy, lưu lại để dành sau này cũng sẽ có tác dụng.

Dùng bình thủy để đựng Huyền Băng Tinh Túy, e rằng Lý Cường chính là người đầu tiên. Hần thu hồi bình thủy, nói: " Vật này là nơi què hương chúng ta thường dùng, gọi là nhiệt thủy bình."

Hoàng Nghiên không hiểu, nói: " Nước nóng? Nhiệt thủy bình? Đựng Huyền Băng Tinh Túy...ta không hiểu nha, nước nóng...huyền băng?" Nàng quả thực cảm thấy hồ đồ mất rồi.

Lý Cường đột nhiên nhìn thấy Cảnh Phong đang lui về phía sau, lúc này mới phát hiện trước mặt hần Huyền Băng Trùng nhiều tới mức đáng sợ, lúc nhúc giống như một đoàn sương mù dày đặc. Thiên Hoàn đã giải quyết hư ảnh của Băng Tinh Phách bên dưới, cũng đã phát hiện phía trên có chuyện, tâm niệm liền động, kiếm hoa đã xẹt qua bên người Cảnh Phong đón lấy Huyền Băng Trùng. Lý Cường cũng đã đem Hấp Tinh kiếm phóng tới. Trong nhất thời, một chuỗi tiếng vang bạo liệt nổ ra, nhưng đám Huyền Băng Trùng như không hề bị ngăn trở, vẫn hướng về phía bọn họ lao tới.

Ba tu chân cao thủ như họ mặc dù không hề sợ Huyền Băng Trùng nhưng cũng cảm thấy phi thường phiền toái. Bầu trời toàn là những màn sương trắng, đó chính là Huyền Băng Trùng vỡ vụn mà tạo thành. Đột nhiên một tiếng chói tai từ phía xa xa truyền đến, tốc độ phi hành của Huyền Băng Trùng đột nhiên giảm xuống. Rồi lại thêm một tiếng kêu to, Huyền Băng Trùng lại bị tán ra, chỉ trong nháy mắt chúng liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hoàng Nghiên nhỏ giọng nói: " Là vật gì làm cho Huyền Băng Trùng sợ hãi như vậy..."

Thiên Hoàn nói: " Ta cũng không dám xác định...tựa hồ như là thanh âm của Huyền Khuếch Yêu..chỉ là..." Sắc mặt của hần tỏ vẻ kinh nghi không chừng.

Cảnh Phong lắc lư đầu, đôi mày cau lại, vừa muốn nói gì đó nhưng rồi lại nhẫn nhịn.

Lý Cường là lần đầu tiên nghe được cái tên Huyền Khuếch Yêu này, hần hỏi: " Đó là cái gì?"

Thiên Hoàn vội vàng nhẹ giọng hừ khê: " Đừng ồn!" Không khí đột nhiên trở nên khấn trương, có thể thấy được Huyền Khuếch Yêu này đáng sợ phi thường.

Hoàng Nghiên nhin không được ôm lấy eo lưng của Lý Cường, công lực của nàng thấp nhất, lá gan cũng nhỏ nhất.

Một âm thanh " sa sa" vang lên, như có vật gì lướt qua mặt đất, nhưng nơi này lại không có mặt đất, vì thế càng thêm có vẻ quỷ dị. Thiên Hoàn đột nhiên chỉ chỉ vào một cây Huyền Băng Trụ cách đó không xa, Lý Cường cảm giác được thân thể của Hoàng Nghiên khẽ run lên, hần ngẩng đầu nhìn, trong lòng cũng hơi kinh hãi. Chỉ thấy trong mông lung có hai điểm màu lam, theo Huyền Băng Trụ tuột xuống, dần dần một cái đầu thật lớn hiển lộ ra, Lý Cường thất thanh hô lên: " Long! (Rồng)"

Đó là một cái đầu rất giống đầu rồng, con mắt lóe lam quang, lân giáp màu trắng, gai nhọn màu vàng thật dài đâm tua tua, lộ ra bốn chân có ngân trảo(móng vuốt bạc) bén nhọn, đang cắm sâu vào trong Huyền Băng Trụ. Thật chậm rãi, thân thể nó cũng dần lộ ra. Một vòng rồi lại một vòng quấn quanh cây Huyền Băng Trụ. Lý Cường nghĩ thầm: " Thanh âm vừa rồi chẳng lẽ là tiếng rồng kêu hay sao? Trời ạ! Thật sự là có rồng a!"

Trên mặt Thiên Hoàn đột nhiên lộ ra một tia thần sắc sợ hãi, hần truyền âm cho mọi người: " Ngàn vạn lần đừng đi công kích nó, con vật này chúng ta không có khả năng đối phó nó đâu. Ngàn vạn lần! Ngàn vạn lần!"

Bốn người bay lơ lửng giữa không trung, vòng phi kiếm cũng đã thu nhỏ lại, mọi người đang yên tĩnh xem kỳ biến.

Chỉ thấy con rồng nọ chậm rãi trườn xuống dưới Huyền Băng Trụ, dần dần biến mất vô tung. Thiên Hoàn thở ra một hơi thật dài, luôn miệng nói: " Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!"

Lý Cường có chút hưng phấn hỏi: " Huyền Khuếch Yêu kia có phải là rồng không?"

Thiên Hoàn đáp: " Đúng vậy, cũng gọi là rồng, là Huyền Băng Long, nhưng chúng ta vẫn quen gọi là Huyền Khuếch Yêu. Nó được sinh tại nơi cực hàn trong Huyền Băng tầng, phi thường lợi hại, trừ phi có tu vi của Tán Tiên, bằng không ai mà chọc vào nó thì chỉ có con đường chết. Cũng may cho tới bây giờ nó không có chủ động công kích, chỉ cần không đi kinh động nó thì không có việc gì."

Cảnh Phong cười nói: " Thật là muốn xem nó lợi hại như thế nào, lão phong tử thật sự rất tò mò a."

Thiên Hoàn chỉ liên tục vuốt râu, ngay cả hứng thú để mắng người hần cũng không thêm làm, chỉ nói: " Quên đi, bằng vào tu vi của người, Huyền Khuếch Yêu chỉ cần phun ra nội đan của nó, sợ rằng ngay cả nguyên anh của người cũng chạy không thoát, cũng may ta và lão đệ cũng hoàn toàn như nhau."

Lý Cường nói: " Chúng ta đi xuống dưới đi, ở chỗ này bị chậm trễ thời gian đã lâu quá rồi."

Cảnh Phong cười hì hì đưa cho Hoàng Nghiên một vật gì đó, nói: " Nha đầu, cho người này."

Đó là một cái hộp thủy tinh hình chữ nhật, bên trong có hai Huyền Băng Trùng. Hoàng Nghiên vui vẻ cực kỳ, luôn miệng đa tạ: " Phong gia gia thật tốt, cảm ơn Phong gia gia."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Cái này có tác dụng gì?"

Cảnh Phong nói: " Không có tác dụng gì, mấy tiểu nha đầu ở Thiên Lại Thành vô cùng buồn chán, cho các nàng dùng để chơi đùa thôi."

Lý Cường phát hiện Cảnh Phong không ngờ lại là người tỉ mỉ, việc nhỏ thế này cũng nghĩ tới, hoàn toàn không giống với tính cách điên cuồng của hần.

Một đường đi thẳng xuống, không còn phát giác thêm quái vật nào khác. Bốn người rất nhanh đã xuống tới tầng dưới cùng, phóng mắt nhìn lại, bốn phía có các băng trụ hình thành như một rừng rậm, trên mặt đất còn có không ít những vật phẩm bể nát, có những chiến giáp vỡ tan tành, còn có ít binh khí và lân phiến thi thể của sinh vật. Thiên Hoàn và Cảnh Phong không có chút phản ứng nhưng Lý Cường và Hoàng Nghiên lại hết sức tò mò, Hoàng Nghiên nhỏ giọng hỏi: " Tiên bối, ngài xem đây là cái gì?"

Lý Cường nhìn thoáng qua chỉ biết đó là một cỗ thi thể, bị chôn ở trong băng, chỉ lộ ra một phần vai. Hắn vội vàng xí xóa nói: " Không có gì để xem cả, chúng ta mau tiếp..." Lời còn chưa nói hết, hắn cũng đã ngã ra.

Chỉ thấy cách đó không xa có chừng bảy, tám cỗ thi thể, tất cả đều còn mặc chiến giáp, đôi mắt trợn ngược nhìn lên trên. Thiên Hoàn và Cảnh Phong đều cúi đầu, Hoàng Nghiên nhìn chăm chăm, nước mắt đã âm thầm rơi xuống.

74. Chương 74

Tư thế của những người tu chân này không một ngoại lệ đều là chồm tới phía trước, tựa hồ là chỉ trong phút chốc đã bị đông kết (đóng băng), làm người xem kinh tâm động phách.

Cảnh Phong thấp giọng nói: " Bọn họ đều bị Huyền Khí gây thương tích, ở trong nháy mắt là bị đông kết, ngay cả nguyên anh cũng không chống đỡ được, đã lập tức bị mất ý thức biến thành Băng Tinh Phách, bị Huyền Khí hút đi. Ai, mặc dù đưa thân thể bọn họ đến được nơi đây, nhưng đã không còn hữu dụng, những người này đều là huynh đệ của Thiên Lại Thành chúng ta a."

Lý Cường hỏi: " Nếu đưa bọn họ trở về giải đông, có thể sống lại hay không?"

Thiên Hoàn lắc đầu: " Không hữu dụng, chúng ta đã từng làm thử qua, sau khi giải đông thì thân thể cũng biến thành nhục tương, đã hoàn toàn bị hủy. Khi chúng ta đi vào thì phải cẩn thận. Nhất là tiểu Nghiên nhi, người mới tu tới Nguyên Anh kỳ trung kỳ, người tiến vào nơi này ít nhất phải đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không cẩn thận, cho dù muốn chạy cũng không kịp đâu, có biết không?" Câu cuối cùng của hắn đã có vẻ rất nghiêm trọng.

Thật ra những cao thủ của Thiên Lại Thành bị chết cũng có chút oan ức, bọn họ đều dùng công lực để chống đỡ Huyền Khí. Nếu bọn họ cũng giống như Lý Cường trên thân có cùng loại pháp bảo, tuyệt đối sẽ không thương vong thảm trọng như thế.

Hoàng Nghiên sợ đến một câu cũng không dám nói, chỉ gắt gao ôm chặt cánh tay Lý Cường. Nàng nhìn thấy thi thể của các vị tiền bối, biết rõ Thiên Hoàn tổ công công không hề nói đùa, mặc dù nàng đã nghe rất nhiều kỳ văn truyền thuyết về Băng Nhân, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có chính thức gặp qua sự lợi hại của nó, cho nên cũng không quá để ý. Đợi cho tới bây giờ nàng đã nhìn thấy những thi thể này, mới hoàn toàn nhận thức được sự tàn khốc của Băng Nhân, nhưng cho tới lúc này cũng không còn đường nào khác để quay lại nữa.

Thiên Hoàn lại nói: " Mọi người đi theo ta, nơi này nguyên lai vốn có trận pháp, mặc dù đã bị phá giải nhưng vẫn còn giống như là mê cung."

Cảnh Phong cung kính hướng về các thi thể thi lễ, Lý Cường và Hoàng Nghiên cũng đứng thẳng hành lễ, tỏ ra sự kính ý trong nội tâm. Bốn người không hề dừng lại, tiếp tục hướng bên trong bay đi.

Thiên Hoàn nói: " Phía trước có một tòa hoa viên, chúng ta đi vào nghỉ ngơi một chút, còn có thể tìm được chút thực vật. Theo ta phỏng chừng, bên trong có một ít hàn băng dị chủng thực vật đã trưởng thành, chúng ta có thể hái một ít, mỗi lần đi xuống đều không dễ dàng."

Lý Cường rất kinh ngạc: " Hoa viên? Ta không có nghe lầm chứ, nơi này mà cũng có hoa viên?"

Cảnh Phong và Hoàng Nghiên cũng là lần đầu tiên biết tới việc này, Cảnh Phong nói: " Ta cũng đã đi tới đây hai lần, không có nghe nói qua trong Băng Nhân có hoa viên a."

Thiên Hoàn cười nói: " Các ngươi đương nhiên là không biết, hoa viên này đã bị sư tôn phong bế, bởi vì lúc ấy có hái qua một lần, sư tôn nói thực vật nơi này phải thật lâu nữa mới trưởng thành, đừng cho người đi vào bên trong, dẫm nát những thiên tài địa bảo này, may là ta còn biết làm sao cởi được cấm chế này đó."

Hoàng Nghiên cảm thấy rất vui vẻ, hoa viên luôn là một địa phương được các nữ tử ưa thích. Lý Cường từ khi biết luyện chế đan dược, đối với dược tài cũng rất hứng thú, hơn nữa ngọc đồng giản của Linh Bàn Môn ghi lại không ít linh dược, rất nhiều thứ Lý Cường chưa từng kiến thức qua.

Hắn cười nói: " Lão ca, hoa viên mà ở nơi này quả thật có chút kỳ quái, nơi này không phải cũng có cả động vật viên đấy chứ?"

Thiên Hoàn ngạc nhiên nói: " Cái gì gọi là động vật viên? Không có nghe nói qua...a...tới rồi."

Lý Cường nhìn thấy khắp bốn phía ngoại trừ Huyền Băng Trụ thì đều trống rỗng, trong lòng kỳ quái: " Hoa viên ở đâu?"

Thiên Hoàn vươn thủ ấn, trong miệng ngâm lên một âm thanh, một trận nhạc thanh êm ái truyền ra, phối hợp với thủ ấn, ở bên trái đang trống rỗng xuất hiện một động khẩu có một cổ hương khí nhàn nhạt tỏa ra. Thiên Hoàn thu hồi âm thanh, nói: " Mọi người đi vào nhanh một chút, bay nhanh lên, nếu quái thú bên ngoài nghe được mùi hương này sẽ tới ngay, nhanh!"

Hắn đợi mọi người đi vào rồi cũng lướt theo, trên tay xuất một thủ ấn, địa phương kia chợt trống rỗng biến mất vô tung.

Sau khi tiến vào động khẩu, Lý Cường phát hiện nơi này như là một đường hầm, bốn phía sương khói vây quanh. Hắn không dám trì hoãn, cấp tốc kéo theo Hoàng Nghiên bay tới phía trước, ước chừng một khắc sau, trước mắt đột nhiên sáng lên, Hoàng Nghiên nghiêng đầu nhìn không được kêu lên: " Oa, tới rồi, thật là một địa phương xinh đẹp!"

Đây là một thế giới do huyền băng tạo thành, tất cả vật phẩm đều là từ huyền băng màu lam nhạt chế tác. Có thứ do huyền băng tạo thành hình dáng như cái bàn thấp, có các loại bồn hoa đủ mọi hình dáng quái dị, cách đó không xa còn có cả một căn phòng do huyền băng tạo thành, Lý Cường thật sự đã được mở rộng nhãn giới.

Thực vật nơi này càng kỳ lạ, ở trước mặt có một chậu thực vật làm cho hắn rất là kinh ngạc, đó là một cái cây uốn lượn trong suốt, có thể thấy ở giữa trung tâm có một đạo chỉ đỏ tinh tế, thân cây chia thành bảy nhánh, mỗi một đầu cũng đều có một quả trái cây màu đỏ đầy gai nhọn.

Thiên Hoàn nói: " Trái cây của nơi này mọi người có thể tùy tiện mà hái, trong phòng có rất nhiều Huyền Ngọc Hạp, bỏ quả cây vào sẽ không bị hư thối, nhưng khi mọi người hái thì cần phải cẩn thận một điểm, ngàn vạn lần không nên làm hư rễ cây, nơi này rất nhiều thực vật chỉ có duy nhất một cây thôi."

Hoàng Nghiên kéo Lý Cường chạy tới căn phòng băng, quả nhiên trong phòng có một loạt băng kệ, có rất nhiều Huyền Ngọc Hạp lớn nhỏ, màu sắc khác nhau, tinh xảo lạ lướt.

Lý Cường cười nói: " Tiểu muội muội tự mình lấy đi, nơi này không lạnh lắm, ngươi có thể tự mình đi lại."

Hoàng Nghiên bước tới hai bước, hoan hô một tiếng, trên tay cầm một Huyền Ngọc Hạp chạy ra ngoài. Thiên Hoàn ở một bên cười nói: " Loại Huyền Ngọc Hạp này chính là bảo bối rất tốt, năm đó sư tôn sợ nơi này có chủ nên không cho ta lấy, chỉ hái được một ít trái cây là đã phải bỏ đi, hiện tại nhìn những đồ vật này rõ là vô chủ, lão đệ cứ tự mình lấy đi."

Ba người bắt đầu động thủ lấy hết những gì đang có trên kệ. Lý Cường bởi vì có trữ vật thủ trạc nên thu hồi thật nhanh, chỉ cần tay hắn vừa đụng vào thì lập tức đã thu được.

Thiên Hoàn và Cảnh Phong đều chỉ dùng trữ vật đai lưng, không gian có thể cất giữ không lớn, chỉ lấy khoảng bảy, tám thứ đã dùng tay đi ra trước. Trong phòng có chừng mấy trăm cái Huyền Ngọc Hạp, Lý Cường lấy ước chừng năm, sáu mươi cái thì cảm thấy đã đủ bèn xoay người đi ra ngoài cửa.

Hoa viên này tựa hồ rất lớn, Lý Cường ra khỏi cửa đã không còn nhìn thấy Thiên Hoàn mấy người bọn họ, cũng không biết bọn họ chạy đi đâu rồi. Lý Cường đi dọc theo con đường, phát hiện rất nhiều quả cây đều đã bị hái đi. Trong khi hắn đang nhìn tới nhìn lui tìm kiếm Thiên Hoàn bọn họ, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh có một cây Huyền Băng Trụ cao nửa người, bên trên có một hạt châu màu trắng chói mắt, hắn tò mò đưa tay lấy.

Vừa mới đụng vào, một đạo bạch quang hiện lên, Lý Cường đã bị truyền tống đi.

Trong lòng Lý Cường hơi kinh hãi, hắn phát hiện mình đã bị truyền tới một địa phương xa lạ, đây là một căn phòng lớn, phòng chừng cỡ một trăm thước, bốn phía là vách tường huyền băng, không có cửa ra. Hắn

liếc mắt một cái nhìn thấy bên góc tường có một cây Huyền Băng Trụ giống như cây kia, lập tức thở ra một hơi, biết rằng chỉ cần đụng vào hạt châu màu trắng kia, là có thể được truyền tống trở về.

Sau khi định thần, hắn nhìn quanh khắp nơi, chỉ thấy ở chính giữa phòng có một khối huyền băng nhỏ, ở trên có một tấm bồ đoàn (nệm ngồi), tấm bồ đoàn này rất tinh tế, không biết dùng đồ vật gì tạo thành, ẩn hiện ánh sáng màu tím. Lý Cường nghĩ có lẽ đồ vật này là một kiện bảo bối, hắn cầm lấy mới phát hiện ra đồ vật này vừa nhẹ lại vừa ấm, liền không hề suy nghĩ tiện tay thu vào trong thủ trạc.

Điều kỳ quái chính là trong phòng này ngoại trừ khối huyền băng và tấm bồ đoàn này, hoàn toàn không còn vật gì khác. Lý Cường đi tới trước cây Huyền Băng Trụ kia, vừa đưa tay chạm vào thì một đạo bạch quang hiện lên liền truyền tống hắn ra ngoài. Lý Cường tiếp tục đi dọc theo con đường vừa rồi tiến tới.

Dọc theo đường đi đủ các loại kỳ hoa dị thảo làm cho hắn mở rộng tầm mắt, cứ hái xuống không ngừng. Lý Cường nghe được thanh âm của Thiên Hoàn: "Loại này chính là Thiên Nhan Quả, có thể dưỡng nhan, là một loại kỳ dược, người tu chân chúng ta thì không cần dùng, nhưng người trong thế tục nếu được ăn loại quả này, a a, thật sự là có thể phản lão hoàn đồng, thanh xuân vĩnh trú, dù cho đến khi chết vẫn giữ được hình dáng trẻ trung không già."

Lý Cường đi tới bên cạnh ba người bọn họ, hắn đối với Thiên Nhan Quả rất là tò mò, lại còn có loại quả cây giữ gìn tuổi thanh xuân tốt như vậy. Loại thực vật này nằm trên một khối huyền băng hình thù kỳ lạ, Lý Cường cũng không dám xác định nó có đúng là thực vật hay không, loại này giống như một cây hoa mềm mại, bên ngoài hiện ra huyền băng, có thể nhìn thấy bên trong có từng quả cây màu phấn sắc, chỉ cỡ quả bồ đào, nhìn thật trong suốt đáng yêu.

Thiên Hoàn ba người quay sang nói chuyện với Lý Cường, hắn lấy ra một cái Ngọc Hạp, bắt đầu hái Thiên Nhan Quả. Cảnh Phong cười to nói: "Tiểu phong tử, người cần đồ vật này để làm chi, đối với người chỉ là vô dụng thôi."

Lý Cường vừa hái vừa nói: "Lão phong tử, ai biết có tác dụng gì hay không, hái đã rồi hãy nói, miễn cho sau này muốn dùng lại không có."

Cảnh Phong không đồng ý chỉ lắc đầu. Hoàn Nghiên đang hái hoa ở bên cạnh, nàng không có hứng thú với các loại tài dược, chỉ thích các loại kỳ hoa của nơi này, còn Thiên Hoàn chỉ hái những trân phẩm hiếm có. Cảnh Phong không có hái vật gì, hắn đối với những hoa cỏ này không có hứng thú, chỉ có Lý Cường, hắn nhìn thấy cái gì là hái cái đó.

Hắn cứ nghĩ mình có nhiều bằng hữu như vậy, có nhiều đồ vật để có thể tặng cũng là rất tốt, hơn nữa con đường tu chân của mình còn lâu dài, có chuẩn bị một chút đồ vật sẽ tốt hơn.

Bốn người cứ thẳng một đường mà hái tới, xuyên qua hoa viên, Thiên Hoàn nói: "Chúng ta từ nơi này đi ra ngoài, để tránh nhiều nguy hiểm, xem như là đi đường tắt, đi ra ngoài chỗ này chính là Huyền Vực Mạt Thất rồi."

Cảnh Phong kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không cần đi con đường Huyền Băng Toại Đạo hay không sao? Ai, vậy mà trước kia đã phí công đi thật oan uổng."

Thiên Hoàn nói: "Lão đệ, phong tử, hãy chuẩn bị thả ra phi kiếm, đợi lát nữa ở bên ngoài sẽ rất hung hiểm, ngoại trừ Huyền Khí còn có Băng Tinh Phách, đó chính là nguyên anh chân thần ngưng kết thành hư thần, phi thường lợi hại. Tiểu Nghiên nhi ở trong hoa viên này chờ, không được tiến vào, nơi này rất an toàn."

Hoàn Nghiên nhất thời nóng nảy, thật vất vả mới cùng đến nơi đây, tổ công công lại không cho mình cùng đi, nước mắt nàng lập tức chảy ra, ầm ục nói: "Tổ công công, Nghiên nhi muốn đi mà, van cầu lão nhân gia..."

Cảnh Phong khuyên nhủ: "Tiểu nha đầu, bên trong thật sự rất nguy hiểm, tổ công công chỉ là muốn tốt cho người."

Hoàn Nghiên khóc lớn, đột nhiên nhào vào trong lòng ngực của Lý Cường: "Tiên bối! Cho Nghiên nhi đi với...ô...ô...ô...ô..."

Lý Cường bị nàng ôm cứng làm cho tay chân lúng túng, hần hiểu rằng nếu để cho nàng đi thật sự là quá hung hiểm, vì vậy vỗ vỗ bả vai nàng, cười nói: "Tiểu muội muội, ta biết ngươi tại sao muốn đi, yên tâm đi, việc này cứ giao cho ta."

Khi hần thốt ra lời này, cả Thiên Hoàn và Cảnh Phong cũng đều ngây ra. Hoàng Nghiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên, nũng nịu nói: "Tiền bối biết cái gì?"

Lý Cường cười nói: "Ta nhất định sẽ tìm được một cây phi kiếm tốt cho ngươi, được chưa?"

Hoàng Nghiên bị nói đúng ngay ý nghĩ trong lòng, biết rằng có xin thêm thì tổ công công cũng không cho phép, bất đắc dĩ đành gật đầu đáp ứng.

Lý Cường an ủi: "Cho dù tìm không được, khi trở về ta sẽ chính tay luyện chế cho ngươi một thanh."

Hoàng Nghiên bật cười, dịu dàng nói: "Tiền bối nói chuyện thật là tính kỹ nga, thôi vậy Nghiên nhi ở lại hoa viên chờ mọi người, phải nhanh lên đó, Nghiên nhi sợ lắm."

Thiên Hoàn vuốt râu nói: "Cũng không biết Hải nhi làm thế nào mà dạy đồ đệ đây, tu chân lâu như vậy mà cũng còn sợ hãi, ai, đứa nhỏ này thật là..."

Lý Cường cười nói: "Nữ hài tử lá gan nhỏ chút cũng là điểm bình thường. Lão ca, chúng ta đi nhanh đi."

Thật ra Hoàng Nghiên đâu phải sợ hãi, nàng chỉ mượn cơ hội làm nũng mà thôi, điểm này Lý Cường đâu thể hiểu được.

Cảnh Phong hưng phấn nói: "Mẹ kiếp, mỗi lần đến trước Huyền Vực mật thất đều vô ích mà về, lần này cuối cùng có thể đạt được tâm nguyện rồi."

Ba người đồng thời thả ra phi kiếm, Thiên Hoàn xuất thủ ẩn bay ra ngoài trước, Cảnh Phong theo sát. Lý Cường hướng Hoàng Nghiên khoát khoát tay, phi thân đuổi theo.

Bên ngoài vẫn như trước là một mảnh Huyền Băng Trụ rậm rạp, cùng với địa phương vừa rồi hoàn toàn khác nhau chính là nơi này có thể chứng kiến được Huyền Băng tầng, càng về phía trước thì khoảng cách càng nhỏ đi, Thiên Hoàn nói: "Tối rồi, mọi người cẩn thận!"

Xuyên qua mấy thông đạo nhỏ hẹp, trước mặt hiện ra một cánh cửa bằng, Cảnh Phong tiến lên cởi cấm chế, cả ba người liền phi thân vào một Huyền Băng động hình cầu.

Không đợi Lý Cường nhìn kỹ, phi kiếm của Thiên Hoàn đã phát ra một kiếm hoa chói mắt "bá bá" một tiếng vang lớn, lập tức chấn động ra chung quanh. Cảnh Phong tiến lên nghênh đón: "A...Băng Tinh Phách nơi này...thật là quá lợi hại a!"

Không gian trong Huyền Băng động giống như một quả trứng, ở giữa có một đoàn sương khói dày đặc đang xoay tròn, màu đen nồng đậm, thỉnh thoảng xuất ra màu lam loang loáng, treo ở chính giữa không gian hình cầu. Lý Cường đột nhiên nghĩ đến lúc ở Tinh Cung, khi đó hần nhìn thấy Thiên Hỏa thiêu đốt thì cũng giống như thế này, nghĩ thầm: "Có lẽ Huyền Khí này và Thiên Hỏa cũng giống như nhau, đều là hình thái thuần năng lượng cùng tồn tại, nên cẩn thận một chút vẫn hơn, lần này dù có Tử Viêm Tâm cũng không thể cứu được."

Chừng mười lăm, mười sáu Băng Tinh Phách tiến tới, trong đó cũng vẫn còn sử dụng được phi kiếm, chỉ có điều hình thái có vẻ ngầy ngốc. Thiên Hoàn ngăn trở năm, sáu Băng Tinh Phách, Cảnh Phong thì ngăn bốn, năm Băng Tinh Phách, còn lại thì đều nhắm tới Lý Cường.

Lý Cường càng hoảng sợ, hần hét lớn: "Sao lại nhiều Băng Tinh Phách như vậy? Sát!" Ngân mang của Hấp Tinh kiếm nhất thời sáng lên, vang lên thanh âm thanh thúy, hung hăng tiến tới hai Băng Tinh Phách đánh chúng tán ra. Không đợi Lý Cường cao hứng, hai Băng Tinh Phách kia lại tụ tập lại, Lý Cường kêu lên: "Di! Tại sao lại giống như nguyên anh hồn phách bị tu luyện như vậy chứ!"

Cảnh Phong cười to nói: "Haha! Tiểu phong tử, nếu đánh không lại chúng nó...haha...chúng ta cũng sẽ giống như chúng nó vậy..Nơi này không phải là nơi khách khí, mà chính là nơi phải xuất hết toàn lực mà giải quyết a!"

Thiên Hoàn cũng hô: "Nơi này vô cùng hung hiểm, lão đệ phải cẩn thận đó!"

Lý Cường vươn chỉ bắn ra, từng mảnh Thiên Hỏa màu tím nho nhỏ bay ra đầu ngón tay, tốc độ không nhanh lắm, phiêu phiêu bay về phía Băng Tinh Phách. Băng Tinh Phách này do nghe được Nguyên Dương khí trên người của người tu chân thì điên cuồng lao về phía trước, bị phi kiếm đánh tản ra nhưng lại tụ lại, sự lợi hại của chúng còn muốn hơn cả người tu chân tu luyện nguyên anh hồn phách của chính mình. Bởi vì trên thân chúng còn có Huyền Khí sắc bén, chỉ cần bị nó dính vào trên người, lập tức sẽ giống như nó, cũng biến thành một Băng Tinh Phách vô ý thức.

Những Băng Tinh Phách này phát ra tiếng cười nhẹ âm trầm làm người ta nghe thấy mà rét lạnh đến chết ngất. Những đóa Thiên Hỏa tử hoa nho nhỏ từ ngón tay Lý Cường bay ra, không một tiếng động đánh vào trong cơ thể của một Băng Tinh Phách, nó thoáng sững sốt một chút rồi đột nhiên chỉ nghe "xuy" một tiếng, nó phát ra một tiếng kêu cổ quái, giống như một người tuyết bị lửa đốt, kịch liệt tan rã. Lý Cường không hề nghĩ tới Thiên Hỏa lại có uy lực to lớn như thế, hần cười to nói: "Xem ta đây! Haha.."

Lý Cường xuất Thiên Hỏa bao phủ toàn thân, thu hồi Hấp Tinh kiếm, cũng học theo bộ dáng của Băng Tinh Phách, cất lên tiếng kêu quái dị bay tới. Thiên Hoàn và Cảnh Phong cảm thấy khó hiểu, nhìn không được hết lớn: "Lão đệ ngươi muốn làm gì? Không nên...muốn..."

"Tiểu phong tử...a.con mẹ nó...so với ta còn muốn điên cuồng hơn a..."

Trong phút chốc, Lý Cường đã ôm lấy một Băng Tinh Phách, mặt khác hần cũng bị hai Băng Tinh Phách khác ôm lấy, Lý Cường chỉ cảm thấy có một cỗ hàn khí cực đại vọt tới, cảm giác âm lãnh này thật sự là rất khó chịu, Hỏa Tinh trong cơ thể của hần lập tức xuất ra, cảm giác âm lãnh tức thời tiêu tán. Hai Băng Tinh Phách đang ôm hần dường như gặp khó khăn, chỉ trong nháy mắt cả ba Băng Tinh Phách bốc lên một trận khói lớn, chỉ thoáng mấy khắc thời gian, cả ba đã tan rã biến mất vô tung.

Thiên Hoàn và Cảnh Phong thật không dám tin tưởng, Lý Cường lại lợi hại như thế.

Thật ra Lý Cường cũng đã cảm thấy hối hận, làm như vậy mặc dù có thể thiêu đốt Băng Tinh Phách, nhưng tự mình cũng cảm thấy khó chịu, hơn nữa công lực hao tổn rất lớn, Hỏa Tinh tựa hồ cũng chịu không được. Hần lại thả ra Hấp Tinh kiếm một lần nữa, vung chỉ bắn ra, lập tức xuất ra bảy, tám đóa Thiên Hỏa nho nhỏ màu tím, hỏa hoa chậm rãi phiêu xuất. Băng Tinh Phách tựa hồ cũng cảm giác được nguy hiểm, vang lên một trận tiếng rống chói tai, toàn bộ Băng Tinh Phách đều quay trở về trong Huyền Khí.

Lý Cường xuất ra một chiêu, thu tử hoa đang bay ra quay trở về. Thiên Hoàn bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: "Lão đệ, quả thật quá lợi hại, loại nguyên anh linh hồn thể này thật rất khó tiêu diệt, ta định đem Không Âm Xoa bức chúng nó quay trở về, thật không nghĩ đến Thiên Hỏa lại lợi hại như thế, quả thật tốt quá."

Sở dĩ vừa rồi hần không sử dụng Không Âm Xoa, bởi vì sợ hao phí rất nhiều chân nguyên lực, hần sợ lát nữa khi phá Huyền Khí thì vạn nhất chân nguyên lực không đủ thì cả ba người cũng đều xong đời.

Cảnh Phong nhìn Lý Cường từ trên xuống dưới một hồi lâu, hần nói: "Ta không phải phong tử, ngươi mới là phong tử! Mẹ kiếp, suýt chút nữa bị ngươi hù chết rồi!" Hần đám cho Lý Cường một quyền, về mặt cười khổ.

Lý Cường cũng cười, đám lại hần một cái: "Haha, làm phong tử thì ta còn chưa đủ tư cách, còn phải hướng người học tập!"

Thiên Hoàn nghe hai người này nói hừ nói vượn không khỏi cười khổ, hai người bọn họ ở tại nơi này mà làm vậy, so với ai khác quả thật là quá điên cuồng.

Thiên Hoàn nói: "Được rồi! Chúng ta chuẩn bị một chút, lập tức sẽ đi vào, chờ ta phá vỡ Huyền Khí, chú ý tốc độ phải nhanh, càng nhanh càng tốt, khúc nhạc này ta chỉ có thể thổi trong một khoảnh khắc. Lão đệ nắm tay phải của ta, phong tử nắm tay trái của ta, cùng lúc đi vào."

Hần dừng lại một chút, lại nói: "Nơi này tuyệt đối không thể làm vẻ anh hùng, nhất là phong tử ngươi, nếu ngươi lại nổi điên, đừng trách ta mặc kệ ngươi."

Lý Cường cũng biết Thiên Hoàn cũng đang nhắc nhở chính mình, hần nói: "Yên tâm đi! Đừng nói là lão phong tử, ngay cả tiểu đệ cũng nhất định sẽ ngoan ngoãn mà."

Cảnh Phong cười nói: " Đó là đương nhiên, lão phong tử nhất định nghe lời."

Thiên Hoàn nghe xong trong lòng cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nghe không chút tự nhiên, nhưng cũng không thể nói được thêm gì nữa, hắn đem Không Âm Xoa gắn lên trên chiến giáp, nói: " Chuẩn bị! Tốt! Đi..."

Một âm thanh kỳ dị cấp tốc rung động vây quanh ba người, lực chấn chiến này thật không thể tư nghị, đã làm thân ảnh của cả ba cũng đều vận vẹo. Một đoàn Huyền Khí bị ba âm làm rung động, tốc độ đang xoay tròn rất nhanh đột nhiên bị chậm dần, theo bước tiến rất nhanh của ba người, đoàn Huyền Khí bị đánh văng ra một khe hở, ba người vận đủ công lực liều mạng vọt tới trước, họ đều hiểu nếu còn đứng trong Huyền Khí, một khi ba âm dừng lại, cả ba đều chạy không thoát.

Lực cản quả thật khó thể tưởng tượng, trong phút chốc ba âm đình chỉ, ba người đã vượt qua khỏi đoàn Huyền Khí.

Thiên Hoàn thở ra một hơi, sợ hãi nói: " Trước kia cùng sư tôn đi vào, ta nghĩ cũng không khó lắm, bây giờ mới biết được đáng sợ cỡ nào. Vận khí của chúng ta không tệ, rốt cuộc lại có thể quay lại rồi, haha..."

Lý Cường không nói lời nào, hắn và Cảnh Phong cũng chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Vực mật thất, chỉ thấy một tòa bảo tháp lóng lánh kim quang bắn ra hàng vạn luồng ánh sáng thật chói mắt, đầy Huyền Khí bên ngoài ra bốn phía, ba người bọn họ đang đứng ở giữa luồng ánh sáng đó.

Bảo tháp tinh xảo óng ánh, ước chừng chỉ cao như một thân người. Lý Cường tự nhủ: " Như thế này làm sao đi vào a, thật là quá nhỏ đi. Mười ba tầng? Quả thật không có khả năng a."

Cảnh Phong cũng mơ hồ, nói: " Đây thật sự là Huyền Vực mật thất sao?"

Thiên Hoàn cười nói: " Đừng kỳ quái, cấm chế của tầng dưới cùng đã bị phá rớt, các người theo ta đi vào sẽ hiểu được thôi." Hắn buông người bay xuống tầng dưới cùng.

Cảnh Phong và Lý Cường đều há hốc miệng choáng váng, chỉ thấy Thiên Hoàn nương theo ngàn vạn ánh sáng bay đi, mắt thấy thân hình hắn càng ngày càng nhỏ, chờ khi hắn tới được tầng dưới cùng của bảo tháp thì thân hình hắn chỉ còn cỡ một hạt đậu.

Lý Cường và Cảnh Phong nhìn nhau, trong mắt không thể giải thích, vẻ khó hiểu rất rõ ràng, cuối cùng Lý Cường giành nói trước: " Đi xuống đã rồi hãy nói, mẹ kiếp rất ý tứ, chưa từng thấy qua chuyện thế này bao giờ cả."

Lý Cường thả người bay xuống, hắn phát hiện càng bay đến gần, bảo tháp lại càng lớn, chỉ thoáng chốc hắn đã không còn nhìn thấy được đỉnh tháp. Hắn đáp xuống bên người Thiên Hoàn, nhin không được nói: " Lão ca, thật sự là quá thần kỳ."

Ngay sau đó, Cảnh Phong cũng đã bay xuống tới.

Tầng dưới cùng của bảo tháp có cánh cửa màu vàng đang đóng, Thiên Hoàn tiến lên vận công, nói: " Cánh cửa này rất khó mở, các người đi vào nhanh một chút, chuẩn bị..."

Chỉ nghe " dát ba" " dát ba" thanh thúy, đại môn màu vàng chậm rãi mở ra, cỡ chừng một thước, Lý Cường và Cảnh Phong lác mình lao vào, thân ảnh của Thiên Hoàn càng nhanh hơn, hắn đột nhiên biến mất vào trong cửa. Chỉ nghe oanh long một tiếng nổ, cánh cửa lại đóng lại như cũ.

Ba người vừa mới đứng vững thân hình, còn chưa kịp thấy rõ tình huống trong tháp, chợt nghe một tiếng cười dài: " Haha...không ngờ lại có người dám đến Trấn Huyền Tháp, nào, để cho lão nhân gia ta nhìn xem là ai?" Dư âm vang vọng không dứt.

Lý Cường kinh ngạc nói: " Sao lại có người ở đây?"

Cảnh Phong phun ra phi kiếm.

Thần thái của Thiên Hoàn chợt trở nên vô cùng khẩn trương, hắn nói: " Hắn đã phá quan rồi! Hắn đã phá quan rồi!"

" Đúng vậy, lão nhân gia ta đã phá quan rồi, haha..."

Cả người Thiên Hoàn chợt run rẩy.

75. Tập 7 : Phong Vân Biến Ảo -- Chương 75

Thân thể Thiên Hoàn run nhè nhẹ: " Bị phong ở tầng thứ sáu có một tu chân giả phi thường lợi hại, nếu lúc này hắc còn sống, thì nhất định hắc không có độ kiếp, có lẽ đã bình giải(từ bỏ thân thể) và tu thành Tán Tiên rồi."

Lý Cường tò mò hỏi: " Nếu hắc tu qua khỏi Độ Kiếp kỳ thì sao?"

Thiên Hoàn nói: " Vậy thì dám chắc nơi này không thể giam giữ được hắc."

Cảnh Phong hét lớn: " Đừng có giả thần giả quỷ nữa, người mau đi ra!"

Thanh âm kia lại truyền ra: " Haha, lão nhân gia ta tâm tình không tệ, chỉ trong chốc lát sẽ ra thôi, hãy đợi một chút, lão nhân gia ta còn phải làm chút việc a!" Thanh âm của hắc có vẻ thật khiêu khích.

Lý Cường không nghĩ hắc lại nói như vậy, lặng lẽ truyền âm với Thiên Hoàn: " Nhanh lên, mau chóng tìm ra phương pháp phá giải cấm chế của Thiên Lại Thành, thừa lúc hắc còn chưa ra, chúng ta phải đi ngay, có lẽ hắc không có cách phá vỡ được Huyền Khí đầu."

Thiên Hoàn chợt hiểu ra, lập tức lo tìm kiếm xung quanh. Lý Cường cười to, nói: " Ra đây nhanh một chút đi, đi giải quyết mà cũng phải dùng thời gian dài như vậy, coi chừng lọt luôn xuống dưới a, haha..."

Thanh âm đó tựa hồ đang kinh hãi thích thú: " Di, người làm sao mà biết lão nhân gia ta thích thế chứ, ừ , ta thích vậy đó, người quản được hay sao? Haha, cho người tức chết luôn!"

Cảnh Phong choáng váng, người này sao lại giống như một tiểu hài tử như vậy? Lý Cường nghĩ thầm, phải tiếp tục chọc tức hắc, bèn nói: " Nguyên lai người không dám xuống đây, haha..."

Trong lòng Cảnh Phong đột nhiên nảy lên, thầm nghĩ: " Thật là liều mạng, nói như vậy không sợ kích động hắc xuống ngay sao!"

Nhưng khi người nọ lại mở miệng, càng làm cho Cảnh Phong hoảng sợ.

" Ha ha, lão nhân gia ta kinh nghiệm phong phú, hắc hắc... haha... hìhì...phép khích tướng đó đối với ta vô dụng, haha..."

Thiên Hoàn tìm qua một vòng, đã tìm được ngọc đồng giản đặt trên cái bàn bạch ngọc do sư tôn để lại. Hắc rất nhanh lướt đến bên cạnh Lý Cường đưa cho hắc rồi lại tiến tới trước cánh cửa, xuất ra thủ ấn định mở cửa đại môn, nhưng đại môn vẫn im lìm bất động không chút phản ứng. Lý Cường và Cảnh Phong lập tức gia nhập , cả ba cùng lúc vận công. Một đạo thanh quang từ trên cửa hiện lên, ba người đồng thời bị đánh bay trở lại.

Chợt nghe người nọ cười lên điên cuồng: " Ô ha...haha...haha...cười chết lão nhân gia ta rồi..trên cửa này đã bị hạ cấm chế...haha...chỉ có vào mà không thể ra..haha..."

Cảnh Phong đã bị người đó chọc giận điên lên rồi, hét lớn: " Mẹ nó người mau xuống đây, ta sẽ trừng trị người, haha...haha..."

Trong lòng Lý Cường rất khấn trương, hắc thật sự là không có thời gian, nếu bị nhốt ở chỗ này, vậy vô cùng phiền toái. Hắc nhấc tay ra dấu mọi người im miệng, rồi đi quanh xem xét tình huống. Đây là một gian phòng hình lục giác, có sáu cây trụ lớn chống đỡ nóc phòng, cây trụ thô thiển, màu sắc giống như Huyết Mã Nào, bên trong lại trong suốt, tầng tầng lớp lớp, như những sợi tơ máu đang lưu chuyển bên trong. Sáu bên vách tường kim quang lờ lờ, bên trên mây mù vây quanh, có điện quang lóe sáng, có một phù điêu Thiên Hoa Bản, tựa hồ như không thể nhìn thấy được rõ ràng, mặt đất lại có màu đen, thỉnh thoảng lại có ngân tinh lóe ra, nhìn giống như một bức tinh đồ của vũ trụ, có vẻ thần bí khó lường.

Trong phòng có một bạch ngọc trường án(bàn dài), ở trên có đặt bảy, tám loại pháp bảo kỳ dị, nhưng lại có một tầng kim quang nhàn nhạt, tựa hồ như đã bị cấm chế ở trên bàn. Ở chính giữa phòng có một chiếc

đỉnh lớn màu bạc cao chừng nửa người, trên mặt là tầng tầng điệp điệp những phù chú, cũng là bị cấm chế, ngoại trừ đại môn thì không còn cánh cửa nào thoát được.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trầm mặc không nói.

Một lát sau, người nọ quát thanh quát khí lên tiếng nói: " Ân? Làm cái gì mà không ai lên tiếng nữa? Tất cả mau lên tầng thứ hai đi, lão nhân gia ta cũng sẽ đi xuống, haha..."

Thiên Hoàn cất tiếng: " Tiền bối, tầng thứ hai đã bị cấm chế, chúng ta không thể lên được." Hắn tựa hồ như biết người bên trên lợi hại như thế nào, nên ngữ khí cũng rất khách khí.

Người nọ mắng: " Ngu muốn chết, ngay cả Huyền Khí cũng không thể cản được các ngươi, chút xíu cấm chế ấy có là gì? Mẹ kiếp, lão nhân gia ta nhìn không được mà phải dạy cho các ngươi, mấy tên tiểu bối ngu ngốc này mới được. Nếu muốn cởi bỏ cấm chế của cự đỉnh, các ngươi có thể nhảy lên trên xoay ngược nó lại, mở nắp đỉnh là được."

Thiên Hoàn nghi hoặc nói: " Chỉ đơn giản vậy thôi sao?"

Người nọ kêu lên: " Ngu chết thôi! Vậy ngươi muốn phức tạp thế nào? Ngu! Đường lớn đã dạy ngươi rồi còn không rõ sao? Mau lên đi!"

Cảnh Phong gấp gáp, lập tức vận công khởi động cự đỉnh, Lý Cường hét lớn: " Dừng lại! Dừng nhúc nhích cái đỉnh đó!" Hắn chợt tỉnh, cười to nói: " Nguyên lai lão nhân gia ngươi xuống đây không được, haha...thiếu chút nữa là bị ngươi gạt rồi..."

Người nọ đột nhiên cười to nói: " Haha, không nghĩ tới đột nhiên cũng có được một tiểu tử thông minh, lão nhân gia ta xuống không được, đúng vậy! Haha...haha...nhưng các ngươi cũng đi không được, dù sao ta ở chỗ này cũng đã đợi vô số năm tháng, có thêm vài người nói chuyện cũng đã không tệ, hìhì...haha...chúng ta cũng đều giống nhau a..."

Lý Cường thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức chết, nghĩ thầm: " Không xong, hắn nói rất đúng, trong nhất thời đi không được, hắn thì không sao cả, còn ta phải làm sao? Triệu Hào bọn họ nhất định sẽ lo lắng."

Thiên Hoàn nhìn Lý Cường, Lý Cường nhìn Cảnh Phong, Cảnh Phong lau mồ hôi lạnh đang tuôn ra, cả ba đều choáng váng, bây giờ phải làm sao?

Lý Cường chìa chìa lên trên, nhỏ giọng hỏi: " Lão ca, huynh biết người nọ là ai không? Lần trước tới đây có gặp qua hắn không?"

Thiên Hoàn gật đầu, cười khổ nói: " Lần trước tới đây, sư tôn ta vì muốn đến tầng thứ hai, phá rớt một khối Huyền Không Tinh Bì, trước khi nó vỡ vụn thì phát ra một lời nói, đó là cao nhân chế tác tinh bì dùng Lưu Âm Thuật đem lời nói của mình phong ấn trong tinh bì, đại khái nói thế này: " Tại tầng thứ sáu có phong ấn một tu chân cao thủ tà ác phi thường lợi hại", rồi tinh bì vỡ vụn, cấm chế liền bị kinh động. Lời nói đó không được trọn vẹn, nghe không hiểu hết, sư tôn ta tìm hiểu thật lâu cũng không hoàn toàn hiểu được, sau đó dùng mọi cách cũng không thể lên được tầng thứ hai, chuyện này cũng từ từ quên dần đi."

Thiên Hoàn nói chuyện cũng không có ý tứ muốn nói hết, hắn không nghĩ tới phương cách phá giải cấm chế để lên tầng thứ hai lại đơn giản như vậy. Lúc trước sư tôn hắn đã sử dụng vô số pháp bảo, muốn mở ra một thông đạo để đi lên, thậm chí còn có ý định khai mở một cái động ở phía trên, nhưng cuối cùng cũng vô ích.

Người nọ lại nói: " Uy...nguyên lai là do sư tôn ngươi đã phá rớt tinh bì a? A a, trách không được năm đó Vô Ảnh Phật Chú giam cầm lão nhân gia ta bị mất đi hiệu lực. Không tệ! Không tệ! Tinh bì bị phá rớt...chỉ đáng tiếc nó là một bảo bối rất tốt a..."

Cảnh Phong nói: " Làm sao bây giờ?"

Lý Cường biết nếu đối phương thật sự là Tán Tiên, cả ba người bọn họ dù liên thủ cũng không phải là đối thủ, bởi vì lực lượng thật sự là kém quá xa. Nhưng cứ giằng co như vậy thật sự không có ngày đi ra, sẽ bị nhốt mãi ở trong bảo tháp này. Nếu mở cấm chế của tầng hai, cho người đó cơ hội đi xuống dưới này, vậy thì bốn người có thể đi ra ngoài, nhưng có một vấn đề là nếu thả hắn ra không biết sẽ có bao nhiêu tác hại

lớn, nếu người nọ đi ra rồi đối phó bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ chết chắc. Hấn cũng không có cách nào xác định nên làm thế nào mới đúng.

Thiên Hoàn hỏi: " Lão đệ, chúng ta làm sao đây?"

Lý Cường cảm thấy đau cả đầu, nói: " Lão ca, chúng ta đành chơi đùa với hấn thôi, đệ không tin hấn đã ở đây lâu như vậy, lòng kiên nhẫn có thể so với những người mới tới như chúng ta được." Hấn vừa nói đã ra dấu, không cho Thiên Hoàn và Cảnh Phong lên tiếng, lại lặng lẽ truyền âm cấp hai người: " Trước tiên đừng để ý đến hấn, hấn có nói cái gì cũng làm như không nghe thấy."

Người nọ nói: " Uy, các người là người tu chân môn pháp nào a, nói cho lão nhân gia nghe một chút."

Lý Cường đi tới trước bạch ngọc án, cười nói: " Lão ca, những pháp bảo này tại sao các người không lấy đi?"

Thiên Hoàn cũng ra vẻ trấn định, nói: " Không có cách nào để lấy, đây là Phật môn Thiên Hàng cấm chế pháp, chúng ta phá không được." Nói xong hấn đưa tay qua định cầm lấy, chỉ thấy kim quang chợt lóe đã đánh văng tay hấn ra, hấn nói: " Nhìn thấy rồi chứ, loại cấm chế này chuyên môn để phòng hộ, rất lợi hại."

Ở bên trên người nọ cười to nói: " Ngu ngốc! Dùng cứng tất nhiên là không được rồi, Thiên Hàng cấm chế cũng chẳng phải là cái gì quá lợi hại, lão nhân gia ta chỉ dùng một ngón chân thôi là có thể phá được dễ dàng, haha.."

Cảnh Phong không phục, cả giận: " Để cho lão phong tử này thử xem!"

Hàn quang trên tay hấn chớp động, cứng cỏi chớp tới, lại nghe được " bá!", Cảnh Phong từ trước bạch ngọc án văng ra, đập vào chỗ vách tường có mây mù bao phủ, lập tức kích động phòng hộ ở mặt trên, liền bị đánh văng trở xuống đất, mở miệng mắng to: " Mẹ kiếp, thật là tà môn!"

Người nọ ở bên trên nghe được rõ ràng, phát ra một trận cười to điên cuồng: " Oa haha...haha..cười chết ta rồi...đã một thời gian dài không có vui vẻ thế này...nguyên lai người gọi là phong tử, hay lắm!"

Lại nghe được bên trên có tiếng " bình bình, bâng bâng" truyền đến, mọi người nghe được thoáng ngẩn ngơ, sau đó mới biết người nọ đang vỗ tay dậm chân.

Lý Cường nhìn kiện pháp bảo thứ tư trên bàn, đó là một cây tiểu kiếm màu thủy lam(nước biển xanh), tựa hồ như dùng Huyền Băng Tinh Khí để chế luyện, hấn vẫn nhớ đã hứa với Hoàng Nghiên sẽ cấp cho nàng một thanh kiếm tốt. Trên tay hấn xuất ra một đoàn Thiên Hỏa, thiêu đốt đoàn kim quang nọ, chỉ trong một lát kim quang đột nhiên chuyển động, Thiên Hoàn kêu lên: " Mau tránh ra!"

Không đợi Lý Cường rút tay về, một đạo kim sắc như sét đánh quật vào trên người hấn " Oanh!", vang lên một tiếng nổ, Lý Cường cũng giống như Cảnh Phong, cuống quýt thối lui ra sau. Đột nhiên kim quang trên người hấn chợt lóe, Thái Hạo Toa phản kích, một luồng sét đánh y hệt hướng thẳng đến phòng hộ màu vàng nọ " Lộng bá" một tiếng thanh thúy, Thiên Hàng cấm chế bị nổ tung, thanh phi kiếm màu lam bay vọt lên không trung, như một con cá nhỏ màu lam đang du động. Lý Cường cấp tốc từ trên mặt đất phóng lên, gắt gao truy theo phía sau. Thiên Hoàn dương tay xuất ra một đạo bạch quang dùng sức nắm chặt, thanh tiểu kiếm giống như bị vướng vào trong lưới, bị hấn thu vào tay.

Hấn ngạc nhiên hỏi: " Lão đệ, ngươi làm sao mà phá được cấm chế? Năm đó sư tôn của ta chỉ phá được một ít pháp bảo bị tiểu cấm chế, còn pháp bảo bị Thiên Hàng cấm chế không lấy được cái nào, ngươi thật sự là lợi hại không nói nổi."

Cảnh Phong không thể không phục, Lý Cường này nhìn qua tu vi tu chân không được cao như mình, nhưng người ta lại có nhiều cổ quái dám tranh đấu với mình. Thiên Hoàn đưa tiểu phi kiếm màu lam ra, cười nói: " Cây phi kiếm này là một kiện đồ vật tốt, bất quá với lão đệ không có tác dụng gì lớn, đây là một thanh phi kiếm thuần âm, cấp nữ hài tử dùng thì thích hợp hơn."

Lý Cường tiếp nhận phi kiếm. Đó là một phi kiếm màu lam, toàn thân trong suốt, vàng sáng lưu chuyển, lam quang vờn quanh hòa cùng hàn khí màu trắng, cầm trong tay thấy lạnh lẽo. Hấn cười nói: " Không tệ, thật sự là một thanh kiếm tốt. Thanh kiếm này là đệ tìm cho Nghiên nhi tiểu muội muội đó."

Người nọ hét lớn: " Uy! Uy! Vừa rồi là pháp bảo gì khải động, lão nhân gia ta nghe có gì không đúng a, nói cho ta nghe một chút coi."

Ba người nhìn nhau cười, Thiên Hoàn cười nói: " Vậy là chúng ta có thể lấy hết được pháp bảo ở đây rồi."

Cảnh Phong cũng hưng phấn nói: " Hay, hay a, không nghĩ tới tiểu phong tử ngươi lại lợi hại như vậy."

Người ở bên trên như muốn phát cuồng, hấn quát dị kêu lên: " Đang hỏi chuyện các ngươi đó! Tại sao không trả lời! Chờ cho lão nhân gia ta xuống tới, sẽ bóp chết các ngươi!"

Ba người cười to: " Ngươi xuống thử xem ! Haha...haha..."

Người nọ tức tới nổi dậm chân mắng to: " Hừ! Hừ! Dám cười chê ta, lão nhân gia...ta.." Muốn thế nào hấn cũng nói không nên lời.

Lý Cường cười nói: " Nơi này còn vài món pháp bảo, chúng ta cũng thu thập đi." Hấn đã nghĩ thông suốt, theo tình huống trước mắt chỉ có thể tỉnh táo mới có cơ hội tìm được đường ra, trước hết hãy thu thập pháp bảo đã, mọi người có thể bình định được một chút tâm tình đang rối loạn.

Thiên Hoàn gật đầu nói: " Cũng tốt, trước kia sư tôn ta vẫn tiếc nuối không thể thu thập được mấy pháp bảo này, xem ra chúng ta mới là người hữu duyên a. Ta muốn có cái chuông màu lam kia, còn lại các ngươi cứ lấy đi."

Lý Cường nhìn Cảnh Phong hỏi: " Lão phong tử muốn cái gì? Ngươi cứ chọn trước đi."

Cảnh Phong nhìn tới, tổng cộng có sáu kiện pháp bảo, Thiên Hoàn lấy một kiện, còn lại năm kiện, hấn nhìn trúng ba kiện, nói: " Ta muốn cái Hắc Sắc Hộ Tí(bao tay bảo hộ màu đen) này, Bích Uyên Hoàn(vòng màu xanh), và Khảm Ti Chỉ Hoàn(nhẫn), a a..vậy là được rồi." Hấn chọn lựa không chút ngại ngùng.

Lý Cường cười nói: " Được, cứ như vậy đi, còn lại hai kiện thì ta lấy, lần này thật ra thu hoạch không tệ."

Thiên Hoàn âm thầm gật đầu, Lý Cường này không đơn giản, hấn là luyện khí cao thủ, tự nhiên biết rõ giá trị của từng pháp bảo, trong sáu kiện pháp bảo ở đây, tốt nhất chính là Bích Uyên Hoàn và Lam Sắc Tiểu Khánh, hấn biết rõ nhưng bộ dáng không chút tham lam, tựa hồ như hấn không hề quan tâm tới, cảnh giới đạt tới mức độ này rõ ràng đã cao hơn Cảnh Phong một tầng.

Trên tầng hai người nọ cơ hồ đang rất cảm tức, phía dưới lại không có ai để ý đến hấn, nhưng trong nhất thời hấn còn chưa có cách nào, chỉ nghe hấn lớn tiếng nói: " Uy, ba tiểu tử dưới kia, lão nhân gia ta không thêm chấp nhất sự vô lễ của các ngươi, như vậy đi, thương lượng...thương lượng một chút, hắc hắc, chỉ cần các ngươi mở cấm chế ở tầng hai, ta sẽ tặng cho các ngươi mỗi người mười kiện pháp bảo, còn tốt hơn so với pháp bảo bây giờ của các ngươi, thế nào?"

Cảnh Phong vừa muốn nói cái gì đó, Lý Cường đã ra dấu cho hấn im miệng, hấn biết người nọ đã bắt đầu không còn bình tĩnh được nữa. Hấn từng là người làm sinh ý, biết câu người mà không đạt được thì người nọ sẽ rất nhanh rối loạn tâm tình, hấn cười nói: " Ta sẽ phá khai Thiên Hàng cấm chế cho từng kiện, phá vỡ một kiện thì lấy một kiện, chuẩn bị cho tốt, bắt đầu!" Bọn họ căn bản là không để ý đến đề nghị của người nọ.

Lý Cường phá khai Thiên Hàng cấm chế bằng phương pháp tầm thường nhất, chính là dùng chính bản thân công kích để hấp dẫn sự phản kích của Thiên Hàng cấm chế, lại thông qua sự phản kích trở lại của Thái Hạo Toa, đem Thiên Hàng cấm chế phá rớt hết.

Lúc này trong phòng vô cùng náo nhiệt, " binh binh bành bành" " oanh oanh long long" vang thành một mảnh, ở trên tầng hai người nọ không chịu được nữa, gấp đến độ kêu lên âm ỉ.

Rất nhanh sáu kiện pháp bảo đều được thu hết, Cảnh Phong vui vẻ cực kỳ, có hai kiện tinh phẩm phòng ngự pháp bảo, một kiện kỳ môn công kích pháp bảo Khảm Ti Chỉ Hoàn, chỉ cần chuyên tâm tu luyện, thực lực của mình sẽ lập tức đề cao thật nhanh, đánh nhau sẽ sáng khoái hơn nhiều.

Lam sắc Tiểu Khánh của Thiên Hoàn cũng là một kiện tinh phẩm pháp bảo, do Huyền Băng Tinh Túy và Huyền Khí ngưng luyện hàn kim mà thành, pháp bảo như vậy rất ít nhìn thấy, dù cho là Lý Cường cũng

luyện chế không được, vì đó là pháp bảo thuần tùy huyền hàn, không phải dùng lửa để luyện mà lại dùng một loại phương pháp tu luyện rất hiếm thấy, là Ngưng Luyện Pháp luyện chế ra.

Lý Cường thu được là một kiện Hàn Ngọc Trâm và một cái chén nhỏ màu lam, cũng do Ngưng Luyện Pháp luyện chế ra, cũng không biết có tác dụng gì, hắn tiện tay thu vào trong thủ trục, tạm thời không quan tâm đến nó.

Hắn lớn tiếng nói: " Chúng ta đi mở đại môn một lần nữa, ta cũng không tin mở không ra! Thật sự không được ta sẽ dùng Thiên Hỏa luyện hóa nó."

Cảnh Phong bèn giục giã: " Hay! Ta cũng không tin là mở không ra, chúng ta thử lại vài lần xem."

Người trên tầng hai thật sự đã nóng nảy, kêu lên quái dị: " Các ngươi không thể bỏ lại ta mà không quản a! Oa nha nha! Tức chết ta thôi!"

Ba người tụ lại tại cửa, Cảnh Phong nói: " Hãy xem thủ đoạn của lão phong tử...Tiềm Bạo!" Một cái bóng màu xám trắng bắn thẳng vào cánh cửa, một luồng ánh sáng nhàn nhạt đánh thẳng vào đại môn.

Lý Cường tò mò hỏi: " Đây là cái gì? Vô thanh vô tức..." Còn chưa dứt lời, một âm thanh trầm muộn truyền ra, chỉ thấy quang hoa lóe lên tại cánh cửa, trong phút chốc cánh cửa như vận vẹo biến hình, nhưng rồi lại chậm rãi quay trở lại như cũ, vẫn bất động như trước.

Đây là thủ pháp Cảnh Phong ngộ ra tại biển cả, là một trong những thủ pháp lợi hại nhất của hắn, nhưng đáng tiếc ở chỗ này lại không có tác dụng. Chỉ nghe ở tầng trên người nọ lại cất tiếng cười quái dị: " Haha, không hữu dụng đâu, hãy để cho ta xuống mở cho...Uy! Có nghe hay không a!"

Thiên Hoành nói: " Để ta dùng Không Âm Xoa thử xem." Hắn đến gần cánh cửa màu vàng, âm ba kỳ dị lại vang lên, không khí chung quanh cũng đều biến hình vận vẹo, khi âm ba đến gần cánh cửa, trong nhất thời cấm chế của cánh cửa bị kích động, phát ra tiếng vang long long, có vài luồng thanh quang từ trong cửa bay ra, thân ảnh của Thiên Hoành cũng bị bao phủ. Không Âm Xoa không hổ là một kiện kỳ bảo, Lý Cường và Cảnh Phong đều cảm giác được bảo tháp cũng đang run rẩy, khi bọn họ tưởng rằng Thiên Hoành có thể thành công, đột nhiên âm ba dừng lại.... "Oanh long", một tiếng nổ vang lên, thân hình Thiên Hoành bay vút ra ngoài.

Lý Cường nhanh như cắt phi thân bay tới ôm lấy Thiên Hoành, một cổ áp lực đẩy tới sau lưng Lý Cường. Cảnh Phong chậm hơn Lý Cường một bước nhưng cũng đã bay tới, kết hợp lực lượng của hai đại cao thủ mới có thể hóa giải được cổ áp lực kinh khủng này. Trong ba người công lực của Thiên Hoành là cao nhất, ngay cả hắn cũng không làm được làm Cảnh Phong cảm thấy rất nhụt chí.

Trong lòng Lý Cường có một chủ ý, hắn cố tình dùng công lực của cơ thể dẫn đến phòng ngự công kích của đại môn, mong muốn để Thái Hạo Toa phản kích lại đối phó, giống như vừa rồi phá vỡ Thiên Hàng cấm chế, hắn bèn nói: " Để ta thử xem, không biết có được không?"

Thiên Hoành và Cảnh Phong cũng chỉ có thể hy vọng ở Lý Cường, hắn có khả năng kỳ lạ có thể giải khai Thiên Hàng cấm chế, có lẽ hắn cũng có thể phá vỡ cấm chế của đại môn. Bọn họ biết rõ công lực của Lý Cường trong ba người là yếu nhất nhưng lại đem hy vọng ký thác trên người hắn, có lẽ vì trên người hắn luôn có những điều ngạc nhiên cổ quái.

Phương pháp công kích của Lý Cường thật sự là làm cho người ta giật mình không thôi, hắn mạnh mẽ đứng thẳng dậy lao thẳng vào đại môn, người không biết còn tưởng rằng hắn muốn tự sát, bởi vì bộ dáng của hắn có vẻ rất hung hăng.

" Ba!" Một tiếng thanh thúy, quả nhiên đến cũng nhanh, đi càng nhanh hơn. Có một lời của thể tục có nói nếu không gặp vách tường cản trở thì quyết không quay đầu lại nhưng khi hắn đánh lại đại môn thì quả thật đã quay đầu lại ngay, Thái Hạo Toa căn bản là không có bị kích động, cổ áp lực lấy cứng đối cứng này làm cho thân thể Lý Cường bị đánh té bay xuống.

" Haha...haha...cười chết lão nhân gia ta mất...haha." Chợt nghe bên trên có thanh âm " bình bình", người nọ tựa hồ đang ngồi trên mặt đất lấy tay vỗ xuống.

Lý Cường nhất thời đỏ bừng mặt, lẩm bẩm giải thích: " Ách...hì hì...cắm chế ở trên cửa...không biết làm sao mà lại không phản kích a...ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn a!"

Thiên Hoàn vội vàng nâng Lý Cường lên hỏi: " Không có bị thương chứ?"

Cảnh Phong sững sốt một hồi lâu, đột nhiên kêu to: " Tiểu phong tử, haha...đây là chiêu số gì vậy? Lão phong tử thật sự là bị người làm cho kinh ngạc, làm gì mà lại bay thẳng vào trong cửa chứ? Haha..!"

Lý Cường vừa tức vừa buồn cười lấy chân đá hấn một cước: " Ta đá chết lão phong tử người, ta thích như vậy đó được chưa. Mụ nội nó, đụng đầu như vậy quả thật rất sướng khoái a, haha..."

Cảnh Phong né sang một bên, lắc đầu nói: " Thật kỳ lạ, tiểu phong tử đã thật sự nổi điên rồi, ta cần phải tránh né mới được a."

" Uy! Chúng ta đàm phán! Uy, uy! Lão nhân gia ta muốn hỏi, vì cái gì mà các người không chịu mở cấm chế? Lão nhân gia ta chính là người tốt a, các người có điều kiện gì cứ nói, chỉ cần mở cấm chế, a a, cái gì ta cũng sẽ đáp ứng!"

Ba người cơ hồ đồng thanh quát: " Cấm miệng!"

Chợt nghe bên trên có tiếng vỗ bành bạch điên cuồng xuống sàn, người nọ cũng đã bị bọn họ làm cho phát điên rồi: " Oa nha nha...phi! Ba tiểu tử thú! Tức chết lão nhân gia ta rồi! Tức chết lão nhân gia ta rồi! Ta thề! Chỉ cần ta đi ra được...ta sẽ...ta sẽ...cho các người hối hận, dám vô lễ như vậy với lão nhân gia ta! Nhất là tên tiểu tử thú kia! Hừ, hừ!"

Mọi người đều cũng biết người hấn nói chính là Lý Cường. Lý Cường khoát khoát tay, cười hì hì nói: " Ta sợ muốn chết đây..haha.."

Thiên Hoàn không nghĩ tới Lý Cường lại nói ra một câu như vậy, trong lòng hơi kinh hãi. Cảnh Phong đắc ý cười to: " Haha..tiểu phong tử nói rất hay!"

Người nọ không nói gì nữa, chỉ nghe bên trên đột nhiên có trận trận tiếng sấm, sét đánh ầm vang, cả bảo tháp cũng chớp lên, như muốn long trời lở đất.

Thiên Hoàn phản ứng đầu tiên, kêu lên: " Hấn đang muốn phá cấm chế, làm sao bây giờ?" Hấn biết Tấn Tiên có thực lực thế nào, cho dù ba người bọn họ có hợp lực cũng không phải là đối thủ, chỉ cần hấn đi xuống tới, chỉ một tay là có thể đánh bại bọn họ.

Lý Cường đột nhiên nói: " Nhanh! Mau ngăn cản cự đỉnh chuyển động!"

Chỉ thấy cái đỉnh lớn kia đang chậm rãi chuyển động, ở tầng trên phát ra một tiếng sét đánh là nó lại chuyển động một chút, làm ba người sợ đến nhảy tới bên cạnh, dùng công lực cố gắng giữ chặt nó. Nhưng cái đỉnh vẫn không nhanh không chậm xoay tròn, dù cho là lực lượng của ba người cũng không giữ yên được. Cảnh Phong tức giận nhảy lên trên nắp đỉnh, nói: " Chúng ta ép nó xuống, coi nó làm sao mà chuyển!"

Cỗ áp lực này hung hăng ép xuống cái đỉnh, chỉ nghe một trận tiếng vỗ vụn vang lên, Lý Cường đột nhiên cảm thấy không ổn nhưng không đợi hấn kịp lên tiếng thì cái đỉnh lớn đột nhiên chìm xuống. Một tiếng nổ ầm vang lên, một đạo quang hoa từ trong cái đỉnh bắn ra, bức phù điêu Thiên Hoa Bản trên nóc đột nhiên mây mù mờ mịt, bay ra vô số tia chớp, khói mây như suối chảy xoay vòng liên tục. Theo một tiếng sét đánh rung trời, Thiên Hoa Bản mở ra một cái động lớn, một đạo kim quang từ trong động bay xẹt xuống, chỉ nghe một tiếng cười dài: " Haha...ba tên ngốc...lão nhân gia ta đã đi ra rồi...haha...hahaha..."

Thật ra ngân đỉnh có chuyển động bao nhiêu vòng cũng không thể mở được cấm chế, chỉ có một biện pháp duy nhất chính là đem ép nó chìm xuống.

Trong lòng ba người hiểu được, ngay từ đầu bọn họ đã bị rơi vào trong âm mưu tính toán của người kia rồi.

76. Chương 76

Người nọ vừa xuống tới đã đưa mắt nhìn quanh, chỉ nghe hấn hi ha cười nói: " Nguyên lai tầng dưới cùng là như thế này a, vậy mà cứ làm cho lão nhân gia ta suy đoán cả buổi trời. Ân, ba tiểu tử kia khản trương

cái gì, di...phi kiếm bay tứ tung, để làm gì vậy? Muốn chém lão nhân gia ta à? Haha...! Vui thật! Thật là vui!" Hắn tựa hồ phi thường vui vẻ hưng phấn.

Người nọ hoàn toàn trần truồng, mái tóc dài màu đen xõa dài phiêu sái trên vai. Khi hắn nghiêng đầu qua, nhìn thấy đó là một gương mặt thiếu niên thật ngây thơ, nhìn qua thấy còn muốn nhỏ hơn Lý Cường rất nhiều, lông mi dài, đôi mắt tròn tròn như cười, chiếc mũi cao cao, làn da cực kỳ trắng nõn, nếu không phải hắn lộ rõ thân thể thì rất dễ làm cho người ta hiểu lầm hắn là một cô gái.

Thiên Hoàn thì không thấy hắn đáng yêu một chút nào, biết hắn tu luyện nguyên anh, căn bản là không thể nào nhìn vẻ bề ngoài mà đoán được tuổi.

Cảnh Phong cũng rất khấn trương, chỉ riêng Lý Cường cảm thấy rất tò mò, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một Tán Tiên thực sự, không nghĩ ra lại là một mỹ thiếu niên như thế này.

Lý Cường thu hồi phi kiếm, tiện tay lấy ra một bộ quần áo từ trong thủ trạc, nói: " Uy! Trước tiên hãy mặc xong quần áo, không cần phải nóng nảy đánh nhau trước đâu."

Người nọ nhìn Lý Cường cảm thấy rất hứng thú, trong lòng phi thường giật mình, hắn nhìn ra thời gian tu chân của Lý Cường quả thật rất ngắn nhưng lại có được tu vi cao như thế, thật sự làm cho hắn cảm thấy kỳ quái.

Người nọ đột nhiên cười nói: " Lão nhân gia ta đã biết rồi, trong ba người các ngươi, ngươi là người giỏi nhất, hắc hắc, đợi lát nữa mới thu thập ngươi. Kỳ quái a, trong ba người công lực của ngươi kém cỏi nhất, nhưng hai người bọn họ đều nghe lời ngươi, ăn, lão nhân gia ta thích người thông minh."

Hắn mở bộ quần áo mặc vào, tiện tay xé bỏ ống tay áo vì cảm thấy vướng víu, sau đó mới mặc vào người, rồi lại ngấm ngứa một phen, rồi lại búi tóc lên cao giắt lên búi một cây trâm.

Sau khi mặc xong quần áo rồi búi tóc tươm tất, nhìn hắn đã trở nên rạng rỡ hơn.

Người nọ phỉ phỉ quần áo, vắn vẹo thân thể, nói: " Ắn, nhiều năm rồi không có mặc quần áo, thật sự là không quen nữa. Ba tiểu tử kia, lão nhân gia ta thật sự cảm thấy ngứa tay, haha, trước tiên hãy đánh một trận rồi hãy nói,haha...tiếp chiêu!"

Hắn nói đánh là đánh, đưa tay ra đón lấy phi kiếm của Cảnh Phong.

Cảnh Phong vốn được gọi là phong tử, khi nghe đánh nhau là mắt liền sáng lên, đối thủ cho dù là Tán Tiên hắn cũng không chút sợ hãi, quát lên: " Được! Lão phong tử chơi với ngươi!"

Đột nhiên trong phòng như có cá lội khắp nơi, bốn phương tám hướng đều tiến tới tấn công người nọ.

Thiên Hoàn biết bất hảo, kêu lên: " Tiền bối sẽ không ngại văn bối gia nhập chứ! Xem kiếm!" Hắn chẳng những xuất phi kiếm còn đem cả Không Âm Xoa phát ra âm thanh, tiến thẳng đối thủ.

Người nọ hì hì cười nói: " Ba người các ngươi cùng lên đi, miễn cho nói là lão nhân gia ta ý lớn hiếp nhỏ!"

Lý Cường phát tay, Hấp Tinh kiếm phát ra vô số ngân mang, cũng đã công tới.

Người nọ lắc đầu nói: " Ai, vậy cũng nhiều màu sắc a, bất quá cũng chẳng là gì!"

Hắn căn bản là không có động thủ, trên người đột nhiên xuất ra một tầng thanh quang, một tiếng vang ầm ầm phát ra, phi kiếm của ba người đều bị trở lui, tay hắn giống như gà mổ thóc, điểm vài cái thì kiếm quang đang ngập cả phòng đột nhiên biến mất.

Cảnh Phong và Thiên Hoàn cuống quýt lui về phía sau, âm ba của Không Âm Xoa cũng đã tiêu tán vô tung, Lý Cường biết không thể làm gì được nữa, đột nhiên thu Hấp Tinh kiếm vào trong cơ thể.

Tay của Lý Cường như bắn đạn, bảy, tám đóa hoa tử sắc bay ra.

Người nọ liếc mắt nhìn thấy, chợt hoảng sợ, nhẹ nhàng tránh ra một bên: " Di...tại sao lại là Huyền Tật Thiên Hỏa, lão nhân gia ta thật sự là gặp quỷ a."

Một đạo thanh quang từ trên tay hắc bay ra, đạo thanh quang này từ trên không trung đã hóa thành một bóng khí màu xanh, bao bọc quanh tử hoa, chợt nghe ” ba ba ” một chuỗi tiếng thanh thúy, Thiên Hỏa đã bị hắc diệt rớt.

Hắc cười nói: ” May là lão nhân gia ta tu được Thuần Âm Huyền Khí, hắc hắc, bằng không đã bị hại rồi.”

Lý Cường kêu lên một tiếng đau đớn, nên biết Thiên Hỏa và Tử Viêm Tâm đã dung hợp, Thiên Hỏa bị tiêu diệt hắc cũng bị ảnh hưởng nên đã bị thương nhẹ.

Thân ảnh người nọ đột nhiên xuất hiện ở phía sau Cảnh Phong, Thiên Hoàn và Lý Cường đồng thời kêu to: ” Mau tránh!”

Cảnh Phong căn bản là không kịp tránh, bị người nọ một cước đá bay. Thiên Hoàn xuất ra kiếm quang, liều mạng bắn về phía người nọ.

Chỉ thấy người nọ cười vang lên, vung ra một bàn tay trắng nõn, dùng cứng đối cứng cầm thẳng vào trong vòng kiếm quang ” Bình!” Một chưởng đã đem Thiên Hoàn bắn ra thật xa.

Lý Cường xuất thủ ẩn, cấp tốc gia tăng bốn tầng điệp gia, quát to: ” Có bản lĩnh thì hãy tiếp chiêu! Còn không thì rút!”

Một đạo ánh sáng màu hồng bay ra, người nọ cũng là quá khinh địch, khi đã vung tay lên mới phát hiện không đúng, một kích này đã ngưng tụ phân nửa công lực của Lý Cường, cho dù là mạnh như Tán Tiên cũng phải cẩn thận ứng phó.

Cùng thời gian hai cổ kinh lực chạm vào nhau.

Thiên Hoàn và Cảnh Phong hoàn toàn choáng váng, khi tiếng nổ phát ra ngay cả bảo tháp cũng chập động không thôi. Lý Cường và người nọ đồng thời bay ra ngoài.

Người nọ không hổ là Tán Tiên, tại giữa không trung đã ổn định thân hình, Lý Cường thì không có thực lực như vậy, hắc văng thẳng lên vách tường, đập mạnh đến nỗi kim quang của Lan Uẩn chiến giáp phải lóe ra. Hắc cảm thấy vô cùng khó thở, đối thủ thật sự là quá lợi hại.

Người nọ ha ha cười to, dùng sức vỗ tay nói: ” Tốt! Tốt! Tốt! Lúc này mới thấy có chút bộ dáng. Nhìn không ra tu vi không cao nhưng lại có nhiều cổ quái như vậy, lão nhân gia ta thích a.” Nhìn hắc tựa hồ như đối với Lý Cường càng ngày càng cảm thấy có hứng thú.

Lý Cường đang nghĩ đến chuyện thả Hỏa Tinh ra thiêu hắc, nhưng sau khi nhìn thấy được tu vi cao thâm khôn lường của hắc, trong lòng lại do dự, sợ hắc thu mất Hỏa Tinh, vậy thì nguy rồi.

Con mắt hắc vừa chuyển động, đột nhiên cũng cười nói: ” Uy! Tiểu đệ đệ, ngươi tên là gì a? Ngươi không phải là thật muốn đánh chết chúng ta đó chứ. Coi như là ngươi lợi hại đi, ngưng chiến! Ngưng chiến! Ta không muốn tiếp tục đánh nữa, nếu thiếu đi chúng ta ngươi cũng không chắc rời khỏi được chỗ này a.”

Người nọ dường như cũng nghĩ đánh nhau với ba tiểu bối thế này cũng không có gì hay ho, hắc cũng không có nghĩ sẽ thương tổn ba người họ, nhưng chỉ vì khi còn ở tầng trên hắc bị Lý Cường chọc tức đến muốn chết, hắc chỉ là muốn dạy cho họ một bài học mà thôi.

Hắc cười hì hì niễng đầu, ánh mắt quét tới quét lui trên cơ thể ba người, bộ dáng của hắc thật sự là thiên chân vô tà(vô cùng ngây thơ, đơn thuần), ánh mắt trong như nước, thật là minh triết khiết tịnh(trong sáng), ba người Lý Cường biết được hắc không có hảo ý nhưng vẫn bị vẽ bèo ngoài của hắc mê hoặc.

Thiên Hoàn thắc thỏm bất an, nói: ” Tiền bối, Huyền Khí bên ngoài không có chúng ta phá vỡ, ngài cũng sẽ bị vây ở chỗ này thôi...”

Ý của hắc chính là muốn người nọ không thể đả thương họ, bằng không mọi người không ai thoát được.

Người nọ lắc đầu, trong lòng ba người đều nhảy lên, nghĩ thâm, nếu hắc không sợ Huyền Khí, hiện tại mọi người sẽ không được yên ổn.

Người nọ trầm ngâm một hồi, đột nhiên vỗ tay cười nói: " Haha, ta có chủ ý rồi, haha...các người sẽ làm người hầu của lão nhân gia ta a! Còn người, tiểu tử thông minh người, người sẽ làm khai sơn đại đệ tử của ta...haha..ta thật sự quá thông minh a...cứ quyết định như vậy đi!"

Ba người Lý Cường nhất thời ngây ra như con gà gỗ, người này lại có thể chỉ một câu nói mà đã quyết định luôn tương lai của ba người họ.

Chỉ nghe hắn nói tiếp: " Đồ nhi ngoan, mau tới bái sư, haha..lão nhân gia ta cuối cùng cũng có đồ đệ rồi. Ân, nói cho các người nghe, lão nhân gia ta gọi là Kỳ Quân Sát, tự xưng Lão Quái Đạo. Hì hì, bây giờ hắn là còn rất ít người biết được."

Cảnh Phong lửa giận bốc cao ba trượng, mắng: " Ta phi! Làm người hầu của người? Người cho là, lão phong tử ta là cái gì...ta...ách..." Hắn còn chưa nói dứt lời đã bị Kỳ Quân Sát chế phục.

Cơ hồ đồng thời, Kỳ Quân Sát cũng đã khống chế Thiên Hoàn, nhìn Lý Cường cười nói: " Còn là đồ nhi ngoan của ta thông minh! Biết người biết ta a. Hì hì, lão nhân gia ta thích. Hai người các người đừng có lộn xộn, cẩn thận lão nhân gia ta không khống chế được mình, đào nguyên anh các người ra mà chơi đó!" Nghe vậy cả Thiên Hoàn và Cảnh Phong cũng lập tức im lặng bất động luôn.

Trong lòng Lý Cường cấp tốc tính toán, hắn biết sinh ngạnh nhất định là không được, có trốn cũng không thoát, ở chỗ này căn bản là không có biện pháp đối phó hắn, thực lực của hắn thực sự là quá mạnh mẽ, cho dù có Phó Sơn đại ca ở đây, sợ rằng cũng khó chống lại.

Lý Cường vẫn cúi đầu, chậm rãi suy nghĩ cho thông suốt, hắn cũng cười hì hì nói: " Ân, muốn ta bái sư, không khó...bất quá, ta có điều kiện, nếu không có chết cũng không chịu!" Trong lòng hắn lại mắng: " Mẹ kiếp! Cái gì mà chết cũng không chịu? Như thế nào lại nghe giống như là dân nữ bị cưỡng bức vậy chứ? Mụ nội nó, hôm nay thật sự là đáng chê cười quá!"

Kỳ Quân Sát cười to nói: " Nói đi! Lão nhân gia ta còn cái gì làm không được. Haha, tiểu tử ngươi làm lão nhân gia ta càng xem càng thích, nói mau! Nói mau!"

Thiên Hoàn và Cảnh Phong nhìn nhau, không biết Lý Cường tại sao lại khua phịch hắn, bọn họ nào biết được rằng, Lý Cường xuất thân là một thương nhân ở trên địa cầu, tùy cơ ứng biến là thói quen thâm căn cố đế, nếu không ở dưới tình huống có thể liều mạng, thì tuyệt sẽ không sinh tính ương ngạnh làm gì.

Chỉ thấy Lý Cường cười hì hì nói: " Điều kiện thứ nhất..."

Kỳ Quân Sát kêu lên: " Chậm đã, chậm đã! Tổng cộng ngươi có mấy điều kiện, trước tiên phải nói cho rõ ràng, đừng có nói kiểu một, hai, ba rồi cứ tiếp tục như thế a, lão nhân gia ta cũng là một người thông minh đó, đừng có ở trước mặt ta mà giở trò."

Lý Cường bật cười: " Đương nhiên rồi, ngài thật thông minh! Có ai dám ở trước mặt ngài mà giở trò chứ?"

Kỳ Quân Sát nghi hoặc nói: " Ân? Sao nghe không được tự nhiên chút nào. Được rồi, nói thử điều kiện xem sao."

Lý Cường giơ lên một ngón tay, như là vô tình, ngón tay giơ thẳng lên trời chính là ngón giữa, nói: " Ân, ta có thể bái ngài làm thầy, nhưng ngài phải thả hai người bọn họ, đây là điều kiện thứ nhất..."

Thiên Hoàn kêu lên: " Lão đệ...ngươi..."

Kỳ Quân Sát vung tay phong bế miệng của Thiên Hoàn, nói: " Còn điều kiện thứ hai?"

Lý Cường lại giơ lên ngón vô danh, hai ngón tay cũng hướng lên trời, nói: " Thứ hai, ta còn có nhiều chuyện muốn làm, muốn ngài đi với ta, còn nếu không ngài có thể định ra một chỗ, khi ta xong việc sẽ tìm ngài."

Kỳ Quân Sát suy nghĩ một chút mới nói: " Tại sao lại giống như ngươi làm sư phụ, còn lão nhân gia ta làm đệ tử, cảm giác thật không đúng a, thật sự là phiền toái...Được, được, được, nghe theo người! Lão nhân gia ta hiện giờ cũng chưa nghĩ ra sẽ đi đâu, đi với người cũng được, đừng có chậm trễ nữa, mau nhanh bái sư đi."

Lý Cường lắc đầu, nhin cười nói: " Còn một điều cuối cùng, nói xong sẽ bái sư...ta có rất nhiều bằng hữu, sau này không cho ngài làm họ bị thương, dù là bất cứ ai." Hắn thu hồi ngón tay, rồi nắm chặt nắm tay lại,

tay kia ôm tại khuỷu tay, nắm tay bỗng nhếch lên. Đáng tiếc chính là nơi này không ai hiểu cách ra dấu đó của hắn, Lý Cường vốn đang trút sự uất ức trong lòng qua cách biểu hiện đó.

Kỳ Quân Sát cười to: "Haha, tốt! Đều nghe theo người, người hầu ở đâu mà tìm không được, đồ nhi ngoan thì có thể khó tìm, haha, mau bái sư đi."

Trong lòng Lý Cường cảm thấy uất ức bất phục, không chút cam lòng quỳ xuống làm một lễ bái sư, miệng nói: "Sư tôn tại thượng, xin nhận lễ của đệ tử."

Kỳ Quân Sát mừng rỡ mặt mày hớn hở, luôn miệng nói: "Đồ nhi ngoan đứng lên! Đứng lên, haha..."

Trong lòng Lý Cường cảm thấy tức tối, vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên, nói: "Sư tôn, lão nhân gia tu vi cao thâm, những luật lệ của tu chân giới chắc lão nhân gia biết rõ, bái sư là phải có lễ gặp mặt, xin đưa cho đệ tử." Hắn vươn tay ra, trực tiếp đòi lễ vật, không có một chút bộ dáng nào của người tu chân.

Cảnh Phong nhin không được bật cười, mặc dù hắn còn bị cấm chế, hắn thật sự là không nghĩ tới, Lý Cường lại ra vẻ như là một đứa nhỏ đang tức giận vội vãnh.

Kỳ Quân Sát đang chìm đắm trong sự đắc ý, sự tức giận vừa rồi đã sớm bay lên chín tầng mây, nghe vậy có chút ngẩn ngơ, nghĩ thầm: "Đúng vậy, bái sư là phải cho lễ gặp mặt, vậy thì phải cấp một kiện đồ vật tốt, nếu không để cho đồ nhi ngoan coi thường ta mất."

Pháp bảo của hắn có rất nhiều, hắn suy nghĩ một chút, lấy ra một kiện mà hắn nghĩ là rất tốt, nói: "Đồ nhi ngoan, người nói rất đúng, cho người một đồ vật tốt, Thiên Ti Tử Kim Tốn, là pháp bảo phòng ngự, có thể biến lớn biến nhỏ, lớn thì có thể vỡ núi, nhỏ thì có thể hộ thân."

Thiên Hoàn và Cảnh Phong đều ngây người, một tiếng kêu sư tôn lại có thể đổi lấy một kiện cực phẩm pháp bảo, điều này thật sự không thể tư nghị.

Bọn họ thật không biết là Lý Cường căn bản là không quan tâm đến pháp bảo này, hắn bắt quá chỉ là muốn phát tiết bất mãn, kiếm chút tiện nghi mà thôi.

Lý Cường thu hồi Thiên Ti Tử Kim Tốn, đứng dậy nói: "Hai người bọn họ là bằng hữu của đệ tử."

Kỳ Quân Sát chợt nói: "Được rồi, lão nhân gia ta sẽ không khi dễ văn bối đâu."

Tay hắn vùng lên, cởi bỏ cấm chế của hai người, cười nói: "Đi ra ngoài thôi, đừng tưởng rằng lão nhân gia ta phá không được Huyền Khí, chút Huyền Khí này không thể ngăn trở được ta đâu."

Kỳ Quân Sát đi tới trước Ngân Sắc Cự Đỉnh, nói: "Trần Huyền Đỉnh này mới chính thức lợi hại, lão nhân gia ta nếu muốn thu cái đỉnh này, hắc hắc, sợ rằng ngay cả bảo tháp cũng tiêu rớt. Đi thôi, lão nhân gia ta ở đây đã không biết là bao lâu, bây giờ rốt cuộc xuất quan rồi. Đồ nhi ngoan, đi thôi!"

Mặc dù hắn nói chuyện có vẻ lão luyện thành thục, nhưng lại có một bộ dáng thiếu niên tuấn mỹ, làm cho người ta thật sự khó có thể tin, hắn lại là một Tán Tiên hiếm thấy nơi tu chân giới.

Lý Cường cười khổ, nói: "Lão ca, phong tử, chúng ta lần này cuối cùng có thể đi ra ngoài a, a a a..."

Kỳ Quân Sát hỏi: "Được rồi, đồ nhi ngoan, tên là gì vậy?"

"Bịch." Lý Cường ngồi phịch xuống đất, bộ dáng phi thường khoa trương, dù sao hắn cũng đâu có đau đớn, nói: "Trời ạ! Dĩ nhiên lại có một sư tôn như vậy, lễ bái sư cũng đã làm xong, đến bây giờ cũng còn không biết tên của đồ đệ mình, có phải là quá đáng rồi hay không!"

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: "Lão nhân gia ta làm việc cho tới bây giờ luôn là như vậy, hắc hắc, danh xưng Lão Quái Đạo cũng là như thế."

Ước chừng hắn vừa mới thoát thân, tâm tình phi thường tốt, cũng không trách Lý Cường nói chuyện quá phàn như thế.

Lý Cường vô tình buông ra lời nói: "Đệ tử gọi là Lý Cường, xin mời chiếu cố thật nhiều."

Hắn nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Quân Sát không đúng, vội vàng bổ sung: "Thanh minh trước nhé, đệ tử kiên quyết không thay đổi tên."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Tiểu tử thật thông minh, làm sao ngươi biết ta muốn đổi tên cho ngươi?"

Lý Cường nhin lăm mới không nói ra miệng, nghĩ thầm: " Ngươi nhúc nhích cái đuôi ta đã biết ngươi đang nghĩ cái gì."

Hắn nói: " Tên của đệ tử là do cha mẹ cấp cho, sau khi rời khỏi quê quán, giữ tên này sẽ làm cho đệ tử nhớ tới gia đình đang ở đâu, cho nên kiên quyết không thay đổi!"

Thiên Hoàn và Cảnh Phong thật sự bội phục Lý Cường, thấy hắn căn bản là không hề đổi sắc, cùng Kỳ Quân Sát thản nhiên nói chuyện, hoàn toàn không chút để ý đối phương là một Tán Tiên lợi hại.

Kỳ Quân Sát cười nói: " Bỏ đi, để tên này cũng được, chỉ là quá bình thường, thấy tên của lão nhân gia ta biết bao uy phong a. Ân, đại môn này chỉ là bị lão nhân gia ta nghịch chuyển mà thôi, chỉ cần dùng kinh lực hướng lên cao, hắc hắc, cửa tự nhiên sẽ tự mở ra."

Ba người nhất thời tức giận đến muốn ngắt, ngươi xem ta, ta nhìn ngươi, cơ hồ đồng thanh thở dài.

Kỳ Quân Sát khoái chí ha ha cười to, trong lòng đắc ý không biết nói như thế nào.

Lý Cường đành bỏ qua lửa giận trong đầu, đi tới: " Cũng là lão nhân gia lợi hại, có thể nghĩ ra từ đầu cách thức này, dám tiểu bối chúng ta không thể làm gì khác hơn là kinh ngạc, Tán Tiên đúng là khác hẳn với người thường a!"

Kỳ Quân Sát mừng rỡ đến con mắt cũng sáng rực, vui vẻ ha ha cười to: " Ai, không ngờ đồ nhi ngoan của ta lại nói lời chân thật như vậy, lão nhân gia ta thích nghe, haha..!"

Hắn xoa xoa bàn tay trắng nõn, lại nói: " Bây giờ thế lực Phật tông như thế nào rồi? Lần này đi ra ngoài lão nhân gia ta phải làm cho bọn họ muốn khóc cũng không được, hừ hừ! Cũng dám giam cầm ta nhiều năm như vậy!"

Ba người có chút sững sốt, hắn là bị Phật tông giam cầm sao? Lý Cường nói: " Phật tông? Hình như bây giờ đã không còn nhìn thấy tung tích của bọn họ nữa, nghe nói bọn họ đã sớm quy ẩn, bây giờ tựa hồ như chỉ là thiên hạ của tu chân giới."

Kỳ Quân Sát hét lớn: " Cái gì? Oa nha nha, bọn họ không ngờ bây giờ đã không còn nữa, tức chết lão nhân gia ta a, ô ô, lão nhân gia ta thương tâm a...không được, nhất định phải đem bọn họ mà đào ra, móc ra, hừ hừ, nếu không lão nhân gia ta tuyệt đối không cam tâm."

Lý Cường nhìn như thế nào cũng không thấy hắn giống như một Tán Tiên, tâm tình người này đã biến thành cực đoan, cười đùa nói giỡn, nói khóc là khóc. Lý Cường nghĩ thầm, đánh lại đánh không lại hắn, không thể làm gì khác hơn là chơi đùa chọc ghẹo hắn, cười nói: " Đệ tử chuẩn bị đến Mãng Nguyên, nơi đó hình như có tung tích của Phật tông." Hắn nghĩ thầm: " Trước tiên tìm một đại bảo tiêu bên người, cái gì cũng sẽ dễ dàng hơn, hắc hắc, một người đáng tiền như vậy chạy đi đâu mà tìm chứ."

Kỳ Quân Sát vui vẻ nói: " Tốt! Tốt! Tốt! Còn là đồ nhi ngoan của ta tốt, biết lão nhân gia ta gấp gáp tìm chúng! Chúng ta phải đi Mãng Nguyên."

Thiên Hoàn nói: " Lão đệ, chúng ta nên trở về đi, ở dưới đây trì hoãn thời gian đã không ít, Hải nhi bọn họ ở trên đó chắc đợi đến nóng nảy, tiểu Nghiên nhi còn đang chờ trong hoa viên."

Lý Cường gật đầu nói: " Chúng ta đi!"

Cảnh Phong nói: " Ta đến mở cửa." Hắn liền vận công lực, chợt nghe " bá bá" một tiếng thanh thúy, đại môn mở ra một khe nứt, vô luận hắn vận kinh thể nào cũng bất động, làm hắn cực kỳ khó chịu.

Kỳ Quân Sát lắc đầu: " Tránh qua một bên, để lão nhân gia ta làm. Các ngươi dám tiểu bối lá gan không nhỏ, có chút công lực mà lại dám đến nơi này, được rồi, đừng có tiếp tục dùng sức nữa, nơi này chỉ có tiểu tử kia có thể mở, hai người các ngươi đều không được."

Hắn lấy tay chỉ Thiên Hoàn, lúc này mới đi tới bên đại môn, cười nói: " Mở cửa ra...haha..Mẹ nó, thật là sáng khoái!"

Cảnh Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn Kỳ Quân Sát, thấy hắn chỉ dùng hai ngón tay, nhẹ nhàng đẩy một cái đã mở cửa đại môn. Kỳ Quân Sát một tay đặt trên cánh cửa, ngẩng đầu nhìn lên trên, gương mặt non nớt lộ vẻ vui buồn lẫn lộn, một hồi lâu hắn mắng to một tiếng: " Hồn đản!"

Rồi lại cười to ba tiếng: " Haha..haha...haha...!"

Bốn người bay ra khỏi Huyền Vực mật thất. Bây giờ Lý Cường đã biết tên chính thức của nó, gọi là Trần Huyền Tháp, là một kiện mật bảo do Phật tông lưu lại.

Bốn người bay đến gần Huyền Khí tầng, nhìn bảo tháp lóe kim quang phía dưới, đều có một loại cảm giác thoát khỏi nguy hiểm, Thiên Hoành nói: " Mọi người nắm chặt ta, chúng ta đi ra."

Kỳ Quân Sát nói: " Quên đi, để cho ta, giống như người dùng cứng đối cứng, nhìn người cũng thấy mệt..." Hắn giơ tay lên, chỉ thấy một pháp bảo dài chừng nửa thước từ trên tay hắn bay ra, sau đó lập tức biến lớn, bao bọc cả ba người Lý Cường.

Pháp bảo này nhìn giống như một cái chùy lớn, hai đầu nhọn, ở giữa thô, ba người có cảm giác được bao bọc trong một hộp thủy tinh, tình huống bên ngoài có thể thấy được rõ ràng. Kỳ Quân Sát cũng đứng ở trong, cười nói: " Vật này của ta có thể đi lên trời xuống đất không có nơi nào là không thể tới, haha, cũng đã lâu không dùng rồi, đi thôi!"

Chỉ thấy hắn đánh ra một thủ ấn, pháp bảo nọ chớp động bạch quang, nổ lên một tiếng sét đánh, ngạnh cứng bổ thẳng vào Huyền Khí, thẳng tắp hướng lên trên bay đi.

Lý Cường đột nhiên hét lớn: " Dừng lại! Chúng ta còn có một bằng hữu còn ở đây, không thể bỏ lại nàng!" Hắn phát hiện Kỳ Quân Sát căn bản là không có hỏi đến chuyện của họ cho rõ ràng, nhìn hắn giống như muốn cứ thế mà đi thẳng lên.

Kỳ Quân Sát có chút không nhịn được, nói: " Còn có người à? Tiểu tử các ngươi thật sự là nhiều chuyện quá, được rồi! Được rồi, dù sao cũng muốn đi theo người mà." Hắn thu lại pháp bảo, lại nói: " Đồ nhi ngoan theo ta, hai người các ngươi đi đón người, phải nhanh đó!"

Thiên Hoành trong lòng cảm kích Lý Cường, nói: " Ta sẽ nhanh!" Hắn và Cảnh Phong rất nhanh hướng hoa viên bay đi.

Lý Cường kêu lên: " Có Băng Tinh Phách..." Hắn bay phía sau Kỳ Quân Sát, nghĩ thầm: " Ngài đi mà đấu với chúng nó, để nhìn xem ngài làm sao mà đấu đây."

Kỳ Quân Sát nhất thời cao hứng dị thường, oa oa hét lớn: " Đồ vật tốt quá! Đồ vật tốt quá! Hi hi, lão nhân gia ta phúc khí thật là ghê gớm, vừa ra cửa đã nhìn thấy bảo vật rồi. Nga, còn có không ít như vậy, đồ nhi ngoan, chúng ta nhặt được bảo bối rồi."

Lý Cường nghe được da đầu cũng tê rần, xem ra người này không chỉ lợi hại một cách bình thường, mà quả thật là lợi hại đến dọa người.

Từ trong Huyền Khí bay ra bảy, tám Băng Tinh Phách, Kỳ Quân Sát đi tới gần, trên tay đột nhiên xuất ra một cái mai bình màu lam, hắn lăm lăm, Lý Cường một câu cũng nghe không hiểu.

Ngón tay hắn chỉ vào Băng Tinh Phách, quát to: " Sát!" Miệng của mai bình đột nhiên toát ra một luồng khói xanh, nhanh chóng chia làm tám cổ khí thẳng tắp hướng tới Băng Tinh Phách, khói xanh lập tức bao bọc Băng Tinh Phách, Kỳ Quân Sát ha ha cười nói: " Bảo bối tốt, đừng có chạy!" Rồi chỉ vào trong miệng bình, lại quát: " Lui!"

Tám luồng khói xanh bao bọc quanh Băng Tinh Phách đột nhiên bị thu trở vào trong bình, ngay sau đó nguyên anh chân thân của Băng Tinh Phách cũng từ trong Huyền Khí bay ra, tám nguyên anh màu lam này cũng bị hấp thu vào trong bình mất dạng.

Kỳ Quân Sát vui vẻ giơ lên mai bình, cười nói: " Thật sự là tốt a, đồ vật này có thể luyện được vài món pháp bảo thuần âm, haha, thật là rất tốt đó."

Lý Cường cũng không biết mình may mắn hay xui xẻo khi đã báỉ người sư phụ đầu tiên không chỉ lợi hại như thế này, còn rất biến thái, trong lòng hắn thấy phát sầu, sợ rằng cuộc sống sau này sẽ không được dễ

chịu lắm.

Chỉ lát sau, Thiên Hoàn mang theo Hoàng Nghiên và Cảnh Phong bay trở về. Hoàng Nghiên tò mò nhìn Kỳ Quân Sát, nhỏ giọng hỏi Thiên Hoàn: ” Tổ công công, đây chính là Tán Tiên tiền bối sao?”

Mọi người đều không nói chuyện, Kỳ Quân Sát đặc ý nói: ” Tiểu nha đầu, chính là lão nhân gia ta!”

Lý Cường sợ Kỳ Quân Sát lại nghĩ ra trò chơi gì đó, vội vàng nói: ” Tiểu muội muội, cây kiếm này là ta tìm được cho người đó.” Hắn đưa ra tiểu phi kiếm tìm được trong Trần Huyền Tháp.

Hoàng Nghiên nhất thời vui vẻ cuống quýt đa tạ, nàng tiếp nhận tiểu phi kiếm, thích thú cầm mãi không buông, chăm chú ngắm nghía.

Kỳ Quân Sát bĩu bĩu môi, nói: ” Loại đồ này lão nhân gia ta có rất nhiều, có cái gì đáng ngạc nhiên đâu.”

Lý Cường biết hắn không phải nói chơi, liền cười nói: ” Điều này đương nhiên rồi, lão nhân gia ngài là thân phận gì chứ, hơn nữa lão nhân gia khi nhìn thấy văn bối nhất định sẽ không chỉ là nói cho qua chuyện thôi, lẽ gặp mặt dám chắc so với vật cho đồ đệ sẽ quý hơn rất nhiều a.”

Lý Cường nói xong làm ra vẻ vô tư nhìn Kỳ Quân Sát, đồng thời một tay giấu sau lưng không ngừng ra dấu liên tục.

Hoàng Nghiên vừa nhìn thấy, nàng cũng là một quỷ tinh linh, lập tức tiến lên cung kính thi lễ nói: ” Tiểu Nghiên nhi bái kiến tiền bối, hi hi..” Tay nàng cũng đã giơ ra ngoài.

77. Chương 77

Thiên Hoàn và Cảnh Phong thấy choáng váng đến hoa cả mắt, bọn họ thật không dám tin tưởng hẳn lại có thể từ trong Huyền Khí mà ngưng xuất bảo châu, loại công lực này đừng nói là bọn họ chưa thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Trong lòng bọn họ hiểu được, chỉ bằng vào viên bảo châu này, sau này Hoàng Nghiên tu luyện thì công lực sẽ tăng trưởng so với các sư tỷ muội của nàng sẽ nhanh hơn nhiều.

Lý Cường cũng âm thầm giật mình, con mắt hắn vừa chuyển, hi hi cười nói: ” Thật là quá lợi hại! Lão nhân gia ngài thật sự là quá lợi hại, đệ tử thật sự là quá bội phục rồi, tiện tay trao trả, là có thể xuất ra một bảo vật lợi hại như vậy, ai! Thật sự là làm cho đồ đệ kính ngưỡng vạn phần...chuyện này, xin lão nhân gia tiện tay làm thêm vài lần, cấp cho mỗi người một viên. Ở bên trên đồ nhi còn có rất nhiều bằng hữu, thương cảm cho đồ nhi là một tên nghèo rớt, không có lễ vật gì cấp cho bọn hắn, xin mượn chút mặt mũi của lão nhân gia, xin thêm chút lễ vật để thành toàn cho họ.”

Hoàng Nghiên đang nói lời cảm ơn không ngừng, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ hưng phấn, đột nhiên nghe được Lý Cường nói chuyện trơn tru ngọt ngào như thế, nhin không được bật cười một tiếng, nàng vội vàng che miệng mình lại, cẩn thận nhìn lên sắc mặt Kỳ Quân Sát. Chỉ thấy Kỳ Quân Sát vẻ mặt tươi cười, hắn nghe Lý Cường không ngừng tán thưởng, trong lòng rất vui vẻ, đối với những câu kế tiếp của hắn cũng không để ý, đưa tay ra nắm chộp không ngừng, một hơi ngưng xuất ra mười viên Huyền Châu, nói: ” Ân, đủ dùng rồi chứ?”

Lý Cường thầm kêu xấu hổ, hắn không nghĩ Kỳ Quân Sát lại sảng khoái như vậy, nghĩ thầm: ” Kỳ quái, không phải nói hắn là một cao thủ tu chân tà ác hay sao? Có phải ta quá thiên kiến nên oan uổng cho hắn không? Ân, để từ từ xem sao đã.”

Hắn thu hồi Huyền Châu, để lại trên tay hai viên, đưa cho Thiên Hoàn và Cảnh Phong, nói: ” Đừng cảm ơn ta, các người phải tạ ơn lão nhân gia đi.”

Hai người vội vàng nói lời cảm tạ, Kỳ Quân Sát nói: ” Tiểu tử kia, công lực của ngươi không cần dùng, có thể đem tặng người khác. Phong tử còn có thể sử dụng, tự mình giữ lại đi. Đồ nhi ngoan, đồ vật này ngươi chỉ có thể tặng người, thể chất của ngươi thuộc hỏa tính, đối với ngươi không có hữu dụng. Được rồi, không còn chuyện gì khác thì chúng ta đi thôi.”

Năm người nhờ vào toa hình pháp bảo của Kỳ Quân Sát, mạnh mẽ xuyên dưới đất mà lên. Dọc theo đường đi chỉ thấy hắn liên tục phá rút cấm chế, Thiên Hoàn biết những cấm chế này do người xưa lưu lại, dù bắt

cứ người tu chân nào của Thiên Lại Thành cũng không có khả năng phá giải. Kỳ Quân Sát dễ dàng chỉ huy toa hình pháp bảo, thế tiến như chẻ tre nhằm lên phía trên mặt đất.

Sau khi Thiên Hoàn bọn họ đi xuống dưới, thành chủ Lam Hải Nữ vẫn một mực ngồi tại Linh Thạch ở Cẩm Kỳ Đường, nàng vẫn đợi Linh Thạch mở ra. Lan Hinh và Phiêu Duyên cũng không chịu rời đi, ngồi xuống ở bên cạnh sư tôn. Văn Thu Ly đã sớm đi ra, ở trong Thiên Lại Thành hẳn là người bận rộn nhất.

Mặc dù thành chủ vẫn ngồi ở nơi này nhưng trong lòng vẫn rất bất an, hơn nữa sư tỷ muội Lan Hinh vẫn không ngừng hỏi thăm khiến nàng càng thêm phiền não. Nàng lo lắng nhất chính là tiểu nha đầu Hoàng Nghiên, sự hung hiểm phía dưới nàng hiểu rất rõ ràng, rất nhiều sư huynh đệ của mình đều bị vây hãm ở bên dưới rồi chết ở đó, chưa bao giờ quay trở lên.

Đến ngày hôm nay cuối cùng thành chủ không thể ngồi yên nổi nữa, nàng đứng lên đi tới lui, đột nhiên nàng dừng chân lại, hỏi: " Các ngươi có...cảm giác được cái gì không?"

Lan Hinh và Phiêu Duyên đồng thời lắc đầu, thành chủ chỉ nghi hoặc trong chốc lát, nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương. Đến lúc này thì mặt đất đột nhiên có chút chấn động, thành chủ phi thân tới trước Linh Thạch, kêu lên: " Bọn họ đã trở về!"

Phiêu Duyên kỳ quái nói: " Không đúng a, không phải Linh Thạch...là..."

Lan Hinh lớn tiếng nói: " Là ở bên ngoài!"

Mặt đất rung động kịch liệt, thành chủ cả kinh nói: " Chuyện gì xảy ra?"

Có ngân y vô sĩ tiến vào Cẩm Kỳ Đường, lớn tiếng báo: " Cẩm chế của Ngân Thảo Pha đã bị kích động, không biết bị cái gì công kích, Văn trưởng lão xin mời thành chủ mau tới đó!"

Thanh âm oanh oanh long long càng phát ra lớn đến kinh người, thành chủ ổn định tâm thần lớn tiếng nói: " Lập tức triệu tập tất cả vô sĩ, khởi động phòng ngự trận pháp của Ngân Thảo Pha, những người khác đi theo ta."

Thành chủ mang theo mấy đệ tử và năm, sáu ngân y vô sĩ, rất nhanh truyền tống đến bên ngoài Ngân Thảo Pha.

Văn Thu Ly nhìn thấy thành chủ, từ phía xa đã ngoắc nàng đi tới. Thành chủ hỏi: " Văn trưởng lão, phát sinh chuyện gì vậy.." Không đợi Văn Thu Ly trả lời, phòng ngự trận của Ngân Thảo Pha lại một lần nữa bị kích động. Người chung quanh đều nhìn hướng lên bầu trời, chỉ có Phiêu Duyên kêu lên: " Không phải bầu trời! Không phải bầu trời! Là dưới đất!"

Mặt đất càng chấn động mãnh liệt, thành chủ vung tay lên, tất cả mọi người bay lên không trung. Văn trưởng lão quát lớn: " Mọi người lập tức mặc chiến giáp vào, chuẩn bị vũ khí cho tốt, không có mệnh lệnh của ta, không cho công kích!"

Phòng ngự trận của Ngân Thảo Pha cơ bản là nhằm vào phía trên, đối với lực công kích từ dưới đất đánh mạnh vào thì có vẻ không thể kháng cự. Chỉ thấy mặt đất đầy tuyết trắng giống như sóng biển trào lên phập phồng, thanh âm chấn động ngày càng lớn, đột nhiên giữa trung tâm Ngân Thảo Pha, miếng đất ở giữa chợt chìm xuống, từ từ chìm sâu xuống hơn mười thước, ngay sau đó một tiếng nổ mạnh vang lên, mảnh đất chìm ngấm vừa rồi đột nhiên bùng mạnh lên.

" Oanh!" Vô số đá vụn lẫn khối băng, nước đen bắn vọt lên cao, bên trong còn kèm theo một đạo kim quang, hung hăng đánh vào phòng ngự trận. Đồ vật này như phô thiên cái địa đánh mạnh xuống, Ngân Thảo Pha nhất thời biến thành nát như bụi phấn.

Thành Chủ giật mình quát to: " Ngân Lang vô sĩ khởi động ba tầng phòng ngự đầu tiên, Ngân Báo vô sĩ khởi động Thiên Lại đại trận, Duyên nhi và Hinh nhi mang theo sư tỷ muội các ngươi khởi động Âm Kích đại trận." Mọi người lập tức làm theo mệnh lệnh.

Một tiếng huyết sáo dài vang lên, thanh âm như tiếng sét đánh. Chỉ thấy trên trên bầu trời xuất hiện năm thân ảnh, trong đó có một người vươn tay không đánh ra, trong lòng bàn tay bay ra một đạo thanh sắc trường hồng, phòng ngự trận trên bầu trời của Ngân Thảo Pha trong nhất thời bạch quang tán loạn, liên tiếp tiếng sấm trầm muộn thành chuỗi vang lên tới cả phía xa. Chỉ nghe người nọ cười to nói: " Haha, loại

tiểu đồ vật này mà cũng dám xuất ra trước mặt ta, oa nha nha, phá tiêu rồi...haha, còn có cái gì chơi vui nữa không...ô hô...nhiều người quá a, lại đây cho lão nhân gia ta!”

Đúng là Kỳ Quân Sát lão nhân gia đã tới.

Thiên Hoàn hét lớn: ” Lão tiền bối hạ thủ lưu tình a! Không nên làm vậy a!” Hắn quả thật không dám tin tưởng, Kỳ Quân Sát vừa lên liền lập tức ra tay.

Lý Cường cũng kêu lên: ” Oa nha nha, nơi này đều là bằng hữu của đệ tử a! Mau thu tay lại nhanh lên!”

Kỳ Quân Sát đối với lời của Thiên Hoàn căn bản không hề để ý, nhưng nghe Lý Cường cũng đang gào thét, lúc này mới buông tay, mười mấy võ sĩ đứng gần đó đã bị hắn hấp lại rất gần.

Kỳ Quân Sát cười hì hì thu hồi kinh lực, khi hắn vừa buông tay, mười mấy ngân y võ sĩ đều rơi thẳng xuống ”bịch, bịch” xuống mặt đất, tinh thạch trên những cây trụ màu trắng ở khắp bốn phía cũng bắt đầu vang lên tiếng ”bình,bình”, tất cả đều vỡ vụn ra. Kỳ Quân Sát xuất ra một chiêu uy phong này, lại có thể làm cho năng lượng tinh thạch của phòng ngự trận tiêu hao hết mà vỡ vụn, thật sự là quá kinh người.

Hoàng Nghiên cấp tốc bay xuống phía dưới, kêu lên: ”Sư tôn...sư tôn”

Văn trưởng lão vội vàng phái người xem xét những đệ tử bị rơi xuống, coi như Lý Cường kêu lên đúng lúc, nếu còn chậm trễ một chút thật không biết Kỳ Quân Sát sẽ xử trị những người này như thế nào. Đợi đến khi mấy người này rơi xuống tới đất, Thiên Lai Thành đã loạn thành một đoàn, thành chủ tức giận đến tái mặt, năng không thể tin tất cả những điều này đều là thật.

Thiên Hoàn rất nhanh bay đến bên người thành chủ, khẽ lắc đầu không cho nàng nói chuyện, hắn lớn tiếng nói: ”Hải nhi, đừng hoảng hốt! Là chúng ta đã trở về, hãy kêu tất cả võ sĩ trở về đi.”

Hắn lặng lẽ truyền âm: ” Hải nhi ngàn vạn lần nhẫn nại, người này chính là vị Tán Tiên đã bị phong ấn tại Huyền Vực mật thất đó.”

Trong lòng thành chủ kinh hãi, Tán Tiên cỡ nào cao thâm, năng mười phần rõ ràng, người này Thiên Lai Thành tuyệt đối không thể đối phó được.

Hoàng Nghiên nhào vào trong lòng nàng, dịu dàng nói: ” Sư tôn...”

Thành chủ tức giận nói: ” Nghiên nhi càng ngày càng không nghe lời, ai cho ngươi cùng đi vào đó? Có..bị thương hay không?” Nàng mặc dù rất tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Nghiên, vẫn không đành lòng trách móc, nàng đối với mấy đệ tử tựa như đối với chính nữ nhi của mình, đều rất thương yêu.

Hoàng Nghiên tựa hồ sẽ biết sư tôn sẽ không phạt mình, nàng cười hì hì nói: ” Sư tôn, đây là quái nhân tiền bối đưa phi kiếm này cho đệ tử, còn có lão tiền bối tặng cho viên Huyền Châu...” Nàng không hề giấu diếm đưa bảo vật ra khoe.

Thành chủ liếc mắt một cái nhìn thấy thanh phi kiếm nọ, kinh ngạc cầm lấy, một hồi lâu nói: ” Nghiên nhi, đây là do Huyền Băng Tinh Hoa ngưng luyện mà thành, so với phi kiếm của sư tôn còn tốt hơn...di, đây là hạt châu gì vậy? Lão Thiên! Là do Huyền Khí ngưng kết a!”

Nàng thở dài một tiếng, lại nói: ” Xem ra ngươi đi xuống dưới là đúng, đồ vật này đối với sự tu chân của ngươi có trợ giúp rất lớn, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, không thể quá ỷ lại vào pháp bảo này, sự tu chân chính thức là phải dựa vào chính mình, có hiểu chưa?”

Hoàng Nghiên nhu thuận gật đầu. Phiêu Duyên, Lan Hình còn có mấy đồng môn sư tỷ muội lập tức tụ tập lại, hỏi thăm không ngừng.

Lý Cường đi tới, cười nói: ” Tỷ tỷ, sư tôn của ta muốn gửi lời xin lỗi đến tỷ, đã đem Ngân Thảo Pha của tỷ hủy đi, thật là ngại quá.”

Cả người thành chủ cũng đã ngây dại, nàng nhìn Thiên Hoàn rồi lại nhìn Cảnh Phong, cố hết sức nói: ” Là sư tôn của đệ đệ? Là như thế nào vậy?” Nàng vừa nghe Thiên Hoàn nói người nọ bị phong ấn tại Huyền Vực mật thất chính là Tán Tiên, như thế nào lại là sư tôn của Lý Cường? Nàng đã cảm thấy hoàn toàn hồ đồ rồi.

Kỳ Quân Sát cũng không có xuống dưới, vẫn bay tới bay lui trên trời, ước chừng vì bị phong ấn trong thời gian quá dài, hẳn đối với thế giới bên ngoài đều cảm thấy mới lạ, tạm thời còn không có ý nghĩ đi xuống.

Lý Cường nhìn ra nghi hoặc của mọi người, hẳn cười khổ: "Tỷ tỷ, đừng kỳ quái, là sư tôn ta vừa mới bãi thôi. A a, có thể tính là do tiểu đệ đào ra bảo bối cũng được, a a...a a..."

Thiên Hoàn vội vàng truyền âm: "Lão đệ là vì muốn cứu chúng ta mới bãi sư đó. Đừng nói ra, người kia thật sự là quá lợi hại, cẩn thận đừng có đi chọc hấn."

Cảnh Phong bây giờ cũng không dám nổi điên nữa, từ khi nhìn thấy Kỳ Quân Sát, hẳn thật sự đã rất phục, biết mình vốn là ếch ngồi đáy giếng, chưa thấy qua người giỏi hơn, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải ly khai Thiên Lại Thành, đi ra ngoài tu hành. Hắn nói: "Để cho các đệ tử giải tán đi, phái vài người tu sửa phòng ngự trận của Ngân Thảo Pha. Ai, không ngờ lại bị Kỳ tiền bối chỉ một kích là phá vỡ, xem ra uy lực của phòng ngự trận cần phải tăng mạnh a."

Kỳ Quân Sát đột nhiên hiện thân trước mặt bọn họ, Lý Cường biết hẳn thuận di, nhưng thuận di của hắn không giống như của Phó Sơn đại ca, không chút tiếng động mà như vô hình, tựa như hắn vẫn luôn đứng ở đó. Kỳ Quân Sát vẫn không để ý đến đoàn người của thành chủ, chỉ nhìn Lý Cường nói: "Đồ nhi ngoan, chúng ta đi Mãng Nguyên đi, nơi này chẳng có gì vui hết..."

Trong nhất thời đầu của Lý Cường như ngây ngốc.

Lan Hinh nhỏ giọng than thở: "Oa, hẳn thật nhỏ quá a..."

Phiêu Duyên vội vàng kéo nàng, nói nhỏ: "Tiểu muội đừng nói lung tung!"

Kỳ Quân Sát vỗ vỗ tay, vui vẻ nói: "Lão nhân gia ta tất cả đều là bắt đầu lại từ đầu, đương nhiên phải từ nhỏ mà lớn chứ, haha...hì hì..."

Thành chủ mấy người thở dài một hơi.

Lý Cường vội vàng xóa đề tài: "Đệ tử còn có một chút chuyện cần xử lý, rất nhanh thôi. Hơn nữa Thiên Lại Thành bây giờ đang bị cấm chế, chỉ có thể vào không thể ra, phải đợi Thiên Hoàn lão ca phá mở, chúng ta mới có thể đi."

Kỳ Quân Sát nhìn chung quanh, nói: "Nga, còn có chuyện này sao? Để cho lão nhân gia ta nhìn thử xem." Hắn không đợi trả lời, phóng người bay lên không trung, nói: "Nguyên lai là như vậy, đồ nhi ngoan, xem thử đoạn của lão nhân gia ta đây."

Lý Cường vừa định nói chuyện thì trên không trung đã mất đi bóng dáng của hắn. Lý Cường đột nhiên hiểu được Kỳ Quân Sát tựa hồ như có tính khí trẻ con rất nhiều, hẳn cười nói: "Chúng ta về trước đi, nơi này có thể lưu lại mấy võ sĩ chờ lão nhân gia trở về..."

Đoàn người còn chưa rời đi, chợt nghe xa xa có những thanh âm ì ầm vang lên, bầu trời đột nhiên âm u xuống. Thiên Hoàn nói: "Hình như là tiền bối đang phá cấm chế."

Về mặt thành chủ ánh lên hy vọng, nhìn về phía chân trời, thì thào nói: "Nếu có thể phá được thì tốt lắm. Được rồi, sư thúc tổ, phương pháp phá giải đã tìm được rồi sao?"

Thiên Hoàn không nói gì chỉ gật đầu, nghĩ thầm, có lẽ sẽ không cần nữa.

Lý Cường cười nói: "Vậy thì chúng ta cứ đợi thêm lát nữa. Tỷ tỷ, cái này cho tỷ."

Hắn đưa cho thành chủ một viên Huyền Châu, thành chủ kinh ngạc tiếp nhận, cười nói: "Nha, đây cũng do Huyền Khí ngưng kết thành. Hình nhi, viên Huyền Châu này cho người, mấy sư tỷ muội các người khi luyện công thì cho nhau mượn, đối với việc tăng trưởng chân nguyên lực sẽ có trợ giúp rất lớn. Đệ đệ, cảm ơn người!"

Đám nữ đệ tử cùng Phiêu Duyên lập tức chạy tới, Lý Cường vội vàng nói: "Tỷ tỷ cứ giữ đi, mấy nàng đều có hết." Hắn lấy ra Huyền Châu, tặng cho mỗi người một viên, dù sao đồ vật này cũng do tùy tiện mà có được, tính hắn vốn hào phóng, bây giờ càng không hề quan tâm việc này một chút nào. Đám nữ đệ tử đều tụ lại cảm tạ, nhất thời bốn phía vang lên những thanh âm trong trẻo như chim hót, trong lòng Lý Cường hô to thật là không chịu nổi a.

Cảnh Phong nhìn về phía chân trời không nói một tiếng, một hồi lâu hần phát ra một tiếng thở dài thật sâu. Văn Thu Ly cười nói: " Lão phong tử sau khi trở về, như thế nào lại giống như đã thay đổi rồi vậy? Trong lòng có cái gì muốn nói hãy nói cho lão ca nghe một chút."

Cảnh Phong nói: " Ta...ta chuẩn bị ly khai Thiên Lại Thành..."

Thành chủ nói: " Sao Cảnh trưởng lão lại nói vậy? Người là trưởng lão đương gia của Thiên Lại Thành chúng ta, Thiên Lại Thành không thể để người đi đâu."

Văn Thu Ly cũng nói: " Lão phong tử, người lại nổi điên cái gì vậy? Đang vui vẻ sao lại muốn ly khai Thiên Lại Thành?"

Cảnh Phong lắc đầu, nói: " Ở trong Thiên Lại Thành lâu như vậy rồi, ta phát hiện tu vi tu chân của mình rất khó tiến bộ, ta phải đi ra ngoài học hỏi và tu hành. Hãy nhìn tiểu phong tử thì biết, hần tu chân so với chúng ta thì thời gian rất ngắn, vậy mà lại mạnh hơn chúng ta rất nhiều, xem ra tiềm tu cũng không phải là biện pháp tốt a."

Thiên Hoành và Văn Thu Ly đồng thời gật đầu, Thiên Hoành nói: " Hải nhi, người của Thiên Lại Thành chúng ta cần phải đi ra ngoài kiến thức, ta cũng hiểu được tiềm tu cũng không phải là biện pháp tốt, lần này giải khai cấm chế của Thiên Lại Thành xong, tất cả đệ tử cũng phải đi ra ngoài học hỏi, phải phân công lần lượt mà đi."

Phiêu Duyên và các đệ tử nghe vậy cực kỳ hưng phấn, lại xúm lại bàn luận về chuyện này. Các nàng cơ hồ chưa từng rời khỏi Thiên Lại Thành, cho nên phi thường háo hức hướng tới thế giới bên ngoài, Lan Hình và Hoàng Nghiên càng vui mừng hưng phấn.

Lan Hình ríu rít nói: " Cảm ơn Phong gia gia! Sư tôn, lúc nào chúng ta có thể đi ra ngoài, tốt nhất là cùng đi với quái nhân tiền bối."

Thiên Hoành sờ sờ râu mép, nói: " Không nên đi hết một lần, tốt nhất là hai ba người một lần cùng nhau đi, các người cần dựa vào lực lượng của chính mình, đi theo Lý tiền bối thì cũng không thể rèn luyện được. Ân, sau khi chuyện ở đây chấm dứt, ta cũng chuẩn bị đi ra ngoài một chút, trước kia tại Phong Duyên Tinh ta cũng có không ít bằng hữu, nhưng đã quá lâu không có gặp mặt rồi. Đệ tử nơi này cũng chưa từng rời khỏi Oan Hồn Hải, Hải nhi, người cần phải nói rõ cho bọn chúng làm sao mà sử dụng đại hình Truyền Tống Trận mới được. Đồng thời cấp cho đệ tử ra ngoài một kỳ hạn, đến lúc đó nhất định phải quay trở về."

Mọi người còn đang thương lượng thì đột nhiên trước mắt hiện lên một mảnh sáng ngời, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía chân trời có một đạo rồi một đạo thiểm điện giống như những con linh xà đang bay lượn, mơ hồ truyền đến tiếng oanh minh, từng trận lướt qua đầu.

Lý Cường lắc đầu nói: " Mẹ kiếp, quả thật không dám tin đây là do người làm ra, Tấn Tiên thật sự là quá lợi hại, lợi hại đến nỗi biến thái luôn. Người tu chân căn bản là không có cách nào so sánh được với Tấn Tiên a..."

Thiên Hoành nói: " Lão đệ, tu chân giới sẽ không tranh đấu với Tấn Tiên, a a, bình thường mà nói, Tấn Tiên cũng không để ý đến người tu chân, trừ phi có người không biết chết sống chọc giận bọn họ. Tấn Tiên tự nhiên sẽ có phạm vi hoạt động riêng tư của họ."

Cảnh Phong ngơ ngác nói: "Cấm chế bên ngoài đã bị phá rớt, trời ạ, cấm chế này đã vây chúng ta lâu như vậy rồi mà chỉ một chút thời gian là đã bị hần phá hủy. Ai! Mặc dù ta biết Tấn Tiên không phải là con đường tu chân của chúng ta, bất quá lực lượng của hần thật sự làm cho lão phong tử ta rất hâm mộ a."

Lý Cường lắc đầu nói: " Lực lượng mạnh cũng không nhất định là chuyện tốt, có lẽ hần sẽ có những nỗi buồn mà người lại không biết."

Lời này làm cho Cảnh Phong có chút suy nghĩ, thở dài nói: " Nỗi buồn của lão phong tử ta chính là lực lượng quá yếu."

Kỳ Quân Sát đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nói: " Phong tử đúng là phong tử, thành tựu sau này của người sẽ có hạn. Haha, cũng là đồ nhi ngoan của ta có cảnh giới cao, lão nhân gia ta thật sự là nhật

được bảo bối rồi. Tốt lắm, bây giờ cấm chế đã phá rớt, còn có chuyện gì muốn làm thì nói mau ! Lão nhân gia ta chán ghét lằng nhằng dây dưa lắm.”

Trong lòng Lý Cường cười khổ: ” Ta mới đúng là nhặt được bảo bối đó, ở đâu chạy ra một vị sư phụ Tán Tiên, sau này gặp Phó đại ca không biết làm sao mà nói đây!”

Nghĩ vậy nhưng trong miệng hắn lại nói: ” Đệ tử biết lão nhân gia không cần nghỉ ngơi, bất quá trước tiên có nên tắm rửa thay quần áo một chút, mặt khác còn để cho các nàng dâng lên cho lão nhân gia chút dị quả đặc sản của nơi này, sau đó mới đi, có được không?”

Thiên Hoàn vội vàng ám chỉ thành chủ, thành chủ chợt nói: ” Xin mời tiền bối, trên dưới Thiên Lại Thành đều hoan nghênh ngài, văn bối Lam Hải Nữ, tiền bối cứ gọi là Hải nhi là được rồi.”

Kỳ Quân Sát ha ha cười nói: ” Ai nha, được, Hải nhi người cũng hiểu sự lắm, nghe theo người! Đồ nhi ngoan, chúng ta đi.”

Thành chủ hạ lệnh, mở rộng chánh điện Thiên Lại Thành, mời Kỳ Quân Sát đi trước. Thành chủ an bài ngân y võ sĩ trong phòng để nghe sai phái, sau đó tự mình đi theo Thiên Hoàn để thương lượng những kế hoạch kế tiếp của Thiên Lại Thành, Lý Cường cũng thừa cơ cáo từ, hắn lo lắng cho Tạp Ba Cơ Lão Đa bọn họ, muốn đi về trước an bài một chút.

Thiên Lại Thành ngoại trừ âm luật đặc sắc, còn có một loại đặc sản, nó được dùng từ một loại gọi là Ngân Tử Tô, là da thực vật trải qua luyện chế đặc biệt mới làm ra một loại y liệu màu bạc, tác dụng rất tốt, có hai loại công năng chống lạnh và nóng, còn có phòng hộ năng lực rất mạnh, thật mềm mại êm ái, vô cùng hiếm thấy.

Phiêu Duyên mang theo mấy tiểu sư muội đến phòng chứa vật lấy ra ngân tử y liệu tốt nhất, vội vàng may ngay một bộ y phục.

Kỳ Quân Sát thống thống khoái khoái tắm rửa sạch sẽ, phát hiện trên bàn đã đặt một bộ quần áo hoa lệ màu bạc, sau khi mặc vào, hắn cảm giác được vô cùng hài lòng, hắn rất thích nghiên cứu về trang phục, đối với khiêu thẩm mỹ có yêu cầu rất cao.

Khi hắn đi ra khỏi phòng, đám võ sĩ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đúng là một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ. Kỳ Quân Sát tâm tình rất tốt, cười hi hi nói: ” Đồ nhi ngoan chạy đi đâu rồi?”

Lan Hinh bưng một khay trái cây dị quả tiến đến, nói: ”Lý tiền bối có việc đi ra một chút, chỉ trong chốc lát sẽ về thôi, tiền bối hãy nghỉ ngơi một chút, dùng chút trái cây nhé.”

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: ” Tiểu nha đầu, quần áo này là ai làm đó, cũng khá lắm, hãy làm thêm hai bộ nữa cho lão nhân gia ta đi.”

Lan Hinh là một cô gái rất thông minh, nghe vậy cười nói: ” Tiền bối, quần áo này là do tỷ muội văn bối làm đó, xin chờ thêm một chút, văn bối và các tỷ muội sẽ lập tức làm thêm hai bộ nữa.”

Kỳ Quân Sát nói: ” Ân, nha đầu biết hiểu sự, đây là bốn phiến ngọc bài tặng cho các người, đi đi, lão nhân gia ta muốn tĩnh tâm một chút. Chỉ cần để ở trên cổ là được, không cần tu luyện, có thể bảo vệ tính mạng được một lần.”

Trên bàn đột nhiên xuất hiện bốn miếng ngọc bài, chỉ cỡ đồng tiền, có hoa văn đồ án màu trắng đen, bộ dáng rất tinh mỹ. Lan Hinh buông khay xuống, cầm lấy ngọc bài vội vàng hành lễ tạ, xoay người lao ra khỏi phòng. Tiểu cô nương cực kỳ cao hứng, nàng đem theo bảo vật chạy tìm các tỷ muội.

Đám võ sĩ cũng đã lui ra khỏi phòng.

Lý Cường trở lại Tân Vân Đường, Lão Đa và Trạch Cổ nhìn thấy hắn đều cao hứng vô cùng, thời gian chờ đợi suốt mấy ngày đã làm họ cảm thấy dài như một năm, ở nơi xa lạ mà kỳ quái thế này làm cho người ta rất khó chịu được.

Lý Cường vừa vào phòng đã nói: ” Lão Đa, Trạch Cổ chuẩn bị một chút, sẽ rời khỏi ngay. Ta không thể đi cùng các người, các người cần phải bảo trọng.”

Lão Đa kinh nghi nói: " Tiểu huynh đệ, phát sinh chuyện gì vậy? Ai! Không biết ta có thể giúp đỡ được gì cho người không?"

Trong lòng Trạch Cố càng bất an, nói: " Đại ca, sao không cùng đi với chúng ta?"

Lý Cường cười an ủi: " Đừng lo lắng, chỉ là tình huống có thay đổi, không có cái gì nguy hiểm đâu. Các người không nên quá lo lắng."

Trong lòng Trạch Cố rất gấp gáp, bởi vì Lý Cường đáp ứng khi tới Tây đại lục sẽ cho hắn một chiếc Tiến Chu mới, nếu hắn không cùng đi, thì làm sao bây giờ? Trong lòng nghĩ vậy nên trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng, hắn thấp giọng nói: " Làm sao trở về a, Tiến Chu đã bị hủy mất rồi." Hắn ôm đầu ngồi xồm xuống đất.

Lý Cường nghe được rõ ràng, hắn không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm: " Muốn làm cho một người có hy vọng cũng rất dễ dàng, muốn làm cho hắn thất vọng cũng không khó lắm."

Hắn cười nói: " Trạch Cố a! Người không tin đại ca sao, đừng nóng vội, Tiến Chu nhất định sẽ tặng cho người, ta cam đoan là mới đó, không phải đồ cũ đâu. Ân, như vậy đi, hay là người tự mình mua đi nhé, cho người." Hắn xuất ra Thương Hội Thiên Tạp, nhưng lại đưa cho Lão Đa, nói: " Lão Đa, người cầm thương tạp này đi, giúp Trạch Cố mua một Tiến Chu thật tốt, còn thừa trong đó đều cho người."

Lão Đa vừa giật mình lại vừa cảm động, bây giờ hắn đã biết Lý Cường là một người không bình thường, mấy ngày nay lão ở chung với Trạch Cố, hắn đã kể cho lão nghe làm sao quen biết được Lý Cường. Trong lòng lão rất kỳ quái, tại sao Lý Cường lại tốt với lão như vậy, thật sự là rất khó hiểu được. Lão không biết, chính là trong lúc lão vô tình nói ra một câu nói, đã làm cho Lý Cường vô cùng cảm động, cho nên hôm nay Lý Cường mới có những hành động như thế.

Về mặt Trạch Cố đỏ bừng, ấp úng nói: " Ta..đại ca...ta không phải..."

Lý Cường chỉ lên trán hắn, nói: " Trạch Cố, không cần nhiều lời, cho người một nhiệm vụ, sau này phải thường đến chỗ Lão Đa chăm sóc cho lão, nếu có chuyện gì người phải hỗ trợ, coi như là giúp cho ta đi, có được không?"

Đôi mắt Trạch Cố đỏ lên, cuống quýt gật đầu, nhưng lại nói không ra lời.

Ngoài phòng có người kêu lên: " Tiểu phong tử, tìm người thương lượng một chuyện, có hoan nghênh không đây?"

78. Chương 78

Cảnh Phong kinh ngạc nói: " Di, tiểu phong tử người thật là lợi hại, ta còn chưa nói mà sao người biết?"

Lý Cường nghĩ thầm: " Điều này thật hay a, một lão phong tử, một sư tôn Tấn Tiên, có hai người này theo bên người thì thật là nóng nhiệt a."

Hắn cười nói: " Hoan nghênh người cùng đi, với ta bằng hữu càng nhiều càng tốt."

Cảnh Phong vui vẻ lắc đầu nói: " Thiên Hoành sư thúc tổ muốn đi Hắc Thủy Đảo thăm bằng hữu, ta nghĩ cùng đi với các người sẽ tốt hơn, lần này ta định đi xa một chút, hà hà, lão phong tử ở tại Thiên Lại Thành nhiều năm như vậy đến nỗi muốn điên rồi, bây giờ rốt cuộc có thể đi ra ngoài điên một trận a."

Lý Cường cười mắng: " Mụ nội nó, lão phong tử, người không định đi khắp nơi đánh nhau đó chứ?"

Cảnh Phong hi ha cười nói: " Không nhất định, đánh nhau cũng là một loại phương pháp tu hành đó."

Lý Cường cũng không có biện pháp nào đối với hắn, nói: " Quên đi, người thích đánh cứ đánh, tùy ý người." Rồi lại nói: " Lão phong tử, hai người bằng hữu này của ta người nhất định phải an bài cho tốt, tốt nhất phái Thiên Lại Thành đệ tử hộ tống, để cho bọn họ thuận lợi trở lại Tây đại lục."

Cảnh Phong gật đầu, ngoắc lại mấy ngân y võ sĩ, phân phó vài câu. Lý Cường kéo Táp Ba Cơ Lão Đa và Trạch Cố, nói: " Lão Đa, Trạch Cố không biết sau này có còn cơ hội gặp mặt các người nữa không, các người phải tự mình bảo trọng đó."

Tập Ba Cơ Lão Đa cảm động nói: "Tiểu huynh đệ, người cũng phải bảo trọng. Ai, ta đã già rồi, không thể giúp được người cái gì, mong đại thần phù hộ người thiện tâm như người."

Trạch Cổ cũng nói: "Sau này đại ca có gì cần ở huynh đệ, bất luận ở nơi nào, huynh đệ nhất định toàn lực hỗ trợ."

Lý Cường hiểu được sợ rằng sau này sẽ không còn được gặp lại hai người bọn họ nữa, những năm tháng tu chân rất nhanh sẽ trôi qua, nhưng bọn họ lại không có được thời gian như vậy.

Lý Cường từ biệt hai người, cùng Cảnh Phong trở lại bên ngoài chánh điện nơi Kỳ Quân Sát nghỉ ngơi.

Thiên Hoàn, thành chủ và đông đảo đệ tử cũng đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Lý Cường đến, đều cũng tiến lên nghênh đón. Thiên Hoàn nói: "Lão đệ, người và tiền bối đi bây giờ chứ? Chúng ta cũng sẽ rất nhanh chuẩn bị xuất phát rồi."

Lý Cường có chút trầm ngâm, nói: "Ta có một nhóm bằng hữu bị thất lạc, ta muốn đi tìm bọn họ trước, sau đó ta sẽ rất nhanh rời khỏi Thản Bang Tinh."

Thành chủ nói: "Đệ đệ, Thiên Lại Thành cũng là nhà của người, sau này nếu người muốn tiềm tu, Thiên Lại Thành hoan nghênh người trở về."

Lý Cường cười gật đầu, nói: "Tốt, nếu sau này Thiên Lại Thành có việc cần hỗ trợ, nhất định phải cho ta biết, ta sẽ hết sức giúp đỡ."

Lan Hình tiến lên dịu dàng nói: "Quái nhân tiền bối, ba tỷ muội chúng ta cũng muốn đi ra ngoài tu chân, tiền bối có thể nói chúng ta nên đi đâu mới tốt?"

Lý Cường nghe nàng hỏi thì gãi gãi đầu, nói: "Tiểu muội muội, chuyện này...ân, ta cũng không biết rõ ràng, người hỏi lão ca đi."

Thiên Hoàn nói: "Mấy người các người đi Tây đại lục trước, học hỏi chút phong thổ nhân tình..."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới một việc, nói: "Ba Đạt Tinh sẽ có một trận đại quyết đấu, lão ca các người cũng có thể đến xem."

Cảnh Phong nhất thời hưng phấn, kêu lên: "Thật vậy? Ta đi! Ta đi! Ba Đạt Tinh ở nơi nào?"

Ánh mắt Thiên Hoàn sáng ngời, còn chưa kịp nói chuyện, Kỳ Quân Sát đột nhiên xuất hiện, chỉ nghe hắn hét lên: "Đồ nhi ngoan! Đồ nhi ngoan! Ở nơi nào có đại quyết đấu? Lão nhân gia ta cũng đi, haha, để cho đồ nhi ngoan của ta tận mắt chứng kiến sự lợi hại của sư tôn."

Trong lòng Lý Cường mừng thầm, cười cười nói: "Đó là đương nhiên, sau khi làm xong chuyện ở Mãng Nguyên, chúng ta phải đi Thiên Đình Tinh, sau đó phải đi Ba Đạt Tinh, lão nhân gia đi theo đệ tử là được, a a, sư tôn đương nhiên cứ để cho đệ tử làm chủ là được a."

Kỳ Quân Sát có chút sửng sốt, cười cười nhìn Lý Cường, nói: "Sao ta cứ nghĩ, có cảm giác có gì không đúng đây?"

Lý Cường vội vàng nói: "Đúng mà! Đúng mà! Lão nhân gia không nên nghĩ ngợi nhiều a, lão nhân gia chính là Tán Tiên, còn có thể có cái gì sai chứ?"

Thành chủ nói: "Chúng ta cũng muốn đến Mãng Nguyên tìm tổ thúc công, không biết lão nhân gia có còn ở đó không, chỉ có thể từ từ đi tìm."

Kỳ Quân Sát bị nàng xóa đề tài, ý nghĩ liền bị chuyển qua Mãng Nguyên, hỏi: "Mãng Nguyên là địa phương nào?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Lão nhân gia không biết địa phương này sao?"

Kỳ Quân Sát tức giận nói: "Sao ta phải biết chứ?"

Thật ra Kỳ Quân Sát khi đang ở một tinh cầu khác thì bị cao thủ Phật tông bắt được đem đến Thản Bang Tinh giam giữ ở Huyền Băng Tầng tại Oan Hồn Hải, đương nhiên hắn không biết rõ tình huống nơi này. Đây là một chuyện làm cho hắn cảm thấy không có chút mặt mũi, cho nên nghe được câu hỏi của Lý Cường,

hắn nhất thời cảm thấy rất khó chịu, lời nói dĩ nhiên cũng trở nên ngang ngạnh. Lý Cường không muốn chọc giận hắn, hì hì cười nói: " Lão nhân gia trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý, học thức hơn người, đệ tử đương nhiên hiểu được điều đó, ngài là Tán Tiên a."

Thiên Hoàn mấy người cũng cười thầm, Lý Cường này dùng những lời như thế, dù cho là ai cũng không biết làm sao mà trả lời.

Kỳ Quân Sát cũng không biết là nên cao hứng hay là tức giận, bây giờ hắn đã biết đồ nhi ngoan này của mình cũng khó đối phó, trong lòng vừa nghĩ, có được đồ nhi như vậy cũng không tệ, ngay chính hắn cũng không thích thu được một đệ tử nhu nhược vô dụng. Hắn ha ha cười nói: " Cũng là đồ nhi ngoan hiểu rõ lão nhân gia ta nhất a."

Mọi người nghe vậy thiếu chút nữa là cười rộ lên, có một cặp thầy trò như vậy quả thật là vô cùng tương xứng.

Lý Cường hỏi: " Hắc Tự Tiều ở nơi nào? Lão phong tử biết không? Bằng hữu của ta có lẽ ở nơi đó chờ ta, chúng ta đi Hắc Tự Tiều tìm thử xem."

Cảnh Phong gật đầu nói: " Nơi này ước chừng ta biết được một chút, nhưng cũng chỉ là phương hướng, lâu lắm không có đi qua."

Kỳ Quân Sát cười hì hì nói: " Có phương hướng là được, lão nhân gia ta sẽ mang theo hai tiểu tử các người đến đó rất nhanh thôi."

Mọi người nhìn bộ dáng của Kỳ Quân Sát thật sự không thể hình dung được hắn lại là một Tán Tiên, bề ngoài nhìn hắn chỉ là một mỹ thiếu niên, tựa hồ ngây thơ trong sáng, nhưng khi hắn mở miệng hay ngậm miệng cũng tự xưng mình là lão nhân gia, cảm giác thật là tức cười. Thật ra Kỳ Quân Sát bây giờ cũng có nỗi khổ không nói nên lời, thời gian hắn tu thành Tán Tiên cũng rất ngắn, trong thời gian này hắn không cách nào không chế chính dung mạo bên ngoài của mình, càng đáng sợ chính là còn có thêm một loại tâm tình như là một thiếu niên, khiến cho tính cách của hắn cũng hoàn toàn biến hóa.

Thiên Hoàn nói: " Phòng ngự của Thiên Lại Thành còn cần phải tu kiến thêm một lần nữa, để ngừa cừu gia tìm tới cửa, nhưng tạm thời hắn là không có, sư tôn phong bế Thiên Lại Thành suốt mấy trăm năm, cho dù có cừu gia bây giờ cũng không còn biết là ai nữa. Lần này các đệ tử ra ngoài tu hành, phải cẩn thận một chút. Sau này lão đệ có nhìn thấy đệ tử của Thiên Lại Thành, xin hãy chiếu cố cho chúng. Đây là tín vật của Thiên Lại Thành, chỉ cần đệ tử nhìn thấy, nhất định sẽ nghe lệnh của lão đệ."

Hắn đưa cho Lý Cường một khối kết tinh thể màu lam. Lý Cường cầm lấy nhìn, bên trong có một hình ảnh thu nhỏ của Thiên Lại Thành, tinh xảo vô cùng, hắn truyền vào một ít chân nguyên lực, bên trong liền truyền ra một nhạc thanh thật nhu hòa.

Thiên Hoàn cười nói: " Ta sẽ đi Ba Đạt Tinh, đến lúc đó sẽ đi tìm lão đệ."

Lý Cường nói: " Tốt!" Rồi hắn cáo biệt cùng thành chủ, Phiêu Duyên mấy người, các đệ tử của Thiên Lại Thành cũng tiến lên hành lễ, Hoàng Nghiên nói: " Tiền bối...chúng ta cũng định đến Ba Đạt Tinh, đến lúc đó ba tỷ muội văn bối cũng sẽ đến tìm ngài, hì hì, tiền bối sẽ không cảm thấy phiền toái chứ? Đây là quần áo do ba tỷ muội văn bối may, tặng cho tiền bối, xem như là một chút tâm ý của chúng văn bối."

Nàng đưa cho Lý Cường mấy bộ quần áo, tất cả đều dùng ngân tử y liệu để may, còn có hải da thú đặc sản của Oan Hồn Hải may thành đai lưng, chế tác thật là xinh đẹp tinh tế.

Lý Cường cầm trong tay, hắn biết đây là dùng tâm ý để may ra, chỉ cần nhìn thấy từng mũi kim thật tinh tế kỹ lưỡng là có thể hiểu được, các nàng thật sự rất chân thành. Trong lòng Lý Cường âm thầm cảm động, cười nói: " A a, ta sẽ không nói cảm ơn nữa, tâm linh ý tốt của các tỷ muội người. Các người ra ngoài tu hành cần phải cẩn thận. Nói thật ra, tu vi tu chân của các người cũng đã rất cao rồi, tại thế tục giới hắn là không có ai dám chọc vào các người, nhưng nếu gặp phải người tu chân lợi hại, ta tặng cho các người một chữ."

Đừng nói là Hoàng Nghiên các nàng, ngay cả Kỳ Quân Sát và Thiên Hoàn mấy người cũng rất tò mò, một chữ? Là nghĩa gì?

Lý Cường cười nói: "Đánh không lại, thì chỉ có một chữ: Chạy. Tuyệt đối không nên ương ngạnh, nếu muốn trả thù thì hãy để sau này, chạy trước để giữ mạng rồi hãy nói."

Cảnh Phong nghe được những lời này, hần cười nói: "Ai, còn tưởng rằng ngươi có biện pháp gì tốt chứ, cách này thật là uất ức xấu hổ quá, lão phong tử chỉ có một chữ "Đánh", đánh cho thấy mẹ hần, haha...haha...haha.."

Lý Cường tức giận nói: "Thất phu chi dũng (cái dũng của người ngu), không biết tự lượng sức mình. Các ngươi đừng thèm nghe hần, hần muốn nổi điên cứ để hần làm một mình."

Cảnh Phong bị Lý Cường nói một câu làm cho hần á khẩu, Kỳ Quân Sát mừng rỡ ha ha cười to, vừa vỗ tay vừa dậm chân, hần nhìn thấy đệ tử ngoan này của mình giáo huấn người so với chính mình cũng không thua kém chút nào. Hần là một người không hề có một chút cổ kỹ, quả nhiên muốn làm gì thì làm, mọi người bị hần làm đến nổi bật cười ha hả. Hoàng Nghiên nhin cười dịu dàng nói: "Phong gia gia là người có khí khái anh hùng, tiểu nữ tử chúng ta thật sự là học không được đâu, hì hì..."

Cảnh Phong nhất thời lại đắc ý: "Tiểu nha đầu, Phong gia gia thương các ngươi cũng đáng, cũng là các ngươi hiểu được cách làm người của Phong gia gia, haha..."

Trận cười này đã làm xóa đi cảm giác thương cảm khi ly biệt, Kỳ Quân Sát nói: "Đi thôi, đừng có dây dưa lằng nhằng như đàn bà nữa."

Hần mỗi tay nắm một người, giữ chặt Lý Cường và Cảnh Phong, phóng lên không trung, hỏi: "Phong tử, phương hướng nào?"

Cảnh Phong chỉ ngón tay sang một hướng, nói: "Hướng đó."

Lý Cường lúc này mới hô lên một câu: "Sau này gặp lại mọi người!" Không đợi phía dưới trả lời, bọn họ đã biến mất phía xa.

Hắc Tự Tiều là một tiểu đảo trên Oan Hồn Hải, là một con đường yết hầu nằm giữa Thần Bang đại lục và Tây đại lục, tất cả tàu thuyền đều phải đi qua nơi này, mỗi một lần Khủng Cự Phong dừng lại, đều có những chiếc thuyền chuyên môn vận chuyển nhân viên bán hàng và các loại hóa vật bổ cấp, còn có những người thợ chuyên môn tu sửa thuyền bè, bởi vậy, chỉ cần Oan Hồn Hải yên tĩnh trở lại, ở nơi này chính là một địa phương vô cùng náo nhiệt.

Diện tích của Hắc Tự Tiều không lớn lắm, trên đảo có nhiều động đá nhỏ thiên nhiên, nhờ người tu kiến sửa sang lại, tiểu đảo có hình dáng như một hình tròn bị khuyết một lỗ hổng, các tàu thuyền có thể tiến vào lỗ hổng đó để tránh sóng gió, mảnh khuyết nơi bờ biển tạo thành bến đậu của tiểu đảo có hình dáng như là mã đầu (bến tàu) do thiên nhiên làm ra, trải qua sự tu kiến của con người càng thêm hoàn hảo.

Sắc trời âm u, nơi mã đầu có những tiệm cơm, những khách sạn tạm thời dừng chân đều cũng nổi lên ánh sáng cho tỉnh thạch chiếu ra, trên mã đầu có tinh thạch do năng lượng chiếu ánh sáng màu xanh tỏa ra sáng rực. Ở ngay mã đầu có chùng hai, ba người đang đi lại, nhìn Hắc Tự Tiều lúc này có vẻ rất yên lặng an tường. Lúc này có một chiếc Tiến Chu tiến vào mã đầu, nhất thời phá tan sự yên lặng, rất nhiều người đã chạy lại gần.

Đang trong lúc mọi người còn đang lo tranh đoạt sinh ý, ở cách đó không xa, từ không trung lạng lẽ hạ xuống ba người.

Cảnh Phong nói: "Nơi này biến hóa thật là ghê gớm, lão phong tử còn nhớ kỹ, trước kia nơi này rất lạnh lẽo hoang vắng, bây giờ lại có nhiều thương gia cửa hàng như vậy, ai! Thế sự thay đổi nhiều a!"

Trong lòng hần cảm khái vạn phần, Kỳ Quân Sát không khỏi cười nói: "Phong tử, người tu chân sao có nhiều cảm khái như vậy, nếu ai cũng giống như ngươi, hắc hắc, lão nhân gia ta thật muốn đeo thêm dây thông lọng vào cổ a."

Lý Cường cười hì hì nói: "Lão nhân gia nếu đeo dây lên cổ a, thì phải tìm loại đao nào và loại dây nào mới được? Sợ rằng muốn chết được cũng khó đó."

Kỳ Quân Sát đá nhẹ Lý Cường một cước, cười mắng: "Mụ nội nó, ngươi thật là! Thành tâm đối đãi một chút với lão nhân gia ta đi, không biết lớn biết nhỏ. Được rồi! Mau đi tìm bằng hữu của ngươi đi."

Cảnh Phong ở một bên cười hắc hắc, Kỳ Quân Sát lại nói: " Phong tử cười cái gì? Ai, đồ nhi ngoan này của ta chỉ là nói giỡn với sư tôn của hần, người dám cười cái gì?"

Cảnh Phong vội vàng thu lại gương mặt tươi cười: " Tiền bối, ta không có a. Tiểu phong tử, ta cùng người đi tìm xem."

Lý Cường cười nói: " Sư tôn thật là bá đạo a, chuyện nhỏ mà cũng không cho người ta cười, được rồi, chúng ta đi lên mã đầu thôi."

Ba người chậm rãi từ trong chỗ tối đi ra. Vừa rồi còn đang rất ồn ào, khi ba người đến gần thì đã từ từ trở nên yên tĩnh. Lý Cường đột nhiên phát hiện, ba người bọn họ thật sự là quá nổi bật, Kỳ Quân Sát và hần đều mặc quần áo do ngân tử y liệu của Thiên Lại Thành chế tác, kiểu dáng cũng không thường gặp tại Thản Bang đại lục và Tây đại lục, mà cả người Cảnh Phong lại có vẻ rách nát thì càng kỳ lạ. Đám người tự động tách ra nhường đường, mọi người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nhìn Lý Cường và Cảnh Phong thì không có phản ứng gì, nhưng sự tuấn mỹ của Kỳ Quân Sát làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Một ít người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, Kỳ Quân Sát đột nhiên mắng: " Con mẹ nó! Câm miệng hết đi!"

Trong lòng Lý Cường biết bất hảo, những người này quả thật chẳng biết chết sống, dám nghị luận bàn tán về dung mạo của Kỳ Quân Sát, hần nghe được rất rõ ràng, hơn phân nửa đám người đều suy đoán Kỳ Quân Sát có phải là nữ nhân hay không, những lời thốt ra quả thật là rất quá đáng. Cả ba người đều là tu chân cao thủ, những người đó có nói nhỏ thế nào, bọn họ đều nghe được hết sức rõ ràng.

Mọi người nghe được tiếng mắng của Kỳ Quân Sát thì đều ngẩn ngơ, có người kêu lên: " Đây là con cái nhà ai, há mồm lại mắng chửi người a."

Tiếng nghị luận " ông ông" nhất thời vang lên thành một mảnh. Cảnh Phong nhỏ giọng nói: " Hắc hắc, không phải là muốn đập cho họ một trận chứ, đây là người thường a."

Lời nói của hần có ý tứ, Lý Cường và Kỳ Quân Sát đều cũng hiểu được, người tu chân của tu chân giới vốn khinh thường người tu chân nào khi dễ người thế tục, huống chi là một Tán Tiên, đương nhiên người có động thủ thì cũng không ai quản người, chỉ nhìn xem tu dưỡng của người đến bậc nào thôi.

Kỳ Quân Sát lắc đầu, nói: " Lão nhân gia ta sao lại tức giận chứ. Đồ nhi ngoan, hãy nhìn xem bằng hữu người có ở đây không? Nếu không thì chúng ta đi thôi!"

Lý Cường thở ra một hơi, hần chỉ sợ Kỳ Quân Sát sẽ động thủ, phải biết rằng nếu lão nhân gia hần động thủ, nơi này sợ rằng không còn ai sống sót. Hần vội vàng đi tới mã đầu nơi tàu thuyền đang đậu để tìm kiếm.

Đám người bắt đầu chậm rãi tản ra, nhưng vẫn còn có người đang tụ tập tiến lại gần, Kỳ Quân Sát đã rất bức mình, Cảnh Phong âm thầm nói: " Tiền bối, chúng ta đi về phía trước, đừng đứng ở chỗ này nữa. Hắc hắc, ai kêu tiền bối lại làm cho mình xinh đẹp đến như vậy, giống như lão phong tử ta, cam đoan sẽ không ai để ý tới."

Kỳ Quân Sát tức giận đến không có cách nào khác, hậm hực nói: " Con mẹ nó ai mà biết lại trở thành như vậy, lão nhân gia ta...khái...bỏ đi, tức giận cũng đã vô dụng, đi thôi!" Hai chữ cuối cùng hần lớn tiếng phát ra.

Ánh mắt Lý Cường đảo qua một vòng, nơi vùng bờ biển của Hắc Tự Tiều không phát hiện ra Phi Câu Liên, chỉ toàn là Tiến Chu, còn có một ít loại chu thuyền khác, hần biết Triệu Hào bọn họ không có ở đó, trong lòng hần không khỏi lo lắng, rồi lại nghĩ, dựa vào thực lực của Triệu Hào bọn họ, chắc có lẽ sẽ không thể gặp chuyện không may, dù cho có gặp người tu chân thì cũng có thể ứng phó.

Kỳ Quân Sát đi tới bên cạnh Lý Cường, nói: " Không tìm được sao, không bằng hỏi thêm một chút xem coi bọn họ có tới hay không, nếu còn chưa tới, còn có thể chờ một chút, nếu đã tới, chúng ta truy theo tiếp là được."

Hần nhìn thấy thần sắc thất vọng của Lý Cường là đã biết kết quả, hần dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, nói mấy câu khiến cho Lý Cường bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm: " Như thế cũng được, nơi này là chỗ yết hầu hiểm yếu, nếu bọn họ vẫn chưa đi tới nơi này thì vẫn có thể đợi được bọn họ."

Cảnh Phong nói: " Chúng ta tìm một tiểu điểm, thuận tiện ăn một chút gì, a a, đã lâu không có thưởng thức thức ăn của thế tục rồi."

Lý Cường nghe vậy không khỏi cười nói: " Phong tử vẫn còn thích vậy sao, ân, như vậy đi, chúng ta đi một vòng nhìn xem, nơi này ta vẫn còn rất xa lạ."

Ba người theo cuối đường đi tới.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Di, những người này làm gì mà đi theo chúng ta?"

Cảnh Phong cũng bắt đầu không nhịn được nữa, xoay người lại nói: " Uy, mấy người các ngươi có phải sống chán rồi không, cút cho ta!" Mặc dù trong miệng thốt ra lời độc ác, nhưng cũng không có động thủ, hẳn biết những người này không thể chịu nổi nếu bị đánh.

Những người này thuộc đủ mọi nghề nghiệp, bọn họ nghe được Cảnh Phong la mắng, bước chân có chút chần chờ, nhưng lại lập tức hướng tới ba người tiến tới. Lý Cường thật sự cảm thấy tò mò, nói: " Chúng ta hình như không có mạo phạm bọn họ nha, như thế nào mà mỗi người họ đều nhìn chúng ta với ánh mắt cừu địch như vậy."

Kỳ Quân Sát cũng cảm thấy kỳ quái, cười nói: " Nhìn chúng cũng không phải muốn cướp bóc, lão nhân gia ta xem cũng không hiểu."

Một loạt bước chân hỗn loạn vang lên, chợt nghe ở phía xa có người đang kêu to: " Cái..kia..nữ tử đang ở nơi nào? Đứng cho nàng chạy a!"

" Còn đang trên mã đầu, còn ở đó kìa! Mọi người mau tới!" Nhất thời trên mã đầu trở nên rối loạn.

Một hán tử mặc áo bào đen, tay cầm thứ tích thương, tách khỏi mọi người đi tới, phía sau hắn đi theo hơn mười người có bộ dáng đả thủ(đánh nhau), có không ít người hướng hán tử áo đen hành lễ, gọi hắn là Hắc đại gia. Tên kia nhìn ba người Lý Cường từ trên xuống dưới, quay đầu hỏi một thuộc hạ: " ba người này ở đâu tới? Người xem, ở đâu có nữ tử? Mẹ kiếp! Người dám trêu chọc Hắc gia sao!"

Ở bên cạnh chạy tới một người, một nam tử gầy ốm nhỏ con, cười gian xảo: " Hắc gia, ngài nhìn nàng xem, trong ba người này liếc mắt một cái là biết ngay, nàng dám chắc là nữ giả nam trang, nam nhân mà lại có người xinh đẹp như vậy sao?"

Lý Cường nhìn Cảnh Phong, hai người không hẹn mà cùng cười rộ lên. Kỳ Quân Sát giận dữ: " Hai người các ngươi, hai con thỏ nhỏ đáng chết, cũng dám cười lão nhân gia ta..."

Lý Cường cười đến không thở nổi, ấp úng nói: " Haha...haha...ngài, lão nhân gia ngài...hahaha...trách không được có nhiều người vậy bắt..."

Cảnh Phong càng khoa trương, dứt khoát ngồi bệch trên mặt đất, tay vỗ dưới đất nghe tiếng " bình bình" vang lên, một hồi lâu mới cười ra tiếng, tiếng cười này thật là đặc biệt vô cùng: " Oa...hahaha...chi chi....haha!" Nhìn bộ dáng của hắn đúng là đang học theo Kỳ Quân Sát.

Mọi người đều choáng váng, làm sao lại có hai người điên thế này? Hắc đại hán kia quát: " Uy, tiểu nha đầu kia, ngươi không biết quy củ của Oan Hồn Hải sao? Nữ tử đi ra biển, cần phải tế cho hải thần, nếu bị phát hiện thì đừng trách chúng ta. Bắt nàng lại, đưa đến tế điện hiến tế cho hải thần!"

Lý Cường và Cảnh Phong lại cười vang một trận điên cuồng như vừa phảng phất nghe được một câu chuyện buồn cười nhất thế gian.

Cảnh Phong thật vất vả mới có thể ngưng cười, thở hỗn hển nói: " Bây giờ phải làm sao bây giờ...ác...ác ác...hahaha..."

Lý Cường lắc đầu: " Phong tử, nước mắt của ta cười đến tuôn ra rồi nè, đừng có làm cái trò đó nữa, muốn cười chết ta sao!"

Chợt nghe Kỳ Quân Sát lạnh lùng nói: " Cười vui như vậy sao? Hừ, hừ!"

Trong lòng Lý Cường cả kinh, thầm kêu bất hảo, vội vàng ngừng tiếng cười, nhấc chân đá Cảnh Phong té ngã qua một bên để ngừng lại tiếng cười của hắn, rồi lại quay sang nhìn hắc y đại hán quát: "Người, đám hỗn đản này không muốn sống, dám vô lễ như thế, xem ta giáo huấn các ngươi!"

Cảnh Phong vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nhớ tới tính cách của Kỳ Quân Sát ngay cả bọn họ cũng không hiểu rõ ràng, nghĩ thầm: "Không phải vì vậy mà hắc đại khai sát giới đó chứ?" Rồi hắn vội vàng đứng dậy, nói: "Con mẹ nó, nhìn cái gì vậy, tất cả đều cút hết cho ta."

Lời nói của Cảnh Phong đã hàm chứa chân nguyên lực, hắn là cao thủ của Thiên Lại Thành, lại tinh thông âm luật, một tiếng này đã làm chấn động hơn mười mấy người.

Đám người lập tức bối rối, hắc đại hán kia tựa hồ cũng có luyện qua võ công, hắn lui về phía sau mấy bước, giờ thứ tích thương trong tay, hét lớn: "Các huynh đệ, tiến lên, giết chết bọn họ!"

Kỳ Quân Sát đột nhiên ha ha cười rộ lên điên cuồng, trong lòng Lý Cường không khỏi kêu khổ, hắn vội nói: "Sư tôn, chúng ta đi thôi, xem ra bằng hữu của đệ tử không có ở chỗ này."

Hắn nháy mắt nhìn Cảnh Phong, Cảnh Phong cũng khuyên nhủ: "Tiền bối, bỏ đi, mấy tên này không đáng để tức giận, chúng ta đi thôi."

Kỳ Quân Sát nhàn nhạt nói: "Hai người các ngươi đứng lại đó không được nhúc nhích, lão nhân gia ta chỉ có một thời gian không ra ngoài, hình như thế giới đã thay đổi, hắc hắc, muốn cùng chơi với lão nhân gia ta, được! Lão nhân gia ta phụng bồi!"

Một đạo thanh quang bao bọc Lý Cường và Cảnh Phong vào bên trong, Lý Cường chợt phát hiện mình không có cách nào rời khỏi được vòng thanh quang này, trong lòng Cảnh Phong thầm nghĩ: "Những người này thật thâm rồi."

Trên mặt Kỳ Quân Sát đột nhiên hiện ra một nụ cười kỳ lạ, chậm rãi đi tới trước người hắc đại hán, nói: "Tiểu tử, lão nhân gia ta là nam hay nữ xem ngươi hình như rất hứng thú muốn biết a, thôi thì trước tiên để lão nhân gia xem thử tiểu tử ngươi là nam hay nữ được không?" Theo lời hắn thốt ra, một cỗ áp lực lạnh như băng chậm rãi tản ra, những người đang vây bắt hắn có cảm giác như không thở nổi.

Lý Cường vội vàng quát: "Đám người các ngươi đúng là chẳng biết chết sống gì cả, mau cút nhanh lên cho ta!"

Tay của hắc đại hán kia bắt đầu run rẩy kịch liệt, Kỳ Quân Sát cười nói: "Đồ nhi ngoan, những người này không đáng giá cho các ngươi cứu, hắc hắc!" Trong lúc hắn nói chuyện, hắc đại hán kia đột nhiên cảm giác được trên người chợt nhẹ đi, cỗ áp lực kinh khủng kia hình như tiêu mất, bọn họ lập tức giờ lên thứ tích thương trong tay.

Lý Cường không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng hiểu được những người này coi như xong đời.

"Bình bình bành bành" Loạn thương cùng bắn ra, trong tiếng oanh minh của thứ tích thương truyền ra một trận cuồng tiếu: "Haha, hahaha, đồ nhi ngoan, đã nhìn thấy chưa? Lưu chúng lại chỉ để hại người...Haha..." Hắn xuất một chiêu, tất cả thứ tích thương đều bay lên bầu trời, hắn nhẹ nhàng khẽ nói: "Toái!" (Vỡ)

"Bá bá" một trận âm thanh liên tục vang lên thanh thúy, tất cả thứ tích thương đều cũng nổ thành phần mảnh, phiêu phiêu sái sái rơi xuống. Kỳ Quân Sát nghiêng đầu, suy nghĩ một chút nói: "Lão nhân gia ta làm sao sửa trị loại đồ vật các ngươi đây?"

Đám người kia đã bị dọa đến sợ choáng váng, khi nghĩ đến chuyện muốn chạy trốn thì đã phát hiện, thân thể hoàn toàn không còn nghe chỉ huy, không cử động được nữa.

Lý Cường hét lớn: "Sư tôn, đệ tử có biện pháp! Đệ tử có chủ ý sửa trị bọn họ!"

Kỳ Quân Sát cảm thấy hứng thú, nói: "Ai yêu, đồ nhi ngoan của ta có biện pháp, nói thử nghe một chút xem."

79. Chương 79

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: " Lão nhân gia ta bây giờ mới biết được, đồ nhi ngoan lại là một người tốt, người muốn cứu đám ngu ngốc này hay sao?"

Kỳ Quân Sát nhìn qua thì có bộ dáng thiếu niên, thể nhưng lịch duyệt và kinh nghiệm của hắn đều phong phú hơn Lý Cường rất nhiều, chỉ cần hắn liếc mắt một cái là đã nhận ra ý đồ của Lý Cường.

Đám người kia đều bị Kỳ Quân Sát vây trói, muốn chạy nhưng không cử động được. Những thuyền viên, hành thương vây quanh xem càng ngày càng nhiều, nhưng lại như có một vòng tròn vô hình ngăn trở bước chân họ, giữ bọn họ đứng ở ngoài xa, căn bản là không thể tới gần. Hắc đại hán và thuộc hạ dưới tay hắn đã biết lần này gặp phải nhân vật lợi hại, hắc đại hán trương khuôn mặt hậm hực quát: " Các ngươi là ai, dám đến Hắc Tự Tiều giương oai, nói cho các ngươi biết, nơi này chính là địa bàn của Mạt Tư Ba lão đại đó."

Kỳ Quân Sát vươn ngón tay bắn một cái, Lý Cường và Cảnh Phong phát hiện thanh quang cấm chế giữ hành động của họ đã tiêu tán vô tung. Lý Cường thảm thán một tiếng, đi tới trước người hắc đại hán, nhàn nhạt nói: " Các ngươi đúng là quân ngu ngốc! Quá ngu ngốc! Còn không chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ cho lão tử!"

Chính hắn cũng không thể nào tưởng tượng được trong đầu tên hắc đại hán kia giống như là không có trí óc, mặc dù đã biết mấy người này rất lợi hại, nhưng trong lòng lại không chịu phục, hắn quát: " Đi chết đi!" Rồi rút ra một cây tiểu đao nhọn hoắt đâm thẳng tới ngực Lý Cường.

Mọi người đang vây xem chung quanh kêu lên một tiếng kinh hô, Kỳ Quân Sát nhin không được hắc hắc cười lạnh. Lý Cường căn bản là không có cử động, chỉ để cho tên kia tùy ý đâm một đao vào trước ngực, với công lực hiện giờ của hắn hoàn toàn không cần quan tâm đến loại thủ đoạn công kích như thế này.

Hắc đại hán đột nhiên phát hiện đại sự bất hảo, cây tiểu đao nhọn hoắt trong tay dĩ nhiên cũng không thể tiến tới một phân nào, loại tiểu đao này cho dù là khải giáp cũng không thể đỡ được, nhưng người trước mặt này lại làm như không có gì mà nhìn hắn, ánh mắt toát ra một tia lạnh lùng.

Lý Cường nói: " Người đã muốn chết thì người khác thật không có cách nào cứu được."

Hắn một tay nắm lấy cổ tay hắc đại hán, lại nói: " Sư tôn, lão nhân gia ngài cũng đã thấy được, bỏ đi nhé, bọn họ không đáng cho ngài động thủ."

Hắn bẻ cánh tay hắc đại hán giờ lên, tay kia nắm lấy khuỷu tay tên đó bẻ ngược lại, chợt nghe " rắc" một tiếng, hắc đại hán kêu lên thảm thiết chấn động xung quanh, cánh tay hắn đã bị bẻ gãy đoạn.

Kỳ Quân Sát ra vẻ vô vị không thích thú, nói: " Cho bọn chúng cút hết đi!" Hắn xoay người hướng tới một cửa hàng ở bên bờ mã đầu đi đến.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên trầm tĩnh lại, hắn thật sự sợ rằng Kỳ Quân Sát sẽ nhin không được mà ra tay động thủ, nếu như vậy thì những người này quả thật là vô cùng thâm hiểm. Hắn buông tay ra, nói: " Mạt Tư Ba là ai?"

Hắc đại hán rũ rượi trên mặt đất, đã đau đến ngất đi. Lý Cường lắc đầu, lẳng không chụp vào một người, người nọ kêu lên kinh hoảng cuống quýt ngã trên mặt đất.

Lý Cường hỏi: " Người gọi là Ba Tiểu Ngư gì đó phải không? Nói! Mạt Tư Ba là ai?"

Ba Tiểu Ngư sợ hãi, ấp a ấp úng nói: " Đại...đại..."

Lý Cường không nhin được nói: " Cái gì mà to to nhỏ nhỏ, nói mau!"

Ba Tiểu Ngư cố gắng mở miệng: " Đại...đại gia, không phải là lỗi của tiểu nhân đâu...tha mạng a!"

Lý Cường quả thật bị hắn chọc tức chết, mắng: " Các ngươi chỉ biết khi dễ kẻ yếu, mẹ kiếp, một đám không biết xấu hổ, cút!"

Hắn cũng không tiếp tục hỏi nữa, xoay người đuổi theo Kỳ Quân Sát.

Đám đả thủ kia tựa như chó nhà tang, lão đảo đầu hắc đại hán kia bỏ chạy. Những người đang vây xem đều đang nghị luận về chuyện này, những chuyện thế này không ai dám xuất đầu gây chuyện thêm nữa.

Kỳ Quân Sát nhìn thấy Lý Cường đuổi theo, hỏi: " Như thế nào?"

Lý Cường cười nói: " Không có gì, lão nhân gia ngài phát khởi tính tình, thật sự là quá dọa người, cùng với hình tượng của một sư tôn thật là quá chênh lệch, a a, đệ tử nhìn...a a..a..a."

Kỳ Quân Sát ra vẻ tức giận nói: " Tiểu tử kia, người thật nghĩ là lão nhân gia ta sẽ giết sạch bọn họ sao? Hừ hừ! Hai người các ngươi đứng là quá ngu ngốc!"

Lý Cường dở khóc dở cười nhìn Kỳ Quân Sát, hần phát hiện ra vị sư tôn này thật sự là có chút cổ quái, chẳng lẽ bộ dáng vừa rồi của hần chỉ là làm cho Cảnh Phong và mình xem thôi?

Cảnh Phong thở ra một hơi dài, nói: " Nguyên lai là tiền bối muốn trả thù chuyện chúng ta đã cười lão nhân gia, ai...rút lui thôi." Cuối cùng hần cũng đã hiểu được.

Kỳ Quân Sát cười ha hả: " Ha ha, lão nhân gia ta lại đi tức giận đám người ngốc này sao? Haha...đồ nhi ngoan, nhìn coi sau này người còn dám cười nhạo lão nhân gia ta nữa không?"

Lý Cường ngấm lại với tu vi của Kỳ Quân Sát không biết cao thâm bao nhiêu lần, cảnh giới của lão mình làm sao so sánh được chứ? Hần nhin không được nhỏ giọng nói thầm: " Thì ra là trêu chọc chúng ta...sao lại như vậy chứ, hừ, hừ!"

Kỳ Quân Sát cười nói: " Không phục à, còn muốn đấu với lão nhân gia ta sao?"

Về mặt Lý Cường đau khổ không nói một câu, đi vào trong một tiệm ăn bên cạnh mã đầu, Cảnh Phong cũng đi theo vào. Kỳ Quân Sát đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: " Di uy, đồ nhi ngoan đã tức giận rồi, ai...chờ ta a, hai người các ngươi không có chút lễ phép gì cả, hai tên tiểu tử kia." Hần cũng đi vào trong điểm.

Đây là một tiệm ăn do một người Tây đại lục mở ra, thực khách trong điểm rất nhiều, đại bộ phận là hành thương và thuyền viên vừa mới đến, nhìn thấy ba người bọn họ đi vào, tất cả đều đứng dậy, bối rối hoảng sợ tránh đi chỗ khác, cả căn tiệm lớn nhất thời vắng hoe. Lão bản và tiểu nhị trong điểm gấp gáp đến độ sắc mặt cũng thay đổi, lão bản nhỏ giọng phân phó một tiểu nhị vài câu, chỉ thấy tên tiểu nhị kia co ro đi tới bên cạnh Lý Cường, thấp giọng nói: " Vị đại gia này, cầu xin người đi đến tiệm ăn khác, tiểu điểm thật không chiêu đãi nổi các vị."

Cảnh Phong ở bên cạnh nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng, kêu lên: " Đúng là việc lạ a, người của Hắc Tự Tiều từ lúc nào trở nên khi dễ người ngoài như thế, lão phong tử hôm nay phải hỏi cho rõ ràng, mục nội nó!"

Hần đưa tay nắm lấy tiểu nhị, kề sát mặt vào mũi hần, gương mặt dữ tợn nói: " Nói! Tại sao muốn chúng ta rời khỏi chỗ này!"

" Phốc...bá" Một âm thanh quái dị vang lên, một mùi hôi thối xông ra, tên tiểu nhị quát to một tiếng: " Ô ô...cứu mạng a!"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Phong tử người thả hần ra đi. Uy, người đi thay quần khác đi."

Cảnh Phong đột nhiên đẩy hần ra, nói: " Lá gan cũng quá nhỏ, ta mới nói có một câu...mục nội nó vậy mà cũng trở thành như thế! Không ai mời chúng ta thì chúng ta cứ tự mình ngồi đi thôi."

Tên tiểu nhị vừa lẩn vừa bò chạy vào trong, vừa chạy vừa khóc. Lão bản lúc này ước chừng cũng đã suy nghĩ cẩn thận, dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn, cũng không dám tiếp tục làm khó nữa.

Kỳ Quân Sát vỗ vỗ bả vai của Cảnh Phong, cười hì hì nói: " Không hổ là phong tử, có thể làm cho người ta sợ hãi đến như vậy, thật quá lợi hại a!"

Cảnh Phong vừa nghe thì hiểu được, hần đang châm chọc mình đã khi dễ người thế tục. Ba người ngồi xuống, Lý Cường phát hiện ở một chỗ không xa còn có hai người còn chưa đi, hai người đang ngồi quay lưng với bọn họ, trong đó có một người có bóng lưng rất quen mắt, còn một người có cái đầu bóng lũng, ở chỗ này mà có người trọc đầu như thế quả thật rất là hiếm thấy.

Lý Cường đột nhiên nhớ tới một người liền quay về người nọ lớn tiếng nói: " Nguyên lai là Không Hậu a, thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng."

Rồi hần đứng dậy, lại nói: " A a, Không Hậu ngươi không phải là không phát hiện ra chúng ta đó chứ?"

Người nọ chậm rãi xoay người lại nói: " Mặc dù ta biết Không Hậu, nhưng ta không phải là Không Hậu."

Lý Cường hơi kinh hãi, nhìn người nọ dĩ nhiên không phải là Không Hậu, cũng là đầu trọc, nhưng gương mặt người này có râu dài, trên trán có một vết son màu đỏ, có vẻ rất đặc biệt, trên tay hần cũng cầm một chuỗi hạt châu màu nâu, ánh mắt tựa hồ như rất yên tĩnh ôn hòa.

Lý Cường cười nói: " Thật xin lỗi, hi hi, vì các người đều không có tóc, nhìn thật sự là quá giống nhau."

Ánh mắt của Kỳ Quân Sát nhìn có vẻ không tốt lắm, hần lạnh lùng hỏi: " Ngươi là đệ tử của Phật tông?"

Lý Cường và Cảnh Phong đều nhớ tới việc Kỳ Quân Sát bị người của Phật tông giam cầm, Lý Cường vội vàng xí xóa nói: " Ngươi là bằng hữu của Không Hậu? Ta họ Lý, Lý Cường."

Người nọ sững sờ: " Ngươi là Lý Cường? Đúng là cửa ngưỡng đại danh, ta là Khô Độ."

Thần sắc của Kỳ Quân Sát càng thêm lạnh như băng, nói: " Hình như ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của lão nhân gia ta."

Khô Độ cảm thấy phi thường kỳ quái, người thiếu niên tuấn mỹ này hình như đối với mình rất phản cảm, hần nói: " Phật tông đã bị mất tích, ta chỉ là một người hướng tới cảnh giới tu hành của Phật tông."

Kỳ Quân Sát nhếch mép khinh thường, nói: " Phật tông có cái gì tốt mà hướng tới chứ, một địa phương bị hoang phế, toàn là đồ vật cũ nát, hắc hắc, theo lão nhân gia ta xem ra, chuyện Phật tông bị diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn. Đáng tiếc, không để cho lão nhân gia ta có dịp nhìn thấy."

Khô Độ nhảy tới một bước, trầm giọng nói: " Ta không biết người của Phật tông đã đắc tội người thế nào, nhưng mong ngươi không nên vũ nhục Phật tông, nếu không đừng trách Khô Độ ta vô lễ."

Lý Cường khẩn trương, Khô Độ này quả thật không biết trời cao đất rộng, dám chắc hần không biết Kỳ Quân Sát là ai. Không đợi Kỳ Quân Sát nói chuyện, Lý Cường nói: " Sư tôn, ngài không phải muốn hiểu rõ chuyện của Phật tông đó sao? Để cho đệ tử hỏi có được không?"

Cảnh Phong nói: " Các người cứ nói chuyện, phong tử đi tìm chỗ ăn ngon đây." Rồi hần đứng dậy đi tìm lão bản.

Kỳ Quân Sát nhìn Khô Độ, trong lòng có chút do dự, khi dễ loại tiểu nhân vật thế này hần cũng cảm thấy không tốt lắm, cừu gia Phật tông của hần lúc ấy đều là cao thủ nổi danh của Phật tông, nhưng bây giờ lại không biết bọn họ ở nơi nào. Hần thở dài, nói: " Đồ nhi ngoan, ngươi nói đi. Ai, phong tử, ta và ngươi cùng đi."

Hần cũng đi tới phòng trong tìm điểm lão bản.

Trong lòng Khô Độ chấn động, hần biết thực lực của Lý Cường, sư tôn của hần còn lợi hại thêm bao nhiêu lần? Hơn nữa nghe nói Lý Cường là cao thủ của Trọng Huyền Phái, là một trong những hạch tâm huynh đệ, không có nghe nói qua hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái có thể bá sư như lời hần vừa nói. Hần kinh nghi hỏi: " Hần là sư tôn của ngươi?"

Lý Cường truyền âm nói: " Các người đi đi, sư tôn của ta là Tán Tiên, lão nhân gia rất chán ghét người của Phật tông, đừng có nói những lời kích thích ông ấy, bằng không ta cũng không cứu được ngươi."

Khô Độ đương nhiên biết thực lực của Tán Tiên, trong lòng chợt dâng lên một nỗi cảm kích với Lý Cường, nói: " Cảm ơn ngươi, chúng ta sẽ đi ngay."

Rồi hần cũng truyền âm nói: " Nói cho người một tin tức, Mãng Nguyên có đại sự phát sinh, nhưng vì chuyện gì ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết khi nghe được tin tức thì tất cả mọi người đều đi đến Mãng Nguyên, kể cả người tu chân của tu chân giới."

Rồi hần đứng dậy nhẹ thi lễ, mang theo một người rời khỏi tiểu điểm.

Lý Cường chợt trầm tư, Mãng Nguyên phát sinh đại sự gì? Kỳ quái.

Sau khi hai người Khô Độ lặng lẽ rời đi, Lý Cường nghe thấy bên trong có tiếng kêu của lão bản: " Hai vị đại gia, tiểu điểm thật sự không có Bích Lục Thủy, tiểu điểm không có thức ăn của Thản Bang đại lục, ai...ta là từ Tây đại lục tới, nơi này đều là những món đặc sản của Tây đại lục..."

Lý Cường vội vàng đi vào bên trong, chỉ thấy Cảnh Phong và Kỳ Quân Sát hai người đang vung tay múa chân nói gì đó với điểm lão bản.

Lý Cường nở khuôn mặt tươi cười nói: " Ta muốn Điểm Xỉ Căn, Ba Tứ, có hay không a?"

Cảnh Phong quát dị kêu lên: " Tiểu phong tử, Ba Tứ mà ngươi cũng dám ăn, lão phong tử thật sự là sợ chết người a."

Điểm lão bản gần như muốn khóc: " Ta thật sự không có những món các ngươi muốn, tiểu điểm chỉ có Tây đại lục..."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Đồ nhi ngoan cũng xen vào náo nhiệt a, bỏ đi, lão bản cứ cho chúng ta chút đặc sản đặc sắc của Tây đại lục là được rồi."

Đầu của điểm lão bản gật như gà mổ thóc, vẻ mặt đau khổ mời ba người đi vào một căn phòng nhỏ ngồi xuống, phân phó tiểu nhị đi ra ngoài cửa đón mấy vị khách khi nãy trở lại, rồi hẩn tự mình chạy đến phòng bếp, cùng đầu bếp thương lượng làm thức ăn gì. Trong lòng hẩn thật sự là kêu khổ không ngừng, những vị khách nhân này đúng là ôn thần tới cửa, làm cho những người khách khác đều chạy mất dạng, lần này không biết phải tổn thất bao nhiêu tiền số.

Lý Cường nói: " Hình như chúng ta cũng giống như mấy tên ác phách, sinh ý của điểm lão bản hôm nay coi như xong đời rồi."

Cảnh Phong liếc mắt nhìn Kỳ Quân Sát, cười nói: " Điều này không oán ta được a."

Kỳ Quân Sát dương dương nói: " Phong tử, ý của ngươi là oán lão nhân gia ta rồi."

Cảnh Phong luôn miệng nói: " Hắc hắc, ta không dám! Lão nhân gia ngài ai mà dám oán giận a."

Kỳ Quân Sát hỏi: " Vừa rồi người kia nói cái gì? Lão nhân gia ta nghe hẩn truyền âm với người."

Lý Cường lại càng hoảng sợ, ngay cả điều này mà cũng nghe được sao? Hẩn gãi gãi đầu, cười nói: " Lão nhân gia ngài đã nghe rồi còn hỏi đệ tử sao?"

Kỳ Quân Sát đứng lên, đi tới cửa, nói: " Các ngươi truyền âm thì ta biết, nội dung thì nghe không được...uy, điểm lão bản, nhanh lên một chút!"

Trong lòng hẩn buồn bực, không biết tại sao điểm lão bản này lại chậm chạp như thế.

Lý Cường trầm ngâm một lát nói: " Không nói gì nhiều, chỉ là nói Mãng Nguyên phát sinh đại sự, cụ thể là chuyện gì thì không biết, hẩn cũng không biết gì hơn."

Kỳ Quân Sát nói: " Phong tử, ngươi đối với Mãng Nguyên có quen thuộc không?"

Cảnh Phong chậm rãi lắc đầu: " Không quen lắm, nhưng có nghe nói qua không ít, truyền thuyết nói đó là một trọng địa của Phật tông nhưng sau khi tranh chấp thì chợt hoang phế đi, còn nghe nói nơi đó bị một loại cấm chế kỳ quái phong bế, bên trong thành đào nguyên của quái thú, người tu chân ở nơi này không thể phát huy được cả phân nửa thực lực của mình. Bên trong Mãng Nguyên có những thứ cổ quái gì đó rất nhiều, tiền bối của Thiên Lại Thành chúng ta cũng có đi tìm kiếm qua, nhưng không có trở về, bởi vậy có gì đáng sợ thì phải đi vào mới biết được."

Kỳ Quân Sát nhất thời cảm thấy hứng thú, cười nói: " Thật là có ý nghĩa a, đồ nhi ngoan, mau nhanh tìm được bằng hữu của ngươi, lão nhân gia ta đợi không được nữa rồi, muốn thử xem Mãng Nguyên này rốt cuộc là cái thứ gì đây."

Còn đang nói chuyện thì điểm lão bản và tiểu nhị bưng hai cái khay lớn đi vào, lão bản nói: " Đây là đặc sản của Tây đại lục, thịt của Mao Thổ Thú, còn có thịt của Lam Thích Tử Ly, đặc sản của Oan Hồn Hải."

Ba người nhìn nhau, bọn họ không có ăn thịt, không phải là không ăn được, mà là không thích mùi vị của thịt. Khay thịt của Mao Thổ Thú có màu vàng, ở bên trên có một tầng nước sốt, bốc lên mùi vị tanh tanh, còn Lam Thích Tử Ly lại rất hôi thối.

Lý Cường cuống quýt khoát tay, kêu lên: " Là cái gì đây, mau đem đi đi! Loại đồ vật này mà cũng ăn được sao?"

Điểm lão bản nhếch miệng nói: " Đây là món ăn tốt nhất tiểu điểm, không còn đồ gì tốt hơn, các vị đại gia không thích sao?"

Kỳ Quân Sát hí mắt lại, hắn đã phong bế hô hấp, cũng không nói lời nào, sợ phải hít luôn mùi vị hôi thối này vào người. Còn Cảnh Phong mặc dù bề ngoài rách nát, nhưng hắn cũng chịu không được thứ quái vị này.

Lý Cường nói: " Đem đi! Đem đi!"

Điểm lão bản tựa hồ như rất ủy khuất, nói: " Món ăn này là món duy nhất chúng ta dự trữ, tiểu điểm chỉ nhờ cái này mà kiếm tiền thôi."

Khóe miệng của hắn khê động, cả người phát run, bộ dáng như muốn khóc, nhưng Lý Cường lại cảm thấy hắn giống như đang cười, trong lòng đột nhiên hiểu được, tên lão bản này là đang trả thù!

Lý Cường mỉm cười, hắn xuất ra một xấp tiền sổ đặt lên bàn, nói: " Hai khay thức ăn này bao nhiêu tiền sổ?"

Lão bản và tiểu nhị nhất thời sáng mắt, lão bản nhìn chằm chằm tiền sổ nói: " Hai khay này tổng cộng là một trăm hai mươi bảy tiền sổ, đại gia, người biết đó, những đồ ở Hắc Tự Tiêu so với những nơi khác đều quý hơn một chút a." Hắn cất tiếng cười nịnh nọt.

Kỳ Quân Sát và Cảnh Phong không biết Lý Cường đang làm trò quỷ gì, hai người đều phong bế hô hấp mà xem náo nhiệt. Lý Cường gạt đầu, lấy ra một trăm ba mươi tiền sổ, nói: " Thật sự là đáng tiếc, nguyên lai ta nghe nói món ăn ở Tây đại lục rất ngon, đặc ý mang theo bằng hữu đến ăn thử, chỉ cần bằng hữu nói tiếng ngon, toàn bộ tiền sổ này đều là của người hết, bây giờ...hắc hắc, không có cách nào nữa."

Hắn làm như không có gì sửa sang lại tiền sổ trên bàn, phân ra từng xấp cùng loại với nhau. Lão bản nhìn trộm, tiền sổ tạp màu đen có tới bảy, tám hộp, đó là tiền sổ tạp giá trị một ngàn a, còn có rất nhiều tiền sổ đủ màu sắc, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Lão bản và tiểu nhị cúi đầu ử rử bưng khay thức ăn đi ra, Kỳ Quân Sát cười nói: " Tiểu tử, người đang làm gì đây? Muốn so tài phú sao, đem tiền dọa người."

Lý Cường cười hì hì nói: " Lão nhân gia đừng gấp, hãy xem đệ tử đây."

Cảnh Phong thở ra, nói: "Mẹ kiếp, ta chưa từng thấy qua thực vật hôi thối như vậy, làm cho người ta muốn buồn nôn."

Chỉ nghe điểm lão bản đang nói chuyện bên ngoài, mặc dù hắn đã giảm thấp thanh âm xuống, nhưng cả ba đều là cao thủ, nghe được rất rõ ràng. Lão bản nọ đang mắng chửi tiểu nhị: "Người là hỗn đản, ai biểu người nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc như vậy, đem thịt thối ra cho khách ăn, bây giờ thì thế nào, người ta muốn cho người tiền cũng không được, tự mình gỡ trò thì còn trách ai đây? Con mẹ nó, ta thật bị người chọc tức chết, làm sao bây giờ?"

Tiểu nhị kia nói thầm: " Lão bản...vậy cùng tại ta sao? Không phải người cũng tán thành đó sao, còn nói muốn xem bộ dáng của họ, nhất định sẽ ăn gió cho biết...bây giờ lại đổ thừa ta.."

Chợt nghe " ba" một tiếng, tiếng lão bản chợt lớn lên: " Còn ở đó làm bầm gì đó, nói lớn lên thử coi! Còn không mau chuẩn bị xem coi trong điểm có đồ gì tốt nhất đem ra, vị lão gia kia không phải đã nói, chỉ cần bằng hữu của hắn nói tiếng ngon, vậy tất cả tiền sổ cũng đều thưởng cho chúng ta, nhanh đi."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Đồ nhi ngoan thật lợi hại. Hay thật a, thật lâu đã không có tiếp xúc với hoàn cảnh như vậy, thật sự là không quen."

Lý Cường cười nói: "Đệ tử không phải vì muốn ăn, chỉ chờ hần đến mình hỏi hần chút tình huống, cam đoan hần biết gì cũng sẽ nói ra hết."

Cảnh Phong kỳ quái hỏi: "Vừa rồi hỏi hần, hần sẽ không nói sao?"

Lý Cường cười nói: "Hần sẽ nói, nhưng dám chắc sẽ nói hươu nói vượn, hần sẽ tìm cách nói gạt chúng ta."

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: "Tiểu tử ngươi, nhìn không ra cũng có nhiều trò như vậy."

Lần này lão bản và tiểu nhị không để cho họ đợi lâu nữa, chỉ qua một thoáng tiểu nhị đã bưng lên một cái khay trái cây đủ màu sắc, nói lấy lòng: "Ba vị đại gia, xin mời dùng ít trái cây tiểu điểm mang tới từ Tây đại lục, nếm thử xem sao."

Cảnh Phong cầm lấy một quả ăn thử, nói: "Ân, thật sự cũng được lắm, ngon!"

Lý Cường gạt đầu, tiện tay đưa cho tiểu nhị một tiền sổ tạp màu đen. Tay của tiểu nhị cũng run lên, hần do dự hỏi: "Đại gia, dùng cơm mới trả tiền..." Nhưng tay hần vẫn ôm tiền sổ không hề buông ra.

Lý Cường gạt đầu nói: "Thưởng cho ngươi, bằng hữu của ta nói một tiếng ngon, ngươi không nghe thấy sao?"

Tiểu nhị nhất thời ngây ngốc, luôn miệng nói: "Tiểu nhân nghe thấy! Nghe thấy vị kia nói ngon lắm, cảm ơn ban thưởng!" Rồi hần xoay người xông ra ngoài.

Ba người chợt nghe được ngoài cửa có tiếng: "Ba sát..binh" Rồi một tiếng kêu đau: "Ai yêu!"

Sau đó tiếng của tiểu nhị: "Lão bản...ngươi đứng ở ngoài cửa làm chi a...đau chết ta rồi..."

Cảnh Phong nói: "Không nghĩ tới tiểu phong tử lại hiểu nhân tình thế thái đến như vậy, lão phong tử cam bái hạ phong, a a..."

Lý Cường kêu lên: "Lão bản đã đến hỏi chuyện rồi."

Điểm lão bản bây giờ đã cực kỳ nghe lời, hần xoa đầu đi vào, ân cần hỏi: "Đại gia có gì phân phó? Ngài cứ nói, tiểu điểm nhất định thỏa mãn yêu cầu, a a..."

Kỳ Quân Sát bĩu bĩu môi, không nói chuyện, trong lòng hần không phục, nhưng trên bàn đúng là có một đồng tiền sổ, thật sự cảm thấy kỳ quái sao hần lại tham tài như thế.

Lý Cường cười hì hì nói: "Lão bản, tiểu điểm của ngươi nằm ngay bên mã đầu, gần đây ngươi có thấy một chiếc Phi Câu Liên cập bến qua không?" Vừa hỏi hần vừa xoa nhẹ tiền sổ trên bàn.

Mắt của lão bản vốn không hề rời khỏi tay Lý Cường, hần nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Đại gia, mấy ngày trước nơi này có hai Phi Câu Liên dừng qua, nhưng đều đã đi hết, không biết đại gia muốn hỏi chiếc nào?"

"Có hai Phi Câu Liên?" Lý Cường có vẻ khó khăn, hần không cách nào xác định có Triệu Hào bọn họ trên đó không, hần suy nghĩ một chút lại nói: "Những tàu thuyền dừng lại nơi này có đăng ký hay không?"

Lão bản lắc đầu nói: "Không có, nơi này là một mã đầu tự do, người nào cũng có thể dừng thuyền lại đây cả."

Lý Cường cảm thấy rối đầu óc, hần đứng dậy, đi qua đi lại. Kỳ Quân Sát cười nói: "Chờ một chút đi ra ngoài hỏi, có lẽ bằng hữu ngươi còn chưa tới."

Cảnh Phong cũng nói: "Từ từ thôi, chỉ cần tìm được hành tung của họ, với tu vi của lão tiên bối, đuổi theo bọn họ còn không dễ dàng quá sao? Thật sự vẫn không được, thì đi tới mã đầu (bến tàu) ở Tây đại lục mà đợi họ."

Lý Cường gãi gãi đầu, nói: "Ta chính là lo lắng bọn họ ở trong Oan Hồn Hải...ân.."

Hần chợt nhìn thoáng qua Kỳ Quân Sát, đột nhiên lộ ra một tia mỉm cười. Kỳ Quân Sát nói: "Tiểu tử ngươi lại nghĩ ra chủ ý gì nữa a."

Gương mặt Lý Cường nghiêm túc, nói: " Không có, không có, ai dám a?" Nhưng khoe miệng hần lại vẫn không nhịn được thoáng nhếch lên.

80. Chương 80

Kỳ Quân Sát nhất thời hiểu được tại sao lộ ra Lý Cường tia mỉm cười, tức giận đến lão nhân gia hần kéo tai gãi đầu, lại không biết nên làm thế nào, về mặt hần hung hăng nhìn Lý Cường, Cảnh Phong ở một bên đang cố nén cười.

Điểm lão bản lắc đầu nói: " Không có nhìn thấy Phi Câu Liên nào có cô nương, ta dám khẳng định. Đại gia ngài cũng biết, nữ nhân không thể đi qua Oan Hồn Hải, nếu không sẽ làm cho người vượt biển gặp bất trắc và xui xẻo, cho nên...chỉ cần có nữ nhân xuất hiện, chúng ta đều cũng sẽ biết." Hần len lén nhìn trộm Kỳ Quân Sát, cẩn thận nói.

Kỳ Quân Sát tức giận nói: " Lão nhân gia ta chính là đại lão gia, mục nội người nhìn cái gì vậy!"

Điểm lão bản thụt lui ra sau, cười khổ nói: " Tiểu nhân không có nhìn a."

Trong lòng Lý Cường mơ hồ cảm thấy bất an, hần tiện tay cấp cho lão bản một tiền sổ tạp màu đen, nói: " Người mang đi đi..." Trong lòng thầm nghĩ: " Lam Tư công chúa bọn họ chạy đi đâu đây? Bọn họ phải tới nơi đây chứ, không phải lại quay đầu lại tìm mình chứ?"

Lão bản cầm lấy tiền sổ tạp nọ, cung kính lui ra khỏi phòng, vừa ra ngoài, hần vội vã chạy xuống nhà bếp, sinh ý lớn đã đến cửa, hần lập tức phân phó tiểu nhị lập tức đóng cửa không đón khách nữa, chuyên môn phục vụ cho ba tài thần phía trước.

Kỳ Quân Sát cười cười nhìn Lý Cường, Cảnh Phong cười nói: " Tiểu phong tử, người cần phải cẩn thận, hắc hắc..." Hần đã nhìn ra bộ dáng của Kỳ Quân Sát có chút không hảo ý.

Lý Cường thoáng rung mình, nói: " Cẩn thận cái gì a, sư tôn lão nhân gia của ta là một sư tôn rất tốt, đối với đệ tử tốt đến không chỗ nào chê được, lão phong tử, người mới cần phải cẩn thận đó." Hần thật nhanh tìm cách ném đi tai họa treo lơ lửng, đồng thời còn ném sang cho Cảnh Phong.

Kỳ Quân Sát bày ra bộ dáng uy nghiêm của sư tôn, nói: " Đó là đương nhiên, đồ nhi ngoan là do lão nhân gia ta chọn lựa mà, như thế nào...ân? Tiểu tử thú vị người..." Hần chợt phát hiện thiếu chút nữa đã rơi vào bẫy của Lý Cường, Cảnh Phong không khỏi ha ha cười to.

Còn đang ở lúc cười giỡn nháo nhác, tiểu nhị chạy vào phòng, lớn tiếng kêu lên: " Bên ngoài Hắc Tự Tiểu phát sinh đại sự..." Lời còn chưa dứt đã nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến trận trận tiếng sấm.

Thần sắc Lý Cường biến đổi, nói: " Không phải là bằng hữu của ta chứ, ta đi xem."

Kỳ Quân Sát và Cảnh Phong cũng nói: " Chuyện gì? Cùng đi!"

Ba người đi ra khỏi tiệm, đến lúc này mới hay ngoài cửa đã có vô số người đang vây quanh. Nhìn thấy ba người đang đi ra, có người cao giọng kêu lên: " Đó chính là nữ nhân kia, chính nàng mang đến tai họa, hải thần đã tức giận rồi!"

Đám người nhất thời ồn ào hỗn loạn.

Lần này Kỳ Quân Sát có chút cảm tức, đưa tay lẳng không chụp lấy người vừa nói chuyện, lạnh lùng nói: " Các người đám hỗn đản âm hồn không tiêu tan này, thật sự dám nghĩ rằng lão nhân gia ta tính tình dễ trêu chọc sao? Vừa rồi là người hô hoán?"

Người nọ bị treo ở giữa không trung, sợ đến cả người run bần bật, kêu lên: " Yêu quái a! Cứu mạng...cứu mạng a!"

Đám người lập tức liền rối loạn, bọn họ phát hiện Kỳ Quân Sát không cần cử động đã đem người nọ treo giữa không trung, vậy hần không phải là yêu quái thì là cái gì?

Lý Cường và Cảnh Phong cũng không để ý tới mấy người này, nhảy lên không trung hướng phương xa nhìn tới, chỉ thấy xa xa hồng quang chớp động, Cảnh Phong hưng phấn nói: " Tiểu phong tử, có người đang đấu kiếm!"

Lý Cường kêu lên: " Sư tôn, chúng ta cùng đi thôi! Đừng lý đến những người đó nữa!"

Kỳ Quân Sát bay lên không trung nắm lấy người kia, tay tát vào miệng hắn một cái rồi tiện tay ném hắn xuống. Người nọ kêu loạn bay ra ngoài " Bôm" một tiếng rơi xuống dưới nước nơi bến tàu.

Kỳ Quân Sát kéo Lý Cường và Cảnh Phong, rất nhanh hướng tới chỗ hồng quang chớp động thuận di qua đó.

Ba người xuất hiện trên bầu trời nơi đang đấu kiếm, Lý Cường liếc mắt nhìn thấy song phương đang đánh nhau chết sống, không khỏi chấn động. Ở trong một vòng hào quang màu lam giống như thủy phao(bọc nước), chính là Hồng Thiêm và Triệu Hào hai người, Hồng Thiêm đang dìu Triệu Hào, tựa hồ hai người đều đang bị thương, bên ngoài màn hào quang là do thần sử Tật Bồn và một trung niên nhân mặc chiến giáp màu đen. Ngón tay Tật Bồn thần sử đang giữ màn hào quang màu lam, hình như đang cố ổn định nó, còn vị trung niên mặc chiến giáp màu đen ngón tay đang điều khiển phi kiếm cực lực che chở cho ba người.

Đánh nhau chết sống với bọn họ là bảy người tu chân, hơn nữa nhìn qua thực lực cũng đều không kém. Trái tim Lý Cường trầm xuống, ngay cả chiến giáp hắn cũng không kịp mặc, lớn tiếng huyết một tiếng sáo dài, từ không trung giống như một ngôi sao xẹt bay xuống.

Kỳ Quân Sát kỳ quái nói: " Đồ nhi ngoan tại sao lại phát khởi cơn điên vậy a?"

Cảnh Phong gắt gao nhìn Lý Cường chằm chằm, nhìn xem hắn đi đánh bên nào, dù sao hắn cũng không biết ai, Lý Cường đánh người nào thì hắn sẽ giúp đánh người đó. Hắn mặc chiến giáp vào, nói: " Lão phong tử cũng muốn đi xuống dưới đánh, ở bên dưới dám chắc có một bên là bằng hữu của tiểu phong tử."

Kỳ Quân Sát cũng không vội vàng ra tay, hắn vẫn ở trên bầu trời chậm rãi bay quanh, hăng hái nhìn cảnh tượng bên dưới.

Hồng Thiêm đang dìu Triệu Hào, chợt nghe được một tiếng huyết sáo thật dài, ngẩng đầu nhìn lên, hưng phấn hét lớn: " Là sư thúc! Là sư thúc tới rồi!"

Triệu Hào cũng thấp giọng kêu lên: " Sư tôn!"

Hấp Tinh kiếm ở giữa không trung đã nổ tung, đồng thời hắn đã bắn ra hai đóa Thiên Hỏa ngăn trở đường đi của hai người tu chân, hắn quát to: " Tật Bồn! Bọn họ là ai!"

Trong phút chốc, Hấp Tinh kiếm lóe ra ngân mang chói mắt, bầu trời bị chiếu sáng rực, trong một thanh âm " ba" vang lên, song phương đã tụ họp lại một chỗ với nhau.

Cảnh Phong đã biết ai là đối thủ, hắn cười lên một tiếng cuồng ngạo, phi kiếm giống như một đám du ngư màu đen từ trên bầu trời giáng xuống. Hắn dương tay bắn ra một bóng đen, quát to: " Tiềm bạo!"

Oanh oanh long long tiếng nổ vang, hắn vừa ra tay liền xuất ngay tuyệt chiêu, thật không hổ là một tên phong tử thích đánh nhau.

Tiềm Bạo của Cảnh Phong đã ngăn cản ba người tu chân, làm họ bị nổ bay ra ngoài. Phải biết rằng Cảnh Phong đã tu đến Xuất Khiếu sơ kỳ cao thủ, ngay cả công lực của Lý Cường cũng yếu hơn hắn một chút, ba người kia quả thật bị ném mù không nhẹ.

Còn hai người tu chân không chỉ bị hại đơn giản, hai đóa Thiên Hỏa đã vô thanh vô tức tiến vào trong cơ thể bọn họ, hai người đồng thời sững sốt, tiếp theo phát ra một tiếng cuồng hào cực kỳ bi thảm rồi đột nhiên từ trên không trung rơi xuống. Không đợi họ rơi vào trong biển, thân thể của họ đã hóa thành tro tàn phiêu tán ra, ngay cả nguyên anh cũng đã tiêu tán vô ảnh vô tung.

Hai đóa hoa nhỏ màu tím bay trở về tay Lý Cường, mấy người tu chân sợ quá kêu lên: " Đây là pháp bảo âm độc gì?" Trong nhóm có một người tu chân kêu lên: " Chúng ta triệt! Đi mau."

Kỳ Quân Sát ở giữa không trung cười hì hì nói: " Đồ nhi ngoan, có muốn vi sư ra tay hay không a?"

Năm người tu chân còn lại thăm kêu bất hảo, vừa rồi chỉ có hai cao thủ mà bọn họ còn không đối phó được, nhìn người còn chưa ra tay kia hình như còn lợi hại hơn.

Lý Cường hét lớn: "Đệ tử muốn người sống!" Hấp Tinh kiểm lại bay ra, lao thẳng tới năm người. Hắn biết Triệu Hào bọn họ đã xảy ra chuyện, trong lòng không khỏi giận dữ vạn phần.

Năm người nọ căn bản không hề tiếp chiêu, chạy trốn tứ tán. Kỳ Quân Sát cười nói: "Không biết là con cái nhà ai, như thế nào lại chạy loạn khắp nơi như vậy, ngoan! Tất cả đều trở về cho lão nhân gia, quay lại đây!"

Năm người nọ đột nhiên bất động, thân thể không nghe theo sự chỉ huy của mình, cứ thối lui về phía sau từng chút một, bọn họ sợ đến phát ra tiếng kêu to tuyệt vọng.

Tạp Bồn và trung niên nhân kia trợn mắt há hốc mồm nhìn Kỳ Quân Sát, bọn họ biết thực lực của đám người tu chân này, vừa rồi hai người bọn họ còn không thể ngăn cản được. Nhìn bộ dáng của Kỳ Quân Sát, tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt, chỉ cảm thấy hắn vô cùng tuấn mỹ, những thực lực mà hắn biểu hiện ra cũng là phi thường đáng sợ.

Trong lòng Lý Cường rõ ràng, chỉ cần Kỳ Quân Sát ra tay, những người này không có khả năng chạy thoát. Hắn bay về phía Hồng Thiêm, hỏi: "Hồng Thiêm, xảy ra chuyện gì vậy?"

Tạp Bồn thần sử thu lại màn phòng ngự màu lam hào quang, nói: "Lão Đại, may mắn là các người tới kịp..."

Hồng Thiêm dịu Triệu Hào, nói: "Sư thúc, giúp đệ tử một tay."

Lý Cường liền bước lên phía trước nâng hai người bọn họ, đến lúc này mới phát hiện Hồng Thiêm đã hoàn toàn kiệt sức, còn Triệu Hào như bị nội thương.

Lý Cường lấy ra một cái bình ngọc, lấy ra hai viên linh đan, cho mỗi người một viên, nói: "Hãy nuốt viên Hàn Tủy Lân này trước đã, lập tức vận công, có chuyện gì ta sẽ hỏi Tạp Bồn."

Trung niên nhân đang ở bên cạnh Tạp Bồn kinh dị nói: "Hàn Tủy Lân là bảo bối của Lôi Cổ Than Thiên Lại Thành, vị huynh đệ này làm sao mà có? Chẳng lẽ Thiên Lại Thành đã giải cấm chế rồi sao?"

Cảnh Phong chen lời: "Vị lão huynh này, người biết Thiên Lại Thành?"

Trung niên nhân gật đầu nói: "Biết, ta là Vũ Trần của Hắc Thủy Đảo."

Lý Cường nói: "Àn, hắn là Cảnh Phong trưởng lão của Thiên Lại Thành."

Vũ Trần vội vàng thi lễ, nói: "Gia sư nếu biết tin tức này nhất định rất cao hứng."

Chỉ nghe Kỳ Quân Sát ở không trung kêu lên: "Ai! Tiểu tử các người, lão nhân gia ta giúp các người bắt người, các người lại tự mình đứng đó mà bàn chuyện, để cho lão nhân gia ta đứng hoài giữa không trung, ô nha nha, thế sự đúng là càng ngày càng tệ a!"

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, tất cả cũng không nhìn được bật cười ra tiếng, chỉ thấy lão nhân gia hắn đang uy phong lẫm lẫm đứng giữa không trung, trên tay không biết từ lúc nào đã cầm một sợi dây màu trắng đang quấn quanh cổ năm người tu chân kia, nhìn hắn tựa như đang dắt năm con chó, đặc ý nhìn mọi người.

Tạp Bồn thần sử vừa mừng vừa sợ, nói: "Vị tiền bối này, văn bối là sứ giả của Khảm Ba Nhi đại thần, văn bối xin ra mắt." Hắn đặc ý đem danh nghĩa đại thần ra chào.

Lý Cường biết Kỳ Quân Sát sẽ không quan tâm tới cái gì là đại thần, vội vàng nói: "Sư tôn, bọn họ đều là bằng hữu của đệ tử."

Kỳ Quân Sát cười nói: "Được rồi! Được rồi! Bằng hữu của đồ nhi ngoan thật là nhiều a, vừa mới ra cửa đã gặp được mấy người. Àn, Tạp Bồn tiểu bằng hữu, không cần khách khí với lão nhân gia ta a!"

Tạp Bồn thần sử làm người rất linh hoạt, đối với loại người ngạo mạn như Kỳ Quân Sát hắn cũng không hề tức giận.

Lý Cường hỏi: " Ai, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Lam Tư công chúa và Mạt Bồn bọn họ đi đâu rồi? Mấy người tu chân này lại là ai a?" Sự nghi vấn của hắn đã dâng lên đầy bụng.

Vũ Trần nói: " Bên kia có một tòa tiều thạch có thể dừng chân, chúng ta qua đó nói, để ta dẫn đường." Rồi hắn dẫn đầu đi tới trước.

Đây là một khối tiều thạch không tới trăm thước vuông, Vũ Trần đáp xuống trên tiều thạch, mọi người cũng theo hạ xuống. Lý Cường nói: " Hồng Thiêm, người và Triệu Hào ngồi xuống tu luyện, trước tiên điều dưỡng thương thể cho tốt đã."

Kỳ Quân Sát giắt sợi dây run lên, cười nói: " Năm tiểu tử kia, coi như là các người không may, ai biểu các người lại chọc đồ nhi ngoan của lão nhân gia ta, trước tiên các người xuống nước tắm một hồi đã, haha..."

Sợi dây trong tay hắn đột nhiên biến dài ra đưa cả năm người kia rơi thẳng xuống Oan Hồn Hải, chợt nghe "bôm, bôm, bôm...", năm người đã rơi vào trong nước. Đến lúc này năm người bị thảm phát hiện nguyên anh của mình đã bị phong bế, trong lòng bọn họ không khỏi cảm thấy rét lạnh, vị thiếu niên có bề ngoài tuấn mỹ không giống nam nhân này, thật sự là quá lợi hại.

Kỳ Quân Sát thu hồi sợi dây, cười nói: " Trước tiên ở trong nước ngâm mình một chút, từ từ tắm rửa đi. Mọi người yên tâm đi, bọn họ trốn không thoát đâu."

Tạp Bồn thần sử kinh ngạc vạn phần, cho dù chính đại thần giá lâm, cũng không có khả năng dễ dàng đối phó những người tu chân này như vậy. Hắn hoàn toàn không có nghĩ ra Kỳ Quân Sát chính là Tấn Tiên, mà trên thực tế, Tấn Tiên sẽ không ở cùng một nơi với người tu chân, vì thế hắn nghĩ không ra cũng rất bình thường. Nhiều nhất là Tấn Tiên chỉ tiếp xúc với một ít bằng hữu, còn những người tu chân bình thường vốn không cách nào kết giao được với Tấn Tiên, bởi vì phương pháp và mục đích tu chân của song phương cũng không hề giống nhau, hơn nữa số lượng Tấn Tiên cũng cực kỳ thưa thớt.

Lý Cường đợi Hồng Thiêm và Triệu Hào khoanh chân ngồi xuống, hắn lại giở khuôn mặt tươi cười nói: " Sư tôn a, đệ tử công lực không đủ, xin lão nhân gia tự tay giúp cho một lần có được không? A a, đệ tử biết lão nhân gia ngài rất thích giúp đỡ, a a, xin giúp bọn hắn vạn công chữa trị đi."

Cảnh Phong vội vàng quay đầu đi nơi khác, hắn nhìn không được muốn cười, Lý Cường này quả thật một khắc cũng không cho Kỳ Quân Sát được yên.

Kỳ Quân Sát ra vẻ tức giận nói: " Ai, sư tôn như ta như thế nào lại giống như là người hầu..."

Lý Cường cười hì hì cắt đứt lời hắn nói: " Sư tôn, hai người kia, một là sư đệ của đồ nhi, một là khai sơn đại đệ tử của đồ nhi, lão nhân gia ngài là sư tổ, có thể mặc kệ không quan tâm tới sao?"

Kỳ Quân Sát bị hắn nói xong một câu thật không có cách nào khác, hét lên: " Ai di uy, lão nhân gia ta đời này chỉ thu được một mình người làm đồ đệ, nhưng người lại cứ nhiên thu cả một đám đồ tử đồ tôn. Ai, mệnh khổ a!"

Tay hắn giơ lên, một đạo kim quang phủ trùm tới hướng Hồng Thiêm và Triệu Hào.

Lý Cường thở ra một hơi, biết có Kỳ Quân Sát ra tay, hai người bọn họ tuyệt đối không có chuyện gì nữa, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Tạp Bồn thần sử. Câu nói đầu tiên của Tạp Bồn đã làm cho Lý Cường thập phần xấu hổ, hắn nói: " Lão Đại a, người lại chạy đi đâu chơi vậy? Ai, Lam Tư công chúa vì tìm đồ vật cho người, đặc ý chạy đến Hắc Thủy Đảo...nếu không phải ta tẩu xảo đi ngang qua..."

Trong lòng Lý Cường rất cảm động, hắn lắc đầu nói: " Trách không được đợi ở Hắc Tự Tiều mà không thấy bọn họ, nguyên lai là đi Hắc Thủy Đảo."

Vũ Trần nói: " Lam Tư công chúa là văn bối của sư tôn ta, vừa khéo là bọn hắn vừa mới lên đảo không được tới một ngày, lại có một đám người tu chân chạy tới đòi Hải Hồn Mã Não, sư tôn ta tức giận sự vô lý của đối phương, đã cự tuyệt tại chỗ, vì thế song phương bắt đầu tranh đấu. Sư tôn ta khởi động phòng ngự toàn đảo, tự mình đi ra ngoài ứng chiến, không có nghĩ đến đối phương lại quần công, trong đó còn có một tu chân cao thủ cực kỳ lợi hại, sư tôn ta bởi vậy bị thương rất nặng, lúc này phải lui về Hắc Thủy Đảo nhờ vào trận pháp phòng ngự mà chống cự."

Cảnh Phong nhất thời lửa giận bốc cao, siết chặt nắm tay nói: " Hay thật, vậy mà cũng dám đến Oan Hồn Hải khi dễ người, hắc hắc, hãy tính cho lão phong tử ta một phần!"

Vũ Trần vội vàng nói lời đa tạ. Cảnh Phong nói: " Đừng cảm ơn ta, phong tử này nghe nói đến đánh nhau là cảm thấy vui vẻ. Nga, được rồi, Thiên Hoành sư thúc tổ có đến các người có nhìn thấy người không? Ông ấy nói sẽ đến Hắc Thủy Đảo đó."

Vũ Trần mừng rỡ, nói: " Thật tốt quá, sư tôn của ta lúc ấy còn nói, nếu Thiên Lại Thành không bị phong bế thì chúng ta căn bản không cần sợ những người đó, đáng tiếc lúc ấy không có cách nào khác đến nhờ được quý thành bằng hữu đến giúp đỡ."

Lý Cường nghi hoặc hỏi: " Tại sao các người lại chạy đến đây?"

Vũ Trần trả lời: " Là Hồng Thiêm huynh đệ nói, sư thúc của hắc tử có thể sẽ tới Hắc Tự Tiều, hắc tử muốn đi ra cầu viện binh, Triệu Hào huynh đệ cũng cùng đi, sư tôn không thể làm gì khác hơn là để cho ta cùng đi. Chúng ta lặng lẽ từ mặt sau của đảo đi ra, không nghĩ tới đi ra mới không xa thì đã bị phát hiện, chúng ta một đường chạy đến tận nơi đây, mắt thấy như không thể đỡ thêm được nữa, vừa lúc gặp Táp Bồn thần sư, nếu không có hắc tử, chúng ta có lẽ đều đã bị bắt."

Hắc tử kể lại với vẻ bình tĩnh nhưng Lý Cường đã biết tình huống lúc ấy nhất định phi thường khẩn trương.

Lý Cường quay đầu nhìn đã thấy Kỳ Quân Sát thu tay lại, Hồng Thiêm và Triệu Hào đang ngồi trên tiều thạch, trên người hai người bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt. Hắc tử không giải thích được, khó hiểu nhìn về phía Kỳ Quân Sát, hỏi: " Sư tôn, lão nhân gia ngài dùng thủ pháp gì vậy, hai người bọn họ hình như công lực tiến nhanh..."

Kỳ Quân Sát đắc ý cười nói: " Đồ nhi ngoan, hai văn bối này của ngươi thật sự là quá kém, lão nhân gia ta thật sự là hoài nghi, tưởng bối như ngươi làm sao mà làm được đây? Hắc hắc, lão nhân gia ta chỉ là giúp cho công lực của bọn họ đề cao thêm một cấp bậc mà thôi."

Cảnh Phong kêu lên quái dị: " Cái gì? Đề cao thêm một cấp bậc? Vậy mà còn nói chỉ vậy thôi? Tiền bối cũng quá..." Nói quá cái gì chính hắc tử cũng không nói được nữa.

Lý Cường mấy người cũng bị hắc tử làm cả kinh trợn mắt há hốc mồm, Táp Bồn thần sư thở dài một tiếng nói: " Ai, sao vừa rồi người bị thương không phải là ta a."

Kỳ Quân Sát đắc ý ha ha cười to, cao hứng giống như một đứa trẻ nhỏ, làm cho mọi người phải lắc đầu chịu thua. Mọi người đều nở nụ cười, nghĩ không ra với tu vi cao thâm như hắc tử mà cũng giống như một đứa nhỏ bình thường đầy vẻ ngây thơ, khờ khạo.

Lý Cường phi ra ngoài khơi, nắm lên một người đang giãy dụa trong nước, bay trở về trên tiều thạch, bỏ người nọ nằm trên mặt đất, hỏi: " Uy, các người từ nơi nào tới, tại sao muốn tìm Hải Hồn Mã Nào?"

Người nọ không ngừng ới nước từ trong miệng ra, rồi lại ho khan, mắt trợn trắng không nói một lời nào. Trong lòng Lý Cường biết mình không biết cách bức cung người ta, hắc tử nhìn Kỳ Quân Sát không nói gì, Kỳ Quân Sát lập tức cự tuyệt nói: " Đừng nhìn ta, lão nhân gia ta cho tới bây giờ sẽ không làm loại chuyện này, trước kia chưa từng làm qua, bây giờ cũng sẽ không, muốn lão nhân gia ta giết hắc tử thì còn có thể, còn những chuyện khác lão nhân gia mặc kệ, người tự mình giải quyết đi."

Táp Bồn thần sư cũng không am hiểu cách bức cung này, hắc tử xoay người đi qua một bên, làm như cái gì cũng không nhìn thấy. Bất đắc dĩ, Lý Cường nhìn Vũ Trần, Vũ Trần vẫn không hiểu được ý tứ của Lý Cường, ngơ ngác hỏi: " Tiền bối, chuyện gì?"

Lý Cường vui vẻ nở nụ cười, nói: " Ai yêu, Vũ Trần đại ca, phiền toái người tới hỏi tiểu tử này một chút, hắc tử là từ nơi nào tới đây? Tại sao cần Hải Hồn Mã Nào? A a, ta van người, ta van người!"

Vũ Trần bị Lý Cường làm cho không biết nên làm sao, vội vàng hồi lễ nói: " Tiền bối...cái này..cái này...Được! Để văn bối hỏi cho!"

Kỳ thật trong lòng hắc tử đã nghĩ đến nên làm sao rồi, sư tôn hắc tử bị thương, trong lòng hắc tử đã nổi lên một cỗ lửa giận, chỉ là ba người này bối phận rất cao, hắc tử không nghĩ tới chuyện tự mình biểu hiện, bây giờ Lý Cường lại đến cầu chính mình, nhất thời cảm thấy hưng phấn. Hắc tử đi ra phía trước, còn chưa nói một câu,

đã đá ra một cước, nguyên anh của tên kia đã bị phong bế, một cước này làm hắn bị đau đến tận xương cốt, không khỏi thảm hào kêu lên một tiếng.

Cảnh Phong nghe được tiếng kêu thảm thiết, nhin không được nói: " Phong tử cũng đến hỏi một chút!"

Hắn cũng bay xuống mặt nước, bắt một tên rồi bay đến một tiểu thạch lẻ loi ở cách đó không xa, đem người nọ ném lên trên tiểu thạch nhọn hoắc. Người nọ há miệng phun ra một ngụm nước biển, chăm chăm nhìn Cảnh Phong một hồi lâu mới phát ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế điên cuồng. Cảnh Phong nhìn vào trong miệng hắn thấy đầu lưỡi như cũng quít lại, hắn hài lòng xoa hai tay, bắt đầu tra khảo.

Lý Cường vỗ vỗ bả vai Táp Bốn thần sử, nói: " Thần sử đại nhân, cảm ơn người."

Trong lòng hắn rất cảm kích Táp Bốn, lần này nếu không có hắn viện thủ, đợi đến khi mình tới thì mọi thứ đều đã chậm. Bây giờ tình huống đã bất đồng, nơi này không những có Kỳ Quân Sát, loại siêu cấp biến thái cao thủ, còn có những cao thủ của Thiên Lại Thành, nếu cần có thể lập tức mời họ đến trợ giúp, cho nên tâm tình hắn đã ổn định, chỉ muốn biết đối thủ rốt cuộc lại là ai.

Táp Bốn thần sử cười nói: " Di, lão Đại cũng khách khí với ta sao, chuyện của người ta có thể khoanh tay đứng nhìn hay sao?"

Trải qua chuyện này, trong lòng Lý Cường đã đưa Táp Bốn trở thành một trong những bằng hữu tốt nhất. Lý Cường gãi gãi đầu, hắn nhớ tới một vấn đề, nói: " Táp Bốn a, không phải các ngươi đang có chiến tranh sao, người lại chạy đến Oan Hồn Hải làm gì vậy?"

Táp Bốn cười khổ nói: " Còn không phải là vì truy theo người đó sao. Nhiệm vụ có thay đổi, Mãng Nguyên xảy ra đại sự, Khảm Ba Nhi đại thần để cho ta rượt theo nói cho người hay, chỉ cần đưa Lam Tư công chúa về nước là được. Mặt khác, đại thần để cho ta hỏi người, có chịu đến Mãng Nguyên một chuyến hay không, Thiên Kích Phong cần có cao thủ viện trợ."

Nếu bây giờ còn đang ở Thản Bang đại lục, nói không chừng Lý Cường sẽ cự tuyệt, những tình huống bây giờ đã khác, hơn nữa hắn đã xem Táp Bốn và đại thần là bằng hữu thân thiết, cho nên vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không cự tuyệt. Lý Cường cười nói: " Đây là lần thứ hai ta nghe Mãng Nguyên có đại sự phát sinh, được! Ta hỏi người, đến Mãng Nguyên trợ giúp Thiên Kích Phong, vậy họ có quan hệ bằng hữu gì với các người sao?"

Táp Bốn thần sử cười nói: " Thiên Kích Phong và Bang Kỳ Ninh quốc có tương quan, bọn họ là bằng hữu của đại thần."

Lý Cường gật đầu nói: " Được, ta đáp ứng người. Chúng ta đi Mãng Nguyên trợ giúp Thiên Kích Phong, bởi vì người là bằng hữu của ta."

Táp Bốn không có nghĩ đến Lý Cường lại nói như vậy, hắn nhắc nhở nói: " Lần này đến Mãng Nguyên rất nguy hiểm, công lực thấp thì vạn lần không nên đi. Lão Đại, có thể cho các huynh đệ của người đến quốc gia của Lam Tư công chúa mà đợi thì tốt hơn."

Cảnh Phong dẫn theo người tu chân kia, đứng ở trên không trung cách mặt biển chỉ nửa thước, nắm giữ mạch cá chân của người nọ, không ngừng nhúng đầu hắn vào trong nước, một bên đắc ý cười to. Lý Cường mấy người dĩ nhiên nghĩ không ra hắn lại làm như vậy, Kỳ Quân Sát có chút không nhịn được, nói: " Phong tử, đem hắn lại đây, lão nhân gia ta nhìn không được a, thù giết người cũng không nên như thế."

Cảnh Phong nói thầm: " Hắn không chịu khai, ta còn có biện pháp gì?"

Nhưng Kỳ Quân Sát nói thì hắn không dám cãi lời, không thể làm gì khác hơn là đem người nọ bay trở về tiểu thạch, ném người nọ ngay trước mặt Kỳ Quân Sát. Trong lòng Lý Cường nghi hoặc: " Chẳng lẽ lão nhân gia định tự mình động thủ sao?"

Làm cho mọi người không nghĩ đến chính là Kỳ Quân Sát thật sự tự mình động thủ.

81. Chương 81

Mọi người kỳ quái nhìn trần trối, Vũ Trần cũng đã dừng lại việc hành hạ người tu chân kia, nghiêng đầu qua xem.

Người nọ nói: "Ứng Ô Khúc, ta gọi là Ứng Ô Khúc, bọn họ đều gọi ta là Ô đầu."

Kỳ Quân Sát cười gật đầu, tình hình rất là quỷ dị. Kỳ Quân Sát lại nói: "Ô đầu, người tu chân ở nơi nào?"

Ứng Ô Khúc đáp: "Bình thường vẫn ở Âm Ảnh Bảo, có khi thì ở Tiềm Kiệt Tinh."

Lý Cường thiếu chút nữa kêu lên, thuộc hạ của Bách Hoàng lão nhân cũng chạy tới Oan Hồn Hải, đám người này chính là oan gia đối đầu với hắn. Rất hiển nhiên, Kỳ Quân Sát cũng không biết chuyện của Bách Hoàng lão nhân, hắn nói: "Các người đến Oan Hồn Hải tìm Hải Hồn Mã Não, để làm gì vậy?"

Ứng Ô Khúc thành thật đáp: "Ta cũng không rõ ràng lắm..."

Mọi người phát giác ánh mắt Kỳ Quân Sát chợt lóe lên, Ứng Ô Khúc vội vàng nói: "Ta có nghe nói, là bằng hữu của lão thần tiên cần dùng, hình như để chuẩn bị cho việc đến Ba Đạt Tinh quyết đấu, tình huống cụ thể ta cũng không quá hiểu rõ."

Kỳ Quân Sát nghe được thì mơ hồ cả lên, nhưng Lý Cường thì hiểu được, hắn nói: "Lão thần tiên có phải là Bách Hoàng lão nhân không?"

Thân thể Ứng Ô Khúc có chút chấn động, trong mắt Kỳ Quân Sát đột nhiên tuôn ra một tia thanh quang.

Thần sắc của Ứng Ô Khúc lại ngẩn ngơ, Kỳ Quân Sát hỏi: "Lão thần tiên có phải là Bách Hoàng lão nhân?"

Ứng Ô Khúc gật đầu nói: "Phải!"

Nội tâm của hắn tựa hồ đang gãy đổ, tay ôm vào người, thân thể không ngừng run rẩy. Kỳ Quân Sát hướng tới Lý Cường khẽ khoát tay, Lý Cường thoáng suy tư, chợt truyền âm nói: "Sư tôn, hỏi bọn hắn tới bao nhiêu người?"

Kỳ Quân Sát không khỏi thầm khen Lý Cường cơ trí.

Kỳ Quân Sát hỏi: "Các người tới bao nhiêu người tu chân?"

Ứng Ô Khúc nói: "Tôi bốn mươi sáu người."

Người tu chân bị Vũ Trần hành hạ tỉnh lại, đột nhiên hét lớn: "Ô đầu, người không muốn sống nữa sao?"

Vũ Trần đánh ra một quyền làm cho máu tươi trên mặt hắn bắn tung tóe, vì thân thể không có nguyên anh cầm cự, hắn cũng yếu ớt giống như người thường. Nhưng một tiếng kêu này cũng đã đánh thức Ứng Ô Khúc, hắn kêu to lên: "Người...người...người làm gì ta?"

Kỳ Quân Sát lạnh nhạt cười, nhẹ nhàng nói: "Không có làm cái gì, chỉ là để cho người nói hết ra những gì người biết."

Ứng Ô Khúc cuồng quát: "Người dùng thủ đoạn hèn hạ gì, người...người..." Hắn tức giận đến cả người run lên.

Cảnh Phong cười nói: "Ô đầu a, người nói rất khá! Rất là chi tiết...phong tử ta sẽ không hành hạ người nữa, oa haha...haha..."

Trong lòng Lý Cường ngẫm gấp gấp, đối phương đã tới đến bốn mươi sáu người tu chân, Hắc Thủy Đảo có thể chống đỡ bao lâu?

Hồng Thiêm tỉnh lại đầu tiên, hắn chậm rãi vặn eo một cái, đi tới trước mặt Kỳ Quân Sát, quỳ xuống thi lễ: "Hong Thiêm bái kiến sư thúc tổ! Tạ sư thúc tổ ân tứ."

Ngay sau đó Triệu Hào cũng đã đứng dậy, hắn kinh hãi phát hiện mình đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, vội vàng đi tới bên cạnh Lý Cường: "Cảm ơn sư tôn!"

Rồi lại quỳ xuống dập đầu trước mặt Kỳ Quân Sát: "Triệu Hào bái kiến sư tổ!"

Kỳ Quân Sát kêu lên: " Di! Đồ nhi ngoan, ngươi thu đồ tử đồ tôn sao lại thích đập đầu mõi thế a...đừng quỳ nữa, lão nhân gia ta còn chưa có chết, quỳ cái gì mà quỳ?"

Lý Cường phát hiện Triệu Hào đã có bộ dáng như người trẻ tuổi, còn đâu một người già nua lần đầu tiên gặp tại Hàm Lâm Thành, thật đúng là anh khí bộc phát. Nhìn hai người bọn họ xấu hổ quỳ trên mặt đất, bộ dáng có vẻ chẳng biết làm sao, Lý Cường hắc hắc cười nói: " Đây là sự tôn trọng của bọn họ đối với lão nhân gia a, nhìn thấy lão nhân gia đại triển hùng phong, các đệ tử đương nhiên là bội phục sát đất. Bất quá, lão nhân gia lần đầu nhìn thấy vẫn bối..."

Hắn vươn hai ngón tay ra dấu không ngừng, mọi người vừa nhìn thì đã biết hắn đang đòi quà, đều nở nụ cười.

Kỳ Quân Sát trừng mắt, cười mắng: " Ai nha, lão nhân gia ta muốn chạy trốn rồi, tiểu tử ngươi ngày càng muốn ép chết ta a. Hừ hừ, may là lão nhân gia ta có nhiều đồ vật, bằng không là bị ngươi chê cười rồi, mấy chuyện này không làm khó được lão nhân gia đâu."

Hắn lấy ra sáu khối tiểu ngọc bài, cấp cho Hồng Thiêm, Triệu Hào, Táp Bồn, Vũ Trần còn có Cảnh Phong, nói: " Đeo ở trên cổ, có thể bảo vệ tính mạng một lần, nhớ kỹ, chỉ có một lần cơ hội thôi, dùng rồi sẽ biến mất, cái này không cần tự mình phát động."

Lý Cường đưa tay ra, nói: " Còn một khối cho đệ tử đi nhé?"

Kỳ Quân Sát cười khổ nói: " Ai, lão nhân gia ta lần đầu thu đồ đệ, dĩ nhiên lại nhặt được một tên bảo bối như vậy a. Thôi cho ngươi, có lão nhân gia ta ở đây, còn có ai dám động vào ngươi, có lấy cũng vô dụng." Lời này của hắn thật không giả, thực lực của Tán Tiên tuyệt đối có thể hoành hành tại tu chân giới.

Trong lòng Cảnh Phong phi thường kỳ quái, Kỳ Quân Sát vô cùng sùng ái Lý Cường, từ sau khi bá sư tại Trấn Huyền Tháp, Lý Cường chỉ cần có yêu cầu, hắn muốn cái gì là được cái gì, chưa từng thấy hắn cự tuyệt qua lần nào, thật không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Hồng Thiêm và Triệu Hào tạ ơn Kỳ Quân Sát, đứng sang một bên. Triệu Hào nhỏ giọng nói: " Sư tôn, chúng ta nhanh đi Hắc Thủy Đảo, tình hình nơi đó thật không tốt chút nào."

Lý Cường gật đầu, nói: " Triệu Hào, ngươi có thể mặc chiến giáp vào rồi, lần trước tại Hàn Băng Nguyên cho ngươi chiến giáp có tu luyện qua chưa?"

Lúc này Triệu Hào mới nhớ mình đã đến được Nguyên Anh sơ kỳ, trong lòng cảm thấy kích động, nói: " Sư tôn, đệ tử đã luyện tốt lắm rồi, bây giờ đệ tử sẽ thử xem."

Triệu Hào lấy ra chiến giáp từ trong đai lưng trữ vật, học theo bộ dáng của Lý Cường, dương tay xuất ra, đồng thời vận chân nguyên lực hấp lấy chiến giáp, chiến giáp màu đen nọ giống như vật còn sống, tự động tìm được địa phương đối ứng, bám vào trên thân thể hắn. Chiến giáp màu đen này là do Mạc Hoài Viễn đưa cho Lý Cường, ở Hàn Băng Nguyên Lý Cường lại đem cho Triệu Hào, cũng là một kiện tinh phẩm chiến giáp.

Cảnh Phong nhìn thấy liền kêu lên: " Ai nha, đây là Âm Kim Giáp a, đồ vật tốt lắm, hảo bảo bối."

Kỳ Quân Sát liếc mắt một cái, gật đầu nói: " Không sai, là do cao thủ luyện chế ra, chỉ kém một chút hỏa hầu..." Từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra một thanh ánh, tốc độ cực nhanh xẹt qua trên chiến giáp của Triệu Hào, lúc này mới nói: " Tốt lắm...đã được rồi, như vậy là hoàn mỹ."

Lý Cường biết vừa rồi Kỳ Quân Sát đã dùng Ngưng Luyện Pháp gia tăng thêm một tầng huyền khí lạnh phi thường trên Âm Kim Giáp của Triệu Hào, tính chất của Âm Kim Giáp nhất thời thay đổi, trải qua một lần tu cải, chiến giáp này tại tu chân giới có thể liệt vào cực phẩm, tuyệt đối không thua kém Lan Uẩn chiến giáp của mình.

Triệu Hào mặc dù là người thành thật, nhưng hắn là người cực kỳ kính trọng sư tôn, lập tức thi lễ đa tạ, trong lòng hắn thập phần cao hứng, rốt cuộc tự mình có thể giống như những người tu chân khác, mặc được chiến giáp của mình.

Ba người tu chân đang ngoi ngóp trong biển cuối cùng bò lên trên tiêu thạch, bọn họ nằm dài lên trên mặt đá, há miệng thở hổn hển. Cảnh Phong hỏi: " Có cần phải giết chết bọn chúng không?"

Kỳ Quân Sát cười hì hì nói: " Phong tử, nếu người dám giết chết bọn họ, ta sẽ thu nguyên anh của bọn họ a."

Nghe vậy cả năm người tu chân không khỏi lộ ra thần sắc tuyệt vọng, Ứng Ô Khúc kêu thảm: " Các người không thể làm như vậy!"

Vũ Trần vỗ tay kêu hay, nói: " Phế đi đám hỗn đản ghê tởm này, để ta đến động thủ..."

Lý Cường vội vàng nói: " Ai! Bỏ đi, đó là tạo nghiệt. Lão phong tử, giết bọn họ sẽ ảnh hưởng sự tu chân sau này của người...sư tôn, chúng ta mau nhanh đi Hắc Thủy Đảo đi."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Không nghĩ tới đồ nhi ngoan lại hiểu biết nhiều như vậy a, lão nhân gia ta năm đó giết người vô số, nghĩ tới nghĩ lui không dám tiếp tục tu chân nữa, rồi thừa dịp bị giam cầm ở Trấn Huyền Thập không ai quấy rầy, lúc này mới lặng lẽ bình giải, hắc hắc, làm cho tính cách lão nhân gia ta bây giờ hoàn toàn biến đổi...bỏ đi, không đề cập tới chuyện thương tâm này nữa."

Cả người Tập Bốn thần sử run lên, hẳn bây giờ mới hiểu sư tôn của Lý Cường lại là một vị Tán Tiên, trong lòng cảm thấy may mắn là mình và Lý Cường là bằng hữu, nếu là địch nhân thì đã rất thê thảm.

Lý Cường bay lên không trung, nói: " Vũ đại ca, người đi dẫn đường, chúng ta đi!"

Vũ Trần đối với sự khách khí của Lý Cường có điểm vì được thương mà sợ, hẳn cười nói: " Hãy gọi ta là lão Vũ đi, như vậy mới thân thiết một chút."

Hắn cũng đã bay đến không trung, chỉ theo hướng đông nói: " Là hướng bên kia."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Để lão nhân gia ta mang các người đi thôi, các người chậm chạp như vậy phải bay tới khi nào."

Hắn lại lấy ra kiện toa hình pháp bảo, quát: " Tất cả lại đây!"

Đem tất cả mọi người bao bọc vào trong, hắn phát ra một ngón tay, kim quang của toa hình pháp bảo chớp động, liền biến mất vô ảnh vô tung.

Năm người tu chân kia nhìn địch nhân biến mất trên bầu trời, trong lòng cảm thấy vạn phần may mắn, may mắn Lý Cường đã ngăn cản, nếu không tên phong tử kia đã hủy diệt đi thân thể của bọn họ, vậy là đã quá thê thảm. Bất quá tình huống của bọn họ bây giờ cũng không tốt bao nhiêu, còn có thể đi đâu được, nguyên anh đã bị phong bế, ở trong Oan Hồn Hải, không thể lên trời cũng không thể xuống đất, nơi cô đảo lẻ loi này, muốn rời khỏi cũng không dễ dàng.

Kỳ Quân Sát mang theo mấy vân bố này, chỉ dùng một chút thời gian là đã chạy tới trên bầu trời Hắc Thủy Đảo, tốc độ cực nhanh làm cho Tập Bốn bọn họ phải cất tiếng than thở. Hắc Thủy Đảo lặng lẽ không một tiếng động, về mặt Vũ Trần kịch biến, thất thanh nói: " Bọn họ đã công vào! Sao lại nhanh như vậy a?"

Trong lòng Lý Cường cũng run lên, hắn lo lắng cho Lam Tư công chúa và những huynh đệ của mình, hẳn nói: " Sư tôn, chúng ta đi xuống."

Kỳ Quân Sát nói: " Bên ngoài bị bỏ thêm cấm chế, hình ảnh phía dưới chỉ là giả thôi."

Vũ Trần nghi hoặc nói: " Thật vậy sao? Hèn chi ta nghĩ như thế nào mà kỳ quái như vậy!"

Kỳ Quân Sát cười nói: " Xem lão nhân gia ta phá hủy nó!"

Hắn dương tay bắn ra một điểm thanh quang, điểm thanh quang vừa bay ra liền mở rộng, giống như một con bướm đang xoay tròn, cấp tốc bay tới hướng tiểu đảo, vô số điện quang hoa lửa từ trong thanh quang bay ra, không khí bốn phía đều đã bắt đầu run rẩy, tiếng sấm long long đã vang lên. Ngay lúc sắp tiếp xúc trước mặt tiểu đảo, thanh quang đột nhiên ngừng lại, bầu trời trên biển đột nhiên trở nên ảm đạm không chút ánh sáng.

Đám người Lý Cường đang được toa hình pháp bảo bao phủ, nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, không biết Kỳ Quân Sát bắn ra cái gì, thật sự là có chút dọa người. Chỉ nghe Kỳ Quân Sát khẽ quát lên một tiếng: " Phá!"

Tựa hồ như có một trận gió thổi qua, trong lòng mọi người khởi lên một loại cảm giác quái dị.

Đột nhiên Oan Hồn Hải đang yên lặng giống như là bị điểm hỏa được, tiếng nổ tung rạn nứt liên tiếp vang lên đinh tai nhức óc ” Ca ca...bá bá!” Giống như một cái chùy khổng lồ đánh vào trên mặt đất, tựa hồ cả Oan Hồn Hải đều rít gào ” Oanh oanh...”

Vũ Trần há mồm cứng lưỡi: ” Cái này...không phải...sức người có thể làm được...thật là quá lợi hại.”

Một tiếng nổ thật lớn long long xẹt qua Oan Hồn Hải, sắc trời nhất thời một mảnh sáng ngời, phía dưới lập tức hiện ra nguyên mạo của Hắc Thủy Đảo.

Lý Cường nhìn xuống phía dưới, Hắc Thủy Đảo do sáu tòa núi nhỏ ở ngoài khơi tạo thành, sắp hàng thành ngôi sao năm cánh, ở giữa là ngọn núi khá lớn, có năm ngọn núi nhỏ sắp vòng quanh nó, địa hình rất đặc biệt, phi thường hiếm có chính là trên đảo không có thực vật màu xanh biếc cũng giống như ở Thản Bang đại lục, mỗi một ngọn núi đều cũng có một lương đỉnh màu đen nho nhỏ, từ trên nóc đỉnh bắn ra từng đạo bạch quang, lần lượt thay đổi lẫn nhau, hình thành một chiếc vòng phòng hộ thật lớn.

Phía trên phòng hộ vòng kiếm khí tung hoành, ánh sáng lưu chuyển, những tiếng bạo minh vang lên từng hồi, chỉ thấy trên bầu trời có những nhóm chừng ba hoặc năm người tu chân đang liên hoàn công kích.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tu chân cao thủ như vậy, hắn nói: ” Nhìn tình hình, phòng hộ của Hắc Thủy Đảo còn chưa bị công phá, Vũ đại ca hãy thông tri với sư tôn của người, chúng ta đi xuống đánh.”

Hắn dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, Hấp Tinh kiếm vờn quanh toàn thân.

Cảnh Phong hưng phấn đến nỗi hai mắt tỏa ánh sáng, kêu lên quái dị vội vàng bay xuống trước tiên. Tu chân cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh lập tức phân ra tám người, bay nhanh tới đón đường. Kỳ Quân Sát cười hì hì nói: ” Các người đi xuống đánh, hắc hắc, lão nhân gia ta áp trận cho các người, cứ yên tâm mà đánh, lão nhân gia ta sẽ không để cho các người bị hại đâu.”

Lý Cường nhất thời mừng rỡ, cười to nói: ” Ha ha, có những lời này của lão nhân gia, chúng ta có thể phóng tay chân đánh một trận thoải mái rồi.” Ở trong lòng hắn thầm nghĩ: ” Lời này sao có vẻ như đang gạt người như vậy a?”

Triệu Hào mặc Ám Kim Chiến Giáp, Hàn Tước kiếm bay ra, hào khí dâng lên tận trời, quát to: ” Ta tới đây!” Rồi một đầu xẹt thẳng xuống dưới.

Đến lượt Toái Kim kiếm của Hồng Thiêm cũng xuất ra, theo sát phía sau hắn đi xuống. Hắn đã sớm lĩnh ngộ sự liều mạng đánh nhau của Triệu Hào, trước khi tu chân Triệu Hào đã có danh tiếng là Cuồng Dao, sau khi tu chân đã làm cho tính tình càng thêm cuồng bạo.

Tập Bồn thân sử và Vũ Trần song kiếm cũng đều xuất ra, đi thẳng xuống phía dưới. Kỳ Quân Sát cười nói: ” A a, không tệ a, đồ nhi ngoan, đệ tử và bằng hữu của người cũng dũng mãnh lắm, được! Lão nhân gia ta thích!”

Lý Cường mỉm cười, quát lên một tiếng lớn: ” Oa nha nha! Lão tử phải đại khai sát giới đây!”

Hắn hướng thẳng tới trung ương Hắc Thủy Đảo bay xuống.

Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh phi thường giật mình, bao vây phía trên bầu trời Hắc Thủy Đảo chính là Ngưng Thích Bách Biến Trường, là một kiện tinh phẩm pháp bảo của Bách Hoàng lão nhân, đặc ý đem từ Tiềm Kiệt Tinh tới, là để phòng ngừa người tu chân đi ngang qua xen vào cuộc đấu, không có nghĩ đến lại bị người phá rối, có thể có công lực loại này thật sự là có chút dọa người.

Trung ương của Hắc Thủy Đảo, ngọn núi ở giữa tụ tập mười mấy người tu chân, đang điên cuồng công kích phòng ngự của ngọn núi, chỉ cần lương đỉnh màu đen này bị kích phá, cả phòng ngự của Hắc Thủy Đảo đều bị phá hủy.

Lý Cường đột nhiên đánh xuống tới, làm cho đám tu chân cao thủ này giật mình không nhỏ. Còn đang trong lúc ngây người, Lý Cường đã trùng nhập vào trong đám người họ, ngân mang Hấp Tinh kiếm đột nhiên nổ tung, quang mang chói mắt, ánh mắt giống như hoa lửa nổ rộ.

Từ sau khi hấn tiến nhập vào Xuất Khiếu Kỳ, đây là lần đầu tiên hấn toàn lực xuất ra một kích, phải biết rằng có Kỳ Quân Sát làm hậu thuẫn, hấn có chút không cần kiêng kỵ bất cứ việc gì.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn: ” Tất cả mau tránh ra, là vật gì mà dám lớn mật như vậy!”

Một bàn tay to màu vàng chụp vào Lý Cường, đám cao thủ tu chân lập tức bay ra tứ tán. Lý Cường có một loại cảm giác phi thường quen thuộc, hấn cơ hồ liền có ý thức xuất ra thủ ấn, bốn tầng phù chú điệp gia lập tức hoàn thành, một đạo ánh sáng màu hồng từ trong tay xuất ra, bởi vì công lực tiến nhanh, đạo ánh sáng này có chút giống như bộ dáng của ngưng luyện pháp bảo, trong nháy mắt, đạo ánh sáng đánh thẳng vào bàn tay to màu vàng đỏ.

” Ca...bá bá...bằng ba!”

Kỳ Quân Sát ở trên bầu trời dò xét, hấn liếc mắt một cái nhìn thấy thì trong lòng cũng rất giật mình, chỉ thấy một đạo quang hoan thật lớn từ từ trưởng lớn ra, người tu chân khắp bốn phía bị đánh trúng liền bay ra ngoài, hấn không khỏi tiến tới gần một chút, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Lý Cường đã biết đối thủ là ai, chính là Tư Đồ Ung đã bắt được hấn tại Hồi Xuân Cốc, trong lòng hấn không khỏi cảm thấy hưng phấn, tự mình cũng đã có thể dùng cứng đối cứng chịu được hấn một kích, hấn cười to nói: ” Ha ha, Tư Đồ Ung lão hồn dẫn người, nhìn xem ta là ai!”

Hấn vừa nói vừa bắn ra hai đóa hỏa tử hoa, lần này hấn đã học khôn, trước tiên đã cấp cho lão này ném thử một chiêu âm độc của mình.

Trong lòng Tư Đồ Ung kỳ quái, tu chân cao thủ này là ai? Hấn đã sớm quên mất, lúc ấy hấn bắt được Lý Cường thì tưởng rằng chỉ là một đệ tử bình thường của Hồi Xuân Cốc nên làm sao có thể nhớ được tướng mạo của hấn? Sau đó là vì Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh ra mặt, hấn mới biết được người bị hấn bắt chính là người của Trọng Huyền Phái, nhưng hấn cũng không quá để ý, dù sao một tu chân cao thủ như hấn tại tu chân giới cũng chỉ có ít đối thủ, cho dù có cùng Phó Sơn giao đấu, hấn cũng có thể tự tin liều mạng, cùng lắm đánh không lại thì bỏ chạy, Phó Sơn muốn bắt hấn cũng không có biện pháp.

Cho nên nhìn thấy tiểu tử mặc chiến giáp trước mắt này, Tư Đồ Ung hoàn toàn không nhớ hấn là ai, nhưng khi hấn nhìn thấy hai đóa Thiên Hỏa tử hoa từ tay hấn bắn ra, thật sự đã dọa hấn hoảng sợ. Kinh nghiệm của hấn rất phong phú, biết sự lợi hại của Huyền Tật Thiên Hỏa, hấn căn bản không dám trực tiếp ngăn cản, bạch quang chớp động, hấn di chuyển ra phía sau hai thuộc hạ, tay bắt lấy hai người ném ra ngoài, quát: ” Ngăn trở hấn!”

Trong lòng hai người tu chân nọ phi thường kỳ quái, lão vương gia sao lại đẩy hai người bọn họ ra ngoài? Không kịp nghĩ nhiều, hai người bọn họ đồng thời vận phi kiếm hướng tới Lý Cường công kích. Kỳ Quân Sát trên bầu trời cuống quýt lắc đầu, biết hai người tu chân này coi như xong đời.

Thiên Hỏa tử hoa và kiếm quang chạm vào nhau, chột nghe ” phốc ” ” phốc ” hai tiếng thanh thúy, hai thanh phi kiếm bốc cháy, hóa thành từng mảnh nhỏ tứ tán rơi xuống, hai người nọ hồn phi phách tán, cuống cuống bay ngược về phía sau. Trong lòng Lý Cường nhẹ thở dài, Thiên Hỏa tử hoa đột nhiên bay ngược lại, hấn đã buông tha cho hai người tu chân này.

Trong lòng Tư Đồ Ung giật mình, quát lớn: ” Người là ai?”

Lý Cường trả lời rất nhanh: ” Ta là đại gia của người! Mẹ kiếp, chưa thấy qua người có trí nhớ kém như vậy.”

Tư Đồ Ung tức giận đến lửa giận bốc cao: ” Tiểu tử thúy, bốn tướng không đánh với hạng vô danh!”

Lý Cường ha ha cười to nói: ” Mụ nội người, có gan đừng có chạy!”

Hấn bây giờ đã phát hiện uy lực của Huyền Tật Thiên Hỏa, sao lại không sử dụng, ngón tay bắn ra liên tiếp, bảy, tám đóa Thiên Hỏa tử hoa hướng Tư Đồ Ung bay đi.

Tư Đồ Ung tức giận đến phát điên, tiểu tử này không biết ở nơi nào thu được Huyền Tật Thiên Hỏa, mà trong tay hấn lại không có pháp bảo thuận âm, không có cách nào cùng hấn đối kháng, hấn hét lớn: ” Hồn

đần! Tiểu tử thú! Ý vào Thiên Hỏa còn đánh cái gì, con mẹ nó!” Hắc cuồng quét tránh né liên tục, Lý Cường dựa vào uy lực của Thiên Hỏa, tại không trung truy theo Tư Đồ Ung điên cuồng.

Kỳ Quân Sát trên bầu trời cười đến cả người run rẩy, công lực của Tư Đồ Ung này cao hơn Lý Cường gấp đôi, vậy mà cũng bị hắc truy đến hoàn toàn rối loạn, thật sự là một chuyện vô cùng buồn cười vui vẻ.

Rốt cuộc Tư Đồ Ung nhớ tới một kiện pháp bảo có thể thu được Thiên Hỏa Tử Hoa, hắc gọi: ” Tô Tử Kỳ, con mẹ nó, mấy người các ngươi mau sử dụng Nhiếp Hồn Hắc Cầu, nhanh lên một chút! Thiên Hỏa của tiểu tử thú thật là quá đáng ghét, đáng ghét quá!”

Kỳ Quân Sát lộ ra vẻ mặt quái dị, ước chừng hắc không có nghĩ đến bây giờ tu chân giới dĩ nhiên cũng có người dám dùng nguyên anh của người tu chân luyện chế pháp bảo, hắc tiến lại gần không một tiếng động.

Tô Tử Kỳ hét lớn: ” Lão vương gia mau lại đây!”

Hắc xuất ra một quả cầu màu đen, miệng lẩm bẩm, bên người hắc có mấy người tu chân cũng đồng thời xuất ra Nhiếp Hồn Hắc Cầu, nhất thời bốn phía một mảnh âm phong thổi tới, có vô số bóng đen từ trong hắc cầu bay ra, tiến lên ngăn trở Thiên Hỏa Tử Hoa, mặt khác hơn mười bóng đen khác hướng Lý Cường bay tới.

Kỳ Quân Sát biết rõ nguyên anh bị luyện chế hồn phách vốn không sợ Thiên Hỏa, bọn chúng không giống như Huyền Khí Băng Tinh Phách, thứ này là do người khống chế điều khiển, hoàn toàn có thể cuốn lấy Lý Cường. Lão nhân gia hắc đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, từ trong người hắc nhẹ nhàng bay ra một cái bình màu tím, trong lòng vô cùng vui vẻ, những hồn phách này đều là bảo bối, có thể thu hồi từ trong tay những người này mà không cần phải giết người, lại không phải tạo nghiệt, thật là công đức vô lượng. Chuyện tốt thế này biết chạy đi đâu mà tìm chứ.

Cũng trùng hợp hắc có thể nghĩ như vậy, bởi vì với công lực của một Tán Tiên như hắc thì không gì khó khăn, nhưng với người tu chân bình thường dĩ nhiên không làm nổi.

Tư Đồ Ung ha ha cười to, sắc mặt dữ tợn quát: ” Tiểu tử thú, coi ngươi có bao nhiêu Thiên Hỏa, con mẹ nó cứ thả ra đi, bốn tướng sẽ cho ngươi nếm mùi vị thâm của Luyện Hồn!” Hắc chỉ cần tranh thủ thời gian không cho Thiên Hỏa Tử Hoa tới gần, với công lực của hắc thì Lý Cường không thể nào kháng cự.

Nhiếp Hồn Hắc Cầu đang treo lơ lửng giữa không trung đột nhiên bay ngược lên trên, Tô Tử Kỳ hét lớn: ” Chuyện gì xảy ra?”

Kỳ Quân Sát không một tiếng động khởi động Tử Sắc Tinh Bình(tinh bình màu tím), từ trong tinh bình bay ra một luồng khói trắng, hắc quát khẽ: ” Đi!” Luồng khói trắng này nhất thời hóa thành vô số những sợi dây tơ dài màu trắng, như mũi tên nhọn bắn ra ngoài, mỗi một sợi dây đều cuốn lấy một hồn phách, Kỳ Quân Sát mỉm cười, ngón tay chỉ vào miệng bình hô: ” Thu!”

Cùng thời gian, tiếng thê lương âm hào vang lên, những nguyên anh hồn phách này cấp tốc bị cuốn vào trong tinh bình. Tô Tử Kỳ và mấy người tu chân thần sắc đại biến, những nguyên anh hồn phách này đều có liên quan đến tính mạng của họ, người nọ trên bầu trời không tốn chút sức lực đã thu đi mất, bọn họ làm sao mà không vội vàng.

Cơ hồ đồng thời bọn họ phun ra một ngụm Tâm Huyết lên trên hắc cầu, cấp tốc niệm chú ngữ, tăng mạnh lực lượng của hồn phách, cố gắng ngăn cản Kỳ Quân Sát thu hồn.

Tư Đồ Ung mắt thấy không đúng, liền bỏ qua Lý Cường, lập tức hướng Kỳ Quân Sát đánh tới. Trong lòng Lý Cường mừng rỡ, biết rằng Tư Đồ Ung nhất định sẽ ném khổ, hắc lớn tiếng kêu lên: ” Cứ đánh hắc đi! Đánh cho mạnh vào! Haha...”

82. Chương 82

Lý Cường xoay người hướng tới Tô Tử Kỳ phóng đi, trong miệng kêu lên: ” Mẹ kiếp! Đám người đáng chết các ngươi không biết đã hại biết bao người tu chân!”

Hắn phát tay đánh ra Tử Diễm Cự Chưởng, chợt kinh hãi phát hiện uy lực của Tử Diễm Cự Chưởng so với trước kia đã hoàn toàn khác hẳn, chỉ thấy một tử kim sắc cự chưởng nhanh chóng phóng lớn ra, không khí bốn phía giống như bị thiêu cháy, phát ra tiếng ” tích tích...ba ba” tiếng nứt vỡ.

Mấy người Tô Tử Kỳ sợ đến kêu to lên, nghĩ thầm người này thật sự là quá đáng, người khác còn đang đấu pháp bảo, hắn lại lén lút đánh lén. Ở bên cạnh có người tu chân nghe được tiếng kêu, lập tức lao qua, ba đạo kiếm quang lao thẳng tới Lý Cường, Lý Cường cười to nói: ” Mụ nội nó, ha ha, còn cơ trí như vậy...đi!” Tử kim sắc cự chưởng trên tay đột nhiên biến lớn, ” oanh oanh long long” tiếng vang chấn phách lòng người.

Ba người tu chân nọ đem hết toàn lực ngăn cản, tu vi của bọn hắn chỉ mới đến Nguyên Anh sơ kỳ, căn bản không phải là đối thủ của Lý Cường. Lý Cường phát hiện tự mình cũng có thể một đấu ba, nhưng lại không cảm thấy phải cố hết sức, trong lòng không khỏi mừng rỡ vô cùng.

Kỳ Quân Sát cũng làm như không có việc gì vẫn thản nhiên thu hồi những bảo bối hồn phách, cũng không thêm để ý tới Toái Hồn Kim Chỉ đang đánh tới. Trong lòng Tư Đồ Ung mừng thầm, đối thủ lại có thể sơ ý như thế, hắn lại tăng thêm công lực, mười đạo kim quang càng biến lớn, phát ra những tiếng xé gió chói tai. Kỳ Quân Sát không nhịn được nhếch miệng nói: ” Không nhìn thấy lão nhân gia ta đang bận việc sao? Thật là chán ghét, đáng ghét quá đi!”

Hắn căn bản là không để ý tới việc Toái Hồn Kim Chỉ đang đánh tới, chỉ xuất một tay, giống như đang đuổi ruồi, một đạo quang mang màu xanh chói mắt bay ra, bay thẳng tới hướng Tư Đồ Ung.

” Ba ba...ba...ba..” Toái Hồn Kim Chỉ chạm vào người Kỳ Quân Sát, chỉ thấy hắn mỉm cười: ” Chỉ có chút công lực đó mà cũng dám, ngu ngốc!” Rồi hắn tựa như không xảy ra việc gì, vẫn chú ý vào Tử Sắc Tinh Bình. Tư Đồ Ung bị dọa hoảng hốt, luống cuống tìm cách ngăn trở thanh mang, hắn thật không dám nghĩ, ngay cả lão thần tiên Bách Hoàng lão nhân cũng không dám khinh thường Toái Hồn Kim Chỉ, vậy mà đối thủ cũng không thêm để ý. Trong chớp mắt thanh mang gần chạm tới thân thể hắn, nhất thời hắn vẫn kịp đánh ra một kiện pháp bảo phòng ngự nhưng uy lực phòng hộ còn chưa vận dụng đến mức tốt nhất ” lộng..lập..lập” thoáng chút đã bị thanh mang phá hủy nhưng hắn cũng đã tranh thủ được một chút thời gian, bạch quang chợt lóe, hắn thuận di tránh qua hơn mười thước bên ngoài.

Đạo thanh mang tiếp tục lao thẳng tới người tu chân phía sau, nhất thời tràng diện đại loạn. Một người tu chân đưa lưng về phía thanh mang, không kịp thời phát hiện, đạo thanh mang này bổ vào lưng hắn, hắn kêu thảm một tiếng, chiến giáp trên người vỡ vụn ra, phi kiếm không có người khống chế cũng rơi vào trong Oan Hồn Hải. Chỉ thấy một đạo hồng quang chớp động, một nguyên anh nho nhỏ từ trong thân thể hắn bay ra, thân sắc nguyên anh nọ cực kỳ bối rối hoảng sợ nhìn quanh rồi rất nhanh hướng không trung bay đi.

Tư Đồ Ung biết lần này không còn cách nào hoàn thành nhiệm vụ nữa, không biết Hắc Thủy Đảo từ nơi nào mới được tới một đám cao thủ như vậy, nhất là thiếu niên tuổi trẻ kia, vô cùng lợi hại đến mức biến thái. Hắn tức giận đến hai mắt tối sầm, quát: ” Tất cả dừng tay!” Mệnh lệnh của hắn vừa ra thì đám người tu chân kia vội lui về phía sau, chỉ có Tô Tử Kỳ mấy người vẫn bị giữ chặt giữa không trung, tuyệt vọng cố gắng thu hồi Nhiếp Hồn Hắc Cầu, bọn họ cũng không biết chính mình đã phun ra bao nhiêu cỗ tâm huyết, thiếu chút nữa ngay cả trái tim cũng phun hết ra.

Kỳ Quân Sát khe khẽ cười nói: ” Sao các ngươi lại không chơi nữa?”

Mấy người Tô Tử Kỳ toàn thân đều mềm nhũn, những hồn phách này đều tương quan đến tâm thần của bọn họ, trong đó có một người tu chân thở không ra hơi thều thào kêu lên: ” Lão...lão vương gia...cứu chúng ta...cứu..”

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: ” Đến không kịp đâu, hắc hắc, vỡ ra cho lão nhân gia ta...đoạn!”

” Phốc, phốc, phốc” vài tiếng khinh hường vang lên, Nhiếp Hồn Cầu vỡ vụn, nhất thời tiếng kêu khóc thê lương vang lên tận mây xanh, hơn mười nguyên anh chân thân từ trong Nhiếp Hồn Cầu bay ra, Tử Sắc Tinh Bình đột nhiên đại phóng quang hoa, như một cơn gió cuốn lấy những nguyên anh này thu trở vào trong tinh bình. Kỳ Quân Sát đắc ý cười to: ” Haha, lão nhân gia ta lần này vận khí thật sự là tốt quá...haha!”

Mấy người Tô Tử Kỳ nhất thời máu tươi phun trào như suối, mềm nhũn rơi xuống dưới, có mấy người tu chân lao ra đỡ được bọn họ. Bất quá thương thế của bọn họ cũng không dễ dàng chữa trị, tu luyện nguyên

anh của người khác thì cũng phải đem cả nguyên anh của mình nhập vào, mặc dù uy lực thật lớn nhưng nếu bị phá hủy thì thọ thương cũng rất nghiêm trọng, không phải chỉ một chút là có thể khôi phục.

Cảnh Phong có vẻ tức tối bay lên, hét: " Tại sao lại dừng lại? Phong tử ta đánh còn chưa đã mà..." Tu vi của hắn mặc dù so với Tư Đồ Ung còn kém nhiều lắm, nhưng so với người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh lại cao hơn, đang trong lúc đánh nhau thống khoái vô cùng thì đối thủ đột nhiên dừng lại, điều này làm cho hắn vô cùng khổ sở.

Triệu Hào và Hồng Thiêm hai người trước tiên là yểm hộ cho Vũ Trần và Táp Bồn thần sử để cho hai người họ chạy về Hắc Thủy Đảo báo tin trước, sau đó mới bay lên định đánh, nào ngờ còn chưa kịp ra tay thì đối phương đã dừng lại.

Đấu Chiến Vương Tư Đồ Ung thật sự là không cam lòng, hắn dù sao cũng không nghĩ ra ở Thản Bang Tinh lại có những cao thủ như vậy mà mình lại không biết. Kỳ Quân Sát thu xong nguyên anh hồn phách, vui vẻ vỗ vỗ tay, cười cười nói: " Đến đây! Nói cho lão nhân gia ta biết trong các người ai là đầu lĩnh?"

Đám người tu chân này từ trong đáy lòng vốn e ngại người thiếu niên này, nghe vậy đều không nhịn được bay ngược về phía sau, chỉ có Tư Đồ Ung vẫn còn bình tĩnh đứng yên bất động, vì thế hắn đã hiển lộ ra mình là đầu lĩnh.

Kỳ Quân Sát gật đầu: " Ân, xem ra ngươi là đầu lĩnh của bọn hắn. Đồ nhi ngoan, có vấn đề gì cứ hỏi hắn, đừng khách khí a." Ngữ khí rất khi dễ người.

Không đợi Lý Cường hỏi chuyện, Tư Đồ Ung đã tức giận hỏi: " Các người là ai?"

Lý Cường gãi gãi đầu, cười nói: " Ai, sư tôn a, hắn dành hỏi trước a, chúng ta có cần giữ bí mật không? Cho bọn chúng gặp chết luôn, haha..."

Trong số những người này, chỉ có Triệu Hào biết rõ Tư Đồ Ung, cũng biết tu vi hắn cực cao, nghe sư tôn nói như vậy không khỏi có chút lo lắng. Kỳ Quân Sát không biết tại sao, chỉ cần Lý Cường lên tiếng, hắn cảm thấy rất ăn ý với ý nghĩ của mình, hắn cũng hắc hắc cười nói: " Nếu chúng không chết, thì lão nhân gia sẽ chơi cho chúng chết luôn, haha..."

Thầy trò hai người một sướng một họa, quả thực chính là xem dưới mắt không người.

Tư Đồ Ung gắt gao nhìn chằm chằm Lý Cường, hắn đột nhiên cảm thấy có chút quen mặt, không nhịn được nói: " Người...ta nhất định là đã gặp qua người ở nơi nào...người là ai?"

Đây là lần thứ ba hắn hỏi việc này, thuộc hạ của hắn cũng rất giật mình, lão vương gia lại có thể trầm tĩnh được như vậy, tại Tiềm Kiệt Tinh hắn vốn nổi danh là bạo quân, ngoại trừ Bách Hoàng lão nhân hắn vốn không để ai vào mắt, lần này chẳng lẽ hắn đã thay đổi tính tình rồi sao?"

Lý Cường tức giận đến hét lớn: " Ô hô nha! Mụ nội nó, hốc mắt thật là lớn quá! Lão tử là ai? Lão tử chính là đại gia của Trọng Huyền Phái!" Hắn lại bắt đầu tự xưng mình là lão tử.

Tư Đồ Ung chợt hiểu ra, kêu lên quái dị: " Con mẹ nó, ngươi là Lý Cường!" Hắn tức giận đến nổi phải dậm chân, những thuộc hạ ở phía sau hắn cũng lộ vẻ mặt như muốn nói " Nguyên lai là hắn". Lý Cường thật không biết bây giờ hắn đã nổi danh tại Tiềm Kiệt Tinh như thế nào.

Tư Đồ Ung nghiêng răng nói: " Lúc đầu nếu ta đem ngươi luyện hồn là quá tốt rồi! Mẹ kiếp! Là mắt bốn tướng đã bị mù!" Trong lòng hắn rất là giận dữ, hắn đã bị Lý Cường phá hủy đại sự nhiều lần, bây giờ tiểu tử này lại có được một vị sư tôn biến thái như vậy, cho dù muốn trả thù cũng đều khó khăn.

Kỳ Quân Sát nhàn nhạt nói: " Sau này...người của Tiềm Kiệt Tinh các người nghe cho rõ, nếu trở lại chọc đồ nhi ngoan của lão nhân gia ta, đừng trách ta diệt các người. Lão nhân gia ta mới xuất quan, còn không muốn nghĩ đến chuyện đại khai sát giới, bây giờ...tất cả các người đều rút hết cho ta!"

Thật ra Lý Cường cũng không muốn đánh nhau chết sống với người khác, trừ phi chọc cho hắn nổi điên, nếu không cần đánh thì hắn sẽ không đánh, nghe sư tôn nói như thế, hắn vui vẻ vỗ tay cười to: " A, tốt quá, các người cũng không được chọc tới bằng hữu của ta đó, rút! Haha! Thật là sáng khoái!"

Triệu Hào nghe được cũng ngây người, vậy mà sư tôn lại thả bọn họ đi sao? Hẳn thật sự là không hiểu, bất quá chỉ cần là sư tôn nói thế, đều là có đạo lý hết. Cảnh Phong há mồm, đầu lắc lia lịa, nói thẳm: " Vậy còn đánh cái gì nữa? Phong tử còn chưa đánh cho chúng nếm mùi mà."

Nghe cách nói như vậy, người không hài lòng nhất chính là hắn.

Lý Cường đột nhiên còn nói: " Sư tôn a, nếu là đồ nhi đi chọc bọn hắn thì sao?"

Kỳ Quân Sát cười nói: " Lão nhân gia ta sẽ giúp đỡ mà chơi với họ, oa ha haha..." Lời này của hắn quả thật là không nói lý chút nào, nhưng với hoàn cảnh bây giờ ai có quyền thì phải nghe lời người đó. Cảnh Phong vừa nghe như vậy lại vui vẻ nở nụ cười, có cơ hội đánh nhau là tốt rồi.

Tư Đồ Ung cho tới bây giờ còn chưa chịu qua sự vũ nhục như vậy, hắn khề cần môi, âm trầm nói: " Tốt! Chúng ta đi!"

Ở bên cạnh có một người tu chân nói lấy lòng hắn: " Lão vương gia, chúng ta sau này sẽ tìm bọn họ tính sổ!"

Tư Đồ Ung thiếu chút nữa bị tiểu tử này chọc cho nổi điên, giơ tay tát cho hắn một cái vào miệng, nghĩ thẳm tới lúc này mà còn nói mạnh miệng như vậy, không phải là làm cho đối thủ chê cười. Một đám người tan tác thối lui về hướng Thản Bang đại lục.

Trong lòng Lý Cường hiểu được lần này may mắn có Kỳ Quân Sát ở đây, nếu không Hắc Thủy Đảo dám chắc đã xong hết rồi, ngay cả Lam Tư công chúa, Mạt Bồn, Nạp Thiện còn có các huynh đệ của mình tất cả cũng đã không may. Đây là lần đầu tiên hắn cảm kích Kỳ Quân Sát từ tận đáy lòng, đồng thời lại nghĩ: " Vị sư tôn này thật là không tệ, tuy nói có chút tà ác nhưng cũng đâu có nhìn thấy, có lão nhân gia làm chỗ dựa, ha ha, có thể giải quyết được bao nhiêu là chuyện."

Từ lúc này hắn mới chính thức thích vị sư tôn có bộ dáng lẫn tính cách y như một thiếu niên thế này.

Phòng hộ quang hoa màu trắng của Hắc Thủy Đảo đã được thu lại, lương đình màu đen giữa ngọn núi trung ương tụ tập một đám người, một trận âm thanh hô lên điên cuồng truyền tới không trung: " Lão Đại! Lão Đại! Ta nghĩ, ta thật muốn ngươi! oa! lão Đại! Lão Đại! Rất nhớ ngươi! ...oa! ...nếu ta biến thành đàn bà rất muốn gả cho ngươi...oa..!"

Lý Cường nghe mấy câu này thiếu chút nữa là bật cười vang, không cần phải nói, đó chắc là chủ ý của Nạp Thiện tiểu tử.

Kỳ Quân Sát hỏi: " Ai là lão Đại a?"

Lý Cường ưỡn ngực đắc ý nói: " Chính là đệ tử đó!"

Kỳ Quân Sát ha ha cười to: " Đám tiểu huynh đệ này của ngươi rất có ý tứ, chúng ta đi xuống đi."

Lý Cường dẫn đường bay xuống trước, những người khác cũng lục tục xuống tới. Chỉ thấy Nạp Thiện vỗ tay, chỉ huy nhóm huynh đệ cuồng hô kêu loạn, Lý Cường rơi vào bên người hắn, cười nói: " Nạp Thiện, đừng gọi nữa, ngay cả hoan hô cũng đừng có kêu, la cái gì mà la chứ."

Nạp Thiện xoay người ôm bả vai Lý Cường, vừa mở miệng đã làm cho Lý Cường bật cười: " Lão Đại! Đùa vui về chứ?"

Không đợi Lý Cường nói chuyện, cả đám huynh đệ đã hỏi thăm rồi rít, gọi tên lão Đại inh ỏi, hò hét náo loạn thành một đoàn. Kỳ Quân Sát đứng ở cách đó không xa, trong lòng rất là kinh ngạc, mình cường chế thu đồ đệ dĩ nhiên cũng có được nhiều bằng hữu như vậy? Vừa mới bắt đầu hắn thu Lý Cường làm đồ đệ chỉ muốn hành hạ hắn trả thù chuyện ở trong Trấn Huyền Tháp hắn đã đối đãi với lão nhân gia không hề tôn trọng, ai biết được ở chung với tiểu tử này không bao lâu thì cảm thấy tiểu tử này rất hợp với tính tình của mình, bất tri bất giác lại thấy thích hắn. Hắn thở dài, nghĩ thẳm: " Sao đồ tử đồ tôn của ta lại nhiều như thế, lão nhân gia ta sau này thật là phiền toái a."

Lam Tư công chúa lẳng lẳng đứng ở ngoài đám người, điềm tĩnh mỉm cười, người bịt mặt kia vẫn đứng ngay phía sau nàng. Lý Cường hỏi: " Tập Bồn chạy đi đâu rồi, sau lại không gặp chủ nhân của nơi này vậy?"

Khổ Bội ở bên cạnh cười nói: " Lão Đại, Táp Bồn thần sử đi xem Bồ Lạp Ban đảo chủ, hẳn bị thương rất nặng, thần sử vừa lúc mang theo linh đan, hẳn đã đi cứu trị."

Lý Cường lớn tiếng nói: " Các huynh đệ, mọi người yên lặng một chút!" Nhất thời, mọi người đều cũng an tĩnh nhìn Lý Cường. Triệu Hào bọn họ đều cũng cảm thấy bình thường, bởi vì uy tín của Lý Cường trong đám huynh đệ cực cao, hẳn chuyên tâm nói chuyện không ai làm phiền hẳn, Kỳ Quân Sát lại càng thêm tò mò, không biết đồ nhi ngoan của mình muốn nói gì.

Chỉ nghe Lý Cường nói: " Lần này mọi người khổ cực rồi, a a, để ta giới thiệu một vị trưởng bối cho các huynh đệ."

Hắn chỉ Kỳ Quân Sát, lớn tiếng nói: " Vị lão nhân gia này là sư tôn của ta, các huynh đệ tiến lên bái kiến!"

Thốt ra lời này, tất cả huynh đệ cũng đều choáng váng, vị tiền bối này nhìn cũng còn quá nhỏ đi, bất quá, lão Đại nói phải bái kiến, bọn họ đều nghe lời cả. Đoàn người cùng tiến lên, nhất thời rối loạn, Triệu Hào nghĩ nếu cứ hỗn loạn như vậy thì mình thật mất mặt, quát to: " Tất cả mau xếp thành hàng!"

Đám huynh đệ này cũng không quá sợ Lý Cường, nhưng đối với Triệu Hào thì khác, hẳn từng huấn luyện qua những người này, phàm những ai đã chịu qua sự huấn luyện ma quỷ của hắn đều không có ai là không sợ hắn, ngay cả Nạp Thiện, Thản Ca khi nhìn thấy hắn cũng sợ muốn chết. Đội ngũ lập tức sắp thành hàng chỉnh tề, Triệu Hào lớn tiếng nói: " Tốt! Bây giờ thi lễ với lão gia tử."

Đội ngũ liền đồng loạt hành lễ, chợt nghe Triệu Hào hô: " Lão gia tử hảo!"

Thanh âm nọ quả nhiên là khí tráng sơn hà (núi sông), uy vũ hùng tráng. Kỳ Quân Sát chưa bao giờ gặp qua cách ra mắt này, cả đời hắn đều đắm chìm trong tu luyện, không cùng người khác tranh đấu thì lại âm thầm tu luyện, rất ít có bằng hữu, độc lai độc vãng, đột nhiên lúc này lại chạy ra nhiều văn bối như vậy, trong lòng hắn đột nhiên nảy lên một loại tư vị thật khác biệt.

Bất quá Kỳ Quân Sát lại cảm thấy phi thường hưởng thụ, hắn cười to nói: " Lão nhân gia ta thích, tiểu bằng hữu môn hảo."

Cơ hồ mọi người đều ngẩn ngơ, có cách nói chuyện như vậy sao? Nhưng thấy bộ dáng lão Đại có vẻ như rất tự nhiên không chút phản ứng, mọi người cũng không hề tức giận. Nhưng Nạp Thiện và Thản Ca mấy người, mấy lão huynh đệ thì khác hẳn với người khác, họ cơ hồ đồng thời vươn tay, cùng đồng thanh: " Tạ lão gia tử ân thưởng!"

Những người khác chợt sững sờ, chỉ có Lý Cường ha ha cười to: " Ha ha, không hổ là huynh đệ của ta, cơ trí!"

Con mắt của Cảnh Phong cũng đã muốn rớt trên mặt đất, thật sự là có lão đại thể nào thì huynh đệ cũng như thế.

Kỳ Quân Sát còn chưa kịp hưởng thụ sự say mê sùng kính đã bị mấy hoạt bảo này làm bật cười ha ha thật to, hắn nhìn Lý Cường nói: " Ha ha, cùng đồng loại sẽ ở chung nhau, các người ai cũng giống như lão đại của các người a."

Hắn dương tay cấp cho Triệu Hào hai bình ngọc, nói: " Tốt, lão nhân gia ta không thể nhận không lễ của các người, mỗi người một viên, ăn vào sẽ biết. Ai, bây giờ thì khoan ăn đã, đợi yên ổn rồi hãy dùng, còn thừa trong bình thì tặng cho người."

Mọi người mừng rỡ, do Triệu Hào suất lĩnh, lại cùng nhau kêu lên: " Tạ lão gia tử ân thưởng!"

Lý Cường đi tới trước mặt Lam Tư công chúa, cười nói: " Lam Tư công chúa, chào nàng!" Trong lòng hắn rất cảm kích nàng, lần này tại Hắc Thủy Đảo gặp nạn, chính là vì nàng muốn tìm Hải Hồn Mã Não cho mình mà đến. Lam Tư công chúa mỉm cười nói: " Lão Đại, may mắn là ngươi tới kịp, Bồ Lạp Ban bá bá còn không tin, nói rằng không dễ dàng tìm được Hắc Thủy Đảo, ta đã nói Lão Đại nhất định sẽ tìm tới được, a a..." Thật ra nàng đối với Lý Cường tràn ngập tin tưởng.

Nạp Thiện chen lời: " Ai, công chúa đã vì lão Đại mà rơi lệ..."

Lam Tư công chúa nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, gắt giọng: " Nạp Thiện...người..."

Lý Cường đưa tay vỗ vào đầu hấn một cái, Nạp Thiện vuốt cái đầu bóng lưỡng, hắc hắc cười nói: "Đã thật lâu không bị lão Đại đánh, ân, cảm giác thật là thân thiết, hắc hắc, hắc hắc."

Thần Ca ở bên cạnh nói: "Lão Nạp lại vừa phạm thượng a, để cho đệ tới thu thập hấn."

Kỳ Quân Sát ngơ ngác nhìn, đột nhiên hấn hiểu được mình đã sống quãng đời vô nghĩa, trong lòng cảm thấy hâm mộ Lý Cường có được đám huynh đệ này.

Triệu Hào bước lên giải vây: "Công chúa quả thật có rơi lệ, nhưng lúc ấy trên Phi Câu Liên, các huynh đệ có ai còn bình tĩnh được, Nạp Thiện người không phải cũng khóc đòi đi ra ngoài đó sao?"

Trong lòng Lý Cường khởi lên một cảm giác ám áp, hấn chỉ cảm thấy cái mũi như muốn đau, đây đều là một đám huynh đệ thật tốt chân tình a. Hấn không dám tiếp tục nói thêm về vấn đề này nữa, miễn cưỡng cười nói: "Chúng ta đi bái kiến chủ nhân nơi này đi."

Mấy đệ tử Hắc Thủy Đảo tiến lên hành lễ, bọn họ vẫn ở bên cạnh nhìn, trong lòng thập phần hâm mộ đám người của Nạp Thiện. Bọn họ vừa rồi vẫn giữ chặt cơ quan nơi này, cuộc tranh đấu trên bầu trời nhìn thấy hết sức rõ ràng, biết những người xuống đây phi thường lợi hại, bởi vậy thái độ có vẻ rất cung kính.

Vũ Trần từ dưới núi bay lên, nhìn thấy Lý Cường và Kỳ Quân Sát, vội bước lên thi lễ, nói: "Sư tôn ta xin mời tiền bối đi trước." Hấn lại giải thích: "Bởi vì thương thế của sư tôn vừa mới chuyển tốt một chút, không thể tự mình đến nghênh đón, xin tiền bối thứ lỗi."

Lý Cường không hề có sự cao ngạo khi người thế này bao giờ, hấn cười nói: "Lão Vũ, đừng khách khí a, để cho chúng ta đến bái kiến. Sư tôn, ai! Lão phong tử phát gốc cái gì vậy, đi thôi!"

Cảnh Phong bị Lý Cường làm cho giật mình, nói: "Tiểu phong tử kêu loạn cái gì, đến thì đến chứ!"

Nạp Thiện lén lút kéo Thần Ca, nhỏ giọng cười nói: "Hắc hắc, lão Đại làm thế nào mà bị người ta gọi là tiểu phong tử a, ân, người không cảm thấy rất kỳ lạ sao?"

Thần Ca nói: "Người nói cái gì a, lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ."

Nạp Thiện lớn tiếng nói: "Ta nói, lão Đại là tiểu phong tử..." Hấn đột nhiên hiểu được, lại vừa bị trúng bẫy của Thần Ca.

Thần Ca ha ha cười to: "Lão Nạp, ta cũng không có kêu người hét lên a, haha..hahaha..."

Hai lão oan gia này, bất cứ thời khắc nào cũng náo loạn, đáng tiếc chính là không có Khảm Khảm Kỳ, bằng không ba người thật sự rất vui vẻ. Lý Cường âm thầm buồn cười, quát: "Nạp...Thiện!"

Nạp Thiện lên tiếng kêu lên: "Không phải chuyện của ta a..."

Rồi hấn co chân bỏ chạy, Lý Cường chỉ một ngón tay: "Tất cả đuổi theo cho ta!"

Mọi người âm âm cười to, vừa ồn ào vừa náo nhiệt phóng đi xuống chân núi.

Kỳ Quân Sát vui vẻ cười to nói: "Tên Độc Nhân Long này ta thích..."

Vũ Trần đưa mọi người đi tới một ngọn núi bên cạnh, nơi này không thể bay, chỉ có thể ngồi thuyền dưới chân núi. Lý Cường ở tại không trung nói: "Triệu Hào, người để cho mọi người đi trước nghỉ ngơi, sau khi bái kiến đảo chủ, chúng ta sẽ rất nhanh xuất phát."

Triệu Hào vội vàng đáp ứng, quay đầu hướng chân núi bay đi.

Ngọn núi nhỏ này rất kỳ lạ, tại trên vách núi tựa hồ có vô số động khẩu, bay lên gần nhìn thì cảm thấy rất kỳ diệu, phẳng phất như một tòa núi được điêu khắc, chỉ là bên ngoài có bộ dáng của một ngọn núi. Mọi người theo Vũ Trần dẫn đường, rơi vào một cái bình thai, Lý Cường nhẹ nhàng vượt nhẹ lan can, phát hiện chất liệu tựa hồ giống như một loại ngọc thạch màu vàng, rồi nhìn lại ngọn núi này đúng là do ngọc thạch cấu thành, thật sự là kỳ diệu vô cùng.

Theo đường dẫn vào trong thông đạo, Vũ Trần cười nói: "Mọi người đi theo ta, nơi này cũng có trận pháp phòng ngự và cơ quan."

Lý Cường cũng đã gặp qua không ít trận pháp, đối với loại trận pháp đơn giản này hắn cũng có phân biệt, Kỳ Quân Sát còn là loại nhân vật cấp đại tông sư, đối với tất cả những thứ này không hề để ý.

Hồng Thiêm cười giải thích: "Trận pháp này không phải phòng người, là phòng Khủng Cự Phong của Oan Hồn Hải, còn có một chút cơ quan nhỏ, tác dụng chủ yếu cũng chỉ là để báo cảnh, sư thúc và sư thúc tổ đương nhiên là không để ý đến."

Đi vào trong một gian phòng không nhìn thấy rõ, Vũ Trần vỗ tay ba cái, vách tường bên trong dần dần biến mất, hai người có bộ dáng thị nữ khom người hành lễ, nói: "Hoan nghênh các vị đại gia! Mời vào!"

Kỳ Quân Sát cười nói: "Khôi Lỗi Thuật? Khó được! Khó được! Chủ nhân nơi này còn có được loại đạo thuật bàng môn này, thật không đơn giản a, bây giờ hắn là còn có rất ít người biết được."

Vũ Trần chấn động nói: "Những người tới đây, chỉ có tiền bối là người thứ nhất phân biệt chuẩn xác như vậy..."

Kỳ Quân Sát nhàn nhạt nói: "Trước kia ta cũng có học qua một chút, nhưng không tinh thông thôi."

Lý Cường thập phần tò mò, cái gì là Khôi Lỗi Thuật? Hắn cẩn thận nhìn hai người nọ, không phát hiện ra cái gì không đúng. Chỉ cảm thấy thần thái của các nàng có chút cứng nhắc, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Hai thị nữ nọ che miệng cười quỵến rũ, nói: "Người thật xấu...nhìn chăm chăm nhân gia..."

Lý Cường bật lui về phía sau, nói: "Không phải là khôi lỗi đó sao? Sao lại có thể nói chuyện như vậy a." Hắn thật sự không cách nào giải thích.

83. Chương 83

Lý Cường ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, hiểu được vô cùng kỳ lạ, nói: "Sư tôn, lúc nào rảnh dạy cho đệ tử cái này nhé, thật sự là kỳ lạ quá a, đệ tử muốn học."

Kỳ Quân Sát cười nói: "Tiểu phong tử ngươi, từ lúc bá sư đến bây giờ, ngoại trừ ngươi chỉ đòi pháp bảo ở lão nhân gia, không hề nhắc tới chuyện muốn học cái gì, bây giờ lại muốn học loại bàng môn tiểu kỹ này. Thật không hiểu ngươi đang suy nghĩ cái gì, thôi đợi lúc nào rảnh ta sẽ dạy cho ngươi."

Trong lòng Vũ Trần bội phục, nói: "Đây là trước kia sư thúc ta lưu lại hai khôi lỗi này, bởi vì thiếu người tùy hầu, cho nên mới để chúng ở đây, xin mời tiền bối!"

Cảnh Phong đối với loại thủ pháp này không có hứng thú, nếu loại khôi lỗi này có thể giúp đỡ đánh nhau, cam đoan hắn lập tức sẽ thích.

"Hoan nghênh hai vị tiền bối quang lâm!" Từ trong phòng đi ra hai người.

Bố Lập Ban đảo chủ là người Lục tộc, Tạp Bồn thần sử cùng hắn đi ra. Bố Lập Ban tiến lên thi lễ nói: "Đa tạ tiền bối viện thủ, văn bối không thể nghênh đón, xin tiền bối thứ tội."

Kỳ Quân Sát đối với tục lễ như vậy rất dị ứng, hắn đứng thẳng bất động, cũng không đáp lời, chỉ nhìn như thế. Trước kia Lý Cường là người lẫn lộn trên thương trường, những lời khách sáo này hắn đã quá hiểu rõ, bèn cướp lời nói trước: "Ai yêu, đây là Bố Lập Ban đại ca đó sao, đừng khách khí a, a a, chúng ta cũng đã quấy rầy quấy đảo rồi."

Trong lòng Kỳ Quân Sát cảm thấy kinh ngạc lẫn kỳ quái, gặp được loại người nào nói gì thì nói chuyện với người đó giống như vậy. Lý Cường cười nói: "Đây là sư tôn của ta, sư tôn đây là Bố Lập Ban đảo chủ..." Ý tứ của hắn đã rõ ràng, mời lão nhân gia ngài nói dùm một câu, đừng giống y như một cái đầu gỗ đứng im ra đó rất kỳ cục. Trong lòng Kỳ Quân Sát cảm thấy buồn cười, sống nhiều năm như vậy, mà bây giờ lại phải xã giao với người của tu chân giới. Chiều theo lệ thường là hắn phải đi đến tiên giới rồi, nhưng chính hắn cũng không biết tiên giới ở nơi nào. Hắn gật đầu, nói: "Thương thế của đảo chủ đã đỡ hơn rồi chứ? À, nguyên lai bị thương ở nguyên anh, với thể chất của ngươi...cái này cho ngươi, có thể giúp ngươi nhanh khôi phục hơn."

Bố Lập Ban đảo chủ đã nghe Táp Bồn thần sử nói qua, biết Kỳ Quân Sát là một Tán Tiên, vì vậy đối với lão nhân gia thập phần kính sợ. Kỳ Quân Sát cho hắn một viên hạt châu màu vàng, Bố Lập Ban vốn có một thể chất thuộc tính Thổ hiếm thấy, liếc mắt nhìn thì nhận ra đây chính là Thổ Tinh Chi Châu, không khỏi mừng rỡ, vội nói: "Cảm ơn tiên bối ân thưởng!"

Kỳ Quân Sát khoát khoát tay, trong lòng cảm thấy rất bình thường không có gì đáng nói.

Đến lúc này Cảnh Phong mới tìm được cơ hội, tiến lên nói: "Đảo chủ, văn bối là Cảnh Phong của Thiên Lại Thành, bái kiến tiên bối."

Bố Lập Ban đỡ lấy hắn, cười nói: "Thiên Hoành đại ca khỏe chứ? Thiên Lại Thành rốt cuộc đã xuất thế, a! Những năm tháng đằng đằng buồn chán a!"

Cảnh Phong nói: "Thiên Hoành sư thúc tổ nói, sau khi xử lý xong chuyện của Thiên Lại Thành, sẽ đến Hắc Thủy Đảo."

Bố Lập Ban cuống quýt kêu tốt, nhìn vô cùng hưng phấn.

Hai thị nữ khôi lỗi đi tới, trên tay bưng một cái khay màu vàng, trong đó có một khay đựng các loại trái cây, còn khay kia đựng một hộp ngọc màu vàng. Bố Lập Ban cầm lấy hộp ngọc kia, cười nói: "Nghe nói tiên bối tìm Hải Hồn Mã Não, Hắc Thủy Đảo ta có một ít dự trữ, mặc dù không có thủy hóa, nhưng chất lượng cũng không tệ, cũng là tinh phẩm, xin tiên bối nhận cho."

Lý Cường thoáng do dự một chút, bởi vì hắn ở Thiên Lại Thành đã có được Hải Hồn Mã Não đã thủy hóa. Ý niệm vừa chuyển, hắn liền tiếp nhận hộp ngọc, cười nói: "A a, vì tìm đồ vật này đã làm cho chấn kinh động địa, cảm ơn đảo chủ đại ca."

Trong lòng hắn hiểu được nếu nói mình đã tìm được Hải Hồn Mã Não loại tốt rồi thì rất không lễ phép. Bố Lập Ban vui vẻ cười nói: "Tiền bối thật sự là khách khí."

Lý Cường gọi hắn là đại ca làm cho hắn có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh(được yêu mà sợ). Đây là cách làm người rất cao minh của Lý Cường, phóng khoáng xã giao cùng bằng hữu.

Kỳ Quân Sát không biết Lý Cường vẫn một mực lo tìm kiếm Hải Hồn Mã Não, nghe vậy bèn xoay người đi tới hỏi: "Đồ nhi ngoan, ngươi tìm Hải Hồn Mã Não để làm gì? Phối thuốc sao?"

Lý Cường mỉm cười: "Là đệ tử muốn tìm cách tạo ra một vị Tán Tiên khác giống như lão nhân gia, hắn là bạn tốt kiêm huynh trưởng của đệ tử."

Về mặt Kỳ Quân Sát kinh ngạc, hắn xoa bàn tay trắng nõn nói: "Đồ nhi ngoan, lời của ngươi đúng là không làm người ta sợ thì không được sao, Tán Tiên không dễ tạo ra vậy đâu, dù cho có Hải Hồn Mã Não cũng không đủ..."

Trong lòng Lý Cường cả kinh, vội hỏi: "Ngoại trừ Hải Hồn Mã Não, còn thêm vật gì nữa?"

Kỳ Quân Sát cười nói: "Thời gian! Phải cần thời gian! Không có Nguyên Anh đã tu hành trên một ngàn năm dù cho người có cho hắn Hải Hồn Mã Não cũng vô dụng."

Lý Cường nhất thời cảm thấy yên tâm, vui vẻ cười nói: "Thời gian thì đủ rồi, a a, chuyện này thì đệ tử biết."

Kỳ Quân Sát nhìn Lý Cường tựa như nhìn quái vật, lão nhân gia hắn thật sự đã hồ đồ, nguyên anh tu hành ngàn năm, không thể nói là không có, nhưng vừa không có lại vừa rất ít, nhưng thật sự là quá gian nan, ngoại trừ những điều kiện thiết yếu, còn có người tu chân truy đuổi, chỉ cần trong lúc tu hành bị thương tổn dù chỉ một lần, nguyên anh cũng vĩnh viễn không thể tu thành Tán Tiên nữa, cho dù sau này có Hải Hồn Mã Não và cả thời gian cũng vô dụng.

Lý Cường lại nhìn thấy được một nguyên anh tu hành hơn ngàn năm mà lại không thu phục, chiếm đoạt hắn, ngược lại còn giúp hắn đi tìm Hải Hồn Mã Não để cho hắn có cơ hội thành Tán Tiên, điều này thật sự làm người ta không nghĩ ra.

Kỳ Quân Sát hỏi: "Đồ nhi ngoan, ngươi có biết hay không, một nguyên anh đã tu hành ngoài ngàn năm làm cho người tu chân tu đến Tâm Động Kỳ rất động tâm, nếu người tu chân này có được nguyên anh đó

thì công lực của hắn có thể vượt lên tới Phân Thần sơ kỳ, đương nhiên đối với cao thủ tu vượt qua Phân Thần Kỳ thì không có tác dụng. Nhưng họ có thể đem nguyên anh tu hành ngàn năm luyện chế thành pháp bảo rất lợi hại, có thể so sánh với tiên khí...người thật sự chuẩn bị đưa cho hắn Hải Hồn Mã Não thật sao?”

Lý Cường chấn động, đưa tay vỗ mạnh vào đầu mình một cái, kêu lên: ” Lão Thiên gia! Cũng may là đệ tử không có ở khắp nơi nói hắn đang tu hành ở nơi nào, bằng không thì thảm rồi.” Hắn cẩn thận nghĩ lại một chút, hình như có nói qua với Phó Sơn đại ca, còn những người khác thì không có nói, trách không được khi Mạc Hoài Viễn nhìn thấy hắn lại sợ hãi như vậy, cho đến giờ hắn mới hoàn toàn hiểu được lý do.

Kỳ Quân Sát nói: ” Hối hận rồi sao? Bây giờ vẫn còn kịp a.”

Lý Cường liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nói: ” Nếu lão nhân gia là nguyên anh kia, đệ tử không chút do dự sẽ thu thập ngài a...hắc hắc...còn hắn...đệ tử mặc kệ.”

Kỳ Quân Sát tức giận vỗ lên đầu hắn một cái, cười mắng: ” Ngươi dám! Coi chừng ta lột da ngươi! Dám nói chuyện với lão nhân gia ta như vậy!”

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: ” Ai biểu lão nhân gia dạy người học xấu a.”

Người trong phòng nghe được đều cảm thấy kỳ lạ, từ Tâm Động kỳ đi đến được Phân Thần kỳ thì chênh lệch cao đến thế nào, có bao nhiêu người tu chân có thể chống đỡ được sự hấp dẫn thế này chứ? Mà Lý Cường ngay chuyện nghĩ cũng không hề nghĩ đến, còn dám nói chuyện với sư tôn mình như vậy. Cảnh Phong gọi hắn là tiểu phong tử, thật sự là không sai một chút nào, khác hẳn với kiểu đánh nhau phong cuồng của Cảnh Phong, hoàn toàn là khác hẳn một trời một vực, trong lòng mọi người đối với hắn đều kính nể không thôi.

Kỳ Quân Sát thật sự là không hiểu tiểu quái vật này, nói: ” Hắn là sư môn trưởng bối của ngươi a? Sao ngươi phải giúp đỡ cho hắn?”

Lý Cường lại liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: ” Không phải a, chính vì đệ tử và hắn có duyên. Ân, lão nhân gia ngài là một nhân vật nguy hiểm, không thể đưa ngài đi gặp hắn đâu, đệ tử đợi khi hắn trở thành Tấn Tiên, sẽ giới thiệu cho hai người quen nhau, hắc hắc, khi đó hắn sẽ không sợ ngài nữa.”

Kỳ Quân Sát bị hắn nói đến dở khóc dở cười, nói: ” Ta có xấu xa đến vậy không?”

Lý Cường cười hì hì nói: ” Cảm ơn sư tôn nhắc nhở, đệ tử quyết định sẽ không mang theo kẻ nào cùng đi, chờ cho hắn trở thành Tấn Tiên rồi hãy nói. Hắc hắc, may mắn biết được tin tức này, ai, sợ quá, sợ quá!”

Kỳ Quân Sát nói: ” Hắc hắc, nếu ta muốn đi theo ngươi, ngươi có thể làm sao? Ngươi sẽ tránh không khỏi, đồ nhi ngoan a, ngươi đã có đại phiến toái rồi.”

Lý Cường không hề nóng vội, hắn hiểu rất rõ ràng, nếu Kỳ Quân Sát có tâm địa xấu xa, tuyệt đối sẽ không nói ra. Hắn chỉ cần lặng lẽ theo sau rồi động thủ, ai có thể là đối thủ của hắn?

Cảnh Phong kêu lên: ” Tiên bối, ngài thật sự sẽ không làm vậy chứ?”

Lý Cường mỉm cười không nói một tiếng nào. Kỳ Quân Sát nhìn Cảnh Phong lạnh lùng nói: ” Lão nhân gia ta tại sao không thể làm?”

Người trong phòng cảm thấy choáng váng, lão nhân gia hắn trở mặt thật là quá nhanh. Lý Cường cười cười nói với mọi người: ” Đừng để ý đến ông ấy, càng nói ông ấy càng dở trò thôi.”

Về mặt Kỳ Quân Sát ra vẻ tức giận, kêu lên: ” Ai, ngươi để cho lão nhân gia ta chơi thêm chút không được sao? Đồ nhi ngoan tại sao không ngoan chút nào vậy a.”

Người trong phòng bị hai thầy trò đùa giỡn đến choáng đầu hoa mắt, cũng không biết bọn họ câu nào là thật, câu nào là giả nữa.

Bây giờ Kỳ Quân Sát đã hiểu được vì sao Lý Cường lại có nhiều bằng hữu như vậy, chỉ vì hắn là một người tu chân thành tâm thật ý giúp đỡ người khác, ở tu chân giới rất ít nhìn thấy. Những người tu chân bình thường chỉ tự mình tiềm tu, nhiều nhất là chỉ quan tâm đến chuyện của sư môn mà thôi, còn những chuyện khác rất ít hỏi tới. Mặt khác vì tranh đoạt tư nguyên và pháp bảo, người tu chân luôn tranh nhau bất tận không ngừng. Từ chuyện này mà xem, Lý Cường chính là loại người hi hữu của tu chân giới, Kỳ Quân Sát

phi thường thưởng thức, trong lòng đã chính thức xem hần là đệ tử của mình, ý niệm ban đầu thu đệ tử đã hoàn toàn biến mất.

Lý Cường cầm lấy một thủy quả, cắn một cái, nói: "Thần sử đại nhân, có thể nói Mãng Nguyên xảy ra chuyện gì không?"

Tập Bồn thần sử nói: "Lão Đại, ta hỏi người trước, chuyện xảy ra ở Nam Khẩu Quan có phải là người ra tay không?"

Hồng Thiêm chen lời nói: "A a, sư thúc tại Nam Khẩu Quan đại phát thần uy, thần thú của Thản Đặc quốc bị sư thúc trừng trị đến chết, thần sử đại nhân không biết điều này sao?"

Tập Bồn thần sử cười nói: "Ta cũng đoán là lão Đại ra tay, nhưng người trong nước đều nói rằng do đại thần tự mình ra tay, truyền thuyết nói mãi giống như thật, đại thần có dặn ta khi nào gặp vị cao thủ này thì thay người đa tạ. Bất quá lão Đại cũng là người nhà, không cần phải nói lời cảm tạ nữa."

Kỳ Quân Sát hỏi: "Cái gì là Nam Khẩu Quan?"

Lý Cường cười nói: "Không có gì đâu, chỉ vô tình gặp phải thôi. Ân, sư tôn, trái cây này không tệ, ngài ném thử xem...a, chuyện Mãng Nguyên, rốt cuộc phát sinh đại sự gì, thần bí như vậy a."

Tập Bồn thần sử lúc này mới nói: "Chuyện của Mãng Nguyên, liên lụy rất nhiều, nghe nói chính là vì sự tranh chấp của Phật Đạo đã di lưu lại..."

Bồ Lập Ban đảo chủ gật đầu: "Đây là một bí mật, là bí mật về sự mất tích của Phật tông, người của Phật tông từng cấm chế bảy đại cao thủ của tu chân giới, sau đó là chọc vào ba vị siêu cấp cao thủ đã tiến vào Đại Thừa kỳ, cùng với Phật tông gây ra một cuộc đại chiến kinh thiên động địa tại Mãng Nguyên, kết quả của cuộc đại chiến này...a, thật sự là vô cùng mê ly, Phật tông từ đó về sau cũng mất tích, ngay cả ba vị siêu cấp cao thủ kia cũng biến mất, nghe nói vì cuộc đại chiến này làm cho bọn họ cũng không thể tu luyện được đến tầng cao hơn, bất quá tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng."

Tập Bồn thần sử thở dài, nói: "Đại khái cũng không sai biệt lắm, tu chân giới trải qua tràng tranh đấu nọ, nguyên khí đại thương, rất nhiều cao nhân tiền bối lánh đời không ra nữa, Mãng Nguyên từ đó về sau trở thành một nơi cấm kỵ, một chỗ giống như bị nguyên rửa. Vì vậy Thiên Kích Phong mới cho người canh giữ ở bên cạnh Mãng Nguyên, sau đó Thản Bang Tinh cũng rất ít người tu chân đi qua."

Lý Cường nhin không được quay đầu nhìn Kỳ Quân Sát, trong lòng hần đã hiểu được, sư tôn chính là một trong bảy đại cao thủ bị giam cầm năm đó. Chỉ thấy lão nhân gia không chút phản ứng, tay cầm một quả cây, đang chậm rãi ăn, thần sắc không chút thay đổi.

Cảnh Phong cũng đã hiểu được, hần kinh ngạc nói: "Không ngờ tiền bối chính là một trong bảy đại cao thủ, lão phong tử đúng là con mắt bị mù rồi."

Hần đối với cao thủ lợi hại luôn hết sức sùng bái, bởi vì hần chính là một lão phong tử thích đánh nhau đến điên cuồng.

Bồ Lập Ban đảo chủ ấp a ấp úng nói: "Tiền..tiền bối...chính là người...bị giam cầm...một trong bảy đại cao thủ? Làm thế nào tiền bối có thể ra được a? Trời ạ...còn có sáu người kia...lẽ nào cũng đã giải được cấm chế rồi?"

Kỳ Quân Sát nhàn nhạt nói: "Lão nhân gia ta đọc lai độc vãng, những người khác ta không biết, lúc ấy Phật tông...hừ! Lão nhân gia ta từng giết vô số, đáng tiếc lần này đi ra bọn họ toàn bộ lại mất tích, làm cho lão nhân gia ta phải bình giải tu Tán Tiên, hừ..."

Kỳ Quân Sát dường như đối với việc mình tu thành Tán Tiên rất là bất mãn, ngữ khí tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lý Cường vội la lên: "Thần sử đại nhân! Ta sẽ gọi người là lão đại đó! Ta van người! Mục đích nó, người kể cả nửa ngày vẫn chưa nói Mãng Nguyên đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều người chạy đến đó, không phải người muốn ta đi giúp người của Thiên Kích Phong đó sao?"

Tập Bốn thần sử vẻ mặt đau khổ nói: " Lão Đại, chuyện này nói cũng không thể rõ ràng lắm a...ai, ngay cả đại thần cũng không biết rõ ràng, ước chừng là có quan hệ tới Phật tông...còn có quan hệ tới tam đại cao thủ kia nữa, là chuyện gì cũng không biết rõ ràng, có nhiều lời nói khác nhau lắm, nhưng chuyện này đều có quan hệ tới Phật tông, tu chân giới cũng không thoát được liên quan...ai! Thật sự là không thể nói được rõ ràng đâu a."

Mọi người nghe hắn nói mơ mơ hồ hồ chẳng rõ việc gì, đều không nhịn được nở nụ cười. Lý Cường cười mắng: " Người đó, không phải giống như chưa nói gì hết sao, bỏ đi, đến lúc đó đi sẽ biết."

Chỉ có Kỳ Quân Sát cúi đầu trầm tư, hắn tự nhủ: " Chẳng lẽ là..." Thần sắc của hắn từ từ trở nên ngưng trọng.

Tập Bốn thần sử cảm giác được sự biến hóa của Kỳ Quân Sát, cười nói: " Lão tiền bối, chẳng lẽ nhớ tới cái gì sao?"

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: " Đi sẽ biết, bây giờ nói ra sẽ làm lòng người rối loạn." Rồi lại nói tiếp: " Chúng ta nhanh chóng đi thôi, lão nhân gia ta đối với Mãng Nguyên ngày càng hứng thú rồi đó."

Lúc này hứng thú của mọi người đều được khơi dậy, Lý Cường cười nói: " A a, không nghĩ tới trong lúc vô ý đi tới Thần Bang Tinh, kết giao được nhiều bằng hữu như vậy, lại gặp phải nhiều chuyện rất thú vị, thật sự là không uổng công a."

Tập Bốn thần sử nói: " Lão Đại, ta cùng đi với các ngươi, có tiền bối ở đây, ta nghĩ tiền đồ phía trước nhất định là rất thuận buồm xuôi gió."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Ai? Tiểu tử này thông minh như vậy a, chiếm tiện nghi thật lớn đó."

Bổ Lập Ban đảo chủ nói: " Các ngươi đi trước, ta đợi Thiên Hoàn lão ca tới, sẽ cùng hắn kết bạn đi Mãng Nguyên, sau đó sẽ tìm các ngươi."

Lý Cường cười nói: " Phi Cầu Liên vượt qua Oan Hồn Hải quá lâu, có lẽ đảo chủ đại ca đi tới trước chúng ta nữa đó."

Kỳ Quân Sát nói: " Đồ nhi ngoan a, ngươi gọi vị sư tôn này chỉ là gọi suông thôi sao? Có lão nhân gia ta ở đây, cái Oan Hồn Hải nho nhỏ này có gì mà khó đi chứ, ta sẽ lập một cái Truyền Tống Trận, đơn giản thôi mà."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Vậy cần rất nhiều tinh thạch a."

Kỳ Quân Sát lắc đầu: " Đó là cách làm của tu chân giới, lão nhân gia ta không cần như thế, lão nhân gia ta bố trí Na Di trận pháp vốn không cần tinh thạch."

Mọi người không chút nghi ngờ thực lực của hắn, Lý Cường cười nói: " Thật tốt quá, Oan Hồn Hải có rất nhiều cổ quái không thể xác định, có thể truyền tống vượt qua là tốt lắm rồi."

" Được, lão nhân gia ta đi bày trận đây, một lát nữa các ngươi đi tới đi."

Thân hình Kỳ Quân Sát đột nhiên biến mất tại chỗ, Bổ Lập Ban đảo chủ than thở: " Không hổ là cao nhân tiền bối, lợi hại a."

Sắc mặt Tập Bốn thần sử đột nhiên trầm xuống, âm u nói: " Không biết sao ta lại có cảm giác không tốt, ai, lại không nói ra được là tại sao. Lão Đại, lần này đến Mãng Nguyên làm việc, nhất định phải cẩn thận, họa phúc khó lường a."

Lý Cường gật đầu: " Đám huynh đệ này ta định trước tiên an bài cho họ theo Lam Tư công chúa trở về, sau khi quay lại ta sẽ dẫn bọn họ đi, như vậy mới yên tâm được một chút."

Cảnh Phong có điểm không cho là đúng, nói: " Tiểu phong tử, mặc dù ngươi đối xử tốt với bọn họ, nhưng làm như vậy bọn họ sẽ có tính ỷ lại rất mạnh, bất lợi cho sự tu hành của họ."

Một nữ tử khôi lỗi tiến vào nói: " Có khách đến!"

Mọi người nhìn ra thì thấy Tập Bốn đang đi đến, hắn vừa nhìn thấy Lý Cường thì vui vẻ nhếch miệng như cười, vừa rồi hắn không có mặt trên núi, nghe Nạp Thiện nói sư tôn đã tới, vội vàng bỏ ngang chuyện đang

làm, đặc ý đi tới vấn an: " Sư tôn, ngài có khỏe không? Ngài còn nhớ tiểu tử này không?" Từ trong tay hắn thoát ra một luồng lam quang, lao thẳng tới Lý Cường.

Lý Cường không khỏi vô cùng vui vẻ, nói: " Di, tiểu Hải yêu a, sao lại trở thành nhỏ xíu như vậy?"

Chính là tiểu Hải yêu ở Vong Mệnh Giác bay mất, bây giờ chỉ thu nhỏ chừng một nắm tay, đang cuộn tròn trong lòng bàn tay Lý Cường. Chỉ thấy nó vận vẹo người, thoáng chốc đã khôi phục lại như trước, xuyên phật châu trên cổ nó cũng lóe lên quang hoa màu nâu, khác hẳn lúc mới rời đi.

Bổ Lập Ban đảo chủ đối với những vật sản xuất từ Oan Hồn Hải phi thường quen thuộc, hắn giật mình nói: " Là Hồn yêu...là Hồn yêu a...đây là vô giới chi bảo..."

Cảnh Phong cũng biết, hắn nói: " Đây là loại Hồn yêu lợi hại nhất, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không có cách nào thu phục, trừ phi là nó tiến hóa trong tay mình..."

Lý Cường nói: " Nói bậy! Đây là tiểu Hải yêu a, như thế nào lại là Hồn yêu được, cái tên thật khó nghe quá đi."

Tiểu Hải yêu thân thiết liếm tay hắn, trong miệng kêu ô ô gì đó, tựa hồ đang làm nũng với Lý Cường. Bổ Lập Ban đảo chủ nói: " Tiền bối, con Hồn yêu này đã rất lợi hại rồi, nếu tái huấn luyện một chút, sau này tác dụng rất lớn."

Hồng Thiêm ngạc nhiên hỏi: " Hải yêu có tác dụng gì? Vì sao ta lại không biết."

Bổ Lập Ban đảo chủ giải thích: " Đây không phải là Hải yêu tầm thường, đây là một loại biến dị, sự lợi hại nhất của nó chính là có thể thôn phệ những hồn phách phi tán, chỉ cần nó tiến hóa một lần, ngay cả nguyên anh cũng có thể nuốt vào, những luyện hồn tầm thường thấy nó sẽ rất sợ hãi."

Lý Cường không quan tâm, nói: " Ta sẽ không đem nó làm pháp bảo để dùng, tùy ý nó muốn tới thì tới, nếu nó nguyện ý, còn nếu nó muốn đi, ta sẽ không ngăn trở, cũng không có ý định huấn luyện nó, để cho nó tự do tự tại sẽ tốt hơn."

Bổ Lập Ban đảo chủ chợt ngây ngốc, cách nói chuyện kiểu này cũng là lần đầu tiên hắn mới nghe thấy, ý nghĩa thâm sâu tinh tế, hắn lắc đầu thở dài nói: " Bội phục!"

Mạt Bồn nói: " Sư tôn, đệ tử muốn đi theo Mãng Nguyên..."

Lý Cường nhẹ nhàng vuốt ve tiểu Hải yêu, nói: " Ngay cả sư ca của ngươi ta cũng không định cho hắn đi, công lực của ngươi còn thấp, đi thật quá nguy hiểm. Ân, ta định cùng ngươi về nhà một chuyến, ngươi nên an bài một chút, có lẽ sau này sẽ rất khó quay trở về, ngươi không nên để mình lưu lại tiếc nuối, như vậy ta sẽ an tâm hơn."

Mạt Bồn biết sư tôn vẫn luôn lo lắng cho mình, trong lòng rất là cảm động, cúi đầu nói: " Ai, Mạt Bồn thật là vô dụng a."

Kỳ Quân Sát vô thanh vô tức xuất hiện ngay trước mắt mọi người, hắn cười nói: " Được rồi, đã chuẩn bị đi được rồi. Nga, tổng cộng có bao nhiêu người a?"

Lý Cường cười hì hì nói: " Người thì không nhiều lắm, nhưng có vài cái rương cần phải vận chuyển."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Không thành vấn đề, mau đi chuẩn bị đi."

Bất quá hắn đã rất nhanh hối hận vì câu nói này, hắn thật không nghĩ ra lại là những cái rương thật lớn làm người ta thật khó thể tin được.

84. Chương 84

Lam Tư công chúa tạ ơn: " Tiền bối gia gia, cảm ơn ngài!"

Kỳ Quân Sát nhắc chân đá Lý Cường một cước, tức giận nói: " Bội phục muốn chết...vậy tại sao ngươi không chết đi? Ai nha, tiểu nha đầu a, lão nhân gia ta đang nghĩ có phải ngươi đang đem đồ cưới vận chuyển về không...muốn mạng người sao, nhiều cái rương như vậy một chết ta rồi."

Mọi người nhất thời cười rộ lên ầm ỹ. Về mặt Lam Tư công chúa ngự ngùng, nàng cũng không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt yêu kiều bắn thẳng đến Kỳ Quân Sát, trong lòng của Kỳ Quân Sát chợt động, cảm thấy tinh thần lực của tiểu nha đầu này thật mạnh.

Triệu Hào đã suất lĩnh đội đi tới, lớn tiếng nói: " Sư tôn, người của chúng ta đều đã đến đông đủ rồi." Hần chỉ huy mọi người cùng kêu lên: " Ra mắt tổ sư gia, lão nhân gia hảo!"

Kỳ Quân Sát nhìn thấy thì đầu óc cũng choáng váng, sao lại có nhiều người như vậy a? Hần khoát khoát tay, hữu khí vô lực nói: " Tốt! Tất cả đều tốt!"

Bố Lập Ban đảo chủ cười nói: " Loại Na Di trận pháp này trước kia ta cũng nghe nói qua, bình thường cũng chỉ truyền tông được vài người, không nghĩ tới tiền bối lại lợi hại như vậy, có thể đem hết toàn bộ người và vật của cả một Phi Câu Liên truyền tông đi hết, thật sự là mở rộng nhân giới."

Thần Ca cảm thấy kỳ lạ: " Vẫn là tổ sư gia quá lợi hại, lão Nạp người sau này cần phải đi lĩnh giáo lão nhân gia nhiều hơn, chỉ cần người học được một phần trăm công phu của lão nhân gia, a a, người đã có thể xưng vương xưng bá rồi."

Nạp Thiện cười nói: " Cần gì người nói, ta vốn đã biết, sư tôn của lão Đại, đương nhiên là lợi hại."

Hai người bọn họ một xướng một họa cùng nhau vỗ mông ngựa cho Kỳ Quân Sát.

Kỳ Quân Sát nghe được cảm thấy rất thoải mái đắc ý, tâm tình cũng cảm thấy tốt lên nhiều, kỳ thật, tâm tính thiếu niên của hắn là do sau khi tu thành Tấn Tiên mới có, nếu hắn vẫn còn là lão quái đạo của trước kia, chỉ sợ hắn cũng không thềm quản tới đám người này của Lý Cường. Hần cười nói: " Hai người các người lại đây, đứng ở đó làm chi, đến chỗ lão nhân gia đi nào."

Nạp Thiện thầm nghĩ: " Tiêu rồi, vỗ mông ngựa không tốt a, có phải là vỗ trúng cái móng ngựa rồi không?"

Thần Ca ở phía sau hắn, thúc hắn nói: " Tổ sư gia gọi người, nhanh đi a!"

Hắn thừa lúc Nạp Thiện còn đang sững sờ, dùng sức đẩy hắn đi tới. Trên tay Kỳ Quân Sát hiện ra hai thanh đoản kiếm, dài cỡ một thước tám tấc, nói: " Mỗi người một cây, hai người các người tu vi quá kém, dùng loại kiếm này là vừa rồi."

Nạp Thiện thở ra một hơi dài, không khỏi mừng rỡ, biết rằng mình đã vỗ mông ngựa thật quá tốt.

Lý Cường đứng bên cạnh cầm một thanh lên xem, đó là một thanh kiếm có hình dáng rất cổ quái, vỏ kiếm màu đen, ở bên trên có những vết khắc lồi lõm, tay cầm cũng là màu đen, không phải bằng kim, không phải đá cũng không phải gỗ, không biết là tài liệu gì chế tác, khi cầm vào tay cảm thấy rất tốt. Lý Cường thử rút kiếm, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, kiếm và vỏ liền thành một thể, không thể rút ra được. Lý Cường nói: " Sư tôn, thanh kiếm này rất quái lạ a, chẳng lẽ là một thanh kiếm không có vỏ?" Hần thuận tay đưa kiếm cho Nạp Thiện.

Kỳ Quân Sát nói: " Hai tiểu tử kia tu vi còn chưa được, phi kiếm không thể dùng, cứ sử dụng cái này trước đã, chơi đùa cũng tốt...hắc hắc, dù đối phương có phi kiếm, dựa vào đoản kiếm này cũng có thể ngăn cản được một lát."

Nạp Thiện và Thần Ca cũng là quỷ cơ trí, chưa nhìn kỹ đoản kiếm đã trước tiên quỳ xuống dập đầu đa tạ, hai miệng đồng thanh nói: " Tạ lão gia tử ban thưởng!"

Kỳ Quân Sát đắc ý ha ha cười to.

Lý Cường hỏi: " Đoản kiếm tên gọi là gì?"

Kỳ Quân Sát đắc ý nói: " Không có tên, là lão nhân ta trước kia khi tu chân thì không có việc gì làm, rảnh rỗi tự mình chế tác ra chơi thôi..."

Nạp Thiện vốn là người rất hiểu thế sự, cười hì hì nói: " Xin tổ sư gia ban cho một cái tên!"

Kỳ Quân Sát lúc này cảm thấy rất hưởng thụ sự sùng kính, cười hì hì nói: " Ân, tên kiếm...Nghịch Quang, Nghịch Mang...các người có thể đến chỗ nào trồng trái thử xem sao, bên cạnh không thể có người a."

Nạp Thiện và Thản Ca hai người tách ra khỏi mọi người, hướng đến chỗ trống trải chạy đi, ai ngờ lại có một đám huynh đệ chạy theo xem náo nhiệt. Nạp Thiện dừng chân, lớn tiếng nói: "Các vị huynh đệ lui ra phía sau một chút, để cho ta và lão Thản thử kiếm nào." Trong lời nói lộ ra vẻ đắc ý.

Thản Ca lui về phía sau vài chục bước, nói: "Lão Nạp người làm trước đi, cho người uy phong một chút."

Nạp Thiện ngưng thần vận khí, đoản kiếm trên tay đột nhiên xuất ra thanh quang, phun ra nuốt vào luồng khí nhọn hoắt dài hơn một thước.

Mọi người không hèn mà cùng kinh hô. Nạp Thiện rất vừa lòng, vũ động đoản kiếm xuất một chiêu "Dã Chiến Bát Phương", một luồng thanh mang bay múa theo thân kiếm. Thản Ca trong lòng đã khó nhin được, quát to: "Kiếm tốt! Kiếm tốt! Nhưng công phu của lão Nạp người còn thiếu chút nữa, bằng không sẽ rất tốt."

Mọi người cười to, hai tên hoạt bảo này một ngày không đấu với nhau thì một ngày như khó chịu. Nạp Thiện kêu lên: "Lão Thản, đừng có gọi mà không luyện thử, tỷ thí một lần xem!"

Chúng huynh đệ nhất thời kêu loạn um sùm, Thản Ca hét lớn: "Được! Cùng người chơi đùa một chút...xem kiếm!" Hai người đã quần vào một chỗ.

Lý Cường nhìn Cảnh Phong nói: "Lão phong tử, người đi canh chừng hai người bọn họ một chút, đừng để họ bị thương, thuận tiện truyền cho họ vài chiêu...hắc hắc, người muốn chơi đùa thì cứ đi chơi đi."

Cảnh Phong đắc ý cười to, nói: "Được! Ta đi chơi đùa đây."

Lý Cường nói mấy câu đúng với tâm ý của hắn, hắn liền đi tới bên cạnh chỗ đấu, tùy thời chuẩn bị ra tay. Có hắn xem chừng Lý Cường không còn lo lắng Nạp Thiện sẽ chơi quá tay nữa.

Kỳ Quân Sát nhìn ngày càng có nhiều người và vật phẩm, thở dài: "Có muốn làm cũng phải có tiền vốn a, lần này đúng là lỗ vốn nặng rồi."

Lý Cường nhỏ giọng nói: "Sư tôn, thật sự làm không nổi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, lão nhân gia đừng miễn cưỡng."

Kỳ Quân Sát trừng mắt, nói: "Lão nhân gia ta chỉ sợ phiền toái, chút đồ vật ấy còn không làm khó được ta."

Trong lòng Lý Cường hiểu được, đồ vật thật sự là quá nhiều, hắn xoay người đi tìm Lam Tư công chúa thương lượng.

Trong chốc lát Lý Cường quay trở về, nói: "Sư tôn, những cái rương này sẽ đi theo Phi Câu Liên, bởi vì đã bao thuyền, cho dù chúng ta không ngồi Phi Câu Liên đi tiếp, bọn họ cũng sẽ đến Tây đại lục, lưu lại một ít võ sĩ đi theo áp tống, hẳn là không có chuyện gì."

Kỳ Quân Sát nói: "Làm gì? Xem thường lão nhân gia ta a, chút đồ vật ấy..."

Lý Cường cười hì hì cắt đứt lời hắn: "Đệ tử biết, lão nhân gia sẽ không quan tâm đến một chút đồ vật ấy đâu, đừng cãi nữa, nghe đệ tử an bài đi nhé."

Kỳ Quân Sát phất tay nói: "Tùy người! Tùy người! Ta đi xem hai tiểu bằng hữu đánh nhau thế nào rồi." Trong lòng hắn biết, đồ nhi ngoan chỉ sợ mình quá cực khổ mà thôi.

Đám võ sĩ đi theo Lam Tư công chúa, mặt mày khổ sở mang mấy cái rương trở xuống thuyền, chỉ để lại một cái rương lớn, đó chính là đồ vật tùy thân của Lam Tư công chúa.

Hồng Thiêm nói: "Tất cả đều đã chuẩn bị tốt lắm rồi, bắt đầu truyền tống thôi."

Lý Cường kêu Triệu Hào, phân phó cho hắn tập hợp mọi người.

Chỉ chốc lát, mọi người đã chuẩn bị xong. Lý Cường liếc mắt một cái nhìn thấy Nạp Thiện và Thản Ca hai người, không khỏi bật cười nói: "Sao lại đánh đến bộ dáng thế này..."

Nạp Thiện ôm lấy khuôn mặt bầm tím, ấp úng nói: "Là lão phong tử ra tay đó..."

Thần Ca cũng có một bộ dáng thê thảm, âm ức nói: " Ai, người kia á! Hắn nói để cho hai người chúng ta đánh một mình hắn, không nghĩ tới hắn...thực lực của hắn lại mạnh như vậy, không chiếm được chút tiện nghi nào...thật là tai hại a...lão Đại."

Vẻ mặt Cảnh Phong thoáng đắc ý, nói: " Ta cũng không có dùng phi kiếm và pháp bảo, hai người các người đều có đoản kiếm, Độc Nhân Long kia còn dùng điện quang đánh ta, chiếm nhiều tiện nghi như vậy, sao lại làm ra bộ dáng thảm thương như thế chứ."

Lý Cường ra vẻ tức giận, nói: " Bỏ đi, lão phong tử, nơi này ngoại trừ sư tôn của ta, tu vi của người là cao nhất, vậy mà đi đánh vãn bối như vậy...có nên truyền vài chiêu cho họ đền bù không."

Cảnh Phong bị Lý Cường nói đến không còn biện pháp nào, đáp: " Được thôi! Đợi đến Tây đại lục sẽ truyền cho họ được chưa? Lão Đại người thật là quá lợi hại rồi, thuộc hạ của mình có ăn một chút khổ thì cũng không được a."

Lý Cường cười hì hì nói: " Bọn họ không phải là thuộc hạ của ta, là huynh đệ của ta, người nói ta sẽ để cho họ thiệt thòi hay sao? Nếu có cũng phải có đền bù mới được, haha..."

Cảnh Phong nói: " Chỉ là lỡ tay thôi, thật không có biện pháp a, biết vậy không thèm đánh, thật là khổ sở."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Ta và người đánh!"

Cảnh Phong vội nhảy qua một bên, sợ hãi nói: " Cùng đánh với lão nhân gia sao, quên đi, nếu có một phần trăm hy vọng có thể đánh thắng lão nhân gia, lão phong tuyệt đối sẽ không tránh né đâu, ai...thua là chắc...lão phong cũng không dám a..."

Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Nguyên lai người cũng biết rõ vậy a! Lão Thần, chúng ta thật là oan ức quá, đã uống phí công sức một hồi."

Mọi người nhin không được bật cười.

Na Di Truyền Tống trận, ở tại tu chân giới, chỉ có đạt đến tu vi ngoài Hợp Thể kỳ mới có năng lực thiết kế, hơn nữa phải mượn năng lượng của nhiều tinh thạch mới làm ra được. Lý Cường nhìn thấy chỉ cách đó nửa thước có một vầng sáng màu trắng nhạt, cấu thành một chiếc vòng kỳ lạ, gần giống như tấm lưới nhện, khoảng chừng cỡ mười thước vuông, đó chính là trận pháp vừa rồi do Kỳ Quân Sát làm ra. Dù sao hắn cũng là Tán Tiên, công lực thật không thể tư nghị, có thể trống rỗng tạo ra Na Di Trận, hơn nữa còn tụ lại mà không tiêu tán, thật là làm cho người ta phải tán thưởng.

Kỳ Quân Sát nói: " Đồ nhi ngoan, nhóm đầu tiên có thể đi rồi, là ai đi trước đây?"

Tất cả mọi người đều do dự bởi vì không ai rõ kết quả thế nào. Lý Cường nói: " Đệ tử là nhóm đi đầu tiên, Triệu Hào ở chỗ này chỉ huy, người và sư tôn đi cuối cùng. Nạp Thiện, Thần Ca, Hồng Thiêm và Mật Bồn sẽ đi với ta trước, Khố Bột, Hàn Tấn và Triệu Trì mấy người tiếp theo, Lam Tư công chúa, người của các người và Táp Bồn thần sử, Cảnh Phong đi cùng nhau. Được rồi sư tôn, hãy truyền nhóm của đệ tử đi trước."

Kỳ Quân Sát gật đầu: " Đồ nhi ngoan, a a, không có việc gì đâu....các người chuẩn bị xong chưa?" Trong giọng nói của hắn có chút gì đó không xác định. Hắn khởi động Na Di Trận, bạch quang hiện lên, trong trận đã không còn một bóng người.

Tây đại lục, quanh co pháp phòng, rừng rậm chằng chịt miên duyên vô tận, ở tại một bãi cỏ lớn trên mặt đất, có một con đường nhỏ đầy đá vụn, thỉnh thoảng lại có thương lữ hay người đi đường đi ngang qua đó. Sắc trời dần dần tối sầm xuống, tiếng gió càng ngày càng lớn, người đi trên đường không hẹn mà cùng bước nhanh hơn, chạy nhanh về phía trước, hy vọng có thể tìm được chỗ trú trước khi cơn mưa tới.

Bầu trời đột nhiên lóe sáng, ai có kinh nghiệm cũng đều nghĩ rằng sắp có sét đánh, nhưng trong chớp lát lại không hề có một tiếng động nào. Chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên hiện ra khoảng mười người, cơ hồ đều té nằm trên mặt đất, chỉ còn khoảng hai, ba người còn đứng thẳng, chợt nghe trong đó có một người mắng: " Ai! Mụ nội nó, tại sao lại té xuống hết vậy...may là không ai nhìn thấy, được rồi, tất cả đều đứng lên cho lão tử."

Đúng là mấy người của Lý Cường vừa được truyền tới.

Hồng Thiêm đứng ở bên cạnh Lý Cường, nói: " Hay thật! Sư thúc tổ truyền tông thật là mạnh mẽ, làm tắt cả đều té hết trên mặt đất a."

Mọi người đang bị Lý Cường thúc giục, chậm rãi đứng dậy. Nạp Thiện nhìn bầu trời, nói: " Sắp mưa rồi...ai nha, cảnh sắc nơi này giống như ở quê quán của ta, haha, có rừng rậm màu xanh biếc, lão Mạt a, người về đến nhà rồi."

Mạt Bồn nhìn chung quanh một hồi lâu, hần nghi hoặc nói: " Đây là nơi nào? Thật xa lạ quá. Sư tôn, mọi người ở đây chờ, để đệ tử đi hỏi tình huống xem sao."

Lý Cường gật đầu nói: " Mạt Bồn người đi tìm hiểu tin tức, hỏi cho rõ chúng ta đang ở nơi nào? Những người khác ở bên cạnh mà đợi, chỉ chốc lát là họ tới thôi."

Lòng hiếu kỳ của Nạp Thiện rất nặng, hần sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, cười nói: " Lão Mạt, ta cùng người đi xem..."

Thần Ca cũng hô: " Ta cũng đi, a a, đây cũng là lần đầu tiên ta bước lên đất của Tây đại lục."

Ba người vừa đi vừa nói hướng con đường nhỏ đầy đá vụn đi tới.

Mọi người bắt đầu sửa sang lại hành trang. Sắc trời càng thêm âm trầm, xa xa mơ hồ truyền đến vài tiếng sấm. Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Sư thúc, ngài nghe thử..."

Lý Cường đã nghe được thanh âm long long, tựa như tiếng vó ngựa, nghe rất nặng nề, từ rừng cây cách đó không xa truyền đến. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm chỗ phát ra tiếng vang, Lý Cường ngạc nhiên nói: " Là cái gì vậy a?"

Bụi mù từ trong rừng cây bay lên, Hồng Thiêm cười nói: " Hình như là một kỵ đội."

Một kỵ đội bộ dáng cổ quái từ trong rừng cây chạy vội đến, tiếng vó ngựa càng ngày càng lớn. Hồng Thiêm rất quen thuộc Tây đại lục, hần nhìn thoáng qua rồi cười nói: " Không có gì, là một kỵ đội vận chuyển hàng hóa rất thường thấy ở Tây đại lục."

Lý Cường chưa bao giờ thấy qua, cảm thấy rất kỳ lạ, nhìn chăm chăm xem thử. Kỵ đội dọc theo con đường đá vụn bốn ba chạy đến.

Dẫn đường chính là bốn quái thú màu đen, ở trên có hai người đang cười. Loại quái thú này dài chừng bốn, năm thước cao khoảng hai thước, thân thể gọn ghẽ, cái đuôi rất dài, cái đầu hình tam giác, trên người có lân phiến che kín, tứ chi trắng kiện, có vẻ phi thường cao lớn uy mãnh.

Lý Cường liếc mắt nhìn một cái lập tức thích ngay, cảm giác nó có chút giống tích dịch (thần lân). Trên lưng nó có hai người, người phía trước đang nắm dây cương, người phía sau tay cầm trường cung.

Lý Cường hỏi: " Đây là quái thú gì vậy?"

Hồng Thiêm đáp: " Đây là quái thú thường thấy ở Tây đại lục gọi là Hắc Tiêm kỵ, người trong dân gian cũng hay dùng Hắc Tiêm làm ngựa cưỡi, Hắc Tiêm kỵ trong quân đội có tốc độ rất nhanh. Ngài xem ở phía sau những con không có lân phiến gọi là Hoa Tiêm kỵ, thường dùng để chở hàng hóa."

Lý Cường bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại động vật này, mỗi người đều sợ hãi than thở không thôi.

Người cưỡi trên Hắc Tiêm kỵ từ xa đã nhìn thấy đám người Lý Cường, trong đó có một người cầm đầu lớn tiếng nói gì đó, tiếp theo kỵ đội dừng lại ở phía xa, hai Hắc Tiêm kỵ hướng bọn họ chạy tới rất nhanh.

Lý Cường nói: " Hồng Thiêm, bọn họ muốn làm gì a? Khí thế hung hãn vậy!"

Không đợi Hồng Thiêm nói chuyện, mười huynh đệ ở phía sau đã tự động tụ ba người một tổ, ở trên mặt đất lập ra một công kích trận, theo sự hoàn thành của công kích trận, thế công mãnh liệt cường đại liên bức tới hai Hắc Tiêm kỵ phía trước, chỉ thấy hai Hắc Tiêm kỵ và bốn người đang cưỡi trên đó cuống quýt lui về phía sau, nhất thời có bộ dáng rất bối rối.

Hồng Thiêm quát: " Các người cứ việc đi tới, chúng ta cũng là thương lữ."

Người trên Hắc Tiêm kỳ có vẻ kinh nghi, có một người kêu lên: " Xin đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là cảnh giới, không có ý muốn công kích."

Lý Cường khê khoát tay, nói: " Không được công kích! Thu hồi vũ khí, ở tại chỗ đợi lệnh!" Rồi lại lớn tiếng hỏi: " Uy! Xin hỏi, nơi này là địa giới của quốc gia nào?"

Người trên Hắc Tiêm kỳ nói: " Đây là biên giới của Cưu Nam Quốc và Man Dã Tộc, là một khu vực không thuộc về ai, đi đến phía trước là Cưu Nam Quốc, phía sau là thuộc về Man Dã Tộc."

Lý Cường lớn tiếng nói: " Cảm ơn, các người cứ đi qua đi!"

Trên Hắc Tiêm kỳ có một cung thủ lớn tiếng nói: " Xin lỗi! Đã quấy rầy!" Sau đó hắn kêu lên một tiếng lớn, đám Hoa Tiêm kỳ và Hắc Tiêm kỳ đứng đằng xa liền phóng đi, hai Hắc Tiêm kỳ còn lại cũng chuyển hướng đuổi theo.

" Phách phách ba ba" tiếng mưa bắt đầu rơi xuống. Hồng Thiêm ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: " Trận mưa này thật không nhỏ a."

Lý Cường kỳ quái nói: " Sư tôn đang làm cái quỷ gì a, đến bây giờ còn không có ai truyền tống lại đây....mọi người lại đây linh cây dù che đỡ đi." Ở trong thủ trạc còn có hơn mười cây dù che mưa, đều mua được ở quê hương, với tu vi bây giờ của Lý Cường thì nước mưa không thấm được nhưng các huynh đệ thì không. Mười người cùng mở dù, cùng xòe ra một lúc trong rất đẹp mắt.

Lại đợi thêm chốc lát, từng đạo tia chớp từ phía chân trời xẹt xuống, tiếng sấm oanh oanh long long vang rền, mưa to rớt cuộc đã trút xuống, khung cảnh hoàn toàn mờ mịt. Lý Cường và Hồng Thiêm hai người lơ lửng cách mặt đất chừng nửa thước nhìn quanh khắp nơi. Nước mưa căn bản chỉ rơi xuống cách họ tới một thước, phẳng phất như có một hộp thủy tinh vô hình đang vây bọc chung quanh họ. Mà đám huynh đệ cũng rất có ý tứ, bọn họ ba người đứng chung một chỗ, mặt đối diện ba hướng, đem dù bảo vệ không cho nước mưa tạt vào.

Lý Cường cười nói: " A a, biện pháp này thật tốt đó. Mọi người ráng nhẫn nại một chút, chờ người phía sau đến."

Hồng Thiêm cười khổ nói: " Sư thúc, hình như không đúng a, không có khả năng lại lâu như vậy, truyền tống chỉ là chuyện trong phút chốc thôi, đệ tử hoài nghi...có lẽ do đệ tử đa nghi."

Lý Cường suy nghĩ một chút cũng cười khổ nói: " Có lẽ là lão nhân gia truyền tống sai chỗ rồi...nếu thật vậy thì đúng là phiền toái." Hắn không phải hoài nghi Kỳ Quân Sát có ý xấu gì, nhưng hắn nghĩ với thực lực của lão nhân gia thật ra không thể làm được như thế. Thật ra Lý Cường đã đoán đúng, Kỳ Quân Sát lập Na Di Trận cũng chỉ là lần đầu tiên, không lần lần mới là lạ.

Trong cơn mưa to, ba người Mạt Bồn đang vội vã chạy trở về. Nạp Thiện kêu lên: " Lão Đại, sao bọn họ còn chưa lại đây a? Mụ nội nó, cơn mưa này quả thật quá lớn."

Lý Cường lấy dù đưa cho bọn hắn, ba người chưa từng thấy qua vật này, thật vất vả mới mở ra được. Mạt Bồn lau nước mưa trên mặt, lớn tiếng nói: " Đây là ngay giữa bụng của Tây đại lục, phía trước là Cưu Nam Quốc, muốn đến Lạp Đô Quốc còn phải đi đoạn đường rất xa. Con đường này đi rất nguy hiểm, cường đạo, thổ phỉ và quái thú rất nhiều, phía trước có một cái thổ trại, hay là chúng ta đi tới đó để tránh mưa trước?"

Lý Cường còn chưa từ bỏ ý định, nói: " Đợi thêm một lát nữa, nếu còn chưa có ai truyền tống lại đây, chúng ta sẽ đi. Mưa có lẽ sẽ nhanh tạnh thôi."

Nước mưa ướt đầm trên người làm Mạt Bồn khó chịu, hắn vận công, nước mưa trên người bắn ra bốn phía, nhất thời toàn thân đều bao phủ trong tầng vụ khí. Hắn rất nhanh đã hong khô quần áo, lúc này mới nói: " Sư tôn, cơn mưa này trong một thời gian ngắn sẽ không dừng lại, sẽ mưa suốt hai, ba ngày thời gian, cơn mưa thế này có tên là Lạn Thiên Vũ, sẽ không dừng lại mau đâu."

Nạp Thiện thu hồi cây dù, há to miệng liếm liếm nước mưa rồi cười to nói: " Ha ha, nước mưa này thật là mát lạnh, con mẹ nó, vô cùng sáng khoái!" Hắn cởi sạch quần áo, vừa cởi vừa nói: " Lão Thẩn, nhân rồi cũng là nhân rồi, lão Nạp ta muốn tắm một chút, sáng khoái một bữa! Huynh đệ nào muốn tắm thì mau cởi đồ ra đi, ở nơi này đâu có đàn bà!"

Lý Cường nghe hắn nói xong cũng động tâm, nhin không được cũng lớn tiếng nói: " Bên kia có một vũng nước, ta cũng phải đi tắm mới được. Ha ha, chủ ý của Nạp Thiện tốt lắm, mọi người theo ta đi a!" Nhất thời mọi người thu hồi cây dù, cởi quần áo, lao vào trong cơn mưa thật sướng khoái.

Chỉ có Hồng Thiêm lắc đầu cười khỏ, hắn vẫn đứng bất động như trước, hắn không có thói quen tham gia loại chuyện này. Lý Cường kêu lên một tiếng nhảy vào trong vũng nước, mấy huynh đệ khác vừa muốn nhảy theo, chỉ thấy đầu của lão Đại dính đầy bùn đất từ trong vũng nước đứng lên, thối phù phù liên tục trong miệng, mở miệng mắng to, nguyên lai vũng nước bên đường chỉ sâu chừng hai thước, mọi người cười ha ha như điên. Lý Cường tức giận bốc lên một nắm đất bùn ném vào trong đám huynh đệ, nhất thời thiên hạ đại loạn.

Chỉ thấy đất bùn bay đầy trời loạn xạ, Lý Cường càng khoa trương, hắn vận công moi một nắm bùn đất thật lớn lên, bùn đất bay đầy trời hướng về phía mọi người. Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Hướng lão Đại tấn công." Có năm, sáu nắm bùn đất bắn tới, nhất thời toàn bộ bùn đất đều nhắm thẳng Lý Cường. Hồng Thiêm ở bên cạnh cũng nhin không được a a cười, Lý Cường liếc mắt một cái nhìn thấy, kêu lên: " Mọi người nhìn xem, còn có một người không chịu cởi quần áo đó, kéo hắn xuống nước a!"

Hồng Thiêm sợ đến bỏ chạy, cả người Lý Cường đầy bùn đất bay lên không trung, dương tay xuất ra một mảnh hồng quang đem Hồng Thiêm đè lên mặt đất, hắn hét lớn: " Bùn đất đây...trúng! Haha!"

Nạp Thiện và Thản Ca đồng thời ôm lấy Hồng Thiêm, kêu lên: " Xuống dưới đi! Haha!"

Hồng Thiêm không dám vận công, sợ làm bị thương bọn họ, chỉ hét lên: " Dừng! Dừng!"

Mọi người kinh hô, chỉ thấy Lý Cường moi lên một nắm đất bùn đất cao chừng một người, đẩy lại phía họ, hắn vui vẻ cười to, hét: " Hãy nhìn đoàn bùn đất lớn của lão tử đây..."

" Bình!"

Nạp Thiện, Thản Ca và Hồng Thiêm đều bị chôn ở trong đám bùn đất, một hồi lâu mới từ trong đám bùn lộ ra ba cái đầu, trong đó có một người nói: " Là ai ám toán ta?"

Mọi người cười to, bỏ chạy tứ tán. Hồng Thiêm từ trong đám bùn đất bay ra, quát lớn một tiếng: " Lam Tư công chúa đến!"

Cùng thời gian, mọi người liền nhào vào trong nước, Hồng Thiêm ha ha cười to.

Nạp Thiện lộ cái đầu bóng lưỡng từ trong đám bùn ra, nhìn chung quanh hỏi: " Ở nơi nào?"

Lý Cường lao vào trong vũng nước đầu tiên, lập tức đã phát hiện trúng bẫy của Hồng Thiêm, căn bản là không có ai truyền tống lại đây cả.

85. Chương 85

Trận mưa to ầm ầm trút xuống, con đường đá vụn dẫn tới thỏ trại không nhìn thấy một thương lữ hay người đi đường nào, sắc trời dần dần tối đen. Trong thỏ trại có rất nhiều khách sạn, kiến trúc nơi này cơ bản đều từ gỗ tạo ra, vách tường của trại cũng là do một loại gỗ nguyên sinh làm thành, có thể gọi là một trại mới chính xác.

Phòng ốc nơi này khá lớn, tầng dưới cùng thì trống rỗng, phải trên tầng hai mới có người ở. Bây giờ là lúc ăn cơm chiều, khách sạn lớn nhất ở thỏ trại đã náo nhiệt phi phàm, lão bản của khách sạn rất vui vẻ, vừa mới có mười mấy khách nhân vừa tới, bao hết một lầu ở phía sau, nhìn bộ dáng đều là khách nhân có tiền, quần áo hoa lệ cổ quái, ra tay phi thường hào phóng, nhất là người tuổi trẻ cầm đầu, khí độ càng không giống bình thường, lão bản mở khách sạn chỗ này đã từng gặp qua rất nhiều người, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật xuất chúng như thế.

Đại sảnh một lầu là chỗ để dùng cơm, là một đại mộc trác được ngăn ra hơn hai mươi gian hình lục giác, ở giữa mỗi gian là một khoảng trống ở ngay giữa, bên trong đặt một cái bồn lửa. Bên trong đã có khách nhân ngồi đầy, chỉ có ở phía tây còn hai gian để trống, bất quá bồn lửa bên trong cũng đã được đốt lên, lão bản đang chỉ huy bọn tiểu nhị thu thập bố trí.

Một vị độc nhãn đại hán đầu trục lóc đang mang theo ba người thật cường tráng từ bên trong đi ra. Vị đại hán độc nhãn nói: " Uy! Lão bản, chuẩn bị xong chưa?"

Lão bản vội vàng chạy lại, ân cần cười nói: " Đại gia, đã chuẩn bị xong rồi, xin mời ngồi!"

Độc nhãn đại hán quay đầu nói: " Người đi mời lão Đại bọn họ đến đây đi." Rồi lại hỏi lão bản: " Ngồi ở đâu?"

Lão bản vội vàng khom người, đưa tay chỉ một cái bàn trống phía tây, nói: " Mời ngài, tất cả đã an bài xong rồi."

Độc nhãn đại hán đi tới bên cạnh bàn, nhưng hán vẫn chưa ngồi xuống, nói: " Lão bản, người cứ đi làm việc đi, ta ở chỗ này đợi lão Đại tới."

Trong lòng lão bản cảm thấy hơi lo lắng, âm thầm nghĩ: " Hán nói vị lão Đại nhất định là người tuổi trẻ cầm đầu kia, xem ra uy vọng của người này rất cao a, độc nhãn đại hán này dĩ nhiên cũng không chịu ngồi xuống trước, nhất định phải chờ lão Đại của hán đi ra, thật là lợi hại a."

Hán gấp gấp hướng phòng bếp đi đến, nghĩ thầm: " Cần phải phân phó thêm một chút, thịt dùng phải còn mới, tiểu nhị phải ân cần chu đáo, loại khách nhân này dù sao cũng không thể đắc tội được."

Rất nhanh, từ bên trong đi ra mười người, người tuổi trẻ cầm đầu cười nói: " Nạp Thiện, có tìm được thức ăn gì người thích ăn không a?"

Đúng là đám người của Lý Cường. Nạp Thiện gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Hắc hắc, lão Đại, bây giờ trong miệng đệ vẫn còn toàn mùi đất bùn, chỉ mong tìm được một chút thức ăn ngon, bằng không sẽ rất khó chịu. Lão Đại, ngồi bên này."

Đám người này thật sự là làm cho người khác chú ý, trang phục của bọn họ hoàn toàn khác hẳn với người của Tây đại lục, mọi người trong sảnh đều nhìn chằm chằm bọn họ, nhỏ to nghị luận không ngừng.

Lý Cường mặc bộ quần áo hoa lệ quý phái, do ngân tử tô liêu chế thành, hoa văn ở phía trước cũng kỳ lạ mà người của Tây đại lục chưa bao giờ nhìn thấy qua. Trang phục lại tỏa ra ngân quang nhàn nhạt, đai lưng lại dùng quai da thú của Oan Hồn Hải đặc chế, phía trước có lớp vảy màu vàng nhạt do thiên nhiên kết thành, phi thường tinh mỹ, ngay cả đôi giày cũng là loại da thú có vảy màu đen chế tạo ra. Một thân trang phục này của Lý Cường có thể nhìn thấy tại Thiên Lại Thành hoặc Hắc Thủy Đảo, nhưng ở nơi bản khốn như thổ trại thật sự làm chấn động.

Bảo mọi người ngồi xuống xong, Lý Cường hỏi: " Mạt Bồn, nơi này đến Lạp Đô quốc người có biết đường không?"

Mạt Bồn vẻ mặt đau khổ nói: " Sư tôn, sợ rằng chúng ta phải tìm người dẫn đường thôi, trước kia lúc đệ tử còn buôn bán, có nghe người ta nói, nếu muốn đến đây kinh doanh, phải có người bảo vệ mới được, nơi này không phải là nơi người bình thường có thể lui tới."

Hán lại nhìn Nạp Thiện, lại cười nói: " Khi đó lá gan của ta quá nhỏ, nếu có loại cao thủ như lão Nạp ở bên cạnh, a a, ta cũng sẽ đi đến nơi đây kinh doanh một chuyến."

Nạp Thiện đột nhiên nghe hán tán thưởng một câu, mừng rỡ đến hớn hở mặt mày: " Ha ha, đó là đương nhiên rồi, có Nạp Thiện ta đây, ai dám động tới người! Người đó không phải muốn chết sao?"

Lý Cường vỗ lên đầu hán một cái, cười nói: " Người còn dám hống hách như vậy...tu vi của người bây giờ còn kém Mạt Bồn nhiều, còn không chịu chăm chỉ tu luyện, hừ hừ, Mạt Bồn hán chỉ cần một tay là có thể sửa trị người một trận."

Nạp Thiện nhất thời không đại phát tính tình, rút cổ nói thầm: " Có ai lại đi làm giống như hán vậy, điên cuồng mà luyện, ta không chịu nổi cái khổ như vậy đâu a..."

Hồng Thiêm nói: " Chúng ta thử xem có thể tìm được một ít Hắc Tiêm kỳ hay không, những huynh đệ này đều không thể bay, nếu đi bộ thì thật là quá chậm. Không nghĩ tới sư thúc tổ lại truyền tống chúng ta đến đây, lại không thấy bóng dáng bọn họ, đường đến Lạp Đô quốc lại rất xa, trên đường rất khó đi a."

Lão bản khách sạn chỉ huy tiểu nhị mang hai bồn thịt tươi nguyên đặt lên bàn, lão bản lại tự mình bưng một cái khay lớn. Lý Cường nhìn trong cái khay có mấy cây dao nhọn cắt thịt, còn có một đồng que xiên thịt, hai cái chén nhỏ ước chừng chính là muối. Sau khi để xuống xong xuôi, lão bản cung kính nói: " Các vị đại lão gia xin mời dùng."

Lý Cường nghi hoặc nói: " Như vậy thôi? Không còn gì khác sao?"

Mặt Bồn nói: " Sư tôn, nơi này chỉ ăn thịt là chính, rất ít có những đồ vật khác."

Nạp Thiện lại hô to thống khoái, cầm dao cắt một khối thịt lớn, cắm vào que xiên để lên trên lửa nướng. "xuy xuy", một mùi thịt nướng tỏa ra, đám huynh đệ đầu còn nhẩn nại được nữa, liền tranh nhau nướng thịt. Cái đầu bóng lưỡng của Nạp Thiện lúc lắc không ngừng, hầu kết không ngừng di động, vừa nhìn là biết hẳn đang không ngừng nuốt nước miếng. Lý Cường không nhìn được bật cười, hẳn không thích ăn thịt, nhưng người khác thì không nhất định như vậy. Những người đang ngồi chỉ có Lý Cường và Hồng Thiêm không cử động, còn những người khác đều là cao thủ ăn thịt a.

Lão bản cười nói: " Đại gia, nơi này là nơi hẻo lánh, không có đồ vật gì tốt cả, đây là thịt Mao Thổ Thú do thợ săn vừa mới đưa tới..."

Lý Cường hỏi: " Ở đây có loại trái cây gì không?"

Lão bản gật đầu cúi người nói: " Đại gia, trái cây bây giờ thì không có, không phải mùa của nó, phải đợi thêm một thời gian nữa."

Hồng Thiêm cười nói: " Bỏ đi, lão bản cứ đi đi...sư thúc, chúng ta dù sao cũng không cần ăn mà, chỉ nhìn là được rồi."

Lý Cường đứng dậy, cười nói: " Các người ăn đi, ta muốn nhìn quanh một chút."

Trong miệng Nạp Thiện đầy thịt, âm ừ nói: " Lão Đại...thịt này ăn ngon lắm...vừa ngon lại thơm..."

Lý Cường không để ý đến hẳn, xoay người đi tới cửa mộc lâu, một không khí thanh tân thổi vào mặt mang theo hơi nước nhẹ, làm cho lòng người vô cùng sáng khoái.

Nhìn những giọt mưa lớn nhỏ rơi xuống, Lý Cường tràn đầy tâm sự. Kỳ Quân Sát phân ra làm ba đợt truyền tống, sợ rằng hẳn sẽ truyền tới cả ba địa phương, như vậy thật sự là phiền toái cực lớn. Nếu như vậy mọi người phải chạy tới Lạp Đô quốc mới có thể họp mặt, thật sự là dục tốc bất đạt (có gấp cũng không được).

Chợt nghe Nạp Thiện hét lớn: " Lão Đại! Lão Đại! Mau lại đây..."

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nạp Thiện đang lôi kéo một đứa nhỏ, miệng thì kêu to. Lý Cường hỏi: " Nạp Thiện, sao ngươi không lo ăn đi, lôi kéo đứa nhỏ kia làm gì?" Vừa nói vừa đi tới.

Nạp Thiện một tay vịn gậy gao lôi kéo đứa nhỏ kia, một tay cầm lấy một khối thịt. Đứa nhỏ kia nhìn qua chỉ khoảng được mười tuổi, quần áo vô cùng rách rưới, màu sắc cũng không còn nhìn ra được nữa, đi chân trần, khuỷu tay đeo một cái hộp nhỏ, thần sắc phi thường kinh hoảng, đang cố gắng dùng sức muốn thoát khỏi tay của Nạp Thiện.

Sắc mặt Lý Cường trở nên âm trầm, Nạp Thiện càng hoảng sợ, vội vàng nói: " Lão Đại, đệ không phải khi dễ nó...đứa nhỏ này muốn bán trái cây đó." Hẳn vội vàng buông tay.

Lý Cường tức giận nói: " Bộ dáng này của ngươi là đang mua đồ vật đó sao? Hừ chết người không thường mệnh sao, đi! Phạt ngươi nướng một miếng thịt lại đây..." Rồi hẳn ngồi xồm xuống, cười cười nói: " Tiểu đệ đệ, bán trái cây gì vậy, đưa cho ca ca nhìn xem thử được không?"

Trong thực khách đã có người không nhìn được, đứng dậy định lên tiếng, thấy Lý Cường mở miệng nói chuyện, mới ngồi trở xuống. Tiểu hài tử không nói chuyện, chỉ yên lặng đưa lên hộp gỗ, vạch ra tám vãi rách phủ bên trên. Đó là một quả cây màu trắng cỡ ngón cái, loại quả này cũng là lần đầu tiên Lý Cường nhìn thấy, hẳn lấy ngón tay út bẻ một cái " lộng" một tiếng vang nhỏ, quả cây tách làm hai nửa, thịt đỏ tươi, ăn vào miệng có một mùi thơm ngát.

Lý Cường cười nói: " Ân, ăn ngon lắm, ta sẽ mua hết, lại đây..." Hắn nắm tay tiểu hài tử đi tới chỗ đám người của mình đang ngồi.

Nạp Thiện cầm một khối thịt nướng, nói: " Lão Đại, đã nướng xong rồi."

Lý Cường cầm lấy khối thịt, đưa cho đứa nhỏ, nói: " Tiểu đệ đệ, ăn đi."

Đứa nhỏ cầm lấy, để ở trong tay không ăn, mắt nhìn chăm chăm cái hộp nhỏ. Mạt Bồn tỉnh tể, liền lấy hết quả cây để lên bàn rồi trả lại cái hộp cho nó. Lý Cường lấy ra tiền sổ tạp màu đen, Mạt Bồn vội vàng nói: " Sư tôn, nó không dùng được loại này đâu, để cho đệ tử."

Tiểu hài tử kia đem khối thịt bỏ vào trong hộp gỗ, cẩn thận đập tấm vải rách che lại, rồi lại cất tiền tệ thông hành tại Tây đại lục do Mạt Bồn đưa cho vào trong ngực, sợ hãi nói: " Tạ ơn đại gia!" Sau đó xoay người chạy ra cửa.

Lão bản cười nói: " Đại gia thật sự là một thiện tâm nhân, cha của đứa nhỏ này là một thợ săn, năm ngoái bị cắt đứt chân, bây giờ toàn nhờ đứa nhỏ này vào rừng thu thập một ít trái cây để đổi chút vật thực, bằng không cha nó đã sớm chết đói rồi."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Cắt đứt chân? Là ai làm vậy?"

Lão bản nói: " Ai, chỗ này của chúng ta rất loạn...bỏ đi, ta không nên nói lung tung, sẽ bị người ta đánh chết mất...các đại gia ước chừng là người từ bên ngoài tới, không biết tình huống của nơi này, khi nào ra đi thì hãy tìm những thương đội khác cùng nhau mà đi. Nhìn đại gia không phải là người thiếu thốn tiền bạc, tìm mấy người nói chuyện với các thương đội, kết làm đồng hành sẽ an toàn hơn nhiều lắm..."

Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Có một đại đội Hắc Tiêm kỵ đang đi tới..."

Lý Cường cũng đã nghe được, cười nói: " Ân, quả thật rất đông, lão bản, sinh ý của người lại tới nữa rồi."

Lão bản nửa tin nửa ngờ nói: " Giờ này đúng ra có rất ít khách nhân đến, trời đã tối rồi."

Rất nhanh, những âm thanh long long mơ hồ truyền đến, cả đại sảnh đều trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng củi cháy phát ra thanh âm tí tách, lão bản kinh nghi thấp giọng nói: " Kỳ lạ...sao lại có nhiều Hắc Tiêm kỵ như vậy?"

Tiếng vó Hắc Tiêm kỵ càng ngày càng lớn, Lý Cường đã nghe qua thanh âm loại này một lần là đã quen thuộc, hắn phỏng chừng có ít nhất năm mươi kỵ mã, trong lòng thầm nghĩ : có thể lại là một đại thương đội rồi. Lão bản kêu thêm mấy tiểu nhị đứng ngay ngoài cửa để đợi khách.

Chỉ lát sau, âm thanh trầm muộn hòa lẫn tiếng mưa rơi va chạm càng ngày càng gần, tiếng kêu cổ quái của Hắc Tiêm kỵ trập trập truyền đến, người trong đại sảnh đều nhỏ giọng bàn tán. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trong đại sảnh có bảy, tám bồn lửa cháy sáng, Lý Cường và Hồng Thiêm hai người ngồi ở trước bàn, cầm lấy từng quả cây từ từ thưởng thức mùi thơm ngát của nó, đám huynh đệ Nạp Thiện cũng không nói lời nào, mỗi người đều cúi đầu ăn thịt của mình, mọi người tựa hồ như đang chờ đợi cái gì đó.

Âm thanh ngoài cửa dừng lại, một trận " đình đình đương đương" kim chúc va chạm vào nhau, Hắc Tiêm kỵ nhện không được lên tiếng kêu vang, tiếng cười, tiếng mắng, tiếng ho khan vang thành một mảnh. Chợt nghe có người kêu to: " Uy, chủ quán, lập tức chuẩn bị thịt nướng cho chúng ta!"

" Các vị đại gia! Các vị đại gia..tiểu điểm..." Bên ngoài truyền đến tiếng của lão bản có vẻ như đang khó khăn, người trong đại sảnh đều biết khách sạn cơ hồ đã đầy người, không còn chỗ trống.

Đám người kia cơ bản là không hề để ý tới chuyện này, có người nói: " Tiểu nhị, đem Hắc Tiêm kỵ đến hậu viện, cấp thức ăn tốt cho nó. Uy, con mẹ nó! Nếu để đói bảo bối của đại gia, coi chừng đại gia lột da người, nhanh đi!"

Lão bản rốt cuộc đã nói ra lời: " Đại gia, tiểu điểm đã đầy khách, xin lỗi các vị đại gia, phía trước còn mấy nhà khách sạn hình như còn trống, xin mời..." Lời còn chưa nói hết, chợt nghe " chát, chát" hai tiếng vang lên, đó là thanh âm bị tát vào miệng. Một thanh âm rít lên: " Đây rồi? Cái gì mà đầy hả, con mẹ nó...người không muốn sống nữa phải không, muốn chết phải không? Đuổi hết người bên trong đi, nơi này chúng ta bao hết...cút vào trong nói cho chúng nghe!"

Lão bản khách sạn bị đẩy chúi nhủi vào trong, hất lảo đảo trên mặt đất không dừng lại được, tông vào một cái bàn. Có mấy hành thương đang ngồi cạnh bàn, thấy thế hoảng hốt bối rối đứng dậy, những khối thịt trên bàn cũng rớt tung tóe trên mặt đất.

Nạp Thiện trừng con mắt duy nhất, định đứng dậy, Lý Cường đề lên vai hắn, nhỏ giọng nói: "Hãy nhìn chút nữa rồi hãy nói."

Một đám đại hán từ bên ngoài xông vào, trong đại sảnh có người nhẹ giọng kêu lên sợ hãi: "Là người của Độc Sơn tới..."

Lão bản khóc thầm tức đứng dậy. Đám đại hán kia cả người phi giáp, cầm đầu là một trung niên đại hán, tóc dài xõa trên vai, khoát một cái áo che mưa màu xanh, trên mặt tràn ngập những vết sẹo, nhìn qua cực kỳ dữ tợn. Ánh mắt hắn âm trầm đảo qua khắp nơi, chậm rãi nói: "Tất cả nghe rõ đây, con mẹ nó, nơi này! Đại gia ta đã bao hết rồi, kẻ nào thức thời thì mau rút!" Thanh âm dữ tợn khiến cho người ta không lạnh mà run.

Trong đại sảnh nhất thời rối loạn, rất nhiều thực khách sợ đến cuống quýt đứng dậy, hướng ra sau chạy đi lấy hành lý, chỉ trong chốc lát đã bỏ đi hết hơn phân nửa, lão bản khách sạn khóc không ra nước mắt, những người khách đó còn chưa trả tiền. Ở trong đại sảnh còn có một bàn phía đông là không có động, còn có phía tây có hai bàn của Lý Cường cũng không nhúc nhích, còn những người khác đều đã chạy mất, cả đại sảnh chỉ còn một mảnh hoang tàn.

Bàn phía đông có bốn người ngồi, làm như không có chuyện gì vẫn ăn thịt nướng, không hề để ý tới lời người vừa rồi đã nói. Lý Cường bọn họ cũng vậy, vẫn đang ăn thịt, chỉ là không nói lời nào mà thôi.

Trung niên đại hán kia không nghĩ tới còn có người không thèm để ý đến lời của hắn, sắc mặt càng thêm âm trầm. Một thuộc hạ đứng bên cạnh hắn quát: "Con mẹ nó các người không muốn sống nữa!"

Phía đông có người lên tiếng: "Đi tới nơi nào cũng thấy chán ghét, lúc nào cũng ồn ào phiền nhiễu, thật làm người ta phiền chết!"

Một người khác nói: "Đừng thèm để ý đến thứ người này, chúng ta ăn thịt thôi."

Lý Cường quay đầu nhìn lại, trong bốn người thì có hai lão nhân, hai người tuổi trẻ. Trong lòng hắn đều biết, bốn người này cũng có thực lực, nếu không sẽ không dám nói chuyện đỉnh đạc như vậy.

Trung niên nhân có tiếng nói khó nghe kia, cười hắc hắc liên thanh, lạnh lùng nói: "Ta đang nghĩ là ai lớn mật như vậy, nguyên lai là bốn vị trong Man Dã Tám Hào, hắc hắc, đáng tiếc nơi này không phải thuộc địa bàn của Man Dã tộc..."

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một thanh âm: "Đường Ba Động! Thứ đồ hỗn trướng, còn không đưa tổ tông người đi vào, muốn làm lạnh chết tổ tông người a? Không chút hiếu thuận!"

Trung niên nhân kia lại càng hoảng sợ, tiếng nói khó nghe phát ra lảm bảm, chỉ nghe hắn mắng: "Các người đã là người chết rồi a, không nghe thấy tổ tông đang kêu sao? Mau đưa tổ tông vào đi." Hắn nhắc chân đá vào một thuộc hạ bên cạnh.

Chỉ thấy hai đại hán khiêng vào một chiếc ghế, người ngồi trên khoát một tấm da thú lớn, chợt nghe hắn nói: "Đem tấm da này ra đi."

Một đại hán tiến lên vạch tấm da thú ra. Lý Cường có chút sửng sốt, người này nhìn thật ghê tởm, lớp da nhăn nheo bao bọc quanh bộ xương hắn, còn da tay hắn thì tầng tầng lớp lớp đều là nếp nhăn, dĩ nhiên cũng không có chút lông tóc nào, trên tay đang cầm một cây quả trượng đầu to hình dạng cổ quái, trên quả trượng khảm một viên hạt châu màu đen cỡ nắm tay.

Bốn người ngồi phía đông bắt đầu bất an, trung niên nhân gọi là Đường Ba Động khom người nói: "Lão tổ tông, đã chuẩn bị tốt lắm rồi, ngài chờ một chút thôi."

Hắn âm hiểm cười nói: "Vừa rồi không đi, bây giờ muốn đi cũng không được nữa, hắc hắc, tám hào các người sau này cũng chỉ còn bốn hào mà thôi."

Mang Dã Tứ Hào cầm đao đứng thẳng, trong đó có một người nói: "Đại ca, người đi trước! Nói cho tộc nhân, Linh Quỷ Sư giết hại vạn người lại hiện thân rồi..."

Linh Quỷ Sư chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi. Lý Cường dùng thần thức nhìn kỹ, dưới thân thể hắn có mấy hồn phách đang xoay quanh, nghĩ thầm: "Tên này là ai, bộ dáng không giống người tu chân, làm sao có thể sai sử hồn phách, kỳ quái!"

Trong miệng Linh Quỷ Sư niệm niệm gì đó, chỉ thấy hạt châu màu đen trên quả trượng của hắn phiêu xuất ra một đoàn khói đen. Hai vị lão nhân trong Man Dã Tứ Hào đột nhiên bắn người lên đánh về phía Linh Quỷ Sư, đồng thời hét lớn: "Các người đi mau, lão quỷ đã phong tỏa đường lui rồi..."

Đường Ba Động đắc ý cười nói: "Ha ha, đã muộn!"

Chợt nghe hai tiếng "bịch, bịch", hai lão giả rơi xuống trên mặt đất, trên người phủ đầy khói đen. Mặt khác hai người tuổi trẻ cũng không ngoại lệ, cơ hồ đồng thời té trên mặt đất giãy dụa.

Lý Cường đã phát hiện có hơn mười cỗ khói đen đang bắn lại gần, trong lòng hắn rất căm tức, lặng lẽ đưa tiểu Hải yêu ra, tiểu Hải yêu không một tiếng động cắn nuốt những hồn phách nọ, những luồng khói đen đó liền lập tức biến mất.

Lý Cường đứng dậy, cất tiếng cười to nói: "Tốt lắm, tốt lắm, tại địa phương hẻo lánh mà vẫn còn nhìn thấy đám hồn đản như vậy, làm hại lão tử ngay cả lúc ăn cơm cũng thấy bất an, giả thần giả quỷ gì đó..." Hấp Tinh kiếm của hắn đột nhiên lóe sáng một chút, vài hồn phách dưới thân Linh Quỷ Sư đã hơi phi yên diệt(tan thành mây khói)

Linh Quỷ Sư kêu lên một tiếng quái dị: "Bịch!" Từ trên không trung rớt xuống.

Mấy người Nạp Thiện rất nhanh tiến lên phong kín lối ra vào khách sạn. Hấp Tinh kiếm của Lý Cường lại lóe sáng một chút, giống như một đạo thiểm điện, khói đen trên người Man Dã Tứ Hào lập tức biến mất.

Loại tu luyện hồn phách này của Linh Quỷ Sư khác hẳn với việc tu luyện nguyên anh hồn phách của người tu chân, nó chỉ là dùng loại phương pháp đặc thù ngưng luyện tử linh của người thường, uy lực không lớn nhưng lại hơn ở số lượng đông đảo, ở thế tục giới vẫn còn rất lợi hại nhưng đối với loại tu chân cao thủ như Lý Cường cũng không có gì uy hiếp.

Đường Ba Động quái dị kêu lên rút ra binh khí của hắn, đó là một loại đồ vật giống như cây búa, bổ ngay vào đầu Lý Cường. Võ công của thế tục giới bây giờ đối với Lý Cường mà nói thật sự không là gì cả, hắn rất tùy tiện đưa một tay nắm lấy binh khí đó, cười nói: "Cút!"

Đường Ba Động kêu lên một tiếng đau đớn, bị một cổ chấn lực thật lớn hất té trên mặt đất.

Lý Cường cố tình thị uy, hắn cầm lấy cây búa quái dị của Đường Ba Động, đem Thiên Hỏa đốt đi, chỉ thấy cây búa nọ chỉ một chút đã hóa thành tro tàn. Hắn phỉ phỉ hai tay, tiến tới trước mặt Linh Quỷ Sư, nói: "Người đã thu bao nhiêu hồn phách rồi, thu như thế nào vậy? Nói nghe một chút xem."

Đám người kia hoàn toàn choáng váng, kể cả Man Dã Tứ Hào cũng không ai dám nói chuyện.

Linh Quỷ Sư "hích hích" cười quái dị: "Đừng tưởng rằng ngươi có thể phá được hồn phách của tổ tông thì đã là lợi hại, hắc hắc, tiểu tử! Có bản lĩnh hãy tới Mãng Nguyên...hắc hắc! Lão tổ của chúng ta sẽ báo thù cho tổ tông...hắc hắc!"

Lý Cường cũng là lần đầu tiên gặp loại người này, không khỏi cười nói: "Tổ tông? Cũng muốn chiếm tiện nghi lớn vậy sao..." Hắn đưa tay đoạt lấy quả trượng trên tay của Linh Quỷ Sư, chỉ thấy viên hạt châu màu đen nọ tựa hồ có vô số hồn phách, không nhìn được lác đầu than thở: "Người thật sự làm quá bậy rồi. Xin lỗi, người làm vậy đã không thể xem là người được nữa...lưu người lại cũng là tai họa."

Lý Cường cũng là lần đầu tiên chủ động nổi lên sát tâm.

Một lão nhân trong Man Dã Tứ Hào nói: "Ân nhân, Linh Quỷ Sư giết cũng không chết...bọn họ giết vô số người, chuyên thu hồn phách của người khác, cho nên...bọn họ có vài hồn phách thay thế cho chính mạng sống của mình..."

Linh Quỷ Sư đắc ý cười quái dị: "Hắc hắc...ngươi có thể làm gì được ta? Hắc hắc..."

Lý Cường mỉm cười: " Ta sẽ có biện pháp."

Hắn thả tiểu Hải yêu ra, lại nói: " Vô luận bao nhiêu hồn phách cũng vô dụng!"

Linh Quỷ Sư liếc mắt nhìn thấy tiểu Hải yêu, nhất thời cả kinh, hồn phi phách tán, kêu lên quái dị: " Phệ Hồn Yêu! Phệ Hồn Yêu!"

Lý Cường nói: " Đúng vậy! Cho nên ngươi xong đời rồi."

Một đạo ngân mang từ trong đỉnh đầu Linh Quỷ Sư tán ra, nhất thời âm phong rít gào, vô số khói đen từ trên người hắn tản mát, trong nhất thời toàn đại sảnh quỷ khí âm sâm.

Cả người tiểu Hải yêu phát ra quang hoa màu lam, lam quang từ trên trán phát tán một vòng rồi lại một vòng, nó linh xảo tung bay tại không trung, khói đen chỉ cần bị chiếu sáng tới, liền cấp tốc bị thu hết vào trong miệng tiểu Hải yêu. Đường Ba Động và thuộc hạ của hắn đều sợ đến té ngửa trên mặt đất, cái khí thế bá đạo hiếp người vừa rồi đã hoàn toàn biến mất dạng.

" Ba tháp" một thanh âm vang lên, đến lúc này mọi người mới phát hiện, thân thể của Linh Quỷ Sư đã hóa thành một đồng xương trắng. Đường Ba Động kêu lên: " Đừng giết ta! Ta có tin tức nói cho đại gia!" Âm thanh thật khó nghe làm cho người ta có cảm giác chán ghét.

86. Chương 86

Bốn người Mang Dã tộc cung kính hướng về phía Lý Cường hành một lễ, cảm tạ ân cứu mạng. Lão giả cầm đầu nói: " Đại ân không chỉ nói lời tạ, sau này ân nhân có chuyện gì cứ tùy ý phân phó, ta gọi là Ngoan Công."

Hắn chỉ vào ba người khác nói: " Đây là lão đệ của ta Thiên Kỳ Công, còn có hai huynh đệ Bích Đồng và Bích Thạch."

Lý Cường cười hì hì nói: " Không cần cảm ơn, loại người luôn hại người như thế này ai thấy cũng nhất định sẽ không buông tha cho hắn. Ân, ta họ Lý, Lý Cường."

Hắn lại hướng tới bọn họ giới thiệu Hồng Thiêm và Nạp Thiện mấy người.

Đường Ba Động và đám đại hán kia đều bị buộc phải ngồi xổm dưới đất ôm đầu cúi xuống, ngồi đầy cả một mảnh đất lớn. Lão bản khách sạn và tiểu nhị run run từ mặt đất đứng lên. Lý Cường đi trở về một bên, hỏi: " Đường Ba Động, vừa rồi ngươi nói cái gì? Có tin tức gì muốn nói cho ta biết?"

Đường Ba Động đáp: " Trước tiên ngươi phải đáp ứng ta, sau khi nói cho ngươi biết tin tức, ngươi sẽ thả chúng ta."

Nạp Thiện vừa nghe đã nổi giận, đá hắn một cước ngã lăn trên mặt đất, mắng: " Mụ nội nó, câu hỏi của lão Đại ta, thứ hồn trưởng như ngươi còn dám nói điều kiện? Muốn chết !"

Ngoan Công hỏi: " Có phải ngươi muốn nói đến sự tình Kỳ Phúc Bách Linh hiện thân nơi Thiên Lộ Thảo Nguyên đó không?"

Cả người Đường Ba Động run lên, điều hắn muốn nói chính là chuyện này. Hắn nuốt mạnh nơi yết hầu, hậm hực nói: " Phải! Bất quá ta còn có tin tức mà các ngươi không biết."

Thật ra Lý Cường cũng không nghĩ đến chuyện giết những người này, hắn cười nói: " Ngươi nói đi, ta sẽ tha cho các ngươi."

Đường Ba Động nhất thời tinh thần run lên, nói: " Linh Quỷ Sư có nói qua, Kỳ Phúc Bách Linh và Mãng Nguyên Phật Chỉ có quan hệ thật lớn, hơn nữa, nhìn thấy được Kỳ Phúc Bách Linh ngươi sẽ có được điều tốt gì đó mà ngươi hy vọng."

Hắn nhìn bộ xương trắng trên mặt đất, lại nói: " Hắn cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, cụ thể như thế nào, muốn có được vật gì đó ta cũng không biết, hắn không có nói."

Lý Cường đối với tin tức này rất để ý, bởi vì hắn cũng đang muốn đi vào Mãng Nguyên. Hắn lại hỏi: "Đường Ba Động, các người cũng chuẩn bị đi đến Thiên Lộ Thảo Nguyên đó sao?"

Đường Ba Động nói giọng khàn khàn: "Ai ! Chúng ta nếu ra khỏi cửa này sẽ bắt đầu chạy trốn trời chết đây, Linh Quỷ Sư đã chết, sẽ có người không buông tha cho chúng ta đâu."

Ngoan Công muốn nói lại thôi, Lý Cường cười nói: "Ngoan Công có cái gì muốn nói phải không?"

Ngoan Công lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là ta không tin lời hắn nói."

Trong lòng Đường Ba Động hận cực kỳ, cúi đầu âm thầm thề : sau này nhìn thấy người của Mang Dã tộc nhất định sẽ không buông tha.

Thần Ca cười nói: " Lão Đại, không phải chúng ta vừa lúc thiếu Hắc Tiêm kỵ đó sao? A a, bây giờ thì có rất nhiều đó a."

Nạp Thiện vỗ tay cười to: " Ha ha, lão Thần càng ngày càng thông minh quá, nhiều Hắc Tiêm kỵ như vậy! Ha ha!"

Lời của hắn đã sáng tỏ, rõ ràng đang muốn cướp Hắc Tiêm kỵ của Đường Ba Động bọn họ.

Đường Ba Động cũng không hề do, nói: " Hắc Tiêm kỵ cho các người, chỉ cần để lại một nửa cho chúng ta chạy trốn."

Lý Cường nghĩ thầm: " Người này không hổ là thủ lĩnh, rất tùy cơ ứng biến. Nếu hắn còn cứng đầu, sợ rằng sẽ bị cướp sạch hết. Bỏ đi, thôi thì cứ thả cho họ một con đường sống."

Hắn cười nói: " Đã như vậy, các người hãy trả hết tổn thất hôm nay của khách sạn, lưu lại một nửa Hắc Tiêm kỵ, lập tức rời khỏi nơi này, miễn cho ta nhìn thấy mà phiền não."

Lão bản khách sạn quả thật không dám tin tưởng có kết quả như thế này. Đường Ba Động chỉ cầu mạng sống, nghe vậy lập tức móc từ trong ngực ra một loại tiền tệ thông dụng tại Tây đại lục đặt trên bàn, rồi mang theo thuộc hạ lui ra ngoài cửa. Lý Cường cầm lấy tiền đưa cho lão bản, hỏi: " Có đủ không?"

Tay của lão bản run run, mở túi tiền nhìn thoáng qua rồi nói: " Cũng không có nhiều thế này."

Lý Cường nói: " Nếu dư thì cứ thưởng cho tiểu nhị đi. Được rồi, Mạt Bồn các người tránh xa cửa ra để cho bọn họ đi, Hồng Thiêm người dẫn người đi chọn Hắc Tiêm kỵ."

Bốn người Ngoan Công thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không nghĩ tới dám người của Lý Cường sau khi giúp đỡ người xong thì lại công khai cướp bóc, hơn nữa lại làm rất chính đại quang minh mà cướp đi Hắc Tiêm kỵ của đối thủ, điều này làm bọn họ thật không thể tư nghị. Càng làm cho bọn họ không thể lý giải chính là Lý Cường lại bắt buộc Đường Ba Động phải bồi thường tổn thất cho lão bản khách sạn, cách làm này thật không phù hợp với lẽ thường của người ở Tây đại lục, lòng hiếu kỳ của bọn họ càng nhiều hơn nữa.

Đám người Đường Ba Động lui ra ngoài cửa, ngồi lên Hắc Tiêm kỵ còn thừa mà bỏ chạy. Tiếng mưa rơi bên ngoài phát ra càng lớn hơn.

Lão bản khách sạn căng thẳng đi tới bên cạnh Lý Cường đa tạ, Lý Cường cười nói: " Không cần cảm ơn, người đi sửa sang lại bàn ghế một chút đi. Ngoan Công, mời đi theo ngồi."

Rồi lại nhìn Thần Ca, nói: " Người đi gọi Hồng Thiêm đến, rồi bảo các huynh đệ đi luyện công, sao đó cần phải nghỉ ngơi cho tốt."

Thần Ca cúi người hành lễ, mang theo đám huynh đệ trở về phòng nghỉ.

Sau khi mời bốn vị khách nhân Mang Dã tộc ngồi xuống, Lý Cường hỏi: " Ngoan Công, chúng ta đối với nơi này không quen thuộc, muốn tìm một vị hướng dẫn, người xem..."

Ngoan Công cười nói: " Điều này không thành vấn đề, chúng ta có thể làm hướng đạo, nơi này chúng ta rất quen thuộc."

Lý Cường mừng rỡ, cười nói: "A a, vậy thật tốt quá. Được rồi, vừa rồi nói đến chuyện Thiên Lộ Thảo Nguyên, chúng ta cũng chuẩn bị đi xem. Ngoan Công có biết nơi đó không?"

Ngoan Công mấy người nhìn thoáng qua nhau, nói: "Chúng ta chính là chuẩn bị đến Thiên Lộ Thảo Nguyên, gần đây có nhiều bộ tộc và quốc gia cũng phái người đi đến đó, chúng ta cũng không có ý tứ đến triều bái gì cả, chỉ là muốn tìm hiểu rõ tình huống."

Thiên Kỳ Công bổ sung: "Chủ yếu là muốn hiểu rõ Kỳ Phúc Bách Linh kia có đối với Mang Dã tộc chúng ta có nguy hại gì hay không, bởi vì chúng ta nghe được có vài truyền thuyết không giống nhau, chúng ta cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, ai ! chỉ cần là chuyện xảy ra có liên quan đến Mãng Nguyên, luôn có điểm gì đó thật không bình thường."

Hai huynh đệ Bích Đồng và Bích Thạch mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt hai người bọn họ vẫn không rời khỏi Lý Cường. Bọn họ chứng kiến vừa rồi thực lực biểu hiện của Lý Cường thì bội phục sát đất, đối với hắn đều cảm thấy hứng thú vô cùng, kể cả trang phục hắn đang mặc. Bích Đồng tuổi lớn hơn một chút, còn có thể trầm tĩnh được, còn Bích Thạch dù sao tuổi còn rất trẻ, rốt cuộc không nhịn được, đã học theo cách Nạp Thiện gọi Lý Cường, nói: "Lão Đại...ta nghe bọn hắn đều gọi ngươi là lão Đại, ta gọi ngươi như vậy ngươi sẽ không tức giận chứ?"

Trong lòng Ngoan Công giật mình và lo lắng, vừa rồi không kịp ngăn cản Bích Thạch, không thể làm gì khác hơn là nhìn Lý Cường với vẻ bất an, đợi hắn trả lời.

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, nói: "Gọi là gì cũng không sao cả, chỉ là một cách xưng hô mà thôi, ta thích mọi người cứ tùy ý một chút, sau này mọi người còn cùng đồng hành, hy vọng có thể trợ giúp cho nhau."

Câu nói này của hắn làm bốn người ngạc nhiên không thôi, Thiên Kỳ Công than thở: "Tây đại lục có vô số cao thủ, cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy được một cao nhân như vậy, lão hủ bội phục a ! Ta cũng gọi ngươi là lão Đại đi thôi."

Hồng Thiêm vừa lúc tiến đến, cười nói: "Cao thủ Tây đại lục ta cũng đã gặp qua không ít, không có bất cứ ai có thể so sánh với sư thúc của ta a."

Lý Cường cười nói: "Cái gì mà cao thủ thấp thủ chứ, đừng có thổi phồng quá như vậy, Hồng Thiêm, tất cả đều an bài tốt rồi chứ?"

Hồng Thiêm gật đầu cười nói: "Sư thúc, cao thủ của Tây đại lục đệ tử thật sự biết không ít, đã từng giao thủ với mấy người, lần này đến Thiên Lộ Thảo Nguyên có lẽ sẽ gặp, địa phương náo nhiệt như vậy, bọn họ dám chắc sẽ đến thôi."

Lý Cường biết trước kia Hồng Thiêm ở Tây đại lục tu hành, liền hỏi: "Có người của tu chân giới sao?"

Hồng Thiêm lắc đầu nói: "Không có người tu chân, chỉ là những người thường, ý vào một chút công phu xưng vương xưng bá, còn có vài người tựa hồ có được một ít công pháp tu hành, nhưng lại rất kém, sau đó có bất hòa với đệ tử, vì vậy đã cùng bọn họ tranh đấu qua."

Lý Cường bật cười nói: "Đấu với bọn họ? Ngươi không có chuyện gì chứ?"

Hồng Thiêm có chút ngại ngần nói: "A a, chỉ là chơi đùa một chút thôi."

Ngoan Công tò mò hỏi: "Cao thủ danh tiếng của Tây đại lục ta cũng biết rất nhiều, ngươi cùng tranh đấu với ai?"

Hồng Thiêm nói: "Bỏ đi, không nói tốt hơn, sư thúc sẽ cười ta đó."

Bích Thạch chen lời: "Ta bội phục nhất chính là cao thủ đầu tiên của Độc Đăng Bảo.."

Hồng Thiêm cười nói: "Không phải chính là Đăng Nhất Thủ đó chứ?"

Bích Thạch hưng phấn nói: "Phải, chính là Đăng Nhất Thủ đại ca, hắn rất lợi hại a."

Hồng Thiêm lắc đầu, cười: "Ngươi biết tại sao hắn lại gọi là Đăng Nhất Thủ không?"

Bích Thạch nói: " Hình như chỉ vì hấn chỉ cần dùng một tay có thể đánh bại người khác, cho tới bây giờ cũng không có ai nhìn thấy hấn dùng tay kia."

Ngoan Công nói: " Không phải đâu, nghe nói Đằng Nhất Thủ chỉ còn có một tay thôi, còn một tay là giả, nhưng ta cũng chưa từng nhìn thấy qua."

Hồng Thiêm nhàn nhạt nói: " Đúng vậy, tay kia của hấn là bị ta chém đứt."

Bích Thạch há mồm cứng lưỡi, sững sờ cả hồi lâu mới nói nên lời: " Không có khả năng, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói qua Đằng đại ca bị thất bại qua."

Hồng Thiêm cười nói: " Hư danh hại người a, nếu lúc ấy hấn cứ bám mãi không chịu buông, ta cũng sẽ không đoạn mất một tay của hấn. Việc này đã là quá khứ, đã qua rất lâu rồi, khi đó tuổi hấn còn rất trẻ a."

Thiên Kỳ Công nghi hoặc không giải thích được, khó hiểu nói: " Vị huynh đệ này nhìn qua tuổi tác cũng không lớn, Đằng đại ca so với ta còn muốn lớn tuổi hơn nhiều, điều này làm sao có thể?"

Hồng Thiêm mỉm cười, không hề giải thích. Lý Cường biết Hồng Thiêm nói chính là sự thật, chỉ là không thể giải thích cho bọn họ nghe, người tu chân vốn không thể nhìn ra tuổi tác. Lý Cường nói tránh đi: " Ngày mai chúng ta sẽ đi, các người nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Ngoan Công mấy người mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng cũng không tiện hỏi tiếp, bốn người liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Lý Cường lẩm bẩm: " Ngày mai...ngày mai sẽ gặp cái gì nữa đây? Xem ra Tây đại lục cũng không được bình an a."

Sáng sớm, trận mưa to vẫn đang phô thiên cái địa âm âm trút xuống, lão bản khách sạn và tiểu nhị đang chuẩn bị mở cửa thì đã phát hiện Lý Cường đã đứng ngay cửa lớn. Lão bản nhỏ giọng hỏi tiểu nhị: " Khách quan lão gia thức dậy sớm quá, có phải chúng ta đã dậy quá muộn rồi không?"

Một tiểu nhị nhỏ giọng nói: " Ông ấy không có ngủ, đứng cả đêm như thế, ta nửa đêm đi vệ sinh thì nhìn thấy đã vậy."

Lão bản cẩn thận rón rén đến gần Lý Cường cười nói: " Chào đại gia, ngài nghỉ ngơi tốt chứ?"

Lý Cường mỉm cười, xoay người cười nói: " Chào lão bản."

Lão bản và tiểu nhị đều nghĩ thầm, cảm thấy con mắt sáng ngời, chỉ thấy thần thái Lý Cường rạng rỡ, tựa hồ khác hẳn tối hôm qua, nhưng khác ở chỗ nào họ lại nói không ra, chỉ cảm thấy từ hấn toát ra một loại khí thế bức người.

Thật ra, tối hôm qua trong lúc đang lơ đãng suy nghĩ, cũng là lần thứ hai thần thức của hấn lại xuất khiếu, lần đầu tiên hấn xuất khiếu là đang ở Hắc ngục, nhờ vào lực lượng của Thái Hạo Toa, còn ở tu vi Nguyên Anh kỳ đã miễn cưỡng đi vào Xuất Khiếu kỳ, kết quả thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, lần này xuất khiếu cũng là tự nhiên mà đến, công lực nhờ vậy mà tiến nhanh, vì vậy hấn đã chính thức bước vào được cấp bậc của Xuất Khiếu kỳ đại môn.

Lão bản và tiểu nhị cũng không dám nhìn nữa, chỉ phân phó đám tiểu nhị chia nhau chuẩn bị bữa sáng và thức ăn cho Hắc Tiêm kỳ, trong khách điểm nhất thời náo nhiệt.

Nơi đường cái bên ngoài cửa vẫn lạnh lẽo vắng vẻ, tiếng mưa rơi đều lúc nhanh lúc chậm, khắp nơi mưa rơi mù mịt làm người ta không cách nhìn rõ được đường đi, cũng may phòng ốc ở nơi này đều có những cây gỗ thật to chống đỡ, vững vàng trên mặt đất, dù nước có chảy xiết vẫn không có gì đáng lo ngại.

Trong cơn mưa lớn mông lung, những luồng sương khói phiêu tán ra, và lại một ngày mới chuẩn bị bắt đầu.

Hồng Thiêm mang theo một đám huynh đệ đi ra, bốn người Ngoan Công cũng đã đi tới trước đại môn, mọi người gặp nhau liền trò chuyện vài câu. Lý Cường nói: " Hồng Thiêm, ta định chia làm hai đường để đi, một đường sẽ đến Thiên Lộ Thảo Nguyên, một đường về Lạp Đô quốc trước."

Hồng Thiêm suy nghĩ một chút, nói: " Ân, như vậy cũng tốt, không để cho bọn họ lo lắng. Bất quá, đệ tử muốn cùng sư thúc đến Thiên Lộ Thảo Nguyên."

Nạp Thiện và Thản Ca cũng kêu lên: " Đệ cũng muốn đi Thiên Lộ Thảo Nguyên."

Lý Cường lắc đầu nói: " Hồng Thiêm và Mạt Bồn theo ta đi, những người khác thì đi Lạp Đô quốc. Nạp Thiện, Thản Ca các người cần mang theo các huynh đệ trở về, trách nhiệm thật không nhỏ, trên đường không cho gây chuyện, biết không?"

Nạp Thiện đã nóng nảy, độc nhân mở to, thấp giọng van cầu: " Lão Đại! Đại gia ! Tổ tông ! Cái gì cũng được, xin cho đệ đi với, có Thản Ca đưa mọi người về Lạp Đô quốc là được rồi mà, thêm đệ cũng không nhiều đâu, van cầu huynh mà lão Đại."

Thản Ca quát dị kêu lên: " Nạp Thiện ! Cái gì mà nói có ta lĩnh đội là được, người..người.."

Nạp Thiện kéo tay Thản Ca, nhỏ giọng nói: " Lão Thản a, hai chúng ta giao tình tốt như vậy, hà hà, người để cho ca ca đi thôi, lão Thản, đừng cãi cò, nếu không lần sau để cho người...ân, không phải, lần sau ta gọi người là ca ca có được không a?"

Hắn vừa nghĩ thì cảm thấy không đúng, lần sau là đi Mãng Nguyên, không đi cũng không được a, vì vậy vội vàng thay đổi câu nói dùng thân tình để công kích Thản Ca.

Thản Ca tránh thoát tay hắn, lớn tiếng nói: " Nạp Thiện, không được ! Ta...ô ô...ô...ô."

Lý Cường quay đầu nhìn, chỉ thấy Nạp Thiện đang bịt miệng Thản Ca, dùng sức kéo hắn ra phía sau, trong miệng còn nói: " A a, lão Thản, chúng ta sang bên thương lượng một chút, đừng làm phiền mọi người."

Thản Ca áp a áp ứng bị Nạp Thiện lôi kéo ra phía sau, cũng không biết hai oan gia này làm sao để giải quyết vấn đề.

Lý Cường lại cùng Ngoan Công thương lượng, Ngoan Công cười nói: " Lão Đại, chia làm hai đường để đi cũng không có vấn đề gì, Thiên Kỳ Công cũng từng đi qua Lạp Đô quốc, để cho hắn dẫn đường là được. Ta mang theo Bích Đồng, Bích Thạch huynh đệ cùng đi Thiên Lộ Thảo Nguyên với các người."

Tối hôm qua bọn họ đã thương nghị xong, nhân vật lợi hại như vậy tới Tây đại lục, bọn họ có cơ duyên xảo hợp được gặp, vô luận như thế nào cũng muốn có giao tình, chuyện này đối với Mang Dã nhất tộc chỉ có chỗ tốt mà không có hại.

Chỉ lát sau, Nạp Thiện và Thản Ca hai người đi đến, Nạp Thiện ra vẻ thương cảm nói: " Lão Đại, chúng ta đã thương lượng xong rồi, Thản Ca sẽ dẫn đội đi Lạp Đô quốc, còn đệ cùng lão Đại đi Thiên Lộ Thảo Nguyên, lão Đại, xin huynh đáp ứng đệ đi!"

Lý Cường thật không biết hai người bọn họ làm thế nào để giải quyết, nhìn sắc mặt Thản Ca cũng không có gì bất mãn, nghĩ không ra Nạp Thiện cũng là kẻ cơ trí. Hắn cười nói: " Được rồi, Nạp Thiện đi với chúng ta, lần sau không cho người cãi lệnh nữa, hiểu chưa?"

Nạp Thiện tâm lý rất hiểu, bắt quá hắn lại làm bộ hồ đồ, hàm hồ đáp: " Ân, chuyện này..dạ, lão Đại."

Ăn xong bữa sáng, lão bản và chúng tiểu nhị bắt chấp mưa to, đem Hắc Tiêm kỵ từ hậu viện đến trước cửa lớn, chừng hơn hai mươi kỵ, còn Lý Cường bọn họ cũng chỉ có hơn mười người. Lý Cường dặn dò Thản Ca, nói: " Thản Ca, trên đường phải vô cùng cẩn thận, nếu gặp biến cố, nếu không cần động thủ thì cũng nên nhẫn nhịn, hết thấy phải đến được Lạp Đô quốc, trên đường không nên gây chuyện, an toàn của các huynh đệ quan trọng hơn. Nếu thật sự bất đắc dĩ phải động thủ, nhất định phải ổn, chuẩn, độc, không được từ bi, có nhớ kỹ không? Mặt khác, các người phải mang theo ít Hắc Tiêm kỵ để dự trữ."

Thản Ca cười nói: " Không thành vấn đề, lão Đại yên tâm đi. Nạp..Thiện !"

Nạp Thiện vội vã chạy tới, ra vẻ ngoan ngoãn: " Ca ca, chuyện gì?"

Mọi người đều cũng nhin không được bật cười, Nạp Thiện trừng mắt nói: " Cười cái gì mà cười...ca ca, người nói."

Thản Ca suy nghĩ một chút: " Bỏ đi, ta lại quên mất rồi...đến Lạp Đô quốc chúng ta gặp lại."

Nạp Thiện ngây người một chút mới biết Thản Ca chỉ đang trêu chọc mình, bắt quá da mặt hắn thật dày vô cùng, vẫn tươi cười nói: " Ca ca lên đường bình an a!"

Đám người Thần Ca là lần đầu tiên cười Hắc Tiêm kị, động tác của bọn họ cứng ngắc treo lên trên Hắc Tiêm kị, nếu không phải công phu của họ rất cao, lần đầu cười con vật lạ như vậy thì thật sự đã không thể được. Thiên Kỳ Công cười một Hắc Tiêm kị lớn có vẻ rất thành thực, mặc dù mọi người không quen lắm, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng làm được. Vốn là hai người một con, bởi vì có quá nhiều, Thiên Kỳ Công liền để cho bọn họ mỗi người cười một con. Sau khi mọi người trân trọng nói lời từ biệt, do Thiên Kỳ Công và Thần Ca dẫn đầu, tất cả đã phóng đi.

Lý Cường cười nói: " Hắc Tiêm kị nhìn qua quả thật không tệ, ta đến thử xem."

Hắn nhìn trúng một con lớn nhất, liền từ đại sảnh đi tới bên cạnh nó. Ngoan Công và Bích Đồng, Bích Thạch đều cũng choáng váng, phải biết rằng từ ngay cửa xuống mặt đường khá cao, lại phải bước xuống mặt đất mới đến được, nhưng Lý Cường lại lẳng không mà bước cứ như đang đi trên đất bằng.

Bích Thạch nhỏ giọng than thở: " Oa ! Đây là bản lĩnh gì vậy, có thể lẳng không bước đi."

Lý Cường ngồi trên Hắc Tiêm kị, hắn đã quen bay trên không trung, chỉ cần dùng vào thủ pháp không chế đơn giản, rất dễ dàng chinh phục xong. Ngoan Công mấy người đều là những người thành thực, đều có Hắc Tiêm kị riêng của mình. Bọn họ bảy người, tổng cộng có tám Hắc Tiêm kị, vì vậy mỗi người cười một con, còn một con buộc vào sau con của Ngoan Công. Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Lý Cường nói: " Chúng ta đi !"

Nhẹ nhàng giật dây cương, Hắc Tiêm kị đã tung vó lướt đi. Đoàn người dọc theo đường cái phi về phía trước, ở giữa còn nghe được tiếng kêu quái dị của Nạp Thiện: " Oa...muốn té rồi...chậm một chút a...đi...nha..."

Bảy người tám kị dần dần đi xa.

Ngoan Công ba người nhìn Lý Cường và Hồng Thiêm thật sự là cảm thấy không thể tư nghị, với trận mưa to vậy mà hai người không có mặc áo mưa, cả người lại không hề bị ướt, nước mưa rơi xuống gần tới người họ liền bay đi, căn bản là không thể tiếp xúc vào thân thể. Mạt Bồn và Nạp Thiện so với bọn hắn còn mạnh hơn rất nhiều, ba người bọn họ đều có áo che mưa, nhưng vì cười trên Hắc Tiêm kị, trên người cũng đều ướt đầm.

Lý Cường hỏi: " Ngoan Công, ngươi có quen thuộc với Mãng Nguyên không?"

Ngoan Công vượt nước mưa trên mặt, lớn tiếng nói: " Mãng Nguyên ở Tây đại lục đại danh鼎鼎, truyền thuyết có liên quan đến nó rất nhiều, nhưng có rất ít người dám đi đến chỗ đó, ta cũng chưa từng đi qua. Nghe trưởng lão trong tộc truyền thuyết, thật lâu thật lâu trước kia ở nơi đó là địa phương của tiên nhân, sau đó lại không biết tại sao, trong Mãng Nguyên lại bộc phát một cuộc đại chiến, từ đó về sau, ở nơi này đã bị hoang phế, còn thường xuyên phát sinh những chuyện ngạc nhiên cổ quái, là một địa phương có nhiều điềm xấu a."

Hồng Thiêm cười nói: " Chỉ là truyền thuyết gạt người thôi, nơi phát sinh đại chiến không phải là nơi ở của tiên nhân."

Ngoan công không dám phản bác, chỉ nói thầm: " Đây là trưởng lão trong tộc truyền thuyết mà, cũng không phải là ta nói a."

Lý Cường cười nói: " Chẳng lẽ nơi đó thật sự rất cổ quái sao?"

Bích Thạch nói: " Lão Đại, ta nghe nói phụ cận Mãng Nguyên toàn bộ đều hoang phế, bởi vì những nơi đó thường có người chết rất kỳ lạ, hơn nữa thường thường là cả thôn trang cũng bị chết sạch sẽ, vô luận già trẻ lớn bé, nam hay là nữ, cho dù ngay cả gia súc cũng chết hết, trên mình người chết cũng không hề có vết thương, thật là rất kinh khủng."

Lý Cường hỏi: " Chẳng lẽ tra không ra lý do sao?"

Ngoan Công vắn eo, cười khổ nói: " Ai cũng bị hù sợ muốn chết rồi, còn ai dám đi thăm dò? Những người ở vùng phụ cận đều bỏ chạy cả, nghe nói cũng có quốc gia phái quân đội..."

Hắn lắc đầu, thở dài nói: " Không còn ai còn sống trở về, không một người quay lại, thật sự là đáng sợ a."

Lý Cường trầm mặc không nói, sắc mặt cũng đã trở nên nghiêm túc.

Trận mưa dần dần nhỏ xuống, Ngoan Công nói: " Đây là Loạn Thạch Cương, địa hình không tốt lắm, cẩn thận Hắc Tiêm kỵ bị thương..."

Hồng Thiêm đột nhiên chen lời: " Các người nhìn phía trước xem!"

Xa xa tỏa lên từng trận sương khói, Lý Cường nghi hoặc nói: " Khói rất lớn, không giống khói lửa, mưa lớn tới như vậy, rừng cây không thể bị cháy được...kỳ quái."

Mạt Bồn nói: " Sư tôn, chúng ta đi xem."

Hắn thúc dây cương, Hắc Tiêm kỵ rất nhanh chạy đi. Lý Cường vung tay lên nói: " Được, chúng ta cũng đi xem."

Bảy người tám kỵ tăng tốc tiến lên sườn núi, hướng tới chỗ sương khói đang lan tỏa mù mịt.

87. Chương 87

Nạp Thiện nói: " Cái gì quái thú? Sao ta không nghe thấy a."

Lý Cường nói: " Tu vi người không đủ, đương nhiên là không nghe thấy rồi, chúng ta đi xem."

Hắn nhẹ nhàng thúc dây cương, Hắc Tiêm kỵ to lớn tung người lao xuống hẻm núi. Mọi người đều thúc Hắc Tiêm kỵ đi theo sát hắn.

Dưới sườn núi cũng không có đường đi, chỉ có một mảnh rậm rạp những cây gỗ tùng và bụi rậm ngăn trở đường đi tới, Lý Cường xuất Hấp Tinh kiếm ra quát to: " Đi theo phía sau ta!"

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc! Đệ tử đến giúp người!"

Năm luồng kiếm quang ngũ sắc bay ra, hai người cùng đồng hành, cấp tốc hướng về phía trước.

Ngoan Công và Bích Đồng, Bích Thạch huynh đệ nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy trước mắt có ngân mang lóe ra năm luồng hào quang ngũ sắc, vô số những mảnh gỗ nhỏ bay đầy trời, bọn họ cũng nhìn không được rõ ràng Lý Cường và Hồng Thiêm dùng loại vũ khí gì, chỉ thấy trong nháy mắt đã mở ra một con đường nhỏ. Ngoan Công cuống quýt lắc đầu, nhỏ giọng nói: " Trời ạ, bọn họ là ai thế?"

Bảy người tám kỵ xuyên qua phiến rừng cây nọ, Lý Cường kéo dây cương dừng Hắc Tiêm kỵ lại, phóng mắt nhìn ra, kinh ngạc nói: " Thật sự là Bát Sát Thú ! Thứ màu đỏ bên cạnh là cái gì vậy?"

Người đi theo phía sau cũng đã dừng lại, chỉ có tiểu tử Nạp Thiện khổng chế không được Hắc Tiêm kỵ, vắn vọt nhanh về phía trước chừng mười bước, đến lúc này mới kéo được dây cương.

Đây là một khối đất trống khá lớn, trên sườn núi cỏ dại cao chừng nửa người mọc đầy, ước chừng có hơn một trăm Bát Sát Thú và một ít tiểu quái thú màu đỏ không biết tên, một đám Hắc Tiêm kỵ đang chạy qua chạy lại, cười trên chúng nó có chừng bốn, năm trăm người. Đối diện sườn núi có một tòa vách nham bích, dưới chân nham bích có một thôn trang giống như pháo đài màu đen, tường gỗ cao cao bao bọc quanh thôn trang, ở bên ngoài vách tường gỗ là một ít phòng gỗ đơn sơ đang bốc cháy.

Lý Cường quay đầu hỏi Ngoan Công: " Đó là người nơi nào?"

Ngoan Công thần sắc ngưng trọng nói: " Giống như là võ sĩ đoàn của Phiên quốc, không biết tại sao bọn họ lại chạy đến nơi hẻo lánh này mà đại động can qua (tạo ra cuộc chiến lớn)."

Bích Đồng nói: " Nơi này là Nham Trại, tại sao bọn họ lại chọc phải đám sát tinh này, võ sĩ đoàn của Phiên quốc rất bá đạo, chọc phải bọn họ xem như Nham Trại xong rồi."

Nạp Thiện mắng: " Mẹ kiếp, lại lại võ sĩ Phiên quốc. Lão Đại, chúng ta đi giáo huấn bọn họ !"

Hồng Thiêm biết rõ mỗi khi Lý Cường động thủ là phi thường đáng sợ, hắn không nói chuyện, chỉ híp mắt cẩn thận quan sát tình huống bên dưới.

Lý Cường cười mắng: " Nạp Thiện, mục nội người, đừng có mỗi chút mỗi đòi dạy dỗ người khác, nhân vật lợi hại trên đời này còn có nhiều lắm, trước tiên hãy nhìn cho kỹ đã rồi hãy nói !"

Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Bọn họ đã phát hiện chúng ta rồi!"

Chỉ thấy từ phía dưới chạy lên mười Hắc Tiêm kỵ, phía sau có năm, sáu Bát Sát Thú và một đám tiểu quái thú có cái mỏ nhọn màu đỏ nhìn giống như chó sói, hướng bọn họ chạy nhanh tới.

Ba người Ngoan Công trở nên khẩn trương. Lý Cường thở dài nói: " Ai ! Lòng hiếu kỳ hại người a...a a, đến đây đi, mục đích nó, coi ai sợ ai a!"

Nạp Thiện bật cười, nói: " Lão Đại nói chuyện thật là mâu thuẫn, lão nhân gia ngài lúc nào từng sợ qua chứ? Bọn họ dám chạy lại đây xem như số đen của bọn họ tới rồi, hắc hắc, lão Đại, đệ đánh trận đầu đó nhé."

Tốc độ của đám võ sĩ Phiên quốc kia rất nhanh, đang còn nói chuyện thì đã tới hơn nửa sườn núi, chợt nghe một tiếng hô quái dị, Bát Sát Thú đang theo sát bọn họ đột nhiên tránh né ra, đám tiểu quái thú màu đỏ kia đã đánh tới. Lý Cường giận dữ, bọn họ căn bản không hề hỏi người mới đến là ai, vừa đi lên đã động thủ ngay tức khắc. Lý Cường lạnh lùng nói: " Nạp Thiện, Mạt Bồn đi tới giết chúng đi, yên tâm, có ta đang xem chừng đây."

Nạp Thiện mừng rỡ, rút ra Nghịch Quang kiếm, mở phòng hộ của khải giáp trên người, quát: " Xem ta đây ! Nha hô !"

Hắn thúc giục Hắc Tiêm kỵ, nhắm phía Bát Sát Thú. Lý Cường cấp cho Mạt Bồn một cây trường thương, nói: " Mạt Bồn, đây là ta luyện chế cho người, thử xem có vừa tay không?"

Mạt Bồn lắng không tiếp được, vui vẻ nói: " Cảm ơn sư tôn, đệ tử thích trường thương." Tay vũ động trường thương hắn cũng đã vọt tới.

Loại Bát Sát Thú này chính là Tần Giáp Mông, lực lượng tấn công của nó thường rất cường mãnh, đây là lần đầu tiên Nạp Thiện giao đấu cùng quái thú, bởi vì có lão Đại làm hậu thuẫn, hắn vô cùng hưng phấn, đến nỗi như muốn bay bổng. Hắn điên cuồng thúc Hắc Tiêm kỵ lao thẳng vào Tần Giáp Mông, ngay một sát na Hắc Tiêm kỵ và Tần Giáp Mông chạm vào nhau, thanh mang của Nghịch Quang kiếm đột nhiên lóe ra, một kiếm này xuất ra giống như sét đánh, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, đầu lâu của Tần Giáp Mông đã bị hắn bổ ra làm hai, con quái thú ầm ầm ngã xuống đất. Nhưng vì Nạp Thiện không có kinh nghiệm khống chế Hắc Tiêm kỵ khi giao đấu, khi quái thú té xuống và thẳng vào Hắc Tiêm kỵ, Nạp Thiện liền bị hất văng ra ngoài.

Mạt Bồn ở ngay phía sau Nạp Thiện không xa, nhìn thấy Nạp Thiện bay ra, trong lòng hắn cả kinh đến run lên, vốn còn có chút sợ hãi mà liền quên mất, không chút suy nghĩ hắn phi thân rời khỏi Hắc Tiêm kỵ. Nơi Nạp Thiện rơi xuống chính là ngay giữa đám tiểu quái thú màu đỏ, khi hắn vừa xuống tới đất thì có ba con quái thú lao tới, Nạp Thiện hét lớn một tiếng: " Cút!" Màu xanh của kiếm quang bay ra nhanh như chớp. Chuôi Nghịch Quang kiếm này quả thật quá sắc bén, chỉ một kiếm mà cả ba tiểu quái thú đều bị mất mạng, Nạp Thiện đắc ý ha ha cười to.

Mạt Bồn hét lớn: " Cần thận phía sau!"

" Bình!" Một con Tần Giáp Mông đánh vào sau lưng Nạp Thiện, nếu hắn không mặc khải giáp, một cú đánh này đã lấy mất tính mạng của hắn, chiếc chiếc gai nhọn trên đầu Tần Giáp Mông người thường căn bản là không thể đỡ được. Nạp Thiện lão đảo hai bước, tức giận đến rống to.

Mạt Bồn đã đến nơi, hắn vũ động trường thương từ phía sau Tần Giáp Mông đâm thẳng vào trong bụng nó, cũng không thèm để ý đến đám tiểu quái thú màu đỏ đang lao lên, cổ tay vừa vặn ngược một cái, quát to: " Đi chết đi!" Cây trường thương màu đen nó đột nhiên rung động kịch liệt, Tần Giáp Mông phát ra tiếng hô kinh thiên động địa, trong phút chốc ngay giữa bụng nó đã lộ ra một vết thương lớn, nội tạng toàn bộ tuôn hết ra ngoài. Nạp Thiện xoay người lại đánh bay mấy tiểu quái thú màu đỏ đang định đánh lên Mạt Bồn, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

Võ sĩ Phiên quốc trở mắt nhìn đối phương chỉ đi ra hai người, nhưng trong nháy mắt đã giết chết hai con Tần Giáp Mông, vô cùng kinh hãi, trong đó có một người phát ra một tiếng hô, những quái thú còn lại vội vàng tản ra. Trong đám võ sĩ Phiên quốc có một người có bộ dáng đội trưởng hét lớn: " Các người là ai? Dám có can đảm can thiệp chuyện của chúng ta?"

Lý Cường vỗ nhẹ Hắc Tiêm kỵ, chậm rãi tiến lên, lạnh lùng nói: " Các người là ai? Tại sao chẳng phân biệt phải trái trắng đen tùy tiện đả thương người? Can thiệp chuyện của các người...cần gì can đảm? Các người lại dám làm gì?" Hắc căn bản là không hề xem đối phương vào mắt.

Võ sĩ cầm đầu tức giận đến phát điên, hắc ước chừng với nhóm người của hắc sẽ đấu không lại nhóm người của Lý Cường bọn họ, liền hạ lệnh: " Chúng ta lui!" Hắc quay đầu Hắc Tiêm kỵ hướng phía dưới núi phi đi.

Hồng Thiêm cười nói: " Sư thúc a, nhìn bộ dáng hắc giống như muốn tìm thêm viện binh."

Lý Cường thở dài, nói: " Ai, thật sự là phiền toái, gần đây giết người quá nhiều, ta phải tìm một cây côn mới được, như vậy có lẽ không đánh chết người, chỉ cần đuổi bọn họ đi là được."

Ngoan Công há mồm, ngay cả lời cũng không thể thốt ra. Phía dưới đất trống có mấy trăm võ sĩ, còn có các loại Bát Sát Thú, vậy mà Lý Cường dám nói chỉ cần đuổi bọn họ đi là được, còn không chịu dùng binh khí, nói rằng chỉ cần tìm một cây gậy là đủ, điều này cũng thật là không thể tưởng tượng.

Hồng Thiêm chặt một cành cây, dùng phi kiếm chặt hết cành lá nhỏ, đưa cho Lý Cường cười nói: " Sư thúc, đệ tử giúp người áp trận."

Lý Cường cầm cành cây nơi tay hơi nhẹ một cái, cảm giác không tệ, cười nói: " Được rồi, mọi người đi theo phía sau ta, để ta xem bọn hắc làm thế nào."

Hắc từ trên Hắc Tiêm kỵ nhảy xuống, đưa dây cương cho Bích Đồng, cười nói: " Ta đi xuống dưới một chút." Rồi hắc phiêu sái đi dần xuống phía dưới.

Ngoan công phát hiện bước chân Lý Cường nhìn qua thì rất chậm nhưng chỉ thoáng chốc đã xuống đến phía dưới, trong lòng hắc càng thêm cảm thấy kinh ngạc.

Vừa rồi đám võ sĩ quay trở lại đã cuồng quét hô vang, chỉ chớp lát sau, đã tụ tập được hơn ba mươi Hắc Tiêm kỵ, còn có hơn mười con Tần Giáp Mông, rồi lại quay ngược trở lại tấn công mấy người Lý Cường.

Tác dụng của Tần Giáp Mông tại chiến trường chính là tấn công vào đội hình của đối phương, đặc điểm của nó chính là tốc độ rất nhanh, uy thế kinh người. Nhiều Tần Giáp Mông lao tới tấn công, thanh thế có chút khá lớn, chỉ với bước chân của chúng, đã làm lòng người kinh hãi rét lạnh.

Lý Cường chỉ một mình đi ở phía trước, trên mặt mỉm cười, nhẹ nhàng vũ động cây gậy chỉ dài cỡ ba thước, tiếng gió rít lên " ô ô" chói tai.

Một chuỗi âm thanh khi dây cung bật ra vang lên, hơn mười mũi tên nhọn rít gió bắn về phía Lý Cường. Ba người Ngoan Công đồng thời kêu to: " Cẩn thận!" Trong lòng bọn họ phi thường khẩn trương.

Hồng Thiêm bọn họ lại không có một chút lo lắng, chỉ cười cười ở một bên xem náo nhiệt. Đám Tần Giáp Mông ở phía trước đã đi tới trước mặt Lý Cường, Lý Cường cố tình trêu chọc, hắc vung lên cây gậy, quát to một tiếng: " Cứu mạng a ! Quái thú giết người rồi, ha ha !" Hắc đưa cây gậy trong tay lên quét mạnh một vòng ra ngoài, chợt nghe " ba ba" âm thanh vang lên, tiếng bước chân của Tần Giáp Mông nhất thời rối loạn.

Lý Cường dùng chân nguyên lực bao bọc cây gậy, cây gậy này bây giờ so với gậy sắt còn muốn cứng rắn hơn, những mũi tên nhọn bay tới căn bản là không thể tiến tới gần thân thể Lý Cường, ở ngoài một thước đã rơi xuống mặt đất.

Lý Cường cầm cây gậy lao vào giữa đám Bát Sát Thú, chỉ thấy có vài bóng đen từ bên người hắc bay tung ra ngoài. Những Bát Sát Thú này thật thâm, chỉ cần tới gần Lý Cường, lập tức đã bị đánh bay đi.

Đám võ sĩ Phiên quốc kia kêu lên quái dị: " Người này là quái vật ! Lên! Giết hắc!" Bọn họ có ba kỵ kết thành một tổ xuất ra trường đao, chia làm hai bên trái phải vọt lại hướng Lý Cường.

Lý Cường lẳng lặng chờ, tính toán khoảng cách, ngay khi Hắc Tiêm kỵ của đối thủ xẹt qua người hắc trong phút chốc, hắc liền bay lên không.

Hai tổ võ sĩ Phiên quốc cười Hắc Tiêm kỵ phía trước đưa trường đao trong tay hung hăng bổ ra, tự nghĩ đảm chắc sẽ không thất bại, bọn họ hưng phấn điên cuồng hét lên: "Trứ!" Đột nhiên trước mắt ngân quang chợt lóe, trên mặt đất dĩ nhiên không có một bóng người.

Còn đang sững sờ thì bên tai chợt nghe được tiếng gió rít quái dị: "Ồ!". Bọn họ như thế nào cũng không rõ, vì sao nhánh cây trên bầu trời lại đánh xuống tới.

Lý Cường từ không trung đánh đám võ sĩ Phiên quốc rớt hết xuống Hắc Tiêm kỵ, đồng thời phi thân hướng đại đội nhân mã ở phía sau đánh tới.

Đám võ sĩ Phiên quốc ở phía sau đang chia làm hai nhánh định đánh tới thì phát giác bất hảo, quái nhân này cầm trong tay một nhánh cây thô to, không có cười Hắc Tiêm kỵ mà cũng có thể lơ lửng bay giữa không trung, phải biết rằng đám võ sĩ này đều đang cười trên kỵ mã. Thủ lĩnh của võ sĩ hét lớn: "Đánh rớt hẳn xuống đi!"

Lý Cường lại cất lên một tiếng kêu quái dị: "Bồng đả Uyên Ương tán(Gậy đánh cho uyên ương tán loạn)! Haha !" Nhánh cây thô to đánh sang trái phải liên tục, giống như một xa luân chuyển động, chỉ nghe "ba ba" một trận âm thanh vang lên, võ sĩ trên Hắc Tiêm kỵ kêu thảm thiết cuống quýt, đều từ bên trên rớt hết xuống đất.

May là lần này Lý Cường không có động sát tâm, hắn chỉ định giáo huấn bọn họ một chút, bởi vậy khi ra tay thì đều có tính toán, đám võ sĩ mặc dù bị đánh rơi trên mặt đất, nhưng cũng không bị thương tổn nghiêm trọng gì. Thân ảnh Lý Cường tựa như một cơn gió lốc màu bạc, cơn gió quét tới nơi nào thì nơi đó biến thành một mảnh hỗn loạn, thủ lĩnh võ sĩ Phiên quốc còn chưa kịp hạ lệnh lui lại, những võ sĩ và quái thú lao lên núi đều cũng đã bị đánh rơi trên mặt đất.

Bích Thạch vẫn trân trân nhìn, hắn kéo kéo Bích Đồng, âm thanh nói chuyện cũng đổi khác: "Ca, thật là quá lợi hại, hắn...bọn họ..trời ạ ! Hắn chỉ có một người a, vậy mà cũng có thể đánh ngã cả một đội nhân mã của võ sĩ Phiên quốc, ta...người.."

Cả Bích Đồng và Ngoan Công cũng thấy á khẩu không trả lời được. Nạp Thiện cười hì hì nói: " Lão Đại của ta tại Thản Bang đại lực đối mặt với mấy vạn binh lính của quân đội Thản Đặc quốc, vậy mà cũng đã xông lên giết sạch, hắc hắc, lúc đó có thể nói là máu chảy thành sông a !"

Lý Cường vừa lúc bay ngược trở về, cười nói: " Nạp Thiện lại khoe khoang nữa à, đừng có nghe hắn, chúng ta cùng nhau đi xuống dưới chơi đùa chút nào."

Nạp Thiện cười nói: " Lão Đại muốn chơi đùa, thì bọn họ sẽ rất thê thảm a. Hà hà, lão Đại ! Cho chúng ta cùng chơi với."

Vừa rồi Mạt Bồn bộc lộ ra một chút nhần tâm, bây giờ đã cảm thấy tay chân như muốn nhũn ra, hắn vẫn còn là lần đầu tiên dựa vào chính lực lượng của mình giết chết một con Tần Giáp Mông, hắn chưa bao giờ dám nghĩ mình lại lợi hại như vậy, trong lòng chẳng biết tại sao lại có một loại cảm giác sợ hãi.

Ba người Ngoan Công hoàn toàn bị mấy người Lý Cường trấn áp, thái độ càng trở nên kính sợ. Bảy người tám kỵ tạo thành một khối từ trên sườn núi vọt xuống.

Trong Nham Trại đột nhiên vang lên tiếng tù và, " ô ô" thanh âm vang lên quanh quẩn trong sơn cốc. Ngoan Công thúc kỵ, lớn tiếng nói: " Người của Nham Thạch chuẩn bị phóng ra rồi!"

Từ trong Nham Trại lao ra hơn một trăm Hắc Tiêm kỵ, vừa ra khỏi cổng trại, bọn họ đã hướng tới võ sĩ Phiên quốc mà công kích. Võ sĩ Phiên quốc có vẻ bối rối, rất nhanh đã có hơn mười con Tần Giáp Mông tiến lên nghênh đón sự tấn công. Hồng Thiêm lớn tiếng nói: " Đây không phải là người của Nham Trại, hình như là hộ vệ của đại thương đội!"

Nạp Thiện hưng phấn nói: " Không cần quản họ là ai, chúng ta trước tiên cứ xông thẳng vào đánh thấy mẹ chúng!"

Có Lý Cường ở bên cạnh, hắn thật sự là bách vô cảm kỵ (trăm điều không sợ hãi), lá gan so với bình thường không biết đã lớn hơn bao nhiêu lần.

Lý Cường nói: " Tận lực đừng giết người, Hồng Thiêm, bảo vệ cho tốt Ngoan Công bọn họ, chúng ta lên !"

Hắn liền tiến lên trước, vũ động nhánh cây, oa nha kêu loạn xông thẳng vào giữa đám võ sĩ Phiên quốc, Nạp Thiện và Mạt Bồn một trái một phải, cũng theo sát Lý Cường đánh vào. Nạp Thiện không dùng Nghịch Quang kiếm, hắn cầm Thanh Ảnh Thúc trong tay, dương tay một cái là một đạo điện quang đánh tới một võ sĩ Phiên quốc rơi xuống khỏi Hắc Tiêm kỵ. Trường thương trong tay Mạt Bồn chuyên môn đánh thẳng vào đầu gối của đám võ sĩ.

Mưa lại bắt đầu rơi xuống thật lớn.

Hồng Thiêm chỉ lo nhìn ba người Ngoan Công, chỉ cần ba người có nguy hiểm, hắn tùy lúc lại xuất ra Toái Kim kiếm giải vây.

Lý Cường mang theo Nạp Thiện và Mạt Bồn, giống như là một thanh kiếm sắc nhọn xé gió lao thẳng vào giữa đám võ sĩ Phiên quốc, ba người cứ thẳng một đường điên cuồng gào thét kêu loạn. Võ sĩ Phiên quốc cho tới bây giờ không có gặp qua đối thủ lợi hại như thế, chỉ cần tới gần ba người, lập tức đã bị đánh rớt khỏi Hắc Tiêm kỵ, căn bản là không kịp làm ra bất cứ động tác gì uy hiếp. Đối phương ra tay thật sự là quá nhanh, nhất là người cầm đầu Lý Cường, nhánh cây trên tay hắn kinh khủng dị thường, quả thực không nhìn thấy hắn xuất ra chiêu số gì, đám võ sĩ kia còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã bị rơi xuống dưới chân Hắc Tiêm kỵ.

Hộ vệ thương đội từ trong Nham Trại đi ra đã gặp không ít khó khăn, do sự tấn công dữ dội của Tần Giáp Mông, khiến cho đội hình của bọn hắn trở nên tán loạn. Trong thương đội vốn có ít thứ tích thương, chỉ với tiếng nổ vang, đã giết chết được một Tần Giáp Mông hung hãn nhất, đến lúc này cả đội ngũ mới ổn định trận hình, nhưng ngay sau đó lại lâm vào sự bao vây của đám tiểu quái thú màu đỏ, nếu không phải có mấy người Lý Cường chế trụ võ sĩ Phiên quốc, chỉ cần bọn võ sĩ thừa dịp thương đội đang tranh đấu cùng quái thú phát động tiến công, vậy đám hộ vệ thương đội này đừng nghĩ có thể sống mà đi trở về.

Thứ tích thương tại Tây đại lục tương đối dường như hiếm thấy, trong quân đội cơ hồ không cần, bởi vì tại Tây đại lục không có những tòa tinh quán lớn, hơn nữa kỹ thuật gia công tinh thạch luôn luôn bị Thần Bang đại lục khống chế, dùng tinh thạch làm vũ khí chiến tranh, ở các quốc gia tại Tây đại lục vốn không đủ khả năng xuất ra tiền vốn lớn như vậy, bình thường chỉ có hoàng gia vệ đội mới được võ trang loại vũ khí này. Ở dân gian chỉ có đại thương đội mới có một ít thứ tích thương, hơn nữa số lượng lại không nhiều lắm, khi nào tới lúc mấu chốt mới có thể sử dụng.

Lý Cường đánh một hồi, dần dần cảm thấy thật là không đáng, đối thủ thật sự là quá yếu. Hắn đột nhiên nhảy lên không trung hét lớn một tiếng: " Tất cả mau dừng tay cho lão tử !" Từ khi hắn ở Thiên Lại Thành học hiểu được âm luật, thanh âm của hắn bắt đầu thay đổi, trong lời nói luôn ẩn chứa chấn âm đáng sợ. Một tiếng hét lớn này giống như một tiếng nổ mạnh kịch liệt, oanh oanh long long động đất nhúc nhích, nhất thời mọi người đều dừng tay lại, ngay cả đám Bát Sát Thú cũng thu liễm lại sự hung hãn, cúi đầu nép qua một bên, không dám phát ra một tiếng động.

Lúc này Nạp Thiện liền lập tức biểu hiện cơ trí, hắn quát: " Mau đi ra một tên nào có thể nói chuyện! Mụ nội nó, ai là chỉ huy của các ngươi? Mau lại đây nghe lời giáo huấn của lão Đại chúng ta!"

Bộ dáng của hắn đúng là ý thể bức người, bình thường đây là lúc hắn thích nhất, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Một hồi lâu võ sĩ Phiên quốc không trả lời, chỉ là dần dần thu gọn đội hình. Nạp Thiện nhất thời nổi giận, Thanh Ảnh Thúc trong tay chớp lên, quát mắng: " Mụ nội các ngươi, đi!"

Chỉ thấy vài đạo điện quang từ trong Thanh Ảnh Thúc lóe ra, lao thẳng tới đám võ sĩ Phiên quốc đang kết thành đội hình. Trên bầu trời đột nhiên sáng rực lên, rồi nghe được một tiếng sét đánh thật lớn.

" Ca lạt lạt...oanh !"

Nạp Thiện cũng tự mình sợ đến cúi đầu, nghĩ thầm: " Mẹ kiếp! Thanh Ảnh Thúc cũng đâu có lợi hại được như vậy, là thứ gì vậy a?"

Thanh Ảnh Thúc bay ra tia chớp, may mắn thế nào lại dẫn động tia chớp trên bầu trời, trực tiếp kích thẳng vào đội hình của đám võ sĩ, trên mặt đất nhất thời bị thủng một lỗ lớn, một mùi khét lẹt bay đến. Chỉ một

chiêu này lập tức chấn nhiếp mọi người, Mạt Bồn nghi hoặc nói: " Lão Nạp làm sao trở nên lợi hại như vậy? Cứ nhiên ngay cả tiếng sấm trên bầu trời cũng trợ uy cho người."

Nạp Thiện nhất thời cảm thấy rất có mặt mũi, hấn ưỡn ngực, dương dương tự đắc nói: " Đây là tuyệt chiêu của lão Nạp ta..." Rồi hấn lại quát: " Uy! Mau bước ra một người có thể mở miệng, trả lời câu hỏi của lão Đại ta! Mẹ kiếp, còn rúc ở phía sau, đừng trách ta cho diện giết chết hết đám người các người a!"

Thật không ngờ đám võ sĩ Phiên quốc kia căn bản là không để ý tới bọn họ. Chỉ nghe trong đám võ sĩ có người kêu lên: " Chúng ta lui!"

Hắc Tiêm kỵ và Bát Sát Thú như một dòng thủy triều hướng rừng cây chạy như điên, Nạp Thiện tức giận đến mở miệng mắng to. Lý Cường một lần nữa rơi xuống trên Hắc Tiêm kỵ, lơ đãng nhìn đám võ sĩ kia đang thối lui, hấn đã nhìn thấy trong đám võ sĩ kia có cả Linh Quỷ Sư, nghĩ thầm: " Trận đánh này thật là kỳ lạ, tại sao đám võ sĩ này lại công kích Nham Trại nhỏ nhỏ thế này? Linh Quỷ Sư tại sao lại ở trong đám võ sĩ Phiên quốc này chứ?"

Trong Nham Trại vang lên tiếng hoan hô náo nhiệt, từ bên trong chạy ra rất nhiều người, đám hộ vệ thương đội kia cũng đã chạy lại, hộ vệ cầm đầu đi tới trước mặt Lý Cường, nói: " Cảm ơn các vị hảo hán ! Di, đây không phải là Mang Dã Tắm Hào Ngoan Công tiền bối đó sao?"

Ngoan Công đến bây giờ còn không dám tin tưởng, võ sĩ Phiên quốc lại chịu lui đi như vậy, ngay cả một lời cũng không có lưu lại, phải biết rằng, võ sĩ Phiên quốc tại Tây đại lục này vốn hung hãn nổi danh.

Ngoan Công thở dài hỏi: " Các người thuộc thương đội nào vậy?"

Người nọ cười nói: " Tiền bối, chúng ta không phải thương đội, chúng ta là người của Phong Thụ hộ vệ hành, lần này hộ tống người đến Lạp Đô quốc, a a, đại hộ vệ của chúng ta đã tới."

Từ trong Nham Trại đi ra mười Hắc Tiêm kỵ, rất nhanh đã đi tới nơi, cầm đầu chính là một đại hán vạm vỡ, Ngoan Công kinh ngạc nói: " Lãng Thiên Diệp? Hấn đã vào hộ vệ hành lúc nào vậy chứ?"

Về mặt Hồng Thiêm khê động, trong lòng âm thầm nghi hoặc: " Lãng Thiên Diệp?"

Lãng Thiên Diệp từ thật xa đã lớn tiếng nói: " Là Ngoan Công lão ca a, ha ha, ta nói là ai lợi hại như vậy, nguyên lai là Mang Dã Tắm Hào ra tay." Đang lúc nói chuyện đã đến ngay trước mặt.

Ngoan Công vội vàng nhảy xuống, cười nói: " Thiên Diệp huynh đệ, không nghĩ tới lại là người, a a, lần này không phải là chúng ta ra tay. Đến đây, giới thiệu cho người các vị tiền bối cao thủ."

Lý Cường vui nhất là xã giao bằng hữu, nghe vậy lập tức từ trên Hắc Tiêm kỵ nhảy xuống, cười nói: " A a, Ngoan Công thật sự là khách khí..."

Đám người Hồng Thiêm thấy Lý Cường nhiệt tình như thế, cũng nhảy xuống Hắc Tiêm kỵ, không dám lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo. Lãng Thiên Diệp vừa rồi ở trong Nham Trại đã thấy Lý Cường đại phát thần uy, biết ngay đó là một cao thủ cực kỳ lợi hại, liền bước lên hành lễ, nhưng không biết phải xưng hô với Lý Cường thế nào, bởi vì Lý Cường nhìn qua thì tuổi còn rất trẻ.

Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Lãng Thiên Diệp, còn nhớ ta không?"

Lãng Thiên Diệp kỳ quái nhìn Hồng Thiêm, dần dần, sắc mặt hấn từ nghi hoặc biến thành mừng như điên, hấn vội hỏi: " Ngài...ngài..là Hồng Thiêm đại thúc từng cứu ta? Trời ạ! Đúng là lão nhân gia ngài a!"

Hấn ôm lấy Hồng Thiêm, òa khóc thật lớn: " Ta đã tìm lão nhân gia ngài rất lâu, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngài nữa, ô ô, đại thúc a."

Hấn lớn như vậy mà còn khóc, làm cho mọi người đều tròn tròn mắt.

88. Tập 8 : Điền Cức Ma Trượng -- Chương 88

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, đứa nhỏ này là trước kia khi đệ tử ở Tây đại lục tu hành đã hữu duyên gặp ở Phế Lăng trại, khi đó hấn mới có bảy, tám tuổi. Sau đó đệ tử đã ủy thác cho một bằng hữu nuôi dưỡng, khi hấn hai mươi mấy tuổi thì có gặp qua một lần, sau đó không còn gặp nữa."

Lăng Thiên Diệp rưng rưng nói: "Đại thúc so với ngày đó còn muốn trẻ hơn, cháu cứ ngỡ lão nhân gia người đã tóc bạc phong sương, thật sự là không tưởng tượng được a."

Hồng Thiêm vỗ vai hắn, cười nói: "Đứng lên đi, Diệp tử, người nói như vậy, không phải ta đã sắp trở thành lão bất tử rồi sao, mau tới ra mắt sư thúc của ta đi."

Trong lòng Lăng Thiên Diệp kinh ngạc không thôi, bởi vì Lý Cường nhìn qua tuổi còn rất trẻ. Nếu Kỳ Quân Sát cũng ở đây, chỉ sợ hắn đã ngất mất rồi, lại thêm một người so với một người còn trẻ hơn dù danh phận lại cao hơn. Hắn vội vàng thi lễ, nói: "Văn bối Lăng Thiên Diệp bái kiến tiền bối." Đại lễ hắn đang làm chính là chính thức quỳ lạy lễ.

Lý Cường vội vàng nâng dậy, cười nói: "Đừng gọi tiền bối, nghe không được tự nhiên, cứ gọi ta là lão Đại đi. A a, cái này cho người."

Lý Cường đưa cho hắn một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, cười nói: "Lúc luyện công thì nuốt vào, hiệu quả rất tốt."

Lăng Thiên Diệp luôn miệng đa tạ, trông hắn có vẻ phi thường hưng phấn. Bích Thạch, Bích Đồng, Ngoan Công cũng hâm mộ không thôi nhìn mãi Lăng Thiên Diệp, biết linh đan Lý Cường cấp cho nhất định không giống với loại bình thường, nhưng bọn hắn lại ngại ngần mở miệng hỏi xin.

Lăng Thiên Diệp ở Tây đại lục vốn nổi danh là cao thủ, sau khi hắn được Hồng Thiêm chỉ điểm, có được một ít phương pháp tu chân, am hiểu cách sử dụng một thanh kiếm to bản. Hắn hỏi: "Đại thúc, sao mọi người lại đi đến Nham Trại vậy?"

Hồng Thiêm cười nói: "Ở phía xa chúng ta nhìn thấy nơi này có sương khói tràn ngập, nên đi đến xem, ai mà biết đám võ sĩ Phiên quốc chẳng phân biệt trắng đen đã nhào đến đánh, lúc này mới chọc cho sư thúc ta ra tay."

Ngoan Công cười nói: "Mưa đã càng lúc càng lớn, Lăng lão đệ, chúng ta đi vào trại thôi rồi hãy nói."

Mưa to lại kèm thêm tiếng sấm, bầu trời phẳng phất như hé ra một cái liệt khẩu, tuôn trút âm âm xuống, cảnh vật bốn phía trở nên một mảnh mơ hồ. Lăng Thiên Diệp vội vàng nói: "A nha, xin mời! Là ta sơ ý rồi, lão Đại, đại thúc, lão ca, chúng ta vào trại thôi."

Một đám người ngồi lên Hắc Tiêm kỵ vội hướng Nham Trại chạy tới.

Trong Nham Trại phòng ốc lớn nhất chính là tòa mộc lâu rất cao ở bên cạnh nham bích, nơi này chính là do thủ lĩnh thổ nhân bộ lạc xây cất dựa vào vách núi, vách núi được khai mở một không gian thật lớn, được xem là đại sảnh hậu đường. Lăng Thiên Diệp dẫn đường phía trước, đi tới đại sảnh nham động, sau đó ra lệnh cho thuộc hạ đưa nước nóng tới cấp cho mọi người tẩy rửa, rồi lại thay đổi quần áo. Lý Cường cũng thay một bộ, vì cảm thấy trang phục trên người thật quá bất tiện.

Mọi người ngồi xuống, trong lòng Lý Cường vẫn có một nghi vấn, hỏi: "Thiên Diệp, tại sao võ sĩ Phiên quốc lại vây công các người?"

Lăng Thiên Diệp cười khổ nói: "Còn không phải vì người của Lạp Đô quốc sao, lần này chúng ta hộ tống chính là một nhân vật trọng yếu của Lạp Đô quốc. Ai, không biết là như thế nào, tin tức lại lộ ra ngoài, võ sĩ Phiên quốc cũng vẫn truy tung không tha, rốt cuộc đã ngăn chặn chúng ta tại Nham Trại, may là thổ nhân thủ lĩnh của Nham Trại là bằng hữu của ta, cuối cùng dựa vào địa thế của Nham Trại ngăn trở bọn họ, bằng không chúng ta cũng đã xong hết rồi."

Nạp Thiện hét lên: "Khó trách! Lam Tư công chúa tại Thản Bang đại lục cũng bị võ sĩ Phiên quốc truy giết qua, hình như Phiên quốc và Lạp Đô quốc có cừu oán a."

Lăng Thiên Diệp kinh ngạc nói: "Các người biết Lam Tư công chúa? Tại Lạp Đô quốc nàng nổi danh là Từ Bi công chúa a, ở trong lòng dân chúng có uy tín cực cao, hơn nữa nàng cũng là trữ quân (thừa kế ngai vàng) của Lạp Đô quốc."

Mấy người Lý Cường đều ngẩn ngơ! Lam Tư công chúa không ngờ lại là nữ vương tương lai của Lạp Đô quốc. Nạp Thiện há mồm hồi lâu mới nói: "Trữ quân? Hoàng thượng? Là nữ sao?" Hắn quả thật không có cách nào để giải thích.

Lý Cường đứng lên đi lại vài bước, quần áo trên người làm hắn không quen chút nào, hắn nhin không được học theo Kỳ Quân Sát, đưa tay xé mất vạt trường bào màu trắng, xé luôn tay áo dài, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: " Như vậy tốt hơn. Ân, Thiên Diệp, ngươi có biết chuyện của Thiên Lộ Thảo Nguyên không?"

Trong đại sảnh mọi người chỉ cảm thấy Lý Cường quá cổ quái, không nghĩ ra tại sao hắn lại đi xé mất quần áo, bộ dáng bây giờ của hắn thật phi thường kỳ quái.

Lăng Thiên Diệp không dám chê cười Lý Cường, hắn cung kính trả lời: " Lão Đại, văn bối biết một ít, Phong Thửu hộ vệ hành về phương diện tin tức cũng tương đối linh thông, Kỳ Phúc Bách Linh tại Thiên Lộ Thảo Nguyên đúng là có thật, nhưng tổng hộ vệ của chúng ta có nghiêm lệnh không cho ai tham gia, bởi vì Bách Linh có liên quan tới Mãng Nguyên, ai! Mãng Nguyên..."

Hắn trầm ngâm chốc lát, lại nói: " Mãng Nguyên từ những năm gần đây rất quái lạ, đừng nói tiến vào, ngay cả những thôn trang phụ cận cũng đều hoang phế đi rất nhiều, bởi vì luôn có những người chết rất kỳ lạ, nghe nhiều người đồn đãi, Mãng Nguyên tựa hồ có đại sự phát sinh, nhưng không ai nói rõ được là đại sự gì, làm cho lòng người vô cùng bàng hoàng."

Trong tất cả Hồng Thiêm là người từng đến gần Mãng Nguyên nhất, mặc dù lúc ấy có sư tôn hắn đưa hắn theo lướt ngang qua Mãng Nguyên, nhưng vẫn không thể đi sâu vào trung ương, cho dù như vậy, hắn cũng hiểu rõ tình huống Mãng Nguyên hơn so với mọi người. Nhưng bây giờ chính hắn cũng không hiểu rõ Mãng Nguyên đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì, lại có thể làm cho mọi người sợ hãi bất an như vậy, ngay cả người tu chân của tu chân giới cũng không ngừng chạy tới Tây đại lục, cố gắng tìm hiểu thật ra xảy ra đại sự gì. Hồng Thiêm nói: " Diệp tử, tổng hộ vệ của các ngươi rất sáng suốt, ngươi không nên tiến vào đó, vô cùng nguy hiểm."

Lăng Thiên Diệp có chút do dự, nói: " Đúng vậy, về chuyện Kỳ Phúc Bách Linh của Thiên Lộ Thảo Nguyên, còn có một truyền thuyết, đó là một âm mưu, bất kể là ai mà đi đến đó, nhất định là xương cốt vô tồn. Đại thúc, do nguyên nhân này nên tổng hộ vệ của chúng ta mới ra nghiêm lệnh không cho đi. Kỳ thật, một đoạn thời gian gần đây cũng có rất nhiều thương đội và hành thương đều cũng chuẩn bị dừng lại để xem tình huống, có những đồn đãi thật sự là rất đáng sợ."

Đại sảnh nham động và mộc lâu phía trước có một cây cầu gỗ nối liền, có lan can, đứng ở động khẩu có thể rõ ràng nhìn thấy được bầu trời bên ngoài. Nước mưa theo nham thạch rơi xuống, giống như dòng thác đang tuôn xuống, tiếng nước " hoa hoa" vang lên không ngừng.

Lý Cường đi tới bên lan can, trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận phiền loạn, hắn nhìn chằm chằm giọt mưa rơi vào trong trầm tư.

Một hộ vệ từ cây cầu gỗ chạy tới, kêu lên: " Đại hộ vệ ! Đại hộ vệ ! Thám tử của ta đã trở về báo cáo, nói võ sĩ Phiên quốc đã lui đi, bọn họ tựa hồ như có việc gì khẩn cấp, đi phi thường gấp gáp."

Lăng Thiên Diệp kỳ quái nói: " Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại lui nhanh như vậy, đây không giống như thói quen thường khi của họ, kỳ quái !"

Hắn suy nghĩ một chút nói: " Mau trở lại tìm hiểu thêm lần nữa."

Rất nhanh hộ vệ lại đến báo cáo: " Tất cả võ sĩ Phiên quốc đều đã không thấy nữa."

Lăng Thiên Diệp mặc dù tâm hồn nghi hoặc, bất quá chuyện đám võ sĩ Phiên quốc thối lui làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cường đột nhiên nói: " Ta có một loại dự cảm bất hảo..."

Nạp Thiệu kinh ngạc nói: " Lão Đại, chuyện gì làm cho huynh bất an? Sao đệ lại không có chút cảm giác nào."

Hồng Thiêm nói: " Kỳ quái, nghe sư thúc nói như vậy, đệ tử cũng có chút cảm giác là lạ, trong lòng hình như có điểm bất an, lại không thể nói là tại sao."

Mọi người cảm thấy rất kỳ quái, chung quanh vốn không có phát sinh biến hóa gì a.

Lăng Thiên Diệp hỏi: " Lão Đại, đại thúc, chúng ta cùng nhau đi có được không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không, chúng ta đi trước, ta có cảm giác có đại sự gì đó phát sinh."

Trong lòng hắn đột nhiên rất rõ ràng cảm giác được, ở gần đây nhất định có chỗ nào xảy ra đại vấn đề, hắn mặc dù nói không ra cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác mãnh liệt này thật sự làm cho hắn cảm thấy thật khó chịu.

Lý Cường hô: " Hồng Thiêm, Ngoan Công chúng ta đi trước, Thiên Diệp các người trên đường phải cẩn thận, tình huống bây giờ rất cổ quái, mọi người cũng nên khẩn trương lên."

Nói xong bước nhanh ra ngoài. Lãng Thiên Diệp vội vàng đuổi theo, mặc dù hắn không rõ là tại sao, nhưng nếu là Lý Cường nói thì chắc là không sai. Đoàn người đi tới ngoài cửa lớn mộc lâu, có hộ vệ đưa Hắc Tiêm kỳ tới, Lý Cường không nói một lời phi thân lên, Hồng Thiêm mấy người cũng theo sát Lý Cường ngồi lên Hắc Tiêm kỳ, không đợi nói lời từ biệt cùng Lãng Thiên Diệp, Lý Cường đã thúc giục Hắc Tiêm kỳ lao vào cơn mưa to.

Một đường chạy như điên, Lý Cường vẫn không nói gì, chỉ chồm người thúc giục Hắc Tiêm kỳ, Hồng Thiêm mấy người cũng không dám hỏi, chỉ đi theo sát phía sau. Ngoan Công vài lần còn muốn lên dẫn đường, nhưng lại phát hiện Lý Cường cũng không có đi lầm, trong lòng thật sự là kỳ quái vạn phần.

Lý Cường trong lòng chỉ có một cảm giác muốn con đường này rút ngắn lại, tâm thần hắn hoàn toàn chăm chú trong việc đó, còn tất cả những điều khác quấy nhiễu hắn đều bỏ hết bên ngoài. Hồng Thiêm, Mạt Bồn và Nạp Thiện còn đỡ hơn một chút, Ngoan Công và Bích Đồng, Bích Thạch thật là thê thảm, cười Hắc Tiêm kỳ suốt thời gian dài khiến cho ba người bọn hắn đều cảm thấy không chịu nổi.

Hồng Thiêm kêu lên: " Sự thúc, chúng ta nghỉ ngơi một chút!"

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngoan Công ba người cả người đều ướt đầm, trong mưa gió run cầm cập, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, nói: " Ngoan Công, ở phụ cận có chỗ nào có thể tránh mưa?"

Ba người Ngoan Công cơ hồ đã thật sự quá lạnh đến cứng cả người, thật sự đã không còn chịu nổi, hắn lau nước mưa trên mặt, lớn tiếng nói: " Lão Đại, đi thêm một chút, có một động núi."

Trong lòng Lý Cường thật ra rất gấp gáp, hắn vẫn là lần đầu tiên có cảm giác bất an như vậy, hắn nóng lòng muốn hiểu rõ thật ra phía trước đã xảy ra biến cố gì, nhân tiện nói: " Được ! Chúng ta nhanh hơn một chút!" Bấy người dùng sức thúc giục Hắc Tiêm kỳ, lại một đường phóng tới như điên.

Sắc trời dần dần trở nên tối đen, hình dáng của sơn khẩu đã nhập nhoạng hiện ra trước mắt. Ngoan Công cơ hồ đã gần như không ngồi vững được trên Hắc Tiêm kỳ nữa, cả người đau đớn vô lực, hắn vừa nhìn thấy sơn khẩu đã lớn tiếng kêu lên: " Phía trước đã tới rồi, bên kia có một cái trấn nhỏ có thể nghỉ chân."

Bích Đồng cũng nói: " Thật không dám tin, chỉ trong một thời gian ngắn mà chúng ta lại có thể đi được đoạn đường dài như vậy, Hắc Tiêm kỳ đã mệt chết a."

P phía trước đã mờ hồ nhìn thấy những nóc nhà ẩn hiện, chỉ là không có chút ánh sáng. Ngoan Công tiến vào trong trấn nhỏ trước, sáu người còn lại theo sát phía sau. Ngoan Công lớn tiếng nói: " Ta biết một khách sạn, mọi người đi theo ta !" Thanh âm và tiếng vó của Hắc Tiêm kỳ quanh quẩn trên đường cái, Lý Cường kỳ quái hỏi: " Sao cái trấn này lại không thấy có người?"

Nạp Thiện hết nhìn đông tới nhìn tây, nói: " Lão Đại, thật sự là không nhìn thấy ai, mẹ nó, sao có vẻ tử khí như vậy, không nghe thấy một thanh âm nào a."

Ngoan Công đứng ở trước cửa một khách sạn, lớn tiếng kêu lên: " Tiểu nhị ! Có khách nhân đây!"

Bốn phía chỉ một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ " hoa hoa" tiếng mưa rơi và tiếng hô của Hắc Tiêm kỳ, nơi này chẳng khác nào là đang ở nơi hoang dã. Nạp Thiện quát to: " Nha..! Có người không?"

Lý Cường nói: " Không đúng ! Hồng Thiêm vào xem !"

Hồng Thiêm không gõ cửa, trực tiếp từ Hắc Tiêm kỳ bay lên, phiêu phù tiến vào khách sạn.

Bích Thạch nhỏ tuổi nhất, công lực cũng kém cỏi nhất, cả người hắn không ngừng run rẩy, nhỏ giọng nói: " Lạnh quá a, sao lại không có ai vậy?" Hắn nhìn chung quanh, thấy mấy người Lý Cường đều cũng vững vàng ngồi trên Hắc Tiêm kỳ, thần sắc không thay đổi, phẳng phất như đã hòa nhập vào trong bóng tối. Hắn

lại nhìn Ngoan Công, chỉ thấy hắc cũng giống như mình, không ngừng nhìn đông rồi nhìn tây, vẻ mặt cực độ khẩn trương.

Cơn mưa to thành linh dứt hắc, một trận gió lạnh thổi qua, Nạp Thiện nhỏ giọng mắng: " Mẹ nó, sao lại âm khí nặng nề như vậy!"

" Dắt...chi..chi.."

Cửa lớn khách sạn mở ra, Hồng Thiêm từ bên trong đi ra, nói: " Sư thúc, mọi người bên trong đều cũng đang ngủ say bất tỉnh, nhìn bộ dáng như bị vật gì làm mê thất tâm thần, hãy vào đây xem thử trước."

Lý Cường phi thân nhảy xuống đất, nói: " Chúng ta vào, trước tiên không nên động vào bất cứ vật gì cả, Ngoan Công bọn họ đã quá mệt mỏi, để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút."

Lời còn chưa dứt, tiểu Hải yêu đột nhiên từ sau lưng hắc bay lên, bám ở trên vai hắc, cái đầu nhỏ quay nhìn xung quanh, cất tiếng ô ô trong miệng không ngừng.

Mạt Bồn ngạc nhiên nói: " Tiểu Hải yêu hình như phát hiện cái gì đó."

Lý Cường nói: " Khoan đừng động đến nó, Mạt Bồn người dìu Ngoan Công xuống, Nạp Thiện người đem Hắc Tiêm kỹ vào trong viện đi."

Hắc xoay người lại nâng Bích Đồng, Bích Thạch huynh đệ rồi dìu hai người xuống. Ngoan Công ba người cũng đều đã chết lặng, xuống tới đất phải đứng thêm một hồi mới hoàn hồn lại. Lý Cường nói: " Thể chất các người quá kém, tối nay ta cho các người phục dùng linh đan, khôi phục thân thể một chút."

Ngoan Công ba người không khỏi vô cùng mừng rỡ, nhất thời nghĩ thật không uống công khổ cực, vội vàng đa tạ.

Lý Cường hướng tới phía khách điếm đi tới, Hồng Thiêm cũng theo sát phía sau. Cảnh tượng trong phòng làm cho người ta kinh ngạc không thôi, bên chân tường nằm bốn người, chính là tiểu nhị, ở phía sau quầy nằm một người, có mấy thương nhân cũng đang nằm tứ tán trên mặt đất. Lý Cường đi tới bên người một tiểu nhị, đưa tay áp vào mũi hắc xem thử, nghi hoặc nói: " Kỳ quái, hình như không có hô hấp."

Hồng Thiêm nói: " Tim vẫn còn đập, không biết tại sao lại như vậy."

Ngoan Công vừa vào phòng đã lập tức nằm dài xuống, xương cốt cả người như muốn tê liệt. Bích Thạch mệt đến nỗi muốn ngủ ngay, hắc nằm dài xuống, dùng sức vận eo một cái, Lý Cường đột nhiên quát: " Không cho ngủ ! Mau đứng lên !"

Mọi người bị tiếng quát của hắc làm cả kinh, Bích Thạch xoay người một cái thì đã không còn biết gì nữa.

Bích Đồng kinh hãi thất sắc kêu lên: " Chuyện gì xảy ra? Huynh đệ ! Đừng ngủ ! Mau đứng lên !"

Chỉ một bước Lý Cường đã bay đến bên người Bích Thạch, nâng thân thể hắc lên, phát hiện hắc cũng giống như những người đang nằm đó, cùng một triệu chứng : không có hô hấp nhưng nhịp tim vẫn còn đập thông thả không dừng. Bích Đồng gấp đến độ điên lên, ôm cổ Bích Thạch, kêu lên: " Huynh đệ...người..." Thân thể hắc cũng đã mềm nhũn, ngã dài trên mặt đất.

Ngay sau đó Ngoan Công cũng đã ngã dài xuống mê man. Nạp Thiện dùng sức xoa cái đầu bóng lưỡng, quái thanh quái khí nói: " Di? Choáng váng đầu a."

Hắc kéo Mạt Bồn kêu lên: " Bất hảo ! Hai chúng ta mau vận công!"

Mạt Bồn cũng hiểu được không tốt, nghe vậy lập tức ngồi xuống, hai người đồng thời vận công, lúc này mới ngăn trở được cảm giác buồn ngủ khó hiểu đó.

Trong lòng Lý Cường biết không ổn, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nói: " Hồng Thiêm, hộ pháp cho ta !" Hắc đưa tâm thần chìm vào nguyên anh, thần thức lập tức xuất khiếu.

Hồng Thiêm xuất ra Trần Tiêu Toái Kim song kiếm, đem mọi người bao bọc bên trong, mặc dù hắc không có cảm giác buồn ngủ, nhưng trong lòng cũng có chút sợ hãi, không biết là vật gì đang tác quái.

Đây là lần thứ ba thần thức của Lý Cường xuất khiếu, hần nhìn thấy song kiếm của Hồng Thiêm đã xuất hiện, thoáng yên tâm một chút, liền bắt đầu cẩn thận quan sát tình huống bốn phía. Hần phát hiện trong phòng đang bị những sợi hắc ti (chỉ đen) che kín, như ẩn như hiện, phiêu phù không chừng, nếu không phải chính mình đang dùng thần thức xuất khiếu để xem, căn bản là không có khả năng phát hiện. Hần nhận ra khi hắc ti đi đến gần phi kiếm của Hồng Thiêm liền lập tức bị tiêu diệt, lại nhìn kỹ những người đang nằm trên mặt đất, cả người đều bị hắc ti quấn chặt, hơn nữa càng ngày càng nhiều, chỉ có ba người Ngoan Công nhờ có kiếm quang của Hồng Thiêm hộ vệ, nên chỉ bị vài tia hắc ti còn dư quấn lấy.

Liên tiếp nhìn qua mười mấy phòng, đều cũng phát hiện loại hắc ti cổ quái này. Rốt cuộc vì kiến thức của Lý Cường còn quá ít, không biết đây chính là đỉnh đỉnh đại danh Nhiếp Hồn Ti âm độc, mặc dù nó đối với người tu chân rất khó sinh ra tác dụng, nhưng người thường thì không có cách nào chống đỡ. Thần thức của Lý Cường rất nhanh bay ra khỏi trần nhỏ, phát hiện khắp nơi đều cũng một tình hình như thế này. Lý Cường không dám ở bên ngoài quá lâu, thần thức đột nhiên lui về trong cơ thể, hần từ từ mở mắt.

Hồng Thiêm hỏi: "Sư thúc, là vật gì tác quái?"

Lý Cường nói: "Người có biết có một loại ti tuyến màu đen rất nhỏ, mắt nhìn không thấy, ta dùng thần thức mới có thể nhìn thấy, tựa hồ như người nào bị nó quấn phải thì sẽ không ổn, thật sự là rất kỳ quái."

Hồng Thiêm suy nghĩ rất khẩn trương, một hồi lâu nói: "Đệ tử cũng không biết đó là cái gì. Nếu cứ như vậy, chúng ta sẽ bị vây khốn ở chỗ này rồi."

Lý Cường đã biết phi kiếm có thể tiêu trừ hắc ti, hần lập tức xuất ra Hấp Tinh kiếm.

Bây giờ thủ pháp khống chế phi kiếm của hần đã tương đối tinh chuẩn, kiếm quang màu bạc lướt qua thân thể ba người Ngoan Công, đồng thời kiếm quang đột nhiên trường lớn, nhất thời ngân quang lóe ra khắp phòng.

Hồng Thiêm không giải thích được, khó hiểu hỏi: "Sư thúc, cái này để làm gì?"

Lý Cường không đáp, liên tục dùng phi kiếm bay suốt ba lần quanh phòng, lúc này mới thu hồi Hấp Tinh kiếm nói: "Hắc ti sợ phi kiếm, bị kiếm quang cắt trúng là tự tán, bây giờ phòng này đã được sạch sẽ rồi."

Đang còn nói chuyện, Ngoan Công chợt trở mình, tiếng ngáy phát ra, Bích Thạch và Bích Đồng cũng đồng thời phát ra tiếng hô hấp nặng hơn. Hồng Thiêm kinh hãi nói: "A a, bọn họ tỉnh rồi, nhưng vì quá mệt mỗi lại tiếp tục ngủ luôn."

Nạp Thiện và Mạt Bồn đứng dậy, Nạp Thiện hỏi: "Lão Đại, có tra được ra là ai đang tác quái không?"

Đột nhiên tiểu Hải yêu kêu to một tiếng, lam quang chợt lóe, hướng vào trong viện bay đi. Lý Cường lắc mình đuổi theo, đi với trong viện, chỉ thấy trên người tiểu Hải yêu phát ra lam quang trong suốt, do lam quang chiếu xuống, có vài hồn phách nhàn nhạt đang hướng lên không trung bay đi, trong khoảng thời gian ngắn âm phong tỏa ra khắp nơi. Lý Cường vội vàng ngoắc tiểu Hải yêu xuống, trong lòng không khỏi giận dữ, nói: "Hồng Thiêm, người ở chỗ này bảo vệ bọn họ, ta đi xem coi tên hồn trưởng vương bát đản nào đang thu hồn phách người khác."

Lý Cường dương tay mặc Lan Uẩn chiến giáp và đeo Huyền Dương Hoàn vào, không một tiếng động bay lên không trung. Bóng đêm hôn ám căn bản không che được ánh mắt của hần, chỉ thấy có vài hồn phách đang hướng ra ngoài trần nhỏ bay đi, hần đi theo phương hướng của hồn phách lướt tới.

Bên ngoài trần nhỏ là một khu rừng rậm, những hồn phách này chậm rãi tụ tập lại, hướng phía dưới rừng rậm bay xuống. Lý Cường đi theo xuống trong rừng, nhanh nhẹn lướt qua những cây rừng rậm rạp, hần mơ hồ nghe được một trận âm thanh cổ quái, tựa hồ như có người đang niệm chú ngữ. Trong rừng không có một tia sinh khí nào, chỉ có gió thổi qua ngọn cây phát ra âm thanh "hoa hoa", còn có những giọt nước mưa đang rơi xuống qua kẽ lá, vẻ yên tĩnh làm cho lòng người cảm thấy quỷ dị. Trong lòng Lý Cường hiểu được, tất cả hồn phách của người dân trong trần đều bị những sợi hắc ti trói buộc, sau đó lại bị hấp thụ đến nơi đây.

Một tia quang mang màu xanh lục u ám từ trong rừng rậm bay ra, tinh thần Lý Cường chấn động, biết đối thủ đã tới rồi. Hần để thân thể rơi xuống, đến sát mặt đất chừng nửa thước, lẳng không đi tới.

Đột nhiên tâm thần Lý Cường vừa động, thân hình cấp tốc hạ xuống, có hai tia lục quang lóe lên bay lướt qua đỉnh đầu. Không để đối thủ phát ra lần công kích thứ hai, Lý Cường phun ra Hấp Tinh kiếm, tinh mang kịch liệt lóe sáng lên, cùng thời gian chiếu sáng hai người đang mai phục. Lý Cường biết đã bị bại lộ hành tung, liền xông ngay tới, kiếm quang của Hấp Tinh kiếm như một chiếc quang luân đảo tròn qua, hai người mai phục căn bản không cách nào chống cự, lập tức bị chém nát thành từng đoạn, máu bay tung tóe, ngay cả những đại thụ bên người cũng bị chặt đứt. ” chi dạt dạt...oanh..ba!” Đại thụ liền bị cắt đoạn sụp xuống, Lý Cường huyết một tiếng sáo dài xông ra ngoài.

Cùng lúc đó từ phía khu rừng đối diện cũng truyền đến một tiếng huyết sáo rung trời. Trong rừng có một khối đất trống thật lớn, bốn phía cắm đầy những lá cờ quái dị, Lý Cường liếc mắt nhìn thấy, trong lòng hơi kinh hãi, hẳn biết sự lợi hại của kỳ môn trận, chỉ trong thời gian ngắn hẳn vẫn không rõ sự huyền bí của trận pháp này. Hẳn vung một ngón tay, Hấp Tinh kiếm hóa thành một con rồng bạc, hung hăng xông thẳng vào, hẳn muốn tìm hiểu một chút về kỳ môn trận này.

Bên kia kỳ môn trận cũng truyền đến một tiếng sét đánh rất lớn, chiếu khoảng đất trống sáng rực, không biết là ai cũng đang công kích kỳ môn trận này.

Một cỗ huyết sắc nùng vụ (khói dày đặc màu máu) đang trào ra khỏi kỳ môn trận, Hấp Tinh kiếm đột nhiên nổ tung ra. Lý Cường vung ngón tay bắn ra một đóa Thiên Hỏa Tử Hoa, Hấp Tinh kiếm đột nhiên co rút lại, bay vòng quanh Lý Cường cấp tốc xoay tròn. Đóa Thiên Hỏa thật sự quá lợi hại, cỗ huyết sắc nùng vụ chỉ cần chạm tới, liền phát ra một thanh âm giống như một chén nước lạnh xối vào trong lửa, một tiếng ” phốc xích” vang lên, huyết vụ nhất thời tiêu tán.

Lý Cường phát hiện Thiên Hỏa thật sự là rất hữu dụng, bắn ra thêm bốn, năm đóa Thiên Hỏa Tử Hoa bay ra, hẳn để cho Thiên Hỏa xoay quanh thân thể mình, chợt nhích người tiến thẳng vào trong kỳ môn trận.

Vừa mới tiến vào, chợt thấy trước mắt tối sầm, vô số những tia khí nhọn hoắt đang lao thẳng vào người mình, Lý Cường hú lên quái dị: ” Là cái gì đây? Phá !” Hẳn xuất thủ ẩn, bốn tầng điệp gia, vô số luồng sáng tụ tập bên người, theo tiếng quát của hắn, một đạo ánh sáng màu hồng từ lòng bàn tay bay ra. Hấp Tinh kiếm, Thiên Hỏa Tử Hoa lại thêm Thập Bát Diệt Ma Thủ đồng thời đánh ra, nhất là Thập Bát Diệt Ma Thủ, chính là khắc tinh của kỳ môn trận âm độc này.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Kỳ môn trận căn bản không thể chịu nổi lực công kích khủng khiếp như thế, nhất thời tán loạn, những lá cờ đang bay múa trong không trung nhất thời đại loạn. Không đợi chủ nhân của trận pháp lại khởi động bố trí thêm lần nữa, Thiên Hỏa cũng đã bắt đầu phát huy uy lực, một lá cờ màu đen bay tới gần Lý Cường bị Thiên Hỏa chạm trúng, trong nháy mắt đã biến thành tro tàn. Kỳ môn trận chỉ cần bị phá mất một lá cờ, uy lực của cả trận pháp sẽ lập tức yếu bớt.

Không đợi Lý Cường tiếp tục công kích, từ xa đã truyền đến một tiếng nổ rung trời, một cỗ hàn khí thật lớn tản ra. Lý Cường cảm thấy trước mắt sáng ngời, kỳ môn trận đã bị phá vỡ hoàn toàn. Chỉ thấy trên mặt đất có một tòa tế thai cao chừng ba thước, có hình tam giác, mỗi góc có một cây trụ màu đen, ở trung ương có một mặt hình tròn cắm một cây pháp trượng màu đen, diện mục của nó là một bộ xương khô rất dữ tợn, đôi mắt lóe ra hồng quang.

Ba người mặc áo đen đang phiêu phù bên cạnh bộ xương khô pháp trượng, đang nhắm mắt niệm chú ngữ. Lý Cường rõ ràng nhìn thấy, những hồn phách bay trên không trung bị cây khô lâu pháp trượng quỷ dị đang cắn nuốt, vậy mà bộ khô lâu pháp trượng đang cất tiếng cười thật kinh khủng.

Lý Cường giật mình, trong lòng không khỏi vô cùng giận dữ.

89. Chương 89

Trong rừng đột nhiên bắn ra vô số những tia khí sắc bén màu lục quang, ba người mặc áo đen cũng tăng nhanh tốc độ niệm chú ngữ. Lý Cường không hề để ý đến những tia khí sắc bén kia, Hấp Tinh kiếm lao thẳng tới ba người trên đài, những đóa Thiên Hỏa Tử Hoa đang xoay tròn quanh thân cũng xuất ra ba đóa bay thẳng về phía ba người kia. Ai ngờ cây pháp trượng cổ quái chợt thả ra hồng quang, một cỗ lực lượng thật lớn tuôn ra, Hấp Tinh kiếm bị cản lại bên ngoài tế thai. Nhưng ba đóa Thiên Hỏa Tử Hoa lại không bị ảnh hưởng, cấp tốc bắn thẳng vào trong cơ thể ba người mặc áo đen.

Âm thanh chú ngữ lập tức đình chỉ, ba người phát ra ba tiếng kêu thảm hào không giống như tiếng người: " Ắc...ắc...nha nha ! Lão tổ...cứu..."

Uy lực to lớn của Thiên Hỏa ngay cả tu chân cao thủ cũng không dám khinh thường, ba vụ sư này càng không cần nói tới, chỉ chưa tới ba mươi giây cả ba đều biến thành tro tàn.

Những mũi tên nhọn âm độc đang phóng tới không kịp chạm vào Lý Cường đã bị kim quang của Huyền Dương Hoàn ngăn trở, lập tức bị Thiên Hỏa còn đang vờn quanh thân hấn thiêu đốt mất dạng.

Hồn phách phiêu dang giữa không trung lập tức như bị mất đi sợi dây không chế, có hồn phách thì bay mất, cũng có những hồn phách bay tán loạn chung quanh.

Ba người áo đen vừa chết, pháp tượng trên tế thai đột nhiên bay lên, một hư ảnh thật lớn hình khô lâu bay ra, phát ra tiếng cười quái dị làm kẻ khác sợ hãi. Chỉ nghe có người hét lớn: " Là ai xuất thủ? Đó chính là ma khí...Điền Cức Ma Trượng !"

Lý Cường không biết cái gì gọi là Điền Cức Ma Trượng, vẫn không chút sợ hãi lao tới, đột nhiên một cảm giác cực kỳ âm lãnh xâm nhập vào thân thể, vô số ý nghĩ kỳ dị cổ quái tiến vào trong đầu, hấn không khỏi run lên, thảm than thở: " Kỳ quái ! Đây là thứ gì a?" Hấn cảm thấy toàn thân như bị kiệt sức, tâm thần hoảng hốt.

Tiểu Hải yêu đột nhiên phát ra uy áp, cả người lam quang lóe ra, xuyên phật châu đeo trên cổ nó cũng phát ra quang mang màu nâu. Lý Cường ngửi thấy một cỗ hương thơm nồng đậm, tâm thần liền tỉnh táo trở lại. Chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu to: " Không ngờ lại có được Phệ Hồn Yêu..."

Lý Cường tỉnh lại thanh tỉnh tinh thần, cấp tốc lui về phía sau. Hấn đã hiểu được, cây Điền Cức Ma Trượng này có thể công kích người, hơn nữa là công kích tinh thần, cây ma trượng này tựa hồ như tự mình có ý thức.

Lý Cường bay lên không trung, hấn không dám dừng lại bốn tầng điệp gia phù chú, bởi vì một kích vừa rồi đã lấy đi của hấn phân nửa chân nguyên lực, hấn xuất Tử Diễm Cự Chưởng, nhất thời " tất tất ba ba" tiếng vỗ vụn vang lên. Hấn quát to: " Cho người !"

Xích Hồng sắc cự chưởng đột nhiên trương lớn. Điền Cức Ma Trượng cổ quái nọ phun ra một cỗ huyết sắc nùng vụ, thoáng chốc đã bao vây Tử Diễm Cự Chưởng, giống như đã ăn tươi nuốt sống nó. Lý Cường cả kinh toàn thân rợn tóc gáy, ngón tay xuất ra Hấp Tinh kiếm, Hấp Tinh kiếm hóa thành một luồng kiếm quang màu bạc, bay thẳng đến Điền Cức Ma Trượng. Hấn hy vọng có thể sử dụng một chiêu này cắt đứt cây ma trượng kinh khủng.

Bên kia bầu trời, đột nhiên hiện ra một nam một nữ, người nam dương tay xuất ra một chuỗi quả cầu nhỏ màu trắng bay về phía huyết sắc nùng vụ, một bên quay sang Lý Cường nói: " Cút ra, đừng cản đường!" Ngữ khí cực kỳ ngạo mạn.

Một chuỗi âm thanh nổ mạnh vang lên, huyết sắc nùng vụ nhất thời tản ra. Lý Cường phát hiện Tử Diễm Cự Chưởng mới phát ra vừa rồi cũng còn nơi đó, hấn khê niệm, quát to: " Bạo !"

" Bá...Oanh !"

Giống như bị vỡ đê, nhất thời sương khói quay cuồng rít gào. Chỉ nghe một tiếng kêu chói tai thảm hào, cây rừng khắp bốn phía đều bị chấn động " phốc phốc" rối loạn, lại những âm thanh va chạm " lạp lạp" tan tác, không ngờ lại hiện ra vô số võ sĩ Phiên quốc, ánh mắt của bọn họ ngậy ngốc nhìn tới chỗ đất trống, trên người là đất cát xác lá phủ đầy, giống như vừa bị chôn sống rồi lại tự mình chui ra.

Lý Cường cảm giác Hấp Tinh kiếm vừa tiếp xúc tới vật gì đó, hấn phun một tia chân nguyên lực vào trong bóng kiếm. Rồi lại một tiếng rít gào động địa rung trời chấn nhiếp kịch liệt, Điền Cức Ma Trượng phóng lên cao gãy thành hai đoạn.

Lý Cường thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng rốt cuộc đã giết chết được cây ma trượng này, hấn mới thu hồi Thiên Hỏa Tử Hoa và Huyền Dương Hoàn, thu Hấp Tinh kiếm vào trong cơ thể, ai ngờ dị biến nổi lên.

Cây ma trượng bị gãy đoạn đột nhiên từ trên không trung xẹt xuống rừng cây, hai người trên không trung cơ hồ đồng thời kêu to: " Ngăn cản nó! Bắt nó bức trở lên không trung !"

Lý Cường không hiểu ý của họ, hỏi: " Cái gì?"

Chỉ một thoáng trì hoãn, lại thấy huyết vụ bay lên đầy trời, mấy trăm võ sĩ Phiên quốc trên mặt đất chỉ không đầy mười giây, toàn bộ nổ thành huyết vụ, Điền Cúc Ma Trương được bao bọc bởi luồng huyết vụ nồng đậm, phát ra âm thanh " dạt dạt" kinh khủng cổ quái, đột nhiên biến mất vào trong rừng cây.

Hai người trên không trung đột nhiên nổi giận, mắng: " Hồn dân ! Người thật là ngu ngốc, tại sao không ngăn cản nó !"

Lý Cường thoáng khựng lại, từ khi hấn tiến vào tu chân giới vẫn là lần đầu tiên bị người chửi là hồn dân ngu ngốc, trong lòng có chút tức giận bay đến bên hai người, Lý Cường hỏi: " Các người là ai? Tại sao mắng chửi người?" Về mặt hấn không có chút phản ứng nào.

Nam tử kia nói: " Vận mệnh, tên này không biết từ nơi nào tới, tự nghĩ có thể tiêu diệt được Điền Cúc Ma Trương, làm hại chúng ta chuẩn bị thời gian lâu như vậy cũng đều uổng phí, chúng ta đi ! Thật sự là không may, gặp loại ngu ngốc hồn dân này, cái gì cũng đều không biết."

Về mặt nữ tử kia có vẻ mất hứng: " Thế nào trở về cũng bị sư tôn mắng."

Lửa giận trong lòng Lý Cường bốc cao, nhưng hấn vẫn còn nhẫn nhịn, chỉ lạnh lùng nói: " Ta thật sự đã có thêm kiến thức, không ngờ tu chân giới lại có một đôi hoạt bảo như vậy, cáo từ !"

Hấn không thềm để ý tới loại người như thế, xoay người muốn bỏ đi, ai ngờ tên nam tử kia so với hấn còn có vẻ tức giận hơn, lạnh lùng nói: " Uy ! Lưu lại tên, môn phái, bổn chân nhân phải biết người có phải thuộc môn phái tà đạo hay không." Về mặt của hấn quả thật vô cùng cao ngạo.

Nữ tử kia cũng phụ họa: " Đúng vậy, nếu là yêu ma quỷ quái, mau đầu hàng ngay. Hừ, hừ, Thiên Kích Phong Lan Hoàn Cung chúng ta chuyên môn thu thập hết thảy bọn tà ác !"

Lý Cường kinh ngạc vạn phần, hai người này không ngờ là người của Thiên Kích Phong, ẩn tượng trong lòng đối với Thiên Kích Phong trở nên ác liệt, hấn lạnh lùng nói: " Ta là người của môn phái nào các người không xứng hỏi." Hấn lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nói: " Gặp quỷ ! Hôm nay vận khí thật quá kém, vừa ra cửa đã gặp quỷ." Lời nói này của hấn chỉ một câu mà hai nghĩa, hai người kia đều bị chọc giận.

Hai người này ước chừng đã có thói quen xưng vương xưng bá tại Tây đại lục, kỳ thật cả hai không hề nhìn thấy rõ tình hình Lý Cường tranh đấu cùng Điền Cúc Ma Trương, trong lòng có điểm xem thường hấn, tưởng rằng giáo huấn hấn vài câu thì hấn phải nghe, nào ngờ Lý Cường căn bản không thềm lý tới bọn họ. Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng xuất ra kiếm quang, hướng Lý Cường công tới.

Lý Cường vốn không muốn giao thủ, nhất là vừa biết đối phương là người của Thiên Kích Phong nên hấn có chút khinh thường. Đột nhiên bị tập kích làm hấn nhất thời ứng phó không kịp, khoảng cách của song phương thật sự là quá gần, ngay thời gian, hấn bị phi kiếm đánh bầy ra hơn trăm thước, thân thể văng thẳng vào trong rừng rậm. Một tảng lớn cây cối bị kiếm quang đánh cho vỡ vụn, cành lá đất đá tan nát bay tung lên cao. Cũng may Lan Uẩn chiến giáp vẫn còn ở trên người, Lan Uẩn chiến giáp không hổ là cực phẩm chiến giáp, Lý Cường mặc dù bị đánh trúng liên tục, nhưng vẫn không bị tổn hại gì, kim quang của Lan Uẩn chiến giáp phát ra tiếng vang " binh binh bành bành", phát ra ánh sáng thật chói mắt.

Việc đánh lén của hai người này mặc dù không thể hủy diệt được thân thể của Lý Cường, ít nhất cũng nghĩ làm cho hấn không còn lực hoàn thủ. Hai người bọn họ đều là cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, ở Tây đại lục có thể xem là cao thủ hiếm có, bọn họ không biết Lý Cường đã đạt đến Xuất Khiếu kỳ cao thủ rồi. Nữ tử kia nói: " Sư ca, chiến giáp của hấn rất kỳ quái a..."

Nam tử kia nói: " Vận mệnh, không quản hấn có chiến giáp gì, hai ta song kiếm hợp bích, ai có thể chống đỡ được? Không chết cũng phải mất nửa mạng..hừ ! Dám đấu với ta..." Về mặt hấn thật là đắc ý.

Một tiếng phản nộ rít gào từ trong rừng truyền ra, Lý Cường bị đánh đến bốc lên lửa giận vạn trượng. Loại hành vi vô sỉ đánh lén thế này lại xuất hiện trên người tu chân làm cho hấn quả thật không dám tin tưởng, một cỗ lửa giận vô danh nhất thời bộc phát. Hấn không kịp đeo Huyền Dương Hoàn, há mồm phun ra Hấp Tinh kiếm, thả người bay lên trời cao, tại không trung đột nhiên xoay người một cái, cấp tốc bay xuống tới. Ngân mang của Hấp Tinh kiếm do sự phản nộ của Lý Cường phát ra quang mang màu tím, trong nháy mắt bầu trời bị chiếu sáng rực, tiếng kiếm quang rít lên xé gió điếc tai, nghe như tiếng sấm long long rung trời.

Đây là lần đầu tiên Lý Cường toàn lực xuất ra một kích, cũng là lần đầu tiên hấn phần nộ như thế, hấn có thể chịu được hai người này cuồng vọng tự đại trong mắt không người, nhưng tuyệt không thể dễ dàng tha thứ sự vô sỉ đánh lên của bọn họ.

Hai người nộ đột nhiên hiểu được mình đã chọc vào một nhân vật lợi hại, nam tử quát to: " Vận mệnh, song kiếm hợp bích, giết hấn!"

Hai đại kiếm quang trong suốt đón lấy Hấp Tinh kiếm. Kiếm quang của Hấp Tinh kiếm giống như một đóa hoa cúc nở rộ, ở không trung lưu lại những cánh hoa chói mắt, cánh hoa đột nhiên tản ra, vây quanh song kiếm đang hợp bích, như một dòng nước bạc chảy xuôi xuống. Hai tay Lý Cường đều xuất ra luồng Thiên Hỏa màu tím, hấn cố ý làm cho Thiên Hỏa phiêu phù tại lòng bàn tay, thần thức chăm chăm nhìn song kiếm đang bay tới, hấn cười to nói: " Ha ha ! Không biết xấu hổ ! Nhìn sự lợi hại của lão tử !" Hai tay hấn có chút chấn động, đem Thiên Hỏa súc lại thật nhỏ như những hạt cát thành một chiếc vòng màu tím, đây là dụng pháp hấn vừa mới ngộ ra.

Song kiếm hợp bích uy lực vốn rất lớn, nhưng lại gặp phải Thiên Hỏa Tử Hoa của Lý Cường, lần này ném khổ thật lớn.

Song kiếm chạm vào chiếc vòng do Thiên Hỏa tạo thành, những hạt Thiên Hỏa nhỏ xíu bay trùng tới, trong luồng điện quang thạch hỏa, nháy mắt hai phi kiếm phát ra những hoa lửa bay đầy trời, lập tức tiêu tán vô tung. Cùng lúc đó Hấp Tinh kiếm liên tiếp vang lên những âm thanh chấn nhiếp, hai người bị tạc bay văng lên không trung.

Lý Cường mặc dù rất phần nộ, nhưng không có ý muốn giết chết hai người, bởi vì hấn biết hai người là người của Thiên Kích Phong, bất kể họ vô sỉ hèn hạ thế nào, cũng phải nể mặt mũi của bằng hữu nên hấn không muốn hạ độc thủ.

Lý Cường dù đã hạ thủ lưu tình nhưng một kiếm này cũng làm hai người kia ăn không ít đau khổ. Chiến giáp của bọn họ phát ra " ca ca " rạn vỡ, vô số đạo khe nứt từ bên trong chiến giáp kéo dài ra, mắt nhìn biết ngay đã hoàn toàn phế bỏ. Phi kiếm của hai người bị hủy, tâm thần nhất thời đã bị thương nặng, nam tử kia phun ra một ngụm máu tươi, dùng ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm Lý Cường, hung hăng nói: " Hay ! Đánh rất hay! Người có bản lĩnh thì hãy đến Thiên Kích Phong !"

Lý Cường dùng ánh mắt khinh thường nhìn hai người, hấn có chút lắc đầu, thật sự không có chút hứng thú nói chuyện với họ.

Hai người nhìn thấy Lý Cường xoay người định bỏ đi, nữ tử kia the the kêu lên: " Có gan thì lưu danh lại ! Cô nãi nãi (bà cô) the báo thù này !"

Lý Cường thần nhiên nói: " Thứ vô sỉ, lão tử không có hứng thú để ý tới, cút đi càng xa càng tốt !"

Nam tử kia khàn giọng cuồng quát: " Ở Tây đại lục mà dám chọc Thiên Kích Phong chúng ta...chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi ! Ngươi chờ coi ! Vận mệnh chúng ta đi !" Ánh mắt âm độc của hai người làm cho Lý Cường nghĩ tựa hồ như không nên buông tha cho chúng, nhưng hấn thờ dài, nghĩ thâm người tu chân mà cũng có người bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh không biết tiến lui thế này. Hấn xoay người muốn bỏ đi ngay.

Nữ tử kia lại kêu lên: " Uy ! Là hảo hán thì lưu tên lại ! Nếu sợ Thiên Kích Phong trả thù, ngươi cứ đi...haha ! Chỉ có thể nói ngươi là một con quỉ hèn nhất !"

Trong lòng Lý Cường buồn cười, phép khích tướng mà cũng dùng đến, nhìn bộ dáng bọn họ quả nhiên bị chọc giận công tâm.

Lý Cường xoay người tới gần từng bước, nói: " Nga, là hảo hán mới lưu danh sao? Hai người các ngươi không biết chết sống, Thiên Kích Phong lão tử có nghe nói qua, chỉ bất quá lão tử vừa mới biết được, Thiên Kích Phong dĩ nhiên cũng có loại cuồng vọng tự đại như vậy. Lão tử nói thêm một lần, bằng vào hai người các ngươi, thứ hèn hạ vô sỉ, không xứng hỏi tên của lão tử. Lão tử nói cho các ngươi, Thiên Kích Phong ta nhất định sẽ đi. Haha ! Bây giờ hai người các ngươi, cút cho lão tử ! Cút xa một chút ! Miễn cho lão tử nhìn không được đem nguyên anh các ngươi đào ra."

Hai người nọ theo từng bước Lý Cường tới gần không ngừng lui về phía sau, bộ dáng cùng với sự hung dữ vừa rồi hoàn toàn biến đổi.

Cả hai người bị Lý Cường mắng đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cả người cũng đều run lên bần bật. Phải biết rằng một khi Lý Cường muốn chửi người, cho dù có tu dưỡng của thần tiên cũng sẽ bị tức giận đến chết ngất. Nam tử kia thanh âm cũng đều thay đổi: " Hay ! Chửi giỏi lắm !" Hắn lôi kéo sự muội của mình bay đi, từ xa xa trên không trung lưu lại tiếng nói: " Ta sẽ không để yên cho ngươi !"

Lý Cường phát ra tiếng cười to rung trời: " Ha ha ! Ha ha ha ! Lão tử sợ chết a !" Ngữ khí thật sự là chọc tức người chết không chịu thường mạng.

Đất trống trong rừng trở thành một mảnh hoang tàn, đã bị máu tươi nhiễm hồng một vùng, mùi máu tươi lan tỏa không gian. Trên mặt đất tán lác hơn mười lá cờ đen bị rách nát, Lý Cường dùng thần thức nhìn lại, tựa hồ như mỗi lá cờ đen đều cũng giam cầm vô số oan hồn, đang quay cuồng trong lá cờ kêu khóc. Hắn biết loại đồ vật này có lưu lại dăm chắc cũng chỉ hại người, nhưng hắn lại không biết nên làm thế nào xử trí, suy nghĩ một chút, hắn ném lá cờ lên không trung, xuất Hấp Tinh kiếm bay ra, ngân mang chớp động, mấy lá cờ rách tung ra, theo gió phiêu tán.

Lý Cường thu hồi Hấp Tinh kiếm, tiểu Hải yêu đột nhiên lớn tiếng kêu to. Lý Cường có chút sửng sốt, chỉ thấy những mảnh lá cờ nhỏ đang phi tán trong không trung đột nhiên phát ra âm thanh " ba ba" bạo liệt, cùng thời gian, vô số hồn phách phi tán ra. Tiểu Hải yêu hưng phấn bay lên trời không, một vòng rồi lại một vòng lướt quanh, nó cấp tốc cắn nuốt những hồn phách đang bay tứ tán, lam quang trên người càng lóe sáng chói mắt.

Lý Cường không biết, nếu không có tiểu Hải yêu trợ giúp phệ hồn, hắn đã gây ra đại họa. Những hồn phách đã bị tu luyện qua này tại tự nhiên giới rất khó tiêu tán, cỡi giam cầm cho chúng nó sẽ có kết quả hại người, hơn nữa những hồn phách này có thể thông qua việc cắn nuốt những hồn phách nhỏ hơn rồi tự mình lớn mạnh, khi tới một trình độ nhất định, sẽ hình thành ma đầu, như vậy nói, Lý Cường đã tạo nghiệt.

Chỉ chốc lát, hồn phách đang phiêu tán đầy trời đã bị tiểu Hải yêu cắn nuốt không còn. Chỉ thấy lam quang trên người tiểu Hải yêu càng tăng mãnh liệt, Lý Cường cảm giác được, tiểu Hải yêu tựa hồ lại tiến hành thêm một lần thuế biến. Quả nhiên, tiểu Hải yêu đột nhiên có được vô số năng lượng từ hồn phách, bắt đầu nhanh chóng biến hóa. Lần này thuế biến khác hẳn với lần trước, vô số quang hoa màu lam từ trên người tiểu Hải yêu bay lên, những quang hoa này thật trong suốt giống như một chất dịch, dần dần quang hoa màu lam súc lại, hình thành một viên đại châu màu lam sáng lạn, tại không trung cấp tốc chuyển động, bầu trời trên rừng cây đều bị quang hoa bắn ra bốn phía từ bốn châu chiếu sáng rực.

Trong lòng Lý Cường hơi kinh hãi, hắn xuất ra Hấp Tinh kiếm bảo vệ quanh tiểu Hải yêu, hắn đã hiểu được đó chính là nội đan của tiểu Hải yêu, hắn có thể xem như là hi thế trên bảo, rất dễ dàng bị những người khác tham lam mơ ước. Vì để cho tiểu Hải yêu thuế biến nhanh hơn một chút, hắn nhịn không được vận xuất chân nguyên lực trợ giúp nó, tiểu Hải yêu được năng lượng của Lý Cường trợ giúp, hoan hỉ kêu to. Bảo châu rốt cuộc đã ngưng kết hình thành, tiểu Hải yêu há mồm thu vào trong cơ thể, bay nhanh nhào vào trong lòng ngực Lý Cường. Lý Cường trong lúc vô ý trợ giúp tiểu Hải yêu tu thành nội đan, đồng thời cũng đã hoàn toàn tuần hóa được nó.

Tiểu Hải yêu làm nũng nhẹ nhàng dùng đầu dụi vào ngực Lý Cường, bộ dáng có vẻ phi thường cao hứng. Lý Cường lấy ra một khối Ô Tử kiên, tiểu Hải yêu cuồng quýt chớp cái đầu nhỏ, đám linh vũ màu lam trên đỉnh đầu cũng đung đưa không ngớt, nhìn bộ dáng thật phi thường đáng yêu. Nó vươn cái móng vuốt nhỏ màu đỏ, chụp lấy Ô Tử kiên quăng xuống đất, trong miệng kêu lên ô ô, tựa hồ như rất phật ý với món ăn đó. Lý Cường cười nói: " Không thích Ô Tử kiên, vậy ngươi muốn cái gì? A, được rồi, ngươi thích ăn tinh thạch, được, cho ngươi một khối."

Nhìn tiểu Hải yêu ôm một khối Vũ Tân Thạch, tiếng " ca sát" vang lên bên tai không dứt, Lý Cường bất giác cảm thấy rất vui vẻ.

Sắc trời đã mờ mờ, Lý Cường nhớ tới Hồng Thiêm mấy người còn đang ở trong trấn nhỏ, liền vội vã bay về hướng đó.

Hắn rất nhanh đi đến bầu trời trên tiểu trấn, lúc này trời cũng đã sáng, tiểu trấn bây giờ bằng bạc khói

sương, bên trong truyền ra từng tiếng kêu khóc thê lương. Lý Cường vội vàng trở lại khách sạn, vừa đi vào, nghe thấy Hồng Thiêm đang hỏi: " ...đã chết bao nhiêu người ?"

Nạp Thiệu liếc mắt nhìn thấy Lý Cường, quát to một tiếng: " Lão Đại ! Huynh cuối cùng đã về rồi, đã phát sinh chuyện gì vậy? Hôm nay trong trấn đã chết rất nhiều người."

Lý Cường nhìn thấy mấy người Hồng Thiêm đều cũng bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm nói: " Cả đêm đều lo đánh nhau, còn gặp phải hai người thật quá đáng ghê. Ngoan Công không có việc gì chứ?"

Ngoan Công cười nói: " Rất kỳ quái, ngày hôm qua sau khi đi vào khách sạn, sau đó xảy ra chuyện gì ta cũng không còn biết nữa, hình như con mắt vừa nhắm lại rồi mở ra là trời đã sáng, đã lớn tuổi như vậy cũng chưa từng được ngủ ngon tới như vậy."

Lý Cường lấy ra ba viên Tiểu Bồi Nguyên đan đưa cho Ngoan Công: " Các ngươi cầm ba viên linh đan này, tốt nhất khi nào luyện công thì ăn vào, hiệu quả sẽ rất tốt. Một lát chúng ta sẽ đi, bao nhiêu thời gian vậy là đủ rồi, nhanh đi, Mạt Bồn sẽ hộ pháp cho các ngươi."

Nạp Thiệu cười nói: " Nhớ kỹ, phải chuẩn bị trước đây ! A a.." Kinh nghiệm tại Hắc ngục hắc vẫn còn nhớ rất kỹ.

Ngoan Công, Bích Thạch và Bích Đồng luôn miệng đa tạ, cao hứng cực kỳ, tiến vào phòng ăn linh đan vào rồi bắt đầu luyện công, Mạt Bồn ngồi ở một bên canh chừng.

Lúc này Lý Cường mới đem chuyện hôm qua nói với Hồng Thiêm, Nạp Thiệu ở một bên nghe được chuyện người của Thiên Kích Phong đánh lén Lý Cường, tức giận đến oa oa kêu loạn: " Bọn họ quả có lá gan lớn quá, dám tập kích lão Đại? Ta sẽ không để yên cho bọn họ đâu!"

Lý Cường ngăn cản, nói: " Nạp Thiệu đừng gây loạn. Hồng Thiêm, ngươi có hiểu rõ tình huống của Thiên Kích Phong không?"

Hồng Thiêm thở dài nói: " Thiên Kích Phong...người tu chân ở Thản Bang đại lục cũng không biết về bọn họ, trước kia đệ tử đi Tây đại lục cũng không có gặp qua, bọn họ hình như rất thần bí, không hề lai vãng với những người tu chân khác...nói thật ra, nếu sự thúc không cùng bọn họ tranh đấu, đệ tử thậm chí cũng không biết bọn họ cũng là người tu chân."

Trong tiểu trấn tiếng khóc than càng ngày càng lớn, Hồng Thiêm than thở: " Chỉ một buổi tối, tiểu trấn này đã chết mất một phần trấn dân, cơ hồ nhà nhà đều có người chết, thật sự là thảm a !"

Trong lòng Lý Cường hiểu được, có không ít hồn phách bị Diên Cực Ma Vương kia cắn nuốt, còn có một chút đã phiêu tán ở bên ngoài, lần này nếu không phải tự mình ra tay, sợ rằng tiểu trấn này đã trở thành một cái trấn chết hoàn toàn.

Lý Cường nói: " Bây giờ tình hình có chút quái dị, không biết những địa phương khác thì thế nào, ta có cảm giác rất bất an, nếu điều đó và Mãng Nguyên có liên quan, vậy thì tiền đồ của chúng ta sẽ không suôn sẻ đâu. Hơn nữa ta nhìn con đường hướng tới Thiên Lộ Thảo Nguyên cũng có nghi vấn..bỏ đi, trước tiên không nói về việc này nữa, bằng không lại loạn tâm mất."

Từ khi tiến vào Xuất Khiếu kỳ, trực giác của Lý Cường tăng lên rất nhiều, tựa như ngày hôm qua một đường chạy thẳng như điên, hẳn cứ có cảm giác có chuyện gì đó phát sinh, kết quả là hẳn đã cứu được đại bộ phận những người trong trấn.

Bây giờ hẳn nghĩ tới con đường đi tới Thiên Lộ Thảo Nguyên cũng có cảm giác không tốt, nhưng lại không hiểu rõ chính xác, chỉ có thể đến lúc đó tùy cơ ứng biến vậy.

Thật ra lúc này Tây đại lục đã hoàn toàn rối loạn, chỉ là do Lý Cường bọn họ không biết mà thôi. Ở Tây đại lục không chỉ có người đang nhiep hồn luyện pháp, còn có ôn dịch, chiến tranh cùng với đại lượng quái thú Mãng Nguyên đột nhiên xuất hiện, tất cả các quốc gia đều cũng tiến vào trạng thái khẩn trương, còn có phần lớn người tu chân chạy tới Thản Bang Tinh rồi tiến vào Tây đại lục, lúc này Tây đại lục giống như một dòng suối chảy thật lớn, sương mù trọng trọng, sát khí ẩn núp, nguy cơ tứ phía.

Hồng Thiêm nói: " Chúng ta tốt hơn là thật nhanh hội họp cùng sư thúc tổ, như vậy chúng ta sẽ không cần sợ bất cứ chuyện gì nữa."

Lý Cường cười khổ nói: " Lão nhân gia sợ rằng đã đi Mãng Nguyên, sẽ không chờ chúng ta đâu."

Nạp Thiệu nói: " Không thể nào, không phải nói là cùng đi hay sao?"

Lý Cường trong lòng hiểu được, dạng siêu cấp cao thủ như Kỳ Quân Sát tuyệt đối là người tùy tâm sở dục(tùy tâm trạng mà làm), sẽ không chịu bất cứ sự trói buộc nào, ngay từ đầu Lý Cường đã không muốn ý lại vào hắn.

Lão bản khách sạn hai mắt sưng đỏ, gương mặt khóc tang đi đến, nói: " Các vị đại gia, thật sự xin lỗi, khách sạn cần phải ngừng kinh doanh rồi...ta..ô ô...! Tất cả đã chết..ô ô..." Hắn nhìn không được khóc lớn lên.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy sâu thẳm, nói: " Lão bản, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, người chết không thể sống lại, người đừng bi ai quá."

Hồng Thiệu nói: " Chúng ta nên chuẩn bị trước một chút, đợi Ngao Công ra là đi."

Nạp Thiệu vỗ vai lão bản khách sạn, nói: " Đừng khóc nữa, mau trở về an bài một chút." Nói rồi đưa cho lão bản tiền sổ, lão bản nghẹn ngào lau nước mắt, nói: " Ai, các người đều là người tốt a, nếu có biện pháp, thừa dịp mau rời khỏi Tây đại lục đi, nơi này đã hoàn toàn rối loạn rồi..ai.." Rồi hắn xoay người tập tễnh bước đi.

Lý Cường nghi hoặc lẩm bẩm: " Tây đại lục hoàn toàn rối loạn? Là ý gì đây?"

90. Chương 90

Ngao Công cười khổ nói: " Lão Đại, ta muốn cho Bích Thạch, Bích Đồng huynh đệ trở về, Mang Dã tộc chúng ta bây giờ tựa hồ như còn chưa biết biến cố xảy ra bây giờ, để cho hai người bọn họ trở về báo cáo tộc trưởng, có thể chuẩn bị ứng biến nếu xảy ra biến cố."

Lý Cường gật đầu nói: " Ân, được rồi. Bích Thạch, Bích Đồng hai người các người trên đường trở về phải cẩn thận, khối ngọc phù này các người hãy nhận lấy, màu xanh chính là hộ thân ngọc phù, bóp nát là có thể hộ thân, màu đỏ có tác dụng công kích, đập vỡ là có thể đánh đối phương ra ngoài, uy lực không tệ đâu."

Ngao Công vội vàng đa tạ rồi lại dặn dò hai huynh đệ vài câu. Bích Thạch và Bích Đồng cũng không muốn trở về, nhưng dù sao cũng phải đem tin tức truyền về bộ tộc, tiểu trấn không hiểu vì sao lại chết quá nhiều người như vậy, để cho bọn họ vô cùng bất an.

Bích Thạch, Bích Đồng miễn cưỡng quay đầu Hắc Tiêm kỵ, theo phương hướng trở về bộ tộc phóng đi.

Năm người Lý Cường lại một lần nữa ra đi. Ngao Công bởi vì có uống Tiểu Bồi Nguyên Đan, thể chất đã có chuyển biến thật lớn, đã có thể miễn cưỡng đuổi kịp Lý Cường bọn họ với kiểu chạy điên cuồng thể này. Hắc Tiêm kỵ mặc dù rất giỏi chạy trên đường dài, nhưng kiểu chạy như mấy người Lý Cường đã làm cho bọn chúng chịu không nổi, tốc độ chậm dần. Mạt Bồn kêu lên: " Sư tôn, Hắc Tiêm kỵ không chịu được nữa, chúng ta chậm một chút đi."

Liên tục vài ngày đi mãi không dừng, trên đường không nhìn thấy một người, dù là thương lữ hay người đi đường, tựa hồ mọi người đều cũng đột nhiên biến mất, dọc theo đường đi có vẻ hoang vu tịch mịch, không khí âm trầm.

Một ngày, Lý Cường mấy người chuyển qua một hẻm núi, trước mắt trở nên sáng sủa, một vùng thảo nguyên mênh mông hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy cỏ cao chừng nửa thân người theo gió dập dờn, các loại phi diểu hình dáng kỳ lạ đang xoay quanh không trung, xa xa còn có những dã thú không biết tên sống thành đoàn, phía tây thảo nguyên là những cây rừng thưa thớt. Lý Cường chợt than thở: " Oa nha, thật sự là tráng quan a!"

Ngao Công nói: " Đây là Thiên Lộ Thảo Nguyên, phía trước có một đại trại tử, chúng ta đi đến đó trước, cùng với những thương đội khác kết bạn đồng hành."

Hồng Thiệu nói: " Nơi này cũng là lần đầu tiên ta đến, trước kia có nghe nói con đường này cũng rất khó đi."

Mạt Bốn nói: " Thiên Lộ Thảo Nguyên thì ta biết, quái thú nơi này sống gần Mãng Nguyên, nghe nói phải tụ tập đại đội nhân mã mới có thể đi qua an toàn, trước kia ta có một bằng hữu từng đi qua nơi này, trong lúc nói chuyện phiếm có nghe hắn nói qua đường đi rất khó."

Lý Cường cười nói: " Đường của Tây đại lục, hình như không có nơi nào an toàn, các người nhìn xem con đường phía trước sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện nữa a."

Ngoan Công cười đáp: " Tây đại lục dân phong phiêu hân(người dân cường mãnh), địa lý hiểm ác, cuộc sống ở chỗ này rất gian nan khó khăn, a a, cũng may chúng ta cũng đã quen rồi."

Nạp Thiện cực kỳ tò mò, hắn sờ cái đầu bóng lưỡng, than thở: " Mẹ nó, nơi này cho người ta cảm giác rất quái lạ a, lão Đại, huynh xem phi điều trên bầu trời kia, bộ dáng thật sự là quá dọa người."

Hắn đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng, cười hì hì nói: " Lão đại, không biết thịt của nó có ăn được hay không a."

Đó là một con chim quái dị rất lớn, có hai cánh màu đen, thân thể thật dài, đầu tròn, cái trán có chút lớn, đang ở trên trời xoay quanh, giống như đang tuần tra trên không trung.

Ngoan Công nói: " Đó là Sương Sí Tuần, không công kích người, nó chuyên ăn tử thi."

Lý Cường hiểu được, đây là loại động vật ăn thịt người chết, hắn cười nói: " Nạp Thiện, thịt của loại vật này, người nhất định rất thích, ha ha.."

Nạp Thiện nghe nói con chim đó ăn thịt tử thi, lập tức cảm thấy ớn lạnh, cuống quýt nói: " Không ăn ! Không ăn ! Thật là ghê quá !"

Hồng Thiêm chỉ một ngón tay: " Phía trước chắc là đại trại tử thi phải."

Ngoan Công nói: " Đúng vậy, đó chính là Tây trại của An Độ Trại, chúng ta tới thôi."

Mọi người thúc giục Hắc Tiêm kỵ phóng đi.

An Độ trại tại Thiên Lộ Thảo Nguyên tổng cộng có năm đại trại, chia là Đông trại, Nam trại, Tây trại, Bắc trại và Trung trại, Trung trại là trung ương nằm giữa Thiên Lộ Thảo Nguyên, nằm ngay giữa bốn trại tử, phân ra bốn hướng, nằm ngay những con đường giao thông chủ yếu. Bất cứ ai tiến vào Thiên Lộ Thảo Nguyên ở bất kỳ phương hướng nào đều phải đi qua một trong bốn trại rồi dừng lại để tập kết. Đường nhiên những ai không biết chết sống cũng có thể tự mình đi vào, nhưng quái thú ăn thịt trong thảo nguyên không phải là chuyện đùa, có ít người đi vào ngay cả một khúc xương cũng không tìm được.

Thiên Lộ Thảo Nguyên là địa bàn của Liệt Thú tộc, An Độ trại là do bọn họ thành lập, bọn họ luôn kiểm soát ý tứ phí bảo vệ, đồng thời bọn họ cũng an bài nhân viên hộ vệ, bảo hộ an toàn của năm đại trại. Tây trại xem như là một trại tử không lớn lắm, khoảng chừng một trăm thước phương viên, cỏ dại cây cối bốn phía đều đã được cắt gọn ghẽ, trên mặt đất rải đá vụn, còn được đập thật bằng phẳng. Bên ngoài trại cắm đầy những cây trụ bén nhọn chìa xéo ra ngoài, những cây này không đồng nhất, có khi cao chừng hai người, nhỏ thì dài hơn một thước. Trại tử được tường gỗ vây quanh, tổng cộng có hai tầng, cách mỗi mười thước thì có một trụ tử cao lớn, bên trên có một căn gác gỗ có thể đứng được hai người để quan sát tình huống bên ngoài, bây giờ trên đó không có ai, nhìn qua cảnh giới hình như cũng không quá nghiêm ngặt.

Những người và vật tiến vào trại cũng đều phải giao tiền phí, năm người Lý Cường dừng lại ở cổng trại, nhảy xuống Hắc Tiêm kỵ, Mạt Bốn và mấy người thủ trại đang nói chuyện với nhau. Lý Cường quan sát mọi nơi, nghĩ rằng trại tử này mà phòng thủ quả thật có thể nghiêm mật, chu đáo, nhìn ra như thế thì quái thú của Thiên Lộ thảo nguyên thật không tầm thường, nếu không thì không cần phải tu kiến trại tử chắc chắn như vậy. Chỉ là người giữ trại không nhiều lắm, ngoại trừ ngoài cổng có mấy người, tựa hồ như không còn ai khác.

Mạt Bốn giao tiền xong, nói: " Sư tôn, chúng ta đi vào."

Ngoan Công nhìn bốn phía, nghi hoặc nói: " Kỳ quái, người thật quá ít, trước kia nơi này chính là người đến người đi không dứt, bây giờ lại có vẻ như có gì đó không đúng a."

Đi vào trong trại, cơ hồ như không gặp một ai. Phòng ốc nơi này phi thường đặc biệt, tất cả nóc nhà đều có hình tứ giác, rất nhiều trụ tử thô to chống đỡ, phòng đều không có vách, chỉ có nửa đoạn gỗ dựng lên ngăn cách như lan can, người trong phòng làm gì thì bên ngoài cũng đều nhìn thấy rõ ràng.

Ngoan Công tùy tiện tìm một gian phòng không có ai, buộc dây cương Hắc Tiêm kỵ vào một cây gỗ ngoài cửa, hô: " Mọi người vào đây đi."

Lý Cường cũng buộc dây cương, kỳ quái hỏi: " Ngoan Công, sao người lại tùy ý vào nhà?"

Ngoan Công cười nói: " Phòng của nơi này chỉ cần không có ai thì có thể tùy ý vào ở thôi."

Mạt Bồn nói: " Tất cả phí tổn đều đã được thanh toán từ ngoài cổng lớn rồi."

Lý Cường đi vào phòng, trong phòng hoàn toàn trống rỗng, mặt đất là sàn gỗ, ở giữa đã bị lõm xuống không được bằng phẳng, nhưng láng bóng, màu sắc đã chuyển gần như thành đen, cũng không biết nơi này đã có bao nhiêu người ở qua. Trong phòng cũng có một cái khối hình chữ nhật, do tảng đá chế thành, đó là dùng đốt lửa. Trong phòng có một đồng củi, Ngoan Công ôm lấy một ít bỏ vào trong khối, hất sỏ vào người, chợt nói: " Không xong, ta không có đem tinh thạch thủ hỏa khí a."

Lý Cường ngồi vào bên cạnh, cười nói: " Để cho ta."

Lý Cường đưa tay cầm lấy bó củi, chất lên cao hơn, cười nói: " Mấy nhánh cây này thấp quá."

Ngoan Công giật mình nhìn bó củi trong hố lửa, cũng không nhìn thấy Lý Cường dùng cái gì dẫn lửa, bó củi đã bốc cháy, hơn nửa lửa càng cháy càng lớn, vậy mà tay của Lý Cường vẫn còn đặt ở trong lửa, hấn hoảng sợ kêu lên: " Lão Đại mau rút tay về, cháy rồi kìa."

Lý Cường cười nói: " A a, bó củi thấp quá, nếu ta không dùng tay khơi lên, thì khói sẽ tuôn mù mịt a, để cháy thêm chút nữa là được."

Ngoan Công cảm giác như mình đúng là ngu ngốc, những gì xảy ra trước mắt quả thật là không thể tư nghị.

Một hồi lâu, Lý Cường rút hai tay ra, ngọn lửa trong hố chợt bùng lên. Hấn phỉu tro bụi trên hai tay, cười nói: " Tốt lắm, Mạt Bồn đi nghe thử một chút tình huống, nhìn thử có chuyện gì phát sinh, sau đó chúng ta sẽ đi."

Ngoan Công nói: " Chúng ta nên tìm một đại thương đội kết bạn cùng đi sẽ an toàn hơn, ở Thiên Lộ thảo nguyên đi lại, ít người thật rất nguy hiểm."

Hấn vẫn còn không thể hiểu được, thật ra có cao thủ như Lý Cường và Hồng Thiêm, hấn căn bản không cần lo lắng. Mục đích Lý Cường vào trại là muốn tìm hiểu tin tức, nếu không phải dọc đường đi đã xảy ra biến cố, Lý Cường căn bản sẽ không đi vào An Độ trại.

Nạp Thiện nói: " Lão Đại, đệ và Mạt Bồn cùng đi."

Lý Cường cười nói: " Người đó, chỉ ngồi một chút cũng không yên, nhớ kỹ, đừng có gây chuyện."

Nạp Thiện sờ cái đầu bóng lưỡng, hắc hắc cười nói: " Sao có thể a, lão Đại, huynh biết đó, lão Nạp đệ là người nhất gan sợ chuyện nhất a."

Hồng Thiêm cười nói: " Người sợ chuyện? Quý cũng không tin. Quên đi, nhanh lên một chút."

Mạt Bồn và Nạp Thiện mới vừa ra ngoài, thì từ ngoài cửa đi vào hai người, đều trang phục hành thương, trong đó người cầm đầu là một người mập mạp, đầu to, thân thể tròn უმ, đôi mắt nhỏ lóe tinh minh. Lý Cường cảm giác hấn không phải đang đi vào, giống như lặn vào hơn.

Chỉ thấy hấn vội thi lễ, vẻ mặt tươi cười nói: " Chào các vị bằng hữu, a a, có thể quấy rầy một chút không?"

Người đi theo phía sau hấn có vóc người trung bình, trên mặt đầy nếp nhăn, làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Lý Cường đứng dậy cười nói: " Chào các người ! Mời ngồi. Người là hành thương sao?"

Ngoan Công không nghĩ ra Lý Cường lại khách khí như vậy với một người xa lạ, nghĩ thầm: " Loại hành thương thế này ở đâu mà không có, lão Đại lại khách khí như vậy làm gì chứ."

Người mập mạp kia cười cười nói: " Ta giới thiệu trước một chút, a a, ta gọi là Táp Châu, ta là người liên lạc do mấy tiểu thương hội đề cử. Thật là ngại quá, bởi vì không đủ nhân số, không có biện pháp đi qua Thiên Lộ thảo nguyên, mọi người liền đề cử ta liên lạc thêm người, ta đã đợi thật lâu, chỉ nhìn thấy vài người các ngươi đến, a a, muốn hỏi các ngươi, cần kết bạn đồng hành không?" Hấn vừa nói vừa ngồi xuống.

Ngoan Công hỏi: " Gần đây tựa hồ như hành thương rất ít, người có biết xảy ra chuyện gì không?"

Gương mặt đầy thịt của Táp Châu khẽ giật một cái, thở dài nói: " Ai ! Vị lão ca này, đường đi không được bình an a. Trong khoảng thời gian này không ngừng phát sinh những việc lạ, có khi cả một thương đội toàn bộ đều bị mất tích, hơn nữa lại không có chút dấu vết, cũng không biết rõ là nguyên nhân gì. Có nhiều thương đội cũng dừng lại không đi nữa, còn có một vài thương đội dứt khoát ngừng kinh doanh, như chúng ta những hành thương nhỏ là quá khổ mà thôi, tiếp được hóa vật nếu không giao đúng thời hạn thì phải bồi thường đến phá sản, cho nên liều mạng cũng phải tiếp tục đi a."

Lý Cường cười nói: " Chúng ta cũng vừa mới tới thôi, trước tiên muốn nhìn thêm tình hình một chút rồi mới tính được."

Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Có rất nhiều người tới cổng trại."

Lý Cường cũng đã nghe thấy được, nói: " Đúng là có rất nhiều..."

Táp Châu nghi hoặc nói: " Làm sao các ngươi biết có nhiều người đến?" Hấn quay đầu nhìn về phía cổng trại, kinh hãi kêu lên: " Đây là đại thương đội ! Thật tốt quá !"

Hồng Thiêm nói: " Đây không giống đại thương đội, người xem, có Ngân Tiêm kỵ, là quân đội."

Táp Châu đứng bật dậy, kinh ngạc nói: " Sao lúc này lại có quân đội? Ai, đó là đại thương đội, người của quân đội không nhiều lắm a."

Chỉ thấy hơn mười chiếc xe do Hoa Tiêm kỵ kéo dọc theo đường cái chậm rãi đi đến, phía trước là một tiểu đội Ngân Tiêm kỵ, ước chừng chỉ có hơn hai mươi kỵ, hơn năm mươi người, ở phía sau xe là một lượng lớn Hắc Tiêm kỵ. Táp Châu vui vẻ kêu lên: " Thật tốt quá ! Đây là một thương đội hơn ngàn người, lần này chúng ta có thể đi rồi."

An Độ trại nhất thời vô cùng náo nhiệt, những đám người vang tiếng hò hét bát nháo tiến vào những căn phòng trống, còn có người lớn tiếng chỉ huy đội xe đi vào sân chuyên môn đậu xe. Đại đội Hắc Tiêm kỵ lướt qua, ở phía sau đi theo rất nhiều tiểu đội hành thương, cũng đều tản ra tìm kiếm phòng trống, vừa rồi còn rất an tĩnh, vô cùng yên lặng, bây giờ trở nên phi thường ồn ào.

Lý Cường nói: " Hay thật, bây giờ lại loạn ồn như vậy. Táp Châu, người không cần phát sầu nữa, hãy cùng bọn họ liên lạc một chút, đồng thời cùng đi, a a , chúng ta còn muốn nhìn xem chút tình hình."

Táp Châu cười cười nói: " Được a, ta đi tìm bọn họ thương lượng. Tiểu huynh đệ, chúng ta cùng nhau đi thôi, đừng có đợi nữa, ta ở chỗ này đợi đã rất lâu, thật vất vả mới có một thương đội như vậy, cơ hội bỏ lỡ, hối hận đã không còn kịp rồi. Khi nào đi ta sẽ thông tri cho người."

Trông hấn có vẻ phi thường nhiệt tâm, kiên trì yêu cầu Lý Cường bọn họ cùng đi với hấn.

Lý Cường định chuẩn bị đợi Mạt Bồn tìm hiểu tin tức quay trở về sẽ lập tức rời khỏi, thấy Táp Châu nhiệt tâm như vậy, làm hấn rất ngại cự tuyệt hấn.

Ngoan Công cũng nói: " Lão Đại, cùng đi với thương đội thôi, nhiều người có thể bớt được rất nhiều phiền toái, những tiểu quái thú trên đường cũng không dám phát động tập kích, người xem thế nào?"

Lý Cường cười nói: " Được rồi, vậy phiền toái Táp Châu đi nói một tiếng, chúng ta sẽ đi cùng nhau."

Táp Châu liền cáo biệt, nhìn hấn có vẻ vô cùng cao hứng.

Hồng Thiêm cười nói: " Sư thúc, điều này cũng đành phải vậy, đại thương đội đi rất chậm, nhưng thật ra lại rất an toàn."

Lý Cường nói: " Ngoan Công, nơi này cách Lạp Đô quốc có xa lắm không? Sau khi chúng ta giải quyết xong chuyện ở Thiên Lộ thảo nguyên, còn muốn khẩn trương chút thời gian đi tới đó."

Ngoan Công nói: " Sau khi qua khỏi Thiên Lộ thảo nguyên, ta biết một con đường rất gần, mặc dù không an toàn, nhưng lại gần hơn rất nhiều, thời gian sẽ rất nhanh. Đại thương đội này sau khi đến An Độ Trung trại lại không biết sẽ đi đâu, chúng ta còn muốn tìm hiểu xem Kỳ Phúc Bách Linh ở nơi nào, có lẽ khi tới Trung trại, chúng ta cần phải đi một mình thôi."

Ở phòng bên cách vách cũng đã có người vào ở, bởi vì tất cả các phòng đều dùng nửa đoạn gỗ vây quanh, cho nên tình huống từng phòng mấy người Lý Cường đều có thể nhìn thấy. Chỉ thấy phòng bên tiến vào mười người, một bên lớn tiếng cười nói, một bên "bình bình, bâng bâng" tiếng kéo hành lý gì đó, có người thì đang tìm chỗ ngồi.

Ngoài cửa trên đường cái người đến người đi, còn có không ít người không tìm được phòng trống, có bảy, tám hán tử nhìn vào phòng của mấy người Lý Cường, đi tới, trong đó có một hán tử tiến vào trong phòng, lớn tiếng nói: " Uy, bằng hữu, nơi này ở đây người rồi sao?"

Lý Cường cười nói: " Không có, các người vào đây đi !"

Hán tử kia quay đầu hô: " Mấy người đến đây đi !"

Vài người cùng nhau đi vào, trong phòng nhất thời có vẻ chật chội không chịu nổi. Hán tử kia kêu lên: " Thổ Đôn, đem hành lý của ta đằng hoàng, nếu bị rối loạn đừng trách ta đó."

Một hán tử có vóc người nhỏ thó đáp ứng một tiếng, kéo hai kiện túi lớn vào phòng, nhưng vừa đến bên trong đã kêu lên: " Trụ Đầu ca, có thể lấy đồ ăn ra ăn không, thật sự là đói lắm rồi."

Hán tử gọi là Trụ Đầu kia cười mắng: " Ăn ! Ăn ! Ăn ! Chỉ biết ăn, người bị quỷ đói bám trên người sao? Lão trùng, đem bao thức ăn ra đây, Thổ Đôn đi tìm nước uống đến đây."

Trong đó có một người ngồi bệch trên mặt đất, cởi đôi giày bằng da thú trên chân ra, lập tức một mùi hôi thối tản ra. Chỉ nghe tên kia nói: " Ác...cái chân đã thối hơn nhiều a...mồ hôi ướt đầm, phải hong lửa mới được, vị huynh đệ này xin nhường qua một chút."

Lý Cường đã sớm dừng hô hấp, nghe vậy mỉm cười, nhích người sang một bên. Tên kia ngồi dậy, đặt bàn chân kề bên đồng lửa, chỉ thấy vài luồng khói từ chân hán tử bay lên, mùi hôi thối xông lên nồng nặc, hán tử mở miệng nói: " Xin lỗi các vị, hôi thối như vậy, xin nhẫn nại một chút a."

Trụ Đầu mắng to: " Xú Cước (chân thối)! Con mẹ ngươi không muốn cho người ta sống hay sao, mỗi lần đến nơi nào là người lại cứ cởi giày ra, thật làm cho người ta chán ghét, chán ghét."

Xú Cước vẻ mặt khóc tang, nói: " Ta cũng không có biện pháp a, trời sanh chân luôn có mồ hôi thế này. Trụ Đầu ca, ta không hơ lửa nữa được chứ?" Hắn rút chân về, dùng tay xoa xoa bàn chân.

Cũng may căn phòng chỉ có nửa vách, rất thông gió, mùi hôi thối cũng tan nhanh. Xú Cước một bên xoa xoa chân, một bên nói với Lý Cường: " Vị huynh đệ này, thật ngại quá, làm người phải chịu hôi thối như vậy, a a, thật không có biện pháp..."

Ở bên cạnh có một hán tử lớn tiếng nói với Lý Cường: " Tiểu tử này có danh là Xú Cước, nếu không có Trụ Đầu ca thu nhận hắn, sẽ không có thương đội nào chịu nhận hắn. A a, người cứ gọi hắn Xú Cước là được."

Xú Cước nghe xong cũng không có vẻ tức giận, cười nói: " Lại Đầu, sao không nói cả hai ta, nan huynh nan đệ, ta là Xú Cước, còn người chính là Lại Đầu."

Mọi người đều cười rộ lên, ngay cả những người ở phòng bên cũng đều nở nụ cười.

Lý Cường cũng nhịn không được, buồn cười hỏi: " Ân, Xú Cước, các người là thương đội gì a? Sao lại đi cùng với quân đội?"

Xú Cước nhe răng nhếch miệng xoa xoa chân, rồi để tay lên mũi ngửi hồi lâu mới nói: " Chúng ta là đại thương đội, đội binh lính họ cũng chỉ kết bạn đồng hành cùng đi với chúng ta thôi. Gần đây đường đi không được bình an, hắc hắc, đại thương đội như chúng ta đã ít đi rất nhiều. Ai, các người có phải ở chỗ này chờ kết bạn đồng hành không? Nghe ta nói, không thành vấn đề gì đâu, chỉ cần nói với Trụ Đầu ca của chúng ta một chút, trả ít tiền là được." Bộ dáng của hắn rất là đắc ý.

Trụ Đầu ngồi xuống bên Lý Cường, cười hì hì nói: " Tiểu ca, đội của chúng ta có ba mươi người, các người có ba người? Yên tâm đi, đi theo chúng ta cam đoan an toàn."

Ngoan Công nói: " Chúng ta có năm người."

Xú Cước ở bên cạnh chen lời: " Không có việc gì đâu, Trụ Đầu ca của chúng ta chính là một hảo hán, đã từng ra vào Thiên Lộ thảo nguyên hơn mười lần, bảo vệ người và hàng hóa không tới một ngàn cũng được tám trăm. Tiểu ca người cứ yên tâm lớn mật mà đi theo, chỉ cần trả chút tiền là sẽ bảo đảm bình an thôi!"

Lão trùng từ trong túi da thú lấy ra hai khối thịt, đặt bên cạnh hố lửa, lớn tiếng nói: " Đến đây ! Ăn thịt a ! Sao Thổ Đôn còn chưa về vậy, ngu muốn chết, tìm nước mà cũng đi cả nửa ngày. Mau tới ăn đi."

Xú Cước đưa tay cầm lên một khối, xé ra một mảnh bỏ vào trong miệng, hàm hồ nói gì không rõ, mơ hồ như nói: " Lão trùng, thịt này có vị cổ quái, ăn, hình như bị hư rồi."

Lý Cường thật sự nhịn không được, cười nói: " Huynh đệ, thịt không có vấn đề gì đâu."

Xú Cước giơ khối thịt trong tay đưa lên mũi Lý Cường, nói: " Người ngửi thử xem, quả thật có chút biến vị a."

Lý Cường vội vàng lách tránh, nói: " Ai, lão huynh, đừng có làm thế a, đó chính là vị hôi thối từ chân người đó."

Mọi người bật cười to, Xú Cước đưa tay lên mũi, dùng sức ngửi ngửi, cười nói: " Đúng là vị hôi thối của cái chân. Mặc kệ nó, chính mình không cảm thấy được mùi của mình a."

Hắn vẫn làm như không có gì, lại xé một miếng thịt, bỏ vào trong miệng. Trụ Đầu nhiệt tình bắt chuyện, nói với Lý Cường: " Đến đây ! Đến đây ! Cùng nhau ăn đi, đừng khách khí !"

Lý Cường cười nói: " Các người ăn đi, ta vừa ăn xong."

Hắn vốn không cần ăn, hơn nữa nhìn thấy Xú Cước ăn mạnh như thế, bao nhiêu thịt đó chắc là không đủ.

Đám hán tử này thật ra cũng không xem mấy người Lý Cường vào trong mắt. Tại Tây đại lục, những hán tử đi đường cơ hồ mỗi người đều vạm vỡ cường tráng, ở chỗ này sống cuộc sống lẩn lộn, không có thân thể vạm vỡ khỏe mạnh là không được. Lý Cường và Hồng Thiêm mặc áo bào thật dài, đều có bộ dáng văn nhược, chỉ có Ngoan Công còn có một thân thể cường tráng, chân tay to lớn, bên người còn có một thanh Đại Khảm Dao, vẻ mặt phong trần, râu xồm xoàm, vừa nhìn chính là hán tử tiêu chuẩn để đi đường.

Nạp Thiện và Mạt Bồn đi vào, Nạp Thiện lớn tiếng nói: " Di? Nhiều người như vậy a, lão Đại, chúng ta đã về rồi."

Bộ dáng của hắn vô cùng hung hãn, cái đầu trọc lóc, độc nhãn, trên mặt còn có vết sẹo của đao, người trong phòng không hẹn mà đều nhìn về phía hắn. Nạp Thiện ngoại trừ tâm phục một số ít người, còn những người khác hắn không thèm quan tâm tới. Hắn đi tới bên cạnh Lý Cường, kéo cánh tay của Xú Cước đẩy hắn qua một bên, nói: " Vị tiểu đệ này, tránh một bên nào."

Xú Cước không gượng được cổ lực mạnh như vậy, liền ngã sang bên, một miếng thịt tắt nghẹn nơi yết hầu làm hắn trợn trắng mắt, lão trùng vội vã bước tới dùng sức vỗ vào lưng hắn một cái, lúc này hắn mới phun ra được miếng thịt trong cổ họng, kêu lên quái dị: " Uy, người muốn hại chết ta sao, khải khải !"

Trụ Đầu có chút tức giận, nói: " Đầu bóng lương ! Lại đây, chúng ta làm quen một chút, ta gọi là Trụ Đầu."

Hắn vươn ra một bàn tay, người bên cạnh nhìn vào là biết , Trụ Đầu muốn thử sức của Nạp Thiện. Con mắt Nạp Thiện sáng ngời, cũng đưa tay ra: " Hắc hắc, ta gọi là Nạp Thiện, hắc hắc, hai ta thân thiện một chút." Hai tay liền nắm chặt vào nhau.

Về mặt hai người đều có bộ dáng vô tư không có vấn đề gì. Nạp Thiện ngay từ đầu cũng không có dùng sức, hắn nhìn Lý Cường, hắn biết vừa rồi đã vô lễ, sợ bị lão Đại mắng.

Lý Cường cười nói: " Nạp Thiện, đừng đùa quá trớn."

Ý của hắn là không cho Nạp Thiện khi dễ người, nhưng ai biết Nạp Thiện lại hiểu sai ý hắn, tưởng rằng Lý Cường đồng ý cho hắn ra tay, chỉ là không được đả thương người. Hắn vội cười nói: " Lão Đại, không có đâu."

Trong lòng Trụ Đầu bắt đầu sợ hãi, vô luận hắn dùng bao nhiêu sức lực, đại hán độc nhãn này cũng không chút phản ứng, tựa như không có chuyện gì phát sinh. Chỉ thấy hắn nhếch miệng cười, nói: " Hoan nghênh a ! Trụ Đầu, thật là ngại quá."

Sắc mặt Trụ Đầu nhất thời đại biến. Mọi người nhìn thấy gương mặt của Trụ Đầu nhất thời đỏ bừng, thân thể cũng run lên nhẹ, hắn cắn chặt môi, mồ hôi trên mặt tuôn đầm đìa.

Lý Cường thấy thế vội nói: " Đủ rồi, Nạp Thiện buông tay, mau xin lỗi Trụ Đầu đi."

Nạp Thiện vội vàng rút tay về, cười khúc khích mấy tiếng nói: " A a, Trụ Đầu, lão Đại chúng ta đã nói vậy thì thôi. Ai, chỉ là đùa một chút a, đừng nóng giận, a a..a."

Vẻ mặt hắn thật tươi cười. Mọi người thật không dám tin tưởng, tên đầu trọc hung hãn này lại nghe lời như thế, không khỏi càng tò mò hơn với Lý Cường, tên tiểu tử văn nhược còn trẻ này có chút bộ dáng cao thâm khôn lường.

Trụ Đầu đặt mông ngồi xuống, hắn bị Nạp Thiện siết chặt bàn tay đến nỗi suýt chút nữa xương cốt như cũng vỡ vụn, quả thật đau đến mờ mắt, một hồi lâu mới hồi phục lại. Trong lòng hắn cũng đã phục, biết mình kém hơn đối phương quá xa, cười khổ nói: " Không có việc gì ! Không có việc gì đâu !"

Những hán tử thường lẫn lộn tại Tây đại lục đều có tính tình thẳng thắn, thua tuyệt đối sẽ nhận, không bao giờ che giấu.

Nạp Thiện kêu lên: " Mạt Bồn, đem thịt vừa rồi tìm được lại đây, ta sẽ mời mọi người ăn một chút a."

Mạt Bồn từ trên lưng bỏ xuống một quái thú cỡ chừng nửa người, đặt bên cạnh hố lửa. Lý Cường cười nói: " Tất cả lại đây ăn đi, các ngươi cũng qua đây."

Hắn chỉ sang phòng bên có một đám hán tử, vừa rồi bọn họ vẫn đang xem náo nhiệt. Đám hán tử kia kêu lên ầm ầm, dứt khoát nhảy qua lan can ngăn cách hai phòng đi qua. Một đám người ngồi ở bên hố lửa, đều rút ra những cây đao nhọn tùy thân, bắt đầu cắt thịt nướng ăn.

Nạp Thiện gỡ khuôn mặt tươi cười vỗ vai Trụ Đầu, cười nói: " Lão đệ, cùng nhau ăn đi."

Sự hào sảng của Lý Cường và Nạp Thiện làm cho đám hán tử trực tính này thích thú, chẳng bao lâu bọn họ đã xưng huynh gọi đệ với nhau. Trong lòng Ngoan Công cảm thấy cảm khái không thôi, hắn phi thường rõ ràng thực lực của Lý Cường, thật nghĩ không ra Lý Cường lại tùy hòa như vậy, có thể cùng với đám đại hán thô lỗ này xưng huynh gọi đệ, không có chút chê bai bọn họ, hắn hiểu được như thế này mới là cao thủ chính thức.

91. Chương 91

Lỗ tai Xú Cước thật thính, lớn tiếng kêu lên: " Ai, ta nói lão mập ngươi a, mấy người này là người của chúng ta, đừng có nghe hắn nói loạn làm cho người ta rối a."

Trụ Đầu nói: " Xú Cước, lo ăn thịt của người đi, không ai bảo ngươi lên tiếng đâu. Có đi hay không do tiểu ca tự mình quyết định, chúng ta có làm gì cũng vô dụng thôi. Tiểu ca, người nhìn xem thực lực đám huynh đệ này của chúng ta rất mạnh đó, a, đi theo chúng ta đảm chắc sẽ không sao đâu."

Lý Cường thiếu chút nữa đã cười rộ lên, Trụ Đầu này thật có ý tứ, trong miệng bảo Xú Cước không được lôi kéo người, vậy mà lại tự mình nhin không được lại làm việc đó. Hắn cười nói: " Tạt Châu, chúng ta cùng nhau đi thôi, những huynh đệ này thực lực không tệ đâu."

Trên mặt Tạt Châu xuất hiện tia xấu hổ, cười khổ nói: " Tiểu ca, chúng ta đã trả tiền. Ai, nếu tiểu ca đã nói chuyện với đám huynh đệ này xong rồi, ta sẽ không miễn cưỡng nữa, trên đường nếu có chuyện gì, xin hãy chiếu ứng cho nhau một chút."

Thật khó cho Táp Châu, người mập mạp như vậy mà phải chạy đông chạy tây, cả người cũng đều ướt đẫm. Lý Cường cười nói: " Táp Châu, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, nơi này có thịt ăn đó. Nạp Thiện, đưa thịt cho Táp Châu đi."

Táp Châu cũng thật sự không chạy thêm được nữa, mệt đến nỗi chân cũng rã rời, hắn đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cười nói: " Quấy rầy rồi. A a, kỳ thật cùng ai kết bạn đồng hành đều cũng giống nhau, mấu chốt là muốn bình an đi qua Thiên Lộ thảo nguyên thôi."

Hắn cầm lấy một khối thịt, rút ra dao nhọn, đem thịt nướng trên lửa chuẩn bị ăn.

" Nước đến rồi ! A ! Có thịt sao, ở đâu tìm được vậy? Vừa rồi ta xem có người đang bán thịt, hay thật, các đội huynh đệ đều chạy tới giành mua, thiếu chút nữa là đánh nhau, nhiệt náo đến nỗi ngay cả tổng lĩnh Ban Đồng cũng bị kinh động."

Thổ Đôn cầm một túi nước lớn tiến đến, có người tiến lên tiếp nhận túi nước, nói: " Nhanh đến ăn đi, đây là các vị bằng hữu mời khách."

Thổ Đôn ngồi xuống bên Táp Châu, cắt lấy một miếng thịt, nói: " Ai, đói đến cả người cũng đều đỏ mồ hôi lạnh luôn."

Táp Châu vừa ăn vừa nói: " Xem ra đây là một đại thương đội cuối cùng, vừa rồi ta nghe nói, Thiên Lộ thảo nguyên xuất hiện quái thú cực kỳ lợi hại, ngay cả Liệt Thú tộc cũng bị tổn hại nhiều, đã chết hơn mười hộ vệ.."

Trụ Đầu chen lời: " Là quái thú gì mà lợi hại như vậy, ngay cả Liệt Thú tộc cũng đánh không lại, thật hay giả a?"

Táp Châu nói: " Thật hay giả cũng không rõ ràng, nhưng nghe nói An Độ trại sẽ đóng cửa, hình như người của Liệt Thú tộc phải tập trung lại ở trại trung tâm, còn những nơi họ xây dựng ở bên ngoài phải tạm thời buông bỏ."

Xú Cước nói: " Lần này xong đời rồi, sau này cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn. Ai ! Thế đạo ngày càng bất hảo a."

Mọi người nghe xong tình huống Táp Châu vừa nói, tâm tình càng trở nên nặng nề, nhất thời không khí cũng trở nên trầm muộn xuống.

Lại Đầu đột nhiên nói: " Con mẹ nó, quản chuyện đó làm gì, chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, đến nơi nào cũng có thể kiếm cơm ăn, đi một bước tính một bước, chỉ cần giữ được tính mạng là tốt rồi."

Thổ Đôn đang nhai thịt nướng, trong miệng hàm hồ không rõ: " Chỉ cần có thịt ăn thì ta đã hài lòng lắm rồi."

Trụ Đầu tò mò hỏi: " Tiểu ca, sao hai người các người không ăn a?"

Lý Cường cười nói: " Các người cứ ăn đi, ta không có đói."

Hồng Thiêm vẫn nhắm mắt dưỡng thần, hắn xã giao với đám hán tử thô lỗ này cũng bởi vì Lý Cường nói nói cười cười với họ nên hắn mới nhẫn nại tính tình ngồi ở một bên.

Lại Đầu hảo tâm nói: " Tiểu ca, ăn nhiều một chút, nhìn người gầy ốm như vậy, ngày mai lên đường lại chịu không nổi đó."

Ngoan Công thầm nghĩ: " Nơi này không có ai có thể so sánh với Lý Cường, đừng xem hắn gầy yếu, nhưng lợi hại hơn nhiều so với người khác."

Thật ra vóc người của Lý Cường cũng không được xem là gầy yếu, chỉ là nếu so với đám hán tử hàng năm bên ngoài lặn lội này thì gầy hơn rất nhiều. Hắn làm cho người ta có cảm giác như là một thư sinh văn nhược, hơn nữa sau khi tiến vào Xuất Khiếu kỳ, vết sẹo trên mặt cơ hồ không còn thấy rõ nữa, khí thế hung hãn cơ hồ giảm bớt rất nhiều cho nên đám đại hán này rất khó có thể xem trọng hắn. Quy củ của Tây đại lục xưa nay chính là ai lợi hại hơn thì người đó lên tiếng, nếu yếu nhược thì phải nghe lời cường mãnh, nếu không phải vừa rồi Nạp Thiện ra tay xuất thủ nhưng hắn đối với Lý Cường lại cung kính như vậy thì những

hán tử này đã không xem hán vào mắt. Bất quá biểu hiện hòa đồng của Lý Cường làm cho đám hán tử này cảm thấy rất thân thiết.

Rạng sáng ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn thì có người đã giơ cây đuốc đứng ở ven đường kêu to: " Tất cả những người hôm nay chuẩn bị xuất phát, mau nhanh thức dậy ! Tất cả những người hôm nay chuẩn bị xuất phát, mau nhanh đứng dậy !"

Ở phía trước lẫn phía sau đều có người cầm đuốc kêu ầm ỹ, cả An Độ trại đều bị tỉnh giấc. Chỉ chốc lát sau từ các phòng đều truyền đến tiếng ho khan, tiếng nói chuyện, trong trại dần dần trở nên náo nhiệt vô cùng.

Lý Cường, Hồng Thiêm, Mạt Bồn và Nạp Thiện cũng không có ngủ, họ chỉ khoanh chân ngồi luyện công. Nạp Thiện vận người một cái, nói: " Còn sớm như vậy đã kêu inh ỏi, bầu trời vẫn còn tối đen a."

Trụ Đầu cũng đã tỉnh giấc, hán đứng dậy, lớn tiếng quát: " Tất cả mau đứng lên, mau đứng lên ! Xú Cước, đừng ngủ nữa, mau sửa sang lại hành lý, sắp đi rồi. Lão trùng, Thổ Đôn các người nhanh lên một chút, gọi tất cả mọi người trong đội chúng ta đến đây tập trung. Tiểu ca, các người đi theo đội của ta là được, yên tâm, có ta chiếu cố không việc gì đâu."

Tối hôm qua Lý Cường bọn họ đưa cho hán không ít tiền, bởi vậy hán rất khách khí.

Ngoan Công cả đêm cũng không yên giấc, đám hán tử này ngủ không yên chút nào, có không ít người vừa ngáy vừa nói mớ không cho ai ngủ được an bình. Mặc dù hán thường ở bên ngoài đi lại, nhưng cũng chưa từng ở chung với đám hán tử thô lỗ thế này bao giờ. Phải biết rằng hán là một trong Mang Dã Bát Hào, có thể xem như là một người có danh tiếng ở Tây đại lục. Hán dùng sức xoa xoa mặt, hỏi: " Lão Đại, ngủ ngon không?"

Lý Cường bây giờ chỉ cần được yên tĩnh tu luyện, hán tu luyện chỉ một buổi tối mà tinh thần đã rất tốt, cười nói: " A a, tốt lắm, chúng ta cũng đi chuẩn bị một chút."

Mọi người tùm năm tùm ba đi ra đường cái, người cầm đầu các đội cũng đang kêu to ra lệnh cho người của mình tập trung. Người của Trụ Đầu cũng đã tụ tập lại, hán liên tục ra lệnh rồi giới thiệu mấy người Lý Cường. Những trường hợp kết bạn đồng hành thế này là hiện tượng rất thường thấy, đây là quy củ bất thành văn của các thương đội, cũng là cơ hội duy nhất kiếm thêm chút tiền của họ.

Trụ Đầu nhìn Lý Cường bọn họ liếc mắt một cái, nói: " Các người không chuẩn bị cung tiễn gì sao? Các người sử dụng binh khí gì?"

Trong mấy người Lý Cường, chỉ có Ngoan Công đeo một thanh Đại Khảm Dao trên lưng, Mạt Bồn đeo một cây trường thương màu đen, Nạp Thiện giắt Nghịch Quang kiếm nơi cánh tay, Lý Cường và Hồng Thiêm đều đi tay không, trên người hoàn toàn không nhìn thấy binh khí gì. Lý Cường cười nói: " Ta không có cung tiễn a."

Trụ Đầu khê cau mày, nói: " Tiểu ca, người không biết dùng cung tiễn? Nếu người biết dùng, sẽ không phải giống như chúng ta cùng quái thú trực tiếp đánh nhau chết sống, chỉ cần ở phía sau bắn tên là được, nhưng thuật bắn cung phải giỏi mới được."

Lý Cường cười nói: " Không thành vấn đề, tiễn thuật của ta cũng không tệ lắm, chỉ là không có cung tiễn, làm sao bây giờ?"

Thật ra trong thủ trạc của hán cũng có cung tiễn, chỉ là cung tiễn kia thật sự quá lợi hại, nếu đem ra sử dụng thật sự là quá nổi bật, nếu không phải rơi vào trường hợp bất đắc dĩ, hán không muốn làm ra chuyện khoa trương như thế.

Nạp Thiện nhin không được, buồn cười nói: " Tiễn thuật của lão Đại chúng ta, hắc hắc, thật ra vô cùng lợi hại..." Hán vừa định khoa trương một phen, lại bị Lý Cường phát tay ngăn trở.

Lý Cường cười nói: " Các người có cung tiễn gì thì cho ta mượn dùng đi."

Trụ Đầu hỏi: " Người dùng cung nặng bao nhiêu?"

Lý Cường nghe mà không hiểu, tại sao lại có sự phân biệt nặng nhẹ như thế? Hán thuận miệng nói: " Càng nặng càng tốt."

Xú Cước không nhịn được kêu lên: " A, càng nặng càng tốt? Trụ Đầu, cho hấn loại cung nặng nhất thử xem."

Trong đội mọi người đang nghị luận về việc này, trong đó có một người nói: " Trụ Đầu, loại cung nặng nơi này không có, cần phải đến chỗ đội xe lấy mới được."

Trụ Đầu chăm chú nói: " Người thật có thể sử dụng trọng cung? Ta sẽ phái người đi lĩnh, nhưng đừng có việc đem về mà người lại sử dụng không được, vậy là ta sẽ thê thảm đó."

Trong lòng Lý Cường cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao mà hấn nói như vậy, nói: " Không thành vấn đề, dám chắc có thể sử dụng."

Hồng Thiêm cũng nói: " Lấy cho ta một cây trọng cung giống vậy luôn."

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt khó thể tin nhìn hai người bọn họ. Trên mặt Trụ Đầu lộ ra vẻ vui mừng, hấn vung tay lên, lập tức có hai người vội vã hướng về phía sau chạy đi.

Bình thường ở trong thương đội thiếu nhất chính là những cung tiễn thủ cao minh. Tiểu đội này của Trụ Đầu bọn họ vốn thiếu cung tiễn thủ, không dám nghĩ hai người nhìn qua tuổi còn trẻ này lại lợi hại như thế, vậy mà cũng có thể sử dụng trọng cung. Điều này giống như là nói giỡn, trọng cung này cho dù chính Trụ Đầu cũng không thể kéo nổi, đừng nói chi đến chuyện bắn tên.

Người trên đường đi lại rất nhiều, hò hét nháo nhác thật hỗn loạn, mọi người cũng đều đang chuẩn bị vật cười của mình. Lý Cường phát hiện trên mình Hắc Tiêm kỳ của Trụ Đầu bọn họ đều có gác một loại binh khí có hình thù kỳ lạ, hấn cười chỉ vào binh khí nọ, hỏi: " Trụ Đầu, có thể cho ta nhìn một chút được không? Loại binh khí này gọi là gì?"

Xú Cước kinh hãi kêu lên quái dị: " Ngay cả Tụ Liêm mà cũng không biết a? Đây là binh khí thường sử dụng nhất của chúng ta, không có khí lực sẽ không dùng nổi đâu."

Trụ Đầu cười gỡ Tụ Liêm xuống đưa cho Lý Cường, nói: " Rất nặng đó, cẩn thận mà cầm."

Lý Cường đưa tay tiếp nhận, cảm giác cũng thấy rất nặng, phỏng chừng ít nhất cũng hơn hai mươi cân, hình dáng rất giống trường thương, dài chừng nửa thước, có hình tam giác, ba góc là ba cạnh nhọn, giống như một thanh Tam Tiêm Thứ phóng lớn, tay cầm khoảng một thước, có da thú quấn quanh thật chặt. Lý Cường tiện tay vũ động hai cái, cười nói: " Dùng chắc là rất lợi hại a."

Trụ Đầu cười nói: " Đó là đương nhiên, nếu Tụ Liêm công kích, dù là quái thú bình thường cũng không thể chịu được. Ai, có muốn ta đưa cho người một thanh hay không?"

Lý Cường lắc đầu, nói: " Không cần đâu, ta dùng cung tiễn là được rồi."

Hai người vừa rồi chạy đi đã quay lại, mang theo hai cây cung lớn và hai hộp tên dài trở về. Trụ Đầu cầm lấy trường cung nhìn thoáng qua, gật đầu nói: " Phải rồi, chính là loại trọng cung này, tiểu ca, cho người."

Lý Cường tiếp nhận trọng cung, hấn cầm lên căng thẳng dây cung, nhẹ nhàng kéo căng rồi buông ra, chỉ nghe " ba" một tiếng thanh thúy. Hấn biết, cây cung này phải cần có khí lực rất lớn mới có thể kéo nổi, trách không được bọn họ vừa rồi không thể tin, điều này nhất định phải dùng bản lĩnh thật sự mới được.

Xú Cước cười nói: " Tiểu ca, người thấy được chưa? Kéo mạnh thử xem, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt."

Lý Cường biết bọn họ không tin, hấn tiện tay lôi kéo, chợt nghe cây cung phát ra âm thanh " dất dất", trọng cung đã bị kéo căng hết mức.

Hồng Thiêm cười, cũng tiện tay kéo căng trọng cung đến tận cùng, nói: " Đáng tiếc, vẫn còn nhẹ quá."

Lý Cường cười nói: " Muốn nặng hơn thì có lẽ bọn họ sẽ không có, cứ dùng tạm vậy."

Hai người bọn họ không chút tốn sức kéo căng dây cung mà vẫn nói chuyện phiếm với nhau, mọi người nhìn thấy cũng đều sợ ngây người.

Xú Cước kêu lên: " Ai nha, tiểu ca có khí lực thật lớn nha. Trụ Đầu, điều này thật quá tốt, trong đội chúng ta cũng có trọng cung thủ rồi."

Về mặt Trụ Đầu tươi cười, nói: "Thật sự là không nghĩ đến. Tiểu ca, khi ở trên đường có gặp quái thú thì người chỉ cần ở phía sau nhìn cho kỹ, thấy ai có nguy hiểm thì giúp một tay. Các huynh đệ, mau cảm ơn tiểu ca trước."

Đám hán tử này nháo loạn hò hét tiến lên cảm ơn luôn miệng, Ngoan Công cười nói: " Trong thương đội ở Tây đại lục, trọng cung thủ và tích thương thủ được tôn kính nhất, ở lúc mấu chốt, bọn họ có thể cứu được mạng của người."

Hai hộp tên cầm tới mỗi hộp có ba mươi cây tên. Loại tên này cũng rất đặc biệt, đầu tên hơi dài, có hình loa, lóe lên lam quang. Trụ Đầu nói: " Tiểu ca, loại tên này có kịch độc, ngàn vạn lần cẩn thận đừng bắn trúng người, sẽ không kịp cứu đâu."

Lý Cường cười nói: " Cứ yên tâm đi. Bất quá mấy mũi tên lại quá ít, chỉ có ba mươi mũi, chỉ bắn một chút là hết mất rồi."

Trụ Đầu há hốc mồm, trong lòng kinh ngạc không thôi, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy Lý Cường ra tay kéo dây cung hắn đã nghĩ là người tuổi trẻ này đang nói hươu nói vượn. Phải biết rằng, bằng khí lực kéo được trọng cung, sau khi bắn ra ba mươi mũi tên, cơ bản sẽ không còn sức lực nào nữa, cho dù có nhiều tên hơn cũng không hữu dụng.

Thổ Đôn cười nói: " Chúng ta đều có đem theo tên, nếu không đủ, ta sẽ đưa cho người, dù sao ta cũng không thích bắn tên."

Lý Cường gật đầu, gài trọng cung trên lưng Hắc Tiêm kỵ, hắn không nghĩ đến chuyện thu vào thủ trạc, để tránh cho đám hán tử này chú ý, bởi vì rất khó giải thích cho bọn họ hiểu được rõ ràng.

Sắc trời sáng hẳn, đại đội nhân mã đã tập hợp xong, tất cả các tiểu đội cũng đều đang nghe truyền đạt mệnh lệnh thường ngày lúc lên đường.

Trụ Đầu nói: " Các huynh đệ, vẫn theo quy củ trước đây, đội của chúng ta sẽ phòng hộ bên phải, mọi người cẩn thận một chút, Thiên Lộ thảo nguyên gần đây không bình an, tất cả cũng đều phải vô cùng cẩn thận. Ta hy vọng mọi người có thể bình an về nhà, bất quá chúng ta phải tự mình cố gắng, vẫn là câu nói cũ kia, ai sợ chết thì người đó sẽ chết đầu tiên, cho nên người nào dám làm rối loạn trận hình, dù cho quái thú không giết chết người, thì mọi người chúng ta cũng sẽ làm việc đó, nghe rõ rồi chứ?"

Mọi người trầm trầm không đáp.

Lý Cường cảm giác được rất có ý tứ, thương đội này thực lực quả thật không tệ, trách không được những thương đội khác không dám đi tiếp, nhưng bọn họ vẫn dám đi không thay đổi. Chỉ cần nhìn đám người này của Trụ Đầu, chỉ biết năng lực tổ chức của thương đội này vẫn là rất mạnh. Lý Cường cười nói: " Trụ Đầu, nếu muốn chúng ta làm gì có tùy ý phân phó, không cần khách khí."

Trụ Đầu nói: " Các người dù sao vẫn là khách nhân, có nguy hiểm thì lui về phía sau, ta chỉ cần mượn tay các người sử dụng hai trọng cung, như vậy đã là giúp đỡ rất lớn, còn những việc khác thì không cần nữa."

Nạp Thiện bĩu môi, nghĩ thầm: " Là do các người không có mắt thôi, nếu lão Đại ra tay, đám quái thú gì đó căn bản là bị tiêu diệt sạch cả. Hắc hắc, lão Đại thật biết đóng kịch, như vậy ta cũng thấy dễ dàng thoái mái a."

Mọi người bắt đầu mặc áo giáp, Lý Cường bảo Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng mặc vào, hắn và Hồng Thiêm hai người đều không cần, nếu mặc chiến giáp thì thật là chói mắt người khác, huống chi bọn họ căn bản không hề để tâm đến quái thú. Khái giáp của Nạp Thiện và Mạt Bồn vừa mặc vào đã khiến cho đám hán tử kia vô cùng hâm mộ, nhìn thật hoa lệ và tinh mỹ, ngay cả tổng lĩnh của thương đội bọn họ cũng không được tốt như vậy, khái giáp này chính do danh gia của Thản Bang đại lục chế tác, dù cho là Ngoan Công nhìn thấy đôi mắt cũng chuyển hồng.

Lại Đầu đưa tay sờ sờ, kinh hãi than thốt: " Đây là khái giáp của Thản Bang đại lục a, ở nơi này rất hiếm thấy, a a, lần đầu tiên nhìn thấy được khái giáp xinh đẹp như vậy."

" Đô...đô.." Tiếng tù và vang lên, Trụ Đầu lớn tiếng kêu lên: " Tất cả lên kỵ, sẽ lập tức xuất phát."

Lý Cường rất nghe lời xoay người leo lên Hắc Tiêm kỵ, Trụ Đầu bọn họ đều là hai người cưỡi một con, Xú Cước cười nói: " Tiểu ca, các người thật sự là rộng rãi, một người một Hắc Tiêm kỵ, thật là đáng hâm mộ a."

Lão Trùng ngồi ở phía sau Xú Cước, nói: " Ngày nào đó Xú Cước cũng sẽ phát đạt thôi, một người sẽ có hai Hắc Tiêm kỵ, cưỡi một con còn một..."

Xú Cước kêu lên: " Ta cần tới hai con để làm chi, làm được gì chứ?"

Lão Trùng cười nói: " Nhìn cho nó có vẻ giàu có a."

Mọi người cười rộ lên.

Oanh oanh long long tiếng vó kỵ vang vang khắp Thiên Lộ thảo nguyên, một đoàn đại thương đội chậm rãi đi tới. Phía trước là hơn hai mươi Ngân Tiêm kỵ mở đường, mỗi con có hai binh lính đang cưỡi, binh lính ngồi trước thì điều khiển kỵ, binh lính ngồi sau thì cầm trường cung. Khoảng cách với Ngân Tiêm kỵ chừng năm mươi thước chính là một trăm hai mươi Hắc Tiêm kỵ, cứ năm Hắc Tiêm kỵ tụ thành một tổ, cứ bốn tổ là một tiểu đội, tổng cộng có sáu tiểu đội.

Đi theo phía sau Hắc Tiêm kỵ chính là Hoa Tiêm kỵ đang kéo những chiếc xe lớn, có chừng bốn mươi xe, mỗi xe đều có năm người điều khiển, hai xa phu, hai cung tiễn thủ, một tích thương thủ. Bên trái có một trăm hai mươi Hắc Tiêm kỵ, bên phải có một trăm hai mươi lăm Hắc Tiêm kỵ, vì có thêm năm Hắc Tiêm kỵ của mấy người Lý Cường.

Ở phía sau đội xe là một trăm hai mươi Hắc Tiêm kỵ. Cả thương đội có hơn một ngàn người, cách đó không xa còn có năm, sáu trăm tiểu hành thương, nháo loạn hò hét theo sát phía sau đội ngũ.

Bởi vì Lý Cường có thể dùng trọng cung, Trụ Đầu đặc ý để hắn đi trong tiểu đội của mình, hắn rất là đặc ý, có hai trọng cung thủ bảo vệ, tiểu đội của mình sẽ an toàn nhiều hơn. Dọc theo đường đi, hắn thường xuyên nói giỡn với Lý Cường vài câu, hơn nữa còn giới thiệu hắn với những đầu lĩnh của tiểu đội khác, rất nhanh Lý Cường đã hoàn toàn hòa đồng với họ.

Ngồi ở trên Hắc Tiêm kỵ, Lý Cường cảm thấy rất thích thú, cảnh vật chung quanh vô cùng tân kỳ. Nạp Thiện và Lý Cường giống nhau, đối với tất cả mọi thứ ở nơi này đều cảm thấy tò mò, hắn đi đến bên cạnh Lý Cường, hai người liên tục trò chuyện không ngừng. Hắn nói: " Lão Đại, hình như không thấy có dã thú gì lợi hại cả a, tại sao bọn họ lại kinh hãi đến như vậy? A a, có nhiều người như vậy chắc là không có vấn đề gì."

Trụ Đầu cười nói: " Lão huynh a, người là lần đầu tiên đến Thiên Lộ thảo nguyên phải không, khi ta mới tới lần đầu, cũng nghĩ giống như ngươi vậy, nhưng bây giờ thì đã không dám nghĩ như vậy nữa."

Nạp Thiện không phục lắm, nói: " Tại sao? Mãnh thú ở đây thật sự là lợi hại lắm sao? Chúng ta cũng không kém a."

Thổ Đôn đang ở phía sau Trụ Đầu nói: " Vậy là ngươi chưa từng nhìn thấy rồi, khi nào ngươi thấy, sẽ không còn nói vậy nữa..."

Còn đang nói giỡn thì từ phía trước có một Hắc Tiêm kỵ phi nhanh tới, người bên trên lớn tiếng quát: " Mọi người mau chuẩn bị vũ khí ! Mọi người mau chuẩn bị vũ khí ! Phía trước phát hiện rất nhiều Kiếm Xỉ Hào ! Mau xếp thành hàng ! Không cho tán loạn ! Mau đi tới !"

Không khí đột nhiên khẩn trương lên. Trụ Đầu hét lớn: " Nhất định phải đuổi kịp đội ngũ ! Huynh đệ các tổ phải chiếu ứng lẫn nhau, mau chuẩn bị vũ khí, giữ vững tốc độ ! Đội hình tuyệt đối không được rối loạn ! Nếu rối loạn chúng ta đừng mong sống sót !"

Hắn không ngừng quát lớn liên tục, ở các tiểu đội khác cũng không ngừng kêu loạn. Lúc này từ xa xa truyền đến một trận những tiếng kêu chói tai, làm cho người ta nghe xong cảm thấy không thoải mái chút nào. Những tiểu hành thương đi theo phía sau cũng đã chạy lên rất nhanh, mỗi người đều đã lấy ra binh khí, trong đó có không ít thứ tích thương, mọi người đều biết chỉ có tới gần đại đội mới có hy vọng giữ được mạng sống.

Trụ Đầu nhìn Lý Cường hét lớn: " Tiểu ca, mau đem trọng cung ra."

Lý Cường mỉm cười, vì muốn để cho Trụ Đầu yên tâm, hắn gỡ trọng cung cầm trong tay, tiện tay rút ra ba mũi tên nhọn, cười nói: " Ai còn mũi tên thừa thì đưa cho ta."

Ngữ khí của hắn không nhanh không chậm, không có chút nào đáng vẻ khấn trương làm cho đám hán tử trong lòng âm thầm bội phục. Thổ Đôn đưa hộp tên của mình cho Lý Cường, kêu lên: " Ta có hai hộp tên, cho người một, cầm lấy!"

Lý Cường cầm lấy nhìn thoáng qua, trong hộp có chừng hai mươi mũi tên, hắn cười nói: " Vẫn còn không đủ a, ai còn nữa không?"

Trụ Đầu bọn họ nghe xong, thật sự cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ thầm người này thật là quá ngông cuồng. Đã có năm mươi mũi tên, vậy mà hắn vẫn còn kêu không đủ. Trụ Đầu không có biện pháp, đành đưa luôn hộp tên của mình cho hắn, kêu lên: " Tiểu ca, nếu người kéo không nổi trọng cung thì không nên miễn cưỡng a."

Ý tứ của hắn mọi người đều hiểu, một khi khí lực không đủ, dám chắc sẽ ảnh hưởng đến sự chính xác khi bắn tên, ai biết hắn sẽ bắn trúng cái gì, nếu lỡ tay bắn trúng người, thì thật là phiền toái.

Trong hộp tên của Trụ Đầu có ba mươi mũi, Lý Cường vẫn biết là không đủ, nhưng lại đành bỏ qua, hắn cảm thấy ngại không đòi thêm nữa. Hồng Thiêm cũng muốn có thêm một hộp tên, trong đó có khoảng ba mươi mũi, vậy là hắn cũng có sáu mươi mũi tên. Bọn họ mấy người cũng nhanh chóng sẵn sàng, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. Nạp Thiện yêu cầu cấp một thanh Đại Khảm Dao, hình dáng của dao rất giống Trát Dao, chỉ là chuôi dao hơi dài, là loại binh khí phải cầm bằng hai tay, nhưng Nạp Thiện lại chỉ cầm bằng một tay.

Tiếng kêu chói tai càng ngày càng gần, mọi người đã có thể nhìn thấy lớp lớp những cái chân màu đen đang từ trong những đám cỏ dại cao chừng nửa người hướng thương đội vọt tới. Nạp Thiện hú lên quái dị: " Oa ! Mẹ nó, sao lại nhiều như vậy? Lão Đại, huynh xem, ít nhất phải là mấy ngàn con !"

Lý Cường hí mắt, cẩn thận đánh giá những đoàn Kiếm Xỉ Hào đang vọt tới. Loài thú này hình thể không nhỏ, cỡ con trâu nghé, có con còn lớn hơn, hàm răng trắng ớn, tựa như những cây đao nhỏ lóe bạch quang, kỳ lạ nhất là chúng nó lại có thêm hai cánh bám trên lưng, cái đuôi màu đen tựa như loài bò cạp đang nhong lên cao. Kiếm Xỉ Hào còn có tên là Tiên Hào, tên đó là do cái đuôi của nó mà tới.

Bước chân của Kiếm Xỉ Hào chạy tới phát ra thanh âm kinh thiên động địa, mục tiêu của chúng nó rất rõ ràng, chính là Hắc Tiêm kỵ mọi người đang cưỡi. Binh lính trên Ngân Tiêm kỵ đang mạnh mẽ xông lên giết chúng. Những binh lính này phi thường dũng mãnh, hai mươi kỵ sắp thành hàng, giống như một hình tam giác, nhìn giống như một cây chùy nhọn thật lớn, xông vào giữa bầy thú. Những Hắc Tiêm kỵ khác cũng theo sát xông lên, cung tiễn thủ không ngừng bắn ra những mũi tên nhọn, che chở cho binh lính trên Ngân Tiêm kỵ. Cả đội ngũ không dám dừng lại một khắc, cấp tốc phóng về phía trước.

Lúc này cả đội ngũ giống như một con rắn dài, nơi yếu nhất chính là phần eo, nếu nơi này bị cắt đứt, thương đội sẽ rất thê thảm, cho nên những hộ vệ lợi hại nhất đều cũng trụ tại nơi đội xe phòng hờ bất trắc. Năm người Lý Cường được chỉ định ở ngay cạnh bên xe, tiểu đội của Trụ Đầu phụ trách phía bên phải canh giữ cho sự an toàn của đoàn xe.

Kiếm Xỉ Hào rít gào lao lên. Trụ Đầu quát: " Không cho ham chiến, không nên để cho chúng cuốn lấy chúng ta !"

Tụ Liêm trên tay hắn cấp tốc đánh tới một Kiếm Xỉ Hào, Thổ Đôn phía sau hắn cũng dùng một thanh Tụ Liêm, hai người đồng thời lao tới, tốc độ thật nhanh vô cùng. Kiếm Xỉ Hào há to miệng liền bị Tụ Liêm chọc ngay vào, một kích liền mất mạng. Trụ Đầu rút ra Tụ Liêm, rồi đột nhiên phát hiện một con Kiếm Xỉ Hào đang nhảy tới trên đỉnh đầu mình, trong lòng hắn cả kinh, không còn kịp giờ Tụ Liêm lên nữa, ngay cả Thổ Đôn ở phía sau cũng thế.

Đang trong thời khắc nguy cấp nhất này thì chỉ nghe một tiếng dây cung thanh thúy bật lên, Lý Cường bắn ra một tiễn phi thường chuẩn xác, một tiễn này lợi hại phi thường bởi vì do Lý Cường dùng chân nguyên lực bắn ra. Con Kiếm Xỉ Hào đó bị một tiễn này bắn bay ra ngoài, không giống như bị mũi tên bắn trúng mà giống như bị một cây chùy sắt đánh bay. Trụ Đầu hồi phục lại tinh thần, giơ cao Tụ Liêm, lớn tiếng kêu lên: " Tiểu ca, cảm ơn !"

Nạp Thiện vẫn chưa động thủ, hần hết nhìn đông rồi nhìn tây, đột nhiên nói: " Người ở phía sau gặp thê thăm rồi !"

Lời hần nói chính là ám chỉ những tiểu hành thương ở phía sau.

92. Chương 92

Lý Cường tiện tay phát ra hai mũi tên, bắn thẳng tới hai Kiếm Xỉ Hào đang lao tới, lớn tiếng nói: " Hồng Thiêm và Ngoan Công đuổi theo đại đội, Mạt Bồn, Nạp Thiện theo ta đi !" Hần khổng chế Hắc Tiêm kỵ lao ra khỏi đoàn xe.

Trụ Đầu hét lớn: " Tiểu ca ! Nguy hiểm ! Mau trở lại !" Hần liều mạng vũ động Tụ Liêm không ngừng.

Hồng Thiêm đáp: " Được ! Sư thúc cứ đi ! Nơi này để cho đệ tử !" Hần liên tục bắn tên, nhắm thẳng tới những con Kiếm Xỉ Hào đang lao tới.

Tay phải Nạp Thiện cầm Đại Khảm Dao, tay trái cầm Nghịch Quang kiếm, trong tay Mạt Bồn cầm theo trường thương, hai người theo sát phía sau Lý Cường. Lý Cường không có trực tiếp chạy ngược ra sau, nếu làm vậy thì cả đội hình sẽ bị rối loạn. Hần trước tiên vọt ra bên ngoài đội ngũ, những Kiếm Xỉ Hào không biết là có sát tinh đang tới, mắt thấy mỹ vị đang lao đến trước mắt, bầy , tám Kiếm Xỉ Hào liền vọt ngay đến gần.

Nạp Thiện quát to: " Tới hay lắm ! Đi !" Chuôi Đại Khảm Dao phân lượng rất nặng, một đao đã chém bay một cái miệng dài của một Kiếm Xỉ Hào, đồng thời Nghịch Quang kiếm trên tay trái của hần đột nhiên đâm ra, một luồng thanh quang sáng lên, chẻ một Kiếm Xỉ Hào đang lao tới vỡ Lý Cường ra làm hai. Nhất thời máu tươi phun ra ồ ạt, giống như thiên nữ tán hoa rơi xuống khắp nơi.

Trường thương của Mạt Bồn cũng không chậm trễ, vô số thương ảnh bay ra, gặp một con đánh một con làm cho toàn thân chúng đều là lỗ thủng, văng ra thật xa.

Trọng cung trên tay của Lý Cường càng thêm lợi hại, hần đem chân nguyên lực gia tăng vào trong mũi tên, mỗi một mũi đều xuyên qua đầu, Kiếm Xỉ Hào chỉ cần bị bắn một mũi liền lập tức mất mạng.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã lướt qua khỏi đội xe. Ba người Lý Cường tựa như một cây búa sắc bén, hung hăng giết xuyên qua đoàn Kiếm Xỉ Hào đang bao vây đội xe phía bên phải mở ra thành một con đường lớn. Ba người bọn họ thật sự lợi hại, Kiếm Xỉ Hào chỉ cần tới gần thì không con nào có khả năng thoát được, chỉ trong chốc lát, chung quanh ba người đã dày đặc thi thể của Kiếm Xỉ Hào.

Đại quân Kiếm Xỉ Hào là từ bên trái phía trước tấn công vào, số lượng Kiếm Xỉ Hào bên phải không nhiều như thế, ước chừng có khoảng một trăm mười con, cho nên áp lực của bên phải đội xe cũng nhẹ hơn một chút. Nhân số thương vong của thương đội không ngừng gia tăng, chỉ cần bị Kiếm Xỉ Hào đánh rơi khỏi Hắc Tiêm kỵ cơ hồ sẽ không còn cơ hội để sống. Chỉ chốc lát sau ba người Lý Cường đã vọt tới đuôi đoàn xe.

Lý Cường lớn tiếng nói: " Có thể cứu được mấy người thì đỡ mấy người, hai người các ngươi phải chiếu ứng cho nhau, đừng có tản ra, ta đi về phía sau."

Nạp Thiện đứng ở tám người đầu tiên vừa gặp, giơ lên Nghịch Quang kiếm liên tục chém xuống Kiếm Xỉ Hào, còn Mạt Bồn vũ động trường thương đánh văng đám Kiếm Xỉ Hào đang tụ tập, hai người thay phiên đại phát thần uy.

Lý Cường hét lớn một tiếng hướng phía mặt sau phóng đi. Đám tiểu hành thương ở phía sau đội ngũ đang tuyệt vọng tụ tập thành những nhóm nhỏ, liều mạng chống cự những cơn sóng Kiếm Xỉ Hào một lớp rồi lại một lớp tấn công vào, mỗi một đám càng lúc càng ít người, có nhóm chừng một trăm mười người, có nhóm sáu mươi người, điên cuồng hò hét chém giết kinh tâm động phách. Lý Cường thẳng một đường vọt tới cuối cùng, hần muốn cứu người từ mặt sau cùng cứu ngược lên.

Lão mập Tụ Châu cũng đang ở mặt sau cùng, bởi vì hần quá mập, Hắc Tiêm kỵ hần cười lại nhỏ và gầy, vì vậy bị rơi vào cuối đoàn người. Hần chỉ có một thanh thứ tích thương, hơn nữa còn có vẻ rất kém cỏi, phóng ra được mười lần công kích là phải thay đổi tinh thạch. Người bên cạnh hần càng ngày càng ít, không

ngừng có người kêu thảm bị Kiếm Xỉ Hào tha đi ra ngoài, nhân số từ một trăm mười người nhanh chóng mất đi mười người, mười mấy Kiếm Xỉ Hào chảy nước miếng rùng rùng, há to miệng, Táp Châu thậm chí có thể thấy rõ ràng những cái răng nhọn hoắc trong miệng chúng, hấn vội vàng dùng thứ tích thương bắn thẳng vào trong miệng nó.

Cái miệng rộng lớn chồm răng nhọn của Kiếm Xỉ Hào đột nhiên cắn mạnh xuống, chợt nghe ” ca ca ” một tiếng vỡ vụn, đến lúc này Táp Châu mới phát hiện thứ tích thương đã không còn tinh thạch năng lượng nữa, đến lúc này muốn thay đổi cũng đã không còn kịp rồi, thứ tích thương đã bị Kiếm Xỉ Hào cắn vỡ. Về mặt Táp Châu chợt điên cuồng, phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng thê thảm, trong thanh âm tràn ngập vẻ bi phẫn và không cam lòng. Đang lúc Kiếm Xỉ Hào vừa lại há miệng định tấp tới thì chỉ nghe một trận âm thanh như chuỗi xuyên vang lên, Lý Cường đã tới.

Một mũi tên nhọn hoắc từ một bên Kiếm Xỉ Hào bắn thẳng vào đầu nó, đánh bay nó sang một bên, đến lúc này Táp Châu mới cảm giác được cả người của mình đã phát run bần bật, mồ hôi đã ướt đầm toàn thân.

Lý Cường không nghĩ tới Kiếm Xỉ Hào lại lợi hại như vậy, âm thầm hối hận không sớm có sự chuẩn bị cho tốt. Hấn liên tục không ngừng bắn tên, thủ pháp sử dụng chính là học ở Thánh Vương phủ của Hầu Phích Tịnh, Liên Châu tiền pháp. Dù sao hấn cũng có công lực tu chân cao siêu, sử dụng trọng cung căn bản không cần cố sức. Mỗi một lần hấn rút ra năm mũi tên, người khác căn bản là không thấy rõ động tác của hấn, chỉ nghe dây cung liên tiếp phát ra những âm thanh thanh thúy, một luồng tiền ảnh từ trong trọng cung bay ra, tiếp theo thì nghe được tiếng phát ra quái dị của Kiếm Xỉ Hào khi trúng tiền.

Lý Cường quát lớn: ” Mọi người chạy mau tới trước, không cho loạn ! Mau ổn định lại ! ” Ánh mắt hấn đảo qua nhìn thấy Táp Châu, lại nói: ” Táp Châu ! Người tới chỉ huy, mau tiến về phía trước ! ”

Đang khi nói chuyện, Lý Cường cũng không có dừng tay, những mũi tên vẫn liên tục bắn ra không ngừng. Táp Châu tinh thần đại chấn, hét lớn: ” Mau xông ra a ! ”

Mọi người đột nhiên tỉnh lại, không để ý hết thảy tiến về phía trước phóng đi, ai cũng hiểu rõ nếu chậm thì sẽ chết chắc. Trọng cung của Lý Cường quả thật chính là thiếp tử vong của Diêm Vương gia, Kiếm Xỉ Hào chỉ cần bị hấn nhắm vào là không có hy vọng sống sót.

Mọi người một đám rồi một đám chạy như điên về phía trước, Kiếm Xỉ Hào cũng bị đánh đến choáng váng mặt mày, thoáng khựng lại trong chốc lát. Lý Cường chính là muốn tranh thủ chút ít thời gian đó, hấn linh xảo không chế Hắc Tiêm kỵ, ở bên ngoài đám người qua lại bôn ba, trọng cung trong tay một khắc cũng không hề ngừng lại. Đang trong lúc mọi người may mắn hội hợp được với một đám người, trọng cung trong tay Lý Cường rốt cuộc không chịu nổi lực kéo mạnh mẽ liên tục ” ca sát ” một tiếng, dây cung gãy đoạn. Trọng cung đã bị lực kéo cường mãnh của hấn làm cho gãy đôi.

Mọi người đều đang chú ý Lý Cường, biết hy vọng giữ được mạng sống cũng phải nhờ hết vào cây trọng cung trong tay hấn. Bây giờ trọng cung gãy đoạn, cơ hồ mọi người đều kinh hô.

Lý Cường biết rằng không còn biện pháp tiếp tục che giấu nữa, hấn huyết sáo dài một tiếng, Hấp Tinh kiếm đột nhiên phun ra, hấn định phóng phi kiếm giết sạch một trận. Táp Châu nhìn thấy trọng cung của Lý Cường gãy đoạn, nhất thời trống ngực như dừng lại, vừa định nói câu ” Xong, hết rồi ”, đột nhiên thấy hấn nhảy lên không trung, trên người phát ra ngân mang chói mắt, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, trong phút chốc, ngân mang giống như những ngôi sao xẹt xuống, vô số huyết nhục theo ngân mang bay tứ tán. Chỉ một kích này của Hấp Tinh kiếm, đã giết sạch hơn mười con Kiếm Xỉ Hào. Táp Châu kích động đến cả người run rẩy, trong lòng không ngừng niệm: ” Rốt cuộc được cứu rồi ! ”

Hồng Thiêm ở phía trước đội xe chợt nhìn thấy ở phía sau đoàn người có ngân mang lóe ra, biết sự thúc nhện không được đã ra tay. Thật ra, bọn họ ở nơi này cũng đi gần như tận lực hoàn toàn, mấy ngàn con Kiếm Xỉ Hào đồng thời công kích vào, binh lính trên Ngân Tiêm kỵ phía trước cũng đã chết hơn phân nửa, thật sự là không còn cách nào tiến tới. Con mắt của Trụ Đầu cũng đã chuyển hồng, cuồng quát: ” Các huynh đệ ! Vô luận như thế nào cũng không thể rời đội, chú ý bảo tồn thể lực, thay phiên tiến lên ngăn cản ! Hôm nay nếu không kháng cự được, mọi người cũng không sống nổi ! Cần phải liều một lần a ! ” Thanh âm hò hét của hấn cũng đã trở nên khàn đặc.

Lý Cường huyết sáo dài một tiếng, mặc Lan Uẩn chiến giáp, từ không trung xông thẳng vào chỗ Kiếm Xỉ

Hào tập trung nhiều nhất. Cả thương đội đều cũng nhìn thấy được bộ dáng của Lý Cường, đám người Trụ Đầu đều giật mình, Xú Cước ập a ập ứng kêu lên: " Là...là...tiểu ca !"

Hồng Thiêm mỉm cười, nói: " Đúng vậy ! Lão nhân gia rốt cuộc đã không nhịn được mà ra tay rồi, hắc hắc, xem như các ngươi có vận khí."

Hắn cũng huyết sáo dài một tiếng, phun ra Trần Tiêu, Toái Kim song kiếm, nhảy lên không trung.

Phi kiếm vừa xuất ra, đoàn Kiếm Xỉ Hào đã không còn chịu nổi. Lý Cường quát: " Hồng Thiêm, ngươi bảo vệ thương đội, ta đi phía trước tìm xem !"

Hắn phát hiện đoàn Kiếm Xỉ Hào này là có người khống chế, bởi vì cho dù là quái thú gặp phải cường địch cũng sẽ biết sợ hãi, vậy mà sau khi bọn họ giết nhiều Kiếm Xỉ Hào như vậy nhưng bọn quái thú vẫn còn xông tới, điều này chứng tỏ ở phía sau có người điều khiển. Lý Cường không dám thả Hỏa Tinh, bởi vì thảo nguyên có rất nhiều cỏ dại cỏ khô, một khi bị cháy, trận lửa lớn nhất định không thể nào dập tắt nổi.

Hồng Thiêm đang ở trên bầu trời chỗ đội xe bay qua lại mấy lần, kêu lên: " Lập tức dừng lại đóng trại, không nên đi tiếp nữa !"

Đội xe liền dừng lại. Nhìn thấy thực lực của Lý Cường và Hồng Thiêm, người của cả thương đội cũng đều tâm phục khẩu phục. Hồng Thiêm để cho bọn họ dừng đội xe vây quanh thành một vòng phòng ngự hình tròn, đặt người bị thương vào chính giữa. Lúc này Kiếm Xỉ Hào đã dừng lại công kích, chỉ ở cách đó không xa đi qua đi lại, tựa hồ không chịu rời đi. Hồng Thiêm cũng cảm thấy được là có chuyện, hắn chậm rãi rơi vào giữa vòng tròn, lớn tiếng nói: " Ai là tổng lĩnh của nơi này, mời đến đây."

Một người mặc khải giáp của Thản Bang đại lực lớn tiếng nói: " Ta là Ban Đồng tổng lĩnh, cảm ơn vị đại ca này hỗ trợ !" Hắn bước nhanh tới.

Ban Đồng tổng lĩnh coi như là một người kiến đa thức nghiệm(hiểu biết nhiều), trong lòng hắn hiểu được vận khí quả thật là quá tốt, không ngờ trong thương đội của mình lại cất giấu hai vị cao thủ như vậy. Thật ra, lần này vận chuyển hàng hóa cũng là hắn liều mạng nhận đại, nếu nửa đường quay về, tổn thất thật sự là quá lớn, bởi vậy hắn định liều một lần, ai biết mới vừa vào Thiên Lộ thảo nguyên đã bị nhiều Kiếm Xỉ Hào vây công như vậy, trong lòng hắn cực kỳ hối hận. Đến khi mấy người Lý Cường ra tay hắn mới yên lòng, biết thương đội đã được cứu.

Lý Cường rất nhanh hướng phía trước bay đi, hắn dò xét thảo nguyên bên dưới, đám Kiếm Xỉ Hào tụ tập thành đoàn bên dưới thảo nguyên đi lại, còn có một ít quái thú đang tụ tập quanh đó. Lý Cường không có phát hiện người nào, liền hướng tới một bên thảo nguyên phía xa bay đi. Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một đám người đang đứng tại cách đó không xa trong bụi cỏ, chung quanh đều là Kiếm Xỉ Hào, có có một ít dã thú cổ quái. Lý Cường bay đến trên bầu trời quát to: " Uy ! Tại sao điều khiển thú dữ thương người?"

Đám người này nhìn qua như có chút bối rối, trang phục của bọn họ làm cho Lý Cường nhớ tới đã gặp qua tại Đại Liên Hội, võ sĩ Liệt Thú tộc. Trong đám người này có một người đột nhiên thối lên một âm thanh chói tai, từ trong bụi cỏ ầm ầm bay lên một đoàn quái điểu, xoay tròn quanh không trung mấy vòng, kêu tiếng chói tai hướng Lý Cường vọt tới.

Đó là một loại quái điểu màu xanh, dài chừng nửa thước, tốc độ rất nhanh, Lý Cường cảm giác sắc trời như tối sầm xuống. Mấy trăm quái điểu đồng thời đánh tới, thanh thế cũng có chút kinh người.

Loại quái điểu màu xanh này có lực công kích rất mạnh, Lý Cường không kịp đề phòng bị đánh vài cái, tức giận đến mức làm hắn dương tay xuất ra Tử Diễm Cự Chưởng, chưởng ảnh thật lớn rời tay bay ra, đồng thời Hấp Tinh kiếm giống như một cây roi màu bạc lớn bay vòng quanh đám quái điểu. Tử Diễm Cự Chưởng đột nhiên nổ tung, một tiếng sét đánh rung trời nổ vang, vô số tử diễm bắn vào trong cơ thể quái điểu, nhất thời trên bầu trời đầy lông chim bay tứ tán. Hấp Tinh kiếm hóa thành cây roi lớn tấn ra, ngân mang chói mắt cùng thời gian đem những con quái điểu chung quanh đánh nát vỡ vụn.

Từ trên trời rơi xuống máu huyết thịt xương tan nát, lông vũ đầu lâu cũng tuôn xuống, tựa như một trận mưa to, người đứng phía dưới cả kinh hồn phi phách tán. Những quái điểu còn sống vô luận người bên dưới thúc giục thế nào cũng không dám tới gần Lý Cường nữa, đều cũng ở xa xa trên không trung bay quanh rên rỉ.

Lý Cường phiêu sái rơi xuống trước mặt đám người kia, ánh mắt hắn giống như những luồng đao bén đảo qua bọn họ, trầm giọng nói: " Tại sao điều khiển thú dữ thương người?"

Đám người này phi thường sợ hãi, bất quá bọn họ có chuẩn bị mà tới, mặc dù trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng về mặt vẫn trấn định. Đại hán cầm đầu quát: " Đây là địa bàn của chúng ta, chúng ta muốn làm gì mà không được, khi nào tới phiên người quản ! Bắn !"

Lời của hắn còn chưa dứt, một vật màu đen có tám móng vuốt từ trên tay của đám người này bay ra. Lý Cường không có nhìn rõ đó là vật gì, hắn đem Hấp Tinh kiếm cấp tốc xoay vòng quanh thân, ai ngờ con trùng dài chừng một thước này lập tức vỡ ra, hóa thành vụ khí màu đen giống như khói đặc quánh quanh Hấp Tinh kiếm.

Lý Cường chấn động, thứ vật này tựa hồ có thể làm ô nhiễm phi kiếm. Hấp Tinh kiếm đột nhiên ảm đạm. Đám người kia lộ ra vẻ mặt vui mừng, có người kêu lên: " Hắn không được rồi ! Hắn không được rồi !"

Lý Cường lạnh lùng nói: " Lão tử hỏi lại lần nữa, là ai sai các người làm như vậy? Hừ ! Không thấy quan tài không rơi lệ, đi !"

Hắn bắn ra một đóa Thiên Hỏa Tử Hoa, bay thẳng vào trong vụ khí màu đen, chợt nghe được một tiếng " xịch" vang lớn, một cỗ mùi hôi thối theo gió phiêu tán, quang mang của Hấp Tinh kiếm nhất thời sáng rực bốn phía. Lý Cường biết đám người này không thể chịu nổi một kích toàn lực của Hấp Tinh kiếm, hắn không có ý nghĩ sẽ giết chết họ.

Đại hán cầm đầu chợt ngẩng người, chỉ nghe hắn hét lớn: " Chúng ta đi !"

Trên người những người đó đột nhiên toát ra một cỗ khói dày đặc. Trong lòng Lý Cường biết không tốt, Hấp Tinh kiếm đột nhiên bắn ra, một đạo ngân quang hiện lên, đại hán cầm đầu kêu lên đau đớn, một tay của hắn bị chém đứt, một cỗ khói dày đặc từ cánh tay rớt dưới đất bay tán ra. Trừ tên đại hán bị chém đứt tay, những người khác đã biến mất vô ảnh vô tung. Ngay cả cánh tay cụt kia cũng đã nhìn không thấy nữa. Lý Cường mắng: " Mẹ kiếp ! Thoát nhanh như vậy a !"

Nhìn tên đại hán đang quay cuồng lăn lộn trên mặt đất, Lý Cường nghĩ thầm: " Tốt xấu cũng bắt được một người. Kỳ quái, Liệt Thú tộc mà cũng có Na Di Pháp cao minh như vậy, trong chớp mắt đã bỏ chạy mất, nếu không phải do kiếm của lão tử nhanh, người này dám chắc cũng đã thoát. Tây đại lục thật sự là quá loạn a."

Trong lòng hắn còn có một nghi hoặc lớn hơn: tại sao người của Liệt Thú tộc lại làm chuyện này, nơi này là căn cứ địa của bọn hắn a, bọn họ làm vậy không phải đem mình cô lập đi sao? Chẳng lẽ là bị bắt buộc? Lý Cường lâm vào trầm tư.

Kiểm Xi Hào chung quanh mắt đi chỉ huy, rất nhanh đã bỏ chạy vào sâu trong thảo nguyên, nguy cơ tạm thời tiêu trừ.

Đám người Trụ Đầu vây quanh Nạp Thiện, Mạt Bồn và Ngoan Công bọn họ, hưng phấn không biết làm thế nào mới tốt. Trụ Đầu hỏi: " Nạp đại ca, các người rốt cuộc là ai a? Quả thực quá lợi hại, nhất là Lý tiểu ca. A a, ta lớn như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật như thế."

Nạp Thiện đặc ý đến đầu khớp xương đều cũng nở ra, hắc hắc cười nói: " Lão Đại của chúng ta không phải là người bình thường a, hắc hắc, lợi hại lắm đó."

Xú Cước khóc tang nghiêm mặt nói: " Xong đời rồi ! Ta thật là thảm rồi, dám chắc xong đời rồi !"

Lại Đầu kỳ quái hỏi: " Xú Cước, cái gì xong đời ? Ta xem..ai ! Cái chân thối của ngươi cũng còn a, không có bị Kiểm Xi Hào ăn mất, ha ha, có thể tiếp tục thối nữa rồi."

Xú Cước tức giận đến hung hăng đánh hắn một quyền, nói: " Ai ! Ngươi còn có tâm tình nói giỡn sao, buổi tối hôm qua, ban đêm ta...ta để chân bên cạnh tiểu ca, dám chắc hắn rất tức giận..."

Nạp Thiện cất tiếng cười to: " Ha ha, hahaha...Xú Cước a, ta rất bội phục ngươi ! Lão Đại có chửi mắng ngươi hay không a?"

Xú Cước cuống quýt lắc đầu, nói: " Không có, hấn không có nói một câu nào, ai ! Ta còn tưởng rằng hấn không dám nói, sớm biết hấn lợi hại như vậy, dù cho làm gì ta cũng không dám giở trò đó bên người hấn a, lần này xong đời rồi."

Mạt Bồn ở một bên cười nói: " Xú Cước, sư tôn của ta sẽ không vì chuyện này mà tức giận đâu, người yên tâm đi."

Hồng Thiêm mang theo Ban Đồng tổng lĩnh đi tới, Trụ Đầu bước vội lên phía trước thi lễ. Ban Đồng tổng lĩnh vẻ mặt tươi cười tiến lên vỗ vỗ vai hấn, nói: " Trụ Đầu a, nguyên lai là khách nhân các người mang đi, a a, đã cứu được toàn thương đội chúng ta a. Ân, ta chuẩn bị cho người lính hai tiểu đội, có hứng thú hay không a."

Trụ Đầu nghe xong vui đến choáng váng, hấn lớn tiếng nói: " Cảm ơn tổng lĩnh thưởng thức !"

Một đám huynh đệ ở bên cạnh cũng vô cùng vui vẻ. Quyền lực của Trụ Đầu gia tăng, cũng có ý nghĩa những kẻ dưới tay hấn những chỗ tốt cũng gia tăng, sau này ra ngoài đi lại, chỉ cần trong đội của Trụ Đầu nhận được phần thưởng, thì đoàn người đều có phần chia.

Ban Đồng tổng lĩnh có chút lo lắng nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng hỏi: " Lão ca, tiền bối sao còn chưa trở lại?"

Hồng Thiêm có chút cười nói: " Sư thúc ta đi thăm dò một chút, sẽ rất nhanh trở về thôi, người cứ đi xử lý công việc đi, thương đội hình như có không ít thương vong."

Ban Đồng tổng lĩnh gật đầu, than thở: " Ta đã đi Thiên Lộ thảo nguyên nhiều lần như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy qua nhiều Kiếm Xỉ Hào như thế, ai ! Đây chỉ là loài quái thú bình thường, nếu gặp phải quái thú lợi hại chính thức, nếu chúng cũng tụ tập công kích giống như vậy, vậy thật sự chỉ là một con đường chết mà thôi, Thiên Lộ thảo nguyên sẽ không còn đường nào để thoát."

Người của thương đội thương vong cũng không thăm trọng lắm, thương vong nhiều nhất cũng là tiểu hành thương. Hộ vệ của đại thương đội thực lực rất mạnh, trải qua những phối hợp lâu dài cùng nhau, họ đều rất ăn ý, nhìn thấy đồng bạn gặp nạn, người bên cạnh tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đều sẽ liều mạng cứu giúp. Bởi vì như thế, thương đội nếu gặp phải công kích thì trong khoảng thời gian ngắn thương vong sẽ không quá lớn, nhưng nếu thời gian dài cũng không ổn. Tiểu hành thương thì khác hấn, bọn họ giống như đồng cát rời, đại bộ phận đều chỉ lo chính mình, chỉ cần quái thú công kích là đã bị kích phá, cho nên thương vong rất lớn.

Tập Châu ngơ ngác ngồi trên mặt đất, cho tới bây giờ hấn còn chưa hồi phục lại tinh thần. Toàn bộ hóa vật của hấn để trên lưng một Hoa Tiêm kỳ đã bị Kiếm Xỉ Hào tha đi, còn Hắc Tiêm kỳ của hấn cũng đã bị thương, gần như hấp hối. Chung quanh hấn còn đang có không ít tiểu hành thương đang kêu khóc, vì mất đi bạn tốt cùng hóa vật, vì tương lai bất trắc phía trước, trong lòng mỗi người đều sợ hãi bất an.

Lý Cường nắm lấy tên hán tử Liệt Thú tộc kia bay trở về thương đội, tiện tay ném hấn xuống mặt đất, nói: " Nạp Thiện, người đem hấn qua bên cạnh, hỏi hấn tại sao tập kích thương đội."

Nạp Thiện, Trụ Đầu một đám người nhìn thấy Lý Cường xuống tới, lập tức tụ tập lại, nghe vậy ai cũng giật mình : vừa rồi Kiếm Xỉ Hào công kích là vì có người chỉ huy. Nạp Thiện kêu lên: " Lão Đại, kêu đệ giải quyết tên cụt tay này sao."

Lý Cường lại nói: " Nạp Thiện, đừng có làm hấn chết đó, hấn là người của Liệt Thú tộc."

Lời này vừa thốt ra, hiện trường liền rối loạn, đoàn người liên tục nghị luận về việc này. Bất kể là lý do gì, Liệt Thú tộc làm ra chuyện như vậy, xem ra lần này Thiên Lộ thảo nguyên thật là nguy cơ trùng trùng.

Nạp Thiện nắm lấy tóc đại hán kia, lôi sang một bên, tên đại hán rên rỉ một tiếng thì tỉnh lại. Vừa rồi hấn bị Lý Cường chặt bỏ một cánh tay, đau đến ngất đi, bây giờ bị Nạp Thiện lôi kéo thì lại tỉnh lại. Hấn tròn mắt nhìn quanh, chung quanh đều là những ánh mắt phẫn nộ, trong lòng biết không ổn, hấn vươn cánh tay còn lại rút từ trong lòng ra một cây tinh bổng màu vàng, quát: " Nếu muốn chết thì cùng nhau chết đi !"

Hấn dùng sức định đập xuống mặt đất.

Mạt Bồn vẫn đang nhìn chằm chằm hán tử kia, thấy hán rút tinh bồng trong lòng thấy không tốt, xuất ra một cước đá trúng cổ tay hán. Lực lượng của một cước này không phải chuyện đùa, chợt nghe được một tiếng ” rắc”, hán tử kia kêu lên một tiếng thảm: ” Oa !” Lại gục sang một bên ngất đi, cánh tay hán đã bị đá vỡ vụn.

Nạp Thiện bị chọc giận điên lên, kêu lên: ” Mấy huynh đệ mau đến đây, lấy hết đồ vật của hồn trưởng này cho ta !”

Hán cầm lấy tinh bồng trên mặt đất, nhìn một cái chợt nhận ra, đây chính là tinh bồng bọn họ từng dùng ở Hắc ngục, chỉ dùng để làm nổ đá. Thứ này thật vô cùng nguy hiểm, mỗi khi phát nổ, mỗi lần muốn dùng nó thì đám khổ tù đều phải rút thăm quyết định ai sẽ làm, cơ bản thường là ai mà làm thì coi như người đó sẽ chết. Trong tâm lý Nạp Thiện hiểu được, vừa rồi nếu không phải một cước của Mạt Bồn quá nhanh, sợ rằng cho dù mình không chết cũng sẽ trọng thương, hán không nhận được vừa phần nộ vừa sợ hãi.

Hồng Thiêm cùng Ban Đồng tổng lĩnh đi tới trước mặt Lý Cường, Ban Đồng tổng lĩnh cung kính hành lễ nói: ” Tiền bối, Ban Đồng không biết làm thế nào cảm tạ mới tốt.”

Lý Cường vội vàng trả lễ, cười nói: ” A a, Ban đại ca đừng khách khí, chúng ta cũng là người trong thương đội a. Hồng Thiêm người đi xem Nạp Thiện, đừng để cho hán làm tù binh chết đi. Còn có rất nhiều tình huống phải hiểu rõ, nếu đứt đoạn thì khó khăn lắm.”

Hồng Thiêm gật đầu đi tới. Ban Đồng tổng lĩnh hỏi: ” Tiền bối, người bắt được là ai?”

Lý Cường nói: ” Hình như là người của Liệt Thú tộc, bọn họ sai khiến quái thú công kích chúng ta, không biết lý do tại sao.”

Ban Đồng chau mày, nhẹ giọng nói: ” Nếu thật sự là người của Liệt Thú tộc, phiền toái của chúng ta thật là to lớn.”

Lý Cường phát hiện hán cũng không có vẻ kinh hãi, thần thái vẫn trấn định tự nhiên, trong lòng không khỏi nhận được âm thầm bội phục, nhìn bộ dáng cũng biết Ban Đồng chính là người từng trải qua nhiều sóng gió.

Một trận ồn ào truyền đến, Lại Đầu đã chạy tới nói: ” Người của Liệt Thú tộc đã tự sát !”

93. Chương 93

Nạp Thiện có chút xấu hổ, nói: ” Lão Đại, hán chỉ nói một câu, đó là chúng ta sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi đâu. Rồi đột nhiên mặt mũi phun máu, cũng không biết làm thế nào hán lại có thể tự sát.”

Trụ Đầu đột nhiên kêu lên: ” Mọi người xem !”

Chỉ thấy thi thể nằm trên mặt đất bắt đầu bành trướng lên, giống như đang bị bơm hơi cho căng lên. Hồng Thiêm biết không tốt, hán lại không kịp kêu mọi người né tránh, há mồm phun ra Toái Kim kiếm, nhưng vẫn còn muộn một bước.

” Phanh !”

Một tiếng nổ bạo liệt trầm muộn vang lên, thi thể nổ tung, một cổ máu màu đen phun ra khắp nơi. Nạp Thiện phản ứng rất nhanh, chụp được Trụ Đầu đang đứng bên cạnh lộn ngược một vòng ra ngoài, Mạt Bồn cũng một tay nắm được một người lùi lại, Lý Cường liền ý thức chém ra một đạo hồng quang cản trước người, chỉ có Thổ Đôn không kịp né tránh, hán vừa mới nhắc tay che lên mặt đã bị máu đen bắn trúng.

Bên cạnh còn có mấy hộ vệ đang xem náo nhiệt cũng bị bắn trúng, trong đó có một người thảm nhất, bị máu đen phun đầy cả mặt, hán kêu lên một tiếng đau đớn, ngay cả kêu la tròn câu cũng không kịp, máu huyết lập tức tuôn ra trên mặt đất, liền chết ngay tại chỗ. Những người khác mặc dù dính máu đen không nhiều lắm, nhưng cũng không thể chịu được, điên cuồng gào thét kêu loạn.

Thổ Đôn thảm hào kêu lên, mặc dù máu đen chỉ dính trên tay hán, nhưng hán cũng đã không chịu nổi. Sắc mặt hán trắng bệch, mồ hôi từ trên mặt tuôn xuống, chưa tới mười giây thì cánh tay hán đã lộ ra xương trắng.

Lý Cường giơ tay xuất ra một đạo ngân quang, cánh tay kia của Thổ Đôn đã bị chém đứt rơi trên mặt đất. Thổ Đôn quát to một tiếng, ngã ngựa ra phía sau, Lý Cường rất nhanh nhảy đến bên người hắn, tay nhét vào miệng hắn một viên Hàn Tủy Luân, đây chính là thánh dược giải độc.

Lý Cường ra lệnh: " Hồng Thiêm, nhanh cắt hết chỗ thịt bị nhiễm độc của mọi người ngay, nhanh lên một chút !"

Hồng Thiêm liền xuất ra Toái Kim kiếm, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, kim quang chớp động, hắn đã cắt hết phần thịt bị nhiễm độc trên người của những ai bị trúng phải.

Lý Cường lại lấy ra một viên Hàn Tủy Luân, nói: " Dùng nước hòa tan rồi đưa cho bọn họ uống."

Thổ Đôn tuyệt vọng nhìn cánh tay của mình trên mặt đất, cánh tay đã hoàn toàn biến thành xương trắng. Hắn biết nếu vừa rồi không phải Lý Cường quyết định thật nhanh, bây giờ dám chắc mình đã biến thành một đống xương trắng, sẽ chết chắc. Hàn Tủy Luân không hổ là linh đan, sau khi hắn ăn vào lập tức đã hóa giải kịch độc, đồng thời vết thương cũng đã dừng phun máu, rất nhanh kéo da non. Thần trí hắn thoáng thanh tỉnh, không khỏi bật khóc lớn, mất đi một cánh tay, cũng là ý nghĩa sau này hắn không thể làm việc tại thương đội nữa, sẽ không có một thương đội nào chịu thu nhận một người tàn phế.

Trụ Đầu xuất ra một trận mồ hôi lạnh, hắn nắm Nạp Thiện luôn miệng đa tạ, lại dẫn mấy người đưa Thổ Đôn sang một bên nghỉ ngơi. Ban Đồng tổng lĩnh nói: " Chết độc thật là lợi hại, người này nhất định là người của Liệt Thú tộc, chỉ có bọn họ mới có thể dùng loại độc cổ quái này."

Hắn nhìn Lý Cường, trong lòng khởi lên một tia hy vọng, nếu có mấy cao thủ như mấy người Lý Cường hỗ trợ, có lẽ cơ hội còn sống mà đi ra khỏi thảo nguyên rất lớn. Hắn lại cung kính thi lễ một lần nữa, nói: " Tiên bối..." Hắn không biết nên tiếp tục nói thế nào mới tốt.

Lý Cường hiểu được ý tứ của hắn, cười nói: " Làm hết sức thôi ! Ta cũng không có nắm chắc, cũng không hiểu rõ ràng lắm, chỉ là chúng ta cùng nhau hỗ trợ để thoát ra ngoài thôi."

Ban Đồng thở dài một hơi, thực lực của mấy người Lý Cường hắn đã chứng kiến, có sự hứa hẹn của Lý Cường, muốn vượt Thiên Lộ thảo nguyên sẽ có hy vọng. Hắn lập tức truyền lệnh xuống, ra lệnh các tiểu đội trưởng tụ tập lại báo kiến Lý Cường, yêu cầu mọi người phải nghe Lý Cường chỉ huy, kể cả chính bản thân hắn.

Lý Cường kiên quyết chối từ, hắn chỉ đáp ứng hiệp trợ thương đội. Lúc này, trong lòng hắn còn có một nỗi lo lắng giấu kín, đó chính là hắn từng tranh đấu với người của Thiên Kịch Phong ngoài trấn nhỏ, đối phương dám chắc sẽ không từ bỏ ý đồ, một khi họ tìm được chính mình, có thể sẽ liên lụy cả thương đội. Ban Đồng không có cách nào khác, hắn không dám miễn cưỡng Lý Cường, không thể làm gì khác hơn là thay đổi mệnh lệnh, chỉ cần Lý Cường ra lệnh mọi người đều phải chấp hành. Về phần Lý Cường có nguyện ý chỉ huy hay không, thì do chính hắn tự quyết định.

Sắc trời dần dần tối đen, Ban Đồng một lần nữa an bài đội ngũ thật thỏa đáng, vội vã tới gặp Lý Cường. Hắn cười khổ nói: " Chúng ta không thể tới được phía trước để lập trại, nếu tiếp tục đi tiếp, khi trời tối thì tình huống rất khó phán đoán, nếu lập trại tại chỗ, nguy hiểm cũng không nhỏ. Tiên bối, ngài xem nên làm gì bây giờ?"

Lý Cường gãi gãi đầu, hỏi Hồng Thiêm: " Hồng Thiêm, người nghĩ đi sẽ tốt hơn? Hay là dừng lại tốt hơn?" Trong lòng hắn cũng không có chủ ý.

Hồng Thiêm dứt khoát nói: " Tất cả đều không tốt, hướng nào cũng rất tệ."

Lý Cường nhìn bầu trời, biết không thể tiếp tục trì hoãn, liền trực tiếp hỏi ngay: " Người có ý kiến thế nào? Đi hay ở?"

Hồng Thiêm suy nghĩ kế hoạch một lúc, nghe sư thúc hỏi tới, không thể làm gì khác hơn là đáp: " Dừng lại thôi, phải nhanh chóng lập trại an trí."

Lý Cường lại hỏi Ban Đồng: " Ý kiến của người thế nào?"

Ban Đồng đáp: " Ta cũng cảm thấy lập trại thì tốt hơn, nhưng..."

Lý Cường cắt đứt lời hấn nói, hạ lệnh cho các tiểu đội trưởng chia nhau hỏi những người có kinh nghiệm trong thương đội, chỉ có hai vấn đề cần hỏi: Đi hay ở. Vấn đề này liên quan đến sinh tử, rất nhanh đã có câu trả lời, trong thương đội hơn tám mươi phần trăm người đều nói tốt hơn nên lập trại.

Lý Cường cười nói: ” Tổng lĩnh, không cần ta nhiều lời nữa, đáp án đã có rồi, mau chóng hành động nhanh lên.”

Thật ra, Lý Cường chỉ dùng phương pháp của người hiện đại, tức là điều tra dân ý. Bởi vì hấn cũng không hiểu rõ đi hay ở là tốt hơn, hấn không có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng hấn biết đại bộ phận người trong thương đội đều đã từng đi qua Thiên Lộ thảo nguyên, kinh nghiệm họ phong phú, để cho bọn họ tự mình làm ra lựa chọn như vậy mới được chính xác. Mặc dù Lý Cường không có nói rõ ý của mình, nhưng Ban Đồng lại bội phục cực kỳ đối với hấn, vội vàng chỉ huy thuộc hạ bắt đầu lập trại.

Mọi người cũng đều lập tức hành động, rất nhanh đã rửa sạch một khối đất trống, đốt lên đồng lửa. Đội xe toàn bộ tụ tập một chỗ, bên ngoài đào ra một đường hào, bên trong gấn một ít chông nhọn, bên miệng đường hào đều đặt những vật dễ cháy. Sau một lúc bận rộn, thì sắc trời đã dần dần tối đen.

Ban Đồng cho người trải da thú trên mặt đất, mời Lý Cường nghỉ ngơi. Lý Cường nhìn thấy Táp Châu ôm đầu ngồi một bên, liền đi qua, vỗ vai hấn hỏi: ” Táp Châu, làm sao vậy? Có phải bị thương hay không?”

Táp Châu ngẩng đầu nhìn hấn chằm chằm, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, trong đồng lửa bắn ra hồng quang khiến cho gương mặt hấn có vẻ vụn vụn. Hấn nhận ra Lý Cường, cất giọng khàn đặc đáp: ” Bằng hữu duy nhất của ta đã chết, hấn vì cứu ta, hóa vật cũng đã mất hết, hết rồi, ai...bây giờ phải làm sao bây giờ?”

Lý Cường nhớ tới trung niên hấn tử đi chung với hấn đã gặp mặt ở lần đầu tiên, hấn thở dài, an ủi: ” Táp Châu, chỉ cần lưu lại tính mạng, hết thảy đều có thể bắt đầu lại lần nữa. Lại đây, đi đến bên kia ngồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Táp Châu không nghĩ tới chuyện Lý Cường lại đi an ủi mình, trong lòng nhất thời cảm thấy đỡ hơn một chút, hấn không nói gì, chỉ gạt đầu rồi đứng dậy, bước chân tập tễnh đi theo Lý Cường.

Ở giữa trung ương trại, có đào ra một cái hố, ở giữa là đồng lửa cháy lớn, Lý Cường mời mọi người cùng ngồi xuống. Ban Đồng, Hồng Thiêm, Nạp Thiện, Mạt Bồn, Ngoan Công còn có Táp Châu cũng đều ngồi quanh đồng lửa, Lý Cường lại đặc ý cho người đi gọi Trụ Đầu và Xú Cước bọn họ. Ban Đồng gọi người mang tới thịt thú, Nạp Thiện vừa thấy đã lớn tiếng kêu tốt, hấn đã sớm đói bụng, không khỏi nhanh chóng cắt lấy một miếng thịt, vội vàng nướng ăn. Những người khác không muốn ăn một chút nào.

Mọi người đều không nói lời nào, không khí có vẻ trầm muộn. Trụ Đầu rốt cuộc nhịn không được nữa, nói: ” Tiểu ca, trong lòng ta vẫn có chuyện không hiểu rõ, có thể hỏi được không?” Hấn vẫn còn thói quen xưng hô Lý Cường là tiểu ca.

Lý Cường cười nói:” Trụ Đầu, có gì nghi vấn ngươi cứ nói đi.”

Trụ Đầu hỏi: ” Rốt cuộc các ngươi lại là ai? Làm sao lại lợi hại như vậy?” Hấn vừa hỏi câu này, ngay cả Ban Đồng và Ngoan Công cũng rất chú ý lắng nghe, nhất là Ngoan Công, trong lòng hấn cũng đang đặt câu hỏi, hấn đã nhìn thấy Lý Cường nhiều lần phát uy, biết hấn lợi hại, nhưng vẫn không tiện hỏi rõ thân phận bọn hấn.

Lý Cường cười nói: ” Thật ra cũng không có cái gì lợi hại, chúng ta chỉ là một đám người lãng tích thiên nhai, cũng giống như các ngươi vậy, khắp nơi đều là nhà, a a.” Tiếng cười của hấn lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Mọi người đều ngây ra, không nghĩ tới Lý Cường lại trả lời như vậy, trong những người này, không có một người có thể hiểu được tâm tình của Lý Cường, kể cả Hồng Thiêm bọn họ.

Xú Cước bây giờ rất thành thật, không dám cởi giày hở chân nữa, mà chỉ xoa từ bên ngoài lớp giày. Trụ Đầu liếc hấn trừng mắt, làm hấn sợ đến nỗi rút tay về, nói: ” Ta không có...ai, Trụ Đầu, tiểu đội chúng ta lúc nào đi tuần?”

Trụ Đầu nói: ” Có lẽ khoảng nửa đêm, chờ một lát ngươi đi ngủ trước, nghỉ ngơi cho tốt mới có tinh thần.”

Lý Cường trầm tư chốc lát, nhớ tới một vấn đề trọng yếu, hỏi: ” Nếu các ngươi là Liệt Thú tộc, lần này tập kích không thành công, các ngươi có dừng tay không?”

Nạp Thiện nuốt một miếng thịt, nói: " Nếu là đệ, dám chắc sẽ không bỏ qua, một lần không được sẽ hai lần. Hắc hắc, chỉ là lão Đại ở chỗ này, bọn họ chỉ uống công thôi." Hắn còn không quên thuận tay vỗ mông ngựa cho Lý Cường.

Mọi người đều không nói một lời nào, chỉ nhìn đồng lửa " ba ba" thiêu đốt. Một hồi lâu, Ban Đồng tổng lĩnh thở dài: " Thật sự là không rõ, tại sao Liệt Thú tộc lại xuống tay với thương đội chúng ta? Ai ! Tại Thiên Lộ thảo nguyên đối địch với Liệt Thú tộc thật sự là dữ nhiều lành ít a."

Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Ta cảm giác Liệt Thú tộc sẽ không đợi được đến ngày mai, có thể tối nay sẽ động thủ."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta cũng nghĩ như thế, tối nay bọn họ sẽ động thủ, hơn nữa lần này hành động, nhất định có người ở sau lưng điều khiển Liệt Thú tộc."

Ngoan Công kinh ngạc nói: " Sau lưng có người khống chế? Là ai lợi hại như vậy?"

Ban Đồng ngồi không yên, nói: " Ta đi chuẩn bị, để cho mọi người chuẩn bị chiến đấu..."

Lý Cường ngăn cản hắn: " Đừng nóng vội, giờ này bọn họ sẽ không tới, muốn tới cũng phải sau nửa đêm. Mọi người cần tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi, không cần phái người đi tuần, có ta ở đây, bọn họ sẽ không đánh lén được đâu."

Hồng Thiêm nói: " Đúng vậy, chỉ cần bảo vệ cho phòng phòng ngựa này, bên ngoài thì giao cho ta và sư thúc là được."

Nạp Thiện thở ra một hơi có vẻ no nê, nói: " Đừng có kinh hãi quá, có lão Đại ở đây, mọi sự sẽ đại cát." Nhìn bộ dáng của hắn có vẻ thật hài lòng.

Mạt Bồn nói: " Vòng phòng ngựa có ta và lão Nạp, sẽ không có chuyện gì đâu."

Trong trại rất nhanh đã an tĩnh, Ban Đồng an bài vài người tuần đêm, hắn không phải đối Lý Cường có lo lắng gì, mà là nhiều năm qua đã nuôi dưỡng thành thói quen. Tiếng ngáy nổi lên khắp bốn phía trại, còn cả tiếng rên rỉ của những người bị thương, xa xa còn có tiếng kêu của loại dã thú kỳ quái nào đó, một trận gió hoang nổi lên, hoa lửa bay lên rơi rạc, phiêu tán tại không trung.

Lý Cường và Hồng Thiêm cũng không có ngủ, hai người khoanh chân ngồi bên đồng lửa, Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng tranh thủ thời gian để tu luyện, Trụ Đầu và Xú Cước bọn họ đã trở về tiểu đội của mình.

Lý Cường nhỏ giọng nói: " Hồng Thiêm, nếu chúng ta bị thất lạc, sẽ hội hợp tại Lạp Đô quốc..."

Hồng Thiêm kỳ quái nhìn Lý Cường, nhỏ giọng cười nói: " Sư thúc, a a, ngài không định một mình lặng lẽ bỏ đi đó chứ."

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta có một loại cảm giác không tốt, lại không thể nói tại sao, cẩn thận một chút vẫn hơn."

Hồng Thiêm không cho là đúng, nói: " Bằng thực lực của Liệt Thú tộc, bọn họ còn chưa uy hiếp được chúng ta, chọc vào chúng ta thì xem như bọn họ không may. Sư thúc, không có gì phải lo lắng đâu."

Từ khi bước lên mảnh đất này, Lý Cường đã phảng phất có nhiều cảm giác không tốt, đối với chuyện quan hệ giữa Mãng Nguyên, Phật tông, tu chân giới và Thiên Kích Phong, hắn vẫn không có lý do xen vào. Dọc theo đường đi gặp Linh Quỷ Sư, Diên Cúc Ma Trưởng cùng người tu chân của Thiên Kích Phong và Liệt Thú tộc của Thiên Lộ thảo nguyên đều là cổ quái quỷ bí. Mãng Nguyên đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đại sự? Kỳ Phúc Bách Linh kia lại là thứ gì? Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu rõ, trong lòng không khỏi than thở, Tây đại lục thật sự là một nơi vô cùng thần bí.

Lý Cường đưa tâm thần chìm vào nguyên anh, bắt đầu tu luyện. Hắn không dám quá chuyên chú, một mặt chậm rãi thôi động tiểu vũ trụ bên ngoài nguyên anh, một mặt phân ra một tia thần thức, đem mười dặm phương viên chung quanh động tĩnh thu hết vào tâm, đây là năng lực ai đạt được đến Xuất Khiếu kỳ mới có. Nguyên anh đã hoàn toàn ngưng luyện thành thật thể, Tử Viêm Tâm dưới chân nó kết hợp với Huyền Tật Thiên Hỏa, uy lực càng không giống bình thường. Tử quang của Tử Viêm Tâm bắn ra giống như một đạo quang mạc bao vây quanh nguyên anh. Tiểu vũ trụ tỏa ra năm luồng hào quang ngũ sắc cũng đã lón

mạnh hơn trước kia rất nhiều, năng lượng phun ra nuốt vào với tốc độ cực nhanh. Hỏa Tinh cũng đang trợ giúp, chiếc miệng nhỏ không ngừng phun ra những đóa hoa lửa sáng lạn hỗ trợ.

Hỏa Tinh đã không còn bám trên vai nguyên anh nữa, nó bám vào trong Tử Viêm Tâm, trực tiếp từ Tử Viêm Tâm hấp thu năng lượng của Huyền Tật Thiên Hỏa. Hỏa Tinh dù sao cũng quá nhỏ, khả năng hấp thu năng lượng Thiên Hỏa cũng chỉ có hạn, đã thế đại bộ phận năng lượng hấp thu được nó lại phun vào cho nguyên anh của Lý Cường. Trải qua sự chuyển đổi của Hỏa Tinh, những vật chất bá đạo của Thiên Hỏa đã bị giải trừ, còn lại chỉ là năng lượng hỏa tính cực kỳ tinh thuần cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong nguyên anh. Hỏa Tinh đem đến chỗ tốt cho Lý Cường thật sự là rất lớn, hẳn giống như có được hai nguyên anh đồng thời tu luyện. Tu chân giới cũng có người tu luyện nguyên anh thứ hai, bất quá không giống như Lý Cường trong lúc vô ý mà luyện ra, có thể nói là chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Tâm thần vừa động, Lý Cường và Hồng Thiêm cơ hồ cùng mở mắt ra, hai người nhìn nhau cười. Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, người của Liệt Thú tộc đến rồi."

Lý Cường gật đầu nói: " Quái thú rất nhiều, phô thiên cái địa."

Hai người phi thường ăn ý đồng thời đứng dậy hét lớn: " Tất cả mọi người đứng lên, quái thú đã sắp tới, chuẩn bị vũ khí !"

Trong trại ầm ầm đại loạn. Lý Cường và Hồng Thiêm đồng thời quát lên, thanh âm không thua gì sấm sét bổ xuống. Nạp Thiện và Mạt Bốn cả kinh nhảy dựng lên, Nạp Thiện lẩm bẩm kêu: " Lão Đại, không cần kêu lớn tiếng vậy chứ, hù chết người không đền mạng a. Lão Mạt, lại tiếp tục đại chiến một trận nữa rồi, a a, cùng ở một chỗ với lão Đại không có chuyện gì khác ngoài chuyện đánh nhau thôi a."

Mạt Bốn cười khổ nói: " Người không phải là thích như vậy nhất sao? Ai ! Ta còn chưa quen với việc đánh đánh giết giết."

Nạp Thiện cười ôm vai hắn: " Lão Mạt, người đã hoàn toàn thay đổi rồi, a a, ta còn nhớ khi người vừa mới đến Hắc ngục thì bộ dáng yếu ớt, ngay cả lời nói cũng nói không rõ, nếu không có lão Nạp ta chiếu ứng, người dám chắc đã xong đời rồi."

Mạt Bốn đấm một quyền vào ngực hắn, cười mắng: " Chiếu ứng con khỉ ! Người không biết lúc ấy có bao nhiêu khổ tù đòi lột da người, uống máu người, nếu không có sư tôn đi tới Hắc ngục...hừ hừ..."

Nạp Thiện cười hắc hắc: " Lão Nạp ta mắt nhìn người không sai, hắc hắc, lão Đại là người thứ nhất làm ta bội phục, không biết vì sao lúc ấy mắt ta lại lợi hại như vậy đó." Hắn bắt đầu khoa trương khoe khoang.

Ban Đồng tổng lĩnh vội vã chạy tới, hỏi: " Phát hiện cái gì sao? Chúng ta không nhìn thấy quái thú lại đây a."

Hắn đã hỏi qua người đi tuần, bên ngoài cũng không có động tĩnh.

Lý Cường không vội vàng, thông thả nói: " Rất nhanh sẽ tới thôi, hơn nữa rất nhiều. Nạp Thiện, đem cái này phân phát cho mọi người, dạy cho bọn họ cách sử dụng."

Trên đồng da thú đột nhiên xuất hiện một đồng tiểu cầu màu đỏ. Nạp Thiện kinh hãi hét lớn: " Oa ! Ha ha ! Bạo đạn ! Quá tuyệt vời, ha ha, cái này rất tuyệt a !"

Ban Đồng cũng hoảng sợ ngây ra, hắn cũng nhận ra loại bạo đạn này, loại vũ khí cao cấp này ở Tây đại lục giá tiền cực kỳ cao, những thương đội bình thường tuyệt đối không có khả năng sử dụng. Lý Cường lại lấy tiếp ra thứ tích thương do quân đội sử dụng và một ít tinh thạch năng lượng, nói: " Tìm người nào biết dùng đến lãnh, Nạp Thiện và Mạt Bốn các người dùng cái này."

Hai cây Hồng Trùy Pháo lại xuất ra, Nạp Thiện vui mừng hơn hử, chụp lấy Hồng Trùy Pháo kêu lên: " Chiến lợi phẩm tại Nam Khẩu Quan, haha, thiếu chút nữa ta đã quên mất rồi."

Trụ Đầu mang theo một đám huynh đệ chạy lại, đang lúc nhìn thấy. Xú Cước hít sâu một hơi: " A ! Trụ Đầu, nguyên lai tiểu ca là vũ khí hành thương(buôn bán vũ khí), có nhiều đồ vật tốt như vậy, không biết tổng cộng là bao nhiêu tiền mới mua được."

Ban Đồng ở bên đột nhiên giật mình, câu nói của Xú Cước đã nhắc nhở hần, hần vội hỏi: " Tiền bối, mấy thứ này bao nhiêu tiền sổ...chúng ta..." Hần nghĩ thầm, vũ khí tại Tây đại lục vô cùng giá trị, nếu Lý Cường giống như một con sư tử há to miệng kêu giá, không biết hần có thể mua nổi hay không.

Lý Cường khoát khoát tay nói: " Tặng các người ! Ta không lấy tiền, cứ lấy mà sử dụng đi."

Lại Đầu lẩm bẩm: " Hay thật, mẹ nó hần thật là mạnh tay...ai yêu, sao Trụ Đầu người lại đánh ta."

Trụ Đầu mắng: " Miệng sạch sẽ chút đi, đánh người là nhẹ đó, lần sau phải gọi người là miệng thú mới được !"

Lại Đầu không dám cãi lại, chỉ trốn sang một bên.

Hồng Thiêm nói: " Tốt nhất nên tạo thành một đội tích thương, chuyên môn để trợ giúp và tấn công bất ngờ, như vậy hiệu quả hơn là sử dụng phân tán ra."

Ban Đồng cũng là người có kinh nghiệm, gật đầu nói: " Trụ Đầu, người tới tổ chức, đem những người có thể sử dụng thứ tích thương tập hợp lại, năm người một tiểu tổ, hành động nhanh lên một chút ! Quái thú sắp tới rồi."

Trụ Đầu cực kỳ hưng phấn, uy lực của thứ tích thương ở Tây đại lục ai cũng biết, có thể lập thành một đội, uy lực có thể tưởng tượng là thế nào.

Tạp Châu đột nhiên nói: " Ta sẽ dùng thứ tích thương, cho ta một cây !"

Lý Cường lấy từ trong thủ trạc ra một cây Hắc ngực thương, nói: " Cây này cho người, cẩn thận sử dụng."

Tạp Châu ôm chặt Hắc ngực thương, hần định đi liều mạng một trận, thở dốc ra một trận thô khí trong lồng ngực ra ngoài.

Người trong trại rối loạn một hồi, chốc lát sau, rốt cuộc đã chuẩn bị xong, mọi người cũng đều nghiêm trang chờ đợi.

Bầu trời có chút sáng dần, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng vang long long, dần dần, đại địa bắt đầu chấn chiến, tiếng thét chói tai của quái thú rõ ràng vang tới. Ở giữa trại, có năm người đang đứng, Nạp Thiệu khiêng một thanh Hồng Trùy Pháo đi tới lui, hần nóng lòng muốn được thử xem uy lực của Hồng Trùy Pháo, đối với nguy hiểm sắp đến hần cũng không thêm để ý, có lẽ Đại ở đây, cái gì hần cũng không thêm sợ hãi.

Lý Cường và Hồng Thiêm cũng có bộ dáng nhàn nhã thong thả, nhìn không ra một chút khẩn trương. Mạt Bồn ôm lấy Hồng Trùy Pháo nhắm mắt dưỡng thần. Ban Đồng mặc dù trong lòng khẩn trương, những bề ngoài cũng còn trấn tĩnh.

Ngoan Công và Trụ Đầu ở cùng một chỗ, trên tay cũng cầm thứ tích thương. Cả thương đội chỉ có tiểu đội bọn họ là có cảm giác tốt hơn một chút, thứ tích thương trên tay bọn họ có thể bắn ra xa, không cần phải tiến sát vào, bởi vậy nguy hiểm cũng tương đối ít hơn rất nhiều.

Lý Cường bay lên một cái xe lớn, hướng xa xa nhìn quanh. Bầu trời mông mông, không thể nhìn quá xa, nhưng đối với cao thủ như Lý Cường mà nói ảnh hưởng không lớn. Chỉ thấy xa xa bụi mù cuộn cuộn, cỏ dại cao chừng nửa người không ngừng lắc lư đung đưa, bầu trời còn có vô số những chấm đen bay quanh, Lý Cường biết đó chính là loại quái điều màu xanh kia.

Cỏ dại phía trước đột nhiên sóng gió nổi lên, không phải do tự nhiên lay động, vừa nhìn là biết ngay phía dưới có gì đang di động rất nhanh. Lý Cường âm thầm giật mình, bởi vì phạm vi ba động thật lớn, hần nhất thời không biết đó là vật gì. Lý Cường kêu lên: " Ta đi xem thử !" Dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, hần bay vọt ra ngoài.

Bay đến chỗ cỏ dại lay động, gần sát mặt đất nhìn xuống, trong lòng Lý Cường không khỏi một trận tê dại. Chỉ thấy trong đám cỏ rậm rạp chính là những con trùng màu đỏ dày đặc, mỗi con cỡ ba bàn tay, tốc độ di động phi thường nhanh. Hần cúi người chụp lấy một con, bay ngược trở về. Quái trùng màu đỏ nọ có một đôi răng nanh nhọn hoắt cỡ ngón tay Lý Cường, phát ra tiếng kêu chi chi làm người khác vô cùng khó chịu, theo hai răng nanh cử động, một giọt nước vàng trong suốt chảy ra.

Lý Cường rơi vào giữa trại, giờ quái trùng trong tay lên, hỏi: " Ban Đồng, đây là thứ gì vậy?"

Ban Đồng vừa thấy sắc mặt kịch biến, thất thanh kêu lên: ” Hỏa Liệt Trùng ! Trời ạ ! Là Hỏa Liệt Trùng ! Lần này xong hết rồi...”

Lý Cường dùng sức sờ vào, chợt nghe ” ba đất ” một tiếng thanh thúy, con Hỏa Liệt Trùng nọ vỡ nát thành nhục tương. Hắn nói: ” Vật này có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Ban Đồng run giọng nói: ” Hỏa Liệt Trùng tại Thiên Lộ thảo nguyên cùng với Địa Hỏa Thú và Hi Phích Linh Lung, nó xếp hạng thứ ba, độc dịch của nó phi thường lợi hại, hơn nữa chúng nó mỗi lần xuất hiện là mấy vạn con, không có vật gì có thể chống đỡ, ai ! Xong hết rồi. ” Hắn cũng không còn bảo trì được sự trấn tĩnh nữa.

Lý Cường gật đầu nói: ” Hồng Thiêm, xem ra không thể để cho thứ này tới gần, không thể làm gì khác hơn là chúng ta phải khổ cực một chút thôi.”

Hồng Thiêm cười nói: ” Loại quái trùng này chỉ ỷ lại vào số lượng nhiều, nếu ít đi một chút thì cũng không làm được gì. Được ! Chúng ta tiêu diệt nó trước.”

Ban Đồng nghe xong cảm thấy quả thật khó thể tin nổi, bất quá đã tới bước này, hắn cũng chỉ có thể nhờ vào Lý Cường bọn họ.

Nhân trùng đại chiến (người và trùng đại chiến) lập tức xảy ra.

94. Chương 94

Hồng Thiêm dương tay cầm lấy, cười to nói: ” Sư thúc, chủ ý này thật tốt. A a, tại Nam Khẩu Quan sư thúc đã lấy được không ít đồ vật tốt a.”

Lý Cường cười nói: ” Đó là đương nhiên, xem ta đây !”

Hắn cầm mỗi tay mỗi cây Hồng Trùy Pháo, bay lên không trung. Nạp Thiệu há to miệng, kêu lên quái dị: ” Lão Đại...huynh cũng thật là quá sung sướng, dùng đến hai cây pháo đó...” Hắn hâm mộ đến nỗi than thở, biết lần này không tới phiên mình chơi đùa.

Hai người bay đến phía trên Hỏa Liệt Trùng, Lý Cường hắc hắc cười nói: ” Hồng Thiêm, người lo bên kia, nơi này để cho ta !”

Lý Cường ấn tay phát ra một kích, hai cây Hồng Trùy Pháo trong tay có chút rung động, phun ra hai đạo quang cầu màu đỏ ” Oanh!” ”Oanh!” tiếng nổ mạnh thật lớn vang lên.

Lý Cường ở trên bầu trời nhìn thấy rõ ràng, hai luồng hồng quang đạn bắn ra cấp tốc trưởng lớn, sương khói, cỏ dại, bùn đất và Hỏa Liệt Trùng bị tạc nát thành những mảnh nhỏ bay lên cao, trên mặt đất còn lưu lại hai cái hố to thật sâu. Lý Cường vui vẻ nói: ” Vật này thật là tốt quá ! Có thể so sánh được với đã chiến đạn pháo a.”

Hồng Thiêm cũng bắn ra một đạo năng lượng quang cầu màu đỏ, lớn tiếng hỏi: ” Sư thúc, cái gì gọi là đã chiến đạn pháo a?”

Lý Cường cười khê một tiếng, thật ra hắn cũng không biết uy lực của đạn pháo đến tột cùng là bao nhiêu, chỉ là trước kia ở quê hương nhìn thấy trong tivi, điều này cũng không biết làm sao giải thích cùng Hồng Thiêm.

Một khối năng lượng tinh thạch trên Hồng Trùy Pháo có thể phóng ra mười lần, sau đó phải thay đổi tinh thạch, mỗi lần thay thế cũng phải tốn ít thời gian, Lý Cường tại Nam Khẩu Quan thu thập được hơn mười cây Hồng Trùy Pháo, cho nên hắn căn bản là không cần đợi bổ sung năng lượng, lập tức thay ngay hai cây pháo khác.

Hồng Thiêm trợn mắt há hốc mồm nhìn, chỉ thấy Lý Cường phóng ra hai đạo quang cầu màu đỏ, ngay sau đó lại phóng ra hai đạo nữa, cơ hồ không có dừng lại, ngay cả Hồng Trùy Pháo trong tay mình vẫn còn chưa bổ sung tinh thạch xong, làm hắn tức giận đến quát to một tiếng, bay ra Trần Tiêu, Toái Kim song kiếm, nhất thời năm luồng kiếm quang ngũ sắc bay ra, như cuồng phong loạn vũ bay tới, khí thế tuyệt đối không thua gì Hồng Trùy Pháo của Lý Cường.

Những người trong trại mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm. Lý Cường và Hồng Thiêm mỗi người đều giống như con giao long tung hoành tứ hải, uy phong lẫm lẫm. Nạp Thiện cũng đã chạy đến chỗ tiểu đội của Trụ Đầu, nhìn cả nửa ngày nhin không được than thở: " Ai ! Ngày nào đó ta cũng phải uy phong được như vậy a !"

Hắn không ngừng giơ lên cây Hồng Trùy Pháo trong tay, thật sự muốn phóng ra một luồng quang đạn cho thỏa giận.

Trụ Đầu chỉ vào phía trước kêu lên: " Các ngươi nhìn đoàn quái thú bên kia...có ai nhận ra đây là quái thú gì không?"

Xa xa bụi mù tung lên khắp trời đất, như đang có người phóng ra những luồng sương khói nồng đậm. Xú Cước phát hiện những chiếc xe trong đội dường như cũng đang rung động lên, rõ ràng là do bước chân của quái thú làm chấn động. Trong doanh trại nhất thời bao trùm một không khí chết chóc, mỗi người đều có cảm giác ngày tận thế đã tới, Xú Cước cả người run rẩy, hàm răng đã đánh vào nhau lập cập.

Uy lực của Hồng Trùy Pháo quả nhiên không giống bình thường, một đạo năng lượng quang cầu có thể dọn sạch đám Hỏa Liệt Trùng trong khoảng ba mươi thước vuông. Song kiếm của Hồng Thiêm cũng đều xuất hiện, diệt quái trùng với tốc độ cực nhanh. Hai người người tới ta đi lần lượt hạ sát thủ, Hỏa Liệt Trùng cơ hồ toàn bộ tuyệt diệt. Lý Cường đột nhiên thu hồi Hồng Trùy Pháo, kêu lên: " Hay thật, Hồng Thiêm ngươi xem ! Liệt Thú tộc cũng có khả năng sai khiến nhiều loại quái thú như vậy, bọn họ muốn làm ta mệt chết a."

Hồng Thiêm thở dài nói: " Đệ tử ở tại Tây đại lục cũng lâu, cho tới bây giờ không có nghe nói qua Liệt Thú tộc có khả năng sai khiến quái thú với số lượng lớn, những quái thú này không phải được nuôi dưỡng từ nhỏ, sẽ không có khả năng nghe theo sự chỉ huy đâu. Thật sự là kỳ quái, sao lại có nhiều quái thú tới như vậy?"

Lý Cường quát: " Hồng Thiêm, ngươi ở lại bên cạnh thương đội, cẩn thận đừng làm cho quái thú phá vỡ vòng phòng ngự, để ta đi tìm người của Liệt Thú tộc."

Lý Cường vốn nghĩ đến đạo lý bắt giặc nên bắt người cầm đầu trước, nếu không thể nhanh chóng tìm được người của Liệt Thú tộc ở phía sau sai khiến quái thú, một khi thương đội chống đỡ không được thì sẽ có sự thương vong rất lớn. Khi đó nhất định hắn và Hồng Thiêm phải đại khai sát giới. Mặc dù đây chỉ là quái thú, nhưng nếu giết chúng quá nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới sự tu luyện của mình, chỉ có thể trước tiên khống chế được người của Liệt Thú tộc mới có thể hóa giải được tràng nguy cơ lần này.

Lý Cường huyết sáo dài xuất ra Hấp Tinh kiếm, giống như một ngôi sao xẹt bay tới hướng phía sau lưng đám quái thú.

Quái thú chia làm từng đại quân, đi trước đầu tiên là Kiếm Xỉ Hào, số lượng so với ngày hôm qua còn muốn gấp đôi, quả thực là phô thiên cái địa. Ở phía sau đi theo mấy ngàn Bát Sát Thú, chính là Tần Giáp Mông. Cuối cùng là hai Địa Hỏa Thú, chính là loại thần thú Lý Cường từng nhìn thấy tại Nam Khẩu Quan. Còn trên bầu trời đang bay quanh chính là vô số quái điều màu xanh.

Hỏa Liệt Trùng dĩ nhiên đã bị giết hết sạch sẽ, chỉ còn lại một chút không thể uy hiếp được đại thương đội. Đoàn quái thú bức đến gần, diện mục dữ tợn của Kiếm Xỉ Hào từ từ trở nên rõ ràng. Đối diện với nhiều Kiếm Xỉ Hào như vậy, ngay cả những hộ vệ lão luyện cũng cảm giác đôi chân như nhũn ra. Nạp Thiện lớn tiếng kêu lên: " Mạt Bồn ! Để pháo vào giữa trung gian ! Ngươi bắn bên phải, ta bên trái, nghe khẩu lệnh của ta...chuẩn bị...phóng !"

Hai người bọn họ phân trái phải, đứng trên nóc xe, hai đạo năng lượng quang cầu màu đỏ phóng vút ra ngoài.

Hồng Trùy Pháo quả thật lợi hại, đội hình Kiếm Xỉ Hào vốn phi thường dày đặc, hai phát năng lượng quang cầu đã phá vỡ ngay chính giữa đội hình của chúng thành một lỗ hổng lớn.

Ban Đồng hét lớn: " Thứ tích thương thủ, cung tiễn thủ...phóng !"

" Ba ba ba ba" một loạt quang cầu màu xanh bắn ra, lập tức bắn ngã hơn mười con Kiếm Xỉ Hào. Cung tiễn thủ bắn ra những mũi tên dài cũng đã bắn trúng không ít, nhưng Kiếm Xỉ Hào tấn công tới có nhiều vô số, độc trên đầu mũi tên trong nhất thời cũng khó lấy đi lực chiến đấu của Kiếm Xỉ Hào.

Nếu chỉ có mấy trăm Kiếm Xỉ Hào, thương đội còn có thể đối phó, nhưng bây giờ là có tới mấy ngàn Kiếm Xỉ Hào cùng lúc tấn công, bọn chúng vô cùng đông đảo công kích thẳng vào đội xe dừng làm vòng phòng ngự nghiêm ngặt của thương đội, chúng nó rít gào kêu hống liêu mạng tấn công vào bên trong. Hồng Thiêm ở trên bầu trời nhìn thấy kinh tâm động phách, hắn nhìn thấy nơi nào nguy cấp là vội vàng bay qua nơi đó cứu viện. Nạp Thiện đưa Hồng Trùy Pháo cho Trụ Đầu, còn tự mình rút Nghịch Quang kiếm lao tới. Mạt Bồn cũng rút ra trường thương, chuyên tìm những chỗ mà lực lượng hộ vệ yếu ớt nhất hỗ trợ.

Quái điểu màu xanh trên bầu trời không ngừng bay quanh thân thể Lý Cường để quấy nhiễu, chúng nó tựa hồ biết sự lợi hại của Lý Cường, không dám công kích hắn, chỉ là bay xung quanh để quấy nhiễu hắn. Trong lòng Lý Cường rất căm tức, biết đây chính là do người của Liệt Thú tộc đang cố níu giữ mình để kéo dài thời gian che khuất tầm mắt mình, hắn đột nhiên nhớ tới lúc ở Thiên Lại Thành đã học được một công pháp, đó chính là Bát Âm Pháp của Hàn Âm Hoặc, hắn vận một hơi, dùng Bát Âm Pháp quát: "Cút ! Cút ! Cút !" Liên tục phát ra ba tiếng cút, chữ sau cao hơn chữ trước, chữ sau độc hơn chữ trước.

Hàn Âm Hoặc mật pháp có tám chủng loại âm pháp, có thể nhờ vật phát ra, cũng có thể dùng giọng nói phát ra, nếu dùng giọng nói phát, phải có tu vi tu chân đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Lý Cường mặc dù đối với cách này không gọi là tinh thông, bất quá hắn đã đạt đến Xuất Khiếu sơ kỳ cao thủ, công lực có thừa. Ba từ "cút" này, giống như ba tấm bùa đòi mạng vô hình, những quái điểu tới gần Lý Cường trong trăm thước đều bị lão đảo hoảng hoảng rơi xuống từng đợt, còn những con xa xa giống như nhìn thấy khắc tinh, vội vàng bay ra thật xa. Trên bầu trời đột nhiên yên tĩnh, ngoại trừ Lý Cường không còn vật gì khác.

Lý Cường không nhịn được bật cười ha hả, trong lòng hắn rất đắc ý, biện pháp này quả thật rất tốt. Hắn vội vàng bay về phía trước, một bên phi hành một bên lo tìm kiếm tung tích người của Liệt Thú tộc. Hắn càng bay càng xa, đột nhiên một đạo kiếm quang cách đó không xa hiện lên, Lý Cường hơi kinh hãi, thầm nghĩ: "Lẽ nào trong Liệt Thú tộc cũng có người tu chân? Không có khả năng." Hai mắt hắn tinh mang chớp động, lặng yên đưa thần thức tỏa ra, rồi đột nhiên phát hiện mình đã rơi vào một cạm bẫy đáng sợ.

Vô số những sợi tơ kết thành vòng mắt thường nhìn không thấy phong kín không gian chung quanh Lý Cường, chỉ để lại ở giữa một địa phương không lớn lắm. Lý Cường lập tức phát ra một tiếng sáo dài thong tri với Hồng Thiêm, nhưng hắn lại không biết thanh âm của mình cũng không thể truyền ra khỏi nơi này. Trên bầu trời đột nhiên hiện ra bảy người tu chân, tất cả đều mặc chiến giáp, trong đó có bốn người nhanh chóng chiếm bốn góc, mặt khác có ba người phi đến gần Lý Cường.

Trong ba người Lý Cường nhận ra hai người, đó chính là đôi nam nữ đã đánh lén mình bên ngoài trấn nhỏ. Tên nam nhân kia trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn đắc ý, hắn dùng ngữ khí như mèo vờn chuột nói: "Ta còn tưởng rằng người đã bỏ chạy, hắc hắc, người tên ác ma, cố ý thả Điền Cực Ma Trượng bỏ chạy, người nhất định sẽ trốn không thoát đâu. Sư thúc, chính hắn đã phá hủy mai phục của chúng ta, đánh bị thương ta và Vận muội!"

Nữ tử kia cũng hét lớn: "Hắn căn bản không xem Thiên Kích Phong chúng ta vào mắt, sư bá, ngài hãy làm chủ cho chúng ta!"

Lý Cường lần này mới hiểu được hai người này quả thật không thể tưởng tượng, vẫn là lần đầu tiên hắn mới nhìn thấy được người tu chân không nói đạo lý mà chỉ biết nói hươu nói vượn. Muốn nói lời ngang ngược, Lý Cường cũng biết cách nói này, nhưng theo công lực tu chân tinh tiến, hắn đã khinh thường cách làm như vậy. Lý Cường lạnh lùng nói: "Người của Thiên Kích Phong chẳng lẽ lúc nào cũng chỉ biết len lén rình rập tập kích người khác sao? Lần trước lão tử đã đại phát từ bi tha cho các người, lần này các người lại làm như vậy nữa, có phải trong óc các người thiếu trí khôn không? Chọc cho lão tử nổi giận, đừng trách lão tử tiêu diệt Thiên Kích Phong!" Trong lòng hắn rất khó chịu, lo lắng cho Hồng Thiêm bọn họ, bởi vậy lời nói ra tương đối khó nghe.

Trong bảy người tu chân có sáu người vẻ mặt giận dữ, chỉ có người đứng giữa được gọi là sư thúc là không có chút phản ứng. Hắn mặc một kiện chiến giáp màu đỏ nhạt, trên trán mang một chiếc vòng hình ngọn lửa, gương mặt phương phi, sáng lạn, hai hàng lông mi trắng rừ dài, bộ dáng có vẻ rất uy nghiêm. Hắn trầm giọng nói: "Người quả thật rất cuồng, công lực tu chân tựa hồ cũng rất cao, có lẽ là rất lợi hại. Người không xem Thiên Kích Phong vào mắt, người của Thiên Kích Phong cũng không sợ gì người!"

Từ ngữ khí Lý Cường nghe ra được sự bất mãn của hắn, vì vậy cười nói: " Xem ra, lão tử và Thiên Kích Phong đã kết cừu rồi, được, để trước tiên cho ta biết đã kết thù với người nào, báo danh đi ! Lão tử không giết hạng người vô danh." Trong lòng hắn cũng ta cực kỳ căm tức.

Bạch mi nói: " Được ! Nếu ngươi cuồng như vậy, nói cho ngươi cũng không có gì, ta chính là người thứ bảy Trần Quan Sử Long Thiên Nhạc của Thiên Kích Phong, hắc hắc, đây là mảy sư diệt của ta."

Lý Cường cười nhạo nói: " Đệ thất Trần Quan Sử? Tu chân giới mà cũng có quan danh? Lão tử thật sự là kiến thức ít ỏi." Hắn chỉ tay qua bên đôi nam nữ bên Long Thiên Nhạc: " Các ngươi có phải cũng có xưng hào hay xước hào gì kinh người hay không, nói nghe thử một chút coi có thể hù chết lão tử không, nếu được cũng không cần các ngươi đại động can qua nữa."

Tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, tự trách mình quả thật không chút cẩn thận, đã biết rõ đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng lại vẫn như cũ không có chú ý đề phòng, kết quả lạc vào cạm bẫy của đối phương, sợ rằng lần này gặp nhiều khó khăn rồi.

Bạch mi của Long Thiên Nhạc chậm rãi đứng đứng lên, hắn bắt đầu tin tưởng lời của sư diệt mình nói, người này quả thật rất tà, lời nói ra làm cho người ta nghe mà khó chịu, nhưng khí thế hắn toát ra cũng không hề tầm thường, mặc dù bị bảy người vây khốn, nhưng gương mặt lại không hề đổi sắc thản nhiên nói chuyện.

Đôi nam nữ kia thốt nhiên giận dữ. Nam tử kia kêu lên: " Ta là thủ quan đệ tử Minh Linh Tử của Thiên Kích Phong, đây là sư muội của ta là Hồng Vận Tử. Ác ma ngươi, ngày tận thế của ngươi tới rồi !"

Hồng Vận Tử thét to: " Ngươi tên gì? Là môn phái gì?"

Nàng và Minh Linh Tử đã sớm thương lượng qua, vô luận cừu gia này thuộc môn phái nào, cũng phải hung hăng mà trả thù. Ở trong mắt bọn họ, người của Thiên Kích Phong sẽ không sợ bất cứ ai.

Lý Cường đã không còn nhìn được nữa, hắn quát to: " Trọng Huyền Lý Cường ! Nhìn đây ! Chuyết !"

Hấp Tinh kiếm đột nhiên bay quanh như mộng như ảo. Long Thiên Nhạc kinh hãi quát: " Cẩn thận ! Đây là Chân Huyền Kiếm Khí trong truyền thuyết !"

Bảy người bọn họ chưa nghe rõ lời nói của Lý Cường, Hấp Tinh kiếm đã công kích tới. Đây là sự đánh lén tiêu chuẩn, một kích này Lý Cường đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Lúc này đây hình thái của Hấp Tinh kiếm rất đặc biệt, nó hoàn toàn mất đi ngân mang của phi kiếm nhưng lại ẩn chứa sương khói dày đặc, Lý Cường ẩn thân trong mây mù, có vẻ hư ảo. Hấp Tinh kiếm rút cuộc hiện lộ ra đặc tính thật sự của nó.

Cổ ngân vụ kỳ lạ này vọt tới trước bảy người, phi kiếm của Minh Linh Tử đột nhiên trở nên trầm trọng, phi kiếm tựa như tiến vào một vùng khói dày đặc rồi bị niêm chặt, kiếm quang nhất thời bị trì trệ ảm đạm xuống, hắn cả kinh hét lớn: " Là thứ tà ác gì vậy?"

Trong lòng Long Thiên Nhạc hiểu được, địch thủ này phi thường lợi hại. Trước kia hắn từng nghe tiền bối cao nhân có nói qua, loại Chân Huyền kiếm khí này diệp chân diệp huyền, thật thật hoàn hư (như thật như ảo, là thật hóa hư), là chánh tông tuyệt diệu nhất của tu chân giới, là một trong các loại kiếm pháp khó luyện nhất, ngoại trừ công lực tu chân, có phải có cực phẩm phi kiếm có hai thuộc tính thủy hỏa, phối hợp với tâm pháp đặc thù mới có thể học được, hình như cũng đã thất truyền. Bây giờ đột nhiên hắn nhìn thấy kiếm pháp loại này, trong lòng không khỏi chấn động, mơ hồ hiểu được lần này Thiên Kích Phong đã chọn vào một đại phiên toái.

Chỉ trong nháy mắt, phi kiếm của Minh Linh tử và Hồng Vận tử ở trong luồng sương khói tuôn ra một chuỗi phi tinh, hóa thành mảnh nhỏ phiêu nhiên rơi xuống, may là Long Thiên Nhạc đang ở bên cạnh, kịp thời dùng chính phi kiếm của mình bảo vệ được hai người. Con mắt Minh Linh tử đã chuyển hồng, hắn đã bị Lý Cường phế bỏ hai thanh phi kiếm. Hắn tức giận đến cả người run rẩy, nhìn không được mở miệng mắng to: " Tiểu tặc ! Hồn dân ! Ta thề tuyệt đối không buông tha cho ngươi ! Ta và ngươi thề không yên đâu !"

Trong lòng hắn tràn ngập phẫn hận.

Long Thiên Nhạc quát: " Khởi động Vạn Trọng đại trận !" Phi kiếm của hắn cung cản không được Hấp Tinh kiếm của Lý Cường, kiếm vụ âm nhu đáng sợ kia khiến cho bọn hắn không thể nào chống cự, kiếm vụ giống như một luồng nước bạc không có nơi nào là không vào được, ngay cả chiến giáp trên người bọn họ

cũng trở nên ảm đạm phai nhạt đi rất nhiều, chỉ cần là đang ở trong phạm vi bao phủ của kiếm vụ thì tựa hồ như đồ vật gì cũng bị ăn mòn.

Theo tiếng quát của Long Thiên Nhạc, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số những đạo võng màu vàng, giống như là tấm lưới nhện, tầng tầng lớp lớp che kín trên dưới trái phải thân thể Lý Cường. Bảy người Long Thiên Nhạc nhanh chóng tiến vào trong Vạn Trọng đại trận, Hồng Vận tử cất tiếng cười chói tai: " Sư ca, vậy khôn được hần rồi ! Ha ha !"

Long Thiên Nhạc xuất ra thủ ấn, quát: " Tinh Ti Tàn ! Chuyết !"

Vô số những sợi chỉ vàng nhỏ xíu từ trong võng bay ra. Loại kim ti này chuyên môn dùng để quán quanh phi kiếm, nhưng đối với phi kiếm của Lý Cường lại không có tác dụng, nếu Hấp Tinh kiếm vẫn còn là kiếm quyết nguyên sơ ban đầu, vậy cũng rất có thể bị thu mất, nhưng bây giờ Hấp Tinh kiếm đã biến thành khối sương trở thành Chân Huyền kiếm khí, hình thái kiếm quyết như thế thì kim ti sẽ không thể thu nổi.

Lý Cường căn bản là không để ý tới Long Thiên Nhạc bọn họ, tâm thần hần hoàn toàn say mê trong Chân Huyền kiếm khí, cho tới bây giờ hần cũng không có nghĩ tới Hấp Tinh kiếm có thể hóa thành hình thái như vậy. Hần nhắm lại mắt toàn bộ tinh thần chăm chú tìm hiểu sự ảo diệu trong đó, đối với những luồng kim ti đang phóng tới không hề để ý, dần dần, hần đã hiểu rõ nguyên nhân Hấp Tinh kiếm biến hóa. Thật ra rất đơn giản, dương cực âm sanh, bởi vì Lý Cường có Tử Viêm Tâm và Huyền Tật Thiên Hỏa hai loại cực phẩm pháp bảo chí dương chí cương, Hấp Tinh kiếm vì phải bảo trì sự bình hành, tự nhiên phải hóa thành hình thái âm nhu, đem thuộc tính Thủy phát huy hết toàn bộ uy lực của nó. Tựa như Lan Uẩn chiến giáp tiến hóa, lần này Hấp Tinh kiếm cũng xảy ra tiến hóa y hệt, chỉ bất quá Lan Uẩn chiến giáp chủ yếu phòng ngự, Hấp Tinh kiếm lại chủ yếu công kích.

Đám người Long Thiên Nhạc càng ngày càng kinh ngạc, bọn họ nhìn Lý Cường lẳng lẳng đứng giữa không trung, hai tay áp trong người, nhắm hai mắt, vụ khí màu bạc bên người dần dần nhạt đi, từ từ chuyển thành màu vàng nhạt, quanh thân có bảy khối kim tinh vờn quanh, đó là hộ thân kim tinh do Huyền Dương Hoàn phát ra.

Trong đó có một người tu chân hỏi: " Sư tôn, ngài xem ! Quang hoa màu tím nọ là cái gì vậy?"

Long Thiên Nhạc cũng đã choáng váng, nói: " Ta không dám khẳng định, như là Thiên Hỏa trong truyền thuyết, bất quá lại có vẻ khác biệt một chút." Trong lòng hần kinh ngạc vạn phần, cũng may đã vây khốn Lý Cường, tạm thời không sợ Lý Cường sẽ uy hiếp đám sư đệ của mình nữa.

Tâm thần Lý Cường có chút vừa động, hần đem Thiên Hỏa hóa thành thật nhỏ, cẩn thận dung hợp tiến vào trong Hấp Tinh kiếm, Hấp Tinh kiếm tựa hồ rất bài xích, hần cũng không miễn cưỡng, chỉ muốn thử xem mà thôi. Thấy không thể thành công, hần đột nhiên hiểu được, cũng là một bảo bối thì chỉ phải tìm vật âm nhu hợp với nó. Hần phân ra một tia tâm thần, trong thủ trạc tìm được Huyền Châu có được khi ở Thiên Lại Thành, đây là cực phẩm âm hàn, hần mặc kệ tất cả, đem Huyền Châu tiến vào trong kiếm vụ, chỉ nghe " ba" một thanh âm vỡ vụn, một đạo khối đen từ trong kiếm vụ bay ra. Bất luận kẻ nào cũng nghĩ không ra hần đang ở trong Vạn Trọng đại trận mà lại bắt đầu luyện chế vũ khí.

Minh Linh tử kêu lên quái dị: " Sư thúc, hần đang làm cái quỷ gì? Giết chết hần đi !"

Long Thiên Nhạc khê cau mày, hỏi: " Vừa rồi hần báo là môn phái gì? Ta không có chú ý, các người có ai nghe được?"

Hồng Vận tử nói: " Không cần quản hần là ai, dám xem thường Thiên Kích Phong chúng ta, giết chết hần là được !"

Long Thiên Nhạc mặc dù bênh vực sư đệ, nhưng khi nghe Hồng Vận tử nói cũng có chút tức giận, hần dù sao cũng là tu chân cao thủ, khí lượng dĩ nhiên là phải có. Hần khoát nhẹ tay nói: " Hần đã bị nhốt lại, nếu là hiểu lầm, giáo huấn hần một chút là được, không cần phải kết hạ đại cừu." Thật ra trong lòng hần có chút không dám, thực lực người này biểu hiện ra tuyệt đối không phải hạng người vô danh.

Minh Linh tử nói: " Vừa rồi hần nói cái gì là Trọng Huyền Lý Cường, chưa từng nghe qua tên này, có gì quan trọng chứ?"

Long Thiên Nhạc lẩm bẩm: ” Trọng Huyền Lý Cường...Trọng Huyền Lý Cường, Trọng Huyền...Lý Cường ? Trọng Huyền ! Lý Cường !”

Hắn đột nhiên kinh hãi thất sắc, thất thanh nói: ” Trọng Huyền Phái ! Lý Cường ! Đây là phiên toái lớn !”

Minh Linh tử mấy người chỉ là văn bối, rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng, nhưng Long Thiên Nhạc lại khác hẳn, hắn là nhân vật hạch tâm của Thiên Kích Phong, có thể nào không biết về Trọng Huyền Phái và Lý Cường - Khảm Ba Nhi đại thần của Thản Bang đại lục đã tự mình mời hắn đến Thiên Kích Phong làm khách quý, Thanh Phong Chân Nhân Phó Sơn đệ đệ, hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái, huynh đệ của Nguyên Thủy Môn nhất đại tông sư Hầu Phích Tịnh. Đừng hỏi thực lực của Lý Cường là như thế nào, chỉ nhìn một cách đơn giản những thế lực phía sau hắn, sẽ không ai dám chọc vào, càng huống chi tự thân Lý Cường cũng đã lợi hại như vậy. Trong nhất thời Long Thiên Nhạc cảm thấy choáng váng đầu óc.

Long Thiên Nhạc ngây người lơ lửng giữa không trung, hắn biết chuyện đã nghiêm trọng rồi, vô luận hắn cũng không bao giờ dám nghĩ đến sự diệt của mình lại kết thù với Lý Cường của Trọng Huyền Phái. Hắn không hiểu tại sao Lý Cường lại đến Thiên Lộ thảo nguyên, Minh Linh tử nói người này rất tà ác, làm cho Diên Cức Ma Trượng bỏ chạy, lại hủy đi phi kiếm của Minh Linh tử, lúc ấy hắn nghe xong cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đó chính là một tu chân giả muốn đoạt lấy Ma Trượng mà thôi. Cũng đúng lúc sư huynh hắn đi vắng, hắn liền dẫn theo bốn đồ đệ cùng Minh Linh tử hai người đi ra, thiết lập mai phục tại Thiên Lộ thảo nguyên, chuẩn bị diệt trừ người tu chân tà ác này, vạn lần không có nghĩ đến, lại chọc phải Trọng Huyền Phái Lý Cường.

Minh Linh tử nói: ” Sư thúc, đừng do dự nữa ! Đây là lúc thời gian phi thường của Thiên Kích Phong, giết chết hắn rồi chúng ta mau chóng trở về.”

Sắc mặt của Long Thiên Nhạc trở nên trầm trọng: ” Giết chết hắn? Nếu giết chết hắn, chỉ sợ Thiên Kích Phong của chúng ta cũng xong đời luôn. Các người thành thật nói cho ta biết, các người làm thế nào kết thù với hắn?”

Minh Linh tử lại càng hoảng sợ, ấp úng kể lại một lần Lý Cường tà ác như thế nào, khi dễ bọn họ, còn lôi kéo Hồng Vận tử làm chứng. Trong lòng Long Thiên Nhạc đã sinh nghi, làm sao để hắn lừa gạt, rất nhanh đã phát hiện ra sơ hở trong lời nói của hắn, hỏi tới vài câu đã hiểu rõ ràng tình huống.

Một nỗi tức giận xông lên não, đôi lông mi trắng cũng nhướn cao lên, hắn hung hăng mắng to: ” Hai người các người là thứ ngu ngốc, người ta đã hạ thủ lưu tình, các người còn bám theo không buông tha, bây giờ phải làm sao? Người nói, bây giờ có thả hắn thì hắn có đáp ứng không? Hay thật, hay quá, đánh lại không thể đánh, chạy lại không thể chạy...”

Minh Linh tử nhỏ giọng nói thầm: ” Hắn có gì đặc biệt hơn người chứ, Thiên Kích Phong chúng ta từng sợ qua ai? Có Vạn Trọng đại trận, dứt khoát giết chết hắn, có ai biết là chúng ta làm, sư thúc cũng quá lo sợ rồi.”

Long Thiên Nhạc nghe xong không khỏi động tâm, nếu thả Lý Cường, lỡ như hắn hưng sư hỏi tội thì làm sao bây giờ? Tuy mình nói không sợ, nhưng mấy văn bối của mình coi như sẽ thăm, nếu Vạn Trọng đại trận không vây khốn được hắn, vậy hậu quả càng nghiêm trọng hơn. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, không biết làm thế nào mới tốt.

Lý Cường bị vây trong Vạn Trọng đại trận ra không được, tình huống của thương đội ở phía sau cũng đã hoàn toàn không ổn.

95. Chương 95

Thi thể của Kiếm Xỉ Hào chất đống như núi, máu chảy thành sông, trong thương đội cũng đã xuất hiện rất nhiều thương vong. Ban Đồng tuyệt vọng nhìn từng đợt sóng Kiếm Xỉ Hào công tới, nghĩ thầm nếu Lý Cường còn không trở lại, thương đội sẽ không còn chống đỡ được nữa.

Nạp Thiệu vũ động Nghịch Quang kiếm, bổ đôi Kiếm Xỉ Hào, quát: ” Chuẩn bị bạo đạn ! Chuẩn bị bạo đạn ! Nghe khẩu lệnh của ta !” Tay hắn nâng Hồng Trùy Pháo Hồng Thiêm đưa cho, giờ miệng pháo lên, ấn vào nút kích phát, quát: ” Mọi người ném bạo đạn !”

” Oanh...oanh...oanh..oanh..oanh..!” Một chuỗi tiếng nổ vang liên tiếp, một mảng lớn Kiếm Xỉ Hào nổ thành mảnh nhỏ. Nạp Thiện cười lên điên cuồng: ” Ha ha ! Mẹ nó thật quá đã !”

Những tiếng nổ mạnh liên tục làm công kích của Kiếm Xỉ Hào dừng lại một chút, nếu không có sự khổng chế cường mãnh, chúng nó đã sớm bỏ chạy tứ tán.

Hồng Thiêm có chút thở ra, hẳn biết thể lực và tinh thần lực của mọi người đã đến cực hạn, nếu Kiếm Xỉ Hào vẫn tiếp tục công kích không ngừng, khẳng định bọn họ sẽ hoàn toàn hỏng mất.

Tập Châu ngạc nhiên phát hiện Hắc ngực thương trong tay phi thường uy lực, năng lượng quang đạn bắn ra ngoài có uy lực cực lớn, liên tục bắn ra một trăm mười phát, vậy mà năng lượng vẫn còn. Nhìn thấy Kiếm Xỉ Hào tạm thời dừng lại công kích, cả người hắn như nhũn ra, ôm Hắc ngực thương ngồi trên nóc xe. Bên người hắn đã không còn ai thân thiết, vừa rồi hắn bắn vào đầu một Kiếm Xỉ Hào, con Kiếm Xỉ Hào đó đã dùng đuôi nhọn đâm vào một tiểu hành thương bên cạnh trở ra một miệng vết thương lớn, người nọ liền chết ngay tại chỗ. Hắn bị ai đảo mắt nhìn vòng phòng ngự, đại thương đội hơn một ngàn người bây giờ đã chết hơn phân nửa, những người sống sót không vượt qua ba, bốn trăm, rất nhiều người trên người đầy vết thương.

Trụ Đầu uể oải nhìn tiểu đội của mình, bởi vì có thứ tích thương, đại đa số trong bọn họ không có bị thương, nhưng sắc mặt mọi người đều xanh nhợt nhạt, mồ hôi ướt đầm cả lớp giáp. Quái thú như cuồng phong không ngừng công kích, khiến cho bọn hắn cho dù cảm thứ tích thương cũng có cảm giác vô lực chống cự. Cánh tay Lại Đầu bị răng nhọn của Kiếm Xỉ Hào cắn phải tạo vết thương không nhỏ, Xú Cước đang băng bó cho hắn, hắn nhỏ giọng nói: ” Lại Đầu, chúng ta có thể đánh lui đám quái thú này không a? Ta sắp không còn chịu được nữa, ai...”

Thân thể Lại Đầu khẽ run rẩy, nói: ” Huynh đệ, đấu không nổi cũng phải đấu a, nếu không chúng ta sẽ chết ở chỗ này đó.”

Ban Đồng chạy đến bên Hồng Thiêm hỏi: ” Lão ca, Lý tiền bối sao còn chưa quay lại?” Hy vọng của hắn đều ký thác trên người Lý Cường, vừa rồi sau khi Lý Cường rời khỏi, thì đã không thấy quay trở lại.

Trong lòng Hồng Thiêm cũng phi thường kỳ quái và bất an : Sự thúc đi không trở về, chẳng lẽ ông ấy gặp phải thứ gì đó lại hại giữ chân?

Hắn an ủi Ban Đồng: ” Sự thúc ta nhất định sẽ trở về. Chúng ta mau chuẩn bị thật nhanh, sau lưng Kiếm Xỉ Hào chính là Bát Sát Thú.”

Hắn không có nói sau lưng nữa còn có hai con Địa Hỏa Thú, sợ Ban Đồng nghe xong thì chịu đựng không nổi nữa.

Hồng Thiêm bay lên không trung huyết một tiếng sáo thật dài cả ba lần, nhưng ngoại trừ tiếng hô của quái thú, hắn không hề nghe Lý Cường đáp lại, trong lòng không khỏi có điểm nóng nãy. Hắn rơi xuống mặt đất, nói: ” Ban Đồng, âm thầm chuẩn bị Hắc Tiêm kị, nếu thật sự chống cự không được, thì chạy về phía sau, ta sẽ cản trở chúng. Đợi thêm lát nữa đi.”

Trong lòng Ban Đồng đã hiểu rõ, biết thế cục đã không còn cách nào khác, hắn tựa hồ như già nua đi rất nhiều, than thở: ” Chỉ có thể như vậy thôi, nếu không chúng ta đều chết hết ở chỗ này.”

Nạp Thiện hét lớn: ” Quái thú tới nữa rồi ! Các tiểu tử, giết chết chúng ! Sát ! Sát ! Sát !”

Mọi người cố lấy dũng khí, trấn tĩnh tinh thần, lại xông lên kháng cự, thế cục càng lúc càng không ổn.

Ở phía bên kia Lý Cường cũng đã tới lúc khấn trương, nhờ có sự do dự của Long Thiên Nhạc mới giúp cho hắn tranh thủ được ít thời gian quý giá. Hắn thật là lớn mật, trong lúc bị người vây khốn mà cũng có tâm tư chế khí luyện kiếm, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Kiếm vụ vây quanh thân thể hắn hình thành Tam Sắc Yên Lam, ở trên cùng là Tử Sắc Thiên Hỏa, ở giữa là Hắc Sắc Huyền Khí, cuối cùng là Kim Sắc Kiếm Vụ, phân biệt rõ ràng, không hề lẫn lộn. Lý Cường phi thường cẩn thận dùng đủ loại biện pháp, cũng không cách dung hợp được chúng nó thành công, cuối cùng hắn nghĩ đến cách sắp xếp âm tự học được tại Thiên Lại Thành, linh cơ vừa động, hắn mạnh mẽ tương Thiên Hỏa và Huyền Khí theo cách sắp xếp âm tự truyền vào trong Hấp Tinh kiếm, chỉ phút chốc, Tam Sắc Yên Lam đã dung hợp, thanh phi kiếm kỳ lạ nhất tu chân giới nhờ vậy đã được sinh ra.

Cơ hồ đồng thời trong lúc này Long Thiên Nhạc cũng đã hạ quyết tâm, nếu có thể giết chết Lý Cường, làm theo Minh Linh tử nói xóa sạch dấu vết, không thừa nhận đã từng gặp qua hắn, nếu mình thất bại hoặc là Vạn Trọng đại trận bị phá hủy, chỉ cần mình toàn thân chạy ra, sau này cũng có thể nói không biết Lý Cường là ai, cho dù chết cũng không thừa nhận, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là hiểu lầm mà thôi.

Minh Linh tử khẩn trương nhìn sư thúc, hắn biết nếu Long Thiên Nhạc thối lui, thì chính bản thân mình và Vạn muội khi trở về nhất định phải bị xử phạt rất nặng, hắn bây giờ chỉ nhìn xem sự quyết định của Long Thiên Nhạc thế nào. Nhìn thấy đôi lông mày trắng của Long Thiên Nhạc hoàn toàn nhướng lên, Minh Linh tử thở ra một hơi, hắn biết sư thúc đã động tâm rồi.

Long Thiên Nhạc quát mắng: " Hồn trướng ! Bây giờ ngươi đã biết người mạnh thì có người mạnh hơn rồi chứ, sau này đừng có mà chạy khắp nơi gây ra họa nữa, người tu chân so với người mạnh hơn không biết là bao nhiêu người ! Thật sự là tức chết ta thôi."

Trong mắt Minh Linh tử hiện lên vẻ oán độc, cúi đầu nói: " Xin nghe lời sư thúc dạy bảo, đệ tử biết sai rồi."

Long Thiên Nhạc dương tay xuất ra một pháp bảo có hình dáng sáu cánh, quát: " Chuẩn bị Trấn Thập Thiên Lôi !"

Bốn đồ đệ của hắn kinh ngạc vạn phần, Trấn Thập Thiên Lôi là tuyệt chiêu Thiên Kích Phong chuyên môn dùng để đối phó với sự bất trắc của Mãng Nguyên, không dễ dàng vận dụng, bốn người không khỏi có chút chần chờ. Minh Linh tử gấp đến độ hét lớn: " Các ngươi chẳng lẽ kháng mệnh bất tuân?"

Nhìn thấy đôi mày trắng của Long Thiên Nhạc nhướng lên, bốn người vội vàng đáp: " Dạ ! Tuân lệnh sư tôn !"

Hồng Vận tử đột nhiên hét to: " Các ngươi nhìn kia ! Đó là cái gì? Phi kiếm của hắn khác hẳn vừa rồi."

Long Thiên Nhạc tức giận đến quát mắng: " Ngươi câm miệng cho ta ! Không nói không ai bảo ngươi câm đâu !"

Trong lòng hắn có một cỗ lửa giận vô danh, tuy nói những hành động bây giờ là do ý của hắn, nhưng thật ra lại là bị lợi dụng mà ra, chuyện này do hai sư diệt làm cho mình lâm vào tình cảnh thế này, nên trong nội tâm hắn phi thường tức giận. Minh Linh tử lặng lẽ kéo Hồng Vận tử, dùng mắt ra dấu bảo nàng không nên nhiều lời.

Long Thiên Nhạc cũng đã phát hiện ra sự biến hóa của phi kiếm Lý Cường, hắn chưa bao giờ gặp qua chuyện này, phi kiếm biến ảo thành kiếm vụ như thật như ảo, như những dòng nước khởi lên từng đợt thao thao bất tuyệt, chẳng khác nào như đẩu chuyển tinh di(những ngôi sao dời đổi chỗ), biến hóa khó lường, màu sắc của kiếm vụ cũng biến ảo vô thường, tựa như ánh mặt trời mọc lên yên lam, mây khói mờ mịt rực rỡ chói mắt, làm người ta thêm giật mình chính là trong kiếm vụ truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng, quanh quẩn không tan.

Kiếm vụ bởi vì bị Vạn Trọng đại trận ngăn trở, mấy người Long Thiên Nhạc không cảm thấy được gì, nhưng âm thanh này có lực xuyên thấu rất mạnh, nghe được khiến cho người ta hôn mê, tinh thần tán lạc. Long Thiên Nhạc rất cuộc có được công lực tu chân thâm hậu, nhận ra sự bất hảo, liền khởi lên tinh thần quát to: " Trấn Thập Thiên Lôi...Thiên...Lôi...Động !"

Pháp bảo hình sáu cánh tại không trung cấp tốc xoay tròn, vô số thanh quang phun ra nuốt vào co súc lại. Bốn đồ đệ từ mỗi người dương tay xuất ra một vòng tay màu trắng, từng đạo bạch quang đâm vào pháp bảo hình sáu cánh, nhất thời hai màu sắc trắng xanh quện cùng một chỗ, cả pháp bảo liền lóe sáng thật nhanh, không khí tựa hồ cũng run rẩy lên, tiếng sấm mư hồ cũng dần dần vang lên. Long Thiên Nhạc xuất ra thủ ấn hướng Lý Cường đánh ra, một đạo quang mang màu trắng xanh bay ra, theo ánh mắt nhìn vạn vẹo bắn ra từ pháp bảo hình sáu cánh, lao thẳng hướng Lý Cường.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có một cỗ lực lượng thật lớn oanh kích xuống tới, vội vàng vận khởi Hấp Tinh kiếm bay ngược lên đón lấy, đột nhiên cảm thấy không đúng, cỗ kinh lực này dĩ nhiên với sức hắn cũng không thể chống cự, muốn lách mình tránh ra đã không còn kịp rồi. Đáng tiếc chính là sự biến hóa mới lạ của Hấp Tinh kiếm hắn còn chưa kịp nắm giữ, không thể đối phó được với Thiên Lôi đang đánh xuống.

” Ca lạp lạp...sát sát..bằng..!”

Long Thiên Nhạc liên tục thả ra năm đạo Trấn Tháp Thiên Lô. Trấn Tháp Thiên Lô vốn là trấn phong chi bảo của Thiên Kích Phong, chuyên môn dùng để đối phó với những bất trắc của Mãng Nguyên, uy lực lớn đến không thể tư nghị. Hai đạo Thiên Lô đánh thẳng vào kiếm vụ của Lý Cường tạo ra một cái khe, ngay sau đó đạo thứ ba đánh tan kim tinh của Huyền Dương Hoàn, đạo thứ tư làm Lan Uẩn chiến giáp ầm ầm xuống, đạo thứ năm đánh vào ngay trên thân thể Lý Cường. Đạo cuối cùng này uy lực to lớn làm Lý Cường không cách nào nghĩ tới, bốn đạo trước đó là do bốn đệ tử của Long Thiên Nhạc hợp thành một kích phát, đạo cuối cùng là của cả năm người hợp lại, uy lực đủ để san bằng núi non. Mặc dù Ảnh Mộng Giáp lập tức hộ vệ thân thể, nhưng đạo thiên lô này thật quá lợi hại, Lý Cường phun ra một ngụm máu tươi, hần bị đạo Thiên Lô hàm chứa kinh lực vô thượng kích cho trọng thương.

Đạo Thiên Lô cuối cùng này kích thương Lý Cường thì cũng đồng thời kích động vào Thái Hạo Toa. Trên thân thể Lý Cường xuất hiện ra một vầng sáng nhàn nhạt, toát ra vô số kim tinh nhỏ xíu, Thái Hạo Toa hình như đang tích súc năng lượng, từ từ hiện ra một vòng kim quang giống như là mặt trời mới mọc phóng ra quang mang chói mắt.

Long Thiên Nhạc phát hiện Vạn Trọng đại trận lay động không ngừng, hần chấn động kêu lên: ” Chuyện gì xảy ra?”

Lý Cường đang lơ lửng giữa không trung, một tay giơ lên một tay hạ xuống, đầu cũng đã nghiêng sang một bên, nhưng lại không rơi xuống, dần dần thân hình hần bị kim quang ẩn đi, ” ba ba..” tiếng vỡ vụn ngày càng lớn lên.

Minh Linh tử đắc ý điên cuồng cười rộ lên: ” Ha ha, để coi ngươi làm sao tiếp tục ngông cuồng ! Hừ, muốn đấu với Thiên Kích Phong chúng ta chỉ trách ngươi không có mắt, chết là đáng tội ! Haha..cáp...ta sẽ đánh nát nguyên anh của ngươi, ha ha !”

Hần tưởng rằng Lý Cường đã bị thương nặng, thân thể đang bị vỡ vụn.

Long Thiên Nhạc dù sao cũng bất phàm, hần phát hiện không ổn, dương tay xuất ra một vòng bảo hộ màu đỏ bảo vệ sáu người, đồng thời quát to: ” Thả phi kiếm ! Toàn lực...”

Hần còn chưa nói xong, Thái Hạo Toa rốt cuộc đã phát tác.

Bởi vì Bát Sát Thú gia nhập công kích, vòng phòng ngự của thương đội rốt cuộc không thể chống đỡ, xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Trường thương của Mạt Bồn càng lúc càng thuần thực, hần chạy qua lại trợ giúp không ngừng, bất kể là Kiếm Xỉ Hào hay Bát Sát Thú, hề trường thương lướt qua là một mảnh hoang tàn. Hần cũng đã rất uể oải nhưng quái thú vẫn như nước thủy triều vô cùng vô tận vọt tới, đáng sợ nhất là những quái thú bị thương không chết, không cần thận đập trúng là có thể bị nó cắn trả lại.

Nạp Thiện cũng có chút rét lạnh, Nghịch Quang kiếm của hần cùng với Toái Kim Trần Tiêu song kiếm của Hồng Thiêm liên tục tung hoành, vũ động những luồng thanh quang lóng lánh, có thể phát ra ngoài năm thước. Những quái thú bị kiếm quang quét trúng, nhẹ thì bị da thịt tan nát, nặng thì gãy xương đứt gân. Cho dù là vậy Nạp Thiện cũng cảm thấy đã cố hết sức, quái thú thật sự là quá nhiều, làm cho hần giết hoài không hết, hần chỉ có thể chiếu cố cho những ai ở bên cạnh, còn những nơi người và thú đại chiến rít gào thảm thiết phía xa thì hần đã vô lực chiếu cố. Hần cố gắng phấn khởi tinh thần, cuồng quát: ” Lão Mạt ! Lão Đại chạy đi đâu rồi ! Nếu huynh ấy còn không đến, những người này coi như xong đời ! Sát !”

Đám người Trụ Đầu kết thành một vòng tròn nhỏ, trong vòng đều là những huynh đệ đã bị thương, thứ tích thương trên tay bọn họ toàn bộ đều đưa cho những huynh đệ còn đủ sức đứng vững để cho bọn họ tiếp tục xạ kích ra bên ngoài vòng. Người trong tiểu đội của Trụ Đầu, mỗi người đều cầm một thanh Tụ Liêm, đối với những người bên ngoài vòng bọn họ đã không còn tâm trí để bận tâm nữa, chỉ còn dựa vào Tụ Liêm để ngăn cản quái thú tấn công vào rồi để cho người phía sau dùng thứ tích thương tiêu diệt chúng. Phương pháp này coi như còn tốt, ở bên ngoài vòng tròn thì thể quái thú càng chặt càng cao, mỗi người giết đến đỏ hồng đôi mắt.

Hai mắt Trụ Đầu đã chuyển thành màu đỏ, kêu lên những thanh âm khàn đặc khó nghe. Thổ Đôn ngồi trên lưng hần, tay giơ thứ tích thương, cánh tay tàn phế tựa vào vai Trụ Đầu, hai người tựa vào nhau, hần

gọi liên tục: " Trụ Đầu, Trụ Đầu! Mau nghĩ biện pháp đưa các huynh đệ lao ra ngoài đi ! Người nhất định phải đưa các huynh chạy khỏi đây đi !"

Trụ Đầu dùng Tụ Liêm đâm thẳng vào đầu một Kiếm Xỉ Hào, quát: " Khai thương a !"

Xú Cước nhanh chóng giơ Tụ Liêm, hung hăng đâm vào ngực một Bát Sát Thủ. Thổ Đôn bắn ra hai phát giết chết hai đầu quái thú, đột nhiên hấn kinh hãi thất sắc : tinh thạch đã hoàn toàn hao hết mà hấn lại bị đứt một cánh tay, không cách nào thay tinh thạch mới. Xú Cước ở một bên điên cuồng quát: " Thổ Đôn, bắn !"

Mắt Thổ Đôn nhìn cái đuôi Kiếm Xỉ Hào đang đánh tới Xú Cước, hấn kêu lên một tiếng, ném thứ tích thương, từ trên lưng Trụ Đầu nhảy xuống, nhào tới " Phốc!". Cái đuôi nhọn hoắt như dao của Kiếm Xỉ Hào hung hăng cắm vào ngực Thổ Đôn, hấn thẳm hào rống lên văng ra ngoài. Xú Cước cảm giác như đầu của mình muốn hôn mê, hấn biết đây là vì Thổ Đôn muốn cứu hấn, hấn điên cuồng gào lên: " Thổ Đôn a ! Ta...con mẹ nó ! Sát...a !"

Một tay cầm chắc Tụ Liêm, một tay rút ra Khảm Dao, một dao này ngưng tụ tất cả khí lực trong người hấn, đầu của quái thú nọ bị một dao chém bay, máu tươi phun ra ướt đầy mặt hấn. Ngoan Công cũng đang ở trong vòng tròn, hấn phi thân đi tới bên Xú Cước, quát: " Xú Cước, đừng xúc động quá !" Tay hấn đánh tới một Bát Sát Thủ.

Hồng Thiêm biết là không được nữa rồi, ngàn vạn quái thú đang liều mạng xông tới, mình có thực lực của người tu chân thì có thể vô sự, nhưng người trong thương đội không còn cách nào bảo toàn nữa. Hắc Tiêm kỳ và Hoa Tiêm kỳ lạc mất trong loạn chiến, bị quái thú ủa lên làm cho tán lạc khắp nơi. Cho dù bây giờ muốn chạy trốn cũng không còn gì để cười nữa. Nhìn thương vong càng ngày càng nặng, trong lòng Hồng Thiêm bi phần cực kỳ, hấn phi ra ngoài vòng, song kiếm giống như vô số quang hoa tản ra, cùng thời gian, huyết nhục không ngừng tung bay. Hấn không hề băn khoăn có ảnh hưởng đến sự tu chân của mình hay không, bắt đầu đại khai sát giới.

Đột nhiên đội quân quái thú lui ra, hai Địa Hỏa Thú chậm rãi tiến lên, Hồng Thiêm biết đại thế đã qua. Địa Hỏa Thú dài gần trăm thước, một khi phun lửa, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản. Hồng Thiêm cũng không dám dùng cứng đối cứng, hấn lại phát ra tiếng huýt sáo dài rung trời, cố gắng tìm kiếm Lý Cường. Người trong thương đội không một ai chạy trốn vì ai cũng biết có chạy cũng không thoát được.

Nạp Thiện hét lớn: " Tập trung tất cả Hồng Trùy Pháo, tất cả thứ tích thương đều đến chỗ ta !"

Hồng Thiêm không nghĩ tới Nạp Thiện lại tỉnh táo như thế, cũng kêu lên: " Mọi người nghe theo chỉ huy của hấn !"

Lúc này mọi người đều đã mất hết hồn vía, nghe Nạp Thiện quát lớn, không tự chủ được đều chạy tới gần hấn. Ba thanh Hồng Trùy Pháo đều đã được bổ sung năng lượng, Nạp Thiện nói: " Tất cả vũ khí đều phải nhắm ngay con quái thú bên trái, nghe khẩu lệnh của ta...chuẩn bị...phóng !"

Ba đạo năng lượng quang cầu màu đỏ ở trên bầu trời xuất ra ba luồng lửa đỏ " Oanh ! Oanh ! Oanh !" Trong đó có hai đạo bắn trúng ngay chân của Địa Hỏa Thú thật chính xác, còn có một đạo nổ tung ngay trước đầu nó. Cùng lúc đó, hơn mười thanh thứ tích thương cũng đồng thời khai hỏa. Địa Hỏa Thú bên trái đã bị thương nặng, đột nhiên nổi giận, hướng đám quái thú đang ở bên cạnh phóng tới, cùng thời gian, đội quân quái thú một mảnh đại loạn.

Trong thương đội vang dội tiếng hoan hô. Nạp Thiện hét lớn: " Tiếp tục chuẩn bị ! Mẹ nó...còn một con nữa !"

Có người đột nhiên hét lớn: " Mọi người mau nhìn kia ! Mau nhìn bên kia !"

Chỉ thấy phía chân trời một đạo ánh sáng màu vàng lóe lên, giống như một tia chớp chiếu sáng cả đại địa, mặt đất đột nhiên chấn chiến kịch liệt, vì không kịp đề phòng, tất cả những người đang đứng và cả quái thú đều bị hất ngã trên mặt đất. Kim quang chói mắt chiếu sáng đại địa thành màu vàng rực, mỗi người đều cảm thấy một cổ cơn lốc xẹt qua trên lưng, âm thanh sấm sét điếc tai nhức óc đột nhiên nổ vang, tựa như một đạo thiên lôi từ trên trời bổ xuống.

Mọi người đều cũng sợ hãi, Nạp Thiên vừa nhìn thấy kim quang nhất thời cả người run bần bật, hắn liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hắn từng nhìn thấy kim quang đã lóe sáng lên hai lần. Hắn điên cuồng kêu lên: " Hồng Thiêm ! Lão Đại có nguy hiểm, huynh đến nhanh đi !"

Hắn kêu lên âm ỉ, gấp đến độ muốn điên cuồng. Mạt Bồn vội vàng kéo tay hắn, nói: " Lão Nạp ! Tỉnh táo ! Tỉnh táo !"

Hồng Thiêm phát ra một tiếng huýt sáo dài thật chói tai, hướng đến chỗ kim quang phát ra cấp tốc phóng đi.

Thái Hạo Toa lần đầu tiên toàn lực phản kích, Trấn Thập Thiên Lô đã làm cho năng lượng ẩn chứa trong nó toàn bộ kích phát ra ngoài. Uy lực của tiên khí, không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Long Thiên Nhạc đã có chút phát hiện, cho nên trước tiên tạo vòng bảo hộ các đệ tử, nhưng hắn không nghĩ tới đối thủ phản kích lại chính là tiên khí. Vạn Trọng đại trận bị năng lượng vô cùng của Thái Hạo Toa tác vỡ nát bấy, pháp bảo hình sáu cánh treo ở không trung và vòng đeo tay của bốn người đệ tử đều hóa thành tro tàn, phi kiếm và chiến giáp của bảy người giống như đồ men sứ bị thiết chùy đập vỡ tan tành.

Long Thiên Nhạc chỉ kịp xuất ra đạo phòng hộ cuối cùng, đây là pháp bảo cứu mạng của hắn, nhưng vẫn còn chậm một bước, công lực Hồng Vận tử yếu nhất, thân thể trong nháy mắt đã tan thành mây khói. Minh Linh tử và nàng vốn là hợp tịch song tu bạn lữ, hắn trợ mắt nhìn nhưng không cách nào cứu trợ, một hồi lâu, hắn một kêu lên một tiếng thảm hào, hét: " A...a...Vạn muội ! Nga...oa !" Hắn gấp đến độ điên lên, trong lòng cực kỳ hận Lý Cường.

Long Thiên Nhạc vì ngăn cản Thái Hạo Toa công kích cũng đã bị nội thương rất nặng, bộ dáng bây giờ của hắn cũng rất khó nhìn, từ mắt, mũi, miệng đều chảy máu tươi.

Minh Linh tử ôm nguyên anh của Hồng Vận tử, hắn không chỉ hận Lý Cường, còn hận cả Long Thiên Nhạc. Hắn nhìn Long Thiên Nhạc điên cuồng kêu lên: " Tại sao ngươi không che chở Vạn muội ! Ngươi...ngươi không phải là sư thúc của ta !"

Hắn nghĩ rằng Long Thiên Nhạc không công bình, bốn đệ tử của lão thì bình yên vô sự, nhưng hết lần này tới lần khác lại để cho Vạn muội của hắn gặp tai ương.

Long Thiên Nhạc phun ra một ngụm máu tươi. Đại đệ tử của hắn phần nộ mắng: " Minh Linh tử ! Ngươi là hỗn đản !" Hắn vung tay tát Minh Linh tử một cái.

Minh Linh tử con mắt chuyển hồng, nói: " Được ! Các ngươi chờ coi ! Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho các ngươi ! Ta thề..." Hắn rút gào rồi cấp tốc bay đi.

Nguyên khí của Lý Cường cũng đại thương, trong lòng hắn hiểu được, nếu không có Thái Hạo Toa, dám chắc mình đã xong đời. Hắn chậm rãi đứng vững thân hình, nhàn nhạt nói: " Long Thiên Nhạc ! Chuyện này sẽ không yên đâu, ta nhất định sẽ đến Thiên Kích Phong lãnh giáo một phen đó."

Hắn còn không biết, Thái Hạo Toa đã hủy diệt thân thể của Hồng Vận tử, coi như hắn và Thiên Kích Phong đã kết đại cừu. Long Thiên Nhạc trong lòng đau xót, hắn vạn lần không có nghĩ đến, Lý Cường lại mạnh mẽ vô cùng, chẳng những phá hủy Vạn Trọng đại trận, còn hủy cả pháp bảo Trấn Thập Tinh, chẳng những mình đại bại, hơn nữa lại kết phải cừu gia lợi hại như thế, thật không biết trở về phải làm sao giải thích.

Hồng Thiêm huýt sáo dài bay đến bên cạnh Lý Cường, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lý Cường chật vật như thế, Lan Uẩn chiến giáp bị những vết rách khắp nơi, trên mặt vết máu loang loang. Hắn hét lớn: " Sư thúc ! Chuyện gì xảy ra? Bọn họ là ai?"

Lý Cường nhìn thấy Hồng Thiêm, không khỏi thở ra một hơi, nói: " Là người của Thiên Kích Phong, người trong thương đội thể nào rồi?"

Hồng Thiêm vừa nghe đã nổi giận, phần nộ quát: " Sư thúc ! Hãy xem đệ tử đây !" Toái Kim kiếm đột nhiên nổ tung, bắn về phía năm người Long Thiên Nhạc.

Lúc này năm người Long Thiên Nhạc hoàn toàn mất hẳn năng lực chống cự. Lý Cường ngăn cản Hồng Thiêm, nói: " Để cho bọn họ đi ! Lão tử khinh thường chuyện thừa dịp nguy của người khác."

Long Thiên Nhạc lại phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng hắn cũng đã bội phục đại khí của Lý Cường, nói: " Chúng ta đi !"

Bốn đệ tử diu Long Thiên Nhạc lão đảo bay đi.

Hồng Thiêm thu hồi phi kiếm, nói: " Thương đội thương vong thảm trọng, bây giờ đã sắp không chịu được nữa, phía sau còn có hai thần thú."

Lý Cường kinh hãi nói: " Chúng ta đi mau !" Vừa dứt lời hắn giống như một tảng đá từ trên không trung rơi xuống.

Hồng Thiêm sửng sốt, lập tức hiểu ra, hắn sợ đến hồn bay lên chín tầng trời, cuống quýt đuổi theo xuống phía dưới.

Lý Cường đã hôn mê.

96. Chương 96

Hồng Thiêm cắn răng nói: " Không được ! Đệ tử không thể rời đi..."

Lý Cường có chút gấp gáp nói: " Hồng Thiêm, bây giờ ta còn khả năng đối phó, ngươi mau đi tìm người của Liệt Thú tộc, ngăn cản bọn họ ! Nhanh đi !"

Thanh âm của hắn mặc dù rất trầm thấp nhưng ngữ khí cũng rất nghiêm nghị.

Hồng Thiêm vừa gấp vừa vội, hắn lo lắng cho an toàn của Lý Cường, không muốn rời đi nhưng lại không dám cãi lệnh của Lý Cường, hắn khẩn trương đến độ như muốn điên lên.

Lý Cường nói: " Hồng Thiêm, ta có Hỏa Tinh hộ thân, không có ai đến gần được, ngươi đi đi, chậm trễ thì bọn họ sẽ không xong đâu."

Hồng Thiêm bất đắc dĩ nói: " Sư thúc bảo trọng ! Trong chớp lát đệ tử sẽ trở lại !" Hắn tung người bay lên không trung, trong lòng khởi lên sát khí vô hạn. Hắn rất nhanh bay quanh không trung, tìm kiếm tung tích của Liệt Thú tộc. Không trung rất trống trải, rất nhanh hắn phát giác ra phía tây nam có những âm thanh quái dị, hắn liền không một tiếng động bay qua, quyết tâm muốn giết sạch những tên hại người này, không còn sợ ảnh hưởng đến sự tu chân của mình.

Lý Cường ổn định tâm thần kiểm tra thân thể, không khỏi thán phục mình. Thế mới biết một kích cuối cùng vừa rồi đáng sợ như thế nào. Lan Uẩn chiến giáp mặc dù không bị hủy diệt, nhưng cũng phải tu luyện lại một lần nữa, nguyên anh cũng bị chấn động thật lớn, tựa hồ có chút thương tổn. Hắn không khỏi thở dài, một đoạn thời gian gần đây việc đều quá thuận lợi nên trong lòng tự mãn, khi gặp được người lợi hại thì không khỏi nể mủi khổ sở. Hắn cười khổ, đem tâm thần chìm vào nguyên anh, toàn lực vận công chữa trị, nhưng hắn lại sợ ý một chuyện, lại ngồi ở đại thảo nguyên trống trải, cổ đại mặc dù che đi thân ảnh của hắn, nhưng lại không che lấp được ánh sáng từ thân thể hắn phát ra khi luyện công.

Địa Hỏa Thú bị tác nổ đến phát điên, đột nhiên chuyển hướng đội quân quái thú phóng đi. Ở Thiên Lộ thảo nguyên, Địa Hỏa Thú là quái thú lợi hại nhất, đám quái thú bị nó lao vào giữa, nhất thời đại loạn. Lúc này một trận âm thanh chói tai từ phía xa truyền đến, đám quái thú giống như nghe được hiệu lệnh tấn công, ầm ầm quay đầu hướng thương đội vọt tới, còn Địa Hỏa Thú bị thương lại chậm rãi quay đầu, lui về phía sau.

Tất cả quái thú giống như bị phát điên hướng thương đội vọt tới, công kích so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nạp Thiển nghiêng răng nói: " Mẹ nó, đám thú kỳ lạ cổ quái này có phải có thù với ta không, vậy cũng quay lại tấn công, phi ! Lại trở lại rồi a !"

Mạt Bồn cười khổ nói: " Mọi người đều đã kiệt sức rồi, làm sao bây giờ?"

Thanh âm khàn đặc của Trụ Đầu vang lên: " Hồng Trùy Pháo có thể bắn vào chỗ nào bây giờ?"

Ngoan Công nhờ có Mạt Bồn chiếu cố, vài lần đã cứu được hần từ bên miệng quái thú ra, cả người hần cũng mềm nhũn, mắt nổ đom đóm, nghe vậy nói: " Trụ Đầu, tùy tiện bắn đi, đánh chỗ nào cũng giống nhau thôi."

Ban Đồng chỉ huy mọi người tụ tập quanh trung ương doanh địa, ở giữa là những người bị trọng thương, bên ngoài là những ai không bị thương hoặc là bị thương nhẹ, hần quát: " Mọi người nghe đây ! Ban Đồng ta xin lỗi các huynh đệ, đưa mọi người tới cảnh tuyệt địa này, bây giờ chúng ta kháng cự thêm một lần cuối cùng nữa, giết một được một, mẹ nó giết hai được hai, cho dù chết cũng phải chết như một hán tử !"

Người trong thương đội được hần động viên đến nhiệt huyết sôi trào. Nạp Thiện điên cuồng kêu lên: " Ban Đồng ! Đều là hảo hán tử, Nạp Thiện ta thích kết giao bằng hữu như ngươi ! Ha ha ! Hồng Trùy Pháo...phóng !"

Trụ Đầu phát ra một pháo đầu tiên, sau đó hạ Hồng Trùy Pháo, giờ Tụ Liêm vọt tới. Người bên ngoài đều giờ Tụ Liêm trong tay, mỗi người phía sau đều theo sát, cứ hai người, một cầm Tụ Liêm một cầm Khảm Dao. Chỉ trong chớp lát, Kiếm Xỉ Hào và Bát Sát Thú lại hướng tới đội xe vọt tới.

Nạp Thiện thả người nhảy đến bên ngoài vòng tròn, thanh quang của Nghịch Quang kiếm trong tay chớp động, Mạt Bồn cũng nhảy ra, trường thương trong tay bay ra vô số thương ảnh. Huynh đệ hai người cùng tụ lại một chỗ, ý vào lợi khí trong tay, điên cuồng thăm sát.

Mọi người thấy hai người họ hung hãn như thế, mỗi người tinh thần đại chấn, cũng mặc kệ tất cả xông lên chém giết.

Lúc Hồng Thiêm đột nhiên xuất hiện trong đám người Liệt Thú tộc thì những người đó mới phát hiện ra hần. Hồng Thiêm liếc mắt một cái thì nhìn thấy một người mặc trang phục của Linh Quỷ Sư, liền tưởng đến lúc vừa đến Tây đại lục lúc ở khách sạn tại Thổ trại đã nhìn thấy Linh Quỷ Sư, lập tức biết ngay chính là người này đang giả trò quỷ, không cần suy nghĩ phi kiếm đã bắn tới.

Linh Quỷ Sư không kịp phòng bị đã bị phi kiếm bắn trúng, thân thể bị nổ tung, vô số đạo bóng đen kêu khóc quay cuồng từ trong cơ thể hần bay ra, lúc này những linh hồn đó bị Toái Kim kiếm tiêu diệt rất nhiều, ngoài ra còn có một ít chui vào trong bùn đất.

Hồng Thiêm quát: " Các ngươi tất cả chết hết cho lão tử !" Dưới cơn giận dữ, hần cũng đã bắt đầu tự xưng là " lão tử".

Đám người của Liệt Thú tộc này làm sao có thể chống đỡ nổi phi kiếm của người tu chân, trong nháy mắt đã bị kiếm quang giết chết hơn phân nửa. Còn lại chừng vài người đang nằm dưới đất cầu xin tha thứ. Trong lòng Hồng Thiêm kinh ngạc, lần trước bắt được tên Liệt Thú tộc không có tính cách mềm yếu như những người này. Hần lớn tiếng nói: " Lập tức ra lệnh tất cả quái thú đình chỉ công kích !"

Từ trên mặt đất có hai người ngậm một vật màu đỏ trong miệng, dùng sức thổi mạnh, thanh âm vang vọng quanh quần trên bầu trời thảo nguyên, có vẻ vô cùng quỷ dị. Hồng Thiêm có chút bình tĩnh lại, hỏi: " Tại sao các ngươi phải sai khiến quái thú giết người ? Linh Quỷ Sư đến đây làm gì vậy?"

Trong nhóm có một người căng thẳng đáp: " Chúng ta cũng không có cách nào, thời gian trước có mấy Linh Quỷ Sư tới bộ tộc chúng ta, còn có mấy người giống như lão nhân gia ngài.."

Hần nhìn thấy sắc mặt Hồng Thiêm biến đổi, sợ đến vội vàng nói: " Không..không phải, giống như cách giết chóc của ngài thôi..họ dùng những ánh sáng lờ lờ như vậy.."

Hồng Thiêm liền hiểu được, dùng phi kiếm để giết người, vậy nhất định là có người tu chân tham dự vào.

Tất cả tộc nhân của chúng ta đều bị hạ chú, vừa rồi lão nhân gia ngài giết được hần, chúng ta mới có thể tỉnh táo lại. Xin lão nhân gia ngài tha mạng cho, chúng ta cũng là vô tội thôi...ô ô.." Người nọ chột bật khóc lớn.

Hồng Thiêm nhìn thi thể đầy đất, trong lòng phiền não không thôi, cắn răng hỏi: " Bọn họ làm như vậy có mục đích gì?"

Trong nhóm có một lão giả nói: " Chúng ta chỉ là công cụ lợi dụng của bọn họ, cũng không rõ ràng lắm việc bọn họ muốn làm gì."

Hồng Thiêm lạnh lùng nói: " Vậy à ? Vậy lưu lại các người có ích lợi gì?" Một câu hù dọa của hắn làm những người này khóc lóc âm ỉ, có người nói: " Đại..đại gia..lão nhân gia..ta..chúng ta..bọn họ sẽ không nói...tại sao lại làm như vậy..xin ngài..tha mạng a !"

Trong lòng Hồng Thiêm vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn đám người Liệt Thú tộc này, thật không biết nên làm sao bây giờ. Hắn âm trầm nghiêm mặt không nói lời nào, chỉ nhìn những người này chằm chằm khiến cho lông tóc bọn họ dựng lên, trên lưng cảm thấy rét lạnh.

Rất cuộc có một người nhỏ giọng nói: " Ta có nghe được một chút..."

Con mắt Hồng Thiêm sáng ngời, nói: " Là cái gì ? Nói mau !"

Người nọ đáp: " Bọn họ đang thu thập vật gì đó, nói là người chết mới có...hơn nữa phải là người bị chết rất thảm, cho nên bọn họ mới buộc chúng ta âm thầm không chế quái thú dã thương người...ân, ta còn nghe một Linh Quỷ Sư nói, đó là vì lão tổ của Mãng Nguyên xuất ra một phần lực, còn cần rất nhiều người đến bái kiến Kỳ Phúc Bách Linh..còn những chuyện gì khác thì hắn cũng không biết."

Hồng Thiêm trầm ngâm một hồi lâu, âm thầm suy nghĩ : Mãng Nguyên lão tổ? Hình như ở nơi nào từng nghe nói qua. Suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được đã nghe nói qua ở nơi nào. Hắn biết không có khả năng hỏi thêm được gì, lại nói: " Phía trước còn có tộc nhân các người sao?"

Lão giả kia đáp: " Mỗi một đường đều có một Linh Quỷ Sư khống chế, những thương đội gần nhất không một ai trốn thoát. Ai ! Liệt Thú tộc xem như xong đời rồi, sau này sẽ không ai buông tha cho chúng ta nữa."

Khi hắn vừa tỉnh táo lại, lập tức hiểu ngay tình cảnh hiểm ác của bộ tộc mình, trong lòng không khỏi oán hận đám Linh Quỷ Sư cực kỳ.

Người trong thương đội đã hoàn toàn tuyệt vọng, chiến đấu trong thời gian dài, thể lực đã tiêu hao đến cực hạn. Nạp Thiện và Mạt Bồn tả xung hữu đột liều mạng chém giết, cố gắng khóa lấp lỗ hổng của vòng phòng ngự. Mọi người dùng hết khí lực cuối cùng, rất cuộc cũng không cố gắng hơn được nữa, quái thú liên tục tấn công vào, toàn bộ đã hỏng mất, cùng thời gian những tiếng thảm hào vang lên thành một mảnh. Nạp Thiện thở hổn hển, đầu bóng lưng dính đầy mồ hôi và máu tươi, cả người như nhũn ra, hai tay vô lực. Mạt Bồn so với Nạp Thiện còn đỡ hơn một chút, điều này cũng nhờ lúc bình thường hắn hay khổ luyện, nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể bảo vệ Nạp Thiện, không có dư thừa lực lượng đi cứu trợ mọi người. Cả hai bên thì thể cả người lẫn quái thú đều chất như núi, máu chảy thành sông, trên người hai người dính đầy huyết nhục, nhìn bộ dáng vô cùng đáng sợ.

Tụ Liêm của Trụ Đầu đã ném đi, hắn cầm một thanh Đại Khảm Dao, kêu lớn, ra lệnh cho người của tiểu đội mình chạy tới bên người hắn. Hắn phi thường rõ ràng, lúc này mà buông rơi sự kháng cự thì sẽ không còn cơ hội sinh tồn, tụ tập tiểu đội lại bất quá chỉ có thể chống đỡ thêm một lúc mà thôi.

Một Bát Sát Thú hung hăng đánh vào sau lưng Lại Đầu, chiếc sừng nhọn trên đầu cắm vào xương vai hắn. Lại Đầu bị Bát Sát Thú đẩy mạnh về phía trước, hắn đau đến điên cuồng hét lên. Ngoan Công tiến lên một đao đâm vào bụng Bát Sát Thú nọ, xoắn mạnh rồi rút Đại Khảm Dao ra rồi lại xoay người cản trở một cái đuôi của Kiếm Xỉ Hào vừa đánh tới.

Xú Cước kêu lên ôm lấy Lại Đầu, hung hăng đạp mạnh một chân lên đầu Bát Sát Thú. Máu tươi trên lưng Lại Đầu chảy ra ướt đầm cả áo giáp. Vừa lại có một Kiếm Xỉ Hào đánh tới, hất Xú Cước và Lại Đầu té ngã trên mặt đất, mở to miệng định cắn Lại Đầu, Xú Cước rống to đá tới một cước, lại bị Kiếm Xỉ Hào tấp cho một cái " Bình" một tiếng thứ tích thương bắn ra vang lên, chính là Tụ Châu vừa cứu hắn một mạng, một thương này bắn chính xác ngay cổ của Kiếm Xỉ Hào. Uy lực của Hắc ngục thương thật là không giống bình thường, chỉ một kích đã cắt đứt cổ của quái thú. Xú Cước kêu thảm rút chân về, trên chân còn dính chặt một cái đầu lâu quái thú đang ngậm chặt chân hắn không buông.

Đột nhiên, một trận thanh âm cao vút truyền đến, đám quái thú liền dừng tấn công, lui về phía sau tản ra. Trụ Đầu hét lớn: " Quái thú lui rồi !"

Cơ hồ đồng thời, mọi người cũng hoàn toàn xụi lơ nằm dài trên mặt đất, Nạp Thiện cũng ngồi phịch trong vũng máu, mở miệng cười lên điên cuồng: " Oa...haha...haha...hahaha !"

Trụ Đầu ngã phịch trên thi thể của một Kiếm Xỉ Hào, hần há miệng thở dốc nhưng không cười nổi, nước mắt đã tuôn ra đầm đìa.

Có người cả kinh kêu lên: " Con Địa Hỏa Thú bị thương kia...nó đang lao tới đây !"

Ban Đồng lớn tiếng ra lệnh: " Dẫn dụ nó ra chỗ khác ! Dẫn dụ nó ra chỗ khác !"

Thật vất vả mới tìm được mấy Hắc Tiêm kỵ, mấy hộ vệ đã rất nhanh nhảy lên. Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng tìm được một Ngân Tiêm kỵ, Trụ Đầu lau nước mắt, chụp lấy Hồng Trùy Pháo thấy tới cho Nạp Thiện, lớn tiếng nói: " Huynh đệ cẩn thận !"

Mạt Bồn thúc Ngân Tiêm kỵ đi theo phía sau những hộ vệ xông ra ngoài.

Trên lưng Địa Hỏa Thú bị bắn trúng hai vết thương, ngành giáp trên người đều là vết rách, đầu vết thương tan nát, một con mắt bị chảy ra chất dịch màu xanh, nó đã bị nổ mù một mắt, sáu cái chân dài thô to cũng đã bị đoạn gãy mất một. Thân thể khổng lồ của nó loạng choạng, nghiêng nghiêng ngã ngã đang lao thẳng trên thảo nguyên.

Những hộ vệ cười trên Hắc Tiêm kỵ tay cầm thứ tích thương, bọn họ chạy tới một bên Địa Hỏa Thú chừng một trăm thước rồi giơ thương bắn tới, quang đạn bắn thẳng xuống mặt đất bên dưới thân thể to lớn của nó, mặc dù không làm nó bị thương, nhưng lại thành công trong việc hấp dẫn lực chú ý của nó. Một tiếng hét điên cuồng làm người kinh hãi vang lên, hai ngọn lửa màu đỏ từ miệng nó phun ra. Mấy hộ vệ không nghĩ ra Địa Hỏa Thú lại có thể phun ra ngọn lửa xa tới như vậy, muốn bỏ chạy đã không còn kịp nữa, trong phút chốc cả họ lẫn Hắc Tiêm kỵ đều bị thiêu cháy.

Nạp Thiện vội vàng chuyển hướng Ngân Tiêm kỵ, hần và Mạt Bồn cũng đã chạy đến quá gần. Con mắt của Địa Hỏa Thú đối với những vật di động rất mẫn cảm, xoay người hướng tới hai người bọn họ đuổi theo. Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Lão Mạt, người khổng lồ chế Ngân Tiêm kỵ, con vật phun lửa này đuổi kịp thì xong đời, chạy mau a !"

Mạt Bồn dùng thương không ngừng thúc mạnh vào cổ Ngân Tiêm kỵ, Ngân Tiêm kỵ mang theo hai người bọn họ chạy như điên về phía trước. Nạp Thiện giơ lên Hồng Trùy Pháo, nói: " Mụ nội nó, tinh thạch sắp tiêu hao hết rồi." Hần phát ra quang đạn cuối cùng.

" Oanh !"

Lần này năng lượng quang đạn nổ tung ở phía đầu bên phải của Địa Hỏa Thú, tạc nó điên cuồng hét lên một tiếng, lại phun lửa lần nữa. Nạp Thiện kêu lên: " Chạy mau !"

Mạt Bồn liều mạng thúc mạnh Ngân Tiêm kỵ, Ngân Tiêm kỵ bị thúc đến đau đớn, điên cuồng lao nhanh về phía trước. Ngọn lửa nó rơi xuống phía sau hai người bọn họ, một luồng nhiệt khí nóng hực áp tới. Nạp Thiện kêu lên: " Chạy hướng bên kia !"

May mắn là Địa Hỏa Thú bị thương một chân, nếu không Ngân Tiêm kỵ nhất định không thể chạy thoát khỏi nó.

" Đừng hoảng hốt ! Chạy qua đây !"

Nạp Thiện nghe tiếng liền mừng rỡ, hướng lên Hồng Thiêm đang ở trên không trung nói: " Ha ha, nếu người còn không đến, lão Nạp ta sẽ biến thành thịt nướng đó !"

Hồng Thiêm đột nhiên nhảy xuống bên người Nạp Thiện, cười nói: " Đưa pháo cho ta !"

Tay hần chụp lấy Hồng Trùy Pháo xoay người hướng tới con Địa Hỏa Thú bị thương phóng đi.

Nạp Thiện hâm mộ nói: " Ai ! Nếu ta có thể bay được thì tốt quá."

Mạt Bồn chụp lấy Nạp Thiện, kêu lên: " Người xem bên kia ! Vật gì đang sáng lên vậy?"

Hồng Thiêm từ không trung rơi xuống sau lưng Địa Hỏa Thú, nhẹ nhàng đáp xuống ngay trên lưng nó, tay chìa Hồng Trùy Pháo vào vết thương trên lưng nó, cười lạnh nói: " Lần này còn không giết được người?" Tay hần ẩn một phát đồng thời bay vút lên bầu trời như tia chớp. Theo một tiếng nổ mạnh thật trầm muộn,

thân thể cao lớn của Địa Hỏa Thú vỡ vụn thành hai đoạn, máu thịt bay tứ tán. Hồng Thiêm giải quyết xong Địa Hỏa Thú, xoay người hướng tới chỗ Lý Cường bay đi.

Người còn sống sót trong thương đội đều cũng ngây người nhìn Địa Hỏa Thú bị nổ tung. Trụ Đầu đang ở bên người Lại Đầu, tay cố gắng bịt lấy vết thương trên lưng hắn, Xú Cước cũng không để ý tới vết thương trên chân mình, nâng Lại Đầu, kêu lên: " Lại Đầu ! Người tỉnh lại đi ! Tỉnh lại đi ! "

Thanh âm của hắn rất nhẹ: " Lại Đầu, chúng ta là một đôi...ta là Xú Cước, người là Lại Đầu, nếu người đi rồi, Xú Cước phải làm sao bây giờ? Huynh đệ, tỉnh lại ! Tỉnh lại ! "

Trong cổ họng Lại Đầu rên rỉ gì đó không ngừng, hắn ói ra một ngụm máu đen, thở dài rồi bất động.

Trụ Đầu và Xú Cước hai người ngơ ngác ôm lấy thi thể Lại Đầu, không nói gì ngồi im lìm trong vũng máu.

Một thương đội hơn một ngàn người, sống sót không tới năm trăm người, hơn nữa ai cũng bị thương, không có ai được hoàn hảo không tổn hao gì. Ba mươi người trong tiểu đội Trụ Đầu chỉ còn sống sót mười tám, trong đó còn có bảy người trọng thương, đây cũng xem như là tiểu đội bị hao tổn ít nhất.

Ban Đồng ngồi ở ngay bên thi thể quái thú, mặt không còn chút máu nhìn thương đội của mình, hắn cảm thấy thà chết còn tốt hơn, thậm trạng như thế làm hắn thật sự không cách nào đổi mặt.

Nạp Thiện và Mạt Bồn nhảy xuống Ngân Tiêm kỵ, chậm rãi hướng tới chỗ bụi cỏ đang phát sáng đi tới. Nạp Thiện nắm chặt Nghịch Quang kiếm trong tay, hỏi: " Có phải là bảo vật hay không?"

Mạt Bồn khoát khoát tay ra dấu cho hắn không nên nói chuyện, hai người rón rén đi lại gần. Đột nhiên Mạt Bồn nhỏ giọng kinh hô: " Trời ạ ! Là sư tôn ! "

Lúc này Hồng Thiêm cũng đã tới, hắn nhấc tay ra dấu, truyền âm nói: " Sư thúc đang tu luyện chữa thương, chúng ta ở bên cạnh hộ pháp, ngàn vạn lần không nên kinh nhiễu lão nhân gia."

Nạp Thiện và Mạt Bồn nghi vấn đầy bụng, nhưng không dám hỏi nhiều, hai người cầm vũ khí trong tay, hộ pháp cho Lý Cường.

Lý Cường đưa tâm thần chìm vào nguyên anh, thông thả thôi động tiểu vũ trụ, đồng thời cẩn thận chậm rãi tu bổ lại vết thương trong người. Hắn có ưu thế là nắm giữ hai công pháp tu chân của hai môn phái lớn, hơn nữa có Tử Viêm Tâm và Hỏa Tinh trợ giúp, khôi phục nhanh phi thường, chỉ một thời gian ngắn, thương thế của hắn đã chuyển tốt hơn, cũng còn thừa lực tu luyện lại Lan Uẩn chiến giáp.

Lý Cường phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, Thái Hạo Toa tựa hồ trở nên rất yếu, hắn cứ mãi do dự, nhớ tới lúc ở Hắc ngục ném khổ vì nó, rốt cuộc buông tha cho ý nghĩ tu luyện Thái Hạo Toa. Sau này hắn mới biết được, lúc này Thái Hạo Toa bởi vì hoàn toàn phát tán năng lượng chính mình nên hoàn toàn suy yếu, nếu mình tu luyện nó thì có thể là người thứ nhất tại tu chân giới tu luyện đến Xuất Khiếu sơ kỳ có được tiên khí của chính mình, đáng tiếc hắn đã bỏ qua cơ hội này.

Bởi vì có Hồng Thiêm hộ pháp trên không trung, Nạp Thiện và Mạt Bồn ở ngay bên cạnh vẫn nhìn Lý Cường, hai người ở cùng một chỗ nhỏ giọng nói chuyện, Nạp Thiện lặng lẽ nói: " Lão Mạt, sau khi rời khỏi nơi này, người đi theo lão Đại tu chân, còn có ý muốn trở về nữa không?"

Mạt Bồn cười khổ nói: " Ta thăm nghĩ rời khỏi nơi này sớm một chút, ai ! Thật ra ta cứ nghĩ cứ thành thật sống qua kiếp này là được, sau khi gặp sư tôn, ta vẫn muốn đi theo lão nhân gia, không đối gạt người, từ khi ta biết tu chân sẽ sống lâu như vậy, trong lòng có chút sợ hãi a."

Nạp Thiện hưng phấn nói: " Hắc ! Ta lại vô cùng vui vẻ, có thể trường sanh bất lão a, còn có cái gì tốt hơn nữa? Ai, lão Mạt, người xem ta có còn trẻ hay không, hắc hắc, nếu về đến quê hương, còn không làm cho bọn họ hoảng sợ đó sao." Về mặt hắn càng đặc ý, lại nói: " Người có biết không, lão Đại nói, chỉ cần ta tu đến Nguyên Anh kỳ, con mắt bị mù này có thể hồi phục lại, thật sự suy ngẫm cũng thấy vui vẻ lắm a."

Mạt Bồn lại không nghĩ đơn giản như Nạp Thiện, hắn nói: " Có lẽ sau này sư tôn sẽ muốn yên ổn tìm một địa phương nào tiềm tu, ta sẽ hộ vệ cho lão nhân gia." Hắn trầm ngâm chốc lát, lại nói: " Qua cả trăm năm, khi người phát hiện ra một chuyện, bằng hữu tốt, người thân thiết ruột thịt của mình đều không còn trên nhân thế, chỉ còn lại có một mình người cô độc còn sống, người còn cảm thấy thú vị nữa sao?"

Nạp Thiện có chút ngẩn ngơ, nói: " Điều này ta không có nghĩ tới. Hà ! Quân không được nhiều như vậy, để lúc đó rồi hãy nói."

Mạt Bồn lắc đầu, trong lòng cũng rất hâm mộ sự hào hiệp của hắn.

Kim quang trên thân Lý Cường càng lúc càng tăng mãnh liệt, Lan Uẩn chiến giáp bao phủ một tầng khí màu tím, xuất ra bảo quang chói mắt, những vết rách trên chiến giáp dần dần dung hợp, trên người hắn đột nhiên toát ra một tầng sương khói nồng đậm. Hồng Thiêm ở trên không trung liếc mắt nhìn thấy, liền hạ xuống bên mình Nạp Thiện và Mạt Bồn, kéo hai người bọn họ cấp tốc lui về phía sau, nói: " Sư thúc đã hoàn toàn khôi phục rồi, hình như lão nhân gia đang luyện kiếm, kỳ quái, sao lại như vậy chứ? Đây giống như là kiếm vụ..."

Mạt Bồn tò mò hỏi: " Cái gì là kiếm vụ? Rất lợi hại sao?"

Hồng Thiêm nói: " Loại kiếm pháp này trước kia ta có nghe nói qua, nghe nói nếu có thể đem phi kiếm luyện tới trạng thái kiếm vụ thì những phi kiếm bình thường không có khả năng đối phó, nhìn kiếm vụ của sư thúc tựa hồ vừa mới luyện thành, vẫn còn là hình thái sơ bộ, nếu có thể tiến thêm nữa thì có thể không còn gì tưởng tượng."

Nạp Thiện hỏi: " Như thế nào mà không thể tưởng tượng?"

Hồng Thiêm cười: " Ta cũng chỉ nghe nói, đợi sư thúc tỉnh lại, người đi hỏi ông ấy đi, ta cũng không hiểu được rõ ràng."

Nạp Thiện vuốt cái đầu bóng lưỡng hắc hắc cười nói: " Ta nói lão ca, người đứng là làm cho người ta mất hứng a, nói chuyện chỉ nói có một nửa, cố tình làm ta tức chết a."

Mạt Bồn cũng nói: " Sư huynh, người đừng có nói vậy rồi thôi chứ."

Nạp Thiện phụ họa: " Đúng vậy, nói đi, dù nói sai chúng ta cũng không biết mà, hắc hắc."

Hồng Thiêm bị họ cuốn lấy đến không còn biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nói: " Loại kiếm pháp này là Chân Huyền Hư Vi sơ bộ, sau đó chính là Dĩ Hư Ảo Chân, còn sau nữa luyện thế nào ta cũng không rõ ràng lắm."

Nạp Thiện lắc cái đầu bóng lưỡng, nhếch miệng cười nói: " Nghe không hiểu, cái gì là chân là hư cả. Ta nói lão ca, chỉ hỏi một câu thôi, kiếm vụ có phải rất lợi hại không?"

Hồng Thiêm cười nói: " Hối nhầm ! Đương nhiên rất lợi hại, đây chính là phương pháp tu luyện cao nhất đó."

Về mặt Nạp Thiện có vẻ chờ mong: " Lúc nào đó lão Đại dạy ta thì hay quá."

Hồng Thiêm nghĩ Nạp Thiện rõ ràng đang nằm mộng giữa ban ngày, hắn cười cười, thần nhiên nói một câu: " Có lẽ."

Mạt Bồn chỉ tới phía xa: " Các người nhìn kia ! Đó là cái gì?"

Lý Cường đứng dậy nói: " Đó là một đám người tu chân, người nhìn thấy chính là cái bóng của kiếm quang."

Nạp Thiện kinh hãi kêu lên: " Lão Đại ! Huynh tỉnh rồi."

Về mặt Hồng Thiêm ngưng trọng, nói: " Không biết là địch hay là bạn?"

97. Chương 97

Nạp Thiện vội giục: " Lão Đại, sao chúng ta không mau chân đến xem thử?"

Lý Cường nói: " Đừng đi trêu chọc bọn hắn, chúng ta mau trở về xem tình huống của thương đội."

Mạt Bồn cười khổ nói: " Tình huống của thương đội thật không tốt chút nào, thương vong thảm trọng, đã chết rất nhiều người."

Thật ra sau khi Lý Cường bị người của Thiên Kích Phong vây khốn, chỉ biết thương đội sẽ rất khó ngăn cản được quái thú. Hắn nói: " Chúng ta đi xem, có cái gì có thể giúp đỡ thì giúp một tay. Vận khí của bọn họ thật sự là quá kém, lại đúng lúc bị cuốn vào chuyện này, không khéo ta lại bị giữ chặt ở đây."

Hồng Thiêm nói: " Đúng vậy, bây giờ cả Tây đại lục đều không yên bình, chuyện phát sinh ở Thiên Lộ thảo nguyên chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi."

Lý Cường nghe ra trong lời nói của hắn có ẩn ý, hỏi: " Hồng Thiêm phát hiện chuyện gì sao? Nói thử nghe một chút."

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, nghe người của Liệt Thú tộc nói, lần này biến cố xảy ra ở Thiên Lộ thảo nguyên, chính do Linh Quỷ Sư tác quái, trong đó có nói đến một lão tổ nào đó ở Mãng Nguyên, tất cả người của Liệt Thú tộc đều bị khống chế, bọn họ chỉ là khôi lỗi(con rối) và công cụ mà thôi. Cùng với tình huống tại trấn nhỏ giống nhau, bọn họ tựa hồ cũng đang thu tập hồn phách, nhưng khác với lần trước chính là lần này họ lại muốn thu thập oán khí lệ phách(oán hồn chết thảm)."

Lý Cường trầm ngâm hồi lâu, hắn cũng không hiểu rõ chuyện ảo diệu trong đó. Nhìn kiếm quang ở phía xa xa, hắn thì thào lầm bầm: " Là lão tổ gì đây? Hắn rốt cuộc là ai?"

Mạt Bồn hỏi: " Sư tôn vừa rồi đã tranh đấu với ai?"

Lý Cường thở dài nói: " Là người tu chân của Thiên Kích Phong, bọn họ đại động can qua chạy đến Thiên Lộ thảo nguyên lấp đặt cạm bẫy...bỏ đi, không nói nữa, việc này có chút khó nói, chúng ta trở về thương đội xem sao."

Nạp Thiện nghe xong sắc mặt biến đổi, vừa muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại nhẫn nhịn.

Bốn người đáp xuống doanh địa trung ương của thương đội, Lý Cường không dám tin tưởng nhìn vào thảm trạng trước mắt, hắn lấy ra linh đan chữa thương, nói: " Hồng Thiêm, mang nước tới hòa tan với linh đan, cho những người bị thương uống đi. Ban Đồng tổng lĩnh ở nơi nào? Đưa ta đi gặp hắn."

Hồng Thiêm chỉ chỉ Ban Đồng đang ngồi thần thờ trên mặt đất, cầm lấy linh đan gọi người tới giúp trị thương, Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng tiến lên hỗ trợ.

Lý Cường chậm rãi đi tới trước mặt Ban Đồng, không nói gì chỉ nhìn hắn.

" Ta có lỗi với những huynh đệ đã đi theo ta, đã làm chết nhiều người như vậy...ai ! Liệt - Thú - tộc ! Ta...tại sao ta lại kiên trì tiến về phía trước chứ? Thật là quỷ mê tâm khiếu a."

Ban Đồng nhìn chằm chằm Khảm Dao trước mắt, hồi hận nói. Làm tổng lĩnh của thương đội, hắn quả thật không cách nào đối mặt với tràng tai nạn này, thương đội rơi vào tình cảnh này, phải đóng cửa là chắc chắn.

Lý Cường vỗ vai hắn an ủi: " Ban Đồng, không có gì phải hối hận, chuyện nếu đã xảy ra, phải nghĩ biện pháp giải quyết, những chuyện sau này sẽ nói sau. Nhưng bây giờ các người phải đi trở lại thôi, phía trước còn có nhiều quái thú hơn."

Ban Đồng ngẩng đầu lên, Lý Cường phát hiện con mắt hắn đã đỏ rực.

Ban Đồng gầm nhẹ: " Liệt Thú tộc tại sao lại làm như vậy? Con mẹ nó...tại sao bọn họ làm vậy?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Bọn họ bị người khống chế, thân bất do kỷ (không được tự mình làm chủ)."

Cả người Ban Đồng đều ngậy đại, một hồi lâu hai hàng nước mắt chảy xuống, dĩ nhiên lại là huyết lệ. Hắn biết rõ mối thù này cả đời cũng không thể nào báo được, có thể khống chế được người của Liệt Thú tộc, tuyệt đối không phải khả năng của hắn có thể đối phó được.

Ban Đồng dù sao cũng là một hán tử tung hoành nam bắc, chỉ lát sau đã bình tĩnh trở lại, trên mặt lộ ra vẻ kiên nghị. Trong lòng Lý Cường ngẫm thán phục, ý chí của người này thật không phải chuyện đùa, gặp phải đả kích trầm trọng như thế mà có thể mau chóng tỉnh táo, thật sự là lợi hại.

Ban Đồng thì lễ thật sâu: " Cảm ơn tiền bối !"

Lý Cường gật đầu nói: " Người đi đi !"

Lý Cường xoay người liếc mắt một cái nhìn thấy Táp Châu nằm ở trong vũng máu, một tay còn cầm thanh Hắc ngục thương, hắn vội bước lên định dìu hắn lúc này mới phát hiện thân thể Táp Châu đã cứng ngắc.

Đôi mắt Táp Châu vô thần nhìn lên bầu trời, ở bụng bị một vết thương lớn, bị một cái sừng của Bát Sát Thú cắm vào. Lý Cường nhẹ nhàng vuốt mắt cho hắn, trong lòng không khỏi cảm thán tính mạng con người sao lại quá yếu ớt.

Táp Châu kiên trì đến giờ phút cuối cùng mới chết, sau khi hắn cứu Xú Cước, không cẩn thận bị một Bát Sát Thú đang bỏ chạy húc vào bụng, mặc dù hắn cũng dùng Hắc ngục thương giết chết được Bát Sát Thú này, nhưng chính hắn cũng không thể sống được.

Cùng với hắn kết bạn đồng hành có mấy hành thương bằng hữu cũng đã chết hết, không ai tránh được tràng đại kiếp này.

Ban Đồng tự khởi tinh thần, chỉ huy những hộ vệ đã kiệt sức thu thập những thi thể đồng bạn đã chết đi.

Một trận khói nhẹ nhàng thổi lại, có người kêu lên: " Thảo nguyên cháy rồi ! Bốc lửa rồi !"

Đại hỏa hùng hùng bốc lên, phát ra " phách phách ba ba" những tiếng vỡ vụn, ngọn lửa hòa cùng bụi mù bốc lên tận trời.

Doanh địa nhất thời lại trở nên rối loạn, mọi người đều hiểu rõ lửa cháy trên thảo nguyên vô cùng kinh khủng, Ban Đồng kêu to đến khàn cả giọng muốn cho mọi người trấn tĩnh lại.

Lý Cường nhìn hướng gió, hoàn hảo không thổi tới hướng doanh địa, hắn gọi: " Hồng Thiêm, cùng ta đi diệt lửa !"

Hồng Thiêm hét lớn: " Sư thúc, ngài xem !"

Chỉ thấy xa xa kiếm quang lóe ra, người tu chân ở nơi đó cũng đã phát hiện trận lửa lớn này bèn bay tới rất nhanh.

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, chúng ta tới nghênh đón họ không?"

Lý Cường nói: " Chờ một chút, nhìn xem rồi hãy nói."

Trong lòng hắn đối với người tu chân nơi này đã có sự nghi hoặc lo lắng.

Trong lòng Hồng Thiêm kỳ quái, sư thúc thích nhất là giao hữu với mọi người, nhưng lần này tựa hồ rất lạnh nhạt, không biết là vì nguyên nhân gì.

Nạp Thiện chạy tới nói: " Lão Đại, bên kia bay tới rất nhiều người tu chân."

Lý Cường không để ý đến tiếng kêu của Nạp Thiện, hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc trên mặt bình tĩnh yên lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mười mấy người tu chân từ trên bầu trời xẹt qua, lao thẳng tới chỗ lửa cháy.

Hồng Thiêm kinh ngạc nói: " Đây là người tu chân từ nơi nào tới, sao lại nhiều đến như vậy? Kỳ quái, người tu chân rất ít tới Tây đại lục a."

Lý Cường nói: " Hình như không phải là người tu chân của Tây đại lục, người xem trang phục của họ, khác hắn người của nơi này."

Hồng Thiêm gật đầu: " Thật sự là không giống. Sư thúc, chúng ta đi hỏi thử xem."

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Bọn họ sẽ tới, chúng ta chờ là được."

Nhóm người tu chân kia bay đến trên bầu trời nơi lửa cháy, lập tức đại động can qua, hơn mười đạo sét đánh xuống nhanh như chớp, đánh cho hỏa trường bắn ra hoa lửa kinh thiên động địa khắp bốn phía, âm thanh cuồng bạo oanh long oanh long đến rung trời.

Trong đó có một cô nương hình như là người cầm đầu, ở một bên lớn tiếng ra lệnh, nói động tác này không đúng, người kia ra tay không đủ nhanh. Nhóm người tu chân kia đều dùng những phương cách khác hân nhau, không giống như phương pháp diệt lửa.

Mấy người Lý Cường nhìn đến trợn tròn mắt, mấy người này từ đâu tới? Hành động của bọn họ nằm ngoài ý nghĩ của người khác.

Rất nhanh trận lửa đã dần giảm xuống, cô nương dẫn đầu kia lớn tiếng ra lệnh, nhưng người tu chân còn lại đồng thời xuất ra phi kiếm của mình, trong lúc nhất thời, kiếm quang tung bay đầy trời, trăng diện thật trắng quan.

Hồng Thiêm nhện không được cười nói: "A a, nhìn thật là xinh đẹp a. Bọn họ có lẽ là đệ tử của đại môn phái tu chân nào đó, đi ra lịch lãm tu hành, a a, thật sự là hiếm thấy."

Lý Cường cẩn thận quan sát, hiểu được Hồng Thiêm nói rất có lý, những người tu chân này chỉ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, phần lớn chỉ mới đạt tới giai đoạn rất bình thường. Cô nương chỉ huy bọn họ ước chừng chỉ mới tới Nguyên Anh trung kỳ, có thể xem như một tu chân cao thủ, ở phía sau nàng có một người tu chân đang đứng, tu vi còn cao hơn nàng, hẳn vẫn yên lặng đứng ở một bên nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đang đề phòng gì đó.

Chỉ lát sau, những người tu chân này đã diệt hết trận lửa lớn, hướng doanh địa của thương đội bay tới. Bọn họ đáp xuống mặt đất, nhìn thấy thảm trạng của thương đội thì phi thường giật mình, đang nhỏ giọng nghị luận với nhau.

Chỉ nghe cô nương kia nói: "Mọi người yên tĩnh một chút! Đây là thương đội của Tây đại lục Thần Bang Tinh, xem ra bọn họ vừa mới bị quái thú nơi này tập kích qua. Bây giờ không nói nhiều nữa, tất cả đệ tử đi cứu trị người bị thương, đây cũng là một trong những mục đích tu hành của các ngươi, nhanh chóng hành động đi."

Nghe nàng nói, Lý Cường và Nạp Thiện đều hiểu rõ, đây là ngôn ngữ của Thiên Đình Tinh, cũng là tiếng quê quán của Lý Cường. Những người khác, kể cả Ngoan Công cũng không rõ họ nói cái gì.

Đám người tu chân kia lập tức tản ra, rất chăm chú đi cứu trị người bị thương, trong lòng Lý Cường đối với bọn họ sanh hảo cảm, hiểu được đây mới chính thức là người tu đạo.

Bởi vì mấy người Lý Cường không có mặc chiến giáp, những người tu chân này cũng không nhận ra trong doanh địa còn có người tu chân, Nạp Thiện nhện không được nữa, hẳn nghe được ngôn ngữ của quê nhà nên trong lòng khó nhịn, lớn tiếng nói: "Chào các người, a a, các người ở đâu tới?"

Đám người tu chân kia chấn động quay đầu nhìn về hướng Nạp Thiện, Lý Cường ở một bên mỉm cười không nói gì.

Cô nương kia đi tới, nàng vừa đi vừa ra lệnh: "Các người tiếp tục cứu người, đừng phân tâm chuyện khác."

Nàng nhìn Nạp Thiện ôm quyền hỏi: "Xin hỏi làm sao người biết được ngôn ngữ của Cổ Kiếm Viện chúng ta, các người là..."

Nạp Thiện ngạc nhiên nói: "Các người không phải từ Thiên Đình Tinh tới sao?"

Lý Cường chen lời: "Cổ Kiếm Viện? Là Phong Duyên Tinh Cổ Kiếm Viện?"

Vị cô nương tu chân kia trên đầu búi tóc cao, búi tóc cắm hai thanh tiểu kiếm nhỏ làm trang sức, đôi mày hơi xếch cao, hai mắt linh động có thần, có một bộ dáng hào phóng. Nàng mặc quần áo màu phấn sắc, vóc người so ra rất cao, so với Lý Cường không thấp hơn bao nhiêu.

Nàng cất cao giọng nói: "Không sai, chúng ta đúng là người tu chân của Cổ Kiếm Viện nơi Phong Duyên Tinh, ta gọi là Bạch Nhược Tuyền, là Ngân Phụng kiếm sư của Cổ Kiếm Viện, vị này gọi là Lý Khiếu Thiên, là Kim Lân kiếm sư của Cổ Kiếm Viện. Chúng ta mang theo đệ tử đến Tây đại lục tu hành lịch lãm, các người là...?"

Có thể nhìn ra được Bạch Nhược Tuyền là một người rất sáng khoái, không một lời che giấu.

Lý Cường cười nói: "A a, ta gọi là Lý Cường, cũng là người tu chân, mặc dù không có đi qua Phong Duyên Tinh nhưng cũng biết đại danh Cổ Kiếm Viện, ngưỡng mộ đã lâu."

Hắn không phải nói lời giả dối, Phó Sơn cho hắn ngọc đồng giản có nói qua về Cổ Kiếm Viện, Cổ Kiếm Viện tại Phong Duyên Tinh là một trong bảy môn phái nổi tiếng nhất, đứng hàng thứ sáu, người tu chân rất nhiều, thực lực rất lợi hại.

Lý Khiếu Thiên và Lý Cường đều là Xuất Khiếu sơ kỳ tu chân cao thủ, hắn tươi cười vươn tay ra: "Chúng ta cùng họ a, a a, cảm giác thật thân thiết, không biết các người ở Tây đại lục làm gì vậy?"

Lý Cường cũng vươn tay: "Không có gì, chỉ là đi du ngoạn khắp nơi thôi, a a.." Hai bàn tay "ba" áp vào cùng một chỗ.

Lý Cường mỉm cười, vẻ mặt không chút thay đổi vận chân nguyên lực súc tới bàn tay mà không phát ra, nào ngờ trên tay Lý Khiếu Thiên lại không có chút lực đạo nào, làm cho Lý Cường rất là xấu hổ, nghĩ thầm: "Mụ nội nó, bị người của Thiên Kích Phong làm cho thần kinh khẩn trương, nghi thần nghi quỷ mãi."

Buông tay ra, Lý Cường hỏi: "Các người đến Tây đại lục lúc nào? Chuẩn bị đi đâu lịch lãm tu hành?"

Bạch Nhược Tuyền cười nói: "Chúng ta vừa đến Tây đại lục, trạm thứ nhất chính là Thiên Lộ thảo nguyên, chủ yếu muốn cho các đệ tử kiến thức về quái thú và chút vật phẩm đặc sản của Tây đại lục."

Nàng đối với mấy người Lý Cường vô cùng tò mò, mặc dù ở Phong Duyên Tinh các nơi đều là người tu chân nhưng ở những tinh cầu khác người tu chân rất là hiếm thấy.

Lý Khiếu Thiên giải thích: "Đây là lần đầu tiên Nhược Tuyền lĩnh đệ tử đi ra lịch lãm, a a, ta đi theo làm hướng đạo và bảo tiêu cho bọn hắn."

Bạch Nhược Tuyền gắt giọng: "Ai cần người bảo vệ! Chúng ta hoàn toàn có thể tự ứng phó nếu gặp khó khăn, hì hì, người làm hướng đạo không tệ lắm, còn những chuyện khác không cần người lo."

Lý Khiếu Thiên khoan hậu chỉ cười lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Lý Cường nói: "Vừa tới? Vậy ý nói có Truyền Tống Trận ở gần đây? Thật là không nghĩ tới."

Hồng Thiêm nói: "Chúng ta đến bên kia nói chuyện, nơi này quá rối loạn."

Lý Cường cười nói: "Không quan hệ, bọn họ sẽ không quan tâm đâu."

Bạch Nhược Tuyền nhìn chung quanh, hỏi: "Tại sao lại có nhiều quái thú tập kích thương đội như thế, các người không có hỗ trợ sao?" Lời nàng rất thẳng thắn, tựa hồ như có ý trách móc.

Hồng Thiêm cau mày, cười khổ nói: "Nếu không có chúng ta ở chỗ này chỉ sợ rằng người của thương đội cũng không ai còn sống. Hàng vạn Kiếm Xỉ Hào và Bát Sát Thú, lại có vô số cực độc Hỏa Liệt Trùng, phía sau còn đi theo hai Địa Hỏa Thú, loại công kích này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, quả thật giết cũng không hết a."

Hắn lấy tay sờ vào mũi, nói tiếp: "A a, nếu các người tới sớm một chút, có lẽ sẽ ít tổn thất hơn."

Bạch Nhược Tuyền giật mình mở to hai mắt, nói: "Ai nha, thật là đáng sợ, nhất định là có người cố ý khống chế quái thú tập kích, ta dám khẳng định." Nhìn bộ dáng của nàng có vẻ rất chắc chắn.

Lý Cường tò mò hỏi: "Sao người biết có người khống chế quái thú?"

Bạch Nhược Tuyền cười nháy mắt mấy cái, nói: "Bát Sát Thú và Kiếm Xỉ Hào nếu không ai khống chế, đã sớm tự giết lẫn nhau, chúng nó không phải đồng loại."

Lý Khiếu Thiên ở một bên giải thích: "Nhược Tuyền có nghiên cứu đối với quái thú."

Lý Cường nói: "Nguyên lai là như vậy. Được rồi, các người có hiểu rõ chuyện phát sinh gần đây của Tây đại lục không? Các người từ Phong Duyên Tinh đi ra có nghe được tin tức gì không?"

Hắn muốn hiểu rõ xem Phong Duyên Tinh có lời đồn gì không, bây giờ hắn đối với tin tức dường như bế tắc, khiến cho hắn không cách nào phán đoán được tình thế chuẩn xác.

Lý Khiếu Thiên nói: "Chuyện gì? Chúng ta không biết, chúng ta mới từ sa mạc của Lăng Nguyên Tinh chạy lại đây, còn chưa biết tình huống nơi này." Hắn dừng một chút, lại nói: "Chúng ta đi ra thời gian cũng đã rất lâu, Tây đại lục là trạm dừng chân cuối cùng, rất nhanh sẽ về Phong Duyên Tinh."

Hồng Thiêm nói: " Tây đại lục không được an bình, có thể nói là nguy cơ trọng trọng, bất quá nếu các người cần lịch lãm tu hành thì đây là một cơ hội tốt."

Lý Cường trừng mắt một cái nhìn Hồng Thiêm, hắn liền biết ngay ý của sư thúc không muốn lôi kéo những người này vào cuộc, hắn đành nhu nhu lỗ mũi, không dám nói thêm gì nữa.

Bạch Nhược Tuyền cảm thấy rất hứng thú, nói: " Được a, Thiên đại ca, chúng ta tham gia đi."

Nhưng Lý Khiếu Thiên lại hỏi: " Có thể nói cho chúng ta biết Tây đại lục phát sinh đại sự gì hay không?" Dù sao lịch duyệt của hắn so với Bạch Nhược Tuyền cũng cao thâm hơn, trong lúc chưa hiểu rõ tình huống thì không dễ dàng làm ra quyết định.

Lý Cường đem tình huống nơi này nói lại đơn giản một lần, thần sắc của Lý Khiếu Thiên và Bạch Nhược Tuyền trở nên ngưng trọng, mặc dù bọn họ biết đây là cơ hội rất tốt để lịch lãm tu hành, nhưng bọn họ cũng phải lo lắng cho an toàn của các đệ tử, hai người không khỏi do dự tính toán.

Lý Cường cười nói: " Ta chuẩn bị đến An Độ Trung Trại nhìn thử xem là ai đang giả trò quỷ ở Thiên Lộ thảo nguyên, các người không cần tiến vào vòng thị phi này a."

Bạch Nhược Tuyền nói: " Chờ ta và Thiên đại ca thương lượng một chút đã, được không?"

Lý Cường tìm Ngoan Công, nói: " Ngoan Công, thế cục bây giờ ngoài dự đoán của ta, người theo thương đội trở về đi, hành trình tiếp theo sẽ hung hiểm dị thường..."

Ngoan Công nghe được những lời này thì lo lắng vạn phần, hắn đã chứng kiến bản lĩnh của mấy người Lý Cường, không muốn dễ dàng rời khỏi họ.

Lý Cường nhìn thấy nét mặt già nua của Ngoan Công đỏ bừng, trong lòng không khỏi có chút áy náy, nói: " Ngoan Công, thật xin lỗi, ta không thể để cho người tiếp tục mạo hiểm nữa."

Ý tứ của hắn Ngoan Công cũng hiểu được, cũng do năng lực của mình quá yếu kém, ý nghĩ này làm hắn rất uể oải.

Ngoan Công thở dài: " Ai ! Lão Đại, ta sẽ không liên lụy các người đâu, cho ta đi theo đi, dù cho sống chết thế nào ta cũng sẽ không có nửa lời oán hận."

Lý Cường lấy trong tủ trạc ra một bộ khải giáp của Thần Bang đại lục, lại lấy ra một thanh Thánh Dao, nói: " Ngoan Công, bộ khải giáp và Quang Minh Nhận này tặng cho người, đợi chốc lát ta bảo Mạt Bốn dạy cho người một bộ pháp môn để luyện công. Lần này có thể quen biết mấy người bằng hữu Man Dã tộc các người ta thật sự cảm thấy rất vui vẻ."

Ngữ khí của hắn cực kỳ chân thành, Ngoan Công hiểu được Lý Cường không muốn mình đi mạo hiểm nữa, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận khải giáp và Thánh Dao, trên mặt toát ra vẻ thất vọng vô hạn.

Lý Cường ngoắc Mạt Bốn tới dặn dò vài câu, Ngoan Công cung kính hướng Lý Cường thi lễ nói: " Lão Đại, sau này nếu có gì cần Man Dã tộc chúng ta hỗ trợ, chỉ cần người nhắc lời tới, chúng ta sẽ toàn lực giúp đỡ."

Lý Cường chấp tay đáp lễ, cười nói: " Ngoan Công khách khí rồi."

Mạt Bốn cười kéo Ngoan Công sang một bên truyền công pháp.

Lý Khiếu Thiên đi tới, nói: " Thật ngại quá, chúng ta không thể làm gì thêm, các đệ tử chỉ là lần đầu tiên đi ra lịch lãm, chúng ta phải cam đoan sự an toàn của bọn họ, không thể có gì sơ suất được."

Lý Cường quay đầu lại nhìn Bạch Nhược Tuyền, chỉ thấy nàng đang dùng sức đá mạnh vào thi thể một Kiếm Xi Hào, bộ dáng như đang rất tức giận, không khỏi tức cười nói: " Không gì đâu. Chúng ta sẽ đi ngay trong chốc lát, các người phải cẩn thận nhiều hơn."

Thật ra trong lòng Lý Khiếu Thiên cảm thấy hơi khó khăn, hắn muốn tìm hiểu rõ nơi này đang xảy ra chuyện gì, nhưng vì an toàn của các đệ tử, đây toàn là những đại đệ tử tinh hoa của Cổ Kiếm Viện, hắn thật không dám mạo hiểm.

Lý Cường và Hồng Thiêm thương lượng, chuẩn bị đi đến An Độ Trung Trại thám thính sự việc, tìm hiểu xem cuối cùng là do ai đang tác quái.

Ban Đồ nhờ những người tu chân này trợ giúp, cuối cùng miễn cưỡng sửa sang lại đội xe, bọn họ cũng không dám mạo hiểm đi về phía trước Thiên Lộ thảo nguyên, đành quay đầu trở về. Trước khi đi, Ban Đồ suất lĩnh mọi người trong thương đội, hướng Lý Cường mấy người thì lễ đa tạ, nếu không phải nhờ có mấy người bọn họ thì người trong thương đội sợ rằng không còn ai sống sót.

Trụ Đầu mang theo tiểu đội của mình, hướng Lý Cường cáo biệt, hắn nói: " Tiểu ca, nếu không có các người, thì chúng ta đã không thể quay trở về, ai, nói một lời, các người đưa tiền nhờ chúng ta bảo vệ, ngấm lại cũng thật xấu hổ a."

Lý Cường khẽ cười nói: " Tiền đồ cẩn thận." Hắn đối với sự gặp gỡ ly biệt đã tạo thành thói quen.

An Độ Trung Trại, nằm ngay giữa trung tâm Thiên Lộ thảo nguyên. Lý Cường bốn người từ biệt thương đội và nhóm người của Lý Khiếu Thiên, rất nhanh đã bay tới An Độ Trung Trại, Lý Cường nắm Nạp Thiện, Hồng Thiêm kéo Mạt Bốn, lơ lửng đứng ngay trên bầu trời bên trên An Độ Trung Trại.

Nạp Thiện nhỏ giọng nói: " Lão Đại, phía dưới hình như không có ai, hoàn toàn trống rỗng, không biết có mai phục hay không?"

Lý Cường nói: " Không cần biết là có mai phục hay không, chúng ta cứ xông vào."

Hồng Thiêm cười nói: " Sư thúc, Linh Quỷ Sư cũng không có gì lợi hại, cũng chẳng làm nên chuyện gì, chúng ta đi xuống đi."

Bốn người từ trên không trung rơi xuống đường cái trong trại, bốn phía một mảnh tử khí, phòng ốc cũng giống như tây trại, ẩn hiện trong luồng sương khói nhàn nhạt, không nghe được một âm thanh nào.

Lý Cường nói: " Chúng ta xem xét một chút, nơi này giống như một tòa tử trại."

Nạp Thiện nói: " Ai, hình như đệ cảm thấy rợn tóc gáy a, mù nội nó, âm khí nặng nề như vậy."

Hồng Thiêm nói: " Không có mai phục, bất quá hình như nơi này đã thật lâu không có ai tới, mọi người nhìn chỗ này..." Hắn đưa tay vuốt trên lan can một cái, trên bàn tay bám đầy bụi bặm.

Mạt Bốn nói: " Xem tình hình, bất luận thương đội từ phương hướng nào đi tới cũng không đến được trung trại...bọn họ hẳn là..."

Ý tứ của hắn mọi người đều hiểu rõ, Lý Cường khẽ nói một câu: " Đáng chết !"

Hồng Thiêm nói: " Đám Linh Quỷ Sư này thật là ghê tởm, chúng ta tuyệt đối không thể buông tha cho chúng, nhưng Thiên Lộ thảo nguyên lớn như vậy, chúng ta rất khó tìm được bọn họ."

Lý Cường nói: " Bọn họ cần thu hồn luyện pháp, nhất định sẽ có tế thai, có thể tiêu diệt bọn họ."

Nạp Thiện nói: " Thiên Lộ thảo nguyên lớn như vậy, làm sao mà tìm a."

Một đạo lam quang từ sau lưng Lý Cường bay ra, tiểu Hải yêu kêu ngao kêu to mấy tiếng, Lý Cường lập tức hiểu được ý tứ của nó, đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu. Hắn cười nói: " Tiểu Hải yêu biết, chúng ta đi theo nó là được."

Hồng Thiêm chợt hiểu ra: " Đúng vậy, tiểu Hải yêu đối với hồn pháp phi thường mẫn cảm, nó nhất định có thể tìm được."

Lý Cường nhìn tiểu Hải yêu nói: " Tiểu tử kia, bay chậm một chút, bây giờ ta không còn đuổi kịp người nữa đâu."

Nạp Thiện nhin không được cười to, khoa trương nói: " Haha, lão Đại, huynh không cho rằng tiểu Hải yêu hiểu được tiếng người đó chứ..."

Lam quang chợt lóe, tiểu Hải yêu hung hăng lao tới gõ lên cái đầu bóng lưng của Nạp Thiện một cái rồi lại bay lên không trung ngẩng đầu lên, trong miệng vang lên tiếng cô lỗ gi đó, bộ dáng phi thường phạt ý.

Nạp Thiện bị gõ một cái, kêu lên quái dị: " Lão Đại, nó đánh ta !"

Mấy người nhất thời cười ha hả, Nạp Thiện cũng không nhin được cũng mỉm cười, không ngờ mình lại cáo trạng với lão Đại khi mà đối phương chỉ là một tiểu Hải yêu nhỏ bé.

Tiểu Hải yêu đột nhiên bay lên trời cao, kêu lên một tiếng lạnh lạnh.

Lý Cường chợt động, chụp lấy cánh tay Nạp Thiện, quát: " Hồng Thiêm, chúng ta theo sau!"

98. Chương 98

Lý Cường cười mắng: " Người cầm miệng cho ta ! Nó đã bay rất chậm rồi, nếu không phải vướng hai người các người, nặng nề như vậy, đuổi kịp nó sẽ không uống nhiều sức lực thể này, còn la hét, coi chừng ta bỏ người xuống bây giờ !"

Nạp Thiện liếc mắt nhìn xuống phía dưới, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên, quả thật là rất cao, trên mặt đất chỉ nhìn thấy những chấm đen, thấy vậy cả người hắn đều cảm thấy mềm nhũn. Hắn không dám nói gì nữa, chỉ gắt gao nắm chặt cánh tay Lý Cường, trong lòng ngầm thề nhất định phải học phi hành, để cho người khác chủ động không chế mình bay thể này cảm giác quả thật là không dễ chịu.

Hồng Thiêm bay đến gần Lý Cường, lớn tiếng nói: " Sư thúc, người xem !"

Tiểu Hải yêu đột nhiên dừng lơ lửng giữa không trung, trầm giọng kêu to. Lý Cường kinh ngạc nói: " Hay thật, phía trước có một cái hồ bạc."

Nạp Thiện híp mắt nhìn kỹ một lát, nói: " Lão Đại, điểm nhỏ trên mặt hồ là cái gì vậy, huynh xem, đoàn khói sương màu đen ở giữa cũng đã che mất hồ nước rồi."

Lý Cường nói: " Điểm nhỏ đó chính là lá cờ, đây là một kỳ môn trận, trước kia ta có gặp qua một cái trận nhỏ, trận này chỉ là lớn hơn một chút mà thôi." Trong lòng hắn thật ra không có một chút nắm chắc, lần trước kỳ môn trận bị công phá rất ngẫu nhiên, đầu tiên là hắn dùng Thiên Hỏa thiêu hủy một lá cờ, sau đó ở trên bầu trời có Minh Linh tử của Thiên Kích Phong dùng pháp bảo chuyên công phá kỳ môn trận mới phá vỡ được, nhưng lúc này đây hắn thật sự không rõ phải dùng biện pháp gì mới phá giải được.

Lý Cường nói: " Trước tiên chúng ta đáp xuống một bên xem thử, suy nghĩ biện pháp phá kỳ môn trận."

Bốn người lặng yên đáp xuống trong một bụi cỏ cách xa hồ bạc, Nạp Thiện té trên mặt đất, kêu khổ: " Mẹ ơi...đầu ta choáng váng rồi a...ta cần phải nằm nghỉ ngơi một chút..."

Mạt Bồn không nói một lời, chỉ ngồi xuống khoanh chân luyện công.

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc, đây là loại kỳ môn trận gì vậy?"

Lý Cường không nói gì, nhắm mắt xuất ra thần thức, phát hiện có vô số hắc ti đang tán ra trong bụi cỏ, càng tới gần bờ hồ càng dày đặc. Nếu bọn họ đi tới dám chắc sẽ bị những hắc ti này quán lấy.

Lý Cường trợn mắt nói: " Nguy hiểm thật ! Nghiêm mật như vậy, thủ đoạn phòng thủ chu đáo thật sự là hiếm thấy." Hắn đem phát hiện vừa rồi nói cho mọi người.

Hồng Thiêm cười nói: " May là chúng ta từ không trung đi xuống, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ phát hiện."

Nạp Thiện nằm trên mặt đất, dương dương nói: " Lão Đại, chừng nào chúng ta đi tiêu diệt bọn họ? Hắc hắc, nếu trước tiên không có gì vội thì lão Nạp phải ngủ một giấc cái đã, xương cốt cả người đau nhức quá."

Lý Cường nói: " Lại trùng (sâu lười) ! Nếu một mỗi thì học Mạt Bồn, chăm chỉ luyện công thì sẽ có hiệu quả tốt hơn, đây là thời gian thích hợp nhất đó."

Nạp Thiện nhếch miệng: " Ai, đệ phiền nhất là chuyện luyện công đó, tự nhiên cứ ngồi như một thằng ngốc, được rồi ! Được rồi ! Được mà ! Đệ sẽ luyện ngay thôi !" Hắn nhìn thấy Lý Cường nhắc chân lên thì vội vàng bò dậy, không cam lòng khoanh chân ngồi xuống luyện công.

Hồng Thiêm nói: " Chúng ta làm thế nào phá trận? Loại kỳ môn trận này hình như rất tà khí, sư thúc có phát hiện gì mới không?"

Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, cười nói: " Hôm nay không được, trời sắp tối rồi, vào buổi tối uy lực của kỳ môn trận càng thêm lợi hại, chúng ta hãy đợi đến ngày mai hãy động thủ."

Hồng Thiêm nhìn sắc trời rồi cũng khoanh chân ngồi xuống, nói: " Quan sát kỹ một chút cũng tốt."

Lý Cường ngồi trong bụi cỏ, tiện tay bày ra hơn mười khối tinh thạch, bố trí một phòng ngự trận đơn giản, dù cho có người đi qua cũng rất khó phát hiện ra bọn họ. Lý Cường nhỏ giọng nói: " Hồng Thiêm, sau khi chuyện ở Tây đại lục chấm dứt, ta sẽ rời đi, người có nghĩ là cùng đi với ta không, sau này có cơ hội đi tới Phong Duyên Tinh tìm sư tôn của người."

Hồng Thiêm thở dài: " Sư thúc, đệ tử phi thường nguyện ý cùng đi với người, ai, đệ tử chỉ sợ sư tôn đã quên mất đệ tử."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Làm sao lại quên được đệ tử của mình ? Hồng Thiêm, người nghĩ đi đâu rồi a."

Hồng Thiêm hái một cọng cỏ, bỏ vào trong miệng cắn nhẹ, trái tim chợt nhói lên, hần khe khẽ nói: " Sư tôn của đệ tử tên là Minh Trí Viễn...ai, lão nhân gia là lạng lẽ bỏ đi, chỉ để lại tờ giấy, mặc dù thừa nhận đệ tử là đệ tử ký danh, nhưng không cho đệ tử đi tìm lão nhân gia, nếu không ngài không xem đệ tử là đồ đệ nữa. Thật ra, khi lão nhân gia ở chỗ này tu hành thì đệ tử chỉ là một người hầu của ngài thôi, do đệ tử cầu xin lão nhân gia không buông, lão nhân gia mới tội nghiệp mà để lại tờ giấy thừa nhận đệ tử là đồ đệ ký danh, đệ tử nào dám đi tìm lão nhân gia a." Nói đến đó mắt hần đã đỏ lên, nhìn thoáng qua Lý Cường rồi lại cúi đầu, nói nhỏ: " Từ khi nhìn thấy sư thúc, đệ tử vừa vui mừng lại vừa rầu rĩ, không biết sau này phải làm gì bây giờ, ai..."

Lý Cường nghe xong cảm khái không thôi, đã có một Triệu Hào, lại thêm một Hồng Thiêm đều cũng vì tu chân mà nếm tận khổ sở. Trách không được khi Hồng Thiêm vừa thấy hần thì có nhiều nghi lễ câu thúc như vậy, hơn nữa kiên trì gọi mình là sư thúc trong khi đệ tử Khố Bột của hần lại có vẻ tùy ý hơn rất nhiều. Một tâm trạng đồng tình nhất thời khởi lên, hần nói: " Hồng Thiêm, đừng có khổ sở như vậy, cứ đi với ta, nếu sư tôn của người không nhận đệ tử như người, hắc hắc, ta sẽ thu người làm đồ đệ." Hần nói một câu, bất kể là có phạm vào bao nhiêu kiêng kỵ hay không.

Toàn thân Hồng Thiêm ngậy ra, trong lòng hần cảm động cực kỳ, run giọng nói: " Sư thúc a, sư thúc..từ khi nhận biết sư thúc, trong lòng đệ tử vẫn bất an, chỉ sợ sư thúc không thêm để ý tới loại văn bối vô danh như đệ tử, đệ tử thật sự rất hâm mộ Triệu Hào sư huynh, bọn họ có một sư tôn rất tốt...ai, mặc kệ sư tôn có nhận đệ tử ký danh này hay không, đệ tử cũng không dám bất kính với lão nhân gia. Sư thúc nếu nguyện ý cho đệ tử đi theo, đệ tử nguyện ý mãi theo hầu bên sư thúc."

Ý tứ của hần Lý Cường hiểu được, hần không muốn báỉ mình làm sư tôn bởi vì hần nghĩ làm vậy là bất kính với sư tôn của hần. Lý Cường gật đầu nói: " Người không quên gốc, được lắm. Ta không quan tâm đến danh phận, sau này người cứ đi theo ta tu chân, coi như là ta thay mặt Minh Trí Viễn sư ca truyền thụ cho người vậy."

Nước mắt Hồng Thiêm âm thầm chảy xuống, hần sẽ không giống như Nạp Thiện chỉ nói những lời vuốt ve lấy lòng, nhưng trong lòng hần lại thầm nghĩ, sau này chỉ cần sư thúc nói một câu, dù làm bất cứ chuyện gì thì hần cũng toàn lực làm theo. Hần lạng lẽ lau nước mắt, thấp giọng nói: " Cảm ơn sư thúc."

Sáng sớm, Lý Cường từ trong tỉnh tọa tỉnh lại, hần mở mắt vận người một cái rồi nhìn ra phía mặt hồ, cũng vẫn giống như ngày hôm qua, khói đen quay cuồng mù mịt, không biết là bên trong có vật gì. Hồng Thiêm cũng đã tỉnh lại, nói: " Sư thúc, có cái gì biến hóa không?"

Lý Cường lắc đầu: " Vẫn như cũ thôi. Ta định hôm nay sẽ phá trận, người ở bên ngoài tiếp ứng. Nhớ kỹ, nếu ta bị kỳ môn trận vây khốn, ngàn vạn lần không nên mạo hiểm, lập tức chạy tới Lạp Đô quốc đi tìm sư tôn của ta, có biết không?"

Hồng Thiêm vừa nghe liền khẩn trương, nói: " Sao làm vậy được, sư thúc !"

Lý Cường nói: " Nếu ta phá không được trận pháp này, thì người cũng không được đâu. Yên tâm đi, cho dù ta bị kỳ môn trận vây khốn, ta cũng dám chắc có thể tự bảo vệ mình nhưng ta nhất định phải có cứu viện mới được."

Hồng Thiêm biết lời Lý Cường nói là chính xác, với thực lực của hần mà cũng không phá được trận này thì mình có vào cũng chỉ là vô ích, còn không bằng đi tìm cứu viện. Hần gật đầu nói: " Sư thúc, đệ tử nghe lời ngài."

Lý Cường đột nhiên nói: " Có người đến !"

Hồng Thiêm nói: " Ở nơi nào?" Hắn nhìn chung quanh không thấy bóng người nhưng mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, nói: " Ân, hình như có không ít người." Đến lúc này cả Nạp Thiện và Mạt Bồn đều cùng mở mắt, Nạp Thiện dùng tay nhu nhu con mắt, nói: " Lão Đại, bây giờ làm gì..."

Lý Cường đặt một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng.

Mạt Bồn kề sát Nạp Thiện, thì thầm hỏi: " Có chuyện gì vậy?"

Nạp Thiện nắm chặt hai tay cuống quýt lắc đầu, hắn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Hồng Thiêm chỉ vào một hướng, nhỏ giọng nói: " Gặp quỷ ! Bọn họ dường như là bị mê hoặc rồi..."

Nạp Thiện cũng đã nhìn thấy, hắn kinh ngạc nói: " Tại sao bộ dáng bước đi của những người này lại cổ quái như vậy, thẳng chân thẳng tay, lão Mạt xem phải không?"

Mạt Bồn run bắn người, hắn nhớ ở quê hương có một truyền thuyết, nói: " Bọn họ đã không còn ý thức, bọn họ chỉ là một cái xác chết biết đi thôi."

Hồng Thiêm cười khở nói: " Loại thủ đoạn này không phải là Linh Quý Sư có khả năng nắm giữ, chắc còn nhân vật lợi hại hơn. Sư thúc, chúng ta làm sao bây giờ?"

Đám người vừa tới ước chừng có tới mấy trăm người, dạng người nào cũng có, về mặt ai cũng ngây ngốc, đỉnh đầu mọi người đều có một đoàn khói xám vây quanh. Bọn họ chỉ có một đặc điểm giống nhau duy nhất đó đều là những đại hán vạm vỡ cường tráng. Đầu lĩnh chính là một Linh Quý Sư, kỳ lạ nhất chính là có những đoàn âm khí màu đen bay qua lại kiểm tra, phảng phất như là vật có sinh mạng. Tiểu Hải yêu trên vai Lý Cường rất hưng phấn, tựa hồ như đối với mấy đạo khí đen đó có vẻ rất thích thú, Lý Cường vội trấn an tiểu Hải yêu, sợ nó không nhịn được lao ra ngoài.

Khi đội ngũ đi đến gần, âm khí chợt đại thịnh. Nạp Thiện kinh ngạc cực kỳ, nhỏ giọng nói: " Mọi người nhìn xem những chỗ khi họ đi qua kia, trời ạ, tất cả đều chết khô hết rồi."

Một con đường màu vàng quanh có khúc khuỷu xuất hiện ở phía sau đám người vừa rồi, ở nơi thảo nguyên màu xanh biếc có vẻ rất kỳ dị đáng sợ. Ở những nơi đám người này đi qua thì dường như toàn bộ sinh khí cũng đã biến mất hết. Lý Cường thầm hít một hơi thật sâu, nói: " Ta chuẩn bị trà trộn vào trong đội ngũ đó, tùy lúc làm việc. Hồng Thiêm người cơ trí một chút, nếu phát hiện có gì không đúng thì phải lập tức chạy tới Lạp Đô quốc, Nạp Thiện và Mạt Bồn hai người không được làm bậy, ở yên nơi này có biết không?" Câu cuối cùng của hắn có chút nghiêm nghị.

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, hắc hắc cười nói: " Lão Đại, đệ là người nghe lời nhất đó, hắc hắc..."

Lý Cường trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: " Người nghe lời mới lạ ! Hồng Thiêm, chú ý xem chừng hắn, tên này luôn làm ta lo lắng nhất đó."

Lý Cường đem tiểu Hải yêu bỏ vào trong ngực, lặng lẽ tiến về phía trước. Hắn không trực tiếp đi thẳng vào giữa đội ngũ mà tiến tới chỗ nhóm đi đầu tiên. Dần dần, tiếng bước chân càng ngày càng lớn, Lý Cường vạch bụi cỏ ra nhìn, tính toán khoảng cách, ước chừng còn cỡ năm mươi thước, hắn lặng lẽ chui xuống đất, dùng Địa Hành Thuật chui xuống phía dưới đội ngũ.

Nạp Thiện khấn trương mở to mắt, hắn chụp lấy cánh tay của Mạt Bồn siết chặt, con mắt trừng lên như muốn ló ra ngoài. Mạt Bồn bị hắn siết đau đến đổ mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nhắc nhở: " Huynh đệ, đau chết ta rồi, đau chết ta rồi !" Nạp Thiện khấn trương đến nỗi không hề nghe thấy, vẫn đang dùng sức siết cứng, Mạt Bồn thật vất vả mới thoát ra, tức giận đến nỗi muốn đánh cho Nạp Thiện một quyền, Hồng Thiêm đột nhiên nói: " Được rồi ! Sư thúc đã vào trong !"

Lý Cường lặng lẽ từ dưới đất trời lên giữa đội ngũ, quả nhiên không có ai kinh động. Hắn học theo cách đi cứng ngắc của đội ngũ, y như một cỗ máy tiến thẳng về phía trước. Đầu hắn bất động nhưng ánh mắt không ngừng xem xét chung quanh, hắn đột nhiên phát hiện ra sơ hở của mình, đó là trên đỉnh đầu thiếu mất đoàn sương khói, cũng may là Linh Quý Sư đi ở đầu và cuối hàng nên tạm thời vẫn chưa phát hiện.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ đi tới bên hồ thì dừng lại, Lý Cường biết sơ hở của mình nên chậm rãi chui xuống đất, âm thầm thả ra một tia thần thức xem xét. Chỉ thấy những người này đều đứng ngây ngốc bất động, mỗi một Linh Quỷ Sư cầm trong tay một lá cờ nhỏ màu trắng, hươu lên vài cái, mỗi lần đều có một tia bạch quang bắn vào kỳ môn trận. Khói đen xoay quanh hồ theo những đạo bạch quang bắn vào, chậm rãi xuất hiện một đường đi. Lý Cường từ dưới đất lặng lẽ tiến vào trong hồ, lúc này mới phát hiện dưới nước có một con đường làm bằng gỗ, chỉ cách mặt nước khoảng nửa thước.

Đám người kia theo sự chỉ huy của Linh Quỷ Sư, bài thành hàng, theo con đường bằng gỗ đi đến giữa hồ.

Ba người Hồng Thiêm khấn trương nhìn ra ngoài hồ, Nạp Thiện hỏi: " Các người có ai nhìn thấy lão Đại không? Kỳ quái, vừa rồi ta còn nhìn thấy lão Đại ở trong đội ngũ, chỉ nháy mắt đã không còn nhìn thấy nữa."

Mạt Bồn nhu nhu con mắt, nghi hoặc nói: " Ai, không biết sao ta cảm thấy sư tôn không có trong đội ngũ...ta nhìn chăm chăm vào sư tôn, đột nhiên không thấy nữa."

Công lực tu chân của Hồng Thiêm cao hơn bọn hắn, hắn nói: " Sư thúc hình như chui xuống dưới đất rồi."

Nạp Thiện thấp giọng kêu: " Lão ca a, đừng có xạo, lão Đại chui xuống đất...làm sao có thể? Nói giỡn hoài!"

Hồng Thiêm nhàn nhạt nói: " Tiểu tử ngươi biết cái gì, đó là Địa Hành Thuật, ngươi hiểu không? Không hiểu thì đừng nói nữa."

Thiếu chút nữa Nạp Thiện bị hắn làm cho tức chết, nói thầm: " Cái gì là Địa Hành Thuật? Đừng có khi dễ lão Nạp ta không hiểu." Hắn ngoại trừ sợ Triệu Hào và Lý Cường, đối với Hồng Thiêm hắn không hề sợ hãi.

Hồng Thiêm không thèm cãi với hắn, nói: " Một lát nữa nếu có động thủ, hai người các ngươi không được lộn xộn, cứ ở yên chỗ này chờ, biết chưa?"

Nạp Thiện cười nói: " Đừng có lằng nhằng nữa, biết rồi."

Trong lòng hắn không hề để ý, bất động thì không bao giờ, để khi Hồng Thiêm động thủ rồi thì làm sao mà quản hắn được nữa.

Mạt Bồn nói: " Bọn họ tiến vào hết rồi."

Bên hồ đã trống rỗng, không còn bóng người nào. Nạp Thiện nói: " Chúng ta làm sao bây giờ, cứ ở chỗ này đợi không vậy sao?"

Hồng Thiêm gật đầu: " Phải đợi, không thể tự rối loạn được."

Nạp Thiện xoay người nhìn lên trời, vặn eo một cái, cười nói: " Ta muốn đi ngủ, có việc thì gọi ta, hắc hắc, buông lỏng một chút...ai ! Các người nhìn kia !"

Ngón tay Nạp Thiện chỉ lên bầu trời, Hồng Thiêm và Mạt Bồn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời vô số kiếm quang lóe ra. Hồng Thiêm thất thanh kêu lên: " Nhiều người tu chân như vậy a !" Hắn đột nhiên phát hiện ra người quen, bèn tung mình bay lên không, kêu lên: " Tạt Bồn thần sử !" Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng đứng dậy, hướng lên không trung phất tay.

Tạt Bồn đầu tiên là kinh ngạc nhìn Hồng Thiêm, đột nhiên hắn liền phản ứng, vô cùng vui vẻ kêu lên: " Lão Đại ở cùng các người phải không? Hắn ở nơi nào?"

Hồng Thiêm vừa muốn nói chuyện, đột nhiên ở bên cạnh có người kêu lên quái dị: " Oa nha, tiểu phong tử đang ở đâu rồi?" Thì ra chính là Cảnh Phong của Thiên Lại Thành.

Hồng Thiêm nói: " Sư thúc đã trà trộn vào bên trong. Sao các người lại tới đây?"

Tạt Bồn thần sử không để ý lời hắn nói, chỉ trả lời: " Không kịp nói nữa đâu, để phá xong Luyện Hồn đại trận này thì hãy nói."

Bốn phương vị Đông, Nam, Tây, Bắc, mỗi một nơi đều có một tổ người tu chân đang đứng, mỗi tổ có bốn người. Hồng Thiêm kéo Cảnh Phong nói: " Nạp Thiện và Mạt Bồn đang ở dưới, chúng ta đi xuống đưa họ lên đây, đừng để họ bị thương."

Cảnh Phong giật mình, vội đi theo Hồng Thiêm xuống dưới đất, mỗi người nắm lấy một người rồi vọt trở lên không trung.

Nạp Thiện vừa thấy Táp Bồn thần sử liền cười nói: " Hắc hắc, Táp Bồn đại nhân, người thật lợi hại a..."

Táp Bồn không hiểu hẳn có ý tứ gì, bèn hỏi: " Lợi hại cái gì?"

Nạp Thiện cười nói: " Người là thầy tướng số sao, lại tới đúng lúc như vậy, hắc hắc, bọn họ là ai?"

Táp Bồn biết người này nói chuyện lúc nào cũng không suy nghĩ, cũng không thêm so đo với hẳn, cười nói: " Bọn họ là người tu chân của Thiên Kích Phong, còn có những người tu chân từ nơi khác đến, họ là những diệt ma cao thủ."

Có người quát: " Mọi người phong tỏa khắp bốn hướng, lập tức chuẩn bị phá trận."

Cảnh Phong đẩy Mạt Bồn cho Táp Bồn thần sử, cười nói: " Người đỡ hẳn đi, ta muốn đi xuống dưới đánh."

Trong lòng Mạt Bồn cười khở, đứng trong đám người này thì mình và Nạp Thiện cơ hồ trở thành gánh nặng cho người ta. Táp Bồn dương tay xuất ra một màn hào quang màu lam, tại Oan Hồn Hải Hồng Thiêm đã nhờ vật này cứu qua, biết là một kiện pháp bảo rất tốt, hẳn đẩy Nạp Thiện vào trong đó, Nạp Thiện vỗ vai Mạt Bồn, nói: " Lão Mạt, có thấy hai ta giống như tiểu Hải yêu bị nhốt trong cái lồng bằng ánh sáng hay không? A a, bất quá hình như là rất an toàn a."

Cảnh Phong hưng phấn đến hai mắt phát sáng, phi kiếm bọc quanh thân lúc bay lúc tán. Hồng Thiêm nhện không được hỏi: " Thần sử đại nhân, Luyện Hồn trận phía dưới là ai lập ra vậy?"

Táp Bồn nhìn chằm chằm khối đen quay cuồng dưới mặt hồ, nói: " Là Phân Thần Ma Trường của lão tổ, chúng ta đã phá rất nhiều Luyện Hồn trận giống như vậy, đây là một cái trận lớn nhất."

Hồng Thiêm lại hỏi: " Ai là lão tổ a?"

Bốn phương tám hướng đột nhiên sáng lên, Táp Bồn nói: " Bắt đầu rồi, mọi người mau chuẩn bị phi kiếm."

Đầu tiên, tiểu tổ phía Đông bay ra một đạo quang mang màu xanh nhạt chói mắt từ từ phóng lớn ra rơi xuống phía Tây mặt hồ. Tiểu tổ phía Tây cũng xuất ra một đạo quang mang màu xanh biếc chói mắt, tiểu tổ phía Nam bay ra một đạo màu vàng, tiểu tổ phía Bắc xuất ra một đạo màu đỏ nhạt, bốn đạo quang mang chói mắt lần lượt đan xen vào nhau, cả bầu trời bị chiếu sáng rực rỡ giống như đang phát ra ánh sáng sáng lạn của vàng thái dương. Nạp Thiện hú lên quái dị: " Oa, mẹ nó thật là quá đẹp mắt !"

" Trần Thập Thiên Lô chuẩn bị !"

" Trần Thập Thiên Lô chuẩn bị !"

Bốn tiểu tổ ở bốn phương hướng Đông, Nam, Tây, Bắc cơ hồ đồng thời hô lên.

Táp Bồn thần sử quát to: " Mọi người cẩn thận !"

Nạp Thiện tò mò nhìn nghiêng nhìn ngửa, hẳn không biết nên nhìn bên nào mới tốt, cho tới bây giờ hẳn chưa từng nhìn thấy qua cách bố trận kỳ lạ này, hẳn cảm thấy rất là mới lạ.

Luyện Hồn đại trận trên mặt hồ đột nhiên phát sinh biến hóa, trong đó bay ra vô số hắc ti, những sợi hắc ti này như vật sống, rất nhanh đã tạo thành chiếc võng, trong chớp mắt đã hình thành một chiếc võng lớn tối đen bao phủ lấy toàn bộ mặt hồ, sau đó một tầng ngọn lửa màu xanh đen bay ra, phát ra thanh âm " xích xích lạp lạp". Có người kêu lên: " Mọi người cẩn thận, đây là Nhiếp Hồn Huỳnh Hỏa Diễm." Ngọn lửa màu xanh tối này bay ra khỏi chiếc võng lớn không xa thì đột nhiên hóa thành vô số con trùng nhỏ màu xanh, phía sau kéo theo âm hỏa thật dài, cấp tốc đánh ngược lên.

Trên mặt hồ đột nhiên phát ra ánh sáng loang loáng chói mắt, liên tục chớp động mấy lần, hiện ra bốn cái bóng màu sắc bất đồng xanh, lục, vàng, hồng, lóe ra vô số hoa lửa chớp điện, những hư ảnh hình tròn nhanh chóng trương lớn ra.

Tiểu tổ phía Đông quát lên đầu tiên: " Tụ Tử Chi Chấn - Thiên Lô Động !"

Một đạo ánh sáng màu xanh giống như một con rồng đang xoay tròn kịch liệt đánh xuống phía dưới, âm thanh chấn chấn vang lên, không khí phảng phất như bị thiêu cháy, ” ca lạp lạp ” tiếng xé rách kinh tâm động phách, những con trùng nhỏ màu xanh chỉ cần chạm vào thanh quang, lập tức tan thành mây khói.

” Oanh ! ”

Một đạo khí tức cuồng bạo từ bốn phía đánh thẳng vào, cổ đại bùn đất bên hồ bay tung lên, chiếc võng màu đen to lớn không thể chịu nổi lực lượng kinh khủng công kích thẳng, nhất thời bị xé thành một lỗ hổng thật lớn, cổ đại bùn đất tung bay đầy trời, những hòn phách vỡ vụn phát ra tiếng kêu thảm kinh tâm động phách. Trần Thập Thiên Lô không hổ là tuyệt thế pháp bảo của Thiên Kích Phong, chỉ một kích mà lại có uy lực lớn đến như thế.

Ngay sau đó tiểu tổ ở phía Tây quát: ” Tụ Mạt Chi Chấn - Thiên Lô Động ! ”

Nạp Thiện kêu lên quái dị: ” Thứ này thật là quá lợi hại, mẹ nó, lợi hại vô cùng ! Không tưởng tượng được, ha ha ! ”

Tiểu tổ phía Nam cũng quát: ” Tụ Kim Chi Chấn - Thiên Lô Động ! ”

Tiểu tổ phía Bắc quát: ” Tụ Khoát Chi Chấn - Thiên Lô Động ! ”

Nạp Thiện và Mạt Bồn cho dù đang được bảo vệ trong pháp bảo, cũng bị chấn động đến nhức đầu hoa mắt, hai chân như nhũn ra. Mạt Bồn đột nhiên nói: ” Đáng tiếc, còn thiếu một chút nữa ! ”

Tạp Bồn thần sử cười nói: ” Chiêu lợi hại nhất còn chưa xuất ra, các người nên bịt lỗ tai lại, a a, đây là kỳ cảnh vô cùng hiếm thấy ! ”

Luồng khói màu đen che phủ mặt hồ đã trở nên rất mỏng, mơ hồ có thể giữa trung tâm hồ có một đảo nhỏ, nhưng đoàn khói đen chuyển động quanh vô số lá cờ nhỏ màu đen, dần dần lại trở nên dày đặc trở lại.

Bốn tiểu tổ Đông, Nam, Tây, Bắc đồng thời quát: ” Chấn Thập Chi Tinh - Tứ Hoàn Tương Khẩu ! Cực Thiên Chi Lô - Thiên Lô Động ! ”

Bốn đạo quang mang chói mắt liền quện lại ngay giữa bầu trời, người tu chân trong không trung đồng loạt bay lên trời cao, chỉ để lại bốn tiểu tổ đang phát ra chấn lôi. Nạp Thiện và Mạt Bồn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn, hai người bọn họ cũng cảm giác được uy lực của Cực Thiên Chi Lô này không phải chuyện đùa. Nạp Thiện đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hét lớn: ” Mau dừng lại ! Mau dừng lại ! Lão Đại ở phía dưới ! ”

Sắc mặt Tạp Bồn thần sử đại biến, hắn biết rõ đạo Cực Thiên Chi Lô này tuyệt không có khả năng dừng lại được nữa.

99. Chương 99

Không đợi Nạp Thiện lại kêu lên, Cực Thiên Chi Lô đã nổ xuống, chỉ phút chốc, tất cả đều trở nên yên tĩnh, tựa hồ như thiên địa đang dừng lại. Một đạo bạch quang cực kỳ chói mắt hiện lên ” Khách...lạt...oanh ! ” Nạp Thiện và Mạt Bồn bị chấn động để nổ đom đóm mắt, cả người đều run rẩy. Nạp Thiện nôn ọe một cái, chụp lấy Mạt Bồn, trái tim suýt chút nữa cũng ói ra luôn, hắn muốn nói gì đó nhưng chỉ há miệng thở dốc, một câu cũng nói không nên lời.

Cửu Hoàn Tương Khẩu Cực Thiên Chi Lô đã chấn kích Luyện Hồn đại trận nát bấy, những cờ xí rách nát tả tơi bay tứ tán đầy trời, hơi nước bốc lên mù mịt. Kỳ quái chính là những thứ cổ quái gì đó lại mất đi bóng dáng, vô số những hòn phách luyện hồn đã biến mất. Hồ nước nhìn qua đã rút xuống phân nửa, có vẻ hỗn loạn không chịu nổi. Ở giữa đảo nhỏ trên hồ hiện ra một cái tế thai thật lớn, ở trên tế thai có một miệng động thật lớn đang bốc ra từng trận khói đen, trên đài chỉ có tám bộ xương trắng của Linh Quỷ Sư, còn những vật khác thì không thấy nữa.

Cảnh Phong mở miệng mắng to: ” Đồ tiểu quỷ nhát gan ! Đã trốn rồi ! Đồ hỗn đản, đã làm ta uống công cao hứng nửa ngày ! ”

Ở bên cạnh tế thai có vô số thi thể, cũng không biết là do Linh Quỷ Sư hại chết hay bị Cực Thiên Chi Lô đánh chết. Ngoài trừ tám bộ xương trắng trên tế thai, còn những nơi khác chất đầy thi thể, trong hồ nước

cũng có rất nhiều. Đám người tu chân chậm rãi đáp xuống, có người nói: " Lại để cho nó bỏ chạy, xem tình hình Điền Cức Ma Trọng sắp tu thành ma bảo. Kỳ quái, lần này hình như có người tu chân bị nó lợi dụng."

Nạp Thiên nhìn chung quanh, hắn nói: " Lão Mạt, ta cảm giác lão Đại đã đi, ai, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng có cảm giác rõ ràng như vậy. Lão Đại đã đi thật rồi."

Trong lòng Mạt Bồn nảy ra một loại cảm giác rất huyền diệu, hắn nói: " Kỳ quái, ta cũng có cảm giác sư tôn đã đi."

Tập Bồn thần sử nói: " Hai người các ngươi nói cái gì, lão Đại đã chạy đi đâu rồi."

Hồng Thiêm đáp: " Khỏi tìm, lão Đại đã đi rồi, ta cũng cảm giác được."

Tập Bồn nói: " Thật chết người, làm sao gặp lão Đại bây giờ? Đúng lúc bằng hữu của Thiên Kích Phong cũng ở đây, ta còn định mời lão Đại đi Thiên Kích Phong một chuyến thương lượng chuyện Mãng Nguyên."

Nạp Thiên chợt hét lên: " Cái gì mà Thiên Kích Phong? Chỉ biết lấy nhiều hiếp ít, con mẹ nó, còn thiết lập cạm bẫy, đã làm cho lão Đại bị tổn thương..."

Hồng Thiêm vội vàng quát: " Nạp Thiên ! Câm mồm !"

Nạp Thiên không hề sợ Hồng Thiêm, hắn lại tiếp tục nói: " Lão Đại nói, sẽ có lúc đến Thiên Kích Phong tìm công đạo..."

Hồng Thiêm khẩn trương, biết chuyện đã phiền toái. Tập Bồn thần sử cả kinh, trái tim cũng nhảy lên liên tục, hồi lâu mới tỉnh táo lại, hắn hiểu rất rõ, biết Lý Cường không phải loại người ý mạnh hiếp yếu, cơ hồ có thể dám chắc là người của Thiên Kích Phong gây chuyện. Trong lòng hắn không khỏi âm thầm kêu khổ, phải biết rằng bối cảnh của Lý Cường thật sự là quá đáng sợ, đừng nói tới hai thể lực khổng lồ của Trọng Huyền Phái và Nguyên Thủy Môn, điểm chết người chính là hắn bây giờ còn có một vị sư tôn Tán Tiên khó gặp ở tu chân giới. Tập Bồn đã từng tận mắt chứng kiến sự lợi hại của lão nhân gia khi hắn đại phát tính tình...Tập Bồn quả thực không dám nghĩ tiếp nữa.

Hồng Thiêm bởi vì có nghe Lý Cường nói qua, cho nên biết được ý nghĩ của hắn. Lý Cường mặc dù rất tức giận, nhưng cũng không có ý muốn làm gì Thiên Kích Phong, hắn chỉ cảm thấy phi thường phản cảm cách làm của Thiên Kích Phong mà thôi, rất cảm tức thái độ tự đại ngạo mạn của họ. Hồng Thiêm nói: " Không nghiêm trọng như vậy, sư thúc chỉ có nhắc qua một chút mà thôi."

Hắn đem chuyện Lý Cường và Minh Linh tử kết oán kể lại một lần, Tập Bồn thần sử nghe được tay chân lạnh lẽo, mồ hôi lạnh cũng toát hết ra, nếu người của Thiên Kích Phong đánh chết Lý Cường, thì món nợ này thật sự không cách nào trả nổi.

Cảnh Phong ở bên cạnh nghe, con mắt có chút rực lên, tia tinh quang trong mắt hiện ra, tính khí của hắn gặp phải chuyện này đâu dễ dàng bỏ qua. Đột nhiên hắn nở nụ cười, nói: " Tập Bồn thần sử, hắc hắc, chuyện này ngươi cần phải xử lý cho tốt a, nếu không, hắc hắc, ta biết Thiên Lại Thành dám chắc sẽ không đồng ý có người khi dễ tiểu phong tử đâu, hơn nữa, lão phong tử ta chính là nể mặt mũi của tiểu phong tử mới giúp cho Thiên Kích Phong một tay, nếu...hắc hắc, ngươi cũng đừng trách ta nổi điên a."

Tập Bồn thần sử nhất thời như đấm vô cùng, nói: " Mọi người đừng xúc động, chuyện này ta lập tức làm ngay, nhất định sẽ cấp cho lão Đại một công đạo, có được không?"

Tập Bồn thần sử lập tức đi tìm người tu chân của Thiên Kích Phong, cùng thương lượng với bọn họ.

Lý Cường đang đuổi theo Điền Cức Ma Trọng.

Sau khi hắn xâm nhập vào bên dưới tế thai, Trấn Thập Thiên Lôi trên bầu trời đột nhiên vang lên. Lý Cường vừa nghe là đã biết người tu chân của Thiên Kích Phong tới rồi. Hắn từng bị Trấn Thập Thiên Lôi đánh trúng qua, biết vật này phi thường lợi hại, vội vàng chui xuống bên dưới đáy hồ, đồng thời thả ra Hấp Tinh kiếm. Theo lý chui xuống dưới mặt đất thì không thể dùng phi kiếm nhưng bây giờ Hấp Tinh kiếm của hắn lại bất đồng với phi kiếm của người khác, bây giờ nó đã hóa thành Chân Huyền kiếm khí, có thể vận dụng giống như trong không khí không hề khác biệt.

Điền Cúc Ma Trượng không để cho Trần Thập Thiên Lôi đánh xong một kích cuối cùng, họ tựa hồ có mười phần linh tính, biết không đỡ được Cúc Thiên Chi Lôi, lập tức độn thổ chạy trốn, Lý Cường lập tức đuổi theo. Tốc độ độn thổ của Điền Cúc Ma Trượng cực nhanh, nó kéo theo một cái đuôi màu đen đầy âm khí, linh xảo xuyên hành dưới lòng đất, Địa Hành Thuật của Lý Cường rõ ràng so với nó kém hơn, cũng may Hấp Tinh kiếm không bị ảnh hưởng, cả người hắn đều ẩn vào trong kiếm vụ, tựa như một con cá thật lớn đang du động trong nước.

Trong lòng Lý Cường kỳ quái, không phải mình lúc ở tiểu trấn mình đã chặt đứt nó rồi sao? Tại sao bây giờ một chút cũng không nhìn thấy dấu vết? Hơn nữa tể thai trên mặt hồ không chỉ vài ngày là có thể lập ra, chẳng lẽ Điền Cúc Ma Trượng có thể phân thân? Hắn thật sự không nghĩ ra được sự ảo diệu trong đó. Dần dần, tốc độ của Điền Cúc Ma Trượng càng lúc càng nhanh, Lý Cường liều mạng thúc giục chân nguyên lực truy theo không buông. Cũng không biết truy suốt bao nhiêu thời gian, đến lúc sắp mất dấu vết nó thì Lý Cường phát hiện nó xuyên vào một con đường hầm.

Xuyên vào bên cạnh đường hầm, Lý Cường ngừng lại, bây giờ hắn đối với những đường hầm rất cẩn thận, hắn thả ra thần thức, phát hiện đây là một cung điện có những đường đi chằng chịt như mê cung, tựa hồ so với Tinh Cung nơi Mạc Hoài Viễn trú ngụ ở Thiên Đình Tinh còn muốn lớn hơn nhiều. Chỉ thoáng do dự, Lý Cường quyết định trồi lên mặt đất, nhìn thấy đây là nơi nào thì lại tiếp tục quyết định nên làm gì.

Tốc độ khi phi trở lên rất nhanh, nhưng khi đến gần mặt đất thì không ổn, một cỗ áp lực đột nhiên tỏa trên thân thể, Lý Cường cảm giác giống như bị tiến vào trong cát lún, không cách nào giãy dụa. Hắn phản ứng cực nhanh, lập tức lui trở xuống, hắn biết bởi vì mặt đất ở đây đã bị cấm chế. Thật ra ở trên chính là Mãng Nguyên, Lý Cường trong lúc bất tri bất giác đã tới ngay giữa trung tâm Mãng Nguyên.

Làm cho Lý Cường cảm thấy kinh hãi chính là thân thể hắn tựa hồ như bị giữ chặt. Hắn không khỏi cười khổ, lần này nếu không thoát ra được, không phải là bị chôn sống hay sao, nhưng lại chính mình chuốc lấy. Lúc này Chân Huyền kiếm khí phát huy tác dụng thật lớn, cả người Lý Cường tựa như một cây chùy nhọn, cấp tốc xoay tròn xuống phía dưới, Chân Huyền kiếm khí bao quanh người hắn, đem hết tất cả những gì cản trở bên người đánh tan. Ngay khi Lý Cường xoay đến đầu óc choáng váng, rốt cuộc hắn đã thoát khỏi cấm chế đáng sợ, tiến vào trong một đường hầm.

Lý Cường hừ hừ nói thầm: " Cuối cùng cũng thoát được, ai ! Đại khái đời này của ta cũng không thể thoát khỏi vận mệnh của một địa lão tử, không biết tại sao đi đến nơi nào cũng phải chui vào trong đường hầm, thật là khổ mệnh a."

Trong lòng mặc dù có chút căm tức, nhưng tính cách hắn vốn là tùy ngộ nhi an (gặp chuyện vẫn bình hòa) sau khi định thần, hắn cẩn thận đánh giá con đường hầm không lớn này. Đường hầm chỉ cao chừng một thân người, có dạng tròn, hơi chúi xuống phía dưới, không khí ngọt ngào không chịu nổi, âm trầm không một tia sáng.

Lý Cường thở dài một hơi, đi xuống phía dưới, hắn bây giờ căn bản không cần ánh sáng vẫn có thể nhìn thấy rõ hết xung quanh, dù sao bây giờ hắn cũng là cao thủ Xuất Khiếu kỳ, lá gan lớn hơn trước kia nhiều, nhưng hắn vẫn mặc Lan Uẩn chiến giáp và đeo Huyền Dương Hoàn vào. Từ khi rời khỏi địa cầu, hắn từng gặp qua rất nhiều chuyện cổ quái không thể tư nghị, cẩn thận ứng phó chính là nguyên tắc của hắn.

Chiến giáp lóe ra màu vàng xanh nhàn nhạt, ánh sáng chiếu khắp đường hầm, Lý Cường đã hoàn toàn mất đi bóng dáng của Điền Cúc Ma Trượng, cũng không cảm ứng được sự tồn tại của nó. Chung quanh phi thường yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nước nhỏ từ trên vách xuống " ắt ắt", thanh âm ở trong động càng có vẻ yên tĩnh đáng sợ.

Đi xuống phía dưới đường hầm, thần thức của Lý Cường cũng đã lướt theo đường hầm nhỏ hẹp tiến về phía trước tìm kiếm. Chuyển qua một khúc quanh, Lý Cường liếc mắt nhìn thấy một bóng người, hắn giật mình cả kinh, bởi vì thần thức hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của người kia, Hấp Tinh kiếm lập tức bay ra, kiếm vụ kỳ dị vờn quanh bên người. Hắn chậm rãi đi tới gần, lúc này mới phát hiện là một bộ xương khô đang quỳ, thân thể đã bị tan rã, chỉ còn lại một bộ xương trống rỗng, trên mặt đất còn có một ít mảnh vỡ tán lác của chiến giáp. Lý Cường lập tức kết luận, đây là di cốt của một người tu chân, bởi vì đầu lâu của bộ xương có một cái lỗ nhỏ cỡ một nắm tay, đó là khi nguyên anh xuất ra thì nổ tung chui ra. Lý Cường thu Hấp Tinh kiếm lùi về trong cơ thể.

” Ca lạp lạp...hoa !”

Bộ xương đột nhiên tan thành bụi rơi xuống, trên đất hiện ra một cái đai lưng trữ vật. Lý Cường đưa tay cầm lên xem xét, phát hiện trong đai lưng vẫn còn một ít đồ vật, hắn không kịp nhìn kỹ, liền bỏ vào trong thủ trục, tiếp tục đi tới. Còn chưa đi xa, trên vách chột lóe lên chút ánh sáng làm hắn chú ý, đến gần mới phát hiện đó là một phi kiếm cắm trên vách tường, chỉ lộ ra chút chuôi kiếm. Lý Cường rút ra, quay đầu nhìn lại bộ xương liếc mắt một cái, biết chuôi kiếm này nhất định là của hắn.

Chuôi kiếm có hình dáng như một chiếc lá, hai đầu nhọn, lớn hơn so với phi kiếm bình thường. Lý Cường bây giờ có thể xem là luyện khí đại sư, cầm vào tay thì biết phi kiếm này luyện chế rất kém, điều duy nhất làm hắn cảm thấy hứng thú chính là chất liệu của phi kiếm, loại tài liệu kim chúc này hắn chưa từng gặp qua, tựa hồ rất đặc biệt, hắn tiện tay thu vào trong thủ trục, tạm thời không có thời gian nghiên cứu.

Đường hầm càng ngày càng nhỏ, Lý Cường phải cúi đầu mà đi. Lam quang trên người tiểu Hải yêu đột nhiên chớp động, nó kêu lên một tiếng, bay vọt tới phía trước. Lý Cường có chút kinh ngạc, nói: ” Người phát hiện cái gì sao? Tiểu tử kia mau quay lại đây, ở chỗ này bay loạn là lạc đường đó.”

Tiểu Hải yêu tựa hồ có chút ủy khuất, ” cô cô” kêu to hai tiếng, bay trở về trên vai Lý Cường, chớp động cái đầu nhỏ, linh vũ thật dài trên đầu phủ xuống mặt Lý Cường, làm Lý Cường bật cười, nói: ” Tiểu bại hoại, đừng có lộn xộn phá phách a !”

Rất nhanh đã đi tới cuối đường, có một vách tường cản ngay trước mặt, Lý Cường đưa tay gõ gõ vào vách, thanh âm có vẻ trống rỗng, hắn biết phía sau tường là đất trống. Hấp Tinh kiếm xuất ra, kiếm vụ vô thanh vô tức xâm nhập vào vách, sau đó nhanh chóng lùi về trong cơ thể, vách tường đột nhiên hiện ra một cái động khẩu tối đen, một cổ gió lạnh âm khí thổi vào trong đường hầm, ở phía sau vách đúng là một không gian rất lớn.

Lý Cường xuất thần thức, phát hiện phía dưới trống rỗng, hắn bước ra khỏi động đứng lơ lửng giữa không trung. Nhờ vàng sáng của Lan Uẩn chiến giáp chiếu xuống, hắn thấy rất rõ ràng đó là một đại sảnh hình vuông rất lớn, có vô số những cây trụ lớn chống đỡ, những cây trụ cao thấp không đồng nhất, cao thì tận trên nóc, thấp chỉ cỡ một thân người, mỗi một cây trụ đều có một pho tượng, bên trên điêu khắc hình thú thật cổ quái, thủ pháp rất sống động, liếc mắt nhìn qua còn tưởng là vật sống.

Ở bên cạnh đó là thềm đá, mơ hồ có thể nhìn thấy có rất nhiều cửa đá, tất cả đều đóng chặt, không biết thông tới nơi nào. Tất cả các vách tường đều cỡ một thước vuông, sắp xếp có vẻ phi thường chỉnh tề. Trong lòng Lý Cường kinh hãi than thở, những thứ sắp xếp này phải cần biết bao nhân lực vật lực mới có thể tu kiến thành quy mô như thế.

Trên mặt đất tích tụ đầy tro bụi, cũng không biết nơi này đã bị phong bế suốt bao nhiêu thời gian dài. Lý Cường phiêu nhiên rơi xuống đất, đứng ở phía dưới, ngửa đầu nhìn lên trên, trong mắt chỉ cảm thấy mông lung, trần nhà cách mặt đất ít nhất cũng hơn mười thước, cả đại sảnh có vẻ phi thường hùng vĩ tráng quan. Hắn hướng tới một vách đá có hình thù kỳ lạ cách đó không xa đi đến, mới vừa đi động thì dưới chân đã phát ra âm thanh vỡ nát, cảm giác như đang dẫm trên cát.

Lý Cường ngồi xổm xuống, dùng tay hươ trên mặt đất, hắn kinh ngạc phát hiện bụi bặm dưới đất chính là kim sa(cát vàng) dày chừng một thước, hắn bốc lên một nắm, thổi nhẹ, đó là một nắm cát vàng cỡ chừng hạt gạo, nhờ vàng sáng của chiến giáp chiếu xuống, lóe lên ánh sáng vàng lấp lánh. Mặc dù tiền tài bây giờ đối với hắn không có lực hấp dẫn gì, nhưng nhìn thấy trên mặt đất đều là cát vàng, Lý Cường cũng rất giật mình. Hắn là người từ địa cầu đi ra, biết người địa cầu có cảm giác thế nào đối với vàng, nghĩ thầm: ” Nếu nơi này bị người địa cầu phát hiện, dám chắc sẽ oanh động !”

Hắn bỏ cát vàng xuống, phủi tay, tự nhủ: ” Đáng tiếc, lão tử có lấy cũng vô dụng.”

Trên chiếc bàn đá trống rỗng không có bất cứ vật gì, Lý Cường chú ý bụi bặm trên bàn chất thành hình dạng như một khối gì đó, hắn cũng cảm thấy tò mò. Hắn đưa tay phủi sạch bụi, trên bàn liền hé ra một tấm bảng hình chữ nhật bằng vàng, dài cỡ một thước, rộng nửa thước, sau khi lau sạch sẽ chột phát hiện bên trên khắc đầy những văn tự mà hắn không hiểu được, những dòng chữ hoàn toàn bất đồng, màu sắc không giống nhau. Lý Cường trầm ngâm chốc lát, hắn không hiểu hàm nghĩa trong đó, tiện tay thu nó vào trong thủ trục.

Sau khi lấy đi tấm bảng vàng, ở trên bàn đá lộ ra một cái nút màu đỏ cỡ nắm tay, Lý Cường tò mò sờ xuống, cái nút kia bị chìm xuống bàn, bốn phía vẫn một mảnh yên tĩnh như cũ, tựa hồ không hề phát sinh cái gì. Trong lòng Lý Cường cảm thấy kỳ quái, hắn dùng thần thức tìm kiếm thử, nơi này không có cơ quan cam bẫy, cũng không có trận pháp mai phục thường thấy ở tu chân giới, tựa hồ chỉ là một cung điện bằng đá rất bình thường.

Tiểu Hải yêu đột nhiên lại bay lên, đứng lơ lửng trên đỉnh đầu Lý Cường. Một hư ảnh màu đen rất nhanh hiện lên ở phía trước, cùng thời gian, bộ lông của tiểu Hải yêu dựng đứng lên, trên người phát tán ra lam quang chói mắt, cả phòng đá cũng đều sáng rực lên. Lý Cường đột nhiên nghe được thanh âm cầu xin tha thứ: "Tha mạng! Tha cho ta đi! Xin đừng lại đây! Ô ô...ô ô..ô!" Đó là thanh âm của một tiểu hài tử.

Lý Cường lập tức ngăn cản tiểu Hải yêu, quát: "Là ai? Đi ra!"

Chỉ nghe thanh âm của tiểu hài tử kia: "Cầu xin người hãy thu hồi Hồn yêu lại đi, lam quang trên người nó ta không chịu đựng nổi, cầu xin người bỏ qua cho ta đi."

Lý Cường không biết đó là nguyên anh hay là hồn phách, hắn lại nhớ tới bộ dáng của Mạc Hoài Viễn lúc trước, trong lòng chợt mềm nhũn, nói: "Người ra đi, nó sẽ không thương tổn người đâu."

Tiểu Hải yêu vốn đã được tuần hóa, nó nhỏ giọng kêu to, bay trở về trên vai Lý Cường, nhắm mắt lại, lam quang trên người dần dần mờ đi.

Chỉ chốc lát sau, một cơn gió âm lãnh cuộn cuộn nổi lên làm bụi bặm trên mặt đất bay tung lên, một bóng đen nhàn nhạt ngưng tụ trước mắt Lý Cường. Dần dần, bóng đen hiển xuất nguyên hình, đó là một cô gái, hơn nữa còn hoàn toàn khỏa thân. Nàng có một mái tóc đen thật dài, không gió tung bay, mông lung che giấu bớt thân thể nhưng thân thể vẫn còn mơ hồ hiển lộ ra ngoài. Lý Cường có chút ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới lại gặp một nữ quỷ xinh đẹp như vậy. Đưa tay cấp cho nàng một bộ quần áo, Lý Cường nói: "Mặc vào đi rồi hãy nói." Rồi hắn xoay đầu sang nơi khác.

Nữ quỷ sợ hãi nói: "Đại nhân, tu vi của ta không đủ, không thể mặc quần áo, cũng không thể biến ảo ra quần áo, cầu đại nhân bỏ qua cho ta đi."

Lý Cường dở khóc dở cười nói: "Vậy người không cần hiện ra nguyên hình nữa. Người tên là gì?"

Nữ quỷ tựa hồ phát giác Lý Cường không có ác ý, nàng từ trên người tu chân này cảm nhận được một loại tâm cảnh rất bình thản, không khỏi âm thầm cầu khẩn người tu chân này ngàn vạn lần đừng coi trọng một linh thể nhỏ nhỏ như nàng.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, vốn đã biết khi nguyên anh biến ảo thành Linh Quỷ thể, nếu bị người tu chân giam cầm, vậy thì vạn phần bi thảm. Khi nàng ở Nguyên Anh sơ kỳ thì bị bức phải bỏ thân thể, nếu không phải tại cổ bảo này tìm được Hóa Hình Cô rất hiếm thấy, nguyên anh đã sớm tiêu tán. Ý vào tác dụng của Hóa Hình Cô, nàng bắt đầu chuyển tu linh thể, dựa vào biến hóa khó lường của linh thể nàng có thể tránh thoát được vài lần đại nạn, nhưng lần này lại gặp ngay Hồn yêu, nàng biết vô luận thể nào cũng tránh không khỏi, bởi vì Hồn yêu trời sanh chính là khắc tinh của hồn phách linh thể, lam quang trên người Hồn yêu này tán vọng lại Định Hồn Lam Quang làm cho nàng không cách nào di động, thật sự là quá lợi hại.

Nàng căng thẳng nói: "Đại nhân, tiểu nữ tử gọi là Cổ Mị Nhi, đại nhân gọi ta là Mị nhi là được."

Lý Cường thấy nàng chỉ lộ ra khuôn mặt kiều mỹ, thân thể bao bọc trong vầng khói đen, gật đầu cười nói: "Mị nhi...cái tên này cũng hay lắm, người ở chỗ này bao lâu rồi, tại sao lại đến đây?"

Cổ Mị Nhi sợ hãi nhìn tiểu Hải yêu, dịu dàng nói: "Đại nhân, ta ở chỗ này đã rất lâu, đã bao lâu Mị nhi cũng không biết, ta là từ bên trên chỗ di chỉ của Phật tông mà xuống tới đây, bởi vì trúng Khô Tán Độc Vụ, ở ngoài đường hầm bị bức bách phải tự xé Thiên Linh, nguyên anh thể miễn cưỡng chạy ra, sau lại phát hiện được cổ bảo này, nên trốn ở đây tu luyện. Ai, nhưng nguyên anh của ta thật sự quá yếu, cho nên không thể làm gì khác hơn là cải tu linh thể quỷ thân."

Lý Cường lấy ra trữ vật đai lưng nhặt được nơi đường hầm, nói: "Đây là của người phải không?"

Cả người Mị nhi ngậy ra một hồi lâu, thanh âm buồn thảm của nàng mới vang lên: "Đây là đai lưng trữ vật của ta...ô ô..đây là của ta! Đã thật lâu...rất lâu..." Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp. Nếu Linh

Quý thể có thể khóc được thì có lẽ nàng đã khóc đến thống khoái thỏa thuê, nhưng nàng đã không có nước mắt để chảy xuống, chỉ có thể ô ô yết yết, cảm giác cực kỳ bi thương.

Một lát sau, Cổ Mị nhi lấy hết dũng khí nói: "Ta có thể sờ nó được không?"

Lý Cường cười nói: "Đây là của người, trả lại cho người." Hắn đưa tay trả lại đai lưng trữ vật cho nàng.

Mị nhi lắc đầu nói: "Ta cầm không được, bởi vì ta còn chưa tu luyện đến ngưng luyện thể." Nàng đưa tay vuốt ve lên đai lưng trữ vật, gương mặt toát lên vẻ thương tâm tột cùng. Một lát sau, nàng chậm rãi phiêu nhiên lui về phía sau, nhỏ giọng đa tạ: "Cảm ơn đại nhân."

Trong lòng Lý Cường thở dài, nghĩ thầm: "Người tu chân nếu tan mất thân thể, cũng sẽ bị thảm như thế. Từ chuyện của Mạc Hoài Viễn đến chuyện của tiểu cô nương này đều cũng giống nhau, bất kể khi còn sống lợi hại bao nhiêu đều không hữu dụng."

Hắn không khỏi nhớ đến lời của Tập Ba Cơ Lão Đa đã nói, trầm tư nghĩ: "Nếu mình có thể giúp nàng một tay thì có lẽ tốt lắm."

Hắn nhẹ giọng nói: "Mị nhi, người muốn ở chỗ này tiếp tục tu luyện hay là đi theo ta? Nơi này âm trầm lạnh khí như vậy thật là không tốt đâu."

Mị nhi kinh hãi, sợ đến linh thể không ngừng tự tán, nàng run rẩy nói: "Đại nhân... đại nhân, xin người hãy tha cho ta đi, ta...ta...chỉ là một linh thể nhỏ nhỏ, Mị nhi sẽ không đi ra ngoài hại người đâu, cho tới bây giờ cũng không có cần nuốt quá những hồn phách khác, ta...ta..." Nàng không dám chạy, bởi vì có Hồn yêu ở bên cạnh, nàng biết có trốn cũng không thoát. Nàng chỉ đành khổ sở cầu khẩn.

Lý Cường đột nhiên có một loại cảm giác rất đau lòng, hắn lui về phía sau từng bước, ôn nhu an ủi: "Mị nhi đừng sợ a, ta không có bắt buộc người đi theo ta đâu, ta cũng sẽ không thương tổn người đâu." Hắn không tự chủ được liền dùng tới tuyệt học Hàn Âm Hoặc của Thiên Lại Thành, trong thanh âm bao hàm ý tứ đồng tình mãnh liệt. Cổ Mị nhi từ từ định chỉ sự run rẩy, nàng cảm nhận được sự chân thành của Lý Cường, nhưng nàng vẫn còn phi thường sợ hãi. Len lén liếc mắt nhìn Lý Cường, nàng nhỏ giọng nói: "Đại nhân, Mị nhi sẽ ở lại chỗ này tu luyện, Mị nhi không dám đi ra ngoài."

Lý Cường biết nàng rất sợ hãi, suy nghĩ một chút hắn nói: "Mị nhi, đừng sợ, nếu người muốn ở lại chỗ này, ta sẽ không miễn cưỡng, như vậy đi, ta lập cho người một tòa phòng ngự trận, một khi có nguy hiểm thì người trốn vào trong trận, hẳn là có thể ngăn trở tuyệt đại đa số người tu chân, nhưng nếu gặp người tu chân lợi hại thì không còn cách nào khác đâu, người xem được không?"

Mị nhi thật sự là không dám tin tưởng, cho tới bây giờ nàng không có gặp qua người tu chân như vậy, nàng nghi hoặc hỏi: "Tại sao? Tại sao người lại giúp ta, Mị nhi không rõ." Nàng thật sự không rõ, cho dù Lý Cường chịu buông tha cho nàng, cũng không cần vì nàng làm bất cứ chuyện gì, hắn hoàn toàn có thể bỏ đi không quan tâm đến. Trong lòng nàng đột nhiên khởi lên một sự hối hận mãnh liệt.

100. Chương 100

Cổ Mị nhi không biết làm sao trả lời, nàng thương cảm nhìn Lý Cường, rốt cuộc hạ quyết tâm: "Ta...ta đi với đại nhân...Mị nhi nghe lời đại nhân nói, cầu đại nhân không nên khi dễ Mị nhi..."

Trong lòng Lý Cường cười khổ: "Ta cũng không phải ác phách đại bại hoại, tiểu nha đầu này nói ra nếu để cho người khác nghe được, còn tưởng là ta cường chiếm nàng ta."

Hắn vội vàng an ủi: "Mị nhi yên tâm, ta sẽ không khi dễ người đâu."

Lý Cường đối với sự tu luyện của linh thể không hiểu gì nhiều, bởi vì đó là một phương pháp tu hành hoàn toàn khác. Thật ra, Mị nhi tu luyện còn kém một bước, chỉ cần linh thể có thể ngưng tụ thì nàng không cần sợ người tu chân nữa, nhưng ở bước này nếu không có ai trợ giúp, chỉ dựa vào tự mình tiềm tu, đó là muôn vàn khó khăn, cơ hồ là không có gì để hy vọng. Lý Cường nói: "Mị nhi, sau này đừng gọi ta là đại nhân, ta họ Lý, Lý Cường, muội cứ gọi ta là đại ca đi, ta sẽ giúp muội."

Mị nhi nghe xong lời này, linh thể không ngừng tụ tán, nàng đột nhiên hiểu được mình đã tìm được một chỗ dựa nương, một người tu chân có thể tin cậy, nàng kích động đến không biết nên làm thế nào mới tốt, một hồi lâu nàng dịu dàng nói: "Đại ca, Mị nhi xin hành lễ với đại ca."

Lý Cường gật đầu, nói: "Mị nhi, tu luyện linh thể phải cần pháp bảo gì, đại ca tìm cho muội." Hắn không phải khoa trương, nếu nói về pháp bảo, trong thủ trạc của hắn tàng phẩm không biết là bao nhiêu, cho dù tại tu chân giới cũng hiếm có, tùy tiện lấy ra một kiện cũng là thượng phẩm, càng huống chi hắn chính là luyện khí đại sư.

Mị nhi quả thật phải nhờ bảo vật trợ giúp, bây giờ nàng tu luyện cơ hồ tự thân tìm hiểu, tiến cảnh rất chậm, hơn nữa lá gan của nàng lại nhỏ, biết rõ ở Phật tông di tích phía trên có không ít đồ vật tốt nhưng cho tới bây giờ vẫn không dám đi qua. Cũng may mắn nàng có lá gan nhỏ nên trốn hoài trong cổ bảo, nếu nàng đi lên, dám chắc đã dữ nhiều lành ít. Nàng nói: "Cảm ơn đại ca, linh thể tu luyện tốt nhất là có thuần âm pháp bảo hoặc là bảo vật, Mị nhi có thể bám vào trong đó tu luyện, nhưng thuần âm pháp bảo rất hiếm thấy, những âm chúc bảo vật bình thường cũng là tốt lắm rồi."

Lý Cường nói: "Thuần âm bảo vật? À, Huyền Châu? Huyền Băng Tinh Tú? Mấy thứ đó có thể sử dụng được không?" Hắn trước tiên lấy ra một viên Huyền Châu, hỏi: "Mị nhi, đây là Huyền Châu được ngưng luyện từ Huyền Khí, hẳn là thuần âm bảo vật, muội có thể sử dụng được không?"

Mị nhi giật mình nhìn hạt châu màu đen Lý Cường cầm trên tay, nàng quá rõ ràng loại Huyền Châu này đối với nàng có ý nghĩa gì, đó chính là cực phẩm thuần âm bảo vật, nhất là Lý Cường còn nói đến Huyền Băng Tinh Tú, tác dụng của nó càng lớn, có thể trợ giúp nàng nhanh chóng hoàn thành tu luyện được bước đầu tiên. Nàng nói: "Đại ca, đây là...cấp cho Mị nhi sao?" Nàng quả thật không dám tin tưởng.

Thật ra, Huyền Châu đã là cực phẩm trong thuần âm bảo vật, Mị nhi tạm thời còn chưa thể dùng, bởi vì linh thể của nàng quá yếu, nàng cần phải là Huyền Băng Tinh Tú. Lý Cường cười nói: "Đương nhiên là cho muội rồi, ta còn Huyền Băng Tinh Tú, có cần dùng tới không? A a, ta đối với việc linh thể tu luyện sẽ cần vật gì cũng không biết, Mị nhi cứ nói cho đại ca nghe, đại ca cho dù bây giờ không có, sau này cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm cho muội."

Mị nhi lộ ra vẻ tươi cười, dịu dàng nói: "Hữu dụng! Hữu dụng! Chỉ cần một giọt Huyền Băng Tinh Tú, Mị nhi có thể ngưng tụ thành Linh Thể rồi."

Lý Cường lấy ra nhiệt thủy bình, cười nói: "Huyền Băng Tinh Tú ta có rất nhiều, cần bao nhiêu Mị nhi cứ nói, a a, ta có một bình lớn Huyền Băng Tinh Tú."

Mị nhi giật mình mở to hai mắt, nàng nói: "Đại ca nếu có rất nhiều, Mị nhi cần ba giọt là đủ rồi. Chỉ cần bắn ra dùm Mị nhi là được." Trong lòng nàng thật sự là vừa mừng vừa sợ, tu luyện lâu như vậy cũng không có tiến bộ bao nhiêu, cho dù là Linh Thể biến ảo đơn giản nhất cũng không luyện thành, bởi vì trong cổ bảo căn bản là không có bảo vật nàng cần dùng.

Mở nắp bình, Lý Cường dùng chân nguyên lực hút lên một giọt Huyền Băng Tinh Tú, bắn ra ngoài, đồng thời quát: "Mị nhi tiếp lấy!"

Mị nhi đột nhiên hóa thành một đoàn khói màu đen, bao bọc giọt Huyền Băng Tinh Tú cấp tốc xoay tròn, một tia màu lam nhàn nhạt chậm rãi tản ra, rất nhanh, luồng khói màu đen đã ẩn hiện một tia màu xanh, Lý Cường ở bên cạnh rõ ràng đã cảm giác được một cơn gió lạnh lẽo thổi tới. Dần dần, đoàn khói đen trở nên nồng đậm, Lý Cường lại bắn ra một giọt Huyền Băng Tinh Tú.

Mị nhi có được âm hàn khí của Huyền Băng Tinh Tú, linh thể rất nhanh đã ngưng tụ lại, có được giọt thứ hai, luồng khói màu đen từ từ biến thành màu lam, tinh khí cấp tốc xoay tròn thổi bay bụi bặm trên mặt đất, cả đại sảnh chợt đầy bụi mù tung lên, sau khi bụi bặm trên mặt đất bị thổi bay, cát vàng lộ ra nhan sắc sáng lạn rực rỡ. Lý Cường hí hửng chờ, hẳn đã có chút hiểu được linh thể làm thế nào để ngưng luyện, hẳn đợi khi linh thể Mị nhi đã hoàn toàn thành hình thì dùng giọt Huyền Băng Tinh Tú cuối cùng cấp cho nàng gia cố thân thể.

Thời gian không dài, Mị nhi bắt đầu lần đầu tiên động lại bản thể, vụ khí đang cấp tốc xoay tròn chợt thông thả dần, trong luồng khói màu lam chợt hiện ra bạch quang, hơn nữa còn kịch liệt chuyển động, một thân ảnh mơ hồ dần dần hiển lộ ra, một cái bóng nhàn nhạt hiện ra còn có chút trong suốt mơ hồ. Một mái tóc

dài phiêu dật tán lác ra, gương mặt của Mị nhi từ từ lộ hẳn, đó là một cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi có khuôn mặt mềm mại, làn da phi thường trắng nõn, nàng nhắm chặt hai mắt, đôi mày dài hình vòng cung khe khẽ rung động, vẻ mặt thập phần vui sướng. Tiếp theo, nàng hiện rõ ra hai vai, hai tay và toàn thân dần dần cũng lộ hẳn ra.

Lý Cường bởi vì phải cấp giọt Huyền Băng Tinh Túy cuối cùng, cho nên không thể không mở mắt, hần nhin không được trong lòng cảm thán, thiên hạ dĩ nhiên lại có một hình thể xinh đẹp mềm mại đến như vậy. Mặc dù hần đã là tu chân cao thủ, định lực không tầm thường, những đối diện trước mặt là một cô gái toàn thân không mảnh vải, trong lòng vẫn cảm thấy không dễ chịu chút nào. Bắn ra giọt Huyền Băng Tinh Túy cuối cùng, hần bắt buộc mình xoay người sang nơi khác, thở ra một hơi dài, thầm nghĩ: " Đây không phải là đang khảo nghiệm tu vi tu chân của lão tử đó sao? Mụ nội nó, dù cho đấu với cao thủ cũng không cần phải cố sức như vậy."

" Đại ca, muội đã được rồi." Thanh âm làm cho cả người Lý Cường cũng run run. Hần không biết, tu luyện linh thể và nhất là tu luyện Quỷ Tiên, khác hẳn với người tu chân giới tu luyện, giống như Cổ Mị Nhi một khi linh thể có thể ngưng tụ lại, nàng sẽ có được hai bản lĩnh lợi hại phi thường, một là có thể biến hóa vô số hình dạng, hai là trời sanh có tính mê hoặc, nếu nàng muốn đi gạt người, chỉ sợ ngay cả người tu chân cũng không kháng cự được. Lý Cường vững vàng tâm thần, nói: " Mặc xong quần áo..."

Mị nhi dịu dàng nói: " Đại ca, Mị nhi có quần áo rồi. Hi hi, Mị nhi thật cao hứng, có thể tự mình biến ra được quần áo a."

Lý Cường quay đầu lại nhìn, trong lòng xẹt qua một loại cảm giác kinh diễm. Bộ dáng của nàng kiều mỹ nhu nhược, đau đớn thương cảm, làm Lý Cường nhớ tới một câu " Hồ Ly Tinh", hơn nữa chính là loại đã tu hành hơn ngàn năm. Ước chừng chỉ có từ này mới có thể biểu đạt được cảm thụ lúc này của Lý Cường dành cho dung mạo của Mị nhi, nhìn nàng quả thật quá hấp dẫn người.

Trong lòng Lý Cường không khỏi cười khở, có phải do mình quá nhiều chuyện hay không, lại tự đi tìm phiền toái? Bên người có thêm một cô gái kiều mỹ tới cực điểm như vậy, sau này phiền toái dám chắc sẽ rất nhiều. Cổ Mị Nhi không biết Lý Cường đang nghĩ gì trong đầu, bây giờ nàng phi thường vui vẻ, lơ lửng giữa không trung không ngừng bay tới bay lui, cười hi ha không ngừng, hiểu được cuối cùng mình cũng có ngày trở ra.

Cổ Mị Nhi cười cười đột nhiên bay tới bên cạnh Lý Cường, ôm cổ hần dùng sức hôn lên má hần một cái, dịu dàng nói: " Ca ca, sau này huynh chính là thân ca ca của Mị nhi, Mị nhi sẽ làm thân muội muội của huynh có được không?"

Lý Cường bị nàng hôn một cái đến nỗi ngây người, nói: " Ân, chuyện này...được a, chúng ta kết bái..."

Mị nhi nghi hoặc hỏi: " Cái gì kết bái a, Mị nhi không hiểu."

Lý Cường nói: " A a, kết bái...chính là từ giờ trở đi, ta nhận muội là muội muội đó."

Trong lòng hần đang nghĩ, có một muội muội cũng không tệ, sau này trên con đường tu chân cũng sẽ có người làm bầu bạn.

Lý Cường nói: " Mị nhi, chờ một chút, ca ca tặng cho muội một lễ vật."

Mị nhi ngọt ngào cười, Lý Cường cho nàng một cảm giác giống như là một trường bối đang sủng ái nàng, làm nàng cảm thấy rất thoải mái, cảm giác thật ấm áp. Lý Cường từ trên mặt đất hút lên một nắm cát vàng, vận xuất Thiên Hỏa bắt đầu luyện chế, hần nhập vào trong cát vàng một khối Hàn Kim Thủy màu xanh biếc, đó là một loại thủy tính thạch sản xuất tại Thản Bang đại lục, nhờ vào độ nóng của Thiên Hỏa bá đạo, đem cả hai thứ tài liệu hợp thành một chỗ, hình thành một chuỗi vòng cổ rất xinh đẹp. Hần lại làm thêm một viên châu hình cầu, đem Huyền Châu thu vào trong. Hần là luyện khí cấp đại sư, làm ra vật này thật sự là quá đơn giản. Lý Cường cầm vòng cổ đeo lên cho Mị nhi, cười nói: " Sau này khi tu luyện thì Mị nhi có thể tùy thời tùy chỗ hấp thu tinh hoa của Huyền Khí rồi. Mặt khác Hàn Ngọc Trâm này cũng tặng cho muội, đây là do Ngưng Luyện Pháp chế tác ra, muội cứ tự mình tu luyện một chút."

Mị nhi tiếp nhận Hàn Ngọc Trâm phi thường giật mình, nói: " Thật sự là đồ vật tốt, Mị nhi nghĩ, pháp bảo này thật sự rất thích hợp cho mình tu luyện. Ca ca, sao huynh lại có nhiều bảo vật như vậy a?"

Lý Cường cười hì hì nói: " Cũng không nhiều lắm, chỉ là thích hợp cho muối sử dụng thôi. Mị nhi, cổ bảo này có đường ra không?"

Mị nhi chợt mất đi vẻ tươi cười, nói: " Nơi này không có đường ra nào chính thức, chỉ có đại sảnh này vẫn còn hoàn hảo không bị tổn hao gì, còn những chỗ khác đều đã sụp đổ, cũng không rõ vì sao lại như vậy. Được rồi, ca ca, có một thông đạo Mị nhi vẫn không dám đi qua, chỉ biết rằng bên trong có nguy hiểm, có lẽ nơi đó có thể đi ra được."

Từ khi linh thể của Mị nhi đã ngưng tụ lại, tiểu Hải yêu tựa như đối với nàng không có hứng thú nữa. Mị nhi cũng cảm thấy kỳ quái, nàng phát hiện nội tâm sợ hãi của mình khi đối diện với tiểu Hải yêu cũng đã tiêu mất, nàng hỏi: " Đây là Hồn yêu do ca ca thuần phục đó sao?"

Lý Cường còn đang suy nghĩ đến thông đạo nọ, nghe vậy chậm rãi nói: " Ân, Mị nhi đừng sợ, nó sẽ không tùy tiện đả thương người đâu."

Thân hình Mị nhi cấp tốc thu nhỏ, biến hóa cỡ như tiểu Hải yêu thì dừng lại, nàng nhảy lên vai Lý Cường, cười nói: " Mị nhi sẽ làm bạn với nó."

Lý Cường liếc mắt, kinh ngạc nói không ra lời, hồi lâu mới lên tiếng: " Đây là chuyện gì vậy? Mị nhi có thể biến hóa?"

Mị nhi đắc ý cười nói: " Đúng vậy, cái gì Mị nhi cũng có thể biến ra, bởi vì linh thể của Mị nhi đã có thể biến ảo, hì hì, ca ca có phải rất giật mình hay không a."

Lý Cường không ngừng giật mình, còn có chút không dám tin tưởng, ngay cả sư tôn Kỳ Quân Sát của mình tựa hồ cũng không có bản lĩnh lợi hại như vậy, hắn nói: " Mị nhi thật là lợi hại, có thể biến thành bộ dáng của tiểu Hải yêu hay không?"

Mị nhi dịu dàng nói: " Ca ca không tin Mị nhi sao..." Lời còn chưa dứt, Lý Cường đã phát hiện trên vai có hai tiểu Hải yêu giống nhau như đúc. Lý Cường thiếu chút nữa đã bị nàng hù chết, tiểu Hải yêu thật sự cũng cả kinh bay lên không trung, lam quang linh vũ cả người cũng dựng đứng lên. Mị nhi thấy thế lập tức khôi phục nguyên hình, ôm Lý Cường cười vang không ngừng, Lý Cường biết nàng đang làm nũng, không nhận được cũng nở nụ cười.

Lý Cường cười nói: " Sau này Mị nhi có thể hóa thân thành ngàn vạn lần, không thể làm bấy a."

Mị nhi làm nũng nói: " Dù sao Mị nhi cũng đi theo ca ca, có ca ca chiếu cố Mị nhi, Mị nhi cái gì cũng mặc kệ."

Lý Cường gãi gãi đầu nói: " Được rồi, chúng ta đi xem cái thông đạo kia đi, nếu không thể đi qua còn phải nghĩ biện pháp khác."

Hắn chỉ là muốn Mị nhi buông hắn ra. Tiểu nha đầu này lại thích hơi thở thuần dương trên thân thể của Lý Cường, luôn nhịn không được chui vào lòng ngực hắn, thật ra nàng không có ý gì khác, nhưng Lý Cường lại có cảm giác không dễ chịu chút nào. Nàng mặc dù chỉ là một linh thể, nhưng thần thái biểu hiện tràn đầy yêu mị thật sự làm cho người ta không chịu đựng được, bởi vậy Lý Cường cũng không dám khinh thường.

Mị nhi nói: " Ca ca, Mị nhi đến dẫn đường."

Hai người đều biết phi hành, đi tới bên cánh cửa đại sảnh, Mị nhi cười nói: " Đây là cánh cửa Mị nhi đã đi qua vô số lần, lần nào cũng từ khe hở xuyên qua, lần này có thể chính đại quang minh mở cửa đi vào rồi." Nàng đẩy cánh cửa nặng nề ra.

Lý Cường phát hiện, cánh cửa này là do khối vàng lớn tạo thành, nghĩ thầm nếu ở trên địa cầu, giá trị của cánh cửa này sẽ kinh người phi thường.

Hai người đi theo thông đạo uốn lượn, phi hành rất nhanh về phía trước, Mị nhi thỉnh thoảng giải thích hoàn cảnh xung quanh, Lý Cường hỏi: " Mị nhi, chính là thông đạo này sao?"

Mị nhi cười lắc đầu: " Không phải, còn dài lắm, thêm một đoạn lâu nữa."

Lý Cường chỉ vào một cánh cửa nhỏ ở bên vách thông đạo, hỏi: " Mị nhi chờ một chút, ở phía mặt sau cánh cửa này là gì?"

Nghe hần nói muốn mở cánh cửa đó, Mị nhi hì hì cười: " Ca ca, ở sau không có cái gì hết..."

Lý Cường vừa mở cửa liền phát hiện bên ngoài chỉ toàn là bùn đất, hần cảm thấy phi thường kỳ quái, gãi đầu nói: " Mị nhi, cổ bảo này vì sao lại bị chìm xuống dưới đất vậy, không phải là nó được tu kiến trên mặt đất sao, là ai lợi hại như vậy, có thể đem cổ bảo lớn như vậy làm chìm xuống dưới đất ? Không nghĩ tới a..."

Mị nhi cũng ngần ngại, nàng ngẫm lại địa hình cổ bảo và thông đạo, quả thật như là bị chìm vào dưới đất, nàng nói: " Mị nhi cũng không biết, có lẽ do người xưa tranh đấu tạo thành."

Rất nhanh đã tới miệng thông đạo mà Mị nhi đã nói, đó là một con đường hướng lên cao, Lý Cường đưa tay vỗ một cái trên vách tường, hần phát hiện vách tường này là do pháp bảo đánh vào mà trở thành như vậy. Bởi vì thời gian đã trải qua thật lâu, những hoa ngân tề chĩnh trên vách tường đã mờ hồ không rõ nữa. Hần hỏi: " Mị nhi, khi muội tới thông đạo này đã có chưa? Ân, Mị nhi..muội ở nơi nào?"

Lý Cường đột nhiên phát hiện Mị nhi biến mất, không khỏi khẩn trương, hần vội vàng phóng xuất thần thức xem xét, phát hiện linh thể của nàng đang rúc tại góc tường run lên bần bật, thân thể đã hoàn toàn ẩn hình. Lý Cường kỳ quái cực kỳ, đi tới bên người nàng, ngồi xổm xuống, hòa nhã nói: " Mị nhi đừng sợ, muội nhìn thấy cái gì vậy?"

Mị nhi hiện lại nguyên hình, ôm chầm lấy Lý Cường, khóc lớn: " Mị nhi rất sợ...ô ô..mỗi lần đi tới nơi này..Mị nhi...ô ô.." Tiểu nha đầu này là linh thể, dù ô ô khóc lớn nhưng lại không nhìn thấy nửa giọt nước mắt, nhưng thân thể run rẩy lại có cảm giác rất thật, làm trong lòng Lý Cường khởi lên một loại cảm giác hoang đường tuyệt luân, an ủi nói: " Mị nhi, đừng cảm một chút, không có gì đáng để sợ hãi đâu."

Trong lòng Cổ Mị nhi không chỉ sợ hãi, thời gian dài ở cổ bảo sinh tồn, nàng đã không còn có ý chí đối mặt với thế giới bên ngoài nữa. Tiểu Hải yêu đột nhiên kêu lên mấy tiếng, Lý Cường không khỏi bật cười, nói: " A a, tiểu Hải yêu muốn làm bạn với muội, có ý tứ."

Mị nhi mở to hai mắt nhìn Lý Cường rồi lại nhìn tiểu Hải yêu. Tiểu Hải yêu nghiêng cái đầu nhỏ, kêu to mấy tiếng rồi ậm ừ gì đó, Mị nhi phá lên cười, buông Lý Cường ra, ôm lấy tiểu Hải yêu nói: " Người có thể bảo vệ Mị nhi sao?" Nàng cũng đã hiểu được tiếng kêu của tiểu Hải yêu hàm chứa ý nghĩa gì.

Cái đầu nhỏ của tiểu Hải yêu gật nhanh giống như gà mổ thóc, Lý Cường cũng nhịn không được cười ra tiếng, nói: " Kỳ quái, Mị nhi a, tiểu Hải yêu tựa hồ hữu duyên với muội, lần đầu tiên ta nhìn thấy nó chủ động thân thiện với người khác."

Mị nhi nhẹ nhàng vuốt ve lam linh trên đầu tiểu Hải yêu, tâm tình nhất thời trầm tĩnh lại, nàng dịu dàng nói: " Cảm ơn người. Ca ca...nó có tên không?"

Lý Cường nói: " Ta không có nghĩ tới chuyện cấp cho nó một cái tên. Mị nhi cứ đặt tên cho nó đi."

Mị nhi cao hứng kêu lên: " Tốt quá, tốt quá, ân...vậy gọi là Lam Quang...được không?"

Tiểu Hải yêu tựa hồ cũng thật cao hứng, trên người phát ra lam quang tiên diễm sáng rực. Linh thể của Mị nhi một khi ngưng tụ lại, đã tiến vào cảnh giới cao hơn, Định Hồn Lam Quang của tiểu Hải yêu đã không có tác dụng với nàng nữa. Lý Cường cười nói: " Ân, vậy gọi là Lam Quang đi, nhìn nó thật cao hứng."

Lam Quang nằm trên vai Lý Cường nhanh chóng co rút lại, biến thành một quả cầu màu lam cỡ nắm tay, bám trên vai hần, Mị nhi liền hiểu ngay dịu dàng nói: " Được a, Mị nhi cũng làm vậy !" Nàng lập tức huyền hóa thành một tiểu cô nương chỉ nhỏ bằng một ngón tay, linh xảo dựa vào người Lam Quang, cười hì hì nói: " Lam Quang, người xem, Mị nhi còn nhỏ hơn so với người a, hì hì..."

Lý Cường lúc này mới yên tâm hơn, nghĩ thâm, linh thể và người tu chân quả thật khác biệt rất lớn, những người tu hành ước chừng chỉ có người tu chân và người thể tục là giống nhau nhất, còn như Cổ Mị Nhi và Kỳ Quân Sát những người này so sánh với người tu chân đã có bất đồng thật lớn, khác hẳn với người thường, nhất là linh thể tu hành, càng thần kỳ vô cùng.

Theo thông đạo thông lên cao bay lên, bay thật lâu, Lý Cường phát hiện phía trên thông đạo đã bị cản trở. Mị nhi nói bên tai hần: " Nha, nơi này bị ngăn lại rồi, chúng ta về thôi." Ngữ khí của nàng có vẻ như hơi hưng phấn. Trong lòng Lý Cường hiểu được, nha đầu này đối với thế giới bên ngoài thật sự là sợ cực kỳ, hần mỉm cười: " Mị nhi a, tin tưởng đại ca một chút có được hay không, a a..."

Cổ Mị Nhi từ khi bị kịch độc ở di chỉ làm tan rã thân thể, đối với tất cả mọi việc đều cảm thấy e ngại.

Hấp Tinh kiếm bay ra, kiếm vụ như thật như ảo. Mị nhi dĩ nhiên cũng nhận ra được loại kiếm pháp này, la hoảng lên: " Đây là Chân Huyền kiếm khí ! Ca ca, huynh là người tu chân của Đại Huyền Tinh kiếm phái trong truyền thuyết hay sao?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Đại Huyền Tinh kiếm phái? Ta không biết a, Mị nhi tại sao lại nói là trong truyền thuyết vậy, chẳng lẽ là kiếm phái đó đã biến mất rồi sao?"

Mị nhi nói: " Mị nhi cũng chỉ từ điển tịch (sách cổ) đọc được, nghe nói, Đại Huyền Tinh kiếm phái từng là tu chân kiếm phái phi thường nổi tiếng, loại kiếm pháp này là kiếm pháp của trường giáo tông chủ, chính là Chân Huyền kiếm khí, sau này đột nhiên giáo phái này lại mất tích, có lẽ đã tu thành chánh đạo, cũng có thể đang tiềm tu ở địa phương nào đó. Tóm lại, từ sau khi họ mất tích, người tu chân của Đại Huyền Tinh kiếm phái đều tán lạc, sau này cũng không còn ai nhìn thấy người tu chân của môn phái này nữa. Ca ca, sao huynh lại biết được kiếm pháp này ? Là ai dạy huynh vậy? Có thể hẳn là người tu chân của Đại Huyền Tinh kiếm phái."

Lý Cường cười nói: " Mị nhi, muội đã đoán sai, ngay cả ta cũng không biết tại sao lại học được nữa, cái chuỗi phi kiếm này đột nhiên hóa thành kiếm vụ...ân, chờ một chút...chẳng lẽ là..." Hắn nghĩ Hấp Tinh kiếm chính do Mạc Hoài Viễn tặng cho, chẳng lẽ Mạc Hoài Viễn là trường giáo tông chủ của Đại Huyền Tinh kiếm phái ? Nếu đúng là vậy thì sẽ không còn kỳ quái nữa. Hắn trầm ngâm hồi lâu, nói: " Có lẽ là vậy, ta là từ chuỗi Hấp Tinh kiếm này học được, bằng hữu truyền thanh kiếm này có thể là người của Đại Huyền Tinh kiếm phái, nhưng ta cũng không có hỏi qua hắn."

Thật ra, Lý Cường đã quên, chuỗi Hấp Tinh kiếm này cũng không phải do Mạc Hoài Viễn luyện chế, mà là được phát hiện ở Giai Không Cung tại Tinh Cung. Bởi vì Mạc Hoài Viễn nghĩ rằng chuỗi kiếm này rất đặc biệt, mới đưa cho Lý Cường. Lúc ấy Mạc Hoài Viễn tặng cho hắn rất nhiều pháp bảo, Lý Cường cũng không rõ là vật gì.

Mị nhi nói: " Mị nhi biết loại kiếm pháp này có tam đại cảnh giới, ca ca luyện tới trình độ nào?"

Lý Cường kinh ngạc phát hiện tiểu nha đầu này tựa hồ biết được rất nhiều kiến thức mà ngay chính hắn cũng không biết cái gì gọi là Chân Huyền kiếm khí, chỉ là khi tranh đấu với Long Thiên Nhạc của Thiên Kích Phong thì đã luyện ra được như thế. Hắn khích lệ nói: " Mị nhi hiểu được rất nhiều, ca ca không thể so với muội. Muội nói thử xem là tam đại cảnh giới gì nào."

Mị nhi được Lý Cường khen ngợi cảm thấy rất vui mừng, nói: " Ca ca muốn thử Mị nhi sao, cái này không làm khó được Mị nhi đâu. Chân Huyền kiếm khí có ba loại cảnh giới, một là Chân Huyền Hư, Chân Huyền tùy tâm, đây là cảnh giới sơ bộ. Hai là Kiếm Như Vật, Vật như người bay, tu thành có thể hóa thân thành vạn ngàn, vô tung vô ảnh, là Áo Chân cảnh giới. Cuối cùng là Quy Chân phản phác, Đại Tượng Vô Hình, là đại thừa kiếm cảnh. Ca ca, muội nói có đúng hay không a."

Lý Cường cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua những lời này, thời gian tu chân của hắn chẳng những ngắn, hơn nữa là tự mình tìm tòi, từ khi hắn một chân đạp vào cánh cửa lớn của tu chân, ngoại trừ Phó Sơn giúp hắn có được một trụ cột tu vi vô cùng vững chắc, còn lại đều nhờ cơ duyên và bằng hữu trợ giúp, đối với tri thức truyền thống của tu chân giới hắn tiếp xúc rất nhỏ. Lý Cường đối với sự uyên bác của Mị nhi cảm thấy rất kinh ngạc, hắn không có ý tứ cười nói: " Mị nhi, ca ca là một người kém cỏi, a a, không hiểu biết nhiều kiến thức chút nào, đây là lần đầu tiên nghe nói đó."

Mị nhi ở bên tai hắn thổi một hơi, dịu dàng nói: " Ca ca a, những thứ này đều ghi lại trong sách, lẽ nào ca ca không có học qua sao?"

Nàng đương nhiên không tin, tu vi của Lý Cường bây giờ đối với nàng cao thâm khôn lường, vượt khỏi cao thủ Nguyên Anh kỳ, vậy thì tu chân cảnh giới đã rất cao rồi, hắn nói mình kém hiểu biết thì ai có thể tin tưởng được.

Thật ra, Lý Cường không phải không chịu học, mà hắn căn bản không thể nào học kịp. Vốn là hắn cùng Phó Sơn đi Phong Duyên Tinh, chỉ vì Hoa Mị Nương đảo loạn, khiến cho hắn thất lạc đến Thiên Đình Tinh, tất cả kế hoạch toàn bộ bị rối loạn nhưng những chuyện đó cuối cùng cũng không thể tính toán được rõ. Nếu hắn cùng Phó Sơn về đến Phong Duyên Tinh, có thể rất khó đạt đến cảnh giới tu chân như bây giờ, tu

vi của hắn bây giờ ngay cả những người tu chân tu luyện mấy trăm năm cũng không thể so sánh, cho nên ngay cả vị Tán Tiên như Kỳ Quân Sát thấy hắn cũng phải giật mình, đừng nói chi là người tu chân khác nữa.

Lý Cường nghe Mị nhi nói về tam đại cảnh giới cảm thấy hết sức hứng thú, hắn biết tự mình vừa bước vào Chân Huyền Hư sơ bộ cảnh giới, cách tới đại thừa kiếm cảnh còn xa tới mười vạn tám ngàn dặm, nhưng hắn đã biết có cảnh giới như vậy, chỉ cần chậm rãi tu luyện, một ngày nào đó có thể đạt tới tu vi như thế. Hắn nhớ tới lúc ở Hắc ngục lần đầu tiên tu luyện Hấp Tinh kiếm thì phát hiện trong kiếm không có công kích trợn, khác hẳn với những phi kiếm bình thường khác, hơn nữa trong quá trình tu luyện, Hấp Tinh kiếm đột nhiên biến mất. Đến lúc này hắn mới thấy sự đặc biệt của Hấp Tinh kiếm, đối với Mạc Hoài Viễn càng cảm kích phi thường, những pháp bảo hắn cấp cho đều toàn là cực phẩm.

Kiểm vụ lóe sáng lên, kiếm khí giống như bị chiếu sáng rực, tựa hồ còn có sự trong suốt loang loáng. Mị nhi kinh hãi than thở: "Thật xinh đẹp a!" Trong lòng nàng cảm thấy một trận mát mẻ, nếu lúc đầu thân thể vẫn còn, mình cũng có được kiếm pháp như vậy, vậy sương khói kịch độc kia tuyệt đối không thể gây thương tổn được mình. Nàng luôn tự trách mình trăm ngàn lần, lúc đầu khi tra được trong điển tịch về Phật tông di chỉ, nàng đã trải qua ngàn cay vạn đắng mới tìm được đến nơi đây định tìm bảo vật, kết quả là ngay cả thân thể mình cũng bị hủy diệt, nếu không có Lý Cường đến, thì kết quả của nàng sẽ thật thảm.

Lý Cường quát: "Mị nhi, chúng ta đi thôi!"

Mị nhi định tâm lại, gắt gao nắm lấy chuỗi phật châu trên cổ Lam Quang, nói: "Mị nhi không sợ! Không sợ!" Ngoài miệng nàng nói không sợ, nhưng thanh âm lại không ngừng run rẩy.

Hấp Tinh kiếm cấp tốc bay vào trong thông đạo bị sụp đổ, Lý Cường bay thẳng vào, hắn mạnh mẽ xuyên qua thật nhanh.

101. Chương 101

Lý Cường cười nói: "Không cần Chân Huyền kiếm khí, Mị nhi, chỉ cần là phi kiếm, loại vách ngăn này không thể khốn được người tu chân."

Mị nhi cười hì hì nói: "Người ta đang khen huynh mà, hìhì, ca ca có phải nghĩ rằng quá nhẹ nhàng rồi không?"

Lý Cường cười nói: "Tiểu nha đầu, đừng có giở trò quỷ ở đây đi."

Mị nhi đột nhiên ầm ức nói: "Ca ca khi dễ Mị nhi! Mị nhi vốn là quỷ mà, đương nhiên chỉ có giở trò quỷ thôi."

Lý Cường sững sờ, vội nói: "Mị nhi, a a, ca ca nói sai rồi, đừng có giận mà, a a..."

Thật ra Mị nhi nói xong cũng đã thấy hối hận, nàng hiểu được mình đã không còn tư cách để tức giận, thân thể đã tiêu hủy, bây giờ bất quá chỉ là một linh thể lạc lõng, chỉ vì dục vọng muốn sống mãnh liệt mới không bị hồn phi phách tán, nếu không có Lý Cường thì nàng đâu có ngày xuất đầu lộ diện. Nàng tự mình bị ai oán trách, nhất thời nói không ra lời.

Lý Cường hỏi: "Mị nhi, sao lại không nói lời nào vậy, thật sự tức giận rồi sao?" Mị nhi nghe ngữ khí ôn hòa ầm áp của Lý Cường không khỏi cảm thấy ủy khuất, trong lòng chợt đau nhói, nàng nhỏ giọng: "Ca ca, Mị nhi không có giận...ca ca, tại sao huynh lại đối xử tốt với Mị nhi như vậy? Tại sao phải giúp Mị nhi?"

Lý Cường biết tiểu nha đầu này lại đang suy nghĩ lung tung, liền nói đùa: "Bởi vì Mị nhi xinh đẹp, là một đại mỹ nhân, vì cô nương xinh đẹp vậy mà ta không giúp đỡ thì ta còn đi giúp ai a..."

Cổ Mị Nhi vẫn tưởng rằng Lý Cường là một người tu chân rất đứng đắn nghiêm chỉnh, không hề nghĩ tới hắn lại dịu dàng và ngọt ngào như vậy, nhin không được bật cười ra tiếng: "Đây là lời ca ca nói đó sao? Mị nhi thật không dám tin tưởng."

Lý Cường cười nói: "Nơi này không còn ai khác, ta dám khẳng định là không nói ai khác đâu, a a..."

Mị nhi cười khúc khích, tâm tình chợt bình tĩnh lại.

Lý Cường cảm thấy áp lực trên Hấp Tinh kiếm đột nhiên giảm xuống, hắn nói: "Tốt lắm rồi, đã đánh thông đường đi." Hai người chuyển qua một ngã rẽ, trước mắt đột nhiên sáng ngời. Mị nhi nhận ra địa phương này, nhỏ giọng nói: "Ca ca, đây là Quang Minh Đường ! Mị nhi đã tới chỗ này."

Lý Cường hỏi: "Đã tới ? Mị nhi có quen thuộc nơi này không?"

Mị nhi nói: "Vì tầm bảo, Mị nhi đã chuẩn bị thời gian rất lâu, đáng tiếc là vẫn không hiểu hết. Di Chỉ này lớn phi thường, hơn nữa lúc ấy quá nóng lòng, công lực Mị nhi không đủ nên mới ném khổ rất nhiều."

Lý Cường không phải vì tìm kiếm bảo vật, hắn vì truy theo Diên Cức Ma Trượng mới bị vây khốn ở Di Chỉ này. Hắn nói: "Mị nhi, mục đích bây giờ của chúng ta là phải tìm được thông đạo đi ra ngoài, ta không thể ở lại chỗ này quá lâu được."

Mị nhi nói: "Ai, thời gian quá dài, không biết bây giờ còn nhớ được hay không? Ân, theo thông đạo này thì phía trước có lẽ là đại sảnh, hãy đi xem thử rồi hãy nói."

Thông đạo này và thông đạo vừa rồi bất đồng, chất liệu làm vách tường rất giống loại vách phát sáng của Thần Bang đại lục, quang mang nhu hòa từ bốn phía của thông đạo tỏa ra khắp nơi. Lý Cường dùng thần thức tìm tòi qua một lần, phát giác không có trận pháp gì mai phục. Mị nhi nói: "Nơi này quả thật quá lớn, chỉ có địa phương trọng yếu mới có cơ quan lợi hại mai phục."

Lý Cường gật đầu nói: "Nga, nguyên lai là như vậy, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, a a, cẩn thận mới không hỏng chuyện."

Hắn đã đi nhiều địa phương, biết sự lợi hại trong đó, ở nơi này cả ngàn năm cũng không có người đến, một khi xảy ra vấn đề, dù kêu trời gọi đất cũng vô dụng.

Quang Minh đại sảnh chỉ dùng một loại tinh thạch thô thiển làm sáng lên, có những tinh thạch đã muốn rơi xuống, nơi này cũng không có trận pháp mai phục, có vẻ rách nát không chịu nổi. Hình dáng của đại sảnh tương đối dường như kỳ lạ, có hình bán nguyệt (nửa vầng trăng) hiếm thấy, trên mặt đất cũng có rất nhiều tro bụi. Lý Cường lảng không đi tới, hắn liếc mắt nhìn những bụi bặm trên đất, nói: "Mị nhi nhìn xem ! Đây là dấu chân của ai lưu lại?"

Bụi bặm trên mặt đất rõ ràng lưu lại dấu chân, có vẻ rối loạn từ trái sang phải xuyên qua Quang Minh đại sảnh. Mị nhi cẩn thận xem xét, nói: "Ca ca, dấu chân chỉ mới lưu lại gần đây, hình như có người bị vật gì đó đuổi theo..." Mị nhi chỉ vào một cây trụ bên cạnh, lại nói: "Nhìn xem ! Ở nơi này còn có một dấu vết, bụi bặm trên mặt đất đã bị cuốn đi một phần, còn có dấu vết một bàn tay."

Lý Cường phát hiện Mị nhi quan sát phi thường cẩn thận, gật đầu nói: "Không sai, chính là vậy, nhưng hắn là ai ? Làm sao lại chạy đến địa phương nguy hiểm như thế này ?"

Mị nhi cười khổ nói: "Ca ca a, nơi này chính là Phật tông Di Chỉ lớn nhất trong truyền thuyết, trăm ngàn năm qua, có bao nhiêu người tu chân hy vọng tìm ra bí mật trong đó, càng hướng chi nơi đây còn có nhiều pháp bảo và bảo vật trong truyền thuyết, nếu không phải nơi này vốn hung hiểm vạn phần thì đã bị người lật ngược từ lâu lắm rồi."

Lý Cường vẫn không để ý nơi này là địa phương nào, nghe vậy ngạc nhiên nói: "Đây là Phật tông Di Chỉ? Chẳng lẽ ta đang ở phía dưới trung tâm Mãng Nguyên?"

Mị nhi cực kỳ ngạc nhiên: "Ca ca, huynh không phải từ dưới đất tiến vào đó chứ? Bên trên không phải là Mãng Nguyên thì lại là nơi nào nữa?" Tiểu nha đầu chỉ thuận miệng nói một câu nhưng lại vô cùng chuẩn xác, Lý Cường quả thật từ dưới đất đi vào.

Trong lòng Lý Cường âm thầm kêu khổ, hắn biết gần đây Mãng Nguyên xảy ra đại sự, nhưng lại không nghĩ tới do mình hồ đồ mơ màng lại chạy tới nơi nguy hiểm nhất như Phật tông Di Chỉ. Nguyên lai Diên Cức Ma Trượng chính là từ Phật tông Di Chỉ đi ra, như vậy có thể dám chắc nơi này nhất định đã xảy ra vấn đề. Lý Cường nguyên muốn chuẩn bị cùng Kỳ Quân Sát cùng nhau đến đây, vốn định ỷ lại vào tuyệt thế công lực của ông ấy làm bảo tiêu cho mình, nhưng bây giờ là phải dựa vào chính bản lĩnh của mình rồi.

Lý Cường nói: "Mị nhi a, muội nói không sai, ca ca chính là từ dưới đất đi vào đó. Ai ! Diên Cức Ma Trượng ghê tởm kia, không ngờ lại bỏ chạy đến đây, đợi tìm được người, nhất định phải chém người thành

mười bảy, mười tám đoạn mới được, hừ hừ.." Hắn còn đang nảy sinh ý nghĩ ác độc, Mị nhi lại cảm thấy sợ ngây người, chừng thời gian một chén trà nhỏ, nàng mới ấp úng nói: "Ca...ca a, vừa rồi huynh nói...nói đó là...có phải là...Điền...Cức..Ma...Trượng?" Ngữ khí của nàng có vẻ hoảng sợ bất an.

Lý Cường căn bản là không biết Điền Cức Ma Trượng là vật gì, hắn từng dùng Hấp Tinh kiếm chặt đứt nó, cho nên cũng không xem nó là vật gì lợi hại, chỉ là tức giận thứ vật ma quỷ này điên cuồng giết chóc sinh mạng. Hắn cười nói: "Đúng vậy, chính là Điền Cức Ma Trượng, nó thế nào? Có gì sao?"

Trong lòng Mị nhi rất kinh ngạc, nàng hoài nghi Lý Cường có phải thật sự không hiểu được Điền Cức Ma Trượng có ý nghĩa gì, nhìn bộ dáng của Lý Cường căn bản là không hề hiểu rõ.

Mị nhi thở dài nói: "Ca ca, Điền Cức Ma Trượng có sinh mạng đó, nó là một kiện ma khí nổi tiếng. Ai, biết nói thế nào cho ca ca hiểu được đây? Ân, ca ca, huynh có nghe nói qua thuyết pháp về thần khí, tiên khí, ma khí, linh khí và bảo khí không?"

Lý Cường ngại ngừng cười hắc hắc ngây ngô: "Ta biết có thần khí và tiên khí, không biết có ma khí và linh khí, bảo khí gì đó, đó là gì?" Thật ra trên người hắn có một kiện tiên khí nhưng hắn thật sự không biết còn có ma khí, linh khí và bảo khí.

Lý Cường nhìn cô gái nhỏ trên đầu vai mình, vẻ mặt Mị nhi vô cùng kinh ngạc không giải thích được, bộ dáng của nàng vô cùng đáng yêu. Hắn nhin cười: "Nhìn bộ dáng Mị nhi cái gì cũng biết, có thể nói cho ca ca hay không."

Mị nhi nghiêm trang nói: "Ân, xem như cấp cho ca ca một khóa kiến thức vậy. Trước tiên là nói về pháp bảo của tu chân giới, pháp bảo bình thường tại tu chân giới có thể gọi là bảo khí, chính là bài danh cuối cùng trong năm dạng pháp bảo. Lợi hại nhất chính là thần khí, là pháp bảo của Thần giới, cơ bản chỉ có trong truyền thuyết chưa ai từng gặp qua. Tiếp theo là tiên khí, là pháp bảo của Tiên giới, cũng có thể xem là truyền thuyết, nghe nói có người tu chân phát hiện qua. Thứ ba là ma khí, là pháp bảo của Ma giới, cũng rất hiếm thấy. Sau đó chính là linh khí, pháp bảo của Linh Quỷ giới..."

Lý Cường nghe được cảm thấy rất mới lạ, hắn chen lời: "Cùng loại pháp bảo chắc là cũng có khác biệt, tỷ như đều là pháp bảo của tiên giới, nhất định cũng phải có phân cao thấp phải không?"

Mị nhi liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đó là đương nhiên, tựa như phi kiếm ca ca sử dụng có thể xem là bảo khí, so với phi kiếm bình thường của người tu chân không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Điền Cức Ma Trượng cũng là một kiện ma khí lợi hại, ân, kỳ quái, sao nó lại đánh không lại ca ca chứ? Điền Cức Ma Trượng dù sao cũng là ma khí, thật là không hữu lý chút nào, trừ phi trên người ca ca có tiên khí khắc chế nó...nhưng không có..khả năng đâu..công lực hắn là không đủ a." Thanh âm nàng nói càng lúc càng thấp, con mắt không ngừng chuyển động, hình như đang suy nghĩ rất nhiều.

Lý Cường thật sự phi thường bội phục tiểu nha đầu này, nàng bác học như thế, mình quả thật không còn gì để nói. Hắn cười nói: "Không thể nào, ta nghĩ Điền Cức Ma Trượng có gì lợi hại đâu a..."

Mị nhi vội vàng nói: "Đừng nói chuyện, để cho Mị nhi suy nghĩ một chút." Nàng dựa vào người Lam Quang, khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu suy nghĩ. Lý Cường cảm thấy tiểu cô nương này có chút cổ quái, chỉ mỉm cười không nói nữa, tiếp tục bay về phía trước.

Quang Minh đại sảnh không có vật gì đáng để lưu ý, Lý Cường theo dấu vết trên mặt đất đi theo, dọc đường hắn phát hiện không ít những mảnh vỡ bạo liệt rải rác, tựa hồ nơi này từng có sự đánh nhau kịch liệt. Lý Cường đột nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng động. Vì phòng ngừa vạn nhất, hắn xuất ra Hấp Tinh kiếm, phi kiếm vừa ra, lập tức kinh động Mị nhi còn đang trầm tư, nàng hỏi: "Ca ca, chuyện gì vậy?"

Cũng vào lúc này, âm thanh bạo liệt truyền đến rõ ràng, Mị nhi nhất thời khẩn trương, nhỏ giọng nói: "Ca ca, có động tĩnh a, là ai đang đấu pháp bảo?"

Lý Cường lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Mị nhi, bám chặt vào Lan Uẩn chiến giáp của ca ca, ngàn vạn lần không nên hiện thân, nếu không ca ca sẽ bị phân tâm đó biết không?"

Mị nhi vốn hiểu biết, giật mình nói: "Đây là Lan Uẩn chiến giáp? Ai nha, ca ca, cả người của huynh đều là bảo a !"

Lý Cường nghe nàng nói thiếu chút nữa là té ngựa, ở quê hương tại nông thôn, câu nói cả người đều là bảo chính là người ta ám chỉ con heo.

Hấp Tinh kiếm hóa thành vụ khí nồng đậm, bao quanh Lý Cường dày đặc. Từ khi nghe được ba cảnh giới của Chân Huyền kiếm khí, hắn đã hiểu được rất nhiều, mặc dù với công lực hiện tại không cách nào đạt tới kiếm cảnh, nhưng hắn đã bắt đầu có mục đích theo đuổi. Hắn đem kiếm vụ bao bọc quanh thân mình gần giống như màu sắc của vách tường, thật chậm rãi, hắn ẩn vào trong vách, thông thả tiến về phía trước.

Chuyển qua mấy ngã rẽ, lại ra khỏi một miệng đường hầm, Lý Cường đứng ngay ở đó, hoàn toàn ngây dại. Chỉ thấy bên ngoài là một bầu trời màu lam, non xanh nước biếc, quả thật giống như một thế ngoại đào viên. Lý Cường cũng không phải là kẻ khờ khạo, hắn hiểu được đây chính là ảo giác, nhưng quả thật vô cùng chân thực, làn gió mát thổi vào mặt cho hắn cảm giác phi thường chân thực, phi thường thoải mái, trong lòng không nhịn được, cảm thán: " Nếu sau này mình muốn tu, loại phương pháp thế này nhất định phải học được, những điều mới lạ của tu chân giới quả thật rất nhiều a."

Mị nhi truyền âm nói: " Ca ca, đây là Đại Huyền Phật Cảnh, ngàn vạn lần phải cẩn thận, lần trước Mị nhi không dám vào, không biết bên trong có gì lợi hại."

" Đại Huyền Phật Cảnh?"

Lý Cường than thở: " Thật sự là lợi hại không tưởng được ! Mị nhi có biết Đại Huyền Phật Cảnh có gì lợi hại không?" Hắn là lần đầu tiên gặp phải loại huyền cảnh có sự chân thực đến trình độ này, có chút không biết làm sao đối mặt, trong lòng hắn hiểu được, nếu bước chân vào, làm không tốt sẽ bị lạc vào trong huyền cảnh.

Mị nhi khiếp đảm nói: " Đại Huyền Phật Cảnh...muội đã đọc trong cổ thư, có hiệu quả của Huyền Không đại trận của tu chân giới, nhưng càng thêm lợi hại, càng thêm tinh xảo. trong sách không có nói phương pháp phá giải. Ca ca, bằng không chúng ta đi ra từ chỗ khác vậy." Nàng lại bắt đầu sợ hãi.

Lý Cường nhìn chằm chằm huyền cảnh, chậm rãi mà kiên định nói: " Mị nhi, không thể đi đường khác !"

Mị nhi nghi hoặc: " Tại sao không? Thông đạo nơi này thông tới bốn phương tám hướng, tùy tiện tìm một nơi cũng có thể đi được."

Lý Cường lắc đầu: " Không phải vì không còn đường khác, mà là ca ca không thể đi đường khác được, nếu mở loạn, sau này đối với tu chân giới nguy hại rất lớn. Tu chân phải đối mặt hết thảy gian nan, đây cũng là sự tu luyện của tâm cảnh."

Mị nhi không hiểu, bởi vì cho tới bây giờ nàng cũng chưa đạt được tới tu vi tu chân cao thâm như Lý Cường.

Chỉ trong phút chốc Lý Cường tiến vào huyền cảnh, thông đạo phía sau chợt biến mất, cảnh sắc chung quanh nhất thời biến đổi, Lý Cường phát hiện mình đang đứng bên cạnh một dòng suối nhỏ, hắn nghe tiếng nước chảy róc rách, không khỏi cười nói: " Mị nhi, cảnh sắc nơi này thật đẹp, a a, nếu có thể tìm được một địa phương như vậy để tu thì thật là phúc khí." Ngũ khí của hắn phi thường bình tĩnh, tựa hồ không có một chút để ý đến sự hung hiểm đang ẩn giấu ở nơi này.

Trong huyền cảnh mọi cảnh vật đều hết sức chân thật, những loài chim nhỏ bay lượn trên bầu trời phát ra tiếng kêu thanh thúy, từng cơn gió nhẹ thổi qua khuôn mặt, còn có thể ngửi thấy được mùi hương của cây cỏ và hoa lá. Lý Cường ngồi xổm xuống, moi lên một nắm bùn đất, hắn nhìn không ra loại bùn đất này và loại bình thường khác có gì khác nhau.

Sau khi đi vào huyền cảnh, Lý Cường vẫn cảm thấy không thể tư nghị, hết thảy chung quanh đều chân thật đến mức có thể tin tưởng. Hắn cũng không vội đi về phía trước, biết dù vậy cũng không hữu dụng, khi ở Mê Hoặc Lâm tại Thiên Đình Tinh hắn từng lãnh giáo qua cảm giác bị lạc đường đầy uy lực này.

Mị nhi lại cảm thấy phi thường sợ hãi, nàng không biết sẽ gặp cái gì, chỉ biết tại huyền cảnh thì cái gì cũng có thể phát sinh. Những biến hóa của nơi này có quan hệ rất lớn với tiến nhập giả tâm cảnh, bởi vì nàng bám vào đầu vai Lý Cường, cho nên có thể nhìn thấy được tất cả cảnh tượng trong mắt hắn. Nếu nàng tự mình tiến vào, sẽ nhìn thấy không chỉ đơn giản là những cảnh vật này nữa.

Trong lòng nàng rất nghi hoặc, Đại Huyền Phật Cảnh không có lợi hại như trong truyền thuyết, nhìn bộ dáng nhàn nhã đi qua đi lại của Lý Cường, nàng có chút hồ đồ. Lý Cường nhìn con cá nhỏ đang bơi trong khe nước, cầm lên một viên đá vụn, ném xuống "Tôm", con cá nhỏ hoảng sợ bơi đi mất. Những cảnh chân thật đến mức hoàn toàn tin được, khoe miệng hắn hiện lên một tia cười, nói: "Mị nhi, nơi này thật tốt! Làm cho ta nhớ tới khi còn ở quê hương, nhà của ta cũng ở vùng núi, có một khe suối, nước chảy trong suốt, hàng năm chảy xuôi, ta thích nhất là ngồi ở bên bờ chơi, a a.." Lời còn chưa nói dứt, cảnh sắc đột biến.

Lý Cường phát hiện mình đang ngồi trên một tảng đá, cảnh sắc trước mắt giống như những gì hắn đang nghĩ. Hắn phảng phất như đang về tới vùng núi ở quê hương, giống như còn đang thuở thiếu niên, ngồi nơi khe suối. Lý Cường lấy làm kinh hãi, nhịn không được nói: "Thật là linh nghiệm, muốn nhìn thấy cái gì là có cái đó." Bộ dáng của hắn nhìn thật tức cười, làm cho Mị nhi bật cười khúc khích.

Mặc dù Lý Cường rất tỉnh táo, nhưng cảnh sắc trước mắt đã thành công làm cho hắn mất đi bình tĩnh, hắn đột nhiên cực độ muốn đoàn viên cùng người nhà. Đại Huyền Phật Cảnh bắt đầu phát ra uy lực. Trong chớp mắt, Lý Cường phát hiện mình đang ngồi trong phòng của mình, đó là căn phòng đã cũ kỹ lúc còn thiếu niên, giống y như lúc mình mới vừa rời khỏi nhà đi học xa. Hắn nhất thời ngây dại, nước mắt không ngừng rơi xuống, lớn tiếng kêu lên: "Ba...mẹ...hai người ở đâu? Con đã về rồi!" Tâm cảnh của hắn nhất thời đại loạn.

Lý Cường vọt ra khỏi phòng, bên ngoài phòng lại là một sa mạc mênh mông, quay đầu lại nhìn thì không còn thấy phòng của mình ở nhà nữa. Cát vàng theo gió bay đầy trời, đại địa một mảnh hoang vu, cuồng phong rít gào phát ra tiếng kêu chói tai, sắc trời tối đen, tiếng sấm sét trầm muộn từ xa xa vang lên, bão cát đã đến.

Vô cùng thất vọng, Lý Cường hốt nhiên giận dữ, quát to: "Muốn làm gì đây? Hồn dân!" Kiếm vụ tựa như ảo mộng xuất ra, kiếm khí cấp tốc bành trướng, cát vàng trên mặt đất bị kinh lực thật lớn nhấc lên, cuồng bạo bay đi tứ tán. Lý Cường đón lấy bão cát đang bay tới, hắn tức giận cực kỳ, hoàn toàn quên mất vừa rồi chỉ là huyền tượng, phảng phất như vật gì đó quý giá nhất trong nội tâm bị người đoạt đi, khiến cho hắn không cách nào khống chế được cơn giận dữ. Hắn điên cuồng gào thét đón lấy trận bão cát, không để ý hết thấy vọt đi tới.

Một cơn lốc màu đỏ sậm phô thiên cái địa cấp tốc từ xa đè ép lại, ở nơi này bão cát đang áp xuống, trông Lý Cường có vẻ nhỏ bé, cảm giác như rất vô lực. Cùng thời gian, Lý Cường không chút sợ hãi đánh thẳng tới, nhất thời bốn phía một mảnh tối tăm, tiếng chói tai rít gió xoay quanh thân thể hắn. Trong cơn bão cát dày đặc, còn có vô số đá vụn, thậm chí còn có kinh khí vô hình, kim quang từ trên người Lý Cường lóe ra sáng rực, kiếm vụ mạnh mẽ đánh tan hết thấy những gì đến gần thân thể hắn.

Lý Cường điên cuồng cười to nói: "Còn có cái gì? Còn có cái gì? Đem ra đây đi, để cho lão tử kiến thức một chút, haha..."

Cảnh vật lại biến mất, bão cát cũng không còn, dù cho là hạt cát cũng không nhìn thấy. Lý Cường phát hiện mình đang đứng trên đường cái của Hàm Lâm Thành, trước mắt là một người tu chân đang đứng, hắn kinh ngạc nói: "Tại sao lại là ngươi?"

Một đầu tóc bạc của An Cương theo gió tung bay, cầm Ô Kinh Đảm trong tay, lạnh lùng nói: "Để coi lần này ngươi trốn chỗ nào!"

Lý Cường cười to nói: "Lão tử tựa hồ không hề muốn chạy trốn, ha ha! Ngươi là người tu chân thứ nhất cùng giao thủ với lão tử, mau lại đây nào!"

Kiếm vụ cấp tốc xuất ra, không chút trở ngại tiến thẳng vào trong thân thể hắn, An Cương lập tức bị kiếm vụ nổ thành thịt vụn. Lý Cường có chút sửng sốt, người này sao lại kém đến như vậy? Một trận âm phong lạnh lẽo thổi qua, Lý Cường thoáng rung mình, lạnh thật a.

Chung quanh trời đất phủ đầy băng tuyết, tuyết trắng ngập tràn khắp nơi.

Một thanh âm từ phía sau Lý Cường truyền đến: "A Cường, đây là cái hình gỗ người tặng cho ta, trả cho người...xin lỗi...ta..."

Tâm tư Lý Cường trầm xuống, tựa như một dòng điện vừa xuyên qua trái tim, cả người hắn đều chết lặng.

Hắn chậm rãi xoay người nhìn lại, người đó chính là người hắn yêu đầu tiên Triệu Uyển Mân. Hắn không nói một tiếng, cứ đứng yên như vậy nhìn nàng chậm rãi rời đi. Đó chính là nội tâm đau xót hắn vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng, vậy mà cũng bị huyền cảnh kéo ra. Lúc ấy hắn mới mười tám tuổi, trong nhà nghèo khó vô cùng, do trở ngại từ gia đình nàng, vì thế ở một ngày tuyết rơi rất nhiều nàng đưa ra lời chia tay, hắn vẫn giống như bây giờ, yên lặng nhìn nàng rời đi, không nói một lời.

Lý Cường cực kỳ giận dữ, tâm cảnh hoàn toàn đại loạn, oán hận mắng lớn. Hắn đột nhiên cả kinh, nhìn căn phòng trước mắt, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Ở trên cửa phòng có một tấm bảng đề số bốn trăm lẻ ba, chính là căn phòng hắn bao dài hạn, bên trong có cái gì hắn phi thường rõ ràng. Hắn phần nộ đến con mắt rục tia máu.

Hắn đột nhiên vận xuất chân nguyên lực, hai tay rất nhanh xuất ra thủ ấn, cùng thời gian, hắn tăng liên tục năm tầng điệp gia, đây là lần đầu tiên hắn hoàn thành cả năm tầng điệp gia, công lực của hắn bây giờ đã có thể làm được điều đó.

Mị nhi bị sự phần nộ và đủ loại biến cố của Lý Cường làm sợ đến choáng váng, nàng không dám kêu một tiếng, chỉ gắt gao ôm lấy chuỗi phật châu trên cổ Lam Quang, hoảng sợ mà nhìn. Cho đến khi Lý Cường vận xuất ra Thập Bát Diệt Ma Thủ thì nàng thật sự tưởng rằng mình cũng đã tiến vào huyền cảnh.

Cả người Lý Cường đều phát ra kim quang chói mắt. Từng đóa kim hoa từ bốn phương tám hướng bay tới, đóa hoa màu vàng này bắt đầu xoay quanh Lý Cường, vô số ngân mang kim tinh cũng hội tụ nơi hai tay hắn. Mị nhi bám trên vai hắn thấy rất rõ ràng, hai tay hắn có tư thế rất quái lạ, một tay để nơi ngực, ngón cái và ngón giữa tạo thành vòng tròn, nhìn như một đóa tiên hoa nở rộ, một tay lại giống xòe ra hướng về phía trước. Theo tầng điệp gia cuối cùng hoàn thành, Mị nhi cảm thấy cả đại địa đều cũng bắt đầu chấn chiến, tiếng sấm sét long long vang lên giữa những đóa kim hoa đang truyền qua lẫn nhau. Mị nhi cảm thấy phi thường sợ hãi, đồng thời trong lòng lại có một tia hưng phấn mơ hồ, nàng phát hiện Lý Cường phát ra công kích bây giờ tựa hồ giống như một loại thất truyền từ xưa, nếu không phải mình từng nghiên cứu nhiều loại điển tịch, thật không dễ dàng phân biệt ra, đó chính là Thập Bát Diệt Ma Thủ trong truyền thuyết a.

Mị nhi đột nhiên phát hiện, kim hoa xinh đẹp chói mắt tràn ngập trong thiên địa, tựa hồ như không có chỗ nào không thấy, đã không còn nhìn thấy cát vàng bay đầy trời như vừa rồi, không còn nghe thấy cuồng phong gào thét, những cảnh vật vừa rồi đều đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn nhìn thấy kim hoa phiêu phù ở khắp trên không trung.

Một loại cảm giác kỳ dị cực kỳ òa khắp trong tim, nàng cảm giác như Lý Cường đã nắm được hết tất cả những biến hóa trong thiên địa, ý nghĩ này làm nàng rung động không thôi.

Trong lúc Lý Cường nhanh chóng gia tăng phù chú điệp gia thì đồng thời tâm cảnh cũng đã hồi phục trở lại. Thập Bát Diệt Ma Thủ không hổ là tuyệt học của Phật tông, hắn kinh ngạc phát hiện, năm tầng điệp gia và bốn tầng điệp gia là hai khái niệm khác nhau, hắn cẩn thận thưởng thức những bất đồng trong đó. Bốn tầng điệp gia thì không thể khổng chế, khi hoàn thành thì phải lập tức tán ra, tuyệt đối không thể dừng lại, nếu không kinh lực sẽ cản trở rất đáng sợ. Năm tầng điệp gia lại không như vậy, tựa hồ có thể thu phóng tự nhiên, uy lực do tâm. Hắn thử thu kim hoa giữa không trung, theo hắn xuất thủ ấn, kim hoa bắt đầu phát sinh biến hóa.

Dần dần, kim hoa bắt đầu tụ lại, hình thành một hoa cầu thật lớn. Trên mặt Lý Cường lộ ra một tia mỉm cười: " Nguyên lai là như vậy..."

Hoa cầu cấp tốc co rút lại, hóa thành một kim quang cầu cỡ nắm tay, Lý Cường quát: " Định !"

Mị nhi thấy trước mắt sáng ngời, theo tiếng quát của Lý Cường, kim quang cầu bắn ra quang mang sáng ngời chói mắt, nhất thời nguyên mạo chân thật của Đại Huyền Phật Cảnh hiển lộ ra hoàn toàn. Đó là một không gian khổng lồ, trên mặt đất ngập đầy sông hồ núi non, sa mạc mênh mông, gió mây biến ảo, giống như thế giới tại địa cầu. Trên mặt đất có vô số bộ xương trắng, chiến giáp và bảo vật tán lạc, chung quanh đều có. Mị nhi than thở: " Mẹ ơi, ở đây chết biết bao nhiêu người a, hù chết Mị nhi rồi."

Ánh mắt Lý Cường đảo qua, lập tức bị một món đồ vật hấp dẫn, đó là một viên Mặc Sắc hạt châu, phiêu phù giữa trung ương, hạt châu chiếu từng luồng thanh khí xuống phía dưới. Hắn biết ngay đó là điểm mấu chốt của địa phương này, liền chậm rãi đi lại gần.

102. Tập 9 : Đại Huyền Phật Cảnh -- Chương 102

Nàng nhìn thấy tay Lý Cường đang xuất thủ ẩn, căn bản là không thể tự tay lấy được nó. Lý Cường không nói gì, trên thực tế hẳn không có cách nào trả lời, tinh thần và kinh lực của hắn đều đang tập trung không chế viên kim quang cầu kia, hẳn chỉ có thể gặt đầu đồng ý.

Mị nhi hóa ra một bàn tay nhỏ, nhẹ nhàng đưa tới gần viên bảo châu, Lý Cường đột nhiên khê hừ một tiếng làm nàng sợ đến vội rút phắt tay lại. Viên bảo châu đột nhiên trường lớn, vô số đạo thanh quang từ hạt châu bắn ra, cùng thời gian, cảnh sắc chung quanh biến đổi. Mị nhi phát hiện dưới chân Lý Cường sóng cuộn ba đào, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trên biển đang có vô số hải quái thú đang quay cuồng, chỉ đôi lúc có những loài cá có cánh nhảy lên mặt nước, phía trên cao ngay giữa bầu trời có một viên Mặc Sắc Đại Cầu rất lớn, phát ra quang mang màu vàng xanh, vừa nhìn đã biết là viên Mặc Sắc Bảo Châu khi nãy, bởi vì có kim quang cầu chiếu rọi nên nó không cách nào biến mất được dấu vết.

Lý Cường quát to: " Hợp !" Kim quang cầu ngưng tụ rất nhanh bay về phía viên bảo châu. Mị nhi biết tình hình vừa rồi vô cùng hung hiểm, nếu mình chạm vào viên bảo châu dám chắc linh thể cũng sẽ bị hút đi.

Kim quang cầu nhập vào trong bảo châu, ánh sáng ngoài khơi đột nhiên tối sầm lại. Mị nhi phát hiện trong tay Lý Cường đã cầm viên Mặc Sắc Bảo Châu nọ, những cảnh tượng chân thật chung quanh lại một lần nữa hiển lộ ra. Mị nhi vui vẻ nói: " Ca ca, chúng ta thành công rồi. Hi hi, ca ca thật là lợi hại nga."

Lý Cường cầm chặt viên bảo châu, vận chân nguyên lực áp chế nó, tạm thời không cách nào trả lời.

Viên bảo châu giống như vật sống, dù bị nắm trong tay vẫn không ngừng nhảy lên. Lý Cường nhớ lại những vật khi nắm vào tay vẫn còn rung động, ngoài viên bảo châu này còn có Thái Hạo Toa. Hắn giật mình, đột nhiên nhớ tới một đồ vật, chính là chuỗi hạt châu Khố Bột đã tặng cho mình. Hắn lấy chuỗi Liên Hoàn châu cỡ quả trứng gà đem ra, ngay lập tức viên Mặc Sắc Bảo Châu liền đình chỉ rung động, đột nhiên phát ra thanh quang, cả mười tám hạt châu màu nâu cũng phát sáng lên, đó là quang mang màu đỏ. Hai màu xanh đỏ quyện vào nhau, Lý Cường truyền chân nguyên lực vào, một tầng quang hoa màu tím liền bao phủ bên ngoài chuỗi hạt châu.

Mị nhi nhìn thấy Lý Cường lấy ra chuỗi hạt châu nọ, liền tưởng đến việc vừa rồi hẳn vận dụng Thập Bát Diệt Ma Thủ, nàng chợt thở dài, quay về phía tiểu Hải yêu nói: " Lam Quang a, chủ nhân của ngươi thật là quá lợi hại, nhìn viên Áo Ma Châu nọ, chỉ cần chờ cho ca ca tu luyện thật tốt, chúng ta có thể đi vào đó ở lại, trong bảo châu nhất định có vô số hồn phách linh thể và nguyên anh, khi đến đó ngươi nhất định phải giúp ta a."

Lý Cường cười nói: " Mị nhi nói cái gì vậy, cứ lẩm bẩm nói thầm, nói lớn cho ca ca nghe một chút nào." Tinh thần hắn rạng rỡ đứng giữa trung ương, chỉnh chu xuyên hạt châu thật nhỏ rồi đeo lên cổ mình.

Mị nhi dịu dàng nói: " Ca ca, viên bảo châu này chính là một trong những bảo bối nổi danh nhất của Phật tông, gọi là Huyền Ma Châu, có thể vây khốn linh thể hồn phách, bên trong cũng là huyền cảnh, cũng giống như vừa rồi, bất quá chỉ có linh thể mới có thể đi vào, nếu muốn đi ra thì phải được người không chế bảo châu cho phép mới được. Chúc mừng ca ca, huynh đã trở thành chủ nhân của viên bảo châu này rồi. Sau này Mị nhi cũng có thể đi vào tiềm tu, thuận tiện giúp ca ca quản lý những linh thể hồn phách trong đó, hi hi, Lam Quang cũng có thể đi vào."

Huyền Ma Châu chính là trận nhân của Đại Huyền Phật Cảnh, sau khi bị Lý Cường thu lại, Đại Huyền Phật Cảnh mất đi trận nhân liền đình chỉ vận động, coi như là bị Lý Cường hoàn toàn phá giải.

Trên mặt đất có vô số xương khô bảo vật, đó đều là những người từng xông vào Đại Huyền Phật Cảnh suốt hàng ngàn năm lưu lại, trong đó còn có không ít hải cốt quái thú, đó là những linh thú do người tu chân thu phục huấn luyện, chúng nó cũng không thể tránh khỏi uy lực của huyền cảnh. Mị nhi nói: " Nơi này có thật nhiều pháp bảo a, ca ca, Mị nhi có thể đi lấy hay không?"

Lý Cường cười nói: " Đương nhiên là phải lấy rồi, thật vất vả mới phá hủy được nó, chẳng lẽ chỉ uống phí thời sao. A a, chúng ta chia nhau mà lấy, Mị nhi, muội chắc biết nhiều đồ vật tốt, cứ lấy hết đi, đây là đại lương trữ vật của muội, chú ý tìm xem một chút coi có trữ vật thủ trạch hay không a."

Mị nhi vui vẻ cười hì hì, ngày trước nàng đi tới Phật tông Di chỉ chỉ vì thu thập bảo vật, rốt cuộc cơ hội này cũng tới làm nàng cao hứng dị thường, lập tức từ trên đầu vai Lý Cường bay ra ngoài.

Cả đại sảnh có ba mươi bốn cây trụ, mặt ngoài các cây trụ khắc những gheñh đá lẫn vách núi cao ngất, nước chảy sơn khô, bên trên nóc đại sảnh loáng thoáng có mây trắng tung bay. Di hài trên mặt đất có hơn hai, ba trăm người, Lý Cường thu thập di vật từ mỗi bộ hài cốt, ghép lại những khớp xương tán lạc của họ vào cùng một chỗ rồi dùng Thiên Hỏa đốt đi. Một đường tìm kiếm, hắn đã phát hiện không ít đồ vật rất tốt.

Người có thể tới được huyền cảnh, tu vi tu chân so ra cũng không kém lắm, trang bị mang theo cũng nhiều. Lý Cường phát hiện được một hiện tượng rất kỳ lạ, những người tu chân đã chết này trên người hoàn toàn không có tinh thạch. Hắn suy nghĩ cẩn thận thì chợt hiểu ra, người tu chân có thể không ăn không uống, nhưng phải có năng lượng cung ứng, nếu hàng năm thiếu đi năng lượng, thân thể sẽ chậm rãi héo rút, hơn nữa sẽ làm ngăn trở sự tu luyện của nguyên anh.

Người trong huyền cảnh, theo tâm cảnh biến hóa, thường thường không tự chủ được sẽ ra tay đánh, bởi vậy năng lượng sẽ tiêu hao thật lớn. Đáng sợ nhất chính là, huyền cảnh đã hút đi tất cả năng lượng, ngoại trừ năng lượng tinh thạch do người tu chân tự mình mang theo, tại huyền cảnh sẽ không thể hấp thu được bất cứ năng lượng gì, rất nhiều người ở tình huống không còn cách nào phải bình giải, nhưng lại không kháng cự được uy lực của Huyền Ma Châu, bị hút vào trong bảo châu. Bởi vậy những người tiến vào nơi này cơ hồ không còn cách nào khác để thoát ra ngoài.

Lý Cường thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải hắn sở hữu Thập Bát Diệt Ma Thủ, nhất định cũng không chạy thoát được huyền cảnh đáng sợ như thế. Mị nhi ở tại một bên hơi xa kêu to: "Ca ca, muội tìm được một cái thủ trạc, thật xinh đẹp a, bên trong có thật nhiều đồ vật, ai nha! Đây là Ma Thiên Hỏa Diễm Luân, ca ca, đây chính là một kiện bảo khí, ca ca..." Tiểu cô nương hưng phấn bay lại, đưa cho Lý Cường một cái vòng tròn màu đen rồi lại cười khúc khích chạy đi sưu tầm bảo vật.

Đó là một cái vòng tròn màu đen vừa vặn, chế tác vô cùng tinh mỹ, vòng tròn được che kín hoa văn màu đỏ hiện ra trên chiếc vòng đen nhìn thật phi thường đẹp mắt. Giữa trung ương vòng tròn hơi nhô lên, những gai nhọn màu trắng lẫn màu đỏ sắp xếp xen kẽ như một lớp răng. Lý Cường vận chân nguyên lực dò xét một chút, phát hiện đây là một kiện kỳ bảo, mặc dù còn chưa biết làm sao sử dụng nhưng bên trong lại thấy kết cấu rất tinh xảo, làm cho hắn kinh hãi than thở không thôi.

Thu hồi Ma Thiên Hỏa Diễm Luân, Lý Cường tiếp tục sự tìm, rất nhanh đã đem những hài cốt và bảo vật bên trái dọn sạch sẽ. Hắn nhìn thấy bên một cây trụ tán lạc một đồng khô cốt, liền đi qua, phát hiện chiến giáp người này rất có ý tứ, giống như dùng thủy tinh trong suốt tạo thành, trên chiến giáp lóe lên vàng sáng như hồng quang, phi thường tinh xảo xinh đẹp, cầm vào tay cảm thấy phi thường mềm mại, giống như là bằng chỉ mềm. Cầm lấy chiến giáp, Lý Cường lập tức thu vào thủ trạc, khi khô cốt rơi xuống đất, Lý Cường phát hiện ba kiện đồ vật, một thủ trạc, một phi kiếm và một tinh bài màu lam hình ngôi sao.

Lý Cường đã tinh thông phương pháp luyện kiếm, đối với phi kiếm hắn rất có hiểu biết. Chuôi phi kiếm này hình dạng giống như một cây châm, đuôi kiếm giống như một cái sạn, bộ dáng phi thường hiếm thấy. Tài liệu luyện chế Lý Cường cũng chưa từng gặp qua, có chút giống như chiến giáp, lại trong suốt, trong kiếm cũng có bảy sắc hào quang. Lý Cường không nhận được cảm thán, cho dù mình là người của Trọng Huyền Phái, tinh thông nhất là luyện khí nhưng vẫn chưa nhìn thấy nhiều pháp bảo kỳ lạ của tu chân giới.

Thủ trạc kia chỉ cỡ một ngón tay, màu xanh biếc, hình dáng tương đối tú lệ, hắn thử đeo vào tay. Không gian của thủ trạc này không lớn, so với thủ trạc của hắn còn nhỏ hơn rất nhiều, bên trong còn có không ít vật phẩm, trong đó có một đồ vật làm hắn cảm thấy hứng thú, đó là một ngọc đồng giản, hắn không có thời gian xem xét, chỉ tiện tay thu vào trong thủ trạc.

Còn tinh bài màu lam hình ngôi sao kia, Lý Cường nhìn không ra có điểm gì đặc biệt thuận tay thu luôn vào.

Lý Cường và Mị nhi bận rộn thu thập suốt một hồi mới dọn dẹp xong, thu hoạch thịnh soạn ngoài dự liệu của họ, về phi kiếm Lý Cường thu được một trăm mười thanh, các loại vũ khí và chiến giáp thì rất nhiều, còn có một chút vật phẩm hiếm thấy. Lý Cường để ý nhất là ngọc đồng giản, cũng thu được chừng mười cái. Mị nhi càng hưng phấn vô cùng, những trang bị và thu thập trước kia của nàng so sánh với bây giờ

thật không đáng giá chút nào, nơi này chỉ cần tùy tiện cầm lên một món đều cũng tốt hơn đồ khi xưa của nàng rất nhiều.

Mị nhi biến nhỏ lại bay trở về trên đầu vai của Lý Cường ngồi xuống, cười cười lấy ra những viên linh đan cỡ ngón cái, nói: "Lam Quang, cái này cho người đó, Bích Thủy Hoàn....là đồ tốt nha."

Lý Cường cười nói: "Bích Thủy Hoàn là vật gì vậy? Là thuốc sao?"

Mị nhi cười nói: "Mị nhi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Mị nhi biết đồ vật này chuyên cấp cho linh thú ăn, có thể tăng cường công lực của linh thú. Đúng lúc phát hiện ra một bình lớn, hì hì, có thể đưa cho Lam Quang a."

Tiểu Hải yêu há mồm nuốt linh đan, ử tại bên người Mị nhi, nhắm mắt ngủ ngon lành. Mị nhi đứng đưa đôi chân nhỏ, một tay vuốt ve đầu Lam Quang, cười nói: "Lại ngủ, con tròng lười!" Vừa nói rồi vừa niễng đầu nhìn tới nhìn lui, đột nhiên nàng khấn trương kêu lên: "Ca ca! Ca ca! Huỳnh xem kìa!"

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một người dường như đang khoanh chân ngồi dưới một cây trụ lớn.

Lý Cường hỏi: "Mị nhi, vừa rồi muội không có xem qua nơi đó sao?"

Mị nhi cuống quýt lắc đầu, nói: "Không có, muội tưởng rằng ca ca có nhìn qua."

Lý Cường xuất ra Hấp Tinh kiếm, chậm rãi đi tới. Đó là một người đang ngồi xếp bằng, trên người không có tia sinh khí, không có chiến giáp cũng không có phi kiếm, hai tay đang lộ ra một thủ ấn kỳ quái, cả người chỉ còn một lớp da bao bọc bộ xương, mái tóc bạc trên đầu xõa dài xuống tới đất, nhìn bộ dáng giống như đã chết.

Mị nhi chú ý nhìn thủ ấn của hắn, kinh ngạc nói: "Ca ca, đây là Chấn Bách Linh Giác Ân, là loại thủ ấn tự giam cầm chính mình, rất hiếm thấy."

Lý Cường thở dài nói: "Mị nhi, ca ca thật muốn theo muội học tập a, Mị nhi thật lợi hại không nói nổi, cái gì đều cũng biết a."

Mị nhi nghe Lý Cường khích lệ có chút ngượng ngùng, dịu dàng nói: "Ca ca..."

Lý Cường cố ý trêu chọc nàng, lớn tiếng nói: "Mị nhi gọi ta có chuyện gì?"

Mị nhi vừa định nói đột nhiên nhìn thấy người nọ có chút động đậy, làm nàng sợ đến thét lớn: "Hắn...Hắn động đậy kìa!"

Lý Cường cả kinh lui về phía sau mấy bước. Người kia hình dáng như bộ xương khô đột nhiên mở mắt, nhìn Lý Cường chăm chăm, miệng hắn giật giật, tựa hồ như muốn hoạt động một chút, sau đó lộ ra hàm răng trắng nõn nở nụ cười, cách cười này làm cho người ta phát hoảng, giống y như một cái đầu lâu há mồm. Mị nhi sợ đến nín bật, không dám nói nữa. Lý Cường rất nhanh trấn định lại, hỏi: "Bằng hữu, người bị vây ở trong trận đã bao lâu rồi?"

Người nọ cố hết sức xoay đầu, trong cổ họng phát ra thanh âm ô ô gì đó, hắn muốn nói cái gì nhưng một chút thanh âm cũng phát không ra, nhìn hắn tựa hồ phi thường khổ sở, trong ánh mắt lộ ra thần sắc thỉnh cầu, Lý Cường không hiểu ý tứ của hắn, hỏi: "Người cần giúp đỡ phải không? Muốn ta làm gì? Người nói đi." Hắn cũng nhất thời hồ đồ, người nọ nếu có thể nói ra lời thì còn chờ tới bây giờ sao.

Con mắt người nọ gắt gao nhìn Lý Cường chăm chăm, miệng lại mở ra, rốt cuộc phát ra tiếng tê ách khó nghe như "dát dát" gì đó, nói gì không ai nghe được, trong ánh mắt hắn toát ra tia tuyệt vọng. Lý Cường chợt suy nghĩ, rốt cuộc hiểu được, trong tay hắn xuất ra hai khối Bích Triều Thạch thuộc thủy tính, đó là thượng phẩm tiên thạch. Mị nhi kinh hãi kêu lên quái dị: "Ca ca, huynh lấy tiên thạch ra làm gì? Loại tiên thạch này rất khó tìm đó, là thượng phẩm tiên thạch bảo thạch a."

Người nọ vừa nhìn thấy tiên thạch, trong ánh mắt tựa hồ như muốn phun lửa, giống như một người đang sắp chết đói, đột nhiên phát hiện trước mắt đặt một bàn tiệc thịnh soạn lớn. Lý Cường đứng trước mặt hắn, đặt tiên thạch vào tay hắn, người nọ hướng Lý Cường có chút gật đầu, cổ lại phát ra âm thanh ô ô đáng sợ.

Mị nhi nhỏ giọng nói thầm: " Ca ca thật hào phóng, đem thượng phẩm tiên thạch tùy tiện tặng người, nếu ngay chính mình lại không đủ dùng thì phải làm sao bây giờ?" Bây giờ những gì nàng suy nghĩ đều sẽ đứng về phía lập trường của Lý Cường mà lo lắng, nàng cảm thấy thật là có hại cho ca ca của mình.

Lý Cường nói: " Mị nhi, người này thật là lợi hại quá, muội xem những đồ án chung quanh, khắc họa đều là sa mạc cát vàng, hắc đại khái đem chính mình chôn xuống dưới đất, sau đó đem mình giam cầm lại, như vậy có thể đem uy lực huyền cảnh đề xuống mức nhỏ nhất, cho nên hắc mới có thể sống đến bây giờ, đây cần phải có bao nhiêu quyết tâm và nghị lực a, người này thật lợi hại !"

Mị nhi cười nói: " Cũng không có lợi hại bằng ca ca, ca ca vừa vào đã phá hủy huyền cảnh, hắc không thể so sánh được." Chiêu vũ móng ngựa của nàng cũng không thua Nạp Thiện, vừa có cơ hội liền vũ xuống ngay.

Lý Cường lắc đầu, không cho là đúng, nói: " Nếu không có học Thập Bát Diệt Ma Thủ, chúng ta so với hắc còn muốn thảm hơn, chỉ có thể nói vận khí chúng ta không tệ mà thôi." Hắc phi thường rõ ràng uy lực của huyền cảnh, loại tâm cảnh chuyển biến này không phải người tu chân bình thường là có khả năng kháng cự. Lý Cường sợ dĩ có thể phá hủy huyền cảnh là do hắc kết giao bằng hữu, đạt được bảo bối cổ quái, thật ra trong lòng hắc vẫn còn thấy vô cùng hoảng sợ.

Mị nhi và Lý Cường ở chung một chỗ thời gian cũng không dài lắm, nhưng từ đáy lòng lại rất tin tưởng và ỷ lại vào hắc, xem hắc như người thân thiết nhất của mình. Nàng đột nhiên nhớ tới một việc, cười nói: " Ca ca, vừa rồi Mị nhi tìm được Ma Thiên Hỏa Diễm Luân, đó là một kiện bảo khí nha."

Lý Cường gật đầu nói: " Đúng vậy, pháp bảo này tựa hồ có hai tác dụng, có thể công kích còn có thể hộ thân, sau này có thời gian sẽ tu luyện nó."

Mị nhi cười hì hì, cảm giác rất là đặc ý.

Người nọ mặc dù có tiên thạch trong tay, nhưng bị giam cầm thời gian quá dài làm cho hắc đã hoàn toàn hỏng mất, hắc dĩ nhiên cũng không có cách nào thu thập được năng lượng của tiên thạch, gấp đến độ rằng hắc đánh vào nhau lập cập, phát ra tiếng xao kích liên tục. Lý Cường phát hiện không đúng, đảo mắt nhìn lại, không khỏi cả kinh, nói: " Mị nhi, muội hộ pháp cho chúng ta, nếu không trợ giúp hắc sẽ không xong đâu." Không đợi Mị nhi trả lời, hắc khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, đem chân nguyên lực tiến vào trong cơ thể người đó.

Tiểu vũ trụ của người đó đã thu lại rất nhỏ, bộ dáng của nguyên anh càng yếu nhược không chút sức sống, Lý Cường cẩn thận thôi động tiểu vũ trụ của hắc từ từ xoay tròn. May là Lý Cường phi thường cẩn thận, nếu hắc nóng lòng thành toàn, như vậy lòng hảo tâm sẽ biến thành chuyện xấu mất. Dần dần, tiểu vũ trụ của người nọ bắt đầu khó khăn chuyển động. Lý Cường phát hiện tiểu vũ trụ của hắc hoàn toàn khác với người khác, đó là có vô số ánh sáng hình loa vờn quanh nguyên anh, ánh sáng rất ảm đạm. Lý Cường biết hắc đã gần đến lúc tán công (tán mất công lực), từ khi hắc tự giam cầm đã không còn cách nào bình giải, nếu không ai giúp hắc, kết quả cuối cùng của hắc thật phi thường bi thảm, đó là kết quả người tu chân không mong muốn nhất, đó là hồn phách tiêu tán, ngay cả nguyên anh cũng hóa thành mây khói.

Mị nhi và Lam Quang cùng bay lên không trung nhìn quanh đề phòng, Mị nhi rất khẩn trương, sợ lúc này có vật gì đó lợi hại xông tới. Khi nàng còn ở Nguyên Anh sơ kỳ thì bình giải, cảnh giới còn kém với cảnh giới cao thủ rất xa, nàng đối với hành động của Lý Cường cảm thấy rất thiết thời cho hắc, theo ý nghĩ của nàng, Lý Cường cho hắc tiên thạch là được lắm rồi, ở nơi nguy cơ tứ phía như ở đây mà Lý Cường cũng dám tự thân cứu người, điều này làm cho nàng phi thường lo lắng.

Người nọ được Lý Cường hiệp trợ, dần dần cũng hồi phục lại, chỉ thấy cả người hắc phát ra ánh sáng, trong ánh sáng, một đầu tóc bạc của hắc dựng đứng lên, tựa như một con nhím...kinh người nhất là, vóc người hắc vốn giống như một bộ xương khô cũng từ từ đầy đặn trở lại, da tay lẫn da mặt hắc từ từ bóc ra, lộ ra làn da trắng nõn bên trong. Lý Cường buông tay xuống, tự mình cũng cảm hai khối tiên thạch khôi phục, vừa rồi hắc đã hao phí thật lớn chân nguyên lực cho người nọ. Hắc phát giác tu vi tu chân của người nọ còn cao hơn mình rất nhiều, hắc là đạt cảnh giới Phân Thần kỳ cao thủ.

Lý Cường khôi phục lại trước, đứng lên hỏi: " Mị nhi, có tình huống gì không?"

Mị nhi ở một ngõ ngách phía xa cuống quýt ngoắc Lý Cường lại, nói: " Ca ca mau tới đây ! Mau tới đây !"

Lý Cường mau chân bước tới, trong lòng nghĩ đến một việc bèn dừng lại, bỏ lại bên thân người nọ một bộ quần áo, lúc này mới phi thân tới bên người Mị nhi, hỏi: " Chuyện gì?"

Mị nhi hóa thành một tiểu cô nương cao chừng nửa thước, đứng ở trên tường nhìn gì đó, một tay không ngừng vẫy Lý Cường lên.

Mị nhi phát hiện Lý Cường đã đi tới bên người, nàng cũng không quay đầu lại, nói: " Ca ca, huynh xem nơi này có kỳ quái không?"

Đó là một đoàn khí thể màu vàng ước chừng một thước vuông, đang ở dưới chân tường vờn quanh, hình như là từ ngoài tường tiến tới, thỉnh thoảng lại co rút trở về. Lý Cường cũng không biết đó là đồ vật gì, nhưng hẳn rất rõ ràng, đoàn khí thể này khác hẳn với huyền cảnh trong đại sảnh, tuyệt đối là độc lập không tương quan. Hắn trầm ngâm một chút, nói: " Mị nhi, những thứ này chúng ta không có khả năng cái gì cũng biết, ta nghĩ nên cẩn thận một chút vẫn hơn."

Mị nhi một lần nữa nhảy lên đầu vai Lý Cường, cười hì hì nói: " Không rõ ràng là vật gì, Mị nhi vẫn thích ở trên người ca ca, như vậy mới an toàn." Nàng căn bản là không quan tâm đến chuyện phải cẩn thận thứ gì, đối với những di tích trong huyền cảnh này nàng đều cảm thấy rất e ngại.

Ở bên cạnh chợt có người chen lời nói: " Ta biết đây là thứ gì !"

Lý Cường cả kinh, có chút phiêu phù thân hình ra xa, người lên tiếng vô thanh vô tức đi tới sát bên người, hẳn không hề phát hiện chút nào. Lý Cường hỏi: " Người đã khôi phục rồi sao?"

Người nọ gật đầu nói: " Mặc dù không có hoàn toàn khôi phục, nhưng đã không còn gì đáng ngại nữa...ân, ta..ta thiếu người một phần nhân tình, có cơ hội ta nhất định báo đáp cho người." Ngữ khí của hắn có chút ngạo mạn.

Mị nhi tức giận hừ hừ một tiếng: " Một phần tình? Nói hươu nói vượn, đó là ân cứu mạng..."

Lý Cường ho khan một tiếng, cắt đứt lời Mị nhi nói, không để ý bảo: " Chỉ một cái nhắc tay thôi, không cần nhớ tới làm gì. Ài, màu vàng khí đoàn kia là vật gì vậy?"

Sắc mặt người nọ có chút đỏ lên, hẳn không có nghĩ đến Lý Cường lại nói như vậy, trong lòng hắn thật ra phi thường xấu hổ, nhưng bởi vì thân phận của hắn rất cao, có chút không thể phóng túng hạ mình được. Hắn nói: " Đây là một trong năm đại bí huyết của Phật tông, là bí huyết thủ hộ của Đại Huyền Phật Cảnh, đoàn màu vàng khí thể này gọi là Phật Trần, là bảo vật phối hợp huyền cảnh, huyền cảnh bị phá hủy thì đoàn khí thể này sẽ tự xuất ra thôi." Hắn do dự một chút, còn nói: " Trận nhân của huyền cảnh là một viên Huyền Ma Châu, nếu người thu được viên Huyền Ma Châu đó, chúc mừng người, người có thể tiến vào, bởi vì chỉ có người đeo Huyền Ma Châu mới có khả năng đi vào bí huyết này, những người khác không thể vào được đâu."

Mị nhi vẫn nhìn chằm chằm người nọ, một bên cúi đầu suy tư, đột nhiên con mắt nàng sáng ngời, bật thốt: " Thiên hạ thất đạo...Bạch Phát (tóc bạc) Ngô Sân...người là một trong bảy đại cao thủ của tu chân giới trong truyền thuyết Ngô Sân !"

Người nọ cuống quýt lui về phía sau, quát khê: " Ai là Ngô Sân ? Ta không phải !" Phản ứng kịch liệt của hắn làm cho Lý Cường cảm thấy giật mình.

Mị nhi chắc chắn là vậy, nói: " Ta ở trong ngọc đồng giản có nhìn thấy qua hình ảnh của người, người chính là Ngô Sân !"

Sắc mặt người nọ hồng lên một lát, có vẻ vừa xấu hổ vừa khổ sở.

Trong lòng Lý Cường vừa động, nhất thời hiểu được tâm tình của hắn, làm một cao nhân tiền bối, nhờ một văn bối cứu ra, thật sự là một việc rất khó chịu nổi. Bất quá với thái độ phản ứng kịch liệt của hắn Lý Cường không cho là đúng, cười hì hì nói: " Hắc ! Bảy đại cao thủ, ta đã cứu ra hai vị, người có cái gì ngại ngần nữa?"

Ngô Sân ngẩn ngơ, hỏi: " Còn một là ai?" Trong lúc vô ý hắn đã thừa nhận mình là một người trong đó.

" Lão quái đạo Kỳ Quân Sát...người hẳn là biết ông ta chứ."

Ngô Sân còn chưa nói gì, Mị nhi đã kinh hãi kêu lên: " Lão quái đạo Kỳ Quân Sát ? Trời ạ ! Người bài danh đầu tiên trong bảy đại cao thủ, người có hy vọng vượt qua Độ Kiếp kỳ cao thủ, ca ca, ông ta cũng do huynh cứu ra sao?" Ánh mắt tiểu cô nương kinh ngạc, nàng không thể tin điều này chính là thật.

Ngô Sân không nói ra lời một hồi lâu, hắn đương nhiên biết Kỳ Quân Sát là ai, mặc dù giao tình của bảy đại cao thủ chỉ bình thường, nhưng vị trí cao thấp trong lòng bảy người đều đã rõ ràng.

Ngô Sân giật mình nói: " Chẳng lẽ hắn vẫn còn tại thế, vẫn chưa độ kiếp hay sao?" Hừm biết lão quái đạo đã là Hợp Thể kỳ siêu cấp cao thủ, theo lý bây giờ đã vượt qua khỏi Độ Kiếp kỳ.

Lý Cường nói: " Độ kiếp? Hắn không cần nữa, hắn đã tu thành Tán Tiên."

Ngô Sân há mồm cứng lưỡi, một hồi lâu mới nói: " A ! Đáng tiếc ! Đáng tiếc !" Trên mặt hắn lộ ra một sắc thái vui mừng.

Mị nhi nhìn thấy Ngô Sân lộ ra sắc mặt vui mừng, cảm thấy thật không thể tư nghị. Lý Cường thì hiểu được, hắn ở tại thương trường lăn lộn nhiều năm, mắt nhìn người vẫn còn rất chuẩn, trong lòng không khỏi thở dài : xem ra trong bảy đại cao thủ cũng từng minh tranh ám đấu không ít a.

Kỳ Quân Sát bình giải rồi tu thành Tán Tiên, ý nghĩa hắn vĩnh viễn không có khả năng tu đến Đại Thừa cảnh giới, Ngô Sân mặc dù tu vi tu chân so với hắn thấp hơn, nhất là còn bị vây trong Đại Huyền Phật Cảnh, tu vi không những không tăng trưởng mà còn lui xuống không ít, thiếu chút nữa là hoàn toàn xong đời, nhưng hắn có thể bảo vệ được thân thể của mình, như vậy hắn vẫn có thể tiếp tục tu luyện cho đến khi độ kiếp, tìm hiểu đại thừa, điều này vĩnh viễn Kỳ Quân Sát cũng không thể so được, sắc mặt vui mừng của hắn chính là vì ý tứ này.

Lý Cường cười nói: " Kỳ Quân Sát...hắc hắc, bây giờ là sư tôn của ta."

Ngô Sân nhìn chằm chằm Lý Cường một hồi, Lý Cường bị hắn nhìn đến nổi tóc gáy dựng đứng. Ngô Sân chợt thở dài, mái tóc bạc không gió tung bay, nói: " Lão quái đạo này tinh minh đến đáng sợ, dĩ nhiên lại tìm được một đệ tử như vậy, vận khí thật sự là tốt quá." Hắn cũng đã nhìn ra tiềm lực Lý Cường không hề tầm thường, trong lòng không khỏi nhin được hâm mộ với Kỳ Quân Sát.

Lý Cường cười hì hì nói: " Ta là Trọng Huyền Phái Lý Cường, tham kiến tiền bối."

Ngô Sân và Kỳ Quân Sát là cao thủ đồng bối, Lý Cường gọi hắn một tiếng tiền bối cũng không quá đáng.

Ngô Sân quái dị kêu lên: " Ngươi là hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái?"

Mị nhi cũng thét lên chói tai: " Ca ca huynh là người Trọng Huyền Phái a ! Hắn...hắn cũng là người Trọng Huyền Phái đó...các người là người nhà a !"

Ngô Sân đưa tay ra, trên ngón tay hiển lộ Thích Hồn Long Giới, Lý Cường cũng đã ngây người, hắn vươn tay, cũng lộ ra Thích Hồn Long Giới. Trong lòng Ngô Sân khoan khoái cực kỳ, nhờ chính huynh đệ của mình cứu ra khỏi huyền cảnh, nói như thế nào cũng không đến nỗi khó chịu cho lắm.

Hắn a a cười nói: "Lão đệ, ai là người dẫn đường của ngươi?"

Lý Cường cũng phi thường vui vẻ, hắn thân thiết kêu lên: " Chào đại ca ! Người dẫn đường của đệ chính là Phó Sơn, Phó Sùng Bích đại ca."

Ngô Sân hoàn toàn kinh hãi đến ngây người.

103. Chương 103

Lý Cường không rõ vì sao hắn lại kinh ngạc như thế: " Đại ca, đệ không có lừa huynh, thật là Phó Sơn Phó đại ca."

Ngô Sân hét lớn: " Hảo tiểu tử ! Bạch Phát Ngô Sân ta rất cao hứng a ! Ha ha, hahaha..."

Sau khi Mị nhi biết Ngô Sân là đại ca của Lý Cường, cách nói chuyện cũng trở nên khách khí hơn, cười nói: " Muội là Cổ Mị Nhi, sau này muội cũng gọi huynh là đại ca nhé, đại ca biết Phó lão gia tử sao?"

Ngô Sân gật đầu, nói: " Tiểu nha đầu, ta là người dẫn đường của Phó Sơn, người nói ta không quen biết hẳn sao? Haha..."

Lý Cường thiếu chút nữa bị hấn hù chết, nói giỡn sao, hẳn là người dẫn đường của Phó Sơn, nói ra cũng chính là sư tôn của Phó Sơn, mặc dù bọn họ dùng danh xưng huynh đệ để quan hệ với nhau, nhưng thật ra mỗi một người dẫn đường cùng huynh đệ hẳn đưa theo cũng thân mật hơn rất nhiều lắm. Hạch tâm huynh đệ bên trong Trọng Huyền Phái cũng chia làm hệ thống truyền thừa, mỗi một hệ có một đặc điểm, đều là đơn truyền, điều làm Ngô Sân vui vẻ chính là vì Lý Cường là tiểu đệ của Phó Sơn, xem ra một hệ của hẳn có hy vọng phát dương quang đại cho Trọng Huyền Phái rồi.

Lý Cường ấp a ấp úng nói: " Đại...đại...đại ca, ta..ta thấy sợ lắm a..."

Ngô Sân không hiểu ý tứ của hẳn, cười a a nói: " Lão đệ, sợ cái gì a? Nơi này chỉ có vài địa phương có lợi hại một chút, có đại ca ở đây người không cần sợ đâu."

Mị nhi vừa nghe đã hiểu ý tứ của Lý Cường, nàng nhỏ giọng nói: " Ca ca, xin lỗi, Mị nhi không biết lão nhân gia hẳn lại là người của mình."

Ngô Sân háng giọng: " Các người đang nói cái gì a? Ta không hiểu."

Mị nhi ngại ngùng nói: " Ngô đại ca đừng nóng giận a, vừa rồi Mị nhi..."

Lý Cường vội cắt đứt câu nói của nàng, cười nói: " Đại ca, không có gì, cái này cấp đại ca ném thử."

Hắn lấy ra các loại linh quả đưa cho Ngô Sân, trong lòng âm thầm may mắn vừa rồi không chút do dự cứu trợ Ngô Sân, nếu vừa rồi không thêm để ý, sau này lại biết được Ngô Sân là người của mình, sự hối hận này không biết làm sao mà trải qua được. Con mắt Ngô Sân tỏa ánh sáng, một tay chộp linh quả, ăn ngon lành, trong miệng hàm hồ không rõ đang nói cái gì.

Những linh quả còn lại đã bị Ngô Sân ăn như gió cuốn mây tàn ăn hết sạch sẽ.

Lau lau miệng, Ngô Sân hài lòng thở ra một hơi, cười nói: " Thật lâu không có được ăn đồ vật, a a, lão đệ thật sự là khác hẳn với người khác, ta đang nghĩ muốn cái gì là được người cấp cho cái đó a."

Lý Cường mỉm cười, nếu hẳn muốn võ mông ngựa, ai có thể chống đỡ được? Bất quá võ mông ngựa cho Ngô Sân là vì xem trọng mặt mũi của Phó Sơn, ai biểu hẳn là người dẫn đường của Phó Sơn chứ.

Lý Cường hỏi: " Đại ca, huynh đi vào huyện cảnh bao lâu rồi?"

Ngô Sân cười khổ nói: " Không nhớ rõ nữa, đã lâu lắm rồi, lúc ta đang đấu pháp bảo thì bị na di đến đây. Mẹ kiếp, nếu không phải ta có nhiều tiên thạch, đã sớm không thể vượt qua, đáng tiếc ngay cả tiên thạch cuối cùng cũng hết sạch, thật sự không còn biện pháp mới phải tự mình giam cầm bản thân. Ai, làm sao người lại đến đây?"

Lý Cường đem tình hình phát sinh gần nhất đơn giản nói ra một chút, khi Ngô Sân nghe được chuyện Phật tông đã bị tiêu tan, nơi này chỉ là di tích thì phản ứng của hẳn cơ hồ giống như Kỳ Quân Sát, tức giận đến quát to, ra vẻ một bộ dáng không cam lòng.

Lý Cường còn nói vì truy theo Diền Cúc Ma Trượng mà đi vào di tích thì sắc mặt Ngô Sân chợt ngưng trọng, trầm ngâm hồi lâu, hẳn mới nói: " Kỳ quái, không có ma đầu điều khiển Diền Cúc Ma Trượng, chẳng lẽ là...hẳn là không đâu." Hẳn rất nghiêm túc nói: " Lão đệ, người phải cẩn thận đó, tình huống nơi này có chút phức tạp, Diền Cúc Ma Trượng hiện thế, ý nghĩa có đại biến cố phát sinh, cụ thể là cái gì ta cũng không thể nói được rõ ràng."

Lý Cường đã nghe được một cách nói giống như thế nhiều lần, đã có chút sợ hãi.

Mị nhi vẫn để ý đến bí huyết, đây là một trong năm đại bí huyết của Phật tông a, nàng nhịn không được chen lời: " Ca ca, Ngô đại ca nói huynh có thể đi vào bí huyết, chúng ta vào xem có được hay không."

Ngô Sân nhìn lướt qua Mị nhi, nói: " Lão đệ thu được Huyền Ma Châu rồi?"

Lý Cường chỉ lên cổ, một chuỗi châu xuyên hiện ra. Ngô Sân cả kinh giật mình, nói: " Diệt Ma Phật Châu, hay thật ! Bảo bối này cho người lấy được, ha ha, xem ra Phật tông thật sự đã tiêu tán." Hẳn lại nói: "

Trách không được, người học xong Thập Bát Diệt Ma Thủ...vận khí tốt quá, nếu không sẽ không thể thu được Huyền Ma Châu đâu.”

Trong lòng Lý Cường vẫn có chuyện không hiểu được chính xác, không biết có đúng hay không, do dự một hồi, hần hỏi: ” Đại ca, hạch tâm huỳnh đệ của Trọng Huyền Phái có thể bá sư hay không?”

Ngô Sân không khỏi nở nụ cười, nói: ” Có phải vì chuyện bá lão quá đạo làm thầy không? Mẹ kiếp, chỉ là tiện nghi cho hần, xem như lần này Cổ Kiếm Viện có lời lớn rồi. Không có việc gì đâu, môn phái chúng ta có đặc điểm là hạch tâm huỳnh đệ có thể tùy tâm sở dục, vô luận thu đồ đệ hoặc là bá sư, không ai quản lý người cả, kỳ thật, Trọng Huyền Phái là một môn phái kỳ lạ, di ? Phó lão đệ không có giải thích qua với người sao?”

Lý Cường cười nói: ” Không có, Phó đại ca và đệ còn chưa kịp nói chuyện này thì chúng ta đã phân khai, hơn nữa thời gian tu chân của tiểu đệ lại quá ngắn, a a, sau này sẽ tìm hiểu kỹ lại thôi.”

Ngô Sân cảm khái than thở: ” Ai ! Khi ta đưa Phó Sơn đi theo thì cũng mặc kệ hần như vậy, ta chỉ dẫn hần theo chưa đủ trăm năm thì đã rời đi, không bao lâu đã bị vây ở Đại Huyền Phật Cảnh, không nghĩ tới tiểu đệ của hần đã cứu ta ra, a a, con mẹ nó thật là ý tứ, ha ha...” Hần lại nói: ” Cổ Kiếm Viện lần này coi như không xong, lão quá đạo và đệ nếu trở về, hắc hắc, vậy là náo nhiệt lắm, môn phái bọn họ là chuyên môn câu nệ bối phận và thực lực, bối phận của lão quá đạo tại Cổ Kiếm Viện thật là dọa người, ngẫm lại cũng buồn cười, lão đệ...bỏ đi, sau này người sẽ biết, còn là Trọng Huyền Phái chúng ta tốt hơn, tùy tâm sở dục, không có nhiều ước thúc như vậy.”

” Cổ Kiếm Viện ? Sư tôn là người tu chân của Cổ Kiếm Viện ?” Lúc này Lý Cường mới phản ứng lại, kinh ngạc nói: ” Mấy ngày hôm trước đệ ở Thiên Lộ thảo nguyên có gặp qua người tu chân của Cổ Kiếm Viện, không nghĩ tới sư tôn lại là người của Cổ Kiếm Viện.”

Ngô Sân nói: ” Cổ Kiếm Viện ở Phong Duyên Tinh là môn phái tu chân đứng thứ hai, thực lực so với Trọng Huyền Phái chúng ta cao hơn không ít, lão quá đạo chính là cao thủ đầu tiên của Cổ Kiếm Viện. Kỳ quái, người này tính tình cực kỳ cổ quái ngạo mạn, không hề xem ai vào mắt, cho tới bây giờ hần cũng không chịu thu đồ đệ, ngoại trừ người của Cổ Kiếm Viện, hần cũng rất ít quan tâm đến người tu chân khác, sao hần lại thu lão đệ làm đồ đệ vậy?” Hần không hiểu sau khi Kỳ Quân Sát tu thành Tấn Tiên, thì tính cách cũng biến hóa thật lớn, hơn nữa lúc ấy lão cũng nửa thật nửa giả thu đồ đệ, sau khi tiếp xúc một đoạn thời gian, bởi vì có ý thích tài Lý Cường mới chính thức quyết định nhận hần làm đồ đệ của lão.

Mị nhi nghi hoặc nói: ” Thực lực của Cổ Kiếm Viện bây giờ không còn xếp hạng thứ hai nữa, muội nhớ nếu không phải thứ năm thì là thứ sáu, tại Phong Duyên Tinh mặc dù có thể coi là đại môn phái nhưng đã sắp rơi xuống thấp, sau này bọn họ cũng không có người tu chân nào kiệt xuất cả, ngay cả như Mị nhi thuộc người tu chân gia truyền đều cũng biết điều đó, bá Cổ Kiếm Viện cầu nghệ chi bằng bá môn phái khác còn tốt hơn.”

Ngô Sân nói: ” Xem ra Cổ Kiếm Viện đã ngày càng đi xuống, nhưng một khi lão quá đạo trở về, hắc hắc, cảnh tượng của Cổ Kiếm Viện sẽ lại thay đổi đứng lên như xưa thôi.”

Lý Cường cảm khái than thở: ” Đệ đối với tu chân giới cũng còn quá xa lạ, đến bây giờ còn chưa đi qua Phong Duyên Tinh, a a, thật sự là muốn hướng tới đó a, không biết Phong Duyên Tinh rốt cuộc là như thế nào nữa.”

Ngô Sân và Mị nhi đều rất kinh ngạc, Ngô Sân nói: ” Lão đệ, ngay cả Phong Duyên Tinh người cũng chưa đi qua? Thật không dám tin tưởng. Đừng lo, sau khi chuyện nơi này kết thúc, ta sẽ mang người trở về.”

Lý Cường nói: ” Đệ cần phải đi Thiên Đình Tinh trước, sau đó mới có thể đến Phong Duyên Tinh, Phó đại ca và mọi người đang tranh đấu ở Ba Đạt Tinh, đệ cần phải đi hỗ trợ.”

Ngô Sân kêu lên: ” Cái gì ? Phó lão đệ tranh đấu với ai ? Ta cũng đi !”

Chính tự mình Lý Cường cũng không biết trong lúc hần vô ý đã vì Phó Sơn hẹn được rất nhiều cao thủ đến hỗ trợ.

Ngô Sân nói: ” Lão đệ, người đi vào bí huyết đi, có Huyền Ma Châu, hần là không có vấn đề gì, ta ở ngoài canh giữ cho người. Tiểu nha đầu, người cũng ở bên ngoài đi, người vào không được đâu.”

Mị nhi tiếc nuôi bay xuống, nàng ngoắc Lam Quang xuống, nói: ” Ca ca, cẩn thận, mau nhanh một chút rồi về, Mị nhi ở ngoài chờ huynh.”

Lý Cường gật đầu, lại đưa cho Ngô Sân một đồng tiên thạch, nói: ” Đại ca, cái này cho huynh, đệ sẽ ra nhanh thôi.”

Ngô Sân nghĩ thầm Lý Cường làm việc thật là cẩn thận, bây giờ mình thiếu nhất chính là tiên thạch. Hắn lại nhắc nhở: ” Lão đệ, đừng nóng nảy, những gì cổ quái bên trong đều có thể lấy, đều là vật vô chủ, a a, kỳ thật có cái gì ta cũng không biết, cẩn thận một chút.”

Đoàn Phật Trần màu vàng chính là Thổ Chi Tinh Hoa tinh luyện, có chút giống như Huyền Hàn Chi Khí, là một loại thuộc tính cực đoan, nếu không cẩn thận dính vào thì lập tức sẽ bị hút vào trong đó. Phật Trần lợi hại ở chỗ rất ” Trọng”, nó có thể cản nát những vật gì tiến vào, bất luận là người hay vật, cho dù là linh thể quý mị cũng không được, chỉ có Huyền Ma Châu và số ít vài món phật bảo có thể tránh được sự đè ép của Phật Trần. Lý Cường vừa mới nhẹ nhàng chạm được vào Phật Trần thì lập tức đã bị hút vào.

Lý Cường cảm giác được trước mắt là một đoàn khói dày đặc vây quanh, trên người đột nhiên trở nên nặng nề, Huyền Ma Châu đeo trên cổ đột nhiên lóe sáng, một đạo thanh quang bắn ra, Lý Cường nhất thời cảm giác được cả người nhẹ đi, áp lực lập tức tiêu tán. Theo Phật Trần xoay động, hắn bị tống tới một không gian không biết tên.

Tại không gian kỳ lạ này, cao thấp trái phải, trước sau hai bên đều là khí đoàn màu vàng, cảm giác này giống y như lúc ở huyền băng huyết nhìn thấy Huyền Khí, chỉ là màu sắc bất đồng, trên không trung có rất nhiều khối màu vàng kết tinh cỡ như quả trứng. Lý Cường biết đây là Thổ Tính Tinh, là đồ vật tốt dùng để luyện khí, hắn tiện tay thu không ít. Làm cho hắn cảm thấy kỳ quái chính là nơi này ngoại trừ Thổ Tính Tinh cũng không còn vật gì khác, bởi vì hắn luôn nghĩ bí huyết này phải có nhiều di vật của Phật tông.

Hắn đưa tay chạm vào Phật Trần đang xoay tròn, thân thể lại bị hút vào. Lần này áp lực của Phật Trần còn lớn hơn hồi nãy, Huyền Ma Châu lại bảo vệ Lý Cường. Chỉ trong nháy mắt, Lý Cường bị quăng tới một không gian không lớn lắm. Ở giữa không gian này có một cái vân án (bàn nhỏ) ở bên trên đặt một cái hương lô(lư hương) lam cầu, bộ dáng rất cổ xưa, ở bên trên có một ít hoa văn trang trí, ở trên điêu khắc linh thú. Lý Cường biết cái này nhất định là một kiện di bảo Phật tông.

Hắn thử thu lấy, không nghĩ tới vật nọ lại bị dính cứng ở trên vân án, không hề nhúc nhích. Hắn vận chút kinh lực, vẫn bất động như trước. Trong lòng Lý Cường cả kinh, vừa rồi dùng kinh lực cho dù là đại đỉnh nặng ngàn cân cũng phải bay lên vậy mà không ngờ vẫn không thể di chuyển nổi cái lư hương nhỏ bé này. Hắn đưa tay nắm lấy linh thú bên trên, vận kinh một cái, đã dễ dàng mở ra, từ bên trong phiêu xuất một mùi thơm ngát, Lý Cường nhất thời cảm giác được đầu óc thanh tỉnh. Nguyên lai đây là một đan đỉnh.

Bên trong tiểu đan đỉnh khói sương tràn ngập, có rất nhiều linh đan màu vàng nhạt cỡ ngón cái đang bay lên xuống trong đan đỉnh. Lý Cường không biết đây là linh đan gì, hắn lấy ra một hộp huyền ngọc lấy được ở Thiên Lại Thành, thu linh đan vào, tổng cộng có tám mươi một viên linh đan. Hắn đóng nắp lại, do dự một chút, cuối cùng quyết định bỏ qua đan đỉnh này.

Trong lòng Lý Cường có chút bất an, hắn cảm giác được những không gian nhỏ ở trong Phật Trần tựa hồ có rất nhiều, làm sao để đi ra là một vấn đề lớn. Cũng quả nhiên, sau khi hắn bị Phật Trần đưa tới một không gian xa lạ thì hắn có chút đỡ khóc đỡ cười, trong không gian này cái gì cũng không có. Liên tục xuyên qua năm, sáu không gian, hắn bắt đầu lo lắng, không biết phải truyền tới bao giờ mới có thể đi ra ngoài.

Càng đáng sợ chính là mỗi lần kích động Phật Trần thì áp lực tựa hồ càng nặng nề hơn một chút, kháng lực của Huyền Ma Châu dần dần giảm xuống. Lý Cường nghĩ thầm nếu tiếp tục như thế thì sẽ bị khốn chết ở bên trong mất thôi. Rồi lại tới một không gian mới, Lý Cường vừa bị Phật Trần đè ép tống vào, một đạo hồng quang liền phóng tới, hắn phản ứng cực nhanh, Hấp Tinh kiếm vụ liền xuất ra, đánh hồng quang bật lại. Lý Cường tập trung nhìn, nhận ra có bảy đạo quang hoa đang lần lượt thay phiên đánh phát ra ” sang lang lang” tiếng vang lớn.

Bảy đạo quang hoa phân biệt là đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Lý Cường cẩn thận quan sát, phát hiện đó là bảy pháp bảo hình dáng khác nhau, tựa hồ đều có linh tính, đang công kích lẫn nhau. Lý Cường lập tức dùng Hấp Tinh kiếm vụ lướt qua, kiếm vụ trì trệ tốc độ phi hành của pháp bảo, hắn mau lẹ dùng tay

bắt được một pháp bảo trong đó. Đây là một cây trâm màu tím, dài cỡ bàn tay, mặt ngoài bóng loáng tinh tể, tử mang che kín bên ngoài cây trâm, lóe lên quang hoa màu tím chói mắt. Nó không ngừng nhảy lên trong tay Lý Cường, tựa hồ không muốn bị nắm chặt như thế. Lý Cường đưa vào một đạo chân nguyên, tử quang của cây trâm lập tức ảm đạm xuống, không còn nhảy lên nữa. Lý Cường không khỏi bật cười nói: "Hắc, người chạy không thoát rồi."

Pháp bảo màu đỏ là một cây châm, hai đầu nhọn, màu sắc đỏ tươi, trên thân châm giống như có một đoàn liệt hỏa đang thiêu đốt, xinh đẹp phi thường. Còn những pháp bảo còn lại đều lạ lùng cổ quái. Lý Cường hiểu được những pháp bảo này không phải của Phật tông, mà giống như pháp bảo của người tu chân sử dụng.

Thu hết pháp bảo, Lý Cường thật sự phát sầu, mặc dù nhặt được một đống các loại bảo bối, nhưng nếu bị vây ở chỗ này, thì thật là gian nan. Lý Cường nhìn Phật Trần màu vàng đang quay cuồng xoay tròn mà đau đầu không thôi, do dự chốc lát rồi cuộc đánh hạ quyết tâm, tự nhủ: "Mụ nội nó, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, đi ra ngoài thôi." Rồi tiến nhanh vào trong Phật Trần.

Bỗng nhiên cả người vô cùng nặng nề, áp lực thật lớn làm cho hắn bị một trận mê muội, trong lòng hắn kêu to bắt hỏa, thanh quang do Huyền Ma Châu phát ra tựa hồ không còn đỡ được áp lực khổng lồ của Phật Trần. Trong lúc cấp thiết Lý Cường thả ra Hấp Tinh kiếm vụ, rồi đột nhiên một luồng cấm chế cuốn lấy hắn, thân hình hắn đột nhiên dừng lại giữa đoàn Phật Trần. Dưới áp lực vô cùng như thế, Lý Cường liều mạng thúc dục chân nguyên lực, cùng thời gian, Lan Uẩn chiến giáp và Huyền Dương Hoàn đồng thời phát lực, cuối cùng có thể miễn cưỡng kháng cự được nguồn áp lực khổng lồ này. Lý Cường cảm giác khớp xương cả người đều bị đè nát, hắn cố gắng nhích người di chuyển, hắn biết nếu dừng lại thì dưới áp lực kinh khủng này tuyệt đối không thể sống được bao lâu.

Lý Cường không nghĩ tới Phật Trần lại đáng sợ như thế, Hấp Tinh kiếm vụ bị Phật Trần mạnh mẽ áp bách trở về quanh người không đến một thước. Phòng hộ của hắn có kiếm vụ, Lan Uẩn chiến giáp, Huyền Dương Hoàn, Ảnh Mộng Giáp và Huyền Ma Châu, cho nên mới có thể kiên trì đến bây giờ, cho dù có được phòng hộ biến thái cường đại như vậy hắn cũng cảm thấy phi thường gắng hết sức. Nếu là người khác, cho dù là Bạch Phát Ngô Sân đi vào cũng có thể không tài nào đỡ được áp lực như thế, tối thiểu thân thể dám chắc xong đời.

Công lực tiêu hao cực kỳ lớn, rất nhanh Lý Cường bắt đầu kiệt sức. Áp lực chậm rãi thấm vào thân thể, toàn thân hắn đều vang lên âm thanh răng rắc, miệng mũi tai đều chảy máu tươi. Dựa vào nghị lực ương ngạnh, hắn cắn răng đứng vững dưới áp lực khổng lồ, ngay khi hắn sắp không còn chịu nổi, Thái Hạo Toa rốt cuộc bị kích động tới. Kim quang chợt lóe, cả người Lý Cường run lên, áp lực đột nhiên nhỏ đi, thân hình hắn vừa động đã bị hút vào bên trong Phật Trần. Liên tục chấn động mấy lần, hắn tiến vào một không gian thật lớn, hắn không biết đây mới chính là nơi trọng yếu nhất của bí huyết.

Từ không trung nhìn lại, không gian này không giống những không gian trước, bốn phía là một mảnh ánh sáng nhu hòa màu vàng, vô số những cây trụ lớn cao thấp không đồng đều sắp xếp tại không trung, những cây trụ này trên không chạm trời, dưới không chạm đất, cứ treo lơ lửng giữa không trung. Đối với hiện tượng cổ quái này bây giờ Lý Cường đã không còn để ý nữa. Phương pháp sắp xếp của những cây trụ cơ hồ là một trận pháp lợi hại, về phần bên trong tốt cùng là có cái gì, thì từ bên ngoài thật nhìn không ra.

Bên cạnh những cây trụ có một mảnh đất nhỏ màu trắng, cũng phiêu phù giữa không trung. Lý Cường thật sự mệt đến không chịu nổi, vừa rồi tranh đấu trong Phật Trần khiến cho hắn hao phí tinh lực rất lớn làm cho hắn có chút không thể gượng được nữa. Thả người lên khoảng đất màu trắng, hắn lấy ra hai khối thượng phẩm tiên thạch, tranh thủ khôi phục lại.

Lý Cường nhanh chóng tu bổ những tổn thương của thân thể, bị Phật Trần đè ép, mặc dù thời gian rất ngắn nhưng cũng làm cho hắn tổn thương không nhẹ, đồng thời cũng mang đến một chỗ tốt, đó là bức bách làm cho công lực của hắn tăng lên. Loại áp lực thật lớn này khiến cho công lực hắn nhanh chóng tăng lên tới Xuất Khiếu trung kỳ. Lý Cường đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người có vô cùng vô tận tinh lực, nội tâm tràn ngập lòng tin tưởng và ý chí. Hắn cảm thấy mình như có chút sáng khoái như một thiếu niên, mơ hồ không hiểu vì sao mình lại có tâm tình như thế.

Lý Cường xem xét chung quanh, hắn cũng không vội vàng đi vào trong những cây trụ sắp thành đại trận.

Hắn ở bên ngoài bay tới bay lui quan sát thật lâu, nhưng vẫn không hiểu đây là trận pháp gì, làm sao mới có thể phá giải, hắn có chút bó tay không biện pháp nào. Tình huống bây giờ làm cho hắn tới lui không được, hắn cảm thấy xấu hổ, nếu xông vào trong trận này hắn không có chút chắc chắn nào, nhưng muốn rời khỏi hắn cũng không biết làm sao mà đi, đây là lần đầu tiên hắn nghĩ không ra chủ ý. Bốn phía tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình. Hắn nhắm mắt lại, khẩn trương suy nghĩ, một hồi lâu hắn thở ra một hơi, trong lòng cảm thán : nơi này giống như là tuyệt địa, hoàn toàn không tìm được biện pháp để giải quyết.

Đột nhiên từ giữa những cây trụ truyền đến âm thanh ” ti ti ” , ở một nơi đặc biệt yên tĩnh, thanh âm thật sự rất chói tai. Lý Cường vội vàng đưa mắt nhìn lại, một cây trụ thật lớn bắt đầu di động, mỗi cây trụ giống như có những tia lửa tương liên, ” ti ti lạp lạp ” thanh âm càng ngày càng lớn, dần dần, vang lên tiếng sấm trầm muộn, mỗi một cây trụ đều sáng rực lên, cây trụ vốn có màu xám ảm đạm chợt phát ra màu sắc như ngọn lửa. Lý Cường kỳ quái, mình không hề làm kích động đến trận pháp này, thế thì sự biến hóa này ở đâu sinh ra ?

Tiếng sấm vang lên, âm thanh long long nung theo tia chớp chói mắt, cây trụ lóe lên màu hồng như lửa, sét đánh chấn động, mỗi một cây trụ đều bị sét đánh làm hỏa quang bắn ra bốn phía, giống như pháo hoa bắn trong đêm, sau khi vỡ vụn ra, phiêu tán trong không trung, những ánh sáng lóe lên như sao băng, Phật Trần đang yên tĩnh đột nhiên nhanh chóng quay cuồng, từng đạo sương khói màu vàng rất nhanh chiếu vào trong trận, cả không gian chỉ có mảnh đất màu trắng là không bị ảnh hưởng, còn toàn bộ những nơi khác đều bị bao phủ trong luồng bụi mù của hỏa diễm lôi điện. Lý Cường sợ hãi than thở không thôi, cảnh tượng này thật sự là vô cùng tráng quan.

Cây trụ lớn như muốn thiêu cháy di động rất nhanh, khi Lý Cường vừa thấy choáng váng hoa mắt là lúc đột nhiên phát giác đại sự bất hảo, cây trụ này đã kinh động miếng đất màu trắng, chỉ trong nháy mắt, hắn phát hiện mình đã bị vây hãm trong trận, căn bản là không kịp bỏ chạy. Ngay cả cơ hội mở miệng để mắng chửi Lý Cường cũng không có, hắn cấp tốc xuất ra Hấp Tinh kiếm bảo vệ toàn thân, chung quanh đã thành một mảnh đỏ bừng, hắn cảm giác như vừa tiến vào lò luyện sắt thép.

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, hắn tạm thời thấy yên lòng hơn. Nếu nói về việc chơi lửa, trong tu chân giới có thể xem hắn là cấp đại tông sư, loại lửa này còn kém cả Hỏa Tinh, đừng nói tới Huyền Tật Thiên Hỏa. Hắn cười nói: ” Tiểu tử kia, ăn cơm đi, haha.. !”

Một đạo hư ảnh từ trên người Lý Cường xông ra, đó là nguyên thần của Hỏa Tinh, trông nó tựa hồ rất cao hứng, cấp tốc đánh về phía cây trụ gần nhất. Lý Cường dùng phương pháp lấy lửa khắc lửa, để cho Hỏa Tinh thu hết lửa cháy bay đầy trời. Trong chớp lát, trận lửa đã trở nên nhỏ đi, nguyên thần của Hỏa Tinh trở nên đỏ tươi, nó ở không trung xoay quanh vài vòng, rồi lại ẩn vào trong cơ thể của Lý Cường. Một luồng không khí mát mẻ lan ra, tất cả ngọn lửa trên các cây trụ đều biến mất, cây trụ lớn biến thành màu xanh biếc trong suốt, trong phút chốc Lý Cường cảm giác được xung quanh tràn đầy sinh cơ.

Một khối tinh bi màu xanh bay tới, tinh bi phiêu huyền đứng trước mặt Lý Cường. Đây là một khối tinh bi cao ba thước, ngang một thước, màu sắc cực kỳ xinh đẹp, tựa như mùa xuân toàn màu xanh mơn mơn, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng dễ chịu và thoải mái. Trên tinh bi có hai quái thú hình thù kỳ lạ, không có văn tự, không có trang trí gì, trơn nhẵn như gương. Trong lòng Lý Cường kỳ quái, loại màu sắc xanh biếc này làm hắn cảm thấy rất quen mắt, tựa hồ như đã gặp qua ở nơi nào nhưng trong nhất thời không thể nhớ ra.

Lý Cường còn đang suy tư xem chuyện gì đang xảy ra thì tinh bi bắt đầu sáng lên, hai quái thú được điêu khắc trên tinh bi đột nhiên bay ra, xuất một màn hào quang màu xanh biếc giữ chặt hắn. Lý Cường tức giận quát to một tiếng, hắn dùng Hấp Tinh kiếm cố gắng phá vỡ màn hào quang nhỏ này. Kiếm vung căn bản không chịu chút trở ngại xuyên qua màn hào quang nhưng không hiểu sao người lại không thể ? Đi không qua, hắn phải dùng tất cả thủ đoạn, kể cả dùng Thiên Hỏa thiêu đốt màn hào quang, kỳ quái là dù hắn dùng loại vũ khí hay pháp bảo nào công kích, màn hào quang tựa như không hề tồn tại, không chịu tan ra.

Đứng ở trước mặt tinh bi, ngay cả lời mắng chửi Lý Cường cũng không thốt ra được, hắn ngơ ngác nhìn mặt trên của tinh bi, chỉ thấy mây mù bao phủ, biến ảo khó lường. Ở giữa tinh bi có lỗ hồng hóp vào, lộ ra một vết lõm giống như một chiếc lá. Trong lòng Lý Cường có chút giật mình, hình dáng này thật là quen

thuộc, hần đột nhiên nhớ tới lúc ở Vong Mệnh Giác khi ở trong thương điểm có mua được một chiếc lá màu xanh biếc, vội vàng lấy ra, thử ghép nó vào vết lõm đó.

Chiếc lá vừa mới được ghép vào, tinh bi đột nhiên rạn nứt, vô số đạo quang mang màu bích lục tán ra, tiếng sấm rung trời lại vang lên, dồn dập dày đặc, giống như có ngàn vạn lần tiếng trống trỗi lên không ngừng. Một đoàn khói dày màu bích lục gất gao bao phủ Lý Cường, đưa hần đi tới giữa trung ương những cây trụ rất nhanh.

Chỉ trong một sát na Lý Cường đi tới trận nhãn, những tiếng sấm và tia chớp quang mang màu lục đã liên tục tiêu tán, tất cả đều đã khôi phục nguyên trạng như trước. Lý Cường biết rằng trong lúc hồ đồ mình đã đi thẳng vào nơi bí ẩn nhất của Phật tông rồi.

104. Chương 104

Lý Cường đắm chìm trong thanh âm tuyệt vời, chỉ lát sau, âm điệu đột nhiên biến hóa, phảng phất như bi thương vô cùng vô tận theo thanh âm tiến đến trong tim, ngay sau đó lại là một loại biến âm thật phần nộ, làm cho người ta nghe xong không khỏi lửa giận bốc cao. Thanh âm này hoàn toàn bộc lộ hết những cảm xúc vui, giận, bi ai, khoái lạc biểu lộ ra thật hoàn mỹ, kỳ lạ chính là nó không phải dùng ngôn ngữ để giải thích, mà là dùng âm điệu pháp phông biến hóa, thậm chí có khi chỉ có mấy âm tiết thật ngắn cũng có thể biểu lộ được ý cảnh.

Thật chậm rãi, thanh âm dần tiêu tán. Lý Cường vẫn như trước khoanh chân luyện công, một lần lại một lần luyện tập, dùng tâm niệm ghi nhớ thanh âm đó, cho đến khi hoàn toàn nhớ kỹ mới đứng dậy. Trong lòng hần còn có chút tiếc nuối, bởi vì một đoạn đầu hần không có nhớ kỹ. Hần không biết thanh âm này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng tại địa phương bí ẩn nhất của Phật tông lại có, hần hiểu được vô luận là thứ gì đều là đáng giá, dù cho là thanh âm.

Bốn phía trống rỗng, những cây trụ thật lớn cũng đã nhìn không thấy nữa. Lý Cường cảm thấy kỳ quái vô cùng, hần lơ lửng giữa không trung, vô cùng mờ mịt, nghĩ thầm: " Chuyện gì xảy ra ? Đại danh鼎鼎 Phật tông bí huyết dĩ nhiên lại không có vật gì, vậy ta làm sao mới đi ra ngoài được đây? Ai...sau này loại địa phương thế này không đi nữa thì tốt hơn." Hần lướt một vòng xung quanh, không có phát hiện vật gì ẩn hình, tức giận đến quát to một tiếng, trong lúc vô ý hần đã dùng tới biến âm mới học vừa rồi.

Theo tiếng hét phần nộ của hần, bốn phía đột nhiên nổi lên tiếng sấm. Lý Cường lại càng kinh hãi vội vàng im miệng, kỳ diệu là tiếng sấm cũng lập tức đình chỉ. Hần hình như có chút hiểu được, nghĩ thầm: " Ta vừa rồi đã làm gì a?"

Hần lại như vừa rồi làm lại một lần, bốn phía vẫn tĩnh lặng không hề động tĩnh. Hần gấp đến mức vô cùng rối loạn, trong lòng không ngừng mắng chửi mình là tên ngu ngốc, rõ ràng cảm giác được gì đó mà lại không nắm bắt được nó.

Chung quanh hết thảy đều trở nên trầm tĩnh lại, ngay cả một tia thanh âm cũng không có, sự an tĩnh yên lặng làm cho lòng người hoảng hốt. Lý Cường bất an đến nỗi thân thể khẽ run, thanh âm ho khan của hần cũng làm cho hần giật nảy mình, hần dứt khoát kêu to liên tục, kêu một lát hần lại cảm thấy chán nản.

Lý Cường không cam lòng bị vây trong bí huyết, bắt đầu hướng ra phía bên ngoài xông ra, hần nhận định một phương hướng rồi cấp tốc bay đi. Chung quanh một mảnh xanh mát, tựa như đang phi hành giữa bầu trời màu xanh, nhưng tất cả cảnh vật chung quanh đều là màu lam, làm hần không thể phân biệt đã bay được tới đâu rồi. Lý Cường cảm thấy đường bay như rất xa, hần là đã mấy trăm cây số, hần ngừng lại quan sát mọi nơi, chỉ thấy trước mắt một trận thanh quang chớp động, thiếu chút nữa hần đã khóc ra tiếng, bay cả nửa ngày cũng vẫn còn một chỗ, hần biết điều này rõ ràng chứng tỏ đã hoàn toàn bị nhốt lại.

Trong lòng hần cảm thấy khổ sở, phát ra một tiếng thở dài thật dài: " Ai..." Trong lúc vô ý lại dùng đến biến âm. Không khí đột nhiên trở nên ẩm ướt, Lý Cường vươn tay ra, kỳ quái nhìn lên phía trên, nghi hoặc nói: " Gặp quỷ sao, nơi này cũng có trời mưa?" Trong giây lát hần chợt tỉnh ngộ, khi hần vừa vào thì nghe được biến âm cổ quái, điều này dường như là mấu chốt của sự bí ẩn.

Hắn lập tức khoanh chân ngồi ngay giữa không trung, thử xuất biến âm. Quả nhiên, hỉ âm vừa ra, đầy trời sáng lạn, sắc thái trong không gian chợt biến ảo, vô cùng tuyệt mỹ. Hỉ âm vừa dứt thì bi âm lại khởi, trong nhất thời mưa gió xuất hiện, những hạt mưa lớn bay khắp không gian. Trong lòng Lý Cường vừa mừng vừa sợ, âm điệu vừa chuyển, lòng phần nộ bộc phát, cùng thời gian, tiếng sấm chớp lóe, một mảnh cuồng bạo. Ngay sau đó, biến âm thật trầm tĩnh hòa hoãn bay ra, hết thấy chung quanh đều có vẻ sinh cơ sức sống, Lý Cường phảng phất như đang ở ngay giữa mùa xuân, cùng với luồng gió nhẹ bay phớt qua mặt, tâm tình trở nên cực độ vui sướng.

Lý Cường cơ hồ không dám tin tưởng chính mắt của mình, chung quanh đang trống rỗng đột nhiên toát ra vô số đoá hoa, theo biến âm sinh trưởng rất nhanh, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là hoa sen. Dần dần, hoa sen nở bung ra, những cánh hoa mềm mại lộ ra giọt sương lấp lánh, nhìn vô cùng chân thật. Hơn trăm đoá hoa sen đồng thời nở ra, bốn phía nhất thời biến thành biển hoa, một một đoá hoa sen đều có đường kính cỡ một thước, có vẻ lớn phi thường. Lý Cường chậm rãi đình chỉ ngâm xướng.

Trong biển hoa sen, có một đoá hoa màu vàng dần dần lớn lên, Lý Cường nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm. Đoá kim liên(sen vàng) càng lúc càng lớn, đường kính chừng một thước, cánh hoa nở ra, bên trong lộ ra một đài hoa màu vàng. Lý Cường bay đến phía trên kim liên, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, cánh hoa màu phấn sắc đột nhiên bắn ra bạch quang nhàn nhạt, cánh hoa theo bạch quang nhảy múa nở lớn, trong không gian lập tức tràn ngập những cánh hoa sen đầy bay múa. Lý Cường bị cánh hoa vũ động đẩy đến gần đoá kim liên nọ, hắn nhìn cánh hoa nhìn qua tựa hồ như rất mềm mại cũng không hề có biện pháp, rất chặt vật đứng giữa trung tâm đoá kim liên, ở ngay giữa đài hoa.

Lý Cường trơ mắt nhìn cánh hoa màu vàng bắn ra những sợi tơ vàng sáng rực, rất nhanh bao vây chung quanh. Hắn phải nghĩ biện pháp cởi bỏ loại giam cầm này mới có thể đi ra ngoài. Từ khi tiến vào bí huyết tới bây giờ, thật sự là nguy cơ từng bước, chiêu chiêu hung hiểm, nếu không cẩn thận sợ rằng ngay cả nguyên anh cũng rất khó bảo trụ, hắn quả thật không biết tiếp theo nên làm gì nữa.

Kim liên bắt đầu cấp tốc di động, Lý Cường không khỏi sinh ra một tia hy vọng, hy vọng kim liên có thể đưa hắn tống xuất khỏi bí huyết. Hắn khẩn trương nhìn màn hào quang đang chiếu sáng, bên ngoài phảng phất như trời long đất lở, tiếng gầm gừ, tiếng sét đánh, tiếng nổ vỡ còn có hai loại thanh âm cổ quái quặng thành một chuỗi, màu sắc kỳ quái làm Lý Cường nhìn thấy vô cùng kinh hãi, hắn không rõ ràng lắm bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kim Liên có chút khựng lại, đồng thời xoay tròn rất nhanh. Lý Cường phát hiện kim liên đang nhanh chóng thu nhỏ lại, hắn cố gắng trấn định, trong giây lát, hắn phát hiện mình đang ngồi khoanh chân trên một tấm bồ đoàn đặt trên một đoá kim liên, trước mặt cũng có một tấm bồ đoàn giống hệt, trên đó đang có một lão nhân đầu trọc đang ngồi, đang cẩn thận quan sát chính mình. Bốn phía hỗn độn mờ mịt, tựa hồ trên không có trời, dưới không có đất, bất quá đối với hắn mà nói, có người xuất hiện dù sao cũng tốt hơn là lẻ loi một mình. Nhìn hình dáng của người nọ, tựa hồ như người của Phật tông.

Người nọ ngẩng đầu, mi tâm có một điểm son màu đỏ, còn có một đôi mày thật dài buông rũ, đang ngồi xếp bằng, nếp nhăn trên mặt tầng tầng lớp lớp, hắn đang mở mắt, trong mắt chớp động quang mang nhu hòa, trên người khoác một áo bào màu trắng, lóe lên bạch quang nhàn nhạt. Chỉ nghe hắn thở dài một tiếng, dùng một loại thanh âm cực kỳ nhu hòa dễ nghe nói: "Người có duyên, chào người!"

Lý Cường cười khổ nói: "Người có duyên? Không hiểu! Xin hỏi người là người của Phật tông sao? Người là ai?"

Lão nhân nhắm mắt lại, một hồi lâu hắn nói: "Không nghĩ tới, đợi thời gian dài như vậy, người tới lại là người tu chân, ai, xem ra ta không thể đợi thêm được nữa...ta là Phật tông trưởng lão duy nhất còn ở lại nơi này, người cứ gọi ta là Trí trưởng lão. Mặc kệ hết thấy, có thể đi tới Hỗn Độn Giới, cũng là duyên phận của người, ta không có thời gian đợi thêm nữa, người có thể đi tới nơi này chắc là nhờ có Phật tông chỉ bảo - Diệt Ma Phật Châu và Phỉ Thụy Diệp."

Hắn nhìn Lý Cường một chút, nói: "Tu vi tu chân của người vốn không thể tới được nơi này, cho nên chỉ có thể gọi người là người có duyên."

Lý Cường nghe hắn nói xong thì sửng sốt, ngẫm lại thấy có chút đạo lý, tình cảnh của mình quả giống như

ma xui quỷ khiến, cứ từng bước đi tới nơi đây, cũng chỉ có thể nói là có duyên, nếu không làm sao giải thích. Cũng may cho tới bây giờ hần cũng không hề có thành kiến phân biệt môn phái, bởi vậy cười nói: "A a, Trí trưởng lão, người nói có duyên thì vậy thì có duyên đi, tiểu tử sẽ nghe lời dạy bảo."

Trí trưởng lão chỉ liếc mắt tựa hồ đã xem thấy tâm tính của Lý Cường, trong mắt hần hiện lên một tia thường thức, nếp nhăn trên mặt tựa hồ cũng giãn ra nhiều, luôn miệng nói: "Tốt ! Tốt ! Tốt ! Không nghĩ đến tu chân giới cũng có người như vậy."

Hần lộ ra vẻ cao hứng, lại nói tiếp: " Mặc dù người không phải là truyền nhân của Phật tông chúng ta, nhưng lại phù hợp với tiêu chuẩn, chuyện phó thác cho người, ta cũng hoàn thành tâm nguyện, có thể yên tâm rời khỏi nơi này rồi."

Lý Cường kỳ quái, hỏi: " Trí trưởng lão cần phó thác cho tiểu tử chuyện gì?" Bây giờ hần vô cùng khiêm nhường, từ khi hần nhìn thấy qua Phật tông có đủ loại cổ quái thủ đoạn và pháp bảo không thể tư nghị, trong lòng không khỏi đối với Phật tông phi thường kính sợ, hơn nữa thiên tính của hần không hề phản đối hay ghét bỏ bất cứ ai hay sự việc gì, dưới có thể giao kết bằng hữu thô lỗ, trên có thể xã giao với tu chân cao nhân, chỉ cần có duyên gặp gỡ với hần, dù cho đối diện với cao thủ của Phật tông, là địch nhân của tu chân giới, cũng không sao cả.

Trí trưởng lão nhướn miệng cười, nói: " Trong khắp vũ trụ, vô cùng vô tận, ở cách xa nơi này Phật tông đã tìm được một vùng đất bình yên cực lạc trong truyền thuyết, lúc đầu phật đạo tranh chấp, tựa là vì tranh đoạt cái chìa khóa để thoát ly vòng khổ ải, cuối cùng là Phật tông có được, cho nên Phật tông từ nay về sau biến mất ở thế giới này. A a, có lẽ bây giờ người còn không hiểu, theo sự tăng trưởng tu vi tu chân của người, người sẽ có sự hiểu biết rất thâm sâu về chuyện này thôi."

Lý Cường thật ra không có nghĩ đến Trí trưởng lão lại nói về chuyện phật đạo tranh chấp, hần tò mò hỏi: " Đó là chìa khóa gì vậy?"

Trí trưởng lão nói: " Đây chỉ là cách nói thôi, thực tế nó là một kiện thần khí. Ai, vì thần khí này, phật đạo hai phái chết rất nhiều, song phương đều cũng đại thương nguyên khí, đáng tiếc a !" Hần trầm mặc chốc lát, còn nói: " Phật tông từng giam cầm bảy đại cao thủ của tu chân giới, phong ấn tại mấy địa phương, Tây đại lục có hai người, phân biệt ở..."

Lý Cường cắt đứt lời hần, cười nói: " Oan Hồn Hải Trấn Huyền Tháp, còn một ở Đại Huyền Phật Cảnh, có phải không?"

Đôi thọ mi(chân mày dài rũ mắt gọi là thọ mi) nhướng lên, nói: " Không sai, Tiềm Kiệt Tinh còn một chỗ giam cầm hai người, ở sa mạc Lăng Nguyên Tinh có giam một người, còn có hai người khác ngay cả ta cũng không rõ lắm, đó là một tinh cầu vô danh. Nếu có cơ hội, hãy thả bọn ra, ta sẽ chỉ cho người phương pháp xuất thủ ẩn hóa giải và pháp bảo."

Lý Cường tuyệt đối không có nghĩ tới sự việc lại như thế này, hần đối với cách làm của Phật tông cảm thấy rất là thường thức, cười nói: " Kỳ Quân Sát ở Trấn Huyền Tháp và Ngô Sơn ở Đại Huyền Phật Cảnh cũng đã đi ra rồi, còn những cao thủ khác tiểu tử nhất định sẽ hết sức giải cứu."

Trí trưởng lão gật đầu: " Tốt, đây là một việc, còn việc khác sẽ khó khăn nhiều hơn."

Về mặt Trí trưởng lão trở nên nghiêm túc, nói: " Khi Phật Đạo tranh chấp, ở giai đoạn cuối cùng, tu chân giới có ba cao thủ tu đến cảnh giới Đại Thừa kỳ, vào trận quyết đấu cuối cùng với Phật tông, vốn là Phật tông không thể đánh thắng họ, nhưng vì Phật tông đã có được kiện thần khí kia, ở phút cuối cùng Phật tông khởi động kiện thần khí nọ. Vì vậy đã làm cho ba cao thủ sắp bước vào tiên giới hoàn toàn hủy đi, thân thể tan thành mây khói, nhưng không ai nghĩ đến, trong bọn họ lại có một người giữ lại hơi thở tàn, đã đột nhiên cắn nuốt nguyên anh hai người còn lại, vì đó là bước trụ cột tu vào ma đạo. Ai ! Đây là Phật tông đã tạo nghiệt, cho nên phải có người đến chế trụ hần."

Lý Cường khoa trương tự chỉ vào mũi mình, hỏi: " Lão nhân gia không phải là muốn nói ta đó chứ?"

Trí trưởng lão đáp: " Không sai, chính là ngươi !"

Lý Cường gãi gãi đầu, đột nhiên cười nói: " Lão nhân gia có lầm hay không a, đối thủ là cao thủ đã tiến vào Đại Thừa kỳ, tiểu tử mới đạp vào tu chân giới, làm sao có thể đánh thắng được hần? A a, lão nhân gia

vất vả mới tìm được một người có duyên, sẽ không phải để cho hần lập tức chịu chết phải không, tiểu tử cho dù đáp ứng lão nhân gia, nhưng lại không thể hoàn thành nhiệm vụ thì có tác dụng gì, người nói có phải không?” Bên ngoài mặt hần có vẻ tươi cười, nhưng trong lòng lại cấp tốc tính toán, hần phải tìm kiếm lợi thế, cuộc mua bán chỉ để chịu chết hần tuyệt đối sẽ không làm. Hần sở dĩ nói như vậy là vì muốn xem thái độ của Trí trưởng lão.

Về điểm tâm tư này của Lý Cường Trí trưởng lão phi thường rõ ràng, hần mỉm cười, nói: ” Đó là đương nhiên, sẽ không để cho người đi chịu chết đâu. Người họ tên là Lý Du Vi, tu nhập ma đạo lại gọi là Điền ***** Lão Tổ, hần vẫn đang trốn trong một bí huyết của Phật tông tại Mãng Nguyên tiếm tu, rất nhanh sẽ xuất thế...”

Lý Cường kinh ngạc hỏi: ” Điền ***** Lão Tổ ? Cùng với Điền ***** Ma Trọng có quan hệ gì ?”

Trí trưởng lão cười khỏ nói: ” Đó chính là nguyên thần thứ hai của hần, hần tổng cộng có tới ba nguyên thần, từ đầu hần tu luyện ma đạo thì hần tu luyện thanh ma khí đáng sợ nhất của Ma Giới, cho đến khi Điền ***** Ma Trọng đã tu thành, cho nên hần tự xưng là Điền ***** Lão Tổ, hần nếu xuất thế, tai họa thật là to lớn vô cùng, ai !”

Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: ” Trí trưởng lão, nếu người đã biết vậy, tại sao không đi giết hần ?”

Trí trưởng lão hí mắt lại, nói: ” Ta không có cách nào đi ra ngoài, Hỗn Độn Giới phải có người của Phật tông canh giữ, ta sẽ rời khỏi nơi này rất nhanh, bởi vì Hỗn Độn Giới do thần khí mở ra đã sắp đóng cửa, còn không đi thì vĩnh viễn cũng không đi được nữa. Mặc dù ta đã sớm phát hiện Điền ***** Lão Tổ tiếm tu tại bí huyết, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản được hần.”

Lý Cường thở dài nói: ” Nếu tiểu tử không tới nơi này, lão nhân gia không phải uống công nợ rồi sao?”

Trí trưởng lão nghe Lý Cường nói bèn nở nụ cười: ” Trong vũ trụ đều có an bài, đó không phải do người khống chế. A a, người tu chân như người vậy..thật sự là đặc biệt, người yên tâm đi, ta chỉ để cho người ngăn cản hần, cũng không phải để người đi tiêu diệt hần, người không thể diệt được Điền ***** Lão Tổ đâu, chỉ đành để hần chờ thiên kiếp đến, hần tự nhiên sẽ tan thành mây khói, hơn nữa hần đã hoàn toàn mất đi trí nhớ lúc trước, tất cả đều chỉ dựa vào bản năng của ma đầu mà làm việc thôi.”

Lý Cường nghe vậy tinh thần rung lên: ” Điều này cũng không đến nỗi nào, a a, nên làm cái gì bây giờ? Ta sẽ nghe lời người thôi.”

Trí trưởng lão nói: ” Diệt Ma Phật Châu trên người người có từng dùng qua chưa?”

Lý Cường cười hi hi nói: ” Có một chút, chỉ là dùng ít mà thôi. A a, hình như uy lực rất lớn, tiểu tử gần đây thường xuyên dùng nó.”

Trí trưởng lão không khỏi bật cười, tiểu tử này nói chuyện thật sự là không chút cầm kỵ, hần nói: ” Người biểu diễn một chút cho ta xem thử, ủa, người phát về phía ta đi.”

Lý Cường lại càng hoảng sợ: ” Lão nhân gia...phát vào người ? Lão nhân gia cũng quá lợi hại đi thôi.”

Hần biết, cho dù có thực lực Tán Tiên như Kỳ Quân Sát, trong lúc không kịp đề phòng cũng sẽ bị bốn tầng điệp gia đánh bật lui về sau, càng huống chi bây giờ hần đã nắm vững năm tầng điệp gia. Trí trưởng lão mỉm cười, nói: ” Diệt Ma Phật Châu là ta tu luyện đó, yên tâm đi, cứ mặc tình xuất ra.”

Miệng của Lý Cường không hề khép lại, nghĩ thầm: ” Thật lợi hại a, trách không được bộ dáng của hần lại thần nhiên như vậy.”

Trí trưởng lão ngồi ngay ngắn bất động lẳng lặng nhìn hần. Lý Cường cắn răng nói: ” Cẩn thận a, chuyết !” Hai tay rất nhanh xuất ra thủ ấn, trong phút chốc, vô số màu sáng tỏa ra, một đạo ánh sáng màu hồng từ trong lòng bàn tay thoát ra, đột nhiên Diệt Ma Phật Châu trên cổ hần sáng lên, mười tám viên châu bay vào trong luồng sáng màu hồng đó. Lý Cường xoay cổ tay, quát to: ” Đi !” Luồng sáng màu hồng phát ra âm thanh chấn động, lao thẳng tới Lý trưởng lão. Luồng sáng vừa ra khỏi tay hần đã phát hiện, lần này đã mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Kim liên dưới thân Trí trưởng lão đột nhiên phát ra kim mang, vô thanh vô tức đánh tan luồng sáng màu hồng nát bấy. Hắn gật đầu, nói: "Không tệ ! Không tệ ! Người đã có thể nắm giữ được thủ pháp vận dụng cơ bản nhất, phối hợp với uy lực của Diệt Ma Phật Châu, ở tu chân giới đã là cao thủ."

Hắn bắt đầu giải thích làm thế nào vận dụng Diệt Ma Phật Châu và Thập Bát Diệt Ma Thủ, trong đó có nói đến sáu phù chú phòng ngự, có thể xen lẫn vào công kích phù chú, uy lực công kích hoàn toàn có thể tự mình khống chế. Hắn cười nói: "Phương pháp đơn giản nhất để vận dụng chính là một phòng ngự phù chú và công kích phù chú, đó chính là Diệt Ma Thần Lôi, luyện thành thực có thể không cần do dự mà đánh ra, người có thể thử xem."

Lý Cường nhớ kỹ lúc mới bắt đầu tìm hiểu sáu loại công kích phù chú, đã đánh ra uy lực nhỏ nhất, nguyên lai là phải xen lẫn phòng ngự phù chú với công kích phù chú cùng lúc sử dụng, lúc ấy cũng không hề nghĩ đến điểm này. Hắn đem hai loại phù chú điệp gia rất nhanh, tay xuất ra một đạo hồng quang. Trí trưởng lão cũng vươn tay, cũng có một đạo hồng quang đồng dạng bay ra. Hai đạo hồng quang chạm vào nhau, thanh âm sét đánh vang lên, ầm ầm đại chấn, kim liên hai người đang ngồi cũng đồng thời bắn ra kim mang, làm tiêu tán đi lực công kích đang lan tới. Lý Cường hít một hơi thật sâu, uy lực này thật sự quá kinh người.

Trí trưởng lão cười nói: "Người có thể từ từ tìm hiểu, còn có rất nhiều chủng loại có thể kết hợp mà sử dụng. Mặt khác, Kim Liên Ngọc Tọa người đang ngồi là một kiện mật bảo Phật tông, diệu dụng vô cùng, tặng cho người phòng thân." Hắn còn nói thêm: "Hai kiện đồ vật này cho người, một kiện là ngọc đồng giản ghi lại mật pháp tu luyện của Phật tông cùng với một chút linh ngộ của ta cũng ghi vào trong đó. Còn một kiện Phật Chỉ, người đeo trên tay, bên trong có không ít mật bảo Phật môn, cách dùng ghi trong ngọc đồng giản, có thời gian người từ từ tu luyện."

Từ trên người Trí trưởng lão xuất ra hai kiện bảo bối, hướng Lý Cường chậm rãi bay tới. Lý Cường đưa tay cầm lấy, ngọc đồng giản nọ cỡ một ngón cái, màu đen, lóng lánh như ngọc, hắn thu vào trong thủ trạc. Phật Chỉ lại là một giới chỉ (chiếc nhẫn), hắn thuận tay đeo vào, nhưng cũng giật mình phát hiện đây cũng là một cái giới chỉ có thể trữ vật bên trong. Không gian bên trong cũng không giống như thủ trạc của mình, không biết có rất nhiều thứ đồ gì đó, chật đầy hết không gian bên trong, hắn nhìn không được kinh hãi than thở: "Nhiều đồ vật như vậy a."

Trí trưởng lão cười nói: "Nơi này có rất nhiều đồ vật đều là tài liệu luyện khí, mật bảo cũng không nhiều, có chút đồ vật hy vọng người có thể truyền lại cho những tín đồ ngưỡng mộ Phật tông, đáng tiếc là bọn họ không thể đến được vùng đất bình yên cực lạc."

Lý Cường vẫn đang nhìn giới chỉ trên ngón tay, nghe vậy gật đầu nói: "Không thành vấn đề, ta cũng quen biết nhiều người như thế."

Trí trưởng lão nói: "Phật Chỉ thì chỉ có trưởng lão Phật tông mới có quyền đeo nó, chỉ cần là đệ tử Phật tông, người cho hắn xem Phật Chỉ, hắn sẽ hiểu được, còn có, Phật Chỉ có thể ẩn đi được..."

Lý Cường lập tức hiểu được ý tứ của hắn, cười nói: "Àn, ta sẽ không để cho người của tu chân giới nhìn thấy đâu, bọn họ nếu tưởng ta là trưởng lão của Phật tông, hắc hắc, ta sẽ xong đời rồi. Yên tâm đi, ta không có ngu ngốc như vậy."

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: "Lão nhân gia, tiểu tử phải dùng biện pháp gì để ngăn cản Điền ***** Lão Tổ, thực lực của hắn cao hơn tiểu tử nhiều lắm a."

Trí trưởng lão cười nói: "Tiểu tử thật thông minh, ta đã sớm chuẩn bị cho người!"

Lý Cường phát hiện trên tay có thêm một kiện đồ vật, đó là một vật hình cầu, cỡ chừng quả trứng, bên trên phủ đầy gai nhọn màu vàng. Lý Cường tò mò hỏi: "Đây là đồ chơi gì a?"

Trí trưởng lão chăm chú nói: "Đây không phải là vật để chơi đâu..."

Lý Cường cuống quýt gật đầu: "Nguyên lai không phải đồ chơi a..."

Hai người đồng thời phát giác những lời vừa thốt có vẻ kỳ cục, nhìn không được cùng nở nụ cười.

Trí trưởng lão nói: "Đây là Phật bảo chuyên dùng diệt ma, tên gọi là Tru Ma Thứ, có thể phối hợp với Diệt Ma Thần Lôi đánh ra, đối với ma đầu thương tổn cực lớn. Người thu nó vào Huyền Ma Châu là được,

không cần phải tu luyện.”

Lý Cường cầm Tru Ma Thứ không biết nên làm thế nào, hần xấu hổ cười nói: ” Lão nhân gia nói rõ hơn một chút đi, làm thế nào thu được vào trong Huyền Ma Châu ? Tiểu tử đối với đồ vật của Phật tông không có hiểu biết gì cả.”

Trí trưởng lão cười ha hả, lộ ra hàm răng trắng, đôi thọ mi cũng bay vung lên, một hồi lâu hần mới ngưng cười, nói: ” Người đem chân nguyên lực đồng thời rót vào Huyền Ma Châu và Tru Ma Thứ, đồng thời dùng tâm niệm đưa Thập Bát Phù Chú khắc trên Tru Ma Thứ, tốc độ phải nhanh, như vậy là được.” Trong lòng hần rất thương thức Lý Cường, bởi vì Lý Cường đã không hiểu thì nói không hiểu, biết chính là biết, không có chút gì muốn che giấu khuyết điểm của mình.

Lý Cường nghe vậy lập tức hành động, hần đối với Thập Bát Phù Chú đã nhớ rất kỹ càng, nhưng muốn nhanh chóng truyền vào trong Tru Ma Thứ thì hần phải rất cẩn thận, cũng may hần đã sớm nắm giữ phương pháp tu luyện Ảnh Mộng Giáp của Nguyên Thủy Môn, đối với loại phương pháp dùng tâm niệm để khắc họa có rất lớn trợ giúp.

Rất nhanh Tru Ma Thứ đã lóe lên ánh sáng chói mắt, đột nhiên một tiếng sấm vang, Tru Ma Thứ biến mất vô tung, nhưng Lý Cường vẫn cảm giác được như nó đang tồn tại, tựa như trong miệng đang ngậm vật gì đó, mặc dù nhìn không thấy nhưng vẫn cảm giác được. Hần cười nói: ” Nguyên lai lại đơn giản như vậy.”

Trí trưởng lão đang xuất thủ ẩn, nguyên lai hần đang chuẩn bị nếu Lý Cường không làm được thì hần giúp một tay, ai ngờ hần lại dễ dàng hiểu được nhanh chóng. Hần rất rõ ràng, cho dù là cao thủ Phật tông, cũng không nhất định có thể nhanh như vậy mà xuất ra được Thập Bát Phù Chú, vì phải cần tinh thần lực rất mạnh, cho dù là tự mình làm cũng không nhanh hơn hần được bao nhiêu. Công lực của Lý Cường hần vô cùng rõ ràng, so với chính mình thì kém hơn rất nhiều, trong lòng hần không khỏi nghi hoặc : tiểu tử này làm sao làm được chứ?

Hai người lại nói chuyện thời gian rất lâu, Trí trưởng lão đem thủ pháp thu phóng Kim Liên Ngọc Tọa dạy cho Lý Cường, hơn nữa nói cho hần nghe diệu dụng của Kim Liên Ngọc Tọa, còn nói cho hần biết một ít địa phương bí ẩn của Phật tông, hy vọng Lý Cường có thể giúp đỡ những đệ tử còn thừa nếu cần sự trợ giúp và hy vọng. Lý Cường rất sẵn lòng đáp ứng, hần đối với việc trợ giúp người khác vốn chưa từng do dự.

Trí trưởng lão thở dài một tiếng nói: ” Tiểu tử, ta cũng nên đi rồi. Ôn trên đối với Phật tông thật sự là chiếu cố, đã đưa tới một người như ngươi vốn là một người tu chân không hề có thành kiến, đây là phúc khí của Phật tông và cũng là của tu chân giới. Tiểu tử hãy bảo trọng, Kim Liên Ngọc Tọa sẽ mang ngươi đi ra ngoài, mặt khác, bên trời bầu trời Phật Chỉ có một tòa Khốn Ma đại trận, dùng Kim Liên có thể mở ra.” Hần nhẹ nhàng dặn dò, trong miệng đọc ra linh chú.

Lý Cường vội vàng thi lễ, nói: ” Trưởng lão đi bình an !” Trong lòng hần lại đang suy nghĩ, Khốn Ma đại trận là vật gì vậy?

Kim Liên Ngọc Tọa cấp tốc xoay tròn, Lý Cường biết là đó Trí trưởng lão đang đưa mình đi ra ngoài. Trong lòng hần cảm khái vạn phần, nguyên lai Phật Đạo tranh chấp là có kết cục thế này, tu chân giới nhìn qua như đã thắng, thật ra là đã đại bại, ngay cả ba Đại Thừa cao thủ lợi hại cũng bị rơi xuống bị thảm như thế, chỉ còn lưu lại một người tu thành ma đầu, thật sự đáng tiếc, đây đều là do thần khí gây ra đại họa. Trong giây lát, hần nhớ tới một việc, ở Thiên Đình Tinh nghe nói đến Thiên Thần Chi Nộ, đó không phải là thần khí hay sao? Trách không được người tu chân như Tần Ban Đồng khi nghe được tin tức như vậy thì kinh ngạc và khẩn trương, lần này không biết lại khởi lên bao nhiêu sóng gió nữa.

105. Chương 105

Mị nhi bay qua bay lại trong đại sảnh, từ khi Lý Cường đi vào trong Phật Trần, nàng giống như bị mất đi hồn phách, tâm thần cực độ bất an, thật không biết làm sao mà nàng có thể trải qua được suốt một trăm mười năm cuộc sống tăm tối như thế nữa. Cho tới bây giờ tựa như nàng chưa từng có sự bất an kỳ lạ như vậy. Từ khi Lý Cường trợ giúp nàng tu luyện linh thể, nàng cũng chỉ biết sau này mình sẽ không thể rời khỏi hần nữa.

Ngô Sân chậm rãi thở ra một hơi, nhìn Mị nhi không ngừng đi lại trước mắt mình, nhin không được nói: "Tiểu nha đầu, đừng có bay tới bay lui nữa, người làm cho đầu của ta choáng váng rồi, ngồi xuống nói chuyện đi."

Mị nhi không thể làm gì khác hơn là đứng ở trước mặt Ngô Sân, nói: "Ca ca sao còn chưa đi ra a ? Lão gia tử, người nói ca ca có thể ra không..ân, dám chắc sẽ không việc gì đâu."

Trong lòng Ngô Sân rất kỳ quái, tiểu nha đầu này dường như đối với Lý Cường phi thường không muốn xa rời, nhưng nàng là linh thể, hoàn toàn cách biệt với người tu chân như Lý Cường. Hắn rất tò mò, tại tu chân giới rất khó thấy người tu chân và linh thể có thể trở thành bằng hữu.

Rất nhanh, Ngô Sân đã hối hận đã cùng Mị nhi nói chuyện phiếm. Tiểu nha đầu này không có lời gì khác để nói, mỗi một lúc lại hỏi: "Ca ca sao còn không ra?" Hoặc là : " Có nguy hiểm gì không a?" " Làm Mị nhi chờ đến chết mất !" " Lão gia tử, người nghĩ biện pháp đi, ca ca đi vào thời gian dài lắm rồi a."

Ngô Sân bị nàng lao thao đến choáng đầu hoa mắt chỉ còn có thể cười khổ. Hắn rất kiên nại, tại tu chân giới cũng có danh tiếng, bây giờ lại bị một linh thể tiểu nha đầu cuốn chặt lấy mà không còn biện pháp nào.

Mị nhi lại vừa nói thêm một lần: " Kỳ quái, thời gian dài như vậy, ca ca tại sao còn không ra a?"

Ngô Sân bị nàng liên tục oanh tạc đến mệt nhọc khiến cho cả người run rẩy, đầu đầy tóc bạc dựng đứng như con nhím. Cuối cùng Mị nhi cũng chú ý đến hắn, nói: " Lão gia tử, người bị gì vậy? Có phải là bị bệnh rồi không, kỳ quái, người tu chân không dễ dàng bị sanh bệnh đâu..." Rồi lại khẩn trương nói tiếp: " Ai, ca ca tại sao còn không ra, làm Mị nhi bị sốt ruột chết rồi."

Ngô Sân quả thực sắp nổi điên, hắn đứng bật dậy, dương tay xuất ra một đạo bạch quang đánh vào vách tường, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, làm vách tường bị thủng một lỗ. Hắn không khống chế được nữa, hét lớn: " Nha ! Oa...oa...oa ! Đi !" Hắn đá mạnh một cước vào một cây trụ " rắc..." " Oanh !" Bụi đất hòa đá vụn bay loạn, cây trụ bị một cước của hắn chấn nát bấy.

Mị nhi cả kinh, nói: " Lão gia tử, người đừng có gấp, ca ca sẽ ra mà !" Tiểu nha đầu vốn không biết Ngô Sân chính là bị nàng luôn miệng lẩm bẩm đến nổi điên, còn tưởng rằng hắn đang lo lắng cho an nguy của Lý Cường. Đáng tiếc cho Đại Huyền Phật Cảnh nổi tiếng của Phật tông bị Ngô Sân hoàn toàn phá hủy, mà người gây họa lại chỉ là một Linh thể tiểu cô nương.

Ngô Sân vô lực rơi xuống mặt đất thở hổn hển, hắn mới từ trong huyền cảnh thoát ra, công lực thoái lui phần lớn, tâm thần cực kỳ không ổn định, Mị nhi liên tục lao xao giống như đang điểm hỏa được, khiến cho hắn liên nổi điên. Đứng trên mặt đất một lát, hắn đột nhiên hiểu ra mình đã thất thố, thở dài, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, nói: " Tiểu nha đầu, đừng hỏi nữa, ca ca của người không có việc gì đâu."

Mị nhi tựa như nắm được một cành cây cứu mạng, bay tới bên người Ngô Sân, nói: " Thật a ? Thật tốt quá, ca ca không có việc gì...nhưng sao ca ca còn chưa đi ra a ?" Nàng tựa hồ như không còn gì để nói, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một câu.

Ngô Sân chấp tay, hữu khí vô lực nói: " Ách ! Tiểu cô nãi nãi, người yên tĩnh dùm ta một lát có được không a ? Ai !" Hắn ngẫm thề, sau này nhìn thấy linh thể, nhất là nữ linh thể, nhất định phải tránh mặt thật xa, thật sự là quá đáng sợ.

Sự chú ý của Mị nhi hoàn toàn không ở nơi này, cũng không để ý tới lời nói của hắn, nàng vẫn bất an như trước bay tới bay lui, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: " Ca ca sao còn không ra a."

Ngô Sân rốt cuộc cũng là tu chân cao thủ, rất nhanh đã điều chỉnh tâm lý, vì để tránh tức giận nữa, nên đem tâm thần chìm vào nguyên anh bắt đầu tu luyện.

Khi hắn từ trong tu luyện tỉnh lại, hắn phát hiện Mị nhi vẫn đang ở đằng kia lẩm bẩm, vẻ mặt vô cùng cô đơn, nhìn bộ dáng rất thương tâm. Ngô Sân ngây dại, đột nhiên trong lúc đó hắn phi thường cảm động, tiểu nha đầu này không nghĩ tới lại chấp nhất như vậy, hắn quả thật không hiểu rõ Lý Cường có bản lĩnh gì, có thể làm cho tiểu nha đầu này lo lắng đến như vậy.

Mị nhi nhìn thấy Ngô Sân mở mắt ra, lập tức lướt lại gần, cất giọng thánh thót thỏ thẻ: " Lão gia tử...Ngô đại ca, sao ca ca ta còn chưa ra?"

Ngô Sân không biết tại sao đạo tâm đã nhiều năm bình lặng đột nhiên khê run lên, chợt nghĩ có chút đau xót, hần rất thành khẩn nói: " Nha đầu, người yên tâm đi, ca ca người nhất định sẽ ra tới mà...yên tâm đi." Thương cảm cho Ngô Sân cả đời không có an ủi người, chỉ biết khuyên bảo những lời như vậy.

Tiểu Hải yêu sau khi rời khỏi Lý Cường vẫn nằm trên một cây trụ, không hề động đậy ngủ ngon lành. Ngay khi Ngô Sân cũng không còn nhìn được thì đột nhiên nó bay lên, lao vào trong ngực của Mị nhi. Mị nhi ôm lấy nó, rốt cuộc đã tìm được một đối tượng để giải tỏa, nói: " Lam Quang, làm Mị nhi gấp chết rồi, ca ca đang làm cái quỷ gì, đến bây giờ còn không có tin tức..." Tiểu Hải yêu xoay tròn con mắt, nhỏ giọng kêu khê gì đó.

Ngô Sân chỉ tay vào Phật Trần, lớn tiếng nói: " Nha đầu mau nhìn kia !"

Mị nhi nhẹ nhàng lướt tới, chỉ thấy nơi góc tường đoàn Phật Trần kịch liệt quay cuồng, nàng hưng phấn kêu lên chói tai: " Ca ca đi ra rồi ! Ca ca đi ra rồi !"

Một tia kim quang từ trong Phật Trần xuất ra, dần dần kim quang đại thịnh. Ngô Sân nắm lấy Mị nhi, bay ngược ra sau, Mị nhi không rõ vì sao, kêu lên: " Ngô đại ca, đừng kéo Mị nhi, ta phải nghênh đón ca ca a !"

Anh mắt Ngô Sân vẫn là bất phàm, quát: " Đó là bảo quang của Kim Liên Ngọc Tọa, là bảo bối lợi hại của Phật tông đang đi ra ! Coi chừng !"

Kim quang mãnh liệt có thể làm người ta mù mắt, tiểu Hải yêu hưng phấn kêu to, từ trong ngực Mị nhi bay ra, nhào vào trong kim quang. Trong nháy mắt kim quang tiêu tán, Lý Cường cười hì hì ôm tiểu Hải yêu, nói: " Đại ca, Mị nhi, a a, thiếu chút nữa không còn được nhìn thấy các người rồi, haha..."

Về mặt của hần thật cao hứng, bí huyết này hung hiểm dị thường nhưng thu hoạch cũng thật lớn. Mị nhi cũng theo tiểu Hải yêu lao tới, ôm lấy cổ Lý Cường, không buông tay cũng không nói lời nào, Lý Cường cười cười vỗ vỗ lưng nàng, nói: " Mị nhi ngoan hay không ngoan a..."

Bạch Phát Ngô Sân tiếp lời nói: " Sao lại lâu như vậy? Xảy ra chuyện gì? Có nhìn thấy người của Phật tông không?"

Hần không hổ là tiền bối cao nhân, đoán được rất chuẩn.

Lý Cường cười nói: " Đại ca, đừng hỏi nữa. Bên trong thật sự hung hiểm, vận khí không tốt thì thiếu chút nữa đã không thể ra đây rồi." Hần cũng không muốn nói đến chuyện đã gặp Trí trưởng lão, bởi vì cừu hận của Ngô Sân và Phật tông đời này thật khó hóa giải được, Lý Cường biết rõ sau này vĩnh viễn cũng không gặp được người của Phật tông nữa, nói về họ cũng không còn ý nghĩa.

Mị nhi ở bên tai Lý Cường nhỏ giọng nói: " Ca ca, sau này hãy mang theo Mị nhi bên cạnh, nếu không Mị nhi sẽ lo lắng đến chết mất. Ca ca, sau này cho Mị nhi vào Huyền Ma Châu tiềm tu, như vậy Mị nhi vẫn có thể đi theo ca ca được mà."

Lý Cường cười nói: " A a, được a, nhưng ta không biết làm sao đưa Mị nhi vào đó."

Ngô Sân ở một bên cười nói: " Rất đơn giản, ta dạy cho người một thủ ấn, cam đoan có thể đưa nàng vào đó." Hần bày ra một thủ thế, nói một câu linh chú. Lý Cường kinh ngạc hỏi: " Đại ca, sao huynh cũng biết dùng bảo vật của Phật tông?"

Ngô Sân đắc ý cười to: " Cùng Phật tông tranh đấu lâu như vậy, về khả năng này của họ ai mà không biết."

Lý Cường nói: " Bây giờ Mị nhi có muốn vào đó không?"

Mị nhi cười duyên nói: " Được a, muội và Lam Quang cùng đi vào."

Ngô Sân vội vàng ngăn cản: " Đừng đi vào, bây giờ khoan đã, đợi đến khi nào hiểu rõ thì hãy đi. Bên trong Huyền Ma Châu hấp thu vô số hỗn phách nguyên anh, tiểu nha đầu bây giờ đi vào không chịu nổi đâu, phải có chủ nhân của Huyền Ma Châu trợ giúp mới được."

Mị nhi sợ đến le lưỡi, dịu dàng nói lời cảm tạ: " Cảm ơn lão nhân gia nhắc nhở, Mị nhi sợ nhất là đánh nhau đó." Nói xong nàng phi thân nhảy đến trên vai Lý Cường, súc lại thành một tiểu cô nương nhỏ như ngón cái.

Lý Cường hỏi: " Chúng ta ra ngoài thế nào? Đại ca biết không?"

Ngô Sân nói: " Bên trái có thông đạo để đi. Lão đệ, người làm sao lấy được Kim Liên Ngọc Tọa vậy? Loại phật bảo này chỉ có mấy người lợi hại nhất của Phật tông mới có, xem ra bọn họ cũng đã xong hết rồi, mới có thể để lại bảo vật này ở bí huyết thôi."

Lý Cường chỉ cười mà không đáp, thay đổi lời nói: " Đại ca, huynh biết Điền Cúc Lão Tổ không?"

Ngô Sân lắc đầu, nói: " Hẳn là ai vậy? Cái tên mà cũng có khẩu khí lớn quá."

Mị nhi nói: " Điền Cúc Lão Tổ và Điền Cúc Ma Trượng có quan hệ gì không a? Ca ca, huynh nghe nói qua ở nơi nào vậy?"

Lý Cường biết sau khi Lý Du Vi nhập ma, ước chừng chỉ có người của Phật tông mới biết được lai lịch của hắn, những người khác sẽ không thể biết được. Hắn nói: " Điền Cúc Ma Trượng chính là nguyên thần thứ hai của Điền Cúc Lão Tổ, nghe nói hắn sắp xuất thế."

Ngô Sân mặc dù không biết Điền Cúc Lão Tổ là ai, nhưng đối với Điền Cúc Ma Trượng cũng rất rõ ràng, bây giờ lại nghe nói Điền Cúc Ma Trượng chính là nguyên thần thứ hai của hắn, liền hỏi: " Song Nguyên Thần của Ma Đầu? Ma đầu là Điền Cúc Lão Tổ ? Là ai tu vào ma đạo, dĩ nhiên lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ là..." Trong lòng hắn mơ hồ có một loại cảm giác không tốt.

Ba người một thú hướng theo thông đạo phía trước bay đi.

Lý Cường đột nhiên dừng lại, nói: " Nơi này lại có dấu vết, người này rất kỳ quái, tựa hồ rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này."

Bọn họ đã ở lại khá lâu bên trong Di Chỉ, ngay cả Mị nhi cũng đã có chút không rõ phương hướng, thông đạo nơi này thật sự là quá nhiều, quanh co lần lượt thay đổi, tầng tầng lớp lớp, so với mê cung còn phức tạp hơn rất nhiều. Lý Cường phát hiện dấu vết là trước khi bọn họ tiến vào Đại Huyền Phật Cảnh đã nhìn thấy, rất rõ ràng là dấu vết do người tu chân lưu lại.

Ngô Sân gật đầu nói: " Người này nhất định là bị thương, hình như cứ bay một đoạn lại bị rơi xuống."

Mị nhi nói: " Mọi người nhìn lên tường, là thủ ấn người nọ lưu lại."

Lý Cường nhìn dấu tay, xem xét một hồi vẫn không rõ ràng, vì vậy cười nói: " Chúng ta ở đây làm chi, hình như đang truy tung người này sao, a a, chúng ta phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài trước, đừng có ở mãi chỗ này a."

Ngô Sân cũng bình tĩnh, cười to nói: " Ha ha, lão đệ nói không sai, ai ! Lòng hiếu kỳ thật sự là hại người a, không chậm trễ thời gian nữa, đi !"

May là trước kia Mị nhi từ phía trên Di Chỉ đi xuống, nàng vì đi vào bên trong từng tốn hao rất nhiều công phu và tinh lực, đối với tình huống bên trong tương đối đường như quen thuộc. Ba người tìm được một tế thai lớn, Mị nhi kêu to: " Nơi này là Đại Bái Đàn, Mị nhi biết đường đi ra ngoài rồi."

Nàng chỉ cần tìm được vật so sánh, lập tức hiểu ngay đường cần đi. Nàng phi thân lên, cười duyên nói: " Mị nhi dẫn đường, hai vị đại ca đi theo a."

Con đường này lên cao xuống thấp, khi trái khi phải, Mị nhi tựa hồ phi thường quen thuộc. Kỳ thật, đây đều là những nơi nàng đã chuẩn bị đi qua, nàng đã hoàn toàn nhớ kỹ không quên. Cho dù như vậy, ba người cũng hao tốn một thời gian rất lâu, trên đường cũng có gặp qua những trận pháp bình thường, có Ngô Sân, một đại tông sư về trận pháp, bọn họ không chút phí công đi qua dễ dàng. Ngô Sân còn thuận tiện chỉ cho Lý Cường những học vấn về trận pháp một phen.

Một thông đạo rất rộng mở xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Mị nhi hưng phấn nói: " Đã đến được tầng trên rồi."

Lý Cường cũng thật cao hứng, cười nói: " A a, trước tiên hãy đi nhanh hơn rồi hãy nói, ta còn chưa từng tới được Mãng Nguyên bao giờ a."

Ngô Sân vừa muốn nói chuyện, cả Di Chỉ đột nhiên chấn động. Mị nhi nhát gan, liền bay trở về trên vai Lý Cường, nhỏ giọng hỏi: " Chuyện gì vậy a?" Bây giờ chỉ cần cơn gió nhẹ thổi là nàng liền lập tức trở lại vai Lý Cường, tựa hồ nơi đó mới là nơi an toàn của nàng.

Âm thanh chấn động ngày càng giống như thiên băng địa liệt (trời rung đất chuyển), những tảng đá lớn theo chấn động rơi xuống thông đạo vang lên những tiếng ầm ĩ. Tay Lý Cường bổ vào tảng đá, trong lòng kinh nghi nói: " Không phải là ma đầu xuất thế đó chứ, ai nha, ta còn chưa kịp chuẩn bị cho tốt a."

Vách tường thông đạo phát ra tiếng vỡ vụn. Mọi người đều cũng biết thông đạo nơi này đều bị mật pháp gia cố qua, bình thường sẽ không có chuyện rạn nứt bao giờ. Mị nhi kêu lên: " Mọi người nghe thử...là tiếng sấm !"

Lý Cường kêu lên: " Đại ca, chúng ta hướng ra ngoài xông ra !" Hấp Tinh kiếm liền xuất ra.

Lá gan Ngô Sân thật lớn, không mặc chiến giáp, cũng không cần phi kiếm, ứng tiếng nói: " Được, chúng ta đi ! Di ? Lão đệ cũng có Chân Huyền kiếm khí, thật sự là nghĩ không ra..."

Mị nhi nhìn thấy hấn trong lúc gấp gáp này còn tâm trí quan tâm đến kiếm vụ của Lý Cường, không khỏi cảm thấy bội phục, cao thủ dù sao cũng khác hẳn với người khác.

Tiếng sấm ở bên trên mơ hồ truyền đến, mỗi tiếng sấm truyền tới thì thông đạo lại chớp lên không ngừng, trước mắt tràn đầy sương khói, những hòn đá trên đầu không ngừng rơi xuống. Lý Cường quát: " Mị nhi chỉ phương hướng, đại ca chúng ta đi !" Hấn liền nhanh chóng phóng về phía trước. Ngô Sân theo sát ở phía sau, trong lòng còn đang suy nghĩ: Phó Sơn thu vị tiểu đệ này làm cho người ta thật ngạc nhiên, hấn lại có được loại kiếm pháp trong truyền thuyết thế này.

Mị nhi kêu lên: " Mọi người cẩn thận, càng đi tới thì công lực sẽ càng yếu bớt đó..."

Ngô Sân và Lý Cường nghe không hiểu ý tứ của nàng. Ngô Sân hắng giọng: " Phía trước là ra khỏi rồi sao?"

Mị nhi nói: " Xuyên qua miệng giếng sáu cánh kia là có thể lên mặt đất."

Thông đạo lại một lần nữa kịch liệt chớp lên, càng có nhiều hòn đá vỡ ra rơi xuống, tiếng sấm đã nghe càng thêm rõ ràng. Lý Cường ngạc nhiên nói: " Bên ngoài như đang đấu pháp bảo, chúng ta nhanh lên một chút !"

Ba người rất nhanh đã từ miệng giếng trời trực tiếp bay lên, chỉ trong một sát na bay lên mặt đất, mọi người đều cảm giác được thân thể chợt trầm xuống. Lý Cường kêu lên: " Mụ nội nó, chuyện gì xảy ra?"

Ngô Sân đáp: " Bên trên bị cấm chú, ân, công lực ít nhất giảm đi một trong ba phần. Không có việc gì đâu, chỉ là phải cố hết sức một chút !" Đến lúc này hai người mới hiểu được ý tứ của Mị nhi.

Phật tông di chỉ trên mặt đất chiếm một khu rất lớn, Lý Cường phóng mắt nhìn lại, chung quanh đều là hoang tàn đổ nát, nhìn lướt qua cơ hồ không thấy ranh giới. Bầu trời xa xa đầy nghẹt người, từng đạo tia chớp tiếng sấm điếc tai nhức óc, những luồng ánh sáng năm màu lần lượt lóe lên quang mang chói mắt. Ngô Sân kinh ngạc nói: " Sao lại có nhiều người tu chân tụ tập ở chỗ này như vậy?" Hấn nhìn không được ngửa mặt lên trời cất lên tiếng huýt sáo thật dài.

Lập tức liền có mấy người tu chân cấp tốc bay xẹt qua. Lý Cường nghĩ thầm: " Lão ca ước chừng đã không còn nhần nại." Bọn họ liền tiếng lên nghênh đón.

Những người qua tới Lý Cường không nhận ra một ai, không biết là môn phái nào, trang phục cũng rất xa lạ. Mị nhi ở bên tai Lý Cường nhỏ giọng nói: " Nhìn trang phục, bọn họ là người tu chân từ Phong Duyên Tinh tới..."

Ngô Sân tóc dài phiêu động, trong thời gian ngắn đã tới ngay trước mặt mấy người tu chân, Lý Cường không biết thuấn di, cũng chạy theo sau tới gần.

Chỉ cần là người tu chân sẽ hiểu được thuấn di đại diện cho điều gì, phải là người tu chân có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, người có tu vi như vậy, dám chắc tại tu chân giới là một đại tông sư. Ngô Sân lạnh lùng hỏi: " Ở đây đang làm gì? Các ngươi là ai?"

Mấy người tu chân nọ ước chừng giữ nhiệm vụ cảnh giới, nhìn thấy Ngô Sân có thể thuận di, biết người này lợi hại, thái độ rất cung kính nói: " Chúng ta là người tu chân tới từ Phong Duyên Tinh." Rồi lại chỉ vào những người trên không trung nói: " Bọn họ đều là cao thủ từ các nơi tới đây..."

Lúc này Lý Cường mới chạy tới, lẳng lặng đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện.

Nguyên lai, một phần đồ của Thiên Kích Phong đã phá hư cấm chế giam giữ Điền Cực Lão Tổ, nên hắn đã được thả ra. Việc này đã bị cao thủ của Thiên Kích Phong trấn thủ Mãng Nguyên phát hiện, bọn họ nhanh chóng khẩn cấp phát ra Thiên Triệu Lệnh tối cao của tu chân giới, đồng thời khởi động một tòa đại trận đã được chuẩn bị sẵn, đem Lão Tổ vây lại trong địa huyết, bất quá chỉ có thể tạm thời giam cầm hắn, không thể kéo dài được thời gian, với thực lực của Điền Cực Lão Tổ sẽ rất nhanh có thể thoát khỏi ra.

Thiên Triệu Lệnh là một trong tam đại triệu lệnh tối cao của tu chân giới, nếu mỗi khi có đại tai nạn phát sinh thì tất cả người tu chân của các đại môn phái tiếp lệnh phải buông hết mọi chuyện mà nhanh chóng chạy tới hỗ trợ. Bây giờ đã có một bộ phận người tu chân chạy tới, ước chừng năm, sáu trăm người, còn có người tu chân phía sau cũng đang không ngừng đổ tới, bất quá kỳ quái chính là những người tu chân đến đây lại không có nhiều cao thủ, tu đến Xuất Khiếu kỳ không quá mười người, siêu cấp cao thủ Phân Thần kỳ chỉ có ba, tính luôn cả Ngô Sân vừa mới tới, cao thủ Hợp Thể kỳ cũng không có một ai. Cũng may Lão Tổ tạm thời còn chưa đi ra, bây giờ từ địa huyết chạy ra chỉ là những quái vật do hắn tu luyện ra, đang tranh đấu cũng những người tu chân trên bầu trời.

Mấy người tu chân này tu vi tu chân còn kém, còn chưa tới được Nguyên Anh kỳ, cho nên được phái ra ngoài đảm nhiệm cảnh giới và tiếp đãi. Lý Cường nhìn chung quanh, cũng quả nhiên nhìn thấy phía xa xa có kiếm quang chớp động. Ngô Sân gật đầu nói: " Tốt, chúng ta cũng tới diệt ma đó." Hắn lại hướng tới bọn họ giải thích mình ở nơi nào tới.

Trong đó có một người tu chân hỏi: " Xin hỏi các người là người của môn phái nào? Tên là gì? Chúng ta cần phải thông báo một tiếng."

Lý Cường nói: " Chúng ta thuộc Trọng Huyền Phái, vị này là Bạch Phát Ngô Sân, ta gọi là Lý Cường."

Mấy người tu chân này nghe xong đều sửng sốt, Bạch Phát Ngô Sân? Một trong bảy đại cao thủ trong truyền thuyết ? Danh khí của hắn tại tu chân giới như sấm nổ bên tai, đệ tử danh gia đại phái ai mà không biết? Lý Cường tại tu chân giới bây giờ cũng đại danh鼎鼎, tu vi của hắn cao đến bao nhiêu người khác không rõ ràng lắm, nhưng bằng hữu của hắn đều là nhân vật vô cùng nổi danh tại tu chân giới.

Mấy người tu chân kia nhìn nhau, trong đó có một người nói: " Hai vị tiền bối xin mời đợi một chút." Hắn dương tay xuất ra một hỏa hiệu, cấp tốc bay lên trời, nổ tung trên đó, phát ra bạo âm như một chuỗi xuyên. Đây là tín hiệu đã ước định của bọn họ, tỏ vẻ đã có siêu cấp cao thủ tới rồi. Lập tức có bảy, tám kiếm ánh lóe sáng, rất nhanh hướng bên này bay tới.

Người bay ngay giữa trung gian chính là một người Lý Cường quen biết, đó chính là Tạp Bồn thần sử. Hắn cười hi hi tiến lên nghênh đón.

Tạp Bồn thần sử vừa nhìn thấy Lý Cường thì không ức chế được nữa, liền nở nụ cười, trong lòng hắn vô cùng bội phục đại khí của Lý Cường. Cùng với Thiên Kích Phong xảy ra xung đột lớn như thế, nhưng hắn vẫn còn chịu đến đây để hỗ trợ. Thật ra Lý Cường chỉ là trong lúc vô ý đi tới được di chỉ tại Mãng Nguyên mà thôi.

Tạp Bồn thần sử cười nói: " Lão Đại , thật tốt quá, người cũng đã đến, vị tiền bối này là ai a? Lão Đại giới thiệu một chút đi."

Ngô Sân quay đầu nhìn Lý Cường, hỏi: " Lão Đại ? Lão đệ, người dẫn theo bao nhiêu người ? Hắn gọi người lão Đại ? Hắc hắc, nghe hình như là hơi quá phận a."

Lý Cường làm người vốn không quan niệm lớn nhỏ, hắn cười hi hi nói: " Tạp Bồn thần sử, a a, đây là đại ca của ta, Trọng Huyền Phái Bạch Phát Ngô Sân." Lại nói: " Lão ca a, nếu không thì huynh làm lão Đại đi, để cho huynh sáng khoái một lần?"

Người tu chân bay lại nghênh đón đều là những nhân vật đầu lĩnh, vừa nghe tên Bạch Phát Ngô Sân cũng liền chấn động. Trong lòng Tạp Bồn thần sử không khỏi cười khỏ, Lý Cường này cũng thật tuyệt, mỗi lần

hắn xuất hiện bên người đều có một nhân vật vô cùng lợi hại, lần trước là Kỳ Quân Sát, lần này lại tới một Bạch Phát Ngô Sân. Hắn vội vàng báo danh thi lễ: " Sứ giả Tịch Bồn của Khảm Ba Nhi đại thần bái kiến tiền bối."

Ngô Sân lại rất sĩ diện và kiêu ngạo, nhìn thấy Tịch Bồn cung kính như thế thì gật đầu nói: " Ân, được rồi, Thản Bang đại lục Khảm Ba Nhi đại thần ? Ta hình như vẫn nhớ là Đan Kỳ Nhi đại thần a, sao lại đổi người rồi?"

Da đầu của Tịch Bồn cũng đã tê dại, bèn cung kính nói: " Đan Kỳ Nhi đại thần đã ra ngoài tiềm tu, bây giờ đã truyền ngôi cho Khảm Ba Nhi đại thần."

Những người khác cũng đã tiến lên hành lễ, báo xuất thân phận và môn phái. Bọn họ là Thiên Kích Phong đệ nhị Trần Quan Sử Lão Thành Siêu, đệ cửu Trần Quan Sử Minh Kỳ, Phong Duyên Tinh Bách Kiếm Môn Trần Chí Lực, Động Uyên Giáo Thạch Thanh Minh trưởng giáo. Bên người mỗi người bọn họ đều có đi theo một gã đệ tử, cũng theo trưởng bối hướng Ngô Sân hành lễ. Mọi người ra mắt xong, lại quay về nhìn Ngô Sân vị cao thủ trong truyền thuyết, trong lòng đều cảm thấy bất an.

Lý Cường phát hiện, phàm là các đại phái nổi danh cũng không có ai tới, hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái, liền hỏi Tịch Bồn: " Tịch Bồn, sư tôn của ta có tới hay không a? Còn những người khác có tới không?"

Tịch Bồn nói: " Hành tung của Kỳ tiền bối ta không biết, còn những người khác đều đã đến Lạp Đô quốc, bọn họ nói Lão Đại đã dặn họ tập hợp ở nơi này, chỉ có Cảnh trưởng lão tới đây thôi."

Lý Cường cười nói: " Lão phong tử thích đánh nhau, ai, nhiều người tụ tập ở đây như vậy, đang đánh cái gì chứ?"

Thiên Kích Phong Lão Thành Siêu chen lời đáp: " Bọn họ đang tiêu diệt những quái vật và ma hồn từ địa huyết chui ra. Lý tiền bối, lần trước Thiên Kích Phong Trần Quan Sử Long Thiên Nhạc và Minh Linh tử hai người đã đắc tội với tiền bối, Thiên Kích Phong tuyệt đối không khoan dung cho họ. Bây giờ Long Thiên Nhạc đã bị giam cầm, ta đối với việc bọn họ đã đắc tội với tiền bối thật sự xin lỗi."

Lý Cường có chút sững sốt, hắn không biết Nạp Thiện ở Thiên Lộ thảo nguyên từng đại nháo, làm Tịch Bồn thần sử sợ đến lập tức thảo luận với người của Thiên Kích Phong rất nhiều lần, Tịch Bồn có ý muốn người của Thiên Kích Phong tới gặp Lý Cường để xin lỗi, hắn đáp ứng sẽ đứng trung gian hóa giải cho họ.

Tịch Bồn nói: " Thiên Kích Phong không biết lão Đại là khách quý được mời tới, mới phát sinh hiểu lầm như vậy, lão Đại hãy nể mặt Tịch Bồn..."

Lý Cường cười nói: " Quên đi, đó là hiểu lầm, ta không muốn làm gì Thiên Kích Phong đâu."

Tịch Bồn nhất thời thấy yên tâm, cười nói: " Ai, ta đã nói qua, lão Đại sẽ không để ý chuyện này đâu, a a..."

Lão Thành Siêu cười khổ nói: " Nhưng nghiệt chúng Minh Linh tử chạy trốn tới phía dưới Di Chỉ, đã làm ra đại họa động trời, ai ! Hắn đã phá hủy Trần Phong Tinh Bi, vốn giam cầm từ lâu đã không được yên ổn đã bị hắn phá vỡ hoàn toàn, ma đầu sẽ xuất thế a."

Ngô Sân đột nhiên nói: " Nguyên lai dấu vết phía dưới chính là tiểu tử kia lưu lại..."

Lý Cường cũng đã có phản ứng, nói: " Dĩ nhiên là hắn, trách không được dấu vết nọ lại xuất hiện sự bối rối, đáng tiếc..đáng tiếc..."

Đối thoại của hai người bọn họ không ai nghe hiểu. Động Uyên Giáo Thạch Thanh Minh trưởng giáo hỏi: " Lý tiền bối, các người từng tìm kiếm qua sao?"

Lý Cường cười nói: " Thạch trưởng giáo khách khí quá, ta đã truy tung Diền Cúc Ma Trưởng nên mới đến dưới Di Chỉ, nhưng không phát hiện ra tung tích của nó nên mới đi lên đây."

Mị nhi súc gọn trong bộ lông của tiểu Hải yêu, nàng căn bản không muốn gặp mặt những người này, chỉ lo tu luyện mà thôi.

Xa xa lại có một hỏa hiệu bay lên, Tịch Bồn cười nói: " Không biết là ai tới, Lão Đại, chúng ta cùng đi nhìn xem ?"

106. Chương 106

Ngô Sân lập tức nhận ra Thiên Hoàn là cao thủ, hần không tự giác hơi ưỡn ngực, ánh mắt quét tới. Thiên Hoàn a a cười, bay đến cạnh Lý Cường, nói: " Lão đệ cũng lại đây rồi, vị này...?" Hần đối với cao thủ cũng rất miễn cảm.

Lý Cường kéo Ngô Sân, nói: " Đây là đại ca của ta, Bạch Phát Ngô Sân."

Thiên Hoàn nhin không được kêu lên: " Một trong bảy đại cao thủ Bạch Phát Ngô Sân ?" Hần đột nhiên hiểu mình kêu lên như vậy thật là không lễ phép, bèn bước lên hành lễ, nói: " Thiên Hoàn bái kiến tiền bối."

Ngô Sân nhận ra Thiên Hoàn cũng là cao thủ hiếm thấy, hần không tiện khinh mạn, vội vàng đỡ lấy, cười nói: " Lão đệ, không cần đa lễ."

Mọi người lại chào hỏi nhau.

Lỗ Thành Siêu có chút bất an, nói: " Những đại phái chủ yếu của Phong Duyên Tinh còn chưa có tới, ai ! Ma đầu cũng sẽ xuất thế rất nhanh thôi, thời gian không còn kịp rồi."

Có đệ tử của Thiên Kích Phong bay tới thông tri Lỗ Thành Siêu, nói: " Nhị sư bá, cửu sư thúc, Trần Thập Thiên Lôi Trần đã bố trí xong, xin mời trở về chủ trì. Đại sư bá nói, chủ lực cao thủ của Phong Duyên Tinh có thể không tới kịp nữa."

Hào khí nhất thời khấn trương, Lỗ Thành Siêu hướng tới mọi người xin lỗi rồi bay trở về chủ trì Trần Thập Thiên Lôi.

Một tiếng huýt sáo dài thật chói tai truyền đến. Thạch Thanh Minh chường giáo chau mày, nói: " Nghe âm thanh chính là muốn mọi người toàn bộ triệt tiêu, xin lỗi các vị tiền bối, ta muốn đi tiếp ứng các đệ tử."

Lý Cường cười nói: " Thạch đại ca đi đi, sau này chúng ta bàn lại."

Bách Kiếm Môn Trần Chí Lực cũng vội cáo lui. Thiên Hoàn nói: " Chúng ta ở chỗ này nhìn xem tình huống thế nào rồi hãy tính, không biết sao có nhiều người tu chân Thiên Kích Phong và các môn phái khác mà còn không đủ, rốt cuộc là thứ gì làm cho mọi người khấn trương như thế?"

Mọi người đáp xuống trên đỉnh một tòa phế tháp cao nhọn, cỡ bảy, tám tầng. Bó Lập Ban đảo chủ hỏi: " Sao Kỳ tiền bối còn chưa tới?"

Lý Cường nói: " Chúng ta bị lạc, cũng không biết lão nhân gia đã chạy đến đâu rồi." Còn đang nói chuyện, Cảnh Phong bay tới, còn ở thật xa đã oa oa kêu loạn: " Ha ha, tiểu phong tử đến rồi a." Hần vừa đáp xuống thì liếc mắt nhìn thấy Thiên Hoàn, hoảng sợ thu lại gương mặt tươi cười cung kính hành lễ nói: " Cảnh Phong xin ra mắt sư thúc tổ."

Ngô Sân nhìn ra xa, nói: " Bọn họ đã tản ra rồi, hay thật, thật là rối loạn."

Chỉ thấy xa xa có vô số quang mang phi kiếm chói mắt giống như một vòng lửa bị nổ tung đang kích tán ra ngoài, nhất thời kiếm quang lóe ra đầy trời, trông rất đẹp mắt, một mảng lớn như quái vật màu đen phóng lên cao.

Cảnh Phong nói: " Đó đều là tàn hồn lệ phách, bị người đem thu vào những sinh vật sống rồi dùng phương pháp tu luyện rất tàn nhẫn mà thành hình, lực chiến đấu rất mạnh, rất khó tiêu diệt hết. Hắc hắc, lão phong tử đánh nó cũng phải cố hết sức, chúng thật rất lợi hại a."

Ngô Sân gật đầu: " Đây là thủ pháp của Ma Giới, xem ra Điện Cức Lão Tổ kia có tu vi ma đạo rất cao thâm, nếu không thể khống chế được hần, người tu chân nơi này sẽ rất nguy hiểm."

Những người tu chân vừa lui lại đã rất nhanh xẹt ngang qua đám người Lý Cường. Tạp Bồn thần sử nói: " Chúng ta cũng lui đi thôi, Trần Thập Thiên Lôi đã chuẩn bị xong, sẽ ảnh hưởng đến tận đây đó. Lần này chính là Trần Thập Thiên Lôi Bát Hoàn Tương Khẩu, gần sát nhất với Cửu Hoàn Tương Khẩu đó a." Hần ngại ngùng không dám nói, khi Lý Cường ở tại Thiên Lộ thảo nguyên đã phá hủy Chấn Tháp Tinh pháp

bảo, Thiên Kích Phong từ nay về sau cũng không còn khả năng phát huy được Cửu Hoàn Tương Khẩu Trần Tháp Thiên Lô nữa.

Ngô Sân không chút phản ứng, nói: " Khoảng cách xa như vậy không quan hệ gì đâu, không cần lui."

Trong đám người này địa vị của Bạch Phát Ngô Sân là cao nhất, hắn nói không lui, ai cũng không dám lui ra sau. Hắn tiện tay xuất ra một tầng bảo hộ, đem mọi người bao phủ vào trong, cười nói: " Nhìn xem nào nhiệt cũng không tệ a."

Ngô Sân cũng vẫn đứng bên ngoài tầng phòng hộ như trước, nhìn giống như đang xem phong cảnh, thật nhàn nhã tự tại. Lý Cường cũng nhìn không được đi ra, rốt cuộc không ai chịu ở lại trong vòng bảo hộ, đều bước ra ngoài. Lý Cường hô: " Mọi người mặc chiến giáp vào, thả phi kiếm ra, quái vật sắp tới rồi." Lần đầu tiên hắn xuất ra Hấp Tinh kiếm vụ, Thiên Hoàn cũng mặc vào chiến giáp, ngoại trừ Ngô Sân, mọi người đều xuất ra phi kiếm.

Sau khi những người tu chân tản ra, quái vật màu đen kia lập tức hướng ra bên ngoài tấn công mãnh liệt, những luồng khói đen cuộn cuộn áp tới, nhiều đến không kể xiết, mỗi một quái vật đều cũng có khói đen bao bọc dày đặc, phát ra âm thanh quỷ khóc sói tru.

Về mặt Cảnh Phong hưng phấn, phi kiếm của hắn vờn quanh người, không ngừng tụ tán ly hợp. Mọi người đưa mắt nhìn quái vật đang tới gần.

Lý Cường cố tình muốn thử xem uy lực của Diệt Ma Thần Lô mới học được, hắn muốn biết rốt cuộc là nó có uy lực mạnh đến cỡ nào. Đột nhiên hắn bay lên bên trên đỉnh đầu của mọi người, quát: " Để cho tiểu đệ chơi đùa một chút, haha ! Diệt Ma Thần Lô ! Đi ! Đi ! Đi !"

Hắn quát to ba tiếng " Đi !", đánh ra ba đạo hồng quang, màu sắc khác hẳn với khi đánh ra tại Hỗn Độn giới cùng với Trí trưởng lão, trong hồng quang có vô số điểm màu vàng, đó là vì có uy lực của Tru Ma Thứ trộn lẫn trong đó.

Hồng quang xuyên vào trong khói đen dày đặc, mảng khói đen đang hướng ra ngoài cấp tốc trưởng lớn đột nhiên chợt dừng lại. Một âm thanh bạo liệt vang lên thành một chuỗi xuyên, quang mang màu vàng chói mắt liên tục chớp động, quái vật đang bay tới phát ra tiếng kêu chói tai thảm thiết, vô số xương cốt huyết nhục vỡ vụn bay tung tứ tán.

Đám quái vật được luồng khói đen bao bọc này căn bản không đỡ được sự chiếu sáng của kim quang, cùng thời gian, phía trước đã mở ra một khoảng không gian thoáng đãng, trong phạm vi thần lô nổ mạnh, tất cả quái vật đều bị tiêu diệt sạch sẽ. Lý Cường phát hiện uy lực của Diệt Ma Thần Lô thật sự là lợi hại không thể tưởng tượng, hắn nhìn không được ha ha cười to, lớn tiếng kêu lên: " Sảng khoái a ! Haha ! Haha!"

Mọi người đứng ở trên đỉnh tháp đều trợn mắt há hốc mồm, trong đó Ngô Sân là người hiểu biết nhiều nhất, hắn vừa nhìn đã hiểu trong hồng quang có thêm những điểm màu vàng, bởi vậy trong lòng cảm thấy giật mình, vị tiểu đệ này thật sự là quá thần bí, vậy mà cũng học được Diệt Ma Thần Lô nổi danh của Phật tông, hắn từng có kinh nghiệm qua, biết thứ này vô cùng lợi hại.

Cảnh Phong càng kinh ngạc đến kêu lên: " Lợi hại ! Tiểu phong tử...thật sự là không tưởng tượng nổi a ! Đây là pháp bảo gì ? Uy lực vô cùng a !"

Hắn cùng đám quái vật này đã đánh thật lâu, biết đám quái vật này thật sự là khó ngăn cản, hắn phát hiện sau khi Lý Cường chia tay với mình thì hình như lại học được thủ đoạn lợi hại không ít.

Sắc trời đột nhiên tối đen, quái vật đang tấn công ra ngoài đột nhiên dừng lại không công kích nữa. Ngô Sân nhàn nhạt nói: " Hay thật, ma đầu xuất thế, không giống bình thường a."

Vừa dứt lời, quái vật giống như nước thủy triều lui nhanh về phía sau, không tới năm giây thời gian đã thoái lui sạch sẽ, cửa vào địa huyết hiển lộ ra ngoài, đó là một hố sâu thật lớn, nhìn không thấy đáy. Sắc trời càng tối sẫm.

Một đạo màu đỏ sậm từ chân trời cấp tốc trưởng lớn ra, dần dần biến thành một tảng lớn huyết sắc, đang bay tới với vẻ hắc ám kinh khủng. Không khí trầm muộn bao phủ bốn phương tám hướng, ngay cả không

khí cũng có vẻ phi thường áp lực. Bốn phía chợt yên tĩnh, huyết sắc đang quay cuồng biến ảo trên bầu trời thông thả tụ tập về phía phế khu.

Lý Cường đáp xuống, thấy trên mặt mọi người ánh lên huyết sắc trên bầu trời, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả thần sắc của Ngô Sân cũng có chút nghiêm trọng. Hắn hỏi: "Đại ca, sắc trời biến hóa và ma đầu xuất thế không phải là trùng hợp chứ?"

Ngô Sân thở dài nói: "Không có nghĩ đến a, đây chính là ma đầu lợi hại nhất, kỳ quái ? Đây lại là ai chứ ? Có thực lực thâm hậu như vậy mà lại đi tu luyện ma đầu hắc Ma Giới." Đầu đầy tóc bạc của hắn không gió tự động, cười khổ nói: "Mọi người phải cẩn thận đó, ai ! Không nghĩ tới vừa đi ra lại gặp phải đại kiếp như vậy...nếu tình hình không đúng, mọi người không nên liều mạng đánh bừa, có thể bỏ chạy thì hãy đi ngay, nhớ kỹ ! Ngàn vạn lần không thể để cho ma đầu vương trên thân."

Tất cả mọi người có điểm choáng váng, một trong bảy đại ca thủ Bạch Phát Ngô Sân mà cũng nói như vậy, làm ai cũng không dám nghĩ. Thật ra, Ngô Sân đã đoán ra vài phần, hắn dù sao cũng là một trong những cao thủ lợi hại thời bấy giờ, kiến thức rất nhiều, từ dấu hiệu ma đầu xuất thế mà nhìn ra, chỉ biết là đại sự không ổn nữa. Có thiên triệu dấu hiệu ma đầu xuất hiện, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tập Bốn thần sử là người quan tâm nhất đối với sự việc đang phát triển, biến cố của Tây đại lục sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Thản Bang đại lục, hắn nghe phải lời ấy thì càng thêm kinh hãi. Chỉ có Cảnh Phong còn có vẻ hưng phấn, nhìn thấy công lực của Lý Cường tăng nhiều như vậy, hắn lại muốn ra oai, nghĩ thầm: "Nhìn tình huống, chắc là ta đã đánh nhau vẫn còn quá ít nên tiến bộ so với tiểu phong tử lại ít hơn, xem ra không nổi điên thì không được rồi."

Trong địa huyết mơ hồ truyền đến thanh âm cổ quái, giống mà không giống tiếng khóc, cười mà như không cười, làm người nghe khó chịu cực kỳ. Xa xa không ít người tu chân công lực thấp kém đã chống cự không được nữa, đều từ trên không trung rơi xuống.

Thiên Hoàn là một đại sư tinh thông âm luật, kêu lên: "Đây là Nhiếp Hồn Ma Âm ! Đừng nghe !" Hắn liền lẩm bẩm gì đó trong miệng. Một khúc Trấn Hồn Luật vang lên, mặc dù chỉ có bảy âm tiết ngắn ngủn, nhưng do hắn cố gắng thổi ra, cũng miễn cưỡng chống đỡ sự xâm nhiễu của quái âm.

Một ít tu chân cao thủ phát hiện bất hảo, cũng đã phát ra thanh âm chống lại, lúc đầu chỉ có vài người, dần dần ngày càng nhiều cao thủ gia nhập. Lý Cường nghe được cảm thấy thích thú, cũng lớn tiếng rút lên.

Cảnh Phong vừa thấy Lý Cường làm thế, vội vàng làm theo, hắn cũng là tu chân cao thủ tinh thông âm luật, tiếng huyết gió cũng không giống như của người khác, giống như sóng lớn trong biển rộng dần dần vang lên, âm điệu biến ảo, lúc như cuồng phong sóng lớn lúc lại như tiếng sấm chớp giạt, phát ra trận trận oanh minh.

Đông đảo cao thủ cùng lúc phát ra âm thanh, cả phế khu cũng run rẩy. Lý Cường kinh ngạc liền ngừng lại, tròn mắt cứng lưỡi nói: "Đây là lần đầu tiên nghe thấy có nhiều người cùng nhau kêu lên um sùm như vậy, thật là dọa người a." Thanh âm hắn bị bao phủ trong tiếng huyết gió, cơ hồ không ai nghe thấy hắn nói gì.

Ngô Sân vẫn tĩnh táo đứng yên, hắn nghe được câu cảm khái của Lý Cường, nhin không được nở nụ cười, cảm thấy vị tiểu lão đệ này thật là thú vị. Biểu hiện tự do tự tại của hắn thật là tùy tâm sở dục, làm cho Ngô Sân vô cùng thích thú.

Quái âm trong địa huyết rốt cuộc đã bị ngăn chặn, huyết sắc trên bầu trời đã hoàn toàn tụ lại trên mặt đất phía trên địa huyết. Ngô Sân đột nhiên nói: "Chúng ta lui về phía sau !". Ngữ khí phi thường kiên quyết.

Lý Cường là người luôn nghe lời, nhất là đối với các vị cao thủ, hắn lập tức nói: "Đi !" Thật ra mọi người cũng không muốn tiếp tục đứng ngây ngốc ở chỗ này, nghe Lý Cường không chút do dự nói một chữ đi thì đoàn người liền nhanh chóng bay lên không trung, hướng ra phía ngoài lao đi.

Rất nhanh bọn họ đã đến ngay vòng phòng ngự tầng thứ nhất, phụ trách đoạn phòng ngự này chính là mấy người tu chân môn phái nhỏ. Vừa mới dừng lại, chợt nghe tiếng kêu nhỏ sợ hãi: "Động đất rồi...động đất rồi !"

Mặt đất bắt đầu chấn chấn, trong phế khu còn những kiến trúc chưa sụp đổ trong cơn chấn động phát ra "hoa hoa" âm thanh vỡ nứt, chỉ chốc lát sau, đại bộ phận kiến trúc bắt đầu sụp đổ, những hòn đá rơi trên

mặt đất phát ra tiếng vỡ vụn oanh oanh, một cổ bụi mù bốc lên không trung, không khí càng ngày càng khàn trương hơn. Những cao thủ của Thiên Kích Phong đang trấn thủ trên bầu trời cơ hồ đồng thời quát to: "Trần Thập Thiên Lô chuẩn bị ! Trần Thập Thiên Lô chuẩn bị !"

Mọi người đều cũng biết, ma đầu sắp xuất thế.

Trần Thập Thiên Lô cũng không phải dùng để tiêu diệt ma đầu, mà chuyên môn dùng để đối phó Phật tông cao thủ, đây là pháp bảo lợi hại nhất của Thiên Kích Phong, cũng là một kiện pháp bảo cao nhất tu chân giới, mỗi một chấn thập tinh hoàn, uy lực của thiên lô càng tăng mạnh gấp đôi, nếu cả Cửu Hoàn Tương Khẩu, loại uy lực này cho dù là Tán Tiên cũng phải tránh né. Đương nhiên Tán Tiên cũng sẽ không ngu ngốc đứng yên chịu đánh, nhưng ma đầu xuất thế đi ra thì phải cùng với huyết vụ trên bầu trời tương hợp, bởi vậy đây là cơ hội duy nhất của Thiên Kích Phong.

"Trần Thập Chi Tinh...Bát Hoàn Tương Khẩu!"

"Trần Thập Chi Tinh...Bát Hoàn Tương Khẩu!"

Tám ảo ảnh hình dạng sáu cánh bay ra, tám chủng loại màu sắc ảo ảnh xếp chồng lên nhau, tạo thành một cây trụ có sáu cánh, phiêu phù đứng giữa không trung, phát ra quang mang màu hồng chói mắt.

Lý Cường từng bị Trần Thập Thiên Lô đánh bị thương, biết rõ lợi hại, hẩn hỏi: "Cái gì gọi là Bát Hoàn Tương Khẩu?"

Tập Bồn nhỏ giọng giải thích cho hắn nghe, Cảnh Phong nói: "Phong tử đã xem qua Tứ Hoàn Tương Khẩu Trần Thập Thiên Lô, hắc hắc, uy lực quả thật kinh người a."

Ngô Sân đột nhiên nói: "Hay ! Cơ hội này thật là quá xảo diệu.." Hắn đã nhìn ra ma đầu bay lên thì phải cùng với huyết vụ tương hợp, bởi vậy ma đầu tuyệt đối không thể trốn được khỏi sự đả kích của Trần Thập Thiên Lô.

Huyết sát khí tụ tập trên bầu trời bên trên địa huyết, phát ra "xích xích lạp lạp" thanh âm quái dị, tựa hồ đang gọi ma đầu trở về. Cùng lúc đó Trần Thập Thiên Lô cũng đang tích tụ năng lượng, tám đạo ánh sáng trấn giữ tám vòng hào quang, trong lúc này ánh sáng hoàn toàn khuếch tán, hoa lửa liên tục chớp ra. Tám màu sắc khác nhau tuôn ánh sáng phiêu phù trong không trung, xảo diệu là ở phía dưới huyết sát khí nhưng lại ở trên địa huyết, nhìn lại từ xa, ảo ảnh từ trên bầu trời tựa như ánh sáng lóe giữa ban ngày, chiếu sáng cả mặt đất âm u sáng rực. Mị nhi vẫn ẩn núp không nói gì, nàng xem những ảo ảnh xinh đẹp như thế, nhin không được ở bên tai Lý Cường nhỏ giọng than thở: "Ca ca, bầu trời thật xinh đẹp a."

Cảnh Phong đang đứng ở bên cạnh Lý Cường, hắn nghe được thật rõ ràng, vừa chuyển đầu nhìn thấy Mị nhi nhỏ xíu cổ ngón cái hoảng sợ đến hú lên quái dị: "Oa nha ! Là thứ gì đây?"

Mị nhi lạnh lùng nói: "Bồn cô nương là người, người mới là thứ đồ vật gì đó."

Thiên Hoàn cũng bị cuộc nói chuyện của bọn họ hấp dẫn, liếc mắt nhìn một cái, kinh ngạc nói: "Linh thể? Đây là linh thể a, lão đệ, ngươi từ đâu bắt tới?"

Mị nhi nhất thời nổi giận, kêu lên: "Nói hươu nói vượn! Cái gì bắt tới, khó nghe muốn chết!" Tiểu cô nương đã sinh tức giận.

Lý Cường vội nói: "Đây là tiểu muội muội của ta Cổ Mị nhi, mọi người làm quen một chút."

Mị nhi bĩu bĩu cái môi nhỏ nhắn, nói: "Muội biết mà, bọn họ đều là những anh hùng hào kiệt muội không thể chạm tới, nhìn thấy tiểu nữ tử như muội thì khinh thường đâu thêm để ý..."

Đến lúc này Lý Cường mới phát hiện Mị nhi cũng là người miệng mồm linh lợi. Cảnh Phong ngượng ngập gãi đầu, cười nói: "A a , phong tử không biết tiểu Mị nhi là muội tử của tiểu phong tử, phong tử xin lỗi muội a." Hắn nói hết phong tử này đến phong tử kia, mọi người nghe hắn nói đều nở nụ cười.

Thiên Hoàn vuốt râu mép, cũng cười nói: "A a, lão đệ, muội tử của đệ cũng rất lợi hại a. Tiểu muội muội, đừng nóng giận, món đồ này tặng cho muội đây." Hắn xuất ra một huyền băng trụ cổ ngón tay, bên trong ngưng kết ba cây châm màu lam.

Mị nhi cảm thấy thật ngoài ý muốn, thật ra trong lòng nàng có chút tự ti, biết những người này đều là tu chân cao thủ, chỉ sợ bọn họ xem thường mình, cho nên nói chuyện thì nhịn không được có lời móc méo, nàng nào biết đâu giao tình của mấy người này và Lý Cường, nể mặt mũi hần, dù Mị nhi có nói lời khó nghe, họ cũng sẽ không sinh tức giận. Thấy Thiên Hoàn xuất ra lễ vật, nàng ngại ngùng nói: " Xin lỗi, tiểu muội đã thất lễ."

Mị nhi tiếp nhận cây huyền băng trụ nọ, nhìn cây châm nhọn màu lam bên trong, vui vẻ cười nói: " Đây là Thứ Hỗn Mang, Mị nhi có thể dùng a."

Thiên Hoàn cười nói: " Đúng rồi, đây là linh khí khí ta mới xuất đạo tìm được, vẫn không biết dùng, sao mới biết được pháp bảo sử dụng của linh thể, tặng cho muội đó."

Lý Cường cười nói: " Được rồi, đợi một lát rồi hãy nói. Kỳ quái, Trấn Thập Thiên Lôi sao còn chưa đánh xuống a, cho người ta nóng ruột như vậy."

Ngô Sân nói: " Ma đầu còn chưa đi ra, nhưng cũng nhanh thôi, một kích này thập phần lợi hại, các người nhìn quang hoàn trên bầu trời, còn đang tích tụ lực lượng... Trấn Thập Thiên Lôi quả thật là một kiện bảo vật, vậy mà cũng có thể thu phóng tự nhiên."

Tạp Bồn thần sử kêu lên: " Tới ! Đi ra rồi !"

Người tu chân chung quanh cũng phát ra một trận kinh hô. Chỉ thấy địa huyết kịch liệt chấn động, một tiếng hô kinh khủng điên cuồng đột nhiên vang lên, theo tiếng hét điên cuồng này, từ trong địa huyết bay ra vô số quái vật bọc khói đen, giống như luồng suối phun vọt lên trên không, lập tức hướng bốn phương tám hướng cuộn cuộn ào ra. Huyết sát trên bầu trời quay cuồng càng thêm lợi hại. Lý Cường rõ ràng cảm nhận được một loại áp lực thật kinh khủng, áp lực này làm cho những người tu chân yếu nhược bắt đầu khiếp đảm, Ngô Sân nói: " Mọi người nhớ kỹ lời ta, ngàn vạn lần không nên liều lĩnh."

Có người chỉ huy tất cả người tu chân bên ngoài đem phi kiếm kết thành một quang hoàn thật lớn, chống đỡ lại những quái vật này. Cùng thời gian, ma vật này đánh vào phi kiếm kết thành quang hoàn như một bức tường. Lý Cường cũng không đem phi kiếm của mình hòa lẫn vào, bởi vì kiếm pháp của hần chênh lệch với mọi người quá lớn, rất khó bảo trì nhất trí. Hần cũng biết Diệt Ma Thần Lôi của mình có lực sát thương với ma vật thật lớn, liền bay lên không trung chờ đợi.

Ma vật trong địa huyết bay ra vô cùng vô tận nhưng lại không hướng lên trời cao bay đi, mà cứ dọc theo phé khu khuếch tán ra, cả phé khu như bị nhiễm phải một tầng khói đen, huyết sát trên trời càng có vẻ âm trầm kinh khủng. Lý Cường đem Hấp Tinh kiếm vờn quanh người, mắt vẫn chăm chú nhìn miệng địa huyết, hần muốn nhìn xem ma đầu Diên Cức Lão Tổ rốt cuộc có hình dáng thế nào.

Chỉ lát sau, đại quân ma vật bao bọc quanh địa huyết, trên bên miệng huyết nở rộng ra, dường như đang chờ đón thứ gì đó. Một đạo khói đỏ dày đặc bao bọc quanh một hình người từ trong địa huyết chậm rãi đi lên. Hoàn ảnh của Trấn Thập Thiên Lôi bắt đầu cấp tốc sáng lên. Đột nhiên có người hét lớn: " Hần không phải ma đầu ! Hần không phải ma đầu !"

Khói đỏ dày đặc vây quanh dưới chân người nọ, hần liền lộ hần ra. Lý Cường vừa nhìn thấy thì nhận ra nguyên lai chính là đệ tử Thiên Kích Phong, Minh Linh tử đã kết oán với mình. Chỉ thấy vẻ mặt hần đầy oán hận nhìn chung quanh.

Trên bầu trời có người quát: " Nghiệt chương ! Tại sao lại thả ma đầu ra !"

Minh Linh tử hung hăng nói: " Sư môn vô dụng, trưởng bối vô năng, tại sao ta còn phải đi theo các người ? Các người nghe đây ! Lão Tổ có lệnh các người mau lui lại, nếu không sẽ giết sạch các người, đám người không biết chết sống, đem bọn người luyện hết thành ma nhân ! Hắc hắc, nhìn xem này..." Trên tay hần xuất ra Diên Cức Ma Trượng.

Người tu chân của Thiên Kích Phong bây giờ phi thường gấp gáp, Trấn Thập Thiên Lôi đã tích tụ năng lượng rất lâu, nếu còn trì hoãn thì uy lực sẽ yếu bớt. Bây giờ bọn họ đã hiểu được, có phần đồ Minh Linh tử ở đây, ma đầu dám chắc hiểu rất rõ uy lực của Trấn Thập Thiên Lôi, cho nên hần không chịu lập tức xuất thế. Người của Thiên Kích Phong cực kỳ khẩn trương, chỉ nghe Lão Thành Siêu lớn tiếng quát: " Minh Linh tử ! Người dám kiêu ngạo như thế, Thiên Kích Phong tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi !"

Thân thể Minh Linh tử khê run lên, rồi lập tức ưỡn ngực, trong mắt hiện lên một tia hồng quang, hần phần nộ quát: " Ta cũng tuyệt sẽ không buông tha cho các ngươi, đầu hàng đi ! Nếu không sẽ giết sạch các ngươi !"

Người của Thiên Kích Phong thật sự rơi vào khó khăn, nếu bây giờ đánh Trấn Thập Thiên Lô xuống, đến khi Lão Tổ xuất thế dám chắc không kịp phóng ra lần thứ hai. Cục diện nhất thời căng thẳng.

Lý Cường đột nhiên cất tiếng cười to: " Haha ! Minh Linh tử! Lão tử ở chỗ này, thứ vô dụng như ngươi, haha, có bản lĩnh lại đây thử xem. Lão tử nhìn ngươi nên chêt đi, sống trên đời chỉ mất mặt xấu hổ, haha !"

Hắn đã nhìn ra ảo diệu trong đó, cho nên cố ý mở miệng kích thích Minh Linh tử. Những người nơi này cũng chỉ có Lý Cường mới có thể dẫn dụ hắn.

Người của Thiên Kích Phong nghe Lý Cường mở miệng, nhất thời trong lòng chợt thấy dễ dàng hơn. Lúc này phải có người đi ra đánh vỡ cục diện căng thẳng, nếu không thật sự là khó khăn. Minh Linh tử tức điên, thanh âm hét vang cũng thay đổi: " Ta muốn giết ngươi...ta muốn giết ngươi !"

Hắn bị Lý Cường kích thích đến thần trí đại loạn, không để ý tất cả vọt về phía Lý Cường, Diên Cực Ma Trượng trên tay phun ra một đoàn khói đen thật lớn. Lý Cường lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Minh Linh tử đang lao tới, trong tay chuẩn bị xuất ra thủ ấn, đó là bốn tầng điệp gia, bây giờ hắn đã có thể thu phóng tự nhiên.

Lý Cường dương tay đánh ra bốn tầng điệp gia, hắn vẫn là lần đầu tiên đánh ra bốn tầng điệp gia hòa lẫn Tru Ma Thứ, đây là do Phật tông Trí trưởng lão chỉ điểm qua, vốn chỉ dùng để đối phó Diên Cực Lão Tổ, bây giờ lại cho Minh Linh tử ném mùi trước.

Vẫn như trước một đạo ánh sáng màu hồng bay ra, bất đồng là trong luồng sáng hồng có vô số điểm quang mang màu vàng, đó là tinh quang của Tru Ma Thứ. Minh Linh tử cho rằng lần này Lý Cường sẽ không đánh lại mình, bởi vì Diên Cực Ma Trượng trên tay hắn đã tu thành ma đầu, phi kiếm của người tu chân vốn không đỡ được ma đầu, chỉ cần ma đầu vừa vướng vào người, dù là có tu vi cao tới đâu cũng sẽ hoàn toàn bị khống chế, sau đó bị ma đầu chiếm hữu thân thể. Hắn ác độc muốn cho Lý Cường trở thành tế phẩm của ma trượng.

Diên Cực Ma Trượng bắn ra luồng khói đen độc địa vô cùng, bên trong hòa lẫn với ma ảnh huyết sát, nhưng vận khí của Minh Linh tử thật sự quá kém, Lý Cường đánh ra Diệt Ma Thần Lô chính là khắc tinh của hắn, những luồng sáng màu hồng cắn nuốt phá vỡ luồng khói đen bay thẳng tới hướng Minh Linh tử. Người này đối với Lý Cường có sự đề phòng rất lớn, nhìn thấy luồng khói đen không chống đỡ được công kích, liền ném Diên Cực Ma Trượng trong tay ra, đồng thời cấp tốc rơi xuống phía dưới. Diên Cực Ma Trượng vừa ra liền hóa thành một ma đầu màu máu, còn chưa kịp biến hóa đã bị Diệt Ma Thần Lô đánh vào, có thể xem như hắn bị Minh Linh tử bán đứng.

Bốn tầng điệp gia Diệt Ma Thần Lô uy lực to lớn đến Lý Cường cũng không nghĩ tới. Luồng sáng chạm vào ma đầu, vô thanh vô tức xuyên vào trong cơ thể hắn. Huyết sắc ma đầu kỳ thật chính là Diên Cực Ma Trượng, cũng là một hóa thân của Diên Cực Lão Tổ, là một nguyên thần khác, thần lô lọt vào trong cơ thể làm hắn phát ra tiếng kêu điên cuồng rên rỉ như tiếng rít, giãy dụa cố gắng thoát thân. Lý Cường hét lớn một tiếng : " Bạo !"

Diệt Ma Thần Lô đột nhiên chợt lóe, nổ tung bạo liệt.

Uy lực khi Diệt Ma Thần Lô nổ tung, tựa như vô số thiên lôi đồng thời nổ vang. Theo một chuỗi xuyên liên tiếp đình tại nhức óc oanh minh, ma đầu bị nổ tung nát bấy, Diên Cực Ma Trượng nhất thời bị nổ thành vô số mảnh nhỏ, mang theo hoa lửa rơi xuống, giống như có một trận mưa hỏa tinh. Có thể nói ma bảo này đã gián tiếp hủy mất trong tay Minh Linh tử, hắn căn bản là chưa kịp phát huy hết tác dụng của ma đầu thì đã trực tiếp bị Minh Linh tử ném ra làm bia đỡ đạn.

Ma Đầu Diên Cực Ma Trượng một khi bị diệt, ma đầu chủ thể trong địa huyết Diên Cực Lão Tổ cũng bị ảnh hưởng. Hắn phi thường rõ ràng bên ngoài đã phát sinh chuyện gì, vốn định để cho Minh Linh tử dẫn dụ Trấn Thập Thiên Lô, không nghĩ hắn lại tự tiện rời đi, còn làm cho người ta hủy diệt Diên Cực Ma

Trượng, khiến cho hắn còn chưa xuất thế đã bị thụ thương. Điều này làm cho Điền Cức Lão Tổ đã không thể nên được thêm nữa sự giận dữ, hắn rút gào chuẩn bị đi ra.

Quanh miệng địa huyết những khối đá bị tung lên, trong tiếng chấn chiến long long, một đoàn nham tương màu đen ào ra khỏi địa huyết, thật chậm rãi, một hình người từ dưới địa huyết chậm rãi bay lên, hắn ngửa mặt lên trời nhìn huyết sát đang bay múa trên bầu trời, phát ra tiếng cười tà ác kinh khủng làm người ta sợ hãi. Tất cả người tu chân thậm chí cả cao thủ như Ngô Sân cũng cảm thấy nổi da gà, thanh âm nọ quả thật khó nghe vô cùng.

107. Chương 107

Tám đạo ánh sáng từ khắp tám hướng bắn về phía hoàn ảnh treo giữa không trung, bạch quang lóng lánh vô cùng mãnh liệt, ánh sáng chói mắt làm cho mọi người phải nhắm mắt lại.

Một cỗ áp lực vô cùng lớn đè áp lại gần, ngay cả tu chân cao thủ như Lý Cường cũng không thể chống đỡ mà phải lui nhanh về phía sau.

Tiếng sấm trâm muện vang lên như phẫn nộ, chấn động đến long trời lở đất, phong vân biến sắc. Không ai nghĩ đến Bát Hoàn Tương Khẩu Trấn Tháp Thiên Lô lại lợi hại như thế, thậm chí ngay cả người tu chân của Thiên Kích Phong cũng không nghĩ đến bọn họ bình thường diễn luyện nhiều nhất chỉ có Ngũ Hoàn Tương Khẩu, cho đến bây giờ cũng không có thử qua Bát Hoàn Tương Khẩu Cức Thiên Chi Lô.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy thân thể chợt nhẹ đi, chỉ nghe Táp Bồn thần sử hét lớn: " Lực lượng giam cầm của Mãng Nguyên tiêu tán rồi !"

Lý Cường vừa nhìn lại, phát hiện rất nhiều người tu chân tu vi còn kém rơi xuống mặt đất, có vẻ vô cùng chật vật.

Dưới sự oanh kích của Cức Thiên Chi Lô, cả phế khu Mãng Nguyên bụi mù tràn ngập, giải đất ở trung tâm cũng giống như núi lửa đang phun, khói mù dày đặc phóng lên cao. Trong lòng Lý Cường sợ hãi than: " Mụ nội nó, nổ mạnh nhanh như vậy, Cức Thiên Chi Lô thật sự quá lợi hại rồi."

Sắc mặt Táp Bồn trắng bệch, công lực của hắn không cao, năng lực chịu đựng cũng kém, hắn bất an hỏi: " Diệt được ma đầu rồi sao?"

Cảnh Phong lớn tiếng nói: " Dám chắc xong đời rồi, thiên lôi lợi hại như vậy ai mà chống đỡ được chứ."

Bạch Phát Ngô Sân khản trương nhìn chằm chằm bụi mù, nhàn nhạt nói: " Không nhất định, thần thông của ma đầu quả thật không tầm thường."

Sương khói dần dần tản ra, ma vật bọc trong huyết vụ cơ hồ bị Cức Thiên Chi Lô giết sạch, đầy đất nơi phế khu đều là da thịt xương cốt vỡ nát, nơi chỗ trúng máu đen ngập đầy. Động khẩu nơi địa huyết đã bị đánh to ra gấp đôi, trong miệng tuôn ra những đợt khói xanh trùng trùng dày đặc. Huyết sát trên bầu trời tựa hồ như không còn nhìn được, đã từ trên cao đè ép xuống, tới gần những cao thủ của Thiên Kích Phong.

Lỗ Thành Siêu kêu lên: " Chuẩn bị lần thứ hai..."

Lý Cường nói: " Điền Cức Lão Tổ hình như bị giết chết rồi, trong động khẩu không có cái gì cả."

Ngô Sân đột nhiên hét lớn: " Mọi người xuất phi kiếm phòng thân ! Phải nhanh !" Hai chữ cuối cùng giống như tiếng sét đánh vang dội, hắn đã dùng chân nguyên lực phun ra.

Người tu chân chung quanh nghe được tiếng quát, lập tức bắn ra phi kiếm. Ngô Sân cũng đã phun ra phi kiếm của mình, phi kiếm của hắn rất đặc biệt, tựa như vô số ngôi sao bạc vờn quanh thân thể. Thanh âm vốn rất tinh táo của hắn đột nhiên trở nên hoảng cấp: " Tất cả mau đến bên người ta ! Kết thành vòng kiếm quang !"

Lý Cường, Thiên Hoàn còn có Cảnh Phong, Táp Bồn cùng gia nhập vào.

Tập Bốn vừa định hỏi cái gì, không đợi hần mở miệng, bốn phía đột nhiên biến thành một mảnh huyết sát, ngoại trừ mấy người bọn họ, những người vừa kết kiếm trận, chung quanh mờ mịt không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ngô Sân quát: " Lão đệ ! Kim Liên Ngọc Tọa !"

Lý Cường xuất thủ ấn đánh xuống phía dưới, chỉ thấy dưới chân họ xuất ra kim quang, thần sắc của Thiên Hoành cũng rất khẩn trương: " Đây là Đốc Thiên La Sát ! Con mẹ nó ! Ma đầu này tu chính là sát ma...di ? Lão đệ sao lại có Phật tông chí bảo?" Hần kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng.

Kim quang đột nhiên hóa thành một đài sen màu vàng, cánh hoa bắn ra vô số đạo châm vàng màu vàng, đem mấy người bọn họ bao vào bên trong. Ngô Sân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: " Hay thật, không hổ là Phật tông chí bảo, chúng ta chuẩn bị cứu người !"

Đốc Thiên La Sát vừa ra, hần đã biết đại kiếp đã đến trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, không nghĩ tới mình vừa mới thoát ra được Đại Huyền Phật Cảnh, lại gặp ngay Sát Ma xuất thế, đây chính là ác mộng của người tu chân.

Điền Cức Lão Tổ bị Diệt Ma Thần Lô của Lý Cường tiêu diệt một nguyên thần, còn chưa xuất thế đã bị thương, vừa bị huyết sát hấp dẫn rời khỏi động khẩu, lại bị Cức Thiên Chi Lô đánh rớt xuống địa huyết lại bị thương. Hai lần bị phục kích khiến cho ma tính của hần đại phát, không tiếc hết thảy phun ra Đốc Thiên La Sát, đây là nguyên thần tu luyện thứ ba của hần, ma bảo nổi tiếng nhất của ma giới. Nếu hần còn không kịp tương hợp với huyết sát trên không trung, thiên kiếp nhất định sẽ giáng lâm.

Đốc Thiên La Sát là một ma bảo hết sức âm độc, người tu chân bình thường căn bản là không thể đỡ được, chỉ cần bị loại sát khí này vướng lên thân thể, lập tức sẽ bị luyện hóa. Ngoại trừ mấy người Lý Cường đang ở trong Kim Liên Ngọc Tọa nên bình yên vô sự, còn những người tu chân khác đều chạy trốn tứ tán. Ước chừng có khoảng một trăm người tu chân bị Đốc Thiên La Sát vây hãm đang giãy dụa, phi kiếm của bọn họ tạm thời có thể chống đỡ sự xâm nhập của Đốc Thiên La Sát, nhưng sẽ kiên trì không được bao lâu, một lúc sau đám chắc sẽ kiếm hủy nhân vong (kiếm hủy người chết).

Cao thủ Thiên Kích Phong không kịp phát động Cức Thiên Chi Lô lần thứ hai, nhưng đối với thủ đoạn của Điền Cức Lão Tổ họ cũng biết không ít, khi Đốc Thiên La Sát vừa ra, bọn họ đã bay lên phía trên Cức Thiên La Sát, một lần nữa lại chuẩn bị Trấn Thập Thiên Lô.

Động Uyên Giáo Thạch Thanh Minh trong lòng kêu khổ không thôi, hần vì muốn cứu trợ mấy đệ tử cũng đã bị hãm vào trong Đốc Thiên La Sát. Tu vi của hần rất cao, đã đạt đến Xuất Khiếu kỳ trung kỳ, nhưng phi kiếm của hần lại rất tầm thường, chỉ là một thanh thủy tính phi kiếm. Hần liều mạng bảo vệ cho các đệ tử, Đốc Thiên La Sát chung quanh như đang giữ chặt kiếm quang của hần, hần nhìn thấy một đệ tử vì đỡ không được Đốc Thiên La Sát xâm nhập, đã kêu lên thảm hào rơi xuống, hần phần nộ đến con mắt đã đỏ rực, một bên kêu rống lên, một bên dương tay bỏ ra Dương Cương Lô.

Dương Cương Lô bình thường rất lợi hại bổ thẳng vào trong Đốc Thiên La Sát, phát ra tiếng nổ muện trầm mạnh, căn bản là không làm nên chuyện gì, trong lòng hần nổi lên một loại cảm giác vô lực, vào đúng lúc này, chỉ thấy vô số kim mang phóng tới, hần nhất thời cảm thấy phi kiếm chợt nhẹ đi, hần định thần nhìn lại, không khỏi mừng rỡ, nguyên lai là Lý Cường đã tới.

Trong một mảnh hỗn loạn, Điền Cức Lão Tổ bay nhanh lên không trung, trong nháy mắt, hần đã bay thẳng vào trong huyết sát. Hần đặc ý kêu lên, thanh âm cực kỳ khó nghe, tất cả mọi người đều cảm thấy thật không thể chịu nổi.

Kim Liên Ngọc Tọa của Lý Cường không hổ là Phật tông chí bảo, nó bắn ra kim mang bao quanh ba, bốn mươi thước diệt sạch Đốc Thiên La Sát chung quanh. Lý Cường thúc giục kim liên bay lên, tiếp cứu những người tu chân bị hãm trong Đốc Thiên La Sát.

Bay lên phía trên Đốc Thiên La Sát, Ngô Sân liếc mắt nhìn thấy huyết sát quay cuồng, chấn động: " Lão đệ ! Dùng Thập Bát Diệt Ma Thủ uy lực lớn nhất đánh thẳng vào đoàn huyết sát đó !"

Hần nhìn ra Lý Cường biết Phật tông tuyệt học, mà tuyệt học Phật tông lại có tác dụng khắc chế rất lớn với ma đạo.

Đoàn huyết sát đã thu lại thành một hình cầu, tựa như một khối thịt đầy máu tươi, đang huyền động rên rỉ, người nhìn thấy dựng đứng tóc gáy.

Phía trên huyết đoàn, hoàn ảnh của Trấn Thập Thiên Lô đang phiêu phù, nhưng chỉ còn lại có sáu cái, còn hai đang bị hãm trong Đốc Thiên La Sát. Bây giờ là mấu chốt thành bại của Điện Cức Lão Tổ, người tu chân của Thiên Kích Phong căn bản không thể bận tâm tới những đồng bạn đang bị hãm trong Đốc Thiên La Sát, bọn họ lại khởi động Trấn Thập Thiên Lô.

Lý Cường cũng đang chuẩn bị Diệt Ma Thần Lô, lần này hắn cố gắng sử dụng sáu tầng điệp gia. Kinh nghiệm của Ngô Sân cực kỳ phong phú, hắn và Phật tông đã tranh đấu rất nhiều năm, đối với Phật tông đã phi thường hiểu rõ, hắn vừa thấy Lý Cường chuẩn bị xuất ra thủ ấn thì biết ngay sẽ không được, vì hắn từng thấy qua Phật tông trưởng lão xuất ra chiêu thức ấy, đó chính là Bách Kiếp Thần Lô, trình độ kinh khủng như thiên kiếp lúc độ kiếp, không nghĩ tới Lý Cường lại biết được chiêu thức ấy, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Trong lòng Điện Cức Lão Tổ phần nộ cực kỳ, hắn hiểu được nếu lúc này lọt vào công kích, thì hắn cũng vĩnh viễn không thể tu được tới cảnh giới cao nhất của hắc ma giới. Mặc dù hắn có thân thể bất tử, ngoại trừ thiên kiếp, có thể không có vật gì có khả năng làm cho hắn sợ hãi, nhưng bây giờ là đang lúc mấu chốt nhất, lúc này mà bị hao tổn cũng giống như vĩnh viễn không thể trở mình. Hắn cảm giác không ổn, đồng thời mơ hồ cảm giác được ở một bên đang có một loại lực lượng kỳ quái, làm cho hắn cực độ bất an, sợ hãi vô cùng, hắn liền cấp tốc triệu hồi Đốc Thiên La Sát hộ thân.

Trấn Thập Thiên Lô rốt cuộc đã chuẩn bị xong, chợt nghe phía trên có tiếng quát liên tiếp: " Lục Hoàn Tương Khẩu...Cức Thiên Chi Lô ! Thiên Lô Động !" Sáu đạo quang hoa bắn vào hoàn ảnh.

Cùng lúc đó có tiếng người hét lớn: " Những người khác mau tránh ra ! Rời khỏi phạm vi của thiên lô !"

Những người tu chân may mắn thoát khỏi được Đốc Thiên La Sát vội vàng liều mạng, hướng ra phía ngoài chạy trốn, mọi người đều cũng biết bị Cức Thiên Chi Lô đánh trúng thì thân thể khó mà bảo toàn.

Đoàn huyết nhục nộ kịch liệt quay cuồng, Đốc Thiên La Sát súc tích thành một đoàn phòng hộ, gắn vào bên ngoài huyết đoàn. Điện Cức Lão Tổ tức giận đến muốn nổi điên, hắn phải cùng huyết sát tương hợp, tiến hành lần thuê biến đầu tiên, lúc này hắn không cách nào phân thần chống đỡ công kích bên ngoài, nếu không phải huyết sát đang giáng xuống, hắn căn bản không hề xem mấy trăm người tu chân này vào trong mắt.

Cức Thiên Chi Lô lại đánh xuống, lần này uy lực nhỏ hơn rất nhiều.

Lý Cường phát hiện sáu tầng điệp gia của Diệt Ma Thần Lô hoàn toàn khác hẳn, không giống với năm tầng điệp gia thủ pháp, phải dùng tất cả tinh lực để khắc họa, cũng may hắn từ trong Phật Trần đi ra thì công lực cao hơn rất nhiều, nhất là khi đã học xong tinh túy của Thập Bát Diệt Ma Thủ. Hắn miễn cưỡng dùng hết công lực hòa hợp với tâm niệm khắc họa hoàn thành phù chú.

Kim Liên Ngọc Tọa đúng là bảo vật không nhỏ, bên trong đứng không dưới hai mươi người tu chân, thủ thế của Lý Cường vừa mới hoàn thành, biến hóa kinh người đột nhiên phát sinh. Chỉ thấy từ chân trời bay ra vô số kim sắc thái hà (dòng sông màu vàng kim), đang bay tới tụ tập với tốc độ cực nhanh, đồng thời toàn thân hắn toát ra kim quang chói mắt, cả người nhìn qua tựa như một pho tượng làm bằng hoàng kim, tất cả mọi người bị năng lượng từ người hắn tán phát ra đẩy lui đến bên vành đai Kim Liên Ngọc Tọa, ngay cả Ngô Sân và Thiên Hoàn cũng không ngoại lệ.

Cảnh Phong hậm mộ đến nước miếng như muốn rơi xuống, hắn thì trào l笑笑: " Hảo tiểu tử, mỗi lần nhìn thấy ngươi cũng đều làm cho lão phong tử mở rộng tâm mắt, mục nội nó, rốt cuộc là từ nơi nào hắn học được thủ đoạn cổ quái này chứ? Vận khí của lão phong tử không biết bao giờ mới tốt được như vậy, thì phong tử chắc cười cho đến chết, ai ! Người so với người thật sự làm cho người ta ganh tỵ chết a !"

Lúc này trong lòng Lý Cường cảm thấy phi thường sợ hãi, bởi vì hắn phát hiện chính mình không cách nào đánh ra được sáu tầng điệp gia, hình như có vật gì kiềm giữ lại nơi tay, nhưng chân nguyên lực toàn thân lại ào ào tuôn vào trong thủ ấn. Ngô Sân thấy thế không khỏi kinh hãi, tâm niệm hắn chợt lóe, đột nhiên hiểu được : công lực của Lý Cường không đủ. Hắn quát lớn: " Thiên Hoàn lão đệ, phong tử, chúng ta nhanh hỗ trợ !"

Ngô Sân muốn tới gần Lý Cường nhưng kim quang phát ra trên người hắn làm cho Ngô Sân không cách nào cất bước. Bạch Phát Ngô Sân rút cuộc vẫn bắt phạm, hắn đưa tay đặt trên Kim Liên Ngọc Tọa, trầm giọng nói: " Các ngươi đem chân nguyên lực truyền cho ta, ta truyền cho lão đệ, nhanh !"

Thiên Hoành đưa tay đặt lên đầu vai Ngô Sân, Cảnh Phong, Táp Bốn, còn có Thạch Thanh Minh của Động Uyên Giáo cũng vươn tay, Ngô Sân lập tức vận chân nguyên lực truyền tới.

Trong lúc Lý Cường đang lâm vào cảnh sống chết lưỡng nan vì hắn không nghĩ tới một thủ ấn mà lại cần nhiều chân nguyên lực như vậy. Thập Bát Diệt Ma Thủ Bách Kiếp Thần Lô chiêu thức lợi hại nhất, không có tu vi nhất định thì không thể tùy tiện sử dụng, Lý Cường từ khi luyện khí, thử chiêu, thử pháp bảo thì luôn có gan lớn, lần này cũng không ngoại lệ. Hắn cực lực khống chế tốc độ chân nguyên lực chảy vào thủ ấn, đang lúc ở hoàn cảnh vô cùng khẩn yếu, một cỗ chân nguyên lực thật lớn từ dưới chân truyền đến, Lý Cường vô cùng mừng rỡ, biết Ngô Sân ra tay tương trợ, vội vàng đem cỗ chân nguyên lực này tiến vào trong thủ ấn linh huyền.

Bạch Phát Ngô Sân tu vi cực cao, hắn hợp hết chân nguyên lực của mọi người, cấp tốc từ trong kim liên truyền vào trong cơ thể Lý Cường. Lý Cường hít sâu một hơi, quát to: " Đi !"

Một vòng kim quang hình trăng tròn bay ra khỏi tay, từ bên ngoài nhìn tới, uy lực tựa hồ còn không bằng hiệu quả của bốn tầng điệp gia. Linh huyền vừa thả ra, Lý Cường cảm giác cả người kiệt sức, trước mắt nổi lên đom đóm, hắn cũng không cần nhìn đến hiệu quả ra sao, trong tay lập tức cầm lấy hai khối tiên thạch, rất nhanh lập tức khôi phục.

Người tu chân của Thiên Kích Phong kinh ngạc phát hiện, Cửu Thiên Chi Lô tuy đánh tan tác Đốc Thiên La Sát nhưng không hề làm tổn thương Huyết Sát Lão Tổ bên trong, chỉ thấy huyết nhục đang quay cuồng bên trong đã bắt đầu thành hình. Điền Cửu Lão Tổ hy sinh hai nguyên thần, chính là vì lần thuế biến này, nếu để cho hắn thành công, thì người tu chân nơi này tuyệt đối đều chạy không thoát.

Lý Cường đánh ra Bách Kiếp Thần Lô, vàng trắng tròn kim quang bay ra, không trực tiếp đánh thẳng vào đoàn huyết nhục, mà chậm rãi xoay tròn vòng quanh nó, dần dần tốc độ càng lúc càng nhanh, phát ra âm thanh ông ông kỳ dị. Tất cả những người tu chân có mặt cũng đều không hiểu Lý Cường đánh ra cái gì, chỉ có Ngô Sân từng nhìn thấy qua, hắn quát to: " Mọi người lui ra phía sau, nhanh lên một chút lui ra sau !"

Điền Cửu Lão Tổ đột nhiên điên cuồng tru lên, hắn cũng đã sắp thành hình, nhưng hắn cũng cảm giác được đại nạn nguy hiểm trước mắt, nhưng hiện tại hắn không thể phân ra một tia lực lượng nào chống cự, chỉ có thể phần nộ rống to gào thét.

Nguyệt Luân Kim Quang(vàng trắng tròn kim quang) cấp tốc chuyển động, mọi người xem không rõ đoàn huyết nhục kia, bởi vì nó đã hoàn toàn bị kim quang bao phủ. Có người kêu lên: " Mọi người mau nhìn, đó là vật gì vậy?"

Chỉ thấy một đạo bạch quang bắn thẳng vào trong kim quang, ngay sao đó một đạo hồng quang, lại một lam quang, tất cả những luồng quang mang này đều từ trong không khí trống rỗng phát sinh ra, hình như có vô số thần linh ẩn thân đang cầm những mũi nhọn bắn về phía Điền Cửu Lão Tổ. Mỗi một đạo quang mang bay tới đều phát ra một tiếng sét đánh rung trời, tiếng sét càng ngày càng lớn, càng ngày càng dày, dần dần, mọi người nhìn thấy quang mang bắn ra bốn phía, rồi nghe được tiếng sét đánh liên hoàn.

Ngô Sân than thở: " Bách Kiếp Thần Lô...hắc ! Bách Kiếp Thần Lô ! Một kiếp dẫn đến trăm kiếp quy tụ...hắn cũng không còn khả năng tu vào thân ma của ma giới nữa, cho dù muốn tu luyện thêm lần nữa cũng không có thời gian, vận khí chúng ta thật là không tệ a."

Cảnh Phong nghi hoặc: " Tiền bối, chẳng lẽ hắn lợi hại như vậy? Bách Kiếp Thần Lô cũng không thể diệt được hắn hay sao?" Hắn cảm thấy thật không thể tư nghị.

Tóc bạc của Ngô Sân phiêu động, hắn đến gần Lý Cường đặt tay lên vai hắn, truyền một cỗ chân nguyên lực tinh thuần vào, mới nói: " Tiêu diệt hắn, không có khả năng, hắn đã là ma đầu rồi. Bị Bách Kiếp Thần Lô đánh trúng, hắc hắc, sẽ làm cho hắn hóa hình thuế biến, sự lợi hại của hắn sẽ có hạn, tối thiểu, người tu chân cũng có thể chống cự lại hắn."

Cảnh Phong âm thầm giật mình, lời nói của Ngô Sân hẳn hiểu được, nói cách khác, nếu Điền Cức Lão Tổ không bị Bách Kiếp Thần Lôỉ đả kích, người tu chân căn bản không thể chống cự được hẳn.

Đột nhiên tiếng sét đánh ngừng lại, đoàn huyết nhục lóe sáng, từ trong đoàn huyết nhục truyền ra tiếng hô điên cuồng tuyệt vọng, tiếp theo là những tiếng ” phách phách ba ba”, nghe như tiếng nứt vỡ của cây trúc, đoàn huyết sát hóa thành huyết nhục thai nhi vỡ ra vô số khe hở, một mùi hôi thối phiêu tán khắp mọi nơi, trong giây lát kim quang chớp động, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đoàn huyết nhục nổ mạnh.

Hy vọng trọng tổ ma thể của Điền Cức Lão Tổ bị Bách Kiếp Thần Lôỉ của Lý Cường hoàn toàn phá hủy, loại ma thể này có thể dùng để chống đỡ thiên kiếp, điều này cũng có ý nghĩa hẳn vĩnh viễn không thể tu đến được thần ma lợi hại nhất của hắc ma giới nữa.

Chỉ thấy trong không trung lưu lại một hồng ảnh trần truồng, mờ mịt nhìn quanh mọi nơi. Trong lúc nhất thời mọi người cũng trợn tròn mắt, không rõ hồng ảnh này là thứ gì, chỉ có Ngô Sân và vài người cao thủ hiểu được, đây chính là ma đầu nguyên thần của Điền Cức Lão Tổ.

” Lão tổ cứu ta ! Lão tổ cứu ta !”

Minh Linh tử tử trên mặt đất bay lên, chiến giáp trên người hẳn đã vỡ vụn, phi kiếm cũng đã ảm đạm, bộ dáng vô cùng chật vật. Hồng ảnh của Điền Cức Lão Tổ như phảng phất tìm được mục tiêu, chợt lóe lên, đi tới trước mặt Minh Linh tử, phát ra một tiếng cười cổ quái, đột nhiên tiến vào trong cơ thể Minh Linh tử.

Minh Linh tử lớn tiếng kêu lên thảm hào: ” Không a ! Sư..tôn...sư tôn..cứu..con..không ...không...”

Trên bầu trời có một người tu chân quát: ” Minh Linh tử ! Chuyết !” Một đạo bạch quang đánh vào thiên linh cái Minh Linh tử. Sư tôn hẳn không nhận được đã ra tay.

Nguyên anh của Minh Linh tử gãy dựa từ trong thân thể bay ra, trên người nguyên anh có những sợi dây màu đỏ quấn chặt, thân thể hẳn lại âm trầm cười nói: ” Chạy? Đừng mơ !” Hẳn đột nhiên há mồm phun ra một đoàn khói đỏ, bao bọc nguyên anh của Minh Linh tử, nguyên anh phát ra một tiếng thét chói tai tê thắm, bị thân thể mở miệng ra cắn nuốt.

Ngô Sân nói: ” Đoạt thể phê hồ ! (cướp đoạt thân thể nuốt đi hồn phách). Mẹ kiếp, Minh Linh tử này đúng là ngu ngốc, gặp ma đầu còn dám chạy tới.”

Lý Cường mở mắt, hẳn nhờ sự trợ giúp của Ngô Sân, nhanh chóng khôi phục công lực. Trong lòng hẳn âm thầm hứa với mình sau này sẽ không tùy tiện sử dụng Bách Kiếp Thần Lôỉ nữa. Chiêu này quả thật lợi hại đến mức biến thái, làm không tốt thì ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng phải bù vào. Hẳn xuất thủ ấn thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, bảo bối này cũng làm hao chân nguyên lực không ít.

Hắn hỏi: ” Đại ca, thế nào? Tiêu diệt được Điền Cức Lão Tổ chưa?”

Ngô Sân dùng ngón tay chỉ không trung, Lý Cường kinh ngạc nói: ” Minh Linh tử ?”

Ngô Sân háng giọng: ” Đó là Điền Cức Lão Tổ, hẳn đoạt thân thể Minh Linh tử, cắn nuốt nguyên anh của hắn, nhưng hắn cũng tu không được thần ma nữa.”

Điền Cức Lão Tổ ở trên không trung không ngừng xoay chuyển, có thể nhìn ra hẳn đã phần nộ cực độ. Đã có người tu chân tiến tới liều mạng đánh với hắn, càng ngày càng nhiều người gia nhập vào, Lý Cường cười nói: ” Haha ! Quần công a !”

Thiên Hoành lắc đầu nói: ” Như vậy đánh không được đâu, hình như bây giờ hắn còn chưa có năng lực phản công, một lát nữa khi hắn dung hợp với thân thể Minh Linh tử, sợ rằng không vậy nữa.”

Cảnh Phong giục giã: ” Ta phải đi lên rồi, hắc hắc, nhận không được nữa.” Hẳn phun ra phi kiếm định tiến lên, bị Thiên Hoành kéo lại, nói: ” Người gấp cái gì, đợi một hồi đi, trầm tĩnh lại một chút !”

Cảnh Phong cười khổ nói: ” Dạ ! Dạ ! Dạ !” Trưởng bối lên tiếng thì làm sao hắn dám cãi.

Điền Cức Lão Tổ bị những người tu chân truy đến chạy tán loạn, hẳn đã quên mình chính là tuyệt thể cao thủ của tu chân giới, loại chật vật khi bị người đuổi giết này cũng là lần đầu tiên hắn nếm phải. Hẳn vừa chạy vừa thét, bây giờ hẳn không cách nào đánh trả, vì trước tiên hắn phải đem thân thể của Minh Linh tử ma hóa.

Ngô Sân vẫn không ra tay, hần từ thân pháp của Điền Cức Lão Tổ đoán được hần là ai, không khỏi cảm khái than thở: ” Trời ạ ! Một đời đại sư...lại rơi xuống thế lương như thế...ai !”

Cảnh Phong lạ lùng nhìn Ngô Sân, trong lòng nghi hoặc nói: ” Cái gì mà một đời đại sư, người nọ là ai a ?”

Lý Cường nghe hiểu, bởi vì Điền Cức Lão Tổ chính là tuyệt thế cao thủ đã bước vào Đại Thừa kỳ, bởi vì bị thần khí phá đi thân thể, mới rơi xuống cảnh ngộ như thế. Ngô Sân ngửa đầu nhìn trời, lẩm bẩm: ” Tam đại cao thủ tuyệt thế a, đáng tiếc ! Đáng tiếc !” Hần đột nhiên có vẻ hư vô mờ mịt, suy nghĩ mông lung.

Một tiếng thăm hào, một cánh tay của Điền Cức Lão Tổ bị phi kiếm cắt nát bấy, lộ ra cánh tay màu đỏ của hần. Cánh tay ma đó đột nhiên hóa thành vô số hồng ti(chỉ đỏ) bay thẳng tới người tu chân vừa đã thương cánh tay hần. Người nọ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sợ hãi, thần sắc khó thể tin được, tựa hồ nghĩ rằng điều này quả thật là không có khả năng. Trong phút chốc hần đang sững sờ, hần đột nhiên bạo liệt, bắn ra một đoàn huyết nhục, chiến giáp và phi kiếm vờn quanh trên người giống như chỉ là tấm bia gỗ, căn bản không có tác dụng gì.

Điền Cức Lão Tổ dạt dạt cười quái dị xông tới, đoàn huyết nhục nọ bị hần hấp tiến vào trong cơ thể, trong nháy mắt cánh tay hần lại một lần nữa sinh trưởng ra.

Cảnh tượng kinh khủng như thế làm những người tu chân đang vây công hần khiếp sợ không thôi, đoàn người không hẹn mà cùng lui nhanh về phía sau. Điền Cức Lão Tổ rút cuộc cũng tranh thủ được chút thời gian quý giá này, nguyên thân của Minh Linh tử đột nhiên đông thịt, hoàn toàn dung hòa với ma thể. Có người quát: ” Mau đánh ! Không thể cho hần có cơ hội !”

Bảy, tám đạo kiếm quang hướng hần vọt tới. Chỉ nghe Điền Cức Lão Tổ âm trầm cười quái dị, nói: ” Đến không kịp rồi, các người tất cả phải chết hết !”

108. Tập 10 : Trọng Phản Thiên Đình (Trở Lại Thiên Đình Tinh) -- Chương 108

Trong nháy mắt ngẩn ngui, có bảy, tám người tu chân bị hần làm bạo thể rồi cắn nuốt.

Cao thủ Thiên Kích Phong điên cuồng hô lên: ” Tất cả lui ra ! Tất cả lui ra !” Người tu chân đang vây công chặt vật tán loạn ra chung quanh, trong lòng mỗi người đều hoảng sợ không thôi. Điền Cức Lão Tổ dĩ nhiên không hề sợ phi kiếm chút nào.

Ngô Sân nói: ” Chúng ta lên ! Nhớ kỹ, ngoại trừ Chân Huyền kiếm khí của lão đệ, những người khác không thể tới gần ma đầu, phi kiếm tầm thường không đỡ được ma phệ(cắn nuốt) đâu.”

Chỉ nghe người tu chân của Thiên Kích Phong lại cao giọng hét lên: ” Trần Thập Thiên Lôi chuẩn bị ! Trần Thập Thiên Lôi chuẩn bị !” Cao thủ Thiên Kích Phong ở bốn phương tám hướng lại bắn ra Trần Thập Tinh Hoàn.

Ngô Sân mắng: ” Một đám ngu ngốc ! Đây là lúc nào mà dùng Cức Thiên Chi Lôi..nhanh ! Chúng ta lên !” Hần lắc người chuyển qua bầu trời, khẩn trương nhìn chăm chăm Điền Cức Lão Tổ xem hần có hành động gì.

Điền Cức Lão Tổ ngẩng đầu nhìn lên hoàn ảnh, nhin không được dạt dạt cười to, hần cấp tốc hướng về phía tây nơi người tu chân đang tụ tập bay tới.

Người tu chân phía tây số lượng nhiều nhất, chừng một trăm mười người, có người quát: ” Dùng pháp bảo !”

Lời vừa nói ra, tràng diện nhất thời vô cùng náo nhiệt, các loại các dạng pháp bảo ngạc nhiên cổ quái đánh thẳng tới Điền Cức Lão Tổ, có người dùng cung thần để bắn, có người dùng sét đánh, có người dùng hỏa tính pháp bảo, có hàn tính pháp bảo, dù cho ma thể cường hãn của Điền Cức Lão Tổ cũng không dám xông vào.

Hần hú lên quái dị, hướng lên bầu trời phóng đi, cao thủ Thiên Kích Phong đang luống cuống tay chân đi động đội hình, Điền Cức Lão Tổ cười quái dị tiến thẳng vào trong thân thể một người tu chân.

Người nọ căn bản không rõ hắc dùng thủ đoạn gì xông vào vòng kiếm quang hộ thân của mình, chỉ cảm thấy đột nhiên cả người đau nhức, ngay khi hắc vừa kêu lên một tiếng đau đớn thì nguyên thân tựa như một miếng đậu hũ vỡ nát bay loạn thành một đoàn huyết nhục, nguyên anh đương nhiên cũng trốn không thoát, lúc này trở thành đại bổ đan cho hắc cắn nuốt.

Ma đầu chính luôn tìm nguyên thân và nguyên anh của người tu chân làm năng lượng, cho nên trời sinh chính là địch nhân của người tu chân.

Điền Cức Lão Tổ liên tục tiêu diệt mười mấy người tu chân, rõ ràng trở nên càng lúc càng lợi hại.

Người tu chân của Thiên Kích Phong bố trí đội hình giữa không trung, bị Điền Cức Lão Tổ xông vào đánh tán loạn, đầu còn tiếp tục làm gì được nữa, Trấn Thập Thiên Lôi không thể tiếp tục đánh ra.

Điền Cức Lão Tổ không ngừng phát ra tiếng cười dạt dạt quái dị, qua lại truy đuổi những người tu chân đang kinh hoảng rối loạn. Nhìn thấy phi kiếm không có chút tác dụng nào với ma đầu, tuyệt đại bộ phận người tu chân cũng vô cùng luống cuống. Huyết vụ bao quanh Điền Cức Lão Tổ càng ngày càng đậm, càng ngày càng nhiều, cứ giết thêm một người tu chân thì hắc càng cường đại thêm một chút, tốc độ phi hành cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên, chỉ thấy hồng vụ bao bọc Điền Cức Lão Tổ, tiếng cười dạt dạt quái dị qua lại bên tai, người tu chân trong không trung loạn thành một mảnh, khắp nơi tán lạc, hắc lắc đầu nói: "Ai, như đồng cát rời, sao lại không có ai ra chỉ huy...cứ như vậy sớm muộn cũng bị hắc kích phá."

Tập Bốn thần sử lo lắng nói: "Đúng vậy ! Nhưng có ai tới chỉ huy đâu? Không nghĩ tới Điền Cức Lão Tổ đã bị thương nặng như vậy mà cũng còn lợi hại như vậy...ai! Lão Đại, người tới chỉ huy đi !" Hắc đột nhiên nhớ tới Lý Cường lão đại này rất có khả năng, hắc từng mang theo một đám người lao ra khỏi Hắc ngục, cùng người tu chân bình thường hoàn toàn khác hắc.

Bạch Phát Ngô Sân cuối cùng cũng ra tay.

Trên không trung đột nhiên hiện ra vô số ngân tinh, tựa như những ngôi sao sáng như ngọc, một cỗ áp lực vô hình làm cho Điền Cức Lão Tổ không tự chủ được phải dừng lại.

Ngô Sân nhàn nhạt nói: "Đủ rồi, dừng tay đi !"

Điền Cức Lão Tổ phiêu phù tại không trung, quái thanh quái khí nói: "Bạch Phát Ngô Sân? Lão bạch mao(lông trắng) ! Sao lại là ngươi...dạt dạt..kỳ quái, sao ta lại biết ngươi?" Hắc rất tự nhiên gọi ra tên của Ngô Sân, nhưng tự trong lòng cũng cảm thấy phi thường kỳ quái, tựa như đối phương là một người rất quen thuộc, nhưng hắc lại nghĩ không ra mình chính là ai.

Ngô Sân có chút ngẩn ngơ, cái biệt hiệu lão bạch mao này, tại tu chân giới chỉ có một số ít cao thủ là biết, hắc đã dám chắc Điền Cức Lão Tổ chính là ai, trên đời này người dám gọi hắc là lão bạch mao chỉ có một người, đó chính là Lý Du Vi, nhưng hắc lại không muốn vạch trần chuyện mê hoặc này, bởi vì đây là sự sỉ nhục của tu chân giới.

Hắc vẫn như trước lạnh như băng nói: "Trong ba người các ngươi, chỉ có một người là bằng hữu tốt của ta, đáng tiếc hắc lọt vào độc thủ của ngươi, nhưng Ngô Sân ta là người rất rõ ràng, ngươi chỉ là bất đắc dĩ, dừng tay đi, ngươi đã không có khả năng tu thành thần ma nữa rồi."

Ngoại trừ Lý Cường, không một ai nghe hiểu lời Bạch Phát Ngô Sân vừa nói, cho dù là Điền Cức Lão Tổ cũng không hiểu, hắc đã hoàn toàn quên hết chuyện cũ, nhưng hắc lại nghe hiểu được một câu, đó chính là vĩnh viễn hắc cũng không thể tu thành thần ma nữa, hắc đột nhiên bạo nộ, huyết vụ bọc trên người đột nhiên tràn ngập ra ngoài.

Lý Cường chuyển tới phía sau hắc, thừa dịp hắc còn đang phẫn nộ, lặng lẽ đánh ra Diệt Ma Thần Lôi, loại cơ hội tốt này hắc tuyệt đối sẽ không buông tha, bỏ qua được. Diệt Ma Thần Lôi của hắc chính là khắc tinh lớn nhất của Điền Cức Lão Tổ, nhất là uy lực của Tru Ma Thứ, ma đầu càng không thể ngăn cản.

Diệt Ma Thần Lôi phát ra hồng quang thật là lợi hại, Điền Cức Lão Tổ căn bản là không có tránh né, hắc tưởng chỉ là loại pháp bảo phi kiếm bình thường, lực chú ý của hắc chỉ đặt hoàn toàn vào Ngô Sân, vì thế

Diệt Ma Thần Lôi lặng yên bắn vào trong cơ thể hắn.

Không ai cho rằng Lý Cường bắn ra luồng hồng quang có được bao nhiêu sự uy hiếp, bọn họ đều ký thác hy vọng vào Ngô Sân, bởi vì hắn chính là một trong bảy đại cao thủ hơn ngàn năm trước, là nhân vật lợi hại trong truyền thuyết.

Khi Diên Cức Lão Tổ phát hiện đại sự không ổn, hắn xoay người muốn đánh về phía Lý Cường, tiểu tử này quá ghê tởm, tên tiểu tử đã dùng loại thủ đoạn mà hắn hận nhất của Phật tông, nhưng cũng là thứ lợi hại nhất.

Lý Cường đắc ý quát: " Đến không kịp rồi, bạo ! Bạo ! Bạo !" Theo ba tiếng hét lớn, Diên Cức Lão Tổ đã vô cùng thê thảm, hắn oán hận diên cuồng hét lên, trong tiếng hô thảm huyết quang bay tung đầy trời, phi kiếm không đỡ thương được ma đầu, nhưng hắn lại bị Diệt Ma Thần Lôi chứa đựng Tru Ma Thứ nổ tung đến huyết nhục tung bay khắp trời.

Đạo Diệt Ma Thần Lôi thứ nhất nổ tung luồng huyết vụ trên người hắn bay tứ tán, hai đạo thần lôi sau đó làm cho hắn tâm thần tổn thất nghiêm trọng.

Huyết Vụ trên người hắn một khi tiêu tán, sự hung diễm kiêu ngạo nhất thời giảm xuống trầm trọng, tiếng kêu thảm hào chói tai cũng mang theo tiếng thảm thiết như than khóc, hắn không để ý hết thấy đánh về phía Lý Cường.

Bạch Phát Ngô Sân hét lớn: " Chuyết !"

Ngân tinh đầy trời cấp tốc bắn thẳng tới Diên Cức Lão Tổ.

Người tu chân chung quanh cũng cấp tốc thối lui ra xa, nhìn Ngô Sân và Lý Cường đại phát thần uy, bọn họ đều hoa mắt mê muội, trong lòng đều thầm than: " Trọng Huyền Phái đi tới hai đại cao thủ, khiến cho ma đầu phải nếm đau khổ, không hổ là danh môn đại phái tại Phong Duyên Tinh."

Lý Cường không muốn để cho ma đầu vướng lên thân, hậu quả sẽ thật đáng sợ, hắn vọt thân hình sang một bên, dương tay xuất ra thần lôi.

Diên Cức Lão Tổ bị một chiêu Thiên Tinh Quy Lưu của Ngô Sân đánh chạy tán loạn trên không trung, có vẻ chật vật không chịu nổi, nhưng hắn vẫn sợ hãi Diệt Ma Thần Lôi, bởi vì đó là chiêu thức làm tiêu hao lực lượng ma đầu của hắn. Thiên Tinh Quy Lưu mặc dù làm cho hắn rất chật vật, nhưng lại không đỡ thương được hắn.

Diên Cức Lão Tổ liều mạng né tránh Diệt Ma Thần Lôi đang đánh tới, oán hận kêu lên: " Tiểu tử..ngươi là ai ? Ngươi là ai ?" Hắn hỏi Lý Cường.

Lý Cường cười to, nói: " Ta là ai? Dù sao ta cũng không phải là cha của ngươi, haha...ngươi quản được sao? Cút !" Hắn lại dương tay phát ra hai đạo thần lôi. Muốn làm cho ma đầu bị tức chết, hắn kiên quyết không nói ra tên của mình.

Diên Cức Lão Tổ tức giận đến diên cuồng kêu loạn, quay đầu hướng tới chỗ những người tu chân yếu nhược phóng đi, hắn nóng lòng bổ sung năng lượng, năng lượng vừa hấp thu vừa rồi đã bị Diệt Ma Thần Lôi của hắn tiêu hao sạch sẽ.

Lý Cường bay lên trời cao, quát lớn: " Ngô đại ca ! Thiên Hoành đại ca ! Giữ lấy hắn ! Uy ! Những người khác nghe đây...tự tập theo môn phái, không nên dùng phi kiếm ngăn cản, chỉ dùng pháp bảo cản ngăn ma đầu, bất luận là ai không nên đi riêng một mình...không nên đi riêng một mình !"

Hắn đột nhiên bay xuống gần ngay trước mặt Diên Cức Lão Tổ, chụp được một người tu chân đang bay loạn rồi ném hắn về trong đám người, đồng thời tay xuất ra một đạo hồng quang bổ về phía Diên Cức Lão Tổ.

Diên Cức Lão Tổ đã xoay đầu chuyển hướng sang nơi khác nhưng lại bị đạo Diệt Ma Thần Lôi này đánh cho lộn vòng trở về. Hắn còn sót lại trong ý thức, biết không có khả năng đánh thắng, liền chuẩn bị chạy trốn.

Có người đã phát hiện ra ý đồ của hắn, hét lớn: " Ma đầu muốn chạy trốn ! Ma đầu muốn chạy trốn !"

Tập Bốn thần sử biết nếu Diên Cức Lão Tổ ở lại trong Thản Bang Tinh, bất kể là Thản Bang đại lục hay Tây đại lục, sợ rằng vĩnh viễn không còn ngày yên bình nữa ! Nghĩ tới đây, hắn càng khẩn trương, không để ý hết thấy mạo hiểm bay đến bên cạnh Lý Cường, nói cho hắn nghe lo lắng của mình.

Lý Cường nghe xong cũng khẩn trương lên, hắn cũng có rất nhiều huynh đệ lưu lại trên tinh cầu này, có một ma đầu kinh khủng như vậy tồn tại, quả thật là nguy hiểm vạn phần.

Diên Cức Lão Tổ đột nhiên quay đầu lại, hướng xuống chỗ phế khu bay xuống.

Lý Cường không kịp gọi người hỗ trợ, xuất thủ ẩn, Kim Liên Ngọc Tọa bay ra, ngăn cản ngay miệng địa huyết trên đất, Diên Cức Lão Tổ cả kinh tránh nhanh qua một bên.

Lý Cường hét lớn một tiếng: " Khai !" Trên tay bay ra vô số kim tuyến vọt xuống dưới.

Trên bầu trời Ngô Sân cảm thấy kinh nghi không chừng, hắn biết chiêu này của Lý Cường chính là chiêu thức nổi tiếng nhất của Phật tông Vạn Liên Khai (ngàn sen nở rộ), tuyệt đối là Phật tông trưởng lão mới biết được, nếu không phải Lý Cường là tiểu đệ của Phó Sơn, trên tay lại có Thích Hồn Long Giới, thì hắn thật không dám tin tưởng Lý Cường là người của mình.

Chỉ thấy trên mặt đất mênh mông của Mãng Nguyên, một mảnh trắng xóa mang mang, vụ khí tràn ngập lóe ra một ít kim quang. Diên Cức Lão Tổ vài lần liên tục muốn xuyên xuống đất đều bị bắn ra. Cảm giác nguy cơ của hắn càng phát ra mãnh liệt, điên cuồng bay tán loạn chung quanh.

Chỉ chốc lát sau, quang mang lóe ra ngày càng nhiều. Người tu chân trên không trung thấy rất rõ ràng, mỗi một quang điểm chính là một đóa kim liên, cùng thời gian, cả đại địa bị hoa sen màu vàng phủ kín.

Ngô Sân không nhịn được hít sâu một hơi, hắn quá rõ ràng uy lực của Vạn Liên Khai, hắn cơ hồ có thể dám chắc, Lý Cường và Phật tông có quan hệ sâu xa, nếu không hắn không có khả năng học được tuyệt học nổi danh nhất của Phật tông.

Hóa hình nghĩ vật (dùng ý nghĩ biến hóa thành hình) thủ đoạn cao siêu này chỉ có hai phương pháp mới có thể vận dụng, một là phải là cao thủ Xuất Khiếu kỳ mới có năng lực bắt đầu tu luyện, nhưng phải tinh thông luyện khí, còn một loại giống như Lý Cường, mặc dù không có tu luyện qua, nhưng lại có được cực phẩm pháp bảo nên có thể thao khống được, cho nên nhìn thấy kim liên nở rộ đầy đất, người tu chân trên không trung đều cũng sợ ngây người.

Người của Thiên Kích Phong âm thầm may mắn không có kết hạ oan cừu với Lý Cường, chỉ cần nhìn cách hắn ra tay thì biết, ngôi sao mới hiện của tu chân giới này cư nhiên đã sở hữu được pháp bảo trong truyền thuyết, thật sự là quá lợi hại, thật không biết hắn làm sao có được, có người tu chân tu luyện hơn ngàn năm cũng không có được vài món bảo bối như vậy, vận khí người này so với người kia thật may mắn đến nỗi làm cho người ta ganh tỵ.

Diên Cức Lão Tổ tuyệt vọng quay đầu, bởi vì kim liên trên đất rất nhanh trưởng thành ở khắp nơi, bắn ra những luồng kim quang sắc nhọn làm cho hắn cảm giác như có vô số phật quang đang sôi trào giữa biển hoa sen, chỉ cần chỗ nào bị kim quang bắn trúng, thì cảm giác chua, đau, tâm ma, bành trưởng sẽ xuất hiện trong lòng, hắn biết rõ cảm giác này thật không sao chịu nổi.

Hắn tru lên một tiếng rồi lại bay lên cao, thầm nghĩ có thể chạy bao nhiêu xa thì phải chạy ngay, hắn vừa không cẩn thận, xông vào một trận pháp, trận này phi thường kỳ lạ, đối với bất cứ ai cũng không có tác dụng, chỉ có tác dụng với ma đầu, đó chính là Khốn Ma đại trận của Phật tông để lại.

Khốn Ma đại trận muốn khởi động phải có tiếp dẫn mở ra, đó chính là Vạn Liên Khai của Kim Liên Ngọc Tọa.

Phía trên trời cao đột nhiên xuất hiện một ngọn núi trong suốt, giống như một tòa Hải Thị Thần Lâu (tòa lầu thần trên biển, ý chỉ ảo cảnh), phiêu mạt hư ảo, Diên Cức Lão Tổ ở bên trong điên cuồng giãy dụa, chỉ nghe thanh âm của hắn xa xa truyền đến, thanh âm phiêu hốt không chừng: " Ta...sẽ trở lại...tiểu tử..tiểu tử ! Ta sẽ tìm được người...lão bạch mao..."

Thanh âm dần dần biến mất, tất cả người tu chân đều cũng biết, Diên Cức Lão Tổ oán hận đến chết hai người này của Trọng Huyền Phái.

Lý Cường không thèm quan tâm, chỉ nói: " Trở lại thì trở lại, ai mà sợ người?"

Lý Cường thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, ngọn núi Hải Thị Thần Lâu trên không trung cũng đã mất đi bóng dáng, mọi người đều cũng biết Điền Cứ Lão Tổ lại bị giam cầm, không biết ngày nào hắn mới có thể thoát ra.

Về mặt Cảnh Phong hâm mộ nói: " Tiểu phong tử, người học được thủ đoạn này ở nơi nào vậy? Phong tử ta cũng muốn học một chút a !"

Lý Cường cười nói: " Được a, lão phong tử, chỉ cần người bái ta làm thầy, hắc hắc, ta nhất định sẽ dạy người cả hai tay."

Cảnh Phong tức giận đến nhấc chân đá, mắng: " A...phi ! Đừng mơ !"

Lý Cường liền né nhanh, hai tay đỡ lấy, cười xấu xa: " Ta không có biện pháp a, thủ đoạn lợi hại này ta chỉ ...ân, ta chỉ định truyền cho đệ tử, hắc hắc."

Cảnh Phong gãi đầu gãi tai theo sát sau Lý Cường, hừ hừ nói thầm: " Chúng ta sẽ còn gặp nhau mà ! Hắc ! Người còn không có xem qua thủ đoạn của lão phong tử này, mục nội nó, dám chiếm tiện nghi của ta..."

Lý Cường quay đầu lại, cười cười nói: " Phong tử, người nói cái gì? Lớn tiếng chút ! Nói lắm bẩm không giống cách làm người của phong tử người a."

Cảnh Phong bị hắn kêu lên lại càng hoảng sợ, bật thốt: " Không có...không có gì !" Không biết tại sao, hắn thấy có chút sợ Lý Cường.

Lý Cường gật đầu: " Nga, không có gì thì thôi..." Hắn quay đầu cười thầm, rất nhanh bay đến bên người Ngô Sân.

Thiên Hoàn ở một bên nhìn thấy cũng cuống quýt lắc đầu bay tới.

Cảnh Phong đứng ngây ở đó, không khỏi cười khổ, hắn hiểu được mình vừa bị Lý Cường trêu chọc, từ lúc gặp hắn đến giờ, hình như mình chưa từng chiếm được thượng phong, khắp nơi đều là bị động, trong lòng âm thầm than thở: " Tiểu tử thú này ! Nhìn tới là thật gan tỳ, bất quá vận khí của hắn thật là quá tốt, không biết làm sao chiếm được tiện nghi của hắn."

Hắn đột nhiên nghĩ ra, nhếch miệng cười nói: " Ai ! Tiểu phong tử !" Hắn đuổi theo.

Cao thủ Thiên Kích Phong đều tụ lại, Lão Thành Siêu giới thiệu cho Lý Cường, sau đó người tu chân của môn phái nhỏ, đều cũng đi lên chào hỏi hắn.

Bạch Phát Ngô Sân cũng như trước một bộ dáng lạnh băng, Thiên Hoàn và Cảnh Phong đều không am hiểu giao tế, đứng ở bên cạnh nói chuyện với Bồ Lạp Ban đảo chủ, chỉ có Lý Cường và Tập Bốn đối với những chuyện xã giao này thì có kinh nghiệm, hai người nhiệt tình chào hỏi mọi người. Trên địa cầu Lý Cường vốn là một đại thương nhân, đối với chuyện xã giao vô cùng kinh nghiệm, chỉ lát sau mọi người đã thân thiết vui vẻ cười nói.

Cảnh Phong hâm mộ nói: " Tiểu phong tử thật có bản lĩnh, trách không được hắn lại có nhiều bằng hữu như vậy, người này thật sự là quá lợi hại !"

Bồ Lạp Ban đảo chủ cười nói: " A a, đúng là rất lợi hại, đây là lần thứ hai ta gặp mặt hắn, lại có cảm giác như là gặp mặt bạn cũ. Tại tu chân giới, người như vậy thật sự không nhiều lắm."

Trong lòng Ngô Sân cũng rất kinh ngạc, hắn phát hiện Lý Cường quả thật bất đồng với người khác, nhiều người tu chân tụ tập lại như vậy, mình nhìn thấy lại rất phiền, mà hắn vẫn cười tươi chào hỏi từng người, không thấy vẻ mặt hắn có chút miễn cưỡng nào, người tới bất luận có tu vi cao thấp, hắn đều đối đãi giống nhau.

Ngô Sân có điểm không hiểu được, Phó Sơn thu người tiểu đệ này rốt cuộc là loại người thế nào? Nhưng hắn lại rất rõ ràng mình cũng phi thường ngưỡng mộ Lý Cường.

Lỗ Thành Siêu mời Lý Cường mấy người đến Thiên Kích Phong làm khách, Ngô Sân nhàn nhạt nói: " Sau này có cơ hội sẽ đến, ta định về Phong Duyên Tinh, đã thật lâu không có trở về. Lão đệ, người định đi đâu?"

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói: " Đệ định đi Lạp Đô quốc, sau đó về Thiên Đình Tinh, đại ca cùng đi với chúng tôi đi, nhiều người náo nhiệt một chút."

Ngô Sân lắc đầu: " Ta thích đi một mình, nhiều người..phiền lắm."

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, vị đại ca này thật có ý tứ, làm cho người ta có cảm giác gai gai, có vẻ đầy ngạo khí.

Hắn cười nói: " Được ! Đại ca thích đi một mình thì cứ đi, dù sao sau này cũng gặp lại, sẽ gặp ở Ba Đạt Tinh thôi." Cho tới bây giờ hắn không muốn miễn cưỡng người khác, cho dù đối với tiểu động vật đáng yêu như tiểu Hải yêu, cũng là cho nó tự do.

Bách Phát Ngô Sân thoáng cảm giác có điểm ngoài ý muốn, nhưng hắn lại rất thích sự sảng khoái của Lý Cường, cười nói: " Phó lão đệ thu được huynh đệ như người thật là hiếm có, được, lão đệ bảo trọng, ta đi."

Hắn nói đi là đi, hướng mọi người gật nhẹ đầu, bạch quang chớp động, đã không còn thấy bóng dáng.

Thiên Hoàn và Bồ Lạp Ban cũng nguyện ý đến Thiên Kích Phong làm khách, bởi vì sau lưng hai người đều có môn phái riêng tại Thần Bang Tinh, cho nên họ rất muốn cùng Thiên Kích Phong tạo ra giao tình, có thể giúp cho môn phái của mình có hậu thuẫn.

Cảnh Phong hạ quyết tâm đi theo Lý Cường, hắn phát hiện kể từ ngày mình quen biết Lý Cường thì ở ngay Trấn Huyền Tháp có được không ít bảo bối, sau khi chia tay ở Hắc Thủy Đảo thì người này lại có được rất nhiều pháp bảo đặc biệt, hơn nữa công lực lại tăng lên rất nhiều, hắn cảm giác phải đi theo Lý Cường, như vậy mới có được vận khí tốt.

Hắn không nói một tiếng đứng sau lưng Lý Cường, làm ra vẻ không có chuyện gì nhìn chung quanh.

Lý Cường nói: " Tạp Bồn thần sử, đây là vật người giao cho ta ở Thần Bang đại lục, bây giờ người tự mình xử lý đi, ta sẽ không đi Thiên Kích Phong, các huynh đệ đang chờ ta tại Lạp Đô quốc a."

Tạp Bồn cầm lấy món đồ, thi lễ nói: " Lão Đại, sau này trở lại Thần Bang đại lục, nhất định phải tới tìm ta, chúng ta chính là bằng hữu tốt a." Hắn bây giờ đã biết Lý Cường nói bạn tốt nghĩa là gì.

Lý Cường gật đầu: " Yên tâm đi, Tạp Bồn, chỉ cần ta tới nơi này, nhất định sẽ đến quấy rầy ngươi. Ta có không ít huynh đệ ở tại Thần Bang đại lục, xin giúp ta chiếu cố cho họ." Hắn vẫn còn lo lắng cho mấy người Khảm Khảm Kỳ.

Bách Kiếm Môn Trần Chí Lực tìm được Lý Cường, do dự một chút mới nói: " Tiền bối...di chỉ ở dưới đất..ách, ta nghe nói không ít pháp bảo của Phật tông để lại, chúng ta muốn đi xuống tìm kiếm...tiền bối xem có được không? Nguy hiểm phía dưới có lớn không?" Về mặt hắn tràn đầy hy vọng.

Lý Cường lúc này mới chú ý tới, không chỉ mỗi Bách Kiếm Môn muốn đi xuống dưới, mà còn rất nhiều người tu chân của các môn phái có vẻ thấp thỏm, phải biết rằng nơi này chính là đại danh鼎鼎 Phật tông di chỉ, trong truyền thuyết thì nơi này có rất nhiều bảo bối.

Lý Cường cười nói: " Di chỉ bây giờ là vật vô chủ, ai đi xuống cũng không sao, nhưng bên trong như một mê cung, phải cẩn thận lạc đường, mặt khác mọi người phải chú ý có những chỗ phải cẩn thận, không nắm chắc ngàn vạn lần không thể xông bừa vào, lọt cạm bẫy là không có cách nào thoát được đâu."

Hai mắt của Cảnh Phong sáng lên, reo: " Tiểu phong tử, chúng ta cũng xuống dưới đi."

Lý Cường lắc đầu: " Ta không đi, thật vất vả mới trốn ra được, không đi nữa, người muốn đi thì đi đi."

Cảnh Phong nghe được thì trợn mắt, hồi lâu mới nói: " Ách...không đi thì không đi, dù sao phong tử cũng đi theo ngươi." Về mặt hắn quái dị, miệng không ngừng lẩm nhẩm, nhưng không nghe nói gì.

Lý Cường hỏi: " Người nói cái gì?"

Về mặt Cảnh Phong như vô tội: " Không có gì, không có gì."

Không ai nghe hiểu hai người họ đang nói chuyện gì.

Bách Kiếm Môn Trần Chí Lực muốn kéo Lý Cường cùng đi xuống, nhưng thấy không có cơ hội, không thể làm gì khác hơn là thất vọng cáo từ.

Đám người trên bầu trời phé khu dần dần tản ra, cao thủ Thiên Kích Phong mang theo một bộ phận người tu chân hướng theo phía đông bay đi, còn có người tự chia nhau rời đi, mặt khác còn hơn một trăm người tu chân bay xuống dưới phé khu, chuẩn bị tìm kiếm sưu tầm bảo vật.

Có mười mấy người tu chân vẫn đứng ở xa xa, thấy mọi người đã tản ra, lúc này mới bay đến bên cạnh Lý Cường, tại không trung cử hành đại lễ.

Lý Cường kinh ngạc tiến lên hồi lễ, hỏi: " Các người đây là..." Hắn đột nhiên nhìn thấy trong đám người có hai người hắn quen biết, không khỏi nhin được cười nói: " Không Hậu ! Khô Độ ! Nguyên lai là các người, đã lâu không gặp a."

Cảnh Phong ở sau lưng Lý Cường nói thầm: " Tiểu phong tử này bằng hữu thật nhiều, cả một đám đầu trọc a, hay thật !"

Lý Cường biết vì chuyện vừa rồi mình dùng Kim Liên Ngọc Tọa, nên đám đệ tử Phật tông này đã đoán sai thân phận của hắn, bọn họ nhất định tưởng mình chính là Phật tông trưởng lão. Nhưng từ khi Trí trưởng lão đưa Mai Giới Chỉ cho hắn, hắn và Phật tông đã không còn thoát khỏi liên quan.

Không Hậu nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ, đó là một loại thần sắc cực kỳ kính sợ, hắn khẩn trương mà cẩn trọng nói: " Tiền bối, sao ngài..ngài lại gạt đệ tử?"

Lý Cường cười nói: " Ta giấu diếm gì người ? Ta không có cái gì giấu diếm người cả." Về mặt hắn làm như vô tội.

Không Hậu càng khẩn trương, thân thể cũng run rẩy: " Ta...ngài...tiền bối ! Tại Đại Liên Hội...tại sao...không nói cho ta...ngài cũng là người của Phật tông..cái này.." Trong lòng hắn vừa khổ sở vừa ảo não, tự mình rõ ràng đã nhìn thấy qua Lý Cường thi triển Thập Bát Diệt Ma Thủ, mặc dù lúc ấy hiểu được đó là Phật học chánh tông, nhưng không rõ ràng nên không nhận ra hắn là người của Phật tông, vì vậy bất kính với hắn. Hắn càng nói càng loạn, rốt cuộc không nói được nữa.

Khô Độ liền bước vội lên, nói: " Tiền bối, có thể nói cho chúng ta biết hay không, tông chủ Phật tông và các vị trưởng lão đã đi đâu rồi? Ngài xem, chúng ta mấy người..." Hắn nhìn Lý Cường, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Lý Cường mỉm cười: " Các vị không cần tìm nữa, người của Phật tông đã rời khỏi nơi này, nhưng ta có thấy qua người cuối cùng, là Trí trưởng lão, hắn muốn ta chuyển cáo mọi người, không nên nản chí, tiếp tục tu luyện. Có gì thì ta sẽ trợ giúp mọi người." Hắn vừa nói vừa đưa ra Phật chỉ trên ngón tay.

Đệ tử tín đồ của Phật tông đối với tín vật bốn phái thì phi thường quen thuộc, Không Hậu nhìn thấy giới chỉ trên tay Lý Cường thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, sợ là Lý Cường có Phật chỉ của bốn phái, vui chính là cuối cùng trưởng lão Phật tông cũng đã xuất hiện.

Hắn cùng đám đệ tử Phật tông cung kính hành lễ, tham kiến vị trưởng lão Phật tông tuổi còn trẻ này, mặc dù cho tới giờ hắn cũng không nhận mình là trưởng lão.

Cảnh Phong từ đầu đến cuối cũng không hiểu Lý Cường và đám người đầu trọc này đang nói gì, nhưng hắn rõ ràng chứng kiến đám người này thật là kính sợ Lý Cường. Trong lòng hắn thật sự không hiểu, tiểu phong tử rốt cuộc là dựa vào cái gì làm cho mấy người này khâm phục như vậy? Hắn thật sự là thấy tò mò.

Lý Cường nói: " Các người theo ta đến Lạp Đô quốc, có cơ hội ta sẽ truyền cho các người điển tịch của Phật tông môn, còn có pháp bảo của Phật tông, các người tận lực học đi, đợi đến khi ta rời nơi này thì hắn là các người học được không ít, còn lại các người phải tự mình cố gắng. Mặt khác các người có nhìn thấy những đệ tử Phật tông khác thì phải trợ giúp cho nhau biết không?"

Không Hậu và các đệ tử khác nghe vậy vô cùng mừng rỡ.

Khô Độ nói: " Trưởng lão, đệ tử dẫn đường."

Lý Cường vội cản: ” Đừng gọi như vậy, gọi là huynh đệ cũng được, lão Đại cũng được, đừng gọi trưởng lão, ta có già đến vậy không?”

Kỳ thật hẳn không muốn người khác biết việc này, tu chân giới các đại môn phái đều có cừu oán với Phật tông, không có việc gì tìm ra một đồng cừu gia, vậy là thật oan uổng.

Không Hậu biết Lý Cường tại Thản Bang đại lục có rất nhiều người đều gọi hắn là lão Đại, liền nói: ” Vậy đệ tử sẽ gọi là lão Đại, như vậy cảm giác thân thiết một chút.”

Cảnh Phong hắc hắc cười nói: ” Ai, ta cũng gọi người lão Đại, phong tử lão Đại, haha !” Hắn đột nhiên phát hiện, tất cả mấy người đầu trục đều trừng mắt nhìn hắn. Hắn gãi đầu tóc rối bời, làm như không có gì nhìn mọi người, một bộ dáng người có thể làm gì được ta lộ ra.

Lý Cường vỗ mạnh lên đầu vai hắn một chưởng, cười nói: ” Lão phong tử, đừng có trêu chọc người khác nữa, đi thôi !”

109. Chương 109

Cảnh Phong từng đi qua một chuyến, hắn cười nói: ” Ta biết bọn họ đang ở nơi nào, ai, tiểu phong tử, chúng ta nhanh lên một chút.”

Dọc theo đường đi Khô Độ và Không Hậu cũng không thêm quân tới Cảnh Phong, làm cho hắn buồn chán cực kỳ, hắn không khỏi hoài niệm thời gian cùng ở chung với mấy người Nạp Thiện. Đám người đầu trục này chỉ vừa nghe hắn gọi Lý Cường là tiểu phong tử thì lập tức về mặt hầm hầm, thấy hắn đối với trưởng lão bất kính cũng như là vũ nhục trưởng bối của Phật tông, nếu không có Lý Cường ở đó vẫn cùng Cảnh Phong cười nói, bọn họ đã sớm nhện không được mà ra tay rồi.

Họ đi ra khỏi rừng cây đến trên đường lớn, chỉ thấy người đi lại vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có người cười Hắc Tiêm kỳ chạy qua, Lý Cường vẫn là cảm thấy thế tục giới thật vô cùng thân thiết. Lý Cường và Cảnh Phong cũng tiến về phía trước, Khô Độ và Không Hậu theo sát phía sau, còn những đệ tử Phật tông khác đi ngay sau đó. Đám người của bọn họ nhìn thật là cổ quái, những người đi ngay bên cạnh cũng tò mò nhìn họ không thôi.

Cổ Mị nhi đột nhiên từ trên người tiểu Hải yêu bay ra, rùng mình biến thành một tiểu cô nương khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, nàng kéo tay Lý Cường, cười hì hì nói: ” Ca ca, Mị nhi đi ra chơi một chút, hì hì, đã lâu không có nhìn thấy nhiều người như vậy rồi.”

Trùng hợp là nàng lại đứng ngay giữa Lý Cường và Cảnh Phong, Cảnh Phong thấy Cổ Mị nhi lại càng hoảng sợ, mặc dù hắn biết có linh thể bám trên người Lý Cường, chỉ là không nghĩ tới đột nhiên lại xông ra, cả kinh đến dựng đứng tóc lên, hắn kêu lên quái dị: ” Ác yêu...người...”

Mị nhi liếc mắt nhìn hắn, dịu dàng nói: ” Kinh hãi cái gì chứ ! Chưa thấy qua mỹ nữ a?”

Cảnh Phong bị nàng nói đến á khẩu, Khô Độ và Không Hậu cũng kinh ngạc cuống quýt lui về phía sau, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua linh thể, cũng không dám tiến lên hỏi, trong lòng đối với vị trưởng lão tuổi còn trẻ này càng cảm thấy cao thâm khó lường. Lý Cường cười vỗ nhẹ tay Mị nhi: ” Nha đầu, ở trong rừng sao không đi ra trước? Lúc này đột ngột chạy ra, làm cho lão phong cũng sợ hãi, a a...”

Cảnh Phong không phục, nói: ” Ai nói ? Ai dám nói là ta sợ hả? Đừng nói bậy a !”

Người đi trên đường cũng cảm thấy hồ đồ, chỉ trong nháy mắt lại chạy ra một tiểu cô nương cực kỳ xinh đẹp, ai cũng tưởng rằng mình đang hoa mắt. Không ít người nhìn chằm chằm Mị nhi ngẩn người, loại thần thái yêu mị này bọn hắn cả đời cũng chưa từng gặp qua, thiếu chút nữa ngay cả hồn phách cũng bay luôn theo nàng.

Cảnh Phong không vui, quát to: ” Nhìn cái gì vậy ? Chưa thấy qua mỹ nữ hay sao?”

Mị nhi vui vẻ cười khúc khích, cảm thấy Cảnh Phong rất thú vị, nàng cười nói: ” Phong tử đại ca, cảm ơn a.” Thanh âm vừa mị hoặc vừa yêu kiều.

Cảnh Phong thì không nói gì, nhưng Khô Độ và Không Hậu lại mặt đỏ tận mang tai lui nhanh ra sau vài bước, nói giỡn sao, trời sanh linh thể mị hoặc làm sao họ kháng cự nổi. Nghe được chung quanh một trận thanh âm, Lý Cường không khỏi nhin được tức cười, biết là người đi đường bị mị hoặc đáng sợ của Mị nhi làm ngã thành một đoàn.

Cảnh Phong lắc đầu, nói: " Hay thật, thật lợi hại a, tiểu nha đầu, người hại người quá a." Dù sao hắn cũng là tu chân cao thủ, đối với loại mị hoặc này của Mị nhi vẫn có thể chống đỡ.

Mị nhi le lưỡi, nhỏ giọng nói: " Ca ca a, bọn họ bị sao vậy? Sanh bệnh rồi sao? Tại sao bọn họ lại nằm trên mặt đất?"

Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười: " Muội nói thế nào? Đi mau thôi, thời gian lâu thêm thì càng không tốt, hãy xem người càng ngày càng nhiều rồi."

Tiểu nha đầu căn bản không rõ ràng mình có bao nhiêu lực sát thương, nghĩ đến chuyện có thể vào thành đi chơi, nằng vui vẻ cười khúc khích. Lý Cường lôi kéo nàng, trong lòng thầm than gọi mọi người mau đi về phía trước thật nhanh.

Một đoàn người không hẹn mà cùng đi theo sát Mị nhi. Khô Độ nhỏ giọng thương lượng với Không Hậu vài câu, Không Hậu phân phó cho những đệ tử Phật tông ngăn cản không cho những người này đi tới. Đệ tử Phật tông vì không muốn cho những người này quấy rầy Lý Cường, mạnh mẽ ngăn cản bọn họ, những người đi đường này không nhin được lửa giận tận trời, huy động nắm tay cố gắng mở một đường đi. Đám đệ tử Phật tông này cũng tuyệt, chỉ đứng ngang ra ngăn trở đường đi, mặc cho mọi người tùy ý dẫm đá lên người, không một người nào đánh trả lại. Chỉ chốc lát sau những người đi đường phát hiện bất hảo, tay chân càng ngày càng đau, dần dần sưng lên.

Không Hậu mỉm cười: " Được rồi, chúng ta đi !" Đến lúc này thì không ai dám tiếp tục đi tới nữa.

Hoàng thành của Lạp Đô quốc không có thành tường, chỉ có một vòng hào rất sâu. Vòng hào hộ thành này ước chừng ba mươi thước, sâu hơn mười thước, phía bên trong hào cứ cách mười thước là có một vọng gác, nằm tại cửa phía Đông, gác tại cầu gỗ bắc qua hào có hơn mười binh lính đang canh giữ.

Bọn lính đột nhiên tao động. Chỉ thấy trên cầu gỗ đi tới một đám người, những người này có bộ dáng thật cổ quái ngạc nhiên, người tuổi trẻ cầm đầu ăn mặc rất bình thường, nhưng nhìn qua thấy tinh thần rạng rỡ, khí thế phi phàm, tiểu cô nương đang ôm lấy cánh tay của hắn lại vô cùng kiều mỵ làm cho người ta rung động. Tiểu cô nương thỉnh thoảng lại nói thầm bên tai người kia vài câu, rồi lại cười khanh khách không ngừng, nhìn bộ dáng rất hoạt bát đáng yêu. Một bên có một hắc y trung niên nhân, tóc rồi bởi xõa trên vai, cái đầu vô cùng lớn, trên mặt rất nhiều vết sẹo, đang bặm môi nhìn đám binh lính. Đi theo phía sau ba người có hơn mười người, đều đầu trọc, mỗi người nắm một xâu chuỗi hạt màu nâu, vẻ mặt an tường tự tại.

Cảnh Phong lắc lư đi tới trước đám binh lính, nói: " Uy ! Chúng ta là...Uy ! Con mẹ nó, nhìn ta đây !"

Ánh mắt đám binh lính đều nhìn Mị nhi, há hốc miệng, nước dãi chảy ra mép, hồn bất phụ thể.(hồn không ở trong thân thể).

Cảnh Phong tức giận kêu lên: " Một đám hỗn đản sắc quỷ, mau nhìn đại gia !"

Bọn lính không ai để ý đến hắn, vẫn nhìn chăm chăm Mị nhi như trước, còn có người liếc mắt nhìn Lý Cường, vừa thấy hắn liền hiện ra vẻ mặt kỳ lạ.

Mị nhi nháy đôi mắt to, vẻ mặt mê hoặc không hiểu, nhỏ giọng hỏi: " Ca ca, bọn họ đang làm gì vậy?" Nàng không nói lời nào còn hoàn hảo, vừa lên tiếng thì đám lính đã không còn chịu được nữa.

Lý Cường nói: " Ai yêu, lại hại thêm mấy người, Mị nhi a..." Hắn còn chưa nói xong, Cảnh Phong đã đại phát tính tình, hét lớn một tiếng: " Nha !"

Hắn đã dùng tới Chấn Âm Pháp của Thiên Lại Thành, cùng thời gian đám binh lính đã ngã ngửa xuống, còn có người nào đứng thẳng cũng lão đảo không ngừng. Có binh lính ôm đầu kêu lên: " Ta không nghe được gì, là ai kêu tiếng quỷ gì vậy?"

Lý Cường biết vừa gây ra họa nữa, hắn cũng không muốn so đo với đám lính này, nói: " Chúng ta đi vào !" Rất nhanh đi vào thành.

Hơn mười người như cơn gió lốc đi vào trong, chỉ trong nháy mắt đã biến mất cuối đường. Bọn lính chợt tỉnh táo lại, chỉ còn cảm giác đau đầu điếc tai.

Trên đường lớn thật rất náo nhiệt, Không Hậu chỉ huy Phật tông đệ tử bao quanh Lý Cường và Mị nhi, miễn cho Mị nhi lại bị người nhìn thấy. Mị nhi rất không vui, nàng không nhìn thấy được cửa hàng trên đường cái, nhìn không thấy cảnh đường lộ, xung quanh chỉ là bóng lưng của các đệ tử Phật tông. Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ hừ nói: "Ca ca, bọn họ cản trở Mị nhi, cái gì cũng nhìn không thấy, chán ghét, đáng ghét quá!"

Lý Cường cười cười nói: "Mị nhi, muốn nhìn rõ ràng thì trở lại trên vai ca ca đi, cam đoan thấy hết!"

Mị nhi không có biện pháp, dịu dàng nói: "Được rồi! Được rồi!" Nàng hóa hình bay trở về trên người Lam Quang, nếu người khác không chú ý thì rất khó phát hiện.

Khô Độ và Không Hậu nhìn nhau cười, bảo đệ tử tản ra. Lý Cường cười nói: "Phong tử, bọn họ đang ở nơi nào?"

Cảnh Phong nói: "Còn ở đâu? Đương nhiên là ở Khách Quý Lâu bên cạnh hoàng cung, sắp đến rồi. Hoàng thành này cũng không lớn lắm, chia làm hai thành, nội thành tại Bảo Thành Trung thành, một nửa là hoàng thành, một nửa là quan chức ở lại, ngoại thành là binh dân dân chúng ở lại. Người xem, đó chính là đường vào nội thành đó."

Nội thành có thành tường vờn quanh, thành tường không cao lắm, ước chừng cỡ năm, sáu thước, cửa lớn nội thành có một cái sân rộng, tựa hồ có rất nhiều người đến thăm, trên sân rộng đó có nhiều cửa hàng nhỏ, còn có rất nhiều thức ăn được bày bán. Đường vào nội thành có những võ sĩ mặc khải giáp màu đen, đó là cấm vệ võ sĩ, ước chừng hai mươi người đang ở cửa thành tùy ý đi lại, có vẻ nhàn tản, trong đó có vài võ sĩ tay cầm điểm tâm, vừa ăn vừa nói chuyện.

Cảnh Phong tự nói: "Lão phong tử đến nói chuyện với họ."

Cấm vệ võ sĩ giữ cổng liếc mắt nhìn thấy Cảnh Phong đi tới, sợ đến lập tức xếp hàng, mấy võ sĩ đang cầm thức ăn trong tay kinh hoảng vội chen vào đội ngũ. Một người có bộ dáng đội trưởng đi tới trước mặt Cảnh Phong, hành lễ ân cần thăm hỏi: "Chào lão nhân gia!"

Cảnh Phong hài lòng vỗ hân một cái, tên đội trưởng kia hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống. Chợt nghe Cảnh Phong ha ha cười nói: "Tiểu tử, cơ trí a, ân, không tệ, không tệ! Hãy cho người thông tri một chút, nói lão Đại đã về rồi." Một võ sĩ lập tức hướng vào hoàng cung chạy như bay.

Lý Cường nghi hoặc nói: "Kỳ quái, võ sĩ này hình như rất sợ lão phong a."

Mị nhi nhỏ giọng nói: "Hắn là phong tử, những người này làm sao mà không sợ hắn, phong tử ai cũng phải sợ hết đó."

Lý Cường biết tiếng gọi phong tử này là do hắn thích đánh nhau như điên mà có, chứ không phải ý muốn nói hắn bị điên, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hắn phỏng chừng nhất định là Cảnh Phong và võ sĩ này có tỷ thí qua. Trong lòng hắn không khỏi buồn cười, Cảnh Phong quả thật đánh nhau đến điên rồi, ngay cả người bình thường cũng không buông tha.

Chỉ trong chốc lát, từ trong hoàng cung truyền đến những tiếng bước chân đang chạy, có khoảng hai trăm cấm quân từ bên trong cửa lớn lao ra, tinh thần hưng phấn, phân biệt thành hai hàng, ngay sau đó từ bên trong đi ra một đội thị nữ còn rất trẻ. Cổ Mị nhi kinh ngạc hỏi: "Ca ca, bọn họ đang làm gì? Muốn bắt người sao, không giống a."

Người trên sân rộng đều tụ tập lại, tò mò ở một bên quan sát. Từ trong chạy ra mấy trăm binh lính, ngăn cản đám người tụ tập, nhất thời hiện trường có vẻ hỗn loạn.

Đội thị nữ nọ khom người đứng ở một bên, từ trong hoàng cung có một đám người chậm rãi đi ra, cầm đầu chính là Lam Tư công chúa, ở phía sau là Triệu Hào và các huynh đệ. Lý Cường vừa nhìn thấy Triệu Hào, Hồng Thiêm, Mạt Bốn, Nạp Thiện, Thẩn Ca, Khố Bột mấy người liền vui vẻ nở nụ cười, hân vội vàng tiến lên nghênh đón. Lam Tư công chúa có vẻ ngượng ngùng, nói: "Lão Đại, rốt cuộc người đã tới, hoan nghênh đã tới Lạp Đô quốc."

Võ sĩ và thị nữ đứng bên nghe vậy kinh ngạc không thôi, Lam Tư công chúa cũng gọi người trẻ tuổi này là lão Đại, điều này thật làm cho người ta khó thể tưởng tượng.

Lý Cường cười nói: " Ai, may mắn công chúa đại nhân an toàn về nước rồi, bảo tiêu như ta thật không xứng đáng a, thứ lỗi! Thứ lỗi!" Hắn bật lên tiếng cười sảng khoái.

Lam Tư công chúa biết hắn vẫn luôn luôn như thế nên cũng không thấy quái dị, chỉ mỉm cười nói: " Không cần khiêm nhường, lão Đại không trách tiểu nữ tử liên lụy là tốt rồi."

Triệu Hào bọn họ đồng loạt chạy lên, vây quanh Lý Cường lao xao hỏi han, Lý Cường vội vàng kêu lên: " Dừng ! Dừng ! Dừng ! Trở về đã rồi hãy nói, chỗ này không nói rõ được."

Nạp Thiện quay đầu nhìn thấy Không Hậu, hét lớn: " Sao lại là hắn ! Hắn không phải là người của Phản Thợy Thương Hành sao? Lão Đại, bọn họ đến làm gì?"

Lý Cường cười nói: " Cũng là mắt người vẫn sáng, Không Hậu bọn họ bây giờ là bằng hữu của ta, mọi người hãy làm quen, sau này đều là bằng hữu, không cho nhắc lại chuyện lúc trước biết không?"

Nạp Thiện vuốt cái đầu trọc của mình, lắc lư nói: " Dạ ! Lão Đại !" Hắn nhìn Không Hậu nói: " Hắc hắc, lão Nạp ta và người đều là kẻ đầu trọc, hắc hắc, người một nhà, người một nhà a."

Ai cũng không nghĩ tới hắn lại mở lời làm quen người khác bằng cách như vậy, chọc cho mọi người cười rộ lên.

Một nội thị chạy ra cửa lớn, lớn tiếng nói: " Có thánh chỉ, mời khách quý vào điện, hoàng thượng triệu kiến."

Hoàng cung của Lạp Đô quốc khác hẳn với hoàng cung mà Lý Cường từng nhìn thấy, cung điện chỉ dùng gỗ lớn mà làm thành, tu kiến rất cao lớn, đều là hai tầng, cũng có bộ phận là ba tầng lầu gỗ, trong đó có rất nhiều hành lang nối tiếp lẫn nhau, vô cùng xảo diệu và quanh co, nếu bay lên cao nhìn xuống, cả cung điện giống như một tấm lưới nhện, tán lác khắp nơi.

Khách Quý lâu nằm ở phía tây hoàng cung. Do nội thị dẫn đường, Lý Cường bọn họ đi đến Khách Quý lâu, có thị nữ mang tới trang phục hoa lệ mời Lý Cường tắm rửa thay quần áo. Nạp Thiện thần bí cười hề hề nói bên tai Lý Cường, hắc hắc: " Lão Đại, có mỹ nữ cùng tắm nga, hắc hắc, đàn bà nơi này so với quê quán chúng ta thật là phóng khoáng hơn nhiều..."

Lý Cường vỗ hắn một cái, cười mắng: " Hiếm thấy lắm sao, không chút thể diện ! Lão Đại ngươi là người tu chân, không phải sắc quỷ."

Nạp Thiện ôm lấy đầu trọc, mừng rỡ đến con mắt cũng sáng lên, hắn nghĩ thầm sẽ nhìn bộ dáng lão Đại mà chê cười.

Trong đại sảnh Khách Quý lâu, có mười thị nữ hầu một bên, Nạp Thiện, Mạt Bồn, Triệu Hào, Cảnh Phong, Hồng Thiêm, và Thản Ca mấy người đều cũng cười hì hì nhìn Lý Cường, như muốn nhìn xem lão Đại sẽ làm thế nào.

Lam Tư công chúa đã về nội cung, đợi Lý Cường tắm rửa xong sẽ gặp mặt, Không Hậu mấy người cũng đã được an bài nghỉ ngơi.

Con mắt Lý Cường vừa chuyển, hắc hắc cười nói: " Mị nhi a, nơi này có rất nhiều ca ca đệ đệ, muội đi ra chơi với họ đi."

Mị nhi vui vẻ hóa thân bay ra, trong chớp mắt trước mặt mọi người xuất hiện một mỹ nữ, cười hì hì chào hỏi mọi người: " Chào các vị ca ca, muội là Mị nhi."

Tất cả người trong phòng đều chấn động, bọn họ cũng chưa gặp qua linh thể, chỉ có Cảnh Phong đứng ở một bên cười trộm, hắn cũng biết lực sát thương của tiểu nha đầu này. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, không ai nói chuyện, Mị nhi gắt giọng: " Ca ca a, sao bọn họ không nói lời nào, không ai để ý tới Mị nhi."

Người thứ nhất chịu không được chính là Nạp Thiện, hai chân tiểu tử này mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất: " Mẹ ta ơi, lão Đại thật là hại người..." Hắn dĩ nhiên cũng biết là lão Đại cố ý.

Ngay sau đó Mạt Bồn và Khố Bột cũng ngây người, trấn định nhất chính là Thản Ca, hẳn là người lực tộc, Mị nhi không hợp với yêu cầu thẩm mỹ của hắn, đối với hắn cơ hồ không có lực sát thương.

Thản Ca ngạc nhiên nói: " Lão Nạp, mấy người các ngươi làm gì vậy?"

Lý Cường cười nói: " Thản Ca, đừng động bọn họ. Hắc hắc, Mị nhi, muội cứ chậm rãi chơi với họ, ca ca đi tắm đây." Rồi hắn quay đầu đi.

Mị nhi ngồi xổm xuống tò mò nhìn Nạp Thiện, nàng cảm giác đại hán đầu trọc này so với Không Hậu bọn họ chơi vui hơn. Nàng dịu dàng nói: " Đầu bóng lưỡng ca ca, sao huynh lại ngồi trên mặt đất?"

Nạp Thiện nghe nàng nói xong thì vẻ mặt đỏ bừng, Thản Ca khó thể tin nhìn hắn, không khỏi cười ha ha: " Ha ha, lão Nạp, haha, người...người, dĩ nhiên lại biết đỏ mặt a, ác...haha !"

Nạp Thiện bị hắn cười đến thẹn quá thành giận, một tay bóp lấy cổ hắn, hung thần ác sát kêu lên: " Người cười, người cười nè ! Ta bóp chết ngươi !"

Thản Ca ô ô kêu loạn, bị tay Nạp Thiện bóp chặt không nói ra lời. Mị nhi kinh ngạc nói: " Đầu bóng lưỡng ca ca, huynh sẽ bóp chết hắn đó."

Nạp Thiện bị nàng gọi một tiếng đầu bóng lưỡng ca ca thì cả người mềm nhũn, hắn cuống quýt buông tay ra ấp úng nói: " Ta...ta...người...việc lạ..." Hắn cảm thấy ngay cả trái tim cũng muốn vọt ra ngoài. Hắn nào biết đâu rằng mị hoặc trời sanh này của Mị nhi thì người bình thường tuyệt đối không có khả năng kháng cự.

Thản Ca ôm cổ thở dốc, hắn phát hiện Nạp Thiện quả thật như nổi điên. Hắn một bên ho khan, lại nói: " Lão Nạp, người phát điên cái gì a?"

Nạp Thiện thật vất vả mới trấn định, ôm vai Thản Ca, nhếch miệng cười khổ: " Ai, tiểu nha đầu này sẽ hại chết người đó, thật là quá lợi hại. Kỳ quái, chỉ vừa nhìn thấy nàng thì hồn phách cũng muốn bay mất. Ai, tiểu muội muội vừa rồi sao không nhìn thấy muội a? Muội từ nơi nào đi ra vậy?"

Mị nhi cười nói: " Mị nhi ở trên vai ca ca đó, mọi người không nhìn thấy sao?"

Cảnh Phong giải thích: " Tiểu nha đầu này là linh thể, ở tu chân giới rất ít nhìn thấy, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thôi, không biết tiểu phong tử tìm được ở nơi nào."

Mọi người đối với Cổ Mị nhi vạn phần tò mò, vây quanh nàng hỏi đông hỏi tây, rất nhanh đã quen thuộc với nàng. Mị nhi miệng cười tươi, miệng không ngừng kêu ca ca, bộ dáng lại phi thường kiều mỵ đáng yêu, đám hán tử này thật sự bị nàng mê hoặc đến chuyển hướng, đều nhanh chóng xem nàng như bảo bối.

Lý Cường được thị nữ đưa tới chỗ tắm rửa, đó là một phòng hoàn toàn do loại gỗ lớn làm thành, trên mặt đất có một hồ nước sâu nửa người, bên trong có nước ấm đang bốc khói không ngừng. Thị nữ trẻ tuổi không ngừng khẩn trương, đem khăn và loại gì đó thật cổ quái làm bằng gỗ, trong đó có một thị nữ bưng một hộp gỗ tiến đến, mở ra thấy bên trong có những quả cây màu trắng cỡ móng tay, nàng bỏ quả cây vào trong hồ nước, một mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp nơi. Hai thị nữ khom người thi lễ: " Xin thay quần áo."

Lý Cường thấy vậy trong lòng run sợ, hắn nhớ lại chuyện đã gặp ở Thánh Vương Phủ, quyết tâm không để bị hành tội như vậy nữa.

Đám thị nữ trong phòng lặng lẽ nhìn Lý Cường, một người anh tuấn tiêu sái đầy khí thế như vậy làm các nàng rất khó cơ hội nhìn thấy qua, bình thường có khả năng đi tới khách quý lâu chỉ là những người cao quan quý nhân lớn tuổi. Trong lòng họ đều rất tò mò, rất muốn kiến thức một phen.

Lý Cường không còn giống như một tiểu tử khờ khạo mới xuất đạo ngày đầu mặc cho người ta an bài nữa, hắn mỉm cười nhìn hai thị nữ bên người, hai khuôn mặt nhất thời hiện lên tia đỏ ửng, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

Lý Cường cười nói: " Tốt lắm, mời mọi người ra ngoài đi." Hắn biết mạnh mẽ ép các nàng đi ra ngoài thì là không thể, cho nên hắn dùng tuyệt học của Thiên Lại Thành, Chấn Âm Pháp trong Hàn Âm Hoặc. Mười thị nữ cảm thấy lời nói của hắn thấm tận đáy lòng, không tự chủ được mặt đỏ ửng mang tai, đừng nói bảo

các nàng đi ra, dù cho bảo các nàng lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không do dự. Mười thị nữ về mặt đồ ửng, bỏ đồ trên tay xuống đi ra ngoài cửa.

Đám thị nữ vừa ra khỏi cửa, Lý Cường nhanh chóng đóng cửa lại, cười nói: "Xong rồi! Nhiều mỹ nữ như vậy không phải làm cho người chết sao." Hắn cởi quần áo, nhảy xuống trong hồ. Ở quê hương tắm hồ là hẳn thích nhất, có thể cho hắn hoàn toàn trầm tĩnh lại, sau khi bắt đầu tu chân, vẫn rất ít có cơ hội như vậy, giống như bây giờ nằm trong nước ấm, thật sự là vô cùng khó được. Vừa mới ngâm mình một hồi thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa khe khẽ, Lý Cường đắc ý cười, đến lúc này mới tỉnh thì quá muộn rồi.

Mười thị nữ ở bên ngoài gấp đến độ rối loạn, các nàng cũng không rõ vì sao mình lại ra khỏi phòng, trong đó có một thị nữ tương đối cơ trí, nhẹ nhàng gõ cửa nói: "Đại gia, xin mở cửa, quần áo mới của ngài còn ở bên ngoài..xin ngài mở cửa." Nàng không ngừng nói mãi.

Lý Cường nằm trong hồ trong lòng buồn cười, nếu mở cửa, ngay từ đầu cũng không phí tâm tư cho các nàng đi ra. Hắn tựa như không nghe thấy gì, không đáp một lời.

Tiếng đập cửa và cầu khẩn của đám thị nữ bên ngoài làm hắn không yên, vốn còn muốn ngâm mình thêm chốc lát, nhưng rồi không có biện pháp, hắn không thể làm gì khác hơn là vội vã tắm cho xong, nhảy ra khỏi hồ, mặc vào bộ quần áo mới may bằng ngân tử tô liêu của Thiên Lại Thành. Mặc đồ xong, hắn nhẹ nhàng khoan khoái, mở cửa phòng, đám thị nữ đang nhìn hắn chằm chằm. Lý Cường cười nói: "Cảm ơn mọi người, ta tắm xong rồi, đi thôi." Hắn lại dùng Chấn Âm Pháp, thương cảm cho đám thị nữ này có bao giờ gặp qua chuyện này, bị hắn liên tục dùng thanh âm mê hoặc nên không ai còn biện pháp nào.

Trở lại khách quý lâu, đã có bốn nội thị đang đợi ở nơi này. Lý Cường mới bước vào phòng thì Nạp Thiện đã chạy lại: "Lão Đại, sáng khoái chứ."

Lý Cường đưa tay vỗ hắn, thân thủ hắn nhanh nhẹn lộn một vòng ra ngoài, đắc ý cười nói: "Không đánh trúng...ai nha, vậy mà cũng trúng a." Tu vi của hắn so với Lý Cường kém tới mười vạn tám ngàn dặm, làm sao có thể tránh thoát được.

Mị nhi nhào vào trong lòng ngực Lý Cường: "Ca ca, đã về rồi." Tiểu cô nương vui vẻ cực kỳ, nhiều người như vậy cũng yêu thương chơi với nàng, nỗi ám ảnh cô đơn sợ hãi dưới cổ bảo đã dần dần tan đi, nàng càng ngày càng hoạt bát hơn.

Lý Cường hỏi: "Có ai cùng theo ta đi gặp hoàng thượng?"

Nạp Thiện lên tiếng đầu tiên: "Đệ đi ! Đệ đi !"

Một nội thị cười nói: "Hoàng thượng chỉ triệu một mình ngài tấn kiến, những người khác không thể đi theo."

Nạp Thiện nhất thời cúi đầu ừ rừ, nói: "Ai, uống công cao hứng. Tiểu Mị nhi, đầu bóng lưỡng ca ca đưa muội đi chơi, muốn đi không?"

Mị nhi cao hứng kêu lên: "Tốt quá, tốt quá, có gì chơi vui không?"

Lý Cường gọi Mạt Bồn tới, nói: "Mạt Bồn, người chuẩn bị một chút, chờ ta trở lại, sẽ mang người đi về nhà xem thử."

Mạt Bồn đáp: "Dạ, sư tôn...a ! Về nhà?" Hắn choáng váng.

Đi theo nội thị, Lý Cường đi ra khỏi phòng, trong lòng thầm nghĩ: "Hoàng thượng tìm ta làm gì? Sẽ không phải lại muốn phong quan tứ tước nữa đi chứ? Ân, dù sao sớm rời đi một chút vẫn tốt hơn, Tây đại lục cũng không có gì vui vẻ để chơi thêm nữa." Từ địa cầu đi ra, hắn vẫn phiêu bạt không ngừng, cơ hồ không có lúc nào yên ổn, dần dần hắn cũng đã thành thói quen, tựa hồ không muốn ở lại lâu một chỗ nào.

Trong nội cung người không quen đường sẽ không thể đi được, Lý Cường theo nội thị đi thẳng một đường, hắn ngạc nhiên phát hiện, con đường này và không trung những hành lang đều bố trí một loại phòng ngự trận, chỉ là bị vây trong trạng thái khởi động, hơn nữa trận pháp này còn cao minh, không phải người tu chân tầm thường có thể bố trí. Lý Cường đối với trận pháp cũng đã gặp không ít, giống như vậy có thể đem cả hoàng cung kiến trúc thành trận pháp phòng ngự, hắn vẫn còn là lần đầu tiên thấy được, trong lòng cũng đoán Lạp Đô quốc và tu chân giới có quan hệ.

Hoàng cung mỗi khi tiến vào một cánh cửa thì liền thay đổi, thay thế bốn nội thị, tới bên trong thì đổi thành thị vệ, hơn nữa lại là những cô nương tuổi còn trẻ. Lý Cường vừa nhìn thì đã biết các nàng có tu luyện qua, mặc dù tu vi cực thấp, nhưng hẳn không khỏi tò mò. Nữ thị vệ này cũng rất tò mò đối với hắn, nam nhân có thể đến nơi đây tuyệt đối không phải người thường, trên người hắn toát ra khí thế làm cho mấy cô nương mới bước vào tu chân giới cảm thấy khiếp sợ, các nàng đều cảm giác được hắn là một tu chân cao thủ, nữ thị vệ dẫn đường không khỏi sinh ra lòng kính sợ với hắn.

Đi tới cửa một tòa đại điện, thị vệ mời hắn đợi sau đó có một người bước nhanh vào bẩm báo, chỉ chốc lát sau, từ trong điện đi ra một tiểu cô nương chừng mười tuổi, đứng ở cửa đại điện, dùng âm thanh non nớt kêu lên: " Tuyên tiên (cho vào)!"

Lý Cường phiêu nhiên bay lên sàn lầu gỗ, chậm rãi đi vào đại điện. Hắn phát hiện trong đại điện có cổ quái, đó là chín đạo năng lượng rất quái dị. Hắn liếc mắt một cái đã rõ ràng tình huống trong đại điện, bên trong đứng chín lão phu nhân tóc bạc, phân biệt ra các phương vị rất kỳ lạ.

Lý Cường thoáng suy tư, lập tức hiểu được đây là một loại công kích trận đơn giản, đơn giản đến tầm thường, đối với hắn hoàn toàn không tạo thành uy hiếp. Lúc này thị vệ bên người hắn nói: " Hoàng thượng hy vọng ngài có thể thông qua khảo nghiệm của cửu môn."

Lý Cường dở khóc dở cười, vừa định hỏi tại sao thì thị vệ kia đã lui xuống.

110. Chương 110

Chín lão phu nhân này địa vị trong hoàng cung phi thường cao, chỉ cần nhìn thấy nữ thị vệ đối với họ có thái độ cung kính thì đã biết. Lão phu nhân cầm đầu nói: " Tiểu tử, đừng khấn trương, chúng ta không có ác ý, chỉ là khảo nghiệm đơn giản, không cần phải đánh giết giết." Bà ta khẽ gật đầu, chín người liền vây quanh Lý Cường.

Lý Cường nghĩ thầm: " Có ai mà thêm khấn trương? Nói giỡn sao, chuyện này mà cũng khấn trương, ta đây không phải đã vì khấn trương nhiều lần mà chết." Hắn không rõ họ muốn làm gì, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng đứng yên.

Chín lão phu nhân cúi đầu niệm gì đó. Lý Cường kỳ quái cực kỳ, họ đang làm cái gì đây? Dần dần tiếng niệm trở nên cao hơn, hắn đột nhiên hiểu được, họ đang niệm chú ngữ. Lý Cường trong lòng cảm thấy mê hồ, cảm giác có chút muốn hôn mê. Hắn đột nhiên cả kinh, nhớ tới Lam Tư công chúa cũng tỉnh thông loại chú ngữ cổ quái này, tinh thần vội vàng tỉnh lại, rất nhanh vận chuyển chân nguyên, thần chí lập tức tỉnh táo lại. Lý Cường có chút do dự, nếu thả ra phi kiếm, những lão phu nhân này căn bản là không có khả năng ngăn cản, tùy tiện giết người cũng không phải là thói quen của hắn, hắn cảm thấy hơi khó khăn.

Đây không phải là để người khác đánh hắn còn hắn thì không thể hoàn thủ hay sao? Lại có chuyện không may xui xẻo như vậy. Hắn bất đắc dĩ hỏi: " Các vị lão nhân gia, còn bao lâu nữa mới xong?"

Tiếng gầm đột nhiên trầm thấp xuống, mỗi lão phu nhân trên tay đều cầm một viên hạt châu màu trắng, sương mù dần dần từ trong hạt châu phiêu tán ra. Lý Cường không dám dùng pháp bảo, hắn chỉ tùy tiện xuất ra một kiện, thì mấy lão thái thái này cũng không ai còn sống, điều này làm cho hắn không nhịn được, thở dài nói: " Ta van mấy lão nhân gia, làm ơn nhanh lên một chút được không? Ai !"

Chín lão phu nhân trong lòng khiếp sợ tới cực điểm, họ đã đem ra hết toàn lực, nhìn bộ dáng thần nhiên của Lý Cường, họ quả thực không thể tin.

Thật ra loại mê tâm chú ngữ này đối với loại cao thủ như Lý Cường thì không có hữu dụng, hắn đã vượt qua Nguyên Anh kỳ, nếu trước mắt hắn còn đang ở Nguyên Anh kỳ, vậy có thể nói không chắc. Mê Tâm chú ngữ là một loại bùa môn bí thuật, chỉ dùng để thử nghiệm tâm thần, nhưng tu vi của Lý Cường lại rất cao, loại bùa môn bí thuật này căn bản không đối phó được với hắn. Lý Cường cảm thấy nhàm chán, phân ra tâm thần lắng nghe chú ngữ này, chậm rãi hắn đã có một chút đầu mối.

Loại chú ngữ này và âm luật có liên quan, Lý Cường đối với sự biến hóa của âm luật cũng đã rất có nghiên cứu, tại Thiên Lại Thành hắn đã học được không ít, sau đó tại Phật tông di chỉ hắn cũng đã có tiếp xúc thêm, hắn lẳng lẽ dùng tâm niệm bắt chước chú ngữ. Chín lão phu nhân chỉ đọc qua một lần hắn đã nhớ

kỹ, hoàn toàn không biết Lý Cường đang học trộm. Rất nhanh hần đã hoàn toàn nhớ hết, trong lòng hần chợt nổi lên ý tưởng vui đùa, nhin không được cũng bắt đầu niệm chú ngữ, cùng với chú ngữ của họ bắt đồng, chính là hần đem chân nguyên lực cho vào trong chú ngữ.

Chú ngữ được xuất ra với chân nguyên lực, thanh âm rất có lực xuyên thấu, chính lão phu nhân kinh hãi thất sắc, may mắn họ đối với chú ngữ rất hiểu rõ, nếu không nhất định sẽ bị Lý Cường mê hoặc. Lão phu nhân cầm đầu sợ hãi kêu lên: " Dừng lại, dừng !"

Lý Cường cười nói: " Ai, rốt cuộc chấm dứt rồi, ta thông qua chưa?"

Lão phu nhân kinh nghi vô cùng nhìn hần chăm chăm, một hồi lâu mới hỏi: " Tiểu tử, ngươi làm sao biết đoạn chú ngữ này?"

Lý Cường cười nói: " Các ngươi niệm nhiều lần như vậy, nghe riết cũng thuộc rồi a."

Lời này quả thật có chút dọa người, chín lão phu nhân nhìn nhau, vẻ mặt đều khiếp sợ. Lão phu nhân cầm đầu ấp a ấp úng nói: " Không...không có khả năng, điều này...điều này...khó có thể tưởng tượng..."

Họ từ khi bảy, tám tuổi đã bắt đầu học tập chú ngữ, thẳng đến bốn mươi tuổi mới nắm giữ được ảo diệu, vậy mà tiểu tử trước mắt này dĩ nhiên cũng trong thời gian ngắn lại học xong, làm họ cảm thấy không thể tư nghị.

Lý Cường phi thường lễ phép lại hỏi: " Lão nhân gia, ta thông qua khảo nghiệm rồi chứ?"

Chín lão phu nhân không nói được gì, họ đã hoàn toàn thất bại. Lão phu nhân cầm đầu ra dấu, họ lặng yên rời khỏi đại điện. Lý Cường hơi ngạc nhiên, cười nói: " A a, đùa quá trớn rồi."

Chung quanh hần một mảnh yên tĩnh, hần đứng trên đại điện, trong lòng kỳ quái: " Người chạy đi đâu hết rồi? Thật đáng cười, hoàng thượng triệu kiến rồi lại không thấy, lại tới mấy lão thái thái kỳ lạ làm cái gì khảo nghiệm, kết quả lại không tỏ vẻ gì, thật sự giống như là gặp quỷ a."

Hần nghiêng tai lắng nghe, từ phía sau đại điện truyền đến tiếng bước chân, chỉ lát sau xuất hiện mười người thị nữ, khom người thi lễ rồi mời hần đi vào. Lý Cường nói: " Sao hoàng thượng các ngươi lại phiền toái như vậy, lần này có thể gặp được chưa?"

Mười thị nữ hoảng sợ không biết làm sao trả lời, trong đó có một người cơ trí, nói: " Mời đại nhân đi theo chúng ta."

Hần thở dài, không có cách nào tức giận với đám thị nữ này, không thể làm gì khác hơn là đi theo các nàng.

Đi tới một tòa lầu gỗ thật tinh xảo, thấy nữ đồng hồi nãy đứng ở cửa, chỉ nghe nàng nói lớn: " Khách quý tấn kiến !"

Lý Cường một bước tiến vào phòng, nhìn tới nhìn lui đánh giá, có nữ thị vệ quát: " Còn không bái kiến hoàng thượng !"

Phòng không lớn, không tới ba mươi thước, trong phòng có một cái đài cao chừng nửa người, chiếm hơn nửa diện tích căn phòng, trên đài đang có hai người đang khoanh chân ngồi, trong đó có một người là Lam Tư công chúa, ở bên cạnh nàng là một lão phụ nhân mặc hoa phục, bốn phía có mười nữ thị vệ xinh đẹp. Lý Cường có chút sững sờ, hần không nghĩ tới hoàng thượng của Lạp Đô quốc lại là nữ nhân. Lý Cường làm một động tác thi lễ thường thấy ở Tây đại lục, cười nói: " Ra mắt nữ hoàng, chào Lam Tư công chúa."

Người trong phòng choáng váng, chưa thấy qua người nào đỉnh đạc không chút sợ hãi như vậy.

Lam Tư công chúa nhỏ giọng nói thầm vài câu bên tai nữ hoàng, nữ hoàng mỉm cười, gật đầu nói: " Ngươi thật là lợi hại, có thể làm cho cửu mỗ không có cách nào. Tiểu tử đến đây ngồi đi."

Thái độ của bà ta vô cùng hòa ái. Những nữ thị vệ bên cạnh cũng sợ ngây người, hoàng thượng cũng mời hần đến ngồi, đây là chuyện các nàng chưa từng gặp qua. Lý Cường cũng không khách khí, phóng lên không trung khoanh chaan chuyển qua đài cao ngồi xuống. Chiêu thức ấy làm cho mọi người lại cả kinh.

Nữ hoàng khen: " Hảo bản lĩnh."

Lam Tư công chúa cũng cười nói: " Lý đại ca rất lợi hại, lần này nếu không có hần bảo vệ, nữ nhi sẽ gặp nguy hiểm."

Lý Cường thuận miệng khách sáo vài câu, hần cũng không thêm để ý nữ hoàng của Lạp Đô quốc có tính toán gì không, nơi này cũng chỉ là một nơi dừng chân dọc đường của hần, hần đã chuẩn bị rời đi, chỉ là vì lễ phép mới đến bái kiến hoàng thượng mà thôi.

Người trong phòng đều cũng nhìn ra hần vô cùng thần nhiên lộ ra thần thái mê người phóng khoáng, không ai cảm thấy hần thất lễ, ngay cả nữ hoàng cũng rất khoan dung với hần. Nói chuyện một hồi, nữ hoàng đối với hần càng tò mò, lại hỏi thân thế và tuổi tác của hần, hần trả lời với vẻ nửa thật nửa giả. Tình huống chân thật hần không thể nói ra, nói ra cũng không ai tin tưởng. Nữ hoàng tựa hồ hết sức hài lòng, hạ chỉ để Lý Cường ở lại An Khuyết Lâu. Lam Tư công chúa vừa nghe đến An Khuyết Lâu, trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng, nàng muốn nói gì đó nhưng do dự một chút rồi lại nén xuống.

Do một đám nữ thị vệ và thị nữ tiền hô hậu ủng, Lý Cường bị đưa đến An Khuyết Lâu. Hần mơ mơ hồ hồ đi vào tiểu lâu bố trí hào hoa này, ngẫm lại không đúng, hần kéo một thị nữ, vừa muốn hỏi thì thị nữ kia vẻ mặt mắc cỡ đỏ bừng, ngã ngay vào trong lòng ngực hần. Lý Cường lại càng hoảng sợ, vội vàng buông tay. Hần không biết quy củ của nơi này, nếu vị khách quý có thể vào ở trong An Khuyết Lâu thì thị nữ nơi này phải vô điều kiện phục tùng yêu cầu của khách quý.

Thị nữ bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, Lý Cường xấu hổ gãi gãi đầu, hỏi: " Ai, xin lỗi, xin hỏi An Khuyết Lâu này là địa phương nào?"

Một thị nữ trả lời: " Đại nhân, An Khuyết Lâu là nơi ở của khách nhân tôn quý nhất trong hoàng cung, xin mời ngài nghỉ ngơi, có yêu cầu gì đại nhân cứ nói." Trên mặt nàng hiện ra vẻ chờ mong ngưỡng ngóng.

Lý Cường căn bản không có lý giải ý tứ lời nói của nàng, hần nói: " Ai nha, ta không muốn ở nơi này, hãy đưa ta trở lại Khách Quý lâu đi, ta còn có chuyện muốn làm."

Thị nữ đáp: " Đại nhân, ngài ở chỗ này là do chỉ ý của hoàng thượng, không thể tùy tiện đổi chỗ được đâu."

Lý Cường tâm niệm chợt lóe, chẳng lẽ là bị giam lỏng? Kỳ quái, nữ hoàng giam lỏng mình có mục đích gì? Hần hướng ngoài cửa đi đến, hai nữ thị vệ lập tức ngăn cản đường đi, tươi cười nói: " Đại nhân, xin mời dừng lại, trong nội cung không thể đi lung tung được a."

Ai có thể đánh vào hai khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười, hai nàng ngăn cản đường đi, Lý Cường không thể phát tác. Hần không thể làm gì khác hơn là cười nói: " Hai vị tiểu muội muội , hãy hỗ trợ một chút được không?"

Nữ thị vệ nhất thời mặt đỏ tới mang tai, cả người run rẩy, tiểu oan gia này thanh âm thật sự là quá dễ nghe. Nguyên lai Lý Cường lại không có chút phong độ dùng tới Chấn Âm Pháp.

Hai nữ thị vệ tránh đường ra, nói: " Được..phải giúp ngài thể nào..."

Lý Cường mừng thầm, nói: " Đưa ta về Khách Quý lâu."

Nữ thị vệ vừa muốn cất bước, thị nữ trong lâu liền kêu lên: " Các người làm gì a?"

Nữ thị vệ bình tĩnh, một trái một phải liền nắm lấy cánh tay hần kéo lại. Lý Cường chỉ đành cười khổ, hần không thể động võ, mấy vị tiểu cô nương yếu ớt này không thể nào chống lại dù chỉ một ngón tay của hần. Nữ thị vệ cầu khẩn: " Đại nhân...đại nhân, chúng ta chỉ là thị vệ nho nhỏ, nếu đại nhân đi, chúng ta sẽ thất lễ."

Nếu là mạnh bạo thì hần không sợ, hần sợ nhất là công phu mềm dịu này. Hai nữ thị vệ trẻ trung xinh đẹp hạ giọng cầu khẩn làm cho hần không biết làm gì khác hơn là phải trở lại tiểu lâu. Nể mặt mũi của Lam Tư công chúa, hần cũng không có ý cưỡng bạo rời đi, nghĩ thầm hay là chờ thêm một chút, thật sự không được rồi đi cũng chẳng muộn.

Trong phòng này cũng có một đài cao chừng một thước, hần khoanh chân ngồi xuống, tính toán đợi đến khi trời tối sẽ lặng lẽ bỏ đi.

Nhắm mắt lại, ngoài cửa tiến đến một đám thị nữ, trên tay cầm khay đặt rất nhiều đồ vật, đó là do hoàng thượng ban thưởng. Có thị nữ nhắc hần tạ ơn, hần dương dương nói: "Mấy người các người ai thích thì cứ tạ ơn, đừng có gọi ta, ta muốn nghỉ ngơi một chút." Hần nói xong thì nhắm mắt lại, hai tay thủ ấn, trên người đột nhiên toát ra kim quang, làm đám thị nữ cả kinh không dám nói thêm gì nữa, lặng lẽ lui xuống. Lý Cường dùng thần thức thấy hết tất cả, trong lòng thầm buồn cười, rốt cuộc cũng đuổi được các nàng ra ngoài.

Hần lặng lẽ mở mắt, phát hiện tình huống không ổn, hần ngồi trên đài, mười mấy thị nữ thì vẫn đứng quanh bốn phía, đang chuyên chú nhìn chăm chăm hần. Bên ngoài trời đã hoàn toàn tối hần, trong phòng lại sáng rực vì được chiếu sáng bằng Minh Tinh Thạch, đặc sản của Thủy Bang đại lục.

Lý Cường thở dài, điều này thật là bất hảo. Hần đứng dậy, đi tới cửa. Đám thị nữ lập tức khấn trương, vây hần lại chính giữa, thương cảm nhìn hần.

Lý Cường làm ra vẻ như không có gì, đi tới ngoài cửa, trong miệng giải thích: "A a, đi ra hít thở một chút, trong phòng ngột ngạt quá."

Đám nữ thị vệ bên ngoài cũng bị kinh động. Lý Cường nhìn mười mấy cô nương xung quanh, mỉm cười: "Thật là xin lỗi, không để cho mọi người nghỉ ngơi." Rồi hần đột nhiên bay lên tới không trung. Đám cô nương này hoàn toàn choáng váng, các nàng giờ mới biết hần có thể bay trên cao.

"Lão Đại, chờ một chút!"

Lý Cường ở không trung phát hiện Lam Tư công chúa đã tới, hần không thể làm gì khác là rơi trở xuống, reo lên: "Ai, ta nói công chúa đại nhân, chờ nàng đã nửa ngày, nàng cũng không đến nói một tiếng, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, nói nghe một chút xem, nếu không ta thật sự phải đi rồi."

Đối với Lam Tư công chúa hần có một phần kính trọng trong tim, lúc ở Nam Khẩu Quan hần đã có ấn tượng mãnh liệt, hơn nữa nàng còn mạo hiểm giúp hần đi tìm kiếm Hải Hồn Mã Nào, phần nhân tình này hần sẽ không quên.

Trên mặt Lam Tư công chúa toát ra vẻ ngượng ngùng, lại cười nói: "Lão Đại, mời vào nói chuyện được không?"

Đối với hần mặc dù nàng càng ngày càng không hiểu được, nhưng nàng nắm chắc một chuyện là rất tin cậy hần.

Lam Tư công chúa đi vào phòng, ngồi lên đài, phân phó thị vệ và thị nữ lui ra, rồi mới nói: "Lão Đại, ước chừng đã đoán ra vài phần, thật xin lỗi, ta cũng không nghĩ đến mẫu thân lại làm như vậy." Về đồ ửng trên mặt càng nhiều hơn, nàng chậm rãi cúi đầu, vô ý thức vịn vẹo mấy ngón tay của mình.

Lý Cường vào nhà cũng không có ngồi lên đài, chỉ đi qua đi lại, cũng không chú ý về mặt của nàng, hần đang nghĩ làm sao cáo biệt, vừa đi vừa nói chuyện: "Àn, ta đoán nữ hoàng bề hạ muốn ta lưu lại làm quan? Nàng biết đó, ta đối với việc làm quan không có hứng thú một chút nào, ai! Ta là người tự do tự tại, thật sự không thích hợp lưu lại, xin mời công chúa đại nhân trở về nói tốt dùm vài câu, ta cũng không muốn làm huyên náo khiến mọi người không vui."

May là lúc này bên cạnh không có người ngoài, nếu không sẽ bị hần làm cho tức chết, thật sự là nói chuyện hoàn toàn trật lất vấn đề.

Sắc mặt của Lam Tư công chúa trắng xanh, tựa hồ có chút dễ dàng, tựa hồ lại có vẻ khó chịu. Nghe hần nói vậy nàng cảm thấy chết lặng, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, làm quan? Nếu vậy sao lại để cho hần đến An Nguyệt Lâu? Nói giỡn sao, nội cung dễ tiến vào như vậy? Nhưng trong lòng nàng cũng có một loại cảm giác như trút được gánh nặng. Nàng nói: "Lão Đại, người đi đi. Ở bên mẫu thân ta sẽ giải thích, tốt nhất đi ngay tối hôm nay, nếu đợi ngày mai thì không tốt đâu."

Nàng tự mình cũng không rõ, vị nam tử thần bí này làm cho nàng có một loại cảm giác nói không nên lời, mặc dù không muốn cưỡng lưu hần, nhưng trong lòng lại thấy một tia khổ sở, chẳng lẽ trong lòng hần mình không hề lưu lại một chút gì hay sao?

Lý Cường gật đầu đa tạ: " Cảm ơn công chúa. Có lẽ sau này chúng ta còn có thể gặp lại, nếu Lạp Đô quốc có việc thì công chúa có thể tìm Thiên Lại Thành nhờ trợ giúp, ta còn một nhóm huynh đệ ở lại Thản Bang đại lục, cũng có thể tìm bọn họ, gặp lại sau." Hắn không nói thêm nữa, thân hình chợt lóe, đã vô ảnh vô tung.

Lam Tư công chúa ngơ ngác ngồi trên đài, nàng cảm thấy đột nhiên rất thương tâm.

Bóng người nhoáng lên, thoáng một cái Lý Cường lại trở về trong phòng, cười nói: " Úc, ta hồ đồ rồi, quên một việc.."

Lam Tư công chúa thấy hắn quay trở lại, trong lòng vui vẻ, như đang chờ đợi cái gì, nàng hỏi: " Cái gì?"

Lý Cường bỏ xuống một Huyền Ngọc Hạp, cười nói: " Bên trong có ba viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, còn có ba trái Lạp Thiên Nhan Quả, tặng cho nàng. Được rồi, ta đi." Không đợi nàng trả lời, hắn lại biến mất vô tung.

Lam Tư công chúa đương nhiên biết Thiên Nhan Quả, đó là tiên quả trong truyền thuyết của Tây đại lục, nữ nhân ăn vào thì dung nhan không bao giờ thay đổi. Nàng đột nhiên có chút oán hận hắn, đi thì đi đi, còn quay trở lại làm gì, cố tình làm cho người ta không buông ra được. Nước mắt nàng không tự chủ được đã chảy xuống.

Tại Khách Quý Lâu đèn chiếu sáng rực, Triệu Hào và một đám huynh đệ đang trò chuyện, mọi người đều đang đợi Lý Cường quay lại. Nạp Thiện và Thản Ca đánh cuộc, đổ nhau tối nay Lý Cường có trở về hay không, Thản Ca kiên trì nói lão Đại nhất định sẽ trở về. Nạp Thiện nằm trên mặt đất, chân bắt chéo, hai tay gối lên đầu, cười xấu xa: " Lão Thản, nếu người thua, hắc hắc, người nghĩ nên làm gì đây? Đừng để ta nói nga, muốn ta nói ra điều kiện...hắc hắc !"

Thản Ca nửa người dựa vào vách tường, ngón tay vẽ trên nền nhà, nhíu mày nói: " Hừ hừ, ta thất bại? Lão Đại làm người như thế nào ta rất rõ, huynh ấy nói sẽ không ở lại đây, không giống như một sắc quỷ như người thì có thể còn khó nói. Điều kiện thì tùy người nói, thua tuyệt đối không phải là ta." Hắn ra dáng rất khẳng định.

Triệu Trì hắc hắc cười, nói: " Thản Ca, người không nói lại hắn đâu, đừng thêm so đo."

Mị nhi vẫn theo thói quen ở trên không trung bay tới bay lui, nàng đột nhiên rơi vào bên người Thản Ca, hỏi: " Các huynh đang nói cái gì? Trở về, quay lại hay không thì có quan hệ gì với sắc quỷ?"

Thản Ca cười hắc hắc, chỉ Nạp Thiện: " Đi hỏi đầu bóng lưng ca ca của muội, hắn là rõ ràng nhất."

Nạp Thiện kêu to: " Người là kẻ đáng chết, đừng có dạy hư bảo bảo của chúng ta, cẩn thận mọi người đánh chết người !"

Còn đang ồn ào, Lý Cường phiêu phù từ bên ngoài tiến đến. Thản Ca liếc mắt nhìn thấy, vui vẻ quát to một tiếng: " Ha ha ! Người thua rồi, lão Nạp, haha ! Hahaha !" Hắn rất khó thắng được một lần nên hưng phấn dị thường.

Nạp Thiện nhảy dựng lên, thân thiết đi tới: " Lão Đại, mới sớm vậy đã về rồi."

Thản Ca đứng bật dậy, kéo Nạp Thiện, cuống quýt hỏi: " Người nói sao đây? Người xem...không phải lão Đại đã về rồi sao? Người thua rồi !"

Về mặt Nạp Thiện xấu xa, cười: " Ân, đúng vậy ! Là người thắng, lão Nạp ta cho tới bây giờ cũng không thắng được, hắc hắc, bắt quá người đã nói, tùy tiện ta ra điều kiện, bây giờ nói cho người, ai thua thì người đó làm đại gia. Ân, cháu ngoan ! Đại gia bây giờ bận rồi, lần sau chúng ta hãy nói đi, haha ! Hahaha !"

Thản Ca choáng váng, tên hỗn đản này quá giảo hoạt, thua thì không nói, còn muốn chiếm thêm tiện nghi của người khác. Hắn tức giận đến dậm chân, Triệu Hào nói: " Được rồi, đừng có náo loạn nữa, nghe coi sư tôn nói cái gì."

Nạp Thiện vội vàng nắm lấy đầu vai hắn, nhỏ giọng nói: " Huynh đệ, đừng có xem là thật, lần sau nhất định ta sẽ bồi thường, a a, nhất định bồi thường."

Thản Ca bị hắn chơi xỏ, căn bản là không thể tranh qua được tên đầu trọc giảo hoạt này.

Mị nhi bay lên ôm lấy cổ Lý Cường, ra về làm nũng. Lý Cường nói: " Mọi người lập tức chuẩn bị, chúng ta toàn bộ đi ngay. Khố Bột, người đi thông tri Không Hậu mấy người, Triệu Hào, bảo mọi người thu xếp thật nhanh rồi tập hợp, còn ai không thể bay được thì lập tức đeo phi dực vào, chúng ta đi từ trên không trung."

Hồng Thiêm kinh nghi nói: " Sư thúc, phát sinh chuyện gì, sao lại gấp như vậy?"

Lý Cường nói: " Sau này hãy nói, nhanh lên một chút, nếu để thị vệ hoàng cung tới, thì không tốt đâu."

Cảnh Phong quát dị kêu lên: " Tiểu phong tử, người gây ra đại họa gì phải không? Không sao cả, cấm quân nơi này không chịu nổi một kích, tùy tiện đi ra vài người còn không giết cho họ hoa rơi nước chảy, người sợ cái gì a."

Lý Cường cười khổ nói: " Nếu đánh nhau có thể giải quyết vấn đề, ta còn bỏ chạy hay sao? Phong tử, người có đi hay không? Không đi thì người cứ ở lại chỗ này."

Cảnh Phong giơ hai tay, luôn miệng nói: " Ta đi ! Ta đi ! Ta ở lại chỗ này để làm chi, ta cũng không phải muốn làm con rể của người ta a."

Lý Cường đột nhiên ngăn ngor : " Làm con rể?" Hắn rút cuộc hiểu được thần sắc cổ quái xấu hổ của Lam Tư công chúa.

Điều này làm hắn càng thêm nóng nảy, hắn đối với Lam Tư công chúa chỉ có kính trọng, nhưng không có tình yêu nam nữ, bây giờ hắn mới biết An Khuyết Lâu chính là Phò Mã lâu.

Lý Cường lập tức nói ngay: " Hồng Thiêm, người đưa mọi người tới chỗ Truyền Tống Trận trước, ở Thiên Lộ thảo nguyên thì chắc người đã biết. Mạt Bồn, ta mang người về nhà."

Nạp Thiện kêu lên: " Ta cũng đi, lão Mạt, lần trước đã nói ta sẽ cùng người đi về nhà mà."

Lý Cường không rảnh dây dưa với hắn, nói: " Ta chỉ có thể mang theo một người, người dùng phi dực theo không kịp đâu, hơn nữa phi dực cũng không thích hợp phi hành đường dài."

Cảnh Phong đột nhiên tiếp lời nói: " Ta mang theo hắn cùng đi."

Nạp Thiện vô cùng mừng rỡ, vừa cúc cung vừa bái lia lịa, lễ tiết của quê hương hắn đều dùng tới làm cho Cảnh Phong đắc chí ha ha cười to.

Không Hậu đi đến, lẳng lặng thi lễ với Lý Cường, đứng ở một bên nghe phân phó. Lý Cường nói: " Không Hậu, các người theo ta đi Thiên Đình Tinh, còn có ai không muốn đi thì cứ lưu lại, ai nguyện ý cùng đi?"

Không Hậu và Khô Độ không chút suy nghĩ liền nói: " Lão Đại, các đệ tử nguyện ý đi trước."

Lý Cường gật đầu: " Tốt, hết thấy hành động nghe hai người bọn họ đó." Hắn chỉ Triệu Hào và Hồng Thiêm. Không Hậu và Khô Độ lui qua một bên, hướng hai người thi lễ, tỏ vẻ nghe theo sự an bài.

Lý Cường vừa về đến thì cả Khách Quý lâu liền náo loạn. Động tĩnh của bọn họ thật sự là quá lớn, rất nhanh đã có thị nữ phát hiện tình huống không đúng, lập tức chạy đi báo cáo. Nữ Hoàng vô cùng giận dữ, hạ lệnh lập tức phong tỏa cửa cung, phái ra cấm vệ vây quanh Khách Quý lâu. Đợi đến khi cấm vệ quân đến nơi thì đã không còn một bóng người.

Triệu Hào là người cuối cùng bỏ đi, hắn ở trên không trung nói vọng xuống: " Xin hãy bẩm báo hoàng thượng, cảm ơn đã khoan đãi chúng ta, cáo từ." Nói xong hắn cũng đã bay đi.

Lý Cường mang theo Mạt Bồn, Cảnh Phong mang theo Nạp Thiện, bốn người bọn họ đi đầu tiên. Trong lòng Mạt Bồn thắc thỏm bất an, hắn không biết sau khi trở về làm sao đối mặt với gia đình đã tan nát. Dọc theo đường đi hắn chết lặng chỉ điểm phương hướng, thần sắc có vẻ càng ngày càng bối rối. Lý Cường và Mạt Bồn coi như là sinh tử chi giao, hắn khuyên nhủ: " Mạt Bồn, người phải đối mặt sự thật mới xua tan tâm ma trong lòng, nếu cửa này không qua được, thì đối với sự tu chân sau này nguy hại rất lớn."

Mạt Bồn khổ sở nói: " Ai...thật là sợ a..."

Cảnh Phong đang híp mắt, hắn nghe Nạp Thiện kêu hăm, tiểu tử này đã có thói quen được người ta mang theo bay trên trời. Hắn đang khoe khoang khi mình và lão Đại ở Hắc ngục đã chiến đấu trong biển máu như thế nào, tự mình anh dũng ra sao, còn nói đến chuyện tại Nam Khẩu Quan làm sao chiến đấu cùng

mấy vạn quân đội, nói đến mức nước miếng văng tùm lum, độc nhân cũng tỏa ánh sáng. Cảnh Phong cười hắc hắc, nói: " Thật hay giả vậy? Theo mắt ta nhìn thì người không có dũng cảm thế đâu."

Nạp Thiện cả giận nói: " Mẹ kiếp ! Người là lão phong tử, lão Nạp ta..." Hắn đột nhiên cảm thấy ấm, nhưng đã không còn kịp, chỉ nghe Cảnh Phong cười lạnh: " Lão phong tử? Nói hay lắm !" Đột nhiên hắn buông lỏng tay.

Nạp Thiện không hổ là người của Hắc ngục, tùy cơ ứng biến đã là bản năng, hắn biết mình đã nói chuyện không đúng thời cơ, liền chụp ngay quần của Cảnh Phong, Cảnh Phong đột nhiên buông tay thì hắn cũng không rơi xuống. Hắn gọi to: " Phong tử, người nếu làm ta ngã chết, lão Đại sẽ liều mạng với người đó."

Cảnh Phong không nghĩ tới Nạp Thiện lại nói như vậy, nói: " Thật vậy? Người không có bản lãnh, lại không có thể lực, tiểu phong tử dựa vào cái gì mà liều mạng cho người?"

Thật ra Nạp Thiện không có nói sai, Lý Cường chắc chắn sẽ vì hắn liều mạng, nhưng Cảnh Phong cũng tuyệt đối sẽ không để cho hắn rơi xuống chết, hắn chỉ là muốn hù dọa Nạp Thiện mà thôi.

Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Mau đỡ ta lên ! Quần của người sắp rách rồi ! Lão Đại ! Cứu mạng a !"

Cảnh Phong sợ đến chụp ngay lấy hắn, che miệng hắn lại, mắng: " Người là hán tử sao? Tự nhiên rồi kêu cứu mạng !"

Nạp Thiện thở dốc nói: " Không kêu thì người buông ta xuống dưới sao? Dù sao người vẫn là cao nhân tiền bối mà lại hẹp hòi như vậy, làm cho người ta không phục a."

Cảnh Phong bị hắn nói đến không nói được ra lời, tiểu tử này nói chuyện không khác gì lão Đại hắn, lời lẽ sắc bén làm người ta không sao chịu nổi.

Xa xa, một tòa thành thị nhỏ cạnh bờ sông lộ ra, đã là giữa trưa, những luồng khói đang bay lên, gió mát thổi qua, hết thấy đều có vẻ yên lặng trầm tĩnh. Lý Cường nâng Mặt Bồn, cảm giác được cả người hắn đang run lên, trong lòng lập tức hiểu được, hỏi: " Mặt Bồn, đây là nhà của người sao?"

111. Chương 111

Mị nhi vui vẻ bay ra, hóa thân thành một tiểu cô nương chừng mười ba, mười bốn tuổi đáp xuống đất. Sau đó Cảnh Phong chậm rãi đáp xuống, còn cách mặt đất khoảng ba, bốn thước thì hắn đột nhiên buông tay, Nạp Thiện hoảng hốt kêu lên một tiếng rất xuống. Độ cao này đối với hắn không có gì nguy hiểm, chỉ là hắn không nghĩ tới lúc này Cảnh Phong lại buông tay, hắn ôm lấy cổ hừ hừ đứng lên, trừng mắt há miệng nhìn Cảnh Phong: " Phong tử ! Người muốn té chết ta sao...ai yêu...cái cổ của ta.." Hắn len lén liếc mắt nhìn Mặt Bồn, thấy hắn vẫn còn đang ngây ngốc, nghĩ thầm: " Ai, ném ta ngã thật oan uổng a."

Cảnh Phong cười mắng: " Có chút độ cao này mà đã la um sùm, người thật quá tệ, dù sao cũng là người tu chân đó." Hắn không biết chính vì Nạp Thiện muốn dời đi lực chú ý của Mặt Bồn nên mới cố ý la hoảng.

Mặt Bồn nhìn cảnh sắc quen thuộc, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, hắn rời khỏi què quán đã hơn mười năm, nơi này tựa hồ như chẳng khác gì lúc hắn rời đi. Lý Cường không nói gì, ở một bên lặng lẽ chờ hắn. Mị nhi kéo tay Mặt Bồn, nói: " Ca ca, nhà huynh ở chỗ này sao? Di, sao huynh lại khóc?"

Mặt Bồn lau nước mắt: " A, không có. Sư tôn, chúng ta đi."

Mị nhi tựa hồ cũng thấy hắn đang thương tâm, nhu thuận kéo tay hắn không nói gì nữa. Trong lòng Mặt Bồn dâng lên một nỗi ấm áp, hắn có thể cảm nhận được sự ân cần của mọi người dành cho mình.

Tòa thành không lớn, chỉ có một ngã tư đường, nhà cửa đều làm từ gỗ, ở trên đường có vẻ xơ xác, người đi đường không nhiều lắm, chỉ có mấy đứa bé đang truy đuổi nhau, trùng hợp ngay thời gian ăn cơm, không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn. Mặt Bồn vào thành càng có vẻ bối rối, Mị nhi cảm giác được tay hắn đang run nhẹ. Mọi người đều không nói lời nào, không khí có vẻ trầm muộn.

Năm người bọn họ khác hẳn với người khác, hài đồng đang chơi đùa trên đường lập tức bị hấp dẫn lại, theo sát sau lưng bọn họ, tò mò chỉ chỉ nói gì đó. Không ít người đi đường cũng nghỉ chân quan sát. Đang lúc đi

tới, từ hẻm nhỏ bên đường đi ra một người, hần liếc mắt nhìn thấy Mạt Bồn, kinh hô: " Người không phải là Mạt Bồn đó sao?"

Mạt Bồn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại hán vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn hần. Mạt Bồn còn chưa nói gì, đại hán kia đi tới, nhìn hần từ trên xuống dưới, có chút không dám xác định, nghi hoặc hỏi: " Mạt Bồn?"

Mạt Bồn nhàn nhạt nói: " Bộ An Đông, ta là Mạt Bồn."

Bộ An Đông là cừu nhân của hần cũng là thân thích của Bộ Cơ Cộng, ở trong thành nhỏ này, Bộ gia là một tộc lớn. Bộ An Đông kinh ngạc hỏi: " Người...người không phải đã...đã chết rồi sao?"

Mạt Bồn thần sắc cứng như gỗ, lạnh lùng nói: " Đúng là đã chết, bất quá ta lại từ dưới đất đi ra rồi."

Bộ An Đông rung mình, hần rõ ràng cảm giác được Mạt Bồn và trước kia không giống nhau, Mạt Bồn trước kia gặp ai cũng cười, lá gan rất nhỏ, cho tới bây giờ cũng không cùng kẻ nào tranh đấu, Mạt Bồn bây giờ toát ra khí thế không chút tầm thường, thần sắc trên mặt không giận mà tự uy.

Bộ An Đông không dám làm loạn, hần xấu hổ đưa ra khuôn mặt tươi cười, nói: " Nga, ta còn chút việc, sau này nói tiếp đi." Không đợi Mạt Bồn trả lời, hần xoay người vội vã chạy đi.

Nạp Thiện ở bên cạnh nói: " Người này có ý tứ, nói còn chưa xong đã bỏ chạy, hần làm gì vậy?"

Mạt Bồn nói: " Bộ Cơ Cộng là đường đệ(em họ) của hần, hần đương nhiên phải vội vàng."

Nạp Thiện chợt hiểu ra, nói: " Nguyên lai là vậy, mục đích của người này thật không có lẽ phép. Lão Mạt, đừng để ý tới hần, về nhà trước rồi hãy nói."

Mạt Bồn không nói gì, chỉ vào một con đường bên cạnh.

Lý Cường vỗ vai hần, nói: " Đi thôi, Mạt Bồn, chúng ta đi theo người."

Mạt Bồn lấy một cổ dũng khi đi tới.

Đây là một cái sân không lớn, tường viện chỉ dùng những mảnh gỗ làm thành, chỉ cao chừng nửa người, bên trên có những dây leo màu xanh biếc, không có cửa lớn, chỉ có một lỗ hổng để ra vào. Mạt Bồn đứng ngay chỗ lỗ hổng, ngơ ngác nhìn vào căn nhà gỗ rách nát.

Cánh cửa nhà đột nhiên mở, từ bên trong đi ra một hán tử ba mươi tuổi, hần quay đầu vào bên trong nói: " Linh Nương, lần sau ta sẽ mang đến thịt cho người, hắc hắc, ngoại trừ thịt trên người người, ta còn đến nơi này..." Hần đột nhiên phát hiện ở cửa đứng vài người, không chưa nhìn rõ ràng, đã kêu lên: " Linh Nương, thật là tốt, có người tới...hắc hắc...ách.."

Hán tử kia vừa nhận ra Mạt Bồn.

Mạt Bồn chậm rãi đi vào sân, sắc mặt hần trắng xanh, nắm tay siết chặt vang lên răng rắc. Nạp Thiện rút Nghịch Quang kiểm định tiến lên, Lý Cường vội vàng ngăn cản hần, nhỏ giọng nói: " Để cho hần tự mình xử lý, chúng ta không nên tới."

Hần biết mấy chuyện này Mạt Bồn phải tự mình giải quyết, nếu không tâm kết này hần vĩnh viễn giải không ra.

Ngữ khí của Mạt Bồn hờ hững hỏi: " Bộ Cơ Tư, người đến nhà ta để làm chi?" Hần đi tới trước mặt Bộ Cơ Tư, trong mắt lóe lên lãnh diêm. Bộ Cơ Tư đột nhiên nhìn thấy Mạt Bồn, không khỏi có tật giật mình, sợ run, trong lòng kỳ quái: " Tên sợ chết Mạt Bồn này sao lại trở về được? Không phải đại ca đã nói đã cho hần chết rồi sao? Ai, sao ta lại sợ hần? Tên vô dụng này hôm nay không biết từ nơi nào chui ra vậy chứ?"

Bộ Cơ Tư đã sớm có thói quen khi dễ Mạt Bồn, hần giận dữ nói: " Gan? Con mẹ nó biến thành cái giống gì, dám nói chuyện với ta như vậy. Nói cho người, nơi này là Bộ gia chúng ta, lão bà của người cũng đã sớm cải giá gả cho đại ca của ta rồi, Linh Nương nàng...hắc hắc, nói cho người, nàng ta bất quá chỉ là một món đồ chơi..."

Mạt Bồn đột nhiên trấn định lại, lạnh lùng nói: " Bộ Cơ Cộng đã chết."

Bộ Cơ Tư rùng mình một cái, đến lúc này hắn mới phát hiện, Mạt Bồn như đã thay đổi thành một người khác. Hắn đột nhiên cảm thấy bụng đau nhức không chịu nổi, cúi đầu xuống coi, chỉ tất một cước của Mạt Bồn bay tới, hắn căn bản không kịp làm ra động tác gì, bị đánh rơi xuống đất rồi văng ra ngoài. Công phu của Mạt Bồn bây giờ tại thế tục giới đã có thể xem là cao thủ, người của Bộ gia mặc dù cũng biết một chút quyền cước, nhưng vẫn còn kém xa Mạt Bồn.

Nạp Thiện lớn tiếng quát: " Hay ! Đánh rất hay ! Lão Mạt chơi chết hắn đi !" Tiểu tử này làm ra bộ dáng như sợ thiên hạ không loạn.

Mạt Bồn bước tới từng bước, không đợi Bộ Cơ Tư rút xuống, bay ra một cước, đá vào vai hắn. Bộ Cơ Cộn bay thẳng vào vách, hắn bị Mạt Bồn liên hoàn công kích đánh cho choáng váng đầu óc, trong miệng oa oa kêu không ra lời.

" Dừng tay !"

Cả người Mạt Bồn run lên, chỉ thấy trong nhà gỗ đi ra một phụ nhân, ước chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt như mất hứng. Mạt Bồn chậm rãi xoay người lại, thấp giọng nói: " Linh Nương..."

Linh Nương dù sao cũng không nghĩ đến đó chính là trượng phu của mình, nàng do dự một chút, đột nhiên mở miệng mắng: " Các người làm gì? Tất cả rút ra ngoài cho ta..." Nàng vội vã chạy đến bên Bộ Cơ Tư nâng hắn dậy: " Máu đã chảy rồi, đừng nhúc nhích, ta lau cho người." Nàng móc ra một cái khăn mềm, cẩn thận vì hắn lau thật kỹ lưỡng.

Lý Cường nhìn đến choáng váng, hắn thật sự nhìn không được, hỏi: " Mạt Bồn, nàng là ai?"

Sắc mặt Mạt Bồn đỏ rực lên như máu, hắn điên cuồng hét lên: " Nàng là ai? Nàng là lão bà của ta ! Nàng...nàng...bây giờ...nàng cái gì cũng không phải...oa nha !" Hắn rút ra trường thương từ trong đai lưng trữ vật, quét về phía nhà gỗ: Binh...oanh !"

Nhà gỗ bị đánh vỡ ra một khoảng trống lớn, trường thương trong tay hắn linh xảo xuất ra một luồng sáng " ca bá !", một vách gỗ bị đánh nát vụn tán lác.

Mạt Bồn giống như phát điên, phát tiết vào căn nhà gỗ, không được một lát căn nhà đã biến thành một đồng phế khu. Hắn đứng ở trên đồng nát vụn, đằng đằng sát khí nói: " Bây giờ...Mạt Bồn ta không có lão bà như vậy nữa."

Linh Nương và Bộ Cơ Tư sợ đến hồn phi phách tán, bọn họ như thế nào cũng không có nghĩ đến Mạt Bồn lại lợi hại như vậy. Linh Nương dùng hết dũng khí hét to: " Người...người tên vô dụng đáng chết ! Đi ra bao nhiêu năm, cũng mặc kệ chết sống của chúng ta, bây giờ còn có mặt mũi trở về? Nếu không có Bộ gia, mẹ con chúng đã sớm chết đói...ô ô..."

Đang trong lúc ồn ào, từ bên ngoài lao tới mười mấy đại hán, cầm đầu chính là Bộ An Đông, bọn họ vây quanh mấy người Lý Cường. Bộ An Đông nhìn thấy nhà gỗ nát vụn lại càng hoảng sợ, hắn đi tới bên người Bộ Cơ Tư, hỏi: " Tiểu đệ, là ai làm đó?"

Bộ Cơ Tư đau đớn không chịu nổi, hận hận nói: " Hay, chính là Mạt Bồn tên hỗn đản ! Hắn cũng dám đánh ta."

Mạt Bồn đi tới bên người Linh Nương, lạnh lùng hỏi: " Nữ nhi của ta ở nơi nào?"

Linh Nương sợ đến thối lui ra sau, nàng không nghĩ đến Mạt Bồn lại trở nên đáng sợ như vậy. Nàng nào biết đâu rằng, Mạt Bồn trải qua bao nhiêu ma luyện trong máu tanh chém giết, đã không còn là một tiểu hành thương nhất gan khi xưa, hắn bây giờ chính là một người tu chân.

Bộ An Đông ngăn trở Mạt Bồn, vẻ mặt cổ quái nói: " Người muốn gặp nữ nhi?"

Mạt Bồn trầm giọng nói: " Như thế nào? Người biết?"

Bộ An Đông đột nhiên cảm thấy rất nổi giận, hắn không chịu được khí thế Mạt Bồn xuất ra, lui về phía sau từng bước nói: " Đây là chuyện nhà của các người, không có quan hệ gì với Bộ gia, chúng ta đi !"

Bộ Cơ Tư kêu lên: " An Đông ca...hắn...hắn dám đánh ta...ta phải..."

Bộ An Đông giao hoạt ngăn cản, nói: " Tiểu đệ, chúng ta đi, trở về rồi hãy nói."

Hắn phát hiện Mạt Bồn trở nên rất lợi hại, mà mấy người cùng tới với Mạt Bồn hình như còn lợi hại hơn.

Lý Cường vẫn không hề lên tiếng, đến lúc này mới nói: " Ai cũng đừng nghĩ chạy, nói rõ đã rồi đi cũng không muộn."

Bộ An Đông quát lớn: " Nói rõ? Ai biểu nói rõ? Mẹ kiếp, Bộ gia chúng ta..." Hắn còn chưa nói xong đã bị Nạp Thiện hung hăng tát mạnh vào miệng. Bộ dáng của Nạp Thiện tuyệt đối hung ác, hắn chụp lấy tóc của Bộ An Đông, độc nhãn tròng lên, thanh âm còn lớn hơn: " Thứ hỗn đản ! Theo Lão Đại ta nói chuyện, trong miệng ngươi có thứ thú vị gì, con mẹ ngươi đừng tưởng nói ai cũng được !"

Bộ An Đông bị đánh đến mơ hồ, hắn ô ô không hiểu là đang nói cái gì.

Ở bên cạnh lập tức có năm, sáu đại hán xông lên, mỗi người tay cầm đao nhọn, đánh về phía Nạp Thiện. Lý Cường nhàn nhạt nói: " Đừng giết người, còn lại thì tùy tiện."

Bộ Cơ Tư lại hô: " Giết...giết chết bọn họ...giết cho ta..."

Lúc này Cảnh Phong vốn đã khó nhịn nổi, thấy Lý Cường vẫn không nhúc nhích, hắn hi hi cười nói: " Ai, lão đệ, ngươi khoan tay đứng nhìn, thật không có ý tứ a." Hắn nhịn không được đã muốn ra tay.

Lý Cường chưa từng nhìn thấy người tu chân lại thích đánh nhau kiểu như thế. Hắn là cao thủ Xuất Khiếu kỳ, ở tu chân giới cũng đã xem như là cao thủ lợi hại, vậy mà cũng có hứng thú đánh nhau với người thế tục, quả thật không thể tư nghị.

Cảnh Phong đem công lực thu vào, hoàn toàn bằng chiêu thức mà đánh, bất đắc dĩ công lực của hắn quả thật rất cao, quyền cước của những người này chỉ cần chống lại hắn thì giống như đụng vào một bức tường đồng vách sắt " ba ba..", mỗi một hán tử giao thủ với hắn đều cũng bị đánh đến thịt da tan nát, gãy xương đứt gân, điên cuồng gào thét kêu đau. Nạp Thiện không dùng Nghịch Quang kiếm, hắn và Mạt Bồn cả hai không phí bao nhiêu công phu đã đánh ngã hết những người còn lại, Mạt Bồn cũng không hề cố kỵ, đánh cho sướng khoái tận cùng.

Lý Cường ngồi xổm xuống, rất lễ phép hỏi: " Bộ Cơ Tư, xin hỏi, nữ nhi của Mạt Bồn ở đâu? Ngươi có thể nói cho ta biết không?"

Mũi của Bộ Cơ Tư còn không ngừng chảy máu, đau đớn kịch liệt khiến cho cả người hắn run rẩy, hắn ấp úng nói: " Ta..ta không...biết.."

Bộ An Đông nằm trên mặt đất kêu lên: " Nữ nhi của hắn không quan hệ gì đến Bộ gia chúng ta, ngươi đi hỏi Linh Nương...huynh đệ của ta không biết đâu..."

Nạp Thiện một quyền đánh xuống, hắn chỉ dùng ba phần lực, mắng: " Mụ nội nó, lão Đại không có hỏi ngươi, ngươi nói cái gì."

Một quyền này đã đánh nát một nửa hàm răng của Bộ An Đông, hắn điên cuồng hét lên, thanh âm ô ô không rõ ràng lắm.

Mạt Bồn đứng ở trước mặt Linh Nương, hắn không nói lời nào, chỉ nhìn nàng chăm chăm. Gương mặt Linh Nương không còn chút máu, môi run bần bật, rốt cuộc nàng không chịu nổi ánh mắt của hắn, thét to: " Lão nương đã sớm không phải người của ngươi nữa, nữ nhi thế nào cũng không đến phiên ngươi xen vào..." Nàng ra vẻ hung dữ, bộ dáng ngang ngược vô lại. Ở trước kia Mạt Bồn chưa bao giờ dám ở trước mặt nàng lớn tiếng nói chuyện, nàng từ trong tâm luôn xem thường hắn. Mạt Bồn từng có không ít tài sản của tổ tiên để lại, nhưng nàng vẫn nói không đủ, ương ngạnh buộc hắn đi buôn bán ở Thẩn Bang đại lục, Mạt Bồn không dám cãi lại nàng, chỉ uất ức đi Thẩn Bang đại lục, từ đó về sau vận xấu không ngừng, mãi cho đến khi gặp được Lý Cường ở Hắc ngục.

Linh Nương làm gan hét to, nhưng trong lòng lại cảm thấy phi thường sợ hãi, Mạt Bồn bây giờ thật sự đã thay đổi, trước kia hắn không dám dùng ánh mắt kiên định như thế để nhìn nàng. Mạt Bồn lạnh lùng thốt: " Nữ nhi ở nơi nào? Nói !" Một chữ " nói" giống như tiếng sét đánh vang âm lên, hắn đã dùng đến chân nguyên lực.

Linh Nương sợ đến co rụt lại phía sau, nàng nghĩ bị hấn làm đến không chịu nổi, tên vô dụng này dám nói chuyện như vậy, nàng tựa như phát điên gào thét lên.

” A...ở đâu có nữ nhi của người...người vô dụng như vậy mà có nữ nhi? Haha..vật gì vậy ! Người cho là nó là nữ nhi của người hay sao ? Haha ! Nói cho người...suốt đời này người cũng đừng mong thấy nó !” Nàng đã điên cuồng kêu lên.

Mạt Bồn vùng mạnh trường thương, quát to: ” Người đi chết đi !” Con mắt hấn đã đỏ rực.

Lý Cường chụp lấy cây thương, lắc đầu nói: ” Mạt Bồn, bà ta không đáng giá cho người giết, ngẫm lại nữ nhi của người.”

Mạt Bồn ngẩn ngơ, chậm rãi thu hồi trường thương, hấn hiểu được ý tứ của sự tôn, giết chết mẫu thân của con mình thì hấn sẽ vĩnh viễn không cách nào đối mặt với con hấn, dù cho mẫu thân của đứa nhỏ đã từng làm cái gì.

Lý Cường nhẹ giọng nói: ” Mạt Bồn, theo ta đi.” Hấn đi tới trước mặt Bộ An Đông, chụp hấn kéo tới rồi niệm chú ngữ, đó chính là mê tâm chú ngữ học được tại hoàng cung Lạp Đô quốc. Bộ An Đông dần dần bị mê hoặc, nhìn ánh mắt tán loạn của hấn, Lý Cường thử hỏi: ” Người là ai?”

Bộ An Đông thờ dãn trả lời: ” Bộ An Đông.”

Tinh thần Mạt Bồn run lên, hấn hiểu được sư tôn đang giúp mình nên đã tự ra tay. Lý Cường hỏi: ” Nữ nhi của Mạt Bồn ở nơi nào?”

Bộ An Đông nói: ” Đã chết rồi.”

Hai chân Mạt Bồn mềm nhũn quỵ xuống mặt đất, hai tay ôm chặt lấy đầu. Lý Cường cũng cả kinh: ” Chết như thế nào? Linh Nương biết không?”

Bộ An Đông tựa hồ do dự một chút. Lý Cường ôn nhu nói: ” Nói đi.”

Bộ An Đông nói: ” Linh Nương không biết. Tiểu nha đầu nọ rất quật cường, ngày nào cũng đòi cha của nàng, Linh Nương rất căm tức, là Bộ Cơ Cộng đại ca đem nàng về Bộ gia, để cho nàng làm nha hoàn hầu hạ đại lão gia. Ai biết, không quá vài năm, tiểu nha đầu càng ngày càng xinh đẹp, đầu tiên là bị công tử của đại lão gia cưỡng hiếp kế tiếp là đại lão gia. Sau đó tiểu nha đầu chỉ muốn chết, có một ngày nửa đêm nàng chạy thoát ra ngoài, chúng ta cho rất nhiều người đuổi theo, tại bờ sông ngăn chặn, kết quả tiểu nha đầu nhảy sông tự vận, trước khi tự vận nàng còn nói, cha của ta sẽ trở về, quay lại tìm các người báo thù.” Hấn bị mê tâm chú ngữ của Lý Cường mê hoặc không chế, quả nhiên có cái gì là nói ra cái đó.

Sắc mặt Lý Cường trở nên trầm xuống, hỏi: ” Đại lão gia là ai?”

Bộ An Đông bị sát khí của Lý Cường kinh động, bất an giãy dụa, vặn vẹo thân thể, nói: ” Đại lão gia chính là Bộ Hoàn, đại bá của Bộ Cơ Cộng.”

Mạt Bồn thương tâm phát điên, ở trên đời này hấn chỉ còn quan tâm tới tiểu nha đầu này, hấn phi thường thống hận mình lúc đầu sao lại mềm yếu như vậy, hấn nức nở nói: ” Bảo bảo, cha không có bản lãnh, làm hại con phải nhảy sông tự vận, bảo bảo, đừng sợ a, con...con...ta..” Hấn nói không được nữa, đầu vai kịch liệt run lên. Lý Cường vỗ vai hấn, an ủi: ” Ai, Mạt Bồn...bình tĩnh một chút đi.”

Bộ An Đông đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên quái dị: ” Người làm gì ta?” Hấn khó thể tin nhìn Lý Cường.

Mạt Bồn chậm rãi rút ra trường thương, hướng Lý Cường thi lễ nói: ” Sư tôn, xin thứ cho đệ tử vô lễ.”

Bộ An Đông hoảng sợ nhìn Mạt Bồn. Lý Cường than thở: ” Biết rồi.” Hấn xoay người đi trở về trong viện. Mạt Bồn cũng quay đầu đi, trường thương của hấn đột ngột đâm thẳng về phía sau, xuyên thẳng qua cổ Bộ An Đông. Bộ An Đông cũng không nghĩ đến Mạt Bồn sẽ giết người, hấn chậm rãi ngã dài xuống đất.

Lý Cường đi qua nói với Cảnh Phong: ” Chúng ta ra ngoài đường cái đợi, Mạt Bồn sẽ ra sau.”

Nạp Thiện vừa muốn nói chuyện, Lý Cường ngăn cản nói: ” Đi !” Hấn kéo tay Cổ Mị nhi đi ra ngoài. Mị nhi đi theo hấn không nói một lời, Nạp Thiện lắc lắc cái đầu trọc, cũng theo đi ra.

Gương mặt Mạt Bồn không chút thay đổi hướng tới Bộ Cơ Tư, trên mặt vẫn đầm đìa hai hàng nước mắt. Trong tiếng thét chói tai của Linh Nương, hắn đã giết sạch mười mấy đại hán của Bộ gia, chỉ lưu lại tiếng thét kinh hoàng không ngớt của Linh Nương rồi xoay người đi ra sân.

Nạp Thiện cười khở nói: " Không nghĩ tới Mạt Bồn lại thảm như vậy. Lão Đại, huynh để cho đệ đi giúp hắn được không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không có cách giúp hắn, chúng ta đi theo là được, tâm kết của chính hắn thì hắn phải chính mình giải thôi."

Mạt Bồn cầm trường thương màu đen, cả người đầy vết máu đi ra ngoài đường cái, từng bước hướng về phía đông đi tới. Lý Cường bốn người không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn, ở phía sau có rất nhiều người đi xem náo nhiệt, trong đó không ít người nhận ra Mạt Bồn. Những người hàng xóm trước kia không ngừng chê bai hắn nhất gan vô dụng, nổi danh ở nơi này, cơ hồ ai cũng từng khi dễ hắn. Đã có người nhìn thấy tử thi nơi hẻm nhỏ, vì vậy chuyện Mạt Bồn giết mười mấy người của Bộ gia lập tức oanh động tòa thành nhỏ này, người đi theo phía sau Mạt Bồn càng ngày càng nhiều.

Cảnh Phong cười nói: " Lần này quả thật là náo nhiệt, hắc hắc, Mạt Bồn chỉ một mình mà làm chuyện kinh người a."

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Đáng tiếc, đây không phải là điều hắn hy vọng."

Tâm tình của Mạt Bồn Lý Cường rất hiểu rõ, hắn biết nếu không cho Mạt Bồn phát tiết ra, sau này hắn tu chân cũng rất có thể tu vào ma đạo.

Trên con đường phía đông có một khoảng đất trống lớn, Bộ gia tọa lạc ở nơi này. Tường viện của Bộ gia do những tảng đá chất chồng lên nhau làm ra, ở địa phương này thật rất hiếm thấy. Mạt Bồn căn bản là không có tìm cửa lớn, hắn vung trường thương nện vào tường " Oanh !" bụi đất chung quanh bay lên, tường viện bị hắn đánh sập thành một lỗ lớn, hắn cứ như vậy đi thẳng vào.

Nạp Thiện kinh ngạc nói: " Ai, Mạt Bồn thật là lợi hại a." Bốn người bọn họ đã đi theo vào sân. Những người phía sau cũng tiến vào, Mạt Bồn hiển lộ ra thực lực làm cho lòng hiếu kỳ của mấy người này đại phát, đều không để ý chết sống tiến vào xem náo nhiệt.

Bộ gia một trận đại loạn, từ trong phòng lao ra hơn mười đại hán, có người cả kinh lên: " Đây không phải là Mạt Bồn sao?"

Từ trong Bộ gia đi ra một lão hán, quát lớn: " Ngươi là Mạt Bồn?"

Ánh mắt Mạt Bồn đảo qua, người này thì hắn biết, chính là nhân vật lợi hại nhất của Bộ gia, mỗi khi trước kia Mạt Bồn nhìn thấy hắn thì đều tránh né đi vòng thật xa.

Mạt Bồn không chút thay đổi, nói: " Bộ Đạp Phấn, ta muốn Bộ Hoàn !"

Bộ Đạp Phấn ha ha cười to, nói: " Ai nha, thật sự là Mạt Bồn, nhìn không ra a, hình như đã biến thành lợi hại, lão thái gia chịu gặp ngươi sao? Đừng có nằm mộng, tên vô dụng ngươi có phải tìm được chỗ dựa rồi à? Gan ngươi thật không nhỏ, con mẹ ngươi không biết gì sao? Dám cùng Phấn đại gia nói chuyện như vậy, ngươi không muốn sống rồi !" Hắn ra vẻ hung thần ác sát, lá gan nhỏ một chút quả thật có thể bị hắn làm cho hoảng sợ. Nhưng Mạt Bồn cũng không còn là một người nhất gan vô dụng khi xưa nữa, ngay cả da mặt hắn cũng không một chút cử động, trường thương trong tay đột ngột đâm thẳng tới sát cổ họng Bộ Đạp Phấn.

Mạt Bồn vẫn lạnh lùng như trước, nói: " Giao ra Bộ Hoàn !"

Bộ Đạp Phấn khó có thể tin năm được mũi thương, bằng thân thủ của hắn dĩ nhiên cũng không thấy rõ trường thương của Mạt Bồn làm sao đâm thẳng vào sát cổ họng của mình. Hắn dùng sức như muốn kéo mũi thương, Mạt Bồn chỉ dùng một tay nắm trường thương màu đen, Bộ Đạp Phấn vô luận dùng sức như thế nào thì mũi thương vẫn bất động, tựa như đã bị đóng chặt ở đó. Hắn lui nhanh về phía sau, tránh trái tránh phải nhưng Mạt Bồn vẫn phiêu nhiên tiến theo, mũi thương vẫn nắm ngay yết hầu của hắn. Bộ Đạp Phấn nhất thời lửa giận bốc cao, hét lớn: " Mạt Bồn, con mẹ nó ngươi có gan cứ đâm vào đi, ta..." Nếu hắn biết Mạt Bồn đã giết chết hơn mười người nhà của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không dám nói như vậy.

Mạt Bồn gật đầu nói: " Tốt !" Trường thương đâm tới, " phốc xích" một tiếng vang nhỏ, mũi thương từ trước đâm xuyên ra sau cổ Bộ Đạp Phản. Mạt Bồn lạnh lùng nói: " Muốn chết rất dễ dàng, giao ra Bộ Hoàn !"

Bộ Đạp Phản vẫn còn dính trên trường thương, hai mắt mở to, đến chết hắn cũng không hiểu được Mạt Bồn vì sao lại trở nên lợi hại và lãnh khốc như vậy.

Người của Bộ gia hoàn toàn luống cuống, ngay cả đám người xem náo nhiệt cũng bối rối hoảng sợ. Người của Bộ gia cầm côn bổng và khảm đao ủa lên. Nạp Thiện và Cảnh Phong nhìn Lý Cường, hắn lắc đầu nói: " Để cho hắn tự mình xử lý đi." Hai người nhất thời cúi đầu ủ rũ.

Nạp Thiện nói thầm: " Ai, không phải ta đi uống công sao?"

Mạt Bồn vũ động trường thương xông vào đám người, đám ô hợp này của Bộ gia làm sao là đối thủ của hắn, hắn không có tiếp tục giết người, mũi thương chỉ đâm vào đầu gối của họ. Cả người hắn đều chìm trong trường ảnh, không tới một lát, trên mặt đất nằm đầy những đại hán đang kêu rên thảm thiết. Hắn đi tới bên cạnh một người, mũi thương chĩa vào cổ họng hắn, hỏi: " Bộ Hoàn ở nơi nào?" Thanh âm càng thêm lạnh lùng khô khan.

Người nọ sợ hãi: " Ta...ta..."

Mạt Bồn nhướng mày: " Không biết?" Một thương liền xuyên qua cổ, xoay người hắn chĩa vào cổ họng người khác: " Bộ Hoàn ở nơi nào?" Người nọ sợ đến òa khóc lớn.

Từ trong phòng chạy ra ba người, hét lớn: " Dừng tay ! Có chuyện từ từ nói ! Có chuyện từ từ nói !"

Mạt Bồn ngẩng đầu: " Ân, ta tưởng gia chủ của Bộ gia đã chết sạch, thật tốt lắm ! Bộ Tông ! Con người cường chiếm Linh Nương, ca ca ngươi bức chết nữ nhi của ta, Bộ gia các người thật sự là lợi hại không tưởng tượng nổi, quá khi dễ người. Mạt Bồn ta từ cõi chết trở về, ta muốn nhìn xem lão thiên có mở mắt hay không, hay lắm ! Hôm nay lão thiên tựa như phi thường chiếu cố Mạt Bồn...haha...Bộ Hoàn ở nơi nào? Nói !"

Bộ Tông nhìn đệ tử Bộ gia nằm đầy sân, quả thật sợ ngây người, hắn nhìn Mạt Bồn đang đằng đằng sát khí, không biết làm sao nói: " Người...người giết nhiều người của Bộ gia chúng ta như vậy...nhiều như vậy..người, ta liều mạng với người!" Hắn điên cuồng vọt tới.

Trường thương của Mạt Bồn run lên, mũi thương đảo qua chân hắn, Bộ Tông đột nhiên phát hiện một chân của mình bay ra ngoài. Không đợi hắn té ngã, cổ tay Mạt Bồn xoay lại, trường thương rút lui lại chặt đứt thêm một chân của hắn. Bộ Tông hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Mấy người Lý Cường cũng bị sự lãnh khốc giết chóc của Mạt Bồn làm cho khiếp sợ, nghĩ không ra hắn điên cuồng và máu tanh như thế. Lý Cường khẽ cau mày, trong lòng thở dài, cừ hận có thể khiến cho người ta mất đi lý trí, tựa như khi mình ở quê hương bị người lừa gạt, cùng với sự phản bội của bạn gái, tâm tình lúc ấy sợ rằng không hề khác Mạt Bồn bây giờ.

Trường thương của Mạt Bồn vừa chỉ tới người khác thì người họ đã kinh hoàng, hắn khóc vang kêu lớn: " Đại lão gia ở ngay trong phòng...ngay..."

Trường thương của Mạt Bồn run lên, phát ra một trận ông ông run rẩy, hắn kéo thương đi vào phòng.

Bộ Hoàn ngồi ở trên ghế, phía sau có mấy đệ tử Bộ gia. Hắn nhìn chằm chằm Mạt Bồn, hữu khí vô lực nói: " Mạt Bồn, ngươi điên rồi ! Nói đi, ngươi muốn thế nào?"

Bốn người Lý Cường đi theo vào nhà, Nạp Thiện nhỏ giọng nói: " Ai, hắn chính là người đã bức tử nữ nhi Mạt Bồn sao? Lão bất tử này quá khôn kiếp mà."

Trường thương của Mạt Bồn lướt qua trên mặt đất, phát ra tiếng kim chúc va chạm ma sát, mũi thương không một tiếng động chĩa thẳng vào khổ của Bộ Hoàn. Cổ tay Mạt Bồn xoay mạnh một cái, mũi thương đâm tới, Bộ Hoàn phát ra tiếng hét thảm. Mạt Bồn lạnh như băng nói: " Không phải ngươi rất thích chà đạp cường bức người sao? Bây giờ ai người cũng không thể làm gì được..."

Bộ Hoàn đau đến mắt nổ đom đóm, hấn rên rĩ: " Ác yêu...người...người..." Đám đệ tử Bộ gia câm như hến, đứng im lìm bất động.

Một nam tử chừng ba mươi tuổi xông vào nhà. Về mặt Bộ Hoàn kịch biến, hấn nhin đau kêu lên: " Người tới làm gì? Cút ! Mau cút !"

Mạt Bồn điên cuồng cười to, một thương đâm xuyên qua ngực nam tử kia, tất cả người nhà của Bộ gia đều kêu to lên. Mạt Bồn nói: " Ta không giết người, cũng cho người ném thử mỗi hận mất con, mỗi thù tan nhà nát cửa, haha...!"

Nam tử nọ chính là con trai độc nhất của Bộ Hoàn, người thứ nhất đã cưỡng bức con gái của Mạt Bồn.

Bộ Hoàn kêu thảm: " Người giết ta đi...con mẹ nó người giết ta đi..."

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Đủ rồi, Mạt Bồn, đi thôi." Rồi hấn xoay người đi ra khỏi phòng.

Mạt Bồn đột nhiên từ trong cực độ phẫn nộ tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy sự bi thương trong lòng như nước thủy triều dâng lên. Hấn đi theo sát Lý Cường, phía sau truyền đến tiếng kêu khóc của Bộ Hoàn. Lý Cường nâng cánh tay Mạt Bồn, nói: " Chúng ta đi !"

Năm người bay lên không trung. Những đám người đang vây xem kinh ngạc phát ra tiếng kinh hô.

Bộ gia trải qua biến cố lần này, gia đạo nhanh chóng suy bại. Bộ Hoàn vì con trai độc nhất bị giết chết, cả ngày phẫn hận không thôi, không lâu bỏ mình.

Sau khi Bộ gia bị suy bại, Linh Nương cũng biết nữ nhi của mình đã bị Bộ gia bức tử, lòng hối hận dâng lên, trở nên điên điên khùng khùng, ngày nào cũng kêu tên con lang thang khắp nơi, cuối cùng chẳng biết ra sao.

112. Chương 112

Triệu Hào và Hồng Thiêm thống lĩnh mọi người tìm đến nơi đây, bọn họ đáp xuống dưới chân ngọn núi, chờ đợi mấy người Lý Cường trở lại.

Về mặt Triệu Trì rất hưng phấn, rời nhà lâu như vậy, bây giờ rốt cuộc có thể đi trở về. Nội tâm của Triệu Hào rất kích động, chỉ huy mọi người an bài doanh trại. Trong lòng Hàn Tấn hết sức cảm khái, nói: " Được về nhà rồi, lão gia tử, trở lại kinh thành, lão nhân gia phải đến Vị Nguyên tiêu cục đó."

Triệu Hào cười nói: " Huynh đệ, nhất định rồi. Thật lâu đã không được nhìn thấy tôn nhi, không biết bọn họ đã thế nào nữa."

Triệu Trì ở một bên cười nói: " Thật ra không trở về cũng không sao cả, ta định đi theo lão Đại tu chân, hấn đến nơi nào ta sẽ đi theo nơi đó."

Hàn Tấn gật đầu nói: " Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy đó."

Thần Ca và Khố Bật ở cùng một chỗ, hai người bọn họ rất do dự, Thần Ca có điểm lo lắng cho Thần Đạt, Khố Bật thì không bỏ qua được Đại Liên Hội, nhưng trong lòng bọn họ hiểu được, nếu rời khỏi Lý Cường, thì đường tu chân sau này coi như không bền vững. Thần Ca nói: " Khố Bật, người có đi cùng lão Đại không?"

Khố Bật gật đầu, rồi lại lắc đầu. Thần Ca dùng vai đẩy hấn: " Ai, huynh đệ, người nói cho rõ ràng a, vừa gật lại vừa lắc, người có đi hay không a?"

Khố Bật thở dài nói: " Ai, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa, người có đi hay không?"

Thần Ca cũng ngẩn ra, nhìn vào ngọn núi, trong lòng cảm thấy một trận phiền loạn. Khố Bật cúi đầu đẩy hấn một cái: " Có đi hay không a? Người nói đi."

Thần Ca nói: " Chờ một chút nữa đã rồi hãy nói. Ai, người xem kia !" Hấn đứng bật lên, kêu: " Là lão gia tử tới !"

Kỳ Quân Sát đáp xuống đất, liền oa lạp kêu vang: " Đồ nhi ngoan của ta chạy đi đâu rồi?"

Triệu Hào vội vàng chạy tới, cung kính thi lễ: " Sư tổ, rốt cuộc lão nhân gia cũng đã tới."

Mọi người thân thiết tụ tập lại, lần lượt thỉnh an hần, Kỳ Quân Sát vui vẻ nhướng mắt, cười đến không thể khép miệng. Hồng Thiêm nói: " Sư thúc tổ, sư thúc còn chưa có lại đây, sẽ lập tức tới sau."

Kỳ Quân Sát cười cười nói: " Tiểu tử thú, dám bỏ sư tôn tự mình chạy loạn, hắc hắc, đợi lát nữa tính sổ với hần."

Kiểu nói chuyện vô lý này của hần làm cho mọi người bật cười, rõ ràng hần tự mình chạy loạn, nhưng lại trách đồ đệ không tốt, nhưng không ai dám phản bác lại hần. Kỳ Quân Sát lại nói: " Ai biết tiểu tử thú này đến Tây đại lục làm chuyện xấu gì, nói nghe thử một chút đi."

Hồng Thiêm đối với chuyện của Lý Cường cũng biết được nhiều một chút, hần nói: " Sư thúc tổ, a a, đệ tử biết một ít, những...a a.." Ý tứ của hần nghĩa là cũng có những việc hần không biết.

Kỳ Quân Sát thúc giục nói: " Nói chuyện đừng có dông dài, nói mau ! Nói mau !"

Hồng Thiêm luôn luôn rất kính trọng sư trưởng, hần vội vàng đem từng chuyện của Lý Cường khi đến Tây đại lục đã làm nói cho Kỳ Quân Sát. Lúc nói đến chuyện ở Thiên Lộ thảo nguyên nhìn thấy đệ tử của Cổ Kiếm Viện, Kỳ Quân Sát chen lời: " Cổ Kiếm Viện? Người nói chính là Cổ Kiếm Viện? Bọn họ đến nơi đây làm gì?"

Mọi người cũng không biết Kỳ Quân Sát là cao thủ đầu tiên của Cổ Kiếm Viện, nhìn thấy phản ứng của hần cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Kỳ Quân Sát hỏi rất kỹ tình huống của Cổ Kiếm Viện, đáng tiếc Hồng Thiêm biết cũng không nhiều, lật qua lại chỉ nói có mấy câu, nghe được làm Kỳ Quân Sát không hài lòng chút nào. Cho đến cuối cùng, Hồng Thiêm gơ hai tay lên đầu hàng nói: " Lão nhân gia sau này tự mình hỏi bọn họ đi, đệ tử thật sự chỉ gặp qua họ một lần, còn những tình huống gì khác đệ tử không biết a."

Kỳ Quân Sát cười mắng: " Ngu muốn chết ! Không thèm tính toán với người, tiểu tử kia vốn làm việc có đầu không đuôi, sau đó các người lại làm gì?"

Hồng Thiêm bị hần nói xong thì dở khóc dở cười, rồi lại tiếp tục kể tiếp. Lần này Kỳ Quân Sát không có chen lời, thật vất vả đợi được Hồng Thiêm nói xong, hần liền lâm vào trầm tư, hần đang đoán Điền Cực Lão Tổ rốt cuộc là ai. Hồng Thiêm đối với rất nhiều chuyện cũng không biết, bởi vậy cấp tin tức cho Kỳ Quân Sát không nhiều lắm, nếu có Lý Cường ở đây, Kỳ Quân Sát không cần khổ tâm suy nghĩ.

Kỳ Quân Sát đột nhiên ngắt đầu nói: " Hắc hắc, tiểu tử thú đã trở về rồi."

Quả nhiên trên bầu trời truyền đến tiếng xé gió, hai đạo quang hoa đáp xuống mặt đất.

Lý Cường nhìn thấy Kỳ Quân Sát, cao hứng kêu to: " Oa ác, lão nhân gia đã chạy đi đâu vậy?"

Mọi người không khỏi nhin được bật tiếng cười to, khẩu khí của hần giống như đúc Kỳ Quân Sát, hai thầy trò này thật là ăn ý.

Cổ Mị nhi kinh ngạc cực kỳ, nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu niên tuấn mỹ như vậy. Nàng bay đến bên người Kỳ Quân Sát, dịu dàng nói: " Tiểu đệ đệ, người tên là gì? Hi hi, nhìn người thật đáng yêu a."

Mọi người, kể cả Lý Cường bị nàng làm choáng váng. Kỳ Quân Sát kinh ngạc vạn phần: " Ai ? Là linh thể a, quá ít thấy."

Mị nhi cười nói: " Hiếm thấy thì mới quái dị thôi ! Tiểu đệ đệ, kêu tỷ tỷ đi."

Lý Cường vội kéo Mị nhi, nói nhanh: " Mị nhi không được nói lung tung, đó là sư tôn của ta."

Kỳ Quân Sát đi vòng quanh Mị nhi, vẻ mặt xấu xa cười nói: " Tiểu nha đầu, dám chiếm tiện nghi của lão nhân gia ta, hắc hắc.."

Lý Cường kêu lên: " Không cho người có chủ ý gì với nàng ! Ai biểu lão nhân gia lại tự làm cho mình xinh đẹp như vậy chứ."

Mọi người cười to. Đến lúc này Mị nhi mới biết lão chính là lão quái đạo Kỳ Quân Sát, làm nàng sợ đến nỗi biến thành một tiểu cô nương nhỏ xíu như ngón cái, bay đến bên người tiểu Hải yêu, chui tọt vào lòng vũ của nó núp lại.

Về mặt Kỳ Quân Sát cười cười, nói: "Đồ nhi ngoan, linh thể này ngươi làm sao thu phục được? Hắc hắc, đúng là đồ vật tốt a."

Lý Cường tức giận nói: "Là ai nói thu phục nàng bao giờ? Nàng là muội muội của đệ tử, Mị nhi cứ đi ra, không cần phải sợ ông ấy...gọi ông ấy một tiếng sư bá là được."

Mị nhi lại bay ra, khẩn trương nói một câu: "Chào sư bá !" Rồi lại núp vào trong, nàng biết vừa rồi mình đã quá khờ khạo.

"Muội đừng sợ ông ấy, ông ấy là sư tôn của ta, sẽ không khi dễ muội đâu."

Mị nhi cũng vẫn không dám chui ra.

Kỳ Quân Sát cười hì hì lấy ra một cái bình ngọc, mở nắp ra, bên trong bay ra một luồng khói màu phấn sắc. Hắn nói: "Tiểu nha đầu, ra đây đi. Lão nhân gia ta không so đo với mấy tiểu bối khờ khạo như ngươi đâu. Ngươi xem đây là cái gì?"

Mị nhi lộ cái đầu nhỏ từ trong bộ lông của Lam Quang ra nhìn, kinh hãi kêu lên: "Long Nghiệm Hương ! Oa ! Là Long Nghiệm Hương !"

Kỳ Quân Sát khe: "Không sai ! Không sai ! Tiểu nha đầu kiến thức bất phàm, ngay cả vật này mà cũng biết, có muốn lão nhân gia ta giúp ngươi luyện thành linh kiếm hay không a?"

Thiếu chút nữa Mị nhi cũng vui đến điên lên "sư" một tiếng, từ trên đầu vai Lý Cường bay ra, luôn miệng nói: "Cảm ơn sư bá ! Cảm ơn sư bá !" Mị nhi biết, nếu dựa vào lực lượng chính mình tu luyện linh kiếm, ít nhất cần phải hơn trăm năm, nếu có Kỳ Quân Sát trợ giúp, còn thêm Long Nghiệm Hương, linh thể có thể nhanh chóng tiến lên cảnh giới Linh Kiếm Thể, sự tu luyện của linh thể cũng tăng cao thêm một tầng lớn, điều này làm sao mà nàng không thích. Lý Cường cũng vui vẻ cực kỳ, tiến lên ôm Kỳ Quân Sát, hi hi cười nói: "Vẫn là sư tôn tốt nhất a."

Ai ngờ Kỳ Quân Sát chỉ một cước đá văng Lý Cường, cảm tức kêu lên: "Ai ! Mụ nội nó, không lớn không nhỏ! Dám ôm lão nhân gia ta.."

Cảnh Phong vỗ tay cười to: "Ha ha, hắc là tiểu phong tử, có gì mà hắc không dám làm chứ."

Lý Cường xấu hổ gãi gãi đầu, không ngờ Kỳ Quân Sát lại phản ứng kịch liệt như vậy. Hắn bèn cười nói: "A a, a a, lão nhân gia cũng biết thẹn thùng a...ách..." Hắn phát hiện mình vừa nói sai nữa, vội vàng né ra: "Ai, sư tôn...oa...cứu mạng a !"

Trong tay Kỳ Quân Sát bay ra một luồng thanh quang, bắn về phía Lý Cường.

Lý Cường phun ra Hấp Tinh kiếm vụ, vừa tránh vừa chạy.

Thanh quang trên ngón tay Kỳ Quân Sát vẫn đi theo: "Hắc hắc, tiểu tử thói không ngoan ! Xem lão nhân gia ta làm sao giáo huấn ngươi..đi, Chân Huyền kiếm khí...hay thật, ngươi học được từ nơi nào đó?"

Lý Cường căn bản không thể trả lời, đạo thanh quang đối với hắn uy hiếp thật sự quá lớn, chỉ cần chạm vào một chút là cảm thấy cả người kịch liệt chấn động.

Bàn tay Kỳ Quân Sát lăng không chộp tới, thanh quang lập tức chuyển thành chiếc võng. Lý Cường cảm thấy áp lực tăng cao, hắc dương tay xuất ra loạn xạ, năm, sáu đạo hồng quang liên tục bay ra.

Kỳ Quân Sát kỳ quái kêu lên: "Oa nha, ngươi học được Diệt Ma Thần Lôi ở nơi nào...đi? Bên trong còn có Tru Ma Thủ...đồ nhi ngoan, ngươi nhìn thấy người của Phật Tông sao?" Thanh quang chớp động, Diệt Ma Thần Lôi đã bị hắn hóa giải sạch sẽ.

Mọi người đang ở một bên kinh ngạc kêu to, mấy người Triệu Hào càng gấp đến độ kêu loạn. Kỳ Quân Sát khinh thường nói: "Sư tôn giáo huấn đệ tử, các ngươi hiếm thấy lắm sao? Có gì kỳ quái? Đồ nhi ngoan, lại đây ! A a, ngươi học được Diệt Ma Thần Lôi ở nơi nào?"

Lý Cường còn chưa rút lui, lập tức nói: "Đệ tử là tự học đó thôi. Trước tiên phải phân rõ, người của Phật tông đã thoát ly khỏi thế giới này, lão nhân gia sẽ không có khả năng tìm được bọn họ đâu."

Mọi người nghe không hiểu cái gì gọi là thoát ly thế giới này, nhưng Kỳ Quân Sát nghe hiểu, trong lòng hẳn cảm khái vạn phần, biết người Phật tông đã có được kiện thần khí nọ.

Kỳ Quân Sát ngoắc Mị nhi tới, nói: "Tiểu nha đầu, nhớ kỹ sau khi học xong Linh Kiếm Thể thì không thể lạm sát, biết không?"

Mị nhi luôn miệng đáp ứng. Kỳ Quân Sát cười nói: "Tiện nghi cho tiểu nha đầu ngươi. Tu thành Linh Kiếm Thể, ngươi còn phải tiềm tu một đoạn thời gian để củng cố, bởi vì ngươi không phải tự mình tu được đến cảnh giới này."

Kỳ Quân Sát dùng thực lực của Tán Tiên cải tạo cho Mị nhi, sự trợ giúp đối với Mị nhi thật là rất lớn. Hắn dương tay xuất bình ngọc bay lên không trung, trong bình ngọc phát ra tiếng vỡ tan thanh thúy, một cỗ nùng hương kỳ dị tản mát ra, một đoàn khói dày đặc màu phấn sắc phiêu phù cao thấp. Kỳ Quân Sát nói: "Tiểu nha đầu, đừng có ngăn người nữa, mau đi vào đi."

Mị nhi hưng phấn đáp ứng một tiếng, không chút do dự bay vào trong luồng khói.

Thần Ca vẫn tâm thần không yên, hắn nhìn thấy Nạp Thiện quay lại thì như nhìn thấy cứu tinh, liền kéo hắn tới một bên, nói: "Lão Nạp, giúp ta ra chủ ý. Ai! Ta định lưu lại."

Gương mặt Nạp Thiện biến sắc, reo lên: "Thần Ca, ngươi...ngươi dám! Ngươi ngàn vạn lần đừng có học theo tên Khảm Khảm Kỳ, huynh đệ, chúng ta cùng nhau đi thôi, sau này còn có cơ hội quay lại, ngươi nếu ở lại đây...ta...không được! Không cho lưu lại! Huynh đệ..." Đừng xem hai người bình thường giống như oan gia đối đầu, kỳ thật, cảm tình giữa hai người họ là tốt nhất. Nạp Thiện thật sự là khẩn trương, nắm chặt Thần Ca không chịu buông tay.

Hắn kéo Thần Ca đi tới dưới một gốc cây đại thụ, hung hăng nói: "Nếu ngươi dám lưu lại, ta sẽ không để yên cho ngươi..."

Thần Ca cười khổ nói: "Lão Nạp, ai! Ta cũng muốn đi theo lão Đại, nhưng ca ca của ta làm sao bây giờ? Hắn còn đang đợi ta trở về giúp hắn..."

Nạp Thiện cắt lời hắn: "Lão Thần, nghe ta một câu, đi theo chúng ta đi. Đợi khi chúng ta tu chân có thành tựu, ta cùng ngươi trở lại, hai ta sẽ cùng nhau tiến lui...thiếu ngươi ta cũng không còn muốn tu chân nữa."

Thần Ca nói: "Hay là ta hỏi lão đại một chút."

Nạp Thiện sợ đến chụp hẳn thật chặt: "Mụ nội nó, không cho hỏi lão đại! Hỏi ta là được." Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, lão Đại tuyệt đối sẽ không giữ lại, tựa như Khảm Khảm Kỳ lần trước, nếu lão Đại nhất định giữ lại, Khảm Khảm Kỳ cũng sẽ không ở lại Thần Bang đại lục.

Thần Ca bị hắn níu kéo quyết liệt, rốt cuộc cắn răng nói: "Được rồi, nhưng sau này ngươi phải theo ta trở lại đó."

Nạp Thiện vui vẻ cười nói: "A a, không thành vấn đề, nhất định! Nhất định!"

Mị nhi được Long Nghiệm Hương kích thích, linh thể bắt đầu chính thức ngưng kết, hơn nữa có cao thủ như Kỳ Quân Sát trợ giúp, nàng đã tu thành nguyên thần linh thể của mình - thành một viên linh châu cổ nắm tay, phát ra quang mang phấn sắc nhu hòa. Triệu Hào nhỏ giọng hỏi: "Sư tôn, sao không nhìn thấy Mị nhi nữa?"

Lý Cường chỉ vào viên linh châu phiêu phù giữa luồng khói của Long Nghiệm Hương: "Đó chính là Mị nhi. Có ý tứ, cư nhiên lại có được linh châu nguyên thần, dám chắc rất lợi hại."

Dần dần, Long Nghiệm Hương đều bị hấp thu vào trong linh châu, linh châu cũng đã súc lại thành nhu một quả trứng, bay loạn ở trên không. Kỳ Quân Sát quát: "Đồ nhi ngoan, mau nhận lấy linh thể nguyên thần."

Lý Cường nghe vậy nhảy lên, bay tới không trung, viên châu tự động bay vào trong tay Lý Cường. Lý Cường hạ xuống bên người Kỳ Quân Sát, hỏi: "Sư tôn, Mị nhi lúc nào mới có thể hóa hình?"

Kỳ Quân Sát hì hì cười: " Người là người có khí nguyên dương hưng thịnh nhất, do người ấp ủ nó, hơn nữa nằng lại gần gũi người nhất, a a, đợi sau khi hóa hình, nằng sẽ nhận người làm cha a."

Lý Cường kinh ngạc cực kỳ: " Ý của lão nhân gia là...để cho đệ tử ấp giúp Mị nhi hóa thân sao?"

Kỳ Quân Sát đắc ý cười to: " Đúng vậy ! Cũng có thể nói như vậy, haha.."

Mọi người đều cảm thấy không thể tư nghị. Lý Cường lắc đầu nói: " Ấp thì ấp có sao, dù sao chuyện cổ quái của tu chân giới đệ tử cũng đã thấy không ít, a a, nếu có thể ấp ra được một nữ nhi thì cũng không tệ a."

Hắn lấy ra một khối Thiên Kim Thối trong phật chỉ, dùng Thiên Hỏa thiêu cháy nó.

Không ai nghĩ tới lúc này Lý Cường lại luyện chế đồ vật, Kỳ Quân Sát cũng hiểu được, không khỏi than thở: " Người cứ sùng ái nằng như vậy, a a, sau này người sẽ còn đau đầu nhiều lắm đó."

Lý Cường không đáp, chuyên tâm luyện chế ra một sợi dây chuyền thật tinh mỹ, rồi lại chế ra một hạt châu trống rỗng, bỏ linh châu vào trong, đeo ở trên cổ, lúc này mới cười nói: " Tốt lắm, đã xong ! Sư tôn, chúng ta lên đỉnh núi đi. Triệu Hào, người tới chỉ huy !"

Cổ Truyền Tổng Trận trên đỉnh núi rất lớn, tất cả mọi người có thể đi vào, Kỳ Quân Sát vừa đi tới thì bắt đầu điều chỉnh phương vị của Truyền Tổng Trận.

Khố Bột kéo Lý Cường và Hồng Thiêm, nói: " Lão Đại, sư tôn, đệ tử định ở lại Thản Bang đại lục, nếu đệ tử cũng đi, thì Đại Liên Hội phải làm sao bây giờ?"

Lý Cường nói: " Ân, vậy cũng tốt, Khảm Khảm Kỳ bọn họ cũng cần có người lãnh đạo, sau này ta sẽ cho Hồng Thiêm trở về tìm các người, đồ vật này tặng cho người." Hắn lấy ra mười mấy cái trữ vật đai lưng và hơn mười thanh phi kiếm đưa cho Khố Bột.

Nạp Thiệu âm thầm cảm thấy may mắn vừa rồi đã khuyên ngăn Thản Ca, nếu không thì dám chắc Thản Ca cũng đã lưu lại. Hắn nắm chặt Thản Ca, nói: " Chúng ta đi xem lão gia tử làm sao khởi động Truyền Tổng Trận." Thản Ca mơ hồ đi theo hắn, không có nhìn thấy Khố Bột đã rời đi.

Kỳ Quân Sát tiến vào trong trận kêu lên: " Mau tiến vào ! Phải đi rồi !"

Mọi người vội vàng đi vào trong trận, Lý Cường vừa muốn nói chuyện thì chỉ nghe Kỳ Quân Sát đắc ý quát to một tiếng: " Đi rồi ! Haha !"

Đây là một địa phương xa lạ, mọi người nhìn ra xung quanh, chỉ thấy núi xanh phập phồng, rừng rậm bao quanh. Trong lòng Lý Cường kỳ quái, nơi này hình như không giống Thiên Đình Tinh, hắn hỏi: " Sư tôn, đã đến Thiên Đình Tinh rồi sao?"

Kỳ Quân Sát ngạc nhiên nói: " Ai nói muốn đi Thiên Đình Tinh? Nơi này là Phong Duyên Tinh."

Lần này không chỉ có Lý Cường kêu to lên, mà ngay cả Nạp Thiệu, Triệu Hào cũng kêu lên. Lý Cường hô: " Lão nhân gia thật là ! Chúng ta muốn đến Thiên Đình Tinh a."

Kỳ Quân Sát cười hắc hắc: " Ta là sư tôn, ta quyết định ! Tới Phong Duyên Tinh trước rồi mới đến Thiên Đình Tinh."

Lý Cường hỏi: " Lão nhân gia có việc gì sao?"

Kỳ Quân Sát nói: " Ta đưa người đi Cổ Kiếm Viện."

Lý Cường đột nhiên hiểu được, sư tôn là muốn về nhà. Hắn nhìn Triệu Hào bọn họ đang cúi đầu ủ rũ, biết bọn họ cũng có tâm tình như thế. Do dự một chút, hắn nói: " Sư tôn, đệ tử cùng ngài đi trở về, để cho Triệu Hào bọn họ về Thiên Đình Tinh trước, có được hay không?"

Kỳ Quân Sát chỉ cần có Lý Cường đi theo là được, những người khác muốn đi đâu cũng không sao cả.

Cảnh Phong nói: " Ta đi theo tiểu phong tử."

Hồng Thiêm và Mạt Bồn cũng cùng đi.

Lý Cường và Triệu Hào thương lượng, để cho hần dẫn người về hoàng thành Cổ Tổng quốc trước, trụ lại trong nhà hần, rồi lại dặn dò bọn họ tranh thủ thời gian tu chân, thực lực của bọn họ bây giờ còn quá yếu. Nạp Thiện cũng không có yêu cầu ở lại, hần cũng rất muốn về nhà.

Kỳ Quân Sát lại khởi động Truyền Tống Trận, truyền tống Triệu Hào bọn họ, sau đó nói với Lý Cường: "Chúng ta đi !" Ông tay áo nhẹ phẩy, thanh quang chớp động, nhất thời không còn một bóng người.

Phong Duyên Tinh là một địa phương rất kỳ lạ, cả tinh cầu đều là núi non trùng điệp, có rất ít đồng bằng, ở chỗ này nếu không phi hành, quả thật nửa bước cũng khó đi. Địa phương cũng có một chút cảm thú, cơ bản đây là cuộc sống sinh hoạt của thợ săn. Ở cả đại lục của Phong Duyên Tinh, có vô số môn phái tu chân, quy mô kích thước lớn nhỏ không đồng đều, còn có rất nhiều gia tộc tu chân, Phong Duyên Tinh là một địa phương đầm rồng hang hổ, trong đó nổi tiếng nhất là bảy đại môn phái tu chân.

Bảy đại môn phái tu chân có thế lực khổng lồ, môn nhân đệ tử vô cùng đông đảo. Cổ Kiếm Viện tại Phong Duyên Tinh rất có danh, từng được liệt vào vị trí thứ hai của bảy đại môn phái lớn nhất, có hơn một ngàn đệ tử môn nhân, nhưng từ khi lão quái đạo Kỳ Quân Sát bị giam cầm, vị trí của Cổ Kiếm Viện trong bảy đại môn phái cấp tốc giảm xuống, từ thứ hai thành thứ sáu, thiếu chút nữa còn bị xuất ra khỏi bảy đại môn phái lớn. Kỳ Quân Sát lúc còn ở Phong Duyên Tinh thì được liệt vào nhóm cao thủ đệ nhất sắp tới Độ Kiếp, là một tu chân cao thủ cực kỳ lợi hại.

Cổ Kiếm Viện tọa lạc ở một ngũ hành sơn mạch ở phía tây, đó là một trong những phúc địa nổi danh tại Phong Duyên Tinh, địa thế hiểm tuấn, vô cùng rộng lớn, hàng vạn ngọn núi bao quanh, trong núi có nhiều sơn động, dưới lòng đất có linh mạch, làm dịu đi không khí của vạn vật, tất cả đều bình yên sinh cơ sức sống. Phạm vi của Cổ Kiếm Viện rất lớn, còn có hai đạo cấm chế, người ngoài không cách nào tiến vào, muốn đi vào trước hết phải đến Kiếm Tập Trấn, do đệ tử của Cổ Kiếm Viện thủ hộ, trải qua truyền tống nơi sơn môn, mới có thể đến được Cổ Kiếm Viện.

Kiếm Tập Trấn là một trấn nhỏ thuộc về Cổ Kiếm Viện. Trấn nhỏ dựa theo vách núi mà tạo thành, ở giữa trấn có một cổ Truyền Tống Trận, đó là giao thông công cụ do mấy môn phái chủ yếu tại Phong Duyên Tinh tạo thành. Nhà cửa trong trấn phần lớn là dùng pháp thuật kiến tạo, bộ dáng có năm gian tám cửa. Nơi này cứ cách hai năm sẽ có một nhóm người đến bái sư tu chân, cứ mỗi hai năm Cổ Kiếm Viện lại mở cửa sơn môn một lần gọi là Khai Sơn Môn, để chiêu thu đệ tử.

Kỳ Quân Sát mang theo bốn người hạ xuống Kiếm Tập Trấn. Trùng hợp là ngay ngày Khai Sơn Môn, trong trấn náo nhiệt phi phàm, vô số người từ các nơi đổ tới, có đến bái sư, có đến thăm viếng, phần nhiều là đến buôn bán. Cảnh Phong nói: "Thật náo nhiệt, nơi này người không ít a."

Kỳ Quân Sát có vô số cảm xúc, nói: "Đây là Khai Sơn Môn, trấn nhỏ này bây giờ lớn hơn năm xưa."

Trên bầu trời thỉnh thoảng lại có kiếm quang chớp động, Hồng Thiêm nói: "Hay thật, nơi này người tu chân dùng kiếm phi hành thật nhiều, sư thúc xem..."

Từ trên không trung hạ xuống mấy người tu chân, nghênh ngang đi vào một cửa hàng. Kỳ Quân Sát nói: "Đừng có kinh hãi làm gì, nơi này đại bộ phận người đều tu chân, nên người dùng phi kiếm phi hành rất nhiều."

Lý Cường than thở: "Nhìn cảnh tượng này, nơi này là thế giới của người tu chân a."

Mạt Bồn vẫn âu sầu không vui, hần vẫn còn chưa giải thoát được khỏi sự bi thống trong lòng.

Kỳ Quân Sát không có đi tìm đệ tử phụ trách tiếp đãi, hần mang theo mấy người Lý Cường trực tiếp hướng sơn môn Cổ Kiếm Viện đi tới. Từ xa xa Lý Cường nhìn thấy sơn môn, nhin không được than thở: "Tầm bảng này thật là quá lớn."

Tầm bảng trên sơn môn thật ra là một kiện bảo vật, đó là mấu chốt cấm chế của Cổ Kiếm Viện ở bên ngoài, luyện chế thật sáng rõ hoa lệ, phi thường bắt mắt.

Kỳ Quân Sát lắc đầu: "Càng ngày càng xa hoa, người tu chân lại đi chú ý đến thứ này, còn tu chân để làm chi? Ai ! Một đời không bằng một đời."

Đi tới trước sơn môn, có năm, sáu người tu chân ngăn cản đường đi, trong đó có một người mặc áo đen, đai lưng màu vàng tiến lên hỏi: " Xin hỏi các vị khách nhân, có thiệp mời của Cổ Kiếm Viện không?"

Kỳ Quân Sát không cho Lý Cường nói chuyện, hất đánh giá tên đệ tử này, dương dương nói: " Người là đệ tử của Kim Lan Kiếm Viện? Ân, mới đến Linh Tịch Kỳ."

Mấy đệ tử không rõ hắn là ai nên không dám vô lễ.

Kỳ Quân Sát lại hỏi: " Bây giờ ai là viện chủ của Cổ Kiếm Viện? Nói thử nghe một chút."

Người đi lên núi rất nhiều, mấy người Kỳ Quân Sát trùng hợp ngăn ngay đường đi, vì thế người tập trung ngày càng đông làm cho mấy đệ tử có chút luống cuống. Lý Cường không biết sư tôn có ý gì, không thể chen lời, đành đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Một người tu chân cầm thiệp mời chen lời hỏi: " Các người có đi vào không? Nếu không vào thì tránh ra ! Đừng có cản đường."

Cảnh Phong không vui, quay đầu nói: " Nói nhảm cái gì, ở đó chờ đi ! Chúng ta tới trước biết không?"

Người tu chân kia kêu to lên: " Ấy, người là ai a? Dám cản trở sơn môn Cổ Kiếm Viện, lá gan không nhỏ a, đến đây, tỷ thí thử xem !" Hắn đột nhiên phun ra phi kiếm.

113. Chương 113

Lý Cường kêu lên: " Phong tử, vậy mà người cũng nói được sao? Cẩn thận đừng có đánh người bị thương đó !"

Cảnh Phong cười to nói: " Đó là đương nhiên, ta không đánh thương hắn đâu, yên tâm đi, xem ta này !"

Kỳ Quân Sát cũng không ngăn trở, cười cười đứng yên một bên quan sát.

Ở trước sơn môn có một chiếc cầu nhỏ bằng bạch ngọc, chiếc cầu rất hẹp, năm người Lý Cường đứng ở trên vừa lúc ngăn trở đường đi, phi kiếm của Cảnh Phong vừa ra, đám người chung quanh liền thối lui, có người còn bay lên không trung quan sát. Lý Cường phát hiện, ở chỗ này tranh đấu hình như là một chuyện rất bình thường, chỉ cần nhìn phản ứng của mọi người thì sẽ biết, những người này cũng không hề kinh hãi. Đệ tử của Cổ Kiếm Viện cũng không có cố gắng ngăn cản, vẫn đứng một bên quan sát, chỉ có một đệ tử bay trở về núi.

Người tu chân kia một tay xuất thủ ấn, một tay chỉ huy phi kiếm, phi kiếm lóe ngân quang, Lý Cường nhìn không được nói với Hồng Thiêm: " Người này lá gan thật lớn, hình như mới học được phi kiếm không lâu, vậy mà..."

Hồng Thiêm cười nói: " A a, với ánh mắt sư thúc nhìn hắn dĩ nhiên thấy kém, di, Cảnh huynh đang làm gì?"

Chỉ thấy Cảnh Phong cũng xuất ra thủ ấn, chỉ huy phi kiếm đối phó phi kiếm của người kia, cả hai quán vào cùng một chỗ. Kỳ Quân Sát quát: " Người điên ! Tranh cường cái gì hả, làm trò gì thế, nhanh lên một chút!"

Lúc này Hồng Thiêm mới biết Cảnh Phong đang đùa giỡn với người nọ. Cảnh Phong nghe được lão gia tử kêu to, bèn nói: " Chân nhân không đấu với người, bỏ đi." Tay hắn buông thủ ấn, hình thái của phi kiếm đột nhiên biến hóa, vô số kiếm quang màu đen như du ngư vờn quanh người, xoay vòng, theo ý niệm của hắn tán ra.

Đến lúc này người tu chân kia mới biết mình so với đối thủ kém đến mười vạn tám ngàn dặm, hắn hoảng sợ cuống quýt lui về phía sau. Kiếm quang của Cảnh Phong đã vây quanh phi kiếm của hắn. Lý Cường nhìn không được vỗ tay châm chọc nói: " Phong tử, oa, người thật lợi hại không tưởng nổi a, thật sự là uy phong tám phương."

Hắn nhìn ra người nọ còn chưa tu tới Nguyên Anh kỳ, chỉ mạnh hơn Mạt Bồn được một chút. Cảnh Phong không vui thu hồi phi kiếm, nói: "Tiểu tử, không có gì so sánh, thật là chán quá!" Người nọ sợ đến thu kiếm bỏ chạy, vừa chạy vừa hô: "Người hãy chờ đó, ta sẽ kêu người đến tỷ thí với người!"

Cảnh Phong vui vẻ cười to nói: "Uy, tiểu tử, nhanh lên một chút nga...còn nữa, tốt nhất gọi cao thủ tới, haha!" Hắn trông sẽ gặp thêm mấy cao thủ, như vậy có đánh cũng sẽ không chán.

Từ trong sơn môn Cổ Kiếm Viện bay ra hai người tu chân, chậm rãi rơi vào trên cầu bạch ngọc. Kỳ Quân Sát nói: "Ai, viện chủ bây giờ của các người là ai? Nói mau a, đừng để cho lão nhân gia ta chờ thêm nữa! Thật không lễ phép."

Hai người vừa tới là kiếm sư của Kim Lâm kiếm viện, bọn họ mặc dù không rõ vị thiếu niên tuần mỹ này là ai, nhưng mấy người bên người hắn nhìn qua hình như cũng rất lợi hại. Trong đó người cao nói: "Xin hỏi khách nhân là cao thủ của môn phái nào?"

Kỳ Quân Sát có chút căm tức, con mắt chợt trừng lên: "Tiểu tử, người còn chưa trả lời câu hỏi của lão nhân gia ta."

Người cao lớn kia có chút mất hứng, đang muốn mở miệng, Lý Cường chợt cướp lời: "Sư tôn a, lão nhân gia đừng có chọc ghẹo người nữa, bọn họ đều là đồ tử đồ tôn của ngài a, muốn thử cân lượng của họ, không cần dùng biện pháp như vậy đâu." Một lời của hắn đã phá đi ý đồ và thân phận của Kỳ Quân Sát.

Thần sắc người tu chân kia biến đổi, lập tức nghe hiểu ý tứ này, bèn nói: "Viện chủ bây giờ là Lăng Quân Nham, xin hỏi ngài là?"

Kỳ Quân Sát không thêm để ý tới hắn, trong miệng thì thào nói: "Lăng Quân Nham? Lăng Quân Nham? Hắn là đệ tử của ai...án, không nghe nói qua..."

Lý Cường tiến lên thì lễ nói: "Huynh đệ, ông ấy là sư tôn của ta, lão quái đạo Kỳ Quân Sát, các người hẳn là đã biết, ta gọi là Lý Cường, người họ gì a?"

Đệ tử Cổ Kiếm Viện chung quanh như nghe một tiếng sấm sét, kinh ngạc đến nói không ra lời. Cảnh Phong cười nói: "Lão gia tử, thật là tệ quá, chỉ mới một thời gian dài không về, dường như không còn ai nhận ra lão nhân gia nữa rồi."

Lời này còn chưa dứt, đệ tử Cổ Kiếm Viện đồng loạt quỳ xuống. Người tu chân cao lớn kia quay người lại, xuất ra một thủ ấn đánh vào trên tấm biển lớn của sơn môn, tấm biển chợt phát ra luồng sáng rực rỡ. Kỳ Quân Sát hiểu được, đây là tín hiệu của Cổ Kiếm Viện, đại biểu cho việc có người trọng yếu đã đến.

Người nọ phát xong thủ ấn, thì cũng đã quỳ xuống: "Môn hạ Cổ Kiếm Viện kiếm sư của Kim Lâm kiếm viện Phạm Úc khấu kiến...ách..." Hắn có chút mơ hồ, bối phận này hắn thật sự là tính không ra.

Người kia cũng vội báo danh: "Tư Đồ Á Nông khấu kiến..." Hắn cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Ánh sáng của tấm biển nơi sơn môn phát ra đã làm kinh động cả Cổ Kiếm Viện, tín hiệu như vậy được phát ra là chuyện chưa từng có suốt trăm năm qua tại Cổ Kiếm Viện. Tất cả nhân vật trọng yếu của Cổ Kiếm Viện đều tụ tập lại, trong lúc nhất thời, vô số kiếm quang chớp động. Từ trong Cổ Kiếm Viện bay ra hơn mười tu chân cao thủ, hạ xuống bên ngoài sơn môn. Nhìn thấy các đệ tử đều đang quỳ dưới đất, mỗi người đều kinh ngạc không thôi.

Kỳ Quân Sát vì tu thành Tấn Tiên rồi trọng tu lại thân thể, đã khác hẳn hình mạo của trước kia, trong lúc nhất thời đã không còn ai nhận ra hắn.

Kỳ Quân Sát nhìn người tu chân cầm đầu, thấy hắn mang vật trang sức của viện chủ, đó là một thanh kiếm cỡ năm ngón tay, liên hoàn giắt trên búi tóc, đây là nhất kiện bảo khí, chỉ có viện chủ Cổ Kiếm Viện mới có thể có được pháp bảo này. Kỳ Quân Sát suy nghĩ kỹ lại, rốt cuộc đã nhớ ra, hắn chính là đệ tử nhỏ nhất của sư đệ mình.

Trong lòng Lăng Quân Nham cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Phạm Úc, tại sao đánh ra thánh quang thủ ấn, kinh động cao thủ toàn viện?"

Phạm Úc cung kính đáp: "Cổ Kiếm Viện tiền bối Kỳ Quân Sát, lão nhân gia đã trở về rồi ạ."

Lăng Quân Nham thất thanh kêu lên: " Cái gì? Sư bá đã trở về rồi, ở nơi nào?"

Kỳ Quân Sát tức giận nói: " Di, người trừng con mắt lớn vậy để tức giận ai đó? Lão nhân gia ta chỉ biến có một lần thân thể mà người đã không nhận ra rồi, hừ hừ!"

Kỳ Quân Sát không nói lý lẽ làm cho mọi người nghe được phải trợn mắt há hốc mồm. Lý Cường cười nói: " Ai, lão nhân gia làm vậy để làm chi? Chạy xa như vậy rồi trở về, quay lại là để giáo huấn đệ tử a? Lăng sư ca, đừng để ý, lão nhân gia đã đi quá lâu, chỉ muốn phát tiết một chút thôi, a a.."

Cảnh Phong phát hiện một lần nữa Kỳ Quân Sát thật sự dị thường sủng ái Lý Cường, hần dĩ nhiên cũng không hề tức giận một chút nào, chỉ cười mắng: " Đồ nhi ngoan, người không nói lời nào cũng không ai cho là người câm dẫu." Hần đưa ra tín vật của mình.

Lăng Quân Nham mừng rỡ, xuất linh tất cả môn nhân đệ tử quỳ xuống nghênh đón Kỳ Quân Sát.

Bên ngoài sơn môn còn có rất nhiều người tu chân của môn phái khác, tin tức lão quái đạo Kỳ Quân Sát trở về rất nhanh truyền khắp Phong Duyên Tinh, nhưng ít có người biết Kỳ Quân Sát trở về với thực lực Tán Tiên, hơn nữa hần còn có một đệ tử là hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái. Đồng dạng có một tin tức làm oanh động Phong Duyên Tinh, đó chính là Bạch Phát Ngô Sân của Trọng Huyền Phái cũng đã trở lại. Hai vị cao thủ trong bảy đại cao thủ của ngàn năm trước cùng lúc trở về đã làm cho các môn phái giật mình không nhỏ, mọi người âm thầm suy đoán không biết vị trí bài danh giữa các môn phái sẽ có sự biến hóa nào hay không.

Bảy đại môn phái của Phong Duyên Tinh phân biệt là: Vân Tiêu Thánh Thành, Hải Viên Hiên, Trọng Huyền Phái, Tuệ Hành Cung, Liệt Hỏa Viêm Điện, Ẩn Lôi Các, Cổ Kiếm Viện và Hãn Mạc Kim Sam Bảo. Bảy đại môn phái này cầm giữ cả Phong Duyên Tinh, ngoài ra còn rất nhiều môn phái nhỏ, cơ bản cũng đều dựa vào bảy đại phái. Mỗi một môn phái đều không chế một khu vực, ngoại trừ Vân Tiêu Thánh Thành địa vị cao cả, còn sáu đại môn phái bài danh ngang hàng, bởi vậy trong các môn phái thường xuyên phát sinh sự tỷ thí.

Cổ Kiếm Viện chiếm diện tích chừng một trăm dặm, chung quanh ngàn dặm cũng thuộc phạm vi thế lực của họ. Phong Duyên Tinh không có quốc gia chính thức, mỗi đại môn phái tương đương như là một quốc gia. Bảy đại môn phái như bảy quốc gia, họ chiếm cứ đại bộ phận đất đai và tư nguyên. Đồng thời lực ảnh hưởng cũng đã đưa tới một ít tinh cầu bên ngoài. Dưới địa mạch của Cổ Kiếm Viện chẳng những có linh mạch linh tuyến, còn có hai tòa tinh thạch quang cao phẩm, đồng thời còn khổng chế sáu trấn lớn, tiềm lực phi thường to lớn.

Phong Duyên Tinh còn có một chỗ rất đặc biệt, đó là Phong Duyên Tinh chỉ có một đại thành thị duy nhất do Vân Tiêu Thánh Thành quản lý, thật nổi tiếng gọi là Bất Dạ Thành, còn gọi là Thiên Duyên Thành. Nghe nói là do người tu chân của Vân Tiêu Thánh Thành dùng pháp lực tuyệt đại san bằng núi cho thật bằng phẳng, ở trên tu kiến một tòa đại thành thị, đó là thành thị buôn bán lớn nhất Phong Duyên Tinh, là hình tượng của Vân Tiêu Thánh Thành tại Phong Duyên Tinh. Vân Tiêu Thánh Thành vốn không ở trên mặt đất của Phong Duyên Tinh mà là trên một vệ tinh trên bầu trời Phong Duyên Tinh, chưa từng có người đi qua, đó là một môn phái vô cùng thần bí.

Bởi vì Kỳ Quân Sát trở về, Cổ Kiếm Viện lập tức tuyên bố tạm đóng cửa Khai Sơn Môn, đem đệ tử đã thu được giữ lại. Tất cả cao thủ của Cổ Kiếm Viện đều cũng đến đại diện nghị sự tập trung, tham bá vị cao thủ trong truyền thuyết của Cổ Kiếm Viện.

Hoàn cảnh vị trí của Cổ Kiếm Viện tuyệt vời dị thường, Lý Cường một đường bay đi, trong lòng vô cùng cảm thán, có cảm giác như đã tới được tiên cảnh. Những cây cổ thụ che trời rậm rạp khắp nơi, trong sơn cốc kỳ hoa dị thảo, sơn cầm du du, tựa như bảy sắc cầu vồng chiếu xuống nhân gian, còn có một ít hồ nước xen lẫn trong đó, nước hồ trong suốt, sóng vỗ lăn tăn, đồi núi quanh co mây mù bao phủ, loáng thoáng có thể nhìn thấy giữa không trung có rất nhiều đỉnh dài lâu các đang mờ ảo ẩn hiện giữa những đám mây. Lý Cường kinh ngạc nói: " Nhà cửa lại có thể tu kiến giữa không trung hay sao?"

Đến gần mới phát hiện, những đỉnh dài lâu các này quả nhiên được tu kiến tại không trung, hình như được một loại lực lượng vô hình giữ lấy. Ở bên dưới cũng thấy có những kiến trúc như nhau, dựa theo đồi núi mà tu kiến. Phạm Úc đi theo bên cạnh Lý Cường giải thích: " Phía dưới là Kim Lân kiếm viện, Ngân Phượng

kiếm viện được tu kiến trên mặt đất, còn trên không trung chính là Thiên Kiếm Uyển, bình thường không tiếp đón ai, cũng rất ít mở ra, Thiên Kiếm Ngọc Các trong đó luôn thu thập cất giấu ngọc đồng giản, đại điện nghị sự nằm ở Kiếm Tiêu Điện, chúng ta bây giờ đang đi đến chỗ đó.”

Kiếm Tiêu Điện nằm ở chỗ cao nhất trên không trung lâu các, có thể bao phủ cả Cổ Kiếm Viện. Đại điện rất kỳ lạ, có nóc nhà nhưng không có vách tường và trụ đỡ, bốn phía hoàn toàn trống rỗng. Mặt sàn của đại điện giống như một khối thủy tinh điêu khắc mà thành, lại trong suốt, có thể nhìn thấy loáng thoáng kiến trúc bên dưới. Đây là chỗ thần thánh nhất trong Cổ Kiếm Viện, ở tình huống bình thường sẽ không sử dụng.

Ở trên đường đi Lăng Quân Nham chỉ biết Kỳ Quân Sát đã tu thành Tấn Tiên, hân vui đến lòng như nở hoa, sau đó lại biết thân phận Lý Cường thì càng giật mình nhiều hơn, vui đến muốn điên lên. Vị tiểu sư đệ này hân sớm có nghe thấy, là tiểu đệ của một trong những đương gia của Trọng Huyền Phái Phó Sơn, gần đây có nghe đồn rất nhiều về hân tại tu chân giới, không nghĩ tới hân lại là đệ tử của sư bá. Tầng đá vẫn đè nặng trong lòng hân rốt cuộc đã rơi xuống, có hai người này đến, Cổ Kiếm Viện sẽ có thể xoay mình trở lại. Thế lực của Cổ Kiếm Viện gần trăm năm qua từ từ rút nhỏ, tại Phong Duyên Tinh rất nhiều môn phái khi tụ họp cũng đã không còn mời Cổ Kiếm Viện tham gia, bởi vì đệ tử kiệt xuất của Cổ Kiếm Viện quá ít. Tu chân giới đánh giá thế này, môn phái một đời không bằng một đời.

Mọi người bay đến Kiếm Tiêu Điện, đã sớm có nữ đệ tử Ngân Phượng kiếm viện sắp đặt chỗ ngồi, chỗ ngồi là một tấm đệm mềm mại màu lam hình nửa vầng trăng, người nào ngồi xuống, chỉ cần vận chút chân nguyên lực vào là tấm đệm có thể bay lên, rất là thần kỳ. Lăng Quân Nham cung kính mời Kỳ Quân Sát ngồi lên ngôi vị chủ trì, đó là tấm đệm duy nhất màu vàng. Kỳ Quân Sát lắc đầu cự tuyệt: ” Ai, ta không phải là viện chủ, ngồi cái thứ này để làm chi, không ngồi! Đây là vị trí của người, đừng có quên !” Hân nói chuyện không chút khách khí.

Lăng Quân Nham cười khổ nói: ” Dạ ! Dạ ! Sư bá, xin mời ngồi đây.” Hân tự mình lấy ra tấm đệm đặt bên cạnh chỗ chủ tọa, nói: ” Sư bá, như vậy được rồi chứ.”

Kỳ Quân Sát gật đầu: ” Ân, được rồi, bất quá khẩu khí của tiểu tử ngươi dường như có chút bất mãn a.”

Mồ hôi của Lăng Quân Nham cũng đã tuôn ra, tính tình sư bá cổ quái, từ trước kia hân đã biết, lần này thật sự hân đã lãnh giáo. Hân vội vàng nói: ” Sư bá, đệ tử không dám.”

Trước khi tu thành Tấn Tiên, tính tình lão quái đạo Kỳ Quân Sát cổ quái, cô tịch kiêu ngạo, trên đời không có mấy người hân đặt vào trong mắt, nhưng nếu hiểu được hân, thì cũng dễ đối phó. Nhưng từ khi hân có tâm tính thiếu niên, vui giận của hân thật làm người ta khó xét đoán.

Giữa mấy người này ước chừng chỉ có mấy người Lý Cường cảm thấy bình thường, còn những người khác của Cổ Kiếm Viện đã cảm thấy hơi khó khăn.

Lý Cường vốn không quan tâm đến tâm trạng của Kỳ Quân Sát là bởi vì hân cũng chẳng có điều gì cầu lão nhưng Lăng Quân Nham lại không giống vậy, chuyện hân cầu Kỳ Quân Sát thật sự là nhiều lắm. Thật ra sau khi Kỳ Quân Sát tu thành Tấn Tiên thì cũng không cần quan tâm đến chuyện của Cổ Kiếm Viện, bởi vì hân đã đột phá qua khỏi cảnh giới của người tu chân, nhưng hân nhất thời khó thể quên được môn phái của mình, nhịn không được lại trở về, trong lòng hân vốn là muốn giúp Cổ Kiếm Viện một tay.

Lăng Quân Nham an bài chỗ ngồi đã xong, Lý Cường bởi vì có bối phận cao nên ngồi bên dưới Kỳ Quân Sát, Hồng Thiêm, Cảnh Phong và Mạt Bốn ngồi trên ghế của khách, còn những cao thủ khác của Cổ Kiếm Viện dựa theo thân phận mà ngồi xuống, Lăng Quân Nham nhất nhất giới thiệu các môn hạ và những chương viện của Phân Kiếm Viện.

Cổ Kiếm Viện có Kim Luân kiếm viện, Ngân Phượng kiếm viện, Tiềm Căn viện và Bách Phụng viện. Tiềm Căn viện là nơi tu luyện của đệ tử mới đến, tu luyện thành mới có thể lên tới Kim Luân, Ngân Phượng hai kiếm viện, còn quản lý tới kinh tế và tạp vụ thì thuộc về Bách Phụng viện.

Chương viện của Kim Luân viện là tam đệ tử của Lăng Quân Nham, hân là người có tài năng quái dị nhất Cổ Kiếm Viện, tu hành tám trăm năm thì đã là tu chân cao thủ đạt tới Phân Thần sơ kỳ, ở Phong Duyên Tinh được gọi là Nhân Nghĩa Kiếm tiên sinh, tên Thiên Xích Âu. Nửa thân trên của hân mặc một loại trang phục màu vàng khảm tứ phương kiếm, đôi mắt dài, môi đầy đặn làm cho người ta cảm thấy bộ dáng thật

trầm ổn. Trên lưng hắn đeo hai thanh trường kiếm, điều này rất hiếm thấy tại tu chân giới. Bình thường mọi người hay đem kết hợp phi kiếm và nguyên anh, bề ngoài sẽ không nhìn thấy, Lý Cường đoán hai thanh kiếm trên lưng hắn nhất định là có điểm rất đặc biệt.

Chưởng viện của Ngân Phượng kiếm viện là một đại mỹ nữ anh tư hào sảng, mặc một bộ quần áo màu bạc, nàng vẫn dùng một đôi mắt sùng bái nhìn Kỳ Quân Sát. Nàng là tu chân cao thủ đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ, tên là Lệ Vũ Mẫn, sư tôn của nàng là sư muội của Lăng Quân Nham, nhưng sư tôn của nàng đã không còn ở Cổ Kiếm Viện nữa, nhiều năm trước đã đi ra ngoài du lãm đến nay chưa về.

Chưởng viện của Tiềm Căn Viện Hàn Tổ Á và Bách Phụng Viện Chung Ly Phiên đều là cao thủ tu chân đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ. Mặt khác còn có một số cao thủ khác của Cổ Kiếm Viện, bọn họ tiến lên ra mắt, làm đến nỗi Kỳ Quân Sát không chịu nổi, hắn chỉ vào Thiên Xích Âu, Lệ Vũ Mẫn, Hàn Tổ Á và Chung Ly Phiên nói: "Mấy người các ngươi lưu lại, còn những người khác đi xuống hết đi, lão nhân gia ta không chịu được nhiều người vây quanh như vậy, phiền muốn chết."

Lý Cường phát hiện, mặc dù Kỳ Quân Sát nói chuyện không hề khách khí, nhưng người của Cổ Kiếm Viện không ai tỏ vẻ bất mãn, bọn họ chỉ cung kính lui xuống.

Lăng Quân Nham nói: "Sư bá, lần này trở về xin lão nhân gia dù thế nào cũng phải ở lâu một chút, xin giúp cho đệ tử một tay, Cổ Kiếm Viện của chúng ta bây giờ tình huống tương đối khó khăn." Hắn đầy một bụng khổ sở, rốt cuộc có thể tìm được một vị tiền bối môn phái để mà tổ khổ. Hắn là đại đệ tử đời trước của Cổ Kiếm Viện, ngoại trừ Lý Cường vừa tới, chỉ còn lại một mình hắn, nếu có thể đem chức viện chủ truyền ra đời sau, hắn cũng muốn đi ra ngoài du lịch, không muốn tiếp tục trấn thủ trong Cổ Kiếm Viện nữa.

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: "Lão nhân gia ta không thích ở lại lâu một chỗ, tiểu tử a, không phải ta đã mang đến một đệ tử đó sao, đây không phải là giúp cho ngươi rồi đó à?"

Lý Cường kêu lên: "Ai nha, sư tôn, đó không phải là chuyện của đệ tử, đệ tử bận rộn đến muốn chết đây, lão nhân gia tìm người khác đi, a a, a a!" Nói giỡn sao, nếu ở lại trong Cổ Kiếm Viện thì sau này đừng nghĩ còn làm được chuyện gì nữa.

Mỗi người của Cổ Kiếm Viện đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ quả thật chưa từng gặp qua người nào nói chuyện với sư tôn không chút kiêng kỵ như Lý Cường. Kỳ Quân Sát cũng kêu lên: "Đồ nhi ngoan lại không ngoan rồi! Cổ Kiếm Viện là một trong bảy môn phái lớn nhất Phong Duyên Tinh, có điểm gì ủy khuất người chứ? Dám không nghe lời lão nhân gia nói..hắc hắc, cẩn thận ta không tha cho ngươi!" Hắn lại bắt đầu ngang ngược không nói lý.

Cảnh Phong vui vẻ cười ha ha, hét lên: "Tiểu phong tử, ha ha, ngươi cũng có hôm nay a!" Đầu tóc rối bời của hắn chớp lên, nếp nhăn trên mặt đều cũng giãn ra. Hồng Thiêm và Mạt Bồn cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ ở yên một bên quan sát. Lý Cường xuất ra một đạo Diệt Ma Thần Lôi, cười mắng: "Nhìn người hã hê như vậy, lão tử trước tiên không tha cho ngươi!"

Cảnh Phong không kịp phòng bị, bị Diệt Ma Thần Lôi đánh văng ra khỏi đại điện, hắn lại kêu văng lên bay trở về.

"Hay a, trước tiên hãy đánh một trận rồi hãy nói!" Trong mắt Cảnh Phong lóe lên quang mang cực độ hưng phấn, phi kiếm giống như du ngư bay tới hướng Lý Cường.

Kỳ Quân Sát nói: "Các ngươi đừng động đến hai tên điên này, cứ để cho bọn họ đánh đi!"

Lăng Quân Nham sợ đến không dám nói gì, hắn nghĩ không ra rốt cuộc là sư bá đang tức giận hay cao hứng, mấy người không thể làm gì khác hơn là thối thối bất an đưa mắt nhìn.

Hấp Tinh kiếm vụ của Lý Cường yên lặng bay ra, phi kiếm du ngư của Cảnh Phong lập tức bị vây khốn, hắn la hoảng lên: "Oa, tiểu phong tử, ngươi dám dùng Chân Huyền kiếm khí đối phó ta! Ta...mụ nội nó, tiềm bạo!" Một tiếng vang lớn, Lý Cường bị một cỗ lực mạnh đánh văng ra. Cảnh Phong thu hồi phi kiếm, Lý Cường đánh ra Tử Diễm Cự Chưởng, một bàn tay hư ảnh màu tử sắc bay ra. Cảnh Phong xuất ra thủ ấn, một kích phá không, Thiên Kích Lăng cũng đã đồng thời xuất ra một lượt.

Trong đại diện như bị rối loạn, hai đại cao thủ tỷ thí tất nhiên làm ảnh hưởng đến mọi người. Kỳ Quân Sát hắc hắc cười, dương tay xuất ra một đạo thanh quang, đem Lý Cường và Cảnh Phong bao vây vào bên trong, nói: "Dùng sức đánh! Hung hăng đánh!"

Kình lực Thiên Kích Lăng dâng lên lớp lớp, giống như cơn sóng điên cuồng vọt tới. Tử Diễm Cự Chưởng bỗng nhiên hợp thành hư quyền, Lý Cường hét lớn một tiếng: "Khai!" Cảnh Phong vội vã né tránh sang một bên. Thiên Kích Lăng bị một kích của Tử Diễm Cự Chưởng xuyên qua, kiếm vụ giống như mây trắng quay cuồng trên bầu trời, mạnh mẽ hướng tới Cảnh Phong.

Cảnh Phong bắt đầu dĩ lén qua một bên mặc vào chiến giáp, Lý Cường kêu lên: "Lão phong tử, ngươi thật muốn liều mạng a, được! Lão tử chơi với ngươi." Hắn cũng đã mặc vào Lan Uẩn chiến giáp.

Cảnh Phong rất nhanh lấy ra một vật màu vàng, ngậm ở trong miệng, thổi ra uy lực âm công lớn nhất của Thiên Lại Thành.

Một tiếng rít quái dị vang lên.

Ai ngờ Hấp Tinh kiếm của Lý Cường sinh ra cảm ứng, chuôi Hấp Tinh kiếm này vốn đã được tu luyện qua lần nữa, trong đó có mật pháp của Thiên Lại Thành. Kiếm vụ được âm công của Cảnh Phong kích thích, hình thái hiện rõ, những ngân tinh lóe sáng, bay múa chung quanh, giống như bầu trời đầy sao ban đêm, bay tung khắp nơi, đồng thời còn phát ra tiếng tiêu trầm thấp.

Đừng nói là mấy người Lăng Quân Nham trợn mắt cứng lưỡi, ngay cả Kỳ Quân Sát cũng trừng lớn hai mắt, hưng phấn vỗ tay nói: "Ai nha, Chân Huyền kiếm khí của đồ nhi ngoan thật sự là không tưởng tượng nổi a, ai nha? Đây là cái gì kiếm quyết, kỳ quái!...Haha, đồ nhi của lão nhân gia đúng là khác hẳn người thường a!"

Hắn cũng không có nghĩ đến chỉ một quãng thời gian ngắn ngủi không gặp Lý Cường, tiểu tử này không ngờ lại học được nhiều ngạc nhiên cổ quái thế này, điều này làm hắn càng thêm kiên định muốn giữ Lý Cường ở lại Cổ Kiếm Viện.

Cảnh Phong mặc dù cũng có tu vi Xuất Khiếu kỳ, nhưng lại gặp phải pháp bảo cổ quái của Lý Cường, thật là có nỗi khổ không nói nên lời. Trong lòng hắn hiểu được, tiểu phong tử này còn nhiều bảo bối còn chưa xuất ra, nếu hắn thả ra Thiên Hỏa Tử Hoa thì căn bản mình không còn cần phải đánh gì nữa mà chỉ có đào tẩu mà thôi. Hắn thu hồi vật, tức khí kêu lên: "Tiểu phong tử, có bản lãnh thì đừng đấu pháp bảo, chúng ta đánh nhau bằng bản lãnh đi thôi."

Lý Cường khinh thường nói: "Phong tử ngươi có phải thần trí mơ hồ rồi không? Đánh nhau không cần pháp bảo còn chơi cái gì, hay thật!"

Cảnh Phong thật tức điên lên, hét lớn: "Không chơi nữa! Nếu ta cũng có những thứ pháp bảo như ngươi, ngươi cũng không phải là đối thủ...thật không may a!" Hắn quay đầu bỏ chạy. Mọi người nhìn không được ha ha cười to.

Kỳ Quân Sát càng đắc ý, nhìn thấy Cảnh Phong bị Lý Cường vây đánh đến chạy loạn, so với chính bản thân hắn có thắng cũng còn vui vẻ hơn. Lý Cường thu hồi Hấp Tinh kiếm, nói: "Thôi đi! Lần sau nhìn xem ngươi còn dám hả hê như vậy nữa không."

Lăng Quân Nham phát hiện vị tiểu sư đệ này thật là lợi hại không tưởng nổi, hắn có được Chân Huyền kiếm khí phi thường khó được, hắn còn có nhiều pháp bảo cổ quái vô cùng a.

Mấy nhân vật đứng đầu Cổ Kiếm Viện đối với Lý Cường quả thật mở rộng tầm mắt.

Lý Cường ngồi xuống tắm đệm, nói với Lăng Quân Nham: "Sư ca tha thứ tiểu đệ đã vô lễ!"

Lăng Quân Nham cười nói: "Sư đệ, không có gì, nơi này sau này là nhà của ngươi, ngươi muốn làm gì đều cũng được, a a, ta làm sao mà trách ngươi a."

Lý Cường mở to miệng, vẻ mặt cực kỳ cổ quái. Cảnh Phong ôm lấy miệng cười thầm, nhưng hắn không dám chọc giận Lý Cường nữa.

Kỳ Quân Sát chợt nói: " Gần đây các môn phái ở Phong Duyên Tinh có động tĩnh gì? Nói cho lão nhân gia ta nghe một chút."

Lăng Quân Nham nhìn về phía chưởng viện của Kim Luân kiếm viện Thiên Xích Âu, nói: " Người đi nói cho sư bá tổ."

Thiên Xích Âu đứng lên, hành lễ nói: " Xin thứ cho đệ tử vô lễ."

Lý Cường phát hiện quy luật của Cổ Kiếm Viện thật sâu nghiêm, tưởng bối đang nói chuyện thì không một văn bối nào dám mở miệng, hắn nghĩ thầm: " Như ta hay nói lời lung tung không xem trên dưới ra gì, bọn họ có lẽ không quen nhìn, nhưng vì bối phận của mình cực cao, bọn họ cũng không dám nói cái gì. Ai, chết rồi, xem ra sư tôn không cho mình thoát đâu a." Trong lòng hắn phiền não bất an, âm thầm tính toán làm thế nào mới thoát được cửa ải này.

Thiên Xích Âu trầm ổn nói: " Phong Duyên Tinh gần đây vẫn rung chuyển bất an, gần đây xảy ra không ít chuyện, sách lược của Cổ Kiếm Viện chúng ta là bồi dưỡng đệ tử, cố gắng không nhúng tay vào chuyện bên ngoài.."

Kỳ Quân Sát cắt đứt lời hắn: " Tiểu tử, tại sao không tham dự, vì sao phải đóng cửa tu dưỡng chứ...có phải là có người nào ám đấu với chúng ta không?" Hắn không hổ là lão quái đạo có kinh nghiệm phong phú, nghe lời hiểu ngay, nói thẳng vào vấn đề, ngay chuyện máu chốt.

Lăng Quân Nham than thở: " Cũng do Hải Viên Hiên cản trở, các cao thủ của chúng ta cũng từ từ giảm bớt, những lão cao thủ cùng lứa người thì bỏ đi, người thì mất tích, người thì độ kiếp, người mất đi thân thể, cao thủ càng ngày càng ít, những đời đệ tử sau lại không có người hướng dẫn, ai, bây giờ Cổ Kiếm Viện chỉ còn cái vỏ không thôi, Hải Viên Hiên còn không thừa cơ chèn ép chúng ta?" Bộ dáng hắn tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ.

Chung Ly Phiên nói: " Trước kia những môn phái có giao tình tốt với chúng ta, bây giờ không còn quan tâm đến chúng ta nữa, có chuyện cũng không đến tìm chúng ta, bằng hữu càng ngày càng ít, tình cảnh gian nan và khó khăn a."

Lý Cường nhện không được nói: " Bọn họ không thêm để ý các ngươi? Sợ rằng là do các ngươi không để ý tới người ta thì có."

Kỳ Quân Sát ngạc nhiên nói: " Đồ nhi ngoan, sao ngươi biết do bọn họ không để ý tới người khác?"

Lý Cường thuận miệng đáp: " A, điều này còn phải hỏi, bọn họ không phải nói là đóng cửa tu dưỡng sao, vậy khi gặp chuyện còn không khoanh tay đứng nhìn? Người không tham gia hoạt động cùng người khác thì dĩ nhiên người khác cũng từ từ quên người, có cái gì kỳ quái đâu? Cái gì người cũng không tham gia, dĩ nhiên lực ảnh hưởng càng ngày càng nhỏ, lực ảnh hưởng nhỏ đi thì sẽ không thể chiêu nạp được đệ tử tốt, như vậy dĩ nhiên chuyện xấu cứ tuần hoàn...ách ! Ta cái gì cũng không có nói a!"

Hắn đột nhiên phản ứng muốn đánh cho mình một tát tai, trong lòng thầm mắng mình lắm miệng, chuyện của Cổ Kiếm Viện muốn trốn còn chưa kịp, còn chạy đi giúp bọn hắn phân tích, như vậy làm sao mình có thể chạy trốn đây?

Hai tay Thiên Xích Âu hợp lại, than thở: " Ý nghĩ của tiểu sư thúc thật tinh minh, chuyện xảy ra đúng là như vậy. Lúc đầu do chúng ta cứ cự tuyệt nhiều hành động, sau đó mới phát hiện tất cả mọi chuyện đều không đúng. Tiểu sư thúc, ngài xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Về mặt Lý Cường vô tội: " Người hỏi ta...ta hỏi ai? Ta chỉ là nói vậy thôi..nói vậy thôi.."

Gương mặt Kỳ Quân Sát như nở hoa, cười cười nhìn Lý Cường chằm chằm. Lăng Quân Nham phát hiện vị tiểu sư đệ này tinh minh như thế, chính là dạng người mà Cổ Kiếm Viện thiếu nhất. Vì thế hắn cũng không nhịn được cười hì hì nhìn về phía Lý Cường. Lý Cường khẽ rùng mình, nhỏ giọng nói thầm: " Khí trời hình như biến lạnh, hàn khí khắp nơi, cả người như muốn nổi da gà, có đúng hay không cần mặc thêm quần áo a? Ai, các người nhìn ta để làm chi? Muốn cắn ta a..."

114. Chương 114

Lý Cường kỳ quái cực kỳ, hỏi: "Người tu chân cũng có thể kết hôn a, sao đệ tử không biết?" Hắc nhân cơ hội nói sang vấn đề khác.

Lăng Quân Nham cười nói: "Tiểu sư đệ không biết hay sao, người tu chân chẳng những có thể hợp tịch song tu, còn có thể sinh con, chỉ cần nguyện ý tự hao tổn trăm năm công lực là có thể. Nhưng bình thường thì người tu chân không chịu nếm thử. Cổ Kiếm Viện chúng ta hợp tịch song tu thì rất nhiều nga, sau này nếu người nhìn thấy một cô nương trong lòng thì cũng có thể song tu đó."

Đến giờ Lý Cường mới biết, nguyên lai ở tu chân giới và thế tục giới không có gì khác biệt tại phương diện này, cũng có thể có vợ.

Lý Cường tò mò hỏi: "Sư tôn, trước kia người cũng là hợp tịch song tu hay sao?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ, có đệ tử dám đi hỏi chuyện này với sư tôn của mình hay sao? Kỳ Quân Sát nhàn nhạt nói: "Từng có một người nhưng sau lại cảm thấy ảnh hưởng tu chân, chúng ta đã chia tay."

Lý Cường nghe được cũng ngây người, hắc không dám tin nói: "Nga? Hợp tịch song tu cũng còn có thể chia tay, kỳ quái...như thế nào theo ta nghĩ có gì đó không đúng a."

Lần này chương viện của Ngân Phượng kiếm viện Lê Vũ Mẫn không nhịn được nói: "Tiểu sư bá hình như là lần đầu đến Phong Duyên Tinh phải không?" Nàng còn có một câu nói mà không dám nói, tại sao cái gì tiểu sư bá cũng không hiểu a.

Lý Cường gật đầu nói: "Ta đến lần đầu tiên, vậy có gì kỳ quái đâu? Ngay cả Trọng Huyền Phái ta còn chưa kịp đi thì đã bị sư tôn kéo tới Cổ Kiếm Viện." Hắc tử ra bộ dáng không cam lòng.

Kỳ Quân Sát nói: "Như thế nào, không hài lòng sao?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Nào dám a, lão nhân gia quá lợi hại chỉ cần một tiếng ra lệnh, đệ tử sẽ hết lòng lao vào biển lửa...cái...kia...sẽ không chối từ..." Hắc tử phát giác mình lại nói sai lần nữa.

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười: "Đây là người nói, lão nhân gia cần phải kiểm nghiệm một phen."

Lý Cường cười khúc khích mấy tiếng, nói: "Sư tôn a, từ lúc chia tay ở Oan Hồn Hải, lão nhân gia chạy đi đâu vậy? Làm cho đồ nhi tìm cực khổ..."

Kỳ Quân Sát nói: "Đồ nhi ngoan, đừng có đánh lạc hướng, hắc hắc, đi đến nơi nào không cần người quan tâm, lão nhân gia ta sẽ nhanh rời đi, người nói cái gì cũng không hữu dụng, phải ở lại chỗ này, hừ hừ..." Hắc tử dùng khẩu khí uy hiếp nói.

Lăng Quân Nham cũng nói: "Tiểu sư đệ, cũng không phải lập tức bắt người tiếp nhận, trước tiên hãy thích ứng nơi này, sau đó lại tiếp tay, sư bá cũng vì lo lắng cho người, ở tu chân giới có một nơi cư ngụ thì sẽ tốt hơn. Về phần tu chân, tất cả điển tịch của Cổ Kiếm Viện người đều có thể nghiên cứu, tập hợp sở trường của hai nhà, người nhất định sẽ tiến bộ hơn bây giờ rất nhiều." Hai cao thủ Cổ Kiếm Viện một người uy hiếp một người dụ dỗ Lý Cường, đều làm ra bộ dáng nếu người không đáp ứng thì không bỏ qua.

Lý Cường vẻ mặt khổ sở, ôm đầu nói thầm: "Ai nha, sư tôn chuyên làm mấy chuyện xấu a." Hắc tử ngẩng đầu nhìn quanh, biết không có ai có thể giúp mình nói chuyện, một hồi lâu hắc tử nói: "Sư tôn, để cho đệ tử suy nghĩ được không a? Sư ca, không phải ta không chịu giúp người, ta..ta thật sự là không có thời gian ở lại chỗ này, a a, tiểu đệ còn rất nhiều chuyện phải làm."

Kỳ Quân Sát không tha ngang ngược nói: "Ai, đồ nhi ngoan, mau đáp ứng mới ngoan chứ, ân, cứ quyết định như vậy đi!"

Lý Cường muốn dùng biện pháp khác để vượt qua kiểm tra, hắc tử cũng không để ý tới Kỳ Quân Sát đang nói gì, chỉ hàm hồ ậm ừ hai câu, cũng không ai nghe hiểu hắc tử nói cái gì.

Lăng Quân Nham lại nói: "Xích Âu, người tiếp tục nói đi."

Thiên Xích Âu nói: " Gần đây Phong Duyên Tinh loan truyền một tin tức kinh người, đó là tại Thiên Đình Tinh phát hiện thần khí do thần nhân lưu lại. Các đại phái đều cũng chuẩn bị tranh đoạt, nghe nói gần đây nhất định sẽ xuất thế, nhưng địa chỉ cụ thể còn chưa biết."

Lý Cường nói: " Có phải là thần khí Thiên Thần Chi Nộ hay không? Ta biết chuyện này, sẽ xuất thế sớm thôi."

Mắt của Thiên Xích Âu sáng ngời, nói: " Tiểu sư thúc làm sao mà biết? Chúng ta tìm rất nhiều công phu mới biết được rõ ràng, tất cả môn phái đều không chịu tiết lộ tin tức."

Lý Cường đối với sự bẽ tắc của Cổ Kiếm Viện cảm thấy rất kỳ quái, hắn nói: " Việc này ta rất rõ ràng, địa điểm xuất thế của thần khí ta cũng biết, quả thật có rất nhiều môn phái chú ý, bất quá nghe nói cấm chế bên trong phi thường lợi hại."

Kỳ Quân Sát trầm mặc không nói, hắn nhớ tới chuyện tranh đấu cùng Phật tông, đó là vì một kiện thần khí, lúc ấy tu chân giới đại loạn, rất nhiều cao thủ cũng đều bị thua, kết quả cái gì cũng không làm được, thật sự là được không bằng mất.

Mọi người đối với Lý Cường thật sự là mở rộng tầm mắt, không ngờ hắn lại biết chuyện này. Thiên Xích Âu lại nói: " Còn một chuyện là Phong Duyên Tinh và Tiềm Kiệt Tinh đại quyết đấu, là do Phó lão gia tử của Trọng Huyền Phái phát khởi, bây giờ có rất nhiều môn phái tham gia."

Kỳ Quân Sát nhìn Lý Cường liếc mắt một cái, ý vị thâm trường nói: " Lão nhân gia ta cũng sẽ tham gia, nếu là đồ nhi ngoan của ta mời đến, a a, Phó Sơn là đại ca của hắn, có đúng hay không đồ nhi ngoan?"

Lý Cường cười nói: " Có lão nhân gia ra mặt, thì mấy người Tiềm Kiệt Tinh sẽ không phải là đối thủ, a a." Hắn nhân cơ hội vỗ mông ngựa, miễn cho việc lão nhân gia cảm thấy mình không vừa mắt. Kỳ Quân Sát bị hắn làm cái trò này nhin không được ha ha cười to.

Lăng Quân Nham nói: " Sư bá tham gia, vậy Cổ Kiếm Viện chúng ta cũng tham gia. Xích Âu, lát nữa cho người thông tri cho Trọng Huyền Phái."

Lý Cường chen lời nói: " Thuận tiện cho đại ca ta biết, nói với hắn ta sẽ rất nhanh trở về Trọng Huyền Phái."

Cảnh Phong hưng phấn nói: " Lão phong tử cũng tham gia a, ngấm lại thật là quá phấn khích."

Lý Cường không để ý tới Cảnh Phong, hỏi: " Còn có tin tức gì nữa hay không?"

Thiên Xích Âu nói: " Còn, đó là đại hội Đạo Thuật Pháp Thuật cứ bốn mươi năm diễn ra một lần do Vân Tiêu Thánh Thành tổ chức, là hoạt động lớn nhất Phong Duyên Tinh, còn mấy năm nữa sẽ bắt đầu, Cổ Kiếm Viện chúng ta đã hơn hai trăm năm không có tham gia, lần này chúng ta có mấy đệ tử phi thường xuất sắc muốn cho bọn họ thử xem một chút..."

Kỳ Quân Sát ngạc nhiên nói: " Cổ Kiếm Viện mấy trăm năm cũng không có tham gia? Tại sao?"

Lăng Quân Nham xấu hổ nói: " Liên tục thất bại nhiều lần, sau đó cũng không tham gia nữa. Các đại môn phái nhân tài rất nhiều, Cổ Kiếm Viện chúng ta kém hơn, là viện chủ như đệ tử thật vô năng a."

Kỳ Quân Sát nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng: " Cái gì, đệ tử là phải tìm kiếm, các ngươi cứ trốn ở trong nhà, đến nơi nào tìm được mỹ tài có tư chất? Tức chết lão nhân gia ta rồi, đạo thống của Cổ Kiếm Viện đúng là không thể nổi nghiệp trong tay các ngươi!"

Lăng Quân Nham thấy Kỳ Quân Sát phát giận, vội vàng mang theo mấy vị chúong viện thỉnh tội. Lý Cường lại không cho là đúng lên tiếng nói: " Sư tôn a, sợ rằng nguyên nhân không phải tại sư ca bọn họ đó. Các người lão cao thủ đồng lứa tự giam mình tu luyện, mỗi người đều tiềm tu mặc kệ, không thêm để ý đến chuyện của môn phái, cứ để mặc cho bọn tiểu bối tự lo lấy thân, làm tốt thì còn được, làm không tốt thì mắng chửi, thật là không có đạo lý chút nào, lão nhân gia người lại nổi giận với tiểu bối để làm gì a? Phải nghĩ biện pháp giải quyết là được."

Lăng Quân Nham sợ đến vội vàng nói: " Tiểu sư đệ, đừng nói nữa, là chúng ta vô năng, phụ lòng kỳ vọng của bậc trưởng bối."

Thật ra Lý Cường nói như vậy là đúng như trong tâm khảm mấy người Lăng Quân Nham, tiền bối cao thủ của Cổ Kiếm Viện ai cũng lợi hại, nhưng đối với sự vụ của Cổ Kiếm Viện rất ít hỏi tới, đều cũng lo tiềm tu, Cổ Kiếm Viện suy sụp cũng là trong tình lý. Bất quá Lý Cường mở miệng nói thẳng như vậy làm cho bọn họ không quen, tại Cổ Kiếm Viện không thể cãi lời trưởng bối.

Ánh mắt Kỳ Quân Sát lấp lánh nhìn Lý Cường chăm chăm, Lăng Quân Nham mấy người sợ đến toát mồ hôi lạnh, không biết sư bá sẽ làm thế nào phạt vị tiểu sư đệ lớn gan này. Lý Cường lại ương ngạnh không chút sợ hãi ngênh lại lão, thầy trò hai người tựa như hai con gà chọi đang kên nhau, không chút nhường nhịn. Một hồi lâu, Kỳ Quân Sát nói: "Nga? Xem ra ngươi có ý nghĩ muốn nói là trưởng bối chúng ta không tốt phải không?"

Lý Cường lập tức đáp ngay: "Đúng vậy!"

Ngay sau đó Kỳ Quân Sát liền hỏi: "Ngươi có khả năng làm tốt hơn sao?"

Lý Cường thuận miệng đáp: "Đương nhiên...ách...ngươi!" Hắn lập tức phát hiện mình lại mắc bẫy.

Kỳ Quân Sát ha ha cười to: "Đồ nhi ngoan, cái này chính là do ngươi nói đó! Mụ nội nó, muốn đấu với lão nhân gia ta, ngươi đừng có mộng! Haha!" Hắn đã làm ra một cái vòng để cho Lý Cường tự mình chui vào. Hai thầy trò từ ngày đầu tiên gặp mặt thì không ngừng ám đấu, nhưng Lý Cường chưa bao giờ chiếm được tiện nghi của lão. Hắn lại ôm đầu ngồi trên tấm đệm, lẩm bẩm tự mình cũng không biết là đang nói cái gì.

Mọi người bị hai thầy trò làm đến mơ hồ không biết làm sao, họ chưa từng thấy qua loại quan hệ thầy trò như thế bao giờ.

Lăng Quân Nham nói: "Sư bá, tiểu sư đệ nhất định sẽ lưu lại, a a, đệ tử có thể nhìn ra hắn là người nhiệt tâm a."

Lý Cường biết sư tôn và sư ca hai người một xướng một hòa, một người làm ra vẻ mặt giận dữ, một người lại làm ra vẻ xoa dịu. Hắn ngẫm lại thật khó mà trốn tránh, bất đắc dĩ nói: "Sư tôn, sư ca đừng có làm nháo nữa, nhưng phải đáp ứng hai yêu cầu của ta mới được, thế nào?"

Ánh mắt Kỳ Quân Sát nhìn sang Lăng Quân Nham có ý hỏi, hắn bèn gật đầu. Hai vị lão già này ngay từ đầu đã có sự ăn ý. Kỳ Quân Sát hắc hắc cười: "Đồ nhi ngoan, hai điểm yêu cầu đó nói thử nghe một chút."

Lý Cường nói: "Thứ nhất, ta không làm viện chủ Cổ Kiếm Viện, các người nhất định có nhân tài tự mình bồi dưỡng, hãy để cho hắn tiếp nhận.."

Lăng Quân Nham vội la lên: "Ai..."

Lý Cường ngăn hắn lại, tiếp tục nói: "Nghe ta nói lý do! Ta vừa đến kiếm viện, mọi việc đều không quen, người bên dưới cũng không hề phục ta, muốn làm chuyện gì đều cũng khó khăn. Cho dù có chủ ý tốt cũng không thực hiện được." Mọi người âm thầm đồng ý lời nói này của hắn.

Kỳ Quân Sát là người thâm sâu, không chút phản ứng hỏi: "Còn thứ hai là gì?"

"Thứ hai là chờ sau khi đệ tử làm xong công việc của mình, sau đó trở lại Cổ Kiếm Viện." Lý Cường cười khổ nói: "Lão nhân gia có thể tự mình chạy loạn khắp nơi, lại đổ trách nhiệm lên đầu đệ tử, hừ hừ! Sư tôn lại không có một chút trách nhiệm nào!"

Kỳ Quân Sát xoa tay, đắc ý cười nói: "Đồ nhi ngoan, đừng có than oán nữa, hai điều kiện này của ngươi cũng được, cứ như vậy đi, ngươi thay thế lão nhân gia ta xem chừng Cổ Kiếm Viện. Lăng tiểu tử, ta đã để đồ nhi duy nhất của mình lưu lại, nếu còn làm không tốt, thì cũng không thể trách được ai nữa."

Lăng Quân Nham cung kính trả lời: "Cảm ơn sư bá đã quan tâm, đệ tử nhất định hết sức tận tâm." Hắn lại nhìn Lý Cường nói: "Tiểu sư đệ, Cổ Kiếm Viện có một chức vị vẫn còn thiếu, vị trí này là do trưởng bối đức cao vọng trọng đảm nhiệm, nếu tiểu sư đệ không muốn làm viện chủ, vậy ngồi trên chức vị này đi nhé."

Lý Cường chỉ cần không làm viện chủ thì việc gì cũng đồng ý, nhưng trong lòng hắn còn có điểm khó chịu, nói: "Sư ca, đây là chức vị gì a?"

Lăng Quân Nham cười nói: " Giám viện Cổ Kiếm Viện, một chức vị có thể ước thúc viện chủ. Vốn có bốn người đảm nhiệm, bây giờ toàn bộ đều khuyết, chờ ta giao lại chức vụ viện chủ, cũng sẽ đảm nhiệm chức vị này."

Lý Cường ngẫm nghĩ: " Điều này hình như chẳng có gì khác biệt a, ai ! Nhưng vẫn còn xem mặt mũi của sư tôn, cái gông này đã buộc trên cổ, thật không biết lúc nào mới có thể cởi ra."

Kỳ Quân Sát nói: " Vậy cũng tốt, buông tay để cho bọn tiểu bối cố gắng, các người ở một bên hiệp trợ. Ân, Lăng tiểu tử, lão nhân gia ta nhớ Cổ Kiếm Viện có không ít đồ ăn ngon, sao người lại không đem ra? Không phải lão nhân gia ta nói người, gặp chuyện lại không biết làm gì..."

Lăng Quân Nham ngại ngùng nói: " Sư bá thứ tội, đệ tử sẽ an bài."

Nữ đệ tử của Ngân Phương kiếm viện liền dâng lên điểm tâm, còn thêm các loại kỳ trân dị quả. Lý Cường trong lòng nhiều tâm sự, nhìn những trân hi giai bảo này mà ngẩn người. Kỳ Quân Sát nháy nháy mắt nhìn mọi người, lớn tiếng nói: " Được rồi, đồ vật tốt a, mọi người cùng nhau ăn đi."

Kỳ Quân Sát là lão gian hoạt, tuyệt không cho Lý Cường thời gian suy nghĩ nhiều, hắn lấy ra một ngọc đồng giản đưa cho Lý Cường: " Đồ nhi ngoan, đây là một ít tạp kỹ bàng môn của ta, a a, ta biết người am hiểu công pháp của mấy nhà, hơn thêm cũng không có tác dụng lớn, sau này người có thể nghiên cứu các loại điển tịch của Cổ Kiếm Viện, cho nên môn pháp tu luyện của bốn phái cũng không cần đưa cho người, bàng môn tạp kỹ này có thể giúp người chơi đùa, bên trong có khôi lỗi thuật làm cho người hứng thú."

Lý Cường rầu rĩ tiếp nhận, nói: " Cảm ơn sư tôn, người cứ yên tâm, lời đệ tử nói là sẽ giữ...ai, thật có chút không cam lòng, nhưng không đấu lại lão nhân gia thì đành rút lui thôi."

Kỹ xảo vuốt lòng người Lý Cường sử dụng rất thuần thực, vừa lơ đãng như không có gì vừa có thể làm mất lòng Kỳ Quân Sát một lần. Mấy người Lăng Quân Nham lại không nghe ra hàm nghĩa trong câu nói của hắn, còn vì hắn mà lo lắng, sợ Kỳ Quân Sát tức giận, bọn họ đã có thói quen phân biệt tôn ti cao thấp.

Nhưng Kỳ Quân Sát lại vui thích mở to hai mắt, nói: " Đồ nhi ngoan, lão nhân gia ta có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống, có cái gì không biết nào? Hắc hắc, tiểu tử người cũng không đơn giản, ý nghĩ linh hoạt, tư lộ rõ ràng, công phu võ móng ngựa càng là nhất lưu, hắc hắc.." Thật ra cái gì lão cũng hiểu được, đối với đệ tử Lý Cường này hắn vốn rất thích, cho nên Lý Cường võ móng ngựa hắn thì hắn cứ thoải mái hưởng thụ, nếu là người khác thì hắn ó thể đã không hề để ý tới.

Thầy trò hai người bên nịnh bên hưởng, làm cho mọi người mơ hồ hoa mắt, làm cho Thiên Xích Âu trợn mắt há mồm, hắn nổi danh là chính nhân quân tử, hơn nữa lại là người kế thừa viện chủ, được gọi là Nhân Nghĩa Kiếm tiên sinh, là người cổ hủ nhất, nhưng Kỳ Quân Sát và Lý Cường đều là trưởng bối của hắn, bất luận bọn họ làm gì, hắn chỉ có thể mở to mắt mà nhìn, cái gì cũng không dám nói.

Kỳ Quân Sát nói: " Lăng tiểu tử, quét dọn Thanh Kiếm viện và Hoàn Kiếm các sạch sẽ, lão nhân gia ta sẽ ở đó tu luyện một đoạn thời gian, không có đại sự đừng đến phiền ta, ngoại trừ đồ nhi ngoan, người và tiểu Âu, không cho ai khác quấy rầy, biết không?"

Lăng Quân Nham mừng rỡ vô cùng, có Kỳ Quân Sát tọa trấn, còn có ai dám khinh thường Cổ Kiếm Viện? Hắn biết tình trạng của Cổ Kiếm Viện hiện giờ cũng làm cho vị tiền bối này lo lắng, có một Tấn Tiên như Kỳ Quân Sát trợ giúp, Cổ Kiếm Viện nhất định có thể khôi phục sự huy hoàng của ngày xưa. Hắn hưng phấn nói: " Dạ được, cảm ơn sư bá quan tâm hậu ái." Hắn lập tức truyền xuống mệnh lệnh của viện chủ, Hoàn Kiếm Các là cấm địa của toàn viện, bất luận là ai nếu không có lệnh tuyệt đối không cho đi vào. Hắn lại hỏi Kỳ Quân Sát: " Sư bá, có muốn tìm mấy đệ tử hầu hạ ngài không?"

Kỳ Quân Sát lắc đầu: " Không cần đâu, ta có Tấn Linh sai khiến, cũng rất thuận tiện."

Lý Cường tò mò hỏi: " Tấn Linh là cái gì?" Hắn thật sự không hiểu.

Kỳ Quân Sát dương tay đánh ra ba đạo bạch quang, chỉ thấy ba đạo bạch quang lơ lửng trên đại điện, hóa thành hai nữ một nam, phiêu nhiên quỳ bái: " Bái kiến chủ nhân !"

Lý Cường kinh dị nói: " Di, Linh Thể a !"

Kỳ Quân Sát cười nói: " So với tiểu nha đầu kia của ngươi thì kém rất nhiều a. Chờ khi tiểu nha đầu kia xuất thế, thì cô ta có khả năng đánh nhau đấu pháp bảo a. Còn mấy linh thể này của ta thì không được, chỉ có thể làm ít việc lật vật mà thôi. Loại Tấn Linh này ngươi cũng có thể làm ra được, ngọc đồng giản ta cho ngươi có ghi lại." Hắn dùng một chiêu thu hồi Tấn Linh.

Trong lòng Lăng Quân Nham giật mình, Tấn Linh là phải dùng nguyên anh tu luyện ra, sư bá dám thu nguyên anh thể, đó là một chuyện vô cùng cấm kỵ. Trên mặt mấy người Xích Âu cũng toát ra nghi vấn. Kỳ Quân Sát tinh minh, liếc mắt một cái thì đã nhìn ra hoài nghi của bọn họ, nói: " Mấy tiểu tử các ngươi, đối với lão nhân gia ta còn dám hoài nghi? Yên tâm đi, mấy nguyên anh lệ phách này là ta đoạt được từ tay những người đã thu họ. Ai, đầu óc của các đệ tử ngươi, ôm điều luật của Cổ Kiếm Viện không buông, không dám vượt qua những luật lệ cổ hủ, Cổ Kiếm Viện phát triển toàn là nhờ các ngươi, nếu tư tưởng các ngươi không thay đổi, không biết biến thông, sau này phải thoải mái buông tay chân làm việc, có lão nhân gia ta hậu thuẫn cho các ngươi biết chưa."

Kỳ Quân Sát lại nhin không được giáo huấn bọn họ. Mấy người Lăng Quân Nham mặc dù bị hấn la mắng, nhưng trong lòng đặc biệt cảm kích, đã nhiều năm như vậy bọn họ muốn được nghe trưởng bối dạy dỗ cũng không có khả năng. Mấy người đều khom lưng thụ giáo.

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: " Sư ca, ta có mấy đệ tử, tư chất coi như không tệ, có thể để cho bọn họ đến Kim Luân kiếm viện tu luyện không?" Trong lòng Lý Cường rõ ràng, mình không có hệ thống tu luyện, có nhiều thứ không hiểu rõ ràng, nếu có thể làm cho Mạt Bồn mấy người đi vào tu luyện tại đại môn phái như thế này, có thể rất nhanh sẽ đạt được trụ cột tu chân, đối với việc phát triển sau này có thật lớn chỗ tốt.

Lăng Quân Nham cười nói: " Tiểu sư đệ, không thành vấn đề. Bất quá bối phận bọn họ rất cao, kiếm sư của kiếm viện không tiện quản lý..."

Lý Cường gật đầu: " Ta có nghĩ qua, để cho bọn họ toàn bộ giấu diếm thân phận, đi theo mọi người đồng thời tu luyện. A a, mấy đệ tử này của ta cũng không biết phân biệt lớn nhỏ, để cho bọn họ chịu chút quản lý cũng tốt."

Thiên Xích Âu chăm chú nói: " Sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định sẽ an bài cho các huynh đệ thật tốt."

Lý Cường quay đầu nói với Hồng Thiêm: " Ngươi cũng gia nhập vào đi, ngươi và Mạt Bồn hai người đi vào Kim Luân kiếm viện trước, còn những người khác chờ khi ta từ Thiên Đình Tinh trở về, cũng sẽ cho bọn họ tham gia."

Hồng Thiêm kích động đến nỗi trong lòng nhảy loạn mãnh liệt, loại cơ hội này thật sự rất khó được, hệ thống học tập tu chân có thể giúp cho mình giải quyết vô số nghi vấn, đối với con đường tu chân sau này có chỗ tốt thật lớn. Hắn cảm kích nói: " Cảm ơn sư thúc, Hồng Thiêm nhất định cố gắng."

Mạt Bồn cũng nói: " Cảm ơn sư tôn."

Thiên Xích Âu gọi một đệ tử, ra lệnh cho hắn đưa Hồng Thiêm và Mạt Bồn đến Kim Luân kiếm viện. Cảnh Phong cười nói: " Hai người bọn họ còn hoàn hảo, nếu mấy người Nạp Thiện tới, hắc hắc, đã có thể náo nhiệt rồi."

Lý Cường hỏi: " Lão phong tử, ta phải đi Thiên Đình Tinh, ngươi ở lại đây hay đi theo ta?" Trong lòng hắn vẫn nhớ tới Mạc Hoài Viễn, chia tay lâu như vậy, hắn nhất định đợi rất nóng nãy.

Cảnh Phong buồn rầu nói: " Ai! Không có đánh nhau, buồn chết đó. Ta nghĩ muốn ở lại Phong Duyên Tinh nhìn xem ở đâu có thể đánh nhau và đấu pháp bảo, không đi với ngươi đâu, chờ ngươi trở lại rồi hãy nói."

Lý Cường cười nói: " Ta có chủ ý, ngươi muốn nghe hay không?"

Tinh thần Cảnh Phong run lên, vội hỏi: " Ngươi nói ! Ngươi nói ! Có phải có thể đánh nhau hay không?"

Lý Cường nói: " Đệ tử của Cổ Kiếm Viện chưa từng có kinh nghiệm thực chiến, ngươi có thể bồi bọn họ luyện một chút, một người đánh không lại thì để cho hai người lên, nếu không được, thì cùng một đám, hắc hắc, đám chắc có thể cho ngươi giải buồn a."

Kỳ Quân Sát và Lăng Quân Nham liền giật mình, Lý Cường đang giúp cho Cổ Kiếm Viện tìm một cao thủ làm giáo luyện. Kỳ Quân Sát lập tức nói: " Trong hàng đệ tử của Cổ Kiếm Viện có không ít hảo thủ, ân, như vậy rất tốt, Lăng tiểu tử, hãy để cho hắn làm khách khanh kiếm sư của Cổ Kiếm Viện là tốt rồi."

Lăng Quân Nham lập tức đáp: " Dạ, sư bá, đệ tử nhất định làm cho Cảnh huynh hài lòng."

Bất tri bất giác Cảnh Phong đã bị ba cao thủ giả hoạt này cho vào bẫy. Hắn hưng phấn nói: " Được a, phong tử không đi nữa. Ở lại Cổ Kiếm Viện chơi đùa một chút, haha.." Bộ dáng xoa tay đắc ý của hắn làm cho mọi người cười to một trận.

Vừa rồi hắn và Lý Cường đánh nhau, mọi người ở đây đều là đại hành gia, thấy rất rõ ràng, thực lực của Cảnh Phong thật ra rất mạnh nhất là hắn am hiểu âm công, đây là công pháp hiếm thấy tại tu chân giới của Phong Duyên Tinh, đối với việc mở rộng tầm mắt của đệ tử Cổ Kiếm Viện thật có chỗ tốt không ít.

Có đệ tử báo lại, Hoàn Kiếm Các đã được quét dọn sạch sẽ.

Kỳ Quân Sát nói: " Lão nhân gia ta đi. Lăng tiểu tử, có việc tìm sư đệ người thương lượng, tin tưởng ánh mắt của sư bá, tiểu tử này có thể làm cho Cổ Kiếm Viện trở mình. Hắc hắc, đồ nhi ngoan, lúc nào người cũng có thể đến Hoàn Kiếm Các tìm ta, những người khác không có việc gì thì không được tới, biết không?" Hắn quả thật thiên vị tới cực điểm, nhưng quy củ của Cổ Kiếm Viện, trưởng bối có thể tùy tâm sở dục, văn bối chỉ được nghe mà thôi. Mấy người Lăng Quân Nham khom người đáp ứng.

Trong chớp mắt Kỳ Quân Sát đã vô ảnh vô tung.

Cảnh Phong hét lên: " Hãy để cho lão phong đi gặp đám đệ tử này đi, thật là chờ mong a."

Thiên Xích Âu lấy ra một đai lưng màu vàng, cười nói: " Đây là đai lưng khách khanh của Cổ Kiếm Viện chuyên dùng, đệ tử môn hạ nhìn thấy sẽ biết thân phận của ngài thôi." Hắn đưa cho Cảnh Phong, xem như chính thức kết hạ được phong tử cao thủ này, còn nói: " Khách khanh kiếm sư có thể tra duyệt điển tịch của Cổ Kiếm Viện, hàng năm còn có cung phụng tiên thạch và các loại kỳ trân hiếm có."

Cảnh Phong hưng phấn cầm lấy đai lưng, đeo lên rồi cười nói: " Nga, còn có nhiều chỗ tốt như vậy a."

Lăng Quân Nham cũng lấy ra một vật có hình dáng như cây lược nhỏ, có bảy cái răng, nhìn như những tiểu kiếm màu vàng, hắn dương tay xuất ra ghim lên đầu Lý Cường, cũng xảo diệu búi gọn mái tóc của hắn lại. Lăng Quân Nham cười nói: " Đây là tiêu chí của giám viện, cũng là một kiện pháp bảo hộ thân, tiểu sư đệ, sau này Cổ Kiếm Viện là nhà của người."

Lý Cường đối với chữ gia rất miễn cảm, lời nói của Lăng Quân Nham làm lòng hắn gợi lên một cảm giác thật ấm áp: " Ân, sau này mời các vị chiếu cố cho." Hắn khách khí vài câu, trong lòng nghĩ thầm, bây giờ đi Trọng Huyền Phái trước hay trở về Thiên Đình Tinh? Hắn có chút không quyết, liền hỏi: " Sư ca, người biết tình huống của Trọng Huyền Phái hay không? Phó Sơn Phó đại ca còn ở Phong Duyên Tinh không?"

Hắn nghĩ nếu Phó Sơn còn ở Trọng Huyền Phái thì hắn về đó trước, nếu không thì hắn đi Thiên Đình Tinh trước.

Lăng Quân Nham nói: " Bây giờ các cao thủ của các đại môn phái đều vắng mặt ở Phong Duyên Tinh, cao thủ Trọng Huyền Phái ngoại trừ Bạch Phát Ngõ Sân mới trở về hình như không có ai ở nhà."

Thiên Xích Âu nói: " Nghe nói Phó lão gia tử đi tới một tinh cầu rất xa, làm gì thì không rõ ràng lắm, đó có một đoạn thời gian không còn ở chỗ này, nếu hắn còn ở Trọng Huyền Phái thì Phong Duyên Tinh đã nóng nhiệt hơn bình thường, Phó lão gia tử đúng là có bằng hữu khắp thiên hạ a."

Nghe nói Phó Sơn không có ở Phong Duyên Tinh, trong lòng Lý Cường có chút thất vọng: " Được rồi, ta đi Thiên Đình Tinh, làm xong chuyện mới trở về." Hắn sờ sờ cây lược nhỏ trên đầu, tựa hồ như nhớ tới cái gì, thuận tay lấy ra vài món pháp bảo lấy được ở Đại Huyền Phật Cảnh, cười nói: " Sư ca, cái Bích Vân Tử này tặng cho người. Xích Âu, người có thổ tính thể chất?"

Lăng Quân Nham cầm lấy Bích Vân Tử kinh ngạc nói: " Tiểu sư đệ, đây là pháp bảo do Thái Tập Hồn Bích Khí ngưng luyện, đồ vật tốt a, cảm ơn."

Thiên Xích Âu gật đầu nói: " Dạ, tiểu sư thúc. Đệ tử là người có thổ tính thể chất hiếm thấy."

Lý Cường đưa cho hắn một viên thổ tinh tinh châu lấy được trong Phật Trần, nói: " Đây là thổ tinh tinh hoa, hắn là thích hợp cho người dùng."

Viên thổ tinh chi châu này cỡ một quả trứng nhỏ phát ra kim quang màu vàng nhàn nhạt, nó là bảo châu kết tinh từ trong Phật Trần xuất ra, xem như là kỳ trân ít có, người khác lấy được có lẽ không có tác dụng lớn, nhưng Thiên Xích Âu lấy được thì sự trợ giúp đối với hắn đã không còn là chuyện đùa nữa.

Thiên Xích Âu đón nhận bảo châu, chỉ cảm thấy từ trong bảo châu tỏa ra một cỗ lực lượng vô cùng quen thuộc, hắn sửng sốt hồi lâu mới thở dài nói: " Trời ạ, loại thiên tài địa bảo này tiểu sư thúc từ nơi nào tìm ra? Đối với đệ tử trợ giúp thật sự là rất lớn, dựa vào viên bảo châu này, đệ tử có thể dễ dàng đột phá cảnh giới tu chân hiện giờ, cảm ơn tiểu sư thúc!"

Lý Cường cấp cho chương viện Chung Ly Phiên của Bách Phụng Viện là một thanh phi kiếm, cấp cho chương viện Hàn Tổ Á của Tiềm Căn Viện là một kiện chiến giáp, đều là những trân phẩm hiếm thế. Cấp cho Lệ Vũ Mẫn là một Cửu Khúc Linh Sư Đại, nàng cười duyên nói: " Tiểu sư bá, không công bình nha, cấp toàn đồ tốt cho các sư huynh thôi!"

Lăng Quân Nham trách mắng: " Tiểu Mẫn, sao có thể nói chuyện với sư bá như vậy?"

Lý Cường lơ đãng, cười nói: " Sư ca, không quan hệ gì. A a, tiểu Mẫn là thủy tính thể chất?"

Thiên Xích Âu chen lời đáp: " Sư muội là thủy âm thuộc tính, cũng rất hiếm thấy!"

Lý Cường nghĩ thầm: " May mắn là lão tử có nhiều thứ cổ quái, nếu không là hổ thẹn rồi." Hắn lấy ra một viên huyền châu, hỏi: " Cái này được không?"

Lệ Vũ Mẫn chỉ là nói giỡn, không nghĩ tới Lý Cường lại lấy ra một viên bảo châu, nàng tập trung nhìn vào, kêu to lên: " Nha ! Là bảo châu do huyền khí ngưng luyện..." Nàng cảm nơi tay, vui vẻ không nói nên lời.

Lý Cường dùng pháp bảo trao tặng làm thế công khiến cho nảy sinh tác dụng thật lớn, trong vô hình mọi người trở nên thân cận với hắn rất nhiều.

" Vị tiểu sư đệ này thật không thể khinh thường." Trong lòng Lăng Quân Nham cảm khái đồng thời sinh ra thật lớn lòng tin tưởng đối với hắn.

115. Chương 115

Sau khi tới Thiên Đình Tinh, Lý Cường phát hiện, nơi này là sa mạc hoang vu, tòa Truyền Tống Trận ẩn trong đám loạn thạch rậm rạp, không chú ý thì rất khó phát hiện ra. Nơi này không phải là vị trí của Truyền Tống Trận đầu tiên khi từ Hỏa Tinh đi đến Thiên Đình Tinh, ban đầu hắn cứ nghĩ đã truyền tống sai chỗ, sau lại nghĩ là không có khả năng, Cổ Kiếm Viện là một đại môn phái, làm việc không thể nào sai lầm.

Hắn cẩn thận phân biệt phương hướng, cuối cùng cũng không còn cách nào, nghĩ thầm: " Phải tìm người hỏi thăm một chút thôi." Hắn phóng lên bay nhanh về phía trước.

Sa mạc hết sức hoang vu, đại địa màu nâu vàng bị những cơn gió khốc nhiệt thổi tốc lên những luồng cát, cuộn cuộn bay khắp không trung, thỉnh thoảng lại ngẫu nhiên nhìn thấy xa xa có con chim nào đó vội vàng bay xẹt qua, tựa hồ chính nó cũng không chịu nổi đại địa thê lương hoang vu như thế này.

Cũng may Lý Cường cũng không có để ý đến cái nóng khốc liệt này trong lòng, hắn phi hành trên không trung, ánh mắt như chim ưng không ngừng quan sát mặt đất bên dưới. Bay được thời gian rất lâu, ngay cả một bóng quỷ cũng không nhìn thấy, Lý Cường không khỏi cười khổ mình lại bị lạc đường nữa.

Lại bay thêm được một hồi, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng va chạm của sắt thép. Hắn bay về hướng âm thanh đó, xa xa nhìn thấy một đoàn lạc đà, đang chậm rãi đi về hướng đông. Lý Cường vui vẻ nở nụ cười, chỉ cần tìm được thương đội là tốt lắm rồi. Hắn vừa định đáp xuống, nhưng lại thay đổi ý nghĩ, nghĩ rằng tùy tiện hạ xuống như vậy, còn không hù chết những người trong thương đội hay sao, thôi thì đáp xuống phía trước để đợi họ tới vậy.

Lý Cường lặng yên bay tới phía trước đáp xuống, sau đó thay đổi quần áo của Thiên Đình Tinh. Đột nhiên nảy ra ý đùa giỡn, nằm xuống đất, mắt nhắm lại, làm ra bộ dáng như đang ngất xỉu.

Dần dần, đội lạc đà phát ra âm thanh càng ngày càng gần, có người la hoảng lên: " Các người nhìn kìa! Có một người chết !"

Tiếng bước chân, rồi tiếng thở dốc phát ra thành một mảnh. Lý Cường âm thầm thấy buồn cười, nghĩ rằng giả chết thật là cũng có sự thú vị.

Một thanh âm khàn đặc vang lên: " Náo loạn cái gì, tự lo cho mình đi! Tề tử, Vương lão còn theo ta đi."

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh Lý Cường, hắn hé mắt nhìn, có ba người mặc trường bào màu đen đang vây quanh, đầu lĩnh là một lão nhân, tay hắn cầm một thanh khảm đao, hắn dùng khảm đao đẩy nhẹ vào người Lý Cường, nói: " Kỳ quái ! Trên người không có cát bụi, quần áo cũng rất sạch sẽ, thật là kỳ quái, ta xem giống như từ trên bầu trời rơi xuống đó!"

Trong lòng Lý Cường thầm khen, không hổ là hán tử của thương đội, kinh nghiệm đi đường phong phú, vừa nhìn đã thấy ngay chỗ sơ hở. Chỉ nghe có một người nói: " Lão chưởng tiên, hay là cho hắn uống miếng nước đi, có lẽ hắn khát quá nên hôn mê thôi..."

Một người khác nói: " Vương lão còn, chỗ có nước còn rất xa, thêm một người uống nước thì chúng ta càng khó khăn, hay là dừng động tới hắn, đi thôi!"

Wương lão còn có chút tức giận: " Tề tử, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu, cứ dùng phần nước của ta là được rồi."

Lão chưởng tiên mắng: " Cái cái gì, cầm miệng hết đi! Vương lão còn, người cho hắn uống miếng nước, đợi hắn tỉnh rồi hỏi chuyện...kỳ quái, sao lại có một người chạy đến đây chứ, trước sau gì cũng phải tốn mất mấy ngày lộ trình, qua sa mạc mà lại không có đem theo nước hay thức ăn gì cả...gặp quỷ a !"

Một mùi hơi hôi nồng xộc đến, một bàn tay đỡ lấy gáy Lý Cường, một miệng bình nước hăng hắc dút vào miệng hắn, một ngụm nước tanh tanh trào vào miệng hắn, hắn liền phun ngược ra ngoài. Hắn không dám giả bộ nữa, mùi vị này thật là quá khó chịu. Hắn làm bộ thở ra vài hơi, liền thanh đa tạ: " A...cảm ơn các vị đại ca ! Cảm ơn ân cứu mạng !"

Lý Cường xoay người ngồi dậy, hỏi: " Đây là nơi nào a? Có thể nói cho ta biết được không?" Nhìn bộ dáng hắn căn bản là không có vẻ bị hôn mê mới tỉnh lại.

Ba hán tử không hẹn mà cùng lui ra sau vài bước, lão chưởng tiên nắm chặt khảm đao, hung hăng quát: " Người là ai?"

Lý Cường phát tay, cười nói: " Không cần khẩn trương...là lạc đường thôi !"

Bình nước của Vương lão còn rơi trên mặt đất, hắn rút cây trường đao sau lưng chìa vào Lý Cường, trên mặt ba hán tử đều lộ ra thần sắc đề phòng. Lý Cường lắc đầu, cảm thấy chơi không vui chút nào, hắn khom lưng nhặt bình nước trên mặt đất, nói: " Ba vị đại ca, không cần khẩn trương, ta thật sự là bị lạc đường thôi, cho ta cùng đồng hành được không?" Bộ dáng của hắn làm cho người ta có cảm giác hắn cũng không phải là kẻ cường đạo, Vương lão còn cầm lấy bình nước, nghi hoặc nói: " Tiểu huynh đệ, một mình người làm sao đi đến nơi đây?"

Lý Cường cười nói: " Ai, ta đã nói rồi, là lạc đường đó, xin hỏi con đường trước mặt là đi đến nơi đâu a?"

Lão chưởng tiên nói: " Được, nếu người thật sự lạc đường thì ta nói cho người hay..theo phương hướng này mà đi, nhanh thì năm ngày, chậm thì mười ngày thì có thể tới được lục châu tiểu xuyên. Tiểu huynh đệ lại lịch không rõ, đà đội chúng ta không dám thu lưu người, xin mời đi đi."

Tề tử nói: " Đúng vậy, người tự mình đi đi. Đà đội chúng ta không thu lưu người không rõ thân phận."

Wương lão còn lại nói: " Như vậy thật là không hay, hắn chỉ có một mình, lại không biết đường, lại không có thức ăn nước uống, ở sa mạc như vậy thì sẽ chết chắc thôi..."

Tề tử cắt đứt lời hắn: " Hắn chết hay không chết liên quan gì tới người? Đà đội không có dư thực vật và nước uống, vạn nhất có tình huống gì xảy ra, mang theo hắn chỉ làm liên lụy."

Vương lão còn tựa hồ rất quật cường, hấn thu hồi trường đao, nói: " Ta mang theo hấn là được rồi, thức ăn nước uống do đà đội của ta phân cho hấn, không cần mọi người xuất ra!"

Tề tử kêu lên: " Lão chưởng tiên, người xem, người xem! Lão quang còn lại vừa phạm luật, ta mặc kệ, dù sao ta cũng không cho hấn một giọt nước nào đâu!"

Lão chưởng tiên thở dài nói: " Vương lão còn, cái tình tình kỳ cục này của người...thôi quên đi, người muốn mang theo hấn thì cứ mang theo."

Nói xong hấn cùng với Tề tử quay đầu đi về hướng đà đội.

Lý Cường nguyên lai muốn hỏi xong phương hướng rồi tự mình đi, căn bản là hấn không nghĩ đà đội sẽ thu lưu mình lại, không ngờ sự hào sảng của Vương lão còn đã làm cho hấn gặp khó khăn. Hấn suy nghĩ một chút, đành quyết định sẽ đi theo họ một đoạn đường rồi đợi đến buổi tối sẽ lạng lẽ rời đi. Hấn đa tạ: " Lão ca, cảm ơn!"

Vương lão còn cười cười thân thiết, nói: " Tiểu huynh đệ, đi theo ta !"

Đà đội đã tiếp tục tiến bước, bọn họ không thể vì một người xa lạ mà làm chậm trễ hành trình. Vương lão còn dẫn Lý Cường đi tới bên đà đội của mình, nói: " Tiểu huynh đệ, người cũng nên hỗ trợ một tay, hãy xem chừng con đà mã này đi."

Con đà mã cao lớn này cũng tương tự như lạc đà, cũng có cái bướu, ở bên trên có để một cái giá gỗ, mỗi con đều có buộc những cái túi bằng dây thừng cỏ, chia làm hai bên cài vào giá gỗ. Lý Cường hỏi: " Lão ca, đây là loại hóa vật gì a?"

Vương lão còn nói: " Nham Diêm Khố, còn có một chút đặc sản của Sở tộc."

Đà đội này do bảy tiểu đà đội liên hợp tạo thành, có hơn hai trăm đà mã, hơn ba mươi người, bọn họ luôn vận chuyển nham diêm từ trong Sở tộc. Con đường này trước kia vốn rất khó đi, thiếu nước, càng chủ yếu là có rất nhiều cướp đường, gần đây mới có chút yên tĩnh, vì vậy đà đội mới vận chuyển lần hóa vật này.

Vương lão còn có một tiểu đà đội, hấn chỉ có hơn bốn mươi con đà mã, người phụ việc chỉ có sáu người, dường như rất thiếu hụt, Lý Cường vừa gia nhập thì lập tức đã được phân việc làm. Đối với việc này hấn không có chút ý kiến, hấn hăng hái cầm dây cương hưng phấn dắt nó đi.

Những người giúp việc trong đà đội đều rất nghèo khó, không còn cách nào kiếm sống mới gia nhập đà đội. Loại cuộc sống lưu lãng này, khổ cực thì không cần phải nói, sự an toàn tính mạng cũng không được đảm bảo, gặp bão cát, thiếu nước uống, lạc đường hay bệnh tật đều phải xem thiên mệnh, nếu gặp phải cướp đường, vậy thì càng không may, sống không thấy người, chết không thấy xác cũng là chuyện rất bình thường, cho nên thường thì nếu còn có con đường sống nào khác thì sẽ không ai đi theo đà đội cả.

Lý Cường bắt chuyện với mấy người giúp việc trong đà đội, mấy người đó cũng không nói lời nào, chỉ gật đầu ra ý chào, gương mặt ngăm đen lộ ra nụ cười, xem rất hiền lành. Lý Cường ngạc nhiên hỏi: " Lão ca, sao họ không nói lời nào?"

Vương lão còn giải thích: " Khí trời nóng, nước uống có hạn, mọi người đều cũng tận lực nói ít một chút, nơi này nếu không có nước, thì sẽ chết người." Đây là kinh nghiệm của hấn.

Sắc trời hạ dần, có một rặng mây đỏ chìm vào cuối chân trời làm cho sa mạc càng tăng thêm một tầng sắc thái vũ mị.

Đà đội đi phía trước truyền hạ mệnh lệnh dừng lại nghỉ ngơi, ngày mai lên đường. Đà đội lập tức trở nên bận rộn. Lý Cường không biết nên làm gì, bèn nói: " Lão ca, có chuyện gì cần làm cứ gọi ta, ta không biết phải làm gì a."

Mấy người giúp việc đều nở nụ cười, mệt nhọc suốt cả ngày, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi ăn cơm, tâm tình của bọn họ cũng đã trầm tĩnh lại.

Đà mã đã được chia làm năm vòng tròn, bọn giúp việc cũng đã bắt đầu nhóm lửa. Trại nghỉ chân nhất thời loạn thành một mảnh, cùng với tiếng tê hô của đà mã, tiếng kêu réo của người giúp việc, tất cả vang lên cùng một chỗ, xem ra náo nhiệt phi phàm. Sáu người giúp việc, Vương lão còn và Lý Cường, bỏ hết hóa

vật trên lưng đà mã xuống đất, loại thể lực này người bình thường vốn không thể làm nổi. Vương lão côn nhìn thấy bộ dáng Lý Cường có vẻ văn nhược, nên để cho hắn giữ đà mã, còn lão thì mang theo bọn tiểu nhị bỏ đồ vật xuống. Liên tiếp bỏ hết đồ trên mười con đà mã thì hơi thở của họ đã dồn dập, mồ hôi tuôn ướt đầm. Hóa vật trên thân một đà mã phải chừng sáu trăm cân, liên tục khuân vác làm cho họ cảm thấy kiệt sức.

Trong đám giúp việc có một người dường như gầy yếu, hắn thở hào hển dồn dập, nói: " Vương đại thúc...cấp cho một ít nước...khát...khát quá.." Những người khác cũng nhìn Vương lão côn, nhìn ra bọn họ cũng đã khát gần chết. Vương lão côn lau mồ hôi, nói: " Tề, người nói nhiều quá, kêu khổ cái gì, người xem những đà đội khác, hàng hóa đã hạ gần hết rồi, ráng làm thêm chút nữa rồi ta cho mỗi người uống nước."

Wương lão côn lại đi tới một đà mã, nói: " Nào, đến đây, nhanh lên một chút !" Hắn đem dây cương đưa cho Lý Cường.

Người tên Tề loạng choạng đi tới, thân thể gầy yếu lão đảo như muốn té xuống, Lý Cường thật sự chịu đựng không nổi nữa, nói: " Tiểu huynh đệ, người tới đây cầm dây cương, để cho ta tới thử xem."

Wương lão côn chỉ cầu có người khiêng vác, còn là ai cũng không trọng yếu. Hóa vật đè ép trên người đà mã suốt cả một ngày, nếu không nhanh bỏ xuống, làm cho chúng được nghỉ ngơi, lẽ như làm một con bị một chết, thì coi như hóa vật phải bỏ hết, vì không có ai vác được hóa vật trên lưng đi qua nổi sa mạc.

Biểu hiện của Lý Cường làm cho Vương lão côn giật mình cực kỳ, đừng xem bộ dáng hắn văn nhược như thế, vậy mà chỉ một mình hắn cũng đã khiêng được hàng hóa trên người đà mã xuống đất. Hắn để cho đám giúp việc nâng giá gỗ còn mình thì đỡ hàng hóa trên đó đặt xuống đất. Rồi lại dời sang chỗ khác, lại tiếp tục nhắc hàng bỏ xuống. Nhìn hắn nhắc hàng hóa làm người ta có cảm giác như lượng hàng nặng nề đó chỉ nhẹ như hoa. Vương lão côn và bọn giúp việc trong lòng đều hiểu được, một túi hàng nặng chừng một trăm năm mươi cân. Rất nhanh, hóa vật trên người các đà mã đều đã được bỏ xuống, mấy người giúp việc sửa sang lại hàng hóa rồi lại mở bao cỏ đem tới cho chúng ăn.

Tề ngồi giữa trung ương của vòng đà mã, nơi đồng lửa. Vương lão côn vỗ vào lưng Lý Cường, cười nói: " Huynh đệ thật sự là có khí lực thật lớn a, thật nhìn không ra đó."

Thanh âm của hắn cũng đã khàn đục, đó là do cơn khát cháy cổ. Lý Cường cười nói: " Chuyện nhỏ thôi." Đối với hắn mà nói chuyện này đúng là chuyện nhỏ, bằng vào tu vi tu chân của hắn, vác những hóa vật như thế cũng chẳng là gì.

Trong tay Vương lão côn cầm lấy bình nước uống, con mắt của bọn giúp việc đều nhìn chằm chằm vào nó. Vương lão côn đặt móng ngồi cạnh đồng lửa, cất giọng khàn đục: " Đem ly tới đây." Bọn giúp việc đều đưa ra một cái cốc như hồ lô, động tác thật là đều nhịp làm Lý Cường không nhịn được nở nụ cười.

Wương lão côn cẩn thận cấp cho mỗi người nửa chén nước, hắn hỏi: " Tiểu huynh đệ, người có cái gì đựng nước hay không?"

Lý Cường thò tay ra sau lưng lấy từ trong thủ trạc ra một cái chén trà, nói: " Ta có!" Hắn cũng không rõ mình đang làm chuyện nào nhiệt gì a.

Tề kêu lên: " Ai yêu, loại chén này trong suốt quá, nhìn thật đẹp mắt a."

Wương lão côn cấp cho Lý Cường hơn phân nửa chén nước, nói: " Mọi người từ từ mà uống, chúng ta còn tới sáu, bảy ngày hành trình, trên đường không có nước uống, bây giờ chúng ta lại có thêm một người, các người cũng đã nhìn thấy vị huynh đệ này...nga, được rồi, người tên là gì?"

Lý Cường cười nói: " Ta họ Lý, Lý Cường, mọi người hãy chiếu cố."

Wương lão côn nói: " Lý huynh đệ vừa rồi vác hàng hóa các người cũng đã nhìn thấy, thật là có khí lực. Tề, thực vật và nước uống của người cần phải giảm ít một chút, chuyện của người hôm nay đều là Lý huynh đệ làm đó. Mẹ kiếp! Người đừng cau mày, luật lệ trong đà đội là phải dựa vào sức lực của mình. Đi ! Mau đem đồ ăn tới."

Về mặt của Tề đau khổ, không dám cãi lời Trong đà đội đều là do đương gia định đoạt, người giúp việc nào không nghe theo thì kết quả sẽ rất thảm, xử phạt lợi hại nhất là bị bỏ lại sa mạc không ai quan tâm đến.

Tế cúi đầu, uống từng ngụm nhỏ phần nước của mình, môi của hắn cũng đã khô nứt như muốn tứa máu. Vương lão còn cũng uống một ngụm, hồi lâu mới nuốt chậm xuống, xem bộ dáng như không nổi. Lý Cường cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, một chén nước lại trân quý đến như thế. Tế từ trong túi lấy ra một túi bánh, một tay cẩn thận bưng chén nước, một tay nâng túi bánh, nói một câu: " Bánh tới đây..ai nha !" Hắn vấp một cái, liền ngã xuống.

Chén nước nọ văng ra, một ít nước đã thấm nhanh vào trong đất cát. Tế nhất thời ngậy người, đặt mông ngồi trên mặt đất, bật khóc. Vương lão còn nhịn không được mở miệng mắng to: " Người là bổn dẫn a, cố tình chọc tức ta phải không ! Con mẹ nó, nếu ai cũng giống như người vậy thì làm sao mà qua khỏi sa mạc, dám đem sự sống của mình làm rơi đi..mau tỉnh táo lại!" Những người giúp việc khác không dám lên tiếng, chỉ ngồi nghe Vương lão còn đại phát tính tình.

Lý Cường chịu không nổi nữa, hắn đi tới bên người Tế, đưa chén trà trong tay mình ra, nói: " Tiểu huynh đệ, cho người, đừng khóc nữa.."

Tế khó thể tin nhìn Lý Cường, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gặp qua người nào hòa thiện đến như vậy. Vương lão còn thở dài nói: " Lý huynh đệ, bỏ đi, người cho hắn vậy người uống cái gì? Tế, lại đây, đại thúc cho người một chén nữa, ai..." Thật ra Vương lão còn là một người rất mềm lòng, bằng không cũng sẽ không thu lưu Lý Cường.

Còn lại mấy người kia cũng đang nhìn Lý Cường, cử động của hắn thật quá đặc biệt, đem nước của mình cho người khác, điều này cũng có ý nghĩa là tự sát không muốn sống, kẻ ngu như vậy cũng là lần đầu tiên bọn họ mới nhìn thấy. Nhưng cử động này của hắn cũng làm cho bọn họ sinh ra hảo cảm. Tế cầm chén trà trả lại cho Lý Cường: " Đại ca, cảm ơn người, ta không thể uống phần nước này của người."

Wương lão còn cầm túi bánh trên mặt đất lên phỉu sạch đất cát rồi phát cho mỗi người hai cái bánh. Lý Cường cầm trên tay nhìn, là loại bánh chỉ dày cỡ hai ngón tay, cứng như đá. Tế lại lấy ra một ít gia vị đưa cho mọi người. Lý Cường cầm lấy bánh, trong lòng buồn cười, mình vốn không cần ăn gì cả, hơn nữa còn muốn đi nhanh, cũng không cần dầu diêm làm gì, cần gì phải tranh thức ăn của đám người khổ sở này.

Tế nói: " Đại ca, người ăn đi, nếu không ngày mai sẽ đói đó." Lý Cường vừa rồi đưa nước cho hắn làm cho hắn nghĩ Lý Cường thật là một người tốt. Lý Cường đưa chén nước cho hắn, rồi đưa ngón tay lên miệng ra dấu, ý bảo hắn không nên cự tuyệt. Tế vô cùng kinh ngạc, nước mắt chảy xuống, hắn thật sự là quá khát rồi.

Wương lão còn nói: " Tối nay gác đêm vẫn theo quy tắc cũ, lần này là tới phiên các người, Lý huynh đệ thì đến ngày mai bắt đầu."

Lý Cường cười nói: " Hôm nay ta sẽ gác đêm cho, các người cứ nghỉ ngơi đi."

Wương lão còn lắc đầu: " Không được, không thể phá hủy quy củ."

Lý Cường cười cười, không hề yêu cầu.

Đống lửa dần dần âm đạm xuống, đêm đã khuya.

Nhìn thấy mọi người đã ngủ say, Lý Cường chuẩn bị rời đi. Hắn vừa mới rời đi, thì Tế chợt tỉnh, hỏi: " Đại ca, người đi đâu?"

Lý Cường hỏi: " Sao người còn chưa ngủ, nếu không ngày mai không có sức mà đi tiếp đó, mau ngủ đi."

Tế nói: " Ta ngủ không được, đại ca, người là người ở nơi nào? Tại sao lại tới sa mạc?"

Lý Cường biết như vậy sẽ đi không được, không cách nào khác ngồi xuống hỏi: " Tế, người ba nhiêu tuổi rồi?" Hắn bắt sang chuyện khác.

Tế nói: " Sắp được mười sáu tuổi."

Lý Cường nói: " Người vẫn còn là một đứa nhỏ, tại sao lại chạy đến đây đội làm khổ lực?"

Trên mặt Tế toát ra vẻ khổ sở, nói: " Trong nhà gặp hỏa tai(cháy nhà), không ai còn sống, Vương đại thúc thương cảm cho ta, nên đưa ta vào đây đội kiếm cơm ăn." Hắn liếm môi, còn nói: " Chỉ là đi đường khát lắm, còn những chuyện khác đều hoàn hảo, bánh ăn cũng no."

Lý Cường lấy ra chén trà, bỏ hai quả thủy cầu mua tại Hải Bang đại lục, đập vỡ trong lòng bàn tay "hoa" một chén nước trong đầy tràn, hắn đưa cho Tế, nói: " Uống đi."

Tế quả thật không dám tin tưởng, hắn cảm thấy Lý Cường đang làm trò ảo thuật. Hắn uống một ngụm, nước này thật trong suốt, không một tia tanh hôi nào. Hắn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lý Cường, kích động nói: " Đại ca, cái này làm sao mà làm ra được, biến ra sao? Dạy cho ta được không?"

Lý Cường cười lắc đầu nói: " Đây không biến ra được, mau uống rồi ngủ đi."

Tế ôm chén trà uống từng ngụm, từng ngụm xuống.

Một trận gió thổi qua, Lý Cường mơ hồ nghe được tiếng sấm vang trầm muộn, thanh âm rất yếu. Hắn ngạc nhiên nói: " Sao lại có tiếng sấm, chẳng lẽ nơi này có trời mưa."

Tế nói: " Tiếng sấm...không có khả năng, nơi này cho tới bây giờ không hề có một giọt mưa."

Hắn đưa chén trà lại cho Lý Cường, Lý Cường nói: " Ta không nghe lầm đâu, nhất định là tiếng sấm. Ân, cái này tặng cho người đó."

Tế vui vẻ nói: " Đưa cho ta? Ai ! Cảm ơn đại ca."

Một lát sau, lại một trận gió thổi tới, so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn, làm đất đá bay tung lên. Đã có thể nghe thấy tiếng chấn động trầm muộn, đà mã cũng đã lớn tiếng tê hồng lên. Vương lão còn xoay người ngồi dậy, hắn nghiêng tai lắng nghe. Lý Cường hỏi: " Xảy ra chuyện gì?"

Wương lão còn mắng to một câu, vội kêu người giúp việc, doanh địa nghỉ chân nhất thời loạn thành một đoàn. Lý Cường nhìn chằm chằm phương hướng có tiếng sấm vang, Vương lão còn kêu lên: Lý huynh đệ, mau lại đây giúp một tay, bão cát tới rồi."

Lý Cường vội vàng đi qua, vài người dưới sự chỉ huy của Vương lão còn, đã đem đà mã làm thành cái vòng tròn nhỏ, lấy hóa vật vây quanh bên ngoài thành một tầng. Một trận náo loạn, bảy tiểu đà đội tạo thành bảy tổ, đã làm thành bảy vòng tròn.

Tiểu đội của Vương lão còn do có Lý Cường hỗ trợ đã hoàn thành trước nhất. Hắn khẩn trương nói: " Khi bão cát tới, mọi người phải rúc sâu bên dưới, không nên đứng dậy, không nên chạy loạn, có biết không?"

Trong sự rối loạn, sắc trời dần dần sáng lên, tiếng sấm xa xa lại dần dần nhỏ xuống, gió cũng yên lặng dừng lại, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Lý Cường đột nhiên nói: " Đây không phải là bão cát!"

Wương lão còn nghi hoặc nói: " Có điểm không đúng, kỳ quái!" Bọn giúp việc cũng đang bàn luận. Tế đột nhiên kêu lên: " Mọi người nhìn xem ! Oa ! Thật là đẹp a !"

Wương lão còn kêu lên: " Mọi người mau cúi xuống, đó là tiên nhân đang đấu pháp !"

Lý Cường đã sớm phát hiện có hai nhóm người tu chân đang đấu kiếm, hắn hỏi: " Các người thường xuyên có thể nhìn thấy sao?"

Wương lão còn nói: " Ta đã nhìn thấy hai lần, lần trước là hai đại tiên đánh nhau ở trên trời làm cho chúng ta sợ hãi, may là họ không để ý đến chúng ta."

Trong lòng Lý Cường thầm giật mình, không biết Thiên Đình Tinh xảy ra chuyện gì mà lại có nhiều người tu chân tranh đấu đến như vậy. Chẳng lẽ là thần khí xuất thế? Hắn ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy bảy, tám người tu chân đang vây công hai tu chân cô nương, có thể thấy được tu vi của hai cô nương này không thấp, nhưng vì người của đối phương đông hơn, nên có chút khó phòng bị. Người tu chân đang đánh nhau từ từ chuyển dần tới trên bầu trời phía trên đà đội, tiếng sét cuồng bạo vang khắp sa mạc rộng lớn.

Tế cả kinh kêu lên: " Bọn họ xuất lôi điện! Bọn họ xuất lôi điện !"

Wương lão còn bịt miệng hắn, nhẹ giọng mắng: " Người không muốn sống nữa sao, không cho lên tiếng."

Lý Cường đột nhiên phát hiện ra một người quen, đó là Tiềm Kiệt Tinh Lôi Thiên Tiểu, là tên từng truy đuổi mình điên cuồng, hắn vẫn như trước mặt Thiên Vũ chiến giáp, một thanh phi kiếm màu bích lục đang bay tán loạn. Lý Cường không khỏi nhin được trở nên khấn trương.

Trong cuộc loạn chiến, một đạo âm sét đánh thẳng xuống giữa đám đà mã, theo một tiếng ầm ầm bạo hưởng, máu thịt đà mã nhất thời bay tứ tung. Vương lão còn run giọng nói: " Lão Thiên! Là đội đà mã của Tề Tử..ai nha...!"

Hắn nhìn thấy một đạo âm lôi màu xanh đang hướng tới thẳng ngay đà đội của mình bay tới, nhin không được lớn tiếng la hoảng lên. Lý Cường mắng: " Thứ hỗn đản !"

Tay hắn xuất ra một đạo Diệt Ma Thần Lôi đánh thẳng vào âm lôi đang bay tới, tiếng nổ giữa không trung làm cho tất cả mọi người cũng đều chấn động.

Lý Cường dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, tung người nhảy lên không trung quát to: " Hỗn đản ! Không nhìn thấy phía dưới có người sao?" Hành động này của hắn đã làm cho hồn phách Vương lão còn bay mất, hắn không ngừng niệm thao: " Tội quá a, tội quá! Ta dám ra lệnh cho đại tiên làm việc...tội quá !"

Tề càng kích động, hắn cảm thấy Lý Cường không phải người thường, bây giờ thì đã chứng thật. Hắn ôm chén trà Lý Cường đã cho, trong miệng lẩm bẩm không biết đang nói cái gì.

Lôi Thiên Tiểu liếc mắt nhìn Lý Cường, thiếu chút nữa là nhìn không ra hắn, nghe được tiếng quát mắng của hắn mới tỉnh ngộ lại, hắn âm trầm sâm sâm nói: " Ta còn tưởng là ai, tiểu tử thú, ngày đó người rất oai phong a, bây giờ để nhìn xem người làm sao mà chạy!" Hắn nào biết đâu rằng, Lý Cường bây giờ không còn là một thiếu niên khờ khạo mới bước vào Thiên Đình Tinh khi xưa nữa, đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Lý Cường cười nhạt nói: " Lần này bỏ chạy không nhất định là lão tử !" Trên người hắn toát ra sự tự tin cực độ và uy thế cường đại. Trong lòng Lôi Thiên Tiểu cảm thấy cả kinh, có chút kỳ quái, cảm giác Lý Cường cho hắn hoàn toàn khác hẳn trước kia, không còn giống như xưa nữa, đó là khí thế chỉ có tu chân cao thủ mới có.

Bên cạnh hắn có một người tu chân không biết sống chết mắng: " Để cho ta tới thu thập tiểu tử này, Lôi lão, người giúp tiểu đệ áp trận!"

Hai vị cô nương tu chân kia tò mò nhìn Lý Cường nửa đường xuất hiện, thì thảo vài câu với nhau rồi cười cười nhìn náo nhiệt.

Người tu chân kia thân mặc bộ chiến giáp màu xám đen, ngón tay điều khiển một đạo phi kiếm màu hoàng lục bay tới. Lôi Thiên Tiểu cố tình nhìn một chút thực lực bây giờ của Lý Cường, hắn đứng ở phía sau nói: " Cần thận một chút !"

Hấp Tinh kiếm vụ của Lý Cường xuất ra, kiếm vụ giữa ánh sáng ban mai chiếu xuống như mộng như ảo, tỏa ra quang điểm màu tím bạc lấp lánh. Lôi Thiên Tiểu chấn động, quát to: " Cần thận ! Là Chân Huyền kiếm khí!"

Lý Cường cười lạnh nói: " Không còn kịp rồi!"

Phi kiếm của người nọ chạm vào Chân Huyền kiếm khí, tựa như phát hỏa, vang ra vài tiếng thanh thúy rạn nứt, vỡ ra thành những ngôi sao lửa, rơi xuống dưới. Lý Cường đánh ra hai đạo Diệt Ma Thần Lôi, người nọ căn bản là không kịp kháng cự. Diệt Ma Thần Lôi là thủ pháp thường dùng nhất của Phật tông, nếu vận dụng thuần thực, tâm niệm vừa động à có thể đánh ra, nhanh đến vô cùng.

" Oanh ! Oanh !...bá..." Người nọ bị Diệt Ma Thần Lôi nổ bay trở về, chiến giáp tan nát thành mảnh nhỏ bay đầy trời như mưa hoa, nhìn thật đẹp mắt.

Một chiêu đánh cho người nọ sống chết chẳng biết, Lôi Thiên Tiểu quả thật không dám tin tưởng chính con mắt của mình, tiểu tử thú này làm thế nào lại trở nên lợi hại như vậy?

116. Chương 116

Mấy người phía sau Lôi Thiên Tiểu không dám dùng phi kiếm, chỉ là không ngừng dùng âm lôi. Âm lôi có hai loại, một là Thái Tập Âm Sát Khí luyện chế mà thành, chỉ cần đánh ra là được, còn một loại chỉ dùng chân nguyên lực của bản thân thông qua pháp môn tu luyện đặc thù ngưng luyện mà thành, có chút giống như Diệt Ma Thần Lôi của Lý Cường. Bọn họ dùng chính là loại phương pháp đầu tiên, chính là âm lôi luyện chế.

Nhất thời đầy trời là âm lôi bay loạn, oanh oanh long long nổ thành một mảnh. Bọn họ căn bản mặc kệ sự chết sống của đà đội phía dưới.

Lý Cường cố kỵ đà đội bên dưới, sợ ngộ thương đến bọn họ, hấn quát to: "Kim Liên Ngọc Tọa!" Dương tay phát ra Phật tông chí bảo này. Ở đây những người tu chân công lực cũng không cao, nhưng mỗi người đều có kiến thức về Kim Liên Ngọc Tọa của Lý Cường, nên hấn vừa ra tay, Lôi Thiên Tiểu đã biết mình tuyệt đối sẽ bại không thể nghi ngờ. Hấn quả thật không sao hiểu, sao Lý Cường lại có nhiều bảo vật như vậy, Kim Liên Ngọc Tọa là bảo bối trong truyền thuyết của Phật tông a.

Vì muốn bảo vệ đà đội bên dưới, Lý Cường lại đánh ra Vạn Liên Khai thủ pháp, Kim Liên Ngọc Tọa hóa thành vô số đạo kim quang tỏa xuống đại địa, cùng thời gian, cả sa mạc hoang vu tràn ngập sinh cơ, chỉ thấy vô số kim liên nở rộ. Cả hai tu chân cô nương cũng vô cùng kinh ngạc, đây là Nghĩ vật hóa hình thủ đoạn cao siêu, không phải cao thủ thì đừng nghĩ đến việc thi triển ra được.

Phi kiếm của Lôi Thiên Tiểu cũng không thể chống đỡ được nữa, nhưng hấn cũng không dám thu hồi, vì Hấp Tinh kiếm vụ đang quấn gắt gao quanh phi kiếm, nếu hấn thu trở về thì sẽ bị kiếm vụ sát thương hấn dễ dàng. Chuôi phi kiếm này là do hấn dùng tâm huyết luyện chế, hấn tuyệt đối không đành bỏ nó.

Một quả cầu màu trắng có chín lỗ bay ra, đó chính là Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu, bên trong phiêu xuất vài cỗ khói màu đỏ sậm, tiếng kêu khóc thê lương lập tức vang lên, tám hư ảnh giương nanh múa vuốt hướng tới Lôi Thiên Tiểu. Hấn bắn ngón tay ra, trong quả cầu bắn ra tám đạo bạch quang, hấn lấy ngón tay chỉ Lý Cường quát: "Chuyết!"

Lý Cường mỉm cười, ngay cả ma đầu hấn cũng đã gặp qua, loại luyện hồn quỷ quái này đối với hấn chỉ như món điểm tâm sáng, trời sinh Diệt Ma Thần Lôi vốn là đệ nhất khắc tinh của nguyên anh lệ phách, càng huống chi bên trong còn kèm theo Phật tông chí bảo Tru Ma Thứ.

Cửu Khiếu Nhiếp Hồn Cầu của Lôi Thiên Tiểu đã được tu luyện qua thêm một lần nữa, hấn đã đoạt thêm mấy nguyên anh, tự cảm thấy rất lợi hại.

Lý Cường bỏ ra tám đạo Diệt Ma Thần Lôi, cười to nói: "Thứ hỗn đản, người ngoại trừ chỉ có chiêu thức này không còn thứ nào khác sao?"

Diệt Ma Thần Lôi âm âm nổ vang, tiếng kêu thảm thiết thê lương của nguyên anh lệ phách làm cho người ta nghe được kinh tâm động phách. Tám đạo nguyên anh lệ phách bay ngược trốn về hướng Lôi Thiên Tiểu để cản trở, đúng lúc này thì phi kiếm của Lôi Thiên Tiểu cũng bị Hấp Tinh kiếm vụ hoàn toàn đánh nát, hấn sợ đến hồn phi phách tán, một ngụm tâm huyết phun ra, liều mạng lui nhanh về phía sau.

Lôi Thiên Tiểu đã không còn cách nào thu hồi nguyên anh lệ phách nữa, hấn đột nhiên nắm được một đồng bọn, ném thẳng tới đám nguyên anh lệ phách còn tự mình thì quay đầu bỏ chạy. Nguyên anh lệ phách mất đi không chế đánh về phía người thể mạng kia, trong chớp mắt đã hấp thực hấn thành một đồng xương trắng.

Lý Cường vùng tay lên, tiểu Hải yêu như một mũi tên nhọn bắn tới, lam quang chợt lóe, cắn nuốt mất hai nguyên anh lệ phách. Còn những người tu chân khác sợ đến quay mình chạy trốn, bọn họ thật không nghĩ tới Lôi Thiên Tiểu lại bán đứng đồng bọn của mình.

Trận đánh nhau không tới được nửa khắc là đã kết thúc, Lý Cường xuất ra một chiêu, Kim Liên Ngọc Tọa hóa thành màn hào quang, bao bọc lấy nguyên anh lệ phách đang bay loạn, tiểu Hải yêu ở bên trong màn hào quang phun ra nội đan, nuốt lấy nguyên anh lệ phách nhanh như gió cuốn mây bay hết sạch sẽ hoàn toàn.

Đến lúc này Lý Cường mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải sợ thứ vật này sẽ làm hại người của đà đội, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Lôi Thiên Tiểu.

Lý Cường thu hồi tiểu Hải yêu và Kim Liên Ngọc Tọa xong thì nhìn xuống đà đội bên dưới, thấy họ đã bình yên vô sự, liền xoay người hướng phương xa bay đi, không hề để ý đến hai tu chân cô nương.

Còn chưa bay đi xa, chợt nghe phía sau có tiếng quát yêu kiều: " Uy! Người đứng lại!" Hai tu chân cô nương đang đuổi theo rất nhanh.

Cô nương dẫn đầu lộ ra một bộ dáng có vẻ không dễ nói chuyện và không chút khí độ, Lý Cường mới nhìn thấy nàng thì đã biết nàng thuộc loại người khó chịu nổi. Còn vị cô nương kia thì có vẻ ngây thơ, lại rất điềm tĩnh, vừa nhìn đã biết là dạng người tùy hòa ôn nhu.

Nhân lực của Lý Cường bây giờ không còn tầm thường như xưa nữa, đã trải qua nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế nên hẳn đã hình thành được một tiêu chuẩn làm việc làm người của mình. Từ hai vị cô nương này toát ra thần thái ưu việt và sự tự tin là hẳn đã biết chắc họ xuất thân từ những đại môn phái tu chân, hẳn cũng không nghĩ tới việc trêu chọc vào các nàng, liền phiêu phù đứng giữa không trung, vẫn không nhúc nhích nhìn hai vị cô nương này.

Cô nương đi đầu có chiến giáp rất đẹp, màu trắng bạc hòa lẫn hoa văn màu đỏ, mái tóc nàng được giắt gọn bởi một đồ vật có hình con chim màu xanh biếc đang giương cánh bay, đỉnh đầu con chim có một viên bảo châu màu đỏ, bảo châu lóe lên hồng quang nhàn nhạt, chiếu lên khuôn mặt nàng làm lóe lên vẻ vũ mị diễm lệ. Lý Cường không thể không thừa nhận, cô nương tu chân giới quả nhiên mỗi người đều kiêu diễm phi thường, nếu một người chỉ cần đến địa cầu, sợ rằng ngay cả đại minh tinh cũng phải buồn bã thất sắc.

Vị cô nương kia cũng không khác gì cô nương này, bộ dáng cũng tương tự, bất quá trong thần thái lại có vẻ nhu mì hơn. Nàng kéo tay cô nương kia, nhỏ giọng nói: " Tỷ, chúng ta đi thôi..."

Cô nương đi đầu nói: " Tiểu muội, gấp cái gì, đợi tỷ hỏi rõ ràng rồi đi cũng không muộn...uy, tiểu sư đệ a, người là cao thủ của môn phái nào a? Nhìn thấy chúng ta cũng không lên tiếng gọi, quay đầu bỏ chạy, thật sự là không có lễ phép!" Nàng vừa mở miệng là liền chiếm tiện nghi, còn chưa xưng tên báo họ đã lập tức gọi người ta là sư đệ.

Lý Cường dở khóc dở cười nhìn nàng, nàng quả thật vô cùng điệu ngoa, dù mình vì bảo vệ cho đà đội mới ra tay, nhưng tốt xấu gì cũng đã giúp các nàng một tay, không nói lời cảm ơn thì cũng được đi, vậy mà cũng đuổi theo để hỏi tội người khác.

Lý Cường than thở: " Tiểu cô nương, cô gọi có việc gì không?"

Cô nương nọ la lên: " Tiểu đệ đệ, không được nói bậy nghe, ai là tiểu cô nương? Uy, người thu thập mấy tên bại hoại đó làm hại tỷ muội chúng ta mất đi đối thủ luyện tập, người nói nên làm sao bây giờ?"

Lý Cường nói: " Các người từ Phong Duyên Tinh tới phải không? Tiểu cô nương không nên chạy loạn khắp nơi như vậy rất nguy hiểm, không có việc gì thì trở về đi." Hắn tỏ ra một bộ dáng quan tâm người, thần thái cũng rất hữu hảo.

" Tỷ, chúng ta đi thôi.." Tiểu cô nương kia cũng cảm thấy ngại ngùng, nàng hiểu được Lý Cường nói rất có lý.

" Tiểu muội người...người không nghe ra sao? Người này đang mắng chửi chúng ta! Uy, cái gì mà nói tiểu cô nương không nên chạy loạn...hừ, đừng tưởng rằng người có vài món pháp bảo thì rất lợi hại, tỷ muội chúng ta cũng không kém!" Nàng kích động reo lên.

Trong lòng Lý Cường buồn cười, hai tiểu cô nương này thật là có ý tứ, nhìn bộ dáng có lẽ là đệ tử mới từ trong môn phái đi ra lịch lãm. Hắn nghiêm trang nói: " Đó là đương nhiên, vừa nhìn hai vị đã biết là đệ tử của danh môn đại phái, dám chắc không thể chạm tới, ca ca ta là vì sợ làm hại đến đà đội vô tội mới ra tay thôi, không có nghĩ đến việc đã lỡ tay đoạt đi mua bán của hai vị." Trong lời nói của hắn đã có vẻ trêu chọc.

Cô nương nọ lại kêu lên: " Người là ca ca của ai? Hừ, dám chiếm tiện nghi của bốn cô nương, cái gì mua bán? Tỷ muội bốn cô nương cũng không phải cường đạo! Người ! Mau xin lỗi !"

Lý Cường nhin không được lộ tia mỉm cười, vị cô nương xinh đẹp như vậy tự dừng lại đi làm khó với mình, hẳn cảm thấy thật là thú vị: "Nga, được, xin lỗi! Xin lỗi!" Ngữ khí của hắn lại không hề có thành ý, vừa nghe đã biết thuận miệng trêu chọc mà thôi.

Sau đó hắn liền nói: "Xin lỗi, ta còn có việc, không thể tiếp tục nói chuyện với hai vị cô nương, a a, xin chào!" Không đợi hai nàng trả lời, hắn nhanh chóng bay đi.

Chợt nghe vị cô nương kia kêu lên: "Không được chạy! Người còn chưa trả lời ta đó!"

Lý Cường cấp tốc vận chân nguyên, tốc độ phi hành đột nhiên nhanh hơn, cùng thời gian đã đi rất xa.

Vị trí của tiểu xuyên lục châu nằm gần Hồng Nham Thạch sơn mạch, thuộc lãnh thổ của Thanh Phong quốc.

Phiến lục châu này là do băng tuyết nơi Hồng Nham Thạch sơn mạch tan rã mà hình thành, bên kia núi non chính là Hàn Băng Nguyên nổi tiếng. Lục châu có một tòa thành thị, Tang Thiện thành, là nơi phồn thịnh của Thanh Phong quốc, nơi này là nơi tập trung của các đà đội, cũng là nơi tụ tập thương đội. Kề bên sơn mạch còn ẩn chứa kim quang, những người đào mỏ vàng cũng thường từ nơi này xuất ra hoàng kim. Nơi này cũng còn là một nơi hỗn loạn, ở trong thành thì nhà ai nấy lo, đám kiếp lược giả hoặc thổ phỉ cũng thường đem những vật phẩm cướp được đi đến đây đổi thành tiền.

Vào giữa trưa Lý Cường đi vào thành, cửa thành mặc dù có binh lính canh giữ, nhưng cũng không hỏi han gì người đi đường, cũng không có thu thuế vào thành, thành thị này tựa hồ là nơi không có phòng thủ. Trên mặt đất thì đá vụn rải đầy, bị xe cộ đi lại lún sâu dưới mặt đất. Ngã tư đường lại rất nhỏ hẹp, từng dòng người đẩy nghẹt đi lại trên đường, trong đó có không ít những người đeo đao kiếm. Lý Cường nhìn đông nhìn tây đi tới, hắn rất thích cảnh tượng thế này, phảng phất như trở lại thời cổ đại, cảm thấy vừa xa lạ lại vừa thân thiết.

Làm cho hắn cảm thấy thú vị chính là trên đường có nhiều người Thanh Phong quốc, còn có những người mặc quần áo viên ngoại của Cổ Tổng quốc, người Đại Hán quốc thì mặc giáp, đủ mọi loại trang phục đầy màu sắc. Thật ra trang phục của chính hắn cũng không giống ai, vừa mới tới lục châu hắn đã thay đổi, trên đầu đeo Thất Kiếm Kim Hoàn, đó là tiêu chí của Cổ Kiếm Viện, mái tóc đen xoa tung tán lác, trên người lại mặc ngân tử tô liêu của Thiên Lại Thành, cả đôi giày cao cổ và đai lưng cũng rất hiếm thấy.

Người đi trên đường cũng có rất nhiều người nhìn về phía Lý Cường, trang phục của hắn thật sự là quá đặc thù, đặc biệt nhất là lại lóe lên ngân quang nhàn nhạt. Lý Cường cũng không có chú ý tới ánh mắt của mọi người, chỉ lo nhìn những quán rượu hay tiệm ăn hai bên đường. Hắn đi tới phía trước một đại tửu lâu, tửu lâu nhìn thật khí phái, có ba tầng lầu gỗ thanh chuyên dựng thành, tám biển đề chữ lớn: Đắc Ý Lâu. Cửa lầu khác hẳn mấy chỗ khác là một khối đất trống, bên cạnh còn có những chỗ buột ngựa, trước cửa có năm, sáu tiểu nhị, khách nhân bên trong hình như không nhiều lắm.

Ánh mắt của tiểu nhị đứng trước cửa rất là lợi hại, vừa nhìn thấy Lý Cường thì biết đây là vị công tử có tiền, ăn mặc hoa lệ, gương mặt đầy đặn không có chút phong trần, bọn họ lập tức đi lên đón: "Công tử gia, xin chào ngài, mời ngài vào tửu lâu ngồi ạ!"

Lý Cường vốn chỉ muốn nhìn thử xem, thấy tiểu nhị mời khách, nghĩ thầm: "Đi vào kiến thức một chút tửu lâu này coi sao."

Đi vào tửu lâu, Lý Cường mới phát hiện mình không thích mùi vị trong này, một mùi hương khó chịu nồng đậm trong không khí. Lầu một hình như có nhiều khách đang ăn cơm uống rượu. Hắn không nói một lời, hướng trên lầu đi đến. Thang lầu không tốt lắm, mỗi bước đều phát ra tiếng răng rắc răng rắc kỳ quái. Đi lên tới lầu hai, nhìn thấy hai cửa sổ bằng gỗ mở ra, gió mát thổi qua, cảm thấy rất thư thích, hơn nữa lầu hai không có khách, rất là thanh tịnh. Lý Cường hài lòng gật đầu, tìm một bàn gần cửa sổ ngồi xuống. Một tiểu nhị ân cần lau bàn, hỏi: "Đại gia, ngài chọn món gì?"

Lý Cường căn bản là không muốn ăn đồ vật, với tu vi tu chân của hắn bây giờ, đã hoàn toàn không cần ăn bất cứ thực vật gì nữa. Hắn do dự một chút hỏi: "Có trái cây gì không?"

Tiểu nhị ngây người, hắn chưa từng thấy ai đi vào tửu lâu mà đòi ăn trái cây, bèn cười khỏ nói: "Đại gia, nơi này không có bán trái cây, chỉ có rượu và thức ăn với bánh thôi."

Lý Cường xuất ra hai lượng vàng, nói: " Vậy ra đường mua đi!"

Tiểu nhị cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khách bỏ vàng yêu cầu tử lâu đi mua trái cây, hấn run rẩy cầm lấy, gật đầu nói: " Đại gia, xin ngài chờ một lát, tiểu nhân sẽ đi ngay." Hấn cơ hồ ba chân bốn cẳng chạy ngay xuống lầu.

Đột nhiên phía sau có một thanh âm khe khẽ vang lên, Lý Cường quay đầu vừa nhìn, không khỏi cười khở, chính là hai tu chân cô nương, các nàng cũng đã cùng đi vào tử lâu.

Lý Cường gãi gãi đầu, cố nén lời định hỏi, vẫn nhìn ra phong cảnh bên ngoài, coi như không nhận ra hai nàng.

Hai cô nương ngồi đối diện Lý Cường, cô nương cầm đầu dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm hấn. Lý Cường nhin cười, ho khan một tiếng nhưng vẫn không nói lời nào. Hấn làm cho cô nương nộ tức giận đến nỗi dùng ngón tay miết mạnh cái bàn, ngón tay nàng trắng nõn chọt mạnh làm cái bàn không chịu nổi mà lũng thành nhiều lỗ nhỏ. Rốt cục nàng trầm không được sự tức giận: " Ai ! Người thật là kỳ quái, chúng ta cũng không phải quái thú, người chạy cái gì? Sợ chúng ta khi dễ người sao?"

Ánh mắt Lý Cường ở trên mặt hai người bọn họ quét tới quét lui, cố tình cuống quýt gật đầu, ý tứ hấn như thừa nhận hai người nói đúng, các người chính là quái thú, ta là sợ bị các người khi dễ.

" Uy! Người...người dám nói..như vậy.." Nàng chưa từng thấy qua người tu chân như thế bao giờ.

Lý Cường nhìn qua thấy bất hảo, vị cô nương này như muốn nổi giận, hấn vội cười cười nói: " Xin hỏi hai vị cô nương nhà ở đâu? Đại danh là gì a?" Hấn bày ra bộ dáng như vô tội làm cho vị cô nương bên cạnh bật cười. Cô nương đang tức giận nhất thời không thể phát tiết ra, chỉ thấy con mắt nàng chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

" Người phải nói trước đi!" Nàng không tìm được lý do để phát tiết, không thể làm gì khác hơn là dụng cách này.

Lý Cường thấy nàng không thể tìm được lý do để phát hỏa, bèn cười nói: " Ca ca ta là người tu chân của Cổ Kiếm Viện Phong Duyên Tinh, gọi là Lý Cường." Hấn mặc dù đã báo tên và môn phái, nhưng vẫn không nhin được mà chiếm chút tiện nghi.

Hai cô nương không nghĩ tới Lý Cường lại thuộc Cổ Kiếm Viện, gần trăm năm qua người của Cổ Kiếm Viện rất ít ra ngoài, hơn nữa tiêu chí trên đầu hấn chỉ có các tông chủ của các đại môn phái mới có thể nhận ra, còn những người tu chân của môn phái bình thường thì không thể biết được cho nên các nàng cũng không nhận ra tiêu chí này.

Lý Cường đưa ra tư thái chiếm chút tiện nghi mà vẫn còn nói: " Còn về phần hai vị cô nương nếu nguyện ý thì nói cho ca ca ta biết, nếu không muốn thì ca ca tuyệt đối không miễn cưỡng."

Mở miệng hay ngậm miệng cũng tự xưng là ca ca giống như là chọc tức vị cô nương nọ: " Ta là sư tỷ ! Hừ, án theo bài danh tại Phong Duyên Tinh, Cổ Kiếm Viện nằm sau Tuệ Hành Cung chúng ta, cho nên người phải gọi ta là sư tỷ."

Trong lòng Lý Cường buồn cười, cô nương này thật sự là quá tranh cường háo thắng. Thật ra tu chân giới bối phận đúng là loạn xà ngầu, ngoại trừ trong môn phái còn có thể tính toán rõ ràng, còn ở bên ngoài đều là kêu loạn.

Lý Cường cũng không thêm so đo với nàng, thuận miệng phụ họa: " Được ! Được ! Được ! Nguyên lai là Tuệ Hành Cung sư tỷ, tiểu đệ thật có mắt không trông, ân, chào sư tỷ!"

Chiêu này của Lý Cường xuất ra làm vị cô nương kia không biết phải làm sao. Nàng đang chuẩn bị tranh luận với hấn một trận, thật không biết hấn lại dễ dàng buông tha qua, nhưng thần thái trên mặt hấn cũng rất ghê tởm, gương mặt cười cười trên chọc, làm cho người ta nhin không được muốn phát cuồng.

Nàng còn đang không biết làm sao nói chuyện, thì sư muội nàng đã ngại ngừng lên tiếng: " Sư huynh, thật xin lỗi...chúng tôi là đệ tử của Tuệ Hành Cung, xuất thể tu hành, sư tỷ ta tên là Diệp Phong Linh, còn gọi là Linh nhi..."

Diệp Phong Linh hét lớn: " Sư muội !Người...người tại sao lại nói ra cả nhũ danh của ta vậy hả !"

Sư muội nàng sợ đến rút cổ, nhỏ giọng: " Sư tỷ...nói tên..không phải nói ra hết sao?"

Lý Cường thiếu chút nữa bật cười, hần nhìn hai tiểu cô nương này đúng là lần đầu tiên xuất môn, cái gì cũng đều không biết. Hần nói: " Ân, tốt lắm, sư tỷ cô gọi Linh nhi, còn cô thì họ gì a?" Hần cảm thấy mình giống như một người xấu đang dụ hoặc một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương nọ nhìn sư tỷ, nói: " Ta gọi là Vân Ngọc, tiểu danh..danh.." Nàng không dám nói tiếp.

Lý Cường cười hì hì nói tiếp: " Có phải gọi là Ngọc nhi không?"

Gương mặt nàng đỏ bừng: " Sao người biết?"

Lý Cường cố nén hết sức mới không bật cười lớn tiếng, vị tiểu cô nương này thật quá thú vị, lời nói đến đây thì một thẳng ngực cũng đoán ra nhũ danh của nàng, vậy mà nàng còn hỏi làm sao mà hần lại biết.

Diệp Phong Linh phát giác Lý Cường quá giảo hoạt, trong lòng nàng không ngừng phát ra lời nguyên rủa. Lý Cường cười nói: " Linh nhi, mặt bàn đã bị lũng hết rồi."

Chiếc bàn bát tiên trước mặt đã hiện ra vô số lỗ thủng. Nàng hừ hừ nói: " Không biết ai đã dạy dỗ người khi dễ chúng ta vậy..hừ ! Ai...ai cho người..người gọi ta là cái gì? Không cho gọi ta là Linh nhi!"

Lý Cường cười nói: " Không gọi thì không gọi thôi."

Hần lại hỏi: " Linh nhi! Sao các người lại đánh nhau với người của Tiềm Kiệt Tinh?"

Diệp Phong Linh mơ mơ hồ hồ đáp: " Ai biểu bọn họ nói chuyện bậy bạ chi! Không đúng...người lại gọi là Linh nhi nữa!"

Hai tay Lý Cường nắm lại, cười nói: " A a, sơ ý, xin lỗi, xin lỗi !" Hai người không ngừng đầu vô mồm.

Chỉ nghe thang lầu vang lên tiếng bước chân, tiểu nhi bưng lên một cái khay, bên trong đều là trái cây đặc sản của nơi này, hần liếc mắt nhìn thấy hai vị cô nương thì run lên, cái khay rớt xuống. Lý Cường bắn ra một cổ chân nguyên lực nâng lấy, nhẹ nhàng vung tay, cái khay phiêu phiêu rơi xuống trên mặt bàn. Hần nói: " Mời ăn trái cây."

Vị tiểu nhị nọ như bị trúng tà, run chân lui về thang lầu, chợt nghe một tiếng kêu sợ hãi, " cô đông...ba...ba..." tiểu nhị nọ đã lăn xuống thang.

Lý Cường thở dài nói: " Con người không thể gặp mặt tiên nữ a!" Hần nhẹ nhàng nịnh hai nàng một câu. Thích đẹp là bản tính của con gái, Lý Cường vừa nói như thế, sự tức giận của Diệp Phong Linh nhất thời tiêu tan, nàng vung tay lên nói: " Không thèm tính với người! Tiểu muội, chúng ta ăn trái cây đi."

Vân Ngọc sợ hãi nói: " Tỷ, sư tôn không phải đã dặn không cho chúng ta tùy tiện ăn đồ của người ngoài hay sao?"

Diệp Phong Linh hì hì cười nói: " Hần không thể xem như người ngoài, hần là sư đệ của Cổ Kiếm Viện, ăn trái cây của hần thì có gì đặc biệt đâu, tiểu muội mau ăn."

Vân Ngọc ngại ngùng nói: " Vậy thì ta cũng ăn."

Hai nàng vừa ăn, thì Lý Cường đã trợn mắt há hốc mồm, ăn thật là nhanh a, một khay trái cây lớn không tới mười phút là đã bị hai người ăn sạch sẽ như tốc độ lá rụng bởi gió thu.

Diệp Phong Linh phỉ tay, vui vẻ nói: " Mặc dù không phải là đồ vật gì tốt nhưng đã lâu cũng không được ăn thoải mái như vậy."

Vân Ngọc cũng thỏa mãn gật đầu: " Ân, trái cây nơi này rất thanh, ăn ngon thật."

Ăn hết đồ vật thì hai người cũng đã khôi phục lại bộ dáng thực nữ.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương có thể tùy tâm sở dục như thế, tính tình như thế mới là chân thật, hần rất thương thức hai vị cô nương này, hiểu được sống như vậy mới là vui vẻ. Hần vẫn cười cười nhìn, không nói một lời, cho đến khi hai nàng ăn xong, mới hỏi: " Hai tỷ muội định đi đâu?"

Diệp Phong Linh thuận miệng nói: " Không nhất định, ân, ta xem hay là đi với người, có đồ ăn, lại đánh nhau lợi hại như vậy! Quyết định như vậy đi thôi." Trong ánh mắt nàng lóe lên một tia giảo hoạt.

Thật ra khi Lý Cường xuất ra Kim Liên Ngọc Tọa thì nàng đã quyết định quần lấy Lý Cường, nàng vô cùng khiếp sợ Lý Cường lại có loại phật bảo trong truyền thuyết này. Gần trăm năm qua Phong Duyên Tinh luôn có sự tranh đấu danh vọng giữa các môn phái, các phái luôn hết sức quan tâm đến thực lực của nhau, khi nàng biết Lý Cường là người của Cổ Kiếm Viện thì ý niệm đầu tiên trong đầu là muốn hiểu rõ tình huống, nên quyết định phải đi theo Lý Cường để xem thử hắn có bao nhiêu thực lực.

Lý Cường nào biết đầu nàng có ý nghĩ như vậy, lần này hắn về Thiên Đình Tinh là có chuyện trọng yếu, hắn phải đến Tinh Cung tặng Hải Hồn Mã Não nên hắn không muốn có hai cái đuôi đi theo sau. Đang lúc khó khăn, hắn chợt nghe trên thang lầu có tiếng chân bước rón rén, hắn lạnh lùng hỏi: " Là ai đang lên la lên lút ở thang lầu?"

Lời vừa dứt thì có tiếng té lăn xuống thang lầu, Lý Cường thở dài nói: " Ai, các người đi ra nhân gian thật là hại chết người khác đó."

Diệp Phong Linh bật cười nói: " Cái này cũng là tại người, mỗi khi chúng ta đi ra ngoài đều mặc trang phục bình thường, tại người cứ chạy nhanh như vậy làm tỷ muội chúng ta không có thời gian thay đổi, hơn nữa có chuyện gì sau này người cũng có thể giải quyết, tỷ muội chúng ta mặc kệ tất cả." Nàng ra bộ dáng nhất định không buông tha cho hắn.

Kế tiếp có thanh âm thô hào lớn tiếng nói: " Đám hỗn đản vô dụng các người ! Bộ chưa từng thấy hai cô nương xinh đẹp như vậy sao, có cần thần hồn điên đảo như thế không? Con mẹ nó, lão tử cái gì chưa thấy qua...lão tử cũng đã nhìn thấy qua đại tiên rồi, đi ! Theo lão tử lên lầu xem."

Lý Cường ngồi dựa lưng về phía thang lầu, hắn cười nói: " Người xem, người đã gây ra họa thế nào...ân, nơi này giống như là hắc điểm a."

Diệp Phong Linh chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, vẻ mặt mất hứng: " Hừ !"

Lý Cường lại nói: " Cần thận bị cướp đi làm áp trại phu nhân đó."

Diệp Phong Linh cắn răng nói: " Người...hắn dám !"

Người này dám cười nhạo nàng, nhất thời hỏa khí nàng bốc cao, chưa kịp phát tác thì một đám người hò hét kéo lên.

Lý Cường không thèm so đo với mấy người này, nói: " Ta phải đi rồi, thất lễ!" Hắn xuyên qua cửa sổ bay ra, hướng Thanh Phong quốc bay đi. Hắn nói đi là đi, không hề có dấu hiệu trước, tuy hắn không hề phản cảm với hai vị cô nương này, nhưng vì sự an toàn của Mạc Hoài Viễn, hắn vẫn phải tách rời hai nàng trước đã rồi mới nói.

Diệp Phong Linh tức giận, người này lại dĩ nhiên tiếp tục bỏ chạy. Nàng lôi kéo Vân Ngọc, kiếm quang chợt lóe, vách phòng mở ra một lỗ lớn, hai người bay thẳng ra ngoài. Chỉ nghe phía dưới truyền đến tiếng kêu quái dị: " ...phòng của ta...con mẹ nó.."

Diệp Phong Linh hỏi: " Tiểu muội, hắn chạy về hướng nào?"

Vân Ngọc nói: " Tỷ, bỏ đi, chúng ta không quen gì người ta, đừng đuổi theo nữa...người ta đã rất khách khí với mình rồi."

" Tiểu hài tử như ngươi biết cái gì chứ? Ta chỉ muốn biết rõ ràng hắn lấy được phật tông mật bảo ở đâu thôi. Người này vừa gian lại vừa hoạt, tiểu muội nhanh lên một chút đi."

Vân Ngọc bất đắc dĩ nói: " Được rồi, tỷ chờ một chút." Nàng hướng tới bốn phương chuyển động ngón tay, bốn đạo bạch quang bắn ra.

Nàng xuất ra thủ ấn, hai mắt nhắm hờ, quát khẽ: " Tật!" Thủ ấn trên tay như nằm trên tấm lưới nhện lẳng lẳng như chờ con mồi mắc bẫy, một hồi lâu nàng thu hồi lại, nói: " Hướng bên kia."

Lý Cường dấy dưng với hai cô gái cả nửa buổi nhưng tâm tình lại rất khoái trá, nếu không phải vì Mạc Hoài Viễn hẳn cũng không nỡ đi, đã lâu không có cùng những cô gái như vậy chơi đùa, hẳn cũng cảm thấy rất thú vị.

Một đường bay nhanh, đột nhiên tâm thần hắn khẽ chấn động, nghĩ thầm: "Hai tiểu nha đầu này dĩ nhiên không chịu buông tha cho mình, kỳ quái, hai nàng làm sao mà đuổi theo mình được?"

Diệp Phong Linh và Vân Ngọc vẫn đuổi theo sát phía sau, Thiên Ti Linh Huyền của Vân Ngọc vẫn chỉ theo hướng Lý Cường, Diệp Phong Linh đặc ý nói: "Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu."

Vân Ngọc cũng ngạc nhiên khi thấy sư tỷ nhất định không chịu buông tha, nàng cẩn thận nhắc nhở: "Tỷ, chúng ta cứ truy theo hắn như vậy, nếu lỡ như chọc giận hắn thì làm sao? Chúng ta đánh không lại hắn đâu."

Diệp Phong Linh nói: "Hắn dám! Người của Tuệ Hành Cung mà hắn dám đánh sao? Hừ, sư tôn sẽ không tha cho hắn." Trong miệng nàng tuy nói cứng, nhưng cũng do dự một chút, thực lực của Lý Cường nàng rất rõ ràng, ở tu chân giới xem như là cao thủ, nhất là pháp bảo của hắn càng thêm thần kỳ, người bình thường không có khả năng ngăn cản. Nhưng nghĩ đến vẻ mặt ghê tởm của hắn, nàng lại hung hăng nói: "Truy! Ta không tin hắn dám làm gì chúng ta."

Lý Cường lẩm bẩm: "Được rồi, vậy thì đừng trách lão nhân gia ta cho các ngươi ném chút đau khổ, hắc hắc!" Hắn học theo khẩu khí của Kỳ Quân Sát, đồng thời thả chậm tốc độ phi hành.

117. Chương 117

Vân Ngọc e ngại nói: "Hắn không biết chúng ta đang truy tung hắn. Tỷ, chúng ta đừng động tới hắn nữa, hay là đến Cổ Tổng quốc đi tìm hiểu tin tức của thần khí đi thôi, đuổi theo hắn để làm gì chứ?" Nàng thật sự không hiểu vì sao sư tỷ cứ nhất định đuổi theo Lý Cường.

Một đường truy theo, tỷ muội hai người rốt cuộc đi vào địa giới của Cổ Tổng quốc. Diệp Phong Linh ngạc nhiên nói: "Người này rốt cuộc định đi đâu thế?"

Vân Ngọc đã rất uể oải, nàng hữu khí vô lực nói: "Tỷ, ta mệt muốn chết, có thể nghỉ ngơi một chút được không, ta vẫn phải thủ pháp Tiên Ti Linh Huyền, thật là mệt nga."

Diệp Phong Linh không nhịn được nói: "Tiểu muội a, chỉ một chút việc mà ngươi đã kêu khổ cả ngày...nhanh lên một chút, tốc độ của hắn hình như nhanh hơn rồi đó."

Vân Ngọc cau mày nói: "Sư tỷ điên rồi...Ngọc nhi đúng là khổ mệnh nga..."

Diệp Phong Linh hung hăng kêu lên: "Tiểu muội!"

Vân Ngọc sợ đến run lên: "Ta...ta không có nói gì, tỷ kêu ta để làm chi?" Nàng có điểm sợ hãi không muốn xúc phạm người sư tỷ này.

Diệp Phong Linh nói: "Mau tìm! Người này chạy đi đâu rồi?"

Vân Ngọc chỉ vào một tảng rừng cây lớn xa xa, nói: "Ai, tỷ a, hắn tiến vào rừng rồi."

Diệp Phong Linh không kịp nói, kéo Vân Ngọc bay qua.

Lý Cường đột nhiên từ trong rừng rậm xông ra, đứng ở xa xa ngăn trở đường đi: "Linh nhi, Ngọc nhi dừng lại! Nơi này có tên là Mê Lâm, không nên đi vào, sẽ bị lạc phương hướng đó, chờ ta từ bên trong đi ra, sẽ tìm đến các ngươi sau." Nói xong cũng không đợi các nàng trả lời, lại biến mất vào trong Mê Lâm.

Vân Ngọc nắm chặt Diệp Phong Linh, nói: "Tỷ, đừng đi vào, hắn đã cảnh cáo rồi."

Diệp Phong Linh cười lạnh: "Hắn dám gạt ta? Cái gì gọi là Mê Lâm..ta không tin..tiểu muội đừng kéo ta..ai, đi theo ta!" Nàng lôi kéo Vân Ngọc tiến vào trong rừng.

Vân Ngọc nhìn vị sư tỷ cổ chấp này, cười khổ nói: "Hắn nói là thật đó...ai...chúng ta thật thảm rồi."

Diệp Phong Linh căn bản không nghe nàng than thở, hỏi: "Tiểu muội, hắn ở nơi nào?"

Vân Ngọc kháp linh huyền trong tay rồi chột tẩn ra, nàng nói: "Tìm không được nữa. Ai, đây là Tinh Mật Đại Trận, là một loại trận pháp đã thất truyền, ở chỗ này có bao nhiêu thủ đoạn truy tung cũng là vô dụng thôi."

Vân Ngọc vốn nổi danh là một sách của Tuệ Hành Cung, nàng vốn biết được rất nhiều kiến thức.

Diệp Phong Linh cười nói: "Tiểu muội, chúng ta đi ra bên ngoài truy tìm." Nàng phóng người bay lên.

Vân Ngọc ngồi xuống một gốc cây đại thụ, nhỏ giọng nói: "Tỷ xấu xa! Cùng với người ta sanh ngạnh chui vô tuyệt địa này, ta xem ngươi làm sao bây giờ!"

Nhìn thấy sư tỷ bay loạn, nàng không còn cách nào khác hơn là đuổi theo, nếu ở trong Tinh Mật Đại Trận bị lạc nhau, thì cũng không cách nào tìm được.

Diệp Phong Linh bay trái bay phải, chạy loạn khắp nơi, nàng thật sự phát hiện đúng là bay không ra được nữa.

Vân Ngọc kêu lên: "Tỷ, đừng có chạy loạn nữa, không ra được đâu, thật là bị người hại chết rồi."

Diệp Phong Linh vừa tức vừa thẹn, nũng nịu kêu to: "Lý Cường! Ngươi ra đây cho ta!"

Nàng như phát cuồng, xuất ra phi kiếm, vô số đạo lam quang tinh tế đảo qua đại thụ chung quanh, chỉ nghe một trận âm thanh loạn xạ, nàng nghĩ những đại thụ xung quanh chắc phải ngã xuống, ai ngờ một cổ khói trắng nhàn nhạt bay qua, chung quanh tựa như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

Vân Ngọc rốt cuộc không nhẹn được nữa, kêu lên chói tai: "Tỷ! Không có ích lợi gì đâu. Đây là Tinh- Mật- Đại Trận!" Tiểu cô nương cuối cùng cũng đã nổi giận.

Diệp Phong Linh thu hồi phi kiếm, ôm Vân Ngọc nói: "Tiểu muội, kêu cái gì a? Ngươi là tiểu muội tài ba nhất của Tuệ Hành Cung chúng ta, nói cho tỷ biết, làm sao chúng ta mới có thể đi ra ngoài."

Vân Ngọc thiếu chút bị tức chết, vị lão tỷ luôn luôn tinh minh hơn người hôm nay làm như không có đầu óc để suy nghĩ vậy. Nàng cười khổ nói: "Ta không phá được loại trận pháp này, tóm lại bây giờ không ra được nữa."

Khi Diệp Phong Linh tỉnh táo lại, nàng nhận ra mình đã quá xúc động, cẩn thận nghĩ lại một chút, Lý Cường biết rõ các nàng sẽ truy lại đây mới làm bộ nhắc nhở một tiếng, cái này không phải cố tình khích tướng cho mình tiến vào đại trận sao? Nàng tỉnh ngộ lại, tức giận đến dậm chân cuống quýt: "Lý Cường! Hại ta bị thế này...Lý Cường, Cổ Kiếm Viện? Không đúng a, tiểu muội!"

Vân Ngọc nghe nàng la lên lai càng hoảng sợ: "Tỷ, làm gì mà la lớn vậy, dọa chết người ta."

Diệp Phong Linh mảy liễu khê nhếch: "Cổ Kiếm Viện....ai...có cảm giác cái tên Lý Cường này thật quen, hình như nghe nói qua ở nơi nào...kỳ quái, tại sao nghĩ không ra, Cổ Kiếm Viện..." Nàng cứ nghĩ đến Cổ Kiếm Viện, vì thế vẫn không thể nghĩ ra.

Vẫn là Vân Ngọc phản ứng trước tiên: "Lý Cường Trọng Huyền Phái! Đúng! Ta nhớ ra rồi, hần là huynh đệ của Phó lão gia tử...sao hần lại nhận mình là đệ tử của Cổ Kiếm Viện chứ?"

Diệp Phong Linh nhất thời trợn tròn mắt, Lý Cường bối phận rất cao, hai nàng vốn không thể so sánh. Nàng nhụt chí nói: "Xong rồi, hần cố tình làm cho chúng ta chịu khổ sở, bây giờ phải làm sao đây?"

Vân Ngọc khoanh chân ngồi trên mặt đất, thần thái an nhiên nói: "Tỷ, đừng quan tâm nữa, hần sẽ đưa chúng ta đi ra ngoài thôi."

Lý Cường nhìn tỷ muội hai nàng đi vào rừng, cười một tiếng, nghĩ thầm: "Cho mấy tiểu cô nương này nếm chút đau khổ cũng tốt, đỡ cho các nàng sau này xem dưới mắt không người."

Tay hần thủ kháp linh huyền đánh ra, trong nháy mắt đã đi vào trong Tinh Cung.

Trở về nơi cũ, trong lòng Lý Cường vô cùng cảm khái. Đầu tiên hần trấn an tiểu Hải yêu, sợ nó làm bị thương Mạc Hoài Viễn, sau đó mới theo đường hầm thẳng tới. Hần xuyên qua năm cung, đi vào một cung, hần tới đại sảnh màu lam nơi gặp Mạc Hoài Viễn lần đầu, giữa trung ương đại sảnh của Hoàn Vũ Thanh

Điền đại trận vẫn sương khói tràn ngập như cũ, vân án lúc ẩn lúc hiện, hần biết Mạc Hoài Viễn còn chưa phá được trận pháp duy nhất này.

” Người...người đã về rồi !”

Lý Cường xoay người, thấy Mạc Hoài Viễn đứng tựa ở ngay cửa đường hầm, dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn ngay vào mình.

Hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau.

Bộ dáng của Mạc Hoài Viễn vẫn như cũ, không có chút nào thay đổi. Rốt cuộc Lý Cường nhin không được nữa, quát to một tiếng: ” Haha...lão ca a, ta đã về rồi !” Hần bay qua ôm cổ Mạc Hoài Viễn, lại nói: ” Ta đã tìm được Hải Hồn Mã Não rồi ! Ta đã tìm được Hải Hồn Mã Não rồi !”

Mạc Hoài Viễn là nguyên anh thể, cảm giác vô cùng linh mãnh, hần chú tâm cảm nhận được sự vui sướng của Lý Cường, đó là không chút giả dối, phát ra sự cao hứng từ nội tâm. Đồng thời hần cũng cảm giác được công lực của Lý Cường với lúc gặp mặt lần đầu đã hoàn toàn khác hẳn, đó là tu vi đạt đến Xuất Khiếu kỳ.

Mạc Hoài Viễn cảm khái nói: ” Lão Thiên mặc dù làm cho ta phải chịu đựng sự tịch mịch mấy ngàn năm, nhưng cũng tặng cho ta một huynh đệ tốt, ta cũng không có gì tiếc nuối nữa.”

Hần biết, Lý Cường vì tìm Hải Hồn Mã Não dám chắc đã ném không ít khổ sở, theo tu vi đã tăng lên nhiều của hần có thể thấy được là không phải do tiềm tu đạt tới, mà là tu vi do chiến đấu mà có được.

Lý Cường buông Mạc Hoài Viễn , lấy ra Hải Hồn Mã Não, nói: ” Đây là thủy hóa mã não tốt nhất, lão ca, loại Hải Hồn Mã Não này có thích hợp không?”

Mạc Hoài Viễn cầm lấy một bình cẩn thận xem xét, chỉ thấy Hải Hồn Mã Não màu vàng đậm bên trong bình lưu động, hần kinh ngạc than thở: ” Cực phẩm! Đây là cực phẩm Hải Mã Não ! Tới thể này là rất khó có được, mã não phải tồn trữ hơn hai trăm năm mới có thể thủy hóa, nhưng cần phải tinh luyện mới được, ai, không dễ dàng a.”

Mạc Hoài Viễn cảm động đến không biết nói gì. Lý Cường cười nói: ” Thật tốt quá, chỉ cần có thể sử dụng là được. Được rồi, lão ca, tu thành Tấn Tiên phải cần bao nhiêu thời gian? Nếu thời gian không dài thì đệ cũng sẽ ở chỗ này chờ, có được hay không?”

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: ” Tu vi của ta là đủ rồi, chỉ còn thiếu hải mã não thôi, a a có loại cực phẩm Hải Mã Não này, rất nhanh sẽ có thể tu thành. Đi, đến Giai Không Cung, người hộ pháp cho ta.”

Giai Không Cung là một trong năm cung bên ngoài, đặc điểm của cung này là bên trong có một tòa đại trận, tên là Huyền Không đại trận, có chút cùng dạng với Đại Huyền Phật Cảnh của Phật tông. Điều khác là khi tiến vào Đại Huyền Phật Cảnh thì cảnh vật do tâm mà biến hóa, khiến cho người bị phản ứng, thuộc loại trận pháp đại hung, còn cảnh vật biến ảo của Huyền Không đại trận thì lại cố định, cũng không hung hiểm, là một trận pháp lập ra để tiêu khiển mà thôi.

Mạc Hoài Viễn dắt Lý Cường đi vào Huyền Không đại trận.

Sương khói màu trắng xanh hiện lên trước mặt, Lý Cường không nhin được sợ hãi than, nơi này thật sự là một thế giới kỳ diệu. Trời xanh mây trắng, cỏ màu xanh biếc khắp nơi, sông nhỏ trong suốt chậm rãi chảy xuôi, chuyển qua một mảnh rừng cây thấp, phía trước có một hồ bạc nổi sóng lăn tăn. Bên hồ hoa cỏ mọc đầy, có vài con chim bay lên. Dối mắt ra xa, núi xanh như rất lớn, khói mây liêu nhiễu, làm cho người ta tinh thần vô cùng sáng khoái. Lý Cường đứng ở bên hồ cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Mạc Hoài Viễn cười nói: ” Huynh đệ, cảnh vật ban đêm ở nơi này càng đẹp mắt.”

Lý Cường gật đầu khen: ” Đúng là một địa phương không thể tưởng tượng!”

Mạc Hoài Viễn thủ kháp linh huyền, quát: ” Tật!”

Cảnh sắc bốn phía chợt biến, chỉ thấy núi non bao bọc, tuyết trắng phủ trên đỉnh núi, gió lạnh thổi những bông tuyết phiêu phiêu bay xuống. Hai người đứng trên đỉnh núi đón gió lạnh, phảng phất như đạp vào không gian đến cõi tiên.

Lý Cường đã gặp qua Đại Huyền Phật Cảnh, đối với sự biến hóa này cũng không ngoài dự liệu, hần cười nói: " Lão ca, nếu đệ khai sơn lập phái, a a, đệ cũng muốn phải lập ra một cái Huyền Không đại trận thế này, không có việc gì thì có thể đưa các đệ tử đến chơi."

Mạc Hoài Viễn sững sờ, lập tức gật đầu nói: " Khai sơn lập phái? Ân, nếu huynh đệ có ý này, ta nhất định sẽ tận lực tương trợ."

Lý Cường không biết câu nói của mình cuồng vọng đến như thế nào, một cao thủ như Phó Sơn còn chưa dám nói mình tự khai sơn lập phái. Thường nói không biết không sợ, chính vì như thế nên hần mới dám nói như vậy. Mà Mạc Hoài Viễn đối với hần thì dù bất cứ chuyện gì cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đừng nói khai tông lập phái, cho dù Lý Cường có chọc vào thiên vương lão tử, thì hần cũng sẽ hỗ trợ cho đến cuối cùng.

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Huynh đệ, chúng ta đi Tiên Hoa Cốc, ở lại chỗ đó tu luyện." Hần lại đánh ra thủ ấn.

Đây là một sơn cốc rất lớn, khắp nơi đều là hoa dại, Lý Cường tiện tay bẻ một cành, than thở: " Thật là ảo diệu không thể nói nổi, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi a."

Cành hoa đó tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, cánh hoa lộ ra nước nhựa trong suốt, hoàn toàn giống như cây cỏ của thế giới chân thật, kỳ diệu cực kỳ.

Trong sơn cốc có một khối đất bằng phẳng rất lớn, phẳng phất giống như dùng một khối hoàng ngọc cự đại khắc thành, bằng phẳng láng bóng. Mạc Hoài Viễn đi tới ngay giữa thì dừng lại, nói: " Huynh đệ, người ở một bên nhìn là được. Nhìn thấy cái gì cổ quái thì ngàn vạn lần không nên ra tay, rất nhanh sẽ qua nhanh thôi." Thanh âm yếu ớt của hần có chút run rẩy, rốt cuộc hần đã có thể xuất đầu trở lại.

Lý Cường hỏi: " Hộ pháp phải làm cái gì?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Người không giúp được gì đâu, theo ta biết nếu được ở trong Trấn Huyền Tháp của Phật tông chỉ bảo tu luyện, có thể không bị ngoại ma xâm nhập, a a, rất tiếc nơi này không có Trấn Huyền Tháp."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Trấn Huyền Tháp đệ có đi qua...hơn nữa bên trong có người thật sự tu thành Tấn Tiên..."

Mạc Hoài Viễn sững sờ, hỏi: " Đó là chuyện gì vậy? Ta nhớ kỹ năm xưa khi Trấn Huyền Tháp luyện thành thì ta có nhìn thấy qua, đó là do chín phật tông trưởng lão bỏ ra trăm năm luyện chế mà thành, tinh xảo nhập vi, diệu tuyệt thiên hạ, thật sự là đồ vật tốt a."

Lý Cường cười nói: " Đó là chuyện mấy ngàn năm trước, bây giờ ngay cả phật tông cũng đã biến mất khỏi thế giới này rồi." Hần đem chuyện phát sinh nói qua một lần, Mạc Hoài Viễn vừa mừng vừa sợ, hỏi: " Vậy người đã có được Kim Liên Ngọc Tọa của Phật tông rồi?"

Lý Cường cười cười, dương tay xuất ra, cùng thời gian, Kim Liên Ngọc Tọa biến thành liên tọa bám vào dưới chân Lý Cường, trên những cánh hoa bắn ra kim quang bao bọc khắp toàn thân hần.

Mạc Hoài Viễn hưng phấn nói: " Có bảo bối này là có thể giúp được ta, đáng tiếc là không có Tử Vân Bồ Đoàn, nếu không hiệu quả sẽ rất tốt."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới ở Huyền Băng Huyệt tại Thiên Lại Thành tìm được một tấm bồ đoàn, bèn lấy ra hỏi: " Là vật này sao?"

Mạc Hoài Viễn cầm vào tay, ngạc nhiên nói: " Đây không phải là Tử Vân Bồ Đoàn, đây là Tử Ngưng Điền có khả năng trấn định tâm thần, là bảo bối của lão tổ phật tông, sao lại có thể lọt vào tay của người thế?"

Lý Cường thật ra không có nghĩ đến, hần cũng không biết vật này có bao nhiêu quý giá, cười nói: " Lão ca, vật này có hữu dụng không?"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Đối với ta không có hữu dụng, nhưng đối với cao thủ Phân Thần kỳ thì có tác dụng rất lớn, ngàn vạn lần không nên đem ra trước mặt người khác, nếu không người sẽ gặp phiền phức đến chết thôi."

Lý Cường cái hiểu cái không thu hồi Tử Ngưng Điền, nói: " Lão ca, bắt đầu đi." Hắn thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, biến thành một đóa hoa sen cỡ nắm tay.

Mạc Hoài Viễn nói: " Người dùng kim liên bảo vệ bình thai. Nhớ kỹ nếu có biến hóa thì ngàn vạn lần không nên tự mình ra tay, dù cho ta không tu thành Tán Tiên cũng không sao cả, nhưng tuyệt đối không thể kéo luôn người đi vào. Người nhất định phải đáp ứng ta, bởi vì ta cũng không biết rõ sẽ gặp thứ lợi hại như thế nào."

Lý Cường gạt đầu, bắt quá hẳn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, với tính tình hiện giờ của hắn, dù cho là thứ gì tuyệt đối lợi hại đi ra thì hắn cũng sẽ liều mạng trước rồi mới nói. Hắn dương tay xuất ra kim liên, cùng thời gian, kim quang lóe ra, cả bình thai đều cũng bao phủ trong kim quang. Mạc Hoài Viễn ngồi ngay ngắn ở đó, Lý Cường kháp linh huyền khấn trương nhìn Mạc Hoài Viễn. Có khả năng may mắn nhìn thấy được quá trình tu luyện như thế này, đối với sự tu luyện sau này của hắn đúng là vô cùng bổ ích.

Màu lam tâm giáp trên người Mạc Hoài Viễn bóc ra đầu tiên, tiếp theo là trừ vật thủ trạc, màu lam quang chói mắt từ ngực hắn lóe sáng, dần dần toàn thân cũng lóe sáng. Chỉ nghe một trận thanh âm ba ba rất nhỏ vang lên, bình thủy tinh trên tay hắn đột nhiên nổ tung, một cỗ nùng vụ màu vàng đậm di tán ra.

Lý Cường đột nhiên phát hiện, ngoại trừ Kim Liên Ngọc Tọa phát ra kim quang thì chung quanh một mảng tối đen, rất nhiều quỷ hồn kêu rít lên, chấn hắn đến tâm thần rung động. Giật mình, hắn quát lên một tiếng: " Chuyết !" Kim Liên nhất thời phóng ra vô số ánh sáng rực rỡ, vô số kim tuyến bắn vào trong vùng tối đen, một trận tiếng vang như mưa rơi xuống đất đất, bốn phía lập tức yên lặng xuống như trước.

Những quỷ hồn nọ chính là vô hình sát ma do Mạc Hoài Viễn trong lúc tu tiên đưa tới, cũng may Kim Liên Ngọc Tọa lại trùng hợp là khắc tinh của nó, kim quang chiếu sáng thì sát ma cũng hoàn toàn biến mất. Nhưng cho dù có Kim Liên Ngọc Tọa nhưng Mạc Hoài Viễn cũng có thể đối phó với chúng, nhưng nhờ Lý Cường ra tay diệt sạch sẽ nên cũng giúp hắn giảm đi một phần sức lực.

Ở bên trên Kim Liên Mạc Hoài Viễn cũng đã không còn giữ được hình người mà đã biến thành một đoàn vụ khí sáng rực, không ngừng quay cuồng giãy dụa, vặn vẹo, trong vụ khí thỉnh thoảng có phiêu xuất ra một ít thanh âm cổ quái. Lý Cường cố hết sức kháp linh huyền, hắn đột nhiên cảm thấy rất mệt, đây là tình huống rất khó xuất hiện, hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, rất nhanh thôi động nguyên anh, lúc này mới cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Vì đoạt thiên địa tạo hóa, nghịch thiên mà làm, ước chừng người gây nên chuyện này như Mạc Hoài Viễn mới có thể cảm thụ được sự gian nan khó khăn trong đó đến như thế nào. Lý Cường tuy là người ngoài nhưng cũng đã cảm nhận được một chút dấu hiệu trong đó. Mắt nhìn thấy cả quá trình tu thành Tán Tiên, đối với việc nắm giữ thiên đạo của hắn cũng có không ít tác dụng.

Có Kim Liên Ngọc Tọa ngăn trở vô hình sát ma xâm nhập, trong quá trình tu luyện thành Tán Tiên, vô hình trung đã giảm bớt rất nhiều khó khăn cho Mạc Hoài Viễn. Hơn nữa tu vi của hắn cũng đã đủ, hắn rất thuận lợi vượt được qua cửa Tán Hình Quan rồi tận lực bồi tiếp Nghịch Thiên Quan, cửa này cần phải bảo trì một tia thanh tĩnh linh mẫn, nếu không cho dù vượt qua được Nghịch Thiên Quan thì sau này cái gì cũng không còn biết được nữa.

Lý Cường ở bên cạnh nhìn thấy đến kinh tâm động phách. Đoàn linh quang đang quay cuồng phát ra tiếng quái thanh làm người nghe thật sự rất khó chịu. Tiếng khóc tê tâm liệt phế hòa lẫn với tiếng cười dữ tợn nghe được thật y như đang ở địa ngục. Thanh âm nọ như nước thủy triều vọt tới, liên tu bất tận tựa như vô cùng vô tận. Trong lòng Lý Cường khấn trương gấp gấp, hắn không biết cách nào trợ giúp Mạc Hoài Viễn chỉ có thể ngậm cầu khẩn lão thiên buông tha cho hắn.

Có lẽ là lời cầu khẩn của hắn nổi lên tác dụng, thanh âm dần dần tiêu tán. Lý Cường kinh ngạc phát hiện toàn thân mình đã đầm mồ hôi. Hắn đã thật lâu không còn rơi vào tình trạng đổ mồ hôi như thế này, không ngờ quái thanh lại có thể làm cho hắn xuất mồ hôi lạnh, như vậy có thể biết, Mạc Hoài Viễn tu tiên khó khăn đến thế nào.

Lý Cường kinh hãi phát hiện, đoàn linh quang đang co rút lại, hơn nữa phát ra thất thải quang mang vô cùng kỳ dị, rất nhanh, sắc thái huyền lạn vô cùng tinh khiết nguyên chất đã được thay bằng một hình người

nhỏ đang co súc lại trong màn lam quang. Hắn không biết cửa quan trọng nhất Trọng Sinh Quan của Mạc Hoài Viễn đã tới rồi, đây cũng là một cửa hung hiểm nhất.

Chung quanh đột nhiên khôi phục nguyên dạng, vẫn là Tiên Hoa cốc như trước, ánh nắng tươi sáng nhưng Lý Cường lại có một cảm giác đại họa đang đến trước mắt, hắn không kịp suy nghĩ mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn, đồng thời đem Hấp Tinh kiếm vự vờn quanh thân mình. Xưa nay hắn đều luôn rất cẩn thận nên lần này cũng không ngoại lệ.

Lam quang khi sáng khi tối hòa lẫn kim quang của Kim Liên Ngọc Tọa nhìn thật quái dị ẩn bí.

Thần thức Lý Cường vừa động, hắn ngẩng đầu nhìn lên, hắn không biết từ khi nào có một đoàn mây trắng rất nhanh quay cuồng bay tới. Nhất thời Lý Cường cảm thấy có một loại uy hiếp thật lớn, hắn không biết đây chính là Thiên Sát, loại Thiên Sát này còn được gọi là bạch sát, là thiên kiếp của nguyên anh tu Tán Tiên, nó cùng tu thần ma thiên kiếp thanh sát, cùng với người tu chân độ kiếp thiên kiếp hắc sát cũng cùng xưng là thiên kiếp tam sát, đến không hình đi không bóng, rất khó lòng phòng bị, không thể nào so sánh.

Loại thiên kiếp này đối với nguyên anh tu Tán Tiên thì khởi tác dụng, những người khác thì không cần ngại. Nhưng vì Lý Cường dùng Kim Liên Ngọc Tọa che chở cho Mạc Hoài Viễn cho nên thiên sát đối với hắn cũng khởi lên tác dụng gián tiếp. Trong áp lực thật lớn, Lý Cường nghĩ cả người lông tóc cũng đều dựng lên, cùng thời gian, hắn đem công lực vận tới cao nhất, Lan Uẩn chiến giáp phát ra quang hoa Tử Sắc chói mắt, hắn trừng mắt hét lớn: " Chuyết !"

118. Chương 118

Vân Ngọc uể oải ngồi trên một gốc cây đại thụ, phẩy tay nũng nịu cười nhẹ nói: " Tỷ a, tiểu muội đến bây giờ cũng không rõ vì sao tỷ cứ đuổi theo người ta không tha...hihi...tỷ, có phải người coi trọng hắn không, muốn cùng hợp tịch song tu? Oa, không phải tỷ đã động xuân tâm rồi chứ...không nên..tỷ...không..! Phải rồi a...! ..haha!

Diệp Phong Linh một tay ôm bả vai Vân Ngọc, một tay dứ dứ trước mặt nàng, cười mắng: " Dám nói xấu lão tỷ của người, xem ta như thế nào trị bại hoại người !"

Vân Ngọc đột nhiên nói: " Đừng nhúc nhích ! Có chuyện !"

Diệp Phong Linh cười nói: " Đừng nghĩ dời đi lực chú ý của tỷ, ta..."

Đại địa đột nhiên chấn giật lên, ngay sau đó lại dừng một chút. Diệp Phong Linh buông tay ra, kinh ngạc nói: " Chuyện gì xảy ra?"

Một tiếng vang kịch liệt từ dưới đất truyền đến, cả Mê Lâm cũng đều rung động. Vân Ngọc vẽ mặt kinh ngạc: " Tỷ, hình như là từ dưới đất truyền đến đó, di? Sao lại yên lặng rồi?"

Diệp Phong Linh kinh nghi không chừng, nói: " Chúng ta phải cẩn thận một chút." Trong lòng cả hai đều cảm thấy thắc thỏm bất an.

Qua thời gian rất lâu, một chút động tĩnh cũng không có. Vân Ngọc nói: " Hình như không có việc gì nữa, kỳ quái..."

Vừa dứt lời đột nhiên trước mặt xuất hiện một thiếu niên. Gương mặt người này kỳ lạ, có vẻ khắc khổ, hai đôi thọ mi kéo dài trên mặt, nửa người hắn cời trần, thắt lưng tùy tiện dùng một sợi dây mềm buộc lại, thần sắc cổ quái cực kỳ.

Diệp Phong Linh kéo Vân Ngọc ra sau, đồng thời phun ra phi kiếm phòng thân, yêu kiều quát: " Người là ai?"

Người nọ nhìn hai tỷ muội, nói: " Ân, không tệ, vừa trùng hợp." Ý hắn nói chính là Vân Ngọc.

Trong lòng Diệp Phong Linh cảm thấy sợ hãi, nàng kêu lên: " Tiểu muội, mau xuất kiếm! Nguy hiểm!"

Vân Ngọc bắn ra phi kiếm bảo vệ toàn thân. Người nọ lắc đầu: " Vô dụng thôi, hai người các người không cần phản kháng, bây giờ ta thiếu hai thị nữ, chọn hai người các người đi." Trên tay hắn đột nhiên bắn ra năm đạo bạch quang, gắt gao cuốn lấy hai người, đồng thời đưa tay chụp lấy phi kiếm của cả hai.

Diệp Phong Linh cả kinh hồn phi phách tán, hét lớn: " Chúng ta là đệ tử Tuệ Hành Cung, người muốn làm gì?"

Người nọ lạnh lùng nói: " Cho dù người là con gái của thiên vương lão tử thì cũng vô dụng."

Vân Ngọc nhỏ giọng nói: " Tỷ, nguyên anh của ta bị phong bế."

Diệp Phong Linh sợ hãi phát giác nguyên anh của chính mình cũng bị phong bế.

Người nọ lẳng không nâng lên hai tỷ muội nói: " Đừng phản kháng, ta chỉ cần các người hỗ trợ, không có ác ý, sau khi xong chuyện sẽ khôi phục cho các người." Một tiếng quát nhẹ: " Đi!" Ba người liền trống rỗng biến mất.

Người nọ chính là người mới tu thành Tấn Tiên, Mạc Hoài Viễn.

Bởi vì Lý Cường liều mạng ngăn cản thiên sát, Mạc Hoài Viễn cơ hồ không chịu ảnh hưởng, phi thường thuận lợi tu vào Tấn Tiên, thậm chí hắn cũng không cần phải tự tổ lại hình dáng lần nữa mà vẫn bảo trì được nguyên mạo. Đợi đến khi ngưng thể thành hình đại công cáo thành, thì mới phát hiện Lý Cường té xỉu bên tường, cả Giai Không Cung đã chấn thành phần mặt, chỉ còn lại đại sảnh trống rỗng, trên mặt đất một mảnh lang tạ.

Mạc Hoài Viễn thấy thể lập tức hiểu được Lý Cường vì ngăn cản thiên sát cho hắn nên mới như thế, mất hẳn nhất thời chuyển hồng, vội ôm lấy Lý Cường thuận di qua Thanh Tĩnh Cung.

Lý Cường bị thương rất nặng, cả người vết máu loang loang. Mạc Hoài Viễn lấy lại bình tĩnh, dùng thần thức tinh tế xem xét, thấy trong cơ thể Lý Cường đã hoàn toàn rối loạn, Thái Hạo Toa không ngừng di động như muốn phá thể chui ra. Mạc Hoài Viễn đưa tay xuất ra hư trảo, ngón tay nhẹ nhàng di động, bắt Thái Hạo Toa ra ngoài. Trong lòng hắn kinh ngạc không thôi, không biết thôi, không biết trong cơ thể sao lại có nhiều thứ cổ quái như vậy. Hắn nhu nhu con mắt, cả kinh kêu lên: " Sao lại có cả Hỏa Tinh trong đó...a..nga, thì ra là vậy. Nhưng trước tiên phải phong ấn rồi hãy nói."

Bây giờ Lý Cường đã tới cận kề bên bờ tử hỏa nhập ma, may là được Mạc Hoài Viễn phong ấn nguyên anh, tạm thời sẽ không nguy hiểm, nhưng hắn giống như một đoàn liệt hỏa bị thiêu đốt, toàn thân đỏ rực như một dòng sông lớn đang bị thiêu cháy, co rút lại trên giường của Thanh Tĩnh Cung.

Mạc Hoài Viễn lấy ra một pháp bảo bằng tơ tằm màu xanh, xuất ra khỏi tay, hóa thành thanh khí trong suốt bao vây Lý Cường. Vật này dùng tơ của Long Sáp Tầm Trùng luyện chế, kỳ tích cực âm, gọi là Thiên Âm Ti, tạm thời có thể khống chế nhiệt độ đang không ngừng tăng cao của Lý Cường.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn lại thấy đau xót, Lý Cường thuộc thuần hỏa tính dương cương thể làm cho hắn lâm vào khó khăn, hắn mặc dù có thể cứu trị, nhưng sau khi Lý Cường tỉnh lại, sợ rằng tu vi ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không đạt tới nữa. Mạc Hoài Viễn không muốn huynh đệ của mình vì mình mà công lực tổn hao nhiều, suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra một biện pháp.

Lúc Lý Cường tiến vào Mê Lâm thì hắn cũng đã nhìn thấy có hai vị cô nương cũng đi vào. Mạc Hoài Viễn nghĩ thầm: " Nếu trong đó có một người là thuần âm thể thì quá tốt. Hắn cũng thật sự nghĩ không ra còn biện pháp nào nữa, cho dù hai cô gái này là con của các vị thần tiên, thì trước tiên cũng phải bắt về sử dụng, chỉ cần có thể cứu được Lý Cường, hắn cũng không có chỗ nào cố kỵ.

Sau khi Mạc Hoài Viễn phát hiện Vân Ngọc có thuần âm thể, trong lòng thật sự là vui vẻ dị thường. Hắn lập tức mang theo hai nàng thuận di qua Thanh Tĩnh Cung.

Diệp Phong Linh bị Mạc Hoài Viễn làm sợ đến muốn chết, vị thiếu niên có hai hàng lông mi dài này, thực lực quả thật quá kinh khủng, trong lòng nàng không kịp hối hận tại sao mình lại có lòng hiếu kỳ nặng nề như vậy. Mạc Hoài Viễn nói: " Tiểu nha đầu, thương lượng với người một chút, huynh đệ của ta phải cần có thuần âm thể cứu trị cho nên muốn nhờ người hỗ trợ." Ngoài miệng hắn nói thương lượng, nhưng ngữ khí cũng là uy hiếp.

Diệp Phong Linh kêu to: " Người muốn làm gì a? Cái gì là thuần âm thể...người..người không được động tới muội muội của ta!"

Mạc Hoài Viễn lạnh lùng hừ nói: " Tiểu nha đầu, ta đây thương lượng với các người, nếu chậm trễ thương thể của huynh đệ ta, lời mạnh miệng ta không thêm nói, Tuệ Hành Cung kia của các người đừng nghĩ tiếp tục tồn tại, ta sẽ đem nó tiêu diệt thật sạch sẽ."

Diệp Phong Linh rùng mình một cái, thanh âm run rẩy hỏi: " Người...người là ai?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là bằng vào thực lực Tán Tiên của ta, tốt nhất là các người nên nghe lời."

Vân Ngọc đột nhiên nói: " Tỷ ! Người trên giường chính là Lý Cường."

Mạc Hoài Viễn ngẩn ngơ, trong lòng không khỏi kêu khổ: " Chết rồi, các nàng nếu là bằng hữu của huynh đệ thì thật xui xẻo." Hắn biết tính Lý Cường nhất định sẽ không để cho bằng hữu vì hắn mạo hiểm nên trong lòng không khỏi khẩn trương.

Diệp Phong Linh đột nhiên cắn răng nói: " Được ! Ta cứu hắn, người nói làm sao đây?"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Người không được, thể chất của người bác tập không thuần, còn nàng kia là thuần âm thể."

Vân Ngọc khiếp đảm trốn ở phía sau Diệp Phong Linh, nhỏ giọng nói: " Không phải chuyện của ta!"

Mạc Hoài Viễn nói: " Nếu các người là bằng hữu của huynh đệ ta, xin hãy giúp hắn một tay, ta thề, sau này bất luận các người có yêu cầu gì, ta cũng đều hỗ trợ." Hắn đã thật nóng nảy.

Diệp Phong Linh và Vân Ngọc nhìn nhau, một hồi lâu Vân Ngọc nhỏ giọng hỏi: " Làm sao cứu a?"

Mạc Hoài Viễn cầm tay nàng, cười đến hai hàng lông mi trắng bay loạn, mắt tỏa ánh sáng: " A...người đáp ứng rồi, haha, người yên tâm! Rất dễ dàng thôi, chỉ cần dùng nguyên anh của người đi đến giúp tiểu vũ trụ đang rối loạn của hắn, có ta thủ hộ một bên, rất nhanh sẽ không còn việc gì nữa, haha..." Hắn vui đến tột cùng, phải biết rằng tự nguyện cứu trợ với bị động cứu trợ sẽ có hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Diệp Phong Linh bắt đầu nói: " Tiểu muội, người phải cẩn thận đó, đều là do tỷ tỷ không tốt."

Cũng may hai cô nương đối với Lý Cường cũng không phản cảm, hơn nữa dưới sự uy hiếp và dụ hoặc của Mạc Hoài Viễn nên cũng không thể kháng cự. Vân Ngọc vốn là một tiểu cô nương tùy hòa thiện lương, đối với việc trợ giúp người cũng không mâu thuẫn, chỉ là vì lúc đầu Mạc Hoài Viễn mở miệng là đòi thuần âm thể, các nàng mơ hồ không rõ là chuyện gì xảy ra, cho nên mới sợ hãi. Nghe xong sự giải thích của Mạc Hoài Viễn, Vân Ngọc trầm tĩnh lại, nói: " Tiền bối, ta không hiểu làm sao, người cứ việc chỉ dạy đi."

Mạc Hoài Viễn tiện tay lấy ra một thanh phi kiếm đưa cho Phong Linh, nói: " Người sang một bên tự mình tu luyện cái chuôi Tuệ Tâm kiếm này, nếu huynh đệ ta có thể khôi phục, ta còn nhiều pháp bảo tặng cho tỷ muội các người hơn."

Diệp Phong Linh tức khí nói: " Chúng ta không phải tham lam pháp bảo của người..."

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Đó là đương nhiên, ý tứ ta bảo người sang một bên tu luyện là miễn cho người cảm thấy nhàm chán, cho người tìm việc để làm thôi."

Diệp Phong Linh nghe xong thiếu chút nữa tức chết, ngẫm lại không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận Tuệ Tâm kiếm, đột nhiên nàng giật mình, cả kinh kêu lên: " Đây là phi kiếm của Tuệ Hành Cung chúng ta...là...là phi kiếm của tổ tiên Nghiễm Tuệ chân nhân, người ở đâu có được?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Nga, các người là đồ tử đồ tôn của Nghiễm Tuệ a ? Ha ha, tốt ! Nói cho người, lúc Nghiễm Tuệ độ kiếp thì chính ta hộ pháp cho nàng, nàng độ kiếp xong , đưa cho ta không ít pháp bảo, trong đó có Tuệ Tâm kiếm."

Vân Ngọc thì là một một sách, đối với điểm tịch bổn môn nhớ kỹ rõ ràng, nàng kinh nghi nói: " Tổ tiên để lại ngọc đồng giản có ghi lại trời ạ ! Người là"

Mạc Hoài Viễn vung tay lên nói: " Biết là được, không cho nói !"

Vân Ngọc cung kính đáp: " Dạ !"

Diệp Phong Linh nóng nảy: " Tiểu muội, hửn là ai vậy ?" Nàng là một người nóng nảy không kiên nhẫn để đọc những điển tịch trong sách, vì thế không biết là chuyện gì, chỉ quan tâm tới chuyện liên quan đến ngọc đồng giản.

Vân Ngọc không dám nói, Diệp Phong Linh gấp đến độ cuống quýt dậm chân. Vân Ngọc nhìn Mạc Hoài Viễn liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: " Ngẫm lại bức họa bên trong tổ tiên đường của chúng ta"

Diệp Phong Linh suy tư, trong lòng kinh hãi, vội vàng run rẩy trứ tiến lên tham bái: " Linh nhi tham kiến tiên bối, xin tiên bối tha thứ Linh nhi đã vô lễ."

Mạc Hoài Viễn khoát tay nói: " Không cần, ta cũng là không có biện pháp, ai biết Tuệ nhi lại khai tông lập phái, xuất cái gì Tuệ Hành cung, chỉ cần huynh đệ ta không có việc gì, hết thấy đều cũng dễ nói chuyện."

Tới bước này, hai người cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe Mạc Hoài Viễn an bài. Diệp Phong Linh tay cầm Tuệ Tâm kiếm, đó là một thanh phi kiếm màu lam, hình tượng như một lá cây màu xanh biển, tại Tuệ Hành Cung đại bộ phận điển tịch đều cũng nhắc tới thanh kiếm này, nó là một biểu tượng của Tuệ Hành Cung, bất quá từ khi khai tông lập phái, thì không ai nhìn thấy qua cái chuôi phi kiếm này, nàng biết, nếu mình cầm cái chuôi phi kiếm này trở về, sợ rằng cả Tuệ Hành Cung đều cũng oanh động.

Diệp Phong Linh không dám nhiều lời, cầm phi kiếm chậm rãi lui lại bên chân tường. Mạc Hoài Viễn ngón tay bắn ra một chút bạch quang, bắn vào trong cơ thể của nàng, Diệp Phong Linh cảm thấy được cả người chấn động, nguyên anh bị phong bế đã giải mở.

Mạc Hoài Viễn lại cấp cho nàng một ngọc đồng giản: " Ấn theo ngọc đồng giản pháp môn tu luyện có thể nhanh hơn bội lần. Nhớ kỹ, tu luyện cần phải đi một mạch, không thể dừng lại, hiểu chưa ?"

Diệp Phong Linh vừa mừng vừa sợ, vội thi lễ nói: " Đệ tử tuân mệnh !"

Vân Ngọc cẩn thận hỏi : " Tiên bối, Ngọc nhi nên làm như thế nào ?"

Mạc Hoài Viễn trước tiên giải mở nguyên anh cho nàng, sau đó dương tay xuất một đạo phòng hộ pháp bảo, đem nàng và Lý Cường hai người vây ở chính giữa, đồng thời thu hồi Thiên Âm Ti, lúc này mới truyền âm nói: " Tiểu nha đầu, ngươi đến trước nâng hửn lên khoanh chân ngồi lại là được."

Vân Ngọc đưa tay, nâng Lý Cường dậy, giúp hửn khoanh chân ngồi, nói: " Được rồi, tiên bối."

Mạc Hoài Viễn thoáng do dự liếc một chút, còn nói : " Ngươi ngồi ở phía sau hửn, ôm sau lưng, cũng khoanh chân ngồi."

Vân Ngọc nhất thời mắc cỡ về mặt đỏ bừng, lúng túng tay chân nói: " Đây"

Mạc Hoài Viễn không buông tha nói : " Nhanh lên một chút ! Nhanh lên một chút !"

Vân Ngọc thiếu chút nữa muốn khóc lên, thật sự là quá đáng a, dĩ nhiên cũng bắt nàng phải ôm một nam nhân. Nhưng đã đến nước này cũng không còn do nàng làm chủ nữa.

Nàng run rẩy cánh tay, ủy khuất ôm phía sau lưng Lý Cường. Một cỗ nhiệt dương khí lập tức tỏa trên thân, tâm thần nàng run lên, không khỏi vừa tức vừa thẹn, nhắm mắt lại nói: " Được tốt lắm, được rồi"

Mạc Hoài Viễn khoanh chân ngồi ở một bên, nhắm chặt hai mắt, lông mi trắng khẽ nhếch, nói: " Tốt, được rồi, nghe ta nói, ngươi làm bước đầu tiên, đem tâm thần chìm vào nguyên anh lý"

Vân Ngọc đem tâm thần chìm vào nguyên anh. Mạc Hoài Viễn hai tay kháp định linh huyền, quát khẽ : " Khử !" Ngón tay bắn ra một bạch quang, đem hai người gắt gao quấn quanh cùng một chỗ. Hửn há mồm phun ra tiên linh khí mới có của Tấn Tiên, xâm nhập vào cơ thể Vân Ngọc . Mạc Hoài Viễn dùng cách này thật rất mạo hiểm, hửn vừa mới tu thành Tấn tiên, tiên linh khí chưa tu luyện tinh thuần, bất quá vì cứu Lý Cường, hửn cũng quản không được hơn nữa.

Nguyên anh của Vân Ngọc cẩn thận tỉnh mở hai mắt, nguyên anh mặc phần sắc tâm giáp, kiều tiểu đáng yêu. Thanh âm Mạc Hoài Viễn đột nhiên vang lên bên tai nguyên anh : " Nhớ kỹ, sau khi đi qua, lập tức dụng thuần âm khí của ngươi sửa sang lại tiểu vũ trụ rối loạn của hửn."

Vân Ngọc cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm: " Phải chạy đi đâu sửa sang lại tiểu vũ trụ của hân a ?"

Một đạo kim quang bằng bạc đem nguyên anh của Vân Ngọc gắt gao bao vây, mạnh mẽ tống vào trong cơ thể Lý Cường.

Vân Ngọc khiếp đảm đến cái gì cũng quên hết, chỉ thấy một luồng huyền lạn chói mắt đồng thời lại có một tiểu vũ trụ hỗn loạn không chịu nổi xuất hiện tại trước mắt nguyên anh của nàng, nàng hiểu được đã tới tử phủ của Lý Cường. Bên tai lại vang lên thanh âm Mạc Hoài Viễn : " Tiểu nha đầu, thay thế chủ nhân thôi động tiểu vũ trụ của hân."

Tử phủ của Lý Cường giống như là núi lửa bộc phát, Vân Ngọc quả thực không biết nên như thế nào xuống tay, cho tới bây giờ nàng không có ném thử qua pháp môn cứu người loại này bao giờ.

Mạc Hoài Viễn biết, nếu Vân Ngọc cố gắng để làm, lý cường chẳng những có khả năng khôi phục nguyên lai tu vi, thậm chí còn có thể tăng cao. Hân cẩn thận từng bước một, từng bước để Vân Ngọc, căng thẳng vượt qua cửa ải nguy hiểm nhất rồi mới cởi phong bế cho nguyên anh của Lý Cường.

Thần thức của Lý Cường bị Mạc Hoài Viễn mạnh mẽ áp vào trong nguyên anh, bởi vậy, nguyên anh giam cầm vừa được cởi, hân liền tỉnh lại, chỉ bất quá là nguyên anh tỉnh mà thôi. Lý Cường mở mắt nguyên anh, ngạc nhiên phát hiện bên người dĩ nhiên, cũng đang có một nguyên anh, là một nguyên anh mặc phần sắc tâm giáp, là một tiểu nguyên anh phi thường xinh đẹp, hơn nữa lại là một cô gái, còn rất quen mặt.

Lý Cường cảm thấy thật ngạc nhiên, nguyên anh ở trong cơ thể không thể nói chuyện, hân nhìn không được phải sờ vào đầu của tiểu nguyên anh. Vân Ngọc đột nhiên phát hiện Lý Cường có thể cử động, lại sờ vào đầu nguyên anh của mình, tức giận đến đưa tay đẩy ra, con mắt mở to, bộ dáng có vẻ tức giận.

Thật quá thú vị, Lý Cường như thế nào đều cũng không nghĩ tới sẽ có một nguyên anh tiểu muội muội bên người. Do đang ở trong chính cơ thể của mình, Lý Cường có chút không kiêng kỵ, nghĩ thầm: " Hay ! Dám đánh ta !" Hân ôm nàng, trong phút chốc, hai người đồng thời tràn dâng một loại cảm giác kỳ diệu tuyệt luân. Nói giỡn sao, nguyên anh ôm nhau, cũng chính là tâm linh trực tiếp tiếp xúc và va chạm. Vân Ngọc nhất thời như nằm mộng, đừng nói đẩy hân ra, ngay cả khí lực để động thủ cũng không có.

Loại cảm giác kỳ diệu này cho tới bây giờ Lý Cường cũng không có cảm thụ qua, giống như là đáy lòng có một sợi dây đàn rung động, cái loại cảm giác mừng như điên, hưng phấn dâng trào đầy mỹ cảm, cực độ vui sướng như những làn sóng dâng tràn vào trong tâm linh, hân choáng váng, ngây dại, như thế nào cũng không muốn buông tay, thậm chí cứ ôm nhau như vậy, cho đến vĩnh viễn.

Đến lúc này thì hai người đồng thời nghe được một tiếng quát khê: "Vận công !"

Hai người không tự chủ được liền bắt đầu thôi động tiểu vũ trụ. Cử động này suýt chút đã có thể không chịu nổi, Lý Cường thuộc thân thể thuần hỏa tính, mà Vân Ngọc lại là thuần âm thể, vốn là nước lửa bất tương dung , bất quá, nguyên anh Vân Ngọc có thêm một đồ vật, đó là tiên linh khí của Mạc Hoài Viễn phun ra, có nó dung hòa, hai người nhất thời nước lửa hòa tan, không phân biệt được nữa.

Lý cường quả thực dễ chịu vô cùng, chẳng những thân thể bị thương và công lực rất nhanh khôi phục, còn có thêm một người không biết từ nơi nào tới, một tiểu nguyên anh xinh đẹp, cho tới bây giờ hân vẫn không có cảm giác thư giãn thoải mái như thế. Ôm Vân Ngọc, hân cũng nhất định không buông tay, chỉ là một lần một lần vận công, chẳng những chính mình công lực tăng nhiều, ngay cả đưa luôn tu vi Vân Ngọc cũng đã tăng cường mạnh lên.

Vân Ngọc cũng thẹn thùng cúi đầu vận công, nàng cũng không có nghĩ đến, nguyên anh tiếp xúc như thế lại tuyệt vời kỳ lạ.

Mạc Hoài Viễn rốt cục trầm tĩnh lại, vui vẻ nghĩ: " Huynh đệ vận khí thật sự là không tệ, nếu không có thuần âm thể của tiểu nha đầu, vậy đã quá khó khăn, hắc hắc, huynh đệ sẽ không thể rời khỏi nàng, dù sao tu chân giới hợp tịch song tu cũng có rất nhiều, có thêm một đôi của họ cũng không là gì.

Mạc Hoài Viễn biết hai người nhất thời không có gì đáng ngại, liền lặng yên thuấn di qua Giai Không Cung, tìm được Kim Liên Ngọc Tọa và Hấp Tinh kiếm, còn có Huyền Dương Hoàn cắt thành hai đoạn, rồi lại thu thập những mảnh vụn của Lan Uẩn chiến giáp.

Diệp Phong Linh đem Tuệ Tâm kiếm tu luyện xong, đứng dậy, phát hiện Mạc Hoài Viễn đã vắng mặt, chỉ ở trên giường có hai người đang ôm nhau, tiểu muội của mình đang nằm gọn trong lòng ngực Lý Cường, còn tên Lý Cường đáng chết kia, đang ngồi trên giường, cả người lóe lên tử sắc quang mang thật chói mắt, tựa hồ đã khôi phục công lực. Diệp Phong Linh không khỏi sắc mặt ửng đỏ, nàng không hiểu nên làm cái gì bây giờ nữa.

Diệp Phong Linh ngơ ngác địa nhìn hai người, hàng trăm tư vị trôi lên, nàng cũng không biết làm sao lại như vậy, cứ nhiên có một tia cảm tức trong đó, trong lòng cảm thấy áy náy vạn phần, hiểu được là do mình hại tiểu muội. Nàng cứ như vậy ngơ ngác nhìn, cũng không biết qua bao lâu.

Mạc Hoài Viễn đột nhiên xuất hiện tại bên người nàng, hỏi: " Nha đầu, kiếm luyện được rồi ?"

Diệp Phong Linh cả kinh, cúi đầu nói: " Dạ, tiền bối, tu luyện tốt lắm rồi."

Mạc Hoài Viễn nhìn hai người trên giường, nói một câu Diệp Phong Linh nghe không hiểu : " Quá thì không được" Hắn bắn ra một đạo bạch quang, mạnh mẽ thu hồi nguyên anh của Vân Ngọc trở về trong cơ thể nàng, đồng thời phun ra tiên linh khí trợ giúp Lý Cường vận công.

Lý Cường đột nhiên phát hiện, tiểu nguyên anh xinh đẹp kia bị một cổ kinh lực mạnh mẽ cướp ra khỏi lòng ngực mình, hắn nhất thời khản trương, lập tức muốn khôi phục lại thần trí như cũ, ai ngờ căn bản là không làm được. Lúc này chợt nghe bên tai đột nhiên có người nói đạo: " Mau vận công ! Không nên suy nghĩ nhiều, ta là Mạc Hoài Viễn, ngươi yên tâm đi !" Lý Cường nhất thời an tâm , lại một lần rồi lại một lần tiếp tục vận công.

Vân Ngọc tỉnh lại, kinh nghiệm vừa rồi tựa như một giấc mộng xinh đẹp động lòng người , đã ghi khắc vào sâu trong tâm linh nàng. Nàng mở mắt, phát hiện mình dĩ nhiên cũng đang nằm ở trong lòng ngực Lý Cường, một tay còn gắt gao ôm cổ hắn. Vân Ngọc thẹn thùng tới cực điểm, chỉ cảm thấy trên mặt như bị lửa thiêu, nàng lén lút nhìn quanh mọi nơi, âm thầm cầu khẩn, tốt nhất không ai phát hiện, ai ngờ liếc mắt, chợt nhìn thấy Mạc Hoài Viễn đang cười cười nhìn mình, ngay sau đó lại nhìn thấy khuôn mặt cổ quái của lão tử, nàng mắc cỡ đến nỗi trái tim cũng như muốn vọt ra ngoài.

Nhảy xuống giường, Vân Ngọc nhào vào trong lòng Diệp Phong Linh, ủy khuất nói: " Tỷ, ta ta cũng không biết như thế nào lại như vậy đi thôi !" Nàng tấm tức như muốn khóc.

Diệp Phong Linh ôm Vân Ngọc, đau lòng nói: " Tiểu muội ngoan ! Đều là tỷ không tốt, chúng ta đi thôi." Vân Ngọc nằm ở trong lòng Diệp Phong Linh, miệng thì tấm tức, nhưng khóe miệng lại mang theo một ý cười.

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta thiếu các ngươi hai tiểu nha đầu một phần tình, sau này vô luận chuyện gì, chỉ cần ta có khả năng giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không chối từ. Ân, đồ vật này đưa cho hai người các ngươi, đây là pháp bảo Nghiễm Tuệ lưu lại, xem như vật quy nguyên chủ đi, còn có một ít pháp bảo, các ngươi đem trở về chia nhau."

Diệp Phong Linh hành lễ nói: "Tiền bối có rảnh xin mời đến Tuệ Hành Cung chỉ giáo, Linh nhi ...trước tiên tạ qua."

Vân Ngọc trong lòng cũng không muốn đi, bất đắc dĩ vừa rồi làm nũng thì chính tự mình nói phải đi , lúc này thật không tiện đổi lời, Diệp Phong Linh lại cực kỳ vũ đoạn, nàng nghĩ là tiểu muội phải nếm đau khổ, thêm do nàng đã gây ra họa, cho nên thâm nghĩ sớm một chút rời đi. Mạc hoài thấy Lý Cường đã không còn gì đáng ngại, liền không hề ngăn cản hai tỷ muội, cho các nàng một số pháp bảo đáp tạ, đem hai tỷ muội đưa ra khỏi cung.

Lý Cường lần này tọa công hơn một tháng trời mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã lập tức nhìn đáo đát xung quanh, Mạc Hoài Viễn đứng ngay trước mắt mà như không nhìn thấy, câu nói đầu tiên vừa mở miệng đã làm Mạc Hoài Viễn choáng váng.

"Cái...kia nguyên anh tiểu muội muội là ai ? Nàng ở nơi nào ?"

Mạc Hoài Viễn cười khổ nói: " Ai, huynh đệ, ngươi như thế nào không hỏi chuyện lão ca tu tiên, cũng không hỏi thương thế của mình thế nào, bế quan hơn một tháng, tỉnh lại liền mở miệng tìm Tiểu muội muội có đúng hay không có chút quá đáng a."

Lý Cường liếc hắt một cái, nói: " Lão ca a, như vậy còn muốn hỏi ? Nếu người không tu được Tán Tiên thì ta đã xong đời rồi, nói mau nàng là ai ?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Có phải người coi trọng tiểu cô nương phải không ?"

Lý Cường do dự liệu một chút, nói: " Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, phi thường tuyệt vời, nàng là ai ? Nói mau a !"

Mạc Hoài Viễn không khỏi đắc cười ha hả, nói: " Ha ha, cái gì kỳ quái cảm giác, lão đệ có đúng hay không yêu nàng mất rồi?"

Lý Cường cũng mặc kệ Mạc Hoài Viễn nói cái gì, chỉ không ngừng hỏi: " Nàng là ai ? Nàng là ai ?"

Thấy Lý Cường đưa mắt nhìn chằm chằm mình, vẻ mặt chờ mong, Mạc Hoài Viễn trong lòng suy tư: " Chết rồi, nếu huynh đệ biến thành tình si đã có thể phiền toái liễu ai ? loại...này công pháp như thế nào lợi hại như vậy, di chứng không nhỏ." Hắn bị Lý Cường nhìn đến không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là nói: " Các nàng là tuệ hành cung đệ tử"

Lý Cường kinh hãi thất sắc: " Có phải là hai tiểu cô nương trong Mê Lâm không?"

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: " Các nàng là nữ tu chân đến Tinh Cung gần đây nhất."

Nguyên anh của Vân Ngọc rất nhỏ, tại tử phủ rất khó thấy rõ diện mục, nhưng một khi nghe nói là một trong hai nàng, Lý Cường lập tức biết là ai: " Nguyên lai là Ngọc nhi !" Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: " Là nàng cứu người, nếu không có thuần âm thể của nàng, sợ rằng người đã tẩu hỏa nhập ma rồi."

Lý Cường nói: " Ta biết, cho nên ta muốn tìm nàng !"

Mạc Hoài Viễn hai tay phe phẩy, nói: " Nàng đã đi rồi. Huynh đệ a, người sẽ không thật sự coi trọng nàng đó chứ." Hắn tiếp tục trêu chọc Lý Cường.

Lý Cường nói: " Lão ca người không hiểu, bởi vì người không có kinh nghiệm qua a a, còn muốn cảm ơn lão ca, đã làm cho tiểu đệ cảm nhận được ý cảnh tuyệt vời như thế , quả thực là khắc cốt minh tâm a."

Mạc Hoài Viễn phát giác Lý Cường đang thật lòng, vì vậy cười nói: " Ân, huynh đệ, vậy người cứ lớn mật đeo đuổi đi, ta nghĩ bằng vào bản lãnh của người, hẳn là không có chuyện, có cái gì cần lão ca ra mặt thì cứ phân phó."

Lý Cường dở khóc dở cười nói: " Hay thật, loại này mà cũng có thể hỗ trợ sao ? Thôi cứ để ta tự đi một mình đi."

Mạc Hoài Viễn ha ha cười to: " Đúng, đúng, đúng ! Loại việc này nếu hỗ trợ, thường thường sẽ càng làm càng rối, ha ha, huynh đệ cũng mau thanh tỉnh đó." Hắn thật sự là rất vui vẻ, lại nói: " Kim Liên Ngọc Tọa của người và Hấp Tinh kiếm đều cũng hoàn hảo không tổn hao gì, Lan Uẩn chiến giáp, Huyền Dương Hoàn ta đều cũng một lần nữa giúp người tu luyện qua. Huynh đệ, sau này không cho liều mạng như vậy biết không ? Người lần này quá nguy hiểm rồi, ta đã sớm chuẩn bị tốt pháp bảo đối phó thiên kiếp, vậy mà một kiện cũng không có dùng tới, nếu không phải Thái Hạo Toa và Lan Uẩn chiến giáp công năng đặc thù, huynh đệ à, dù ta có bản lãnh cũng không thể nào cứu được người a."

Lý Cường cười nói: " Ta không có liều mạng a, ai biết thiên kiếp lợi hại như vậy, ta chỉ là tưởng cấp cho lão ca giảm bớt một chút áp lực, a a, lần sau không dám nữa." Hắn bây giờ đã hiểu được, trong truyền thuyết nguyên anh tu luyện Tán tiên tựa hồ như rất dễ dàng, ai ngờ chính tự mình chứng kiến tình huống thực tế nhưng lại hoàn toàn khác hẳn, sợ rằng so với người tu chân độ kiếp còn muốn lợi hại hơn nữa, trách không được Tán tiên ít như vậy, một cửa này thật sự là không dễ qua.

Mạc Hoài Viễn hiểu được ý tứ của Lý Cường, hẳn là không muốn làm mình bất an mới cố ý nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán: " Bằng hữu như vậy đi nơi nào mà tìm a ? Cũng có thể nói lão thiên đối với mình không tệ, rốt cục có thể thoát khỏi ra.

Mạc Hoài Viễn nói: " Huynh đệ, chúng ta cùng nhau, đồng thời phá đi Hoàn Vũ Thanh Điện đại trận, sau đó chúng ta sẽ rời đi nơi này."

119. Chương 119

Mạc Hoài Viễn vẫn đi ở phía trước, không nói một câu nào với Lý Cường. Lý Cường vẫn hồ hững kể lại chuyện sau khi hai người chia tay. Mạc Hoài Viễn nghe được tin tức kinh người là phật tông đã rời khỏi thế giới này, hồi lâu hắn vẫn không nói gì, cuối cùng mới nói: "Ta và Phật tông cử đại trưởng lão đều rất quen thuộc, không nghĩ tới bọn họ dĩ nhiên, cũng bằng vào uy lực của thần khí mà vượt qua được thế giới này, quả thật thần kỳ, làm cho người ta ước mơ a."

Lý Cường hỏi: "Đệ vẫn không rõ rời khỏi được thế giới này thì có tác dụng gì?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "A a, người không có đạt tới tu chân cảnh giới đó, thì không có biện pháp thể hiểu được đâu. Như người bây giờ cũng chỉ như đang đi trong những đường hầm, người sẽ không biết trời đất bên ngoài lớn đến bao nhiêu, đặc sắc đến thế nào, chỉ khi nào người đi ra ngoài được thì mới có thể nhìn thấy, thần khí kia giống như một cái chìa khóa dùng để mở cánh cửa vượt qua thế giới bên ngoài đó."

Lý Cường cái hiểu cái không gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, hỏi: "Nhưng vẫn còn không hiểu nhiều, lão ca, Tán Tiên cũng có thể đến nơi đó hay sao?"

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: "Tu quá Độ Kiếp kỳ người tu chân sẽ đạt tới đại thừa cảnh giới sau đó tu luyện thêm mấy trăm năm, rất nhanh cũng có thể thoát đi sự trói buộc của nơi này, giống như là chính mình cũng có được một cái chìa khóa, có thể đi ra cánh cửa nọ, Tán Tiên cũng thế, bất quá....."

Lý Cường tò mò địa hỏi tới đạo: "Bất quá thì sao?"

Mạc Hoài Viễn nói: "Tán Tiên so ra kém tiềm lực của người tu chân. Theo truyền thuyết, bước vào con đường của thế giới đó quá mức hung hiểm, bởi vậy, tất cả Tán Tiên cũng không muốn đi vào cửa này, mà lại tình nguyện cách mỗi ngàn năm độ thiên kiếp, độ qua thì tiếp tục tu luyện, độ không qua, thì coi như tán phách hóa hình tan thành mây khói, cho nên không phải bắt buộc, không có người tu chân nguyện ý tu Tán Tiên đâu."

Lý Cường hỏi: "Lão ca như thế nào biết được chuyện này mà kể lại a?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Tất cả đệ tử tiến vào môn phái chính quy để tu luyện, đều cũng được học tập qua trong hệ thống, chỉ có lão đệ a a, hình như cái gì cũng đều không hiểu. Có cơ hội người phải tìm đại môn phái để theo học, đối với người việc sau này tu luyện có trợ giúp rất lớn nga." Lý Cường gãi gãi đầu, hắc hắc cười nói: "Điều này không trách đệ được, đệ vốn không có cơ hội để tiếp xúc a."

Hai người rất nhanh tới bên bờ Hoàn Vũ Thanh Điền đại trận, Lý Cường nói: "Lão ca, đệ và huynh cùng nhau, đồng thời tiến trận, a a, nhưng mà lão ca có...hiểu rõ sự huyền bí của trận pháp này hay không? Nếu không có a a, vậy sẽ không tiến vào nữa." Hắn thật sự là bị uy lực và tình thế cổ quái của trận pháp dọa cho sợ hãi. Mạc Hoài Viễn nhìn đại trận mây mù liêu nhiên, chiếc vân án bên trong lúc ẩn lúc hiện, hắn có vẻ nắm chắc nói: "Trận pháp này ta đã sớm thông hiểu, trước kia do công lực không đủ phá không xong, bây giờ hắn là vấn đề không lớn nữa, không cần người hỗ trợ, chỉ một lát là được rồi."

Lý Cường nói: "Ta cũng không nói hỗ trợ a, a a, ta là muốn cùng lão ca tiến vào thử một phen, có vị Tán Tiên lợi hại như lão ca ở đây, tiểu đệ xem nào nhiệt là được rồi mà." Hắn miệng lưỡi trơn tru nói.

Mạc Hoài Viễn cười to: "Tốt ! Lời này nói thật hay ! Ha ha, huynh đệ kỹ xảo nịnh người của huynh đệ quả thật nhất lưu a, ha ha." Lý Cường đắc ý cười, hắn cho tới bây giờ đều cũng không nhận võ mông ngựa người khác là chuyện xấu.

Mạc Hoài Viễn hai tay xuất ra, xuất hiện một cây sợi dây màu trắng hư ảnh, hắn tiện tay đem sợi dây khoát lên người Lý Cường, ngón tay nhẹ nhàng, khe khẽ nhịp động, sợi dây màu trắng biến mất vô tung. Lý Cường ngạc nhiên nói: "Lão ca đây là làm gì?"

Mạc Hoài Viễn nói: "Như vậy người sẽ không bị thất lạc." Hắn đột nhiên biến mất nhưng Lý Cường vẫn cảm giác được hắn đang đi đến chỗ nào. Trong chớp lát hắn đã trở về, cười nói: "Hiểu được chưa?"

Lý Cường kinh ngạc nói: "Chiều này tốt quá, dạy đệ đi."

Mạc Hoài Viễn nói: " Đây là tiểu pháp thuật, rất dễ dàng thôi, bất quá, chỉ có thể sử dụng ở khoảng cách gần, xa có thể không làm được." Hắc đem thủ pháp nói cho Lý Cường, lại nói: " Huỳnh đệ, ta phát hiện phương hướng của người tu luyện có chuyện."

Lý Cường biết tu vi tu chân của hắc cực cao, liền lãnh giáo: " Lão ca, ta học quá nhiều công pháp, có phải là vì thế mà không thuần hay không."

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Chuyện này cũng không có gì, tu chân giới đạo thuật và pháp thuật thì bất đồng, người bây giờ lại cứ hướng theo việc tinh thông pháp thuật mà đi, kỳ thật, đạo thuật mới là thứ mà người tu chân chánh thức theo đuổi , đó là bốn nguyên, pháp thuật chỉ là phụ trợ đạo thuật mà thôi. Pháp thuật và pháp bảo chế khí của người so với đạo thuật mạnh hơn nhiều lắm, như vậy tiếp tục mặc dù người sẽ rất lợi hại, nhưng là đối với sự tu chân của người bất lợi." Hắc không hổ người tu chân cấp nguyên lão, đối với tình huống của Lý Cường thấy rất rõ ràng, chỉ một lời đã nói ra được khuyết điểm của hắc.

Lý Cường trầm mặc chỉ chốc lát, tinh tế hồi tưởng, hiểu được Mạc Hoài Viễn nói xong thật sự rất có đạo lý, vì mình quả thật chỉ lo học pháp thuật và chế khí, đối với việc tự thân tu luyện lại kém hơn. Hắc hỏi: " Đệ nên làm cái gì bây giờ mới tốt?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Đây là gấp không được, thật ra, huỳnh đệ đã lợi hại lắm rồi, ở trong thời gian ngắn như thế mà lại đạt tới được độ cao như vậy, tại tu chân giới cũng là rất hiếm thấy , ca ca chỉ sợ người đi đường quanh co, cho nên mới nhắc nhở một tiếng."

Lời nhắc nhở này làm cho Lý Cường được giác ngộ không ít, nhờ vậy mà hắc đã có phương hướng tiếp theo sẽ đi như thế nào, vì thế hắc cuống quýt đa tạ. Mạc Hoài Viễn khẽ nhếch lông mi trắng : " Cùng là huỳnh đệ còn nói cái gì đa tạ, chúng ta đi vào trận thôi. Hắc hắc, nếu vận khí tốt , ngọc đồng giản trên vân án có thể chính là do chủ nhân lưu lại tu tiên bảo điển."

Hoàn Vũ Thanh Điền đại trận là trận pháp lợi hại nhất Tinh Cung , cả trận nhãn của Tinh Cung chính là do trận pháp này khống chế, Mạc Hoài Viễn tại Tinh Cung đã trải qua vô số năm tháng, hắc dựa vào kinh nghiệm phong phú, đã hiểu rõ từng biến hóa của đại trận thật rõ ràng, nhưng bởi vì hắc là nguyên anh thể, cho nên vẫn không có năng lực đi phá giải.

Mạc Hoài Viễn mang theo Lý Cường đi vào đại trận.

Đại trận lập tức bị xúc động, mây khói xoay tròn, trận pháp bắt đầu vận chuyển.

Lý Cường chỉ cảm thấy trước mắt thanh quang chớp động, trong chớp mắt, tất cả cảnh vật đều cũng xoay tròn với tốc độ cao, đột nhiên, trước mắt sáng lên, nhìn thấy dĩ nhiên là biển sao vũ trụ, lại nhìn xem dưới chân, cũng là hư không mà đứng , Mạc Hoài Viễn đứng ngay bên người. Hắc nhìn không được hỏi: " Lão ca, tại sao trận pháp này cũng có huyền cảnh như thế này xuất hiện vậy?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Huyền cảnh ? Huỳnh đệ, đây không phải huyền cảnh, tại chúng ta người tu chân xem ra, trong thật giả thật không có cách xác minh giới tuyến, thật giả biến hóa đều do tâm."

Lý Cường cái hiểu cái không, trước kia hắc đối với trận pháp đều là trực tiếp giải quyết, bằng pháp bảo và thực lực kháng cự, cho tới bây giờ không có giống như Mạc Hoài Viễn tất cả đều dựa vào kiến thức cao siêu mà hóa giải trận pháp.

Lý Cường đột nhiên kêu lên: " Đó là Lưu Tinh ! Thật xinh đẹp a, oa nga ! Lại đây đi !" Theo tính hắc khi trước dám chắc sẽ dùng pháp bảo để làm, bây giờ có Mạc Hoài Viễn bên người, hắc mặc dù kêu thật to nhưng không có động tác gì, chỉ chờ xem lão ca sẽ làm cái gì. Mạc Hoài Viễn nói: " Đối với thật giả thật không thể nói sao cho người tin được thôi thì người tới thử xem, có lão ca bảo hộ cho người." Hắc cố tình dạy Lý Cường chỉ điểm cho hắc một ít huyền bí tu chân.

Lý Cường nhìn xa xa tảng lớn Lưu Tinh đang phóng đến, kinh hãi nói: " Oa ! Ta ta đến thử xem ? Cái này không phải muốn mạng ta sao"

Người thì đều có tâm tư ý lại, nếu bên người không ai có thể giải quyết sự việc, thì có thể tự mình làm được mọi chuyện. Lý Cường vốn là như thế này , có Mạc Hoài Viễn cao thủ Tán tiên bên người, hắc thật sự là vô cùng buông lỏng. Tán tiên thực lực hắc phi thường rõ ràng, lợi hại đến biến thái, hữu loại...này cao thủ

hiện diện, hần cần bản là không nghĩ tới việc tự mình động thủ, vừa nghe Mạc Hoài Viễn muốn để cho hần đến thử xem, hần nhất thời luống cuống tay chân.

Lý Cường tiến trận thì không có mặc chiến giáp, bây giờ hần đang vội vàng mặc vào Lan Uẩn chiến giáp vừa được tu luyện lần nữa, đeo Huyền Dương Hoàn, phun ra Hấp Tinh kiếm, rồi lại dương tay xuất Kim Liên Ngọc Tọa. Mạc Hoài Viễn cười nói: "Người đây là để làm chi ? Đại động can qua như vậy."

Lý Cường cắn răng nói: "Giải khai một con đường, lẽ nào không được sao ?"

Mạc Hoài Viễn cười to: "Ha ha ! Huynh đệ thật sự là hào khí vạn trượng. Đây là Lưu Tinh a, người cho rằng người thật sự là thần tiên, cái gì đều cũng dám đánh" Bị lão ca vừa mắng cho một câu, Lý Cường nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, hần ấp úng nói: "Vậy vậy chạy thôi"

"Chạy ? Huynh đệ muốn trốn chỗ nào ? Nói cho lão ca nghe một chút." Mạc Hoài Viễn hăng hái hỏi. Nhìn bộ dáng xấu hổ của Lý Cường, hần cảm thấy phi thường thú vị.

Lý Cường nhìn Lưu Tinh đầy trời bay tới với tốc độ cao càng ngày càng gần, hần đột nhiên nghĩ tới một biện pháp không phải biện pháp, nói: "Chúng ta đây cũng là Lưu Tinh !" Rồi hần theo Lưu Tinh quỹ đạo bay đi. Mạc Hoài Viễn trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, vị huynh đệ này thật sự không đơn giản. Hần theo sát Lý Cường, a a cười nói: "Biện pháp này không thể giải quyết tất cả vấn đề, chỉ có thể trì hoãn thời gian mà thôi."

Long long trong tiếng vang lớn, Lưu Tinh bức đến quanh người, cũng không biết là do vật chất gì tạo thành. Mạc Hoài Viễn nhắc nhở nói: "Loại...này Lưu Tinh rất đặc biệt, huynh đệ ngàn vạn lần đừng đi đánh nó, rất nguy hiểm nga."

Lý Cường nghĩ thầm, Lưu Tinh này nhất định là do pháp bảo nào đó biến ảo, ý vào trận thế uy lực, sợ rằng so với Lưu Tinh chính thức còn kinh khủng hơn. Hần đột nhiên nhớ tới Mạc Hoài Viễn nói về sự biến hóa của thật giả, trong lòng hình như có sở ngộ, chỉ là trong lúc cấp thiết tìm không được biện pháp giải quyết.

Lưu Tinh tới gần bên người, Lý Cường phát hiện chúng nó cũng không phải như tưởng tượng giống như là viên đá, mà là lóe lam điểm điểm quang hoa, lại hòa lẫn quang điểm màu bạc, giống như băng như nước gì đó. Dần dần , quanh mình tràn ngập loại Lưu Tinh này . Hần cảm nhận được một loại mãnh liệt uy hiếp, Kim Liên Ngọc Tọa cũng bắn ra kim quang, đem những vật tới gần mạnh mẽ văng ra, Mạc Hoài Viễn nói: "Nhanh lên một chút nga, Trạch Vũ Thiên Sa này khá lợi hại, nếu nghĩ không ra biện pháp giải quyết, chúng nó sẽ phát tác đó." Lời tuy nói như vậy, nhưng hần lại cứ cười cười, một chút cũng không hề nóng nảy.

Lý Cường cũng là tâm thần mơ màng, cũng khó trách, hần ngay từ đầu tựu không có ý định ra tay, trong lòng một mực nghĩ Ngọc nhi, lòng có tạp niệm, linh trí không còn, bất quá, trí tuệ hần lại rất cao, hần không hoảng hốt không vội vàng cười nói: "Xử lý !"

Mạc Hoài Viễn nghi hỏi: "Cái gì ?"

Lý Cường ôm cổ Mạc Hoài Viễn leo lên lưng, cười nói: "Đây cũng là một trong những biện pháp giải quyết, nhờ vả hết a."

Mạc Hoài Viễn cười to: "Ha ha, điều này thật ra ta không có nghĩ đến" Hần đột nhiên dừng lại, cười nói: "Buông tay ra đi."

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, đâu còn có cái gì là Lưu Tinh. Lý Cường gãi gãi đầu hỏi: "Di, đây là như thế nào làm được ? Đệ không phát hiện huynh làm cái gì nha."

Mạc Hoài Viễn hỏi lại : "Nhất định phải làm cái gì mới được hay sao ?"

Lý Cường ngây ngốc nói: "Cứ đứng bất động không phải là để cho Lưu Tinh đánh chết sao ?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Người đã chết rồi sao ?"

Mạc Hoài Viễn dụng tâm lương khổ trong đại trận khởi phát linh khí của Lý Cường , bắt đắc dĩ hần đành trừ bỏ tạp niệm, nói ra lời nói làm cho người ta dễ khóc dễ cười: "Hắc hắc, không chết, không phải có lão ca ở đây sao oa, ta hiểu được rồi" Tâm niệm hần vừa động, rồi đột nhiên hiểu được, nhưng không

cách nào dụng ngôn ngữ để biểu đạt, Hấp Tinh kiểm vụ trên người mạnh mẽ xuất ra, cùng thời gian, tinh quang đầy trời. Hắn rốt cục ngộ ra tầng kiếm quyết thứ hai của Chân Huyền kiếm khí .

Mạc Hoài Viễn cười to: " Lợi hại không tưởng nổi ! Quả thật là lợi hại không tưởng nổi!"

Lý Cường vui đến không nhịn nổi, nhẹ giọng quát: " Sát !" Tinh quang đầy trời đột nhiên biến mất, một đóa ngân quang hoa xuất hiện tại trước mắt, ngay sau đó hai đóa, ba đóa trong lúc nhất thời, trong thiên địa nở ra vô số đóa ngân hoa. Tay hắn cũng đã giống như một đóa hoa nở rộ, ngón tay khẽ nhúc nhích, cánh hoa triển khai.

Đột nhiên, hắn vùng quyền quát : "Vũ !"

Đầy trời đóa hoa tán thành màu bạc hoa vũ, phiêu phiêu sái sái hạ xuống. Mạc Hoài Viễn thần an khí định nhìn, cười nói: " Xem ra huynh đệ đối pháp thuật lĩnh ngộ không tầm thường a, với Xuất Khiếu kỳ tu vi học thành hóa hình nghĩ vật thủ đoạn, người là ta thấy là người thứ năm, thật sự là khó được, bất quá, ..."

Lý Cường mỉm cười, bàn tay đột nhiên vừa lộn, ngân hoa bay múa cấp tốc tụ tập lại đây, nơi tay chưởng phía trên hình thành một đóa hoa hồng thật lớn. Nhưng hắn cũng sẽ không nghĩ được, đóa hoa hồng là màu bạc , như là kim chúc lóe sáng tạo thành, tại lòng bàn tay phía trên chậm rãi xoay tròn. Hắn than thở: " Bất quá vẫn còn ý vào Hấp Tinh kiếm uy lực lão ca, chuyện này ta hiểu được."

Mạc Hoài Viễn nói: " Người biết là tốt rồi, nghĩ vật thủ đoạn của người bây giờ còn có rất nhiều vấn đề, người xem." Trên tay hắn cũng đã xuất hiện một đóa hoa hồng, đó là một đóa vừa mới tràn ra vẻ kiều diễm hoa hồng vàng, cánh hoa còn mang theo hạt sương, nhìn qua thật xinh đẹp động lòng người,

Lý Cường nhìn nữa, lại nhìn hoa hồng màu bạc trên tay mình, quả thực không thể so sánh, ngón tay hắn vũ động, Hấp Tinh kiếm thu hồi trong cơ thể.

Lý Cường than thở: " Thật khiến cho người ta khó có thể tin, lão ca như thế nào làm ra ?" Hắn bội phục sát đất, vừa rồi chính mình đem hết toàn lực mới xuất ra một đóa kim chúc hoa hồng, mà hoa hồng trên tay Mạc Hoài Viễn lại nhìn không thấy chút sơ hở, phẳng phất do thiên nhiên sinh ra. Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Đây không phải người tu chân đường lớn, đây chỉ là pháp thuật."

Mạc Hoài Viễn nhẹ lay động cánh hoa, một mảnh hoa hồng phiên nhiên rơi xuống. Lý Cường nhắm mắt trầm tư, hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh Phó Sơn và Hoa Mị Nương tranh đấu, trong lòng tựa hồ như có một tia linh cảm. Mạc Hoài Viễn cũng không thúc giục hắn, lẳng lặng huyền đứng ở bên người hắn mà đợi. Đột nhiên, Lý Cường trong tay bay ra một con chim nhỏ, đó là một con thúy điều thường thấy ở địa cầu.

Con thúy điều này cũng màu bạc, linh xảo lý tung bay quanh mình Lý Cường, dần dần , thúy điều màu bạc trên người ẩn hiện màu sắc, chỉ là nhàn nhạt sắc thái, lúc ẩn lúc hiện. Mạc Hoài Viễn trong lòng thở dài, hắn phát hiện Lý Cường vẫn còn thích pháp thuật nhiều hơn, mặc dù như vậy đã tương đối dường như lợi hại, nhưng là đối sau này tu chân thì rất bất lợi.

Lý Cường tựa hồ đang chế khí, luyện bảo và pháp thuật luôn có lực lãnh ngộ thật cao. Con thúy điều không chút mệt mỏi vẫn bay, trên người nhan sắc càng ngày càng diễm lệ, rốt cục, thúy điều đứng ở trong tay Lý Cường, nó đang rĩa lông, nhẹ giọng kêu to, trên người vũ mao lóe thải quang. Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Con chim nhỏ thật xinh đẹp."

Thúy điều đột nhiên không thấy nữa, Lý Cường trên tay một lần nữa hiển xuất một đóa hoa hồng, bất quá, lần này đã là một đóa hoa hồng thật xinh đẹp. Hắn vui vẻ cười nói: " Ta hiểu được rồi." Ngực khí tràn ngập mừng rỡ.

Mạc Hoài Viễn nhàn nhạt nói: " Chúng ta đi thôi." Tựa hồ có chút không hài lòng. Lý Cường chợt suy nghĩ, lập tức hiểu được , hắn cười nói: " Lão ca, a a, huynh yên tâm đi, đối đạo thuật tiểu đệ cũng sẽ cố gắng theo đuổi ."

Mạc Hoài Viễn cười khổ nói: "Ta là sợ huynh đệ quá dễ dàng đi tới, người tu hành quá thuận lợi , tiến cảnh quá nhanh, rất dễ dàng sinh ra tâm ma." Hắn là thật tâm quan tâm Lý Cường.

Lý Cường hiểu được tâm ý hắn, cười nói: " Cảm ơn lão ca nhắc nhở, ta sẽ chú ý ."

Mạc Hoài Viễn nắm được cánh tay Lý Cường nói: "Cẩn thận đó."

Cảnh sắc trước mắt nhanh chóng biến ảo, bốn phía tinh quang đột nhiên biến mất, vô số đạo thải quang đem hai người vây quanh. Lý Cường lại sợ hãi than, tầng tầng lớp lớp thải quang, giống như đang sáng rực lên, huyền lạn chói mắt. Mạc Hoài Viễn hắc hắc cười nói: "Không hổ là cao thủ thiết kế trận pháp, dĩ nhiên, cũng đem Đại Tịch Diệt thần quang phóng ở chỗ này, lợi hại không tưởng nổi ! Lợi hại không tưởng nổi!"

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Đại Tịch Diệt thần quang là vật gì vậy ? Pháp bảo hay sao ?"

Mạc Hoài Viễn nhin không được võ đầu Lý Cường, cười mắng: "Người ngoại trừ pháp bảo, trong óc không có cái gì khác sao ?"

Lý Cường cắn răng nói: "Ai nha, ca ca, không phải pháp bảo là cái gì ?"

Mạc Hoài Viễn thật không có biện pháp với hắn, ai biểu vị huynh đệ này là đệ tử của Trọng Huyền Phái, đối pháp bảo luôn phát sinh yêu thích tự nhiên. Hắn nói: "Đây là trận pháp uy lực, không phải pháp bảo phát ra đâu, bị loại...này Đại Tịch Diệt thần quang vây khốn, muốn thoát thân đã có thể khó khăn. Nói một chút xem, ngươi có biện pháp gì ?"

Lý Cường nơi nào gặp qua đại trận như vậy, loại...này trận pháp tại tu chân giới đều là rất hiếm thấy, bên trong có tiên nhân thủ bút, không phải cao thủ bình thường có khả năng phá giải. Hắn gãi đầu về mặt khốn hoặc, nói: "Ca ca, đây là cái gì Đại Tịch Diệt thần quang ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy, hì hì, ta sẽ không giải a."

Mạc Hoài Viễn cười to: "Ha ha, huynh đệ, ngươi coi như ta vắng mặt, ngươi nên làm cái gì bây giờ ?"

Lý Cường cười nói: "Huynh vắng mặt ? Huynh vắng mặt thì ta cũng đâu có tới đây, bộ không phải là muốn chết sao ? A a a."

Mạc Hoài Viễn nhìn hắn quỷ dị cười, đột nhiên người đã không thấy nữa. Lý Cường sợ đến oa oa kêu to: "Ai nha, lão ca người không thể như vậy chơi ta a cứu mạng a !" Hắn điên cuồng gào thét kêu loạn.

Kỳ thật hắn rõ ràng biết Mạc Hoài Viễn ở nơi nào, nhưng hắn bị Tịch Diệt thần quang giữ chặt không thể thoát ra.

Một thanh âm rõ ràng bên tai vang lên: "Huynh đệ, tự mình nghĩ biện pháp đến đây đi, đừng sợ, đều có lão ca ở đây."

Lý Cường oa oa quái dị kêu lên: "Không sợ mới là lạ ! Cứu mạng a ! Cứu mạng a !"

Mạc Hoài Viễn truyền âm nói: "Huynh đệ nhanh lên một chút nghĩ biện pháp, thanh âm của người truyền không tới đây đâu, ta đợi ngươi."

Lý Cường đành phải phun ra Hấp Tinh kiếm, trong miệng nói thầm : "Ai ! Lòng hiếu kỳ thật hại chết người, ở bên ngoài đại trận chờ đợi không phải tốt lắm sao, được rồi không nên tiếp tục tiến đến, cái trò này thật biến thái, cái gì mà Đại Tịch Diệt thần quang dám chắc chơi không vui ! Ô ô, Lão ca chạy còn nhanh hơn thỏ, mụ nội nó , con thỏ cũng chỉ đáng là cháu của hắn thôi " Hắn một bên phát ra lao tao, một bên cẩn thận quan sát.

Hắn cẩn thận tách ra thải quang, liếc mắt một cái nhìn lại, Đại Tịch Diệt thần quang mệnh mông khôn cùng lóe ra quang thải biến ảo khó lường, phảng phất như cực quang trên bầu trời hạ xuống. Lý Cường biết dựa vào pháp bảo trên người mình thì không có cách nào đột phá được, chỉ có tìm được bộ vị mấu chốt mới được. Đại Tịch Diệt thần quang càng ngày càng mạnh mẽ, Lý Cường cảm giác được luồng sáng này phi thường chói mắt, dần dần , không gian có thể di động càng ngày càng nhỏ, đường lộ bốn phía cũng dần dần ít đi.

Mạc Hoài Viễn truyền âm nói: "Lúc đó ta cũng chỉ có hai cách mà thôi."

Lý Cường quái dị kêu lên: "Cái gì gọi là hai cách của ta ? Mụ nội nó, ta không hiểu a." Điều này cũng khó trách, hắn dựa vào tử viêm tâm tu tiên , trụ cột tri thức của người tu chân phải biết hắn vẫn còn chưa nắm được rõ ràng, đem hắn đi vào trong đại trận này quả thật là đang làm khó hắn.

Lý Cường cắn răng, cùng thời gian, kim liên phát ra vô số tinh mang, Hấp Tinh kiếm bao vây quanh người hắn như một cái trướng bằng ngân quang thật lớn, hắn lại mặc kệ tất cả đâm thẳng vào Đại Tịch Diệt thần quang: "Mụ nội nó, ta thật không tin ngươi có thể buông tay mặc kệ, đây cũng là một việc đánh đổ của ta là khổ nhục kế ...thật không nên...phải liều mạng a ! Là....là...kế lừa dối ỷ lại !"

Mạc Hoài Viễn vừa là tức giận, vừa gấp gáp, còn có chút buồn cười, vị huynh đệ này thật là lừa dối không còn cách nào nói nổi.

Lý Cường đột nhiên phát hiện mình đã đứng ở bên người Mạc Hoài Viễn, hắn vui vẻ nói một câu: "A a, chính, hay là, vẫn còn này 'Lại Bì Tương' (chiêu lừa dối ỷ lại) có thể sử dụng."

Mạc Hoài Viễn tức giận đến hung hăng vỗ cho hắn một cái, cười mắng: "Ngươi không muốn sống nữa ! Nếu ngươi lọt vào trong thần quang, ta có muốn kéo cũng kéo không ra đâu."

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Ai mà tin huynh bất kể chuyện huynh đệ chết sống, đây là vô thượng công pháp tốt nhất của lớp hậu sinh đấy."

Mạc Hoài Viễn không thể không thừa nhận, Lý Cường dùng biện pháp chính là loại biện pháp tốt nhất, mặc dù có điểm lừa dối. Lý Cường đổ một canh bạc chính là Mạc Hoài Viễn tuyệt sẽ không để cho hắn bị giam vào tuyệt địa, loại biện pháp đơn giản trực tiếp, vì hắn không có biện pháp nào tốt hơn nữa nên phải làm như thế.

Lý Cường chỉ vào dưới chân hỏi: "Đó là cái gì ? Không ngờ là một bánh xe gió lớn như vậy a."

Dưới chân hai người là một vòng quay thật lớn, có chút giống như cối xay gió đặt trên không trung, cự luân có những cây chống màu bạc bên trong, ở giữa giống như có một đoàn liệt hỏa đang thiêu đốt, phát ra quang điểm màu đỏ. Cự luân bốn phía có vô số quang điểm gắt gao vờn quanh, theo cự luân xoay tròn tản ra thất thải quang mang, giống như là vô số những ngôi sao đang vây vòng quanh cự luân du động, có vẻ hoa lệ tráng mỹ, làm cho người ta phải than thở khi nhìn thấy.

Mạc Hoài Viễn kinh ngạc nói: "Thiên Giám Bảo Tương Luân ! Sao lại là bảo bối này ? Ha ha, huynh đệ, đây là một kiện tiên khí a, ai nha ! Đây là trận nhãn, phải cẩn thận đó." Lại nói: "May mắn ta vẫn nhìn nài không có tiến đến, với thực lực của người tu chân tuyệt đối không cách nào phá được bảo bối này cả, vạn hạnh ! Vạn hạnh !"

Lý Cường cười nói: "Bây giờ huynh có thể rồi sao ?"

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: "Bây giờ không có vấn đề, loại tiên khí vô chủ này, đối Tán tiên mà nói, vừa vặn thu dụng."

Hắn cầm lấy tay Lý Cường, nói: "Chúng ta đi xuống !" Hai người như sao xẹt bay xuống hướng cự luân. Mạc Hoài Viễn trên đường không ngừng bắn ra từng đạo quang mang màu trắng chói mắt, đó chính là tiên linh khí của hắn. Theo bạch quang phủ lên cự luân, một âm thanh sét đánh vang thật lớn giữa không trung.

Mắt thấy Thiên Luân lớn từ từ thu nhỏ lại. Mạc Hoài Viễn đã dựa vào tiên linh khí đặc biệt của thực lực Tán Tiên mà thu nó lại.

Lý Cường đối với Tán Tiên thực lực không hề nghi ngờ, lúc trước Kỳ Quân Sát cũng lợi hại đến biến thái như vậy. Hắn cười nói: "Thiên Giám Bảo Tương Luân dùng làm gì ?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Ta cũng tại thật lâu trước kia nghe nói qua tiên khí này, lúc đó quả thật có rất nhiều tiên khí được lưu lại, nhưng là không nghĩ tới trong Tinh Cung mà cũng có dấu hai kiện, một kiện là Thái Hạo Toa, một kiện chính là Thiên Giám Bảo Tương Luân, thật sự là không có nghĩ đến a."

Lý Cường tò mò hỏi: "Thời gian đó là lúc nào ?"

Mạc Hoài Viễn than thở: "Có thể là hơn ba ngàn năm trước, có lẽ sớm hơn, khi đó có thần giới và tiên giới, tiên giới và tu chân giới là có thông đạo, nhưng thông đạo thì lúc có lúc không, lúc đó còn có tung tích của tiên nhân, lúc ta còn tu hành thì hình như đã bị phong bế liêu. A a, lúc ấy có không ít tiên khí thất lạc ở chỗ này, thậm chí còn có thần khí, còn di lưu lại không ít điển tịch tu luyện của tiên giới, bây giờ sợ rằng đã rất khó tìm tới rồi." Tin tức này ước chừng cũng chỉ có người tu chân như Mạc Hoài Viễn còn biết một

chút, thời gian hẩn tu chân thật là quá dài nên mới biết được, còn người tu chân bây giờ biết về chuyện của tiên giới thì cũng chỉ thấy trong điển tịch thì mới chứng kiến một ít truyền thuyết mà thôi.

Lý Cường kinh hãi than thở: " Nguyên lai là như vậy, trách không được tu chân giới, tiên giới và thần giới lại ít nhắc đến, thật không nghĩ ra được tiên giới là như thế nào." Hẩn không phải hâm mộ tiên giới, chỉ là tò mò mà thôi. Đi lên đường tu chân, đối với hẩn mà nói đã là chuyện không thể tư nghị, về phần tu tiên, vậy càng khó có thể tưởng tượng, tâm nguyện lớn nhất của hẩn là có thể tu luyện được tới Hợp Thể kỳ, có thể về thăm quê hương một chút.

Thiên Giám Bảo Tương Luân bị tiên linh khí của Mạc Hoài Viễn bức bách liền nhanh chóng thu nhỏ lại, cảnh sắc chung quanh cũng đã không ngừng biến ảo. Lý Cường biết, nếu mình tự đi phá giải, huyền cảnh này mỗi một cảnh đều phải đối mặt sợ rằng còn chưa thu được Thiên Giám Bảo Tương Luân thì cũng đã xong đời rồi. Đối với loại trận pháp cổ quái này, trong lòng hẩn có điểm sợ hãi.

Mạc Hoài Viễn đột nhiên hét lớn: " Trời ạ ! Huynh đệ, chúng ta thật sự gặp được bảo bối rồi, ha ha ha ha ha ! Đây mới là trận nhãn chính thức Nghịch Thiên Bảo Kính, trời ạ ! Trời ạ ! Xem ra chủ nhân Tinh Cung cũng là Tán tiên, ha ha, hẩn luân hồi rồi." Hẩn nhìn thấy Thiên Giám Bảo Tương Luân còn không có hưng phấn như vậy, nhưng nhìn thấy Nghịch Thiên Bảo Kính thì lại thất thố như thế.

Lý cường không hiểu: "Là ý tứ gì ?"

120. Tập 11 : Nghịch Thiên Bảo Kính -- Chương 120

Một tiếng sét đánh vang lên thật lớn, trong tay Mạc Hoài Viễn đã cầm được tiên khí kỳ dị này.

Lý Cường chú ý nhìn lại, đây là một viên luân khá lớn, ở giữa trung ương có khảm một bảo thạch màu đỏ điểm lệ cỡ móng tay cái, trên thân luân màu bạc có một đường chỉ xoay tròn kéo dài đến bên mép luân, ước chừng cỡ một ly, lóe lên ngũ thải tinh quang, có vẻ phi thường tinh xảo xinh đẹp. Mạc Hoài Viễn cũng không thèm để ý bảo luân trong tay, ánh mắt hẩn vẫn đang nhìn chăm chăm vào không gian bên dưới.

Nơi đặt bảo luân khi nãy, có một đạo thanh quang mông mông bắn lên. Lý Cường nhìn không rõ là thứ gì, hẩn biết nhất định là Nghịch Thiên Bảo Kính gì đó mà vừa rồi Mạc Hoài Viễn đã nói. Nhìn Mạc Hoài Viễn có vẻ khẩn trương, lòng hiếu kỳ của Lý Cường lập tức trỗi lên: " Lão ca, bảo kính này có tác dụng gì?" Hẩn cảm thấy vật có thể làm cho Mạc Hoài Viễn lộ ra vẻ mặt khẩn trương thật sự sẽ là một kiện pháp bảo không thể tư nghị, Nghịch Thiên Bảo Kính này thật sự rất thần bí, dám chắc có tác dụng lớn với Mạc Hoài Viễn.

Mạc Hoài Viễn tựa như không có nghe Lý Cường nói gì, hẩn thu hồi Thiên Giám Bảo Tương Luân, trên tay khấp ra một loại linh huyền kỳ quái, một chùm tia sáng như sợi chỉ từ trong tay hẩn bay ra, rất nhanh kéo dài xuống phía dưới. Hẩn quát to: " Lão đệ nắm bả vai của ta, chúng ta đi xuống!"

Lý Cường liền nắm lấy bả vai hẩn: " Được rồi, lão ca không cần lo cho ta, thu được nó rồi hãy nói!"

Chung quanh đột nhiên tối sầm xuống tới, chỉ có Lan Uẩn chiến giáp của Lý Cường lại lóe ra quang mang chói mắt. Mạc Hoài Viễn cấp tốc hạ xuống, cũng không biết bay ngang qua bao nhiêu huyền cảnh, chợt nghe được " xuy lạp lạp" một thanh âm vang lên, trước mắt sáng rực lên, một vân án(bàn) có hình dáng kỳ lạ đang xuất hiện trước mắt. Trong tay Mạc Hoài Viễn cầm một tấm gương có chín cạnh màu xanh, vẻ mặt vui vẻ, luôn miệng nói: " Tốt ! Tốt ! Tốt ! Rốt cuộc ta đã có thể thoát khỏi khổ cảnh trước mắt rồi, haha.."

Lý Cường nhìn quanh khắp nơi, chỉ thấy chung quanh có nhiều cây trụ lớn và mây mù phiêu động nhàn nhạt như ẩn như hiện, hẩn biết đã tới ngay giữa trung tâm trận.

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Huynh đệ, ngươi là người có phúc, ca ca ta vốn chẳng có gì, nhưng từ khi gặp ngươi thì vận tốt không ngừng đến a, ta vẫn không biết trong đại trận còn cất giấu bảo bối này, a a, có nó, ta có thể bắt đầu lại từ đầu."

Lý Cường nghi hoặc nói: " Bắt đầu từ đâu? Là ý gì vậy?"

Mạc Hoài Viễn giải thích: "Bảo Kính này là bảo bối của tiên khí và thần khí, từ lâu trước kia ta có nghe nói qua, thật không nghĩ tới có thể phát hiện ở chỗ này. Nó đối với Tán Tiên có tác dụng rất lớn, bằng vào uy lực của nó, Tán Tiên có thể một lần nữa chuyển thể tu hành, còn có thể giữ lại thần linh của hiện tại, huynh đệ, người nói ca ca không cao hứng sao được?"

Lý Cường như đang nghe thần thoại, hỏi: "Lão ca, người tu chân mà cũng có thể chuyển thể sao?"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Không được, không có tiên linh khí của Tán Tiên hộ thân, đi vào sẽ xong đời, nghe nói đây là tiên giới lưu lại, là hình cụ thất lạc xuống đây, chuyên môn dùng để trừng phạt những tiên nhân xúc phạm thiên điều.."

Lý Cường chợt hiểu ra, nói: "Nga, nguyên lai là hình cụ, nhưng đối với lão ca lại có tác dụng gì?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Ta có thể một lần nữa chuyển thể tu luyện, như vậy có thể giải thoát khỏi vận mệnh tu hành của một Tán Tiên, bởi vì nó có thể tự mình thao tác, cho nên sau khi chuyển thể thì nguyên thần sẽ không quên ký ức, như trước vẫn có thể tu chân, ta phải có một thân thể tốt a."

Lý Cường nghe xong thật sự là không thể tưởng tượng nổi, hẳn không thể giải thích được, khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ có thân thể trọng yếu như vậy hay sao?"

Mạc Hoài Viễn lắc nhẹ bảo kính trên tay: "Trụ cột tu chân và căn bản cũng là nhờ thân thể, nếu không có nó...người nói có thể làm được gì? Chủ nhân nơi này xem ra cũng là Tán Tiên, hẳn chắc có bằng hữu tiên nhân, nếu không sẽ không có được bảo bối này, a a, nghĩ không ra thật là tiện nghi cho ta." Ngữ khí của hắn tràn ngập vui mừng.

Lý Cường có chút hoài nghi nói: "Lỡ như lúc chuyển thể gặp phải bất trắc thì phải làm sao bây giờ? Đó không phải đều xong đời rồi sao?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Có người ở đây, hắc hắc, ta chuyển thể xong, sẽ do người tiếp dẫn....huynh đệ sẽ không cự tuyệt đó chứ." Hẳn là lão mưu thâm toán, cầm được bảo kính liền lập tức chuẩn bị cho việc chuyển thể ngay.

Mạc Hoài Viễn sợ dĩ không chút do dự chọn ngay Lý Cường làm người tiếp dẫn, là bởi vì hắn tuyệt đối tin tưởng cách làm người của hắn, từ khi Lý Cường vô điều kiện giúp hắn tìm kiếm Hắc Mã Nãi thì có thể nhìn thấy hắn chọn Lý Cường làm người tiếp dẫn thì có thể hoàn toàn yên tâm mà chuyển thể.

Lý Cường tròn tròn mắt: "Huynh...lão ca, huynh muốn đệ một lần nữa mang huynh tu chân? Đây...cái kia..."

Mạc Hoài Viễn cười cười hỏi: "Người không chịu sao?"

Lý Cường đột nhiên vui vẻ không nói nên lời: "Ai...đến lúc đó không phải đệ làm sư tôn của huynh rồi sao? Nga yêu...thật không có ý tứ a, haha ! Hahaha !"

Mạc Hoài Viễn bị tắt lời, hẳn không nghĩ tới Lý Cường lại nghĩ như vậy, không khỏi cười khổ nói: "Tiểu tử người thật là chiếm tiện nghi a. Sư tôn thì sư tôn đi, chỉ cần một lần nữa có thể bắt đầu, gọi là gì cũng không sao cả."

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Hà hà, nói giỡn thôi mà. Bất quá...cách chuyển thể này có nguy hiểm lớn hay không? Còn nữa, chuyển thể xong ta phải đi đến nơi nào mới có thể tìm được lão ca?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Bây giờ không vội, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, đến lúc đó ta tìm người, a a, về phần nguy hiểm dám chắc là phải có, nhưng ta nắm chắc có thể xông qua một cửa này."

Trầm tư chỉ chốc lát, Mạc Hoài Viễn nói: "Àn, ta phải tìm một tinh cầu có ít người tu chân thôi."

Lý Cường lập tức nói ngay: "Đến tinh cầu tại quê quán của đệ đi, nơi đó có rất ít người tu chân, nhưng Truyền Tống Trận nơi đó đã sớm bị hủy diệt, bằng công lực hiện giờ của ta về không được."

Mạc Hoài Viễn cảm thấy mười phần hứng thú, nói: "Ta có thể làm được một cái Truyền Tống Trận thật tốt ! Cứ quyết định như vậy đi."

Lý Cường nhất thời cảm thấy hưng phấn, vậy thì hẳn không cần tu luyện đến Hợp Thể kỳ mới có thể về nhà, loại cơ hội này hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua được. Hắn vội nói: " Lão ca định lúc nào bắt đầu, a a, nhanh một chút có được không?"

Mạc Hoài Viễn kỳ quái nhìn hắn, nói: " Huynh đệ, ta còn không nóng nảy, người vội cái gì? Còn sớm quá, vội vã dễ xảy ra vấn đề, ta cần phải hiểu rõ tác dụng của tiên khí này, ít nhất còn phải hơn mười năm mới được."

Lý Cường mặc dù còn có điểm thất vọng, nhưng lại nghĩ thời gian như vậy cũng còn nhanh hơn là mình phải tu luyện đến Hợp Thể kỳ mấy trăm năm.

Đột nhiên, Nghịch Thiên Bảo Kính trên tay Mạc Hoài Viễn kịch chấn, liên tục bắn ra bảy đạo thanh quang. Mạc Hoài Viễn kinh hãi phun ra một ngụm tiên linh khí lên mặt bảo kính, quát: " Kết !"

Nghịch Thiên Bảo Kính nhất thời ảm đạm xuống. Mạc Hoài Viễn đem bảo kính thu vào trong thủ trạc, than thở: " Từ nay về sau sẽ có nhiều chuyện phiền phức a, là do ta quá khinh thường."

Lý Cường hỏi: " Vì sao thế?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Xem ra còn có tiên nhân lưu lại thế giới này, bảo kính phát ra thanh quang, là do thông tri cho nguyên chủ thu hồi nó lại, bị ta ngăn trở. Nguyên lai Thiên Giám Bảo Tương Luân có tác dụng trấn áp Nghịch Thiên Bảo Kính, thật sự là nghĩ không ra. Chúng ta mau nhanh thu thập đồ vật, chủ nhân của bảo kính sẽ rất nhanh chạy đến."

Lý Cường cũng chợt nói: " Xem ra vị Tán Tiên đã chuyển thế ở Tinh Cung cũng đã trộm đi Nghịch Thiên Bảo Kính? Xem ra chúng ta cũng đã thành tặc rồi a."

Trên vân án chỉ có một khối ngọc đồng giản và một cái thủ trạc, hai tay Mạc Hoài Viễn kết ấn, một đạo thanh khí đánh vào trên vân án, một tiếng vang nhỏ, cấm chế của phòng hộ pháp bảo lập tức bị phá vỡ. Mạc Hoài Viễn nói: " Nhanh lấy!" Lý Cường một tay lấy một thứ, lập tức thu lại.

Trận pháp đột nhiên chuyển động, Mạc Hoài Viễn kinh ngạc nói: " Không có khả năng nhanh như vậy..là ai?"

Lý Cường tâm thần vừa động, kêu lên: " Là tiểu Hải yêu, lão ca cho nó tiến đến."

Mạc Hoài Viễn than thở: " Nếu không phải vì muốn chuyển thế trọng tu...ai, chọc vào tiên nhân không tốt chút nào a."

Hắn thuận di qua trận pháp, một đạo lam quang nhào vào trong lòng ngực Lý Cường. Mạc Hoài Viễn nói: " Chúng ta mau nhanh rời đi nơi này, nếu bị tiên nhân nhìn thấy thì sẽ rất khó chạy đó."

Hắn nắm cánh tay Lý Cường, quát một tiếng: " Đi!"

Bạch quang sáng lên, hai người vô ảnh vô tung.

Một ngày sau, Hoàn Vũ Thanh Điện đại trận tại Tinh Cung hạ xuống một đạo kim quang, một màu vàng hư ảnh mờ lung trong đại trận đi vòng quanh một lượt, một lúc lâu người nọ tức giận nói: " Chạy thật là nhanh ! Hừ hừ ! Ta phải tới nhìn xem!" Ngón tay hắn chỉ lên nóc trần quát: " Sát!" Nóc trần giống như bị búa lớn bổ trúng, oanh long trong tiếng vang vỡ ra một cái lỗ thật lớn, người nọ bay ra khỏi Tinh Cung, xoay tay lại đánh ra một đoàn quang cầu màu vàng vào miệng lỗ.

Liên tiếp một chuỗi chấn động kịch liệt vang lên do mặt đất nứt ra một đường, cả Tinh Cung ầm ầm chìm xuống.

Kim quang chợt lóe, người nọ bóng dáng mất tăm.

Ở cách đó không xa trên một ngọn núi, Mạc Hoài Viễn và Lý Cường rõ ràng thấy được cảnh tượng vừa rồi, hai người đứng ở nơi đã được Mạc Hoài Viễn làm ẩn hình hoàn toàn. Lý Cường chép miệng nói: " Đây là tiên nhân a? Quả thật không phải là người a, quá lợi hại, đáng tiếc cho Tinh Cung, một chiêu đã bị hủy." Hắn lắc đầu than thở, lần đầu tiên sinh ra lòng sợ hãi đối với tiên nhân.

Bởi vì Lý Cường muốn nhìn tiên nhân có hình dáng như thế nào, Mạc Hoài Viễn bắt đặc dĩ mới lập một Ảnh Hình Trận ở trên ngọn núi, hắn cũng có một ý nghĩ muốn cho Lý Cường nhìn thấy lợi hại của tiên nhân cũng tốt, sau này hắn sẽ không khinh thường. Xem ra chủ nhân của Tinh Cung cũng từng đắc tội với tiên nhân kia, lúc nhìn tiên nhân trước khi bỏ đi mà xuất ra đoàn kim quang nọ mà xem, hắn đang rất tức giận, sau này nhất định phải cẩn thận nhiều hơn.

Mạc Hoài Viễn nói: "Huynh đệ chuẩn bị chạy đi đâu?"

Trong tâm tư Lý Cường vẫn còn muốn đi tới trước hoàng thành của Cổ Tổng quốc tìm kiếm Triệu Hào, đưa mọi người đi tới Cổ Kiếm Viện tu luyện, coi như an bài thật tốt tiền đồ cho các huynh đệ. Thuận tiện sẽ tìm Vân Ngọc, thử xem các nàng còn ở Thiên Đình Tinh hay không, nếu vẫn còn thì hắn sẽ không dễ dàng buông tay. Vì vậy nói: "Lão ca, chúng ta đi tới kinh đô Cổ Tổng quốc trước."

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: "Được, ta đưa huynh đệ đi, ở hướng nào?"

Lý Cường cười nói: "Đừng nóng vội, quần áo này lão ca mặc vào trước đi, a a, bộ dáng của huynh hiện giờ thật là kinh thể hãi tục a." Hắn đưa cho Mạc Hoài Viễn một bộ quần áo của Cổ Tổng quốc, là hoa phục của các quý công tử. Hắn cũng tự mình lấy ra một bộ mặc chỉnh tề, cười nói: "Đệ nghĩ nếu hóa hình nghĩ vật mà có tu vi cao siêu, vậy cần bản không cần đến loại quần áo thể tục này nữa."

Mạc Hoài Viễn nói: "Người luôn ý vào Hấp Tinh kiếm mà biến hóa vật a, hóa hình nghĩ vật nếu có tu vi cao siêu thì vạn vật đều có thể dùng, thậm chí có thể trở thành hóa hình, người còn kém xa lắm, bất quá ý nghĩa của loại đồ vật này không lớn, người không cần phải đam mê đeo đuổi..."

Lý Cường tiếp lời nói: "Hết thấy lấy đạo thuật làm trọng a, lão ca, ta biết mà."

Dựa vào công phu na di của Tán Tiên như Mạc Hoài Viễn, hai người đã đi tới trên bầu trời kinh đô của Cổ Tổng quốc.

Sắc trời gần hoàng hôn, cả kinh đô đều cũng được ánh hoàng hôn chiếu xuống có vẻ yên tĩnh an dật, những làn sương mù cũng chậm rãi bay lên tới không trung, Lý Cường ngửi thấy những mùi thức ăn bay lên, hắn cười nói: "Hình như họ đang nấu cơm tối a, nhìn xem Triệu Hào bọn họ đang làm gì."

Mạc Hoài Viễn tò mò hỏi: "Triệu Hào là ai?"

Lý Cường cười nói: "Là đồ đệ đầu tiên của đệ đã thu, ở kinh thành này cũng có mở một đại ngân lâu, chúng ta đi quấy rối hắn."

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Ta còn chưa có thu đồ đệ a, vẫn tự do tự tại đi khắp nơi, thu đồ đệ phiền toái chết luôn."

Lý Cường nhận chuẩn phương hướng, mặc dù rời khỏi Cổ Tổng quốc với thời gian đã rất lâu, vị trí đại khái hắn vẫn còn nhớ kỹ, hắn lôi kéo Mạc Hoài Viễn chậm rãi đáp xuống một đại viện, hét lớn: "Có khách đến nhà đây! Có chủ nhân ở nhà không?"

Tiếng kêu lập tức kinh động người trong phòng, từ trong phòng chạy ra một đám người hầu, quát: "Người nào? Dám can đảm đến ngân lâu giường oai?"

Mạc Hoài Viễn bật cười: "Huynh đệ, có phải người đi nhầm nhà rồi không?"

Lý Cường cười nói: "Chúng ta đột nhiên rơi vào hậu viện nhà người ta, bọn họ đương nhiên phải khấn trương thôi, nơi này là ngân lâu mà, là nơi đặt kim tiền trọng địa, ai có thể vào được a." Hai người làm như thần nhiên nói chuyện với nhau.

Đám người hầu như lâm đại địch, vây quanh hai người. Có người nói: "Chưởng quỹ tới!"

Lý Cường cười nói: "Triệu Đức Quý ở nơi nào? Ta muốn gặp hắn!" Hắn vẫn còn nhớ kỹ tên con trai của Triệu Hào. Người đi ra không phải là Triệu Đức Quý, mà là một công tử tuổi còn trẻ, ước chừng hai mươi tuổi, vóc người mập mạp, khuôn mặt tròn, đang mỉm cười.

Lý Cường có chút sững sốt, người này thật là quen mặt a. Hắn hỏi: "Di, nơi này không phải là Triệu ký bảo ngân sức kim lâu hay sao?"

Chương quỹ tuổi còn trẻ kia gật đầu nói: " Đúng vậy, nơi này chính là Triệu ký..ngài là..?"

Lý Cường có chút nghi hoặc, lại hỏi: " Triệu Hào có ở nhà không?" Nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của Lý Cường, Mạc Hoài Viễn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tiểu chương quỹ hỏi: " Người là ai a? Ông nội của ta không có ở chỗ này."

Lý Cường đột nhiên phản ứng, tiểu tử này tám phần là con của vị lão bản bán quần áo Tề mập khi xưa, không nghĩ ra hẳn lại lớn đến như vậy, lúc ở Hàm Lâm thành cứu được hẳn ra, hẳn ước chừng chỉ có bộ dáng tám tuổi, Lý Cường suy nghĩ, có lẽ thời gian giữa hai tình cầu thật sự cách xa rất lớn.

Hắn hỏi dò: " Người thật không nhận ra ta sao? Ngẫm lại xem, khi người còn bé..."

Tiểu chương quỹ mở to đôi mắt nhỏ, vẻ mặt nghi hoặc: " Ta nghĩ không ra...người.."

" Là ai a?" Từ trong phòng lại đi ra một vị lão nhân tóc bạc, thân thể gầy nhỏ. Lý Cường kinh ngạc kêu: " Triệu Đức Quý?" Hẳn quả thật không dám tin tưởng, con của Triệu Hào lại già đến như vậy. Triệu Đức Quý tinh tế quan sát Lý Cường, đột nhiên hét lớn: " Là lão nhân gia ngài đó sao? Trời ạ ! Đã nhiều năm như vậy rồi, mà ngài cũng không hề thay đổi một chút nào.." Hắn vội vàng quỳ xuống cúi lạy.

Lý Cường nâng hẳn dậy, nói: " Ai, lão hầu tử, đừng có làm vậy, cha người đâu?"

Tất cả những người trong viện đều quỳ xuống dập đầu. Mạc Hoài Viễn ở một bên thú vị nhìn xem, hẳn lâu lắm không có nhìn thấy nhiều người như vậy, cảm thấy cái gì cũng mới lạ. Hắn cười hì hì nói: " Những người này cũng đều là người nhà của đồ đệ người sao? A a, thật là nhiều người a."

" Cha và mấy người họ bị mời đến Thánh Vương Phủ, là do ngự tiền đại tướng Lâm Phong Hợp tự mình đến mời, cha ta nói không thể không nể mặt hắn nên đã đi."

Lý Cường gật đầu nói: " Ân, ta biết rồi, đứa nhỏ này có phải ở Hàm Lâm Thành.."

Triệu Đức Quý cắt đứt lời nói của Lý Cường: " Đúng vậy, hẳn bây giờ gọi là Triệu Tế nhi, theo mệnh lệnh của lão nhân gia, không dám ngược đãi đứa nhỏ này chút nào." Hắn tựa hồ không muốn nhắc lại đoạn thâm sự ngày xưa ở Hàm Lâm Thành.

Triệu Tế Nhi lúc này cũng đã biết Lý Cường là ai, hẳn cũng không nói lời nào chỉ cuống quýt dập đầu. Lý Cường phát tay, Triệu Tế Nhi bị một cỗ kinh lực mạnh mẽ nâng lên, cũng không thể lạy nữa. Lý Cường gật đầu, đưa cho Triệu Đức Quý ba viên tiểu bồi nguyên đan, nói: " Lão hầu tử, gặp mặt chính là có duyên, ba viên đan dược này, cho người và vợ người với Tế nhi, ta về Thánh Vương Phủ đây." Thật ra Triệu Hào đã cho con mình một viên nhưng hắn xem như bảo bối không dám dùng lại cất đi.

Triệu Đức Quý biết sự trân quý của linh đan này, vội vàng cảm tạ. Lý Cường gật đầu mỉm cười, bạch quang chớp động, hai người biến mất vô tung.

Cửa lớn của Thánh Vương Phủ có chút yên lặng, bốn thị vệ đứng thẳng không cử động. Lần này Lý Cường không trực tiếp đi vào phủ, mà mang theo Mạc Hoài Viễn hướng cửa lớn đi tới.

" Người nào, dừng lại! Đây là Thánh Vương Phủ, người không phận sự không cho đến gần!" Bốn thị vệ thấy có người tới gần thì lập tức lên tiếng trách mắng.

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Huynh đệ, người đại khái đã lâu không có trở về, hình như không còn ai nhận ra người nữa a."

Lý Cường cười khỏ nói: " Ai biết thời gian nhanh như vậy, nhaoáng lên là đã hơn mười năm trôi qua, rồi nhà đã quá lâu rồi." Hắn cảm thán thời gian rời khỏi địa cầu đã quá lâu chứ không phải nơi này. Bốn thị vệ nghe như thế thì có chút không rõ, trong đó có một người hỏi: " Xin hỏi...người là?"

Lý Cường cũng không muốn nói nhảm, tay bắn ra một khối kim bài. Thị vệ kia cầm vào tay, nhìn thoáng qua, tựa như bị kim bài trong tay làm giật mình, cả người run lên, lập tức làm ra một quân lễ: " Tứ đẳng thị vệ Triệu Đức Dân của Thánh Vương Phủ bái kiến tướng quân!" Ba thị vệ khác cũng sợ đến vội vàng hành lễ, báo danh tham kiến.

Mạc Hoài Viễn ngạc nhiên nói: "Huynh đệ, người là quan của nơi này? Thật sự là nghĩ không ra a. Ai, có ý tứ, thật sự là có ý tứ."

Lý Cường dờ khuôn mặt tươi cười nói: "Chỉ là kiếm cơm ăn thôi, không cần phải kinh hãi như thế." Hắn chỉ thốt lời đùa giỡn. Nếu không phải đã đáp ứng yêu cầu của lão ca Hầu Phích Tịnh chiếu cố cho Cố Tổng quốc, hắn làm sao lại quay trở về đây.

Cửa phủ đã mở rộng ra, thị vệ vương phủ, tổng quản cùng với quản sự, thái giám và cung nữ đã kéo ra nghênh đón. Tổng quản vẫn còn là người cũ, hắn nhận ra Lý Cường, trong lòng hâm mộ không thôi, vị chủ nhân này không hề già đi một chút nào, vẫn còn nguyên hình dáng của năm xưa, tuổi trẻ tiêu sái, anh khí bộc phát. Hắn cung kính nói: "Bái kiến đại nhân!"

Lý Cường hỏi: "Triệu Hào ở nơi nào?"

Tổng quản khom người đáp: "Triệu gia mang theo người đi đến phủ của ngự tiền đại tướng Lâm Phong Hợp, không có trong phủ."

Lý Cường vừa nghe, tức giận mắng to: "Mụ nội nó, làm gì mà chạy loạn khắp nơi như thế..."

Tổng quản vừa thấy Lý Cường nổi giận, sợ đến quỳ sụp trên mặt đất: "Là Lâm tướng quân tự mình đến mời, ta..." Nhất thời trên mặt đất quỳ đầy người.

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Làm gì mà quỳ lạy hết vậy? Huynh đệ, nếu bọn họ vắng mặt thì chúng ta đi thôi."

Lý Cường than thở: "Thật sự là mệnh khổ a, còn phải theo bọn họ khắp nơi chạy loạn. Các người đứng lên đi, ta không phải đang mắng các người, đứng lên, đứng lên đi!"

Tổng quản ân cần nói: "Đại nhân, trong phủ đã được chuẩn bị tốt hai cỗ kiệu, nếu ngài đến Lâm phủ xin mời dùng hai cỗ kiệu này đi."

Cho tới bây giờ Lý Cường cũng chưa từng ngồi quan kiệu, bèn nói: "Ân, được rồi, đem tới xem."

Tổng quản vỗ tay, lập tức có thái giám chạy xuống truyền lệnh.

Chỉ chốc lát sau từ trong phủ truyền đến một đại quan kiệu chuyên dụng. Lý Cường vừa nhìn thấy cũng giật mình, không ngờ có tới mười sáu kiệu phu, hắn đoán kiệu này chuyên dùng cho vương gia. Mạc Hoài Viễn có chút không nhận được nói: "Thứ đồ này không thú vị chút nào, chúng ta đi thôi." Hắn bắt đầu đối với thế tục giới có chút phiền não. Điều này cũng khó trách, tại Tinh Cung vượt qua vô số năm tháng dài đằng đẳng, hắn đã có thói quen độc thân một mình thanh tịnh sinh sống, vừa đi ra ngoài đã cảm thấy không quen.

Lý Cường nói: "Lão ca, chúng ta trước tiên đi vào phủ nghỉ ngơi. Quản gia, phái người thông tri Lâm Phong Hợp, nói cho hắn mang theo Triệu Hào bọn họ về đây cho ta." Hắn cũng không muốn đi đâu nữa, trước tiên muốn ở Thánh Vương Phủ nghỉ ngơi một chút, hết thảy chuyện gì cũng đợi ngày mai rồi hãy nói. Nhưng trong lòng hắn mơ hồ nghĩ có chút không ổn, Triệu Hào không thể chạy loạn khắp nơi như vậy, chẳng lẽ Cố Tổng quốc lại phát sinh chuyện gì nữa hay sao?

Lập tức có thị vệ lớn tiếng đáp ứng, ngồi lên ngựa cho thái giám dắt ra, phóng đi.

Lý Cường an bài Mạc Hoài Viễn đến Thư Lâu tĩnh tu, còn mình trở lại đại sảnh đợi Triệu Hào bọn họ, chưa thấy Triệu Hào đã gặp vị quan tuyên chỉ từ trong hoàng cung chạy tới. Nội dung chiếu thư làm cho Lý Cường không hiểu được là gì, hắn cảm thấy kỳ lạ vì sao được phong làm Trung Dũng Quận Vương, hơn nữa theo chiếu phải lập tức tiến cung, nói rằng hoàng thượng tự mình triệu kiến.

Lý Cường một đầu mơ hồ, trong lòng thầm mắng. Nhưng nể mặt Hầu lão ca nhờ vả, hắn không thể làm gì khác hơn là thay trang phục của quận vương được đưa tới, mang theo đại đội thị vệ tiến cung. Trước khi đi hắn phân phó tổng quản, nếu Triệu Hào trở về, thì phải dẫn họ ở lại trong phủ mà chờ.

Lý Cường trên người khoát bào phục màu vàng, dây lưng bằng ngọc, có những hoa văn hình rồng, chân mang giày ngắn. Đây là trang phục chỉ có quận vương mới có thể mặc, hắn căn bản không nghĩ đến sẽ bước đi theo kiểu dáng những người làm quan, nhất là dây lưng bằng ngọc càng phiền toái, làm hắn thỉnh thoảng

phải lấy tay nâng lên. Hai tiểu thái giám đỡ hần ngồi lên đại kiệu, trong lòng hần suy tư, trong hoàng cung đám chắc đã xảy ra đại sự.

Mười sáu kiệu phu vững vàng nâng cổ kiệu lên, tám thị vệ mang đao kéo dây cương, toàn thân phi giáp tay cầm đao đi phía trước mở đường, hai bên cổ kiệu đi theo tám thái giám, trong tay cầm theo chiếc đèn hình sừng trâu, phía sau cổ kiệu có hơn ba mươi hộ vệ vương phủ, đoàn người oai vũ đi tới hướng hoàng cung.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, Lý Cường ngồi bên trong kiệu có chút cảm giác không an. Chợt nghe thị vệ quát: " Người phía trước ! Mau mở !" Một thị vệ kêu lên: " Dừng!" Đại kiệu có chút khựng lại. Lý Cường đột nhiên cảm thấy có một cỗ sát khí bức tới, hần bây giờ chính là một cao thủ kinh qua sa trường, lập tức cảm thấy hai bên trái phải đều có người tu chân, phía trước cũng có một, hần không cần nhìn cũng biết rõ ràng phương vị của họ.

Đối thủ phát động cực nhanh, hai đạo ngân mang trái phải, hai bên giao nhau phóng tới. Thị vệ phía trước vừa mới rút đao ra, trước mắt đã có vô số lực mang tản ra, hai thị vệ phía trước phát ra tiếng kêu to tuyệt vọng. Chỉ trong một sát na, ngã tư đường đột nhiên lóe sáng, mọi người chỉ thấy chung quanh tất cả đều là tinh mang sáng rực trong suốt, lóe ra quang hoa nhu hòa xinh đẹp. Đó là Hấp Tinh kiếm của Lý Cường biến ảo, tinh mang chẳng những bao vây cả đội ngũ hộ vệ, còn khôn cả ba tên đang đánh lén.

Ba người nọ dừng nói là đánh lén, ngay cả động đậy một chút cũng khó, bọn họ lập tức hiểu được, đối thủ là người mà họ căn bản không thể nào địch nổi. Lý Cường cũng không muốn giết người, hần trầm giọng quát: " Trở về nói cho chủ tử của các ngươi, nếu hần muốn chết thì tự mình đến đi, như vậy chết mới được thống khoái, đừng có chọc ta! Nghe hiểu chưa? Cút !" Hần không hề rời khỏi cổ kiệu đã làm cho cả ba người hồn phi phách tán, nhất là từ " Cút" cuối cùng kia càng làm cho ba người bị chấn động đến tâm thần đại loạn.

Tinh mang đầy đường đột nhiên tiêu mất. Ba người nọ không kêu một tiếng cấp tốc hướng theo ba hướng bỏ chạy.

Có thị vệ tiến lên thỉnh tội, Lý Cường nhàn nhạt nói: " Dừng động bọn họ, chúng ta đi !"

Rất nhanh đã đến nội thành hoàng cung, Lý Cường lúc này mới phát hiện, bên ngoài hoàng cung tất cả đều là cấm vệ quân, cứ ba bước là có một người, năm bước là một đội, cảnh vệ sâm nghiêm, phi thường nghiêm mật, chu đáo, ngay cả đoàn người của bọn họ cũng thỉnh thoảng bị ngăn cản tra vấn, có thể biết được nội tình của hoàng cung là tình cảnh thế nào. Lý Cường kết luận chuyện này tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Đi tới cửa lớn hoàng cung đã sớm có người đứng chờ. Lý Cường bước xuống đại kiệu, liếc mắt nhìn tới, kinh ngạc nói: " Triệu Hào, Phong Hợp, sao các ngươi ở chỗ này?"

Toàn thân Lâm Phong Hợp đeo đầy đồ vật, tay cầm Tinh Nguyên Cung do Lý Cường đã cho trước kia, Triệu Hào đứng bên cạnh cũng đã mặc chiến giáp. Hai người nhìn thấy Lý Cường xuống kiệu, đồng thời tiến lên trước, một người thì nói: " Hạ quan ngự tiền đại tướng Lâm Phong Hợp tham kiến vương gia!" Một người lại nói: " Sư tôn, đệ tử tham kiến sư tôn !"

Lý Cường cười nói: " Phong Hợp a, mụ nội ngươi, mới làm quan mấy ngày mà miệng lại đầy khách sáo như vậy hả? Quận vương như ta thật là kỳ lạ, hắc hắc, tự đứng ở đâu lại rơi xuống."

Lâm Phong Hợp cười cười, tới gần bên cạnh Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Hoàng thượng đang rất nguy cấp, xin mời vương gia vô luận thế nào cũng phải vươn tay trợ giúp, bây giờ không có cách nào tìm được thánh vương gia...ai, lúc này lòng người ai cũng bàng hoàng, may là gặp Triệu gia, nói vương gia sẽ rất nhanh trở về, chúng ta đã đợi suốt mười ngày rồi..."

Lý Cường hỏi: " Hoàng thượng như thế nào? Cái gì nguy hiểm, nói cho rõ ràng chút đi."

121. Chương 121

Lý Cường bị hần mở miệng ngậm miệng đều gọi là vương gia làm cả người hần không được tự nhiên, trong lòng hần hiểu được, người xuất thân trong gia đình quan hoạn như Lâm Phong Hợp, thì không có khả năng cùng người người khác nói giỡn tùy ý, nhất là trong những trường hợp chính thức, những quy củ đã ghi sâu trong lòng từ nhỏ, thật không dễ dàng từ bỏ. Hần gật đầu nói: " Được, chúng ta đi vào."

Trên đường Lý Cường hỏi: " Triệu Hào, người của chúng ta ở nơi nào?"

Triệu Hào nói: " Sư tôn, bọn họ đều canh giữ ở thâm cung làm hộ vệ."

Lý Cường cười nói: " Không nghĩ tới các người đều cũng bị chộp tới đây, Không Hậu bọn họ cũng ở đây sao?"

Lâm Phong Hợp vội vàng chen lời: " Không Hậu đại sư cũng ở đây. Chúng ta cũng không có cách nào, trong cung đang có nhiệt náo long trời lở đất, vừa lúc người của vương gia vừa đến, là do hạ quan xin thánh chỉ mời Triệu gia bọn họ tiến cung."

Triệu Hào nói: " Đã gặp phải người tu chân cao minh, may là chúng ta có nhiều người, lại có Không Hậu và Khô Độ là cao thủ, mới làm cho đối thủ sợ quá chạy mất, đến bây giờ tạm thời không có gì đại sự xảy ra."

Lý Cường biết lần này lại bị cuốn vào sự tranh đấu trong nội bộ Tổng quốc lần nữa.

Từ cửa cung tiến vào trong, trên đường đi canh gác càng thêm sâm nghiêm. Lý Cường đại khái nhìn lướt một phen, phát hiện cả hoàng cung cơ hồ không có vắng bóng người, mỗi một chỗ đều có thị vệ canh gác, thỉnh thoảng nhìn còn có thể thấy, người tu chân của cung phụng viện đang dò xét. Đi tới phía trước của thâm cung, Lý Cường nói: " Di, toàn là người của chúng ta không a."

Nạp Thiện và Thản Ca hai người đang đứng ngay cửa tấm cung, nhìn giống như hai tượng thần giữ cửa, ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng ra phía trước. Lý Cường đột nhiên tăng tốc, xuất hiện ngay trước mặt Nạp Thiện làm hắn sợ đến run lên, phát hiện là Lý Cường, hắn lập tức mặt mày hớn hở, nhỏ giọng kêu lên: " Lão Đại...a a, lão Đại, huynh rốt cuộc đến rồi."

Lý Cường phì cười, nói: " Nạp Thiện a, người thật uy phong a."

Nạp Thiện hắc hắc cười nói: " Lão Nạp ta bây giờ chính là nhất đẳng thị vệ đó." Hắn đắc ý không biết làm sao mới nói hết.

Lý Cường cười nói: " Nga, quan lớn vậy, vậy phẩm bậc thứ mấy? Nói cho ta nghe một chút."

Nạp Thiện ngại ngùng nói: " Dù sao rất lớn...còn về phẩm quan, lão Nạp ta cũng không biết, dám chắc rất lớn là được, a a..."

Thản Ca nói: " Lão Đại, tiểu tử này mới được làm quan lớn...hắc hắc, ngay cả bước đi cũng khác hẳn rồi..."

Nạp Thiện trừng mắt nhìn Thản Ca: " Lão Thản, không cho nói bậy!"

Từ trong cung đi ra một tổng quản thái giám, cất tiếng chói tai: " Vương gia, hoàng thượng triệu kiến."

Nạp Thiện hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói thầm: " Thật là không được a, nguyên lai lão Đại lại là một vương gia."

Thản Ca không hiểu, hỏi: " Vương gia là quan gì, so với người có lớn không?"

Nạp Thiện lắc lắc cái đầu bóng lưỡng: " Không thể so sánh, đều là hai chuyện hoàn toàn khác nhau."

Lý Cường mắng nhỏ: " Chức quan của người không nhỏ, có muốn ta cho người ở lại hoàng cung không?"

Nạp Thiện hắc hắc cười nói: " Không cần lưu lại, Lão Đại, để cho lão Nạp được uy phong một lần, ta chỉ muốn đi theo huynh thôi, cả đám huynh đệ...ai, ta không thể rời khỏi bọn họ a."

Lý Cường cười vỗ vai hắn, xoay người đi vào tấm cung.

Trong đại sảnh tấm cung ngồi mười mấy quan viên, trong đó có mấy người Lý Cường quen biết, đó chính là lão phu tử Trình Tử Trọng, hắn vừa nhìn thấy Lý Cường thì trên mặt toát ra một tia sợ hãi, hắn còn chưa quên được việc lần trước khi Lý Cường rời đi thì đánh ngất hắn. Lý Cường cười hi hi nói: " Ai yêu, là lão phu tử...chúc mừng người thăng quan."

Trên người Trình Tử Trọng mặc một bộ quan phục nhất phẩm, hắn đã là Lại Bộ Thượng Thư, hắn cũng biết bởi vì Lý Cường nên hoàng thượng đối với hắn có chút ưu ái, hắn nhờ mặt mũi của Thánh Vương Gia và Lý Cường mới có thể tiến nhanh như vậy. Trình Tử Trọng cười khổ nói: " Vương gia, nhờ vào phúc của ngài, hạ quan Lại Bộ Thượng Thư Trình Tử Trọng bái kiến vương gia."

Lý Cường phát tay, Trình Tử Trọng không thể bái nể nữa. Lý Cường nói: " Lão phu tử a, xem ra người gặp ta có vẻ không vui a, hà hà, lần trước đánh ngất người cũng là bất đắc dĩ thôi, ta xin lỗi được rồi chứ?"

Về mặt Trình Tử Trọng sợ hãi, luôn miệng nói: " Không dám ! Không dám ! Tử Trọng nhìn thấy vương gia cao hứng còn không kịp, làm sao dám than oán."

Quan viên trong đại sảnh đều là cao quan của Cố Tổng quốc, bọn họ vừa nhìn thấy trang phục của Lý Cường thì biết là một vị quận vương vừa tới, nhưng phần lớn vẫn không ai nhận ra hắn, chỉ có vài người biết Lý Cường là ai. Trình Tử Trọng giới thiệu: " Vị này là huynh đệ của Thánh Vương Gia, hoàng thượng khâm phong là Trung Dũng Quận Vương." Hắn là Lại Bộ Thượng Thư, đối với những sự thay đổi hắn đều cũng rõ ràng.

Lý Cường bây giờ chức quan gì cũng không trọng yếu, quan trọng nhất chính là hắn là huynh đệ của Thánh Vương Gia, thân phận này tại Cố Tổng quốc rất dọa người, vì thế các cao quan đều tiến lên ra mắt. Có thái giám nhỏ giọng nhắc nhở: " Vương gia, hoàng thượng đang chờ triệu kiến."

Lý Cường gật đầu, vội vàng đi theo thái giám vào bên trong.

Bên trong tấm cung là một cái sân hình chữ nhật, trong viện có mấy người Khô Độ đang đứng, bọn họ thấy Lý Cường lập tức hành lễ, đồng thời bảo hắn mau nhanh đi vào. Lâm Phong Hợp thấp giọng nói: " Hoàng thượng đã tới bờ hấp hối."

Lý Cường cả kinh, hắn không nói gì, vội vàng đi nhanh hơn vào trong phòng.

Bên ngoài cửa phòng đứng một đội cung nữ thái giám, ai cũng đang chấp tay. Thái giám tổng quản ở ngay cửa lặng lẽ khoát tay, ra dấu cho mấy người Lý Cường đứng lại đợi rồi hắn đi vào phòng bẩm báo. Chỉ chốc lát sau, tổng quản thái giám đi tới, nhỏ giọng nói: " Các vị đại nhân xin mời."

Phòng ngủ không lớn, là một vãn sàng khắc hình rồng phượng chiếm nửa phòng, một mùi thuốc lan tỏa khắp nơi. Trong phòng đứng vài người, một trung niên nhân mặc trang phục thân vương, là đệ đệ của đương kim hoàng thượng là Đức Hiền thân vương Triệu Cung. Còn có một đứa nhỏ cỡ mười hai mười ba tuổi, mặc trang phục thái tử, hắn là con trai độc nhất của hoàng thượng Triệu Ki. Hoàng thượng mãi cho đến năm gần sáu mươi tuổi nhờ Hầu Phích Tịnh tặng cho linh đan mới sinh hạ được đứa con bảo bối duy nhất này, vừa sinh ra đã được phong làm thái tử.

Không Hậu đứng phía sau vãn sàng, lại thêm một tu chân cao thủ đứng ngay cửa sổ, cả hai đang canh giữ cho vị hoàng thượng đang bệnh nặng, còn hai ngự y bó tay không còn biện pháp đứng ngay ở một bên.

Thái tử Triệu Ki quỳ gối trên bậc ngay vãn sàng, nắm tay của hoàng thượng, trên mặt ứa đầy nước mắt. Mấy người Lý Cường vừa đi vào phòng, lập tức kinh động mọi người, ai cũng xoay mặt qua nhìn bọn họ. Lý Cường liếc mắt nhìn thấy vị hoàng đế trên giường, trong lòng không khỏi cả kinh, hắn không để ý tới những lời chào hỏi của người khác, bước nhanh tới bên giường. Đức Hiền thân vương trong mắt hiện lên một tia tức giận, Lý Cường này dám không để ý tới mình, hắn đưa mắt nhìn sang một bức tranh vẽ cây tùng và chim ưng trên vách để che dấu sự tức giận trong lòng.

Lý Cường không biết chẩn đoán bệnh, nhưng hắn là tu chân cao thủ, vừa nhìn thì biết hoàng thượng không phải sanh bệnh mà giống như trúng phải độc được mãn tính, ước chừng là do có người tu chân cung cấp cho linh đan diệu dược để cầm cự cho đến bây giờ.

Lý Cường ngoắc ngự y tới hỏi: " Hoàng thượng bị cái gì?"

Tiểu thái tử chen lời: " Ta biết, là trúng một loại độc kỳ quái!"

Ngự y khom người gật đầu: " Vương gia, loại độc này phi thường kỳ quái, tìm không được giải pháp..." Hắn ấp úng giải thích.

Tiểu thái tử nhìn Lý Cường với ánh mắt rất đặc biệt, đó là một loại ánh mắt sùng bái. Hắn biết Lý Cường là ai, làm người thừa kế ngai vàng của Cố Tổng quốc, hoàng thượng sớm đã cho hắn biết một số chuyện trọng yếu, nhất là những gì có liên quan đến Thánh Vương Gia. Hắn tràn ngập hy vọng hỏi: " Ngài có thể cứu được phụ hoàng ta không?"

Không Hậu từ khi Lý Cường vào phòng, đã đem thân phận mỗi người truyền âm cho hần biết. Lý Cường cười nói: "Ngươi là thái tử Triệu Ki? A a, yên tâm đi, chỉ cần là độc thì không cần sợ." Hần nghe nói là độc thì thở dài một hơi, bởi vì hần có giải độc thánh dược của Thiên Lại Thành Hàn Tùy Lâm. Thái tử Triệu Ki mừng rỡ, căn bản không chấp nhất cách nói chuyện vô lễ của Lý Cường, phải biết rằng hần là thái tử của một nước, muốn nói chuyện với hần thì phải hành lễ quỳ lạy.

Thái tử mặc dù còn trẻ nhưng cũng rất lão luyện thành thục, hần nói: "Vạn hạnh có được quận vương giúp đỡ, Triệu Ki thay mặt phụ hoàng xin đa tạ."

Lý Cường cười hì hì vỗ vai hần nói: "Yên tâm đi, thái tử không cần khách khí."

Mọi người trong phòng thiếu chút nữa bị cử động của Lý Cường hù chết, trong lòng đều đang suy nghĩ, Lý Cường này thật là có phong cách của Thánh Vương Gia, không lớn không nhỏ, không nói quy củ.

Đức Hiền thân vương đột nhiên quát: "Lớn mật ! Dám đối với thái tử điện hạ vô lễ, người đâu, mau bắt hần lại !"

Người tu chân trong phòng kia đột nhiên bắn ra phi kiếm, nhắm thẳng tới ngay cổ Lý Cường. Không Hậu giận dữ, bắn ra một châu xuyên màu nâu, Triệu Hào cũng ở sau lưng Lý Cường phun ra Hàn Tước phi kiếm, cùng thời gian kiếm quang lóe ra đầy phòng.

Lý Cường đối với những việc này không thêm để ý tới, chỉ lấy Hàn Tùy Lâm ra, nói: "Đây là giải độc linh đan..."

Đức Hiền thân vương hét lớn: "Thái tử điện hạ, loại đan dược không rõ lai lịch này vạn vạn không thể tùy ý để cho hoàng huynh uống vào, trước tiên nên để cho cung phụng đường kiểm nghiệm một phen !"

Lý Cường đưa linh đan cho thái tử, thân thể đảo bay ra ngoài, lảng không chụp lấy phi kiếm của người tu chân kia, lạnh lùng nói: "Trong tầm cung của hoàng thượng mà dám động phi kiếm, ngươi không muốn sống rồi !" Hần truyền âm dặn Không Hậu: "Canh giữ hần, không cho hần thoát."

Đức Hiền thân vương kinh hãi thất sắc, Lý Cường này thật sự là quá lợi hại. Hần đành mặt nói: "Tốt...lạ gan thật lớn ! Thái tử điện hạ, ngươi phải làm chủ cho hoàng thúc a."

Thái tử giống như không có nghe thấy Đức Hiền thân vương nói, toàn bộ tinh thần chăm chú cẩn thận đem đan dược bỏ vào trong miệng hoàng thượng, nhưng hoàng thượng không thể nuốt xuống, hần khó khăn nói: "Quận Vương..."

Lý Cường nói: "Thái tử xin mời tránh ra, để cho ta tới thử xem."

Thái tử Triệu Ki đứng dậy, lui qua một bên, chăm mắt nhìn Lý Cường. Gương mặt của Đức Hiền thân vương Triệu Cung đỏ bừng, lớn như vậy chưa từng có ai dám vô lễ với hần bao giờ, hần tức giận phải tay áo đi thẳng ra ngoài cửa. Tâm thần của Lý Cường đều đặt trên người hoàng đế, hần dùng thần thức xem xét một chút rồi nghĩ tới một biện pháp tốt, nói: "Không Hậu, Triệu Hào, hai người hộ pháp cho ta, thái tử, trước tiên đừng động đến chuyện gì, ngươi hãy ra lệnh không bất cứ kẻ nào vào đây, nếu không giết chết không tha."

Lý Cường nói vậy làm cho tinh thần thái tử rung lên, trong lòng hần vô cùng rõ ràng lúc này nếu hoàng thượng xảy ra bất cứ việc gì thì hần cũng ngồi không yên trên ngôi hoàng đế, cho nên hần so với ai khác càng coi trọng sự sống chết của hoàng thượng. Hần quyết đoán hạ lệnh xuống, sau đó ngồi xuống ở ghế bên cạnh, nói: "Mời quận vương toàn lực cứu chữa, hết thấy đều có ta cam đoan."

Lý Cường cảm thấy rất kinh ngạc, vị thái tử này thật sự là ngoài ý tưởng tượng, có thể quyết định thật nhanh, nắm lên cầm xuống cương quyết, đúng là có phong thái của một đế vương. Hần gật đầu nói: "Yên tâm đi, thái tử." Trên tay hần nổi lên tử hồng sắc quang mang chói mắt, một tia chỉ khí bắn thẳng vào trong thân thể hoàng thượng. Dần dần, màu tím xanh trên mặt hoàng thượng đỏ mờ hơi hột, hần bắt đầu run rẩy, tựa hồ như đang cực lực giãy dụa.

Đang đứng ở bên cạnh có một vị thái giám cầm khăn định lau mặt cho hoàng thượng, Lý Cường quát nhẹ: "Bỏ đi !"

Triệu Hào thân pháp cực nhanh, một quyền đã đánh vị thái giám kia bay ra, vị thái giám sợ đến ngất đi. Không khí trong phòng nhất thời khản trương lên, tất cả thái giám cung nữ đều cũng cúi đầu, ngay cả hơi thở cũng không dám thở. Nếu lúc này gây ra đại họa, dù tru di cửu tộc cũng không đủ giết.

Hàn Tử Lân theo chân nguyên lực của Lý Cường vận động rất nhanh khuếch tán ra, dần dần một chất nhầy đen như mực từ trong cơ thể hoàng thượng toát ra, ngưng kết phía trên thân thể hắn, đoàn chất nhầy này bị bao vây một tầng tử quang. Lý Cường nhận ra, đây là một loại kịch độc mãn tính rất hiếm thấy, gọi là Tử Mặc Độc Âm, là do Độc Chú truyền tống qua.

Hoàng thượng đột nhiên hét lớn: "Đau chết trăm a!"

Sắc mặt thái tử nhất thời vui mừng, trong lòng đối với Lý Cường càng thêm sùng bái. Nhiều người như vậy mà cũng bó tay không có cách, ngay cả những cao thủ của cung phụng đường cũng giải cứu không được phụ hoàng, vậy mà Lý Cường vừa tới không được canh giờ đã làm cho hắn nhìn thấy được hy vọng, thật không hổ là huynh đệ của Thánh Vương Gia.

Lý Cường vốn muốn dùng Thiên Hỏa thiêu hủy đoàn Tử Mặc Độc Âm này, nhưng ý nghĩ vừa chuyển, lại thay đổi chủ ý. Đoàn độc vật này thật sự rất hiếm thấy, thiêu hủy cũng quá đáng tiếc, hắn dùng thủ pháp luyện đan của Hồi Xuân Cốc, đem đoàn Tử Mặc Độc Châu ngưng tụ thành sáu viên độc châu trong suốt. Lý Cường tay cầm độc châu, nói: "Chính là đồ vật này hại người, nhưng ta không rõ hoàng thượng vì sao lại chọc vào người của Độc Chú Giáo?"

Hoàng thượng mở mắt ra, hắn lập tức nhận ra Lý Cường, nhiều năm như vậy mà Lý Cường cũng không có già đi chút nào, vẫn là bộ dáng như lần đầu tiên gặp mặt. Hắn suy yếu nói: "Rốt cuộc cũng đợi được người rồi, khải khải, lần này vô luận như thế nào cũng phải lưu lại Cố Tổng quốc một thời gian dài chút, trăm biết người không muốn làm quan, thôi thì hãy nể mặt của Thánh Vương..."

Lý Cường ngại ngừng gật đầu nói: "Hoàng thượng cứ an tâm dưỡng bệnh đi, bây giờ việc như thế này, ân, ta sẽ lưu lại một đoạn thời gian." Hắn vẫn mềm lòng, nếu hoàng thượng dùng mệnh lệnh để nói, có thể hắn không để ý tới, nhưng hoàng thượng lại dùng giọng điệu khẩn cầu, hắn thật không có biện pháp.

Hoàng thượng vui mừng nở nụ cười nói: "Hoàng nhi, mau tới ra mắt Trung Dũng Quận Vương, sau này gặp chuyện cần phải thỉnh giáo ông ấy."

Thái tử cao hứng nói: "Phụ hoàng, Trung Dũng Quận Vương có công cứu giá, con đã nhớ tới, xin phụ hoàng an tâm tĩnh dưỡng, sớm ngày hồi phục."

Hoàng thượng đối với vị thái tử này phi thường hài lòng, trong mắt tràn đầy sủng ái.

Lý Cường lấy ra hai ngọc bài màu xanh, niết trong lòng bàn tay, trong thời gian ngắn khắc họa bên trên ba loại phù chú, lại vận xuất một cỗ chân nguyên lực khởi động phù chú, hắn đưa cho thái tử nói: "Một khối cấp hoàng thượng đeo ở trên cổ, một khối cho người, để tránh lời âm độc nguyên rửa của Độc Chú Giáo."

Đây là Tỳ Tà Phật Chú của Phật tông, khác hẳn với pháp thuật của người tu chân.

Thái tử dụng một sợi dây màu hồng đem ngọc bài xỏ vào rồi đeo lên cổ hoàng thượng. Ngọc bài màu xanh lóe lên ba đạo thanh quang, vô thanh vô tức ẩn tiến vào trong cơ thể hoàng thượng, hoàng thượng nhất thời cảm thấy vô cùng dễ chịu, lúc trước hơi thở khó khăn cũng đã biến mất, hắn lập tức ngủ say đi.

Lý Cường cười nói: "Tạm thời hoàng thượng không có nguy hiểm nữa, có khối ngọc bài này thủ hộ, độc chú rất khó đi vào thân, nhưng nếu gặp độc chú cao cấp thì ngọc bài này không thể ngăn cản. Nhớ kỹ, nếu ngọc bài nổ tung, gần trong mười bước nhất định có người hạ chú."

Thái tử đem ngọc bài đeo lên, tức giận nói: "Nếu tra ra là ai sai người hạ chú, ta...ta sẽ tru di cửu tộc hắn!" Ngữ khí tàn nhẫn thật không tương xứng với tuổi của hắn.

Vị thái giám vừa rồi bị một quyền đánh bay rên rỉ đứng lên, rồi quỳ sụp trên mặt đất, thái tử không chút thay đổi sắc mặt vùng tay lên: "Lôi ra ngoài! Giết!"

Lý Cường khuyên nhủ: "Thái tử, bỏ đi, lúc này giết người thì không may mắn đâu."

Thái tử lập tức tỉnh ngộ lại, phụ hoàng vừa mới khỏe lại, bây giờ giết người quả thật không tốt, vì vậy nói: ” Đưa đến Bắc Hà Khẩu.”

Lý Cường thở dài trong lòng, mạng người nơi này thật không đáng giá, nói giết là giết. Vị thái giám kia dập đầu như điên, hẩn biết vừa rồi chính Lý Cường đã cứu tính mạng của mình.

Lý Cường hỏi: ” Thái tử, là ai cùng hoàng thượng kết oán, nên mới hạ loại độc chú này?”

Thái tử Triệu Ki day day con mắt, gương mặt non nớt toát ra vẻ nghiêm túc, hẩn thấp giọng nói: ” Mấy tháng trước phụ hoàng đã bắt đầu lâm bệnh, ngự y cũng không tra ra là vấn đề gì, sau càng ngày càng nghiêm trọng, phụ hoàng đặc ý tìm Lâm Phong Hợp đại tướng, phái người mời cao thủ cung phụng đường tới, mới biết được có người giả trò quỷ. Lần này nhờ có Lâm Phong Hợp đại tướng, hẩn lập tức an bài cấm quân nghiêm mật, chu đáo phòng thủ, đồng thời mời cao thủ cung phụng đường hộ vệ tẩm cung. Nhưng bệnh của phụ hoàng ngày càng phát ra trầm trọng, mặc dù có linh dược của cung phụng đường kéo dài, ai...đã phái người đi thăm dò, nhưng còn chưa biết là ai có gan lớn cuồng vọng như thế.”

Thật ra hoàng thượng đã sớm có an bài, hẩn phát hiện tình huống không đúng liền bắt đầu chuẩn bị. Hẩn biết vấn đề của chính mình, chuyện phải do cao thủ tu chân giới đến để giải quyết, bởi vì không tìm được Hầu Phích Tĩnh, hẩn liền chú ý trên thân Lý Cường, vừa lúc này Triệu Hào bọn họ tới. Vì vậy hoàng thượng chẳng những phong quan ban thưởng cho Triệu Hào mấy người, còn đặc ý lưu lại chiếu thư, chỉ cần Lý Cường trở về, lập tức phong vương, rồi chiêu vào hoàng cung. Bởi vì Hầu Phích Tĩnh từng nói cho hẩn nghe, Lý Cường là người đáng tin cậy như chính mình.

Lý Cường hỏi: ” Một chút đầu mối cũng không có sao?”

Thái tử cười khổ nói: ” Không có, ba quốc gia tại lục địa tranh đấu đã nhiều năm, ai mà biết là người của nước nào giả trò quỷ?”

Lý Cường nhớ tới lúc mới gặp Hầu Phích Tĩnh thì hẩn cũng bị độc chú vô tình gắt gao cuốn lấy, nếu không phải mình cho hẩn một bình rượu cồn, chỉ sợ hẩn còn đang chìm trong sâu nã.

Lý Cường đối với tình huống của Cố Tổng quốc cũng không biết cụ thể, trong lúc nhất thời hẩn cũng không rõ tình hình, suy nghĩ một chút hẩn nói: ” Chuyện gì trước tiên nên đặt sang bên, hoàng thượng hỏi phục là chuyện trọng yếu nhất, ta sẽ để Không Hậu lưu lại, lại phái mấy cao thủ đến canh giữ nội cung cho người, cấm vệ quân có thể triệt về đợi lệnh, hết thảy cũng đợi hoàng thượng hỏi phục lại rồi hãy nói, không cần làm ra điều gì kinh thiên động địa. Bây giờ chủ yếu nhất là giữ vững cục diện trong ngoài, ta phỏng chừng đối thủ dám chắc sẽ còn hành động, động không bằng tĩnh, chúng ta chờ.”

Mắt thái tử sáng rực lên, mấy câu nói của Lý Cường đã là có ý tứ rõ ràng, hẩn đáp: ” Tốt, cứ theo ý của quận vương mà làm.” Hẩn dù sao vẫn còn là một đứa nhỏ, chịu đựng nhiều ngày như vậy đã mệt mỏi cực kỳ, nói xong không nhịn được ngáp to một cái. Lý Cường cười nói: ” Thái tử sớm nghỉ ngơi một chút đi, đi? Cái tên dùng phi kiếm chạy đi đâu rồi?”

Không Hậu nói: ” Hẩn đi theo Đức Hiền thân vương, ta xem lão Đại đang lúc bận rộn nên không dám kinh động. Hẩn là người của cung phụng đường, trốn không được đâu.”

Thái tử nói: ” Hẩn không phải là cung phụng của cung phụng đường, là bằng hữu của hoàng thúc, bởi vì thiếu cao thủ cho nên đặc ý cử hẩn đến nơi này hộ vệ cho phụ hoàng.”

Lý Cường chợt như có chuyện sáng ra: ” Là như thế này...nếu...nếu...này...” Hẩn có chút không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Thái tử nhìn Lý Cường nhỏ giọng nói: ” Quận vương có gì cứ nói, không cần băn khoăn.”

Lý Cường nói: ” Nếu ta không có cách nào cứu trị hoàng thượng, ngoại trừ thái tử, ai là người thu được lợi lớn nhất?”

Thái tử dù sao cũng còn nhỏ, nghe được thì sắc mặt nhất thời không còn chút máu. Hẩn hiểu được ý tứ trong lời nói của Lý Cường, chỉ là do một kim trúng huyết nên không chịu được mà thôi. Lý Cường là người từng lăn lộn trên thương trường, biết không vô duyên vô cớ mà yêu, cũng không vô duyên vô cớ mà hận, chuyện gì cũng có nhân quả quan hệ, hẩn chỉ là muốn hưởng tình thái tử.

Lý Cường nói: " Trong lòng thái tử biết là được, chuyện này cũng có thể."

Trong lòng thái tử hiểu được, Lý Cường đang nói chuyện trọng yếu sau này mình có thể ngồi được trên ngai vàng hay không, hắn nói: " Quận vương lần này quay lại, thật sự là chuyện vạn hạnh của Cổ Tổng quốc, Ki nhi thay mặt phụ hoàng tạ ơn." Nói xong hắn đứng dậy hành lễ. Với thân phận thái tử của hắn mà tự xưng Ki nhi, đó là đã xem Lý Cường là trưởng bối.

Lý Cường đỡ lấy hắn, nói: " Ai, thái tử không cần khách khí như thế." Trong lòng hắn lại sợ hãi than, tuổi nhỏ như vậy mà đã biết lung lạc lòng người, đứa nhỏ này thật là không đơn giản a.

Nhìn vào mặt mũi Hầu lão ca, Lý Cường nếu đã tới Cổ Tổng quốc thì đối với chuyện phát sinh ở nơi này không thể không quan. Lý Cường nói: " Thái tử cũng cần phải cẩn thận, bên người tốt nhất cũng phải có người của cung phụng đường bảo vệ."

Hắn lại lấy từ trong thủ trạc ra khối hộ thân phù do Kỳ Quân Sát tặng cho, đeo vào trên cổ tay thái tử, nhỏ giọng nói: " Nếu phát hiện có cái gì không đúng thì có thể dùng cánh tay này ngăn cản, có thể cứu mạng."

Không biết tại sao Lý Cường đối với tiểu thái tử này có một phần thương cảm, nhỏ như vậy mà phải đối phó với cục diện phức tạp như vậy, quả thật không dễ dàng.

Thái tử cảm nhận được ý tốt của Lý Cường, gật đầu đa tạ: " Ân, Ki nhi sẽ cẩn thận."

Lý Cường lại phân phó Lâm Phong Hợp vài câu rồi khoanh chân ngồi xuống, nói: " Đêm nay do ta canh giữ, những người khác cứ đi nghỉ ngơi."

Lâm Phong Hợp khom người thi lễ, xoay người xuất cung, thái tử mang theo thị vệ cũng trở về nghỉ tạm, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Ánh đèn trong tấm cung dần dần tối đi, đêm đã khuya.

Một đêm bình an.

Đối với chuyện ngủ, Lý Cường sớm đã sắp quên có mùi vị gì. Hắn đứng lên nhìn hoàng thượng đang ngủ say trên giường và Triệu Hào cùng Không Hậu đang khoanh chân ngồi cạnh, lặng yên đi ra khỏi phòng.

Tối hôm qua lúc ngồi tọa thì hắn phát hiện bốn phía phòng ngủ có mai phục cao thủ, khoảng bảy người, như là bảo vệ hoàng thượng. Đi tới hành lang, chỉ thấy thái giám và cung nữ đang dựa vào tường ngủ gật.

Lý Cường bước đi không một tiếng động, phảng phất trên mặt đất phiêu hành, những người này cũng không có phát hiện. Hắn hướng ra phía ngoài đi đến, tới cửa tấm cung, chỉ thấy Nạp Thiện và Thản Ca hai người đang tựa cửa ngủ ngon lành, bên cạnh có mười mấy thị vệ đang đứng nghiêm, nhìn thấy Lý Cường đi tới thì vội hành lễ.

Lý Cường gật đầu, nhẹ nhàng vỗ một cái vào cái đầu bóng lưng của Nạp Thiện, tiểu tử này sợ đến bật dậy, tay cầm Thanh Ảnh Thúc lóe ra một đạo quang, bổ vào người Lý Cường. Khi hắn phát hiện người mình đánh chính là lão Đại, hoảng hốt thét lên: " Di uy ! Lão Đại, ta không có cố ý..."

Thị vệ chung quanh sợ hãi, Nạp Thiện này chẳng những bổ tia chớp đánh vương gia, còn mở miệng kêu vương gia là lão Đại, quả thật vô lễ vô cung. Ai ngờ Lý Cường cười cười nói: " Nạp Thiện, theo ta đi chơi nào." Về chút tia chớp này căn bản không thể đánh thương hắn. Thản Ca nói: " Ta cũng muốn đi !" Nạp Thiện cười hắc hắc: " Cảm ơn lão Đại. Lão Thản a, trên mặt ngươi là vật gì vậy? Ai..."

Thản Ca bị hắn nói xong thì nghi hoặc, dùng ống tay áo lau mặt, hỏi: " Vật gì vậy? Lão Nạp, là cái gì a?"

Nạp Thiện làm ra vẻ không có gì: " Không có gì, chỉ là hai con mắt đầy ghèn mà thôi."

Bọn thị vệ ha ha cười to. Thản Ca hai tay hươ lên, cười nói: " Ta còn tưởng là gì, vậy thì có gì quan hệ? Dù sao còn đẹp mắt hơn so với đầu bóng lưng của ngươi."

Nạp Thiện dùng tay áo lau đầu trọc của mình, nói: " Không có khả năng..."

Lý Cường cười nói: " Ân, không phải trên đỉnh đầu, mà ở bên đây, gần lỗ tai...đúng là có...ngươi ngủ không có chú ý sao?" Hắn nghiêm trang nói.

Nạp Thiện xoa cái đầu đến đỏ bừng như muốn tróc cả da, Thản Ca và Lý Cường hai người còn đang nói: " Không đúng !" " Qua bên một chút !" " Ở bên kia, bên này không có !"

Đám thị vệ cười đến đau cả bụng, Nạp Thiện lúc này mới biết bị hai người họ trêu chọc, tức giận đến kêu to: " Lão Đại ! Thản Ca !"

Lý Cường ra vẻ không có gì, nói: " Ân, đã lau sạch sẽ rồi." Thật sự là không còn bằng chứng. Thản Ca cũng cuống quýt gật đầu: " Đúng vậy, lau thật là sạch sẽ a. Ai, lão Nạp, đầu người thật là hồng a, hồng quang lóe ra đó, như là bộ dáng sắp phát tài."

Nạp Thiện mở to miệng tức giận đến không biết làm sao nói mới tốt. Có lão Đại gia cùng trêu chọc mình, thì dám chắc là sẽ bị chơi chết mà thôi.

122. Chương 122

Nạp Thiện thật ra không sao cả, đầu không lại lão đại cũng không phải là chuyện gì dọa người, hắn cười nói: " Lão đại, với bộ quan phục này, hắc hắc, hãy cho ta một bộ, cũng để cho lão Nạp cũng sáng khoái một lần."

Lý Cường thật ra được hắn nhắc nhở, nếu mặc trang phục quận vương đạo ngoài phố như vậy thật sự thấy quá nổi bật, hơn nữa cũng không giống ai, hắn gọi tới một người thị vệ, nói: " Tìm cho chúng ta một vài bộ trang phục bình thường đi."

Vị thị vệ kia trong lòng cảm thấy khó khăn , nơi này chính là hoàng cung, nếu ở nhà hắn tùy tiện tìm tám hoặc mười bộ quần áo thường cũng không thành vấn đề, chuyện bây giờ đã có thể thật khó thực hiện. Nhưng vương gia nói hắn không dám cãi lời, bất đắc dĩ hắn đành chạy vào bẩm báo thái tử.

Lý Cường và Nạp Thiện, Thản Ca đứng ở cửa trò chuyện, đợi thị vệ đi lấy quần áo.

Chỉ chốc lát sau, từ bên trong đi ra mấy thái giám cung nữ, trong tay đang cầm quần áo, phía sau còn đi theo một người, Lý Cường kinh ngạc nói: " Thái tử sao lại tới vậy?"

Thái tử cũng mới vừa tỉnh ngủ, nghe được thị vệ bẩm báo, hắn nóng nảy nhện không được. Hắn mặc dù cũng đã từng xuất cung , nhưng mà là theo phụ hoàng, mang theo đại đại đội nhân mã đi ra ngoài, xung quanh đều phong tỏa, dọn dẹp , một điểm một chút lo lắng cũng không có. Hắn lập tức cho người đi lấy quần áo, đồng thời lại hỏi tình huống của phụ hoàng. Ngự y bẩm báo , hoàng thượng còn đang ngủ say, không có gì đáng ngại, hắn yên tâm, nghĩ thầm, đây chính là cơ hội tốt có thể theo Lý Cường xuất cung dạo chơi.

" Quận vương, đưa Ki nhi đi ra ngoài dạo với, trong cung buồn muốn chết." Thái tử nhỏ giọng khẩn cầu.

Lý Cường do dự một chút, ngẫm lại cũng thấy mềm lòng, hắn dù sao vẫn còn là một đứa nhỏ, bất hắn phải khẩn trương lo lắng nhiều ngày như vậy, có dẫn hắn đi ra ngoài thư giãn một chút cũng không có gì là không được. Lý Cường nói: " Được rồi, đi ra bên ngoài rồi cũng không được gọi ta là quận vương, cứ xưng hô như trước là được, nếu lộ ra thì không tốt lắm."

Thái tử Triệu Ki hưng phấn cực kỳ: " Vậy ta gọi quận vương một tiếng ca ca được không? Ân, ca ca, người gọi ta là Ki nhi là được rồi."

Lý Cường cười nói: " Cũng tốt, như vậy thân thiết một chút."

Thị vệ bên cạnh nghe được trợn mắt há hốc mồm, trong đó một đầu lĩnh thị vệ áp a áp ứng khuyên nhủ: " Thái...thái tử thiên tuế, xuất...xuất...xuất cung? Cái...này phải.."

Thái tử lớn tiếng cắt đứt lời hắn nói: " Có quận vương đây, sợ cái gì, không cho nhiều lời, cứ quyết định như vậy!"

Bốn người tiến vào thiện phòng thay quần áo. Có thị vệ lặng lẽ đi vào bẩm báo tổng quản thái giám, cố gắng ngăn cản thái tử ra ngoài. Nhưng hoàng thượng còn đang ngủ say, tổng quản lại không dám quản lý thái tử, hoàng thúc Triệu Cung cũng không ở đó, họ gấp đến độ mấy người này vô cùng rối loạn, không thể tránh được mà chỉ có thể an bài nhân thủ lặng lẽ đi theo bốn người , hoàn toàn không thể làm cho thái tử biết.

Nạp Thiện hưng phấn nói : ” Lão đại, ta mới đến kinh thành còn chưa đi đâu chơi cả. Đều là do tiểu tử thái Lâm Phong Hợp , chúng ta vừa đến nơi này đã bị hắn đưa đến nơi đây , a a, hôm nay có thể đi chơi thư giãn một chút. Lão đại, huynh đối với nơi này quen thuộc không?”

Lý Cường vỗ đầu hắn nói: ” Ta đi qua nơi này có một lần từ nhiều năm trước, làm sao có thể biết đường đi?” Rồi hắn cười nói: ” Ta cũng có chút choáng váng, hay là kêu lão Triệu đến dẫn đường đi thôi, hắn là người địa phương, chắc là rành đường hơn nhiều.” Rồi hắn lập tức phái người đi gọi Triệu Trì.

Triệu Trì vội vã chạy tới, vừa thấy Lý Cường, không khỏi mừng rỡ. Hắn mang theo một đám huynh đệ canh giữ ở mặt sau của tẩm cung, còn không biết Lý Cường đã tới. Hắn hưng phấn nói: ” Lão Đại, huynh rốt cuộc đến rồi. Di, đây không phải là thái tử điện hạ đó sao?” Hắn kinh ngạc phát hiện thái tử đang tươi cười đứng ở bên cạnh Lý Cường, tựa hồ rất quen thuộc với lão Đại. Hắn vội bước lên thi lễ, thái tử cười khoát tay để hắn đứng lên.

Lý Cường cười nói: ” Đi ra ngoài thôi, Triệu huynh nhanh đi thay quần áo, đưa chúng ta đi dạo hoàng thành nào.”

Trong đáy lòng Lý Cường có một hy vọng, hắn hy vọng có thể gặp lại Vân Ngọc trong thành, mặc dù cơ hội này không lớn, nhưng hắn vẫn nhìn không được muốn đi nhìn xem một chút.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Trì đã mặc chỉnh tề, hỏi: ” Lão Đại, đi đâu chơi?”

Lý Cường nói: ” Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nào. Nơi này ta cũng chỉ ghé qua có một lần, a a, người cứ mang theo chúng ta đi thôi, như vậy mới tiện. Ai, người có về qua tiêu cục chưa?”

Triệu Trì nói: ” Vốn không kịp trở về, vừa tới chỗ Triệu Hào lão ca ở một đêm, đã bị Phong Hợp bắt đến đây, thật muốn đi về xem thử, lão Ngụy không biết đã thế nào rồi?”

Năm người lặng lẽ từ trong cửa đi ra.

Đã là cuối mùa thu, gió lạnh của Hàn Băng Nguyên bắt đầu thổi vào cả lục địa. Ngã tư đường sáng sớm có chút lạnh mát, ban đêm có rơi một ít mưa thu, nền đá trên đường còn lưu lại một ít nước mưa, từng trận gió mát xẹt qua, giọt nước ven đường nổi lên tầng tầng rung động, những chiếc lá khô rơi rụng theo gió bay xuống, mùa đông sắp tới.

Triệu Ki hít sâu một hơi không khí thanh nhã, một lúc lâu mới chậm rãi thở ra, tựa hồ muốn đem sự phiền muộn trong lòng đuổi đi hết. Hắn nói: ” Ca ca, đây là lần đầu tiên ta được tự do tự tại đi chơi, ha ha, ta cần phải vui vẻ tận hưởng mới được. Triệu Trì, ở đâu có đồ vật đáng xem vậy?” Hắn vui vẻ nhìn xem chung quanh. Lý Cường biết hắn so với những đứa trẻ cùng tuổi thì đã trưởng thành hơn một chút, bởi vì lớn lên trong hoàn cảnh phức tạp của hoàng cung, tâm trí của hắn so với người bình thường xa hơn rất nhiều, nhưng lúc này hắn đã lộ ra bản sắc của một đứa trẻ.

Lý Cường cười nói: ” Ki nhi, chúng ta đi ăn trước đã, a a, ta nhớ kỹ lần đầu tiên ở chỗ này có ăn một loại Chân Thảo Bao, mùi vị thật là khác biệt a.” Hắn nghĩ đến Mai Tinh Tinh và hắc tử Trịnh Bằng, trên mặt không nhịn được lộ ra một tia mỉm cười.

Triệu Trì nói: ” Lão đại nguyên lai cũng quen thuộc kinh thành a, Chân Thảo Bao của nơi này quả thật rất là nổi danh.”

Nạp thiện chen ngang vào : ” Lão đại dám chắc quen thuộc nơi này, hắn chính là Cố Tổng quốc vương gia.”

Lý Cường vỗ hắn một cái: ” Người nghe cho rõ a? Nhớ kỹ lần này ở bên ngoài gọi ta là Đại công tử, Ki nhi là nhị công tử, người là hộ vệ, lão Triệu là quản gia, Thẩn ca.....ai yêu , không xong !” Hắn đột nhiên kêu một câu không xong, dọa mọi người nhảy lên.

Thẩn Ca vội hỏi: ” Sao vậy? Lão Đại!”

Vẫn là Ki nhi hiểu ra trước tiên, nói: ” Hắn là người dị tộc, nếu đi trên đường cái, thật kinh thế hãi tục(làm người ta kinh hãi).”

Nạp thiện giương mắt, há hốc mồm, đột nhiên cười hắc hắc nói: ” Không có thể...như vậy mà, ta nhớ lần đầu tiên nhìn thấy bạch quỷ tỷ chút nữa bị hù chết, sau lại nhìn thấy người lục tộc, lão Nạp ta còn tưởng

bọn họ từ hang hốc mà chui ra, bây giờ sớm quen rồi a yêu! Lão Thản , ta nói thật, cũng không phải chửi , mắng người, người đừng chấp ta làm chi.”

Lý Cường nói: ” Như vậy đi, Thản Ca dùng một tấm khăn sa che mặt, a a, mặc dù có chút thần bí, nhưng so với sự kinh thể hãi tục cũng tốt hơn rồi.”

Hắn lấy ra một tấm khăn sa màu đen mua ở quê hương, đưa cho Thản Ca. Nạp Thiện lén lút che miệng cười. Thản Ca thật không muốn nhưng không thể làm gì khác hơn là đeo tấm khăn sa lên đầu. Nạp Thiện rút cuộc nhin không được cười ha hả: ” Ha ha ! Ha ha ha ! Cô nương của chúng ta nơi này khi xuất gia mới che khăn lên đầu, lão Thản a, ha ha người gả cho ai vậy a?”

Lý Cường cười mắng: ” Người thật bậy bạ! Che đầu là màu đỏ, còn đây là màu đen, mắt người sao vậy?”

Thản Ca cười khổ nói: ” Ai, buồn muốn chết, nhìn đồ vật gì cũng mơ mơ hồ hồ cả...” Chỉ thấy hắn liên tục xoay tới xoay lui: ” Lão đại ! Thở không được đó, không có không khí a!”

Triệu Ki cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cách nói giỡn như vậy, từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, đã được dạy lễ nghi cung đình, ở trong trường hợp nào cũng phải có quy củ, rồi đột nhiên nhìn thấy nhóm người Lý Cường không chút câu thúc nào, có một loại cảm giác mới mẻ làm cho hắn rất hưng phấn, hắn cảm thấy tâm tình của mình như được buông lỏng hơn.

Triệu Trì cười nói: ” Người ráng chịu chút đi, cẩn thận người nơi này coi người là yêu quái, vậy thì người thăm rồi.”

Thản Ca lắc đầu: ” Còn không bằng tại Thản Bang đại lục, chúng ta đối với dạng người gì mà không có? Không giống người nơi này , kinh hãi quái dị, không có kiến thức.”

Triệu Ki tò mò hỏi: ” Thản ca các người quê quán nơi nào ? So với lục địa của chúng ta thì có khác không?”

Thản Ca nói: ” Quê chúng ta có những thứ, mà nơi này không có, không thể so sánh được.”

Triệu Ki đối với Thản Ca vẫn rất tò mò, nhưng mà ở trong cung ngại thân phận, hắn không thể cùng Thản Ca nói chuyện nhiều, bây giờ đi ra ngoài rồi, mọi người cũng rất tùy ý, hắn nhin không được cùng Thản Ca thương lượng. Đoàn người nói nói cười cười dọc theo ngã tư đường chậm rãi về phía trước đi đến.

Triệu Trì nói: ” Thật lâu không có được ăn Tiêm Ti Tuyến Diện rồi, phía trước có một quán nhỏ, chúng ta đi ăn món lẩu đó thôi.”

Nói về đầu Thang Diện thì Lý Cường cũng biết, hắn nói: ” Tốt a, không có nghĩ ra ở nơi đây mà cũng có Đầu Thang Diện, ném thử xem sao.”

Nhà của Nạp Thiện là ở Thanh Phong quốc, hắn chưa từng nghe qua cái gì là Đầu Thang Diện, hỏi: ” Lão Đại...ách, đại công tử, cái gì là đầu thang diện?”

Lý Cường nói: ” A a, đây là cách nói của những người ăn món này, bình thường họ mua một ít rau củ tại cửa hàng, bắt một cái nồi nước, bỏ thêm một chén đồ ăn, và gọi là đầu thang diện. Loại đồ ăn này ăn rất ngon và sảng khoái, nhẹ nhàng nhưng chỉ có những người sành ăn món này mới thích mà thôi.”

Nạp Thiện không cho là đúng, nói: ” Bỏ để lâu một chút thì không thể ăn sao? Ta xem không có gì khó lắm.”

Triệu Trì nói: ” Món ăn đó để một ngày cũng không thay đổi, nhưng để quá lâu thì cũng chua đi, ăn vào sẽ không ngon nữa, ai, nói với người không thể nói rõ được. Chúng ta tới rồi, đại công tử, nhị công tử, mời !” Hắn lộ ra bộ dáng như một quân gia.

Đây là một tiểu điểm, rất đơn sơ kèo cột được dựng bằng gỗ, cửa không có chiều bài, chủ quán là hai vợ chồng , không có tiểu nhị. Nhìn thấy năm người tiến đến, hai vợ chồng lão nhất thời khẩn trương. Từ khi mở quán đến giờ, bọn họ chưa thấy qua quý công tử ăn mặc hoa lệ như thế đến quán. Lão bản đưa mọi người đến cái bàn rồi lau sạch, rót cho mỗi người một chén nước trà, ân cần bắt chuyện, mời mọi người ngồi xuống.

Triệu Trì nói: ” Trước tiên hãy đưa ra năm phần Tiêm Ti Tuyến Diện, cần phải tươi và đậm đà, hiểu chưa?”

Lý Cường cười nói: " Lão Triệu hình như rất quen thuộc nơi này, trước kia thường đến ăn à?"

Triệu Trì cười nói: " Trước kia chúng ta bảo tiêu, lúc nào rảnh rỗi hầu như ăn khắp hết kinh thành, a a, có thể nói là ăn khắp nơi, chỗ nào cũng tới, có khi ăn suốt một tháng, ban đêm còn đi điều tử (lầu xanh) mà uống rượu hoa, đó đúng là cuộc sống giống như là thần tiên a."

Triệu Ki không hiểu, hỏi: " Điều tử là địa phương nào? Có vui không? Chúng ta cũng đi đi."

" Phốc" Lý Cường một miệng nước trà cũng phun đầy mặt đất, nói: " Nơi đó chẳng có gì vui vẻ, chỗ hôm nay chúng ta đi thì rất nhiều, không cần phải đi tới đó."

Hắn hung hăng liếc mắt nhìn Triệu Trì, truyền âm nói: " Đừng có nói hươu nói vượn ! Đợi đến khi trở về, hoàng thượng hỏi lão tử, đưa thái tử đến địa phương nào, người bảo lão tử phải nói thế nào? Nói lão tử đưa thái tử đi lầu xanh chơi hả? Mụ nội nó, lão tử cũng không có mặt mũi mà nói!"

Triệu Trì sợ đến vội vàng cúi đầu. Khi lão đại tự xưng lão tử, tốt nhất là đừng chọc vào, nếu hắn phát tính tình, thì có thể hù chết người đó thôi.

Rất nhanh món ăn đã được bưng lên. Cái chén không lớn, thêm một chén thức ăn, bên trên có khói bốc lên, ông chủ còn đặc ý mang đến điểm tâm sáng. Nạp Thiện vui vẻ nói: " Đa lâu không có ăn ngon vậy, ai, thức ăn này quá ít rồi đó."

Triệu Trì cười nói: " Mang cho hắn thêm một chén.."

Nạp Thiện nhìn cái chén nhỏ trước mắt, nói: " Quá ít rồi, cho thêm sáu chén nữa."

Triệu Ki ăn thật ngon lành, hơi nóng bốc lên, rất nhanh ăn đến đầu đổ đầy mồ hôi. Đây cũng là lần đầu tiên hắn ăn được thống khoái như thế.

Lý Cường ăn một ít đã bỏ đĩa, tâm thần hắn có chút động, phát hiện đang có người theo dõi.

Lý Cường dùng thần thức xem xét, phát hiện có hai ba mươi người, đều là cao thủ của thế tục giới. Hắn cẩn thận suy nghĩ, chợt đoán ra được đây nhất định là thị vệ cao thủ trong cung phái ra là để bảo vệ thái tử. Hắn cũng không nói gì, chỉ cười cười nhìn Ki nhi đang ăn ngon lành.

Triệu Ki khi ăn là không nói chuyện, vì thế hắn ăn mà không nói lời nào, đây là quy củ trong cung, không giống Nạp Thiện, ăn đến kinh thiên động địa, chiếc đĩa bay nhanh, lắc lư cái đầu bóng lưỡng, mở miệng rộng, nhai nhồm nhoàm, trong miệng còn không ngừng nói: " Ăn ngon ! Thống khoái !"

Thần Ca ăn hai chén, luôn miệng kêu ngon, ăn hết còn giắt lấy một chén của Nạp Thiện, bọn họ là ăn nhiều nhất. Triệu Trì cười nói: " Còn có rất nhiều đồ ăn ngon đó, nếm thử mùi vị là được rồi." Đang khi nói chuyện, Nạp Thiện đã cướp được chén cuối cùng, a a cười nói: " Điều này có gì quan hệ, lão Nạp ta bụng lớn, chút đồ vật này có đáng gì chứ."

Miến nhai khẩu tại kinh thành là khu vực náo nhiệt nhất.

Vào giữa trưa, đám người Lý Cường đi tới nơi đây. Đây là lần thứ hai hắn đi tới Miến Nhai Khẩu, trong lòng có chút cảm khái, yên lặng không nói lặng nhin.

Triệu Trì nói: " Phía trước chính là tửu lâu lớn nhất kinh thành- Bạch Phần Lâu, đại công tử, chúng ta vào ngồi đi."

Ki nhi đi suốt nửa ngày cũng có chút mệt mỏi, bèn giành nói: " Được a, ta cũng sớm có nghe nói qua, Bạch Phần Lâu là tửu lâu lớn nhất của Cổ Tổng quốc chúng ta, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy."

Đi tới dưới Bạch Phần Lâu, Nạp Thiện kêu lên: " Thật sự là đại tửu lâu a, khí phái !"

Triệu Trì cười nói: " Thiên hạ đệ nhất lầu tại lục địa, đương nhiên khí phái. Chúng ta đến trên lầu tìm một phòng trang nhã nghỉ tạm."

Bạch Phần Lâu là một tòa lầu gỗ cao ba tầng, điêu khắc tinh xảo, chân sơn đen, trụ màu hồng, có vẻ khí thế phi phàm, những ngôi nhà thấp chung quanh càng làm tăng thêm sự cao lớn hoa lệ. Cả Bạch Phần Tửu Lâu còn có hai tòa lầu cao như vậy ở hai bên, vòng sân chiếm diện tích thật lớn.

Nơi này là đông lâu của Miếu Nhai Khẩu, tây nhai chính là tây lâu, hai lâu này có sáu viện, bên trong có các tiểu viện nhỏ để cho khách nhân du ngoạn, là nơi mà các đại quan quý nhân chuyên dừng, tiền phí đắt kinh người.

Vào giữa trưa khách kéo tới rất đông, là lúc náo nhiệt nhất. Tiểu nhị đứng ở ngay cửa lớn đón khách, ánh mắt tiểu nhị rất linh lợi, nhìn thấy năm người Lý Cường đi tới, nhìn quần áo trang phục là biết ngay công tử con nhà có tiền, lập tức tiến lên nghênh đón. Triệu Trì vội phân phó: "Lấy một phòng trang nhã trên lầu, cho chúng ta có thể nhìn thấy đường bên dưới."

Năm người cười hi ha đi lên lầu. Trên lầu rộng thênh thang, đại bộ phận chỗ ngồi đều đã có người, ở bên lan can vẫn còn trống một bàn. Tiểu nhị không ngừng xin lỗi: "Ủy khuất các vị đại gia ! Nơi lầu ba có thể nhìn xuống dưới chỉ còn bàn này trống, mong các vị tha lỗi !"

Triệu Ki tò mò nhìn những người đang uống rượu trên lầu, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đi tới những địa phương náo nhiệt như thế này, có người vung quyền uống rượu, có người lớn tiếng nói chuyện, nháo sự hò hét thành một mảnh. Lý Cường cười nói: "Ki nhi, bên ngoài lầu cũng như thế này, náo nhiệt vô cùng."

Những người có thể lên lầu ba uống rượu cũng là người có tiền, cho nên năm người Lý Cường đi lên cũng không làm người ta chú ý. Sau khi năm người ngồi xuống, Triệu Trì cười nói: "Điểm tâm nơi này ta rất quen thuộc, để ta chọn cho." Hắn ngoắc gọi tiểu nhị, liên tiếp gọi một chuỗi món ăn như nước chảy, vừa nghe đã biết là khách quen.

Người của nơi này thật sự đông đúc, thức ăn liên tục được mang ra. Triệu Trì nói: "Uống thử rượu của nơi này đi, Lam Uyển Tửu của Bạch Phàn Lâu vốn là rượu ngon nổi danh..tiểu nhị! Mang một vò Lam Uyển Tửu, loại tốt nhất."

Lý Cường lắc đầu, Nạp Thiện tò mò hỏi: "Lão...này...công tử, ngài không thích uống rượu?"

Lý Cường nói: "Rượu của nơi này uống không ngon, ta không thích."

Triệu Ki cười nói: "Ở nhà ta có rượu ngon, lần sau tặng cho ca ca một ít."

Lý Cường nghĩ thầm, nếu hoàng cung có rượu ngon, lúc đầu Hầu Phích Tịnh lão ca cũng sẽ không cướp rượu uống, mùi vị rượu của nơi này hoàn toàn không đúng, bởi vì không có được cách chế biến tốt. Hắn cười nói: "Ta còn có một ít, hôm nay cho mọi người nếm thử."

Trong thủ trục của hắn còn lại bình rượu, bởi vì rất khó có cơ hội trở về quê hương tìm rượu, cho nên hắn không dễ dàng lấy ra, không phải vì hẹp hòi, mà là đó là một phần tư niệm dành cho quê hương. Hắn lấy ra một bình Ngũ Lương Dịch, đây là bình dùng thủy tinh bình đựng rượu, hắn mở nắp, cười nói: "Ki nhi chỉ có thể nếm thử mùi, không nên uống nhiều, những người khác cứ tùy ý."

Triệu Trì hít mạnh không khí, kinh ngạc nói: "Thơm quá ! Thật sự là hương rượu, lại có mùi hương rượu như thế, không dám tin a !"

Triệu Ki bởi vì tuổi còn nhỏ, cho tới bây giờ không có nếm qua rượu, hắn đối với bình rượu trong tay Lý Cường rất có hứng thú, kỹ thuật hiện đại quả thật vô cùng tinh xảo, nhìn không ra có dấu vết thủ công gì. Lý Cường cấp cho mọi người một chén đầy, nhất thời hương rượu phiêu tán ra không khí.

Triệu Trì xem như là một người sành sỏi, hắn cẩn thận uống một ngụm, một hồi lâu khen: "Trời ạ, thật sự là rượu vô cùng ngon, thật sự ngon quá."

Nạp Thiện nói: "Thật a? Ta uống thử xem." Hắn ực một hơi hết chén, hú lên quái dị: "Oa ! Mụ nội nó ! Chết ta a...ai nha ! Thiêu cháy người a !" Tên hoạt bảo này uống hết cả chén rượu nồng, không kêu mới là lạ.

Triệu Trì tiếc nuối chụp lấy bình rượu, luôn miệng nói: "Người uống Lam Uyển Tửu đi, cái này để ta từ từ uống."

"Ai, rượu ở nơi nào a?" Một thanh âm tức giận vang lên.

Lý Cường nghe quen tai, quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: "Trịnh Bằng ! Là người !" Hắc cơ hồ như muốn bay ra ngoài, người bên kia càng khoa trương "Bình!" " Hoa lạp lạp" Trịnh Bằng là một hán tử, đứng lên quá mau nên làm cho cái bàn ngã đổ. Lý Cường chụp lấy cánh tay hắn, vui vẻ kêu lên: " Hắc tử, người...người khỏe không?"

Hai người không ngừng cười to, làm cho mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Trịnh Bằng rõ ràng đã thành thực hơn, vẻ mặt đầy râu, khuôn mặt ngăm đen ẩn đầy nét phong trần, ánh mắt so với trước kia cũng sắc bén hơn, Lý Cường vừa nhìn đã biết đây là ánh mắt người tu chân. Hắn vui vẻ nói: " Người cùng ai học tu chân vậy?"

" Cùng ta !"

Bên cạnh có một hán tử nhỏ gầy nói.

Trịnh Bằng nói: " Đây là sư huynh của ta, sư tôn của hắn dạy cho ta đó. A a, sư huynh, đây là bằng hữu tốt của ta, Lý Cường. Tiểu ca, đây là sư huynh ta, Mạnh Phạm."

Lý Cường cảm thấy rất kinh ngạc, Trịnh Bằng như đã thay đổi thành một người văn nhã hơn. Hắn cười nói: " Nguyên lai là Mạnh sư huynh, huynh đệ có lẽ, mời qua ngồi được không?"

Mạnh Phạm gật đầu. Vị tiểu sư đệ này là người hắn yêu thương nhất, mỗi lần đi ra đều mang theo, nhiều năm như vậy hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bằng hữu của sư đệ, nhìn thần sắc vui vẻ của hắn thì biết, tình cảm giữa Lý Cường và sư đệ không cạn, hắn đưa tiểu nhị một thỏi bạc nói: " Trả tiền bàn đó cho người."

Trên lầu lâu lại ồn ào trở lại, không ai để ý bọn họ bận bịu gặp mặt, mọi người lại tiếp tục nói chuyện của mình. Lý Cường mang theo Trịnh Bằng và Mạnh Phạm trở lại chỗ ngồi của mình, giới thiệu cho mọi người gặp mặt. Lý Cường nói: " Hắc tử, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy được người."

Hắc tử Trịnh Bằng là bằng hữu đầu tiên khi Lý Cường đến Thiên Đình Tinh kết giao được, sau đó hắn bị bắt đến Thần Bang Tinh thì hai người thất lạc, lần này gặp mặt Lý Cường cảm thấy phi thường vui mừng, cao hứng hơn là hắc tử cũng đã đi lên con đường tu chân.

Trịnh Bằng cũng mở to miệng cười, hắn nói: " Sau khi các người đi thật lâu, ta thật sự không chịu nổi ở lại Triệu gia quá lâu nên đi ra ngoài tìm các người, kết quả trên đường gặp được sư huynh, đánh với ta một trận, hắc tử thua, không thể làm gì khác hơn là đi cùng sư huynh, a a, bất quá sư huynh đối xử với ta rất tốt." Hắn kể lại rất đơn giản nên Lý Cường cũng hiểu đại khái những gì hắn đã trải qua.

Mạnh Phạm ốm yếu nhỏ người không có chút gì làm cho người ta sợ hãi, nhưng sau lưng lại đeo một thanh kiếm chừng ba thước, bộ dáng phi thường cổ quái, thanh kiếm màu đen có hoa văn như vẩy lân, kiếm không có vỏ, dĩ nhiên là do hắn hấp vào trên lưng. Lại nhìn Trịnh Bằng, trên lưng cũng là một thanh kiếm lớn, giống y như đúc chỉ là lớn hơn một chút, cây búa trước kia cũng đã không còn thấy nữa.

Nạp Thiện rất là tò mò, hắn trợn con mắt độc nhất lên hỏi: " Đại cá tử, cái chuôi kiếm này của người cũng kỳ quái a, tên gọi là gì?"

Trịnh Bằng vốn từng làm ăn cướp, Nạp Thiện cũng không phải là một thiện nhân, hai người gặp mặt trời sanh đã cảm thấy có sự tương thân. Trịnh Bằng hắc hắc cười nói: " Ai, sao ta đây nhìn người có chút thân thiết a, có phải cũng từng ở trên núi hử? Thanh kiếm của ta tên là Tụ Sát Kiếm, là một kiện bảo bối, là do sư huynh ta đây chuyển mời cao thủ luyện chế ra đó."

Triệu Trì nghe được hiểu ngay, ở trên núi đợi nghĩa là làm ăn cướp. Nạp Thiện mặc dù nghe không hiểu, nhưng hắn cũng không phải là người hiền lành, hắn tươi cười nói: " Đại cá tử, lão Nạp không có ở trên núi, mà là ở trong động."

Nghe vậy Trịnh Bằng sững sốt.

Lý Cường ha ha cười to, mắng: " Nói hươu nói vượn ! Mẹ kiếp, hắc tử, người có phải còn muốn làm ăn cướp hay không a? Nạp Thiện, làm ác phách vui vẻ lắm phải không?"

Lý Cường đột nhiên nói lời thô tục, làm hai người hoảng sợ phủ nhận. Mạnh Phàm nhất thời sinh ra hứng thú với Lý Cường, nhìn không ra bộ dáng vẫn nhược thư sinh của hắn mà lại hiểu biết như vậy. Hắn tò mò hỏi: "Di, tiểu hắc, trước kia ngươi làm cường đạo?"

Trịnh Bằng đỉnh đạc nói: "Có làm mấy năm, sau gặp tiểu ca, bị đệ tử của hắn đánh bại nên ta đi theo hắn."

Trong lòng Mạnh Phàm lạ lùng, hỏi: "Thỉnh giáo Lý huynh là người tu chân của môn phái nào?"

Lý Cường cười nói: "A a, ta là người của Cổ Kiếm Viện."

Mạnh Phàm gật đầu: "Nga, là danh môn đại phái, nghĩ không ra Cổ Kiếm Viện còn có cao thủ hành tẩu bên ngoài."

Nạp Thiện có vẻ không vui: "Tại sao Cổ Kiếm Viện không thể ở bên ngoài hành tẩu?"

Mạnh Phàm ngắc đầu nói: "Cổ Kiếm Viện tại Phong Duyên Tinh cơ hồ nằm trong trạng thái bế quan, rất ít có cao thủ đi ra ngoài, ta không có nói sai."

Lý Cường cười nói: "Cũng không có gì, rất nhanh người tu chân của Cổ Kiếm Viện sẽ đi ra hành tẩu, Mạnh huynh là người tu chân môn phái nào a?"

Trịnh Bằng so với ngày xưa thì tỉ mỉ hơn, hắn nghe ra hai người đang có khúc mắc, nói: "Ai, chúng ta là người của Ấn Lô Các, sư tôn của ta là tổng giáo Hồng Thiên Lô, đệ tử của Ấn Lô Các đều do lão nhân gia dạy dỗ."

Lý Cường biết Cổ Kiếm Viện tại Phong Duyên Tinh danh tiếng không hay, không khỏi cảm thán, xem ra danh tiếng tại tu chân giới và thế tục giới không có gì khác nhau, đều là dùng thực lực để nói chuyện.

Lý Cường cũng không có ý so cao thấp với hắn, cười nói: "Nào, Mạnh huynh uống một chén rượu ngon ta mang đến đi." Hắn rót rượu cho hai người nhưng phát hiện rượu chỉ còn một chút, trong lòng thấy kỳ quái, ai lại uống nhanh như vậy? Đảo mắt nhìn thái tử, hắn đã uống say mềm, mình hắn cũng đã uống mất nửa bình. Lý Cường dở khóc dở cười nói: "Nguy rồi, rượu này mà cũng dám uống loạn?" Hắn vội vàng lấy ra một viên Hàn Tủy Lân, đút vào trong miệng thái tử.

Con mắt Mạnh Phàm sáng ngời, trong lòng mừng rỡ. Hắn nhận ra linh đan trên tay Lý Cường, đó là Hàn Tủy Lân chuyên môn giải độc, lần này hắn đi ra là vì tìm kiếm linh dược để giải độc.

123. Chương 123

Lý Cường nói: "Ki nhì, ngươi uống nhiều lắm rồi, lần đầu tiên uống rượu đã say, ngươi thật là không nói nổi."

Mạnh Phàm hỏi: "Lý huynh, viên linh đan vừa rồi chính là Hàn Tủy Lân, thánh dược giải độc đan?"

Lý Cường gật đầu, nói: "Đúng vậy Mạnh huynh quả nhiên có ánh mắt rất tốt." Hắn còn không biết Hàn Tủy Lân lại có danh khí lớn như vậy.

Mạnh Phàm do dự một chút, mới gặp mặt lần đầu mà lại xin người khác linh đan, với tính cách của hắn thật khó có thể có thể mở miệng. Hắn không ngừng nhìn Trịnh Bằng, trong lòng hy vọng hắn mở miệng xin, nhưng Trịnh Bằng chỉ lo nói chuyện với Nạp Thiện căn bản không hiểu ý sư huynh, hơn nữa hắn cũng không biết sư huynh muốn xin linh đan.

Mạnh Phàm suy nghĩ một chút, móc ra một túi hạt châu nhỏ màu đen, mỗi hạt chỉ bằng hạt đậu, nói: "Lý huynh, không biết huynh có gặp qua vật này không?"

Lý Cường kinh nghiệm đặc thù không giống người tu chân đều được học tập về hệ thống nhận thức bảo vật, đối với tu chân giới bảo vật hắn biết cũng không nhiều, hắn gãi gãi đầu: "A a, Mạnh huynh, xin lỗi, đây là cái gì a?"

Mạnh Phàm thiếu chút nữa học máu, bảo bối nổi danh như thế này mà hắn cũng không biết. Trịnh Bằng lúc này mới chú ý tới sư huynh có hành vi cổ quái, ngạc nhiên nói: "Sư huynh, huynh lấy Phích Lịch tử ra để làm chi?"

Lý Cường cầm một viên sỏi: "Phích Lịch tử? Có công dụng gì?"

Mắt của Mạnh Phàm trừng lên như muốn rớt ra ngoài, hắn nhận ra tu vi tu chân của Lý Cường không thấp nhưng mà hắn ngay cả đại danh鼎鼎 Phích Lịch tử cũng không biết, tại Phong Duyên Tinh Phích Lịch tử của Ấn Lôi Các nổi danh là bảo vật, không phải Ấn Lôi Các cao thủ thì luyện chế không nổi.

Trịnh Bằng giải thích: "Phích Lịch Tử phải thu thập cương sát khí của viêm tinh ngưng luyện thành bảo vật, có thể chống đỡ lời hỏa của ma đầu, tại Ấn Lôi Các cũng chỉ có một ít người có thể luyện chế, sư huynh ta đây mất rất nhiều công phu mới luyện được một hồ lô phích lịch tử. ai sư huynh, huynh lấy phích lịch tử ra để làm chi?"

Mạnh Phàm nói: "Ách, này... ta muốn cùng Lý huynh trao đổi Hàn Thủy Lân." Hắn nhin không được nói ra.

Lý Cường nở nụ cười: "Mạnh huynh không cần như thế, Hàn Thủy Lân này tặng huynh." Hắn sẵn khoai đưa linh đan, nhưng lại không nhận Phích Lịch tử, Mạnh Phàm có vẻ ngượng ngùng chặt vật, hắn cười khổ nói: "Lý huynh xem như đây là lễ vật gặp mặt lần đầu của chúng ta đi, Mạnh Phàm ta không thể vô công thụ lộc a(không công nhận lộc)."

Trịnh Bằng chợt hiểu ra, cũng nói: "Tiểu ca người nhận đi, đừng làm cho sư huynh ta khó xử."

Lý Cường mỉm cười, nói: "A a Mạnh huynh, chẳng lẽ có người trúng độc sao?" Hắn đổi sang chuyện khác để nói, tiện tay nhận Phích Lịch tử, Mạnh Phàm thở ra, hắn rất ít mở miệng cầu người, nếu Lý Cường không nhận Phích Lịch tử, phần nhân tình này khiến hắn không không biết làm sao báo đáp, hắn nói: "Là phu nhân ta nên vì thế ta phải tìm kiếm giải độc đan."

Trịnh Bằng nói: "Nguyên lai là chị dâu trúng độc."

Lý Cường thể mới biết hắn cũng là song tu, trong lòng không nhin được lại nhớ đến Vân Ngọc, thần sắc có chút ngần ngại.

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, chớp chớp con mắt còn lại, ngạc nhiên nói: "Người tu chân cũng có lão bà?"

Trịnh Bằng hiểu biết nhiều hơn Nạp Thiện không ít, hắn vung bàn tay lên, vỗ vào vai Nạp Thiện, cười nói: "Lão đệ cái này mà cũng không biết? Ta đây nói cho người, cái này gọi là song tu- hợp tịch song tu hiểu hay không?" Lần này bị một cái tát, bả vai nạp thiện thiếu chút nữa bay đi, Nạp Thiện hậm hừ tức giận.

Lý Cường hỏi: "Mạnh huynh, huynh hiểu tình hình Tuệ Hành Cung không? "

Mạnh Phàm bởi vì tìm được linh đan giải độc, tâm tình vui vẻ, hắn thuận miệng cười nói: "Lý huynh đối với Tuệ Hành Cung cảm thấy hứng thú a? A a cũng khó trách, Tuệ Hành Cung tuyệt đại bộ phận người tu chân là nữ, không phải là người để ý đến người nào trong đó sao?" Ai ngờ lại đoán trúng tâm tư Lý Cường.

Lý Cường không chút che dấu gật đầu nói: "Đúng vậy, ta và một vị cô nương có duyên, cho nên muốn tìm hiểu rõ một chút tình hình."

Đừng nói Mạnh Phàm, tựa như cả Nạp Thiện cùng Triệu Trì đều choáng váng, lời nói này thật quá trực tiếp. Bọn họ đâu biết rằng Lý Cường trải qua nguyên anh song tu, đối với khoảnh khắc đã qua hắn khắc cốt ghi tâm, hắn không thể quên, hắn thầm nghĩ với mình vô luận thế nào cũng phải tìm được Vân Ngọc. vừa nghĩ đến nàng hắn lại nghĩ đến tiểu nguyên anh đáng yêu, Lý Cường nhin không được lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Nạp Thiện chẳng biết làm sao sờ vào cái đầu bóng lưỡng, đột nhiên hắn thấy Lý Cường cười ôn nhu ngay cả ánh mắt cũng rất mê ly, hắn nhin không được kêu lên: "Oa! Lão đại nghĩ đến đàn bà.... Ách, công tử, ta...." Đầu bóng lưỡng đã sớm bị vỗ một cái.

Lý Cường mắng: "Ai nghĩ tới đàn bà hả? Mẹ kiếp ,bậy bạ! Lão tử ta đang tu luyện tình cảm, hiểu hay không?"

Thần Ca khen: " Rốt cuộc, cách nhìn của lão Đại với người khác thật không giống bội phục ! Bội phục!"

Triệu Trì đột nhiên rùng mình, nhếch miệng nói: " Thật lạnh a, thật sự là chịu không được."

Vài người không hện mà cùng nhìn nhau cười to.

Chỉ có Triệu Ki không biết bọn họ đang nói gì, hắn đã gục lên bàn ngủ ngon lành.

Lý Cường lắc đầu, thần nhiên nói: " Thật sự là hiếm thấy lắm sao, cái này có cái gì buồn cười? Ân, Mạnh huynh, mời huynh chỉ điểm một vài điều , ta đối với Tuệ Hành Cung cái gì cũng không biết."

Hắn không chút ngại ngùng ngược lại còn cười nhạo mấy người bọn họ. Mạnh Phàm cho tới bây giờ chưa thấy qua người tu chân nào hào hiệp như thế, hắn hứng thú, cười nói: " Tuệ Hành Cung tại Phong Duyên Tinh là đại môn phái, trong phái toàn nữ đệ tử, không tránh khỏi hợp tịch song tu, nhưng Tuệ Hành Cung có cái quy củ, phạm những người tu chân muốn cùng nữ đệ tử hợp tịch song tu, phải vì Tuệ Hành Cung cống hiến, còn phải thông qua khảo nghiệm của các vị trưởng lão, mới có thể đưa được mỹ nhân về, chỉ cần sai một chút dám chắc hỏng hết. Người biết tại sao không? Tại Phong Duyên Tinh có 2 đại môn phái đặc thù, một là Trọng Huyền Phái dựa vào phương thức luyện khí đặc biệt để tu luyện, hai là Tuệ Hành Cung dựa vào song tu, hai môn phái này có tiềm lực khổng lồ."

Lý Cường hiểu được chỗ lợi hại của Tuệ Hành Cung, là để nữ đệ tử song tu với người khác, chỉ cần các phái gửi đệ tử kiệt xuất đến Tuệ Hành Cung song tu, thì cao thủ này cũng bị Tuệ Hành Cung sử dụng, thì thế lực lớn không thể tưởng được, trách không được khi lần đầu nhìn thấy Vân Ngọc tỷ muội, thì sư tỷ nàng Diệp Phong Linh luôn dùng câu nói Tuệ Hành Cung đừng hàng đầu, luôn nói trên cửa miệng.

Mạnh Phàm tò mò hỏi: " Lý huynh nhìn trúng người nào trong đó sao?"

Lời này vừa nói ra ngoại trừ Triệu Ki đang ngủ, ánh mắt mọi người đều cùng hướng về phía Lý Cường, trong lòng đều vạn phần tò mò người con gái nào có thể làm hấn thần hồn điên đảo? Lý Cường cười hì hì nói: " Để làm gì? Đừng nên có lòng hiếu kỳ nặng quá có được hay ko? Ta xem trúng ai, liên quan gì đến các người, ko nói!"

Lòng tò mò của năm người nhất thời dâng lên, Nạp Thiện cầu khẩn nói: " Hà hà, chỉ nói vậy thôi, lão Nạp ta cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn biết một việc nào như vậy, xin hãy thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của chúng ta đi...rốt cuộc là huynh xem trúng ai vậy?"

Lý Cường thần bí nói: " Tốt, ta nói một lần....." Năm người cuống quýt gật đầu, mắt nhìn thẳng vào mắt hấn.

"Tại Tuệ Hành Cung có một cô nương, chính là người mà các người không nhận ra mà thôi. Tốt lắm, được rồi sau này không nên hỏi lại nữa."

Năm người thiếu chút bị hấn làm cho tức chết.

Lý Cường cười nói: " Bỏ đi, không nói chuyện này nữa, Mạnh huynh chuẩn bị ở lại đây vài ngày sao?" Hấn giáo hoạt thay đổi câu chuyện.

Mạnh Phàm nói: " Nguyên lai ta định đi Hồi Xuân Cốc để cầu đan dược, không nghĩ tới lại có được Hàn Tử Lâm, vậy là có thể dùng được, điều này còn phải cảm ơn Lý huynh. Chúng ta rất nhanh sẽ trở về, gần đây chuyện ở Phong Duyên Tinh rất nhiều, nghe nói Thánh Thành có lệnh dụ ban bố, không biết là chuyện gì, chúng ta cần phải chạy về Ân Lôi Các nghe tin tức."

Lý Cường nói: " Thánh Thành? Là Vân Tiêu Thánh Thành phải không? Tại sao nói là có dụ lệnh?"

Mạnh Phàm cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Lý Cường này cái gì cũng không hiểu a. Hấn gật đầu nói: " Thánh Thành chính là Vân Tiêu Thánh Thành, địa vị ở Phong Duyên Tinh so với bảy đại môn phái càng cao hơn nữa, thực lực sâu không lường được, không có môn phái nào dám cãi dụ lệnh của Thánh Thành, cho nên chỉ cần Thánh Thành ban bố dụ lệnh, nhất định là không phải việc nhỏ."

Lý Cường hỏi: " Đại môn phái ở Phong Duyên Tinh có bài danh thật làm cho người ta hồ đồ, Vân Tiêu Thánh Thành không phải bài danh đầu tiên sao? Chẳng lẽ không sợ sẽ có môn phái khác khiêu chiến địa vị của họ?"

Mạnh Phàm nói: " Không thể tính như vậy, bình thường mọi người gọi bảy đại môn phái nhưng không chắc là có tính Vân Tiêu Thánh Thành ở bên trong, thật ra bảy môn phái trong Phong Duyên Tinh không có tính Vân Tiêu Thánh Thành trong đó, hơn nữa họ cũng không ở trên Phong Duyên Tinh, trên Phong Duyên Tinh chỉ có Thiên Duyên Thành là thuộc về họ, bảy đại môn phái chính thức của Phong Duyên Tinh chỉ có Hải Viên Hiên, Trọng Huyền Phái, Tuệ Hành Cung, Liệt Hỏa Viêm Điện, Ẩn Lôi Các, Cổ Kiếm Viện và Mạc Kim Sam Bảo."

Lý Cường nói: " Nguyên lai là như vậy, một so với bảy, nói cách khác thực lực của Vân Tiêu Thánh Thành có thể chống lại bảy đại môn phái liên thủ a, thật sự là quá lợi hại."

Mạnh Phàm nói: " Một so với bảy cũng không nhất định sẽ thắng, nghe truyền thuyết, Vân Tiêu Thánh Thành là có tiên nhân đó, nhưng không một ai có thể chứng thật thôi."

Lý Cường có chút gật đầu, bởi vì hắn đã gặp qua tiên nhân, ngẫm lại thực lực của tiên nhân cũng cảm thấy kinh khủng, hắn cũng không dám nói lung tung nữa.

Thần Ca vẫn cầm đầu mà ăn, hắn nghĩ ẩm thực của Thiên Đình Tinh quả thật khen không dứt miệng, vô cùng yêu thích. Nạp Thiện, Triệu Trì và Trịnh Bằng đều là đại hán vóc người khôi ngô, ăn đồ vật thì chút chậm chạp, chỉ cần khua đĩa là chẳng còn gì. Chén bát trên bàn dần dần chất cao, bọn họ thần sắc cũng không thay đổi, tiếp tục ăn hết, cũng không để ý tới Lý Cường và Mạnh Phàm đang nói cái gì.

Đột nhiên một trận ồn ào, trên thang lầu vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngay cả Triệu Ki đang ngủ cũng bị bừng tỉnh, hắn mơ mơ màng màng hỏi: " Chuyện gì a?"

Lý Cường cười an ủi nói: " Không có việc gì, có việc gì cũng không sợ, có ca ca đây."

Một đoàn hoàng cung thị vệ đi lên, đầu lĩnh chính là người mặc trang phục nhất đẳng thị vệ, hắn nhìn quanh mọi nơi, ánh mắt rơi vào trên người mấy người Lý Cường. Hắn bước nhanh tới, hành lễ nói: " Vương gia, hoàng thượng có chỉ, xin mời ngài hồi cung."

Trên lầu nhất thời không một tiếng động, ai cũng không nghĩ tới vương gia lại mặc thường phục chạy đến Bạch Phàn Lâu uống rượu. Lý Cường biết là có chuyện, không phải tình huống khẩn cấp, thì thị vệ không dám tới quấy rầy. Hắn truyền âm nói: " Có phải hoàng cung có chuyện không? Là phải thì gật đầu, không phải thì lắc đầu, không được kinh động người ngoài."

Thị vệ kia chậm rãi gật đầu. Trong lòng Lý Cường thầm mừng, ăn cơm mà cũng không yên, không biết là ai lại giở trò. Hắn đứng dậy nói với Mạnh Phàm: " Mạnh huynh, thật sự xin lỗi, huynh đệ có chút việc cần đi trước, sau khi đến Phong Duyên Tinh huynh đệ sẽ bái phỏng."

Trong lòng Mạnh Phàm nghi hoặc: Cố Tổng quốc là địa bàn của Ba Đạt Tinh Nguyên Thủy Môn, Cổ Kiếm Viện lúc nào nhúng tay đến nơi đây? Hắn cũng đứng dậy hành lễ nói: " Được, chúng ta từ biệt ở đây, đến Phong Duyên Tinh chúng ta gặp lại."

Trịnh Bằng nói: " Tiểu ca, sau này nhìn thấy đại muội tử, giúp ta nói bây giờ hắc tử rất tốt, còn cả Triệu lão gia tử và Hầu lão gia tử." Hắn thật ra vẫn còn nhớ Hầu Phích Tịnh, Mai Tinh Tinh và Triệu Hào bọn họ. Lý Cường gật đầu hành lễ bái biệt.

Mấy người đi theo thị vệ xuống lầu, Lý Cường nhỏ giọng hỏi: " Phát sinh chuyện gì?"

Vị nhất đẳng thị vệ kia nhẹ giọng nói: " Người hạ chú đã bị bắt rồi."

Lý Cường cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắn biết người hạ chú nhất định sẽ nhịn không được lại ra tay, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Hắn hỏi: " Người của chúng ta có bị thương không?"

Thị vệ kia khom người đáp: " Bị thương mấy thị vệ, cũng không nghiêm trọng."

Lý Cường gật đầu nói: " Được, chúng ta trở về."

Dưới lầu đã sớm có thị vệ mang ngựa tới, Lý Cường xoay người lên ngựa, đột nhiên trong lòng khởi lên một loại cảm giác kỳ diệu, đó là một loại cảm giác quen thuộc thân thiết. Hắn vội vàng xem xét chung quanh.

Nạp Thiện tỏ mắt, nhìn thấy Lý Cường đột nhiên như bất an, liền hỏi: " Lão đại, có chuyện gì?"

Trực giác của Lý Cường cho biết loại cảm giác này đã đi xa, hần lắc đầu nói: " Không có gì, chúng ta đi."

Một đám người cười ngựa, phi nhanh về phía hoàng cung.

Sau khi vào cung, thiếp về để mang theo Lý? Cưỡi ngựa mãi?y người-i đi thẳng đến phòng nghị sự tại Thuởy Hiền Nhặt? Cái?c. Đi vào nhai? cái?c, chỉ0 thấy?y hoai-ng thười?ng đang vô củ-ng tuổi?c giải?n củ-ng cái?c quan đả?i thầi-n ngôi-i dầi-y phoi-ng, coi? năm, sai?u đả?i thầi-n đang quỳ-trên mắ?t đầi?t, hoai-ng thười?ng lơi?n tiểi?ng chỉ0 triểi?ch: " Coi? đườ?ng hay không khi trầi'm bẻ?nh, không ai quai?n cái?c người? Loai?n hểi?t tầi?t cái0, chuyểi?n giử-củ-ng làm không tồi?t, lầi-n nằi-y nểi?u không phải0i Trung Duểi?ng Quai?n Vương trườ về-có phải trầi'm đã phải0i chểi?t không mình bằi?ch..."

Đải?m quan viên sờ? đến ngôi-i củ-ng không nồi0i nườ'a, tầi?t cái0 đườ-u quỳ-truồi?ng khắi?u đầi-u thiểi?nh tồi?i. Hoai-ng thười?ng vuể-a thầi?y Lý? Cưỡi-ng củ-ng thầi?i trườ đườ?n, về0 mắ?t tuổi?c giải?n lầi?p tuổi?c tiêu tầi?n, đườ?ng đầi?y tuổi?c miểi-nh nghêi?n đườ?n, trong miểi?ng nồi?i: "Miểi'n lểi! Miểi'n lểi! Người-i dầi lầi?y ghểi? cho quai?n vương ngôi-i."

Lý? Cưỡi-ng căn bằi?n không nghĩ? tồi?i viểi?c hằi-nh đả?i?i lểi', hằi?n củ-ng không biểi?t, kỷ-trầi?t hoai-ng thười?ng nồi?i như vậy là cho hần cơ hội khỏi hành lễ.

Thái tử cung kính hành lễ nói: " Thân thể phụ hoàng vừa mới khàng an, không nên tức giận, hãy tĩnh dưỡng quan trọng hơn."

Hoàng thượng gật đầu, trong lòng vui mừng. Hần chậm rãi nói: " Các bộ viện thuận theo từng việc nói một chút tình huống."

Trong lòng Lý Cường cảm thán, làm vua cũng thật là khó khăn, thân thể vừa khỏe lại chút thì phải lo quốc sự, thật sự là không dễ dàng.

Xu Mật Viện đầu tiên bắt đầu hồi báo về những việc có liên quan chính trị, quân sự, kinh tế, hình sự các tình huống, Nạp Thiện mấy người nghe được đã cảm thấy buồn ngủ, nội dung khô khan như vậy làm sao lọt vào tai bọn họ. Lý Cường nghe thì cảm thấy mới mẻ, hần luôn đối với các tin tức thì rất chú ý, đó là thói quen khi hần làm kinh thương. Các đại thần nói suốt hai canh giờ mới chấm dứt.

Gương mặt hoàng thượng hiện vẻ mệt mỏi, có cung nữ đưa lên khăn mềm, hần dùng sức lau mặt, nói: " Tất cả đứng lên đi, hãy nghỉ lại những gì trầm đã nói, trở về thì tự mình kiểm điểm một phen, các người trước tiên lui ra đi."

Các đại thần đến lúc này mới thở ra một hơi, khấu đầu nói: " Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Rồi cẩn thận đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Lý Cường nói: " Trình lão phu tử, Phong Hợp lưu lại."

Trình Tử Trọng và Lâm Phong Hợp đều nhìn về phía hoàng thượng, ngài gật đầu, hai người cẩn thận đứng sang một bên.

Hoàng thượng yên lặng một lát mới nói: " Quận vương lần trước không từ mà biệt, lần này dù sao cũng phải giúp trẫm một tay." Hần ngẩng đầu nhìn Lý Cường.

Thái tử cũng chen lời: " Có quận vương tọa trấn hoàng cung, vụ án này rất nhanh có thể tra ra kết quả."

Lý Cường gãi gãi đầu, mặc kệ hoàng thượng nghĩ thế nào, muốn cho hần nhúng tay vào chuyện của thế tục giới tại Cố Tổng quốc, là hần quyết không muốn. Hần suy nghĩ một chút, nói: " Trình Tử Trọng có năng lực này, Lâm Phong Hợp cũng có thể hiệp trợ, đây là nội ưu (ưu phiền bên trong) chứ không phải ngoại hoạn(chuyện xấu bên ngoài)."

Trong phoi-ng mắ?i người-i đườ-u ngắi?n nườ, lơi-i nằi-y nồi?i xong yểi? đầi' rồi' rằi-ng, đườ-u nằi-y lầi- hỏi?a bên trong chuểi? không phải0i hỏi?a bên ngoai-i nồi?i cái?ch khắi?c hằi? chuểi? lầi-người-i trong triểi-u đườ-nh lầi-m. Hoai-ng thười?ng hỏi0i: " Quai?n vương lầi-m thểi? nằi-o cho ra kểi?t luai?n chỉi?nh xằi?c?"

Ly? Cươ?ng hai tay nhắ?c lên, cươ?i ?i no?i: " Vu?i ?a rồi ?i ca? ?c quan viên không phạ?i cươ?ng no?i ?i sao."

Hoạ?ng thươ?ng va?i thắ?i ?i tu?i trắ?m tư, Trắ?nh Tu?i Tro?ng củ?ng đắ?i củ?i đắ?u suy tư, Chi?i co?i Lâm Phong Ho?p không giắ?i ?i thắ?ch đươ?i ?c, kho?i ?i hi?i ?u ho?i: " Ta nghĩ', hi?i ?u đươ?i ?c bo?i ?n ho?i không no?i ?i gi?i ? thêm a, đắ?u la?i đắ?i ? nghĩ ? bi?i ?nh thươ?ng, chi?i la?i la?i ?n na?i ?y nhi?i ?u đi?i ?m nghĩ ngo?i ? mỗ?i ?t chu?i ?t thoi."

Ly? Cươ?ng no?i: " Những quan viên thì cứ miễn, tình huống cơ cấu vận chuyển, điều động quân đội và bộ lại...ngươi phải nghĩ về chuyện này một chút, còn chuyện tình huống sau khi hoàng thượng bị hạ chú, a a, Phong Hợp a, cái này còn chưa đủ hay sao?" Hắ?n thoắ?ng do đươ?i mỗ?i ?t chu?i ?t. Mắ?i ?c đườ?i hắ?n củ?ng không bi?i ?t la?i ? ai la?i ?m, nhưng la?i ? do những ngu?i ?i mắ?n ca?i ?m vo?i ?i quy?i ?n lườ?i ?c nên tu?i ?nhiên chỉ cần suy nghĩ một chút là đã hiểu ra.

Hoạ?ng thươ?ng va?i thắ?i ?i tu?i li?i ?c nhau, sắ?c mắ?i ?t trắ?m xu?i ?ng, Ly? Cươ?ng a?i ?m chi?i như vắ?y la?i ? đườ?i rồi ?i. Hoạ?ng thươ?ng no?i: " Chuy?i ?n na?i ?y quắ?i thắ?i ?t quắ?i ?n vương không nên đi quắ?i ? sâu..... " Hắ?n tu?i ?a ho?i ? rắ?i ?t thươ?ng tâm.

Ly? Cươ?ng an ?i ?i: " Chuy?i ?n va?i ?ch trắ?n se?i không so?i, đườ?i sao ha?i ? chu?i ? ha?i ?i ngu?i ?i củ?ng không thắ?nh." Hắ?n rắ?i ?t thông minh đứng trên lập trường siêu nhiên, đoi?i vo?i ?i vi?i ?c cung đi?i ?nh tranh đắ?u hắ?n không hắ?i ? hu?i ?ng thu?i ?.

Tâm tình Lý Cường nhất thời buông lỏng, trở lại cảm giác vừa rồi mới ra khỏi Bạch Phàn Lâu, hấn hung hăng vỗ ót thất thanh nói: " Ta thật sự ngu muốn chết!" Hấn cơ hồ có thể dám chắc đó là Vân Ngọc. Vừa nghĩ đến Vân Ngọc, hấn lại nhin không được cười rộ lên thật ngớ ngẩn.

Cử động của Lý Cường làm cho những người trong phòng đều cảm thấy kỳ quái, bộ dáng này của hấn chẳng những thất lễ, còn quá làm càn. Hoàng thượng và thái tử đều cũng lơ đãng, biết không thể đánh giá người tu chân bằng lẽ thường tình. Hoàng thượng hỏi: " Có chuyện gì nói ra để trẫm cùng vui vẻ với."

Lý Cường chợt tỉnh, nhớ lại mình đang ở hoàng cung nghị sự, đúng là mình quá thất thố.

Ai ngờ còn có một người càng không hiểu quy củ của hoàng cung hơn hấn. Nạp Thiện cười hắc hắc lớn tiếng nói: " Hoàng thượng a, lão đại đang nghĩ đến đàn bà đó!"

Lý Cường thiếu chút nữa bị hấn làm tức chết, tiểu tử này không chịu xem trường hợp mà nói hư nói vượn. Trình Tử Trọng xuất ra một thân mồ hôi lạnh, nhìn Nạp Thiện dăm dăm. Lâm Phong Hợp cũng ngây người, hấn không dám tưởng tượng có người dám nói chuyện như vậy trước mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng ha ha cười to: " Nguyên lai là như vậy, thật quá dễ dàng..."

Lý Cường vừa nghe khẩu khí của hoàng thượng không đúng, nếu hấn cấp cho mình vài nữ nhân thì quá phiền toái, vì vậy vội vàng cắt đứt lời của hấn, nói: " Hoàng thượng đừng nghe hấn nói bậy, không phải là chuyện đó. Là như thế này, nếu là nội ưu, hoàng thượng không nên bỏ qua, cần phải theo luật lệ mà làm, trước tiên nên ổn định cung phụng đường và cấm quân, còn có quân đội đóng quân ở bên ngoài, phải bí ẩn làm việc. Còn có một chuyện trọng yếu, không thể làm đại quy mô, như vậy sẽ cực kỳ dao động quốc bản..." Hấn nói thao thao bất tuyệt, suốt nửa canh giờ, chỉ vì muốn xóa đi câu nói của tiểu tử Nạp Thiện.

Toàn bộ tinh thần của hoàng thượng đều chăm chú nghe, gật đầu, mặc dù hấn có nghĩ đến, nhưng do Lý Cường nói ra, đối với hấn thật rõ ràng, chuyện có nặng nhẹ nhanh chậm, biện pháp giải quyết, chỉ một lát đã rõ ràng. Lý Cường không chỉ xuất ra biện pháp cụ thể, trong lòng hoàng thượng hiểu rõ chỉ cần chiếu theo con đường này thì có thể giải quyết nguy cơ lần này.

Lý Cường lau mồ hôi, đem những suy nghĩ cật lực của mình nói ra, chỉ vì muốn dời đi sự chú ý của hoàng thượng. Cuối cùng hấn nói: " Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm một chút, độc chú vừa mới trừ đi, không nên mệt nhọc, có chuyện kêu Trình lão phu tử và Phong Hợp đi làm, để cho cung phụng đường hiệp trợ là được."

Hoàng thượng mặt mày hớn hở, hấn không nghĩ tới Lý Cường đưa ra chủ ý như vậy, nói: " Tốt, cứ như vậy, trong lòng trẫm cũng nhẹ hơn. Trung Dũng quận vương xin hồi phủ nghỉ ngơi, những người khác lui ra đi."

Vừa ra khỏi cửa cung, Na Lạp Thi liền co chân bước vội, hẳn là không ngu ngốc, biết rằng lão Đái đang tuổi già. Thái Ca giữ lấy tay nàng, giọng nói như không rõ: "Lão Na Lạp a, người nói cái gì giờ đây, mỗi người một chuyện, đừng nhao nhao đi đâu." "

Na Lạp Thi liền gật đầu, đôi mắt nhìn xuống đất: "Lão Thái Ca buông tay! Người buông tay a! Mẹ ơi, lão Đái lại rồi." "

Thái Ca cười nói: "Lão Đái lại sao vậy, lão Na Lạp, người có đi đâu hay không đi đâu? Tôi đi với lão Đái? Không quan trọng, lão Đái rất tốt, không khi nào người đâu....." Hẳn là cười thào thào bất tận tuyệt nói.

Ly? Cười nói: "Lão Đái đi đâu? Na Lạp Thi liền nghiêng đầu nhìn: "Thái Ca, ta biết người lại rồi, lão Đái tha mạng a!" "

Ly? Cười nói: "Mỗi người một chuyện, đừng nhao nhao, mỗi người một chuyện." "

Na Lạp Thi liền ôm chặt Thái Ca, ngăn trở Ly? Cười nói, cười nói: "Hai người này chỉ là một người Thái Ca. Na Lạp Thi liền trong miệng hô hoán: "Lão sau không đi, lão sau không đi, hẳn là cái lão Thái Ca rồi." "

Thần Ca vỗ một cái vào đầu tóc của Nạp Thiện, mắng: "Người lại hại ta!" Hai người loạn thành một đoàn. Lý Cường không thể tránh được khi nhìn hai hoạt bảo này, thật sự là không có cách nào nổi giận với bọn họ. Hắn phân phó cho một thị vệ bên cạnh, để thông tri cho Triệu Hào bọn họ, bảo các huynh đệ về Thánh Vương Phủ, sau đó nói: "Chúng ta đi!" Không hề để ý tới Nạp Thiện và Thần Ca.

Cả hai lập tức dừng lại huyền não. Thần Ca cười nói: "Lão đại đi, chúng ta cùng theo nào."

Nạp Thiện cười hi hi vỗ Thần Ca, nói: "Cảm tạ huynh đệ. Ai nha, lão đại hình như là tức giận thật sự."

Thần Ca cười mắng: "Ai bảo tiểu tử ngươi nói lung tung? A a, lần này ta giúp ngươi, làm sao cảm ơn ta?" "

Nạp Thiện nhếch miệng nói: "Cùng là huynh đệ, nói tạ quá khách sáo a."

Thần Ca reo lên: "Lời này là ta nói a! Ai, trách không được lão đại muốn giáo huấn ngươi, tiểu tử ngươi thật là quá dây mắt đó."

Hai người nháo loạn chạy vượt qua đại đội nhân mã.

Thánh vương phủ ở bên cạnh hoàng cung không xa, Lý Cường đi vào phủ, lập tức đi gặp Mạc Hoài Viễn.

Lý Cường vừa nhìn thấy Mạc Hoài Viễn đã reo lên: "Lão ca giúp một tay đi!" "

Mạc Hoài Viễn trên tay đang cầm Thái Hạo Toa trầm tư, nghe thấy hắn kêu loạn, mỉm cười: "Sao vậy, giúp cái gì?" "

Lý Cường đến bên người hắn, vội vàng nói: "Cứu ta đi...Ngọc nhi cũng đã đến kinh thành, lão ca, huynh thần thông quảng đại, tra xét xem nàng đi đâu, ta muốn đi tìm nàng...di, Thái Hạo Toa sao lại ở trên tay lão ca?" "

Mạc Hoài Viễn nói: "Nga, Thái Hạo Toa là khi ngươi bị thương ta đã lấy ra, tiên khí này thật bá đạo, ta đang suy nghĩ biện pháp làm sao để ngươi thu dụng nó." "

Lý Cường gật đầu nói: "Dù sao ta cũng khó thu phục, công lực không đủ a, lão ca nếu có thể dùng thì tặng cho huynh dùng...ai, trước tiên giúp ta tìm Ngọc nhi đi đã!" "

Mặc dù Thái Hạo Toa từng cứu qua Lý Cường rất nhiều lần, nhưng hắn vẫn khẳng khái tặng cho Mạc Hoài Viễn, pháp bảo đối với hắn không là gì cả. Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Ta sau này sẽ chuyển thể trọng tu, tất cả mọi vật đều không thể đem theo, tiên khí này đối với ta không hữu dụng, chờ ta nghĩ ra biện pháp, thì ngươi thu nó đi."

Lý Cường lấy ghế ngồi xuống nói: "Đừng nói gì Thái Hạo Toa nữa, mau giúp ta tìm người!" "

Mạc Hoài Viễn cười to: " Người yên tâm được rồi, cô nương của Tuệ Hành Cung sẽ không dám cự tuyệt huynh đệ của ta đâu, sau này người trực tiếp đến đó yêu cầu người là được. Ha ha, huynh đệ thật sự là gấp không kịp đợi a."

Lý Cường không biết hần và Tuệ Hành Cung có quan hệ sâu xa, hơn nữa hần cũng không thích dùng sức mạnh để ép người, nhất là chuyện cảm tình, cho dù có được thì cũng không còn ý nghĩa.

Lý Cường nói: " Ta chỉ nhờ lão ca tìm người giúp, còn chuyện khác thì không nên nhúng tay, huynh đệ tự có chủ trương."

Mạc Hoài Viễn gật đầu, hần lịch duyệt sâu đậm, biết Lý Cường nói thật. Thu hồi Thái Hạo Toa, hần nhập định.

Lý Cường biết hần đang dùng thần niệm tìm tòi trong phạm vi lớn, người tu chân làm vậy sẽ bị đại thương nguyên khí, nhưng Tấn Tiệp lại không sao, công lực cũng đủ sử dụng.

Lý Cường tiện tay lấy ra một ngọc đồng giản, cẩn thận tra tìm. Đó chính là lấy được trong Phật cảnh, hần biết mình hiểu được quá ít, cho nên ở không thì lấy ra học tập.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Hoài Viễn mở mắt ra, nói: " Đáng tiếc, nàng đã rời đi, bây giờ đã không còn ở kinh thành nữa."

Lý Cường phải ót, thở dài nói: " Thật sự là kỳ quái, ta cứ nghĩ mình đã chuyên tâm đi tu chân rồi, như thế nào còn có thể động tình? Lão ca đừng cười, thật sự có một loại cảm giác sơ luyện, thậm chí còn mãnh liệt thập bội, chuyện gì xảy ra a?" Trong lòng hần có một loại tư vị nói không nên lời, không biết là vui mừng hay là phiền não.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn khẽ cười, đây chính là uy lực của nguyên anh song tu.

124. Chương 124

Vào những lúc không có việc gì, Lý Cường lại chạy đến thư lâu nơi Mạc Hoài Viễn ẩn cư, cả hai cùng nói chuyện phiếm, cuộc sống trải qua cũng dễ dàng tự tại.

Triệu Hào mấy người đang ở trong Thánh Vương phủ phía sau hậu hoa viên tu kiến một chỗ tu luyện, do Mạc Hoài Viễn thiết trí cấm chế, ngoại trừ chính huynh đệ của mình thì người ngoài không có cách nào đi vào được. Không Hậu và Khô Độ mang theo một nhóm Phật tông đệ tử cũng ở bên trong tu luyện, Lý Cường thường xuyên chỉ điểm cho bọn họ, Mạc Hoài Viễn cũng thỉnh thoảng đến xem. Cuộc sống qua rất nhanh, đảo mắt thì đã tới mùa đông.

Một ngày nọ, nhiệt độ chợt giảm xuống, gió lạnh凛冽, bầu trời âm trầm đầy mây đen dày đặc. Khi trời tối đêm, tuyết phiêu phiêu rơi xuống, Lý Cường đứng ở thư lâu phía trên lan can, đưa tay đón lấy bông tuyết rơi vào lòng bàn tay chậm rãi hóa thành nước, trong lòng bỗng nhiên một trận thương cảm, nỗi nhớ quê hương không thể khống chế đột nhiên trỗi lên trong lòng.

Mạc Hoài Viễn nhàn nhạt nói: " Nhớ nhà sao? Người tu chân không có nhà đâu."

Lý Cường thương cảm nói: " Đúng vậy, người tu chân không có nhà, đệ biết, đệ cũng hiểu được, nhưng vẫn không nhịn được mà suy nghĩ. Năm tháng tu chân thật dài khôn cùng, linh hồn bất diệt, thân thể không chết, thật sự là khó có thể tưởng tượng a!"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Linh hồn bất diệt, thân thể không chết...hắc hắc, đó là nói hư nói vượn."

Lý Cường xoay người đi trở về phòng, cầm lấy một quả cây cần một cái, nghi hoặc nói: " Tại sao là nói hư nói vượn? Lão ca không phải đã sống mấy ngàn năm rồi đó sao?"

Mạc Hoài Viễn thở dài nói: " Người tu chân tu không được tới Nguyên Anh kỳ, kết quả chính là chết, tu đến Nguyên Anh kỳ, xem như có thể tiến vào cánh cửa lớn của tu chân, nhưng cũng không có thể cam đoan sau này mọi thứ đều may mắn, cũng có thể sẽ chết, bị cao thủ đánh chết, tu luyện xảy ra vấn đề, có thể tẩu hỏa nhập ma, cho dù luyện đến Đại Thừa kỳ, không cẩn thận thì cũng sẽ chết, tựa như lúc đầu ta nhìn thấy Thiên Hỏa, tưởng rằng dựa vào công lực thì không sợ, nhưng trong tay ta lại không có pháp bảo thuần âm,

kết quả cũng là chết, thân thể bị chết...” Hần nói ra liên tiếp những cái chết, Lý Cường nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Lý Cường cười khổ nói: ” Đúng vậy, từng bước gian hiểm, như là một miếng băng mỏng, nghịch thiên làm việc, a a người tu chân cũng rất khó qua, bất quá mạnh hơn người thường thật rất nhiều.” Hần ngẫm lại kinh nghiệm của chính mình, trong lòng rất đồng ý với lời của Mạc Hoài Viễn, người tu chân và người của thế tục giới không khác biệt lắm, đều cố gắng dựa vào chính mình, nếu không hết thấy đều là không cả.

Mạc Hoài Viễn cười nói: ” Đừng nghĩ nhiều, tuyết đã dày hơn rồi, chúng ta đi ra ngoài một chút.”

Cả hai phi thân xuống dưới lầu, thái giám cung nữ canh giữ bên dưới lập tức tiến lên thỉnh an. Lý Cường nói: ” Các người vào phòng đi, bên ngoài rất lạnh, không cần mỗi ngày đứng ở đây, có việc ta sẽ phân phó.”

Đám cung nữ thái giám này đều biết, vị chủ nhân mới này cho tới bây giờ cũng không hề khó khăn, cũng rất ít yêu cầu họ làm cái gì, đối xử với người luôn hòa nhã, cho nên người hầu trong phủ rất kính phục hắn.

Cung nữ cầm áo khoát bông trong tay, tiến lên định đưa cho Lý Cường và Mạc Hoài Viễn khoát thêm. Lý Cường khoát khoát tay, ý bảo không cần, cùng Mạc Hoài Viễn trực tiếp đi thẳng về phía sau hoa viên.

Thánh vương phủ đều đã bị tuyết phủ, ngoại trừ những âm thanh tuyết rơi, bốn phía một mảnh yên lặng. Lý Cường cố ý dẫm nát tuyết trên mặt đất, chỉ vì muốn nghe tiếng tuyết vỡ dưới chân, hắn cười nói: ” Lão ca, đệ khi còn bé thích nhất là ngày tuyết rơi nhiều, nhưng cũng ghét nhất là ngày tuyết rơi nhiều hôm đó.”

Mạc Hoài Viễn phiêu phù trên tuyết, như mây bay nước chảy đi tới, không có một dấu vết nào trên mặt đất. Hần cười nói: ” Tại sao?”

Lý Cường bốc một nắm tuyết xoa thành một trái cầu: ” Đóng băng ngàn dặm, tuyết sắc mang mang, cảnh tượng vô hạn, ta thích cảnh sắc thánh khiết như vậy, a a, nhưng bởi vì lúc ấy nhà nghèo, không có áo bông để mặc, cha mẹ vừa đến mùa đông là bắt đầu rầu rĩ, cho nên ta lại chán ghét ngày tuyết. Cũng may cho tới bây giờ tiểu đệ không sợ lạnh, khí trời có lạnh hơn, thì vẫn mặc một bộ quần áo mỏng thôi.” Hần dương tay ném quả cầu tuyết ra xa.

Hậu hoa viên rất lớn, có hồ nước núi giả, nước trong hồ còn chưa có kết băng, do tuyết trắng phủ xuống, nhìn giống như là màu đen. Đi qua một phần núi giả, đến bên bờ hồ nước, trên người cả hai còn chưa thấm tuyết. Hai bên bờ trống trải, mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Cách đó không xa có hồng quang chớp động rất nhạt, đó là phòng hộ hồng quang của sân tu luyện. Hậu hoa viên nằm giữa Thánh vương phủ, bên ngoài thật không có cách nào nhìn thấy. Mạc Hoài Viễn ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt lộ ra mê vông, hắn nói: ” Huynh đệ, ta biết ngươi rất muốn về nhà, ta cần phải tu luyện thêm một đoạn thời gian, đạt tới trình độ nhất định mới có thể chuyển thể, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ mang ngươi trở về.”

Lý Cường cười nói: ” Lão ca, lần sau huynh và sư tôn của đệ gặp mặt, hắc hắc, hẳn sợ rằng cũng là văn bối của huynh thôi. Bối phận tại tu chân giới quả thật là rối loạn, hai người Tán Tiên các người gặp mặt, a a, đừng có mà đánh nhau, không có ai có khả năng khuyên giải đâu.”

Mạc Hoài Viễn cười cười, hẳn bởi vì từng trải qua thiên kiếp lợi hại nhất, không cần trọng tổ nguyên thân, nhờ vậy mà hoàn toàn giữ lại đặc điểm nguyên thân, vì điểm này mà nhìn, Kỳ Quân Sát so không lại hắn, nhưng hắn tương đối thu liễm vào trong, không giống như Kỳ Quân Sát bộc lộ ra dáng vẻ của một thiếu niên rõ ràng như vậy. Hần cười nói: ” Lão đệ, sau này sợ rằng hắn cũng sẽ biến thành đồ đệ của ngươi.”

Lý Cường sững sờ, lập tức hiểu được, nếu Kỳ Quân Sát bất mãn cảnh giới Tán Tiên hiện giờ, mà Mạc Hoài Viễn lại có Nghịch Thiên Bảo Kính, vậy rất có thể hắn cũng sẽ chuyển thể trọng tu. Hần gãi gãi đầu, nói: ” Sư tôn không chắc sẽ chịu chuyển thể, nhưng có thể hỏi ông ấy, nếu ông ấy nguyện ý thì đệ sẽ cố gắng hết sức.”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Yên tâm đi, hẳn nhất định là không có cách nào mới tu Tán Tiên, có cơ hội chuyển thể, hẳn tuyết đối sẽ không buông tha đâu.”

Lý Cường nhớ tới Kỳ Quân Sát có nói qua, gật đầu: ” Ân, ông ấy bởi vì giết người quá nhiều nên không dám độ kiếp, đành phải bình giải tu Tán Tiên, khác hẳn với tình huống của lão ca.”

Trong lòng hai người Lý Cường và Mạc Hoài Viễn vẫn đè nặng một khối đá lớn, đó chính là tiên nhân hủy diệt Tinh Cung. Mạc Hoài Viễn gần đây nghiên cứu xong hai kiện tiên khí, hẳn biết một khi bắt đầu chuyển thể, thì phải toàn lực vận chuyển Nghịch Thiên Bảo Kính, khi đó cũng không có cách che dấu sự khởi động của bảo kính, nhất định sẽ kinh động vị tiên nhân kia.

Lý Cường hỏi: " Ở trên vân án lấy được một ngọc đồng giản, lão ca có nghiên cứu chưa?"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Có lẽ là trích lục của điển tịch tiên giới, nhưng không rõ là nói cái gì, nhưng chỉ cần có thời gian thì ta có thể phá giải được, nhưng thật ra cái thủ trạc kia, dĩ nhiên không biết là cái gì, thật sự là nghĩ không ra."

Lý Cường lấy ra một viên linh đan, hẳn đã lấy được trong Phật Trần: " Lão ca, đây là linh đan gì, huynh có biết không?"

Mạc Hoài Viễn kêu lên: " Đây là Thiên Linh Tử của Phật tông, người lấy được ở nơi nào? Năm đó ta có hỏi Phật tông trưởng lão xin một viên mà hẳn còn không cho, vì thế hai người chúng ta còn đánh nhau một trận, kết quả ta thắng."

Lý Cường hỏi: " Thiên Linh Tử có tác dụng gì?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Cấp cho người ngu ngốc dùng đó."

Lý Cường kinh ngạc cực kỳ: " Lão ca, đệ không có nghe lầm chứ, cấp người ngu ngốc dùng? Sao lại thế a!"

Mạc Hoài Viễn nói: " Nếu người có một người thân cận, người muốn cho hẳn tu chân, nhưng hẳn là kẻ ngu ngốc, người làm sao bây giờ?"

Lý Cường là người thông minh, nghe vậy lập tức hiểu được, đây là một loại linh đan tăng cường trí lực, người ngốc ăn xong có thể biến thành người thông minh, vậy nếu là người thông minh ăn vào, chẳng phải là càng thêm lợi hại. Hắn lập tức liên tưởng đến một việc, cười nói: " Lão ca không cần lo lắng chuyện chuyển thể, a a."

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Người nghĩ đến đâu vậy? Hắc hắc, ta chuyển thể nhất định sẽ không trở thành ngu ngốc đâu."

Lý Cường dùng mũi chân hất một khối tuyết văng vào hồ nước, chăm chú nói: " Ai biết gặp phải tình huống gì? Chuẩn bị cẩn thận một chút thì không có sai, đệ không muốn có điểm nào sai lầm, nếu không đệ sẽ hối hận cả đời."

Trong lòng Mạc Hoài Viễn cảm động, ngoài miệng lại không nói gì, trong lúc nhất thời hai người chợt yên lặng.

Âm thanh bước trên tuyết đột nhiên truyền đến, là một tiểu đội thị vệ tuần đêm. Từ thật xa bọn họ nhìn thấy hình ảnh hai người đang đứng ở bờ hồ, nhất thời khần trương lên, trong đó có một thị vệ quát: " Người nào?" Còn những thị vệ khác lập tức bao vây lại.

Lý Cường cười nói: " Không có gì, ngắm phong cảnh thôi."

Mạc Hoài Viễn không nghĩ Lý Cường lại trả lời như thế, không khỏi cười to, nói: " Lão đệ, người thật là..haha! Ngắm phong cảnh...thật thú vị."

Thị vệ bao vây lại mới phát hiện Lý Cường, lập tức liên thỉnh an, trong đó có một thị vệ cười nói: " Vương gia, hậu hoa viên rất lạnh, hay là trở về phòng ấm áp hơn a."

Lý Cường cười nói: " Đã trễ thế này mà mọi người còn tuần đêm, thật sự à khổ cực rồi. Ân, chúng ta đang đi đến sân tu luyện, các người không cần quan tâm."

Mạc Hoài Viễn không thích dây dưa với đám thị vệ này, bèn kéo cánh tay Lý Cường quát khê: " Đi!" Mắt của mấy thị vệ hoa lên, hai người trước mắt bóng dáng biến mất. Bây giờ bọn họ đã biết vị vương gia này xuất thần nhập quỷ, lợi hại cực kỳ, bọn họ không còn gì để nói, lại tiếp tục đi tuần đêm.

Sân tu luyện là một tòa đất bằng rất lớn, được Mạc Hoài Viễn cấm chế, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một cái sân không có tuyết đọng, phát ra hồng quang rất nhạt, bên trong là gì thì căn bản nhìn không ra, cũng

không thể đi vào. Mạc Hoài Viễn và Lý Cường đột nhiên xuất hiện trong sân tu luyện, nhìn thấy các huynh đệ đang khoanh chân tĩnh tu, bên trong không có một tia bông tuyết. Lý Cường nhỏ giọng nói: " Mọi người trong khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn, không ít người đã đạt tới Ánh Sáng kỳ hoặc là Dung Hợp kỳ, còn có một bộ phận đã tới Linh Tịch kỳ, đã có thể tu luyện được chính phi kiếm cho mình, a a."

Mạc Hoài Viễn nói: " Có người không tiếc cung cấp linh đan cho bọn họ, còn muốn ta trợ giúp vận công, những người này thiếu chút nữa là gặp khó khăn. Tu chân giới nếu ai cũng làm như người, hắc hắc, vậy còn không rối loạn hay sao, nói cho người hay, sau này phải buông tay để cho bọn họ tự mình tu luyện, nếu quá dễ dàng đạt tới thì rất khó quý trọng."

Triệu Hào phát hiện Lý Cường đầu tiên, hần vội vàng đứng dậy, ngay sau đó Không Hậu và Khô Độ mấy người cao thủ Phật tông cũng thấy được Lý Cường đã tới, bọn họ cũng đều tụ tập lại.

Mạc Hoài Viễn không có tham gia vào sự tranh chấp của Phật Đạo, cho nên hần cũng không kỳ thị đám đệ tử Phật tông này, hần vốn quen biết với một ít cao thủ Phật tông, quan hệ cũng rất tốt, hơn nữa hần cũng biết nhiều chuyện cổ quái của Phật tông. Cả Đạo và Phật cách thức tu luyện cũng có rất nhiều chỗ tương thông, nhất là trụ cột tu luyện, chỗ giống nhau càng nhiều, Phật tông và người tu chân tu luyện có những sở trường. Lý Cường đối với việc này cũng có sự hiểu biết sâu đậm, hần đã học qua ngọc đồng giản do Trí trưởng lão lưu lại nên đối với Phật tông phi thường bội phục.

Không Hậu và Khô Độ mấy người rất sùng bái Mạc Hoài Viễn, ngoại trừ Lý Cường họ kính trọng hần nhất.

Lý Cường kéo Mạc Hoài Viễn khoanh chân ngồi xuống, mọi người cũng tụ tập lại, ngồi ở bên hai người bọn họ. Lý Cường liếc mắt nhìn Nạp Thiện một cái, đột nhiên nghĩ đến một việc, mình từng đáp ứng sẽ đưa hần về nhà, nhưng hần vẫn chưa từng nhắc nhở chuyện này, trong lòng Lý Cường không khỏi thấy kỳ quái: hần đang muốn làm gì a?

Mạc Hoài Viễn nói: " Lão đệ, những huynh đệ bằng hữu người định an bài như thế nào? Vẫn muốn hỏi người chuyện này, người không có khả năng vĩnh viễn mang theo bọn họ a."

Lý Cường cười nói: " Lão ca, ta đã an bài xong rồi, a a."

Mạc Hoài Viễn nở nụ cười, hần phát hiện Lý Cường làm việc rất thỏa đáng, nhìn thủ đoạn hần xử lý vấn đề, thì mình cũng không cần lo lắng việc chuyển thế sau này nữa.

Lý Cường ho khan một tiếng nói: " Mọi người yên lặng một chút, ta có chuyện muốn nói."

Sân tu luyện nhất thời yên tĩnh lại, mọi người đều không biết lão đại đang muốn nói gì.

Lý Cường nói: " Chúng ta từ trong Hắc ngục liều mạng đánh ra, các huynh đệ vẫn luôn ở cùng một chỗ, mọi người cũng kinh nghiệm qua không ít mưa gió, mặc dù các huynh đệ gọi ta là lão đại, thật ra trong lòng mọi người cũng hiểu được, ta cho tới bây giờ cũng không hề xem các người là thuộc hạ. Chúng ta là huynh đệ, là bằng hữu! Bất quá nếu mọi người đã kêu ta một tiếng lão đại, ta là lão đại cũng phải vì các huynh đệ an bài tương lai, không biết các huynh đệ có nguyện ý hay không?" Trong lòng hần thấy buồn cười, mở miệng là tự xưng lão đại, quả thật nghe như là đương gia thủ lĩnh của cường đạo thổ phỉ, nếu ai nghe nói thì quả thật khó nghe vô cùng.

Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Lão đại, huynh không thể làm như vậy, đệ mặc kệ thế nào, dù sao lão Nạp ta sẽ không đi đâu hết, chỉ cần theo lão Đại tu chân thôi, bằng không ta sẽ đi làm cường đạo ăn cướp!"

Sân tu luyện nhất thời ồn ào, có người hô: " Lão đại, huynh không thể bỏ rơi chúng ta, dù sao đệ nhất định là đi theo huynh thôi!"

Còn có người reo lên: " Đúng vậy! Ta cũng nghĩ như vậy, ngay cả nhà ta cũng không biết ở nơi nào, còn có thể đi đâu? Đi theo lão đại thôi!" Một mảnh thanh âm hỗn loạn vang lên.

Thật ra cũng có người muốn rời đi, nhưng khi nghe những người đang kêu lên thì cho dù muốn đi cũng không còn dám nói nữa.

Mạc Hoài Viễn hắc hắc cười to. Lý Cường có chút choáng váng, nhưng vẫn cảm thấy rất cảm động, hần nói: " Đừng có ồn, im lặng đi!"

Vẫn là ồn ào náo loạn.

Đột nhiên Lý Cường mắng: " Nạp Thiện! Mụ nội nó, người dám uy hiếp lão tử a?"

Sân tu luyện nhất thời yên tĩnh lại. Nạp Thiện sợ đến ôm lấy cái đầu trọc nói thầm: " Ai bảo người muốn mặc kệ chúng ta kia chứ.."

Lý Cường gãi gãi đầu cười khở nhìn Mạc Hoài Viễn. Mạc Hoài Viễn nói: " Đừng nhìn ta, người tự mình quyết định, hắc hắc, đám hán tử này mà phóng thả ra ngoài, nếu làm bậy thì cũng do người đã sai!"

Lý Cường hừ hừ nói: " Mụ nội nó, tất cả phải nghe lão tử an bài, không cho phản đối! Phản đối không có hiệu quả!"

Mạc Hoài Viễn cười to: " Lão đệ! Vậy mà cũng là biện pháp? Ha ha !" Hắn nhìn thấy đám huynh đệ đang râu rĩ nét mặt, biết lão đại lại bắt đầu không nói lý lẽ.

Trong miệng Nạp Thiện đang nói thầm không biết là nói cái gì. Thản Ca cũng rất thanh tĩnh, hắn dựng đầu vai hích Nạp Thiện, nhỏ giọng nói: " Người thật sự là ngu muốn chết, lão đại có lúc nào bỏ rơi huynh đệ chứ hả? Tất cả cũng là do người kêu loạn linh tinh làm lão đại phát hỏa rồi đó."

Nạp Thiện suy nghĩ, Lý Cường quả thật chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với các huynh đệ, vì vậy hắc hắc cười nói: " Ta không phải lo lắng cái này a."

Lý Cường nói: " Ta có ba phương án cấp cho mọi người chọn lựa." Hắn nhìn phản ứng của mọi người, đưa lên một ngón tay: " Thứ nhất có những huynh đệ quê hương ở đây, nếu muốn về nhà, có thể trở về, đương nhiên nếu muốn quay lại cũng không thành vấn đề, thứ hai, nếu muốn làm quan thì ta sẽ an bài vào cung phụng đường Cổ Tổng quốc, cuối cùng, theo ta đi đến Phong Duyên Tinh, an bài mọi người đi đến Cổ Kiếm Viện tu chân, như thế nào?"

Mọi người trầm mặc chỉ chốc lát, lại huyền não trở lại. Thản Ca cười nói: " Lão Nạp, thế nào? Ta nói lão đại sẽ không mặc kệ chúng ta mà, người định làm sao bây giờ?"

Nạp Thiện không suy nghĩ liền nói: " Dù sao ta muốn đi theo lão đại đến Phong Duyên Tinh. Lão Thản, tìm một cơ hội người đi theo ta về nhà một chuyến, mụ nội nó, thời gian quá lâu, ta có chút sợ phải trở về."

Thản Ca vỗ vai hắn, nói: " Trở về là chuyện tốt a, có cái gì phải sợ, đừng lo lắng, ta cùng người trở về."

Nạp Thiện từ khi nhìn thấy thảm trạng khi Mạt Bồn trở về nhà, trong lòng cũng bắt đầu thấy bất an, sau khi đi tới kinh thành, hắn đã có vô số lần do dự, sợ khi về nhà sẽ nhìn thấy biến cố. Hắn cười khở nói: " Nếu lão đại có thể đi về nhà cùng ta thì tốt quá, ai!"

Lỗi tai Lý Cường rất thính, đã sớm nghe thấy Nạp Thiện nói, lập tức tiếp lời: " Nạp Thiện, ta cùng người trở về, ta sẽ để cho Mạc lão ca đưa chúng ta đi."

Mạc Hoài Viễn mỉm cười gật đầu, ý nói không có vấn đề gì.

Có chính miệng của lão đại hứa hẹn, Nạp Thiện hưng phấn đến lăn lóc trên mặt đất, mở to miệng rộng cười khúc khích. Hắn ấp úng nói: " Tạ...cảm ơn lão đại, a a, lão Thản a...ngày mai...sáng...theo ta đi ra phố mua...lễ vật..a a a !"

Triệu Hào nói: " Nạp Thiện, ngày mai tới ngân lâu, ta bảo bọn họ làm cho người ít trang sức, gửi tặng cho em dâu."

Triệu Trì, Hàn Tấn mấy người cũng đều nói sẽ chuẩn bị chút đồ vật đưa cho Nạp Thiện. Nạp Thiện vượt cái đầu trọc, nước mắt tuôn xuống, hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự ân cần của mọi người dành cho mình. Hắn đứng dậy cuống quýt chấp tay cảm tạ. Từ trong Hắc ngục đi ra tu chân, hắn đã thay đổi, vốn trong nội tâm luôn có ý nghĩ âm u độc ác càng ngày càng ít, xử sự cũng ngày càng không xấu xa như trước, bây giờ hắn đã không thể rời khỏi những huynh đệ đã từng cùng nhau vào sinh ra tử này.

Không Hậu nói: " Lão Đại, chúng ta cũng theo huynh đi Phong Duyên Tinh."

Lý Cường gật đầu nói: " Không thành vấn đề, đến Cổ Kiếm Viện ta sẽ an bài cho các người một chỗ tiềm tu. Triệu Hào, người cũng mỗi huynh đệ nói chuyện, tuyệt không nên miễn cưỡng mọi người, sau đó đem kết quả nói cho ta biết."

Triệu Hào lớn tiếng nói: " Mọi người cũng đã nghe được hết rồi, trở về ngẫm nghĩ kỹ lại, muốn đi hay ở, ngày mai ta nói chuyện với mọi người."

Lý Cường đứng lên cười nói: " Những huynh đệ đã đạt tới Phát ra Ánh Sáng sơ kỳ đều lưu lại, còn những người khác đi qua bên cạnh tĩnh tọa tu luyện."

Mọi người đều cũng rõ ràng, tu vi cảnh giới của người tu chân chia làm mười một loại, là: Toàn Chiếu, Phát Ra Ánh Sáng, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thân, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa. Người ở đây đại bộ phận đều đã vượt qua Ánh Sáng sơ kỳ, cả đám hán tử này có khoảng bảy, tám mươi người, chỉ có một số ít tư chất quá kém thì còn chưa đạt tới.

Tất cả mọi người nhìn Lý Cường, không biết hắn định làm gì, ngay cả Mạc Hoài Viễn cũng cảm thấy tò mò.

Lý Cường nói: " Lão ca, còn nhờ lão nhân gia huynh hỗ trợ, ta chuẩn bị cấp cho mọi người một ít phi kiếm và pháp bảo, người ánh mắt chuẩn xác thử nhìn xem người nào thích hợp với phi kiếm thuộc tính nào."

Mọi người đang có mặt đều sợ ngây người, tặng phi kiếm? Ở đây có chừng bảy, tám mươi người, đây phải tốn số lượng phi kiếm nhiều đến thế nào? Mạc Hoài Viễn nghe hắn nói càng hoảng sợ, nói: " Lão đệ, người có bao nhiêu phi kiếm để tặng chứ? Người ở nơi này nhiều lắm a."

Lý Cường ở Đại Huyền Phật Cảnh có được chừng hơn trăm thanh phi kiếm, lưu lại cũng không có tác dụng, đám huynh đệ này đã đi theo hắn lâu năm, tu chân cũng đã đạt tới quý đạo, sau khi tới Phong Duyên Tinh, đều sẽ đi vào Cổ Kiếm Viện để tu chân, trên tay không có phi kiếm tốt, chẳng phải làm cho người ta cười chê, Lý Cường tuyệt sẽ không để cho huynh đệ mình bị ủy khuất.

Nạp Thiện hưng phấn đến muốn chết, hắn đã đi tới Dung Hợp sơ kỳ, nếu biết dùng phi kiếm, thì nghĩa là có thể dùng kiếm để bay được rồi, mà phi hành vẫn là mơ ước lâu nay của hắn. Hắn hưng phấn nói: " Lão đại đúng là không giống người khác a, mỗi người một thanh phi kiếm, thật là vô cùng lợi hại a a."

Lý Cường tiện tay xuất ra một chuỗi phi kiếm, cùng thời gian, sân tu luyện đột nhiên tràn ngập kiếm quang bảo khí. Hắn không dám đem cực phẩm phi kiếm xuất ra, nhưng mấy phi kiếm này đều là có phẩm chất tốt, đây không phải là hắn hẹp hòi, mà nếu phi kiếm quá tốt sẽ dễ dàng bị người tham lam. Cho dù là loại phi kiếm như thế này, dành cho những người mới bước vào cửa tu chân như họ sử dụng, thì cũng đã rất lợi hại rồi.

Mạc Hoài Viễn nhìn phi kiếm trên mặt đất, than thở: " Lão đệ, người làm như vậy đối với sự tu chân của bọn họ thật không tốt a, bỏ đi, ta sẽ giúp người một tay. Được rồi, mọi người chú ý, ta lập tức giải trừ cấm chế trên phi kiếm, nhớ kỹ, tự mình nghĩ biện pháp thu lấy, thu được một thanh thì phải lui sang một bên tu luyện, không cho lấy thanh thứ hai, hiểu chưa?"

Mọi người ầm ầm đáp ứng, mỗi người hưng phấn không thôi, ai cũng âm thầm vận sức chuẩn bị. Lý Cường nghĩ thầm: " Như vậy cũng tốt, dựa vào linh tính của phi kiếm, để cho mọi người tự tìm cho mình, quả thật là cao chiêu."

Mạc Hoài Viễn không hổ là Tán Tiên, một ngụm tiên linh khí phun ra, ổng tay áo phát tới, hơn trăm thanh phi kiếm trên mặt đất nhất thời ồ ồ thanh thúy, ầm ầm bay lên, giống như một ngọn pháo bông phóng lên cao.

Phi kiếm chung quanh tán loạn, cả sân tu luyện trở thành một mảnh đại loạn. Lý Cường than thở: " Đẹp mắt, thật đẹp mắt, ngay cả ta cũng muốn tham gia, a a."

Triệu Hào, Không Hậu cũng không có động, Khô Độ do dự một chút, cũng không nhúc nhích, công lực của họ cao hơn nhiều, nên ngại ngần không thể nhập vào tranh đoạt cùng nhóm huynh đệ.

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Cũng chỉ có lão đệ mới có được nhiều phi kiếm như vậy, hắc hắc, nói ra ngoài chắc cũng không ai tin tưởng."

Lý Cường nhìn Triệu Hào bọn họ, cười nói: " Đứng bất động ở đó làm chi, ta có nói không cho các người lấy sao? Bất quá không cho dùng pháp bảo, phải tự lấy tay mình mà bắt mới được."

Mấy người liếc nhau, cơ hồ đồng thời phi thân ra, bọn họ vừa rồi còn ngại ngùng, không ai cảm thấy phiền vì pháp bảo mình quá nhiều, có được những lời này của Lý Cường, không đi lấy mới là lạ.

Độc nhãn của Nạp Thiện mở to, khẩn trương đến bàn tay cũng xuất mồ hôi. Phi kiếm rất nhiều, trên không trung đều là kiếm quang đang bay múa rất nhanh, người xem hoa cả mắt, quả thật không biết lấy thanh nào mới tốt, hắn nhìn quanh một hồi thấy tức giận, trong miệng không ngừng kêu loạn: " Cái chuôi này...là của ta ! Mẹ kiếp, chạy a, ai...cai chuôi này tốt a! Oa nha nha, Triệu Trì người cũng quá nhanh đi thôi, đừng có hất té ta..."

Triệu Trì dựa vào thân thủ xuất sắc, là người thứ nhất chụp được một thanh phi kiếm, đó là một thanh kiếm dị hình, dài cỡ sáu tấc, màu bạc hơi nhạt, ở giữa thanh kiếm còn có ba cái lỗ nhỏ như lỗ sáo, cầm trong tay cảm giác lạnh lẽo, kiếm khí sâm sâm lạnh buốt lan vào da thịt. Triệu Trì trong lòng mừng rỡ, lập tức lui sang một bên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện thanh phi kiếm đầu tiên của mình. Phương pháp tu luyện phi kiếm mọi người đã sớm học xong, chỉ là không có phi kiếm để luyện mà thôi.

Thần Ca giành được một thanh hỏa hồng phi kiếm, hắn không bay, chỉ có thể liều mạng đi theo phía dưới đợi nó lạc xuống tới. Hắn ở trên sân ngưỡng cổ há miệng chụp lấy, cũng không biết phải té bao nhiêu lần, rốt cuộc đạo hồng quang không thoát ra được cấm chế của sân tu luyện, nên quay đầu bay xuống tới. Hắn khẩn trương kêu to: " Cái chuôi màu hồng này là của ta !Không cho ai cướp nha ! Oa nha nha, là của ta !" Hắn không để ý hết thấy phi tới chụp lấy, bàn tay chạm vào mũi kiếm sắc bén, lập tức bị cắt trúng một đường, nhưng hắn căn bản không để ý tới, cầm lấy thanh phi kiếm màu đỏ, vui vẻ ha ha cười to.

Lý Cường nhìn thấy thì lắc đầu, ngoác hán tới, nói: " Tay người bị thương rồi, băng bó một chút đi."

Thần Ca há miệng cười hắc hắc: " Không quan hệ, đệ cũng đã có phi kiếm rồi, haha. Được rồi lão đại, đây là phi kiếm gì, tên gọi là gì?" Hắn nắm chắc phi kiếm, kích động đến gương mặt cũng xanh thêm.

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Người tự mình đặt tên đi, không có khả năng biết nguyên danh của nó đâu, đây không phải là một thanh phi kiếm nổi tiếng."

Thần Cả nói: " Vậy ta gọi nó là Hỏa Vân kiếm, ha ha, tên này hay, ta thích!"

Nạp Thiện vẫn đang chạy tới lui không bắt được thanh nào, gấp đến độ hắn không ngừng kêu lên quái dị: " Phi kiếm a ! Phi kiếm! Van cầu người...đừng bướng bỉnh nữa, đừng có chạy nữa mà, mẹ nó, nhanh vậy! Con mắt của lão Nạp ta không thấy kịp a...thấy không rõ, mẹ nội nó!"

125. Chương 125

Đã có không ít người bị phi kiếm cắt trúng lòng bàn tay hay ngón tay, Lý Cường nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Nạp Thiện bị bóng kiếm năm màu bay loạn làm cho choáng đầu hoa mắt, hắn cúi đầu nhu nhu con mắt duy nhất, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một đạo hắc quang hiện lên, loại phi kiếm này không có quang hoa, tựa hồ không ai chú ý, trong lòng hắn mừng rỡ, niệm lao thao: " Không quản nó là cái thứ gì, là phi kiếm là được...đừng đi! Oa nha nha ! Thống khoái a! Ha ha, ta cũng đã bắt được rồi ! Ha ha ! Ha ha ha !"

Lý Cường kêu lên: " Nạp Thiện người không muốn sống nữa, lại đây!"

Nạp Thiện chạy qua đám người đang nhiễu loạn hò hét, nghe rằng hi hi chạy tới. Tiểu tử này dĩ nhiên cũng dùng cánh tay ngăn cản phi kiếm, vì vậy phi kiếm đang cắm vào trong cánh tay hắn. Hắn hít vào một hơi: " Ai yêu, đau chết ta rồi."

Lông mi trắng của Mạc Hoài Viễn khẽ nhếch, nhẹ nhàng rút ra phi kiếm, tay bắn ra một đạo tiên linh khí, cầm máu trên cánh tay Nạp Thiện, nói: " Cái chuôi phi kiếm này thật không tệ a."

Lý Cường biết những phi kiếm mình đem ra cũng có những thanh kiếm tốt đặc thù, nhưng người thì thật quá nhiều, vì vậy loại phi kiếm này lấy ra không nhiều lắm. Mình đã lấy được những thanh phi kiếm thật không tệ, có thể đi vào trong Phật Cảnh thì tu vi của những người tu chân đó cũng không quá thấp, phi kiếm của bọn họ cũng không hề kém cỏi, không nghĩ tới lại bị Nạp Thiện bắt được vào tay.

Nạp Thiện thu được chính là một thanh phi kiếm màu đen, dài cỡ năm tấc, hình dáng như một giọt nước, thanh kiếm màu đen phẳng phất như quang mang của tia chớp địa ngục, là một thanh phi kiếm phi thường đặc biệt.

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Hình như là một thanh phi kiếm nổi danh."

Nạp Thiện mừng rỡ, luôn miệng hỏi: "Lão gia tử, thanh kiếm này tên gọi là gì? A a, thu cái này sướng khoái thật."

Mạc Hoài Viễn nói: "Đây gọi là Minh Lôi kiếm, là một thanh cổ kiếm. Tiểu tử, vận khí của ngươi không tệ, vậy mà cũng không bị kiếm quang làm mờ mắt."

Nạp Thiện đắc ý cười ha hả, phi kiếm tốt xấu hắn vốn không hay biết, hắn chỉ muốn bắt được một thanh, tùy tiện là loại kiếm thể nào thì hắn cũng hài lòng, ai ngờ không có lòng tham nhưng lại bắt tới được một thanh bảo kiếm đặc thù.

Lý Cường cười nói: "Nhanh đi luyện kiếm đi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi Triệu Hào."

Người thu được phi kiếm càng ngày càng nhiều, cuối cùng còn lại bảy, tám người không có bắt được. Mạc Hoài Viễn nói: "Bọn họ quá yếu, không cách nào thu được."

Hắn dương tay xuất ra một đạo bạch quang nhàn nhạt, năm ngón tay hơi co lại, phi kiếm đang bay múa trong không trung kiếm quang đột nhiên ảm đạm, hắn rút tay lại, những phi kiếm còn lại lục tục rơi xuống bên người hắn, những ai không thu được phi kiếm đều kêu to lên.

Lý Cường cười nói: "Những phi kiếm này trước tiên giao cho Triệu Hào thu giữ, các người phải tranh thủ thời gian tu chân, đợi đến khi có thể luyện kiếm, thì phát cho các người."

Triệu Hào đem phi kiếm thu vào trong trữ vật đai lưng, quát: "Bình thường mấy người các người không chịu chăm chỉ luyện tập, bây giờ kêu la cái gì? Tất cả mau đi luyện công!" Uy tín của hắn vốn cực cao, mấy huynh đệ nọ không dám mở miệng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ đi luyện công, trong lòng vừa khổ sở lại vừa hâm mộ.

Thần sắc Mạc Hoài Viễn đột nhiên vừa động, cười nói: "Lão đệ, ngươi có bằng hữu đến rồi."

Lý Cường không có phát giác cái gì, nghi hoặc nói: "Ở nơi nào?" Lại hỏi: "Là Ngọc nhi?" Hắn vội vàng bật người lên.

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Không phải Ngọc nhi của ngươi, là...hay thật, có không ít người tu chân. Hiện ở chỗ này là địa bàn của ngươi, hắc hắc, đừng để cho người khác đến đảo loạn, ta dẫn ngươi đi xem."

Hắn đưa tay nắm lấy Lý Cường, quát một tiếng: "Đi!"

Bên ngoài kinh thành, gió lạnh lạnh liệt, tuyết phủ dày đặc, chỉ có chút bông tuyết lả tả rơi xuống, cả mặt đất trắng xóa, từ không trung nhìn xuống, toàn một màu trắng mang mang, mặc dù là đêm tối nhưng có thể nhìn thấy rất xa.

Mạc Hoài Viễn mang theo Lý Cường xuất hiện trên không trung.

Lý Cường ở xa xa chợt nghe thấy tiếng phi kiếm xé gió, hắn hí hóp mắt nhìn kỹ, đó là ba đạo kiếm quang với tốc độ cực nhanh đang phi hành sát mặt đất, xẹt qua ngọn cây thì bị bám phần lớn bông tuyết.

Mạc Hoài Viễn nhỏ giọng nói: "Phía sau có người truy theo, hay thật, không ngờ lại có nhiều người như vậy."

Lý Cường đột nhiên nổi lên một loại cảm giác bất an, hắn gắt gao nhìn chăm chăm ba đạo kiếm quang đang bay tới. Khi hắn nhìn được rõ ràng thì không khỏi thất thanh cả kinh kêu lên: "Hoa đại tỷ! Nữ Nhi! Hồng muội! Mau lại đây!"

Mạc Hoài Viễn kinh ngạc hỏi: " Là người quen?"

Ba đạo kiếm quang đột nhiên bay lên, chỉ nghe Hoa Mị Nương khê kêu lên một tiếng: " Là người ! Tiểu tử đi mau, địch thủ lợi hại !"

Lý Cường có vị Tán Tiên như Mạc Hoài Viễn đứng bên người, chỉ cần không phải là tiên nhân hủy diệt Tinh Cung kia, thì những người tu chân khác căn bản hẳn không chút sợ hãi. Hắn ha ha cười to nói: " Di ? Hoa đại tỷ, tỷ không phải là người không sợ trời không sợ đất hay sao? Chạy cái gì a?"

Hoa Mị Nương mắng: " Tiểu tử thú! Nếu không phải tại hai tiểu muội muội của ngươi liên lụy, đại tỷ có lúc nào sợ qua."

Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng không nói một lời, cơ hồ cùng chạy lên bên trái bên phải ôm lấy Lý Cường, nước mắt cuộn cuộn tuôn xuống. Lý Cường nhất thời tay chân lúng túng, vội vàng an ủi nói: " Nữu Nữu, Hồng muội đừng khóc, là ai khi dễ hai người, đại ca làm chủ cho!"

Mấy năm không gặp, Mai Tinh Tinh tựa hồ thành thực hơn rất nhiều, nàng có chút ngượng ngùng buông Lý Cường ra, ở trên không trung hành lễ nói: " Ca ca, Nữu Nữu rất nhớ huynh."

Lý Cường cười hì hì nói: " Nữu Nữu, đại ca cũng nhớ các muội, là ai đang truy mọi người?"

Kiều Vũ Hồng đỏ mặt, không muốn cũng phải buông Lý Cường ra, hành lễ nói: " Hồng nhi ra mắt đại ca."

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Hồng nhan tri kỷ của lão đệ thật không ít a...ai, người truy tới là ai?"

Ở phía xa xa lóe ra tảng lớn luồng kiếm quang. Những người đó tựa hồ đã thấy được Lý Cường bọn họ, kiếm quang chia làm trái phải hai bên bay tới. Hoa Mị Nương vội la lên: " Người của bọn họ nhiều lắm, chúng ta...nên tránh một chút trước đã!"

Lý Cường đắc ý nói: " Hắc hắc, bọn họ xông tới là muốn tự mình tìm chết, đừng sợ, có đại ca ta ở đây, các người chỉ nhìn xem kịch vui là được rồi."

Ba người Hoa Mị Nương kinh nghi không chừng nhìn Mạc Hoài Viễn, thật sự là nhìn không ra người tuổi trẻ này có cái gì đặc biệt. Mạc Hoài Viễn ha ha cười to, dương tay xuất một đạo lam quang đem ba người bao lại, nói: " Tiểu nha đầu, đợi trong đó đi, nếu là bằng hữu của lão đệ thì yên tâm, chuyện gì cũng có ta phụ trách."

Khẩu khí của Mạc Hoài Viễn cũng thật lớn.

Trong lòng Hoa Mị Nương do dự một chút, nàng nếu không phải có Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng liên lụy, quả thật không hề sợ đám người đang truy tới, dù nàng đánh không lại, nhưng có thể đảo loạn rất tài giỏi. Nàng cười khanh khách nói: " Tốt a, chúng ta nghỉ ngơi một lúc, mệt chết bà cô ta rồi. Người truy tới chính là cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh nga."

Lý Cường vừa nghe là người của Tiềm Kiệt Tinh, nhất thời trong lòng nổi giận, nói: " Lão ca, người truy tới là cừu gia của đệ, trước tiên nhường cho đệ ra mặt một chút, để trút cơn giận này. Mụ nội nó, dám khi dễ tiểu muội của ta." Hắn ra một bộ dáng thật hung hăng. Có siêu cấp cao thủ như Mạc Hoài Viễn ở đây, hẳn không sợ gì cả.

Mạc Hoài Viễn gật đầu cười nói: " Ngươi có thoải mái mà làm, hắc hắc, còn những chuyện khác đều có lão ca lo lắng."

Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng đồng thời nói: " Ca ca cẩn thận."

Hoa Mị Nương cũng cảm giác được Lý Cường đã khác hẳn trước kia, cười nói: " Tiểu tử thú, cẩn thận một chút, đối thủ chính là cao thủ Âm Ảnh Bảo của Tiềm Kiệt Tinh."

Âm Ảnh Bảo là hành cung trên không trung của Bách Hoàng lão nhân, Lý Cường từng ở nơi này bị đưa đến Thần Bang Tinh bất quá lúc đó hẳn cũng không biết đó là Âm Ảnh Bảo. Lý Cường dương tay mặc vào Lan Uẩn chiến giáp, đeo Huyền Dương Hoàn. Mạc Hoài Viễn vẫn không nhúc nhích, cũng không mặc chiến giáp, cũng không dùng phi kiếm hộ thân, thần thái thần nhiên nhìn những cao thủ đang bay tới.

Kinh nghiệm tranh đấu của Lý Cường càng ngày càng nhiều, cho nên cũng hiểu biết phong phú, hần trấn định hỏi: " Hoa đại tỷ, người của Tiềm Kiệt Tinh vì sao truy các người?"

Mai Tinh Tinh chen lời: " Bọn họ vây khốn ông nội của muội tại Âm Ảnh Bảo, chúng ta đi thám thính tin tức, bị bọn họ phát hiện thì truy theo không tha. Hoa tỷ tỷ nói, trước tiên nên trốn đi tìm bằng hữu hỗ trợ, thực lực của chúng ta quá yếu, đánh không lại bọn họ."

Hoa Mị Nương nói: " Bọn họ đòi linh đan của Mai lão gia tử, đòi không được thì muốn cướp, lão gia tử cơ trí, đem tất cả linh đan bỏ trong người, tuyên bố nếu bức ông ấy, thì ông ấy sẽ đem linh đan hủy diệt hết, ai cũng đừng mong có được, vì vậy mới kéo tới bây giờ. Hừ, chờ ta tìm được Phó đại ca, nhất định sẽ cho bọn họ đẹp mắt."

Nghe ngữ khí của nàng tựa hồ như đã rất quen thuộc với Phó Sơn. Lúc này Lý Cường không có tâm tư nói giỡn, hần ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, linh đan của Mai Du Băng đối với sự tranh đấu ở Ba Đạt Tinh rất trọng yếu. Nếu bị người của Tiềm Kiệt Tinh lấy tới tay, đối với Phó Sơn sẽ rất bất lợi.

Mạc Hoài Viễn nhìn lướt qua những người tu chân đang bay tới, nhàn nhạt nói: " Tổng cộng có hai mươi bảy người, cao thủ Nguyên Anh kỳ có mười lăm người, cao thủ Xuất Khiếu kỳ có hai người, còn có một đại cao thủ Phân Thân hậu kỳ..." Hần nhìn ba người Hoa Mị Nương, lắc đầu nói: " Thật sự là đại động can qua, xem ra bọn họ rất sợ các người chạy thoát, nếu không có lý do, có lý nào lại phái nhiều cao thủ như vậy truy theo ba tiểu cô nương."

Lý Cường nghe xong cũng rất giật mình, đừng nói là có hai cao thủ Xuất Khiếu kỳ, cao thủ Phân Thân kỳ có phân lượng thế nào trong lòng hần hiểu rất rõ. Mặc dù hần có vô số pháp bảo rất lợi hại, nhưng chênh lệch quá lớn cũng không có hữu dụng. Hần cười nói: " Lão ca, cao thủ Phân Thân kỳ thì giao cho huynh đi, hắc hắc, không cùng một cảnh giới, đánh nhau sẽ chết người đó."

Hoa Mị Nương hì hì cười duyên, nói: " Tiểu tử, người rất thanh tịnh a, biết cao thủ Phân Thân kỳ rất cao, tỷ tỷ vừa nhìn thấy nàng đã bỏ chạy ngay, người này chính là người cùng cấp bậc với Tư Đồ Ung, tại Tiềm Kiệt Tinh tứ vương bài danh thứ ba, tên gọi Tử Ảnh.."

Đang khi nói chuyện, kiếm quang bay vút tới dĩ nhiên đã bao vây quanh năm người thành đoàn.

Cầm đầu chính là một nữ tử mặc chiến giáp màu tím, khoát một chiếc áo khoác màu tím phiêu phất, tựa như một ngôi sao màu tím, lạnh lẽo không mang theo một tia ấm áp nào, giống như một tòa băng sơn hàn khí bao phủ. Lý Cường nói: " Hay thật, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử kỳ lạ như vậy, nàng chính là Tử Ảnh?"

Hoa Mị Nương cười nói: " Hì hì, nàng rất lợi hại, ngay cả tỷ tỷ nhìn thấy cũng sợ đó, người cần thận chút nga."

Có thể làm cho người không sợ trời không sợ đất như Hoa Mị Nương mà cũng ngán, nữ tử này thật sự không đơn giản.

Lý Cường cũng cười nói: " Ai nha, cảm ơn Hoa đại tỷ nhắc nhở, hắc hắc, lão ca, nàng là của huynh đó!"

Mạc Hoài Viễn nghe vậy bật cười nói: " Nói hươu nói vượn, cái gì là của ta, ta không thích đàn bà lạnh như băng giống vậy đâu." Ba người cười nói như giữa chốn không người.

Tử Ảnh lạnh lùng nói: " Hoa Mị Nương, người thật là không tưởng tượng nổi, chạy trốn mà cũng giả đủ trò, bây giờ người chạy không thoát rồi." Thanh âm thanh thúy động lòng người, Lý Cường thật sự không cách nào đánh đồng nàng cùng một chỗ với người Tiềm Kiệt Tinh, không phải vì nàng quá xinh đẹp, mà là khí chất lạnh lùng tinh khiết, tuyệt đối không có một tia tà ác nào lẫn bên trong.

Mạc Hoài Viễn nói: " Bây giờ các người cút ngay lập tức! Lập tức đưa..." Hần quay đầu hỏi Lý Cường: " Người bị vây khốn kia tên là gì?"

Lý Cường nói: " Hồi Xuân Cốc Mai Du Băng."

Mạc Hoài Viễn nói: " Ân, đưa Mai Du Băng kia thả ra, nếu không đừng trách ta không khách khí." Ngữ khí của hần tựa như là một vị hoàng đế.

Tử Ảnh tựa như đang nghe một người điên nói chuyện, nàng nhẹ nhàng khe khẽ phun ra hai chữ: "Cuồng vọng!"

Đám cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh cười lên ha hả, bọn họ cho tới bây giờ chưa thấy qua có người nói chuyện như vậy, cả một đoàn cao thủ trước mắt mà xem như không người, cuồng ngạo đến không thể tự nghị. Chỉ có Lý Cường hiểu được, Mạc Hoài Viễn không cuồng một chút nào, hẳn có thực lực nói như vậy.

Tử Ảnh cẩn thận đánh giá Mạc Hoài Viễn, đột nhiên nàng biến sắc. Bởi vì nàng dùng chính linh giác của mình mà cũng nhìn không thấu hắn. Đây là tu vi thế nào? Nhưng nàng cũng đã gặp qua rất nhiều người, cũng sẽ không bị những câu nói này của Mạc Hoài Viễn làm sợ hãi, nàng nói: "Được, xem ra ngươi rất lợi hại, có dám đánh cược với chúng ta không?" Nàng không hổ là một trong tứ vương của Tiềm Kiệt Tinh, lúc nói chuyện đã chuẩn bị đường lui cẩn thận.

Trong lòng Lý Cường thầm khen, Ảnh Tử này thật sự là tinh minh, làm như vậy nhìn qua thì giống như người của Tiềm Kiệt Tinh với nhiều người như vậy mà ra đánh cược thì có vẻ thiệt thòi, trên thực tế trong việc tranh đấu của người tu chân, nhiều người cũng không hữu dụng, nhưng nếu đánh cược, nàng có thể nắm chắc đường tiến lui, chỉ cần để nàng hiểu rõ về Mạc Hoài Viễn, là nàng có thể tìm được biện pháp giải quyết rất dễ dàng. Lý Cường cười nói: "Được a, ngươi muốn đánh cược cái gì?"

Tử Ảnh liền nói: "Đấu pháp bảo!" Nàng đã sớm nhìn ra tu vi tu chân của Lý Cường, cho nên cũng không xem hắn vào mắt. Nếu nàng biết Lý Cường là người của Trọng Huyền Phái thì nàng tuyệt đối sẽ không đưa ra việc đấu pháp bảo. Người của tu chân giới đều cũng biết, mỗi một hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái đều là luyện khí đại sư, có thể ở phương diện khác Trọng Huyền Phái còn sơ suất một chút, nhưng nói về pháp bảo, không có người tu chân nào dám coi thường.

Hoa Mị Nương nói: "Đấu pháp bảo thì có ai mà sợ, không nói người khác, nếu ngươi có thể đấu qua được vị tiểu huynh đệ này của ta, Hoa Mị Nương ta sẽ nhận thua ngươi." Vì nàng đã gần gũi Phó Sơn, từng khổ công học qua cách luyện khí, biết rõ tư vị trong đó, bởi vậy đối với pháp bảo của Trọng Huyền Phái phi thường tự tin.

Tử Ảnh: "Được, nếu chúng ta thắng, ba người các ngươi theo chúng ta đi, nếu thua ta sẽ làm chủ phóng thích Mai Du Băng."

Mạc Hoài Viễn không hề quan tâm tới, bất kể là tranh đấu cái gì hắn cũng không thèm để ý, trừ phi đối thủ là Tấn Tiên, còn cao thủ tu chân giới đối với hắn mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới, tựa như người tu chân và thế tục giới cao thủ đánh nhau, tùy tiện muốn đánh như thế nào, cao thủ thế tục giới cũng đừng mong thắng nổi.

Lý Cường nhìn Mạc Hoài Viễn, trong mắt lộ ra vẻ cười. Dù cho tới bây giờ hắn không có đấu qua pháp bảo, nhưng dựa vào thực lực của Mạc Hoài Viễn thì có đấu cái gì cũng không sao cả, huống chi bảo bối trên người hắn lại rất nhiều, đại bộ phận đều là cấp bảo khí, là cực phẩm pháp bảo của tu chân giới, nhất là pháp bảo lấy được từ Đại Huyền Phật Cảnh, hắn từng thừa dịp nhàn rỗi ở Thánh Vương Phủ, tu luyện không ít, lần này đúng lúc có thể dùng tới.

Lý Cường chậm rãi thản nhiên nói: "Được a, ta thì không sao cả, thỉnh Tử Ảnh cô nương chỉ giáo."

Đám người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh quát: "Tiểu tử! Tử Ảnh cô nương mà ngươi cũng xứng gọi sao? Dám vô lễ đối với Tử tiên vương như vậy, lớn mật!"

Lý Cường ha ha cười to, hờ hững nói: "Lại là một vương gì đó, các ngươi rốt cuộc có tới mấy vương a? Lần trước tên Tư Đồ Ung kia hình như cũng gọi là vương gia gì đó, Ai nha, thật ngại quá, lão tử cũng là vương, Hồn Thế Ma Vương...haha..!" Không biết tại sao hắn lại bật thốt ra tự xưng cho mình một cái xước hào.

Ba người Hoa Mị Nương cười đến nghiêng ngửa, các nàng biết hắn vốn rất thú vị, sau mấy năm không gặp, nhưng vẫn còn tính nết như cũ, thỉnh thoảng sẽ nói hươu nói vượn. Mạc Hoài Viễn mỉm cười, hắn thích cách nói không chút kiêng kỵ của Lý Cường.

Sắc mặt Tử Ảnh càng lạnh, trong lòng nàng thầm giật mình, Tư Đồ Ung ở Tiềm Kiệt Tinh bài danh thứ hai, lòng dạ độc ác, tu vi so với mình còn cao hơn không ít, ngay cả mình còn phải ủy kỵ hắn ba phần,

không nghĩ tiểu tử này từng đối mặt với hắc mà cũng có bộ dáng không hề quan tâm, thật không rõ hắc có địa vị như thế nào.

Phía sau Tử Ảnh có một hán tử cao lớn khom người nói: " Tử Tiên Vương hãy để cho ta đánh cuộc vòng đầu."

Tử Ảnh có chút siết tay, nói: " Thanh tướng cẩn thận."

Lý Cường nhìn từ trên xuống dưới thân thanh tướng này, chỉ thấy tay chân hắc thô kệch, mặt góc cạnh, mắt dài, khỏe mắt hơi xế xuống, nhìn qua có chút bộ dáng khắc khổ. Chiến giáp trên người hắc là màu xanh, trên lưng đeo một vật màu đỏ kỳ quái tựa như vật còn sống thỉnh thoảng lại nhuyển động một chút.

Hắc phóng lại trước mặt mấy người Mạc Hoài Viễn to tiếng nói: " Ta, Tiềm Kiệt Tinh thanh tướng Bắc Thạch Phong, đến đây lãnh giáo!" Hắc nói chuyện vô cùng dứt khoát, không hề dư thừa, có vài phần phong thái của danh gia cao thủ.

Hoa Mị Nương nói: " Ta tới ! Ta tới ! Ai nha, người chính là Bắc Thạch Phong? Nghe nói người nguyên lai là tu chân cao thủ của Hải Viên Hiên, như thế nào lại chạy đến Tiềm Kiệt Tinh làm tay đánh thuê cho người ta thế? Hi hi, đệ tử danh gia đại phái thật không giống bình thường a." Nang hi hi cười, Đào Hoa chiến giáp cũng phát ra một đoàn sương khói màu phấn sắc.

Lý Cường kêu lên: " Hoa đại tỷ, đừng có giành, ta đã đợi suốt cả ngày rồi, thật vất vả mới đợi được, hắc là của ta a!"

Bắc Thạch Phong nghe xong tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu. Hoa Mị Nương cười nói: " Bỏ đi, bỏ đi ! Tiểu tử thôi, tỷ tỷ không thêm tranh với người, người đi chơi đi, có thua cũng đừng khóc nga."

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Làm sao dễ dàng thua như vậy, Hồn Thế Ma Vương như ta không phải làm uổng phí hay sao?" Đang khi nói chuyện thì Hấp Tinh kiếm vụt cũng lặng yên xuất ra, kiếm vụt trong đêm đen như thật như ảo, tuyết đọng trên mặt đất xuất ra bạch quang, xuất ra luồng ngân quang nhàn nhạt ảo ảnh. Tử Ảnh hơi kinh hãi: " Chân Huyền kiếm khí?"

Con mắt của Bắc Thạch Phong đột nhiên tròn to, hắc là đệ tử danh gia đại phái, dĩ nhiên có thể nhận ra được kiếm quyết này. Hắc không suy nghĩ xuất ra một kiện pháp bảo, đó là một kiện có hình dáng như lá cây, sau khi xuất ra lập tức biến thành lá xanh bay múa đầy trời. Theo hắc khắp linh huyền, lá xanh xoay quanh nhiễu loạn, dần dần tụ lại bên người hắc, Bắc Thạch Phong nói: " Thỉnh giáo!"

Quy củ đấu pháp bảo là do một bên đề ra, một bên phá giải. Lý Cường trong thời gian này ở tại kinh thành tiềm tu, bởi vì có Mạc Hoài Viễn chỉ điểm nên học không ít thứ hữu dụng, pháp bảo cũng đã tu luyện được không ít. Sư tôn Kỳ Quân Sát cấp cho Thiên Ti Tử Kim Tồn, ngay cả Mạc Hoài Viễn nhìn thấy cũng luôn miệng khen tốt, hắc bỏ ra mười ngày tu luyện, rốt cuộc có thể thu phóng tự nhiên.

Mạc Hoài Viễn lặng lẽ truyền âm nói: " Lão đệ, hắc thuộc tính Mộc, kiện pháp bảo kia thuộc Mộc tính pháp bảo, người dùng thủ đoạn dùng Hấp Tinh kiếm nghê vật hóa hình, a a, dám chắc hắc chịu không được." Cơ hội này đối với Lý Cường thật sự là khó có, có cao thủ như Mạc Hoài Viễn đứng bên chỉ điểm, lại có đệ tử danh môn đại phái như Bắc Thạch Phong đấu pháp bảo, đối với sự tu chân của hắc có trợ giúp thật lớn, điều này hoàn toàn bất đồng, không giống như những trận hỗn chiến đánh loạn.

Tâm niệm của Lý Cường nhanh chóng trở lại, hắc suy nghĩ xem nên dùng vật gì để phá giải. Bắc Thạch Phong có chút không đợi được, lại nói: " Mời chỉ giáo!"

Lý Cường thuận miệng trả lời: " Đừng khách khí, a a, sẽ chỉ giáo mà." Mọi người nghe được sững sốt, lời này nói ra nghe sao không được tự nhiên chút nào.

Một đoàn ngọn lửa diễm màu đỏ trong không trung phiêu phù, tiếp theo lại một đoàn, rất nhanh toàn thân Lý Cường bao bọc bởi ngọn lửa cuộn cuộn, hắc đã đem Hấp Tinh kiếm hóa thành một biển lửa. Nhiệt khí từ trong biển lửa khuếch tán ra, hồng quang sáng ngời chiếu sáng buổi chiều xung quanh thành một vùng sáng rực. Trong lòng Bắc Thạch Phong kinh hãi, loại thủ đoạn cao siêu hóa hình nghê vật này vừa hiện ra, hắc nhất thời cảm thấy đã quá coi thường đối thủ.

Kiều Vũ Hồng ôm bả vai của Mai Tinh Tinh nhỏ giọng nói: " Tỷ, tỷ xem đây là pháp bảo gì của đại ca a? Toàn thân đều là ngọn lửa, không sợ đốt cả chính mình hay sao?"

Mai Tinh Tinh cũng không hiểu, nhưng nàng đối với Lý Cường có một loại sùng bái mù quáng, cười nói: " Không có đâu, ca ca lợi hại lắm đó."

Hoa Mị Nương nói: " Đây là thủ đoạn nghĩ vật hóa hình, là dựa vào uy lực của pháp bảo, ta cũng từng tu luyện qua, bất quá đã bị Phó đại ca phá hủy, hi hi..." Ngừ khí của nàng chẳng những không có chút tiếc nuối mà còn tràn ngập mùi vị đắc ý.

Hóa hình ngọn lửa của Lý Cường mang theo luồng hơi nóng cao độ xông thẳng tới lá xanh của Bắc Thạch Phong.

Năm ngón tay của Bắc Thạch Phong nhanh chóng kháp linh huyền, hẳn có chút không tin thủ đoạn nghĩ vật hóa hình của Lý Cường có khả năng phát ra luồng khí nóng thật sự của lửa, nếu hẳn biết chuỗi Hấp Tinh kiếm này có ẩn chứa cả năng lượng của Thiên Hỏa, hẳn sẽ không ngạnh liều mạng như thế.

Lá xanh cấp tốc xoay tròn tiến vào trong ngọn lửa.

Theo lửa cháy kịch liệt thiêu đốt, lửa cháy phát ra oanh oanh thanh ngày càng lớn, dần dần biến thành long long cô thanh, vô số đoàn ngọn lửa theo tiếng cổ thanh nhảy lên, giống như có trăm ngàn đóa hoa lửa đang nhảy múa. Ngay cả Mạc Hoài Viễn cũng âm thầm kinh tâm: " Đây là thủ pháp gì? Trong ngọn lửa lại có thêm âm luật nữa?"

Hắn không biết, thanh kiếm này là do Lý Cường dùng âm luật của Thiên Lại Thành tu luyện mà thành. Kiếm quyết cổ quái như thế hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong mắt Tử Ảnh hiện lên một tia kinh ngạc, Chân Huyền kiếm khí lại có loại kiếm quyết cổ quái như thế này. Nàng giật mình không thôi, trong lòng biết rằng Bắc Thạch Phong sẽ rất khó ứng phó.

Dần dần, lá xanh đầy trời ở trong liệt hỏa khô rộp đi. Bắc Thạch Phong kinh hãi vô cùng, cuống quýt phun ra chân nguyên lực, công lực tu chân của hắn vốn cao hơn Lý Cường, đã là Xuất Khiếu kỳ hậu kỳ. Lá xanh do hắn thúc dục đột nhiên hóa thành đoàn đoàn lực khí, linh xảo tách ra khỏi sự thiêu cháy của lửa mà tìm kiếm khe hở.

Mọi người lui ra phía sau chừa lại một không gian rất lớn cho hai người đấu pháp bảo.

Lửa cháy giữa không trung vang lên âm thanh cổ hoặc, phảng phất vang lên như đang giữa chiến trường sát phạt, ngọn lửa màu hồng quang chói mắt, tiếng cổ thanh diệc tai đồn dập. Người của Tiềm Kiệt Tinh ngoại trừ mấy người có công lực cao siêu, tất cả đều phun ra phi kiếm phòng thân, cổ thanh nọ chấn động họ đến tâm thần rối loạn, cả người đều tê dại. Nhưng đối với Hoa Mị Nương ba người lại bị ảnh hưởng rất nhỏ, đây là do Lý Cường có thể thu phát tùy tâm.

Kiều Vũ Hồng kinh hãi than thở: " Hoa tỷ tỷ...thật là xinh đẹp, quá đẹp mắt!" Hoa Mị Nương sững sờ, nàng rất rõ ràng tu vi lúc trước của Lý Cường, chỉ mới mấy năm không thấy, nghĩ không ra hắn đã đạt tới tu vi cao đến như vậy, thật không rõ tiểu tử thú vị này làm sao mà có thể tu luyện đến như thế. Ngay cả mình đã đạt tới Xuất Khiếu trung kỳ rồi tu luyện gần trăm năm, gần đây mới có sự đột phá sắp tiến vào hậu kỳ, còn hắn mới tu luyện không bao lâu vậy mà cũng đạt tới được cảnh giới như mình. Nàng không nhịn được nói: " Phó đại ca thật sự là lợi hại không tưởng nổi..."

Mai Tinh Tinh cười nói: " Hi, Hoa đại tỷ lại nhớ đến Phó đại ca rồi sao?" Hoa Mị Nương sắc mặt ửng đỏ, cũng không thể giải thích được, chỉ nhẹ nhàng kéo Mai Tinh Tinh. Kiêu Vũ Hồng lại than thở: " Đại ca thật là lợi hại a."

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, loại tu vi đấu pháp bảo cao siêu như thế này, ở tu chân giới cũng vô cùng khó gặp. Tử Ảnh đã cảm thấy mình thật thất sách, tiểu tử chưởng mắt này không ngờ lại có tu vi pháp bảo cao đến như vậy, nàng càng không tưởng tượng được người ở sau lưng hắn thì ngay chính nàng cũng không tham thấu được tu vi là cao thủ như thế nào, làm nàng có chút thắc thỏm bất an, nhưng trên mặt vẫn dấu diếm phản ứng, vẫn lạnh lùng băng sương như trước.

Bắc Thạch Phong nhờ vào công lực thâm hậu, liều mạng áp chế ngọn lửa. Hắn không phải đang đấu pháp bảo nữa mà đang dùng công lực chống cự. Hấp Tinh kiếm của Lý Cường càng ngày càng linh động, có cao thủ như Bắc Thạch Phong để luyện tập, đối với hắn có trợ giúp thật lớn, hắn bắt đầu dùng thủ đoạn hóa hình nghê vật, từ trong ngọn lửa lại hóa hình. Hắn khắp linh huyền khác hẳn Bắc Thạch Phong, không cần dùng linh huyền chỉ huy, chỉ quát nhẹ một tiếng: ” Hiện hình ! Hỏa Phượng Hoàng ! ”

Chỉ nghe một tiếng kêu to thanh thúy, một con chim thật to mà chưa ai từng gặp từ trong ngọn lửa trùng trùng bay lên. Đây là phượng hoàng trong tưởng tượng của Lý Cường, bằng vào thủ đoạn nghê vật hóa hình cao siêu đã biến hình Hấp Tinh kiếm trở thành hỏa phượng hoàng.

Đây là một Hỏa Phượng Hoàng cực kỳ xinh đẹp, đều là do Lý Cường tưởng tượng mà ra. Toàn thân Phượng Hoàng rực lửa, linh vũ dài mượt, cất tiếng kêu vang, trên đỉnh đầu là một đốm lông màu vàng rực kiêu ngạo, kiêu hãnh chớp lên, một đôi mắt phượng bắn ra kim quang khắp bốn phía, hai vuốt cũng toàn màu bạc, cả người lửa cháy hùng hùng, đang xoay chuyển trong vòng lửa đỏ bao quanh. Trong lòng Lý Cường hiểu được, con phượng hoàng này có tám phần giống khổng tước, bởi vì rất cực hắn cũng không biết phượng hoàng thật ra có hình dáng như thế nào.

Bắc Thạch Phong bị ép tới không thở nổi, hắn lại không thể dừng lại xuất thêm pháp bảo nào khác, chỉ có thể phun ra từng ngụm chân nguyên lực, bằng vào tu vi cao thâm khổ sở ngăn cản. Lý Cường cực kỳ vui vẻ, không nhận được lại khởi lên sự đùa nghịch, hắn tâm niệm vừa động, hỏa phượng hoàng đột nhiên bay lên không, rồi sau đó lại phủ trùm xuống tới. Bắc Thạch Phong phân ra bảy đoàn lực khí che ở trên đầu, lực khí tầng tầng lớp lớp cao thấp bay múa, hắn khắp linh huyền đột nhiên hóa thành bảy đạo lá xanh nở lớn, hắn chỉ có thể sử dụng chiêu thể phòng thủ mà thôi.

Hỏa Phượng Hoàng kêu lên một tiếng thanh thúy, âm âm nổ tung, vô số đạo ngọn lửa dài như cuồng phong bão tố xuyên qua bảy đạo lá xanh đang nở lớn, ngọn lửa tinh mang đầy trời đánh vỡ vụn bảy đạo lá xanh bay tứ tán. Bắc Thạch Phong phun ra một ngụm máu tươi, bảy đạo lá xanh giữa không trung nhanh chóng khô quắt lại, phiêu phiêu sái sái tứ tán tan đi. Ngọn lửa xuyên qua lá xanh lại một lần nữa tụ tập, trong lửa truyền ra một tiếng kêu to, lại hiện ra thân ảnh của Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng phe phẩy chiếc cánh rực lửa cuộn cuộn, bay vòng quanh thân thể của Bắc Thạch Phong, nó kêu lên một tiếng rồi đột nhiên mở miệng nói: ” Tiểu tử thú, ngươi thua rồi, hì hì..” Ngữ khí y như lời của Hoa Mị Nương như đúc, Bắc Thạch Phong thiếu chút nữa bị hù chết ngất. Hoa Mị Nương mắng: ” Tiểu tử thú, dám học khẩu khí của đại tỷ ngươi nói chuyện, cần thận tỷ tỷ đánh chết ngươi.”

Ngoại trừ Bắc Thạch Phong còn những người khác đều không nhận được bật cười ha hả, điều này quả thật vô cùng bất ngờ, ngay cả Tử Ảnh khóe miệng cũng nhếch lên.

Mạc Hoài Viễn lắc đầu, cười nói: ” Thật là thú vị a, nghê vật còn có thể nghê âm, thật là loại kiếm quyết không tưởng tượng nổi.”

126. Chương 126

Bắc Thạch Phong trên tay khắp linh huyền đã tản ra, một đạo kiếm quang màu xanh bảo vệ toàn thân. Hắn không hổ là đệ tử danh gia đại phái, cho dù thua cũng rất trấn định, vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nói: ” Ngươi thắng, pháp thuật thật cao minh...” Lời còn chưa dứt, một ngụm máu tươi phun ra. Pháp bảo này của hắn dùng tâm thần tu luyện, bị phá hủy thì đã nội thương, lại thêm sự xấu hổ vì tài không bằng người, khiến cho hắn không chế không được mới phun máu.

Lý Cường mỉm cười, ngọn lửa bay đầy trời cùng với Hỏa Phượng Hoàng cũng biến mất vô tung. Hắn hỏi: ” Còn muốn đánh cuộc cái gì?”

Tử Ảnh không khỏi có cái nhìn khác với Lý Cường, hỏi: ” Ngươi là ai?” Ngay từ đầu nàng không có hỏi, bởi vì vốn không để hắn vào mắt, cao thủ Tiềm Kiệt Tinh tu luyện đến Xuất Khiếu kỳ nàng cũng đã thấy qua rất nhiều, nhưng có pháp thuật cao siêu như Lý Cường thì không có, Lý Cường biểu hiện pháp thuật thật sự là rất thần kỳ, tu vi pháp thuật của hắn tại tu chân giới rất là hiếm thấy.

Lý Cường giở khuôn mặt tươi cười nói: " Di? Không phải nói cho người rồi sao? Người là Tử Tiên Vương, còn lão tử là Hồn Thế Ma Vương."

Sắc mặt Tử Ảnh sầm xuống lạnh băng, tay bắn ra một đạo khí màu tím. Lý Cường đột nhiên phát giác không đúng, chân nguyên lực nàng phát ra làm cho hắn biết ngay là không chịu nổi, khi tử khí còn chưa tới gần, hắn đã cảm nhận được một cỗ áp lực thật lớn. Không đợi hắn có động tác gì, Mạc Hoài Viễn đã tay không quơ lên, đạo tử khí như bị thu lấy, bị Mạc Hoài Viễn hút vào lòng bàn tay.

Tử Ảnh cả kinh cả người run lên, nàng dù sao cũng là cao thủ Phân Thần kỳ, lão luyện kiến thức, chỉ một chiêu này, nàng liền hiểu được, thất thanh kêu lên: " Tán Tiên!"

Đừng nói là đám người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh, ngay cả Hoa Mị Nương cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới có Tán Tiên ở đây, trách không được Lý Cường có bộ dáng thần nhiên tự tại như thế, bởi vì ngọn núi để dựa này cũng quá lớn. Đồng thời nàng thở dài một hơi, có Tán Tiên ở đây, người của Tiềm Kiệt Tinh thua là chắc chắn.

Tử Ảnh băng tuyết thông minh, trong lòng âm thầm may mắn vừa rồi mình đã tỉnh táo, nếu vừa gặp đã đánh ngay thì chỉ sợ rằng mình và người mình mang đến đám chắc đã xong đời, mà có việc đánh cuộc này, nàng đã có sẵn thang mà leo xuống. Nàng lạnh lùng nói: " Tiền bối tại sao lại nhúng tay vào chuyện của tu chân giới?"

Mạc Hoài Viễn ha ha cười to: " Chỉ cần là chuyện của lão đệ ta, thì ta sẽ nhúng tay, tiểu nha đầu, ai bảo các người lại chọc vào hắn."

Lý Cường cũng đắc ý ha ha cười to nói: " Đúng vậy ! Đúng vậy! Lão tử là Hồn Thế Ma Vương, đại ca của lão tử chính là Hồn Thế Đại Ma Vương, haha ! Ha ha!"

Trong lòng Mạc Hoài Viễn buồn cười, vậy mà mình lại trở thành Đại Ma Vương.

Hoa Mị Nương bật cười nói: " Tiểu tử a, cẩn thận Phó đại ca sẽ phạt người đó, không có một chút phong độ nào, hì hì, người đúng là cố tình khi dễ người a, người ta chính là băng sương mỹ nhân nổi danh đó."

Lý Cường kêu lên: " Hoa đại tỷ a, tiểu đệ đang giúp tỷ a, sao tỷ lại đi giúp người ngoài nói chuyện thế? Ai nha, đúng là oan ức lớn quá a."

Tử Ảnh nghe hai người trêu chọc tức giận đến mức trong lòng nảy sinh ác độc: " Tiểu tử thú, đừng để cho ta thấy người đi một mình, đến lúc đó người sẽ biết tay." Trong lòng nàng bất giác cũng thừa nhận xưng hô của Hoa Mị Nương đối với Lý Cường. Nàng nói: " Được, chúng ta nhận thua, đã có Tán Tiên tiền bối nhúng tay, chúng ta nhận thua." Nhưng khẩu khí của nàng tuyệt đối không phải nhận thua, mà là ngữ khí như bị bắt đắc dĩ. Người ở tu chân giới bị bại bởi Tán Tiên, cũng không có ai chê cười, dù sao cũng không cùng một cấp bậc tranh đấu.

Mạc Hoài Viễn gật đầu, nói: " Được, chúng ta ở chỗ này chờ, người phái người đem Mai Du Băng tới."

Tử Ảnh nhìn Bắc Thạch Phong nói: " Người đưa vài người về Âm Ảnh Bảo, đem Mai Du Băng đến đây, bên lão thần tiên có ta giải thích."

Bắc Thạch Phong mang theo hai người tu chân rất nhanh rời đi. Mạc Hoài Viễn cũng không sợ bọn họ giở trò quỷ, im lặng đứng ở một bên đợi.

Kiều Vũ Hồng nhỏ giọng nói: " Ca ca, cứ như vậy mà bỏ qua cho bọn họ sao?"

Lý Cường cười nói: " Tiểu muội, không buông tha bọn họ thì sao, lẽ nào giết sạch họ à? A a, bỏ đi, tha được thì tha cho người ta đi." Hắn thật sự không phải là một người ghi thù trong lòng.

Trong lòng Tử Ảnh vẫn không cam lòng, lại hỏi: " Tiểu tử thú, người có dám báo danh không?"

Lý Cường nhếch miệng than thở: " Ai, đừng kêu tiểu tử thú có được hay không, tiểu tử thú chỉ có đại tỷ của ta mới có thể kêu thôi, người cũng không phải là....chúng ta lại không thân quen, đừng kêu thân thiết như vậy có được hay không a?"

Hoa Mị Nương đỡ khóc đỡ cười nhìn Lý Cường tiểu tử thú này đang nói chuyện quá trêu chọc người. Ý tứ của Lý Cường nàng quá hiểu, Phó Sơn xem Lý Cường như thân nhân, nàng lại muốn cùng Phó Sơn song

tu, trên danh nghĩa chính là đại tẩu của hắn, hắn nói như vậy cũng đúng nhưng cách nói nghe qua làm cho nàng không được tự nhiên.

Tử Ảnh tức giận đến không còn chuyện gì để nói, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua người tu chân như Lý Cường như vậy, quả thật là cứ nhắm mắt mà nói hư nói vượn. Nàng nổi danh là băng sương mỹ nhân, tu vi cao thâm, những người tu chân khác trước mặt nàng nói chuyện còn không dám lớn tiếng, chứ đừng nói dám trêu chọc nàng như vậy. Nhưng có Mạc Hoài Viễn đứng ở một bên, nàng cũng không dám coi thường vọng động, chỉ có thể âm thầm cắn răng mà thù hận.

Lý Cường không hề để ý tới Tử Ảnh, chỉ cười nói: " Hồng muội, không sai, bây giờ đã học được phi kiếm rồi sao."

Kiều Vũ Hồng có chút ngượng ngập, nhỏ giọng nói: " Điều là nhờ Hoa tỷ tỷ và Mai tỷ tỷ trợ giúp, Mai tỷ tỷ luôn xin tổ gia gia cho muội linh đan để uống, nếu không cũng không tiến bộ nhanh như vậy."

Mai Tinh Tinh ôm nàng cười hì hì nói: " Phi kiếm của chúng tôi đều là do Phó đại ca tặng cho a."

Lý Cường vui vẻ cười nói: " Tốt a, đại ca cấp phi kiếm nhất định là cực phẩm, các người cần phải chuyên tâm tu luyện." Hắn làm ra bộ dáng một ca ca dạy dỗ muội muội.

Sắc trời sáng dần, tuyết lại bắt đầu tung bay khắp đại địa, cả mặt đất một vùng trắng xóa mênh mông. Từ không trung nhìn xuống, đại địa trắng xóa, kinh thành xa xa cũng ẩn vào trong thế giới băng tuyết, có vẻ thật thánh khiết.

Lý Cường hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo nhưng trong trẻo, hỏi: " Hoa đại tỷ, tỷ biết Phó đại ca đi đâu không?"

Hoa Mị Nương nói: " Huynh ấy có nhiều bằng hữu, ở khắp nơi chạy loạn, lại không chịu nói rõ ràng..." Nàng nhìn đám người Tử Ảnh, truyền âm nói: " Bách Hoàng lão nhân của Tiềm Kiệt Tinh và Phó đại ca ước định đánh cuộc tại Ba Đạt Tinh, ta đoán nhất định vì thần khí Thiên Thần Chi Nộ, Phó đại ca không chịu nói tỉ mỉ, nhưng hình như các phái nhúng tay lại không ít, Bách Hoàng lão nhân đã mời được một Tấn Tiên, Phó đại ca rất khẩn trương.."

Lý Cường cũng truyền âm nói: " Hoa đại tỷ, ta có thể tìm được hai Tấn Tiên, một người là huynh ấy, đại ca của ta, còn một người là sư tôn của ta, a a, là sư tôn ta đã bái sư tại Thản Bang đại lục, cũng là Tấn Tiên, chúng ta không cần sợ Bách Hoàng lão nhân kia."

Hoa Mị Nương lấy làm kinh hãi, thất thanh nói: " Tiểu tử, người thật sự là không tưởng tượng nổi...chuyện này Phó đại ca nhất định là rất vui vẻ a." Tâm tư của nàng đều đặt trên người Phó Sơn, phàm là chuyện gì có thể trợ giúp cho Phó Sơn, nàng cũng hết sức đi làm, nghe được một tin tức như vậy, trong lòng nàng hưng phấn dị thường.

Hoa Mị Nương lại truyền âm nói: " Gần đây Thiên Đình Tinh có một tin tức người có biết không?"

Lý Cường khẽ lắc đầu, Hoa Mị Nương truyền âm nói: " Nghe nói, Thiên Thần Chi Nộ sẽ sắp xuất thế trong ngày gần đây, nhưng tin tức chuẩn xác không nói được, thật khó suy đoán."

Trong lòng Lý Cường hết sức khiếp sợ, nếu vậy Thiên Đình Tinh từ nay về sau sẽ xảy ra nhiều chuyện nữa. Hắn che dấu sự bất an trong nội tâm, chậm rãi gạt đầu, ý nói đã hiểu được.

Tử Ảnh vẫn lạnh lùng nhìn Lý Cường, ánh mắt sắc bén như đao kiếm, vẻ mặt lạnh như băng. Đột nhiên Lý Cường niễng đầu qua, cười hì hì nói: " Ai, đừng nhìn ta kiểu như vậy có được hay không, ta sẽ thẹn thùng đó..." Lời vừa nói ra đã làm mọi người bật cười. Người của Tiềm Kiệt Tinh phải dùng sức để nín cười, liều mạng nhịn xuống không dám động, bọn họ cũng biết chọc giận Tử Tiên Vương cũng không có gì tốt, tiểu tử này thật sự là không còn gì để nói.

Mạc Hoài Viễn cười lắc đầu, huynh đệ này thật sự là khác hẳn người khác. Tử Ảnh bị Lý Cường làm tức giận đến muốn ngất, cắn răng nói: " Người hay lắm...quá ghê tởm.." Nàng còn chưa bao giờ phẫn nộ đến như vậy. Tu vi của nàng lợi hại hơn Lý Cường rất nhiều, vậy mà lại bị hắn trêu chọc đến đạo tâm đại loạn.

Lý Cường vội vàng nói: " Tội quá! Tội quá! Ta không phải cố ý đâu." Bộ dáng bĩu môi nhếch miệng của hắn chính là cố ý. Không biết tại sao, Lý Cường lại thích trêu chọc nàng như vậy, muốn mượn cơ hội phát

tiết chút bất an trong lòng.

Hoa Mị Nương ôm lấy bụng, cười đến nước mắt đầm đìa, nói: " Tiểu tử, người thú vị hơn so với trước kia, ai yêu...cười chết ta rồi."

Tử Ảnh thật vất vả mới trấn định lại được, nhàn nhạt nói: " Được, có cơ hội sẽ gặp lại mà." Ý tứ của nàng Lý Cường hiểu rõ, lần sau nếu không có Mạc Hoài Viễn bên người, hẳn nhất định sẽ không ổn, nhưng hẳn vẫn làm ra vẻ không quan tâm, cùng lắm thì bỏ chạy, hẳn bây giờ đối với việc chạy trốn cũng có không ít kinh nghiệm.

Xa xa truyền đến tiếng xé gió, có mấy đạo kiếm quang đang hướng phía tây bay đi, khựng lại một chút thì lại vòng trở lại. Lý Cường tự nhủ: " Di, hôm nay là cuộc sống gì đây? Nhiều tuyết rơi như vậy không ở trong nhà sưởi lửa cho ấm, uống rượu nghe nhạc, lại chạy đến hoang vu sơn lĩnh thế này làm gì chứ? Việc lạ a." Thật ra trong lòng hẳn cũng rất rõ ràng, bởi vì Thiên Thần Chi Nộ, Thiên Đình Tinh sợ rằng sau này khắp nơi đều thấy được người tu chân mà thôi.

Mạc Hoài Viễn híp mắt, lông mi trắng khê nhếch, nhẹ giọng nói: " Là tu chân cao thủ!" Người ở đây đều cả kinh, có thể để cho Mạc Hoài Viễn nói một tiếng cao thủ, thì người đang đến dám chắc không phải tầm thường.

Mấy người bay tới đã được Hoa Mị Nương nhận ra, nàng cả kinh kêu lên: " Là cao thủ của Thánh Thành!" Lập tức lại giải thích: " Các người nhìn trang phục của hắn, hắn là cao thủ lợi hại nhất của Thánh Thành, không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, đừng nghĩ được mặc trang phục đó."

Mạc Hoài Viễn nói: " Người này có tu vi Hợp Thể kỳ."

Có ba người, một nam hai nữ, nam tử cầm đầu cao lớn, ước chừng cao đến hai thước, vóc người cao ngất, tay chân thô lớn, đầu lớn, mắt to, miệng mũi cũng to, lỗ tai, nói gì đều to hơn người khác rất nhiều. Lý Cường có cảm giác là người này từ thế giới của người khổng lồ đi ra. Da mặt người này màu cổ đồng(màu đồng nâu), râu mép, ánh mắt sắc bén cực kỳ, trên đầu đeo một vật trang sức như chiếc mũ nhỏ, đó là một trang sức màu vàng, kéo cái trán ra sau nên nhìn có vẻ phi thường cổ quái. Quần áo trên người hẳn Lý Cường cũng chưa từng nhìn thấy qua, giống như là một kiện pháp bảo, lóe vàng sáng nhàn nhạt.

Hai nữ tử phía sau người nọ cũng xinh đẹp dị thường, vóc người thon thả. Hai người tò mò đánh giá mọi người.

Mạc Hoài Viễn tựa hồ không thích vẻ mặt kiêu ngạo của người nọ, lạnh lùng nói: " Tiểu tử, người làm gì đây? Tên gọi là gì?" Người nọ đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt xét đoán bắn về phía Mạc Hoài Viễn. Lý Cường ở một bên cười nói: " Hay thật, con mắt vốn đã lớn, bây giờ lại trợn to, cẩn thận con người cũng bị rớt ra a."

Tử Ảnh ở đối diện có chút cảm giác dở khóc dở cười, Lý Cường này quả nhiên không biết chết sống, cao thủ Hợp Thể kỳ mà hắn cũng dám trêu chọc, lá gan thật là quá lớn.

Người nọ không hổ là cao thủ Hợp Thể kỳ, vừa nhìn thì biết ngay: " Là Tán Tiên?" Thanh âm như kim ngọc va nhau, dễ nghe cực kỳ.

Lý Cường nghe được thanh âm nói chuyện của hắn thì sinh ra chút hảo cảm, hắn nói: " Đại ca của ta là Tán Tiên, xin hỏi đại danh các hạ?" Người nọ nhìn Lý Cường, ngại mặt mũi Tán Tiên của Mạc Hoài Viễn, hẳn cũng không dám đắc tội người nói chuyện không kiểm điểm như người này, đáp: " Ta là Tiên Sứ Hồ Tổ Hào của Thánh Thành, người là ai? Di, trang sức của Cổ Kiếm Viện, thật không có khả năng..."

Hoa Mị Nương lúc này mới chú ý tới vật trang sức Thất Kim Kiếm, nàng kinh ngạc cực kỳ, hỏi: " Tiểu tử, người không phải là hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái hay sao? Sao lại chạy đến Cổ Kiếm Viện làm giám viện? A! Thật là kỳ quái."

Mai Tinh Tinh cười nói: " Hoa tỷ tỷ, giám viện là làm gì?"

Hoa Mị Nương lắc đầu nói: " Kỳ quái...tiểu muội, giám viện của Cổ Kiếm Viện so với viện chủ còn lợi hại hơn, thật sự là nghĩ không ra a."

Tử Ảnh rốt cuộc đã biết tiểu tử thú vị này rốt cuộc là ai, nàng nói: " Nguyên lai là thanh danh hách hách Trọng Huyền Phái Lý Cường, huynh đệ Phó Sơn, hừ, còn là đồ đệ của Kỳ Quân Sát, cư nhiên lại chạy đến Thiên Đình Tinh giở trò quỷ..."

Lý Cường cười nói: " Không sai, tin tức thật là linh thông, ta chính là Lý Cường, Hồn Thế Ma Vương là ta, haha..."

Thánh Thành Tiên Sử Hồ Tô Hào cũng có chút giật mình, Lý Cường này gần đây tại Phong Duyên Tinh rất là nổi danh, những chuyện mới phát sinh ở tu chân giới gần đây đều có liên quan đến hắn, không nghĩ tới lại là một người miệng mồm lạnh lợi, hơn nữa nhìn tu vi của hắn cũng không cao lắm, vậy mà lại là giám viện của Cổ Kiếm Viện, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Việc làm của Thánh Thành Tiên Sử chính là quan hệ với các đại môn phái, kịp thời hiểu rõ tình huống, tiên sử phải có tu vi tu chân cao siêu, Thánh Thành tùy ý đi ra một tiên sử, đều có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, cùng các tông chủ của các đại môn phái không phân cao thấp, địa vị tại Phong Duyên Tinh cực kỳ tôn sùng.

Hồ Tô Hào để ý nhất chính là Mạc Hoài Viễn, Thánh Thành đối với Tán Tiên và tu chân cao thủ luôn rất chú ý. Tại tu chân giới, Vân Tiêu Thánh Thành địa vị cực cao, mơ hồ là đứng đầu, theo truyền thuyết, Thánh Thành có tiên nhân ẩn cư, chỉ không có ai đã tận mắt nhìn thấy, ảnh hưởng của Thánh Thành thật không thể nghĩ ngờ.

Tử Ảnh thi lễ nói: " Tiềm Kiệt Tinh lão thần tiên Tử Ảnh bái kiến tiên sử."

Trong lòng Lý Cường có chút sửng sốt, xem ra địa vị của Thánh Thành cũng cao cả, thực lực không tầm thường, nhìn thái độ của Tử Ảnh cũng biết, ân, phải thân cận với hắn một chút, hắc hắc, Cổ Kiếm Viện nếu muốn ở Phong Duyên Tinh xuất đầu lộ diện trở lại, thì cần phải có thiên thời địa lợi, nhân hòa, thân cận với hắn một chút cũng chính là nhân hòa a.

Không ai biết Lý Cường đang nghĩ gì trong đầu, chỉ thấy hắn cười hì hì nói: " Vị lão huynh này, bái kiến! Bái kiến! Xin hỏi một tiếng, tiên sử là làm gì vậy?" Hồ Tô Hào bị hắn hỏi đến dở khóc dở cười, sau khi hắn biết tiểu tử này là Lý Cường, cũng không dám khinh mạn. Nhiệm vụ của tiên sử không phải cùng người tranh đấu, mà là câu thông trao đổi, hắn nhìn qua thì rất thô hào, kỳ thật cũng là một người tinh minh, hắn chậm rãi nói: " Phó Sùng Bích là bạn tốt của ta, người là huynh đệ của hắn thì hãy gọi ta là đại ca đi."

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, không nghĩ tới Hồ Tô Hào đột nhiên lại chủ động cùng Lý Cường tạo giao tình. Lý Cường đối với người khác luôn thuận miệng gọi là đại ca, cho dù đối phương là người thấp kém cũng thế, hắn lập tức sáng khoái nói: " Ra mắt tiên sử đại ca. A a, huynh biết Phó đại ca? Còn hai vị tỷ tỷ là..."

Trong lòng Tử Ảnh bối rối, nàng không am hiểu cách thức xã giao với người khác, mắt nhìn thấy Lý Cường đang thân thiết với Hồ Tô Hào, nàng âm thầm nổi giận. Nàng biết ngay cả Bách Hoàng lão nhân cũng không dám đắc tội Thánh Thành, cũng luôn cố gắng giao hảo với họ, cũng may Thánh Thành rất ít nhúng tay vào sự tranh đấu của các đại môn phái, trừ phi tình huống bất đắc dĩ, Thánh Thành mới ra mặt tham dự mà thôi.

Lý Cường truyền âm bảo Hoa Mị Nương đi tới xã giao cùng hai nữ tử đi chung với Hồ Tô Hào. Hoa Mị Nương cũng là một người cơ trí quỷ kinh nghiệm phong phú, làm sao không nhìn ra ý đồ của Lý Cường. Nàng cười hì hì tiến lên chào hỏi hai nữ tử, rất nhanh năm người đàn bà đã trở thành thân thiết nói chuyện hào hứng vô cùng. Trong lòng Tử Ảnh càng sanh tức giận, nàng đem theo thuộc hạ đều là nam nhân, không một ai có khả năng tiến lên chen lời, chỉ cả thể đứng ở một bên mà khấn咒.

Hai nữ tử này vốn là tỷ muội song sinh, là song tu phu nhân của Hồ Tô Hào. Hoa Mị Nương vì Phó Sơn thì cái gì cũng nguyện ý làm, nàng cũng là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh của tu chân giới, sau khi xưng tên báo họ, Hồ Tô Hào đã biết được đây là tiểu yêu nữ nổi danh Hoa Mị Nương thì cũng cảm thấy phi thường giật mình, không nghĩ tới một người khó trêu chọc như nàng mà lại có thể nói chuyện thân thiết với lão bà của mình như vậy.

Mạc Hoài Viễn không nói chuyện, hắn đối với Thánh Thành gì đó không có hứng thú, nếu không có Lý Cường ở chỗ này, hắn căn bản sẽ không đáp lời Hồ Tô Hào. Với địa vị và tu vi Tán Tiên của hắn, mọi người

cũng hiểu được điều này rất bình thường.

Hô Tô Hào hỏi: " Lão đệ, gần đây ngươi vẫn ở Thiên Đình Tinh?"

Lý Cường nói: " Có một đoạn thời gian, không lâu lắm, sao thế? Có việc gì sao?" Hắn rất miễn cảm.

Hô Tô Hào trầm ngâm chốc lát, truyền âm nói: " Ngươi biết gần đây có ai từ Mê Hoặc Lâm đi ra không? Ta muốn nói là người tu chân."

Trong lòng Lý Cường kinh hãi nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhàn nhạt nói: " Nga? Cũng không rõ ràng, người tu chân đến Thiên Đình Tinh gần đây rất nhiều, ta vẫn ở trong kinh thành Cổ Tổng quốc nên không biết." Hắn chỉ thoáng qua là hiểu được, tiên nhân kia nhất định là đang tiềm tu ở Thánh Thành, Hô Tô Hào rất có thể là do tiên nhân phái tới tìm hiểu tin tức. Trong lòng hắn nhất thời bối rối, bởi vì chuyện này còn có người khác biết, đó chính là Vân Ngọc tỷ muội của Tuệ Hành Cung. Hắn lập tức lặng lẽ truyền âm nói cho Mạc Hoài Viễn.

Mạc Hoài Viễn rất trấn định, chậm rãi gật đầu. Hắn hiểu được nếu tiên nhân kia biết bảo kính đang ở trong tay mình, thì ước mong chuyển thế coi như sẽ hóa thành bọt nước, cho nên sau này vô luận như thế nào cũng phải cẩn thận làm việc.

Hô Tô Hào cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không có nghi vấn gì, kỳ thật hắn chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, sẽ phát hiện trong câu nói của Lý Cường có sơ hở. Bởi vì cho đến trước mắt, Thiên Đình Tinh chỉ có Mạc Hoài Viễn là Tán Tiên duy nhất, nếu không có thực lực ngoài Hợp Thể kỳ, thì không cách nào thu được bảo kính. Hắn lại cứ nghĩ rằng Mạc Hoài Viễn là từ địa phương khác mà tới, nếu hắn biết Mạc Hoài Viễn ở Thiên Đình Tinh tu thành Tán Tiên, vậy hắn dám chắc sẽ nghĩ ra.

Lý Cường cảm thấy có một áp lực trầm trọng đi tới, cùng tranh đấu với tiên nhân, cơ hồ hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng sẽ liên lụy một đoàn bằng hữu. Hắn âm thầm nhắc nhở chính mình, nhất định phải xử lý cho tốt chuyện này, điều này quan hệ đến đại sự chuyển thế của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát. Đối với thực lực của tiên nhân, hắn phi thường rõ ràng, người của tu chân giới quyết không thể chống lại.

Đến giữa trưa, Bắc Thạch Phong mới mang theo Mai Du Băng đi tới. Mai Tinh Tinh vừa thấy Mai Du Băng thì kích động vạn phần.

Bắc Thạch Phong tới gần Tử Ảnh nhỏ giọng nói: " Lão thần tiên lệnh cho ngươi lập tức quay về Tiềm Kiệt Tinh, nói có chuyện trọng yếu."

Lỗ tai Lý Cường rất thính, nghe được rõ ràng, nghĩ thầm: " Bách Hoàng lão nhân nghe được có hai Tán Tiên đối nghịch với hắn, dám chắc đang đau đầu, cuộc sống nhất định không dễ chịu lắm đâu."

Mai Du Băng nửa tin nửa ngờ mà đi tới, hắn đã nghĩ chu đáo, cùng lắm thì mọi người cùng nhau xong đời, hắn tuyệt sẽ không khuất phục, không nghĩ tới người của Tiềm Kiệt Tinh lại chịu thả hắn. Hắn nhìn thấy Mai Tinh Tinh, Hoa Mị Nương và Lý Cường, vừa mừng vừa sợ, thật sự không nghĩ tới là bọn họ lại cứu được mình. Mai Tinh Tinh nhào vào trong ngực lão, luôn miệng kêu ông nội, tiểu nha đầu cực kỳ cao hứng.

Lý Cường cũng tiến lên hành lễ, kêu lên: " Chào tổ gia gia!"

Mai Du Băng luôn miệng đa tạ, nói: " Lần trước nhờ có tiểu huynh đệ, ai, đã làm cho ngươi chịu khổ rồi."

Trong lòng Tử Ảnh phẫn nộ vô cùng, nằng nặt hận hận nói: " Cáo tử!" Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lý Cường, nói: " Tiểu tử kia, hy vọng chúng ta có thể gặp lại lần sau!"

Lý Cường đầu thêm sợ nằng, cười cười nói: " Lần sau gặp lại? Bỏ đi, không gặp thì không gặp luôn đi, miễn cho ngươi lại đại phát tính tình, gương mặt lại lạnh như băng, không thú vị chút nào."

Tử Ảnh tức giận đến sắc mặt ửng đỏ, yêu kiều quát: " Chúng ta đi!" Rồi xoay người hướng xa xa bay đi. Đám người kia theo sát phía sau, chỉ chốc lát đã đi mất.

Lý Cường nói: " Hô đại ca, xin mời đến chỗ của tiểu đệ nghỉ ngơi một chút nhé?" Hắn cố tình muốn tìm hiểu rõ tình huống của Thánh Thành, một khi hắn xác định là tiên nhân kia đang ở Thánh Thành tiềm tu thì hắn phải bắt đầu chuẩn bị, thu tập tin tức là bước đầu tiên, sau khi hiểu rõ tình huống thì sẽ tính toán

từng bước tiếp theo, miễn cho sau này ứng phó không kịp, đây là thói quen nhiều năm lần lộn trong thương trường trước kia của hắn.

Hô Tô Hào có chút do dự, Lý Cường liền truyền âm cho Hoa Mị Nương: " Hoa đại tỷ, mau giữ chân hai phu nhân của hắn, đệ van tỷ!"

Hoa Mị Nương liền hiểu ngay, lập tức nhiệt tình mời. Hai vị phu nhân của Hô Tô Hào bình thường ước chừng cũng rất tịch mịch, trong đó có một người nói: " Tô Hào, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi." Phu nhân đã lên tiếng, Hô Tô Hào không thể làm gì khác hơn là cười nói: " Được, vậy phải đi quấy rầy lão đệ một chút."

Đi tới Thánh Vương Phủ, Lý Cường mời Hô Tô Hào đến thư lâu. Hắn thích nhất không khí của nơi này, cho nên có bằng hữu đều mời đến thư lâu. Lý Cường ra lệnh cho người hầu đốt lửa, bưng lên trái cây, an bài mọi người ngồi xuống, lúc này mới nói: " Hô đại ca, hai vị đại tẩu, nghỉ ngơi một chút dùng trái cây nhé."

Hai vị phu nhân xinh đẹp của Hô Tô Hào đều là đệ tử của Thánh Thành, là tỷ muội song sinh, tỷ tỷ gọi là Lăng Vận Nhã, muội muội gọi là Lăng Vận Nhân, đều là cao thủ Xuất Khiếu trung kỳ.

Mạc Hoài Viễn khoanh chân ngồi xuống, liền hai mắt khép hờ, hắn lại nhập định.

Hô Tô Hào hỏi: " Lão đệ, người quen Mạc tiền bối ở nơi nào vậy?"

Lý Cường trước tiên dặn thái giám cung nữ lui ra, mượn cơ hội che giấu sự bất an trong nội tâm, sau đó nói: " Ân, từ ngày đầu tu chân đã quen nhau rồi. Được rồi, Hô đại ca, huynh đến Thiên Đình Tinh có chuyện gì? Tiểu đệ ở Thiên Đình Tinh cũng quen thuộc, ta có thể giúp đỡ một tay." Hắn xóa đi sự chú ý của Hô Tô Hào.

Hô Tô Hào gật đầu nói: " Ta phải tìm hiểu xem có tu chân cao thủ nào tại Thiên Đình Tinh phải có tu vi ngoài Hợp Thể kỳ."

Lý Cường đột nhiên hiểu ra, vị tiên nhân kia không nghĩ là có Tán Tiên thu đi bảo kính, mà tưởng là người tu chân làm ra. Hắn linh cơ vừa động, nói: " Sợ rằng chỉ có người của Tiềm Kiệt Tinh mới có tu vi này thôi, gần đây cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh đến Thiên Đình Tinh rất nhiều, còn những môn phái khác thì không có nghe nói, ngay cả đại ca của ta cũng mới từ Lăng Nguyên Tinh trở về mà thôi." Hắn không chút thay đổi sắc mặt nói.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn buồn cười, biết Lý Cường đang che giấu lai lịch của mình.

Hô Tô Hào cúi đầu trầm tư, lắc đầu nói: " Hắn không phải là người của Tiềm Kiệt Tinh, theo ta được biết người của Tiềm Kiệt Tinh đạt tới Hợp Thể kỳ cao thủ chỉ có hai người, dám chắc lúc ấy không có ở Thiên Đình Tinh, vậy thì là ai?"

Lý Cường lặng lẽ liếc mắt nhìn Mạc Hoài Viễn, chỉ thấy hắn đột nhiên nháy mắt với mình mấy cái.

Lý Cường không cho Hô Tô Hào suy nghĩ nhiều, lại hỏi: " Hô đại ca hỏi chuyện này làm gì?"

Hô Tô Hào thuận miệng đáp: " Ta cũng không rõ ràng, là tiên..." Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức im miệng không nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm Lý Cường cười cười hỏi: " Người hỏi làm gì?"

Lý Cường trấn tĩnh lại, nói: " Không có gì, đệ chỉ muốn hỏi tình huống cho rõ ràng như vậy mới giúp huynh cho tốt được."

Thật ra trong lòng hắn đang khẩn trương muốn chết, biết mình vừa rồi đã gặp đến sơ suất.

Hoa Mị Nương đột nhiên cười khanh khách nói: " Nhã muội, Nhân muội, có rảnh đến Đào Hoa Tiểu Trúc của tỷ tỷ chơi a."

Mai Tinh Tinh cũng nói: " Đúng vậy, ở chỗ Hoa tỷ tỷ có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, rất đẹp đó."

Lăng Vận Nhân đi tới, dựa vào bả vai Hô Tô Hào làm nũng: " Tô Hào, lần sau chúng ta đi đến Đào Hoa Tiểu Trúc của Hoa tỷ tỷ chơi được không?"

Lý Cường ngẫm cảm kích, hẳn biết Hoa Mị Nương đang giúp hắn xóa đi lời vừa thốt. Hô Tô Hào lại là người tinh minh, hẳn vừa đáp: "Được a, có cơ hội vợ chồng ta cũng sẽ đến bái phỏng." Nhưng ánh mắt hắn lại nhìn chăm chú lên người Lý Cường.

Lý Cường biết hắn nổi lên lòng nghi ngờ, nghĩ thầm: "Không xong, người này thật là đáng sợ. Được! Cũng không tin không qua được người!" Hắn nhìn ra Hô Tô Hào đối với hai phu nhân phi thường sủng ái, liền tiện tay móc ra hai bình nước hoa, cười nói: "Hai vị chị dâu, lần đầu gặp mặt, tiểu đệ không có đồ vật gì hay nên đành tặng hai vị chút lễ vật này vậy."

Hoa Mị Nương cười nói: "Là đồ vật gì tốt a, đem cho tỷ tỷ nhìn chút nào." Trong lòng Lý Cường vô cùng tán thưởng Hoa Mị Nương thật là quá cơ trí, có nàng chu toàn như vậy, chuyện nhất thời dễ xử lý hơn. Hắn cười cười đi tới, nói: "Đây là nước hoa, phun một chút ở trên người thì hay lắm." Nói xong phun ra một chút nước hoa. Một mùi thơm bay ra, Mai Tinh Tinh kêu lên đầu tiên: "Nha! Thơm quá a, đại ca, muội cũng muốn!"

Lý Cường cười nói: "Đều có, đều có." Chỉ một việc nhỏ vậy, Hô Tô Hào dĩ nhiên cũng trầm tĩnh lại, không nhìn chăm chăm Lý Cường nữa.

Nhưng trong lòng Lý Cường hiểu được, một khi Hô Tô Hào nổi lên lòng nghi ngờ thì không dễ dàng tiêu trừ, tới bước này hắn cũng chỉ đành nghe theo mệnh trời mà thôi. Hắn nghĩ thầm, xem ra tương lai sau này, chỉ cần người của Thánh Thành tỉ mỉ tra xét, Mạc Hoài Viễn sẽ thoát không được hiềm nghi, mà mình thì cũng tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn. Bây giờ hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là mau chóng tìm ra được biện pháp để đối phó.

127. Chương 127

Nhìn thấy Lý Cường lộ ra một vẻ sầu lo hiếm thấy, Mạc Hoài Viễn nhẹ nhàng xoa xoa bàn, cười nói: "Lão đệ, không có gì lại không được, nếu làm ta nóng nảy, cùng lắm thì cho lão đạo đó cùng chuyển thế, nếu hắn biết bảo kính rơi vào trong tay Tán Tiên như ta, chỉ sợ cười không thôi đó. Hắn cũng có tiên linh khí như ta, cũng có thể tu luyện bảo kính này."

Lý Cường lắc đầu nói: "Đệ biết, nhưng chuyện mấu chốt không phải ở chỗ này, mà là sau khi chuyển thế, nếu bị hắn tra được thì thâm rồi. Huynh không phải nói qua, dùng bảo kính có thể tra được người đã chuyển thế ở đâu sao? Đệ sợ mình không bảo vệ được bảo kính, bị tiên nhân kia cướp đi, vậy huynh rất nguy hiểm rồi, thực lực của đệ vốn không thể chống chế được tiên khí này đâu."

Mạc Hoài Viễn hiểu được Lý Cường lo lắng rất có đạo lý, loại bảo kính này ở trên tiên giới cũng rất lợi hại, để người tu chân khống chế quả thật là không có khả năng. Hắn trầm mặc chốc lát, có chút than thở: "Có lẽ trong mệnh số của ta chỉ có thể trở thành Tán Tiên. Bỏ đi, trước tiên không chuyển thế, chờ thêm nữa rồi hãy nói, cũng may thời gian còn rất nhiều."

Lý Cường cảm thấy cũng không hay, lắc đầu nói: "Sợ rằng vậy cũng không được, lão ca, huynh nghĩ lại xem, nếu huynh tu luyện bảo kính, tiên nhân kia có thể phát hiện hay không? Vật này hình như có linh tính, bây giờ bị lão ca mạnh mẽ trấn áp, nhưng chỉ cần tu luyện là tiên nhân kia sẽ phát hiện, khi đó làm sao bây giờ? Không có uy lực của bảo kính, chúng ta dám chắc đánh không lại hắn..."

Mạc Hoài Viễn lại trầm mặc chốc lát, nói: "Cùng lắm thì sẽ không tu luyện."

Lý Cường vẫn lắc đầu, phân tích: "Cái này cũng không thể thực hiện được...vì tiên nhân kia thông qua người của Thánh Thành dám chắc sẽ hoài nghi lên chúng ta, khi đó phải làm sao bây giờ? Hơn nữa, vừa rồi Hô Tô Hào đã nổi lên lòng nghi ngờ, mặc dù tạm thời bị xóa qua, nhưng khi chờ hắn trầm tĩnh lại, lòng nghi ngờ sẽ càng lớn hơn nữa."

Mạc Hoài Viễn đến lúc này mới phát giác Lý Cường lại tinh minh như vậy, những lời phân tích và câu hỏi vô cùng kín kẽ, hẳn biết thực lực của mình cùng tiên nhân tranh đấu thì kém rất nhiều, mặc dù đánh không lại cũng có thể chạy, nhưng cuộc sống sau này cũng không dễ chịu lắm, ngàn năm có trôi qua đi nữa nhưng đến khi mình độ thiên kiếp dám chắc là không thể chạy thoát.

Mạc Hoài Viễn buồn bã nói: "Chỉ sợ là không chạy thoát được kiếp nạn này. Lão đệ, nếu là như thế, hay là ta rời đi tốt hơn, đi từng bước tính từng bước, ta không thể liên lụy người đâu."

Lý Cường trừng mắt, mắt hừng nói: "Lão ca, huynh nghĩ đến đâu rồi? Hừ! Tiên nhân! Tốt lắm, không đối phó lại được sao? Ta không tin là không có cách nào. Lão ca, đợi tìm được sư tôn của ta, ông ấy cũng là Tán Tiên, chắc sẽ có biện pháp."

Mạc Hoài Viễn không khỏi cười khổ, hần phát giác mình ở trong Tinh Cung quá lâu, khi gặp chuyện khó khăn thì việc đầu tiên nghĩ là nên trốn tránh, ngược lại không bằng Lý Cường dám ương ngạnh đối kháng.

Trong lúc nhất thời hai người đều trầm mặc không nói gì. Trong lòng Lý Cường tính toán, đây là vấn đề khó khăn nhất từ khi hần tiến vào tu chân giới gặp phải, nếu muốn hần khoanh tay đứng nhìn không giúp bằng hữu thì tuyệt đối không có khả năng, hần nghĩ trước tiên nên an bài thật tốt cho đồ đệ và bằng hữu trước đã. Về phần Phó đại ca và Hầu lão ca, hần thật ra không quá lo lắng, dù sao bọn họ đều là một đại tông sư tại tu chân giới, vị tiên nhân kia có lẽ sẽ không xuống tay đối với bọn họ, như vậy sẽ làm cho người phần nộ.

Một ý niệm đột nhiên xẹt qua trong đầu, Lý Cường hỏi: "Lão ca, Thiên Thần Chi Nộ thần khí có tác dụng gì?"

Mạc Hoài Viễn hỏi lại: "Cái gì? Thiên Thần Chi Nộ?" Hần cũng không biết Thiên Đình Tinh có thần khí Thiên Thần Chi Nộ. Lý Cường đem sự tình trải qua thuật lợi đơn giản cho hần nghe, cuối cùng nói: "Nếu lão ca có được kiện thần khí này, có thể ngăn cản được vị tiên nhân kia hay không?"

Mạc Hoài Viễn than thở: "Đáng tiếc, đáng tiếc, trước kia có một cao thủ Phật Tông trưởng lão từng nói qua pháp môn tu luyện thần khí, ta lúc ấy lại nghĩ là không có tác dụng gì, lại không để ý đến, đáng tiếc a. Kỳ thật, thần khí cũng chia rất nhiều chủng loại, có thể lập tức dùng ngay, có thứ phải tu luyện qua mới được, thần khí Thiên Thần Chi Nộ này ta có nghe nói qua, rất khó tu luyện, tựa như người không thể tu luyện tiên khí, bởi vì nó không phải là một pháp bảo cùng cảnh giới a."

Lý Cường nghi hoặc nói: "Nếu không hữu dụng, tại sao nhiều người tu chân lại đi tranh đoạt nó?"

Mạc Hoài Viễn nói: "Chỉ cần là thần khí, thì cũng đủ làm cho tu chân giới điên cuồng. Phải biết rằng, có được thần khí, cho dù không thể tu luyện, nhưng cũng có thể từ trong đó tìm hiểu được rất nhiều huyền bí, hưởng chi, người của tu chân giới không phải ai cũng biết không thể tu luyện được thần khí.."

Lý Cường gật đầu nói: "Đúng vậy, cho dù biết không cách nào tu luyện, cũng không muốn người khác có được. Vạn nhất bị người khác tu luyện thành công chẳng phải là rất khó chịu, cho nên nếu tranh nhất định sẽ tranh thôi." Hần ngẫm lại, nói: "Sợ rằng tiên nhân kia cũng đang chờ thời cơ thôi, hần nhất định cũng sẽ đến tranh đoạt...kỳ quái, dựa vào thực lực của tiên nhân, sao hần không ra tay cướp đoạt trước?"

Mạc Hoài Viễn nói: "Không đến thời gian, hần muốn cướp cũng không được, bởi vì giam cầm của thần khí không phải người của tiên giới là có khả năng mở ra, chỉ có đợi khi thần khí chính tự mình xuất thế, như vậy mới có cơ hội, bằng không Thiên Thần Chi Nộ đã bị thu lấy từ lâu rồi."

Lý Cường thì thảo tự nói: "Như vậy Phó đại ca và Tiềm Kiệt Tinh tranh đấu không phải không có ý nghĩa gì hay sao? Vì một kiện thần khí không thể tu luyện mà đánh cho người chết ta sống, thật sự là không đáng..nhưng Phó đại ca có chịu nghe ta khuyên hay không? Buông tha không tranh đoạt thần khí...kỳ quái a, Phó đại ca không phải là một người có lòng tham, sao hần lại đại động can qua như thế?" Hần càng nghĩ càng cảm thấy có chút hồ đồ.

Mạc Hoài Viễn nghe trong lời nói vô tình của Lý Cường, không hề có ý tranh đoạt Thiên Thần Chi Nộ, thật là ngoài ý liệu của hần. Hần trầm mặc chỉ chốc lát, nói: "Khó được huynh đệ không có lòng tham, nhưng người có biết điều này không? Thần khí xuất thế...nếu không có ai thu lấy, thì coi như vùng đất này cũng xong đời.."

Lý Cường không rõ: "Là thế nào...chuyện gì xảy ra? Huynh...ý của lão ca là...lục địa sẽ bị hủy bởi thần khí xuất thế? Trời ạ, lục địa có ba quốc gia, có vô số dân chúng..."

Mạc Hoài Viễn cười khổ nói: "Đúng vậy, tu chân giới tranh nhau thu lấy thần khí, cũng không phải đều là vì tham lam thần khí, tỷ như đại ca người Phó Sơn, sợ rằng cũng không phải vì nó, mà hần là vì dân chúng

của lục địa này thôi.”

Lý Cường càng thêm cảm thấy bất an, hần gọi một thị vệ, dặn mời Hoa Mị Nương đến thư lâu.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Mị Nương bay đến thư lâu, trực tiếp từ cửa sổ đi vào, cười hì hì nói: ” Tiểu tử, lại muốn gì ở đại tỷ đây? Hừ, sau khi tiên sứ kia bỏ đi ngươi lại không để ý đến bọn ta nữa, sao bây giờ lại kêu đại tỷ ta đến? Nói đi, có chuyện gì cần đại tỷ hỗ trợ? Đại tỷ sẽ giúp cho.” Cách nói chuyện vô lý của nàng Lý Cường đã sớm lãnh giáo qua, hần cũng cười hì hì nói: ” Hoa đại tỷ, đây là chuyện có liên quan đến Phó đại ca nga, không có quan hệ gì với tiểu đệ...đại tỷ không muốn nghe thì thôi.”

Hoa Mị Nương kêu lên: ” Ngươi muốn chết hả, dám trêu cợt đại tỷ của ngươi!”

Lý Cường a a cười to: ” Nào dám a? Hoa đại tỷ sau này rất có thể thành đại tẩu của tiểu đệ, a a, tiểu đệ nào dám vô lễ.”

Hoa Mị Nương bị hần kêu một tiếng đại tẩu làm cho chân tay cũng nhũn ra, phải biết rằng nàng vốn si tình Phó Sơn tới cực điểm, đeo theo hần mấy trăm năm, cho đến khi Lý Cường xuất hiện, nàng mới có thể làm cho Phó Sơn hiểu được ý tứ của mình. Nàng từng tuyệt vọng đến cực điểm, chung quanh đảo loạn gây rối, bởi vậy ở tu chân giới mới có tiểu yêu nữ xức hào, đối với Lý Cường đã xem hần như vị đệ đệ của mình, còn thêm một phần cảm kích sâu đậm ở trong lòng.

Hoa Mị Nương thật hiếm thấy không có nổi giận, vẻ mặt thẹn thùng nói: ” Tiểu tử thú vị, lại chê cười đại tỷ ngươi. Nói đi, chuyện gì?” Nàng lảng sang vấn đề khác.

Thần sắc Lý Cường nghiêm túc, nói: ” Hoa đại tỷ, Thiên Thần Chi Nộ xuất thế sẽ liên lụy của lục địa này, Phó đại ca biết không?”

Hoa Mị Nương trầm mặc, nàng không nghĩ Lý Cường lại biết chuyện này, thật lâu sau mới nói: ” Vì điều này, Phó đại ca ở khắp nơi tìm kiếm cao thủ, huynh ấy muốn ngăn chặn người của Tiềm Kiệt Tinh, không để cho bọn họ tranh đoạt Thiên Thần Chi Nộ, bởi vì một khi khống chế không được thần khí xuất thế, người của Tiềm Kiệt Tinh sẽ không bắn khoả vì dân chúng của lục địa này, bọn họ dám chắc sẽ phát khởi lực lượng khôn cùng ra ngoài, như vậy dân chúng của lục địa dám chắc sẽ không còn bao nhiêu người sống sót. Phó đại ca từng dẫn dò qua, việc này đừng cho người biết, hần nói tu vi của ngươi không đủ, sợ ngươi có chuyện.”

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: ” Ân, đây mới là cách làm của một đại tông chủ một phái, tốt!”

Lý Cường nói: ” Có sư tôn và Mạc đại ca ở đó, người của Tiềm Kiệt Tinh hần là không có cơ hội gì..”

Hoa Mị Nương lắc đầu nói: ” Bọn họ cũng có Tán Tiên hỗ trợ, hơn nữa quan trọng nhất chính là thời gian xuất thế của Thiên Thần Chi Nộ có biến đổi, ta nghe bằng hữu nói, có cao thủ đoán trước được thời gian xuất thế của Thiên Thần Chi Nộ, nếu là như vậy, Thiên Đình Tinh sẽ rất nhanh có nhiều người tu chân vọt tới.”

Lý Cường vội vàng nói: ” Phó đại ca có biết chuyện này không?”

Hoa Mị Nương nói chắc chắn: ” Phó đại ca giao hữu khắp thiên hạ, tin tức sẽ rất linh thông, chắc sẽ biết thôi.”

Tinh thần Lý Cường rung lên, nói: ” Đó là nói, Phó đại ca bọn họ dám chắc sẽ đến Thiên Đình Tinh trong ngày gần đây. Được a, ta ở lại đây chờ hần. Được rồi Hoa đại tỷ, thời gian cụ thể của Thiên Thần Chi Nộ xuất thế là khi nào?”

Hoa Mị Nương lắc đầu nói: ” Cái này thì không có khả năng biết được...”

Mạc Hoài Viễn cũng chen lời: ” Chỉ có thể đại khái suy đoán một chút, rất khó chính xác được.”

Về mặt Mạc Hoài Viễn đột nhiên nghiêm túc, đồng thời đứng dậy.

Hoa Mị Nương và Lý Cường cũng tựa hồ nhận thấy được cái gì, Lý Cường hỏi: ” Là cái gì?”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Hay thật! Sao lại có nhiều tu chân cao thủ như thế, không đúng! Đều là hướng theo phía này mà tới.”

Lý Cường đi ra lan can dõi mắt nhìn ra xa, không khỏi khiếp sợ vạn phần, từ phía xa kiếm quang lóe sáng rợp trời, đang từ bốn phương tám hướng hướng Thánh Vương Phủ lao đến. Hắn hét lớn: " Lão ca, Hoa đại tỷ mau nhìn xem, bọn họ là ai, sao lại có nhiều người tu chân như vậy?"

Lý Cường phỏng chừng có hơn một ngàn người tu chân, bầu trời hoàng hôn bị chiếu sáng rực rỡ, tiếng xé gió của kiếm quang ngày càng vang xa. Hoa Mị Nương cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm, theo kinh nghiệm của nàng, chưa từng thấy qua cảnh tượng tráng quan như thế, tuyết đọng dưới mặt đất đều bị kiếm quang chiếu sáng óng ánh. Mạc Hoài Viễn cũng âm thầm kinh hãi, hắn nói: " Đáng sợ...lại có nhiều cao thủ như vậy, là ai có đại bản lãnh đến như thế, có thể tụ tập được nhiều tu chân cao thủ như vậy chứ?"

Có khả năng làm cho Mạc Hoài Viễn cũng thốt lời cảm thán, thật sự là một chuyện ngoài tưởng tượng.

Chỉ nghe một tiếng huýt sáo dài, tất cả kiếm quang đều tụ tập lại trên bầu trời Thánh Vương Phủ. Ngay sau đó, kiếm quang giống như sao xẹt lao xuống Thánh Vương Phủ. Mạc Hoài Viễn quát to: " Lớn mật ! Ai lại dám vô lễ như thế!" Hắn đột nhiên xuất hiện giữa không trung, thân thể đột nhiên xoay tròn, vô số đạo kim quang từ trong cơ thể hắn bắn ra, hắn nhấc lên một cơn lốc thật lớn, bảo vệ Thánh Vương Phủ phía dưới.

Lý Cường chụp hụt Mạc Hoài Viễn, hắn đã thuận di qua không trung mà ra tay mất rồi. Lý Cường sợ đến kêu to: " Lão ca dừng tay a ! Đó là người của mình!" Hắn rất nhanh bay lên bầu trời. Hoa Mị Nương cũng bay theo sát, kêu lên: " Lão gia tử mau dừng tay.."

Những kiếm quang đang lao xuống bị kim quang do Mạc Hoài Viễn phát ra ngăn cản. Hai hàng lông mi trắng của Mạc Hoài Viễn nhướng cao, chỉ thấy hắn quát lên một tiếng: " Tất !" Kim quang xoay tròn đột nhiên hướng lên cao bay tới, vô số tinh mang màu vàng tản ra, người tu chân trên bầu trời lập tức cảm thấy một cỗ áp lực rất mạnh, mọi người cơ hồ đồng thời ra tay, nhất thời chỉ thấy pháp bảo bay múa đầy trời.

Lý Cường đã bay đến bên người Mạc Hoài Viễn, hắn dùng toàn lực quát to: " Tất cả dừng tay ! Đều là người của mình !" Hắn đã dùng công pháp của Thiên Lại Thành hết lớn, giống như giữa không trung vang lên tiếng sét đánh, mỗi lời phảng phất như là một viên tạc đạn, trên bầu trời không ngừng vang xa " là người của mình" " là người của mình" , khí thế cực kỳ kinh người.

Trong đám người tu chân kia cũng có người kêu lên: " Dừng tay! Là người của mình!"

Mạc Hoài Viễn hai tay xuất hư ảnh, quát khê: " Tán!" Kim mang bay đầy trời nhất thời biến mất, hắn có chút ngại ngần nói: " A a, nguyên lai là người của mình, ra tay quá nhanh rồi, a a.."

Bạch quang hiện lên, hai người xuất hiện trước mặt bọn họ. Lý Cường và Hoa Mị Nương vừa thấy, đều cũng mừng rỡ vô cùng. Lý Cường kêu lên: " Phó đại ca ! Hầu lão ca, oa ! Ha ha ! Ha ha ha ! Các huynh rất cuộc đến rồi !"

Hắn hưng phấn hoa chân múa tay nói, một tay kéo một người, nói với Mạc Hoài Viễn: " Mạc đại ca, đây là hai ca ca của đệ, Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh."

Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh liếc nhau, trong mắt đều hiện lên một tia kinh dị. Hai người bọn họ đều là người tu chân cấp bậc tông sư, vừa thấy Mạc Hoài Viễn ra tay thì biết hắn là Tấn Tiên, lại không nghĩ rằng hắn lại là đại ca của Lý Cường. Phó Sơn ôm quyền thi lễ nói: " Trọng Huyền Phái Phó Sơn ra mắt tiên bối!"

Lý Cường la lên: " Không đúng, không đúng!"

Phó Sơn cười nói: " Cái gì không đúng a, gặp mặt là nói lung tung."

Hầu Phích Tịnh cũng tiến lên thi lễ: " Ra mắt tiên bối."

Mạc Hoài Viễn bởi vì quan hệ với Lý Cường, không muốn thất thố, cũng đáp lễ nói: " Không cần khách khí, ta là Mạc Hoài Viễn."

Lý Cường cười nói: " Các huynh đều là đại ca của đệ, cho nên các huynh cũng phải dùng huynh đệ mà xưng hô chứ. Ân, Mạc đại ca là lão đại, Phó đại ca là lão nhị, Hầu lão ca là lão tam, hi hi, còn tiểu đệ là lão tứ..."

Hoa Mị Nương cười cười nói: " Tiểu tử thúì, còn đại tỷ ngươi phải tính là gì?" Nàng mà không nói lời nào thì cũng không còn là Hoa Mị Nương, loại cơ hội tốt như thế này tội gì không chiếm tiện nghi một chút.

Lý Cường lại càng hoảng sợ: " A ? A ! Thì tỷ là lão tứ vậy ! Là lão tứ còn không được sao? Ai nha, ta đây thì lại trở thành lão ngũ rồi !"

Mạc Hoài Viễn có nghe Lý Cường nói qua hai đại ca này của hắn, rất rõ ràng vị trí của hai người trong lòng Lý Cường. Hắn cười cười, sang sảng nói: " Được, ta nhận theo phúc của lão đệ, nhận các người đệ muội này vậy."

Phó Sơn cũng là người thích kết giao bằng hữu, biết Lý Cường đang tìm trợ thủ cho mình, nghe vậy vô cùng vui vẻ nói: " Bái kiến đại ca !" Năm người lại một lần nữa hành lễ với nhau.

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Lão yêu quái ngươi, sao ngươi lại trở về Thánh Vương Phủ?"

Lý Cường gãi đầu, vẻ mặt khổ sở: " Lão yêu quái? Ai nha, thật là khó nghe a, đệ không phải lão yêu quái mà, không được !"

Hầu Phích Tịnh mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, kiên trì nói: " Lão yêu quái, chính là người nhỏ nhất...hắc hắc, sau này sẽ gọi ngươi là lão yêu thôi." Mọi người đều cười rộ lên.

Lý Cường thở dài nói: " Lão yêu thì lão yêu, Phó đại ca...ách, không đúng, Phó nhị ca, chúng ta đi xuống đi. Nhiều người tu chân như vậy thật sự là quá kinh người, đều là bằng hữu hay sao?"

Hoa Mị Nương vẫn cười nhìn Phó Sơn, lúc này cũng chen lời nói: " Nhị ca, để muội đi an bài cho." Nàng liền ra về chủ nhân ngay. Lý Cường trong lòng hiểu được ý tứ của nàng, cũng cười nói: " Do tỷ tỷ lo lắng chuyện này đi, a a.."

Phó Sơn nói: " Đây đều là bằng hữu được mời tới. Được, vậy phiền toái tứ muội rồi."

Hoa Mị Nương vui vẻ cực kỳ, đây là lần đầu tiên nàng nghe Phó Sơn gọi nàng là muội, nàng kiều mỵ nói: " Nhị ca, đâu có gì mà phiền toái."

Hơn một ngàn người tu chân đáp xuống Thánh Vương Phủ, cũng may trong phủ cũng đủ lớn, cho dù có thêm nhiều người như vậy cũng dư chỗ ở. Nhiều người tu chân tới như vậy, dân chúng trong thành đều bị kinh động, mọi nghị luận bàn tán đều có, rất nhanh đã có thị vệ hoàng cung đến tra hỏi. Biết Thánh Vương đã về phủ, hoàng thượng lập tức hạ chỉ, đưa tới rất nhiều ban thưởng, còn điều động nhiều thái giám và cung nữ đến hầu hạ.

Thánh Vương Phủ loạn thành một đoàn. Hoa Mị Nương tiếp nhận sự chiêu đãi, lập tức lộ ra năng lực chỉ huy, nàng mang theo Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng rất nhanh đã an trí tất cả cho mọi người.

Những người tu chân này đều do Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh mời tới, đại bộ phận đều không phải người tu chân của Phong Duyên Tinh. Bởi vì Thiên Thần Chi Nộ sẽ sớm xuất thế, Phó Sơn không thể không lo lắng mời họ đi đến Thiên Đình Tinh. Bọn họ nguyên định đi đến Đại Hán quốc, nhưng Hầu Phích Tịnh lo lắng thần khí xuất hiện ở gần Cố Tống quốc nên hắn cực lực mời mọi người đi đến Thánh Vương Phủ. Thật ra Hầu Phích Tịnh còn có tâm sự, hắn phải trở lại thông tri hoàng thượng, nhanh chóng đưa dân chúng trong phạm vi trăm dặm quanh chỗ thần khí xuất thế mà di dời đi.

Hầu Phích Tịnh lặng lẽ tiến cung đem sự kiện báo cho hoàng thượng. Hoàng thượng vô cùng khiếp sợ, lập tức an bài quan viên tiến hành việc di dân, sau đó đem biến cố gần nhất của Cố Tống quốc nói cho Hầu Phích Tịnh. Hầu Phích Tịnh nghe xong là Độc Chú Giáo lại giở trò quỷ, hơn nữa còn cấu kết với thành viên của hoàng thất, tức giận đến lửa giận bốc cao, thề phải tiêu diệt đám giáo phái này. Bởi vì Hầu Phích Tịnh đã quay lại, có hắn trấn thủ tại Cố Tống quốc, hoàng thượng nhất thời an tâm hơn rất nhiều.

Phó Sơn đã ổn định xong thì lập tức phái người thông tri các đại phái tại Phong Duyên Tinh, mời cao thủ tham gia hành động lần này.

Lần này người tu chân cao thủ tới rất nhiều, có tám cao thủ Hợp Thể kỳ, có hơn ba mươi cao thủ Phân Thần kỳ, còn có hơn trăm cao thủ Xuất Khiếu kỳ, còn lại ít nhất cũng có tu vi Nguyên Anh kỳ, thực lực mạnh mẽ khiến cho người khác cảm thán. Nếu thêm cao thủ của Phong Duyên Tinh gia nhập, vậy có thể nói là người tu chân đại tụ hội lớn nhất gần ngàn năm qua của tu chân giới.

Phó Sơn không hổ là một đại tông sư của tu chân giới, bằng hữu nhiều vô cùng, làm cho Lý Cường bội phục sát đất, chẳng trách hắn đi tới đâu chỉ cần nói ra hai chữ Phó Sơn, người tu chân cơ hồ không có ai là không biết, vậy sự tôn trọng tuyệt đối không phải bằng vũ lực mà có được. Lý Cường đối với việc này rất linh hội, chỉ có thành tâm vô tư tương trợ mọi người, mới được người khác tôn trọng như thế, xem ra Phó Sơn làm còn tốt hơn cả mình.

Lý Cường đi theo Phó Sơn ra mắt những tu chân cao thủ này, hắn thích nhất là giao hữu, lần này lại được kết giao bằng hữu vô số, hắn không khỏi cười tít cả mắt. Nhất là những vị siêu cấp cao thủ này, đều là lão bằng hữu của Phó Sơn, sau khi gặp mặt thì đối với vị tiểu huynh đệ duy nhất này của Phó Sơn cũng rất khách khí, tặng cho hắn rất nhiều bảo vật, Lý Cường cũng có điểm được yêu mà sợ hãi.

Liên tục mấy ngày sau, mới có thể yên ổn trở lại.

Một ngày, Mạc Hoài Viễn, Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh, Hoa Mị Nương và Lý Cường đều tụ tập trong thư lâu, thương lượng biện pháp đối phó với chuyện Thiên Thần Chi Nộ sắp xuất thế. Áp lực của Phó Sơn rất lớn, những người tu chân này đều là bằng hữu của hắn, sự an toàn của bọn họ cũng rất trọng yếu, nhưng đối với chuyện thần khí xuất thế hắn cũng không nắm chắc có khả năng khống chế, mặt khác, đối với dân chúng tại lục địa, hắn cũng muốn hết sức bảo toàn.

Còn có một ẩn hoạn rất lớn, đó chính là người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh, bọn họ trốn ở một bên rình rập, một khi bọn họ giữa đường làm khó dễ, tình hình sẽ nguy cấp. Phó Sơn nói: "Nhân thủ của chúng ta chính là vẫn còn không đủ, có tin tức nói Tiềm Kiệt Tinh có thể mời được hai Tán Tiên, hơn nữa bọn họ cũng tìm rất nhiều cao thủ hỗ trợ, trước mắt thời gian đã không cho phép chúng ta đi tới tinh cầu khác tìm thêm người, đáng tiếc là rất nhiều cao thủ đều đang tiềm tu, ngay cả tung tích cũng không có, cũng không có biện pháp thông tri, bây giờ chỉ xem Phong Duyên Tinh có được bao nhiêu người thôi."

Lý Cường cười nói: "Chúng ta còn có một Tán Tiên, lão quái đạo Kỳ Quân Sát, a a, ông ấy bây giờ là sư tôn của đệ, ông ấy nói nhất định sẽ tham gia, người của Cổ Kiếm Viện cũng sẽ tham gia, mặc khác Ngô Sân đại ca cũng sẽ đến đây, cao thủ của chúng ta cũng không ít đâu."

Phó Sơn mặc dù đã sớm nghe nói qua tình huống này, nhưng là do Lý Cường tự mình chứng thật, hắn nhìn không được rất hưng phấn. Hắn gật đầu, vỗ đầu vai Lý Cường, nói: "Thật sự nghĩ không ra lão đệ lại có duyên hội ngộ kỳ lạ như thế, ta vẫn tưởng rằng Ngô đại ca đã sớm độ kiếp rồi, nhưng không có nghĩ đến bị vây ở Đại Huyền Phật Cảnh, ai, ta dĩ nhiên một chút cũng không biết, thật sự là xấu hổ a."

Hầu Phích Tịnh nói: "Cao thủ hắn là đủ dùng, mấu chốt là muốn chuẩn bị một ít nhân thủ, để phòng bất trắc thì có thể bổ cứu. Lão tử còn lo lắng một việc"

Lý Cường hỏi: "Còn có cái gì lo lắng?"

Phó Sơn cũng nhìn về phía hắn. Hầu Phích Tịnh than thở: "Sùng Bích, lão tử lo lắng chính là Thánh Thành cao thủ, người không phải cũng mời bọn họ rồi sao? Lão tử nghĩ, hiểu được bọn họ thái độ rất mập mờ, vốn đại sự lớn như vậy hắn là phải có Thánh Thành dẫn đầu. Mẹ kiếp, lão tử không quen nhìn bọn họ sự sự đều cũng một bộ ta đây thiên hạ đệ nhất, đầu tiên là mờ ám, nhưng lại ra vẻ thanh cao, chuyện gì đều để đến cuối cùng mới chịu lộ ra thái độ."

Lý Cường trong lòng vừa nhảy, hắn vẫn không dám đem chuyện tin tức Mạc Hoài Viễn có được Nghịch Thiên Bảo Kính nói cho Phó Sơn, sợ liên lụy bọn họ vào trong. Hoa Mị Nương cười nói: "Tam ca, trước khi các người đến, thì có thánh thành tiên sư Hồ Tổ Hào đã tới, điều tra gần đây có Hợp Thể kỳ cao thủ nào đang ở tại Thiên Đình Tinh."

Phó Sơn kinh ngạc hỏi: "Hồ Tổ Hào? Di, hắn như thế nào lại tới Thiên Đình Tinh điều tra chuyện này? Ân, dám chắc chuyện lớn, hắn tại Thánh Thành địa vị cực cao, sẽ không dễ dàng đi ra đâu, kỳ quái? Là chuyện gì làm cho hắn tự mình đi ra tra xét" hắn là không phải chuyện Thiên Thần Chi Nộ xuất thế" Hắn chợt trầm tư.

Lý Cường nhìn Mạc Hoài Viễn đang khoanh chân ngồi, chỉ thấy hắn vẫn như cũ không chút phản ứng.

Hầu Phích Tịnh lịch duyệt sâu đậm, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra Lý Cường đang mất tự nhiên, liền hỏi: "Huynh đệ, người nói xem, là chuyện gì? Đừng sợ, có mấy ca ca làm chủ cho người."

Phó Sơn ngắc đầu, ngạc nhiên nói: " Cùng lão đệ có liên quan ?"

Lý Cường cúi đầu, che dấu bất an trong lòng, hắn quả thực không biết nên như thế nào trả lời. Đối người ngoài hắn có thể nói hư nói vượn, nhưng là đối với Phó Sơn và Hầu Phích Tĩnh hắn lại không muốn nói bậy, bởi vì bọn họ là thật đang quan tâm mình, hắn cảm thấy cực kỳ khó khăn.

Mạc Hoài Viễn chậm rãi địa nói: " Chuyện này và lão đệ không có quan hệ, là bởi vì ta."

Lý Cường cắn răng nói: "Chuyện này mọi người cũng đừng động vào, cứ để cho đệ và Mạc đại ca đi đối mặt, dù sao đã tới rồi bước này chúng ta sẽ có biện pháp giải quyết thôi, không có thì cùng lắm....." Hắn thật sự không muốn làm cho Phó Sơn bọn họ bị cuốn vào chuyện này.

Phó Sơn thốt nhiên giận dữ: " Ta đừng động ? Người lại bảo ta đừng động ? Ta là người dẫn đường của người a, người nói ta sẽ mặc kệ sao ? Người hồ đồ quá rồi."

Lý Cường vẫn còn lần đầu tiên nhìn thấy Phó Sơn giận dữ, hắn cúi đầu không nói một tiếng.

Hầu Phích Tĩnh khuyên nhủ: " Sùng Bích, người đừng phát tính tình a, trước tiên hỏi cho rõ ràng đã, rồi hãy nói."

Mạc Hoài Viễn thở dài nói: " Hắn là không muốn liên lụy các người, bởi vì đối đầu của ta là tiên nhân, các người tốt nhất đừng gia nhập vào, như vậy ảnh hưởng tới người tu chân nhiều lắm."

Phó Sơn, Hầu Phích Tĩnh và Hoa Mị Nương đều choáng váng, Lý Cường lần này thật là quá lớn rồi, không ngờ hắn cũng dám chọc tiên nhân.

Phó Sơn đột nhiên cười ha hả: " Ha ha, tiên nhân ? Tiên nhân thì thế nào ? Lão đệ, người cũng quá xem thường Phó Sơn ta rồi sao? Đại ca người tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu !"

Hầu Phích Tĩnh cũng cười nói: " Lão tử cũng gia nhập."

Hoa Mị Nương nói: " Tỷ tỷ giúp người."

Mạc Hoài Viễn ngây người, hắn biết rõ, người tu chân và tiên nhân địch đối địch cơ hồ hắn phải chết không thể nghi ngờ, những người này đều cũng không muốn sống nữa.

Lý Cường im lặng không nói gì, nước mắt lặng yên chảy xuống.

128. Chương 128

Cao thủ của bảy đại môn phái đi tới vô số, Kỳ Quân Sát mang theo cao thủ của Cổ Kiếm Viện cũng đã tới, Phó Sơn và Hầu Phích Tĩnh làm người phát động và chủ nhân bận đến rồi tung. Lý Cường rút cuộc cũng gặp được cao thủ của Tuệ Hành Cung, đó là một đám nữ tu chân cao thủ xinh đẹp, nhưng lại không nhìn thấy Vân Ngọc và Diệp Phong Linh, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng lại thầm thấy may mắn là hai nàng không có tới, từ trong đáy lòng hắn không muốn Vân Ngọc bị cuốn vào chuyện này.

Sau khi Kỳ Quân Sát tới, Lý Cường đưa hắn đến thư lâu gặp mặt Mạc Hoài Viễn.

Trước tiên Lý Cường cũng không nói qua cho lão biết có thêm một Tán Tiên, hai người gặp mặt thì Kỳ Quân Sát giật mình không thôi. Nghe Lý Cường giới thiệu xong, Kỳ Quân Sát nhin không được đắc ý cười to nói: " Đồ nhi ngoan, hắn chính là người cần có Hải Mã Nao phải không? Ha ha, ta hỏi người, bây giờ thì tính theo bồi phận phía người hay là theo phía ta đây? Ha ha.."

Lý Cường vội vàng nói: " Tính sao cũng được, Mạc đại ca không có nói gì đâu."

Mạc Hoài Viễn cũng nhin không được, cười nói: " Kỳ lão đệ, a a, đừng có tính bồi phận gì nữa, sau này sợ rằng chúng ta đều gọi hắn là sư tôn đó."

Kỳ Quân Sát kinh ngạc cực kỳ, hắn không rõ tại sao Mạc Hoài Viễn lại nói như vậy, sau khi khoanh chân ngồi xuống hỏi: " Tại sao nói như vậy?"

Mạc Hoài Viễn cũng không sao giải thích, bèn lấy ra Nghịch Thiên Bảo Kính lung lay trước mắt Kỳ Quân Sát một chút rồi lập tức thu hồi.

Con mắt Kỳ Quân Sát trợn lên, hú lên quái dị: ” Nghịch Thiên Bảo Kính!”

Hắn làm Lý Cường sợ đến vội đưa tay bịt miệng lão nhân gia hắn lại, luôn miệng kêu khê: ” Hư ! Hư !
Đừng có la lớn a, sư tôn a, để cho người ta nghe được là không ổn đó.”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Không sao, ta đã giam cầm thư lâu rồi.”

Kỳ Quân Sát hất tay Lý Cường đang bịt ở miệng, hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng, luôn miệng nói: ”
Ai nha, bảo vật này thật tốt, là đồ vật tốt a, trời ạ ! Có nó chúng ta có thể chuyển thể rồi.” Hắn ngay cả
ngồi cũng ngồi không yên, đứng dậy đi tới lui lòng vòng trong phòng, miệng thì thảo luận bầm: ” Ta nếu lại
được tu chân trở lại...ân, tuyệt đối không thể giết quá nhiều người, mục đích nó, không có thân thể thật là
khổ sở a.”

Lý Cường nói: ” Sư tôn, ngài đừng cao hứng quá sớm đi, Nghịch Thiên Bảo Kính này cũng là một họa căn
đó.”

Kỳ Quân Sát xoa xoa hai bàn tay trắng nõn, thản nhiên nói: ” Có ta và Mạc huynh đây, còn sợ gì.”

Mạc Hoài Viễn nhẹ nhàng phun ra hai chữ: ” Tiên nhân!”

Thạch Phá Thiên Kinh.(Một viên đá kinh động trời)

Hai tay Kỳ Quân Sát dừng lại cả buổi mới có phản ứng, nghi ngờ nói: ” Không có khả năng ! Giới này rõ
ràng không có tiên nhân chứ, các người đã gặp qua?” Hắn cũng biết tiên nhân lợi hại, chỉ là không tin.

Lý Cường nói: ” Đã từng gặp qua, thực lực mạnh, chỉ có thể nói hắn không phải người.”

Kỳ Quân Sát vẫn không tin: ” Cho dù là tiên nhân, hắn tại sao muốn đối nghịch với chúng ta, chẳng lẽ bảo
kính lấy trộm từ chỗ hắn?”

Lý Cường cười khổ nói: ” Mặc dù không phải từ chỗ hắn lấy trộm, nhưng hình như có một Tán Tiên đã lấy
từ chỗ hắn, chỉ là bây giờ trùng hợp rơi vào trên tay chúng ta, điểm chết người chính là bảo kính phát ra
linh quang đã kinh động đến nguyên chủ nhân.”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Kỳ lão đệ, ta đã nghĩ qua, sở dĩ tiên nhân kia lưu lại thế giới này, sợ rằng có liên quan
đến Nghịch Thiên Bảo Kính, nếu hắn không lấy lại được bảo kính này thì hắn sẽ còn tiếp tục ở lại chỗ này.
Ta còn có một ngọc đồng giản, lấy cùng lúc với bảo kính, nhưng kỳ quái chính là ta xem không hiểu...”

Kỳ Quân Sát vẫn còn nghi ngờ, nhưng hắn vốn có tính tình không hề sợ hãi, không dễ dàng chịu thua. Chỉ
hơi trầm ngâm, hắn nói: ” Đây là một cơ hội khó được, tốt ! Chúng ta sẽ đổ một ván, nội dung trong ngọc
đồng giản, do hai chúng ta tìm hiểu, hiểu được mới truyền cho đồ nhi ngoan.”

Mạc Hoài Viễn đưa ngọc đồng giản lấy được ở Tinh Cung cho hắn, Kỳ Quân Sát tiện tay lấy một ngọc đồng
giản trong thủ trạc sao chép lại một lượt, sau đó đưa ngọc đồng giản nguyên bản lại cho Mạc Hoài Viễn, lúc
này mới bắt đầu xem xét. Chỉ nhìn một lát, hắn ngừng lại, hai mắt nhìn Mạc Hoài Viễn chăm chăm, thanh
âm run rẩy: ” Mạc huynh, tiên nhân kia sợ rằng không chỉ vì Nghịch Thiên Bảo Kính, có thể còn vì ngọc
đồng giản này...người...người thật sự không nhìn ra được nội dung bên trong sao?”

Mạc Hoài Viễn ngạc nhiên nói: ” Xem không hiểu, nhưng lại giải thích không được.”

Kỳ Quân Sát nói: ” Đây là bên trong nội dung có bổ thêm pháp thuật cách đoạn, trước kia ta từng có một
ngọc đồng giản, cũng đã chơi chiêu thức ấy, chỉ cần đem từ ngữ sắp xếp lại một chút, bỏ pháp thuật cách
đoạn là có thể xem hiểu được. Đây là Tu Thần Thiên Tiến Chương, là pháp môn tu thần nổi tiếng nhất
tiên giới, đáng tiếc chúng ta là Tán Tiên, không có cách nào khác tu luyện...không có thân thể a, mục đích
nó.” Ngửa khí lộ ra vẻ tiếc nuối lớn lao.

Mạc Hoài Viễn vừa nghe là Tu Thần Thiên Tiến Chương, cả người như cũng muốn ngắt, Tu Thần Thiên
Tiến Chương là vật gì hắn cũng rất rõ ràng, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra trong Tinh Cung lại cất
giấu một tuyệt thế kỳ bảo của tiên giới. Hắn và Kỳ Quân Sát nhìn nhau nửa ngày, bỗng dưng hai người tựa
hồ như đã đạt thành ăn ý, đồng thời gật đầu.

Lý Cường nhìn thấy cảm giác kỳ lạ, ngờ ngác hỏi: ” Sư tôn a, hai người đang làm gì vậy? Tu Thần Thiên
Tiến Chương là vật gì thế?”

Mạc Hoài Viễn nói: " Đơn giản mà nói, đây là Tu Thần điển tịch, cho dù ở tiên giới cũng là kỳ bảo, người tu chân giới mà có được thì nếu có điều kiện cũng có thể tu luyện, nhưng cái đó và tu đại thừa nhập tiên đạo không cùng một đường đi, mà có thể tu lên càng cao thêm một tầng- thần giới ! Đáng tiếc, ta và Kỳ lão đệ đều là Tán Tiên, không cách nào tu luyện...mất đi thân thể, cũng không còn tiền vốn để tiếp tục tu luyện nữa."

Kỳ Quân Sát giải thích tiếp: " Chúng ta mặc dù tu không được, nhưng có thể trợ giúp người tu luyện. Nhưng nếu người tự mình cầm nó, cho dù xem không hiểu, người cũng tu không được, phải có tiên linh khí của tiên nhân giúp đỡ mới được, tiên linh khí của chúng ta tuy kém hơn tiên nhân một chút, nhưng cũng đủ dùng."

Mạc Hoài Viễn gật đầu, nói: " Có cái này, chúng ta sẽ không sợ tiên nhân kia nữa, chỉ cần người có thể tu thành Thiên Tiến Chương dù chỉ một bộ phận, cho dù đánh không lại tiên nhân kia, nhưng bỏ trốn thì không thành vấn đề. Theo tu vi tăng cao, hắc hắc, người cũng có thể tu luyện Nghịch Thiên Bảo Kính, đến lúc đó sợ rằng không phải hấn truy người nữa, chỉ sợ hấn muốn trốn người cũng không kịp đó."

Lý Cường trợn mắt há hốc mồm nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, ý nghĩ của hai người này thật sự làm cho người ta khiếp sợ. Hắn suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra nói: " Ta hiểu được rồi, chỉ cần ta tu thành Tu Thần Thiên Tiến Chương, hai người có thể thuận lợi chuyển thế, sau đó ta trở lại tiếp dẫn hai người, sau khi hai người có thân thể, lại do ta giúp hai người tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương..ha ha, diệu ! Tuyệt ! Tốt ! Như vậy thì vấn đề khó khăn đầu tiên đã tan thành mây khói, ha ha !" Hắn hưng phấn đứng lên, rốt cuộc tìm được biện pháp giải quyết, điều hay nhất làm hắn cao hứng chính là không cần phải lôi kéo Phó Sơn và Hầu Phích Tinh vào việc khó khăn này.

Ba người đều nhin không được ha ha cười to.

Mạc Hoài Viễn nói: " Lão đệ, người đi làm việc người trước, ta và Kỳ lão đệ còn phải sửa sang lại Tu Thần Thiên Tiến Chương cho rõ ràng để người bắt đầu tu luyện."

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: " A a, lần này thu hoạch thật rất lớn, đồ nhi ngoan, người đi đi."

Lý Cường cười đứng dậy cáo từ.

Kinh thành của Cổ Tổng quốc đã trở thành thế giới của người tu chân, giữa ban ngày mà trên bầu trời khắp nơi đều là kiếm quang, dân chúng bình thường đối với những người tu chân biết bay tới bay lui này vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không ai dám ra khỏi nhà, trong lúc nhất thời trong thành lạnh lẽo vắng người. Cũng may là người tu chân cũng không quá rầy dân chúng, qua thời gian dài, dân chúng cũng dần tiêu trừ sợ hãi, kinh thành lại khôi phục trở lại sự huyền ảo ngày xưa.

Lý Cường tìm được Thiên Xích Âm của Cổ Kiếm Viện, nhờ hắn tìm người đưa Triệu Hào bọn họ đi đến Phong Duyên Tinh. Nạp Thiện vốn chuẩn bị đi về nhà, bị Lý Cường khuyên ngăn, hắn đành đi Cổ Kiếm Viện tu chân trước.

Lý Cường đặc ý tìm Khô Độ và Không Hậu hai người, đem ngọc đồng giản do Trí trưởng lão cấp cho mình truyền cho hai người bọn họ, rồi lại cho bọn họ một ít phật tông pháp bảo. Trong lòng hắn hiểu được sau này kiếp sống của mình sẽ rung chuyển không ngừng, mình đã vô lực bận tâm cho những người này rồi.

Không Hậu và Khô Độ trong tâm cảm kích ơn sâu của Lý Cường, làm một phật tông đại lễ sau đó suất lĩnh mười mấy đệ tử phật tông rời đi.

Các loại tin tức cuồn cuộn không ngừng truyền tới Thánh Vương Phủ. Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh đang tụ tập lượng lớn ở Lệ Đường quốc, giao giới của Lệ Đường quốc và Cổ Tổng quốc chính là một ngọn núi hoang, bây giờ thành cấm khu, phạm vi trăm dặm dân chúng đều bị di cư đi, chỉ có đông đảo người tu chân đang ở nơi này chờ đợi, chủ yếu do Phó Sơn xuất lĩnh người tu chân, Tiềm Kiệt Tinh người tu chân, còn có một số người tu chân muốn đục nước béo cò, rỗng rần hỗn tạp, tình thế phi thường phức tạp.

Sau khi Lý Cường đưa Triệu Hào bọn họ rời khỏi, tâm tình trầm tĩnh lại, hắn đi tới chỗ ở của Mai Du Băng.

Mai Du Băng còn đang luyện đan, nhìn thấy Lý Cường tiến đến, hắn cũng không úy kỵ, nhẹ giọng nói: " Chờ một chút, lô đan này sắp được rồi." Lý Cường gật đầu, lặng lẽ đứng một bên nhìn hắn làm sao luyện chế.

Linh đan do Mai Du Bằng luyện chế tại tu chân giới phi thường nổi danh, hẳn là dùng luyện đan nhập đạo, cùng Trọng Huyền Phái dùng luyện chế khí nhập đạo cũng giống nhau, cũng là một loại tu luyện pháp môn phi thường kỳ lạ. Hắn bây giờ đang luyện chế linh đan trị thương, là một loại phương pháp đơn giản, Lý Cường từng học trong Hắc ngục, đó chính là khi Tiểu Bồi Nguyên Đan.

Rất nhanh, Mai Du Bằng đã luyện chế xong. Hắn mời Lý Cường ngồi xuống, cười nói: "Phó tiền bối cần rất nhiều linh đan, mấy ngày nay luyện chế không ít, nhưng vẫn còn chưa đủ. Tiểu ca hôm nay sao lại rảnh đi đến đây?"

Lý Cường cười nói: "Tổ gia gia, ta đến thăm người a, a a, chỉ muốn đến thỉnh an thôi."

Mai Du Bằng a a cười nói: "Thật là không dám nhận lãnh a, tiểu ca bây giờ là nhân vật phong vân rồi."

Lý Cường lấy ra ngọc đồng giản lấy lại được ở Hồi Xuân Cốc và một chút thiên tài địa bảo dùng để luyện đan, bỏ đầy trên một bàn, cười nói: "Tổ gia gia, đây là luyện đan bảo điển ta giặt được từ trong tay phản đồ của Hồi Xuân Cốc, còn có một ít dược tài do ta tìm được, xin hiệu kính lão nhân gia."

Mai Du Bằng kinh ngạc trừng to mắt nhìn, hắn chỉ biết ngọc đồng giản trong tay Lý Cường, với ngọc đồng giản cũng không kỳ quái, nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là kỳ dược đầy bàn, trong đó còn có Hắc Hồn Mã Não đã thủy hóa, còn có Âm Nhân Quả, còn có Tam Dương Quả chỉ có thể sinh trưởng tại huyền băng, vật hi hân của tu chân giới. Hắn chỉ vào kỳ dược trên bàn, hỏi: "Tiểu ca, đây đều cho ta hết? Lão thiên, người ở nơi nào mà lấy được...quả thật không dám tin tưởng."

Lý Cường cười nói: "Nếu không có ngọc đồng giản của lão nhân gia, a a, ta cũng không nhận ra mấy bảo bối này."

Mai Du Bằng cả đời luyện đan, đối với dược tài cũng rất mẫn cảm, Lý Cường đem ra toàn là những đồ vật thượng phẩm hiếm thấy, hắn không chút khách khí nhận lấy, sau đó lấy ra mười viên Ly Vãn Đan, một bình tiếp cốt đan, một bình giải độc Thanh Uẩn đan, đưa cho Lý Cường nói: "Đáng tiếc Nguyên Dương Đan không có, bất quá người cũng không dùng được, chỉ có khi ở Nguyên Anh sơ kết thì mới dùng, linh đan này tặng hết cho người."

Lý Cường biết mình cũng cần những linh đan này, sau này tranh đấu với tiên nhân cũng có thể bảo vệ tính mạng. Hắn đa tạ rồi thu vào. Cả hai nói chuyện một lúc, Lý Cường thuận tiện thỉnh giáo Mai Du Bằng một ít pháp môn luyện đan, trong ngọc đồng giản không có ghi lại. Mai Du Bằng cực kỳ vui vẻ, hưng phấn nói không ngừng.

Hai người đang nói chuyện rôm rả thì trong phòng đột nhiên chấn động rung chuyển. Lý Cường cả kinh, thất thanh kêu lên: "Động đất!"

Lý Cường và Mai Du Bằng bay ra ngoài phòng, chỉ thấy theo chấn động tăng lên, từ Thánh Vương Phủ bay ra vô số kiếm quang, hơn một ngàn người tu chân vọt lên không trung, kiếm quang bay đầy trời vô cùng tráng quan. Trong kinh thành một ít phòng ốc đã nứt ra, phát ra tiếng vang long long trầm muộn, vô số bụi bặm mù mù tốc lên. Phó Sơn quát to: "Mọi người không nên rối loạn, chia nhau cứu người, các đại phái mau chỉ huy đệ tử của mình, lập tức hành động."

Hầu Phích Tịnh bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: "Ta đi hoàng cùng nhìn xem..."

Lý Cường kéo hắn nói: "Chờ một chút. Xích Âu! Người lại đây!"

Thiên Xích Âu bay lại gần, hỏi: "Tiểu sư thúc, chuyện gì?"

Lý Cường phân phó: "Xích Âu, người tìm ít đệ tử theo Hầu tiền bối đi, nhanh lên một chút!"

Thiên Xích Âu không dám chậm trễ, đưa tới mười mấy đệ tử, đi theo Hầu Phích Tịnh.

Lý Cường hướng chỗ bụi mù bay đi. Bởi vì trong kinh thành đại bộ phận đều là những phòng ốc kết cấu rất chắc chắn, sụp đổ cũng chỉ khoảng một phần năm, có mấy dãy bị bốc cháy, nhưng đã có người tu chân rất nhanh tiến lên diệt ngay. Sau khi lửa đã bị khống chế, tổn thất của dân chúng trong kinh thành cũng đã ít hơn.

Lý Cường rất nhanh ở trên bầu trời kinh thành bay quanh một vòng, thấy tổn thất không lớn, bèn bay trở về Thánh Vương Phủ.

Cảnh Phong nhìn thấy Lý Cường quay lại, vội vàng tiến lên đón, lớn tiếng nói: " Tiểu phong tử, Thiên Thần Chi Nộ sẽ xuất thế, người mau đi chuẩn bị nhanh một chút, Phó tiên bối nói người theo hai vị Tán Tiên tiên bối đi đến ngọn tháp nơi hoang sơn trước." Ngay sau đó lại cười nói: " Hà hà, tiểu Phong tử, ta với người cùng đi thôi."

Trong lòng Lý Cường kinh hãi, gật đầu nói: " Được, chúng ta đi trước." Hắn lập tức bay đến thư lâu. Thư lâu hoàn toàn không tổn hao gì, có hai Tán Tiên tại đây thì cho dù mặt đất có chìm xuống thì thư lâu vẫn không có việc gì. Lý Cường ở bên ngoài thư lâu kêu lên: " Mạc đại ca, sư tôn, cho ta đi vào với."

Thanh quang sáng lên, Lý Cường và Cảnh Phong trực tiếp bay lên lầu ba. Kỳ Quân Sát cười nói: " Đồ nhi ngoan, có chuyện gì?"

Lý Cường nói: " Thiên Thần Chi Nộ sẽ xuất thế ngay, Phó đại ca kêu chúng ta đi trước."

Mạc Hoài Viễn nhìn Cảnh Phong, nói: " Người đi cùng những người khác đi, ba người chúng ta đi riêng."

Cảnh Phong mở to miệng, không biết nói cái gì mới tốt, hắn xấu hổ gãi đầu, vẻ mặt đau khổ nhìn Lý Cường.

Kỳ Quân Sát không đợi Lý Cường nói chuyện, đưa tay vung lên: " Không cho phong tử đi." Ngữ khí tuyệt đối không cho biện bác. Lý Cường bất đắc dĩ nói: " Lão phong tử, cùng ai đi cũng giống nhau, người đi cùng Phó đại ca bọn họ thôi."

Trong lòng hắn biết, sư tôn và Mạc đại ca không thể đem theo Cảnh Phong nhưng lại không thể nói rõ, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ cự tuyệt.

Cảnh Phong cúi đầu ủ rũ cáo từ đi ra, nhưng hắn cũng không phải là người dễ dàng buông ra, ra khỏi thư lâu, hắn một mình lặng lẽ bay về phía ngôi tháp hoang sơn. Phong tử tự nhiên có cách làm của phong tử.

Mạc Hoài Viễn nhẹ nhàng vung tay lên, thanh quang hiện ra, một lần nữa đem thư lâu cầm chế. Kỳ Quân Sát cười cười nhìn Lý Cường chăm chăm, cũng không nói lời nào. Lý Cường có chút chẳng biết làm sao, nghi hoặc nói: " Hai vị lão nhân gia a, chúng ta đi chứ?" Trong trực giác hắn cảm thấy lão ca và sư tôn đang có chuyện gì quý giá dành cho hắn, hắn lại hỏi: " Sư tôn, sao đệ tử có cảm giác ánh mắt lão nhân gia..."

Kỳ Quân Sát nói: " Ánh mắt của ta? Như thế nào?" Vẻ mặt hắn có vẻ chờ mong và hưng phấn, làm cho Lý Cường lạnh run. Lý Cường cười khổ nói: " Hắc hắc, có chút mùi vị không tốt a."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đồng thời cười to. Mạc Hoài Viễn nói: " Đối với chúng ta mà còn nghi thần nghi quỷ sao? Lão đệ yên tâm đi, chỉ có chuyện tốt không có chuyện xấu a."

Lý Cường đột nhiên hiểu được, hưng phấn nói: " Tu Thần Thiên Tiến Chương đã tìm hiểu ra rồi?"

Kỳ Quân Sát cười nói: " Mặc dù chưa hoàn toàn hiểu hết, nhưng đã có thể bắt đầu tu luyện. Thiên Thần Chi Nộ xuất thế còn một đoạn thời gian nữa, bây giờ chỉ là dự báo mà thôi, bọn họ tính không chính xác nên không cần gấp, trước tiên người lo tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương đi. A a, thật sự là chờ mong a, ta tu chân thời gian dài như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy được phương pháp tu luyện thần kỳ như thế. Thật có chút đợi không được muốn nhìn thấy hiệu quả a."

Khi chuyện tới trước mắt thì Lý Cường ngược lại có chút bất an, hắn hỏi: " Hai vị lão nhân gia, cái thứ cổ quái này thật sự có thể tu luyện sao? Sẽ không làm chết ta đó chứ, ai, ta nhát gan lắm a."

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Bằng vào kiến thức của ta và Kỳ lão đệ, thứ này hoàn toàn có thể tu luyện. Hơn nữa đây chính là Tu Thần Thiên Tiến Chương chân chính, tu vi tu chân của lão đệ hiện giờ là vừa lúc để học được. Học được thứ này nhất định phải có Nguyên Anh hậu kỳ hoặc là tu vi Xuất Khiếu kỳ, cao hơn thì tiên linh khí của chúng ta không có tác dụng, thấp quá chúng ta cũng không thể trợ giúp."

Lý Cường cẩn thận hỏi: " Hai vị lão nhân gia, có người tu chân nào luyện thành công không?"

Mạc Hoài Viễn vừa muốn nói chuyện, thì Kỳ Quân Sát giành nói: " Có, ta có biết mấy người đã tu thành rồi, a a..."

Mạc Hoài Viễn mỉm cười, hẳn biết Kỳ Quân Sát đang gạt Lý Cường, nhìn bộ dáng không chút tự tin của Lý Cường, hẳn cũng không nói gì nữa. Hẳn và Kỳ Quân Sát có nghiên cứu qua, mặc dù tu luyện Tu Thần này có vạn phần hung hiểm, nhưng có hai Tán Tiên bọn họ trợ giúp, hẳn là không có gì đáng ngại.

Lý Cường nhất thời yên lòng, có người tu luyện thành công, tự chứng minh thứ công pháp này không có vấn đề, cái đó và chuyện tự mình ném thử lần đầu thì hoàn toàn bất đồng. Hắn cười hì hì nói: "Được, làm sao bắt đầu? Ta nghe lời hai vị lão nhân gia đó."

Kỳ Quân Sát lấy ra một ngọc đồng giản, nói: "Đây là nội dung do hai chúng ta sửa sang lại, người dùng thần thức lĩnh ngộ cảnh giới bên trong, dùng tâm niệm ghi nhớ, sau đó chúng ta bắt đầu tu luyện."

Lý Cường cầm lấy, dùng tâm niệm nhìn lại, bên trong không có một chữ nào, chỉ có sắp xếp hai mươi bốn luồng khí màu bạc thật chỉnh tề. Hắn thu hồi tâm niệm, ngạc nhiên nói: "Vật gì vậy a, bên trong không có giải thích gì..."

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Đương nhiên không có văn tự, đây là chúng ta căn cứ vào ngọc đồng giản nguyên bản viết ra hai mươi bốn tầng cảnh giới tu luyện, người chỉ cần dùng thần thức là có thể hiểu được, không phải là sách vở cho người đọc đâu."

Kỳ Quân Sát giải thích: "Đem thần thức đắm chìm trong vụ đoàn màu bạc đó, dùng tâm niệm nhớ biến hóa của cảnh giới, một lần không được thì hai, ba lần, cho đến khi hoàn toàn nhớ kỹ, trên đường nhất định không thể buông rời, không nên hỏi chúng ta, mỗi một người nhìn thấy hoàn toàn không giống nhau đâu."

Lý Cường nghe hẳn nói xong thì choáng đầu, hẳn cắn răng nói: "Được rồi, lão tử dứt khoát làm thử xem, mục đích nó, không thêm để ý nó là cái gì, thử đã rồi hãy nói." Hắn lại chuẩn bị làm đại, xoa tay định ngạnh liều một lần.

Mạc Hoài Viễn nói: "Đây chỉ là cho người quen thuộc một chút, còn chưa tu luyện đâu. Không có tiên linh khí trợ giúp, người cho dù quen thuộc cảnh giới cũng không có tác dụng gì, không cần làm vẻ căng thẳng thế đâu a."

Kỳ Quân Sát ha ha cười to: "Đồ nhi ngoan, người rất kỳ quái a, có đôi khi nhìn thấy người gan trùm trời đất, có đôi khi lại nhát gan sợ chết, thật không hiểu nổi là chuyện gì xảy ra với người."

Lý Cường lập tức phủ nhận: "Đệ tử không hề có gan lớn bao giờ à, a a, cho tới bây giờ đệ tử đều là sợ đau sợ chết đó, nếu đệ tử mà không sợ chết mới là lạ."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không hề tin lời hắn nói. Mạc Hoài Viễn cười nói: "Lão đệ không nên ba hoa, nhanh một chút ráng nhớ hai mươi bốn tầng cảnh giới, người chỉ có ba ngày thời gian. Thời gian chúng ta có hạn, ta phỏng chừng, tiên nhân kia thông qua người của Thánh Thành, rất nhanh sẽ hoài nghi đến đây. Cũng may Thiên Thần Chi Nộ xuất thế, người tu chân ở Thiên Đình Tinh rất nhiều, nhất thời bọn họ không có biện pháp làm gì, chúng ta vừa lúc còn cơ hội tu luyện."

Lý Cường không nói thêm nữa, đem tâm thần chìm vào trong ngọc đồng giản. Hẳn biết bên trái là cảnh giới thứ nhất, thần thức lập tức tiến vào trong đoàn vụ khí màu bạc, chỉ cảm thấy trong tai một tiếng vang lớn, cùng thời gian, vô số kim tinh lóe ra, một loại cảm giác kỳ dị xông thẳng vào trái tim, nhất thời hắn ném đủ tư vị chua, chát, khổ, cay, mặn, đau đủ loại cảm giác, rồi đột nhiên chú tâm chìm vào bên trong, thật sự là khó trải qua. Hẳn liều mạng thu nhiếp tâm thần, cố gắng dùng tâm niệm ghi nhớ, dùng thần thức lĩnh ngộ. Cũng may ý chí của hắn không giống người bình thường, dần dần hẳn đã thường thức ra sự ảo diệu trong đó.

Mạc Hoài Viễn nhỏ giọng nói: "Kỳ lão đệ, có phải chúng ta quá nóng nảy hay không, đột nhiên bắt hẳn phải nhớ cảnh giới Cửu Trọng Thần Thiên, đây là cảnh giới của Tu Thần Thiên Tiến Chương, hẳn có thể hỏng mất hay không đây? Mỗi một Trọng Thần Thiên thì có ba cảnh giới, ta thật sự là có chút lo lắng a."

Kỳ Quân Sát trầm mặc chốc lát, nói: "Hẳn là không có chuyện gì đâu, ta đem Cửu Trọng Thần Thiên bỏ vào trong Hâm Thân Trận, hơn nữa trong trận ta bỏ thêm một địa phương tránh né rất nhỏ, bằng tu vi hiện giờ của hẳn có lẽ là nhìn thấy được. Không có biện pháp a, thời gian tu chân của hẳn thật là quá ngắn, rất nhiều cảnh giới đều không kịp lĩnh ngộ, tùy tiện để hẳn tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương thì quả thật là muốn chết, chỉ có biện pháp này mới có thể giúp hẳn tiến vào cảnh giới cao mà thôi."

Mạc Hoài Viễn cười khổ nói: " Lần này hẳn chắc là phải ăn nhiều đau khổ rồi, nếu hẳn có khả năng qua được...ai ! Ta vẫn nghĩ là thật quá khó khăn."

Kỳ Quân Sát nói: " Ân, quả thật là vậy, nhưng chỗ tốt cũng rất lớn." Hắn tràn ngập tin tưởng với Lý Cường.

Thời gian từ từ trôi qua, Lý Cường vẫn khoanh chân ngồi, cả người bao phủ trong tử quang, hẳn đã tiến vào Đại Tịch Diệt của Tam Diệt Thiên cảnh giới. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thắc thỏm bất an nhìn kỹ hắn, đột nhiên Mạc Hoài Viễn nói: " Tiểu tử thật thông minh, người xem hắn kia!"

Kỳ Quân Sát thở dài một hơi, cười nói: " Ta cũng không nghĩ biện pháp như vậy, không tệ, hẳn lại dùng Hấp Tinh kiếm biến ảo chân thân, a a, sau này phi kiếm của hắn thủ pháp càng thêm tinh diệu nữa. Ân, đồ nhi ngoan quả thật thông minh tuyệt đỉnh, a a, xem ra hẳn có thể thông qua được rồi." Trong lòng hắn vô cùng vui mừng.

Lý Cường đang ở trong cuộc, đang dùng toàn lực mà chịu đựng. Đối với người tu chân như hắn mà nói, Cửu Trọng Thần Thiên hai mươi bảy cảnh giới thật là quá khó khăn, hắn đạo thuật không đủ, chỉ có dùng pháp thuật để đền bù. Cửu Trọng Thần Thiên chia làm: " Nhất Phạm Thiên, Nhị Dục Thiên, Tam Diệt Thiên, Tứ Phần Thiên, Ngũ Kinh Thiên, Lục U Thiên, Thất Tinh Thiên, Bát Tiên Thiên, Cửu Thần Thiên." Khi hắn tiến vào cảnh giới thứ tư của Phạm Thiên mới phát hiện Kỳ Quân Sát lưu lại cho hắn chỗ tránh né, cuối cùng tìm được một chỗ để nghỉ ngơi, lúc này hẳn đã hoàn toàn kiệt lực.

Mạc Hoài Viễn nói: " Hình như hắn tìm được chỗ để tránh né rồi."

Kỳ Quân Sát đột nhiên cười mắng: " Tiểu tử này lại dám trốn ở bên trong không chịu ra, xem thủ đoạn của ta!" Tay hắn xuất ra một đạo bạch quang tiến vào trong ngọc đồng giản trong tay Lý Cường, thân thể Lý Cường đại chấn, nhất thời toàn thân kim quang rối loạn.

Mạc Hoài Viễn a a cười nói: " Khi hắn đi ra nhất định sẽ mắng chửi người cho xem, có sư tôn như người, để cho hắn nghỉ ngơi một hồi thì có sao đâu?"

Kỳ Quân Sát cười nói: " Nghỉ trong chốc lát? Không phải ta khoa trương, Hãm Thân Trận không có thời gian, hẳn đây là lưới biếng rút cổ, loại linh ngộ cảnh giới này thật không thể trốn tránh được đâu." Hắn nói những lời Mạc Hoài Viễn đều hiểu, chỉ là trong lòng không nỡ để cho Lý Cường chịu khổ.

Gần một ngày trôi qua, Lý Cường đã đi tới Bát Tiên Thiên cảnh giới, nhưng đối với hắn mà nói, phẳng phất như trong Hãm Thân Trận đã vượt qua trăm ngàn năm thời gian, thân thể hắn phiêu phù giữa không trung, nếu không phải Mạc Hoài Viễn cấm chế thư lâu, có thể hẳn đã bay ra ngoài.

Hắn chỉ là dùng tâm niệm để ghi nhớ cảnh giới của Cửu Trọng Thần Thiên, cũng không có bắt đầu tu luyện, nhưng do sự linh ngộ kiến thức trong cảnh giới đã làm cho hắn thoát thai hoán cốt, theo kinh nghiệm cảnh giới càng nhiều, sự biến hóa của hắn cũng càng lớn. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát canh giữ ở bên cạnh, nhìn thấy hắn thay đổi như thế, hai vị Tán Tiên lão nhân gia cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc và rung động: Tu Thần Thiên Tiến Chương thật không hổ là tu thần bảo điển, chỉ linh ngộ cảnh giới mà có thể làm cho một người tu chân thay đổi như hai người.

Ngày thứ hai, Lý Cường lại bỏ suốt một ngày thời gian rốt cuộc đã hiểu được hoàn toàn Cửu Trọng Thần Thiên hai mươi bảy cảnh giới. Hắn mở hai mắt, trong ánh mắt lóe lên kim quang sắc bén, hắn mở miệng nói câu đầu tiên làm cho cả Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều choáng váng.

129. Chương 129

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nghe được trợn mắt há hốc mồm. Mạc Hoài Viễn nói: " Ta là đại ca của người Mạc Hoài Viễn, hẳn là sư tôn người Kỳ Quân Sát. Kỳ quái, đây là chuyện gì xảy ra?"

Lý Cường cúi đầu trầm tư một lát, thì thào lầm bầm: " Thật quen thuộc a, để cho ta suy nghĩ lại..."

Kỳ Quân Sát đột nhiên hiểu được, cười khổ nói: " Cửu Trọng Thần Thiên có hai mươi bảy cảnh giới lại nằm trong Hãm Thân Trận, hẳn không nhớ được gì cũng là bình thường thôi đối với hắn mà nói, trải qua hai mươi bảy cảnh giới, tương đương trải qua cả ngàn năm, chuyện ngàn năm trước dĩ nhiên là hắn không nhớ rõ. Ai, không có nghĩ đến chuyện này a."

Lý Cường nhìn Mạc Hoài Viễn, rồi lại nhìn Kỳ Quân Sát rồi lại nhìn ngọc đồng giản trong tay, rớt cuộc, hần nở nụ cười: "Ta nhớ ra rồi, kỳ quái...năm tháng dài như vậy, rất nhiều chuyện đều cũng mơ hồ mất rồi...ai, bây giờ là lúc nào vậy?" Hần vẫn trong trạng huống mơ hồ như trước.

Mạc Hoài Viễn nói: "Người đã nhập định hai ngày!"

Lý Cường hét lớn: "Không có khả năng!" Hần phiêu nhiên đứng dậy, đột nhiên phát hiện mình có biến hóa rất lớn, đến tột cùng là biến hóa ra sao hần cũng không nói ra được. Hần thử xuất ra Hấp Tinh kiếm vụ, cùng thời gian, kim tinh lóe ra khắp phòng. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cấp tốc lui về phía sau, khiếp sợ nhìn Lý Cường, hai người bọn họ cũng cảm giác được một cỗ áp lực kỳ dị.

Lòng hiếu kỳ của Kỳ Quân Sát khởi lên, kêu lên: "Đồ nhi ngoan, đến thử xem!" Hần bắn ra một đạo thanh quang, lao thẳng qua.

Lý Cường cười thật quỷ dị, trong chớp mắt biến mất vô tung, kim tinh đầy phòng ầm ầm tán ra, kèm thêm kim tuyến nhẹ nhàng không ngừng bay tới hướng thanh quang. Kỳ Quân Sát thần sắc khê biến, quát khẽ: "Tán!" Thanh quang nhất thời hóa thành vô số những luồng sáng li ti. Rớt cuộc cũng là thủ đoạn của Tấn Tiên, Lý Cường không thể ẩn thân được nữa, Hấp Tinh kiếm lại biến hóa, gió lốc màu vàng vây quanh thân thể hần, đánh những điểm thanh quang đang bay tới văng ra.

Mạc Hoài Viễn nhìn ra công lực của Lý Cường không đủ, còn cách xa Kỳ Quân Sát khoảng cách rất lớn, nhưng hần có thể ngăn cản được công kích liên tục của Tấn Tiên, đây là một chuyện không tưởng tượng nổi. Lý Cường bị kinh lực của Kỳ Quân Sát ép tới không thở nổi, hần quát to: "Phượng Minh Cửu Thiên!" Một Hỏa Phượng Hoàng hóa hình lao ra, bay thẳng tới Kỳ Quân Sát.

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: "Thật không tưởng tượng được, đồ nhi ngoan ngày càng lợi hại a!" Hần phun ra một ngụm tiên linh khí, một đạo kiếm quang màu lam bay ra, đây là kiếm tiên do hần tu luyện từ sau khi hần tu thành Tấn Tiên mới xuất ra.

Hai tay Lý Cường khê nâng, Hỏa Phượng đã đánh sâu vào kiếm tiên. Trong lòng hần hiểu được mình vẫn không thể so được Kỳ Quân Sát, vì thể hỏa phượng biến ảo chưa được tới năm giây là đã bị kiếm tiên một kích nát bấy. Nhìn kiếm tiên đang phóng tới, hần linh cơ vừa động, cực lực hồi tưởng đến cảnh giới Tam Diệt Thiên, đột nhiên, kiếm tiên của Kỳ Quân Sát mất đi mục tiêu. Mạc Hoài Viễn lớn tiếng quát: "Hay a, không tưởng tượng nổi."

Kỳ Quân Sát thu hồi kiếm tiên, cười nói: "Cảm giác thật kỳ diệu, rõ ràng nhìn thấy hần, nhưng kiếm tiên lại tìm không được mục tiêu, a a, thật là thú vị." Thật ra Kỳ Quân Sát hạ thủ lưu tình, nếu không Lý Cường tuyệt không có khả năng sống đến bây giờ. Kỳ Quân Sát vừa thu kiếm tiên lại, Lý Cường nhất thời cảm giác cả người như nhũn ra, công lực của sư tôn thật sự là rất cao, tu vi của mình quả thật là còn kém rất xa.

Lý Cường có chút ngưng thần tập trung, một đạo tử quang hiện lên, hần lại khôi phục nguyên dạng. Kỳ Quân Sát hỏi: "Đồ nhi ngoan, người làm sao làm được, chỉ một chút đã phục hồi như cũ? Không hợp với lẽ thường."

Lý Cường cũng cảm thấy kỳ lạ, nói: "Kỳ quái, đệ tử cũng không biết chuyện gì xảy ra." Hần cảm thấy kinh lực toàn thân cực kỳ sung mãn, tựa như lúc mới từ trong Cửu Trọng Thần Thiên đi ra.

Mạc Hoài Viễn cẩn thận xem xét Lý Cường, một hồi lâu hần nói: "Kỳ lão đệ, ta nhìn không ra tu vi hần đã đến đâu rồi, người đến xem..."

Kỳ Quân Sát cẩn thận đánh giá một lượt, mím môi trầm ngâm chốc lát, lắc đầu nói: "Ta cũng nhìn không ra, có lẽ chỉ dựa vào sự linh ngộ Cửu Trọng Thần Thiên, hần đã tu hành một con đường khác, là con đường mà chúng ta không biết, thật sự là hâm mộ a."

Mạc Hoài Viễn nói: "Đây thật sự là công pháp thần kỳ, lão đệ, còn có một chút thời gian, chúng ta bắt đầu chính thức tu luyện Thiên Tiến Chương đi ta thật sự là không đợi thêm muốn biết được kết quả a."

Lý Cường lại càng hoảng sợ: "Ai, cho đệ tử nghỉ ngơi vài ngày a, luyện công không ngừng như vậy, sẽ làm một chết người đó." Hần kháng nghị nói.

Kỳ Quân Sát cũng nói: "Đồ nhi ngoan, lần này rất nhanh thôi, chỉ cần kiểm tra nên bắt đầu như thế nào là được. Chúng ta không còn thời gian nữa, ân, nếu tiên nhân biết chúng ta tu luyện Thiên Tiến Chương, sợ rằng cũng không ai sống được...Chỉ có mau nhanh tu luyện, trước khi hắc tìm được chúng ta mà vững chắc trụ cột, như vậy muốn trốn cũng có tiền vốn mà." Hắc miệng lưỡi trơn tru khuyên bảo.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn rất rõ ràng, chỉ có để cho Lý Cường tu thành Thiên Tiến Chương, ba người mới có hy vọng sống sót, hắc tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng cảm thấy xin lỗi Lý Cường.

Lý Cường thật sự không có cách nào, về mặt đau khổ nói: "Được rồi, ngàn vạn lần đừng có trải qua thêm ngàn năm, nếu không ta thật sự là nhận không ra hai người là ai nữa." Hắc bây giờ mới biết được ở trong Cửu Trọng Thần Thiên cảnh giới, thời gian cũng sẽ biến đổi không biết khi tu luyện có bị như vậy hay không nên hắc cũng có chút sợ hãi.

Kỳ Quân Sát nói: "Thường là từ Nhất Phạm Thiên tu luyện, lần này chỉ là tu luyện cảnh giới đầu tiên của Cửu Trọng Thần Thiên mà thôi, còn những cảnh giới khác đừng động. Người yên tâm, ta và Mạc huynh đã nắm chắc, người chỉ cần nhớ kỹ ba cảnh giới của Nhất Phạm Thiên là được rồi." Hắc nói xong khoanh chân ngồi xuống sau lưng Lý Cường, về mặt nghiêm túc khắp linh huyền. Mạc Hoài Viễn ngồi ở phía trước, cũng khắp linh huyền, nói: "Người đem hết những thứ lộn xộn trên người ra đi, nếu không sẽ chịu không được đâu."

Lý Cường không thể tránh được đành ngồi xuống, đưa ra thủ trục, giới chỉ, linh châu của Mị nhi, tiểu Hải yêu, Hấp Tinh kiếm giao cho Mạc Hoài Viễn, sau đó lại xuất Hỏa Tinh để cho nó bay ra một bên. Kỳ Quân Sát mở to hai mắt, than thở: "Hay thật, tất cả đều là thứ ngạc nhiên cổ quái, loại tu chân phương pháp này của người...hắc hắc ! Thật làm cho lão nhân gia mở rộng tầm mắt."

Lý Cường không để ý lời than thở của sư tôn, hắc thương cảm áp úng nói: "Hai vị lão nhân gia, ta van hai người đó, đừng làm sai là được rồi, công pháp này thật sự là rất biến thái..." Lời còn chưa nói dứt, đã bị Kỳ Quân Sát bắn ra tiên linh khí bao phủ toàn thân, hắc không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, cố gắng lĩnh ngộ cảnh giới Nhất Phạm Thiên.

Kỳ Quân Sát bắn ra tiên linh khí màu xanh, Mạc Hoài Viễn bắn ra tiên linh khí màu trắng, hai đại Tán Tiên đồng thời ra tay, cả thư lâu đều rung chuyển, nếu không phải bị cường lực cấm chế, thư lâu lập tức sợ rằng sẽ tan tành. Ba người không ai biết, một khi bắt đầu tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương, thì rất khó che giấu, đây chính là công pháp tu thần, sẽ lập tức có thiên triệu hưởng ứng.

Đầu tiên nhận ra dị biến chính là người tu chân trong Thánh Vương Phủ. Trên bầu trời đột nhiên che kín những vàng sáng dày đặc, ngay sau đó vô số đạo thất thải quang mang chiếu xuống, trong tiếng sấm long long vang lên tận mây xanh, cơ hồ tất cả người tu chân đều bay lên không trung, ngay cả Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh và cao thủ các phái đều bị kinh động.

Phó Sơn nhìn quang mang chói mắt bắn ra bốn phía từ thư lâu, kinh ngạc đến nói không ra lời. Hầu Phích Tịnh kêu lên quái dị: "Đây là chuyện gì xảy ra? Các người có ai biết không?"

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: "Có lẽ là hai vị Tán Tiên tiên bối tu luyện bảo bối gì đó, không có gì là kỳ quái đâu."

Những cao thủ đều biết Hoa Mị Nương chỉ nói vớ vẩn, tình hình thế này tuyệt đối không giống như đang tu luyện pháp bảo. Phó Sơn là đại tông sư luyện khí, hắc không tin đang tu luyện pháp bảo, nói giỡn sao, trong lịch sử tu luyện chế khí cũng chưa từng nói sẽ có thiên triệu. Hắc cũng không nói ra, trong lòng dám chắc sẽ có sự biến hóa lớn.

Dần dần, luồng sáng càng ngày càng mạnh, từ thư lâu phát ra trận trận tiếng vang cổ quái, như là tiếng rền rĩ và thổ dài, giống như nước thủy triều vọt tới. Phó Sơn kinh hãi, quát: "Cẩn thận ! Đây là Hóa Thần Xâm Âm!" Hắc xuất ra một vòng sáng năm màu, bao lại đám người xung quanh, ngay sau đó các cao thủ cũng đã xuất ra phòng hộ bảo vệ chính mình. Đã có một ít người tu chân không đỡ được mà rơi xuống mặt đất.

Trong thư lâu, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đang kêu khổ không ngừng. Lý Cường vừa mới bước chân vào tu luyện Nhất Phạm Thiên, tiên linh khí của hai người như nước sông cuộn cuộn tuôn ra. Hai người

khổ sở chống đỡ, trong nội tâm đều rõ ràng lúc này vô luận như thế nào cũng không thể buông ra, chỉ cần xông qua cửa này, sau này Lý Cường có thể tự mình tu luyện.

Lý Cường căn bản là không thể kêu khổ, tiến vào cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, bị tiên linh khí tiếp dẫn, hần bắt đầu lần đầu tiên trọng tổ toàn thân. Nguyên Anh tiêu tán đầu tiên, tâm giáp vỡ thành vô số mảnh nhỏ bay ra bên ngoài cơ thể, ngay sau đó Tử Viêm Tâm cũng bay ra ngoài. Hần hoàn toàn không cách nào khống chế, chỉ có thể kiệt lực đắm chìm trong cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, đối với hết thảy biến hóa đều không nghe không thấy.

Nhất Phạm Thiên cảnh giới là bộ phận trụ cột nhất khi tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương, cho dù là tiên nhân tu luyện cũng không dễ dàng hướng chỉ là người tu chân. Cửa này phong hiểm to lớn, không phải chuyện đùa, cũng may có hai Tán Tiên ra tay giúp đỡ, có đại lượng tiên linh khí bổ sung, Lý Cường mặc kệ bên ngoài xảy ra cái gì, thật sâu đắm chìm trong cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, đối với sự biến hóa của chính thân thể mình cũng không rõ ràng lắm.

Mạc Hoài Viễn đột nhiên phát tay, cởi cấm chế của thư lâu, thư lâu đột nhiên mất đi chống đỡ, ầm ầm nổ tạc nát bấy, cả đại địa đều cũng chấn động. Giữa không trung nhất thời hiện ra thân ảnh ba người, bầu trời chớp động bảy dải quang mang giống như mũi tên nhọn bắn thẳng vào trong cơ thể Lý Cường, liên tiếp như chuỗi xuyên nổ bạo vang vọng phía chân trời. Lý Cường không còn là hình người, hần giống như một đoàn kim quang chói mắt, ở giữa Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn, quay cuồng.

Phó Sơn vốn là người trầm ổn cũng chấn kinh toàn thân run rẩy, hần kéo Hầu Phích Tịnh, luôn miệng hỏi: " Đây là làm cái gì? Bọn họ đang làm gì?"

Hầu Phích Tịnh ngơ ngác nhìn, hần cũng không rõ là chuyện gì.

Mạc Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng nắm chặt cánh tay Hoa Mị Nương, khẩn trương đến run lên. Hoa Mị Nương luôn miệng an ủi: " Không có việc gì đâu, có hai vị Tán Tiên tiền bối ở đó, tiểu tử thúy tuyệt đối không có vấn đề gì." Nàng thật ra lại rất thanh tĩnh. Phó Sơn vì quá mức quan tâm, nghe vậy cũng trấn tĩnh lại, nói: " Ai, đây là công pháp tu luyện gì, vậy mà cũng được thiên triệu tương trợ..."

Kỳ Quân Sát dương tay xuất ra một kiện pháp bảo phòng hộ, đem ba người ẩn đi. Hần biết như thế này không thể gạt được tiên nhân kia nữa, chỉ có thể hy vọng hần chậm đuổi tới, ba người còn có thêm một chút thời gian chuẩn bị.

Thánh Vương Phủ tụ tập rất nhiều người tu chân, nếu muốn giữ bí mật thì không có khả năng. Phó Sơn sau khi tỉnh táo lại, cũng đoán được vài phần, hần lập tức chiêu tập những nhân vật đứng đầu các phái xin họ giữ bí mật, mặc dù hần biết chưa chắc có thể hữu dụng, nhưng vẫn luôn dằn dò, đồng thời đem phía trên thư lâu hóa thành cấm khu.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thay phiên cấp tiên linh khí cho Lý Cường, không lâu hai người bọn họ phát giác Lý Cường đã bắt đầu ngưng thể, tiên linh khí hấp thu càng ngày càng ít. Mạc Hoài Viễn than thở: " Hay thật, thiếu chút nữa là không chịu nổi, đây mới là tu luyện Nhất Phạm Thiên cảnh giới chứ, quả thật không thể tư nghị. Kỳ lão đệ, chúng ta đừng có mà tạo ra một tiểu quái vật thì phiền toái đó, ai, nếu xảy ra vấn đề, ta thật không biết làm sao đối mặt tiểu huynh đệ."

Kỳ Quân Sát bắn ra đạo tiên linh khí cuối cùng, nói: " Lão ca, người tu chân phải đối mặt hết thảy khó khăn, a a, đừng lo lắng, người xem hần, thần linh sơ kết a, a a, hai lão quái vật chúng ta lần này đã tạo ra một tiểu quái vật rồi."

Kim quang thu trở về, Lý Cường trần truồng lẳng không đứng thẳng, mái tóc đen dài xõa tung trên vai, trên người thỉnh thoảng lưu động vầng sáng màu vàng, một loại áp lực kỳ dị theo kim quang chuyển động tản ra, hần ngửa đầu nhắm mắt lại, hai tay đặt chéo trên ngực, bộ dáng phi thường thần thánh.

Mạc Hoài Viễn than thở: " Trời ạ ! Thật sự là hoàn mỹ. Tiên nhân kia nếu biết người tu chân tu thành Nhất Phạm Thiên, hần có phải sẽ tức chết hay không, ha ha !"

Kỳ Quân Sát lắc đầu, đắc ý vạn phần: " Chỉ cần kiên trì tu luyện, tiên nhân cũng vô dụng thôi."

Lý Cường mở mắt, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang sắc bén. Mạc Hoài Viễn trùng hợp lại đứng ngay trước người hần, bị ánh mắt hần làm cả người run lên, quát: " Hay thật, thần quang lại sắc bén đến như

thế! Lão đệ, thu nhiếp tâm thần, nghe rõ công pháp tu luyện đây.” Hắc truyền âm cấp cho Lý Cường làm sao để tu luyện. Điều này hoàn toàn bất đồng không giống pháp quyết tu luyện của người tu chân mà là công pháp tu thần, cho dù Mạc Hoài Viễn cũng chưa từng tu luyện qua.

Kỳ Quân Sát cũng chuyển tới trước mặt Lý Cường, hắc phát hiện đồ nhi ngoan của mình cũng giống như vừa thay đổi, loại uy thế mãnh liệt này như tự nhiên thoát ra, làm hắc cực độ khiếp sợ.

Lý Cường lại nhắm lại hai mắt, dựa theo công pháp Mạc Hoài Viễn truyền cho mà tu luyện.

Mạc Hoài Viễn có điều suy nghĩ, nói: ” Ta không nghĩ tới tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương lại có thiên triệu xuất hiện, như vậy chúng ta sẽ rất khó giữ bí mật, Kỳ lão đệ, bước tiếp theo chúng ta đi như thế nào? Người có nghĩ tới hay không?”

Kỳ Quân Sát cười nói: ” Không sợ hắc, bằng thực lực hai chúng ta, cho dù đánh không lại, chạy vẫn được mà. Lúc trước chúng ta lo lắng chính là tiểu tử này, hiện nhìn lại, Tu Thần Thiên Tiến Chương quả thật không giống bình thường, một khi hắc tu luyện càng sâu, có thể tránh né được sự truy kích của tiên nhân, hắc hắc, chúng ta có thể thuận lợi chuyển thế rồi.” Hắc vẫn tin tưởng mười phần.

Mạc Hoài Viễn than thở: ” Chỉ là khổ cho hắc, là hai lão già chúng ta liên lụy hắc thôi. Ai, vì chúng ta cuộc sống sau này của hắc sẽ thật khó qua.” Hắc cũng không có nghĩ đến, sau khi phá hủy Hoàn Vũ Thanh Điện đại trận lại có được ba kiện kỳ bảo, nhưng cũng làm phiền hà đến vị huynh đệ đã cứu mình, vì vậy hắc cảm thấy vô cùng áy náy.

Lý Cường đột nhiên trợn mắt nói: ” Lão ca a, đừng nói như vậy, nếu không phải như thế thì tiểu đệ đã không học được công pháp kỳ diệu như vậy. Ai yêu, sao ta lại trần truồng thế này a, thất lễ...a a, thất lễ quá.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nhin không được cười ha hả, tiểu tử này luôn có những hành động ngoài dự đoán mọi người.

Ngay sau đó lại nghe hét thảm một tiếng: ” Ô oa, đang ở không trung a, trời ạ ! Thủ trạc của ta ! Quần áo của ta !” Lý Cường không biết bên ngoài nhìn không thấy, còn tưởng mình đang trần truồng triển lãm trước mặt mọi người.

Hai lão già cười vang, vừa vỗ tay vừa cười không ngớt. Mạc Hoài Viễn đưa thủ trạc cho Lý Cường, tiểu tử này dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, động tác lanh lợi cực kỳ. Sau khi mặc chỉnh tề, Lý Cường len lén nhìn quanh, thở phào nhẹ nhõm nói: ” Hoàn hảo không ai, nếu không thật là thảm, a a, a a..”

Ba người đáp xuống mặt đất, Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Thư lâu chạy đi đâu rồi, trên mặt đất sao lại có một cái hố to?”

Kỳ Quân Sát bĩu môi nói: ” Bị người làm nổ rồi, làm đến kinh thiên động địa, hiện đang suy nghĩ làm sao dấu diễm tiên nhân kia cũng khó đây. Chúng ta phải nghĩ biện pháp nhanh một chút, ta phỏng chừng, tin tức rất nhanh sẽ truyền tới chỗ hắc đó.”

Một đám thị vệ, cung nữ và thái giám tụ tập lại, vội vã thỉnh an Lý Cường. Tổng quản cung kính nói: ” Vương gia, tiểu nhân đã quét dọn sạch sẽ An Lan Biệt Viện, thỉnh Vương gia và hai vị lão gia đến nghỉ tạm.”

Lý Cường gật đầu nói: ” Ân, đại ca, sư tôn, chúng ta đi An Lan biệt viện thương nghị thôi.”

An Lan biệt viện là một tiểu viện rất bí ẩn trong Thánh Vương Phủ, là địa phương Hầu Phích Tịnh tĩnh tu trước kia, từ khi hắc rời đi, nơi này chưa có ai ở qua. Tiểu viện không lớn, có núi giả và hồ nhỏ, trong viện có một gốc cây cổ thụ chừng mấy trăm năm, cả tiểu viện đều được bao bọc trong cây cối rậm rạp, có vẻ u tĩnh dị thường.

Chuyển qua một tòa núi giả nguy nga, chỉ thấy những dây leo lá khô vàng bám theo vách tường, trên đường nhỏ, có một cửa nhỏ hình tròn như mặt trăng, Lý Cường cũng là lần đầu tiên đến nơi đây, không khỏi khen: ” Rất thanh u an tĩnh , không tệ!”

Vách tường của tiểu viện kéo dài theo một tòa núi giả, trên đỉnh núi giả có nước chảy xuống, nước rơi chậm rãi, theo đường nhỏ phía dưới, phát ra tiếng hoa hoa nhẹ nhàng, bên cạnh tường là một tòa nghỉ chân đối

diện là một dãy phòng nhỏ. Thái giám thị nữ đang đứng dưới gốc cây hòe dọn dẹp, thu thập sạch sẽ mới cung kính lui xuống.

Lý Cường ngồi trên ghế, kiểm tra trạng huống của mình. Đầu tiên hắn phát hiện nguyên anh của mình tiêu mất, Tử Viêm Tâm cũng không có trong cơ thể, cả người như đang ở trong một thế giới rất hỗn loạn. Hắn nghi hoặc nói: " Kỳ quái, nguyên anh của ta không thấy nữa, Hỏa Tinh cũng không thu được vào cơ thể, ai, Tử Viêm Tâm ở nơi nào?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Người cho là mình vẫn còn là người tu chân hay sao? Huynh đệ, người bây giờ là tu thần a, người có thứ so với tiên linh khí của chúng ta còn lợi hại hơn, thần dịch lực. Mặc dù vừa mới bắt đầu tu luyện, nhưng sau này sẽ lợi hại không nói nổi. Tử Viêm Tâm người không dùng được nữa, đây là pháp bảo của tu chân giới, chậm sau này người sẽ cảm thấy nó kém hơn nhiều, Thái Hạo Toa bây giờ người đã có thể tu luyện rồi."

Lý Cường nghe được trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày mới nói: " Ai, vậy ta còn là người sao? Tu chân cũng đã làm cho ta cảm thấy mình không còn là người bình thường, tu thần? Ai, ta sẽ thành cái gì đây? Thật không vui chút nào."

Hai vị Tán Tiên thiếu chút nữa bị kiêu cảm khái của hắn làm cho tức chết, ngay cả tiên nhân cũng hướng tới sự tu thần, còn hắn lại nói ra vẻ khinh thường như vậy. Kỳ Quân Sát tức giận đến nhấc chân đá một cái: " Tiểu tử thú, nói lời điên cuồng! Lão nhân gia ta bận rộn cả buổi mà người dám nói hươu nói vượn ! Ta đá chết người !"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu, nói: " Đã bắt đầu tu luyện rồi, đừng không được nữa đâu, a a, người nhận mệnh đi."

Lý Cường đeo Thích Hồn Long Giới và Phật Chỉ vào, Kỳ Quân Sát vừa thấy thì la hoảng lên: " Phật chỉ! Sao người lại có Phật chỉ? Đó là Phật tông trưởng lão mới có."

Lý Cường đắc ý cười, nói: " Đệ tử không thể có hay sao? Hắc hắc, kinh hãi gì chứ."

Kỳ Quân Sát ngẫm lại cũng thấy buồn cười, mình cũng quá nhạy cảm, Lý Cường vô luận có cái gì hắn cũng đều không còn kỳ quái nữa. Hắn lấy Tử Viêm Tâm ra, nói: " Trả cho người, may mắn ta có bảo bối thuận âm, nếu không cũng không thể thu được, Thiên Hỏa bên trong thật quá bá đạo."

Lý Cường cầm lấy, mặc kệ tất cả nuốt luôn vào nhưng Tử Viêm Tâm lập tức bị một cỗ cự lực vô hình trong cơ thể đẩy ra ngoài. Hắn không thể làm gì khác hơn là thu Tử Viêm Tâm và trong tay phải, trên cánh tay lập tức hiển xuất ra một đóa hoa màu tím, nhàn nhạt thành ấn ký dưới da tay.

Hỏa Tinh từ không trung bay xuống, không kịp đợi muốn chui vào người Lý Cường, nhưng dù thế nào nó cũng thể chui tùy ý như trước kia, làm nó gấp đến độ phun ra những luồng hỏa tinh nhỏ xíu. Nó tức giận ôm lấy cánh tay Lý Cường, trong phút chốc, nó hóa thành một bao tay màu đỏ, gắt gao ôm lấy cánh tay Lý Cường. Lý Cường lấy tay sờ thử, đó là một lớp da rất mỏng lóe lên ánh sáng kim chúc nhàn nhạt, phi thường xinh đẹp.

Tiểu Hải yêu như trước đeo tại bên hông, đeo linh châu của Cổ Mị nhi lên cổ, thu thập đồ vật xong Lý Cường hỏi: " Cho ta ngọc đồng giản của Tu Thần Thiên Tiến Chương, sau này ta có thể tự mình tu luyện."

Mạc Hoài Viễn đưa cho Lý Cường một ngọc đồng giản, nói: " Đây là đã sửa sang lại, nhưng ở phía sau có những thứ ngay chúng ta cũng không hiểu, chỉ nhờ người tự mình từ từ lĩnh ngộ đi thôi. Nhớ kỹ, tu luyện không thể gấp gáp, cảnh giới không đủ ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng, nếu không dục tốc bất đạt."

Lý Cường gật đầu nói: " Lão ca yên tâm đi, đệ hiểu được mà."

Kỳ Quân Sát nói: " Có cao thủ bay tới."

Lý Cường rất tự nhiên nói: " Là Phó đại ca bọn họ tới."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người đều cả kinh, bởi vì bọn họ cũng không thể xác định người tới là ai, Lý Cường dĩ nhiên cũng có thể nói ra. Hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra mỉm cười, tu thần quả thật lợi hại không tưởng nổi, chỉ mới nhập môn tu luyện mà hiệu quả lại không bình thường.

Người tới là Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh, Cổ Kiếm Viện viện chủ Lăng Quân Nham, Hoa Mị Nương, còn có Bạch Phát Ngô Sân. Bọn họ xuống liền nhìn thấy Lý Cường, trong lòng khởi lên một ý niệm: " Lý Cường hoàn toàn không giống người quen thuộc khi trước. Lý Cường vui vẻ cười nói: " Phó địa ca, Ngô đại ca, Hầu lão ca, Lăng sư ca, Hoa đại tỷ, ha ha, các người đều đã đến rồi." Hắn lần lượt kêu tên từng người, có vẻ thật cao hứng, nhưng vô hình trung toát ra một loại uy sát khí kinh người.

Phó Sơn có chút nghi hoặc, hắn hỏi: " Lão đệ, ngươi tu luyện cái gì? Sao ta lại không nhìn ra được tu vi của ngươi."

Tinh quang trong mắt Ngô Sân đại thịnh, hắn rốt cuộc cũng là một trong bảy đại cao thủ của ngàn năm trước, kiến thức sâu rộng, hắn nhìn Lý Cường chăm chăm, trong lòng không phải kinh ngạc mà là cực độ khiếp sợ. Lý Cường bị tinh mang trong mắt hắn kích động, hai mắt đột nhiên bắn ra kim quang, Ngô Sân như trúng đòn nghiêm trọng, cuống quýt lui về phía sau, ánh mắt dù sao cũng không tránh thoát. Mạc Hoài Viễn thấy thế liền quát: " Chuyết!"

Hai người đồng thời quay đầu, Bạch Phát Ngô Sân luôn miệng hỏi: " Đây là công pháp gì? Đây là công pháp gì?" Hắn cảm thấy thật quá kinh khủng, chỉ bị tinh quang trong mắt Lý Cường bắn trúng, vậy mà cũng nổi lên ý niệm vô lực kháng cự trong đầu, điều này thật khó mà tưởng tượng.

Ngoại trừ Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không cảm thấy kỳ quái, mấy người Phó Sơn đều hoa mắt choáng váng. Hầu Phích Tịnh nói: " Lão đệ, ngươi tu luyện cái gì vậy, sao lại lợi hại như thế?"

Mạc Hoài Viễn dương tay xuất ra một vòng bảo hộ, trầm giọng nói: " Mọi người không cần ngạc nhiên, lão đệ tu luyện không phải là công pháp của tu chân giới, vì đối kháng tiên nhân, ta và Kỳ lão đệ yêu cầu hắn tu luyện, về phần tu luyện cái gì, các người không cần hỏi. Mặt khác ta hy vọng các vị không nên nhúng tay vào chuyện này, có ba người chúng ta là đủ rồi, nếu lôi kéo các người vào, thì cũng như kéo cả tu chân giới, cứ như vậy tổn thương quá lớn, ta không hy vọng tu chân giới bị đại thương nguyên khí."

Lý Cường gật đầu nói: " Phó đại ca, huynh yên tâm, đệ nắm chắc có thể đối kháng tiên nhân, nhưng cũng nhờ mọi người giúp ta một tay..."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cùng kêu: " Ngươi..."

Lý Cường khoát tay nói: " Nghe ta nói xong."

Phó Sơn nói: " Lão đệ, ngươi nói đi, vô luận là cái gì ta cũng giúp ngươi." Những người khác cũng đều gật đầu.

Lý Cường nói: " Thiên Thần Chi Nộ sắp xuất thế, bất luận ai được cũng không sao, nhưng không thể để cho tiên nhân kia có được, dù thế nào cũng phải đảo loạn hắn, tuyệt đối không để cho thần khí rơi vào tay hắn. Nếu không sau này chúng ta sẽ rất khó khăn. Còn có, bằng hữu của Phó đại ca nhiều, xin giúp đệ ban ra một lời đồn..."

Hoa Mị Nương ngạc nhiên chen lời: " Lời đồn? Là lời đồn gì cần truyền ra?"

Lý Cường nói: " Thứ nhất, bảo vật của Tinh Cung là bị cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh lấy được, thứ hai, bảo vật của Tinh Cung là bị một tiên nhân không biết tên lấy được, thứ ba, bảo vật của Tinh Cung là bị một Tán Tiên lấy được. Mặt khác đem việc tiên nhân lưu lại trên thế giới này tán phát ra ngoài, ta nghĩ muốn tu chân giới hỗn loạn một trận, hắc hắc, như vậy chúng ta có thể tranh thủ thời gian đó, đơn giản một câu nói, thừa nước đục thả câu, để đến khi tiên nhân kia rõ ràng tình huống thì chúng ta đã không còn sợ hắn nữa."

Kỳ Quân Sát ủng hộ: " Tốt ! Thừa nước đục thả câu, không tệ, như vậy chúng ta có thể tranh thủ được thời gian."

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: " Tiểu tử thú vị, ngươi thật狡 hoạt, nhiều trò không ít."

Lý Cường cười nói: " Có thể đầu trí sẽ không đầu lực, hắc hắc, chờ chúng ta đi tới đó, các người từ một nơi bí mật gần đó giúp ta, chỉ cần tán ra tin tức sai lầm, hắn là tiên nhân, ta cũng làm cho hắn phải chạy gãy chân."

Bạch Phát Ngô Sơn than thở: " Nhìn không ra người còn có thể trên người như vậy. Không tệ, một khi tiên nhân biết được là người bày trò, nhất định trăm phương ngàn kế tìm các người, lúc này chơi hẩn như vậy so với đánh nhau càng hữu dụng."

Phó Sơn còn có nghi vấn: " Lão đệ, dựa vào cái gì đấu với tiên nhân? Ta thật sự là lo lắng a."

Lý Cường lặng lẽ truyền âm nói: " Phó đại ca, đệ học chính là Tu Thần Thiên Tiến Chương!"

Phó Sơn mở to miệng không khép lại được, tu chân giới biết Tu Thần Thiên Tiến Chương cũng không nhiều, kiến thức của Phó Sơn quảng bác, từng nghe nói qua một chút. Hẩn biết tại sao tiên nhân kia không chịu từ bỏ ý đồ, một hồi lâu hẩn nói: " Được, chúng ta sẽ cùng tiên nhân ám đấu!"

130. Chương 130

Đã vào mùa đông, Thấp Lãng hoang sơn càng hoang vu, trăm dặm chung quanh những trấn nhỏ thôn trang cư dân đều đã di dời, mà trong hoang sơn lại có vô số người tu chân đang ẩn phục, trên không trung thỉnh thoảng lại có luồng kiếm quang xẹt qua. Trong vòng trăm dặm nơi hoang sơn này có thể nói là đầm rồng hang hổ, nguy cơ bốn phía, sát khí ẩn núp.

Cảnh Phong đã tới đây hơn một tháng, hẩn một mình chạy tới lui thật lâu cũng không có phát hiện dấu hiệu thần khí xuất thế nhưng lại không ngừng nhìn thấy tung tích của người tu chân, lại không có lý do để lên đánh nhau với họ, làm hẩn cực kỳ khó chịu, không chỗ phát tiết, chỉ có trong lòng chửi mắng Kỳ Quân Sát không ngừng.

Một ngày, Cảnh Phong đang trong lúc nhàm chán lại phát hiện một gốc cây cổ thụ thật lớn, trên cây còn có không ít trái cây màu nâu cỡ nắm tay. Hẩn thật sự là tâm tình không tốt, liền bay lên trên cây, tìm một chỗ nhánh cây lớn nằm xuống, bắn ra một cỗ chân nguyên lực làm rơi quả cây, thu vào tay, cảm thấy mùi vị không tệ, liền tục ăn thêm một lát thì cảm thấy đã đủ, hai tay kê dưới gáy, nhàn nhàn ngắm cảnh trời mây, cảm thấy trầm tĩnh lại.

Có hai đạo kiếm quang ở cách đó không xa hạ xuống, chỉ nghe thanh âm của một nam nhân: " Thanh tỷ, nơi này hẩn là Thấp Lãng hoang sơn thì phải."

Một giọng nữ đáp: " Ban Đồng đệ, còn ở phía trước một chút. Lần trước trong tộc có người đến kiểm tra qua, nơi này có ẩn kỹ của chúng ta nè."

Cảnh Phong nhất thời nhàm chán, liền lặng lẽ theo phía sau, muốn nghe một chút tin tức.

Cảnh Phong không biết trong hai người vừa tới này, có một người là bằng hữu của Lý Cường- người tu chân của Tàn tộc Tàn Ban Đồng. Còn người kia là người chị trong tộc tên Tàn Phi Thanh. Bởi vì Tàn Ban Đồng là người đầu tiên đem tin tức Thiên Thần Chi Nộ báo về gia tộc, bởi vậy được ban thưởng trong tộc, để hẩn tu luyện công pháp nổi danh nhất trong tộc, vì thế hẩn bề quan tám năm, xuất quan thì công lực tiến nhanh, trở thành hậu bối đệ nhất đầu tiên trong Tàn tộc. Lần này hẩn cùng người chị trong tộc cùng nhau đến thám thính tin tức, đối với Thiên Thần Chi Nộ, trưởng lão cao thủ trong Tàn tộc cũng không có nghĩ tới, vì biết không có khả năng đạt được.

Tàn Ban Đồng nói: " Thanh tỷ, một khi tình huống không đúng, tỷ đi về tộc trước đi. Ai, không biết Thiên Thần Chi Nộ xuất thế sẽ gây ra bao nhiêu rối loạn, nếu lục địa bị hủy diệt, Tàn tộc chúng ta cũng rất khó đặt chân nơi này nữa."

Tàn Phi Thanh mặc trang phục màu trắng không giống như nữ tu chân bình thường, nàng lớn lên lại không xinh đẹp, da tay đen, gương mặt còn có chút chấm đỏ, nhưng vẻ mặt lại tràn ngập tự tin và kiêu hãnh. Nàng mỉm cười: " Ban Đồng đệ, không có gì là không tưởng tượng nổi, cùng lắm thì chúng ta đi Phong Duyên Tinh, Thát Hán trưởng lão đã tìm được một địa phương tại Phong Duyên Tinh đủ cho Tàn tộc chúng ta dời đến. Tiểu tử người, bình thường trời không sợ đất không sợ, lần này sao lại sợ hãi như vậy?"

Tàn Ban Đồng than thở: " Người tu chân chúng ta thì không sợ, thương cảm chính là ba quốc gia của lục địa này, nhiều người như vậy gặp phải đại kiếp như thế, ta không đành lòng a."

Trong lòng Cảnh Phong rất là kinh ngạc, nghĩ không ra tiểu tử này lại tốt bụng như vậy, thật sự là ngoài tưởng tượng. Hắn thu hồi ý niệm khiêu khích trong đầu, có ý nghĩ kết giao, ha ha cười to vỗ tay nói: " Hay, tiểu tử này thật không tệ a!"

Tần Ban Đồng và Tần Phi Thanh lại càng hoảng sợ, hai người không hẹn mà cùng phun ra phi kiếm. Nói giỡn sao, trên đỉnh đầu có người mà hai người không hề phát hiện, người này cũng thật là đáng sợ. Cảnh Phong sửa sang lại quần áo, lắc đầu từ trên cây phi xuống, cười nói: " Tiểu bằng hữu, đừng động đao kiếm, ta không có ác ý gì, a a, kết bạn đi nhé."

Ai ngờ Tần Ban Đồng cũng là một người thích đánh nhau, chỉ nghe hắn quát to một tiếng: " Đánh trước một trận, rồi hãy nói!"

Tần Phi Thanh vọt qua một bên, cười nói: " Cần thận một chút, đừng đùa quá đáng đó." Nàng cũng không trách hắn làm thế.

Cảnh Phong kích động đến luôn miệng kêu hay, hắn ở trong hoang sơn này mấy ngày thiếu chút nữa là buồn chán đến chết, tiểu tử này thật là hợp với tâm ý của mình. Hắn bắn ra phi kiếm, nói: " Tiểu tử, mặc chiến giáp vào!" Phi kiếm của hắn vừa ra, Tần Ban Đồng và Tần Phi Thanh đều cả kinh, biết gặp phải cao thủ không tưởng tượng nổi. Tần Phi Thanh kêu lên: " Ban Đồng mặc chiến giáp vào!"

Tần Ban Đồng dương tay mặc chiến giáp, phi kiếm tuôn ra một chuỗi hoa lửa cấp tốc bắn về phía Cảnh Phong.

Cảnh Phong cố tình đùa giỡn, hắn vây quanh Tần Ban Đồng, phi kiếm cũng không công kích, hắn biết Tần Ban Đồng không chịu đựng nổi. Tần Phi Thanh nhìn thấy không hay, lão gia tử đầu tóc rối bời này thật sự là lợi hại, nàng kêu lên: " Tính cho ta một phần!" Phi kiếm nàng cũng đã công tới.

Cảnh Phong cười to: " Được a, tiểu nha đầu không cần giữ lại, cố gắng lên nga!" Nghe thấy lời này da đầu cả hai người tê dại, lão gia tử này cũng thật quá cuồng vọng đi thôi.

Cảnh Phong đột nhiên tiến tới sát Tần Ban Đồng, ở trên đầu hắn sờ một cái, không đợi phi kiếm của hắn bay lại, lại vọt tới trước mặt Tần Phi Thanh quát: " Cần thận!" Sau đó lại vọt qua một bên, hắc hắc cười nói: " Có pháp bảo gì cứ đem ra đi, đừng che giấu nhé!"

Tần Ban Đồng đột nhiên thu hồi phi kiếm, quát to: " Dừng tay! Không đánh! Không đánh!"

Cảnh Phong hưng phấn nói: " Không vui! Sao lại không đánh? Ai, đánh thêm lát nữa đi, phong tử còn chưa đánh sảng khoái mà. Hai người yên tâm, lão phong tử tuyệt đối sẽ không làm thương tổn các người đâu, có được chưa?" Ngữ khí của hắn giống như là một tiểu hài tử đang xin một món đồ chơi mình rất yêu thích.

Tần Phi Thanh cũng thu hồi phi kiếm, nói: " Tiền bối, hai tỷ đệ chúng ta kém tiền bối rất nhiều, đừng đánh nữa."

Con người Tần Ban Đồng xoay chuyển, hỏi: " Tiền bối cũng vì Thiên Thần Chi Nộ mà tới sao?"

Cảnh Phong cuống quýt lắc đầu, nhếch miệng nói: " Vật đó thì ta thu không được đâu, hắc hắc, ta chỉ đến xem náo nhiệt, thuận tiện tìm người đánh nhau, đấu chút thôi."

Tần Ban Đồng nghe vậy cảm thấy người này thật là hợp khẩu vị của mình, cũng cười nói: " Chúng ta cũng đến xem xét thôi. Ta là Tần tộc Tần Ban Đồng, đây là tỷ của ta Tần Phi Thanh. Tiền bối họ gì? Là từ Phong Duyên Tinh tới sao?"

Cảnh Phong muốn kết giao với hắn, nói: " Ta là Cảnh Phong của Thiên Lại Thành, từ Thản Bang Tinh đến."

Tần Ban Đồng kêu lên: " Thản Bang Tinh? Ai nha, ta có một bằng hữu cũng đi Thản Bang Tinh a, hắn gọi Lý Cường, người có biết hắn không?" Sau khi hắn xuất quan mới biết Lý Cường bị bắt tới Thản Bang Tinh, trong lòng vẫn luôn nhớ tới hắn, cảm thấy mình không có xuất lực giúp đỡ, biết được Cảnh Phong từ Thản Bang Tinh tới, nhìn không được lập tức hỏi.

Cảnh Phong cười to: " Ha ha, người nói chính là tiểu phong tử, ha ha, biết chứ! Biết chứ! Nghĩ không ra người cũng là bằng hữu của hần, hần bây giờ ở Cổ Tổng quốc, tiểu tử này rất lợi hại đó, ha ha!"

Tần Ban Đồng kinh ngạc nói: " Tiểu phong tử? Tiền bối, người gọi hần là tiểu phong tử, ta không có nghe lộn chứ? Hần khỏe không?"

Cảnh Phong nói: " Đúng vậy, hần đánh nhau so với ta còn muốn điên cuồng hơn, ngay cả ta cũng sợ hần...hần cũng sẽ lập tức đến Tháp Lăng hoang sơn này thôi." Hần nói thật lòng, bất luận là ở Trần Huyền Tháp hay ở Phật tông phế khu, biểu hiện điên cuồng của Lý Cường cũng làm cho hần than thở không bằng.

Tần Ban Đồng kinh ngạc vạn phần, hần biết tu vi tu chân của Lý Cường, không nghĩ hần lại tiến bộ cực nhanh như thế. Cảnh Phong vừa rồi biểu hiện ra thực lực hần đã nhìn thấy, ngay chính trưởng lão Tần tộc cũng so không được, mà Cảnh Phong lại nói sợ Lý Cường, quả thật là không thể tư nghị. Tần Ban Đồng nói: " Thật tốt quá, hần tới một mình sao?"

Cảnh Phong lắc đầu nói: " Người nhiều lắm, có hơn một ngàn người tu chân, Phong Duyên Tinh các đại môn phái đều có cao thủ tới." Hần giới thiệu đơn giản về tình huống tại Cổ Tổng quốc, Tần Ban Đồng và Tần Phi Thanh đều kinh hãi. Tần Ban Đồng vừa nghe nói Hoa Mị Nương cũng đến, sắc mặt nhất thời có chút mất tự nhiên, hần sợ nhất là Hoa đại tỷ này, khi mình ở bên người nàng thì chỉ giống như một đứa cháu, rút tay rút chân không biết nên làm sao.

Tần Ban Đồng bởi vì thấy Cảnh Phong quen Lý Cường nên cũng thân cận với hần rất nhiều, hần nói: " Xem ra cả tu chân giới đều bị kinh động, Thanh tỷ, chúng ta chờ thêm một chút, có lẽ Thiên Thần Chi Nộ sẽ lập tức xuất thế thôi."

Thần sắc của Cảnh Phong đột nhiên biến đổi, quát: " Đi ra ! Quý quý quái quái!" Hần chuyển người che trước người Tần Ban Đồng tỷ đệ, phi kiếm xuất ra bảo vệ ba người.

Chung quanh hi hi ha ha một mảnh ồn ào, có người nói: " Tên cao thủ đầu to này, đừng có khinh thường hần đó." Chỉ thấy có năm, sáu người tu chân xuất hiện phía sau tảng đá nơi gốc cổ thụ. Tần Ban Đồng quát: " Là người của Tiềm Kiệt Tinh!" Tỷ đệ hai người lập tức phun ra phi kiếm, Tần Ban Đồng xuất ra pháp bảo của hần.

Cảnh Phong vui đến không nhịn được, nói: " Bọn họ là người của Tiềm Kiệt Tinh? Ha ha ! Ha ha ha! Sảng khoái a!" Hần đã giao thủ cùng người của Tiềm Kiệt Tinh ở Hắc Thủy Đảo, biết có thể thoải mái đánh một trận, làm sao mà hần không thích.

Cảnh Phong kêu lên: " Tần lão đệ, hai người các ngươi không cho nhúng tay, ở một bên mà nhìn cho ta, hắc hắc, xem ta đây!" Phi kiếm giống như một đám hắc ngư du động, tụ tán bắn về phía mấy người kia.

Ai cũng không nghĩ đến Cảnh Phong lại đột nhiên ra tay, mấy người tu chân kia luống cuống tay chân tản ra chung quanh, trong đó có một người mặc chiến giáp màu xanh thân hình gầy nhỏ dương tay xuất ra ba khóa âm lôi, hét lớn một tiếng: " Xem pháp bảo!"

Cảnh Phong rất nhanh kháp linh huyền, cũng quát to: " Tiềm bạo!"

Tiềm bạo là thủ pháp Cảnh Phong ngộ ra trong Oan Hồn Hải, ở trên mặt đất thì còn thiếu chút uy lực nhưng bởi vì chủ động phát ra nên cảm giác hoàn toàn khác hần. Hoang địa trước người hần giống như đang ẩn chứa lượng lớn thuốc nổ, theo tiếng hét lớn của hần, oanh oanh long long nổ mạnh, cơ hồ đồng thời dẫn động âm lôi của đối thủ, một tiếng nổ sét đánh, bụi mù cuộn cuộn nổi lên tận trời, vô số những hòn đá vỡ tan thành mảnh vụn. Cảnh Phong cảm đầu phóng qua, trong miệng còn kêu loạn: " Ha ha ! Sảng a !"

" Oanh!" Một tiếng nổ, hần tử gầy nhỏ kia bị Cảnh Phong cho tiềm bạo ở trên không trung bay loạn.

Vì thế Tháp Lăng hoang sơn vốn đang yên tĩnh bị đánh vỡ hoàn toàn. Cơ hồ đồng thời, xa xa cũng truyền đến tiếng sấm mơ hồ, không biết là ai cũng bắt đầu ra tay tranh đấu.

Mấy người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh không nghĩ tới thực lực của Cảnh Phong lại cường hãn như thế, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

Tần Ban Đồng không thể kìm được nữa, hét lớn: " Lưu lại một người cho ta!" Pháp bảo trong tay đột nhiên bắn ra một chuỗi quang cầu màu trắng, hần vũ động phi kiếm vọt qua, Tần Phi Thanh lại rất ổn trọng, chỉ

ở một bên chờ đợi, cũng không gia nhập vào, trong tay nàng cầm một tiểu phi xoa lóe ra quang mang màu xanh nhàn nhạt.

Cảnh Phong hưng phấn mặc vào chiến giáp, thuận tay bỏ một vật màu vàng vào trong miệng, phi kiếm bức tới một người khác, chỉ nghe hán tử gầy nhỏ kia quát to: "Liên thủ giết chết hần!" Cách đó không xa bay tới vài đạo kiếm quang, cùng thời gian, đối thủ tụ tập bảy, tám người đồng thời tấn công Cảnh Phong.

Tần Ban Đồng vội vàng vọt đến một bên, dùng pháp bảo quấy nhiễu đám người tu chân này. Thực lực của hần kém một chút, không dám đánh không kiêng kỵ như Cảnh Phong. Chiếc còi trong miệng Cảnh Phong đột nhiên vang lên, phối hợp với uy lực của phi kiếm đột nhiên tăng mạnh, chấn âm cơ hồ giữ chặt đối phương, thân hình mấy người tu chân đang vây quanh cơ hồ chậm lại. Tần Phi Thanh canh giữ ở một bên, không khỏi mừng rỡ, phi xoa trên tay bay ra, một hoa lửa màu xanh bắn vào trong đám người, nàng yêu kiều quát: "Xoa!" Đinh đinh đương đương một trận thanh thúy, phi xoa đánh bay hai người tu chân. Tần Ban Đồng cũng đục nước béo cò, bạch quang bắn ra hất văng một người tu chân khác. Phi kiếm của Cảnh Phong trực tiếp xé rách chiến giáp của hán tử gầy nhỏ kia.

Lại một âm thanh chói tai vang lên, mặt đất cũng theo thanh âm này kịch liệt rung động dữ dội. Trong lòng Cảnh Phong kỳ quái: Cái gì đây? Ta không có lợi hại như vậy a.

Tần Ban Đồng sắc mặt đại biến: "Thiên Thần Chi Nộ xuất thế!"

Đại địa liên tục chấn chiến, Cảnh Phong cảm giác không hay, kéo Tần Ban Đồng tỷ đệ lui nhanh về phía sau, đám người tu chân của Tiềm Kiệt Tih cũng lui theo hướng bên kia. Cây cối khắp núi non trong chấn động kịch liệt phát ra âm thanh rin rít, đám dã thú khắp núi và trong rừng chạy tán loạn, cây cối trong rừng tung bay lên, phát ra tiếng kêu ầm ầm nứt vỡ.

Theo chấn động ngày càng tăng lên, từ trong hoang sơn núi non bay ra vô số kiếm quang. Tần Ban Đồng cả kinh nói: "Oa nha, nhiều người tu chân như vậy..."

Cảnh Phong quát: "Chúng ta bay lên trên!" Ba người cấp tốc bay lên không.

Tần Phi Thanh dịu dàng nói: "Các người xem! Trời ạ, thật là tráng quan a!"

Tần Ban Đồng kích động đến tay chân cũng đều tê dại, hần hưng phấn kêu lên: "Thật sự là không tưởng tượng nổi a, đời này của ta cũng chưa có gặp qua, nhiều người tu chân như vậy, quả thật là không thể tư nghị."

Chỉ thấy phía chân trời một biển kiếm quang mưa gió đầy trời, từ bốn phương tám hướng vọt tới vô số kiếm quang, nhiều vô số kể, mơ hồ chia làm hai đại phái, cấp tốc hướng trung gian tụ tập lại. Cảnh Phong than thở: "Sợ rằng đây cũng là đại hội người tu chân tụ tập ngàn năm khó gặp a, cũng chỉ có thần khí xuất thế mới có thể làm cho cả tu chân giới điên cuồng, chúng ta đi!" Ba người bay vọt lên trước.

Người tu chân trên bầu trời phỏng chừng có tới sáu, bảy ngàn người, Phó Sơn suất lĩnh cao thủ Phong Duyên Tinh đứng một bên có khoảng hơn hai ngàn người, bên kia Bách Hoàng lão nhân suất lĩnh cao thủ Tiềm Kiệt Tinh cũng cỡ hơn hai ngàn người. Hai đám người ở trên không trung gặp nhau, không hẹn mà cùng ngừng lại. Hai bên đều tự bay ra mấy đại cao thủ.

Tần Ban Đồng nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ là ai? Là cao thủ Phong Duyên Tinh hay sao? Ai, ta nhìn thấy Lý Cường rồi!"

Cảnh Phong nói: "Bên này là người tu chân của Phong Duyên Tinh, đầu lĩnh chính là Phó lão gia tử. Người xem người kia, đứng ở phía sau tiểu phong tử chính là sư tôn của hần Kỳ Quân Sát, người kia còn lợi hại hơn, là đại ca hần Mạc Hoài Viễn, hai người này đều là Tán Tiên..."

Tần Ban Đồng sợ đến cả người run lên, lẩm bẩm nói: "Tán Tiên? Thật sự có Tán Tiên...Trời ạ, sư tôn của Lý Cường là Tán Tiên..."

Tần Phi Thanh cười trêu nói: "Tán Tiên làm người sợ như vậy, chuyện ngạc nhiên cổ quái của tu chân giới có quá nhiều, đâu cần kinh hãi quái dị như thế chứ." Trong lòng nàng mặc dù giật mình, nhưng nói chuyện vẫn không kiêng kỵ chút nào. Sắc mặt Tần Ban Đồng ửng đỏ, hần biết mình vừa rồi đã thất thố.

Bên Phó Sơn đi ra mười mấy người tu chân, ngoại trừ Phó Sơn, Hầu Phích Tĩnh, Ngô Sân, Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn, Hoa Mị Nương còn có Lý Cường, ngoài ra còn có những nhân vật đứng đầu của Hải Viên Hiên, Tuệ Hành Cung, Liệt Hỏa Viêm Điện, Ẩn Lôi Các, Cổ Kiếm Viện và Mạc Kim Sam Bảo, trong đó nhất đại tông sư Minh Huyền của Hải Viên Hiên đã tu nhập Đại Thừa kỳ cao thủ.

Bách Hoàng lão nhân cũng suất lĩnh thuộc hạ bay đến đối diện Phó Sơn.

Lý Cường đối với Bách Hoàng lão nhân vẫn rất tò mò, biết người này lợi hại không tưởng tượng nổi.

Bách Hoàng lão nhân nhìn qua cũng không già một chút nào, gương mặt hắc rất kỳ lạ, trán rất cao, mắt lại rất sâu, hai gò má lại cao ngất, môi rất mỏng, mái tóc rất hiếm thấy, một nửa là màu trắng, một nửa lại màu vàng xõa dài xuống đến hông, mặc một kiện trường bào màu đen rộng thùng thình, hai tay giấu vào trong tay áo, khí phái một đại tông sư cũng tự nhiên toát ra. Lý Cường âm thầm giật mình, hắc không nghĩ khí chất của Bách Hoàng lão nhân lại đặc biệt như thế, so sánh với Phó Sơn cũng tuyệt đối không kém.

Phía sau Bách Hoàng lão nhân cũng theo sát mười mấy người tu chân, đều là cao thủ lợi hại nhất Tiềm Kiệt Tinh.

Mạc Hoài Viễn nhỏ giọng nói: " Kỳ lão đệ, người xem người mặc áo lam kia, hắc cũng là Tán Tiên!"

Kỳ Quân Sát hắc hắc cười nói: " Chỉ có một mình hắc thì thực lực bọn họ không đủ."

Lý Cường cũng nói: " Ta không có phát hiện người của Vân Tiêu Thánh Thành, kỳ quái, không hề phát hiện được chút nào."

Mạc Hoài Viễn nói: " Nếu có tiên nhân giúp bọn hắc ẩn tích, thì rất khó phát hiện."

Ánh mắt Bách Hoàng lão nhân đảo qua mấy người Phó Sơn, trong lòng có chút sửng sốt, nghĩ thầm: " Hay thật, mặt mũi của Phó Sơn cũng ghê gớm, vậy mà cũng tìm được cao thủ nổi danh tại tu chân giới. Mẹ kiếp, lần này phải cẩn thận một chút, làm không tốt thì có hại, may là ta đã mời được Tán Tiên Ngân Bồ Di, nếu không là thảm rồi." Trong lòng hắc còn đang cấp tốc tính toán thì Tán Tiên mặc áo xanh truyền âm nói: " Lão đệ, đối phương có hai Tán Tiên!"

Trong mắt Bách Hoàng lão nhân hiện lên một tia tinh mang, trên mặt không chút phản ứng, chỉ gật nhẹ đầu.

Phó Sơn ha ha cười to, nói: " Hoàng đại tiên, đã lâu rồi, xem ra trận quyết đấu tại Ba Đạt Tinh không cần, ha ha, thời gian mặc dù xê xích một chút, nhưng lần này lại có rất nhiều cao thủ tham gia, coi như là một chuyện lớn của tu chân giới."

Tại tu chân giới dám gọi Bách Hoàng lão nhân là Hoàng đại tiên không có mấy người, người tu chân bình thường vẫn luôn gọi hắc là lão thần tiên.

Tiềm Kiệt Tinh của Bách Hoàng lão nhân không giống Phong Duyên Tinh, không có nhiều môn phái tu chân như vậy, phạm những ai đến gia nhập Tiềm Kiệt Tinh, hoặc người tu chân bị trục xuất tu chân giới, chỉ cần gia nhập Tiềm Kiệt Tinh, thì phải phục tùng Bách Hoàng lão nhân, nếu không thì coi như chết chắc. Không có một môn phái nào dám một mình khiêu chiến Tiềm Kiệt Tinh, đương nhiên người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh cũng không dám đến Phong Duyên Tinh khiêu khích, bởi vậy địa vị của Bách Hoàng lão nhân ở tu chân giới cũng rất đặc thù. Cũng chỉ có đại tông sư như Phó Sơn mới dám nói chuyện với hắc như vậy.

Trong lòng Bách Hoàng lão nhân âm thầm kêu khổ, hắc có chút không rõ sự thâm sâu của Phó Sơn, không biết sao hắc có thể mời tới hai Tán Tiên, vậy còn đánh cái gì? Gương mặt hắc giãn ra, mỉm cười: " Thanh Phong chân nhân, thần khí sắp xuất thế, nếu bây giờ đánh nhau...a a, sợ rằng lục địa này cũng xong đời. Ta thì không sao cả, có tạo nghiệt hay không ta cũng không sợ, vận mệnh của ta cũng thoát không khỏi thiên ý a! Còn người muốn đánh thế nào, Bách Hoàng ta nhất định phụng bồi." Ngực khí của hắc cường ngạnh cực kỳ.

Lý Cường âm thầm buồn cười, cách nói hư trương thanh thế này hắc trước kia còn làm nhiều hơn, hắc vừa nghe đã biết trong lòng Bách Hoàng lão nhân có vấn đề. Nếu hắc không phải đang khiếp đảm, hắc nhất định sẽ không nhắc đến chuyện lục địa sẽ bị hủy diệt. Bây giờ Lý Cường không lo lắng mấy người Bách

Hoàng lão nhân, hấn lo lắng chính là tiên nhân của Vân Tiêu Thánh Thành, đến bây giờ cũng không rõ ràng tình huống của bọn họ, trong lòng không khỏi có sự thắc thỏm bất an.

Phó Sơn nói: "Hoàng đại tiên có khí phách lớn, nếu là vì tranh đoạt thần khí, lúc này mà đánh cho người chết ta sống, đợi lát nữa khi thần khí xuất thế thì mọi người cũng đã bị kiệt sức rồi, thần khí sẽ dễ dàng thuộc về người khác..."

Bách Hoàng lão nhân nghe thì hiểu ngay, đây là muốn nói trước tiên dùng bản lãnh tranh thần khí, sau đó mới đấu với nhau. Phó Sơn nói vậy hợp với tâm ý của hấn, chỉ là trong nội tâm hấn vẫn có chút không rõ vì sao Phó Sơn chiếm ưu thế như vậy mà lại đưa ra đề nghị như thế, nghĩ tới nghĩ lui cũng đành phải nghe theo.

Chỉ có Phó Sơn và một ít người biết có tiên nhân đang ở một bên giám thị, trận này thật không đánh được, nếu đánh sẽ làm cho cục diện rối loạn, vậy thì dân chúng của lục địa thật là xui xẻo rồi.

Bách Hoàng lão nhân cũng là một nhân vật phóng khoáng, hấn sẵn khoái nói: "Được! Phó Sùng Bích không hổ là một đại tông sư của Phong Duyên Tinh, lòng dạ rộng rãi, thật không tưởng nổi. Hắc hắc, Bách Hoàng ta rất bội phục. Được, cứ định như vậy đi, bất kể là người hay ta có một bên có được thần khí, sau này sẽ định thời gian quyết đấu, hôm nay ở chỗ này song phương không được tranh giành!"

Lý Cường đột nhiên chen lời nói: "Như vậy còn chưa đủ!"

Thanh âm của hấn giống như tiếng sét nơi chân trời, oanh oanh long long chấn động lòng người, "không đủ" "không đủ" vang lên. Trong lòng hấn cả kinh, biết mình trong lúc vô ý đã dùng tới thần dịch lực. Hấn đã có thói quen dùng âm luật của Thiên Lại Thành, trước kia là dùng chân nguyên lực phát ra, lần này hấn đã quên mất bản thân đã không còn chân nguyên lực, hấn dùng chính là thần dịch lực chưa ai thấy qua, nghĩ không ra lại kinh người như thế.

Đừng nói là Bách Hoàng lão nhân cảm thấy khiếp sợ, mà ngay cả Tán Tiên Ngân Bồ Di ở phía sau hấn cũng chấn động, hấn nghe ra sự lợi hại của thanh âm này, rõ ràng người tu chân không thể phát ra được, hấn lại nhìn không ra được sự sâu cạn của Lý Cường. Bách Hoàng lão nhân nhàn nhạt hỏi: "Người là ai?"

Thần thái Lý Cường thần nhiên đáp: "Ta là Lý Cường."

Về mặt của Bách Hoàng lão nhân khê động, hấn biết Lý Cường là huynh đệ của Phó Sơn, lại không nghĩ rằng Lý Cường mà cũng có được công lực cao thâm không lường như vậy. Hấn nói: "Nga, nguyên lai là...Hỗn Thế Ma Vương đó sao? Được, người nói cái gì không đủ?"

Người tu chân hai bên đều cũng choáng váng, Bách Hoàng lão nhân lại cũng gọi Lý Cường là Hỗn Thế Ma Vương, quả thật làm cho người ta khó có thể tin. Càng làm cho kẻ khác kỳ quái chính là Bách Hoàng lão nhân vốn rất ít nói chuyện cùng người khác nhưng khẩu khí nói với Lý Cường lại rất khách khí, điều này làm cho tất cả người tu chân cảm thấy không thể tư nghị.

Xước hào Hỗn Thế Ma Vương này là do Tử Tiên Vương nói lại cho Bách Hoàng lão nhân, nguyên lai Lý Cường hay nói giỡn, do Bách Hoàng lão nhân nói ra, ý tứ lại hoàn toàn khác hấn, người tu chân của tu chân giới từ nay về sau đều cũng biết Lý Cường là Hỗn Thế Ma Vương. Phó Sơn lắc đầu mỉm cười, tiểu đệ này của hấn mỗi lần làm việc đều ngoài dự đoán mọi người, không nghĩ tới lần này hấn lại có một xước hào như vậy.

Lý Cường nói: "Nếu thần khí xuất thế, mọi người cùng ùa lên, muốn không đánh nhau thì cũng khó..."

Tư Đồ Ung đang đứng phía sau Bách Hoàng lão nhân, nhìn thấy Lý Cường đi ra thì trong lòng nhất thời bốc lên lửa giận, quát to: "Nói hươu nói vượn! Người dựa vào cái gì nói như vậy..."

Lý Cường cười nói: "Lão tử đang nói chuyện với lão đại của người, người chen miệng vào làm gì? Tên này thật không hiểu quy củ! Ai, ta nói Hoàng đại tiên a, người phải quản lại thuộc hạ này của người đó."

Bách Hoàng lão nhân bị Lý Cường nói đến sững sốt, cho tới bây giờ không có ai dám ở trước mặt hấn nói chuyện như vậy, hấn nhất thời sững sờ ở không trung. Tư Đồ Ung bị tức giận đến muốn chết ngất, dương tay đánh ra Toái Hồn Kim Chỉ, lao thẳng tới Lý Cường.

Lý Cường lạnh lùng cười, hắn còn không rõ, mình tu luyện thần dịch lực tới hôm nay có bao nhiêu uy lực, nhìn không được ngưng khởi công lực toàn thân, vô cùng đơn giản lãng không xuất ra một quyền, một đoàn kim quang rời tay ra, kim quang bay ra bám theo tiếng huýt gió sắc bén chói tai. Ngay cả Bách Hoàng lão nhân cũng giật mình, đây là thứ gì vậy?

Toái Hồn Kim Chỉ còn chưa chạm trúng kim quang, đã bị ép tiêu tán tại không trung. Tư Đồ Ung quả thật không dám tin tưởng vào mắt mình, hắn quát to: "Chuyết!" Phi kiếm bay ra, vô số phi luân xoay tròn rất nhanh phóng tới.

Lý Cường tinh thần đại chấn, cũng hét lớn một tiếng: "Sát!" Một luồng kiếm quang như sương khói ồ ạt xuất ra, đoàn kim quang nọ cũng đã chạm tới phi kiếm của Tư Đồ Ung.

Cùng thời gian, sắc mặt Tư Đồ Ung đại biến. Loại kinh lực kỳ quái này hắn cho tới bây giờ cũng không có gặp qua, phi kiếm của hắn căn bản không có cách nào ngăn cản, đoàn kim quang phá vỡ tất cả bay tới gần bên người hắn. Ngân Bồ Di búng tay bắn ra một đạo bạch quang, Bách Hoàng lão nhân vung tay lên, hạ một đạo quang mạc màu vàng che ở trước mặt Tư Đồ Ung, mặt khác mấy cao thủ Tiềm Kiết Tinh cũng đồng thời phát ra kinh khí.

Ầm ầm một âm thanh cuồn cuộn bạo vang lên, đoàn kim quang nổ tung. Không ai dám nghĩ đoàn kim quang lại kinh khủng như thế, chẳng những Tư Đồ Ung chịu không được, ngay cả Bách Hoàng lão nhân cũng toàn thân đại chấn. Ngân Bồ Di tâm thần đại loạn, hắn đã biết, đây là thần dịch lực của thần nhân trong truyền thuyết, nghĩ không ra lại xuất hiện trên một người tu chân.

Phi kiếm của Tư Đồ Ung vỡ thành vô số quang điểm, tán lạc không trung. Phó Sơn ngăn chặn sự khiếp sợ trong nội tâm, quát to: "Tất cả dừng tay!"

Lý Cường hì hì cười, hắn thu hồi Hấp Tinh kiếm, nói: "Phó đại ca, tiểu đệ nhất thời nhần nại không được..."

Hầu Phích Tinh than thở: "Không ngờ được, lão đệ, thứ này cũng quá lợi hại rồi."

Con mắt Tư Đồ Ung đã đỏ lên, dương tay mặc vào chiến giáp, định đi tới liều mạng. Ngân Bồ Di lặng lẽ truyền âm cho Bách Hoàng lão nhân để hắn ngăn cản Tư Đồ Ung, Bách Hoàng lão nhân nổi giận quát: "Tư Đồ Ung! Con mẹ nó người mau rút qua một bên, còn nổi điên coi chừng ta đánh nát người!"

Tư Đồ Ung nhất thời ngây dại, cúi đầu ủ rũ lui qua một bên, hắn không dám tranh đấu với Bách Hoàng lão nhân.

Cả không trung đều yên tĩnh lại, Tần Ban Đồng thì thảo luận: "Hắn làm sao lại trở nên lợi hại đến như vậy..."

Cảnh Phong ngơ ngác nhìn, trong lòng không biết là tư vị gì, mỗi lần rời khỏi Lý Cường, đến khi gặp lại hắn thì cảm thấy trong lòng mình vô cùng mất mát, hắn rốt cuộc làm thế nào mà tu luyện được như thế? Thật sự là không sao hiểu nổi.

131. Chương 131

Bách Hoàng lão nhân trầm giọng nói: "Xin lỗi, thuộc hạ của ta đã vô lễ, xin mời nói tiếp."

Bạch Phát Ngộ Sân đã hiểu được tất cả tình huống từ Phó Sơn, trong lòng hắn vô cùng đắc ý, biết được địa vị của Phó Sơn hiện giờ tại tu chân giới nên hắn khiếp sợ vô cùng, còn tiểu đệ Lý Cường của hắn càng là nhất biểu nhân tài, vậy thì chuyện phát dương quang đại cho Trọng Huyền Phái sẽ không còn vấn đề gì nữa. Hắn lặng lẽ đẩy Lý Cường một cái, nói: "Huynh đệ, đi ra nói đi, a a, ta làm chủ cho người."

Phó Sơn nhất thời thấy đau đầu, đại ca của mình đã nói như vậy, hắn cũng không tiện ngăn cản Lý Cường, không thể làm gì khác hơn là nói: "Lão đệ, trước mắt không phải lúc đánh nhau, nên bình ổn tai họa do thần khí xuất thế trước đã."

Lý Cường cười nói: "Đệ biết, yên tâm đi."

Minh Huyền đại sư của Hải Viên Hiên đột nhiên truyền âm nói: " Tiểu huynh đệ, cẩn thận người mặc áo lam kia, hắn chính là Tiêu Giác Thiên Tán Tiên Ngân Bồ Di."

Lý Cường gật đầu đa tạ, lại bay ra khỏi đám người, nói: " Được, ta nói. Thần khí xuất thế thì mọi người dám chắc sẽ chạy lên cướp đoạt, như vậy còn có ai bận tâm đến người của lục địa nữa? Hơn nữa trong lúc tranh đoạt dám chắc lại đánh nhau. Ta có ý kiến thế này, phân ra khu vực không chế, tự mình chờ đợi nơi chỗ của mình, thần khí bay về phía nào, thì do người phía đó ra tay, bên kia không được tranh đoạt. Vì cam đoan công bình, ta đề nghị cho hai vị Tán Tiên giám sát, bên các người thì xin mời Tiêu Giác Thiên Ngân Bồ Di tiền bối, còn bên chúng ta sẽ mời sư tôn Kỳ Quân Sát của ta."

Đối mặt với hoàn cảnh lớn đến như vậy, Lý Cường lại thản nhiên mà nói không hề đổi sắc, những nhân vật đứng đầu của hai bên đều cũng âm thầm than thở: " Tiểu tử này thật là ngoài tưởng tượng." Trong lòng Bách Hoàng lão nhân không thể không hâm mộ Phó Sơn, có thể thu được một huynh đệ như vậy, hắn đối với đề nghị của Lý Cường cũng rất đồng ý. Trong lòng Ngân Bồ Di càng khiếp sợ, thân phận và lai lịch của mình không ngờ chỉ một lời của tiểu tử kia đã nói ra hết, hắn làm sao mà biết được?

Bách Hoàng lão nhân tính toán lại, lập tức gật đầu nói: " Được, bên ta không có vấn đề gì, không biết Thanh Phong chân nhân thế nào?"

Phó Sơn nhỏ giọng cùng mọi người thương nghị, tất cả không có ý kiến, lúc này Phó Sơn mới nói: " Được, cứ quyết định như vậy, chúng ta phụ trách ngăn trở cho lục địa phần bên này, các người phụ trách bên kia."

Hai bên đều cũng bắt đầu bận rộn không ngừng, đều tự mình an bài người chuẩn bị.

Thần khí sắp xuất thế, mỗi một người tu chân đều cũng rất khẩn trương, mặt khác còn có hơn hai ngàn người tu chân đi lẻ tẻ hỗn tạp đang ở trên không trung, tất cả cũng đều vì muốn kiến thức lúc thần khí xuất thế, cũng có những người mơ ước thần khí, tùy thời chuẩn bị đục nước béo cò, hiện trường có vẻ phi thường hỗn loạn.

Cảnh Phong mang theo Tần Ban Đồng và Tần Phi Thanh bay qua hội hợp với Lý Cường. Nhìn thấy Tần Ban Đồng, Lý Cường vui vẻ kêu to: " Tần đại ca, người sao lại đến đây?"

Tần Ban Đồng bị Lý Cường kêu một tiếng đại ca làm cho lông mao trên người hắn toàn bộ dựng đứng, trong lòng thoải mái quả thật không biết nói thế nào, hắn hưng phấn đáp: " Ha ha, Lý huynh đệ, ta gọi người là Hồn Thế Ma Vương a, ách, tiền bối...chào Hoa đại tỷ!" Hắn liếc mắt nhìn thấy Hoa Mị Nương đang cười cười nhìn hắn, sợ đến lập tức khom người thi lễ, hắn sợ tiểu yêu nữ này vô cùng.

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: " Người cũng lại xem náo nhiệt phải không? Lại muốn tìm người đánh nhau rồi."

Lý Cường cười nói: " Hoa đại tỷ lại khi dễ người..." Lời còn chưa nói xong, chợt nghe có người kêu lên: " Lão yêu lại đây!"

Hoa Mị Nương cười nói: " Lão ngô, tam ca gọi người."

Trong lòng Tần Ban Đồng nói thầm: " Cái gì mà lão ngô lão lục đây? Hầu lão gia tử từ lúc nào mà thành tam ca của Hoa Mị Nương vậy, kỳ quái."

Lý Cường nói: " Thất lễ một chút, Hầu lão ca gọi ta." Hắn lại hướng Tần Phi Thanh gật đầu ra ý chào, xoay người bay đi. Cảnh Phong không nói một tiếng, gắt gao đi theo phía sau hắn. Đi tới bên đám người Phó Sơn, chỉ nghe Phó Sơn nói: " cuối cùng, xin mời Minh Huyền đại sư làm tổng giám, chỉ huy Phong Hàng đại trận, cố gắng toàn lực giảm bớt áp lực của thần khí vào lục địa. Mặt khác Mạc đại ca và ngô đệ tùy thời trợ giúp, được, không có chuyện gì thì lập tức hành động, thời gian không còn nhiều lắm."

Các thủ lĩnh tông chủ của các phái tản đi. Phó Sơn có chút lo lắng nói: " Đến bây giờ ta còn chưa nhìn thấy tin tức của Thánh Thành, ngô đệ phải cẩn thận đó."

Lý Cường nói: " Bọn họ sẽ đến, chỉ là không biết sẽ ra tay lúc nào thôi."

Cảnh Phong nghe không hiểu, hỏi: " Đây đang nói cái gì, người của Thánh Thành đâu?"

Kỳ Quân Sát nói: " Phong tử, không có liên quan gì người, người đi đến chỗ của Cổ Kiếm Viện mà hỗ trợ, nơi này người không chen tay được đâu."

Cảnh Phong làm vẻ mặt khóc tang cầu khẩn: " Tiền bối, lão nhân gia lại đuổi ta đi a?"

Trong lòng Lý Cường biết Kỳ Quân Sát không muốn liên lụy hắn nên mới nói như vậy, hắn khuyên giải: " Người nên đi qua đó đi, muốn đánh nhau ta sẽ mời người tới hỗ trợ, nga, được rồi, giúp ta chiêu cố Tần đại ca, hắn cũng là người thích đánh nhau..."

Cảnh Phong hiểu được ý tứ của Lý Cường, Tần Ban Đồng thích đánh nhau nhưng công lực lại không cao, cao thủ tụ tập nơi này, không biết sẽ còn nếm bao nhiêu khổ sở. Về mặt hắn đau khổ, lắc lắc đầu than thở: " Bản lãnh kém, muốn đánh nhau cũng không ai cần, ai..!"

Kỳ Quân Sát trừng mắt nhìn hắn, Cảnh Phong không đợi lão mở miệng đã vội vàng hướng phía xa bay đi, trong miệng còn nói thảm: " Ngày nào đó ta cũng đi tu Tán Tiên, hừ..hừ ! Làm gì có cái lý này! Đuổi ta đi! Hừ!"

Lý Cường nhin cười, nói: " Phong tử tức giận rồi!"

Kỳ Quân Sát híp mắt, nhỏ giọng nói: " Ta vì muốn tốt cho hắn, hắn đối với lực lượng quá mê luyện, nếu tiếp tục như vậy sẽ hội nhập ma đạo thôi."

Mùa đông tại Tháp Lăng hoang sơn âm âm trầm trầm, bầu trời âm u trải dài khắp mặt đất, làm cho người ta buồn bức đến không thở nổi. Rừng rậm nguyên thủy ở trong gió lạnh run rẩy từng hồi, động vật trong rừng cũng đã di cư không còn, trong rừng yên tĩnh chỉ còn mỗi tiếng gió rít. Đột nhiên mặt đất chấn động, một ít cỏ thụ không chịu được sự chấn chiến kịch liệt như thế, đều gãy gập tróc gốc. Trong lúc nhất thời, trong rừng oanh oanh ầm ỉ, bụi mù bay tốc mù mịt lên cao.

Âm thanh chấn động long long càng ngày càng vang to, càng ngày càng gấp, giống như có trăm ngàn trống lớn nơi địa ngục cùng lúc đánh lên, người tu chân trên không trung đều kinh tâm động phách. Cùng thời gian, mặt đất phảng phất như đang giãy dụa vặn vẹo, núi non xung quanh cũng theo tiếng chấn động kịch liệt nhảy lên không ngừng, bụi mù bay tung trên mặt đất bao phủ khắp hoang sơn.

Không ai biết Thiên Thần Chi Nộ ẩn tàng nơi đâu dưới chân núi hoang này, tất cả mọi người đều đang chờ đợi nó xuất hiện.

Tất cả người tu chân đều gắt gao nhìn chăm chăm núi hoang phía dưới, cùng đợi thần khí thần bí trong truyền thuyết xuất thế. Lý Cường nhỏ giọng hỏi: " Mạc đại ca, Thiên Thần Chi Nộ xuất thế sẽ có tai nạn gì xuất hiện? Chỉ là động đất?"

Thần sắc Mạc Hoài Viễn ngưng trọng, nói: " Lão đệ, vậy phải xem thần khí là loại thuộc tính gì, hơn nữa bất kể là thuộc tính gì, núi lửa dung nham cũng sẽ theo ra, nếu còn không rõ nó là thứ gì, vậy thì càng khó khăn."

Phó Sơn ở một bên nghe xong cũng cảm thấy kinh hãi.

Phó Sơn hỏi: " Đại ca, Thiên Thần Chi Nộ là thuộc tính gì? Chúng ta có rất nhiều cao thủ đã tiến hành xem quẻ toán, nhưng không thể xác định thuộc tính của nó, lại không tìm được vị trí cụ thể của nó, thần khí tựa hồ như là chạy loạn trong trầm dậm của Tháp Lăng hoang sơn, giống như là một vật sống. Ai, nếu biết được thuộc tính của nó, chúng ta có thể tìm được biện pháp khắc chế nó rồi."

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta cũng có quẻ toán qua, chỉ có thể tính ra được một ít mà thôi, tựa hồ là thuộc tính hỏa, hình như có liên quan đến Thiên Kim Sa, nhưng không chính xác, đây là một loại thần khí cổ quái."

Tinh thần Phó Sơn rung lên, quẻ toán của Mạc Hoài Viễn làm cho hắn nghĩ được một biện pháp khắc chế, hắn lập tức truyền âm cho thủ lĩnh các phái, để cho bọn họ chuẩn bị pháp bảo thuần âm.

Phạm vi khổng lồ phía dưới của người tu chân Tiềm Kiệt Tinh, có một điểm đen từ trong sơn cốc khuếch tán ra, đó là nơi cấm chế trên mặt đất. Bách Hoàng lão nhân vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới thần khí lại xuất thế trong phạm vi khổng lồ của mình, hắn quát to: " Tất cả mau chú ý, khởi động Cấm Thần đại trận, chuẩn bị pháp bảo!" Công lực của Bách Hoàng lão nhân siêu tuyệt, thanh âm nọ so với tiếng sét đánh càng kinh người hơn, người chung quanh hắn đều bị đánh văng ra một khoảng cách. Tư Đồ Ung và Tử Ảnh

đều lập tức bay xa, Ngân Bồ Di nói: ” Lão đệ cẩn thận!” Hấn cũng bay đến một bên đề phòng, phòng ngừa người tu chân của Phong Duyên Tinh nhúng tay.

Một đạo thanh quang âm u từ dưới chân người tu chân Tiềm Kiệt Tinh nhanh chóng bao phủ mặt đất, đó là Cẩm Thần đại trận đã khởi động.

Tiếng chấn động kịch liệt và thanh âm long long đột nhiên dừng lại, dần dần tất cả thanh âm đều tiêu mất, mặt đất giống như đã chết lặng, yên tĩnh đến đáng sợ. Chỉ có lỗ đen lớn trên mặt đất đang trầm trầm giống như con mắt của thần linh đang trừng lên bầu trời.

Một tiếng rít gào trầm thấp từ trong động truyền ra, thanh âm không quá lớn, nhưng làm cho mỗi người tu chân đều rung mình, thanh âm nọ làm cho người ta cảm thấy uy hiếp mãnh liệt, giống như thanh âm của cái chết.

” Ca lạp” ” Ca lạp”, hai tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Đang lúc tất cả người tu chân đang ngưng thần lắng nghe thì đột nhiên ” Oanh”, một tiếng nổ, từ trong lỗ đen lao ra lượng lớn khói bụi màu trắng, còn kèm theo đá vụn vô số. Lý Cường xa xa nhìn thấy, trong lòng vô cùng cả kinh, hấn nhớ tới lúc ở quê hương có xem qua tivi chứng kiến đó là dấu hiệu núi lửa sắp bộc phát thì giống như thế này, hấn nhin không được hết lớn: ” Cẩn thận dung nham núi lửa!”

Lời còn chưa dứt, lại một tiếng nổ kinh thiên, một cổ nham tương màu đỏ sậm phun ào ra, bắn thẳng lên Cẩm Thần đại trận bên trên, ngay sau đó lại xuất hiện thêm nhiều lỗ lửa, phun ra dung nham cuộn cuộn không ngừng. Bấy, tám cột lửa phun tận trời thiêu đốt bao nhiêu dung nham bắn thẳng lên bầu trời trên cao, Cẩm Thần đại trận nhất thời dao động, Tư Đồ Ung cuồng quát: ” Con mẹ nó, tất cả đều có toàn lực...trận pháp toàn lực vận chuyển!”

Nham tương rơi vào trên hoang sơn, rừng rậm nguyên thủy khắp núi nhất thời dấy lên hùng hùng liệt hỏa, theo gió lan tràn chung quanh. Tạm thời không có ai dám đi cứu lửa, mọi người đều cũng không biết trong những động lửa còn có thể phun ra vật gì nữa hay không.

Phó Sơn âm thầm kinh hãi, mới có nham tương phun ra mà đã có uy lực như thế, thần khí một khi xuất thế, thật không biết còn gặp phải tình huống gì. Hấn luôn miệng nhắc nhở mọi người cẩn thận, cũng may áp lực lại nằm ngay chỗ người Tiềm Kiệt Tinh không chế, tạm thời còn chưa ảnh hưởng đến nơi đây.

Theo tiếng long long của núi lửa bộc phát, lại truyền đến một tiếng rít gào trầm thấp, lần này thanh âm càng thêm rõ ràng. Sắc mặt Mạc Hoài Viễn khê biến, nghi hoặc nói: ” Kỳ quái, thần khí hình như có vật gì đó canh giữ?”

Luồng khói đang bốc thẳng lên bị thanh quang đè xuống dưới, theo thanh quang lưu động, nhìn qua thập phần quỷ dị. Rừng rậm phía dưới đã hoàn toàn bị khói bao phủ, nhìn không rõ tình huống bên dưới, người tu chân trên không trung đều lộ vẻ bất an.

Bách Hoàng lão nhân mắng: ” Vật gì vậy, lộn xộn như thế, con mẹ nó! Sất!” Hấn bắn ra một viên âm lôi.

Một tiếng vang nhỏ, một đoàn khí lạnh khuếch tán ra, khói phía dưới bị mở ra một lỗ thủng, mọi người đã có thể nhìn thấy nham tương đang cuộn cuộn trào ra. Bách Hoàng lão nhân quát: ” Dùng âm lôi phá khói!”

Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh lập tức dùng đủ các loại âm lôi bắn ra, nhất thời làn khói bị âm lôi tác mở ra, cảnh vật phía dưới loáng thoáng xuất hiện trước mắt mọi người.

Bách Hoàng lão nhân ha ha cười to, tiếng cười chợt lác đi, một chuỗi xuyên trầm mặc liên tục vang lên, từ dưới lỗ đen bắn ra vô số quang điểm màu trắng, Cẩm Thần đại trận giống như tấm bia bị quang điểm xuyên thấu qua, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang thành một mảnh.

Ngân Bồ Di kêu lên: ” Đó là Thiên Kim Sa! Phi kiếm không đỡ được, né tránh nó.”

Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh tránh né rất nhanh, bọn họ cũng đều quá khinh thường, tưởng rằng phi kiếm có thể ngăn trở, ai ngờ lại bị thương nặng, rất nhiều người bị Thiên Kim Sa đánh cho da thịt tan nát.

Thiên Kim Sa, Thiên Hỏa, Huyền Khí, Phật Trần giống nhau, cũng là một loại thuộc tính cực đoan, nó lợi hại ở chỗ ” Lợi”, cơ hồ là không gì ngăn được, đồng thời nó cũng là một loại tài liệu luyện khí cực tốt, rất

khó có được, cho nên đã có cao thủ bắt đầu dùng pháp bảo thu lấy Thiên Kim Sa đang bay vụt tới.

Bách Hoàng lão nhân tức điên, quát: " Con mẹ nó tất cả mau chú ý một chút cho ta! Đừng loạn! Còn có thứ lợi hại hơn chưa đi ra!"

Bên chỗ Phó Sơn không chế cũng đã bắt đầu kịch liệt chấn động, Minh Huyền đại sư kêu to: " Khởi động Phong Hàng đại trận!" Một ít hồng quang chớp động, vô số luồng sáng quyện thành vòng kéo dài ra, trong chớp mắt đã bao bọc khắp nơi, cảnh tượng thật là tráng quan.

Lý Cường khó thể tin nhìn phía dưới, nham tương bị Phong Hàng đại trận ngăn cản, nham tương màu đỏ sậm giống như một con quái thú đang rít gào, liên tục phun nham tương đỏ cháy đi lên. Hắn nghĩ thầm: " Quá thần kỳ, lão tử lại có thể đứng phía trên dung nham núi lửa đang phun, còn có thể bình tâm tĩnh trí xem xét, quả thật không thể tư nghị." Hắn cảm giác Hỏa Tinh trên cánh tay đang kích động, bèn đưa cánh tay nhìn lại, chỉ thấy Hỏa Tinh hóa thành bao tay bảo vệ đang phát ra từng trận khí nóng, cả cánh tay phảng phất như đang bị thiêu cháy. Trong lòng Lý Cường cảm thấy kỳ quái, là vật gì làm cho Hỏa Tinh kích động như thế?

Lý Cường giật mình, lập tức thả tiểu Hải yêu ra, hắn sợ làm bị thương tiểu bảo bối này. Tiểu Hải yêu giống như một mũi tên nhọn bắn thẳng lên trời chạy đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Đột nhiên Mạc Hoài Viễn kêu to: " Cẩn thận tránh né Thiên Kim Sa!"

P phía dưới chỗ Phong Duyên Tinh đang không chế cũng đã bắn lên vô số ngân quang, tiếng kêu chói tai vang thành một mảnh. Lý Cường cấp tốc vận lên thần dịch lực, một đạo ngân quang từ dưới đất bắn lên, hắn có chút lóe thân, đưa tay ra bắt. Hầu Phích Tịnh liếc mắt nhìn thấy liền quát: " Cẩn thận đó! Không thể đón đỡ!"

Lý Cường mặc kệ tất cả, đưa tay ra chụp, hắn cảm giác như đang nắm vào một nắm bùn đất mềm mại, nhưng lực đánh vào làm cả người chấn động. Vận thần dịch lực nơi tay bao vây đoàn Thiên Kim Sa, hắn thu tay nhìn lại, thần dịch lực lại có thể làm cho Thiên Kim Sa uy lực mạnh mẽ hóa thành một nắm bùn mềm nhũn. Thu hồi thần dịch lực, Thiên Kim Sa lập tức hóa thành cứng rắn vô cùng, đó là một đoàn kim chúc màu bạc lóe vô số kim tinh, bên trên rõ ràng lưu lại dấu ngón tay của Lý Cường. Lý Cường vui vẻ cười to, hắn phát giác thần dịch lực thật là vô cùng lợi hại.

Phó Sơn thả ra một chiếc vòng lam quang, tay kháp linh huyền, thần thái phi thường nhàn nhã. Hắn nhắm ngay một đạo ngân quang đang bay vụt tới, tay xuất chiêu, vòng lam quang nhất thời hóa lớn, đoàn ngân quang liền chui vào. Quang vòng chỉ làm ngân quang chậm lại, cũng không vây khốn được nó, Phó Sơn chính là nhờ tốc độ chậm lại của nó thì một kiện pháp bảo trong tay hắn lại cùng lúc ra tay, một đoàn vụ quang màu trắng lao thẳng đến Thiên Kim Sa, đó chính là bảo bối Hàn Phách Châu.

Hàn Phách Châu và Tử Viêm Tâm giống nhau, đều là bảo bối trúc cơ, là do Bạch Phát Ngô Sân luyện chế, nhưng Phó Sơn cũng đã không cần dùng nữa. Hắn muốn kỷ niệm về người dẫn đường của mình, đem nó tu luyện thành một kiện pháp bảo lợi hại. Đoàn vụ quang lạnh lẽo bao phủ tới, chỉ nghe một thanh âm " phốc xích" vang lên, khí nóng của Thiên Kim Sa lập tức tiêu tán. Trên mặt Phó Sơn lộ vẻ mỉm cười, hắn đã thu được đoàn Thiên Kim Sa này.

Người dám thu Thiên Kim Sa đều là đại tông sư của tu chân giới, không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ thì cơ hồ không có khả năng thu được, chỉ có quái vật như Lý Cường mới dám đưa tay ra bắt. Hắn hưng phấn bắt được không ít, chỉ cần Thiên Kim Sa bay vụt qua bên người là không có sót một chút nào, tất cả đều bị hắn bắt được hết. Đừng nói là Hầu Phích Tịnh nhìn thấy thì há hốc mồm trợn mắt, ngay cả Mạc Hoài Viễn cũng cảm khái vạn phần, hắn đối với việc tu luyện Tu Thần Thiên Tiên Chương càng tự tin vô cùng.

Đang còn trong lúc rối loạn, Ngân Bồ Di, Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn tam đại Tán Tiên đồng thời kêu to: " Chú ý!" " Cẩn thận!"

" Ca lạp lạp! Oanh! Oanh! Oanh!"

Tiếng sét đánh liên tục không ngừng đem nham tương đang tuôn cuộn cuộn như đang ép xuống, người tu chân có công lực thấp bị chấn động đến tâm thần đại loạn, rất nhiều người tu chân ôm lấy lỗ tai, thanh âm

này so với âm công của cao thủ còn muốn kinh khủng hơn nhiều. Tiếng nổ kinh khiếp truyền khắp lục địa, sau này nghe nói, ngay cả Vọng Minh quốc ở nơi xa xôi mà cũng nghe thấy được trận sét đánh này.

Trong phạm vi mười dặm mặt đất theo tiếng nổ này bung lên, mặt đất tựa như bị dã thú xé toạt, nham tương đỏ tươi giống như máu tươi chảy xuôi cuộn cuộn tuôn ra không ngớt, cắn nuốt hết thảy chung quanh, từ lỗ đen thật lớn trôi lên một hư ảnh thật dài, tất cả mọi người đều có cảm giác như đại họa đang đến trước mắt, ngay cả siêu cấp cao thủ như Phó Sơn cũng thần sắc đại biến.

Ngân Bồ Di nhìn Kỳ Quân Sát, trong giọng nói tràn ngập vẻ bất đắc dĩ: " Lão huynh, người biết đó là vật gì không? Lần này sợ là đại kiếp số của tu chân giới rồi."

Con mắt của Kỳ Quân Sát nhìn chằm chằm phía dưới, theo thực lực cường hãn của hắn cũng không khỏi cảm thấy phát run, hắn ngẩng đầu nhìn Ngân Bồ Di nói: " Bây giờ tuyệt không thể tranh đấu với nhau, nếu không đồng tâm hiệp lực, người tu chân còn sống mà rời đi cũng không còn nhiều lắm đâu."

Hai người cũng không ở lại trên bầu trời giám thị nữa, đều tự trở lại nơi người của mình, đáng tiếc chính là hai người còn chưa kịp nói ra ý nghĩ của mình, hai bên còn chưa kịp cộng tác cùng nhau thì hư ảnh dưới lỗ lửa đã phóng lên cao. Lý Cường cả kinh kêu lên: " Đó là thứ gì vậy?"

Mạc Hoài Viễn trầm giọng nói: " Là thần thú hộ của thần khí, Đại Viêm Linh Thú trong truyền thuyết."

Linh thú bay ra, cả Tháp Lăng hoang sơn đều sôi trào. Nham tương nóng cháy vờn quanh thân thể nó, không khí rét lạnh của mùa đông nhất thời trở nên khốc nhiệt vô cùng, nhiệt khí làm cho bầu trời cũng vặn vẹo biến hình. Một tiếng rít gào trầm thấp từ trong miệng linh thú truyền ra, Lý Cường rung mình một cái, nói: " Đây là linh thú gì? Thấy không rõ a, không ngờ nó cũng biết ẩn hình, thật là dọa người."

Không có ai thấy rõ bộ dáng của linh thú, bởi vì có nham tương vờn quanh, cho nên chỉ có thể nhìn thấy được thân ảnh mơ hồ của nó, mọi người chỉ biết một điều duy nhất chính là hình dáng của nó thật lớn. Lại một tiếng kêu trầm thấp, đột nhiên từ dưới xuất ra thật nhiều nham tương, theo tiếng hô của linh thú bay lên không trung nhưng lại không hề rơi xuống. Mạc Hoài Viễn truyền âm nói với Minh Huyền đại sư: " Đem đại trận mở đến uy lực lớn nhất, không nên tiếc năng lượng tinh thạch, linh thú sắp công kích rồi."

Lý Cường từ lúc tu luyện Tu Thần Thiên Tiến Chương, Lan Uẩn chiến giáp đã không cách nào mặc lên thân nữa, hắn bây giờ chỉ có thể dùng Hấp Tinh kiếm. Thái Hạo Toa mặc dù hắn cũng đã bắt đầu tu luyện, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, còn không bằng Hấp Tinh kiếm tùy tâm sử dụng. Về phần phật bảo của phật tông, có thể vận dụng được một chút, trong lúc cấp thiết, hắn phun ra Hấp Tinh kiếm để hộ thân.

Bách Hoàng lão nhân nghe xong ý nghĩ của Ngân Bồ Di, cười khổ nói: " Không còn kịp rồi..." Đang khi nói chuyện, linh thú bắt đầu tấn công.

Linh thú mang theo dung nham núi lửa phóng lên cao, phía trên chính là Cẩm Thần đại trận của Tiềm Kiệt Tinh.

Bách Hoàng lão nhân quát to: " Dùng pháp bảo!" Hắn động thủ đầu tiên, bay ra hai đạo quang mang màu vàng trắng, nhất thời, hơn cả ngàn pháp bảo, âm lôi và các loại các dạng pháp bảo cổ quái bay xuống. Ngân Bồ Di nhanh chóng thuấn di qua một bên chuẩn bị.

Trong phút chốc, một chuỗi xuyên âm thanh nổ tung, nổ đến mức nham tương bên dưới bay loạn, tiếng hống trầm thấp của linh thú đột nhiên trở nên chói tai, nó đã bị chọc giận, nham tương sôi trào từ dưới đất cuộn cuộn bốc lên, giống như một con rồng lửa thật lớn đang phóng lên cao. Cách đó không xa người tu chân của Phong Duyên Tinh nhìn thấy kinh tâm động phách, đây không phải là lực lượng của con người có khả năng làm được. Cẩm Thần đại trận quả nhiên lợi hại, nhưng cũng không đỡ được sự công kích khủng khiếp như vậy, theo tiếng nổ kinh thiên động địa, linh thú xông thẳng vào đám người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh.

Bách Hoàng lão nhân nhìn thấy tình thế không ổn, cuồng quát: " Tất cả tản ra, không nên liều mạng đánh bừa!" Hắn cấp tốc xuất ra một kiện pháp bảo phòng ngự, đem những người chung quanh bảo vệ. Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh bỏ chạy tứ tán, không ít người tu vi thấp kém đã bị rơi xuống, tiếng thảm hào lẫn với tiếng мэng chửi vang lên đầy trời.

Ngân Bồ Di dương tay bắn ra một khối pháp bảo hình tam giác xoay tròn, từ trên cao lao thẳng tới linh thú, đồng thời hướng tới người tu chân của Phong Duyên Tinh quát: "Đừng có đứng ở một bên xem náo nhiệt nữa, chúng ta xong đời thì các người cũng không có gì tốt đâu!"

Ngân Bồ Di bắn ra chính là Thiểm Xiêm Thất Tỷ Giác, là một kiện pháp bảo rất kỳ lạ, ra tay lập tức hóa thành bảy cây roi dài màu vàng, mỗi cây roi đều cũng có một tam giác xoay tròn cấu thành, ở trên không trung bay thành vòng tròn bao quanh thân, giống như một con rồng vàng hạ phàm nhanh chóng từ phía sau bay tới.

Lý Cường nghe Ngân Bồ Di tức giận kêu to, nói: "Ngân tiền bối nói đúng, nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực, sợ rằng sẽ tổn thất rất lớn..."

Phó Sơn cũng gật đầu đồng ý, nói: "Chúng ta tổ chức cao thủ ngoài Phân Thần kỳ tiến lên, những người khác lui ra phía sau."

Kỳ Quân Sát nói: "Ta đến chỉ huy!" Hắn bay lên trời cao, quát to: "Tất cả cao thủ có tu vi ngoài Phân Thần kỳ mau tập trung, theo ta tới ngăn cản linh thú làm loạn!"

Mạc Hoài Viễn nói với Lý Cường: "Lão đệ, người ở một bên chờ, không nên tiến lên đó." Hắn thuận di qua bên người Ngân Bồ Di, cười nói: "Chúng ta cùng nhau lên!"

Ngân Bồ Di mừng rỡ, hắn sợ nhất là trong lúc này người tu chân của Phong Duyên Tinh khoanh tay đứng nhìn, thậm chí đánh lén sau lưng. Hắn lớn tiếng đa tạ, quát: "Tất cả những cao thủ Phân Thần kỳ lưu lại, những người khác mau lui ra.." Hắn nhìn thoáng qua đám người Phó Sơn đang bay tới, lại quát: "Những đệ tử lui ra cùng người tu chân của Phong Duyên Tinh mau phòng ngừa dung nham núi lửa khuếch tán."

Bách Hoàng lão nhân cũng hiểu được, lúc này chỉ có hợp lực tất cả mới có thể đánh bại linh thú, hoặc là đuổi nó đi.

Lý Cường cũng không có nghe Mạc Hoài Viễn phân phó, hắn lặng lẽ bay đến phía dưới linh thú cách đó không xa, trong lòng phi thường kỳ quái không ngờ tiên nhân của Thánh Thành cho đến bây giờ còn chưa có tin tức.

Thiểm Xiêm Thất Tỷ Giác không hổ là pháp bảo của Tán Tiên, cả bảy cây roi tam giác đều xoay tròn với tốc độ cao áp xuống linh thú. Nham tương của linh thú nhấc lên như sóng lớn ngập trời, ở trong không trung bay múa tứ tán, người có tu vi thấp căn bản là không cách nào ngăn cản, nham tương mang đến hơi nóng cháy rực, làm cho người không sao chịu được. Có không ít người tu chân bị nham tương kích bị thương rơi xuống biển lửa dung nham bên dưới, chẳng những thân thể bị hủy, ngay cả nguyên anh cũng khó chạy thoát.

Mạc Hoài Viễn quát: "Kỳ lão đệ, chúng ta lên!" Hai người một trái một phải thuận di qua hai bên linh thú, đồng thời ra tay. Kỳ Quân Sát cả người toát ra thanh quang, một quang cầu chói mắt xuất hiện trong tay hắn. Bách Hoàng lão nhân đang ở trên bầu trời nhìn thấy, cả kinh thét lớn: "Mau tránh! Đó là Tụ Tiên Lôi!"

Ngân Bồ Di cũng cả kinh, Tụ Tiên Lôi là thiên lôi do Tán Tiên tu luyện, uy lực cực kỳ kinh người, đó là hợp tiên linh khí và thiên lôi, uy lực vô cùng. Mỗi Tán Tiên tu luyện thiên lôi đều khác nhau, Tụ Tiên Lôi của Kỳ Quân Sát khác hẳn với người khác, Đại Viêm Linh Thú tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, nó đột nhiên thét lên chói tai.

"Ca! Ca! Ca!" Thanh âm vỡ vụn không ngừng vang lên, Ngân Bồ Di thét lớn một tiếng, Thiểm Xiêm Thất Tỷ Giác trong tay đã áp chế không được sự giãy dụa của linh thú, hắn gọi to: "Các người mau ra tay!" Hắn liên tục biến ảo linh huyền trong tay, đem một ngụm tiên linh khí phun ra, quát: "Liên bạo!" Hắn lại đành bỏ qua pháp bảo này, làm ra phản kích cuối cùng.

Tam giác xoay tròn lập tức nổ mạnh, trước mắt mọi người lóe lên một mảnh loang loáng chói mắt, tiếng nổ mạnh oanh oanh long long giống như có vô số tiếng trống của thiên lôi chiến thần đang rống giận dồn dập vang lên trong cuộc chiến, bao vây nham tương quanh Đại Viêm Linh Thú tạc nổ làm chúng tán lạc. Trong lòng Ngân Bồ Di kinh hãi vạn phần, hắn tổn một kiện pháp bảo, vậy mà còn không thể phá được sự ẩn thân của Đại Viêm Linh Thú, chỉ có thể tạc bay được nham tương quanh thân thể nó mà thôi.

132. Tập 12 : Tu Thần Chi Họa -- Chương 132

Mạc Hoài Viễn mỉm cười, hắn biết chiêu Tụ Tiên Lôi này của Kỳ Quân Sát lợi hại, một bên lui về phía sau, một bên đưa lên đơn chưởng, cả người toát ra kim quang nhàn nhạt, hắn cũng quát to: " Kịch Thiên Chi Phủ!" Dương tay ra, một cây búa lớn có hai lưỡi cỡ một cái bồn nhỏ rời tay bay ra, phát ra tiếng xé gió long long, búa lớn rời khỏi tay lập tức mở lớn, hóa thành một cây búa lớn đường kính hơn mười thước. Cây búa Kịch Thiên Chi Phủ này cũng giống y như cây búa thật, không hề nhìn ra một điểm nào đang biến ảo mà ra.

Ba đại Tán Tiên cùng ra tay, làm cho tất cả người tu chân đều trợn mắt cứng lưỡi. Ở tu chân giới mà có thể tận mắt nhìn thấy Tán Tiên ra tay thật sự không có nhiều cơ hội lắm, lần ra tay đặc sắc như vậy thật làm cho người ta mở rộng nhãn giới.

Lý Cường ở phía dưới cũng trợn mắt há hốc mồm, hắn không nghĩ tới Mạc Hoài Viễn dựa vào tiên linh khí là có thể huyền hóa ra một cây búa lớn như vậy, nghĩ lại tự mình phải nhờ Hấp Tinh kiếm mới có thể biến ảo vật phẩm, so sánh với Mạc Hoài Viễn thì thật là kém xa, Mạc Hoài Viễn thật sự là quá lợi hại.

Trong mắt Kỳ Quân Sát bắn ra quang mang cuồng nhiệt, phải biết rằng đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng đến Tụ Tiên Lôi. Hắn huýt sáo dài một tiếng, sườn khoai vô cùng quát to: " Ném thử lợi hại của lão nhân gia ta đi!" Hai tay đồng thời áp xuống phía dưới, nhất thời thiên lôi từ trên trời giáng xuống, giống như cuồng phong bạo vũ đánh thẳng vào hư ảnh của Đại Viêm Linh Thú khổng lồ.

Mỗi một luồng sáng cũng tạc xuất ra một quang mang huyền lạn chói mắt, ngàn vạn luồng sáng đem chiếu sáng rực cả mặt đất. Lý Cường cảm thấy so với người tu chân của Thiên Kịch Phong Thần Bang Tinh khi phát ra Trấn Thập Thiên Lôi cũng không có kinh khủng như thế.

Đại Viêm Linh Thú không hổ là thần linh thủ hộ của thần khí, trong tiếng gầm gừ chói tai, nó ngạnh đấu với vô số thiên lôi đang đánh xuống, hướng lên cao điên cuồng công kích.

Linh thú đã hai lần bị thương nặng, lực lượng hộ thân rốt cuộc hao hết, lộ ra diện mục chân thật của nó. Lý Cường cũng may đang ở phía dưới nó, hắn liếc mắt một cái nhìn thấy không khỏi hít sâu một hơi, hắn chưa bao giờ gặp qua một linh thú xinh đẹp đến như vậy. Đó là một sinh vật cực kỳ xinh đẹp, thân thể dài như rắn, trên lưng từ đầu tới đuôi kéo dài năm lân tuyến lóe kim quang, vảy giáp trên người có sáu cánh liên tiếp xếp vào nhau tạo thành, mỗi một miếng vảy đều có ngân quang lưu động, cộng thêm nham tương cháy rực bên dưới, vừa xinh đẹp và có sắc thái thật kinh khủng. Đầu của nó dài, mặt màu đỏ ửng ửng lam quang, có ba cái cánh nhỏ màu bạc thật nhạt đang nhẹ nhàng phe phẩy, hai đôi mắt màu vàng thật to đang lóe lên ánh mắt phần nộ.

Kịch Thiên Chi Phủ của Mạc Hoài Viễn đã bỏ tới, lưỡi búa chuyển động phát ra tiếng xé gió " ô ô". Đại Viêm Linh Thú linh xảo chuyển người, ánh mắt nhìn thẳng Mạc Hoài Viễn, nó rít lên một tiếng, ầm ầm một tiếng nổ, thân thể thật dài chuẩn xác giữ lại lưỡi búa. Mạc Hoài Viễn hét lớn: " Khởi!"

Cây búa lớn đột nhiên bay lên bầu trời, Mạc Hoài Viễn lại hét lớn: " Trảm!"

Trong mắt Đại Viêm Linh Thú tựa hồ như hiện lên một tia khinh thường, nó đột nhiên há mồm phun ra một viên quang mang, ánh mắt bắn ra màu vàng khắp bốn phía. Kỳ Quân Sát kinh hãi nói: " Là Thiên Thần Chi Nộ! Lão ca không nên đón đỡ!" Hắn dương tay đánh ra một đạo thanh quang bảo vệ những người tu chân ở chung quanh mình. Mạc Hoài Viễn biết không tốt, cùng thần khí ngạnh cứng đó là muốn chết, hắn vội cắt đứt liên lạc cùng Kịch Thiên Chi Phủ, thân thể thuần di vọt ra.

Thiên Thần Chi Nộ rốt cuộc đã xuất thế, nhưng không ai nghĩ đến thần khí lại từ trong miệng Đại Viêm Linh Thú phun ra. Tất cả mọi người là lần đầu tiên nhìn thấy thần khí trong truyền thuyết, đoàn kim quang nộ thật là quá chói mắt, rất nhiều người cũng nhìn không được rõ ràng.

Thiên Thần Chi Nộ chạm vào Kịch Thiên Chi Phủ lập tức bộc phát ra. Lý Cường cảm thấy hai lỗ tai ông ông nổ mạnh, trước mắt tràn đầy kim tinh vũ động, cả người một trận vô lực, suýt nữa rơi xuống. Hắn biết do mình đã đến quá gần, nếu không phải đã tu luyện qua Tu Thần Thiên Tiến Chương, chỉ một chút này đã làm cho mình mất đi nửa cái mạng. Hắn lập tức vận chuyển công lực, trong phút chốc liền đã khôi phục.

Lý Cường lướt lên bầu trời, chỉ thấy bầu trời không còn được bao nhiêu người nữa.

Cao thủ ngoài Phen Thần kỳ cũng biết thuận di, cho nên lúc thần khí phát lực là đại bộ phận người tu chân đều cũng tránh được lực cuồng bạo của Thiên Thần Chi Nộ, nhưng cũng có không ít người ném khổ sở. Người tu chân trốn ở xa xa quan sát cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Mắt thấy thương vong thảm trọng, Phó Sơn, Hầu Phích Tĩnh, Minh Huyền đại sư và Bách Hoàng lão nhân các cao thủ đều không khỏi kinh hãi, nhưng còn phần nộ nhiều hơn. Những cao thủ này đều trải qua bao nhiêu gian khổ tu luyện, sẽ không vì vậy mà dừng tay, Phó Sơn quát to: " Trước tiên hãy tiêu diệt Đại Viêm Linh Thú!"

Bách Hoàng lão nhân cũng quát: " Con mẹ nó! Giết chết súc sinh kia!" Thuộc hạ của hắn thương vong thảm trọng, lão quái vật này cũng đã nổi điên.

Thần khí đã bị Đại Viêm Linh Thú hút vào trong miệng, nó cũng không có lập tức bỏ đi, mà là xoay quanh nham tương trên mặt đất, tựa hồ không nở rời đi. Lý Cường ở phía dưới thấy rất rõ ràng, hắn thậm chí có thể cảm nhận được tâm tình không đành của Đại Viêm Linh Thú, nhưng hắn không biết an nguy của đám người Phó Sơn, trong lòng vừa lo lắng vừa phẫn nộ. Trong lúc nhất thời hắn tìm không ra pháp bảo để ra tay, hắn biết Hấp Tinh kiếm cần bản không thể gây thương tổn được nó, liền thu trở về.

Linh Thú đột nhiên phát ra tiếng huýt sáo dài, quanh thân đột nhiên hiện ra vô số tinh điểm, cấp tốc xoay tròn bay múa. Lý Cường vừa nhìn thì biết, bay múa quanh thân nó chính là Thiên Kim Sa. Dần dần, Đại Viêm Linh Thú bắt đầu ẩn hình, những người nhìn thấy đều có cảm giác vô lực, linh thú này thật sự là quá lợi hại, sợ rằng nó không phải là sinh linh trong thế giới này.

Tiếng huýt gió của linh thú càng ngày càng lớn, càng ngày càng dồn dập. Người tu chân trên bầu trời đều cũng biết, một khi linh thú ẩn hình trở lại rồi công kích, vậy thì cơ hồ không có một ai có thể ngăn cản nổi.

Mạc Hoài Viễn quát: " Ba chúng ta cùng ra tay!"

Thân ảnh của Đại Viêm Linh Thú đã mơ hồ, chỉ nghe nó kêu to một tiếng chói tai, rồi đột nhiên hướng lên bầu trời bỏ chạy. Lý Cường không kịp suy nghĩ liền đuổi theo.

Linh thú do vô số ngân mang kim tinh bám theo, kéo theo cái đuôi ánh sáng thật dài, hướng lên trời cao ra sức xông lên. Vô số bóng kiếm phía dưới cũng đuổi theo sát không rời.

Tốc độ của Lý Cường rất nhanh, hắn cũng không có nghĩ đến sau khi mình tu luyện Thiên Tiến Chương thì tốc độ lại mau lẹ như thế, hắn đã cách linh thú rất gần. Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát, Phó Sơn và Hầu Phích Tĩnh mấy người không ngờ tới Lý Cường lại lớn mật như thế, dám một mình truy tới. Mạc Hoài Viễn quát: " Phó lão đệ, ngươi không nên đi, để ta và Kỳ lão đệ tới. Các ngươi mau khống chế tai họa phía dưới, linh thú để hai chúng ta giải quyết."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nhìn nhau, hai người đồng thời thuận di qua trời cao. Ngân Bồ Di không nói một lời của đã đuổi tới.

Phó Sơn làm sao bỏ qua được chuyện này, hắn nói với Minh Huyền: " Minh Huyền đại sư, ngươi tới chỉ huy bằng hữu phía dưới, ta đi qua đó." Hắn cũng thuận di qua bầu trời bên trên. Hầu Phích Tĩnh càng mặc kệ tất cả, mắng: " Mụ nội nó, lão tử không thể đợi ở chỗ này, đi trước đây!" Hắn cũng truy theo.

Bách Hoàng lão nhân làm sao cam tâm, hắn lại không kịp kêu theo thuộc hạ của mình, thân ảnh nhoáng lên, thoáng một cái cũng đã đuổi theo.

Lý Cường còn chưa học được thuận di, nhưng tốc độ của hắn lại không hề chậm hơn Đại Viêm Linh Thú chút nào, rất nhanh hắn đã phát hiện mình đã bay ra khỏi tầng khí quyển của Thiên Đình Tinh. Chung quanh đột nhiên tối sầm lại, hắn nhìn thấy bầu trời tối đen, ánh sáng của những ngôi sao chiếu lấp lánh, hắn còn không kịp cảm khái mình có thể bay cao đến như thế thì dị biến đột ngột phát sinh.

Đại Viêm Linh Thú phẳng phất như đánh vào một bức tường vô hình, đột nhiên dừng lại. Lý Cường không ngờ tới linh thú lại đột nhiên dừng lại, hắn đâm đầu lao thẳng vào trong vòng khí hộ thân của linh thú, Thiên Kim Sa lập tức bao vây, hắn không kịp đề phòng bị Thiên Kim Sa đánh cho lảo đảo.

Bản năng của Lý Cường liền đưa thần dịch lực che kín toàn thân, cũng may thần dịch lực của hắn có thể hóa giải lực xuyên thấu của Thiên Kim Sa, trong lúc nhất thời cả người hắn ngân quang lóe lên, Thiên Kim

Sa giống như một đoàn bunn nhào dán trên người hắn, quần áo của hắn đã bị đánh nát bấy.

Lý Cường phát giác mình đã ngồi trên lưng linh thú, hắn không chút do dự bám vào lưng nó. So sánh với thân thể cao lớn của linh thú, Lý Cường cảm thấy giống như một con vật nhỏ xíu, chỉ một miếng vảy của nó mà còn lớn hơn thân thể của mình biết bao nhiêu. Đang ở trong vòng hộ thân của linh thú, Thiên Kim Sa bên ngoài đối với hắn không còn gì uy hiếp nữa, hắn run lên đem Thiên Kim Sa thu vào trong thủ trạc, bắt đầu quan sát tình huống xung quanh.

Ước chừng linh thú cũng không có nghĩ tới có người có thể xuyên thấu được vòng hộ thân do Thiên Kim Sa hình thành của mình, nên đối với việc Lý Cường đang ở trên lưng, nó cũng không có phát hiện, nhưng lúc ngăn trở vô hình phía trước làm nó tức giận vô cùng, nó lại phun ra Thiên Thần Chi Nộ lần nữa.

Lý Cường ở trên người nó nhìn thấy thật rõ ràng, lập tức bình tĩnh vận công. Uy lực của thần khí đích xác không giống bình thường, một tiếng nổ sét đánh, tầng khí vô hình phía trước lập tức tiêu tán. Linh thú rút lên một tiếng lập tức phóng đi.

Mạc Hoài Viễn mơ hồ cảm thấy bất hảo, hắn muốn truyền âm nói với Kỳ Quân Sát, Ngân Bồ Di đột nhiên hét lớn: " Tiểu tử kia đã leo lên lưng linh thú rồi!" Mấy người truy tới đều trợn mắt há hốc mồm, chiêu này của Lý Cường làm ai cũng không nghĩ tới, Phó Sơn gấp đến độ cả người run lên. Mạc Hoài Viễn cẩn thận quan sát một chút, nói: " Hắn không có việc gì đâu, chúng ta cẩn thận một chút, khi công kích đừng làm hắn bị thương."

Bách Hoàng lão nhân cũng đã chạy lên, mắng: " Mẹ kiếp! Ta muốn lột da nó!" Lần này Tiềm Kiệt Tinh tổn thất đến một phần ba cho nên hắn vô cùng tức giận.

So công lực giữa những người này thì Hầu Phích Tịnh kém hơn một chút, hắn đến cuối cùng, hắn cũng mắng: " Mụ nội nó, chạy thật là nhanh, lão tử lần đầu tiên nhìn thấy thứ vật này. Ai, Mạc đại ca, thế nào?"

Mạc Hoài Viễn cảm thấy phi thường khó giải quyết, nói: " Lão ngũ ở trên lưng Đại Viêm Linh Thú, ai! Ta theo nó trước đã rồi hãy nói." Hầu Phích Tịnh cũng đã há to mồm nhưng lại nói không ra lời, nghĩ thầm: " Muốn chết! Huynh đệ này của lão tử thật sự là muốn chết, cũng dám leo lên người linh thú a." Bọn họ đều cũng không biết Lý Cường chỉ là vô ý xông vào mà thôi.

Một đạo kim quang đột nhiên hiện ra, ngay sau đó một hình tròn quang vồng màu vàng thật lớn vây quanh Đại Viêm Linh Thú. Lý Cường xa xa nhìn thấy kim quang chớp động, trong lòng kinh hãi, hắn biết là tiên nhân đã ra tay. Tại Tinh Cung, hắn từng nhìn thấy khi tiên nhân xuất hiện thì có kim quang này, cho nên hắn liếc mắt nhìn qua là biết đó là tiên nhân.

Linh thú tựa hồ có chút sợ hãi quang vồng này, nó ở bên trong cấp tốc chuyển động, cố gắng tìm kiếm cánh cửa đột phá.

Bách Hoàng lão nhân kinh ngạc nói: " Tiên nhân? Con mẹ nó! Dĩ nhiên cũng có tiên nhân! Ta...ta.." Hắn thật tức muốn điên, đám người tu chân bọn họ đã tổn thất thảm trọng, giờ đây lại chạy ra một tiên nhân tranh đoạt thần khí. Hắn cũng là nhân vật đệ nhất thiên hạ, đứng đầu tu chân giới thì làm sao có thể chịu được sự tức giận này, không ngừng chửi mắng ỉn ỏi. Ngân Bồ Di vội vàng ngăn cản, hắn rất rõ ràng thực lực của tiên nhân, dù cho là mấy Tán Tiên và tu chân cao thủ cũng không có khả năng đối phó.

Kim quang chợt lóe, trước mặt mấy người họ xuất hiện một tiên nhân. Kim quang chói mắt dần dần tản đi, một hình người lộ ra. Tất cả mọi người chấn động, ai cũng không nghĩ ra tiên nhân này lại là nữ nhân.

Mạc Hoài Viễn là người thứ nhất cảm giác nữ tiên nhân này không phải là người đã hủy đi Tinh Cung, hắn nhớ kỹ, lần trước tuyệt đối là nam nhân. Tán Tiên đối với tiên nhân có chút thoải mái hơn, dù sao cũng là tiên, mặc dù cấp bậc thì bất đồng. Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh, và Bách Hoàng lão nhân thì khó khăn, cảnh giới thật khác biệt, cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Nữ tiên nhân kia chỉ lẳng lặng đứng, nhưng cả ba người họ không hề có chút cảm giác nào kháng cự, nếu không phải ba người đều là cao thủ đứng đầu tu chân giới, sợ rằng cả khí lực đứng trước mặt nàng cũng không có.

Kim quang trên người nữ tiên nhân tán đi, lộ ra nguyên dung mạo thật sự. Nàng mặc tiên giáp màu vàng nhạt, tiên giáp này ngay cả Mạc Hoài Viễn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Tiên giáp cũng chỉ che lại những

bộ vị chủ yếu, hoàn toàn lộ ra da thịt trắng như tuyết, trên cổ lộ ra một khối bảo vật tinh tế. Trên tay nàng cầm một cái vòng tay hình thù kỳ lạ, bên trên có khảm nhiều hạt châu trong suốt sáng rực.

Trên mặt nữ tiên nhân mang một khăn mỏng, khoe miệng có chút nhếch lên, tựa hồ bộ dáng có chút tức giận. Nàng hỏi: " Tại sao ngươi mắng chửi người?" Thanh âm thanh thúy động lòng người.

Bách Hoàng lão nhân bị nàng trừng mắt thì cuống quýt lui về phía sau, hần cố gắng áp chế nội tâm bất an, cắn răng nói: " Chúng ta đã chết nhiều người tu chân như vậy, mới truy đến nơi đây..."

Nữ tiên nhân cắt đứt câu nói của hần, nhàn nhạt nói: " Đó là lý do ngươi mắng chửi người?"

Bách Hoàng lão nhân là một nhân vật bá đạo, bị nàng hỏi đến cảm miệng không trả lời được.

Mạc Hoài Viễn ôm quyền hỏi: " Xin hỏi đại danh của tiên tử?"

Nữ tiên nhân tựa hồ đối với mấy người dám trực tiếp nói chuyện với mình cảm thấy rất hứng thú, người tu chân bình thường khi nhìn thấy nàng đã sớm ngây ngốc, thần sắc mấy người này lại bình thường, với nàng đây là một chuyện thật kỳ quái. Nàng nhoẻn miệng cười: " Ta gọi là Đại Nam Phong Ngự, các ngươi là ai?"

Mấy người lần lượt xưng tên họ rồi chào hỏi. Trong lòng Mạc Hoài Viễn thầm thở một chút, biết nàng đến không phải vì chuyện Nghịch Thiên Bảo Kính và Tu Thần Thiên Tiến Chương mà đến, tạm thời không có nguy hiểm.

Hầu Phích Tịnh lại gấp gáp, nói: " Đại nam tiên tử, huynh đệ của ta đang ở trên người của Đại Viêm Linh Thú, có thể mời tiên tử ra tay cứu viện được không?"

Đại Nam Phong Ngự mày nhướng cao, nói: " Cái gì? Hần là người tu chân? Không thể có khả năng tiến vào trong vòng hộ thân của linh thú..." Nàng vừa nói vừa nhìn qua, thần sắc khẽ biến: " Kỳ quái? Hần làm sao đi vào...vốn không có khả năng vào được...hần là người tu chân?" Nàng kinh ngạc vạn phần, điều này thật sự không hợp với lẽ thường.

Trong lòng Ngân Bồ Di đối với Lý Cường sớm đã có nghi ngờ, mặc dù hần không có cách nào xác định Lý Cường rốt cuộc tu luyện cái gì, nhưng dám chắc Lý Cường tuyệt đối không phải là người tu chân bình thường. Trong mấy người này chỉ có Bách Hoàng lão nhân cái gì cũng không biết, hần đảo mắt, chợt đáp: " Hần dám chắc là người tu chân, nhưng tiểu tử này thật sự rất cổ quái."

Lý Cường đang bám vào trên lưng linh thú, có chút lên xuống không được, vô cùng xấu hổ. Hần xa xa nhìn thấy tiên nhân kia và Mạc Hoài Viễn đang nói chuyện, tình hình có vẻ tốt, không có chút gì tỏ vẻ đang xung đột, nhưng cũng cảm thấy nguy hiểm vạn phần. Đại Viêm Linh Thú sau khi bị vây khốn, có vẻ giận dữ dị thường, liên tục đánh vào tầng quang vồng, hơn nữa thêm một lần phun ra Thiên Thần Chi Nộ, uy lực của Thiên Thần Chi Nộ làm Lý Cường không thể chịu nổi, hần chỉ có thể dùng toàn lực chống cự.

Tầng quang vồng nọ cũng không biết tu luyện bằng thứ gì, vậy mà cũng có thể ngăn cản sự điên cuồng tấn công của Đại Viêm Linh Thú. Lực lượng của Thiên Thần Chi Nộ tựa hồ có thể xuyên vồng mà ra nhưng lại không thể uy hiếp được quang vồng. Đại Viêm Linh Thú đột nhiên dừng lại, nó lẳng lặng đứng yên, hình như đang định làm gì đó. Lý Cường cảm giác được vẩy giáp trên người linh thú nổi lên một trận lạnh lẽo, màu sắc cũng biến ảo vạn phần, hần vội vàng vận công phòng bị.

Lý Cường không dám công kích Đại Viêm Linh Thú, đối với loại sinh vật xinh đẹp nhưng quá kinh khủng này, hần nghĩ tốt nhất là không chọc tới nó. Hần gắt gao bám chặt vào trên người nó, tùy cho nó chuyển động, nhưng động tác của hần tương đối nhìn khó coi. Quần áo của hần đã bị Thiên Kim Sa phá hủy, lại không có tay để lấy quần áo khác mặc vào, không thể làm gì khác hơn là toàn thân trần truồng bám chặt trên người linh thú, bộ dáng thật là chật vật.

Cái mào trên đầu Đại Viêm Linh Thú bắt đầu sáng lên, Thiên Kim Sa vờn quanh người cũng hướng phía trước xông tới. Theo một chấn động thật kịch liệt, linh thú không chỉ phun ra Thiên Thần Chi Nộ, còn từ trên cái mào đỉnh đầu bắn ra một đạo quang mang màu lam óng ánh chói mắt, Thiên Kim Sa đột nhiên xoay tròn tại quang vồng. Lý Cường biết không hay, liền đem tâm thần chìm vào trong cảnh giới của Nhất Phạm Thiên.

Đại Nam Phong Ngự nhanh chóng bắn ra một đạo kim quang, nòng phát giác linh thú lần này công kích không phải là chuyện đùa nữa. Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và Ngân Bó Di đồng thời ra tay, đều tự bảo vệ người của mình. Phó Sơn thất thanh kêu lên: " Trời ạ, lão ngũ làm sao bây giờ?" Tiếng nói của hắn bị tiếng sét đánh thật lớn nổ vang át đi mất.

Một vòng quang hoàn khuếch trương ra, đó là do màu lam, màu bạc và màu vàng quang hoàn xinh đẹp tạo thành. Tiếng nổ mạnh vang vào nhau quả thật như sóng vỗ ba đào kinh hải, cho dù là Tấn Tiên như Mạc Hoài Viễn mấy người cũng không thể không lui ngược về phía sau.

Quang vòng màu vàng nhạt rất cuộc bị linh thú tạc vỡ, nổ thành từng mảnh kim mang, tiêu tán tại không trung.

Đại Nam Phong Ngự bị linh thú hủy một kiện tiên khí, tức giận đến nỗi nàng liền đưa tay xuất ra tiên khí đang nắm chặt bắn ra ngoài. Đại Viêm Linh Thú cũng không hề sợ nàng, bởi vì nó có thần khí hộ thân. Nó đem Thiên Kim Sa tụ tập lại, chiếc cánh màu bạc phát lên một cái, thân thể hướng lên cao chạy trốn, Thiên Kim Sa giống như cơn gió bạo nộ đánh thẳng tới Đại Nam Phong Ngự.

Linh thú vừa mới bay ra không xa lắm thì lại có một đạo kim quang hiện lên. Lý Cường vừa quay đầu nhìn thì cả kinh kêu lên: " Lại tới một người nữa à!" Hắn rút cuộc luống cuống tay chân mắc vào một cái quần nhỏ.

Đạo kim quang hạ xuống, tiên nhân nọ phát tay tạo ra vài đạo kim quang thành vòng gắt gao cuốn lấy linh thú, trong đó có một đạo kim quang quán ngay trước mắt Lý Cường. Đại Viêm Linh Thú kịch liệt giãy dụa, thiếu chút nữa ném luôn Lý Cường ra ngoài.

Đại Nam Phong Ngự giận dữ, yêu kiều quát: " Linh thú là của ta! Kiền Thiện Dong...người thật là quá đáng!"

Bách Hoàng lão nhân nói thầm: " Mẹ kiếp! Đều là thứ ngang ngược giống nhau...người cũng là cướp của chúng ta thôi..." Hắn mặc dù ở tu chân giới xưng vương xưng bá nhưng trong mắt tiên nhân cũng là vật không đáng giá, làm hắn tức giận đến không thể không mắng thầm trong lòng.

Kiền Thiện Dong ha ha cười to: " Đại Nam Phong Ngự, chúng ta đã đánh nhau mấy ngàn năm, công phu của ngươi cũng còn thiếu một chút đó, hừ! Dám gạt ta đi tới Huyền Tinh Thần Trận của Tiêu Lâm Thiên...ha ha, may mắn là ta cơ trí không có đi vào, được! Ta hỏi ngươi, Nghịch Thiên Bảo Kính là ai thu? Lần này coi ngươi làm sao gạt ta?" Lời này vừa nói ra, Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và Lý Cường đều cũng kinh hải thất sắc. Đây chính là tiên nhân đã hủy diệt Tinh Cung.

Lý Cường nằm trên lưng của linh thú con mắt xoay chuyển, hắn không kịp nghĩ nhiều, lặng lẽ truyền âm nói: " Mạc đại ca, đừng động tới đệ, mọi người cứ đến Cổ Kiếm Viện chờ đệ đi..."

Đại Nam Phong Ngự quát: " Ta không thu được linh thú, thì cũng sẽ không cho người!"

Kiền Thiện Dong quỷ dị cười: " Không thấy sao! Đi!" Một vòng hào quang màu vàng kim giữ linh thú, cùng thời gian, cả người linh thú cùng biến mất. Đại Nam Phong Ngự giận đến vẻ mặt đỏ bừng, hét lớn: " Nhìn coi ngươi có thể chạy đi đâu?" Một đạo kim hồng thất luyện chớp lên, nòng đã đuổi theo.

Mạc Hoài Viễn không kịp suy nghĩ, hét lớn một tiếng: " Truy!" Sáu người cấp tốc na di, nhưng rất nhanh bọn họ đã thất vọng, ngay một chút dấu vết cũng tìm không được. Ngân Bó Di nói: " Chúng ta đừng đuổi theo, cho dù đuổi theo cũng không hữu dụng, hai tiên nhân này chúng ta không có khả năng đối phó được."

Bách Hoàng lão nhân âm trầm nghiêm mặt, hành động lần này hắn tổn thất lớn nhất nên trong lòng cực độ căm tức, hắn hận hận nói: " Ngân đại ca, chúng ta đi! Trở về!"

Ngân Bó Di gật đầu, nói: " Các vị cáo từ." Hắn kéo Bách Hoàng lão nhân na di đi.

Mạc Hoài Viễn sầu lo nói: " Lần này thật là phiền toái rồi, lão đệ truyền âm cho ta, dặn chúng ta đi Cổ Kiếm Viện chờ hắn. Ai, không nghĩ thực lực của tiên nhân kia lại mạnh như thế."

Kỳ Quân Sát nghiêm mặt, trong lòng cũng cảm thấy giận dữ, hắn cảm thấy vô cùng uất ức, nói: " Ở thế giới này mà cũng có đến hai tiên nhân, thật sự là không sao hiểu, bọn họ ở lại chỗ này để làm chi?"

Phó Sơn thở dài: " Ai ! Người dẫn đường như ta thật là không hợp cách a, chúng ta đi xuống trước rồi hãy nói."

Bốn người đều là người có kiến thức sâu rộng, biết cho dù có ở lại chỗ này cũng là vô ích. Mạc Hoài Viễn cắn răng nói: " Kỳ lão đệ, chúng ta trở về tu luyện tiên khí, nếu huynh đệ của ta mà không có gì thì còn được, nếu không thì chúng ta cũng đi tìm tiên nhân quyết đấu cho biết."

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: " Được, vừa rồi Kiền Thiện Dong kia nói cái gì mà Tiêu Lâm Thiên? Đó là địa phương nào?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Nơi đó nguyên lai có thể đi thông tiên giới. Sau lại bị cấm chế, nơi đó tung tích của tiên nhân là nhiều nhất, ta cũng không có đi qua, chỉ là nghe người khác truyền thuyết, nghe nói ở phụ cận có một tinh cầu, là thánh địa của người tu chân."

Phó Sơn nói: " Ta đi điều tra, phải hiểu cho được rõ ràng."

Hầu Phích Tịnh gật đầu nói: " Nhị ca đi tìm nhất định sẽ được, bằng hữu của ngươi thì nhiều rồi."

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: " Tốt, chúng ta cũng đi thôi."

Bốn người quay trở về Thiên Đình Tinh.

Lý Cường gắt gao bám chặt vào vẫy giáp của Đại Viêm Linh Thú, chung quanh đều là kim quang chớp động, trong nháy mắt cảnh sắc chung quanh đột biến.

Đây là một không gian xa lạ, bốn phía tinh quang sáng lạn. Trong lòng Lý Cường không nhận được kêu khổ, nói giỡn sao, bị lạc trong biển vũ trụ, còn mình lại không biết na di, nếu phi hành, vậy phải bay suốt một năm mới tìm về được Phong Duyên Tinh? Hơn nữa người tu chân cũng chỉ có thể ở tinh cầu có Truyền Tống Trận mà lui tới với nhau, trừ phi có tu vi Hợp Thể kỳ, thì mới có thể đi thăm dò tinh cầu mới, nhưng đó cũng là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

Kiền Thiện Dong đặc ý nhìn Đại Viêm Linh Thú, lẩm bẩm: " Hắc, mặc dù ta không về được tiên giới, nhưng chờ ta tìm được Tu Thần Thiên Tiến Chương, vậy thì không sợ nữa, huống chi còn có sẵn thần khí."

Đại Viêm Linh Thú phần nộ giãy dụa, nhưng kim quang trên người càng ngày càng siết chặt, Thiên Kim Sa dùng để hộ thân đã hao hết, nó lớn tiếng rít, hai con mắt đỏ sẫm giống như hai luồng lửa đang thiêu đốt. Kiền Thiện Dong hoảng động đưa tay chỉ nói: " Không cần giãy dụa nữa, mau đi theo ta đi."

Đại Viêm Linh Thú phun ra Thiên Thần Chi Nộ vài lần, đã kiệt lực hoàn toàn, nó trừng mắt không giãy dụa nữa, nhưng vẫn kiêu ngạo như trước, ngẩng cao đầu, ra bộ dáng không chút khuất phục. Lý Cường nằm trên người nó, không dám lộn xộn cũng không dám chạy, bởi vì chung quanh thật sự là quá xa lạ.

Đang trong lúc giằng co, một đạo kim quang chớp động, Đại Nam Phong Ngự lại tới. Nàng đặc ý nhìn thoáng qua Lý Cường, phát hiện hắn cũng còn đang nằm trên lưng linh thú, không chú ý thì không thể nhìn thấy hắn, trong lòng không nhận được vừa thấy ngạc nhiên lại thấy buồn cười, hắn lại có thể chịu được việc na di của tiên nhân, nếu là người tu chân bình thường thì đã sớm hồn phi phách tán. Nàng cười khanh khách nói: " Kiền Thiện Dong, ngươi có thể chạy đi đâu? Bốn tiên tử nói qua, ta không có được, hà hà, ngươi cũng đừng hồng có, bốn tiên tử phải hủy diệt nó."

Đang nói chuyện, nàng dương tay bắn ra vô số ánh sáng dài, công kích Đại Viêm Linh Thú. Kiền Thiện Dong tức giận mắng to: " Dừng tay! Xú bà nương!" Hắn bắn ra một đạo kim quang, nhưng chỉ ngăn trở được phân nửa luồng sáng, còn một ít cũng đã bay vụt qua. Lý Cường không chỗ tránh được, mắng to: " Kháo! Các ngươi quyết không để yên sao? Cút đi, mẹ kiếp!" Hắn cũng dứt khoát lao ra, vận công hung hăng đánh ra một quyền, một đoàn kim quang rời tay ra.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đồng thời kêu lên sợ hãi: " Thần dịch lực? Thần dịch lực!"

133. Chương 133

Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong không truy theo Đại Viêm Linh Thú, đồng thời hướng Lý Cường đánh tới. Trong mắt bọn họ, Tu Thần Thiên Tiến Chương so sánh với thần khí, thần khí thật sự không

đáng là gì, học xong Tu Thần Thiên Tiến Chương thì tự mình có thể tu luyện thần khí.

Lý Cường kinh hãi kêu lên một tiếng, liều mạng bỏ chạy. Hắn mặc dù kinh hoảng, nhưng linh trí rõ ràng, vừa chạy vừa lấy ra ngọc đồng giản ghi Tu Thần Thiên Tiến Chương, thoáng vận công, đem chấn nát bấy.

Công lực Kiền Thiện Dong cao thâm, tranh trước một bước thuận di ra phía trước hắn.

Kinh nghiệm chạy trốn của Lý Cường thập phần phong phú, hắn không chạy thẳng, mà là lên trên xuống dưới, qua trái qua phải, hai bên bay loạn. Kiền Thiện Dong cũng bị làm cho hồ đồ, hắn cứ nghĩ tự tay muốn bắt Lý Cường mà cũng không có nghĩ tới việc dùng pháp bảo.

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự hồi hận cực kỳ, tự mình biết rõ Lý Cường có cổ quái, nhưng lại không thử xem hắn, nếu sớm bắt được hắn, vốn không cần tranh Đại Viêm Linh Thú và Thiên Thần Chi Nộ, có Tu Thần Thiên Tiến Chương, Kiền Thiện Dong làm sao dám đấu với mình? Mắt nàng nhìn thấy Lý Cường sẽ vọt tới bên người Kiền Thiện Dong, đột nhiên yêu kiều quát một tiếng: " Bay hướng trái!"

Lý Cường đang bay đến choáng đầu hoa mắt, nghe vậy liền chạy sang bên trái. Kiền Thiện Dong chụp hụt, tức giận mắng: " Xú bà nương lại tới đảo loạn!" Hắn đưa tay bắn ra năm đạo kim tuyến bao bọc Lý Cường. Thân thể Lý Cường đột nhiên trầm xuống, giống như một con cá đang lưu động bị rơi xuống. Kiền Thiện Dong hắc hắc cười nói: " Coi ngươi có thể chạy đi đâu?" Cổ tay hắn có chút trầm xuống, năm đạo kim tuyến giao xoa xoay quanh quần chặt.

Đại Nam Phong Ngự khua tay xuất oanh hoàn trong tay mình, năm đạo ánh sáng bắn nhanh, đánh vào trên kim tuyến phát ra " ba ba " tiếng vang thanh thúy. Lý Cường biết hai người này đối với mình đều không có ý tốt, hắn vận kinh lực hướng phía xa bay đi. Đột nhiên, chỉ cảm thấy kim quang chớp động, hắn thuận di một đoạn khá xa.

Lý Cường vừa mới thở dài một hơi, đột nhiên phát hiện Đại Nam Phong Ngự xuất hiện trước mắt, sợ đến quát to một tiếng: " Ai nha..."

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Tiểu tử chạy rất nhanh, đừng chạy, mau đi theo ta thôi!"

Lý Cường nghĩ thầm: " Không chạy mới là lạ, bị các người bắt được ta làm gì có cuộc sống tốt chứ?" Hắn lại quay đầu bỏ chạy, trong miệng còn reo lên: " Người là tiên nữ...còn truy theo con người như ta...trong lòng không trong sạch a."

Thanh âm Kiền Thiện Dong vang lên: " Hừ hừ, ngươi là người thường? Quá chê cười rồi, mau theo ta đi thôi." Hắn ngăn trở đường đi của Lý Cường.

Đại Nam Phong Ngự chặn đường lui phía sau, mắng: " Kiền Thiện Dong! Ngươi đúng là âm hồn không tiêu tan, hắn sẽ không đi với ngươi đâu!" Hai người bọn họ đều trong lòng cố kỵ, không dám hạ độc thủ, chưa có Tu Thần Thiên Tiến Chương, ai cũng không nỡ hủy diệt Lý Cường.

Trong lòng Lý Cường cũng đã nóng nảy, nói: " Uy! Hai vị thần tiên đại nhân, hai người các người rút cuộc là ai lợi hại hơn?"

Kiền Thiện Dong nói: " Đương nhiên là ta lợi hại rồi! Theo ta đi, cam đoan ngươi không nếm khổ!"

Đại Nam Phong Ngự nói: " Đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, đương nhiên là bổn tiên tử lợi hại!"

Lý Cường hướng bên cạnh lướt qua, lạnh lùng nói: " Các người đánh một trận thử xem, ai lợi hại hơn thì ta đi với người đó!"

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đều là lão hồ ly, làm sao lại trúng kế của Lý Cường, hai người đồng thời cười nói: " Ngươi đừng mơ tưởng!" Lời còn chưa dứt thì cùng xuất tay chụp vào Lý Cường.

Vẫn là Kiền Thiện Dong lợi hại, một vòng kim quang bắt giữ Lý Cường, hai người lập tức biến mất. Đại Nam Phong Ngự chậm một bước, tức giận mắng to một câu, vội đuổi theo.

Đây là một tinh cầu xa lạ, trên mặt đất hoang vu tán lác vô số nham thạch thật lớn, không có thực vật, không có không khí, một vành tinh cầu hình nửa mặt trăng lóe lên nhàn nhạt bạch quang, tinh quang đầy trời có vẻ đặc biệt rõ ràng sáng lạn. Trong lòng Lý Cường kêu khổ: " Đây là địa phương nào chứ?"

Kiên Thiện Dong đứng ở trên một tảng đá cách đó không xa, hắn biết Lý Cường trốn không thoát, cho nên cũng không vội ra tay. Hắn nói: " Tiểu tử kia, giao ra Nghịch Thiên Bảo Kính và Tu Thần Thiên Tiến Chương."

Lý Cường nhìn về phía hắn, chỉ thấy kim quang trên người Kiên Thiện Dong tán đi, lộ ra thân hình ẩn giấu. Vóc người hắn dài, nhìn không ra tuổi tác, tiên giáp trên người là màu đỏ, giống như là ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, kỳ lạ nhất là hắn đeo một cái mặt nạ màu đỏ, mặt nạ phẳng phất như có tính mạng, khi hắn tươi cười liền lộ ra vẻ quỷ dị vô cùng.

Chung quanh yên tĩnh, Lý Cường giật mình, đá vụn dưới chân phát ra tiếng " ca ca" ròn rột. Hắn cắn răng nói: " Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu." Hắn lộ ra bộ dáng không biết gì cả.

Lý Cường lấy trong thủ trạc ra một bộ quần áo mặc vào. Kiên Thiện Dong nói: " Tiểu tử kia, ngươi đại khái không có nhìn qua sự lợi hại của ta...."

Lý Cường mặc xong quần áo, cắt đứt lời hắn nói: " Ta có thấy qua, ngươi là tiên nhân mà, ta chỉ là một người tu chân nho nhỏ, đánh không lại ngươi thì rất bình thường thôi, ngươi có cái gì huyền diệu nào?"

Kiên Thiện Dong bị Lý Cường làm cho nói không ra lời, tay hắn xuất ra một đạo sét đánh, đánh văng Lý Cường lên không trung.

Kiên Thiện Dong hung hăng cười nói: " Hay, trước tiên cho ngươi nếm thử thủ đoạn của tiên gia...uy! Sao ngươi không đánh trả?" Hắn xuất ra một đạo sét đánh thứ hai, trong lòng mắng to Lý Cường giáo hoạt.

Lý Cường có thần dịch lực hộ thể, mặc dù lực tiến công không đủ, nhưng dùng để phòng hộ thân thể là cũng đủ. Hắn từ trên không trung rơi xuống tới, nện mạnh trên một tảng đá lớn, khối nham thạch " oanh" một tiếng nổ tung, đá vụn bay lên chung quanh, bụi mù bay ra mù mịt.

Kiên Thiện Dong nói: " Tiểu tử, đã biết lợi hại rồi chưa? Đem đồ vật giao ra đây, ta sẽ không giết ngươi, nếu không...hừ hừ!" Hắn nảy sinh lòng độc ác, rồi nhìn về phía không trung, Đại Nam Phong Ngự cho tới bây giờ còn chưa xuất hiện.

Hắn lại nói: " Uy, tiểu tử, đứng lên, đừng có giả chết, ngươi có thần dịch lực hộ thể, muốn giả chết gạt ai...di? Tiểu tử thú! Địa hành thuật cũng không có hữu dụng đâu...muốn chạy..." Hai mắt hắn đột nhiên bắn ra kim quang, gắt gao nhìn chăm chăm dưới đất.

Lý Cường dưới mặt đất cấp tốc chạy trốn, hắn tu luyện Địa hành thuật cũng không tệ, lại có Hấp Tinh kiếm vụ trợ giúp, so với thuật địa độn của người tu chân tầm thường không biết phải nhanh hơn bao nhiêu lần. Lý Cường phỏng chừng mình đã độn thổ dưới đất hơn một giờ, hắn tưởng là đã thoát được rồi, xoay người lặng yên trôi lên mặt đất, vừa thoát được nửa người thì chợt nghe bên tai có tiếng quát nhẹ: " Kết!" Hắn đột nhiên phát giác mình bị dính chặt dưới đất không thể nhúc nhích nữa.

Kiên Thiện Dong đang ở bên cạnh hắn, mặt nạ trên mặt hiển lộ vẻ sáng lạn, hắn đắc ý cười nói: " Ngươi chạy cũng nhanh lắm, hắc hắc, nhưng ngươi đã quên, ta không phải là người tu chân..ta là tiên nhân cao hơn một tầng, như thế nào? Bây giờ đưa Nghịch Thiên Bảo Kính và Tu Thần Thiên Tiến Chương cho ta."

" Đừng có mơ tưởng, đừng đưa cho hắn!"

Đại Nam Phong Ngự lơ lửng giữa không trung, cả người lóe ra kim quang. Kiên Thiện Dong nhìn Lý Cường, trên mặt nạ lộ ra thần sắc quỷ dị, hắn nói: " Ngươi đừng có lộn xộn, xem ta làm sao giáo huấn xú bà nương này!" Hắn đột nhiên thuấn di qua trước người Đại Nam Phong Ngự, lạnh lùng nói: " Ngươi nháo đủ rồi chưa?" Trong lời nói tràn ngập sát khí.

Lý Cường nghe như trong lời nói có vẻ gì đó, tựa hồ quan hệ của hai người thật không tầm thường.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Ngươi đừng tưởng muốn độc chiếm Tu Thần Thiên Tiến Chương!"

Lý Cường nghe vậy khấn trương, nếu hai người này liên thủ đối phó với mình, sợ rằng ngay cả khớp xương của mình cũng đừng mong còn lại, hắn hét lớn: " Uy, thả ta đi ra! Đừng có làm ta nóng nảy, đừng nói cái gì mà Tu Thần Chương, hay Tu Thủ Chương gì đó, các ngươi cũng đừng hòng có được, mẹ kiếp! Lão tử sẽ đem nó hủy diệt!"

Đại Nam Phong Ngự yêu kiều quát: " Ngươi dám!" Thân hình nàng vừa động, Kiền Thiện Dong lập tức ra tay, hai người nhất thời xông vào đánh nhau.

Lý Cường ngằm thở dài một hơi, hần sờ bùn đất đang hóa thành kim thạch bên người, lặng lẽ vận đủ thần dịch lực, có chút chấn động, rất nhanh bùn đất quanh thân thể đã bị tán ra.

Kiền Thiện Dong vốn vẫn xem thường Lý Cường, mặc dù hần tu thần chỉ được ngăn ngày, thần dịch lực vẫn hỗn tạp không thuần, nhưng dù sao thần dịch lực so với tiên linh khí vẫn là một tầng cao, chút cấm chế ấy vẫn không giam được Lý Cường.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tranh đấu suốt mấy ngàn năm, đều rất quen thuộc với thủ đoạn của đối phương, đánh nhau đặc sắc vạn phần, dần dần hai người đánh lên tới trời cao. Lý Cường càng nhìn thấy bóng người ngày càng nhỏ đi, trong lòng đặc ý: tiên nhân thì thế nào? Cũng trùng mưu kế của lão tử, tốt nhất hai người các ngươi cứ đánh nhau tới hai bên cùng bị thương, lão tử mới có đường sống.

Hần cố gắng hồi tưởng chuyện ngẫu nhiên thuận di vừa rồi, vận đủ công lực, rồi đột nhiên kim quang chớp lóe, hần rút cuộc đã học xong tâm huyền thuận di bấy lâu mơ tưởng.

Đại Nam Phong Ngự tâm linh tinh tế, nàng vừa đánh vừa chú ý Lý Cường, thấy Lý Cường đột nhiên biến mất, trong lòng không khỏi mừng thầm, cười duyên nói: " Bốn tiên tử không đánh nữa, thất lễ!" Rồi liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Kiền Thiện Dong a a cười to: " Đại Nam Phong Ngự...a a..đi hay a.." Hần chỉ đặc ý được một chút, liền đột nhiên phản ứng, cúi đầu nhìn xuống thì đâu còn nhìn thấy bóng dáng Lý Cường. Hần tức giận hét lớn: " Xú bà nương! Tiểu tử đáng chết! Ta quyết sẽ không buông tha cho các ngươi!" Hần còn tưởng Đại Nam Phong Ngự giở trò, cố ý hấp dẫn hần đánh nhau, nhân cơ hội để cho Lý Cường bỏ chạy.

Thuật thuận di của Lý Cường lúc linh lúc không, hần liên tục không ngừng phi hành thuận di, thuận di phi hành, cuối cùng chính hần cũng không biết mình đã chạy bao xa, hần đã hoàn toàn bị lạc trong biển vũ trụ. Trong không trung na di, tốc độ nhanh chóng vô cùng, hơn nữa là hần không ngừng na di, công lực hao tổn thật lớn, nếu không phải hần tu luyện Thiên Tiến Chương thì sợ rằng đã không chịu được nữa, cứ như thế hần cũng sẽ hoàn toàn kiệt lực.

Thật ra, làm kiểu na di hồ đồ như Lý Cường thì ngay cả tiên nhân cũng rất kiêng kỵ, trong tình không vũ trụ có nhiều điều không thể xác định, nếu không cẩn thận na di qua hằng tinh mặt trời, thì tự mình chết như thế nào cũng không sao biết được. Sự lớn mật ngu ngốc của Lý Cường làm cho Đại Nam Phong Ngự ở phía sau truy theo cũng giật mình không nhỏ, nàng cảm thấy người này đúng là làm loạn, trên người không có Định Tinh Bàn mà cũng dám ở trong vũ trụ chạy loạn, thật sự là gan lớn vô cùng.

Cũng không hiểu là đã chạy được bao lâu, Lý Cường cảm thấy phía sau có sự uy hiếp đã lớn hơn rất nhiều. Nhìn cảnh sắc chung quanh, Lý Cường thiếu chút nữa đã khóc ra tiếng, hần đã chạy vào trong một vòng khí quyển, xa xa tựa hồ còn có một đám sao rơi. Trong lòng hần vừa động: nếu trốn trong ngôi sao rơi, vậy hai tiên nhân biến thái này sẽ không tìm được mình nữa.

Hần cố lấy thần dịch lực, trong thời gian ngắn na di qua một ngôi sao thật lớn, đó là một viên đá vụn và băng vỡ cấu thành lưu tinh thể, hần chui thẳng vào bên trong, lập tức khoanh chân vận công, đắm chìm trong cảnh giới của Nhất Phạm Thiên.

Đại Nam Phong Ngự cầm Định Tinh Bàn gắt gao truy theo, nàng nắm chắc sẽ tìm được Lý Cường trước Kiền Thiện Dong. Dần dần, cảm giác ngày càng gần, nàng cười nói: " Ta xem ngươi chạy được đi đâu!" Đột nhiên, thân sắc nàng đại biến, bởi vì Lý Cường hoàn toàn mất tích, ngay cả một tia cảm giác cũng tìm không được. Nàng ngạc nhiên nói: " Di, hần làm sao làm được?" Nàng đứng ở không trung, trầm tư nhìn lưu tinh đang bay xa xa xẹt qua.

Đại Nam Phong Ngự liên tục dùng thần thức tìm tòi, kỳ quái là dĩ nhiên cũng không có một chút dấu vết. Quanh nàng đều là những tảng đá đang bay nhanh di động, làm nàng tức giận đến bốc ra một đạo kim quang, đánh xé xác một khối đá lớn đang di động qua người.

Kim quang chớp động, Kiền Thiện Dong truy tới, hần quát hỏi: " Tiểu tử kia đang ở nơi nào?"

Đại Nam Phong Ngự đang tức giận nói: " Bị bốn tiên tử đánh cho thịt nát xương tan, chết rồi!"

Kiên Thiện Dong trong lúc nhất thời khó có thể chịu được câu này, không khỏi giận dữ nói: "Người...người...người thật hỗn đản!" Hắn giơ lên hai tay quát to: "Ta không tha cho ngươi! Đi!" Tầng thiên thạch đang bay đột nhiên dừng lại, theo tiếng hét lớn của hắn, giống như mũi tên nhọn bắn về phía Đại Nam Phong Ngự.

Hai người lại ra tay đánh nhau. Trong lòng Kiên Thiện Dong hiểu được mặc dù tu vi của Đại Nam Phong Ngự kém mình một chút nhưng mình cũng không làm gì được nàng. Đại Nam Phong Ngự cũng không chút sợ hãi, cũng nhắc lên một tầng thiên thạch đối kháng với hắn, trong lòng vẫn nghi hoặc: Vậy tiểu tử kia đến cuối cùng là đã chạy đi đâu rồi?

Lý Cường khôi phục cực nhanh. Cảnh giới Nhất Phạm Thiên của Tu Thần Thiên Tiến Chương là vô thượng pháp môn dùng để khôi phục trúc cơ, chỉ ngắn ngủn hơn nửa giờ, Lý Cường đã hoàn toàn khôi phục, hắn trợn mắt hướng ra ngoài thiên thạch nhìn lại, chỉ thấy nơi đó có từng trận đá vụn bay mù, còn có đạo đạo kim quang lóe ra, hắn biết hai tiên nhân nọ còn đang đánh nhau.

Lý Cường vừa thoát ly cảnh giới Nhất Phạm Thiên thì lập tức đã bị Đại Nam Phong Ngự nhận ra. Nàng không chút phản ứng vừa đánh vừa lui, dẫn dụ Kiên Thiện Dong ra xa. Lý Cường cũng không biết mình đã bị phát giác, nhìn thấy hai tiên nhân biến mất trong tầm mắt, hắn trầm tĩnh lại, lại nghĩ đến tình cảnh của mình thì không khỏi sầu lo trong trái tim, làm sao mới có thể trở lại Phong Duyên Tinh là điều khó khăn lớn nhất hiện giờ của hắn.

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự mừng thầm, nàng biết Lý Cường đang trốn trong viên lưu tinh đó, chỉ cần thoát khỏi Kiên Thiện Dong, với thủ đoạn của mình, tên tiểu tử kia còn không giao ra Tu Thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính hay sao. Nàng dụ Kiên Thiện Dong ra mặt sau của một tinh cầu, dịu dàng nói: "Kiên đại ca a, chúng ta dừng tay có được không? Bốn tiên tử đã mệt mỏi, không đánh nữa!"

Kiên Thiện Dong nói: "Không đánh cũng được, nhưng ngươi nói cho ta biết, tiểu tử kia ở đâu?"

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: "Ta cũng không biết, tiểu tử kia chạy thật là nhanh, bốn tiên tử chỉ có chút sợ ý là đã bị hắn chạy thoát, hi hi, Thánh Thành có nhiều người tu chân như vậy, ngươi là chủ nhân chính thức của bọn hắn, để cho bọn họ giúp ngươi tìm là được rồi."

Kiên Thiện Dong hừ nói: "Bọn họ? Một đám phế vật! Bị người phiền đến rối loạn, báo hại cả ta cũng bị liên lụy. Đại Nam Phong Ngự, ngươi đừng tưởng trêu chọc được ta, hừ hừ, ngươi có chủ ý quỷ quái gì tưởng ta sẽ không biết?" Trên mặt nàng lại nổi lên hồng quang.

Đại Nam Phong Ngự nói: "Ngươi đừng quản ta làm gì, bốn tiên tử muốn đi bằng vào ngươi có ngăn cản được sao." Trên người nàng đột nhiên toát ra kim quang, toàn thân đều ẩn trong kim quang, nói: "Cáo từ!" Một đạo kim quang xẹt qua, nàng liền biến mất trong không gian.

Kiên Thiện Dong biết nàng đang làm trò quỷ, nói: "Tưởng bỏ rơi được ta? Hừ! Nằm mộng đi!" Hắn quỷ dị cười, theo sát biến mất tại không trung.

Lý Cường trải qua sự na di điên cuồng, đã nắm chắc huyền khiêu trong đó, hắn nhận chuẩn xác một ánh sáng của tinh cầu xa xa, vận thần dịch lực toàn thân, rồi đột nhiên kim quang chớp động hắn lại vừa na di một khoảng cách khá xa. Mắt nhìn thấy ngôi sao đó rất gần, lại na di liên tục thêm vài lần.

Lý Cường tuyệt vọng phát hiện, mục tiêu hắn vừa định vốn không thể tới được, trong lòng không khỏi nhin được cuồng quýt kêu khổ: "Xong đời rồi, lần này đúng là lão tử đã lạc đường...thảm rồi, bị vây trong vũ trụ khôn cùng, thật đúng là một đường chết thôi."

Một đường na di, Lý Cường phát hiện mỗi tinh cầu đều không thể đến gần, đang ở một nơi không có cách nào tưởng tượng sự giới hạn, Đại Nam Phong Ngự chạy tới. Nhìn Đại Nam Phong Ngự đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, Lý Cường lại vui vẻ nở nụ cười: "Hài..! Chào tiên tử!"

Đại Nam Phong Ngự bị phản ứng này của hắn làm cho hoảng sợ, tiểu tử lại không hề bỏ chạy. Vừa nghĩ thì nàng chợt nở nụ cười: "Tiểu tử, sao không chạy nữa? Tiếp tục chạy đi."

Trong lòng Lý Cường thầm mắng: "Lão tử nếu biết đường thì đã chạy rồi, ngươi là tiên tử, lão tử cũng không thêm chấp nhất ngươi. Ai, chọc vào thần tiên quả nhiên là chơi không vui chút nào." Hắn biết bị lạc trong vũ trụ cũng không thể đùa giỡn bậy, đành nói là về Phong Duyên Tinh, cho dù muốn biết mình đã

chạy tới đâu thì cũng chỉ có Đại Nam Phong Ngự này có biện pháp. Hắn bắt đắc dĩ nói: " Không chạy nữa, dù sao chạy cũng không được, không thoát được người."

Đại Nam Phong Ngự cười lạnh nói: " Ân, nếu không chạy nữa thì hãy giao ra Tu Thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính, bốn tiên tử tha cho người một mạng."

Hai tay Lý Cường xòe ra, nói: " Thứ nhất, ta không có Nghịch Thiên Bảo Kính, thứ hai Tu Thần Thiên Tiến Chương đúng là ta tu luyện, nhưng là...ngọc đồng giản đã bị ta hủy diệt rồi." Hắn trả lời rất kiên quyết.

Kinh nghiệm của Lý Cường cũng rất phong phú, ngay từ đầu hắn đã quyết đoán tiêu hủy Thiên Tiến Chương, hắn biết mình phải giữ lại chỗ dựa, nếu không thì không có cách nào cùng tiên nhân tranh đấu. Đại Nam Phong Ngự rất cảm tức: " Cái gì?"

Về mặt Lý Cường vô tội nói: " Ai biết các người cần cái thứ đó, sớm biết thì ta đã lưu lại rồi, ai nha, thật sự là xin lỗi vậy." Hắn vừa nói vừa quan sát Đại Nam Phong Ngự, xem nàng có phản ứng gì.

Khi đàn bà nổi giận thì rất là đáng sợ, nữ tiên nhân nổi giận thì không phải là đáng sợ nữa, mà là kinh khủng. Đại Nam Phong Ngự đánh ra một đạo kim quang, Lý Cường phun ra Hấp Tinh kiếm đối kháng, kim quang chạm vào Hấp Tinh kiếm vụ nổ vang, Lý Cường quay cuồng bị đánh văng ra hơn một ngàn thước, Hấp Tinh kiếm cũng bị chấn lui vào trong cơ thể, lúc đó hắn mới biết mình kém hơn tiên nhân không biết là bao xa.

Hắn có chút ngưng thần, liền khôi phục trở lại.

Trong lòng Lý Cường biết Đại Nam Phong Ngự không dùng toàn lực. Hấp Tinh kiếm là bảo khí của tu chân giới, nhưng so sánh với tiên nhân còn kém quá xa. Hắn cắn răng xuất Thái Hạo Toa ra, mặc dù mới tu luyện ngắn ngày nhưng dù sao cũng là tiên khí, uy lực so với Hấp Tinh kiếm lợi hại hơn rất nhiều. Đại Nam Phong Ngự có chút sững sờ, nàng không nghĩ tới Lý Cường cũng có tiên khí: " Tiểu tử, tiên khí của người cũng không có bao nhiêu tác dụng, mau giao ra hai đồ vật đó, ta cho người thêm một cơ hội, nếu không bốn tiên tử sẽ giam cầm người!"

Lý Cường đột nhiên hỏi: " Kiền Thiện Dong kia chạy đi đâu rồi?" Hắn thu hồi Thái Hạo Toa, quyết định đấu trí không đấu lực, không đánh nữa.

Thần sắc Đại Nam Phong Ngự vừa động: " Tiểu tử, cảm giác thật ra rất nhạy cảm a, đi!" Nàng thả ra một vòng kim quang bao Lý Cường, hai người đồng thời biến mất. Qua không được mười phút sau, Kiền Thiện Dong cũng đã truy tới nơi đây, hắn tức hận mắng: " Xú bà nương, chạy nhanh như vậy, huh!" Hắn lại tiếp tục truy theo.

Lý Cường không thể không thừa nhận, tiên nhân thật là lợi hại, mình chạy suốt nửa ngày mà cũng chạy không xa, mà nàng mang theo mình lại đến được một tinh cầu vô danh. Đại Nam Phong Ngự tạm thời không để ý tới Lý Cường, nàng lấy ra Định Tinh Bàn cẩn thận nhìn một chút, tiện tay lấy ra một chút pháp bảo cổ quái, nói: " Tiểu tử, đừng có chạy loạn, đợi bốn tiên tử bố trí Đại Na Di trận pháp." Nàng quyết tâm trước tiên che mắt Kiền Thiện Dong, nếu không thật sự không có thời gian giải quyết tên tiểu tử giáo hoạt này.

Đại Nam Phong Ngự ném ra bảo bối trong tay, liên tục bắn ra vài đạo tiên linh khí, một kim quang cầu thật lớn xuất hiện. Lý Cường tò mò hỏi: " Trên tay người là vật gì vậy?"

Đại Nam Phong Ngự bĩu môi, nói: " Ngay cả Định Tinh Bàn mà không biết cũng dám chạy loạn, tiểu tử, sau này muốn chạy trong tinh không, phải có cái này đó."

Lý Cường lặng lẽ ném một kiện quần áo trên mặt đất, hắn cũng không muốn để cho Đại Nam Phong Ngự đủ thời gian giải quyết mình, cơ hội duy nhất của hắn chính là Kiền Thiện Dong, chỉ có hai người bọn họ không ngừng tranh đấu mới xong.

Đại Nam Phong Ngự vỗ vỗ tay, cười duyên nói: " Bốn tiên tử coi người làm sao truy? Tiểu tử, đi vào!"

Lý Cường giả vờ tỏ ra bộ dáng hồ đồ: " Đại mỹ nữ...bên trong có nguy hiểm hay không đó?"

Đại Nam Phong Ngự cười mắng: " Tiểu tử thú vị, cái gì mà đại mỹ nữ, khó nghe muốn chết, phải gọi tiên tử. Mau đi vào, hắn đuổi tới đó."

Lý Cường cố ý kéo dài thời gian, hần hỏi: " Cái này sẽ đưa đi đâu? Tiên tử thật lợi hại, tùy tiện là có thể làm ra một cái Truyền Tống Trận, bội phục a! Bội phục!" Ngoài miệng nói vậy nhưng hần vẫn đứng bất động. Đôi mắt đẹp của Đại Nam Phong Ngự nhìn trừng trừng, nàng còn chưa hiểu được ý đồ trì hoãn của Lý Cường, chỉ trực giác nghĩ tiểu tử này không có ý tốt. Nàng nắm được áo của hần, kéo hần vào trong kim quang cầu, chỉ nghe Lý Cường kêu to: " Không nên động tay động chân, ngươi là tiên tử, không phải lão phụ a!"

Đại Nam Phong Ngự bị hần nói đến tức giận vô cùng, chỉ cười lạnh, người này há mồm là nói hưu nói vượn, nàng nhin không được là muốn giáo huấn hần nhưng nàng nhận ra Kiền Thiện Dong sắp tới rồi, đành đẩy hần vào trong kim quang cầu, quát: " Đi!" một tiếng nổ sét đánh, hai người đã rất nhanh biến mất.

Tiên khí chế tạo ra Na Di đại trận thật không giống bình thường, Lý Cường có chút chịu không được, cảm giác so với ngồi máy bay trên địa cầu còn kích thích hơn rất nhiều, hơn nữa thời gian lại rất lâu, nếu không phải hần cực lực vận thần dịch lực, đã sớm không thể chịu nổi. Cả người Lý Cường tựa như bị vô số gai nhọn đâm thủng khó chịu cực kỳ, hần không cách nào có thể tưởng tượng, chỉ có thể liều mạng kháng cự.

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự rất là kinh ngạc, tiểu tử này thật sự là ngoài tưởng tượng. Nàng cố tình làm cho hần phải chịu chút đau khổ, loại tiên khí này có tên là Tinh Diệu, chuyên môn dùng để na di khoảng cách xa viễn, trừ phi có thực lực ngoài Tấn Tiên mới có thể đi nếu không người tu chân bình thường không có khả năng kháng cự được tốc độ kinh khủng như thế. Huống chi Đại Nam Phong Ngự còn đặc ý triệt đi sự phòng hộ của Tinh Diệu dành cho Lý Cường, loại áp lực này càng thêm lớn hơn.

Hai mắt Lý Cường gắt gao nhìn chăm chăm Đại Nam Phong Ngự, kim quang trong mắt ngày càng thịnh, ánh mắt hàm chứa sự phẫn nộ và bất khuất. Đại Nam Phong Ngự bị hần nhìn đến nổi gai ốc, trong lòng càng thêm tò mò, người tu chân như vậy thật quá ít thấy, người tu chân mà nàng gặp không có quật cường như hần vậy. Thật ra, Lý Cường tu luyện Thiên Tiến Chương thì đã không thể xem như là người tu chân nữa. Cấp bậc của hần còn lợi hại hơn cả tiên nhân, nhưng do thời gian tu luyện quá ngắn, căn bản không có cách nào chống lại tiên nhân như Đại Nam Phong Ngự.

Cứ như vậy một đường điên cuồng đại na di, cũng không biết chạy qua bao nhiêu tinh cầu, Đại Nam Phong Ngự thật sự là không rõ vì sao Kiền Thiện Dong vẫn có thể truy sát phía sau. Nàng không có nhận thấy được Lý Cường đang làm trò quỷ, với khoảng cách na di xa như vậy, với thực lực của nàng cũng cảm thấy không chịu nổi.

Vào một ngày, hai người chuyển qua một tinh cầu. Lý Cường rơi trên mặt đất, không nói một lời lập tức khoanh chân ngồi xuống, hần tranh thủ thời gian điên cuồng luyện công. Trong lòng hần hiểu được nếu muốn tự mình làm chủ, không có thực lực hết thảy cũng vô dụng. Đại Nam Phong Ngự cũng có chút mệt mỏi, lần này na di làm nàng hao tổn công lực rất lớn, bởi vì dẫn theo một người, công lực của nàng tiêu hao lớn hơn nhiều so với Kiền Thiện Dong, nàng rõ ràng với công lực bây giờ tranh đấu cùng Kiền Thiện Dong là đã lực bất tòng tâm.

Hai người vừa ngồi xuống, đều yên lặng không nói gì. Đại Nam Phong Ngự suy nghĩ thật lâu, đột nhiên lộ ra tươi cười phi thường sáng lạn, Lý Cường trợn mắt, nhìn thấy không khỏi rung mình, nhin không được nói: " Tiên tử đại nhân, ngươi mỉm cười làm cho người ta...sợ hãi đó, giúp đỡ chút được không? Mặc dù người cười rất dễ nhìn, nhưng đừng cười nữa được không?"

Sắc mặt Đại Nam Phong Ngự lạnh lẽo: " Tiểu tử, đem giao tất cả đồ vật của ngươi ra đây, để bốn tiên tử kiểm tra một phen, hừ, người đừng tưởng tàng trữ được vật gì, nói cho ngươi biết, ta cái gì cũng biết, ngươi có hai thứ, một là trữ vật thủ trục, một là trữ vật giới chỉ rất hiếm thấy, còn muốn ta nói thêm gì sao?"

Lý Cường cả kinh nổi gai ốc, nhin không được hét lớn: " Ngươi..ngươi có thể nhìn thấy xuyên qua luân sao? Mụ nội nó, lão tử không phải là thiết thòi lăm sao!" Cũng không biết hần đã nghĩ đến đâu rồi.

134. Chương 134

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự hiểu kỳ vô cùng: " Tiểu tử, tiên nhân trong tưởng tượng của ngươi là như thế nào?"

Lý Cường ho khan một tiếng: " Tiên nữ mà, hử là ôn nhu nhân nhả, xinh đẹp hào phóng....tính tình lại vui vẻ, vậy mà lại hung ác, vô lễ, còn muốn cướp đồ của lão tử...ai yêu...không nên động tay động chân! Lão tử không may, thật là không thể đánh lại người..." Hắn nhảy qua một bên, hai tay đưa lên thủ thế.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Tiểu tử, nói cho người hay, tiên nhân chúng ta phải lưu lại thế giới này, là bởi vì không có cách nào trở về, cho dù có thể trở về cũng không được. Ha ha, những tiên nhân như chúng ta cũng là bị tiên giới đánh đuổi, cho nên chỉ có thể ở lại đây mà lêu lổng, bằng không có ai nguyện ý ở lại chỗ này, cái gì cũng không có...ha ha, tiểu tử thú vị, nếu có Tu Thần Thiên Tiến Chương, bốn tiên tử trở về tiên giới sẽ không sợ nữa, mau giao ra đây!"

Lý Cường chợt hiểu ra: " Nguyên lai là bị tiên giới đánh đuổi, trách không được lại bá đạo không nói lý thế này."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Được rồi, đem đồ vật giao ra đây đi, đừng để cho bốn tiên tử tự mình động thủ."

Lý Cường hắc hắc cười nói: " Hình như là không kịp rồi, lão Kiền đuổi tới rồi, ha ha!" Hắn nói không sai một chút nào, Đại Nam Phong Ngự cũng đã cảm giác được Kiền Thiện Dong truy gần tới, nàng tức giận mắng: " Đồ quỷ đáng chết, âm hồn không tiêu tan, đi!"

Lần này na di thời gian rất ngắn, hơn nữa lại dừng lại giữa không trung. Lý Cường nhìn chung quanh, nghi hoặc nói: " Đây là nơi nào?"

Đại Nam Phong Ngự cũng không nói lời nào, nàng xuất ra bảy, tám viên đồ vật, rất nhanh bắn ra từng đạo tiên linh khí, nói: " Chúng ta đi!"

Hai người lại na di đi. Lý Cường nghĩ thầm: " Vừa rồi nhất định là nàng đã bố trí cạm bẫy, thăm rồi, cuộc sống sau này đừng mong dễ dàng, tiên tử này làm việc rất có phong cách của ma đầu, ai, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi."

Nhìn tinh cầu màu lam trước mắt, Lý Cường kinh hãi kêu lên: " Oa nha, đây là địa cầu? Đây là địa cầu!"

Đại Nam Phong Ngự gõ một cái vào đầu Lý Cường, cười duyên nói: " Tiểu tử, người phát điên cái gì, cái gì là địa cầu? Tinh cầu như vậy có rất nhiều, bốn tiên tử từng gặp qua rất nhiều, hì hì, chỉ là tinh cầu này không có người tu chân và cũng không có Truyền Tống Trận, bốn tiên tử cho người ở chỗ này một đoạn thời gian, hì hì, đợi bốn tiên tử hoàn toàn gạt được Kiền Thiện Dong sẽ tới tìm người." Nàng lộ ra một bộ dáng hung hăng làm cho Lý Cường nhìn thấy thì ớn lạnh.

Đại Nam Phong Ngự đưa tay ra: " Tiểu tử, đem đồ vật ra đây!"

Lý Cường lập tức vận công lực muốn chạy, lại bị Đại Nam Phong Ngự xuất ra một sợi dây tiên khí trói lại. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng cười nói: " Cùng bốn tiên tử tranh đấu, người còn kém quá xa! Nếu người không chịu giao ra đây, bốn tiên tử không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ."

Lý Cường kêu lên quái dị: " Cướp bóc kia! Ai, lão tử thật sự là rất vinh hạnh bị tiên tử đánh cướp..."

Đại Nam Phong Ngự phát tay cầm chế, Lý Cường lập tức á khẩu không trả lời được, trơ mắt nhìn Đại Nam Phong Ngự lấy đồ của mình.

Đại Nam Phong Ngự xem xét từng kiện, sắc mặt âm tình thay đổi, nàng không nghĩ tới Lý Cường nói thật, trong thủ trạc đích xác không có Nghịch Thiên Bảo Kính và ngọc đồng giản của Tu Thần Thiên Tiến Chương. Nàng cởi cầm chế nói: " Tiểu tử, đồ vật trả cho người, bất quá người nhớ kỹ, người có đủ thời gian viết lại Thiên Tiến Chương vào trong ngọc đồng giản, đợi khi bốn tiên tử trở lại tìm người thì phải dùng ngọc đồng giản đổi mạng của người, biết không?"

Lý Cường suy nghĩ một hồi, hắn biết chỉ cần có thể tranh thủ thời gian tu luyện Thiên Tiến Chương cho tốt thì hắn sẽ không sợ nữa, cho nên hắn tỏ ra rất nhu thuận, cuống quýt gật đầu nói: " Biết! Biết rồi!"

Đại Nam Phong Ngự cũng không sợ hắn giở trò quỷ, nói: " Chúng ta đi xuống!" Nàng kéo hắn đi xuống tinh cầu màu lam bên dưới. Rơi xuống trên mặt đất, Lý Cường vẫn còn thấy sợ ngây người, bởi vì cây cối chung quanh rất giống địa cầu, hắn ấp úng nói: " Này...này, người dám chắc đây không phải địa cầu?"

Đại Nam Phong Ngự đưa trả thủ trạc lại cho Lý Cường, nàng lấy ra một viên gì đó cỡ đầu ngón tay, cười nói: " Ta dám chắc nơi này không phải địa cầu, hơn nữa bốn tiên tử cũng không biết cái gì gọi là địa cầu, chúng ta gọi tinh cầu này là Cầu Lam Tinh, là một tinh cầu bị một tên lợi hại khổng chế, chỉ bất quá bây giờ hắn đã vắng mặt. Được rồi, vì không cho người chạy loạn, bốn tiên tử cần giam cầm một bộ phận năng lực của người, để không cho người sử dụng thuần di...Chuyệt!"

Trên tay nàng có gì đó bắn vào trên trán Lý Cường, hắn chỉ cảm thấy một trận mê muội, trong lòng kinh hãi, kêu lên: " Người làm cái gì?"

Đại Nam Phong Ngự đắc ý cười nói: " Tinh cầu này suốt gần ngàn năm qua cũng không có người tu chân đi tới, Truyền Tống Trận nơi này sớm đã phế bỏ, cho nên người không cần cố gắng chạy trốn, dù có chạy cũng không hữu dụng, trên người người có Định Linh Châu của bốn tiên tử, tùy tiện người chạy đến nơi nào, đều cũng không hữu dụng cả, đợi bốn tiên tử dụ tên chán ghét kia sẽ mang người đi. Hi hi, tiểu tử, người ở chỗ này ngoan ngoãn đi."

Đại Nam Phong Ngự biết thực lực của mình kém hơn Kiền Thiện Dong, nếu còn mang theo Lý Cường sớm muộn một ngày sẽ bị Kiền Thiện Dong đuổi theo kịp, khi đó chẳng những giữ không được Lý Cường mà ngay cả mình cũng rất nguy hiểm. Sự chết sống của Lý Cường nàng cũng không thèm để ý, nhưng hắn có Thiên Tiên Chương, nếu hắn chết thì Thiên Tiên Chương cũng lấy không được, vì vậy nàng quyết định buông Lý Cường còn tự mình dẫn dụ Kiền Thiện Dong, sau khi đã gạt được hắn thì sẽ trở lại giải quyết Lý Cường.

Lý Cường cảm thấy mình thật sự là rất uất ức, hắn vô lực hỏi: " Ta không thể thuần di, nhưng có thể phi hành hay không?"

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Có thể phi, nhưng không cho người thuần di, nhìn người có thể chạy đi đâu? Hi hi, bốn tiên tử đi đây!" Nàng cao hứng phát tay, một đạo kim hồng hiện lên, bóng nàng đã vô tung.

Lý Cường ngồi bệch trên mặt đất, ôm đầu khổ sở: " Gần ngàn năm không có người tu chân tới, Truyền Tống Trận cũng đã phế bỏ...nói cách khác nơi này và tu chân giới không có liên lạc, như vậy không phải ta đã bị nhốt trên tinh cầu này hay sao?" Trong lòng hắn lại nghĩ: " Ngàn năm nay không có người tu chân tới...đó chính là nói hơn ngàn năm trước cũng có người tu chân tới...có lẽ người tu chân của nơi này..., cũng như vậy, Truyền Tống Trận bị phế bỏ, nói cách khác trước kia có Truyền Tống Trận, chỉ là không thể dùng...Đúng! Nếu có thể tìm được chỗ Truyền Tống Trận bị phế đó, có lẽ có biện pháp giải quyết." Nghĩ tới đây, tinh thần Lý Cường không khỏi rung lên, trong lòng lại tràn ngập ý chí.

Đứng dậy nhìn cảnh sắc chung quanh, Lý Cường thật sự không tin nơi này không phải địa cầu, cây cối cỏ dại chung quanh mặc dù hắn không thể nói tên, nhưng tuyệt đối đúng là thực vật của địa cầu. Ánh mắt hắn bây giờ cực kỳ lợi hại, có thể nhìn thấy dưới tàng cây có con rắn hoa ban đang nằm phục, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một con hùng ưng màu đen đang xoay quanh không trung. Hắn lại bay lên không trung xem xét tình hình địa hình bốn phía.

Chung quanh là rừng rậm nguyên thủy liên miên, liếc mắt nhìn không thấy được biên giới. Lại có một con sông lớn uốn lượn từ nam đến bắc, cả thêm vài con sông nhỏ té nhánh luân lưu. Lý Cường nghĩ thầm: " Nơi này là Nam Mỹ? Bắc Mỹ? Âu Châu thì không có khả năng...kỳ quái, ở nơi nào của địa cầu còn có thể bảo trì được rừng rậm nguyên thủy hoàn mỹ như thế này chứ?" Hắn vẫn kiên trì cho rằng đây là địa cầu.

Bay đến bên bờ con sông lớn, sự tin tưởng của Lý Cường dao động. Nước sông không có một tia ô nhiễm, bờ sông không có một chút dấu vết hoạt động của loài người. Bùn đất cộng với cỏ dại rong rêu dày đặc, cá lội dưới nước cũng nổi lên những cơn sóng nhỏ. Lý Cường vốc nước lên, cảm giác một trận mát mẻ, hắn uống một ngụm nước sông cảm thấy thật sảng khoái. Lý Cường thở dài một tiếng, biết rằng đây không phải là địa cầu, thực vật tại địa cầu đã bị ô nhiễm, không có khả năng còn được một vùng đất tinh khiết như vậy.

Lý Cường nhìn hình ảnh của mình trên mặt nước, chỉ thấy trên trán mình có thêm một chút kim tinh, nhìn như có thêm một con mắt, hắn biết đây là kiệt tác của Đại Nam Phong Ngự. Hắn thử thuần di, kết quả là nhào luôn xuống sông, tức giận đến phát cuồng đập mạnh tay trong nước.

Chờ khi hắn tỉnh táo lại, phát hiện trên mặt nước nổi lên vô số cá chết. Lý Cường không khỏi cười khổ,

thầm nghĩ: " Rời khỏi quê hương càng ngày càng xa rồi, thôi thì nhìn thử xem tinh cầu này có gì cổ quái, nếu có thể tìm được cổ Truyền Tổng Trận của ngàn năm trước, có lẽ còn có khả năng thoát khốn." Hắn thay đổi lại quần áo của Thiên Lại Thành tặng cho, một lần nữa tỉnh táo tinh thần, dọc theo sông lớn bay đi về phía trước.

Dần dần, cây cối phía dưới thưa thớt đi.

Lý Cường phát hiện mình không thể phi hành quá lâu, bay một đoạn thời gian sẽ có cảm giác vô lực, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục. Hắn bèn đáp xuống chậm rãi đi bộ, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Dọc theo đường đi Lý Cường vô cùng mê hoặc, bởi vì hắn phát hiện có một ít động vật của địa cầu, có gà rừng, thỏ hoang và mèo, chó, chó sói...còn có trâu rừng lượng lớn, cũng có một chút động vật kỳ quái mà địa cầu không có. Điều không thể tư nghị chính là tốc độ và lực lượng của những động vật này, hắn thử truy theo một con thỏ hoang, tốc độ của nó chỉ có thể dùng tia chớp để mà hình dung, thật sự là quá nhanh, lưu lại ấn tượng thật sâu với hắn.

Một ngày, Lý Cường đang hừ hừ cười nhỏ, nhàm chán đang đi về phía trước, hắn đã đi hơn một tháng, cũng không biết tại sao mình không ngừng đi về phía trước, hình như hề dừng lại là sẽ đoạn tuyệt tất cả hy vọng, chỉ cứ cắm cúi đi thẳng về trước mà thôi. Cũng may hắn không cần ăn gì cả, chỉ đôi khi tìm một ít trái cây dại nếm thử. Dọc theo đường đi hắn không nhìn thấy tung tích của bất cứ ai, cũng không thấy Đại Nam Phong Ngự quay lại tìm hắn.

" Cáp! Núi này quả thật đặc biệt a...có ý tứ! Có ý tứ! Một quả núi lớn quái dị như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy."

Nhìn núi non hiển lộ xa xa, Lý Cường sợ hãi than không thôi. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa có gặp qua núi non cổ quái như vậy, giống như một trường thành thật lớn, chính tề từ đông đến tây miên duyên không dứt không biên giới, từ xa nhìn lại như một thanh đao hay lưỡi búa. Lý Cường nhìn không được đứng thẳng người dậy, rất nhanh hướng núi lớn bay đi.

Rất nhanh đã tới chân núi, Lý Cường hạ xuống thì nhìn kỹ, núi này không giống do thiên nhiên hình thành, cũng không có khả năng là do người làm ra, hắn nghĩ không ra trên đời này làm sao lại có ngọn núi cổ quái như thế. Nhìn đỉnh núi cao đến tận trời, Lý Cường chỉ có một ý niệm trong đầu: bay qua xem.

Lý Cường lướt bay theo vách nham bích mà đi. Dần dần, một cỗ áp lực vô hình bức lên thân thể, loại cảm giác này hắn rất quen thuộc, có chút giống lực cấm chế tại Mãng Nguyên, bất quá còn lợi hại hơn nhiều. Hắn vội vàng bám vào vách đá, dứt khoát từ từ leo lên. Năm ngón tay hắn cắm vào trong vách núi dễ dàng, thân hình giống như một con thằn lằn thật lớn, rất nhanh leo lên cao, nháy mắt đã lên tận đỉnh núi.

Trên đỉnh núi kết đầy băng tầng, gió lạnh lạnh liệt phát ra ô ô tiếng kêu to. Phóng mắt nhìn lại, một mảnh trống rỗng, biển mây quay cuồng giữa sườn núi, màu vàng sáng rõ chiếu vào trên biển mây, nổi lên sóng khói năm màu, cảnh sắc xinh đẹp và tráng quan tuyệt trần. Lý Cường bóc ra một khối hàn băng, bỏ vào trong miệng, một cỗ mát mẻ thấm nhập vào trong tâm khảm, hắn nhìn không được huyết sao dài, thống khoái vô cùng phóng thích ra nỗi buồn bực trong lòng.

Một lúc lâu, hắn chậm rãi hướng phía xa của núi đi đến.

Trên đỉnh núi hém hóc tung hoành, cũng may Lý Cường biết bay, cũng có một chút địa phương hắn phi thân mà qua, chỗ khe núi nào hẹp thì hắn nhẹ nhàng nhảy qua. Bởi vì lực lượng cấm chế trên đỉnh núi thật lớn, hắn cũng không dám trực tiếp phi hành, chừng nửa giờ thời gian, hắn đi tới mặt khác hơi nghiêng của ngọn núi, nhìn xuống phía dưới, cũng cỡ chín mươi độ góc núi. Lý Cường hiểu được, dãy núi non này giống như là trường thành, nhất định là do pháp thuật hình thành mà ra, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái : là ai có bản lĩnh lớn đến như vậy?

Đột nhiên, về mặt Lý Cường có chút động, hắn nghe thấy một ít thanh âm loáng thoáng theo gió thổi qua bên tai, hắn nhất thời có điểm kích động: " Chẳng lẽ phía dưới có người?" Trong khoảng thời gian này hắn chán đến vô cùng, hắn nhìn không được bèn nhảy từ trên tuyệt vách xuống dưới.

Lý Cường lặng yên bay xuống trên mặt đất. Đây là một mảnh đất phẳng phồng ngay eo núi, một đường nhỏ quanh co khúc khuỷu thông tới phía trước, nhìn thấy đường mòn Lý Cường vui vẻ nở nụ cười, có đường tức

là sẽ có người, hần theo đường mòn đi rất nhanh.

Đột nhiên, Lý Cường thả chậm bước chân, hần phát hiện phía trước nơi bụi mộc tùng có ẩn núp không ít người. Hần chậm rãi đi tới.

Một thanh âm thanh thúy của tiếng dây cung bật lên, một mũi tên dài bắn về phía dưới chân của Lý Cường, ngay sau đó mười mấy nhân ảnh chớp lên, một đám đại hán mặc bì giáp vây quanh Lý Cường.

Đây là một đám người có thân hình cao lớn uy mãnh, Lý Cường nhìn một chút, những người này so với mình còn muốn cao hơn, trên người mặc loại giáp da trâu, trên tay cầm trường thương bén nhọn, cũng là người da vàng, bất quá cũng không vàng lắm. Bọn họ từ bốn phía tụ tập lại gần.

Lý Cường nhàn nhả nắm mũi tên đang bay tới, cầm trên tay ngắm nghía, đối với đám người đang vây quanh tới không thèm để ý. Đám hán tử này có chút kinh ngạc, Lý Cường ngẩng đầu cười nói: " Nơi này là địa phương nào? Có thể nói cho ta biết được không?"

Hán tử cầm đầu lớn tiếng quát hỏi vài câu, Lý Cường ngẩn ngơ, bởi vì hần nghe không hiểu, nghĩ thầm: " Thảm rồi, nghe không hiểu nơi này nói gì thì làm sao trao đổi." Hần ném cây tên dài trên tay, giơ lên hai tay, tỏ vẻ trên người không có mang theo vũ khí. Hán tử cầm đầu vung tay, lập tức có hai người đi lên lục soát trên người Lý Cường từ trên xuống dưới.

Ngoại trừ quần áo hoa lệ trên người, hai hán tử không tìm thấy đồ vật gì. Trong đó có một người oa lạp nói gì với hán tử cầm đầu, hần quay mình phân phó hai câu, lại có hai người cầm dây thừng đi lên. Lý Cường biết bọn họ muốn trói mình, bèn nghĩ thầm: " Ai, lão tử sẽ cũng các ngươi chơi một chút xem sao, xem các ngươi làm thế nào."

Hần cười cười vươn hai tay ra để cho mấy người này trói mình. Đám hán tử này thấy thái độ của hần cũng có chút ngoài ý muốn, hai người cầm dây có chút mờ mịt, bọn họ cho tới bây giờ chưa thấy qua có người dễ nói chuyện như vậy. Đại hán cầm đầu lớn tiếng nói cái gì, Lý Cường cười nói: " Muốn trói thì cũng nhanh lên, dây dưa làm gì, lão tử đợi bực rồi."

Không ai nghe hiểu hần nói cái gì, nhưng tất cả đều biết hần không chút sợ hãi. Rốt cuộc họ trói chặt Lý Cường, hán tử cầm đầu thở dài một hơi. Có người phát ra một tiếng kêu chói tai, rất nhanh lại có một tiếng hô vang lên nối tiếp như chuỗi xuyến, trong chốc lát, từ xa xa vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Hán tử cầm đầu nắm lấy dây thừng trên lưng Lý Cường nhắc hần lên. Lý Cường nghĩ: " Khí lực của những người này cũng mạnh a."

Một đám chiến mã màu đen chạy vội đến, có người lớn tiếng kêu to, Lý Cường được đặt trên lưng một con ngựa, mã đội nhanh chóng chạy đi.

Loài ngựa của nơi này phi thường cao lớn, tốc độ chạy cực nhanh, mặc dù đang trên con đường nhỏ, tốc độ vẫn không giảm chút nào. Lý Cường cảm thấy thật buồn cười, thật vất vả mới gặp loài người, lại bị bắt trói thế này. Hần âm thầm suy tư: " Có lẽ nơi này đang có chiến tranh? Hay là những người này là cường đạo thổ phỉ? Nghe không hiểu ngôn ngữ nơi này có vẻ tương đối phiền toái, không có cách nào khác hiểu rõ tình huống a, ai, chậm rãi mà học thôi."

" Phác thông!" Có người ném Lý Cường xuống ngựa. Lý Cường ngẩng người hướng mắt lên trời, một hán tử đưa tay nắm lấy áo hần, kéo hần đứng lên, nói mấy câu gì đó, thúc hần đi về phía trước.

Lý Cường cũng không giãy dụa, hần vừa đi vừa nhìn, nơi này hình như là một doanh trại binh lính lớn, có binh lính mặc khôi giáp, tay cầm binh khí đi lại trong doanh địa, tựa hồ là đang thao luyện. Giáp trụ của bọn họ phi thường kỳ lạ, có loại giáp sắt thép cũng có loại giáp bằng da mềm, màu sắc rất tiên diễm, hình dạng của binh khí cũng rất hiếm thấy. Chung quanh thanh âm ồn ào, có tiếng nói lẫn tiếng kêu to, còn có thanh âm binh khí va chạm, không ít binh sĩ rảnh rỗi tò mò tụ tập lại, chỉ chỉ Lý Cường nói giỡn gì đó.

Chung quanh doanh địa có rất nhiều lều da trâu được dựng lên, mỗi lều đều cắm một lá cờ. Có khói bay lên, một cổ mùi thơm nhàn nhạt theo gió phiêu tán.

Lý Cường vẫn cười hì hì như trước, bộ dáng phi thường nhàn nhả tự tại, hình như trên người vốn không có dây trói, chỉ giống như tay chấp sau lưng mà đi. Điều này làm cho đám binh lính hiếu kỳ, loại tù binh như

thế này thật sự hiếm thấy.

Đi tới trước một cái lều lớn, một hán tử đề bả vai Lý Cường cho hắn dừng lại, mặt khác có hai người đi tới cửa lớn tiếng nói cái gì, sau khi bên trong trả lời một tiếng, hai người đi vào. Lý Cường nhìn không thấy tình huống bên trong lều lớn, nhưng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện, đáng tiếc một câu cũng đều không hiểu.

Ước chừng đợi khoảng mười phút, hai người nọ đi ra, từ trong lều đi ra một người mặc khôi giáp sắt, chỉ vào Lý Cường oa lap nói hai câu, người đang canh chừng Lý Cường liền đẩy hắn về phía trước. Đại hán nắm được đầu vai Lý Cường, đi vào trong lều, Lý Cường mỉm cười nói: " Ta tự mình đi, đừng có kéo!" Hắn nhẹ nhàng run đầu vai, tay của đại hán tuột xuống một bên.

Đại hán nọ bị Lý Cường khê run đầu vai làm bàn tay tê dại, trong lòng hắn kinh ngạc cực kỳ, rút ra trong ngực một thanh đao nhọn, chìa vào cổ Lý Cường hung hăng nói câu gì đó. Về mặt Lý Cường vẫn tươi cười, thần sắc trấn định làm cho đại hán nọ hoài nghi có phải người này điên rồi hay không. Trong lều lại truyền ra một tiếng gọi, đại hán nọ tức hận thu hồi thanh đao, nhắc chân đá Lý Cường vào. Lý Cường vẫn bất động, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi chậm rãi đi vào trong lều.

Trong lều có một tảng lớn da thú được treo đầy, không gian rộng rãi, bên trái có một lò lửa rất lớn, than củi cháy rất mạnh, bên trên có một nồi sắt, bên trong còn có một dã thú đã được lột da, một người có bộ dáng người hầu không ngừng lăm nhăm, đang thoa cái gì đó vào nồi, trong lều tràn ngập một mùi thơm ngào ngạt của thịt chín.

Phía bên phải ngồi mấy người mặc hoa phục, chính giữa là một người chừng bốn mươi tuổi, gương mặt râu ria xồm xoàm, mặc áo bào màu đen, bên trong là nội y màu trắng, có hoa văn màu bạc. Hai tay hắn rút vào trong ống tay áo, một chiếc vòng màu bạc đeo ngang trán, lông mi rất thô, một cặp mắt dài nhỏ nửa mở nửa khép, bộ dáng như đang lim dim ngủ. Phía sau hắn có ba chiến sĩ đang đứng tuổi còn trẻ, cách ăn mặc giống như người vừa rồi đi ra núp Lý Cường.

Lý Cường đi tới trước, hắn liếc mắt đã thấy rõ những người bên trong. Hán tử vừa rồi đá hắn đang đi theo nhào vào trong lều. Vừa rồi hắn đá Lý Cường một cước, vậy mà chân hắn giống như đau tận xương cốt, tựa hồ xương chân đã muốn gãy, hắn tức điên lên, từ trên tay một người bên cạnh giật lấy một món binh khí, lão đảo chạy vào lều. Hắn nhìn thấy Lý Cường đang đứng ở đó, cũng không nói lời nào, giơ binh khí lên bổ xuống.

Trong lều không ai ngăn cản hắn, ai cũng nhìn xem hắn đại phát tính tình. Trong lòng Lý Cường không khỏi có chút lạnh lẽo, xem ra mạng sống nơi này không đáng giá chút nào. Hắn thở dài, trong lòng phi thường thất vọng, khắp nơi đều là người mạnh ăn thịt kẻ yếu, từ thể tục giới cho đến tu chân giới thậm chí ngay cả tiên nhân cũng giống như nhau. Hai tay hắn nhẹ nhàng nhắc lên, dây thừng đang trôi trên người phát ra " bẳng bẳng" trầm muộn, nát thành vô số đoạn nhỏ rơi xuống trên mặt đất.

Lý Cường nhìn người nọ nhe răng cười, đoạt lấy binh khí của hắn, một cước đá hắn lộn vòng ra khỏi lều. Ngay khi hắn dứt dây thừng trôi tay, có người phát ra tiếng hô lớn, lập tức có một đám binh lính lao vào, trong tay giơ cao binh khí chém qua. Trong lúc nhất thời Lý Cường đắc ý hưng phấn, hắn ném binh khí trong tay, đưa tay chụp thấy một thanh trường thương trong đám binh lính, chỉ nghe " ba ba" một trận vang lên, trong lều đã nằm đầy binh lính đang quay cuồng rên rỉ. Người xông tới phía sau cũng không dám tiến về phía trước nữa, chỉ khẩn trương bao vây quanh người Lý Cường.

Người râu xồm ngồi ngay giữa lều trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn Lý Cường. Hắn luôn miệng nói gì đó, đám binh lính lập tức buông binh khí, nâng đồng bọn trên mặt đất rời khỏi lều lớn. Người râu xồm đứng dậy, đi tới trước Lý Cường, oa lap oa lap nói gì đó, Lý Cường cười khổ nói: " Người nói cái gì, lão tử một câu cũng nghe không hiểu, ai..."

Người râu xồm nọ cũng trợn mắt há hốc mồm, hắn hoàn toàn nghe không hiểu Lý Cường nói cái gì. Hắn gọi lại mấy người ngồi gần đó, tựa hồ như đang thương lượng cái gì. Chỉ chốc lát sau, người râu xồm lại bảo một tiểu tử tuổi còn trẻ, chỉ Lý Cường rồi nói gì đó. Tiểu tử nọ cuống quýt gật đầu, đi tới trước mặt Lý Cường tỏ ra một thủ thế rất cung kính, tựa hồ như có ý tứ mời mọc. Lý Cường cười khổ gật đầu, cùng hắn đi ra khỏi lều.

Bên ngoài lều đang đứng hơn trăm binh lính, khí thế hung hăng trừng mắt nhìn Lý Cường, tiểu tử kia lớn tiếng nói gì đó với họ. Lý Cường mỉm cười, đột nhiên phát ra uy thế thật lớn, binh lính này đột nhiên cảm thấy như rơi vào trong hố băng, cả người nhin không được kịch liệt run rẩy: "Leng keng! Leng keng!" không ít người chịu không được áp lực, binh khí đều rơi xuống trên mặt đất. Sắc mặt bọn lính vàng như đất, tiểu tử lúc nào cũng cười cười này thật khó chọc tới.

Lý Cường lắc đầu, chậm rãi đi về phía trước.

Người tuổi trẻ kia mang theo Lý Cường đi tới một chiếc lều da trâu, trong lều rất đơn sơ, chỉ có một tấm da thú trải trên mặt đất. Người tuổi trẻ từ bên ngoài bê một cái thùng đầy da thú, sau đó trải lên mặt đất, cười nói mấy câu. Lý Cường đoán không ra là ý gì, chỉ có thể gật đầu, nghĩ thầm: "Phải học xong ngôn ngữ nơi này trước rồi mới tiếp tục hành trình."

Người tuổi trẻ kia nhìn bộ dáng có vẻ cơ trí, không đến hai mươi tuổi, hần nhìn Lý Cường rồi dùng ngón tay chỉ vào mình nói hai chữ. Lý Cường lập tức phản ứng lại, biết ngay hần đang tự nói tên của mình. Lý Cường cẩn thận nghe chăm chú, cách phát âm này rất quái lạ, hần hỏi lại: "Cơ Phi? Kê Bì?" Hần tự mình cũng nhin không được mà cười, luôn miệng nói: "Kê Bì! Ân, Kê Bì, tên này cũng ngộ thật, được, ta gọi người là Kê Bì."

Kê Bì cũng cười, cuống quýt gật đầu chỉ vào mình nói: "Kê Bì." Lại chỉ vào Lý Cường, trên mặt lộ ra ý hỏi, Lý Cường cười nói: "Lý Cường...Lý Cường..."

Kê Bì gật đầu: "Lý Cường!" Hai người cùng nở nụ cười. Lý Cường không có nghĩ đến, sau khi tới Câu Lam Tinh lại ở lại trong quân đội, còn chưa hiểu rõ tình huống của nơi này nên hần quyết định tạm thời chưa rời khỏi.

Một năm sau, Lý Cường mới rõ ràng đây là địa phương nào, nơi này được gọi là Chiến Quyền Đại Lục(vòng chiến đại lục), cả đại lục đều bị ngọn núi cao ngất trời mây bao vây, chỉ có hai quốc gia, quân doanh hần đang ở thuộc về Mãnh Chiêm Quốc của tây bắc, đông nam thì thuộc về Xa Liệp Quốc, hai quốc gia không có quan hệ, bởi vì biên giới của hai quốc gia thuộc về một bình nguyên dài hẹp, có vô số sinh vật kỳ quái, sinh vật này hung ác cường đại, ngăn cản sự liên lạc của hai nước, cũng có những thợ săn cao thủ, mới dám xuyên qua bình nguyên, hai quốc gia đều có phái binh lính trấn thủ những cửa khẩu đi thông hai quốc gia.

Sinh vật cổ quái có chiến lực cường đại, cách mỗi năm năm sẽ tiến công một quốc gia, kỳ quái chính là một khi quốc gia này chết thảm trọng, nguyên khí đại thương thì sinh vật này lại lui đi một cách kỳ lạ, bởi vậy cũng có những truyền thuyết vô cùng đặc sắc.

Lý Cường vì muốn hiểu rõ lịch sử của nơi này, trăm phương ngàn kế tìm chiến sĩ trong quân doanh kể về những truyền thuyết, hần chỉ có thể tìm dấu vết từ nơi đó. Làm cho hần cảm thấy kỳ quái chính là nơi này tựa hồ như có người cố ý sắp xếp ra, liên tưởng đến sự cấm chế trên núi cao, Lý Cường hoài nghi nơi này là một vùng đất để thí nghiệm, chỉ là không biết ai lại đi làm chuyện không có đạo đức thế này.

135. Chương 135

Nơi này tên người rất quái lạ, Lý Cường cứ theo thói quen của mình, gọi tên bọn họ bằng cách hài hước, giống như Kê Bì. Tên của Kê Bì rất quái lạ, hần gọi là Cơ Phi Lạp Đồ Đồ, Lý Cường muốn được thuận tiện, dứt khoát gọi hần là Kê Bì, vừa dễ nhớ vừa đúng hình tượng. Về phần người chỉ huy của khu quân doanh này, tên của hần lại càng thêm kỳ quái, gọi là Ô Đô Cơ Pha, Lý Cường lại gọi hần là Kê Bà tướng quân. Mỗi một người hần quen biết hần đều đổi tên người ta thành như vậy.

Từ khi trong quân doanh hiển lộ thân thủ, rất nhiều quan quân binh lính đều biết được lợi hại của Lý Cường, cũng rất ít có người dám đến tìm hần tỷ thí. Kê Bà tướng quân ngay từ đầu nghĩ hần là cao thủ thợ săn của Xa Liệp quốc đi tới, sau lại phát hiện không phải, mà là một cao thủ thâm tàng bất lộ, hần thường xuyên thần bí ngồi một mình ở trong lều cả ngày mà không ăn không uống, không hiểu hần lại đang làm gì.

Bất quá làm cho Kê Bà tướng quân vui vẻ chính là Lý Cường này là tay chế tác binh khí rất giỏi, tùy tiện là binh khí có hình dáng gì, chỉ cần được hần sửa sang lại, bất luận là hình dáng hay phẩm chất đều cũng hơn xa so với lúc ban đầu, quả thật có thể hoàn hảo hơn cả danh gia chế tác tại kinh thành. Bởi vậy Lý

Cường ở trong quân doanh còn có một thân phận, chính là đội trưởng của đội sửa sang binh khí, đồng thời hắn cũng là hộ vệ cho Kê Bà tướng quân.

Lý Cường đối với nơi này có một loại cảm giác thân thiết, động vật và thực vật của nơi này có rất nhiều thứ giống như ở địa cầu. Hắn không biết Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong đang tranh đấu thế nào, vẫn không có nhìn thấy vị tiên tử bá đạo này xuất hiện. Thật ra, hắn không biết, mỗi một lần dùng Tinh Diệu thuần di thì phải tổn hao một năm thời gian, đối với tiên nhân mà nói, thời gian chính là vô tận.

Quân doanh này phụ trách an ninh của một quan khẩu hướng tới bình nguyên, tên là Thổ Lang quan, là quan ải nhỏ xa xôi nhất Mãnh Chiêm quốc. Binh lính trong quân doanh không nhiều lắm, ước chừng chỉ có khoảng hơn hai ngàn người, tổng cộng là ba đại đội, mỗi đại đội có ba trung đội, trung đội thì có ba tiểu đội. Mỗi đại đội là có một ngàn người, nhưng bây giờ chỉ có sáu, bảy trăm người, bởi vì cứ mỗi mười năm có đại chiến một lần cho nên binh lính cũng từ từ khuyết đi rất nhiều.

Nơi này cũng dùng vàng bạc làm tiền tệ, tiền lương của Lý Cường ở chỗ này cũng tương đương như một tiểu đội trưởng, một tháng cũng có năm lượng hai bạc vụn, nhưng nơi này dù có bạc cũng rất khó tiêu xài, trấn nhỏ cách nơi này gần nhất cho dù có cưỡi ngựa cũng phải chạy cả ngày, chỉ có vào ngày trăng tròn mỗi tháng thì quân doanh lại có một cuộc hội chợ, rất nhiều người làm sinh ý mang theo các loại thương phẩm lại buôn bán, thậm chí còn có kỹ nữ chuyên môn tới làm sinh ý với binh lính, đến lúc này mới chính là lúc vui vẻ nhất của binh lính ở đây.

Chiến Quyển đại lục chỉ có hai mùa, phân biệt là mùa mưa và mùa hạn, mùa mưa thì có ba đến bốn tháng, mùa khô thì kéo dài từ bảy đến tám tháng. Lý Cường có thói quen căn cứ theo thời gian của mình ở quê hương thì trong một năm hắn đã học xong ngôn ngữ của nơi này, trọng yếu chính là hắn rất cuộc có thể yên ổn mà tu luyện. Đại Nam Phong Ngự vẫn coi thường Lý Cường, diệu dụng của Tu Thần Thiên Tiến Chương năng không sao đoán được. Không tới nửa năm thời gian, Lý Cường đã đem Định Linh Châu trên trán trực ra ngoài thành công, hắn dùng giam cầm thủ pháp của Phật tông cấm chế Định Linh Châu, cho dù Đại Nam Phong Ngự có lập tức chạy về Câu Lam Tinh sợ rằng cũng rất khó tìm được Lý Cường.

Trải qua một năm thời gian tu luyện, Lý Cường rốt cuộc đã qua được ba cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, tiến vào Trọng Thần Thiên cảnh giới thứ hai Nhị Dục Thiên sơ kỳ. Từ khi Định Linh Châu bị trực ra, hắn đã có thể thuần di, nhưng từng có kinh nghiệm thuần di trong vũ trụ, hắn vẫn không dám thử lại, sợ bị lạc lần nữa trong hư không.

Lý Cường thông qua một năm quan sát đã kết luận, Chiến Quyển đại lục là có người dùng pháp thuật hình thành, nhân dân nơi này, quốc gia, địa hình và quái thú đều cũng không phải tự nhiên cầu này có sẵn. Hắn từng lặng lẽ đi đến bình nguyên giám sát qua, nơi đó có rất nhiều quái thú không biết tên, trong đó có một loại hắn rất quen thuộc, đó chính là đã gặp qua tại Tây đại lục của Thần Bang Tinh, chính là Kiếm Xỉ Hào. Mặc dù hắn không biết là ai làm ra chuyện này, có lẽ là tiên nhân, có lẽ là thần nhân, nhưng hắn biết nơi này nhất định có điều gì có thể tìm hiểu, không chừng có thể tìm được cách để trở về tu chân giới.

Bởi vì tu thần nên tất cả những pháp bảo trước kia đều không thể sử dụng, chỉ có Hấp Tinh kiếm và một số ít pháp bảo và bảo khí còn có thể sử dụng được, nhưng dùng để đối phó tiên nhân thì cũng quá yếu, bởi vậy hắn chỉ có thể liều mạng tu luyện Thái Hạo Toa, đó là pháp bảo duy nhất có thể tranh đấu với tiên nhân. Thật ra hắn tự mình cũng hiểu được, Đại Nam Phong Ngự sở dĩ không có cướp đi Thái Hạo Toa, chỉ sợ là do tiên khí này uy lực quá kém, năng vốn không xem trọng nó nên không thêm cướp đoạt.

Mùa mưa vừa mới chấm dứt, mặc dù cả doanh địa được lập trên mặt đất cao, liên tục mấy tháng bị mưa to cũng đã đem doanh địa xói mòn tới tấp, bọn lính được phân công xây dựng và sửa sang lại doanh địa. Những chiếc lều da trâu đại bộ phận cũng đã thay đổi, Kê Bà tướng quân mang theo những quan quân cơ trun, trung đội trưởng trở lên đến thương nghị đối sách. Mùa khô vừa đến, chính là lúc quân doanh luyện binh và ra ngoài thực chiến, hàng năm đến mùa khô, trong quân doanh đều tổ chức cho binh lính ra ngoài đi bình nguyên săn thú, thuận tiện để luyện binh.

Lần này thời gian mùa mưa cũng khá dài, lều của binh lính cũng hư hao vô số. Bởi vì không phải trong lúc chiến tranh, nên quốc gia cũng không quan tâm để ý đến quân đội nơi miền biên ải xa xôi này, cấp dưỡng vật tư cũng cấp cho rất ít, đại bộ phận đều tự chu cấp cho mình. Theo thông lệ nơi này thì bộ đội sẽ đi đến bình nguyên săn thú, dùng da thú săn được để đổi tiền bạc, tìm thêm phí dụng cho binh lính trấn thủ, có

chút da thú cực kỳ trân quý thì phải cung phụng cho quân bộ, kính lên cho cao quan quý tộc.

Vừa đến mùa khô, bọn lính bắt đầu khẩn trương. Bình nguyên có vô số quái thú, vận khí không may sẽ gặp phải quái thú lợi hại, ngay cả chạy còn không kịp, người chết ở nơi này sẽ không ai để ý tới. Nếu vận khí không tệ, giết chết một đầu quái thú, mỗi binh lính tham gia sẽ được thưởng, khi về doanh địa sẽ được ăn thịt chúng. Giết được nhiều hơn thì còn có thể làm được tiểu đội trưởng. Cho nên binh lính đối với mùa khô vừa sợ lại vừa chờ mong.

Mấy ngày nay Lý Cường lại bề bộn nhiều việc để làm, hẳn mang theo một đám thợ của quân doanh, lo chỉnh trang binh khí, bình thường hẳn không tự mình động thủ, chỉ lo giám sát đám thợ làm việc mà thôi.

” Lý đại ca! Lý đại ca!”

Một đại hán chạy vào trong chỗ đội sửa chữa. Lý Cường cười nói: ” Biên Trùng Nha lão đệ, hoảng sợ như vậy làm gì chứ?”

Biên Trùng Nha là tiểu đội trưởng đã bắt Lý Cường lúc hắn vừa đến nơi đây, bây giờ đã rất thân thiết với hắn. Hắn nói: ” Lý đại ca, tướng quân gọi người, là vì chuyện săn thú, nhanh lên một chút.”

Lý Cường dặn dò một tiếng cho mọi người tiếp tục làm việc, hắn rửa tay sau đó đi theo Biên Trùng Nha đến lầu lớn. Hắn vừa đi vừa hỏi: ” Lão đệ, tiểu đội các người chuyên môn tham sát, cũng tham gia chuyện săn thú hay sao?”

Biên Trùng Nha đắc ý nói: ” Đi săn thú làm sao thiếu được tiểu đội chúng ta, chúng ta chính là Liệp Ưng tiểu đội, là tiểu đội tuần tra đặc lực nhất dưới tay tướng quân đó.”

Dọc theo đường đi có rất nhiều binh lính chào hỏi Lý Cường. Biên Trùng Nha kéo bì giáp trên người, a a cười nói: ” Thật không biết người làm thế nào, ta ở trong quân doanh cũng đã năm, sáu năm, nhưng còn không quen biết được nhiều người như người, hình như người của nơi này không ai là người không nhận ra, a a.”

Lý Cường cười nói: ” Ta không có chuyện gì, cả ngày ở trong quân doanh tới lui, thích cùng người nói chuyện phiếm, mọi người tự nhiên sẽ quen thuộc thôi. Được rồi, em đâu đã khỏe chưa? Có tin tức đến không?”

Biên Trùng Nha vui vẻ nói: ” Lý đại ca, nói tới thì thật phải cảm ơn người, mấy ngày trước có người mang lời tới, nói vợ ta may mắn uống được thuốc của người cấp cho, đã tốt lắm rồi, ai, thật sự không biết làm sao cảm ơn người..”

Lý Cường ngắt lời hắn: ” Lão đệ, người đừng khách khí, là người của mình thôi mà, a a. Ta nghe Kê Bà tướng quân nói, có thể thăng chức cho người, người có biết không?”

Biên Trùng Nha phát tay, vẻ mặt hưng phấn nói: ” Ta biết, có mấy huynh đệ cũng nói...tới rồi, Lý đại ca người tự mình vào đi thôi, ta còn có việc phải đi trước.” Hắn hành lễ cáo từ.

Hộ vệ của lầu lớn cười nói: ” Huynh đệ, mau vào đi thôi, tướng quân đang chờ.”

Trong lầu ngồi hơn mười người, đều là quan quân trong quân doanh. Lý Cường đi vào, tất cả quan quân đều chào hỏi hắn. Kê Bà tướng quân ha ha cười nói: ” Lão đệ, mẹ kiếp! Chờ người đã nửa ngày, ngồi vào bên cạnh ta.”

Mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái, Kê Bà tướng quân và Lý Cường xưng huynh gọi đệ cũng đã rất lâu, cũng không biết Lý Cường dùng biện pháp gì mà có thể làm cho vị tướng quân này coi trọng như thế.

Một tráng hán mặc khải giáp nói: ” Lần này chúng ta phải mau chóng đưa đại đội đi thôi, mùa mưa vừa rồi đã làm cho lão tử tiêu tưng, phải đi bình nguyên để thoải mái chút. Mẹ kiếp! Đã có thời gian dài không giết quái thú, lòng bàn tay cũng phát ngứa.” Hắn là sát tinh nổi tiếng của nơi này, đại đội trưởng của đội thứ hai, luôn đẳng đẳng sát khí, Lý Cường gọi hắn là đồ phụ. Người này ở trong quân doanh chỉ phục có hai người, một người là Kê Bà tướng quân, một người là Lý Cường. Có một lần hắn hướng Lý Cường khiêu khích, bị Lý Cường lạnh lùng nhìn thoáng qua, người này dĩ nhiên cũng run lên cả ngày, từ đó về sau nhìn Lý Cường liền kêu bằng đại ca.

Kê Bà tướng quân nói: " Quan khẩu nhất định cần một đại đội binh lực, còn thêm một đại đội dự bị, cho nên lần này chỉ có thể dùng một đại đội binh lực đi săn thú, các người đều cũng biết bây giờ nhân thủ không đủ, một đại đội binh lực trước tiên chỉ còn lại hai phần so với khi xưa..thao! Con mẹ nó quân bộ ! Chỉ biết ăn mà thôi, lại con mẹ nó không chịu cấp dưỡng, cái gì cũng phải do lão tử tự mình tìm lại, một ngày nào đó sẽ làm cho lão tử tiêu hủy!" Hắn vừa nói vừa mở miệng mắng to. Ai cũng biết Kê Bà tướng quân mỗi khi nói đến quân bộ là lửa giận bốc cao.

Quan quân trong quân doanh mỗi khi nói về quân bộ là cùng mắng to, Lý Cường đã thành thói quen, trong trường hợp này bình thường hắn rất ít nói chuyện, hắn không muốn nhúng tay vào chuyện của nơi này, quân doanh chỉ là nơi hắn tạm thời dừng chân mà thôi.

Kê Bà tướng quân nói: " Được rồi, Là Đồ Phu đại đội của các người đi, nhưng lão tử cần phải nói trước, người có thể đến các đội tìm một ít người giỏi, nhưng không thể tăng thêm người cho người, còn nữa con mẹ nó người không được chạy đến trung ương bình nguyên, lão tử không có nhiều người để tổn thất như vậy, chỉ cần ở vùng phụ cận quan khẩu tới lui là được, nghe chưa? Cho phép người tổn thất khoảng một trăm binh lính, nhiều hơn thì không được. Đã bốn mùa mưa không có bổ sung binh lính cho lão tử, thao con mẹ nó quân bộ..." Hắn lại tiếp tục chửi ầm lên.

Lý Cường nghe xong không khỏi kinh hãi, tổn thất một trăm binh lính, cũng chính là một trăm mạng người, binh lính của nơi này thật đáng thương cảm, nếu nhân thủ mà đủ thì có lẽ Kê Bà tướng quân căn bản sẽ không xem trọng cả vấn đề này. Trong lòng hắn còn đang thở dài, chỉ nghe Đồ Phu a a cười nói: " Yên tâm đi, tướng quân. Bất quá ta sẽ đòi thêm người ở người, được không?"

Kê Bà tướng quân phất tay nói: " Không cần nói nữa, tùy cho người chọn người giỏi, còn hỏi ta làm gì?"

Đồ Phu nói: " Ta muốn hắn!" Ngón tay hắn chỉ vào Lý Cường.

Kê Bà tướng quân cười mắng: " Người mẹ kiếp, dám làm vậy, điều này ta không thể nào quyết định, hắn là huynh đệ của ta, có đi hay không do hắn tự mình định đoạt."

Lý Cường thở dài một hơi, nói: " Ta đi." Hắn nghĩ tự mình đi ít ra cũng giảm đi sự tử vong của một ít binh lính. Hắn từng có kinh nghiệm về sự tấn công của quái thú, biết lợi hại của chúng, coi như là kinh nghiệm thực chiến.

Đồ Phu vui vẻ nói: " Ha ha, có đại ca đi thì ta yên tâm." Hắn vẫn muốn biết Lý Cường rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua Lý Cường ra tay, chỉ nghe người ta nói khi Lý Cường vừa tới thì đã đánh ngã hơn mười binh lính, hắn biết chính bản thân cũng không lợi hại được như vậy.

Có hộ vệ báo cáo, từ quân bộ tới một đội nhân mã, đã tới ngay cổng doanh địa.

Kê Bà tướng quân bình thường chỉ cần nhắc tới quân bộ là mắng to, lúc này lại có người của quân bộ tới, hắn đứng dậy nói: " Đồ hỗn đản! Sao không sớm báo cáo! Mọi người đứng lên, theo ta nghênh đón khách quý." Hắn nháy mắt nhìn Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Đám cấu quân bộ này, nếu chậm trễ là ta có thể thảm rồi." Hắn lại lớn tiếng nói: " Gọi binh lính xếp hàng, hoan nghênh quân bộ hỗn...ách, khách quý, nhanh lên một chút!"

Lý Cường nhin không được buồn cười, người này trong quân doanh là một phách vương, đối đãi kẻ bên dưới cũng không tệ lắm, đối đãi thuộc hạ có bản lãnh thì rất tốt, nhưng miệng đầy lời thô tục, một bộ dáng lão luyện khí phách.

Kê Bà tướng quân thay khải giáp, khải giáp của hắn có một kim hoàn, đó là tiêu chí của tướng quân, Lý Cường biết kim hoàn càng nhiều thì chức quan càng lớn, khải giáp của Đồ Phu có bốn ngân hoàn.

Lý Cường cũng mặc khải giáp của nơi này, nhưng do da trâu chế tác làm giáp mềm, sau lưng cũng có hai ngân hoàn, còn những vật khác hắn đều thu vào thủ trục.

Một đám người đi ra khỏi lều, đi tới thao trường của quân doanh, binh lính đã xếp hàng chỉnh tề. Kê Bà tướng quân nhìn lướt qua, hài lòng cười cười, đưa tay vung lên: " Chúng ta lên phía trước nghênh đón."

Có hơn hai mươi xe ngựa lớn từ phía xa chậm rãi đi đến, ở phía sau có một đội ngũ đi theo, chừng hơn một ngàn người, đều cũng mặc trang phục bình dân. Đội xe phía trước có khoảng hơn năm mươi kỵ mã hộ vệ,

mặc khải giáp sáng ngời, tay cầm thứ thương dài hơn hai thước, chính giữa có một con ngựa cao lớn màu đen, bên trên có một vị lão nhân mặc trang phục hoa lệ, trên ngực hắn có hai kim hoàn. Kê Bà tướng quân vừa thấy hắn thì mặt mày hớn hở, lớn tiếng nói: " Ha ha, Sa Á lão huynh, ta có phải hoa mắt hay không, lão nhân gia người làm gì mà lại chạy đến địa phương quỷ quái này?"

Lý Cường thiếu chút nữa là cười to, nghĩ thầm: " Hay, cái tên này dễ đổi, cứ gọi hắn là Sát Áp tướng quân, ha ha..."

Sát Áp tướng quân nhảy xuống ngựa, nhiệt tình chào hỏi Kê Bà tướng quân, nhìn bộ dáng họ giống như lão bằng hữu. Sát Áp tướng quân giống như là văn quan của quân bộ, gương mặt gầy xanh, có ba chòm râu dài, có chút mùi vị tiên phong đạo cốt. Hắn cười nói: " Lão đệ, lần này ta có quà cho người, đó là bổ cấp binh lính và vật chất cấp dưỡng, thuận tiện đi đến thăm lão bằng hữu."

Kê Bà tướng quân hưng phấn ha ha cười to, nói: " Mời! Mời! Đến lều lớn ngồi a." Rồi lại quay đầu phân phó: " Lập tức phái người tiếp nhận tân binh, mặt khác an bài huynh đệ hộ vệ này đi nghỉ ngơi ăn cơm."

Khi đi đến thao trường của quân doanh thì binh lính theo sự chỉ huy của quan quân nhất nhất hành lễ với Sát Áp tướng quân, tràng diện rất là náo nhiệt, Sát Áp tướng quân a a cười nói: " Lão đệ, binh lính này huấn luyện không tệ a." Hắn khích lệ vài câu, còn nói: " Mùa khô tới rồi, các huynh đệ lại khổ cực đó."

Trong lòng Lý Cường buồn cười: " Vị Sát Áp tướng quân này rõ ràng đã ám chỉ, xem ra da thú của binh nguyên cũng rất đáng tiền, nếu không hắn sẽ không chạy đến địa phương quỷ quái này a."

Cũng quả nhiên Kê Bà tướng quân liền hiểu ngay, cười nói: " Đúng vậy, mùa khô là mùa săn thú tốt nhất a, lão huynh cứ ở lại chỗ ta ít thời gian, nhìn xem lần này coi có tìm được thứ gì tốt hi hân hay không."

Đoàn người đi vào lều lớn, Kê Bà tướng quân trước tiên giới thiệu quan quân trong doanh địa của mình, Sát Áp tướng quân thuận miệng chào hỏi. Kê Bà tướng quân đặc ý chỉ vào Lý Cường nói: " Lão đệ này của ta giỏi nhất là tu sửa binh khí, binh khí tồi tàn thể nào rơi vào tay hắn sẽ là nhất kiện binh khí, a a, còn hơn cả danh gia nổi tiếng của kinh thành không biết bao nhiêu lần."

Sát Áp tướng quân cảm thấy hứng thú: " Là thật hay giả a? Người biết là ta thích thu thập binh khí tốt, người cũng biết chỉ dẫu người hay mắng ta, ha ha, bao nhiêu tiền cũng lo đi thu thập binh khí, ai, người đừng nói, tìm một kiện binh khí cho ta xem, coi thử xấu hay tốt là ta biết liền!"

Kê Bà tướng quân từ sau lưng Đồ Phu rút ra binh khí của hắn, đưa cho Sát Áp tướng quân: " Lão huynh nhìn xem cái chuỗi búa bạc này đi."

Cây búa bạc ngắn này chính là do Đồ Phu cứ đeo theo Lý Cường xin hắn sửa cho, hắn dùng vô cùng thuận tay, yêu như tính mạng, mắt nhìn thấy Kê Bà tướng quân cầm đi, làm hắn gấp tới độ thay đổi cả sắc mặt.

Sát Áp tướng quân đưa tay cầm lấy, chỉ thấy khi hắn cầm thì tay trầm xuống. Đồ Phu nói: " Cây búa này khá nặng, nguyên lai cây cũ hai mươi lăm cân, sau khi tu sửa, nặng ba mươi bốn cân, vừa vặn cho ta dùng." Hắn nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có điểm bất an.

Sát Áp tướng quân hí hửng mắt cẩn thận xem xét, cây búa bạc ngắn này chế tác cực kỳ tinh mỹ, toàn bộ đều dùng kim chúc chế thành, tay cầm màu đen khảm hoa văn màu bạc, trình độ tinh tế đến mức hắn không tưởng tượng được, lưỡi búa là một hình bán nguyệt, từ búa lóe lên hàn quang lờ lờ, hắn than thở: " Ai ! Thật là một cây búa xinh đẹp a, thật là hảo binh khí, cực phẩm a! Tốt!" Hắn yêu thích không buông tay vuốt ve.

Kê Bà tướng quân cười to nói: " Nếu lão huynh thích, thì tặng cho tướng quân a, nơi này còn có những binh khí tốt, tất cả đều tặng cho tướng quân."

Đồ Phu nghe được sắc mặt cũng trắng không còn chút máu, nhịn không được muốn nói chuyện, Lý Cường lặng lẽ kéo cánh tay hắn, hắn biết Sát Áp tướng quân này quan trọng thể nào với Kê Bà tướng quân. Kê Bà vừa lúc nhìn qua, hắn có chút gật đầu ra dấu, Đồ Phu đặt mông ngồi xuống, cúi đầu thở hổn hển, trong lòng vô cùng tức giận.

Lý Cường nhỏ giọng nói: " Trong lều còn có một cây, đợi lát nữa cùng ta đi lấy."

Sát Áp tướng quân cười to, nói: " Ha ha, còn là người hiểu rõ ta nhất, vậy ta đây sẽ không chối từ." Hắn ngoắc gọi một hộ vệ, đưa cây búa qua, nhỏ giọng dặn dò vài câu, lúc này mới hô: " Mọi người ngồi đi, ngồi xuống nói, tiểu huynh đệ ngồi vào chỗ ta đây."

Lý Cường mỉm cười, đi qua ngồi xuống.

Kê Bà tướng quân nói: " Kêu một tiểu đội, đi săn một ít dã thú, tốt nhất là Phi Linh...a a, lão huynh, ở trong kinh thành chắc không có ăn được thịt Phi Linh a."

Lập tức có hộ vệ đi ra ngoài truyền lệnh. Sát Áp tướng quân nói: " Ăn cái gì cũng được, lần này ta tới là có nhiệm vụ, người có biết không? Sinh thần của quốc vương lần thứ năm mươi sẽ tới, quân bộ có lệnh phải chuẩn bị lễ vật, lần này tướng quân tại mỗi đô thành cũng phải đưa lễ..."

Kê Bà tướng quân đứng dậy, cung cẩn nói: " Dạ! Ty chúc tuân mệnh!"

Trong lòng đại đội trưởng Đồ Phu chôn dấu một cỗ lửa giận, cây búa bạc mà mình yêu thích nhất bị cấp trên đem tặng cho người, hắn không muốn tiếp tục ngồi trong doanh trướng nữa, đứng dậy nói: " Tướng quân, ta đi chuẩn bị! Có thể cấp nhiều binh lính một chút hay không? Nếu muốn tìm kiếm một chút đồ tốt gì đó, chỉ ở quan khẩu chung quanh cũng vô dụng, quái thú lợi hại đều ở trong trung tâm bình nguyên, nhưng như vậy sẽ có thể chết rất nhiều..."

Sát Áp tướng quân nói: " Lão đệ, lần này nếu có thể tìm được đồ vật tốt, ta nghĩ người phải điều thêm người đi quan khẩu thôi."

Trong lòng Lý Cường thật khó chịu, dùng sinh mạng binh lính đi tìm kỳ trận dị thú, thật sự là hỗn trướng (ngang ngược bá đạo) cực kỳ.

Kê Bà tướng quân mừng rỡ vô cùng, luôn miệng nói với Đồ Phu: " Người đi tìm thêm nhân thủ, cho người một ngàn hai trăm binh lính, nhớ kỹ! Cố gắng tìm nhiều đồ vật tốt về, nếu không thì đừng về nữa!" Hắn ở Thổ Lang quan này đã nhịn hơn mười năm dài, cũng không biết đã tặng đi bao nhiêu lễ vật nhưng vẫn không được thăng chức, mắt nhìn những đồng liêu trước kia đều thăng quan tiến chức, trong lòng hắn vô cùng căm tức, lần này cơ hội đối với hắn thật sự là hiếm có.

Lý Cường cũng đứng dậy cáo từ: " Hai vị tướng quân đại nhân, ta đi chuẩn bị binh khí cho binh lính, còn phải trang bị cho đại đội săn thú..." Hắn còn chưa nói xong, Kê Bà tướng quân đã nói: " Tốt! Tốt! Hai người các người cẩn thận một chút, đi thôi, ta đợi tin tức tốt."

Đồ Phu đại đội trưởng và Lý Cường đi ra khỏi lều, đi đã xa thì Đồ Phu nhịn không được mở miệng mắng to: " Cái gì mà đồ chơi? Mụ nội nó, binh khí chỉ dùng trong chiến tranh, cất dấu con mẹ nó, lại có loại người ngu như vậy..." Liên tiếp những lời mắng chửi từ trong miệng hắn phun ra, mãi cho tới lúc đi tới chỗ lều tu sửa hắn mới cầm mồm. Lý Cường cười nói: " Ai nha, Đồ Phu a, bình thường chỉ biết người đánh nhau rất lợi hại, không nghĩ tới người mắng chửi người mà cũng cao thâm như thế, ha ha..."

Đồ Phu nói: " Đại ca, nếu không phải người nói còn có một cây búa bạc, vừa rồi ta thật muốn trở mặt đó, còn chưa thấy qua một tên tướng quân vô lại mặt dày như vậy, hắn chẳng lẽ không hiểu được thừa dịp cướp đi binh khí của lão tử có bao nhiêu trọng yếu a, mẹ kiếp!" Binh lính đi ngang qua thấy bộ dáng phần nộ như thế của hắn, sợ đến lần mất xa xa.

Lý Cường nói: " Ta nói có nhất định có, người gấp cái gì? Cây búa này so với cây đó còn tốt hơn, chỉ là lần sau đừng để cho hắn nhìn thấy nữa, nếu không thì không còn đâu."

Lý Cường đi vào chỗ đội tu sửa, từ một đồng binh khí lấy ra một cây búa, dùng thiên hỏa thiêu tiến vào trong búa, hắn bây giờ đã hoàn toàn có thể khống chế được thiên hỏa. Hắn lại lấy ra một chút tài liệu từ trong tủ trạc, bỏ vào trong búa, không tới ba phút thì đã hoàn thành, người ngoài căn bản không biết hắn đã làm gì. Lý Cường có chút run lên cán búa trong tay, hình dáng của cây búa trong phút chốc đại biến, một cây búa bạc mới tinh đã hiện ra. Trong lòng hắn rất vừa ý, luyện khí nhanh đến như vậy cũng là lần đầu tiên.

Xoay người đi ra khỏi lều, Lý Cường đưa cây búa cho Đồ Phu: " Cho người, cẩn thận một chút, rất sắc bén đó."

Đồ Phu thuận tay tiếp nhận, chợt nghe "xèo" một tiếng, một cổ khói xanh bốc lên, nhất thời mùi thịt cháy tỏa ra bốn phía. Đồ Phu kêu lên một tiếng thảm hào: " Chết ta rồi! Chết ta rồi!"

Lý Cường vội vàng chụp lấy cây búa, không khỏi cười khở, hẳn đã quên Đồ Phu chỉ là một người phạm tục, làm sao có thể cầm lấy khí vật mới dùng thiên hỏa để luyện chế.

Bên cạnh có một thùng nước, Lý Cường bỏ cây búa vào trong nước " Xích.." hơi nước ừn ừn bốc lên, không tới mười phút mà thùng nước đã sôi trào. Lý Cường lắc đầu, hẳn không nghĩ tới lại có độ nóng tới như vậy, cầm cây búa xoay người nhìn lại, chỉ thấy Đồ Phu gơ hai tay ngồi phịch trên mặt đất, trong miệng còn đang thê thảm kêu to: " Lão tử hôm nay thật là xui xẻo a..ai đau quá oa!"

Lý Cường nhin cười, lấy ra một linh đan trị thương, nói: " Đừng nhúc nhích, ta trị cho ngươi!"

Đồ Phu thương cảm run run đưa tay, da thịt trên tay đã cháy khét, ngay cả xương cốt màu trắng cũng đã lộ ra. Lý Cường bóp vỡ linh đan thoa vào tay hắn, Đồ Phu chỉ cảm thấy có một trận mát mẻ, đau đớn lập tức biến mất, nhìn bàn tay mình đã lành lại. Đồ Phu nhất thời mừng rỡ, hét lên: " Đại ca, thuốc này thật tốt a, cho ta một chút đi nha, thật hay quá." Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua loại thuốc linh nghiệm như vậy, loại thuốc này đối với binh lính thật quá trọng yếu.

Lý Cường đưa cho hắn vài viên, nói: " Thoa ngoài uống trong đều được. Búa này cho ngươi, xin lỗi, là ta sơ ý quá."

Đồ Phu cầm tay Lý Cường, kỳ quái hỏi: " Mẹ kiếp! Sao tay ngươi không có việc gì?" Hắn cầm cây búa giắt vào áo giáp sau lưng, cầm linh đan trong tay không biết bỏ vào đâu mới tốt. Lý Cường cười đưa cho hắn một bình thủy tinh nhỏ, nói: " Bỏ vào đây đi."

Đồ Phu ngày càng cảm thấy Lý Cường thần bí khó lường, hắn nói: " Lần này sẵn thú, ngươi làm phó thủ cho ta được không? Đại ca, ngươi rốt cuộc là làm gì a? Nói cho ta biết được không?"

Lý Cường cười nói: " Huynh đệ, đừng có hỏi nhiều như vậy, Kê Bì tới."

Kê Bì vội vã chạy tới, từ phía xa đã hô: " Đại ca! Không tốt rồi! Mau tới a!"

136. Chương 136

Kê Bì lại càng hoảng sợ, liền đem quy củ hành lễ nói: " Dạ ! Đại đội trưởng..."

Lý Cường nói: " Kê Bì lão đệ, phát sinh chuyện gì? Nói mau đi, đừng thềm để ý đến người này."

Đồ Phu hắc hắc cười vỗ vai Lý Cường một cái: " Mẹ kiếp, chỉ có mình đại ca dám nói ta như vậy. Ai, Kê Bì có việc mau nói a, con mẹ nó phát nổ ra làm gì?"

Lý Cường lắc đầu, quan quân nơi này một người so với một người càng thô lỗ, hắn nói: " Kê Bì lão đệ, nói đi, chuyện gì?"

Kê Bì lo lắng nói: " Liệp Ưng tiểu đội gặp phiền toái, bị thương năm, sáu huynh đệ..."

Đồ Phu quát: " Gặp thứ gì mà bị thương nhiều người như vậy?"

Kê Bì nói: " Lúc vậy khốn Phi Linh, một huynh đệ bị trúng một sừng, mọi người liền đi cứu, nhưng mấy người đi cứu cũng đều bị một sừng làm bị thương, ai! Trúng độc rồi."

Lý Cường đẩy Kê Bì: " Còn đứng ngốc đây làm chi, mau dẫn ta đi a!"

Kê Bì quay chân đi nhanh, Lý Cường và Đồ Phu đi theo sát, Đồ Phu vừa chạy vừa mắng: " Mẹ kiếp! Chỉ bắt một con Phi Linh mà lại bị thương nhiều người như vậy, một đám ngu ngốc!"

Lều cứu hộ đang có rất nhiều người vây xung quanh, Đồ Phu vừa đến đã mắng: " Mẹ kiếp! Tất cả ở chỗ này làm chi, đi! Đi! Đi! Mau về lều của mình đi, sẽ lập tức đi bình nguyên săn thú rồi, các ngươi con mẹ nó có phải là rảnh rỗi lắm hay không?" Binh lính đang vây quanh sợ hãi vội vã tán đi, nếu làm cho Đồ Phu nhìn không vừa mắt, thì hẳn sẽ không buông tha.

Biên Trùng Nha đang rầu rĩ từ trong lều đi ra, vừa nhìn thấy Lý Cường, hân vui vẻ nói: " Lão huynh, mau tới hỗ trợ, người xem có thể cứu bọn họ hay không?"

Lý Cường đi vào lều, nói: " Đồ Phu lão đệ, hình như ngươi rất thanh nhàn a, còn không đi chuẩn bị một chút!" Khẩu khí nói chuyện của hắn giống như Đồ Phu là cấp dưới.

Đồ Phu thuận miệng đáp: " Được, ta sẽ đi ngay...ai? Mẹ kiếp! Ta là đại đội trưởng a...bỏ đi, ta đi trước đây." Hắn đối với Lý Cường không hề đại phát tính tình.

Biên Trùng Nha nhìn thấy trốn mất há hốc mồm, cả quân doanh không có ai dám nói chuyện với Đồ Phu như thế, ước chừng chỉ có Kê Bà tướng quân, không nghĩ đến Lý Cường lại dám nói chuyện với hắn như vậy.

Binh lính bị thương nằm trên chỗ da thú được trải rộng. Tổng cộng có bảy binh lính, đều cũng trần truồng, trên người có vô số vết thương nhỏ, chảy ra chất dịch màu đen, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên. Đội trưởng cứu hộ đang bó tay đứng bên cạnh, hắn không biết cách trị độc thương. Lý Cường cầm lấy một cái chén gỗ múc ra nửa chén nước ấm, lấy ra một viên Hàn Thủy Lân, bỏ linh đan vào trong nước: " Mỗi người uống một ngụm, sẽ khỏe lại nhanh thôi."

Đội trưởng cứu hộ cầm lấy chén gỗ, cho mỗi binh lính uống một ngụm, chỉ chốc lát sau, mắt nhìn đã thấy những vết sưng xẹp xuống, vết thương cũng chậm rãi khép lại. Đội trưởng cứu hộ cười khổ nói: " Ai, hay là người làm đội trưởng cứu hộ thích hợp hơn."

Lý Cường cười nói: " Người muốn làm ta mệt chết sao? Ai, lần này sẵn thú các ngươi cũng phải người đi chứ?"

Biên Trùng Nha chen lời nói: " Bọn họ không có đi, ở nơi này chúng ta bị vết thương nhẹ thì tự mình chịu đựng, trọng thương nếu không chết thì khi trở về mới chữa, nếu gặp tình huống nguy cấp thì cũng đành chịu, trừ phi có bạn tốt bên người hỗ trợ, nếu không chỉ đành nghe thiên mệnh thôi."

Mấy binh lính xoay người đứng dậy, luôn miệng hướng Lý Cường đa tạ. Sừng độc tạo ra vết thương rất nhỏ, máu chốt là có độc, sau khi giải độc thì sẽ khôi phục rất nhanh. Lý Cường nói: " Các ngươi về lều của mình nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì nữa, đừng có chạy loạn khắp nơi, lần này sẵn thú các ngươi không nên đi."

Biên Trùng Nha nói: " Các ngươi nghỉ ngơi đi thôi, ta còn phải đi huấn luyện tân binh. Lão huynh, cảm ơn, mấy người bọn họ đều là người giỏi, nếu chết thật sự là đáng tiếc."

Lý Cường lắc đầu, hân phát giác nơi này tính mạng của binh lính tựa như một món đồ vật, toàn nhìn vào giá trị mà định, điều này làm cho hắn không quen chút nào.

Lý Cường trở lại lều, nói với Kê Bì đi theo phía sau: " Người đi chuẩn bị một chút, lần này sẵn thú người cũng đi, khi nào đi thì gọi ta một tiếng." Hắn nói xong thì khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu hành.

Kê Bì hành lễ rồi đi, hân phụng lệnh Kê Bà tướng quân đến hầu hạ Lý Cường đồng thời giám thị, nhưng một năm trôi qua hắn cũng đã không còn ý tứ đó, bởi vì Lý Cường đối với hắn rất tốt, còn dạy cho hắn không ít kỹ xảo đánh nhau, cho tới bây giờ cũng không có khi dễ hắn, tác phong làm người khác hẳn những người trong quân doanh. Binh lính trong quân doanh kéo bè kéo phái bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh thì rất phổ biến, duy chỉ có Lý Cường là ngoại lệ, không ai dám chọc đến hắn, còn hắn cho tới bây giờ cũng không hề khi dễ người khác.

Gần đây Lý Cường tu luyện đến một bước rất kỳ quái, sau khi nhập vào cảnh giới Nhị Dục Thiên, tiến cảnh cơ hồ dừng lại, vô luận hắn cố gắng như thế nào cũng không hề tiến bộ. Hắn không biết cho tới bây giờ không có người tu chân luyện qua Thiên Tiên Chương, đó là một chuyện không thể nào tưởng tượng, như hắn cũng là nhờ hai đại Tán Tiên mạnh mẽ trợ giúp hắn tu vào thần đạo, thật không biết là phúc hay là họa nữa.

Nhờ tiên linh khí của hai đại Tán Tiên trợ giúp, Lý Cường nhanh chóng dễ dàng tu qua ba cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, bởi vì hắn đã lĩnh ngộ hai mươi bảy cảnh giới của Cửu Trọng Thần Thiên, đối với việc tu thần hắn đã không còn cảm thấy xa lạ, nhưng tình huống trước mắt hắn đã không thể nào tưởng tượng, lại không có ai chỉ điểm cho hắn cách để tu hành, hắn hoàn toàn dựa vào chính mình mà tìm hiểu, bình thường thì tranh thủ thời gian khổ tu. Nhưng từ khi hắn tu qua ba cảnh giới của Nhất Phạm Thiên, hắn

cảm thấy thần dịch lực của mình đã tinh thuần hơn rất nhiều, hắn bây giờ muốn học nhất chính là tu luyện tiên khí và thần khí, chỉ là khổ nổi không cửa mà vào, phương pháp luyện khí của Trọng Huyền Phái hắn đã cảm thấy không thích hợp với chính bản thân mình nữa.

Rạng sáng ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng hẳn, tiếng tù và trầm thấp trong quân doanh đã vang lên, đây là hiệu lệnh tập hợp. Lý Cường vận eo một cái rồi đứng dậy, hắn không giống như những binh lính khác phải đến thao trường tập hợp. Kê Bì đã đợi bên ngoài lều, trong tay cầm đuốc, nói: " Lý đại ca, chúng ta đi thao trường doanh địa?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Người đi đến đó chờ ta, trong chốc lát ta sẽ tới."

Kê Bì biết Lý Cường không cần điểm danh, hắn xoay người chạy về hướng thao trường, một khi chậm trễ mà không có lý do chính đáng thì sẽ bị phạt roi nên hắn không dám chậm trễ.

Lý Cường đi tới chỗ đội tu sửa, trong lều không có một người thợ nào, chỉ có một lão binh bị tàn phế canh gác, nửa ngủ nửa tỉnh trên da thú. Hắn nhìn thấy Lý Cường đi đến thì đứng dậy, trong miệng hàm hồ nói: " Đội trưởng...sao lại sớm như vậy a?"

Lý Cường khoát khoát tay nói: " Người cứ việc nghỉ ngơi, ta có chút việc, lập tức đi ngay."

Lão binh tàn phế chỉ có một tay, hắn vẫn đứng đó, giúp Lý Cường mở cửa, hỏi: " Có muốn ta đi tìm huynh đệ lại hỗ trợ hay không?"

Lý Cường cười nói: " Không cần đâu, ta sẽ lập tức đi theo đội đến bình nguyên săn thú, ta muốn tìm hai kiện binh khí cầm tay."

Lão binh tàn phế kia rùng mình một cái, tay hắn run lên, đốt cây đuốc cầm lên, nhỏ giọng nói: " Đội trưởng, người phải cẩn thận, mắt mũi linh hoạt một chút, phát hiện điều gì không đúng thì không nên liều mạng, tận lực ở cùng một chỗ với các huynh đệ..."

Lý Cường cảm động vỗ vai hắn nói: " Người yên tâm đi, ta không có việc gì đâu."

Lão binh tàn phế thở dài, xoay người đi ra bên ngoài. Cánh tay hắn chính là khi đi săn thú mà mất đi, nếu không phải vận khí may mắn, có huynh đệ liều mạng cứu trở về, thì sớm đã chết tại bình nguyên. Bây giờ hắn chỉ cần nghe nói đến săn thú là không nhịn được toàn thân phát run.

Lý Cường tiện tay tìm vài món binh khí rắn cầm tay, lấy ra một ít Thiên Kim Sa, đem thiên hỏa đốt nó. Hắn không muốn sử dụng Hấp Tinh kiếm và Thái Hạo Toa, bởi vì hắn còn muốn ở chỗ này tu luyện một đoạn thời gian, nếu bại lộ thân phận người tu chân của mình thì không thể tiếp tục ở lại trong quân doanh.

Hắn vẫn luôn thích binh khí có hình kiếm, cho nên luyện chế ra một thanh kiếm lớn, thân kiếm cỡ chừng năm ngón tay, mũi kiếm khoảng một trăm bốn mươi phân, chuôi kiếm cũng cỡ bốn mươi phân, nặng chừng sáu mươi cân.

Nhìn bảo kiếm cao cỡ người mình, Lý Cường cảm thấy rất thú vị, hắn lại tìm một cây sắt luyện ra một cái vỏ kiếm, đem bảo kiếm cắm vào trong vỏ kiếm, máng lên đầu vai, lúc này mới đi tới hướng thao trường quân doanh.

Thao trường quân doanh đứng đầy những binh lính đang xếp thành hàng, bên người mỗi binh lính đều có một chiến mã cao lớn. Lần này Kê Bà tướng quân đã xuất ra nặng vốn, chọn lựa toàn binh lính tinh duệ, tuyệt đại bộ phận đều là người có kinh nghiệm, lĩnh đội chính là đại đội trưởng Đồ Phu. Lúc Lý Cường đi tới thì hắn cũng vừa nói xong, thật xa đã nhìn thấy Lý Cường đeo một món binh khí cổ quái, vật mà cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua.

Đồ Phu ngoắc Lý Cường, sau đó nói: " Nghe! Lần này đội trưởng Lý Cường của đội sửa chữa sẽ làm phó thủ của lão tử, lời hắn nói chính là lời ta nói! Nếu có ai dám con mẹ nó không nghe hắn nói, lão tử sẽ đem hắn cấp cho quái thú tại bình nguyên làm điểm tâm, tất cả con mẹ nó cũng đều nghe rõ rồi chứ?" Bọn lính ai mà không biết tính tình của Đồ Phu, một tiếng trả lời quả là rung trời động địa.

Lý Cường mỉm cười khiêng đại kiếm đi tới trước mặt binh lính, chậm rãi nói: " Chào mọi người, lần này đi săn ta hy vọng các huynh đệ đồng tâm hiệp lực, đánh được vật gì cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là...phải cố gắng còn sống trở về cho lão tử, lão tử biết trong quân doanh có chút thói quen xấu, không phải

bạn tốt sẽ không cứu! Không phải đồng hương sẽ không cứu! Lần này tuyệt đối không cho phát sinh loại chuyện này, mặc kệ là tình huống gì, tuyệt đối không cho bỏ rơi người bên cạnh, nếu không quái thú cắn chết người, lão tử sẽ chém chết người!” Tay hắn chém ra đại kiếm trên vai, nhắm vào cột đá ngay bên người.

Một cây trụ đá cao lớn cỡ hai người, do đại kiếm vũ động, vỡ vụn thành vô số khối nhỏ bay tứ tán. Cả quân doanh nhìn thấy vô cùng run sợ, loại uy pháp này bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy, Đồ Phu cũng cảm thấy da đầu tê dại, lần này hắn nhìn thấy Lý Cường ra tay, nghĩ không ra bình thường ôn văn nhã nhặn như Lý Cường mà cũng lộ ra được một khí thế cường hãn như vậy.

Lý Cường lại một lần nữa quát hỏi: ” Tất cả đều nghe hiểu chưa?”

Lần này mọi người đều cũng hét lớn: ” Hiểu được!”

Đồ Phu nghĩ thầm: ” Hay thật, thật không biết đại ca trước kia làm gì đây, con mẹ nó so với lão tử còn muốn hung tợn hơn a.”

Kê Bà tướng quân và Sát Áp tướng quân đứng ở một bên nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, cho đến bây giờ chưa từng có ai nói những lời như vậy. Sát Áp tướng quân gắt gao nhìn chằm chằm đại kiếm của Lý Cường, thực sự là thêm thuồng vô cùng, hắn hiểu được đây chính là một món binh khí vô địch, trong lòng đang nghĩ làm sao mới có được món binh khí này.

Lý Cường biết mình không thay đổi được cái gì, hắn chỉ có thể dùng toàn lực của mình mà cố gắng, đi từng bước tính từng bước mà thôi.

Kê Bà tướng quân rất vừa ý, hắn cảm thấy ánh mắt của mình không sai, mặc dù với lời nói của Lý Cường không cho là đúng, nhưng hắn cũng không mở miệng phản bác, dù sao tới bình nguyên hết thấy mọi việc đều cũng do bọn họ tự mình quyết định. Hắn nói: ” Được rồi, lần này sẵn thú các huynh đệ phải dùng cảm sát quái, ân, này..này cũng nên chú ý an toàn, ân, cứ như vậy. Cáp Bồ Lực Phu đội trưởng, chuẩn bị xuất phát!” Hắn cũng không nhiều lời, trực tiếp ra lệnh cho Đồ Phu đội trưởng xuất phát.

Kê Bì nắm một con ngựa đi tới trước mặt Lý Cường, nhỏ giọng nói: ” Đây là Sát Áp tướng quân tặng cho người một Hãn Thanh mã, là danh câu của chúng ta, rất hiếm thấy đó.”

Lý Cường liếc mắt nhìn thì liền thích ngay, con ngựa này thuần màu đen như mực, cao hơn mình cả một cái đầu, đầu lớn eo nhỏ, trước ngực đầy lân giáp, khác với loài ngựa ở quê hương, nhìn qua dị thường thần tuấn. Sát Áp tướng quân hướng Lý Cường phát tay, Lý Cường có chút thi lễ, trong lòng hiểu được vị Sát Áp tướng quân này đã coi trọng thanh đại kiếm trong tay mình.

Thổ Lang quan là một quan ải nhỏ, là một con đường thông đạo nhỏ đi tới bình nguyên. Chiến Quyển đại lục rất kỳ lạ, ở giữa là một bình nguyên dài hẹp, hai bên đều là khúc cua lớn, bình nguyên và khúc cua cách nhau một ngọn núi cao, chỉ có một ít thông đạo là có thể tiến vào bình nguyên.

Người của nơi này so với những người Lý Cường gặp qua cũng khác nhau, từ thể chất của binh lính mà nhìn, người của nơi này trời sinh là chiến sĩ, chẳng những thân hình cao lớn khôi ngô, hơn nữa sức mạnh vô cùng, chỉ cần xem bọn hắn sử dụng binh khí thì biết, binh khí nặng cỡ hai mươi cân, còn có thể đạt tới ba, bốn mươi cân. Có khi Lý Cường còn nghĩ nếu mình không tu chân, ở chỗ này chỉ sợ cái gì cũng làm không được, không ai thêm để ý tới mình, ở chỗ này người yếu bị khi dễ hình như là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lý Cường cười Hãn Thanh lập tức, hai tay cầm đại kiếm gác ngang lưng ngựa, một bên hông ngựa là một cái túi da thú, bên trong có rất nhiều những hình tam giác bằng sắt cỡ ngón tay, đây là vũ khí bí mật của hắn. Dùng cung tiễn hắn cảm thấy rất mệt, hơn nữa đeo cung tiễn thì chỉ có hạn, nếu dùng pháp bảo thì hắn lại không muốn bại lộ thân phận, bởi vậy dùng loại tam giác này cũng dễ dàng hơn, vừa không thấy được vừa rất lợi hại.

Đồ Phu cũng cười Hãn Thanh mã, nhưng ngựa của hắn lại là màu đỏ. Hắn nói: ” Đại ca, lần này chúng ta đến giữa bình nguyên tìm vận khí, nếu có thể gặp loại thú kỳ lạ thì coi như là phát tài rồi.”

Lý Cường cười nói: ” Bình nguyên ngoại trừ quái thú thì còn có thứ gì lợi hại?”

” Lợi hại thì có nhiều, quái thú chỉ là một bộ phận trong đó, mẹ kiếp, chỉ mong đừng gặp phải thứ đáng sợ đó.” Hắn tựa hồ có chút sợ hãi. Vật có thể làm cho Đồ Phu cũng cảm thấy sợ hãi nhất định là rất lợi hại,

Lý Cường hỏi: " Là cái gì? Nói nghe một chút a, ta cái gì cũng không biết."

Đồ Phu nói: " Đồ vật này bình thường thì nhìn không thấy, trừ phi là mười năm một lần đại công kích thì mới gặp phải...ai, đại ca đừng hỏi nữa, đều là thứ quái vật không giống bình thường, lợi hại cực kỳ, chúng ta gọi nó là Thiên Nha Nhân, còn có...thôi, không nói nữa. Đại ca, binh khí này của người có thể cho ta xem một chút được không?" Hần đã sớm nhìn trúng đại kiếm cổ quái của Lý Cường.

Lý Cường cười hạ thanh kiếm xuống đưa cho hắn, nói: " Cẩn thận, rất là sắc bén." Trong lòng hắn lại đang suy tư: " Cái gì là Thiên Nha Nhân, thật là cái tên cổ quái."

Đồ Phu lập tức đón lấy đại kiếm, Lý Cường nhẹ nhàng buông tay, thân thể Đồ Phu chợt trầm xuống, kinh ngạc nói: " Mẹ kiếp, sao lại nặng như vậy...ai, ta thật sự dùng không được, sách sách! Binh khí tốt! Binh khí tốt! Đáng tiếc...đáng tiếc a!" Hắn cũng biết Sát Áp tướng quân nhìn trúng đại kiếm trong hai tay hắn.

Kê Bì lại vừa nói: " Đến quan khẩu rồi."

Vị trí của Thổ Lang quan trên thực tế chính là lỗ hổng của hẻm núi, vô cùng hẹp hòi, giống như bị người dùng một thanh kiếm trời ở hẻm núi chém ra một cái lỗ hổng, ở ngay quan khẩu có thể thấy một đường chân trời, bên trong có thể đi song song hai con ngựa với nhau. Lý Cường đi ngang quan khẩu thì không khỏi than thở: " Một người giữ quan, vạn người khó qua. Kỳ quái? Tại sao phải cần tới ba ngàn binh lính giữ quan khẩu, căn bản là không cần a."

Đồ Phu nói: " Ba ngàn binh lính vẫn còn thiếu đó, chính thức giữ quan khẩu có tới năm ngàn binh lính, sau một hồi đại chiến thì chỉ còn sống không nhiều lắm a."

Trước mắt sáng ngời, Lý Cường bọn họ đã đi ra Thổ Lang quan. Bên ngoài quan khẩu đi dần xuống mảnh đất phía dưới, thừa thớt một ít cỏ thụ thấp lùn, phóng mắt nhìn lại là một mảnh bình nguyên không thấy biên giới, có phần lớn rừng rậm cùng cây cỏ, dưới bầu trời màu lam có vẻ âm trầm, sinh cơ bừng bừng.

Đồ Phu thúc ngựa tiến lên, lớn tiếng ra lệnh các đội trưởng chỉ huy một ngàn hai trăm người tập hợp tại quan khẩu. Lý Cường nhẹ nhàng thúc ngựa đi theo phía sau hắn.

Lý Cường đối với hành động của binh lính cũng không thêm để ý, đối với những gì không quen hắn không bao giờ can thiệp. Hắn kim cương ngựa, âu yếm vỗ vỗ cổ Hần Thanh mã, cười nói: " Kê Bì lão đệ, ngựa của nơi này có thể chạy nhanh cỡ nào?"

Kê Bì cho tới bây giờ không có nghĩ vấn đề này, hắn xoay trường cung trên lưng, cười khổ nói: " Ta..ta không biết, ngựa của đại ca cười tốc độ cực nhanh đó, nhưng cũng không..ân, nói không được."

Lý Cường hí mắt nhìn Đồ Phu đang cùng mấy trung đội trưởng chỉ huy binh lính. Kê Bì lén lút nhìn hắn, chỉ thấy trong mắt Lý Cường mơ hồ chớp động vàng sáng màu vàng. Kê Bì sợ đến cả người run rẩy, hắn không nghĩ ra, con mắt của người làm sao có thể phát ra kim quang, trong lòng hiện lên một ý niệm: người này rất cuộc là người hay là yêu quái a.

Đội ngũ tập hợp rất nhanh, lần này đi một ngàn hai trăm người toàn bộ đều là kỵ binh, trong đó binh lính của hai trung đội đều mặc khải giáp loại nặng, cũng may ngựa của nơi này cao lớn cường hãn, có thể chở được người và cương giáp nặng đến như vậy. Còn có hai trung đội khinh kỵ mặc giáp da thú mềm, vũ khí chủ yếu là trường cung, nhiệm vụ cũng rất khó khăn, đó là phụ trách hấp dẫn quái vật quái thú, không nghĩ tới là có thể không thể trở về.

Mỗi một trung đội đều có một lá cờ lớn, có bốn binh lính hộ vệ. Cờ chiến tại quân đội hàm ý không cần nói cũng biết, đó là tượng trưng cho sự đoàn kết, là tượng trưng cho lực lượng, là tượng trưng cho vinh dự, nhất là lãnh đạo quân đội đối với cờ chiến càng thêm coi trọng, trong đó còn có tác dụng hiệu lệnh quân đội.

Một tiếng tù và vang lên, Liệp Ưng tiểu đội xếp hàng đầu tiên phi đi trước, ngay sau đó đại đội nhân mã cũng di động. Lý Cường than thở: " Không nghĩ tới một ngàn nhân mã lại tráng quan đến như thế, chúng ta đi!"

Lý Cường không nghĩ tới bình nguyên hẹp dài như thế lại lớn đến như vậy, do hướng đạo dẫn đường, ngựa phi nhanh suốt một ngày, lướt qua vô số rừng rậm, lướt qua mấy con sông mới tính là đến gần dãy đất mà quái thú hoạt động. Dọc theo đường đi, Lý Cường không có nhìn thấy cái gì quái thú, một chút động vật

nhỏ cũng không có, hẳn nghĩ thầm, có lẽ đại đội nhân mã đông đảo, bụi mù cuồn cuộn, đã dọa quái thú bỏ chạy hết rồi.

Đang lúc hoang hôn, đại đội nhân mã dừng ở một mảnh đất trống trải, Đồ Phu hạ lệnh lập trại. Bọn lính lập tức kết đội đi chặt cây cối, xây lên công sự phòng ngự, ở giữa doanh địa nổi lên hùng hùng ngọn lửa. Lý Cường cảm thấy mình giống như là đang cắm trại, hẳn đưa dây cương cho Kê Bì còn mình cầm đại kiếm đi tới bên đồng lửa, sớm có binh lính đã trải da thú trên mặt đất, Đồ Phu đang oa lap gọi cái gì.

Lý Cường khoan chân ngồi xuống, chỉ chốc lát sau, Đồ Phu mang theo các đội trưởng vây quanh ngồi xuống, hẳn ngồi bên cạnh Lý Cường, lớn tiếng than thở: " Ai, ta nói ca ca, người thật ra rất khoái hoạt a, cái gì cũng mặc kệ hết, làm ta mệt chết thôi." Không đợi Lý Cường nói chuyện, hẳn quay đầu lớn tiếng kêu lên: " Liệp Ưng tiểu đội đã trở về chưa? Đi tìm dã thú cũng phải thời gian dài như vậy, mẹ kiếp, một mùa mưa thôi mà đã làm biếng rồi."

Một trung đội trưởng ngồi bên kia của Lý Cường, hẳn là một trung niên nhân, xước hào là Sơn Hùng(gấu núi), thân hình phi thường khôi ngô, cổ và đầu thô to, cánh tay hẳn so với Lý Cường không biết lớn hơn bao nhiêu. Lý Cường lần đầu tiên nhìn thấy hẳn thật sự là rất giật mình, ở quê hương cho dù là một vận động viên thể hình đẹp nhất cũng không có thân thể to lớn đến như vậy. Binh khí của người này cũng là do Lý Cường luyện chế, đó là một món binh khí hình tam giác, nặng năm mươi lăm cân, người bình thường căn bản là không múa được.

Sơn Hùng cầm lấy đại kiếm của Lý Cường, yêu thích vuốt ve không buông tay, Lý Cường dùng bả vai đẩy hẳn một cái, cười nói: " Lão Hùng, đại kiếm của ta như thế nào?"

Sơn Hùng hăm mộ nói: " Thật không hiểu...thật là không hiểu nổi người, người gầy yếu như vậy mà cũng có thể sử dụng binh khí nặng như vậy..."

Đồ Phu cười nói: " Không cần kỳ quái đâu, việc lạ của hẳn có quá nhiều mà, mọi người cũng không phải không biết, lão tử sớm đã quen rồi, ha ha!" Hẳn dùng sức vỗ lên vai Lý Cường một cái.

Lý Cường mỉm cười, nghĩ thầm: " Đã biết điểm bản lãnh này của mình trước mặt cao thủ thật sự trên thế giới này không thể so sánh, chênh lệch thế nào thì trong lòng mình hiểu được, nếu không mình cũng đã không lưu lạc tới nơi đây."

Biên Trùng Nha mang theo mấy người khiêng một con dã thú đi lại gần. Lý Cường biết chỉ có quan quân mới được ăn dã vị này, binh lính thì tự ăn lương khô do mình mang theo. Hẳn ngoắc tay: " Biên Trùng Nha, lại đây ngồi, cùng nhau ăn đi."

Đồ Phu cũng nói: " Cùng nhau ăn, không sai, sẽ chuẩn bị đánh đến sống chết mà."

Biên Trùng Nha không có ngồi xuống, hẳn chỉ ngồi xổm, có chút lo lắng nói: " Đội trưởng, ta cảm thấy kỳ quái, dã thú ít đến lạ lùng, quái thú cũng không có một con, có đúng là có gì biến hóa hay không?"

Bàn tay Đồ Phu vung lên: " Mẹ kiếp, có biến hóa gì chứ? Lần này đi ra nhiều người, quái thú đã sớm bị dọa bỏ chạy. Đội tiến vào địa phương săn thú, chỗ đó...hắc hắc, lão tử cam đoan khắp nơi đều là quái thú, các người chỉ cần buông ra lá gan giúp lão tử giết mà thôi. Lại đây ngồi xuống cùng nhau ăn thịt đi."

Lý Cường đối với lời của Biên Trùng Nha nói rất để ý, hẳn đã gặp qua rất nhiều chuyện cổ quái, cho tới bây giờ luôn cẩn thận, theo công lực tăng trưởng, hẳn càng thêm cẩn thận hơn: " Lão đệ, ta xem vẫn là nên cẩn thận một chút mới tốt, tối nay phải thêm lính tuần tra."

Đồ Phu không cho là đúng nói: " Không có việc gì đâu...được! Được! Nghe người thôi." Hẳn lập tức phân phó binh lính, phải thêm người tuần đêm.

Đêm đã khuya, cả doanh địa yên tĩnh, Lý Cường ôm đại kiếm ngồi bên đồng lửa lâm vào trầm tư. Lần này vì Tu Thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính hẳn chọc vào hai tiên nhân, bị truy đến tối tăm mặt mày, cũng may kịp thời hủy đi ngọc đồng giản nên làm cho tiên nhân ôm ảo tưởng, mới có thể tạm thời giữ lại được cái mạng nhỏ.

Về phần còn có tiên nhân khác ở lại chỗ này hay không? Lý Cường đã không hề hoài nghi, dám chắc là sẽ có, chỉ là trong lòng hẳn nghi hoặc, đã có tiên nhân tồn tại, vậy có thần nhân tồn tại trong thế giới này hay

không? Nếu có thì chỉ sợ rằng thiên hạ sẽ đại rối loạn.

Từ tình huống trước mắt mà xem, trở lại tu chân giới là một chuyện rất khó khăn. Trừ phi ở chỗ này tìm lại được cổ Truyền Tổng Trận, bằng không bằng vào thực lực của chính mình hiện giờ thì không cách nào trở về. Hắn đang suy nghĩ đến đâu đâu, rồi đột nhiên cảm thấy ngực vừa nháy, hắn hơi kinh hãi, liền đưa tay lên sờ, nguyên lai là linh châu của Cổ Mị Nhi lại nhảy lên.

Lý Cường nắm lấy linh châu, đưa lên mắt quan sát, chỉ thấy linh châu lóe ra phần sắc quang mang, nhưng vẫn còn rất yếu ớt, mỏng manh. Trong lòng hắn hiểu được Mị nhi sắp xuất thế nhưng hắn không cách nào phán đoán được khi nào Mị nhi sẽ xuất thế, còn bao lâu mới có thể huyền hóa ra được. Suy nghĩ một chút, hắn lại đem linh châu đeo lên cổ, quyết định thuận theo tự nhiên tốt hơn.

Đột nhiên, một trận bất an nhảy trong tim, Lý Cường phóng xuất thần thức tìm tòi xung quanh, chung quanh tựa hồ rất yên tĩnh, hắn nghĩ hoặc nghĩ: " Kỳ quái, là vật gì làm ta khó chịu như vậy?"

137. Chương 137

Lý Cường đã sớm phát giác tại bình nguyên có một lực cấm kỵ cổ quái, cũng may hắn tu luyện Thiên Tiến Chương, lực cấm chế này không cách nào ảnh hưởng đến hắn, nếu hắn vẫn còn là người tu chân, có thể ngay cả phi kiếm đều không thể phát ra.

Vài ngày cũng không có gặp quái thú, tính cảnh giác của bọn lính cũng đã trầm ổn lại, trong đội ngũ có cười có nói, mọi người tựa hồ cũng rất nhẹ nhõm. Cả đội ngũ không giống như đang đi săn thú, chỉ có tâm tình của quan quân càng ngày càng trầm trọng.

Đồ Phu thúc ngựa đi tới bên cạnh Lý Cường, cười khổ nói: " Loại việc lạ này ta cũng mới gặp lần đầu..."

Lý Cường đột nhiên nhấc tay ngăn lời hắn nói, nghiêng đầu như đang lắng nghe cái gì. Đồ Phu kinh ngạc hỏi: " Đại ca, chuyện gì?"

Sắc mặt Lý Cường đột nhiên nghiêm túc, quát to: " Mọi người chuẩn bị binh khí! Có thứ gì đang đi lại đây."

Đúng lúc này thì xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Liệp Ưng tiểu đội dò đường đang chạy như điên quay về. Biên Trùng Nha từ xa xa đã hét lớn: " Thiên Nha Nhân! Thiên Nha Nhân!" Thanh âm dồn dập sợ hãi.

Ngay sau đó liền nghe được tiếng thảm hào truyền đến, đó là những binh lính lạc phía sau kêu thảm thiết. Lý Cường rút ra đại kiếm, quát : " Ta đi xem!" Hắn rung lên dây cương, Hãn Thanh mã một tiếng hí vang, hướng về phía đó phóng đi.

Đồ Phu rút cuộc cũng là lão tướng trăm trận sa trường, hắn rút ra cây búa bạc, rống lên tụ tập đội ngũ. Đã không còn kịp lập công sự phòng ngự nữa, hắn đem người ngựa sắp hàng thành đội, đợi sự công kích của Thiên Nha Nhân. Trong miệng hắn không ngừng mắng chửi, quái thú hắn cũng không sợ, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải Thiên Nha Nhân.

Lý Cường vọt ngựa ngang qua Biên Trùng Nha, Biên Trùng Nha hoảng sợ kêu to: " Đừng có qua đó! Đừng có qua đó! Nguy hiểm!" Còn đang nói chuyện thì Lý Cường đã vọt qua, chỉ nghe hắn quát: " Các người nhanh lên một chút về đội! Ta đi xem!" Thanh âm phi thường trấn định.

Biên Trùng Nha thúc ngựa chạy như điên, lớn tiếng cuồng hô: " Người cẩn thận a!" Trong lòng không khỏi bội phục hắn có dũng khí như thế.

Phía trước là một mảnh rừng cây thưa thớt, Lý Cường tiến vào trong rừng nhìn thấy mấy binh lính đã rơi xuống ngựa, đang điên cuồng chạy trốn. Lý Cường cũng đã nhìn thấy Thiên Nha Nhân, đây là thứ hắn chưa từng thấy qua bao giờ, căn bản không thể coi là người, cái đầu che kín lân phiến màu xanh, rất giống đầu mèo ung, hai con mắt lóe ánh sáng màu nâu, hình dáng như người, cũng che kín lân phiến màu đen, trên tay chân giống như có một lớp màng da mỏng, nhìn qua lại giống dơi, quái dị tuyệt luân, tay chân có móng vuốt thật dài, hàn quang lóe lóe, tiếng kêu của nó vô cùng chói tai. Hãn Thanh mã lao vào trong rừng vô cùng sợ hãi hí lên ầm ỉ.

Trong rừng có bảy Thiên Nha Nhân, tốc độ chúng ta thật nhanh, thanh ảnh chớp động đã chặn lại phía trước mặt binh lính đang bỏ chạy. Bảy binh lính này đều thuộc Liệp Ưng tiểu đội, trên người chỉ có giáp mềm hộ thân, vũ khí trong tay là vũ khí ngắn, vài người tuyệt vọng té sấp, cố gắng động tác giãy dụa cuối cùng.

Thanh ảnh vòng quanh binh lính rất nhanh chớp động, ánh mắt người bình thường vốn không thể nhìn thấy tốc độ nhanh như thế. Tốc độ của Lý Cường cũng rất nhanh, hần từ lưng ngựa phi thân xuống, quát to: "Ta đến rồi!" Hần lao thẳng tới Thiên Nha Nhân, thanh kiếm lớn trong tay lóe ra quang mang màu bạc chói mắt.

Có hai thanh ảnh phóng tới, nhanh như tia chớp, đáng tiếc chúng gặp chính là Lý Cường. Lý Cường rõ ràng có thể nhìn thấy lớp da mỏng trên người chúng có thể bay trong không khí. Lúc này có một binh lính bị Thiên Nha Nhân tha ra khỏi đám người, ánh mắt Lý Cường đảo qua, không khỏi giật dử.

Binh lính kia bị một Thiên Nha Nhân cắn vào sau cổ, miệng kêu thảm thiết không ngừng huy động binh khí trong tay. Lý Cường không kịp suy nghĩ nhiều, đại kiếm trong tay ngân mang chớp động, tay hần cầm chặt kiếm, cây đại kiếm sáu mươi cân trong tay hần giống như một cây côn, chém thẳng tới Thiên Nha Nhân đang phóng tới. Trong nháy mắt, hai Thiên Nha Nhân bị kiếm quang xẹt qua, bắn thẳng vào thân cây, thân thể bay ra tứ tán, máu màu đỏ sậm phun ra khắp nơi, nhất thời trong rừng tràn ngập một mùi vị vô cùng tanh tưởi.

Cùng lúc đó, ngón tay của Lý Cường bắn ra, một luồng kim quang bắn vào trong cơ thể Thiên Nha Nhân đang cắn cổ binh lính, trong một tiếng rống chói tai, Thiên Nha Nhân kia ầm ầm nổ tung, binh lính trên tay nó ngã quỵ xuống mặt đất, sau cổ máu huyết tuôn ra, đã chết ngất đi.

Còn lại bốn Thiên Nha Nhân rất nhanh nhảy lại chỗ nhánh cây bên cạnh, nhìn Lý Cường phẫn nộ kêu lên chói tai, ước chừng chúng nó chưa từng nhìn thấy qua loài người lợi hại như vậy. Lý Cường nhìn mấy binh lính quát: "Bên kia có ngựa của ta, mau lên ngựa, cưỡi ngựa chạy!"

Mấy binh lính nọ tựa hồ như đang nằm mơ, nghĩ không ra luồng ngân mang có thể trong nháy mắt đem ba Thiên Nha Nhân đánh nát. Trong đó có một binh lính tỉnh ngộ rất nhanh, quát to một tiếng: "Chạy a!"

Lý Cường vừa giằng co với bốn Thiên Nha Nhân còn lại, vừa trầm giọng nói: "Mau quay lại, nơi này còn một đồng bọn bị thương!" Mấy binh lính nọ vừa chạy ra vài bước, thanh âm của Lý Cường ở bên tai vang rền, mấy người sợ đến nỗi run lên, không thể làm gì khác hơn là liều mạng quay lại đỡ lấy binh lính bị thương kia rồi hướng ra ngoài phóng đi.

Trong rừng cây vang lên một thanh âm tiếng rít, Lý Cường mặc dù vẫn đứng không nhúc nhích, nhưng hần đã biết có vô số thứ gì đó từ trong rừng đang tới. Tiếng kêu chói tai của bốn Thiên Nha Nhân càng ngày càng lớn, thần thức Lý Cường quét qua, phát giác bốn phía đã vây quanh những sinh vật kỳ quái, đồng thời hần còn phát hiện một ít sinh vật cổ quái khác, quái thú không nhìn thấy một con.

Lý Cường có chút do dự, nếu hần đại khai sát giới thì đám sinh vật này sẽ không còn sống sót bao nhiêu, nhưng hần lại không muốn bại lộ thân phận người tu chân. Hần còn đang do dự, chợt nghe một tiếng kêu quái dị cực kỳ chói tai, vô số Thiên Nha Nhân xông lên, Lý Cường thở dài một tiếng, đại kiếm trong tay vung lên, quát to: "Muốn chết!"

Đại kiếm nặng sáu mươi cân vũ xuất ra một quang đoàn màu bạc, phẳng phát như một vầng trăng sáng, cùng thời gian, tiếng kêu thê lương trong rừng vang lên, thanh âm vô cùng bi thảm, làm cho cả đám binh lính ở xa xa nghe được cũng kinh hoàng. Chỉ một kích đã đem mười Thiên Nha Nhân đánh nát, còn hơn trăm Thiên Nha Nhân đã bị dọa kinh hãi, phát ra từng trận tiếng tru điên cuồng. Lý Cường đã chậm rãi lui về phía sau.

Càng ngày càng nhiều Thiên Nha Nhân tụ tập lại trong rừng. Lý Cường phát giác ở phía sau có cái gì phiêu động, thân hình hần chợt lóe, thuận di qua bên bờ rừng, lúc đó mới biết còn có một loại sinh vật khác, hần nhìn thoáng qua liền kết luận đây là khôi lỗi thể (con rối) đã bị khống chế để chiến đấu. Hần từng cẩn thận nghiên cứu qua ngọc đồng giản do Kỳ Quân Sát cấp cho, đối với khôi lỗi thể vô cùng quen thuộc, khôi lỗi thuật hần cũng tương đối tinh thông.

Khôi lỗi thể xuất hiện nơi này mang hình người màu đen, trên người mặc chiến giáp đã bị tổn hại, còn có phi kiếm màu vàng hộ thân. Lý Cường biết rằng đã chọc vào đại phiền toái, đây là nguyên anh khôi lỗi thuật, loại khôi lỗi này không có thực lực đã ngoài Phân Thần kỳ thì rất khó tu luyện ra được. Ba nguyên anh khôi lỗi thể này ước chừng không ngờ Lý Cường có thể thuần di, tiếng cười trầm thấp từ trong miệng phát ra, trong đó có một nguyên anh khôi lỗi thể bay lên cao, còn có một khôi lỗi thể bay ra phía sau đám Thiên Nha Nhân, chỉ có khôi lỗi thể cao lớn đứng giữa là chỉ phi kiếm bắn về phía Lý Cường.

Lý Cường làm gì sợ loại công kích trình độ này, đại kiếm của hắn lại hoành ngang bổ tới. Nguyên anh khôi lỗi thể kia căn bản không biết đối thủ là ai, ngay cả phi kiếm còn chưa tới gần Lý Cường thì khôi lỗi thể hắn đã bị chém thành hai đoạn. Phải biết rằng đại kiếm của Lý Cường có Thiên Kim Sa, vô cùng sắc bén không gì so sánh, chỉ một khôi lỗi thể làm sao có khả năng chống lại.

Khôi lỗi thể vừa bị diệt thì nguyên anh cũng bị diệt luôn, nguyên anh bị giam cầm trong khôi lỗi thể, gặp phải đối thủ lợi hại thì lập tức xong đời. Lý Cường chậm rãi thối lui về phía đại đội.

Đồ Phu tưởng rằng Lý Cường dám chắc không thể đi ra, đang còn quay về phía đám lính giận dữ thì Kê Bì đột nhiên kêu lên: "Hắn đi ra rồi! Hắn đi ra rồi!" Chỉ thấy Lý Cường tay nắm đại kiếm thật dài, chậm rãi rời khỏi rừng cây.

Đồ Phu hít sâu một hơi: "Mẹ kiếp! Đại ca cũng quá khoa trương đi thôi, Sơn Hùng! Sơn Hùng! Người chỉ huy một đội nhân mã, chuẩn bị tiếp ứng..."

Cây cối ngoài bìa rừng rung động kịch liệt, mấy trăm Thiên Nha Nhân xuất hiện. Đồ Phu mắng một tiếng, hạ lệnh: "Trường cung thủ chuẩn bị! Kỵ thủ chuẩn bị xông lên!" Bọn lính lập tức đứng lên hành động. Sơn Hùng cầm theo cây đại sạ tam giác thật lớn của hắn, lớn tiếng kêu lên.

Lý Cường vừa lui vừa kêu to: "Ngăn chặn trận hình! Không nên loạn!"

Một tiếng huýt sáo dài quái dị vang lên, Thiên Nha Nhân trên cây điên cuồng đánh về phía Lý Cường đang thối lui. Có vô số cái bóng màu xanh từ trên cây bay vụt xuống, tiếng kêu chói tai vang thành một mảnh. Đồ Phu kêu to: "Đại ca chạy mau! Nhanh...oa, là cái gì...ha ha, lợi hại a!"

Tất cả binh lính đều cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Cường, trong đó cũng có những người đã gặp qua cuộc đại chiến mười năm một lần, đều cũng rõ ràng Thiên Nha Nhân có thực lực gì, hơn một trăm Thiên Nha Nhân công kích, không có hơn một ngàn binh lính cường hãn cũng không cách nào chống cự được, thứ quái vật này tốc độ quá nhanh, chỉ có thể dùng đại đội nhân mã vây khốn trường kỳ mới có thể xuống tay. Bọn họ chưa bao giờ thấy qua có người một mình một kiếm mà có thể đối kháng Thiên Nha Nhân.

Đại kiếm trong tay Lý Cường giống như ma trảo truy hồn, không có một Thiên Nha Nhân có khả năng tới gần hắn, chỉ cần nhìn thấy ngân quang chọi lóe, nhất định có một Thiên Nha Nhân bị giết chết. Hắn cứ như vậy chậm rãi lui về phía sau, Thiên Nha Nhân cứ xông lên một con là bị giết một, dần dần, Thiên Nha Nhân đã không còn dám tới gần hắn nữa, chỉ theo ở phía sau không ngừng hú lên.

Đồ Phu nhìn thấy nhiều Thiên Nha Nhân như vậy trong lòng khởi lên một ý niệm: "Đây có phải là một cạm bẫy hay không?"

Có binh lính cưỡi ngựa đến báo lại, mặt sau xuất hiện vô số quái thú, đường lui đã bị cắt đứt, tình thế đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Nơi này là bình khu, không có gì thiên hiểm có thể trú đóng, không có viện binh, cơ hồ chỉ là một tuyệt lộ. Đồ Phu mắng: "Thật là xui xẻo, lão tử thành con mồ ròi, con mẹ nó! Các huynh đệ đều cũng nghe được rồi, lần này không còn may mắn nữa, giết hết cho lão tử..."

Lý Cường quát: "Chuẩn bị đường lui! Nhớ kỹ không nên dừng lại, phải lui nhanh!" Hắn đã lui về trong đội ngũ. Kê Bì dắt Hãn Thanh mã tới, Lý Cường xoay người lên ngựa, nói: "Trung đội của Sơn Hùng cùng ta cản phía sau, Đồ Phu lão đệ, người lĩnh quân lui lại." Rồi lại nói với Kê Bì: "Người đi theo Đồ Phu đội trưởng, cẩn thận đừng để lạc."

Kê Bì biết Lý Cường muốn chiếu cố cho mình, cản ngăn phía sau chính là phong hiểm lớn nhất, một khi lạc đi, chút hy vọng sống cũng không có. Hắn lập tức yên lặng làm một quân lữ, rồi hướng vào giữa đội ngũ đi tới.

Đồ Phu lớn tiếng nói: "Đại ca, Sơn Hùng, các người bảo trọng!" Hắn quay đầu ngựa, chỉ huy quân đội chuyển phương hướng, tụt và thối ra âm thanh trầm muộn.

Lý Cường kéo cương ngựa, mặt không chút thay đổi nói: "Sơn Hùng, chú ý thu hẹp lại, không cho lạc người."

Sơn Hùng liền nói: "Tuân lệnh!" Hắn đối với biểu hiện vừa rồi của Lý Cường bội phục sát đất.

Một trung đội binh lính ước chừng có ba trăm người, chia làm ba tiểu đội. Trung đội của Sơn Hùng được trang bị cương giáp, là trọng trang kỵ binh, vũ khí của binh lính là một cây búa ngắn, là bộ đội kỵ binh am hiểu công kích. Lý Cường không hiểu binh chủng của quân đội là thế nào, hắn chỉ lưu lại một đội kỵ binh thành thực công kích cản ở mặt sau.

Đồ Phu ra lệnh một tiếng, trận tên bắn như mưa về phía đám quái thú. Đám quái thú này Lý Cường có gặp qua, đó chính là Kiếm Xỉ Hào, còn có Kim Tinh Giác Thú đã gặp ở Thiên Đình Tinh, còn những loại quái thú khác thì hắn chưa từng nhìn thấy, những quái thú từ bốn phương tám hướng tấn công vào, có thể nói là phô thiên cái địa. Lý Cường cảm thấy dù cho là ở Thiên Lộ thảo nguyên cũng không có nhiều quái thú như vậy, đáng sợ là trong đám quái thú cũng có rất nhiều nguyên anh khôi lỗi thể chỉ huy, còn có rất nhiều Thiên Nha Nhân trộn lẫn trong đó.

Sơn Hùng dùng sức nắm chắc cương ngựa, lớn tiếng kêu to: "Ổn định! Không cho loạn..."

Một trận mưa tên qua đi, Đồ Phu quát to: "Các huynh đệ xông lên!" Cây búa bạc trong tay hắn lóe hàn quang, trọng kỵ binh phía trước thúc ngựa, ba trăm thiết kỵ đồng thời xông tới, tiếng móng ngựa đập vào trên đất cũng rất kích động lòng người, hướng chỉ trong miệng đáp binh lính còn hô to: "Xông lên! Xông lên!"

Tất cả quan quân đều cũng giơ binh khí xông thẳng vào trong đám quái thú, cái loại khí thế không hề sợ chết này vô cùng điên cuồng liên lây dẫn sang tất cả binh lính. Lý Cường cũng không khỏi hào khí đại phát, quát to: "Sơn Hùng! Người cũng đi đi! Lão tử sẽ cản ở phía sau."

Sơn Hùng lại càng hoảng sợ: "Cái gì?"

Lý Cường nhìn đám nguyên anh khôi lỗi thể, biết nơi này vì có cấm chế, chúng nó chỉ có thể bay lên một chút, phi kiếm cũng chỉ có thể bắn ra một thước, nhưng đối với người phàm thì vẫn còn quá lợi hại, nếu do chúng nó công kích, thì một ngàn hai trăm binh lính này tuyệt đối không cách nào còn sống trở về. Nhìn thấy tình huống này, hắn biết không cách nào dấu diếm thực lực nữa.

Đồ Phu xông trước đầu tiên vào đám quái thú, cây búa bạc trong tay lóe lên hàn quang, liền chặt bỏ một đầu quái thú, trình độ sắc bén của búa bạc làm cho hắn mừng rỡ vô cùng, hắn liền thúc dục Hãn Thanh mã đồ tơi điên cuồng vọt tới.

Lý Cường quát to: "Con mẹ nó Sơn Hùng! Mau cút cho lão tử!" Hắn dứt đại kiếm vào vỏ, hai tay không bay lên, huyết sáo dài truy tới hướng đám nguyên anh khôi lỗi thể.

Sơn Hùng choáng váng, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy người có thể bay trên trời, ngay sau đó, hắn càng nhìn thấy một chuyện không thể tư nghị, chỉ thấy Lý Cường dương tay bỏ ra một đạo hồng quang, ầm ầm tạc nổ, mười mấy Thiên Nha Nhân bị tạc nổ bay loạn. Tinh thần Sơn Hùng đại chấn, hú lên quái dị, lập tức quay đầu ngựa, chỉ huy binh lính hướng theo đại đội của Đồ Phu đuổi theo, hắn biết rõ, có Lý Cường cản phía sau thì tuyệt đối không có chuyện.

Lý Cường phát ra uy lực của thần lôi so với trước kia lớn hơn rất nhiều, hắn chỉ cần dùng một chút thần dịch lực, thần lôi liền nổ đến kinh thiên động địa. Bấy, tám nguyên anh khôi lỗi thể cấp tốc bao vây lại, Lý Cường mỉm cười, Hấp Tinh kiếm hóa thành vô số ngân tinh vờn quanh thân thể, hắn trầm giọng nói: "Ai là chủ nhân của các người?"

Trong đó có một nguyên anh khôi lỗi thể nói: "Người...người...là ai?" Nó dĩ nhiên cũng không dùng ngôn ngữ của bản địa, mà là ngữ ngôn thông dụng của tu chân giới. Lý Cường kinh ngạc cùng dùng một loại ngữ ngôn giống vậy nói: "Chủ nhân của các người là ai? Lập tức dừng lại công kích, nếu không dừng trách ta đại khai sát giới." Khí thế hắn toát ra làm cho nguyên anh khôi lỗi thể rất là kính sợ, trong đó có một khôi

lỗi phát ra một tiếng huýt gió dài chói tai, quái thú đang điên cuồng công kích lập tức dừng lại, ngay sau đó hú vang tản ra.

Nguyên Anh khôi lỗi thể kia nói: " Xin mời thượng tiên." Có hai khôi lỗi thể quay đầu bay đi rất nhanh. Lý Cường tò mò hỏi: " Tại sao lại gọi là là thượng tiên?"

Khôi lỗi thể kia nói: " Nơi này chỉ có chủ nhân và tiên nhân không bị ảnh hưởng cấm chế." Nó trả lời rất kiên quyết.

Lý Cường hiểu được do mình tu luyện Thiên Tiến Chương nên đã khác hẳn người tu chân, vô luận là cảnh giới hay là tầng cấp cũng cao hơn vô cùng, pháp thuật dùng để cấm chế người tu chân không có hữu dụng gì với hắn.

Quái thú đột nhiên né ra làm cho Đồ Phu chấn động, hắn huy động búa bạc trong tay, quát: " Mau dừng công kích! Mau dừng công kích!"

Sơn Hùng phóng lại báo cáo: " Đội trưởng, quái thú tản rồi, ha ha."

Đồ Phu nói: " Tập hợp đội ngũ, điểm danh thương vong...con mẹ nó việc lạ a, Sơn Hùng, vừa rồi là thứ gì nổ oanh long long đó?"

Về mặt Sơn Hùng khổ sở, hắn vốn không có cách nào giải thích, hắn cũng không hiểu tại sao Lý Cường lại có thể tay không bỏ ra tác lỗi, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu không nói.

Cũng may cùng quái thú tiếp xúc thời gian không lâu, đội ngũ thương vong không lớn, chỉ có hơn mười người bị thương nặng nhẹ, chết năm, sáu người. Đồ Phu nói: " Ta đi xem đại ca." Hắn đi tới mặt sau đội ngũ, nhìn thấy một đoàn binh lính đang tụ tập bàn tán, hắn tức giận mắng: " Các người con mẹ nó đang làm gì? Có đúng hay không là rảnh quá tới kinh hoảng a..." Bọn lính sợ tới vội vàng tản ra. Đồ Phu liếc mắt nhìn thấy Lý Cường đang bay giữa không trung, kinh hãi kêu lên một tiếng: " Làm sao làm được a? Đại ca lên trời rồi!"

Lý Cường từ không trung hạ xuống, đi tới trước mặt Đồ Phu nói: " Huynh đệ, người mau mang theo mọi người trở về đi, đáng tiếc ta không thể đi cùng các người, người nói với Kê Bà tướng quân, cảm tạ hắn luôn luôn chiếu cố cho ta, mặt khác cây đại kiếm này đưa cho vị Sát Áp tướng quân kia nhé, a a." Hắn biết một khi bại lộ thực lực của mình, quân doanh không còn cách nào ẩn thân được nữa.

Đồ Phu choáng váng, ấp úng nói: " Đại ca, người...người không trở về sau? Ta...ta con mẹ nó, lão tử làm sao giao phó a, ai..."

Lý Cường cười nói: " Nói làm sao thì là chuyện của người, ta chỉ là mượn quân doanh của các người nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đáng tiếc...vẫn còn muốn ở lại thêm mấy ngày, di?"

Một đạo lục quang từ phía chân trời hiện lên. Lý Cường rất tò mò, không hiểu chủ nhân là người tu chân hay là Tán Tiên, hắn liền bay lên không, lẳng lặng đợi.

Người bay đến trước Lý Cường là một người tu chân mặc chiến giáp. Về mặt Lý Cường khẽ động, biết người đến là tu chân cao thủ, ít nhất cũng là cao thủ Phân Thần kỳ, hắn mặc chiến giáp màu xanh biếc, khoác một kiện áo bào màu đen pha vàng, gương mặt tròn tròn, đôi mắt tròn tròn, làm cho người ta có cảm giác rất nhu hòa.

Người nọ kinh ngạc nhìn Lý Cường, hắn không nghĩ ra tại sao Lý Cường không bị ảnh hưởng bởi cấm chế của nơi này, cũng nhìn không thấu tu vi của Lý Cường. Hắn chấp tay nói: " Xin hỏi đại danh là gì?" Hắn cũng đang dùng ngữ ngôn thông dụng của tu chân giới.

Lý Cường nói: " Ta gọi là Lý Cường, vừa mới đến Câu Lam Tinh, xin hỏi người là..." Trong lòng hắn vui vẻ cực kỳ, có người tu chân thì có ý nghĩa tinh cầu này có sự liên lạc với tu chân giới, mình sẽ có hy vọng rời khỏi nơi này.

Người nọ đầu tiên là kinh nghi, sau đó lại có vẻ mặt kinh hãi, nói: " Trời ạ, người làm sao mà tới? Có Truyền Tống Trận hay sao? Ta bị vây ở nơi này đã hơn một ngàn năm rồi...ta gọi là Bích Ngô Tử."

Tâm trạng của Lý Cường nhất thời trầm xuống, bị nhốt hơn một ngàn năm là khái niệm gì? Hắn thở dài: "Bích huynh...ai...trước tiên không nói chuyện này, người có thể bỏ qua đám quân nhân này hay không?" Trong mắt hắn chớp động kim quang.

Bích Ngô Tử không chú ý tới ánh mắt Lý Cường vừa trở nên sắc bén, hắn nhìn đội ngũ cách đó không xa nói: "Nếu Lý huynh nói vậy, thì để cho bọn họ trở về nhanh đi. Ân, Lý huynh, có thể mời người tới làm khách hay không?"

Lý Cường yên lòng, người này nếu không chịu, thì thật là khó làm. Hắn gật đầu đáp ứng, sau khi đa tạ một tiếng, phi thân đi tới bên người Đồ Phu, nói: "Đồ Phu lão đệ, các người đi mau đi, nếu có cơ hội thì chúng ta còn có thể gặp lại, chủ nhân nơi này đã đồng ý cho các người đi trở về."

Đồ Phu vẻ mặt đau khổ nói: "Sơn Hùng, mấy người các người giúp ta về nói vậy đó, nếu không tướng quân sẽ lột da ta đó, sẽ chết a."

Lý Cường cười cười, vỗ vai hắn: "Lão đệ, yên tâm đi, cáo từ."

Đồ Phu ra lệnh tất cả binh lính xếp hàng, hướng Lý Cường làm lễ.

Dọc theo đường đi Bích Ngô Tử phi thường ngạc nhiên, hắn nhìn ra Lý Cường không phải tiên nhân, nhưng đoán không ra cấm chế của nơi này sao không có tác dụng với hắn. Hắn bởi vì có một pháp bảo chuyên môn chống đỡ cấm chế của nơi này nên mới có thể tùy ý ở nơi này phi hành, nhưng bay lên trời cao cũng không được. Hắn nhìn thấy Lý Cường phi hành dễ dàng tự tại, cấm chế của nơi này không hề có tác dụng gì với hắn.

Bích Ngô Tử nói: "Lý huynh, người...người không có cảm giác gì về cấm chế của nơi này sao?" Hắn nhin không được hỏi.

Lý Cường hỏi lại: "Nơi này bị cấm chế, người có biết nguyên nhân hay không?"

Bích Ngô Tử thở dài nói: "Đương nhiên biết nguyên nhân, cũng là nguyên nhân ta bị vây ở chỗ này. Ai! Không hiểu Lý huynh làm sao mà tới được, Chiến Quyển đại lục là một nơi hoàn toàn bị cấm chế, nơi này là nơi vui đùa của tiên nhân, là địa phương chơi vui của bọn hắn, chỗ này...ta chỉ là ...một tù binh, là một nô phò mà thôi." Ngự khí của hắn toát ra vẻ không cam lòng và bất đắc dĩ.

Lý Cường âm thầm gật đầu, hắn đã sớm phát hiện nơi đây có rất nhiều cổ quái, chỉ là trong lòng còn có nghi hoặc: "Bích huynh, nơi này có rất nhiều tiên nhân sao? Bọn họ tại sao làm như vậy?" Trong mắt Lý Cường, tiên nhân cho dù không phải rất từ bi, nhưng cũng không nên biến thái như vậy, mặc dù hắn bị Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong hai người truy đến rối loạn, nhưng hắn cũng không nghĩ tiên nhân rất xấu xa tàn nhẫn.

Bích Ngô Tử hồi lâu cũng không nói gì, thần sắc như có chút âm úc, hắn kéo áo khoác trên mình nói: "Lý huynh, ta cũng không rõ ràng lắm trên thế giới này có bao nhiêu tiên nhân, nhưng theo ta nhìn thấy thì ít nhất có một, hắn tự xưng là Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực, Chiến Quyển đại lục này chính là hắn làm ra, hắn..." Hắn nhin không được rùng mình, hình như có bộ dáng rất sợ hãi.

Lý Cường cũng trầm mặc. Bích Ngô Tử lại một lần phát phát áo khoác trên người: "Chúng ta bị hắn bắt đến ít nhất hơn một trăm người tu chân, đến từ rất nhiều địa phương, chỉ có ta còn sống...còn những người khác, ai, đều bị luyện thành nguyên anh khôi lỗi thể, nếu không phải hắn cần một quần gia, ta cũng đã xong đời rồi."

Lần này Lý Cường chấn kinh: "Sao lại có thể? Tiên nhân mà cũng tùy ý giết chóc người tu chân?" Hắn thật sự là khó có thể tin.

Về mặt Bích Ngô Tử có vẻ khổ sở: "Chúng ta là người tầng dưới thấp, Tịch Mịch lão tiên nói, đối với hạ tầng, hắn không có gì quan tâm, giống như người tu chân chúng ta đối với người phạm, người phạm đối với động vật giống nhau, giết hay không cũng là một ý niệm trong lúc đó."

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: "Hắn...cái kia...Tịch Mịch lão tiên có ở nhà hay không?" Hắn hiểu được chỉ cần vừa động thủ, tiên nhân sẽ lập tức phát hiện mình có tu luyện qua Thiên Tiên Chương, vậy không phải mình dâng lên tới cửa tìm chết hay sao.

Bích Ngô Tử nói: " Hắn đã mấy trăm năm không có về, không biết đã đi đến địa phương nào tiềm tu. Bỏ đi, đừng nói đến hắn nữa, Lý huynh làm sao đến Câu Lam Tinh?" Hắn hình như rất quan tâm chuyện này.

Lý Cường nhân nhật nói: " Cũng giống như ngươi, là bị bắt tới nhét vào tinh cầu này."

Bích Ngô Tử đột nhiên đứng khựng giữa không trung, sợ đến kêu to: " Cái gì? Cái gì? Là Tịch Mịch lão tiên, trời ạ, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lý Cường nói: " Không phải Tịch Mịch lão tiên, là một tiên nhân khác, nàng hình như không biết có Chiến Quyền đại lục."

Bích Ngô Tử ôm lấy ngực, sợ hãi nhìn Lý Cường: " Lão huynh, ngươi suýt hù chết ta rồi."

Lý Cường có điều suy tư, nói: " Đáng tiếc ta không biết tinh lộ(đường đi trong vũ trụ), nếu không chúng ta có thể rời đi nơi này rồi."

Bích Ngô Tử nói: " Trong hành cung của lão tiên có Định Tinh Bàn, nhưng ta không biết dùng, công lực không đủ."

Lý Cường vô cùng vui vẻ nói: " A..ha ha, có Định Tinh Bàn? Ta không có nghe lầm chứ, ha ha, có Định Tinh Bàn là có biện pháp thôi." Hắn cao hứng hoa tay múa chân nói.

Bích Ngô Tử trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới nói: " Ngươi đừng quá cao hứng, Định Tinh Bàn là bị cấm chế a."

Kim quang trong mắt Lý Cường chớp động: " Hắc! Phá đi cấm chế là được rồi mà!"

Bích Ngô Tử thấy được kim quang trong mắt hắn, cả người không khỏi đại chấn, hắn sợ đến ngây người, đây là công lực cổ quái như thế nào, hắn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Hắn miễn cưỡng cười nói: " Nếu là như vậy thì thật tốt quá." Hắn xoay đầu sang chỗ khác, trên mặt hiện lên vẻ ác độc khôn lường.

138. Tập 13 : Linh Quỷ Song Tôn -- Chương 138

Hai người hướng trên đỉnh núi bay đi. Lý Cường phát hiện Ngô Bích Tử bay có vẻ vô cùng khó khăn, bèn nâng cánh tay hắn, quát nhẹ một tiếng, hai người đã thuận di tới đỉnh núi. Bích Ngô Tử lại khiếp sợ: " Lý huynh, ngươi cũng có thể thuận đi ở chỗ này? Ai, bởi vì nơi này có cấm chế, ta vẫn không cách nào học được...lão tiên đại nhân phỏng bị chúng ta chạy trốn, vẫn hạn chế chúng ta tu chân."

Đứng ở đỉnh núi, Lý Cường liếc mắt nhìn lại, không khỏi cảm thấy kỳ quái, đỉnh núi trống rỗng, chỉ có vài cây nhỏ thấp lùn theo gió lắc lư đung đưa, hắn dù sao cũng từng kinh nghiệm qua rất nhiều cổ quái, trong lòng biết sẽ không đơn giản như vậy, không chút phản ứng đứng đợi. Cũng quả nhiên Bích Ngô Tử tay khớp linh huyền: " Sắt!"

Lý Cường tiến về phía trước, cảnh sắc chung quanh đại biến. Vẫn là ba ngọn núi như trước, nhưng mỗi ngọn núi đều có ba tòa cung điện hoa mỹ, trụ bằng ngọc, hoa quang bắn ra bốn phía, mây mù nhân nhật vờn quanh trong gió, trong không gian của đỉnh núi lại có hào quang tương liên. Lý Cường than thở: " Đây là tiên cung? Đậm mùi phú quý a." Trong lời ẩn ý Bích Ngô Tử hiểu được, Lý Cường nói nơi này quá xa hoa tục khí.

Bích Ngô Tử nói: " Tịch Mịch lão tiên tên gọi là Thiên Thực, là một tiên nhân rất cổ quái, có đôi khi ta nghĩ, cảm thấy hắn không giống tiên nhân mà lại giống ma đầu, hắn làm việc quá tà khí, may là hắn đã tiềm tu mấy trăm năm, ai, năm tháng thật sự là khó qua a." Trên mặt hắn lộ ra vẻ sầu não nhân nhật.

Tâm tư của Lý Cường đặt trên Định Tinh Bàn, hắn biết chỉ cần có được bảo bối này, là có thể rời đi Câu Lam Tinh. Hắn gấp không đợi được nói: " Bích huynh, trước tiên nhìn xem Định Tinh Bàn được không?"

Bích Ngô Tử cười nói: " Lý huynh không cần gấp, huynh đệ mang ngươi đi thăm tiên cung này một chút." Hắn tựa hồ rất nhiệt tình.

Hai người đi thẳng tới, Lý Cường nhìn thấy rất nhiều nam nữ nô dịch người thế tục giới, bọn họ vừa nhìn thấy Bích Ngô Tử liền quỳ sụp trên mặt đất không dám ngẩng lên, bộ dáng tựa hồ như rất sợ hãi. Lý Cường tò mò hỏi: " Bích huynh, những người này làm sao tới đây?"

Bích Ngô Tử nói: " Úc, đây là mệnh lệnh của lão tiên, tiên cung phải có nô dịch, có thể tùy lúc hầu hạ. Lão tiên lo lắng người tu chân, cho nên mới bắt con người tới, bọn họ không dám cũng không có năng lực phản kháng."

Lý Cường nhẹ giọng nói: " Ghê tởm." Hắn đối với loại ý mạnh hiếp yếu này vô cùng căm ghét.

Hai người trước tiên đi vào chánh điện, Lý Cường phát giác cũng có một ít người tu chân, bất quá công lực đều rất thấp, Bích Ngô Tử giải thích đây là đệ tử do hắn lặng lẽ truyền thụ. Từ trong chánh điện tiến vào trong núi, trong không gian trong núi, Bích Ngô Tử nói: " Tầng bảo của lão tiên ở ngay phía dưới, là một động lửa, a a, phía dưới thật rất nóng, Lý huynh cẩn thận một chút."

Lý Cường gật đầu nói: " Vô phương, không sao, chúng ta đi xuống."

Bích Ngô Tử lại xuất ra linh huyền, một đạo bạch quang hiện lên, chung quanh xuất ra một đoàn quang hoa màu đỏ. Lý Cường đột nhiên cảm thấy không đúng, bởi vì Bích Ngô Tử không nhúc nhích, trong nháy mắt hắn đã bị truyền tống tới một thế giới của lửa.

Lý Cường cũng không hề hoảng hốt, hắn đối với lửa vốn có hảo cảm trời sinh, cho tới bây giờ chưa từng sợ qua lửa. Bốn phía một mảnh đỏ bừng, trong sự thiêu đốt nóng rực, không khí như nước đang sôi trào, quần áo trên người Lý Cường trong nháy mắt hóa thành tro tàn, Hỏa Tinh đang đeo trên tay hắn nhất thời xao động, Lý Cường tâm thần có chút vừa động, đột nhiên nghĩ tới một đạo lý thông suốt, quát: " Hóa hình!"

Hỏa Tinh theo tiếng quát hóa thành một bộ Hỏa Tinh Giáp màu đỏ điểm ôm lấy thân thể Lý Cường, Lý Cường chợt cảm thấy một trận mát mẻ. Hắn ngẩng đầu quát to: " Bích Ngô Tử! Nói chuyện!" Hắn dùng thần dịch lực hô lên thanh âm, làm cho ngọn lửa chung quanh nhảy lên như bị sét đánh rồi tản ra.

Một đạo hư ảnh chậm rãi xuất hiện tại trước mặt Lý Cường, Bích Ngô Tử giống như một linh hồn bình thường kinh ngạc nhìn Lý Cường, nói: " Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy có người đang ở trong Huyền Tật Tiên trận mà không có chuyện gì, thật là kỳ quái. Hắc hắc, nhưng hắn là kiên trì không được bao lâu nữa, người cho dù có thực lực của Tán Tiên...ha ha, cũng sẽ chịu không được!"

Lý Cường lạnh lùng hỏi: " Đây là tại sao?"

Bích Ngô Tử quát: " Chiến Quyền đại lục là của ta! Ai cũng đừng hòng nghĩ nhúng tay nơi này!" Gương mặt tròn tròn của hắn trong luồng khí nóng vặn vẹo biến hình, có vẻ dữ tợn dị thường.

Lý Cường không khỏi nhin được tức cười hắn không nghĩ tới Bích Ngô Tử cũng chọn cách ngu xuẩn này. Hắn không chút vội vàng nói: " Vị Tịch Mịch lão tiên kia cũng là người bịa ra để gạt người sao?"

Ngọn lửa chung quanh đang đỏ đậm dần dần chuyển trắng, độ nóng càng ngày càng cao, màu sắc của Hỏa Tinh Giáp trên thân Lý Cường cũng càng thêm đỏ tươi, phảng phất như có vô số tinh linh màu đỏ đang nhảy múa trong bộ giáp. Hư ảnh của Bích Ngô Tử bất an giật mình, nói thầm: " Kỳ quái, sao lại như vậy?" Hắn cắn răng hung hăng nói: " Tịch Mịch lão tiên tên hỗn đản, một ngày nào đó hắn cũng sẽ chết trong tay ta, hừ!"

Lý Cường đột nhiên hiểu được: " Những người tu chân khác sợ rằng cũng đều là người giết?"

Bích Ngô Tử cười lạnh: " Đều là một đám tự tưởng, cũng từng bước bị ta giết chết thôi, ha ha! Người không phải cũng giống vậy sẽ trốn không thoát sao?"

Lý Cường đột nhiên thuận di tới một địa phương xa lạ, nơi này cũng liệt hỏa hùng hung, chỉ nghe thanh âm Bích Ngô Tử nói: " Không có hữu dụng đâu, đây là tiên trận, trừ phi ngươi là tiên nhân, người tu chân sẽ không có khả năng thoát khỏi được." Một đạo hư ảnh lại xuất hiện trước mặt Lý Cường.

Tới bước này Lý Cường đột nhiên tỉnh táo, hắn cười nói: " Bích Ngô Tử, ngươi thật rất ngu ngốc! Cho dù ngươi vây khốn được ta, lão tiên trở về, ngươi sẽ làm sao? Người cho rằng chút lửa này có thể làm ta bị thương? Một tên ngu ngốc!"

Bích Ngô Tử không nghĩ tới ngay cả phi kiếm cũng không có xuất, trên người chỉ mặc một bộ giáp màu đỏ cổ quái, là có thể kháng cự được luồng khí nóng đến vậy. Hắn từng dụ một đồng bạn đạt tới Phân Thần kỳ đi vào trong Huyền Tật Tiên trận, người nọ chỉ kiên trì mười ngày đã bị đại trận luyện hóa thân thể. Hắn có chút chẳng biết làm sao nhìn Lý Cường, một hồi lâu mới nói: "Đừng đắc ý, hừ! Lúc này mới chỉ là uy lực tầm thường của tiên trận, ta sẽ chiêu đãi vị khách quý như ngươi thật tốt, trước tiên ngươi hãy ném thử tư vị của thiên tàng hỏa đi."

Cảnh sắc chung quanh rất nhanh chuyển biến, ngọn lửa tầng tầng lớp lớp từ bốn phương tám hướng ủa lại gần. Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lửa cháy sáng ngời như vậy, ngọn lửa một tầng lại một tầng, lớp lớp rõ ràng, không hề rối loạn, ngọn lửa cũng chia làm bảy màu sắc, giống như cầu vồng lửa thiêu đốt, làm người xem kinh tâm động phách.

Chỉ nghe Bích Ngô Tử cười nói: "Hắc hắc, thiên tàng hỏa cho dù là cao thủ Hợp Thể kỳ cũng phải tránh né, tiểu tử kia, coi như ngươi không may! Ai biểu ngươi nhúng tay vào Chiến Quyển đại lục? Nói cho ngươi, Chiến Quyển đại lục là của ta, bọn họ cũng đều là nô dịch của ta, là tài sản của ta, ai dám nhiều chuyện, ta sẽ luyện hóa hắn, ha ha! Ha ha!"

Lý Cường cười lạnh: "Bích Ngô Tử, ngươi là một con ếch ngồi đáy giếng! Trên đời này có rất nhiều đồ vật ngươi không biết được, lão tử cho dù đứng bất động, chút lửa ấy cũng không làm gì được tới cọng lông lão tử. Nói cho ngươi hay, lão tử là hỏa thần tái thế! Lửa có lớn hơn nữa lão tử cũng không sợ, đợi lão tử nghĩ thông suốt, sẽ trở lại chơi lửa với ngươi."

Bích Ngô Tử thật không nghĩ tới Lý Cường lại khó chọc như vậy, hắn không nghĩ ra liệt hỏa của Huyền Tật tiên trận cơ hồ có thể hoàn mỹ như thiên hỏa, làm sao lại không có tác dụng với Lý Cường? Lý Cường phảng phất giống như một đoàn liệt hỏa, dùng liệt hỏa đi thiêu liệt hỏa, là một chuyện thật cổ quái, hắn không khỏi tâm thần đại loạn, phảng phất như người bị vây khốn không phải là Lý Cường mà là chính mình. Hắn tức giận kêu lên: "Được! Chúng ta thử nhìn xem ai lợi hại!"

Thiên tàng hỏa trong phút chốc thiêu lên thân thể, Lý Cường cảm giác Hỏa Tinh đang hoan hô sảng khoái. Thật ra Lý Cường đã nhận thấy sự lợi hại của thiên tàng hỏa, bên trong nó có âm hỏa có thể làm tổn thương nguyên anh, đáng tiếc chính là Bích Ngô Tử không biết Lý Cường đã không phải là người tu chân nữa, từ sau khi luyện Thiên Tiến Chương, Lý Cường sớm đã tiến vào một tầng khác, đó chính là cảnh giới mà hắn không sao tưởng tượng được.

Lý Cường cảm giác được từ Hỏa Tinh Giáp chuyển đến đại lượng hỏa năng lượng tinh thuần, hắn mừng rỡ vô cùng, lập tức khoan chân chìm vào cảnh giới thứ nhất của Nhị Dục Thiên, ở cảnh giới này hắn đã bị đình trệ rất lâu. Ba cảnh giới của Nhất Phạm Thiên là cảnh giới trúc cơ, bởi vì có tiên linh khí của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát trợ giúp, Lý Cường rất dễ dàng tu luyện thành, nhưng khi tới cảnh giới thứ nhất của Nhị Dục Thiên Thủy Động Chi Tâm, hắn liền đình trệ không tiến nữa. Hắn là từ tu chân lướt qua tu tiên trực tiếp đi vào tu thần, khó khăn to lớn đến mức không phải tiềm tu là có thể giải quyết. Lúc này nhờ áp lực của Huyền Tật tiên trận, hắn mới chính thức có chuyển biến.

Hỏa Tinh chuyển hóa hỏa năng lượng lập tức bị Lý Cường hấp thu, không tới một bữa cơm, toàn thân Lý Cường đại phóng quang minh, màu sắc của Hỏa Tinh Giáp từ điểm màu đỏ hóa thành tử kim sắc, phát ra tử sắc quang mang vô cùng chói mắt, nhìn thấy nó cũng đã bắt đầu thuế biến.

Bích Ngô Tử ngơ ngác nhìn Lý Cường, trong lòng hắn hối hận không thôi, bản thân thật sự là quá nóng nảy, lẽ ra nên hiểu rõ thực lực của đối thủ trước, sau đó mới hạ thủ, như vậy mới có sự nắm chắc mười phần, bây giờ có cảm giác lên không được xuống không xong. Hư ảnh của hắn vòng quanh Lý Cường hai vòng, rồi chậm rãi tiêu mất.

Bích Ngô Tử đứng ở trước một tầng ngọc bích trong cung, lâm vào trầm tư.

Tầng ngọc bích này chính là trung ương của Huyền Tật tiên trận, như là một mảnh bích họa đang kịch liệt thiêu đốt, biến hóa bên trong tiên trận đều có thể thấy thật rõ ràng từ nơi này. Vị trí của Lý Cường bây giờ là ở hướng trên Đông Bắc, quang huy thả ra trên người hắn đã chiếu cả nội cung một mảnh sáng rực. Ngọn lửa ánh lên từ ngọc bích làm gương mặt của Bích Ngô Tử vô cùng bất an.

Rốt cuộc Bích Ngô Tử hạ xuống quyết tâm, hấn hung hăng nói: "Bất kể ngươi là quái vật gì, trước tiên giam khốn chết ngươi đã, rồi hãy nói....hừ! Trước tiên phải đem ngươi vào trong hỏa nhãn!"

Bốn góc của ngọc bích đều có khắc bốn linh thú hình dạng cổ quái, Bích Ngô Tử theo thứ tự khởi động, linh thú phía phải đầu tiên phun ra một viên hồng châu, bắn vào trong Huyền Tật tiên trận, ngay sau đó ba linh thú khác cũng bắn linh châu, nhất thời ngọc bích lạng lẽ ẩn tiến vào trong vách tường.

Bích Ngô Tử đi tới đại điện trong cung, có mấy khôi lỗi thể đang đợi ở nơi này. Ánh mắt Bích Ngô Tử lạnh như băng đảo qua, mấy khôi lỗi thể lập tức cúi đầu. Mấy người bọn họ đều là khôi lỗi thể rất cao cấp, có ý thức và tư tưởng của chính mình, chỉ là sau khi bị Bích Ngô Tử luyện thành khôi lỗi thì cũng không còn dám phản kháng. Bích Ngô Tử âm trầm nghiêm mặt nói: "Hành động công kích Mạnh Chiêm quốc dừng lại, phong tỏa bình nguyên, người tiến vào giết chết tất cả."

Mấy khôi lỗi thể quỳ xuống đáp: "Dạ!"

Linh thú bốn phía ngọc bích, nếu Lý Cường có thể nhìn thấy, hẳn nhất định nhận thức được đó chính là hấn đã gặp qua tại Thiên Đình Tinh, Đại Viêm Linh Thú. Sau khi bốn linh thú điều khắc phun ra linh châu, cả Huyền Tật tiên trận đã bị phong bế. Loại trận pháp này nơi tiên giới tương đối lưu hành gọi là Hỏa Linh trận, bình thường tiên nhân dùng để trấn thủ và cất giữ bảo vật, người tu chân thật khó chống đỡ. Kiến thức của Bích Ngô Tử quá ít, hấn cho tới bây giờ không dám đi vào, chỉ là len lén trộm học được một chút linh huyền vận chuyển trận, còn uy lực chính thức của Huyền Tật tiên trận, hấn cũng không biết, nếu không Lý Cường cũng không được dễ dàng như vậy.

Lý Cường cũng không biết biến hóa của tiên trận, hấn đã hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới thứ nhất của Nhị Dục Thiên. Dần dần, thiên tầng hỏa lạng yên dập tắt, hấn đã bị trận pháp na di tới hỏa nhãn của trận. Bích Ngô Tử đã dùng lực lượng ẩn tàng trong bốn linh thú điều khắc, nhưng bởi vì Lý Cường tu thần, linh châu mất đi mục tiêu công kích, đã vô ích lãng phí nguồn năng lượng thật lớn này, Bích Ngô Tử cũng không phải tiên nhân, không cách nào bổ sung năng lượng mới, Huyền Tật tiên trận vì vậy mà xuất hiện sơ hở rất lớn.

Bích Ngô Tử còn không biết trận pháp đã hoàn toàn dừng lại, hấn chỉ biết là một khi bốn linh thú phun ra linh châu, trận pháp sẽ phong bế, năng lượng bốn viên linh châu phát ra có thể phá hủy bất cứ sinh linh nào trong trận pháp, hấn chỉ cần đợi thêm một thời gian mở trận mà xem là được. Hấn tuyệt không nghĩ tới Lý Cường lại hoàn toàn biến mất, linh châu căn bản là tìm không được Lý Cường, lại không thể phản hồi, bốn viên linh châu tựa như vô chủ du động chung quanh, không bao lâu thì hao hết năng lượng trong tiên trận.

Lý Cường được Hỏa Tinh Giáp trợ giúp, thuận lợi tu qua cảnh giới đầu tiên của Nhị Dục Thiên Thủy Động Chi Tâm, bắt đầu tu luyện vào cảnh giới thứ hai Hắc Âm Chi Tâm, đến tận lúc này hấn mới chính thức tiến vào cửa lớn tu thần...thu hoạch ngoài ý muốn chính là Hỏa Tinh, nó dĩ nhiên cũng tiến hóa thành một bộ tiên giáp sống. Lý Cường vừa mở mắt nhìn, phát giác liệt hỏa trên thân hoàn toàn biến mất, còn mình đang ngồi trong một căn phòng thật lớn.

Căn phòng này không có cửa, kỳ quái là không có gì để chiếu sáng nhưng cả phòng lại sáng rực, vách phòng do tinh thạch màu tím trong suốt cấu thành. Kiến thức của Lý Cường bây giờ đã rất uyên bác, hấn biết đây chính là Hỏa Tử Vân Tinh hiếm thấy, trong phật chỉ của mình cũng có một khối nhỏ, do Trí trưởng lão tặng cho, là vật rất hiếm thấy có thể ẩn chứa nhiệt năng rất lớn.

Ở giữa phòng có một cây trụ hình vuông, cũng do Mặc Hỏa Tử Vân Tinh chế tạo, trên đầu trụ có một tế đàn hình thù kỳ lạ, màu sắc tế đàn là màu đỏ tiên diễm, phía trên có một đoàn Huyền Tật thiên hỏa màu tím đang quay cuồng thiêu đốt, không giống với thiên hỏa Lý Cường nhìn thấy trước kia ở Tinh Cung, màu sắc của thiên hỏa nơi này rất đậm, tựa hồ mười phần đã tinh.

Đối với Huyền Tật Thiên Hỏa Lý Cường đã có nhận thức rất sâu sắc, hấn vừa nhìn đã biết uy lực của thiên hỏa trên tế đàn lợi hại hơn thiên hỏa trong tử viêm tâm rất nhiều, tựa như là dã thú, một con đã được tuần phục còn một con thì còn hoang dã. Lần này Lý Cường rất cẩn thận, hấn cũng không dám tùy tiện đụng vào đoàn thiên hỏa này.

Lý Cường đi vòng trong phòng vài lần, không có phát hiện cái gì khác, hẳn hiểu được mình đã bị giam cầm ở chỗ này.

Phòng do Mặc Tử Hỏa Vân Tinh cấu thành chính là tàng bảo thất của Tịch Mịch lão tiên ở ngay phía dưới hỏa nhân. Bích Ngô Tử không có nghĩ đến lại tổng Lý Cường đến nơi đây, hẳn vốn không biết lại có một mật thất như vậy, nhưng tàng bảo thất này cũng phi thường hung hiểm, một khi xúc động trận pháp bên trong thì rất khó đối phó, cũng may Lý Cường vẫn còn cẩn thận không nóng lòng động thủ, hẳn mơ hồ phát giác trong đó có sát khí.

Lý Cường chờ Bích Ngô Tử hạ thêm một lần công kích, nhưng đợi thật lâu cũng không có phản ứng. Hẳn cẩn thận phóng thần thức xem xét, mới phát hiện nơi này là tàng bảo thất, bởi vì hai bên vách tường đều ba động không bình thường, hẳn quan tâm nhất chính là Định Tinh Bàn, có nó thì có thể chạy ra khỏi tình cầu này. Hẳn lo lắng mãi cuối cùng quyết định mạo hiểm tầm bảo.

Huyền Tật Thiên Hỏa trên tế đàn đột nhiên phát ra tiếng long long, Lý Cường đột nhiên cảm giác không đúng, thiên hỏa phát ra thanh âm rất giống khi mình phát ra thiên hỏa hoa thanh âm cổ quái, hẳn nhanh chóng phun Thái Hạo Toa, một luồng kim quang vây quanh người, rất giống kim quang trên người tiên nhân. Huyền Tật Thiên Hỏa đột nhiên nổ tung, vô số hỏa hoa thật nhỏ bắn tán ra.

Thái Hạo Toa trải qua một năm tu luyện, Lý Cường vốn đã nắm chắc được đặc tính của nó, đây là tiên khí có hỏa tính, tương hợp với thể chất của mình. Vì dùng thiên hỏa tu luyện mà thành, Thái Hạo Toa vốn không sợ bị thiên hỏa thiêu. Lý Cường đứng trên mặt đất không dám lộn xộn, tùy ý cho hỏa hoa bay múa bên người, có ít thiên hỏa tiến vào trong kim quang của Thái Hạo Toa, lập tức đã bị Thái Hạo Toa bắn ra.

Thiên hỏa thành những hỏa hoa đảo qua khắp mọi ngõ ngách trong phòng, sau đó lại một lần nữa tụ tập, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng lớn, lại trở lại trên tế đàn. Lý Cường âm thầm may mắn, may mắn Thái Hạo Toa có đặc chất của thiên hỏa nên nó không nhận thấy được dị thường, nếu là người tu chân sẽ không cách nào ngăn cản, tiên nhân có lẽ không sợ thiên hỏa, nhưng thiên hỏa nếu bị kích động thì trận pháp mai phục nhất định cũng sẽ bị kinh động, nếu muốn hóa giải cũng phải đại động can qua.

Lý Cường cẩn thận nghiên cứu một phen, đối với gian tàng bảo thất này hẳn có chút cảm giác không thể nào xuống tay, mình biết rõ đồ vật bị giấu trong Mặc Tử Hỏa Vân Tinh, nhưng hẳn lại không biết linh huyền, chỉ có thể nhìn vách tường mà than thở. Hẳn bây giờ đã không còn là con trâu nghé mới sinh ngày xưa, nếu là trước đây hai năm, hẳn có thể ngạnh cứng liều mạng, bây giờ hẳn cẩn thận hơn rất nhiều, biết bảo bối của tiên gia vốn lợi hại, không có biết rõ ràng thì hẳn tạm thời sẽ không động thủ.

Cũng không biết qua bao lâu, vẫn không hề có chút đầu mối, trong thời gian này đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa trên tế đàn đã bộc phát bảy lần. Lý Cường dần phát hiện đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa này chính là mấu chốt của căn phòng, nên hẳn quyết định thu đoàn thiên hỏa này. Hẳn chuẩn bị tử viêm tâm trên cánh tay, kế tiếp chính là Hỏa Tinh.

Tại Tinh Cung khi thu lấy đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa thì năng lượng của nó đã yếu đi rất nhiều, mấy ngàn năm thiêu Thái Hạo Toa, đã làm cho năng lượng của nó tiêu hao rất nhiều, trong lúc nó yếu nhất đã bị Lý Cường dùng Tử Viêm Tâm thu lấy nhưng đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa ở trước mắt này lại bất đồng, loại năng lượng cuồng dã ba động này, Lý Cường vừa nhìn thấy đã biết nó lợi hại, cho nên hẳn phi thường cẩn thận, đối với uy lực của thiên hỏa và đặc điểm hẳn hiểu còn rõ hơn những người tu chân khác.

Lý Cường lấy ra tử viêm tâm, hẳn căn bản đã hiểu rõ sự kết cấu của nó. Phó Sơn không hổ là đại tông sư chế khí, trúc cơ bảo khí này được xếp đặt phi thường tinh xảo, bộ phận tài liệu của tử viêm tâm khiến cho hẳn phải than thở, càng không cần phải nói sự kết cấu tinh xảo và gian nan khi tu luyện, Lý Cường đôi khi nghĩ không biết mình có quyết tâm và nghị lực để tu luyện một kiện bảo bối như vậy hay không. Lý Cường bây giờ chỉ tìm được một khuyết điểm duy nhất chính là Phó Sơn dùng tam muội chân hỏa tu luyện tử viêm tâm, vì chân nguyên lực trụ cột tam muội chân hỏa, bây giờ lại được Lý Cường bổ thêm thần dịch lực, hẳn quyết định một lần nữa tu luyện tử viêm tâm.

Tam muội chân hỏa đã không còn, bởi vì sau khi Lý Cường tu luyện Thiên Tiến Chương tu thần trúc cơ thiên chương, không có pháp môn cụ thể để vận dụng, hẳn chỉ có thể dựa vào pháp thuật và linh huyền lúc tu chân mà tu luyện. Hẳn mười phần rõ ràng sự chênh lệch trong đó, nhưng trước mắt không còn cách nào

khác, bởi vì trong lòng tử viêm tâm đã tràn ngập thiên hỏa, cho nên không có cách nào vận dụng thiên hỏa để tu luyện, hần bắt đầu ném thử phương pháp mới, dùng thần dịch lực làm chủ yếu để luyện khí.

Một đoàn quang mang màu vàng xuất hiện trước mặt Lý Cường, tử viêm tâm từ trong tay hần bay lên, nhập vào trong đoàn kim quang đó. Lý Cường nhắm mắt ngồi ngay ngắn, chìm vào cảnh giới của Nhị Dục Thiên, hoàn toàn dùng tâm niệm mà khống chế. Hần phát hiện thần dịch lực uy lực không phải chuyện đùa, hần muốn biến hóa như thế nào tử viêm tâm sẽ biến hóa như thế, thật sự là kỳ diệu vô cùng.

Trụ cột chính thức của tử viêm tâm không phải là hỏa tính, mà là hàn tính, gần đây Lý Cường mới phát hiện ra huyền bí trong đó. Trong tay hần còn có ba viên huyền châu, trước tiên lấy ra một viên tăng mạnh trụ cột hàn tính của tử viêm tâm, lại dùng Thập Bát Diệt Ma Thủ trận pháp phòng ngự tầng thứ sáu gia cố thêm ngoại tầng của tử viêm tâm, làm cho tử viêm tâm càng thêm chắc chắn. Có thể ngay cả Trí trưởng lão cũng không nghĩ ra Lý Cường lại biết sử dụng phù chú như thế.

Sau đó Lý Cường bắt đầu thay đổi hình dáng của Tử Viêm Tâm, hần đem tử viêm tâm tu cải thành một bao tay màu tử kim sắc, hơn nữa còn lưu lại một tiểu trận pháp cho Hỏa Tinh ẩn vào. Loại phương pháp tu luyện này hần thật chưa quen, dần dần hần mới cảm giác được diệu dụng trong đó, đó chính là có thể tùy tâm sở dục, chỉ cần hần có thể nghĩ đến, thần dịch lực liền có thể làm ra thật hoàn mỹ, hần ngày càng thích phương pháp loại này.

Lý Cường còn không biết, đối với sự cải tạo tử viêm tâm, là một kiện thần khí đầu tiên mà hần tu luyện, mặc dù cũng chưa chính thức là thần khí nhưng đã có được đặc điểm của thần khí. Bao tay này hần cũng tu luyện suốt sáu tháng.

Trong thời gian này, Bích Ngô Tử cũng từng mở qua Huyền Tật tiên trận, nhưng không có phát hiện ra tung tích của Lý Cường, hần tìm tòi tại ngọc bích thật lâu cũng không tìm được một tia dấu vết, chỉ là nhận thấy trong tiên trận có chút không ổn, bởi vì tiên trận còn chưa có hoàn toàn dừng lại, còn đang chậm rãi vận chuyển, hần còn không rõ là tại sao, lại không dám tiến vào trận xem xét, trong lòng luôn thắc thỏm bất an. Hần lại không dám cho trận pháp hoàn toàn dừng lại, lỡ như Lý Cường còn sống, là có thể lập tức thuấn di đi ra. Hần đối với thực lực của Lý Cường mười phần e ngại, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày thủ lại trong tiên cung, không dám đi bất cứ nơi nào.

Vào một ngày, Lý Cường vừa mở mắt, hài lòng nhìn bao tay trên tay, bao tay lóe ra quang mang tử kim sắc thật đậm và chói mắt. Hần lại nhìn đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa, có chút do dự, muốn thu lấy lại sợ bị năng lượng của thiên hỏa làm thương tổn. Vì muốn bảo hiểm, hần đem Hỏa Tinh bám vào bao tay, rồi cẩn thận đưa bao tay vào trong đoàn thiên hỏa.

Trong phút chốc cả phòng sáng rực, Huyền Tật tiên trận đã bị kích động. Loại thiên hỏa này ngay cả Hỏa Tinh cũng chịu không được, nó lập tức tiến vào nơi ẩn thân trong bao tay. Thiên hỏa cuồng dã phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, thiên hỏa của bao tay lập tức xuất ra, màu sắc của thiên hỏa trong bao tay là quang điểm màu tím, còn thiên hỏa bên ngoài cũng là màu tím đậm, hai màu sắc thiên hỏa giao vào một chỗ, hình thành một màu tử bạch sắc rất cổ quái.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy bất hảo, bao tay không chống đỡ được thiên hỏa bên ngoài, tựa hồ có dấu hiệu hòa tan. Hần liền lập tức vận xuất thần dịch lực, một đoàn kim quang bắn thẳng vào trong bao tay. Lần này thiên hỏa không có thiêu tới, có Thái Hạo Toa hộ thân cũng hoàn toàn khác hẳn, thần dịch lực ngưng kết bên ngoài bao tay, bao tay cũng nổi lên biến hóa kỳ quái, Lý Cường bắt đầu cảm thấy cổ hết sức. Theo một trận ba ba quái dị, bao tay phát ra kim quang màu tím đậm.

Một tiếng sét đánh đột nhiên vang lên, đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Lý Cường kinh hãi phát hiện có một bao tay màu tím lóe ám kim quang xuất hiện trước mắt, hần đã thành công thu lấy đoàn thiên hỏa nhưng cũng tự mình luyện ra một bao tay không rõ uy lực công năng. Tâm thần hần khẽ động, cái bao tay liền lặng lẽ bám vào trên cánh tay trái, hần lại thử liên lạc với Hỏa Tinh, trong chớp mắt hiện ra một bộ tiên giáp màu đen ẩn chứa tử sắc quang mang chói mắt bảo vệ toàn thân, kỳ dị chính là bộ tiên giáp biến ảo này cũng có một chiếc mặt nạ màu đen gắn vào trên mặt.

Lý Cường vui vẻ a a cười to, nếu bên cạnh có người nhìn thấy sẽ cảm thấy rất kinh khủng, bởi vì mỗi một nếp trên mặt đều cũng hiển lộ rõ ràng trên mặt nạ, mặt nạ thật linh hoạt như đang sống.

Huyền Tật Thiên Hỏa bị thu đi, cả Huyền Tật tiên trận trung ương liền bị phá rớt. Ước chừng tiên nhân lập tiên trận này cũng không tưởng tượng được có ai thu được thiên hỏa lợi hại như thế. Hai bên vách tường do Mặc Hỏa Tử Vân Tinh cấu thành lặng lẽ hiện ra hai vân án, nhất thời bảo khí trong phòng lóe ra, Lý Cường liếc mắt nhìn thấy vân án bên trái có Định Tinh Bàn, không khỏi vô cùng mừng rỡ, biết mình đã có cơ hội thoát khổ.

Hắn đi tới trước vân án, chỉ thấy bên trên để hai kiện đồ vật, một là Định Tinh Bàn, và một khối giống như ngọc, dài một thước ba, bên trên khắc vô số quái thú, bên trong còn có mây mù liêu nhiên, phiêu hốt không chừng. Hai kiện đồ vật đều có kim quang nhàn nhạt bao phủ, Lý Cường biết đây là cấm chế hộ bảo.

Hắn sử dụng Thái Hạo Toa mạnh mẽ phá giải. Một tiếng nổ sét đánh, Lý Cường không khỏi choáng váng, ngay cả Thái Hạo Toa cũng phá không được. Dưới tình thế cấp bách hắn đưa tay chộp tới. Bàn tay hắn sức đầy thần dịch lực, giống như bóp nát một quả khí cầu "ba" một tiếng vang nhỏ, hắn đã bắt được Định Tinh Bàn. Lý Cường vui vẻ cười to, thần dịch lực thật là hảo dụng, hắn không khỏi cảm thấy tin tưởng tăng nhiều.

Đột nhiên giữa ngực kịch chấn, Lý Cường cúi đầu vừa nhìn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, nguyên lai là linh châu của Mị nhi đã động.

139. Chương 139

Linh châu màu phấn sắc không ngừng nhảy lên, một vòng bạch quang lưu động quanh linh châu. Lý Cường ngưng thần nhìn kỹ, chuyện cổ quái thể này cũng là lần đầu tiên kinh nghiệm của hắn, sợ có gì ngoài ý muốn làm hại đến việc xuất thể của Mị nhi. Trong giây lát, hắn cảm thấy độ nóng nơi này không phải người bình thường có khả năng chống đỡ, dương tay xuất ra Thiên Ti Tử Kim Tồn, ngăn trở nhiệt lưu chung quanh.

Chỉ chốc lát sau linh châu thoát ly hai tay của Lý Cường, phiêu phù trong không trung, bắt đầu bành trướng. Lý Cường xoa xoa tay, từ từ nhắm hai mắt, tâm thần không an, cảm giác còn khấn trương hơn khi thu thiên hỏa, phảng phất như linh châu chính là nữ nhi của mình. Đột nhiên, bên tai hắn vang lên tiếng khóc, vừa mở mắt nhìn, hắn kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Một đứa trẻ nhỏ, đang mở to cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn khóc lớn, cả người cô bé bao bọc luồng khói màu phấn sắc, tản ra từng trận Long Nghiệm Hương, ở trước mắt hắn đang phiêu phù lên xuống. Lý Cường nhìn thấy thì đã muốn ngắt, luống cuống tay chân ôm lấy Mị nhi, hắn nghĩ không ra lại là một đứa trẻ xuất thể.

Mị nhi nằm trong lòng ngực Lý Cường, lập tức nín khóc, nàng đột nhiên mở mắt, đôi mắt như hạt nhãn xoay chuyển không ngừng, ngọt ngào nói: "Ca ca, đây là nơi nào? Di, ca ca, huynh hình như thay đổi, trên mặt sao lại có một cái mặt nạ, thật là khó coi nha."

Lý Cường bị nàng làm sợ hãi đến run run, cười khổ nói: "Mị nhi còn nhớ kỹ ta a." Hắn tưởng rằng Mị nhi một lần nữa biến ảo thì sẽ không còn nhớ được gì nữa.

Mị nhi bay lên, trong vòng bảo hộ nhẹ nhàng xoay một vòng, nói: "Đương nhiên là nhớ kỹ, Mị nhi có cảm giác như vừa mới ngủ...ai nha! Nơi này thật kỳ quái a! Đây là địa phương nào?"

Trong lòng Lý Cường nói thầm: "Một đứa bé nhỏ xíu như vậy mà có thể nói chuyện, thật là kỳ quái, sao lại như vậy?"

Chỉ nghe Mị nhi dịu dàng nói: "Ca ca, ta lớn lên một chút được không?"

Lý Cường càng thêm kỳ quái: "Mị nhi, muội...muội muốn lớn lên một chút? Làm thế nào lớn a?"

Mị nhi lắc không khoanh chân ngồi xuống, đôi tay nhỏ bé múp míp lại khắp linh huyền. Bởi vì nàng thật sự là quá nhỏ, mỗi một cử động đều có vẻ tức cười và không thích hợp, hết lần này tới lần khác bộ dáng của nàng lại ra vẻ rất trang trọng, Lý Cường cứ há mồm nói không ra lời. Chậm rãi, luồng khói phấn sắc bắt đầu ngưng kết lại trên người Mị nhi, mắt nhìn thấy nàng đã lớn hơn một chút.

Ước chừng lớn được tới tám, chín tuổi thì cũng dừng lại không lớn thêm được nữa, Mị nhi thở dài nói: "Ai, ca ca, muội chỉ có thể lớn như vậy thôi, trừ phi sau này công lực tăng trưởng, nếu không sẽ không có cách

nào khác chính thức lớn lên. Ân, bỏ đi, dù sao vẫn còn có thời gian tu luyện mà.” Nàng phi thân nhào tới lòng ngực Lý Cường, ôm cổ hắn, cười hì hì nói: ” Ca ca, Mị nhi rất nhớ huynh nga, hì hì.”

Nàng sờ sờ đầu vai Lý Cường: ” Ai nha, Lam Quang của muội chạy đi đâu rồi?”

Lý Cường lắc đầu nói: ” Mị nhi, Tiểu Hải Yêu không ở chỗ này, nói ra dài lắm, sau này có rảnh ca ca sẽ giải thích cho muội nghe, bây giờ cũng không có thời gian, nơi này là một tiên trận, ca ca bị vây bên trong này đã rất lâu.”

Mị nhi rất nhu thuận, kéo tay Lý Cường nói: ” Được rồi, ca ca, Mị nhi đi theo huynh.”

Lý Cường phỏng chừng Mị nhi có thể chịu được độ nóng trong phòng, liền thu hồi Thiên Ti Tử Kim Tồn. Mị nhi bây giờ không hổ là linh kiếm thể, nàng cũng không quan tâm đến độ nóng như vậy, chỉ thấy nàng nhìn qua nhìn lại, nhỏ giọng kinh hãi than thở: ” Trời ạ, nơi này có nhiều Mặc Hỏa Tử Vân Tinh như vậy a! Di, đó là vật gì vậy?” Nàng đang nói chính là bảo bối bên vân án kia.

Nàng bay tới trước vân án, cẩn thận quan sát. Lý Cường cũng chậm rãi tiến lên, chỉ thấy trên vân án có hai món đồ vật, một loại giống như một món bảo bối màu lam dài chừng một thước, lóng lánh rất đặc biệt. Một loại giống như một miếng da mềm. Mị nhi gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: ” Ca ca, cái này dường như là Đại Trạch Thần Sa được luyện chế qua, nhưng thật kỳ quái, Đại Trạch Thần Sa là màu lam nhạt, nhưng cái này lại là lam đậm, có lẽ là Mị nhi lầm chăng?”

Lý Cường ít đọc điển tịch, kiến thức không uyên bác như Mị nhi, hắn hỏi: ” Đại Trạch Thần Sa có tác dụng gì? Nơi này là tiên trận, vật này hẳn nhiên là do tiên nhân tu luyện, chắc không phải là pháp bảo của tu chân giới.”

Mị nhi nghi hoặc một chút, đột nhiên nở nụ cười: ” Tiên trận? Hì hì, ca ca thật là lợi hại không tưởng nổi, sao lại xông vào trong tiên trận? Ân, ca ca, huynh nói cho Mị nhi một chút, đây là địa phương nào? Sao huynh lại tìm được?”

Nhìn thần sắc có vẻ mê tãi vật của nàng, Lý Cường cười nói: ” Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung! Ca ca lần này bị hại muốn chết, là bị người gạt tới, còn thiếu chút nữa bị liệt hỏa của tiên trận thiêu chết, bất quá may mắn là ta không sợ lửa nên hắn mới không hại được đó thôi.”

Cổ Mị nhi le lưỡi, có chút tiếc hận nói: ” Mị nhi chỉ biết ca ca lợi hại! Được rồi, nếu là tiên nhân tu luyện, đây có lẽ không phải là Đại Trạch Thần Sa, hẳn là một bảo bối còn lợi hại hơn, đáng tiếc là bị cấm chế.” Nàng thử đưa tay ra bắt, kim quang bao phủ trên thần sa dễ dàng hất văng tay nàng. Mị nhi lắc đầu nói: ” Phòng hộ thật lợi hại, chúng ta không có biện pháp thu được a.”

Lý Cường mỉm cười cũng đưa tay ra bắt, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, hai bọc cát lam đã bị hắn hấp vào trong lòng bàn tay. Mị nhi không thể tin nhìn Lý Cường: ” Ca...ca ca nha, đây là thủ pháp gì? Quá lợi hại! Cấm chế tiên linh cũng có thể một trảo liền giải ngay, trời ạ, có phải là ca ca ăn linh đan diệu dược không?” Nàng cực kỳ kinh ngạc.

Lý Cường đem cát bỏ vào trong một Huyền Ngọc hạp, lại đưa tay bắt lấy quyển da mềm. Quyển da mềm rất mỏng, không biết là loại da động vật gì, như là dùng chỉ bạc để làm, cỡ một cái bàn bát tiên nhỏ. Mị nhi đột nhiên nói: ” Bên trên có chữ viết, bên trên có chữ viết a! Ai nha, loại chữ này Mị nhi nhận ra! Ân, là cái gì mà tiên linh huyền, nội dung thật kỳ quái, Mị nhi không hiểu.”

Lý Cường giật mình: ” Tiên linh huyền? Có liên hệ gì với tiên nhân?” Hắn hỏi: ” Mị nhi, cái gì là tiên linh huyền?”

Mị nhi nhìn kỹ một hồi, nói: ” Hình như là một loại pháp môn tu luyện, chỉ là phương pháp loại này Mị nhi không có nghe nói qua.” Nàng thử phiên dịch cho Lý Cường nghe. Chỉ nghe được mấy câu, Lý Cường liền hiểu được, đó là phương pháp tu luyện của tiên nhân, trong lòng nhất thời như phiên giang đảo hải, hưng phấn kích động.

Mị nhi lại nói: ” Ca ca, pháp môn tu luyện này không được đầy đủ, chỉ có một bộ phận, mặt sau thiếu rất nhiều...” Lý Cường ôm lấy Mị nhi, hưng phấn nói: ” Mị nhi, vật này huynh rất cần, ha ha, có nó ta sẽ không cần sợ tiên nhân.”

Mị nhi cảm thấy kỳ lạ: " Cái gì tiên nhân?"

Lý Cường đem tình huống nói qua đơn giản một lần, sau đó nói: " Mị nhi, muội thật sự là phúc tinh của ca ca, có tiên linh huyền, ca ca có thể tu luyện tiên khí đối kháng với tiên nhân, ha ha, quá tuyệt vời!"

Mị nhi bị dọa sợ ngây người, hồi lâu mới nói: " Thật sự có tiên nhân...thật sự có tiên nhân, ca ca nha, lá gan của huynh thật sự là rất lớn, bọn họ muốn giết huynh thì chỉ cần nhắc tay thôi, bây giờ làm sao bây giờ?"

Bộ dáng của Mị nhi làm cho Lý Cường vừa buồn cười lại vừa cảm động, nàng nhìn qua chỉ có tám, chín tuổi, nhưng lại làm ra vẻ như người lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ tràn đầy lo lắng. Lý Cường ngồi xổm xuống, nghiêm túc nói: " Mị nhi, không có gì phải sợ cả, chúng ta có tiên linh huyền, thì đã có tiền vốn tranh đấu cùng tiên nhân, hừ, ta cũng không tin không có đường sống." Ngữ khí của hắn tràn ngập tự tin.

Mị nhi sờ lên mặt nạ trên mặt Lý Cường, ngọt ngào cười nói: " Dù sao Mị nhi vĩnh viễn đi theo ca ca, tiên nhân dám đến, Mị nhi sẽ đánh hắn, hì hì.." Nàng cẩn thận thu lại quyền da mềm, lại nói: " Mị nhi sẽ cẩn thận sửa sang lại chữ nghĩa trong này, ca ca yên tâm đi."

Bích Ngô Tử cả ngày tâm thần bất an, hắn đã giết chết quá nhiều người, chỉ cần có người hầu nào hắn nhìn không vừa mắt một chút thì cơ hồ rất khó giữ mạng sống, những nô lệ người phạm trong cung ai cũng vô cùng run sợ.

Sau khi Tịch Mịch lão tiên rời đi tiên cung, hơn ba trăm năm thời gian, Bích Ngô Tử sử dụng thủ đoạn cực kỳ đê tiện đem người tu chân trong tiên cung giết hết sạch sẽ, còn đem luyện hóa nguyên anh của người có tu vi cao nhất trong đó, tăng nhanh công lực của mình từ Nguyên Anh hậu kỳ tới Phân Thần kỳ, từ đó về sau, hắn ở trong tiên cung xưng vương xưng bá, hơn nữa tu luyện rất nhiều nguyên anh khôi lỗi thể, dùng để chỉ huy quái thú, từ Mãnh Chiêm quốc đến Xa Liệp quốc bắt đi dân cư, nhưng hắn còn chưa dám cưỡng chiếm hai quốc gia này, sợ Tịch Mịch lão tiên quay lại. Lần này hắn công kích Mãnh Chiêm quốc, cố gắng bắt đi dân cư, ai ngờ mới tập trung quái thú thì gặp ngay đội quân săn thú này, cho đến khi Lý Cường phát uy thì hắn biết không hay, nhưng hắn là một người cực kỳ âm hiểm, rất biết cách ngụy trang chính mình, sau khi nhìn thấy Lý Cường, hắn không biết rõ công lực đối thủ, cho nên mới dụ Lý Cường tiến vào Huyền Tật tiên trận, ý đồ dùng uy lực của tiên trận tiêu diệt Lý Cường.

Nhưng qua thời gian dài như vậy, Bích Ngô Tử càng ngày càng không cách nào hiểu rõ tình huống trong tiên trận, hơn nữa không tìm được một chút dấu vết của Lý Cường, hắn là một người tâm cơ rất thâm hiểm, không có nắm chắc sẽ thắng thì tuyệt đối sẽ không mạo hiểm, hắn kêu ba nguyên anh khôi lỗi thể có công lực cao nhất, bức bách họ tiến vào tiên trận tìm kiếm nguyên anh của Lý Cường.

Ba nguyên anh khôi lỗi thể này cũng là sư huynh đệ bị hắn hại chết, nguyên anh bị hắn luyện chế thành khôi lỗi thể, bởi vì Bích Ngô Tử phải có nhân thủ hỗ trợ, cũng không có đoạt đi ý thức của bọn họ. Ba nguyên anh khôi lỗi thể lần này biết dữ nhiều lành ít, trong đó có một khôi lỗi thể phản nộ nói: " Bích Ngô Tử, lão tiên mặc dù không tốt, nhưng người so với hắn càng tàn nhẫn...người...oa úc! Người..."

Bích Ngô Tử nanh nọc cười: " Cam Lăng Nhị, lá gan ngươi không nhỏ ma, dám nói với ta như vậy, hay lắm, hay lắm!" Trong tay hắn nắm một tinh bài màu xanh biếc, dùng móng tay gãi một cái, trên móng tay lóe lên một tia hỏa hoa thanh lân, mỗi một lần thổi qua, Cam Lăng Nhị lại kêu thảm thiết một tiếng, chiến giáp trên người rơi xuống từng mảnh, lộ ra xương cốt lẫn da của quái thú tu luyện thành thân thể, bên trên có thể thấy được hoa gân. Hai nguyên anh khôi lỗi thể khác nhìn thấy vậy thì cuống quýt dập đầu: " Chúng ta đi! Chúng ta đi! Người tha cho tam sư huynh đi!"

Cam Lăng Nhị đau đến lăn lộn trên mặt đất, Bích Ngô Tử cười lạnh nói: " Ngươi là kẻ cứng đầu nhất! Hừ, nói cho ngươi, nếu sau khi tiến trận tìm không được tên kia, đừng trách ta đem các ngươi tu luyện thêm một lần, ha ha, các ngươi nhất định rất thích cái tư vị kỳ diệu này đúng hay không?" Hắn giống như nổi điên rống lên.

Ba nguyên anh khôi lỗi thể sợ đến run rẩy, nếu một lần nữa bị tu luyện nghĩa là một vòng khốc hình, hơn nữa có thể mất đi ý thức của chính mình, như vậy nói bọn họ vĩnh viễn cũng đừng mong có ngày xuất đầu trở lại.

Bích Ngô Tử phát tiết ra xong, chậm rãi tỉnh táo lại, trong lòng hắn rất kỳ quái, mấy ngày nay không biết sao bản thân ngày càng không thể trầm tĩnh được, chỉ hơi chút không được vừa ý là nổi trận lôi đình? Thật ra hắn cũng hiểu được, đây là áp lực vô hình mà Lý Cường gây ra cho hắn, loại áp lực này hắn không cách nào hóa giải, cho nên mới càng thêm vui buồn bất thường.

Hắn âm trầm nghiêm mặt nói: " Các người đợi ở chỗ này." Hắn thu hồi tinh bài trên tay, xoay người đi vào nội cung.

Khi hắn lại mở ra tiên trận, sợ đến chút nữa hồn phi phách tán, tiên trận đã hoàn toàn dừng lại.

Bích Ngô Tử tay khép linh huyền khởi động lại Huyền Tật tiên trận. Bởi vì thiên hỏa đã bị Lý Cường thu mất, cả tiên trận thiếu đi năng lượng vận chuyển, mặc dù miễn cưỡng khởi động nhưng uy lực cũng yếu đi rất nhiều.

Bích Ngô Tử thở dài một hơi, nghĩ thầm: " Có lẽ Lý Cường đã bị tiên trận luyện hóa cũng không chừng." Vừa nghĩ như vậy, hắn lại vui vẻ, xoay người trở lại đại điện, hắn nhìn ba khôi lỗi sư huynh đệ, trong lòng tính toán: " Ba cầu đồ vật này nếu tìm được Lý Cường, dám chắc sẽ nói hết cho hắn nghe chuyện xảy ra nơi này, hừ, cũng tốt, đây cũng là một cơ hội...ta cho các người cùng xông đời." Hắn ngừng đầu, làm ra vẻ như không có chuyện gì: " Các người tiến trận tìm một người, tìm được thì ném đồ này xuống đất, ta sẽ truyền tống cho các người xuất trận. Nhớ kỹ! Nếu tới thời gian không tìm được hắn thì các người cũng đừng đi ra nữa! Bằng công lực của ba người, ở trong tiên trận chỉ được năm ngày, đừng có mà giả trò quỷ!"

Bích Ngô Tử xuất ra một viên hạt châu màu đỏ, ba khôi lỗi thể không cách nào đành tiếp nhận. Cam Lăng Nhị cúi đầu, trong lòng cực kỳ oán hận.

Một đạo bạch quang hiện lên, ba khôi lỗi thể bị đưa vào Huyền Tật tiên trận.

Cổ Mị nhi xem xét chung quanh tầng bảo thất, nàng nghi hoặc nói: " Không đúng a, hắn là còn có cái gì đó..." Nàng vươn tay nhỏ bé qua lại khắp động, tựa hồ đang tính toán cái gì. Lý Cường biết Mị nhi kiến thức bất phàm, ở một bên cười hì hì chờ đợi, hắn còn không biết tiên trận đã dừng lại nên đã bỏ lỡ cơ hội xuất trận.

Lý Cường cười nói: " Mị nhi a, tính ra cái gì rồi?"

Mị nhi không đáp, giơ bàn tay nhỏ bé lên hươu nhanh, ý bảo Lý Cường đừng quấy rầy. Nàng đi tới đi lui trong phòng, một lúc lâu lắc đầu nói: " Ca ca, Mị nhi tính không ra, quá mâu thuẫn rồi...chỉ có thể tính được phương vị ra khỏi đây." Nàng chỉ lên đỉnh đầu: " Miệng ra ở bên trên đó."

Lý Cường khích lệ: " Vẫn là Mị nhi lợi hại, nhanh như vậy đã tìm được cách ra, nhưng làm sao mở a?"

Tay Mị nhi phát nhẹ: " Mị nhi không biết a, ca ca, huynh vào bằng cách nào?" Nàng nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, cười hì hì nói: " Ca ca chắc là biết chứ."

Đột nhiên trong phòng rung động, vân án hai bên lặng lẽ ẩn vào trong vách tường. Lý Cường vui vẻ nói: " Di, ở bên trên có miệng ra rồi." Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, ôm Mị nhi bay ra khỏi nơi đó.

Bích Ngô Tử khởi động lại tiên trận thì trong phút chốc nhưng động khẩu đều cũng đã mở.

Lý Cường cấp tốc từ thông đạo bay lên, Mị nhi đột nhiên kêu lên: " Nóng quá a!"

Lý Cường quát: " Mị nhi mau biến nhỏ, dùng huyền châu hộ thân."

Mị nhi đột nhiên thu nhỏ lại, một đạo màu đen vụ khí nhàn nhạt bao phủ quanh thân, nàng bay lên vai Lý Cường, bám vào Hỏa Tinh Giáp, trong lòng sợ hãi nói: " Ca ca a, tiên trận này thật lợi hại, Mị nhi có cảm giác như muốn sôi trào lên."

Vách thông đạo đúng là có nham tương đang sôi trào, nhưng lại bị một cỗ kinh lực vô hình giữ vững, trên đỉnh đầu bọn họ quay cuồng nhuyển động. Mị nhi kinh ngạc nói không ra lời, nàng rất rõ ràng uy lực của địa hỏa nham tương. Lý Cường nắm lấy Mị nhi trên đầu vai mình, đem nàng bỏ vào trong lòng ngực, hắn cười nói: " Mị nhi, ở trong Hỏa Tinh Giáp của ca ca một chút, nham tương của nơi này đã bị luyện qua, muội không chịu nổi đâu."

Mị nhi ở trong lòng ngực hần âm ừ không biết nói cái gì, Lý Cường xuất ra Thái Hạo Toa, một đầu bay thẳng vào trong nham tương, thông đạo phía sau hần biến mất vô tung.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy thân thể nặng nề, áp lực bốn phía thật lớn vô cùng, hần không hề sợ hãi, thẳng một đường tiến tới. Thái Hạo Toa dù sao là tiên khí, hơn nữa hần đã tinh luyện thời gian dài, uy lực đã khổng chế tùy tâm sở dục.

Nham tương bị Thái Hạo Toa bức ra một đường trống rỗng. Lý Cường cảm thấy tốc độ quá chậm, hần lại phun ra Hấp Tinh kiếm, ở trên đỉnh đầu huyền hóa ra một cây trùy lớn chuyển động, tốc độ lập tức tăng cao. Mị nhi lặng lẽ vệt Hỏa Tinh Giáp nhìn ra ngoài, nhin không được than thở: " Thật xinh đẹp a!"

Nham tương màu đỏ do kim quang của Thái Hạo Toa chiếu rọi, có vẻ quang quái lực ly, từ bên trong nhìn lại, nham tương xuất ra một tia màu đỏ đen văn lộ, không ngừng có bong bóng bị phá vỡ, làm cho người ta có cảm giác như đang ở trong mộng cảnh.

" Hoa lạ!" Nham tương phun ra tứ tán, Lý Cường đã vọt tới phía trên hỏa nhãn.

Đây là một không gian hình bán cầu, nham tương chảy rục tựa như một dòng nước nóng đang sôi trào, nhiệt lưu bốc lên vẩn vèo chung quanh, vách tường đen âm u ánh lên hồng quang bên dưới, bên trên vách lóe lên quang điểm lân tinh, huyền minh huyền diệt(như sáng như tối). Lý Cường xem xét mọi nơi, nói: " Mị nhi, nơi này hình như lại không có đường đi."

Độ nóng như thế nên Mị nhi không dám đi ra, nàng nói: " Ca ca, huynh xoay chuyển thân thể, để cho muội xem thử."

Lý Cường nghe lời xoay người vòng vòng, Mị nhi nói: " Hì hì, trên vách nham có cái gì trong suốt, qua xem được hay không?"

Lý Cường nghe vậy chút nữa ngất đi: " Mị nhi, lúc này mà muội còn quan tâm thứ này sao?"

Hần thật không nghĩ ra vì sao Mị nhi lại có hứng thú với loại đồ vật này, nhưng hần vẫn bay đến gần bên nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thầm giật mình.

Mị nhi cũng thấy rõ, nàng hưng phấn kêu lên: " Là bảo thạch a! Nhiều bảo thạch như vậy a! Ca ca, Mị nhi muốn!"

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, bảo thạch trong suốt lấp lánh này hình như mỗi cô gái đều cũng thích. Trên vách động tràn đầy những bảo thạch hình thù kỳ lạ cổ quái, Lý Cường chỉ nhận ra vài loại vô cùng trân quý chính là hột xoàn và kim cương đá quý, lại cỡ như quả trứng, màu sắc khác nhau. Tay hần đánh ra một kim quang nhàn nhạt, ầm ầm một tiếng đại chấn, cả động khẩu như lay động không ngừng.

Một trận vỡ vụn " ba lạp" " ba lạp" vang lên, bảo thạch trên vách động bay theo nham thạch rơi xuống như mưa. Mị nhi hưng phấn hét lên chói tai: " Ca ca mau thu a! Hì hì, đẹp mắt nga."

Lý Cường quát khẽ: " Sát!" Hấp Tinh kiếm huyền hóa thành vô số bao nhỏ ngân quang lòe lòe, ở trong không trung không ngừng vũ động thật nhanh. Hần hạ tay xuống, mỗi một bao nhỏ hứng lấy một viên bảo thạch, đứng yên giữa không trung. Lý Cường vươn tay cười nói: " Thu!"

Bảo thạch trong suốt sáng rực giống như dòng suối bay về hướng lòng bàn tay Lý Cường liền bị hần thu vào trong thủ trạc. Mị nhi dịu dàng nói: " Hay a! Kiếm pháp của ca ca càng ngày càng lợi hại rồi." Nàng nhìn thấy kiếm quyết Lý Cường xuất ra vừa rồi không giống bình thường, đó là tùy tâm thu phát, nếu không phải là cao thủ chính thức thì vốn không xuất ra được.

Lý Cường nói: " Mị nhi, ẩn thân cho tốt, ta sẽ xong qua!"

Mị nhi lại càng hoảng sợ, vội vàng rút đầu về, không nói nữa. Nàng rất nhu thuận, tuyệt không quấy rầy Lý Cường lúc này, hơn nữa nàng mù quang tín nhiệm Lý Cường, Lý Cường nói xong vào thì xông vào, nói đánh nhau thì đánh nhau, nàng quyết sẽ không phản đối.

Lý Cường đã dùng thần thức xem xét qua, tựa hồ chỉ có bên trái có khe hở, bởi vì giữ lực hần bắn ra một viên Phích Lịch Tử, đó là bảo bối của Ân Lô Các, hơn nữa đồ vật này lại có được dễ dàng vô cùng. Viên

Phích Lịch Tử này sau khi rời tay, lập tức nổ lớn như một quả tấc cầu, phát ra thanh quang ám sắc lấp lánh, bay ra ngoài.

Ầm ầm nổ, Lý Cường không đề phòng bị một lực trùng kích làm tạt qua một bên, hắn không nghĩ đến Phích Lịch Tử lại lợi hại như vậy, nhin không được lớn tiếng quát lên, tay lại bắn ra Phích Lịch Tử. Cả động bích đều kịch liệt chấn chiến, từng khối lớn nham thạch từ trong động bích rơi xuống, rơi xuống hỏa nhãn bên dưới, tạc vào nham tương, thanh thể cực kỳ kinh người.

Lý Cường không quản được nhiều như vậy, cho dù hỏa nhãn có sụp cũng không liên quan tới hắn, hắn liên tục không ngừng dùng Phích Lịch Tử oanh kích, một thông đạo cứ thế bị hắn oanh nổ ra. Dùng bạo lực tiến vào trong thông đạo, chợt nghe phía sau ầm ầm địa chấn, hỏa nhãn bị nham tương hoàn toàn lấp kín.

Mị nhi trốn trong Hỏa Tinh tiên giáp vui vẻ kêu to: "Ca ca, Phích Lịch Tử thật là lợi hại a, ở đâu ca tìm được bảo bối này nha? Mị nhi cũng muốn có, Mị nhi cũng muốn có Phích Lịch Tử."

Lý Cường cười đưa cho nàng vài viên, nói: "Đừng có dùng bậy nhé, thứ này rất lợi hại."

Bích Ngô Tử biết không hay rồi, tiên trận trên ngọc bích đột nhiên ảm đạm vô cùng, tiên trận liên tục mất đi thiên hỏa và hỏa nhãn, cả trận pháp đã bị phá đi. Bích Ngô Tử phần hận không thôi, cuống quýt chạy ra tiên cung, hắn biết đối thủ nếu có thể phá được Huyền Tật tiên trận, thì mình sẽ không phải là đối thủ của hắn, còn đợi ở tiên cung thì chính là đợi cái chết.

Huyền Tật tiên trận là chủ trận cấm chế cả Chiến Quyển đại lục, tiên trận bị phá vỡ, cấm chế cũng mất đi hiệu lực vây khốn cả Chiến Quyển đại lục, ngọn núi vây quanh Chiến Quyển đại lục liền mất tác dụng, nhiều chỗ bắt đầu sụp đổ, mọi người rốt cuộc phát hiện bên ngoài Chiến Quyển đại lục còn có miên duyên lãnh thổ cùng với tư nguyên vô cùng phong phú, Mãnh Chiêm quốc và Xa Liệp quốc đều cũng bắt đầu tranh thủ thời gian chiếm lĩnh vùng đất bên ngoài, bọn họ rất nhanh đã phát hiện, thế giới bên ngoài quả thật là quá lớn, bọn họ hoàn toàn không có khả năng chiếm lĩnh được hết.

Quái thú ở bình nguyên Chiến Quyển đại lục cũng di chuyển ra bên ngoài, mất đi sự cường lực khống chế, quái thú cũng tìm được nhạc viên của chính mình, Thiên Nha Nhân cũng lặng yên rời đi, chúng di chuyển đến nơi chốn nguyên thủy rừng rậm, không cần vì tiên cung mà liều mạng tranh đấu nữa.

Lý Cường vọt tới một tòa đại sảnh, gặp ba nguyên anh khôi lỗi thể ngăn trở đường đi. Chung quanh không có một tia lửa nào, tiên trận đã hoàn toàn dừng lại vận chuyển. Mị nhi lộ ra cái đầu nhỏ: "Ca ca, diệt lửa rồi sao? Mị nhi đi ra thôi." Nàng nhin không được bay ra ngoài, ba nguyên anh khôi lỗi thể kinh hãi thất sắc, linh kiếm thể của Mị nhi so với bọn họ còn lợi hại hơn nhiều lắm.

Mị nhi không đợi Lý Cường nói chuyện, nhìn ba nguyên anh khôi lỗi thể kêu lên: "Các người muốn chết a, dám đấu với ca ca ta!"

Cam Lăng Nhị ba người nhìn nhau, "phác thông" một tiếng quỳ trên mặt đất: "Thượng tiên từ bi! Xin cứu sư huynh đệ chúng ta."

Lý Cường đưa tay ngăn cản Mị nhi, cười nói: "Ước chừng Bích Ngô Tử không dám xuống đây, cho ba kẻ chết thể các người xuống phải không? Không cần đa lễ như vậy, các người là người tu chân bị Bích Ngô Tử làm hại phải không?" Lý Cường bây giờ có kim quang hộ thân, bộ dáng đã rất giống tiên nhân.

Trong lòng Cam Lăng Nhị run sợ nói: "Thượng tiên, đúng là như thế, cầu thượng tiên làm chủ cho nô tài."

Mị nhi kinh ngạc nói: "Nô tài? Ai nha, ca ca, bọn họ tự xưng là nô tài a, thật kỳ quái nga."

Tu chân giới cho tới bây giờ chỉ có bồi phận lớn nhỏ, nhưng không có hiện tượng xem người là nô lệ, Cam Lăng Nhị tự xưng là nô tài làm cho Mị nhi cảm thấy rất kỳ quái.

Lý Cường có chút cau mày, nhàn nhạt nói: "Ta không phải là thượng tiên gì, không cần tự xưng nô tài, xin hỏi đại danh ba vị? Ta là Phong Duyên Tinh Lý Cường."

Cam Lăng Nhị lộ vẻ sầu thảm nói: "Chúng ta đều là những người tu chân bị Tịch Mịch lão tiên bắt tới, hắn bắt buộc chúng ta làm nô tài, bắt quá lão tiên mặc dù hung ác, nhưng rất ít tàn hại chúng ta, sau khi hắn rời đi mấy trăm năm thì cũng không có quay lại, chúng ta chỉ có thể ở lại trong cung tu luyện, còn phải dựa vào quy củ hắn lưu lại, mỗi năm năm phải đánh một quốc gia...ai, sau đó..."

Mị nhi chen lời hỏi: " Tịch Mịch lão tiên là ai? Hẳn lợi hại lắm hay sao?"

Cam Lăng Nhị thở dài nói: " Hẳn là tiên nhân, tên là Thiên Thực, người tu chân chúng ta không thể kháng cự nổi."

Trong lòng Lý Cường cũng tức giận: " Mẹ kiếp! Lại chọc vào một tiên nhân." Hắn lại nghĩ: " Dù sao đã chọc hai tiên nhân, thêm một người thì cũng không có gì không tưởng tượng nổi."

140. Chương 140

Mị nhi nhớ lại trước kia mình ở cổ堡 trốn tránh mà sống, khi gặp Lý Cường thì cũng sợ đến muốn chết, nàng không khỏi đồng tình với họ, hòa nhã nói: " Các người đừng sợ nha, ca ca ta là người tốt, huynh ấy chưa bao giờ khi dễ người khác đâu."

Cam Lăng Nhị ba người nghe xong thoáng trầm tĩnh lại, nhưng vẫn quỳ trên mặt đất không dám lộn xộn.

Ánh mắt Lý Cường đột nhiên bắn ra kim quang đảo qua trên thân thể ba người họ, Băng Vũ vừa lúc nhìn trộm, bị kim quang trong mắt chấn nhiếp đến ngồi phịch trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy kịch liệt. Lý Cường lạnh nhạt nói: " Ba người các người đều bị hạ Đình Hồn Chú, bốn mạng nguyên bài đang nằm trong tay ai? Ân, nhất định là trong tay Bích Ngô Tử, hừ! Chút thủ đoạn đó còn dọa không được người đâu, các người đứng lên đi, ta giúp các người giải Đình Hồn Chú."

Ba người không thể tin ngẩng đầu lên, trong kinh nghiệm tri thức của họ, đó là không có khả năng làm được. Ba người bọn họ đều dùng xương da của quái thú mà ngưng kết thân thể, mặc dù bị tạo thành hình người, nhưng diện mục lại dữ tợn vô cùng. Cam Lăng Nhị ngây ngốc lộ ra vẻ mặt khó tin: " Thượng tiên...cái đó...làm được sao? Úc, ta không phải...có ý tứ đó...cảm ơn thượng tiên từ bi! Cảm ơn thượng tiên từ bi!"

Đừng nói là ba người bọn họ nghi hoặc, ngay cả Mị nhi cũng kinh ngạc không thôi, nàng bay trở về trong lòng ngực Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Ca ca a, thật sự có thể giải được hay sao? Đình Hồn Chú rất âm độc, giải không tốt thì họ sẽ thâm trầm." Nàng còn không biết Lý Cường tinh thông khôi lỗi thuật, nặng yếu là hắn cũng đã tinh thông đạo hóa giải, đây là do Kỳ Quân Sát dạy cho, hơn nữa thực lực bây giờ cũng đã đủ dùng.

Trong tay Lý Cường bay ra một khối tinh trạng bài màu lam, đó là bảo bối hắn thu được trong Đại Huyền Phật Cảnh, sau đó hắn được Kỳ Quân Sát cấp cho ngọc đồng giản nên đã hiểu rõ, đây là một kiện bảo bối rất kỳ lạ, tên gọi là Huyền Tinh Trấn Hồn Bài. Lúc ấy còn thu được một kiện chiến giáp và phi kiếm, với Huyền Tinh Bài, phân biệt là Huyền Tinh chiến giáp và Huyền Tinh kiếm.

Huyền Tinh Trấn Hồn Bài là một kiện pháp bảo rất kỳ quái, có thể dùng nó tu luyện khôi lỗi thể, hơn nữa tinh bài có một đặc điểm, có thể phá trừ cấm chế do người khác hạ lên trên khôi lỗi thể, cho nên Lý Cường mới có thể nắm chắc như thế. Tinh bài bay ra, từ trên bảy mũi nhọn trên tinh bài bắn ra một tinh quang màu trắng, bao phủ ba người.

Mị nhi mặc dù kiến thức uyên bác nhưng cũng chưa gặp qua pháp bảo này, nhưng nàng đã phát giác sự lợi hại trong đó, pháp bảo này hình như là chuyên môn nhằm vào linh hồn nguyên anh thể, nàng là linh kiếm thể nên có thể cảm nhận được uy lực của pháp bảo này, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Cam Lăng Nhị bị tinh quang bắn trúng, toàn thân đều cứng ngắc, không thể nói chuyện, không thể hành động, hắn sợ hãi tới cực điểm, đây là lúc dù là người phàm cũng có thể dùng đao chém chết hắn, bởi vì nguyên anh của hắn bị giam cầm trong khôi lỗi thể. Lý Cường nhẹ giọng an ủi: " Không cần sợ, khôi lỗi thể của các người mới chính thức là gánh nặng, sau khi bỏ đi, Bích Ngô Tử sẽ không còn cách nào nữa."

Theo lời hắn nói, liên tiếp một chuỗi xuyên nổ vang lên, ba người không khỏi lớn tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy vô số thịt da xương nát bay tán chung quanh, ba nguyên anh mờ mịt đứng giữa không trung. Lý Cường cười nói: " Mị nhi, muội mang theo ba người bọn họ, ta sẽ làm cho Bích Ngô Tử chịu chút đau khổ." Hắn xuất một chiêu, tinh bài bắn ra bạch quang quện những da thịt trên mặt đất thành một đồng, Lý Cường bắn ra một thiên hỏa tử hoa rất nhỏ, hét lớn một tiếng: " Đi!"

Một tiếng sét đánh vang lên, ngay sau đó, một đạo huyết quang hướng ra phía ngoài bay lên, so với tên bắn còn nhanh hơn, một đường nổ vang bay xa.

Đồng thời lúc cấm chế của ba người Cam Lăng Nhị được trừ khử thì cũng mất đi khôi lỗi thể của mình, trong lòng ba người đau khổ, cũng không dám chạy, ngơ ngác đứng thẳng nơi đó. Lý Cường hỏi: "Nguyên anh của các người đều bị thương tổn rất lớn, không có khả năng tu Tấn Tiên, ta có một chủ ý, không biết ba vị huynh đệ có muốn nghe không?"

Ba người cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, bởi vì Lý Cường dĩ nhiên cũng gọi bọn họ là huynh đệ. Cam Lăng Nhị nói: "Thượng tiên, chỉ cần có thể sống sót, chúng ta nghe sự phân phó của ngài." Băng Vũ và Hải Hoanh Phân cũng gật đầu đồng ý.

Lý Cường cười nói "Mị nhi, muội còn hóa hình cô không?"

Mị nhi gật đầu nói: "Ca ca, huynh muốn cho bọn họ tu linh thể, được a! Như vậy Mị nhi cũng có bạn rồi, Mị nhi còn có một chút hóa hình cô, đủ cho bốn nguyên anh dùng đó." Nàng đưa cho Lý Cường một cái bình thủy tinh nho nhỏ, hóa hình cô bên trong là một đoàn khói đen nhàn nhạt, ở trong bình phiêu phù lên xuống.

Cam Lăng Nhị ba người đều cũng biết đây là cách tốt nhất là tu thành linh thể, bọn họ chỉ có cảm giác bất an là nếu bây giờ tu thành linh thể, sau này chỉ có thể đi theo Lý Cường, cho đến khi tu thành linh kiếm thể mới có thể tồn tại độc lập. Bọn họ cũng không biết rõ con người của Lý Cường, lỡ như hấn dùng linh thể để luyện khí, bọn họ vốn không có cách nào phản kháng, bọn họ đã bị Bích Ngô Tử làm cho sợ hãi, đối với những người có thực lực mạnh mẽ trong lòng có rất nhiều cố kỵ.

Lý Cường lẳng lặng chờ ba người trả lời. Cam Lăng Nhị có chút do dự, Hải Hoanh Phân từ đầu vẫn không nói gì thì đột nhiên nói: "Ta đồng ý tu luyện thành linh thể, ai, ta không còn chịu được nữa." Sau khi khôi lỗi thể của ba người được giải trừ, nguyên anh thể bại lộ ra không trung, công lực họ không đủ nên khiến cho bọn họ phi thường khó chịu.

Mị nhi không nhịn được nữa, dịu dàng nói: "Ba người các người dây dây dưa dưa, một chút cũng không sáng khoái, ca ca ta nếu muốn tiêu diệt các người chỉ một cái nhấc tay mà thôi, vốn không cần nhiều công phu như vậy..." Tiểu nha đầu nhìn bộ dáng do dự không quyết của họ thì rất tức giận, Cam Lăng Nhị ba người sợ đến luôn miệng nói: "Nguyện ý tu linh thể! Nguyện ý tu linh thể!"

Lý Cường mở nắp bình, phất tay đem ba đạo hắc tuyến bắn vào nguyên anh thể ba người. Mị nhi ở một bên lớn tiếng chỉ điểm, nàng là người từng trải, đối với việc tu luyện linh thể đã có lĩnh ngộ. Cam Lăng Nhị ba người nhờ Mị nhi chỉ điểm, nhanh chóng chuyển hướng tu luyện linh thể.

Công lực Cam Lăng Nhị là cao nhất trong ba người, hấn trước hết tán hình, Mị nhi nói: "Ca ca, trước tiên cho hấn một chút Huyền Băng tinh túy, để cho hấn ngưng thể."

Lý Cường vội vàng lấy ra Huyền Băng tinh túy, lấy ra một giọt cấp Cam Lăng Nhị. Chỉ chốc lát sau, Hải Hoanh Phân và Băng Vũ cũng đã tán hình thành công, nguyên anh hóa thành một luồng khói đen liên tục tụ tán không ngừng, ba người sau khi có được huyền băng tinh túy, rất nhanh đã hình thành linh thể, bay tới lui trong không trung.

Lý Cường đem tinh bài đeo lên cổ Mị nhi, cười nói: "Bọn họ bây giờ là tiểu sư đệ của muội, sau này đi theo muội, nhớ kỹ! Không nên khi dễ người ta."

Mị nhi vui đến mặt mày hớn hở: "Hi hi, ta cũng đã làm sư tỷ rồi, Cam Lăng Nhị, Hải Hoanh Phân, Băng Vũ, lại đây! Lại đây! Bái kiến đại sư tỷ ta đi, hi hi!"

Ba người Cam Lăng Nhị cũng không nghĩ tới Mị nhi lại cao húng như thế, bọn họ cũng mới chỉ là linh thể sơ cấp, miễn cưỡng có thể biến ảo quần áo, so với linh kiếm thể của Mị nhi còn kém quá xa, Mị nhi đã có thể sử dụng pháp bảo. Cam Lăng Nhị than thở: "Có thể được như thế này thì ta cũng đã hài lòng lắm rồi, Cam Lăng Nhị bái kiến đại sư tỷ!"

Mị nhi đắc ý nói: "Cam Lăng Nhị, ngươi là nhị sư đệ, Hải Hoanh Phân là tam sư đệ, Băng Vũ là tiểu sư đệ, được rồi, sau này chúng ta chính là sư tỷ đệ, các người phải nghe lời nga."

Lý Cường buồn cười, ngoại hình của Mị nhi chỉ là một tiểu cô nương tinh nghịch, hết lần này tới lần khác lại nói lời của người lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra vẻ vui mừng, giống như một đứa trẻ vừa được một món đồ chơi yêu thích.

Lý Cường nói: " Kỳ quái, tiên trận hình như đã hoàn toàn dừng lại, chúng ta có thể xuất trận chơi đùa một lúc với Bích Ngô Tử rồi." Hắn thả ra kim quang bọc lấy bốn người Mị nhi, thoáng chốc đã na di ra khỏi trận.

Trong tiên cung đã hoàn toàn rối loạn, Bích Ngô Tử đang chuẩn bị mang theo tất cả nguyên anh khôi lỗi thể chạy trốn, đột nhiên một đạo huyết nhục tạo thành sét đánh bắn thẳng vào làm hắn té văng trên mặt đất, ngọc bài hắn nắm trên tay cũng bị nổ tan, đó là bốn mạng nguyên bài của tất cả nguyên anh. Một chút thiên hỏa đốt cánh tay hắn, Bích Ngô Tử sợ đến hồn phi phách tán, hắn từng thử qua Huyền Tật tiên trận, biết lợi hại của thiên hỏa, liền cắn răng dùng phi kiếm chặt đứt cánh tay, ném một nô phó tới, điểm thiên hỏa thiêu tan cánh tay rồi lại đốt vị nô phó, hắn vừa kêu một tiếng liền hóa thành tro tàn.

Bốn mạng nguyên bài bị hủy, những nguyên anh khôi lỗi thể đều mất đi khổng chế liền chạy trốn tứ tán. Bích Ngô Tử biết là Lý Cường giở trò quỷ, trong lòng càng thêm sợ hãi, hắn cái gì cũng không kịp mang theo, một mình liều mạng chạy trốn.

Lý Cường đi tới đại điện tiên cung, hỏi: " Bích Ngô Tử ở đâu?"

Mấy nô phó căng thẳng trả lời: " Tiên gia đã đi..thượng tiên tha mạng."

Lý Cường lắc đầu nói: " Băng Vũ, ngươi đem những người hầu trong tiên cung tụ tập lại, nếu có thể hãy thả bọn họ về nhà." Những nô phó người phàm này không nghĩ ra là Lý Cường lại thả bọn họ đi, đều cũng đứng ngây người. Băng Vũ cung kính hành lễ nói: " Dạ, thượng tiên đại nhân."

Lý Cường khoát khoát tay: " Đừng gọi cái gì mà thượng tiên hạ tiên, các ngươi cũng như Mị nhi, gọi ta là đại ca là được rồi, ta không có nhiều quy củ như vậy."

Cam Lăng Nhị bọn họ ước chừng là lần đầu tiên nhìn thấy người như thế, cảm thấy vừa giật mình lại vừa tò mò. Băng Vũ hơi lặng người một chút mới nói: " Dạ, đại..đại ca." Hắn nói xong cũng không dám nhìn Lý Cường lần nào, xoay người bay ra ngoài cửa.

Thần sắc Lý Cường ngưng trọng đi qua lại trong tiên cung, Mị nhi nhìn thấy kỳ quái, nhin không được bay đến bên người hắn, hỏi: " Ca ca, huynh làm sao vậy?"

Lý Cường đưa tay ôm lấy Mị nhi, cười nói: " Ta đang nghĩ biện pháp làm sao mới có thể rời khỏi nơi này. Ân, được rồi, Cam Lăng Nhị, ở nơi này các ngươi có Truyền Tống Trận hay không?"

Cam Lăng Nhị nói: " Thượng tiên..ách, đại ca, Truyền Tống Trận hẳn là có..."

Lý Cường kinh hãi kêu lên: " Thật à? Ở đâu?"

Cam Lăng Nhị bị Lý Cường làm cho sợ đến bay qua một bên, sau mới phát giác là hắn đang hưng phấn, bọn họ từng bị Bích Ngô Tử hành hạ, mùi vị nguyên anh luyện thể không người nào có thể chịu được, nhất là những nguyên anh còn ý thức như bọn họ, mỗi một lần bị hành hạ đều ghi xương khắc cốt.

Mị nhi yêu kiều quát: " Nhị sư đệ, nói mau! Nói mau! Truyền Tống Trận ở nơi nào?"

Thật vất vả mới có cơ hội ra được uy phong của đại sư tỷ, Mị nhi làm sao mà bỏ qua. Lý Cường dở khóc dở cười nhìn Mị nhi đang trong lòng ngực mình, bộ dáng nàng đang hoa chân múa tay nhìn thật thú vị. Mị nhi nói xong, quay đầu nhìn thấy sắc mặt đang cười cười của Lý Cường, cũng cảm thấy ngại ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng.

Cam Lăng Nhị cười khổ nói: " Trước kia nghe lão tiên nói qua, tại bên ngoài Chiến Quyền đại lục có Truyền Tống Trận, hình như là ở phía tây, nhưng chưa có ai rời được Chiến Quyền đại lục, nơi này đã bị lão tiên cấm chế, không biết là thật hay giả."

Hải Hoanh Phân bổ sung: " Lão tiên từng nói qua, nơi này là một tinh cầu vắng vẻ hẻo lánh nhất, hẳn đã cảnh cáo những người tu chân chúng ta, không cần si tâm vọng tưởng, nơi này sẽ không thoát, hẳn đã nói qua đã đích thân hủy diệt Truyền Tống Trận, chỉ là không cho chúng ta rời đi."

Lý Cường gật đầu nói: " Cái này không sợ, chỉ cần có thể lưu lại một chút đồ vật, ta có biện pháp khôi phục được nó. Ân, trước kia lão tiên ở chỗ nào của tiên cung, đưa ta đi xem."

Cam Lăng Nhị nói: " Chỗ lão tiên ở bị cấm chế, chúng ta không có ai mở được, ngay cả Bích Ngô Tử cũng không có cách nào, hẳn đã thử qua rất nhiều lần cũng vô dụng..."

Lý Cường vui vẻ nói: " Vậy cũng tốt, có lẽ bên trong có chút đồ vật hay tin tức gì đó, mau dẫn ta đi xem."

Mị nhi cũng hưng phấn nói: " Tốt! Nhị sư đệ công lao không nhỏ, đợi một hồi sư tỷ sẽ tưởng thưởng cho người, hì hì..."

Cam Lăng Nhị đưa Lý Cường và Mị nhi đi dọc theo chiếc cầu bắc qua ngọn núi nhỏ, nơi này nước suối chảy xuôi, từng bách xum xuê, hương hoa lan tỏa, những tảng đá quái dị rải rác, hoàn toàn không có hoa mỹ như tiên cung, có vẻ thanh nhã tự nhiên. Lý Cường gật đầu nói: " Nơi này tốt, không hổ là địa phương của tiên nhân."

Vách núi có tạc ra một tòa thạch đình, đi qua thạch đình là một dòng suối trong vắt, cạnh suối có một gốc mai cổ thụ dày đặc cành lá, ở cách đó không xa có một tòa tinh xá nho nhỏ.

Cam Lăng Nhị đứng ở bên cạnh dòng suối, nói: " Từ nơi này không đi được nữa, Bích Ngô Tử từng nhiều lần cố sức đi vào, đã chết mấy nguyên anh khô lòi hẳn mới chịu bỏ qua." Trong lòng hẳn vẫn còn sợ hãi.

Lý Cường hí hóp mắt nhìn xung quanh, dùng thần thức cẩn thận xem xét, hẳn phát hiện tinh xá bị hai trận pháp bao phủ, bên ngoài là phòng ngự trận còn có tính chất mê hoặc, bên trong là một trận pháp mơ hồ lộ ra sát khí.

Mị nhi nói: " Không hổ là trận pháp do tiên nhân thiết kế, ca ca, loại trận pháp này người tu chân rất khó phá giải."

Cam Lăng Nhị kinh ngạc nói: " Người xem hiểu tiên trận này sao?"

Con mắt của Mị nhi trừng lên: " Người nói cái gì? Sư tỷ cũng không kêu sao? Hừ!"

Cam Lăng Nhị sợ đến vội vàng nói: " Ách! Sư tỷ! Sư tỷ sao lại biết được trận pháp này?"

Mị nhi kiêu hãnh nói: " Ta là sư tỷ mà, đương nhiên biết được nhiều a. Bên ngoài chính là Bách Hồi Trận, bên trong là Tuyệt Sát trận, chỉ là cách đi vào thì ta không hiểu."

Trong lòng Cam Lăng Nhị và Hải Hoanh Phân âm thầm bội phục kiến thức uyên bác của Mị nhi, bọn họ không biết nhiều lắm, đây là Bách Hồi trận và Tuyệt Sát trận, Mị nhi nói rất chuẩn xác, hai trận pháp này luôn làm cho người tu chân không có biện pháp.

Hai trận pháp này Lý Cường cũng đã nghe nói qua, hẳn cẩn thận suy nghĩ một chút, lại lấy ra một ngọc đồng giản xem xét một chút, đối với hai trận pháp này đã hiểu được không ít. Hai trận pháp này do tiên linh khí khởi động, không như người tu chân dùng chân nguyên lực khởi động, cho nên Mị nhi mới không dám khăng định. Hẳn tìm được linh huyền tương quan, cười nói: " Để ta thử xem."

Hắn kháp linh huyền, một đạo kim quang bắn ra, kim quang chạm vào trận pháp, tựa như tiến vào trong nước, Bách Hồi Trận nhộn nhạo, không khí phảng phất như cũng vặn vẹo biến hình, theo một âm thanh rất nhỏ vang lên, Bách Hồi trận tiêu tán vô tung, lộ ra Tuyệt Sát trận lóe hồng quang bên trong. Lý Cường rất hài lòng, hẳn phát hiện tu luyện thần dịch lực cảnh giới so với tiên linh khí còn dùng tốt hơn rất nhiều.

Hải Hoanh Phân kinh ngạc kêu lên: " Ai nha, phá rớt, phá rớt!"

Tay nhỏ bé của Mị nhi vùng lên: " Kinh hãi cái gì, không nhìn qua sao, ca ca ta còn phá trận pháp lợi hại hơn kia, các người không có nhìn thấy qua thôi."

Lý Cường phá vỡ Bách Hồi trận thì tin tưởng tăng nhiều, hẳn lại kháp linh huyền, hồng quang chớp động, liên tiếp nhiều tiếng bạo nổ, trước mắt mọi người sáng ngời, một tòa tinh xá màu trắng nhũ từ trong khối xanh chậm rãi hiện ra, nơi cửa tinh xá có một ngân đỉnh cao chừng nửa người, bên trong tinh xá không chút bụi trần, trên mặt đất hiện ra bãi cỏ xanh nhạt, đó là An Hồn Thảo, phi thường trân quý.

Mị nhi bay vào trước tiên, nàng vòng quanh trong phòng một lần, thất vọng nói: " Ca ca, không có ngọc đồng giản."

Lý Cường chậm rãi đi vào tinh xá. Hắn là lần đầu tiên đi vào chỗ ở của tiên nhân, nơi này chỉ có hai chữ để hình dung, đó chính là " Giản khiết"(đơn giản thanh khiết), không có vật gì dư thừa, trong phòng rất sạch sẽ, ngoại trừ bãi cỏ trên mặt đất, cái gì cũng không có.

Cam Lăng Nhị và Hải Hoành Phân nhìn quanh, bọn họ cũng không nghĩ tới tinh xá của tiên nhân lại hoàn toàn trống rỗng. Mị nhi nhìn không được hỏi: " Tam sư đệ, lại đây, đại sư tỷ hỏi người, lão tiên kia còn có chỗ ở nào khác không? Hắn có thư phòng hay tu tuyền tràng gì không?"

Linh thể của Hải Hoành Phân không ngừng tự tán: " Đại sư tỷ, lão tiên chỉ có chỗ ở này, không có chỗ khác đâu."

Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, trong lòng hắn có một loại cảm giác phi thường khẩn trương, hắn đã đi đến tinh cầu này hai năm, Đại Nam Phong Ngự nếu đã thoát khỏi Kiền Thiện Dong sẽ rất nhanh tìm trở về, cho dù không có Định Linh Châu chỉ dẫn, chỉ cần mình còn ở trên tinh cầu này, nàng sẽ không khó tìm được.

Mặc dù đã tu vào cảnh giới Nhị Dục Thiên tầng thứ hai, nhưng trong lòng Lý Cường rõ ràng, so sánh với tiên nhân xa xa vẫn không đủ, hắn phỏng chừng tu vi của mình có thể chạy thoát được sự truy tung của tiên nhân, ở trước kia muốn chạy cũng không có cơ hội. Hắn lại nghĩ : " Vạn nhất tìm không được Truyền Tống Trận, hoặc là Truyền Tống Trận bị phá hư hoàn toàn, thì còn phải dựa vào tu vi của chính mình mới được, nếu không sớm muộn có một ngày sẽ gặp xui xẻo."

Lý Cường nói: " Mị nhi, muội biết Định Tinh Bàn hay không?"

Mị nhi cũng học bộ dáng Lý Cường xếp bằng ngồi trên mặt đất, nàng dùng bàn tay nhỏ bé vuốt bãi cỏ, tựa hồ rất yêu thích, nàng không suy nghĩ nói: " Biết a, điển tịch ghi lại, đây là tiên khí trong truyền thuyết mà tiên nhân thường dùng, tu chân giới cũng có bất quá kém hơn rất nhiều."

Lý Cường lấy ra Định Tinh Bàn thu được tại tầng bảo thất, nói: " Đây là Định Tinh Bàn, nhưng ta chưa dùng qua, cũng không biết dùng như thế nào."

Hình dáng của Định Tinh Bàn rất quái lạ, giống như một con rùa biển, nhỏ hơn bàn tay, màu đen âm u nhìn không đẹp mắt. Mị nhi cầm qua, lật qua lật lại nhìn, nàng nói: " Ca ca, muội cũng không biết làm sao dùng, đồ vật này có hình dáng thật cổ quái."

Lý Cường nếu không từng nhìn thấy qua nơi Đại Nam Phong Ngự, hắn cũng không biết vật này trân quý thế nào. Hắn cẩn thận hồi tưởng một chút, nhớ kỹ Đại Nam Phong Ngự đặt Định Tinh Bàn trên lưng bàn tay, hắn thử dùng thần dịch lực hấp lấy, Định Tinh Bàn đột nhiên sáng ngời, liền đặt lên lưng bàn tay mình, nhìn vào, hắn trợn tròn mắt, vẫn không biết cách dùng.

Mị nhi từng nhìn qua pháp bảo thể này tại tu chân giới, nàng nhắc nhở: " Ca ca, dùng thần thức nhìn..nhưng nếu công lực không đủ thì đừng thử nó, coi chừng bị lạc bên trong đó."

Lý Cường vẫn cứ lo tìm cơ quan bên ngoài, nghe vậy chợt hiểu ra, cười khích lệ nói: " Vẫn là Mị nhi lợi hại, cái gì cũng biết."

Lý Cường phân ra thần thức tham tiến vào trong Định Tinh Bàn, trong phút chốc hắn nhìn thấy vô số tinh hệ, phẳng phất đã đi tới sâu thẳm trong vũ trụ. Hắn kinh ngạc vạn phần, nghĩ thâm đây chính là một lập thể bản đồ vô cùng tinh tế. Hắn cẩn thận dò xét một phen, tạm thời còn chưa tìm ra được đầu mối, hắn đối với thiên văn vũ trụ nhận thức cơ hồ kém cỏi, trước kia vốn không có học qua, duy nhất có chút ấn tượng là hệ Ngân Hà, còn những nơi khác hắn không rõ.

Nhưng ngay cả hệ Ngân Hà hắn cũng không tìm được, thần thức hắn vừa động thì cả vũ trụ cũng liền chuyển động, vô số tinh hệ đập vào mắt mà đến, loại cảm giác này so với phim khoa học viễn tưởng còn quá đáng hơn, nhiều tinh hệ như thể lại súc lại trong Định Tinh Bàn, thật sự là một chuyện vô cùng phi thường không tưởng tượng nổi. Lý Cường biết hắn đã thiếu một mấu chốt duy nhất đó là tọa độ của tinh cầu hắn đang ở, còn có tọa độ của Phong Duyên Tinh, chỉ cần tìm được tọa độ này, thì mình sẽ có cơ hội thoát khỏi.

Thần thức của Lý Cường vẫn ở trong tình hệ của Định Tinh Bàn di chuyển chung quanh, hần cảm thấy phi thường thần kỳ, chỉ cần hần nhìn thấy một tinh cầu, thì hần có thể lập tức đến gần, không sợ khoảng cách xa xôi. Một đường xem xét, trong lòng hần không khỏi nhin được cảm than, không gian nơi này thật sự là quá lớn, hần căn bản không tới được biên giới, ngay cả phương hướng cũng mất đi, bất đắc dĩ hần phải thu thần thức ra khỏi Định Tinh Bàn.

Lý Cường vừa mở mắt, chỉ thấy hai con mắt to của Mị nhi đang nhìn chăm chăm mình, tựa hồ như đang sưng sồ, hần đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, cười nói: " Mị nhi, sao lại phát ngốc ra a?"

Mị nhi mở miệng nói một câu làm hần nhảy lên: " Ca ca, đã qua hơn hai mươi ngày rồi, huynh mới tỉnh lại a? Thấy được thứ gì rồi mà không nở đi ra."

Lý Cường than thở: " Lạc đường a!"

Mị nhi chớp mắt: " Bên trong rất lớn?"

Lý Cường đứng dậy, đi lại vài bước, nói: " Lớn không tả được, chỉ có thể nói là không có biên giới, nhìn không thấy cuối, quan trọng nhất là không xác định được chúng ta ở chỗ nào, đáng tiếc nơi này không có vật gì đánh dấu."

Mị nhi nói: " Ca ca, muội nghĩ muốn đi vào Huyền Ma Châu, Cam Lăng Nhị bọn họ vừa lúc có thể giúp muội, mặc dù Lam Quang không ở chỗ này, có lẽ sau này Mị nhi sẽ tìm được nó, ân, ca ca cũng có thể tiến vào mà?" Nàng chờ mong nhìn Lý Cường, nếu Lý Cường có thể hóa thân đi vào thì nàng sẽ không sợ nữa.

Lý Cường lấy ra Huyền Tinh chiến giáp và Huyền Tinh kiếm, cười nói: " Mị nhi, hai vật này ta đã luyện chế thêm lần nữa, rất đặc biệt, muội có lẽ là mặc được rồi."

Mắt của Mị nhi nhất thời tỏa sáng, kinh ngạc kêu lên: " Chiến giáp thật xinh đẹp a, trời ạ! Trong suốt nha, hì hì, vừa lúc thích hợp Mị nhi." Nàng là linh kiếm thể, trời sinh biến hóa vạn thiên ngàn, cho nên không sợ người khác nhìn xem.

Tiếp nhận chiến giáp, nàng nói: " Ca ca, muội muốn tu luyện một chút mới có thể mặc, hì hì, Mị nhi lập tức tu luyện, loại chiến giáp này muội cũng lần đầu tiên nhìn thấy, ca ca, huynh có được ở đâu vậy?"

Lý Cường đưa phi kiếm trong tay cho nàng, cười nói: " Ở Đại Huyền Phật Cảnh, a a, lúc ấy ta còn nhận không ra bảo bối này, sợ rằng chủ nhân của chiến giáp bị vây trong Huyền Ma Châu đó, hần học thứ gì rất cổ quái, tựa hồ có quan hệ gì đó với Linh Quỷ Giới."

Mị nhi mặc chiến giáp vào, nàng chỉ có tám, chín tuổi nên chiến giáp mặc vào người nàng vừa to vừa có vẻ nặng nề lếch thếch. Lý Cường vất vả nhin cười, chỉ thấy Mị nhi kéo chiến giáp, bay khỏi bãi cỏ, phiêu phù đứng cách mặt đất một thước, trên người đột nhiên lam quang chớp động, nàng há mồm phun ra một đoàn vụ khí phấn sắc, bao vây quanh thân thể.

Ánh sáng của Huyền Tinh chiến giáp nhất thời bắn ra bốn phía, nhìn thấy đang co rút lại. Ước chừng qua nửa ngày, Mị nhi hoàn toàn tu luyện xong, nàng chậm rãi đáp xuống đất. Lý Cường nhin không được lớn tiếng quát lên: " Hay a, tiểu Mị nhi của chúng ta so với công chúa còn muốn đẹp hơn nhiều a."

Chiến giáp này đã hoàn toàn hợp thể với Mị nhi, chiến giáp tỏa ra bảy hào quang lưu chuyển chậm chậm, bên trên còn có văn sức, hai bên có hai sợi dây thật dài. Về mặt Mị nhi đầy sự rạng rỡ, không còn sự khiếp đảm khi ở cổ bảo. khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nụ cười tự tin. Lý Cường trong lúc nhất thời nhìn đến ngây dại, trong lòng tràn ngập từ ái, hần đột nhiên nhớ tới Kỳ Quân Sát đã nói, mình sẽ có cảm giác tự hào của một người cha đối với Mị nhi.

Mị nhi chuyển người, yêu kiều quát: " Ân!" Trong chớp mắt nàng đã mất đi tung tích.

Lý Cường kinh ngạc nói: " Di, chiến giáp này có thể ẩn hình? Không tưởng tượng nổi! Không tưởng tượng nổi a!" Chiến giáp có thể ẩn thân, Lý Cường thật không có nghĩ tới.

Mị nhi lặng lẽ bay tới cạnh Lý Cường, ai ngờ Lý Cường đột ngột đưa tay ôm lấy nàng, cười nói: " Tiểu nha đầu, không dấu diếm được ca ca đâu."

Mị nhi hiện ra, kỳ quái nói: " Ca ca, không thể nào, Mị nhi đã rất cẩn thận rồi."

Lý Cường cười lắc đầu nói: " Đây không phải là cần thận hay không, mà là cảnh giới tu hành khác biệt, a a, trừ phi đối thủ là tiên nhân, bình thường có ẩn hình cũng không dấu diếm được ta." Hắn có thể hiểu được các cảnh giới của Thiên Tiên Chương, có thể nói tại cảnh giới hắn đã có tu vi rất cao, chỉ là thực tế thì hơi kém chút, tình huống của hắn trước mắt so với một cao thủ thật sự còn hơi kém.

Mị nhi hưng phấn nói: " Ca ca, chúng ta vào Huyền Ma Châu có được hay không?"

141. Chương 141

Mị nhi gật đầu nói: " Ân, như vậy cũng tốt, Mị nhi còn có không ít pháp bảo cần tu luyện, hì hì, nếu không sẽ không có thứ để đánh nhau."

Lý Cường mang theo ba người Cam Lăng Nhị bay ra tinh xá, hắn phát tay xuất ra Thiên Ti Tử Kim Tồn bảo vệ tinh xá, sau đó hỏi: " Người của tiên cung đều đưa đi hết rồi sao?"

Bằng Vũ khom người đáp: " Đều cho đi hết, mỗi người đều cũng tặng cho tài vật nơi này, sau khi trở về nhà hắn không cần lo lắng cho cuộc sống."

Hải Hoanh Phân nói: " Đại ca, mấy ngày hôm trước có một sư đệ chạy trở về, hắn cũng là khôi lỗi thể, hắn nói cho ta biết ngọc bài trên tay Bích Ngô Tử đột nhiên bị nổ thật kỳ lạ, bởi vậy hắn không cách nào tiếp tục khống chế bọn họ, mọi người lúc đó mới chạy mất. Nghe nói cấm chế của Chiến Quyển đại lục đã giải trừ, rất nhiều người cũng đã hướng ra ngoài di cư, Mãnh Chiêm quốc và Xa Liệp quốc quân đội tại biên cương cũng đang muốn chiếm lĩnh lãnh thổ, hình như là đang rất rối loạn."

Lý Cường theo sơn đạo chậm rãi đi tới, cảnh vật nơi này thanh u, làm cho lòng người sáng khoái, hắn vừa nhìn vừa hỏi: " Sư đệ người ở đâu?"

Hải Hoanh Phân nói: " Ta đã khuyên hắn lưu lại, nhưng hắn lại thu thập đồ vật rồi bỏ chạy, hắn nói, hắn không dám tin tưởng bất cứ ai nữa, tự mình sống được bao lâu hay bấy lâu. Ai, đều là Bích Ngô Tử hại người a."

Cam Lăng Nhị nói: " Sư đệ, đừng nói nữa, Bích Ngô Tử sớm muộn một ngày sẽ nhập ma đạo thôi."

Lý Cường dừng chân lại, trầm mặc hồi lâu nói: " Các ngươi hãy phong bế tiên cung, nơi này sau này sẽ không có ai đến nữa."

Nói xong Lý Cường lại trầm mặc, hắn lặng lẽ đứng nơi đó, một loại cảm giác kỳ dị phát ra, Cam Lăng Nhị ba người cho dù là linh thể cũng mãnh liệt cảm nhận. Bọn họ không dám nói thêm cái gì, khom người thi lễ rồi lập tức đi phong bế tiên cung, cũng may linh huyền có sẵn, trận pháp cũng rất đầy đủ, ba người rất nhanh đã phong bế cả tiên cung.

Lý Cường không nói một lời nhìn ra xa, trong lòng hắn bình tĩnh đến dị thường, tựa hồ mọi chuyện thế gian cũng cách mình rất xa, không có gì làm cho mình lưu luyến. Trong phút chốc hắn chợt cảm nhận được tại sao chủ nhân nơi đây lại gọi là Tịch Mịch lão tiên, đó là một loại cảm giác cô độc và tịch mịch, cái loại cảm giác này giống như đêm tối cần nuốt hết thấy.

Sắc trời dần dần tối đen, ba người Cam Lăng Nhị trở lại bên cạnh Lý Cường, thấy hắn vẫn còn đứng như vậy, chỉ là trên người lóe lên kim quang nhàn nhạt, phẳng phất như muốn bay theo gió. Cam Lăng Nhị ba người không dám quấy rầy, lặng lẽ đứng phía sau hắn chờ đợi.

Lý Cường cứ như vậy đứng suốt một đêm.

Một luồng ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt Lý Cường, hắn như bị bừng tỉnh, giật mình, trong lòng một trận mê hoặc, hình như là đã phát giác trong chốc lát, trời đã sáng sao? Hắn nói với ba người phía sau: " Chúng ta trở về đi."

Cam Lăng Nhị ba người đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, cảm thấy Lý Cường đột ngột trở nên lạnh lùng và sát khí, hình như hắn chỉ cần vươn ra một ngón tay, bọn họ sẽ không còn cách nào bỏ chạy. Bọn họ không biết Lý Cường đã chính thức bước vào tu luyện cảnh giới thứ hai của Nhị Dục Thiên- Hắc Ám Chi Tâm.

Trở lại tinh xá, Mị nhi còn đang phiêu phù giữa không trung, có thể thấy được Huyền Tinh kiếm đã dung nhập vào trong cơ thể của nàng. Nàng tựa hồ vừa lại lớn hơn một chút, nhìn qua chừng mười một mười hai tuổi, phong tình kiều mỵ bắt đầu hiển lộ ra. Lý Cường biết một khi nàng đạt tới bộ dáng thiếu nữ, thì linh kiếm thể của nàng đã hoàn toàn tu thành, khi đó trình độ mị hoặc so với khi còn là linh thể sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Mị nhi mở mắt ra, hưng phấn cười nói: "Ca ca, thật là thần kỳ, Mị nhi cảm thấy thanh kiếm nay...ca ca, huynh xem!" Trong phút chốc, ánh sáng lan khắp phòng, giống như dòng sông sáng lạn hoa mỹ, kiếm khí lạnh lẽo theo tiếng cười khúc khích của Mị nhi phiêu đảng trong phòng. Lý Cường có chút ngưng thần, liền chụp lấy thân kiếm linh động của Mị nhi, hần cười nói: "Mị nhi a, kiếm quyết của muội vẫn còn có vấn đề, nên chú ý, điều đó và kiếm quyết của người tu chân có bất đồng, muội có thể hóa thân thành vạn thiên ngàn!"

Bằng Vũ kéo Cam Lăng Nhị nhỏ giọng nói: "Sư ca, đại sư tỷ thật là lợi hại a! Ai, lúc nào chúng ta mới có thể tu luyện thành như vậy thì quá tốt rồi." Ba huynh đệ họ rúc trong góc phòng nhìn Mị nhi tu luyện kiếm, ba người đều cũng phi thường hâm mộ thành tựu của Mị nhi, ở Linh Quỷ Giới, tu vi của Mị nhi như vậy xem như đã là cao thủ.

Kiểm quang khắp phòng tiêu tán, linh kiếm của Mị nhi đột nhiên co rút lại thành một quang cầu, chỉ nghe Mị nhi yêu kiều quát: "Tán!" Quang cầu ầm ầm nổ tung, bắn ra quang mang chói mắt, chỉ thấy khắp phòng nổi lên những tiểu quang cầu nhỏ xíu du động chung quanh.

Lý Cường khen: "Thật không tưởng tượng nổi, Mị nhi thật không tưởng tượng nổi, rất thông minh!"

Quang cầu tán đi, Cổ Mị nhi cười cười đứng ở không trung, trên mặt lộ ra anh khí hiếm thấy. Nàng nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, dịu dàng nói: "Ca ca, Mị nhi có thể tiến vào Huyền Ma Châu rồi chứ? Di, ca ca, kỳ quái...sao Mị nhi lại có chút cảm giác sợ huynh a?" Nàng là linh kiếm thể, cảm giác sẽ vô cùng linh mãnh.

Lý Cường có chút cười nói: "Mị nhi, bất luận kẻ nào đều cũng có thể sợ ta, chỉ Mị nhi thì không cần đâu."

Mị nhi lắc đầu, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, sao lại có cảm giác cổ quái như thế này. Nàng cười nói: "Hi hi, Mị nhi đương nhiên tin tưởng mà. Ân, các người lại đây!" Nàng ngoắc gọi ba người Cam Lăng Nhị, ra về bộ dáng của sư tỷ, nói: "Nay cho các người, coi như là lễ gặp mặt cho sư đệ, lập tức bắt đầu tu luyện, trong lát nữa tỷ tỷ sẽ mang bọn người đi đến một chỗ rất vui để chơi, hắc hắc." Nàng lộ ra bộ dáng xấu xa, làm ba người từng là tu chân cao thủ cũng phải rùng mình.

Trong lòng Lý Cường buồn cười, hần phát hiện Mị nhi rất thích làm đại tỷ chỉ huy đùa giỡn người, từ khi quen biết nàng ngày đầu nàng cũng không được như vậy, chỉ có một bộ dáng thương cảm đau đớn, không nghĩ tới nàng tu thành linh kiếm thể lại khá ái như vậy, so với Hoa Mị Nương chẳng thua kém chút nào.

Mị nhi cho ba vị sư đệ của nàng ba viên hàn châu, là nàng dùng âm hàn khí của huyền châu luyện chế, đối với linh thể giúp đỡ rất lớn. Nguyên anh trải qua hóa hình cô rồi hóa hình lần nữa, đều thuộc về âm hàn thể, nếu có bảo vật huyền âm ở trên người, đối với sự tu luyện có chỗ tốt rất lớn, tựa như lần đầu tiên nàng gặp Lý Cường đã cấp cho nàng huyền châu.

Cam Lăng Nhị ba người vừa mừng vừa sợ, cung kính đa tạ nói: "Cảm ơn lễ vật của đại sư tỷ." Ba người tiếp nhận hàn châu lập tức nuốt xuống rồi lui về phía sau bắt đầu tu luyện. Mị nhi đắc ý cười khúc khích, may là bên cạnh không có người phạm, nếu không đã thảm, công lực nàng càng sâu thì bản lĩnh mị hoặc càng lớn.

Lý Cường gỡ Huyền Ma Châu xuống, cười nói: "Vì hạt châu này, ta đã tu luyện rất nhiều tinh lực, a a, đồ của phật tông đều có chút ngoài dự liệu a." Hần đưa hạt châu cho Mị nhi: "Mị nhi, muội không phải vẫn muốn nhìn nó hay sao? Bây giờ có thể nhìn, nhưng còn chưa thể khởi động, nếu không ba người họ sẽ bị cuốn vào."

Mị nhi tò mò nhìn Huyền Ma Châu trong tay, chỉ thấy bên trong hạt châu thanh quang lóe ra, khói sương lưu chuyển, huyền minh huyền diệt, bắn ra nhàn nhạt như Hải Thị Thân Lâu, phi thường xinh đẹp. Nàng ước mơ nói: "Oa! Nơi này sau này chính là nhà của Mị nhi a, ca ca, huynh có vào trong xem chưa?"

Lý Cường nói đùa: " Đó là nhà của Mị nhi, chưa có sự đồng ý của nữ chủ nhân, ta không dám đi vào trước nga."

Mị nhi gắt giọng: " Huynh là ca ca a, hì hì, thật không biết bên trong là cái gì, Mị nhi đã gấp không kịp đợi rồi."

Lý Cường cười nói: " Bên trong hẳn là không khác Đại Huyền Phật Cảnh, là một thế giới kỳ diệu rất lớn, ca ca cũng không có đi vào, sau này muội là nữ vương của thế giới đó, Mị nhi có thích hay không?"

Mị nhi vỗ tay hoan hô: " Hay a, Mị nhi đương nhiên là thích rồi, hì hì, nữ vương? Thú vị, thật là thú vị!" Nàng nhẹ nhàng vuốt ve Huyền Ma Châu, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Cam Lăng Nhị tu luyện xong đầu tiên, hẳn cung kính đi lại cảm tạ: " Cảm ơn đại sư tỷ, ta tu luyện tốt lắm rồi."

Ngay sau đó Hải Hoanh Phân và Băng Vũ cũng đi tới đa tạ. Lý Cường cẩn thận xem xét tình huống của ba người, nói: " Tu vi của các ngươi không đủ a, như vậy đi, Mị nhi, chuỗi ẩn phách châu cho muội, nếu gặp phải lúc nguy hiểm thì ba người các ngươi có thể vào ẩn nấp."

Mị nhi vui vẻ kêu lên: " Vậy được rồi, Mị nhi còn lo lắng ba người bọn họ không được, có vật này thì quá tốt, đến đây! Các ngươi thử xem!"

Trong lòng Cam Lăng Nhị cười khổ, mình là một đại nam nhân mà lại rơi xuống tệ đến nỗi cần phải có một tiểu cô nương đến bảo vệ, thật sự là mất mặt, hẳn gật đầu nói: " Ta thử xem trước."

Hắn đột nhiên hóa thành một hắc tuyến, trong chớp mắt tiến vào Ẩn Phách Châu. Mị nhi nói: " Không tệ, không tệ, hạt châu này tốt quá, hai người các ngươi cũng vào đi."

Hải Hoanh Phân và Băng Vũ bất đắc dĩ nhìn nhau, đồng thời hóa thân thành hắc tuyến, cũng tiến vào trong hạt châu. Mị nhi thuận tay đeo Ẩn Phách Châu lên cổ tay, nói: " Được rồi, ca ca, chúng ta vào đi thôi, đáng tiếc Lam Quang không ở đây, Mị nhi nhớ nó quá a." Nàng vẫn nhớ nhung tiểu Hải yêu không quên, đã xem nó là bạn tốt của mình.

Tay của Lý Cường xuất ra Huyền Ma Châu, viên chí bảo Phật tông này vừa ra lập tức trường lớn, lơ lửng giữa hai tay Lý Cường, cỡ chừng một quả bóng. Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt ngưng thần, một hồi lâu hẳn quát: " Mị nhi chuẩn bị cho tốt, chúng ta đi vào!"

Một đạo thanh khí tinh lưỡng bắn ra, Mị nhi đột nhiên phát hiện Lý Cường mất đi tung tích, ngay sau đó toàn thân căng thẳng, nàng bị thanh khí quán quyết, trước mắt chợt tối sầm, ngay sau đó một đạo bạch quang hiện lên, Mị nhi phát giác mình đang đứng ở trong một luồng khói xanh mông mông, bốn phía không khí âm trầm, nàng nhất thời khản trương lên, tay kháp linh huyền quát nhẹ một tiếng: " Tật!" Huyền Tinh chiến giáp được gọi ra, nàng lớn tiếng kêu lên: " Ca, huynh ở đâu a?"

Vụ khí chung quanh đột nhiên quay cuồng, có vài bóng đen " thu thu" kêu to. Mị nhi mặc dù là linh kiếm thể, nhưng dù sao nàng cũng là một cô gái, nàng sợ đến mặt mũi trắng bệch, tay quơ Huyền Tinh kiếm bảo vệ toàn thân, quát: " Người...các người là ai a, mau rút ra cho ta! Ca ca! Ca ca nha..huynh chạy đi đâu rồi!" Nàng nhất thời bị dọa sợ đến hồ đồ, bằng tu vi linh kiếm thể của nàng chỉ chút bóng đen này vốn không cần để ý tới.

Cảnh vật chung quanh dần dần rõ ràng, Mị nhi bối rối phát hiện chung quanh, thấy mình đang đứng ở một vùng núi mênh mông, trước mắt có vô số đại động lớn nhỏ trống rỗng, tầng tầng lớp lớp vô cùng vô tận, mỗi một động khẩu đều cũng có lũ lũ sương khói phiêu đảng, tràn ngập hào khí quái dị.

Mị nhi cảm thấy nơi này có gì đó không hay, nàng liền theo động khẩu bay đi, muốn tìm lối ra ngoài.

Đột nhiên một bóng đen đánh tới, Mị nhi kêu lên một tiếng chói tai, Huyền Tinh kiếm phảng phát như nổ tung ra, bóng đen rống lên, tiếng như tiếng sấm. Mị nhi đột nhiên tỉnh ngộ, đây là ác linh thể, kém hơn linh kiếm thể của mình mười vạn tám ngàn dặm, nàng không cam lòng, bộ dáng tức giận nói: " Người không đầu hàng, bốn cô nương sẽ diệt ngươi nga."

Ác linh thể bay lui ra sau, lại phát ra " hạp hạp" tiếng quái dị, trong phút chốc, từ bốn phương tám hướng trong động khẩu bay ra vô số dã thú hình thù kỳ lạ quái trạng, dĩ nhiên cũng đều là trong trạng thái linh

mẫn thể. Mị nhi sợ nhất mấy thứ cổ quái này, nhìn hình dáng lại hung ác, nàng sợ đến cả người đều cũng nhuễn, thanh âm như muốn khóc: " Các người muốn chết a? Ca ca ta tới...sẽ đánh chết các người...các người đừng lại đây...oa! Mẹ ơi!"

Mị nhi nhắm mắt lại, kiếm quang quanh thân giống như dòng thủy triều cuồng dũng xông ra ngoài. Linh kiếm của nàng không giống tầm thường, hồn linh nay chỉ cần tới gần lập tức bị đánh tan, nhưng trong lòng tiểu cô nương quá sợ hãi không dám mở mắt.

Hồn linh bị đánh tan lui ra phía sau lần nữa lại tụ về. Phi kiếm hộ thân của Mị nhi chỉ đủ hộ thân, không đủ sức để công kích. Nếu đối thủ là người tu chân, linh kiếm của Mị nhi rất có lực uy hiếp, nhưng linh thể lại thiên biến vạn hóa, linh kiếm chỉ có thể làm chúng bị thương chứ không thể diệt được chúng.

Lúc này thanh âm của Lý Cường vang lên bên tai Mị nhi: " Mị nhi, a a, đừng sợ bọn họ, dùng Linh Chú Tiến Lôi tặc bọn họ."

Mị nhi mừng rỡ vô cùng, Lý Cường vừa đến, dũng khí tin tưởng của nàng nhất thời tăng cao. Nàng mở to mắt, yêu kiều quát: " Các người đúng là đồ vật đáng ghét, xem thủ đoạn của bốn cô nương!" Nàng phất tay bỏ ra Linh Chú Tiến Lôi, mỗi chuỗi xuyên bạch quang tiến lôi bay ra, loại Linh Chú Tiến Lôi là do âm hàn khí của huyền châu ngưng kết ngưng luyện mà thành, uy lực kỳ lạ.

Những ác linh xông tới bị Linh Chú Tiến Lôi tặc trúng, phẳng phất như bị giam cầm, không cách nào tiếp tục hóa thân biến hình. Lý Cường lại nói: " Mị nhi, dùng Huyền Tinh kiếm!"

Tinh thần Mị nhi đại chấn, kiếm quang xẹt qua, hồn linh dã thú tuyệt vọng rống to. Hậu quả khi không cách nào biến hóa chính là bị kiếm quang hoàn toàn cắn nuốt, một đoàn hồn linh nhất thời bị tiêu diệt sạch sẽ.

Ác linh thể kia xoay người định chạy, chỉ thấy sắc mặt Lý Cường lạnh như băng, xuất hiện ngay phía sau hắn: " Đừng chạy, dám khi dễ tiểu muội của ta, lá gan không nhỏ." Cũng không thấy hắn có động tác gì, ác linh thể kia không làm sao động đậy. Hắn hoảng sợ hồng lên, Lý Cường đưa tay trao ra, ác linh thể liền bị hắn hấp vào trong lòng bàn tay. Mị nhi đột nhiên rung mình, nàng lại một lần nữa cảm thấy Lý Cường rất đáng sợ, trong lòng không ngừng niệm nhỏ: " Đây là ca ca, Mị nhi không sợ, không sợ."

Một đoàn hắc khí trong lòng bàn tay Lý Cường xoay quanh giãy dụa, thanh âm kêu hú càng ngày càng nhỏ. Trong mắt Lý Cường không có một tia cảm xúc, hắn nhàn nhạt nói: " Kết!" Đoàn hắc khí bị một tầng kim quang bàng bạc áp thành một hạt châu màu đen. Nếu Mạc Hoài Viễn nhìn thấy sợ rằng cũng phải giật mình, thủ đoạn này sợ rằng chính Tấn Tiên cũng rất khó làm được, mạnh mẽ ngưng luyện linh thể thành hạt châu, giống như hoàn toàn tước đoạt hết thủy của linh thể, đây là thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Lý Cường đưa ác linh châu cho Mị nhi, nói: " Mị nhi, tu luyện một chút, đây là vũ khí rất tốt."

Mị nhi sợ đến co rụt về phía sau, nhỏ giọng nói: " Ca ca, Mị nhi sợ hãi."

Lúc này Lý Cường còn không ý thức được mình tấn nhập Nhị Dục Thiên cảnh giới thứ hai Hắc Âm Chi Tâm thì tâm cảnh có biến hóa rất lớn, một loại lạnh lùng vô hình tràn ngập trái tim, nhưng vì hắn đối với Mị nhi có một lòng trìu mến đặc thù, loại cảm tình này thật rất khó thay đổi.

Lý Cường hòa nhã nói: " Mị nhi đừng sợ, không gian nơi này rất quái lạ, như là một thông đạo, ân, có lẽ chúng ta đã tiến vào một địa phương thần bí, cần phải cẩn thận một chút." Hắn nói chuyện với Mị nhi thì khí tức lạnh lùng cô tịch đã tiêu tán. Mị nhi âm thầm thở dài một hơi, nàng có thể cảm nhận được tâm ý Lý Cường, đó chính là sự quan tâm của thân nhân.

Mị nhi tiếp nhận ác linh châu, tò mò hỏi: " Ca ca, sao huynh cũng tiến vào được? Người tu chân có thân thể vốn là không vào được Huyền Ma Châu, thật kỳ quái nga."

Lý Cường nói: " Ta cũng không biết, nguyên lai chuẩn bị phân thân tiến vào, không nghĩ tới chân thân cũng vào được, thật sự là chuyện kỳ quái. Đi, Mị nhi, theo ta đi, nơi này tựa hồ không giống như sự tưởng tượng của ta, cảm giác rất kỳ quái." Sau khi học xong tu thần Thiên Tiến Chương, Lý Cường không thể xem như người tu chân nữa, dùng khái niệm người tu chân thì không cách nào giải thích tầng cấp và cảnh giới của hắn.

Mị nhi nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, một đạo kim quang chớp động, Lý Cường mang theo Mị nhi thuấn di đi vào.

Đây là một mảnh thế giới có mà xanh đen, cảnh vật toàn là màu lam và đen, nơi này cũng có sông núi và thực vật, chỉ là hình thái rất kỳ quái, làm cho người ta có cảm giác quỷ dị tuyệt luân. Mị nhi ôm cổ Lý Cường, nhìn chung quanh hồi lâu, nàng nói: " Khí tức của nơi này Mị nhi rất thích, nhưng cảnh sắc nơi này lạnh như băng, Mị nhi rất chán ghét, chán ghét, ca ca, nơi này là thế giới của Huyền Ma Châu?"

Lý Cường gật đầu rồi lại lắc đầu. Mị nhi hồ đồ, cười hỏi: " Ca ca nha, sau vừa gật đầu rồi lại lắc đầu, rốt cuộc là ý gì đây?"

Lý Cường vỗ vỗ lưng nàng, nói: " Mị nhi, nơi này hình như rất cổ quái, ta đem muội qua bên kia nhìn xem..." Hắn liền na di qua.

Mị nhi nhìn thấy trước mắt màu lam trống rỗng, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, trong không gian xoay tròn toàn khói màu lam và màu đen, không biết bên trong có bao sâu. Nàng cẩn thận quan sát một hồi, đột nhiên kêu lên: " Muội hiểu được rồi! Ca ca, đây là đường thông tới Linh Quỷ giới, trời ạ! Huyền Ma Châu thật là không tưởng tượng nổi, dĩ nhiên, lại có thể có thông đạo nằm bên trong đó."

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: " Linh Quỷ giới? Thật sự là có Linh Quỷ giới? Đó là địa phương như thế nào?"

Mị nhi nói: " Muội cũng chỉ thấy qua trong điển tịch, truyền thuyết trên đời này có vài thông đạo có thể đi đến Linh Quỷ giới, nơi này nguyên anh không đi được, chỉ có quỷ hồn và linh thể mới có thể đến, hình như thần nhân cũng có thể, nhưng muốn quay trở về cũng khó khăn. Kỳ quái, ca ca làm sao mà đến đây được?" Tri thức của tiểu nha đầu thật uyên bác, Lý Cường tự thẹn không bằng.

Lý Cường suy tư, ước chừng vì mình tu luyện Thiên Tiến Chương, Linh Quỷ giới không thể ngăn cản được mình nữa. Lòng hiếu kỳ của hắn nổi lên: " Mị nhi, có muốn đi xem không?"

Mị nhi hí hí cười nói: " Ca ca đi, Mị nhi phải đi!"

Lý Cường thuộc dạng người đã quyết định thì sẽ làm, hắn cũng mặc kệ sẽ có hậu quả gì, buông Mị nhi, gọi Hỏa Tinh tiên giáp mặc vào, nói: " Mị nhi, bay lên vai ca ca, chúng ta vào xem, ha ha, thật thú vị a."

Mị nhi liền bay lên đầu vai Lý Cường, lại biến thành một người nhỏ xíu, nàng truyền âm nói: " Được rồi ca ca, huynh cẩn thận nha."

Bay ra Thái Hạo Toa, Lý Cường toàn thân bao phủ trong kim quang, cười nói: " Chúng ta đi Linh Quỷ giới chơi đùa nào." Hắn bay thẳng vào trong động không gian.

Một cỗ lực lượng xoay tròn thật lớn cuốn Lý Cường đi vào, Thái Hạo Toa cấp tốc đánh vắng tất cả những kinh lực tới gần, Lý Cường giống như mũi tên nhọn bắn về phía trước. Trong lòng hắn hiểu được nếu mình vẫn còn là người tu chân, cỗ kinh khí mạnh mẽ này rất dễ dàng đánh nát mình, trong lòng cảm thấy kỳ quái: " Tại sao tán linh lại nhỏ yếu như vậy, nhưng lại có khả năng thông qua thông đạo cuồng bạo này?"

Mị nhi nắm chặt Hỏa Tinh tiên giáp, nàng rất khẩn trương, tiếng rít chung quanh phát ra quả thật điếc tai nhức óc, nàng cũng cảm giác được cỗ uy lực dời non lấp biển, nàng len lén nhìn trộm Lý Cường, chỉ thấy mặt nạ màu đen của hắn toát ra ý vị lạnh như băng, hình như không một chút quan tâm đến những tiếng oanh minh như thế. Trong lòng Mị nhi thật sự là không rõ, ca ca sao lại thay đổi như vậy, trước kia cho tới bây giờ nàng không có phát hiện ra trên người ca ca lại toát ra khí tức kinh khủng như thế. Nàng lại một lần nữa khẩn trương trong lòng: " Hy vọng ca ca đừng tu luyện đến nhập ma a."

Bỗng nhiên trên người chợt nhẹ đi, Lý Cường kinh ngạc phát hiện bốn phía tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Hắn trầm giọng nói: " Mị nhi, muội có nhìn thấy gì không?"

Mị nhi cũng khẩn trương nói: " Ca ca, Mị nhi cũng nhìn không thấy nhưng Mị nhi có thể cảm giác được."

Lý Cường cười lạnh nói: " Hừ, xem ta đây." Hắn đột nhiên thúc dục Thái Hạo Toa, màu vàng quang mang chói mắt từ trên người hắn phát ra.

Cảnh sắc chung quanh do kim quang chiếu xuống hiển lộ ra, bốn phía đều là từng đoàn từng đoàn vụ khí màu đen thật lớn, hắc vụ quay cuồng ba động, giống như vật còn sống nhuyển động, trừ thứ này thì cái gì cũng không có. Lý Cường không nghĩ tới Linh Quỷ giới dĩ nhiên lại là như thế này, không khỏi thất vọng.

Mị nhi hét lớn: ” Ca ca mau nhìn!”

Vụ khí màu đen đang quay cuồng đột nhiên vỡ ra một thông đạo thâm sâu, một chút thanh quang chớp động, xuất hiện một đội linh kiếm thể chừng mười người, chậm rãi nhẹ nhàng đi lại. Lý Cường lẳng lẳng đứng thẳng, không nói một lời chỉ nhìn, trên người lại toát ra một cỗ khí tức lạnh như băng, làm cho người ta cảm thấy không lạnh mà run. Linh kiếm thể có khả năng cảm nhận mãnh liệt khí tức như vậy, trong lòng Mị nhi lo lắng không thôi, ca ca lại bắt đầu quái lạ rồi.

Linh kiếm thể bay tới vây quanh Lý Cường, ngay sau đó một đạo huỳnh quang hiện lên, một thân ảnh cao lớn hiển lộ ra, đó là một đại hán vạm vỡ khôi ngô, trên người cũng có chiến giáp, cả người phiêu đảng trong luồng vụ khí màu xanh, thân hình lúc ẩn lúc hiện, mặt cũng mơ hồ không rõ, tựa hồ như là hình dáng của một trung niên nhân, mặt đầy râu xồm, nhưng là màu xám, bộ dáng rất quái lạ. Hắn cười trên một con ngựa màu đen, cũng hắc khí liểu nhiều, nhìn bộ dáng là quỷ thú.

Mị nhi lặng lẽ truyền âm nói: ” Ca ca, người nọ là linh tướng, lợi hại hơn Mị nhi nhiều lắm, cẩn thận một chút a.”

Lý Cường không rõ linh tướng và linh kiếm thể khác nhau thế nào, nhưng hắn có thể cảm giác ra, công lực của linh tướng rất cao, Mị nhi nói không sai, linh kiếm thể kém xa linh tướng. Hắn vẫn đứng yên lạnh như băng, trong ánh mắt lóe ra kim quang thật vô tình, kẻ khác nhìn thấy mà sợ hãi.

Linh tướng kia mặc dù là cao thủ của Linh Quỷ giới, lại bị Lý Cường làm cho sợ hãi, từ trên người hắn toát ra sự uy hiếp mãnh liệt, linh thể bình thường không thể chịu được, mười linh kiếm thể tới trước đã lui ra thật xa, còn đang run rẩy, đừng nói là xuất kiếm, có thể đứng thẳng thì cũng đã không tề rồi. Hắn kinh nghi đánh giá Lý Cường.

Lý Cường tản ra hộ thân kim quang, lộ ra Hỏa Tinh tiên giáp màu đen. Nơi này là một thế giới thật âm lãnh, tiên giáp trên người hắn là do Hỏa Tinh biến ảo, lại có uy lực của thiên hỏa, phát ra nhiệt lực không tầm thường, nhất là chiếc mặt nạ màu ám tử sắc, chỉ cần liếc mắt lại ánh lên tử quang trầm trầm u ám, hoàn toàn toát ra ý vị lạnh như băng kỳ dị, thật sự là làm cho người ta sợ hãi.

Linh tướng không dám khinh thường, phát ra một chuỗi thanh âm gì đó như tiếng chim, lập tức có ba linh kiếm thể bay vào trong vụ khí toát ra từ thông đạo.

Lý Cường truyền âm hỏi Mị nhi: ” Mị nhi, hắn nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

Mị nhi cũng truyền âm nói: ” Kỳ quái, Mị nhi cũng không hiểu, chỉ biết ý tứ là hắn gọi ba linh kiếm thể đi tìm vật gì lại đây, là vật gì thì Mị nhi không rõ.”

Lý Cường lạnh lùng thốt: ” Người là ai?”

Cả người linh tướng bọc khí vụ, hắn tức giận chuyển động, nhìn ra được hắn vừa kích động vừa sợ hãi, ngựa hắn cưỡi chính là Thất Quỷ mã cũng đã cuống quýt kêu lên. Linh tướng thất thanh kêu to: ” Đây là không có khả năng, người nào mà có thể đi vào được Linh Quỷ giới?” Hắn khó thể tin được mắt mình.

Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Di, người nói ta nghe được ma...đừng có kinh hãi kỳ quái như vậy, tại sao ta không thể đi vào Linh Quỷ giới? Hiếm thấy lắm sao!”

Thanh âm linh tướng đều đã thay đổi: ” Người...người...là thần nhân sao?”

Lý Cường lạnh lùng thốt: ” Không phải thần nhân thì không thể đi vào sao?”

Trong lòng Mị nhi kinh ngạc vạn phần, ca ca bình thường không như vậy, nàng biết, Lý Cường bình thường thích nhất xã giao kết bạn, cho tới bây giờ chưa từng thấy bộ mặt này của ca ca, ca ca rốt cuộc là bị gì thế? Trong lòng nàng khẩn trương, nhìn không được phi thân ra.

Linh tướng vừa nhìn thấy Mị nhi, đột nhiên nổi giận, hắn hét lớn: ” Lớn mật! Người dám thu linh kiếm thể!”

142. Chương 142

Linh tướng đã ra tay, một đạo vàng xanh vụ khí cuốn đến Mị nhi. Lý Cường không nghĩ tới hần lại ra tay với Mị nhi, không khỏi giận dữ nói: " Hồn đản! Ngươi làm gì?"

Đoàn vụ khí nọ cũng không phải để đánh bị thương người mà Linh Quỷ giới dùng để truyền tống người, Mị nhi ứng phó không kịp hoảng sợ kêu to: " Ca ca...cứu...muội..." Trong phút chốc, nàng đã bị truyền đi.

Kim quang trong mắt Lý Cường chớp động, hần không xúc động giống như trước mà lạnh lùng nhìn chăm chăm linh tướng, lạnh lẽo nói: " Lập tức đưa tiểu muội lão tử truyền trở về!" Vừa dứt lời, cả người giống như liệt hỏa thiêu đốt, lửa cháy màu tử hồng sắc trên Hỏa Tinh tiên giáp phát ra quang mang mờ mờ màu xanh, không khí bốn phía bị thiêu đốt bay lên ngàn ngút, đem mái tóc dài xỏa tung trên vai Lý Cường bay lên phần phật, nhìn hần như một pho tượng thiên thần đang tức giận.

Vị linh tướng không khỏi sợ hãi, hần cố gắng trấn định quát: " Tại Linh Quỷ giới, ngoại trừ Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn, không ai có thể thu linh kiếm thể cho mình, bất kể người là ai, người đã xúc phạm vào linh luật chí cao vô thượng của nơi này, tại Linh Quỷ giới thì phải tuân thủ quy củ của nơi đây!"

Lý Cường lạnh như băng nói hai chữ: " Thúi lắm!" Tay bỏ ra một đạo tử quang, đây chính là Diệt Ma Thần Lô hần đã tu luyện qua một lần nữa. Diệt Ma Thần Lô có mang theo thần dịch lực, uy lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc ở Mãng Nguyên di chỉ, sau khi ra tay, tử quang hóa thành vô số điểm tinh lượng nhỏ, giống như thủy châu khuếch tán bay ra.

Linh Tướng biết, người như Lý Cường có khả năng đi vào Linh Quỷ giới, dám chắc cũng không phải là người bình thường, không có tuyệt đại pháp lực thì không có khả năng làm được. Thấy Lý Cường ra tay, Linh tướng không dám đón đỡ, hần kêu lên một tiếng, con quỷ mã bốn vó bắn ra, đột nhiên cả người lẫn ngựa đều biến mất tại không trung.

Diệt Ma Thần Lô lao vào trong luồng khói đen đang quay cuồng, một thanh âm bạo liệt nổ lên liên tiếp như chuỗi xuyên sét đánh, hồng quang bắn ra bốn phía lưu động trong hắc vụ làm nó hé ra một không gian trống rỗng, hắc vụ quanh thân nó lập tức ùn ùn kéo tới. Lý Cường nhìn thấy bên ngoài âm trầm, nhưng có ánh sáng chiếu đến, hần hừ lạnh một tiếng: " Ngươi cho là như vậy thì có thể tránh được hay sao?"

Linh tướng quát to: " Linh Kiếm trận! Thất kiếm đều xuất hiện, tiến lùi nhiếp tâm!"

Bảy linh kiếm thể hóa thành vòng kiếm cổ gắng vây khốn Lý Cường, đồng thời vô số tinh lượng tiến lùi phóng tới, Lý Cường đối với công kích loại này đã sớm không còn xem vào mắt, kim quang phòng hộ của Thái Hạo Toa đột nhiên nở lớn, một tiếng nổ ầm ầm, bảy linh kiếm thể bị tạc văng vào trong khói đen.

Lý Cường bây giờ đối với thuận di rất quen thuộc, thân hình hần khẽ nhúc nhích, một đạo kim quang hiện lên, liền đứng ngay phía sau linh tướng, hần chụp lấy gáy gã, trên tay hần súc đầy thần dịch lực, một tay chụp tới thì gã linh tướng không cách nào giãy dụa.

Linh tướng cất tiếng la thảm, từ khi tu luyện thành linh tướng hần cũng không biết đau đớn là như thế nào, nhưng lần này hần lại ném được mùi vị đó.

Lý Cường kéo linh tướng y như bắt một con chó, một cước đá bay quỷ mã mà hần cưỡi, tay bắt linh tướng đến trước mặt. Bởi vì linh tướng là âm thể, trên mình Lý Cường lại mặc tiên giáp do Hỏa Tinh biến ảo, loại độ nóng cao khủng khiếp thể này hần không thể kháng cự, linh giáp trên người linh tướng tựa hồ như muốn hòa tan, trên người toát ra lượng lớn vụ khí, linh tướng cảm thấy rét lạnh.

Linh tướng kêu lên: " Nếu ngươi giết chết ta, ngươi vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới rời được Linh Quỷ giới!"

Mặt nạ màu đen trên mặt Lý Cường phảng phất như lửa cháy thiêu đốt hùng hùng, hần lạnh lùng nói: " Nếu không thả tiểu muội ta ra, hừ, Linh Vương Quỷ Vương gì đó của các ngươi....lão tử cũng sẽ tiêu diệt hần! Nói! Ngươi truyền tống tiểu muội của ta đến địa phương nào?"

Bảy linh kiếm thể nhìn thấy linh tướng bị bắt, trong đó có một người lấy ra một cái sừng màu bạc liềm mạng thối, tiếng vang chói tai như muốn làm điếc tai người khác. Lý Cường càng thêm căm tức, Thái Hạo Toa hóa thành một đạo kim quang, một tiếng nổ sét đánh, linh kiếm thể kia bị chấn đến nát bấy. Lý Cường quát: " Lão tử đang hỏi, ồn ào cái gì!"

Linh kiếm thể kia vô cùng vất vả tụ tập thân thể một lần nữa, nguyên khí đại thương, những gì trên người đều bị một kích đó chấn nát bấy. Lý Cường thoáng có chút ngoài ý muốn, linh kiếm thể lại có thể chống cự một kích của Thái Hạo Toa, thật sự là không nghĩ ra. Hắn còn chưa rõ ràng, linh thể của Linh Quỷ giới vốn khác hẳn người tu chân, bọn họ là linh thể không có thân thể, chuyện thân thể tụ tán là chuyện thật bình thường.

Linh kiếm thể cảm thấy sợ hãi vạn phần, thực lực của đối thủ quá mạnh mẽ. Linh tướng ở trong tay Lý Cường mềm nhũn xuống, hắn thảm hào nói: " Nàng đã bị truyền tới Linh Hôn Khuyết Thành rồi, ta cũng không có cách nào...đưa nàng trở lại...người..."

Lý Cường nhân nhật nói: " Mau đưa lão tử đến Linh Hôn Khuyết Thành!"

Linh tướng cảm giác Lý Cường như là một ác ma trong truyền thuyết, thủ đoạn độc ác vô tình, tay Lý Cường nắm lấy cổ hắn giống như một gọng kìm đang thiêu cháy, làm hắn thật sự chịu không được, đau đớn cực kỳ, đau tới tận sâu trong linh hồn. Hắn thảm hào nói: " Buông tay a, cầu người buông tay a! Oa! Đau chết ta rồi!"

Linh kiếm thể bên cạnh nghe được tiếng kêu đau đớn của linh tướng mỗi người đều kinh hãi rét lạnh, linh tướng mà bình thường bọn họ tuyệt đối tôn sùng lại cũng hướng tới đối thủ cầu xin tha thứ, điều này thật là không thể tư nghị. Mà người tuổi trẻ lạnh như băng kia, làm cho kẻ khác sợ hãi, thái độ hằn đối đãi linh tướng giống như đối đãi một kẻ thù, căn bản không hề quan tâm tới sự chết sống của hắn.

Lý Cường nói: " Nếu người còn đang kéo dài thời gian, được! Lão tử phụng bồi, nhưng thời gian càng dài thì người bị tổn thương cũng không dễ dàng khôi phục, tiếp tục như vậy, hừ hừ, chỉ sợ người sẽ xong đời."

Hắc Ám Chi Tâm của Tu Thần Thiên Tiến Chương là một trong những cửa ải khó, là cảnh giới thứ hai của Nhị Dục Thiên, cảnh giới này tràn ngập ảnh hưởng từ bên ngoài, đáng sợ là chính bản thân Lý Cường còn không có ý thức sự chuyển biến này, phần nộ, táo bạo, lãnh khốc, vô tình... đủ loại tâm tình không tự chủ được ảnh hưởng hắn, nếu không phải bình thường hắn là người lạc quan khoáng đạt, sợ rằng chỉ cần một chút là đã bị trầm luân mãi mãi.

Linh tướng phí công đẩy không được tay Lý Cường, thanh âm của hắn cũng đã trở nên khàn đặc. Lý Cường vẫn lạnh như băng nhìn hắn, sự lạnh lùng trong mắt làm cho linh tướng không còn cách nào, sự thống khổ như nước thủy triều dâng lên, làm cho hắn có cảm giác sống không bằng chết. Hắn vô lực tiếp tục giãy dụa, dùng thanh âm khàn đục nói: " Các người mau dẫn đường...ác oa...đau chết ta..."

Bảy linh kiếm thể căng thẳng, trong đó có một linh kiếm thể run rẩy nói: " Mời theo chúng ta đi."

Lý Cường phát hiện nếu mình còn nắm bắt cổ của linh tướng, chỉ sợ còn chưa tới nơi thì hắn sẽ xong đời. Lý Cường dương tay xuất Kim Liên Ngọc Tọa đồng thời buông linh tướng ra, nhân nhật nói: " Nếu người muốn giở trò quỷ, đừng trách lão tử luyện hóa người."

Kim Liên Ngọc Tọa trầm ở dưới chân Lý Cường, kim quang phát ra bao vây hai người. Linh tướng súc ở một bên run rẩy, hắn đã nhìn thấy sự lợi hại của Lý Cường, cũng không dám lộn xộn làm bận nữa.

Bảy linh kiếm thể dẫn đường ở phía trước, Lý Cường đạp Kim Liên Ngọc Tọa đi theo ngay phía sau. Hắc vụ xoay cuồng tách ra một thông đạo mọi người dọc theo thông đạo hướng ra phía ngoài bay đi. Linh tướng trộm nhìn lại, chỉ thấy mặt nạ màu đen trên mặt Lý Cường lóe ra tử quang thâm sâu, tựa như một bức điêu khắc ác ma, lạnh lẽo vô tình làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi. Trong lòng linh tướng than thở: " Có người như vậy tiến đến, Linh Quỷ giới từ nay về sau nhiều chuyện nữa."

Trước mắt Lý Cường sáng ngời, hắn đã nhìn thấy được diện mạo chân thật của Linh Quỷ giới, hoàn toàn không giống như mình tưởng tượng, nơi này không hề hoang vu, bầu trời màu xám âm u, một đoàn nùng vụ màu đen quay cuồng, mặt đất mênh mông tít tắp, cũng có núi non sông ngòi cây cối, nhưng đều là màu đen, có cảm giác như đây tử khí.

Cả Linh Quỷ giới do ba màu sắc trắng, đen, xám tạo thành, giống như là một bức tranh thủy mặc, nhìn không thấy màu sắc nào khác, kể cả thực vật và núi đá đều có sương khói liêu liêu, trong vụ khí mông lung, loáng thoáng hiện lộ ra hình thái vốn có.

Đột nhiên một tiếng tù và trầm thấp vang lên, đại địa phẳng phất như rung động, từ hẻm núi bình nguyên thực vật toát ra vô số khói trắng, thẳng tắp bay lên không trung. Tiếng trống trận ” Đông Đông” từ bốn phương tám hướng truyền đến, khói sương từ không trung dần dần ngưng kết, chậm rãi hiện ra một đại quân linh thể khổng lồ, một loại hào khí áp lực trầm muộn theo tiếng tù và khuếch tán ra.

Linh tướng co người trong góc Kim Liên Ngọc Tọa, chỉ có một thước mà thôi, hần nhiều lần cố gắng lao ra khỏi kim quang của Kim Liên Ngọc Tọa, nhưng mỗi một lần đều bị kim quang đâm vào đau đớn không chịu nổi, hần tuyệt vọng hỏi: ” Người...người là ai? Tại sao lại đến Linh Quỷ giới?”

Lý Cường căn bản không để ý tới hần, kim quang trong mắt liên tục bắn ra. Linh thể đại quân đột nhiên phát ra tiếng hô ư áp như núi thét biển gầm, Lý Cường lạnh lùng cười, vận đủ thần dịch lực, đột nhiên ngửa mặt lên trời huyết sáo dài.

Linh tướng chỉ cảm thấy cả người hoảng loạn, thanh âm nộ thật sự là quá kinh khủng, linh lực toàn thân hần cũng bị đánh tan, hần liều mạng vận công chống cự. Tiếng huyết gió của Lý Cường nương theo vô số kim mang từ trên người hần bắn ra, có thể nói làm cho phong vân biến sắc đất rung núi chuyển. Linh thể đại quân nhất thời tán loạn, rất nhiều linh thể có tu vi thấp bị chấn nhiếp đến hồn phi phách tán mất đi lực chiến đấu, không chết cũng đã mất nửa mạng.

Từ đại quân linh thể bay ra mười mấy cao thủ linh thể, đó là do ba linh suất suất linh mười một linh tướng, cùng nhau vây quanh Lý Cường.

Lý Cường dừng lại tiếng huyết gió, nhìn qua nhìn lại, bộ dáng không chút quan tâm, sát khí trong lòng càng ngày càng đậm, không có Mị nhi bên người, không có sự ước thúc của thân tình, hần tựa hồ như không có gì cố kỵ. Hần thản nhiên nói: ” Các người nghe! Bây giờ tâm tình của lão tử không tốt, chớ chọc cho lão tử đại khai sát giới, lập tức thả muội muội của lão tử ra, hừ hừ, bằng không...đừng có trách lão tử phá đi Linh Quỷ giới!”

Linh suất cầm đầu nhìn thấy linh tướng bên chân Lý Cường, hần trách mắng: ” Người có lá gan thật lớn, cũng dám giam cầm linh tướng! Người là ai, dám đến Linh Quỷ giới giương oai?”

Lý Cường phát giác linh thể càng cao cấp thì trên người phát ra vụ khí càng ít, linh suất đang nói chuyện này toàn thân chẳng khác gì một người thật thể, mặc chiến giáp màu đen khảm hoa văn màu trắng, tóc dài màu đen, mặt thì trắng bệch, con mắt lại là màu lam. Trong tay hần cầm một thanh Thất Nguyệt Nha màu đen, binh khí này rất có danh tiếng tại Linh Quỷ giới, tên là Thất Hồn Cầu.

Lý Cường nhàn nhạt nói: ” Người là ai? Báo danh đi, lão tử chẳng những giam cầm linh tướng, cho dù là Linh Vương đến, lão tử cũng sẽ bắt hần, không tin sao? Người tới thử xem!” Kiểu không nói lý như vậy đối với Lý Cường cũng là lần đầu tiên. Mị nhi không biết bị đưa đến nơi nào, hần đã mất đi lý trí, chỉ còn chưa lập tức phát tác, tựa hồ muốn đùa giỡn đối thủ một chút, hần tự cảm thấy không thoải mái, đây là vì Hắc Ám Chi Tâm đang ảnh hưởng hần.

Lý Cường đối với Linh Vương có lời bất kính đã chọc giận mọi người, ba linh suất giận dữ, linh suất kia phần nộ nói: ” Hay! Tại Linh Quỷ giới dám coi rẻ Linh Vương đại tôn thì giết không tha! Người nghe rõ rồi chứ, ta là linh suất Hàm Mộc, lập tức thả ra linh tướng Bàn Sĩ, nếu không người chết chắc...a nha...”

Không đợi linh suất Hàm Mộc nói xong, Lý Cường hóa làm một đạo kim quang, đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, tát mạnh vào mặt hần một cái, cái tát này đã đem linh suất đỉnh đỉnh đại danh của Linh Quỷ giới bay khỏi lưng quỷ thú.

Lại một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường lại quay lại trên Kim Liên Ngọc Tọa, làm như không có gì xoa xoa hai tay nói: ” Khiếm nhã!”

Hàm Mộc linh suất bị Lý Cường làm cho phát mộng, từ khi hần tu thành linh suất còn chưa có ai dám đánh vào miệng hần, ngay cả Linh Vương đại tôn cũng không làm vậy với hần, hần phần nộ đến cả người run rẩy, trên người toát ra hùng hùng linh diễm, diễm quang màu xanh lấp lánh là âm sát hần tu luyện ra lạnh lẽo vô cùng, hần cả giận nói: ” Người...người...dám đánh ta...ta, ta..mọi người nghe lệnh! Mau bắt tên hồn đản này cho bốn linh suất! Ta muốn hần sống!”

Linh quân chừng hơn hai ngàn, cả bầu trời đều bị che kín bởi linh kiếm thể đang bay múa, hàn khí càng

ngày càng thịnh, dần dần trên bầu trời lại có tuyết bay tán loạn. Mười một linh tướng rất nhanh lui về trong linh quân, theo tiếng hô chói tai quái dị, linh quân nhanh chóng bày ra một tòa đại trận. Ba linh suất cười quỷ thú, một người bay đến bên trên Lý Cường, một người bay xuống dưới, Hàm Mộc linh suất xuất ra Thất Hồn Cầu giằng co với hắn ở mặt trước, nhất thời, Lý Cường bị vây quanh không còn chỗ hở.

Lý Cường vững vàng đứng ở trên Kim Liên Ngọc Tọa, nhìn đại trận do linh quân bày ra, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười tàn nhẫn, hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới của Hắc Ám Chi Tâm, kim quang hiện lên trên người cũng dần dần biến ảo, trong kim quang lưu chuyển màu đen và màu tím, nhìn qua quái dị tuyệt luân. Hắn dùng một loại ánh mắt mèo vờn chuột nhìn chăm chăm linh quân, tản mát ra một loại hơi thở đầy nguy hiểm.

Hàm Mộc linh suất đang giằng co với hắn ở trước mặt bị hơi thở kinh khủng của hắn áp bách làm cho không ngừng lui nhanh về phía sau, hắn thật sự là khó thể tưởng tượng, đối thủ đến tột cùng là thực lực như thế nào, làm cho hắn không cách nào đứng thẳng, khiến cho bản thân Hàm Mộc không cách nào ngừng lại được. Lửa giận trong lòng dần dần tiêu tán, cảm giác sợ hãi nhảy trong lòng, hắn có một loại dự cảm không tốt, đó là một loại cảm giác có đại họa ở trước mắt.

Lý Cường thở ra một hơi thật dài, cười lạnh nói: "Bận rộn cả nửa ngày mà các ngươi chưa chịu động thủ a! Lão tử không đợi được nữa, nếu không động thủ, mẹ kiếp! Lão tử cần phải xin lỗi rồi." Hắn đột nhiên chuyển động Kim Liên, thân thể cũng cấp tốc xoay tròn, vô số kim xà trong suốt lả lướt từ kim quang xoay tròn thoát ra, Kim Liên Ngọc Tọa cũng bắn ra vô số đạo kim mang, tiếng rít vang chói tai cũng vang vọng bầu trời.

Đây là lần đầu tiên Lý Cường sử dụng thủ pháp do chính mình ngộ ra, đó chính là bốn tầng điệp gia biến hóa ra từ Thập Bát Diệt Ma Thủ. Hắn tổng cộng ngộ ra ba chủng loại linh huyền, bởi vì có thần dịch lực làm trụ cột, uy lực của ba loại linh huyền này rất lợi hại, hắn đang dùng loại linh huyền đầu tiên, gọi là Kim Xà Loạn Vũ.

Hàm Mộc linh suất kinh hãi thất sắc, kiến thức của hắn cũng bắt phạm, nhìn ra được sự lợi hại của chiêu thức này. Hắn vốn không dám chống cự, thét một tiếng, quỷ thú liền chuyển ra xa. Cùng lúc đó hắn phát ra mệnh lệnh lui quân nhưng đã quá muộn.

Thế giới của Linh Quỷ giới vốn hôn ám, Lý Cường phát ra Kim Xà Loạn Vũ chiếu sáng Linh Quỷ giới âm u, trong phút chốc, quang hoa năm màu chiếu rọi khắp nơi quang quái lực ly, con rắn nhỏ màu vàng bay múa đầy trời chung quanh bay đi, "ông ông" âm thanh rung động hòa lẫn tiếng rít, hướng chỗ linh quân đang vây quanh bắn tới.

Thân hình Lý Cường càng chuyển càng nhanh, hắn hét lớn từng chữ một: "Kim! Xà! Loạn! Vũ!"

Mỗi một chữ đều mang theo tiếng sét đánh nổ vang, linh quân đại loạn, ngay cả trận pháp vốn đã bày trí thật tốt cũng có chút tán loạn. Trận pháp này là Linh Kiếm trận nổi tiếng của Linh Quỷ giới, chuyên môn dùng để vây khốn cao thủ, linh quân không nghĩ tới Lý Cường lại ra tay nhanh như vậy, lập tức khởi động trận pháp, nhưng uy lực đã giảm đi. Hàm Mộc linh suất và hai linh suất khác thuận chuyển ra bên ngoài linh quân, nhất thời hai màu sắc bóng kiếm kết thành một hình kiếm vòng, lại thêm kim xà đang vũ động, cũng có loại mỹ diệu thật quỷ dị.

Một đạo ánh sáng cực kỳ chói mắt khởi lên, kim xà vũ động đánh vào trong kiếm vòng, một âm thanh như tiếng nổ vang bạo liệt vang lên liên tục không ngừng, mỗi một kim xà phảng phất như là một viên tạc đạn, kiếm vòng màu đen trắng kiên trì không tới vài phút thì âm âm nổ tung thành bốn năm mảnh, linh thể môn giống như bùn đất bị chấn nát, một luồng kinh khí nổ bạo, liền vỡ vụn thành sương khói, bị lực đánh sâu cuồng bạo thổi tan.

Chỉ một kích mà cả đại quân linh thể âm âm đại loạn, mặc dù không một ai chết, nhưng tất cả linh thể bị đánh tan đều bị đại thương nguyên khí. Chừng hơn ba trăm linh thể một lần nữa tụ thể, lập tức ẩn núp dưới đất, linh thể trên bầu trời tán ra, kinh hoàng tán loạn, linh tướng và linh suất kêu to âm ỉ, cố gắng thu lại linh quân.

Kim Xà Loạn Vũ lại có uy lực lớn như vậy, ngay cả Lý Cường cũng cảm thấy ngoài dự liệu. Sau khi hắn ngộ ra ba loại linh huyền cũng không xem nó là quan trọng, cũng chưa từng thử qua, lần này sau khi đánh

ra Kim Xà Loạn Vũ, hần rất vừa lòng, mặc kệ như thế nào đây cũng chính là thủ pháp tự hần nghĩ ra. Tâm tình của hần bởi vì thử chiêu thành công nên cũng dễ chịu hơn rất nhiều, ảnh hưởng của Hắc Âm Chi Tâm cũng bớt đi một chút, khi hần động thủ thì lại bớt đi một chút phần nộ và quyết tâm giết chóc. Lý Cường cũng hiểu rõ đạo lý bắt giặc phải bắt người cầm đầu, hần cũng không để ý tới những linh thể này, mục tiêu của hần là ba linh suất. Thân hình hần như chớp, lao thẳng tới Hàm Mộc linh suất.

Hàm Mộc linh suất biết mình không thể chống cự lại Lý Cường, tại Linh Quỷ giới ước chừng chỉ có Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn mới có thể chống lại cao thủ thế này. Thất Hồn Cầu trên tay hần bay ra hơn mười đạo bạch quang hình trăng rằm, vừa xoay vừa bắn thẳng tới, vọt về hướng Lý Cường.

Hai linh suất khác cũng đồng thời ra tay, một người xuất ra một đại võng màu đen, từ phía trên chụp xuống Lý Cường. Chiếc võng này tại Linh Quỷ giới cũng rất có danh, khi Lý Cường mới đến Thiên Đình Tinh thì từng nhìn thấy qua Phần Thiên Quân Lạc Võng này, chiếc võng này cũng khác với những loại khác, nó tên là Lạc Phách Lân Tráo. Đáng tiếc Lý Cường cũng không còn là người tu chân nữa, Thái Hạo Toa hộ thân của hần cùng với Hỏa Tinh tiên giáp đều là tiên khí, mà Hỏa Tinh tiên giáp lại có chút thần kỳ như thần khí, hần bây giờ vốn không để thứ này vào mắt.

Một linh suất từ mặt sau đuổi theo bắn ra năm viên minh lôi màu đen, minh lôi cũng là bảo bối nổi danh quỷ Linh Quỷ giới, uy lực thật lớn. Minh lôi vừa xuất ra lập tức nổ lớn, chuyển động tại không trung.

Bàn Sĩ linh tướng rúc trong kim liên, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, hần phi thường rõ ràng sự lợi hại của ba linh suất này, hần tưởng rằng Lý Cường nhất định chống cự không được họ, tại Linh Quỷ giới rất khó tưởng tượng có ai có thể đối kháng với ba linh suất, trừ phi Linh Vương đại tôn tự mình ra tay. Hần ngơ ngác nhìn các loại công kích đang phóng tới, trong lòng chỉ có một ý niệm: lần này dám chắc xong đời.

Đáng sợ hơn chính là mười một linh tướng kia rất ăn ý, cơ hồ đồng thời há mồm phun ra linh kiếm, bao quanh bốn phía thật chu đáo kín mít. Linh kiếm hóa thành vụ khí màu trắng mang mang, gấp gáp quay cuồng áp tới Lý Cường.

Lý Cường có chút phản ứng, hần cảm nhận được áp lực. Hần không chút hoảng hốt hay vội vàng vẫn đứng trên Kim Liên Ngọc Tọa, trong tay kháp ra một linh huyền kỳ quái, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, giữa hai tay chớp động một dây kim tuyến, hần cấp tốc chuyển động, trước người xuất hiện chín sợi dây đàn màu vàng, mỗi một sợi dây dài ngắn khác nhau, dây đàn vàng lẳng không dựng đứng, có vẻ rất đột ngột.

Bàn Sĩ linh tướng đã bị dọa ngây người, hần mơ hồ không rõ Lý Cường đang làm gì.

Đây là chiêu thứ hai linh huyền do Lý Cường ngộ ra, hần gọi là Thiên Lại Chi Âm, là kết hợp âm luật của Thiên Lại thành mà tạo ra.

Linh huyền trên tay Lý Cường lại vừa biến, hần chậm rãi chuyển động thân thể, hai tay giống như con bướm đang vỗ cánh, chín sợi dây đàn vàng cấp tốc rung động, trong phút chốc cả thiên địa tựa hồ như yên tĩnh hoàn toàn, những vật đang phóng tới cũng đứng yên ở giữa không trung. Bàn Sĩ linh tướng đột nhiên tỉnh táo lại, hần trợn mắt há hốc mồm nhìn kỳ quan bên ngoài Kim Liên, phát hiện mọi người và vật đều hoàn toàn bất động.

Theo dây đàn vàng rung động, mơ hồ một khúc ca từ chân trời truyền đến, phảng phất như có vô số thiên tiên tinh linh đang ca tụng Thiên Lại Chi Âm, tiếng ca như ẩn như hiện, đem tâm trạng mọi người như bất động, tất cả linh thể đều cũng ngây dại. Dần dần thanh âm ngày càng rõ ràng, biến thành tiếng tiêu du dương, tiếng tiêu vui vẻ khoan khoái làm cho tất cả mọi người trầm tĩnh lại.

Lý Cường cũng thầm giật mình, chiêu Thiên Lại Chi Âm này hần ngộ ra khi ở cảnh giới thứ nhất của Nhị Dục Thiên, khi đó hần đắm chìm trong cảnh giới vui sướng, bởi vậy Thiên Lại Chi Âm không có ý vị giết chóc, chỉ có một đoàn hòa khí. Khi hần xuất Thiên Lại Chi Âm lên tới cao triều thì hần cũng thoát ly ra khỏi cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm.

Thiên Lại Chi Âm mang đến sự tường hòa bình tĩnh đã đánh động thật sâu tất cả linh thể, lúc này không có một linh thể cảm thấy Lý Cường là người tà ác, ngay cả Bàn Sĩ linh tướng cũng ngây ngốc nhìn, cảm động đến cả người cũng khe khẽ run rẩy.

Lý Cường dừng tay lại, trong lúc khúc ca còn chuyển động, nói: " Hàm Mộc linh suất, mời thả tiểu muội

của ta ra, ta không hy vọng tiếp tục đối địch thêm nữa.” Khi hắn vừa thoát ly cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, chỉ cảm thấy mình đã rất quá đáng, đây rõ ràng không phải là phong cách làm người ngày thường của mình, lập tức ra lời tỏ vẻ giải hòa.

Hàm Mộc linh suất đã hoàn toàn đắm chìm trong Thiên Lại Chi Âm, Lý Cường nói chuyện phối hợp với Thiên Lại Chi Âm cũng giống như lời nói của lão thiên, nếu lúc này Lý Cường kêu hắn đi chết, cũng sợ hắn sẽ không phản đối, hắn không tự chủ được ra lệnh cho mọi người dừng tay. Thiên Lại Chi Âm quả thật đúng là tuyệt chiêu lui binh không cần chiến đấu, chiêu này lợi hại ở chỗ không làm cho ai có ý niệm chiến tranh, so với Kim Xà Loạn Vũ còn cao minh hơn rất nhiều.

Sau khi Thiên Lại Chi Âm được kết thúc, tất cả các linh thể cũng đang như si như say. Hai tay Lý Cường khê vung lên, chín sợi dây đàn vàng lặng yên phiêu tán. Hắn thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, thả Bàn Sĩ linh tướng, nói: ” Rất xin lỗi, làm cho người bị sợ hãi, mời đưa ta đi Linh Hôn khuyết thành. Linh kiếm thể mà người nhìn thấy chính là tiểu muội của ta, không phải ta dùng pháp thuật thu phục làm pháp bảo, cho nên không cần có địch ý như thế.”

Bàn Sĩ linh tướng chỉ ngậy ngốc không nói một lời, hắn thật sự không cách nào nghĩ ra Lý Cường hòa nhã của hiện tại và lúc bạo nộ khi nãy là cùng một người, giống như là hai người vậy, người trước cuồng bạo âm độc làm cho người ta rét lạnh kinh hãi, còn bây giờ hắn lại có biểu hiện ôn nhu nho nhã, làm cho người ta nhìn thấy liền sinh ra cảm giác thân thiết. Hắn áp úng nói: ” Ta..ta..này, ta không biết...không biết có thể hay không..ai..”

Hàm Mộc linh suất do dự một chút cũng bay lại gần. Hắn nhận được tín hiệu cầu cứu khẩn cấp của Bàn Sĩ linh tướng, mang theo linh quân đi tới, lời còn chưa nói rõ ràng thì đã đánh ngay, kỳ thật hắn cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra, hắn chỉ biết Bàn Sĩ linh tướng bị Lý Cường giam cầm, mà miệng Lý Cường thì cứ đòi vị tiểu muội nào đó.

Lý Cường lại xin lỗi: ” Rất xin lỗi, ta là Lý Cường đến từ tu chân giới, vô tình ngộ nhập Linh Quỷ giới, ta có một tiểu muội linh kiếm thể bị các người truyền tống đến Linh Hôn khuyết thành, mời hãy thả nàng ra.” Bây giờ hắn không có tâm tư đánh nhau với bọn họ, chỉ nghĩ Mị nhi đang sợ hãi, hắn muốn tìm được Mị nhi trước đã.

Hàm Mộc linh suất kinh nghi không ngừng, hắn biết người tu chân của tu chân giới không có cách nào đi vào Linh Quỷ giới, đó là chuyện không có khả năng. Linh Quỷ giới cũng chưa bao giờ có người tu chân tiến tới, nhưng mà thực lực Lý Cường biểu hiện ra cũng không phải thủ đoạn của người tu chân. Hắn cười khổ nói: ” Mỗi linh thể đi vào Linh Quỷ giới đều sẽ được tiếp dẫn, tiểu muội của người tại Linh Hôn khuyết thành sợ rằng đã được tiếp dẫn rồi.”

Lý Cường hỏi: ” Tiếp dẫn? Cái gì gọi là tiếp dẫn?” Hắn có cảm giác không ổn.

Bàn Sĩ linh tướng nói: ” Tại Linh Quỷ giới, tiếp dẫn chính là qua sự tẩy lễ của Tiếp Dẫn trì (hồ tiếp dẫn), sẽ quên mất chuyện của kiếp trước.”

Lý Cường nhất thời cảm thấy trong lòng trầm xuống. Hàm Mộc linh suất kinh ngạc phát hiện toàn thân Lý Cường cũng đang run rẩy, chỉ cảm thấy hắn tựa hồ đang cố gắng ức chế chính mình, cố gắng nói từng chữ: ” Xin mời..mau..nhanh..ngăn cản! Lập tức đưa ta đến Linh Hôn khuyết thành!”

Trong mắt Lý Cường kim quang đại thịnh, cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm lại muốn bắt đầu phát uy lần nữa.

143. Chương 143

Cổ bảo không có cửa cái cửa sổ, chỉ có thể tiến vào từ không trung, ở trung ương cổ bảo chính là Tiếp Dẫn Trì.

Cổ Mị nhi bị truyền tới Linh Hôn Khuyết Thành, địa phương hạ xuống chính là Tiếp Dẫn Trì. Mị nhi kiệt lực khổng chế không đáp xuống, nàng từ khi bình giải, đối với hết thảy những gì xa lạ đều cảm thấy sợ hãi. Sau khi nàng bị cường lực truyền tống đi, liền nhịn không được khóc lớn lên, bối rối đến nỗi nàng không biết nên làm gì mới tốt.

Bốn linh kiếm thể từ trong cổ bảo bay lên, mỗi một người đều cầm một sợi dây màu đen, trong đó có một linh kiếm thể nói: "Hoan nghênh người tới Tiếp Dẫn Trì, xin mời vào trong tắm rửa."

Mị nhi cảm thấy trên người chợt nhẹ đi, lực lượng truyền tống đã tản mất. Nàng cấp tốc lui về phía sau, mang theo tiếng khóc nói: "Ta không đi Tiếp Dẫn Trì gì hết, ca ca ta sẽ tìm tới rất nhanh, người...các người...chớ nên chọc ta, nếu không ta sẽ đánh các người đó." Nàng sợ đến muốn chết mà vẫn cố gắng mở miệng hù dọa đối phương.

Bốn linh kiếm thể cũng có chút hồ đồ, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy linh kiếm thể bị truyền đến Tiếp Dẫn Trì, hơn nữa linh kiếm thể này cũng mặc linh giáp, có phi kiếm hộ thân, là một tiểu nha đầu mới tu nhập linh kiếm thể không lâu. Làm cho bọn họ giật mình nhất chính là trên người Mị nhi không có huyền vụ, trình độ ngưng luyện thân thể so với linh suất còn muốn cao hơn, trên người lại có ánh sáng. Dưới tình huống bình thường, đi tới Tiếp Dẫn Trì chỉ có linh mẫn thể, sau khi tắm rửa xong, mới có thể tu luyện thành linh kiếm thể, còn giống như Mị nhi họ cũng chưa từng gặp qua.

Linh kiếm thể cầm đầu ẩn trong một đoàn hắc vụ dày đặc, loáng thoáng hiện gương mặt ra, hần cảnh thận hỏi: "Xin hỏi cô nương từ đâu tới?" Hần cũng không dám khinh thường chút nào.

Mị nhi bối rối lui về phía sau, lam mang tinh lực của Huyền Tinh kiếm lóe hàn quang, trong tay cầm Viêm Lô nhật được nơi Đại Huyền Phật Cảnh, tùy lúc chuẩn bị ném ra. Nàng nói: "Không cần các người quản! Dù sao ta cũng không đi Tiếp Dẫn Trì, các người đừng ép ta, cách xa ta một chút..." Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay nhỏ bé, thấy có gì không đúng thì nàng lập tức sẽ ném Viêm Lô.

Bốn linh kiếm thể cũng không dám tùy tiện tiến lên, bởi vì bộ dáng của Mị nhi như một con mèo nhỏ đang tức giận, miệng hé ra như rất ác độc, bộ dáng vô cùng nguy hiểm, vừa lại thấy rất buồn cười. Đang trong lúc giằng co, chợt một linh kiếm thể kêu lên: "Linh Vương đại tôn tới rồi."

Mị nhi càng khẩn trương, nàng đương nhiên biết Linh Vương đại tôn chính là chí tôn của Linh Quỷ giới, cũng giống như Quỷ Vương đại tôn đều là chúa tể, đều là nhân vật lợi hại trong truyền thuyết.

Từ không trung bay tới một đội nhân mã, phía trước có mười hai linh tướng mở đường, trên đỉnh đầu mỗi linh tướng đều có một viên linh châu, lóe ra nhu quang màu trắng. Tiếp theo có hơn một trăm linh kiếm thể đang bao quanh một chiếc xe lớn. Tại Linh Quỷ giới cơ hồ tất cả linh thể đều cũng biết, đây chính là ngự tiền linh giá của Linh Vương đại tôn. Ngự tiền linh giá do chính hai thánh thú Ngân Giác Phủ Sư(sư tử sừng bạc) của Linh Quỷ giới kéo đi, ở phía sau có hai linh suất và hai mươi bốn linh tướng, đó chính là hộ vệ của Linh Vương đại tôn.

Vốn ngự liên linh giá đi về hướng khác, không biết tại sao đột nhiên chuyển hướng, lại bay tới hướng Mị nhi đang đứng.

Linh Quỷ giới vốn là một thế giới đen trắng, bất quá cũng có ngoại lệ, tất cả màu sắc đều quy lại cho Linh Vương đại tôn. Ngự tiền linh giá này tản ra quang mang năm màu chói mắt, hai thánh thú cũng lóe sáng kim quang, tại thế giới đen trắng này vô cùng nổi bật.

Đến lúc này Mị nhi chỉ muốn bỏ chạy, nhưng đã không còn kịp rồi, trong lòng nàng âm thầm kêu khổ, không ngừng rên lên: "Ca ca mau tới! Ca ca mau tới!"

Bốn linh kiếm thể của cổ bảo làm ra một tư thế cổ quái, hai tay giơ lên cao, thân thể ngồi xổm xuống rồi cúi đầu, Mị nhi mặc dù đang rất sợ hãi mà cũng bị cử động của họ làm nở nụ cười.

Tại Linh Quỷ giới, không có một linh kiếm thể nào khi nhìn thấy Linh Vương đại tôn mà còn dám đứng, Mị nhi bật cười đứng thẳng giữa không trung, vẻ mặt rất là cổ quái, như cười như khóc và còn có một chút tò mò. Mười hai linh tướng đeo linh châu vây quanh Mị nhi, trong đó có một người quát to: "A! Lớn mật! Nhìn thấy Linh Vương đại tôn dám vô lễ!"

Mị nhi bị hần làm hoảng sợ, Viêm Lô đang nắm trong tay chợt bắn ra: "Oanh!" Không ai nghĩ đến Mị nhi lại bắn ra Viêm Lô, linh tướng vừa quát kia không kịp đề phòng, bị Viêm Lô tạc bay bắn lên trời cao. Mị nhi đã muốn bật khóc, nàng liên thanh kêu lên: "Ai biểu người la hoảng làm chi..."

Linh tướng kia giận dữ quát: "Bắt lại!"

Mị nhi sợ đến dương tay ném Viêm Lôi liên tục. Trong tay nàng có rất nhiều bảo bối, các loại thần lôi đủ thuộc tính nàng đều có, một bên ném loạn một bên kêu khóc: "Ca ca mau tới a, có nhiều người khi dễ Mị nhi nha...ô ô...ô ô." Thật sự chỉ có trời mới biết là ai đang khi dễ ai mới đúng.

Mị nhi ném ra thần lôi tạc cho mười hai linh tướng gà bay chó chạy, vô cùng chặt vật khổ sở, linh châu trên đầu cũng rơi luôn xuống.

Từ phía sau bay tới hai linh suất, trong đó có một cô nương vóc người cao ráo, nàng giật mình nhìn Mị nhi, yêu kiều quát: "Tất cả dừng tay!"

Linh suất kia nói: "Sư tỷ, tiểu cô nương này rất kỳ quái a, Linh Quỷ giới vốn không có linh kiếm thể như vậy. Uy! Tiểu cô nương, người từ nơi nào tới?" Ngữ khí của hần rất ôn hòa ấm áp.

Trong tay Mị nhi đang cầm một viên Phích Lịch tử do Lý Cường đưa cho, nàng nức nở nói: "Các người khi dễ người! Chờ ca ca ta tới, sẽ không buông tha cho các người đâu! Người...người không cho lại đây! Dừng lại! Ta sẽ tạc nổ người đó!"

Mười hai linh tướng khó khăn chặt vật tụ tập lại, bọn họ chưa bao giờ bị một tiểu cô nương linh kiếm thể làm cho khổ sở như thế. Tại Linh Quỷ giới đều lấy thực lực làm chuẩn, tu vi của linh tướng cao hơn linh kiếm thể rất nhiều, ai biết, mười hai linh tướng lại đánh không lại một linh kiếm thể nhỏ nhỏ. Mười hai linh tướng về mặt u ám, mỗi người đều cảm thấy uất ức, bọn họ không hận mà cùng xuất ra pháp bảo của mình.

Cô nương cao ráo kia quát: "Các người lui ra! Một đám ngu ngốc! Ngay cả một linh kiếm thể mà cũng đánh không thắng, các người còn có thể làm gì! Có nhiều cao thủ như vậy lại muốn đánh một tiểu cô nương, cút qua một bên." Rồi nàng xoay mặt mỉm cười nhìn Mị nhi nói: "Tiểu cô nương, muội tên là gì? Ta tên là Thiên Vụ Hoa linh suất."

Mị nhi thoáng trầm tĩnh lại: "Tỷ tỷ, ta gọi là Cổ Mị nhi, cùng ca ca từ tu chân giới tới, ta bị người của các người truyền tống đến nơi đây, thất lạc với ca ca rồi, người...tỷ tỷ, sẽ không bắt Mị nhi chứ?" Cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật ngọt ngào, mở miệng một câu tỷ tỷ, ngậm miệng một câu tỷ tỷ, làm cho Thiên Vụ Hoa thật cao hứng.

Ánh sáng của ngự liên linh giá đột nhiên sáng lên, một đạo hồng quang bảy sắc hiện ra, một người tuổi trẻ cao lớn xuất hiện trước mặt mọi người, kể cả Thiên Vụ Hoa linh suất cũng cúi xuống, giơ hai tay lên nói: "Bái kiến Linh Vương đại tôn." Không ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

Mị nhi biết đây là một trong hai chúa tể của Linh Quỷ giới Linh Vương đại tôn, nàng tò mò nhìn qua, chỉ thấy Linh Vương đại tôn là một người tuổi còn rất trẻ, mặc một bộ trường bào màu đen, hung giáp màu vàng kim kéo dài hai bên vai, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, con mắt giống như cái hồ đen sâu không thấy đáy, lóe thanh mang nhẹ nhẹ, trên đỉnh đầu đội cái mũ màu vàng, tay trái cầm một quyền trượng dài chừng một thước, đang nhẹ nhàng xoay động giữa lòng bàn tay.

Thiên Vụ Hoa linh suất lặng lẽ truyền âm cho Mị nhi: "Tiểu nha đầu, người không muốn sống nữa sao, mau hành lễ a."

Mị nhi mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn còn len lén nhìn trộm Linh Vương đại tôn, nàng đã biết địa vị của Linh Vương đại tôn tại Linh Quỷ giới khi đọc trong điển tịch. Trong tay nàng nắm chặt Phích Lịch tử, chỉ cần Linh Vương đại tôn có cử động gì, nàng lập tức không chút do dự mà ném ra.

Mị nhi cố lấy dũng khí nói: "Người...người muốn làm gì?"

Linh Vương đại tôn cũng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Mị nhi, hần phát hiện ra chỗ đặc biệt của nàng, đầu tiên, trên người Mị nhi có ánh sáng. Tại Linh Quỷ giới, linh thể có ánh sáng chính là người có thể tu luyện được đến cảnh giới Linh Vương. Thứ hai, một linh kiếm thể nhỏ nhỏ mà lại có thể ngưng luyện ra được hình thái như vậy, cho dù là cao thủ linh suất cũng không thể so sánh với nàng. Hần vì cố ý thử xem tu vi của Mị nhi, cố ý hù dọa nói: "Tiểu cô nương, dám đến Linh Quỷ giới giường oai, nhất định có gì ý lại phải không?" Thân thể hần như muốn động, làm ra bộ dáng như định công kích.

Mị nhi vốn đang khấn trương, bị hần hù dọa như vậy, không nói hai lời, một viên Phích Lịch tử liền rời tay bay ra. Linh Vương đại tôn cũng quá sơ ý, hần không ngờ tới Mị nhi có loại bảo bối chí cương chí dương

này, bị oanh tạc một cái cuồng quýt lui về phía sau. Tất cả linh thể đều trợn tròn mắt, Mị nhi nhìn qua như rất nhát gan, khóc khóc sợ sợ, ai có thể nghĩ tới nàng cũng dám tạc nổ Linh Vương đại tôn.

Trong lòng Linh Vương đại tôn lại vô cùng cao hứng, hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nha đầu lớn mật như thế, hơn nữa tiềm chất lại tốt đến vô cùng. Hấn thu hồi quyền trượng, hai tay xoa lại, vô số tinh hoa từ lòng bàn tay bay lên. Linh tướng và linh suất cấp tốc lui về phía sau, bọn họ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, Linh Vương đích thân động thủ với một tiểu cô nương linh kiếm thể, điều này làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói, nhưng trong lòng họ lại đồng thời chờ mong và hưng phấn, bọn họ rất ít được nhìn thấy Linh Vương đại tôn ra tay.

Mị nhi thật sợ sợ hãi, nàng khóc lớn lui về phía sau, liều mạng xuất Huyền Tinh kiếm bao quanh thật kín kẽ. Nàng khóc rất thương tâm, không ngừng kêu lên: "Ca ca huynh ở nơi nào? Mau tới cứu Mị nhi a! Cứu mạng a!" Nàng khóc đến nỗi làm cho Linh Vương đại tôn cũng ngại ngần không dám làm cho nàng bị quá nhiều áp lực, hấn vì muốn xem thử tiềm chất của Mị nhi mà thôi, tiểu cô nương lại khóc đến nỗi làm cho hấn mềm lòng luôn.

Tinh hoa từ trong tay Linh Vương đại tôn bay ra dần dần ngưng kết thành đoàn trong không trung, Linh Vương đại tôn nhẹ nhàng huy động bàn tay, tinh hoa hóa thành một dải tinh quang vờn quanh Mị nhi. Tiếng khóc của Mị nhi cũng đã thay đổi, nàng cảm nhận được áp lực vô cùng, kiếm quang bị áp súc bám chặt vào người, không cách nào khuếch trương lớn hơn. Nàng dù sao chỉ mới là một tiểu cô nương tu đến linh kiếm thể, đối với chí tôn của Linh Quỷ giới vốn không cách nào ngăn cản, hơn nữa Linh Vương đại tôn vốn còn hạ thủ lưu tình.

Cho dù như vậy, Linh Vương đại tôn cũng phi thường giật mình, biểu hiện dẻo dai của Mị nhi thể hiện ra làm cho hấn mừng rỡ không thôi, tại Linh Quỷ giới không có linh thể nào dám đối kháng với hấn, thậm chí cũng không dám có ý niệm này trong đầu. Hấn cẩn thận vận chuyển linh lực, sợ mình không cẩn thận làm tổn thương Mị nhi, hấn cười nói: "Tiểu nha đầu, bỏ tay chịu trói đi, người đánh không lại bỏn tôn đâu."

Mị nhi nức nở nói: "Ca ca ta sẽ tới, huynh ấy sẽ không buông tha cho các người đâu!"

Linh Vương đại tôn cười nói: "Nga, ca ca ngươi là linh tướng hay là linh suất? Bỏn tôn thật ra muốn gặp..." Lời còn chưa dứt, từ xa xa truyền đến một tiếng huyết sáo dài kinh thiên, trong phút chốc, bầu trời như cũng phảng phất tối sầm xuống tới.

Mị nhi mừng rỡ vô cùng, nàng phá lên cười to, hét: "Ca ca ta tới, ca ca tới!"

Thần sắc Linh Vương đại tôn nhất thời nghiêm túc lại, hấn đã nghe ra người phát ra tiếng huyết sáo là một cao thủ, hơn nữa còn là một siêu cấp cao thủ hấn chưa từng gặp qua, không giống người của Linh Quỷ giới. Hai tay hấn hợp lại, tinh hoa đột nhiên quán quanh Mị nhi, hấn nhàn nhạt nói: "Xem chừng nàng, để cho bỏn tôn gặp ca ca của nàng, thật lâu không được gặp một cao thủ như vậy rồi."

Mị nhi bị tinh hoa của Linh Vương đại tôn quán chặt, nàng gấp đến độ kêu lên: "Người chán ghét, đáng ghét! Khi dễ tiểu hài tử người ta..."

Không ai để ý tới Mị nhi, lực chú ý của mọi người đều cũng tập trung trên người kẻ vừa phát ra tiếng huyết sáo. Kim quang chói mắt hiện lên, Lý Cường chạy tới, hấn liếc mắt một cái nhìn thấy Mị nhi bị trói buộc, nhất thời giận dữ, không kịp nhiều lời liền đột ngột thuấn di qua bên cạnh Mị nhi, thần dịch lực súc đầy trên tay trảo tới, chợt nghe "ba ba" một tiếng thanh thúy, tinh hoa lập tức vỡ vụn, hóa thành một trận khói xanh, tiêu tán vô tung.

Mị nhi khóc lớn nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, Lý Cường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ Mị nhi nói: "Mị nhi, đến trên vai ca ca, đừng sợ."

Mị nhi lập tức biến thành một tiểu cô nương nhỏ xíu như ngón tay, bay lên bám chặt vào Hỏa Tinh tiên giáp của Lý Cường.

Linh Vương đại tôn hoàn toàn ngoài ý muốn, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới Lý Cường lại có thể tùy ý phá vỡ tinh tỏa (chiếc khóa tinh hoa), công lực cao có thể ngang cả mình. Hấn cẩn thận đánh giá Lý Cường, trong lòng càng thêm khiếp sợ, hấn phát hiện Lý Cường và người tu chân hoàn toàn khác hấn,

thậm chí cũng không phải là cách làm của tiên nhân, mặc dù pháp bảo hắc dùng như là tiên khí, nhưng đảm chắc hắc không phải tiên nhân.

Lý Cường một đường đi tới, trong lòng như bị lửa thiêu đến vô cùng khó chịu, không tự chủ được lại một lần nữa chìm vào cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, sau khi cứu Mị nhi, xúc động trả thù lại không ngừng trôi lên trong tâm. Hắc lạnh như băng nói: ” Đồ hỗn đản! Người chính là cái gì mà Linh Vương đại tôn? Tại sao khi dễ tiểu muội của lão tử, người cho rằng mình rất lợi hại hay sao?”

Linh Vương đại tôn cũng chưa nói gì, nhưng những linh tướng linh suất phía sau hắc đã bị chọc tức, ba linh suất đầu tiên ra tay, ba đạo kiếm quang hoa quét về phía Lý Cường, còn hơn mười linh tướng cũng đã xuất ra pháp bảo, trong lúc nhất thời đầy trời ngập thanh âm rít gió. Mặt nạ trên mặt Lý Cường như cũng vụn vỡ, hắc quát to: ” Một đám bình tôm tướng cua, cút!” Thái Hạo Toa đột nhiên nổ tung, kim quang lóe ra làm cho người ta muồn mù mắt, một tiếng nổ sét đánh, hắc đánh văng tất cả pháp bảo cùng phi kiếm tản ra.

Sự chấn động kịch liệt làm cho Lý Cường phải lui về phía sau một khoảng cách, đám linh suất cùng linh tướng bị như bị gió lớn thổi bay tứ tán. Hai con mắt màu đen sâu thẳm của Linh Vương đại tôn càng trở nên sâu không lường được, hắc cũng bị chọc giận, làm chúa tể của Linh Quỷ giới, còn chưa bao giờ có ai dám khiêu chiến tôn nghiêm của hắc, cho dù là chúa tể như Quỷ Vương đại tôn.

Linh Vương đại tôn khoát khoát tay ra dấu cho thuộc hạ lui ra phía sau, hắc nói: ” Người là ai?”

Thật ra Lý Cường cũng bị ném chút khổ sở, nhiều linh tướng cùng linh suất đồng thời ra tay, hắc cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Hắc thoáng vận chuyển thần dịch lực, lúc này mới nói: ” Lão tử là Hồn Thế Ma Vương Lý Cường, người..chính là Linh Vương đại tôn gì đó?” Hắc vô thức dùng tới xước hào lúc trước.

Linh Vương đại tôn bị hắc làm cho hồ đồ, trong lòng suy tư nghĩ xem Hồn Thế Ma Vương là ai. Cho tới bây giờ hắc không có nghe nói qua cái gì là Hồn Thế Ma Vương, hình như hắc Ma giới cũng không có danh hào này, tiên giới thần giới cũng không có khả năng, nếu là tu chân giới thì hắc lại không giống người tu chân. Suy nghĩ một hồi, hắc cũng phải cẩn thận, không dám sơ ý, vạn nhất Lý Cường là bá chủ một giới ở nơi khác, nếu vì vậy mà làm cho hai giới tranh đấu, dù cho hắc là Linh Vương đại tôn cũng không chịu nổi.

Lý Cường nhìn hắc không nói lời nào, lại nói: ” Trước tiên đánh một trận, rồi hãy nói, lão tử đã đợi lâu quá rồi, nhìn đây!” Thái Hạo Toa lại hóa thành một đạo kim quang màu hồng, trực tiếp bắn tới Linh Vương đại tôn. Tới bước này, Linh Vương đại tôn cũng không thể tránh được, hắc vỗ vào gáy mình, bảy bộ xương đầu lâu bay ra, phát ra quang mang màu xanh loang loáng chói mắt, cùng lúc đó Linh Vương giáp trên người hắc cũng bay ra một mảnh hư ảnh màu vàng, đón nhận Thái Hạo Toa.

Thái Hạo Toa bổ vào trên Linh Vương giáp ” Khách lạt lạt...oanh!” Linh Vương đại tôn cấp tốc lui về phía sau, uy lực mạnh mẽ của Thái Hạo Toa làm cho hắc kinh ngạc vạn phần. Phải biết rằng Linh Vương giáp là một trong những linh khí nổi tiếng nhất Linh Quỷ giới, là chiêu bài của Linh Vương đại tôn, thiếu chút nữa đã đỡ không được sự công kích của Thái Hạo Toa.

Lý Cường cũng giật mình không nhỏ, thực lực của Linh Vương đại tôn thật ngoài hắc tưởng tượng, tiên khí đánh tới, hắc dĩ nhiên cũng nhẹ nhàng ngăn trở, xem ra thực lực của người này cũng đã đến gần Tán Tiên. Lý Cường biết, nếu không phải pháp bảo của mình tốt, căn bản không có khả năng tranh đấu với Linh Vương đại tôn, mình sẽ thua là chắc chắn.

Bảy đầu lâu gặp gió liền nổ lớn, nhanh chóng hóa thành những cái đầu lớn như bánh xe, trong miệng phun ra âm hỏa, từ bốn phía bắn tới. Pháp bảo này chuyên môn dùng để đối phó người tu chân, Linh Vương đại tôn khi ngẫu nhiên được một kiện ma khí của hắc Ma giới, bảy bộ đầu lâu này chính là nguyên anh của bảy người tu chân luyện chế mà thành, sau khi Linh Vương đại tôn hứa sẽ cho bọn họ chuyển tu linh thể, lúc này mới thu phục được bảy nguyên anh, ma khí này có tên là Thất Bảo Thi Hồn.

Nếu Lý Cường vẫn còn là người tu chân thì chỉ sợ khó chạy thoát kiếp nạn, Thất Bảo Thi Hồn vốn chuyên môn nhắm vào nguyên anh của người tu chân mà tấn công, chỉ cần bị nó phun ra âm hỏa, thần trí lập tức bị lạc ngay, là một kiện vũ khí phi thường âm độc. Lý Cường không dám khinh thường, dương tay xuất ra Kim Liên Ngọc Tọa, tay bổ ra bảy đạo Diệt Ma Thần Lôi, cười to nói: ” Loại đồ vật này không cần đem

ra chỉ mắt mặt, bạo! Bạo! Bạo...” Sau khi hấn kêu lên bảy tiếng bạo, thần lôi hàm ản Tru Ma Thứ tạc cho bảy đầu lâu bay tán loạn.

Linh Vương đại tôn đã thắng được thời gian, hấn biết Lý Cường dám chắc không phải người tu chân. Hấn lui nhanh về phía sau, tất cả các linh thể cũng lui ra xa, chừa lại một khoảng không gian lớn. Linh tướng và linh suất đều kích động vạn phần, xem tình thế này, Linh Vương đại tôn muốn xuất tuyệt chiêu.

Lý Cường cũng không để ý đến chuyện đối thủ lui bước, một bên hấn bắn ra Diệt Ma Thần Lôi, một bên cười hắc hắc, tựa hồ vô cùng vui sướng khi trêu chọc được người khác.

Linh Vương đại tôn bay đến trên bầu trời cổ bảo, trên tay khắp linh huyền, từng đạo thanh quang từ trên ngón tay bắn ra, linh châu ở sáu cạnh cổ bảo bị thanh quang bắn trúng, phát ra bạch quang tinh lượng lần lượt tung hoành thay đổi, trên bầu trời cổ bảo xuất ra một hình dạng sáu cánh, cả cổ bảo phát ra tiếng chấn run nhẹ nhàng, từ giữa trung ương cổ bảo, trong Tiếp Dẫn Trì xuất ra luồng khói màu đen dày đặc, dần dần bao bọc cả cổ bảo.

Hai tay Linh Vương đại tôn nhắc lên, quát to: ” Khởi!”

Đại địa kịch liệt chấn chiến, cổ bảo màu đen trên không trung lại chậm rãi di động, hơn nữa bắt đầu chậm rãi xoay tròn, do sáu khóa linh châu ngay sáu góc lóe lên ánh sáng sáng lạn. Con mắt Linh Vương đại tôn lóe ra quang mang cuồng nhiệt, hấn đã thật lâu không dùng đến trận pháp này, nếu không phải Lý Cường biểu hiện ra sự cuồng ngạo và thực lực khổng lồ, hấn cũng sẽ không dùng đến Tiếp Dẫn Linh Trận.

Lý Cường đột nhiên phát giác không hay, một cỗ hấp lực thật lớn ập lên thân thể, hấn không thể trụ thân hình, bị hấp tới rất nhanh theo hướng tinh mang sáu góc. Hấn phần nộ mắng lên một tiếng, hai tay rất nhanh khắp linh huyền, đây là linh huyền thứ ba hấn ngộ ra. Theo linh huyền khắp động, thân hình hấn thông thả dừng lại, vô số đóa kim hoa trống rỗng xuất hiện ở chung quanh. Linh Vương đại tôn cũng phát hiện không hay, hấn quát to: ” Truyện linh!”

Kim hoa đầy trời giống như nước thủy triều áp tới lục giác tinh trận. Linh suất linh tướng giật mình phát hiện, Linh Vương đại tôn cũng lộ ra vẻ mặt thận trọng, cả người toát ra u quang màu vàng, hấn cầm lấy quyền trượng, từ linh châu trên quyền trượng phun ra tinh quang vô tận, lục giác tinh trận nhất thời sáng rực khắp nơi.

Linh huyền của Lý Cường rốt cuộc cũng hoàn thành, hấn quát to: ” Dương quang phổ chiếu” (Ánh mặt trời chiếu rọi) Hai tay áp mạnh xuống dưới, từ hai tay hấn bắn ra vô số tử tuyến cực nhỏ, bay nhanh tới tiến vào trong kim hoa đang bay múa.

Trong thời gian ngắn, kim hoa biến thành vô số kim cầu chói mắt, diệp xuất ra ánh sáng vô cùng vô tận, cả đại địa đều bị chiếu sáng. Linh Vương đại tôn chấn động, kim quang bắn tới trên người giống như bị vô số kim châm đâm vào cơ thể. Hấn cấp tốc vận chuyển Linh Vương giáp mới miễn cưỡng ngăn trở lực chiếu sáng này. Còn những linh tướng linh suất khác thì không may mắn như vậy, cả đám thảm họa hướng dưới đất chạy trốn, nguyên khí đại thương.

Ngay trong lúc song phương còn đang giằng co, chợt nghe thấy có tiếng cười dạt dạt quái dị, một người đang vỗ tay: ” Oa nha, chơi vui a, thật sự là cực kỳ đặc sắc, đánh rất hay! Đánh rất hay! Dát dát...chí!” Thanh âm nọ giống như một cây sắt cọ sát với thủy tinh, quả thật làm cho người ta chịu không được. Linh Vương đại tôn quát to: ” Quỷ Vương! Người đừng đứng nhìn hả hề...”

Chợt nghe thanh âm nọ kêu lên quái dị: ” Mẹ kiếp! Cho người chút mặt mũi này, đi! Dát dát! Dát dát dát dát!” Một quả cầu màu xanh từ sau lưng Lý Cường xuất hiện rồi âm ầm tạc nổ. Lý Cường ứng phó không kịp, linh huyền trên tay chợt tản mất, người bị hấp tiến vào trong lục giác tinh trận. Trước khi bị hút vào tinh trận, hấn quay đầu lại nhìn, nhận ra một người tuổi trẻ mặc đồ trắng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười quỷ dị, đang hướng tới hấn ngoắc ngoắc. Hấn biết đây là Quỷ Vương đại tôn, nghĩ không ra lại bị người này ám toán.

Linh Vương đại tôn mở miệng mắng to: ” Người lão hồn đần, ai biểu người ra tay? Người...người cố tình đảo loạn a! Chuyện của bốn tôn, không cần người lo!” Hấn tức giận, phải hợp hai chí tôn của Linh Quỷ giới mới đưa được đối thủ tiến vào Tiếp Dẫn Linh Trận, thắng như vậy cũng thật là khó chịu, trong lòng hấn dĩ nhiên có tư vị không tốt.

Quỷ Vương đại tôn dất dất cười nói: " Mẹ kiếp, lòng tốt không được cảm ơn! Dất dất, ai, lão già kia, đó là ai? Có thể làm cho Linh Vương người xuất ra Tiếp Dẫn Linh Trận, bốn quỷ tôn rất tò mò a, dất dất dất dất! A nha nha, không phải là cao thủ của hắc Ma giới đó chứ." Hắn chợt hỏi.

Linh Vương đại tôn thở dài nói: " Ai mà biết hắn từ đâu tới, hắn tự xưng là Hồn Thế Ma Vương, cũng không phải cách làm của hắc Ma giới, hắn nói là đến từ tu chân giới, người nói xem, người tu chân có thể đến Linh Quỷ giới sao? Thật tức cười." Hắn rất đau đầu, thực lực của Lý Cường không phải một trận pháp như Tiếp Dẫn Linh Trận có khả năng vây khốn.

Lý Cường bị cuốn vào trong cổ bảo, bởi vì có Thái Hạo Toa và Hỏa Tinh tiên giáp hộ thân, mình châu của Quỷ Vương đại tôn không thể gây thương tổn được hắn, nhưng vì linh huyền bị đánh tan, hắn kháng không được cỗ hấp lực lớn như vậy. Tiếp Dẫn Linh Trận là một mê trận, cũng không phải dùng để dể dặt thương người, bốn phía tràn đầy khói đen, y như lúc mới vào Linh Quỷ giới, không chút ánh sáng, nhưng kim quang trên người Lý Cường toát ra chiếu sáng khắp chung quanh.

Mị nhi vẫn gắt gao bám chặt Hỏa Tinh tiên giáp, nàng không dám lên tiếng, sợ Lý Cường phân tâm.

Lý Cường nói: " Mị nhi, muội không sao chứ?"

Mị nhi vui vẻ bay ra, ôm cổ Lý Cường cười khanh khách nói: " Hì hì, Mị nhi biết ca ca sẽ không bỏ lại Mị nhi đâu. Mị nhi sợ a, Linh Vương đại tôn kia hung dữ quá a." Nàng vui vẻ nói liên tục không ngừng.

Lý Cường cười nói: " Nơi này là một mê trận, Mị nhi a, lần này chúng ta chọc hai đại tôn của Linh Quỷ giới, chơi thật lớn đó. Ha ha, thật là thú vị." Hắn cùng Mị nhi nói chuyện, liền lập tức thoát ra khỏi cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm. Hắn đã cảm thấy không ổn, cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm ý niệm tranh đấu giết chóc quá mạnh mẽ.

Mị nhi chỉ cần cùng ca ca ở một chỗ, dù cho trời tận thế xuống nàng cũng không quan tâm, nàng cười duyên nói: " Quỷ Vương kia thật xấu a, hắn dám đánh lén, lần sau ca ca nhìn thấy hắn thì đừng tha cho hắn, hì hì.."

Lý Cường mỉm cười, nói: " Sau khi chúng ta phá hủy đại trận này, hay là quay trở về đi, nơi này tựa hồ không chào đón chúng ta...đi, chuyện gì xảy ra.." Hắn đột nhiên cảm thấy không ổn, bởi vì liên tục vào hai cảnh giới, không thể hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, tu thần dường như cản trở, làm hắn vô cùng bối rối, tâm thần rối loạn, phảng phất như muốn hồn phi phách tán.

Mị nhi phát hiện mặt nạ trên mặt Lý Cường vặn vẹo biến hình, đó là sự thống khổ cực độ. Nàng kinh hãi thất sắc kêu lên: " Ca ca, ca ca, huynh sao vậy? Huynh...huynh không nên làm Mị nhi sợ..." Nàng nắm chặt tay Lý Cường, bối rối không biết nên làm sao.

Lý Cường miễn cưỡng nói: " Mị...nhi...đừng sợ a, muội trốn vào...Hỏa Tinh tiên giáp...của ca ca...ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng đi ra, ta...ta cần lập tức tu luyện..."

144. Chương 144

Lý Cường toàn lực liều mạng cố gắng tìm một tia thanh tỉnh, khó khăn nói: " Mị nhi...nhanh! Mau vào Hỏa Tinh tiên giáp..."

Mị nhi không dám chậm trễ, liền bay nhanh vào trong Hỏa Tinh tiên giáp.

Lý Cường lập tức chìm vào cảnh giới Hắc Âm Chi Tâm của Nhị Dục Thiên, sát khí trong lòng lại một lần nữa không thể khống chế, thần dịch lực toàn thân cấp tốc vận chuyển, hắn đứng bật dậy, điên cuồng khắp động linh huyền. Sáu tầng điệp gia vốn hắn vẫn luôn muốn tu cải linh huyền, hắn từng cố gắng luyện tập thật lâu vẫn không được, kinh nghiệm ném trái ở Mãng Nguyên làm cho hắn không dám ném lại lần nữa, lần này hắn vừa ra tay chính là sáu tầng điệp gia, bởi vì trong tiềm thức của hắn, sáu tầng điệp gia là linh huyền rất lợi hại.

Mị nhi trốn trong Hỏa Tinh tiên giáp nhìn ra, chỉ thấy quang mang màu vàng chói mắt từ bốn phương tám hướng sáng lên, luồng khói dày đặc màu đen vây quanh bốn phía bị tạc ra tán lác. Nàng có thể cảm nhận

được toàn thân Lý Cường mệnh mông nhọn nhọn kinh lực, loại dương cương kinh lực này làm nàng cảm thấy khó chịu, cũng may nàng từng được hấn áp ủ nên cũng rất quen thuộc khí dương cương này.

Lý Cường điên cuồng quát to: " Bách Kiếp Thần Lôi! Đi!"

Khác hẳn Bách Kiếp Thần Lôi trước kia phát ra, lần này bởi vì có thần dịch lực làm trụ cột, Lý Cường rất dễ dàng kháp được linh huyền của Bách Kiếp Thần Lôi, hơn nữa lần này cũng không phải là một vòng kim quang hình trắng rậm, mà là vô số kim quang trắng rậm từ trên toàn thân hấn xuất ra. Lần này Lý Cường hồ loạn đánh ra linh huyền, cũng không có xác định mục tiêu, Bách Kiếp Thần Lôi lập tức bắn về bốn phương tám hướng.

Quyền trượng trong tay Linh Vương đại tôn không ngừng bắn ra thanh quang, tăng mạnh sự vận chuyển của Tiếp Dẫn Linh Trận. Về mặt của Quỷ Vương đại tôn không cho là đúng, hấn bay tới nói: " Lão già kia, bất kể là ai, người lại đại động can qua như vậy à? Hấn không có khả năng phá được Tiếp Dẫn Linh Trận đâu, dất dất, người có phải là có chuyện gì làm hay không?" Khẩu khí nói chuyện của hấn cũng thật sự là chọc tức người khác, hai người này ước chừng bình thường không có việc gì làm thì lại tự đùa chơi với nhau.

Linh Vương đại tôn bĩu môi: " Lão già người không có kiến thức! Hắc hắc, người ở phía sau đánh lén hấn một mình châu, cẩn thận hấn đi ra không để yên cho người."

Quỷ Vương đại tôn dất dất cười to, vui vẻ nói: " Vậy là quá được rồi, lão và người đánh nhau mãi, đã sớm không nhin được nữa, có thêm vài tên như vậy tới, thật là thú vị! Nếu cũng có người đánh nhau với bốn quỷ tôn mà không bại, dất dất, dất dất dất dất, bốn quỷ tôn thật sự là cầu không được a."

Hai vị chí tôn Linh Quỷ giới này bình thường chính là một đôi oan gia, hai người thường xuyên tranh đấu với nhau, vì một chút việc nhỏ cũng có thể đánh nhau dữ dội, nhưng chỉ cần có người ngoài uy hiếp, thì hai người sẽ liên thủ rất ăn ý. Tại thế giới này, vô luận là chuyện gì cũng do hai người định đoạt.

Quỷ Vương đại tôn bởi vì không có nhìn thấy Lý Cường phát uy nên đối với sự thận trọng của Linh Vương đại tôn cảm thấy rất khó hiểu. Thật ra còn có một việc trọng yếu hấn không biết, đó là vì Linh Vương đại tôn phát hiện tiềm lực của Mị nhi, hạ quyết tâm phải thu phục nàng, cho nên dù sao hấn cũng phải đánh bại Lý Cường, như vậy mới có cơ hội bắt được Mị nhi.

Thiên Vụ Hoa linh suất mang theo đám linh suất và linh tướng trong lòng run sợ giữ bên ngự liễn linh giá, nàng rất lo lắng cho Mị nhi, linh kiếm thể tiểu cô nương này nàng vừa nhìn thấy thì thật là đáng yêu, nàng không nghĩ tới ca ca của Mị nhi lại lợi hại như vậy, ngay cả Linh Vương đại tôn cũng không thể lập tức đánh bại hấn, chỉ có nhờ Quỷ Vương đại tôn đánh lén, mới đẩy được hấn vào Tiếp Dẫn Linh Trận, không nghĩ ra vị Hỗn Thế Ma Vương này rốt cuộc là cao thủ từ nơi nào tới. Đang lúc nàng miên man suy nghĩ thì dị biến lại phát sinh.

Khói đen dày đặc bao phủ cổ bảo lộ ra kim mang nhè nhẹ, sắc mặt Linh Vương đại tôn rất khó nhìn, hấn kiệt lực không chế quyền trượng bắn ra thanh quang, không giải thích được, khó hiểu kêu lên: " Mẹ kiếp! Đây là thứ gì vậy? Lão quỷ...người này rất khó chơi a."

Quỷ Vương đại tôn cũng không nói lời nào, nhìn chằm chằm cổ bảo phía trước kích động không thôi, cao thủ có thực lực loại này làm cho hấn phi thường chờ mong.

Kim mang càng ngày càng thịnh, phẳng phất như trong cổ bảo đang cất giấu một mặt trời, tiếng ông ông kỳ dị vang vọng đại địa, vô số ánh sáng từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn đều cũng trợn tròn mắt. Đây là thứ gì đây?

Linh Vương đại tôn đột nhiên run lên, quát to: " Toàn bộ lui ra phía sau! Mau lui lại!"

Quỷ Vương đại tôn trong chớp mắt chuyển qua bên ngự tiền linh giá, dương tay xuất ra một đạo hắc khí, đưa bọn họ chuyển qua một bên. Quyền trượng của Linh Vương đại tôn vũ động, cấp tốc xuất ra một tầng phòng ngự.

Đầy trời đầy ánh sáng bay tới, bắn ra một luồng quang mang tinh lượng thật dài. Cổ bảo bắt đầu rung động kịch liệt, đại lượng vụ khí màu đen tản ra mạnh mẽ, kim mang lộ ra càng ngày càng nhiều, tiếng long long trầm thấp chấn chấn vang lên giống như dã thú đang rên rỉ, liên tiếp tiếng nổ mạnh vang lên như chuỗi

xuyến, tiếng nổ tạc liệt liên tục không ngừng càng ngày càng dày, càng ngày càng lớn, giống như thiên thần lôi động trống trận trên bầu trời, làm cho thiên địa biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm không chút ánh sáng.

Đừng nói là linh suất và linh tướng sợ đến hồn phi phách tán, ngay cả Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn cũng đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nghĩ không ra là vật gì lại lợi hại như vậy. Linh Vương đại tôn biết cổ bảo không thể chịu được nữa, đành yên tĩnh chờ xem kỳ biến.

Một chút ánh sáng trắng chói mắt khởi lên, ngay sau đó một tiếng sét đánh kinh thiên động địa chấn vang, cổ bảo như một tờ giấy bùn đất bị tạc nổ thành mảnh vụn, lực công kích đánh sâu vào làm cho các mảnh nhỏ bắn về bốn phương tám hướng, sương khói ùn ùn dâng lên tận trời. Một tiếng rít gào phẫn nộ từ trong tiếng nổ mạnh truyền ra, mọi người đều sợ đến run lên, thanh âm này kinh khủng giống như ngày tận thế đang đến.

Quỷ Vương đại tôn thì thào nói: "Dát dát, hắc...hắc rốt cuộc là thứ gì vậy, mẹ kiếp, lần này hình như chọc vào thứ lợi hại gì đó rồi...ai, dát dát dát dát, lão Linh, hắc sao lại lợi hại như vậy a?" Hắc vẫn là lần đầu tiên gọi Linh Vương đại tôn là lão Linh, ngữ khí cũng khách khí hơn rất nhiều. Hắc biết nếu người nọ đi ra, hai người phải liên thủ đối phó, nếu không cuộc sống sẽ rất khó qua, vừa rồi từ sau lưng đánh người nọ một mình châu, người nọ mà muốn trả thù, thì mình sẽ đối phó vô cùng vất vả.

Linh Vương đại tôn cười khổ nói: "Mẹ kiếp! Đánh đến bây giờ bốn tôn cũng hồ đồ luôn, hắc nói hắc là Hỗn Thế Ma Vương Lý Cường, thủ đoạn lại rất cổ quái, bốn tôn cũng không hiểu hắc từ địa phương nào đi ra nữa."

Sau khi Lý Cường phát ra một chiêu Bách Kiếp Thần Lôi, toàn thân giống như bị thoát lực, hắc thoáng ngưng thần lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, nhưng sự phẫn nộ trong nội tâm càng thịnh, hơn nữa thần trí cũng có chút mơ hồ. Cảnh giới Hắc Âm Chi Tâm là một cửa ải quan trọng của tu thần Thiên Tiên Chương, nếu Lý Cường là một người tà ác, hắc ngược lại có thể dễ dàng tu luyện qua được, bởi vì tu luyện cảnh giới cần phải hoàn toàn chú tâm. Lý Cường rít gào bay ra cổ bảo, Tiếp Dẫn Linh Trận nổi tiếng nhất của Linh Quỷ giới bị Bách Kiếp Thần Lôi của hắc đánh một kích nát bấy.

Linh Vương đại tôn dù sao cũng là chúa tể của một giới, hắc lập tức phát giác không đúng, nói: "Lão quỷ, người xem có phải thần trí của hắc có chút mơ hồ hay không?"

Quỷ Vương đại tôn hí mắt cũng nói: "Ai nha, đúng vậy...đúng là như vậy a." Hắc cũng lấy ra một kiện pháp bảo, chuẩn bị chiến đấu.

Lý Cường lên tới không trung, mờ mịt nhìn quanh, nhìn thấy cái gì cũng muốn giết, trong lòng chỉ có một ý niệm: "Sát!" Một vòng lướt mắt nhìn, hắc nhìn thấy Linh Vương đại tôn và người mặc bạch y đã ám toán mình, cơ hồ không hề suy nghĩ liền rít lên bay qua, không hề cố kỵ phóng ra chiêu sát thủ của mình, nhất thời vô số thiên hỏa tử hoa giống như ong mật đang bay múa đầy trời ông ông tứ tán bay ra.

Nói về tu vi công lực, Lý Cường vốn không thể so được với hai vị đại tôn, nhưng do hắc tu luyện Thiên Tiên Chương, cũng còn kém rất nhiều, nhưng nói với pháp thuật pháp bảo, hai đại tôn cho dù đem cả bảo khố của mình ra cũng không thể so sánh được. Quỷ Vương đại tôn phát hiện thiên hỏa đầu tiên, hắc là quỷ thân, rất nhanh sẽ tu tới quỷ tiên cảnh giới, đối với uy lực của Huyền Tật Thiên Hỏa hắc vô cùng rõ ràng, bọn họ là linh quỷ tu hành, sợ nhất chính là thứ chí cương chí dương như thế này.

Quỷ Vương đại tôn hét lớn: "Đây là Huyền Tật Thiên Hỏa, con mẹ nó...không còn cách nào đánh nữa! Dát dát, lão linh, làm sao bây giờ?"

Trong lòng Linh Vương đại tôn uất ức cực kỳ, hắc xuất ra một mảnh âm chương ngăn cản thiên hỏa, đồng thời hét lớn: "Ta ngăn trở hắc, người mang theo người của ta đi đi!" Rồi lại truyền âm cấp Quỷ Vương đại tôn: "Người đi đến U Minh Đàm, ta dẫn hắc tới đó."

Quỷ Vương đại tôn dát dát cười nói: "Hay a, chủ ý này tuyệt diệu, ta đi bố trí đây!" Hắc bắn ra một đạo hắc khí, đưa hộ vệ và ngự liên của Linh Vương đại tôn chạy đi.

Âm chương của Linh Vương đại tôn chạm vào thiên hỏa "Phốc! Phốc! Phốc!...phốc!" Dù mười giây cũng không thể cầm cự, lập tức hóa thành ngọn lửa bay đầy trời. Bất đắc dĩ, hắc lại xuất ra Thất Bảo Thi Hồn, lần này ngay cả ma khí nguyên anh lệ phách cũng cảm thấy sợ hãi, chúng nó kêu lên lui nhanh ra sau. Lý

Cường ha ha cười điên cuồng, tay trái bắn về phía trước, thiên hỏa tử hoa bay múa đầy trời lập tức hóa thành con rồng lửa hùng hùng thiêu đốt, đánh về phía Thất Bảo Thi Hồn.

Trong lòng Linh Vương đại tôn mừng thầm, hấn sợ nhất là Lý Cường trực tiếp đánh với mình, Thất Bảo Thi Hồn có thể tạm thời ngăn trở hấn. Hấn huy động quyền trượng chỉ huy bảy nguyên anh lệ phách, linh xảo né tránh thiên hỏa, vừa đánh vừa lui.

Bởi vì thần trí của Lý Cường mơ hồ, chỉ bằng vào trực giác đánh nhau với vật gì cử động trước mặt, Mị nhi ở trong lòng hấn thì cảm thấy không hay, nàng phát hiện bộ dáng Lý Cường hoàn toàn không giống bình thường, hình như là đang phát tiết cái gì đó. Trong lòng nàng lo lắng vạn phần, lại không dám đi ra nhắc nhở, kiến thức của tiểu nha đầu quả thật bất phàm, nàng biết tâm chướng của Lý Cường phải tự mình giải quyết, người khác không cách nào hỗ trợ, nếu lúc này tùy tiện lên tiếng nhắc nhở, làm không tốt sẽ khiến cho hấn bị tẩu hỏa nhập ma.

Cho dù thần trí mơ hồ, pháp bảo của Lý Cường cũng không thua bất cứ ai. Hấn không ngừng biến ảo hình dáng của thiên hỏa, Linh Vương đại tôn càng lui càng nhanh, hấn thật sự đỡ không được pháp bảo của đối thủ, Thất Bảo Thi Hồn đã yếu sức xuống tới, tốc độ rõ ràng giảm nhanh, nếu không phải kinh nghiệm hấn phong phú chỉ huy, sợ rằng cũng đã bị thiên hỏa luyện hóa.

Lý Cường bất không được bảy lệ phách, một cỗ lửa giận vô danh trực trùng lên đầu, hấn đột nhiên ở trên không trung dừng lại, đưa tay trống rỗng chộp tới, một cây tiêu thương tử quang lóe ra đột nhiên xuất hiện trong tay hấn, hấn quát to: " Thiên Tiêu!"

Linh Vương đại tôn chỉ cảm thấy cả người vô lực, pháp bảo của tiểu tử này tầng tầng bất tận, mỗi thứ đều làm cho người ta giật mình. Lần này lại đi ra cái gì gọi là Thiên Tiêu, nghe tên đã biết lợi hại. Hấn thu hồi Thất Bảo Thi Hồn, hét lớn: " Tiểu tử, có gan thì theo ta!" Đinh đinh đại danh chí tôn Linh Quỷ giới lại cũng xoay người bỏ chạy.

Lý Cường cười lạnh một tiếng: " Muốn chạy? Bắn!" Thiên Tiêu liền rời tay hấn bay ra.

Đây là hấn lĩnh ngộ thủ pháp từ khi nhìn thấy Mạc Hoài Viễn dùng tiên linh khí hóa thành Thiên Chi Phủ. Thiên Tiêu màu tím vừa ra tay lập tức nở lớn, ngay sau đó liền từ một hóa hai, hai hóa bốn, cùng thời gian, đầy trời đều là tiếng rít của Thiên Tiêu, cấp tốc bắn về phía Linh Vương đại tôn. Lý Cường quát: " Vương bát đản(trứng rùa rút đầu)! Người có gan thì đừng có chạy, tiếp Thiên Tiêu của lão tử a!"

Linh Vương đại tôn bị Lý Cường làm tức giận đến thiếu chút nữa muốn điên lên, trong lòng nảy sinh ác độc: " Đợi tới U Minh Đàm, coi ngươi cuồng thế nào!"

Lý Cường thúc động Thiên Tiêu một đường truy theo điên cuồng, hấn không biết phía trước có cạm bẫy đang chờ hấn, lúc này hấn đã hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, công lực đang tăng trưởng rất nhanh.

Sau khi thuận chuyển qua U Minh Đàm, Quỷ Vương đại tôn lập tức phát ra chiêu lệnh cao nhất của Linh Quỷ giới- Vạn Linh Quỷ Luật Lệnh.

U Minh Đàm là thánh địa của Linh Quỷ giới, bốn phía là ao đầm, sương khói liễu nhiễu vĩnh viễn, tới gần trung tâm giải đất có vô số cột đá bằng băng, uốn chuyển quanh co, kín mật như rừng rậm, bầu trời U Minh Đàm quanh năm có một đoàn huyền khí, phía dưới năm dặm phương viên U Minh Đàm có hồ sâu hình tròn, nước trong đầm không trong như bình thường mà là Huyền Âm Thủy, lạnh vô cùng, vĩnh viễn không ngưng kết. Nơi đây chính là địa phương căn bản của Linh Quỷ giới, là nguồn suối cội rễ của Linh Quỷ giới.

Sau khi phát ra Vạn Linh Quỷ Luật Lệnh, vô số linh suất, linh tướng, linh kiếm thể cùng với bộ hạ của Quỷ Vương đại tôn đều ồ ồ chạy tới, nhất thời cả U Minh Đàm quỷ khí âm sâm. Quỷ Vương đại tôn lập tức bố trí Linh Quỷ Huyền Âm đại trận, đây là trận pháp lợi hại nhất của Linh Quỷ giới, dựa vào U Minh Đàm Huyền Âm Thủy và huyền khí trên bầu trời mà thiết lập, một khi lâm vào đại trận, dù là Tán Tiên cũng khó chạy thoát.

Sau khi bố trí xong hết thảy, Quỷ Vương đại tôn nói: " Các người đợi ở chỗ này, nghe hiệu lệnh ủa bốn quỷ tôn. Dắt dắt, nếu có ai làm lỡ đại sự của bốn quỷ tôn, dắt dắt dắt dắt, bốn quỷ tôn sẽ khiến cho hấn hồn

phi phách tán hóa thành hư vô.” Tất cả linh quỷ đều cũng phát ra một âm thanh quái dị, Quỷ Vương đại tôn vừa lòng gật đầu, nhoáng một cái liền chạy đi tiếp ứng Linh Vương đại tôn.

Linh Vương đại tôn bị Lý Cường truy đến lửa giận bốc cao, hấn lại không dám thuận di, nếu không không thể dụ dẫn Lý Cường đi tới U Minh Đàm. Hấn không ngừng xuất âm lôi về phía sau, ngăn cản Thiên Tiêu của Lý Cường tiến đến. Trong lòng hấn uất ức đến muốn chết, mà tiếng kêu hồng của Lý Cường càng làm cho hấn muốn nổi điên.

Lý Cường vừa truy vừa kêu loạn, phát ra sự phiền não buồn bực trong lòng: ” Linh Vương đại tôn! Người chạy chậm một chút a, đánh nhau với lão tử a, để cho lão tử chơi một chút a, con mẹ nó, đừng chạy a!”

Hấn cứ như vậy một đường kêu loạn, tiếng hô như sấm, ước chừng linh quỷ trong phương viên trăm dặm đều có thể nghe thấy. Mị nhi ở trong lòng ngực hấn nghe thấy, vừa sợ hãi vừa buồn cười, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy qua Lý Cường khi dễ người khác như vậy.

Tiếng rít thét của Thiên Tiêu bay đầy trời cứ như chẻ tre, công lực của Lý Cường phi thăng rất nhanh, màu tím quang hoa của Thiên Tiêu càng ngày càng thịnh. Hấn đã đạp tiến đến cảnh giới đỉnh điểm của Hắc Âm Chi Tâm, cũng là lúc nguy hiểm nhất, chỉ cần đột phá là hấn có thể nhập vào cảnh giới thứ ba của Nhị Dục Thiên. Lúc này hấn chỉ muốn phát tiết và phát tiết mà thôi.

Quỷ Vương đại tôn thuận di trở lại, xa xa liền nghe thấy tiếng Lý Cường rít gào chửi mắng. Hấn rất nhanh sóng vai cùng Linh Vương đại tôn, tay giơ ra sau bắn ra một chuỗi minh lôi, vừa liếc mắt nhìn Linh Vương đại tôn, chỉ thấy con người màu đen trong mắt hấn cũng đã biến thành màu lam, gương mặt trắng bệch cũng đã đỏ ửng, hấn đã sắp tức giận đến điên rồi.

Quỷ Vương đại tôn vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nhịn không được nói: ” Lão già kia, dát cáp! Dát cáp! Có phải người đang tức chết hay không, dát cáp! Dát dát dát dát ha ha ha ha!”

Linh Vương đại tôn càng tức giận, mắng: ” Người là lão bất tử! Bỏ tôn...bỏ tôn...” Hấn tức giận đến nổi không nói ra lời.

Thiên Tiêu chạm vào minh lôi âm âm tạc nổ. Lý Cường điên cuồng gào thét bay tới, hấn nhìn thấy Quỷ Vương đại tôn mặc một thân bạch y, ngón tay giơ ra, Thiên Tiêu lập tức tập trung bắn về phía Quỷ Vương. Bộ dáng của hấn rất điên cuồng, phảng phất như thiên thần bạo nộ, quát: ” Tên áo trắng kia! Tiếp Thiên Tiêu của lão tử, người con mẹ nó sao cũng chạy a, hai người các người đều là con quỷ nhát chết a!”

Quỷ Vương đại tôn cũng kêu lên một tiếng, bắn ra song chỉ. Linh Vương đại tôn nhịn không được ha ha cười to, có chút hả hê nói: ” Người nghe thấy rồi chứ, người này nói chuyện chọc tức chết người khác a, ha ha, người cũng chịu không được a.”

Hai chỉ tôn của Linh Quỷ giới vừa chọc tức cười nhạo lẫn nhau, vừa cố gắng cướp đường cuồng chạy.

Rốt cuộc đã đến U Minh Đàm, hai lão già này lòng có âm mưu, đồng thời kêu lên: ” Đi!” Hai người lập tức vô ảnh vô tung.

Lý Cường đột nhiên phát hiện hai người mất tích, tức giận đến điên cuồng kêu to: ” Hai tên tiểu quỷ nhát chết! Không dám đánh với lão tử, chạy vậy...các người đi ra..đi ra! Con mẹ nó, đi ra cho lão tử!” Tiếng hồng lớn hàm chứa thần dịch lực kinh thiên động địa, linh thể quỷ hồn mai phục tại U Minh Đàm mỗi người nghe được trợn mắt há hốc mồm, đối với Lý Cường sinh ra một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, ai cũng đang suy nghĩ: Người này quá lợi hại, hai vị đại tôn cũng bị hấn chửi thành như vậy, còn ẩn núp không dám đánh với hấn, người này thật sự không tưởng nổi.

Lý Cường cứ mắng chửi trực tiếp như vậy mà chạy vào U Minh Đàm, Mị nhi đã sớm phát hiện sự việc không đúng, nàng nhịn không được lặng lẽ truyền âm nói: ” Ca ca, ca ca! Phía trước không hay, phải cẩn thận a.”

Lý Cường toàn thân kinh lực mệnh mông, công lực đã thúc giục tới cực hạn, nóng lòng tìm đối thủ phát tiết, vốn không để ý đến lời nhắc nhở của Mị nhi.

Hấn cấp tốc xẹt qua khu ao đầm, một đầu chui thẳng vào Linh Quỷ Huyền Âm đại trận. Trạng thái lúc này của Lý Cường chính là như thanh bảo đao sắc bén rời khỏi vỏ, lợi hại vô cùng, sợ rằng ngay cả Tán Tiên

cũng phải tránh né. Thiên Tiêu lóe quang hoa màu tím, gào thét cùng theo hấn, đồng thời vào thẳng trong đại trận.

Quỷ Vương đại tôn cười lạnh lấy ra một mảnh ngọc điệp màu trắng, tay ném thẳng vào trong Linh Quỷ Huyền Âm đại trận. Linh Vương đại tôn cũng lấy ra một mảnh ngọc điệp màu đen, hấn cười khổ nói: " Lần này thể diện của bốn tôn mất hết, ai, xấu hổ! Xấu hổ a! Đi!" Hấn cũng bắn ngọc điệp trong tay ra. Loại ngọc điệp này tại Linh Quỷ giới rất có danh, màu trắng gọi Quỷ Điệp, màu đen gọi Linh Điệp, song điệp cùng ra, công năng của Linh Quỷ Huyền Âm đại trận có thể phát huy đến mức tận cùng.

Lý Cường phát hiện có vô số quái vật hình người đánh tới, hấn tinh thần đại chấn, lãnh khốc quát: " Tất cả đều chết hết cho lão tử!"

Thiên Tiêu đột nhiên hướng lên cao bay lên, theo hai tay Lý Cường huy động, cấp tốc từ trên không trung bắn xuống, ở không trung xuất ra một dải chỉ tím, trong mắt Lý Cường chớp động quang mang cuồng nhiệt, hấn luôn miệng hét lớn: " Chết! Chết! Chết! Chết! Chết! Chết! Chết! Chết!" Bầy chữ chết liên tục xuất ra, Thiên Tiêu nổ tung, từ không trung rơi xuống mặt đất, đá vụn băng tuyết cùng với sương khói phóng lên cao, Lý Cường ha ha cười lên điên cuồng.

Linh Vương đại tôn cuống quýt lắc đầu: " Lão quỷ, người xem, tu vi hấn cao như vậy, cũng không biết là đang đánh nhau với huyền tượng(ảo ảnh), đây là thế nào?"

Quỷ Vương đại tôn cười nói: " Thần trí hấn đang mơ hồ thôi, dất dất, chúng ta vừa lúc có thể làm suy giảm lực lượng của hấn, mẹ kiếp, người này làm chúng ta thật thảm rồi."

Lý Cường lại cảm thấy thống khoái vô cùng, hấn chỉ huy thiên hỏa tử hoa trong đại trận tùy ý xông loạn, gặp cái gì là thiêu cái đó, hai tay cũng không nhàn rỗi, Diệt Ma Thần Lô cũng liên tục nổ loạn. Hấn càng đánh càng cao hứng, tiếng huyết gió quái dị phát ra cũng hàm chứa ý vị hưng phấn, hấn sắp thoát ly cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm.

Dựa vào uy lực của trận pháp, hai vị chí tôn của Linh Quỷ giới cuối cùng vậy khốn được Lý Cường. Linh Vương đại tôn do dự nói: " Có muốn dùng huyền khí hay không?" Hấn cũng không phải sợ làm bị thương Lý Cường, mà là sợ tổn thương Mị nhi, tiểu nha đầu này hấn thật sự là không nỡ hủy đi, linh kiếm thể có tư chất tốt như vậy hấn vẫn là lần đầu tiên phát hiện, vô luận thế nào cũng muốn đoạt tới tay.

Quỷ Vương đại tôn không có nhìn thấy qua Mị nhi, cho nên rất kỳ quái với sự do dự của Linh Vương đại tôn, hấn nói: " Di? Cái này có gì phải hỏi chứ, ngoại trừ huyền khí còn có thứ gì có thể tiêu diệt thiên hỏa? Dất dất, lão gia này, người đang suy nghĩ cái gì đó."

Linh Vương đại tôn cười khổ nói: " Tiểu muội của người nọ là một linh kiếm thể..."

Quỷ Vương không đồng ý nói, bĩu bĩu môi: " Linh kiếm thể? Nơi này khắp nơi đều là linh kiếm thể, có cái gì ngạc nhiên chứ, người đang định làm gì đây?"

Linh Vương đại tôn hỏi lại: " Cái gì ngạc nhiên đâu? Người có biết linh quang thể hay không?"

Quỷ Vương đại tôn gật đầu: " Nghe nói qua, còn chưa thấy, dất dất, muội tử của hấn không phải chính là linh quang thể đó chứ? Không có khả năng!"

Linh Vương đại tôn thở dài, nói: " Người nói đúng rồi, muội tử của hấn chính là linh quang thể, hơn nữa còn là do sự biến hóa của Long Nghiệm Hương, do thuần dương thể ấp trứng, so với công hiệu của Tiếp Dẫn Trì của chúng ta không biết cao hơn bao nhiêu lần. Ai, không cho người tranh giành tiểu cô nương này với ta, nàng là của ta đó!" Hấn nhìn thấy con mắt của Quỷ Vương đại tôn đã trợn lên, biết hấn cũng động tâm rồi, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Quỷ Vương đại tôn quay đầu nhìn vào đại trận, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo tranh đấu, hấn sắp tu thành Quỷ Tiên, Linh Vương đại tôn sẽ tu thành Linh Tiên, hai người còn chưa thu được đệ tử tốt, đột nhiên chạy ra một tiểu cô nương linh quang thể, muốn nói hấn không động tâm chỉ là gạt người thôi. Hấn cúi đầu tính toán làm sao cướp được Mị nhi vào tay, hấn biết tự mình không đủ lực, Quỷ Tiên và Linh Tiên mặc dù cảnh giới không khác nhau lắm, nhưng không có linh thể nào tự nguyện tu theo con đường quỷ đạo.

Linh Vương đại tôn càng thấy bất an, hần lại nói: " Lão quỷ, không cho người tính chủ ý quỷ quái gì! Nếu không bỏ tôn không để yên cho người đâu." Hần nói ra lời thật ác tâm.

Quỷ Vương đại tôn có điều suy tư: " Gấp cái gì, người kia khó đối phó. Ân, tiểu cô nương kia đồng ý tu hành theo người sao? Nếu không thì bỏn quỷ tôn hình như còn có cơ hội đó, dất cấp dất cấp!" Hần đột nhiên vui vẻ không gì để nói.

Linh Vương đại tôn giận dữ, quát: " Lão già kia, người muốn chết a, nói cho người hay, không cho người nhúng tay! Nàng là của ta!"

Quỷ Vương đại tôn không thèm quan tâm, hần lắc đầu nói: " Vậy xem tiểu cô nương suy nghĩ thế nào, đây không phải do người muốn là được, nếu nàng không muốn..dất cấp! Dất dất dất dất...bỏn quỷ tôn sẽ có cơ hội đúng hay không." Hần đắc ý cười to, thanh âm rất khó nghe làm cho Linh Vương đại tôn nhũn mày, hần lại không có biện pháp nào, đây là lúc không thể đánh nhau với lão quỷ.

Linh Vương đại tôn giãn mày ra, nói: " Lão quỷ, trước tiên khoan nói chuyện thu đệ tử, người xem người nọ, trời ạ! Hần quá nhiều bảo bối và pháp thuật a, bỏn tôn..ai, sợ rằng chỉ có huyền khí mới có thể phong bế hần."

Quỷ Vương đại tôn lắc đầu nói: " Hần mất đi tung tích rồi."

Linh Vương đại tôn chấn động: " Không có khả năng, hần làm sao làm được?"

Lý Cường đã tỉnh táo lại, hần đã sắp đột phá cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm. Hần nhìn chung quanh một chút, phát hiện tình huống không ổn, trận pháp này vô cùng lợi hại, hần lập tức đình chỉ công kích, lẳng không bay lên, xuất thần thức tìm hiểu tình huống. Hần đột nhiên dừng xuống, làm cho trận pháp nhất thời mất đi mục tiêu công kích.

Trận pháp này dựa vào địa hình mà tạo thành, Lý Cường nhìn thấy huyền khí lưu động, trong lòng không khỏi thất kinh, uy lực của huyền khí hần rất rõ ràng, đồng thời hần còn phát hiện vô số linh thể quỷ hồn còn đang vờn quanh cả đại trận, cung cấp linh lực chuyển động trận pháp, trong đó ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến dọa người, sức hần không đủ khả năng chống đỡ.

Lý Cường theo sự chuyển động của trận pháp chậm rãi phiêu động, bốn phía yên tĩnh, vụ khí bàng bạc bao phủ đại địa, mơ hồ có thể nhìn thấy những cột đá băng tuyết phía dưới, thân ảnh hần dần dần nhạt đi, rất nhanh phiêu tán tại không trung, hần đã ẩn hình.

Quỷ Vương đại tôn than thở: " Người này lợi hại không tưởng nổi, có thể ẩn hình trong Linh Quỷ Huyền Âm đại trận, lão linh, chỉ có thể dùng huyền khí bức hần đi ra, thật sự không được thì đành hủy diệt hần, hần quá lợi hại rồi."

Linh Vương đại tôn cũng là lần đầu tiên nghe Quỷ Vương đại tôn dùng ngữ khí nghiêm trọng như vậy để nói chuyện, hần gật đầu nói: " Cũng chỉ có thể như vậy thôi, người này không thể chọc vào, hủy diệt hần thì an toàn hơn."

Hai người đồng thời khấp động linh huyền, đại đoàn huyền khí phía trên U Minh Đàm nhất thời kịch liệt xoay quanh, trong huyền khí xuất ra một sợi chỉ màu lam, cấp tốc vọt tới bốn phía. Loại sợi chỉ huyền khí này nếu chạm vào người, lập tức sẽ có nhiều sợi chỉ quấn quanh, nếu đứng yên thì còn tốt, chỉ cần giãy nhẹ là sẽ bị cuốn vào đoàn huyền khí, quả nhiên là âm độc dị thường.

145. Chương 145

Mị nhi sợ đến muốn chết, nhỏ giọng nói: " Ca ca, sao lúc này mà lại đi tu luyện a, huynh...huynh cẩn thận a." Nàng cực kỳ lo lắng.

Sau khi Lý Cường tỉnh táo lại thì ý niệm đầu tiên trong đầu chính là cần phải vượt qua cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, nếu ở tại cảnh giới này mà trầm luân mãi, thì bản thân sẽ rất thê thảm. Hần truyền âm nói: " Mị nhi, vô luận xuất hiện tình huống gì, muội cũng không nên đi ra, hứa với ca ca được không?"

Mị nhi nhỏ giọng đáp: " Ca ca yên tâm, Mị nhi sẽ không làm cho huynh phân tâm đâu."

Lý Cường lập tức chìm vào cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm để tu luyện lần nữa, đối với những biến hóa bên ngoài không còn thấy, không nghe, không hỏi tới. Có Thái Hạo Toa ẩn hình, hơn nữa đắm chìm trong cảnh giới của tu thần Thiên Tiến Chương, thì cho dù là ai cũng không tìm được hấn nữa.

Tu thần Thiên Tiến Chương là một công pháp rất đặc biệt, nếu là tiên nhân tu luyện, cảnh giới sơ kỳ rất dễ dàng tu thành, chỉ là Lý Cường là một người tu chân tu nhập thần đạo, cảnh giới sơ kỳ rất khó tu luyện, Lý Cường phảng phất như đang trầm luân trong hắc ám vô cùng vô tận, tựa như bị xiềng xích, cảm giác bất lực vô lực này ồ ạt trong tâm, như bị một cơn ác mộng đáng sợ ngăn chặn, tâm linh chần chừ không tha, Lý Cường bị hãm trong bóng đêm khổ sở giãy dụa, hấn không biết nơi nào là điểm cuối, không biết làm sao thoát khỏi hắc ám, giống như đang lạc vào biển rộng cuồn cuộn bao khôn cùng.

Vô số huyền khí ti giống như vật còn sống đảo quanh đại trận, nhưng cho dù tìm khắp đến trên bầu trời đại trận, xuống tới mặt đất, không ai lại nghĩ ra chuyện Lý Cường sau khi đánh một trận oanh oanh liệt liệt mà giờ đây lại bỏ đi tu luyện.

Trong lòng Linh Vương đại tôn buồn bực, thầm nói: " Kỳ quái, người này chạy đi đâu rồi, lão quỷ, người có phát hiện gì không?"

Quỷ Vương đại tôn tức giận nói: " Cả người cũng tìm không được, bổn quỷ tôn làm sao tìm được! Dát dát, ân, thử lại một lần, vào trong Linh Quỷ Huyền Âm đại trận mà còn có thể ẩn thân, người này là người thứ nhất." Hai người không nói nữa, toàn lực thúc động trận pháp, cố gắng tìm ra Lý Cường.

Lý Cường tựa như đã biến mất trong không khí, vô luận hai vị đại tôn vận chuyển trận pháp hay thúc giục huyền khí thế nào cũng không thể tìm được hấn, ngay cả một tia dấu vết cũng không có. Linh Vương đại tôn bất đắc dĩ nói: " Lần này phiền toái lớn, chẳng lẽ cứ như vậy hay sao? Lão quỷ, người có nhiều chủ ý, nói thử mấy thứ nghe xem một chút."

Con mắt Quỷ Vương đại tôn chuyển động, nói: " Không có biện pháp, trước khi hấn xuất hiện, chúng ta chỉ có thể đợi, dát dát, con mẹ nó! Chuyện gì chúng ta cũng không thể làm, chỉ ở chỗ này chờ xem." Hấn cũng nghĩ không ra có biện pháp gì tốt hơn.

Cũng may Linh Quỷ giới không có khái niệm về thời gian, chỉ cần bảo trì vận chuyển trận pháp, Lý Cường sẽ không thể thoát được ra ngoài trận. Hai vị chúa tể đại tôn của Linh Quỷ giới cứ như vậy giằng co với Lý Cường, bọn họ đều tự suất lĩnh thuộc hạ nghiêm mật chu đáo giám thị dị động trong trận pháp.

Theo thời gian của thế tục giới mà tính toán, Linh Quỷ Huyền Âm đại trận duy trì suốt ba năm, hai vị đại tôn cũng chờ suốt ba năm, bên ngoài còn có vô số quỷ hồn cũng đi theo phụng bồi ba năm. Hai vị chúa tể Linh Quỷ giới thiếu chút nữa bị Lý Cường chọc tức chết, người này điên điên khùng khùng xông vào đại trận, vừa la vừa hét rồi lại nổi điên, đánh cho kinh thiên động địa rồi lại núp vào, hơn nữa chỉ một lần mà lại kéo suốt ba năm, vô luận thế nào cũng tìm không được hấn, bọn họ còn không dám đình chỉ trận pháp, trong lòng uất ức đến không cách nào nói ra được.

Lý Cường trong ba năm này ném không ít đau khổ, hấn bản tính vốn thiện lương, nhưng cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm là một cảnh giới tà ác, hấn phải lĩnh ngộ cảnh giới này mới thoát được ra ngoài. Nhưng hấn rất khó chính thức lĩnh ngộ được tinh túy của cảnh giới Hắc Âm Chi Tâm, hấn vẫn vận dụng phương pháp khắc chế để tu luyện, công lực mặc dù tăng nhanh điên cuồng, nhưng vẫn còn kém một chút. Hấn vẫn một mực khổ khổ giãy dụa, quyết không buông tha là tâm niệm mãnh liệt của hấn, cảm giác tà ác thủy chung khôn nhiều hấn, trong tâm hấn không ngừng có cảm giác muốn chém giết, có mấy lần hấn đã đến sát bên bờ hồng mắt, dựa vào nghị lực ương ngạnh rồi lại tránh thoát trở về, sự thống khổ gian nan trong đó thật sự là không cách nào dùng lời nào để miêu tả.

Rất cuộc hấn cũng tích tụ đủ lực lượng, ra sức kích phá cảnh giới đáng sợ này, vô cùng gian nan, khó khăn vượt thoát ra, trong phút chốc trong lòng một mảnh sáng rực, hấn rốt cuộc đã mạnh mẽ tu đến cảnh giới cuối cùng của Nhị Dục Thiên- Bình Phàm Chi Tâm.

Một khi bước vào cảnh giới của Bình Phàm Chi Tâm, những ảnh hưởng khi trước đều tan biến mất, một loại cảm giác thư thích và thỏa mãn tràn ngập trái tim. Cảnh giới của Bình Phàm Chi Tâm rất thích hợp Lý Cường, hấn mỉm cười mở mắt nhỏ giọng truyền âm: " Mị nhi, Mị nhi, ca ca tỉnh rồi."

Trong ba năm này Mị nhi càng thu hoạch lớn hơn nữa, dựa vào dương cương kinh lực trên thân thể Lý Cường, công lực của nàng tăng trưởng rất nhanh, không còn giống như lúc mới xuất thế mà yếu ớt. Nàng nghe được thanh âm Lý Cường, hưng phấn luôn miệng nói: "Ca ca, vậy được rồi, ca ca rốt cuộc cũng tỉnh lại." Nàng lại cảm giác được sự quen thuộc và thân thiết khi xưa, trên người Lý Cường hoàn toàn không còn ý vị âm trầm giết chóc, bây giờ nàng mới hiểu được, đây là biến hóa do tu luyện mang đến.

Lý Cường sau khi thoát ly cảnh giới của Nhị Dục Thiên, thì Linh Quỷ Huyền Âm đại trận lập tức phát sinh biến hóa, hắn lại bị phát giác một lần nữa. Linh thể quỷ hồn chờ đợi bên ngoài bị kinh động, tin tức lập tức truyền đến chỗ hai vị đại tôn. Hai vị đại tôn suốt ba năm cũng không nhàn rỗi, vì Mị nhi, hai người đánh nhau vô số lần, thiếu chút nữa là hoàn toàn trở mặt, nếu không cố kỵ Lý Cường còn trong đại trận, hai người không biết còn ồn ào đến thế nào.

Linh Vương đại tôn thở dài: "Tiểu tử này nếu không ra, ai, bốn tôn...ai! Lão quỷ, đi xem."

Quỷ Vương đại tôn dạt dạt kêu lên: "Nhanh đi! Nhanh đi! Cẩn thận người này lại biến mất tung tích nữa." Hai người rất nhanh thuận di chuyển qua bầu trời đại trận, cũng quả nhiên phát hiện được hành tung của Lý Cường. Quỷ Vương đại tôn đặc ý kêu lên dạt dạt: "Lần này cho hắn xem lợi hại, lão linh, dùng huyền khí vây khốn hắn."

Linh Vương đại tôn cũng không nói nhiều, hai tay liên tục khấp động linh huyền. Hai vị chí tôn Linh Quỷ giới đều có ý nghĩ giống nhau, muốn dùng thủ đoạn âm hiểm để cho Lý Cường ném thử tư vị.

Lý Cường bay lên không trung xem xét tình huống của đại trận, hắn và Mị nhi nhỏ giọng thương lượng, Mị nhi cũng chưa nhìn thấy qua Linh Quỷ Huyền Âm đại trận, cũng không biết phương pháp phá giải, nàng bất đắc dĩ nói: "Ca ca, cẩn thận một chút, trận pháp này rất cổ quái, di, cẩn thận, là huyền khí!"

Trong phút chốc, Lý Cường phát hiện bốn phía xung quanh đột nhiên bị che kín bởi huyền khí ti, nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, vô số băng tinh hạ xuống nhanh, chợt nghe trên bầu trời có người cười to: "Tiểu tử, người né tránh thời gian dài như vậy, ha ha, rốt cuộc nhịn không được đi ra rồi." Ngay sau đó là một tiếng cười quái dị: "Dát dát, dát cáp! Dát cáp! Cho người ném thử tư vị của huyền khí!"

Lý Cường không khỏi cười khổ, nguyên nhân hậu quả hắn cũng nghĩ đến, hiểu rằng lần này tranh đấu với hai đại tôn thì mình quả thật không còn gì để nói, bất quá đi tới bước này hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi. Hắn cấp tốc thúc dục Thái Hạo Toa hộ thể, đối với huyền khí hắn cũng không sợ hãi, chỉ cần không tiến vào trong đoàn huyền khí, thiên hỏa trên người hoàn toàn có thể chống đỡ.

Huyền khí càng tụ càng nhiều, nhưng chỉ cách hắn chừng mười thước mà xoay quanh. Lý Cường cảm thấy kỳ quái, bọn họ có ý tứ gì đây, dùng huyền khí thị uy hay sao? Chỉ nghe Linh Vương đại tôn quát: "Tiểu tử, cho người một cơ hội, chỉ cần người giao ra vị tiểu cô nương linh kiếm thể kia, bốn tôn sẽ cho người rời Linh Quỷ giới, bằng không...hừ hừ, sự lợi hại của huyền khí chắc là người đã biết."

Sau khi Lý Cường vượt qua cảnh giới của Hắc Âm Chi Tâm, không còn dễ dàng bị chọc giận, hắn cười nói: "Uy, tối hôm qua người ngủ có ngon không?"

Linh Vương đại tôn kỳ lạ nói: "Cái gì ngủ ngon không? Ý gì chứ?" Không chỉ có hắn hồ đồ, ngay cả Quỷ Vương đại tôn cũng không biết hắn có ý tứ gì.

Lý Cường nhàn nhạt nói: "Người vẫn còn chưa tỉnh ngủ, đang nằm mơ đó à? Muốn ta giao tiểu muội cho người? Có phải là đầu óc người có vấn đề không, ta phi!"

Thần trí hắn một khi thanh tỉnh, hai đại tôn nói chuyện thật không lại hắn. Mị nhi ở trong lòng ngực hắn bật cười, nàng cảm nhận được ca ca đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả cách nói chuyện cũng khôi phục khẩu khí như trước kia, vòng quanh cũng là muốn mắng người, một bộ dáng chọc người ta tức chết không thương mạng.

Trên tay Linh Vương đại tôn đánh ra linh huyền, huyền khí ti cấp tốc quần quanh đi lên, Lý Cường chậm rãi thả thiên hỏa ra, chợt nghe một thanh âm "phốc xích", đại lượng sương khói bay lên. Quỷ Vương đại tôn hét lớn một tiếng, hắn khấp động linh huyền, đồng thời phun ra một ngụm quỷ khí tinh thuần, nhất

thời, huyền khí đang quay cuồng phía trên U Minh Đàm bị hấn rút thành một dòng huyền khí, giống như một con rắn du động, hướng Lý Cường đánh tới.

Linh Vương đại tôn phát ra tín hiệu, tất cả linh thể quỷ hồn cùng nhau đồng thời thôi động trận pháp vận chuyển. Kể từ đó, Lý Cường cảm thấy phải tận lực, hấn thấy không hay, cố gắng thuấn di tránh né, liên tục thuấn di vài lần, mỗi phát hiện trong đại trận thuấn di cũng không hữu dụng. Mị nhi đột nhiên cả kinh kêu lên: "Ca ca cẩn thận huyền khí!"

Lý Cường cũng đã nhìn thấy, một luồng huyền khí cực thô đang xoay quanh kéo tới phía hấn.

Lý Cường biết rằng bằng vào thiên hỏa của mình thì không có cách nào chống lại huyền khí nơi này, trong xúc động hấn đem kim quang của Thái Hạo Toa phát triển ra. Một tiếng kịch chấn âm âm, Lý Cường cảm giác mình đang ở trong cơn sóng lớn, giống như bị tiến vào trong đầm băng, kim quang của Thái Hạo Toa lùi trở về, bất đắc dĩ hấn đem thiên hỏa vây quanh bên ngoài, nhất thời hai dạng kỳ bảo cực nóng cực lạnh trực tiếp giao vào nhau.

Tiếng nổ âm âm vang lên, vô cùng dày đặc đến không tưởng tượng được. Lý Cường bị tiếng nổ mạnh kịch liệt chấn chiến quay cuồng, áp lực kinh khủng thật lớn khiến cho hấn không còn lực hoàn thủ.

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn cũng trợn tròn mắt, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng thấy qua người có thể đối kháng cùng huyền khí. Hai người liếc nhau, cùng nghĩ nếu không tiêu diệt được hấn, chờ khi hấn đi ra ngoài vậy thật là không ổn. Hai người đồng thời khấp động linh huyền, đã tới bước này bọn họ cũng không dám dừng tay nữa.

Lý Cường may mắn tại Huyền Tật tiên trận thu được thiên hỏa mới, nếu không tuyệt đối không thể sống sót. Tiếng nổ mạnh vẫn liên tục không ngừng, Lý Cường thông thả chậm chậm thích ứng, tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, khiến cho hấn không cách nào giải thích được sự thần bí. Khi hấn còn tu luyện Nhất Phạm Thiên từng lĩnh ngộ ra một linh huyền, hấn gọi là Thần Tĩnh Huyền, chỉ có một động tác, trong kịch liệt chấn động hấn cũng không thể làm ra nhiều động tác, hấn khấp động Thần Tĩnh Huyền.

Tiếng nổ mạnh đột nhiên dừng lại, thiên địa phẳng phất như cũng yên tĩnh dừng lại, Lý Cường vẫn duy trì một động tác cổ quái, hấn đầu dưới chân trên phiêu phù trong huyền khí, trong tay khấp động linh huyền thật kỳ quái, hình như hóa thành một bộ phận của huyền khí.

Linh Vương đại tôn thở dài một tiếng: "Ai, đáng tiếc, người này là một đối thủ mạnh nhất mà bốn tôn đã gặp qua, nếu không có huyền khí, chúng ta đánh không lại hấn a." Hấn tưởng rằng Lý Cường đã bị huyền khí đông cứng đến chết.

Quỷ Vương đại tôn không nói lời nào, con mắt không ngừng chuyển động, nghi hoặc nói: "Kỳ quái, lão linh, sao ta cảm thấy có gì không đúng a, dật dật."

Linh Vương đại tôn nói: "Ân, không có gì, đưa hấn vào đoàn huyền khí, hấn có bản lãnh thông thiên cũng không làm gì được." Hấn đình chỉ sự vận chuyển của Linh Quỷ Huyền Âm đại trận, nói: "Lão quỷ, người tới đi."

Quỷ Vương đại tôn dật dật cười quái dị nói: "Đúng vậy ! Đúng vậy ! Dật cấp dật cấp, ta đi, ta đi." Hấn khấp động linh huyền, huyền khí cấp tốc thối lui trở lại.

Linh Vương đại tôn giật mình kêu lên: "Ai nha, huyền khí cũng không đem hấn đi được, đây là chuyện gì xảy ra ?"

Ngay lúc hai người giật mình, Lý Cường đột nhiên phát tác, hấn đột nhiên thuấn di qua bên cạnh hai người, ha ha cười to nói: "Trận pháp này không tệ, có thể làm cho ta phải ứng phó hết sức, ha ha, đáng tiếc a, đáng tiếc, nhưng vẫn còn không hữu dụng !"

Con mắt của Linh Vương đại tôn cũng đã đỏ lên, như vậy mà cũng không giết được hấn? Hấn quả thật không biết phải làm sao bây giờ mới tốt.

Quỷ Vương đại tôn lặng lẽ xuất minh châu, cố gắng đánh ngược Lý Cường trở vào đại trận. Lý Cường lần này rất cẩn thận, hấn đột nhiên quay người lại, đưa tay chụp vào minh châu. Quỷ Vương đại tôn trong lòng mừng rỡ, hấn tưởng rằng cơ hội đã tới.

Ai ngờ, một trảo đơn giản của Lý Cường đã đem minh châu chộp vào trong tay. Quỷ Vương đại tôn quát: "Bạo! Bạo! Bạo!...dát dát, dát dát dát dát, ách!" Không có một chút phản ứng nào.

Mặt nạ màu đen trên mặt Lý Cường lộ ra một vẻ tươi cười sáng lạn: "Bạo cái đầu nguời a, ha ha, ha ha ha ha!"

Minh châu của Quỷ Vương đại tôn là Hiệt Thủ huyền khí và tinh hoa của Huyền Âm Thủy, góp nhặt vô số quỷ hồn cùng nhau đồng thời dụng công tu luyện mà thành, là một kiện linh bảo nổi danh Linh Quỷ giới, hần nghĩ không ra lại bị Lý Cường thu đi, gấp đến độ hần kêu lên quái dị: "Trả lại cho bốn quỷ tôn, dát!"

Lý Cường rất nghe lời, liền dương tay trả lại minh châu, nói: "Được, trả cho nguời!" Hần dùng thần dịch lực bao lấy minh châu, ngăn chặn linh huyền do Quỷ Vương đại tôn đánh ra, tạm thời khống chế cho minh châu không nổ. Quỷ Vương đại tôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hồ đồ tiếp lấy minh châu, Linh Vương đại tôn hét lớn: "Lão quỷ, cẩn thận!"

Quỷ Vương đại tôn vẫn chưa có phản ứng, cầm lấy minh châu hỏi: "Cái gì?"

Lý Cường cười hì hì nói: "Hần là vì muốn tốt cho nguời." Hần đột nhiên triệt hồi thần dịch lực bao bọc minh châu, minh châu lập tức nổ mạnh kịch liệt, bảy âm thanh vang lên liên tục, đem Quỷ Vương đại tôn tạc nổ đến tơi bời xơ xác, kêu thét oa oa.

Quỷ Vương đại tôn tức giận mắng: "Dát, mẹ kiếp! Tiểu tử nguời quá âm hiểm, bốn quỷ tôn..bốn quỷ tôn..." Trên gương mặt trắng bệch của hần lem nhem bụi bặm, có vẻ phi thường chật vật, Linh Vương đại tôn cũng nhìn không được ha ha cười to. Lý Cường tươi cười nói: "Còn nhớ có nguời dùng thứ này đánh lên ta, hắc hắc, tư vị có giống như nhau không?"

Trong lòng Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn sinh ra ý niệm kỳ quái, khi lần đầu nhìn thấy Lý Cường thì từ nguời hần tỏa ra sát khí âm trầm đáng sợ, có loại áp lực làm cho nguời ta không thở nổi, nhưng cảm giác bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn, đó là một loại cảm giác bình thần thân thiết hiếm thấy, còn toát ra một tia tình nghịch, trước sau biến hóa to lớn như là hai nguời.

Lý Cường cười cười nói: "Ân, bỏ đi, các nguời mệt nhọc với ta ba năm, hắc hắc, ta mượn cơ hội vượt qua một cửa ải khó, hai bên tính hòa thôi, hai vị đại tôn, ta phải đi về đây." Hần hoàn toàn không để ý tới trạng thái hai bên đang đối địch, tựa hồ như đang cùng bằng hữu chia tay, nói xong thật là tự nhiên.

Hai vị đại tôn chỉ ngây ngốc nhìn hần, nhất thời không biết nên làm cái gì mới tốt, tiếp tục đánh nhau thì không có Linh Quỷ Huyền Âm đại trận trợ giúp, hai nguời không nắm chắc đánh thắng, nhưng bỏ qua thì lại không cam lòng.

Một hồi lâu Linh Vương đại tôn mới nói: "Không đánh cũng được, ân, này...cái..kia...tiểu muội nguời không có đây sao? Chính là linh kiếm thể tiểu muội, ai, đừng hiểu lầm, bốn tôn không có ác ý, bốn tôn chỉ là muốn thu nàng làm đồ đệ...a a, a a a." Hần xấu hổ cười, biết dùng sức mạnh thì không hữu dụng, vì sự truyền thừa của linh thể một mạch, hần không thể làm gì khác hơn là làm mặt dày cầu Lý Cường.

Quỷ Vương đại tôn vừa nghe thì nóng nảy, hú lên quái dị: "Dát...chì! Của ta!"

Hần gấp đến độ hồ đồ, mở miệng là nói "của ta" ngay cả "bốn quỷ tôn" cũng không kịp nói. Linh Vương đại tôn khoát tay: "Lão quỷ, lui một bên, không phải chuyện của nguời!"

Quỷ Vương đại tôn kêu lên inh ỏi: "Dát! Lão già kia, nguời ta còn không có đáp ứng, truyền nhân của bốn quỷ tôn là tiểu cô nương kia đó!"

Trong lòng Lý Cường xấu hổ, nguyên lại bọn họ muốn thu Mị nhi làm đồ đệ, đây là chuyện tốt a, hai đại tôn này lại không nói rõ, khiến cho hần tưởng rằng họ đối với Mị nhi bất lợi, trận đánh này thật là oan uổng. Hần nói: "Các nguời khoan cãi nhau, chờ một chút. Mị nhi ra đi, muội có nguyện ý bái sư không?" Hần thật hy vọng Mị nhi có thể tu luyện cao hơn, thực lực hai vị này hần đã lĩnh giáo, công lực còn cao hơn mình, Mị nhi đi theo bọn họ tu luyện, đối với việc nàng tự mình tu luyện tốt hơn nhiều lắm.

Mị nhi nghe được thật rõ ràng, nàng bay ra khỏi Hỏa Tinh tiên giáp, mát hững nói: "Ca ca, Mị nhi không cần bái sư đâu, Mị nhi đi theo ca ca, bọn họ khi dễ muội a."

Quỷ Vương đại tôn lần đầu nhìn thấy Mị nhi, con mắt hắc cũng trợn lên, tư chất tốt như vậy cho dù tiếp hết Linh Quỷ giới cũng không có. Hắc tận lực dùng thanh âm nhu hòa nói: "Tiểu cô nương, bốn quỷ tôn cho tới bây giờ không có khi dễ ngươi, ngươi theo bốn quỷ tôn tu luyện đi." Hắc ngay cả dạt dạt thanh cũng không dám phát ra muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Mị nhi.

Linh Vương đại tôn bị Quỷ Vương đại tôn chen lời nên tức giận, hắc vừa muốn nổi nóng, bên cạnh có người nói: "Tiểu muội muội, còn nhớ ta không?"

Mị nhi nhất thời nở nụ cười: "Là Thiên Vụ Hoa tỷ tỷ a, Mị nhi đương nhiên là nhớ mà."

Nàng tiến lên kéo tay Thiên Vụ Hoa linh suất, cùng nàng thì thầm nói chuyện không ngớt. Mặt mày Linh Vương đại tôn lập tức hớn hở, hắc cười nói: "Tiểu cô nương, chỉ cần ngươi bái bốn tôn làm thầy, bốn tôn sẽ để cho Thiên Vụ Hoa linh suất chơi với ngươi, có được hay không?"

Quỷ Vương đại tôn đột nhiên phát ra một tiếng rít, làm Mị nhi "sư" một cái chui vào trong ngực Lý Cường, căng thẳng nói: "Hừ chết Mị nhi sao, hắc gọi cái gì đó?"

Lý Cường cười vỗ Mị nhi: "Không có việc gì, hắc không phải muốn đánh nhau đâu."

Một đám khói đen xuất ra, dần dần hóa thành rất nhiều hình người. Quỷ Vương đại tôn nói: "Ai có thể làm cho tiểu cô nương kia vui vẻ, bốn quỷ tôn sẽ trọng thưởng."

Đám quỷ hồn này vốn không dám tới gần Lý Cường, hơi thở chí dương trên người hắc làm bọn họ không thể chống đỡ, Quỷ Vương đại tôn thấy vậy tức giận thì thảo mắng.

Lý Cường không khỏi tức cười, hắc nhìn thấy Quỷ Vương đại tôn thật tình nóng nảy. Hắc hỏi: "Mị nhi, ở chỗ này tu hành còn tốt hơn bên ngoài, nơi này sẽ có rất nhiều người chơi với muội, nếu muội muốn gặp ca ca, tùy thời đều có thể đi ra, được không?"

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn không nghĩ tới Lý Cường lại khuyên Mị nhi lưu lại. Thật ra Lý Cường đối với Mị nhi có một loại cảm giác sủng ái của người cha dành cho con mình, chỉ cần là chuyện có lợi cho Mị nhi, Lý Cường sẽ không ngăn trở. Mị nhi chớp đôi mắt to, thương cảm nói: "Ca ca không cần Mị nhi sao?"

Lý Cường dở khóc dở cười: "Mị nhi, nếu muội không muốn lưu lại, ca ca sẽ mang muội đi, yên tâm, không ai có thể cản muội đâu."

Mị nhi cũng biết Lý Cường sẽ không bỏ rơi nàng, nàng ngọt ngào cười, không nói gì nữa.

Linh Vương đại tôn lặng lẽ ra dấu bằng mắt cho Thiên Vụ Hoa linh suất, nàng liền hiểu ngay, cười nói: "Tiểu muội muội, nơi này tỷ tỷ có rất nhiều thứ để chơi, còn có rất nhiều linh kiếm thể tiểu cô nương giống như muội, mọi người có thể cùng nhau tu luyện chơi đùa, muội có thể làm đại sư tỷ của các nàng nga."

Mị nhi mừng rỡ hét lên: "Thật sự? Thật sự? Ai nha, Mị nhi muốn làm đại sư tỷ, Mị nhi muốn có một đoàn sư đệ muội, hì hì." Nàng là người tu chân gia truyền, cho tới bây giờ không có sư huynh đệ tỷ muội. Sau khi bị mất đi thân thể tại Mãng Nguyên di chỉ, nàng vẫn cô đơn một mình, khát vọng có sư tỷ muội làm bạn. Những lời của Thiên Vụ Hoa linh suất đã làm nàng động tâm, nàng nhìn Linh Vương đại tôn rồi lại nhìn Lý Cường, trên mặt toát ra thần sắc do dự.

Quỷ Vương đại tôn gấp đến độ gãi tai, hắc phát hiện Mị nhi đã động tâm, hắc dùng ngữ khí cực kỳ ôn nhu hiếm thấy chen lời nói: "Mị nhi, bốn quỷ tôn sẽ tìm cho ngươi một ngàn sư đệ muội, ngươi muốn bọn họ làm gì đều cũng được hết, chỉ cần ngươi làm truyền nhân của bốn quỷ tôn, hết thấy đều dễ nói mà."

Mị nhi trợn mắt nhìn hắc, nói: "Mị nhi cần nhiều quỷ hồn như vậy để làm gì? Không cần đâu."

Linh Vương đại tôn mừng rỡ hai mắt trợn to, cười nói: "Hay! Hay! Mị nhi ngoan, sau này bốn tôn sẽ cho Thiên Vụ Hoa linh suất đi theo ngươi, ha ha, ha ha ha!" Hắc hưng phấn hoa tay múa chân nói.

Quỷ Vương đại tôn con mắt cũng hồng lên, hắc lại không dám mắng Mị nhi làm nàng càng thêm phản cảm với mình, hắc nắm Linh Vương đại tôn, uy hiếp nói: "Dát! Lão già này, nếu ngươi làm cho ta thất vọng, thu không được đồ đệ, dát dát, bốn quỷ tôn cũng không cho ngươi được tốt, dát dát...chí!" Hắc kêu lên một tiếng uy hiếp.

Lý Cường nhìn thấy, biết nếu xử lý không tốt chuyện bái sư, để Mị nhi lưu lại không ổn. Suy nghĩ một chút, hần nói: " Hai vị đại tôn, nghe một câu nói của ta thế nào?"

Hai người lập tức đình chỉ tranh chấp, hai miệng cùng nói: " Nghe người." Thần thái của hai vị đại tôn vô cùng thú vị, làm cho mọi người đều nở nụ cười, ngay cả những quỷ hồn cũng phát ra những tiếng oa oa tức tức kỳ quái.

Lý Cường từng là người làm kinh doanh, lúc nào cũng dựa vào ích lợi là chủ yếu, mặc dù tu chân đậm bạc danh lợi, nhưng vì Mị nhi, hần cũng muốn tranh thủ một chút, nói: " Mị nhi có thể cùng bái hai vị làm sư, đó chính là điều kiện."

Quỷ Vương đại tôn kinh ngạc kêu lên: " Đồng thời bái sư? Đây là không có khả năng!"

Lý Cường cười nói: " Ân, như vậy cũng được, đó chính do người tự bỏ, Mị nhi sẽ bái Linh Vương đại tôn làm sư."

Linh Vương đại tôn vui vẻ cười to, luôn miệng nói: " Bốn tôn không có ý kiến gì, oa ha ha, ha ha ha!"

Quỷ Vương đại tôn choáng váng, hần hận không thể tự tát vào miệng mình, vội vàng nói: " Dát dát, chờ một chút! Bốn quỷ tôn không phải có ý đó, Mị nhi không thể đồng thời tu luyện công pháp hai nhà, hoàn toàn không giống mà."

Lý Cường nói: " Ta đương nhiên biết là không giống, nhưng chỉ cần bái sư, thì xem các người truyền thụ như thế nào, nếu Mị nhi thích, nàng muốn học ai thì học người đó, trên danh nghĩa nàng là đồ đệ của hai người các người, như vậy không được sao?" Chủ ý này lập tức đả động hai người, sau khi bái sư để xem thử đoạn ai cao hơn, ai có bản lĩnh hấp dẫn Mị nhi, ai có thể có được truyền nhân chính thức. Hai người rất cuộc hiểu được ý tứ của Lý Cường, đồng thanh kêu tốt.

Mị nhi cười hì hì, nàng cũng hiểu được ý tứ của ca ca, sau này nếu có vị sư tôn nào dám khi dễ mình, thì sẽ có người kia giúp đỡ cho mình dựa dẫm, điều này thật là vô cùng xảo diệu.

Linh Vương đại tôn lấy ra một chuỗi xuyên hoa nhỏ màu lam, tay cắm vào bên tóc Mị nhi, cười nói: " Mị nhi, đây là tín vật sư tôn tặng cho con, gọi là Linh Hoa, Linh Quỷ giới đều cũng biết, có Linh Hoa thì là truyền nhân của bốn tôn, a a."

Mị nhi nhu thuận nói tạ: " Cảm ơn đại sư tôn."

Quỷ Vương đại tôn vừa nhìn cũng thấy nóng nảy, hần cũng lấy ra một kiện đồ vật, đó là một khối bài nhỏ hình tam giác, hần đeo lên cổ Mị nhi: " Mị nhi, đây là Quỷ Vương lệnh, tại Linh Quỷ giới ai nhìn thấy cũng không dám vô lễ với con."

Mị nhi cười hì hì nói: " Cảm ơn tiểu sư tôn."

Lời này vừa nói ra, Quỷ Vương đại tôn không khỏi nhin được cười khở, tự nhiên mình thành tiểu sư tôn, rõ ràng thấp hơn Linh Vương đại tôn một bậc. Linh Vương đại tôn vui vẻ ha ha cười to, hần biết phân lượng của mình trong lòng Mị nhi cao hơn Quỷ Vương đại tôn.

Lý Cường càng cảm thấy vui mừng, có hai vị siêu cấp cao thủ làm sư tôn của Mị nhi, sau này Mị nhi tu hành có thể đi lên con đường lớn. Hần cười nói: " Mị nhi, ca ca lập tức phải đi về, thời gian trì hoãn quá lâu, cũng may có Huyền Ma Châu làm thông đạo, ca ca có rảnh sẽ về thăm muội."

Mị nhi gắt gao ôm cổ Lý Cường nhưng lại không nói lời nào. Nàng thật không nỡ rời khỏi hần.

Linh Vương đại tôn tò mò hỏi: " Huyền Ma Châu? Huyền Ma Châu làm sao có thông đạo đi Linh Quỷ giới?"

Quỷ Vương đại tôn cũng rất kỳ quái, hần nghi hoặc nhìn Lý Cường.

Lý Cường buông Mị nhi, hai tay xòe ra nói: " Ta cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, ta ngẫu nhiên có được Huyền Ma Châu do Phật tông tu luyện, nguyên tưởng rằng bên trong thu rất nhiều nguyên anh thể, kết quả sau khi tiến vào thì phát hiện có thể đi thông tới Linh Quỷ giới, a a, cho nên mới tiến vào xem, không nghĩ tới có thể kết duyên với hai vị đại tôn."

Hai vị đại tôn kinh ngạc không thôi. Thế tục giới so với Linh Quỷ giới cao hơn một tầng, cả Linh Quỷ giới chỉ có hai đại tôn có thể đi đến thế tục giới, đương nhiên cũng có thể đưa quỷ hồn của nơi này đi, nhưng cần phải tốn hao công phu rất lớn. Từ thế tục giới đến Linh Quỷ giới có rất nhiều thông đạo, nhưng thông đạo từ Linh Quỷ giới đến thế tục giới chỉ có một, bây giờ lại có thêm một nữa, đây thật sự là một đại sự.

Linh Vương đại tôn không thể tư nghị nói: " Lại có chuyện này sao? Có thể đưa chúng ta đi xem thử không?"

146. Chương 146

Linh Vương đại tôn cũng cuống quýt gật đầu nói: " Không sai, không sai, bốn tôn cũng hiểu được rồi."

Mị nhi cười duyên nói: " Tiểu sư tôn, đừng nói một nửa a, nói cho Mị nhi, biết cái gì nha?"

Quỷ Vương đại tôn lắc đầu cười khổ: " Tiểu sư tôn? Mị nhi a, sư tôn người tuổi không còn nhỏ a, nếu theo cách tính của thế tục giới, đã tu hành suốt mấy ngàn năm rồi, gọi sư tôn là được, đừng thêm chữ tiểu, nghe không được tự nhiên." Hắn trong lòng không vui, cảm thấy thật thiệt thòi.

Lý Cường cười nói: " Gọi người là tiểu sư tôn là có ý tứ thân thiết, vậy mà cũng nghe không ra sao? Quỷ Vương người không một chút cơ trí."

Quỷ Vương dút dút kêu lên hai tiếng, vừa suy nghĩ, có thể như vậy sao? Gọi tiểu sư tôn dĩ nhiên cũng thân thiết hơn đại sư tôn. Hắn chợt vui vẻ, vội vàng nói: " Vậy thì cứ kêu tiểu sư tôn đi, dút..chi!"

Quỷ Vương đại tôn lại nói: " Linh Quỷ giới tại nhân gian đại biểu cho Truyền Linh giả, Tiếp Dẫn giả hai loại người. Trụ cột của Huyền Ma Châu có tác dụng của Tiếp Dẫn giả Thu Hồn Châu, được cao thủ tu luyện thêm một lần nữa, mới có công hiệu như vậy, người tu luyện hạt châu này nhất định là một cao thủ vô cùng lợi hại khó thể tưởng tượng."

Linh Vương đại tôn cẩn thận quan sát tình huống hoàn cảnh chung quanh, phân phó: " Thiên Vụ Hoa linh suất, người ở chỗ này thiết lập một Truyền Linh trận, trở lại Linh Quỷ giới lại lập thêm một cái, như vậy qua lại cũng rất thuận tiện, mặt khác tu kiến một tòa linh cung tại Huyền Ma Châu cho Mị nhi, nếu lúc nào nàng muốn gặp ca ca, thì có thể ở lại đó."

Thiên Vụ Hoa linh suất vội vàng đáp lệnh.

Tu vi của Quỷ Vương đại tôn và Linh Vương đại tôn không chênh lệch nhau lắm, nhưng nói về thuộc hạ thì hẳn không được như thế. Thấy Linh Vương đại tôn làm vậy, trong lòng hẳn không khỏi gấp đến bốc lửa, vội vàng lấy ra một chuỗi hạt châu màu đen, đưa cho Mị nhi lấy lòng: " Mị nhi, đây là lễ vật tiểu sư tôn tặng cho con nga, mỗi một hạt châu đều có một quỷ hồn, có thể chơi với con, còn có thể hầu hạ con, dút dút...ách.." Hắn đột nhiên cảm thấy cười như vậy không hay, lập tức nín bật, cẩn thận nhìn Mị nhi.

Mị nhi cười cười tiếp nhận chuỗi hạt châu, nói: " Trước tiên con cảm ơn đại sư tôn đã nghĩ chu đáo, sau này Mị nhi có thể thường xuyên nhìn thấy ca ca rồi."

Linh Vương đại tôn a a cười nói: " Mị nhi ngoan nhất, sau này có chuyện gì cứ nói với đại sư tôn, chỉ cần đại sư tôn có thể làm được, tiểu Mị nhi cứ yên tâm đi."

Quỷ Vương đại tôn nhìn Mị nhi dăm dăm, Mị nhi lúc này mới nói với hắn: " Tiểu sư tôn, Mị nhi cũng cảm ơn sư tôn cấp chuỗi châu xuyên, Mị nhi rất thích nga."

Quỷ Vương đại tôn nhin không được mừng rỡ cười to.

Lý Cường cũng cảm thấy buồn cười, kết quả dự tính của hắn đã có rồi, hai đại tôn của Linh Quỷ giới cũng tranh nhau vỗ mông ngựa Mị nhi, xem ra cuộc sống sau này của Mị nhi sẽ không khó qua.

Lý Cường nói: " Mị nhi, sau này muội ở lại Linh Quỷ giới tu luyện, có rảnh thì đi ra nói chuyện với ca ca, phải ngoan nga."

Mị nhi vẫn lo lắng nhất là không thể thường xuyên nhìn thấy Lý Cường, sau khi thấy đã an bài xong, nàng yên lòng vui vẻ nói: " Được, ca ca, đây là bộ phận đầu tiên của Tiên Linh huyền do muội phiên dịch ra,

còn những phần sau Mị nhi còn chưa làm xong, vậy thì kiện bảo bối kia để lại chỗ Mị nhi đi, ca ca phải cẩn thận a.” Nàng đưa cho Lý Cường một khối ngọc đồng giản, lại nói: ” Mị nhi ở bên trong bỏ thêm pháp thuật, đây là linh huyền, không có linh huyền này người khác xem không hiểu.”

Thu lấy ngọc đồng giản, Lý Cường có chút thi lễ nói: ” Cáo từ hai vị đại tôn, tạm biệt Mị nhi.”

Hắn kháp động linh huyền trở lại tiên cung. Vừa mới hiện ra trong phòng, từ Huyền Ma Châu bay ram một linh suất và một linh tướng, đó chính là Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng gặp đầu tiên trong Linh Quỷ giới, Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Các ngươi sao lại tới đây?”

Hàm Mộc linh suất nói: ” Phụng lệnh Linh Vương đại tôn, Hàm Mộc và Bàn Sĩ sẽ theo hầu hạ Hồn Thế Ma Vương đại tôn.”

Lý Cường lại càng hoảng sợ: ” Cái gì? Hầu hạ ta? Ai, ta có tay có chân, không cần hầu hạ đâu, các ngươi trở về đi.”

Bàn Sĩ linh tướng nói: ” Chẳng những là Hàm Mộc đại nhân và bộ hạ, còn có thuộc hạ của tiểu tướng, đều là người hầu của đại tôn, xin đừng đuổi chúng tôi đi, chúng ta là thủ vệ linh cung của Mị nhi đại nhân tại Huyền Ma Châu, đại tôn có việc xin hãy sai phái.”

Lý Cường gãi gãi đầu, đột nhiên hắn hiểu được, Linh Vương đại tôn không những vỗ mông ngựa Mị nhi, ngay cả ca ca của nàng cũng vỗ. Hắn nhận không được lắc đầu, bởi vậy có thể thấy được Linh Quỷ giới tìm truyền nhân khó khăn cỡ nào.

Lý Cường tu luyện đến cảnh giới Bình Phàm Chi Tâm, lại khôi phục tâm cảnh nguyên lai, hắn cười hì hì nói: ” Cái gì mà Ma Vương đại tôn, khó nghe muốn chết. Hàm Mộc linh suất, Bàn Sĩ linh tướng, lúc trước ta đã đắc tội, mời hai vị huynh đệ đừng trách, ta xin lỗi.”

Hàm Mộc linh suất há mồm cứng lưỡi nói không ra lời, Bàn Sĩ linh tướng càng sợ đến muốn chết, hai người bọn họ không rõ Lý Cường nói vậy là muốn châm chọc hay là thật tâm xin lỗi. Hàm Mộc linh suất ấp úng nói: ” Đây...này..đại nhân, không dám..này..thật không dám.”

Tại Linh Quỷ giới, Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn chính là thần, Lý Cường dám cùng hai người tranh đấu, cả Linh Quỷ giới đều cũng oanh động, trong vô hình, hắn có địa vị ngang bằng với hai vị đại tôn, Hàm Mộc và Bàn Sĩ làm sao lại không sợ hắn.

Lý Cường biết quan niệm của bọn họ không phải nhất thời có thể từ bỏ, hắn ôn hòa nói: ” Như vậy đi, hai người các ngươi đi với ta. Được rồi, bộ dáng bây giờ của các ngươi không được, có thể biến hóa một chút được không?”

Hàm Mộc linh suất cung kính thi lễ, đây là lễ tiết cao nhất của Linh Quỷ giới, hai tay giơ lên cao, khom lưng cúi đầu, bộ dáng y như một tên tù binh bị nắm đầu, nhìn thấy rất tức cười. Lý Cường nhận không được bật cười nói: ” Người đang làm gì vậy?”

Hàm Mộc và Bàn Sĩ cùng làm xong lễ, hai miệng đồng thanh nói: ” Tuân lệnh đại nhân.”

Lý Cường bất đắc dĩ nói: ” Ai, như vậy được rồi, các ngươi cứ gọi ta là đại ca đi, chúng ta ở nơi này không cần gọi cái gì mà đại tôn đại nhân cả, ta thích nghe gọi là đại ca.”

Hàm Mộc linh suất đầu óc cổ chấp, hắn nói: ” Hàm Mộc không dám cãi lời của Linh Vương đại tôn, xin đại nhân đừng trách.”

Lý Cường thở dài nói: ” Bỏ đi, tùy các ngươi, nhưng nên biến hóa ngoại hình một chút, như vậy đi ra ngoài hù chết người đó.”

Bộ dáng của Hàm Mộc quả nhiên khác hẳn người khác, tu vi hắn tới cảnh giới linh suất, mắt hắn màu lam, tóc dài tận hông, sắc mặt trắng bệch không chút máu, nhìn y như quái vật, hắn mặc chiến giáp màu đen khảm hoa văn màu trắng, cầm Thất Hồn Câu trong tay, cũng may hắn không cười quỷ thú, nếu không bộ dáng còn dọa người hơn. Bàn Sĩ linh tướng cũng không hơn gì, vẻ mặt râu ria xồm xoàm, khói đen trên người lúc ẩn lúc hiện, trong tay nắm một cây chùy, không kèm gì quỷ sứ.

Hai người cũng chưa từng sống tại thế tục giới, không biết phải huyền hóa thành cái gì, đều không biết làm sao nhìn Lý Cường, không dám cử động.

Lý Cường linh huyền khắp động, Huyền Ma Châu tự động bay trở về trên cổ, lặng yên tiến vào trong da thịt. Hắn quay đầu nhìn thấy hai người bọn họ, chỉ chớp mắt ngây ngốc mà đứng, không khỏi kỳ quái cười nói: " Ai, các ngươi kỳ quái a, a a, hình như rất khẩn trương, có vấn đề gì nói ta nghe một chút."

Hàm Mộc linh suất cảm giác mình như một tên ngốc, hắc hắc hổn hển nói: " Đại nhân, muốn biến hóa thành cái gì? Chúng ta không biết a, chúng ta là lần đầu tiên đi tới thế tục giới."

Bàn Sĩ linh tướng cũng gật đầu nói: " Đúng vậy, đúng vậy, đại nhân, chúng tôi chưa từng rời đi Linh Quỷ giới."

Lý Cường tỉnh ngộ: " A nha, là ta sơ ý, a a, như vậy đi, hai người các ngươi, sau này nhìn thấy người thì lập tức biến thành bộ dáng như bọn họ, đi, chúng ta đi ra bên ngoài Chiến Quyền đại lục." Hắn thu hồi Thiên Ti Tử Sắc Tồn, Hàm Mộc linh suất nhìn thoáng qua bãi An Hồn Thảo trên mặt đất, do dự nói: " Đại nhân, này...này có muốn thu hay không?"

Bàn Sĩ linh tướng lúc này mới chú ý tới chỗ đặc dị trên mặt đất, hắc kinh ngạc nói: " Đây là An Hồn Thảo! Tại Linh Quỷ giới đây là một kiện kỳ bảo, trời ạ! Lớn như vậy a."

Lý Cường không hề quan tâm tới bảo vật này, hắc cười nói: " Các ngươi thích thì cứ thu đi."

Bảo vật ở Linh Quỷ giới rất ít, cho dù có cũng do hai vị đại tôn lấy được, Hàm Mộc và Bàn Sĩ đối với sự khẳng khái của Lý Cường rất giật mình, hai người không chút do dự thu lấy An Hồn Thảo Tịch, sau đó đi theo Lý Cường ra khỏi tiên cung.

Hạ xuống bên dưới bình nguyên của tiên cung, Lý Cường đột nhiên nhớ tới một việc, hắc nói: " Lão Bàn, người đi Linh Quỷ giới một chuyến, đưa một linh thể đến đây, hắc ở trong vòng tay của Mị nhi, tên là Cam Lăng Nhị."

Bàn Sĩ linh tướng nói: " Dạ, đại nhân, xin đại nhân đưa thuộc hạ vào Huyền Ma Châu."

Lý Cường tay khắp linh huyền, một đạo thanh quang hiện lên, Bàn Sĩ linh tướng liền trở lại trong Huyền Ma Châu.

Hàm Mộc linh suất cười nói: " Đại nhân có mang theo một thông đạo, tùy thời đều có thể đi tới Linh Quỷ giới, may là đại nhân là bằng hữu của Linh Vương đại tôn, nếu không..." Hắc không dám nói thêm gì nữa.

Lý Cường cười nói: " Yên tâm đi, ta không muốn lại cùng hai đại tôn của các ngươi đánh nhau đâu."

Lý Cường phân biệt phương hướng một chút, hắc mơ hồ nhớ Cam Lăng Nhị có nói qua, cổ Truyền Tổng Trận nằm ở phía tây. Hắc thả ra màn kim quang bao lấy Hàm Mộc linh suất, hướng phía tây thuận di qua.

Một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường rơi vào trên dãy đất. Hàm Mộc linh suất lần đầu tiên đi tới thế tục giới, đối với cái gì cũng đều cảm thấy hứng thú, hắc xoay đầu nhìn quanh khắp nơi, có một lần thậm chí còn vòng quanh tới ba trăm sáu mươi độ, Lý Cường nhìn thấy thiếu chút nữa cười đến chết. Chung quanh chỉ có một ít bụi rậm cây tùng vàng vọt thưa thớt, có chút dã thú nhỏ xuất hiện trong bụi cây, chỉ vậy đã làm cho Hàm Mộc linh suất ngạc nhiên vạn phần, hắc than thở: " Nơi này thật tốt, so với Linh Quỷ giới tốt hơn nhiều, hết thảy đều là sinh cơ bừng bừng."

Lý Cường cười nói: " Thật ngĩ không ra, đầu của Hàm Mộc ngươi lại có thể xoay chuyển như vậy, ha ha, giống y như một cái quạt gió, thật là thú vị."

Hàm Mộc linh suất còn chưa hiểu được thói quen nói chuyện của Lý Cường, không biết hắc vốn là không có gì cố kỵ. Hắc cung kính nói: " Linh thể chúng ta đều có thể như vậy cả, sau này đại nhân sẽ quen thôi." Hắc tỏ ra một bộ dáng cung kính vô cùng, làm cho Lý Cường không thể làm gì khác.

Hàm Mộc linh suất hỏi: " Đại nhân, chúng ta đi hướng nào?"

Lý Cường nói: " Chờ một chút..." Một đạo thanh quang từ trong Huyền Ma Châu trên cổ bắn ra, Bàn Sĩ linh tướng đã mang theo Cam Lăng Nhị tới rồi.

Linh thể của Cam Lăng Nhị kém hơn Hàm Mộc hai người rất nhiều, hần hành lễ nói: "Đại ca, tìm ta có chuyện gì?"

Bàn Sĩ linh tướng quát: "Không được thất lễ với đại nhân!"

Làm Cam Lăng Nhị sợ đến bật lui về sau, cúi đầu thật sâu. Lý Cường mắt hứng: "Người làm gì? Là ta bảo hần gọi là đại ca đó, hần vô lễ hồi nào? Ta không cho khi dễ người khác, có biết không?" Câu nói cuối cùng rõ ràng hàm chứa ý cảnh cáo.

Cả người Bàn Sĩ linh tướng run lên, hần từng nếm phải đau khổ do Lý Cường mang đến, từ trong đáy lòng luôn cảm thấy sợ hần, nhìn thấy khẩu khí nghiêm khắc của Lý Cường, hần sợ đến luôn miệng xin lỗi.

Lý Cường nói: "Cam Lăng Nhị, ta còn nhớ người nói cổ Truyền Tổng Trận nằm tại phía tây, đại khái ở địa phương nào người có biết không?"

Cam Lăng Nhị cười khổ nói: "Thời gian quá lâu, chúng ta mặc dù từ nơi đó bị truyền tới, nhưng cũng không còn nhớ rõ nữa, chỉ có thể chậm rãi đi tìm."

Lý Cường gật đầu nói: "Được rồi, chúng ta từ từ tìm thôi."

Hàm Mộc linh suất chen lời: "Đại nhân, chỉ cần phải thuộc hạ của ta và Bàn Sĩ linh tướng, có thể tìm tòi khu này rất nhanh, đại nhân nghĩ như thế nào?"

Lý Cường cười nói: "A a, cũng tốt, bất quá đừng có kinh động người của nơi này." Hần khắp động linh huyền đưa hai người trở lại Huyền Ma Châu chiêu tập thuộc hạ. Đặc điểm của Huyền Ma Châu khi không được chủ nhân cho phép, linh thể quỷ hồn tuyệt không thể tùy ý ra vào.

Cam Lăng Nhị bay lên không trung, xem xét chung quanh, một lúc lâu hần hạ xuống nói: "Đại ca, ở địa phương rất xa phía trước, chỗ đó có rất nhiều quân đội, hình như đang có chiến tranh, chúng ta có tách ra không?"

Lý Cường lắc đầu nói: "Không cần lo cho bọn họ, chúng ta chỉ cần tìm được cổ Truyền Tổng Trận là tốt rồi." Trong lòng hần rất nóng nảy, tại tinh cầu này mà lưu lại càng lâu thì càng nguy hiểm, ai biết Đại Nam Phong Ngự lúc nào sẽ quay lại, một khi nàng trở lại mình muốn chạy trốn thì quá khó khăn, hần rõ ràng mình và tiên nhân chênh lệch cỡ nào.

Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng mang theo thuộc hạ của họ bay khỏi Huyền Ma Châu, chừng năm trăm linh kiểm thể, trước mặt Lý Cường xếp thành hàng, Hàm Mộc linh suất hướng Lý Cường làm ra một lễ, sau đó lại ra lệnh cho các linh kiểm thể hành lễ, hơn nữa lại là lễ tiết cao nhất của Linh Quỷ giới. Lý Cường mỉm cười chào lại một lễ gặp mặt thường gặp nơi thế tục giới. Lễ tiết của Linh Quỷ giới thật sự là vô cùng thú vị, mỗi lần hần nhìn không được đều bật cười.

Bàn Sĩ linh tướng phân phó nhiệm vụ, rất nhanh những linh kiểm thể liền hóa hình tản xuống đất, tìm tòi chung quanh.

Lý Cường nói: "Chúng ta đi về phía trước thôi, đừng có đứng ở chỗ này mà đợi. Hàm Mộc, các người hãy ẩn hình tốt hơn, miễn làm cho kinh thể hãi tục."

Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng liền ẩn hình. Trình độ này của bọn họ làm cho người bình thường và người có tu vi dưới Nguyên Anh kỳ không có cách nào phát hiện ra, nhưng vẫn dấu diếm không được Lý Cường. Lý Cường quay về phía trước đi tới.

Lúc này mùa khô đã sắp chấm dứt, trải qua mùa hạn hán khô liệt do mặt trời chiếu khắp, mặt đất tràn đầy sự vàng úa, hơi nóng bốc lên khắp nơi, cỏ dại khô héo chập chờn trong gió, tựa hồ như sắp gọi mùa mưa đi tới.

Theo một đường đi tới, xuyên qua một khu rừng cây nhỏ khô héo, nhìn thấy đại thảo nguyên mênh mông xuất hiện trước mắt. Một trận gió lớn thổi qua, cỏ dại cao chừng nửa người theo gió đung đưa lắc lư, lộ ra thân hình cô độc của Lý Cường, hần chậm rãi đi sâu vào trong thảo nguyên.

Rất nhanh, linh kiểm thể tìm tòi chung quanh đã lục tục từ trong đất thoát ra, không ngừng báo cáo tình huống tiến triển. Lý Cường tâm hồn đang bay đến Phong Duyên Tinh, hần đang suy nghĩ đám huynh đệ

của mình, sư tôn Kỳ Quân Sát, lão ca Mạc Hoài Viễn, còn có Phó đại ca và Hầu lão ca bọn họ, không biết bọn họ bây giờ thế nào rồi, trong lòng hắn có một tia sầu lo, sợ Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đi tìm bọn họ tính sổ, nếu thật sự là như vậy, thì đúng là đại kiếp nạn của tu chân giới.

Hàm Mộc linh suất phiêu phiêu phía sau người Lý Cường, Bàn Sĩ linh tướng lại chạy đến địa phương rất xa phía trước chủ động làm nhiệm vụ mở đường.

Lại có một linh kiếm thể báo lại, hắn phát hiện có một địa phương rất cổ quái, nhưng không rõ ràng có phải là cổ Truyền Tổng Trận hay không. Lý Cường nghe vậy tinh thần rung lên, cười nói: "Thật tốt quá, cảm ơn người, ở nơi nào? Đưa ta đi xem."

Linh kiếm thể kia được khen mà sợ, nói: "Ngay phía trước, đại nhân theo ta đi, chỉ là..."

Hàm Mộc linh suất quát: "Báo cáo cho đại nhân phải nói cho dứt khoát, đừng có nói dông dài."

Linh kiếm thể kia vội vàng nói: "Dạ, linh suất đại nhân, địa phương kia có chiến tranh, có rất nhiều binh lính."

Lý Cường gật đầu nói: "Àn, ta biết rồi, người đi đi. Cam Lăng Nhị, các người nguyên lai ở địa phương nào tu chân vậy?"

Cam Lăng Nhị bay cạnh Lý Cường, cười khổ nói: "Quê quán của chúng ta rất kỳ lạ, tên là Huyền Thụ Tinh."

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Huyền Thụ? Cái gì Huyền Thụ?"

Cam Lăng Nhị nói: "Huyền Thụ chính là một tinh cầu hình dáng là một cái cây cực lớn, chúng ta gọi Huyền Thụ, còn gọi là Thần Mộc."

Lý Cường kinh ngạc nói: "Lại có loại cây như vậy, thật sự là kỳ quái, một tinh cầu lại là một thân cây, thật sự là khó thể tưởng tượng."

Cam Lăng Nhị thoáng do dự nói: "Đại ca, ta còn có một vật duy nhất còn lại mang theo từ quê quán, người xem sẽ biết."

Hắn cẩn thận lấy ra một vật gì đó nhỏ như đầu ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Mặc dù hắn ẩn hình, nhưng Lý Cường vẫn còn thấy rất rõ ràng, trên mặt hắn toát ra vẻ không muốn xa rời. Trong tay hắn nhấp động linh huyền, đồ vật nọ hóa thành luồng khói xanh hiện ra một tinh cầu hư ảnh treo trước mặt Lý Cường chậm rãi chuyển động.

Đó là một tinh cầu màu xanh lục, cảnh sắc trong hư ảnh phi thường tinh xảo, cả tinh cầu giống như là một tú cầu màu xanh biếc, tầng tầng lớp lớp lá xanh bao trùm mặt đất, Lý Cường chợt hiểu được: "Rễ cây là trung tâm, cành cây làm đại địa, lá cây chính là mặt đất, đây là một tinh cầu bằng mộc chất. Oa! Thật sự là không tưởng tượng nổi, người tu chân của nơi này nhất định đều là thể chất mộc tính."

Thanh âm Cam Lăng Nhị rất bi thương: "Đúng vậy, Huyền Thụ Tinh chúng ta có mười mấy tầng mặt đất, người tu chân của chúng ta nơi đó đều có thể chất mộc tính, công pháp tu luyện cũng là mộc tính, khi chúng ta bị lão tiên bắt đi mười mấy người tu chân, đến tiên cung thì mới biết còn có người tu chân từ nơi khác tới. Công lực của người tu chân chúng ta tuy cao, nhưng pháp lực pháp bảo rất kém, nhưng người tu chân còn lại có thể giữ lại được trí nhớ chỉ có ta và Băng Vũ, còn Hải Hoanh Phân là từ chỗ khác bị bắt tới. Ai! Không biết sau này còn có thể trở về hay không."

Lý Cường an ủi: "Không cần thương cảm, sau này có lẽ ta sẽ đi tới quê hương của người, ta cũng rất muốn kiến thức một chút về tinh tú của mộc tính, thật thú vị, lại có một tinh cầu như vậy. Sau này có lẽ các người sẽ cùng ta lưu lạc khắp nơi, nói không chừng sẽ có ngày tới quê hương của người đó, a a."

Cam Lăng Nhị buông linh huyền trên tay ra, "ba" một tiếng vang nhỏ, hư ảnh lập tức tán đi. Thanh âm của hắn thật khổ sở: "Đây là một khối thần mộc nhỏ cuối cùng mà ta có, chỉ có thể biến ảo được một lần trí nhớ quê hương, sau này cũng không cách thấy được nữa."

Lý Cường nói: "Cam Lăng Nhị đừng khổ sở, hết thảy đều cũng sẽ tốt đẹp thôi, ta tự tin như thế." Thật ra hắn một chút tin tưởng cũng không có, không chỉ có Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự hai tiên

nhân này khó khăn tranh đấu, còn có chủ nhân của tiên cung Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực, nếu hắn trở lại, thì mình cũng không dễ dàng sống được. Lý Cường chẳng những hủy đi Huyền Tật tiên trận, còn phá đi tàng bảo thất của lão tiên, chuyện khác không đề cập tới, như tắm da mềm ghi lại tiên linh huyền, lão tiên cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hàm Mộc linh suất vẫn không nói gì, hắn âm thầm thấy may mắn đã đi tới thế tục giới, nơi này rất nhiều điều mới mẻ so với Linh Quỷ giới, đất đai và thực vật nơi này có sắc thái làm cho hắn nhìn không chán mắt, hắn cố lấy dũng khí nói: "Đại nhân, Hàm Mộc hy vọng có thể đi theo đại nhân, ta không muốn trở lại Linh Quỷ giới, nơi này thật sự tốt quá." Hắn thối thỏm bất an nhìn Lý Cường, sợ Lý Cường không đáp ứng.

Lý Cường đối với bằng hữu là luôn tùy hòa, hắn nói giỡn: "Được a, nhưng...ngươi có thể nói chuyện tùy ý một chút không, ngươi nghiêm túc như vậy làm cho người ta rất khó chịu a, Hàm Mộc..ta rất tò mò..."

Hàm Mộc cung kính hỏi: "Đại nhân xin nói."

Lý Cường cười hì hì nói: "Hàm Mộc, ngươi có thể cười một lần cho ta xem một chút a, ta ngoại trừ nhìn thấy hai đại tôn của các người cười qua, hình như các người cũng chưa từng cười lớn a, cười một cái thế nào? Ai! Đừng làm vẻ mặt đau khổ, chẳng lẽ các người không biết cười sao?"

Hàm Mộc linh suất nghĩ không ra Lý Cường sẽ nói vậy, hắn sững sốt hồi lâu mới hé miệng, phát ra một tiếng cười khó nghe, sau đó nói: "Đại nhân, chúng ta biết cười, nhưng tại sao lại cần cười a?"

Lý Cường bắt đầu dĩ khoát khoát tay: "Bỏ đi, bỏ đi, người cười thật sự là khó coi." Hắn phát hiện linh thể của Linh Quỷ giới hình như thiếu hẳn sự thể nghiệm vui sướng, tử khí âm trầm vô cùng, không phải là đối tượng để nói giỡn.

Hàm Mộc linh suất sợ đến không biết làm sao mới tốt. Bàn Sĩ linh tướng từ phía trước bay trở về rất nhanh, nói: "Đại nhân, phía trước chính là chiến trường, chúng ta có đi tới không?"

Lý Cường nói: "Ta cũng đã nghe thấy tiếng chém giết rồi, người cũng ẩn hình đi, theo ta qua xem." Hắn gấp không kịp đợi muốn tìm được Truyền Tống Trận, đối với chiến tranh của thế tục giới, hắn cũng không muốn nhúng tay.

Xa xa truyền đến tiếng chém giết mơ hồ, bụi mù màu vàng từ dưới đất cuộn lên thành khoảng lớn, Lý Cường đi về phía trước rất nhanh, bước chân của hắn nhìn thì chậm nhưng lại nhanh vô cùng, chỉ khoảng giây sau, hắn đã đi tới bên cạnh chiến trường. Dừng chân lại, hắn phát hiện ở giữa hai bên quân đội chính là cổ Truyền Tống Trận, đã bị tàn phá tan hoang, hắn không khỏi lo lắng, nếu hai đội quân này xông vào chém giết, sợ rằng ngay cả cổ Truyền Tống Trận bị tàn phá này cũng tan biến mất.

Lý Cường hí mắt nhìn lại, chỉ thấy công sự quân đội hai bên cách nhau mấy trăm thước, ở giữa là một con sông đã khô cạn, hai bên địa thế cao lên, hai quân thì chiếm một nơi, đông đến không biết là bao nhiêu người, phía trước cơ hồ đều được trang bị trọng trang mã đội. Ở giữa dòng sông khô cạn tán lác rất nhiều năng lượng thạch, người thường nhìn thì chỉ thấy là tảng đá màu xanh đen mà thôi, người tu chân đều cũng biết, vật này là cơ thạch dùng để thiết lập Truyền Tống Trận, chỉ cần bố trí thêm một lần nữa, bỏ tiên thạch vào là có thể lập tức khởi động. Lý Cường vừa nhìn thấy thì trong lòng một trận kích động, đây là cổ Truyền Tống Trận! Hắn cảm nhận được mình đã có cơ hội thoát khổ.

Đột nhiên, hai bên đồng thời vang lên "ô ô" tiếng tù và, "nha cấp" "nha cấp" tiếng hô vang, Lý Cường biết được đó chính là dấu hiệu muốn xông lên. Cam Lăng Nhị vội la lên: "Đại ca, bọn họ chỉ cần đánh vào, thì cổ Truyền Tống Trận sẽ không cách nào khôi phục được nữa."

Đây là cơ hội duy nhất để Lý Cường rời đi Câu Lam Tinh, hắn tuyệt sẽ không buông tha. Kim quang chợt lóe, hắn thuấn di qua chỗ cổ Truyền Tống Trận, dương tay xuất ra Thiên Ti Tử Sắc Tồn, trước tiên đem cổ Truyền Tống Trận bao lại, lúc này mới yên tâm quan sát.

Lúc hai quân sắp xáp vào nhau, ở giữa đột nhiên lóe ra một bóng người kim quang, ngay sau đó trong không khí mông mông của sông cạn, kim quang lạng lẽ tán đi, một người mặc bộ áo giáp cổ quái đứng ở bên cạnh, kỳ lạ là trên mặt người đó còn che một cái mặt nạ màu tím đen, tựa hồ như rất nhàn nhả mà xem náo nhiệt.

Chủ suất của hai quân đều không thể hạ lệnh dừng lại nữa, theo một tiếng tù và cuối cùng vang lên, trang kỵ binh đại đội đã khởi động, theo dốc đồi xông xuống, móng ngựa đập động đại địa, phát ra tiếng run kinh

tâm động phách ” Nha cáp” ” Nha cáp” tiếng hô diên cuồng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Cam Lăng Nhị từng cùng với hai quốc gia của Chiến Quyền đại lục đánh qua vô số lần, hấn chỉ huy quái thú quân đoàn và Thiên Nha Nhân, đối với chiến tranh nơi này vô cùng quen thuộc, hấn nghi hoặc nói: ” Kỳ quái, sao Xa Liệp Quốc và Mãnh Chiêm Quốc lại đánh nhau, bọn họ cho tới bây giờ không có giao thủ a, lão tiên không cho phép đâu.” Hấn vẫn không biết, mình và Chiến Quyền đại lục đều là khôi lỗi của lão tiên, Chiến Quyền đại lục một khi bị phá tan, hết thấy đều mất đi khổng chế, khôi lỗi cũng thu hoạch được tự do thì cũng bắt đầu tranh đoạt ích lợi cho mình, chiến tranh dĩ nhiên là không thể tránh được.

Lý Cường đột nhiên nhảy lên, tay trái vung lên, một đạo kim quang giống như một bức bình phong kim sắc mọc lên, ngăn ở giữa quân đội hai bên. Trọng trang kỵ binh của hai bên đều cũng dừng không được nữa, vẫn phóng nhanh như cuồng về phía trước, phương thức công kích nguyên thủy này quả thật kinh khủng, ngay cả Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng đều cũng khen không dứt miệng, Hàm Mộc nhện không được nói: ” Đại nhân, tại sao ngăn cản bọn họ? Cảm giác công kích này thật sự là tốt quá a.”

Lý Cường nghe được dở khóc dở cười.

Rất nhanh kỵ binh hai bên đã đến gần, kỵ binh Mãnh Chiêm quốc vang lên một tiếng hét lớn: ” Ném búa!” Vô số búa ngắn cùng bay ra. Cùng lúc đó, kỵ binh Xa Liệp quốc cũng có người hét lớn: ” Bắn thương!” Vô số tiêu thương cũng được kỵ binh bắn ra.

Tiếp theo, kỵ binh hai nước cơ hồ đồng thời đánh vào bình phong màu vàng, ầm ầm một thanh âm vang lên, kỵ binh hai bên tựa như đánh vào tường đồng vách sắt cùng rớt xuống ngựa, nhất thời người kêu ngựa hí, một mảnh đại loạn, tất cả binh lính đều cũng sợ ngây người.

Lý Cường chợt phát hiện ra một người quen, hấn hét lớn: ” Lão Hùng! Sơn Hùng! Sao lại là các người?”

147. Chương 147

Lý Cường nói: ” Sơn Hùng, lập tức thu đội.”

Thiết kỵ đội của Sơn Hùng đã loạn thành một đoàn, quân đội đối diện cũng là một mảnh hỗn loạn.

Theo tiếng tù và vang lên, hai bên cũng chậm rãi lui binh về phía sau. Sơn Hùng phân phó một thân binh vài câu, thân binh kia nhìn Lý Cường liếc mắt một cái, thúc ngựa quay đi.

Sơn Hùng đi tới bên người Lý Cường, vừa vui vẻ cười to, vừa hành lễ với hấn, Lý Cường cười cười đấm hấn một quyền nói: ” Các huynh đệ thể nào, đều khỏe chứ?”

Sơn Hùng thở dài: ” Ai! Trại doanh của chúng ta sớm đã tán rôi, quân đội lại một lần nữa được chinh biên, ta và Đồ Phu đi đến nơi đây, làm quân đội chuyên môn cướp địa bàn, mẹ kiếp! Mỗi ngày chiến tranh, ha ha, thật là quá đã.” Hấn cầm theo cây đại sạ nặng năm mươi lăm cân, vừa nói đến chiến tranh, đã hưng phấn đến rạng rỡ mặt mày.

Lý Cường hỏi: ” Nga, là vậy, Kê Bà tướng quân thắng quan rồi sao?”

Sơn Hùng còn chưa kịp đáp lời, chợt nghe xa xa có người hô: ” Đại ca, đại ca!” Một Hãn Thanh mã phóng nhanh đến, là Đồ Phu tới.

Đồ Phu từ trên Hãn Thanh mã nhảy xuống, hấn chụp bả vai Lý Cường, hét lớn: ” Đại ca, sao ngươi lại đến đây? Thật tốt quá! Chúng ta đang cùng quân đội của Xa Liệp quốc chiến tranh, đại ca tới, chúng ta nhất định có thể thắng!”

Lý Cường chú ý tới kim hoàn trên khải giáp của Đồ Phu, biết hấn đã thắng tướng quân rồi, nhện không được cười mắng: ” Đồ Phu lão đệ, thắng quan rồi a, ngươi không phải bắt ta đi đánh nhau với bọn họ đó chứ? Mẹ kiếp! Ta bắt kẻ, ngươi thu binh trước đi, chỗ này là của ta.”

Đồ Phu có chút ngẩn ngơ, lập tức cười nói: ” Của ngươi thì của ngươi thôi! Cùng lắm ta đi chỗ khác mà tranh, nhưng quân đội Xa Liệp quốc đối diện sẽ không đáp ứng đâu.”

Quân đội Xa Liệp quốc đối diện đang tập trung một lần nữa, rất nhanh đã tổ chức thành công đội hình, nhìn bộ dáng bọn họ còn không chịu bỏ qua.

Lý Cường vùng tay lên, bình phong màu vàng che giữa hai quân tiêu tán trong không trung. Hắn nhàn nhạt nói: "Hàm Mộc linh suất, các người hiện hình đi." Hắn định dùng nhân mã của Hàm Mộc linh suất dọa đám quân đội của Xa Liệp quốc.

Hàm Mộc linh suất đối với mệnh lệnh của Lý Cường không chút chần chừ, hắn xuất một chiêu, quỷ thú hiện ra dưới thân, đồng thời hạ lệnh cho các linh kiếm thể hiện hình, ngay dòng sông cạn đột nhiên hiện ra một đội quân linh kiếm thể toàn vũ trang, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng giảm xuống, Đồ Phu và Sơn Hùng nhin không được rùng mình một cái, hai người cả kinh á khẩu không trả lời được.

Lý Cường phân phó nói: "Hàm Mộc, người đi nói cho bọn họ, nếu bọn họ không sợ chết, thì cứ tới đây đi." Hắn lại truyền âm cấp Hàm Mộc: "Không cho giết lung tung, ta chỉ hù dọa bọn họ thôi, biết chưa?" Hắn biết rõ, chỉ một mình Hàm Mộc có thể tiêu diệt đám quân đội này của Xa Liệp quốc.

Mới đầu Hàm Mộc còn tưởng Lý Cường thật sự bảo hắn đi tiêu diệt đám quân này, chuyện này đối với hắn thì không chút phí sức, Linh Quỷ giới tuy cũng có giết chóc, nhưng nếu muốn tiêu diệt một linh thể cũng không dễ dàng, hắn đang muốn thử một chút tư vị khi giết người, lại nghe Lý Cường truyền âm, không khỏi có chút thất vọng, nhưng mệnh lệnh của Lý Cường làm hắn không dám cãi lời.

Hàm Mộc linh suất cười quỷ thú phóng tới chỗ quân đội Xa Liệp quốc, bộ dáng của hắn hoàn toàn khác hẳn những gì tưởng tượng của nơi này, quân đội hai bên nhất thời đại loạn. Hàm Mộc linh suất quát: "Gọi quan chỉ huy của các người đáp lời!"

Quân đội đối diện hoảng loạn thành một đoàn, chợt nghe có người hô: "Bắn tên! Bắn tên!" Không biết là ai bắn ra một mũi tên, cùng thời gian, một trận mưa tên bắn về phía Hàm Mộc linh suất.

Hàm Mộc linh suất phát ra một tiếng cười lạnh, phát Thất Hồn Câu trên tay định xông lên tàn sát. Thanh âm Lý Cường lại vang lên bên tai hắn: "Không cho giết người!"

Sắc mặt Hàm Mộc càng trắng bệch, hắn quát to: "Hỗn đản!" Vũ động Thất Hồn Câu trong tay, thả ra một vòng bạch quang, đánh nát mưa tên đang bay tới, thúc quỷ thú xông vào quân đội Xa Liệp quốc.

Bộ dáng của Hàm Mộc rất dọa người, cả người hắn bao bọc khói đen nồng đậm, tản ra sự rét lạnh xâm nhập xương cốt, binh khí cổ quái trong tay, ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi. Hắn cười quỷ thú xông vào đám người, mặc dù hắn không dám giết người, nhưng chỉ cần bị khói đen trên người hắn vướng vào thân, lập tức đã bị đông cứng. Hắn trực tiếp xông tới chỗ chỉ huy của đám lính, phía sau trải đầy những binh lính bị đông cứng một hàng, mặc dù không chết được nhưng khi trở về phải bị bệnh nặng một trận.

Lý Cường cười hỏi: "Đồ Phu lão đệ, Kê Bà tướng quân nhất định là đã thắng quan rồi phải không, hắn có tới không?"

Sơn Hùng chen lời nói: "Hắn đã sớm thắng quan rồi, a a, hắn đi quân bộ."

Đồ Phu cũng cười nói: "Cũng dựa vào binh khí tốt của đại ca..."

Lý Cường chợt nói: "Cũng nhờ do Sát Áp tướng quân giúp đỡ, a a, xem ra hắn đúng là người yêu thích binh khí tốt a."

Đang nói chuyện, Hàm Mộc kéo theo một người có bộ dáng như tướng quân tiến lại. Người nọ đã bị Hàm Mộc đông cứng đến chết khiếp, vì để cho hắn còn có thể nói chuyện, Hàm Mộc phải cực lực khống chế chính mình mới không đông hắn thành một khối băng. Hàm Mộc vùng tay lên, tướng quân kia "phác thông" một tiếng quỷ ngay trước mặt Lý Cường, không ngừng run rẩy.

Lý Cường đi tới trước mặt hắn, rất hòa khí nói: "Rất xin lỗi, làm cho người bị sợ hãi." Hắn đưa tay phất nhẹ, vị tướng quân kia chỉ cảm thấy có một cỗ khí ám áp tràn vào người, lập tức có thể cử động. Một hồi lâu hắn mới nói: "Người...người muốn thế nào?" Trong lòng hắn sợ hãi tới cực điểm, người vừa bắt hắn tới quả thật là kinh khủng, khói đen trên người cũng có khả năng đông cứng người ta, không rõ hắn là thứ quỷ quái gì.

Đồ Phu rút ra búa bạc, nói: "Đại ca, giao hắn cho ta được không?"

Vị tướng quân kia sợ đến sắc mặt trắng bệch không khác nào Hàm Mộc linh suất. Lý Cường hòa nhã nói: "Ta chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, khối địa phương này ta cần, người không tranh với ta chứ?"

Tướng quân kia sao dám cãi lời, luôn miệng nói: "Nơi này là vô chủ, người muốn lấy...cứ lấy đi!"

Lý Cường phi thường có lễ phép nói: "A nha, cảm tạ sự khẳng khái của người, mời trở về đi, ta sẽ không làm khó người đâu."

Vị tướng quân kia khó tin nhìn Lý Cường, tưởng rằng Lý Cường đang trêu cợt hấn, do dự hồi lâu hấn hỏi: "Người...người thả ta đi?"

Lý Cường cười nói: "Nếu ta muốn giết người, sẽ không nói chuyện với người, mời đi đi, chỉ là đừng đến quấy rầy ta, hiểu chưa?"

Đồ Phu cầm búa bạc, có chút xấu hổ đứng ở một bên, hấn không nghĩ tới Lý Cường lại thả đối thủ, trong lúc nhất thời không biết nói gì. Lý Cường cười hì hì nói: "Đồ Phu lão đệ, thu hồi cây búa của người, chờ sau khi ta đi, nơi này là địa bàn của người chiếm lĩnh, lại không cần chiến tranh, không tốt hay sao?"

Đồ Phu nở nụ cười, thuận tay thu búa về, nói: "Đại ca, đây là người nói đó, được rồi, nghe lời người thôi."

Vị tướng quân kia chạy về đội ngũ của mình, không dám chậm trễ một chút, lập tức suất lĩnh người ngựa thoái lui. Tranh đấu với đám người quái vật như Lý Cường thật là quá kinh khủng, bọn họ làm sao dám dừng lại, có bao xa thì bỏ chạy bao xa.

Lý Cường nói: "Sơn Hùng, người đi an trí quân đội, Đồ Phu, ta có việc mời người giúp đỡ."

Sơn Hùng đem vũ khí đi ngay. Đồ Phu nói: "Đại ca có chuyện gì cứ phân phó, Đồ Phu nhất định hết sức, ta là quan chỉ huy của quân đội này, nơi này là do ta định đoạt."

Lý Cường nói: "Ta cần ở chỗ này tu kiến một thứ, chờ ta đi rồi, người giúp ta hoàn toàn hủy diệt nó." Hấn hiểu rất rõ ràng, mình chẳng những hủy diệt Huyền Tật tiên trận mà còn phá đi Chiến Quyển đại lục, một khi Tịch Mịch lão tiên quay lại, thì sẽ tra vấn xem ai làm chuyện tốt này, nếu để cho hấn tìm được mình, thì không hay rồi, cho nên vô luận như thế nào cũng phải tiêu hủy đi tung tích của mình.

Bàn Sĩ linh tướng nói: "Truyền Tống Trận này ta từng học qua, đại nhân, hãy để cho ta chỉ huy thuộc hạ khôi phục lại đi."

Lý Cường mừng rỡ, hấn đang phát sầu nghĩ cách làm sao khôi phục Truyền Tống Trận bị tàn phá này, không nghĩ tới Bàn Sĩ linh tướng lại biết rõ. Hấn cao hứng cười nói: "Lão Bàn thật không tưởng tượng nổi a! Được, giao cho người làm, cảm ơn, ha ha.."

Bàn Sĩ linh tướng nghe được cũng choáng váng, Lý Cường gọi hấn là lão Bàn, còn cảm ơn hấn, tay chân hấn lúng túng nói: "Không dám nhận, hấn là...ách..chuyện này được mà."

Đồ Phu tới gần Lý Cường, nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, bọn họ là ai a? Trên người sương khói đàng đàng, lạnh đến làm cho người ta chịu không được."

Lý Cường cười nói: "A a, bọn họ là bằng hữu của ta, đến đây chơi thôi, là ai, lão đệ đừng hỏi nữa, người không hiểu đâu."

Đồ Phu càng cảm thấy Lý Cường thần bí, hấn không dám hỏi lại, đứng ở một bên yên lặng nhìn.

Bàn Sĩ linh tướng mang theo linh kiếm thể rất nhanh đi nhặt năng lượng thạch bị tán lạc. Linh kiếm thể có thể tùy ý chui xuống đất cho nên những năng lượng thạch chìm sâu dưới đất họ cũng có thể tìm được.

Lý Cường đi một bên, có mấy linh kiếm thể dùng linh kiếm dọn sạch một khối đất trống, trải một tấm vải mềm màu bạc, đặt lên một cái bàn màu đen hình tròn, đặt lên vài chén tương dịch hàn khí. Lý Cường gọi Đồ Phu và Hàm Mộc ngồi xuống, cầm lấy cái chén tò mò hỏi: "Đây là vật gì vậy?" Cái chén do loại đá trong suốt điêu khắc mà thành, phi thường tinh mỹ, tương dịch bên trong có màu trắng, tỏa ra những sợi khói trắng.

Hàm Mộc cười nói: "Nga, đó là thứ chúng ta thường uống, gọi là Trọc Băng Dịch, rất mát lạnh."

Đồ Phu đang khát nước đến khó chịu, nghe vậy mừng rỡ chụp một chén há to miệng ực vào, rồi sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Cường không nhúc nhích. Lý Cường vừa nhìn thấy thì càng hoảng sợ, tay xuất ra một đạo kim quang chụp lấy Đồ Phu, qua chừng vài phút, chợt nghe Đồ Phu hét thảm một tiếng: "Mẹ ơi, đông chết ta rồi, lạnh quá a." Nói giỡn sao, vật mà linh thể uống đều là thuộc tính cực âm, hẳn dám uống cả chén, không đông cứng mà chết coi như là hần may mắn.

Lý Cường cười lắc đầu, cầm cái chén uống một ngụm, phảng phất như có một luồng băng tuyết chảy vào trái tim, một cỗ hương mát lạnh nhàn nhạt phát ra, hần lớn tiếng quát lên: "Hay! Tuyệt diệu!"

Hàm Mộc cũng uống một ngụm, nói: "Đây là Trọc Băng Dịch, còn có một loại Thanh Băng Dịch, mùi vị rất tốt, nhưng chúng ta không có, chỉ có Linh Cung Quỷ Điện của Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn là có cất trữ, đại nhân lần sau đến có thể ném thử."

Đồ Phu cũng không dám ném thử nữa, bây giờ hẳn biết, những người Lý Cường mang theo tuyệt đối không thể gọi là người, hẳn đối với Lý Cường càng thêm cung kính.

Rất nhanh, Bàn Sĩ linh tướng đã đem cỗ Truyền Tống Trận phục hồi như cũ. Hần bay tới bên cạnh Lý Cường, nói: "Đại nhân, đã chữa trị xong, chỉ là không có tiên thạch khởi động."

Lý Cường lấy ra hơn mười khối tiên thạch nói: "Bao nhiêu hẳn là đủ rồi chứ?"

Bàn Sĩ linh tướng trợn mắt như muốn rớt ra, luôn miệng nói: "Đủ rồi! Đủ rồi! Hay thật, không ngờ có nhiều tiên thạch như vậy, chúng ta đang thiếu nó đấy." Hần tiếp nhận tiên thạch, xoay người bay tới cỗ Truyền Tống Trận.

Lý Cường lại lấy ra hơn mười viên bạo đạn, đây là ở Thẩn Bang đại lục có được, hẳn chỉ vào Truyền Tống Trận cách đó không xa, nói: "Đồ Phu, sau khi chúng ta đi, người dùng bạo đạn màu đỏ này nổ tung nó, không thể để lại một hòn đá nào, biết không?"

Đồ Phu cái hiểu cái không nhìn Lý Cường, trong một lát mới nói: "Cái gì gọi là bạo đạn? Làm sao mà dùng a?"

Lý Cường cầm lấy một bạo đạn nói: "Ta làm cho người xem, chăm chú là được." Hần dùng sức sờ quả bạo đạn, bạo đạn lập tức biến thành hình tròn, sau đó hẳn dương tay xuất ra, một tiếng nổ oanh long, nhất thời bụi mù vung lên, cỏ cây bay loạn. Đồ Phu kinh hãi vạn phần, vật này nếu dùng để chiến tranh, thì có ai là đối thủ của mình.

Đồ Phu chụp lấy một bạo đạn, thích thú không buông tay, hẳn hì hì cười nói: "Đại ca a, còn có nữa không? Cấp cho ta nhiều chút được hay không? Hà hà, vật này thật là được quá."

Lý Cường làm sao không biết được ý nghĩ của Đồ Phu, hẳn cười to nói: "Lão đệ người chiến đấu mà cũng muốn lười biếng a, ta khuyên người đừng quá ỷ lại vào vật này, dùng không quen không hay đâu. Được rồi! Cho người thêm một chút!" Hần lại lấy ra mười mấy bạo đạn, nghiêm túc nói: "Đồ Phu, sau khi chúng ta đi người cần phải nhất định hủy diệt vòng đá đó, nếu không người sẽ hại chết đại ca đó."

Đồ Phu mặc dù không rõ tại sao Lý Cường phải hủy đi chỗ vòng đá loạn xạ đó, nhưng đại ca nói thì hẳn luôn nghe theo, hẳn gật đầu nói: "Yên tâm đi, ta sẽ đánh nát chúng, sẽ gọi binh lính đập thành bụi rồi bỏ ra thật xa, ai cũng đừng mong tìm được dấu vết."

Bàn Sĩ linh tướng quay lại nói: "Đại nhân, Truyền Tống Trận đã khôi phục rồi, chỉ là không biết truyền đi đâu."

Trong lòng Lý Cường hưng phấn cực kỳ, nhưng mặt ngoài vẫn không chút phản ứng: "Tốt, chúng ta đi xem." Hần đột nhiên thuận di qua chỗ Truyền Tống Trận. Đồ Phu chỉ cảm thấy trước mắt kim quang chớp lên, trong chớp mắt Lý Cường đã mất đi tung tích. Hần giật mình há mồm, phát hiện cái tên lạnh như băng kia cũng không thấy nữa. Ngẩng đầu nhìn lên, Lý Cường và bằng hữu của hẳn cũng đang ở chỗ vòng đá xa xa, hẳn vội vàng chạy tới, trong miệng nói thảm: "Mẹ kiếp! Lão tử gặp quỷ rồi, không phát hiện bọn họ đi a...ai.."

Lý Cường vừa vào trận chợt cảm thấy Định Tinh Bàn nhảy lên, hẳn không kịp xem xét Truyền Tống Trận, lập tức phản thần thức tiến vào trong Định Tinh Bàn. Thần thức tựa như bị lực lượng thần bí nào hướng

dẫn, tại tinh không cấp tốc bay nhanh, vô số tinh mang đang chảy xuôi trong tâm, hần mang theo tâm tình cực kỳ hưng phấn theo thần thức đi tới, hằng hà ngôi sao rơi về phía sau, rốt cuộc nhìn thấy một tinh cầu quen thuộc đang hiện ra trước mặt, đó là một tinh cầu màu lam, chính là Câu Lam Tinh do Lý Cường bị Đại Nam Phong Ngự bắt tới mà hần từng nghi hoặc là địa cầu.

Câu Lam Tinh đang chậm rãi xoay tròn, một điểm đỏ nho nhỏ đang chớp động trên mặt tinh cầu, thần thức Lý Cường lập tức đi tới, phát hiện đó chính là Truyền Tống Trận mình vừa chữa trị xong. Hần cẩn thận làm một ký hiệu, rồi lại xem xét những tinh cầu gần bên một lần, không có phát hiện tình huống dị thường, lúc này thần thức mới thoát ly đi ra. Hần trầm tư chốc lát, tạm thời còn chưa nghĩ ra làm sao sử dụng Định Tinh Bàn.

Bàn Sĩ linh tướng nắm chắc nói: " Ta tính toán rồi, Truyền Tống Trận này ước chừng có thể đi được mười bảy tinh cầu, đại nhân chuẩn bị đi đâu?"

Lý Cường không nghĩ tới hần lại hiểu được cách dùng Truyền Tống Trận của tu chân giới, ngạc nhiên nói: " Lão Bàn a, làm sao ngươi biết? Ngươi học được ở đâu?"

Thần sắc của Bàn Sĩ linh tướng biến đổi, một hồi lâu hần ấp úng nói: " Đại nhân, ta...ta..."

Lý Cường là một người tinh minh, thấy hần có vẻ khó khăn, lập tức nói: " Không sao, ta chỉ tò mò, không tiện nói thì không cần nói, a a, không cần khẩn trương như vậy."

Bàn Sĩ linh tướng thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng giải thích: " Nhất thời nói không rõ, đại nhân tha thứ cho."

Lý Cường cười, vỗ vai hần nói: " Tùy tiện khởi động một chút, nhìn xem tinh cầu nào có Truyền Tống Trận có cảm ứng."

Bàn Sĩ linh tướng lớn tiếng đáp ứng, lập tức khởi động Truyền Tống Trận, thanh quang trong Truyền Tống Trận lưu chuyển, Lý Cường nói: " Trước tiên khoan truyền tống, ta phải có thời gian hiểu được một đạo lý."

Hần đem thần thức nhập vào trong Định Tinh Bàn, quan sát trong chốc lát, rốt cuộc phát hiện bí mật của Định Tinh Bàn.

Một sợi hồng tuyến từ Câu Lam Tinh Truyền Tống Trận vượt ra, vượt qua những địa phương rất xa, Lý Cường phỏng chừng phải hơn mười tinh cầu, tại một tinh cầu màu trắng, có một điểm nhỏ màu lam lóe ra, Lý Cường lập tức làm ký hiệu. Sau khi thần thức rời khỏi, Lý Cường hưng phấn nói: " Tinh cầu kế tiếp!"

Bàn Sĩ linh tướng cũng không biết Lý Cường đang làm gì, chỉ gật đầu nói: " Được, kế tiếp." Hần lại khởi động trận pháp một lần nữa.

Lý Cường lại đem thần thức thâm nhập Định Tinh Bàn. Một đạo màu xanh nhạt tuyến từ Câu Lam Tinh xuất ra, khoảng cách lần này càng xa, đó là một tinh cầu rất nhỏ, có vẻ hỗn loạn. Lý Cường phát tay, Bàn Sĩ linh tướng lại khởi động Truyền Tống Trận. Liên tục nhìn qua mười mấy tinh cầu, đều đã ghi ký hiệu rất tốt, Lý Cường trở nên hồ đồ, hần cũng không biết tinh cầu nào mới tốt nhất.

Lo lắng thật lâu, Lý Cường lựa chọn một tinh cầu thật xa, tinh cầu này tựa hồ rất lớn, là một tinh cầu màu xanh biếc, nhìn qua phi thường xinh đẹp. Lý Cường suy tư, chỉ cần rời đi Câu Lam Tinh, hủy diệt Truyền Tống Trận, cho dù Tịch Mịch lão tiên có bản lĩnh thông thiên, sợ rằng cũng không có biện pháp tìm được mình.

Lý Cường cười nói: " Các ngươi về Huyền Ma Châu đi, ta chuẩn bị đi." Hần xuất linh huyền, đem Hàm Mộc bọn họ và linh kiếm thể thu hồi vào Huyền Ma Châu, sau đó đi tới trước mặt Đồ Phu, cười nói: " Đồ Phu, ta đi, sau này nhìn thấy huynh đệ trong quân doanh thay ta thăm hỏi, nhớ kỹ, đem nơi này toàn bộ hủy diệt." Rồi chỉ cho hần nên đứng chỗ nào mà cho nổ.

Đồ Phu ngơ ngác nhìn Lý Cường, còn chưa hiểu được câu nói Lý Cường sẽ đi là như thế nào, chỉ thấy hần đứng trong vòng tròn màu đen của tảng đá tạo thành. Hần vừa lui về phía sau, vừa ngậy ngốc nhìn.

Truyền Tống Trận bắt đầu vận chuyển, vô số thanh quang mông mông bắn về trung tâm trận, rồi đột nhiên một đạo bạch quang hiện lên, trong Truyền Tống Trận không còn một bóng người.

Đồ Phu kinh ngạc cực kỳ, chạy xung quanh Truyền Tống Trận tìm kiếm, kêu lên: "Đại ca, đại ca! Trời ạ, nguyên lai đây là đi, ai, ta ngu muốn chết." Hắn vô cùng hối hận, ngay cả một lời cáo biệt cũng không có nói.

Đồ Phu gọi thuộc hạ tới, hắn không nỡ dùng bạo đạn Lý Cường cho hắn, ra lệnh cho binh lính đem cả Truyền Tống Trận đập nát, rồi mỗi binh lính phải mang từng mảnh vỡ đi thật xa, từ nay về sau, Câu Lam Tỉnh thật sự bị tu chân giới lãng quên.

Bích Ngô Tử chạy trốn tới kinh thành của Xa Liệp quốc, hắn ở hai quốc gia đều có nhà cửa, dựa vào tu vi của hắn, ở Câu Lam Tỉnh không có địch thủ, hắn trốn trong nhà cả ngày kinh hoàng, sợ Lý Cường tìm tới cửa. Hắn đã lĩnh giáo thủ đoạn của Lý Cường, người còn chưa nhìn thấy thì đã mất đi một cánh tay, thân thể bị hao tổn là điều mà người tu chân tối kỵ.

Một lần lần trốn đã kéo dài suốt năm sáu năm, hắn âm thầm may mắn, nghĩ rằng Lý Cường có lẽ đã quên hắn. Chậm rãi sau đó, hắn bắt đầu ra khỏi nhà xem xét, nhưng dù sao hắn cũng không dám trở về tiên cung nữa.

Vào một ngày, hắn đang ngồi trong phòng khách thư nhàn, tính toán làm sao cướp lấy ngôi vị hoàng đế của Xa Liệp quốc. Ngoại trừ Lý Cường, hắn không sợ bất cứ ai khác. Hắn đứng lên đi qua lại trong phòng khách, đột nhiên trước mắt kim quang chớp động, hắn hạ ý thức liền thả ra phi kiếm, chợt nghe một tiếng quát khê: "Hỗn đản!" Phi kiếm đã bị người này bóp nát trong tay.

Bích Ngô Tử sợ đến hồn phi phách tán, nhìn kỹ lại, hai chân hắn mềm nhũn, "phác thông" một tiếng liền quỳ trên mặt đất luôn miệng nói: "Lão tiên tha mạng a, lão tiên tha mạng!"

Người đó tán đi kim quang hộ thân, lộ ra khuôn mặt thật. Đó là một người tuổi trẻ, mặc một bộ tiên giáp màu hồng bạch, gương mặt nhu hòa với đôi mắt dài, có tám chân mày, đuôi chân mày kéo dài tới khóe mắt. Một bộ dáng phong trần khắc khổ. Trong tay hắn cầm phi kiếm của Bích Ngô Tử, tinh mang trong mắt lóe ra, bên người còn có một khối lõi thể đang xuôi tay đứng thẳng.

Bích Ngô Tử tuyệt vọng nhìn khối lõi thể kia, biết chính là khối lõi thể này dẫn lão tiên tới.

Tịch Mịch lão tiên sau khi trở lại Câu Lam Tỉnh, phát giác Chiến Quyển đại lục đã bể tan tành, trở lại tiên cung thì đã phát giác Huyền Tật tiên trận của mình bị phá, tàng bảo thất bị hủy, lửa giận xung thiên, tìm kiếm chung quanh. Sau đó hắn tìm được một khối lõi thể, hỏi ra mới biết được do Bích Ngô Tử làm chuyện tốt này, hắn lại tìm không ít công phu mới tìm được nơi ẩn thân của Bích Ngô Tử.

Tịch Mịch lão tiên lạnh lùng nói: "Nhìn không ra a, người thật là lợi hại không tưởng nổi, quả thật không tưởng nổi, bằng tu vi Nguyên Anh kỳ của ngươi, dĩ nhiên cũng đem toàn bộ người tu chân trong cung giết sạch, còn dám luyện hóa nguyên anh của Bùi Trần, làm cho tu vi của mình nhảy lên Phân Thần kỳ, lại phản lại quy củ của ta, trong tiên cung lại đem con người làm nô lệ, giỏi! Không tệ, thật sự là một nhân tài, lợi hại không tưởng nổi!" Thanh âm của hắn giống như thanh âm của kim chúc lạnh như băng, mang theo phần nộ.

Bích Ngô Tử biết rõ thủ đoạn của Tịch Mịch lão tiên, hắn sụp trên mặt đất, cuống quýt cầu xin tha thứ: "Lão tiên tha mạng...lão tiên...tha...nô tài..."

Tịch Mịch lão tiên như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Nhiều người tu chân như vậy mà tất cả đều bị ngươi luyện thành khối lõi thể, ha ha, hay a! Không tệ, ra tay thật là giỏi, giết bọn họ hay không cũng không sao cả, hừ hừ, bản lĩnh của ngươi rất lớn, dám coi rẻ ta, không coi ta ra gì, ân, cũng có thể phá được Huyền Tật tiên trận của ta, lợi hại không tưởng nổi, quả thật không tưởng nổi!"

Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay nâng cầm Bích Ngô Tử lên, tinh mang trong mắt càng thịnh: "Người đem tàng bảo thất của ta đi đâu rồi? Mau giao ra ngay, ta cho ngươi chết được thống khoái, nếu không nói, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết."

Bích Ngô Tử mặc dù bối rối, nhưng hắn nhận ra cơ hội đã tới, trong lòng cấp tốc tính toán, hắn có chút ngập ngừng nói: "Lão tiên...Huyền Tật tiên trận không phải do ta phá hủy, đồ vật cũng không phải ta lấy, nhưng ta biết là ai làm, chỉ cầu lão tiên tha cho ta một mạng, ta sẽ dùng tin tức trao đổi." Hắn đang thử đồ bạc, chính là khối lõi thể kia không biết rõ tình huống.

Trong mắt Tịch Mịch lão tiên hiện lên một tia trào phúng(trêu chọc), nhàn nhạt nói: ” Nói thử một chút, nếu đáng giá thì tha cho ngươi.”

Bích Ngô Tử giống như một người chết đuối nắm được cành cây cứu mạng, luôn miệng nói: ” Chỉ cần tha mạng cho ta, ta nhất định nói, nhất định nói!” Hắn cố gắng để cho lão tiên nói ra lời hứa hẹn.

Trên mặt Tịch Mịch lão tiên lộ ra tia mỉm cười, Bích Ngô Tử sợ đến kêu to: ” Không nên a, lão tiên tha mạng.” Hắn biết không hay rồi, Tịch Mịch lão tiên nắm cái tay còn lại của hắn khê siết chặt, chợt nghe một tiếng ” rắc ” thanh thúy, cánh tay bị bóp nát bấy. Phải biết rằng Bích Ngô Tử là cao thủ Phân Thần kỳ nhưng trong tay Tịch Mịch lão tiên chỉ như một đứa trẻ, không sức phản kháng.

” Ác ác...oa...oa...tha...ác...tha mạng a!”

Thanh âm Tịch Mịch lão tiên càng lạnh như băng: ” Ngươi càng dụng công sẽ càng đau, hừ! Thật lâu cũng không có nếm qua tư vị đau đớn phải không, vừa rồi ngươi muốn nói cái gì? Nga, nguyên lai ngươi không muốn nói, được rồi, chúng ta trở lại...” Hắn lại nắm một cái chân của Bích Ngô Tử, Bích Ngô Tử hoảng sợ kêu thảm thiết: ” Ta nói, ta nói...ô oa...” Hắn sợ đến khóc lớn.

Tịch Mịch lão tiên khinh thường nói: ” Ngươi có chút điểm đó thôi sao? Nói mau đi, đừng làm cho ta đợi đến không nhịn được.”

Bích Ngô Tử cũng không còn cách nào khác, hắn là kẻ sợ chết nhất, thủ đoạn sét đánh của Tịch Mịch lão tiên hắn rất sợ hãi, hắn bèn nói thật chi tiết: ” Là một người tu chân tên là Lý Cường phá hủy, không biết hắn từ nơi nào tới nhưng hắn nói là bị tiên nhân mang tới.”

Tịch Mịch lão tiên trầm ngâm chốc lát: ” Hắn làm sao lại tới tiên cung?”

Bích Ngô Tử cúi đầu đảo mắt, hắn biết nếu trả lời chuyện này không tốt, lão tiên sẽ không bỏ qua cho mình. Hắn nói: ” Là nô tài đánh không lại hắn, đành phải đưa hắn tiến vào Huyền Tật tiên trận, không nghĩ tới hắn phi thường lợi hại, vốn không xem uy lực của tiên trận thế nào, nô tài không có cách nào khác phải bỏ chạy, nhưng nô tài còn nhớ kỹ bộ dáng của hắn, nô tài có thể đưa lão tiên đại nhân đi tìm hắn.” Bây giờ hắn chỉ mong có thể giữ mạng trong lúc này, còn chuyện khác sau này rồi hãy nói.

Tịch Mịch lão tiên đứng dậy, hắn có lưu lại một kỳ bảo trong tầng bảo thất, đó chính là quyển sách da màu bạc, ghi lại phương pháp tu hành của tiên giới, vô luận thế nào cũng không để mất được. Hắn cười lạnh một tiếng nói: ” Hay, chúng ta đi tìm Lý Cường kia, về phần ngươi, trước tiên giữ lại nguyên anh đi.” Hắn búng một ngón tay, một đạo kim tuyến bắn vào óc Bích Ngô Tử, Bích Ngô Tử thắm hào kêu lên được nửa tiếng, liền ngã xuống mặt đất, một nguyên anh từ trong cơ thể bay ra, bị Tịch Mịch lão tiên thu vào trong một bình ngọc.

Tịch Mịch lão tiên thì thảo lẩm bẩm: ” Lý Cường là ai? Vậy mà cũng không sợ Huyền Tật thiên hỏa, hay, không tưởng nổi!”

Khôi lỗi thể bên người hắn không nhịn được rung mình một cái, người làm cho lão tiên khen giỏi, thật sự là một chuyện vô cùng kinh khủng.

148. Tập 14 : Đại La Thượng Tiên Lệnh -- Chương 148

Lý Cường cũng không rõ mình đã truyền tống đi qua bao nhiêu Truyền Tống Trận, cứ một lần hắn lại ghi chép lại những tình cầu có cảm ứng, bây giờ hắn chỉ nghĩ có bao nhiêu xa thì chạy xa bấy nhiêu, để cho tiên nhân không thể tìm được tung tích là tốt nhất.

Bởi vì mỗi lần truyền tống là sẽ hao hơn mười viên tiên thạch, rất nhanh, trong thủ trạc của hắn không còn nhiều tiên thạch cho lắm, trung phẩm tiên thạch tiêu hao quá lớn, hắn tính toán một chút thì chỉ còn có thể truyền tống được ba lần, trung phẩm tiên thạch sẽ dùng hết, chỉ còn thượng phẩm tiên thạch. Trong Định Tinh Bàn ghi chép lại, thì có tới mấy trăm tình cầu có Truyền Tống Trận, nhưng ngay cả cái bóng của Phong Duyên Tinh còn chưa nhìn thấy, trong những tình cầu hắn chỉ mới chạy qua được hơn mười tình cầu, cơ bản toàn là tình cầu không có một bóng người.

Mỗi lần truyền tống Lý Cường cũng đều nhờ Bàn Sĩ linh tướng đi ra hỗ trợ, để cho hắn trợ giúp khởi động trận pháp, còn tự mình phân thần thức tìm hiểu Định Tinh Bàn, dần dần hắn phát hiện một chút huyền bí trong đó. Tinh cầu trong Định Tinh Bàn biểu hiện ra điểm màu đỏ là có Truyền Tống Trận, bình thường đều có sinh mạng ở đó, những sinh mạng này có lẽ là động vật hay thực vật nhưng nó cũng hiện ra Truyền Tống Trận, đại bộ phận chỉ là những tinh cầu quá cảnh, có lẽ trong đó cũng có những tinh cầu có chỗ đặc biệt nhưng hắn không rõ ràng mà thôi.

Lý Cường bây giờ cần nhất là tiên thạch, nếu không sẽ không thể tiếp tục di chuyển, tạm thời hắn còn chưa dám sử dụng thuận di, bởi vì khoảng cách thật quá xa xôi, hắn không có nắm chắc.

Từ sau khi đi ra khỏi Câu Lam Tinh, hắn tựa như một con ruồi không đầu bay tán loạn chung quanh, đã đi qua hai tinh hệ, có thể trở lại Phong Duyên Tinh hay không vẫn còn không biết được, cũng may cảnh giới tu hành hiện giờ của hắn không tệ, có thể bình tâm tĩnh khí mà thăm dò.

Lý Cường đứng ở một Truyền Tống Trận vô danh, có chút bất đắc dĩ nói: " Chỉ có một điểm đỏ, chỉ mong đó là tinh cầu có người tu chân, như vậy là có thể tìm được tiên thạch rồi. Được rồi, lão Bàn, Mị nhi bế quan còn chưa đi ra sao?"

Bàn Sĩ linh tướng cung kính đáp: " Mị nhi đại nhân đã nhanh chóng tu đến cảnh giới linh tướng rồi, xuất quan thì phải thêm một thời gian nữa."

Hắn chần chờ một chút, hỏi: " Đại nhân, chỉ còn lại tiên thạch đủ để truyền tống thêm hai lần, nếu tinh cầu kế tiếp vẫn không có người tu chân, đại nhân làm sao bây giờ?"

Lý Cường cười khổ nói: " Đi từng bước tính từng bước thôi, có phản ứng điểm đỏ Truyền Tống Trận thì vẫn có cơ hội có người, nếu cũng là nơi hoang dã, thì chỉ còn một lần cơ hội thôi, nhưng dù sao tinh cầu phía trước cũng phi thường lớn." Chạy trốn tới nơi này cũng là hắn chưa bao giờ nghĩ đến, nhiều tinh cầu vô danh hoang vu như vậy, không hề có ai, ngay cả động thực vật cũng nhìn không thấy.

Bàn Sĩ linh tướng nói: " Đại nhân chỉ có nhìn thấy mới biết được."

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, hắn phát hiện tại Linh Quỷ giới chỉ có hai đại tôn và tiểu Mị nhi là chịu nói đùa, còn những linh thể khác đều nói năng nghiêm trang không thể đùa giỡn. Hắn cười nói: " Mặc kệ đi, đi xem." Hắn ở bên tảng đá bên cạnh khắc một câu: " Lão tử đã đến du ngoạn." Sau đó trở lại Truyền Tống Trận khởi động trận pháp.

Đây là một địa phương xa lạ, Truyền Tống Trận được thiết kế tại một đáy cốc, dấu trong vùng đá loạn, không phải người tu chân căn bản không thể nào phát hiện. Lý Cường cười khổ đứng ở trong trận, chỉ thấy hai bên dãy cây tùng mọc tận trong mây, nhìn không thấy thực vật gì khác, cũng không có dấu hiệu động vật hoạt động, hắn gọi Bàn Sĩ linh tướng nói: " Lão Bàn a, lần này thăm rồi, hình như lại là một tinh cầu không có người."

Bàn Sĩ linh tướng nói: " Đại nhân dùng tiên thạch còn thừa khởi động trận pháp một chút, tìm xem cảm ứng của tinh cầu gần bên, có lẽ có tinh cầu của người tu chân."

Lý Cường không thể làm gì khác hơn là lấy ra mười viên tiên thạch cuối cùng, đưa cho Bàn Sĩ linh tướng, còn tự mình nhập định vào Định Tinh Bàn. Chỉ chớp lát sau, Bàn Sĩ linh tướng khởi động xong trận pháp. Lý Cường cẩn thận xem xét, lúc này dĩ nhiên lại có tới hơn một trăm tinh cầu có cảm ứng, các loại màu sắc lớn nhỏ đều có, nhưng lại không có điểm đỏ. Lý Cường biết được trên những tinh cầu có Truyền Tống Trận, nhưng rất hoang vu, đại bộ phận dưỡng khí cũng không có, đừng nói chi đến sinh mạng.

Một lát sau, Lý Cường phát tay để cho Bàn Sĩ đình chỉ trận pháp. Hắn thu hồi tiên thạch, bất đắc dĩ lắc đầu nói: " Không có khả năng đi tiếp nữa, phi thường kỳ quái, ở gần tinh cầu này có rất nhiều tinh cầu có Truyền Tống Trận. Lão Bàn, trước tiên thăm dò tinh cầu này một chút, người trở về thông tri cho Hàm Mộc, cần thêm thuộc hạ của các người, a a, để giúp ta tìm quán tàng thôi."

Bàn Sĩ gật đầu nói: " Dạ, đại nhân, ta trở về thông tri." Dùng linh kiếm thể để tham quán(tìm tinh quán) là biện pháp duy nhất Lý Cường nghĩ đến, linh kiếm thể trời sinh chính là người đi dưới đất, dùng để phát quật bảo tàng dưới đất là thích hợp vô cùng, nhưng ai lại có thể có nhiều linh kiếm thể như vậy để điều khiển, cũng hay là Lý Cường lại có được điều kiện tốt như thế này.

Lý Cường thu Bàn Sĩ linh tướng vào trong, trong Định Tinh Bàn đánh ký hiệu, kim quang chớp động, hần thuấn di ra khỏi Truyền Tống trận.

Khắp nơi trên mặt đất đều là nham thạch đá vụn, hòn đá còn có chút nước, ngoài ra không có gì khác. Lý Cường thất vọng nhìn chung quanh, trong thiên địa tĩnh mịch dị thường, chỉ có gió nhẹ thổi qua khuôn mặt. Lý Cường trầm ngâm chốc lát, hần phát hiện nơi này thích hợp cho cuộc sống của loài người, có không khí và nước, độ ẩm ước chừng chỉ hai mươi độ, nhưng sao lại hoang vu đến như vậy? Hần suy nghĩ một hồi cuối cùng phải bỏ qua.

Hàm Mộc mang theo năm trăm linh kiếm thể thuộc hạ cùng Bàn Sĩ linh tướng bay ra Huyền Ma Châu, Hàm Mộc hành lễ nói: "Đại nhân, Hàm Mộc phụng mệnh tới."

Lý Cường đối với hai vị này không có biện pháp nào, gặp mặt là cung kính, một chút cũng không hòa đồng. Hần gật đầu nói: "Lão Bàn đã nói rồi chứ? Ta cần tiên thạch, không thể làm gì khác hơn là phiền toái các người đi giúp ta tìm kiếm, nếu không sẽ bị vấy ở tinh cầu này thôi."

Hàm Mộc nói: "Đại nhân, chỉ cần tinh cầu này có tiên thạch, hết thảy là tốt rồi, Hàm Mộc sẽ cố gắng sưu tầm." Hần không đợi Lý Cường nói gì nữa, lập tức ra lệnh cho năm trăm linh kiếm thể chui xuống đất sưu tầm. Bàn Sĩ linh tướng cũng tự mình chui xuống, công lực của hần cực cao, diện tích sưu tầm cũng lớn.

Lý Cường cũng không lo lắng bọn họ chạy lạc, có Huyền Ma Châu, bọn họ sẽ không bị lạc đường. Hần cười nói: "Nghe thiên mệnh đi thôi, Hàm Mộc, chúng ta đi xa xa xem xét một chút." Kim quang chợt lóe, lần này Lý Cường na di khoảng cách xa hơn.

Lần này thuấn di rơi vào một ngọn đồi cao, Lý Cường tản đi hộ thân kim quang, Hàm Mộc linh suất kêu lên trước: "Đại nhân nhìn xem!"

Vô số cột nhọn cao vút lên trong mây xuất hiện dưới bình nguyên, tựa như lúc ở quê hương nhìn thấy đại thành thị xa xa, bầu trời không ít có những điểm đen di động, tựa hồ như đang có vật gì phi hành. Lý Cường lộ ra vẻ mừng rỡ tươi cười trên mặt, bất kể là cái gì chỉ cần có sinh linh trí tuệ thì hần cảm thấy rất thân thiết, nếu là người tu chân thì càng quá tốt.

Lý Cường biết nếu trên người mặc tiên giáp mà đi qua thì không được, quá nổi bật, hần quay đầu nói: "Hàm Mộc, người đi tìm lão Bàn, không có lệnh gọi của ta thì không được lại đó, để ta đi chỗ đó nhìn xem."

Hàm Mộc liền tuân lệnh chui xuống đất, đi tìm Bàn Sĩ linh tướng. Lý Cường thu hồi tiên giáp, thay đổi quần áo của Thiên Lại Thành, sau đó mới thuấn di qua.

Tinh cầu này tọa lạc cạnh bên Tiểu Lâm Thiên Huyền Tinh Thần Trận, cũng là một chỗ người tu chân tụ tập, giống như Phong Duyên Tinh, cư dân nơi này rất nhiều đều là người tu chân, nhưng khác là nơi này chính là trung tâm của người tu chân, nếu xem nơi này là thành phố quốc tế hóa thì Phong Duyên Tinh chỉ là một thành thị trung đẳng. Tinh cầu này tên là Lâm Minh Tinh.

Trong Định Tinh Bàn, Lý Cường nhận thấy tinh cầu này thật lớn, hần phi thường kích động nhìn trên không trung thỉnh thoảng có bóng kiếm xẹt qua, biết mình rốt cuộc đã trở về thế giới của người tu chân, nhưng hần không biết trong lúc vô tình mình đã đi tới thánh địa của người tu chân, Lâm Minh Tinh.

Trên tinh cầu không có đường đi, khắp nơi đều là loạn thạch miên duyên, cách mấy trăm thước thì có một tòa kiến trúc dạng cổ堡, nhưng lại khác hần cổ堡, nghiêm khắc mà nói, nhìn giống như là bảo tháp, màu sắc cũng năm màu tám cửa, mỗi một tòa đều khác nhau, lóe lên quang mang chói mắt, có đen lờ mờ, giống như bảo tháp phòng ngự. Lý Cường biết đây là thế giới của người tu chân, trong lòng giảm đi nhiều cố kỵ, thông dong bay đến trên không trung quan sát.

Trong vô số tháp nhọn vây quanh, Lý Cường rốt cuộc nhìn thấy một tòa thành thị rất lớn phía xa xa, hần vui vẻ nở nụ cười. Đột nhiên từ trong một tòa tháp nhọn bay ra năm người tu chân, rất nhanh bao vây lại, một đại hán mặc chiến giáp màu đen cầm đầu hỏi: "Người là ai, từ đâu tới?"

Lý Cường vui vẻ nói: "Ta là người tu chân của Phong Duyên Tinh, a a, lần đầu tiên đi tới quý bảo địa, nơi này là địa phương nào, có thể nói cho ta biết không?"

Năm người tu chân nghe vậy đều nghiêm túc kính trọng, nói giỡn sao, không có bản lĩnh lớn thì làm sao có thể từ tỉnh cầu khác đi tới đây chứ? Đại hán cầm đầu thần thái rõ ràng tốt hẳn: "Nguyên lai là người tu chân từ nơi xa tới, nơi này là Lâm Minh Tinh, là thánh địa của người tu chân, chúng ta là thủ vệ của Kỳ Long Thành, mời đi theo ta, ta đưa người vào thành."

Trên đường đại hán kia nói với Lý Cường, Kỳ Long Thành là một thành lớn mở ra để tu chân, tại Lâm Minh Tinh có rất nhiều thành thị như vậy, nơi này hoan nghênh nhất là người tu chân có chân tài thực học, nhất là người tu chân từ xa tới, sẽ có người chuyên môn tiếp đãi. Lâm Minh Tinh có vô số cao nhân tiên bối, thật đúng là nơi đầm rồng hang hổ, ngay cả một tiểu cô nương cũng có thể có tu vi Phân Thần kỳ, ở chỗ này trừ phi người là tiên nhân hay thực lực Tấn Tiên, nếu không thì nên bảo thủ một chút mới tốt, nói không chừng gặp phải một người tu chân không biết tên, liền có thể cho người sinh tử hai con đường khó chọn, trong thành thị khắp nơi đều là sân tranh đấu, ở chỗ này vô cùng hoan nghênh tỷ thí đấu pháp bảo.

Kiến trúc của thành thị dày đặc, tựa hồ không có sự quy hoạch, tài liệu kiến trúc cũng là rối loạn, mỗi một loại kiến trúc đều không giống nhau, hình thù kỳ lạ kỳ quái, ước chừng người tu chân nơi này từ bên ngoài tới rất nhiều, đều tự đem kiến trúc của quê hương xây dựng. Ngã tư đường của nơi này phi thường hẹp hòi, chỉ có trung tâm thành thị là có sân rộng mênh mông, người đi lại trên đường đều là người học tu chân sơ học. Nơi này còn có một loại người chính là không có cách nào để tu chân, bọn họ là tầng dưới chót của thành thị này.

Lý Cường đại khái phỏng chừng một chút, thành thị này ước chừng có mấy trăm vạn dân cư, nghe thủ vệ kia nói, người tu chân thì có ngoài hai mươi vạn, đây chỉ là người tu chân của Kỳ Long Thành, người tu chân của cả tỉnh cầu càng nhiều không kể xiết. Ở trên tỉnh cầu này dường như ngay cả cao thủ Tấn Tiên cũng không dám gây loạn, mỗi thành thị tu kiến phòng ngự đại trận đều cũng lợi hại không tưởng nổi, hoàn toàn có thể ngăn cản sự công kích của Tấn Tiên.

Kỳ Long Thành không có người thống trị, chỉ có mười hai cao thủ có tu vi ngoài Hợp Thể kỳ hợp thành một tu chân liên hợp hội, những sự vụ trọng đại đều do mười hai người bọn họ quyết định, bọn họ đại biểu cho mười hai đại môn phái tại Kỳ Long Thành.

Rất nhanh, đoàn người đi tới một tòa viện rộng lớn, đại hán kia đi vào một phòng, chỉ chốc lát sau từ trong phòng đi ra một người tu chân, hần cười cười chào đón thi lễ: "Hoan nghênh khách từ phương xa tới, ta là Hiên Viên Dịch Thanh, chuyên môn tiếp đãi khách nhân từ bên ngoài tới."

Lý Cường đối với người tu chân ở Kỳ Long Thành lòng sinh hảo cảm, tựa hồ nơi này có vẻ rất hiếu khách. Hần cũng nhiệt tình tiến lên chào hỏi, cười nói: "Ta là Mộc Tử từ Phong Duyên Tinh tới." Hần lại dùng tên giả, phải biết rằng danh khí của Lý Cường hiện giờ thật là quá nổi, nếu bị tiên nhân biết được thì không ổn nữa.

Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Thật ngại quá, người tu chân từ phương xa tới phải tiếp nhận một lần thi kiểm tra, xác định tu vi một chút, đương nhiên nếu khách nhân không muốn, chúng ta sẽ không miễn cưỡng, chỉ là Khoan Xu Viện không thể chiêu đãi."

Lý Cường cũng không muốn hiển lộ ra tu vi của mình, hần có chút do dự. Hiên Viên Dịch Thanh lại nói: "Chúng ta chỉ xác định tu vi một chút, như vậy có thể cho người một tiêu chí thân phận, tại Kỳ Long Thành có cao thủ tu chân có tiêu chí thì sẽ rất thuận tiện, ngay cả mua tu chân vật phẩm cũng tiện nghi rất nhiều, ân, nếu người không muốn, chúng ta cũng tuyệt không miễn cưỡng, a a, dù sao người tới đều là khách nhân."

Đại hán đưa Lý Cường tới cũng khuyên: "Mộc Tử lão huynh, nơi này thi kiểm tra không có ác ý, không ngại thử xem."

Lý Cường không tiện cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng: "Được rồi, nghe theo lời Hiên Viên huynh."

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: "Mộc Tử huynh xin mời!" Thần sắc hần hiển lộ ra nét hưng phấn, xoay người đi ra phía sau.

Xuyên qua vài căn phòng, phía sau là một sân tỷ thí bao phủ lam quang.

Sân tỷ thí là một đài đá lớn chừng một trăm thước, có trận pháp phòng hộ, chung quanh đài đá đều là

đất trống, trên mặt đất có một cột cờ rất cao, trên cột cờ treo một chuỗi đèn lồng, phát ra quang hoa màu trắng, một người tu chân đi tới dưới cột cờ, tay kháp linh huyền đánh ra, chuỗi đèn lồng lập tức phát ra hồng quang.

Một đường đi tới, có không ít người tu chân từ trong phòng đi ra, phía sau Lý Cường rất nhanh có tới mười mấy người tu chân đi theo. Lý Cường cười nói: "Hiên Viên huynh, nơi này sao lại có nhiều người thích xem náo nhiệt thế?"

Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Đây đều là những người tu chân từ những thành thị khác tới, tạm thời dừng lại ở chỗ này, gần đây có người tu chân từ dị vực tới Kỳ Long Thành thì chỉ có một mình lão huynh người mà thôi, cho nên mọi người đều rất tò mò."

Lý Cường cũng không biết nơi này làm sao truyền đi tin tức, chỉ thấy người tu chân bay tới ngày càng nhiều, hẳn đã nhìn thấy trong đó có một chút cao thủ.

Đi vào sân tỷ thí, Hiên Viên Dịch Thanh mời Lý Cường ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn cười nói: "Xin lỗi, người phải đợi một chút, đã phái người thông tri liên hợp hội, rất nhanh sẽ có cao thủ lại đây."

Những người tu chân tiến tới cũng đã khoanh chân ngồi xuống, nhìn ra nơi này thường xuyên có thi kiểm tra và so đấu, nên người tu chân thường xuyên đi tới đây. Người tu chân ngày càng nhiều, cũng may bốn phía có nhiều đất trống, mọi người tới đều khoanh chân ngồi xuống. Lý Cường tò mò hỏi: "Bọn họ là ai?" Hắn ý hỏi người tu chân từ bên ngoài tới.

Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Đó là những người tu chân vừa bắt được tin tức của bốn thành, lão huynh là người tu chân từ dị vực tới, người tu chân bốn địa đều muốn mở mang kiến thức một phen đó mà."

Lý Cường trong lòng cười khổ: "Đây không phải là xem khí làm trò hay sao?" Hắn vốn định tùy tiện làm đại, ai ngờ vừa tới Kỳ Long Thành lại bị thi kiểm tra, thật sự là nghĩ không ra.

Hiên Viên Dịch Thanh ngồi ở bên cạnh Lý Cường, hắn lo lắng Lý Cường đợi không được, liền giới thiệu cho hắn nghe tình huống của Kỳ Long Thành và Lâm Minh Tinh.

Kỳ Long thành là đại thành thị của Lâm Minh Tinh, cũng là thành thị miền duyên bên ngoài duy nhất. Lâm Minh Tinh có năm đại thành thị, đầu tiên là Tuyết Long Thành, tọa lạc tại Tuyết Long sơn mạch, dân cư vượt qua một ngàn vạn, người tu chân đạt tới ba mươi vạn. Đứng thứ hai chính là Hàng Mộc Thành, nằm ở rừng rậm phía Nam, dân cư ít nhất, chỉ có hai trăm vạn người, nhưng người tu chân lại không ít, có tới hai mươi mấy vạn. Đứng thứ ba chính là Bích Hải Ẩn Long Thành, tọa lạc trên biển, dân cư hơn bốn trăm vạn, người tu chân cũng có hai mươi vạn. Kỳ Long Thành xếp hạng thứ tư, cuối cùng là Tân Dương Thành, là thành thị chiếm diện tích mặt đất lớn nhất, con người nhiều nhất, có hơn ba ngàn vạn, dùng nông nghiệp sinh sống, người tu chân chỉ có mười vạn.

Lý Cường nghe được sợ hãi than thở không thôi, người tu chân nơi này động một tiếng là hơn mười vạn, trách không được lại gọi nơi này là thánh địa của người tu chân, người tu chân của Phong Duyên Tinh thật không thể so sánh được. Hắn hỏi: "Nơi này có người tu chân của Phong Duyên Tinh tới hay không?" Đây là vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: "Nơi này có vô số người tu chân của các tinh cầu tới, thật sự là nhiều lắm, căn bản không thể biết rõ ràng, chỉ có thể tự mình chậm rãi đi tìm, người tu chân có thể từ bên ngoài tới đều là những cao thủ lợi hại không tưởng nổi, a a, tỷ như bây giờ ta nhìn không thấu được tu vi của người."

Thật ra bây giờ Lý Cường cũng tự mình không biết tu vi của mình đạt tới bậc nào, hắn đã không còn xem như người tu chân nữa.

Hiên Viên Dịch Thanh đứng dậy nói: "Đã tới, Mộc Tử lão huynh cùng ta đi nghênh đón một chút."

Lý Cường không thích tỏ vẻ ta đây, hắn cười đứng dậy: "Tốt, Hiên Viên huynh xin mời!"

Hắn nhìn thấy trong ba người tới có một người là đại cao thủ Phân Thần kỳ, trong lòng không nhịn được cảm thấy khiếp sợ chỉ thi kiểm tra một người bên ngoài đến mà phải xuất động cao thủ Phân Thần kỳ, nơi này thật sự là không tưởng nổi.

Từ không trung hạ xuống ba người, Hiên Viên Dịch Thanh tiến lên nghênh đón, cung kính nói: "Hiên Viên Dịch Thanh bái kiến Thiên Tu Qua Hằng trưởng lão."

Người nọ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dịch Thanh không cần đa lễ, mời giới thiệu khách nhân."

Lý Cường cẩn thận đánh giá ba người. Thiên Tu Qua Hằng trưởng lão cầm đầu có vẻ mặt nghiêm túc, đôi mày kiếm vừa đen lại dài, hai mắt sáng ngời, gương mặt chữ điền, mái tóc đen buộc hết lên đỉnh đầu một cách cổ quái, hai bên xoa một ít lên hai vai, trên người mặc bộ bào phục màu xanh nhạt, phía trước có những hình đầu thú không biết tên, đeo dây lưng, trên vai hắt cắm hai miếng bài tử màu đỏ kỳ lạ.

Hai cao thủ khác là một nam một nữ, Lý Cường phỏng chừng bọn họ có tu vi Xuất Khiếu kỳ.

Hiên Viên Dịch Thanh cười giới thiệu: "Đây là Kỳ Long thành Thiên Tu Qua Hằng Thạch Phụng trưởng lão, còn hai vị này là Thiên Tu Qua nhất cấp vũ tu sĩ, Phỉ Tuyết và Mễ Đông Khố."

Lý Cường không đợi Hiên Viên Dịch Thanh giới thiệu mình, hần liền hành lễ trước, nói: "Ta là người tu chân từ Phong Duyên Tinh tới, tên là Mộc Tử, hạnh ngộ! Hạnh ngộ!" Hần dùng khẩu khí ngang bằng nói chuyện.

Hằng Thạch Phụng trong lòng kỳ quái, hần một chút cũng nhìn không ra tu vi của Lý Cường cao bao nhiêu. Do dự một chút, hần hỏi: "Mộc Tử huynh tới Kỳ Long Thành khi nào?" Hần không cách nào xác định trình độ tu chân của Lý Cường, ngữ khí không tự giác trở nên khách khí.

Lý Cường cười nói: "Hôm nay vừa đến Lâm Minh Tinh, tới Kỳ Long Thành rồi, địa phương khác thì chưa có đi qua."

Hằng Thạch Phụng âm thầm mừng rỡ, đã nhiều năm qua Kỳ Long Thành chưa có người tu chân từ dị vực tới, không biết người tới lần này có tu vi như thế nào, nếu là cao thủ, thì thực lực của Kỳ Long Thành sẽ lớn mạnh. Người tu chân từ dị vực tới thường thường có những phương pháp tu hành người bốn địa không biết, thông qua việc luận bàn lẫn nhau, chỗ tốt trong đó không cần nói cũng biết.

Lý Cường hỏi: "Hằng trưởng lão, nơi này có tiên thạch để mua không?"

Gương mặt nghiêm túc của Hằng Thạch Phụng lộ ra tia mỉm cười: "Tiên thạch của Lâm Minh Tinh đã sớm khai thác hết, chỉ có những tinh cầu gần bên còn thôi, nhưng tiên thạch đều do năm đại môn phái khống chế, cho nên tiên thạch nơi này chỉ có người tu chân của bốn thành có thể mua được, người ngoài tới phải mua cao giá mới có thể mua tới, đương nhiên, nếu Mộc Tử huynh có thể thông qua kiểm tra, thì có thể hưởng thụ sự chiêu đãi của bốn thành, thậm chí còn có thể rất tốt."

Bên ngoài sân tỷ thí đột nhiên ồn ào, có người hô: "Bắt đầu đi, nhanh lên một chút a!" Còn có người kêu lên: "Luận bàn lúc nào bắt đầu? Trước tiên thi kiểm tra đã!"

Lý Cường kinh ngạc hỏi: "Luận bàn? Là ý gì?"

Hiên Viên Dịch Thanh có chút ngại ngùng nói: "Sau khi thông qua trưởng lão thi kiểm tra, người tu chân của bốn thành hy vọng có cơ hội luận bàn pháp thuật với người, a a, đây là một loại phương pháp học tập của người tu chân bốn thành, xin đừng kỳ quái."

Đầu pháp bảo cho tới bây giờ Lý Cường cũng không có quan tâm qua, hần gật đầu nói: "Vậy xin mời."

Hằng Thạch Phụng trưởng lão cười nói: "Kỳ thật ta thi kiểm tra cũng rất đơn giản, Mộc Tử huynh, mời đi theo. Đây là một khối Huyền Cẩm Thạch, lưu lại dấu vết của người là được."

Trong lòng Lý Cường cả kinh, Huyền Cẩm Thạch cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy, trong không ít ngọc đồng giản đều có ghi lại, đây là một loại đá kỳ lạ, cứng rắn vô cùng, là tài liệu rất tốt luyện thể chiến giáp, không nghĩ tới người tu chân Kỳ Long Thành dùng nó là vật phẩm kiểm tra, nhìn ra tài liệu luyện khí của nơi này rất tốt.

Khối Huyền Cẩm Thạch này có hình dáng cao chừng ba người đứng chồng lên, hình trụ tròn, mặt ngoài có không ít dấu vết, rõ ràng nhất có mười dấu chưởng tay, sâu cạn không đồng nhất. Lý Cường khò: "Làm thế nào?" Hần vẫn không hiểu.

Hằng Thạch Phụng trưởng lão nói: " Không thể dùng pháp bảo và pháp thuật, chỉ có thể dựa vào công lực tu chân, lãng không lưu lại dấu vết."

Lý Cường lập tức hiểu được, đây là muốn dựa vào chân nguyên lực tinh thuần đánh ra dấu vết, không có tu vi Xuất Khiếu kỳ không có khả năng lưu lại dấu vết, mà dấu vết sâu cạn thì có thể phản ánh công lực của người đó cao thấp. Trong lòng Lý Cường cảm thấy hơi khó khăn, hẳn cho tới bây giờ chưa từng nếm thử qua cách làm này, không biết công lực của mình tới bao nhiêu, sau khi tu luyện Thiên Tiến Chương, hẳn biết mình và người tu chân có khác biệt.

Cả sân đều cũng yên tĩnh xuống, tất cả mọi người cùng đợi Lý Cường ra tay. Nữ tu chân đi tới cùng Hằng Thạch Phụng Phỉ Tuyết cười nói: " Mộc Tử tiên sinh, không cần khiêm nhường, tại Kỳ Long thành, tu vi càng cao càng được người tôn kính, xin đừng e ngại." Nàng tựa hồ nhìn ra Lý Cường đang có vẻ khó khăn.

Lý Cường nhìn Huyền Cẩm Thạch, đột nhiên nghĩ ra một biện pháp có thể nhìn thấy được đặc điểm của Huyền Cẩm Thạch. Hắn nói: " Ai, trên tảng đá có nhiều dấu vết như vậy, nhìn không hay, ta đến sửa sang một chút." Hắn đi tới bên Huyền Cẩm Thạch, đưa tay nhẹ nhàng vuốt vài cái. Trên tay hắn sức đầy thần dịch lực, trong tiếng sa sa nhẹ nhẹ, mặt ngoài của Huyền Cẩm Thạch cũng bị hắn san bằng. Lý Cường thầm kêu không hay, khi hắn vuốt thì cảm giác được Huyền Cẩm Thạch cứng rắn vô cùng, điều này làm cho hắn không nghĩ tới.

Hằng Thạch Phụng tròn tròn mắt, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người tùy tiện sờ Huyền Cẩm Thạch mà dễ dàng san bằng những dấu vết trên đó, đây là công lực gì? Thật sự là quá lợi hại. Hắn rõ ràng dựa vào tu vi Phân Thần sơ kỳ của mình, cho dù đem hết toàn lực cũng không có khả năng làm được, trừ phi nhờ vào uy lực của pháp bảo.

Lý Cường lui lại mấy bước về phía sau, hỏi: " Cần lưu lại dấu vết bao sâu mới xem như vượt qua kiểm tra?"

Hằng Thạch Phụng ngây người sợ run một hồi mới nói: " Đương nhiên càng sâu càng tốt." Hắn càng nhìn không thấu tu vi của Lý Cường.

Lý Cường phát ra hai phần thần dịch lực, hẳn thật sự không muốn hiển lộ thực lực, cho dù là kinh lực như thế này, ở Huyền Cẩm Thạch cũng đã lưu lại một đạo chuồng ẩn thật sâu, chừng khoảng ba phân, giống như từ trong đó đào ra. Ba người Thiên Tu Qua cũng đều ngây dại, cho tới bây giờ bọn họ chưa nhìn thấy qua công lực thần kỳ như vậy.

Hằng Thạch Phụng cẩn thận xem xét một phen, làm cho hắn cảm thấy nổi giận chính là vẫn nhìn không ra tầng cấp tu chân của Lý Cường.

Một hồi lâu, Hằng Thạch Phụng nói: " Mộc Tử huynh không hổ là cao thủ, Thiên Tu Qua tại Kỳ Long thành của chúng ta hoan nghênh người, người có thể hưởng thụ đãi ngộ cao nhất dành cho người tu chân tại Kỳ Long thành, đây là tín vật Tinh Long Bài." Hắn vừa nói xong, người tu chân vây quanh bên ngoài sân bị oanh động. Tại Kỳ Long thành, chỉ có cao thủ ngoài Phân Thần kỳ mới có thể hưởng thụ sự đãi ngộ như thế này, một người ngoài đi tới mà lại được như vậy, đây là lần đầu tiên trong suốt mười năm qua.

Có người kêu lên: " Mọi người mau trở về chuẩn bị, đại pháp thuật tỷ thí của Kỳ Long thành sẽ bắt đầu đó."

Còn có người reo lên: " Quá hay rồi, có thể kiến thức một chút tu chân pháp thuật của đệ vực a."

Toàn trường đều cũng tạo động.

Lý Cường không rõ bọn họ có ý tứ gì, hỏi: " Hiên Viên huynh, bọn họ nói là ý gì vậy? Chẳng lẽ người tu chân toàn thành đều tới sao?"

Hằng Thạch Phụng ở một bên cười giải thích: " Không phải bây giờ, bởi vì người đã đạt tới đãi ngộ cao nhất của Kỳ Long thành, bởi vậy Kỳ Long thành sẽ chuyên môn mở cho người một lần đại hội tỷ thí, luận bàn tu chân pháp thuật, đây là vinh dự cao nhất của Kỳ Long thành dành cho người tu chân từ đệ vực tới."

Trong lòng Lý Cường không khỏi nhin được kêu khổ liên hồi, bây giờ đúng là cười hổ khó xuống, chỉ mong địa phương này không có liên lạc với tiên nhân.

149. Chương 149

Lý Cường ngồi trong phòng, trong lúc nhất thời trong lòng vô cùng rối loạn. Đại hội tỷ thí pháp thuật phổ trường như thế hoàn toàn khác hẳn ý của mình, hẳn cũng không phản đối tỷ thí, chỉ là thời cơ bây giờ không đúng, lúc này đang có ba tiên nhân đang tìm kiếm mình, vạn nhất bị tiên nhân phát hiện tung tích, muốn chạy thì vô vàn khó khăn, nhưng mấu chốt bây giờ là đang thiếu tiên thạch. Nghĩ đến tiên thạch hẳn liền nhớ tới Hàm Mộc đang ở bên ngoài sư tử tầm quáng tàng, vội vàng đánh ra một đạo linh huyền.

Rất nhanh, trên mặt đất trong phòng đã toát ra vài làn khói đen, Hàm Mộc hiện ra nguyên hình, hẳn nhìn chung quanh, khó khăn nói: "Đại nhân, địa phương này rất kỳ quái, tinh thạch ít đến thương cảm, chỉ có một chút hạ phẩm tinh thạch, còn trung phẩm tiên thạch thì rất hiếm thấy, hình như đã bị người khai quật sạch sẽ, hơn nữa là dùng pháp thuật để sư tử tầm quáng." "

Lý Cường gật đầu: "Nơi này quả thật không có tiên thạch, đã bị người tìm hết rồi, bắt quá chừng lo, nơi này có thể mua được. Các người về trong Huyền Ma Châu nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ta tìm các người đi ra." Trong lòng hẳn còn có lo lắng, nơi này cao thủ tu chân đông đảo, vạn nhất có người phát hiện linh kiếm thể, muốn mạnh mẽ thu lấy, thì mình không thể ngồi yên mà nhìn, như thế cần phải đánh nhau, thì rất khó tiếp tục làm việc gì được nữa.

Hàm Mộc phát ra hiệu lệnh, chỉ chớp lát sau, Bàn Sĩ linh tướng suất lĩnh linh kiếm thể quay lại, trên mặt đất bỏ xuống một ít hạ phẩm tinh thạch. Lý Cường nói: "Tinh thạch này phẩm chất quá kém, không hữu dụng..."

Bàn Sĩ linh tướng nói: "Nếu đại nhân không cần, cầu đại nhân cho chúng tôi tinh thạch này được không?"

Tư nguyên của Linh Quỷ giới rất ít, dù là hạ phẩm tinh thạch cũng rất khó tìm được. Lý Cường cười nói: "Các người thu đi thôi. Được rồi, Huyền Băng Tinh Túy có hữu dụng với các người không?"

Hàm Mộc linh suất nói: "Đại nhân, Huyền Băng tinh túy, huyền khí và Huyền Âm Thủy của Linh Quỷ giới là ba đại bảo bối, huyền khí và Huyền Âm Thủy tại U Minh Đàm có rất nhiều, chỉ cần pháp lực mạnh chút là có thể thu được, Huyền Băng Tinh Túy thì lại rất hiếm thấy."

Lý Cường nói: "Ta có, các người cần không?" Hẳn cảm thấy mấy linh kiếm thể này làm việc cho mình rất khổ cực, lại giúp mình rất nhiều chuyện, xem họ ngay cả hạ phẩm tinh thạch đều cũng cần, chỉ biết họ rất thiếu bảo vật để tu luyện. Hẳn tặng người đồ vật xưa nay rất hào phóng, trên đường đi tới đây, hẳn đã xem Hàm Mộc và Bàn Sĩ là bằng hữu của mình, bảo vật đưa cho bằng hữu thì hẳn tuyệt đối không bao giờ tiếc nuối.

Bàn Sĩ linh tướng và các linh kiếm thể đứng chật cả phòng, cũng may bọn họ là linh thể, không gian lớn nhỏ cũng không sao, nghe xong Lý Cường nói bọn họ cũng kinh ngạc vô cùng. Hàm Mộc nghi hoặc nói: "Đại nhân, nơi này có tới mấy trăm linh kiếm thể, ngài...ngài không phải nói giỡn đó chứ?"

Lý Cường không hề giải thích, lấy ra bình thủy đựng Huyền Băng Tinh Túy nói: "Mỗi người một giọt, đừng có cử động." Hẳn mở miệng bình, chỉ thấy vô số điểm tinh lượng màu lam bay vụt ra ngoài, trong chớp mắt, Huyền Băng Tinh Túy trong bình thủy đã giảm đi một nửa. Năm trăm linh kiếm thể cơ hồ đồng thời thu được một giọt Huyền Băng Tinh Túy, Bàn Sĩ và Hàm Mộc cũng nhận được một giọt.

Hàm Mộc dùng âm khí của chính mình bọc Huyền Băng Tinh Túy nhìn kỹ, đó là một hạt châu màu lam cỡ như hạt sen, bên trong còn có một giọt tinh khiết cỡ như hạt đậu, Huyền Băng Tinh Túy nguyên chất, hẳn không khỏi than thở: "Đây là đồ vật tốt lắm a! Vật này có trợ giúp rất lớn đối với linh kiếm thể, cảm ơn đại nhân đã ban thưởng." Bàn Sĩ cũng suất lĩnh thuộc hạ bái tạ Lý Cường.

Lý Cường nghe được xa xa có người đang rón rén đi tới, vội vàng xuất linh huyền thu Hàm Mộc bọn họ trở vào Huyền Ma Châu, lặng lẽ chờ đợi.

Người này đứng ở ngoài cửa tựa hồ có chút do dự, Lý Cường nói: "Mời vào!" Tay hẳn nhẹ nhàng vung lên, cửa chậm rãi mở.

"A, xin lỗi, quá rầy, tiểu đệ nghe nói có vị cao thủ từ dị vực tới, nhện không được tới đây bái phỏng, mạo muội rồi."

Từ ngoài cửa đi vào một hán tử gầy nhỏ, vẻ mặt hần rất quái dị, tựa hồ có điểm khấn trương, lại có điểm then thùng, còn có chút chờ đợi. Hần có gương mặt ngăm đen gầy gò, lông mày ít đến cơ hồ nhìn không ra, một đôi mắt nhỏ linh động không ngừng chớp lia lịa. Hần ăn mặc quần áo rất bình thường, bên hông trái đeo một túi tiền mềm màu đen, bên phải cầm một cây đinh ba màu bạc, trên trán đeo một sợi dây màu đen, buộc mái tóc trắng rối bời ra sau ót, cánh tay đeo một bao tay cứng, bàn tay dài mà hữu lực.

Hần lộ ra một hàm răng vàng, vẻ mặt tươi cười nói: "Ta là Bách Thương Lão, ra mắt Mộc Tử lão huynh." Hần vừa mở miệng đã gọi ngay tên giả của Lý Cường.

Lý Cường cười hì hì nói: "Mời ngồi." Hần nhất thời không rõ ý tứ đến đây của Bách Thương Lão.

Bách Thương Lão rất khiêm tốn nói: "Lão huynh, người ngồi, ta đứng là được."

Lý Cường hỏi: "Bách lão huynh có việc gì sao?"

Vẻ tươi cười trên mặt Bách Thương Lão càng sâu hơn, hần đi tới bên cạnh Lý Cường, lộ ra một vẻ thần bí: "A a, nghe nói Mộc Tử huynh là từ bên ngoài tới...này...tiểu đệ có chút bảo vật, có thể trao đổi với lão huynh một thanh phi kiếm không?" Hần đưa tay gỡ túi tiền màu đen xuống.

Lý Cường không nghĩ tới hần lại là một tiểu thương nhân, nhin không được cười nói: "Nga, mang ra xem."

Bách Thương Lão lấy ra một cây chủy thủ dài một thước, thần bí nói: "Đây là đặc sản Băng Tinh Nhận của Tuyết Long Thành, kỳ tính lạnh vô cùng, người sờ thử, lạnh như băng tận xương, hàn khí bức người a, là một kiện bảo bối không tưởng được, Mộc Tử lão huynh có thích không? Có thể cho ta xem người có bảo bối gì không?" Đôi mắt nhỏ của hần nhìn Lý Cường chằm chằm, trong mắt chớp động quang mang chờ mong.

Lý Cường tiện tay cầm lấy Băng Tinh Nhận nọ xem xét một chút, không khỏi cười nói: "Đây là hàn thiết luyện chế, dùng thủ pháp bình thường nhất chế thành, đối với người tu chân mà nói, không có gì giá trị" Hần cười hì hì đưa lại cho Bách Thương Lão.

Sắc mặt Bách Thương Lão nhất thời ảm đạm xuống, vội vàng nói: "Ta còn...ta còn bảo bối."

Chỉ nghe ngoài cửa có người nói: "Triền lão, người lại tới gạt người nữa." Hiên Viên Dịch Thanh đi vào phòng, vẻ mặt như bị mất hứng.

Bách Thương Lão kinh hoảng gấp gấp lui về phía sau, xấu hổ cười nói: "Là Hiên Viên đại ca a, a a, a a, tiểu đệ chỉ là cho khách quý xem đặc sản nơi này của chúng ta, không có ý gì khác, a a." Hần tựa hồ rất sợ Hiên Viên Dịch Thanh.

Lý Cường mời Hiên Viên Dịch Thanh ngồi xuống, sau đó nói với Bách Thương Lão: "Bách lão huynh còn vật gì muốn cho ta xem nữa không?"

Hiên Viên Dịch Thanh khinh thường nói: "Mộc tử huynh, hần không có đồ vật gì tốt đâu, hần chuyên môn dùng những thứ linh tinh của bốn địa đi gạt người khác, còn nói cái gì trao đổi..." Lời còn chưa nói xong, gương mặt Bách Thương Lão đỏ hồng lên, hần cười khổ nói: "Hiên Viên đại ca, đừng nói vậy mà, tiểu đệ cũng có bảo vật đó."

Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Hay a, đem ra cho chúng ta kiến thức một phen."

Lý Cường vẫn hăng hái nhìn mà không nói lời nào. Bách Thương Lão bị Hiên Viên Dịch Thanh nói xong không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tìm trong cái túi ra từng kiện đồ vật rồi lại thu về, cứ xuất rồi thu, như đang muốn tìm đồ vật tốt gì đó. Hiên Viên Dịch Thanh ha ha cười nói: "Bỏ đi, mấy thứ này của người người nào cũng biết, đừng giả trò hiển bảo gì nữa, Mộc Tử huynh chính là cao thủ tu chân thật sự, đối với đồ vật của người không cảm thấy hứng thú đâu."

Gương mặt của Bách Thương Lão càng thêm đen hơn, rốt cuộc hần tìm được một món đồ, lớn tiếng nói: "Đồ vật này thế nào?"

Đó là một cái hộp hình vuông màu đen, chỉ chừng hai ngón tay. Vẻ mặt Bách Thương Lão đặc ý, Hiên Viên Dịch Thanh lật qua lật lại trong tay cẩn thận nhìn xem, hần cũng sợ nhìn không ra thì bị người cười,

nhưng khối vuông màu đen này nhìn thật khó coi, làm sao cũng nhìn không ra có gì đặc biệt, hần nghĩ Bách Thương Lão cũng sẽ không có bảo bối tốt gì, liền vươn tay ném trở về.

Lý Cường đưa tay, khối đen đó đột nhiên chuyển hướng, bị hần hấp tới bàn tay. Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Triền lão, là ai cho ngươi vào? Nơi này là phòng khách quý chuyên dụng, người ngoài không thể tiến tới."

Lý Cường đột nhiên ngừng đầu nói: "Hiên Viên huynh, đừng trách hần, là ta gọi hần tới."

Bách Thương Lão không nghĩ tới Lý Cường lại nói như vậy, lập tức hớn hở ngực đứng thẳng lên.

Lý Cường hỏi: "Đây là từ nơi nào có được? Là vật gì vậy?"

Bách Thương Lão ấp úng nói: "Này...cái này...là từ một người bên ngoài đổi lấy, là...là..." Thật ra hần cũng không biết đây là vật gì, nhưng hần biết lúc đó người kia vì vội vàng muốn đổi một khối tinh thạch với mình nên trong tình huống vạn bất đắc dĩ mới đổi cho hần, bởi vậy hần nhận định đây là một kiện đồ vật tốt.

Lý Cường dùng thần thức tiến vào trong chiếc hộp, hần phát giác đây là một cái hộp có cấm chế, bên trong có Trần Khiên Mộc rất hiếm thấy, loại Trần Khiên Mộc này mình chưa bao giờ có, quả thật là một kiện kỳ trân. Hần cười nói: "Ân, người muốn đổi vật gì?" Khẩu khí của hần thật lớn, hình như chỉ cần Bách Thương Lão nói ra, thì hần đều có thể đem ra.

Bách Thương Lão cũng phi thường tinh minh, hần lập tức nhận thấy được vật này đúng là bảo vật, nhất thời hưng phấn nói: "Này...xin mời Mộc Tử lão huynh cũng đổi một vật tốt, hay nhất là phi kiếm."

Hiên Viên Dịch Thanh cũng hiếu kỳ, hần muốn nhìn xem Lý Cường có bảo bối gì.

Lý Cường lấy ra một thanh phi kiếm, nói: "Đây là dùng Thiên Kim Thối hợp với Phong Nguyên Thạch chế luyện ra phi kiếm, kỳ tính kim, thích hợp cho người tu chân Nguyên Anh kỳ sử dụng." Phi kiếm hần có rất nhiều, cho nên tiện tay lấy ra một thanh.

Hiên Viên Dịch Thanh cầm lấy trước, yêu thích không buông tay vuốt ve, nhin không được than thở: "Hảo phi kiếm, thật sự là hảo phi kiếm, một tia tạp chất cũng không có, so với phi kiếm của ta tốt hơn nhiều lắm. Triền lão, người phát tài rồi, phi kiếm này ít nhất trị giá năm ngàn đoàn long tệ, ai, người bán cho ta đi, ta cho người năm ngàn năm trăm đoàn long tệ, thế nào?"

Về mặt Bách Thương Lão đau khổ nói: "Có hỏa tính phi kiếm không? Ta cần hỏa tính, ta không muốn đoàn long tệ."

Hiên Viên Dịch Thanh nhất thời chảy dài mặt, bộ dáng mất hứng. Lý Cường cười nói: "Phi kiếm hỏa tính? Được rồi, cho người." Hần lại lấy ra một thanh phi kiếm, thanh kiếm này ước chừng một thước hai, thân kiếm bằng tinh thể trong suốt, bên trong khởi động một tầng ngọn lửa, phi thường đẹp mắt. Lý Cường nói: "Chuôi phi kiếm này tên là Địch Viêm, phẩm chất cũng không tệ lắm, chỉ dùng Hỏa Viêm Tinh luyện chế."

Bách Thương Lão kích động đến tay cũng run rẩy, hần ôm lấy Địch Viêm kiếm, nói: "Mộc Tử lão huynh, ta đổi, ta đổi."

Lý Cường tò mò hỏi: "Người không phải thể chất hỏa tính, tu luyện chuôi phi kiếm này rất khó khăn đó."

Bách Thương Lão đáp: "Là con của ta cần nó, vì muốn có một thanh phi kiếm tốt, ta đã chịu bao đau khổ, bây giờ tốt rồi, con ta không cần nhìn sắc mặt người khác nữa, ha ha, ta...ta rất cao hứng."

Về mặt Hiên Viên Dịch Thanh đau khổ, nói: "Mộc Tử lão huynh, phi kiếm này người bán cho ta đi, ta trả một vạn đoàn long tệ, được chưa?"

Lý Cường mỉm cười: "Hiên Viên huynh, thanh phi kiếm này tặng cho người, xem như lễ gặp mặt đi."

Hiên Viên Dịch Thanh lại càng hoảng sợ, quả thật không dám tin tưởng: "Người nói...đưa cho ta? Ta...ta không có nghe lầm chứ, đưa cho ta?" Hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người hào phóng khẳng khái như vậy. Một thanh phi kiếm tốt chẳng những cần rất nhiều tài liệu hiếm thấy, còn phải trải qua cao thủ luyện chế, mỗi một người tu chân đều cũng đối với phi kiếm của mình xem như tính mạng, không phải thầy trò bạn tốt, tuyệt đối sẽ không tặng người phi kiếm, mình với hần mới gặp mặt lần đầu tiên, hần lại đem phi kiếm tặng cho mình, Hiên Viên Dịch Thanh thật sự như nằm mộng.

Lý Cường nói: " Đúng vậy, tặng cho người."

Bách Thương Lão nhiệt tình nói: " Mộc Tử lão huynh, có thể mời người tới hàn xá ngồi chơi một chút không?" Trông hắn đầy hy vọng nhìn Lý Cường.

Hiên Viên Dịch Thanh cũng nhờ vào Bách Thương Lão mà được một thanh phi kiếm tốt, trong lòng vui cực kỳ, nhịn không được nói giúp hắn: " Mộc Tử lão huynh, con của Triền lão rất siêng năng, người đến nhà hắn xem đi, thuận tiện cũng xem thử một chút phong cảnh Kỳ Long thành."

Lý Cường đối với Kỳ Long thành cũng vô cùng tò mò, vì vậy nói: " Được, đi ra ngoài một chút." Hắn đứng dậy.

Bách Thương Lão hưng phấn nói: " Ta dẫn đường, ta dẫn đường."

Hiên Viên Dịch Thanh thu hồi phi kiếm, vẻ mặt tươi cười nói: " Mộc Tử lão huynh, các người đi trước, tiểu đệ đi lấy chút đồ vật sẽ lập tức đến ngay." Rồi lại nhìn Bách Thương Lão nói: " Triền lão, người đưa Mộc Tử lão huynh đi Thiên Bảo Các trước sau đó hãy đến nhà người." Nói xong hắn xoay người vội vã rời đi.

Lý Cường hỏi: " Thiên Bảo Các là địa phương nào?"

Bách Thương Lão nói: " Là nơi người tu chân của Kỳ Long thành thường đến, nơi đó là nơi các đại môn phái luyện chế pháp bảo đem ra bán, còn có rất nhiều đồ cho người tu chân sử dụng, chỉ có người tu chân có thể đi vào, nhưng đồ vật nơi đó rất quý, người tu chân bình thường sẽ không mua nổi."

Hai người cười nói đi ra Khoan Xu Viện, ra tới trên đường cái.

Ngã tư đường chật hẹp rất tán loạn, dùng những khối nham thạch lớn vây thành những cái hố lớn, bộ dáng thật khó coi. Trên đường cái chỉ là người bình thường, bọn họ cơ hồ đều mặc loại quần áo rách nát cũ kỹ, nhìn thấy Lý Cường và Bách Thương Lão liền tránh qua hai bên nhường đường. Bách Thương Lão than thở: " Con người ở nơi này thật không có địa vị, chỉ có tu chân mới là con đường sáng, ngài xem bọn hắn, không mấy người có tiền, nơi này ai có chút tiền đều dùng để đi thi tuyển tu chân a."

Lý Cường cũng là lần đầu tiên biết tu chân ở chỗ này cũng có thể làm thành một chức nghiệp để lựa chọn. Hắn nghi hoặc nói: " Tu chân như vậy để làm gì?" Hắn rất khó giải thích, vì cuộc sống mà đi tu chân, như vậy tu vi tu chân có thể tưởng tượng mà biết, đó là không có khả năng tu đến cảnh giới cao. Đối với cách suy luận của người tu chân tại Lâm Minh Tinh, hắn đã không cho là đúng nữa.

Bách Thương Lão cũng không có được cảnh giới tâm cảnh này của Lý Cường, hắn cười nói: " Nơi này chúng ta đều là như thế, vì tu chân có thể không để ý hết thảy, trong nhà chỉ cần có một người tu chân, thì cuộc sống của cả nhà sẽ khác hẳn." Hắn nhướng đôi mắt nhỏ, đắc ý nói: " Con ta học tu chân, a a, đã tới rồi Dung Hợp kỳ, tiểu tử này thật sự rất siêng năng, a a." Ngực khí tràn ngập vui mừng.

Lý Cường hỏi: " Hắn học trong bao lâu?"

Gương mặt đen của Bách Thương Lão cũng lóe lên hồng quang: " Là tu luyện hai mươi bảy gia long niên, xem như là rất nhanh rồi."

Lý Cường cũng không rõ ràng gia long niên làm sao mà tính toán, nhưng nhìn bộ dáng của Bách Thương Lão, tựa hồ tu luyện với tiến độ như vậy đã là rất nhanh, hắn không khỏi nở nụ cười, cha mẹ trên thiên hạ đều giống nhau, đều đối với con cái luôn có hy vọng vô hạn.

Đột nhiên có hai đạo kiếm quang từ trên bầu trời xẹt xuống, Lý Cường kinh ngạc phát hiện người trên đường chỉ ngồi xổm xuống, gắt gao ôm đầu, tựa vào tường tránh né. Hai đạo kiếm quang một xanh một trắng theo ngã tư đường bay vút đi, rồi lại đột nhiên bay ngược lên bầu trời, truy đuổi đi xa. Lý Cường ngạc nhiên nói: " Người tu chân nơi này sao lại vô kiên kỵ như vậy, nếu làm bị thương người thì sao? Không ai quản à?"

Bách Thương Lão cười nói: " Người tu chân không thể đả thương người bình thường, tuyệt đối không cho phép, người tu chân chỉ có thể tranh đấu với người tu chân, nếu vô cớ giết chết một người bình thường, sẽ bị tu chân liên hợp hội truy giết. Người phạm mặc dù không có năng lực gì, nhưng họ là trụ cột của tu chân giới, nếu trụ cột không có, thì tu chân giới sẽ không còn tồn tại nữa. Đương nhiên, nếu là người phạm chọc vào người tu chân thì là chuyện khác, nhưng cũng rất ít có người ngu như vậy."

Lý Cường gật đầu nói: " Nguyên lai là như vậy, người tu chân chỗ chúng ta rất ít hiển lộ thực lực trước mặt phàm nhân, trừ phi ở tình huống bất đắc dĩ."

Hai người xuyên qua mấy ngã tư đường, đi tới sân rộng giữa trung tâm.

Sân rộng phía Đông là một kiến trúc kỳ lạ, có nhiều trụ nhỏ lóe lên quang hoa bảy màu, trụ nhỏ vây quanh mười hai căn phòng có trụ nhọn, trụ nhọn có hình dáng kiểu Mông Cổ, bên ngoài bao phủ quang mang phòng hộ chói mắt.

Bách Thương Lão nói: " Phòng phía đông chính là Thiên Bảo Các, ta...ta ở bên ngoài chờ ngài." Trên mặt hắn hiện ra một tia xấu hổ.

Lý Cường cảm thấy kỳ quái, hỏi: " Tại sao? Cùng nhau vào không được à?"

Một đạo kiếm quang hiện lên, Hiên Viên Dịch Thanh rơi xuống đất, hắn cười a a nói: " Mộc Tử lão huynh, xin theo ta đi." Đi vài bước hắn phát giác Lý Cường vẫn đứng bất động, liền hỏi: " Mộc Tử lão huynh, người sao thế?"

Bách Thương Lão tay chân lúng túng, hắn cười khổ nói: " Ta vào không được...này, Mộc Tử lão huynh không biết quy củ của nơi này."

Lý Cường sớm đã nhận thấy Bách Thương Lão chỉ là miễn cưỡng đạt tới Toàn Chiếu kỳ chỉ như người thường, chỉ có thể nói so với người phàm thì tốt hơn một chút, còn chưa thể gọi là người tu chân, hắn đoán được có lẽ đây chính là nguyên nhân Bách Thương Lão không được vào Thiên Bảo Các.

Hiên Viên Dịch Thanh có chút cau mày nói: " Triều lão, ta không có biện pháp mang người đi vào, nhưng hắn có thể a, Mộc Tử lão huynh có được Tinh Long Bài đó."

Bách Thương Lão sợ đến cả người run lên, hắn đương nhiên biết có Tinh Long Bài thì ý nghĩa gì. Hắn từ nơi khác nghe được dị vực có một người tu chân mới tới đang ở Khoan Xu Viện nghỉ ngơi, hắn mới lên tới đó để trao đổi đồ vật, không nghĩ tới Lý Cường lại có Tinh Long Bài, đó chính là cao thủ có tu vi ngoài Phân Thần kỳ mới có được tín vật này, mình lại không biết trời cao đất rộng còn nói giỡn với hắn lâu như vậy. Mồ hôi lạnh của hắn cũng sợ đến tuôn ra.

Lý Cường cười nói: " Nga, có Tinh Long Bài thì có thể dẫn người đi vào? A a, tốt a, chúng ta đi."

Bách Thương Lão cực kỳ ngoài ý muốn, hắn phát hiện Lý Cường lại tùy hòa như vậy, không có chút nào vẻ kiêu ngạo và xem thường người khác như người tu chân bốn địa, trong lòng hắn cảm thán không thôi, cảm thấy người tu chân từ dị vực tới như Lý Cường mới chính thức là người tu chân.

Cửa lớn của Thiên Bảo Các phải từ không trung mới có thể tiến vào, Lý Cường cầm lấy cánh tay của Bách Thương Lão, đi theo Hiên Viên Dịch Thanh chậm rãi hạ xuống. Bên trong có một vòng bảo hộ hình tròn, ba người rơi vào trong vòng bảo hộ, Lý Cường liếc mắt nhìn ra đây là một tiểu trận pháp phòng ngự và công kích, hắn không nói một tiếng chỉ đứng yên, chỉ chớp lát sau, hồng quang của vòng bảo hộ tán đi, lộ ra bốn người tu chân tay cầm pháp bảo, bọn họ tựa hồ như rất quen thuộc với Hiên Viên Dịch Thanh, vừa nhìn thấy hắn, đều cũng cười thu hồi pháp bảo.

Trong đó có một người tu chân cười nói: " Hiên Viên huynh, lần này lại bồi tiếp vị khách nào đến đây?" Một người tu chân bên cạnh đột nhiên nói: " Di, đây không phải là Triều lão hay sao? Người sao dám tiến đến?"

Bách Thương Lão cúi đầu, không dám đáp lời.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Là ta dẫn hắn tới."

Hiên Viên Dịch Thanh không hổ là người chuyên môn chiêu đãi khách nhân, hắn lập tức nghe ra sự bất mãn của Lý Cường, lên nhanh chóng chen lời nói: " Đây là Mộc Tử tiên bối từ dị vực tới, Thiên Tu Qua Hưởng trưởng lão ban cho hắn Tinh Long Bài của Kỳ Long thành, cho nên Mộc Tử tiên bối có thể dẫn người đi vào."

Bốn người tu chân nghe xong liền cung kính, Thiên Tu Qua ban ra Tinh Long Bài, ở Kỳ Long thành có thể thoải mái hoàn toàn, đó là tiêu chí cao cấp nhất của người tu chân, thái độ bọn họ lập tức liền cung kính.

Người tu chân đặt câu hỏi kia nói: "Triền lão, xin lỗi, không biết ngươi là khách nhân của Mộc Tử tiên bối, xin mời!"

Bách Thương Lão trong lòng cảm khái vạn ngàn, tại Kỳ Long thành nếu không tu chân, căn bản là không có đường sáng, hẳn càng thêm kiên định quyết tâm phải đem con mình bồi dưỡng thành tu chân cao thủ.

Thiên Bảo Các tổng cộng có mười hai đại sảnh, các loại các dạng pháp bảo và nguyên liệu tràn ngập trong mắt, Bách Thương Lão và Lý Cường đều là lần đầu tiên kiến thức, phòng xuất bán phi kiếm thì có tới ba đại sảnh, nhưng Lý Cường nhìn chất lượng phi kiếm ở đây đúng là không nhìn vào mắt, hẳn là luyện khí đại sư, có chút phương diện ngay cả Phó Sơn cũng không thể so sánh với hẳn.

Hiên Viên Dịch Thanh hỏi: "Mộc Tử lão huynh nhìn trúng cái gì không? A a, ta mời khách." Hẳn ngại ngừng khi vô cớ được Lý Cường tặng cho một thanh phi kiếm, đặc ý về nhà mang tới đoàn long tỵ, muốn trả lại chút nhân tình cho Lý Cường.

Đi tới đại sảnh thứ ba, Lý Cường vẫn không chút phản ứng. Hẳn vẫn chậm rãi đi tới, ánh mắt nhanh chóng đảo qua phi kiếm treo trên tường, tựa hồ không có vật gì để ánh mắt hẳn có thể dừng lại nhìn, điều này làm cho Hiên Viên Dịch Thanh nổi giận không thôi.

Đến lúc này, từ đại sảnh bên kia đang đi tới bảy, tám người tu chân, Hiên Viên Dịch Thanh có chút sững sốt, liền tiến lên thì lễ nói: "Dịch Thanh ra mắt Kỳ Tiện Ngư thiếu tông chủ."

Bách Thương Lão lặng lẽ nói cho Lý Cường, Kỳ Tiện Ngư là người tu chân rất ngạo khí của Kỳ Long thành, sư tôn của hẳn là một trong mười hai tông chủ của tu chân liên hợp hội của Kỳ Long thành, bản thân hẳn lại là thiếu tông chủ của Thương Cực Tông môn phái lớn nhất của Kỳ Long thành. Bách Thương Lão còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén của Kỳ Tiện Ngư đã quét về phía hẳn làm hẳn sợ đến vội vàng cúi đầu, súc ra sau lưng Lý Cường.

Lý Cường cũng không chút để ý ánh mắt hẳn. Tu vi hẳn bây giờ đang ở cảnh giới Bình Phàm Chi Tâm của Nhị Dục Thiên, từ bên ngoài nhìn không ra tu vi tu chân của hẳn cao thấp thế nào, hẳn cũng không có vận công, cho nên không có tu vi ngoài Phận Thần kỳ thì căn bản không thể phát hiện ra chỗ kỳ dị của hẳn.

Kỳ Tiện Ngư hừ một tiếng nói: "Thôi, Dịch Thanh miễn lễ." Khuôn mặt anh tuấn của hẳn hiện lên một tia khinh thường.

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: "Kỳ thiếu tông chủ không phải đã có bảo khí Tiên Phong kiếm hay sao? Sao lại cũng đến chọn lựa phi kiếm, a a, có phải là có vật gì tốt làm thiếu tông chủ động tâm a." Hẳn tựa hồ rất mong kéo thêm giao tình với Kỳ Tiện Ngư.

Kỳ Tiện Nghi bĩu bĩu môi nói: "Cũng là đám sư đệ muội quần quýt muốn ta đi, thuận tiện nhìn thử xem có đồ vật tốt hay không, thật ra Thương Cực Tông chúng ta cái gì không có? Nhìn chút thôi." Bên người hẳn đám nam nữ người tu chân nhao nhao nói: "Đại sư huynh là người khảng khái hào phóng nhất a." "Huynh ấy làm sao nhìn trúng mấy thứ đồ kia chứ." "Đúng vậy, chỉ là mua cho chúng ta đùa chơi thôi."

Hiên Viên Dịch Thanh hâm mộ nói: "Không hổ là thiếu tông chủ của Thương Cực Tông, ra tay thật là mạnh mẽ a, Dịch Thanh thật sự là hâm mộ."

Kỳ Tiện Ngư nghe xong ha ha cười to, hẳn vỗ vỗ vai Hiên Viên Dịch Thanh: "Đều nghe nói Hiên Viên Dịch Thanh linh lợi thông minh, có thể nói là hiểu biết, không tệ, quả thật không tệ." Đang lúc nói chuyện, từ trong phòng đi ra mấy người tu chân, tựa hồ là chủ nhân nơi này.

Lý Cường cũng không có tiến lên nói chuyện, hẳn không muốn trêu chọc cho nhiều người chú ý, nhưng Hiên Viên Dịch Thanh lại không nghĩ như vậy, hẳn nhiệt tình nói: "Thiếu tông chủ, ta giới thiệu cho ngài một chút, đây là Mộc Tử tiên bối từ đệ tử tới, Thiên Tu Qua Hằng trưởng lão đã phát Tinh Long Bài cho hẳn, đặc ý đến tham quan Thiên Bảo Các."

Danh khí Tinh Long Bài tại Kỳ Long thành cũng vang dội, trên mặt Kỳ Tiện Ngư có chút động, ngạo mạn nói: "Ngươi là Mộc Tử? Hôm nay ta có nghe nói, ân, ngươi là người tu chân từ Phong Duyên Tinh tới? Phi kiếm của chúng ta nơi này không tệ, có thể nhìn một chút phi kiếm của ngươi được không?"

Lý Cường từng gặp qua quá nhiều người, đối với người như vậy hắn cũng không tức giận. Hắn mỉm cười: "Phi kiếm của thiếu tông chủ nhất định là lợi hại không tưởng nổi, không ngại cho Mộc Tử kiến thức một phen? A a, ta là nơi địa phương nhỏ tới đây, đối với danh môn đại phái luôn rất ngưỡng mộ." Trong lời nói của hắn có vẻ rất ngượng ngùng.

Hiên Viên Dịch Thanh phát hiện không hay, hắn nghe ra Lý Cường vốn không thêm để ý tới Kỳ Tiệp Ngự, hắn cũng hiểu được Kỳ Tiệp Ngự ngay từ đầu đã thất lễ trước, vội vàng nói: "A a, phi kiếm của thiếu tông chủ rất có danh tại Kỳ Long thành, thuộc về cực phẩm phi kiếm cấp bảo khí."

Kỳ Tiệp Ngự thật sự là nhìn không ra tu vi của Lý Cường, hắn nhận không được phun ra phi kiếm, đặc ý nói: "Tốt, để ngươi kiến thức một chút Tiên Phong kiếm của ta."

150. Chương 150

Lý Cường liếc mắt nhìn liền nhìn ra tu vi của Kỳ Tiệp Ngự, phát hiện hắn đã có công lực Xuất Khiếu sơ kỳ. Tại tu chân giới chỉ cần có thể bước vào Xuất Khiếu kỳ thì tính là cao thủ, trách không được hắn lại cuồng ngạo như vậy.

Vô số màu vàng nhạt quang mang vòng quanh Kỳ Tiệp Ngự, phi kiếm có hình thái như thế Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy qua, hắn lập tức phát giác ra sự lợi hại trong đó. Kỳ Tiệp Ngự tay kháp linh huyền chỉ huy phi kiếm, trên mặt hiện lên thần sắc sáng lạn, trong miệng nói: "Mời chỉ giáo!" Phi kiếm đột nhiên hóa thành một tề ti màu vàng, trong đại sảnh bay múa xoay quanh, bám theo trận trận tiếng gió, phẳng phát như có vô số lưỡi dao sắc bén cấp tốc phá vỡ hư không, phát ra thanh âm ô ô.

Lý Cường gật đầu cười nói: "Quả thật đúng là một thanh phi kiếm tốt, dùng Thiên Kim Sa làm thân kiếm, lại bố trí thêm Thiết Triền Tì trận, ân, tựa hồ còn tu luyện qua Liễu Thủy Chi Hồn, linh khí mười phần, không tệ, không tệ." Hắn thuận miệng đã nói ra đặc điểm của Tiên Phong kiếm.

Hiên Viên Dịch Thanh nghe không rõ, hắn không giải thích được, khó hiểu hỏi: "Mộc Tử lão huynh biết luyện khí?"

Trong lòng Kỳ Tiệp Ngự cũng kinh hãi, Lý Cường chỉ nhìn thoáng qua đã nói ra đặc điểm của Tiên Phong kiếm, loại nhãn lực này không phải chuyện đùa, nếu không phải có thể ngộ luyện khí thật sâu đậm thì không có khả năng làm được. Hắn mặc dù kiêu ngạo, nhưng đối với tu chân cao thủ có bản lĩnh vẫn còn rất bội phục. Hắn thu hồi Tiên Phong kiếm, nói: "Không nghĩ tới ánh mắt của Mộc Tử lão huynh lại lợi hại như thế, thật không tưởng nổi." Dừng lại một chút, lại trịnh trọng nói: "Ta muốn cùng ngươi giao kết bằng hữu, không biết Mộc Tử lão huynh có chịu nể mặt hay không."

Lý Cường không khỏi cười nói: "Hay a, thiếu tông chủ không chê bai người từ dị vực đến như ta, Mộc Tử còn gì có thể nói, a a, ra mắt Kỳ huynh." Hắn đối với loại công tử ca như Kỳ Tiệp Ngự hiểu rõ nhất, chỉ cần cho hắn mặt mũi, rất dễ dàng trở thành bằng hữu, chỉ là loại bằng hữu này rất ít có khả năng trở thành sinh tử chí giao.

Trong lòng Kỳ Tiệp Ngự kỳ thật rất khẩn trương, hắn sợ Lý Cường cự tuyệt, vậy thì mặt mũi hắn sẽ ra sao. Nghe được câu trả lời của Lý Cường, hắn nhất thời thở dài một hơi, vội vàng nói: "Đừng khách khí, a a, đến đây! Đến đây! Ta đưa Mộc Tử lão huynh đi thăm Thiên Bảo Các."

Hiên Viên Dịch Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng sợ Kỳ Tiệp Ngự và Lý Cường xung đột với nhau, như vậy người tiếp đãi như hắn cũng thật khó làm.

Kỳ Tiệp Ngự lại giới thiệu đám sự đệ sự muội của hắn, họ tiến lên chào hỏi Lý Cường, Lý Cường đều nhất nhất đáp lễ, hắn vốn thích giao kết bằng hữu, chỉ chốc lát sau, hắn đã cùng đám đệ tử của Thương Cực Tông vừa cười vừa nói chuyện.

Từ trong phòng đi ra mấy người, có một người là tổng quản sự của Thiên Bảo Các.

Thiên Bảo Các tại Kỳ Long Thành cũng là một đại môn phái, các chủ của bọn họ cũng là một trong mười hai tông chủ của tu chân liên hợp hội, vừa rồi Kỳ Tiệp Ngự xuất ra phi kiếm, bọn họ vẫn ở một bên quan

sát. Kỳ Tiệm Ngự rất vui vẻ lớn tiếng nói: " Nhan tổng quản, đây là bằng hữu của ta từ đệ vực tới Mộc Tử lão huynh, gần đây có đồ vật gì tốt a, giới thiệu một chút đi."

Nhan tổng quản cũng là một người tu chân có công lực Xuất Khiếu hậu kỳ, tại Kỳ Long thành cũng là cao thủ có danh, hẳn rất quen thuộc với Kỳ Tiệm Ngự, cười nói: " Thiếu tông chủ, Mộc Tử tiên bối, gần đây đúng là có nhiều thứ cổ quái, mời đến phòng khách quý nghỉ ngơi, ta sẽ cho người đem đồ vật tới."

Phòng khách quý là địa phương bí ẩn nhất của Thiên Bảo Các, có nhiều cấm chế, bởi vì có rất nhiều kỳ trân dị bảo cất giấu ở đây, phải phòng hộ phi thường nghiêm mật chu đáo, không phải bằng hữu của Thiên Bảo Các các chủ tuyệt đối không đi vào được bên trong. Bách Thương Lão căng thẳng đi theo sát Lý Cường, lần này hẳn chẳng những được đi tới Thiên Bảo Các, nhưng lại mơ mơ hồ hồ đi theo Lý Cường tới phòng khách quý.

Phòng khách quý rất lớn, trên mặt đất trải một lớp thảm mềm, thảm mềm được đặt sáu cái bàn thấp màu vàng nhạt, vách phòng phát ra bạch quang nhàn nhạt. Nhan tổng quản mời mọi người ngồi xuống, Bách Thương Lão không dám ngồi bệ, vào cửa thì đứng dựa vào bên cạnh tường. Mọi người ngồi xong, Lý Cường mới phát hiện Bách Thương Lão đang đứng bên tường, hẳn mặc kệ nơi này có quy củ gì, ngoắc gọi: " Triền lão, lại đây, đừng có đứng đó a."

Tay chân Bách Thương Lão lúng túng, luôn miệng nói: " Ta đứng là được rồi, các người cứ nói chuyện..các người nói chuyện, ta đợi được mà."

Hiên Viên Dịch Thanh mặc dù không hiểu Lý Cường tại sao lại khách khí với một người phạm như thế, nhưng hẳn là người cơ trí, lập tức đứng lên kéo Bách Thương Lão đi tới bên cạnh Lý Cường nhỏ giọng nói: " Triền lão, cho người ngồi thì ngồi, đừng có giằng co, khó coi!"

Nhan tổng quản vỗ vỗ tay, lập tức có người bưng một cái khay đi tới. Nhan tổng quản cầm lấy cái khay, cẩn thận đặt lên bàn thấp, trên khay là một cái hộp hình chữ nhật, hẳn cười nói: " Đây là bảo vật có được từ Bích Hải Long Ẩn thành, mọi người nhìn xem, a a, cũng kiểm tra thử nhãn lực các vị." Hắn rút ra nắp hộp, lấy ra một viên bảo châu cỡ quả trứng gà màu lam, hạt châu phát ra bảo quang lóng lánh, Bách Thương Lão đột nhiên rùng mình một cái, nhỏ giọng nói: " Lạnh quá a."

Hiên Viên Dịch Thanh khen: " Hay! Đây là nội đan của Hàn Giao, ít nhất ngoài năm trăm năm, rất hiếm thấy." Hẳn là người tu chân chuyên môn tiếp đãi người nơi khác đến, kiến thức bất phàm, một lời đã nói ra lai lịch của bảo châu.

Kỳ Tiệm Ngự kinh ngạc nói: " Di, nhìn không ra, Dịch Thanh biết được không ít, ta cũng biết đây là nội đan của Hàn Giao, nhưng lại nhìn không ra là bao nhiêu năm, không tệ a!"

Lý Cường có chút ngoài ý muốn, nghĩ không ra Kỳ Tiệm Ngự cũng có lúc khiêm nhường, có thể nói ra lời nói thật, trong lòng không khỏi có chút hảo cảm với hắn, nghĩ vị thiếu tông chủ này cũng không phải kẻ ngu ngốc lúc nào cũng tự cho rằng mình cái gì cũng bất phàm.

Lý Cường cười nói: " Ta đối với quái thú của nơi này thì không biết, nội đan của Hàn Giao có tác dụng gì?"

Hiên Viên Dịch Thanh giải thích: " Hàn Giao là quái thú sinh sống ở trong hàn đàm, nội đan của nó dùng để làm tài liệu chế thuốc, tính đại hàn, có người tu chân đem nó luyện thành pháp bảo, là một loại đồ vật tương đối hiếm thấy."

Nhan tổng quản nhìn ra mọi người không cảm thấy hứng thú với Hàn Giao nội đan, liền phân phó thu hồi bảo châu, lại ra lệnh cho người lấy ra bảo vật. Mở ra cấm chế của cái khay, một đạo bạch quang lóe ra, lộ ra một cây châm nhọn màu trắng, cỡ như một chiếc đũa. Hiên Viên Dịch Thanh đầu tiên kinh ngạc nói: " Đây là...hình như là Định Hồn Châm phải không?"

Kỳ Tiệm Ngự nói chắc chắn: " Đúng vậy, là Định Hồn Châm! Ai nha, Nhan tổng quản, đây là một trong những pháp bảo của Cực Tiệm Nhai tại Tuyệt Long thành, người làm sao mà có?" Hẳn còn có một câu không có nói, cao thủ của Cực Tiệm Nhai Tuyệt Long thành tụ tập, nếu muốn lấy đi độc môn pháp bảo của bọn họ, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhan tổng quản cười nói: " Người yên tâm đi, đây là một cao thủ của Cực Tiệm Nhai lưu lại, hẳn vừa lúc cần một kiện bảo vật của Thiên Bảo Các, lại không có đủ tiền mua, đành dùng Định Hồn Châm thay đổi,

a a, các người đều cũng biết, Thiên Bảo Các luôn chỉ làm sinh ý chính quy, lai lịch không rõ thì chúng ta sẽ không làm.”

Lý Cường đưa tay cầm lấy Định Hồn Châm, dùng thần thức xem xét một chút, gật đầu nói: ” Phương pháp luyện chế pháp bảo này còn có chút vấn đề, Tuyết Băng Tinh Hồn hẳn là phải dùng Ngưng Luyện Pháp mà đừng dùng Chế Luyện Pháp, thật là đáng tiếc.” Khi hắn ở Câu Lam Tinh tiềm tu, từng tốn hao nhiều tâm sức sửa sang lại ngọc đồng giản, từ trong đó hiểu được rất nhiều tri thức về luyện khí, hơn nữa hắn chính là luyện khí đại sư, đối với loại trình độ luyện khí này không xem vào mắt, pháp bảo để cho hắn nói một tiếng tốt thì thật sự quá ít.

Người ở đây chỉ có Nhan tổng quản còn hiểu được ý tứ của Lý Cường, Hiên Viên Dịch Thanh, Kỳ Tiệp Ngư và những người khác cũng đều không hiểu. Nhan tổng quản hỏi: ” Ta cũng có nghe nói qua về Ngưng Luyện Pháp, nhưng ta chưa từng thấy pháp bảo được tu luyện từ Ngưng Luyện Pháp.”

Lý Cường lấy ra cái chén nhỏ màu lam có được tại Trấn Huyền Tháp, cười nói: ” Đây là pháp bảo do Ngưng Luyện Pháp luyện ra, Lãnh Sương Tráo, là một kiện pháp bảo hộ thân, đặc điểm lớn nhất của nó là không cần tu luyện, trực tiếp dùng linh huyền là có thể khởi động.” Hắn đặt Lãnh Sương Tráo lên bàn, mấy người tranh nhau nhìn.

Nhan tổng quản áy náy động tâm, cười nói: ” A a, ta cũng là lần đầu tiên kiến thức, này...Mộc Tử tiền bối, Lãnh Sương Tráo có thể bán ra hay không, Thiên Bảo Các nguyện bỏ giá cao mua nó.” Hắn không hổ là đại tổng quản của Thiên Bảo Các, bảo vật này không cần biết đến giá trị bao nhiêu, mà chỉ do nó dùng Ngưng Luyện Pháp luyện chế, đây là một loại pháp môn chế khí kỳ lạ, Nhan tổng quản muốn lưu nó lại làm trưng bày cho Thiên Bảo Các.

Lý Cường gật đầu nói: ” Ta không cần tiền, dùng tiên thạch đổi đi.” Hắn bây giờ chỉ thiếu tiên thạch, tiếp theo hắn còn phải tìm con đường trở về Phong Duyên Tinh, tốt nhất có thể tìm được tu chân cao thủ từ Phong Duyên Tinh đi tới Lâm Minh Tinh, như vậy có thể giảm được rất nhiều thời gian.

Nhan tổng quản mừng rỡ, Thiên Bảo Các có rất nhiều tiên thạch, mười hai đại môn phái của Kỳ Long Thành ở tinh cầu bên ngoài có tinh thạch quảng rất lớn, hàng năm đều có thể vận chuyển tiên thạch trở về, dùng không được thì cũng để ở Thiên Bảo Các tiêu thụ, bởi vậy hắn rất sẵn lòng nói: ” Không thành vấn đề, a a, có thể hỏi một tiếng không? Mộc Tử tiền bối có cần bao nhiêu tiên thạch mới vừa lòng?”

Lý Cường không quan tâm nói: ” Tùy tiện là được, mặc kệ đổi bao nhiêu tiên thạch, ta cũng không có ý kiến.” Chiêu này của Lý Cường đúng là lợi hại, hắn hình như không hề có yêu cầu gì. Nhan tổng quản thấy khó khăn, nếu ít quá thì không được, nhiều lại tổn hại, hắn suy nghĩ một chút nói: ” Mộc Tử tiền bối cần thượng phẩm tiên thạch hay là trung phẩm tiên thạch?”

Lý Cường nói: ” Trung phẩm tiên thạch là được.” Hắn còn có rất nhiều thượng phẩm tiên thạch, nhưng trung phẩm tiên thạch đã xài hết, nếu dùng thượng phẩm tiên thạch khởi động Truyền Tống trận thì không khỏi quá lãng phí, hơn nữa không đáng để làm vậy.

Nhan tổng quản phân phó thuộc hạ: ” Mau đem tới bốn trăm viên trung phẩm tiên thạch, mặt khác cầm thêm một vạn đoàn long tệ cấp cho Mộc Tử tiền bối sử dụng.”

Thương lão ngồi ở phía sau Lý Cường, giật mình há to miệng, một cái chén nhỏ màu lam nhìn bình thường mà cũng đáng tiền như vậy, hắn ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ ra. Hắn dùng sức ôm miệng, trong lòng niệm lao thao: ” Lần trước vì muốn cấp cho con mình tìm một khối trung phẩm Cuồng Bạo thạch, không biết phải mất bao nhiêu công phu, nhìn người ta, chỉ tùy tiện xuất ra một món đồ, Thiên Bảo Các lại xuất ra bốn trăm viên tiên thạch, ăi, không thể so sánh a.”

Hiên Viên Dịch Thanh hâm mộ nói: ” Mộc Tử tiền bối có phải tinh thông luyện khí không? A a, Kỳ Long thành chúng ta thiếu nhất chính là luyện khí cao thủ. Được rồi, phi kiếm của Mộc Tử tiền bối có thể hay không...ân...cho chúng tôi thưởng thức một chút.”

Kỳ Tiệp Ngư vẫn một mực nhìn Lý Cường, hắn đoán không ra tu vi của Lý Cường, cũng đoán không ra thân phận, chỉ nghĩ hắn phi thường thần bí, Hiên Viên Dịch Thanh yêu cầu nhìn phi kiếm của Lý Cường, hắn cũng cảm thấy đây là một cơ hội, vội vàng tiếp lời Hiên Viên Dịch Thanh, cười nói: ” Mộc Tử lão huynh,

thật sự là không công bình a, a a, Tiên Phong kiếm của ta cũng cho người xem qua, người cũng phải cho chúng ta kiến thức một chút phi kiếm dị vực đi chứ.”

Lý Cường cũng đã có một đoạn thời gian không dùng đến Hấp Tinh kiếm, hắn vẫn một mực tu luyện Thái Hạo Toa, thu Hấp Tinh kiếm vào trong cánh tay bên trái. Hắn cười nói: ” Phi kiếm của ta rất là bình thường, ân, là nó.” Hắn xuất ra Hấp Tinh kiếm, đem hình thái của nó hóa thành một thanh kiếm bình thường để họ không nhìn ra chỗ kỳ lạ nào của nó.

Kỳ Tiệp Ngư thật sự không nghĩ ra, kiếm quang này thật sự là quá bình thường, người tu chân có khả năng thu được Tinh Long bài tuyệt đối không nên có phi kiếm thể này, hắn nhận không được xuất phi kiếm ra thử.

Lý Cường đang chuẩn bị thu kiếm về, chợt thấy Kỳ Tiệp Ngư cũng đã phun ra phi kiếm, chỉ nghe hắn cười nói: ” Ta thử xem!”

Hiên Viên Dịch Thanh trong lòng kinh hãi, Nhan tổng quản cũng nao nao, ai cũng không nghĩ ra Kỳ Tiệp Ngư lại xuất ra phi kiếm.

Lý Cường căn bản là không muốn đấu kiếm với hắn, kim quang chớp lên, hắn không một tiếng động đứng ngay phía sau Kỳ Tiệp Ngư, cười nói: ” Bỏ đi, thanh Tiên Phong kiếm của người quá lợi hại, thôi thì đừng so còn hơn.”

Nhan tổng quản tâm thần chấn động, hắn lập tức biết ngay Lý Cường đúng là cao thủ chân chính, người tu chân biết thuật di ít nhất cũng có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, Kỳ Tiệp Ngư không thể so được. Hắn cười nói: ” Mộc Tử tiên bối thật sự là ẩn giấu quá sâu a, thiếu tông chủ, ta còn một số đồ vật, có muốn xem không?” Hắn thần nhiên nói sang chuyện khác.

Kỳ Tiệp Ngư nhìn thấy Lý Cường sử dụng thuật thuật di thì biết mình không sánh được, cũng may Lý Cường nói chuyện rất uyển chuyển, hắn cũng cảm thấy có mặt mũi, liền mỉm cười thu hồi phi kiếm, nói: ” A a, Mộc Tử lão huynh cũng quá khiêm nhường rồi.” Hắn cũng không có ý tứ tiếp tục dò xét.

Người của Thiên Bảo Các rất nhanh lại đưa tới mấy cái khay, bên trên chứa đầy trung phẩm tiên thạch, đều là bảo thạch đã được tu sửa trơn nhẵn, năm màu phi thường chói mắt, mặt khác còn có đoàn long tệ màu đỏ hình tròn. Nhan tổng quản cười nói: ” Mời Mộc Tử tiên bối kiểm tra rồi thu lấy.”

Lý Cường nói: ” Vậy thì cảm ơn Nhan tổng quản.” Hắn xuất một chiêu, tiên thạch và đoàn long tệ giống như một con rồng bị hấp vào lòng bàn tay, tới tay thì liền bị hắn thu vào trong thủ trạc.

Trong lòng Bách Thương Lão càng thêm thở dài không thôi, hôm nay xem như hắn đã được mở kiến thức, người tu chân giao dịch, tuyệt đối người phạm không thể tưởng tượng, tiên thạch lại có thể dùng khay mà đựng, một ngàn đoàn long tệ cũng đủ cho một gia đình trung đẳng ở Kỳ Long thành đi qua một năm, Thiên Bảo Các tiện tay cấp xuất một vạn đoàn long tệ, thật sự là không tưởng nổi. Để cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là Lý Cường vốn không có chút phản ứng nào, hắn nghĩ nếu là mình có được nhiều đồ vật như vậy thì sợ rằng sớm đã ngất đi mất rồi.

Lý Cường đột nhiên cảm giác được có cao thủ đi đến, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cấm chế ở cửa đã mở, từ ngoài cửa đi vào một đám người tu chân. Nhan tổng quản vội vàng đứng lên, nhỏ giọng nói: ” Các chủ đã về.” Rồi đi lên nghênh đón. Kỳ Tiệp Ngư và Hiên Viên Dịch Thanh cũng nhanh chóng đứng dậy.

Hiên Viên Dịch Thanh truyền âm nói: ” Mộc tử lão huynh, mau đứng lên, đây là Phong tông chủ của tu chân liên hợp hội, các chủ Thiên Bảo Các Phong Khiên Bảo, đừng thất lễ.”

Lý Cường có chút gật đầu, cũng đứng dậy, hắn nhận ra Phong Khiên Bảo có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, người tu chân bên cạnh cũng có tu vi Hợp Thể sơ kỳ. Tu vi Hợp Thể kỳ tại tu chân giới xem như cao thủ cao nhất, Lý Cường âm thầm giật mình, nơi này cao thủ thật là nhiều a.

Phong Khiên Bảo mặc một bộ bào phục màu xám rất bình thường, nhưng trên vai khoác một tấm áo choàng nhàn nhạt bạch quang, đó là một kiện pháp bảo hộ thân. Hắn có khuôn mặt xanh, có ba chòm râu dài phiêu sái, hai mắt lấp lánh có thần, bộ dáng có vẻ rất tinh minh.

Tu vi của Lý Cường có lẽ so không lại cao thủ Hợp Thể kỳ, nhưng cảnh giới của hắn lại không kém, hơn nữa từ khi hắn tu luyện Thiên Tiến Chương thì không ai có thể nhìn ra được hắn có bao nhiêu lợi hại, ngay cả chính hắn cũng không biết, nhưng cũng chắc chắn là cấp bậc cao thủ thì có thể cảm ứng ra. Phong Khiên Bảo không có để ý Nhan tổng quản nói cái gì, hắn vừa vào cửa đã phát giác Lý Cường bất đồng, không giống cao thủ tầm thường, nhưng hắn cũng không nhìn ra sự sâu cạn của Lý Cường.

Trong phút chốc ba người cũng đứng thẳng bất động, cơ hồ đồng thời cùng thả ra kinh lực, nhất thời mọi người cũng cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, không thể đứng thẳng được, bị tiềm lực ba động đẩy ra xa. Phong Khiên Bảo kinh ngạc nói: " Vị lão huynh này là khách quý từ nơi nào tới? Hạnh ngộ!" Đang khi nói chuyện, ba người đồng thời thu liễm công lực, đều có một phần bản khoắn lẫn nhau, nơi này không phải là địa phương thích hợp để tỷ thí.

Kỳ Tiện Ngư đến lúc này mới biết Lý Cường lợi hại cỡ nào, hắn dĩ nhiên không chút sợ hãi Phong các chủ của Thiên Bảo Các, mình vừa rồi còn buộc hắn xuất kiếm, thật sự là quá lớn mật.

Lý Cường nói: " Ta là người tu chân từ dị vực tới, bái kiến Phong các chủ."

Phong Khiên Bảo không dám chậm trễ, hắn cho rằng Lý Cường ít ra cũng có tu vi cấp tông sư, bèn đi lên vài bước, khách khí nói: " A a, khách quý quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh a!"

Kỳ Tiện Ngư tiến lên thi lễ: " Tiện Ngư bái kiến sư thúc."

Hiên Viên Dịch Thanh cũng tiến lên bái kiến. Ánh mắt Lý Cường lại dừng trên người cao thủ bên người Phong Khiên Bảo, người nọ mặc một thân trang phục quái dị tuyệt luân, cấp cho Lý Cường cảm giác đây là một chữ : Loạn. Như là có vô số sợi dây treo vào nhau, phía sau lưng lại cắm đầy cây nhọn, tựa như một miếng da nhím. Gương mặt người nọ râu ria xồm xoàm, làm cho người ta có một loại cảm giác rất lạnh lùng, hắn cũng đang lặng lẽ đánh giá Lý Cường.

Phong Khiên Bảo cười nói: " Đây là tu chân cao thủ từ Hàng Mộc Thành tới, Bách Thừa Lệnh lệnh chủ Yển Thiên Hồi." Mọi người lại chào nhau rồi mới ngồi xuống.

Kỳ Tiện Ngư trong lòng vừa đắc ý vừa khấn trương, hắn biết Bách Thừa Lệnh là đại môn phái của Hàng Mộc thành, tại Lâm Minh Tinh đỉnh đỉnh đại danh, không nghĩ tới lại có thể tại Thiên Bảo Các nhìn thấy lệnh chủ của họ, hắn cảm giác mình rất may mắn. Yển Thiên Hồi cũng là một nhân vật truyền kỳ, ở tu chân giới nơi này danh khí hết sức vang xa.

Yển Thiên Hồi vừa ngồi xuống lập tức nói: " Phong huynh, kiện bảo bối nọ có thể đem ra xem một chút không?" Ngừ khí tựa hồ có chút gấp gáp khó khăn.

Phong Khiên Bảo vuốt râu, cười cười nói: " Yển huynh xin đợi chút, đồ vật đã gọi người đi lấy, chỉ là..." Hắn trầm ngâm một chút, Yển Thiên Hồi vội nói: " Người yên tâm đi, ta dùng một Huyền Hóa Thanh Điều thượng đẳng trao đổi, thế nào?"

Hiên Viên Dịch Thanh và Kỳ Tiện Ngư mấy người đều khẽ biến sắc, Lý Cường nhất thời cảm thấy hứng thú, hắn truyền âm hỏi: " Tiện Ngư huynh, cái gì gọi là Huyền Hóa Thanh Điều?"

Kỳ Tiện Ngư cũng truyền âm đáp: " Mộc Tử huynh đừng nóng vội, chờ một chút hãy giải thích, tóm lại là một kiện bảo bối rất lợi hại." Ngừ khí của hắn tràn đầy hưng phấn.

Rất nhanh đồ vật đã đưa đến trên tay Phong Khiên Bảo, đó là một cái hộp nửa vòng tròn, mở nắp ra, bên trong là một bình cầm chế cỡ một con gà con mới sinh, trong bình có một sinh vật cỡ một đầu ngón tay, có chút giống màu xanh, trong bình còn có một phần chất lỏng màu bạc, sinh vật nọ chậm rãi chuyển động thân thể, trên đầu đâm tua tủa, nhẹ nhàng chuyển động.

Yển Thiên Hồi trừng lớn hai mắt, hô hấp dồn dập, không ngừng nói: " Chính là nó! Chính là nó!"

Lý Cường cũng rất kinh ngạc, loại sinh vật này trong ngọc đồng giản có ghi lại, tên gọi là Nham Hà Tinh, phi thường hiếm thấy, sinh sống ở trong một loại nham thạch, nước miếng của nó cũng chính là chất lỏng màu bạc nhạt, tên là Nham Tinh Dịch, đối với người tu chân mà nói, đây là một loại bổ phẩm cực kỳ trân quý, nhất là người mới sơ học, phục dụng loại chất lỏng này có thể tăng trưởng linh trí và công lực, linh đan Thiên Linh Tử của Phật tông tu luyện cũng có thành phần này.

Phong Khiên Bảo cười nói: " Yển huynh, cho người bốn giọt Nham Tinh Dịch hẳn là đủ dùng chứ? Nhưng ta không muốn Huyền Hóa Thanh Điều, ta muốn Huyền Hóa Lân Ban Tiến."

Yển Thiên Hồi lặng người hồi lâu mới nói: " Huyền Hóa Lân Ban Tiến là một trong những trấn phái chi bảo của Bách Thừa Lệnh, ta mặc dù là lệnh chủ cũng không thể tùy ý tặng người a, ta dùng hai Huyền Hóa Thanh Điều trao đổi được chưa? Nhưng bốn giọt không đủ, ta cần năm giọt Nham Tinh Dịch." Hắn có vẻ rất lo lắng.

Phong Khiên Bảo mỉm cười không nói, Yển Thiên Hồi than thở: " Chẳng lẽ Phong huynh không thể thông dung một chút, ta đã tìm khắp Lâm Minh Tinh rồi, ai.."

Lý Cường vừa nghe đã biết Yển Thiên Hồi không phải muốn mua bán, hắn gấp gáp cần thiết đến như vậy, Phong Khiên Bảo sẽ càng không dễ dàng cho hắn.

Lý Cường nhịn không được hỏi: " Yển huynh cần Nham Tinh Dịch để làm gì?"

Trong lòng Yển Thiên Hồi đang khổ sở, nghe vậy tức giận nói: " Ta rất cần dùng...ai, đệ tử của ta và người khác dấu pháp bảo, bị trọng thương, thần trí si ngốc, cần phải nhanh chóng khôi phục..bỏ đi, nói với người cũng vô dụng." Lý Cường lắc đầu không nói nữa.

Phong Khiên Bảo đem Nham Hà Tinh thu vào trong hộp ngọc, cười nói: " Nếu Yển huynh khó khăn, như vậy đi, người suy nghĩ thêm một chút, rồi tìm ta."

Yển Thiên Hồi quát: " Chậm đã, ta...ta đổi! Nhưng ta cần Nham Hà Tinh!" Hắn đau lòng cực kỳ, Huyền Hóa Lân Ban Tiến rất khó luyện chế, Bách Thừa Lệnh tổng cộng chỉ có ba con, uy lực không phải chuyện đùa, nếu không phải hắn phi thường coi trọng đệ tử này, hẳn tuyệt sẽ không đáp ứng.

Phong Khiên Bảo nhàn nhạt nói: " Nham Hà Tinh mỗi một gia long lịch niên có thể sản xuất ra mười giọt Nham Tinh Dịch, bởi vậy đây là một kiện vô giới chi bảo, không có bảo vật gì có thể trao đổi hết." Hắn đưa hộp ngọc cho người bên cạnh, lại nói: " Yển huynh, xin lỗi."

Yển Thiên Hồi thất vọng vô cùng, sắc mặt âm trầm bất định. Lý Cường có chút bất bình, hắn nghĩ bảo vật là phải cần để dùng, người tu chân sao lại so đo từng chút một như vậy. Hắn nhịn không được lặng lẽ truyền âm nói: " Yển huynh cần cái gì đó, ta có, ân, đi ra ngoài rồi hãy nói. Ân, đừng để cho chủ nhân nhìn ra, vậy thì không tốt."

Trong lòng Yển Thiên Hồi mừng như điên, vì dấu điểm sắc mặt vui mừng, hắn vội vàng cúi đầu, hắn mặc dù không rõ Lý Cường tại sao làm như vậy, nhưng trong tuyệt vọng hắn cũng bất chấp tất cả, dù đổ bạc cũng phải đổ một lần.

Thật ra tại Lâm Minh Tinh, các đại thành thị cũng liên tục tỷ thí không gián đoạn, vì muốn có được pháp bảo tu chân của các phái khác, nhất là pháp bảo độc đáo, người tu chân Lâm Minh Tinh không từ thủ đoạn. Nhiệm vụ của Thiên Bảo Các chính là thu tập bí mật chế khí và pháp môn tu luyện, tựa như Lân Sư Tráo của Lý Cường, Nhan tổng quản có thể bỏ giá tiền thật cao để thu mua. Pháp môn tu luyện cấp thấp ở nơi này rất nhiều, tùy tiện ở nơi nào cũng có thể tìm được, nhưng pháp môn tu luyện cao cấp thì rất khó, chỉ khi có đầu nhập vào danh môn đại phái mới có thể học được.

Phong Khiên Bảo cười a a hỏi: " Mộc Tử huynh, ta hôm nay nghe lão Hằng nói qua người dùng bàn tay san bằng Huyền Cẩm Thạch, lợi hại không tưởng nổi a, ha ha, bây giờ cao thủ Kỳ Long thành đều cũng đang chuẩn bị chờ cùng người tỷ thí pháp thuật, luận bàn học tập cũng là một trong những cách đề cao pháp thuật a. Ác, đã quên hỏi, Mộc Tử huynh từ nơi nào tới?" Hắn vừa nói chuyện với Lý Cường, nhưng vẫn chú ý đến Yển Thiên Hồi, hắn không sợ Yển Thiên Hồi không khuất phục, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ đến Lý Cường lại chen vào đá một cước.

Lý Cường gãi gãi đầu: " Ách, tỷ thí pháp thuật rất dễ dàng bị thương, nếu làm bị thương người thì làm sao bây giờ?" Hắn không muốn nhắc lại Phong Duyên Tinh, nghĩ phải ít nói mới thỏa đáng.

Kỳ Tiệp Ngư cướp lời nói: " Người tu chân tại Lâm Minh Tinh, có thể tham gia tỷ thí là chuyện rất vinh hạnh, chẳng những trợ giúp đề cao tu vi, còn có thể học được pháp thuật cao thâm, trong tỷ thí pháp thuật, đều có cao thủ hộ pháp, cho dù bị thương cũng có người cứu trị, không cần lo lắng đâu."

Phong Khiên Bảo cũng nói: " Không sai, là như thế, Mộc Tử huynh cứ yên tâm, tại bất cứ thành thị nào của Lâm Minh Tinh, người tu chân cao thủ bên ngoài tới chỉ có tôn kính, không có kỳ thị." Trong lòng hắn phi thường kỳ quái, đến bây giờ Yển Thiên Hồi cũng không nói gì, hình như có bộ dáng rất định tâm, thần thái cũng rất thản nhiên, tựa hồ không nóng nảy nữa. Yển Thiên Hồi không vội nhưng hắn cũng đã nóng nảy, nhưng hắn lại không thể chủ động nhắc tới việc này.

Đúng lúc này từ ngoài cửa tiến vào một đệ tử của Thiên Bảo Các, trên tay cầm một kiện đồ vật thông báo: " Tổ sư gia, có người cầm đồ vật này muốn đổi đoàn long tỵ." Hắn vừa đưa kiện đồ vật lên, Phong Khiên Bảo ngạc nhiên nói: " Đây là vật gì vậy?"

Lý Cường từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chớp lấy kiện đồ vật nọ, kinh ngạc kêu lên: " Trời ạ, đây là Bọt Lãng Trữ Thủ Thương! Người này ở nơi nào?"

151. Chương 151

Đệ tử kia lại càng hoảng sợ, hắn còn không hiểu được chuyện gì xảy ra, đã bị Lý Cường giật đi vật trong tay, trong lòng hắn không khỏi vừa kinh vừa sợ, động tác của Lý Cường quá nhanh, nếu đây là công kích thì cơ hội hoàn thủ cũng không có.

Đệ tử kia ấp úng nói: " Hắn...hắn tại...đại sảnh kiếm đợi..." Lời còn chưa dứt, Lý Cường đã mất đi bóng dáng.

Phong Khiên Bảo vội vàng nói: " Chúng ta đi xem." Hắn cũng đột nhiên biến mất. Ngay sau đó, Yển Thiên Hồi cũng thuận di qua kiếm phòng.

Lý Cường na di qua kiếm phòng, liếc mắt một cái đã phát hiện một người tu chân đang chấp tay sau lưng nhân nhân nhìn các loại phi kiếm. Hắn giơ cây Bọt Lãng Trữ Thủ Thương trong tay, hỏi: " Vị bằng hữu, cây thủ thương này là của người phải không?"

Người nọ chậm rãi xoay người lại, nói: " Không sai, là của ta.

Đây là một nam nhân cao lớn, một mái tóc ngắn sát da đầu thật hiếm thấy, mặc một bộ áo dài màu tím, áo khoác là một cái áo ves màu đen, vạt áo có đính một cây sen vàng, trên tay còn cầm một cây baton(gậy chống gọi là văn minh côn), gương mặt dài trắng nõn, trên mũi còn đeo một cái kính Bình Quang Kim Ti Biên (chắc là kính râm), đang cười cười nhìn Lý Cường.

Lý Cường nhìn thấy thì đã muốn ngất, một thân trang phục này hắn quá quen thuộc, chính là trong phim thời kỳ đầu dân quốc, không thể nghi ngờ, người này là từ địa cầu tới.

Tại Lâm Minh Tinh xa xôi nhìn thấy người đến từ quê hương, Lý Cường hưng phấn đến mức mắt cũng toát ra kim quang, hắn vui vẻ nói: " Đại ca là từ địa cầu tới phải không, ta cũng thế a! Huynh...chào huynh!" Hắn cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Người nọ cẩn thận quan sát Lý Cường, ý cười trong mắt càng ngày càng đậm, hắn lặng yên truyền âm nói: " Lý Cường...lão đệ, ngươi biết có bao nhiêu người đang tìm ngươi hay không?"

Lý Cường thất thanh nói: " Di? Sao huynh lại biết ta?" Người nọ đưa ngón tay lên miệng xua nhẹ, ý bảo Lý Cường đừng nói, hắn lại truyền âm bảo: " Ta cũng là Trọng Huyền Phái, gọi là Du Hồng."

Hai người bắt tay nhau, đây là lễ tiết của quê hương thời hiện đại, khi nắm tay thì hai người đồng thời hiển lộ ra Thích Hồn Long Giới. Lý Cường biết Du Hồng là nguyên lão của Trọng Huyền Phái, tư cách so với Phó Sơn còn muốn cao hơn, hắn có xước hào là Thiên Địa Tán Nhân, đã rất sớm rời khỏi Trọng Huyền Phái ra ngoài du lãm, không nghĩ tới lại được gặp nhau ở Lâm Minh Tinh.

Du Hồng đã đạt tới siêu cấp cao thủ Đại Thừa kỳ, hắn biết được Phó Sơn phát ra chiếu lệnh cao nhất của Trọng Huyền Phái, Thích Hồn Long Lệnh, lệnh này là chiếu lệnh cao nhất của Trọng Huyền Phái, phạm là cao thủ trong phái cũng phải nghe theo lệnh này, bởi vậy hắn đặc ý chạy về Trọng Huyền Phái. Biết được chuyện của Lý Cường, hắn không quan tâm đến việc mình sắp phi thăng, cũng gia nhập hành động tìm kiếm Lý Cường. Bởi vì Phó Sơn có nghe qua tiên nhân nhắc tới Tiểu Lâm Thiên Huyền Tinh Thần Trận, mà thánh địa của người tu chân lại gần với tinh cầu Tiểu Lâm Thiên Huyền Tinh Thần Trận nhất, Du Hồng

liền tự mình đi tới Lâm Minh Tinh tìm kiếm. Hắn ở tại Lâm Minh Tinh đã hơn hai năm, lần này nghe nói Kỳ Long thành có một người tu chân từ dị vực tới, hắn liền lập tức truy tung đến.

Phong Khiên Bảo trong lòng nghi hoặc, hỏi: "Các người biết nhau?"

Lý Cường cười nói: "Hắn là đại ca của ta Du Hồng, ha ha!" Tâm tình của hắn cực độ vui sướng.

Phong Khiên Bảo có trực giác tu vi của Du Hồng cao không lường được, trong lòng hắn cảm thấy khiếp sợ, tu vi so với mình còn cao hơn, làm hắn có chút không dám tưởng tượng. Hắn hỏi dò: "Tiền bối đã độ kiếp rồi sao?" Lời này vừa nói ra, chung quanh nhất thời không một tiếng động.

Du Hồng gật đầu nói: "Đúng vậy, lão đệ là chủ nhân của Thiên Bảo Các?" Hắn lay động văn minh côn, thần thái tự nhiên trả lời.

Cao thủ Đại Thừa kỳ tại Lâm Minh Tinh cũng đã cực kỳ hiếm thấy, người tu chân thường sau khi độ kiếp đều chuẩn bị phi thăng, lưu lại tu chân giới thời gian không vượt qua ba trăm năm, cho nên, cao thủ Đại Thừa kỳ rất hiếm thấy.

Phong Khiên Bảo cung kính nói: "Phong Khiên Bảo ra mắt tiền bối."

Yến Thiên Hồi nhất thời tràn ngập tin tưởng đối với Lý Cường, xem ra hắn không có nói bậy, đích xác hắn có vật gì đó. Hắn cũng tiến lên thi lễ nói: "Hàng Mộc thành Yến Thiên Hồi bái kiến tiền bối."

Hiên Viên Dịch Thanh và Kỳ Tiện Ngư cũng tiến lên thi lễ. Bách Thương Lão cũng chạy theo đến kiểm phòng, người khác nói chuyện hắn cũng chỉ có thể súc lại phía sau, không dám tiến lên nói chuyện.

Du Hồng nói: "Không dám nhận, mọi người không cần đa lễ." Hắn quay đầu nói với Lý Cường: "Lão đệ, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện đi."

Trong lòng Bách Thương Lão gấp gáp vạn phần, thật vất vả mới mời được một tu chân cao thủ đến nhà làm khách, nếu để Lý Cường đi, sau này sẽ rất khó có cơ hội mời tới. Hắn lấy hết dũng khí nói: "Ách...chuyện này..." Về mặt hắn xấu hổ, không biết nên nói như thế nào.

Lý Cường cười nói: "Triền lão, đừng nóng vội, một lát chúng ta sẽ đến nhà người."

Bách Thương Lão quả thật cảm kích tới cực điểm, liền tiếp cảm ơn.

Lý Cường truyền âm cho Yến Thiên Hồi: "Yến huynh xin mời đến nhà của Bách Thương Lão đợi ta, ta sẽ rất nhanh quay lại, được không?"

Yến Thiên Hồi cố gắng đè nén tâm tình hưng phấn, lặng lẽ nháy một mắt, lui ra phía sau không nói nữa.

Lý Cường hướng chủ nhân Thiên Bảo Các cáo từ, Phong Khiên Bảo tự mình tiễn ra ngoài sân rộng, mọi người lúc này mới chia tay. Kỳ Tiện Ngư vội vã chạy về Thương Cực Tông, báo cáo kiến thức đã gặp tại Thiên Bảo Các, có cao thủ Đại Thừa kỳ đến Kỳ Long thành, vô luận thế nào cũng là một đại sự không tưởng tượng nổi. Bách Thương Lão nói cho Lý Cường nghe địa chỉ nhà mình xong, bèn chạy ngay trở về, hắn còn muốn đi tìm con mình về nhà ngay. Hiên Viên Dịch Thanh đặc ý đi cùng Bách Thương Lão về nhà, hắn còn muốn gây thêm giao tình với Lý Cường.

Sau khi Phong Khiên Bảo trở lại Thiên Bảo Các, không nghĩ tới Yến Thiên Hồi cũng cáo từ rời đi, đang trong lúc ảo não, tu chân liên hợp hội thông tri cho hắn đi tham gia hội nghị của mười hai tông chủ. Phong Khiên Bảo lấy làm kinh hãi, mười hai tông chủ đã thật lâu không có tụ hội, hắn biết dám chắc đã xảy ra chuyện trọng yếu.

Du Hồng mang theo Lý Cường thuận đi ra chỗ bãi loạn thạch ngoài thành, hắn nhảy lên một khối đá lớn, nhìn mây bay phía chân trời, than thở: "Lão đệ, người biết không? Phong Duyên Tinh vì chuyện của người đã huyền não đến long trời lở đất rồi đó." Thanh âm của hắn cũng không vang, nhưng nghe vào tai Lý Cường lại giống như trống trận lôi động kinh tâm động phách, hắn bay đến bên người Du Hồng lo lắng hỏi: "Phó đại ca bọn họ khỏe không?"

Du Hồng xoay người lại, thần nhiên nói: "Yên tâm đi, tiên nhân cũng không dám công khai làm loạn, chỉ là Thánh Thành bị Kiền Thiện Dong khống chế, do hắn ra lệnh, Phong Duyên Tinh đã xảy ra vài lần đánh nhau chết sống, cũng may thực lực của chúng ta cũng không kém, a a, bằng hữu của Phó lão đệ khắp thiên

hạ, tranh đấu với nhau thì hai bên cũng có thắng thua. Sư tôn Tán Tiên của ngươi và đại ca ngươi Mạc Hoài Viễn cũng đã đi ra ngoài tìm ngươi, nghe nói cũng là đi Tiểu Lâm Thiên, Kiền Thiện Dong cũng đã mất tích cả trăm năm, Thánh Thành tạm thời còn không có dị động, nhưng tình huống hiện tại thì ta không rõ ràng lắm. Lão đệ, danh tiếng của ngươi tại Phong Duyên Tinh thật là cao a.”

Lý Cường ngơ ngác nhìn Du Hồng, hồi lâu mới nói: ” Trăm năm? Ta cảm thấy không lâu như vậy a.”

Du Hồng mỉm cười nói: ” Thời gian như nước chảy, tu chân không có thời gian, a a, lão đệ về điều này hẳn là có thể hội phải không? Úc, ta nghĩ muốn xem tu thần Thiên Tiên Chương rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, lại đây thử một lần xem?” Từ khi Phó Sơn âm thầm nói cho hắn nghe Lý Cường tu luyện tu thần Thiên Tiên Chương, hắn vẫn muốn kiến thức một chút, tu thần Thiên Tiên Chương tại tiên giới cũng là một kiện tuyệt thế kỳ bảo, Lý Cường cũng dám tu luyện, hơn nữa còn vượt qua được cửa ải khó ban đầu, nội điểm này cũng phải làm cho mình thử xem một lần.

Lý Cường cười khổ nói: ” Đại ca a, đừng so nữa, về Phong Duyên Tinh rồi ta đưa cho huynh ngọc đồng giản, ngọc đồng giản kia ta đã hủy rồi.”

Du Hồng lại càng hoảng sợ, nói: ” Lão đệ, ngươi nói là thật sao?”

Lý Cường tươi cười nói: ” Hồn Thế Ma Vương cho tới bây giờ không có nói láo, ác, đây là chỉ đối với người mình thôi...”

Du Hồng suy nghĩ một chút nói: ” Ta không muốn xem nữa, ta nghĩ nó cũng không thích hợp cho ta. Nhưng chúng ta nên so tài một chút, hắc hắc, thật sự là khó nén nổi a.” Hắn rất nhanh xuất ra chiến giáp, bạch quang chớp động, chiến giáp đã chỉnh tề mặc ở trên người, văn minh còn trên tay cũng đã thu lại, một kiếm quang màu vàng nhạt vòng quanh trong thân người, hắn thúc giục: ” Lão đệ, mặc chiến giáp! Xuất kiếm!”

Lý Cường vốn đã không thể mặc được chiến giáp nữa, hắn xuất ra Hỏa Tinh tiên giáp, phun Thái Hạo Toa. Du Hồng chỉ nhìn lướt qua, kinh ngạc đến không dám tin, đây không còn là thủ đoạn của người tu chân nữa, mà tất cả đều là pháp bảo của tiên nhân. Hắn biết dựa vào công lực thâm hậu của mình thì Lý Cường nhất định sẽ bại, nhưng nếu muốn thương tổn hắn thì cơ hồ không có khả năng, bởi vì hắn toàn có tiên khí hộ thân.

Du Hồng lặng yên thu hồi chiến giáp và phi kiếm, cảm khái than thở: ” Lão đệ, ngươi thật sự là may mắn, tu luyện công pháp lợi hại như vậy. Không đánh nữa, ngươi đã không thể bại nữa rồi.”

Lý Cường cười nói: ” Ta mà cũng lợi hại như vậy?” Hắn tỏ ra một dáng vẻ tự đắc.

Du Hồng không khỏi cuống quýt lắc đầu: ” Ngươi đừng tự mãn, khi đánh nhau với tiên nhân người kém xa. Cho dù là Tán Tiên ngươi cũng không thể so lại.”

Lý Cường không thềm để ý, nói: ” Ai mà muốn so với bọn họ, ta chỉ cần chạy thoát là được, ta không có ngu như vậy, đánh nhau với tiên nhân đó là muốn chết.”

Du Hồng nhìn chung quanh, hắn nhìn trúng một khối nham thạch thật lớn, dương tay phóng ra một đạo bạch quang, chợt nghe ” xích xích” một âm thanh vang lên, ngay sau đó hắn nhẹ phẩy: ” Ca bá!” ” Hoa lạp lạp...!” Khối đá lớn chợt vỡ vụn thành từng mảnh bay tứ tán, khối lên một cổ bụi mù, chỉ chốc lát sau, bụi mù tán đi lộ ra khối đá lớn, chỉ thấy khối đá đã bị Du Hồng san bằng phẳng.

Lý Cường nghi hoặc nói: ” Du đại ca, huynh đang làm gì a?”

Du Hồng nói: ” Bỏ một trận pháp.” Hắn bay lên trên khối đá san bằng, bày trận rất nhanh.

Lý Cường ở một bên nhận ra trận pháp này, hắn hỏi: ” Du đại ca, huynh định truyền tống cái gì?”

Đây là một trận pháp truyền tống, toàn bộ dùng thượng phẩm tiên thạch cấu thành, Du Hồng liên tục bắn vào từng đạo kinh lực màu trắng khởi động trận pháp, chỉ một lát sau, Truyền Tống trận phát ra bạch quang chói mắt. Du Hồng lấy ra một khối ngọc đồng giản, đặt trên tay nói: ” Ngươi muốn nói gì với Phó đại ca ngươi, thì ta sẽ ghi lại trong ngọc đồng giản, Truyền Tống trận này có thể đưa ngọc đồng giản đến trên tay Phó Sơn.”

Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Điều này sao có thể? Chẳng lẽ Phó đại ca có thể tiếp nhận?”

Du Hồng gật đầu nói: " Đây là tất cả hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái đều cũng biết, dưới tình huống khẩn cấp, dùng Truyền Tống trận này có thể đem tin tức truyền trở về, ân? Người không có học qua? Không sao, rất dễ dàng, đây là Tinh Tiêu, tặng cho người." Hắn đưa cho Lý Cường một hình cầu hình tròn, lại nói: " Dùng thần thức nhìn xem."

Lý Cường mừng rỡ, hắn đúng là đang thiếu loại bảo bối này. Hắn tiếp nhận Tinh Tiêu, đem thần thức đi vào, trong phút chốc hắn rõ ràng nhìn thấy mấy trăm tinh cầu, có đủ loại màu sắc sặc sỡ ti tuyền tương quan, số lượng tinh cầu so với Định Tinh Bàn ít hơn nhiều lắm. Du Hồng ở một bên nhắc nhở: " Hãy nhìn sợi bạch tuyến nọ, đó chính là đường trở về."

Chỉ chốc lát sau, thần thức Lý Cường rời khỏi Tinh Tiêu, hắn vỗ ngực nói: " May mắn gặp đại ca, trời ạ, bằng không ta sẽ lạc đường thôi. Phong Duyên Tinh thật sự là quá xa, ta có Định Tinh Bàn cũng không hữu dụng a." Đường về nhà rốt cuộc đã tìm được rồi, trong lòng hắn có cảm khái nói không nên lời. Có người chỉ điểm và chính mình lực lợi khác biệt rất lớn.

Du Hồng không nhịn được buồn cười, huynh đệ này thật sự là đặc biệt, hắn dĩ nhiên cũng có được Định Tinh Bàn của tiên nhân, thật không biết hắn từ nơi nào có được. Hắn nhịn không được hỏi: " Lão đệ có Định Tinh Bàn? Lấy được ở đâu?"

Lý Cường lấy ra Định Tinh Bàn, cười nói: " Đệ phá đi Huyền Tật tiên trận của một tiên nhân, trong tàng bảo thất của hắn thu được, còn có thứ này, đại ca có nhận biết không?" Hắn lấy ra một tiên khí tựa như một bức tượng nhỏ.

Du Hồng bị hắn làm phát ngớ, hắn có thể phá được trận pháp của tiên nhân, điều này có thể làm cho người ta có chút sợ hãi khi nghe nói. Hắn cầm lấy tiên khí trong tay Lý Cường xem xét cẩn thận, lắc đầu nói: " Ta không nhận ra tiên khí này, không biết dùng làm gì, người thu lại đi, tự mình tìm hiểu." Hắn lại cầm Định Tinh Bàn, đưa thần thức vào, sau một lúc lâu, vẻ mặt hắn kinh ngạc nói: " Hay thật, bên trong quá lớn, không có cách nào khác nhìn rõ."

Lý Cường lại xuất ra thần sa lấy được trong Huyền Tật tiên trận, hỏi: " Đại ca, đây là cái gì?"

Du Hồng nao nao, đây là loại các cỡ như hạt gạo màu lam, hắn cầm trong tay nhìn kỹ hồi lâu mới nói: " Cái này thì ta biết, tên gọi Lam Vũ Sa, một viên thì không có tác dụng gì, ít nhất phải mười viên hợp lại, mỗi khi gia tăng một viên, uy lực gấp bội lần, đây là một loại tiên bảo phi thường lợi hại, chỉ là ta không có pháp môn tu luyện, đồ vật tốt a."

Lý Cường cười nói: " Đệ có rất nhiều viên, a a, sau này có cơ hội tu luyện một chút." Hắn đột nhiên phát giác sắc mặt Du Hồng biến đổi, vội hỏi: " Đại ca, huynh sao vậy?"

Du Hồng lắc đầu nói: " Gần đây loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt, tựa hồ sẽ lập tức phi thăng, chỉ sợ ta không thể cùng người về Phong Duyên Tinh nữa." Ngự khí của hắn có chút áy náy.

Lý Cường phi thường cảm động, phi thăng tiên giới là giấc mộng của mỗi một người tu chân, người tu chân tới được Đại Thừa kỳ, đều đang chuẩn bị để phi thăng. Mà Du đại ca này vì tìm mình lại chạy quanh bên ba. Hắn cảm kích nói: " Đại ca, huynh không cần lo cho đệ, tiểu đệ nhất định có biện pháp để trở về thôi."

Du Hồng không hề giải thích gì, hắn dù sao cũng là cao thủ Đại Thừa kỳ, hết thấy nhân thế tình cảm đều cũng tham thấu. Hắn đưa ngọc đồng giản trong tay cho Lý Cường, nói: " Có chuyện gì, thì người hãy mau nhanh lên, trận pháp sẽ lập tức vận chuyển đến cực hạn đó."

Dùng ngọc đồng giản ghi chép rất nhanh, tâm niệm chớp động, Lý Cường liền ghi hết tình huống sau khi chia tay vào bên trong. Chỉ chốc lát, hết thấy đều cũng làm xong, hắn đưa ngọc đồng giản vào trong Truyền Tống trận. Chỉ thấy bạch quang chớp lên, ngọc đồng giản trong trận đã biến mất. Thượng phẩm tiên thạch kết cấu trận pháp cũng đã hao hết năng lượng biến thành bụi phấn. Trong lòng Lý Cường kinh ngạc không thôi, biết Phong Duyên Tinh đích xác rất xa xôi.

Rốt cuộc cũng tìm được người của mình, Lý Cường cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, hắn nói: " Đại ca, chúng ta đi đến chỗ nhà của Bách Thương Lão, a a, đệ đã đáp ứng hắn."

Du Hồng cười lắc đầu: " Lão đệ, ta không đi, nhớ kỹ, đừng ở lại Lâm Minh Tinh lâu quá, tận lực mau trở về, a a, ta cũng nên đi rồi."

Mặc dù gặp mặt trong thời gian ngắn ngủi, nhưng Du Hồng để lại cho Lý Cường ấn tượng mãnh liệt, tính cách của hắn cũng là người tự do tự tại không chịu bị câu thúc. Lý Cường sáng khoái nói: "Được, đại ca, tiểu đệ chúc huynh sớm ngày phi thăng, có lẽ sau này còn có cơ hội gặp mặt."

Du Hồng nhìn hắn thật sâu, cười nói: "Người có lẽ là đệ tử xuất sắc nhất của Trọng Huyền Phái, tự mình bảo trọng đó." Bạch quang hiện lên, hắn đã mất ảnh vô tung.

Lý Cường đứng ở trên khối đá lớn, gió nhẹ thổi tung vạt áo, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác cô đơn nói không nên lời.

Bách Thương Lão mang theo Hiên Viên Dịch Thanh vội vã chạy về nhà, lập tức nhờ người đi gọi con trai mình về. Con hắn đang tu đạo tại Thiên Môn đạo tràng, Thiên Môn đạo tràng là một nơi tu chân sơ cấp, những nơi như vậy tại Kỳ Long thành thì có rất nhiều, ở chỗ này tu luyện thì chỉ là bình dân bình thường, đây là một trong những con đường người bình thường muốn bước chân vào tu chân giới. Nơi này học phí khá cao, chỉ có chỗ tốt duy nhất là hàng năm đều có đại môn phái tới nơi này khảo sát, một khi phát hiện sơ học giả có tư chất tốt, vậy thì tất cả học phí lẫn sinh hoạt phí của người nhà cũng do môn phái bao lăm, bởi vậy, người thường tại Lâm Minh Tinh đi tu chân là con đường sống tốt nhất.

Bách Thương Lão mời Hiên Viên Dịch Thanh vào trong phòng ngồi, sau đó cùng vợ đi chuẩn bị các loại trái cây, người của nơi này đều biết, cao thủ tu chân không cần ăn cơm, họ chỉ ăn trái cây mà thôi. Bách Thương Lão có một trai một gái, con trai tu chân, con gái đã sớm lấy chồng, bình thường hắn ra ngoài kiếm đoàn long tệ cho chi phí sinh hoạt trong nhà, cũng may con rể cũng rất có tiền, học phí cho con trai tại tu luyện đạo tràng cũng do con rể giải quyết.

Trong lúc còn rối loạn, Yến Thiên Hồi đi tới. Bách Thương Lão quả thật không dám tin tưởng vào mắt của mình, hắn ở Thiên Bảo Các chỉ biết Yến Thiên Hồi là tu chân cao thủ của Hàng Mộc thành, tông chủ của đại môn phái, hắn có nghĩ nát đầu cũng không rõ, Yến Thiên Hồi vì sao đến nhà mình. Hắn không dám chậm trễ, dùng khuôn mặt tươi cười chạy ra nghênh đón mời vào nhà.

Yến Thiên Hồi nói: "Làm phiền, ta muốn ở nhà người đời Mộc Tử huynh đệ tới."

Hiên Viên Dịch Thanh ngồi ở trong phòng đang nhàn nhã ăn trái cây, Yến Thiên Hồi đi vào làm hắn càng hoảng sợ, quả cây trên tay cũng làm rơi xuống đất. Hắn vội đứng dậy, vội vàng nói: "Yến lệnh chủ...ân, a...chuyện này, ngài ăn trái cây...ách."Hắn nói năng vô cùng lộn xộn.

Về mặt sắc cạnh đầy râu của Yến Thiên Hồi giãn ra, hắn có chút cười nói: "Không cần đa lễ, các người cứ làm việc của mình, ta ngồi một chút sẽ đi."Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại nhập định.

Hiên Viên Dịch Thanh ngay cả thở mạnh cũng không dám, Yến Thiên Hồi tại Hàng Mộc thành địa vị rất cao, hơn nữa còn là một đại tông sư, môn phái của hắn nổi tiếng với sự huyền hóa pháp bảo, nổi tiếng là có thể biến ảo các loại linh thú trong truyền thuyết.

Hiên Viên Dịch Thanh cũng thành thật khoanh chân ngồi xuống, hắn rất muốn nói chuyện với Yến Thiên Hồi, nhưng Yến Thiên Hồi không có để ý tới hắn, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ chốc lát sau, Bách Thương Lão dẫn con mình đi vào, hắn cung kính nói: "Tiền bối, con của ta đã về. Thịnh Chân, mau ra hành lễ ra mắt hai vị tiền bối."

Hai người đều mở mắt ra cho hắn thi lễ. Yến Thiên Hồi gật đầu, hỏi: "Tiểu tử, tu chân ở nơi nào?"

Bách Thịnh Chân cung kính đáp: "Vãn bối ở Thiên Môn tu đạo tràng, xin tiền bối chiếu cố."

Yến Thiên Hồi nói: "Ân, gặp mặt chính là hữu duyên, tặng cho người một đồ vật."Hắn lấy ra một pho tượng nhỏ cỡ ngón tay.

Bách Thịnh Chân mừng rỡ trước tiên thi lễ rồi mới đón nhận pho tượng nhỏ đó. Yến Thiên Hồi nói: "Khinh linh huyền và tập trăm huyền có học qua chưa? Một cái thu một cái phóng, hiểu không?"

Bách Thịnh Chân vui vẻ nói: "Vãn bối có học qua, cảm ơn tiền bối."

Yến Thiên Hồi phát tay nói: "Nếu người siêng năng tu luyện, thì uy lực thi triển sẽ càng lớn hơn nữa."

Hiên Viên Dịch Thanh ngóng cổ nhìn chăm chăm bức tượng nhỏ trong tay Bách Thịnh Chân, hăm mộ nói: "Oa, đây là Huyền Hóa Linh Thú của Bách Thừa Lệnh, là...Linh Quặc Phong, đồ vật tốt a." Hắn thật muốn dùng tiền mua lấy, loại độc môn pháp bảo này chính là có tiền cũng không mua được. Yển Thiên Hồi thấy thế trong lòng thở dài, đối với hắn đánh giá thấp đi ba phần. Hắn lại lấy ra một Linh Quặc Phong, đưa cho Hiên Viên Dịch Thanh, nói: "Đừng hăm mộ nữa, cái này cho người."

Hiên Viên Dịch Thanh mừng rỡ vô cùng, luôn miệng đa tạ.

Bách Thương Lão xoa xoa hai tay, miệng không ngừng cười tươi, hắn không biết nói gì cảm tạ mới tốt. Lúc này chợt nghe ngoài cửa có người hỏi: "Nơi này là nhà của Bách Thương Lão phải không?"

Yển Thiên Hồi đột nhiên thuận di ra ngoài cửa, hắn đã đợi đến nóng nảy vô cùng.

Lý Cường tìm hồi lâu mới tìm được nhà của Bách Thương Lão, đây là một tiểu viện sạch sẽ, có ba gian phòng nhỏ rất bình thường. Yển Thiên Hồi chạy ra trước, hắn là người tương đối lạnh lùng, miễn cưỡng xuất ra nụ cười, nói: "Mộc Tử huynh đệ, vào nhà ngồi! A a." Cầu người là chuyện hắn không quen chút nào.

Bách Thương Lão ân cần bưng khay đá lên, bên trong đặt đầy đủ loại trái cây. Hắn buông khay xuống, lại kéo con mình tới hành lễ với Lý Cường. Lý Cường cười nói: "Triền lão đừng có bận rộn như vậy, ân, tiểu huynh đệ đã tới Dung Hợp hậu kỳ, sẽ biết vào Tâm Động sơ kỳ, không tệ a, viên Bồi Nguyên Đan này cho người, đối với Trúc Cơ có trợ giúp rất lớn đó." Hắn đối với Bách Thịnh Chân rất có hảo cảm, bộ dáng của tiểu tử rất hiền lành, vừa nhìn đã biết ngay là người thành thật.

Yển Thiên Hồi nói: "Bồi Nguyên Đan? Ta hình như có nghe nói qua, là một trong những linh đan dành cho người tu chân sơ học tốt nhất, đáng tiếc nơi này chúng ta không có."

Bách Thương Lão bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua, Bách Thịnh Chân cảm kích tiếp nhận linh đan, luôn miệng cảm tạ. Thu hoạch hôm nay thật sự là quá lớn, hắn đã nghe cha mình nói đã tìm được một thanh phi kiếm hỏa tính rất tốt, không nghĩ tới về nhà lại được nhìn thấy ba tu chân cao thủ, trong đó hai người đều đã tặng cho đồ vật rất tốt, điều này làm cho hắn phi thường hưng phấn.

Hiên Viên Dịch Thanh ngại ngần lấy ra hai viên Cuồng Bạo Thạch, cười nói: "Triền lão, ta không có kỳ trân dị bảo, hai khối Cuồng Bạo Thạch này cấp cho tiểu huynh đệ, lễ vật mọn đừng trách a."

Bách Thương Lão vội vàng nói: "Ai nha, không dám nhận a, hôm nay ta gặp quý nhân, Triền lão cảm tạ ba vị tiền bối."

Lý Cường lấy ra một viên Thiên Linh Tử của Phật tông, nói: "Yển huynh nhận ra viên linh đan này không?"

Yển Thiên Hồi thất thanh kêu lên: "Thiên Linh Tử! Sao người lại có được linh đan này? Đây là bảo bối Phật tông, Phật tông tại Lâm Minh Tinh nổi tiếng là đại môn phái nhưng phương pháp chế luyện Thiên Linh Tử đã thất truyền rồi, thật tốt quá! Linh đan này còn tốt hơn cả Nham Tinh Dịch, úc, Mộc Tử huynh...vậy ta phải trao đổi thứ gì với người?" Hắn cố nén rụt tay về, loại linh đan này cực kỳ hiếm thấy, ngay cả Phật tông tại Lâm Minh Tinh cũng không có, hắn không biết Lý Cường đưa ra yêu cầu gì.

Lý Cường kinh hãi, hắn không nghĩ tới Phật tông nhất mạch lại có truyền nhân tại Lâm Minh tinh. Hắn nói: "Không cần trao đổi cái gì, tặng cho người, xem như kết giao bằng hữu."

Người trong phòng đều cũng choáng váng. Yển Thiên Hồi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy, hắn cẩn thận lấy ra một pho tượng khá lớn, nói: "Đây là Huyền Hóa Lân Ban Tiến, ta không thể vô công thụ lộc, lấy ra trao đổi đi."

Hiên Viên Dịch Thanh gần như muốn té xuống, Huyền Hóa Lân Ban Tiến là trấn phái chi bảo của Bách Thừa Lệnh, uy lực vô cùng, Yển lệnh chủ dĩ nhiên cũng khảng khái tặng người, thật sự là làm người ta nghĩ không ra. Càng làm cho hắn nghĩ không ra chính là Lý Cường lại không cần, hắn lắc đầu thành khẩn nói: "Yển huynh không cần khách khí, nếu ta đáp ứng cho người linh đan, thì không có chuẩn bị trao đổi gì với người, nếu không chẳng khác gì cướp sinh ý với Thiên Bảo Các rồi, nhận lấy đi."

Yến Thiên Hồi có chút xấu hổ tiếp nhận linh đan, hắn cũng hiểu được ý tứ Lý Cường, nếu Lý Cường thu lấy Huyền Hóa Lân Ban Tiến, Phong Khiên Bảo của Thiên Bảo Các dám chắc rất tức giận, nhưng nếu là Lý Cường đem tặng cho hắn thì bất luận là kẻ nào cũng không có chuyện gì để nói được. Hắn cảm khái nói: " Vì tiểu đồ(đệ tử), ta đã đi gần như các đại môn phái tu chân của Lâm Minh Tinh, ai, khó a! Mộc Tử huynh, bằng hữu như ngươi ta giao kết rồi, lời cảm tạ ta sẽ không nói, Mộc Tử huynh vô luận thế nào cũng phải đến Hàng Mộc thành một chuyến, Bách Thừa Lệnh trên dưới sẽ đợi, ta cáo từ trước nhé."

Lý Cường đích thân tiễn hắn ra cửa, thi lễ cáo biệt.

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh không ngừng kêu đáng tiếc, hắn cảm thấy Lý Cường quá kỳ quái, loại người như vậy hắn cũng mới nhìn thấy lần đầu tiên, trong lòng đang nghĩ làm sao kết giao với hắn, lại từ hắn tìm thêm đồ vật tốt nữa.

Lý Cường trở vào phòng, chỉ điểm cho Bách Thịnh Chân một ít tu chân mật pháp, sau đó hỏi Hiên Viên Dịch Thanh: " Hiên Viên huynh, Phật tông ở thành thị nào của Lâm Minh Tinh?"

Hiên Viên Dịch Thanh vẻ mặt tươi cười: " Không dám, Mộc Tử tiên bối cứ gọi ta là Dịch Thanh đi, a a, Phật Tông tại Tân Dương Thành, tín đồ của bọn họ rất nhiều, thực lực tại Lâm Minh Tinh coi như không tệ. Mộc Tử tiên bối là người của Phật tông? Không giống a."

Lý Cường cười nói: " Ta không phải người của Phật tông, nhưng có quan hệ sâu xa với họ."

Ngoài cửa hạ xuống ba đạo kiếm quang, chỉ nghe có người hỏi: " Mộc Tử tiên bối từ dị vực tới có ở đây không?"

152. Chương 152

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: " Đến Thiên Tu Qua luận bàn pháp thuật là sự tôn kính lớn nhất đối với người tu chân từ dị vực tới, Mộc Tử tiên bối sẽ không cự tuyệt đâu, a a." Hắn cứ đương nhiên nói.

Thật ra Lý Cường cũng không muốn đi, nhưng hắn cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là đành đi xem thử.

Cáo biệt gia đình Bách Thương Lão, năm người bay đến Thiên Tu Qua của Kỳ Long Thành. Hiên Viên Dịch Thanh cũng dày mặt đi theo, loại cơ hội này sẽ rất khó có được, cơ thể mượn cơ hội này tăng trưởng kiến thức của mình, làm sao hắn có thể bỏ qua.

Thiên Tu Qua giống như là đội ngũ chấp pháp của Kỳ Long thành, do cao thủ các môn phái tạo thành, là do tu chân liên hợp hội chỉ huy, chức trách bảo vệ Kỳ Long thành, quản lý người tu chân, quyền lực cũng khá lớn. Trong Thiên Tu Qua cao thủ tụ tập, ít nhất phải có tu vi Nguyên Anh kỳ mới có thể gia nhập, cao thủ Thiên Tu Qua thường xuyên có một chút tranh đấu, bởi vậy đối với pháp thuật yêu cầu rất cao.

Thiên Tu Qua độc chiếm một góc của thành nam, địa bàn phi thường lớn, kiến trúc lại không nhiều lắm. Thường là dùng pháp thuật hình thành đất trống, bằng phẳng như một mặt gương. Lý Cường vừa nhìn thì biết, trong Thiên Tu Qua có rất nhiều chỗ đều bị cấm chế, kiến thức của hắn bây giờ so với lúc mới bước vào tu chân giới thì khác hẳn.

Phi Tuyết cười nói: " Xin theo ta đi, cấm chế nơi này rất nhiều, phải cẩn thận một chút." Nàng phi hành quanh co khúc khuỷu ở phía trước. Hiên Viên Dịch Thanh tựa hồ cũng rất ít tới nơi này, sắc mặt hắn ngưng trọng, gắt gao đi theo ở phía sau.

Lý Cường đối với những cấm chế này nhìn thấy rất rõ ràng, hắn có một đôi thần nhãn khác hẳn với người khác, bất luận là cấm chế như thế nào, hắn liếc mắt là có thể nhìn xuyên qua, đây là công pháp hắn có được khi tu nhập vào cảnh giới Bình Phàm Chi Tâm.

Mấy người bay đến phía trên bầu trời cấm chế, trong sân đã có năm sáu người tu chân đang đợi, nhìn thấy Lý Cường bọn họ bay tới liền lập tức mở cấm chế, năm người phiêu phiêu rơi xuống sân.

Đang đợi trong sân chính là Thiên Bảo Các Phong Khiên Bảo tông chủ, còn có mấy người cũng có bộ dáng đại tông sư. Sắc mặt Hiên Viên Dịch Thanh đều thay đổi, hắn nói thầm: "Trời ạ, liên hợp đến ba vị tông chủ, chuyện gì đang xảy ra?"

Trong lòng Lý Cường xẹt qua một tia bất an, hắn có một loại cảm giác bị rơi vào cạm bẫy.

Phong Khiên Bảo nhìn thấy Lý Cường hạ xuống, trong lòng thở ra một hơi, hắn vội tiến lên, vẻ mặt tươi cười hỏi: "Mộc Tử lão huynh, Du tiên bối chưa tới?"

Lý Cường giật mình, cũng cười nói: "Àn, huynh ấy đi thành khác chờ ta, Phong huynh sao lại đi đến Thiên Tu Qua? Người không phải muốn đấu với ta đó chứ?" Từ khi Du Hồng tử về không thể giao đấu với mình, lòng tin của Lý Cường càng tăng thêm, ít nhất hắn không sợ cao thủ Hợp Thể kỳ nữa.

Phong Khiên Bảo cười to: "Ha ha, Mộc Tử huynh nói đùa, lão đầu như ta không thể chịu đựng nổi sự sóng gió đâu." Hắn lại giới thiệu mấy vị cao thủ bên người, trong đó có Thương Cực Tông tông chủ Hạ Vân Đào, Thiên Tu Qua Qua Thủ Ngang Dàn, còn có Thiên Tu Qua hai vị trưởng lão, Hằng trưởng lão và Hiến trưởng lão.

Lý Cường đồng loạt chào hỏi.

Thiên Tu Qua Qua Thủ Ngang Dàn ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Cường, trong lòng có chút nghi hoặc, hắn cảm thụ không được khí tức của một cao thủ. Tu vi của hắn đã đạt tới Phân Thần hậu kỳ, tinh thông pháp thuật, có chút người tu chân đạt tới Hợp Thể sơ kỳ trong pháp thuật cũng chưa chắc thắng được hắn, hắn có sự độc đáo trong thi đấu pháp bảo, tại Lâm Minh Tinh là cao thủ đấu pháp bảo, hắn bài danh thứ bảy. Ngang Dàn phát tay bắn ra một đạo hồng quang, mặt không chút thay đổi nói: "Thiên Tu Qua pháp tu sĩ ở đây, xin mời Mộc Tử tiên bối chỉ giáo."

Đột nhiên, từ bốn phương tám hướng có người tu chân bay tới thành đoàn, vây quanh bốn phía sân cấm chế. Lý Cường biết không hay, đây không phải là muốn tỷ thí pháp thuật, mà chính là đang muốn vây công. Lý Cường nghiêm mặt nói: "Sao lại nhiều người tu chân như vậy? Ai, thương cảm cho một lão đầu như ta a."

Hiên Viên Dịch Thanh là một người linh trí thông minh, hắn phát giác không hay, vội vàng thi lễ nói: "Mộc Tử tiên bối ở đây tỷ thí, vân bối đi ra bên ngoài xem." Hắn bối rối hoảng hốt bay nhanh ra ngoài.

Phong Khiên Bảo trong lòng mắng to, tiểu tử này thành sự thì ít mà bại sự có thừa, hắn có hành động như thế rất dễ dàng làm cho Lý Cường hoài nghi.

Ai ngờ Lý Cường vẫn như trước cười hì hì đứng yên ở đó, bộ dáng vẫn thản nhiên. Lý Cường cũng đã thông suốt, nếu đối phương muốn đối phó với mình, bây giờ phát tác cũng đã chậm, hơn nữa đang ở trong vòng cấm chế, đã bị rơi vào thế bất lợi, chỉ cần thấy đối phương xuất ra ba vị tông chủ, hai trưởng lão thì đã biết bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho mình chạy thoát. Hắn thần trí thanh tĩnh yên lặng chờ đối thủ, xem bọn hắn dùng phương pháp gì để đối phó với mình.

Phong Khiên Bảo đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, hắn phát hiện Lý Cường cao thâm khó lường, hình như vốn không quan tâm đến sự có mặt của nhiều người tu chân như vậy, hắn cảm thấy mình đã thất sách, suy nghĩ một chút, hắn truyền âm cho Ngang Dàn: "Lão đệ, trước tiên hãy thử thực lực của hắn một chút, chúng ta không cần vội động thủ, dù sao chỉ cần đợi thêm ba ngày là không có việc gì nữa, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng làm hắn bị thương."

Ngang Dàn qua thủ khê gật đầu, hắn nghĩ Lý Cường không có gì lợi hại không đối phó được, căn bản không cần phải đại động can qua như vậy. Trong hội nghị của mười hai tông chủ, những tông chủ đều chủ trương phải cẩn thận làm việc, chỉ có hắn không cho là đúng. Hắn nói: "Mộc Tử tiên bối, trận đấu do Thiên Tu Qua một pháp tu sĩ Đông Tiên Diệp xuất chiến, hắn có tu vi Xuất Khiếu kỳ, là cao thủ pháp thuật của nơi này, Mộc Tử tiên bối xin mời chỉ giáo."

Trong lòng Lý Cường cười lạnh: "Chơi thì chơi thôi, lão tử chơi cùng các ngươi! Nếu còn dấu diếm thực lực nữa, thì các ngươi còn không biết lão tử là ai."

Phỉ Tuyết đứng ở bên cạnh, nũng nịu quát: "Dị vực Phong Duyên Tinh Mộc Tử tiên bối, Thiên Tu Qua pháp tu sĩ, pháp thuật luận bàn trận đấu tiên bắt đầu, xin mời hai vị bước ra."

Trong lòng Lý Cường có chút nghi hoặc, dĩ nhiên cũng là bắt đầu tỷ thí pháp thuật sao? Phong Khiên Bảo cười nói: "Mộc Tử tiên bối, xin mời!"

Lý Cường chậm rãi đi tới giữa sân cấm chế, cười nói: "Có thể kiến thức pháp thuật của tu chân cao thủ Kỳ Long thành, Mộc Tử thật vinh hạnh, hy vọng các vị cao thủ hết lòng chỉ giáo, không cần hạ thủ lưu tình." Trên mặt hần cười, nhưng trong lòng lại nảy sinh ác độc. Hần ghét nhất bị người khác dùng thủ đoạn âm hiểm, nghĩ thầm dù sao cũng đã muốn đánh, không bằng thân nhiên đối mặt, đây cũng là một lần kiểm nghiệm thực lực của mình.

Hiện trường nhất thời một mảnh ồn ào. Lý Cường nói ra có vẻ cuồng ngạo như vậy nhưng hần lại không lộ ra khí chất của một cao thủ, rất dễ dàng làm cho người ta khó chịu.

Đông Tiên Diệp bay lên sân, hần mặc một bộ chiến giáp màu đỏ sậm, không dùng phi kiếm, trên tay cầm một viên tròn màu đỏ, lớn tiếng nói: "Mộc Tử tiên bối, xin mời chỉ giáo."

Lý Cường ngoắc tay nói: "Người có pháp thuật gì cứ xuất ra, ta sẽ tận lực bồi tiếp, không cần khách khí." Hần đã chuẩn bị giảm uy thế của bọn họ, hần không mặc chiến giáp, cũng không cần phi kiếm hộ thân, vẫn đứng ở nơi đó lẳng lặng chờ Đông Tiên Diệp ra tay. Chung quanh nhất thời một mảnh yên tĩnh, mỗi người đều cảm thấy Lý Cường không biết chết sống, lúc đầu pháp bảo sẽ không ai biết được có chuyện gì xảy ra, mà hần lại thân nhiên như vậy. Chỉ có Phong Khiên Bảo biết Lý Cường có thực lực này.

Đông Tiên Diệp phi thường tức giận, hần cảm thấy Lý Cường đang xem thường mình, lớn tiếng hỏi: "Tiền bối, chẳng lẽ không chuẩn bị tỷ thí hay sao?"

Lý Cường nói chuyện càng thêm châm chọc người: "Ta đã chuẩn bị xong rồi, xin mời!"

Đông Tiên Diệp nghĩ thầm: "Nếu người muốn chết thì cũng đừng oán ta." Hần quát to: "Tốt! Xem pháp bảo! Tật!"

Một trận tiếng ông ông nhẹ nhàng vang lên, viên tròn trên tay Đông Tiên Diệp nhất thời hóa thành vòng lửa bay đầy trời, xoay tròn đánh về phía Lý Cường.

Ngang Dân âm thầm gạt đầu, nhỏ giọng nói: "Viêm quyền của tiểu Diệp vận dụng càng thêm thuần thực rồi."

Hạ Vân Đào nói: "Mộc Tử tiên bối không lường được a, người kêu tiểu Diệp cẩn thận một chút."

Lý Cường không khỏi buồn cười, nếu nói về chơi lửa, có ai có thể so với mình? Hần lớn tiếng quát: "Lửa hay! Lửa hay!" Theo âm thanh tiếng nói, Viêm quyền đột nhiên lóe ra hồng quang tinh lưỡng, dần dần, thế lửa của Viêm quyền càng phát lớn lên. Đông Tiên Diệp cả kinh trợn mắt cứng lưỡi, Viêm quyền trên không trung dĩ nhiên cũng không nghe theo sự chỉ huy của mình, đồng thời Viêm quyền bản thể trong tay cũng càng ngày càng nóng, nóng đến nỗi hần cũng không chịu đựng được nữa. Hần cắn răng xuất Viêm quyền, quát to: "Kết!" Ai ngờ Viêm quyền phát ra một âm thanh ba ba rất nhỏ, trong nháy mắt tán thành hỏa hoa bay đầy trời.

Lý Cường không một chút cử động, đã phá đi pháp bảo của Đông Tiên Diệp, người ở đây không có ai nhìn ra hần dùng thủ pháp gì, chỉ nghe hần gọi hai tiếng lửa hay. Đông Tiên Diệp đau lòng cực độ, nhưng hần cũng rất thông minh, biết chệnh lệch quá xa với đối phương, hần khom người thi lễ nói: "Cảm ơn tiên bối chỉ giáo, Tiên Diệp thất bại."

Toàn trường phát ngơ, mấy tông chủ đều nhú mày, bọn họ cũng không nghĩ đến Lý Cường lại cao minh như vậy. Ngang Dân hiểu được trừ phi chính mình xuất trận, trong Thiên Tu Qua hần không còn ai là đối thủ của Lý Cường. Hần âm thầm mặc vào chiến giáp màu đen, phun ra phi kiếm, phi kiếm của hần rất có danh, tên là Phiêu Sa kiếm, là một kiện bảo khí. Hần chậm rãi lên sân, nói: "Mộc Tử tiên bối, dù là vật gì tiên bối cũng cho phép chứ?"

Trong lòng Lý Cường hơi kinh hãi, hần nhìn ra đây là một kiện bảo khí, hần a a cười nói: "Được, Ngang huynh không hổ là cao thủ." Quanh mình hần đột nhiên có vô số tinh mang bay múa, giống như là có vài con cá nhỏ đang du động, kéo ra một cái đuôi nhàn nhạt màu khói bạc, hần cũng đã xuất ra Hấp Tinh kiếm.

Ngang Dần quát lên: "Kiếm tốt, đích thật là không tầm thường, sát!" Phiêu Sa kiếm nhất thời hóa thành cát vàng bay đầy trời, giống như mưa gió hướng Lý Cường đánh tới, cát bụi bay tung gắt gao bao lấy Lý Cường, trên thân hắt vang lên tiếng rít.

Lý Cường nghiêm túc thưởng thức thủ pháp không chế kiếm của hắn, hắn chỉ để cho Hấp Tinh kiếm hộ thân, cũng không có phản kích.

Lý Cường trong vòng cát bụi nói: "Ngang huynh, chiêu này gọi là gì? Thật không tệ a, kiếm quyết cũng lợi hại quá a, được rồi, thêm chiêu nữa là gì?" Đột nhiên, cát vàng bay múa tiêu tán không còn, về mặt Ngang Dần đồ bình, hắn thật sự là khó khăn cực kỳ, không nghĩ tới đối thủ lại lợi hại như thế. Hắn dậm mạnh chân, hai tay rất nhanh kháp linh huyền, theo linh huyền vũ động, hai tay phát ra màu vàng nhàn nhạt, đột nhiên, quanh thân hắn xuất hiện một vòng cát thật lớn, theo linh huyền bay về phía Lý Cường.

Phong Khiên Bảo nói: "Chúng ta lui ra phía sau, Ngang lão đệ sẽ xuất Vạn Trọng Kim Sa đó." Mấy người cấp tốc lui ra ngoài vòng tròn cấm chế.

Một vùng đai cát rất nhanh chuyển động, cắn nuốt hết thảy chung quanh, cuồng phong cát lên thành bão cát, giống như mũi tên nhọn chung quanh tán loạn. Lý Cường đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy vành đai cát ập ập miên duyên kéo tới từ bốn phương tám hướng chỗ mình, nhất thời cảm thấy áp lực trầm trọng vô cùng. Hắn nói: "Thật là thú vị, tốt!"

Ngang Dần cười to, nói: "Tiền bối xin mời chỉ giáo!" Đang nói cũng lộ ra vẻ đắc ý.

Lý Cường kêu lên quái dị: "Oa, Ngang huynh đúng là không tưởng được a, cát cũng có thể đè chết người đó." Hắn cố ý kêu to, hai tay lặng yên kháp linh huyền. Phần Thần hậu kỳ cao thủ tuyệt đối không thể xem thường, Lý Cường nhìn như đang nhàn nhã đi chơi nhưng thật ra trong lòng lại đang rất khẩn trương.

Kiếm quyết của Vạn Trọng Kim Sa cũng là thủ đoạn nghĩ vật hóa hình cao siêu, một thủ pháp cao minh không chế kiếm, Lý Cường cũng không nhận được nói một tiếng hay. Từ khi tại Hỏa Tinh nhìn thấy Phó Sơn và Hoa Mị Nương tranh đấu, Lý Cường cảm thấy phi thường hứng thú với hóa hình nghĩ vật pháp thuật, còn khi hắn ở Xuất Khiếu kỳ, ý vào Hấp Tinh kiếm mà học xong nghĩ vật hóa hình pháp thuật, bây giờ lại càng thêm tinh thông.

Rất nhanh vành đai cát đang chuyển động dần dần cũng vây quanh thân Lý Cường, luồng cát mạnh mẽ tựa hồ chôn hắn xuống, người tu chân bên ngoài cũng sợ hãi than không thôi, thì ra đây mới là thực lực chính thức của Ngang Dần.

Phong Khiên Bảo cười nói: "Vạn Trọng Kim Sa của Ngang lão đệ thật không tầm thường a, huyền hình pháp thuật đúng là siêu phẩm nhập thánh."

Tông chủ Thương Cực Tông Hạ Vân Đào hí mắt nhìn chằm chằm vào trong sân cấm chế, trầm giọng nói: "Mộc Tử tiền bối còn chưa có hoàn thủ, để xem sao đã." Hắn có loại cảm giác, hình như Lý Cường vốn không sợ Vạn Trọng Kim Sa, tựa hồ như đang đợi cái gì.

Áp lực Lý Cường phải chịu mặc dù rất lớn, nhưng hắn vẫn đang phân tích thủ pháp không chế kiếm của Ngang Dần, hắn phát hiện Ngang Dần huyền hóa nghĩ vật pháp thuật cũng có không ít đặc điểm, đầu tiên là phạm vi biến ảo rất lớn, làm cho người ta không rõ tình huống chung quanh, tiếp theo kiếm quyết của hắn không thành một loại vật phẩm, mà là trận cát đang bay múa, một khi hộ thân kiếm quyết của mình có sơ hở, thì những hạt cát rất nhỏ này sẽ có thể thừa cơ mà vào, sẽ làm cho mình rất khó ứng phó. Hắn càng phân tích, trong lòng càng hưng phấn, thủ pháp này của Ngang Dần làm cho hắn có thể hoàn toàn tham khảo.

Trong lòng Ngang Dần càng ngày càng bất an, hắn hoàn toàn không tìm được sơ hở của Lý Cường, chỉ phí công thức giục kiếm quyết nhưng không cách nào làm bị thương đối thủ được chút nào. Trên tay hắn lại biến đổi linh huyền, một cổ gió giống như rồng cuốn lấy cát bụi rít gào bay múa loạn lên, hắn hét lớn một tiếng: "Đi!" Trận cát đang bay múa vũ động bay tới, hạt cát ma sát vào nhau xuất ra oanh oanh tiếng vang.

Hơi thở nóng hực khó chịu phảng phất như muốn rút hết không khí của sân cấm chế, một cổ mùi hương hăng hắc nồng đậm lan ra, cho dù đứng bên ngoài sân cấm chế đều có thể cảm nhận được hoàn cảnh nghiêm

khốc bên trong. Đây là tam trọng kiếm quyết biến ảo của Ngang Dàn, là tuyệt nghệ cao nhất của hắn.

Lý Cường lại lớn tiếng quát lên: " Hay a, biến hóa có biến hóa, thật là không tưởng tượng được, ha ha, xem ta đây!" Thật ra hắn cũng đã không chịu được nữa, không mặc tiên giáp, không có Thái Hạo Toa hộ thân, chỉ dựa vào Hấp Tinh kiếm chống đỡ cho tới bây giờ, đã là chuyện không thể tư nghị nữa. Bây giờ hắn mới hiểu được, từ sau khi tu luyện Thiên Tiến Chương, thực lực của mình tuyệt đối không thua gì người tu chân đạt tới Hợp Thể sơ kỳ.

Người tu chân ở đây đều cảm thấy nghi hoặc, tại sao không thấy Lý Cường ra tay. Theo kiếm quyết của Ngang Dàn triển khai, tất cả người tu chân đều cũng muốn nhìn một chút Lý Cường làm sao ứng phó, những tiếng nghị luận ồn ào vang lên, đột nhiên có người kêu lên: " Mau nhìn!"

Một chút lam quang ở trong cát bụi sáng lên, tiếng nước chảy vang lên trong vùng cát bụi, có vẻ vô cùng rõ ràng, dần dần, tiếng nước chảy càng lớn hơn, đột nhiên, " hoa lạp lạp" một tiếng nổ, một trận mưa to bị đổ xuống. Đây là đặc sắc thuộc tính thủy của Hấp Tinh kiếm, được Lý Cường huyền hóa thành dòng nước lớn, dùng để ngăn cản cát bụi của Ngang Dàn.

Ngang Dàn hoàn toàn ngoài ý liệu, không nghĩ tới phi kiếm của Lý Cường lại là thủy tính, hắn nhất thời cảm thấy kiếm quyết trầm trọng vô cùng. Phiêu Sa kiếm của hắn cũng là bảo khí phi kiếm, đồng thời cũng có hai loại thuộc tính, hắn quát to: " Hay, nước hay! Hóa Mộc, sắt!"

Vài điểm quang hoa màu xanh biếc chớp động, trong mưa to, vô số cây cối ra lá, trong sân cắm chế rất nhanh xuất thành một rừng đại thụ cao ngất, phẳng phất như thể nước càng lớn, thì cây cối sinh trưởng càng nhanh. Lý Cường thật sự là rất kinh ngạc, hắn vui vẻ cười nói: " Ngang huynh thật bất phàm, thu!" Mưa to đột nhiên dừng lại, hắn muốn xem Ngang Dàn làm sao biến hóa kiếm quyết.

Ngang Dàn có vẻ hưng phấn, hắn đã có vài chục năm không dùng hai loại kiếm quyết cùng người tranh đấu, đây là một lần cơ hội cực kỳ khó được, để cho hắn có thể kiểm tra tu vi pháp thuật của chính mình. Hai tay hắn giống như đang đàn cây đàn tỳ bà, liên tục không ngừng gảy động, mỗi ngón tay động một vòng thì lại xuất ra đầy lá xanh, mỗi phiến lá xanh đều xoay tròn hạ xuống, một gốc cây không ôm hết hướng Lý Cường lướt qua, khe hở đại thụ đều là lá xanh. Người tu chân ngoài sân không một tiếng động, tất cả mọi người như ngừng thở, cùng xem Lý Cường làm sao hóa giải.

Lý Cường cười hì hì nhìn sự huyền hóa của rừng rậm, hắn không hề sợ phi kiếm mộc tính biến ảo, chính vì muốn hiểu rõ kiếm quyết của Ngang Dàn mới nhẫn nại bất động. Rốt cuộc, Ngang Dàn bắt đầu phát xuất, vô số đại thụ cuộn cuộn mà đến, thanh thế làm cho người ta sợ hãi. Mỗi một mảnh lá xanh đều cũng cấp tốc xoay tròn vây lại, Lý Cường biết không thể tiếp tục đợi nữa, một khi đại thụ tới gần, thì không hay.

Mọi người mở to hai mắt, chỉ thấy một tia ánh sáng hồng phát ra, " xích" một tiếng vang nhỏ, tựa như một cây pháo bị điểm hỏa, ầm ầm một tiếng nổ, lửa lớn bay lên tận trời. Lý Cường ở trong trận lửa oa oa kêu lên: " Cháy rồi, cháy mấy cái đầu gỗ rồi! Ha ha, Ngang huynh cẩn thận mấy cái đầu gỗ của người, ha ha!"

Hình dáng của ngọn lửa rất quái lạ, từng tầng một hướng ra ngoài phóng ra, giống như sóng biển tràn lên, Lý Cường đứng ngay trung tâm, như nước thủy triều bắn tới, hết đợt này đến đợt khác.

Về mặt Phong Khiên Bảo kinh ngạc, nhin không được kêu lên: " Trời ạ! Hắn lại có thể chuyển thành phi kiếm hỏa tính! Ai, Hạ huynh, người có nhìn thấy qua kiếm quyết loại này chưa?"

Sắc mặt Hạ Vân Đào ngưng trọng, cười khổ nói: " Người này không đơn giản, ta xem hắn còn chưa toàn lực phát huy, Ngang lão đệ đã xuất ra tuyệt chiêu, xem không vui, xem không vui a."

Người trong cuộc như Ngang Dàn càng kêu khổ không ngừng, hắn không nghĩ tới phi kiếm của đối thủ lại cũng có hai thuộc tính, hắn muốn chuyển đổi linh huyền một lần nữa thành bão cát, nhưng Lý Cường đã không cho hắn biểu hiện nữa.

Vô số con chim lửa từ trong ngọn lửa quay cuồng bay lên, ngay sau đó một con chim lửa thật lớn từ trong liệt hỏa hiện ra, Lý Cường quát: " Hỏa Phượng Hoàng!" Một tiếng phượng kêu lên chói tai, Lý Cường nghĩ hình hóa vật lại xuất hiện, trước kia khi ở Thiên Đình Tinh hắn cùng người của Tiềm Kiệt Tinh đấu pháp bảo thì từng dùng qua một lần loại kiếm quyết này, lần này nghĩ vật hóa hình thủ đoạn còn cao cường và

cải tiến hơn rất lớn, Hỏa Phượng Hoàng giống như một con linh cầm hoàn toàn chân thật, vốn nhìn không ra là do phi kiếm biến ảo.

Ngang Dàn đã không thể chịu được trận lửa đốt này, hấn mạnh mẽ chuyển đổi linh huyền, cổ thụ lớn bị thiêu đốt đột nhiên vỡ vụn thành bụi phấn, phát ra tiếng nổ long long. Lý Cường biết Ngang Dàn đã thất sách, kiếm quyết chuyển đổi lưu lại sơ hở rất lớn, hấn vốn không kịp bổ cứu, Hỏa Phượng Hoàng thân nhiên bay lên trên đầu Ngang Dàn, linh vũ xinh đẹp trên người bắn ra ngọn lửa màu tím xanh, vây quanh Ngang Dàn.

Trong phút chốc, huyền tượng trong sân cấm chế hoàn toàn biến mất, Lý Cường tiêu sái đứng thẳng lưng không, hai tay kháp linh huyền, ngọn lửa hùng hùng bao bọc quanh thân hấn chiếu sáng chói mắt, trong sân cấm chế Hỏa Phượng Hoàng đang bay múa, vô số những con chim nhỏ vây vòng quanh Hỏa Phượng Hoàng tụ tán liên miên, nhìn qua chẳng khác gì mộng ảo chi cảnh.

Ngang Dàn khổ sở giãy dụa, phi kiếm của hấn đã không còn cách nào nghĩ vật, chỉ có thể hết sức vờn quanh thân thể, nhưng ngọn lửa trên người Hỏa Phượng Hoàng bắn ra làm cho hấn không thể chịu được, quả thật so với Tam Muội Chân Hỏa còn lợi hại hơn, may mắn phi kiếm của hấn là bảo khí, miễn cưỡng có thể ngăn trở ngọn lửa thiêu đốt, nếu không hấn đã sớm không xong. Trong lòng hấn hiểu được mình đã đại bại.

Ở trong sân cấm chế thì không thể thuận di, Ngang Dàn thật sự gặp khó khăn tới cực điểm, hấn lại ngại ngừng kêu dừng lại, bên ngoài sân đều là các phái cao thủ và Thiên Tu Qua đệ tử, hấn làm sao cũng nghĩ không ra pháp thuật của Lý Cường lại mạnh mẽ như thế, trong tay hấn còn nắm một pháp bảo, chuẩn bị vạn bất đắc dĩ trong tình huống cuối sẽ dùng, ai ngờ Lý Cường đột nhiên xuất ra một chiêu, Hỏa Phượng Hoàng kêu lên một tiếng liền hóa thành tinh mang đầy trời, đột nhiên súc trở lại bên thân Lý Cường.

Lý Cường cười nói: " Thủ pháp khống chế kiếm của Ngang huynh thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt a, a a, ta cũng đã học trộm được một chút tinh túy, thật không tưởng nổi." Hấn là thật tâm tán dương.

Trong lòng Ngang Dàn xấu hổ, biết là Lý Cường muốn lưu lại mặt mũi cho mình, hấn cười khổ thu hồi phi kiếm, nói: " Mộc Tử tiên bối không hổ là cao thủ tiên bối đệ vục, Ngang Dàn nhận thua." Mặc dù trong lòng không phục, nhưng hấn dù sao cũng là cao thủ, có thể thần nhiên thừa nhận sự thất bại của mình.

Người tu chân bên ngoài một mảnh kinh ngạc, ai cũng không có nghĩ đến Ngang Dàn lại thất bại nhanh như vậy, thật ra hấn thua vì quá khinh thường, vừa vào lại dùng ngay phi kiếm nghĩ vật, hấn tưởng rằng Phiêu Sa kiếm bảo khí đảm chắc lợi hại, không nghĩ tới Hấp Tinh kiếm của Lý Cường lại càng thêm lợi hại hơn, chủ yếu là khi kiếm quyết của hấn chuyển đổi thì bị Lý Cường bắt được sơ hở, Phiêu Sa kiếm bị Hỏa Phượng Hoàng bức về bên người, không còn cách hóa hình nghĩ vật, lúc này mới đại bại.

Lý Cường hành lễ nói: " Còn có vị bằng hữu nào chỉ giáo." Hấn đã cảm thấy hăng hái, thông qua tỷ thí pháp thuật, quả thật có thể học được rất nhiều thứ.

Hiên Viên Dịch Thanh đứng ở trong đám người, trong lòng không ngừng nhảy loạn, hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới Lý Cường lại lợi hại như vậy, ngấm lại mình thật là ngu xuẩn, còn chuẩn bị chiếm tiện nghi của hấn, đem hấn trở thành một tên khờ khạo, nếu hấn phát độc tâm, mình có lẽ đã mất cả tính mạng thể nào cũng không biết.

Sự thất bại của Ngang Dàn, chấn nhiếp cả các tu chân cao thủ, tông chủ Hạ Vân Đào của Thương Cực Tông biết không hay, sợ rằng sẽ không còn ai dám tỷ thí cùng Lý Cường nữa, vừa rồi Lý Cường tỷ thí ngay cả chiến giáp cũng không có mặc, vừa nhìn thì đã biết hấn không có đem hết toàn lực. Hấn miễn cưỡng cười nói: " Mộc Tử tiên bối, có thể đi lên hai người tu chân thỉnh giáo hay không?"

Lời vừa nói ra miệng, người tu chân bên ngoài càng nghị luận ồn ào, cho tới bây giờ không có nghe nói qua tỷ thí pháp bảo lại có hai đối một, đây không phải là rõ ràng muốn khi dễ người sao. Mặc dù không công bình, nhưng cũng không ít tu chân cao thủ muốn thử xem, có thể tỷ thí với cao thủ, đối với sau này có sự trợ giúp lớn lao.

Lý Cường nói: " Ta không vấn đề, tùy tiện lên mấy người cũng được.!" Hấn cũng không ngốc, nhìn những người này sẽ không buông tha cho mình, hấn đoán rằng cho dù tiên nhân còn chưa tới Lâm Minh Tinh, nhưng nhất định cũng đã có tin tức truyền lại, hấn biết bọn họ muốn lưu giữ mình, bởi vậy hấn chuẩn bị

tại Lâm Minh Tinh lập uy, như vậy ít nhất có thể chấn nhiếp đại bộ phận người tu chân, miễn cho họ dây dưa với mình.

Phong Khiên Bảo, Hạ Vân Đào và Ngang Dần liếc nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ vui mừng. Phong Khiên Bảo nói: " Lão Hạ có muốn động gân cốt một chút không a, hai chúng ta liên thủ thế nào?"

Ngang Dần chất lưỡi nói: " Có phải quá đáng hay không, các người chính là đại tông sư của Kỳ Long thành a." Trong lòng hắn cũng hiểu được, trong lời nói của Lý Cường vừa rồi cho thấy, hắn đã phát giác có chuyện.

Hai đại tông sư bay vào trong sân cấm chế, đồng thời hành lễ nói: " Mời Mộc Tử tiên bối chỉ giáo."

Người tu chân bên ngoài ầm ầm kêu lên, đây không còn là công bình nữa, tuyệt đối là khi dễ người bên ngoài tới, hai đại tông sư đi ra liên thủ đối phó với một người tu chân từ dị vực tới, đây cũng là lần đầu tiên phá lệ tại Kỳ Long thành, có người kêu lên: " Quá đáng lắm rồi!" Còn có người kêu lên quái dị: " Tông chủ của Kỳ Long thành từ lúc nào không biết xấu hổ như vậy a."

Lý Cường không nghĩ tới lại có người bất bình mà lên tiếng, không khỏi sinh ra một chút hảo cảm đối với người tu chân ở Kỳ Long thành. Chợt nghe Ngang Dần trách mắng: " Đây là Mộc Tử tiên bối đồng ý, nếu ngài không chịu tỷ thí thì ta có thể lấy danh nghĩa Thiên Tu Qua Qua thủ mà ngưng ngay lập tức, không cho ai ồn ào!" Uy vọng của hắn tại Kỳ Long thành cực cao, tiếng nói bên ngoài lập tức nhỏ xuống.

Trong lòng Ngang Dần cũng rất mâu thuẫn, hắn cùng Lý Cường tỷ thí qua, đối với hắn rất là tán thưởng, nhưng tình huống bây giờ hắn không có khả năng không chế.

Phong Khiên Bảo truyền âm cho Hạ Vân Đào: " Chúng ta chỉ cần vây khốn hắn ba ngày, coi như hoàn thành nhiệm vụ, ngàn vạn lần đừng làm hắn bị thương, nếu không thì phiền toái đó." Hạ Vân Đào có chút gật đầu, hắn rõ ràng về tầm quan trọng của Lý Cường.

Phong Khiên Bảo dương tay mặc vào chiến giáp, có chút ngại ngùng nói: " Mộc Tử tiên bối, người có thể tùy ý xuất pháp bảo, ta và Hạ tông chủ chỉ dùng phi kiếm, a a, chúng ta chính vì muốn xem pháp bảo của dị vực, người khác sợ rằng không chịu được thủ đoạn của tiên bối đâu."

Cả hai đại tông sư Hợp Thể kỳ đại cao thủ cùng đi ra, Lý Cường biết mình phải cẩn thận ứng phó, hắn mỉm cười nói lời hai nghĩa: " Tốt! Như người mong muốn!" Đồng thời xuất ra Hỏa Tinh tiên giáp, phun ra Thái Hạo Toa.

Hạ Vân Đào thất thanh nói: " Tiên khí? Sao lại là tiên khí?"

Toàn trường nhất thời yên tĩnh đến bất thường.

153. Chương 153

Lý Cường cười nói: " Người nói không sai, pháp bảo ta sử dụng chính là tiên khí, mời các người!"

Phong Khiên Bảo lắc đầu nói: " Không thể so được nữa, pháp bảo tu chân không cùng một cảnh giới với tiên khí, không thể so sánh được."

Hạ Vân Đào cũng nói: " Mộc Tử tiên bối, có thể mời người lưu lại Kỳ Long thành vài ngày hay không? A a, chúng môn tông chủ của các phái cũng muốn nhìn thấy phong thái của tiên bối a."

Ngang Dần cũng biết, dựa vào vũ lực sẽ không lưu được Lý Cường, chỉ có dùng phương pháp mềm mới có thể làm cho hắn chịu ở lại Kỳ Long thành.

Lý Cường thu hồi Hỏa Tinh tiên giáp và Thái Hạo Toa, đi tới bên người Phong Khiên Bảo nói: " Ân, ta cũng nên bái kiến chủ nhân nơi này một chút, mời!" Hắn xoay người đi ra bên ngoài.

Trong lòng Ngang Dần do dự, có nên cởi cấm chế của nơi này để cho Lý Cường đi ra không? Cấm chế này đặc biệt thiết kế, chuyên môn dùng để vây khốn cao thủ. Lý Cường đi tới bên sân, ánh mắt quét lại, hắn cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng mà đợi.

Hạ Vân Đào cũng đang do dự, nếu để Lý Cường đi ra khỏi sân cấm chế, nơi này sẽ không ai có thể lưu hắn lại được nữa. Thật ra, Lý Cường đã nhận thấy cấm chế này cổ quái, cả sân cấm chế do mười sáu trận pháp

tạo thành, cung cấp năng lượng chính là những tháp nhọn bên ngoài, hẳn rõ ràng cảm giác được một cỗ năng lượng ba động thật lớn, vì vậy hẳn vẫn chưa chịu trở mặt, chính là không muốn bị vây trong cấm chế cùng người tranh đấu.

Đột nhiên sáu đạo bạch quang hiện lên, bên ngoài sân xuất hiện sáu cao thủ, đó sáu tông chủ khác của Kỳ Long thành, trong đó có một người quát: " Không thể để cho hắn đi ra!"

Trong lòng Lý Cường thở dài, biết mình không còn khả năng giả vờ vượt qua được kiểm tra nữa, hẳn quyết định thật nhanh, xuất Hỏa Tinh tiên giáp, tay bắn ra Thái Hạo Toa, trực tiếp đánh vào cấm chế trên sân. Một luồng kim quang chói mắt đột nhiên lóe sáng, trong phút chốc, phòng ngự của những tháp nhọn tại thành thị đều cũng sáng rực lên.

Phong Khiên Bảo vẫn lưu ý cử động của Lý Cường, nhìn thấy hắn xuất ra tiên giáp thì biết không có khả năng giải quyết hòa bình nữa, hẳn phun ra phi kiếm bắn tới, Hạ Vân Đào cơ hồ đồng thời ra tay, chỉ có Ngang Dẫu vẫn nhẫn nhịn không nhúc nhích, hẳn có chút khó khăn do dự, hẳn lựa chọn tăng mạnh lực lượng của sân cấm chế.

Kim quang của Thái Hạo Toa chạm vào phòng hộ cấm chế, rồi đột nhiên bộc phát ra, một tiếng vang to từ nam truyền tới bắc, cả Kỳ Long thành đều cũng chấn động. Người tu chân bên ngoài sân cấm chế đều hoảng sợ biến sắc, có chút người tu chân công lực yếu ớt thậm chí đứng thẳng không được, không ngừng bị chấn ngã trên mặt đất. Vòng cấm chế nổi lên sóng gió trong một phạm vi lớn.

Một kích này của Lý Cường không có phát huy uy lực của Thái Hạo Toa, bởi vì có hai thanh phi kiếm đang bay tới gần bên người, Thái Hạo Toa cấp tốc lui về bảo vệ toàn thân.

Phi kiếm của Phong Khiên Bảo đầu tiên chạm vào Thái Hạo Toa, phi kiếm của Hạ Vân Đào giống như một cơn rồng xanh đang xoay quanh, giương nanh múa vuốt chụp xuống, một chuỗi xuyên tiếng nổ bạo liệt vang lên, ba người đồng thời bị kinh lực tạc bay. Lý Cường bay lui mười thước liền huyền không đứng giữa không trung, hẳn cả giận nói: " Các ngươi muốn thế nào?" Mặt nạ trên mặt cũng đã hiển lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

Phi kiếm của Hạ Vân Đào thiếu chút nữa mất đi không khí, hẳn cả kinh đến cả da đầu cũng tê rần, cấp tốc bay ngược về phía sau, đồng thời trong tay khép động linh huyền, quát: " Chúng ta lui ra ngoài!" Ngang Dẫu nghe tiếng liền nhanh chóng cùng nhau lui ra khỏi sân cấm chế.

Phong Khiên Bảo động tác lại không nhanh như vậy. Lý Cường dương tay xuất ra Kim Liên Ngọc Tọa, trong sân cấm chế lại lập ra thêm một đạo cấm chế, dùng phật tông chí bảo Kim Liên Ngọc Tọa đem không gian bên trong cấm chế lần nữa. Phong Khiên Bảo bối rồi, vừa rồi một kích đã biết lợi hại của Lý Cường, biết về pháp bảo mình còn yếu hơn hẳn rất nhiều, nhưng dù sao cũng là tu chân cao thủ Hợp Thể kỳ, rất nhanh đã trấn định trở lại, hắn nói: " Mộc Tử tiên bối, không cần tức giận, chúng ta chỉ là muốn lưu người lại ba ngày thời gian, đến lúc đó nhất định sẽ không tiếp tục làm khó tiên bối, chúng ta cũng không có cách nào."

Lý Cường nói: " Tại sao phải lưu ba ngày, ta phải biết rõ nguyên nhân!"

Tu chân liên hợp hội của Kỳ Long thành tổng cộng có chín vị đương gia tông chủ, nếu bọn họ cùng ra tay, Lý Cường còn có thể làm gì? Đánh không lại, trong chính người này có tám người có tu vi ngoài Hợp Thể kỳ, sợ rằng ngay cả Tán Tiên cũng phải tránh né. Kỳ thật bọn họ cũng rất bất đắc dĩ, năm đại thành thị của Lâm Minh Tinh đều đã tiếp được Tiểu Lâm Thiên truyền đến Thượng Tiên Lệnh, đó là tiên giới chỉ lệnh, bên trong có lưu lại hình ảnh của Lý Cường, yêu cầu bọn họ phải giữ hắn ở lại Lâm Minh Tinh.

Phong Khiên Bảo biết được đầu tiên, sau khi Lý Cường rời đi Thiên Bảo Các, hẳn ở liên hợp hội nhìn thấy Thượng Tiên Lệnh, hẳn lập tức biết ngay Mộc Tử từ dị vực tới chính là người trong Thượng Tiên Lệnh lưu lại. Bởi vì Du Hồng xuất hiện, mười hai tông chủ mới quyết định đem Lý Cường dụ nhập vào trong sân cấm chế, bằng vào phòng ngự cường đại vây khốn hắn, đương nhiên, bọn họ cũng không dám thương tổn Lý Cường bởi vì đó là yêu cầu của Thượng Tiên Lệnh.

Phong Khiên Bảo cười khổ nói: " Mộc Tử tiên bối không cần động thủ, ta ở lại cùng người ba ngày trong sân cấm chế này, được không?"

Lý Cường có một chút cảm giác khó chịu, hắn nói: " Người nói ra nguyên nhân, nếu không đừng trách ta

làm loạn!” Người tu chân bên ngoài do Ngang Dàn mấy người chỉ huy dần dần tán đi, chỉ để lại mười mấy cao thủ chờ đợi bên ngoài, phòng bị Lý Cường công kích.

Phong Khiên Bảo khoanh chân ngồi xuống, cười nói: ” Mộc Tử tiền bối, mời ngồi.”

Lý Cường không khỏi bội phục hàm dưỡng của hắn, cũng khoanh chân ngồi xuống, nói: ” Ta đợi người giải thích.”

Phong Khiên Bảo hỏi: ” Mộc Tử tiền bối biết Tiểu Lâm Thiên hay không?”

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: ” Hình như có nghe nói qua ở nơi nào đó, nhớ không rõ, Tiểu Lâm Thiên là địa phương nào?”

Đám người của Ngang Dàn ở bên ngoài sân cấm chế cũng khoanh chân ngồi xuống, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Phong Khiên Bảo nói: ” Tiểu Lâm Thiên là thông đạo đến tiên giới, cũng là đi ngược từ tiên giới đến tu chân giới, truyền thuyết ở thật lâu trước kia, thông đạo này bị mấy tiên nhân từ tiên giới chạy xuống phá hủy, sau đó đã hoàn toàn mất đi liên lạc giữa tiên giới và tu chân giới. Các đại môn phái ở Lâm Minh Tinh đều cũng biết, khi thông đạo còn chưa bị ngăn trở, thì thường xuyên sẽ có tiên nhân đi đến tu chân giới, tất cả các đại môn phái ở Lâm Minh Tinh đều có ghi chép, trong đó có một việc là phải phục tùng theo Thượng Tiên Lệnh do tiên giới truyền đến, đó là mệnh lệnh của tiên giới, không có môn phái nào dám cãi lời.”

Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Thượng Tiên Lệnh có quan hệ gì với ta?” Hắn vẫn tưởng Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự phát hiện mình, bây giờ mới biết không phải là bọn hắn, nhưng xem ra lại có tình huống khác.

Phong Khiên Bảo nói: ” A a, Mộc Tử tiền bối, chúng ta cũng cảm thấy kỳ lạ a, nhưng trong Thượng Tiên Lệnh có lưu ảnh của người, nói thật ra, không phải chúng ta lưu người, là tiên nhân của tiên giới muốn lưu người! Về phần tại sao bọn họ muốn lưu người, thật sự rất xin lỗi, chúng ta cũng không biết, ta nghĩ tiền bối nhất định là hiểu được.”

Lý Cường cúi đầu trầm tư chốc lát, trong lòng hắn hiểu được, ngoại trừ tu thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính, không còn nguyên nhân gì khác. Hắn lại hỏi: ” Vậy mấy tiên nhân chạy trốn tới tu chân giới, người có biết là ai không?”

Phong Khiên Bảo nói: ” Đại môn phái ở nơi này đều cũng biết, trong điển tịch cũng có ghi lại, nhưng cũng không được rõ ràng. Điển tịch ghi chép một ít chuyện kỳ lạ, mấy tiên nhân hình như là vì vật gì đó, có lẽ là bảo bối của tiên giới, trong lúc chạy ngược trong thông đạo bộc phát một hồi đại chiến kinh thiên động địa, từ đó về sau, nghịch hành thông đạo đã bị phong bế.”

Lý Cường hỏi: ” Trong điển tịch có ghi là tiên nhân nào không? Trong đó..có Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực?”

Phong Khiên Bảo gật đầu nói: ” Ta chỉ biết điển tịch có ghi Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Cô Tinh ba tiên nhân, Đại Nam Phong Ngự và Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực thì không có nghe nói qua, ba tiên nhân bọn họ đều đã tới nơi này, nhưng đã là chuyện từ thật lâu trước kia.” Hắn trầm nghĩ cố gắng kéo dài thời gian, cho nên cái gì cũng không giấu diếm, kiến thức qua thực lực của Lý Cường, hắn không muốn làm cho Kỳ Long thành dây vào một địch nhân quá lợi hại.

Lý Cường nghi hoặc nói: ” Chẳng lẽ thông đạo của Tiểu Lâm Thiên đã chữa trị?”

Phong Khiên Bảo gật đầu nói: ” Không sai, nếu không có khôi phục, thì không có khả năng có Thượng Tiên Lệnh.”

Lý Cường không muốn nhìn thấy tiên nhân của tiên giới, trong lòng hắn đầy tâm tư, dương tay thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, cười nói: ” Cảm ơn Phong huynh giải thích.” Hắn không nói một tiếng khấp động linh huyền, đồng thời Hỏa Tinh tiên giáp bao trùm toàn thân, trong phút chốc, hắn đã hoàn thành sáu tầng điệp gia, Bách Kiếp Thân Lô đột nhiên bắn ra. Lần này hắn không chế rất khá, tất cả kim quang hình nửa vầng trăng cũng đều bắn thẳng về một hướng.

Phong Khiên Bảo không nghĩ tới chuyện Lý Cường không một tiếng động lại động thủ, hắn tức giận đến kêu to lên, tu chân cao thủ bên ngoài sân cũng đều ứng phó không kịp.

Uy lực của Bách Kiếp Thần Lô quả nhiên bất phàm, vì dùng thần dịch lực phát ra nên càng thêm lợi hại, một đoàn kim quang cực kỳ chói mắt cuống quýt chớp động, bạch quang chói mắt từ trong sân cấm chế sáng lên, cả kiến trúc của Thiên Tu Qua đều bị bạch quang đâm vào không nhìn thấy rõ. Chỉ nghe một trận âm thanh thanh thúy vỡ vụn, ngay sau đó một tiếng nổ mạnh âm âm kinh thiên động địa, phòng ngự của sân cấm chế vốn không kịp phản ứng, bị Bách Kiếp Thần Lô của Lý Cường tác nát bấy.

Đá vụn bụi mù phóng lên cao, khởi lên một luồng mây xinh đẹp như đóa hoa, sự công kích cuồng bạo đánh mạnh vào kiến trúc của Thiên Tu Qua vỡ tan, đại địa kịch liệt rung động. Người trong toàn Kỳ Long thành đều cũng chấn động kinh ngạc, không rõ Thiên Tu Qua xảy ra đại sự gì.

Cấm chế bị phá hủy trong nháy mắt, Lý Cường cũng đã na di tới trong thành, hẩn nguyên lai chuẩn bị na di chuyển ra ngoài thành, nhưng cả thành thị đều bị tháp nhọn ngoài thành phòng ngự ngăn trở, hẩn căn bản không thể xuất ra khỏi thành.

Phong Khiên Bảo bị kinh lực nổ mạnh văng ra chừng mấy trăm thước. Tu chân cao thủ bên ngoài sân cấm chế càng thêm chật vật, bị nổ tới đầu đầy đất đá bùn sinh té trên mặt đất, cả đám dơ bẩn từ trong bùn sinh chui ra tức giận đến mở miệng mắng to, ai cũng nghĩ không ra Lý Cường đột nhiên tập kích, người này thật là quá ghê tởm.

Hạ Vân Đào quát: " Tăng mạnh phòng ngự toàn thành, Kỳ Long thành cấm chế ba ngày, toàn lực phát huy lực lượng phòng ngự của tháp nhọn bên ngoài, trong ba ngày này chỉ có người vào thành, không cho bất luận kẻ nào ra khỏi thành, tất cả Truyền Tống trận đình chỉ truyền tống, tất cả người tu chân đều phải đề phòng, tìm cho được Mộc Tử tiền bối cho ta! Nhớ kỹ, không được ra tay, chỉ đi theo hẩn, hừ! Nhìn xem hẩn có thể chạy đi đâu?"

Trong lòng Lý Cường cực độ khó chịu, liên tục vài lần thuận di cũng không thành công, chỉ cần hẩn muốn đến mục tiêu ngoài thành, liền không cách nào xuất ra thuận di. Tháp nhọn ngoài thành bắn ra các quang hoa đủ màu sắc, tụ hợp tại trung tâm thành thị, giữa bầu trời, giống như pháo bông ngày lễ, huyền lạn chói mắt, Lý Cường nhìn thấy thì lắc đầu, hẩn biết cả thành thị này đã bị cấm chế.

Kỳ Long thành có hai mươi vạn người tu chân, cao thủ ngoài Nguyên Anh kỳ thì có mấy ngàn người, có thể bay lên không lại đạt tới hơn vạn, những người này toàn bộ xuất động tìm kiếm Lý Cường, cả thành thị đều cũng sôi trào, bầu trời có vô số kiếm quang lóe ra, tất cả ngã tư đường đều có người tu chân sơ tầm. Tu chân liên hợp hội xuất ra tiền thưởng cực cao, bất luận là người phương nào chỉ cần phát hiện ra tung tích Lý Cường, sẽ thưởng kim đoàn long tệ hai vạn, một kiện pháp bảo.

Trong lòng Lý Cường rất buồn rầu, hẩn không muốn đại khai sát giới, trong bất đắc dĩ, hẩn không thể làm gì khác hơn là không ngừng thuận di qua lại trong thành, nhưng trên đường người đi lại ngày càng nhiều, bất kể hẩn thuận di qua địa phương nào đều có người đang tìm kiếm, liên tục không ngừng na di cả ngày khiến hẩn cũng kiệt sức, hơn nữa lại có thêm một loại áp lực kỳ quái không ngừng gia tăng, khiến cho hẩn không thể tùy tâm sở dục mà na di. Hẩn lặng yên chuyển qua một hẻm nhỏ hẻo lánh, còn chưa kịp hít thở thì nghe một người tu chân hét lớn: " Ở chỗ này!"

Lý Cường không hề suy nghĩ liền bắn ra một đoàn kim quang bao người nọ lại, thanh âm lập tức bị cách đoạn, nhưng đã muộn, vô số kiếm quang bay đến trên bầu trời hẻm nhỏ, có người kêu to: " Phát hiện hẩn rồi! Phát hiện hẩn rồi!" Theo tiếng gào, trên bầu trời đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó lại sáng ngời, Lý Cường phát hiện mình không cách nào na di nữa.

Phòng ngự đại trận của Kỳ Long thành rốt cuộc cũng đã được thúc dục tới cực hạn, đây là một loại trận pháp hạn chế siêu cấp cao thủ hoạt động. Lý Cường xuất ra Kim Liên Ngọc Tọa, lại xuất ra Hỏa Tinh tiên giáp, phun Thái Hạo Toa, nhảy lên không trung quát to: " Người tu chân của Kỳ Long thành nghe đây, các người ép buộc đối gạt người quá đáng! Lão tử không phải sợ các người mà là không muốn đại khai sát giới, bắt đầu từ bây giờ, con mẹ nó người nào mà ngăn cản, đừng trách lão tử không khách khí!" Hẩn dùng thần dịch lực đưa thanh âm tác xuất ra, trong phút chốc, cả Kỳ Long thành đều bị chấn động.

Những người tới gần chung quanh Lý Cường đều bị thanh âm của hẩn tác văng ra thật xa. Cả bầu trời Kỳ Long thành có rất đông người tu chân, giống như gió vọt tới, các loại các dạng phi kiếm trong không trung tỏa ra đủ mọi màu sắc ánh sáng. Lý Cường thật sự nổi lửa, hẩn đã hạ thủ lưu tình, người tu chân của Kỳ Long thành vẫn cứ đuổi theo không rời, xem ra muốn rời khỏi Kỳ Long thành, không đánh không được.

Không ai dám ra tay với hắn, người tu chân ở đây đều biết Lý Cường lợi hại, chỉ xoay quanh bốn phía, bọn họ đang đợi tông chủ các phái tới. Lý Cường cấp tốc hướng góc tây bắc bay lên, cả thân ảnh đều chìm trong kim quang, Kim Liên Ngọc Tọa bắn ra vô số kim mang, đem những người tu chân đang cố gắng ngăn cản hắn văng ra.

Lý Cường ở trên không trung hoành trùng đánh thẳng, một đường chạy như điên, mắt nhìn sắp tới ven thành. Phòng ngự tháp nhọn của Kỳ Long thành có nhược điểm chính là thân mình của nó, công năng nó có thể phòng hộ cả Kỳ Long thành, nhưng phòng ngự chính nó lại có hạn, dưới tình huống bình thường thì chỉ phòng ngự bên ngoài, ở ngoài thành thì công kích nó không được, nhưng do bây giờ trận pháp bị nghịch chuyển, thành phong tỏa bên trong, vì thế xuất hiện ra sơ hở, từ bên trong công kích vào nó thì nó không cách nào phòng hộ.

Người tu chân cản đường loạn thành một đoàn, Lý Cường quát to: " Tất cả tránh ra! Muốn chết thì cứ ngăn đi!" Hắn tiện tay xuất ra một trảo, một Thiên Tiêu lóe tử diễm xuất hiện trong bàn tay, dương tay rung lên: " Sát!" Thiên Tiêu rời tay hắn bay ra, trong phút chốc Thiên Tiêu từ một thành mười, mười hóa trăm gào thét bắn thẳng tới phòng ngự tháp nhọn.

Có người quát to: " Tất cả tản ra, ngăn không được, hay! Dừng lại tại!"

Không có một người tu chân nào dám tiến lên ngăn cản, người tu chân trên bầu trời giống như bầy cá gặp phải cá mập, ầm ầm tản ra, vô số cương lôi, âm lôi bắn về phía Thiên Tiêu. Lý Cường cười lạnh một tiếng, quát: " Hay!" Hai tay hắn chia ra, Thiên Tiêu đang vây bên ngoài đột nhiên nổ tung, tiếng nổ long long kinh thiên động địa, Thiên Tiêu như chẻ tre bắn vào trên phòng ngự tháp nhọn.

Một tòa phòng ngự tháp bị ầm ầm sụp đổ. Lý Cường biết chỉ cần cho một tháp phòng ngự bị nổ tung một lỗ, thì mình có thể thuận lợi thoát khỏi, thoát ly khỏi vòng cấm chế, dù có thêm nhiều người tu chân cũng không hữu dụng, một khi có thể thuận di, không ai có khả năng đuổi theo mình.

Người tu chân của Kỳ Long thành cũng đã nổi giận, người này đã thật quá mức, quả thật không xem bọn họ vào mắt, trên bầu trời có tới cả vạn người tu chân, hắn dĩ nhiên lại dám ra tay cản họ, nếu không phải tu chân liên hợp hội đã ra mệnh lệnh, tuyệt đối không thể làm hắn bị thương, nhiều người tu chân như vậy mỗi người đều tấn công hắn một chút, dù cho hắn là thần tiên cũng bị đánh nát trong biển người.

Một kích này của Thiên Tiêu, hủy đi mười hai tòa phòng ngự tháp. Từ trong những ngôi tháp bị sụp đổ lao ra rất nhiều người tu chân đầu tóc rối loạn bụi bặm, có người thật sự chịu không được, kêu lên quái dị: " Chết người kia, này! Người tu chân Kỳ Long thành chúng ta không phải dễ chọc, đánh a!" Cơ hồ tất cả người tu chân đều cũng ồn ào la hét lên.

Lý Cường lại càng hoảng sợ, nhìn ra là họ đã công phần, hắn lập tức bật cười, ngẫm lại cũng thật thú vị, cùng nhiều người tu chân như vậy tranh đấu, tại tu chân giới chỉ sợ cũng chưa từng có, dù sao mình cũng có tiên giáp hộ thân, bảo vệ tính mạng hắn là không có chuyện, đánh thì đánh thôi, ai sợ ai a, hơn nữa đã tới bước này thì không đánh đã không còn khả năng nữa.

Có hơn vạn người tu chân ra tay, tràng diện vô cùng tráng quan, làm cho người ta cực độ rung động, kiếm quang giống như trên trời giáng xuống mưa ánh sáng, cuồng bạo tụ tập lại đây. Kiếm quang bao vây quanh Lý Cường, giống như là một quang cầu thật lớn. Trong lòng Lý Cường âm thầm kêu mẹ ơi, hắn không muốn cùng nhiều người tu chân liều mạng như vậy, nhưng lúc này không phải do hắn quyết định nữa. Hắn kêu lên quái dị: " Kháo! Quần công a.! Ách.." Không đợi hắn gọi hết câu, Kim Liên Ngọc Tọa đã đỡ không được áp lực nghiêm trọng như thế, phát ra kim mang cực kỳ chói mắt, chợt nghe một tiếng nổ bạo kịch liệt, phạt tông chí bảo Kim Liên Ngọc Tọa bị tạc ra.

Kim Liên Ngọc Tọa không hổ là phạt tông chí bảo, nó đột nhiên nổ mạnh đến ngay cả Lý Cường cũng không nghĩ đến. Quang cầu do vô số phi kiếm hình thành bị tạc ra một cái lỗ khổng lồ, Lý Cường thét lên từ bên trong vọt ra, hắn thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa bị tổn hại, giống như mảnh hổ nhập vào đàn dê, ra tay đánh mạnh. Hắn cũng không định đả thương người, chỉ dụng Thái Hạo Toa ngành kháng với phi kiếm của người khác, đồng thời đem bao tay do thiên hỏa hóa thành vụ khí màu tím, rất nhanh trên bầu trời Kỳ Long thành tung hoành lướt qua.

Chỉ thấy trên thân Lý Cường bao phủ luồng khí tím rất đậm, một kim quang ẩn trong luồng khí tím, hắn

lúc đông lúc tây chung quanh xông loạn, tuyệt không cho người tu chân của Kỳ Long thành vây quanh. Người tu chân ngăn cản hẳn đã nếm phải đau khổ, phi kiếm chỉ cần tiếp xúc với khí tím, lập tức hóa thành một luồng lửa hoa, bị kim quang trong khí tím chấn nát bầy.

Phi kiếm đối với người tu chân là tính mạng thứ hai, liên tục mấy trăm người bị mất đi phi kiếm, người tu chân đều cảm thấy rét lạnh, không rõ khí tím trên người Lý Cường rốt cuộc là thứ vật gì, thật sự là quá âm độc. Thật ra Lý Cường cũng rất sợ hãi, hẳn có lợi hại hơn cũng không có khả năng đánh thắng nhiều người tu chân như vậy, may là đối phương chỉ là một đồng cát rời, không có tổ chức, tùy ý hẳn mạnh mẽ trùng xông, tạm thời hẳn có thể chiếm thượng phong.

Chuyện tốt không lâu dài, theo tông chủ các phái chạy tới, Lý Cường rốt cuộc không được dễ chịu nữa. Người tu chân bốn phương tám hướng bày thành tường người, Lý Cường bất luận tiến theo hướng nào đều có vô số cương lôi tạc hẳn, hẳn như một quả banh da, bị tạc từ đông qua tây, từ nam đến bắc, mặc dù không tổn hao gì, nhưng cũng chật vật không chịu nổi, hẳn tức giận đến há miệng mắng to.

Lý Cường cảm thấy mình có thiệt thòi rồi, nhưng hẳn lại không biết người tu chân của Kỳ Long thành ai cũng kinh ngạc, mỗi người đều rung động. Điều này thật không thể tưởng tượng nổi, nhiều như vậy cương lôi âm lôi còn có lôi hỏa do các phái mật chế, nhưng cũng không thể làm bị thương hẳn, chỉ tạc cho hẳn cả người kim quang lờ lờ. Có người quát: "Tất cả dừng tay!" Từ trong đám người bay ra vài người.

Lý Cường thật vất vả mới đứng vững thân hình, cả người hẳn đều cũng nhuyển, hai tai ông ông kêu to, trong mắt sao vàng sao bạc sao đen loạn xạ, thật có thể nói là tinh quang sáng lạn. Nhiều lôi hỏa như vậy tập trung mà tạc, hẳn cũng đã ăn không tiêu.

Người đi ra chính là Thiên Tu Qua Thủ Ngang Dàn, phía sau hẳn còn có mấy người Hằng trưởng lão, và tu chân cao thủ. Tông chủ của các phái cũng không có xuất hiện, chuyện này bọn họ cảm thấy rất uất ức và xấu hổ, hợp người tu chân toàn thành toàn lực khi dễ một người dị vực tới, danh tiếng này thật sự rất khó nghe, cho nên bọn họ dứt khoát dấu mặt, chỉ cần Lý Cường chạy không ra Kỳ Long thành, hết thủy cũng có thể chịu được. Bọn họ cũng không có biện pháp, chỉ có thể nói một chữ, cố, cố cho qua ba ngày. Bọn họ cũng đã nhìn ra Lý Cường đã hạ thủ lưu tình, nếu không, chỉ không đơn giản hủy đi mấy trăm thanh phi kiếm, bởi vậy, bọn họ cũng không muốn quá bức bách Lý Cường, nếu để hẳn nổi điên thì không ai có lợi.

Lý Cường hít vào một hơi thật sâu, cả người kim quang lưu chuyển, hẳn đã hoàn toàn khôi phục lại. Vừa rồi liên tục nổ mạnh, khiến cho hẳn cơ hội thở dốc cũng không có, nếu bọn họ không ngừng lại, hẳn cũng không có biện pháp nào. Hẳn nghĩ thầm: "Ai nói nhiều người không hữu dụng, nếu tổ chức tốt, có nhiều người tu chân cùng nhau động thủ một lúc, sợ rằng tiên nhân cũng phải đau đầu rồi."

Ngang Dàn nói: "Mộc Tử tiên bối, nếu người độc ác khai sát giới, có lẽ sẽ chết rất nhiều người, nhưng người cũng phải hiểu...có nhiều người tu chân ra tay như vậy, người vô luận có thể làm gì? Không chạy thoát được đâu, chúng ta chỉ cần lưu lại người ba ngày, sau ba ngày, sẽ tùy ý người mà thôi." Hẳn không hổ là cao thủ tu chân giới, nhìn một cái đã biết rõ cách làm người của Lý Cường. Đừng xem Lý Cường nói lời ác độc gì, thật ra hẳn không hề muốn giết chóc, Ngang Dàn nói một câu vừa mềm vừa cứng làm cho Lý Cường không cách nào tưởng tượng.

Lý Cường hừ hừ lẳng không đứng giữa không trung, trong đầu như có một đoàn hỗn loạn, hẳn hiểu Ngang Dàn đang nói thật, nhưng trong lòng cũng không cam, hẳn đang suy nghĩ xem có nên xuất ra linh thể đại quân hay không, chỉ cần bọn họ có thể giúp mình trong chốc lát thì hẳn có thể phá vỡ cả vòng cấm chế.

Nhưng rất nhanh hẳn đã từ bỏ ý nghĩ này, bởi vì linh thể đại quân một khi xuất hiện, mình sẽ rất khó khống chế cục diện, hơn nữa, vạn nhất linh thể đại quân bị thương tổn, hai vị đại tôn sẽ không chịu bỏ qua, nếu dẫn tới tranh đấu của hai giới, vậy hậu quả thật quá nghiêm trọng.

Ngang Dàn không nói thêm nữa, lẳng lặng chờ Lý Cường trả lời câu thuyết phục, tất cả người tu chân của Kỳ Long thành cũng cùng đợi. Một khi bình tĩnh trở lại, những người tu chân tham gia tranh đấu cũng rất cảm thán, trong sự vây khốn của nhiều người tu chân như vậy, Lý Cường lại vẫn trấn định nhàn nhã, Ngang Dàn nói mặc dù làm cho Lý Cường không cách nào tái đấu, nhưng cũng cho thấy Kỳ Long thành đã thua, mỗi người đều âm thầm sắc mặt, trong lòng uất ức xấu hổ.

Lý Cường thu hồi Thái Hạo Toa, nói: "Kỳ Long thành thật sự là lợi hại không tưởng nổi, không hổ là đại

thành tu chân của Lâm Minh Tinh, ha ha, hay, lão Ngang, các người lợi hại! Ta đợi tiên nhân kia đến, để coi hần sẽ làm gì?" Hần không có mở miệng mắng to, nhưng trong lời nói có ý châm chọc không tha. Trong lòng hần tính toán một chút, bây giờ bỏ chạy cũng khó khăn, thủ đoạn của tiên nhân hần biết rõ, bản lĩnh của mình còn kém xa, hơn nữa lại có thêm nhiều người tu chân trợ giúp như vậy, mình ở chỗ này lại không quen thuộc, ngay cả một bằng hữu cũng không có, rất khó thoát được xa.

Ngang Dần có chút lo lắng: "Mộc Tử tiền bối, nói chuyện chắc chắn?" Một lời hần thốt ra đã biết không ổn.

Lý Cường không hảo ý cười nói: "Lão Ngang a, có phải muốn ta làm tờ cam đoan...ta phi!"

Ngang Dần nhất thời á khẩu không trả lời được. Ngay khi Lý Cường chuẩn bị chơi hần một phen thì từ trong đám người bay ra một người, hần cười nói: "Mộc Tử tiền bối, đừng nóng giận, hay là đến Thiên Bảo Các ngồi chơi đi."

"Ba ba" Lý Cường vỗ tay nói: "Lão Phong, vừa rồi nhìn lão huynh người rất trấn định, chỉ huy một đám người tạc âm lời ta, hắc hắc, có phải là quá vui rồi không a."

Phong Khiên Bảo là một người linh lợi, hần ha ha cười nói: "Ha ha, Mộc Tử tiền bối, lão nhân gia người lợi hại như vậy, chỉ dùng mấy cái âm lời tạc người...cũng là chuyện nhỏ thôi mà." Ai nghe được cũng cười lên.

Lý Cường cũng không thể đại phát tính tình, cười mắng: "Người độc! Hay, lão nhân gia ta đi Thiên Bảo Các người nào động một phen, mục đích nó, đến lúc đó đừng có than khóc a."

Lúc này Phong Khiên Bảo có vẻ rất sảng khoái: "Được, lão nhân gia người nhìn trúng cái gì thì cứ nói, ta tặng người!"

154. Chương 154

Sau khi Lý Cường đi vào phòng, khoanh chân ngồi xuống, cười hì hì nói: "Ta nói lão Phong a, Thiên Bảo Các của người một năm không biết kiếm được bao nhiêu tiền đây." Hần vừa nói vừa nằm xuống, vận mạnh eo một cái, lại nói: "Mệt chết ta rồi, đây cũng là lần đầu tiên cùng nhiều người tu chân đánh nhau như vậy, ác...! Thật thống khoái!"

Phong Khiên Bảo có chút xấu hổ, hần cũng khoanh chân ngồi xuống, cười khỏ nói: "Nếu không phải tiên giới muốn giữ chân Mộc Tử tiền bối, người tu chân Kỳ Long thành sẽ không làm chuyện như vậy, quả thật không có cách nào a, tiền bối tha thứ, a a." Tiếp theo trong lời lại nói: "Tiền bối đại phát thần uy, làm cho người tu chân của Kỳ Long thành chúng ta mở rộng tầm mắt a."

Lý Cường xoay người ngồi dậy, cười cười nói: "Người cũng đừng có nịnh nữa, yên tâm đi, ta sẽ ở lại Kỳ Long thành đợi tiên nhân kia đến." Hần không nói nữa, bắt đầu nhắm mắt tiềm tu.

Ngang Dần và Phong Khiên Bảo cũng đều trầm tĩnh lại, một trái một phải ngồi bên cạnh Lý Cường, cũng nhắm mắt ngồi xuống, những người khác lặng yên rời khỏi phòng.

Thời gian qua rất nhanh, đảo mắt đã ba ngày kỳ hạn, Lý Cường mở mắt ra, cười nói: "Lão Phong, lão Ngang, hình như tiên nhân chưa có tới, ta không đợi được nữa đâu." Hần đứng dậy.

Phong Khiên Bảo làm như không có gì, nói: "Ân, không có quan hệ, Thượng Tiên Lệnh có giao phó, nếu hần còn chưa đến, người hãy chờ hần."

Lý Cường lắc đầu nói: "Ta không rảnh để chờ hần, xin lỗi, lần này hy vọng các người đừng có ngăn trở nữa."

Ngang Dần cười nói: "Mộc Tử tiền bối không cần tức giận, bây giờ Kỳ Long thành sẽ không có ai ngăn cản người rời đi, nhưng người cũng không có khả năng rời đi Lâm Minh Tinh nữa, tất cả đại hình Truyền Tống trận đều không thể truyền tống được nữa, nói một câu, tiền bối người cũng chỉ có thể ở lại Lâm Minh Tinh thêm một đoạn thời gian nữa, a a." Hần một mặt cười, một mặt nhìn về mặt của Lý Cường, nghĩ đây thật sự là một chuyện rất thú vị.

Lý Cường hét lớn: " A! Nguyên lai là như vậy, mẹ kiếp! Lão tử rút lui, ba ngày thời gian thì ra là vì phong bế đại hình truyền tống trận, ai, lão tử rút lui!" Hắn ảo não ôm đầu, nghĩ thầm: " Nếu Du Hồng đại ca ở đây có lẽ còn có biện pháp, đáng tiếc hắn đã rời đi Lâm Minh Tinh rồi, lần này thật không biết đã chậm trễ bao nhiêu thời gian, tiên nhân này thật là tên hỗn đản."

Phong Khiên Bảo và Ngang Dần cũng không nhịn được mà cười, bọn họ tốt xấu gì cũng xem như hả khí. Kỳ Long thành bị Lý Cường huyền não đến long trời lở đất, các tông chủ gương mặt ảm đạm, mặc kệ thế nào để làm cho hắn khó chịu một chút cũng tốt. Phong Khiên Bảo giả vờ khuyên nhủ: " Mộc Tử tiên bối, ta nghĩ tiên nhân kia cũng không có ác ý gì, hắn đại khái muốn tìm người để hỏi rõ tình huống gì đó, không cần lo lắng."

Lý Cường tính toán một chút, bây giờ cho dù truyền tống trận có thể truyền tống, nhưng tinh thạch của mình lại không đủ truyền tống tới Phong Duyên Tinh, sợ rằng chỉ một phần mười lộ trình cũng không đi được. Mặc kệ tiên nhân đến thì thế nào, trước tiên nên thu thập thêm nhiều tinh thạch rồi hãy nói. Hắn nhìn chằm chằm Phong Khiên Bảo, khóe miệng lộ ra mỉm cười, đây là các chủ của Thiên Bảo Các, tinh thạch hắn là rất nhiều.

Ngang Dần nói: " Mộc Tử tiên bối nếu nhất thời không đi được, không bằng đến Thiên Tu Qua chúng ta mà ở, thế nào?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không đi! Ta chuẩn bị du ngoạn Lâm Minh Tinh, thuận tiện kiến thức một chút pháp thuật của các phái." Bộ dáng của hắn như chợt nhớ tới: " A, được rồi, lão Phong, ta cần mua tinh thạch, trung phẩm, bao nhiêu thì lấy bao nhiêu."

Phong Khiên Bảo lại càng hoảng sợ: " Không phải người đã đổi bốn trăm viên tinh thạch rồi sao? Sao lại còn muốn thêm?"

Lý Cường tức giận nói: " Là ta muốn mua, không phải hỏi xin người, không được a?"

Phong Khiên Bảo cười khổ nói: " Được! Lão nhân gia người có yêu cầu gì cứ mở miệng, Thiên Bảo Các nhất định nghĩ biện pháp thỏa mãn, người đi theo ta, ta mang người đến chỗ phòng." Hắn thật không dám đắc tội Lý Cường.

Đi ra khỏi phòng khách quý, đi vào một cánh cửa của kiếm phòng, chỉ thấy trong kiếm phòng người đứng rất đông, Phong Khiên Bảo ngoắc một điểm viên tới, hỏi: " Sao lại nhiều người như vậy?"

Vị điểm viên kia sợ hãi nhìn Lý Cường, nói: " Là tu chân liên hợp hội cho bọn họ tới tuyển kiếm, phi kiếm của bọn họ bị...bị..."

Lý Cường cười cười nói: " Bị ta hủy phải không a?"

Vị điểm viên kia sợ đến không nói ra lời, chỉ ấp úng trong miệng không ngừng. Phong Khiên Bảo than thở: " Đây là tất cả người đến tuyển kiếm hay sao?"

Điểm viên thật vất vả trấn định lại: " Là nhóm thứ sáu, phi kiếm của Thiên Bảo Các sẽ hết rất nhanh thôi."

Phong Khiên Bảo hung hăng trừng mắt nhìn Lý Cường, phảng phất như muốn nói, đều là người gây ra.

Lý Cường nhin không được cười lên ha ha, tiếng cười của hắn làm kinh động người tu chân trong kiếm phòng, có người cả kinh kêu lên: " Là hắn! Là hắn! Là hắn tới!" Lý Cường còn không biết bây giờ tại Kỳ Long thành mình nổi danh cỡ nào, ánh mắt mọi người đều nhìn lại đây. Lý Cường có vẻ rất thoải mái ngoắc: " Chào!"

Mặc dù mọi người không hiểu hắn có ý tứ gì, nhưng không ai dám xem thường cử động của hắn, có hơn phân nửa người vô thức cũng giơ tay lên, đồng thời kêu " Chào" một tiếng, có người còn giơ cả hai tay, Lý Cường nhin không được buồn cười. Hắn đi vào kiếm phòng, nói: " Làm cho phi kiếm của mọi người bị hao tổn, các vị, xin lỗi." Hắn nói rất thành khẩn, tất cả mọi người cảm giác được. Hắn có thực lực cường đại như vậy, trong trường hợp tranh đấu thế này, không có sát thương một ai, về điểm này người tu chân Kỳ Long thành đều thấy rất rõ ràng.

Một nữ tử người tu chân đi tới trước mặt Lý Cường, vẻ mặt cổ quái, nàng nói: " Tiên bối, phi kiếm của ta bị phá hủy, đó là sự tôn của ta...ban cho phi kiếm...người..." Nàng như vừa tức giận, lại vừa khổ sở.

Lý Cường nhất thời cảm thấy bất an, đối phương là nữ nhân, hần và Phó Sơn giống nhau, cho tới bây giờ cũng không muốn khi dễ nữ nhân.

Phong Khiên Bảo quát: "Người là người tu chân môn phái nào? Sao dám nói chuyện với tiền bối như vậy? Úm!"

Lý Cường đẩy mạnh hần qua một bên: "Lão Phong, người đừng dọa sợ tiểu cô nương người ta. Ân, phi kiếm người còn không? Phi kiếm bị hư có thu hồi hay không?" Cho tới bây giờ hần cũng chưa từng ý thể gạt người, biết người tu chân này chỉ vì nghe theo sự chỉ huy của liên hợp hội mới vậy công mình, cũng không phải là có cừu oán gì với mình.

Nữ tử người tu chân kia đưa ra một thanh phi kiếm bị tàn phá, nói: "Ta tìm thời gian rất lâu mới tìm trở về, đã không thể dùng được nữa."

Lý Cường không thể nhịn được cười khở, nghĩ thầm: "Là các người vây bắt ta mà đánh, phi kiếm bị phá hủy lại tới tìm ta, mục đích nó, trên đời này lại có loại chuyện kỳ quái như vậy." Hần lắc đầu, cầm lấy phi kiếm nhìn lướt qua, nói: "Đây là kim tính phi kiếm, người bây giờ là Nguyên Anh kỳ, thanh kiếm này đã không thích hợp với người, cần phải tu luyện lại một chút. Bỏ đi, gặp mặt chính là có duyên, trả lại cho người."

Nữ tu chân kia không có phản ứng, còn không chịu tiếp kiếm, trong miệng như đang nói thầm cái gì. Lý Cường cười nói: "Thật sự không muốn lấy sao?" Hần đưa phi kiếm ra lòng bàn tay. Chỉ trong thời gian nói chuyện chốc lát, hần đã một lần nữa tu luyện thanh phi kiếm đó. Chỉ thấy một ánh sáng chói mắt khởi lên, thanh phi kiếm giống như tia chớp xẹt qua trong kiếm phòng, quay lại trong tay Lý Cường.

Có người kêu lên: "Trời ạ! Quả thật không dám tin tưởng đây là thật a."

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra thanh phi kiếm này đã thoát thai hoá cốt. Phong Khiên Bảo cũng dùng ánh mắt khó thể tin nhìn Lý Cường, hần không biết Lý Cường làm sao làm được điều đó. Nữ người tu chân kia hét lên chói tai: "Nha, cảm ơn tiền bối! Cảm ơn tiền bối!" Năng tiếp nhận phi kiếm, quay đầu bỏ chạy, ước chừng chạy trở về tu luyện.

Lần này cả kiếm phòng đều sôi trào lên, ở Kỳ Long thành thiếu nhất chính là chế khí tông sư, như Lý Cường không chút cử động đã đem phi kiếm tổn hại luyện thật tốt, bọn họ ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe qua. Mọi người ồ lên, vây quanh Lý Cường, ồn ào yêu cầu Lý Cường trợ giúp chữa trị phi kiếm.

Phong Khiên Bảo và Ngang Dàn đều cũng choáng váng, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một vị cao thủ luyện kiếm nhanh như vậy, đối với thực lực của Lý Cường càng cảm thấy thâm không lường được.

Lý Cường vốn là người không ghi thù hận trong lòng, hần ngẫm lại cũng thấy buồn cười, mình đã hủy phi kiếm mà bây giờ lại phải sửa lại cho bọn họ. Hần mời mọi người ngồi xuống kiếm phòng, chậm rãi chữa trị phi kiếm bị tổn hại cho bọn họ, khoảng nửa ngày thời gian, hơn mười người trong kiếm phòng đều đã được luyện lại phi kiếm, kỳ lạ nhất là, phi kiếm được chữa trị cũng tốt hơn so với nguyên bản rất nhiều.

Phong Khiên Bảo và Ngang Dàn ngồi ở một bên nhìn, Ngang Dàn nhỏ giọng than thở: "Cảnh giới của hần chúng ta không thể so sánh được, Phong huynh người nhìn thấy qua người tu chân như vậy chưa? Ta làm không được a, ai, không biết tiên giới tìm hần có chuyện gì, hy vọng không nên bất lợi đối với hần. Đáng tiếc a, lần này chúng ta đắc tội một vị cao thủ tiền bối như vậy, nếu không thật sự muốn làm bằng hữu với hần."

Phong Khiên Bảo từng gặp qua rất nhiều người, hần nhìn ra rõ con người của Lý Cường hơn Ngang Dàn nhiều, hần nhỏ giọng cười nói: "A a, nếu người muốn làm bằng hữu với hần, tuyệt đối không có chuyện, người xem, hần khẳng khái cấp cho mấy người này tu luyện phi kiếm, điều này đã nói lên hần không phải là người có lòng dạ hẹp hòi. Đừng nói là người, Phong Khiên Bảo ta tại Lâm Minh Tinh tu chân lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên bội phục một người."

Người cuối cùng vừa đi, Lý Cường khoa trương nói: "Ai, thiếu chút nữa làm xấu rồi."

Phong Khiên Bảo ngạc nhiên: "Sao tiền bối lại làm xấu được?"

Lý Cường gãi gãi đầu, giải thích: "Lão Phong a, phi kiếm của họ cái gì cũng có, phẩm chất hỗn độn, có thanh phi kiếm càng hiếm thấy, thiếu chút nữa chữa trị không được, còn không bằng tặng thanh phi kiếm

mới còn dễ hơn.” Thật ra thông qua lần này chữa trị phi kiếm, kiến thức của Lý Cường lại tăng thêm không ít, nên trong lòng hắn vẫn rất vui vẻ.

Ngang Dàn nói: ” Mộc Tử tiền bối, trong lòng ta vẫn có nghi vấn, tiền bối có thể giải thích cho không?”

Lý Cường nói: ” Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, lão Ngang, có gì nghi vấn người cứ nói, có thể giải thích ta sẽ nói.” Hắn đi theo Phong Khiên Bảo đến khổ phòng.

Ngang Dàn nói: ” Xin hỏi tiền bối đã đạt đến Hợp Thể kỳ rồi chứ? Sao ta nhìn không thấu tu vi của tiền bối, thực lực có thể bằng được Tán Tiên rồi.”

Lý Cường lắc đầu nói: ” Thực lực của Tán Tiên, các người gặp qua rồi sao?”

Ngang Dàn xoa tay, chớp mắt hồi lâu mới nói: ” Không có gặp qua, không đối gạt người, ta ngay cả Tán tiên là như thế nào cũng không biết, chỉ là nghe nói Tán tiên rất lợi hại.”

Lý Cường nhàn nhạt nói: ” Ta chẳng những gặp qua Tán tiên, còn gặp qua tiên nhân, tu vi bây giờ của ta ước chừng có thể so với Tán tiên thì còn chịu được một chút, sau đó có bao xa phải chạy bao xa, nếu gặp tiên nhân, thì căn bản là không cần đánh, nhìn thấy là phải chạy...lão Ngang a, chúng ta không thể đối phó với họ đâu.” Lời nói hắn rất thật, nếu có thể tiếp được sư tôn Kỳ Quân Sát ba chiêu, thì hắn sẽ cười trộm rồi, ở giới này nếu không có tiên nhân xuất hiện, Tán tiên chính là cao thủ lợi hại nhất.

Khổ phòng của Thiên Bảo Các nằm dưới mặt đất, đi vào khổ phòng phải thông qua một tiểu truyền tống trận, Phong Khiên Bảo, Ngang Dàn và Nhan tổng quản mang theo Lý Cường đi xuống khổ phòng. Phong khiên bảo cười nói: ” Mời tiền bối đi tới nơi này, chỗ này chính là phòng chuyên môn trữ tiên thạch, trước mắt Thiên Bảo Các chỉ có bao nhiêu tiên thạch thôi, di, lão Nhan a, sao tiên thạch lại ít như vậy?”

Ba mặt tường của phòng sắp xếp những chiếc kệ chỉnh tề, nhưng đại bộ phận đều trống không. Nhan tổng quản cười khổ nói: ” Các chủ, liên hợp hội điều đi hơn phân nửa tiên thạch, tham gia...tham gia...vây khốn..ân, lại thêm phải thưởng cho người tu chân cho nên mới lấy nhiều tiên thạch như vậy.”

Lý Cường hiểu được hơn phân nửa tiên thạch nơi này đều cũng hao trên người mình, người tu chân tham gia vây khốn mình, còn có phòng ngự tháp đều cũng hao rất nhiều tinh thạch. Hắn như sư tử há to miệng nói: ” Lão Phong, bỏ đi, có bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, còn lại thì bán cho ta.”

Phong Khiên Bảo liếc mắt ý bảo hắn nói chuyện, Nhan tổng quản hiểu ý nói: ” Mộc Tử tiền bối, Thiên Bảo Các không có tồn hóa, nơi này ước chừng còn hơn một ngàn tiên thạch, cấp một nửa có được hay không?”

Lý Cường cũng từng làm thương nhân, hiểu được ý tứ của Nhan tổng quản, hắn cười nói: ” Một nửa quá ít, tám trăm viên thế nào?” Hắn bắt đầu ra giá.

Bên tai Nhan tổng quản vang lên tiếng truyền âm của Phong Khiên Bảo: ” Nhiều nhất là sáu trăm viên, người nói với tiền bối, ta không tiện nói chuyện.”

Nhan tổng quản cười nói: ” Tiền bối, tiên thạch của Thiên Bảo Các chủ yếu cung ứng cho tất cả môn phái tu chân của Kỳ Long thành, không có tồn hóa chút nào...a a...thật là không hay, năm trăm viên được không?”

Lý Cường đầu chịu lép vế, cuống quýt lắc đầu: ” Không! Không! Cần tám, tám trăm viên!” Hắn thật sự rất cần, nếu muốn trở lại Phong Duyên Tinh, không có đủ tinh thạch thì cũng vô ích.

Phong Khiên Bảo có chút chau mày, hắn lại truyền âm cho Nhan tổng quản, sau đó mở miệng nói: ” Nhan tổng quản, đối với tiền bối sao lại trả giá như vậy được, hắn cần bao nhiêu thì cứ bán cho hắn bao nhiêu đi.”

Nhan tổng quản hắc hắc cười nói: ” Được, nếu các chủ cũng nói như vậy, tám trăm thì tám trăm! Ân, một viên trung phẩm tiên thạch giá trị hai trăm đoàn long tệ, tiền bối có Tinh Long bài, có thể giảm còn một trăm năm mươi đoàn long tệ...”

Phong Khiên Bảo cắt lời hắn: ” Mộc Tử tiền bối đặc biệt hơn, một trăm đoàn long tệ một tiên thạch, Thiên Bảo Các có lỗ vốn cũng phải kết giao tiền bối a.” Hắn vốn không đề cập tới việc tặng quà.

Lý Cường tròn mắt, hắn quên đi chuyện trên người mình chỉ có một vạn đoàn long tệ, chỉ có thể mua được một trăm viên tinh thạch, dù là được giảm giá. Hắn đứng yên hồi lâu không nói gì. Nhan tổng quản

nói: " Ân, tám trăm viên trung phẩm tiên thạch, phải cần tám vạn đoàn long tệ, tiền bối..." Ngang Dàn ở một bên cũng cảm thấy thú vị cực kỳ, nhin không được cười ha ha.

Phong Khiên Bảo cũng cười. Lý Cường bắt đắ dĩ nói: " Đúng một mũi tên bức chết anh hùng hán, mụ nội nó." Hắn nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, đột nhiên cười nói: " A a, nếu như vậy, ta hỏi trước một tiếng, nếu ta có đoàn long tệ, các ngươi sẽ bán cho ta chứ?"

Nhan tổng quản rất rõ ràng, Lý Cường chỉ có một vạn đoàn long tệ, hắn vừa đến Lâm Minh Tinh, không có khả năng có nhiều tiền, vì vậy cười nói: " Đương nhiên rồi, có tiền sẽ bán cho ngài thôi."

Lý Cường quay đầu hỏi: " Lão Phong, ngươi có nhìn thấy qua linh đan này chưa?" Hắn tiện tay lấy ra một viên Tịch Diệt Đan, đặt giữa lòng bàn tay.

Phong Khiên Bảo là chủ nhân của Thiên Bảo Các, làm sao không nhận ra bảo vật độ kiếp này, hắn vừa nhìn thấy thì thiếu chút nữa hồn cũng bay mất, hét lớn: " Tịch Diệt Đan? Oa nha nha, Tịch Diệt Đan!"

Lý Cường không đợi tay hắn chụp tới, liền tức thì thu Tịch Diệt Đan vào trong thủ trạc, cười nói: " Ngươi nói giá đi." Trong lòng nghĩ: " Dám chơi ta? Hừ, cho ngươi cũng ném thử tư vị!"

Không phải chỉ một mình Phong Khiên Bảo đỏ mắt, ngay cả Ngang Dàn cũng nóng nảy, đây là độ kiếp bảo đan trong truyền thuyết, ai mà không cần? Với những cao thủ như họ, đều là người sắp độ kiếp, loại bảo đan này tuyệt đối khó cầu. Ngang Dàn kêu lên trước tiên: " Bán cho ta! Năm mươi vạn đoàn long tệ, ừc, không! Không! Không! Tám mươi vạn đoàn long tệ!"

Phong Khiên bảo thật ra lại rất thanh tỉnh, hắn nói: " Đừng cãi cọ, Mộc Tử tiền bối chỉ đùa với chúng ta thôi, loại bảo đan này không có cách nào dùng tiền để mua đâu, là vô giới chi bảo a." Hắn cũng biết mình đã có chút quá đáng.

Ngang Dàn nhìn Lý Cường đăm đăm, than thở: " Bảo bối này thật sự là hấp dẫn người a, ai!"

Phong Khiên Bảo phân phó: " Nhan tổng quản, lấy tám trăm viên trung phẩm tiên thạch đưa cho Mộc Tử tiền bối." Hắn đi tới bên vách tường, lấy ra một khối tinh thạch nhìn một chút, lại nói: " Mộc Tử tiền bối đừng kỳ quái, vừa rồi chỉ nói giỡn với người thôi."

Lý Cường cười nói: " Đương nhiên rồi, ta cũng là nói giỡn thôi." Hắn lấy ra hai thanh phi kiếm phẩm chất rất tốt để trao đổi.

Trở lại phòng khách quý, Lý Cường nói: " Lão Phong, có bản đồ địa hình của Lâm Minh Tinh không?"

Phong Khiên Bảo lắc đầu: " Cái gì là địa hình đồ? Cần nó để làm chi? Nơi này đến các đại thành thị chỉ cần thông qua tiểu truyền tống trận là được, đến thành nhỏ hay trấn nhỏ cũng có truyền tống trận, rất thuận tiện, không cần đi tìm đường."

Thật ra tới tu vi Phân Thần kỳ cao thủ vốn không cần tiểu truyền tống trận, chỉ cần tại truyền tống trận định hướng phương vị một chút, thì mình có thể tự thuận di qua, phi thường thuận tiện, chỉ có phạm nhân mới cần đi đường bộ, bởi vì một lần trả phí cho truyền tống trận phi thường đắt tiền xa hoa, rất nhiều người tu chân bình thường không trả nổi tiền, nhưng Lý Cường vốn không cần quan tâm.

Lý Cường không khỏi cảm khái, Lâm Minh Tinh thật sự là rất phát đạt, ít nhất phương tiện giao thông rất thuận tiện. Nhưng hắn không muốn đi bằng truyền tống trận, khó được cơ hội đi tới tinh cầu của người tu chân, phải kiến thức một chút cảnh vật kỳ lạ của bốn địa, hơn nữa nếu muốn chạy ra khỏi tinh cầu này, chỉ ở trong đại thành thị di chuyển thì không có cách nào. Có lẽ nơi hoang dã cũng có truyền tống trận bị phế bỏ, khi đó dù là thần tiên cũng không có biện pháp tìm được mình, chỉ cần ra khỏi Lâm Minh Tinh, vũ trụ to lớn, thì còn ai có đại thần thông để bắt mình nữa chứ. Bấy giờ mấu chốt là cần nhiều tinh thạch, tinh thạch hiện giờ cũng không đủ.

Ngang Dàn vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn phi thường hy vọng Lý Cường có thể ở lại Thiên Tu Qua một thời gian, mình có thể nhân cơ hội lãnh giáo một phen. Hắn cười nói: " Mộc Tử tiền bối ở lại Kỳ Long thành một đoạn thời gian đi, tốt nhất là ở lại Thiên Tu Qua, thế nào?"

Lý Cường nói: " Quên đi, Thiên Tu Qua đã bị ta hủy hết phân nửa, nếu trở về, người tu chân của Thiên Tu Qua còn không chơi chết ta, ai, ta sợ hãi nha."

Phong Khiên Bảo biết lưu không được Lý Cường, hần nói: " Tại Lâm Minh Tinh chỉ có ở thành trấn là tương đối an toàn, rừng rậm núi hoang của nơi này có rất nhiều thứ cổ quái, trên đường phải cẩn thận, nhưng với tu vi của tiền bối hần là không có chuyện gì, mặt khác, Tuyết Long thành sắp có một hoạt động rất lớn, là tỷ thí bản lĩnh luyện khí, nơi đó có thể mua được rất nhiều tiên thạch, tiền bối có thể đi tỷ thí, a a, ta xem bản lĩnh chế khí của tiền bối rất cao cường, tại Lâm Minh Tinh chỉ cần là cao thủ chế khí luyện khí đều sẽ được mọi người tôn kính."

Lý Cường có chút động tâm, hần đích xác có thể nói là tông sư về luyện khí, nhưng rất hiếm thấy thủ pháp chế khí của môn phái khác. Nếu là tỷ thí luyện khí, hần là có thể kiến thức một chút thủ pháp và tinh túy của môn phái khác, đối với tu vi chế khí luyện khí của mình cũng có điều tiến triển. Vì vậy hần hỏi: "Chừng nào bắt đầu?"

Ngang Dàn chen lời: " Còn một đoạn thời gian, đây là ngày lễ của Tuyết Long thành, kéo dài đến ba gia long niên, tu chân cao thủ của Lâm Minh Tinh đại bộ phận đều sẽ đi, đây là sinh hoạt náo nhiệt nhất của Lâm Minh Tinh."

Phong Khiên Bảo gật đầu nói: " Đúng, Thiên Bảo Các chúng ta cũng sẽ đi, cần có sự giao dịch bảo vật rất lớn, vận khí mà tốt, quả thật sẽ có được pháp bảo linh đan không tệ."

Lý Cường nói: " Tốt, ta sẽ đi xem, có lẽ chúng ta có thể gặp lại nhau ở Tuyết Long thành, cáo từ." Hần nói đi là đi, một đạo kim quang chớp động, đã không thấy bóng dáng.

Phong Khiên Bảo kêu lên: " Tiền bối đừng nóng vội..ai, ta còn chưa nói xong, ta đi tìm hần." Hần không nghĩ tới Lý Cường lại đi nhanh như vậy, bạch quang chớp lên, hần truy tung theo.

Lý Cường đứng ngay truyền tống trận lúc vừa mới đến Lâm Minh Tinh, hần đột nhiên nghĩ đến đại hình truyền tống trận ở thành thị bị phong bế, nhưng truyền tống trận mình mới đến hần là không bị phong bế, vì nó nằm trong một sơn cốc bên ngoài, địa thế cực kỳ bí ẩn, cho nên hần lập tức cáo từ, thuận di qua đây. Cũng quả nhiên không ngoài hần tính toán, chỗ truyền tống trận này hoàn toàn có thể khởi động, trong lòng hần không khởi mừng như điên. Hần dương tay xuất ra Thiên Ti Tử Sắc Tồn bảo vệ truyền tống trận, đồng thời dùng cấm chế linh huyền làm cho truyền tống trận hoàn toàn đình chỉ truyền tống. Hần sợ vạn nhất có người truyền tống đến sẽ bại lộ địa phương dùng để bỏ trốn này, cho nên lại dùng tốc độ nhanh nhất bố trí một trận pháp ẩn hình bên ngoài Thiên Ti Tử Sắc Tồn.

Lý Cường bay đến không trung, nhìn thấy sơn cốc đã biến thành một vùng loạn thạch, vốn nhìn không ra bên trong cất giấu một cỗ truyền tống trận, hần đắc ý cười, lúc này mới thuận di trở về thành.

Hần đi tới Khoan Xu Viện, Hiên Viên Dịch Thanh sớm đã đợi trong viện, nhìn thấy Lý Cường tiến đến, vội vàng nghênh đón, vẻ mặt cung kính nói: " Tiền bối, mời đến tĩnh thất nghỉ ngơi."

Hiên Viên Dịch Thanh bị Lý Cường làm cho hoảng sợ, hần nghĩ không ra Lý Cường lại lợi hại như vậy. Người tu chân của Lâm Minh Tinh là dựa vào thực lực để nói chuyện, thực lực của Lý Cường so với những tông sư của nơi này còn muốn lợi hại hơn, hần cũng không dám cùng Lý Cường xưng huynh gọi đệ nữa, chẳng những xưng hô một tiếng tiền bối, ngay cả thần thái cũng cung kính vô cùng.

Lý Cường cười hì hì nói: " Hiên Viên huynh, ta lập tức sẽ đi, đặc ý quay lại đây cáo biệt người, a a, thuận tiện hỏi một câu, đến Tuyết Long thành đi như thế nào?"

Hiên Viên Dịch Thanh nhìn thấy không ít người tu chân đang chạy lại, hần vội vàng lôi kéo Lý Cường vào nhà, nói: " Mộc Tử tiền bối, đến Tuyết Long thành có thể từ nơi sân rộng có truyền tống trận để đi, rất thuận tiện, chỉ cần một ngàn đoàn long tệ là được rồi."

Lý Cường nói: " Ta biết, nhưng ta muốn đi đường bộ thôi."

Ngoài phòng có người hỏi: " Hiên Viên lão huynh, chúng ta có thể đi vào không?"

Hiên Viên Dịch Thanh từ chối: " Không thể..."

Nhưng Lý Cường lại nói: " Tiến vào đi, đừng đứng ở bên ngoài." Cho tới bây giờ hần cũng không hề tỏ vẻ ta đây với ai.

Hiên Viên Dịch Thanh thở dài nói: " Mọi người vào đi."

Ngoài cửa đi vào bảy, tám người, đều là người tu chân từ thành thị khác tới, họ là viễn đồ khổ tu giả.

Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Họ là viễn đồ khổ tu giả, vị này là Mộc Tử tiền bối, các người đều cũng biết rồi, các người tự mình giới thiệu một chút đi." Ngữ khí của hắn có chút khó chịu.

Lý Cường tò mò hỏi: " Cái gì gọi là viễn đồ khổ tu giả?"

Trong đám người tu chân này có một người gầy yếu nói: " Viễn đồ khổ tu giả là một loại phương thức tu hành dựa vào chính năng lực của mình đi từ thành thị này đến thành thị kia, trên đường không thể dùng phi hành, phải vượt qua đường lộ khó khăn, đi bộ tới mục đích. Mộc Tử tiền bối, rất vinh hạnh nhìn thấy tiền bối, ta là Đạm Bác Vũ của Tuyết Long thành."

Lý Cường vui vẻ nói: " Ai nha, ta cũng vừa lúc muốn đi Tuyết Long thành, Đạm huynh, có thể làm hướng đạo cho ta không?"

Đạm Bác Vũ nhảy dựng lên hét lớn: " Tốt a! Ha ha, ta có thể, ta có thể, ha ha, tiền bối yên tâm, ta biết đường đi, ha ha!" Người khắp phòng đều cũng choáng váng, người này có bệnh a?

155. Chương 155

Trên gương mặt gầy gò của Đạm Bác Vũ hiện lên hồng quang, hắn hưng phấn nói: " Không dài, chỉ cần nửa gia long niên là tới rồi, có hai đường đi được, một là đại lộ bình thường, trên đường có thị trấn thôn trang, tương đối an toàn, còn một đường chúng ta gọi là tu lộ, không tới tu vi Nguyên Anh kỳ thì không thể đi, rất khó khăn, có rất nhiều nguy hiểm khó thể đoán trước, không biết tiền bối muốn đi đường nào?"

Lý Cường không suy nghĩ nói: " Đường nhiên đi khổ tu lộ, a a, nếu không vui thì bay qua, nếu vui thì từ từ mà đi, ha ha." Người tu chân trong phòng nghe thấy chỉ cảm giác không thể tư nghị, hắn không phải là đi lịch lãm mà là đi đùa, đây là phương pháp tu chân gì đây?

Đang lúc nói chuyện Bách Thương Lão và con hắn Bách Thịnh Chân từ ngoài cửa tiến vào, Lý Cường cười a a hô: " Triều lão, vào đi! Vào đi!"

Bách Thương Lão khiêm cung cười nói: " Thịnh Chân mau bái kiến tiền bối."

Bách Thịnh Chân cung kính thi lễ nói: " Ra mắt tiền bối."

Bách Thương Lão nói: " Tiền bối, Thịnh Chân muốn đi Tuyết Long thành, a a, đây là lần đầu tiên hắn đi khổ tu lộ, ta đặc ý dẫn hắn đến từ biệt tiền bối, cảm tạ tiền bối đối với tiểu nhi đã quan ái."

Lý Cường cười nói: " Di, sao lại tốt vậy a, ta cũng đang chuẩn bị đi Tuyết Long thành, a a, cũng đi bằng khổ tu lộ a."

Bách Thịnh Chân kinh hãi vạn phần: " Tiền bối cũng muốn đi viễn đồ khổ tu giả? Thật tốt quá! Cháu có thể cùng đi với tiền bối không?"

Đạm Bác Vũ nói: " Hay a, nhiều người náo nhiệt một chút, vậy theo ba người chúng ta cùng đi thôi."

Bách Thương Lão cao hứng cực kỳ, cùng cao thủ như Lý Cường lên đường, con mình sẽ không có gì nguy hiểm nữa, hắn cảm kích đến luôn miệng đa tạ.

Hiên Viên Dịch Thanh ở một bên nói: " Ta có thể đi cùng tiền bối không? Ta cũng muốn đến Tuyết Long thành, sắp đến ngày hội diễn của chế khí đại hội, ta muốn đi kiến thức một phen." Hắn bây giờ đã không dám có ý nghĩ gạt Lý Cường nữa, nhưng nhìn ra Lý Cường là người nhiệt tâm, muốn ở trên người hắn hưởng được một ít chỗ tốt, hắn biết cần phải cùng Lý Cường đi chung mới có cơ hội.

Lý Cường gãi đầu nói: " Hiên Viên huynh, người có thể tùy ý rời đi Khoan Xu Viện hay sao?"

Hiên Viên Dịch Thanh gật đầu nói: " Có thể, ta đi giao phó một chút sẽ về ngay." Hắn xoay người ra cửa.

Người tu chân trong phòng ồn ào náo nhiệt nói chuyện cùng Lý Cường, Lý Cường vốn thích xã giao cùng người khác, rất nhanh đã cùng những người này xưng huynh gọi đệ.

Hiên Viên Dịch Thanh vừa ra khỏi cửa không xa đã gặp Phong Khiên Bảo, Phong Khiên Bảo kéo hẳn hỏi: "Mộc Tử tiền bối đã tới chưa?"

Hiên Viên Dịch Thanh lại càng hoảng sợ, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đại tông chủ của Thiên Bảo Các gấp gáp như lửa cháy, vội vàng nói: "Có! Có! Mộc Tử tiền bối ở trong phòng, hẳn đang chuẩn bị đi khổ tu lộ đến Tuyết Long thành."

Phong Khiên Bảo cúi đầu suy nghĩ chốc lát, Hiên Viên Dịch Thanh không dám thở mạnh, chỉ buông tay đứng yên một bên. Phong Khiên Bảo ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Dịch Thanh, hồi lâu cũng không nói lời nào, Hiên Viên Dịch Thanh kinh hãi, không biết mình có vấn đề gì, cũng không dám mở miệng hỏi. Phong Khiên Bảo là một trong những tông chủ đương gia của Kỳ Long thành, ở nơi này có quyền uy tuyệt đối, người tu chân Kỳ Long thành nhìn thấy hẳn là không dám làm càn.

Phong Khiên Bảo lại trầm ngâm một hồi, một lát mới nói: "Dịch Thanh a, ngươi có thể nghĩ biện pháp đi cùng Mộc Tử tiền bối hay không?"

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh không khỏi mừng thầm, nhưng hẳn làm ra bộ dáng khó khăn, nói: "Ta thử xem sao, có lẽ là được, ý của Phong các chủ là..." Hẳn biết Phong Khiên Bảo đang yêu cầu mình nên làm ra bộ dáng khó khăn, muốn cho hẳn nói ra nguyên nhân.

Phong Khiên Bảo nói: "A a, ta chỉ muốn biết hành tung của Mộc Tử tiền bối, để có thể tùy thời tìm được hẳn, nếu ngươi có thể làm được, sau này ta cho ngươi đến Thiên Bảo Các làm đại chấp sự, như thế nào?"

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh nhảy lên, đại chấp sự của Thiên Bảo Các chính là một miếng mồi ngon, hơn nữa có thể học được phương pháp tu chân độc môn. Hẳn vội vàng nói: "Được! Dịch Thanh nhất định hết sức hoàn thành chuyện các chủ giao phó, chỉ là công việc của Dịch Thanh tại Khoan Xu Viện..."

Phong Khiên Bảo cười nói: "Yên tâm đi, ta sẽ tìm người đến thay ngươi. Pháp bảo này ngươi thu lấy, không nên bỏ vào trong trữ vật, đeo trên cổ là được." Hẳn đưa cho Hiên Viên Dịch Thanh một chuỗi hạt màu xanh, đây là pháp bảo dùng để theo dõi. Hiên Viên Dịch Thanh lập tức hiểu được nhiệm vụ của mình, hẳn có chút do dự: "Như vậy không tốt lắm đâu?"

Phong Khiên Bảo cười nói: "Cũng không phải bảo ngươi bắt lợi với Mộc Tử tiền bối, chỉ là cần biết hành tung của hẳn mà thôi, nhưng đừng để cho tiền bối biết, vạn nhất hẳn hiểu lầm chúng ta thì không tốt. Úc, phí dùng trên đường ngươi chủ động trả, trở về ta sẽ bồi thường cho ngươi, còn nữa, tới Tuyết Long thành ngươi đi thông tri một chút cho cao thủ Cực Tiệm Nhai, đây là tín vật của Thiên Bảo Các, ngươi nói cho bọn họ Mộc Tử tiền bối là ai, bọn họ sẽ chiêu đãi các ngươi." Hẳn vỗ bả vai Hiên Viên Dịch Thanh, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Ngươi hãy tự bảo trọng, đừng làm cho ta thất vọng." Hẳn quay đầu một chút, bạch quang chớp động thì đã không còn bóng dáng.

Hiên Viên Dịch Thanh ngơ ngác hồi lâu, thì thào lầm bầm: "Thật không có nghĩ đến...ai, mặc kệ..." Hẳn xoay người trở về phòng.

Kỳ Long thành thuộc vùng đất đầy núi hoang loạn thạch nơi biên duyên, từ Kỳ Long thành đi ra, phải vượt qua vài ngọn núi lớn, dọc theo rừng rậm nguyên thủy đi theo hướng bắc, còn phải đi qua một ít địa phương cổ quái, mới có thể nói là bước lên địa vực Tuyết Long thành.

Từ đường lớn chuyển qua khổ tu lộ, bốn người Lý Cường đã đi không ít ngày, dọc theo đường đi, Lý Cường chỉ điểm cho ba người bọn hẳn một ít tu chân huyền kiều, tu vi mọi người bất đồng, nên thu hoạch cũng khác nhau. Đạm Bác Vũ hưng phấn nhất, hẳn thâm nghĩ mình có thể cùng vị đại cao thủ như vậy đồng hành thì đúng vận khí cực tốt.

Một ngày bọn họ đi tới dưới một ngọn núi cao, Đạm Bác Vũ giới thiệu: "Phía trước là Bảo Linh Sơn, là vùng núi non nổi danh của Lâm Minh Tinh."

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: "Đúng vậy, Bảo Linh Sơn có một đạo linh mạch, thường sản xuất ra các loại linh vật bảo bối, Mộc Tử tiền bối lần trước nhìn thấy Nham Hà Tinh chính là do nơi này sản xuất, nhưng cũng phi thường hiếm thấy nghe nói nham thạch nơi này được linh mạch bao bọc, trời sinh có linh tủy, cho nên mới có thiên tài địa bảo mà thôi."

Bách Thịnh Chân không nói gì nhiều, là một tiểu tử thật sự, chỉ ở một bên hiền hậu mà cười. Tu chân tu vi của hắn là thấp nhất, lại lần đầu tiên đi ra, cái gì cũng không hiểu, bình thường mọi người nói chuyện hắn chỉ lắng nghe, vốn không thể chen lời, nhưng tiểu tử này lại hay tìm thức ăn, hắn nhận thức rất nhiều linh quả linh diệp không ai biết tên, vừa đến chỗ nghỉ ngơi, hắn sẽ vội đi tìm cho mọi người ăn, vài ngày sau thì ngay cả Hiên Viên Dịch Thanh cũng thích hắn.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã rời khỏi hẻm núi, đi tới Bảo Linh Sơn.

Bảo Linh Sơn là một vùng núi đá liên miên không dứt, cao vút trong mây, vách núi kỳ hiểm hùng vĩ, lại thêm nhám thạch có màu trắng xanh nhàn nhạt, lại tỏa ra tinh lạp lóe sáng. Khe hở của vách núi sinh trưởng một ít thực vật kỳ kỳ quái quái, mây mù chung quanh liêu liêu. Lý Cường lớn tiếng quát lên: "Thật sự là cực kỳ dễ chịu a!" Thanh âm tại trong núi quanh quẩn, làm cho một vài con chim nhỏ không biết tên sợ hãi bay vọt lên trời cao.

Đạm Bác Vũ giới thiệu: "Bảo Linh Sơn rất lớn, phân ra thành chính mạch Linh Sơn và phó mạch Linh Sơn, khổ tu giả bình thường đều đi theo phó mạch Linh Sơn, chủ mạch nằm giữa trung tâm dãy núi, ở giữa trung tâm do tự nhiên hình thành một loại trận pháp cổ quái, nghe nói từng có cao thủ đi vào tìm kiếm qua, ở bên trong rất khó nhìn rõ phương vị, ở nơi đó quanh năm mây mù liêu liêu, không cách nào thấy rõ bên trong có cái gì, chỉ có thể từ trên không trung rơi đi, nếu không sẽ bị khốn chết ở bên trong."

Hiên Viên Dịch Thanh lúc còn trẻ đã từng trải qua viễn đồ khổ tu, đường này hắn cũng từng đi qua, hắn than thở: "Bảo Linh Sơn là khối bảo địa, chủ mạch linh sơn chỉ có cực ít người tu chân tìm kiếm qua, khổ tu giả bình thường cũng chỉ đi qua bên bờ phó mạch Linh Sơn, căn bản không dám đi vào."

Lý Cường cảm thấy rất hứng thú: "Có lẽ bên trong đang có người tiềm tu, có thể là trận pháp cố ý thiết kế cũng không chừng."

Đạm Bác Vũ lắc đầu nói: "Không có khả năng, trận pháp bên trong do tự nhiên hình thành, nếu là cao thủ thiết kế, thì đi vào cũng không có khả năng rời đi từ không trung, nhất định sẽ bị khốn chết thôi."

Lý Cường cười nói: "Ta muốn vào xem, ai nguyện ý muốn đi theo ta một chuyến?"

Hiên Viên Dịch Thanh kêu lên: "Ta đi! Ta đi!"

Đạm Bác Vũ đương nhiên cũng đi theo, chỉ có Bách Thịnh Chân xấu hổ nhìn cười, hắn cũng rất muốn đi, nhưng không dám nói ra. Lý Cường do dự một chút, nói: "Được rồi, dù sao hai người các ngươi cũng biết phi hành, chỉ có Bách lão đệ thì không, ta bảo vệ cho hắn, chúng ta cùng nhau đi vào thôi."

Đạm Bác Vũ ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao vút trong mây, nói: "Không có đường có thể đi vào, chỉ có thể phi lướt qua bên ngoài vòng ngọn núi."

Lý Cường nắm lấy cánh tay của Bách Thịnh Chân, cười nói: "Chúng ta bay vào." Hắn hướng lên cao bay đi đầu tiên. Hiên Viên Dịch Thanh phun phi kiếm theo sát, Đạm Bác Vũ cũng vội vàng đuổi theo, hai người bọn họ còn chưa đến Nguyên Anh kỳ, phải nhờ lực lượng của phi kiếm mới có thể phi hành.

Dần dần, Hiên Viên Dịch Thanh và Đạm Bác Vũ đều có cảm giác cổ hết sức, ngọn núi rất cao, công lực bọn họ không đủ. Lý Cường phát hiện hai người bọn họ lạc đằng sau rất xa, tay nhấc lên bắn ra một đạo kim quang bay ra bao bọc họ lại, quát khê: "Tật!" Đây là lần đầu tiên hắn dẫn người thuần di, nhưng cũng đã thành công.

Đạm Bác Vũ kinh ngạc nói: "Tiền bối, đây là thuần di sao? Quá thần kỳ a."

Bốn phía phiêu phiêu vụ khí nhàn nhạt, tất cả cảnh sắc đều loáng thoáng, trên mặt đất lại có thật nhiều rong rêu, trên những vách đá lại có một ít dây leo hình thù kỳ lạ. Lý Cường cảm giác chung quanh phi thường ươn ướt, có tiếng nước đang nhỏ xuống, càng làm cho chung quanh có vẻ dị thường tĩnh mịch. Bách Thịnh Chân chỉ vào một gốc cây thực vật nói: "Nam Vụ Thảo...đây là Nam Vụ Thảo!"

Hiên Viên Dịch Thanh quay đầu nhìn lại, không khỏi khích lệ nói: "Ai nha, tiểu tử ngươi ánh mắt không tệ, đúng rồi ma, hái xuống đi."

Một gốc cây cỡ ngón tay có màu đen từ khe đá mọc ra, chỉ có một cành một lá. Lý Cường biết Nam Vụ Thảo là một loại linh thảo đại bổ, có thể dùng để luyện đan, rất hiếm thấy. Hắn lấy ra một huyền ngọc

hạp, đưa cho Bách Thịnh Chân nói: " Bách lão đệ, Nam Vụ Thảo này hẳn là có gốc rễ, khi hái cần phải cẩn thận."

Bách Thịnh Chân hưng phấn đến vẻ mặt đỏ bừng, hắn tiếp nhận huyền ngọc hạp, cẩn thận từ khe đá hái xuống Nam Vụ Thảo, bỏ vào trong, xoay người lại vui vẻ đưa cho Lý Cường nói: " Tiền bối mời giữ lại, loại linh thảo này rất khó tìm được."

Lý Cường có chút sửng sốt, hắn không nghĩ tới Bách Thịnh Chân lại không chút nào tính toán lại đưa linh thảo cho mình, trong lòng không khỏi thầm tán thưởng. Hắn cười nói: " Cây linh thảo này ta không cần, lão đệ người thu lấy đi, sau này khi rảnh rỗi tự mình dùng, nếu có thể luyện chế thì hiệu quả sẽ rất tốt."

Hiên Viên Dịch Thanh cũng nói: " Thu lấy đi, tiểu tử người vận khí tốt lắm a."

Đạm Bác Vũ nhìn chung quanh một chút: " Bên trái hình như có thể đi, chúng ta thử xem." Hắn đi lên trước.

Lý Cường nhắc nhở: " Cẩn thận một chút, dùng phi kiếm hộ thân."

Trên mặt đất chừng bảy, tám phân có gì đó mềm mềm như là cỏ dại, bốn người đi tìm kiếm. Xuyên qua rừng đá hỗn độn, vụ khí trắng mịn mù hiễn lộ ra rất nhiều thực vật.

Đạm Bác Vũ thở phào nhẹ nhõm, hắn thu hồi phi kiếm, vừa đi vừa nói chuyện: " Hình như nơi này đều là cây nhỏ, oa...sao phía dưới lại trống không chứ..." Một chân hắn đột nhiên huyệt sâu dưới đất, làm hắn sợ đến la hoảng lên.

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: " Sao người lại giống như người phạm huyệt chân vậy được, cái hố ấy mà cũng hãm được người sao? Người thật là quá kém."

Đạm Bác Vũ lẳng không bay lên, thoát ra cái hố, ngại ngừng cười nói: " A a, lỗ chân, lỗ chân!"

Lý Cường tò mò đến gần quan sát, chỉ thấy trên rong rêu mặt đất có một cái động lớn, bên trong lộ ra rễ cây, hắn chợt hiểu ra nói: " Phía dưới đúng là trống không đó!"

Hiên Viên Dịch Thanh kinh hãi than thở: " Đây là cây Nhân Vụ Trà, nguyên lai nó lại cũng có mọc ở Bảo Linh Sơn a."

Bốn người đều bước tới bên bờ cây Nhân Vụ Trà. Địa thế nơi này rất kỳ lạ, dưới nham thạch lại có nhiều khe hở, rất nhiều dây leo bao trùm, hàng năm lá rụng tích lại trên đó, hình thành một mảnh đất giả, mặt ngoài còn sinh trưởng rất nhiều cây nhỏ thực vật, phẳng phất do thiên nhiên hình thành cạm bẫy, người không cẩn thận sẽ bị rơi xuống.

Bách Thịnh Chân nói: " Đáng tiếc không có thời gian, nếu không văn bối còn muốn hái một ít, đây chính là tiên trà nổi tiếng nhất Lâm Minh Tinh."

Lý Cường cười nói: " Hái trà thì không cần, các người xem, trên cây Nhân Vụ Trà có trái thì có thể hái về, a a, sau này có địa phương thích hợp thì có thể tự mình trồng lấy."

Đạm Bác Vũ khen: " Chủ ý này tốt lắm, để ta thử xem." Hắn kháp linh huyền, vài đạo bạch quang đảo qua cây trà, tất cả quả trà đều rớt xuống, hắn quát khẽ: " Thu!" Quả trà đột nhiên bay đến trong tay hắn, vừa vặn là một nắm. Hắn hỏi: " Mộc Tử tiền bối, mọi người chia ra một ít nhé?"

Lý Cường cười cầm lấy mười mấy quả Nhân Vụ Trà, loại thiên tài địa bảo này có thể gặp mà không thể cầu.

Bốn người tiếp tục đi sâu vào bên trong, Lý Cường hỏi: " Nơi này có gì lợi hại hay không?"

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: " Thật ra không có nghe nói qua, nhưng nơi này rất quý dị, có rất ít người tu chân dám vào, a a, nếu không có tiền bối ở đây, chúng ta cũng không dám tiến đến."

Tại sao quý dị hắn không có nói rõ, có lẽ hắn tự mình cũng không biết.

Đi mãi lòng vòng suốt vài ngày, Lý Cường bọn họ mới phát hiện, như thế nào cũng không tìm được trung tâm của Bảo Linh Sơn, chủ mạch Linh Sơn. Bây giờ bọn họ đang đi dưới một đáy cốc, Bách Thịnh Chân đã mệt đến sắc mặt trắng bệch, Hiên Viên Dịch Thanh cũng đã không ổn, thời gian dài lại phải luôn đề phòng

tinh thần nên đã tiêu hao rất lớn công lực của bọn họ. Chỉ có Lý Cường vẫn không có chuyện gì, không nhanh không chậm đi phía trước dò đường.

Đạm Bác Vũ cũng không kiên trì được nữa: "Tiền bối, có thể nghỉ ngơi một không?"

Lúc này Lý Cường mới chú ý đến trạng thái của bọn họ, cười nói: "Là ta sơ ý, được, nghỉ ngơi một chút rồi đi."

Dưới đáy cốc âm u ươn ướt, cơ hồ không có ánh mặt trời, thỉnh thoảng có sương trắng nhẹ nhẹ thổi qua, tiếng nước chảy nhẹ nhẹ trong khe đá, khắp nơi đều dày đặc rong rêu, không khí khiết tịnh đến khác thường. Lý Cường ngồi trên một khối đá lớn, phía dưới là một cái hồ nước không lớn, hắn dùng hai tay đón lấy dòng nước từ khe đá chảy ra, hắn cảm nhận được trong nước này có linh khí. Uống hai ngụm nước suối trong mát, Lý Cường cảm thấy cả người thư sướng, hắn nhận không được khen: "Nước của nơi này thật tốt quá, không ô nhiễm một chút nào."

Vóc người Đạm Bác Vũ phi thường gầy ốm, vừa lại lùn lại nhỏ, bộ dáng so với Hầu Phích Tịnh còn muốn nhỏ đến thảm hơn, hắn đặt mông ngồi bên cạnh Lý Cường, bỏ đi giày da mềm, một chân cắm vào trong nước, thoải mái thở dài một tiếng, nói: "Nước này ngâm chân thoải mái a, chân của ta a..." Nói còn chưa dứt lời đã bị Lý Cường vỗ một cái vào đầu. Lý Cường cười mắng: "Nước suối linh khí như vậy mà để người rửa chân, người dứt khoát còn tắm được...đi xuống luôn đi." Bả vai hắn đẩy một cái, Đạm Bác Vũ "tôm" một tiếng liền rơi luôn vào trong nước.

Hiên Viên Dịch Thanh ha ha cười to: "Lão Đạm, tắm so với rửa chân còn thoải mái hơn a, ha ha."

Đạm Bác Vũ hắc hắc cười, hắn cũng không tức giận, liền rửa sạch mặt, nói: "Nước suối linh khí tắm rửa, thoát thai hoá cốt a."

Bách Thịnh Chân tranh thủ thời gian luyện công, công lực của hắn kém nhất, mỗi ngày đều cần phải ăn lương khô, hắn còn chưa có thể hoàn toàn tích cốc, phải ăn chút đồ vật mới ổn.

Đạm Bác Vũ đột nhiên cứng đờ thân thể, vẫn không nhúc nhích, tựa như bị người dùng Định Thân pháp. Hiên Viên Dịch Thanh ngạc nhiên nói: "Lão Đạm, người thế nào vậy? Có phải bị quái thú gì dưới nước cắn trúng hay không..." Hắn ngại ngùng không dám nói thêm.

Lý Cường cũng rất tò mò. Chỉ nghe Đạm Bác Vũ kêu lên một tiếng thăm hào, "hoa lạp" từ trong nước nhảy ra, nhảy lên một tảng đá. Mọi người nhìn thấy, một sinh vật màu đen cỡ ngón tay thô dài đang bám chắc trên đuôi hắn, cái đầu dẹp tam giác đang cắn chặt vào xương đầu gối, gương mặt của Đạm Bác Vũ đã biến thành xanh đen, hắn há miệng, không nói nên lời.

Hiên Viên Dịch Thanh sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên: "Thiết Lân Tuyền! Xong rồi, là Thiết Lân Tuyền a."

Lý Cường nhanh như chớp chụp lấy thân thể Thiết Lân Tuyền, thân dịch lực bức ra, chợt nghe "bá bá" một trận vang thanh thúy, một con Thiết Lân Tuyền cứng rắn vô cùng bị hắn bóp cho nát bấy. Lý Cường không dám trì hoãn một chút nào, vội lấy ra một viên Hàn Tủy Lân nhét vào miệng Đạm Bác Vũ, nói: "Hiên Viên huynh, nhanh lên nuốt hắn xuống, để cho hắn vận công."

Hàn Tủy Lân không hổ là giải độc linh đan của Thiên Lại thành, hắc khí trên mặt Đạm Bác Vũ cũng nhanh chóng tiêu đi, chỉ chốc lát sau, hắn đã tỉnh táo lại, luôn miệng đa tạ: "May mắn! May mắn! Không nghĩ tới trong nước suối lại có Thiết Lân Tuyền, thiếu chút nữa là xong đời rồi."

Hiên Viên Dịch Thanh dùng một nhánh cây lật xác của Thiết Lân Tuyền, kinh ngạc nói: "Xương cốt của Thiết Lân Tuyền cứng rắn nhất, phi kiếm bình thường cũng không chém được, tiền bối lại có thể bóp vỡ nó, thật sự là lợi hại...ai nha, chỗ nào có Thiết Lân Tuyền, chỗ đó nhất định có bảo bối, là vật gì hấp dẫn nó chờ đợi ở trong nước?"

Lý Cường nói: "Không nghĩ tới trong nước lại có thứ kịch độc này, đều cũng trách ta đã quá khinh thường rồi."

Đạm Bác Vũ vội vàng nói: "Ai nha, tiền bối đừng nói như vậy, trên đường khổ tu chuyện gì cũng sẽ phát sinh, ai biết nơi này lại cũng có Thiết Lân Tuyền."

Bách Thịnh Chân bị tiếng vang của họ kinh động, hần đứng lên đi tới hỏi: "Tiền bối, phát sinh chuyện gì?"

Lý Cường nói đơn giản một chút tình huống, Bách Thịnh Chân nói: "Tiền bối có thể thu nước trong hồ ra ngoài không?"

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: "Không cần tiền bối ra tay, để cho ta." Hần lấy ra ngọc phù, hợp trong lòng bàn tay, niệm vài câu chú ngữ, dương tay ném vào trong nước. Chỉ thấy một ít suối chảy hiện trên mặt nước, nước suối trong hồ cấp tốc hướng ra bốn phía tạt ra, rất nhanh nước suối đã bị tạt sạch, lộ ra một cái hồ to cao sâu chừng nửa thân người, bên trong rất nhiều rễ cây màu trắng. Đạm Bác Vũ nói: "Đây là Cam Cức Ngạnh, kỳ quái, Cam Cức Ngạnh cũng không phải bảo bối gì, sao Thiết Lân Tuyền lại thủ ở chỗ này?"

Lý Cường lần đầu tiên nghe nói tới Cam Cức Ngạnh, hần hỏi: "Cam Cức Ngạnh là vật gì vậy?"

Bách Thịnh Chân nhảy vào trong hồ, dùng sức nhổ một rễ cây, đưa cho Lý Cường: "Cam Cức Ngạnh ăn rất ngon, tiền bối nếm thử xem."

Lý Cường cảm thấy thứ này giống Bạch La Bạc, hần thử cắn một miếng, sảng khoái mát lạnh, đích xác phi thường ăn ngon. Hần luôn miệng khen: "Àn, thật sự là ăn ngon, mùi vị tốt quá a."

Hiên Viên Dịch Thanh nghi hoặc nói: "Kỳ quái, ta lần đầu tiên nhìn thấy Cam Cức Ngạnh thô to như vậy, quá ít thấy. Đồ vật này ăn ngon hơn lương khô, Bách lão đệ có thể thu lấy đi."

Lý Cường hết sức thích mùi vị của Cam Cức Ngạnh, hần nói: "Hái luôn cho ta, ta thích."

Bách Thịnh Chân không cần Lý Cường nói, đã thu lấy một cây, rất nhanh Cam Cức Ngạnh trong hồ đã bị hái sạch không còn, lộ ra một nham thạch màu đỏ nhạt. Bách Thịnh Chân nhảy lên cười nói: "Cam Cức Ngạnh thật nhiều, trữ vật của văn bối cũng đã chất đầy."

Hiên Viên Dịch Thanh nhìn chằm chằm vào trong hồ, Đạm Bác Vũ cười nói: "Ta nói ca ca a, chẳng lẽ tảng đá phía dưới cũng có thể ăn? Ha ha."

Hiên Viên Dịch Thanh không đáp, hần nhảy vào trong hồ, ngồi xổm xuống, lấy tay không ngừng vuốt ve, một hồi lâu sắc mặt vui mừng nói: "Quân Tịnh Xích Thạch! Hần là Quân Tịnh Xích Thạch. Không nghĩ tới lại lớn như vậy, tiền bối, trong tảng đá này có bảo bối!"

Lý Cường cũng rất tò mò, hần nhảy xuống hỏi: "Quân Tịnh Xích Thạch là cái gì?"

Về mặt Hiên Viên Dịch Thanh có chút kích động, hần nói: "Quân Tịnh Xích Thạch là linh mạch sản xuất ra một loại kỳ thạch, loại kỳ thạch này thường thường có một chút linh trùng sống ký sinh, tỷ như Nham Hà Tinh, chính là từ Quân Tịnh Xích Thạch sinh ra, đương nhiên cũng không phải mỗi khối xích thạch đều có, bình thường xích thạch chỉ cỡ đầu người, còn khối xích thạch này...a a, ta cũng không biết rốt cuộc nó được bao năm rồi."

Lý Cường nhìn một chút, xích thạch màu đỏ nhạt chiếm gần hết diện tích cái hồ, phạm vi chừng năm thước, là một khối đá rất lớn, hần cười nói: "Để ta thử xem, có thể đem nó ra không, các người lui ra phía sau một chút." Hần hiểu kỳ vô cùng, là vật gì cũng không trọng yếu, quan trọng là có thể tăng thêm kiến thức.

Hiên Viên Dịch Thanh vội thối lui ra bên cạnh, ba người ẩn sau một khối nham thạch lặng lẽ nhìn.

Lý Cường vận xuất Hấp Tinh kiếm, theo mặt ngoài của Xích Thạch vây quanh, hần chậm rãi bay lên, quát nhẹ một tiếng: "Khởi!" Một tiếng chấn vang trầm muộn quanh quẩn trong hạp cốc, kiếm khí chạm vào nham thạch làm chúng vỡ vụn ra, tứ tán bay tung, khối xích thạch thật lớn bị quang võng bao vây, chậm rãi từ dưới đất trôi lên. Bách Thịnh Chân cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hần thì thào nói: "Lợi hại! Lợi hại! Thật sự là lợi hại a."

Chỉ chốc lát sau, Quân Tịnh Xích Thạch đã lơ lửng giữa không trung. Lý Cường hỏi: "Tảng đá lớn như vậy làm sao xử lý a?"

Hiên Viên Dịch Thanh do dự nói: "Này...tiền bối, ta cũng không biết làm sao bây giờ, ta cũng chưa từng thấy qua xích thạch lớn như vậy."

Đạm Bác Vũ bật cười, nói: "Vậy người còn muốn cho tiền bối đem nó lên làm chi?"

Lý Cường hướng bên cạnh lướt qua, cẩn thận gác khối nham xích thạch ở giữa hai khối đá lớn, lúc này mới thu hồi Hấp Tinh kiếm. Hắn cười nói: " Nếu đem đi ra, thì không cần bỏ trở về, chúng ta nghiên cứu một chút đã rồi hãy nói, a a, đồ vật này thật thú vị." Hắn đã nhận thấy trong xích thạch có linh vật, là cái gì thì lại không biết.

Hiên Viên Dịch Thanh phun ra phi kiếm, thử tước bỏ xích thạch, chỉ thấy hoa lửa tóe ra, xích thạch chỉ rơi xuống một chút bột đá. Hắn than thở: " Tầng đá thật cứng rắn, phi kiếm của ta không tước được nó."

Đạm Bác Vũ cũng dùng phi kiếm của mình thí nghiệm một chút, cũng lắc đầu nói: " Khó! Khó!Khó! Ta cũng không được, xem ra phải là tiền bối ra tay rồi."

Lý Cường thử dùng Hấp Tinh kiếm cắt xích thạch, cảm giác như đang dùng đao cắt đậu hũ, hắn nhanh chóng lột bỏ được bên ngoài xích thạch, khoảng một khắc sau, Quân Tinh Xích Thạch đã bị cắt gọt thành một quả cầu tròn đường kính chừng ba thước. Lý Cường thu hồi Hấp Tinh kiếm, hắn là người tỉ mỉ, không muốn lỗ mãng làm việc. Chỉ thấy xích thạch tròn trịa trơn láng, chất đá của nó có hồng ti nhàn nhạt, cả khối xích thạch tựa như bị đông kết, Lý Cường dùng thần thức tiến vào trong, hắn phát hiện ở phía bên phải có vật còn sống đang nhuyển động.

Hiên Viên Dịch Thanh cười hỏi: " Bên trong có cái gì không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Quả thật là có cái gì đó, ta muốn mở nó ra xem, ai...hy vọng không phải là thứ gì hại người đi."

Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Không có khả năng, linh vật trong xích thạch đều là bảo bối a."

Lý Cường không nói thêm nữa, cẩn thận dùng kiếm cắt thêm, thời gian không dài, xích thạch đã bị cắt thành một viên đá tròn cỡ trái banh, trong suốt, loáng thoáng có thể thấy bên trong có cái gì đang hoạt động. Mọi người đều cũng hưng phấn lên, không biết bên trong là bảo bối gì.

Hiên Viên Dịch Thanh đã muốn chảy cả nước bọt, hai mắt hắn tỏa sáng, nói: " Phải cẩn thận, có lẽ là một Nham Hà Tinh, đây là vô giới chi bảo a."

Lý Cường một tay nâng xích thạch, đầu ngón tay kia bắn ra kiếm khí, cẩn thận xem xét. Theo chất đá ngày càng trong suốt, vật bên trong cũng trở nên rõ ràng, Hiên Viên Dịch Thanh kinh ngạc kêu lên: " Trời ạ! Đây là vật gì vậy a, thật sự là xinh đẹp."

156. Chương 156

Bốn người truyền cho nhau xem một lần, không ai nhận ra sinh vật bên trong là gì. Lý Cường cười nói: " Đây là Hiên Viên huynh phát hiện, người giữ đi."

Hiên Viên Dịch Thanh mặc dù rất muốn có, nhưng hắn còn tự biết mình, cuống quýt khoát tay nói: " Tiền bối, cho dù là ta phát hiện, ta cũng không có bản lĩnh mở ra xích thạch, tiền bối hãy thu nó đi."

Lý Cường thần nhiên cười nói: " Được rồi, ta thu nó trước, để biết rõ đây là vật gì, rồi hãy nói."

Đạm Bác Vũ nói: " Thật sự là kỳ quái, làm sao không tìm được chủ linh mạch của Bảo Linh Sơn, nơi này thật cổ quái." Hắn vuốt vết thương trên chân, cau mày, vết thương mặt dù đã kết da non, nhưng vẫn có chút đau đớn.

Hiên Viên Dịch Thanh thu thập những khối đá xích thạch lớn rơi vãi trên mặt đất, ngẩng đầu nói: " Không có nghe nói qua ai tìm được chủ mạch, chúng ta cũng chỉ là thử vận khí thôi, Quân Tinh Xích Thạch cũng là đồ vật tốt a, các ngươi không muốn lấy hay sao?"

Bách Thịnh Chân hỏi: " Thật ư? Ta cũng muốn...ai nha, trữ vật của ta đã đầy rồi, làm sao bây giờ?"

Lý Cường tiện tay lấy ra một dây lưng trữ vật đưa cho Bách Thịnh Chân: " Dùng trữ vật đai lưng này đi." Hắn lại hỏi Hiên Viên Dịch Thanh: " Xích thạch có tác dụng gì?"

Trong lòng Bách Thịnh Chân thập phần cảm khái, trữ vật của hắn chính là do cha hắn nghĩ đủ biện pháp mới có được, dung lượng có hạn, để không được bao nhiêu đồ vật, bản thân mình sẽ có được trữ vật đai

lưng hắn cũng chưa từng dám nghĩ xa vời như vậy, không nghĩ tới Lý Cường tiện tay cho hắn một cái, còn có bộ dáng như không thèm để ý.

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh nhin không được thăm nghĩ: "Mộc Tử tiên bối thật sự là một người hào sảng, sao hắn không hề quan tâm đến vật gì như vậy, hào sảng đến làm cho lòng người thấy xót a, tại Kỳ Long thành, một cái trữ vật đai lưng loại tốt phải giá trị năm ngàn đoàn long tệ, hắn lại tiện tay tặng người, thật sự là chịu không được a." Nhưng hiện tại hắn cũng không dám chiếm tiện nghi của Lý Cường nữa, thực lực của Lý Cường làm cho hắn mười phần kính sợ. Hắn nói: "Quân Tịnh Xích Thạch là tài liệu tốt để chế tác ngọc phù, có thể uẩn tàng chân nguyên lực rất lớn, tài chất của khối xích thạch này là tốt nhất đó."

Lý Cường là lần đầu tiên nghe nói, hắn cười bảo: "Nguyên lai là như vậy, trước kia ta từng tìm kiếm qua loại tài liệu này, hay, ta cũng thu thập một chút." Cũng may những mảnh vỡ của xích thạch rất nhiều, chỉ lát sau mấy người đã thu thập sạch sẽ những mảnh vỡ không còn.

Bốn người trong hạp cốc bận rộn suốt hồi lâu mới tiếp tục đi xuống phía dưới, cũng là do Lý Cường đi phía trước dò đường, Bách Thịnh Chân đi ở giữa, Hiên Viên Dịch Thanh và Đạm Bác Vũ đi sát sau đó. Nhãn lực của Lý Cường bây giờ không tầm thường, những cấm chế và trận pháp đều không xuyên qua được thì hắn còn có thần nhãn, nhưng làm cho hắn khó khăn chính là có dấu vết của trận pháp, nhưng dị thường bí ẩn, tựa hồ hòa hợp cùng hoàn cảnh chung quanh, rất khó nhận rõ ràng, nếu đây là người tu chân bố trí thật sự là quá cao minh.

Xuyên qua hạp cốc, Lý Cường biết không được rồi, hắn cười khổ nói: "Địa phương này chúng ta đi qua rồi! Ta dám khẳng định, nơi này là đại hình trận pháp Mê Hồn trận, là một thủ pháp lợi hại không tưởng nổi."

Ba người kia hiểu về trận pháp kém hơn Lý Cường rất nhiều, loại vô hình trận pháp ỷ vào lực tự nhiên này, bọn hắn không giải thích được. Hiên Viên Dịch Thanh có chút do dự: "Chúng ta rời đây đi, Lâm Minh Tịnh có rất nhiều địa phương cổ quái, hay là cẩn thận một chút tốt hơn."

Lý Cường có chút không cam lòng, Bảo Linh sơn sau này không có khả năng có cơ hội quay lại, không kiên thúc một chút linh sơn chủ mạch thật sự là đáng tiếc. Hắn nói: "Các người chờ ta một chút, hộ pháp cho ta." Hắn khoan chân ngồi xuống, lần đầu dùng thần thức tìm kiếm trong phạm vi lớn. Tất cả cảnh sắc chung quanh như trong phim lần lượt lướt qua trong trái tim hắn, thần thức nhanh chóng khuếch trương ra.

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh khẩn trương chờ một bên, thần thức tìm kiếm trong phạm vi lớn rất là hung hiểm. Bách Thịnh Chân đột nhiên kéo tay Đạm Bác Vũ, nhỏ giọng nói: "Người xem tiên bối...ai nha, trên người xuất ra kim quang a."

Trên mình Lý Cường kim quang dùng để hộ thân chính là thần dịch lực, đã không phải là thủ đoạn của người tu chân nữa, ba người đương nhiên nhìn không ra nên kinh ngạc không thôi.

Chừng thời gian một chén trà, cả người Lý Cường chấn động, kim quang trên người đột nhiên sáng ngời lên, dần dần trở nên chói mắt, hình như xa xa mơ hồ có tiếng sấm vang lên. Bỗng dưng, một tiếng đại chấn vang rền, kim quang trên thân Lý Cường đẩy bật ba người Hiên Viên Dịch Thanh ngã lăn ra mặt đất. Ở xa xa một chuỗi tiếng sấm liên tục không ngừng nổ vang, tiếng nổ mạnh càng ngày càng gần, quang mang toàn thân giống như ánh sáng chói mắt của mặt trời, chỉ thấy hắn từ trên mặt đất nhảy dựng lên, quát to: "Phá!" Bao tay hắn luyện chế tại Huyền Tật tiên trận hóa thành vô số tử mang, bắn về bốn phương tám hướng.

Bách Thịnh Chân bị kim quang đánh cho cả người vô lực, hắn ôm đầu sợ đến kêu loạn inh ỏi. Công lực của Đạm Bác Vũ và Hiên Viên Dịch Thanh dù sao cũng cao một chút, hai người một trái một phải bảo vệ hắn, họ cũng kinh hãi tốt cùng, không hiểu Lý Cường đang làm gì.

Bao tay của Lý Cường là kiện pháp bảo có tính chất thần khí đầu tiên do chính hắn luyện chế, dù cho ở Kỳ Long thành bị nhiều người tu chân vây quanh hắn cũng không có dám sử dụng, sợ lực sát thương quá lớn, lần này hắn không dùng không được. Thần thức hắn tiếp xúc tới trận pháp nơi này, trận pháp lập tức khởi động, thiếu chút nữa hắn bị lạc vào bên trong, trong phút chốc hắn đột nhiên hiểu được, đây là đại trận của tiên nhân bày ra. Cũng may hắn không phải là người tu chân nữa, hắn có thần công tu thân, hơn nữa cũng ngang ngửa như tiến vào Phân Thần kỳ, trận pháp khởi động khiến cho bản thể của hắn lập tức

phản ứng, hần cảm giác được pháp bảo mình thường dùng không cách nào đối kháng lại đại trận này, bắt đắc dĩ lần đầu tiên vận dụng bao tay phá trận.

Tử mang giống như tinh linh vũ động bắn vào tiên trận, mặc dù không hoàn toàn phá vỡ đại trận, nhưng thuận lợi thu hồi được thần thức, đồng thời cũng đánh cho bên ngoài tiên trận rung rẩy lên. Về mặt Lý Cường nghiêm túc thu hồi bao tay, nói: "Chúng ta mau nhanh rời đi nơi này, phiền toái lớn!" Hần vừa mới dứt lời, chợt nghe có người nói tiếp theo: "Quả thật không sai, người chọc đại phiền toái rồi!"

Một đoàn kim quang chói mắt xuất hiện ở trước mặt bốn người, trong lòng Lý Cường kinh hãi, hần biết người tới là tiên nhân, nhưng do người nọ không có tản ra kim quang hộ thân, nên hần không phân biệt được đó là ai.

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh há hốc mồm nhìn, bọn họ chỉ là người tu chân cấp bậc thấp, cho tới bây giờ không có gặp qua tiên nhân, vốn không biết đoàn kim quang chói mắt trước mắt mình là tiên nhân, còn tưởng là quái vật gì. Ba người đứng yên, không dám động dấy.

Lý Cường biết không cách nào tránh né, tâm lý hần thăm chuyễn, nở khuôn mặt tươi cười nói: "Ngươi là Đại Nam Phong Ngự hay là Kiền Thiện Dong? Không nghĩ tới ngươi lại ở chỗ này..." Đoàn kim quang nọ khẽ run lên. Lý Cường đột nhiên biết mình đã nói sai lời, hần vội vàng sửa lại: "Ngươi không phải là Thiên Thực lão tiên đó chứ...a, chẳng lẽ là Hiên Long?" Thật ra trong lòng hần rất bối rối, nên đã đưa những tiên nhân mà hần biết nói ra.

Đoàn kim quang nọ đột nhiên tán đi, lộ ra người bên trong, người nọ lạnh lùng nói: "Tiểu tử, ta là Hiên Long! Ngươi cũng biết Đại Nam Phong Ngự, Kiền Thiện Dong và Thiên Thực, ngươi là ai?" Có thể một lời báo ra được nhiều tên của tiên nhân, Hiên Long nghĩ tiểu tử này thật không đơn giản.

Tiên giáp trên người Hiên Long thập phần uy mãnh, toàn thân màu vàng nhạt lân phiến giống như một linh thú quái dị, trên lưng cắm hơn mười châm nhọn, cắm chung một chỗ xòe ra như mặt quạt, mái tóc dài buông xõa sang hai bên vai, một chuỗi châu xuyên màu hồng đen từ trên đỉnh đầu buông xuống theo hai vai, khuôn mặt của hần làm cho người ta có cảm giác như là nham thạch, vừa lạnh lại vừa cứng, phẳng phất như một pho tượng bằng đá Đại Lý.

Lý Cường ngăn chặn sự bất an trong nội tâm, nói: "Nguyên lai là Hiên Long tiên bối, tiểu tử bái kiến." Hần cũng chấp tay.

Hiên Long nhìn Lý Cường từ trên xuống dưới suốt nửa ngày, hần mới nói: "Tiểu tử, không nghĩ ngươi cũng có tiên giáp hộ thân, ngươi là ai? Nói mau!" Hần có chút không tự chủ được. Ba người Hiên Viên Dịch Thanh bị uy thế của hần đè áp trên mặt đất, cả người run rẩy kịch liệt, Bách Thịnh Chân càng không chịu nổi, hần đã ngã xuống hôn mê.

Trong lòng Lý Cường khó chịu, vì sao tiên nhân đều có bộ dạng ngang ngược và kiêu ngạo mười phần như thế. Gương mặt hần cũng lạnh xuống, lạnh như băng nói: "Ta là Mộc Tử, nếu tiên bối không có chuyện gì nói, chúng ta xin cáo từ." Mặc dù hần cũng bị khí thế của Hiên Long áp bách, nhưng dựa vào công lực của hần còn có thể chống đỡ.

Trong lòng Hiên Long lấy làm kỳ, người tu chân bình thường nhìn thấy mình thì ngay cả lời cũng nói không rõ, nhưng tiểu tử này lại có bộ dáng không hề sợ hãi. Hần nhìn không được muốn ra tay thử xem: "Tiểu tử, ngươi cũng rất ngạo khí, dám ương ngạnh với ta sao?" Hần cũng nhìn không ra Lý Cường có tu vi thế nào, không giống người tu chân, cũng không giống là Tấn tiên.

Trong lòng Lý Cường cười khổ, hiểu được Hiên Long muốn thử chiêu, hần cũng hiểu được, chỉ cần thử chiêu một lần dám chắc sẽ bại lộ. Nhưng hần không cách nào trốn tránh, không thể làm gì khác hơn là nói: "Dám! Có cái gì không dám? Nhưng ngươi phải để cho ba người bọn họ rời đi, còn ta sẽ đi theo ngươi."

Hiên Long nói: "Ba người bọn họ không thể đi, phải theo chúng ta cùng vào. Các ngươi không phải vì muốn kiếm linh sơn chủ mạch sao, lần này cho các ngươi xem cho đã." Dương tay xuất ra một vòng hào quang màu vàng kim bao bọc bốn người, quát khẽ: "Đi!" Liền thuận di đi.

Hiên Long mang theo bốn người rơi trên mặt đất, đây là một mảnh đất trống chừng phạm vi trăm thước, mặt đất lại chính là Quân Tinh Xích Thạch màu đỏ, bốn phía sương khói tràn ngập, mơ hồ có thể nhìn thấy

rất nhiều cây cối kỳ thạch, hương hoa theo gió phiêu tán, cũng không biết gió nhẹ từ đâu thổi tới, nhưng lại không ảnh hưởng một chút vụ khí nào ở chung quanh. Mặt đất xích thạch bằng phẳng, ở gần đó có một căn phòng không lớn, nhìn kỹ thì đúng là một khối xích thạch điêu khắc mà thành.

Lý Cường đứng thẳng, tỉnh táo nói: " Ba người các người đi vào phòng đó, nhớ kỹ đừng đi ra, tiên nhân tiền bối nhìn không vừa mắt, muốn khi dễ mà thôi, hừ! Lão tử phụng bồi." Hắn lại bắt đầu nói ương ngạnh. Hắn cũng đã lửa giận ngập trời, mỗi lần gặp phải tiên nhân thì không bao giờ thoát được, cứ trốn tránh như vậy hắn cũng phiền muốn chết, dù cho lần này liều mạng cũng phải đấu một hồi.

Hiên Long không nói một lời, lạnh lùng thản nhiên nhìn.

Hiên Viên Dịch Thanh trong ba người coi như có khả năng chịu đựng, hắn mạnh mẽ đứng lên, kéo Bách Thịnh Chân, dìu Đạm Bác Vũ, lão đảo đi vào phòng nhỏ, sau khi vào nhà, nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn. Đạm Bác Vũ thấp giọng nói: " Chúng ta mau nhanh điều tức, ai, sao lại chọc vào tiên nhân, thật sự là gặp quỷ rồi."

Bách Thịnh Chân cũng đã tỉnh lại, hắn không dám nhiều lời, lập tức khoanh chân ngồi xuống, lần này ngồi xuống hắn phát giác bất đồng, trong phòng tựa hồ tràn ngập linh khí vô hình, cuộn cuộn không ngừng bổ sung chân nguyên lực cho mình, giống như mình đang ngồi trong một khối tiên thạch thật lớn, công lực nhanh chóng đề cao thật mạnh mẽ. Rất nhanh, Hiên Viên Dịch Thanh và Đạm Bác Vũ cũng phát hiện ra chỗ tốt của nơi này, lập tức khoanh chân vận công.

Hai tay Hiên Long áp xuống phía dưới, cả mặt đất xích thạch bằng phẳng liền bị giam cầm. Thần nhãn của Lý Cường nhìn thấy rất rõ ràng, trên trời dưới đất, trái phải hai bên và cả trước sau, đều không chỗ đào thoát. Hắn biết dù sao cũng không tốt, cũng hoàn toàn thả lỏng lá gan, ngang ngạnh nói: " Hiên Long, người lão nhân gia không cần đại động can qua như thế đâu, ở một giới này, các người cũng muốn làm gì thì làm, muốn làm gì cũng được, cần gì soi mói những tiểu nhân vật như chúng ta?"

Gương mặt như đá tạc của Hiên Long lộ ra tia mỉm cười, nói: " Tiểu tử ngươi có chuyện sao, dám cùng tiên nhân đối nghịch, còn sống mà chạy đến Bảo Linh Sơn, tiểu tử, để cho ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!" Hai tay hắn khoanh trước ngực, nhàn nhả nói: " Đừng nói ta khi dễ ngươi, ra tay trước đi."

Trong lòng Lý Cường thầm mắng: " Thực lực của tiên nhân mạnh như vậy, người này không phải cố tình ra vẻ hay sao, hay, lão tử dọa chết ngươi.." Về mặt hắn tỏ ra bộ dáng bất đắc dĩ, nói: " Ngươi là tiên nhân, ta là người tu chân, đánh không lại ngươi thì rất bình thường thôi, bất quá..." Hắn cố ý bỏ lại nửa câu, nhìn phản ứng của Hiên Long.

Hiên Long chợt trầm tư, rồi hiểu ra nói: " Hay, ngươi nếu có thể làm cho ta di động nửa bước, ta sẽ để cho ngươi đi."

Trong lòng Lý Cường mừng rỡ, hắn biết rõ cơ hội khó được, lập tức nói: " Ân, vậy thì có khó khăn...hãy xem!" Hắn đột nhiên ra tay tập kích, Thái Hạo Toa hóa thành một đạo sét đánh màu vàng kim đánh tới đầu Hiên Long, đồng thời dưới chân lại bay ra hai đạo tử mang nhàn nhạt, lặng yên bắn về phía Hiên Long. Đây là chiêu sát thủ của hắn, Huyền Tật Thiên Hỏa.

Hiên Long quả thật rất kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại có tiên giáp hộ thân, lại có cả tiên khí Thái Hạo Toa công kích, nhưng loại trình độ công kích này hắn cũng không hề để ý. Hắn có chút cử động đầu vai, trên lưng bay ra một cây gai nhọn, hóa thành một đoàn ngân mang đón nhận Thái Hạo Toa, cùng lúc đó hắn cũng phát hiện hai đạo tử mang đang phóng tới.

Ngân mang bổ vào trên Thái Hạo Toa, Lý Cường cảm nhận được một cỗ kinh lực mạnh mẽ vô cùng đánh ngược trở lại, cỗ kinh lực này hắn vốn không cách nào kháng cự, trong tiếng nổ âm âm, thân thể Lý Cường giống như là một chiếc lá cây bị thổi bay, văng bắn ra ngoài.

Hiên Long vừa mới đánh bay Lý Cường, Huyền Tật Thiên Hỏa dưới chân đã đánh tới. Hắn quả thật quá sơ ý khinh thường, vạn vạn lần không có nghĩ đến Lý Cường lại có thứ bá đạo này, hắn cơ hồ vô thức phi thân tránh né, một đoàn quang cầu màu vàng xuất hiện dưới chân hắn, bao bọc ngăn cản thiên hỏa bay tới. Lý Cường ha ha cười to nói: " Nguyên lai ngươi cũng sợ thiên hỏa a, ha ha! Ách..." Lời còn chưa dứt, thiên hỏa đã bị Hiên Long hủy diệt.

Hiên Long thẹn quá thành giận, lạnh lùng nói: " Tiểu tử dám làm chuyện xấu, hay! Hôm nay phải cho người chịu chút đau khổ, cho người kiến thức một chút thủ đoạn của tiên nhân!"

Lý Cường hét lớn: " Hồn đản! Tiên nhân con mẹ nó nói chuyện cũng không giữ lời!"

Hiên Viên Dịch Thanh trốn trong phòng nhỏ khôi phục trước tiên, hần núp ở cửa len lén nhìn trộm ra ngoài xem. Nghe thấy tiếng mắng của Lý Cường, hần sợ đến run lên, nghĩ thầm: " Mộc Tử tiên bối thật sự là lợi hại không nói nổi, ngay cả tiên nhân cũng dám mắng, ai, hần có phải điên rồi không, lần này coi như xong đời rồi, tiên nhân không đánh chết hần mới là lạ." Hần không chỉ lo lắng cho Lý Cường, càng lo lắng cho chính mình, bởi vì Lý Cường bị xử lý xong thì sẽ tới ba người dám chắc cũng trốn không thoát, trong lòng hần không khỏi kêu khổ liên hồi.

Hiên Long thần nhiên cười lạnh: " Ta nói luôn giữ lời, bất quá người đã có bản lãnh làm cho ta phải di động, hắc hắc, thì cũng có tư cách tỷ thí một lần với ta." Hần tay không trao ra, một tòa ngọn núi năm màu trong suốt xuyên thấu xuất hiện trên tay, hần quát: " Ném thử Phi Lai Phong do ta luyện chế đi! Khử!"

Lý Cường kinh hãi thất sắc, hần cắn răng vận xuất thần dịch lực, nhờ Hấp Tinh kiếm huyền hóa ra một cây búa lớn, nghĩ rằng muốn dùng búa lớn bổ ra thần sơn. Khóe miệng Hiên Long khẽ cười, lắc đầu nói: " Tiểu tử, vô dụng thôi!"

Ngọn núi nhỏ năm màu bay tới trên đỉnh đầu Lý Cường, phát ra tiếng oanh long kỳ quái, mắt nhìn càng lúc càng lớn, trong lòng Lý Cường đột nhiên hiện ra một ý niệm trong đầu: " Đây không phải như năm ngón tay linh sơn của Như Lai Phật Tổ sao, mẹ kiếp! Lão tử thành Tôn hầu tử a." Hần kiệt lực đem hết toàn lực lượng dùng búa lớn được biến ảo điên cuồng bổ tới.

Ngọn núi năm màu chính do Hiên Long luyện chế tại Bảo Linh Sơn, còn chưa hoàn toàn chế thành, ngọn núi năm màu này do một linh thạch cỡ nắm tay làm ra, gọi là Phi Lai Phong, Hiên Long đặc ý đem ra thí nghiệm một chút, bởi vì hần phát hiện tu vi của Lý Cường cũng không thấp, vừa lúc hợp dụng, hần có thể mượn cơ hội này mà nhìn xem khuyết điểm của Phi Lai Phong.

Bởi vì Lý Cường dùng thần dịch lực truyền vào cây búa, vì thế tính chất của nó hoàn toàn khác hẳn. Cho tới bây giờ Hiên Long cũng không có nhận ra được Lý Cường đã tu luyện tu thần Thiên Tiên Chương, hần đã thêm một lần sơ ý nữa.

Phi Lai Phong phát ra ánh sáng chói mắt, Lý Cường nhìn chăm chăm vào cây búa lớn do mình biến ảo, quát to: " Khai!"

" Ca băng băng...oanh!" Một tiếng nổ rung trời động địa. Gần với một kích này, cả người Lý Cường giống như bị hư thoát, hần hít sâu một hơi, lập tức khôi phục. Phi Lai Phong bay tới hướng lên cao bật lui, hần khấp động linh huyền chỉ huy cây búa lớn chém tới.

Thần sắc Hiên Long đại biến, hần phun ra một ngụm tiên linh khí, tay trái áp xuống phía dưới, tay phải bắn ra một đạo hàn quang, đánh vào Phi Lai Phong đang bay trên cao. Hần kinh ngạc nói: " Hảo tiểu tử, lại có thần dịch lực!" Hần đã biến lý do vì sao Lý Cường lại biết được tính danh của nhiều lão bằng hữu.

Phi Lai Phong đột nhiên trở nên trong suốt. Cây búa Lý Cường biến ảo phá không mà lên, hoàn toàn còn chưa chạm vào Phi Lai Phong, có muốn quay đầu lại cũng đã không còn kịp, linh sơn chụp xuống ngay trên đầu. Lý Cường bất đắc dĩ quyết đoán buông tha Hấp Tinh kiếm, đổi thành Thái Hạo Toa hộ thể. Trong thời gian ngắn, linh sơn đã áp xuống đỉnh đầu.

Lý Cường chỉ cảm thấy duy nhất một cảm giác chính là kinh khủng, giống như cả ngọn núi đang đè lên người mình, hần cảm giác được mình sắp bị nổ tung. Hần liều mạng thúc dục thần dịch lực cấp tốc vận chuyển, khổ nỗi hần không cách hít thở, chỉ cần có thể thở được một hơi là hần có thể lập tức khôi phục. Tâm thần hần vừa động, trút ra kinh lực cuối cùng bảo vệ tay, vô số tử mang bay vụt ra ngoài, đánh cho linh sơn bay ngược lên, chỉ trong nháy mắt như vậy, Lý Cường rốt cuộc cũng có được cơ hội thở dốc thật quý giá.

Bao tay này xem như là pháp bảo tốt nhất của Lý Cường, lúc trong Huyền Tật tiên trận hần dùng thần dịch lực để chế luyện sáu tháng thời gian, mặc dù dùng tâm luyện pháp của Trọng Huyền Phái để luyện

ché, nhưng bởi vì trụ cột để luyện chế chính là thần dịch lực và thiên hỏa, pháp bảo này đã có tính chất của thần khí, uy lực tự nhiên không giống bình thường.

Hiên Long cũng ra ngoài dự liệu, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại có thể chống được áp lực của Phi Lai Phong, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, tiểu tử kia tu vi đúng là rất cao. Hắn cười nói: " Tiểu tử, còn có bảo bối gì thì cứ sử dụng, a a, cũng cho lão nhân gia ta mở mắt nào." Tâm tình hắn có chút phức tạp, tiểu tử này có thể kháng cự được công kích nửa thật nửa giả của mình, thật sự là chuyện không tưởng nổi, hắn quyết định hạ thủ lưu tình, hơn nữa hắn cảm thấy Lý Cường có rất nhiều bí mật, tạm thời hắn còn không muốn hủy diệt tiểu tử kỳ quái này, nhưng phải cho hắn nếm đau khổ một chút.

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh trốn ở trong phòng nhìn ra ngoài quan sát, chỉ thấy một tòa núi thật xinh đẹp đang bay ở không trung, ngọn núi nhìn qua không lớn, nhưng lại điêu khắc thật tinh mỹ, phía dưới ngọn núi phun ra hào quang năm màu, mơ hồ có thể thấy được Lý Cường đang cong người, nửa quỳ trên mặt đất, giơ cánh tay, trên cánh tay lóe lên nhàn nhạt tử mang, cả người lóe ra kim quang, tựa hồ đang khổ sở chống đỡ, bộ dáng như đang cố hết sức. Hiên Viên Dịch Thanh nhỏ giọng nói: " Phá hủy, Mộc Tử tiên bối hình như đỡ không được nữa."

Bách Thịnh Chân sau khi khôi phục, hắn cũng đến bên cửa, hắn ngẩng đầu nhìn, trong miệng thì thào nói: " Sao lại còn có dấu pháp như vậy, ai, xem không hiểu a, kỳ quái...chỉ mong tiên bối bình an vô sự, ai!"

Đạm Bác Vũ lắc đầu chất lưỡi, không ngừng xoa xoa hai tay, hắn cười khổ nói: " Ai, chúng ta ở trước mặt tiên nhân ngay cả đứng cũng đứng không vững, thật là quá lợi hại."

Lý Cường bị linh sơn ép tới mắt nổ đom đóm, vốn không cách nào xuất thêm pháp bảo, hắn chính thức hiểu được mình và tiên nhân chênh lệch đến thế nào. Đầu tiên là Thái Hạo Toa bị buộc hồi vào trong cơ thể, Hỏa Tinh tiên giáp dấy lên hùng hùng liệt liệt, phòng ngự của bao tay cũng thúc dục đến mức tận cùng, cả người cũng run lên từng chập, tất cả đều chỉ là dùng cứng chọi cứng để đối kháng. Công lực của Lý Cường kém quá xa, mắt thấy sẽ không thể đỡ được nữa.

Hiên Long nhàn nhạt nói: " Nhận thua chưa? Người cũng không tưởng nổi, có thể ngăn trở công kích của linh sơn, nga, còn dám ngạnh kháng? Hay, trở lại!" Hai tay hắn vẽ nhanh trong không trung thành một vòng tròn, nói: " Chuyển!" Phi Lai Phong cấp tốc xoay tròn thật nhanh.

Trong lòng Lý Cường đang mắng to, hắn đang không cách nào nói chuyện, muốn nhận thua cũng không được, vốn lực lượng thật lớn đang từ trên đỉnh đầu áp xuống, đột nhiên từ bốn phương tám hướng đè ép lại, hắn biết nếu tiếp tục, cho dù không chết cũng phải bị trọng thương. Hắn linh cơ vừa động, đem tâm thần chìm vào trong cảnh giới của Nhị Dục Thiên, trong phút chốc hắn phảng phất như không còn tồn tại nữa.

Hiên Long giật mình nói: " Di? Còn có chiêu thức này, tốt!" Tay hắn bắn ra một đạo kim mang, sau đó gọi Phi Lai Phong bay trở về. Kim mang vờn quanh Lý Cường nâng hắn lên, hóa thành bảy sợi kim tuyến, quấn vào trán, cổ, hai tay hai chân, phần eo, Lý Cường nhất thời không thể cử động. Tay Hiên Long nâng Phi Lai Phong, nghiêng đầu nhìn Lý Cường một hồi, trên mặt lộ ra tia mỉm cười hài lòng, thấy hắn mở mắt ra, mới nói: " Tiểu tử, đừng lộn xộn, vật này rất đau đó..."

Không chỉ là đau, còn có ngứa, tê, rát, trường to đủ loại cảm giác kỳ quái trăm ngàn, Lý Cường ngồi trên mặt đất, trăm ngàn dạng cảm giác cổ quái cùng nhau xâu xé trong tâm. Hắn tu chân tu thần lâu như vậy, tâm thần vốn kiên định vô cùng, hắn cắn chặt răng, chậm rãi đứng thẳng lên, không nói một lời, lạnh lùng nhìn Hiên Long.

Hiên Long cảm thấy kỳ lạ, bảy sợi kim tuyến này của hắn là một kiện tiên khí tái bản rất có danh tại tiên giới, Khổn Tiên Tắc, mặc dù còn kém Khổn Tiên Tắc thật sự rất nhiều, nhưng có thêm nhiều sự cổ quái, tiên nhân bình thường bị trói buộc cũng không chịu được, không nghĩ tới Lý Cường có thể đứng thẳng được.

Thật ra Lý Cường cũng đang liều mạng kiên nhẫn mà chịu, tay hắn run rẩy kịch liệt, hắn lặng lẽ giấu tay ở sau lưng, nắm chặt thành quyền, phòng ngừa Hiên Long nhìn thấy. Hắn có tính tình ngoại nhu nội cương(ngoài mềm trong cứng), đối thủ càng lợi hại, hắn lại càng điên cuồng. Hắn bị bảy sợi kim tuyến làm khó chịu cực kỳ, một cổ lửa giận vô danh trùng lên não, hắn âm thầm dùng thiên hỏa trong bao tay phóng ra thiêu đốt kim tuyến, trong ánh mắt kim mang lóe ra, gắt gao nhìn chăm chăm Hiên Long.

Hiên Long bị hấn nhìn đến dựng tóc gáy, chỉ thấy cả người tiểu tử này toát ra Huyền Tật Thiên Hỏa, đang thiêu đốt kim tuyến. Hấn không khỏi cười lạnh nói: "Thiên hỏa chỉ là một loại tính vật bá đạo tương đối, đối với tiên khí đã luyện chế không có bao nhiêu tác dụng, thiên hỏa trong mắt tu chân giới các ngươi có lẽ rất lợi hại, nếu nói về tiên nhân chúng ta cũng chẳng có bao nhiêu lực uy hiếp, không tin thì ngươi cứ chậm rãi mà thiêu nó đi." Hấn không thèm quan tâm, chỉ phát nhẹ tay.

Nhất thời trăm ngàn cảm giác kỳ quái như nước thủy triều xông khắp thân thể, so với sự khó chịu vừa rồi không hề giống nhau. Lý Cường cố gắng đem tâm thần chìm vào cảnh giới Nhị Dục Thiên, nhưng hấn sợ hãi phát hiện, bởi vì kim tuyến kích thích mãnh liệt, nên mình hoàn toàn không có cách nào chìm vào trong cảnh giới đó. Hấn điên cuồng khống chế bản thân trong chốc lát, nói: "Ngươi đủ rồi chưa, ngươi...còn không để yên, kháo!" Thanh âm của hấn đã có chút run rẩy.

Hiên Long mặc dù không rõ cái gì gọi là "kháo" nhưng hấn cũng biết đây không phải là lời tốt đẹp, hấn há mồm cười to, lộ ra hàm răng trắng, tựa như một con báo hung ác đang há to miệng. Hấn xoa hai tay, có chút hưng phấn nói: "Hay! Còn dám mạnh miệng, tới! Cho ngươi ném thử cái gì là tư vị choáng đầu hoa mắt, chuyển cho ta!"

Phảng phất như bị một sợi dây thừng vô hình nắm chặt, chỉ thấy Lý Cường đột nhiên lên tới không trung, cấp tốc xoay tròn, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, còn bị bám theo cả tiếng gió. Lý Cường trong không trung chuyển thành một hư ảnh như quả cầu tròn, chỉ nghe lời hấn mắng to trong cái bóng: "Hiên...Hiên Long! Ngươi...ngươi...đúng là không có sĩ diện! Ngươi..." Theo tốc độ nhanh hơn, dần dần nghe không rõ hấn đang nói gì nữa.

Bộ dáng của Hiên Long tựa hồ rất vui vẻ, một lát sau, hấn đột nhiên quát: "Định!"

157. Chương 157

Lý Cường bị chuyển đến choáng đầu, tốc độ xoay tròn thể này thật sự vô cùng đáng sợ, hấn đảo lại thân thể, bộ dáng rất chật vật, một hồi lâu mới nói ra lời: "Đi? Kỳ quái a, sao ngươi lại có tới ba đầu...a? Lại có tới sáu tay...yêu quái a!"

Hiên Long bị hấn làm cho tức khí, tiểu tử này vẫn còn dám miệng lưỡi trơn tru! Đồng thời trong lòng cũng bội phục ngạnh khí của tiểu tử này, hấn biết vừa rồi tốc độ xoay tròn tuyệt không phải người bình thường có thể chịu được, huống chi trên người hấn còn quần quýt bảy sợi kim tuyến.

Hiên Long giơ tay lên "cô đông" một tiếng, Lý Cường té ngay xuống mặt đất chống chân lên trời. Đối với thực lực của tiên nhân, Lý Cường không còn lời gì để nói, tuyệt đối không phải là người của thế giới này có khả năng chống lại. Cho dù mình đã tu luyện Thiên Tiên Chương, nhưng bây giờ còn lâu cũng chưa bằng, hấn cảm giác mình giống như một tiểu hài tử, còn đối thủ lại là một người trưởng thành cường tráng, dù mình làm gì cũng không có khả năng đánh thắng được hấn.

Lý Cường dần dần tỉnh táo lại, biết dù liều mạng cũng không có đường thoát. Hấn chậm rãi xoay người ngồi dậy, thu hồi Hỏa Tinh tiên giáp trên người, gọi Hấp Tinh kiếm trở về, chậm rãi sửa sang lại quần áo một chút, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, chậm chậm nói: "Hiên Long, chơi đủ rồi chứ? Ai, ngươi buộc cái thứ gì trên người ta thì phiền ngươi thu về đi, quá khó chịu rồi."

Hiên Long cũng là tiên nhân thật kỳ quái, hấn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tay xuất một chiêu, bảy sợi kim tuyến bay trở về tay, sau đó nói: "Có mấy vấn đề, ngươi phải thành thật nói cho ta biết, nếu không nói, ngươi đừng hòng rời đi."

Lý Cường biết cật mạnh thì không hữu dụng, hấn cũng phóng khoáng bỏ qua, cười hì hì nói: "Được a, ta dám không nói thật hay sao? Nhưng ta cũng có chuyện muốn hỏi, ngươi có thể giải đáp hay không?"

Hiên Long cũng sáng khoái: "Có thể trả lời nhất định nói với ngươi. Tiểu tử, trước tiên đi xem bằng hữu của ngươi đi, ta sẽ trở lại trong chốc lát." Hấn đột nhiên biến mất vô tung.

Bốn phía vẫn đang bị cấm chế. Lý Cường bước nhanh tới phòng nhỏ, chỉ thấy ba người Hiên Viên Dịch Thanh đang núp ở cửa. Ba người sáu con mắt đang nhìn trừng trừng Lý Cường đi tới. Vẫn là Hiên Viên Dịch Thanh cơ trí, từ trên mặt đất nhảy lên, lớn tiếng reo: "Mau đứng lên, tiền bối tới."

Lý Cường cười khỏ nói: " Thật là xin lỗi, kéo luôn các người vào cuộc."

Hiên Viên Dịch Thanh vội hỏi: " Chúng ta cùng nhau tới, nên đồng cam cộng khổ mà, tiền bối không có việc gì sao?" Trong lòng hắn thật ra sợ hãi vô cùng, nhưng bộ dáng bên ngoài còn làm như không có gì.

Bách Thịnh Chân vốn cũng không biết sẽ nói gì, đứng ở một bên không nói một lời. Đạm Bác Vũ cười nói: " Ta xem không có gì lớn đâu, vị tiên nhân tiền bối kia không giống là kẻ bại hoại, a a." Lời nói như vậy, nhưng sắc mặt hắn lại thảm vô cùng, gương mặt trắng xanh, vẻ tươi cười đầy gượng gạo.

" Ai nói ta là bại hoại?"

Thân ảnh Hiên Long vừa nói vừa hiện ra, Đạm Bác Vũ thiếu chút nữa bị hù chết, hắn ấp a ấp úng nói: " Ta...ta không có...ta..."

Lý Cường nói: " Các người đi ra bên ngoài ngồi đi, ta nói chuyện với hắn."

Hiên Long nói: " Không cần, các người cứ ngồi ở bên cạnh là được rồi." Hắn vốn không xem họ là quan trọng gì.

Hiên Long thay đổi một bộ áo bào, hình dáng rất quái lạ, cũng phi thường xinh đẹp, là bộ trường bào thuần màu đen, bên hông đeo một đai lưng màu vàng chừng ba ngón tay, bên đầu vai trái có thêu một linh thú màu xanh nhạt, trên trán lại đeo một vòng tam giác hoa văn, nhìn giống như một con hùng ưng đang giương cánh bay cao, vẻ mặt hắn cười cười, làm cho người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hiên Long nhàn nhạt nói: " Tiểu tử, ngồi xuống nói chuyện." Hắn khoanh chân ngồi xuống trước.

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh cũng đã ngồi trên mặt đất, cũng may Hiên Long đã thu nhiếp uy sát của mình, nên ba người còn có thể chịu được.

Lý Cường không chút yếu thế, cũng khoanh chân ngồi trước mặt Hiên Long, hỏi trước: " Lão Long, rốt cuộc nơi thế giới này có bao nhiêu tiên nhân?"

Hiên Long thuận miệng đáp: " Hắn là cỡ sáu, bảy, cụ thể là bao nhiêu ta cũng không rõ ràng lắm, ai! Tiểu tử, người hãy đáp vấn đề của ta trước đã."

Hai tay Lý Cường xòe ra, vẻ mặt như vô tội, cười hì hì nói: " Người không nói lời nào mà, ta không thể làm gì khác hơn là phải mở miệng trước thôi, a a."

Hiên Long trầm tư chốc lát, hỏi: " Người có gặp qua Cô Tinh đại nhân?"

Trong lòng Lý Cường nghi hoặc, Cô Tinh là ai? Hắn cẩn thận hồi tưởng một chút, lắc đầu nói: " Cô Tinh là ai? Ta không biết người này, hắn làm gì? Úc, được rồi, hắn là tiên nhân! Đối với người thì không nhận ra." Hắn đột nhiên nhớ tới lời của Phong Khiên Bảo có nói qua.

Hiên Long quan sát Lý Cường biết rõ hắn thật tình không biết, hắn ngạc nhiên nói: " Người không phải đã có được Nghịch Thiên Bảo Kính và Tu thần Thiên Tiến Chương hay sao?"

Trong lòng Lý Cường nhảy lên, nói: " Thiên Tiến Chương đúng là ta tu luyện, Nghịch Thiên Bảo Kính lại không có ở nơi này, cái đó và Cô Tinh đại nhân có gì quan hệ?" Vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên hiểu được, chủ nhân của Tinh Cung sợ rằng chính là Cô Tinh, có lẽ mình và Mạc Hoài Viễn đều đã đoán sai, Tinh Cung căn bản không phải do Tán Tiên kiến tạo thành. Hắn tự nhủ: " Nguyên lai là Cô Tinh!"

Hiên Long nắm đầu vai Lý Cường, ngữ khí vội vàng: " Cô Tinh đại nhân đương nhiên là tiên nhân, người có gặp qua hắn sao? Người có gặp qua hắn!"

Lý Cường từ khi tu luyện Thiên Tiến Chương, thân thể cực kỳ cường kiện, nhưng bị năm ngón tay của Hiên Long trấn lên đầu vai vẫn còn cảm thấy chịu không được, bả vai phát ra âm thanh răng rắc.

Lý Cường kêu lên quái dị: " Oa nha nha, người muốn ta chết sao, mạnh tay như vậy!"

Hiên Long vội vàng buông tay, cười khỏ nói: " Là ta quá nóng nảy, người có gặp qua Cô Tinh đại nhân? Hắn ở nơi nào?"

Lý Cường không rõ quan hệ giữa những tiên nhân này, không dám nói lung tung, con người hẩn vừa chuyển, hỏi: " Lão Long, người phải nói Cô Tinh đại nhân là ai đã? Còn lý do vì sao tiên nhân các người lại ở lại thế giới này, như vậy ta có thể suy đoán trạng huống của Cô Tinh đại nhân, trước tiên ta thanh minh, ta không có gặp qua Cô Tinh đại nhân."

Hiên Long thở dài một tiếng, gương mặt như đá tảng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hẩn trầm ngâm chốc lát, nói: " Được rồi, ta trước tiên giải thích. Cô Tinh đại nhân chính là La Thiên Thượng Tiên của tiên giới, chuyên môn trừng phạt những tiên nhân nhiễu loạn tiên giới. Tựa như người hạ giới làm quan chấp pháp, quyền lực thì rất lớn, bất quá ở tiên giới cũng là một chức vị đặc tội với các tiên nhân."

Lý Cường cười nói: " Di, thì ra khác hẩn ý nghĩ của ta, không ngờ tiên giới và thế tục giới cũng không có gì khác nhau a."

Hiên Viên Dịch Thanh, Đạm Bác Vũ và Bách Thịnh Chân đều mở to mắt nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe được chuyện của tiên giới, lòng hiếu kỳ chiến thắng sợ hãi, vô thức tụ lại.

Hiên Long cúi đầu, ý nghĩ quay trở lại cuộc sống nơi tiên giới, hẩn nói: " Người biết nghịch hành thông đạo của Tiểu Lâm Thiên không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Biết, nghe nói bây giờ cũng đã được thông rồi."

Hiên Long chấn động: " Thông rồi? Không có khả năng...sao người biết?"

Lý Cường lạnh nhạt nói: " Bởi vì tu chân giới đã tiếp được Thượng Tiên Lệnh của tiên giới."

Tay của Hiên Long khê run lên, thì thào nói: " Thượng Tiên Lệnh, Thượng Tiên Lệnh! Là Đại La Thượng Tiên Lệnh a, ai! Lần này ta bẽ quan thời gian đã quá lâu." Hẩn ngẩng đầu hỏi: " Tiểu tử, Thượng Tiên Lệnh nói cái gì?"

Lý Cường biết không thể gạt được hẩn, nói: " Thượng Tiên Lệnh lưu lại hình ảnh của ta, muốn tìm ta."

Đừng nói là ba người Hiên Viên Dịch Thanh choáng váng, ngay cả Hiên Long cũng ngây ra, hẩn không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Tiên giới sao lại tìm người? Người không phải là tiên nhân...không đúng, người nhất định có liên quan tới Cô Tinh đại nhân!"

Lý Cường hỏi: " Tại sao?"

Hiên Long nói: " Tiên giới có tổng cộng mười tám vị La Thiên Thượng Tiên, lợi hại nhất chính là ba vị thượng tiên đầu tiên, Cô Tinh đại nhân bài danh thứ ba, hẩn chấp chưởng Nghịch Thiên Bảo Kính, ta cũng là La Thiên Thượng Tiên, nhưng xếp hạng thứ mười lăm, ở thế tục giới này còn có một vị La Thiên Thượng Tiên, hẩn chính là Kiền Thiện Dong, hẩn xếp hạng thứ mười bảy."

Trong lòng Lý Cường mơ hồ cảm giác được ba người bọn họ trong lúc đó nhất định có chuyện gì phát sinh. Hiên Long nói tiếp: " Tiên giới từng phát sinh ra một đại sự, có một tiên nhân ăn trộm bảo vật của tiên giới chí tôn Thanh Đế...hay, chính là tu thần Thiên Tiến Chương, công pháp tu luyện nổi tiếng nhất tiên giới, là công pháp chí tôn của tiên giới."

Lý Cường sợ đến run lên, biết đã phiền toái lớn, mình đã tu luyện công pháp chí tôn của tiên giới, xem bộ dáng tiên giới sẽ không tha cho mình.

Hiên Long liếc mắt nhìn hẩn thật sâu, nói: " Tiên nhân kia tu luyện Thiên Tiến Chương, cũng không thể ở lại tiên giới quá lâu, liền chuẩn bị lặng lẽ từ nghịch hành thông đạo của Tiểu Lâm Thiên chạy trốn tới thế giới này, Cô Tinh đại nhân và ta còn có Kiền Thiện Dong phụng chiếu lệnh của Thanh Đế, phải bắt được tiên nhân kia, thu hồi Thiên Tiến Chương. Cô Tinh đại nhân ngăn chặn tiên nhân kia ở thông đạo...ai!" Hẩn thở dài một tiếng, cảm khái không chịu nổi.

Lý Cường đã suy nghĩ rối loạn, hẩn suy tư nên làm thế nào để đối mặt với cục diện rối loạn này. Hiên Long cũng không để ý tới Lý Cường đang suy nghĩ cái gì, hẩn tiếp tục nói: " Tại thông đạo, Cô Tinh đại nhân và ta cùng với tiên nhân nọ đại chiến một hồi, không nghĩ tới hẩn tu luyện Thiên Tiến Chương thì thực lực trở nên phi thường kinh khủng, ngay cả Nghịch Thiên Bảo Kính của Cô Tinh đại nhân và Sư Tiên Ti của ta cũng rất khó chế phục hẩn, nếu không phải hẩn đột nhiên nổi điên, sợ là chúng ta đều cũng xong đời."

Lý Cường lại cả kinh, cười khổ hỏi: " Lão Long a, người nói nổi điên..có phải là tẩu hỏa nhập ma không?"

Hiên Long nói: " Tu thần Thiên Tiến Chương là công pháp do Thanh Đế tu luyện, không phải ai cũng có khả năng để luyện được, đương nhiên, tiên nhân tu luyện thành công không phải là không có." Hắn nhìn chằm chằm Lý Cường một hồi, đột nhiên cười nói: " Tiểu tử, người biết không? Mặc dù người tu luyện Thiên Tiến Chương, nhưng cơ hội thành công cơ hồ không có, đặc điểm tu luyện Thiên Tiến Chương là khi mới bắt đầu thì dường như dễ dàng, nhưng càng về sau lại càng khó khăn, hơn nữa cơ hội tẩu hỏa nhập ma lại nhiều, tiên nhân kia chính là tu luyện đến tầng cảnh giới Thất Tinh Thiên thì nổi điên, hẳn chẳng những làm bị thương nặng Cô Tinh đại nhân và ta, hơn nữa ngay sau đó Kiền Thiện Dong chạy tới cũng bị thương không nhẹ, cuối cùng hẳn bạo thể mà chết, đồng thời cũng hoàn toàn phong bế nghịch hành thông đạo."

Lý Cường tự nhủ: " Hẳn tự bạo rồi? Vậy không phải tu thần Thiên Tiến Chương không phải cũng xong đời rồi sao? Không đúng a, Kiền Thiện Dong tựa hồ rất thù oán Cô Tinh đại nhân...kỳ quái." Hắn cảm thấy đã đi tới tuyệt lộ, Mạc đại ca và Sư tôn dám chắc không rõ ràng hậu quả tu luyện Thiên Tiến Chương, bọn họ cứ nghĩ làm cho thực lực của mình lợi hại hơn, tuyệt đối không có ý tứ muốn làm hại mình. Chậm rãi, hắn đã nghĩ thông suốt, dù sao sống ở trên đời này có thể qua được một ngày, thì cũng là ông trời tưởng thưởng cho mình rồi, sau này thì để sau này tính thôi. Nghĩ tới đây, hắn một lần nữa lại chấn khởi tinh thần.

Hiên Long vẫn chú ý tới thần thái của Lý Cường, ngay từ đầu có thể nhìn ra bộ dáng có chút phát sầu của hắn, rất nhanh hắn làm ra vẻ mặt không thèm quan tâm, tựa hồ cũng không thèm để ý đến việc mình đã tu luyện Thiên Tiến Chương, cũng không sợ chuyện tẩu hỏa nhập ma, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng. Hắn nói: " Tu thần Thiên Tiến Chương trong lúc truy đuổi theo tiên nhân kia thì hẳn đã trả lại cho Cô Tinh đại nhân, chỉ là hắn kiên quyết không chịu theo chúng ta hồi tiên giới, lúc đó mới phải đánh nhau. Lúc ấy ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán, miễn cưỡng thuân di qua một tinh cầu không người, tu luyện hơn một ngàn năm mới khôi phục, sau đó chuyện gì ta cũng không còn rõ ràng lắm."

Lý Cường cơ hồ có thể dám chắc, Cô Tinh và Kiền Thiện Dong trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Hắn hỏi: " Tại sao người không đòi ta Tu thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính?" Trong lòng hắn còn có một nghi vấn, lúc ấy thu lấy Nghịch Thiên Bảo Kính thì bảo kính phát ra linh quang từng kinh động Kiền Thiện Dong, nếu hắn không phải là chủ nhân của bảo kính, sao hắn phát hiện được? Nhưng vấn đề này hắn chỉ có thể đặt trong lòng, không cách nào hỏi Hiên Long.

Hiên Long nói: " Người tu luyện công pháp không nên tu luyện, mặc dù người có thể trở nên rất mạnh, nhưng là, a a, sớm muộn người cũng có một ngày tẩu hỏa nhập ma, thậm chí bạo thể mà chết. Ta không cần tu thần Thiên Tiến Chương, công pháp này mặc dù lợi hại không tả được, nhưng không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì ta quyết sẽ không tu luyện nó. Cho dù là tiên nhân tu luyện, thì phong hiểm cũng rất lớn, hơn nữa nó là bảo vật của Thanh Đế, ta không muốn chộc cho Thanh Đế tức giận." Hắn dừng một chút, lại nói: " Thiên Tiến Chương chính thức đã được đưa về tiên giới Thanh Đế, người có được có thể là phúc chể của Cô Tinh đại nhân, có lẽ hắn định tự mình tìm hiểu, có lẽ hắn có dụng tâm khác, chỉ là không khéo bị người tu luyện mất...kỳ quái chính là người tu chân thì không có cách nào tu luyện Thiên Tiến Chương, chẳng lẽ Cô Tinh đại nhân dùng người làm thí nghiệm?"

Lý Cường nói: " Lão Long a, không cần phải nói trực tiếp như vậy, tốt xấu gì bây giờ ta vẫn còn sống, làm sao ta lại có cảm giác như người đang nói chuyện với người chết như vậy chứ? Người không muốn tu luyện Thiên Tiến Chương, tại sao những tiên nhân khác đều cũng muốn bắt ta, đòi tu thần Thiên Tiến Chương, nhất là Kiền Thiện Dong, chẳng lẽ bọn họ không biết tu luyện Thiên Tiến Chương là rất nguy hiểm hay sao?" Hắn cố ý thay đổi chuyện nói về Cô Tinh.

Hiên Long nói: " Tu thần Thiên Tiến Chương phi thường nổi danh, chẳng những là ở tiên giới hay tu chân giới cũng có không ít người biết, chỉ là rất ít người biết được tu thần Thiên Tiến Chương là một công pháp đại hung đại sát, một khi bắt đầu tu luyện nó, thì phong hiểm gặp phải phi thường to lớn. Về phần Kiền Thiện Dong tại sao muốn có nó, có lẽ có liên quan đến Cô Tinh đại nhân, ân, từ khi ta rời đi nghịch hành thông đạo, cũng không còn nhìn thấy hắn và Cô Tinh đại nhân, chẳng lẽ hắn..."

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh càng nghe càng hồ đồ, lại không dám đặt câu hỏi, chỉ ngơ ngác ngây ngốc ra, nhưng bọn hắn cũng nghe được một chút, đó là Lý Cường tu luyện một loại công pháp đáng sợ, nhưng

không thể sống được với nó. Nhưng điểm làm cho ba người kinh ngạc chính là Lý Cường như đang nói về chuyện của người khác, sự khoáng đạt hào hiệp của hắn làm cho người ta bội phục sát đất.

Hiên Long đứng lên, đi qua đi lại, hắn đi tới cửa, một tay tựa vào cửa, ngửa đầu nhìn bầu trời hồi lâu, mới nói: " Tiên giới tìm người hắn là không có ác ý, có thể là hỏi chuyện của Cô Tinh đại nhân, người không cần tránh né chung quanh, tiên giới mặc dù không có mỹ hảo như người tưởng tượng, nhưng cũng không phải là địa phương không nói lý lẽ."

Lý Cường bĩu môi nói: " Phải vậy không? Sao ta lại nhìn thấy qua mấy tiên nhân đều cũng rất ngang ngược." Câu nói của hắn có ý châm chọc, làm cho người ta nghe xong dở khóc dở cười.

Hiên Long quay đầu nhìn chằm chằm Lý Cường, cười cười nói: " Kể cả ta sao?"

Lý Cường cười hi hi gật đầu, trong miệng lại nói: " So với mấy người kia, người tốt hơn một chút, nhưng còn phải nhìn xem sau này người biểu hiện như thế nào nữa." Hắn bây giờ thật sự là khoáng đạt, dù trước mắt là một pho tượng thần, thì hắn muốn nói cũng tuyệt không giữ miệng. Hiên Long không khỏi ha ha cười to, đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt Lý Cường bọn họ cười thật to, nhìn có chút dọa người.

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh sợ hãi cực kỳ, Mộc Tử tiên bối thật nông cuồng, nói chuyện với tiên nhân tiên bối mà cũng không chút kiêng kỵ, nói hươu nói vượn. Ba người trong tiếng cười lớn của Hiên Long, động cũng không dám động. Lý Cường vẻ mặt tươi cười: " Lão Long định làm gì ta?"

Thật ra trong đáy lòng Hiên Long rất kiêng kỵ Lý Cường, hắn biết không chọc vào người tu luyện qua tu thần Thiên Tiến Chương thì vẫn tuyệt vời hơn, lần trước tại nghịch hành thông đạo đánh nhau khắc sâu vào trí nhớ, nếu Lý Cường tẩu hỏa nhập ma mà bạo thể, thì thần dịch lực đó mình cũng ăn không tiêu. Không tới vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn liều mạng.

Hiên Long nghiêng đầu, nói: " Ta sẽ không làm gì ngươi, trừ phi Thanh Đế của tiên giới hạ chiếu lệnh, ta mới có thể động thủ, bây giờ...mạng của ngươi do thiên định, không phải do tiên nhân chúng ta định, cho nên ngươi cứ yên tâm là được rồi, dịch nhân lớn nhất của ngươi chính là ngươi đó."

Lý Cường hiểu được ý tứ của hắn, tu luyện Thiên Tiến Chương thì vận mệnh của chính mình sẽ khẩn trương, có thể gây thêm lực lượng cho mình cũng là nó, có thể hại chết chính mình cũng là nó, bất quá tu luyện cho tới hôm nay, đặc biệt khi ở Thiên Đình Tinh thể ngộ qua hai mươi bảy cảnh giới, Lý Cường đối với sinh tử cũng không xem trọng, được mất chi tâm cũng rất xem nhẹ. Hắn vẫn cười cười nói: " Lão Long, nói như thế, ngươi sẽ không đòi Thiên Tiến Chương từ ta chứ?"

Hiên Long gật đầu nói: " Ta tuyệt sẽ không tu luyện Thiên Tiến Chương, cần nó để làm chi? Tiểu tử, vận khí ngươi tốt, gặp phải ta, nếu đổi là một tiên nhân khác, thì mấy người các ngươi sẽ thảm rồi, tiên nhân ở thế tục giới này có mấy người chính là hỗn đản nổi danh nơi tiên giới, hoàn toàn dựa vào ý mình mà làm việc, nếu ngươi gặp phải, hắc hắc, sợ rằng ngay cả khóc cũng không kịp nữa. Thực lực bây giờ của ngươi còn kém nhiều lắm, ngươi đánh không lại bọn họ đâu."

Lý Cường hào khí vạn trượng, nói: " Đánh không lại, cùng lắm thì cùng ôm nhau chết thôi!"

Hiên Long vỗ tay, châm chọc: " Hay a, thật sự là lợi hại không nói nổi! Nhưng ai lại chịu cùng ôm nhau chết với ngươi? Bằng vào thủ đoạn của tiên nhân, có thể làm cho ngươi sống không bằng chết. Bỏ đi, nói nhảm vô dụng! Tiểu tử, ngươi ở lại Bảo Linh Sơn đi, đợi tiên giới cho người đến."

Lý Cường cười nói: " Ngươi sợ ta chạy a? Yên tâm đi, cả đại hình truyền tống trận của Lâm Minh Tinh đều bị cấm chế rồi, ta muốn chạy trốn cũng không thoát đâu, ta có thể ở chỗ này chơi với ngươi vài ngày, sau đó ta còn muốn đến Tuyết Long thành."

Hiên Long cười nói: " Khó được có người cùng ta nói chuyện vui cười, được rồi, ngươi cứ ở lại chỗ này chơi vài ngày. Ba người các ngươi lại đây, nếu có thể gặp mặt ta, coi như có duyên, đây là ba viên linh đan, ăn ngay rồi ngồi trong phòng, sau đó phải xem tạo hóa của các ngươi nữa." Tay hắn bắn ra ba viên linh đan màu nhũ trắng, trong phòng nhất thời phiêu mãn mùi thơm ngát.

Ba người Hiên Viên Dịch Thanh mừng rỡ, bọn họ rất cuộc cũng yên lòng, tiên nhân tiên bối nếu tặng cho linh đan vậy ý nghĩa sẽ không làm khó bọn họ nữa, ba người cuống quýt dập đầu đa tạ. Hiên Long nói: " Yên tâm đi, tiên nhân cũng không phải muốn làm gì thì làm, các ngươi là căn bản và trụ cột của tiên giới,

tựa như các người và thế tục giới mà thôi. Ba người các người ngồi trong phòng, không nên chạy loạn, cấm chế của nơi này rất lợi hại đó. Tiểu tử, đi với ta thăm chủ mạch linh sơn của Bảo Linh Sơn đi.”

Lúc này Lý Cường mới cảm thấy Hiên Long rất có khí chất của tiên nhân, hần cười nói: ” Hay a, vì muốn nhìn thấy chủ mạch linh sơn mới chọc vào người đó, nếu không nhìn xem thì oan uổng quá.” Hần đứng dậy, đi theo Hiên Long ra khỏi phòng.

Hiên Long cởi cấm chế của Xích Thạch Tràng, chậm rãi hướng ra phía ngoài đi tới. Hần vừa đi vừa nói chuyện: ” Ta ở chỗ này rất lâu, lần này nghịch hành thông đạo của Tiểu Lâm Thiên đã mở, ta cũng nên rời đi nơi này, về tiên giới rồi.” Hần có chút mất mát, có chút cảm khái.

Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Không đúng, không có thông đạo thì người không thể trở về sao? Chẳng lẽ không thể trực tiếp phi thăng tiên giới hay không sao? Người tu chân đạt tới Đại Thừa kỳ không phải có thể trực tiếp phi thăng tiên giới đó ư? Kỳ quái.”

Hiên Long cười nói: ” Người không hiểu rồi, quá trình người tu chân phi thăng tiên giới chính là thoát thai hoán cốt, dựa vào cỗ lực tự nhiên vô cùng có thể trực tiếp thăng nhập tiên giới, mà tiên nhân chúng ta không có khả năng lại thoát thai hoán cốt, bởi vậy cũng không thể trống rỗng đi vào tiên giới, trừ phi chuyển thể trọng tu, mới có thể trở lại một lần. Chúng ta về tiên giới, thì phải đi bằng nghịch hành thông đạo ở Tiểu Lâm Thiên, cho nên có rất ít tiên nhân nguyện ý đi đến thế giới này, chỉ có dưới tình huống bất đắc dĩ mới phải đi thôi.”

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, hần tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhưng trong khoảnh khắc lại nắm bắt không được. Nghĩ không ra, hần đành gãi đầu, tạm thời không để ý tới ý niệm này trong đầu, gật đầu nói: ” Nguyên lai là như vậy...”

Chủ mạch linh sơn thật ra là một dãy núi xích thạch dài ngàn thước cao chỉ chừng mười thước, lại vòng quanh thành vòng tròn, tự nhiên biến thành giống như một cái giếng, trên vách núi lại có rất nhiều kỳ thảo linh mộc, các loại các dạng linh quả sinh trưởng rất nhiều, hương hoa theo gió bay tới.

Lý Cường hít sâu một hơi, say mê nói: ” Thật thơm a.”

Hiên Long tiện tay xuất một chiêu, hai trái linh quả màu đỏ chu sa bay đến trong tay hần, hần đưa cho Lý Cường một quả, cười nói: ” Đây là dị chủng Xích Diễm quả ta mang đến từ tiên giới, trồng ở nơi này, chủ mạch linh sơn linh khí mười phần, chỉ ra được hai quả, người ném thử đi.”

Xích Diễm quả chỉ cỡ như một quả trứng, mùi thơm ngát làm cho người ta sảng khoái. Lý Cường cười nói: ” Sao lại nhỏ như vậy, còn chưa đủ nhét kẽ răng nữa.” Hần bỏ vào trong miệng, thử cắn, Xích Diễm quả liền tan ngay. Lý Cường nghi hoặc nói: ” Không có cảm giác gì a, cái gì nha...ô oa...nha! Nha! Nha! Cay quá a!” Gương mặt của hần đã biến thành màu hồng tím.

Về mặt của Hiên Long cũng đỏ bừng, hần nói: ” Đừng vận công, nếu không sẽ đáng tiếc lắm.”

Cay đến tận cùng, Lý Cường cảm thấy miệng không còn cảm giác, đột nhiên, một cỗ hương thơm nồng nàn từ đáy lòng tản mát ra nhanh. Hiên Long nhắm nhẹ mắt, bộ dáng thật say mê, Lý Cường cũng học theo hần nhắm mắt tĩnh tế thưởng thức, tựa hồ là từ khứu giác bắt đầu, một trận hương khí cực tốt không ngừng biến ảo, tiếp theo là mùi vị nhàn nhạt lạ lùng trong miệng, dần dần hóa thành ngọt ngào, loại cảm giác cổ quái này làm cho người ta phi thường thư thích, cuối cùng một đạo khí mát lạnh từ yết hầu đi xuống, Lý Cường chỉ cảm thấy sảng khoái minh mẫn tai thính mắt sáng, không khỏi khen: ” Thật là khéo, không hổ là linh quả của tiên giới, biến ảo khó lường a.”

Hiên Long lắc đầu nói: ” Ai! Mùi vị kém xa ở tiên giới, Xích Diễm quả ở tiên giới còn gọi là Thiên Huyền quả, đó mới đúng là ngon, người bình thường không thể ăn được, nếu không chịu nổi thì sẽ bị cay chết.”

Lý Cường hỏi: ” Lão Long, người có biết Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực không?”

Hiên Long gật đầu nói: ” Biết, như thế nào? Chẳng lẽ hần cũng tìm người?”

Lý Cường gật đầu nói: ” Chỉ sợ là như vậy, nhưng không phải vì tu thần Thiên Tiến Chương. Ta muốn biết hần là người thế nào.” Hần nghĩ thầm: ” Thiên Thực nếu quay về, nhất định sẽ tức điên, cấp! Lần này chọc phiền toái cực lớn.”

Hiên Long nói: " Thiên Thực ở tiên giới có danh là người điên, sau không thể ở lại tiên giới nữa, hắn mới tới nơi này, nhưng hắn cũng không tệ lắm, chỉ là thích trêu chọc người khác. Sao ngươi lại chọc vào hắn, người này có lòng trả thù rất nặng đó."

Lý Cường làm một bộ mặt quỷ, nói: " Ta phá hủy Huyền Tật tiên trận của hắn, cầm đi vài món bảo bối của hắn mà thôi."

Hiên Long lại càng hoảng sợ: " Tiểu tử, nhìn không ra, ngươi làm sao mà chạy thoát? Kỳ quái...dựa vào tu vi của Thiên Thực, ngươi không có khả năng đấu qua được hắn." Hắn cảm thấy thật không thể tư nghị.

Lý Cường cười hì hì nói: " Vừa lúc hắn không có ở nhà." Hắn đem kinh nghiệm ở Câu Lam Tinh nói cho Hiên Long.

Sắc mặt Hiên Long âm trầm xuống, nhẹ giọng nói: " Hỗn đản này, quả thật làm cho tiên giới mất mặt! Ngươi đừng sợ, việc này khi ta hồi tiên giới sẽ báo cáo cho Thanh Đế biết." Hắn tựa hồ như một bụng tâm sự, nhìn bầu trời ngẩn người, trong miệng thì thào nói: " Lần này người từ tiên giới xuống, không biết là ai?"

Trong lòng Lý Cường linh quang chợt lóe, ý niệm mơ hồ vừa rồi trong đầu đột nhiên rõ ràng lên, hắn bật thốt ra: " Ta biết người từ tiên giới tới là ai!"

158. Tập 15 : Nghịch Hành Thông Đạo -- Chương 158

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nhìn Hiên Long: " Có muốn đổ một ván hay không, nếu ta đoán được.."

Hiên Long cười ha hả, cuống quýt gật đầu: " Được! Đổ một ván với ngươi! Đổ thế nào thì ngươi cứ nói, ta phụng bồi." Hắn tự mình cũng cảm thấy kỳ quái, ở chung một chỗ với Lý Cường, làm sao không nhìn được cũng cười ha hả? Phải biết rằng hắn đã khổ tu nhiều năm tháng, đừng nói là nở nụ cười, ngay cả vẻ mặt cũng đọng lại cứng rắn.

Lý Cường nói: " Nếu ta thắng, ai! Ngươi đừng kích động a, ta nói chỉ là nếu. Nếu ta thắng, hắc hắc, ngươi phải đáp ứng ta một yêu cầu là được, ngược lại, nếu ngươi thắng, ta cũng đáp ứng ngươi một yêu cầu."

Hiên Long nghĩ thầm, nói giỡn sao, thua thì không phải lỗ vốn sao. Tiên nhân không thể tùy tiện hứa hẹn, một khi đáp ứng, vô luận như thế nào cũng phải làm được, hắn trầm ngâm không nói.

Lý Cường đột nhiên cười nói: " Bỏ đi, thôi đừng đổ nữa, ta cũng không có nắm chắc, hơn nữa lão nhân gia và vãn bối đánh cuộc, thắng cũng không hay, thua còn khó nhìn, ha ha.."

Hiên Long bị Lý Cường nói xong thì nghiêng đầu, hắn hừ một tiếng, không cho là đúng, nói: " Ngay cả ta cũng đoán không ra người từ tiên giới tới là ai, ngươi tiểu tử càng không nói! Được, đổ!"

Lý Cường đưa tay, nói: " Chúng ta vỗ tay ước định."

Hiên Long vươn tay, hai người nhẹ nhàng vỗ một cái.

Lý Cường lúc này mới nói: " Người từ tiên giới tới, a a, ta đoán là Cô Tinh đại nhân."

Hiên Long mặc dù là tiên nhân, nhưng nói về năng lực suy đoán thì kém hơn Lý Cường quá xa, hơn nữa tin tức hắn có được cũng ít, khó có thể tiến hành thôi toán(bói), bởi vậy dù sao cũng không rõ. Hắn luôn miệng nói: " Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Cô Tinh đại nhân vốn không có hồi tiên giới, làm sao có thể từ tiên giới tới đây? Đây không phải là nói hươu nói vượn sao." Hắn vừa chuyển niệm suy nghĩ, đột nhiên cười to: " Ha ha, lần này ta sẽ thắng rồi!"

Lý Cường cười nói: " Chờ hắn tới không phải biết rồi sao, bây giờ kết luận thì quá sớm." Vừa rồi hắn đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, Tinh Cung đã tồn tại thật lâu, như Mạc Hoài Viễn ở đó suốt mấy ngàn năm, nhưng cho tới bây giờ không có gặp qua Cô Tinh đại nhân gì đó, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, Cô Tinh không có mặt ở Tinh Cung. Vậy Cô Tinh chạy đi đâu? Nếu hắn còn ở thế giới này, không thể nghi ngờ, Nghịch Thiên Bảo Kính, Thiên Giám Bảo Tượng Luân và tu thần Thiên Tiến Chương ba kiện bảo bối vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không bỏ qua, bởi vậy chỉ có một lý do: Hắn chuyển thế trọng tu rồi lại phi thăng lần nữa. Chỉ có phi thăng dưới tình huống đó, thì đồ vật này mới không thể đem đi.

Bởi vì Hiên Long có nói qua, người tu chân đến Đại Thừa kỳ, phi thăng tiên giới không cần đi bằng Nghịch Hành thông đạo. Bởi vì thông đạo bị phong bế, cho nên Cô Tinh chỉ có thể chuyển thể trọng tu, mới có cơ hội trở lại tiên giới. Thời gian dài như vậy mà không thấy Cô Tinh xuất hiện, rất có thể là hần đã trở lại tiên giới.

Còn có một suy đoán chính là Đại Huyền Tinh kiểm phái đột nhiên mất tích, Hấp Tinh kiếm là phát hiện ở Tinh Cung, Lý Cường hoài nghi Đại Huyền Tinh kiểm phái do chính Cô Tinh chuyển thể thì sáng lập, cho nên môn phái này từng nổi tiếng ở Phong Duyên Tinh, trong điển tịch ở các môn phái đều có ghi lại, sau khi Cô Tinh phi thăng thì biến mất hết tung tích.

Mặc dù còn có mấy nghi vấn Lý Cường không cách nào tìm được đáp án, nhưng đại khái lý do hần đã rõ ràng. Sau khi tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, trực giác của Lý Cường trở nên phi thường lợi hại.

Nhìn thấy bộ dáng ổn định tin tưởng của Lý Cường, Hiên Long cũng thấy nghi hoặc, nhưng hần cảm thấy khó mà giải thích, ngẫm lại cũng đành bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là nói: "Được, ta đi theo người, đợi người của tiên giới đến."

Lý Cường từ khi biết được mình tu luyện Thiên Tiến Chương sẽ có ngày tẩu hỏa nhập ma, nhưng ngược lại tâm tư của hần phóng mở, đối với tiên nhân cũng không hề có ý tránh né nữa. Nếu phải chết thì cách chết nào cũng đều giống nhau. Mục đích hần cố ý đánh cuộc với Hiên Long chính là vì Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, nếu mình gặp phải bất trắc, hần muốn mời Hiên Long giúp hai người bọn họ chuyển thể, cũng có thể giải quyết được tâm sự trong lòng mình. Hần cười nói: "Lão Long, ta muốn đi Tuyết Long thành chơi, người cũng cùng đi đi."

Hiên Long vắn eo một cái, nói: "Được rồi, ta cũng buồn bực ở chỗ này đã mấy ngàn năm, đi ra tu chân giới tham quan một chút."

Lý Cường vui vẻ vỗ tay cười nói: "Hay a, ta thích nhiều người...bất quá, lão Long, phiền toái người có thể thay đổi bình phàm một chút không cho giống người tu chân, cứ như vậy mà đi ra ngoài, a a, sẽ hù chết người đó."

Trong lòng Hiên Long rung động không thôi, hần đã phát giác ra trạng huống của Lý Cường, đó là một loại cảnh giới vượt qua khỏi sự sợ hãi cái chết, là một tâm tính siêu phàm nhập thánh. Hần cảm thấy nghi hoặc: "Sao hần có thể tu luyện được đến cảnh giới khoáng đạt như thế?" Hần không khỏi sinh ra một phần kính ý với Lý Cường.

Hần nói: "Bằng hữu của người có lẽ tỉnh rồi, chúng ta trở về đi."

Lý Cường không chịu đi ngay, hần nói: "Lão Long, được tài hiếm quý nơi này có không ít, người khác mà không thể tiến đến, lãng phí thật sự đáng tiếc, không bằng cho ta hái một ít dùng để cứu người cũng tốt." Thật ra rất nhiều quan niệm của hần bất đồng với tiên nhân, tiên nhân cũng không có ý niệm tế thể cứu người, bởi vì bọn họ vốn không phải là người trong thế giới này.

Hiên Long cảm thấy mới lạ, hần cười nói: "Người muốn thì đi hái đi, nơi này ta cũng sắp bỏ không rồi."

Lý Cường dọc theo linh sơn chủ mạch một đường mà hái, nơi này có không ít linh quả đều rất hiếm thấy, hần từng học qua ngọc đồng giản của Linh Bàn môn, đối với đại bộ phận thiên tài địa bảo đều có nhận thức. Hiên Long cũng đủ kiên nhẫn, lặng lẽ đợi ở một bên.

Khi hái Lý Cường lại rất cẩn thận, chỉ lấy những linh quả dị thảo đã trưởng thành, hần không muốn diệt luôn cả những mầm xanh, trong lòng nghĩ lưu lại cấp cho người đời sau.

Hiên Long rất thưởng thức cách làm của Lý Cường, từ hành vi hái thuốc của Lý Cường mà xem, tiểu tử này không hề tham lam. Hần nhìn không được chỉ điểm Lý Cường, có vài loại thực vật nhìn qua không vừa mắt, nhưng từ trên tiên giới Thiên Phủ mang xuống trồng trọt mà thành, nếu không chú ý sẽ bỏ phí.

Lý Cường cười nói: "Được tài này ta có thể luyện chế không ít linh đan, đáng tiếc vẫn chưa được rảnh rỗi a."

Hiên Long nói: "Luyện đan cũng là công khóa của tiên nhân chúng ta, không nghĩ tới người cũng thích, có cơ hội trao đổi một chút."

Luyện đan tại tu chân giới thường dùng mộc thạch làm thuốc, mà luyện đan của tiên giới ngoại trừ mộc thạch còn có dùng thiên địa linh khí làm thuốc, tầng cấp cao hơn rất nhiều, đó chính là tiên đan. Bất quá, linh đan diệu dược này người thường không có khả năng phục dùng, nếu không có tu vi cao thâm, uống vào hậu quả thật chẳng khác gì độc dược, đó là chết chắc.

Lý Cường nghe xong trong lòng vui vẻ, hắc cớ ý tỏ vẻ cười nói: " Ai, ta là người thành thật, người khác nói gì ta cũng tin, lão Long, người đừng có gạt ta đó, a a.."

Hiên Long bị hắc trêu đến nở nụ cười, nghiêng đầu nói: " Ai mà gạt người chi? Tại tiên giới, cao thủ tinh thông luyện chế linh đan không nhiều lắm, nhưng phương pháp luyện chế bình thường thì mỗi tiên nhân đều cũng biết, điều này chẳng khó tưởng tượng, a a, sao này có rảnh thì hãy nói đi."

Khi hai người trở lại phòng thì ba người Hiên Viên Dịch Thanh cũng đều tỉnh lại. Lần thu hoạch to lớn này làm cho ba người mừng rỡ, Hiên Viên Dịch Thanh và Đạm Bác Vũ dựa vào linh đan của Hiên Long mà công lực tiến nhanh, hai người đồng thời bước vào Nguyên Anh sơ kỳ. Tại tu chân giới một khi sơ kết nguyên anh, được xem như chính thức bước vào cánh cửa tu chân, hai người vô cùng vui vẻ, chúc mừng cho nhau.

Thu hoạch lớn nhất chính là Bách Thịnh Chân, hắc tử Dung Hợp hậu kỳ vượt qua tới Tâm Động hậu kỳ, tiểu tử cũng cảm thấy tiến cảnh của mình nhanh đến không thể tưởng tượng. Ba người nhìn thấy Hiên Long và Lý Cường vừa cười vừa nói tiến đến, vội vàng khom người hành lễ, khấu tạ Hiên Long đã thành toàn.

Lý Cường cười nói: " Hiên Long tiên bối sẽ cùng đi với chúng ta, cũng đến Tuyết Long thành du ngoạn." Hắc nói có vẻ rất tùy ý, nhưng ba người Hiên Viên Dịch Thanh đều cũng ngây dại, nhất là Đạm Bác Vũ, kích động đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài, tiên nhân tiên bối đi tới Tuyết Long thành, chuyện này thật sự là quá kinh người. Hắc ập a ập ứng nói: " Tiên...tiên...tiên bối muốn...đi...đi..." Mặt hắc đỏ bừng, nói không ra lời.

Lý Cường ở bên cạnh nhìn thấy hắc như vậy cũng cảm thấy mệt, nhin không được chen lời nói: " Là đi Tuyết Long thành! Ai, huynh đệ, không cần khẩn trương như vậy đâu, chỉ là một tiên nhân thôi, có cái gì mà kinh hãi kỳ quái...ách, đúng, đúng, là tiên nhân tiên bối..." Hắc vừa nghĩ không đúng, không thể vì an ủi ba người họ mà nói bậy Hiên Long, vội vàng cầm mồm không nói nữa.

Hiên Long cười mắng: " Người tiểu tử cũng không nói nổi, tiên nhân mà cũng xem không ra gì, tốt xấu gì ta cũng là La Thiên Thượng Tiên, tại tiên giới cũng là nhân vật có danh, như thế nào nghe ý tứ lời nói của người..."

Hai tay Lý Cường xòe ra, nói: " Không có ý gì a, a muốn cho bọn họ đừng khẩn trương, hà hà, bọn họ lá gan quá nhỏ mà."

Mấy người Đạm Bác Vũ nghe hai người họ đùa giỡn liền trấn định lại, hắc cung kính nói: " Cảm tạ tiên bối đồng ý đi Tuyết Long thành, làm người tu chân của Tuyết Long thành, Bác Vũ cảm thấy vô cùng quang vinh, cảm ơn Hiên Long tiên bối dày ái." Hắc nói với vẻ phi thường thành khẩn, phải biết rằng tiên nhân quang lâm đại thành tu chân của Lâm Minh Tinh chỉ được ghi lại trong điển tịch, bây giờ người tu chân căn bản không từng được nhìn thấy.

Hiên Long nhàn nhạt nói: " Ta đi Tuyết Long thành chỉ vì đi cùng tham quan với Mộc Tử tiểu bằng hữu, các người nghe rõ, ta không muốn làm kinh động, lặng lẽ đến lặng lẽ đi, cho nên các người không cần hưng phấn như thế." Thật ra hắc vốn không quan tâm đến người tu chân của tu chân giới, bởi vì Lý Cường tu luyện Thiên Tiến Chương, khí chất biến hóa rất lớn, Hiên Long đối với hắc có cảm giác không tệ, mới nguyện ý cùng hắc đi chung. Nếu Lý Cường vẫn còn là người tu chân, Hiên Long chỉ sợ không thềm để ý đến hắc, cho dù thủ đoạn xã giao của hắc có cao tới đâu cũng vô dụng.

Lý Cường nói: " Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, đừng kinh động người khác, chúng ta tự mình du ngoạn là được."

Hiên Long nói: " Ta sẽ thay đổi một chút, sau đó đi ra ngoài." Hai tay hắc hướng ra phía ngoài mở rộng, kim quang chớp nhanh, đã hình thái thay đổi hoàn toàn, từ bề ngoài mà xem, hắc và người tu chân bình thường không khác nhau, hơn nữa cũng là dạng người tu chân tu vi không cao. Lý Cường biết đây là hắc biến ảo bề ngoài, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, không hổ là tiên nhân, thủ đoạn quả thật cao minh.

Lý Cường mặc dù cũng biết biến ảo, nhưng khó kiên trì thời gian dài. Hắn nói: "Được rồi, chúng ta đi. Lão Long, người đưa chúng ta ra ngoài, giảm chút sức lực a." Hắn ngoắc ba người Dịch Thanh đến cạnh mình để cho Hiên Long dễ dàng na di.

Hiên Long tiện tay xuất một chiêu, kim mang chớp động, khắp phòng nổi gió, trong căn phòng nhỏ đã không còn một bóng người.

Bách Thịnh Chân mở mắt, kinh ngạc phát hiện một mảnh trắng mang mang chung quanh, chỉ nghe Đạm Bác Vũ giật mình nói: "Nơi này...nơi này hình như là địa vực của Tuyết Long thành."

Lý Cường nhin không được ha ha cười to, hắn đột nhiên nhớ tới Kỳ Quân Sát, lão nhân gia hắn cũng thích chạy loạn khắp nơi, không nghĩ tới Hiên Long cũng làm như thế. Ý của hắn vốn để cho Hiên Long đưa mọi người ra khỏi Bảo Linh Sơn, ai ngờ chỉ chớp mắt đã đến phụ cận của Tuyết Long thành, khổ tu lộ chỉ mới mở đầu đã nhanh chóng kết thúc, ngấm lại thật là thú vị.

Hiên Long ngạc nhiên hỏi: "Cười cái gì? Có cái gì không đúng hay sao?"

Lý Cường cười giải thích qua một phen, bàn tay của Hiên Long vung lên, không đồng ý nói: "Không cần nữa, khổ tu lộ có gì mà vui, ta không phải đã cho bọn họ phục dùng linh đan rồi sao, đi khổ tu lộ cũng không tiến cảnh nhanh như vậy, bọn họ nếu còn muốn đi...lần sau tự mình đi đi." Hắn đối với phương pháp này của tu chân giới không xem vào mắt.

Ý nghĩ của Hiên Viên Dịch Thanh cũng cơ trí, hắn dùng ngữ khí sùng bái nói: "Tiền bối là thượng tiên, là tấm gương cho vãn bối, là..."

Hiên Long cắt đứt lời hắn, nói: "Cái gì mà thượng tiên này nọ, để cho người khác nghe thấy thì ta làm sao cùng đi với Mộc Tử vào thành chơi? Ân, các người cứ gọi ta là...là sư bá, gọi Mộc Tử sư thúc, chúng ta sẽ tạo thành một môn phái nhỏ, ha ha, mang theo đám sư đệ đi Tuyết Long thành mở mang kiến thức, cứ như vậy!" Hắn cũng đã nổi lên ý vui đùa.

Lý Cường cười nói: "Sao người không làm sư tôn của bọn họ? A a, không phải sợ lộng giả thành chân(giả vờ thành thật) a." Hắn lặng lẽ hướng Hiên Viên Dịch Thanh ba người nháy mắt mấy cái.

Hiên Long không thèm để ý, hắn nghiêng đầu cười mắng: "Nói lung tung! Sư tôn không thể tùy tiện mà bái đầu, cho người làm sư đệ của ta, tiểu tử người đã chiếm đại tiện nghi rồi, còn dám nói hươu nói vượn."

Lý Cường giả khuôn mặt tươi cười nói: "Được rồi! Được rồi! Người định đoạt là được rồi, ra mắt sư ca, ha ha.." Nói xong không chút kiêng kỵ cười lên ha ha.

Hiên Viên Dịch Thanh, Đạm Bác Vũ và Bách Thịnh Chân mừng rỡ, cái nháy mắt của Lý Cường bọn họ đều nhìn thấy, ba người liền tiến lên phía trước, đồng thanh nói: "Bái kiến sư bá! Bái kiến sư thúc!" Trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười vui sướng, bất kể là thật hay giả, lần gọi sư bá sư thúc này bọn họ cũng gọi hết sức cam tâm tình nguyện.

Trong lòng Hiên Viên không khỏi cảm khái, đã thật lâu không ai xưng hô mình như vậy, câu này làm cho hắn nhớ lại chuyện xa xôi, có chút ấm áp, có chút khổ sở. Hắn xoay người bước đi, nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi, đừng cao hứng quá sớm, đây chỉ là xưng hô mà thôi."

Lý Cường nói: "Đó là đương nhiên rồi, tiên nhân dĩ nhiên không muốn có quan hệ gì với phàm phu tục tử chúng ta, ha ha, đừng đánh ta, ta nói thật mà thôi..a di uy!"

Hiên Long bay ra một cước, Lý Cường oa oa kêu lên quái dị: "Các người nhìn a! Hắn có thái độ thế này đối với sư đệ đó!"

Hiên Long không tránh được đành lắc đầu, hắn phát hiện mình không có biện pháp làm sao đối với Lý Cường. Hắn tức giận nói: "Tiểu tử! Đi thôi, đừng có ở đó nói lảm bảm mãi, cẩn thận ta lột da ngươi!"

Đạm Bác Vũ vội bước lên phía trước nói: "Nơi này còn một đoạn đường nữa mới đến Tuyết Long thành, chúng ta bay tới hay là đi tới?"

Lý Cường nói trước: "Đi thôi, nhìn phong cảnh cũng tốt, từ không trung bay đi, không nhìn thấy rõ cái gì, không thú vị."

Hiên Long gật đầu, tùy ý đi như thế nào hắn cũng không quan tâm.

Đoàn người bước đi trên tuyết đọng, đi thẳng đến Tuyết Long thành.

Chung quanh tuyết trắng xóa bao trùm mang mang, nhìn không thấy người đi đường, cũng không có cây cối cao lớn, tuyết đọng thành băng trên mặt đất, phụ cận còn có không ít đặc sản bốn địa như Bạch Chập Tùng, cành cây đều là màu trắng nhũ, bên trên ngưng kết cây băng lã, phản quang dưới tuyết có vẻ trong suốt, có những tiểu động vật hình dáng cổ quái đã chạy tới lui trên mặt đất phủ tuyết.

Đạm Bác Vũ mang theo mấy người bay qua một sườn núi, tiếng người ào ào xa xa truyền đến. Lý Cường nheo mắt nhìn tới, sườn núi là một vùng băng rất lớn, băng phẳng bóng loáng, giống như một mặt gương thật lớn, phía xa xa trên mặt băng có nhiều điểm đen đang di động, Lý Cường biết đó là đám người đang hoạt động, những điểm đen tụ tập ở một vị trí hình tam giác, bởi vì khoảng cách quá xa nhìn không rõ là đang làm gì.

Lý Cường hỏi: " Đây là địa phương nào? Sao lại có nhiều người đang hoạt động trên băng như thế, bọn họ đang làm gì?"

Đạm Bác Vũ cười nói: " Sư thúc, đây là băng hồ nổi tiếng của Tuyết Long thành, những người đó là phạm nhân của Tuyết Long thành, đang bắt cá."

Hiên Viên Dịch Thanh kinh ngạc nói: " Nguyên lai đây là Thiên Phong Hồ của Tuyết Long thành, ta biết nơi này sản xuất ra một loại mỹ vị nổi tiếng - Tế Lân Khoát Kỳ Phong Khẩu Nhung Ngư, tại Kỳ Long thành chúng ta loại cá này cao đến dọa người, ta chỉ nghe nói qua, không được ăn bao giờ."

Hiên Long nghiêng đầu, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, hắn không nói gì, chậm rãi đi xuống núi, không ai chú ý tới vẻ mặt của hắn. Lý Cường tò mò nói: " Chúng ta đi xem." Hắn đối với phong tục địa phương này cảm thấy rất hứng thú.

Đạm Bác Vũ gật đầu nói: " Đúng vậy, Hiên Viên sư huynh kiến thức quả nhiên bất phàm, đây là Thiên Phong Hồ, nghe nói hồ lớn này rất sâu, không ai biết bên dưới thông tới địa phương nào, có người đoán phía dưới Thiên Phong Hồ nổi thẳng ra ngoài ngàn dặm, ra đến Bích Hải, bất quá không ai có thể chứng thật, trước kia từng có tu chân cao thủ đi xuống xem..." Hắn dừng một chút lại nói: " Nhưng người có thể quay về lại rất ít, cho dù có trở về, cũng đều ngậm miệng không nói chuyện."

Hiên Long đột nhiên chen lời nói: " Phía dưới là Tụ Thủy tiên trận, là từ thật lâu trước kia do một bằng hữu của ta thiết lập, bất quá trước khi Nghịch Hành thông đạo bị phong bế hắn đã trở về tiên giới, linh sơn chủ mạch của Bảo Linh Sơn cũng là địa phương hắn ẩn cư, người tu chân các ngươi đương nhiên là không thể đi xuống được."

Đạm Bác Vũ chợt hiểu ra, hắn mới biết Thiên Phong Hồ nguyên lai là do tiên nhân làm ra, trách không được những cao thủ thăm dò đều chết vật như thế.

Mấy người cười nói đi tới.

Lý Cường đến gần một cái hồ hình tam giác, chỉ thấy mười mấy người đang mặc quần áo bông rất dày đang ném dây cước bằng sắt xuống dưới, đầu cần câu là một ống xoay tròn, có một luồng chỉ cước màu trắng cuộn tròn vào, trên dây cước có một quả cầu nhỏ màu đen, có người đang đem tiểu cầu bỏ vào một con trùng nhỏ lớn cỡ quả trứng gà. Đạm Bác Vũ giải thích: " Đây là Bọt câu, chỉ cần Phong Khẩu Nhung Ngư cắn phải, quả cầu sẽ nổ tung, gai nhọn bên trong sẽ bắn tung trong đầu cá."

Đây là một miệng hồ băng rất lớn, đường kính chừng bảy tám thước dài, bề sâu chừng năm sáu thước, dưới băng khẩu là vô số khối băng hỗn tạp, có ba hán tử đang không ngừng dùng một chiếc võng lưới ném xuống chỗ những khối băng vụn, đồng thời giảo động hồ nước dưới băng khẩu, không cho mặt nước kết băng.

Sợi dây câu cá chậm rãi hạ xuống, rất nhanh đã hoàn thành.

Lý Cường hỏi một lão giả bên cạnh: " Lão đại gia, các ngươi phóng một lần câu sẽ được mấy con Phong Khẩu Nhung Ngư?"

Lão nhân kia vội vàng đứng dậy, hắn nhìn ra Lý Cường là người tu chân, vội cười nói: " Không dám, a a, nếu vận khí tốt thì có thể có được một Phong Khẩu Nhung Ngư và một ít loài cá khác. Các ngươi từ bên

ngoài tới phải không, Phong Khẩu Nhung Ngư không dễ bắt đâu a.”

Lý Cường nhận thấy được trong đám người này cũng có người tu chân, bắt quá tu vi cũng rất thấp, có lẽ là người nhà của người đánh bắt cá. Chỉ nghe một đại hán quát: ” Kéo dây lên.” Lập tức có hai người vươn ra cần câu thật dài, kéo dây câu lên, khoảng mười người vây tới, bài thành nhóm, đồng loạt kéo lên từ từ.

Không biết sợi dây câu nọ dùng vật gì để chế thành, mười người cùng nhau kéo mà cũng rất khó khăn. Lý Cường nhịn không được tiến lên hỗ trợ, hần nắm vào dây câu, kéo mạnh về phía sau.

Trong lòng Đạm Bác Vũ cả kinh, vội vàng kêu lên: ” Sư thúc đừng nhúng tay!” Không đợi hần nói xong, chợt nghe ” bâng ” ” ba ” hai tiếng vang lên, dây câu bị Lý Cường làm đứt đoạn, hần nhất thời thấy choáng váng.

Kéo dây câu cũng phải có kỹ thuật, dùng sức không thể quá mạnh, phải chậm rãi mà kéo, Lý Cường không hiểu, lực khí của hần ngay cả cương ti thiết tác(dây bằng sắt thép) cũng không chịu được, huống chi chỉ là một sợi dây câu tinh tế.

Hiên Long nhịn không được ha ha cười to: ” Lão đệ, khí lực của ngươi không nhỏ a, ha ha, xem ngươi làm sao bây giờ!” Hần cũng hăng hái xem náo nhiệt.

Bởi vì mấy người Lý Cường đều mặc trang phục của người tu chân, nên đám người ngư dân kia không dám làm càn, nhưng có người đã thấp giọng mắng. Lý Cường cười khổ, nói: ” Ách, xin lỗi...a,xin lỗi...này, cái...kia..ta đền! Ta đền!” Hần cũng không phải là người ý mạnh hiếp yếu.

Lão giả kia tựa hồ là thủ lĩnh của đám người này, hần chẳng biết làm sao, một hồi lâu mới rầu rĩ nói: ” Ai, chúng ta mới bắt đầu đánh cá a, cho dù ngươi có đền một con Phong Khẩu Nhung Ngư cũng...ai! Mấy ngày này, Phong Khẩu Nhung Ngư chui rất sâu bên dưới, phải sang năm mới có thể trở lên, chúng ta bỏ lỡ cơ hội lần này, người xem...”

Lý Cường rất ít đỏ mặt, nhưng nghe xong lão giả nói thì mặt lại đỏ bừng, hần cũng không nói nhiều, ” bôm” một tiếng trực tiếp nhảy vào trong băng khẩu, làm đám người này cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nói gìơ sao, nếu không phải tu chân cao thủ, thì cú nhảy này phải mất đi nửa cái mạng. Lão giả kia ấp úng nói: ” Hần...hần...ai, hần làm gì đây...”

Hiên Long a a cười nói: ” Hần cảm thấy rất nóng, a a, nên đi xuống tắm rửa, các ngươi đừng động tới hần, một hồi hần sẽ lên thôi.” Hần cảm thấy rất tò mò, theo lý thì Lý Cường là người tu chân vốn không để ý tới phạm nhân thế này, nhưng hần lại đưa tay đi giúp người thì thật hiếm thấy, nhưng lại hảo tâm làm thành chuyện xấu, đem dây câu của người ta làm đứt đoạn, hần muốn nhìn Lý cường làm sao mà giải quyết.

Đạm Bác Vũ than thở: ” Sư thúc thật sự là lợi hại không nói nổi a, nước của Thiên Phong Hồ rét lạnh thấu cốt, cho dù là người tu chân đi xuống cũng phải mặc vào chiến giáp, dùng phi kiếm pháp bảo hộ thân, sư thúc không mang theo gì hết, liền nhảy vào trong hồ, thật sự là lợi hại.”

Trong lòng Hiên Long buồn cười, với tu vi bây giờ của Lý Cường, tại tu chân giới tuyệt đối có thể bài danh đầu tiên, thuộc về siêu cấp cao thủ, hần vốn không cần chuẩn bị cái gì, chỉ cần hần không đi xuống chạm vào Tụ Thủy tiên trận thì sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Lý Cường vừa vào nước liền nhìn thấy dây câu đang phiêu phù trong nước, hần nắm lấy thu về trong tay. Băng trong hồ nước âm trầm tối đen, giống như ma quỷ há to miệng chờ con mồi tới gần. Lý Cường chậm rãi quấn dây câu lại, hần phát hiện dây câu không có con cá nào, bốn phía trống rỗng, nhìn không thấy con cá nào, trong lòng cảm thấy kỳ quái: ” Trong nước không có cá a.” Đột nhiên phía dưới hiện lên vài đạo hư ảnh, Lý Cường phát hiện cá tới.

Những người đánh cá đứng trên mặt băng thần sắc âm trầm, sợ Lý Cường có vấn đề gì xảy ra, lỡ như có chuyện, bốn người tu chân đi chung với hần sẽ không bỏ qua, lại sợ Lý Cường tìm không được dây câu, lúc này đây coi như chuyện đánh bắt đã xong đời. Đúng lúc này chợt nghe băng khẩu vang lên một trận thanh thúy, Lý Cường mang theo dây câu bay ra, hần ném lên mặt băng, nói: ” Các ngươi đừng nóng vội, ta đi bắt mấy Phong Khẩu Nhung Ngư, chờ ta.” Hần lại chui vào trong nước một lần nữa.

Lý Cường cấp tốc hướng đáy nước chìm xuống, chung quanh càng ngày càng tối, bắt quá hần có một đôi thần nhãn, có thể thấy rõ hết thấy. Dần dần, áp lực của nước bắt đầu tăng cao, Lý Cường biết phía dưới

có tiên trận, nên hắn cũng không dám khinh thường, một mặt xuất ra Thái Hạo Toa bảo vệ thân thể, một mặt vẫn đi sâu xuống phía dưới mà tìm.

Chỉ chốc lát sau, hắn nhìn thấy một con cá lớn, cũng không biết có phải là Phong Khẩu Nhung Ngư hay không, tay hắn bắn ra một đạo kim tuyến, đánh vào đầu cá, rất nhanh chuyển qua cạnh nó, đưa tay bóp miệng. Con cá này cũng to cỡ một người, hàm răng nhọn hoắt, vì cá cũng cao chừng nửa người, cả người đều có vảy màu bạc. Lý Cường xoay người chuẩn bị trở về thì đột nhiên phát hiện một vật gì đó màu xanh, nó phát ra quang mang màu xanh nhạt chói mắt, từ dưới đáy nước cấp tốc vọt tới Lý Cường.

159. Chương 159

Đoàn thanh mang nọ vòng quanh Lý Cường vài lần, hóa thành một đạo thanh mang bay trở về. Lúc này Lý Cường cũng chẳng thèm để ý đến sự cổ quái nơi này, hơn nữa hắn nghe Hiên Long nói bên dưới có Tụ Thủy tiên trận, hắn liếc mắt nhìn địa phương thanh mang biến mất rồi xoay người phóng lên.

Hắn ném con cá lớn kia lên mặt băng, cười nói: "Đây là Phong Khẩu Nhung Ngư gì đó sao? Cái tên thật là danh khí a."

Lão nhân kia kinh hãi vô cùng, không nghĩ tới hắn lại có thể bắt được một Phong Khẩu Nhung Ngư đi lên, lão kinh hãi luôn miệng đa tạ. Đám ngư dân kia sắc mặt cũng vui mừng, Phong Khẩu Nhung Ngư này cũng đủ để bọn họ trải qua cuộc sống, có thể bắt được một Phong Khẩu Nhung Ngư thì có thể kiếm được tiền, nếu là hai con thì coi như là thu hoạch thật lớn.

Lý Cường đi tới trước người Hiên Long, nhỏ giọng hỏi: "Lão Long...ách, Long sư huynh, người có biết bên dưới Tụ Thủy tiên trận có người nào không? Ta nhìn thấy một đoàn thanh mang cổ quái, là thứ gì vậy?"

Hiên Long có chút trầm ngâm nói: "Thanh mang? Là cái gì thanh mang? Tụ Thủy tiên trận hắn là không có người tu chân có thể đi vào, mạnh mẽ tiến vào thì kết quả duy nhất chính là xong đời, trận pháp này là sát trận, rất lợi hại đó." Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nói: "Trừ phi là tiên nhân hoặc là Tán tiên, mới có thể vào trận mà không tổn hao gì, chúng ta đi xuống xem?"

Lý Cường tạm thời không muốn tìm hiểu gì về tiên trận nữa, mặc dù Hiên Long là tiên nhân, cùng hắn đi xuống thì cũng không sợ vấn đề gì. Hắn nói: "Bỏ đi, sư ca, chúng ta đi Tuyết Long thành trước đã, sau này có cơ hội hãy nhìn xem."

Hiên Long không có vấn đề gì, nói: "Tùy người, ta chỉ nói vậy thôi."

Đám ngư dân nói lại dây câu, hưng phấn hạ câu lần nữa. Phong Khẩu Nhung Ngư này có được ngoài ý muốn, bọn họ cũng không quan tâm mấy người Lý Cường nói cái gì, cuộc sống của phạm nhân đúng là phi thường khổ cực.

Lý Cường nói: "Chúng ta đi."

Xuyên qua đám ngư dân đang bận rộn, đi tới bên hồ băng, Đạm Bác Vũ nói: "Đi qua khỏi mặt băng chính là Tuyết Long thành, a a, sư bá sư thúc, đệ tử thành tâm mời các vị đến nhà làm khách." Cõi lòng hắn đầy chờ mong nhìn bọn họ, phải biết rằng người tu chân theo gia truyền như hắn có thể gãy dựng quan hệ với tiên nhân, thật sự là một chuyện không tưởng tượng nổi.

Lý Cường cười nói: "Hay a, chúng ta đến nhà người! Bác Vũ, trong nhà người có ai nào?"

Mị nhi trước kia cũng là gia truyền người tu chân, bất quá mãi cho tới bây giờ không có nghe nàng nhắc tới người nhà của mình, có vẻ có chút thần bí, bởi vậy Lý Cường đối với gia truyền người tu chân có chút tò mò.

Đạm Bác Vũ cười nói: "Sư thúc, nhà ta là một chi hệ của Đạm gia tại Tuyết Long thành, nhờ vào lực lượng của gia tộc ta mới bắt đầu tu chân, khi tu chân thì ta cưới vợ, a a, bây giờ có một trai một gái, vợ ta cũng tu chân, tu vi của nàng cao hơn ta nhiều, a a, xấu hổ a."

Hiên Viên Dịch Thanh hâm mộ nói: "Đạm sư đệ thật là hạnh phúc a, không giống ta cô đơn một mình như cô hồn dã quỷ không có ai quản, ai!" Hắn tựa hồ rất có cảm xúc, vẻ mặt tràn ngập sự cô đơn.

Bách Thịnh Chân nhỏ giọng nói: "Hiên Viên sư ca, sau này người đến nhà ta, ta sẽ làm huynh đệ với người, được không?"

Hiên Viên Dịch Thanh ngoài ý muốn cực kỳ, hấn vỗ bả vai Bách Thịnh Chân, cảm khái nói: "Người đã là huynh đệ của ta rồi, a a, người là sư đệ của ta đó."

Hiên Long đi khỏi mặt băng, đưa mắt nhìn qua, thành tường thật lớn của Tuyết Long thành xuất hiện ở khúc quanh núi, cả vách tường cũng tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, trên tường thành có nhiều pháo đài phòng ngự, hấn biết đó là chốt phòng ngự của thành.

Lý Cường nhìn thành tường kiến tạo theo vách núi, trong lòng có điểm cảm thán, có chút giống như tường thành tại quê quán, cũng là dựa theo núi mà tạo thành, chỉ bất quá tường thành của nơi này là màu trắng. Hấn còn đang cảm thán, chợt nhìn thấy bảy tám trăm đạo kiếm quang từ trong thành tường bắn ra, bay nhanh về hướng hấn đang đứng, tiếng kiếm quang xé gió đột nhiên vang rền.

Đạm Bác Vũ kinh ngạc cực kỳ, nói: "Di, họ đang làm gì? Bọn họ..." Hấn còn chưa kịp nói xong, kiếm quang đã bay lướt qua, lao thẳng tới Thiên Phong Hồ. Hiên Viên Dịch Thanh nói: "Kỳ quái, Thiên Phong Hồ xảy ra chuyện gì?"

Hiên Long khẽ cau mày, xoay người nhìn lại. Lý Cường phi thân lên, cũng nhìn lại hướng mặt hồ, chỉ thấy kiếm quang rơi xuống trên mặt hồ, thời gian không dài, thì thấy những ngư dân đang chạy đi, ngay cả đồ vật cũng mặc kệ, bỏ dằng tẩu hồ rất bối rối. Còn có một ít người tu chân đang trợ giúp những người chạy chậm phía sau. Lý Cường tự nhủ: "Kỳ quái, sơ tán ngư dân? Chẳng lẽ có đại sự gì phát sinh..."

Một tiếng huýt sáo chói tai từ xa xa truyền đến, người tu chân trên băng hồ giống như đàn chim bị động đột nhiên bay lên. Một đạo quang mang màu xanh thật dài từ hướng chân trời bay xuống, huyền không đứng ở trên băng hồ, cùng lúc đó, lại có thêm một nhóm người tu chân từ trong Tuyết Long thành bay ra, rất nhanh bay đến trên bầu trời Thiên Phong Hồ, hào khí nhất thời trở nên phi thường khấn trương.

Đạm Bác Vũ khấn trương ngóng nhìn, thì thào lẩm bẩm: "Trời ạ, tộc trưởng Đạm gia chúng ta cũng đến đó, đây là làm gì a?"

Hiên Long nghiêng nghiêng đầu, nói: "Làm gì? Còn nhìn không ra sao, là đánh nhau đó, ừ, người tới là Tán tiên...hay thật, Tán tiên này thật lợi hại đó, Tuyết Long thành gặp phiền toái lớn."

Lý Cường vừa nghe là Tán tiên thì trong lòng cả kinh. Hấn đối với Tán tiên rất miễn cảm, vội vàng nói: "Long sư ca, chúng ta đi xem..." Trong lòng hấn khấn trương, đột nhiên thuận di qua. Hiên Long nói: "Các người ở chỗ này chờ, đừng đi tới đó, ta phải qua xem." Hấn cũng thuận di qua đó.

Hiên Long na di qua bầu trời hai bên đang đánh nhau, nhìn thấy Lý Cường đã huyền không ở nơi này, lộ ra vẻ mặt thất vọng. Hấn tò mò hỏi: "Tiểu tử, sao vậy? Vẽ mặt mất hứng?"

Lý Cường cười khổ nói: "Ta còn tưởng người quen, đáng tiếc không phải, ai!" Hấn lặng lẽ nhìn hai nhóm người phía dưới.

Người tu chân của Tuyết Long thành vây quanh Tán tiên kia, kiếm quang chậm rãi bay quanh chiếu sáng băng hồ lấp lánh. Hiên Long cười nói: "Thú vị, Tán tiên kia còn có người giúp tay, lại có một nhóm người tu chân đang đi tới, a a, thật náo nhiệt a." Hấn nghiêng đầu hăng hái nhìn xuống.

Lý Cường bây giờ không muốn nhìn náo nhiệt gì, hấn xoay người muốn đi, thì từ bên dưới bay lên hai đạo kiếm quang, ngăn trở đường đi của hấn. Lý Cường không đợi đối phương nói chuyện, giành nói trước: "Hai vị lão huynh, xin lỗi, chúng ta phải đi Tuyết Long thành, các người muốn làm gì?"

Hai người tu chân nọ nhìn nhau, trong đó một người nói: "Các người từ đâu tới? Nếu chỉ đi ngang qua, mời lập tức rời đi, miễn cho bị ngộ thương."

Hiên Long khinh thường hừ khê một tiếng. Lý Cường không muốn xung đột, vội vàng nói: "Chúng ta là người tu chân từ Kỳ Long thành tới, nếu là như vậy, chúng ta lập tức đi ngay. Được rồi, có thể hỏi một chút, người nọ là ai chẳng?"

Người tu chân kia liếc mắt trừng Hiên Long một cái, nói: "Điều này không cần các người quan tâm, mau rời đi đi, nếu không..." Lời còn chưa nói xong, người tu chân cạnh hấn kêu lên: "Sư ca, người xem! Lão

quái vật kia không ngờ lại có nhiều người giúp tay như vậy, chúng ta mau đi xuống!” Nói xong bay nhanh xuống dưới.

Người tu chân kia cúi đầu nhìn xuống, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng phất tay nói: ” Các người đi mau, nơi này sẽ lập tức đánh nhau, các người đi vào Tuyết Long thành sẽ an toàn thôi.” Hắn không nói thêm nữa, vội nhanh xuống.

Một nơi khác của băng hồ bay tới trăm đạo kiếm quang, nhìn bộ dáng là người giúp tay của Tán tiên, tựa hồ như có công lực rất cao.

Hiên Long nói: ” Đi thôi, trận đánh này không lâu đâu, người tu chân của Tuyết Long thành thua chắc rồi, không đối thủ!”

Hai người trở lại khúc quanh, ba người Đạm Bác Vũ đang căng mắt nhìn lên bầu trời của băng hồ. Lý Cường nói: ” Chúng ta mau nhanh vào thành, nơi này sẽ bị ảnh hưởng rất nhanh đó.” Hắn không có một chút hứng thú nào với trận đánh này, thực lực của Tán tiên hắn đã gặp qua, người tu chân vốn không thể chống lại nổi, huống chi hắn còn có thêm một nhóm người hỗ trợ.

Đám ngư dân tại băng hồ kết thành đội nhảy lên khúc quanh, tiếng mắng chửi vang thành một mảnh.

Lý Cường và Hiên Long năm người đứng lẫn trong đám ngư dân hướng Tuyết Long thành đi tới. Tiếng sấm trên bầu trời băng hồ đột nhiên nổ vang, đại địa cũng chấn động, người đi trên đường cũng ngã dúi vào nhau. Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời lóe lên kiếm quang năm màu, vô số lôi hỏa lóe các quang mang đủ màu sắc, giống như là đang phóng pháo bông, cả Thiên Phong Hồ đều được chiếu sáng, ngay cả mặt băng của băng hồ cũng bị nổ tạc bay tung tứ tán. Lý Cường lắc đầu nói: ” Thật là náo nhiệt, cũng không biết vì cái gì mà đánh nhau.”

Người trên đường nhất thời bối rối, có người hét lớn: ” Mẹ ơi, mau chạy về thành...trở về thành sẽ an toàn thôi...” Đám người tao động hướng về thành chạy như điên. Thành tường của Tuyết Long thành phát ra bạch quang chói mắt, đại hình phòng ngự trận pháp đã khởi động. Hiên Long hí mắt nhìn một chút, khen: ” Cũng không tệ lắm, phòng ngự trận pháp này có thể chống đỡ sự công kích của Tán tiên.”

Tuyết Long thành cũng có cửa thành, đó là do hai vách tường hình thành cửa thành thiên nhiên, cửa thành có hơn mười người tu chân trấn thủ. Đám ngư dân này trên tay cũng có khối ngọc bài màu trắng, cùng nhau chen lẫn vào cửa, người tu chân giữ cửa cũng không có ngăn cản, có khi còn trợ giúp những người bị kẹt lại.

Đạm Bác Vũ dừng lại ngay cửa thành nhìn quanh một chút, rồi ngoắc một người tu chân: ” Bác Hiên đại ca, ta là Bác Vũ a.”

Người nọ nhìn thấy Đạm Bác Vũ vội vàng chạy tới nói: ” Tiểu Vũ, sao ngươi lại về nhanh như vậy? Nhanh vào thành, lập tức sẽ phong bế đó...”

Đạm Bác Vũ nói: ” Ta biết, ta còn có mấy bằng hữu muốn vào thành, bọn họ là người tu chân của Kỳ Long thành, ta sợ các người hiểu lầm, nên mới tìm người tới nói một chút.”

Đạm Bác Vũ hỏi: ” Người có thể đảm bảo cho bọn họ?”

Đạm Bác Vũ cuống quýt gật đầu: ” Ta đảm bảo, ta đảm bảo, bọn họ không có vấn đề.”

Người tu chân kia cũng đã đi tới, nói: ” Bác Hiên, chuyện gì? Bây giờ là thời kỳ phi thường, cẩn thận một chút.”

Hiên Long và Lý Cường cũng không nói lời nào, Hiên Viên Dịch Thanh tiến lên, móc ra một khối tín vật, nói: ” Ta là Hiên Viên Dịch Thanh của Kỳ Long thành, cùng sư bá và sư thúc của ta từ khổ tu lộ ra ngang qua, xin chào lão ca.”

Đạm Bác Vũ nhìn thoáng qua, gật đầu nói: ” Các người mau vào đi thôi. Bác Vũ, người về nhà trước đi, mấy ngày nay tộc trưởng có thể chiêu tập mọi người khai hội, đến lúc đó đừng quên.”

Bầu trời của băng hồ tiếng nổ oanh minh mạnh mẽ ngày càng lớn, người tu chân trấn thủ cửa thành toát ra vẻ mặt khẩn trương, có người kêu lên: ” Nhìn! Có huynh đệ bị thương, mau đi tiếp ứng a.”

Chỉ thấy trong Tuyết Long thành lại bay ra hơn trăm người tu chân, chỉ chốc lát, hơn mười người tu chân bị thương lui lại nơi cửa thành, những người tu chân này đại bộ phận chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ. Lý Cường bàng quang lạnh lùng, biết những người này cũng không có nguy hiểm tính mạng, nhưng nếu muốn động thủ lần nữa thì không có khả năng. Lý Cường nghĩ thầm, xem ra Tán tiên kia hạ thủ lưu tình, nếu không những người này không chỉ bị thương đơn giản như vậy.

Hiên Long nói: " Người tu chân của Tuyết Long thành sắp triệt lui rồi, bọn họ không có việc gì đâu, chúng ta vào thành."

Đạm Bác Vũ há mồm nhưng lại không dám nói gì, hắn rất muốn mời Hiên Long và Lý Cường hỗ trợ nhưng lại không dám thốt ra miệng. Thật ra chỉ cần hắn nói, Hiên Long và Lý Cường chưa chắc đã cự tuyệt, nhưng vì hai người họ nghĩ không có lý do nhúng tay vào sự vụ của Tuyết Long thành.

Tâm tính Lý Cường chuyển đổi rất nhiều, trước kia hắn chỉ nghĩ lo tìm đủ tinh thạch, rồi gặp người của tiên giới, sau đó chạy về Phong Duyên Tinh, không muốn kiếm thêm chuyện thị phi, hắn không biết khi nào mình sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, Lý Cường mặc dù khoáng đạt, nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác gấp gáp.

Người tu chân Tuyết Long thành đang bay trở về. Tán tiên kia cũng không đuổi theo, chỉ cất lên một tiếng cười khoái trá, có vẻ vô cùng cuồng vọng đắc ý. Tiếng cười này làm Hiên Long cũng có chút tức giận, nhưng hắn ầm ầm không phát, chỉ nhìn lướt qua bầu trời, rồi không để ý tới, chỉ đi theo mấy người Lý Cường vào cửa thành.

Vào trong thành là một cái hạp cốc rất lớn, bốn phía núi tuyết bao bọc, nhưng trong hạp cốc lại ấm áp như xuân, ven đường lại đủ các loại hoa cỏ chỉnh tề, các phòng ốc đủ dạng đủ loại ẩn trong những cây cổ thụ khắp nơi. Hạp cốc này bề ngang cỡ mười công lý, lại lớn ngang ngửa như vậy, nếu từ trên không trung nhìn xuống, hạp cốc có hình dáng giống như một quả cầu hình bầu dục, hai đầu nhọn còn ở giữa lại phình to ra. Mỗi một tấc đất đều được người tu chỉnh qua, thành thị có vẻ xa hoa hơn Kỳ Long thành rất nhiều, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng sáng khoái và sạch sẽ.

Thật ra Tuyết Long thành còn có một hạp cốc hơi lánh xa và lớn hơn, ở nơi đó là nơi ở của người tu chân sơ cấp và phạm nhân. Nhưng hạp cốc đó rất lớn, mà hoàn cảnh lại kém hơn rất nhiều, có hơn một ngàn vạn dân cư, là ngoại thành của Tuyết Long thành.

Đạm Bác Vũ mang theo mọi người từ đường lớn chuyển sang một đường mòn, hắn vừa đi vừa nói chuyện: " Sư bá sư thúc, nhà ta ở ngay rìa thành, a a, nếu không phải do vợ ta tu được tới Nguyên Anh kỳ, thì nhà chúng ta còn phải ở lại ngoại thành, nơi đó thì gian khổ hơn." Hắn giới thiệu một chút về sự khác nhau giữa nội và ngoại thành.

Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: " Có thể ở lại nội thành đều là cao thủ a, a a, sư đệ bây giờ cũng là cao thủ rồi, tới được Nguyên Anh kỳ, em đâu hẳn là cao hứng lắm."

Đạm Bác Vũ vui vẻ nói: " Mặc dù còn kém vợ ta, nhưng tu đến Nguyên Anh sơ kỳ thì có thể tiến vào danh bảng của gia tộc, sau này có thể dời đến nội thành để ở, điều này còn phải cảm tạ sư bá sư thúc đã trợ giúp." Trong giọng nói của hắn tràn ngập hưng phấn.

Lý Cường tò mò hỏi: " Tu đến Nguyên Anh kỳ có thể vào trong nội thành ở, vậy người tu chân tu đến Nguyên Anh kỳ có bao nhiêu?"

Đạm Bác Vũ không để ý đáp: " Á...nga...cỡ trên vạn người..." Về mặt hắn dần dần trở nên khấn trương, cũng rất hưng phấn.

Lý Cường suy tư, rồi chợt hiểu ra, nhỏ giọng nói: " Long sư huynh, sư đệ của ngươi có thể sợ vợ nga."

Hiên Viên Dịch Thanh nghe được, hắn nhìn Đạm Bác Vũ rồi lại nhìn Lý Cường, nở nụ cười: " Đạm sư đệ, sư thúc nói có đúng không?"

Đạm Bác Vũ vốn không chú ý bọn họ đang nói cái gì, thuận miệng đáp: " Đúng vậy, àn? Các ngươi nói cái gì?"

Ngay cả người thành thật như Bách Thịnh Chân cũng phải nở nụ cười, Hiên Viên Dịch Thanh càng a a cười to, hắc hắc Đạm Bác Vũ một cái, cười nói: " Nhìn thấy có vẻ em dâu rất lợi hại a, sư đệ có phúc rồi."

Đạm Bác Vũ chớp con mắt, trong đầu mơ hồ, không rõ bọn họ đang nói cái gì, trong lòng hắc hắc đã bay về nhà, rời nhà gần một năm rồi, càng đến gần cửa thì trong lòng hắc hắc lại càng khẩn trương.

Hiên Long đối với những việc này cũng không thêm để ý, hắc hắc là tiên nhân, đối với phương diện tình cảm thì đăm đăm, hắc hắc không thể giải thích được mấy người này vì sao lại cười. Hắc hắc một mình tu hành cả ngàn năm, đối với mọi chuyện đều giải quyết bằng lý trí, chỉ có đối với Lý Cường là ngoại lệ, vừa rồi hắc hắc còn hiện lên một ý niệm trong đầu, cảm thấy mình rất kỳ quái, tại sao lại cùng Lý Cường đi tới Tuyết Long thành? Đối với chuyện Đạm Bác Vũ có sợ vợ hay không, hắc hắc cũng không thêm để ý, cũng không cảm thấy buồn cười.

Hai bên đường mòn đủ chủng loại cây cối, Lý Cường có cảm giác như đang đi trong một công viên ở quê hương. Chung quanh cây xanh bao bọc, còn có nhiều quả chín, thỉnh thoảng còn nhìn thấy một căn nhà nhỏ lộ ra sau thân cây. Khác với quê hương chính là nơi này không có thanh âm côn trùng kêu vang, yên tĩnh đến mức làm cho người ta có chút khác thường.

Đột nhiên có tiếng bước chân chạy rất nhanh vang lên, hì hì ha ha tiếng cười từ trong rừng truyền đến, có bảy tám thiếu niên nam nữ truy đuổi nhau nháo nhác vọt tới trên đường mòn. Đạm Bác Vũ nhìn thấy, không khỏi lớn tiếng kêu lên: " Quyển nhi, con đi đâu đó! Mẹ con có ở nhà không? Mau lại đây!"

Một cô gái mặc áo ngắn màu đỏ quần dài màu đen từ đám trẻ kia nhảy đến trước người Đạm Bác Vũ, nàng kinh hãi kêu lên: " Cha! Sao cha về rồi, hì hì, mẹ cho con ra đây chơi, hôm nay công khóa đã làm xong rồi. Bọn họ là ai a?"

Đạm Bác Vũ cười khổ nói: " Đây là tiểu nữ Đạm Hoàn, a a, bị mẹ nó chịu hư rồi, sư bá sư thúc đừng kỳ quái a. Quyển nhi, mau tới ra mắt sư bá tổ và sư thúc tổ."

Cô gái nọ nhìn Hiên Long rồi lại nhìn Lý Cường, nghi hoặc nói: " Cha, cha bá môn phái nào vậy? Quyển nhi sao không biết! Hì hì, cẩn thận mẹ xử tội cha."

Lý Cường bật cười: " Bác Vũ, nữ nhi của ngươi rất mạnh mẽ a. Tiểu nha đầu, cha ngươi là sư đệ đệ của ta, ngươi nếu không ngoan, ngay cả mẹ ngươi ta cũng xử tội đó."

Ngoại trừ Hiên Long, tất cả mọi người đều bị Lý Cường nói chuyện làm hoảng sợ. Đạm Hoàn kêu to lên, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người tu chân giống như Lý Cường: " Di? Tiểu ca ca, lá gan ngươi không nhỏ, dám xử tội mẹ ta? Ngươi xem pháp bảo đây!" Nàng móc ra một ngọc bài, nhớ kỹ chú ngữ, dương tay bỏ về phía Lý Cường. Đạm Bác Vũ sợ đến hồn phi phách tán, quát to: " Quyển nhi, không được vô lễ!"

Lý Cường vẫn đứng không nhúc nhích, tùy ý cho hồng quang sét đánh lên người, hắc hắc ha ha cười nói: " Tiểu nha đầu, dám dùng phích lịch thiểm điện đánh ta, ta sẽ thay cha ngươi giáo huấn ngươi một chút, ha ha." Hắc hắc xuất ra một chiêu, Đạm Hoàn không sao đứng thẳng được, trong tiếng kêu chói tai đã bị Lý Cường bắt lại. Lý Cường dương tay làm bộ muốn đánh, Đạm Bác Vũ cuống quýt kêu lên: " Sư thúc! Cầu ngài tha cho tiểu nữ, nó không hiểu sự, lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với tiểu hài tử."

Những thiếu niên nam nữ chung quanh nhìn thấy Đạm Hoàn bị Lý Cường bắt được đều không phục, chỉ nghe một thiếu niên hô: " Hắc hắc đánh Quyển nhi tỷ tỷ, mọi người đừng tha cho hắc hắc."

Hiên Long không nhịn được nữa, quát khê: " Tất cả đứng yên cho ta, không được nhúc nhích!" Theo tiếng nói của hắc hắc, mấy thiếu niên nam nữ đều cũng ngây dại, mặt đỏ tới mang tai trở mắt nhìn Hiên Long, vốn không cách nào nhúc nhích.

Lý Cường cười nói: " Hay, mấy tiểu tử ngươi rất lợi hại a. Bỏ đi, tha cho các ngươi một lần." Hắc hắc dương tay cỡi cấm chế của Hiên Long, Hiên Long thở dài nói: " Ai, huynh đệ, ta đang giúp ngươi a."

Lý Cường liếc mắt nhìn hắc hắc, nói: " Đại ca, ta cũng cần được hỗ trợ hay sao?"

Hiên Long bị hắc hắc làm á khẩu không còn gì để nói.

Đạm Hoàn bị Lý Cường nắm được hai tay, hận hận kêu lên: " Ngươi dám đánh ta, mẹ ta sẽ không tha cho ngươi đâu!"

Lý Cường cảm thấy hứng thú, cười nói: " Mẹ ngươi không tha cho ta? Hay, ta muốn nhìn xem mẹ ngươi sẽ không buông tha cho ta thế nào." Tay hắn đặt Đạm Hoàn nằm trên đùi, nhấc tay như muốn đánh, Đạm Bác Vũ sợ đến luôn miệng cầu xin: " Sư thúc, xin tha cho tiểu nữ, nó không hiểu chuyện."

Trong lòng Lý Cường buồn cười, hắn buông Đạm Hoàn ra, nói: " Tiểu nha đầu, đừng nói là mẹ của ngươi, dù là Đạm gia tộc trưởng có tới, ta nếu xem không vừa mắt, hắc hắc, cũng sẽ đánh vào mông như ngươi."

Đạm Hoàn mặc dù không phục, nhưng thấy thực lực của Lý Cường, nàng cũng có chút sợ hãi, nhưng trong miệng vẫn không chịu phục: " Được, ta mang ngươi đi gặp mẹ ta, hừ, xem mẹ ta làm sao trừng trị ngươi!" Xem ra nàng rất sùng bái mẹ mình, còn những người khác thì không xem vào mắt.

Đạm Bác Vũ cười khổ nói: " Tiểu nữ bị mẹ nó chịu hư, xin sư thúc tha thứ."

Đám thiếu niên nam nữ kia sau khi được giải trừ cấm chế, như một đám chim nhỏ sợ hãi âm âm tán đi, chạy đến xa xa họ mới dừng lại hô lên: " Đám đánh Quyền nhi tử tử, chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lý Cường làm bộ muốn đuổi theo, làm đám thiếu niên kia sợ đến chạy mất. Đạm Hoàn không thể tránh được nói: " Được rồi, được rồi, coi như ngươi lợi hại, ngươi là ai a?" Nàng lúc này mới cẩn thận đánh giá Lý Cường.

Khí chất của Lý Cường từ khi tu luyện Thiên Tiến Chương có biến hóa rất lớn, Đạm Hoàn nhìn kỹ, lập tức liền bị hấp dẫn. Tu chân giới có người tu chân dung mạo xinh đẹp thì vô số, nhưng vừa có khí chất lại vừa tiêu sái thì cũng không nhiều, Lý Cường lại có cảm giác thân thiết kỳ lạ, chỉ cần chú ý nhìn hắn, sẽ bị hấp dẫn, bởi vì cảnh giới bây giờ của hắn chính là Bình Phàm Chi Tâm, ngay cả Hiên Long còn không đỡ được mị lực của hắn, càng huống chi Đạm Hoàn chỉ là người tu chân mới nhập môn. Đạm Hoàn nghĩ Lý Cường giống như người thân cận nhất của mình, làm cho nàng có cảm giác phi thường mãnh liệt, cả người nàng đều toát ra mồ hôi, trái tim nhện không được mà nhảy loạn.

Đạm Hoàn không dám nhìn Lý Cường thêm nữa, nói một câu: " Ta đi gọi mẹ." Rồi xoay người hướng phía trước chạy đi, ngay cả bước chân cũng có chút thất thần.

Đạm Bác Vũ cười khổ nói: " Quyền nhi giống mẹ nó, tính tình mạnh mẽ, sư thúc ngàn vạn lần đừng nóng giận a." Hắn có chút thắc thỏm bất an.

Lý Cường cười nói: " Ai mà tức giận nó làm gì, đùa với tiểu hài tử chơi thôi, nhưng mà Bác Vũ a, nữ nhi ngươi tựa hồ không nghe lời người nói a, chẳng lẽ lúc nào cô ta cũng như vậy?"

Hiên Long liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, nói: " Lão đệ, đừng có tùy tiện chọc người, tu chân giới sợ rằng không có ai kháng cự được ngươi, hiểu chưa?"

Lý Cường có chút sững sốt, nói: " Ca ca, ta không rõ." Nếu hắn hiểu được thì đã không trêu chọc Đạm Hoàn.

Hiên Long lắc lắc đầu nói: " Không rõ thì thôi, chờ ngươi tự mình tỉnh ngộ đi." Hắn cũng không chịu nói rõ.

Chuyển qua một mảnh rừng cây thấp, nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ xuất hiện trước mắt, bốn phía nhà gỗ có rất nhiều loại hoa cỏ, nhà gỗ rất đơn sơ, chỉ là do bốn phòng nhỏ liên kết thành, ở cửa đứng ba người, hai nữ một nam. Lý Cường đoán rằng, đây chính là vợ và hai con của Đạm Bác Vũ.

Lý Cường kéo Hiên Long nhỏ giọng nói: " Chúng ta chờ một lát, để cho bọn họ gặp mặt nói chuyện trước đã."

Đạm Bác Vũ kích động chạy vội tới, kêu lên: " Mẹ của Quyền nhi, ta đã tu đến Nguyên Anh kỳ rồi! Ta tu đến Nguyên Anh kỳ rồi!" Hắn kích động đến vẻ mặt đỏ bừng.

Mỹ phụ nhân đứng giữa vẻ mặt có ý cười, hai tay mở ra nghênh đón ôm lấy Đạm Bác Vũ, dịu dàng nói: " Lão công, thật sự tới Nguyên Anh kỳ rồi sao? Hay quá, muội không có yêu lắm huynh, nhưng nếu huynh gạt muội, muội sẽ không buông tha cho huynh đâu." Hai tay nàng đỡ lấy hai vai Đạm Bác Vũ, nhìn hắn từ trên xuống dưới, một hồi lâu mới nói: " Di, kỳ quái, là thật nha, tiểu Vũ a, sao huynh tu luyện được thế?"

Thiếu niên ở bên cạnh kêu lên: " Cha!"

Đạm Bác Vũ vui vẻ cười nói: " Dững nhi." Hắn tựa hồ phi thường yêu thích đứa con này, lôi kéo tay nó nói: " Dững nhi, tu luyện như thế nào rồi, ở nhà có ngoan hay không?"

Mỹ phụ gõ nhẹ vào đầu Đạm Bác Vũ, nói: " Tiểu Vũ, huynh nói gì đây, không chú ý chút nào. Tiểu Dững rất ngoan đó, không cần huynh quan tâm."

Đạm Bác Vũ xấu hổ cười nói: " Mẹ Quyển nhi, muội xem, có bằng hữu ở đây a, đợi khi nào không người rồi hãy nói được không?" Nhìn qua thấy hắn rất sợ lão bà.

Đột nhiên từ không trung hạ xuống một đạo kiếm quang, một cô nương mặc chiến giáp kêu lên: " Tỷ tỷ, đại ca đã xảy ra chuyện! Di, tỷ phu(anh rể) cũng ở đây..."

Mỹ phụ kinh hãi thất sắc nói: " Cái gì?"

160. Chương 160

Cô nương nọ lo lắng nói: " Đại cửu người bị lão quái vật ngoài thành đánh bị thương, phi kiếm bị hủy, một tay bị chém đứt....ai, Quyển nhi hãy ngoan ngoãn ở nhà, đừng chạy loạn, tiểu di lại đây thông tri một tiếng, ta còn phải đi tìm linh đan..."

Mỹ phụ quát: " Quyển nhi và Dững nhi vào nhà, tiểu muội, ta cùng người đi tìm linh đan!"

Hiên Long không chút phản ứng chỉ nhìn lên bầu trời, còn Lý Cường cũng đứng yên không chút cử động. Trong lòng Đạm Bác Vũ hiểu được, dù là Hiên Long hay Lý Cường đều có khả năng cứu người, hắn nói: " Mẹ của Quyển nhi, nàng đừng gấp, ta có biện pháp."

Không đợi mỹ phụ nói chuyện, hắn xoay người nói với Hiên Long và Lý Cường: " Sư bá, sư thúc..."

Ý tứ của hắn hai người đều cũng hiểu, Lý Cường cười nói: " Ta sẽ đi, Bác Vũ, đừng có gấp, ta phụ trách sẽ trị khỏi cho hắn, Dịch Thanh, người mang Thịnh Chân vào nhà nghỉ ngơi trước."

Đạm Bác Vũ mừng rỡ, luôn miệng đa tạ, rồi lại lôi kéo mỹ phụ và cô nương kia nói: " Đây là sư bá và sư thúc của ta, còn đây là vợ ta Anh Tuệ, còn đây là tiểu di Anh Diễm của Quyển nhi."

Anh Tuệ đã sớm chú ý tới Hiên Long và Lý Cường, nàng không cách nào nhìn ra được sâu cạn của hai người này, nhìn thấy Đạm Bác Vũ trình trong giới thiệu một cách kỳ lạ như thế, nàng liền rất khách khí đáp lễ: " Anh Tuệ ra mắt hai vị tiền bối, cảm ơn tiền bối chiếu ứng chuyết phu."

Anh Diễm vội la lên: " Chúng ta mau đi tìm linh đan trước, sau đó tất cả sẽ đến nhà đại ca."

Lý Cường nói: " Anh Diễm, tới nhà đại ca người trước đi thôi, người dẫn đường."

Anh Tuệ nhìn theo ánh mắt Đạm Bác Vũ lộ ra ý hỏi, Đạm Bác Vũ cuống quýt gật đầu để cho nàng yên tâm. Anh Tuệ nói: " Tiền bối, vậy phiền toái ngài rồi. Tiểu muội, chúng ta cùng nhau đi thôi."

Đạm Bác Vũ nói: " Ta đưa sư bá sư thúc đi, cứu người quan trọng hơn." Hắn tranh bay trước, Anh Tuệ tỷ muội theo sát lên không trung. Hai tay Lý Cường xò ra, nói: " Long sư ca, cùng đi chơi chút nào."

Thật ra Hiên Long vốn không muốn đi, nhưng ở chỗ này chờ cũng không có gì thú vị, liền nói: " Được rồi, đi ngoạn một chút."

Nhà của Anh Tuệ ở bên trong thành, là một gia tộc, cũng là gia truyền người tu chân, đại ca nàng là tộc trưởng của Anh gia, tu vi của hắn rất cao, đạt tới Xuất Khiếu trung kỳ, là cao thủ tài hoa hơn người của Anh gia, tại Anh gia có uy tín cực cao.

Anh Diễm và Anh Tuệ hạ xuống đầu tiên, vội vã phóng vào trong phòng, Đạm Bác Vũ liền mời Hiên Long và Lý Cường.

Anh gia là một gia tộc, có một cái sân rộng thật lớn, trong viện có bốn tòa nhà màu trắng, đều do pháp thuật tạo thành, chung quanh có những phòng nhỏ tán ra, trên sân trong đầy hoa cỏ, tòa nhà chính đứng đầy tộc nhân của Anh gia, trên mặt mỗi người đều phủ đầy vẻ buồn rầu.

Đạm Bác Vũ lớn tiếng nói: " Xin cho qua, ta đã mời được cao thủ đến cứu trị cho tộc trưởng."

Trong đám người đứng đầy kia có một người nói: " Di, đây không phải là tên vô dụng kia sao, hần đến làm gì?"

Nhất thời vẻ mặt Đạm Bác Vũ đỏ bừng, mắt húng nói: " Là ai nói đó? Là ai nói ta như vậy? Ta bây giờ chính là người tu chân đạt tới Nguyên Anh kỳ rồi đó..."

Trong đám người truyền ra một chuỗi âm thanh như khinh thường, không ai xem Đạm Bác Vũ vào mắt.

Anh Tuệ đã tiến vào, nghe tiếng lại xoay người đi ra, nàng tròn mắt yêu kiều quát: " Các ngươi muốn chết a, ngay cả lão công của ta cũng dám mắng, là ai? Đứng ra cho ta xem thử, ta còn không lột da ngươi ra sao!" Nàng bước từng bước một đi tới chỗ đám người. Những người đó tựa hồ rất sợ nàng, đều thối lui về phía sau, có người kêu lên quái dị: " Không được rồi! Tuệ đại tỷ tức giận kìa."

Anh Diễm cũng chạy đến nói: " Tỷ, đừng thêm lý bọn họ, nhảm chán!"

Lý Cường nhin cười, vỗ vai Đạm Bác Vũ, nói: " Bác Vũ, đừng nóng giận, chúng ta vào đi thôi." Hần đoán rằng, Đạm Bác Vũ nhất định là dựa vào lực lượng của vợ mới có địa vị như bây giờ, nếu không sẽ bị người xem thường.

Hiên Long vẫn một mực yên lặng không nói gì, hần không thích cùng người gặp gỡ, bởi vậy chỉ lẳng lặng quan sát, Lý Cường đi thì hần đi theo, Lý Cường dừng lại thì hần cũng đứng yên, nhìn giống như người hầu của Lý Cường, bất quá thân phận của người hầu này có điểm dọa người.

Mấy người vội vàng đi theo Anh Tuệ vào phòng trong, trong phòng có một chiếc giường, bên trên nằm một người sắc mặt trắng bệch, cánh tay hần bị chém đoạn, máu đã được cầm, còn đang hôn mê bất tỉnh. Trước giường còn đứng vài người, trong đó có một người nhìn thấy Anh Tuệ đi đến thì lập tức ngoắc nàng đi qua.

Anh Tuệ đi nhanh lên vài bước, thi lễ nói: " Đại bá, Bồ Lợi đại ca như thế nào rồi?"

Đạm Bác Vũ nhỏ giọng nói với Lý Cường: " Hần là đại bá của mẹ Quyển nhi, Anh Chiêu Ngôn lão tộc trưởng, vẫn luôn tiem tu, xem ra khi đại ca bị thương cũng đã làm kinh động cả lão nhân gia."

Người đứng trong phòng đều là nhân vật đứng đầu của Anh gia, Anh Bồ Lợi là Anh gia tộc trưởng của hiện tại, hần bị thương dĩ nhiên là đại sự của Anh gia.

Hiên Long nhìn thoáng qua Anh Bồ Lợi, nhàn nhạt nói: " Ân, ngực bị Tụ Tiên Lôi đánh trúng, xương cốt vỡ vụn, tử phủ hoàn toàn rối loạn, nguyên anh bị thương nặng, còn lại một hơi thở thôi, nếu hần không có tu vi Xuất Khiếu kỳ, thì không chịu được đến bây giờ, cũng nhanh xong rồi, ân, nếu không có linh đan diệu dược thì bình giải vẫn tương đối sáng khoái hơn một chút." Hần vốn mặc kệ người chung quanh có cảm giác gì, một lời đã nói ra tình huống của Anh Bồ Lợi, vẻ mặt hồ hững, lộ rõ là người ngoài cuộc.

Lý Cường trầm nghĩ không hay, Hiên Long nhân tình thế thái hoàn toàn không hiểu, mở miệng là đắc tội người, mặc dù hần đều nói thật, nhưng cũng không thể không có chút cổ kị nào như vậy. Anh gia cũng biết thương thế của Anh Bồ Lợi nghiêm trọng, nhưng bị Hiên Long nói như vậy, trong lòng mỗi người khó chịu cực kỳ. Anh Chiêu Ngôn sầm mặt xuống, tức giận hỏi: " Tuệ nhi, bọn họ là ai?"

Đạm Bác Vũ cũng hoảng sợ, hần không phải sợ Anh Chiêu Ngôn tức giận, mà là sợ Hiên Long và Lý Cường tức giận. Hiên Long chính là tiên nhân lão đại, một khi hần tức giận, đừng nói là một Anh gia, dù cho tất cả người tu chân của Tuyệt Long thành cũng không phải là đối thủ của hần, huống chi còn có một Lý Cường, thực lực của Lý Cường là thế nào hần biết rõ ràng, đó là có thể ngạnh kháng với vạn người tu chân, là siêu cấp cao thủ. Trong khoảnh khắc hần cũng ngây dại.

Lý Cường không đợi Anh Tuệ trả lời, giành nói: " Chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng chính là chúng ta có thể cứu được đại ca của Tuệ nhi." Ngữ khí hần lộ ra vẻ tin tưởng cường đại. Dựa vào Ly Vấn Đan của Hồi Xuân Cốc Mai Du Băng lão gia tử, hần tuyệt đối nắm chắc có thể cứu được Anh Bồ Lợi.

Đến lúc này ngay cả Hiên Long cũng tò mò: " Sư đệ, hần bị thương quá nặng, ngươi có thể cứu? Đừng có nói đùa đi." Thật ra Hiên Long cũng có biện pháp cứu, chỉ là hần không muốn ra tay mà thôi.

Hiên Long nói người khác cũng không thêm để ý, nhưng Đạm Bác Vũ lại sợ hãi, ngay cả tiên nhân cũng nói như vậy, Lý Cường có khả năng hay không? Hần ấp a ấp úng hỏi: " Sư...sư thúc, có thể cứu sao?" Hần nhất thời không chút tin tưởng.

Anh Chiêu Ngôn nghi hoặc hỏi: " Sư thúc? Tiểu Vũ, người bái sư hồi nào? Không nói việc này, lão huynh, người dựa vào điều gì mà nói có thể cứu Bồ Lợi, làm sao mà cứu?" Bọn họ đã bó tay không cách nữa, có thể tìm được linh đan thì cũng đã cho hắn uống, nhưng không có một chút hiệu quả, lời nói vừa rồi của Hiên Long mặc dù thẳng thắn, nhưng rõ ràng đã nói trúng điểm chết người, thật ra vừa rồi bọn họ cũng đang bàn luận chuyện binh giải.

Lý Cường mỉm cười, lấy ra một viên Ly Vãn Đan, đặt trong lòng bàn tay, nói: " Bằng vào viên Ly Vãn Đan này."

Ly Vãn Đan tại tu chân giới danh khí vang rền cực kỳ, nhưng không có bao nhiêu người được chính mắt nhìn thấy, đó là loại thuốc cứu mạng đệ nhất của tu chân giới. Anh Chiêu Ngôn trừng to mắt nhìn Lý Cường rồi nhìn Đạm Bác Vũ, một hồi lâu than thở: " Là ta thất lễ rồi, lão huynh xin hãy tha thứ, nhưng..." Hắn do dự một chút, lại nói: " Ta phải lấy vật gì trao đổi?" Người của Anh gia đều nhìn Lý Cường, trong lòng nói thầm, hy vọng Lý Cường không nên như sư tử há to miệng mới tốt.

Lý Cường vẫn cười hì hì như trước, hắn ngoài dự đoán mọi người đưa Ly Vãn Đan cho Đạm Bác Vũ, nói: " Người gọi ta là sư thúc, cũng không thể cho người hư danh, viên Ly Vãn Đan này tặng cho người, làm sao dùng thì người tự mình quyết định, người có yêu cầu gì thì cứ nói với đại bá của người đi." Ý tứ của hắn chỉ có Đạm Bác Vũ hiểu được, là sư thúc nhìn thấy mình bị người của Anh gia xem thường, cố ý cho hắn một cơ hội, để cho hắn có thể đứng thẳng lưng mà nói chuyện.

Đạm Bác Vũ cảm kích tạ ơn Lý Cường, tay cầm bảo đan, liền chạy đến trước mặt Anh Tuệ, nói: " Mẹ của Quyển nhi, cho nàng đây!"

Thiếu chút nữa Lý Cường bị hắn làm cho bật cười, tiểu tử này thật sự quá sợ lão bà.

Gương mặt Anh Tuệ tươi cười mừng rỡ như nở hoa, nàng bước nhanh đến trước giường, tay định dứt cho Anh Bồ Lợi uống. Lý Cường quát: " Đừng nhúc nhích! Nếu người cho đại ca người uống như thế thì hiệu quả của linh đan sẽ bị giảm một nửa."

Anh Tuệ nghe được lời này thì càng hoảng sợ, nhỏ giọng hỏi: " Linh đan không phải dùng để uống hay sao?"

Lý Cường đem cách dùng Ly Vãn Đan nói qua một lần, bởi vì hắn đã không có chân nguyên lực, lại chưa từng thử qua dùng thần dịch lực hòa tan linh đan, cho nên không cách nào tự mình động thủ, không thể làm gì khác hơn là để cho người khác thay thế.

Anh Chiêu Ngôn là cao thủ Phân Thần sơ kỳ, hắn tự mình ra tay, dựa theo phương pháp của Lý Cường cứu trị cho Anh Bồ Lợi.

Lý Cường nhìn ra Hiên Long có chút không nhịn được, liền nói: " Bác Vũ, đưa chúng ta đi ra ngoài một chút."

Đạm Bác Vũ còn chưa kịp đáp lời, Anh Diễm đã giành nói: " Ta đưa tiền bối đi, tỷ phụ ở chỗ này giúp tỷ đi đi, hì hì..."

Anh Diễm nhìn qua thì chỉ như một tiểu cô nương, nhưng tu vi đã đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, tính tình nàng giống tỷ tỷ, cũng là người dám nói dám làm. Ngay từ đầu nàng đã bị bộ dáng lãnh khốc của Hiên Long hấp dẫn, nàng nắm lấy tay Hiên Long, cười hì hì nói: " Đại ca, Diễm nhi đưa người đi chơi một chút được không?"

Lý Cường vỗ tay cười nói: " Hay a, có Diễm nhi cô nương đưa đi, sư ca ta nhất định rất vui vẻ."

Trong lòng Đạm Bác Vũ âm thầm kêu khổ, hắn nghĩ không ra Anh Diễm lại dám kéo Hiên Long, vừa định truyền âm nhắc nhở nàng thì chợt nghe Anh Tuệ nói: " Lão công mau tới đây, giúp muội đem bồn nước tới đi." Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đi lấy nước trong phòng đến.

Lý Cường, Hiên Long và Anh Diễm đi ra ngoài phòng, đám người ở cửa đã tán đi, ba người theo đường lộ bên ngoài đi tới. Hiên Long bị Anh Diễm nắm tay, nhưng trong lòng lại không chút gợn sóng, tựa hồ Anh Diễm là nam hay nữ đối với hắn cũng đều không hề ảnh hưởng. Anh Diễm lại hưng phấn nói cười, Hiên Long chỉ ngẫu nhiên ừ hử vài tiếng.

Anh Diễm do việc đại ca đã thoát nguy hiểm nên tâm tình mười phần khoái trá, cũng không thèm để ý Hiên Long nói gì. Lý Cường hỏi: " Diễm nhi, Tán tiên ngoài thành vì sao lại xung đột với Tuyết Long thành?"

Anh Diễm nói: " Là vì Thiên Phong Hồ, hắc muốn Tuyết Long thành nhường Thiên Phong Hồ cho hắc. Tuyết Long thành có tới mười mấy vạn ngư dân, cuộc sống toàn nhờ vào Thiên Phong Hồ, người tu chân Tuyết Long thành đương nhiên sẽ không đáp ứng, lần trước hắc đến tranh đấu, bị người tu chân của Tuyết Long thành đuổi đi, lần này hắc lại đến nữa, còn mang theo hơn trăm tu chân cao thủ. Hừ, Tuyết Long thành chúng ta cũng không phải dễ chọc, môn phái lớn nhất Tuyết Long thành Cực Tiệm Nhai cao thủ đang mời cao thủ khắp nơi. Rất nhanh sẽ cùng hắc đánh nhau chết sống mà thôi."

Hiên Long lắc đầu nói: " Hắc đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu thật muốn tranh đấu, Tuyết Long thành các người sẽ trả giá đắt đó."

Lý Cường hỏi: " Tán tiên kia tên gọi là gì, từ nơi nào tới?"

Hiên Long nhẹ nhàng tránh thoát tay Anh Diễm, nói: " Tán tiên kia chính là vì phía dưới Thiên Phong Hồ có vật gì đó, hắc nhất định muốn có nó."

Anh Diễm nhắc tay vuốt mái tóc dài, có chút ngượng ngùng nói: " Tán tiên kia là từ Tiểu Lâm Thiên tới, hắc tự xưng là lão Nhân, lão quái vật, người nhảm chán, không ai biết tính danh chính thức của hắc, vừa cuồng ngạo lại vừa không nói lý. Di, ca ca sao lại biết phía dưới Thiên Phong Hồ có vật gì chứ?" Nàng lại thuận thế ôm lấy tay Hiên Long.

Lý Cường phát hiện cô nương này lá gan thật lớn, Anh Diễm cơ hồ không hề che dấu biểu hiện có hảo cảm với Hiên Long, điều này làm cho Lý Cường cảm thấy rất thú vị, hắc cười nói: " Diễm nhi cô nương, lão ca này của ta rất lợi hại đó, hắc cái gì đều cũng biết cả, a a." Dứt lời lặng lẽ nhìn Hiên Long, chỉ thấy vẻ mặt người này vẫn lãnh khốc như trước, phẳng phất như Anh Diễm đang ôm cánh tay của người khác, hắc vốn không có chút cảm giác.

Dọc theo đường đi người của Anh gia nhìn thấy Anh Diễm hóm hỉnh tay Hiên Long, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh dị. Ba người còn chưa đi xa, chỉ thấy một tiểu tử tuổi trẻ cao lớn, dẫn mấy người tu chân vọt lại đây, vẻ mặt hắc phần nộ đi tới trước mặt Hiên Long. Lý Cường vừa thấy thì nhin không được muốn cười, tiểu tử này bộ dáng đang ghen ghét, rõ ràng hắc đang ghen.

Tiểu tử lớn tiếng nói: " Tiểu Diễm, hắc là ai vậy?" Hắc có khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, miệng rộng mũi cao, nhưng bộ dáng bây giờ của hắc nhìn không hay, gương mặt giận dữ đến đỏ bừng nên cũng có chút vụn vặt. Mũi hắc run run, ngón tay chỉ Hiên Long, con mắt lại nhìn Anh Diễm.

Trong mắt Anh Diễm có chút bối rối, lập tức lại trấn định lại, nàng buông cánh tay Hiên Long ra, mắt hững hờ nói: " Người phát điên cái gì a, La Cát Bình, bốn cô nương và người không có quan hệ gì!"

Lý Cường cũng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người tu chân tranh tình ghen tuông, hứng thú lập tức dâng lên, hắc tiến lên kêu to: " Đến đây, đến, đến! Vị huynh đệ này, hãy biểu hiện tốt một chút, nói không chừng Diễm nhi cô nương từ nay về sau đối với người sẽ có thêm vài phần kính trọng, ha ha."

Hiên Long làm sao không nghe ra ý tứ của Lý Cường, hắc cau mày xoay người bỏ đi.

Anh Diễm tức giận đến dậm chân, gắt gao đuổi kịp Hiên Long, nói: " Đừng để ý đến hắc! Đại ca, ta đưa người lên đường lớn chơi."

La Cát Bình ngây người kinh ngạc, bị bằng hữu phía sau đẩy một cái, hắc mới tỉnh ngộ lại, mặt đỏ bừng mắt trợn lên kêu: " Tức chết ta rồi, người! Người đứng lại đó cho ta, ta muốn tỷ thí pháp bảo với người!" Hắc không dùng võ được thì sẽ dùng võ.

Lý Cường vừa nhìn thấy không hay, vội vàng khuyên nhủ: " Ai nha, có chuyện từ từ nói, có chuyện từ từ nói, đánh nhau không được đâu." Hắc sợ Hiên Long không nhin được tên tiểu tử này thì coi như hắc chết chắc.

Hiên Long vẫn không để ý đến hắc, vẫn như cũ đi ra bên ngoài.

Anh Diễm đối với Hiên Long cũng có một phần hảo cảm, còn thêm một phần thần bí, nhưng cũng chỉ là muốn cùng hắc nói chuyện, cũng không có ý tứ gì khác, nhưng La Cát Bình lại làm ồn ào như vậy, làm cho

nàng rất là xấu hổ. Nàng đối với La Cát Bình cũng chỉ là có hảo cảm mà thôi, nghĩ không ra hắn không chịu bỏ qua mà lại đuổi theo, còn muốn cùng Hiên Long tỷ thí pháp bảo.

La Cát Bình nhìn thấy Hiên Long không để ý tới mình, ngay cả nhìn một cái cũng không thèm, bộ dáng lạnh lùng nọ thật sự là làm cho người ta tức điên. Hắn phần nộ phun ra phi kiếm, nhảy đến phía trước Hiên Long, hận hận quát: "Người có gan thì đừng đi! Ta muốn nhìn người có bản lĩnh gì!" Hắn cơ hồ đã mất đi lý trí.

Hiên Long đột nhiên nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết: "Tiểu tử, xem người hình như chưa từng ra khỏi cửa, không biết trời cao đất dày, bây giờ mau nhanh cút về nhà, đừng có ở chỗ này mà mất mặt xấu hổ..." Hắn còn chưa nói xong, La Cát Bình đã phát điên rồi, hắn khắp linh huyền, quát to: "Tiếp phi kiếm!"

Lý Cường vội vàng truyền âm cho Hiên Long: "Đừng giết người!" Sự lo lắng của hắn chỉ là dư thừa, Hiên Long căn bản là không có ý giết người, đối với sự ồn ào của La Cát Bình hắn chỉ cảm thấy không nhìn được mà thôi.

Hiên Long cười nói: "Hắn không đáng giá cho ta giết..." Hắn dương tay chụp lấy phi kiếm của La Cát Bình, nhìn một chút nói: "Chuôi phi kiếm này quá kém, trở về luyện thêm một thanh tốt hơn rồi hãy đến." Hai tay hắn hợp lại, phi kiếm của La Cát Bình đã bị hắn xoa thành mảnh vỡ, phiêu tán trên mặt đất.

La Cát Bình sợ đến hồn phi phách tán, hắn chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy công lực kinh khủng đến thế này, chẳng những có thể trống rỗng chụp lấy phi kiếm đang vũ động ở tốc độ cao, còn có thể tay không bóp vỡ nát bấy. Hắn không nói ra lời vừa lui vừa ấp úng: "Người...người...người chờ coi, ta sẽ không buông tha cho người..." Hắn vừa tức vừa hận, thả người bay lên không trung, trong miệng còn đang kêu lên: "Ta sẽ tìm đến ngươi!" Mấy bằng hữu của hắn cũng không dám động thủ, theo sát hắn bay đi.

Hai tay Lý Cường xòe ra, cười hì hì nói: "Ca ca, người gây họa rồi."

Anh Diễm bị thực lực của Hiên Long làm rung động nói không ra lời, cả hồi lâu mới kêu lên: "Trời ạ! Đại ca quá lợi hại, đại ca là người tu chân môn phái nào?" Về mặt nàng kinh ngạc, trong mắt bắn ra quang mang cực kỳ sùng bái.

Trong mắt người tu chân ở Lâm Minh Tinh, tu chân cao thủ chính thức lợi hại đều làm cho người ta kính nể.

Hiên Long nghiêng đầu nói: "Tiểu nha đầu, không cần kinh hãi kỳ quái, ta không thuộc về môn phái tu chân nào, cũng không có quan hệ gì với tu chân giới."

Trong lòng Lý Cường buồn cười, Hiên Long là tiên nhân, đương nhiên không có quan hệ gì với tu chân giới. Hắn cười hỏi: "La Cát Bình là người của môn phái nào ở Tuyết Long thành?"

Tâm tình của Anh Diễm tựa hồ còn chưa bình tĩnh trở lại, nàng có chút mờ mịt nói: "Hắn..hắn là đệ tử của Cực Tiệm Nhai..." Trong giây lát sắc mặt nàng có chút trắng bệch, vừa rồi nàng chỉ lo phát tiết sự tức giận, lúc này mới nhớ ra, La Cát Bình không thể đắc tội, hắn là cháu của Cực Tiệm Nhai đại tông chủ La Độ Khế.

Sự ồn ào của nơi này kinh động người của Anh gia, rất nhiều người tụ tập lại. Hiên Long nghiêng đầu hỏi: "Bọn họ muốn làm gì?"

Lý Cường có chút đau đầu, Hiên Long hình như đối với nhân tình thế thái không hiểu một chút nào, gặp phải chuyện cũng không hiểu nên thế nào xoay chuyển. Hắn vội vàng nói: "A a, bọn họ chỉ muốn xem nào nhiệt thôi, sư ca, chúng ta đi."

Ba người mới vừa đi đến ngoài cửa, từ xa xa chạy tới một tiểu cô nương, nàng vọt tới bên cạnh Lý Cường thở hổn hển, nói: "Ai nha, mệt chết ta rồi, đại cữu của ta thế nào rồi vậy? Tiểu di cũng ở đây a."

Lý Cường cười nói: "Quyển nhi, cậu của ngươi không có việc gì nữa, ngươi chạy tới làm gì?"

Đạm Hoàn bất mãn nói: "Ta ở nhà đợi thật quá lo lắng...ai, ta mệt muốn chết, để cho ta thở một chút nữa rồi hãy nói." Nàng không hề cố kỵ ôm lấy cánh tay của Lý Cường, tựa lên người hắn, thở hổn hển. Hiên Long đột nhiên bật cười nói: "Lão đệ, thật là thú vị, ha ha."

Đạm Bác Vũ và Anh Tuệ từ bên trong vội vã chạy ra, Anh Tuệ nói: " Xin mời hai vị tiền bối dừng chân, đại bá của ta mời hai vị tiền bối quay lại."

Đạm Bác Vũ cung kính hành lễ nói: " Thật sự xin lỗi, xin mời sư bá sư thúc trở về một chút." Hấn không dám bại lộ thân phận của hai người, nên khi lão tộc trưởng không tự mình đi ra đáp tạ, hấn biết Anh gia đã thất lễ.

Anh Diễm và Đạm Hoàn không hẹn mà cùng buông tay, Đạm Hoàn nhào tới trong lòng Anh Tuệ, làm nũng kêu mẹ.

Lý Cường không quan tâm gì cả, hấn cười nói: " Lão ca, trở về một chút xem sao, đợi lát nữa lại ra đi chơi." Hấn cảm thấy mình giống như đang dắt theo một đứa nhỏ, đưa Hiên Long đi theo mình.

Trong phòng đứng đầy người, chẳng những có những nhân vật đứng đầu Anh gia, còn có một ít tu chân cao thủ khác, đều là bằng hữu đến thăm Anh Bố Lợi. Mấy người trở lại phòng, lão tộc trưởng Anh Chiêu Ngôn nghênh nghênh đi tới: " Lão huynh, ta đại biểu Anh gia cảm tạ người, Bố Lợi dựa vào Ly Vãn Đan đã hoàn toàn khôi phục rồi, hấn muốn tự mình đa tạ hai vị tiền bối."

Anh Bố Lợi được hai người nhà dìu lên, chậm rãi đi tới trước mặt Hiên Long và Lý Cường, thành khẩn nói: " Cảm tạ ân cứu mạng của hai vị tiền bối, Bố Lợi có lễ."

Lý Cường mỉm cười nói: " Không cần cảm ơn ta, muốn tạ thì tạ em rể của người đi, viên Ly Vãn Đan này là ta cho hấn, hấn chủ động đem ra cứu trị cho người, cho nên người nên cảm tạ vợ chồng bọn họ." Hấn đem công lao hoàn toàn giao cho Đạm Bác Vũ.

Anh Chiêu Ngôn có chút nhú mày, hấn vẫn luôn xem thường Đạm Bác Vũ, lúc đầu khi gả Anh Tuệ cho hấn thì cơ hồ cả nhà phản đối, chỉ có Anh Bố Lợi rất thương yêu vị muội tử quật cường này, luôn khuyên giải, gia tộc mới miễn cưỡng đồng ý, cho nên Đạm Bác Vũ không hề có chút địa vị nào ở Anh gia, toàn là nhờ lão bà và đại cử tử bảo hộ.

Anh Bố Lợi cảm kích cười nói: " Nhưng vẫn phải cảm tạ tiền bối." Hấn lại hướng Đạm Bác Vũ và Anh Tuệ thi lễ, Đạm Bác Vũ hoàn lễ liên tục, cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng được vui mừng qua như vậy. Trong lòng Anh Tuệ vạn phần cảm khái, lão công lần này chẳng những tu đến Nguyên Anh kỳ, còn kết giao được hai vị cao thủ lợi hại, năng nghĩ bao nhiêu năm khổ cực như vậy cũng đều đáng giá.

Lão tộc trưởng Anh Chiêu Ngôn nghĩ nếu đa tạ Đạm Bác Vũ là một chuyện không có chút mặt mũi, nên hấn chỉ hàm hồ nói vài câu. Đạm Bác Vũ cũng không thêm để ý, có thể trị liệu cho Anh Bố Lợi là chuyện hấn vui vẻ nhất, tại Anh gia chỉ có Anh Bố Lợi là thật sự quan tâm hai vợ chồng bọn họ, về phần những người khác, phần lớn đều là châm chọc khinh thường, vốn không xem họ ra gì, cho nên hấn cũng không để ý tới những người này.

Từ ngoài cửa tiến vào một Anh gia đệ tử, hấn lớn tiếng nói: " Tộc trưởng, tam tông chủ La Độ Vũ tiền bối của Cực Tiệm Nhai tới."

Sắc mặt Anh Diễm nhất thời trắng bệch, nàng biết phiền toái lớn.

Anh Chiêu Ngôn nghi hoặc không giải thích được, tam tông chủ của Cực Tiệm Nhai lại ở ngay thời khắc khẩn trương nhất của Tuyết Long thành lại chạy đến một tiểu gia tộc, điều này thật sự là rất kỳ quái. Hấn không dám chậm trễ, vội vàng nói: " Mau theo ta đi nghênh đón khách quý." Không chờ bọn họ đi ra ngoài phòng thì từ ngoài cửa đã có sáu người đi vào.

Cầm đầu chính là một hán tử phiêu hân tuổi còn trẻ, thân hình cao lớn, trên mặt đầy đặn, đôi mày thô với đôi mắt to tròn tròn nhìn giống như mắt báo, hấn mặc chiến giáp màu đen, trên chiến giáp là những hình tròn cũng toàn đen. Hấn vừa vào phòng đã làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Hiên Long nghiêng đầu nói: " Tiểu tử này có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, ở tu chân giới có thể xem như là cao thủ."

La Cát Bình đi theo phía sau La Độ Vũ, hấn hung hăng nhìn Hiên Long, bốn hán tử mặc chiến giáp màu trắng không một lời đã chia ra đứng bốn góc phòng, nhìn qua tu vi cũng không thấp. Trong lòng Anh Chiêu Ngôn thất kinh, xem tình hình này, La Độ Vũ giống như là đang hưng binh hỏi tội, hấn không rõ Anh gia đã đắc tội Cực Tiệm Nhai vào lúc nào.

Anh Bồ Lợi mặc dù là tộc trưởng hiện giờ của Anh gia, nhưng thương thế hần vừa khỏi, nhìn thấy tam tông chủ của Cực Tiệm Nhai thì muốn tiến lên chào hỏi. Hần tiến tới nói: "Hoan nghênh La tông chủ quang lâm Anh gia, không biết La tông chủ có gì phân phó?"

La Độ Vũ mắt báo tròn tròn, quát: "Nghe nói Anh gia vừa tới hai vị cao thủ, La mỗ đặc biệt tới kiến thức một phen."

Đến lúc này người trong phòng đều hiểu được, La Độ Vũ đang nói đến Hiên Long và Lý Cường. Lý Cường trải qua trận đại chiến ở Kỳ Long thành, đối với Hợp Thể kỳ cao thủ đã không thêm quan tâm nữa, hần biết thực lực của chính mình cao hơn cả cao thủ Hợp Thể kỳ, nhưng không ngờ cao thủ Hợp Thể kỳ lại khi dễ người xa lạ, điều này làm cho hần cảm thấy ngoài ý muốn vô cùng. Chiếu theo lý người tu chân tu đến Hợp Thể kỳ thì sẽ không vì việc nhỏ mà đại động can qua như thế.

Hiên Long nghiêng đầu, trên mặt đột nhiên hiện ra một tia mỉm cười: "Tiểu tử, ngươi đang nói ta sao?"

Lý Cường cũng nhin không được xen vào náo nhiệt: "Tiểu tử, ngươi không lầm đó chứ?"

161. Chương 161

Trong lòng Anh Chiếu Ngôn kêu khổ không ngừng, mặc kệ như thế nào, Hiên Long và Lý Cường là khách nhân của Anh gia, hơn nữa còn cứu trợ cho Anh Bồ Lợi, hần không thể không tỏ vẻ gì. Hần vội vàng nói: "La tông chủ, có chuyện từ từ nói, đây là hai vị khách nhân của Anh gia."

Mắt báo của La Độ Vũ xoay chuyển, cắt đứt lời hần: "Như thế nào?"

Anh Diễm đứng yên không được, nằng tiến lên từng bước nói: "La Cát Bình! Người...người...người.." Tiểu cô nương bị chọc tức, nằng không nghĩ tới La Cát Bình lại tìm trưởng bối ra mặt cho, hạo cảm trong lòng đối với hần lập tức hóa thành hư vô.

Khuôn mặt tuần tú của La Cát Bình ứng đỏ, hần không dám nhìn Anh Diễm, chỉ cúi đầu.

Anh Chiếu Ngôn vẫn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hỏi: "La tông chủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Hỏi ta a, ta biết." Người trong phòng đều nhìn về phía hần. La Cát Bình cảm thấy không hay, nếu Lý Cường nói ra nguyên nhân hậu quả, thì thúc thúc dám chắc sẽ tức giận. Hần giành kêu lên: "Là hần hủy phi kiếm của ta!" Một tay chỉ tới Hiên Long.

Thật ra trong lòng La Độ Vũ cũng đang nói thầm, hần nhìn không ra tu vi của Hiên Long và Lý Cường, hai người này có vẻ cao thâm khó lường, nhưng đã đến bước này, hần cũng không thể lùi lại, vì vấn đề này liên hệ đến danh tiếng của Cực Tiệm Nhai. Hần nói: "Cát Bình, không cần nhiều lời, mau đứng qua một bên, chuyện gì cũng có ta làm chủ. Hai người các ngươi là người tu chân của môn phái nào?" Theo thân phận bây giờ của hần hỏi như vậy thì cũng bình thường, chỉ là hần đã hỏi sai đối tượng.

Hiên Long quay đầu cười nói: "A a, tiểu tử này hỏi ta là người của môn phái nào kìa, lão đệ, ngươi có biết không?"

Lý Cường nhin không được bật cười, hần phát hiện Hiên Long cũng biết giả vờ. Hần nói: "Ta có biết đâu? Lão nhân gia ngươi hình như là lão Thiên phái a." Hần nói vậy cũng đúng, Hiên Long đã là tiên nhân, chính là người của lão Thiên phái còn gì nữa.

Trong phòng chỉ có Đạm Bác Vũ sợ hãi tới cực điểm, hần phi thường rõ ràng, Hiên Long và Lý Cường đều là những nhân vật không thể chọc vào, một khi chọc giận bọn họ...hần quả thật không dám nghĩ tiếp. Đạm Bác Vũ dù sao tu vi cũng nông cạn, hần không hiểu đã đạt tới cảnh giới như Hiên Long và Lý Cường thì tuyệt sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt thế này mà nổi giận.

Trong đại sảnh yên tĩnh cực kỳ, tất cả mọi người nhìn La Độ Vũ.

La Độ Vũ từ từ tỉnh táo lại, bởi vì phản ứng của Hiên Long và Lý Cường thật quá kỳ quái, rõ ràng là hai người này vốn không thêm quan tâm đến mình. Hần dù sao cũng là siêu cấp cao thủ Hợp Thể kỳ, nhất phái tông sư của Cực Tiệm Nhai, hần cẩn thận quan sát Hiên Long và Lý Cường, trong lòng càng ngày càng không nắm chắc, hần như tìm ra hai người này như có kinh lực cổ quái như ẩn như hiện, đó là một loại kinh

lực cho tới bây giờ hần chưa từng kiến thức qua, tựa hồ ẩn chứa thiên địa tự nhiên lực lượng. Hần miễn cưỡng ngăn chặn sự rung động của nội tâm, hỏi: ” Lão Thiên phái? Là môn phái tu chân thể nào?”

Lý Cường vừa nghe liền hiểu được, người này cũng đang giả vờ, trong lòng không khỏi thầm khen, người này cũng không phải người ngu ngốc. Đừng xem bộ dáng La Độ Vũ thô hào, thật ra hần rất tinh minh, bằng không cũng không có khả năng tu luyện đến cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ. Lý Cường khoa trương nói: ” Lão Thiên phái mà cũng không biết? A a, các ngươi thật là kiến thức nông cạn, nói cho ngươi, sư ca ta là chưởng môn nhân đời thứ nhất của lão Thiên phái, là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ siêu cấp...siêu siêu cấp...đệ nhất! Đệ nhất! Cao thủ lợi hại nhất...nói cho các ngươi biết đó nghe!”

Hiên Long phi thường phối hợp ưỡn ngực lên, lưng thẳng, hai vai hếch lên. Ý tứ của hần mọi người đều có thể nhìn ra, đó là vẻ mặt dương dương đắc ý. Cả hai một xướng một họa, làm Đạm Bác Vũ nhìn thấy hoàn toàn ngây dại, hần thật sự không rõ hai vị tiền bối cao thủ này đang làm gì, trong lòng không ngừng cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng có đánh nhau.

Người của Anh gia đều râu rĩ, đặc tội với Cực Tiệm Nhai, sau này Anh gia sẽ rất khó đặt chân ở Tuyết Long thành. Bọn họ cũng không dám ra khuyên giải, trầm mặc không nói, Anh Tuệ nhện không được muốn nói gì đó, bị Anh Chiêu Ngôn lặng yên ngăn cản. Anh Chiêu Ngôn là lão gian hoạt, hần cũng phát giác sự cổ quái của Hiên Long và Lý Cường, cho nên hần quyết định yên lặng xem kỳ biến.

La Độ Vũ có cảm giác cười hở khó xuống, hần nheo lại cặp mắt báo, nói: ” Đánh khắp thiên hạ vô địch thủ? Hay cho lời nói cuồng vọng, hiện ở ngoài thành có một Tán tiên, các ngươi có khả năng đánh thắng sao? Hừ hừ, mạnh miệng thì ai cũng nói được, nhưng cũng phải có thực lực mới được.”

Lý Cường không mắc bẫy của hần, cười cười nói: ” Tán tiên ngoài thành và chúng ta không có xung đột, cho nên không muốn đánh hần, nếu không đánh, hắc hắc, vậy để ta nói cho. Đương nhiên là sư ca của ta lợi hại, Tán tiên cũng đánh không lại hần đâu.”

La Độ Vũ đương nhiên không muốn tỷ thí với Hiên Long, hần nói: ” Ta là người tu chân của Cực Tiệm Nhai, ta gọi là La Độ Vũ, xin hỏi hai vị đánh khắp thiên hạ vô địch thủ tôn tính đại danh?”

La Cát Bình không nghĩ ra thúc thúc tại sao lại khách khí như vậy đối với bọn họ, hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thúc thúc trịnh trọng như thế, hần nhện không được kêu lên: ” Thúc gia, ngài! Ngài...”

La Độ Vũ trừng mắt báo, truyền âm: ” Ngươi câm miệng cho ta, thúc gia ngươi tự có tính toán!”

La Cát Bình tức giận trừng mắt nói không ra lời.

Đạm Bác Vũ rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, biết tạm thời sẽ không có đánh nhau. Linh cơ hần vừa động, liền lấy dũng khí nói: ” Đây là Hiên Long sư bá, còn vị này là từ đệ vực đến Kỳ Long thành Mộc Tử sư thúc, định đến Tuyết Long thành du ngoạn.”

La Độ Vũ trầm ngâm không nói nhưng trong lòng kinh hãi khó hiểu, người tu chân bình thường có lẽ không biết hần là ai, nhưng tất cả tông chủ của các đại môn phái tại Lâm Minh Tinh đều cũng biết, hần là người mà Đại La Thượng Tiên Lệnh đòi tìm kiếm. Hần lập tức hiểu được mình đã chọc vào người lợi hại. Chuyện Lý Cường đại náo Kỳ Long thành, các đại môn phái đã truyền tin ra khắp Lâm Minh Tinh, hần cũng nhận được tin tức từ Kỳ Long thành truyền đến, biết Mộc Tử tiền bối sẽ đi đến Tuyết Long thành, không nghĩ tới lại gặp gỡ ở Anh gia, hần âm thầm may mắn mình đã thận trọng không có động thủ.

Lý Cường tựa hồ cũng cảm thấy sự biến hóa của La Độ Vũ, hần còn không biết mình đã nổi danh tại Lâm Minh Tinh đến thế. Hần hỏi: ” La tông chủ còn có chuyện gì không?”

La Độ Vũ một khi biết thân phận của Lý Cường, đâu còn dám khiêu khích, nhưng hần còn đang đoán thân phận của Hiên Long. Từ Thượng Tiên Lệnh mà xem ra, Lý Cường và tiền giới có liên quan, vừa nghĩ đến tiền giới, hần đột nhiên hiểu ra Hiên Long này chính là ai - Hiên Long hần chính là tiền nhân. Trong điển tịch của Cực Tiệm Nhai có nhắc qua ba tiền nhân, trong đó có La Thiên Thượng Tiên, trong đó có một người chính là Hiên Long.

Đến lúc này La Độ Vũ mới biết vừa rồi Lý Cường nói không sai một điểm nào, đúng rồi, Hiên Long nếu động thủ tại tu chân giới, thì đúng là thiên hạ vô địch thủ. Mô hôi lạnh của hần cũng đã xuất ra, thái độ

cung kính thì lễ thật sâu nói: "Độ Vũ bái kiến Hiên Long tiền bối, bái kiến Mộc Tử tiền bối, xin tiền bối tha thứ văn bối đã vô lễ."

Người trong phòng đều trợn mắt há hốc mồm, ai cũng nghĩ không ra, đỉnh đỉnh đại danh tam tông chủ của Cực Tiệm Nhai cũng hướng theo người khác thấp giọng xin lỗi, còn tự xưng là văn bối. Thật ra La Độ Vũ cũng rất bất đắc dĩ, Tấn tiên ngoài thành vì Thiên Phong Hồ đã làm cho Tuyết Long thành huyền ảo đến gà chó cũng không yên, nếu trong thành còn tiếp tục đánh nhau với tiên nhân thì Tuyết Long thành sẽ thật sự đại rối loạn, hấn vô luận như thế nào cũng không dám chọc vào chuyện này.

Anh Chiêu Ngôn giật mình không ít, đối với thân phận của Hiên Long và Lý Cường sinh ra hứng thú thật lớn, có thể làm cho tông chủ của Cực Tiệm Nhai cũng phải cung kính hành lễ, đối với Anh gia mà nói đó là ý nghĩa trọng đại, hấn quyết định phải nói chuyện thật tốt với Đạm Bác Vũ.

Lý Cường nhàn nhạt nói: "La huynh không cần khách khí, cũng không cần xin lỗi, chúng ta chỉ muốn ở Tuyết Long thành du ngoạn, không muốn làm gì kinh thiên động địa cả, La huynh hiểu được?"

La Độ Vũ nói: "Văn bối hiểu được, văn bối xin mời hai vị tiền bối có rảnh quang lâm Cực Tiệm Nhai."

Trong lòng Lý Cường cảm khái vạn phần, tại tu chân giới đều dựa vào thực lực để nói chuyện, lại một lần nữa được chứng minh. Hấn nói: "Tốt, chúng ta có thời gian nhất định sẽ đi bái phỏng."

La Cát Bình mặc dù không phục khí, nhưng hấn cũng không phải ngốc tử, hấn cũng nhìn ra hai người kia không xúc phạm được, từ thái độ nhanh chóng chuyển biến của thúc gia, chỉ biết mình vốn không có biện pháp tranh đấu với Hiên Long, tâm trạng của hấn khó chịu cực kỳ.

Hiên Long có chút kỳ lạ, hấn còn không hiểu thân phận của mình đã bị người phát hiện, vẫn như trước ngẩng đầu, ngạo khí không để ý tới bất luận kẻ nào, một hồi lâu hấn hỏi: "Chấm dứt rồi?"

Trong lòng Lý Cường buồn cười: "Lão ca? Cái gì chấm dứt chứ? A, được rồi! La huynh, địa phương này nơi nào có thể mua tiên thạch?"

La Độ Vũ mừng rỡ: "Có! Có! Cực Tiệm Nhai chúng ta còn có tiên thạch, tiền bối nếu cần, Cực Tiệm Nhai chúng ta có thể cung cấp cho tiền bối."

La Cát Bình thật sự bị chọc giận điên rồi, thúc gia dĩ nhiên cũng làm vậy để kết giao hai người xa lạ này, hấn thật sự là không thể tiếp tục nhẫn nhịn, kêu lên: "Thúc gia, ngài..."

Trong lòng Lý Cường cũng kỳ quái, sao La Độ Vũ lại vui vẻ như thế? Tâm niệm vừa chuyển hấn liền hiểu được, La Độ Vũ nhất định muốn câu mình chuyện có liên quan đến Tấn tiên bên ngoài thành. Hấn cười nói: "Ta chỉ muốn mua, a a, dùng tiền mà mua đó." Hấn không muốn đánh nhau với Tấn tiên, dù sao địch nhân quá nhiều thì không hay lắm.

La Độ Vũ có chút thất vọng, nhưng vẫn còn trầm tĩnh được, hấn vừa muốn nói chuyện thì La Cát Bình lại nói: "Thúc gia!"

La Độ Vũ hung hăng trừng hấn, nói: "Các người đưa tiểu thiếu gia về nhà, nhớ kỹ! Trong khoảng thời gian này không cho hấn đi ra, để hấn ở nhà chăm chỉ tu luyện, đừng để mất thể diện của Cực Tiệm Nhai!"

Bốn người tu chân mặc chiến giáp màu trắng lập tức phụng mệnh mang La Cát Bình đi. Bốn người này đều là thân vệ của La Độ Vũ, ở Cực Tiệm Nhai có địa vị rất cao, La Cát Bình không dám kháng mệnh, không thể làm gì khác hơn là theo sát rời đi, trong lòng hận Hiên Long muốn chết.

Anh Tuệ và Anh Diễm tỷ muội dùng hai ánh mắt khó thể tin nhìn Hiên Long và Lý Cường, trong lòng đều đang đoán bọn họ là ai. Anh Tuệ càng lặng lẽ nắm Đạm Bác Vũ, nhỏ giọng hỏi. Đạm Bác Vũ chỉ đành cười khổ, hấn không thể nói cũng không dám nói ra thân phận hai người, làm Anh Tuệ dùng sức nhéo vào cánh tay hấn, Đạm Bác Vũ đau đến liên tục xuyt xoa không ngừng.

Mấy người La Cát Bình vừa đi, thì từ ngoài cửa tiến vào một người tu chân, hấn báo cáo: "La tông chủ, Tấn tiên kia bắt đầu phá băng, hấn có thể muốn đi vào Thiên Phong Hồ ngay, đại tông chủ muốn ngài trở về thương lượng đối sách."

La Độ Vũ nghe vậy nhú mảy, trong lòng hần đang suy nghĩ làm sao mới có thể kéo Hiên Long và Lý Cường vào cuộc, tốt nhất là làm cho Hiên Long ra tay, như vậy sẽ không sợ Tán tiên kia nữa. Trong lúc gấp gáp hần nghĩ không ra có biện pháp gì tốt, bất đắc dĩ không cách nào khác hơn là hỏi: "Tiền bối có thể đến Cục Tiệm Nhai hay không? A a."

Lý Cường cười nói: "Chúng ta sẽ đến ở nhà của Bác Vũ, như vậy tự do một chút." Hần không muốn nghĩ có thêm nhiều chuyện.

Trên mặt La Độ Vũ toát ra vẻ thất vọng, hần thở dài, đứng dậy cáo từ.

Sau khi người của Anh gia tiễn chân La Độ Vũ, Anh Chiêu Ngôn mang theo người tu chân của gia tộc trở lại, bái kiến Hiên Long và Lý Cường, lần này thái độ hần rất cung kính. Nhìn thấy ngay cả La Độ Vũ cũng làm lễ văn bái, Anh Chiêu Ngôn mấy người mới hiểu được mình đã thất lễ. Anh Chiêu Ngôn cực lực giữ lại Lý Cường và Hiên Long ở lại Anh gia.

Lý Cường âm thầm lắc đầu, nhìn thấy thái độ của Anh gia chuyển biến, hần đối với cảnh giới của người tu chân tại Lâm Minh Tinh cảm thấy không cho là đúng, trước kia những bằng hữu tu chân kết giao hình như không có tham lợi như vậy. Trong lòng hần có chút thất vọng, liền không hề khách khí mà kiên quyết cáo từ, hần không muốn ở lại Anh gia.

Đạm Bác Vũ bị Anh Tuệ nhéo mãi đến nỗi không sao chịu đựng, hần nhỏ giọng xuýt xoa: "Lão bà a, đừng nhéo nữa, về nhà rồi hãy nói không được sao?"

Lý Cường quay đầu nhìn thấy thảm dạng của Đạm Bác Vũ, bật cười nói: "Về nhà rồi hãy từ từ mà xử, đi thôi."

Anh Tuệ bị câu nói của Lý Cường làm mặt đỏ bừng, Đạm Hoàn cười khanh khách nói: "Mẹ cũng biết đỏ mặt? Ha ha."

Hiên Long sớm đã không còn nhìn được, hần nói: "Lão đệ, chúng ta đi." Tay hần bắn ra một vòng kim quang, mang theo Lý Cường thuận di ra ngoài.

Đứng ở trên đường cái, Lý Cường cười khổ nói: "Lão ca thật quá nóng lòng rồi đó."

Hiên Long chỉ mang theo một mình Lý Cường thuận di đi ra, đối với những người khác vốn không hề để ý tới. Hần liếc mắt nhìn Lý Cường một cái rồi đi theo đường cái đi tới.

Lý Cường nói thầm: Người này thật sự là khác hần người khác a. Ai! Chờ ta với."

Nội thành của Tuyết Long thành do tu chân gia tộc và tu chân môn phái tạo thành, có rất ít nhà của gia đình nhỏ, nơi này tuyệt đại bộ phận người tu chân đều có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ, có thể nói là cao thủ tụ tập. Ở trong thành còn có rất nhiều tu chân vật phẩm xuất thụ, những cửa hàng này đều tập trung ở một sân rộng bên trong thành, do các gia tộc hay môn phái sáng lập, cũng có một ít những cửa hàng khác do một ít môn phái ở nơi khác đến thiết lập, tỷ như có Thiên Bảo Các của Kỳ Long thành.

Bởi vì Tuyết Long thành đang tranh đấu cùng Tán tiên, đại bộ phận người tu chân đều đi trấn thủ thành, còn có một bộ phận ở nhà chờ, tùy thời chuẩn bị đi ra ngoài ứng chiến, cho nên trên đường cái cơ hồ nhìn không thấy người đi đường, có vẻ lạnh lùng thanh vắng, nếu ngẫu nhiên có người thì cũng như đang thật vội vã. Lý Cường hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Hiên Long nghiêng đầu nói: "Người nói a, ta không phải đi theo người chơi hay sao?"

Lý Cường cười nói: "Ta đang muốn dẫn người đi chỗ nào vui vẻ, mà người lại vội vàng na di ra đây, ngay cả người hướng đạo cũng không kịp mang theo. Bỏ đi, đi từng bước tính từng bước, chúng ta đi về phía trước thôi."

Hiên Long gật đầu, cứ thẳng về phía trước đi đến.

Trong lòng Lý Cường như than thở, hần phát hiện tiên nhân cũng không thú vị, nhìn chẳng khác gì khối đầu gỗ. Hần nghĩ thầm: "Có lẽ tu luyện thành tiên thì cũng như thế này, tiên nhân tu luyện năm tháng dài quá, đã không còn có vật gì làm họ kích động được nữa."

Chuyển qua một góc đường, xa xa nhìn thấy có không ít người, phía trước chính là trung tâm nội thành, ở giữa sân rộng là do khối noãn(âm) ngọc lớn thiết kế mà thành, người đi lên sân rộng là có thể cảm nhận được dưới chân tỏa lên luồng khí ấm áp, noãn ngọc nơi này là nguyên nhân làm cho cả Tuyết Long thành ấm áp như mùa xuân, ngay cả Hiên Long cũng nhin không được khen: " Không tệ, đây là noãn ngọc, phía dưới nhất định có linh tuyến vờn quanh, trên mặt đất ẩn hiện Hoán Nham Tâm Trận, bên trong còn có ba công kích trận nhỏ, a a, ai dám động noãn ngọc linh mạch của nơi này thì kết quả ở đây sẽ rất thảm."

Lý Cường nhìn kỹ, nhìn thấy dưới chân khối ngọc thạch màu xám xanh trong suốt hiện lên những phù chú màu trắng nhạt, hơn nữa vẫn biến ảo không chừng. Lý Cường cười nói: " Trận pháp thật tinh xảo, không có mười mấy cao thủ thì không có cách nào thao khống, a a, nguyên lai trận pháp còn có thể bố trí như vậy, ta lại vừa học được một chiêu."

Lý Cường từ khi kiến thức qua linh sơn chủ mạch của Bảo Linh Sơn hình thành trận pháp tự nhiên, đối với việc vận dụng trận pháp đã có sự khai phát rất lớn, nhất là Phi Lai Phong của Hiên Long, đó là do linh vật và trận pháp kết hợp và tu luyện mà thành, uy lực quả thật không giống bình thường, hắn vẫn luôn suy tư sự huyền bí trong đó. Trận pháp trên sân rộng cũng thuộc về bảo vật kết hợp tự nhiên, do cao thủ đem trận pháp khảm nhập vào trong cấu thành linh trận, hắn lo lắng sau này có cơ hội cũng muốn tu luyện một kiện pháp bảo như vậy.

Hiên Long cũng mặc kệ Lý Cường đang đứng ngăn người nơi sân rộng, hắn một mình một người đi vào một cửa hàng, đó là một nhà chuyên môn chế tác phù chú, ở Tuyết Long thành cũng rất có danh, là một tu chân gia tộc họ Cung khai mở, tên cửa hàng là Cung gia linh phù.

Trong điểm không có khách nhân, trên vách điểm treo đầy các dạng phù chú, trên mặt đất phóng đầy các loại tài liệu, ở giữa phòng có một người tu chân khoanh chân ngồi, hắn nhìn thoáng qua Hiên Long đang đi vào, nói: " Xem trúng cái gì thì nói cho ta biết." rồi lại tiếp tục luyện chế phù chú trong tay.

Hiên Long tùy ý nhìn xem, hắn đối với loại phù chú này vốn không xem vào mắt. Lý Cường từ ngoài cửa tiến vào, cười hỏi: " Lão huynh, nơi này có Ngũ Lôi Phù không?"

Người tu chân ngồi trên mặt đất kia nhấc đầu, hỏi: " Ngũ Lôi Phù? Là loại Ngũ Lôi nào?"

Đừng nói là người tu chân kia, ngay cả Hiên Long cũng cảm thấy tò mò, Ngũ Lôi Phù? Ở tiên giới thật ra cũng có cùng loại, gọi là Ngũ Tiên Lôi, nhưng cũng không phải là phù chú, chỉ dùng tiên linh khí của tiên nhân tu luyện ra, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói tu chân giới cũng có Ngũ Lôi Phù. Thật ra, Lý Cường chỉ là tùy tiện nói ra, khi hắn còn ở quê hương thì thường xuyên thấy trên tivi, cái gì mà Ngũ Lôi Oanh Đỉnh gì đó, sau khi tu chân cũng nhìn thấy qua các loại lôi hỏa sét đánh, nhưng chưa gặp qua Ngũ Lôi Phù, cho nên hắn thuận miệng hỏi một chút.

Nhìn thấy người nọ có bộ dáng rất kinh ngạc, Lý Cường rất thú vị, hắn nghiêm trang nói: " Hay, chính là năm chủng loại cương lôi có tính chất khác nhau kết hợp cùng một chỗ, đồng thời còn ẩn chứa cả phù chú." Người tu chân kia nhếch miệng nói: " Nói đùa! Điều này không có khả năng, ta luyện phù chú lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe được có phù chú như thế."

Hiên Long hiểu được Lý Cường chỉ đùa vớ vẩn, hắn cười nói: " Có đó, chúng ta đánh cuộc, nếu ta có thể, người thua cái gì?"

Lý Cường nghe xong ngẩn ra, không nghĩ tới lần trước đánh cuộc một lần, Hiên Long lại học được trò đánh cuộc cùng người khác. Hắn đương nhiên cũng không phản đối, lập tức tiếp lời: " Đúng vậy, đánh cuộc! Đánh cuộc! Ha ha."

Người nọ đứng dậy, nói: " Nếu người thật sự có thể chế ra cái gì mà Ngũ Lôi Phù, Cung Nhất Phù ta sẽ đưa cho người bất cứ phù chú nào người thích."

Hiên Long không nói thêm nữa, tiện tay lấy vài món tài liệu từ trên mặt đất, rất tùy ý hợp lại trong lòng bàn tay, trong tay hắn hiện lên một đạo thanh quang, phù chú màu xanh liền hiện ra. Hắn lại bỏ thêm vài loại tài liệu, lại hợp chưởng, lần này là một đạo quang mang màu vàng hiện lên. Tiếp theo, hắn liên tục chế thành năm phần phù chú khác nhau, màu sắc khác hẳn, cuối cùng đem cả năm phù chú khác nhau hợp lại trong lòng bàn tay, một đạo kim quang chớp động, hắn cười nói: " Thành! Ngũ Lôi Phù, ha ha."

Lý Cường mỉm cười, hẩn nhìn thì hiểu được, Hiên Long dựa vào tu vi của tiên nhân, mạnh mẽ đem lôi phù có năm loại tính chất hợp cùng một chỗ, tu chân giới không có ai làm được, nhưng hẩn nghĩ mình cũng có thể chế tác được.

Củng Nhất Phù cầm Ngũ Lôi Phù, trong lòng không chỉ rung động, mình đã từng làm ra vô số phù chú, nhưng Ngũ Lôi Phù trong tay dường như sự khác biệt là rất lớn. Phù chú của Ngũ Lôi Phù này hẩn xem không hiểu một chút nào, dựa vào kinh nghiệm hàng năm luyện chế phù chú, hẩn nhận ra phù chú này hàm chứa uy lực thật lớn. Trương phù chú này làm cho hẩn bội phục sát đất.

Lý Cường không nói một tiếng từ trên mặt đất tìm kiếm tài liệu, cũng bắt đầu chế tác, thời gian hẩn dài hơn một ít, nhưng dựa vào thần dịch lực hẩn cũng thuận lợi chế ra Ngũ Lôi Phù. Khác hẩn với Hiên Long, Ngũ Lôi Phù của hẩn lớn hơn một chút nhưng uy lực lại không kém, hơn nữa càng thêm tinh xảo, bởi vì hẩn luyện chế tương đối luôn miễn cảm, cho nên chế xuất ra cái gì cũng khác hẩn với người khác.

Củng Nhất Phù cầm hai khối Ngũ Lôi Phù, kích động đến hai mắt tỏa ánh sáng: " Ta thua! Ta có thể lưu lại hai khối phù chú này không?"

Lý Cường nhin không được ha ha cười to: " Ta sao lại cảm thấy như là người thắng? Ha ha."

Hiên Long cũng nhin không được nở nụ cười. Củng Nhất Phù đột nhiên tỉnh ngộ, lời nói của mình đúng là không có đạo lý, hẩn cũng nở nụ cười.

Hiên Long mặc dù nói là đánh cuộc, nhưng hẩn thắng thì cũng không làm gì. Lý Cường cười nói: " Bỏ đi, lão nhân gia người có thắng cũng không có gì không tưởng tượng nổi, Ngũ Lôi Phù đưa cho hẩn đi. Củng lão huynh, ta nghĩ muốn ở chỗ người luyện chế một ít phù chú, dùng một ít tài liệu của người được không?"

Củng Nhất Phù mừng rỡ: " Mời hai vị vào trong phòng, ta có một chút ngọc phù đã chế tác tốt, chỉ cần trực tiếp luyện chế là có thể." Hẩn ân cần đưa Lý Cường và Hiên Long vào trong phòng. Ngoài ý muốn có được hai khối Ngũ Lôi Phù, trong lòng hẩn phi thường cao hứng, chỉ cần nghiên cứu làm sao để chế tác, thì loại phù chú này có thể làm mặt bảo của hẩn.

Hiên Long đối với thắng thua cũng không thêm để ý, đánh cuộc mà nói đối với hẩn chỉ là trò chơi mà thôi. Hẩn đi theo Lý Cường vào trong phòng, Củng Nhất Phù từ trữ vật lấy ra mấy trăm trương chủng loại ngọc phù đủ loại thuộc tính, bên trên còn chưa có phù chú.

Lý Cường nói: " Lão ca cũng giúp ta luyện chế một ít đi, lão nhân gia người nhàn rồi làm gì, không bằng hai ta thử so một chút, xem ai luyện chế được nhiều, luyện chế tốt hơn, thế nào?" Hẩn hiểu được nếu Hiên Long luyện chế, vậy không phải là loại phù chú bình thường của tu chân giới nữa. Vì đó chính là tiên linh chú do tiên nhân luyện chế, loại cơ hội tốt này hẩn làm sao lại chịu buông tha, vì vậy cực lực cổ động Hiên Long.

Hiên Long cười cười nói: " Lão đệ, người có ý gì a? Bằng tu vi của người cũng không cần loại phù chú thế này."

Lý Cường cười hì hì nói: " Luyện chế chơi thôi, nếu không thì một mình ta luyện chế thì thật là quá vô vị." Mục đích của hẩn là muốn học trộm một chút thủ pháp của tiên nhân. Củng Nhất Phù dù nhìn Hiên Long luyện chế thì cũng không có cách nào học được, đó là thủ pháp của tiên giới. Nhưng Lý Cường thì khác, hẩn có thần dịch lực, một khi biết làm sao để luyện chế thì hẩn lập tức có thể làm theo, càng huống chi hẩn có năng lực lĩnh ngộ về luyện chế siêu cường.

Hiên Long nói: " Ngọc phù này không hợp yêu cầu của ta."

Củng Nhất Phù đỏ bừng mặt kêu lên: " Ngọc phù của ta được tuyển rất khó khăn, không phải chất liệu tốt ta tuyệt đối không cần, lão huynh cảm thấy không tốt, vậy thì hãy cho ta xem thử một ít ngọc phù của người đi." Hẩn thật sự là không phục, ở Tuyệt Long thành nhắc tới phù chú Củng gia còn chưa có người nào nói là không tốt, ngay cả cao thủ Cực Tiệm Nhai cũng từng khoa trương tán thưởng phù chú của Củng gia.

Hiên Long cũng không cãi cò, tự mình lấy ra tài liệu, tiện tay làm một khối ngọc phù Ma Tướng Bài, đưa cho Củng Nhất Phù nói: " Người tự mình xem đi."

Củng Nhất Phù tiếp nhận ngọc phù, nhìn thoáng qua liền ngậy đại. Ngọc phù nho nhỏ này nhìn giống như một mảnh lá cây, khéo léo lả lướt, trong ngọc phù tựa hồ có sương khói lưu động, luồng khí xanh trắng ẩn hiện mặt ngoài nhàn nhạt. Hắn cả đời luyện phù, chưa từng được nhìn thấy qua ngọc phù tuyệt vời như thế, cả hồi lâu hắn ngẩn đầu lên, trong mắt ẩn chứa nước mắt kích động, nhẹ giọng nói: " Có thể kiến thức được ngọc phù như vậy, có chết cũng vô hối." Hắn hướng Hiên Long thi lễ thật sâu.

Trong lòng Lý Cường hoan hô không thôi, hắn đã học trộm được thủ pháp chế phù của Hiên Long. Hắn nhìn Củng Nhất Phù nói: " Nếu sư ca của ta mà chính thức chế tác ra một khối phù chú, điều đó mới là khó tưởng tượng được đó. Lão ca, để cho hắn mở rộng tầm mắt a."

Hiên Long nghiêng đầu, một chiều thu lấy ngọc phù vào lòng bàn tay, nói: " Được rồi, ta sẽ tùy tiện luyện chế một cái thử xem."

Lý Cường và Củng Nhất Phù đều mở to hai mắt, loại cơ hội này thật là quá khó được.

162. Chương 162

Trận pháp do tiên linh khí hình thành ở không trung ngưng tụ mà không tiêu tan, Hiên Long điểm nhẹ ngón tay, chỉ thấy trận pháp treo ở không trung kịch liệt thu nhỏ lại, dần dần hình thành một tiểu đoàn, nhìn như viên minh châu lóe ra quang mang chói mắt. Hắn bắn ngón tay, chỉ nghe một âm thanh nhẹ nhàng thanh thúy, phảng phất như vừa bị vỡ một cái chén thủy tinh, trận pháp lóe sáng đã bị thu vào trong ngọc phù.

Lý Cường không khỏi vỗ tay kêu hay: " Quá tuyệt vời! Nguyên lai có thể chế tác phù chú như vậy a, sư ca thật sự là quá lợi hại, ha ha." Trước kia sư tôn Kỳ Quân Sát cũng từng sử dụng qua chiêu thức ấy, đó là đại hình truyền tống trận pháp, khác với Hiên Long dùng vì hình trận pháp trình độ tương đối khác nhau, công lực của Hiên Long cao hơn Kỳ Quân Sát quá nhiều.

Hiên Long bị Lý Cường làm cho thật vui vẻ, đã ngàn năm, cho tới bây giờ không có ai tán dương hắn như vậy, hắn mặc dù không cần người khác thưởng thức, nhưng có người khích lệ thì hắn vẫn rất cao hứng. Hắn dương tay gọi ngọc phù trở về, đưa cho Củng Nhất Phù, nói: " Người xem đi."

Màu sắc của ngọc phù đã biến thành màu đỏ, giống như một phiến lá hồng mùa thu, ánh nắng chiều phía tây núi, nhìn qua thật hoàn mỹ. Trong phút chốc cả Lý Cường và Củng Nhất Phù đều cũng say mê, chỉ là một ngọc phù linh chú đơn giản mà cũng có thể chế tác thành như vậy, thật khiến cho người ta than thở, Hiên Long không hổ là La Thiên Thượng Tiên.

Củng Nhất Phù thất hồn lạc phách nhìn linh phù trong tay, thì thào nói: " Không có khả năng...hoàn mỹ linh phù...không có khả năng là người luyện chế ra được..." Hắn quả thật đã hoàn toàn si mê.

Lý Cường hỏi: " Sư ca, tiểu đệ phục rồi, đây là linh phù gì a?"

Hiên Long cười nói: " Ta cũng không biết gọi là gì, chỉ là nhất thời nhớ tới thì tiện tay chế tác, người hắn là có thể nhìn ra được trận pháp này đó."

Lý Cường gật đầu nói: " Nhận ra, thứ đó và Tụ Lôi Trận của tu chân giới tương tự, chỉ có chỗ rất nhỏ thì khác, hẳn là đặc điểm của các người mà thôi." Hắn biết trận pháp này chính là tiên trận, bởi vậy hắn ngộ ra một đạo lý, trận pháp ở tiên giới và tu chân giới từ một nguồn mà ra, chỉ là trận pháp tiên giới tinh ranh hơn, trí tuệ hơn, uy lực lớn hơn.

Củng Nhất Phù một tay ôm đầu, một tay cầm linh phù, ngồi trên mặt đất, si ngốc nhìn, tâm thần hắn hoàn toàn say mê trong đó, về phần Hiên Long và Lý Cường làm gì nói gì, hắn hoàn toàn không biết.

Lý Cường lại hỏi Hiên Long mấy vấn đề về phương diện luyện chế, sau đó lập tức thực hành ngay, hắn trước tiên luyện chế ra rất nhiều ngọc phù đơn giản, ngọc phù này có đủ các loại thuộc tính. Hiên Long nhàn rỗi không có việc gì thì cũng giúp đỡ tu luyện không ít, sau đó hai người thi triển thần thông, đem các loại trận pháp linh chú gia nhập vào.

Củng Nhất Phù trong lúc vô tình nhất đầu thì lập tức đã bị trấn nhiếp, chỉ thấy hai vị này như đang so tốc độ, một người rồi lại một người luyện chế phù chú, tốc độ nhanh chóng vô cùng, hai người đều lẳng không

khắc họa trận pháp linh chú, thu nhỏ lại bỏ vào trong ngọc phù, chỉ nghe những tiếng ba ba vang lên, đám phù chú đã luyện chế thành. Hắn dùng sức nhu nhu mắt, trong lòng nghi hoặc có phải mình đang nằm mơ hay không.

Hai người rất nhanh đã đem bạch ngọc phù trống rỗng tu luyện xong, tựa hồ ý nghĩ còn chưa tận, cơ hồ đồng thời đưa tay, lấy luôn ngọc phù của Cung Nhất Phù ra luyện chế. Bất quá hai người cũng đều rất cẩn thận, bởi vì ngọc phù của Cung Nhất Phù chế tác chất liệu hơi kém, không thể tồn tại trận pháp uy lực quá lớn, chỉ có thể thiết lập một chút tiểu hình trận uy lực bình thường. Lúc này đã nhìn ra sự chênh lệch của hai người, Hiên Long dù sao cũng là tiên nhân, công lực cao tuyệt, luyện chế ra phù chú cũng lợi hại như trước, mà Lý Cường cũng suy ra những suy nghĩ kỳ diệu không ngừng, tỷ như hắn đem lôi hỏa kết hợp, chế ra hỏa lôi phù.

Cung Nhất Phù ở một bên nhìn thấy đến choáng đầu hoa mắt, trình độ của hắn so với phương pháp luyện chế của hai vị này khác biệt quá lớn, bọn họ luyện chế phù chú quả thật là tùy tâm sở dục, hai chủng loại trận pháp bất đồng thuộc tính mà cũng có thể ẩn hợp dung nhập vào trong một khối ngọc phù. Hắn cảm thấy giống như mình đang nằm mơ.

Lý Cường thu hoạch rất lớn, hắn học được không ít thủ pháp luyện chế phù chú của tiên giới, còn tìm hiểu được tiên linh huyền, hiểu được không ít đạo lý. Hắn vui vẻ cười nói: "Được rồi, ngọc phù đều cũng dụng xong hết rồi." Hắn lấy ra hơn mười khối phù chú, đưa cho Cung Nhất Phù nói: "Đây là tặng cho ngươi, a, chúng ta đã dùng hết ngọc phù của ngươi rồi."

Cung Nhất Phù mờ mịt tiếp nhận, hắn còn chưa có tỉnh táo lại. Đột nhiên, đại địa chấn chấn, phù chú trên tay Cung Nhất Phù tán lạc trên mặt đất, hắn vỗ mạnh đầu, kêu lên: "Di, chuyện gì xảy ra?" Hắn rút cuộc tỉnh táo lại, vội vàng gom lại phù chú rơi trên mặt đất. Rồi đột nhiên đại địa lại chấn động thêm lần nữa.

Lý Cường phi ra ngoài cửa trước, chỉ thấy kiếm quang phô thiên cái địa tụ lại nơi sân rộng trung tâm, ở giữa đã đứng hơn mười người tu chân. Hiên Long theo sát Lý Cường đi ra, hắn nhìn thấy người tu chân trên sân, nhin không được nói: "Hay thật, đều là tu chân cao thủ, ít nhất cũng là Phân Thần kỳ..." Lời còn chưa nói xong, cả Tuyết Long thành cũng đều rung động.

Hoán Nham Tâm Trận trên sân cũng lóe ra quang mang màu trắng xanh chói mắt, Hiên Long ngạc nhiên nói: "Là vật gì mà có thể làm chấn động cả Hoán Nham tâm trận, kỳ quái...đâu có ai đang công kích a?" Hắn xuất ra thần thức tìm tòi trong đại phạm vi, nói: "Nguyên lai như thế."

Lý Cường tò mò hỏi: "Cái gì?"

Hiên Long nói: "Tụ Thủy tiên trận ở dưới Thiên Phong Hồ có liên quan đến linh mạch của nơi này, có người đang phá trận, làm ảnh hưởng đến nơi đây."

Người tu chân trên sân tụ tập ngày càng nhiều, chỉ thấy một hán tử cao lớn đứng trên bầu trời nơi sân quát: "Tất cả mọi người yên lặng, cho mời đại tông chủ La Độ Khế của Cực Tiệm Nhai!" Cả sân lập tức yên tĩnh lại.

Một người tu chân mặc trường sam màu trắng chậm rãi bay lên, hắn chính là nhất đại tông sư của Tuyết Long thành La Độ Khế, chỉ nghe hắn quát: "Người tu chân của Tuyết Long thành nghe đây, Tuyết Long thành chúng ta gặp phải tai ương hủy diệt, nếu chúng ta không đoàn kết, gia viên của chúng ta, Tuyết Long thành của chúng ta sẽ không còn tồn tại! Bên dưới Thiên Phong Hồ là linh mạch của Tuyết Long thành, đạo linh mạch này chính là căn bản của Tuyết Long thành chúng ta, nhưng lại có một Tấn tiên muốn độc chiếm Thiên Phong Hồ! Bên dưới Thiên Phong Hồ có cái gì ta cũng không biết, nhưng mọi người đều cũng hiểu được, chỉ cần hắn phá vỡ cấm chế bên dưới Thiên Phong Hồ, Tuyết Long thành chúng ta cũng hoàn toàn xong đời, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Có người hét lớn: "Chúng ta liều mạng với hắn!" Nhất thời người tu chân cả sân rộng đều cũng la hét lên, hơn vạn người tu chân cùng nhau kêu thét, loại khí thế này thật sự là dọa người.

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Lão ca ngươi chờ ta, xem ta đây." Hắn đã chuẩn bị gia nhập vào, có Hiên Long ở đây, chỉ cần hắn xảy ra vấn đề gì, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết, cho nên Lý Cường quyết định giúp Tuyết Long thành một lần. Hắn thẳng người bay lên không trung, ở trên bầu trời cấp tốc chuyển thành một vòng, rất nhanh đã có người tu chân theo đi lên, dần dần, ngày càng có thêm nhiều người tu chân gia

nhập, bầu trời sân rộng hình thành một vòng kiếm quang thật lớn, có vẻ vô cùng tráng quan. Chợt nghe Lý Cường quát to: "Xông lên a!"

Trên bầu trời nhất thời vang lên một tiếng nổ vang như bạo lôi: "Xông lên a!" Tất cả người tu chân đều cũng nhiệt huyết sôi trào, cổ lấy phi kiếm hướng ra ngoài thành phóng đi. Lý Cường lặng yên thuận di trở lại bên người Hiên Long, nói: "Tán tiên kia đã chọc cho họ nổi giận, bất quá giống như là liễu mạng, thương vong của Tuyết Long thành có thể nặng, lão ca hãy làm cho hắn rời đây đi."

Hiên Long còn chưa nói gì, trước mắt hai người hiện ra một người, chỉ nghe hắn nói: "La Độ Vũ bái kiến hai vị tiền bối."

Trong lòng Lý Cường biết Cực Tiệm Nhai nhất định sẽ đến cầu Hiên Long và mình, hắn cười nói: "La huynh, không cần khách khí."

La Độ Khế cũng thuận di qua, hắn đã biết Hiên Long là tiên nhân, cung kính thi lễ nói: "Cực Tiệm Nhai La Độ Khế bái kiến La Thiên Thượng Tiên, bái kiến Mộc Tử tiền bối."

Hiên Long kinh ngạc nói: "Sao người biết ta là La Thiên Thượng Tiên?"

La Độ Khế lấy ra một khối bài nhỏ màu đen mạ vàng, nói: "Đây là tiền bối của Cực Tiệm Nhai truyền xuống lệnh bài, tiền bối hẳn là biết nó." Hắn đưa khối bài qua. Hiên Long nghiêng đầu tiếp nhận lệnh bài, nhìn kỹ hồi lâu, không nói lời nào. La Độ Khế và La Độ Vũ đều cũng thắc thỏm bất an chờ đợi.

Hiên Long rút cuộc đã nhớ ra, hắn nói: "Không nghĩ tới các người là hậu nhân của La Thiên Thượng Tiên, hẳn có từng trở lại qua không?"

La Độ Khế thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ nhất là Hiên Long không để ý tới, chỉ cần hắn thừa nhận, biết được tổ tiên của Cực Tiệm Nhai, Tuyết Long thành sẽ được bảo vệ. Hắn cuống quýt thi lễ nói: "Mời thượng tiên giúp chúng tôi, người tu chân Tuyết Long thành cảm ân vô cùng."

Thật ra, dựa vào người tu chân của Tuyết Long thành, có thể đuổi đi Tán tiên kia, nhưng thương vong nhất định sẽ rất nhiều, La Độ Khế thật sự không muốn Tuyết Long thành đại thương nguyên khí, có Hiên Long ở đây, chỉ cần hắn chịu ra tay, Tán tiên kia nhất định sẽ bị dọa chạy.

Hiên Long hơi khó khăn nói: "Lão đệ, ta không thể tùy tiện ra tay a, hắn là Tán tiên, không có chiếu lệnh của Thanh Đế, ta không thể động tới hắn. Trừ phi hắn lại chọc ta trước..."

Lý Cường cũng là lần đầu tiên nghe được cách nói như thế, hắn cười nói: "Lão ca, người không phải đang nói hươu nói vượn chứ? Người không thể động hắn, thì tại sao người lại đụng tới ta, còn đánh cho ta kinh thiên động địa, nga, ta không phải Tán tiên, nên người có thể động thủ sao? Thật sự là tức chết người a!"

Hiên Long nhin không được nhắc chân đá hắn: "Thứ nhất, người không phải tiên nhân, thứ hai, lúc ấy người quả thật chọc tới ta đó."

Lý Cường nhảy qua một bên. Hắn ngấm lại thấy cũng đúng, lúc ấy là do mình muốn phá đi linh sơn chủ mạch trận pháp, lúc này mới chọc cho Hiên Long xuất hiện. Con mắt hắn vừa chuyển: "Cũng được, nếu người không ra tay, ta có một biện pháp, nhưng người phải nghe ta an bài, không cần người ra tay là có thể đuổi đi Tán tiên kia."

Hiên Long quả thật không có cách nào ra tay, hắn là La Thiên Thượng Tiên, không giống những tiên nhân bình thường có thể tùy tâm sở dục, hắn nói: "Được, chỉ cần không ra tay, tùy cho người an bài."

La Độ Khế và La Độ Vũ cảm kích nhìn Lý Cường, hai người bọn họ làm sao cũng nghĩ không ra vị Mộc Tử tiền bối từ dị vực tới lại trợ giúp Tuyết Long thành như vậy. La Độ Khế nói: "Tuyết Long thành trên dưới đều cũng nghe theo tiền bối chỉ huy."

Lý Cường cười nói: "Không cần, các người đi ra dụ Tán tiên kia ra ngoài, còn những chuyện khác thì giao cho ta."

Người tu chân trên sân đại bộ phận đều đã ra khỏi thành, chỉ có một số ít cao thủ Cực Tiệm Nhai còn đang ở đó, La Độ Khế hai người mang theo những cao thủ còn lại thuận di đi ra khỏi thành.

Hiên Long cười nói: "Bây giờ ta nghe người, nói đi, muốn ta làm gì?"

Trong lòng Lý Cường nhin không được thoả ý một chút, La Thiên Thượng Tiên lại cũng phải nghe theo sự chỉ huy của mình. Hắn cười nói: " Ta chỉ cần ngươi khôi phục chân diện mục, không cần che dấu gì cả, sau đó đi theo ta là được."

Hiên Long ngạc nhiên nói: " Chỉ đơn giản như vậy?"

Lý Cường gật đầu cười nói: " Chỉ đơn giản như vậy."

Hiên Long vươn song chưởng, vận mình thật mạnh một cái, trong phút chốc hình dáng hắn đại biến, khôi phục lại bộ dáng lần đầu tiên khi mới gặp Lý Cường, tiên giáp hộ thân, kiếm tiên màu vàng vờn quanh thân thể. Hắn vừa khôi phục nguyên dạng, uy thế tùy theo mà tới khiến Lý Cường cảm giác được áp lực tăng nhiều, chợt nghe cách đó không xa có một thanh âm vang lên, Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cung Nhất Phù nằm ở ngay cửa điểm, hắn đã bị hoảng sợ đến hôn mê.

Bên ngoài Tuyết Long thành, La Độ Khế suất lĩnh hơn vạn người tu chân, hoàn toàn vây quanh Thiên Phong Hồ.

Thiên Phong Hồ đã bị một tầng quang mang màu xanh nhạt bao phủ, giống như là một cái chén óng ánh, trong màn hào quang có hơn trăm người tu chân cao thủ đang dò xét, còn Tấn tiên kia đã nhập vào Tụ Thủy tiên trận. La Độ Khế bởi vì có sự hứa hẹn của Lý Cường, trong lòng nắm chắc hơn, hắn không muốn chứng kiến người tu chân của Tuyết Long thành bị đại thương nguyên khí. Hắn cao giọng quát: " Mời lão Nhân tiên bối đi ra nói chuyện!"

Người tu chân trong màn hào quang cũng không đáp lời La Độ Khế, vẫn đang xoay quanh trong màn hào quang như trước.

La Độ Khế dương tay quát to: " Phá nó!" Trong tay hắn bắn ra một chuỗi cương lôi, đánh thẳng vào màn hào quang phía dưới, ngay sau đó, vạn người tu chân của Tuyết Long thành đồng loạt ra tay, cao thủ thì dụng cương lôi thần lôi do chính mình tự luyện chế, còn người tu chân bình thường thì dùng phù chú được luyện chế tốt, hay sét đánh lôi hỏa, nhất thời cả bầu trời của Thiên Phong Hồ tiếng sấm điện chớp, ánh sáng bắn ra bốn phía, tiếng tạc liệt oanh oanh vang lên tận mây xanh.

Màn hào quang trên mặt hồ không biết dùng thứ gì để luyện chế thành, lôi hỏa đánh vào, màn hào quang lập tức chớp động quang mang màu xanh trắng, bên trong phảng phất như có nước chảy vận vẹo cấp tốc xoay tròn, đem kinh lực nổ mạnh hóa giải. Người tu chân trong màn hào quang chỉ tay ra phía ngoài, bộ dáng tựa hồ như rất vui vẻ.

Lý Cường và Hiên Long đứng trên trời cao, Lý Cường cười nói: " Đồ vật dưới kia chắc là tiên khí, nếu không đã bị nổ ra rồi."

Hiên Long gật đầu nói: " Đúng vậy, là một kiện tiên khí, tên gọi Lưu Thương Trụ, hắn không phải do Tấn tiên luyện chế, tiên khí này cũng không tệ lắm, người tu chân không có khả năng phá vỡ."

Lý Cường nói: " Vậy lão ca thu nó đi, hắc hắc, như vậy chẳng lẽ cũng tính là ngươi trực tiếp ra tay sao?"

Hiên Long lắc đầu nói: " Quy củ của tiên giới, dưới tình huống không có lý do, thì không thể mạnh mẽ thu thủ pháp bảo của tiên nhân khác. Hắn là Tấn tiên, cũng coi như là tiên nhân, cho nên ta không thể thu lấy Lưu Thương Trụ của hắn."

Lý Cường nghe đến choáng váng, tiên giới lại có quy củ kỳ lạ này sao? Hắn nói: " Không đúng, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tại sao lại muốn cướp đồ của ta? Bọn họ chính là tiên nhân đó."

Hiên Long mỉm cười: " Bọn họ có lý do động thủ, ngươi có đồ vật đã lấy được của ai, thì tiên nhân cũng có thể cướp lại, về phần tại sao...thì ngươi tự mình suy nghĩ đi."

Lý Cường mới hiểu được quy củ của tiên giới, hắn gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Vậy ngươi nói cho ta biết làm sao phá giải Lưu Thương Trụ, ta đi thu nó, lão nhân gia ngươi quy củ gì đó..ta cũng không có...kỳ quái, tại sao tiên nhân lại không chịu nói quy củ với ta chứ? Ông nội nó thật là phiền não!" Hắn thật sự là không phục lắm, từ Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, đến Hiên Long, mấy tiên nhân này không có một người nào khách khí với mình, kể cả Tịch Mịch lão tiên chưa thấy mặt kia, phỏng chừng hắn cũng sẽ không nói quy củ với mình.

Hiên Long nhin không được buồn cười, tiểu tử này làm mỗi một việc đều phạm vào cổ kị, còn oán giận người khác không nói quy củ. Hắn nói: "Được rồi, được rồi, đừng oán trời trách đất nữa, ta nói cho người nghe biện pháp phá đi Lưu Thương Trụ."

Trong lòng Lý Cường mừng như điên, bây giờ hắn muốn học nhất chính là phương pháp đối phó tiên khí của tiên nhân, về phần có thể thu được Lưu Thương Trụ hay không hắn cũng không hề để ý.

Lưu Thương Trụ là tiên khí có thuộc tính thủy, dùng tiên lôi có tính thổ phá giải là tốt nhất, dùng hỏa tính thì cũng được, nhưng hiệu quả không tốt như thổ tính. Hiên Long đem năm chủng loại ẩn huyền dạy cho Lý Cường, nói: "Đây là năm chủng loại tiên huyền thường sử dụng của tiên giới, thần dịch lực so với tiên linh khí còn lợi hại hơn nhiều, cho nên dùng thần dịch lực là hoàn toàn có thể thao khống năm chủng loại linh huyền này, Ngũ Tiên Lôi chính là có năm chủng loại linh huyền cùng dụng, đây là thủ pháp cơ bản nhất của tiên giới, tiện nghi cho tiểu tử ngươi rồi."

Lý Cường dùng tâm niệm ghi nhớ. Hắn phát hiện ở trong Huyền Tật tiên trận thu được tiên linh huyền là một loại thủ pháp rất cổ quái, khó trách không dễ dàng học, nguyên lai tự mình bị thiếu thủ pháp trụ cột. Trong lòng hắn nhanh chóng học tập thủ pháp linh huyền mới, rất nhanh đã hiểu được huyền khiếu trong đó. Hắn nhin không được cười nói: "Ta từng thấy qua Tấn tiên sử dụng Tụ Tiên Lôi, quả thật kinh người a, không biết Ngũ Tiên Lôi có uy lực gì, ta đi thử xem."

Hiên Long nghiêng đầu, nói: "Tụ Tiên Lôi dựa vào bản năng của Tấn tiên tu luyện mà thành, làm sao có thể so sánh với Ngũ Tiên Lôi của tiên giới, hai thứ này có khác biệt rất lớn, sau này ngươi sẽ hiểu được thôi."

Từ khi Lý Cường tu luyện Thiên Tiến Chương, hắn thiếu chính là pháp môn vận dụng, có linh huyền của tiên giới, hắn có thể phát huy lực lượng từ bản thân. Hai tay hắn khắp động linh huyền rất nhanh, Hiên Long thấy thế sợ đến kêu lên: "Lão đệ, đừng loạn dụng, ở dưới có rất nhiều người a."

Lý Cường làm một cái mặt quỷ, cười nói: "Ta không có dùng thần dịch lực, hắc hắc, chỉ là một chút linh huyền quen thuộc, nếu lắm, không phải rất dọa người sao?"

La Độ Vũ từ phía dưới na di lên, lo lắng nói: "Tiền bối, chúng ta phá không được cấm chế phía dưới, ai, không biết đó là vật gì vậy, ta còn là lần đầu tiên kiến thức loại vòng bảo hộ thể này, có thể mời tiền bối ra tay hay không? Tấn tiên kia sẽ phá vỡ linh mạch của Tuyết Long thành mất." Trong lòng hắn khiếp sợ vô cùng, diện mạo chân thật của tiên nhân so với mình tưởng tượng còn muốn uy vũ cường đại, hắn chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng trước mặt Hiên Long.

Lý Cường cười nói: "La huynh, ngươi hãy mời mọi người thối lui, ta đến thử xem, có thể phá được nó hay không."

La Độ Vũ mừng rỡ, sau khi đa tạ vội vàng đi xuống tìm La Độ Khế báo tin, chỉ chốc lát sau những tiếng nổ mạnh đều dừng lại hẳn. Lý Cường gãi gãi đầu nói: "Hình như phải đi xuống rồi, lão ca đi cùng ta, ta là một người nhất gan a."

Hiên Long nghe được vừa thấy bức mình vừa buồn cười, tiểu tử này thật sự là nói hươu nói vượn, bằng vào thực lực của hắn mà còn sợ hãi, thì người khác không phải là bị hù chết hay sao.

Hiên Long cũng không cùng hắn nói nhảm, chậm rãi bay xuống phía dưới.

Cấm chế của Lưu Thương Trụ mười phần lợi hại, có thể đem tất cả công kích chuyển hóa, đám người tu chân bên Tấn tiên thần sắc nhàn nhã di chuyển trên mặt băng hồ, người tu chân của Tuyết Long thành sau khi thối lui, bọn họ đều cũng ngửa đầu nhìn lên trời, biết Tuyết Long thành sẽ có thủ đoạn gì mới, nhưng bọn hắn chưa từng để người tu chân của Tuyết Long thành vào mắt, có tiên khí của Tấn tiên phòng hộ, người tu chân không có cách nào công phá.

Lý Cường và Hiên Long đều có tiên giáp hộ thân, kim quang vây quanh, hai người chậm rãi đứng ở phía trên màn hào quang. Lý Cường tán đi hộ thân kim mang do Thái Hạo Toa phát ra, quát to: "Mời lão Nhân đi ra nói chuyện!" Hắn dùng chính là âm pháp của Thiên Lại Thành, uẩn hàm thần dịch lực mà hét, thanh âm tựa hồ cũng không cao, nhưng màn hào quang của Lưu Thương Trụ đột nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, thanh âm lạng yền xuyên vào màn hào quang, âm âm nổ tung.

Không ai nghĩ đến thanh âm lại kinh khủng như thế, mặt hồ băng dày mà cũng bị tiếng kêu đánh rách nát tả tơi. Người tu chân trong màn hào quang nhất thời đại loạn, bọn họ cũng không nghĩ đến Tuyết Long thành có thể mời được tiên nhân đến, biết đại họa đã đến trước mắt, trong đó có một người tu chân dương tay xuất ra một pháp bảo màu xanh, bắn thẳng đến Thiên Phong Hồ, đó là tín hiệu cầu cứu khẩn cấp.

Hiên Long cũng tán đi kim quang hộ thân, cười nói: "Không tệ, có thể khống chế thanh âm ba động, người có thể xem như là một cao thủ." Có thể để cho Hiên Long xưng tán một tiếng, trong lòng Lý Cường cũng rất đắc ý, ít nhất chứng minh tu vi của mình không tệ. Hắn thần nhiên cười nói: "A a, bọn họ chắc là phải xem trọng chuyện này thôi, tốt xấu gì lão nhân gia người cũng là La Thiên Thượng Tiên, vô luận như thế nào cũng phải cấp cho người một chút thể diện chứ."

Đợi chừng khoảng mười phút, ở phía dưới không có ai lên tiếng, cũng không thấy Tán tiên kia đi lên. Hiên Long nghiêng đầu nói: "Bọn họ không thèm để ý đến người nga."

Lý Cường cười khổ nói: "Lão đại người lại không chịu ra tay, còn ở một bên mà chê cười, mục đích nó, xem ta đây!"

Người tu chân của Tuyết Long thành đều cũng phi lên rất cao, xa xa nhìn Lý Cường và Hiên Long, đối với hai người bọn họ hy vọng rất lớn, nhất là La Độ Khế của Cực Tiệm Nhai, hắn là cao thủ sắp độ kiếp, một khi đã tới Độ Kiếp kỳ, hắn phải bế quan tiếm tu, vốn không thể tiếp tục bận tâm cho Tuyết Long thành, hắn phi thường hy vọng Hiên Long và Lý Cường có thể tiêu trừ đi ẩn hoạn của Tuyết Long thành.

Lý Cường dương tay đánh ra một chuỗi Diệt Ma Thần Lôi, thanh quang lưu động, Lưu Thương Trụ dễ dàng hóa giải kinh lực của Diệt Ma Thần Lôi. Hiên Long cười nói: "Thủ đoạn của tu chân giới không thể xuất ra đâu, vô dụng thôi." Quả nhiên người tu chân bên trong màn hào quang đều cũng thở phào nhẹ nhõm, loại trình độ công kích này có vẻ rất bình thường, bọn họ cũng đều trầm tĩnh lại.

La Độ Vũ nghi hoặc nói: "Đại ca, MỘC Tử tiên bối hình như là không được, hay là mời Hiên Long tiên bối ra tay, cứ tiếp tục như vậy, linh mạch bị phá, Tuyết Long thành chúng ta coi như xong rồi."

Trong lòng La Độ Khế hiểu được, Hiên Long sẽ không ra tay, hắn thấp giọng nói: "Đừng nóng vội, xem tiếp đã." Thật ra hắn so với ai khác còn gấp hơn.

Lý Cường xòe hai tay ra, cười hì hì nói: "Hay là phải thử xem tuyệt chiêu của tiên nhân lão đại đã dạy a."

Hiên Long vừa nghe không nói hai lời liền quay đầu bay lên phía trên, Lý Cường kỳ lạ nói: "Chạy cái gì a, thiệt là, không thể đứng bên cạnh huynh đệ cấp thêm dũng khí hay sao?" Hắn không suy nghĩ nhiều, tay khép động linh huyền.

Hiên Long cười thầm, hắn biết là Lý Cường lần đầu tiên học được Ngũ Tiên Huyền, nhìn bộ dáng của hắn, nhất định sẽ không chỉ sử dụng một huyền, dám chắc sẽ phóng ra hết năm huyền cùng lúc. Ngũ tiên huyền mặc dù là tiên giới nhập môn lõi huyền, nhưng cả năm huyền đồng thời phát ra, vậy phải xem tu vi của người tu chân như thế nào, uy lực không phải chuyện đùa, Lý Cường dùng chính là thần dịch lực, Hiên Long biết lợi hại, nếu ở gần thì nguy hiểm, hay là chạy xa một chút miễn cho bị ảnh hưởng.

Lý Cường nào biết đến chuyện này, hắn khởi động cả năm huyền, Ngũ tiên huyền một khi bắt đầu thì không thể dừng lại. Năm chủng loại tiên huyền cũng không khó, khó là cần tiên linh khí làm trụ cột, Lý Cường có thần dịch lực còn cao hơn tiên linh khí, dùng có vẻ rất dễ dàng, nhưng vì hắn là lần đầu tiên sử dụng Ngũ Tiên Lôi, không thể tự chủ được phân tán, hắn dùng toàn thân kinh lực khép động tiên huyền, hơn nữa tốc độ rất nhanh, đây cũng là học tập theo thói quen phù chú điệp gia của phật tông, không nhanh sẽ không kịp hoàn thành, hắn dĩ nhiên cũng dùng hết tiên huyền của Ngũ Tiên Lôi.

Kháp xong đạo tiên huyền thứ nhất Lý Cường còn chưa cảm giác được gì, sau đó lại tiếp tục không ngừng, đến khi hoàn thành thổ tiên lôi, Lý Cường chỉ cảm thấy cả người trầm xuống, phảng phất có một cỗ kinh lực tuyệt đại đang bao vây nơi tay, kinh lực cả người giống như ngựa hoang thoát cương chạy chồm ra. Hắn dù sao không có kinh nghiệm, tiện tay đã đem linh huyền thả ra ngoài.

Theo tiếng "bá bá" vang lên, chung quanh xuất hiện vô số tiểu cầu đen đen, đây là triệu chứng của thủy tiên lôi phát tác. Lý Cường đột nhiên cảm thấy không hay, hắn đã quên phải đem tiên lôi ép xuống dưới, cả kinh hai tay đẩy mạnh xuống, thủy tiên lôi đã bắt đầu nổ mạnh. Vô số màu đen thủy cầu ở không trung

xoay tròn, ầm ầm nổ, hình thành một dòng suối chảy giữa không trung, Lý Cường thiếu chút nữa bị kéo đi vào, hần rất nhanh na di chuyển qua bầu trời, liếc mắt một cái nhìn thấy Hiên Long, chỉ thấy vẻ mặt hần tươi cười, nhìn bộ dáng có chút hả hê. Trong lòng Lý Cường không khỏi cười khở, ai nói tiên nhân không làm mấy chuyện xấu?

Dòng suối chảy giống như rồng cuốn gió hướng màn hào quang đánh tới. Lưu Thương Trụ không hổ là tiên khí, nhất thời thanh quang đại thịnh, hai cổ kinh lực hung hăng đánh vào một chỗ, không đợi thanh quang của Lưu Thương Trụ phát huy uy lực, nước chảy chuyển động rồi đột nhiên hóa thành vô số cây gỗ lớn, liên tục không ngừng tạp xuống dưới. Năm chủng loại tiên lôi liên tục biến ảo, cuối cùng hợp thành một đại quang cầu cực kỳ chói mắt, thẳng tắp rơi vào trên màn hào quang.

Ngũ Tiên Lôi rốt cuộc đã bộc phát.

163. Chương 163

Bạch quang chói mắt chợt lóe chợt tắt, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một tiếng nổ vang tựa như trái tim của mình bạo liệt ra, người tu chân có công lực kém cũng khó thể chịu được thanh âm dọa người như thế, đều ôm đầu tán loạn, người tu chân trên không trung không hẹn mà cùng thối lui về phía xa xa, thanh âm vang lên làm cho người ta chịu không được, ngay cả kinh khí vô hình xoay quanh trên không trung cũng làm cho họ không sao chịu nổi.

Thần dịch lực toàn thân Lý Cường trong nháy mắt tựa hồ bị xâm phạm, nếu không có Hiên Long bảo vệ thì hần cũng đã bị Ngũ Tiên Lôi ảnh hưởng. Hần trọn mắt há hốc mồm một hồi lâu mới nói: " Mẹ kiếp! Ta đã làm cái gì, ta đã làm cái gì vậy a?"

Hiên Long cũng hồi hận vô cùng, hần không biết Ngũ Tiên Lôi ở thế giới này lại lợi hại như vậy, may là thủ pháp cơ bản nhất, nếu tiên huyền cao cấp một chút, lại chính mình xuất ra, sợ rằng ngay cả Tuyết Long thành bên cạnh cũng sẽ xui xẻo.

Lưu Thương Trụ bị một kích của Ngũ Tiên Lôi làm nát bấy, đồng thời kinh lực cuồng bạo cũng đem người tu chân ở trong vòng bảo hộ tạp vào trong hồ, mặt băng của Thiên Phong Hồ cũng bị tạc vỡ vụn ra. Uy lực của Ngũ Tiên Lôi làm cho tất cả người tu chân trong lòng nảy sinh sợ hãi, đây hoàn toàn không phải là thủ đoạn của tu chân giới, thật sự là đáng sợ.

Thủ đoạn của tiên giới thì người của thế giới này thật khó có thể tưởng tượng, Ngũ Tiên Lôi của Lý Cường phá hủy Lưu Thương Trụ, Tán tiên lão Nhân bên dưới cũng không thêm phá trận nữa, hần phần nộ từ dưới nước trôi lên, còn những người tu chân bị tạc vào trong nước cũng đi lên theo sát hần. Đã có không ít người bị thương, cũng may có Lưu Thương Trụ ngăn cản đại bộ phận kinh lực, cho dù bị thương cũng không quá nặng.

Lão Nhân là chủ nhân của Ô Nha Cảnh ở ngay phụ cận Tiểu Lâm Thiên, là một Tán tiên vượt qua bảy lần thiên kiếp, trong giới Tán tiên ở thế giới này, hần là cao thủ có tư cách nhất nhì. Hần từ Thiên Phong Hồ thuận đi ra, liếc mắt chợt nhìn thấy Hiên Long, trong lòng không khỏi rét lạnh, tiên nhân đến thế giới này dù hần còn chưa được một lần gặp gỡ, nhưng hần biết được nhiều về họ, rõ ràng tiên nhân ở trước mắt chính là La Thiên Thượng Tiên nơi tiên giới.

Trong lòng lão Nhân nói thầm, La Thiên Thượng Tiên chạy đến Thiên Phong Hồ quản chuyện của mình, chẳng lẽ bên dưới Tụ Thủy tiên trận có cái gì không thể xúc phạm được? Gặp phải tiên nhân bình thường thì lão Nhân không sợ, bằng vào tiên khí do hần tu luyện qua bảy lần thiên kiếp, cho dù đánh không lại tiên nhân, nhưng chạy trốn thì tuyệt đối không thành vấn đề, càng huống chi tiên nhân bình thường cũng không nhất định đấu lại hần, nhưng La Thiên Thượng Tiên thì khác hần, đó là chuyên môn quản tiên nhân, mỗi La Thiên Thượng Tiên đều có một loại tiên khí phi thường lợi hại, những tiên nhân bình thường cũng rất khó đối kháng. Hần thoáng do dự một chút rồi vẫn bay đến trước mặt Hiên Long và Lý Cường.

Bộ dáng của lão Nhân rất kỳ quái, tiên giáp của hần giống như một bao tải rách nát, dùng những mảnh vải may chắp vá lại, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, mỗi một mảnh ráp lại đều có vàng sáng nhàn nhạt, nhìn không ra là tài liệu gì luyện chế, có cảm giác như rất mềm mại. Bộ giáp được che kín kẽ, trên mái tóc được

cắm bảy cây gì đó màu vàng, nhìn giống như bảy cây cỏ kỳ lạ. Lý Cường biết vật đó nhất định là một loại pháp bảo, còn hơn nữa có thể lại là tiên khí.

Khác hẳn với Kỳ Quân Sát, , vẻ mặt của lão Nhân thật già lão, nhìn giống như một lão hán khoảng bảy mươi tuổi, trên mặt còn có một bộ râu sơn dương(râu dê), trên miệng còn đang ngậm một nhánh cây. Hắn tức giận hừ hừ nói: " La Thiên đại nhân, ta chỉ là một Tán tiên nho nhỏ, đã lúc nào kinh động lão nhân gia người, ta ở tại Tiểu Lâm Thiên nhiều năm như vậy, hẳn là không có phạm vào quy củ chó má nào đó của tiên giới các người chứ, đáng giá cho La Thiên đại nhân ra tay?"

Lý Cường thật ra rất kinh ngạc, lão Nhân tựa hồ như cũng không sợ Hiên Long. Kỳ thật trong lòng lão Nhân vẫn đang rất sợ hãi, cùng La Thiên Thượng Tiên đánh nhau, kết quả nhất định sẽ rất thảm, cho dù mình có khả năng chạy thoát, nhưng còn hơn trăm tu chân cao thủ mình mời tới thì không cách nào chạy, hắn đành cắn răng nói chuyện.

Hiên Long vốn không muốn đánh nhau với lão Nhân, hắn vừa muốn nói chuyện, thì Lý Cường giành nói: " Lão Nhân, vừa rồi là ta ra tay đó, xin lỗi, đã hủy mất Lưu Thương Trụ của người, xin người buông tha cho người tu chân của Tuyết Long thành có được không?" Hắn sợ Hiên Long nói lung tung, nếu lão Nhân biết Hiên Long sẽ không ra tay, vậy thì coi như mình sẽ thảm rồi.

Lão Nhân mở to hai mắt, cẩn thận đánh giá Lý Cường một phen, đột nhiên hắn nở nụ cười, nói: " Hồn trưởng tiểu tử người, được! Nể mặt mũi của người thôi, mẹ kiếp! Bảo bối của Tụ Thủy tiên trận ta không cần nữa! Tiểu tử, người tới Tuyết Long thành bao lâu rồi?"

Ai cũng nghĩ không ra lão Nhân sẽ nói như vậy, ngay cả Lý Cường cũng ngây ra, nghĩ thầm: " Kỳ quái a, không phải là ta lại có được mị lực lớn như vậy chứ, nhìn bộ dáng của lão Nhân này cũng không phải là một Tán tiên để nói chuyện, ta còn chưa nói cái gì mà hắn đã đáp ứng ngay, gặp quỷ rồi sao."

Hiên Long cũng đang rất kỳ quái vì sao lão Nhân lại đáp ứng sáng khoái như thế, hắn rất hiểu rõ, bộ dáng của lão Nhân là một Tán tiên đã vượt qua nhiều lần thiên kiếp, thực lực của hắn lợi hại nhất nhì trong giới Tán tiên, đối với tiên nhân bình thường đều cũng có thể chống đỡ, nhưng cuộc sống trong thế giới này lão Nhân càng ngày càng khó qua, bởi vì cứ mỗi ngàn năm sẽ có một lần thiên kiếp, cứ một lần so với một lần càng lợi hại, cho đến lúc hắn không cách nào chống đỡ. Một Tán tiên trải qua nhiều lần thiên kiếp như vậy thì tuyệt đối không sợ trời không sợ đất, nhưng lại vì câu nói đầu tiên nhẹ nhàng của Lý Cường mà lại chịu giải hòa ngay, làm Hiên Long đối với Lý Cường không khỏi có tầm mắt khác, thật sự nghĩ không ra lý do tốt cùng là tại sao.

Lý Cường gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: " Lão Nhân tiền bối, tiểu tử vừa đến Tuyết Long thành, còn muốn ở lại Lâm Minh Tinh thêm một thời gian, tiền bối có việc gì sao?"

Lão Nhân nói: " Người chờ ta một lát." Hắn quay đầu bay xuống phía dưới, chiêu tập những người tu chân cùng đến với hắn nói mấy câu, sau đó những người tu chân này hành lễ tán đi. Người tu chân của Tuyết Long thành không dám ngăn cản, trơ mắt nhìn họ rời khỏi, lão Nhân Tán tiên lúc này mới quay trở lại.

La Độ Khế và La Độ Vũ mang theo cao thủ của Tuyết Long thành bay tới, bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện được giải quyết như thế, đều mừng rỡ đi đến tạ Hiên Long và Lý Cường.

Lão Nhân trở lại trước mặt Lý Cường, nét mặt già nua của hắn cười tươi như một đóa hoa cúc nở rộ, nếp nhăn trên mặt đều giãn ra, hình như vui vẻ đến không biết làm sao mới tốt. Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm người này thật sự là một quái vật, cũng không hiểu hắn đang cao hứng cái gì.

Hiên Long nhú mày, hắn nghiêng đầu nhìn nhặt nói: " Lại thêm hai Tán tiên."

Ngay sau đó Lý Cường cũng đã nhận ra, hắn kinh ngạc nói: " Đúng vậy! Thật nhanh a, người tu chân cũng không có tốc độ này..."

Về mặt của các cao thủ Tuyết Long thành khẩn trương lên, lại thêm hai Tán tiên, vậy là có tới ba Tán tiên, vạn nhất muốn khởi xung đột lần nữa với Tuyết Long thành...bọn họ quả thật không dám tiếp tục nghĩ thêm.

Đang khi nói chuyện, hai người kia đột nhiên xông ra.

Trong phút chốc, tay chân của Lý Cường đều cũng mềm nhũn, thanh âm cũng đều thay đổi: "Mạc đại ca! Sư tôn! Như thế nào lại là hai người..." Hắn kích động đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài. Nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, Lý Cường mới cảm nhận được mình nhớ họ đến thế nào, hắn nhảy đến trước mặt hai người, lôi kéo tay họ, vui vẻ kêu to, hắn nghĩ nếu mình không phát tiết ra một chút, nhất định sẽ chịu không nổi.

Mạc Hoài Viễn đứng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Kỳ Quân Sát làm ra vẻ nghiêm mặt, mắng: "Đồ nhi ngoan, đừng có nắm bẫy bạ, ai!" Nhưng trong mắt hắn lại toát ra ý cười nhẹ nhàng. Hắn dùng sức vỗ Lý Cường một cái, cười ha hả: "Đồ nhi ngoan của lão nhân gia ta...ha ha, dù là tiên nhân cũng không có biện pháp bắt được ngươi, oa ha ha, ha ha, di...đây là..." Hắn mới cười một nửa, đột nhiên phát giác cách đó không xa có một tiên nhân đang nhìn tới, không khỏi hoảng sợ.

Lý Cường dù sao cũng là người tu thần, rất nhanh đã khống chế được tâm tình của mình, hắn cười nói: "Đây là La Thiên Thượng Tiên Hiên Long do đệ tử kết giao được, đệ tử gọi hắn là sư ca, ha ha." Hắn không hề cố kỵ mà cười lên ha hả.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát bị ngây ra khi nghe hắn nói, tiểu tử này thật ngoài dự đoán mọi người, ngay cả tiên giới La Thiên Thượng Tiên hắn cũng có thể kết giao bằng hữu. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nhìn thoáng qua nhau, bay lên thi lễ nói: "Bái kiến La Thiên Thượng Tiên Hiên Long tiên bối."

Về mặt Hiên Long hồ hững gật đầu nói: "Không cần đa lễ, Tán tiên của thế giới này ta không xen vào, cho nên các ngươi không cần gọi ta là tiên bối."

Lý Cường cười hì hì đi tới: "Long lão ca, người xem, đây là đại ca của ta, còn đây là sư tôn của ta, người đừng có làm mặt nghiêm như vậy có được hay không, a, được rồi, Mạc đại ca, sao các người là biết ta ở chỗ này vậy?" Hiên Long nghiêng đầu không thèm để ý đến lời Lý Cường nói.

Lão Nhân ở một bên tức giận hừ hừ nói: "Mạc lão đệ, huynh đệ này của người rất hung a, đem chí bảo Lưu Thương Trụ của ta đánh cho tan nát, hừ hừ, khi dễ lão nhân ta, hừ hừ!"

Mạc Hoài Viễn cười nói: "Hắn không biết người mà, Lưu Thương Trụ bị phá hủy thì người chỉ cần tu luyện thêm lần nữa thôi, cũng không phải là chuyện gì không tưởng nổi, đáng giá kinh hãi quái dị chứ?"

Lý Cường là lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Hoài Viễn không nói lý như vậy, hắn cảm thấy rất mới lạ, cười nói: "Lão Nhân tiên bối, ta thiếu người một nhân tình, sau này bồi thường cho người." Trong lòng hắn cũng có chút áy náy, nói chuyện chột khách khí rất nhiều.

Hai mắt lão Nhân tỏa ánh sáng, hừ hừ hai tiếng nói: "Đây là người nói đó, đến lúc đó đừng có hối hận."

Những người tu chân đang đứng trên bầu trời Thiên Phong Hồ lặng yên tán đi, chỉ để lại mười mấy nhân vật đứng đầu của Tuyết Long thành, bọn họ vẫn đứng yên gần đó mà chờ. La Độ Khế cũng định chen lời vài lần, cuối cùng nhẫn nhịn chưa nói, trong lòng hắn quả thật rất khiếp sợ, một La Thiên Thượng Tiên, ba Tán tiên, còn có một Mộc Tử tiên bối thần bí khó lường, thực lực của năm người này thật quá kinh khủng, Tuyết Long thành tuyệt đối không thể đắc tội một vị nào.

Trong lòng Lý Cường cũng hiểu được, lão Nhân nhất định cũng là người muốn được chuyển thế tu hành lại từ đầu. Hắn cười nói: "Chúng ta đi vào Tuyết Long thành trước đã, ta còn có mấy bằng hữu ở trong đó, đến nhà bọn họ nghỉ ngơi một chút, lại thương lượng hành trình sau này."

La Độ Khế rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, hắn vội vàng nói: "Vãn bối cung thỉnh các vị tiên bối đến Cực Tiệm Nhai nghỉ ngơi." Đại khái đây cũng là lần đầu tiên hắn trình trọng đến như thế. La Độ Vũ cũng nói: "Cực Tiệm Nhai đại biểu Tuyết Long thành cung nghênh các vị tiên bối."

Trong lòng Hiên Long có chút bất an, phải biết rằng tiên nhân ở thế giới này thì phải có rất nhiều băn khoăn, cũng không thể tùy tâm sở dục muốn làm gì thì làm, nhất là một La Thiên Thượng Tiên như Hiên Long, hắn còn không thể như Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực tự do được như vậy, bởi vì La Thiên Thượng Tiên đại biểu cho Thanh Đế chí tôn của tiên giới, một khi có hành vi không đúng sẽ bị lọt vào Thiên Khiển(thiên triệu hay gọi là trừng phạt).

Lý Cường đối với cách xử thế luôn tinh minh vô cùng, hắn lập tức phát giác Hiên Long hơi khó khăn, vì vậy cười nói: "Được, chúng ta đi Cực Tiệm Nhai làm khách, nhưng La huynh có thể an bài một địa phương

yên tĩnh, mặt khác mời La huynh đưa mấy vị bằng hữu của ta đến, chính là vợ chồng Anh Tuệ của Anh gia, còn có Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân cùng đến từ Kỳ Long thành, ta có việc tìm bọn họ.”

La Độ Khế cuống quýt đáp ứng, hần ân cần dẫn đường phía trước, một bên phân phó La Độ Vũ đi mời bằng hữu của Lý Cường.

Lý Cường vẫn tò mò chuyện lão Nhân tìm vật gì ở Thiên Phong Hồ mà lại chịu đối kháng với toàn bộ người tu chân của Tuyết Long thành. Hần nhin không được hỏi: ” Lão Nhân tiền bối, trong Tụ Thủy tiên trận có thứ gì vậy?”

Lão Nhân chớp đôi mắt nhỏ, nói: ” Còn không phải vì ngươi sao, hừ! Lòng tốt không được đền đáp a.”

Lý Cường gãi gãi đầu, trong lòng tựa hồ có chút hiểu được, hần xấu hổ cười nói: ” Ai biết ngươi và Mạc đại ca có quen biết, hà hà..”

Lão Nhân cười nói: ” Bỏ đi, có thể tìm được ngươi là được, Mạc lão đệ và Kỳ lão đệ vì ngươi, thiếu chút nữa bị ta gạt vào Huyền Tinh thần trận, nếu không phải Mạc lão đệ thông minh, hừ hừ, ngươi chỉ sợ sẽ không còn gặp lại được bọn hần, chúng ta cũng vì đánh nhau mà kết giao tình. Nói cho ngươi hay, trong Tụ Thủy tiên trận có một con Thủy Linh, nguyên lai muốn thu thập tặng cho ngươi, hắc hắc, nếu ngươi không muốn phá đi linh mạch của Tuyết Long thành, vậy thì buông tha cho nó.”

Lý Cường cười nói: ” Cảm ơn tiền bối, không cần nữa đâu.” Hần không nghĩ tới lão Nhân là vì muốn tặng lễ vật cho mình mà làm lớn chuyện như vậy, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Cái miệng nhỏ nhắn của Kỳ Quân Sát bĩu bĩu ra, nói: ” Lão ca, có phải ngươi lại nhàn rồi đến nhàm chán phải không...”

Lão Nhân tựa hồ rất sợ Kỳ Quân Sát, hần vội vàng nói: ” Kỳ lão đệ, ai, Kỳ lão đệ, hắc hắc, ca ca không phải cùng với đồ nhi ngoan của ngươi đang kết giao tình sao, làm gì mà chăm chú như vậy chứ.”

Mạc Hoài Viễn mỉm cười, hần hiểu được Kỳ Quân Sát từng nửa đùa nửa thật uy hiếp lão Nhân, nói là nếu lão Nhân dám đắc tội hần thì hần nhất định đợi đến lúc lão Nhân chuyển thể thì sẽ ra tay phá một lần. Lão Nhân nghe xong sợ đến muốn chết, vừa thấy hần là đã sợ hãi đến ba phần.

Nguyên lai Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thất lạc với Lý Cường tại Thiên Đình Tinh, về Phong Duyên Tinh đợi thêm mấy năm, kết quả không có chút tin tức của Lý Cường, Kỳ Quân Sát không đợi thêm được nữa, liền thương lượng với Mạc Hoài Viễn, định tự mình đi tìm. Mạc Hoài Viễn cũng không nhin được ở nhà mà đợi, cả hai thương lượng xong, từ biệt đám người Phó Sơn, dọc theo tinh lộ hướng tới Tiểu Lâm Thiên mà tìm kiếm.

Huyền Tinh thần trận của Tiểu Lâm Thiên, Mạc Hoài Viễn từng nghe nói qua, cả hai lực lợi tìm kiếm suốt gần trăm năm mới tìm đến phụ cận của Tiểu Lâm Thiên, tại Ô Nha Cảnh gặp Tán tiên lão Nhân, lão Nhân vì hai người bọn họ xâm nhập Ô Nha Cảnh mà kết quả cả ba ra tay đánh nhau, Mạc Hoài Viễn dùng Thiên Giám Bảo Tương Luân ngăn chặn lão Nhân, Kỳ Quân Sát càng xuất pháp bảo ra hết, đánh cho lão Nhân kêu khổ không ngừng.

Lão Nhân tức giận, ý đồ đưa hai người dẫn dụ vào trong Huyền Tinh thần trận, bị Mạc Hoài Viễn phát hiện, hần xuất ra tiên khí lợi hại nhất của mình, đó chính là bảo bối hần chuẩn bị dùng đệ độ thiên kiếp lần thứ tám. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát chống đỡ không được, nếu không có Thiên Giám Bảo Tương Luân hộ thân, hai người đã hoàn toàn thất bại, dưới sự bất đắc dĩ, Mạc Hoài Viễn lấy ra Nghịch Thiên Bảo Kính hù dọa lão Nhân.

Lão Nhân vừa nhìn thấy Nghịch Thiên Bảo Kính, thiếu chút nữa là bị hù chết, đây chính là tiên khí của La Thiên Thượng Tiên, vậy mà cũng xuất hiện trong tay một Tán tiên. Hần không biết, Nghịch Thiên Bảo Kính vốn chưa được tu luyện qua. Hần không thể tránh được, hỏi Mạc Hoài Viễn muốn làm gì, đến lúc đó mới biết Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát là đến tìm người, sau khi tiêu trừ hiểu lầm thì ba người thành bằng hữu.

Mạc Hoài Viễn đưa cho lão Nhân xem hình ảnh của Lý Cường lưu lại trong ngọc đồng giản, nhờ hần trợ giúp tìm kiếm, lão Nhân liền đáp ứng. Hần cũng có nỗi khổ của mình, thiên kiếp lần thứ tám rất nhanh sẽ tới, lần độ kiếp trước kia thiếu chút nữa hần đã xong đời, dung mạo đã biến thành một lão ông, hần biết

lần thứ tám độ kiếp của mình sẽ càng khó khăn, cho dù may mắn vượt qua, thì lần thứ chín sẽ ra sao? Dĩ nhiên là qua không nổi, cho nên sau khi nhìn thấy Nghịch Thiên Bảo Kính, ý nghĩ của hắn cơ hồ cùng Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát giống nhau, đó chính là: cơ hội đã tới. Lão Nhân rõ ràng đây chính là cơ hội duy nhất của mình.

Cực Tiệm Nhai tọa lạc trong Tuyết Long thành, độc chiếm một đầu hạp cốc, là một cái đài bằng phẳng rất lớn lửng lơ trên cao, do một cột đá thật lớn chống đỡ, vách đá bên cạnh do vô số huyết động tạo thành, đó là địa phương tu luyện của đệ tử Cực Tiệm Nhai. Nơi này không có gì xa hoa, có vẻ rất chất phác khiết tịnh, khác hẳn với tu chân môn phái ở Phong Duyên Tinh.

Đoàn người do La Độ Khế hướng dẫn chậm rãi rơi vào bình đài, mọi người dọc theo bình thai đi đến hướng vách đá. Nóc trần vách đá nơi hạp cốc quả thật là một khối nham thạch nhô ra thật lớn, hình dáng giống như một con cá lớn đang há miệng rộng, bên trong được đào rỗng không, đó là một đại sảnh nham thạch thật lớn. Lý Cường chú ý mặt đất nơi đây cũng là do noãn ngọc tạo thành, đi vào trong đại sảnh, nhất thời cảm thấy được ấm áp như mùa xuân, ở giữa đại sảnh có một cái ao hình tròn, nước suối trong suốt khiết tịnh.

Mọi người phân chia chủ khách ngồi xếp bằng trên noãn ngọc. La Độ Khế rất hưng phấn, có La Thiên Thượng Tiên Hiên Long và ba vị Tán tiên quang lâm Cực Tiệm Nhai, nhờ vậy mà danh tiếng của Cực Tiệm Nhai càng thêm hiển hách. Hắn phân phó môn hạ đệ tử, mang tới các linh quả trân hào, cẩn thận chu toàn đặt trước mặt họ.

Lý Cường khoanh chân ngồi bên người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, nhỏ giọng nói ra những tình huống sau khi chia tay, nhưng hắn che giấu hậu quả sau khi tu luyện Thiên Tiến Chương, hắn không muốn làm cho hai người họ lo lắng. Mạc Hoài Viễn cũng đem tình hình của mình đi tìm hắn đơn giản nói qua một lần.

Lão Nhân ngồi bên cạnh ao, đưa tay vọc nước, tâm tư hắn nặng nề nhất, từ khi nhìn thấy Nghịch Thiên Bảo Kính, tâm thần hắn rối loạn, đây là cơ hội duy nhất của hắn, hắn đã tìm được người tiếp dẫn cho mình, nhưng trong lòng hắn còn có một nghi vấn rất lớn: Tán tiên đến tột cùng làm sao sử dụng Nghịch Thiên Bảo Kính chuyển thế? Đó chính là tiên khí của La Thiên Thượng Tiên a, không có linh huyền đặc biệt thì không có khả năng thao túng. Hắn thật sự nghĩ không ra sự huyền bí trong đó.

Có đệ tử báo lại: " Thiên Bảo Các các chủ Phong Khiên Bảo của Kỳ Long thành, Thiên Tu Qua qua thủ Ngang Dàn đến."

La Độ Vũ lập tức đứng dậy, nói: " Đại ca, người tiếp đãi các vị khách nhân, ta đi nghênh đón hai vị bằng hữu Kỳ Long thành."

Lý Cường chen lời nói: " Để cho bọn họ đi đến đây đi, ta cũng là bằng hữu của họ."

Trong lòng La Độ Vũ bất an, hắn biết chuyện Lý Cường đại náo Kỳ Long thành, từng tranh đấu qua với những cao thủ này, sợ Lý Cường ở Cực Tiệm Nhai trả thù cao thủ Kỳ Long thành, nếu vậy chủ nhân như mình danh tiếng sẽ ra sao.

Lý Cường nhìn hắn đứng bất động, tâm niệm vừa chuyển đã hiểu ngay tâm sự của hắn, nhin không được cười nói: " Người tu chân hắn là không chấp niệm cừu hận, càng huống chi chúng ta không có kết thù, Phong huynh và Ngang Dàn huynh đều là cao thủ, làm sao lại còn so đo với ta? A a, mời La huynh để cho bọn họ đến đây đi."

Hiên Long từ khi khoanh chân ngồi xuống vẫn nhắm mắt không nói, Mạc Hoài Viễn chỉ mỉm cười, chỉ có Kỳ Quân Sát cười hi hi nói: " Đồ nhi ngoan, người vẫn luôn kết giao bằng hữu ở khắp nơi a, hắc hắc, cẩn thận bị người khác lừa."

Lý Cường nhếch miệng, không cho là đúng, nói: " Ta không có vật gì đáng giá cho người ta gạt, dù gạt ta được cũng không tổn thất được gì."

La Độ Vũ còn chưa đi ra khỏi đại sảnh, Lý Cường cười nói: " Ta cũng đi." Hắn và La Độ Vũ cười nói hướng ra ngoài đại sảnh đi đến.

Lý Cường vừa mới đi ra đại sảnh, Hiên Long đột nhiên mở hai mắt, nhàn nhạt nói: " Nghịch Thiên Bảo Kính ở trên người người?" Ánh mắt hắn bắn thẳng đến Kỳ Quân Sát.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn hơi kinh hãi, Kỳ Quân Sát ngạo nghễ hãnh diện nói: " Như thế nào?"

Lão Nhân bỗng đứng khấn trương lên. Mạc Hoài Viễn lạnh lùng tiến đến gần Kỳ Quân Sát, một khi tình thế không đúng, cả hai sẽ liều mạng. Hiên Long nghiêng đầu, hồi lâu hần nở nụ cười, nói: " Đừng khấn trương, cho dù Nghịch Thiên Bảo Kính có ở trên người các ngươi, ta cũng sẽ không động thủ thu hồi đâu, tự nhiên sẽ có chủ nhân của nó đến đòi. Thật ra, các ngươi có cầm bảo kính cũng không hữu dụng, đó là hình thiên tiên khí, không phải khả năng các ngươi có thể sử dụng được."

Lời Hiên Long nói giống như một viên tạc đạn, oanh tạc ba người đến trọn mắt há hốc mồm. Kiến thức của Kỳ Quân Sát kém hơn hai người kia một chút, hần không phục nói: " Không chắc đâu..."

Hiên Long nói: " Nghịch Thiên Bảo Kính tại tiên giới chỉ có La Thiên Thượng Tiên là có thể cất giữ và sử dụng, các ngươi bất quá chỉ là những Tán tiên bình thường, cho dù là tiên nhân cũng chỉ có thể vận dụng được trong đó một bộ phận công năng mà thôi, chỉ có La Thiên Thượng Tiên mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của Nghịch Thiên Bảo Kính, bí mật tiên giới này các ngươi không có khả năng để biết."

Mạc Hoài Viễn thần sắc vẫn bất động như trước, nhưng vẻ mặt lão Nhân lại thất vọng vô cùng, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát. Hần khác hần Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, hai người bọn họ cho dù không thể chuyển thể ngay bây giờ, sau này cũng còn đủ thời gian để đợi, nhưng hần đã không còn thời gian nữa. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh không có một tiếng động, trong những người này, chỉ có La Độ Khế cái gì cũng không hiểu, hần cảm thấy kỳ lạ khi nghe thấy.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Kỳ Quân Sát lộ ra một tia thất vọng. Hiên Long nghiêng đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, tựa hồ cảm thấy rất thú vị. Làm La Thiên Thượng Tiên, hần ở trong thế giới này bị ước thúc rất lớn, trừ phi hần không định trở về tiên giới, nếu còn muốn trở về, hần không thể ở đây mà tùy tâm sở dục.

Lông mày trắng của Mạc Hoài Viễn khẽ nhíu, thần thái thản nhiên nói: " Kỳ lão đệ sao lại nhìn không thấu, chuyển thể cũng được, tu tiên cũng được, đều là nghịch thiên mà đi, tận lực của mình mà cố gắng, không có gì phải khổ sở cả."

Kỳ Quân Sát đột nhiên nở nụ cười, hần thản nhiên nói: " Cảm ơn lão ca nhắc nhở, a a, không có gì là không được cả." Hần không hề chấp niệm ý tưởng chuyển thể trong đầu, cười hì hì nói: " Xem ra cả hai chúng ta cần phải tìm một địa phương để tiềm tu rồi, ngàn năm sẽ qua rất nhanh, phải chuẩn bị cho việc độ kiếp a."

Nếp nhăn trên mặt lão Nhân càng sâu hơn, hần cười khổ nói: " Nguyên lai là Nghịch Thiên Bảo Kính chưa được tu luyện qua, ai, lão thiên ạ, tại sao cho ta hy vọng lớn như vậy..." Hần không ngừng dùng tay vuốt bộ râu sơn dương, trong miệng than dài thở ngắn, tâm tình ác liệt cực kỳ.

Hiên Long nhin không được, cười nói: " Kỳ thật muốn chuyển thể cũng không khó, mấu chốt chính là.." Hần không có tiếp tục nói xong, con mắt lại nhìn ra cửa đại sảnh, chỉ thấy Lý Cường và La Độ Vũ mang theo hai tu chân cao thủ đi đến. Lão Nhân nóng nảy, hỏi tới: " Tiên bối, mấu chốt là cái gì?"

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều cũng hiểu được ý tứ của Hiên Long, lời của hần thật ra cũng rất rõ ràng, mấu chốt là ở Lý Cường. Trong lòng hai người nhất thời nhẹ nhõm, quan hệ giữa Lý Cường và bọn họ không tầm thường. Trên mặt hai người đều hiện ra tươi cười, chỉ có lão Nhân còn lo lắng bất an.

Phong Khiên Bảo và Ngang Dàn đi vào đại sảnh, vừa nhìn thấy Hiên Long. Vừa rồi hai người đã nghe La Độ Vũ nói qua về Hiên Long, trong lòng đã biết rõ, vừa nhìn thấy Hiên Long thì hai người vội bước lên trước, khom người thi lễ nói: " Văn bối bá kiến La Thiên Thượng Tiên." Sau đó cùng bá kiến ba vị Tán tiên đang ngồi. Phong Khiên Bảo cười nói với La Độ Khế: " La huynh, lần này đúng là cảnh tượng hiếm có của Cực Tiệm Nhai rồi."

La Độ Khế khách khí nói: " Đây là ưu ái của Hiên Long tiên bối thôi."

Lý Cường có cảm giác như mình đang về tới quê quán, khẩu khí nói chuyện của bọn họ giống như là thương nhân, thật sự không giống người tu chân, lại một lần nữa hần cảm thấy cảnh giới của người tu chân nơi này kém hần với người của Phó Sơn rất xa. Hần còn đang miên man suy nghĩ, chỉ thấy Phong Khiên Bảo lấy ra tinh bài màu đỏ, nói: " Tiên bối, đây là Đại La Thượng Tiên Lệnh đã nhận được khi trước, mời xem qua."

Hiên Long dương tay hấp thu Thượng Tiên Lệnh trong tay Phong Khiên Bảo, thoáng xem, rồi nói: " Đúng vậy, đây là Đại La Thượng Tiên Lệnh, kỳ quái, lại là chính chí tôn tiên giới Thanh Đế tự mình phân phó La Thiên Thượng Tiên phát ra."

Những người đang ngồi đều là cao thủ, nghe vậy vô cùng kinh hãi, tiên giới chí tôn Thanh Đế hạ lệnh lưu lại Lý Cường, điều này làm cho người

ta không thể tưởng tượng nổi, chí tôn tiên giới tìm Lý Cường để làm gì?

164. Chương 164

Trong lòng Lý Cường nói thầm: " Chẳng lẽ Thanh Đế biết ta tu luyện Thiên Tiến Chương? Hiên Long từng nói qua, người tu chân tu luyện Thiên Tiến Chương hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu hẳn phải chết, Thanh Đế tại sao còn muốn tìm ta...sẽ không là..." Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhất thời tâm động không thôi, lúc này quyết định vô luận thế nào cũng phải gặp tiên nhân từ tiên giới đến.

Mạc Hoài Viễn từ khi Lý Cường mất tích từng hạ quyết tâm, chỉ cần còn một hơi thở, vô luận thế nào cũng phải bảo vệ cho Lý Cường được an toàn. Hắn cũng không vội vàng, chỉ là tĩnh lặng xem sự việc phát triển. Kỳ Quân Sát thì không hề để ý, hắn nổi danh là lão quái đạo, mặc dù kiêng kỵ thực lực của tiên nhân, nhưng cũng không phải thấp phần để ý, có Mạc Hoài Viễn và Lý Cường ở đây, hắn nghĩ hợp lực ba người đủ để kháng cự một tiên nhân.

Hiên Long đột nhiên thở dài, nói với Lý Cường: " Có lẽ người nói đúng..." Ngoại trừ Lý Cường, không ai rõ ý của hắn. Lý Cường biết hắn định nói đến chuyện đánh cược, hắn ước chừng từ Đại La Thượng Tiên Lệnh tìm được gì đó, dù sao hắn cũng là La Thiên Thượng Tiên, đối với tín vật tiên giới dù sao cũng hiểu rõ hơn Phong Khiên Bảo bọn họ rất nhiều.

Lý Cường nói: " Lão ca có thể liên lạc được với hắn không?"

Hiên Long có chút ngần ngại, hắn không nghĩ tới phải chủ động liên lạc, hắn gật đầu nói: " Có thể, La Thiên Thượng Tiên chúng ta có biện pháp liên lạc lẫn nhau, ân, chuẩn bị cho ta một gian phòng yên tĩnh." Hắn đứng dậy.

La Độ Khế vội vàng nói: " Tiên bối mời theo ta." Hắn tự mình đi an bài gian phòng.

Hiên Long vừa đi ra, hào khí trong đại sảnh nhất thời dễ chịu hơn. Uy thế trên người Hiên Long toát ra, làm cho mọi người cảm thấy vô cùng cầu thúc, mặc dù Hiên Long đã áp chế, nhưng vẫn làm cho người ta chịu không được.

Lão Nhân đầu tiên nhảy dựng lên, hừ hừ nói: " Mạc lão đệ! Người..người dĩ nhiên cũng đem một Nghịch Thiên Bảo Kính vô dụng hù dọa ta, người...người..người nói nên làm gì bây giờ? Hừ..hừ.." Hắn thật sự là có chút không cam lòng. Phải biết rằng cấp cho một người niềm hy vọng thì rất dễ dàng, nhưng khi hy vọng tan biến, cho dù là Tán tiên cũng chịu không được.

Kỳ Quân Sát a a cười to: " Lão Nhân a, không lừa người thì chúng ta lừa ai nữa chứ? Đừng có tức giận, người tin hay không, ta và Mạc lão ca còn có hắn, đại đệ tử nhập thất khai sơn của ta, có thể đánh cho người tè ra quần đó, hắc hắc." Bộ dáng hắn không chút nào cố kỵ, lão Nhân nhất thời choáng váng.

Lý Cường bị Kỳ Quân Sát làm nở nụ cười: " Sư tôn, lão nhân gia thật sự là lợi hại, ngay cả tiên bối cũng dám khi dễ, đồ nhi nhất định phải học tập cho tốt, ha ha.."

Mạc Hoài Viễn cười mắng: " Người đó, cái tốt không học, còn muốn theo hắn học cái trò vô lại này."

Lão Nhân tức giận đến hừ hừ: " Ai! Bị tiểu bối khi dễ, cẩn thận ra ngoài, ta không để yên cho người!"

Lý Cường liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: " Lão Nhân tiên bối, người ngốc muốn chết, dù sao người vẫn là cao nhân tiên bối, nghĩ không ra sao, đại ca ta tuy không tu luyện được Nghịch Thiên Bảo Kính, không có nghĩa là không ai có thể tu luyện, người chọc giận sư tôn và đại ca của ta, cẩn thận ta không giúp người..." Hắn ra một bộ dáng hung hăng.

Kỳ Quân Sát vui vẻ ha ha cười to, luôn miệng nói: " Nghe chưa, người nghe chưa, nếu người đắc tội đồ nhi ngoan của lão nhân gia ta, ha ha, cho người ném mùi đau khổ đó."

Về mặt lão Nhân đau khổ ngồi vào bên cạnh Lý Cường, nói: " Lão đệ, không phải ta tức giận, ai! Người biết không? Ta đã vượt qua bảy lần thiên kiếp rồi, thêm một lần nữa ta thật sự không kham nổi, thiên kiếp của Tán tiên một lần càng lợi hại hơn so với một lần, thật vất vả mới có một cơ hội, người nói, ta không nóng nảy hay sao?" Thương cảm cho hắn dù sao cũng là một Tán tiên tiền bối, vì tránh cho việc độ kiếp mà phải thấp giọng giải thích với một văn bối.

Lý Cường là người thích mềm chứ không thích cứng, vừa nghe thấy thì nhất thời mềm lòng, hẩn an ủi: " Tiền bối, ta không dám cam đoan có thể nhất định để cho người chuyển thế, nhưng cơ hội tuyệt đối là có, nếu người tin tưởng ta, thì cùng chúng ta đi, có ta, đại ca và sư tôn, dù cho phải độ thiên kiếp cũng không cần sợ."

Kỳ Quân Sát cũng cười nói: " Lão Nhân, đồ nhi của ta nói chuyện là khẳng định, người yên tâm đi, nếu không thể chuyển thế, ta và Mạc lão ca giúp người hộ pháp chống đỡ thiên kiếp, thế nào?"

Mạc Hoài Viễn cũng sáng khoái nói: " Không thành vấn đề! Có hai người chúng ta ra tay, cam đoan người có thể vượt qua thiên kiếp lần thứ tám."

Lão Nhân cảm thấy ngoài ý muốn, hẩn biết tu luyện đến trình độ như Mạc Hoài Viễn, sẽ không nói ra mà không giữ lời, bọn họ đáp ứng hỗ trợ nhất định sẽ làm, trong lòng hẩn nhất thời yên ổn lại. Tu luyện vô số năm tháng, hẩn vẫn luôn cô tịch một mình, mặc dù cũng dạy ra một bang đồ đệ, nhưng cũng có rất ít bằng hữu, luôn luôn là độc lai độc vãng, hơn nữa đại bộ phận năm tháng là bế quan tu luyện tiên khí, cứ mỗi ngàn năm thiên kiếp một lần, khiến cho hẩn phải tận lực ứng phó, vốn không có thời gian kết giao bằng hữu, mỗi lần có thời gian rảnh một chút thì lại phải chung quanh sưu tầm các loại tài liệu luyện khí, thật sự là khổ không nói nên lời.

Lão Nhân cảm kích than thở: " Ai, cuộc sống của Tán tiên khổ sở a, lão đệ, cảm ơn người."

Lý Cường mỉm cười nói: " Không cần cảm ơn, chúng ta là bằng hữu a."

Lão Nhân nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, hẩn đột nhiên hiểu được, hai Tán tiên này tại sao lại tín nhiệm Lý Cường như thế, bởi vì bọn họ là bằng hữu. Hẩn gật đầu, nói: " Tốt, ta kết giao bằng hữu như người."

La Độ Vũ và Phong Khiên Bảo mấy cao thủ ở một bên trò chuyện, bọn họ đều rất quen thuộc nhau, Phong Khiên Bảo đem kinh nghiệm về Lý Cường khi ở Kỳ Long thành nói cho bọn họ, làm cho La Độ Vũ cảm thấy hứng thú không phải là chuyện Lý Cường và người tu chân của Kỳ Long Thành tranh đấu, mà là hẩn tinh thông luyện khí. Tuyệt Long thành sẽ lập tức cử hành hoạt động luyện khí tỷ thí, có một luyện khí tông sư cấp hành gia như Lý Cường tham gia, trình độ luyện khí của Tuyệt Long thành sẽ được đề cao.

Chỉ chốc lát sau La Độ Khế trở lại trong đại sảnh, hẩn đặc ý chuẩn bị bốn gian phòng yên tĩnh, mời lão Nhân, Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và Lý Cường tĩnh tu. Lý Cường cười nói: " Ta tạm thời không cần, hay cứ để cho đại ca và sư tôn ta đi thôi." Hẩn còn đang chờ vợ chồng Đạm Bác Vũ và Hiên Viên Dịch Thanh mấy người, hẩn bây giờ cũng không dám tiếp tục dụng công, hiểu được công lực càng sâu thì nguy hiểm tự bạo tẩu hỏa càng lớn, vừa lúc buông bỏ một chút.

Kỳ Quân Sát cũng không muốn tĩnh tu, hẩn nói: " Mạc lão ca hai người các người đi đi, ta đi cùng đồ nhi ngoan."

Mạc Hoài Viễn gật đầu, nói: " Có việc thì gọi ta, lão Nhân đại ca, chúng ta đi."

La Độ Khế phân phó đệ tử dẫn hai người đến tĩnh phòng.

Phong Khiên Bảo đi tới trước mặt Lý Cường, cười hỏi: " Tiền bối tìm đủ tiên thạch chưa?" Ngang Dân cũng đã đi theo tới. Kỳ Quân Sát hỏi: " Đồ nhi ngoan, người tìm tinh thạch làm gì?"

Lý Cường ra vẻ tức giận nói: " Để đi đường a, không có tinh thạch khởi động truyền tống trận, ta chạy được bao xa? Lão nhân gia có thể đại na di, còn đệ tử không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là khắp nơi thu mua tinh thạch, đồ đệ của ngài nghèo lắm a!" Hẩn lại thừa cơ đại phát lao tào.

Kỳ Quân Sát cười to: " Ha ha! Tiểu tử thú vị, theo ta khóc than nghèo khổ? Người hẳn là đã học được thuật đi, cần dùng truyền tông trận làm gì, chính tự mình na di không được hay sao, ngốc!"

Lý Cường nhếch miệng: " Lão nhân gia thật là không có lòng đồng tình, nếu đệ tử có thể na di được khoảng cách dài, còn đi tìm tinh thạch hay sao? Rốt cuộc là ai ngốc a."

Kỳ Quân Sát nhắc chân đá một cước: " Tiểu tử thú vị lại không ngoan, dám cùng lão nhân gia ta tranh miệng, đá chết người!"

Trong lòng Lý Cường vui vẻ, đã lâu không có cùng sư tôn hồ đồ một chỗ. Hắn cười nói: " Bỏ đi, không cãi với ngài. Sư tôn, ta tìm được một kiện linh vật, lão nhân gia ngài kiến thức uyên bác, giúp đệ tử nhìn xem." Hắn lấy ra xích thạch linh vật có được tại Bảo Linh Sơn.

Kỳ Quân Sát biết hẳn lại dời đi lực chú ý của mình, cũng không nói ra, cười to cầm lấy xem xét. Hắn còn chưa nhận ra đây là cái gì, thì Phong Khiên Bảo ở bên cạnh đã kinh ngạc kêu to lên.

" Đây là Địa Linh Triết! Tiền bối làm sao có được?"

Kỳ Quân Sát cũng không nhận ra, hắn cười nói: " Vật này còn sống a, sao lại gọi là Địa Linh Triết? Có tác dụng gì?"

Nghe Phong Khiên Bảo kêu lên, mọi người đều tò mò tụ tập lại. Phong Khiên Bảo là các chủ của Thiên Bảo Các, đối với thiên tài địa bảo hắn biết rất nhiều, hắn đưa tay cầm lấy Địa Linh Triết, ở trước mắt nhìn thật kỹ, một hồi lâu than thở: " Không ngờ là song triết, quá hiếm thấy rồi."

Kỳ Quân Sát tỏ vẻ không vui, nói: " Tiểu tử, nói cho rõ ràng chút, vật này cuối cùng là vật gì chứ?"

Phong Khiên Bảo biết vị thiếu niên tuấn mỹ này là sư tôn của Mộc Tử tiền bối, hắn không dám chậm trễ, vội vàng nói: " Địa Linh Triết là đặc sản của Bảo Linh Sơn, chỉ sinh trưởng trong Quân Tinh Xích Thạch, là linh vật phi thường hiếm thấy, nó và Nham Hà Tinh, Thạch Trùng Tinh đều được xưng là Linh Sơn Tam Bảo, công năng của nó là an thần định hồn, tu luyện còn có thể chống đỡ được sự xâm hại của vô hình sát ma, loại song triết này nằm chung một huyết Địa Linh Triết thì ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, là vô giới chi bảo a."

Vô hình sát ma mọi người đều cũng biết, đó là rất khó kháng cự, Địa Linh Triết là có công hiệu này, quả thật là không tầm thường. Phong Khiên Bảo cười hì hì nói: " Mộc Tử tiền bối, Địa Linh Triết này có thể bán cho ta không?" Hắn hỏi thử.

Lý Cường còn chưa nói gì, Kỳ Quân Sát đã giật lại Địa Linh Triết, nói: " Không bán! Ta muốn nó."

Phong Khiên Bảo nhất thời á khẩu, hắn vốn là nói đùa, nhưng lại không nghĩ tới Kỳ Quân Sát lại lấy vật của đồ đệ mình, càng làm cho hắn ngạc nhiên là Lý Cường không thêm để ý, còn cười nói: " Khó được cơ hội hiếu kính lão nhân gia, đệ tử thật sự là vinh hạnh vạn phần. Phong huynh, sư tôn của ta cần nó, đành xin lỗi người vậy."

Kỳ Quân Sát nháy nháy mắt, tiện tay thu hồi Địa Linh Triết, hắn tựa hồ rất để ý tới bảo vật này, Lý Cường cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng chỉ cần là Kỳ Quân Sát mở miệng, đồ vật gì hắn cũng sẽ không giấu diếm.

Phong Khiên Bảo tiếc nuối lắc đầu. Ngang Dàn nói: " La huynh, gần đây có không ít tông chủ của các môn phái đến đây, chế khí tỷ thí sẽ bắt đầu rồi, ta xem các người còn không có chuẩn bị a."

La Độ Khế than thở: " Nếu không có Hiên Long tiền bối và Mộc Tử tiền bối ở đây, nơi này còn loạn hơn." La Độ Vũ liền đem tình huống của Tuyết Long thành nói cho hai người bọn họ, Phong Khiên Bảo cười nói: " Nói vậy thì cũng do Tuyết Long thành có vận khí tốt a."

Lý Cường hỏi: " Tỷ thí chế khí...tất cả đại môn phái đều có người đến hay sao?"

La Độ Khế gật đầu nói: " Đúng vậy, các đại môn phái đều phái người đến, đây là đợt tụ hội lớn nhất Lâm Minh Tinh."

Kỳ Quân Sát không cho là đúng, nói: " So cái gì mà so! Không phải lão nhân gia ta khoe khoang, tu vi luyện khí của đồ nhi ngoan nơi này không ai có thể so sánh được, đồ nhi ngoan, người có tham gia không?"

Lý Cường lắc đầu nói: "Đệ tử đi xem nhưng không tham gia." Hắn biết dựa vào thần dịch lực của mình, luyện khí cao thủ của tu chân giới không cách nào so sánh, sự khác biệt cao thấp thật sự là quá lớn. Bất quá có thể hấp thu được một ít thủ pháp của bọn họ cũng hay.

Phong Khiên Bảo cười nói: "Ta từng nhìn thấy qua Mộc Tử tiền bối luyện khí, quả thật không giống bình thường..." Hắn còn muốn tán dương vài câu, trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lại. Phong Khiên Bảo cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hiên Long xuất hiện trong đại sảnh, nói với Lý Cường: "Lão đệ, theo ta đi Tiểu Lâm Thiên một chuyến."

Lý Cường kinh ngạc hỏi: "Phát sinh chuyện gì sao?"

Hiên Long nói: "Người đoán đúng rồi, La Thiên Thượng Tiên từ tiên giới đến chính là Cô Tinh đại nhân, nhưng hiện giờ hắn đang ở Tiểu Lâm Thiên không đến đây được, muốn chúng ta đi gặp hắn."

Người tu chân trong đại sảnh cũng không dám chen lời, chỉ có Kỳ Quân Sát nói: "Đồ nhi ngoan, sư tôn bởi người đi." Hắn ngoắc La Độ Khế, bảo hắn đi gọi Mạc Hoài Viễn và lão Nhân tới.

Lý Cường khẩn trương suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: "Có phải Cô Tinh đại nhân có phiền toái hay không?"

Hiên Long cảm thấy không thể tư nghị: "Sao người biết Cô Tinh đại nhân có phiền toái? Hắn không có nói a, chỉ muốn chúng ta đến mau một chút."

Lý Cường cười nói: "Tiểu Lâm Thiên cách nơi này không xa, với năng lực của Cô Tinh đại nhân, rất nhanh là có thể qua tới, không cần phải gọi chúng ta đi qua, Hiên Long lão ca, người nói có đúng hay không a?"

Kỳ Quân Sát cũng gật đầu nói: "Không sai, hắn dám chắc là bị cái gì giữ chân rồi, Hiên Long tiền bối, đồ nhi ngoan của ta đẩy mình đủ thứ cổ quái, hắn nói là luôn luôn đúng đó."

Lý Cường nhin không được kháng nghị: "Ai nha, lão nhân gia miệng phải lưu tình, cái gì mà nói đầy mình nhiều cổ quái chứ, đây là ta đang nhắc nhở Hiên Long lão ca đó."

Người tu chân trong đại sảnh nghe ba người bọn họ nói chuyện đến choáng váng đầu óc, xưng hô và bối phận thật là rối loạn lung tung, còn bọn họ nói cái gì họ cũng không hiểu rõ.

Hiên Long gật đầu, hắn cũng bội phục Lý Cường, tiểu tử kia suy nghĩ thật chu đáo. Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Nếu có cái gì có thể giữ chân được Cô Tinh đại nhân, vậy nhất định phải rất lợi hại, chúng ta đi tới đó cần phải cẩn thận một chút." Đang khi nói chuyện, Mạc Hoài Viễn và lão Nhân cũng đã trở lại trong đại sảnh.

Kỳ Quân Sát nhỏ giọng thương lượng với Mạc Hoài Viễn. Lý Cường đi tới trước mặt La Độ Khế, nói: "La huynh, một hồi nữa ta có mấy bằng hữu đến, phiền người chiêu đãi một chút, ta và Hiên Long tiền bối đi Tiểu Lâm Thiên hắn là rất nhanh sẽ trở về, người nói cho bọn họ không cần ở chỗ này chờ ta, ta trở lại sẽ đi tìm bọn họ."

La Độ Khế nói: "Không có quan hệ, Mộc Tử tiền bối yên tâm đi, hết thấy cũng có ta an bày."

Mạc Hoài Viễn nói: "Hiên Long tiền bối, chúng ta cũng cùng đi, nếu có chuyện gì, chúng ta cũng có thể giúp đỡ." Thật ra ba người bọn họ lo lắng cho Lý Cường, sợ hắn có gì nguy hiểm, thực lực của ba người bọn họ tương đương đủ để ngăn cản một tiên nhân.

Hiên Long thoáng do dự, hắn còn chưa nói gì, Lý Cường đã kêu lên: "Hay a, càng nhiều người càng tốt, ha ha, náo nhiệt." Nói xong mọi người cũng nở nụ cười.

Hiên Long bất đắc dĩ gật đầu nói: "Chúng ta mặc tiên giáp vào." Hai tay hắn có chút rung lên, nhất thời cả người đều biến đổi hoàn toàn, một cỗ uy sát cuồng mãnh bộc phát ra. Người tu chân trong đại sảnh đều thối lui về phía sau, chỉ có La Độ Khế, La Độ Vũ còn đỡ hơn chút, ngay cả Ngang Dấn cũng chịu không được, hắn phải lui về sau ba bước, trong lòng khiếp sợ không hiểu, đây mới là thực lực chính thức của tiên nhân.

Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và lão Nhân đồng thời mặc vào tiên giáp, Lý Cường cũng xuất ra Hỏa Tinh tiên giáp. Năm người vừa mặc tiên giáp vào, người tu chân trong đại sảnh thật là ăn không tiêu nữa, ngay

cả tông sư cấp cao thủ như La Độ Khế cũng phải lui ra ngoài, loại áp lực vô hình này giống như đánh thẳng vào, làm cho không ai có khả năng đứng thẳng được nữa.

Hiên Long khua nhanh ngón tay, trên tay trái hiện ra Định Tinh Bàn. Lý Cường cũng vội vàng đeo Định Tinh Bàn, cười hì hì đi tới hỏi: " Lão ca, người làm sao định vị trí vậy?"

Hiên Long kinh ngạc nhìn Định Tinh Bàn trên tay Lý Cường, hỏi: " Di, sao người lại có Định Tinh Bàn của tiên giới..." Hắn chụp lấy tay Lý Cường, nhìn kỹ một chút, lại nói: " Đúng vậy, thật sự là Định Tinh Bàn của tiên giới, nơi này có tinh lộ của hai giới, lão đệ, người tìm được ở nơi nào?"

Lý Cường nở khuôn mặt tươi cười nói: " Lần trước không phải nói với người rồi sao, khi ta phá hủy Huyền Tật tiên trận của Thiên Thực lão tiên, ngẫu nhiên có được, a a."

Hiên Long lắc đầu nói: " Lá gan của người không phải tầm thường, đồ của tiên nhân người cũng dám lấy." Hắn đưa tay trái đến trước mắt Lý Cường, dạy hắn làm sao xác định tinh tế ký hiệu, làm sao tìm kiếm mục tiêu, nói cho hắn vị trí của Tiểu Lâm Thiên đang muốn đi tới. Lý Cường mừng rỡ, có Hiên Long chỉ dạy, hắn rất nhanh hiểu được làm sao để sử dụng tiên khí này.

Lý Cường phát hiện Tiểu Lâm Thiên trong Định Tinh Bàn do hằng hà sa số tinh cầu tạo thành, khác hẳn với tưởng tượng của mình. Nguyên lai hắn tưởng rằng Tiểu Lâm Thiên là một tinh cầu mà thôi, không nghĩ tới Tiểu Lâm Thiên là một tinh hệ nho nhỏ. Ở phía trên tinh hệ có một vòng quang quyển màu trắng xanh, phạm vi thật lớn, hắn biết đó chính là Huyền Tinh thần trận, trong lòng không khỏi nhin được sợ hãi than thở không thôi, đó là một nơi dùng tinh cầu làm phụ, còn vũ trụ làm chính để tạo ra thần trận rộng lớn vô cùng, nếu bị lọt vào trong trận pháp này, vậy thì phi thường kinh khủng. Lý Cường không nghĩ ra ai lại có được đại thần thông như thế, lập ra một trận pháp vĩ đại như vậy, dù là tiên nhân cũng không làm được.

Bên phải Huyền Tinh thần trận có một đoàn vụ khí màu đỏ gì đó, theo xuống phía dưới là những tinh cầu thừa thốt tán lạc. Lý Cường đem thần thức tìm vào mặt sau của Huyền Tinh thần trận, chỉ thấy một dòng suối chảy gì đó đang chậm rãi chuyển động, thấy không rõ là vật gì, chỉ có cảm giác như là một chất lỏng, màu sắc cũng rất cổ quái, đen sẫm còn lóe sâu lam quang, phẳng phất như là con mắt của ác ma đang nhìn trừng chính mình.

Lý Cường chẳng những học xong làm sao sử dụng Định Tinh Bàn, còn hoàn thành cả việc tìm hiểu hết ký hiệu của nguyên chủ nhân lưu lại trên nó. Hắn phát hiện Tịch Mịch lão tiên hết sức hiểu rõ về Tiểu Lâm Thiên, hắn tựa hồ đã đi qua tuyệt đại bộ phận các tinh cầu ở Tiểu Lâm Thiên, tinh hệ của Tiểu Lâm Thiên trong Định Tinh Bàn, bên trong có rất nhiều ký hiệu lần lượt khác nhau liên tục thay đổi, Lý Cường tạm thời không thể hiểu được hết hàm nghĩa trong đó.

Hiên Long dương tay xuất ra vài món vật phẩm lóe kim quang. Lý Cường vừa nhìn thì biết là Tinh Diệu, hắn nhắc nhở: " Mọi người cẩn thận, đây là Tinh Diệu." Vừa dứt lời thì một quang cầu màu vàng xuất hiện tại trước mắt mọi người, Hiên Long nói: " Vào đi thôi, chúng ta đi!"

Lý Cường cười nói: " La huynh, ta sẽ trở lại tham gia tỷ thí luyện khí đó, lưu cho ta một danh ngạch."

La Độ Khế cũng cười nói: " Mộc Tử tiên bối nếu tham gia, đối với những người tu chân khác không công bình, khi trở lại xin mời người làm khách quý, tỷ thí thì không có phần người rồi." Lý Cường mỉm cười, xoay người bay vào trong Tinh Diệu.

Hiên Long đợi Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và lão Nhân đi vào trong Tinh Diệu xong, lúc này tay khép linh huyền, quát: " Sát!" Một đạo kim quang hiện lên, tất cả bóng dáng đều không.

Tinh Diệu là tiên khí tiên nhân thường sử dụng nhất để na di đường dài, lợi hại ở chỗ có thể thẳng tắp đại na di. Lâm Minh Tinh mặc dù gần Tiểu Lâm Thiên, nhưng thật ra khoảng cách vẫn rất xa, sử dụng Tinh Diệu thì nhanh hơn, án theo cách tính toán thời gian ở quê hương Lý Cường, cũng phải tốn mất mười ngày công phu, như vậy cũng đã tính là na di khoảng cách ngắn rồi. Tinh Diệu của Hiên Long khác hẳn với những tiên nhân bình thường, hắn là La Thiên Thượng Tiên chuyên quản truy tung nơi tiên giới, cần nhất là tốc độ, cho nên Tinh Diệu của hắn là loại tốt nhất, là Quang Huy Tinh Diệu, chỉ có ba bốn vị La Thiên Thượng Tiên có được loại bảo vật này.

Huyền Tinh thần trận của Tiểu Lâm Thiên ở phía mặt sau cách đó không xa bên trên không trung chớp

lên một đạo kim quang chói mắt, quang cầu đột nhiên tản ra, trên không trung hiện ra năm thân ảnh, Hiên Long đã mang theo nhóm người Lý Cường thuận lợi đi tới mục đích, hần thu hồi tinh diệu nói: " Con đường phía dưới không thể dùng Tinh Diệu nữa, cũng không thể dùng na di, chỉ có thể nhờ vào phi hành, lão Nhân các người đều cũng biết đó, mọi người cẩn thận một chút."

Chỉ có Lý Cường là không rõ, hần hỏi: " Tại sao không thể thuận di?"

Lão Nhân giải thích: " Lão đệ, nơi này ở gần Huyền Tinh thần trận, nếu không cẩn thận na di vào, hắc hắc, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ chạy ra, hơn nữa, Tiểu Lâm Thiên này có rất nhiều thứ cổ quái không rõ, hơi chút không cẩn thận, ngay cả chết như thế nào đều cũng không biết. Ở chỗ này không có thực lực ngoài Tấn tiên, tốt nhất không nên đi vào, rất nguy hiểm đó."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Tiểu Lâm Thiên lại đáng sợ như thế, a a, dù sao cũng có Hiên Long lão ca đánh trận đầu, không cần ta đi quan tâm."

Mạc Hoài Viễn nhin không được võ cho hần một cái: " Sao người vẫn còn vô lại như vậy a, ỷ lại người khác là ỷ lại không ngừng, nên nhớ cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình đó."

Có đôi khi Lý Cường nghĩ Mạc Hoài Viễn càng giống sư tôn của mình hơn, lão nhân gia hần tìm được cơ hội là sẽ giáo dục mình ngay. Hần biết Mạc Hoài Viễn muốn tốt cho mình, rất nghe lời gật đầu: " Dạ, đại ca, tiểu đệ tuân mệnh."

Kỳ Quân Sát kỳ quái quay đầu nhìn Lý Cường: " Di? Khó nhìn thấy được người nghe lời như vậy, hiếm thấy!" Nói xong Lý Cường dở khóc dở cười.

Hiên Long phân biệt một chút phương vị, nói: " Phía mặt sau là Ảo Tinh thần trận, phía trước có bảy dòng Tấn Phí Lưu, chúng ta đi phía dưới, nhìn thấy đoàn quang mang màu vàng trắng kia không? Đó chính là nơi Nghịch Hành Thông Đạo ẩn giấu, cẩn thận một chút, không nên dính vào trong Tấn Phí Lưu đó, rất là phiền toái."

Trong mấy người chỉ có Lý Cường có kiến thức ít nhất, hần hỏi: " Hiên Long lão ca, cái gì là Tấn Phí Lưu? Ngay cả người cũng phải tránh ra?"

Hiên Long nói: " Tấn Phí Lưu là do khí nóng của Thiên Huân Phong Giáp trộn lẫn với Tinh Tương Sa tạo thành, lúc ẩn lúc hiện, một khi bị kéo vào, rất khó thoát thân, bên trong có hấp lực rất mạnh, hạch tâm của Tấn Phí Lưu là Huyền Tật thiên hỏa." Đối với Hiên Long mà nói thì Tấn Phí Lưu chỉ là phiền toái mà thôi, nếu Tấn tiên và người tu chân đi vào, thì không còn là phiền toái nữa, đó là sẽ trí mạng.

Lý Cường nghe được cái hiểu cái không, hần chỉ hiểu được là trung tâm của Tấn Phí Lưu là Huyền Tật thiên hỏa, hần lập tức biết ngay thứ này lợi hại. Hiên Long lại nói: " Mọi người bay theo sát ta, ngàn vạn lần đừng ly khai quá xa, hiểu chưa?" Bốn người lập tức đi tới.

Lão Nhân ở lại nơi Tiểu Lâm Thiên vô số năm tháng, bắt quả mặt sau của Huyền Tinh thần trận hần chưa từng tới qua, biết nơi này hung hiểm vạn phần. Hần nhỏ giọng nói: " Ở chỗ này đừng ương ngạnh, đáng tiếc Lưu Thương Trụ của ta tổn hại rồi, nếu không có thể bảo vệ mọi người."

Hiên Long hướng theo bên trái phía dưới bay đi, hần bay không nhanh, vừa bay vừa nói: " Không dùng vòng bảo hộ, nơi này phải tùy cơ ứng biến, một người bị hãm vào còn có người khác giúp đỡ, nếu dùng vòng bảo hộ thì thảm rồi, một khi hãm vào không ai có thể cứu người, mọi người đều kẹt trong vòng bảo hộ, không phải khổ chết người sao."

Vốn Kỳ Quân Sát cũng muốn dùng toa hình pháp bảo, nghe Hiên Long nói vậy, lập tức bỏ ý niệm này trong đầu, những thứ này đã vượt qua ngoài sự tưởng tượng của hần.

Dần dần, Hiên Long bắt đầu tăng tốc. Hần quát: " Mọi người theo sát ta!"

Trong phút chốc, cả người Hiên Long kim quang đại thịnh, tốc độ nhanh như chớp bay xuống dưới, phía sau hần một trái một phải là Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, Lý Cường theo sát ở giữa, cuối cùng là lão Nhân, năm người sắp hàng, thành đội hình chữ thập, năm luồng kim quang cấp tốc bay đi, giống như năm ngôi lưu tinh màu vàng sáng chói.

Đến lúc này Lý Cường mới biết mình chênh lệch đến bao nhiêu, những người khác phi hành rất nhẹ nhàng, chỉ có hắn phải dùng hết kinh lực toàn thân, liều mạng đuổi theo, vẫn phải cố hết sức. Trong mấy người thì công lực Lý Cường kém cõi nhất, bất quá hắn cũng có tuyệt chiêu, hắn mượn uy lực của Hỏa Tinh, phun ngọn lửa về phía sau, toàn thân chìm trong ngọn lửa màu hỏa diễm, giống như một quả cầu lớn đang bốc cháy.

Lão Nhân đi theo ngay sau lưng hắn kêu khổ không ngừng, trên thân Lý Cường phun ra ngọn lửa chính là đặc chất của thiên hỏa, lão Nhân cảm thấy tiểu tử này cổ quái cực kỳ, không rõ rốt cuộc hắn tu luyện cái gì, lại có thể phun lửa như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên kiến thức. Hắn nhin không được kêu lên: " Tiểu tử, người còn phun lửa, lão Nhân ta sẽ bị nướng chín!"

Kỳ Quân Sát ha ha cười to: " Lão ca, đồ đệ này của ta là hành gia phóng hỏa, tề tề cũng đeo Hỏa Tinh trên người đó, người nhần nhần một chút đi."

Hiên Long ở phía trước kinh ngạc nói: " Di, đó là cái thứ gì vậy?"

165. Chương 165

Hiên Long phát tay ý bảo mọi người dừng lại, hắn nghiêng đầu cẩn thận quan sát hồi lâu, ngạc nhiên nói: " Sau lại là Ma Huyết Sát Vụ? Hắc ma giới không có cách nào đến được nơi đây cả, thứ này chỉ có hắc ma giới mới có, sao lại chạy tới được thế giới này?"

Mạc Hoài Viễn lại càng hoảng sợ, nói: " Ma Huyết Sát Vụ nếu xâm nhập vào tinh cầu nào có tính mạng, vậy là nguy rồi, Ma Huyết Sát Vụ là một loại lực lượng cắn nuốt đáng sợ, tính mạng bình thường vốn không cách nào chống đỡ."

Lý Cường huyền không đứng giữa không trung, ngọn lửa trên người vẫn hùng hùng thiêu đốt, hắn chợt nói: " Ma Huyết Sát Vụ sợ rằng có liên quan đến Cô Tinh đại nhân..."

Về mặt Hiên Long không thể tin: " Không có khả năng, Cô Tinh đại nhân làm sao có thể làm ra loại chuyện phạm cấm kỵ này chứ!"

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta muốn nói có liên quan đến Cô Tinh đại nhân, chưa nói là hắn làm, hắn bây giờ có thể đang tận lực ứng phó, chúng ta nên giúp hắn một tay thôi."

Ma Huyết Sát Vụ tựa như từ một cái lỗ hổng lớn toát ra một luồng khói xanh, từ nơi Nghịch Hành thông đạo chậm rãi phiêu khởi, từ xa nhìn lại thì tựa hồ như tốc độ rất chậm chạp, nhưng thật ra Lý Cường bọn họ đều cũng biết, ở trên không trung mà có thể sử dụng mắt thường nhìn thấy nó di động, thì rõ ràng tốc độ của nó rất là kinh khủng.

Trên mặt Kỳ Quân Sát lộ ra vẻ sầu dung hiem thấy, hắn nói: " Nhiều lắm, bằng mấy người chúng ta không có khả năng tiêu diệt đâu. Mẹ kiếp! Là ai làm chuyện tốt này, loại Ma Huyết Sát Vụ này không biết là loại nào đây? Nếu là loại bình thường thì quá thảm rồi."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Là loại bình thường thì thảm? Tại sao?" Hắn thật sự không hiểu, ngoại trừ ở Thần Bang Tinh từng nhìn thấy qua Điền Cực Lão Tổ, đó là một loại ma đầu, hắn cơ bản không biết tình huống của hắc ma giới, hắn nghĩ chuyện bình thường thì nghĩa là không có gì đáng sợ.

Lão Nhân ở bên cạnh giải thích: " Ma Huyết Sát Vụ có rất nhiều chủng loại, Ma Huyết Sát Vụ lợi hại thuộc về ma đầu có ý thức, bình thường thì chỉ là vô thức, bay tới đâu thì tới đó, những nơi có sinh mạng chỉ cần nhiễm phải thì rất nhanh sẽ bị ma hóa, nếu tính mạng thể này mà có ý thức, vậy thật đáng sợ, hắn sẽ chậm rãi biến thành ma đầu, nếu là người tu chân bị ăn mòn, tình huống càng thêm nghiêm trọng, hắn sẽ biến thành người tu ma, sẽ có ý thức xâm hại đến hết thảy những tính mạng thể mà hắn nhìn thấy."

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: " Một giới này sợ rằng sẽ gặp phải đại kiếp nạn, nếu chúng ta đã nhìn thấy, thì không thể mặc kệ ngồi nhìn, bỏ đi, chúng ta chỉ cố gắng hết sức mà thôi, chỉ cầu tâm an." Ngữ khí của hắn có chút trầm trọng.

Hắc ma giới tựa như Linh Quỷ giới, ở rất nhiều điển tịch của tu chân giới có ghi chép, nhưng có rất ít người tu chân nhìn thấy qua hai giới này, nó là một địa phương thần bí. Bất quá hắc ma giới có sự tồn tại không

hề nghi ngờ, người tu chân của tu chân giới có thể giết đi sự tồn tại của họ nơi tu chân giới, nhưng không cách nào chính thức tiến vào hắc ma giới, trừ phi tu nhập ma đạo, tới trình độ nhất định thì sẽ tự nhiên tiến vào hắc ma giới.

Hiên Long nói: "Ta đến nơi ngọn nguồn nhìn xem một chút, các ngươi có khả năng diệt được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cẩn thận không nên đánh tan Ma Huyết Sát Vụ đó." Hắn nhìn Lý Cường, lại nói: "Không nên ương ngạnh, lượng sức mà làm." Dứt lời thì phất tay, một tiếng âm thanh vang lên thanh thúy, hắn giống như mũi tên bắn khỏi dây cung, kim quang lóe sáng ngời với tốc độ cao lao xuống phía dưới.

Lý Cường nói: "Mặc đại ca đến chỉ huy đi, chúng ta làm sao mới có thể tiêu diệt Ma Huyết Sát Vụ?" Trong lòng hắn đang tiếc nuối Kim Liên Ngọc Tọa của chính mình, phật bảo này nếu không bị tổn hao gì, lúc này có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Cũng quả nhiên Mạc Hoài Viễn nói: "Lão đệ, Kim Liên Ngọc Tọa của ngươi có thể dùng."

Kỳ Quân Sát cũng nói: "Đúng vậy, mặc dù đồ vật của Phật tông không có gì hay, nhưng phật bảo của bọn hắn trời sinh chính là khắc tinh của hắc ma giới, đồ nhi ngoan có không ít bảo bối Phật tông, vừa lúc có thể tiêu diệt Ma Huyết Sát Vụ."

Hai tay Lý Cường xòe ra, cười khổ nói: "Kim Liên Ngọc Tọa bị đánh hư rồi, ta không có thời gian tu luyện lại, lần này chỉ sợ là không dùng được, không cần nữa, cũng may ta còn Thập Bát Diệt Ma Thủ của Phật tông, còn có Tru Ma Thủ, hẳn là có thể phát huy được tác dụng đó." Hắn nhìn Ma Huyết Sát Vụ đang bay lên trời, thật ra trong lòng không có một chút nắm chắc. Hắn biết thứ mà có thể thấy được tại không trung, một khi đến gần sẽ phi thường lớn, bằng vào công lực của mình sợ rằng cũng không diệt được bao nhiêu.

Mạc Hoài Viễn nói: "Lão Nhân huynh, người phụ trách tiêu diệt Ma Huyết Sát Vụ bị tản ra, cho dù diệt không hết cũng phải bức nó trở về. Kỳ lão đệ, hai người chúng ta từ trên ép xuống, cố gắng ép nó áp xuống dưới." Hắn dừng lại một chút do dự nhìn Lý Cường. Kỳ Quân Sát chen lời nói: "Đồ nhi ngoan hay là ở lại bên ngoài đi." Hắn vẫn lo lắng cho Lý Cường.

Lý Cường hiểu được ý tứ của Mạc Hoài Viễn, hắn cười nói: "Ta sẽ phụ trách tiêu diệt Ma Huyết Sát Vụ, a, chỉ có thể làm hết sức thôi."

Mạc Hoài Viễn rốt cuộc hạ quyết tâm nói: "Lão đệ, người dùng thiên hỏa hộ thân hẳn là không có chuyện, nơi này chỉ có người có thể chết không tầm thường. Tấn tiền tự bảo vệ thì không có chuyện gì đâu, nhưng muốn tiêu diệt nó thì rất khó khăn."

Lão Nhân gật đầu nói: "Đúng vậy, có thể chính thức khắc chế hắc ma giới chính là Linh Tiên hoặc là Quỷ Tiên."

Lý Cường kinh hãi hỏi: "Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn của Linh Quỷ giới có thể khắc chế Ma Huyết Sát Vụ không?" Về mặt hắn hưng phấn, ba người Mạc Hoài Viễn cảm thấy có chút kỳ lạ, lão Nhân nói: "Đương nhiên có thể, nhưng ai lại có biện pháp tìm được Linh Quỷ giới, đó cũng chỉ là một địa phương trong truyền thuyết mà thôi."

Lý Cường đắc ý cười ha hả: "Người khác không được, nhưng ta có thể! Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn đều là bằng hữu của ta, tìm bọn họ thì dễ dàng thôi." Hắn cũng không phải nói mạnh miệng, nhưng người nghe như lão Nhân, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thì khác, bọn họ đều là cao nhân hiểu biết rất nhiều, lời này thật sự làm cho người ta khó thể tin.

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: "Đồ nhi ngoan a, khả năng người giao kết bằng hữu thì sư tôn tin tưởng, nhưng bọn họ không phải là người của thế giới này, người làm sao có thể làm bằng hữu với họ..." Hắn căn bản là không tin.

Lý Cường không nói nữa, hắn khắp linh huyền, trong phút chốc, một đoàn linh kiếm thể từ trong Huyền Ma Châu lặng yên xuất ra, Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng khom người thi lễ: "Bái kiến đại nhân." Năm trăm linh kiếm thể xếp hàng ở giữa không trung, sắp xếp thành một đội hình chính tề, đồng thời hành lễ nói: "Bái kiến đại tôn."

Kỳ Quân Sát thiếu chút nữa muốn ngất, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy được nhiều linh kiếm thể như vậy và còn có cả linh suất linh tướng cấp bậc cao. Hắn ấp a ấp úng nói: "Đồ nhi ngoan a, người...người...quả

thật..” Hắc cũng không biết nói cái gì nữa, vị đồ đệ này thật sự khác hẳn người khác, hắc lại có thể kết giao bằng hữu với song tôn của Linh Quỷ giới. Nhìn thấy nhiều linh kiếm thể như vậy, Kỳ Quân Sát biết Lý Cường không có nói bậy, ở giới này rõ ràng không có ai có khả năng có được nhiều linh kiếm thể như thế, điều này thật sự là không thể tư nghị.

Trong lòng lão Nhân cười khổ, tiểu tử này không biết đã làm gì, phải biết rằng linh thể của Linh Quỷ giới không có khả năng tùy tiện tiến vào thể giới này. Lão Nhân rất rõ ràng, nhất định là Lý Cường tự mình mở ra một thông đạo. Hắc ngẫm lại cũng cảm thấy không thể tư nghị, Lý Cường lại có thể có được thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi này, có thể mở được thông đạo cho một giới, đây là điều mà tiên nhân cũng khó thể làm được, hắc làm sao làm được như thế chứ?

Lý Cường nói: ” Bàn Sĩ linh tướng, phiền toái người đi thông tri cho Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn, mời bọn họ đến đây một chuyến, nói ta có chuyện trọng yếu cần gặp họ.”

Bàn Sĩ linh tướng cung kính trả lời: ” Dạ, tuân lệnh đại nhân.” Lý Cường kháp linh huyền cho hắc trở về, lúc này mới cười nói: ” Hàm Mộc linh suất, nào, để ta giới thiệu cho người, đây là đại ca của ta Mạc Hoài Viễn, đây là sư tôn của ta Kỳ Quân Sát, còn đây là lão Nhân tiền bối.”

Hàm Mộc linh suất lại càng hoảng sợ, hắc là linh thể, đối với Tán tiên rất miễn cảm, bởi vì Tán tiên là khắc tinh của linh thể. Hắc cung kính thi lễ nói: ” Bái kiến Mạc đại nhân, bái kiến Kỳ đại nhân, bái kiến lão Nhân đại nhân.” Hắc không dám chậm trễ một chút nào, nghiêm trang bái kiến khiến cho ba người Mạc Hoài Viễn liền phát sinh hảo cảm.

Mạc Hoài Viễn tiện tay lấy ra một kiện phi phong màu lam, cười nói: ” Hàm Mộc linh suất, hạnh ngộ, người là bằng hữu của huynh đệ ta, vậy U Cức Phi Phong này tặng cho người, người tự mình tu luyện một chút.” Pháp bảo của hắc là nhiều nhất, tại Tinh Cung hắc đã thu vô số pháp bảo, mà cũng tự mình tu luyện được rất nhiều.

Hàm Mộc linh suất không dám tiếp, lặng lẽ nhìn Lý Cường. Lý Cường không khỏi cười nói: ” Hàm Mộc, có ra tay thì cứ ra tay, có cái gì mà ngại ngần? Nếu là ta thì đã sớm giật lấy rồi.”

Hàm Mộc linh suất tiếp nhận phi phong, vừa vào tay thì đã biết là một kiện kỳ bảo, hắc vội vàng tạ ơn.

Kỳ Quân Sát cũng lấy ra một kiện pháp bảo đưa cho hắc. Lão Nhân không khỏi nhin được mà cười khổ, tư cách hắc lão nhất, nhưng pháp bảo lại không nhiều như Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, hắc cũng lấy ra một kiện pháp bảo tặng đi.

Hàm Mộc linh suất vui đến trong lòng nở hoa, một hơi thu được ba kiện bảo bối, gương mặt lạnh như băng của hắc cũng nhin không được mà hiện ra tia mỉm cười. Lý Cường nhìn thấy cũng kinh ngạc, bởi vì hắc biết muốn làm cho Hàm Mộc linh suất cười như vậy, thật sự là quá khó khăn.

Chỉ chốc lát sau, Lý Cường nhận thấy Huyền Ma Châu có chút rung động, hắc vội vàng kháp linh huyền, chỉ thấy một đạo bạch quang, một đạo ám ảnh, một đạo thải quang hiện lên, ngay sau đó xuất ra rất nhiều linh tướng, linh suất và linh kiếm thể, quý mị, chỉ nghe một tiếng gọi to duyên dáng: ” Ca ca, Mị nhi tu đến cảnh giới linh tướng rồi!” Luồng thải quang nhập vào trong lòng ngực Lý Cường, đó là một cô gái tràn đầy mị lực đang ôm ghì lấy cổ hắc, vui vẻ cười khúc khích.

Quỷ Vương đại tôn vẫn một bộ áo trắng như trước, hắc tựa hồ có chút mất hứng, nhìn Mị nhi liếc mắt một cái, nói: ” Huynh đệ, dất dất, tìm hai người chúng ta có việc gì sao?”

Linh Vương đại tôn cũng đang có vẻ cao hứng, hắc vui vẻ cười nói: ” Huynh đệ, Mị nhi thật sự là thiên tài a, ha ha, dùng thời gian rất ngắn đã tu đến cảnh giới linh tướng rồi, được rồi, người tìm chúng ta có chuyện gì?”

Lý Cường vừa nhìn thì hiểu được, Mị nhi nhất định là lựa chọn tu luyện với Linh Vương đại tôn, cho nên Quỷ Vương đại tôn mới khổ sở như vậy. Hắc ôm Mị nhi nhin kỹ, trong lòng nhảy mạnh, không khỏi âm thầm cười khổ. Bộ dáng của Cổ Mị nhi bây giờ thật sự không tả được, loại mị hoặc tự nhiên này ngay cả mình còn bị rung động, người tu chân bình thường sợ rằng không cách nào chống đỡ, đừng nói chi là người thường. Hắc nhẹ nhàng vỗ sau lưng Mị nhi, cười nói: ” Mị nhi, mau xuống, nhin xem là ai kia?”

Mị nhi quay đầu nhìn lại, kinh hãi kêu lên: " Ai nha, là Kỳ tiền bối." Nàng bay đến trước mặt Kỳ Quân Sát, cười duyên hành lễ: " Chào tiền bối, hi hi, tiền bối vẫn còn xinh đẹp như vậy a, Mị nhi xin thỉnh an người."

Lão Nhân vô cùng kinh ngạc nhìn không được ha ha cười to: " Tiểu cô nương này thật là thú vị, ha ha.."

Kỳ Quân Sát bị Mị nhi nói xong thì đôi mắt tròn lên, hần cười nói với vẻ không chút hảo ý: " Thật sự? Tiểu nha đầu, dám chơi lão nhân gia..."

Về mặt Mị nhi vô tội nói: " Mị nhi không có...Mị nhi thật sự là khích lệ tiền bối a, lão nhân gia vốn rất xinh đẹp mà."

Lý Cường vội vàng ôm lấy Mị nhi vọt qua một bên, hần biết Kỳ Quân Sát muốn nổi nóng.

Mạc Hoài Viễn a a cười, đưa tay ngăn trở Kỳ Quân Sát, nói: " Kỳ lão đệ, chúng ta nên gặp song tôn trong truyền thuyết đã."

Mị nhi nói thầm bên tai Lý Cường: " Ca ca, Mị nhi không có nói sai a, lão nhân gia hần thật sự là xinh đẹp mà."

Lý Cường dở khóc dở cười nói: " Mị nhi, sư tôn lão nhân gia không thích người ta nói ông ấy xinh đẹp, a a, muội phải nói ông ấy là nam tử hán đại trượng phu, có khí khái đại anh hùng, thì ông ấy sẽ cao hứng thôi." Hần hàm hồ nói, Kỳ Quân Sát ở một bên nghe được rõ ràng, tức giận đến lão nhân gia hần phải cuống quýt lắc đầu.

Mị nhi nghe rất chăm chú, nàng cái hiểu cái không nói: " Nga, nguyên lai là như vậy a, ca ca, Mị nhi biết rồi, lần sau sẽ nói như vậy."

Hai vị chí tôn Linh Quỷ giới phát giác ba người Mạc Hoài Viễn đều là Tán tiên, trong lòng rất là giật mình, không hiểu Lý Cường mời hai người bọn họ đến có chuyện gì. Lý Cường giới thiệu mọi người với nhau, sau đó chỉ vào phía dưới nói: " Các người nhìn phía dưới..."

Linh Vương đại tôn kêu lên đầu tiên: " Di, gặp quỷ rồi, sao lại là Ma Huyết Sát Vụ..."

Quỷ Vương đại tôn có ý không vui: " Dát...người mỗi ngày dĩ nhiên đều gặp quỷ, lần này người nhìn thấy Ma Huyết Sát Vụ...ân, mẹ kiếp! Thật là Ma Huyết Sát Vụ, dát dát, điều này sao có thể?" Hần kinh ngạc nhìn Ma Huyết Sát Vụ phiêu động phía dưới.

Lý Cường hỏi lại: " Tại sao không có khả năng?"

Linh Vương đại tôn nói: " Thông đạo duy nhất đến Hắc ma giới vốn là thông đến Linh Quỷ giới, ngay U Minh Đàm, do Huyền Khí đè nặng, thế giới này không có khả năng có thông đạo, ai có bản lĩnh mở một Nghịch Hành thông đạo hướng tới hắc ma giới, điều này thật là đáng sợ."

Mạc Hoài Viễn nói: " Ma Huyết Sát Vụ càng ngày càng nhiều, không thể tiếp tục trì hoãn nữa, chúng ta chuẩn bị hành động đi."

Linh Vương đại tôn nói: " Chờ một chút." Hần phân phó Mị nhi: " Mị nhi, con trở về chiêu tập tất cả linh suất và linh tướng, để cho bọn họ thông qua Huyền Ma Châu lập tức đến đây." Hần lại nói: " Vốn chúng ta có thể mặc kệ chuyện phát sinh ở thế giới này, nhưng nếu đại ca con đã mời, a a, hai lão gia chúng ta đành phải nhúng tay vào quản nhân sự của thế giới này thôi."

Mị nhi thật vất vả mới nhìn thấy Lý Cường, làm sao lại chịu trở về, nàng kêu một linh suất, phân phó vài câu, đưa cho hần một tín vật, rồi để Lý Cường đưa hần về Huyền Ma Châu, sau đó làm nũng nói: " Đại sư tôn, Mị nhi muốn bồi ca ca, bây giờ không trở về đâu."

Quỷ Vương đại tôn lại nói: " Mị nhi a, đại sư tôn chỉ muốn tốt cho con thôi, con mặc dù đã tu đến cảnh giới linh tướng, nhưng công lực còn thiếu chút nữa..."

Con mắt Mị nhi trừng lên, gắt giọng: " Tiểu sư tôn..."

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn nhìn nhau, về mặt đều bất đắc dĩ, hai người sủng ái Mị nhi đến tột cùng, căn bản là không sao quản lý được nàng. Quỷ Vương đại tôn cười khổ nói: " Được rồi, được rồi, Mị nhi, con phải đi theo sát ca ca con, ngàn vạn lần đừng ra tay, dát dát, nghe lời đó."

Lúc này Mị nhi mới nở nụ cười, hì hì nói: " Tiểu sư tôn, yên tâm đi, lá gan Mị nhi nhỏ lắm, nhất định sẽ đi theo sát ca ca."

Kỳ Quân Sát hỏi: " Tổng cộng có bao nhiêu linh tướng linh suất? Nếu thiếu linh thể, sợ rằng còn không được, phạm vi của Ma Huyết Sát Vụ quá lớn."

Linh Vương đại tôn nhìn xuống phía dưới, nói: " Ma Huyết Sát Vụ nhiều lắm, chỉ có thể làm hết sức thôi, nếu còn đang ở ngọn nguồn đổ ra thì không ngại, bây giờ mới động thủ thì đã muộn một chút."

Quỷ Vương đại tôn cũng cười khỏ nói: " Ma Huyết Sát Vụ bình thường thì chúng ta có thể đối phó, nhưng nếu có thần ma đi ra là phiền toái rồi, nơi này không có Huyền Khí trấn áp..." Hắn liếc mắt nhìn Lý Cường, nói: " Chỉ có Huyền Tật thiên hỏa của hắn có thể chống đỡ thần ma, người khác đều không được."

Lý Cường suy nghĩ kín đáo, hắn nói: " Điều này không cần lo lắng, ít nhất là đang có hai tiên nhân đang ở ngọn nguồn giải quyết, bọn họ nhất định có khả năng ngăn trở phong bế, chúng ta chỉ cần ngăn được Ma Huyết Sát Vụ là được."

Ba người Mạc Hoài Viễn đều cũng gật đầu đồng ý lời nói của Lý Cường.

Rất nhanh Huyền Ma Châu lại rung động, Lý Cường đem linh thể trong đó thả ra. Lần này ngay cả Lý Cường cũng giật mình không thôi, chừng mấy trăm linh suất và linh tướng suất lĩnh mấy vạn linh kiếm thể cùng rất nhiều quỷ thể cuộn cuộn tiến ra khỏi Huyền Ma Châu, trong phút chốc, chung quanh một mảnh quỷ khí âm sâm, những linh thể quỷ thể này chỉnh tề bày thành đội ngũ, lừng không quỳ xuống hành lễ, giờ cao hai tay phi thường chỉnh tề kêu lên: " Bái kiến Linh Vương đại tôn! Bái kiến Quỷ Vương đại tôn! Bái kiến Hồn Thể Ma Vương đại tôn! Bái kiến Mị nhi đại nhân!"

Ba người Mạc Hoài Viễn nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không nghĩ tới Lý Cường ở Linh Quỷ giới lại nổi danh như thế.

Kỳ Quân Sát nhin không được nói: " Thật không hổ là chí tôn Linh Quỷ giới, có nhiều bộ hạ như vậy, lão nhân gia ta bội phục a. Đồ nhi ngoan, người thật là không tưởng tượng nổi, ha ha, Hồn Thể Ma Vương đại tôn, ai? Lão nhân gia ta đây không phải lại trở thành sư tôn của Ma Vương hay sao?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Như vậy càng nói, lão nhân gia thật là lợi hại a."

Tuyệt đại bộ phận linh thể và quỷ thể cũng là lần đầu tiên đi tới thế giới này, bọn họ tò mò nhìn chung quanh. Thật ra song tôn đem bộ hạ đi đến thế giới này cũng là mạo hiểm vô cùng, thế giới này không thích hợp cho linh thể và quỷ thể, bởi vì có rất nhiều nhân tố không xác định được, tại Linh Quỷ giới bọn họ cơ hồ bất diệt, nhưng đến thế giới này thì khó khăn, không cẩn thận là sẽ bị vĩnh viễn tiêu tán, không cách nào ngưng thể trở lại nữa.

Lão Nhân kỳ thật là người khản trương nhất, Ô Nha Cảnh của hắn ở ngay bên cạnh Huyền Tinh thần trận, ở đó có không ít tu chân đệ tử, nếu bị Ma Huyết Sát Vụ xâm nhập, chỉ cần một đệ tử bị ma hóa, thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Hắn gấp gấp nói: " Ta đi xuống xem xét tình huống, các người hãy nhanh lên một chút." Thân thể hắn đột nhiên trầm xuống phía dưới, cấp tốc bay vút đi.

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn thương lượng vài câu, đưa tới một đám linh suất, theo ý đồ của hai người bọn họ bố trí đi xuống. Linh Vương đại tôn bay tới bên cạnh Lý Cường giải thích: " Chúng ta cần bày ra một Cẩm Ma Đại Trận, đặt ở phía trên Ma Huyết Sát Vụ, phiền toái các người đem Ma Huyết Sát Vụ bức tiến vào trong đại trận, chúng ta sẽ dùng trận pháp trấn áp xuống."

Lý Cường tán dương: " Hay! Phương pháp này hay, người tới an bày chỉ huy đi, chúng ta hiệp trợ người. Mạc đại ca, huynh xem như vậy được không?"

Mạc Hoài Viễn nói: " Như vậy tốt nhất, có hai vị đại tôn của Linh Quỷ giới ra tay, chúng ta có thể sẽ không chế được Ma Huyết Sát Vụ lan tràn, được! Để cho hai vị chỉ huy."

Linh thể đại quân dưới sự chỉ huy của song tôn, rất nhanh ở giữa không trung bố khởi đại trận, trong tay mỗi linh suất đều cũng giờ lên một lá cờ nhỏ màu đen, mỗi linh thể đều cũng giờ lá cờ màu trắng, bọn họ nhanh chóng giao xoa lẫn nhau, từ lá cờ màu trắng phiêu xuất từng đạo khí màu xanh trắng, phẳng phất

như có vô số con nhện ở giữa không trung đang kết thành một thiên võng khổng lồ, mấy vạn linh kiếm thể lặng yên hóa thành một viên hạt châu trong suốt, hấp bám vào trên cự võng.

Lý Cường tò mò hỏi: " Đây là cái gì? Giống như một cái lưới lớn..."

Mị nhi dịu dàng nói: " Ca ca, muội biết, đó chính là Cẩm Ma đại trận vừa rồi đại sư tôn đã nói, đại trận này rất lợi hại, dù là thần ma bị vây ở bên trong cũng phải hiện hình, không cách nào ẩn thân, nhưng nếu là đại thần ma thì sẽ rất khó vây khốn được hẳn."

Chỉ nghe Quỷ Vương đại tôn kêu lên quái dị: " Dát dát, các tiểu tử, tản ra!"

Một tiếng kêu chói tai quái lạ vang lên, tất cả linh thể đều hướng ra ngoài khuếch tán, cái võng lớn khổng lồ cũng liền mở rộng ra. Lý Cường không khỏi lớn tiếng khen hay, tình cảnh này thật sự là vô cùng tráng quan, theo linh thể tản ra, cự võng màu trắng xanh lần lượt thay đổi càng lúc càng lớn, giống như là một thiên võng(võng trời), đem hết thủy thể gian bao vây trong đó. Mạc Hoài Viễn cũng than thở: " Không hổ là thủ đoạn của Linh Quỷ giới, thật sự không tưởng nổi!"

Lý Cường nói: " Mạc đại ca, sư tôn, chúng ta đi xuống trước, có Cẩm Ma đại trận chúng ta không cần liệu mạng nữa, chỉ cần không cho Ma Huyết Sát Vụ phiêu tán là được. Mị nhi, đến đầu vai ca ca đi."

Mị nhi biến thân nhỏ đi, bay lên đầu vai Lý Cường. Từ khi tu thành linh tướng, trên người nàng có thêm một loại thải quang, ngay cả song tôn cũng không rõ là chuyện gì xảy ra. Mị nhi đeo vào Hỏa Tinh tiên giáp, nàng nhìn như một viên bảo châu xinh đẹp, tản mát ra thải quang nhu hòa, óng ánh trên Hỏa Tinh tiên giáp, có vẻ quang thải chói mắt.

Mạc Hoài Viễn nói: " Kỳ lão đệ, người đi phía dưới dò xét, nếu có Ma Huyết Sát Vụ tản ra ngoài thì đưa bọn họ bức trở về, không nên quá ngạnh kháng đó."

Kỳ Quân Sát đương nhiên biết ý tốt của Mạc Hoài Viễn, hẳn không quan tâm nói: " Mạc lão ca yên tâm đi. Tán tiên mặc dù không làm gì được hắc ma giới, nhưng cũng không cần sợ bọn họ, chỉ cần không có đại thần ma xuất hiện, chúng ta đều có thể ứng phó."

Mạc Hoài Viễn lại nói: " Ngũ đệ, người có Thập Bát Diệt Ma Thủ có thể dùng, nhớ kỹ, không nên loạn tạc đó, Ma Huyết Sát Vụ này nếu như bị tạc tán, thì phiền toái không nhỏ đâu."

Lý Cường cười hi hi ứng tiếng nói: " Tuân lệnh! Đệ đi đây." Hắn gật đầu chào song tôn rồi chuyển thân hình lao xuống phía dưới.

Ma Huyết Sát Vụ là một thứ kỳ dị, tựa như không khí trên địa cầu, chỉ bất quá là màu đỏ đen, có chút giống chất gì sền sệt, hắc ma giới vốn tràn ngập thứ dịch này. Ma Huyết Sát Vụ là ma sát vô ý thức, ma đầu bình thường đều sinh sống ở bên trong, nếu tính mạng thể của thể giới này bị nhiễm lên người chỉ một chút thì lập tức sẽ bị ma hóa, sống không được bao lâu thì sẽ dung hòa thành Ma Huyết Sát Vụ, con người bình thường nếu gặp phải thì sẽ hóa thành ma đầu, nếu là người tu chân bị ma hóa thì có thể tu thành ma đầu có ý thức, thậm chí có thể tu thành thần ma lợi hại nhất, cho nên Ma Huyết Sát Vụ là sự kiêng kỵ lớn nhất của thể giới này.

Cũng không biết ở trong Nghịch Hành thông đạo đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có nhiều Ma Huyết Sát Vụ đi ra như vậy. Lý Cường càng tới gần thì càng kinh tâm, Ma Huyết Sát Vụ cơ hồ liếc mắt nhìn thấy không hết, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nguyên lai thiên võng thật lớn cũng đã trở nên khổng lồ, hắn biết vì lý do khoảng cách nên cảm giác như thế. Lúc này kiếm quang của Mạc Hoài Viễn cũng đã bay đến chỗ khác, trong lòng Lý Cường cảm thấy một cảm giác vô lực, có chút không biết làm thế nào mới tốt.

Lý Cường vừa tới gần Ma Huyết Sát Vụ, đột nhiên từ trong bay ra ba hồng ảnh, hắn lại càng hoảng sợ, đó chính là ma đầu. Mị nhi cũng đã kêu lên: " Ca ca, cẩn thận ma đầu ẩn núp trong Ma Huyết Sát Vụ!" Tiểu nha đầu khẩn trương cực kỳ, luôn miệng kêu lên: " Ca ca, Mị nhi đi ra giúp huynh được không?" Nàng không dám bay ra khỏi đầu vai Lý Cường, sợ Lý Cường phân tâm, chỉ là không ngừng hỏi.

Lý Cường cấp tốc lui về phía sau, hắn biết đánh nhau với ma đầu bên cạnh Ma Huyết Sát Vụ rất dễ làm cho nó tán lạc, hắn trầm giọng nói: " Mị nhi, đừng đi ra, ca ca có thể ứng phó!" Hắn đem thiên hỏa che kín thân thể. Ba ma đầu màu đỏ phát ra tiếng kêu cổ quái, Lý Cường vươn tay bắn ra ba đạo Diệt Ma Thần Lôi.

Diệt Ma Thần Lôi không hổ là thần lôi khắc chế ma đầu, ba đạo hồng quang lạng yên tiến vào trong thân thể của ba ma đầu. Ma đầu của hắc ma giới cũng chưa từng gặp qua Diệt Ma Thần Lôi, nên rất khinh thường, liền bị thần lôi tạc nổ ra, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Lý Cường đắc ý cực kỳ, hẳn nhớ kỹ lúc ở Thần Bang Tinh đấu với Điền Cửu lão tổ, tựa hồ không có dễ dàng như vậy, thật ra, Diệt Ma Thần Lôi có chứa thần dịch lực thì ma đầu tầm thường không có khả năng kháng cự.

Mị nhi nũng nịu hô to: ” Hay a, ca ca thật là lợi hại a!”

Lý Cường cười khỏ nói: ” Lợi hại thì được gì chứ, Mị nhi cẩn thận nắm chắc đó.” Hắn cấp tốc lui nhanh về phía sau.

Tựa như bị gió thổi tung, chỉ thấy từ trong Ma Huyết Sát Vụ bay ra vô số ma đầu, hướng Lý Cường điên cuồng vọt tới. Mị nhi sợ đến kêu hoảng lên, vừa kêu một tiếng thì vội vàng ôm miệng, nàng phi thường rõ ràng lúc này không thể làm cho ca ca bị phân tâm.

166. Chương 166

Diệt Ma Thần Lôi đích xác bắt phàm, ma đầu bị đánh trúng lập tức hóa thành mây khói, nhưng Lý Cường vẫn cảm thấy bất đắc dĩ, ma đầu bay múa đầy trời thật sự là rất nhiều, một đạo Diệt Ma Thần Lôi nhiều nhất chỉ có thể tiêu diệt được mấy ma đầu, mà Ma Huyết Sát Vụ ẩn chứa hằng hà ma đầu, cho dù mà đầu xông lên từng đàn cho hắn diệt, hắn cũng diệt không hết.

Mị nhi nhịn không được cả kinh kêu lên: ” Ca ca, cẩn thận!”

Trong thời gian ngắn, Ma Huyết Sát Vụ do ma đầu thúc dục bao vây Lý Cường, trước mắt hắn một mảnh màu đỏ, giống như đã tiến vào một cái hang bị ô nhiễm, hắn kinh hãi vô cùng, hét lớn: ” Mị nhi, xem huynh đây! Bách Kiếp Thần Lôi! Nổ cho lão tử!”

Lý Cường biết rõ Bách Kiếp Thần Lôi của Phật tông là khắc tinh của ma đầu, hắn không hề chừa chút lực mà bộc phát ra ngoài, chỉ thấy vô số kim quang hình bán nguyệt bắn ra. Loại Bách Kiếp Thần Lôi này ngay cả thần ma còn phải kinh hãi, huống chi chỉ là những ma đầu và sát vụ bình thường. Liền tiếp chuỗi xuyên bạo lôi nổ tung liên hoàn, từ xa xa có thể nhìn thấy, cả đoàn Ma Huyết Sát Vụ bị nổ tung, huyết vụ và ma đầu màu đỏ tứ tán tản ra, nhất thời trên không trung xuất hiện từng mảnh màu đỏ tán lạc.

Song tôn đang đợi trên bầu trời cùng thở dài, Linh Vương đại tôn nói: ” Thảm rồi, Ma Huyết Sát Vụ một khi tán ra, nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt chúng nó thì rất khó khăn.”

Quý Vương đại tôn nói: ” Lão Linh, chúng ta cũng đừng đợi nữa, dùng Cẩm Ma đại trận đi xuống, có thể tiêu diệt bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Lý Cường cũng biết mình đã gây họa, nhìn Ma Huyết Sát Vụ bay đầy trời, hắn đem thiên hỏa xuất ra ngoài. Một con rồng lửa màu tím thật lớn bay nhanh nuốt lấy Ma Huyết Sát Vụ đang phiêu tán, nó tung hoành qua, Ma Huyết Sát Vụ chỉ cần chạm vào thiên hỏa, lập tức bị đốt cháy sạch sẽ, chỉ có số ít ma đầu cường hãn chạy thoát trở về.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng đang ra sức ngăn cản, bọn họ không dám dùng tiên lôi có uy lực lớn, chỉ trực tiếp đánh thẳng vào ma đầu mà tiêu diệt. Dần dần, Cẩm Ma đại trận trầm xuống, Ma Huyết Sát Vụ bị Cẩm Ma đại trận hấp lực dụ dẫn, tiến vào trong trận với số lượng lớn. Cẩm Ma đại trận mặc dù thật lớn, nhưng Ma Huyết Sát Vụ thật sự là quá nhiều, chỉ trong chốc lát, thiên võng của Cẩm Ma đại trận đã bị nhiễm thành màu đỏ. Linh Quý song tôn cũng ngày càng khẩn trương, công lực của linh kiếm thể không đủ để chống đỡ ma đầu, chỉ có thể cậy nhờ vào uy lực của trận pháp tiêu diệt, một khi đại trận bị phá, ngoại trừ linh tướng có thể chạy thoát, những linh kiếm thể khác thì sẽ rất thảm.

Lý Cường càng lúc càng nghĩ không có nắm chắc, hắn bận cả hồi lâu nhưng chỉ tiêu diệt được một ít Ma Huyết Sát Vụ, vừa rồi Bách Kiếp Thần Lôi mặc dù lợi hại, nhưng hắn cũng không dám loạn dụng, hắn cảm thấy mình giống như một công nhân vệ sinh, phải một mình rửa sạch cả một tòa núi lớn dơ bẩn, căn bản chỉ là một chuyện uống phí công sức. Hắn ương ngạnh chỉ huy thiên hỏa, ngăn cản Ma Huyết Sát Vụ, trong lòng ngày càng cảm thấy tuyệt vọng.

Cầm Ma đại trận đã vận chuyển đến cực hạn, hai luồng quang mang màu xanh trắng giao thoa lẫn nhau, trong đại trận có một cỗ kinh lực tuyệt đại tuôn trào như suối chảy, đem Ma Huyết Sát Vụ tiến tới cận sát hóa giải. Quỷ Vương đại tôn lo lắng nói: "Dát dát, lão Linh a, nhiều lắm, tiểu tử môn sẽ không chịu được nữa, công lực của bọn họ tiêu hao quá lớn, làm sao bây giờ?"

Linh Vương đại tôn cười khổ nói: "Ai, lúc này không có cách nào dừng lại, chỉ có thể tiếp tục cố sức, nếu không thì thảm rồi." Linh Quỷ song tôn cũng không dám rời đi, gắt gao trấn thủ Cầm Ma đại trận, phòng ngừa đại trận hỏng mất. Nhìn Ma Huyết Sát Vụ phô thiên cái địa, hai người đồng thời nổi lên cảm giác vô lực.

Mị nhi đột nhiên từ trên đầu vai Lý Cường bay ra ngoài, nàng bay thẳng đối diện với ma đầu, dương tay xuất ra một đoàn âm lôi màu vàng xanh. Lý Cường kinh hãi thất sắc, quát to: "Mị nhi quay lại!"

Về mặt Mị nhi kiên nghị, lớn tiếng nói: "Mị nhi không thể cả đời trốn đầu vai ca ca nhìn ca ca liệu mạng, Mị nhi cũng có thể đánh!" Tiểu nha đầu nhìn ra tình thế nguy cấp không chịu ẩn núp nữa, nàng không muốn nhìn thấy người thân nhất của mình đang liều mạng mà mình lại cứ trơ mắt nhìn.

Vô số ma đầu xông tới hướng Mị nhi, con mắt Lý Cường đỏ rực, hấn tuyệt sẽ không để cho Mị nhi bị một chút thương tổn nào.

Mị nhi đột nhiên hóa thành linh kiếm lóe sáng chói mắt, nàng bắn ra ngàn vạn lần đạo kiếm quang, sét đánh một tiếng đã tạc mở. Công lực của nàng được đề cao rất lớn khi tiềm tu tại Linh Quỷ giới, nhưng nhiều ma đầu như vậy, cũng làm cho nàng rét lạnh. Linh kiếm lóe sáng một kích, đánh tan ma đầu đang xông tới, nhưng một kích này cũng lấy đi của nàng một nửa công lực.

Mắt Lý Cường nhìn thấy ma đầu lại nhắm về phía Mị nhi, hấn cấp tốc cho thiên hỏa tản ra, Thái Hạo Toa hóa thành một đạo kim hồng thật dài, một tiếng nổ vang đem ma đầu bốn phía xua tan. Mị nhi xuất ra một tiểu cầu màu lam, yêu kiều quát: "Huyền Linh Tráo!" Một quang cầu lóng lánh trong suốt màu lam bao phủ quanh nàng.

Lý Cường khê thở ra một hơi, hấn biết đó là một kiện linh bảo, tạm thời có thể bảo vệ Mị nhi. Hấn cấp tốc bay đến gần Mị nhi, nói: "Mị nhi, đi theo ca ca, cẩn thận."

Đột nhiên, một thanh âm quỷ dị khó nghe vang lên, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Lý Cường cũng run cả người, hấn biết nếu hiện trường có người tu chân, thì một tiếng quái âm này đủ để cho họ hồn phi phách tán, thần ma âm thật là lợi hại. Sắc mặt Lý Cường đại biến, quát: "Mị nhi mau lên bả vai!" Hấn gấp đến độ thanh âm đều cũng thay đổi.

Mị nhi bị quái âm vừa rồi chấn đến cả người phát run, linh thể thiếu chút nữa đã tản ra, nàng biết lợi hại, vội bay lên đầu vai Lý Cường.

Lý Cường chụp Mị nhi đưa vào trong Hỏa Tinh tiên giáp, hấn phát ra một tiếng huyết sáo dài rung trời, cùng lúc đó, Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát và lão Nhân cũng huyết sáo vang lên, người ở đây đều cũng biết, có thần ma đi vào thế giới này rồi.

Linh Vương đại tôn kêu lên quái dị: "Sao lại là thần ma đi tới..."

Quỷ Vương đại tôn dát dát kêu loạn: "Lão Linh, người bảo vệ cho Cầm Ma đại trận, ta đi xuống tìm lão đệ thương lượng thương lượng! Dát dát, ổn định." Hấn hướng Lý Cường bay đi.

Thần ma vừa ra thì Quỷ Vương đại tôn biết ngay đại sự không ổn, nếu để cho thần ma đi tới gần Cầm Ma đại trận, ngoại trừ chính mình và Linh Vương, còn những linh thể quý thể này đều cũng xong đời, đại trận cũng không giữ được nữa.

Tiếng quái thanh vang lên lần thứ hai, Ma Huyết Sát Vụ đầy trời giống như vật còn sống áp xuống phía dưới, rất nhanh đã tụ tập lại bên dưới. Quỷ Vương đại tôn bay đến bên cạnh Lý Cường, không đợi hấn nói chuyện, Lý Cường liền giành nói trước: "Nhanh! Để cho tất cả linh thể quý thể trở lại trong Huyền Ma Châu, thế cục nơi này đã không thể khống chế, có thần ma xuất hiện, bọn họ đỡ không được đâu."

Trong lòng Quỷ Vương đại tôn cảm kích, vừa rồi hấn còn do dự, không biết làm sao nói mới tốt. Hấn nói: "Được, ta và lão Linh ở lại đây cùng người." Hấn lập tức phát ra chiếu lệnh, Cầm Ma đại trận oanh oanh

tán ra.

Lý Cường kháp động linh huyền, đem tất cả linh thể quỷ thể trở về Huyền Ma Châu. Mị nhi nói sao cũng không chịu trở về, nàng gắt gao bám chặt Hỏa Tinh tiên giáp, kiên quyết không chịu đi ra. Lý Cường không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là dặn dò nàng không được đi ra.

Ma Huyết Sát Vụ ở phía dưới ngưng tụ thành một quả cầu thật lớn, ở phía dưới nó vẫn còn Ma Huyết Sát Vụ cuộn cuộn không ngừng bay lên. Lý Cường hí mắt cẩn thận quan sát. Rất nhanh, Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn và lão Nhân bay đến bên cạnh Lý Cường, Kỳ Quân Sát hùng hùng hổ hổ nói: "Đồ nhi ngoan, người nói không đúng a, mụ nội nó, bên trong Ma Huyết Sát Vụ lại ẩn tàng một thần ma, thần ma ở thế giới này không cách nào tiêu diệt được, điều này thật là phiền toái đó."

Lý Cường nói: "Mọi người xem, Ma Huyết Sát Vụ phía dưới càng ngày càng ít..."

Lão Nhân nghi hoặc nói: "Vậy thì sao? Hiện tại chỉ một phần Ma Huyết Sát Vụ này chúng ta cũng diệt không xong." Hắn nhất thời không hiểu được ý tứ của Lý Cường.

Mạc Hoài Viễn giải thích: "Ý tứ của lão đệ là nói, Nghịch Hành thông đạo thông tới hắc ma giới sắp bị phong bế rồi."

Lý Cường vỗ tay một cái, nói: "Đúng vậy! Như vậy nói, hai tiên nhân rất nhanh sẽ chạy tới, chúng ta chỉ cần giữ chân thần ma là được rồi, không cần liều mạng với hắn."

Quỷ Vương đại tôn cũng gật đầu nói: "Đúng, chỉ cần chúng ta giữ chân hắn là được...dát dát, người nói có tiên nhân? Ở nơi nào?" Hắn không thể tư nghị nhìn Lý Cường. Linh Vương đại tôn cũng lấy làm kinh hãi, ở thế giới này lại cũng còn có tiên nhân, thật sự là không có nghĩ đến.

Lý Cường nói: "Không có gì kỳ quái cả, ta không phải đã tới được Linh Quỷ giới sao, thế giới này có tiên nhân cũng không phải là chuyện không tưởng tượng nổi, phía dưới chính là Nghịch Hành thông đạo hướng tới tiên giới của Tiểu Lâm Thiên, chỉ là không rõ tại sao hắc ma giới cũng có Nghịch Hành thông đạo, chỉ mong tiên nhân có thể phong bế được thông đạo này, nếu không thế giới này coi như xong hết rồi." Hắn từng nhìn thấy qua sự lợi hại của Diên Cúc lão tổ, biết thần ma đối với tu chân giới có ý nghĩa gì. Lúc này hắn căn bản không có đường để lựa chọn, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại cũng phải đánh, đây giống như là một sứ mạng đặc thù, làm cho hắn không cách nào lẩn tránh.

Mạc Hoài Viễn nói: "Chúng ta đừng vội động thủ, nếu thần ma bất động thì chúng ta cũng bất động, chờ tiên nhân chạy tới." Thần sắc trên mặt hắn rất trầm trọng.

Lão Nhân cười khổ, nếp nhăn trên mặt có vẻ càng sâu: "Nếu có thể giữ chân hắn thì quá tốt, ai, chỉ sợ hắn vốn không thêm để ý tới chúng ta, thần ma đánh không chết được đâu. Đáng tiếc, Linh Vương và Quỷ Vương nếu có thể tu được tới Linh Tiên và Quỷ Tiên thì tốt lắm, được rồi, bây giờ công lực của bọn họ không đủ để khắc chế thần ma, chỉ mong thần ma này không phải là đại thần ma, nếu không thì..." Hắn nhìn mọi người, lại lắc đầu than thở: "Nếu là đại thần ma...thì chúng ta không thể chạy thoát kiếp nạn này."

Mọi người nghe lão Nhân nói xong thì rợn da gà, Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: "Đại thần ma là thứ gì, hắn có tám thân bất tử sao?"

Linh Vương đại tôn gật đầu nói: "Lão Nhân tiên bối nói đúng đó, đại thần ma là ma đầu lợi hại nhất của hắc ma giới, nếu muốn tiêu diệt hắn cơ hồ không thể được, có lẽ tiên nhân có biện pháp khống chế được hắn, chúng ta thì không được, căn bản là vì không phải là địch thủ cùng cấp bậc."

Kỳ Quân Sát đột nhiên nói: "Thông đạo hắc là đã được ngăn chặn, các người xem, ngọn nguồn đã không còn Ma Huyết Sát Vụ tản ra."

Mọi người càng khẩn trương, cùng đợi thần ma hành động.

Không trung âm u đầy ánh sao sáng như ngọc, Huyền Tinh thần trận giống như một quang hoàn thật lớn, vô số tinh quang cấu thành một địa ngục thần bí. Phía dưới Huyền Tinh thần trận là một đoàn thái quang dày đặc, đó là Nghịch Hành thông đạo nổi tiếng của Tiểu Lâm Thiên. Là một con đường duy nhất thông

tới tiên giới của thế giới này, ở phía trên nó có một quả huyết cầu thật lớn kinh khủng, đang quay cuồng kích động, bành trướng rồi co rút lại, đó chính là Ma Huyết Sát Vụ của hắc ma giới.

Lý Cường đem Thái Hạo Toa hóa thành một đạo kim mang, vờn quanh thân thể, một đóa thiên hỏa thật lớn trầm ở dưới chân, thiên hỏa màu tử diễm bao vây toàn thân, hắc lãng lạng lẹ đại thần ma phát uy. Kỳ Quân Sát mấy người đều cũng xuất hết pháp bảo tiên khí tốt nhất của mình ra, mọi người hiểu được, cuộc tranh đấu này là sinh tử, đối với mỗi người mà nói là một khảo nghiệm.

Ma Huyết Sát Vụ đột nhiên nhanh chóng co rút lại, phản phát như bị một cổ lực lượng vô hình ngăn chặn, càng súc càng nhỏ, dần dần, một quái thú hình thể thật lớn xuất hiện trong không trung.

Con mắt lão Nhân lóe ra một tia sợ hãi, hắc nói: "Xong hết rồi! Quả thật là đại thần ma, các người nhìn thủ đoạn ngưng ma thành hình của hắc, chỉ có đại thần ma mới có thủ đoạn kinh khủng như thế."

Quái thú nọ toàn thân đen thui, nhìn không thấy một chút màu đỏ nào, bộ dáng phi thường cổ quái, đầu hình tam giác, cổ dài, thân thể bằng phẳng, không có chân, thân thể có những gai nhọn màu đen đâm tua tua. Nó lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng chuyển động cái đầu tam giác, ở chính giữa đầu tam giác, là một con mắt thật lớn, con ngươi là màu lam đậm, nhìn không thấy miệng và hàm răng, chỉ thấy những gai nhọn màu đen tua tua đang vũ động, phảng phất như một sinh vật đang du động trong nước.

Mạc Hoài Viễn tỉnh táo nói: "Các người xem trên lưng nó."

Trên lưng ma thú hiện ra một điểm đen nho nhỏ, Lý Cường hít sâu một hơi: "Mẹ kiếp, ở chỗ này mà có thể nhìn thấy, người này thật lớn đến đáng sợ, hắc chính là thần ma đó sao?"

Tất cả mọi người ở đây đều chưa từng nhìn thấy qua thần ma chính thức. Kỳ Quân Sát lắc đầu, xoa xoa bàn tay trắng nõn: "A a, chúng ta có phải đang tự mình dọa chính mình hay không, tốt xấu chúng ta cũng là Tấn tiên, có thật là kém nhiều so với thần ma của hắc ma giới lắm không? Mụ nội nó, lão nhân gia ta không tin à! Chúng ta dù không thể giết được hắc, cũng phải đánh cho hắc tàn phế đi."

Lý Cường cũng là một người cứng đầu, hắc đọc ít sách nhất, cũng không biết thần ma có bao nhiêu thần thông, tương đối mà nói tâm lý sợ hãi cũng ít hơn những người khác rất nhiều, nhất là hắc từng đánh cho Điền Cức lão tổ đến tàn phế, trong lòng còn có ý nghĩ muốn thử xem. Hắc cười nói: "Sư tôn a, lời này của lão nhân gia đệ tử thích nghe, chúng ta mỗi người cho ăn ném một chút, để làm cho thần ma biết chút mùi vị, cùng chơi với hắc!"

Hai người bọn họ vừa nói vừa cười, Mạc Hoài Viễn nghe được thì lắc đầu. Lão Nhân cau mày, khuyên nhủ: "Hay là nên cẩn thận một chút, theo ta được biết, thần ma của hắc ma giới có thể chống lại cả tiên nhân..." Hắc nhìn thoáng qua Linh Quỷ song tôn, lại nói: "Ta nghe nói Linh Quỷ giới có một kỳ bảo, dù không diệt được thần ma, nhưng có thể ngăn cản hắc."

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn nhìn nhau, trong mắt hiện lên tia bất đắc dĩ. Linh Vương đại tôn nói: "Người nói chính là Đồ Ma Cung, ai, đã sớm bị mất, nếu có kiện bảo bồi nọ, chúng ta vừa rồi không cần dùng Cẩm Ma đại trận, dùng Đồ Ma Cung là có thể tiêu diệt đại bộ phận Ma Huyết Sát Vụ và ma đầu bên trong."

Lý Cường tò mò hỏi: "Đồ Ma Cung là thứ gì vậy?"

Quỷ Vương đại tôn cười khổ nói: "Đó là một kiện kỳ bảo của Linh Quỷ giới, bị một vị Linh Vương đại tôn ở đời trước mang đi rồi. Linh Quỷ giới sở dĩ được cho rằng có khả năng khắc chế hắc ma giới, chính là do ỷ vào ba kỳ bảo, thứ nhất là Huyền Khí, thứ hai là Đồ Ma Cung, thứ ba là Cẩm Ma đại trận mà mọi người vừa thấy qua. Đáng tiếc, hai vị đại tôn đời trước vì cây cung này mà liên tục tranh đấu không ngớt, cuối cùng là do Linh Vương đại tôn đời trước mang đi, hắc nói, Đồ Ma Cung mặc dù là kỳ bảo của Linh Quỷ giới, nhưng cũng sẽ làm cho hậu nhân không yên ổn, cho nên mang đi vẫn tốt hơn."

Mị nhi ló đầu ra nói: "Đại sư tôn, tiểu sư tôn, hai người không phải đã truyền cho Mị nhi một cây Đồ Ma Cung hay sao? Chẳng lẽ các người quên rồi?" Nàng từ trong lòng ngực Lý Cường bay ra.

Linh Vương đại tôn cười khổ nói: "Đó là một cây Đồ Ma Cung phản chế mà thôi, uy lực kém nhiều với cây nguyên bản, đối với đại thần ma căn bản là vô dụng, ai, đáng tiếc a."

Mị nhi cười nói: " Có còn hơn không, đại sư tôn, ngài..cầm lấy trước đi." Nàng móc ra Đồ Ma Cung phản chế đưa tới.

Lý Cường vừa nhìn thấy thì giật mình, hình dáng này thật là quen thuộc. Hắn giật lấy cầm lại cẩn thận quan sát một hồi, hỏi: " Đồ Ma Cung chính thức cũng giống như thế này?"

Quỷ Vương đại tôn nói: " Đúng vậy, chúng ta dựa theo nguyên bản mà phản chế tu luyện ra, nhưng không có cách nào chế ra uy lực nguyên bản."

Lý Cường nhớ tới khi ở Thản Bang Tinh đã dùng giá cao để thu mua một cây trường cung, hình dáng giống y như cây cung trong tay, cũng là hai quái thú cắn nuốt pho tượng người sống, hẳn nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đã mua được chính là Đồ Ma Cung? Nếu không nhìn thấy cây Đồ Ma Cung phản chế này, Lý Cường sớm đã quên trong thủ trạc còn có cây trường cung như thế.

Nhưng Lý Cường cũng không dám chắc cây cung trong thủ trạc chính là Đồ Ma Cung, hắn lấy ra, cười nói: " Cây cung này có ai nhận ra không?"

Linh Vương đại tôn vừa nhìn, trong lòng nhảy lên, nhất thời hưng phấn xông thiên, hắn đưa tay chụp lấy, tay của Quỷ Vương cũng không chậm, hai người cơ hồ đồng thời cùng nắm được, đồng thời hét lớn: " Ta...lấy được trước!"

Lão Nhân, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều cũng nhìn choáng váng, không thể nghi ngờ, vật mà Lý Cường vừa mới đem ra chính là Đồ Ma Cung.

Lý Cường nở khuôn mặt tươi cười giật lại Đồ Ma Cung, Linh Vương và Quỷ Vương chụp hụt, hai người như hai con gà chọi đang trừng mắt nhìn nhau. Lý Cường nhin không được cười nói: " Mụ nội nó, hèn chi tiền bối của các ngươi không chịu lưu lại Đồ Ma Cung, hai người các ngươi có chút phong độ được hay không, tốt xấu gì thì Đồ Ma Cung cũng là của ta đem ra, hỏi chủ nhân là ta trước không được hay sao?" Hai người xấu hổ xoa tay mình, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Đồ Ma Cung.

Thật ra trong lòng Lý Cường cũng vô cùng vui vẻ, hắn không quan trọng việc có Đồ Ma Cung, mà mấu chốt là ở chỗ bảo bối này có thể đổi pho được thần ma.

Lý Cường nói: " Mị nhi lại đây, Đồ Ma Cung này ca ca tặng cho muội, để ngăn không cho hai sư tôn của muội đánh nhau tranh giành."

Trên mặt của Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, Đồ Ma Cung tặng cho Mị nhi bọn họ không hề có chút ý kiến nào. Linh Vương đại tôn hưng phấn nói: " Mị nhi, mau nhanh cầm ơn ca ca của con đi."

Mị nhi cười duyên nói: " Không cần cảm ơn đâu, hì hì, đồ vật của Mị nhi có đều là do ca ca tặng cho hết mà, thêm một kiện cũng là bình thường thôi. Đại sư tôn, lão nhân gia có phải muốn cây Đồ Ma Cung này không a?"

Về mặt Linh Vương đại tôn lộ ra tia đỏ ửng hiếm thấy, cười mắng: " Tiểu nha đầu, không hề cho sư tôn một chút mặt mũi."

Mị nhi cười hì hì đem Đồ Ma Cung đưa cho Linh Vương đại tôn: " Đại sư tôn, Đồ Ma Cung trước tiên đệ tử đưa ngài mượn dùng, dùng xong phải trả lại cho Mị nhi nga, lần sau Mị nhi sẽ đưa cho tiểu sư tôn chơi, hai vị lão nhân gia không cho đánh nhau, nếu không Mị nhi sẽ không thêm để ý tới hai người nữa." Lời nàng nói làm cho Mạc Hoài Viễn mấy người trợn mắt, một hồi lâu Kỳ Quân Sát mới than thở nói thầm: " Làm sư tôn thế này thật là thâm rồi, ai, vẫn là đồ nhi ngoan của lão nhân gia ta tốt a..."

Linh Quỷ song tôn tựa hồ không nghe thấy Kỳ Quân Sát nói, hai người cười đến không thể khép miệng lại được. Linh Vương tiếp nhận Đồ Ma Cung, cẩn thận xem xét một chút, nói: " Dĩ nhiên lại bỏ thêm nhiều phù chú linh tinh như vậy, ngược lại đem giấu mất đi uy lực chính thức của Đồ Ma Cung rồi." Hắn nhìn ma thú và thần ma phía dưới, nói: " Nhất thời ma thú sẽ không động, chúng ta cần tranh thủ thời gian."

Quỷ Vương gật đầu, bay đến bên người Linh Vương, nói: " Chúng ta bắt đầu."

Linh Vương tay kháp linh huyền, một đạo linh diễm màu xanh bắn vào trong Đồ Ma Cung, Quỷ Vương lập tức cùng tiến, bắn ra một đạo quỷ diễm màu trắng, trong thời gian ngắn, đã đem phù chú trên Đồ Ma

Cung hóa thành một lũ khói xanh, thậm chí ngay cả dây cung cũng đã biến mất. Dần dần, Đồ Ma Cung hiển lộ ra diện mạo chân thật của nó, cả cây cung vàng sáng lưu chuyển, bên trong phảng phất có vô số linh thể quỷ hồn đang kêu khóc, trong cung toát ra tích tích ba ba điện mang. Đồ Ma Cung phát ra thải quang trong suốt, một âm thanh thanh thúy, song tôn đã tu luyện lại lần nữa kỳ bảo của Linh Quỷ giới.

Lý Cường lấy ra ba cây tên dài mua được cùng lúc với Đồ Ma Cung, nói: "Ba cây tên này có hữu dụng hay không?"

Quỷ Vương cầm lấy xem, nói: "Không hữu dụng, đây là đời sau làm ra, Đồ Ma Cung cho tới bây giờ cũng không có dây cung và tên bắn."

Lý Cường suy nghĩ liền hiểu được ngay, cây Đồ Ma Cung này thất lạc nơi tu chân giới, bởi vì không ai nhận ra, nên bị người ta nghĩ là loại cung bình thường để sử dụng, đại khái có người nhận thấy nó bất phàm, cố gắng dùng phù chú để phát huy ra năng lượng ẩn chứa trong mình nó, mới đem hình dáng chân thật của kỳ bảo tuyệt thế này hoàn toàn thay đổi.

Có Đồ Ma Cung lòng tin tưởng của mọi người cũng tăng nhiều, Lý Cường cười nói: "Giữ chân thần ma hắc là không còn vấn đề gì nữa, Mị nhi, trước tiên muội trở lại trên Hỏa Tinh tiên giáp của ca ca đi." Mị nhi cười hì hì, một lần nữa trở lại trong Hỏa Tinh tiên giáp ẩn núp.

Mạc Hoài Viễn nói: "Thần ma bất động, chúng ta trước tiên đừng hành động gì cả, chờ thêm là được rồi.."

Về mặt lão Nhân đau khổ phiêu phù không ngừng, hắc nói: "Thần ma hình như cũng đang đợi cái gì, các người xem!"

Chỉ thấy con ma thú nọ lại nhỏ đi rất nhiều, từ xa nhìn lại giống như một con côn trùng nho nhỏ màu đen, mà thần ma trên lưng nó đã hoàn toàn không còn nhìn thấy được rõ ràng nữa. Mạc Hoài Viễn nói: "Chúng ta tới gần một chút, miễn cho không kịp ra tay." Mấy người lập tức bay xuống phía dưới, chậm rãi đến gần ma thú.

Thời gian trôi qua từng chút nhưng mấy người Lý Cường vẫn chưa thấy tiên nhân chạy tới, mà đại thần ma kia đã cười ma thú di động. Vẫn là lão Nhân phát hiện đầu tiên, hắc quát: "Thần ma xông tới kìa, mọi người chuẩn bị, nên cơ trí một chút, không cần liều mạng, giữ chân hắc là được, mọi người tản ra!"

Sáu người phân làm bốn phương hướng tản ra rất nhanh. Linh Quỷ song tôn là một, hai người bọn họ hướng bên trái bay đi, lão Nhân hướng bên phải, Mạc Hoài Viễn về phía trước, Kỳ Quân Sát và Lý Cường hướng tới Huyền Tinh thần trận phương hướng.

Đại thần ma tới cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới chỗ khi nãy sáu người vừa đứng. Lý Cường lén nhìn lại, trong lòng khiếp sợ vạn phần, một loại áp lực vô hình phô thiên cái địa đè ép lại, so sánh với thực lực của tiên nhân khi hiển lộ quả thật không kém hơn chút nào.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ ma thú và đại thần ma trên lưng nó, Lý Cường phảng phất một chút, ma thú nọ dài chừng ngàn thước, cả người nó vậy bọc sương khói màu đen, trên lưng nó đang có một quái vật hình người thật lớn đang đứng, gương mặt màu đỏ, hai con mắt màu đỏ diễm, bắn ra hồng mang chừng một thước, trên mặt hắc cũng có râu dài, vai ngang cổ cao, thân cao chỉ ít hơn mười thước, cơ thể toàn thân giống như một con ếch bị lột da, từng khối thịt đỏ tươi lộ ra. Trên lưng hắc có một lớp da màu đen thật lớn, trên cánh tay đeo hơn mười chiếc vòng lớn đủ màu, cổ thô to mang theo một chuỗi dây chuyền bằng đầu lâu, trong miệng có hàm răng trắng âm sâm, đang đắc ý cười to.

Sáu người là lần đầu tiên nhìn thấy đại thần ma chính thức, Lý Cường vừa lui vừa hỏi: "Sư tôn, đại thần ma sao lại là hình người? Tên này thật là khó coi a."

Kỳ Quân Sát nói: "Hắc là người tu thành thần ma, có cái gì kỳ quái chứ? Chỉ có người tu luyện thành thần ma mới có thể tu đến đại thần ma, người này quá lợi hại, đồ nhi ngoan ngàn vạn lần cẩn thận."

Chợt nghe đại thần ma trên lưng ma thú đang cười lên điên cuồng: "Ha ha, lão tử rốt cuộc đã tới thế giới này rồi, mấy tiểu tử các người nghe cho rõ, mau lại đây, trở thành nô lệ của ta, ta sẽ tha cho các người một cái mạng nhỏ, lại đây!" Một tiếng cuối cùng hắc hét lên, giống như giữa không trung vang lên một đạo sét đánh, chấn động đến ma thú dưới chân hắc cũng kịch liệt giật mình. Nhưng làm cho hắc không nghĩ đến

chính là mấy người này lại không hề để ý tới hắn, vẫn hướng ra phía ngoài bay đi. Hắn còn không biết mấy người này đều là cao thủ đứng đầu của thế giới này.

Trong lòng Lý Cường rất khó chịu, hắn đột nhiên dừng thân hình mảng: "Mụ nội nó, hắn tưởng hắn là ai vậy a, đại thần ma có gì không tưởng tượng nổi chứ? Ném thử Kim Xà Loạn Vũ của lão tử!" Hắn thủ kháp linh huyền, thân thể cấp tốc xoay tròn, vô số kim xà trong suốt lóe lên quang mang chói mắt, từ trên người hắn xông ra.

Kỳ Quân Sát quay đầu nhìn thấy Lý Cường xuất chiêu, trong lòng khẩn trương, tiểu tử này quả thật chẳng biết chết sống. Hắn đứng ở không trung, toàn thân cũng phát ra quang mang màu vàng xanh chói mắt, cùng thời gian, chỉ thấy vô số tinh châu hiện lên giữa không trung, hắn đã xuất ra Tụ Tiên Lôi.

Linh Quỷ song tôn phát hiện Lý Cường và Kỳ Quân Sát đã ra tay, hai người cũng ngừng lại, Linh Vương đại tôn không chút do dự giơ lên Đồ Ma Cung, trong miệng niệm chú ngữ, chỉ thấy Đồ Ma Cung phát ra quang mang màu vàng và màu bạc chói mắt. Đồ Ma Cung thoát khỏi tay Linh Vương, chậm rãi bay lên trên đầu hắn, phát ra từng trợn ông ông thanh, phảng phất như dây cung đang chấn chiến, một mũi tên màu vàng lẫn bạc Đồ Ma Tiễn đã hiển lộ ra. Quỷ Vương đại tôn ở bên cạnh hộ pháp cho hắn, nhìn thấy Đồ Ma Cung hiển lộ ra sự thần kỳ, hắn hưng phấn dất dất kêu lên: "Bắn hắn! Bắn hắn! Dắt cáp, dắt cáp! Dắt dắt dắt, ha ha ha!"

Đại thần ma làm sao cũng không nghĩ đến mấy nhân vật nho nhỏ này mà cũng dám hướng hắn ra tay, hắn phần nộ rống to lên. Hắn dùng sức phát tay, những vòng lớn từ tay hắn thoát ra, mỗi một vòng đều hóa thành một đoàn ma đầu ngũ thải sáng chói, nhanh chóng bay tới. Hắn lại đưa tay, hư không chớp tới, một thanh trường kích màu đỏ hiện trong tay.

Lão Nhân cũng không nghĩ nhanh chóng động thủ như vậy, hắn nhìn thấy trong tay đại thần ma xuất hiện một trường kích màu đỏ, sắc mặt hắn đại biến, hắn nhận ra đây chính là một thanh thần ma bảo khí trong truyền thuyết - Huyết Ma Kích, bèn cuống quýt hét lớn: "Cẩn thận Huyết Ma Kích của hắn!"

167. Chương 167

Lý Cường đứng cách ma thú và đại thần ma chừng hơn một ngàn thước, hai tay hắn ôm lấy nhau, quát: "Kim Xà hóa hình!" Đây là thủ pháp do linh cơ hắn vừa động mà nhớ tới, bước vào cảnh giới thứ ba của Nhị Dục Thiên, hắn cảm thấy uy lực của Kim Xà Loạn Vũ quá thấp, liền dùng bản lĩnh nghĩ vật hóa hình sử dụng dung nhập vào trong.

Kim xà bay múa đầy trời cấp tốc tụ tập, một con cự long màu vàng giương nanh múa vuốt thành hình rất nhanh, thét gào hướng tới đại thần ma phóng đi. Kỳ Quân Sát lớn tiếng quát lên: "Hay a! Xem Thiên Hàng Vạn Lôi của lão nhân gia ta!" Hắn bị thủ pháp kỳ lạ của Lý Cường hấp dẫn, không cam lòng yếu thế liền tương Tụ Tiên Lôi phát ra ngoài.

Mạc Hoài Viễn ở xa xa quát to: "Xuất thủ!" Tay hắn bắn ra một pháp bảo lóng lánh, pháp bảo này nhìn không có gì nổi bật, nhưng không một tiếng động lại bay ra ngoài. Đây là một kiện kỳ bảo của hắn, tên gọi Cửu Tiềm Áp Mang, nguyên là bảo bối hắn dùng để chuẩn bị độ kiếp, chuyên môn dùng để chống đỡ Thiên Ma. Bởi vì không có dùng qua, lại được hắn tu luyện một lần nữa, giờ sử dụng ở nơi này.

Lão Nhân cũng không dám chậm trễ, thân thể khẽ động, bảy cây màu vàng tiên khí bay ra một cây, đây là một kiện tiên khí hắn đã tu luyện nhiều năm. Bảo bối của lão Nhân không nhiều lắm, nhưng mỗi một kiện đều là tinh phẩm, bảy cây giống cây cỏ này là tiên khí, là hắn góp nhặt vô số tinh sa và Phật Trần, trải qua trăm ngàn năm tu luyện mà thành, là bảo bối lão Nhân không dễ dàng sử dụng, tên của nó rất quái lạ, gọi là Thiên Thiêm, lão Nhân tổng cộng luyện chế bảy cây, là một kiện bảo bối không thể tu luyện lại, nếu không phải uy thế của đại thần ma to lớn, hắn còn không nỡ dùng đến.

Đại thần ma nhất thời cảm thấy không hay, mấy người này vừa ra tay hắn đã biết ngay mình đã xem thường bọn họ. Hắn thúc dục thải hoàn biến thành ma đầu, đầu tiên đón nhận kim long do Lý Cường phát ra.

Kim Long rít gào nhào tới y hệt như thật, từ phía xa xa nhanh như chớp đánh tới, nó linh xảo quay cuồng vụn vụn, quần lấy thải hoàn ma đầu. Lý Cường cố ý không cho kim long nổ ra, hắn thao túng kim long để

dẫn khai ma đầu, mở một thông đạo cho Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn mấy người.

Linh Vương đại tôn dùng Đồ Ma Cung bắn ra Đồ Ma Tiến, hóa thành một quang mang hai màu vàng bạc lóe mắt, lóe lên lôi hỏa điện quang thật lớn bay thẳng tắp về phía ma thú. Linh Vương đại tôn rất rõ ràng, lực lượng của đại thần ma đến từ ma thú dưới chân hắn, chỉ cần tiêu diệt ma thú dưới chân hắn thì uy phong của đại thần ma đã bị mất đi một nửa.

Đại thần ma vừa nhìn thấy thải ma bị kim long cuốn lấy, hắn vươn Huyết Ma Kích trong tay lên, khóe mắt nhìn thấy Đồ Ma Tiến hai màu vàng bạc, ngay sau đó lại phát hiện vô số thải cầu xuất hiện tại bốn phía, hắn chỉ còn kịp hóa hình ẩn thân, tất cả công kích liên lập tức bộc phát liên hoàn. Sáu người Mạc Hoài Viễn dùng nói là đồng loạt ra tay, chỉ cần một người ra tay là đã không đơn giản, sáu người đồng thời ra tay, dù cho là đại thần ma cũng không thể không tránh né, đón đỡ đúng là quá ngu ngốc.

Lý Cường điên cuồng gào thét một tiếng, kim long giương nanh múa vuốt bạo liệt ra đầu tiên. Kim long đã đem ma đầu cuốn vào một chỗ, cự long dài mấy trăm thước từ bên ngoài nổ tạc vào trong, đây là kim long có ẩn chứa thần dịch lực, kim quang nổ lên tựa như một vòng quang hoàn, tất cả kim hoàn gì đó đều bị đánh nát bấy, luồng sóng dư âm còn xông thẳng tới ma thú.

Ma Huyết Sát Vụ ngưng kết thành ma thú vươn rất nhiều gai nhọn cũng giống như kim hoàn, trong phút chốc cũng bị phá tan thành từng mảnh, ma thú phần nộ cuồng rống, hơn mười cây gai nhọn thật lớn hóa thành hồng vụ đầy trời.

Ngay sau đó, Tụ Tiên Lôi của Kỳ Quân Sát cũng liên tiếp nổ tung, giống như vừa đốt một kho đạn, tạo nên hồng vụ xộc thẳng lên không.

Ma thú nộ dài chừng ngàn thước, hình dáng thật lớn, đại thần ma nếu có thời gian thì đã có thể đem nó tu luyện thành nhỏ đi, nếu có thể đem hình thể của nó thu lại một nửa, thì năng lực của nó có thể tăng trưởng gấp đôi, có thể thu nhỏ lại gấp hai thì càng thêm lợi hại, đáng tiếc đại thần ma đã tính sai thực lực của Lý Cường bọn họ, hắn vừa tới thế giới này, nóng lòng tìm người dẫn đường, tình lộ ở đây hắn rất xa lạ, cho nên vừa nhìn thấy Lý Cường bọn họ thì hắn rất cao hứng, cũng không nghĩ tới mấy người này lại lợi hại như vậy.

Ma thú thật sự quá lớn, trở mắt nhìn Đồ Ma Tiến phóng tới, nhắm tránh không khỏi, miễn cưỡng quay đầu, lại bị Đồ Ma Tiến xuyên vào thân thể thật lớn của nó. Đồ Ma Tiến kim ngân song sắc giống như suối chảy cấp tốc chuyển động, vạch khắp bụng ma thú, từ bụng nó xoay tròn thật mạnh. Phẳng phát như có trăm vạn người đồng thời tru lên, thanh âm cực kỳ thê thảm kinh khủng, ma thú do đại thần ma dùng Ma Huyết Sát Vụ kết khởi ra đã bị vỡ vụn từ vết thương ở bụng.

Mạc Hoài Viễn bắn ra chín mươi mốt ám ảnh của Cửu Tiềm Áp Mang lặng yên bay đến. Hắn biết rõ đại thần ma ẩn hình nhưng cũng không có rời đi, vẫn còn đứng ở ngay địa phương đó, vì thế bị ném khổ không nhỏ. Đại thần ma chật vật phóng lên cao, trong lúc nhất thời cũng không hơn gì ma thú, Thiên Thiêm của lão Nhân cũng đã tới rồi.

Uy lực của Thiên Thiêm vô cùng mạnh mẽ, đó là tiên khí do lão Nhân chuyên tâm luyện chế cho lần thiên kiếp thứ tám, ma thú đang trọng thương vốn không sao chống đỡ được. Thương cảm cho ma thú này còn chưa phát huy được tác dụng gì, đã bị công kích liên tiếp như chuỗi xuyên đánh cho hồn phi phách tán, chỉ thấy nó co rút lại rồi đột nhiên bành trướng ra. Lão Nhân quát to: " Mọi người mau tản ra..." Chợt nghe một tiếng nổ mạnh kịch liệt, ma thú hóa thành Ma Huyết Sát Vụ bay đầy trời phiêu tán ra. Không có đại thần ma khổng lồ, Ma Huyết Sát Vụ bay ra tứ tán, trước mắt mọi người nhất thời một màu đỏ hồng, phẳng phát cả tinh không đều là Huyết Sát ma đầu.

Lý Cường kinh hãi thất sắc, điều này đã thật vô cùng khó khăn. Hắn cấp tốc hướng bên ngoài Ma Huyết Sát Vụ phóng đi, đồng thời hét lớn: " Chúng ta tách ra!" Hắn phát hiện mình đã không còn nhìn thấy rõ cái gì, trong mắt toàn là màu đỏ, cũng không biết mấy người Mạc Hoài Viễn đang ở nơi nào. Chợt nghe trong Ma Huyết Sát Vụ có tiếng cười âm trầm lạnh lẽo: " Dám đấu với ta? Hay, ta có cả đám các người đều không được chết tử tế!" Đó là thanh âm của đại thần ma.

Lý Cường đem thiên hỏa tản ra quanh người mình, nghiêng tai lắng nghe, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng quát mắng của Kỳ Quân Sát: " Mụ nội nó, dám đánh lén lão nhân gia ta, đi tìm chết đi!" Liên tiếp

chuỗi nổ mạnh vang lên, ngay sau đó phía bên phải tựa hồ sáng lên một chút.

Hai tay Lý Cường chia ra, hai luồng thiên hỏa bay tới, đối với những ma đầu đang bức tới hắn cũng không thêm quan tâm, hắn biết tiểu ma đầu này cũng không thể gây thương tổn được mình.

Trong Ma Huyết Sát Vụ, đại thần ma như cá gặp nước. Sáu người Mạc Hoài Viễn ăn khổ, Ma Huyết Sát Vụ chung quanh phảng phất như vô cùng vô tận, giết không hết, đáng sợ nhất còn có đại thần ma ở một bên rình rập, Kỳ Quân Sát vừa ném phải, bị đại thần ma hung hăng đánh lén, cũng may hắn là Tấn tiên, lại có tiên giáp tiên kiếm hộ thân, nếu là người tu chân, thì đã bị hấn ma hóa. Từ sau khi Kỳ Quân Sát tu thành Tấn tiên còn chưa từng bị như vậy, làm hấn tức giận vừa chửi mắng vừa đánh tiên lôi ra không ngừng.

Nhẹ nhàng nhất thật ra là Linh Quỷ song tôn, có Đồ Ma Cung nơi tay, Ma Huyết Sát Vụ bốn phía và ma đầu cũng tránh không kịp, hai người đứng thẳng tạo thành một vòng tròn có phương viên chừng trăm thước. Linh Vương đại tôn cũng không dám loạn chuyển, hấn chỉ phát ra ba tiên, Quỷ Vương đại tôn cũng như hấn, chỉ phát ra ba tiên, công lực trên người cũng đã tiêu hao không còn bao nhiêu, nếu Linh Tiên và Quỷ Tiên, có thể phát tiên không ngừng, hơn nữa uy lực cũng lớn, cho nên hai người cũng không muốn lãng phí Đồ Ma Tiên ở trên người tiểu ma đầu, mà chỉ chờ đại thần ma hiện thân.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên gặp phải cục diện như vậy, hấn cảm giác mình giống như một người mù, hấn xuất thần thức tìm tòi chung quanh, cũng không phát hiện ra được gì, ma đầu rất nhiều khắp xung quanh. Hấn không hiểu cử động vừa rồi của mình nguy hiểm cỡ nào, nếu hấn vẫn còn là người tu chân, thần thức một khi xuất ra ngoài, ma đầu có thể bám vào thần thức trở lại trong cơ thể hấn, cũng may sau khi hấn tu thần thì cảnh giới khác hấn, thân thể cũng được đề cao rất lớn, tiểu ma đầu này không thể tạo thành thương tổn gì với hấn, xem như may mắn tránh thoát một kiếp này.

Đại thần ma không hổ là người lợi hại nhất hấn ma giới, hấn phát hiện mấy người này không dễ chọc, lập tức bỏ lại ngay ma thú mình mới ngưng tụ được, mặc dù giảm bớt rất nhiều khả năng của bản thân, nhưng dựa vào Ma Huyết Sát Vụ tản ra, đủ để vây khốn sáu người lợi hại này, cứ như vậy hấn đã có thể giải quyết sự việc.

Giữa sáu người, hấn biết Linh Quỷ song tôn bởi vì có Đồ Ma Cung, hấn biết lợi hại, tạm thời không đi tới, mà chiêu số của Lý Cường vô cùng kỳ dị cũng làm cho hấn cảnh giác, lão Nhân và Mạc Hoài Viễn lại rời quá xa, chỉ có Kỳ Quân Sát tựa hồ không có pháp bảo gì lợi hại khắc chế, người mà đại thần ma tìm đến đầu tiên chính là hấn.

Kỳ Quân Sát đương nhiên cũng không dễ chọc, nhưng bất quá đại thần ma cũng không trực tiếp tranh đấu với hấn, mà là dẫn dụ hấn truy đuổi theo mình, hấn đã sớm nhìn thấy một địa phương rất tốt, đó chính là Tấn Phí Lưu bên dưới, đó là một nơi tuyệt diệu cho người mắc bẫy. Kể cả lão Nhân, không ai biết đại thần ma là một người trí tuệ siêu quần, nhìn thấy thân hình tráng kiện cao lớn của hấn, mọi người đều nghĩ hấn là một người không có đầu óc, ai cũng không có nghĩ đến hấn lại biết xếp đặt gặt người.

Lý Cường hướng theo phương hướng có thanh âm bay đi, hấn dùng thiên hỏa mở đường, lại đem Diệt Ma Thần Lôi bắn về bốn phía, Ma Huyết Sát Vụ dần dần bị hấn bức ra, hấn nhin không được hắc hắc cười nói: "Nổ không chết các người, ta cũng thiêu chết các người...sư tôn! Mạc đại ca! Các người ở nơi nào? Trả lời!"

Trong sáu người chỉ có lão Nhân bay ra được khỏi Ma Huyết Sát Vụ, hấn kinh ngạc phát hiện, Ma Huyết Sát Vụ đang dời qua chỗ của Tấn Phí Lưu, hấn lập tức kêu lên nhắc nhở. Hấn khẩn trương lo lắng suy nghĩ một chút, lập tức chuyển phương hướng, theo Nghịch Hành thông đạo bay đi, hấn biết bây giờ muốn ngăn cản đại thần ma thì chỉ có hai La Thiên Thượng Tiên mà thôi.

Tiếng kêu của Lý Cường căn bản là truyền không ra, hấn loáng thoáng nghe được một tiếng huýt gió bén nhọn, cũng không hiểu là ai phát ra. Một loại bất an kỳ dị từ trong trái tim tràn ngập ra, hấn bắt đầu có chút khẩn trương, lặng yên thu hồi thiên hỏa.

Lý Cường cấp tốc vận chuyển công lực, trên người đột nhiên thoáng hiện ra một tầng kim quang màu tím, hấn vỗ tay, một trận ông ông thanh âm cổ quái vang lên, bao tay màu tím đang phủ trên cánh tay hấn đột nhiên phát ra hàng vạn đạo tử hà (sông tím). Hấn giơ cao tay lên, tựa như đang giơ một mặt trời chói mắt, thần dịch lực toàn thân điên cuồng tiến vào trong bao tay.

Lý Cường cảm thấy kinh lực cả người đều bị thoát hết, trong lòng hấn kinh hoảng không thôi, bởi vì hấn cũng không biết làm sao mới phóng thích được cổ kinh lực vô cùng này đi ra ngoài.

Ma đầu chung quanh tựa hồ cảm ứng được điều gì, liền mạng lui nhanh về phía sau.

Rốt cuộc Lý Cường nghĩ đến một phương pháp đơn giản nhất, hấn ngưng thần đánh ra một quyền. Một quyền này có bao nhiêu tác dụng, hấn căn bản không hề suy nghĩ, sau khi đánh ra một quyền, toàn thân Lý Cường giống như bị hư thoát, ngay cả Hỏa Tinh tiên giáp cũng ảm đạm xuống, cũng may có thiên hỏa và Thái Hạo Toa hộ thể, ma đầu không thể tiến đến. Hấn nhắm chặt hai mắt, hít dài một hơi, hoảng sợ phát hiện công lực vốn thường khôi phục lập tức, dĩ nhiên lại không còn cách nào để khôi phục nữa. Ngay sau đó hấn bị một cổ cự lực vô cùng chấn động ra.

Chẳng những Lý Cường tự mình bị tạc bay, ngay cả Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn, Linh Quỷ song tôn và đại thần ma cũng đồng loạt bị tạc bay.

Lão Nhân đã bay xa rất xa, hấn cũng bị ba động kịch liệt chạm đến, nhin không được quay đầu lại nhìn quanh. Hấn kinh ngạc dừng lại, chỉ thấy xa xa đang khởi lên tử quang sáng ngời, tựa như là một tinh cầu đang nổ mạnh, một đoàn Ma Huyết Sát Vụ thật lớn vô cùng bị nổ tạc ra, chỉ chốc lát sau, một cổ khí lưu nóng hực hòa lẫn bụi mù màu đen đánh vào bên người hấn, cấp tốc đè áp hấn xuống.

Lão Nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn, hấn thật sự không nghĩ ra ai lại có được đại thần thông như vậy, có thể nổ tung được nhiều Ma Huyết Sát Vụ. Trong lòng hấn thở dài thật sâu: " Nếu muốn làm cho không trung được sạch sẽ những Ma Huyết Sát Vụ bị phiêu tán, chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi." Ma Huyết Sát Vụ trên không trung tựa như một đàn hươu bị sư tử làm kinh hoảng tán lạc, cấp tốc hướng bốn phương tám hướng tản đi.

Đáng sợ nhất chính là lực nổ mạnh ảnh hưởng đến một dòng Tấn Phí Lưu bên dưới, Tấn Phí Lưu vô sắc vô hình đột nhiên xoay tròn, hiển lộ ra diện mục chân thật của nó, giống như một dòng sông màu bạc, vô số ma đầu huyết vụ bị hút vào, trong phút chốc liền biến mất vô tung. Trong lòng lão Nhân rất rõ ràng, mình không còn cách hàng phục đại thần ma, hấn căn bản quay đầu tiếp tục hướng Nghịch Hành thông đạo bay đi.

Lý Cường chỉ cảm thấy hai mắt nổi đom đóm hỗn loạn, lỗ tai vang lên tiếng rít dờn non lấp bể, hấn lắc đầu lảo đảo bay loạn trong không trung, trong miệng thấp giọng mắng: " Kháo! Vừa rồi ta đã làm gì chứ? Di, khi dễ lão tử phải không? Cho người!!" Hấn nhìn thấy bảy, tám ma đầu đánh tới, nhưng một đạo Diệt Ma Thần Lô hấn cũng không thể đánh ra, bất đắc dĩ, hấn bắn ra phù chú do Hiên Long luyện chế. Một dòng hoa lửa ầm ầm đại chấn, lúc này hấn mới nhớ đây là tiên phù, cũng là loại có uy lực lớn nhất. Lý Cường giống như một viên đạn bị bắn ra, lại một lần nữa bị tạc văng về phía sau. Mị nhi cả kinh liên thanh kêu vang: " Ca ca, ca ca..."

Đại thần ma từ khi mới đi ra vẫn luôn tin tưởng gấp trăm lần, hấn hưng phấn vì biết thế giới này là nơi mà hắc ma giới muốn đến được nhất, nơi hắc ma giới những đại thần ma tu thành cũng đều từ thế giới này mà tu nhập, thế giới này tốt đến thế nào làm gì mà hắc ma giới lại không biết? Khi vừa mới tiến vào thế giới này không lâu, đại thần ma đã không dẫn nổi mà hiện hình, chuẩn bị tìm kiếm mỹ vị người tu chân và tính mạng thể, ai biết lại gặp phải sáu đối thủ đáng sợ thế này. Bây giờ đại thần ma cũng đang hoài nghi có phải mình đã đi nhầm rồi không, hấn nghĩ phải chăng mình đã chạy tới tiên giới, nếu thật sự là đã tới tiên giới, thì hấn thăm rồi, vậy cũng là ý nghĩa hấn hoàn toàn xong đời, tiên giới đối với hấn mà nói là một địa phương kinh khủng, tựa như người tu chân đi tới hắc ma giới, khả năng sống sót hoàn toàn không còn.

Khoảng cách của Kỳ Quân Sát với Tấn Phí Lưu không đủ ba trăm thước, hấp lực vững vàng cường đại của Tấn Phí Lưu đã giữ chặt thân hình của hấn. Đại thần ma đã thu nhỏ người như một người bình thường, hấn đứng cách Tấn Phí Lưu chừng năm trăm thước, cũng bị hấp lực khổng lồ của Tấn Phí Lưu giữ chặt thân thể. Tiên giáp của Kỳ Quân Sát phát ra thanh mang chói mắt, hấn hần hần mắng to, đang cực lực tránh thoát cổ cự lực niêm chặt này. Huyết Ma Kích của đại thần ma tạo nên một vòng quyền hồng mang, ma đầu phụ cận hồng mang bị hút lại, đầu nhập ngay dưới chân hấn, mỗi khi bay xuống một ma đầu, thì hấn liền tránh thoát được một chút, dần dần hấn càng lên càng cao.

Đại thần ma âm lãnh cười nói: " Ha ha, ngươi không phải rất lợi hại hay không sao? Chờ ta đi lên, ha ha, ngươi sẽ thưởng thức chỗ tốt của ta, hắc hắc, ha ha!" Hấn gia tốc hấp thu ma đầu xuống dưới chân, ma đầu

do Huyết Ma Kích chỉ huy, căn bản không có đường sống, không ngừng bị Tấn Phí Lưu cắn nuốt. Kỳ Quân Sát biết không hay lắm, loại Tấn Phí Lưu này không phải là Tấn tiên như hắn có thể chống đỡ, chỉ cần đại thần ma thoát ly hấp lực của Tấn Phí Lưu, hắn chỉ cần tùy tiện đánh ra cái gì, thì mình sẽ bị lún sâu vào trong Tấn Phí Lưu tức khắc. Hắn vừa mắng chửi vừa cố gắng vận công giãy dụa.

Đột nhiên có người nói: " Ma đầu, ngươi nghĩ không sai, nhưng ngươi lại quên, người của chúng ta lại nhiều hơn ngươi, ha ha!"

Kỳ Quân Sát mừng rỡ vô cùng, hét lớn: " Lão ca còn không đến, tiểu đệ sẽ bị tắm rửa chết luôn rồi." Còn đang nói chuyện, chỉ thấy Mạc Hoài Viễn đang huyền không đứng ở phía trên đại thần ma, nhìn chăm chăm đại thần ma cười nói: " Dưới hấp lực của Tấn Phí Lưu, ngươi không thể biến hóa, lại không thể na di, cho dù ngươi có đại thần thông, có tác dụng gì? Ha ha.."

Đại thần ma tuyệt vọng phát hiện, thiếu niên có lông mày trắng dài đang đứng bên ngoài hấp lực của Tấn Phí Lưu, ngay trên đỉnh đầu của mình mấy trăm thước, phía sau hắn đứng hai người một đen một trắng, trong đó có một người mặc áo đen đang cầm Đồ Ma Cung trong tay, đó chính là kỳ bảo của Linh Quỷ giới, Đồ Ma Cung có lực lượng mà hắn thập phần sợ hãi, nếu không bị lâm vào hấp lực của Tấn Phí Lưu, hắn không sợ cây cung này, nhưng bây giờ thì khác, mình giống như một con cá nằm trên thớt, tên kia chỉ cần bắn ra một tiễn, dù không bị bắn chết, cũng sẽ bị chấn bay vào trong Tấn Phí Lưu mà chết. Dù sao hắn cũng là đại thần ma, con mắt chợt lóe hồng mang, nói: " Chỉ cần ngươi dám động thủ, hắc hắc, ta cũng kéo hắn cùng xong đời, ha ha.." Hắn dùng Huyết Ma Kích chỉ về Kỳ Quân Sát.

Ba người Mạc Hoài Viễn nhất thời choáng váng, đành giằng co bên trên dòng Tấn Phí Lưu.

Con mắt đại thần ma loạn chuyển, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu bị vây ở trong Tấn Phí Lưu, vậy đừng hòng đi ra, cho dù mình có tấm thân bất tử, cũng chịu không nổi lực cắn nuốt bên trong. Trong lúc nhất thời hắn cũng không dám lộn xộn, chỉ thăm vận ma công chống đỡ hấp lực của Tấn Phí Lưu.

Mị nhi từ trong Hỏa Tinh tiên giáp của Lý Cường bay ra, dịu Lý Cường hỏi gấp: " Ca ca, huynh thế nào rồi?"

Lý Cường miễn cưỡng trấn định xuống, cười khổ nói: " Ca ca là tên ngu ngốc, chơi quá mức rồi, bảo bối do chính mình tu luyện cũng không biết rõ sự lợi hại của nó, a a, Mị nhi, sư tôn bọn họ thế nào?" Ma Huyết Sát Vụ trên không trung càng ngày càng ít, chỉ còn lại thừa thớt hồng ảnh, đã từ từ trống trải.

Lý Cường chậm rãi hồi phục lại. Mị nhi hết nhìn đông tới nhìn tây trong chốc lát, nói: " Ca ca mau nhìn phía dưới!"

Lý Cường cúi đầu nhìn lại, phía dưới xuất hiện một dòng sông màu bạc, từ tây sang đông, đang tung hoành uốn lượn trên không, hắn kinh ngạc nói: " Nguyên lai đây là diện mạo chân thật của Tấn Phí Lưu, thật là tráng quan a, di, bọn họ đang làm gì? Sao không nhúc nhích..."

Mị nhi cũng không hiểu, nài nỉ cười nói: " Ca ca, có lẽ là bọn họ đang câu cá a, hi hi..."

Lý Cường bị câu nói của Mị nhi là bật cười to, hắn nói: " Chúng ta đi xuống, ở không trung câu cá...Mị nhi thật là giàu tưởng tượng a, ha ha, Mị nhi, muội mau ẩn thân." Hai người nhanh chóng bay xuống.

Lý Cường từ xa đã thấy rõ tình thế, trong lòng hắn cấp tốc tính toán. Rất nhanh hai người đã chạy tới bên người Mạc Hoài Viễn, Mị nhi truyền âm nói: " Nha, đại sư tôn, tiểu sư tôn, Kỳ tiên bối như thế nào rồi?"

Linh Vương đại tôn không hiểu tại sao Mị nhi phải ẩn thân, hắn bắt đắc dĩ đem tình huống ra nói lại một lần, Mị nhi ở bên tai Lý Cường hỏi nhỏ: " Chúng ta có thể cứu ông ấy không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Có đại thần ma ở một bên uy hiếp, không thể ra tay cứu."

Mạc Hoài Viễn biết Lý Cường có nhiều biện pháp hay, nhỏ giọng hỏi: " Ngũ đệ, ngươi có cách nào cứu sư tôn ngươi không?"

Lý Cường không đáp, nhưng lại cúi đầu xuống phía dưới, hỏi: " Uy, đại ma đầu, thỉnh giáo ngươi một chuyện, có thể trả lời không?"

Không ai nghĩ đến Lý Cường lại tìm đại thần ma nói chuyện. Đại thần ma huy động Huyết Ma Kích trong tay, không chế cho thân thể không trầm xuống, hần ngẩng đầu lên nhìn, một hồi lâu chợt nở nụ cười: " Khó được! Khó được! Không ngờ nơi này cũng có một người bất tử, nói đi, ngươi có vấn đề gì." Trong lòng hần cực độ kiêng kỵ Lý Cường, hần phát hiện Lý Cường hoàn toàn không phải là người trong thế giới này. Từ khí thể trên người Lý Cường toát ra, hần không phải tiên nhân cũng không phải người tu chân, đến tột cùng là cái gì, đại thần ma hoàn toàn đoán không ra, nhưng những gì nhìn không thấu nên hần càng cẩn thận.

Kỳ Quân Sát biết đồ nhi ngoan của mình có rất nhiều mưu kế, hần nhìn thấy Lý Cường đã đến, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm kỳ lạ, hần cố gắng không để cho mình trầm thêm xuống, bảo trì vị trí hiện giờ, kiên nhẫn chờ đợi. Quả nhiên bên tai hần vang lên thanh âm của Lý Cường: " Sư tôn, nghĩ biện pháp đi ngang, đừng kinh động đại thần ma."

Lý Cường giả khuôn mặt tươi cười nói: " Đại ma đầu, xin hỏi tôn tính đại danh a?"

Đại thần ma âm thầm cau mày, hần cảm thấy Lý Cường dường như không có ý tốt, nhưng mình chưa từng sợ một người nào, hần cũng cười nói: " Tên thì ta đã sớm quên rồi, nhưng ở hắc ma giới ta có một danh hào, gọi là Xích Minh."

Lý Cường đối với tình huống của hắc ma giới không quen thuộc, Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn thì rất rõ ràng, Linh Vương kinh ngạc nói: " Là người đứng hàng thứ ba của hắc ma giới, Xích Minh Ma Tôn..."

Lý Cường hỏi: " Bài danh đệ tam Xích Minh Ma Tôn? Còn người đầu tiên và thứ nhì là ai?" Hần cố ý kéo dài thời gian.

Xích Minh Ma Tôn nói: " Thứ nhất là Khai Hoàng Ma Tôn, thứ hai là Duyên Khang Ma Tôn, tiểu tử ngươi tên gì?"

Lý Cường gãi gãi đầu: " Ân, ta gọi là Lý Cường, xin hỏi ngươi làm sao từ hắc ma giới đi ra được? Ai, ta thật sự là tò mò a."

Xích Minh Ma Tôn cười to nói: " Lý Cường? Không có nghe nói qua. Ta biết ngươi đang muốn kéo dài thời gian, nhưng ta cũng nói cho ngươi, Nghịch Hành thông đạo của hắc ma giới là do tiên nhân mở đó, cho nên đừng hy vọng bọn họ tới cứu ngươi, đáng tiếc mệnh thông đạo không lớn, chờ ta tu đến Cửu Tầng đại thần ma, ta có thể hoàn toàn mở được Nghịch Hành thông đạo, ở thế giới này tu ma tốt hơn hết so với bất cứ nơi nào a, ha ha! Ha ha ha!"

Ý tứ của hần ai cũng hiểu, tính mạng của thế giới này quá nhiều, dựa vào tu vi của Xích Minh Ma Tôn, cơ hồ có thể nuốt trọn tất cả. Lý Cường cười cười nói: " Phải không? Lão Xích a, ngươi có biết không? Ta cũng có một danh hào thật dễ nghe lắm đó."

Xích Minh Ma Tôn ngây ngốc hỏi: " Gọi là gì?"

Lý Cường cười nói: " Hỗn Thế Ma Vương!"

Đột nhiên lạnh lùng nói tiếp: " Mị nhi, Linh Vương các ngươi nói có đúng hay không a?" Đây chính là ám hiệu hần muốn nói, chỉ cần Kỳ Quân Sát dời đi, hết thảy vấn đề khó khăn đều được giải quyết.

Xích Minh Ma Tôn nghe vậy cảm giác không hay, cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy Kỳ Quân Sát đang lặng yên di chuyển ra địa phương rất xa. Hần cả giận nói: " Tiểu tử, muốn chết thì cùng nhau chết đi!" Hần không thể bay lên trên, nhưng đi xuống dưới hoặc là đi ngang thì không thành vấn đề. Thân hình hần vừa động, thì Tụ Tiên Lôi của Mạc Hoài Viễn đã đến rồi, Xích Minh Ma Tôn nhất thời điên cuồng, nếu bị đánh rớt vào trong Tấn Phái Lưu, thấy rõ cũng rất khó xoay người.

Mị nhi ẩn hình, nòng lặn lẽ bay đến một bên chờ Kỳ Quân Sát.

Linh Vương và Quỷ Vương đồng thời cùng niệm chú ngữ, Đồ Ma Cung đột nhiên lóe sáng lên.

Kỳ Quân Sát hưng phấn cực kỳ, trong lòng cuồng tán đồ nhi ngoan rất cao. Chỉ thấy Mị nhi bắn ra một sợi linh tuyến màu trắng, dịu dàng nói: " Sư bá, mau nắm lấy, Mị nhi kéo ngài đi lên."

Xích Minh Ma Tôn chụp lấy lớp da màu đen bên hông, dương tay ném ra ngoài, lớp da đen nhất thời hóa thành một đoàn khói đen, cấp tốc bao lấy Tụ Tiên Lôi, Tụ Tiên Lôi không đợi bị nổ tung đã bị Tấn Phí Lưu hút đi vào. Mặt ngoài Tấn Phí Lưu căn bản nhìn không thấy biến hóa gì, loại uy lực cắn nuốt này thật sự làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Đồ Ma Cung càng ngày càng vang, Xích Minh Ma Tôn tức giận đến hô vang như sấm, chỉ thấy Huyết Ma Kích tuôn ra vô số hồng mang, tiếng sét đánh vang thành một mảnh, thân thể hắn bắt đầu kịch liệt trương lớn.

Mặc dù công lực của Lý Cường không có hoàn toàn khôi phục, nhưng hắn có rất nhiều pháp bảo được tu luyện tốt, còn cả phù chú, hắn dương tay bắn ra hai đạo tiên phù. Hắn cố ý cho tiên phù bạo nổ ngay trên đỉnh đầu Xích Minh Ma Tôn, một lực công kích thật mãnh liệt liền ngăn chặn hắn.

Đồ Ma Tiến rút cuộc bắn ra, lần này không phải bắn ra hình mũi tên, mà là một quả cầu kim ngân, bay khỏi Đồ Ma Cung liền chia làm hai quả cầu trái phải, hai bên hai phương hướng, bay nhanh đánh về phía đại thần ma. Xích Minh Ma Tôn căn bản không hề tránh né, thân thể hắn giống như quả bóng hơi, cấp tốc tăng trưởng lên. Hấp lực của Tấn Phí Lưu thật lớn làm cho hắn không thể nhúc nhích, nhưng dựa vào thân thể tăng trưởng rất nhanh, đầu và tay hắn đã thoát ly được sự dây dưa của Tấn Phí Lưu, mà chân hắn vẫn còn hãm trong đó.

Lý Cường kinh hãi thất sắc, hắn không nghĩ thần thông của Xích Minh Ma Tôn cao như thế, hắn quát lớn: " Chúng ta lui!"

Chỉ nghe Xích Minh Ma Tôn lớn tiếng quát: " Còn muốn chạy? Toàn bộ đi theo ta xuống...chúng ta cùng nhau chết đi!" Hai tay hắn đột nhiên hóa thành một đạo dây dài màu hồng huyết sắc, mạnh mẽ bao vây bay lên.

Mị nhi ở xa xa nhìn thấy, sợ đến la hoảng: " Ca ca! Cẩn thận a!"

168. Chương 168

Linh Vương, Quỷ Vương hai người cũng kêu khổ không ngừng, bọn họ vừa bắn ra một tiễn hao hết toàn bộ kinh lực của hai người, Đồ Ma Tiến vừa ra, hai người nhất thời hoàn toàn kiệt lực, nếu không có vài phút thời gian thì không cách nào khôi phục nổi.

Đồ Ma Tiến hóa thành song cầu kim ngân đánh vào chân Xích Minh Ma Tôn, tạc chân hắn rơi xuống phía dưới, từ trên đùi hắn tạc ra một luồng máu màu đỏ lập tức bị hấp lực của Tấn Phí Lưu cuốn đi. Đại thần ma có lúc nào bị ném khổ như vậy, hắn hận cực điên cuồng hét lên. Trường đánh nhau chết sống này là do lúc đầu hắn đã khinh thường sơ ý, đường đường một ma tôn của hắc ma giới lại bị sáu người vây quanh hành hung, càng không có đường nào hoàn thủ, chẳng những Ma Huyết Sát Vụ bị tiêu diệt hơn phân nửa, mắt thấy chính mình cũng sắp phải lâm vào trong Tấn Phí Lưu đáng sợ.

Xích Minh Ma Tôn cắn răng cắt đứt hai chân, hai tay hóa thành luồng máu đỏ rực, bỗng dưng giữ chặt bốn người Mạc Hoài Viễn và Lý Cường, Mạc Hoài Viễn có cảm giác có một cỗ kinh lực vô cùng trói buộc lên thân. Xích Minh Ma Tôn đồng thời mở miệng ra, phun ra một đạo hư ảnh màu đen, trong lúc nhất thời không người nào chú ý.

Kỳ Quân Sát được Mị nhi trợ giúp thật khó khăn rời khỏi được khu hấp lực, hắn rất cảm tức, mắt đỏ hồng nói với Mị nhi: " Mi nhi, tiếp tục ẩn hình, không nên tự tiện ra tay, lão nhân gia ta muốn cho hắn ném thử lợi hại."

Mị nhi nhin không được mỉm cười, bộ dáng của Kỳ Quân Sát lúc này rất chật vật, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ đều cũng như đang vụn vụn. Mị nhi không dám trêu chọc hắn, lại biến mất thân mình, nói: " Sư bá, Mị nhi hiểu rồi."

Kỳ Quân Sát huyết một tiếng sáo dài bay tới, tay hắn đánh ra một ít tinh quang màu trắng, điểm tinh quang này phát ra tiếng rít bén nhọn, xoay quanh rất nhanh nhằm phía đại thần ma, dần dần, tinh quang biến thành một bánh xe hình tam giác. Kỳ Quân Sát cười lạnh nói: " Lão nhân gia ta cho ngươi biết cái gì là da thịt phóng huyết, chuyển! Chuyển! Chuyển!"

Mạc Hoài Viễn không chút âm thanh thả ra Thiên Giám Bảo Tượng Luân, nhất thời vô số thải quang vờn quanh bốn người, một tiếng sét nổ, thải quang bao bọc bốn người phá vỡ hai dải máu đỏ rực, mạnh mẽ vọt ra.

Kỳ Quân Sát mừng rỡ, linh huyền trên tay vừa động, cười to nói: " Xích Minh...bảo bối này sẽ cùng người đi xuống dưới đi! Ha ha!" Hai tay hần phóng mạnh, tam giác cự luân quyen lấy thân thể đại thần ma hung hăng đè ép đi xuống dưới.

Kỳ quái chính là Xích Minh Ma Tôn cũng không kêu một tiếng nào. Tam giác cự luân tiến vào trong Tấn Phí Lưu, tựa như một hòn đá nhỏ rơi xuống nước, chỉ phát ra một ít bong bóng nước, Tấn Phí Lưu màu trắng bạc chạy chồm lên, căn bản nhìn không ra có biến hóa gì. Mọi người nhìn thấy chợt cảm giác da đầu cũng tê dại, Tấn Phí Lưu rốt cuộc ẩn chứa lực lượng gì, thật sự làm cho người ta không thể tư nghị.

Lý Cường nghi hoặc nói: " Có chút không đúng a, sao lại dễ dàng như vậy..."

Linh Quỷ song tôn cũng thở nhẹ ra, hai người cười khổ nói: " Đại thần ma mà cũng lợi hại như thế, thật sự là nghĩ không ra a." Trong lòng hai người đều đang suy nghĩ, khi trở lại Linh Quỷ giới nhất định cần phải bố trí lại U Minh Đàm trận pháp, nếu để cho đại thần ma trùng tiến vào trong Linh Quỷ giới, bọn họ thật sự không phải đối thủ.

Kỳ Quân Sát cũng cảm thấy không đúng, hần nói thầm: " Đại thần ma này tiếng sấm thì to nhưng mưa lại nhỏ, làm hại lão nhân gia ta tổn thất mất một kiện bảo bối, sao ta lại có cảm giác không đúng chứ? Mục nội nó, ma đầu thật chơi không vui chút nào!"

Mấy người bay ra khỏi Tấn Phí Lưu, lơ lửng ở trên không trung. Lý Cường suy nghĩ một chút nói: " Chúng ta đi tới Nghịch Hành thông đạo đi thôi, ai, không nghĩ là đi gặp tiên nhân lại gặp phải đại thần ma..."

Chỉ nghe một thanh âm rất lạnh lùng cất lên: " Đúng vậy, không biết là người không may hay là ta xui xẻo, hừ hừ, Xích Minh Ma Tôn ta cho tới bây giờ còn chưa từng bị ném khổ thế này, các người quả thật lợi hại không tưởng nổi. Dĩ nhiên lại có thể đánh cho ta không còn sức hoàn thủ."

Chỉ thấy Xích Minh Ma Tôn đang đứng tại cách đó không xa, hần cầm theo Huyết Ma Kích, vẻ mặt phần nộ. Lý Cường nhện không được vỗ tay nói: " Không hổ là đại thần ma a, ai, người làm sao thoát thân được?"

Kỳ Quân Sát cũng than thở: " Bản lĩnh ngoài thân hóa thân không phải là thủ đoạn của thế giới này, đây là thần thông trong truyền thuyết. Mục nội nó, lão nhân gia ta tổn thất mất một kiện bảo bối, lại chỉ hủy đi được phân thân của người, người cũng nên tự hào rồi."

Xích Minh Ma Tôn cười to nói: " Ta cũng là từ thế giới này tu tiến ma giới, ha ha, chỉ là ta không có nghĩ đến, trở lại thế giới này lại có thể nhìn thấy mấy cao thủ đứng đầu như các người, mối hận này ta nhất định sẽ trả lại gấp bội, hắc hắc, ha ha ha!" Mọi người nghe được không rét mà run, thần thông của người này quả thật không nói nổi, mấy người bọn họ tự hỏi thật sự không bằng hần, sáu cao thủ cùng ra tay, còn chưa thấy qua có ai có thể thoát thân được.

Lý Cường cười nói: " Phải không? Chỉ sợ người không có cơ hội nữa, ha ha." Hần nhìn thấy Hiên Long và lão Nhân đang lặng yên đi tới gần.

Chỉ nghe Hiên Long nói: " Xích Minh Ma Tôn, người thật không thông minh a, nếu ta là người thì đã lập tức bỏ chạy rồi, ta tin tưởng dù cho Khai Hoàng Ma Tôn có ở chỗ này, hần cũng nhất định sẽ không dây dưa, mà là có bao xa bỏ chạy bao xa đó."

Hiên Long tản ra hộ thân kim quang, nghiêng đầu nhìn Xích Minh Ma Tôn, lão Nhân đang đứng ngay phía sau hần. Mọi người thở ra một hơi, dựa vào ba Tấn Tiên, hai Linh Quỷ giới đại tôn, còn có một tiên giới La Thiên Thượng Tiên, Xích Minh Ma Tôn có thần thông cũng không cách chống lại. Hơn nữa nơi này là Tiểu Lâm Thiên, lại có Huyền Tinh thần trận bên cạnh, hần cũng không dám sử dụng đại na di, đây không phải là đã bị nhốt lại rồi sao.

Xích Minh Ma Tôn trợn mắt há hốc mồm nhìn Hiên Long, hần biết đại sự không hay, La Thiên Thượng Tiên là ai hần biết rất rõ ràng, mình ở ngay trước mặt thì không làm gì được. Hần tức giận bất bình nói: "

Người là La Thiên Thượng Tiên của tiên giới, chạy đến thế giới này quản nhân sự gì chứ? Hơn nữa, Nghịch Hành thông đạo của hắc ma giới là do tiên nhân các người mở, ta chỉ bắt qua lại đây chơi đùa thôi, người...”

Lý Cường nhìn không được cười ha hả, Xích Minh Ma Tôn không ngờ lại đi giảng đạo lý với Hiên Long, điều này thật sự là ngoài dự liệu của hắn. Hắn ha ha cười nói: ” Ha ha, thú vị a, thật là thú vị!”

Kỳ Quân Sát không giải thích được, khó hiểu hỏi: ” Đồ nhi ngoan, cái gì thú vị?”

Lý Cường cười nói: ” Sư tôn a, ngài có gặp qua Ma Tôn giảng đạo lý với người khác hay không? Bây giờ đã có một.” Hắn chỉ vào Xích Minh Ma Tôn.

Mọi người sửng sốt, rồi không nhìn được mà cười ha hả. Điều này quả thật rất kỳ quái, đại thần ma lại giảng đạo lý, ấn tượng của mọi người về ma đầu là dựa vào bản năng làm việc, ma đầu hắc ma giới còn có thể giảng đạo lý, điều này thật sự là chuyện tức cười.

Xích Minh Ma tôn bị mọi người cười đến nỗi khó chịu cực kỳ, hắn tức giận kêu lên: ” Các người đều là hỗn đản tam cấp! La người nào đó quy định Ma Tôn thì không được nói lý, tại hắc ma giới, thực lực chính là đạo lý...”

Hiên Long cũng bị Lý Cường làm cho phải nở nụ cười, hắn nói: ” Xích Minh Ma Tôn, người bó tay chịu trói đi, người không thể hoạt động ở thế giới này đâu.”

Con mắt Xích Minh Ma Tôn trừng lên, trong mắt hồng mang loạn chiếu, hắn reo lên: ” Ta đã đi tới thế giới này, bây giờ cũng về không được nữa, chẳng lẽ người muốn cấm chế ta sao? Nếu người muốn tiêu diệt ta, chỉ sợ người không trả nổi đại giới này!”

” Xích Minh Ma Tôn, người không cần hù dọa người khác, nếu người dám dùng Thiên Ma Giải Thể, ta nhất định sẽ cho người tan thành mây khói, người tin hay không?” Một đoàn kim quang chói mắt xuất hiện trước mắt mọi người. Hiên Long cung kính thi lễ nói: ” Tham kiến Cô Tinh đại nhân.”

Trong lòng Lý Cường run lên thật mạnh, cho tới bây giờ hắn chưa từng có loại cảm giác này, đó là một loại cảm giác sợ hãi từ đáy lòng, thậm chí hắn thiếu chút nữa đã né ra. Hắn liếc mắt nhìn thấy Mạc Hoài Viễn cũng đang khẽ run lên.

Cảm thụ của Mạc Hoài Viễn càng thêm cổ quái, phảng phất như Cô Tinh chính là người quen thuộc của mình. Ánh mắt hắn khẩn trương nhìn chằm chằm Cô Tinh, chờ cho hắn tản đi hộ thân kim quang.

Xích Minh Ma Tôn hoàn toàn tuyệt vọng, lại xuất hiện thêm một La Thiên Thượng Tiên, nhìn hắn như mới đi ra, kẻ ngu cũng biết hắn có thể sẽ dùng trận pháp hay cái gì khác để vây khốn chính mình, làm cho mình không cách nào chạy thoát. Hắn thì thào lẩm bẩm: ” Ai, thật xui xẻo, thật xui xẻo, sớm biết ở đây có hai La Thiên Thượng Tiên, ai, sao ta không chịu trốn trước a.” Trong lòng hắn hận mấy người Lý Cường muốn chết, chính là do bọn họ giữ chân hắn ở đây.

Cô Tinh tản ra hộ thân kim quang, lộ ra gương mặt thật của hắn. Đó là một khuôn mặt cực kỳ hung hãn, đôi mày cao vút, con mắt thật sâu, mũi cao, miệng to, hàm râu mép vươn lên hai bên, trên trán có một viên kim tinh lóe sáng, kim tinh có hình một đóa hoa mai, phi thường quái dị. Khuôn mặt hắn không giống tiên nhân một chút nào, giống như là một vị đại tướng quân chinh chiến bốn phương, cả người tản ra sát khí máu tanh.

Lý Cường có chút sửng sốt, hắn không nghĩ tới Cô Tinh lại có hình dáng thế này.

Hai tay Mạc Hoài Viễn lấy ra một khối tinh bài, run giọng nói: ” Đệ tử bái kiến tổ sư!”

Cô Tinh quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, hắn tiếp nhận tinh bài nhìn một chút, hỏi: ” Người là đệ tử của Trần Tinh?”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Không phải, đệ tử là đệ tử ký danh của Yên Tinh.”

Cô Tinh gật đầu, lạnh lùng nói: ” Yên Tinh là đệ tử đã bị ta trục xuất sư môn, cho nên người không cần gọi ta là tổ sư. Hắn truyền lại điển tịch của Đại Huyền Tinh kiếm phái cho người?”

Mạc Hoài Viễn cung kính đáp: ” Sư tôn không có truyền điển tịch của Đại Huyền Tinh kiếm phái cho đệ tử, ông ấy thậm chí còn không nói cho đệ tử biết là truyền nhân của Đại Huyền Tinh kiếm phái, ông ấy chỉ

cấp lại cho đệ tử tinh bài này, tinh bài có ghi lại hình ảnh của tổ sư, mặc dù hình mạo của tổ sư có thay đổi, nhưng kim tinh trên trán vẫn như trước. Đệ tử tu luyện phương pháp khác, sư tôn chỉ giáo dạy đệ tử nhập môn tu chân, sau đó lão nhân gia cũng không biết đã đi đâu nữa.”

Thật ra Mạc Hoài Viễn đi tới Thiên Đình Tinh là vì tinh bài này, năm đó hắn tu chân thành tựu, vì tìm kiếm Yên Tinh hắn căn cứ theo ghi chép trong tinh bài lần theo rất nhiều tinh cầu phụ cận của Phong Duyên Tinh, sau đó đi tới Thiên Đình Tinh, trong lúc vô ý phát hiện Tinh Cung, không nghĩ tới lại bị mất đi thân thể, ở bên trong gian nan vô số năm tháng.

Ai cũng không nghĩ tới Mạc Hoài Viễn và Cô Tinh đại nhân lại có quan hệ thế này, tất cả mọi người kinh ngạc không nói.

Ánh mắt sắc bén của Cô Tinh đảo qua Lý Cường, nhàn nhạt hỏi: ” Người chính là Lý Cường? Người thật là lợi hại không tưởng nổi, ngay cả Thanh Đế của tiên giới cũng bị kinh động vì người, Thanh Đế phải chiêu tập Thất Đại Thiên Quân đặc ý dẫn thông Nghịch Hành thông đạo. Ân, lá gan người cũng rất lớn, còn dám đến gặp ta.” Lời này vừa nói ra, ngay cả Xích Minh Ma Tôn cũng kinh ngạc vạn phần, Thất Đại Thiên Quân so với Thập Bát La Thiên Thượng Tiên còn lợi hại hơn nhiều lắm, Thanh Đế vì sao lại vì một tiểu nhân vật của tu chân giới mà đại động can qua như vậy? Trong mấy người chỉ có Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đoán được vài phần.

Cho tới bây giờ Lý Cường chưa từng sợ người khác hù dọa, hắn giở khuôn mặt tươi cười nói: ” Cô Tinh lão đại, lá gan của ta rất nhỏ, người đừng hù dọa ta, hù chết rồi thì người không bồi nổi đâu. Không may, chỉ là tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, chết sống ta cũng đã bỏ qua, còn sợ gặp người? Nói đi, Thanh Đế có phân phó gì, tiểu tử đều cũng nghe.”

Cô Tinh có chút không thể tư nghị nhìn Lý Cường, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người lớn mật như vậy. Hắn nói: ” Chuyện của người đợi một hồi rồi hãy nói, trước tiên giải quyết xong Xích Minh Ma Tôn, sau đó chúng ta bàn lại.” Vừa dứt lời, chỉ thấy bốn phía một mảnh sáng rực.

Hiên Long lại vừa nói: ” Xích Minh Ma Tôn, không cần giở trò nữa, thủ đoạn này của người trước mắt Cô Tinh đại nhân thật không hữu dụng đâu.”

Xích Minh Ma Tôn đang đứng ở bên cạnh chỉ là một phân thân, còn chân thân của hắn đã bỏ chạy rất xa, nhưng vẫn còn rơi vào trong cạm bẫy của Cô Tinh. Chỉ thấy một quang cầu màu vàng đang di động lại gần, Xích Minh Ma Tôn đang ở bên trong công kích, điên cuồng gào thét kêu loạn. Cô Tinh nhàn nhạt nói: ” Người câm miệng đi.” Hắn bắn ra một chỉ, Xích Minh Ma Tôn nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lý Cường nhịn không được khen: ” Tiên thuật thật lợi hại! Cô Tinh lão đại, người có thể tiêu diệt thần ma không?”

Cô Tinh nói: ” Thần ma ở điều kiện đặc biệt thì có thể tiêu diệt, nhưng đại thần ma lại có tâm thần bất tử, trừ phi hắn nguyện ý muốn chết, hoặc là ta mời một trong Thất Đại Thiên Quân Phạm Khải Quân đến, nếu không thì diệt không được hắn.” Hắn phát tay cỡi cầm chế, Xích Minh Ma Tôn cười rộ lên quái dị: ” Người không có khả năng vĩnh viễn vây khốn ta, ta nhất định sẽ thoát được!”

Hiên Long lắc đầu nói: ” Ai mà muốn khốn người cả đời, chúng ta không định làm gì người cả, nhưng người thật sự không thích hợp với thế giới này.”

Xích Minh Ma Tôn kêu lên: ” Có bản lĩnh thì đưa ta trở về! Là thông đạo do tiên nhân các người mở ra, không phải là do ta!”

Cô Tinh nói: ” Không có biện pháp, nếu người dám lại đây thì không do người nữa.” Hắn xuất ra một kiện pháp bảo màu đen, nhìn giống như một đoàn niêm giao(bùn), phẳng phất như một vật còn sống nhuyễn động, trong chớp mắt liền phi tiến vào trong kim quang cầu.

Xích Minh Ma Tôn phát ra tiếng hét thảm một tiếng, tựa như một người sợ rấn lại đột nhiên phát hiện bên trong có độc xà, trong kim quang cầu vừa đẩy vừa nhảy, kêu hằm liên tục: ” Không nên a! Mau đem nó đi a..a! Người tiến ta về hắc ma giới...oa nha nha! Không nên a...”

Ngoại trừ Hiên Long, mấy người còn lại đều bị tiếng kêu của Xích Minh Ma Tôn làm cho lông tóc dựng lên, Lý Cường nhịn không được hỏi: ” Đó là thứ gì vậy, có thể làm cho đại thần ma sợ thành như vậy.”

Hiên Long nói: " Đây là tiên trùng do tiên giới sản xuất, tên gọi Thực Ma Giao, sau khi dùng tiên pháp luyện chế thì trở thành một kiện pháp bảo thần ma e ngại nhất, chúng ta gọi nó là Ma Cấm, chỉ cần bám vào ma thể...các ngươi xem đi, sẽ giống như hần."

Xích Minh Ma Tôn ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, hần vũ động Huyết Ma Kích trong tay, liều mạng đẩy mạnh Thực Ma Giao. Thực Ma Giao vươn ra vô số tua gai nhỏ xíu, tiểu ma đầu từ Huyết Ma Kích bắn ra chạm vào Thực Ma Giao liền bị tiêu diệt, rốt cuộc đôi chân của Xích Minh Ma Tôn vừa mới mọc ra thì bị tua vòi của Thực Ma Giao chạm tới, hần quát to một tiếng, Thực Ma Giao đã tiến vào trong thân thể hần, hần nhất thời như một quả banh da bị xì hơi, cúi đầu ủ rũ đứng bất động, ngay sau đó, trên người hần hiện ra một lớp vảy cá màu đen, gương mặt hần nhất thời trắng bệch, ngay cả gương mặt của Quỷ Vương đại tôn cũng không trắng như hần, đó là trắng bệch xanh xao.

Cô Tinh dương tay thu hồi kim cầu. Xích Minh Ma Tôn lộ vẻ sầu thảm, nói: " Ngươi chi bằng giết ta, ngươi đây là làm cho ta sống không bằng chết, ai, ngươi thật là độc quá đi!" Hần không hề phản kháng, đôi mắt hần kỳ quái nhìn chằm chằm Cô Tinh, nói: " Ngươi không thả ta đi, chẳng lẽ muốn dẫn ta về tiên giới hay sao? Tiên giới sẽ không dễ dàng tha thứ cho đại thần ma như ta đâu."

Hiên Long cười nói: " Ai đem ngươi đi tiên giới, ngươi cứ ở lại thế giới này một thời gian, rồi sẽ đưa ngươi trở về, chỉ là bây giờ không được."

Cô Tinh gật đầu nói: " Lần này nguyên nhân là vì tiên giới chúng ta mà làm cho ngươi chạy đến thế giới này, cho nên ta sẽ không mời Phạm Khải Quân đến tiêu diệt ngươi, sau khi chuyện chấm dứt, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa ngươi trở về."

Trong lòng Lý Cường rất kỳ quái, hần không nghĩ tiên nhân lại đối đãi với đại thần ma như vậy, ở Thần Bang Tinh từng nhìn thấy qua sự nguy hại của ma đầu, hần đối với thần ma không có một chút hảo cảm. Hần nói: " Ta còn tưởng rằng Thực Ma Giao sẽ ăn tươi đại thần ma, thật kỳ quái. Xích Minh Ma Tôn, hắc hắc, trên thân Thực Ma Giao có thứ gì sợ hãi, sao ngươi lại vừa kêu vừa nhảy, thể diện của hắc ma giới đều bị ngươi làm cho mất hết rồi, thật sự là kém quá, ngươi không có một chút phong phạm nào của đại thần ma."

Nghe được Lý Cường châm chọc Xích Minh Ma Tôn, gương mặt lạnh lùng của Cô Tinh lộ ra tia mỉm cười, hần nói: " Tiểu tử, ngươi rất dũng cảm, đợi lát nữa bàn lại chuyện của ngươi. Xích Minh Ma Tôn, nguyên nhân hậu quả việc này sẽ nói với ngươi, nếu ngươi không phục, thì cứ xử ra thủ đoạn của ngươi, thế nào?"

Xích Minh Ma Tôn không đáp lời Cô Tinh, hần xoay người về phía Lý Cường mở miệng mắng to: " Ngươi là tiểu hồn dân! Xem ta bị cấm chế thì khi dễ sao? Nếu đầu tay đôi, ngươi có bản lĩnh gì? Chỉ một tay ta có thể bóp chết ngươi! Đại bản lĩnh của ngươi chỉ biết lấy nhiều khi ít có đúng hay không? Nếu ngươi tới hắc ma giới, ha ha, còn được như bây giờ, lợi hại nổi hay sao?"

Lý Cường nhất thời á khẩu, mọi người nhìn thấy đều cũng nhin không được cười to. Lý Cường cũng gãi gãi đầu cười, hần nói: " Di, đại thần ma cũng biết mắng chửi người a? A a, một tên có tính cách, ta thích."

Xích Minh Ma Tôn trong bụng đầy hỏa khí, hần hận hận nói: " Ta không thích! Nếu thay đổi người bị cấm chế là ngươi, thì ta sẽ thích đó, ha ha." Hần tức giận bay sang một bên, không hề để ý tới mọi người.

Hai tay Lý Cường xòe ra, nói: " Bỏ đi, lại là ngươi có lý." Hần biết người này không dễ chọc vào.

Linh Quỷ song tôn lúc này mới tìm được cơ hội, tiến lên hành lễ nói: " Bái kiến La Thiên Thượng Tiên."

Cô Tinh lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy, khiêm hòa nói: " Hai vị chí tôn Linh Quỷ giới, không cần khách khí, có thể gặp được hai vị song tôn cũng là sự vinh hạnh của Cô Tinh."

Linh Quỷ song tôn có chút được yêu mà sợ, vội vàng khách sáo vài câu. Mị nhi lạng lẽ xông ra, dịu dàng nói: " Mị nhi bái kiến tiên nhân tiền bối, hi hi." Đôi mắt to của nàng liên tục xoay chuyển.

Lý Cường hiểu được ý tứ của nàng, không khỏi lại càng hoảng sợ. Tiểu nha đầu này cũng dám nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của tiên nhân.

Cô Tinh tựa hồ cũng có chút kinh ngạc nhìn sự đáng yêu của Mị nhi, hần lấy ra một đóa hoa màu đỏ diễm, đưa qua, nói: " Ngươi là đồ đệ của Linh Vương? Đóa Thiên Hồn Hoa tặng cho ngươi, làm sao dùng thì hỏi

sư tôn người, ta đã dùng Kinh Linh tiên pháp tu luyện qua.”

Linh Vương và Quỷ Vương đều lộ ra sắc mặt vui mừng, Thiên Hồn Hoa đối với Linh Quỷ giới mà nói là một kiện vô giới kỳ bảo, có thể dùng để ký linh tu luyện, công lực linh thể có thể được đề cao rất lớn. Song tôn đồng thời ám chỉ Mị nhi bất tạ.

Mị nhi nhu thuận bái tạ cảm ơn. Cô Tinh nói: ” Đi theo sư tôn người chăm chỉ tu luyện, sau này người chính là chí tôn Linh Quỷ giới, có lẽ sau này ta còn sẽ tìm người hỗ trợ, đến lúc đó đừng có mà không nhận ra ta.”

Mị nhi cười hì hì nói: ” Tiên bối yên tâm, Mị nhi làm sao quên được, có việc tiên bối cứ phân phó.”

Cô Tinh tựa hồ rất vừa lòng, hần có chút nghiêng đầu, nói với lão Nhân : ” Phụ cận nơi này có chỗ nào dừng chân được?”

Lão Nhân cung kính nói: ” Ở Nghịch Hành thông đạo này ta không quen thuộc, hay là đến Ô Nha Cảnh của ta được không?”

Hiên Long nói: ” Ô Nha Cảnh quá xa, ta biết một chỗ, mọi người đi theo ta.” Hần xoay người hướng Huyền Tinh thần trận bay đi.

Cô Tinh chợt hiểu ra, nói: ” Được rồi, Huyền Thần Điện! Sao ta lại quên địa phương này chứ, mọi người cùng đi đi.”

Huyền Thần Điện nằm bên bờ Huyền Tinh Thần Trận, chưa có người nào tìm được đến đây, muốn đến Huyền Thần Điện thì phải thông qua mấy nơi nguy hiểm, khó nhất là Huân Phong Đái, bất quá có tiên nhân dẫn đường thì khác, mấy người thuận lợi đi đến bên ngoài Huyền Thần Điện.

Cô Tinh nhắc nhở: ” Hết thấy Huyền Thần Điện đều là hư vọng, nhớ kỹ, phải đi theo sát ta, tiến vào sân rộng của đại điện thì không có việc gì nữa.”

Kiến thức của Lý Cường là ít nhất, đầu tiên hần bị cảnh đẹp của Huyền Thần Điện làm rung động. Đó là một thế giới sáng lạn, tất cả mọi vật cũng tự nhiên sáng lên, thậm chí biến ảo các loại sắc thái khác nhau, trên không trung phiêu phù vô số thải quang khí phao(bong bóng khí màu sắc), có màu đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, rõ ràng bảy màu, bong bóng to nhỏ bất đồng, phiêu phiêu dâng dâng bay lên, trong thái không ám sắc có vẻ hư ảo không thật.

Dần dần, phía trước hiển lộ ra một tấm vách thật lớn, giống như gương trơn nhẵn, thải quang khí phao đang phiêu dâng trong không trung đảo qua tấm gương, cảnh sắc trong đó hoàn toàn giống như trong không trung như đúc, tất cả cũng đều là những bong bóng màu sắc, nhìn qua vừa xinh đẹp lại vừa hoang đường, làm cho người ta khó thể tưởng tượng thế gian lại có cảnh sắc như vậy.

Cô Tinh lại nhắc nhở: ” Chúng ta cần phải đi xuống dưới, một khi bước lên đó, mọi người chú ý đừng để cảnh sắc chung quanh mê hoặc, đừng nhúc nhích, chờ ta mở đường, tất cả hiểu chưa?” Không ai dám cãi lời Cô Tinh nói, đều cũng biết nơi này không phải người bình thường có thể đi vào được. Mọi người đều gật đầu đáp ứng, ngay cả Xích Minh Ma Tôn cũng không dám làm loạn.

Mọi người một bước đi vào trong địa vực của Huyền Thần Điện, cảnh sắc trước mắt đại biến, cảnh sắc trước mắt mỗi người đều không giống nhau, nhưng lúc này có thể thấy được những người khác.

Đột nhiên Xích Minh Ma Tôn điên cuồng tru lên, hần ngã trên mặt đất, thống khổ súc lại thành một đoàn. Mọi người bị hần làm hoảng sợ, Cô Tinh đột nhiên tỉnh ngộ lại, tay đánh ra một đoàn hào quang màu vàng kim bao trụ Xích Minh Ma Tôn, nói: ” Nga, ta đã quên ma đầu không cách nào đi vào. Xích Minh, người ở lại chỗ này, chờ chúng ta đi ra rồi hãy nói.”

Xích Minh Ma Tôn được màn kim quang bao trụ mới hồi tỉnh lại, hần hận hận nói: ” Một cái thần điện tàn phá mà cũng khi dễ người, cũng là ta xui xẻo! A...a...ta...ta..phiên chết thôi!” Bộ dáng của hần thật có chút thảm, bất quá không có ai đồng tình với hần.

Chỉ nghe Cô Tinh quát: ” Bắt đầu rồi, không ai được nhúc nhích a, nếu không không có ai cứu được người.” Thanh âm phiêu hốt không chừng, đột nhiên chợt tiêu mất, chung quanh yên tĩnh dị thường.

Lý Cường nghe được tiếng quát của Cô Tinh, rất thành thật đứng thẳng mà đợi, chỉ thấy một đạo bạch quang bay qua, chậm rãi, trước mắt hiện xuất ra bầu trời màu Bích lam, một vầng mây trắng đang phiêu đảng cuối chân trời, khắp thiên hạ đúng là biển rộng sóng vỗ nhộn nhạo, bốn phía không một bóng người, hần nhìn chung quanh, đừng nói là Mạc Hoài Viễn bọn họ, ngay cả Cô Tinh cũng không thấy bóng dáng, trong lòng hần hiểu được đây chính là huyền cảnh. Lý Cường dù sao cũng là cao thủ tu luyện qua Thiên Tiên Chương, hần rất trấn định, cũng không có lộn xộn, chỉ đem thần dịch lực vận vào trong ánh mắt.

Tựa như sương mù trên bầu trời được quét sạch, Lý Cường chỉ cảm thấy thần thanh mắt sáng, hần nhìn thấy rõ mọi người nhưng mọi người lại đang đứng yên với vẻ khổ sở, không ai dám lộn xộn đi loạn, chỉ có Cô Tinh tay kháp linh huyền, tựa hồ như đang tính toán cái gì.

Lý Cường lại nhìn thấy tám gương và mặt đất với vô số thải sắc khí phao, hần biết thần nhãn của mình có thể nhìn xuyên qua huyền cảnh, không khỏi nở nụ cười.

Chỉ thấy Cô Tinh đem linh huyền đánh ra, trong phút chốc một thông đạo thẳng tắp xuất hiện trước mắt mọi người. Cô Tinh thở dài một hơi, nói: "Tốt lắm, mọi người tới gần ta, chậm rãi mà đi, ngàn vạn lần đừng bước sang nơi khác, ở chỗ này mê loạn, ngoại trừ thần nhãn thì không ai cứu được người, cẩn thận đó."

Lý Cường phát giác Cô Tinh đánh ra linh huyền, bong bóng khí trong thông đạo đều bị bức ra một bên, tựa hồ khí phao là mấu chốt của nơi này. Hần đuổi kịp Cô Tinh hỏi: "Cô Tinh lão đại, khí phao nơi này là thứ gì vậy?"

Cô Tinh nhìn chằm chằm thông đạo, thông thả đi về phía trước, hần nói: "Một khí phao chính là một thể giới, một khi tiến vào, ngay cả ta cũng không cách tìm được, đây là thần thuật rất lợi hại."

Lý Cường nghe vậy lại càng hoảng sợ, vừa rồi thiếu chút nữa là hần lấy tay đụng vào khí phao, nếu theo như lời Cô Tinh đó là một thể giới, vậy dám chắc đã bị khốn vào. Hần lập tức rất thành thật theo sát phía sau Cô Tinh, nơi này thứ không thể suy đoán thật là nhiều lắm, nếu là lúc hần mới từ địa cầu đi ra, nói không chừng sẽ đi thử một lần, nhưng bây giờ hần đã không dám nữa, hần đã biết sự lợi hại trong đó.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát này giờ không nói gì, chỉ yên lặng đi theo sát. Kỳ thật, Mạc Hoài Viễn từ khi nhận ra Cô Tinh thì đối với chuyện chuyển thể đã không còn hy vọng nữa, hơn nữa chuẩn bị đem Nghịch Thiên Bảo Kính trả lại cho Cô Tinh, hần đã hoàn toàn mất đi quyết tâm tranh đấu với tiên nhân. Kỳ Quân Sát cũng đã nhìn ra ý nghĩ của Mạc Hoài Viễn, hần không muốn làm khó cho lão ca, cho nên hần cũng không nói một lời.

Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe Lý Cường nói: "Đã tới thần điện rồi." Hần nhìn thấy xa xa mơ hồ thoáng hiện một quang mang màu lam chói mắt.

Cô Tinh kinh ngạc nói: "Người có thể nhìn thấy Huyền Thần Điện?"

Lý Cường cười nói: "Ta còn nhìn thấy Hiên Long đại ca ngay phía trước."

169. Tập 16 : Xích Minh Ma Tôn -- Chương 169

Kỳ Quân Sát nhỏ giọng hỏi: "Đồ nhi ngoan, Huyền Thần Điện còn xa lắm không?"

Lý Cường cười nói: "Nhanh, lập tức sẽ tới. Sư tôn a, lão nhân gia sao này giờ cũng không nói lời nào?" Hần rất tò mò, cho tới bây giờ Kỳ Quân Sát cũng đều rất kiêu ngạo, đột nhiên lại yên tĩnh im lặng, Lý Cường cảm thấy không quen.

Kỳ Quân Sát khẽ thở dài, không trả lời Lý Cường.

Mạc Hoài Viễn cười khổ nói: "Ngũ đệ, nếu ta biết rõ tình huống thế này, thì lúc đầu đã không đi phá đại trận của Tinh Cung, ai, liên lụy người nữa."

Lý Cường liếc mắt nhìn hần, mất hứng nói: "Liên lụy cái gì a, lão ca sao lại nhìn không ra..." Sư tôn và đại ca có chút tiêu trầm, điều này hần thật không muốn nhìn thấy.

Thật ra, Cô Tinh và Mạc Hoài Viễn một chút quan hệ cũng không có, hai người bọn họ thật ra không hề có chút tình cảm gì, cùng lắm thì đánh một trận, chết sống phải dựa vào bản lãnh, nhưng tình hình bây giờ lại không thể làm càn, mặc kệ thế nào, Cô Tinh cũng là trưởng bối của Mạc Hoài Viễn, bọn họ căn bản không thể có ý niệm phản kháng trong đầu.

Mọi người rất nhanh đã đi tới ngoại điện của Huyền Thần Điện, sau khi tiến vào ngoại điện, cảnh sắc phía sau biến mất không còn, chỉ còn những ngôi sao chi chít đầy trời. Huyền Thần Điện cô linh linh treo ở không trung, không ai thấy rõ toàn cảnh thần điện, chỉ nhìn thấy một cây trụ thật lớn, cây trụ phát ra quang mang u lam chói mắt, vẫn kéo dài lên cao, nhìn không thấy trần nhà của đại điện, mặt trên tựa hồ bao phủ một tầng sương trắng bằng bạc, đầu ngọn của cây trụ dần dần biến mất trong vụ khí, mặt đất chỉ còn lại màu trắng noãn sắc, nhàn nhạt vụ khí từ trên mặt đất phiêu khởi, hết thấy đều có vẻ không thật chút nào.

Cô Tinh nhắc nhở: " Nơi này cũng là thần điện chính thức, mọi người xem điều tuyến trên mặt đất đang lưu chuyển, theo điều tuyến này mà đi, đừng đạp ra ngoài."

Lý Cường nhìn kỹ, chỉ thấy trên mặt đất màu trắng mơ hồ lóe lên một luồng tuyến ngân quang rất nhạt, không chú ý sẽ bỏ qua mà đi tới, hẳn biết một khi đạp ra bên ngoài, cũng sẽ gặp lại huyền tượng như trước.

Mọi người theo sát Cô Tinh đi vào bên trong, xuyên qua những cây trụ, một sân lớn rộng rãi xuất hiện trước mặt mọi người, Hiên Long đang đứng tại trung ương sân rộng, đang ngoắc mọi người. Cô Tinh nói: " Tốt, đến sân rộng thì không có việc gì nữa, có thể yên tâm lớn mật đi lại, nơi này là sân rộng trung ương của thần điện, các người nhìn xem, đó chính là Huyền Thần chánh điện, bất quá không ai có thể đi vào trong đó được, dù cho là tiên nhân cũng không được, bên trong đúng thật là nơi thần huyền."

Mạc Hoài Viễn nhìn thấy bộ dáng như muốn đi vào của Lý Cường, vội vàng kéo hắn cảnh cáo: " Ngũ đệ, đừng xông loạn, ở chỗ này mê lạc cũng không ai có khả năng cứu người."

Lý Cường cười hì hì nói: " Sao người biết ra muốn đi vào, a a, không nhìn thấy được thần điện chính thức, ta tò mò a."

Kỳ Quân Sát cuống quýt lắc đầu, nói: " Tiểu tử thú vị, đừng tưởng rằng có thần nhân thì sẽ không sợ, nơi này có nhiều thứ chúng ta không biết được, cẩn thận một chút, lòng hiếu kỳ sẽ lấy mạng người đó."

Lý Cường thật ra cũng không có ý định đi vào Huyền Thần chánh điện, ở Mãng Nguyên nơi Thần Bang Tinh, trong Đại Huyền Phật Cảnh của Phật tông, hắn đã từng biết qua sự lợi hại của huyền cảnh, nếu không có Thập Bát Diệt Ma Thủ, sợ rằng bây giờ còn đang giãy dụa trong phật cảnh, hắn rất rõ ràng uy lực của huyền cảnh, hơn nữa nơi này là Áo Thần Điện, ngay cả tiên nhân còn phải rất cẩn thận, hắn càng không dám coi thường vọng động. Lý Cường biết, trong những người này kiến thức của mình kém cỏi nhất, ngay cả Mị nhi đang trốn trong Hỏa Tinh tiên giáp cũng hiểu biết nhiều hơn mình. Hắn nói: " Sư tôn, đệ tử sẽ không chạy loạn đâu, a a, lão nhân gia yên tâm đi."

Mị nhi từ trong lòng ngực Lý Cường bay ra, nàng chỉ vào phương hướng của Huyền Thần chánh điện kin hãi than thở: " Ca ca, thần điện thật xinh đẹp a, nếu có thể vào xem thì hay quá."

Cô Tinh quay đầu: " Tiểu nha đầu, mỗi tiên nhân đi đến nơi này đều muốn đi vào thần điện, theo ta được biết, trước mắt còn không ai có thể thành công, chỉ là thần thú trấn giữ thần điện mà đã đem tuyệt đại bộ phận tiên nhân ngăn cản ở bên ngoài rồi, cả thần điện chỉ có cái sân rộng này là an toàn thôi, người phải thành thật ở lại chỗ này đi."

Mị nhi le lưỡi, làm cái mặt quỷ, dịu dàng nói: " Mị nhi biết rồi, cảm ơn tiên bối nhắc nhở, hì hì.."

Linh Vương và Quỷ Vương nhỏ giọng thương lượng vài câu, Linh Vương đi tới trước mặt Lý Cường nói: " Chúng ta đi ra quá lâu rồi, phải đi trở về.."

Hắn lấy Đồ Ma Cung ra lại nói: " Cái chuôi...Đồ Ma Cung này.."

Lý Cường cười nói: " Đồ Ma Cung ta đã đưa cho Mị nhi rồi, người là sư tôn của nàng, nên làm cái gì thì đừng hỏi ta, a a, đa tạ hai vị đại tôn đã đến hỗ trợ, sau này Linh Quỷ giới có chuyện gì muốn ta xuất lực, thì cứ phân phó."

Mị nhi ôm cánh tay Lý Cường, làm nũng nói: " Mị nhi bây giờ chưa muốn đi trở về, đại sư tôn, tiểu sư tôn, hai người về trước đi, Mị nhi muốn ở bên ngoài du ngoạn một ít thời gian."

Linh Quỷ song tôn vốn rất sủng ái nàng, huống hồ có Lý Cường bảo vệ Mị nhi, hai người bọn họ đều rất an tâm. Quỷ Vương dặn dò: " Mị nhi, đừng đùa quá lâu."

Song tôn lại hướng Cô Tinh, Hiên Long và Mạc Hoài Viễn mấy người cáo từ, Lý Cường kháp động linh huyền đem song tôn đưa về Huyền Ma Châu.

Hiên Long nói: " Vừa rồi ta đã quên một chút, Huyền Thần Điện sẽ mở, lần này vận khí chúng ta không tệ, nơi này tựa hồ thật lâu không có người đến qua, Cam Thần Lộ hẳn là tụ tập được không ít, Thánh Thật Lâm cũng đã đến lúc kết quả, bằng vào thực lực của chúng ta, thu lấy thần phẩm này thì sẽ được thôi."

Cô Tinh không có phản ứng, chỉ gật đầu nói: " Không sai, từ sau khi Nghịch Hành thông đạo bị phong bế, người của tiên giới không cách nào đi tới thần điện, thần phẩm này hẳn là không ai có khả năng thu được."

Lý Cường không biết bọn họ nói thần phẩm là bảo vật gì, hẳn có chút nghi vấn, nhin không được hỏi: " Giới này không phải là có mấy tiên nhân sao? Tại sao bọn họ không tới thu lấy?"

Hiên Long nói: " Muốn tiến vào thiên điện, không có ba tiên nhân hợp lực, đó là vào không được, tiên nhân ở giới này đều chạy khắp nơi, sẽ không tụ tập một chỗ mà chạy tới thần điện, cho nên thần phẩm nơi này không có người thu thủ."

Cô Tinh liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, vẻ mặt ngày càng trở nên nghiêm túc, hẳn hỏi: " Tiểu tử, tu thần Thiên Tiến Chương ngươi tu luyện được đến cảnh giới Trọng Thần Thiên nào rồi?"

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cảm thấy một trận bất an, đều cũng không biết nói gì mới tốt. Lão Nhân há to miệng không khép lại được, kinh ngạc cực kỳ, hẳn cũng là lần đầu tiên nghe nói người tu chân tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, điều này đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Lý Cường thần nhiên nói: " Cảnh giới thứ ba của Nhị Dục Thiên, Bình Phàm Chi Tâm, gần đây tựa hồ có dấu hiệu muốn đột phá cảnh giới Tam Diệt Thiên. Cô Tinh lão đại, dù sao ta đã tu luyện đến bước này, tùy người xử trí như thế nào, người cứ làm đi." Hắn tỏ ra một bộ dáng không có gì, làm Cô Tinh tức giận đến lạnh lùng cười rộ lên.

Cô Tinh cười lạnh nói: " Hừ, ta có thể làm gì ngươi? Vì tu thần Thiên Tiến Chương này mà ta bị Thanh Đế xử phạt, Hoàn Vũ Thanh Điền đại trận tại Tinh Cung không có tiên linh khí thì vốn không thể phá được, hừ, ngươi lại có thể phá được đại trận, còn có thể khám phá được pháp thuật cách đoạn trong ngọc đồng giản, có thể tiến vào tu luyện thành công Thiên Tiến Chương mà ngay cả tiên nhân cũng khó thể tu luyện, ta thật sự là bội phục ngươi, tiểu tử, khi ta ở tiên giới đã nghĩ ngươi này ta nhất định phải gặp được, để nhìn xem rốt cuộc là người lợi hại thế nào..."

Lý Cường nhin không được cất lời hẳn, dương dương đắc ý nói: " Cô Tinh lão đại nhìn thấy ta hẳn là không có thất vọng, có đúng là ta còn tốt hơn sự tưởng tượng của lão nhân gia phải không? Ha ha, ha ha ha...ách.." Hắn còn chưa cười dứt thì đã bị Cô Tinh đá cho một cước té ngã.

Hiên Long ở một bên nhin không được bật cười ha hả, Cô Tinh cũng ức chế không được mà mỉm cười. Mạc Hoài Viễn tiến lên nói: " Tổ sư gia, hết thấy chuyện này..."

Lý Cường nhảy dựng lên cướp lời nói: " Cô Tinh lão đại a, vừa nói là bội phục liền lập tức cho tiểu tử ta một cước, lão nhân gia ngươi lời nói và hành động không đồng nhất a, ta cảm thấy kỳ quái, ngươi ở tại tiên giới sao lại biết ta tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, lẽ nào ngươi biết bói toán?" Hắn lặng lẽ kéo Mạc Hoài Viễn, ý bảo hắn không nên xuất đầu.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn thở dài, hẳn vốn hạ quyết tâm, cho dù có phải trở mặt với Cô Tinh cũng phải cứu được Lý Cường. Hắn đã quyết định, nên thần sắc ngược lại trầm tĩnh hơn.

Cô Tinh nói: " Ta cũng không có bản lãnh lớn như vậy, là Thanh Đế nói cho ta biết. Ân, ngươi quả thật không tưởng tượng nổi, vừa mới bước đầu tu thần đã có thiên triệu, nói cho ngươi biết, tu thần Thiên Tiến Chương là công pháp tu luyện của Thanh Đế, cho dù tiên nhân bình thường tu luyện cũng không có thiên triệu, ngươi chỉ là một người tu chân, tu luyện Thiên Tiến Chương lại có thiên triệu tương trợ, bởi vậy đã

kinh động Thanh Đế, người hiểu chưa? Chỉ cần Thanh Đế chú ý tới người, chuyện gì của người cũng không dấu diếm được lão nhân gia.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát liếc mắt nhìn nhau, trong lòng khiếp sợ vạn phần, công pháp tu luyện của Thanh Đế lại bị bọn họ đem cho Lý Cường tu luyện, thật không biết lúc đầu làm sao mà nghĩ tới. Hai người nhìn Cô Tinh, không biết hẳn sẽ còn nói ra điều gì kinh người nữa.

Thật ra, Lý Cường và Hiên Long từng nói chuyện qua, đối với những gì Cô Tinh nói hẳn cũng không cảm thấy giạt mình, hẳn vẫn giữ khuôn mặt tươi cười như trước nói: ” Tiểu tử thật rất tò mò a, lão nhân gia với thân phận tiên nhân chuyển thể tái tu luyện thành tiên, là vì một lần nữa trở lại tiên giới hay sao? Kiền Thiện Dong và người có cừu oán hay sao? Còn có a, Đại Huyền Tinh kiếm phái là do người sáng lập phải không?”

Cô Tinh bị Lý Cường hỏi đến trợn mắt há hốc mồm, hẳn thật sự khó có thể tưởng tượng Lý Cường làm sao biết được chuyện này. Sắc mặt hẳn có chút tái nhợt, vừa chậm rãi khoan chân ngồi xuống, vừa nói: ” Mọi người đều cũng ngồi xuống đi. Tiểu tử, lòng hiếu kỳ của người quả thật rất nặng, vấn đề của người, chuyện ta nói cho người, sau đó chúng ta sẽ trở lại nói chuyện của người.”

Hiên Long cũng ngồi xuống. Lý Cường đặt mông ngồi ở bên người Cô Tinh, lớn tiếng kêu lên: ” Nghe chuyện xưa đây! Mọi người nghe thần tiên kể chuyện xưa này! Ha ha, sao này khoe khoang cũng có tiền vốn, ha ha.”

Đến lúc này Cô Tinh mới phát giác Lý Cường khó chơi cực kỳ, tiểu tử này thật sự là không có chỗ nào cố kỵ, tại tiên giới, tiên nhân bình thường nhìn thấy mình cũng phải cung kính xưng hô một tiếng đại nhân, một người có gan lớn như thế thật chưa từng thấy qua.

Mị nhi dựa vào trong lòng ngực Lý Cường mừng rỡ hai mắt cũng sáng lên, nàng cười khanh khách không ngừng, cảm thấy ngữ khí của ca ca thật là thú vị vô cùng. Kỳ Quân Sát hiểu rõ tính tình của Lý Cường, hẳn cười khổ lắc đầu, Lý Cường ở trước mặt tiên nhân cũng có bộ dáng không chút kiêng kỵ, ngấm lại lần đầu tiên khi mình gặp hẳn, thì tiểu tử này cũng là như thế. Hẳn thở dài một tiếng, ngồi ở bên người Mạc Hoài Viễn, trong lòng suy nghĩ có phải lá gan của mình càng ngày càng nhỏ đi hay không.

Cô Tinh nói: ” Thập Bát La Thiên Thượng Tiên các người có biết chưa?”

Lý Cường thuận miệng nói: ” Biết, biết, người là bài danh lão tam La Thiên Thượng Tiên, nói mau đi, từ chỗ tu thần Tiên Tiến Chương đó.”

Cô Tinh tròng mắt, tức giận nói: ” Tiểu tử! Người gấp cái gì? Ngậm miệng lại cho ta!”

Lý Cường cũng không tức giận, nhỏ giọng ở bên tai Mị nhi nói thầm một câu, làm Mị nhi cười hì hì không ngừng. Mạc Hoài Viễn vội vàng kéo Lý Cường, ý bảo hẳn nghe Cô Tinh nói chuyện. Đến lúc này Cô Tinh mới nói: ” Thật lâu trước kia, có một tiên nhân trộm lấy bảo điển tu luyện của Thanh Đế...”

Cô Tinh bắt đầu nói từ lúc Thanh Đế hạ chiếu lệnh truy nã vị tiên nhân kia, rồi lại nói tiên nhân đó lúc ở trong Nghịch Hành thông đạo vì tẩu hỏa tự bạo mà phong bế đi Nghịch Hành thông đạo. Thanh âm hẳn khổ sở: ” Vốn là tiên nhân kia đã đến ngay bên bờ bị tẩu hỏa nhập ma, do Kiền Thiện Dong dùng Bách Trạch Việt đánh lên hẳn, mà tiên nhân kia thì đang ngăn cản Nghịch Thiên Bảo Kính của ta, bởi vậy không cách nào ứng phó, trong phần nộ hẳn đã tự bạo. Lúc ấy ta và Hiên Long đều bị thương rất nặng, ta chạy trốn ra bên ngoài, không nghĩ tới Kiền Thiện Dong lại ra tay với ta, bắt đắc dĩ ta chỉ có thể tránh né, vì vậy ta càng chạy càng xa.”

Lý Cường có chút không rõ, hẳn hỏi: ” Kiền Thiện Dong tại sao tập kích người?”

Cô Tinh lắc đầu nói: ” Đến bây giờ ta cũng không rõ ràng vì sao hẳn lại muốn ra tay với ta, lần này đánh thông Nghịch Hành thông đạo, ta trở lại thế giới này, không nghĩ tới vừa đi ra lại gặp ngay hẳn và Đại Nam Phong Ngự đang tranh đấu, nhìn thấy ta, cũng đồng thời hướng ta công kích, bất quá lần này ta có Lôi Tiên Chuy do Thanh Đế ban cho, ai, bởi vì mới sử dụng lần đầu tiên, không có nắm được khống chế, lỡ tay một chút lại phá vỡ đi Nghịch Hành thông đạo thông tới hắc ma giới, ta còn đang lo phong bế lại thông đạo, hai người bọn họ thừa cơ bỏ chạy, nếu không có Hiên Long chạy tới hỗ trợ, thì ta đã gây ra đại họa.”

Lý Cường bật cười: " Người thật là không may, bị người đánh mà không biết nguyên nhân, a a, có phải trước kia người đã đắc tội hần không?"

Mị nhi chen lời nói: " Ca ca, huynh để cho Cô Tinh tiên bối nói xong đi, tiên bối sau này làm sao lại chuyển thể?" Tiểu cô nương thích nhất là nghe chuyện xưa, nàng thật sự là cảm thấy tò mò.

Cô Tinh cúi đầu, trầm ngâm chốc lát nói: " Kiền Thiện Dong vẫn truy tung không tha, ta chạy trốn tới một tinh cầu vô danh, thật sự là hoàn toàn kiệt lực, thương thể cũng càng phát ra nghiêm trọng, bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là ẩn núp dưới mặt đất, dùng Lạp Di Thuật tiến vào trạng thái tịch diệt..."

Hiên Long kinh ngạc nói: " Dùng Lạp Di Thuật? Nguyên lai là như vậy."

Lý Cường hỏi: " Cái gì là Lạp Di Thuật?"

Hiên Long nói: " Lạp Di Thuật chính là tự mình phong bế bản thân, như vậy bất luận kẻ nào cũng tìm không được, nhưng vì Cô Tinh đại nhân thân bị trọng thương, lại sử dụng Lạp Di Thuật, công lực sẽ rất khó khôi phục, trách không được phải chuyển thể, điều này rõ ràng là không thể tránh được."

Cô Tinh nói: " Đúng vậy, sau khi ta giải thoát mình khỏi Lạp Di Thuật, phát giác mình không có cách nào khôi phục nữa, dù muốn rời khỏi tinh cầu vô danh cũng không có khả năng, ta không thể làm gì khác hơn là tu kiến một tòa địa cung, lặng yên chuyển thể." Ngữ khí của hần có chút bất đắc dĩ, lại có chút vui mừng, tựa hồ đối với việc chuyển thể cũng không chán ghét.

Cô Tinh lại nói: " Bởi vì ta chuẩn bị rất nhiều, sau khi chuyển thể thì tu luyện cũng rất dễ dàng. Buồn cười chính là Kiền Thiện Dong vốn không nghĩ ta sẽ chuyển thể trọng tu, hần nhất định nghĩ ta còn đang khổ sở tu luyện, vì thế hần đại động can qua, chẳng những bắt đầu bồi dưỡng người tu chân với số lượng lớn, còn dùng thủ đoạn lừa gạt đi đến các tinh cầu thiên tỷ dân cư(di dân), cố gắng tìm tung tích của ta, ha, ta chỉ dùng mấy trăm năm ngắn ngủi đã tu luyện đến Đại Thừa kỳ, không đợi hần tìm được ta, ta đã lại phi thăng rồi."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới nhìn thấy tấm bia khắc lại lời nhắn ở Thiên Đình Tinh, nghĩ thầm: " Nguyên lai Kiền Thiện Dong mới là người thao túng ở phía sau, sau khi Cô Tinh phi thăng, lại qua thật lâu Mạc Hoài Viễn với đến tinh cầu này, rồi lại cũng tiến vào Tinh Cung, sau này tinh cầu vô danh mới thiên di lượng lớn người địa cầu, trở thành Thiên Đình Tinh bây giờ." Hần không khỏi cảm thán, sự tranh đấu của tiên nhân thật sự là quá lớn, bởi vậy xem ra, người tu chân ở Phong Duyên Tinh tụ tập hưng thịnh, cũng chính là công lao của Kiền Thiện Dong.

Mị nhi vỗ tay khen: " Tiên bối thật là lợi hại a!"

Gương mặt hung hãn của Cô Tinh trở nên nhu hòa hơn, hần khép hờ hai mắt, nói: " Sau khi trở lại tiên giới, ta bị Thanh Đế triệu kiến, Thanh Đế trách ta không nên lưu lại bản sao của tu thần Thiên Tiến Chương, vì thế bị Thanh Đế phạt tại Thanh Đế Cung Thiên Tương Luân tu luyện, mặc dù vì thế chịu nhiều đau khổ, nhưng cũng khôi phục được công lực nguyên lai của ta. Gần đây ta bị Thanh Đế triệu kiến một lần nữa, lệnh ta trở về thu lại tu thần Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính." Hần bỗng dừng mở hai mắt, nhìn chằm chằm Lý Cường nói: " Bây giờ nói tới người đi, Nghịch Thiên Bảo Kính và tu thần Thiên Tiến Chương cũng ở chỗ người phải không?"

Mặc dù trong lòng Lý Cường sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn còn nhẹn không được khẽ run lên, hần hiểu được cuối cùng chuyện đã tới. Hần gật đầu nói: " Đúng vậy, đồ vật đều ở chỗ ta, nhưng ta muốn nghe về Thanh Đế...lão đại chí tôn của tiên giới, rốt cuộc có xử phạt gì với tiểu tử ta, hắc hắc, nếu không phải quá mức, ta cũng sẽ chịu hết, nếu...ân.." Ý tứ trong lời nói của hần ai cũng hiểu, nếu Thanh Đế xử phạt mà hần không thể tiếp nhận, hần sẽ không tuân lệnh.

Nói chuyện trả giá vốn đã xâm nhập vào trong xương cốt Lý Cường, hần xuất thân là thương nhân, ở trường hợp sinh tử lâm đầu này dù vô luận thể nào cũng phải tranh thủ một phen. Lý Cường một khi muốn đàm phán, thì cũng có hình dáng, Cô Tinh, Hiên Long và lão Nhân đều cũng nghĩ Lý Cường này thật không thể tư nghị, vậy mà cũng dám trả giá đối với chiếu lệnh của Thanh Đế. Chỉ có Kỳ Quân Sát rõ ràng được ý đồ của hần, trong lòng hần rất khẩn trương, ý nghĩ của hần và Mạc Hoài Viễn giống nhau, nếu đến bước đường này, vô luận như thế nào cũng phải bảo toàn cho Lý Cường, tuyệt không để cho hần bị tổn hại.

Cô Tinh đột nhiên cười ha hả: " Tiểu tử, thật không biết ngươi là muốn chết hay là người ngu ngốc, Thanh Đế nói mà ngươi cũng dám phản đối? Lá gan thật lớn!" Hắn đứng dậy, bộ dáng như là muốn ra tay.

Lý Cường cũng không hề chớp mắt, khoát tay nói: " Ngồi xuống nói! Ngồi xuống nói!" Hình như Cô Tinh đang đại phát tính tình với người khác chứ không phải hắn.

Cô Tinh bị hắn nói xong phát run một chút, rồi lại ngồi xuống. Lý Cường nói: " Cô Tinh lão đại, tính tình của ngươi cũng thật là quá nóng nảy đi, ta có phải ngu ngốc hay không không quan hệ, chỉ là Thanh Đế nói thì sao ta phải nghe, hắn cũng không phải cha của ta, người..." Hắn còn chưa có nói xong, đã bị Cô Tinh đánh cho một quyền té ngã, Mị nhi bất ngờ từ trong lòng ngực hắn rơi xuống, tức giận đến vung tay ném một viên âm lôi về phía Cô Tinh.

Không ai nghĩ tới Mị nhi lại đột nhiên ra tay, Cô Tinh không kịp phòng bị liền bị âm lôi tạc trúng té ngã. Loại âm lôi này vốn không thể dễ thương được hắn một sợi lông nào, nhưng bị một tiểu nha đầu làm té ngã, Cô Tinh thật sự có chút khó chịu, sắc mặt hắn âm trầm xuống tới.

Mị nhi cũng tự mình hoảng sợ choáng váng, vừa rồi là nàng vô thức bắn ra âm lôi, nàng " sư" một tiếng quay trở về trong lòng ngực Lý Cường, tiến vào trong Hỏa Tinh tiên giáp không dám tiến ra nữa.

Lý Cường nằm trên mặt đất, vỗ tay cười ha ha nói: " Hay! Hay! Hay! Ha ha! Ha ha ha!"

Hiên Long vốn tưởng Lý Cường sẽ cầu tình, nhìn thấy bộ dáng này của hắn, tựa hồ như nhận ra cái gì, bèn nhún nhún không nói. Trong lòng Cô Tinh thật sự không rõ vì sao Lý Cường lại lớn mật như thế.

Thật ra Lý Cường bị Cô Tinh đánh cho một quyền ngã ngựa thì hắn chợt nghĩ thông suốt một đạo lý, đó chính là Thanh Đế tuyệt đối sẽ không làm khó mình, nếu không căn cứ theo tính tình của Cô Tinh, hắn dám chắc không có kiên nhẫn nói nhiều với mình như vậy, cũng căn bản không đưa mình đến Huyền Thần Điện. Bằng tu vi của Hiên Long và Cô Tinh, mấy người bọn họ vốn không thể đánh lại, nhất là Cô Tinh còn có Lôi Tiên Chuy Thanh Đế cấp cho, phỏng chừng mình bị trúng một chùy, cho dù không chết thì cũng trọng thương. Một khi nghĩ thông suốt, Lý Cường nhất thời cảm thấy cả người dễ dàng, nhin không được mà nổi điên lên vì vui vẻ.

Cô Tinh lại cảm thấy tức giận, dù sao hắn đã có kinh nghiệm hai lần thành tiên nhân, nhìn thấy cử động của Lý Cường, trong lòng hắn hiểu được, Lý Cường đã nhìn thấu bài tấu của hắn, mình sẽ không còn uy hiếp hắn được nữa. Cô Tinh lạnh lùng nói: " Tiểu tử, đứng lên đi, đừng có giả ngu nữa, làm cho ta xem thường." Trong lòng hắn mặc dù âm thầm bội phục tiểu tử này nhanh như vậy mà có thể nhìn thấu hết thấy, nhưng ngoài miệng vẫn không nhin được mà đâm hắn một câu. Ai ngờ Lý Cường vốn không thêm để ý, hắn cười hì hì đứng dậy, ôn văn nhã nhặn nói: " Xin lỗi, mọi người đừng quái dị, tiểu tử tương đối đường như cao hứng, oa ha ha, ha ha ha!" Hắn lại nhin không được mà cười ha hả không chút kiêng kỵ.

Mọi người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm cảm thấy kỳ lạ, Mị nhi thò đầu ra hỏi: " Ca ca, sao huynh lại cao hứng như vậy a?"

Lý Cường vui vẻ nói: " Đầy trời mưa gió, nhưng khi hướng lên thì trời lại xanh trong không khí sáng khoái, ca ca làm sao mà không cao hứng." Nói xong Mị nhi cũng không hiểu được hắn nói gì.

Hiên Long cười nói: " Lão đệ, ngươi quả thật khác hẳn người khác a, ngay cả ta cũng cao hứng cho ngươi, chỉ là ngươi làm sao biết được ý nghĩ của Cô Tinh lão đại nhân?"

Lý Cường hắc hắc cười nói: " Ta là tên ngu ngốc mà, đó là do chính Cô Tinh lão đại nói đó thôi, ha ha.."

Cô Tinh không tránh được nói: " Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại!" Lời này vừa nói ra, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều thở ra một hơi, nói cách khác Cô Tinh sẽ không làm khó Lý Cường nữa.

Lý Cường nói: " Cô Tinh lão đại, chiếu lệnh của Thanh Đế là cái gì? Nói cho ta biết đi!"

Cô Tinh nói: " Thanh Đế vẫn không rõ vì sao người tu chân tu luyện Thiên Tiến Chương lại có được thiên triện, bởi vậy ông ấy hạ lệnh, nếu người có thể tiếp tục tu luyện mà không tẩu hỏa nhập ma, Thanh Đế nguyện ý thu người làm đồ đệ."

Tất cả mọi người đều choáng váng, ai cũng không nghĩ ra Cô Tinh lại nói như vậy, chỉ tôn Thanh Đế của tiên giới, dĩ nhiên lại coi trọng Lý Cường như vậy. Không ai biết, Thanh Đế tu luyện Thiên Tiến Chương

đến Trọng Thần Thiên thứ tám, Bát Tiên Thiên cảnh giới cuối cùng, rất nhanh sẽ đi vào Cửu Trọng Thần Thiên cảnh giới, hắn còn chưa từng thấy qua ai có thể chính thức tu luyện được Thiên Tiến Chương, bởi vậy hắn rất coi trọng Lý Cường.

Lý Cường cũng ngây ra, hắn cũng không nghĩ tới có kết quả thế này, một hồi lâu hắn mới nói: " Nếu ta tẩu hỏa nhập ma thì thế nào?"

Cô Tinh lạnh nhạt nói: " Thì nghe thiên mệnh mà thôi, người chỉ có thể thành công, nếu thất bại thì hết thấy đều là hư vô, bởi vậy địch nhân của người chính là bản thân người, nếu người bị chính mình đánh bại, người cũng không nên oán giận bất luận kẻ nào, đó chính là vấn đề của người, không có quan hệ gì đến người khác." Lời hắn nói làm mọi người có mặt đều có một loại cảm giác lạnh lẽo.

Trong phút chốc đột nhiên Lý Cường hiểu được, mình chỉ là một thí nghiệm phẩm mà thôi, chỉ vì mình tu luyện Thiên Tiến Chương thì có thiên triệu, làm cho Thanh Đế của tiên giới nổi lên lòng hiếu kỳ, hắn cũng không phải muốn thu mình làm đồ đệ, mà là muốn nhìn một chút người tu chân có thể tu thành Thiên Tiến Chương hay không.

Trong lòng Lý Cường cảm khái không thôi, nguyên lai tiên giới cũng không mỹ hảo giống như mình tưởng tượng, thái độ của Thanh Đế khiến cho hắn một lần nữa khắc sâu vào lòng, vô luận là ở nơi nào, đừng mong người khác ân tứ cho mình, chỉ có chính mình cố gắng phấn đấu mới có chỗ đặt chân.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều hiểu được ý tứ của Cô Tinh, hai người tuy không nói lời nào nhưng trong lòng lại mắng Thanh Đế không còn lời để mắng.

Cô Tinh nói: " Trước kia người lấy được tu thần Thiên Tiến Chương chỉ là một bộ phận, Thanh Đế mệnh lệnh cho ta đem Thiên Tiến Chương chính thức xuống đưa cho người, nhưng người phải lập tức ghi nhớ ngay tại chỗ này, tu thần Thiên Tiến Chương chính thức không thể lưu lạc lại thế giới này." Hắn đưa cho Lý Cường một quyển trúc giản(sách bằng trúc) màu xanh.

Trong lòng Lý Cường mừng thầm, hắn mặc kệ Thanh Đế đối với mình có thái độ gì, có tu thần Thiên Tiến Chương chính thức thì có thể rút ngắn được rất nhiều đường quanh co, còn về phần hậu quả tu luyện không thành công, không phải là chuyện hắn lo lắng.

Cô Tinh nói: " Mời đưa Nghịch Thiên Bảo Kính trả lại cho ta."

170. Chương 170

Lý Cường cười hì hì chần ở trước người Mạc Hoài Viễn nói: " Cô Tinh lão đại, đừng vội đòi Nghịch Thiên Bảo Kính, ta nhất định sẽ trả cho người thôi...a a, có chuyện muốn mời người hỗ trợ, chuyện này..."

Cô Tinh không nhịn được nói: " Tiểu tử, có chuyện thì nói nhanh, đừng có dông dài, sáng khoái một chút."

Lý Cường gãi gãi đầu, do dự một chút, nhếch miệng cười nói: " Cô Tinh lão đại, ta muốn mượn Nghịch Thiên Bảo Kính của người dùng, được chứ?"

Cô Tinh nghe được sững sờ, lập tức từ chối: " Không được! Nghịch Thiên Bảo Kính không thể loạn dùng được!"

Cô Tinh không biết Nghịch Thiên Bảo Kính đang ở trên người Mạc Hoài Viễn, nếu biết hắn đòi ngay Mạc Hoài Viễn, dĩ nhiên là hắn không dám cự tuyệt, Lý Cường tiến lên cố ý đánh lạc hướng vì sợ Mạc Hoài Viễn nói chuyện, hắn không cam lòng cứ như vậy mà giao Nghịch Thiên Bảo Kính ra. Hắn cũng cười hì hì như trước: " Ta cũng không có loạn dùng bảo kính..."

Cô Tinh cắt đứt lời hắn, nghiêm túc nói: " Nghịch Thiên Bảo Kính là Cửu Đại Hình Thiên tiên khí của tiên giới, không có chiếu lệnh của Thanh Đế, ai dám loạn dùng?"

Lý Cường bị hắn một câu không được, một câu loạn dùng, nói xong thì trong lòng nổi giận, người này còn chưa hiểu rõ ràng điều gì thì đã vội vàng cự tuyệt. Hắn cũng sầm mặt xuống, lạnh lùng nói: " Vì Nghịch Thiên Bảo Kính, ta thiếu chút nữa cũng đã mất mạng, Cô Tinh lão đại, ngay cả yêu cầu của ta là gì người cũng không nghe, hừ, sao ta lại phải trả cho người?"

Con mắt Cô Tinh mở lớn, quát to: " Lớn mắt!"

Hiên Long vẫn không chút phản ứng ở một bên nhìn, hắn thấy vị Cô Tinh đại nhân luôn tỉnh táo hung hãn lại bị Lý Cường làm cho phát lửa rồi nổi giận, trong lòng nhin không được buồn cười, hắn biết Cô Tinh không dám tổn thương Lý Cường, chỉ làm bộ hù dọa hắn.

Lý Cường cũng không bị Cô Tinh hù dọa, hắn đã hiểu rõ ràng thái độ của Thanh Đế, đối với sự uy hiếp của Cô Tinh căn bản không thèm để ý. Hắn kêu lên không chút sợ hãi: " Hừ, lá gan có lớn hay không ta không biết, ngươi có bản lĩnh thì cứ giết ta, coi ta có trả Nghịch Thiên Bảo Kính hay không!"

Cô Tinh nhất thời tròn tròn mắt.

Hiên Long cười tiến lên nói: " Lão đệ, đừng thấy đã được tiện nghi rồi thì không ngoan, người biết là Cô Tinh đại nhân sẽ không tổn thương ngươi, a a, hãy đem bảo kính trả lại cho đại nhân đi, có yêu cầu gì, cứ nói ra, nếu có thể làm được, Cô Tinh đại nhân sẽ không cự tuyệt đâu."

Cô Tinh suy nghĩ một chút nói: " Người nói xem là yêu cầu gì, nếu có thể làm được, ta nhất định giúp người...nhưng..." Ý của hắn Lý Cường rất rõ ràng, hắn giãn mặt ra cười nói: " Yên tâm đi, sẽ không phản lại quy củ của tiên giới các ngươi đâu, ta chỉ là muốn mời người giúp sư tôn và đại ca của ta, còn có lão Nhân tiên bối chuyển thế trọng tu, cũng không phải muốn người dùng Nghịch Thiên Bảo Kính giết người."

Cô Tinh và Hiên Long đều cũng ngây ra, ba người Mạc Hoài Viễn khẩn trương vạn phần. Một hồi lâu, Cô Tinh mới nói: " Dùng Nghịch Thiên Bảo Kính để chuyển thế hung hiểm dị thường, chỉ cần có một chỗ sai lầm, hết thảy đều hóa thành bọt nước, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, không ai nguyện ý chuyển thế cả, các ngươi lo lắng chuyện này, ta có thể hỗ trợ, nhưng nếu xuất hiện sai lầm, tiểu tử ngươi đừng tìm ta liều mạng đó."

Lý Cường nghe hắn nói như vậy, cũng không dám lớn tiếng bảo đảm nữa, hắn quay đầu nhìn Mạc Hoài Viễn, nhỏ giọng hỏi: " Đại ca, sư tôn, mọi người xem thế nào?"

Lão Nhân nói: " Ta nhất định cần chuyển thế! Mặc kệ là tình huống gì, ta cũng sẽ không oán giận Cô Tinh đại nhân." Tình huống của hắn khác hắn với người khác, sau khi vượt qua bảy lần thiên kiếp, đối với lần thiên kiếp thứ tám hắn hoàn toàn không có nắm chắc, bởi vậy ý niệm chuyển thế trong đầu đều mãnh liệt hơn so với ai khác, đây là cơ hội cuối cùng của hắn, không giống như Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, sau khi hai người bọn họ tu thành Tấn tiên, ngay cả một lần thiên kiếp còn chưa có vượt qua.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn nhỏ giọng thương lượng vài câu, Mạc Hoài Viễn rất dứt khoát nói: " Chúng ta chuyển thế!"

Kỳ Quân Sát cũng gật đầu nói: " Tu luyện thêm một lần nữa hắn là rất nhanh thôi, chỉ qua mấy trăm năm là chúng ta có thể tu đến Đại Thừa kỳ, mạo hiểm đáng giá."

Cô Tinh lại đưa tay, nói: " Đem Nghịch Thiên Bảo Kính ra đây."

Lý Cường vội hỏi: " Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta biết tiên nhân lão đại sẽ không nói mà không giữ lời, đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, cho nên tiểu tử còn có một chút yêu cầu cụ thể...ai, Cô Tinh lão đại, ngươi đừng có trừng mắt a, ngươi đã đáp ứng rồi mà, tiểu tử chỉ là muốn xác định một chút chi tiết tỉ mỉ, yên tâm đi, Nghịch Thiên Bảo Kính ta cầm cũng không hữu dụng, ngươi còn sợ ta chạy hay sao?" Điều này quan hệ đến sinh tử của sư tôn và đại ca của hắn, Lý Cường làm sao có thể sơ sài không lo, hắn nhất định phải tìm được một biện pháp an toàn nhất để cho hai người chuyển thế.

Cô Tinh thở dài một hơi, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một tên khó chơi như thế, trong lòng cực độ khó chịu. Hắn vô lực nói: " Tiểu tử, ngươi nói đi, còn có chi tiết tỉ mỉ..." Hắn cũng không thèm nói nữa tiếp, chỉ nhìn Lý Cường.

Trong lòng Lý Cường mừng thầm, hắn chăm chú nói: " Địa điểm chuyển thế do chúng ta tuyển chọn, lão Nhân chuyển thế do chính hắn tự tuyển địa phương cho mình, mấu chốt nhất là không thể làm mất đi linh trí, mặt khác, lúc ta đi tiếp dẫn, thì đừng để cho ta tìm không được."

Cô Tinh cẩn thận đánh giá ba người một phen, có chút khó khăn nói: " Lão Nhân chuyển thế hắn là không có chuyện, công lực của hắn cũng đủ rồi, nhưng đại ca và sư tôn của ngươi thì khó khăn đó, công lực của

bọn họ kém một chút, chuyển thể sợ rằng phải gặp ma chướng, nếu bọn họ vượt qua được một lần thiên kiếp của Tán tiên, công lực mới có thể miễn cưỡng ứng phó. Tiểu tử, không phải ta không hỗ trợ, phong hiểm trong đó ngươi còn không biết, một khi tiên linh khí của bọn họ tiêu hết, thì sẽ rất dễ xuất hiện sai lầm, nếu không thì nên chịu một lần thiên kiếp đã rồi hãy chuyển thể để bảo đảm hơn.”

Hiên Long cũng khuyên: ” Lão đệ, Cô Tinh đại nhân là La Thiên Thượng Tiên, cho nên ông ấy dùng Nghịch Thiên Bảo Kính chuyển thể hẳn là không có chuyện, nhưng đại ca và sư tôn của ngươi thì không giống, bọn họ tu thành Tán tiên thời gian không dài, cảnh giới và công lực còn hơi kém, ngươi phải lo lắng một chút mới tốt, miễn cho trong quá trình chuyển thể xuất hiện sai lầm, ngươi sẽ hối hận không kịp đâu.”

Lý Cường vốn là người không dễ dàng buông tha, hần trầm tư chốc lát lại hỏi: ” Không có cách nào trợ giúp bọn họ sao?”

Cô Tinh hỏi lại: ” Làm sao giúp? Ngươi nói nghe một chút.” Ngữ khí của hần có một loại khó chịu.

Lý Cường cũng không để ý tới sự khó chịu của hần, cúi đầu chậm rãi nói: ” Ý của ta là, nếu có thể dùng pháp bảo hoặc là vật gì khác hộ thân, đợi đến lúc đó có thể dùng tới, hoặc là tìm thần phẩm gì đó, để cho họ gia tăng đại lượng tiên linh khí...”

Cô Tinh cảm thấy khó thể tin: ” Đây là phương pháp gì? Ta là lần đầu tiên nghe nói, ân, tựa hồ như có chút đạo lý, để cho ta nghĩ lại xem.”

Lý Cường nói đã làm hần tỉnh ngộ, bởi vì Nghịch Thiên Bảo Kính cho tới bây giờ thường chỉ dùng để công kích, cho dù là chuyển thể cũng chỉ là thủ đoạn để trừng phạt tiên nhân, dùng Nghịch Thiên Bảo Kính trợ giúp người thì vẫn là lần đầu tiên.

Hiên Long cười nói: ” Có sẵn gì đó thì có, mặc dù đối với chúng ta tác dụng không lớn, nhưng đối với hai người bọn họ thì khác.” Hần chỉ vào thiên điện của Huyền Thần Điện.

Cô Tinh chợt hiểu ra nói: ” Không sai, Cam Thần Lộ và Thánh Thất Lâm quả thật có thể đại lượng gia tăng tiên linh khí, ân, như vậy bọn họ có thể chuyển thể rồi, tốt! Tiểu tử, ta đáp ứng ngươi, trợ giúp sư tôn và đại ca ngươi chuyển thể.”

Lý Cường nói Mạc Hoài Viễn đưa Nghịch Thiên Bảo Kính trả lại cho Cô Tinh, cung kính hành lễ với hần: ” Tiểu tử cảm tạ Cô Tinh đại nhân đã trợ giúp, tiểu tử hành một lễ với ngài.” Hần phát ra sự cảm tạ từ trong nội tâm, làm cho Cô Tinh tò mò: ” Tiểu tử, ta thật không hiểu a, cho ngươi tu thần Thiên Tiến Chương mà ngươi cũng không có cảm ơn ta, vì chuyện bọn họ chuyển thể mà ngươi lại cảm ơn ta, ngươi là người cổ quái nhất mà ta từng thấy.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng không nói gì, đối với vị bằng hữu huynh đệ như vậy, bọn họ cũng không cần phải nói gì nữa. Ba người nhìn nhau cười, trong lòng đồng thời khởi lên một cỗ nhiệt lưu ấm áp.

Lý Cường mở tu thần Thiên Tiến Chương do Cô Tinh đưa cho hần, đó là một quyển trúc giản màu xanh, tổng cộng có chín phần, không biết do tài liệu gì tạo thành, chạm vào có cảm giác ôn nhuận mềm mại. Hần ngẩng đầu hỏi: ” Vật này làm sao mà xem?”

Cô Tinh nói: ” Dùng thần dịch lực cỡi cảm chế, dùng thần thức lĩnh ngộ, sau khi xem xong thì lập tức trả lại cho ta, tu thần Thiên Tiến Chương không thể lưu lại thể giới này.”

Hai tay Lý Cường súc đầy thần dịch lực, nắm chắc một mảnh, chỉ nghe một tiếng bạo vang nhẹ nhàng, một đạo thanh khí bao phủ trên thân, Mị nhi ở trong lòng ngực hần cũng bị bắn ra ngoài. Lý Cường không thể bận tâm, hần biết cơ hội khó được, thần thức lập tức dò xét, trong phút chốc hần tựa hồ một lần nữa trở lại lĩnh ngộ hai mươi bảy cảnh giới cảm giác. Rất nhanh hần liền phát hiện, khác hần với lần trước lĩnh ngộ, lần này cảm giác cực kỳ mãnh liệt, trước kia nhắm nháp chỉ là rượu gạo, lần này chính là rượu mạnh nhất.

Dù sao Lý Cường cũng đã lĩnh ngộ qua một lần, cho nên hần có vẻ rất thông dong, chín cảnh giới phía trước của Tam Trọng Thần Thiên hần rất nhanh lĩnh ngộ, chậm rãi, hần bắt đầu phát hiện sự khác nhau trong đó, rất nhiều cảnh giới khác hần khi trước, hoặc là đầy đủ hơn. Theo cảnh giới gia thâm, Lý Cường đắm chìm thật sâu trong đó, hần không dám lập tức tu luyện, chỉ dựa vào tâm niệm mạnh mẽ ghi nhớ.

Mọi người ngồi xuống mà đợi, Cô Tinh nhìn chăm chăm Lý Cường, đột nhiên nói: " Tiểu tử giỏi, thật nhanh, đã qua được chín thanh giản rồi, tiểu tử này đúng là quái vật."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nghe được Cô Tinh nói, đều cũng lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, nhìn bộ dáng Lý Cường cũng không có gì nguy hiểm nữa.

Ở thanh giản cuối cùng Lý Cường phát hiện một phương pháp hộ thân sử dụng bằng thần dịch lực, hắn không chút do dự lập tức tu luyện ngay. Công pháp này rất đơn giản, chỉ là phải kết hợp với tiên giáp của chính mình mà tu luyện, bất quá tiên giáp của Lý Cường tương đối đặc biệt, là tiên giáp do Hỏa Tinh biến ảo, theo thần dịch lực dừng mãi đi vào, Hỏa Tinh lại thuế biến.

Chỉ thấy Hỏa Tinh tiên giáp trên thân Lý Cường phát ra hồng quang chói mắt, màu sắc không ngừng biến ảo, từ màu đỏ chuyển thành màu tím, từ màu tím chuyển thành màu đen, dần dần trong màu đen lại lộ ra màu xanh biển, cuối cùng cả tiên giáp tựa hồ như sáng rực lên, trong tiên giáp phảng phất như có thủy ngân, có ngân quang nhàn nhạt đang lưu động.

Mị nhi nhện không được than thở: " Mau nhìn nha, tiên giáp của ca ca thật xinh đẹp a."

Cô Tinh gật đầu nói: " Hắn tu luyện chính là Cửu Trọng Thần Thiên Giáp, bây giờ là Dục Thiên Giáp, theo tiến cảnh khi tu thần, hắn rất nhanh có thể tu luyện Diệt Thiên Giáp rồi."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều nghe hiểu lời Cô Tinh nói, loại tiên giáp này do tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương thì sẽ có đặc biệt này, mỗi một trọng thần thiên thì có một loại hình thái tiên giáp, chỉ là không biết nó có bao nhiêu tác dụng phòng hộ, nhưng hắn là lợi hại hơn nhiều so với tiên giáp bình thường.

Lý Cường tiếc nuối phát hiện, ở trong thanh giản cuối cùng còn có một loại pháp môn tu luyện công kích, nhưng đã bị cấm chế. Chỉ có thể thấy một chút nội dung, hắn biết đây là Thanh Đế không muốn để mình tu luyện. Hắn mở mắt ra, cười nói: " Cô Tinh lão đại, thay ta bái tạ Thanh Đế, a a, mặt khác, xin người chuyển dùm một câu cho lão nhân gia."

Cô Tinh tò mò hỏi: " Nói cái gì?"

Lý Cường giả khuôn mặt tươi cười nói: " Hỏi hắn tại sao lại cấp chế pháp môn tu luyện cuối cùng, lão nhân gia có phải là có chút hẹp hòi hay không?"

Cô Tinh nghe được thì lắc đầu: " Tiểu tử ngươi thật sự là gan lớn hơn trời! Bỏ đi, không thêm tức giận với người."

Cô Tinh thu hồi thanh giản, tiện tay kháp động tiên huyền, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, thanh giản hóa thành một đạo thanh quang phá không bay đi. Mọi người biết, tu thần Thiên Tiến Chương đã bị Thanh Đế thu đi.

Mị nhi vui vẻ nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, luôn miệng chúc mừng. Cô Tinh lại nói: " Không cần chúc mừng, tiểu tử, có một câu ngươi phải nhớ kỹ."

Lý Cường ngẩng đầu thấy bộ dáng hắn rất nghiêm túc, trong lòng xẹt qua một tia bất an, hỏi: " Cái gì?"

Cô Tinh trầm giọng nói: " Tu thần Thiên Tiến Chương là công pháp thế nào hắn là người hiểu rõ, Thanh Đế bảo ta chuyển cáo cho người hai chữ - tiết chế. Ta cũng từng tìm hiểu qua tu thần Thiên Tiến Chương, nhưng không có gan tu luyện, tiểu tử, ngươi phải tự bảo trọng đó."

Lý Cường biết lời của Cô Tinh rất trọng yếu, trầm tư hồi lâu, hắn đa tạ: " Cảm ơn Cô Tinh đại nhân đã nhắc nhở." Hắn mặc dù không hiểu được ý tứ của Thanh Đế, nhưng có hai chữ này, trong khi hắn tu luyện thì cũng có sự chuẩn bị.

Cô Tinh cầm Nghịch Thiên Bảo Kính nơi tay, cẩn thận xem xét một hồi, ngạc nhiên nói: " Vậy mà cũng có người hạ tiên thuật kích phát bảo kính, di, còn cấm chế nó, các người làm gì vậy a?" Hắn tiện tay nhẹ phẩy lên mặt kính, một đạo thanh quang mông mông bắn thẳng lên bầu trời, hắn liên tục kháp động linh huyền, phun một ngụm tiên linh khí lên mặt kính, Nghịch Thiên Bảo Kính nhất thời phát ra ánh sáng quang hoa như ngọc. Cô Tinh nói: " Nguyên lai các người cố gắng tu luyện Nghịch Thiên Bảo Kính, nói cho các người, Nghịch Thiên Bảo Kính ngoại trừ La Thiên Thượng Tiên thì người khác thật rất khó tu luyện, trừ phi hắn có tiên huyền của Nghịch Thiên Bảo Kính."

Mạc Hoài Viễn cười khỏ nói: " Trách không được chúng ta không thể nào xuống tay, nguyên lai là cần tiên huyền chuyên môn tu luyện, ai..." Hắc nhện không được thở dài, vì Nghịch Thiên Bảo Kính này, đã chọc ra vô số chuyện, còn làm phiền đến huynh đệ của mình, trong lòng hắc có chút hối hận, cũng may tình huống trước mắt cũng còn may mắn, nếu không hắc thật không biết nên như thế nào mới tốt.

Lý Cường lại nghĩ đến tiên thuật kích phát bảo kính kia, hắc đột nhiên hiểu được khi Mạc Hoài Viễn thu lấy Nghịch Thiên Bảo Kính thì tại sao lại có thanh quang bắn ra, nguyên lai là Kiền Thiện Dong đỡ trò quỷ, vì muốn làm cho Nghịch Thiên Bảo Kính thông tri cho hắc.

Cô Tinh đem Nghịch Thiên Bảo Kính tu luyện lại một chút, sau đó thu hồi bảo kính nói: " Còn có nguyên lai ngọc đồng giản, ta muốn xác định không bị lưu truyền ra."

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn mỗi người lấy ra một khối ngọc đồng giản, trước mặt Cô Tinh bóp vỡ thành phần mạt. Kỳ Quân Sát không cam lòng nói: " Đại nhân, như vậy được rồi chứ? Ta cam đoan không có lưu truyền ra đâu."

Hiên Long nói: " Cô Tinh đại nhân chỉ có ý tốt, tùy tiện tu luyện Thiên Tiến Chương không phải là chuyện tốt, nó hại chết người đó."

Trên mặt lão Nhân tràn đầy nét tươi cười, trong lòng hắc kích động không thôi, rốt cuộc có thể thoát khỏi thiên kiếp mỗi ngàn năm, hắc đối với loại cuộc sống như thế này không còn cách nào chịu nổi. Lần này do chủ nhân của Nghịch Thiên Bảo Kính La Thiên Thượng Tiên Cô Tinh trợ giúp mình chuyển thể, hắc cảm thấy phi thường may mắn, có Cô Tinh trợ giúp, chỉ cần sau khi chuyển thể mà linh trí không mất, hắc căn bản là không cần bái sư học tập, hoàn toàn có thể tự hành tu luyện, tu đến Đại Thừa kỳ chỉ là trong chớp mắt, điều này làm sao mà hắc không hưng phấn.

Cô Tinh nói: " Ân, hy vọng tu thần Thiên Tiến Chương không có lưu truyền ra, nếu không tội của ta thật lớn. Chúng ta chuẩn bị đi vào thiên điện của Huyền Thần Điện, trong thiên điện này có hai thần thú trấn giữ, ta sẽ đối phó một con, còn một con do ba người các người phụ trách, chỉ cần giữ chân thần thú là được rồi, Hiên Long người mang theo Lý Cường đi vào thu lấy Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lãm. Mọi người phải cẩn thận một chút, uy lực của thần thú không phải bình thường, nhớ kỹ không nên liều mạng đánh bừa, chỉ cần kéo dài thời gian là được rồi."

Mị nhi hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng, vui vẻ vỗ tay kêu lên: " Hay quá, Mị nhi thích nhất là tắm bảo, hì hì, Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lãm...hì hì, nhất định là đồ vật tốt a, ca ca, muối đi vào với huynh." Tiểu nha đầu này thích nhất là tắm bảo, vì thế mà mất đi thân thể, nhưng nàng cũng từng hối hận không thôi, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nàng đối với hành động tắm bảo vẫn luôn hớn hỏ, vả lại có Lý Cường ở đây, nàng không còn sợ điều gì.

Lý Cường biết trong thiên điện nhất định rất hung hiểm, hắc nói: " Mị nhi, trốn vào trong tiên giáp của ca ca."

Mị nhi liền bay nhanh vào trong tiên giáp. Hiên Long nói: " Lão đệ, huyền tượng của thiên địa liên tục phát sinh, cần phải giữ chặt linh trí của mình, đừng để bị mê hoặc đó."

Cô Tinh nói: " Hắc có một đôi thần nhãn, có thể nhìn xuyên huyền tượng, Hiên Long, hãy để cho hắc giúp người quan sát chung quanh, tốc độ hắc là có thể nhanh một chút."

Thiên điện của Huyền Thần Điện nằm ở bên trái sân rộng, mặt trước là chính điện của Áo Thần Điện, mặt sau là nơi mà Lý Cường bọn họ tiến vào, bên phải là đường tiến vào Huyền Tinh Thần Trận, nghe nói là nơi không ai có thể đi vào, từng có mấy tiên nhân cố gắng xông vào, kết quả đều cũng ăn khổ nhiều, trong đó còn có một tiên nhân bị hãm vào trong Huyền Tinh Thần Trận mà không có khả năng đi ra.

Sân rộng thật lớn, mọi người vừa đi vào vừa chuẩn bị pháp bảo. Kinh nghiệm tranh đấu của lão Nhân phong phú, hắc và Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát thương lượng một chút, ba người đều là cao thủ, nhưng cũng chưa từng kiến thức qua sự lợi hại của thần thú, lão Nhân biết ba người phải phối hợp mới là mấu chốt, chỉ có phối hợp ăn ý mới có thể giữ chân thần thú.

Cô Tinh, Hiên Long hai người thần thái rất nhẹ nhàng, nhìn bộ dáng hai người bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên đi tới, đối với tình huống nơi này tựa hồ rất quen thuộc. Rất nhanh, mọi người đã đi đến trước

điện của thiên điện Huyền Thần Điện.

Thiên điện cũng không phải là kiến trúc gì, chỉ là một khối bình diện thật lớn phiêu phù ở không trung, mọi người đi đến gần, một trận oanh minh long long vang lên, sân rộng và thiên điện kết hợp toát ra hai khối vật hình tam giác giống như khối Kim Tự Tháp. Cô Tinh quát: "Cẩn thận, thần thú thủ hộ tháp sẽ động đố!"

Hiên Long lôi kéo Lý Cường đứng ở xa xa, nói: "Trước tiên hãy để cho Cô Tinh đại nhân bọn họ cuốn lấy thần thú sau đó chúng ta mới đi vào."

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Ta không có phát hiện thần thú gì a...nga, ta đã hiểu, thần thú là ở bên trong đó." Hắn nhìn thấy khối Kim Tự Tháp đột nhiên phát ra kim quang sáng ngời, tựa như hắn đã nhìn thấy Trấn Huyền tháp phát ra kim quang ở Thải Bang Tinh. Cô Tinh bay lên trước tiên, ngay sau đó lão Nhân, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát ba người đi theo vào.

Hiên Long hí mắt nhìn, chỉ chốc lát sau, kim quang thủ hộ tháp bắt đầu ảm đạm, hắn bay lên nói: "Được rồi, chúng ta nhanh đi vào, thủ hộ tháp sẽ đóng cửa đó."

Lý Cường đi theo sát Hiên Long, hắn xuất ra Thái Hạo Toa hộ thân, Dục Thiên Giáp trên người phát ra ngân quang sáng lạn, mắt nhìn thấy thủ hộ tháp hình tam giác càng lúc càng lớn, kim mang chớp động, hắn đã đi theo Hiên Long tiến vào bên trong. Ngoài ý đoán của hắn, bên trong lại trống rỗng, nhìn không thấy Cô Tinh bọn họ, cũng không có nhìn thấy thần thú. Hiên Long nói: "Chúng ta nhanh lên một chút, thần thú đã bị bọn họ dẫn dụ rồi."

Bốn phái một mảnh bạch mang mang, mơ hồ như có tiếng sấm chấn vang, Lý Cường miễn cưỡng đuổi kịp Hiên Long, trong lòng âm thầm kêu khổ, tốc độ của Hiên Long quả thật là quá nhanh, hắn phải đem hết toàn lực mới có thể giữ lại khoảng cách. Ước chừng bay khoảng thời gian một bữa cơm, ánh sáng bốn phía tối sầm xuống, Hiên Long trong lúc phi hành đã khấp linh huyền, bắn ra từng đạo tiên linh khí, chỉ nghe hắn quát: "Lão đệ cẩn thận, chúng ta đi ra."

Mặc dù không có gặp phải vật gì ngăn cản, nhưng Lý Cường lại nghĩ đoạn khoảng cách này bay đến kinh tâm động phách, tựa hồ như có một loại áp lực kỳ dị, làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên. Không đợi hắn trả lời Hiên Long, "ba" một tiếng, Lý Cường phát giác ra đã đi tới một bình đài, thủ hộ tháp nằm cách đó không xa, lúc này hắn mới hiểu được, thủ hộ tháp trên thực tế chính là thông đạo thông hướng thiên điện.

Hiên Long và Lý Cường trong phút chốc bước lên bình đài, trên bình đài toát ra vô số thái sắc khí phao, như khi lần đầu tiên bọn họ bước lên Huyền Thần Điện thì cũng gặp loại khí phao giống như thế này. Hiên Long kéo Lý Cường, nhẹ giọng nói: "Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, chờ."

Lý Cường không biết tại sao, trong lòng lại sinh ra một cảm giác sợ hãi, hắn lẳng lặng đứng chờ. Dần dần, khí phao ngày càng thưa thớt, thân thể của Hiên Long có chút hiện lên, hắn nhẹ nhàng đụng vào cánh tay Lý Cường, nhỏ giọng nói: "Chuẩn bị cho tốt, cần phải xuyên hành qua, người nắm chặt đầu vai của ta, ngàn vạn lần không nên lộn xộn, đồ vật gì cũng không thể chạm tới, hiểu chưa?"

Hiên Long nói làm cho Lý Cường có chút khấn trương, hắn nắm lấy đầu vai Hiên Long, nói: "Lão ca yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận." Ngay khi khí phao sắp biến mất, Hiên Long đột nhiên cấp tốc bay đi, Lý Cường nắm chặt đầu vai hắn, quay đầu nhìn lại không khỏi hít sâu một hơi, chỉ thấy trong vô số khí phao, mang theo sự cấp tốc bay nhanh lên, hơn nữa bay tới rất nhanh về phía hai người. Hiên Long phi hành không theo đường thẳng tắp, mà là quanh co quẹo khúc trên bình đài, tựa hồ như có một con đường nhất định nào đó.

Lý Cường đem thần dịch lực vận vào trong mắt, lúc này hắn mới phát hiện, trên bình đài có rất nhiều cấm chế, đáng sợ nhất là những loại cấm chế này đang hoạt động, mà Hiên Long phi hành theo con đường trùng hợp chính là vào những khe hở trong đó. Lý Cường thật sự không hiểu Hiên Long làm sao có thể thoát ra khỏi cấm chế ngay trước tích tắc.

Theo Hiên Long cấp tốc đi tới trước, Lý Cường thông qua thần nhãn phát hiện, phía trước tựa hồ như có một vách tường vô hình. Hiên Long đột nhiên phát lực, cả thân hình giống như mũi tên rời cung, thẳng tắp hướng về phía trước vọt tới, kỳ diệu mà không thể tư nghị chính là vô số cấm chế di động cũng liền mở ra,

phẳng phát như đang cố ý né tránh. Lý Cường bởi vì có thể rõ ràng nhìn thấy rõ ràng cấm chế, càng thêm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hẳn nghĩ Hiên Long quả thật là lợi hại không nói nổi.

Tiến vào vách tường vô hình, hai người rơi trên mặt đất, Hiên Long thở ra một hơi thật dài, than thở: " Hay thật, may mắn ta còn nhớ kỹ phương pháp đi vào, thiếu chút nữa đều không được a. Đến đây thì không có nguy hiểm nữa, chúng ta hành động phải nhanh một chút, Cô Tinh đại nhân không cần lo, nhưng ba sư hữu đối phó thần thú có thể phải cố hết sức một chút."

Lý Cường vội la lên: " Còn xa lắm không? Chúng ta nhanh lên một chút."

Hiên Long cúi đầu tính toán một chút: " Đi từ nơi này." Hắn theo hướng bên phải đi đến. Lý Cường gắt gao đi theo hắn, cười nói: " Nơi này không phải không có cấm chế sao, sao còn phải cẩn thận như thế."

Con mắt Hiên Long nhìn chăm chăm phía trước, thuận miệng nói: " Nếu người không biết sự ảo diệu trong đó, có đi đến nơi này cũng không nhìn thấy được đồ vật gì."

Trong lòng Lý Cường không phục, hắn dùng thần nhãn cẩn thận quan sát, chỉ thấy cách đó không xa có quang hoàn màu xanh biếc nhàn nhạt đang chớp động, hắn chỉ vào quang hoàn nói: " Có phải ở nơi này không?"

Hiên Long chợt hiểu ra, nói: " A a, ta đã quên thần nhãn của người, đúng vậy, chính là nơi đó." Hắn đánh ra một đạo linh huyền, bắn vào trong quang hoàn màu xanh biếc. Lý Cường rõ ràng nhìn thấy quang hoàn màu xanh biếc phá ra một lỗ hổng, không đợi Hiên Long nhắc nhở, hắn bay nhanh vào trong trước.

Đi vào trong mới phát hiện, nơi này là một tòa bình thai, mặt đất lại là phẩm thúy sắc cực kỳ xinh đẹp, mặt đất bên ngoài bình thai trơn nhẵn ánh sáng, kéo dài đến trung ương bình thai, ở giữa bắt đầu pháp phòng uốn khúc, ở trung ương bình thai phẳng phát giống như một vùng cát, vùng bích ngọc uốn quanh pháp phòng miên duyên, vờn quanh một hồ bạc nhỏ nhỏ, nhìn thật tinh tế nhỏ nhắn.

Lý Cường khen: " Pháp thuật thật đặc sắc! Thật sự là thủ pháp không tưởng nổi, không biết làm sao mà chế tạo ra."

Hiên Long cười nói: " Nơi này gọi là Thúy Hồ, nghe nói trong thiên điện tổng cộng có năm địa phương như nhau, nhưng chúng ta chỉ tìm được có địa phương này thôi, còn những chỗ khác ta không có đi qua, vốn có thể nhờ thần nhãn của người tìm một chút, đáng tiếc sư hữu của người không có khả năng giữ chân thần thú quá lâu."

Lý Cường gật đầu nói: " Có thể đi vào được Thúy Hồ là được rồi, thu xong thần phẩm, chúng ta lập tức đi ngay."

171. Chương 171

Hết thấy chung quanh đều toàn một màu lục đến choáng mắt, Lý Cường phát hiện mặt đất bắt đầu giống như pháp phòng, cũng không có thực vật và động vật, trên mặt đất chỉ tràn một màu xanh lục thật đậm. Một đường đi xuống tới, Lý Cường âm thầm tính toán, đã đi gần trăm cây số, phía trước cách đó không xa có ngọn núi hiển hiện ra, hắn nhìn không được nói: " Nhìn qua địa phương này như rất gần, không ngờ phải đi xa như vậy."

Hiên Long cười nói: " Lão đệ, nơi này chỉ là dùng thần thuật bình thường nhất để hình thành đó, thần kỳ nhất là có thể hấp thu linh khí của thiên địa vũ trụ, người xem mặt đất nơi này, bên trong ẩn chứa linh khí còn gấp mấy trăm lần so với linh sơn chủ mạch, nếu người tu chân có thể đi vào đến nơi đây, tu luyện bên cạnh Thúy Hồ, tiến cảnh cực nhanh đến mức người nghĩ cũng không ra đâu."

Lý Cường lắc đầu nói: " Người tu chân không có cách nào đi được đến nơi đây, cho dù được tiên nhân mang theo cũng rất khó khăn, càng đừng nói là đi vào Thúy Hồ, dù nơi này dư thừa linh khí cũng không hữu dụng." Bộ dáng hai người bước đi như rất nhàn nhã, trên thực tế lại nhanh như bay, đang khi nói chuyện hai người đã đi lên ngọn núi cao lớn màu thúy sắc.

Hiên Long chỉ vào mặt hồ dưới ngọn núi: " Nhìn thấy rồi chứ, ở trung ương của hồ, có hòn đảo, chúng ta gọi nó là Thần Tích Đảo."

Lý Cường phóng mắt nhìn ra, chỉ thấy bầu trời màu xanh biếc giống như một cái lồng thủy tinh, ngay cả ánh sáng đều màu lục lóng lánh, đó là một loại màu xanh biếc đậm đặc, nhìn giống như cây cỏ ngày xuân mới ra lá mới, màu sắc của ngọn núi bốn phía cũng là màu xanh biếc dày đặc hơn, còn hòa lẫn những xen kẽ màu vàng kim, làm cho người ta có cảm giác như thật, Thúy Hồ dưới chân núi giống như một khối đá phi thủy thạch lớn, sắc thái thanh thúy làm cho lòng người mê say.

Thần Tích Đảo giữa hồ có hình dáng như một con chim yến nhỏ đang bay lượn, một đoàn sương trắng nhàn nhạt lóa ra ngân quang, từ phía trên chậm rãi phiêu rơi xuống đảo, từ xa nhìn lại có vẻ thần bí dị thường. Lý Cường ngưng thần nhìn thật lâu không nói một lời, hoàn cảnh vẻ đẹp của nơi này, đúng là tạo hóa thần kỳ, đã thật sâu rung động hẳn.

Hiên Long đã hạ xuống giữa sườn núi, hắn quay đầu lại kêu lên: " Lão đệ, chúng ta nhanh lên một chút đi, đừng ngăn người nữa."

Lý Cường kinh tỉnh lại, hắn chợt bật cười, phát hiện thiếu chút nữa mình đã bị lạc ở bên trong, hắn vội vàng đáp ứng một tiếng, rất nhanh đi xuống phía dưới.

Ngọn núi này không có thực vật hay động vật gì, có thể nói là thuần túy chỉ là núi đá, bất quá tảng đá nơi này còn muốn xinh đẹp hơn cả phi thủy, như là dùng một khối ngọc thạch thúy sắc mà điêu khắc thành, ngẫu nhiên tại khe đá có thể nhìn thấy được chất dịch nhũ màu trắng, Lý Cường còn không biết đây chính là Lục Thủy Dịch nổi danh. Hắn rất nhanh đuổi kịp Hiên Long, hai người nhanh chóng đi tới bên hồ.

Lý Cường vớt lên bùm nước trong, kinh ngạc nói: " Nước này rất kỳ quái a, di, sao lại như thế này?" Nước trong rời khỏi mặt hồ liền biến mất sạch sẽ, hắn có cảm giác như chưa từng tiếp xúc với nước. Hiên Long nói: " Đây là Khinh Linh Thủy, là vật mà thế gian không có, người thường nếu có thể uống được một ngụm, có thể thoát thai hoán cốt duyên niên ích thọ, nhưng đối với chúng ta thì không hữu dụng."

Lý Cường không nói hai lời, lấy ra mấy cái bình thủy tinh lớn đựng đầy Khinh Linh Thủy, dùng pháp thuật cấm chế lại, loại đồ vật này, Hiên Long không muốn, nhưng thật rất hiếm có. Hiên Long đạp sóng đi ra giữa hồ, Lý Cường thu hồi mấy cái bình rồi vội vàng đuổi kịp.

Hai người rất nhanh đi đến tiểu đảo giữa hồ, Hiên Long dừng lại cảm khái nói: " Ta đây là lần thứ ba đi tới Thần Tích Đảo, mỗi lần đến đều có một tâm tình khác nhau, lão đệ, vận khí của ngươi thật sự quá tốt, nơi này đã thật lâu không có tiên nhân quang lâm rồi, Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lâm hẳn là có không ít, hai dạng thần phẩm này ở tại tiên giới cũng là bảo bối."

Mị nhi từ trong lòng ngực Lý Cường nhảy ra, Hiên Long lập tức nhắc nhở: " Tiểu nha đầu, ngàn vạn lần đừng nên lộ khai khỏi ca ca ngươi quá xa, nếu không ngươi sẽ bị tổng xuất ra khỏi nơi này đó, biết không?"

Mị nhi cười hì hì gật đầu, dịu dàng nói: " Mị nhi hiểu được, lão gia tử yên tâm đi."

Mị nhi ngẩng đầu nhìn quanh, không ngừng phát ra tiếng sợ hãi than thở, nàng chỉ vào sương trắng cách đó không xa nói: " Ca ca, mau nhìn kia, vụ khí nơi này cũng sáng lóa lên như vậy."

Hiên Long nói: " Đó là Khinh Linh Chi Vụ, Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lâm ở ngay bên trong." Ba người rất nhanh đi vào trong vụ khí.

Mị nhi hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: " Ca ca, Mị nhi cảm thấy nơi này thật là thoải mái a, đáng tiếc không có thời gian ở chỗ này tu luyện, linh khí nơi này rất thích hợp Mị nhi." Về mặt tiểu nha đầu như rất say mê.

Lý Cường cũng có cảm giác này, linh khí nơi này phi thường dư thừa, nếu có thể ở chỗ này tu luyện, tu vi nhất định đề cao rất lớn.

Ba người đi vào trung tâm, cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy vụ khí màu trắng đã lui sang một bên, một hình cầu màu xanh biếc treo ở không trung chậm rãi chuyển động, từ hình cầu bắn ra một đạo vụ khí màu xanh nhạt, thẳng tắp phun xuống một gốc cây thực vật quái dị.

Thực vật này cũng là màu xanh biếc, cỡ chừng nắm tay, bên trên bóng loáng, hình dáng phi thường kỳ quái, giống như là một cọng táo cấm ngược trên mặt đất, tất cả cành nhỏ đều cũng sinh trưởng tại thân trên, bên trên kết trái màu đỏ dày đặc, chỉ cỡ hạt đậu, trong suốt, hương thơm lan tỏa bốn phía.

Lý Cường hỏi: "Thánh Thật Lãm là linh quả có tính chất gì?"

Hiên Long cười nói: "Đây không phải là linh quả, mà là thần quả, a a, người tu chân không có vượt qua thiên kiếp thì không thể ăn, tiểu nha đầu thì ăn được, nàng là linh thể, có thể trực tiếp hấp thu linh khí bên trong, nhưng chỉ có thể ăn một viên, thêm nữa thì không được, về phần lão đệ ngươi thì có thể tùy tiện mà ăn. Thánh Thật Lãm cũng là thần phẩm mà tiên nhân thích ăn, có thể tăng công lực, nhưng với Cô Tinh đại nhân và ta thì không có gì, tác dụng với chúng ta không lớn."

Mị nhi chỉ vào bên dưới thần thụ nói: "Lão gia tử, xem phía dưới."

Bên dưới thần thụ là một cái hồ hình tròn bằng phẳng, ước chừng ba thước phạm vi, bên trong có chất lỏng màu vàng kim không ngừng nhộn nhạo, giống như là thủy ngân. Hiên Long nói: "Đó là Cam Thần Lộ, a a, không ngờ cũng tích tồn nhiều như vậy, lần này thu hoạch không nhỏ, để cho ta đi thu thủ đi."

Hiên Long lấy ra một đoàn pháp bảo màu xanh, dương tay xuất ra, hóa thành một cái vòng màu xanh kín kẽ, đầy đủ gắn vào trên cây, hần khắp động linh huyền đánh ra, lập tức có vô số thanh mang tiến vào trong vòng. Hần nói: "Chờ trong chốc lát, Thánh Thật Lãm phải dùng tiên linh khí hóa thành Chu Ti bao vậy mới có thể thu lấy được, nếu không chạm vào tay thì sẽ biến mất."

Một chốc, Hiên Long quát nhẹ một tiếng, Thánh Thật Lãm trên thần thụ bay khỏi cây, liên tục không ngừng rơi vào trong lòng bàn tay hần, trong chớp mắt quả cây trong suốt đã bị hần thu sạch sẽ, trên đầu thần thụ chỉ còn lại thừa thớt những quả còn chưa chín. Hiên Long đưa cho Lý Cường bảy, tám mươi quả Thánh Thật Lãm, nói: "Cam Thần Lộ ngươi có thể tự mình thu lấy, chỉ cần dùng thần dịch lực bao lấy là được, Cam Thần Lộ mà bị thoát khỏi địa khí của nơi này thì lập tức sẽ bị ngưng kết ngay tức khắc."

Lý Cường thử dùng thần dịch lực nâng lên một chút Cam Thần Lộ, thu tới tay nhìn xuống, chỉ thấy một viên hạt châu mà vàng kim đang bao phủ Cam Thần Lộ nhộn nhạo bên trong. Hần và Hiên Long cùng nhau đồng thời động thủ, rất nhanh đã thu thập Cam Thần Lộ sạch sẽ. Lý Cường ước chừng đã ngưng tụ được một trăm mười viên, Hiên Long trước kia cũng từng thu qua, nên tốc độ của hần cực nhanh, ngưng kết chừng ba trăm viên. Hai người đều đưa cho Mị nhi không ít, làm cho Mị nhi vui mừng cuống quýt đa tạ.

Hiên Long tiếc nuối nói: "Đáng tiếc không có thời gian, thiên điện này còn có không ít địa phương vẫn chưa tìm kiếm, vốn có thể nhờ thần nhãn của ngươi, nhưng nếu chúng ta còn không ra, chỉ sợ ba vị sư hữu của ngươi không còn giữ nổi chân của thần thú nữa."

Lý Cường vừa nghe liền bối rối, vội nói: "Có lẽ sau này còn có cơ hội, chúng ta làm sao đi ra ngoài?" Hần bảo Mị nhi tiến vào trong tiên giáp.

Hiên Long nói: "Đi ra ngoài thì rất dễ dàng, chỉ cần hướng lên cao bay lên thì được rồi."

Lý Cường động thân bay lên, lực quang chớp động, hần phát giác cách đó không xa chính là thủ hộ tháp. Hiên Long cũng lập tức bị truyền tống lại, hần nói: "Theo sát ta, chúng ta đi vào." Hần chuyển thân tiến vào thủ hộ tháp.

Bốn phía vẫn như trước một mảnh bạch mang mang, Hiên Long trở ra, lập tức dừng lại thân hình, Lý Cường đi phía sau suýt chút nữa đã đụng vào người hần.

Lý Cường lao ra một khoảng cách thì xoay người trở về, chỉ thấy Hiên Long đang nghiêng tai lắng nghe, lập tức ngửa đầu huyết sáo dài, Lý Cường bị hần chấn động cuống quýt lui về phía sau, trong lòng nói thầm: "Làm cái gì đây? Muốn hù chết người sao?" Vừa chuyển niệm hần đã hiểu được ý tứ của Hiên Long, hần cũng theo Hiên Long huyết một tiếng sáo dài.

Hai người cơ hồ cùng dừng lại tiếng huyết sáo, nghiêng tai lắng nghe, Lý Cường cảm thấy có tiếng gió thổi mạnh, hần nghi hoặc nói: "Kỳ quái, bọn họ chạy đi đâu rồi?"

Hiên Long có chút cau mày nói: "Có thể đã tiến vào Thủ Hộ Huyền Quyền rồi, chúng ta đi xem." Hần xoay người hướng bên phải bay đi, Lý Cường kêu lên: "Lão ca, người xác định là phương hướng này?"

Hiên Long vừa cấp tốc phi hành, vừa trả lời: "Ta và Cô Tinh đại nhân có liên lạc, hần đang ở một bên, còn một bên dám chắc là sư hữu của ngươi phụ trách."

Lý Cường nghe nhắc tới bèn vội vàng đuổi theo, trong lòng hắn cũng rất khấn trương, hắn từng nhìn thấy qua Đại Viêm Linh Thú, thần thú nọ thật là đáng sợ, lần này lại là thần thú, không hiểu lại có bao nhiêu lợi hại.

Hai người một đường bay đi, Lý Cường phát hiện có nhiều cấm chế kỳ lạ, hắn căn bản xem không hiểu cũng không có cách nào hỏi, cũng may những cấm chế này không có tác dụng gì với hắn và Hiên Long.

Dần dần, hắn nghe được một trận oanh minh, bốn phía một mảnh hỗn độn, thấy không rõ nơi này rốt cuộc có bao lớn, phía trước mơ hồ có tỏa quang lóe ra sáng ngời như tia chớp.

Hiên Long trầm giọng nói: " Chuẩn bị tốt lắm rồi, người tới tiếp ứng bọn họ, ta đi ngăn trở thần thú, nhớ kỹ, người không cần ra tay."

Lý Cường nói: " Tuân lệnh!" Hắn hiểu được công lực của mình không đủ để ngăn cản thần thú. Những lúc này, Lý Cường rất hiểu biết, tuyệt sẽ không nhất thời ương ngạnh, có cao thủ như Hiên Long ở đây, hắn không muốn phải đi đối phó thần thú.

Khi hai người vọt tới phía dưới, Lý Cường nhìn thấy lão Nhân, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thì nhin không được sợ hãi kêu ra tiếng, hắn làm sao cũng nghĩ không ra, dựa vào thực lực của ba Tán tiên như bọn họ, mà cũng phải chật vật như thế. Trên lưng lão Nhân chỉ còn hai cây gai, đó chính là bảo bối cứu mạng của hắn, khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Quân Sát cũng đã biến xanh, hắn tổn thất càng thêm thảm trọng, ngay cả tiên kiếm đều cũng ảm đạm không ánh sáng, chỉ có Mạc Hoài Viễn còn tốt hơn một chút, vì hắn có Thiên Giám Bảo Tượng Luân hộ thân.

Hiên Long xuất ra Phi Lai Phong, phiến hình cầu cấm trên lưng hóa thành bảy, tám đoàn quang cầu màu bạc, vang lên tiếng sét đánh liên tục bay ra. Lý Cường ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy thần thú từ phía trên thét gào lao xuống, hắn cảm thấy kỳ quái cực kỳ, thần thú này chỉ dài chừng bảy, tám thước, nhìn qua cũng không có gì dọa người, nhưng sao lại lợi hại đến như vậy.

Ngoại hình của thần thú lại có thể biến hóa, lại biết cả phân thân, Lý Cường kinh ngạc phát hiện có tới năm thần thú đánh tới. Bộ dáng của thần thú rất cổ quái, thân thể dài màu đen bọc màu vàng sáng mờ nhạt, trên lưng có một gai nhọn màu bạc hình tam giác, theo thân thể bay múa thỉnh thoảng lại dựng đứng lên, trên đỉnh đầu có một viên bảo châu màu đỏ, phát ra hồng quang bao phủ toàn thân, không người nào có thể thấy được miệng và mắt của nó. Lý Cường nhìn một phân thân của thần thú đang đánh về phía mình, hắn nhin không được muốn ra tay thử xem.

Mạc Hoài Viễn bay nhanh về hướng Lý Cường đang lao tới, quát to: " Mau tránh!"

Hiên Long quát: " Sát!" Gai nhọn trên lưng hắn hóa thành ngàn quang đánh vào trên người hai phân thân thần thú.

" Ba, ba" Hai tiếng đoạn liệt thanh thúy, hai phân thân thần thú lập tức hóa thành mây khói, cùng lúc đó, Phi Lai Phong phát ra tỏa quang bao trùm hai phân thân thần thú khác. Thần sắc Hiên Long khê biến, hắn hét lớn: " Lão đệ cẩn thận!" Hắn đã biết, thần thú bay về phía Lý Cường mới đúng là chân thân.

Lý Cường cũng phát giác không hay, thần thú lại có thể thuận di, trong thủ hộ tháp không ai có thể thuận di được. Trong chớp mắt, thần thú đã cách hắn không đầy năm thước, Lý Cường chỉ kịp đem Thái Hạo Toa bỏ ra. Chỉ thấy hồng quang của bảo châu trên đầu thần thú chợt lóe, Lý Cường liền cảm thấy một cỗ cự lực vọt tới, Thái Hạo Toa liền đánh vào luồng hồng quang.

" Bá!" " Oanh...ca ca băng!"

Thái Hạo Toa kim hoa tử quang chớp động, thần thú bị một kích này đánh bật lui về phía sau. Lý Cường thì càng khỏi nói, thân thể giống như mũi tên rời khỏi dây cung bắn ngược trở về, hắn cảm thấy cả người mình nặng nề như một tảng đá. Thần thú này nhìn qua không có chút nào lợi hại, không nghĩ tới lại kinh khủng như thế, chỉ một đạo hồng quang, đã đánh cho Lý Cường choáng váng đầu óc chẳng biết làm sao.

Kỳ Quân Sát nhìn thấy không hay, cấp tốc đuổi theo, hắn nắm được Lý Cường, quát: " Ổn lại!"

Mạc Hoài Viễn vừa lúc chạy tới, bị lực nổ mạnh chấn ngược lui nhanh về phía sau không ngừng, hắn tức giận đến điên cuồng thét lên một tiếng, Thiên Giám Bảo Tượng Luân bay lên như một viên lưu tinh, chấn

ngay phía trước thần thú. Vừa rồi ba người bị nếm khổ không ít từ thần thú, thần thú này phi thường thông minh, nó biết ai là yếu nhất, cũng liên tục công kích người đó không ngừng, đến khi hấn hoàn toàn không xong, may mắn có được Thiên Giám Bảo Tương Luân của Mạc Hoài Viễn mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được.

Hiên Long rất là cảm tức, một sợi dây màu vàng liền xuất ra rất nhanh. Hấn không hổ là La Thiên Thượng Tiên, có thể đồng thời khống chế ba tiên khí chủng loại khác nhau, nhưng vẫn nhàn nhã như trước. Thần thú tựa hồ có chút e ngại kim tuyến do Hiên Long phóng tới, nó rống lên một tiếng, cấp tốc dời qua bên cạnh, trong phút chốc bốn phía xuất hiện bảy thần thú, thần thú lại phân thân hóa hình.

Kỳ Quân Sát nắm được Lý Cường, vừa nhìn thì không khỏi hoảng sợ, chỉ thấy hấn đang trợn mắt, bộ dáng như sắp tức giận. Kỳ Quân Sát gấp đến độ luôn miệng kêu lên: "Đồ nhi ngoan, đồ nhi! Mẹ kiếp, tiểu tử thú! Mau tỉnh lại!"

Lý Cường tựa hồ như rất gian nan, khó khăn ngẩng đầu lên, cố gắng nháy nháy mắt. Kỳ Quân Sát thở phào nhẹ nhõm nói: "Tiểu tử thú, hù chết lão nhân gia ta rồi, ai, người trợn trắng mắt như vậy, cẩn thận không nhắm lại được nữa đó!"

Lý Cường cuối cùng tỉnh táo lại, nghe lời ấy không nhịn được cười nói: "Sư tôn a, làm gì mà khẩn trương như vậy chứ, ngài nghĩ rằng ta thích trợn trắng mắt như người chết hay sao? Ta không phải là bị thần thú đánh cho phát ngốc ra sao, thứ này thật lợi hại a, dù một chút mà ta cũng không tiếp được, cũng may tiên giáp của ta so với trước kia đã lợi hại hơn, bằng không thì không may rồi." Hấn lại bay lên một lần nữa, liếc mắt nhìn thấy bảy thần thú, nhất thời cảm thấy chân như muốn nhũn ra, không khỏi cười khổ nói: "Bảy con? Một con ta còn chịu không được, vậy mà cũng ra bảy con!"

Lão Nhân hận hận nói: "Đó là phân thân, phân thân thì không sợ, nhưng chờ khi người biết được chân thân là con nào thì đã muộn, làm hại ta mất đi bốn cây gai, thứ này thật quá giáo hoạt."

Hiên Long tựa hồ không thêm để ý, hấn nói: "Các người ra ngoài trước, để ta đối phó nó."

Hấn liên tục khắp động linh huyền. Lý Cường nhìn thấy hấn khởi thủ thế, không khỏi lại càng hoảng sợ, hấn hét lớn: "Chúng ta đi mau! Lão ca muốn phát Ngũ Tiên Lôi đó." Mấy người ở đây đều biết Ngũ Tiên Lôi lợi hại, lão Nhân nhanh nhất bay ra ngoài, bốn người nhanh như điện chớp hướng ra ngoài cuống chạy, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng nổ mạnh liên tục không ngừng, hỗn loạn với tiếng thần thú hồng lên tê ách. Lý Cường mười phần rõ ràng sự lợi hại của Ngũ Tiên Lôi, hấn đã học được một chút thủ pháp sơ cấp, mà đã phá hủy được một kiện tiên khí của lão Nhân.

Chỉ chốc lát sau, bốn người đã bay ra tới thủ hộ tháp. Đi tới sân rộng, tất cả mọi người như trút được gánh nặng, Lý Cường hoàn toàn bỏ đi lòng hiếu kỳ đối với Huyền Thần chánh điện, nơi này tuyệt đối không phải người có tu vi như hấn có thể tìm kiếm, uy lực của thần thú so với Đại Viêm Linh Thú còn mạnh hơn, người của thế giới này vốn không thể nào chống đỡ.

Rất nhanh Cô Tinh và Hiên Long cũng từ trong thủ hộ tháp đi ra, chỉ thấy thủ hộ tháp yên lặng trầm xuống, hai vị La Thiên Thượng Tiên thần thái thản nhiên đã đi tới. Lý Cường nhìn không được vỗ tay nói: "Không hổ là La Thiên Thượng Tiên, có thể dễ dàng đối phó với thủ hộ thần thú, thật không tưởng nổi, thật không tưởng nổi!"

Trong lòng hấn quả thật bội phục, tiên nhân của tiên giới và cao thủ của thế giới này đúng là khác hấn, xem bộ dáng của họ thì biết, bọn họ cũng không để ý đến sự công kích của thần thú.

Mọi người lại khoan chân ngồi xuống, Hiên Long lấy ra Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lãm, đưa hai loại thần phẩm cho Cô Tinh, nói: "Cô Tinh đại nhân, ngài phân phát ra đi."

Lý Cường vừa nhìn thấy thì cũng muốn lấy ra, Hiên Long khoát tay nói: "Lão đệ, người không cần lấy ra, nhiều đây là đủ rồi, lần này nhiều lắm, phân phó là đủ."

Cô Tinh nhìn lão Nhân, nói: "Người không dùng được, không cần đâu, không nên lãng phí." Hấn đại khái bỏ riêng một ít, rồi lại cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát một ít, còn lại hấn thu lấy, nói: "Hai người các người đem thần phẩm luyện hóa, chuyển thể hấn là không có chuyện nữa, còn lại Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lãm thì phải cấp cho Thanh Đế, ba người các người tạm thời đi theo chúng ta, theo ta đi Hâm Ba,

trên đường ta thuận tiện chỉ điểm cho hai người các người cách tu luyện hấp thu thần phẩm, trở về thì các người có thể chuyển thể rồi.”

Lý Cường vội la lên: ” Còn ta làm sao bây giờ?”

Cô Tinh hắc hắc cười nói: ” Người không thể đi, bởi vì có chuyện ta cần người giúp.” Cô Tinh hiếm khi cười, khi hắc đột nhiên cười ra tiếng, làm cho Lý Cường không rét mà run, trong lòng thầm nói: ” Thảm rồi, người này dám chắc không có ý tốt.”

Cũng quả nhiên Cô Tinh nói: ” Người phải mang theo Xích Minh Ma Tôn, xem chừng hắc, chờ ta trở lại sẽ giải quyết, nhớ kỹ! Đây là điều kiện trao đổi, ta giúp sư hữu người chuyển thể, người giúp ta canh giữ Xích Minh Ma Tôn, còn có, không cho thương tổn hắc...”

Lý Cường ngã ngửa về phía sau, nằm trên mặt đất hô: ” Không có thiên lý a! Thần tiên bao che đại ma đầu a! Trời ơi, ta sắp điên rồi!”

Hiên Long a a cười to: ” Lão đệ, nói cho người, tiên ma hai giới có hiệp định không xâm phạm, lần này là chúng ta làm sai, bởi vậy không thể trừng phạt Xích Minh Ma Tôn, phải tiễn hắc trở về. Người đừng có hô hoán nữa, người yên tâm, Cô Tinh đại nhân sẽ truyền cho người tiên huyền chế phục Xích Minh Ma Tôn.”

Cô Tinh gật đầu nói: ” Hiên Long nói đúng, lần này là ta làm sai, nếu người đã cầu ta hỗ trợ, hắc hắc, người cũng phải làm việc gì đó cho ta, vốn ta cũng không cần người lo, chỉ là đi Hâm Ba không thể mang theo Xích Minh Ma Tôn, cho nên...” Bộ dáng của hắc như muốn làm khó Lý Cường, làm cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng cảm thấy không được thoải mái, nhưng bọn họ đối với Cô Tinh cũng rất bất đắc dĩ, dù sao hắc cũng là trưởng bối của Mạc Hoài Viễn, lại là cao thủ của tiên giới, thực lực quyết định địa vị chủ đạo của hắc.

Lý Cường giơ hai tay lên, cười khổ nói: ” Được! Được! Được! Ta mang theo, ta mang theo Xích Minh Ma Tôn...được rồi, nhưng ta phải tận mắt nhìn sư tôn và đại ca của ta chuyển thể, người đáp ứng không?” Hắc niệm niệm không quên muốn làm người tiếp dẫn cho họ.

Trong lòng Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cảm động không biết làm sao cảm kích Lý Cường, hai người đồng thời cúi đầu.

Cô Tinh nói: ” Không thành vấn đề, người đợi một thời gian ta sẽ tới tìm người.” Hắc đưa cho Lý Cường một cái vòng tay, lại nói: ” Khi nào ta thông tri cho người, thì vòng tay sẽ nhảy lên, vòng tay này có thể thu vào trong cổ tay.”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Ngũ đệ, người hãy bảo trọng...” Hắc suy nghĩ một chút, lấy Thiên Giám Bảo Tượng Luân đưa cho Lý Cường, nói: ” Huynh đệ, tiên khí này lưu người sử dụng, ta đi theo tổ sư thì không cần dùng nữa.”

Cô Tinh liếc mắt nhìn thấy, nói: ” Thiên Giám Bảo Tượng Luân người biết dùng sao? Bỏ đi, để ta nói cho người tiên huyền của Thiên Luân, có ngọc đồng giản không? Cho ta một cái.”

Kỳ Quân Sát vội vàng lấy ra một ngọc đồng giản trắng đưa cho Cô Tinh, Cô Tinh niết trong tay một chút, nói: ” Thái Hạo Toa chỉ là tiên khí tu luyện có một nửa, bởi vì ta vội vã chuyển thể, không có tiếp tục tu luyện thêm, phương pháp tu luyện ta cũng đã ghi chép vào bên trong, có hứng thú tự mình xem đi, mặt khác thất tự tiên huyền khổng chế Xích Minh Ma Tôn cũng ở trong đó, người tự mình luyện tập một chút đi.”

Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản, trước tiên hắc nở nụ cười đa tạ, sau đó sắc mặt khổ sở, thương cảm nói: ” Cô Tinh lão đại, có một khó khăn rất lớn a...không biết có nên nói hay không..”

Cô Tinh nói: ” Khó khăn gì?”

Lý Cường gãi gãi đầu nói: ” Ở giới này, theo ta được biết tổng cộng có năm vị tiên nhân, a a, trong đó có ba vị không buông tha cho ta, chỉ cần ta gặp phải một vị...a a, Cô Tinh lão đại a, ta ngoại trừ chạy trốn chết, hình như không thể làm được chuyện gì, người nói, ta làm sao mà mang theo Xích Minh Ma Tôn?”

Lý Cường là người cơ trí nhất trong chuyện thể này, điều này quan hệ đến sống chết của hắc, cho nên hắc sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội. Mạc Hoài Viễn cũng góp lời: ” Đúng vậy, tiên nhân ở thể giới này cơ hồ là

vô địch, hắn bây giờ còn chưa đỡ được công kích của tiên nhân, nếu chạy trốn, có Xích Minh Ma Tôn liên lụy, hắn cũng trốn không thoát a, tổ sư gia, điều này làm sao bây giờ?”

Cô Tinh nói: ” Nga, là ba tiên nhân nào?”

Lý Cường nói: ” Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực.”

Cô Tinh cực kỳ kinh ngạc: ” Nhìn không ra a, sao tiểu tử ngươi lại chọc phải mấy tiên nhân này? Hay, bản lãnh lớn a, ngươi vậy mà cũng còn sống, không bị bọn họ đánh chết a?” Hắn thật sự cảm thấy tò mò, lại nói: ” Bọn họ tại sao không tha cho ngươi, nói thử nghe xem.”

Hai tay Lý Cường xòe ra, bộ dáng như rất vô tội: ” Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự phát hiện tiểu tử có thần dịch lực, liền bức hỏi ta tu thần Thiên Tiến Chương, Kiền Thiện Dong lại còn nói ta cầm Nghịch Thiên Bảo Kính của hắn. Về phần Thiên Thực, tiểu tử không cẩn thận phá hủy Huyền Tật tiên trận của hắn, cầm một ít đồ vật của hắn mà thôi.”

Trong lòng Kỳ Quân Sát cảm thấy buồn cười, biết đồ nhi ngoan đang cấp một vấn đề khó khăn cho Cô Tinh.

Cô Tinh có chút cau mày, Hiên Long ở một bên giải thích chuyện của Tịch Mịch lão tiên đã làm tại Câu Lam Tinh. Cô Tinh lơ đãng nói: ” Chỉ cần hắn không thương tổn người tu chân, Thanh Đế sẽ không xử phạt hắn đâu, nếu hắn giết nhiều người tu chân, Thanh Đế sẽ phái người đến tìm hắn thôi. Ân, nói như vậy, ngươi có thể cấp tu thần Thiên Tiến Chương cho Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, bất quá không phải Thanh Đế cấp Thiên Tiến Chương, mà là Thiên Tiến Chương, ngươi hiểu được?”

Lý Cường hiểu ngay, Cô Tinh là có ý muốn hại hai tiên nhân này, hắn không khỏi nhin được cảm thấy rùng mình.

Cô Tinh trầm ngâm chốc lát, nói: ” Về phần Thiên Thực...” Hắn cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, hắn rất rõ ràng Thiên Thực là một tiên nhân rất khó chọc vào.

172. Chương 172

Lý Cường cười hì hì nói: ” Một Định Tinh Bàn, một túi cát, một vật gì đó giống như ấn có chữ, còn có một quyển da mềm ghi chép tiên linh huyền.” Hắn không chút nào giấu diếm, tất cả đều là lời thật nói thật.

Cô Tinh nói: ” Định Tinh Bàn thì không có gì, còn những đồ vật khác ngươi đem ra cho ta nhìn một chút.”

Lý Cường lấy đồ vật ra, con mắt Hiên Long sáng ngời, nói: ” Di, Trần Thái Ý Nguyên! Tiên khí này nguyên lai ở trong tay Thiên Thực, a a, lão đệ, điều này thật không hay rồi, vật này tại tiên giới cũng là một kiện bảo bối rất tốt, Thiên Thực sẽ quý nó lắm.”

Cô Tinh cười khỏ nói: ” Đây là bảo vật của Lệ Cẩm Thiên Quân, Thiên Thực đại khái vì vật này mới bỏ trốn tới đây, nhưng hắn rất khó tu luyện được Trần Thái Ý Nguyên, tiên khí của thiên quân hắn hắn là không có cách nào sử dụng, trừ phi có tiên linh huyền của thiên quân.”

Lý Cường không có lấy ra quyển da mềm kia, quyển sách đang ở trong tay Mị nhi. Hắn nghe được Cô Tinh nói, trong lòng có chút vừa động, nghĩ thầm: ” Trách không được tiên linh huyền do Mị nhi phiên dịch mà mình xem không hiểu, có lẽ đó là Thiên Thực ghi chép những thí nghiệm của hắn về Trần Thái Ý Nguyên, có lẽ là tiên linh huyền của Trần Thái Ý Nguyên, lần sau dùng để thử xem.”

Cô Tinh nhìn túi cát màu lam, nói: ” Loại Lam Vũ Sa này phẩm chất không tệ, ngươi có thể tự mình tu luyện, đồ vật này cũng chỉ để làm tài liệu, có thể dùng nó để tu luyện kiếm tiên, tu luyện Thái Hạo Toa thì cũng có thể dùng tới, đương nhiên là có thể dùng để tu luyện tiên khí khác.” Hắn thuận miệng chỉ điểm một chút làm cho Lý Cường mừng rỡ vô cùng.

Mạc Hoài Viễn quan tâm nhất chuyện Lý Cường phải làm gì sau này, hắn nói: ” Tổ sư gia, nếu Thiên Thực kia đuổi theo hắn thì làm sao bây giờ? Lão nhân gia xin nghĩ biện pháp.”

Kỳ Quân Sát cũng chăm chăm nhìn Cô Tinh và Hiên Long, trong lòng hắn cũng không buông ra được, Lý Cường đối đầu với tiên nhân, điều này làm cho hắn không thể không lo lắng.

Cô Tinh lắc đầu nói: " Không có biện pháp, trừ phi hấn đem đồ vật trả lại cho Thiên Thực, nhưng cho dù làm như vậy, Thiên Thực cũng không nhất định từ bỏ ý đồ, hấn nổi danh là người điên nơi tiên giới, ai biết hấn sẽ làm ra chuyện gì."

Hiên Long giải thích: " Thực lực của Thiên Thực rất mạnh, tiên nhân bình thường không có khả năng đối phó, người này làm việc luôn tùy tâm sở dục, lão đệ, người nhìn thấy hấn thì phải mau chạy đi."

Cô Tinh xoa xoa tay nhìn Lý Cường, trong lòng hấn rõ ràng, đừng xem tiểu tử này ra vẻ sâu thẳm bộ dáng, kỳ thật hấn cũng không phải thật sự sợ hãi Thiên Thực, bộ dáng của hấn chỉ là cấp cho mình xem mà thôi. Cô Tinh nói: " Tiểu tử, đừng khóc tức tức mà giả chết, cho người hai đề nghị, nghe hay không do người..."

Lý Cường nhảy dựng lên, hưng phấn nói: " Đề nghị gì, nói mau! Nói mau!" Còn đâu bộ dáng khó khăn khi này, người ở đây đều bị hấn làm cho nở nụ cười.

Cô Tinh nhàn nhạt nói: " Đề nghị thứ nhất, người ở lại thần điện tu luyện một đoạn thời gian. Người có không ít Cam Thần Lộ và Thánh Thật Lâm, bằng vào thần phẩm này, công lực của người có thể đề cao, chỉ cần có thể nhập vào cảnh giới của Tam Diệt Thiên..."

Lý Cường chờ mong hỏi: " Tu đến Tam Diệt Thiên cảnh giới, ta có thể đánh thắng được Thiên Thực hay sao?"

Hiên Long nói: " Lão đệ, không có khả năng đâu."

Cô Tinh gật đầu nói: " Ân, Hiên Long nói đúng, người không có khả năng đánh thắng được Thiên Thực, nhưng khi tới được Tam Diệt Thiên cảnh giới, Thiên Thực cũng không có biện pháp với người, bởi vì tu đến Tam Diệt Thiên cảnh giới, ở tại thế giới này người có được tám thân bất tử." Hấn lại vươn hai ngón tay nói tiếp: " Đề nghị thứ hai, có thể ẩn giấu hành tung. Nếu vận khí tốt, Thiên Thực căn bản là không tìm được người, vậy người sợ gì?"

Lý Cường đặt mông ngồi lên mặt đất, kêu lên: " Tất cả đều không tốt! Thứ nhất, ta tiềm tu ở thần điện, các người không có ở đây, ta làm sao rời khỏi được? Thứ hai, điều đề nghị này căn bản là phí lời, cái gì mà vận khí tốt, đây không phải là phải nghe thiên mệnh sao." Hấn nói xong lặng lẽ liếc mắt nhìn Cô Tinh, xem hấn làm sao bây giờ.

Cô Tinh không hề để ý tới Lý Cường, nói: " Được rồi, chúng ta chuẩn bị ra đi. Tiểu tử, người có Định Tinh Bàn, tự mình tìm đường trở về đi."

Lý Cường khó thể tin nhìn Cô Tinh, vị tiên nhân lão đại này làm người thật lợi hại, nói mặc kệ là lập tức mặc kệ ngay. Lý Cường suy nghĩ một chút thì cười, tự mình vốn không cần Cô Tinh trợ giúp, có được kết quả như bây giờ, đã rất hài lòng rồi. Trong lòng Hiên Long thầm khen, hấn nguyên tưởng rằng tiểu tử kia sẽ mất hứng, không nghĩ tới hấn lại cười hi hi, hình như căn bản là không thèm để ý, xem ra người có khả năng tu luyện Thiên Tiến Chương quả thật khác hấn với người khác.

Lý Cường hỏi: " Sư tôn, đại ca, trên người mọi người có trung phẩm tiên thạch hay không?"

Kỳ Quân Sát ngạc nhiên nói: " Đồ nhi ngoan, muốn trung phẩm tiên thạch để làm gì? Ta và Mạc lão ca không có mang trung phẩm tiên thạch, không có gì dụng a."

Lý Cường nhut chí nói: " Truyền tống trận dùng đều là trung phẩm tiên thạch, ta đã dùng hết rồi, lại không đủ." Những người ở đây không phải là tiên nhân thì cũng là Tấn tiên, đối với trung phẩm tiên thạch bình thường bọn họ không thèm xem vào mắt. Mạc Hoài Viễn nói: " Nơi này ta có chút thượng phẩm tiên thạch, cho người hết đó."

Lý Cường lắc đầu nói: " Thượng phẩm tiên thạch đệ còn không ít, nhưng lại không có trung phẩm. Bỏ đi, để đệ tự mình nghĩ biện pháp."

Lão Nhân đi tới bên cạnh Lý Cường, rút ra hai cây Thiên Thiêm, nói: " Tiểu huynh đệ, ta cũng không có trung phẩm tiên thạch, hai cây Thiên Thiêm này tặng cho người, nếu người gặp Thiên Thực, nó có thể giúp người ngăn cản hai lần. Đây là bảo bối ta dùng để chống đỡ thiên kiếp, ta có thể chuyển thể được rồi, lưu lại cũng không hữu dụng, coi như là kiện lễ vật đi, tiểu huynh đệ, người tự mình bảo trọng." Trong lòng hấn đối với Lý Cường rất là cảm kích, đem cách dùng Thiên Thiêm dạy cho Lý Cường: " Dùng thủ pháp không

chế phi kiếm bình thường là được, có thể phân ra bạo khai, cũng có thể đem uy lực trong đó một lần phát ra.”

Cô Tinh suy nghĩ một chút thì cảm thấy mình có chút quá đáng, hần hỏi Kỳ Quân Sát một khối ngọc đồng giản, tâm niệm chuyển động, liền lưu lại trong ngọc đồng giản một ít tiên huyền cơ bản, sau đó đưa cho Lý Cường, hần nói: ” Tiên huyền này có liên quan đến sở học của người tu chân, ta có lưu lại trong ngọc đồng giản một chút thủ pháp tiên huyền cơ bản và pháp môn chế luyện tiên khí, người từ từ mà học, nếu ngộ tính của người cũng đủ, có lẽ có thể sáng tạo ra pháp môn tu luyện và tiên huyền.”

Trong lòng Lý Cường cao hứng cực kỳ, hần thiếu nhất chính là tiên huyền và pháp môn tu luyện cơ bản, có vật này làm trụ cột, sau này tu luyện sẽ có trợ giúp rất lớn, hần vội vàng tạ ơn.

Hiên Long hỏi Định Tinh Bàn của Lý Cường, ở bên trong ký hiệu rõ con đường từ nơi này trở về Lâm Minh Tinh, sau đó trả cho hần, nói: ” Lão đệ, nếu người thuận lợi tu luyện thành Thiên Tiến Chương, chúng ta sau này còn có thể gặp mặt.” Hần hết sức thưởng thức Lý Cường, trong lòng cũng kỳ vọng hần có thể tu luyện thành công.

Mạc Hoài Viễn có chút thương cảm, hần vỗ vai Lý Cường, chỉ nói một câu: ” Huynh đệ bảo trọng.”

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: ” Đồ nhi ngoan, người mau trở lại Phong Duyên Tinh sớm đi, đám huynh đệ của người đang chờ người đó, ân, lão nhân gia ta bây giờ mới biết được cái gì gọi là mang theo gánh nặng.”

Mị nhi cũng đi ra cùng mọi người cáo biệt.

Mọi người theo đường cũ rời khỏi Huyền Thần Điện, đi tới bên ngoài, Cô Tinh thả Xích Minh Ma Tôn từ trong màn hào quang màu vàng kim đi ra, người này vừa ra liền quát: ” Các người hỗn đản a! Đem ta lại cái địa phương đồ nát này! A...ta phiền chết thôi...a!”

Cô Tinh lạnh lùng cười: ” Xích Minh Ma Tôn, người đừng có giả vờ ngốc nghếch nữa...” Hần khắp động linh huyền, quát nhẹ một tiếng: ” Nhuyễn!”

Xích Minh Ma Tôn lập tức giống như một đám bùn đất chảy ra thành một đồng, hần ghen ngào nói: ” Ô nha, Ma Cẩm ghê tởm, ô ô nha, mau thả ta ra!” Thanh âm phảng phất như từ dưới đồng bùn truyền ra.

Lý Cường hỏi: ” Đây là một trong bảy tiên huyền Nhuyễn Tự Huyền?”

Hiên Long nói: ” Đúng! Cho nên người cứ yên tâm mang theo hần là được rồi, nếu hần không thành thật, người để cho hần nếm thử đau khổ.”

Lý Cường mừng rỡ, nghĩ thầm: ” Đây chẳng khác gì chú Khẩn Cô rồi, có Thất Tự Tiên Huyền, Xích Minh Ma Tôn không có cách nào tranh đấu lại mình.” Hần nhin không được cười ha ha.

Xích Minh Ma Tôn đứng dậy, trừng mắt nhìn Lý Cường, trong lòng đột nhiên cảm thấy cực độ bất an, người trước mắt này tựa hồ như rất nguy hiểm.

Lý Cường rất nhanh móc ra ngọc đồng giản, dùng thần thức đảo qua. Chỉ thấy hần nhắm mắt chốc lát, thu hồi ngọc đồng giản, chỉ làm ra mấy động tác, Xích Minh Ma Tôn nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, hần hoảng sợ kêu lên: ” Các người không thể đối với ta như vậy a!” Hần nhìn thì hiểu được, Lý Cường làm mấy động tác chính là đang chỉ huy Ma Cẩm.

Cô Tinh căn bản không để ý tới tiếng kêu của Xích Minh Ma Tôn, hần cảnh cáo: ” Xích Minh Ma Tôn, người hãy nghe hần chỉ huy, nếu không thì có nếm đau khổ thì cũng đừng oán ta, chờ ta trở lại sẽ đưa người về hắc ma giới, bây giờ...hừ hừ, người phải nhẫn nhịn đi. Còn có một việc người nhớ kỹ, có một chút Ma Huyết Sát Vụ đã tản ra, nếu lấy đến tính mạng thể, người phải phụ trách thu hồi, hiểu chưa?”

Xích Minh Ma Tôn mắng: ” Ta hiểu được gì? Ta hiểu khi mỗ...oa nha nha, đau a! A! A nha nha...hay a...đau chết ta rồi, ta hiểu rồi, hiểu rồi!”

Lý Cường buông tiên huyền ra, gật đầu cười nói: ” Thật là linh nghiệm a, vui thật, a a, chơi hay quá! Xin lỗi, vừa rồi ta chỉ là thử xem có linh nghiệm hay không thôi.”

Cả người Xích Minh Ma Tôn đều nhuyễn đi, hần khóc không ra nước mắt, một hồi mới hồi phục lại, trong lòng hận Lý Cường muốn chết.

Sau khi cáo biệt mấy người Cô Tinh, Lý Cường tra được một tinh cầu gần nhất có truyền tống trận, hắn mang theo Xích Minh Ma Tôn đi tới hướng đó.

Tinh thần của Xích Minh Ma Tôn ủ rũ như một con gà trống bại trận, hắn đi theo sau lưng Lý Cường, nghiêng chặt rằng, trong lòng hận không thể lập tức ăn tươi được tiểu tử hỗn đản này. Nhưng hắn rất rõ ràng, Lý Cường nắm giữa Thất Tự tiên huyền, cho dù mình có chạy đến ngoài ngàn dặm, chỉ cần hắn khấp động tiên huyền, thì mình muốn sống cũng không yên, nhất là Ma Cầm trên người, khiến cho hắn không thể phân thân hóa hình, thực lực suy giảm, căn bản không có cách nào đấu được với Lý Cường, hắn không ngừng suy tư, muốn tìm ra biện pháp đối phó với Lý Cường.

Tinh cầu này tựa hồ không lớn, nằm bên ngoài Nghịch Hành thông đạo, tốc độ phi hành của Xích Minh Ma Tôn nhanh hơn Lý Cường rất nhiều, hắn không nhìn được ở sau lưng Lý Cường thúc giục: " Nhanh! Người bay chậm quá, sư tôn ngươi làm sao mà dạy người hử? Ai, tu vi quá kém đi."

Lý Cường tức giận xoay người mắng: " Người muốn chết a! Được, ta thành toàn cho người..." Hắn làm bộ sẽ khấp động tiên huyền, làm Xích Minh Ma Tôn sợ đến cuống quýt khoát tay: " Ta không nói nữa, ta không nói nữa, không được...không được!"

Lý Cường biết Thái Hạo Toa của mình kém một chút, nếu có thể tu luyện lại một lần nữa, tốc độ có thể tăng lên, hắn nổi lên ý niệm tu luyện Thái Hạo Toa trong đầu.

Một đường bay đi, Xích Minh Ma Tôn không dám nói gì nữa, trái lại đi theo sát bên thân Lý Cường, nhưng không ngừng làm ra cái mặt quỷ quái.

Đây là một tinh cầu vô danh, bởi vì Hiên Long đã giúp hắn ghi rõ vị trí của truyền tống trận, Lý Cường bay được không xa, liền phát hiện này tòa truyền tống trận. Truyền tống trận tọa lạc ngay chỗ vách núi, ghềnh đá cao, Lý Cường đi xuống dưới trước. Xích Minh Ma Tôn cũng bay đến bên truyền tống trận, hắn mở miệng khinh thường nói: " Tiểu tử! Người...ách, truyền tống trận này có thể truyền tới đâu? Ai!" Hắn vốn muốn châm chọc Lý Cường một phen, đột nhiên nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, liền đảo nhanh sang chuyện khác, trong lòng cảm thấy rất uất ức.

Đây là một tinh cầu hoang vu vô cùng, trên mặt đất đều là những khe nứt chần chịt khắp nơi, nham thạch màu đen y như những cây củi bị đốt thành than, truyền tống trận trên vách núi phi thường đồ sộ, Lý Cường có chút lo lắng không biết nó có thể khởi động hay không. Hắn đứng trong truyền tống trận, nhìn chung quanh, chỉ thấy bầu trời âm u đầy sao, hắn biết tinh cầu này không có tầng khí quyển, cho nên có thể nhìn thấy rõ tinh hệ trên không trung. Chung quanh thật yên tĩnh, không có gió, cảm giác cô tịch như nước thủy triều tràn ngập trong tim, Lý Cường thở dài một tiếng thật sâu.

Xích Minh Ma Tôn không rõ vì sao, hắn mở to đôi mắt quái dị, hừ hừ tức giận nói: " Ta còn chưa có than thở, ngươi than cái gì chứ! Ai, thật sự là xui xẻo a." Hắn nhìn không được cũng thở dài một hơi.

Lần này hắn từ hắc ma giới đi ra, nguyên tưởng rằng sau khi đến thế giới này thì có thể cướp đoạt năng lượng của tính mạng thể, ai biết gặp phải đám cao thủ như Lý Cường, cái này còn chưa tính, lại có thêm hai La Thiên Thượng Tiên, ngay cả chạy còn không kịp thì đã bị Ma Cầm, hắn càng nghĩ càng thấy phiền não bất an.

Lý Cường không để ý tới Xích Minh Ma Tôn, hắn cẩn thận kiểm tra truyền tống trận, phát hiện không có chuyện gì, chỉ cần sửa sang lại một chút là có thể dùng. Hắn gọi: " Xích Minh Ma Tôn, lại đây!"

Xích Minh Ma Tôn ngồi trên mặt đất, không vui nói: " Để làm gì? Người có biết không? Tại hắc ma giới, ai muốn nói chuyện với ta đều phải quỳ trên mặt đất mà nói..." Hắn tỏ ra bộ dáng tức giận không phục.

Lý Cường gật đầu, cười nói: " Tốt lắm, vậy quỳ trên mặt đất mà nói...Nhuyễn!" Hắn tiện tay khấp động Nhuyễn Tự tiên huyền.

Xích Minh Ma Tôn giống như một đồng bùn đất quỳ trên mặt đất, hắn tức điên lên, ghen ngào nói: " Người..người vô loại! Ô nha, khi dễ ta a, có bản lãnh người cỡi Ma Cầm, chúng ta đánh một trận, xem ai lợi hại! Người ý vào Ma Cầm thì có bản lãnh gì!"

Lý Cường nhìn không được ha ha cười to: " Đây là bản lãnh! Nói cho người, ta còn khó chịu đây, người là Cô Tinh ép uống tống cho ta, ha ha, ta muốn thế nào thì làm thế đó, không phục à?" Hắn vừa nói vừa đi

đến bên người Xích Minh Ma Tôn, ngồi xổm xuống, cười cười nói: " Người hãy nghe cho kỹ đây, từ hôm nay bắt đầu, người kêu bằng tiểu Minh, ta muốn người làm gì thì phải làm đó, làm không tốt sẽ bị phạt, hiểu chưa?" Hắc buông ra tiên huyền.

Xích Minh Ma Tôn quỳ trên mặt đất, lỗ mũi như muốn bốc khói thở hổn hển, hắc lấy tay dùng sức vỗ nham thạch, hồng lên: " Ô ô...ta không phục! Tiểu Minh? Oa nha nha...thật không có mặt mũi a, ta chịu không được!" Nham thạch cứng rắn bị hắc vỗ thành đá vụn bay loạn, bụi mù bốc lên, Lý Cường ở một bên lặng lẽ nhìn hắc.

Xích Minh Ma Tôn rống lên đã thỏa, chậm rãi đứng dậy nói: " Coi như ngươi độc! Nói đi, gọi ta làm gì?"

Lý Cường nhin không được khoa tán: " Tốt! Không hổ là ma tôn, có thể cầm cũng có thể buông. Tiểu Minh, ngươi thay đổi một chút hình mạo, nếu ta mang ngươi đi đến chỗ nào có người, thì bộ dáng này sẽ hù chết họ đó. Còn nữa, nếu người từ thế giới này tu thành người của ma giới, hắc là người hiểu được cách dùng truyền tống trận, ngươi đi điều chỉnh một chút đi." Hắc lại sai bảo ma tôn của hắc ma giới đi làm tạp vụ, nếu Cô Tinh nhìn thấy sợ rằng cũng phải hoảng sợ.

Xích Minh Ma Tôn hận hận dậm chân, ngoại hình nhất thời đại biến, biến thành một đại hán tráng kiện. Lý Cường cười nói: " Hay a, lại còn có ba phần khờ khạo, không tệ! Cứ vậy đi!"

Xích Minh Ma Tôn bị Lý Cường chọc tức đến thiếu chút nữa học máu, hắc nhăn nhó đi sửa sang lại truyền tống trận, Mị nhi vừa lúc bay ra, nàng vẫn luôn trốn trong Dục Thiên Giáp tu luyện, vừa mới tỉnh lại.

Mị nhi cười khanh khách ôm Lý Cường, dịu dàng nói: " Ca ca, hắc là ai vậy a?"

Xích Minh Ma Tôn vẫn chưa nhìn thấy Mị nhi, lần này vừa thấy nàng thì con mắt đều trợn lên, trong phút chốc hồn của hắc như đã bay mất. Hắc run lên, đột nhiên hét lớn: " Mỹ nữ a, thật là một đại mỹ nữ xinh đẹp! So với ma nữ đẹp nhất hắc ma giới chúng ta còn đẹp hơn nhiều...di, linh thể, oa..." Hắc còn chưa nói xong thì đã bị Lý Cường đá cho một cước té ngã, hắc quỳ trên mặt đất còn không ngừng kêu lên quái dị: " Trái tim ta đã bay rồi, ta lấy xưng hào Ma tôn mà thề, ta muốn nàng! Nàng, chính là trái tim của ta a!"

Lý Cường thiếu chút nữa cười đến chết, hắc quả thật nghĩ không ra, Xích Minh Ma Tôn lại làm trò như thế. Nhưng thật ra Mị nhi bị hắc làm hoảng sợ, nàng ôm chặt cổ Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Hắc chính là Xích Minh Ma Tôn? Sao lại biến thành bộ dáng này?"

Xích Minh Ma Tôn đứng lên, con mắt nhìn chằm chằm Mị nhi, đứng thẳng rất có quy củ, nói: " Xin hỏi đại danh của vị cô nương này, ta là Xích Minh Ma Tôn."

Mị nhi dịu dàng nói: " Ta biết ngươi là Ma tôn, nhưng bộ dáng của ngươi thật là ngốc a."

Lý Cường nhin không được cười rộ lên, hắc cảm thấy Xích Minh Ma Tôn thật là thú vị. Hắc luôn miệng nói: " Đúng, chính là vậy! Đúng, chính vậy! Một bộ dáng si ngốc, làm cho người ta nhìn chịu không được a...oa ha ha, ha ha ha!"

Xích Minh Ma Tôn lại toát ra vẻ mặt xấu hổ, hắc vội vàng nói: " Nguyên lai cô nương thích bộ dáng đẹp mắt, tuấn mệnh! Tuấn mệnh!" Hắc lại biến đổi, một tiểu tử cực kỳ tuấn mỹ xuất hiện ở trước mặt, Mị nhi vỗ tay cười nói: " Nha, hay a, như vậy thuận mắt hơn nhiều, nhưng ngươi là Ma tôn, Mị nhi không thích."

Lý Cường phát hiện Xích Minh Ma Tôn thật sự đã bị mê hoặc. Mị nhi trời sinh mị hoặc bây giờ đã trở nên phi thường lợi hại, nếu bây giờ nàng đi tới tu chân giới, sợ rằng rất khó có người trụ nổi, nhưng Lý Cường không có ý thức được điểm này, bởi vì gần đây Mị nhi chỉ tiếp xúc ít nhất là cao thủ cấp Tán tiên, đối với cao thủ tầng cấp này, sự mị hoặc không có được nhiều tác dụng. Xích Minh Ma Tôn mặc dù lợi hại, nhưng hắc là cao thủ hắc ma giới, đối với mị hoặc của linh thể căn bản không có năng lực chống cự, hắc vừa nhìn thấy thì lập tức bị mê hoặc ngay.

Xích Minh Ma Tôn ước chừng nghĩ mình đang ở hắc ma giới, hắc nói: " Mị nhi? Nguyên lai gọi là Mị nhi, tên hay a, Mị nhi..." Hắc nhin không được kêu một tiếng, Mị nhi tức giận nói: " Không cho ngươi gọi ta là Mị nhi, chỉ có ca ca ta mới có thể gọi ta là Mị nhi."

Xích Minh Ma Tôn bị tiểu nha đầu mê hoặc đến choáng váng, hắc không hiểu được ý tứ của Mị nhi, vội vàng nói: " Ta làm ca ca của nàng, có được hay không?"

Mị nhi ” sư” một tiếng từ trong lòng ngực Lý Cường bay ra, hung hăng đá Xích Minh Ma Tôn té ngã trên mặt đất, nàng chống nạnh, khí thế hung hung nói: ” Không cho người nói hưu nói vượn! Mị nhi chỉ có một ca ca, người còn dám nói bậy, Mị nhi đánh người nga.”

Xích Minh Ma Tôn nằm trên mặt đất, mơ mơ hồ hồ nói: ” Mị nhi, khi tức giận cũng xinh đẹp như vậy a, ta thích.”

Lý Cường nói: ” Mị nhi trở về, người này đã hồ đồ rồi, đừng để ý đến hắn! Tiểu Minh, mau sửa sang lại truyền tống trận.”

Mị nhi nghe được sững sốt, nàng cười khanh khách nói: ” Tiểu Minh? Hi hi, ca ca a, huynh gọi ma tôn là tiểu Minh? Ha ha, ha ha ha, cười chết Mị nhi rồi.”

Xích Minh Ma Tôn nhất thời như trái banh da bị xì hơi, vô lực yếu ớt nói: ” Thật sự là mất mặt a, lựa một cái tên cứng cáp một chút được không? Ai, làm cho Mị nhi xem thường, thật sự là chịu không được.”

Mị nhi đi tới vách đá đen, nhìn bốn phía, hỏi: ” Ca ca, đây là địa phương nào, thật hoang vu a.”

Lý Cường nói: ” Ca ca cũng không biết là địa phương nào, chúng ta đi về Lâm Minh Tinh trước, ca ca trở về thu mua tiên thạch, nếu không sẽ không về được Phong Duyên Tinh đâu.”

Xích Minh Ma Tôn bất đắc dĩ nhìn Mị nhi, hắn phát giác vị tiểu cô nương kiêu mỵ này căn bản không thèm để ý đến mình, trong lòng hắn không hài lòng chút nào, nói thầm: ” Chờ ta bỏ đi Ma Cẩm, hừ hừ, ta không tin không tranh lại người.”

Lý Cường quay đầu quát: ” Tiểu Minh, nhanh đi a, đừng có lẩm bẩm nữa.”

Xích Minh Ma Tôn thật sự tức điên rồi, hắn đột nhiên đưa tay xuất ra Huyết Ma Kích, nhảy dựng lên: ” Ta liều mạng với người, nha...” Hắn dương kích đánh tới Lý Cường, Lý Cường bị Huyết Ma Kích của hắn đánh tới không kịp đề phòng bay tung lên trời, may là có Dục Thiên Giáp ở trên người, một kích này không làm hắn bị thương. Mị nhi ở bên cạnh bị chọc tức, nàng dương tay bỏ ra một đạo âm lôi, oanh một tiếng tạc Xích Minh Ma Tôn bay luôn lên trời. Mị nhi nũng nịu quát: ” Người muốn chết a! Dám đánh ca ca của Mị nhi, xem Mị nhi đánh người!”

Mị nhi bay ra linh kiếm, liên tục bổ vào trên người Xích Minh Ma Tôn. Xích Minh Ma Tôn không nghĩ tới Mị nhi lại động thủ, hắn sợ làm bị thương tiểu cô nương, chỉ không ngừng dùng Huyết Ma Kích ngăn cản, còn chưa đánh được vài cái, Lý Cường tay kháp tiên huyền, lại bắt đầu chinh người.

Xích Minh chỉ cảm thấy cả người chấn động, cảm giác thống khổ trào dâng như sóng lớn, hắn kêu thảm một tiếng, từ không trung rơi xuống.

Xích Minh thống khổ quay cuồng kêu khóc trên mặt đá đen, Huyết Ma Kích trong tay đánh những khối nham thạch lớn thành mảnh nhỏ, hắn thảm hào kêu lên: ” Ta không dám nữa, đau chết ta...không...không...đừng thúc dục...thúc dục Ma Cẩm..a!”

Lý Cường dừng lại tiên huyền, cúi đầu nhìn Xích Minh ma tôn, cười hi hi nói: ” A a, dám đánh lên ta? Ân, ta lo lắng nếu hai chủng loại tiên huyền đồng thời vận dụng thì sẽ có hiệu quả gì?”

Xích Minh ma tôn vừa mới đình chỉ cảm giác đau đớn, nghe vậy nhện không được một cái rung mình, hắn cúi đầu nhận thua, nói: ” Không nên thử, ta nhận thua...oa nha nha! Đi!” Hắn hung hăng đánh một kích lên mặt đất, nham thạch cứng rắn vô cùng bị Huyết Ma Kích ngạnh bổ ra một cái khe lớn.

Mị nhi nhào tới bên cạnh Lý Cường, lo lắng hỏi: ” Ca ca, huynh không sao chứ?”

Xích Minh ma tôn không đợi Lý Cường nói chuyện, liền cướp lời: ” Ca ca của nàng đương nhiên không có việc gì rồi, có việc chính là lão Xích ta, ai, xui xẻo a.” Thương cảm cho vị chí tôn hắc ma giới bị Lý Cường chinh đến đầu đầy bùn đất, nhưng hắn cũng âm thầm tìm kiếm nhược điểm của Lý Cường, một khi tìm được hắn cũng tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Mị nhi đi tới bên người Xích Minh ma tôn, hung hăng nói: ” Người nếu còn dám đánh lên, Mị nhi nhất định không buông tha cho người.”

Cùng tiếp xúc với Mị nhi thời gian càng dài, Xích Minh cũng bị mị hoặc càng sâu, hẳn không chút sợ hãi nói: " Mị nhi cô nương không buông tha ta? Nga yêu, ta thích a, nàng không nên buông tha bỏ qua cho ta, ngàn vạn lần đừng buông tha cho ta..."

Mị nhi tức giận đến không có cách nào, nàng cũng biết Ma tôn là tâm thân bất tử, đánh thế nào cũng không tác dụng, trừ phi có được loại tiên huyền của Lý Cường thúc dục Ma Cầm, nếu không căn bản không thể không chế được hẳn.

Mị nhi hung hăng đá cho hẳn hai cước, Xích Minh ma tôn rất ôn nhu nói: " Thật thoải mái, cầu cô nương đá thêm hai cước nữa." Nếu không e ngại tiên huyền của Lý Cường, hẳn đã sớm nhảy lên rồi, nhưng bây giờ hẳn không dám lộn xộn, chỉ có thể nói thảm vài câu trong lòng.

Lý Cường lắc đầu nói: " Mị nhi, muội trở về tu luyện đi, đợi đến Lâm Minh Tinh lại ra chơi được không?"

Xích Minh ma tôn nhất thời khẩn trương, hẳn gọi: " Cô nương không thể đi a, muốn đi thì mang theo ta cùng đi với!"

Mị nhi trừng hẳn thần nhiên cười, yêu kiều nói: " Bỏ cô nương phải đi! Cho người tức chết mới tốt, hi hi." Trong lòng nàng đã có chút hiểu được Xích Minh ma tôn rất để ý đến thái độ của mình. Cũng quả nhiên, Xích Minh ma tôn phảng phất như bị trúng thương nặng, vẻ mặt thất vọng khổ sở làm cho người ta không dám tin tưởng hẳn chính là chí tôn đứng hàng thứ ba của hắc ma giới : Xích Minh ma tôn.

173. Chương 173

Lý Cường cũng không đi quản xem Xích Minh ma tôn đang làm gì, hẳn bay lên không trung xem xét, nhìn thấy cách đó không xa có một khe nứt thật lớn, hẳn truyền âm cho Xích Minh, nói: " Tiểu Minh, ở lại đây chờ ta trở lại, đừng chạy loạn, nếu ta quay lại không thấy người, đừng trách ta tặng Thất Tự tiên huyền cho người đó." Không đợi Xích Minh ma tôn trả lời, hẳn chuyển mình hướng khe nứt bay đi.

Xích Minh ma tôn thấp giọng mắng: " Phi! Phi! Ta tại sao phải chờ người...người cũng không phải Khai Hoàng ma tôn! Ai, kỳ quái, cái thứ truyền tống trận này tại sao làm cho người ta nhìn không rõ a." Từ khi tiến vào thế giới này, Xích Minh ma tôn không gặp thuận lợi chút nào, đầu tiên là bị mấy tên đánh cho chặt vật không chịu nổi, sau lại bị Mị nhi mê hoặc, làm cho hẳn mơ hồ thần trí, làm việc cũng điên đảo khắp nơi.

Lý Cường phi hành theo bên dưới khe nứt, bốn phía ngày càng u ám, nhưng hẳn có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng chung quanh. Nham thạch lần lượt thay đổi, một cây nhon hướng lên không trung, vách nham cũng có dấu vết của nước, dần dần, chung quanh hiện lên sương khói màu vàng, một cỗ lưu hoàng đậm liệt lan tỏa vào mũi. Lý Cường có chút nhích người, một đoàn ngân quang sáng ngời từ trong Dục Thiên Giáp lan tỏa ra phía ngoài, bao vây quanh người hẳn thật kín kẽ.

Nham vách màu đen, còn có những gai nhọn chìa xuống dưới đất ngưng kết thành màu vàng trắng, càng hướng sâu xuống thì kết tinh càng nhiều, rất nhanh Lý Cường đã đi tới đáy khe. Trên mặt đất lằng lằng một tầng màu vàng óng ả, Lý Cường không biết đây là cái gì, nguyên lai hẳn đang muốn tìm một địa phương để tu luyện, không nghĩ tới bên dưới lại có tình huống thế này.

Liên tưởng đến truyền tống trận bên trên, Lý Cường đột nhiên hiểu được, nơi này nhất định có ẩn chứa tài liệu do người tu chân sử dụng, truyền tống trận này nếu không phải là trạm trung chuyển(quá cảnh), thì cũng rất có thể là vì thế này mà chuyên môn tu kiến, vậy tài liệu nơi này nhất định rất có giá trị. Lý Cường lúc này ngoại trừ cần có trung phẩm tiên thạch, đối với việc thu tập các loại tài liệu cũng hứng thú không lớn, hẳn nghĩ nơi này không phải là địa phương tốt để tu luyện, lại không muốn quay đầu lại tìm kiếm một lần nữa, liền đi sâu vào trong khe nứt.

Trong khe nứt có độ nóng rất cao, từ trong nham vách phun ra sương khói, theo ngân quang của Dục Thiên Giáp chiếu xuống có vẻ quang quái lực ly, sương khói này tựa hồ không thể bay ra, chỉ lưu động trong nham vách của khe nứt. Lý Cường đột nhiên dừng chân lại nghiêng tai lắng nghe, xa xa mơ hồ truyền đến " ca ca" " ca ca" tiếng vỗ vụn, còn có " sa sa" tiếng di động, nếu không phải Lý Cường có tu vi cao thâm, thật không dễ dàng nghe thấy. Trong lòng Lý Cường kỳ quái, nơi này có tính mạng thể hay sao?

Lý Cường phiêu phù trên mặt đất chừng một thước, không một tiếng động bay về phía trước, bên trên khe nứt này thì nhỏ, bên dưới lại rộng, trên mặt đất phập phồng không bằng phẳng, sương khói lù lù tù trong nham vách phun ra, phát ra tiếng vang ti ti, giống như độc xà đang hô hấp, rất là dọa người. Lòng hiếu kỳ của Lý Cường rất nặng, hắn nhìn trái nhìn phải, bởi vì tu luyện Thiên Tiến Chương, hắn có một đôi thần nhãn khác với người khác, có thể dễ dàng nhìn xuyên qua sương mù và bóng tối.

Bên dưới khe nứt địa thế gập ghềnh, có nhiều khối lớn nham thạch lâu năm rơi tán trên mặt đất, cũng may Lý Cường không phải là người tu chân bình thường, những thứ này không hề trở ngại, hắn không nhanh không chậm bay về phía trước.

Vòng vo mấy vòng, phía trước xuất hiện một nham bích màu đen thật lớn, khác hẳn với những kết tinh nham bích chung quanh, nham bích này âm u, bên trên có một chút lam quang u ám lóe lên. Lý Cường đột nhiên cảm thấy nham bích tựa hồ như vừa giạt mình, hắn nhu nhu con mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ do mình hoa mắt sao?

Ngay sau đó nham bích lại giạt mình, cả nham bích tựa hồ như dời ra phía ngoài bay ra, nhìn qua tựa hồ như nham bích đang muốn sụp xuống tới. Lý Cường hơi kinh hãi, vội vàng bay ra Thái Hạo Toa bảo vệ thân thể, tử mang của Thái Hạo Toa chiếu sáng rực chung quanh. Chỉ thấy nham bích bỗng nhiên tản ra, Lý Cường lại càng hoảng sợ, nguyên lai đó là phi trùng hình tam giác bám vào trên vách, mỗi con đều có cánh tay người, kinh khủng nhất là loại cự hình phi trùng này phi hành vô thanh vô tức, cái đầu lóe quang hoa màu lam, trong khe nứt tăm tối, lam quang phổ thiên cái địa giống như quỷ hỏa nhìn thật dọa người.

Cũng may Lý Cường có Thái Hạo Toa hộ thể, hắn trấn định lại, cẩn thận lui về phía sau. Hắn cũng không muốn chọc vào đám phi trùng cổ quái này, ai ngờ đám phi trùng này lại không buông tha cho hắn. Phi trùng giống như đàn ong bị kinh động, ở không trung xoay vài vòng, đột nhiên hướng Lý Cường đánh tới.

Âm thanh bạo liệt dày đặc vang lên không ngừng, phi trùng chỉ cần lao vào trong quang quyển của Thái Hạo Toa, lập tức đã bị đánh nát bấy. Lý Cường nhận ra phi trùng này tựa hồ bị người tuần dưỡng, thời gian ngắn ngủi không tới mười phút thì dưới chân hắn đã đội lên những mảnh vụn của phi trùng như ngọn núi nhỏ. Rốt cục, phi trùng này cũng cảm thấy sợ hãi, rồi đột nhiên bay tán ra.

Lý Cường thu hồi Thái Hạo Toa ngồi xổm xuống, dùng mũi chân vạch ra thi thể phi trùng, nhìn thấy phía dưới có một tầng lớp cát màu lam, hắn nhất thời hiểu được, đây là mục đích tu kiến truyền tống trận ở đây. Đây là một loại tài liệu rất có danh tại tu chân giới, gọi là Lam Giác Ly, chỉ dùng để luyện chế chiến giáp. Mặc dù bây giờ Lý Cường không cần dùng nữa, nhưng hắn vẫn thu thập hết Lam Giác Ly này.

Ở phía trước không xa, Lý Cường rút cuộc nhìn thấy một huyết động không lớn, miệng huyết động có cấm chế, nhưng cũng đã yếu đi, loại trận pháp bình thường hình thành cấm chế này, căn bản là không ngăn cản được Lý Cường. Sau khi vào trong huyết động, nhìn thấy nơi này không lớn lắm, trên mặt đất có một tầng nham thạch rất bằng phẳng, có bốn tinh thạch chiếu sáng, trên vách động có một thanh binh khí cổ quái dài ba thước, cả huyết động có vẻ thanh nhã nhẹ nhàng. Lý Cường cảm thấy tương đối hài lòng, hắn lại cấm chế động khẩu lần nữa, chuẩn bị tu luyện lại Thái Hạo Toa một chút, hắn căn bản bất kể Xích Minh ma tôn ở bên trên có thể đợi lâu đến nổi giận hay không.

Lấy ra ngọc đồng giản do Cô Tinh cấp cho, Lý Cường trước tiên dùng tâm niệm ghi nhớ, sau đó chuẩn bị động thủ tu luyện. Trước kia hắn góp nhặt không ít tài liệu, hắn đưa những tài liệu cần dùng bày ra. Lý Cường bây giờ biết tại sao Thái Hạo Toa lại ẩn chứa nguồn năng lượng thật lớn, bị Huyền Tật Thiên Hỏa thiêu đốt mấy ngàn năm, Thái Hạo Toa trở nên cực dương thuộc tính, vấn đề lớn nhất của nó chính là đã được định hình, rất khó tiếp tục tu luyện, nhưng Cô Tinh cũng đã cấp cho Lý Cường một phương pháp giải quyết, đó chính là dùng thần dịch lực tu luyện, như thế nào tu luyện hắn không có nói tỉ mỉ, chỉ nói Lý Cường nên dựa theo suy nghĩ của mình mà tu luyện, đối với điểm này Lý Cường phi thường đồng ý.

Đem tài liệu thu vào trong thủ trạc, Lý Cường xuất ra Thái Hạo Toa. Hắn tự hỏi một chút, đem thần dịch lực truyền vào Thái Hạo Toa, trong phút chốc Thái Hạo Toa phát ra ánh sáng rực. Ý đồ đầu tiên của Lý Cường chính là luyện hóa Thái Hạo Toa, hắn biết dùng thiên hỏa để luyện hóa cũng không có ý nghĩa, đồ vật này bị thiên hỏa thiêu đốt mấy ngàn năm, lại dùng thiên hỏa thiêu nữa cũng không có hiệu quả gì, hắn chỉ có thể hy vọng vào đặc tính bá đạo của thần dịch lực.

Thần dịch lực dừng mãi đi vào, Thái Hạo Toa càng ngày càng sáng, một trận chuông bạc vang thanh thúy

chấn run dồn dập vang lên, trong lòng Lý Cường thầm giật mình, hần cơ hồ đem toàn bộ thần dịch lực tiến vào, nhưng Thái Hạo Toa vẫn như trước không thấy dấu hiệu bị dung hóa. Dần dần, Lý Cường hiểu được mình cố tình nhưng đã vô lực, hần chậm rãi thu hồi thần dịch lực, nhìn vàng sáng lưu chuyển trong Thái Hạo Toa, lâm vào trầm tư.

Xích Minh ma tôn bận rộn thật lâu cuối cùng mới vất vả bố trí lại truyền tống trận thật tốt, nhưng hần không có tiên thạch, không cách nào khởi động được truyền tống trận. Nhìn không thấy bóng dáng Lý Cường, hần nhin không được cố gắng phá giải Ma Cấm, trước tiên hần xuất ra một cỗ Ma Diễm Sát tinh thuần, từ trong hướng ra ngoài mà thiêu đốt. Ma Diễm Sát màu đỏ máu vừa mới toát ra, lập tức đã xúc động Ma Cấm, một tiếng thét vang bên nhọn thăm hào vang vọng phía chân trời, rốt cuộc hần đã hiểu được sự kinh khủng của Ma Cấm.

Đầu tiên hần cảm giác được cảm giác đau đớn kịch liệt, từ trong thân thể bắt đầu đau ra, vẫn kéo dài khắp tứ chi, rồi lại dốc ngược lên đầu, hần ôm đầu không ngừng quay cuồng. Bởi vì Ma Diễm Sát không ngừng xuất ra, nham thạch dưới thân Xích Minh ma tôn vỡ ra, phát ra tiếng vỡ vụn ba ba, hần ở trên tảng đá lăn lộn, không nghĩ ra lại đâm đầu lao xuống một khe nứt lớn, thần trí hần cũng đã trở nên mơ hồ.

Đôi mắt Xích Minh ma tôn nhìn nham bích đang xẹt qua, hần không vận nổi một chút ma sát lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt đất ngày càng gần, hần mở miệng mắng một câu, nhưng lại mắng chính bản thân mình: "Ta là tên ngu ngốc a!" Một tiếng nổ âm âm, hần lún xuống thật sâu dưới đất, đá vụn vấy ra tứ tán. Từ trên vách núi cao như vậy rơi xuống, cơ thể cường đại như đại thần ma mà cũng có chút chịu không được, chấn động đến đau đớn kịch liệt, Xích Minh ma tôn đã choáng váng hoa mắt đầu óc mơ hồ.

Xích Minh ma tôn rơi xuống tạo ra một cái hố sâu thật lớn, cả nửa ngày hần mới thật vất vả nén chịu đau đớn, chậm rãi xoay người, nhìn sương mù màu vàng quay cuồng bên trên khe nứt, đột nhiên hần nở nụ cười, hần đã nhận ra có dấu hiệu của tính mạng.

Một luồng Ma Huyết Sát Vụ màu đỏ sậm nhẹ nhàng bay ra, theo nham bích lặng yên bành trướng. Xích Minh ma tôn đứng dậy, đột nhiên một trận cảm giác chua xót từ dưới lòng bàn chân truyền lên.

Lần này Xích Minh ma tôn ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng phát không ra, hần giống như một mũi tên rời dây cung, hung hăng đâm thẳng vào nham bích, "Oanh! Ba lạp lạp", nham bích bị hần đâm vào sụp mất một khối lớn.

Đến lúc này Xích Minh ma tôn mới biết sự trừng phạt của Ma Cấm mới chỉ là bắt đầu, đủ loại cảm giác ngạc nhiên cổ quái một lần lại một lần trong cơ thể hần hoành hành, hần không cách nào di động, cũng không dám loạn dụng ma bảo hóa giải, chỉ có thể khổ khổ chống cự, tuyệt vọng đợi cho Ma Cấm tự mình hòa hoãn trở lại.

Xích Minh ma tôn không ngừng dùng đầu đập vỡ những hòn đá trên mặt đất, cố gắng dời đi lực chú ý của mình, đột nhiên hần ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt toát ra hồng quang dài chừng vài thước, khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy vẻ tà khí. Hần ổn định thân thể, nhỏ giọng nhớ kỹ chú ngữ. Nghe được thanh âm xa xa vang lên, thần sắc trên mặt hần lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

Vô số điểm nhỏ màu lam ùn ùn bay đến, hai tay Xích Minh ma tôn giao xoa vào nhau, từ đầu ngón tay bắn ra vô số những sợi nhu ti(sợi chỉ mềm dài), nhu ti bay ra lập tức biến mất tại không trung, đám phi trùng đột nhiên đánh về phía Xích Minh ma tôn, chỉ trong khoảnh khắc đã bao vây hần thật kín kẽ, rất nhanh, tất cả phi trùng trên không trung đều ùn ùn rơi xuống, phi trùng nhuyển động tựa như một tòa núi nhỏ, càng lúc càng cao, chậm rãi, đám phi trùng quai dị từ từ đình chỉ yên tĩnh trở lại, chung quanh thật tĩnh lặng, ngẫu nhiên có thể nghe thấy âm thanh ti ti của luồng khí phun ra từ nham bích.

Xích Minh ma tôn ha ha cười to đứng dậy, phi trùng xếp thành núi nhỏ theo lúc hần đứng lên chảy xuống một bên, không có một con phi trùng nào có thể chạy thoát, tất cả tính mạng toàn bộ đều bị Xích Minh ma tôn cắn nuốt. Ý lại vào tính mạng của những phi trùng, cuối cùng Xích Minh ma tôn đã chống đỡ được uy lực của Ma Cấm.

Tay của Xích Minh ma tôn áp xuống dưới, một cỗ ma sát lực vô hình trầm xuống, chỉ nghe ba ba âm thanh rối loạn, phi trùng đều vỡ vụn. Hần dương tay nhẹ phẩy, một cơn gió thổi qua, trên mặt đất lộ ra một tầng Lam Giác Ly.

Xích Minh ma tôn vừa nhìn thấy thì mở miệng ha ha cười to, thiên tài địa bảo của thế giới này làm sao hần có thể bỏ qua, tại hắc ma giới nếu muốn có được vật gì đó, không có thực lực thì chỉ là vọng tưởng, ma khí ma bảo tốt nhất cơ hồ đều do mấy đại thần ma giữ lấy.

Thu hết Lam Giác Ly trên mặt đất, trong lòng Xích Minh ma tôn nghi hoặc: "Tên tiểu tử hồn dân chạy đi đâu rồi?" Hần lại suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra nụ cười tà khí: "Ha, không có ở đây cũng tốt! Để cho ta xem có tính mạng thể nữa hay không. Đáng tiếc, tiểu trùng tử này quá yếu, nếu có người tu chân thì tốt quá, cắn nuốt một người, người tu chân sơ cấp cũng phải bổ dưỡng hơn nhiều so với đám tiểu trùng tử này, ai, địa phương đồ nát này, đi đâu mới tìm được người tu chân." Hần ở một bên miên man suy nghĩ, một bên đi thẳng vào trong khe nứt bên trong.

Lý Cường suy tư thật lâu cũng đành chấp nhận, cuối cùng hần nghĩ tới hai loại thần phẩm thu được tại Huyền Thần Điện. Lấy ra một viên Thánh Thật Lãm, hần thoáng chút do dự, bởi vì theo kiến thức gia tăng, hần biết rất nhiều trân phẩm dị quả có cách ăn khác nhau, phương pháp phục dụng cũng bất đồng, hiệu quả cũng khác hẳn, hần bây giờ cũng không thể hỏi ai, không thể không dùng biện pháp bình thường nhất, trực tiếp ăn vào.

Bên ngoài Thánh Thật Lãm bao vây một tầng thanh chu ti bằng bạc hình thành cấm chế, hàm răng của Lý Cường sợ rằng bây giờ ngay cả kim cương cũng có thể nhai nát, tầng cấm chế bằng bạc này đối với hần là không có hữu dụng.

"Ca" một tiếng vang nhỏ, Thánh Thật Lãm vỡ vụn ra, Lý Cường có cảm giác trong miệng như có vô số con kiến nhỏ đang chuyển động, hần hiểu được đó chính là linh khí của Thánh Thật Lãm khuếch tán ra, nhưng loại cảm giác này rất quái lạ, hần dùng sức ngậm chặt đôi môi, sợ nhin không được mà nhổ ra, vậy thì quá đáng tiếc.

Sau khi tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, Lý Cường đối với sự biến hóa trong cơ thể mình hoàn toàn không hay biết, không giống như lúc còn là người tu chân, có nguyên anh trợ giúp mình, bây giờ tất cả chỉ là một mảnh hồn đơn. Trong quá trình tu luyện của hần, từ Hắc Ám Chi Tâm bước vào Bình Phàm Chi Tâm cảnh giới, thì trong cơ thể từng mơ hồ hiển xuất ra một pho tượng màu vàng hình người, nhưng đã rất nhanh đã tiêu mất, lúc ấy hần cũng không có để ý, niềm vui sướng khi tiến vào cảnh giới của Bình Phàm Chi Tâm đã hòa tan hết thấy mọi chuyện.

Đắm chìm trong cảnh giới Bình Phàm Chi Tâm của Nhị Dục Thiên, Lý Cường rõ ràng phát giác khác hẳn trước kia, hần lại một lần nữa phát hiện hình người màu vàng trong cơ thể, Thánh Thật Lãm ẩn chứa thiên địa linh khí giống như nước thủy triều tiến vào trong hình người màu vàng kia không ngừng. Lý Cường tỉnh ngộ, đây là trong Thiên Tiến Chương của Thanh Đế có nhắc qua, Kim Tôn Thần Tâm! Đây là trong Thiên Tiến Chương bản chính có ghi chép nội dung, trước kia hần vốn không biết. Một khi ngưng kết được Kim Tôn Thần Tâm, hần đã bước vào cảnh giới sơ bộ của Tam Diệt Thiên, đó chính là Bất Tử Chi Tâm, chính là cảnh giới của Thần Chi Tâm Cảnh.

Theo thời gian trôi qua, Kim Tôn Thần Tâm từ hư ảnh nhàn nhạt bắt đầu thông thả ngưng kết. Thánh Thật Lãm không hổ là thần phẩm, nếu không phải có loại kỳ bảo này, Lý Cường cũng không có khả năng với tốc độ nhanh như vậy bước vào cảnh giới sơ bộ của Tam Diệt Thiên. Dựa vào thần dịch lực mà hần có được, còn không đủ ngưng kết Kim Tôn Thần Tâm, đây chính là quan khẩu thật lớn của tu thần Thiên Tiến Chương, một khi đột phá, dựa vào Kim Tôn Thần Tâm, đường tu thần sẽ ổn định hơn rất nhiều.

Kim Tôn Thần Tâm rất khó ngưng kết, dưới tình huống công lực không đủ Lý Cường từ cảnh giới Bình Phàm Chi Tâm bước vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm, phong hiểm to lớn trong đó hần cũng không rõ ràng lắm. Hần luyện công vẫn luôn rất hồ đồ, mỗi một bước tiến thường khác hẳn với người tu chân, hần cơ hồ không có gặp qua vấn đề khó khăn lớn lao nào, cho nên hần cũng không có nhiều chướng ngại tâm lý, đây có thể nói là tài phú lớn nhất của hần. Hần dựa vào việc hoàn toàn không hiểu gì về thần hiệu của Thánh Thật Lãm, mạnh mẽ bước vào Bất Tử Chi Tâm cảnh giới và nhờ vậy mà may mắn tránh thoát được nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Hư ảnh hình người màu vàng từ từ co rút lại, sau khi Lý Cường tu luyện Thiên Tiến Chương, rốt cuộc lần đầu tiên có thể thể hội được sự biến hóa trong cơ thể. Theo phần lớn thần dịch lực tụ tập, hư ảnh màu vàng càng lúc càng nhỏ, Lý Cường phát hiện Kim Tôn Thần Tâm tụ tập lại ngay bộ vị của trái tim, điều

này thật sự là vô cùng kỳ lạ, đúng thật với tên gọi Thần Tâm.

Hư ảnh màu vàng kết thành một hình người cỡ một quả trứng gà, không ngừng co rút rồi trưởng lớn, giống như một trái tim đang đập. Lý Cường biết Kim Tôn Thần Tâm sẽ thành hình, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn thừa dịp lúc này lại bỏ vào miệng thêm hai quả Thánh Thật Lãm. Kim Tôn Thần Tâm một khi bắt đầu chính thức ngưng kết, hắn là không cách nào hành động, cử động này khiến cho hắn có thể tránh được một kiếp.

Rồi đột nhiên, toàn thân Lý Cường giống như hư thoát, Kim Tôn Thần Tâm đang đập cơ hồ hấp thu hết thần dịch lực của hắn, hắn chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cả người chợt cứng ngắc, trong nỗi hoảng sợ, hắn mạnh mẽ cắn nát một viên Thánh Thật Lãm nằm trong miệng. Cảm thụ lần này lại không giống vừa rồi, hắn phảng phất giống như một người đang chạy trốn trong sa mạc, đang khát khô cổ đến sắp chết mà lại vục đầu vào trong một đầm nước suối mát, toàn bộ cơ thể đều như đang mở ra, cảm giác vui sướng hòa lẫn vui sướng đủ để làm cho hắn phát cuồng.

Kim Tôn Thần Tâm kịch liệt nhảy lên dữ dội, Lý Cường nhìn thấy trong nội thể vô số màu vàng cấp tập tụ tập, Kim Tôn Thần Tâm lại một lần nữa cấp tốc thu nhỏ lại, súc lại chỉ còn một nửa so với ban đầu, có vẻ càng thêm ngưng luyện. Đột nhiên trong lúc đó, Kim Tôn Thần Tâm bành trướng ra, Lý Cường kinh hãi vô cùng cắn nát viên Thánh Thật Lãm thứ hai trong miệng, theo bản năng hắn nghĩ muốn ngăn chặn Kim Tôn Thần Tâm bành trướng, nếu không thân thể mình sẽ không bảo trụ được nữa.

Viên Thánh Thật Lãm kia còn chưa có phát huy, thì viên thứ hai lại bổ sung tiến đến. Cho dù là tiên nhân cũng không dám một lần ăn ba viên Thánh Thật Lãm, Lý Cường chẳng những ăn ba viên, hơn nữa lại liên tục ăn không ngừng, nếu Cô Tinh và Hiên Long đang ở đây tuyệt đối không để cho hắn uống loạn như vậy, nhưng cũng bởi vì hắn làm loạn như thế, dám dựa vào thần hiệu của ba quả Thánh Thật Lãm đem Kim Tôn Thần Tâm áp trở về địa phương nguyên lai, rốt cuộc hắn đã thành công bước vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm của Tam Diệt Thiên, kết quả như vậy cho dù cả Thanh Đế cũng nghĩ không ra.

Lý Cường có Kim Tôn Thần Tâm, giống như người tu chân có nguyên anh, lúc này hắn mới chính thức bước vào cánh cửa tu thân. Theo Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên, đại lượng thần dịch lực tinh thuần tản mát ra, Lý Cường thoải mái vận mình một cái, hắn hưng phấn phát hiện mình giống như lúc ban đầu mới bước vào tu chân, cả người tràn ngập lực lượng đến vô cùng vô tận. Hắn hiểu được tu vi của mình đã bay vọt, trong lòng không khỏi nhin được tràn ngập dấu chí và lòng tự tin.

Hắn mở mắt ra, phát giác Dục Thiên Giáp trên người đã lại biến hóa, màu bạc lúc trước đã biến ảo thành màu lam úy nhàn nhạt, đây chính là Diệt Thiên Giáp. Hắn hài lòng đứng dậy đi vài bước, lại lấy ra Thái Hạo Toa, đột nhiên nghĩ đến lúc ở tàng bảo thất của Thiên Thực tại Huyền Tật tiên trận hắn đã tu luyện một kiện vật phẩm, tựa hồ có điều hiểu được, thần dịch lực và thiên hỏa đồng thời luyện khí là biện pháp rất tốt.

Một đoàn thiên hỏa màu tím đậm treo ở không trung, Lý Cường dùng thần dịch lực bao vây Thái Hạo Toa tiến vào trong thiên hỏa, Thái Hạo Toa nhất thời phát ra kim quang chói mắt. Lý Cường cấp tốc đưa thần dịch lực tiến vào trong Thái Hạo Toa, lần này thần dịch lực so với trước kia không giống, tựa hồ càng thêm lợi hại, rất nhanh đã đem Thái Hạo Toa dung hóa. Trong lòng Lý Cường mừng như điên, chỉ cần Thái Hạo Toa dung hóa thì hắn sẽ có biện pháp luyện chế một lần nữa.

Thái Hạo Toa tựa như chất lỏng lưu động trong thiên hỏa, đầu tiên Lý Cường đưa từng viên Lam Vũ Sa tiến vào trong chất lỏng, liên tục bỏ vào mười viên, kim quang của Thái Hạo Toa bắt đầu ẩn chứa một chút tinh mang màu lam. Lý Cường quen thuộc nhất là Hấp Tinh kiếm, hắn không suy nghĩ liền dùng phương thức tu luyện Hấp Tinh kiếm bắt đầu luyện chế Thái Hạo Toa.

Chậm rãi, Thái Hạo Toa trong thiên hỏa hình thành một đoàn vụ khí nồng đậm. Lý Cường lặng yên thu hồi thiên hỏa, nhắm mắt dùng thần dịch lực thao khống Thái Hạo Toa. Bảo khí của tu chân giới đặc điểm chính là cực kỳ tinh xảo, trình độ tinh xảo cực phẩm tuyệt không dưới tiên khí, chỉ là không có uy lực lớn như tiên khí mà thôi.

Tiên nhân trong hoàn cảnh bình thường cũng sẽ không quá chấp nhất sự tinh mỹ của tiên khí, tất cả đều coi trọng chất lượng sử dụng, nhưng Lý Cường lại bất đồng, hắn ngay từ đầu khi tu chân là do luyện khí

nhập tu chân của Trọng Huyền Phái, đối với việc luyện khí có sự yêu thích phát xuất ra từ nội tâm, cho nên Thái Hạo Toa không được tu luyện hoàn mỹ thì hắc cũng sẽ không dừng tay.

Theo thời gian tu luyện gia thâm, Thái Hạo Toa đã hoàn toàn vụ hóa, Lý Cường thừa cơ huyền hóa ra các loại hình thái vật phẩm, cuối cùng mới ngưng kết Thái Hạo Toa lại một lần nữa. Trong những tiếng ba ba liên tiếp thành chuỗi xuyên, Thái Hạo Toa rơi vào trong tay Lý Cường. Hình thái của Thái Hạo Toa đã hoàn toàn thay đổi, hình dáng này Lý Cường cũng không có nghĩ đến, đó chính là hai mảnh mặt trăng khuyết màu vàng uốn lượn, hai lưng tiếp giáp với nhau một chỗ, màu vàng bóng loáng mặt ngoài, lấp lánh tử mang tia ti nhấp nháy, tinh điểm linh tán u lam ẩn trong đó, có vẻ phi thường thần bí. Lý Cường nhìn thấy thì ngây ngốc ra, sao lại biến thành như vậy?

Cuối cùng Lý Cường quyết định, vẫn gọi nó là Thái Hạo Toa, mặc kệ nó biến thành hình dáng gì, nó vĩnh viễn cũng là kiện tiên khí đầu tiên mà mình đã có. Trong tim Lý Cường, Thái Hạo Toa cũng như Tử Viêm Tâm, đối với hai bảo vật này, hắc đều có cảm tình rất sâu.

Thu hồi Thái Hạo Toa, Lý Cường quay người lại, chợt nghe "phốc" một tiếng, sương khói tràn ngập ra, chỉ thấy vách tường của huyết động và mặt đất đã hóa thành tê phần, chỉ có hắc vẫn đứng yên hoàn hảo không tổn hao gì, mặt đất trong phạm vi hai thước đều cũng hãm thật sâu xuống, trong phút chốc cả huyết động một mảnh tối tăm. Đến lúc này Lý Cường mới biết khi mình tu luyện Thái Hạo Toa thì trong lúc vô ý đã hủy đi huyết động do người xưa lưu lại.

Rời khỏi động, Lý Cường bay lên trên, đi tới bên truyền tống trận, không nhìn thấy Xích Minh ma tôn, chỉ thấy mặt đất như trải qua một trận đại chiến, trên mặt đất có vô số vết rách đá vụn. Trong lòng Lý Cường kỳ quái, Xích Minh ma tôn đã cùng ai tranh đấu?

Hắc nhìn thấy Xích Minh ma tôn đã chữa trị xong truyền tống trận, nghĩ thầm: " Chẳng lẽ có người tu chân thông qua truyền tống trận gặp được Xích Minh ma tôn..." Hắc không khỏi khẩn trương, người này là đại thần ma, người tu chân căn bản không đấu lại hắc, nếu như bị hắc giết chết mấy người thì tội nghiệt của mình thật lớn.

Lý Cường ngửa đầu phát ra một tiếng huyết sáo dài, tiếng huyết gió làm cho cả vách nhai cũng rung động lên. Lý Cường lại càng hoảng sợ, lập tức đình chỉ tiếng huyết gió, hắc phát giác tu vi của mình cao hơn rất nhiều, trong lòng không khỏi đặc ý.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Xích Minh ma tôn trở về, Lý Cường đi tới bên truyền tống trận, đưa tiên thạch khảm vào trận pháp, khởi động rồi xem Định Tinh Bàn, hắc phát hiện Lâm Minh Tinh cũng không xa lắm, chỉ cần vượt qua một tinh cầu không người là đã tới rồi. Dừng lại chuyển động trận pháp, hắc lại phát ra tiếng kêu, nhưng thanh âm lúc này hắc lại đặc biệt áp thấp một chút, miễn cho việc làm chấn động vách nhai.

Vẫn không nhìn thấy Xích Minh ma tôn quay lại, Lý Cường lại phát ra tiếng huyết gió đầy ý vị cảnh cáo, chỉ chốc lát sau, từ xa xa vang lên tiếng rống trầm muộn một tiếng, chỉ thấy Xích Minh ma tôn đang kéo thật dài huyết vụ, từ xa xa bay nhanh mà đến. Tiếng hô vừa vào tai, thì Xích Minh ma tôn đã đến gần, tốc độ của người này thật sự rất nhanh, ngay cả Lý Cường cũng cảm thấy kinh hãi, nếu không có Ma Cấm khống chế hắc, mình thật sự không nắm chắc đối phó được hắc.

Lý Cường liếc mắt nhìn thấy trên người Xích Minh ma tôn quần quýt một con quái vật thật lớn giống như rắn, hắc kinh ngạc hỏi: " Tiểu Minh, ngươi đang làm gì?"

174. Chương 174

Lúc này Lý Cường mới nhìn Tiên Lệ đang quần quanh trên người hắc, đó là một sinh vật giống loài rắn, đầu hình tam giác có hai sừng màu đỏ, thân thể trắng kiện màu hồng hoàng giao nhau, tương đối kỳ lạ chính là bụng của nó có một vòng tròn gì đó. Lý Cường bây giờ kiến đa thức nghiễm(hiểu biết nhiều), đối với bộ dáng kỳ quái của Tiên Lệ cũng không cảm thấy gì nữa.

Lý Cường cười hỏi: " Tiểu Minh a, sao nơi này lại rối loạn như vậy, ngươi đã đánh nhau với ai?"

Xích Minh ma tôn nào dám nói là do mình cố gắng cỏi Ma Cấm, hấn lảng sang chuyện khác: " Chờ ta một chút được không a, ta phải có chút thời gian tu luyện Tiên Lệ, hà hà, vật này thật là ương bướng, quần quýt mãi làm ta thật khó chịu." Thật ra hấn vốn không thèm quan tâm đến chuyện bị Tiên Lệ quần quanh, hấn nói như vậy chỉ muốn dời đi lực chú ý của Lý Cường.

Lý Cường nhìn hai bên, tìm một khối nham thạch nhô lên ngồi xuống, đưa tay ra dấu cho Xích Minh ma tôn cứ tu luyện, trong lòng hấn vô cùng tò mò, không biết đại thần ma làm sao tu luyện Tiên Lệ, ở thế giới này là chuyện phi thường hiếm có. Xích Minh ma tôn không nghĩ tới Lý Cường lại dễ nói chuyện như vậy, hấn tiện tay trảo Tiên Lệ lôi ra, đắc ý cười to nói: " Bảo bối của ta, vận khí của ngươi đến rồi." Tiên Lệ như đã phát giác ra chuyện gì, phát ra tiếng rít bén nhọn.

Hai tay Xích Minh hiện lên một tầng ma diễm màu xanh, hấn há mồm phun ra một đạo huyết diễm màu đỏ, Tiên Lệ bị hai chủng loại lực lượng khác nhau bao phủ, bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại. Lý Cường cảm giác được sự thống khổ của Tiên Lệ, không khỏi lắc mạnh đầu, hấn biết bị Xích Minh ma tôn tu luyện xong Tiên Lệ sẽ biến thành vũ khí, hơn nữa lại là một vũ khí còn sống, hấn muốn ngăn cản Xích Minh ma tôn tu luyện, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, hấn lại nhần nhin, kỳ thật thái độ của mình đối với loài sinh vật này cùng Xích Minh ma tôn cũng không khác nhau, đó cũng là tàn nhẫn. Nghĩ tới đây, hấn nhin không được thở dài, đối với Xích Minh ma tôn ít đi một phần địch ý, bởi vì sinh tồn chi đạo của ma đầu chính là như thế này.

Tiên Lệ dài năm, sáu thước từ từ thu nhỏ lại. Xích Minh ma tôn xuất ra một đoàn khí quyền màu đỏ, ra tay liền hóa thành đường kính dài chừng ba thước, vòng tay lớn hai bên phát xuất ra từng đạo quang hoa phần sắc, đem Tiên Lệ hút đi tới. Mắt nhìn Tiên Lệ một vòng quần quanh bên trên, Xích Minh ma tôn đắc ý động ngón tay, theo ngón tay xao động, cự hoàn từ từ thu nhỏ lại, Tiên Lệ cũng theo cự hoàn thu nhỏ mà bị áp súc nhỏ đi, rất nhanh, cự hoàn lui về thước tất đầu tiên, Xích Minh ma tôn đưa tay tiếp lấy.

Xích Minh ma tôn thật dễ dàng luyện hóa Tiên Lệ, Tiên Lệ bị luyện chế thành một thủ hoàn(vòng tay)không lớn lắm. Lý Cường đưa tay cầm lấy xem xét, chỉ thấy Tiên Lệ này tinh xảo tới cực điểm, bởi vì giữ lại được nguyên hình của Tiên Lệ, mỗi một chi tiết đều tỉ mỉ hoàn mỹ, Lý Cường cảm thấy Tiên Lệ do đại thần ma tu luyện có thể gọi là ma bảo, hấn nhin không được khen: " Nghĩ không ra Tiểu Minh cũng là luyện khí tông sư a."

Xích Minh ma tôn thiếu chút nữa bị Lý Cường làm cho tức giận đến hộc máu, đường đường là một đại thần ma của hắc ma giới, bị hấn trái một câu phải một câu gọi là Tiểu Minh này Tiểu Minh nọ, chẳng những không có mặt mũi, hơn nữa bị hấn gọi mãi đến tự mình đều cũng sắp quên mình là chỉ tôn của hắc ma giới. Hấn vô cùng bất đắc dĩ nói: " Ai, lão huynh giúp đỡ một chút đi, đừng gọi là Tiểu Minh nữa có được hay không? Ta cầu ngươi đó, con Tiên Lệ này ta tặng cho ngươi, đổi cách gọi có được hay không?" Hấn thật không quen cầu người, nếu lúc này bên cạnh mà có người khác, có bị đánh chết hấn cũng sẽ không nói như vậy.

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Không được, tặng ma bảo cho ta? Ta không dám lấy a, vạn nhất bị người hiểu lầm ta là ma đầu thì thê thảm rồi, ngươi đang hỏi lộ ta hay là hại ta a, không gọi ngươi tiểu Minh chẳng lẽ gọi ngươi là lão Minh hay sao? Vậy nghe cũng không hay phải không? Bỏ đi, cứ gọi ngươi là tiểu Minh tốt hơn, ngươi biến thành tiểu nam hài là được rồi mà." Hấn cố ý đả kích ý khí của Xích Minh ma tôn, cho nên mới cố ý nói như vậy.

Xích Minh ma tôn quả thật không biết nói cái gì mới tốt, một hồi lâu hấn vô lực nói: " Ngươi mới là đại thần ma! Ngươi...ngươi so với Khai Hoàng ma tôn còn ghê tởm hơn...ngươi..."

Lý Cường đột nhiên phát giác Xích Minh ma tôn cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, hấn có điểm không rõ tại sao, có lẽ bởi vì có Ma Cấm trên thân.

Hấn không để ý tới lời Xích Minh ma tôn nói, đi vào truyền tống trận, nói: " Đi thôi, ta còn muốn chạy về Lâm Minh Tinh."

Xích Minh ma tôn hận hận đi theo vào, trong miệng còn đang nói thâm mắng mỗ gì đó.

Lý Cường đối với truyền tống trận cũng đã phi thường thuần thục, hấn mang theo Xích Minh ma tôn truyền tống đến một tinh cầu khác, lập tức đã bị bảy, tám người tu chân vây quanh. Lý Cường rất ngoài ý muốn

nhìn đám người tu chân này, hần tiến lên vui vẻ hô: " Chào các người, xin hỏi đây là địa phương nào?"

Đây là một đám người tu chân mặc bào phục màu nâu đậm, người tu chân cầm đầu mặc bào phục màu đen, hần nghi hoặc hỏi: " Các người từ nơi nào truyền tông tới? Nơi này thuộc tỉnh thạch quảng khu của Dã Sương Lâu, người tu chân của môn phái khác không thể đến đây, kỳ quái, các người làm sao mà tới?"

Lý Cường bây giờ đối với tỉnh thạch rất miễn cảm, hần cần nhất chính là tỉnh thạch. Còn chưa chờ hần trả lời, Xích Minh ma tôn đã làm trước, hai mắt hần tỏa ánh sáng, nước miếng đã nhịn không được mà chảy ra, cơ hồ như muốn nói: " Nga yêu, ta thích a, lại đây!" Cánh tay hần đột nhiên dài ra, một cái liềm chộp được cổ người tu chân cầm đầu, kéo hần tới bên người mình.

Người tu chân bên cạnh đồng thời kêu lên sợ hãi, đều mặc vào chiến giáp bắn ra phi kiếm.

Lý Cường nhìn thấy chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chưa kịp ngăn cản, ba đạo kiếm quang đã như điện chớp bắn thẳng lên thân. Lý Cường quát to: " Tiểu Minh người dám!" Tay hần xuất ra chụp thẳng vào phi kiếm đang phóng tới.

Xích Minh ma tôn nghe ra Lý Cường phi thường tức giận, hần chợt do dự. Bây giờ hần thật có chút sợ Lý Cường, từ khi ném qua sự lợi hại của Ma Cẩm, hần thật sự không muốn ném thử lại lần nào, nhưng hần lại không nỡ bỏ qua người tu chân mỹ vị đại bổ, nhìn người tu chân trong tay kia, rồi lại nhìn Lý Cường, Xích Minh ma tôn cũng không biết làm sao mới tốt.

Ngoại trừ ba đạo kiếm quang bắn về phía Lý Cường, những phi kiếm còn lại đều bắn về phía Xích Minh ma tôn, tu vi của mấy người tu chân này cơ bản đều chỉ tới Nguyên Anh kỳ, đối với Lý Cường và Xích Minh ma tôn cơ hồ không có gì uy hiếp. Hai tay Lý Cường trao ra, ba đạo kiếm quang rơi vào trong tay hần, Xích Minh ma tôn càng thêm lợi hại, hần căn bản không để ý tới phi kiếm đang phóng tới, tùy ý cho phi kiếm xuyên thân bay qua, hần bĩu môi hắc hắc cười vang, kêu lên: " Tiêu rồi, phi kiếm rút rồi, hắc hắc!"

Phi kiếm xuyên qua thân thể Xích Minh ma tôn, giống như là bị ô nhiễm, kiếm quang phát ra màu đỏ ảm đạm, lập tức liền mất đi không chế, trong tiếng đình đình đều rơi xuống mặt đất. Những người tu chân này nhất thời hoảng loạn thành một đoàn, trong đó có một người tu chân phát ra tiếng huýt sáo dài cảnh báo, hần quát lớn: " Chúng ta mau lui lại."

Trong lòng Lý Cường cười khổ, tràng tranh đấu này thật sự là ngoài ý muốn. Hần quát Xích Minh ma tôn: " Buông hần ra!"

Xích Minh ma tôn cả giận nói: " Người biết hần sao? Hần có quan hệ gì với người? Không buông!" Hần thật sự có chút không nỡ buông mỹ vị trong tay ra. Người tu chân kia bị Xích Minh ma tôn bóp chặt cả người xụi lơ, căn bản là vô lực phản kháng, hần trở mắt nhìn chằm chằm Xích Minh ma tôn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Lý Cường tới gần nói: " Mụ nội người, còn không buông tay thì đừng trách ta không khách khí!"

Xích Minh ma tôn bị chọc tức, hần quát: " Ta đói bụng!" Người nghe được đều rợn tóc gáy.

Lý Cường mắng: " Hồn đản! Người đói bụng ta không xen vào, nhưng người tuyệt đối không thể thương tổn hần!" Lý Cường không muốn lập tức sử dụng Thất Tự tiên huyền, trong lòng hần rõ ràng, sử dụng Ma Cẩm quá nhiều, một ngày nào đó sẽ làm cho hần tìm được cách hóa giải, biện pháp tốt nhất là vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, chỉ cần có thể khống chế hành động của hần, thì đã đạt được mục đích rồi.

Những người tu chân này nghe xong cũng hồ đồ, hai người này thật sự là rất kỳ quái, tiểu tử kia mười phần tà khí, lời nói của hần càng làm cho người ta khi nghe xong thì từ trong đáy lòng khởi lên hàn khí: " Ta đói bụng." đây là lời nói gì chứ, chẳng lẽ hần muốn ăn thịt người?

Xích Minh ma tôn nghĩ đến uy lực của Ma Cẩm không khỏi rét lạnh, hơn nữa hần biết, chỉ cần Lý Cường nói ra một nhuyền tự, thì đừng nói mình muốn ăn thịt người, ngay cả muốn đứng thẳng cũng không đứng nổi. Hần do dự một chút, nhìn thấy bộ dáng Lý Cường tựa như muốn động thủ, hần tức giận nói: " Người độc! Người độc..." Rồi đưa tay ném người tu chân kia ra ngoài.

Người tu chân ở không trung xoay mấy vòng rồi té ngã " ba tháp" một tiếng nằm dài trên mặt đất, những người tu chân khác vội vàng bước lên phía trước nâng hần dậy. Lý Cường nói: " Xin lỗi, đồng bạn của ta

đầu óc không tốt, các vị đừng kỳ quái, đây là phi kiếm của ai? Trả cho các người.” Hắn đưa thanh phi kiếm qua.

Xích Minh ma tôn ngang ngược nói: ” Đầu óc người mới có vấn đề, ai, đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Hơn mười đạo kiếm quang từ xa xa phóng tới, Lý Cường biết phiền toái đã đến. Những người tu chân này lui về phía sau một khoảng cách, cũng không nói lời nào, lẳng lặng chờ đợi. Rất nhanh, kiếm quang trên bầu trời đã rơi xuống.

Lý Cường cảm ứng một chút, trong đám người tu chân mới tới không phát hiện ra có cao thủ lợi hại nào, chỉ có một người có tu vi Xuất Khiếu kỳ, còn lại đều là người tu chân đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Xích Minh ma tôn chậm chậm nhìn những đại bổ phẩm này, biết mình không thể ra tay, hắn đặt mông ngồi trên mặt đất, hữu khí vô lực than thở: ” Phiền a! Nhìn thấy mà không được ăn...ai!” Hai người cứ như vậy vừa đứng vừa ngồi mà yên lặng chờ.

Chỉ chốc lát sau, đám người tu chân kia tụ tập lại gần, người cầm đầu chính là vị cao thủ có tu vi Xuất Khiếu kỳ, hắn cẩn thận đánh giá hai người trước mắt, càng xem thì trong lòng càng giật mình, hai người này cho hắn cảm giác thâm sâu khó lường. Hắn do dự một chút, đi tới trước mặt Lý Cường, vén lên cái nón chụp của bào phục màu đen, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, Lý Cường có chút sửng sốt, nguyên lai là một nữ tu chân. Xích Minh ma tôn vốn đang cúi đầu ủ rũ ngồi trên mặt đất, vừa nhìn thấy nữ người tu chân này, hắn ” sừ ” một tiếng đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói: ” Muội muội xinh đẹp...oa nha! Sao người lại đá ta chứ...” Không đợi hắn nói xong, Lý Cường đã đá hắn một cước té ngã.

Lý Cường đối với Xích Minh ma tôn đã cảm thấy phi thường đau đầu, người này thật sự là không chút kiêng kỵ, chỉ cần mở miệng nói chuyện, cơ hồ dám chắc sẽ gây họa, người tu chân này lại ngạo khí mười phần, lại không biết hắn là đại thần ma đại danh鼎鼎 của hắc ma giới, nên đâu có ai sợ hắn, một khi động thủ, có hối hận cũng đã không còn kịp rồi. Lý Cường lại không thể ngồi nhìn mặc kệ, Xích Minh ma tôn cho dù có Ma Cầm trong người, nhưng người tu chân cũng đã rất khó tranh đấu với hắn, thực lực chính thức của hắn dù là Lý Cường cũng không thể sánh bằng.

Lý Cường thi lễ nói: ” Chúng ta đi qua truyền tông trận, chuẩn bị đến Lâm Minh Tinh, rất xin lỗi, không biết nơi này có người tu chân, chúng ta sẽ lập tức rời đi.” Hắn làm ra tư thái như chuẩn bị rời đi, nhưng lại có hai người không muốn, một là nữ tu chân kia, còn một là Xích Minh ma tôn.

Nữ tu chân nói: ” Các người không thể đi! Nếu chỉ đi ngang qua, tại sao lại hủy diệt phi kiếm của chúng ta?”

Xích Minh ma tôn nhin không được kêu lên: ” Muội muội nói không đi, ta sẽ không đi!” Hắn lại bước về phía trước vài bước.

Thiếu chút nữa Lý Cường bị người này làm tức chết, hắn thật sự là không muốn gây chuyện, nếu chuyện làm lớn ra, kinh động tới tiên nhân, cuộc sống của mình thật sự là rất khó qua. Hắn hung hăng nhìn chăm chăm Xích Minh ma tôn, nhin không được sắp nổi giận.

Xích Minh ma tôn cười cười lui về phía sau, hắn nhìn ra Lý Cường thật sự tức giận, nhưng hắn có điểm không phục, tại sao phải sợ tên tiểu tử thú vị này.

Nữ người tu chân đỏ mặt, kiên trì nói: ” Các người không thể đi như vậy...” Lý Cường biết cứ như vậy càng nói càng căng thẳng, hắn cắt lời nàng: ” Cô nương, thanh phi kiếm bị hư ta phụ trách chữa trị, người không cần tức giận.” Hắn xoay người phát tay, hấp thu phi kiếm trên mặt đất. Nữ người tu chân không nghĩ tới Lý Cường lại nói như vậy, nàng đứng sang một bên, chỉ nhìn mà không nói một lời.

Lý Cường cẩn thận xem xét phi kiếm bị ô nhiễm, thử dùng thiên hỏa rèn luyện. Xích Minh ma tôn cười trộm trong lòng, phi kiếm bị ma diễm thiêu đốt qua sẽ không có cách nào khác để khôi phục, trừ phi chính tự hắn ra tay. Hắn đắc ý ngửa đầu nhìn bầu trời, ra một bộ dáng vô tư không biết.

Lý Cường dù sao cũng là luyện khí tông sư cấp cao thủ, hắn lập tức nhận ra được vấn đề trong đó, trong thân kiếm ẩn chứa một loại lực lượng rất cổ quái, dù là thiên hỏa cũng không thể tiêu trừ được. Hắn thử cảm giác một chút, liên tưởng đến chuyện vừa rồi phi kiếm rơi xuống, trong lòng chợt hiểu ra. Hắn nhàn nhạt nói: ” Tiểu Minh, lại đây!”

Xích Minh ma tôn giả ra một bộ dáng kỳ lạ, nằm dài trên mặt đất, vặn mình một cái thật mạnh, giả lơ nói: " Tiểu Lý tử, đừng gọi ta, ta muốn đi ngủ."

Hắn làm Lý Cường tức giận đến dở khóc dở cười, ở quê hương, hình như có một tên thái giám nổi danh được kêu là cái gì tiểu Lý tử. Lý Cường nghe được thì cảm thấy rất chói tai, hơn nữa người này là đại thần ma, hắn lại nói là buồn ngủ, quả thật là vô lý không tưởng. Lý Cường lần này không buông tha cho hắn, rất nhanh kháp động tiên huyền quát: " Dương! Lão tử dương(nhật) chết ngươi!"

Đám người tu chân trợn mắt há hốc mồm nhìn Xích Minh ma tôn phát ra tiếng cười điên cuồng rung trời, hắn giống như phát điên quay cuồng trên mặt đất giãy dụa, không ngừng phát ra tiếng cười khiến người khác cảm thấy kinh khủng, trong tiếng cười còn kèm theo tiếng cầu xin tha thứ: " Ha ha, ha ha ha! A...ha ha, dừng...cáp, mau dừng lại...oa ha ha ha...ô ô, ha ha!" Thật đúng là nói không ra lời.

Lý Cường cười hì hì ngồi xổm xuống, rất hòa khí nói: " Tiểu Minh, nơi này ta có thanh phi kiếm hình như rất có luyện..." Hắn vẫn kháp tiên huyền không buông tay.

Xích Minh ma tôn vừa cười ha hả vừa nói: " Ta...ha ha, ta tu luyện nó..ha ha...chi nhi!" Một tiếng kêu quái dị cuối cùng làm cho những người ở đây đều phải nở nụ cười.

Lý Cường vẫn như trước không buông tay, tiếp tục nói: " Tiểu Minh, sau này ngươi gọi ta là gì?"

Xích Minh ma tôn thật sự là chịu không được nữa, thanh âm của hắn giống như quỷ khóc sói tru: " Ta gọi ngươi là cha! Ta...ha ha..gọi ngươi...ha ha ông nội..."

Lý Cường hài lòng gật đầu nói: " Ta cũng không muốn ngươi gọi ta là cha, ngươi hãy gọi ta một tiếng lão huynh là được, hiểu chưa?"

Xích Minh ma tôn gật lia lịa, xem như là gật đầu đáp ứng. Lý Cường cười nói: " Vậy là tốt lắm rồi." Hắn rút cuộc buông ra tiên huyền.

Xích Minh ma tôn quỳ trên mặt đất thở dốc dồn dập, qua chốc lát, hắn mới đứng dậy, tiếp nhận phi kiếm, tiện tay vuốt một lượt trên thân kiếm, ném lên mặt đất, hừ hừ nói: " Tốt lắm rồi."

Lý Cường cũng bất kể sự vô lễ của Xích Minh ma tôn, hắn hấp khởi phi kiếm trên mặt đất nhìn một chút, biết đích xác đã tu luyện lại thật tốt, mới đưa phi kiếm qua, nói: " Được rồi, trả phi kiếm cho các người. Cô nương, xin hỏi nơi này các người có xuất thụ tinh thạch hay không?"

Xích Minh ma tôn nhỏ giọng nói: " Xuất thụ cái đầu ngươi a, cướp là được rồi." Hắn ở tại hắc ma giới cho tới bây giờ vật gì cũng chỉ cướp lấy để dùng, hắn nghĩ với thực lực của Lý Cường căn bản là không cần quan tâm tới mấy người tu chân có tu vi thấp này.

Thanh âm của Xích Minh ma tôn mặc dù rất thấp, nhưng ở đây đều là người tu chân, mỗi người nghe được trên mặt đều biến sắc. Nữ người tu chân kia rất cơ trí, nàng nói: " Tiền bối, ngươi có thể đợi chốc lát được không? Việc này ta không thể làm chủ."

Nàng phân phó người tu chân bên người mấy câu, mấy người nọ rất nhanh bay đi.

Xích Minh ma tôn âm dương quái khí nói: " Hắc, đi gọi cứu binh chứ gì, lão huynh, ngươi phải cẩn thận, cáp, nếu ngươi bị vậy công, đừng trách ta mặc kệ a."

Lý Cường mỉm cười, hắn phát hiện Xích Minh ma tôn không dám kêu mình là tiểu Lý tử nữa. Hắn nói: " Lão Xích a, không cần ngươi quan tâm, chỉ cần ngươi không gây ra họa cho ta là được."

Xích Minh ma tôn mừng rỡ, Lý Cường rút cuộc đã gọi mình là lão Xích, cảm giác nhất thời tốt hơn rất nhiều, hắn vui vẻ nói: " Hắc hắc, chỉ cần bọn họ không chọc đến ta, nhìn ở mặt mũi của ngươi, ta cũng không chấp nhất đâu." Kỳ thật hắn chỉ sợ Lý Cường lại dùng Ma Cấm sửa trị hắn.

Xích Minh ma tôn đi tới trước mặt nữ người tu chân, tà tà nhìn nàng cười hỏi: " Tiểu cô nương, tên gọi là gì a? Làm quen một chút, ta tên là Xích Minh...ân, cái kia..tôn.." Coi như hắn cũng phản ứng nhanh, hắn thiếu chút nữa đã gọi mình là Xích Minh ma tôn.

" Các người là cái gì mà người tu chân của Dã Sư Long Lâu? Môn phái ở nơi nào a?"

Từ khi bị Mị nhi mê hoặc, hần đều hóa thành hình tượng một tiểu tử anh tuấn, mặc dù có đôi chút khí chất tà khí, nhưng cũng không dễ dàng làm cho người ta bị phản cảm.

Lý Cường nhân nhạ nói: "Đừng đùa quá trớn nữa, nếu không ta không buông tha cho ngươi." Hần không hề để ý tới những người này, một mình khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Xích Minh ma tôn hiểu được ý tứ của Lý Cường, trong lòng mặc dù không phục nhưng cũng không dám làm loạn.

Nữ người tu chân kia nói: "Ta là Sương Văn Du của Dã Sương Lâu, tiền bối là cao nhân của môn phái nào?" Nàng tựa hồ cũng không chán ghét Xích Minh ma tôn.

Xích Minh ma tôn đắc ý nói: "Ta là...này..." Hần cũng không nghĩ ra tên một môn phái nổi danh nào, đầu lưỡi uốn một vòng trong miệng còn chưa có nói xong. Lý Cường đột nhiên mở mắt nói: "Hần là trưởng môn nhân của nhàn chán hậu bí phái đó."

Sương Văn Du nghi hoặc nói: "Nhàn chán hậu bí phái? Đây là môn phái gì?"

Xích Minh ma tôn cuống quýt khoát tay: "Đừng nghe hắn nói lưu nói vượn. Ai, tiểu Sương Sương, người của các ngươi sao còn chưa có tới?" Hần thuận miệng gọi nữ danh thân thiết của Sương Văn Du, đám người tu chân nghe được thì sững sờ.

Gương mặt của Sương Văn Du cũng hồng lên, nàng nhẹ nhàng dậm chân, tức giận xoay người đi sang một bên, không hề đáp Xích Minh ma tôn.

Lý Cường cảm giác buông lỏng một chút, trong lòng hần rất phiền Xích Minh ma tôn, bởi vì hần biết mục đích của Xích Minh, người này thật sự là quá nguy hiểm, tất cả người tu chân trong mắt hần đều là đại bổ phẩm, nói không chừng có lúc nào không chú ý, hần sẽ cắn nuốt đi mấy người tu chân, nếu làm cho hần làm vậy, hậu quả thật là quá nghiêm trọng.

Xích Minh ma tôn nhếch miệng, không chút thú vị đi tới bên cạnh Lý Cường ngồi xuống. Trong lòng hần càng thêm phiền muộn, ở thế giới này bị Lý Cường quản lý, hần cảm thấy bó tay bó chân, con mắt hần không ngừng nhìn đám người tu chân, trong lòng không ngừng nói sàm đến hoảng.

Sương Văn Du kỳ thật trong lòng rất khẩn trương, hai người kia không giống bằng hữu, địch thủ cũng không giống, tu vi lại cao đến đáng sợ. Nàng ở tại Dã Sương Lâu đã coi như là cao thủ, nhưng tu vi của hai người tu chân này nàng lại nhìn không thấu. Vì tinh thạch quý giá của nơi này, Dã Sương Lâu cùng với hai tu chân đại phái minh tranh ám đấu thật lâu, gần đây còn tranh đấu thêm vài lần, các phái đều có thương vong, cho nên bọn họ cũng không muốn dễ dàng thụ địch.

Đợi thêm chốc lát, lại bay tới một người tu chân, hần rơi vào bên người Sương Văn Du, nhỏ giọng nói mấy câu, Sương Văn Du nhất thời hiển lộ ra thần sắc khẩn trương, gấp gáp nói: "Chúng ta nhanh đi!" Nàng lập tức chiêu tập đồng bạn, bay lên không trung.

Xích Minh ma tôn cảm tức kêu lên: "Uy, tiểu Sương Sương, sao lại bỏ mặc chúng ta thế?"

Sương Văn Du ở trên không trung nói: "Xin lỗi, chúng ta phải lập tức rời đi, tiền bối, các ngươi đi thôi." Không đợi trả lời, nàng liền mang theo một đám người tu chân rất nhanh hướng phương xa bay đi.

Lý Cường cũng cảm thấy kỳ lạ, vừa rồi không có lưu ý người tu chân kia nói cái gì, sững sờ cả hồi lâu, hần nói: "Bỏ đi, chúng ta đi!"

Xích Minh ma tôn thì lại biết là chuyện gì, mắt hần xoay chuyển, nói: "Lão huynh, ta đi xem!" Hần cũng không đợi Lý Cường trả lời, liền cấp tốc đuổi theo. Lý Cường cũng chỉ đành đứng dậy bay theo sau, kêu lên: "Lão Xích, ngươi đi làm gì? Có oán nhiệt gì a."

Xích Minh ma tôn căn bản không để ý tới câu hỏi của Lý Cường, hần bay thật nhanh. Bởi vì nơi này đã rời xa Huyền Tinh Thân Trận, Lý Cường đột nhiên thuận di, vừa đến bên người Xích Minh ma tôn, chỉ thấy hần nhếch miệng cười, cũng liền thuận di đi tiếp. Lý Cường tức giận mắng: "Hỗn đản ngươi, chạy nhanh như vậy để làm gì!"

Đột nhiên, Lý Cường phát hiện Xích Minh ma tôn ẩn hình, hần cảm thấy phi thường tò mò, người này muốn làm gì? Hần vận khởi thần nhãn, phát hiện Xích Minh ma tôn đang quỷ quỷ túy túy bay đi về hướng trời cao. Lý Cường mỉm cười, bắn ra Thái Hạo Toa bao bọc quanh thân hình biến mất, gắt gao đi theo sát.

Tinh cầu này là một tiểu hành tinh sản xuất tinh thạch, không khí cực kỳ yếu ớt, con người bình thường rất khó sinh tồn ở chỗ này. Đây là một địa phương rất hoang vu, không có thực vật gì lớn, bùn đất màu nâu hồng sinh trưởng một chút rêu, trên mặt đất có những cái hố lớn nhỏ, gió lướt qua nhắc lên những bụi đất màu đỏ, nhiễm đỏ đậm một mảnh bầu trời.

Truyền tống trận tọa lạc tại bình nguyên màu đỏ này, khoảng cách trăm cây số về phía trước, trên mặt đất rất nhiều khe nứt lần lượt tung hoành hiển lộ ra, đại địa phẳng phát như bị xé rách ra, mỗi một cái khe ít nhất cũng sâu một trăm thước, từ bầu trời nhìn xuống, trong khe nứt có vẻ như âm u trầm trầm. Nơi này chính là liệt khẩu tinh quang khu nổi tiếng nhất tinh cầu này, là bảo địa của rất nhiều môn phái tu chân tranh đoạt.

Xích Minh ma tôn ẩn tại trời cao, Lý Cường theo phương hướng phi hành của hần nhìn xuống, chỉ thấy ở bên dưới một cái khe lớn mơ hồ có kiếm quang chớp động, tiếng sấm trầm muộn không dứt bên tai. Lý Cường nhất thời hiểu được ý đồ của Xích Minh ma tôn, hần muốn thừa loạn săn bắt người tu chân. Lý Cường có chút dở khóc dở cười, người này thật sự không bao giờ buông tha một chút khe hở thừa thải nào.

Rất nhanh hai người bay đến phía trên khe nứt. Lý Cường kinh ngạc cực kỳ, đây đúng là đại quy mô tranh đấu của người tu chân.

Khe nứt này bề ngang chừng hai cây số, bên trong kiếm khí lần lượt thay đổi, tiếng rít bén nhọn vang thành một mảnh, các loại lôi phù tạc nổ làm bụi mù tung bay cuồn cuộn, mấy trăm người tu chân đang ở bên trong liều chết tranh đấu.

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Xích Minh ma tôn phát ra hồng quang màu đỏ, có vẻ ướm át nhìn chăm chăm người tu chân phía dưới, hần tựa hồ như sắp không nhịn được nữa. Lý Cường đột nhiên thuấn di qua bên người hần, nhỏ giọng cảnh cáo: " Nếu người dám ra tay, ta cho người sống dở chết dở đó!"

Xích Minh ma tôn kinh hãi, không nghĩ tới Lý Cường có thể nhìn xuyên qua thuật ẩn thân của hần, hần xụ mặt trả giá: " Nếu ta không chủ động đả thương người, người không thể trách ta, ta thu thập nguyên anh bay ra có được không?"

Lý Cường không để ý tới hần, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, đột nhiên giật mình, hần phát hiện có một nhóm tham gia tranh đấu lại là người đầu trục lóc. Tại tu chân giới, môn phái có người đầu trục sợ rằng chỉ có mỗi Phật tông mà thôi. Vốn Lý Cường chỉ chuẩn bị quan sát, nhưng khi nhìn thấy những người đầu trục, hần không có cách nào không quan tâm tới, dù sao, mình và Phật tông có quan hệ rất sâu xa.

Xích Minh ma tôn nhìn đăm đăm một nguyên anh bay lên, tay bắn ra một đạo hồng quang. Lý Cường vốn không để cho hần có cơ hội, Thái Hạo Toa hóa thành một màn quang tường che ở phía trước, hần nhìn nguyên anh kia quát: " Người lại đây!"

Nguyên anh kia hoảng kinh bối rối bay tán loạn, thậm chí muốn thoát khỏi địa phương này, cũng không có nghe rõ Lý Cường nói.

Xích Minh ma tôn hé miệng phun ra ba đạo hư ảnh, đó chính là ma hồn của hần. Lý Cường biết không hay, lập tức làm bộ khấp tiên huyền, làm Xích Minh sợ đến mức lại há mồm hấp hồi ma hồn, hét lớn: " Ta tha cho hần! Ta tha cho hần!"

Hai người nháo loạn trên bầu trời, người tu chân tranh đấu phía dưới liền chú ý tới, có người kêu lên: " Các người là ai?"

175. Chương 175

P phía dưới khởi lên bốn, năm đạo kiếm quang, lao thẳng tới hai người mà đến. Xích Minh ma tôn vừa tức vừa hận, quát to một tiếng lao tới hướng bọn họ, hần hung ác xông loạn, đối với hộ thể kiếm quang của

mấy người đó hấn làm như không thấy. Lý Cường biết hấn sắp chịu không được nữa, vội vàng ngăn cản: " Lão Xích, nơi này không có chuyện của ngươi, đứng qua một bên cho ta!"

Xích Minh ma tôn hấn hấn nói: " Mau tránh ra cho ta!" Một cước đá bay một người tu chân đi lên từ bên trái, không màng ở phía sau có phi kiếm phóng tới, lại chụp lấy một người tu chân cản ngay trước mặt, hươ tay ném hấn ra ngoài. Một người tu chân này cả kinh sắc mặt đại biến, có người quát: " Mau lui lại! Người này quá lợi hại!"

Xích Minh ma tôn bó tay bó chân không dám đả thương người, hấn tức giận bay lên trời cao, quát to: " Ai dám tới gần ta, ta sẽ khiến cho hấn hối hận cả đời..con mẹ nó hỗn đản!" Câu cuối cùng hấn mắng chửi Lý Cường. Thực lực Xích Minh ma tôn biểu lộ ra, lập tức chấn nhiếp đám người dưới kia, cũng không còn ai dám truy lên nữa.

Lý Cường bay xuống hỏi: " Ngươi là đệ tử Phật tông?"

Một hấn tử đầu tọc nghi hoặc hỏi: " Chúng ta là đệ tử Phật tông tại Tân Dương thành, xin hỏi các người là?"

Lý Cường đưa tay lộ ra Phật chỉ đeo trên ngón tay, không đợi hấn nói chuyện, Phật tông đệ tử kia liền kinh ngạc kêu lên: " Không có khả năng! Đây..đây là..." Hấn lập tức hành lễ tại không trung: " Đệ tử ra mắt đại trưởng lão."

Lý Cường gật đầu hỏi: " Các người đang ở đây làm gì?"

Phật tông đệ tử cung kính đáp: " Đại trưởng lão, ở chỗ này tranh đấu chính là cao thủ của ba môn phái, Phật tông ở chỗ này có một tinh thạch quý giá....ai, đại trưởng lão có thể trước tiên..để cho bọn họ đình chỉ tranh đấu..." Hấn vừa nói vừa lo lắng nhìn xuống phía dưới, đã có không ít người tu chân và Phật tông đệ tử bị thương. Lý Cường nói: " Được, đợi một lát bàn lại, người đi theo, mau che lỗ tai."

Lý Cường mạnh mẽ hét lớn một tiếng: " Tất cả dừng tay cho ta!" Thanh âm như sét đánh ngang trời, ngay cả Xích Minh ma tôn cũng bị chấn động khiến cả người run lên, hấn nhỏ giọng mắng: " Kêu lớn tiếng như vậy...muốn điếc chết người sao!"

Người tu chân đang tranh đấu trong khe nứt lớn bên dưới giống như bị một trận cuồng phong đảo qua, ngã trái ngã phải, không sao đứng thẳng, căn bản không cách nào tiếp tục đánh nhau. Lý Cường lại quát to: " Các phái mau đi ra một đầu lĩnh, mau tới gặp ta!" Khẩu khí của hấn cũng rất cuồng, hơn nữa phi thường xúc phạm, bởi vì trong tình cảnh này, chỉ có thể dùng thực lực cường đại mà nói chuyện, nếu không sẽ không ai để ý tới mình.

P phía dưới lập tức bay lên ba cao thủ, trong đó có một người đầu tọc, người nọ mặc bào phục màu xám rộng thùng thình, trên tay cầm một chuỗi hạt châu màu nâu, gương mặt tròn tròn, mày mắt nhu hòa thân thiện. Hấn nhìn Lý Cường, hỏi: " Xin hỏi..."

Phật tông đệ tử đang đứng cạnh Lý Cường vội thi lễ nói: " Khánh Tĩnh trưởng lão..." Rồi lại đi tới nhỏ giọng nói: " Hấn có Phật chỉ của Phật tông đại trưởng lão."

Con mắt của Khánh Tĩnh trưởng lão sáng ngời, hấn cảm thấy không thể tư nghị: " Đại trưởng lão? Không có khả năng a, bọn họ đã mất tích rất lâu."

Lý Cường không muốn giải thích nhiều, bèn đưa tay cho hấn nhìn xem Phật chỉ trên ngón tay, sau đó nói: " Khánh Tĩnh trưởng lão, giới thiệu hai vị bằng hữu này một chút."

Khánh Tĩnh trưởng lão lộ ra thần sắc hưng phấn cực độ, lớn tiếng nói: " Khánh Tĩnh bái kiến đại trưởng lão!" Sau khi hành lễ xong mới nói: " Vị này là Tiễn Phong Sơn Tổ của Ma Âm Sơn, vị này là Diệu Học Ông của Dã Sương Lâu." Ngữ khí mơ hồ lộ ra một phần hấn ý.

Tiến Phong và Diệu Học Ông kinh nghi không ngừng nhìn Lý Cường, trong lòng hai người bọn họ rất là bất an, Lý Cường tựa hồ như có quan hệ nào đó với Phật tông, hơn nữa thực lực hấn thi triển thật sự quá mạnh mẽ, còn có người trên bầu trời càng lợi hại. Hai người miễn cưỡng tiến lên thi lễ nói: " Ra mắt tiên bối." Tu vi của hai người bọn họ đều đến Xuất Khiếu hậu kỳ, nhìn thấy cao thủ như Lý Cường, khí thế rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Trước tiên nên cứu trị người bị thương đã, sau đó chúng ta sang bên nói chuyện."

Không ai dám có dị nghị gì với hắn, Tiễn Phong, Diệu Học Ông và Khánh Tĩnh trưởng lão lập tức đưa đệ tử tới, phân phó bọn họ đi cứu trị người bị thương. Mấy người rơi xuống mặt đất, Lý Cường hỏi: " Vì chuyện gì tranh đấu?" Thật ra trong lòng hắn đã đoán được, đây dám chắc là vì tranh đoạt tinh thạch quảng, hắn là không có nguyên nhân gì khác.

Cũng quả nhiên Diệu Học Ông của Dã Sương Lôu giành nói trước: " Tinh thạch quảng của Xích Hồng Tinh xưa nay đều là Dã Sương Lôu của chúng ta khai phát, sau đó Phật tông cũng tìm được một tinh thạch quảng ở nơi khác, nhưng quảng mạch cũng có liên thông, chúng ta lại nể mặt dù gì cũng là người tu chân của Lâm Minh Tinh, nên cùng Phật tông phân chia địa vực đều tự mình khai thác, ai lại biết vào một thời gian trước, người tu chân của Ma Âm Sơn lại mạnh mẽ đạp chân vào, khai thác tinh thạch ngay giữa trung gian của Dã Sương Lôu và Phật tông, hơn nữa còn muốn chiếm đi địa vực của hai nhà chúng ta..."

Không đợi Diệu Học Ông nói xong, Tiễn Phong của Ma Âm Sơn quát: " Chỉ cần có bản lĩnh đi tới Xích Hồng Tinh thì có thể khai thác tinh thạch quảng, tinh thạch quảng không thể do các người độc chiếm, hơn nữa là do chúng ta tự mình tìm được quảng khu, lúc phát quật thì hai nhà các người cũng đi ra nói chuyện, đợi đến khi chỗ này được phát hiện có phú quảng, cấp! Đến lúc này ai cũng đỏ mắt, kẻ cướp là các người mà còn nói quảng khu của mình, có chuyện tiện nghi như vậy hay sao?"

Diệu Học Ông trừng mắt, tức tối nói: " Người còn nói lý a? Chúng ta đã vài lần yêu cầu thương đàm với các người, đều bị các người đuổi ra, người nghĩ rằng chúng ta dễ khi dễ như vậy hay sao?"

Khánh Tĩnh trưởng lão vì có Lý Cường đang ở đây, không dám chen lời, chỉ yên lặng nghe. Lý Cường âm thầm thở dài, hắn xem như đã kiến thức qua người tu chân vì ích lợi mà xung đột, cũng không khác gì thế tục giới. Hắn nhin không được nói: " Là vì chuyện này tranh đấu? Kỳ quái, làm sao các người tu được đến cảnh giới này?"

Khánh Tĩnh trưởng lão cười khổ nói: " Đại trưởng lão, tại Lâm Minh Tinh tu hành thì rất khó khăn, tinh thạch quảng của Lâm Minh Tinh đều bị phát quật không còn, nếu không có tinh thạch chống đỡ, dù là môn phái nào cũng khó thể sinh tồn tiếp tục, các phái đều đang suy nghĩ phương pháp tìm kiếm tinh thạch quảng, nếu có thể tìm được ở tinh cầu phụ cận Lâm Minh Tinh, vậy ý nghĩa môn phái có thể hưng vượng phát đạt, ai, vì tinh thạch quảng, môn phái nào cũng phải toàn lực ứng phó, vì thế người tu chân mới thường xuyên tranh đấu, cái đó và tu vi cảnh giới không có quan hệ gì a."

Xích Minh ma tôn ở trên bầu trời chờ đến nhàm chán, hắn lặng lẽ bay đến phía sau mọi người, cảm thấy hứng thú chen lời nói: " Vừa rồi là các người đã đánh nhau chứ gì? Hắn là nên tiếp tục đánh nữa đi, hắc hắc, chỉ cần tiêu diệt một phái có thể chiếm lĩnh địa bàn của hắn, tiêu diệt hai phái, ha ha, vậy chúc mừng người, người có thể hoàn toàn độc chiếm tinh thạch quảng của nơi này rồi, ha ha, các người đánh đi a!" Hắn lộ ra bộ dáng e sợ thiên hạ không chịu loạn, hận không được nhìn thấy những người này chết hết, để hắn thừa cơ chiếm chút tiện nghi.

Lý Cường biết hắn có ý nghĩ này, cũng không để ý đến hắn, còn lại mấy người nghe được thì đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy người này thật sự là quá ác độc.

Xích Minh ma tôn nhìn mấy người bọn họ, miệng lẩm bẩm: " Hay thật! Hay thật! Đáng tiếc! Đáng tiếc!" Người khác không nghe hiểu hắn nói cái gì, chỉ có Lý Cường hiểu được, hắn cười mắng: " Người còn không chịu yên? Ngậm miệng lại cho ta!"

Xích Minh ma tôn giơ lên hai tay, không thể tránh được, nói: " Không nói nữa, không nói có được không? Ai, thật phiền!"

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: " Các người cứ đánh mãi như vậy không phải biện pháp, vì tinh thạch quảng mà làm cho các đệ tử bị thương thậm chí tử vong, các người hẳn là cũng không muốn thấy, rất tẩu xảo, ta và Phật tông có quan hệ rất sâu xa, nếu dựa vào thực lực cướp đoạt, hai phái các người..."

Xích Minh ma tôn vừa nghe tới đó, hắn liền cắt đứt lời nói của Lý Cường, cười quái dị nói: " Ha ha, lão huynh người không cần động thủ, ta phụ trách giết hết người của hai phái này, cam đoan một người cũng không chạy thoát!" Hắn đột nhiên bạo khởi, mỗi tay chụp vào Tiễn Phong và Diệu Học Ông.

Tiền Phong hai người cực kỳ giận dữ, đồng thời phun ra phi kiếm hộ thể, ai ngờ Xích Minh ma tôn vốn không thêm để ý, hai chưởng ngạnh xuyên qua phòng hộ phi kiếm, đem hai người gắt gao cuốn lấy. Diệu Học Ông vội vàng bỏ ra một đạo lôi phù, đánh thẳng vào mặt của Xích Minh ma tôn, làm cho hắn vô cùng rét lạnh chính là Xích Minh ma tôn há mồm nuốt vào lôi phù, còn làm như không có gì chép chép miệng, hướng hần nhe răng cười, hàm răng trắng như tuyết làm cho người khác phải rùng mình.

Khánh Tĩnh trưởng lão thất thanh kêu lên: "Đừng làm bị thương bọn họ!"

Lý Cường có cảm giác Xích Minh ma tôn giống như một con sư tử chưa tuấn phục, tùy thời đều có thể bạo khởi đả thương người, đem theo bên người thì thật sự là nguy hiểm cực kỳ, hắn vừa lúc đứng ngay bên thân Xích Minh ma tôn, trở mắt nhìn hắn đột nhiên ra tay. Kỳ thật, Xích Minh ma tôn cũng không dám thật sự đả thương người, hắn quay đầu nhìn về phía Lý Cường, chỉ thấy một nắm tay đang bay tới, kinh khủng nhất là nắm tay đó còn lóe ra kim quang, vừa kịp tới ngay mặt hắn, chợt nghe "Oanh" một tiếng nổ, Xích Minh ma tôn cảm thấy mình bị đánh bay lên.

Một quyền hàm chứa thần dịch lực, đánh bay Xích Minh ma tôn oa oa kêu loạn. Lý Cường lạnh lùng nói: "Người lớn còn đang nói chuyện, tiểu hài tử không nên động tay động chân!"

Xích Minh ma tôn chật vật từ trên không trung hạ xuống, hắn tức giận kêu to: "Ta đang giúp người...người...tại sao người đánh ta?"

Lý Cường bị hắn làm cho nở nụ cười: "A? Nguyên lai người đang giúp ta a, xin lỗi...xin lỗi, đánh sai rồi, àn, để cho ta xem nào...đau hay không đau a?"

Xích Minh ma tôn bị một quyền đánh đến hai mắt nổ đom đóm, hắn ôm đầu, trong lòng phiền muộn cực kỳ, tức tối chạy đến một bên ngồi xồm xuống, hắn bây giờ càng ngày càng sợ Lý Cường.

Tiền Phong và Diệu Học Ông trong lòng run sợ đứng ngây ngốc ở một bên, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng bị bắt dễ dàng như thế, cho dù là tu chân cao thủ tới được Hợp Thể kỳ, bọn họ cũng có thể ngăn cản một chút, nhưng vừa rồi hai người họ không có cách nào tránh né. Hai người đồng thời ý thức được, Xích Minh ma tôn tựa hồ như là không phải người của tu chân giới, nhưng hai người làm sao cũng nghĩ không ra hắn là đại thần ma của hắc ma giới. Bởi vì Xích Minh ma tôn bị Ma Cấm, chỉ cần hắn không xuất ma đầu, người tu chân thật không thể phát giác hắn là đại thần ma.

Khánh Tĩnh trưởng lão vẫn chú ý tới Xích Minh ma tôn, hắn là cao thủ Phật tông, đối với ma đầu trời sinh có miễn cảm, hắn đã bắt đầu hoài nghi thân phận của Xích Minh ma tôn. Lý Cường thấy thế cố ý giả lơ: "Được rồi, vừa rồi ta đã nói đến đâu rồi? Đồng bạn của ta quá kích động, mọi người đừng để ý a."

Tiền Phong trong lòng còn sợ hãi, nói: "Ta nghe tiền bối phân phó."

Sắc mặt Diệu Học Ông trắng bệch, trong lòng vừa tức lại sợ, hắn nhìn thấy Tiền Phong biểu lộ ý kiến, cũng vội vàng nói: "Dã Sương Lâu nghe tiền bối an bày, văn bối vô điều kiện tuân lệnh."

Lý Cường không nghĩ tới bọn họ lại sảng khoái như vậy, xem ra thực lực kinh khủng của Xích Minh ma tôn làm cho hai người bọn họ sợ hãi, không dám làm càn nữa. Lý Cường cười nói: "Như vậy tốt lắm, được rồi, mọi người đều là người hiểu biết, ba phái các người tranh đấu thì chỉ có kết quả là cả ba đều tổn thương, không có được chỗ tốt gì, nếu lúc này có một tu chân môn phái khác tranh đoạt với các người, a a, chỉ sợ ngay cả tinh thạch quảng của các người cũng không giữ được."

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: "Đúng vậy, ta biết người tu chân của Kỳ Long thành cũng mơ ước có được tinh thạch quảng của Xích Hồng Tinh, bọn họ từng phái người đến thương lượng với Phật tông, hy vọng liên thủ với Phật tông chiếm cứ tinh thạch quảng của Xích Hồng Tinh..."

Thân thể của Diệu Học Ông run lên, hắn đương nhiên hiểu được, nếu người tu chân của Kỳ Long thành gia nhập vào, Dã Sương Lâu căn bản không phải là đối thủ, hắn vội hỏi: "Khánh Tĩnh trưởng lão...người...người có đáp ứng không?"

Lý Cường cười nói: "Khánh Tĩnh trưởng lão đã nói ra như vậy, đương nhiên là không đáp ứng." Hắn phát hiện Diệu Học Ông không đủ tinh minh, chỉ là một người hữu dũng vô mưu.

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: " Đúng vậy, Phật tông đã minh xác cự tuyệt hợp tác với Kỳ Long thành. Phật tông chúng ta có được tinh thạch quáng này cũng có thể duy trì nhu cầu bình thường cho môn phái, nhưng lần này Phật tông cũng hơi làm khó...Ma Ám Sơn đã chiếm đi một phần trong quáng khu của chúng ta, như vậy nhu cầu thấp nhất của chúng ta cũng khó mà duy trì, nếu không tranh thủ, ai, Phật tông sẽ rất khó đặt chân tại Lâm Minh Tinh." Ngữ khí của hắn thật bất đắc dĩ.

Lý Cường không nghĩ tới Phật tông lại gặp gian nan như thế, hắn hỏi: " Chẳng lẽ nơi này chỉ có một quáng mạch hay sao? Ở chỗ khác còn không?"

Diệu Học Ông cười khỏ nói: " Chúng ta có khả năng chiếm trụ được Xích Hồng Tinh cũng đã không tệ, bởi vì nơi này tương đối vắng vẻ, đại môn phái không chú ý, cho nên chúng ta còn có thể bảo trụ được tinh thạch quáng này, nếu tìm kiếm quáng tàng mới, muốn tham quáng cũng phải là cao thủ, nhưng lại phải có pháp bảo tham quáng, chỉ có đại môn phái mới có nhân tài và thực lực như vậy, chúng ta chỉ là tu chân môn phái bình thường thì làm sao làm được."

Tiền Phong cũng tổ khỏ: " Đúng vậy, nếu tinh thạch quáng có nhiều, chúng ta cũng không cần tranh đấu nữa, vì tinh thạch, sự tranh đấu của các môn phái trong lúc đó cho tới bây giờ không có dừng lại, sự tranh đấu đại quy mô cũng không hiếm thấy, môn phái bình thường như chúng ta, ai..." Hắn thở dài một tiếng, cúi đầu.

Lý Cường ngẫm lại cũng đúng, Lâm Minh Tinh có nhiều người tu chân như vậy, sơ cấp người tu chân nhiều vô cùng, tinh thạch tiêu hao rất nhiều, mà sơ cấp người tu chân đều là trụ cột của mỗi tu chân môn phái, nếu tu chân môn phái muốn đặt chân tại Lâm Minh Tinh, tinh thạch cũng chính là mấu chốt.

Xích Minh ma tôn buồn rầu vạn phần, thủ đoạn lợi hại nhất của hắn đã bị Ma Cấm, nếu không hắn có thể lên lút ma hóa vài người tu chân trước mắt, bây giờ có thả ra tiểu ma đầu cũng không hữu dụng. Hắn nhìn không được nghĩ muốn đảo loạn, thực lực của hắn tại hắc ma giới mặc dù kém hơn hai đại thần ma khác, nhưng trí tuệ của hắn cũng rất cao, bởi vì hắn có trí tuệ cao, mới bị Ma Cấm gắt gao không chế, hắn là người không thể ném khỏ trước mắt.

Lý Cường lại hỏi: " Tinh cầu này có nhiều tinh thạch hay không?" Hắn bắt đầu có hứng thú đối với tinh thạch quáng nơi này, nếu tinh thạch nơi này có trữ lượng phong phú, hắn chuẩn bị trợ giúp ba môn phái này tham quáng, có thể mình cũng tìm được cũng đủ tinh thạch.

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: " Xích Hồng Tinh là một tinh cầu rất nhỏ, khối cức địa này cũng thật lớn, những nơi khác chẳng những hoang vu, hơn nữa khí hậu bạo ngược, không thích hợp khai thác, nơi này chỉ có một quáng mạch này thôi, ở chỗ khác cho dù có cũng không có biện pháp khai thác, có thể đến được nơi đây phải có tu vi đạt trình độ nhất định, người tu chân bình thường đi tới nơi này căn bản là sống không được."

Lý Cường gật đầu nói: " Nếu là vậy, ta sẽ mời người tới thử xem có tìm quáng mạch khác hay không, nếu có thể tìm được, ba nhà các ngươi không cần tranh chấp nữa, tốt nhất cả ba kết thành liên minh, tinh thạch sở hoạch được phải ba nhà chia đều, nếu có người ngoài tới cướp thì ba nhà các ngươi cũng có thể liên thủ đối phó, thực lực cả ba phái hợp lại hẳn là không kém gì đại môn phái phải không?"

Mọi người đều sững sờ, mời người đến tham quáng? Ba nhà liên minh? Đề nghị của Lý Cường thật sự ngoài dự đoán mọi người, nguyên tưởng rằng hắn sẽ chia quáng mạch ra ba phần, xem ai có ít có nhiều thì tùy phận, không nghĩ tới hắn lại đưa ra ý kiến như vậy. Xích Minh ma tôn ngồi trên mặt đất nói thầm: " Thật không hay! Tham quáng cái gì chứ, liên minh gì chứ, sau này một khi ích lợi trước mắt, cấp, cũng sẽ đấu ta chết người sống, thật không hay, thật không hay a."

Cuối cùng Tiền Phong cũng là một người đi tới tranh đoạt quáng mạch, hắn nghe ra Lý Cường cũng không có ý tứ bài xích môn phái của mình, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: " Tiền bối, tham quáng phải có pháp bảo chuyên môn, cao thủ có thể tham quáng ở Lâm Minh Tinh cũng cực ít, bọn họ không dễ dàng đáp ứng người khác đâu."

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta sẽ không mời người của Lâm Minh Tinh, ta tự mình cũng có bằng hữu."

Xích Minh ma tôn ở bên cạnh âm dương quái khí nói: " Chỉ có ta đi theo lão huynh ngươi, người chạy đi đâu tìm bằng hữu? Gạt người thì có."

Lý Cường đột nhiên cười nói: " Lão Xích, nếu ta có thể có thể lập tức tìm được bằng hữu tham quán, người thua cho ta cái gì?"

Xích Minh ma tôn nhếch miệng cười to: " Ta tùy tiện thua cái gì cũng được, nếu ta thắng, người có thể thả ta đi không? Ha ha, ta đoán người không dám." Hắn hưng phấn đứng dậy, đi tới bên cạnh Lý Cường.

Mọi người nghe được cảm thấy hồ đồ, quan hệ của hai người này thật sự quá kỳ quái, trong lòng mấy người họ cũng đều sinh ra rất lớn nghi vấn.

Lý Cường âm thầm cười trộm, hắn không để cho Xích Minh ma tôn suy nghĩ nhiều, lập tức nói: " Có cái gì không dám? Bất quá người phải hướng tới Tâm Ma của tự mình mà thôi, nếu người thua thì đời này đều phải phục tùng ta, người dám không?"

Người ở đây đều sắc mặt đại biến, nhưng loại lời thề tâm ma thật rất đáng sợ, không có người tu chân nào dám phát ra lời thề như vậy. Xích Minh ma tôn cũng ngẩn ra, hắn không giống như người tu chân, hắn tự mình có Tâm Ma, đó chính là bản nguyên của hắn, với tu vi của đại thần ma, hắn cũng không dám đối với Tâm Ma của mình mà tùy tiện thề, nếu vi phạm sẽ đối mặt với hậu quả cực thảm. Nhưng hắn đối với Lý Cường lại không phục, liền nói: " Có cái gì không dám chứ, nếu người thua...từ nay về sau đừng động đến ta!" Ánh mắt hắn đảo qua những người đang có mặt, trong lòng mọi người đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Trong lòng Lý Cường hiểu được một khi mình thua, Xích Minh ma tôn lập tức sẽ xuống tay với những người nơi này, nhưng hắn biết mình tuyệt đối sẽ không thua. Hắn nói: " Lão Xích, đừng nói suông, người thề đi." Nhìn bộ dáng của hắn rõ ràng cố ý chọc tức người, Xích Minh ma tôn rốt cuộc hạ quyết tâm, lớn tiếng phát ra lời thề. Hắn đã suy nghĩ cẩn thận, mình vốn đã bị Lý Cường khống chế, có thua thì cũng không quan hệ gì lớn, nhưng một khi thắng thì có thể làm gì thì làm. Trong lòng Lý Cường không khỏi cảm khái: " Cho dù là đại thần ma cũng rất khát vọng tự do a."

Lời thề của Xích Minh ma tôn trống rỗng ngưng kết thành hạt châu màu đen, rơi vào trong tay Lý Cường. Lý Cường ha ha cười to: " Lão Xích a, người thua." Nói xong lập tức khắp động linh huyền, chung quanh nhất thời hàn khí đại thịnh, trên không trung bỗng xuất hiện linh thể đại quân. Xích Minh ma tôn hét lớn: " Tức chết ta rồi!" Theo lời nói của hắn hạ xuống, Hắc Sắc Thệ Ngôn Châu trong tay Lý Cường phát ra một đạo hồng quang nhàn nhạt, giống như trái tim cấp tốc nhảy lên, Lý Cường biết lời thề đã được thành lập.

Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng tiến lên hành lễ nói: " Bái kiến đại tôn."

Năm trăm linh kiếm thể đại quân sau đó cũng hành lễ, cả trường diện làm cho đám người Khánh Tĩnh cực độ rung động. Xích Minh ma tôn bậm môi dậm chân nói: " Ta là tên ngu ngốc a!" Lúc này hắn mới nhớ tới Linh Quỷ song tôn, hai người này là bằng hữu của Lý Cường, hắn điều lại mấy linh thể tham quán thì có gì đáng ngạc nhiên, mình tự nhiên cũng ngu xuẩn đánh cuộc với hắn, không phải ngu ngốc thì là cái gì?

Người tu chân của tu chân giới đối với Linh Quỷ giới vẫn tương đối xa lạ, tình huống của giới này chỉ được ghi lại trong truyền thuyết và điển tịch, rất ít người từng được chứng kiến. Tiên Phong cẩn thận hỏi: " Tiên bối, bọn họ là?"

Khánh Tĩnh trưởng lão kinh ngạc nói: " Bọn họ là linh kiếm thể! Sao có thể xuất hiện nhiều như thế?"

Tâm ma của Xích Minh ma tôn bị Lý Cường khống chế, nguyện vọng lại thất bại, tâm tình cực độ khó chịu, hắn tức giận nói: " Linh kiếm thể là cái thứ gì a, song tôn của Linh Quỷ giới cũng là bằng hữu của hắn, mẹ kiếp, ta thật sự là ngu a! Sao lại quên chuyện này chứ, ai!"

Diệu Học Ông đột nhiên nghĩ tới một vấn đề trọng yếu, hắn hỏi: " Tiên bối, xin hỏi tôn tính đại danh?"

Xích Minh ma tôn nhin không được ha ha cười to: " Cười chết ta rồi, cười chết ta rồi, oa ha ha, ha ha! Nói nửa ngày mà cũng không biết tiểu tử này là ai, ha ha ha!" Tâm tình hắn cực độ buồn bực, thừa cơ phát tiết một chút.

Những người khác kể cả Khánh Tĩnh trưởng lão cũng lộ ra vẻ mặt xấu hổ, Lý Cường cười nói: " Ta là Mộc tử."

Diệu Học Ông kinh ngạc đến trợn mắt, hần lẳng lẳng nói: " Mộc tử? Đại La Thượng Tiên Lệnh nói chính là Mộc tử? Ta...văn bối thật sự là có mắt không trông, Diệu Học Ông bái kiến Mộc tử tiên bối, xin tiên bối thứ tội văn bối vô lễ."

Xích Minh ma tôn hét lớn: " Không đúng, không đúng, ngươi không phải gọi là Lý Cường hay sao? Lúc nào lại gọi là Mộc tử thế?"

Lý Cường lạnh lùng nói: " Ta gọi là Lý Cường, nhũ danh Mộc tử, xước hào Hồn Thể Ma Vương, như thế nào? Không thế?"

Xích Minh ma tôn nhất thời á khẩu không trả lời được, hần gục đầu đi tới một bên không dám nói hừ nói vượn gì nữa. Tâm ma thệ ngôn của hần nằm trong tay Lý Cường, trừ phi hần trở lại hắc ma giới, nếu không hần sẽ vĩnh viễn bị Lý Cường khống chế.

Khánh Tĩnh trưởng lão mừng rỡ, Phật tông tại Lâm Minh Tinh mặc dù cũng là đại môn phái, nhưng thực lực rất yếu, cao thủ cũng ít, có cao thủ như Lý Cường xuất hiện, Phật tông một lần nữa có thể quật khởi. Hần cung kính nói: " Khánh Tĩnh xin mời đại trưởng lão quang lâm Phật tông Tân Dương thành."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta sẽ đi xem." Hần lại nói với Hàm Mộc linh suất: " Hàm Mộc, lại phiên các người đi tham quán nữa, nơi này hần là có không ít tinh thạch quán, chúng ta bây giờ chỉ biết là có một cái quán mạch, người coi có thể tìm được thêm không, phạm vi trong cốc địa này."

Hàm Mộc linh suất thi lễ nói: " Hàm Mộc tuân lệnh." Hần lập tức phân phó cho Bàn Sĩ linh tướng suất lĩnh linh kiếm thể đi tham quán còn mình thì ở lại bên người Lý Cường. Trong những người này chỉ có một người hần không hiểu được đó chính là Xích Minh ma tôn, Hàm Mộc là linh thể cao cấp, đối với ma đầu phi thường mẫn cảm, hần đã phát giác Xích Minh ma tôn không phải người tu chân.

Tiến Phong thì thảo nói: " Lão Thiên! Nguyên lai là Mộc tử tiên bối đại nháo Kỳ Long thành, trách không được lại lợi hại như vậy. Kỳ quái, Mộc tử tiên bối không phải đi cùng tiên nhân rồi sao? Sao lại đi tới Xích Hồng Tinh a..."

Lý Cường còn không biết mình nổi danh như thế nào tại Lâm Minh Tinh, tại Lâm Minh Tinh cơ hồ tất cả tu chân môn phái đều đang nói về chuyện của Lý Cường, bây giờ danh khí của hần to lớn, ước chừng chỉ có tiên nhân có thể so sánh.

Sương Văn Du của Dã Sương Lô bay qua nói: " Diệu sư thúc, Dã Khiên sư bá truyền đến tin tức..." Nàng nhìn những người chung quanh, có chút do dự. Diệu Học Ông nói : " Người nói đi, không cần giấu diếm cái gì."

Sương Văn Du nói: " Lâm Minh Tinh phát sinh đại loạn, không biết từ địa phương nào bay tới đại lượng Ma Huyết Sát Vụ, bên trong giáp tập có vô số ma đầu, tất cả các tu chân môn phái đều được tổng động viên, bây giờ tình huống rất nguy cấp, có rất nhiều người bị ma hóa, có người tu chân cũng bị ăn mòn, năm đại thành thị của Lâm Minh Tinh đều toàn bộ phong thành rồi, đáng sợ nhất là không thể phân biệt được người nào bị ma hóa người nào không bị, một ít tu chân môn phái bắt đầu tự giết lẫn nhau."

Khánh Tĩnh trưởng lão than thở: " Ma kiếp tới! Ai, Lâm Minh Tinh từ nay về sau nhiều chuyện nữa."

Sương Văn Du nói tiếp: " Tất cả đại hình truyền tông trận đối ngoại của Lâm Minh Tinh đều bị phong bế, để ngừa người tu chân bị ma hóa đi tới những tinh cầu khác hoành hành, bây giờ chúng ta cũng không hồi trở về được nữa."

Trong lòng Lý Cường phi thường khiếp sợ, Ma Huyết Sát Vụ di động lại nhanh đến như vậy, không ngờ đã sớm tới Lâm Minh Tinh, hần phải làm sao? Hần không có nghĩ đến. Hần nhìn thoáng qua Xích Minh ma tôn, chỉ thấy vẻ mặt của người này hưng phấn và chờ mong, nhìn thấy Lý Cường nhìn qua, hần lập tức giả ra bộ dáng không quan tâm, nhưng trong lòng vô cùng hưng phấn.

Lý Cường lập tức phân phó Hàm Mộc: " Người bảo các huynh đệ làm nhanh một chút, mau tham quán cho được tinh thạch quán, mỗi linh thể huynh đệ đều lấy tinh thạch đem về, ta có chuyện dùng, mặt khác, để cho bọn họ tự mình thu thập một chút, đừng đi thu thập quán mạch đã được khai thác qua, nhanh đi!"

Hàm Mộc linh suất lên tiếng đáp: "Tuân lệnh!" Hắn vỗ quỹ thú dưới thân, lặng yên chui xuống đất đi thông tri.

Khánh Tĩnh hỏi: "Đại trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?"

Diệu Học Ông và Tiễn Phong đều nhìn Lý Cường, hai người cũng không có chủ ý.

176. Chương 176

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: "Được, để ta đi liên lạc. Đại trưởng lão, ta rời đi một chút, sẽ quay lại ngay."

Tiến Phong và Diệu Học Ông chỉ có thể đem hy vọng dựa vào trên Lý Cường, Tiễn Phong thì thảo luận thầm: "Ai, đệ tử và người nhà của ta đều ở tại Lâm Minh Tinh, làm sao bây giờ? Kỳ quái a, làm sao lại có Ma Huyết Sát Vụ bay tới, đó chỉ có hắc ma giới mới có a."

Xích Minh ma tôn đắc ý cười nói: "Ha ha, có gì kỳ quái đâu? Có thể mở thông đạo của hắc ma giới, ngoại trừ tiên nhân còn ai có bản lĩnh này? Oa ha ha, sáng khoái a, Ma Cẩm ta? Hừ hừ, hiện tại đã gây ra hậu quả...người dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không thể làm gì được! Oa ha ha...ách, người đẩy ta làm chi!"

Lý Cường hung hăng mắng: "Người còn giở trò nữa, xem ta làm sao sửa trị người!"

Thật ra hắn cũng rất bất đắc dĩ, vô luận làm sao sửa trị Xích Minh ma tôn đều là vô dụng, người này có tâm thần bất tử, nhiều lắm mình chỉ có thể làm cho hắn nếm thống khổ, cũng không thể tiêu diệt được hắn. Xích Minh ma tôn cũng hiểu được đạo lý này, hắn giữ khuôn mặt tươi cười hi hi nhìn Lý Cường, chỉ cần không để cho Lý Cường nổi giận, Lý Cường cũng không có biện pháp làm gì được hắn.

Hai chân của Tiễn Phong và Diệu Học Ông đều mềm nhũn, bọn họ nghe hiểu được lời Xích Minh ma tôn nói: "hắc ma giới có thông đạo tiến vào thế giới này, cũng chính do La Thiên Thượng Tiên mở ra. Diệu Học Ông tựa hồ đoán được điều gì, trong lòng hắn run sợ, hỏi: "Tiên bối, người là ai?"

Xích Minh ma tôn quay đầu nhìn Diệu Học Ông, tà tà cười nói: "Ta? Ha ha, ta gọi là Xích Minh, người cẩn thận ngắm lại ta là ai, oa ha ha, ha ha ha!" Hắn thật sự là đắc ý vạn phần.

Tiến Phong tỉnh ngộ đầu tiên, hắn cơ hồ vô ý thức thả ra phi kiếm, không chút suy nghĩ bắn về phía Xích Minh ma tôn, lớn tiếng kêu lên: "Hắn là Xích Minh ma tôn của hắc ma giới!"

Lý Cường thở dài một tiếng, đưa tay chụp lấy phi kiếm của Tiễn Phong, quát: "Người bình tĩnh một chút! Ngu ngốc, nếu hắn muốn giết người còn chờ tới bây giờ sao?" Hắn đối với người tu chân của Lâm Minh Tinh thật sự cảm thấy rất thất vọng.

Xích Minh ma tôn mừng rỡ trên mặt hơn hớn, hắn vỗ tay cười to: "Ha ha, ngu ngốc! Không sai a, không ngờ lại ngu ngốc như vậy? Lão huynh, người đừng thêm động tên ngu này, cho lão Xích ta bồi bổ thân thể thế nào?"

Lý Cường thật sự là nổi lửa, hắn cũng không cần tiên huyền, chuyển thân tới bên Xích Minh ma tôn, bóp năm ngón tay đánh thẳng tới. Xích Minh ma tôn không nghĩ tới Lý Cường lại dùng quyền cước đánh người, nên ứng phó không kịp, bị đánh đến liên tục lăn lộn về phía sau. Nếu nói về đánh nhau bằng tay chân, Xích Minh ma tôn thật không đánh lại Lý Cường, Lý Cường từng chuyên môn học tập kỹ xảo đánh nhau bằng tay chân, đã học được ở Thánh Vương phủ tại Thiên Đình Tinh.

Xích Minh ma tôn lăn tròn bên dưới, tránh không được mặt trên thì tránh qua trái, rồi qua phải nhưng cũng không được, làm hắn tức giận đến kêu loạn, mặc dù quyền cước thế này cũng không tổn thương được hắn một sợi lông, nhưng khiến cho hắn phi thường khó chịu.

Lý Cường đột nhiên dừng tay, chỉ vào Xích Minh ma tôn quát: "Người còn dám nói lộn xộn lung tung, đừng trách ta mỗi ngày cho người chịu tội! Tiểu Minh a, ngoại trừ Thất Tự tiên huyền, tâm ma của người còn nằm trong tay ta." Xích Minh ma tôn vừa nghe, nhất thời ử rừ không rên một tiếng.

Lý Cường đem phi kiếm trả lại cho Tiễn Phong, tức giận nói: "Trả cho người! Thật xin lỗi, tính tình ta không tốt, sau này muốn động thủ trước hết phải suy nghĩ cho rõ ràng."

Tiền Phong run run đưa tay thu hồi phi kiếm, hẳn biết nếu không có Lý Cường che chở, thì mình đã bị tên biến thái này giết chết. Sắc mặt hần trắng bệch nói: " Cảm ơn tiền bối, là văn bối lỗ măng rồi."

Tất cả mọi người vô thức liên né tránh khỏi Xích Minh ma tôn một khoảng cách, mặc dù mọi người đều biết có Lý Cường ở đây thì cũng không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn không tự chủ được phải né tránh một chút, ai biết đột nhiên hần sẽ làm ra chuyện xấu vào lúc nào.

Con mắt Xích Minh ma tôn không nháy nhìn chăm chăm Sương Văn Du, tựa như một siêu cấp sắc quỷ, làm Sương Văn Du sợ đến cuống quýt lui về phía sau. Từ khi biết hần là Xích Minh ma tôn nàng cảm thấy rất sợ hãi, nhất là ánh mắt tà khí của hần, phảng phất như có thể xuyên thấu lòng người. Nàng nói: " Ta đi sang bên chờ." Rồi hoảng sợ bối rối bay đi.

Xích Minh ma tôn luôn miệng kêu lên: " Ai nha, tiểu Sương Sương đừng đi vội a..." Hần vội vàng đuổi tới.

Lý Cường cười khở mắt: " Mẹ kiếp, người này giống như một con heo động tình vậy." Hần chuyển thân che ở trước mặt Xích Minh ma tôn, cảm tức nói: " Người có phiền hay không a! Có thể yên tĩnh ở yên một bên cho lão tử hay không, chọc lão tử nóng nảy đối với người có chỗ tốt gì? Ngồi xuống!" Mấy chữ cuối cùng hần dùng thần dịch lực quát ra.

Xích Minh ma tôn ôm lỗ tai, lại ngồi xuống, gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Hà hà, hiểu được rồi, không nên lớn tiếng như vậy có được hay không, cái lỗ tai cũng bị người làm điếc rồi."

Lý Cường tức khí oán giận Cô Tinh: " Ai! Sớm biết người phiền phức như vậy, lúc đầu để cho Cô Tinh lão đại mang người đi cho rồi, ai!"

Tiền Phong và Diệu Học Ông cũng không dám chen lời, chỉ yên lặng đứng ở một bên, chuyện đã vượt ra ngoài phạm vi khống chế của hai người, ngoại trừ chờ đợi, hai người cũng không thể làm được chuyện gì.

Đợi thêm chốc lát thì Khánh Tĩnh trưởng lão đã trở về, trên mặt hần lộ ra tia sầu não: " Đại trưởng lão, một lần nữa khởi động truyền tống trận cần phải hao tốn chút thời gian, chúng ta còn phải đợi thêm lát nữa."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Như thế nào? Một lần nữa khởi động truyền tống trận cũng có chuyện gì sao?"

Khánh Tĩnh trưởng lão không thể không bội phục Lý Cường, chỉ một chút là hần đã phát giác có chuyện. Khánh Tĩnh gật đầu nói: " Phật tông tại Tân Dương thành dù là đại môn phái, nhưng thực lực không mạnh, bây giờ các phái đều không thể tùy ý khởi động truyền tống trận, Phật tông nếu khởi động, sẽ có môn phái khác nghi ngờ, nếu không cách nào giải thích, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Xích Minh ma tôn quả thật một khắc cũng không chịu yên, hần nhảy lên trước tiên, lớn tiếng kêu: " A, còn có chuyện này? Tiểu bằng hữu, người yên tâm, ta giúp người! Thế nào? Ai dám đến Phật tông tìm phiền toái, ta phụ trách giết chết bọn họ, ha ha!" Hần đắc ý nhìn Lý Cường, nghĩ thầm: " Lần này người sẽ không ngăn cản ta nữa chứ?"

Lý Cường cảm thấy thật phiền phức, nói: " Người thành thật đứng sang bên đợi đi, cảm thấy phiền toái còn chưa nhiều hay sao? Làm như người mà gọi là hỗ trợ à, người chỉ muốn thừa cơ chiếm tiện nghi! Người nhớ kỹ, tới Lâm Minh Tinh, không có sự đồng ý của ta, người tuyệt đối không được ra tay!"

Xích Minh ma tôn cực kỳ hưng phấn, hần suy nghĩ, rồi lại vui vẻ đứng lên, nhỏ giọng hỏi: " Lão huynh, nếu người đồng ý ta động thủ, ta có thể tùy tâm sở dục a?"

Xích Minh ma tôn giống như một người bị đối đến run cả người, trước mặt phơi đầy thực vật nhưng lại không cho hần ăn, hần đành liều mạng thử đủ loại phương thức để được ăn nó. Người này liên tục làm cho Lý Cường phi thường phiền não, hẳn biết dùng loại thủ đoạn áp chế thế này, cuối cùng cũng sẽ rất khó khống chế Xích Minh ma tôn. Bây giờ hần chỉ mong Cô Tinh mau sớm trở về, nhanh chóng mang đi mầm họa này.

Một đoàn sương khói màu trắng từ dưới đất toát ra, rất nhanh ngưng kết thành thể, Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng suất lĩnh linh thể đại quân trở lại. Hàm Mộc thi lễ nói: " Đại tôn, khối cốc địa nà có hai quảng mạch bình hành, còn có một chút tiểu quảng mạch, bọn họ đang đào móc một quảng mạch gần mặt

đất nhất, còn những quang mạch khác thì sâu hơn rất nhiều, nhưng tinh thạch này lại rất thuần, ta đã gọi họ thu thập nhiều lắm.”

Bàn Sĩ linh tướng lớn tiếng quát vài câu, linh thể đại quân rất nhanh xẹt qua trước mặt Lý Cường, một đồng tinh thạch chất cao trước mặt Lý Cường, trong đó tuyệt đại bộ phận đều là thượng phẩm tiên thạch, trung phẩm rất ít. Phải biết rằng mỗi linh thể thải quang thì lực chú ý đều đặt lên tinh thạch cao cấp, cùng khai thác tinh thạch, sẽ không ai bỏ qua được thượng phẩm tinh thạch cả, bởi vậy linh kiếm thể đem thượng phẩm tiên thạch của quang mạch thu thập hầu như không còn, trung phẩm ngược lại không ai để ý tới.

Con mắt của Tiễn Phong và Diệu Học Ông cũng trợn ngược lên, thượng phẩm tiên thạch chất cao như ngọn núi nhỏ, cả đời này bọn họ cũng chưa từng gặp qua. Lý Cường hỏi: ” Các huynh đệ có tự mình lưu lại không?”

Hàm Mộc linh suất đáp: ” Không có đại tôn hạ lệnh, bọn họ không dám lưu lại.”

Lý Cường gật đầu, tiện tay vung lên, đem tinh thạch phân ra một nửa, nói: ” Hàm Mộc, tinh thạch này cho các người, người an bày phân phối, nhớ kỹ cấp cho Linh Vương và Quỷ Vương một phần.”

Hàm Mộc và Bàn Sĩ hiểu rõ cách làm người của Lý Cường, hai người cũng không chối từ, lập tức thu hồi phần tinh thạch đã được phân ra. Lý Cường kháp động linh huyền đưa bọn họ thu vào Huyền Ma Châu.

Xích Minh ma tôn cười hì hì đi lên, cầm lấy một viên thượng phẩm tiên thạch: ” Cho ta vài viên được không? Khó được cơ hội nhìn thấy nhiều bảo thạch trong suốt như vậy, ta thích.”

Lý Cường cũng không thềm so đo với hắn, phát tay bảo hắn lấy đi. Hắn lại chia ra một nửa tinh thạch, nói: ” Khánh Tĩnh, tinh thạch này cho ba nhà các người phân phối, chia đều một chút.” Tay hắn đưa ra thu lấy tiên thạch còn lại trên mặt đất.

Khánh Tĩnh trưởng lão, Tiễn Phong và Diệu Học Ông ba người đều cũng mừng rỡ, bởi vì Lý Cường cho bọn họ đại bộ phận đều là thượng phẩm tiên thạch, còn hắn chỉ lưu lại rất nhiều trung phẩm tiên thạch, bọn họ tưởng rằng Lý Cường cố ý khiêm nhường, thật ra, Lý Cường không thiếu thượng phẩm tiên thạch, hắn chỉ thiếu trung phẩm tiên thạch, cho nên hắn chỉ lấy những gì mình cần thiết.

Xích Minh ma tôn cầm lấy hơn mười viên thượng phẩm tiên thạch từ chỗ Lý Cường, lại lấy thêm hơn mười viên từ chỗ mấy người kia. Tầm mắt của người này cực tốt, hắn lấy toàn là tiên thạch tốt, trong lòng mấy người Tiễn Phong đau lòng muốn chết nhưng lại không dám tranh với hắn, vội vàng thu hồi những tiên thạch khác nằm trên mặt đất, ba người ở một bên lần lượt phân phối đều ra.

Xích Minh ma tôn đi tới đi lui trên mặt đất, hắn nghiêng đầu nhìn Lý Cường, cười cười đi qua, xoa xoa tay hắc hắc cười nói: ” Lão huynh, người có Thiên Kim Sa, Hắc Băng Thạch và Mặc Hỏa Tử Vân Tinh?”

Lý Cường đã sớm phát hiện người này có mưu đồ, hắn nhàn nhạt hỏi: ” Người cần đồ vật này làm gì?” Trong lòng lại cảm thấy tò mò.

Đừng nói là Lý Cường tò mò, ngay cả mấy người Khánh Tĩnh đều cảm thấy kỳ quái, hắn cần những thứ đều là vật hiếm quý của giới này. Xích Minh ma tôn nói: ” Ta nghĩ muốn luyện mấy thứ, không phải quá nhàn rồi không việc gì sao, người lại không cho ta đi, tìm chuyện gì đó để làm.”

Đại thần ma muốn luyện khí, trong lòng Lý Cường hưng phấn, hắn chỉ thấy qua Xích Minh ma tôn luyện quái thú, chưa thấy qua hắn luyện khí, lòng hiếu kỳ trong nháy mắt kịch liệt nổi lên. Hắn nghiêm trang nói: ” Những tài liệu này ta đều có, người muốn gì cũng được, chỉ có một điều kiện...”

Xích Minh ma tôn thần nhiên nói: ” Được a, tùy tiện điều kiện gì, dù sao cũng là người định đoạt.”

” Được, ta muốn nhìn người luyện khí.”

Xích Minh ma tôn có chút sững sốt, gật đầu: ” Không thành vấn đề, người để ý xem là được rồi, phương pháp luyện khí của hắc ma giới người không học được đâu, người không có ma diễm và ma đầu.”

Lý Cường cũng không quan tâm hắn dùng thứ gì tu luyện, hắn chỉ muốn nhìn thủ pháp vận dụng của đại thần ma, hơn nữa đại thần ma luyện khí nhất định là dùng thủ pháp cao nhất của hắc ma giới, bất kể là

thứ gì, nhưng nhất định sẽ có sự trợ giúp đối với tri thức của mình. Lý Cường cười nói: "Ta tò mò a, chưa từng nhìn thấy qua thủ đoạn của đại thần ma, tài liệu này đủ dùng hay không?" Hắc đưa cho Xích Minh ma tôn ba thứ tài liệu hiếm quý.

Xích Minh ma tôn đương nhiên hiểu được ý tứ Lý Cường, nhưng hắc rất yên tâm, phương pháp luyện khí của hắc ma giới cho dù tiên nhân cũng học không được.

Lý Cường hỏi: "Lão Xích, đừng vội luyện khí, ta hỏi ngươi, lúc ngươi tu luyện thì có ma đầu đi ra hại người hay không?" Hắc phải cẩn thận một chút mới được. Xích Minh ma tôn vội vàng phủ nhận: "Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, ma đầu nào cũng nằm trong tay bốn ma tôn nắm giữ, không có sự chỉ huy của ta, bọn họ không dám làm loạn, khác hẳn với ma đầu khác, là do ta tuần phục đó."

Mọi người nghe được cảm thấy ngạc nhiên, ma đầu lại còn có phân biệt ra nuôi dưỡng và hoang dã. Lý Cường cười nói: "Ma đầu có rất nhiều chủng loại hay sao?"

Xích Minh ma tôn chăm chú nói: "Chủng loại của ma đầu có loại trời sinh, hết thấy tính mạng thể đều có thể nhập ma, ngươi nói có bao nhiêu chủng loại?"

Lý Cường trầm ngâm chốc lát, lại hỏi: "Ân, tỷ như ngươi là đại thần ma, tại hắc ma giới coi như là ma đầu cao nhất, có phải là còn có những ma đầu khác càng có lực khắc chế và lý trí càng lợi hại hay không?"

Lời nói của Lý Cường rất mới mẻ, Xích Minh ma tôn suy nghĩ một chút nói: "Cũng không chắc, lão huynh nói cũng có lý, những ai có thể xưng bá tại hắc ma giới đều có lý trí, những ma đầu đạt tới thần ma cảnh giới đều có thể khống chế được phần lớn ma đầu, đại thần ma tại cả hắc ma giới cũng chỉ có ba mà thôi." Trong lời nói của hắc lộ ra mùi vị đắc ý.

Khánh Tinh trưởng lão âm thầm suy tư, cử động của Lý Cường cũng không giống đại trưởng lão của Phật tông, nhưng tại sao hắc lại có Phật chỉ của Phật tông đại trưởng lão. Thật ra bây giờ hắc quan tâm nhất chính là Lý Cường có thể mang đến điều gì cho Phật tông, còn những việc khác cũng không quan trọng, Phật tông của Lâm Minh Tinh vì mất đi Phật tông tinh tú, rất nhiều phương pháp tu luyện của Phật tông đều đã thất truyền, Phật tông bây giờ cơ hồ luân lạc thành một môn phái tu chân nhĩ lưu mất rồi.

Xích Minh ma tôn bắt đầu tu luyện, đầu tiên hắc dùng ma diễm dung hóa Thiên Kim Sa. Lý Cường hơi kinh hãi, ma diễm lại có năng lực dung hóa lợi hại như thế, điều này hắc thật không có nghĩ đến.

Thần thái của Xích Minh ma tôn rất dễ dàng, hắc vừa luyện khí vừa nói: "Ta chỉ tu luyện một chút đồ vật, các ngươi không cần khẩn trương như vậy."

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiễn Phong, Diệu Học và Khánh Tinh ba người đều thả ra phi kiếm hộ thân, bộ dáng như lâm đại địch, hắc cũng không khỏi buồn cười, nói: "Các ngươi làm gì? Không có việc gì đâu."

Thủ pháp của Xích Minh rất kỳ lạ, Lý Cường dần dần cảm thấy hứng thú. Ước chừng đây chính là ma luyện, theo sự dung hóa của Thiên Kim Sa, Xích Minh ma tôn thả ra một ma đầu, mạnh mẽ bức hắc tiến vào trong Thiên Kim Sa, tiếp theo lại thả ra từng ma đầu, tổng cộng có bảy ma đầu màu đỏ, sau đó hắc xuất ra Hắc Băng Thạch, Thiên Kim Sa màu bạc ngân lập tức bị Hắc Băng Thạch nhiễm thành màu đen như mực. Xích Minh ma tôn hào phóng giải thích: "Thiên Kim Sa màu bạc này không thích hợp cho ma đầu ẩn núp, phải do Hắc Băng Thạch thay đổi, tác dụng của Mặc Hỏa Tử Vân Tinh chính là chuyển đổi năng lượng của thượng phẩm tiên thạch, mấy ma đầu này đều là hỏa ma."

Lý Cường hiểu được, hết thấy những gì của hắc ma giới đều liên quan đến ma đầu, lực lượng của ma đầu chính là căn bản của đại thần ma như Xích Minh ma tôn, giống như chân nguyên lực của người tu chân, thần dịch lực hay tiên linh khí của tiên nhân, đại thần ma có lực lượng của vô số ma đầu, trách không được Xích Minh ma tôn đối với tính mạng của thể giới này lại thêm thuồng như thế.

Xích Minh ma tôn tu luyện một chuỗi vòng cổ, một cây trang sức cài tóc, còn có một chút trang sức phẩm nho nhỏ, mỗi kiện đều là màu đen, chế tác thật mỹ luân mỹ hoàn, có một loại phong cách rất khác biệt. Lý Cường khó hiểu hỏi: "Lão Xích, sao ngươi tu luyện đều là những thứ do tiểu cô nương sử dụng không vậy?"

Xích Minh ma tôn đắc ý cười nói: "Tặng người a, ta chỉ cần nhìn thấy thích người nào thì sẽ đưa cho hắc một món, hắc hắc."

Lý Cường lắc đầu nói: " Tặng người? Người chuẩn bị hại người thì có." Hắn thuận tay cầm lấy một chuỗi vòng cổ, cẩn thận xem xét. Vòng cổ dùng những mảnh nhỏ kết nối thành một chuỗi, mỗi mảnh đều có một hình phù điêu, hoặc mặt người, có khi đầu thú, nhìn thật sinh động như đang cười. Lý Cường không khỏi than thở: " Vòng cổ thật xinh đẹp, đáng tiếc, người bình thường không thể đeo vào, người tự mình giữ đi."

Xích Minh ma tôn vội vàng giải thích: " Lão huynh, người hiểu hay không a, đây là đối phó với người bên ngoài, có ma sức này, những ma đầu không dám tới gần chủ nhân đeo nó, bên trên có tiêu thức của Xích Minh ma tôn ta! Ai, tốt xấu ta cũng là tam ma tôn của hắc ma giới, người cho ta là thứ gì chứ?"

Thật ra Lý Cường cũng biết hắn nói thật, nhưng không lúc nào không thích đả kích hắn. Hắn cười nói: " Nga, phải không? Tốt lắm, chuỗi vòng cổ này ta thu vậy, để cho ta nghiên cứu một chút."

Xích Minh ma tôn bận rộn nửa ngày, luyện ra chuỗi vòng cổ này là tốt nhất, không nghĩ tới bị Lý Cường thu lấy, tức giận hắn ngao ngao kêu: " Không được, không được, trả lại cho ta, vật này là ta chuẩn bị đưa cho mỹ nhân đó."

Lý Cường cười cười nhìn hắn, bộ dáng như thản nhiên: " Thật sự?"

Xích Minh ma tôn đột nhiên phản ứng, hắn dùng sức gãi gãi đầu: " Hay, hay, hay! Cho người thì cho người! Ai, người so với Khai Hoàng ma tôn còn muốn bá đạo hơn, ai, thật là xui xẻo a." Hắn cũng không phải quan tâm những tiểu ma sức này, mà là cử động của Lý Cường làm cho hắn rất khó chịu, hắn rõ ràng cũng hiểu Lý Cường cũng không quan tâm ma sức này, tên hỗn đản chỉ muốn đả kích mình mà thôi. Xích Minh ma tôn hừ hừ nghiêng rằng, chung quanh mọi người nhìn thấy kinh hãi run sợ, có ai từng gặp qua có người có thể sửa trị ma tôn của hắc ma giới như vậy, Lý Cường không hổ được xưng là Hồn Thế Ma Vương.

Khánh Tĩnh cẩn thận nói: " Đại trưởng lão, truyền tống trận đã chuẩn bị tốt lắm rồi, nhưng..."

Lý Cường hỏi: " Cái gì?"

Khánh Tĩnh khó khăn nói: " Lần đầu chỉ cho phép truyền tống bốn người, ước chừng có những cao thủ môn phái khác đứng giám sát bên đó."

Lý Cường gật đầu nói: " Được! Khánh Tĩnh, lão Xích và Diệu Học Ông bốn người chúng ta đi trước, Tiễn Phong người đưa mọi người đến truyền tống trận, chờ tín hiệu của chúng ta, rồi từng nhóm lại đi sau."

Tiến Phong lập tức bay về hướng đệ tử các phái đang nghỉ ngơi. Khánh Tĩnh trưởng lão mang theo Lý Cường mấy người đi đến bên truyền tống trận do Phật tông tu kiến, truyền tống trận được lập ở một khe nứt của cốc địa, là một tòa truyền tống trận không lớn, kiến tạo rất tinh xảo, mấy đệ tử Phật tông đang canh giữ bên cạnh.

Khánh Tĩnh trưởng lão phân phó mấy câu, mấy đệ tử nọ bắt đầu điều chỉnh trận pháp. Lý Cường nói: " Lão Xích, đi vào, đừng có dây dưa dila dila, nhớ kỹ, không có sự phân phó của ta không cho nói chuyện! Được rồi, chúng ta đi."

Xích Minh ma tôn không thể tránh được bèn nói: " Nghe người thôi! Ai, không nghe người thì ta coi như xui xẻo a. Đi thôi, đi đến thế giới nào nhiệt mà nhìn thử xem."

Tân Dương thành nằm ở giữa trung tâm bình nguyên tại Lâm Minh Tinh, là nơi sản xuất các loại lương thực và thủy quả(trái cây) nhiều nhất, con người bình thường tại Lâm Minh Tinh đại bộ phận cũng ở chỗ này sinh sống, bởi vì nơi này linh mạch cực nhỏ, bởi vậy người tu chân cũng không nhiều. Tu chân môn phái tại Tân Dương thành cũng rất nhiều, nhưng đại bộ phận đều là những môn phái nhỏ, chỉ có ba môn phái rất có tiềm lực, môn nhân đệ tử cũng nhiều hơn. Phật tông tại Tân Dương thành là môn phái tu chân đứng thứ hai, thứ nhất là Phụ Môn, thứ ba là Bách Chúng Liên.

Phật tông chiếm cứ đông bắc bộ của Tân Dương thành, từ khi Ma Huyết Sát Vụ bay tới Lâm Minh Tinh, nơi gặp tai nạn lớn nhất chính là địa vực Tân Dương thành, nơi này là bình nguyên, thôn trang nhỏ và thành trấn nhỏ dày đặc, Ma Huyết Sát Vụ rơi vào bình nguyên, theo ma đầu tản ra, người bị ma hóa càng ngày càng nhiều, có rất nhiều người bị sát ma đoạt đi tính mạng, cả Tân Dương bình nguyên lâm vào trong khủng hoảng cực độ, người không bị ma hóa đều hướng về Tân Dương thành bỏ chạy.

Đáng sợ nhất chính là có một số người tu chân bị ma hóa, cũng bắt đầu giết chóc, bởi vậy khiến cho có một chuỗi xuyên phản ứng liên tiếp, người cùng người nảy sinh nghi kỵ không tin nhau đã lên tới độ cao như núi, chỉ có chút hoà nghi, giết chóc lập tức triển khai, cả Tân Dương bình nguyên huyết quang tận trời, sát khí tràn ngập. Những người tị nạn cuộn cuộn chạy về hướng Tân Dương thành, mà người tu chân của Tân Dương thành vì không muốn cho ma đầu trà trộn vào thành, không chỉ lập tức phong thành, mà còn đại khai sát giới.

Bên trong Tân Dương thành cũng cực kỳ thê thảm, mỗi người sợ hãi, mỗi người kinh hoàng, chỉ một cơn gió thổi qua lập tức mất đi lý trí liền ra tay đánh nhau, cuối cùng bắt đầu do ba đại môn phái của Tân Dương thành tạo thành một đội quân hộ thành, hơn vạn người tu chân bắt đầu tuần tra khắp nơi, một khi phát hiện có ma đầu hoặc là người bị ma hóa, tất cả đều giết chết tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, Tân Dương thành tinh phong huyết vũ(gió tanh mưa máu), bao phủ trong kinh hoàng sợ hãi cực độ.

Truyền tống trận bên trong Phật tông hiện lên một đạo bạch quang, bốn người Lý Cường lặng yên xuất hiện ở trong trận. Xích Minh ma tôn liếc mắt nhìn qua, vui đến liên thanh nói: " Ai yêu yêu! Không được..nhiều như vậy mập mạp...ách...người a..."

Lý Cường đưa tay tát một cái, mắng: " Người không nói lời nào cũng không ai nói người câm đâu, câm miệng cho ta!"

Trong lòng Khánh Tĩnh trưởng lão biết không hay, phần lớn người tu chân đứng chung quanh, chỉ có một số ít đệ tử Phật tông, còn lại đều là cao thủ của môn phái khác. Hắn hỏi: " Chuyện gì xảy ra? Các người tại sao lại đi vào nội đường của Phật tông chúng ta?"

Từ trong đám người đi ra bốn cao thủ, trong đó có một người nói: " Khánh Tĩnh trưởng lão, thật xin lỗi, bây giờ là thời kỳ phi thường, những người tiến vào Tân Dương thành đều phải tiếp nhận kiểm tra, nếu là người bị ma hóa, đều phải tiêu diệt!" Ngữ khí của hắn lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ.

Xích Minh ma tôn dạt dạt cười ha hả, hắn định nói chuyện, Lý Cường đã che trước người hắn, nói: " Bây giờ là tình huống gì? Chúng ta mới từ khu thảm quáng trở về."

Khánh Tĩnh trưởng lão phi thường tức giận, lớn tiếng quát: " Quá Lệ Hoàng! Lúc nào người của Phụ Môn có thể đến nội đường của Phật tông giương oai?"

Quá Lệ Hoàng lạnh lùng thốt: " Không phải là chúng ta muốn giương oai, đây là do tông chủ các phái quyết định, không tin người đi hỏi Phật chủ là được."

Phật chủ chính là người chủ trì của Phật tông hiện tại, Khánh Tĩnh trưởng lão đương nhiên sẽ không cãi lời hắn, hắn đành nói: " Người cứ tra đi." Trong lòng lại thắc thỏm bất an, nơi này không có người bị ma hóa, nhưng lại có một người chính thức lợi hại - hắc ma giới Xích Minh ma tôn.

Lý Cường làm sao có thể để cho hắn đến tra, nếu bị bọn họ phát hiện thân phận của Xích Minh ma tôn, chẳng phải là thiên hạ đại loạn hay sao. Hắn tiến lên một bước nói: " Vị cao thủ này làm sao xưng hô, Khánh Tĩnh người tới giới thiệu một chút." Hắn cố ý phóng xuất uy thế từ trong người, trong phút chốc, một cỗ khí thế như sóng biển tràn ngập toát ra. Ở đây ngoại trừ Xích Minh ma tôn, tất cả mọi người bị cỗ khí thế kinh người này bức lui, mỗi người tu chân đều đang suy nghĩ: " Người này là ai?"

Khánh Tĩnh trưởng lão biết Lý Cường đang thị uy, hắn vội vàng nói: " Đây là Tân Dương thành cao thủ của Phụ Môn Quá Lệ Hoàng, hắn là sư đệ của Quá Lệ Bàng, còn mấy vị bên trái này là cao thủ của Bách Chúng Liên Thiệu Nhạc và Văn Trần Văn." Hắn lại chỉ vào Lý Cường nói: " Vị này là Mộc tử tiên bối, chính là tại Tuyết Long thành cùng La Thiên Thượng Tiên Hiền Long rời đi, là vị Mộc tử tiên bối đó." Hắn đặc ý nói ra điểm này, bởi vì nếu không làm vậy thì không thể chấn nhiếp bọn họ.

Quả nhiên, đám người Quá Lệ Hoàng đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Xích Minh ma tôn lại nhin không được một lần nữa dạt dạt cười to: " Lão huynh, nghĩ không ra danh khí của người lớn như vậy a, ha ha, vui thật, vui thật!" Người này cố tình làm cho người khác chú ý, Lý Cường hận không được lập tức bóp chết ma đầu không biết tốt xấu này.

Mấy người Quá Lệ Hoàng tiến lên thi lễ bái kiến Lý Cường, sau đó hỏi: " Vị cao nhân này tôn tính đại danh?" Hắn chỉ Xích Minh ma tôn.

Hào khí nhất thời khấn trương.

Xích Minh ma tôn căn bản không muốn giấu diếm thân phận, hấn hy vọng càng loạn càng tốt, như vậy mới có thể thừa cơ tranh thủ được chỗ tốt.

177. Chương 177

” Tù phạm?”

Mấy người Quá Lệ Hoàng khó có thể tin tưởng, nhìn thái độ kiêu ngạo của Xích Minh ma tôn, làm sao hắn có thể là tù phạm? Quá Lệ Hoàng gắt gao nhìn chăm chăm Xích Minh ma tôn, chậm rãi giơ lên một cây châm nhọn dài chừng nửa thước, cây châm phát ra quang hoa màu trắng bạc, Khánh Tĩnh trưởng lão kêu lên: ” Tham Ma Châm!”

Lý Cường cũng âm thầm bội phục, tính cảnh giác của người này thật là cao. Bất quá, Lý Cường không muốn để cho hấn lộ ra bài tẩy của Xích Minh ma tôn, hấn đột nhiên thuận di chuyển qua bên người Quá Lệ Hoàng, dùng thủ đoạn giật đi Tham Ma Châm thuận tay thu luôn vào trong thủ trạc, chụp lấy bả vai mặc chiến giáp của Quá Lệ Hoàng, dùng thủ pháp phản âm dương(đánh trái phải) liên tục tát mạnh vào miệng hấn mấy cái.

Quá Lệ Hoàng bị Lý Cường tát vào miệng đến phát ngơ, chiến giáp trên vai bị Lý Cường bóp vỡ, không đợi hấn tỉnh táo lại, vùng bụng hấn lại vừa trúng thêm một cước, ” oanh” một tiếng vang bắn vào cột đá bên cạnh. Lý Cường hung hăng mắng to: ” Lời nói của ta không có giá trị gì sao? Lá gan của ngươi thật lớn!” Chuyện cho tới bây giờ hấn cũng bất chấp tất cả, bây giờ chỉ có thể dựa vào thực lực áp chế bọn họ.

Những người tu chân ở đây tất cả đều choáng váng, Lý Cường hiển lộ ra sự bá đạo quả thật làm cho người ta không dám tin tưởng, chỉ có Xích Minh ma tôn vui vẻ nhất, hấn đứng ở sau lưng Lý Cường nhảy lên ủng hộ: ” Đánh! Đánh thật hay! Hung hăng đánh!” Lý Cường đột nhiên thúc ngược ra sau, đồng dạng thúc mạnh Xích Minh ma tôn văng ra sau.

Quá Lệ Bàng sư đệ của Quá Lệ Hoàng mất đồ ngẫu, huyết sáo dài một tiếng bắn ra phi kiếm, tràng diện lập tức hỗn loạn, người tu chân của Phụ Môn rất nhanh kết thành kiếm trận thối lui sang một bên, người tu chân của Bách Chúng Liên lại lui sang hướng bên kia, chỉ có đệ tử Phật tông mờ mịt đứng yên nhìn chung quanh chẳng biết làm sao. Diệu Học Ông nhìn thấy hoa cả mắt, vội vàng khuyên nhủ: ” Có chuyện từ từ nói, mọi người có chuyện từ từ nói, đừng động thủ, bình tĩnh một chút.” Nhưng căn bản không có ai để ý tới lời gọi của hấn.

Khánh Tĩnh trưởng lão quát: ” Phật tông đệ tử lại đây.” Lúc này đệ tử Phật tông mới có phản ứng, lập tức tụ tập lại chỗ của Khánh Tĩnh trưởng lão. Khánh Tĩnh lại nói: ” Lập tức mời Phật chủ đến đây.”

Chiến giáp trên người Quá Lệ Hoàng vỡ vụn ra, phát ra âm thanh thanh thúy. Hấn phẫn nộ cực kỳ, đứng thẳng dậy quát to: ” Ngươi ép người quá đáng! Chuẩn bị Tự Kiếm trận!”

Phi kiếm của hai mươi mấy người của Phụ Môn lập tức phóng ra, kết thành một đạo quang hoa màu xanh, cấp tốc vờn quanh bên ngoài kiếm trận. Tất cả mọi người biết ngay cao thủ của Phụ Môn đã muốn liều mạng.

Lý Cường cho tới bây giờ cũng không phải là người sợ việc, hấn có chút giật khê thân thể, Diệt Thiên Giáp liền hiển lộ ra, kim quang Thái Hạo Toa đột nhiên lóe sáng, diệu khởi lên luồng kim quang huyền lạn chói mắt, hấn a a cười nói: ” Muốn đánh nhau? Cáp, tay ta đang ngứa ngáy đây, các ngươi không ai được nhúng tay, nhất là ngươi, lão Xích, nếu ngươi dám động thủ đừng trách ta không khách khí.”

Xích Minh ma tôn nằm trên mặt đất, vắn eo một cái thật mạnh, hai tay mở ra, vô tư nói: ” Ta chỉ xem náo nhiệt, xem náo nhiệt là được rồi chứ. Lão huynh, những người này...ngươi còn phải mặc tiên giáp và sử dụng tiên khí làm chi, quá khoa trương rồi đó, ha ha!” Hấn không cách nào giải thích cử động của Lý Cường, bằng thực lực cường đại của hấn căn bản là không cần dùng tiên giáp hay tiên khí, chỉ tốn chút sức lực là có thể xử lý đám người tu chân này. Xích Minh ma tôn hận không được ra tay thay cho Lý Cường, hấn không ngừng đảo mắt, trong mắt mơ hồ lóe lên quang mang màu đỏ sậm.

Quá Lệ Hoàng còn chưa hạ lệnh công kích, liền nhìn thấy Lý Cường mặc tiên giáp, xuất ra tiên khí, hai chân hần như mềm nhũn, cuối cùng tỉnh táo lại, thực lực của đối thủ căn bản là những người ở đây không thể chống cự, mình dựa vào điều gì để tranh đấu với người ta. Quá Lệ Bằng lo lắng hỏi: " Sư ca, người có bị thương không? Chúng ta cùng liều mạng với hần!" Hần bắt đầu chỉ huy kiếm trận di động.

Phi kiếm trận của Phụ Môn cũng có đặc sắc, phi kiếm tạo thành kiếm trận uy lực thật lớn, hơn hai mươi người tu chân đạt tới Nguyên Anh kỳ tạo thành kiếm trận uy lực công kích có thể thắng được một cao thủ Phân Thần kỳ, nếu cao thủ chỉ huy kiếm trận có thực lực mạnh mẽ, uy lực của kiếm trận còn có thể chống đỡ cao thủ Hợp Thể kỳ. Ba đại môn phái của Tân Dương thành đều có đặc điểm thiện dùng kiếm trận.

Quá Lệ Hoàng đã sớm nghe nói qua chuyện Lý Cường đại náo Kỳ Long thành, thực lực của hần tuyệt đối mười mấy cao thủ này không thể ứng phó được, huống chi còn có Phật tông trưởng lão ở một bên chuẩn bị, trường tranh đấu này chỉ cần bắt đầu thì bên mình phải thua không thể nghi ngờ. Hần quả quyết quát to: " Chúng ta triệt! Trở về rồi hãy nói!"

Lý Cường cười nói: " Ai, không tệ, còn chưa có mê muội đầu óc, thừa dịp này đi về mới tốt, hãy gọi lão đại các người lại đây, ta và hần nói chuyện."

Quá Lệ Hoàng không nói một lời, mang theo đệ tử đồng môn đi ra ngoài. Cao thủ của Bách Liên Chúng cũng không dám nhiều lời, đi theo luôn ra ngoài. Khánh Tĩnh trưởng lão lộ ra vẻ khó khăn, hần biết bây giờ xem như Phật tông đã đắc tội hai đại môn phái này.

Xích Minh ma tôn càng thêm thất vọng, lúc này hần mới hiểu được tại sao Lý Cường mặc tiên giáp, nguyên lai tiểu tử này muốn hù dọa bọn họ bỏ chạy. Hần lại dương dương nhảy lên, nhăm chán ở trong nội đường chạy loạn tới lui, thoát đông thoát tây nhìn ngó, bộ dáng như là đạo tặc.

Lý Cường không thêm quan tâm, nói: " Khánh Tĩnh, người đi phân phó người truyền tống người ở Xích Hồng Tinh lại đây..."

Khánh Tĩnh còn chưa kịp nói chuyện, từ ngoài cửa đi vào một đoàn người đầu trọc, cầm đầu là một hán tử cao lớn, hần cũng đầu trọc, mặc một bộ trường bào màu nâu rộng thùng thình, trên tay cầm một chuỗi hạt châu màu đen, vẻ mặt giận dữ. Hần vừa vào nội đường liền quát: " Khánh Tĩnh trưởng lão, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Diệu Học Ông lặng lẽ nói với Lý Cường: " Hần là đương kim Phật chủ của Phật tông Ba Nhục Nghiệp."

Lý Cường không chút phản ứng gật đầu, yên tĩnh xem kỳ biến.

Khánh Tĩnh trưởng lão vội bước lên phía trước thi lễ nói: " Ra mắt Phật chủ."

Ba Nhục Nghiệp liếc mắt đảo qua, đầu tiên phát hiện Lý Cường đang mặc tiên giáp, sau đó lại nhìn Xích Minh ma tôn, hần dù sao cũng là tông chủ của Phật tông, lập tức phát giác ra vấn đề trong đó. Hần dùng ngón tay chỉ Xích Minh ma tôn, quát: " Hần là ai vậy?"

Khánh Tĩnh nhất thời á khẩu không trả lời được, hần không biết làm sao trả lời mới tốt.

Lý Cường chậm rãi tiến lên nói: " Hần là tù phạm của ta, như thế nào?"

Trong lòng Khánh Tĩnh kêu khổ không ngừng, hần không biết làm sao giải thích, cứ ngơ ngác nhìn hai người. Ba Nhục Nghiệp thâm giật mình, hần ngạnh hỏi: " Người là ai?"

Lý Cường cũng không muốn nhiều lời nói nhảm, đưa ta xuất ra Phật chỉ.

Cả người Ba Nhục Nghiệp run lên, hần nhìn chăm chăm Phật chỉ cả nửa ngày, mới ngẩng đầu lên: " Người...người từ Phật tông của Thần Bang Tinh tới?"

Lý Cường gật đầu nói: " Phật tông của Tây đại lục có quan hệ gì với các người?"

Ba Nhục Nghiệp cố gắng trấn định, hần đưa lên một tay ngay ngực, nói: " Phật tổ từ bi, Phật tông tại Tây đại lục là thánh địa của tất cả Phật tông đệ tử, đáng tiếc chúng ta đã mất đi con đường trở về, không cách nào liên lạc với Phật tông Thần Bang Tinh. Ba Nhục Nghiệp ra mắt đại trưởng lão." Thanh âm của hần cũng có chút run rẩy, có thể nhìn thấy người của Phật tông, cũng có ý nghĩa như có thể liên lạc với thánh địa, Phật tông bốn địa nhất định cũng có thể minh xác được phương hướng phát triển.

Lý Cường nói: " Mặc dù ta không thể xem như là Phật tông trưởng lão, nhưng có quan hệ rất sâu xa với Phật tông của Tây đại lục, hơn nữa ta nhận ủy thác của Phật tông, tìm kiếm Phật tử của thế giới này..."

Ba Nhược Nghiệp có chút không rõ: " Tìm kiếm Phật tử của giới này? Phật tử của thánh địa đã đi đâu?"

Lý Cường đơn giản giới thiệu một chút tình huống của Phật tông Tây đại lục, cuối cùng nói: " Nhìn bộ dáng các người còn không biết xảy ra chuyện phát sinh ở Thản Bang Tinh, nhưng các người là người của chi phái hệ Phật tông còn lại duy nhất mà ta đã gặp, ta có một ít điển tịch và bảo vật của Phật tông, khi rảnh rồi sẽ truyền cho các người."

Ba Nhược Nghiệp quả thật không dám tin tưởng chính lỗ tai của mình, ý tứ của Lý Cường hẳn rất cuộc hiểu được, nói cách khác đã biết được Phật tông chi phái đã có được truyền thừa chính tông của Phật tông thánh địa. Hắn ôm ngực, thần sắc trên mặt biến ảo không ngừng, qua chừng mười giây hắn mới bình tĩnh lại, luôn miệng nói: " Mời đại trưởng lão đến Phật đường nói chuyện. Khánh Tĩnh trưởng lão, lập tức thông tri cho tất cả chấp sự nhân viên đến bên ngoài Phật đường tập hợp." Rồi lại cung kính nói: " Xin mời đại trưởng lão!"

Diệu Học Ông nói: " Ta ở chỗ này đợi môn hạ đệ tử truyền tống lại đây." Khánh Tĩnh trưởng lão phân phó cho thuộc hạ vài câu, lập tức đi thông tri nhân viên chấp sự cao tăng của Phật tông.

Xích Minh ma tôn nhìn kỳ quái, hắn quái dị nói: " Da! Da! Da! Thủ đoạn của lão huynh thật là cao minh, lợi hại a, nói mấy câu là có thể làm cho người ta loạn chuyển, lão Xích ta bội phục a, lúc nào rảnh cũng dạy ta một tay...di, mẹ kiếp, không ai lý tới ta." Hắn xấu hổ nhìn quanh, phát hiện không ai để ý tới hắn, phảng phất như hắn là người trong suốt.

Phật đường nằm ngay phía sau nội đường, là địa phương trọng yếu nhất của Phật tông, căn phòng rất bình thường, nhưng lại bao phủ mấy tầng cấm chế. Lý Cường không khỏi nhớ tới di chỉ của Phật tông tại Tây đại lục, ở trên mặt đất cũng lưu lại kiến trúc nhìn không thấy biên giới, dưới đất thì càng không thể nhìn thấy. Phật tông nơi này vốn không thể so sánh được, sự chênh lệch thật sự là quá lớn. Hơn nữa hắn nhận ra được tu vi của Ba Nhược Tông cũng không gọi là cao, cũng chỉ đến tu vi Phân Thần kỳ, làm tông chủ một phái, cảnh giới của hắn thật sự là hơi thấp.

Lý Cường nhớ kỹ năm đó tại Đại Huyền Phật Cảnh, lần đầu tiên nhìn thấy Trí trưởng lão thì tu vi thâm sâu không lường từng lưu lại ấn tượng sâu đậm cho hắn, sau khi những cao thủ của bọn họ rời đi, Phật tông không muốn suy sụp cũng không được, nếu không phải có duyên gặp qua Trí trưởng lão, Phật tông hoàn toàn bị tiêu diệt thì chỉ là vấn đề thời gian.

Trong Phật đường rất sạch sẽ, không có bày biện vật dụng gì, chỉ đặt trên mặt đất hai mươi cái bồ đoàn, ở giữa là một bồ đoàn màu đen, bồ đoàn bốn phía đều có màu vàng nhạt. Ba Nhược Nghiệp mời Lý Cường ngồi trên bồ đoàn màu đen, Lý Cường lắc đầu, hắn cũng không thêm gì vị trí của Phật chủ. Hắn chỉ thuận tay lấy ra bồ đoàn đã thu được tại Thiên Lại thành, Phật tông mật bảo Ngưng Điển nổi tiếng của Phật tông, đó là do Phật tông lão tổ lưu lại Phật bảo, tiện tay để trên mặt đất rồi khoanh chân ngồi xuống.

Ba Nhược Nghiệp liếc mắt thì nhận ra đây là bảo bối của Phật tông lão tổ, hắn bắt đầu chính thức tin tưởng Lý Cường không có nói hư nói vượn, Phật tông cao tăng đệ tử cơ hồ không có ai không nhận ra Tử Ngưng Điển, trong điển tịch có ghi lại nó có trợ giúp lớn khi tu luyện Phật tông công pháp. Hắn ấp úng hỏi: " Đại...đại trưởng lão...vật này...là Tử Ngưng Điển?"

Lý Cường vốn chỉ muốn tìm cái gì để ngồi, trong lúc vô ý lại lấy ra bảo bối Phật tông này, hắn cười nói: " Quả thật là Tử Ngưng Điển, a a, ta thiếu chút nữa đã quên mất."

Ba Nhược Nghiệp không nhịn được cười khổ nói: " Ai, Đại trưởng lão, đây là một trong những bảo vật nổi tiếng nhất của Phật tông, người...người lại quên, đây là...đây là không nghĩ ra a." Hắn cảm thấy không thể tư nghị, vị đại trưởng lão này quả thật là chà đạp bảo vật vô cùng.

Xích Minh ma tôn cũng đi vào Phật đường, hắn bị Lý Cường bức bách ngồi vào chân tường, người này một khắc cũng không chịu an bình, hắn đảo loạn: " Uy, cái gì Phật chủ kia, người hỏi hắn cho là được rồi, hắn hình như rất hào phóng...oa ha ha, ha ha." Hắn phồng phồng Lý Cường nhất định không nữ, nghĩ thầm để cho Lý Cường khổ sở một chút.

Lý Cường cười cười nhìn Xích Minh ma tôn, thái độ đối với bảo vật của hắn cho tới bây giờ có hữu dụng thì mới là bảo bối, không dùng được thì không cần, Xích Minh ma tôn tiếp xúc với Lý Cường thời gian cũng không dài, hắn không rõ ràng tính cách của Lý Cường, mới nói ra lời như vậy, hắn nào biết đâu rằng Lý Cường tặng bảo vật ra ngoài vốn rất nhiều.

Ba Nhược Nghiệp bị Xích Minh ma tôn nhắc nhở, trong mắt toát ra một phần khát vọng.

Xích Minh ma tôn làm ra vẻ vô tư nói: "Đừng nhìn ta, cũng không phải bảo bối của ta, ta sao cho được...hắc hắc, không có quan hệ gì với ta." Hắn ngồi xuống góc tường, hai tay ôm lấy chân, gác cằm lên đầu gối, ra vẻ một bộ dáng coi người làm khó dễ được gì ta nào.

Lý Cường bị hắn làm cho phải bật cười, người này có khi rất chán ghét, có đôi khi cũng rất ngộ nghĩnh. Hắn cười nói: " Tặng cho người, Tử Ngưng Điển đối với ta cũng không có nhiều tác dụng."

Ba Nhược Nghiệp quả thật không dám tin tưởng, hắn do dự chốc lát, hỏi: " Đại trưởng lão, đây là thật chứ?" Về mặt hắn thật sự vô cùng nghiêm túc, về phần Lý Cường cũng không hiểu ý hắn: " Cái gì thật sự?"

Xích Minh ma tôn buông hai tay đang ôm chân ra, vỗ tay nói: " Thật là choáng váng quá, nói mạnh miệng!"

Lý Cường cười nói: " Phật chủ cũng đừng quá cố chấp, a a, ta nói sẽ giữ lời, Tử Ngưng Điển sẽ để lại đây mà."

Cả cái đầu trọc của Ba Nhược Nghiệp đều cũng hồng lên, hắn ngại ngùng nói: " A a, vì đây là Phật bảo do Phật tổ lưu lại, cho nên có chút thất thổ rồi."

Xích Minh ma tôn vui vẻ cười ha hả, hắn dùng tay vỗ xuống đất, đắc ý nói: " Bất kể thế nào người cũng bị thiếu đi một kiện bảo bối, ta thật rất sáng khoái a."

Ba Nhược Nghiệp nhăn nhó thật lâu, rốt cuộc nhin không được hỏi: " Đại trưởng lão, hắn là ai vậy? Hắn thật sự là tù phạm hay sao?"

Xích Minh ma tôn không có hảo ý nhìn chằm chằm Ba Nhược Nghiệp, đột nhiên chen lời: " Phi! Ta là tù phạm? Nếu ta là tù phạm, hắn nhiều nhất cũng là một tên cai ngục, nhưng hắn còn chưa có khả năng nhốt được ta, a...ta thật xui xẻo a!" Hắn bắt đầu buồn bực.

Lý Cường cười nói: " Đừng để ý đến hắn, hắn là bị La Thiên Thượng Tiên giam cầm. Tiểu Minh a, người không phục cũng không hữu dụng, dù là cai ngục cũng còn mạnh hơn người, đừng có oán trách nữa, vô dụng thôi!"

Ba Nhược Nghiệp lại càng hoảng sợ, bị La Thiên Thượng Tiên giam cầm? Người nào mà phải chính La Thiên Thượng Tiên giam cầm chứ? Hắn thật sự khó thể giải thích. Xích Minh ma tôn đứng dậy, bĩu môi nói: " Đừng ra vẻ khốn khổ như vậy, ta là hắc ma giới Xích Minh ma tôn, oa ha ha, ha ha ha!" Hắn nhếch miệng cười to. Lý Cường bất đắc dĩ lắc đầu, người này mà không thừa cơ dọa người thì mới là kỳ quái.

Lý Cường nói: " Được rồi, gặp ai người cũng tự nói mình là Xích Minh ma tôn, người muốn hù dọa ai a? Người còn khoa trương làm gì, đường đường hắc ma giới đại thần ma, một đời ma đầu tông sư, bị người Ma Cầm, người còn cười được sao? Nếu là ta thì đã tìm một cái lỗ chui xuống đất mất rồi, đỡ phải xấu hổ, ha ha, ma tôn như người thật uất ức! Thật vô năng! Thật phé vật!"

Xích Minh ma tôn bị Lý Cường châm chọc, tức giận đến thất khiếu bốc khói, hắn ở trong Phật đường rít gào, không ngừng xoay chuyển vòng tròn, giống như một con dã thú đang bị nhốt. Từ sau khi hắn tu thành đại thần ma, vẫn là lần đầu tiên bị người đả kích như thế, hết lần này tới lần khác hắn lại không cách nào trả thù, làm hắn hận đến không biết nên làm sao mới tốt, một đôi mắt quái dị không ngừng quét tới quét lui, một câu cũng không nói nên lời. Lý Cường phát tay: " Người mau thành thật tránh sang một bên đi, không có gì thì đừng tìm lời để nói."

Ba Nhược Nghiệp ôm cái đầu trọc lóc ngồi trên bờ đoàn, hắn bị làm hoảng sợ ngây người. Nói giỡn sao, hắc ma giới Xích Minh ma tôn là tên ma đầu tà ác nhất trong truyền thuyết, hắn đang sống sờ sờ ngay trong Phật đường, càng thêm đáng sợ chính là Lý Cường, hắn dám sỉ nhục châm chọc Xích Minh ma tôn, điều này thật không thể tư nghị. Ba Nhược Nghiệp chỉ cảm thấy mình như muốn ngất, tại sao La Thiên Thượng

Tiên lại Ma Cầm Xích Minh ma tôn? Người này làm sao đi vào được giới này? Ma Huyết Sát Vụ bên ngoài Tân Dương thành có quan hệ gì với hắn? Hắn hoàn toàn đã hồ đồ rồi.

Trong Phật đường một mảnh yên tĩnh, chỉ có Xích Minh ma tôn thỉnh thoảng phát ra tiếng hừ hừ kỳ quái. Lý Cường vỗ vỗ, phủi bả vai của Ba Nhược Nghiệp, nói: " Thân phận của Xích Minh ma tôn tạm thời phải giữ bí mật, ta không muốn nhìn thấy có người vây công hắn, mặt khác, đây là ngọc đồng giản và một ít phật bảo của Phật tông cũng cho người đây, chúng ta rất nhanh sẽ rời khỏi nơi này, Phật tông cũng còn có một ít bí ẩn ở tinh cầu khác, điều này cũng được ghi lại trong ngọc đồng giản, có cơ hội các người hãy đi tìm thử xem."

Ba Nhược Nghiệp luôn miệng đa tạ, hắn xem xét ngọc đồng giản trong tay, trong lòng không nhin được mừng như điên. Dù sao hắn cũng là cao thủ của Phật tông, liếc mắt nhìn là biết thật hay giả, Lý Cường cho hắn những đồ vật này, không có thứ nào không phải là tinh phẩm của Phật tông, xem ra Phật tông có thể phát dương quang đại trên tay mình.

Khánh Tĩnh trưởng lão vội vã tiến đến, nói: " Phật chủ, đại trưởng lão, không hay rồi, cao thủ của Phụ Môn và Bách Chúng Liên đang bao vây quanh Phật tông, bọn họ chỉ trích chúng ta che chở cho ma đầu..."

Xích Minh ma tôn đang lúc không thoải mái, nghe vậy liền đứng lên, kêu quái dị: " Yêu! Bọn họ nói đúng đó, ta chính là ma đầu, ta đi! Giao ta ra là được rồi, sau đó không liên quan gì tới các người nữa." Hắn làm ra một bộ dáng đại nghĩa凛凛.

Lý Cường thiếu chút nữa bị hắn làm tức giận đến hộc máu, nếu đem Xích Minh ma tôn giao ra ngoài, sợ rằng người của toàn thành cũng đừng mong có một ai còn sống. Đừng nói là người, những sinh vật có tính mạng cũng xong đời, những người này thật không biết bản thân mình đang làm gì. Ba Nhược Nghiệp cười khổ nói: " Đại trưởng lão, bây giờ Tân Dương thành là một mảnh hỗn loạn, ngoài thành có vô số người muốn tiến vào, người bị ma hóa đang giết chóc rất nhiều, còn có người tu chân trong đó, ai, nếu trong thành cũng hỗn loạn, sẽ chết rất nhiều người nữa."

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: " Tất cả cao thủ của Phật tông đều cũng đã trở về, đang trấn thủ bên ngoài, tình huống thật rất nguy cấp, xin mời Phật chủ mau quyết định."

Lý Cường cười lạnh nói: " Hừ hừ, nếu bọn họ gấp gấp muốn gặp ta như thế, ta đây sẽ cho họ vừa ý. Lão Xích, người cũng đi, nhưng tuyệt đối không cho người ra tay, nghe hiểu chưa?" Hắn lo lắng lưu lại Xích Minh ma tôn, ai biết người này sẽ làm ra chuyện tốt gì, hay là mang theo bên người cho bảo hiểm một chút.

Xích Minh ma tôn mừng rỡ nói: " Ha ha, hiểu được, hiểu được, nhưng nếu bọn họ muốn đánh ta thì phải làm sao bây giờ? Ta có thể hoàn thủ hay không a? Hà hà." Hắn vẫn đang cố gắng tìm kiếm cơ hội để ra tay.

Lý Cường nói: " Người có tấm thân bất tử, bị họ đánh vài cái thì cũng không đau không ngứa, có gì quan hệ, không cho hoàn thủ!"

Xích Minh ma tôn nảy sinh ác độc: " Hừ, mặc kệ! Nếu ai dám hướng ta ra tay, tự gánh lấy hậu quả! Ta không muốn bị uất ức."

Ngoài cửa lớn Phật tông là một khối đất trống rộng rãi, Xích Minh ma tôn giành đi ra ngoài trước, cao hứng kêu lên: " Oa nga, nhiều người như vậy, hà hà, ta thích."

Ba Nhược Nghiệp và Khánh Tĩnh nghe được da đầu đều cũng tê rần, người này quả thật rất biến thái.

Người tu chân của Phụ Môn ở ngoài cửa bố trí ba tòa đại hình kiếm trận, Bách Chúng Liên cũng lập ra hai tòa đại hình kiếm trận. Đệ tử của Phật tông tựa hồ rất mờ mịt, mặc dù bọn họ cũng bày ra trận pháp, nhưng chỉ là vài phòng ngự trận điển hình, mấy chấp sự cao cấp cũng hồ đồ không hiểu, bọn họ vốn không hiểu lý do tại sao.

Lý Cường lặng yên truyền âm cho Ba Nhược Nghiệp, nói: " Người không nên xuất đầu, nếu tình hình không đúng, chỉ phủ nhận quan hệ với ta, nơi này không ai có khả năng ngăn trở chúng ta cả." Ý tứ của hắn rất rõ ràng, không hy vọng để người của Phật tông nơi này có xung đột với người tu chân ở đây, cùng lắm hắn mang theo Xích Minh ma tôn rời đây là được.

Ba Nhược Nghiệp khẽ cau mày, hẳn biết Lý Cường có ý tốt, nhưng hẳn cũng là tông chủ một phái, loại chuyện này hẳn làm không được. Ngữ khí của hẳn kiên quyết nói: " Ngài là đại trưởng lão của Phật tông chúng ta, lại là ân nhân của Phật tông, Phật tông bây giờ mặc dù nhỏ yếu, nhưng chúng ta cũng tuyệt không sợ chuyện."

Xích Minh ma tôn chỉ e sợ cho thiên hạ không loạn, hẳn lớn tiếng quát: " Hay! Có can đảm, có hào khí, yên tâm đi, ta giúp ngươi!"

Không ai để ý tới Xích Minh ma tôn.

Ba Nhược Nghiệp chậm rãi tiến lên, trầm giọng nói: " Xin mời Nhan Tạo huynh của Phụ Môn, Khô Triệu Hãn lão ca của Bách Chúng Liên."

Từ kiếm trận bay ra hai đạo kiếm quang.

Lý Cường có chút động dung, hẳn nhận ra được hai người này đều là cao thủ ngoài Phân Thần kỳ, Nhan Tạo kia tựa hồ đã đạt tới tu vi Hợp Thể sơ kỳ.

Hào khí của hiện trường phi thường trầm muộn, kiếm trận khởi lên quang hoa tận trời, chiếu sáng ngũ quang thập sắc, tiếng phi kiếm xé gió ông ông vang lên. Ba Nhược Nghiệp đi tới giữa sân, Nhan Tạo và Khô Triệu Hãn rơi vào trước mặt hẳn, hai người đều mặc chiến giáp, vẻ mặt cực độ khấn trương. Khô Triệu Hãn lặng yên truyền âm nói: " Nhược Nghiệp lão đệ, hôm nay người đã truyền tống tới chính là ma đầu, người không biết hay sao?"

Ba Nhược Nghiệp ngây người, hẳn không biết làm sao trả lời, đành quay lại nhìn Lý Cường.

Về mặt của Nhan Tạo rất nghiêm túc quát hỏi: " Lão đệ, ngươi thế nào vậy?"

Ba Nhược Nghiệp cười khổ nói: " Điều này...có thể mời hai vị lão ca vào nói chuyện được không?" Hai người cơ hồ cùng lui ra phía sau, con mắt lại nhìn về hướng Xích Minh ma tôn và Lý Cường đang đứng trước cửa lớn của Phật tông.

Trong lòng Lý Cường thở dài, hẳn chậm rãi xuất ra Diệt Thiên Giáp, phát tay xuất ra một đạo kim mang bao bọc toàn thân như ẩn như hiện. Từ khi tu nhập vào cảnh giới sơ bộ của Tam Diệt Thiên, đi đến cảnh giới Bất Tử Chi Tâm, đây là lần đầu tiên hẳn toàn lực vận công. Kim Tôn Thần Tâm bắt đầu kịch liệt nhảy lên, Diệt Thiên Giáp màu lam úy phảng phất như nước biển, ba động pháp phồng, theo Kim Tôn Thần Tâm nhảy mạnh, một vòng kim mang nhàn tản ra ngoài.

Lý Cường chậm rãi đi tới phía trước. Xích Minh ma tôn gỡ khuôn mặt tươi cười đi theo sát phía sau, cánh tay hẳn mở hồ xuất ra hồng quang. Người này dự bị tới mấy trăm tiểu ma đầu, tùy thời định phóng ra ngoài hại người, chỉ vì đối với Lý Cường có điều cố kỵ, tạm thời còn không dám xuống tay, hẳn nghĩ, nếu vạn nhất Lý Cường mất đi lý trí, vậy thì có thể không chút kiêng kỵ làm lớn một trận.

Chính mình sau khi có Kim Tôn Thần Tâm, thực lực của Lý Cường có thể đánh nhau chết sống với Tán tiên. Tác dụng của Kim Tôn Thần Tâm rất giống nguyên anh, nó có thể cho Lý Cường xác định khống chế lực lượng của mình, thần dịch lực cũng không phải không khống chế được. Theo Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên không ngừng, thần dịch lực càng ngày càng tinh thuần.

Quanh thân Lý Cường phảng phất cuộn cuộn nổi lên cơn gió lốc màu vàng, bắt đầu thì có chút mỏng manh, rất nhanh gió lốc đã khuếch tán ra, theo gió lốc mở rộng, một cỗ lực lượng phi thiên cái địa ép bắn ra ngoài.

Xích Minh ma tôn đứng gần nhất, hẳn là người đầu tiên không thể đứng thẳng, cuống quýt lui lại mấy bước, mắng: " Là thứ gì vậy?" Chờ hẳn vận công đứng vững, Lý Cường đã đi tới giữa sân. Chỉ thấy ba người Ba Nhược Nghiệp, Nhan Tạo và Khô Triệu Hãn cơ hồ đang lẩn lóc lui về phía sau, Xích Minh ma tôn nhìn không được ha ha cười to, đối với tác phong cường ngạnh của Lý Cường vô cùng thưởng thức.

Ba Nhược Nghiệp khiếp sợ vạn phần, hẳn còn chưa biết Lý Cường chính là Mộc tử đại não Kỳ Long thành, thực lực như vậy thật sự là quá lợi hại. Đột nhiên hẳn hiểu được, Lý Cường cũng không muốn đánh nhau chết sống, hẳn là đang lập uy chấn nhiếp những người tu chân đang ở đây.

Lý Cường lạnh lùng nói: " Các người lập tức lui ngay..." Lời còn chưa nói xong, cả bầu trời đột nhiên ảm đạm xuống, có người cả kinh kêu lên: " Trời ạ! Đại hình phòng ngự trận của Tân Dương thành đã bị công phá!"

Mọi người đều cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời thành thị đang phiêu dang một tầng lớn mây mù màu đỏ. Trong tiếng cười vang khoái hoạt của Xích Minh ma tôn, vẻ mặt tuyệt vọng hiện rõ lên khuôn mặt của mỗi một người tu chân.

Ma kiếp tới.

178. Chương 178

Ba Nhược Nghiệp nhanh chóng lui lại cửa lớn của Phật tông, quát lớn: " Tất cả đệ tử Phật tông mau nhanh chuẩn bị pháp bảo và lôi hỏa của mình, phi kiếm rất khó ngăn trở ma đầu đó."

Nhan Tạo và Khô Triệu Hân cũng đã lui về kiếm trận của mình.

Lý Cường đi từng bước đến chỗ Xích Minh ma tôn, Xích Minh ma tôn dừng lại trận cười, sợ hãi kêu lên: " Người, người muốn làm gì?"

Trên mặt Lý Cường lộ ra nụ cười cổ quái: " Lão Xích, ta nhớ kỹ lúc ở Nghịch Hành thông đạo, người có thể tụ tập tất cả Ma Huyết Sát Vụ, phiên toái người làm lại một lần được chứ?"

Hai tay Xích Minh ma tôn ngửa ra, ra vẻ vô tội nói: " Không phải người không biết, ta bị Ma Cầm, hơn nữa, Ma Huyết Sát Vụ bay đến nơi đây, mắc mớ gì tới ta, cũng không phải ta làm ra mà."

Ý cười trên mặt Lý Cường càng đậm, sắc mặt hắc cổ quái, hỏi lại: " Thật vậy chẳng? Nga, nguyên lai tiểu Minh của chúng ta bị Ma Cầm a, ta muốn hỏi người...tư vị của Ma Cầm như thế nào a?"

Xích Minh ma tôn cảm thấy cả người phát lạnh, ngay cả xương cốt cũng rét lạnh, sự uy hiếp của Lý Cường làm sao hắn không hiểu, hắn hận hận đậm chân nói: " Ngoại trừ dùng Ma Cầm uy hiếp ta, người còn có thể làm cái gì?"

Lý Cường cười to vươn tay lên, trên tay nâng lên một viên hạt châu màu đỏ: " Còn có tâm ma của người, ha ha, ha ha ha!"

Một trận tiếng nổ mạnh kịch liệt như chuỗi liên thanh vang lên. Tân Dương thành có hơn mười vạn người tu chân, bọn họ cơ hồ đồng thời hướng lên bầu trời bắn ra các loại các dạng lôi hỏa phù chú, cố gắng xua tan tiêu diệt Ma Huyết Sát Vụ, tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc nổi lên liên hồi. Trong phút chốc, Lý Cường phảng phất như về tới quê hương, tiếng nổ bạo liên tục không ngừng khiến cho hắn nhớ tới đêm giao thừa ba mươi tết có tiếng pháo nổ ran, đầy trời sét đánh tia chớp giống như pháo hoa nổ tung, trong lúc nhất thời hắn nhìn đến ngây dại.

Lý Cường đột nhiên sững sờ làm cho Xích Minh ma tôn cũng không nghĩ ra, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, cảm thấy cơ hội tốt cuộc đã tới, hắn bỗng dưng đánh về phía người tu chân của Phụ Môn.

Xích Minh ma tôn vừa động thì Lý Cường chợt tỉnh táo lại, hắn nắm chặt thệ ngôn ma châu trong tay niết mạnh, Xích Minh ma tôn nhất thời cảm giác trái tim của mình giống như bị đánh mạnh vào, hắn thối lùi vào trong kiếm trận của Phụ Môn, lập tức kiếm trận liền khởi động.

Nhan Tạo phần nộ cực kỳ, hắn đã sớm nhận thấy được Xích Minh ma tôn không phải là người tu chân, người này lại dám đột nhiên tập kích. Hắn quát to: " Bách Chuyển Thiên Hồi!" Phi kiếm trong tay giống như một phi toa rất nhanh bắn ra, khiêu dẫn từng đoàn phi kiếm cấp tốc phô triển. Thương cảm cho Xích Minh ma tôn căn bản không có cách nào chống cự, hắn vừa bị lời thề tâm ma châu đánh trúng, thủ đoạn gì cũng không kịp xuất ra, cả người nhuyển như một đồng bùn, bị kiếm khí của kiếm trận hung hăng đánh bại trên mặt đất.

Xích Minh ma tôn quỳ trên mặt đất khóc lớn, trong lòng vừa uất ức vừa thương tâm, cho tới bây giờ hắn chưa từng chịu qua sự áp bức lớn như vậy.

Lý Cường đi tới bên người hắc, cười cười khuyên nhủ: "Ta nói tiểu Minh a, đừng có quật cường như vậy, hãy mau đi thu Ma Huyết Sát Vụ đi. Được rồi, Ma Huyết Sát Vụ này không phải là bổ phẩm của người hay sao? Người đi thu có gì không tốt chứ."

Nhan Tạo chỉ huy kiếm trận di động rất nhanh, kiếm quang đã bức tới Lý Cường. Xích Minh ma tôn nín bật tiếng khóc, lật người nằm ngửa ra, giơ một tay chỉ chỉ kiếm trận, hữu khí vô lực nói: "Còn là lão Xích ta tốt, người xem bọn hắc đánh tới đây rồi, ai, ta giúp người, người sao không lĩnh tình a, ta..thật là xui xẻo, xui xẻo quá đi."

Lý Cường nhin không được buồn cười, đến lúc này mà người này lại còn muốn biểu công, ai không biết đại thần ma sẽ không bao giờ buông tha cho bất cứ tính mạng thể nào. Hắc tiện tay vung lên, một đạo quang mang kim sắc chói mắt quét về phía kiếm trận. Nhan Tạo đang ý vào uy lực kiếm trận, không chút úy kỵ huyết đi tới, hắc tưởng rằng mặc kệ cho Lý Cường lợi hại cỡ nào, cứ dựa vào kiếm trận là không có chuyện.

Quang mang chói mắt đâm vào làm cho ngay cả Xích Minh ma tôn cũng phải nheo mắt lại. Nhan Tạo chỉ cảm thấy hai mắt như mù, bên tai vang lên tiếng sấm sét, chấn động đến choáng váng, trong giây lát hắc cảm thấy phi kiếm của mình trầm trọng vô cùng, không khỏi kinh hãi thất sắc, toàn thân cạn kiệt thu hồi phi kiếm, nhưng những người khác trong kiếm trận không có công lực cao như hắc, phi kiếm như lông thiên nga bay tứ tung rơi xuống.

Nhan Tạo rốt cuộc hiểu được, mình căn bản không phải là đối thủ của Lý Cường. Chỉ trong phút chốc, tất cả phi kiếm của kiếm trận đều bị đánh rơi hết, cả kiếm trận nhất thời tán loạn ra. Ma đầu trên bầu trời hình như bị vật gì chỉ dẫn, vô số ma đầu màu đỏ đen đang hướng người tu chân trong kiếm trận mà bay xuống, Lý Cường nhìn thấy không hay, vội vàng quát: "Dương quang phổ chiếu!" (Ánh mặt trời chiếu khắp)

Giống như tất cả những ngôi sao trên bầu trời rơi vào phạm gian, vô số ngôi sao sáng rực hiện ra. Xích Minh ma tôn cũng giống như sắp bị chém đầu, khàn cả giọng thảm hào kêu lên: "Không nên a! Không nên a!"

Lý Cường căn bản không để ý tới tiếng kêu khóc của hắc, bạo quát: "Tất cả đi tìm chết!"

Phảng phất như cường quang đang ngàn vạn lần đồng thời lóe sáng đến chói mắt, ma đầu bay xuống tới nhất thời hóa thành mảnh nhỏ nhanh chóng tiêu tán, Xích Minh ma tôn tức hận điên cuồng hét lên. Lý Cường cười hì hì nói: "Cho người thu ma đầu người cự tuyệt, hắc hắc, vậy đừng trách ta ra tay. Hỏi lại một lần, người thu hay không thu?"

Xích Minh ma tôn bị Lý Cường làm cho không còn đường lựa chọn, phần nộ hết lớn: "Ta thu! Ta thu! Hồn đản!" Hắc tức khí bay lên trời không.

Nhan Tạo lúc này mới biết thực lực của Lý Cường rất mạnh, mắt nhìn thấy hắc đã một kích đánh ma đầu tiêu diệt không còn, trong lòng không khỏi nhin được vừa mừng vừa sợ, nhưng hắc vẫn không rõ Xích Minh ma tôn rốt cuộc lại là ai, nhìn bộ dáng hắc tựa hồ như rất sợ Lý Cường.

Về mặt Nhan Tạo đau khổ phân phó cho đệ tử thu hồi phi kiếm trên mặt đất, tự mình đi tới trước mặt Lý Cường hỏi: "Tiền bối, hắc là ai vậy?"

Lý Cường biết giấu diếm không được hắc, Nhan Tạo vốn là cao thủ Hợp Thể kỳ. Hắc nói rõ: "Hắc là Xích Minh ma tôn, đã bị La Thiên Thượng Tiên Cô Tinh đại nhân giam cầm rồi, có ta ở đây hắc không có biện pháp hại người đâu, người không cần lo lắng."

Nhan Tạo vừa nghe thì sắc mặt xanh tái, hắc ma giới đại thần ma Xích Minh ma tôn chính là đại ma đầu trong truyền thuyết, vừa rồi mình lại ra lệnh công kích hắc, nếu không có Lý Cường ở đây, chính mình và môn nhân đệ tử dám chắc cũng không sống nổi. Hắc âm thầm lau mồ hôi lạnh, luôn miệng tạ Lý Cường.

Xích Minh ma tôn treo ở không trung, lấy ra Huyết Ma Kích tùy ý chớp lên, con mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng vẫn không động thủ. Lý Cường lặng yên thuấn chuyển qua bên người hắc, cười hì hì nhìn hắc, ý tứ rất rõ ràng - người mau động thủ đi.

Xích Minh ma tôn hận hận quay đầu sang chỗ khác cố ý không thèm nhìn Lý Cường, thậm chí còn giựt lại khoảng cách với hắc. Lý Cường nhin không được buồn cười, người này lại chẳng khác gì một tiểu hài tử

đang hồn dỗi.

Xích Minh ma tôn biết không còn cách nào khác, hấn giữa đầu phát ra một tiếng hồng to phi thường quái dị, thanh âm nọ giống như tiếng ếch kêu vang, chỉ là đặc biệt kéo ra thật dài. Lý Cường nhin không được cau mày, nghĩ thầm: " Cái này thật là quá khó nghe, có lẽ đây là Tụ Ma Âm thì phải."

Tụ Ma Âm vừa ra thì mây gió biến sắc, Xích Minh ma tôn không hổ là đại thần ma của hắc ma giới, Ma Huyết Sát Vụ nhất thời như nước thủy triều cuộn cuộn đổ về phía hấn, người bên dưới nhìn thấy kinh tâm động phách. Xích Minh ma tôn vũ động Huyết Ma Kích, rất nhẹ nhàng thu Ma Huyết Sát Vụ vào trong kích, dần dần, Huyết Ma Kích càng ngày càng hồng, càng ngày càng sáng. Xích Minh ma tôn lên tới trời cao, phát ra âm thanh chuyển thành chói tai bén nhọn.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy không hay, bởi vì người bị ma hóa giống như phẳng phất nhận được mệnh lệnh, điên cuồng vọt tới phía trong thành. Người thường bị ma hóa thì tương đối chậm chạp, nhưng người tu chân bị ma hóa từ bốn phương tám hướng lại cấp tốc bay tới. Người tu chân trong thành đều bay lên trời ngăn cản, nhất thời kiếm khí tung hoành đầy trời, lôi hỏa, phù chú, pháp bảo tuôn ra hết, trong lúc nhất thời thiên hạ đại loạn.

Xích Minh ma tôn mừng rỡ, hấn càng kêu thật lớn. Ma Huyết Sát Vụ trên bầu trời đã bị hấn thu thập sạch sẽ, nhưng người bị ma hóa cũng không có cách nào thu thủ. Tất cả ma nhân nghe được tiếng kêu của hấn đều cũng điên cuồng, vì đó chính là do Ma Tôn gọi về.

Người bị ma hóa có ngàn vạn, trong đó người tu chân nhân số đông đảo, bọn họ vốn cũng giống như đồng cát rời, bị Xích Minh ma tôn triệu về, những người này lập tức biến thành có mục tiêu minh xác trở thành đại quân công thành, điên cuồng nhằm phía Tân Dương thành, cố gắng đi tới bên người Xích Minh ma tôn.

Lý Cường không nói một lời, rất nhanh thuận chuyển qua bên người Xích Minh ma tôn, đánh thẳng vào bên tai Xích Minh ma tôn, đánh tới nỗi hấn quay cuồng trên không trung liên tục, làm tiếng kêu lập tức bị đình chỉ.

Phòng ốc bên trong thành bị ảnh hưởng bởi lôi hỏa dấy lên hùng hùng ngọn lửa, bụi mù phóng lên cao, lôi hỏa nổ lên lóe quang mang chói mắt, pháp bảo huyền hóa ra các loại cảnh tượng cổ quái, mọi người giống như tiến vào một thế giới hỗn loạn, đều rống lên một tiếng, những tiếng thảm hào không ngừng truyền đến, Lý Cường không khỏi hít sâu một hơi lạnh lẽo, hấn biết với thực lực của mình và Xích Minh ma tôn không cách nào áp chế được trường kiếp nạn này nữa.

Ma Huyết Sát Vụ bị Xích Minh ma tôn thu hết, chỗ tốt duy nhất chính là không còn ai bị tiếp tục ma hóa, đây cũng chính là bệnh bị lây cấp tính, đã tiêu diệt được ngọn nguồn lây bệnh, còn việc còn lại cần làm chính là trị liệu. Nhưng người bị ma hóa thật rất khó trị liệu, còn lại chỉ có hai lựa chọn, sẽ giết chết hấn, hay bị hấn giết chết. Sự giết chóc kinh khủng vì vậy mà đã triển khai.

Lý Cường chụp lấy Xích Minh ma tôn, cấp tốc hướng ra ngoài thành điên cuồng phóng nhanh. Hấn nghĩ thông suốt, chỉ có đem Xích Minh ma tôn ra ngoài thành, mới có thể làm cho đám ma nhân điên cuồng này đi theo.

Phật chủ Ba Nhục Nghiệp kinh ngạc hét lớn: " Đại trưởng lão! Ngài đi đâu đó?" Rồi lại xoay người quát: " Khánh Tĩnh, người phụ trách bảo vệ Phật tông, ta đi theo." Một đạo bạch quang hiện lên, hấn thuận chuyển qua bên cạnh Lý Cường.

Nhan Tạo lập tức hiểu được hành động của Lý Cường, hấn cũng hét lớn: " Triệu Hấn! Người suất lĩnh cao thủ ba phái trục xuất ma nhân xâm nhập, khôi phục phòng ngự Tân Dương thành, ta đi theo tiền bối, ta nhờ người!" Hấn cũng đã thuận chuyển đi theo.

Lý Cường nhìn Ba Nhục Nghiệp và Nhan Tạo đi theo, quát: " Hai người các ngươi đến làm gì? Còn không mau về thủ thành."

Xích Minh ma tôn hừ hừ kêu lên: " Ta sẽ phi...con mẹ nó! Không nên nắm ta như vậy, khó chịu muốn chết đó! Buông tay a."

Ba Nhục Nghiệp xuất ra một đạo hồng quang, một tiếng sét đánh nổ tung một người tu chân bị ma hóa, nói: " Đại trưởng lão, việc này không chỉ một mình ngài có khả năng khống chế được đâu."

Nhan Tạo cũng nói: " Mặc kệ như thế nào, ngài cũng là vì Tân Dương thành, người tu chân của Phụ Môn chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn, nào! Chúng ta mở đường cho tiền bối!" Hắn không để ý hết thấy nhảy đến phía trước Lý Cường, liền tiếp bổ lôi hỏa ra ngoài.

Ba Nhược Nghiệp quát: " Được, cùng nhau đi!" Hắn cũng bắn ra vài đạo lôi hỏa.

Người tu chân bị ma hóa điên cuồng truy tung mà đến, trong lòng Lý Cường nổi lên vị chua cay, cảm giác bị ai khi đồng loại tương tàn làm cho hắn phi thường khó chịu, hắn biết những người tu chân này đã hoàn toàn mê thất bốn tính của mình. Lý Cường không khỏi oán hận Cô Tinh, hắn gây ra đại họa như thế rồi đi mất, những người tu chân này vì thế mà gặp tai ương, trải qua ma kiếp lần này, người tu chân của Lâm Minh Tinh dám chắc nguyên khí đại thương.

Xích Minh ma tôn kêu lên: " Ta có thể tiêu diệt được những người này, người buông ta ra!" Con mắt hắn chớp động quang mang hưng phấn cực độ, người tu chân bị ma hóa này đều là cực phẩm, chỉ cần hấp thu tính mạng và nguyên anh của bọn họ, có lẽ có thể cởi Ma Cấm, đến lúc đó Lý Cường cũng không có cách nào làm gì hắn.

Lý Cường buông tay ra, nhàn nhạt nói: " Bây giờ không cho ra tay, đi theo ta ra ngoài thành rồi hãy nói." Hắn nhìn người tu chân bị ma hóa đang bay tới, thật sự không đành lòng ra tay.

Xích Minh ma tôn rất nghe lời, hắn không muốn vào lúc này mà chọc cho Lý Cường phát tác. Ma đầu vốn phi thường miễn cưỡng, đại thần ma như hắn càng như thế, hắn rất kỳ quái phát hiện Lý Cường tựa hồ có một loại đau thương sâu đậm và bất đắc dĩ. Suy tư chốc lát, Xích Minh ma tôn liền tỉnh ngộ, Lý Cường là vì đau xót cho những người tu chân bị ma hóa này. Trong lòng hắn nhin không được âm thầm vui vẻ, rốt cuộc có thể có cơ hội đả kích được tên hỗn đản này.

Xích Minh ma tôn giả bộ nói: " Ta đi mở đường!" Hắn huy động Huyết Ma Kích chỉ về phía trước, một đạo quang hoa màu đỏ bay ra, đồng thời lại phát ra một tiếng kêu bén nhọn, người tu chân bị ma hóa chắn ở phía trước lập tức tránh ra một đường. Bọn họ đi theo đuôi Xích Minh ma tôn, phát ra tiếng kêu hưng phấn cực độ.

Ba Nhược Nghiệp và Nhan Tạo sắc mặt trắng bệch, bọn họ nhận ra trong số những người tu chân bị ma hóa, nhận ra rất nhiều bằng hữu trước kia. Ba Nhược Nghiệp cả người như muốn ngất, thì thào nói: " Trời ạ, là người tu chân của Nam Bảo Thôn...gia đình Phụng Thê Bình của Tích Hà..."

Nhan Tạo cắn răng nói: " Đừng động bọn họ, chúng ta phải đuổi theo nhanh lên, ai!" Thật ra hắn còn muốn khổ sở hơn so với Ba Nhược Nghiệp, vừa rồi hắn đã nhìn thấy trong số người tu chân ma hóa cũng có một lão bằng hữu vô cùng thân thiết.

Bay qua vòng phòng hộ của Tân Dương thành, liền nhìn thấy người đầy nghẹt trên mặt đất như kiến, vòng phòng hộ của Tân Dương thành mặc dù bị phá hủy, nhưng vẫn còn giữ lại vách tường, nhờ vậy đã cản trở được đại bộ phận người bị ma hóa đang tiến vào thành.

Theo Xích Minh ma tôn bay ra khỏi thành, đám người bị ma hóa trên mặt đất cũng đột nhiên quay đầu, chạy theo hướng Xích Minh ma tôn đang kêu lớn. Lý Cường từ không trung nhìn lại, không khỏi cảm thấy kinh tâm động phách, không nghĩ tới lại có nhiều người bị ma hóa như vậy.

Phảng phất như có vài khe suối gia nhập vào sông lớn, trên mặt đất, do đám người tạo thành một dòng người màu đen, theo phương hướng Xích Minh ma tôn phi hành chạy theo, bụi mù bay tung lên cao, trên bầu trời, Xích Minh ma tôn dẫn đầu, mặt sau đi theo người tu chân bị ma hóa dày đặc, có hai dòng người song song trên dưới, trường cảnh làm cho người ta cực độ rung động, những ai không bị ma hóa khi nhìn thấy đều run sợ trong lòng.

Tiếng huýt gió bén nhọn của Xích Minh dần dần hóa thành tiếng cười nổi giận, hắn kích động đến mức cả người đều run rẩy. Tâm tình của Lý Cường vừa lúc trái ngược, hắn ngày càng lo lắng, cảm giác vô lực càng ngày càng mãnh liệt, hắn một lần rồi một lần tự hỏi mình nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ nhìn Xích Minh giết chóc những người bị ma hóa này sao? Không giết thì phải làm sao bây giờ? Tự mình vốn không có cách cứu trị những người này.

Ba Nhược Nghiệp và Nhan Tạo yên lặng đi theo sát Lý Cường, tâm tình hai người càng thêm phiền muộn,

hai người đều là nhất phái tông chủ, đối với Tân Dương thành có cảm tình sâu đậm, lần này ma kiếp phạm vi liên lụy quá lớn, có không ít bằng hữu bị ma hóa, mắt nhìn thấy bọn họ gặp đại biến như thế, mình lại không có cách nào cứu giúp, tâm tình của hai người vô cùng trầm trọng đau thương.

Xích Minh ma tôn đột nhiên dừng lại, đắc ý cười nói: " Lão huynh, người yên tâm, những người này không còn cơ hội hoành hành nữa, ai, lần này là người muốn ta ra tay đó, ha ha, người chỉ xem là được rồi." Hắn nghĩ cuối cùng mình có thể nhường mây trút tức giận, hưng phấn kêu lên một tiếng, một hướng xông tới đám người đang chạy tới từ phía sau.

Từ tiếng tru thê lương đầu tiên bắt đầu, bầu trời tản ra máu tanh nồng đậm. Huyết Ma Kịch lóe ra diễm màu đỏ quang mang làm cho người ta sợ hãi, những người tu chân ma hóa bay qua trước lập tức hóa thành huyết vụ bay lên, nguyên anh ở trong huyết vụ vô lực kêu lên chói tai, Xích Minh ma tôn cười độc ác bắt đầu cắn nuốt. Kinh khủng nhất là những người tu chân ma hóa ở phía sau cơ hồ không biết có nguy hiểm, vẫn như trước hưng phấn chạy tới chỗ Xích Minh ma tôn.

Lý Cường cảm thấy trái tim của mình phẳng phất như có một tảng đá lớn ngăn chặn, hẩn mờ mịt nhìn Ba Nhược Nghiệp và Nhan Tạo, chỉ thấy hai người bọn họ lệ rơi đầy mặt, cực độ bi thương. Xích Minh ma tôn cười điên cuồng, tiếng cười như một cây chùy lớn đang đập mạnh vào tim Lý Cường, tiếng thảm hào vang lên thành một mảnh trên bầu trời.

Huyết vụ càng ngày càng đậm, Lý Cường rốt cuộc cũng không còn cách chịu được, hẩn điên cuồng quát: " Con mẹ nó người dừng tay cho ta!"

Xích Minh ma tôn rít lên một tiếng, người tu chân bị ma hóa vây quanh người hẩn lập tức chạy qua một bên. Bộ dáng hẩn như rất vô tội bay đến bên cạnh Lý Cường, nắm Huyết Ma Kịch trong tay, nói: " Lão huynh, người tu chân bị ma hóa nếu còn không trừ, sẽ hại người khác, người xem, ta đang giúp người a, hà hà." Trong lòng hẩn khoan khoái hận không được phải dùng bàn tay gãi gãi, rốt cuộc có cơ hội làm cho Lý Cường khổ sở, hẩn thật sự là rất vui vẻ.

Lý Cường mờ mịt hỏi: " Vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Ba Nhược Nghiệp và Nhan Tạo cũng không có cách nào tốt, hai người sầu não nhìn Lý Cường. Xích Minh ma tôn thúc giục nói: " Nhanh lên một chút a, nếu không những người này sẽ tản ra đó, nhanh! Nhanh! Ha ha."

Kim mang trong mắt Lý Cường càng ngày càng thịnh, Xích Minh ma tôn lập tức im miệng rúc qua một bên, hẩn biết Lý Cường sắp phát tác.

Lý Cường lạnh lùng hỏi: " Lão Xích, người có thể làm cho những người ma hóa tập trung lại một chỗ hay không?"

Xích Minh ma tôn gỡ khuôn mặt tươi cười lắc đầu: " Đó là không có khả năng, nếu tụ tập bọn họ cùng một chỗ, hắc hắc, không được bao lâu bọn họ sẽ tự giết lẫn nhau, giết đến người cuối cùng, nếu người nguyện ý, ta giúp người tụ tập bọn họ." Cả người hẩn sáng khoái không biết làm sao mới tốt, Lý Cường càng cảm thấy khó khăn thì hẩn lại càng vui vẻ.

Lý Cường nhìn người tu chân ma hóa đang bay loạn trong không trung, giống như một đám ruồi không có người dẫn đầu, chỉ là một mảnh hỗn loạn. Hẩn cắn răng nói: " Bọn họ thế nào không cần người lo, chỉ cần người tụ tập bọn họ là được."

Xích Minh ma tôn tò mò hỏi: " Thật hay giả đó? Hậu quả ta đã nói, một khi bọn họ bắt đầu tự giết lẫn nhau, ngay cả ta cũng không ngăn cản được, đến lúc đó cũng đừng trách lão Xích ta đó."

Lý Cường không nhịn được nói: " Bảo người làm thì cứ đi làm! Đừng có nói nhiều nữa, nhanh đi!"

Xích Minh âm thầm mắng, luôn miệng nói: " Tốt! Tốt! Tốt! Người lợi hại, nghe người!"

Lý Cường nói: " Phật chủ, người giúp ta nhìn người này, nếu hẩn dám tiếp tục giết người, người mau gọi ta, ta sẽ làm cho hẩn hối hận đã đi tới thế giới này! Hừ hừ."

Xích Minh ma tôn tức giận kêu to: " Người...người..."

Lý Cường nhìn hần, quát: " Người cái gì mà người! Nhanh đi tụ tập đám người đó cho ta!" Hần làm bộ như muốn khắp tiên huyền, Xích Minh ma tôn nhất thời xuôi xị, luôn miệng nói: " Ta đi! Ta đi! Mẹ kiếp hồn dân!" Hần xoay người bay về phía đám người.

Nhan Tạo cẩn thận hỏi: " Tiền bối, ngài có biện pháp gì sao?"

Lý Cường có chút gật đầu, nhỏ giọng: " Ta có một biện pháp, bắt quá phải có người hỗ trợ mới được."

Nhan Tạo cảm thấy không thể tư nghị: " Có biện pháp? Trời ạ, ngài nói! Chỉ cần ta có khả năng làm được, sẽ không tiếc trả bằng bất cứ giá nào."

Lý Cường chỉ vào mặt đất hoang bên dưới: " Ta phải có một khối đất trống, người có thể kêu người khai phát nó không?"

Nhan Tạo gật đầu nói: " Việc này không khó, ta có một pháp bảo có thể dùng, rất nhanh thôi." Hần lập tức bay xuống phía dưới.

Cũng may những người tu chân bị ma hóa đã bị Xích Minh ma tôn hấp dẫn đi, không ai đi ngăn cản hần.

Nhan Tạo lấy ra một cái hộp ngọc, dọc theo khối đất Lý Cường chỉ định phi hành tới, trong hộp ngọc bay ra một viên hạt châu cỡ hạt gạo, viên châu nhỏ xíu này vừa tiếp xúc với gió liền biến thành một sợi dây thật dài, rất nhanh đã bao vòng quanh mảnh đất. Nhan Tạo khắp động linh huyền, sợi dây dài kia giống như linh xà hướng mảnh đất bay vòng qua, một khi còn vật nào còn sống mà chạm đến lập tức đã bị hất văng ra ngoài.

Một đạo kiếm quang bay nhanh tới, cao thủ Phụ Môn Quá Lệ Hoàng chạy tới báo cáo: " Sư tổ, Tuyết Long thành truyền đến tin tức."

Nhan Tạo vội hỏi: " Tin tức gì?" Lực chú ý của mọi người đều tập trung lại. Trên mặt Quá Lệ Hoàng hiện lên sự hưng phấn, lớn tiếng nói: " Tuyết Long thành thông tri tất cả tu chân đại thành, La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong tới, còn có một nữ tiên nhân Đại Nam Phong Ngự..."

Lý Cường đối với hai cái tên này thập phần miễn cảm, vừa lọt vào tai hần liền tỉnh táo lại. Hần đột nhiên thuấn chuyển qua bên người Quá Lệ Hoàng, hỏi: " Bây giờ bọn họ ở nơi nào?"

Quá Lệ Hoàng lại càng hoảng sợ, vội đáp: " Tại Tuyết Long thành a, bọn họ hình như có biện pháp trợ giúp người bị ma hóa, chỉ cần kiên trì bảo vệ thành, bọn họ rất nhanh sẽ tới."

Lý Cường quả thật khó có thể tin, Cô Tinh đại nhân đều cũng chưa có tới trợ giúp người tu chân của Lâm Minh Tinh, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự lại chạy tới đây hỗ trợ, hần quả thật đã trở nên hồ đồ. Hần đối với tiên nhân không có nhiều hảo cảm, nhất là đối với Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, nhưng từ chuyện này đến xem, Kiền Thiện Dong tựa hồ cũng không xấu như mình tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời khó thể giải thích, Lý Cường nói: " Vừa lúc các người đã tới, ta phải bố trí một Mê Tung Trận trên mặt đất, phải cần mọi người hỗ trợ." Mọi người quay đầu nhìn lại, không khỏi choáng váng.

Nhan Tạo nói: " Không, trên mặt đất không có cách nào bố trí được Mê Tung Trận, trừ phi là...chẳng lẽ tiền bối biết tiên thuật di sơn đảo hải (dời non lấp biển)?"

179. Tập 17 : Ngụy Cơ Trọng Trọng -- Chương 179

Khi Ba Nhược Nghiệp quay trở lại bên người hần thì vừa lúc hần đang chuẩn bị cắn nuốt một người tu chân khác, nhìn Ba Nhược Nghiệp đột nhiên quay lại, hần không thể làm gì khác hơn là tạm thời dừng lại, nhìn Ba Nhược Nghiệp nhe răng nhếch miệng cười, nhưng trong lòng lại thầm mắng, rồi lại nhàm chán hỏi: " Tiểu tử, tên kia đang làm gì?"

Ba Nhược Nghiệp sững sờ một chút mới có phản ứng, thì ra hần đang hỏi tới Lý Cường, nhưng bản thân hần lại không muốn đáp lời tên ma tôn này, chỉ không nói một lời đi theo sát, coi như không có nghe thấy. Xích Minh ma tôn tức giận đến reo lên: " Hỏi người đó a, người bị câm sao?"

Ba Nhược Nghiệp trừng mắt nhìn hấn, lạnh lùng nói: " Người mau theo lời đại trưởng lão phân phó đi làm việc đi, những chuyện khác không cần người quản."

Xích Minh ma tôn vung Huyết Ma Kích lướt qua, Ba Nhược Nghiệp vội vàng né sang bên cạnh, nói: " Nếu người gây loạn, ta gọi đại trưởng lão tới."

Xích Minh ma tôn nhất thời xẹp xuống, hấn hung hăng nhổ ra một hơi, bắt đắc dĩ lại tiếp tục xoay thành vòng tròn.

Lý Cường nói với Nhan Tạo: " Người đưa mọi người sang một bên mà nhìn, chú ý những người bị ma hóa này, đừng cho bọn họ xông vào chỗ ta đang làm." Trong lòng hấn có chút thắc thỏm bất an, bởi vì hấn chỉ mới dùng tiên thuật lần đầu tiên. Hấn thu hồi Thái Hạo Toa, bay đến bầu trời trên mảnh đất trống, hít sâu một hơi, bắt đầu liên tục kháp động tiên huyền.

Mọi người nghe thấy một trận long long thanh trầm muộn mơ hồ truyền đến, mắt nhìn thấy thân ảnh Lý Cường như có sóng gió nổi lên, hấn tựa như đang đứng trong dòng nước trong suốt thấy đáy, theo nước gợn sóng nhộn nhạo vắn vẹo, ngay cả không khí chung quanh thân hấn cũng đang ba động, cảnh tượng phi thường kỳ dị. Theo tiên huyền của Lý Cường hoàn thành, long long thanh trầm muộn bắt đầu trở nên rõ ràng, chỉ nghe Lý Cường quát to: " Khởi!" Mặt đất sóng gió cấp tốc nổi lên.

Nhan Tạo quả thật không dám tin vào mắt của mình, hấn phát ra sự thán phục từ trong nội tâm, nói: " Trời ạ! Quá thần kỳ! Đây là tiên thuật hay sao? Thật không tưởng nổi a!"

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, mắt nhìn thấy mặt đất bên dưới rất nhanh khởi lên, phạm vi vô cùng to lớn.

Nhan Tạo tỉnh lại đầu tiên, hấn hét lớn: " Mọi người mau di chuyển những người chung quanh!"

Một ngọn núi chậm rãi mọc lên, phẳng phất như một cây đại đao từ dưới đất xuyên ra, cô linh linh đứng ngay giữa mảnh đất trống. Lý Cường bay đến trên bầu trời của ngọn núi, lại kháp động tiên huyền, ngọn núi bắt đầu hướng ra bốn phía kéo dài.

Lý Cường dần dần cảm thấy có chút cố hết sức, Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên không ngừng, đại lượng thần dịch lực dũng mãnh tuôn vào tiên huyền, theo tiên huyền thứ hai hoàn thành, cả đại địa đều cũng run rẩy, ngọn núi cao lớn một tòa rồi một tòa rất nhanh khởi lên, ngọn núi nhanh chóng trầm xuống chung quanh, hình thành một vòng núi vây quanh như sơn cốc lớn.

Lý Cường bắt đầu lần thứ ba kháp động tiên huyền, nhưng hấn đã lực bất tòng tâm, trong lòng hấn rõ ràng, nếu không cách nào thiết trí tiết điểm của trận pháp, một khi đỉnh chỉ vận dụng tiên thuật, thì ngọn núi sơn cốc này sẽ hoàn toàn sụp đổ. Hấn cắn răng ngạnh chống, từng đạo kim mang theo lần tiên huyền thứ ba hoàn thành tản ra ngoài, mỗi một đạo kim quang lạc xuống, chính là một tiết điểm của trận pháp.

Loại thần thông từ trống rỗng mà có thể tạo thành núi non thế này làm cho mọi người sợ hãi than thở không ngừng, ngay cả Xích Minh ma tôn đang vây vòng tròn ở xa xa cũng giật nảy mình, hấn biết đây là tiên thuật. Đột nhiên hấn hiểu được ý định của Lý Cường, không nhịn được quay đầu nhìn đám người đang đi theo, rất muốn bắt chắp tất cả mà cắn nuốt hết bọn họ, đang trong lúc do dự, Ba Nhược Nghiệp đột nhiên ho khan một tiếng, lọt vào tai làm hấn kinh tâm, cuối cùng hấn đành buông tha ý nghĩ này. Hấn sợ nhất không phải là thất bại tiên huyền, mà chủ yếu chính là lời thề tâm ma châu đang nằm trong tay Lý Cường, một khi cãi lại lời thề, lực cản trở đáng sợ này hấn thừa nhận không nổi.

Ba Nhược Nghiệp không hổ là Phật tông đại tông sư, hấn đã sớm chú ý tới thần sắc cổ quái của Xích Minh ma tôn, mắt thấy người này mắt tỏa hồng quang, nhịn không được liền phát ra âm thanh cảnh cáo, nhắc nhở hấn nơi này còn có người đang nhìn. Xích Minh ma tôn hung hăng trừng mắt nhìn hấn, lại tiếp tục nhảm chán chuyển thành vòng tròn lớn xung quanh, đột nhiên, một trận ba động kỳ dị khiến cho hấn đột nhiên khựng lại, chuyện xuất ngoài ý muốn, làm cho đám người tu chân bị ma hóa phía sau liền ùn vào một chỗ, nhất thời trên trời dưới đất đều loạn thành một đoàn.

Huyết Ma Kích trong tay Xích Minh ma tôn vung lên, đám người lập tức tránh ra một thông đạo, chỉ thấy từ phía chân trời xa xa xuất hiện một luồng hắc tuyến, mơ hồ có tiếng quái thanh truyền đến. Ba Nhược Nghiệp ngạc nhiên nói: " Người làm gì?"

Xích Minh ma tôn lộ ra thần sắc thận trọng, mắng: " Trách không được, nguyên lai cả người này cũng đã tới thế giới này."

Ba Nhược Nghiệp nghe vậy run lên, vội vàng hỏi: " Là ai?"

Xích Minh ma tôn không để ý tới câu hỏi của hắn, thì thào lẩm bẩm: " Hồn dẫn, dám chiếm tiện nghi của ta, hừ hừ, xem ta làm sao thu thập ngươi."

Luồng hắc tuyến càng ngày càng rõ ràng, dần dần biến thành màu đen âm u phủ thiên cái địa, cuồng phong xẹt qua đại địa, hàn khí âm lãnh trong nháy mắt liền làm cho đại địa kết thành băng sương, không tới mười giây, sắc trời hoàn toàn âm u xuống tới.

Một hư ảnh màu đen từ không trung cấp tốc đánh về đám người bị ma hóa phía dưới, Xích Minh ma tôn không nói một lời xuất Huyết Ma Kích trong tay ra, vô số kích ảnh màu đỏ sậm tản ra, chỉ nghe một tiếng thấm hào thê lương tê tâm liệt phế vang lên, hư ảnh màu đen kia từ trên mặt đất phóng lên cao, rất nhanh ngưng tụ trong không trung.

Xích Minh ma tôn giống như một con sư tử đang giận dữ, rít gào phóng qua, trong miệng mắng to: " Lung Hàn Âm! Đồ hồn dẫn! Nhìn thấy ta còn dám làm càn như thế, dám cướp đồ của ta? Ta đánh nát ngươi!"

Lung Hàn Âm là thuộc hạ của đại thần ma Khai Hoàng ma tôn, cũng là ma đầu cấp thần ma, bởi vì Xích Minh ma tôn bị Ma Cầm, hắn không có phát hiện nơi đây có người lợi hại hơn mình, hưng phấn trùng trùng chạy tới định cắn nuốt đám người bị ma hóa, không ngờ bị Huyết Ma Kích của Xích Minh ma tôn đánh cho choáng váng mặt mày hiện ra nguyên hình.

Ba Nhược Nghiệp vừa nhìn thấy cả kinh đến lông tóc cũng dựng đứng lên, Lung Hàn Âm này thật sự là rất khó nhìn, Xích Minh ma tôn nhìn qua dù sao cũng có bộ dáng của một thiếu niên tuấn mỹ, còn Lung Hàn Âm thì không cách nào chịu nổi. Người này có bốn tay, vùng ngực trần còn có một gương mặt, thân thể giống như mới từ trong đầm nước đen thui đi ra, lộ ra sắc xanh đen âm u, chỉ có hai gương mặt thì lại trắng bệch, hơn nữa lại trắng đến đáng sợ, mái tóc dài xám trắng kết thành vô số bím nhỏ xoa trên vai, hai gương mặt trên dưới thì giống nhau như đúc, chỉ là cặp mắt của gương mặt trên ngực lại không có con ngươi, phát ra quang mang sâm sâm.

Lung Hàn Âm sợ hãi nhìn Xích Minh ma tôn, hắn nhìn thấy Huyết Ma Kích thì nhận ra người cầm nó, sợ đến quỳ sụp trên không trung liền thanh nói: " Âm nhi bái kiến Ma Tôn!" Hắn không nghĩ tới Xích Minh ma tôn cũng đang ở thế giới này. Lung Hàn Âm vừa tiến vào thế giới này thì lập tức ẩn tung tích chạy trốn, hắn đã từng nhìn thấy La Thiên Thượng Tiên Cô Tinh dùng tiên thuật cực đại phong bế thông đạo, hắn biết một khi tiên nhân phong bế xong thì bản thân mình cũng sẽ không chạy thoát, cho nên vẫn trốn bên dưới một Tấn Phí Lưu, đợi được khi Cô Tinh và Hiên Long rời đi mới tìm kiếm đường ra. Hắn rất may mắn gặp được một người tu chân, đem người nọ ma hóa xong, để cho người nọ dẫn đường đưa hắn đi tới Lâm Minh Tinh, dọc đường hắn góp nhặt được rất nhiều Ma Huyết Sát Vụ bị phi tán. Sau khi hắn tới Lâm Minh Tinh, hắn lộ nguyên hình, bắt đầu liên tục cắn nuốt người tu chân và con người, lực lượng ma đầu ngày càng mạnh lớn.

Xích Minh ma tôn thu hồi Huyết Ma Kích, lẳng không đi từng bước tới hướng Lung Hàn Âm, nanh nọc cười nói: " Dám đến chỗ ta cướp người, ngươi có phải đã hôn mê đầu óc rồi không? Ta cho ngươi cướp! Ta cho ngươi cướp!" Hắn dùng Huyết Ma Kích đâm từng cái một vào người Lung Hàn Âm, làm cho cả người hắn đầy lỗ thủng. Mặc dù những vết thương trên người khép lỗ rất nhanh, nhưng Lung Hàn Âm vẫn phát ra tiếng thảm hào thống khổ, hắn không dám có chút phản kháng, ở hắc ma giới thực lực chính là hết thấy, trong lòng hắn rất hiểu được, nếu không phải mình là kẻ dưới tay của Khai Hoàng ma tôn, thì Xích Minh ma tôn sẽ không chút do dự cắn nuốt mình.

Ba Nhược Nghiệp nhìn thấy kinh tâm động phách, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, hắn không hiểu vì sao lại có nhiều đại ma đầu cấp thần ma như vậy xuất hiện. Đột nhiên những người tu chân bị ma hóa mất đi không chế hướng hắn ra tay, Ba Nhược Nghiệp liên tục bỏ ra vài đạo lôi hỏa, cấp tốc lui về phía sau, vừa lui vừa hét lớn: " Xích Minh ma tôn!"

Xích Minh ma tôn làm bộ không nghe thấy, tiếp tục ngược đãi Lung Hàn Âm. Ba Nhược Nghiệp nhìn người tu chân bị ma hóa mà xông tới ừ ừ, bắt đầu dĩ hệt lớn: " Nhan huynh mau tới!"

Nhan Tào lập tức đại lĩnh mọi người xông tới ngăn cản những người tu chân bị ma hóa đang nổi giận, trong lúc nhất thời tia chớp sét đánh vang thành một mảnh.

Lý Cường đột nhiên phát hiện Mê Tung đại trận này dường như còn khuyết một thứ trọng yếu nhất nào đó, đó chính là linh khí, phải có linh mạch gì đó ở dưới đất mới có thể cung cấp năng lượng cho đại trận vận chuyển mới được. Hắn không khỏi cảm thấy uể oải, suy nghĩ một chút, hắn lại thiết lập tại trận nhãn một tiểu hình Hỏa Linh trận pháp, sau đó bức thiên hỏa trong bao tay ra một nửa, cung cấp năng lượng cho đại trận. Trong lòng hắn hiểu được đây cũng không phải là kế lâu dài.

Theo thiên hỏa tiến vào Hỏa Linh trận, Lý Cường rốt cuộc đã hoàn thành đại hình trận pháp đầu tiên do bản thân mình thiết kế. Hắn rất nhanh kháp động tiên huyền, đại trận bắt đầu chậm rãi vận chuyển, trong phút chốc, vụ khí bàng bạc từ trong núi non đại trận mọc lên, trong vụ khí lóe ra vô số hỏa tinh màu tím, rất nhanh cả tòa đại trận đều tràn ngập sương mù nồng đậm.

Lúc này Lý Cường mới ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng cảm thấy kỳ quái: "Bầu trời sao tự nhiên lại tối đen thế này?" Trong giây lát, nghe thấy một trận tiếng nổ mạnh kịch liệt, hắn vội vàng từ trong Mê Tung đại trận thuận di đi ra, chỉ thấy Ba Nhược Nghiệp và đám người Nhan Tào làm thành một trận hình như quả cầu, đang liều mạng chống đỡ người tu chân ma hóa đang công kích. Lý Cường nhìn thấy thế không khỏi giận dữ, cao giọng quát: "Tiểu Minh!"

Xích Minh ma tôn đang khoải hoạt khi hành hạ Lung Hàn Âm, hắn vốn bị Lý Cường áp chế đến nỗi trong bụng chứa một cỗ tà hỏa, vẫn tìm không được nơi phát tiết, bây giờ hắn trút hết ra trên người Lung Hàn Âm. Nghe tiếng Lý Cường gầm lên, hắn không khỏi rùng mình, vội vàng đáp: "Ta đang ở chỗ này!"

Lung Hàn Âm cũng sợ đến run lên, có thể làm cho Xích Minh ma tôn sợ hãi đến như vậy lại là ai? Chẳng lẽ Duyên Khang ma tôn cũng đã tới?

Một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường xuất hiện bên người Xích Minh ma tôn, Xích Minh ma tôn sợ đến nhấc tay che đầu, hét lớn: "Đừng đánh! Đừng đánh!"

Trong lòng Lý Cường nhin không được buồn cười, hắn lớn tiếng quát: "Còn không gọi những người kia về đây? Di, hắn là ai vậy?"

Xích Minh ma tôn mặc dù rất sợ Lý Cường, nhưng hắn vẫn còn muốn đảo loạn. Hắn giả bộ một bộ dáng rất thành thật, rất nghe lời mà đáp: "Ta đi gọi mấy người đó về." Hồng quang chợt lóe, hắn đã bỏ chạy.

Lý Cường cẩn thận đánh giá Lung Hàn Âm, trong lòng thất kinh, hỏi: "Người là thần ma?"

Lung Hàn Âm cũng đang quan sát Lý Cường, hắn thật sự nghĩ không ra vì sao Xích Minh ma tôn lại sợ Lý Cường, hắn cũng không phát giác Lý Cường có bao nhiêu lợi hại, dựa theo quy củ của hắc ma giới, ai lợi hại thì người đó mới có tư cách nói chuyện. Hắn mạnh mẽ đứng lên, gương mặt ngay ngực phát ra tiếng cười khó nghe, không cam lòng yếu thế hỏi: "Không sai, ta là thần ma thuộc hạ của Khai Hoàng ma tôn, ha ha, ta là Lung Hàn Âm, người là ai?"

Thần sắc Lý Cường bất động, lạnh như băng nói: "Ta là ai không trọng yếu, nếu ngươi đã tới giới này, thì không cho ngươi tùy tiện đả thương người, nếu không, Xích Minh ma tôn là tấm gương của ngươi!" Thật ra trong lòng Lý Cường không có chút nắm chắc, thực lực của thần ma hắn là ngang ngửa Tấn tiên, thần ma thật rất khó tiêu diệt, mình lại không có được thủ đoạn của Cô Tinh, đối phó thần ma hắn là không dễ dàng.

Lung Hàn Âm phát ra tiếng cười quái dị, gương mặt quái dị trên ngực lóe lên một tia hắc khí, hai con ngươi trắng dã đột nhiên bắn ra hai đạo bạch quang. Lý Cường cũng đã tương thần dịch lực đến hai mắt, cũng bắn ra hai đạo kim quang. Lung Hàn Âm lần này nể phải đau khổ, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại là người tu thần, hoàn toàn khác biệt rất lớn với người tu chân, hắn phát ra Ma Nhân Phệ Hồn thuật lập tức bị thần nhãn của Lý Cường đánh tan, con mắt trên ngực giống như bị châm đâm trúng, đau đến hắn nhin không được mà điên cuồng kêu lên.

Bây giờ kinh nghiệm chiến đấu sinh tử của Lý Cường cực kỳ phong phú, thừa dịp Lung Hàn Âm đang đắm hào kêu to, Thập Bát Diệt Ma Thủ sáu tầng điệp gia liền trong nháy mắt hoàn thành. Trong lòng hắn đột nhiên như có sở ngộ, không kịp ngẫm nghĩ, bàn tay đánh ra kim mang hình trăng khuyết sáu tầng điệp gia.

Sau khi kim mang rời khỏi tay, Lý Cường đã chợt hiểu ra, bởi vì công lực tiến vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm của Tam Diệt Thiên, đối với sự khống chế của sáu tầng điệp gia cũng đã tiến vào cảnh giới mới, hẳn phát hiện mình có thể khống chế được kim mang phát ra ngoài.

Lung Hàn Âm có bốn tay, trong đó có hai thì mọc ra ở ngực nơi gương mặt quái dị, so với những cánh tay bình thường thì nhỏ hơn rất nhiều, đang dùng sức xoa con mắt quái dị, mặt khác hai tay bên trên đang cầm một xâu chuỗi dài, thỉnh thoảng có thanh mang chớp động, liên tử này trong hắc ma giới cũng rất có danh, đó chính là hắc tác chuyên môn dùng để câu hồn. Lung Hàn Âm bạo nộ, hẳn giơ lên hắc tác trong tay, nhưng lại phát hiện đối thủ không cho mình cơ hội nữa. Chung quanh đầy kim mang hình bán nguyệt đang bay đầy, chậm rãi xoay quanh thân thể mình, kim mang tựa hồ hàm chứa một loại kinh lực cổ quái, hẳn không khỏi hoảng sợ vô cùng.

Lý Cường bắt đầu thao khống kim mang bay quanh, hẳn không vội không vàng dùng kim mang hình bán nguyệt phong bế không gian chung quanh, lại thử tách ra một đạo kim mang tới gần Lung Hàn Âm. Rốt cuộc hẳn đã lĩnh ngộ được tinh túy của Thập Bát Diệt Ma Thủ, Bách Kiếp Thần Lôi quả thật là không giống bình thường, dĩ nhiên có thể hoàn mỹ kết hợp với thần dịch lực, nếu nói pháp thuật của người tu chân có thể tương thông với tiên thuật, vậy pháp thuật của Phật tông và thần thuật càng gần gũi với nhau.

Lung Hàn Âm mờ mịt nhìn chung quanh, hẳn không nghĩ tới Lý Cường lại lợi hại như vậy, trong lòng không khỏi hối hận, nếu vừa rồi mặc kệ tất cả mà bỏ chạy, Lý Cường không chắc có thể đuổi theo, bây giờ tình huống đã không ổn, tất cả đường lui đều bị kim mang đáng chết này ngăn chặn. Hẳn quyết định thật nhanh, toàn thân dâng lên hắc vụ nồng đậm cố gắng ngăn trở công kích của kim mang.

Lý Cường rất rõ ràng uy lực trước kia của Bách Kiếp Thần Lôi, nhưng có thể hoàn toàn khống chế được sáu tầng điệp gia như thế này cũng chỉ là lần đầu tiên, hẳn nhận không được muốn dùng Lung Hàn Âm thí nghiệm một chút. Lý Cường cười nói: "Lung Hàn Âm, Xích Minh ma tôn nhìn thấy ta cũng không dám làm càn, người còn chưa tu đến cảnh giới của đại thần ma, cũng dám tìm ta kêu la quỷ quái? Hay lắm, cho người chịu chút đau khổ, lần sau gặp lại ta, người nhất định sẽ rất có lễ phép, hắc hắc." Hẳn biết mình còn chưa có thực lực tiêu diệt được thần ma.

Lung Hàn Âm tức giận vô cùng cố gắng ngăn cản, một đạo kim quang hình bán nguyệt bắt đầu cấp tốc xoay tròn vòng quanh hẳn, hắc vụ quanh thân Lung Hàn Âm bị kim mang rất nhanh làm tan rã, khi hẳn lộ xuất thân hình thì kim mang của Bách Kiếp Thần Lôi đột nhiên tiến bắn vào trong cơ thể hẳn, đánh cho hẳn phải bật lui về phía sau. Hai gương mặt trên cơ thể Lung Hàn Âm đều lộ ra nét không thể tin, ngay sau đó, kim mang bốn phía giống như những viên đạn, liên tục không ngừng bắn vào trong thân thể hẳn.

Lý Cường bay ngược về phía sau, đồng thời quát to: "Bách Kiếp Thần Lôi! Bạo! Bạo! Bạo! Ha ha."

Lung Hàn Âm như thế nào cũng không có nghĩ đến Bách Kiếp Thần Lôi lại kinh khủng như thế, lôi hỏa sét đánh bình thường vốn rất khó thương tổn được hẳn, trừ phi là pháp bảo chuyên môn dùng để khắc chế thần ma, hoặc là đối thủ lợi hại hơn chính mình như đại thần ma. Lung Hàn Âm không có pháp thuật thân ngoại hóa thân như đại thần ma, ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, cả thân thể đã bị Bách Kiếp Thần Lôi nổ tạc đến hàng ngàn cái lỗ hổng.

Rốt cuộc, hẳn chịu thêm một đạo Bách Kiếp Thần Lôi cuối cùng, cả ma thể tựa như một đoàn thịt nát, ở không trung cao thấp phiêu động. Rồi đột nhiên, mây đen đầy trời hướng hẳn tụ tập lại, rất nhanh hẳn đã bị bao vây trong hắc vụ nồng đậm, một hồi lâu hẳn lại ngưng thể một lần nữa, nhưng nguyên khí đã đại thương. Âm vẫn trên bầu trời dần dần tiêu tán, Lung Hàn Âm phát ra một tiếng hồng to thê lương, hẳn vừa oán hận vừa cực kỳ sợ hãi, một kích của Bách Kiếp Thần Lôi khiến cho lực lượng ma đầu của hẳn tiêu tán đi một nửa, nếu chịu thêm một kích, hẳn sẽ không thể chịu được nữa. Hẳn cũng không dám dừng lại, thâm hào hướng xa xa bỏ chạy.

Lý Cường phát ra Bách Kiếp Thần Lôi, lực chú ý đã bị Xích Minh ma tôn hấp dẫn, chỉ thấy hẳn mang theo những người tu chân bị ma hóa chuyển thành vòng tròn trong không trung, nhưng cũng đã có ít người tu chân không nghe theo sự chỉ huy nữa, thỉnh thoảng lại công kích lẫn nhau, làm cho hung tính của Xích Minh ma tôn đại phát, liên tục cắn nuốt mấy người tu chân không nghe lời. Ba Nhược Nghiệp và Nhan Tạo không biết cách nào đành đứng nhìn, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được cảnh này.

Lý Cường thuận chuyển qua bên người Xích Minh ma tôn, nói: "Mang theo bọn họ đi theo ta!"

Xích Minh ma tôn hỏi: "Lung Hàn Âm đâu rồi?"

Lý Cường nhân nhậ nói: "Bị ta đánh chạy rồi, người hãy thành thật mang theo họ đi theo ta."

Xích Minh ma tôn có chút không dám tin tưởng, hẳn biết sự lợi hại của thần ma, theo hẳn tính toán, với thực lực của Lung Hàn Âm có thể dây dưa với Lý Cường cả nửa ngày, như vậy mình cũng có thời gian cần nuốt thêm mấy người tu chân, không nghĩ tới Lung Hàn Âm lại vô dụng như thế, vốn không cách chống lại được Lý Cường. Trong lòng Xích Minh ma tôn vừa giận vừa đáng tiếc, hẳn tựa như một con khỉ ham ăn, không lúc nào mà không ngắm nghía tiên quả nằm trên cây mà không ăn được.

Do Lý Cường dẫn đầu, Xích Minh ma tôn mang theo người tu chân ma hóa bay vào trong Mê Tung đại trận, đám người trên mặt đất bị ma hóa cũng thông qua một thông đạo mà hùng dũng ùn ùn tuôn vào trong đại trận. Bây giờ tu vi bày trận của Lý Cường cực cao, ngay cả Xích Minh ma tôn đi vào cũng có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy trên dưới trái phải hai bên tất cả đều là vụ khí bạch mang mang, bốn phía một mảnh yên tĩnh, hẳn nhin không được kêu lên quái dị: "Di, người chạy đi đâu hết rồi?"

Lý Cường đột nhiên từ bên cạnh xông ra, hẳn nắm Xích Minh ma tôn, kim quang chợt lóe, đã na di ra ngoài trận. Bên ngoài mặt đất trống trải đã khôi phục lại sự yên lặng, chỉ có một đám tu chân cao thủ của Ba Nhược Nghiệp đang lơ lửng ở giữa không trung, nhìn thấy Lý Cường đi ra, bọn họ lập tức tiến lên nghênh đón.

Lý Cường nói: "Chỉ cần phát hiện người tu chân hay người phạm bị ma hóa thì nghĩ biện pháp đưa bọn họ vào trong đại trận, chúng ta phải tìm được biện pháp giải cứu bọn họ."

Nhan Tạo nói: "Có lẽ có biện pháp cứu trị bọn họ...chỉ là..." Hắn do dự một chút, lại nói: "Chỉ là không biết La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong tiền bối có chịu đến hay không, Nhược Nghiệp lão đệ, ba chương môn nhân của ba phái chúng ta phải đi Tuyết Long thành, nhìn xem có thể mời được lão nhân gia hay không."

Ba Nhược Nghiệp cười khổ nói: "Sợ rằng rất khó, trong năm đại thành tu chân thì Tân Dương thành là yếu nhất, cũng không có đồ vật tốt cung phụng, dựa vào cái gì mà thỉnh mời La Thiên Thượng Tiên đến?"

Xích Minh ma tôn dật dật một trận cười quái dị, không chút khách khí châm chọc: "Lời này nghe thật mới mẻ, tu chân giới có thể xuất ra được vật gì cung phụng cho La Thiên Thượng Tiên? Ta còn là lần đầu tiên nghe nói có thể thu mua La Thiên Thượng Tiên làm việc cho người, thật sự là kỳ quái a!" Hắn còn ghi hận vừa rồi Ba Nhược Nghiệp đã giám thị hắn, khiến cho hắn không thể thống khoái cắn nuốt người tu chân.

Trong lòng Lý Cường cũng có đồng cảm, hắn nói: "Không biết Kiền Thiện Dong làm sao cứu trị những người bị ma hóa này? Chúng ta về trước rồi hãy nói. Nhan Tạo, người phái người liên tục trấn thủ đại trận này, nếu có người trốn tới, lập tức ngăn cản trở về."

Nhan Tạo đối với Lý Cường đã tâm phục khẩu phục, cung kính đáp: "Nhan Tạo tuân mệnh."

Phòng ốc trong Tân Dương thành phần lớn đã sụp đổ, khói xanh từ những phế khu bay lên, có rất nhiều người tu chân thương tàn, càng nhiều người thường bị lôi hỏa phi kiếm làm bị thương, cơ hồ nhà nhà đều có thương vong, tiếng khóc theo gió phiêu lãng. Người tu chân trong thành cũng đã được tổ chức lại, chia làm rất nhiều tiểu đội đang cứu trợ thương viên.

Lý Cường trở lại nội đường của Phật tông, việc đầu tiên là lấy ra các loại linh đan đang cất giữ, hắn đưa linh đan cho Ba Nhược Nghiệp nói: "Dùng đan dược này đi cứu người bị thương, cấp lão Xích an bài một gian tĩnh thất, phái mấy đệ tử canh giữ hẳn, không cho ra ngoài."

Xích Minh ma tôn tức giận kêu to: "Ta không muốn tĩnh thất! Ta muốn xem náo nhiệt...người không thể nhốt ta lại đâu."

Ba Nhược Nghiệp nói: "Ta lập tức an bài, Khánh Tĩnh trưởng lão, người đi chuẩn bị tĩnh thất."

Khánh Tĩnh trưởng lão nói: "Xin đi theo ta."

Lý Cường lạnh lùng nói: "Lão Xích, người phải rõ ràng an phận, đừng có ra tay loạn xạ, nếu không người sẽ hối hận đó." Hắn bắt đắ dĩ phải để cho Xích Minh rời khỏi mình một lát, vì có những lời nói không thể cho hắn nghe thấy. Xích Minh ma tôn tức khí kêu lên: "Ta bận rộn cả buổi, không có công lao cũng phải

có khổ lao...mẹ kiếp, ta đi! Ta đi!” Hần nhìn thấy sắc mặt Lý Cường âm trầm xuống, vội vàng đổi lời, bây giờ hần quả thật có điểm sợ Lý Cường.

Sau khi Xích Minh ma tôn rời đi, Ba Nhược Nghiệp nói: ” Người tu chân ma hóa bị vây trong đại trận tạm thời không lo, còn những người thường bị ma hóa nếu thời gian quá dài cũng không sống được, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lý Cường cảm thấy phi thường buồn rầu, hần cũng không muốn gặp mặt Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, mặc dù Cô Tinh nói có thể đưa cho bọn họ tu thần Thiên Tiến Chương, nhưng thực lực của hai vị này không tầm thường, vạn nhất họ tìm mình phiền toái, với thực lực của mình vẫn còn không đủ, lần này bọn họ sẽ không dễ dàng cho mình chạy thoát.

Lý Cường không chút phản ứng, chỉ nói: ” Còn những tu chân đại thành khác có tin tức gì không?”

Ba Nhược Nghiệp nói: ” Nhan huynh, người phái một đệ tử đi thăm dò một chút tin tức từ các thành truyền đến, ai, ta nghĩ tình huống không khả quan, Tân Dương thành bình nguyên của chúng ta còn không được rõ ràng, còn những đại thành khác rất khó có tin tức lắm.”

Nhan Tạo nói: ” Ta còn tự mình đi thăm dò một chút, sự tình trong thành cũng còn một ít phải xử lý, tiền bối, ta cáo từ trước, một lát quay trở lại.” Hần dẫn đám người tu chân cao thủ kia rời đi. Trong lòng Nhan Tạo đã rất nóng nảy, nhiều chuyện trong Tân Dương thành cũng cần phải có hần làm chủ, trong thành bây giờ loạn thành một đoàn, hần vội vã chạy về xử lý.

Lý Cường nói: ” Nhược Nghiệp, an bài một cái sân trống trải cho ta, ta muốn tu luyện một chút.”

Trong lòng Ba Nhược Nghiệp kỳ quái, trong lúc khẩn trương thế này, Lý Cường còn có tâm tư đi tu luyện, đây đúng là một chuyện vô cùng kỳ quái. Hần lại không dám chậm trễ, vội nói: ” Đại trưởng lão, đi ra sân cấm chế ở phía sau đi, nơi đó có một mảnh đất trống có cấm chế cực mạnh, là nơi để tỷ thí pháp bảo.” Hần dẫn Lý Cường đi ra phía sau.

Sân cấm chế của Phật tông rất lớn, Ba Nhược Nghiệp mở ra cấm chế liền mời Lý Cường đi vào, sau đó cáo từ đi xử lý sự vụ của môn phái.

Lý Cường đánh giá sân cấm chế này một chút, sân này lớn cỡ một sân đá banh, trên mặt đất đều là nham thạch cứng rắn, thập phần bằng phẳng, chung quanh sân có chín cây trụ màu nhũ trắng, phát ra bạch quang nhu hòa, cả nơi sân đều bao phủ một tầng hào quang màu xanh nhạt, có vẻ thập phần nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, Lý Cường cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Lý Cường lấy ra ngọc đồng giản do Mị nhi phiên dịch, rất nhanh dùng tâm niệm ghi nhớ, sau đó lại lấy ra Trấn Thái Ý Nguyên lấy được từ Huyền Tật tiên trận, tiên khí này giống y như một cây thuốc màu đỏ. Hần có nghe Cô Tinh nói qua, đây là bảo vật của Lệ Cẩm Thiên Quân, hần chuẩn bị thử tu luyện nó, dù sao trên tay mình có một tiên khí tràn đầy uy lực, mới có thể ngăn cản được tiên nhân Kiền Thiện Dong.

180. Chương 180

Thứ nhất là tiên huyền mở ra, điều này tựa hồ cũng không quá khó, thứ hai là tiên huyền chỉ dùng để chỉ huy, Lý Cường bởi vì nắm giữ được thất tự tiên huyền của Ma Cẩm, cho nên hần mới có thể xem hiểu, vì đây cũng cùng loại tiên huyền, chỉ là không được đầy đủ. Tiên huyền thứ ba giống như là đóng cửa, thủ pháp xem thật khó hiểu. Lý Cường ngẫm nghĩ trong chốc lát, nhin không được muốn thử một lần, trong chuyện luyện khí và thử chiêu hần vốn không sợ trời không sợ đất.

Trải qua vô số lần ma luyện, Lý Cường đã thận trọng nhiều hơn so với trước kia, đầu tiên hần cấm chế lại sân rộng, đồng thời dùng tới ẩn hình tiên thuật trong phạm vi lớn. Hần biết tiên khí của Lệ Cẩm Thiên Quân nhất định rất lợi hại, hần không muốn làm ra chuyện kinh thiên động địa.

Chuẩn bị xong hết thảy, Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, trước tiên cổ động Kim Tôn Thần Tâm, sau đó chìm vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm của Tam Diệt Thiên.

Lý Cường không dám tu luyện thời gian quá dài, hần tỉnh táo lại rất nhanh, đưa thần thức tham tiến vào Trần Thái Ý Nguyên, trong phút chốc, hần phảng phất như nhớ lại cảm giác khi tiến vào Huyền Thần Điện Trần Thủ Thập. Trần Thái Ý Nguyên rất kỳ quái, đó là một hành lang rất dài, chung quanh mây khói liêu liêu, nhìn không thấy bầu trời, cũng nhìn không thấy đất, sương trắng mang mang, cứ mỗi khoảng cách lại có một cây trụ màu đen. Trong lòng Lý Cường nghi hoặc, bên trong Trần Thái Ý Nguyên tựa hồ không có cái gì.

Thần thức bên trong Trần Thái theo hành lang kéo dài về phía trước, chậm rãi, Lý Cường phát hiện cây trụ màu đen tựa hồ bất đồng, không giống bình thường, hần lập tức chuyển sự chú ý vào cây trụ màu đen, cẩn thận quan sát, Lý Cường chấn động, cây trụ này dĩ nhiên lại là một quái thú. Thần thức rất nhanh chuyển tới một cây trụ bên cạnh, chỉ thấy trên cây trụ cũng có một sinh vật quái dị. Liên tục xem xét bảy, tám cây trụ, Lý Cường kinh ngạc phát hiện một con quái thú quen thuộc, đó chính là một Đại Viêm Linh Thú. Ngay sau đó, hần lại phát hiện ra một quái thú, dĩ nhiên là thần thú đã gặp qua trong Trần Thủ Thập của Huyền Thần Điện. Trong sự hoảng sợ, thần thức lập tức đi ra.

Suy tư một hồi lâu, Lý Cường mới hiểu được, đây là một cây thước để chấn nhiếp quái thú, bên trong giam cầm những nguyên thần của các quái thú cực kỳ lợi hại. Liên tưởng đến quyền sách da mềm màu bạc có ghi lại tiên linh huyền, Lý Cường rốt cuộc hiểu được, Trần Thái Ý Nguyên quả thật là một kiện tiên khí lợi hại, ngấm lại cả Đại Viêm Linh Thú và thần thú trong Huyền Thần Điện, nếu có thể điều động được quái thú này đi ra chiến đấu, sợ rằng ngay cả tiên nhân cũng phải tránh lui thật xa.

Lý Cường nghĩ thầm, nếu có thể trong thời gian ngắn nắm giữ được tiên khí này, vậy ý nghĩa khi hần tranh đấu với tiên nhân như Kiền Thiện Dung thì có thể chiếm được địa vị có lợi, nhưng hần biết nguyên thần của mỗi quái thú trong Trần Thái Ý Nguyên đều rất lợi hại, không phải mình có khả năng ứng phó. Hần đọc lại tiên linh huyền mà Mị nhi đã phiên dịch.

Ba chủng loại tiên linh huyền đều không hoàn chỉnh, Lý Cường đại khái tìm hiểu ba loại như mở ra, chỉ huy, đóng cửa, tiên huyền đầu tiên mở ra dường như tương đối đầy đủ, tổng cộng có một trăm linh tám chủng loại tiên huyền, trong đó có hơn bảy mươi tiên huyền ghi lại đầy đủ, còn loại chỉ huy thứ hai thì càng nhiều, theo thứ tự có tới hơn một ngàn chủng loại tiên huyền, trước mắt chỉ ghi chép có một trăm mười tiên huyền, thiếu đi rất nhiều. Cuối cùng là chủng loại tiên huyền đóng cửa, càng thiếu đến thương cảm, chỉ có bảy tiên huyền, không dễ dàng hiểu được.

Lý Cường vừa làm thử tiên huyền mở ra và đóng cửa thì lập tức phát giác ra vấn đề trong đó, tiên huyền đóng cửa hần là cũng có một trăm linh tám, nói cách khác, nếu hần tùy tiện sử dụng một tiên huyền mở ra, phóng ra một thần thú hoặc là linh thú, mà không có tiên huyền đóng cửa tương ứng, sợ rằng sẽ không khống chế được.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Cường rốt cuộc nghĩ ra được một biện pháp, chỉ cần tìm được tiên huyền mở ra và đóng cửa tương ứng, hần có thể chỉ huy quái thú đánh nhau, nếu có được một thần thú, thì thực lực của mình có thể gia tăng gấp đôi, cùng tiên nhân tranh đấu thì sẽ nắm chặt hơn nhiều.

Sau khi chọn lựa xong, Lý Cường bắt đầu học tập tiên linh huyền này, bởi vì có tâm niệm ghi nhớ, hần rất nhanh nắm giữ tất cả tiên huyền. Tiên huyền mở ra và đóng cửa chỉ tìm được có ba loại ứng đối, hần lấy ra một tiên huyền mở ra đơn giản nhất, thử thả đi ra. Một đạo thanh quang nhàn nhạt hiện lên, Trần Thái Ý Nguyên phát ra một chấn run rất nhỏ, vàng sáng mờ chột lóe, trước mắt Lý Cường hiện ra một quái thú giống y như một con chó nhỏ màu trắng bạc.

Quái thú nọ phe phẩy cái đuôi chạy đến bên cạnh Lý Cường, sủa ” uông uông” hai tiếng, Lý Cường nhất thời choáng váng, đây quả thật đúng là một con chó nhỏ màu trắng bạc không sai. Lý Cường ngồi xổm xuống xoa xoa vào đầu con chó nhỏ, thử dài nói: ” Ta còn tưởng là một thần thú, không nghĩ tới lại là một con chó nhỏ, ai, kỳ quái, sao lại là một con chó a? Chỉ một đầu ngón tay của tiên nhân là có thể tiêu diệt được người, người chạy đến làm gì?” Con chó nhỏ kia phát ra tiếng ô ô, vươn đầu lưỡi màu phấn hồng không ngừng liếm liếm vào tay Lý Cường.

Lý Cường không khỏi nở nụ cười: ” Ai, nhìn không ra a, tiểu tử người cũng có thể vô mông ngựa hử? Bỏ đi, thử lại tiên huyền khác coi sao.” Hần cười khổ đứng dậy, con chó nhỏ tựa hồ biết hần sẽ thu mình trở về Trần Thái Ý Nguyên, chỉ thấy nó không ngừng dùng thân thể cọ xát chân Lý Cường, trong miệng phát ra

tiếng ô ô như đang làm nũng. Lý Cường vốn rất yêu thích tiểu động vật, bị bộ dáng của nó làm nở nụ cười: "Được rồi, người đi theo ta đi, đừng đảo loạn là được, người trước tiên nên ngồi vào bên cạnh đó đi."

Con chó nhỏ màu bạc tựa hồ có thể nghe hiểu lời hắn nói, rất nhu thuận chạy sang một bên, bốn chân nằm dài trên mặt đất, hai con mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm Lý Cường, bộ dáng thập phần đáng yêu.

Lý Cường lại kháp động tiên huyền, lại một đạo thải quang chớp động, một con quái thú dài hơn hai thước màu đen xông ra, quái thú này có lẽ bị giam cầm quá lâu, vừa thoát ra thì một đầu té ầm trên mặt đất, làm sân cấm chế cũng rung động. Quái thú này có chút đặc điểm, lớp da màu đen óng ánh lóe lên quang mang màu lam, phẳng phất như là kim chúc lưu động, thân thể thon dài có một đôi cánh hình tam giác, khuôn mặt dài, con mắt màu lam, đang nghi hoặc nhìn quanh, Lý Cường nghĩ, quái thú này và Đại Viêm Linh Thú có điểm giống nhau.

Linh thú này chính là Thủy Hồn Kỳ rất nổi tiếng, do Thủy Linh thuật hóa mà thành linh thú, thích sinh sống nơi nào có chất lỏng, nếu đang ở biển, nó có thể phát huy tác dụng thật lớn, nhưng năng lực trên mặt đất thì còn kém rất nhiều.

Con mắt màu lam của Thủy Hồn Kỳ chuyển động, Lý Cường cũng không để ý, vừa rồi con chó nhỏ đi ra đã làm hắn buông lỏng cảnh giác, đột nhiên, hắn nghe được một trận âm thanh kỳ dị của nước vang lên, không đợi hắn tỉnh ngộ, trong sân cấm chế đã nổi lên dòng nước lớn, nếu không có hai tầng cấm chế, dòng nước lao ra ngoài thì sợ rằng cả Tân Dương thành đều phải chìm ngập trong nước mất rồi. Lý Cường kinh hãi, luống cuống tay chân kháp động tiên huyền, đó là tiên huyền chỉ huy.

Tiên huyền vừa đưa ra ngoài, Lý Cường liền hối hận ngay, đây là tiên huyền chỉ huy công kích. Thủy Hồn Kỳ đột nhiên triển khai đôi cánh tam giác, nhẹ nhàng giạt khê, vô số thủy châu tựa như mưa bay ra. Trong lòng Lý Cường kinh hãi, Thủy Hồn Kỳ đang công kích cấm chế trên sân. Tay hắn chém ra Thái Hạo Toa, che ở trước mặt thủy châu, chỉ nghe "ba ba" một trận âm thanh rối loạn, Lý Cường bị chấn đến cả người run lên, hét lớn: "Hay thật, lực đánh thật là lợi hại."

Con chó nhỏ màu bạc kia cũng kêu uông uông hai tiếng, lại nhảy lên chơi đùa trong nước. Lý Cường không dám thử lần nữa, lập tức kháp động tiên huyền đóng cửa, trong phút chốc, Thủy Hồn Kỳ kêu lên bèn nhon, thân thể cấp tốc vận vẹo, tựa hồ không vui chút nào khi trở về, Trần Thái Ý Nguyên phát ra ánh sáng mờ hấp thu nó trở về trong thước.

Dòng nước lớn trong sân cấm chế cũng biến mất không còn, con chó nhỏ màu bạc trốn ở trong góc phòng, đang run rẩy lên, tựa hồ như nó rất sợ hãi nếu phải trở lại trong Trần Thái Ý Nguyên. Lý Cường ngoác nó, con chó nhỏ lập tức hưng phấn chạy tới.

Lý Cường ôm lấy con chó nhỏ màu bạc kỳ quái này, nó chỉ cỡ một con chó mới sinh, lông bạc trên người vừa nhỏ lại dài, cái đuôi khéo léo cuộn lên trên, hai lỗ tai rũ xuống, vô luận thế nào mà nhìn thì đều là một con chó nhỏ bình thường, ngay cả tư thế khi chạy hay cử động, thanh âm khi kêu, đều là của một con chó nhỏ. Lý Cường vuốt đầu nó, trong lòng không khỏi kỳ lạ, tại sao trong Trần Thái Ý Nguyên lại có một con chó nhỏ?"

Lý Cường cảm thấy con chó nhỏ này không có gì nguy hiểm, quyết định giữ lại nó bên người. Hắn nói: "Người đi theo ta đi, sau này sẽ gọi người...gọi người tiểu Bạch, hiểu chưa?" Hắn nghĩ con chó này có thể nghe hiểu được lời mình nói, quả nhiên, tiểu Bạch phát ra thanh âm như làm nũng ô ô, lấy lòng liếm tay Lý Cường, tựa hồ phi thường vui vẻ.

Buông tiểu Bạch, Lý Cường có chút buồn rầu, ba tiên huyền đã dùng hết hai, một đi ra một con chó nhỏ xiu, còn một là thủy quái, không có con nào chính thức lợi hại, hơn nữa tiên huyền chỉ huy còn có chuyện, hình như là loại mệnh lệnh cưỡng chế, nhìn ra được vừa rồi thủy quái kia như rất căm tức. Lý Cường suy nghĩ một chút thì đành bỏ qua, hắn đang nghĩ có nên dùng tiên huyền cuối cùng, xem có thể thả ra được một thần thú hay không.

Do dự một hồi, hắn hạ quyết tâm, mặc kệ thế nào, uy hiếp của tiên nhân thật sự là quá lớn, không có thủ đoạn hay tự bảo vệ, thật không có biện pháp trả giá gì với họ. Hắn cắn răng kháp động tiên huyền, tiểu Bạch tựa như ý thức được cái gì, uông uông kêu hai tiếng, rất nhanh chạy đến nằm xuống mặt đất, hai chân trước ôm đầu, con mắt đen nhánh lại đang chuyển động.

Trần Thái Ý Nguyên sáng mờ lưu chuyển, một tiếng nổ ầm ầm, vô số quang điểm hiện ra, Lý Cường tập trung nhìn vào, không khỏi càng hoảng sợ, trong sân cấm chế toàn là những quái trùng thuộc biển dài chừng một thước, phía sau đuôi còn lóe lên điểm quang màu xanh thật dài, đang chậm rãi du động trong sân cấm chế. Lý Cường quả thật khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm: "Loại trùng nhỏ này đừng nói là tiên nhân, sợ rằng cả người tu chân cũng đánh không lại, thật không rõ vì sao Lệ Cẩm Thiên Quân lại thu thập loại sinh vật này để làm chi."

Thân thể Lý Cường khẽ giật mình, chỉ nghe một tiếng rít bén nhọn vang lên, tất cả quái trùng đều đánh tới hướng Lý Cường. Lý Cường không khỏi mở miệng mắng to, vội vàng dùng Thái Hạo Toa bảo hộ, đầu tiên những quái trùng đánh vào vòng phòng hộ của Thái Hạo Toa, bọn chúng liền vỡ vụn trong nháy mắt, trên người nó bộc phát ra một cỗ trùng lực thật lớn, hung hăng đẩy Lý Cường ra, ngay sau đó lại đánh tới lần thứ hai, Lý Cường nhất thời bị đánh văng ra sau.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, làm Lý Cường không khỏi tức giận vô cùng, hắn không nghĩ những quái trùng nhỏ như vậy mà lại lợi hại, vội vàng khấp động tiên huyền cố gắng thu hồi, nhưng bây giờ không còn do hắn khống chế nữa, lực công kích của quái trùng thật sự là lợi hại, hắn căn bản không có cách nào khấp động tiên huyền. Trong cảm tức, Lý Cường biến ảo Thái Hạo Toa, vô số hỏa điều bắn ra, thừa dịp hỏa điều biến ảo hấp dẫn giữ quái trùng, hắn mới bắt đầu lùi lại được bên sân cấm chế.

Lý Cường vừa nhìn thấy bộ dáng nằm dài trên mặt đất ôm lấy đầu, không khỏi bật cười, tiểu tử này thật ra rất thông minh, vậy mà cũng biết trốn sang một bên trước. Lý Cường vừa đứng vững thì lập tức phát động tiên huyền thu hồi quái trùng, nhưng hắn cảm thấy vô cùng mất mát, ba loại tiên linh huyền có thể thu phóng đều đã dùng hết, làm sao mới có thể phát huy tác dụng của Trần Thái Ý Nguyên đến mức tốt nhất, hắn lại lâm vào trầm tư.

Tiểu Bạch nhìn thấy quái trùng bị thu vào trong Trần Thái Ý Nguyên, lúc này mới phe phẩy đuôi chạy đến bên cạnh Lý Cường, làm nũng tiến vào trong lòng ngực hắn. Lý Cường nhìn con chó nhỏ mà suy nghĩ, chợt nghĩ ra một biện pháp lớn mật: nếu đem mười mấy tiên huyền toàn bộ khởi động, bên trong sẽ có thần thú đi ra? Trước tiên phóng bọn nó ra trước rồi mình bỏ chạy, thần thú này có lẽ sẽ khống chế giữ chân được tiên nhân.

Suy nghĩ một chút, hắn lại bỏ đi biện pháp này. Lý Cường hiểu được, một khi thần thú quay lại, mình sẽ không thể đỡ nổi, nếu không tới lúc chết sống thì chiêu thức này không nên xuất ra thì hơn.

Không có biện pháp tu luyện Trần Thái Ý Nguyên, ý niệm trong đầu của Lý Cường đành chuyển tới Thiên Giám Bảo Tương Luân, tiên khí này dù sao trước kia Cô Tinh từng dùng qua, mặc dù không phải là một kiện tiên khí nhất phẩm, nhưng tiên khí bình thường cũng không thể so sánh, hơn nữa Cô Tinh cho hắn tiên linh huyền đầy đủ để tu luyện, như vậy sẽ tu luyện tương đối dễ dàng hơn. Thu hồi Trần Thái Ý Nguyên, lấy ra Thiên Giám Bảo Tương Luân và ngọc đồng giản có liên quan, Lý Cường một lần nữa bắt đầu tu luyện.

Thiên Giám Bảo Tương Luân phi thường xinh đẹp, chỉ cỡ bàn tay, khối hồng bảo thạch lóe lên quang hoa màu đỏ điểm, xung quanh tương luân có luồng hồ tuyến tinh xảo vô cùng, vành luân cỡ một ngón tay lóe ra tinh quang năm màu động lòng người. Dù sao Lý Cường cũng từng nhìn thấy qua nó, hôm nay cầm trong tay chuẩn bị tu luyện thì mới phát hiện Thiên Giám Bảo Tương Luân này xinh đẹp như thế, tiên khí quả thật không giống bình thường.

Cẩn thận học qua một lần tiên huyền có tương quan, Lý Cường không khỏi cười khổ, tu luyện Thiên Giám Bảo Tương Luân không khó, khó khăn là ở thời gian, theo thời gian của địa cầu mà tính, ít nhất phải tu luyện hơn một trăm ngày mới có thể vận dụng được thuần thục. Lý Cường có chút không cam lòng, tu luyện Trần Thái Ý Nguyên thất bại, Thiên Giám Bảo Tương Luân lại không có thời gian tu luyện, ngoại trừ xuất ra được con chó nhỏ Tiểu Bạch, hắn không làm được thu hoạch gì, tự mình ngẫm lại cũng có điểm cảm tức.

Bất đắc dĩ, Lý Cường không thể làm gì khác hơn là lấy ra Kim Liên Ngọc Tọa bị tổn hại, chữa trị phạt bảo này hắn là không có vấn đề gì, thời gian hắn là cũng đủ. Đối với phương thức luyện khí của Phật tông Lý Cường từng nghiên cứu qua, khác hẳn tâm luyện phương pháp của hắn, nhưng bây giờ Lý Cường là luyện khí tông sư cấp cao thủ, hắn không hề câu nệ phương thức tu luyện khác chủng loại nào.

Kim Liên Ngọc Tọa là pháp bảo thuộc tính phòng hộ, trong đó còn bao hàm một chút tính năng công kích,

Lý Cường từng học tập qua điển tịch Phật tông, biết Kim Liên Ngọc Tọa là bảo bối của Phật tông trường lão, mỗi trường lão đều có một vật, nhưng mỗi kiện đều bất đồng, đặc tính không giống, khi hắn có được Kim Liên Ngọc Tọa thì có được đặc tính diệt ma.

Cẩn thận kiểm tra xong Kim Liên Ngọc Tọa, Lý Cường kinh ngạc phát hiện, phật bảo này cũng không có hư hao, chỉ là đã làm hao hết linh lực để khởi động nó. Hắn hồi tưởng lại tình cảnh lúc tranh đấu tại Kỳ Long thành, trong lòng chợt hiểu ra, do lúc ấy kinh lực của mình không đủ, nên không kịp ngăn cản vô số phi kiếm tập kích, Kim Liên Ngọc Tọa mới bị phế bỏ đặc tính bảo vệ của mình. Thủ đoạn tu luyện cao siêu như vậy thật làm cho Lý Cường thần phục, thủ đoạn luyện khí của Phật tông không hề kém hơn Trọng Huyền Phái, có chút phương diện tựa hồ càng thêm cao minh.

Lý Cường tìm hiểu xong chỗ cao minh của cách luyện chế Kim Liên Ngọc Tọa, hắn rất muốn một lần nữa đem sự hiểu biết của mình tu luyện một lần, bởi vì không có thời gian nên đành buông tha cho việc này. Hắn sửa sang lại Kim Liên Ngọc Tọa một chút, tiện tay phao xuất ra, kim quang chợt lóe, Kim Liên lại một lần mở ra. Lý Cường nhảy lên bảo tọa, thử lại tính năng, cảm giác vẫn còn giống như trước, dùng rất tốt. Thu hồi Kim Liên Ngọc Tọa, hắn gọi Tiểu Bạch, đi ra khỏi sân cấm chế.

Vừa ra khỏi vòng cấm chế, đột nhiên lông tóc Lý Cường dựng đứng, hắn không chút suy nghĩ hoán xuất ra Diệt Thiên Giáp, kim quang của Thái Hạo Toa liền lặng yên bao bọc quanh thân hình của hắn.

Ngoài vòng tròn cấm chế có rất nhiều người đang đứng, trong đó đột xuất nhất là hai luồng kim quang chói mắt, trong lòng Lý Cường hiểu được: Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tìm tới.

Chuyện tới trước mắt, Lý Cường cũng đã rõ ràng nhìn thấy, hắn thu hồi Thái Hạo Toa, nhàn nhạt nói: "La Thiên Thượng Tiên còn phải giả thần giả quỷ hay sao?"

Một trận ha ha cười to, kim quang tán đi, lộ ra diện mạo Kiền Thiện Dong. Lý Cường lại nói: "Đại Nam Phong Ngự, ta cảm thấy kỳ quái, ngươi và lão Kiền đấu đá nhau, sao cuối cùng lại cùng đi tới với hắn?"

Đại Nam Phong Ngự cười duyên, nàng cũng tản đi kim quang, nói: "Tiểu tử thú vị, người chạy thật nhanh, ta đi về tìm, người đã bỏ chạy mất, lần này nhìn người còn trốn chỗ nào!"

Lý Cường thần nhiên nói: "Ta vốn không muốn chạy trốn, đang chờ nhị vị tìm tới cửa, ta lại không có làm gì sai lầm, tại sao lại phải chạy chứ."

Ở đây có Phật chủ Ba Nhược Nghiệp, tông chủ Nhan Tạo của Phụ Môn, Khô Triệu Hãn của Bách Chúng Liên cùng nhiều tu chân cao thủ của Tân Dương thành, đều đang rất thành thật đứng ở một bên, thần thái bộ dáng cung kính như hai tiên nhân là lão tổ tông của bọn họ. Lý Cường vận mình một cái, nói: "Một quá a, ta nói lão Kiền, đại tiên tử, hãy đi tới Phật tông nội đường ngồi đi, các người hoan nghênh ta như vậy, hà hà, ta sẽ ngại ngùng đó."

Kiền Thiện Dong một mực cẩn thận đánh giá hắn, trong lòng cảm thấy rất khiếp sợ, tiến cảnh của Lý Cường cực nhanh, thật sự ngoài dự liệu của hắn. Hắn nhìn Đại Nam Phong Ngự, phát hiện trên mặt nàng cũng có một tia kinh ngạc. Hắn lạnh nhạt cười: "Tiểu tử, nghe người! Uy, cái...gì mà Nghiệp kia, đưa chúng ta đi nội đường."

Ba Nhược Nghiệp than thở trong lòng, không biết tại sao mình trở thành cái gì Nghiệp nữa. Lý Cường chen lời nói: "Lão Kiền, hắn chính là Phật tông Phật chủ Ba Nhược Nghiệp, ai, ngay cả tên mà cũng không nhớ được, còn gọi là La Thiên Thượng Tiên."

Kiền Thiện Dong phát tay lẳng không tát một cái, Lý Cường biết mình chạy không thoát, hắn giơ cánh tay lên, dùng bao tay của mình luyện chế ngăn đón.

Bao tay phát ra một vòng quang hoa màu tím, một tiếng chấn vang âm âm, Lý Cường lại có thể dựa vào bao tay ngăn đón được kinh khí đánh tới. Kiền Thiện Dong càng kinh ngạc, hắn mặc dù chỉ tùy ý đánh một chưởng, nhưng trong đó ẩn chứa tiên linh kinh khí tuyệt đối không bình thường, Lý Cường đương nhiên có thể ngăn trở, hắn không khỏi đánh giá Lý Cường cao hơn một chút.

Lý Cường lắc đầu nói: "Thật không có phong độ, người cứ vui giận bất thường như vậy, trách không được Cô Tinh lão đại cũng phải tránh né người."

Thần sắc Kiền Thiện Dong biến đổi, lạnh lùng nói: " Tiểu tử, Đại La Thượng Tiên Lệnh ta cũng nghe thấy, hừ hừ, ta thật sự không rõ Thanh Đế tại sao muốn tìm người, chúng ta đi vào nội đường từ từ nói chuyện."

Trong lòng Lý Cường nhất thời nhẹ nhàng, hắn nghe được ý tứ trong lời nói của Kiền Thiện Dong, hắn không dám nói những lời bất kính với Thanh Đế, nói cách khác, hắn cũng không hề dám phản lại chức vị La Thiên Thượng Tiên khi xưa.

Lý Cường cười hì hì nói: " Mời! Mời! Tốt xấu gì ta cũng là nửa chủ nhân của nơi này, tiên nhân lão đại tới, phải chiêu đãi tốt một chút." Hắn phán đoán Kiền Thiện Dong tạm thời sẽ không ra tay với mình. Tâm tư của hắn thay đổi rất nhanh, nguyên nhân hậu quả trong chớp mắt chợt lóe đã có kết luận đại khái, nếu mình trả lời cao tay, Kiền Thiện Dong hẳn là không có cơ hội để ra tay.

Đại Nam Phong Ngự đầu tiên thuận di qua nội đường, Lý Cường và Kiền Thiện Dong cơ hồ đồng thời chạy tới. Đại Nam Phong Ngự dương tay xuất ra một đoàn hồng mang, nội đường lập tức bị cấm chế.

Lý Cường thần nhiên nhìn, hắn ôm tiểu Bạch khoanh chân ngồi xuống, vượt nhẹ lên lông của tiểu Bạch, chờ hai vị tiên nhân mở miệng. Kiền Thiện Dong cũng không ngồi xuống, hắn đi tới lui, một hồi lâu mới hỏi: " Thanh Đế tại sao tìm người?" Trong lòng hắn hiểu được, nếu vì Lý Cường tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương mà chọc giận Thanh Đế, Thanh Đế sẽ không tự mình hạ lệnh như thế mà sẽ chỉ tùy tiện phái một vị La Thiên Thượng Tiên đến thôi, thì Lý Cường đã xong đời. Nếu Thanh Đế tự mình hạ chiếu lệnh, trong đó chắc là phải có nguyên nhân, nếu mình không tìm hiểu kỹ mà vội vã ra tay, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Đại Nam Phong Ngự cũng vô cùng hứng thú, tại tiên giới, cho dù là tiên nhân cũng không thể tùy tiện được nhìn thấy Thanh Đế, hơn nữa quyền uy của Thanh Đế chí cao vô thượng, đến nay còn không có tiên nhân nào dám hướng ông ta khiêu chiến, bởi vì nàng rất phiền những quy củ của tiên giới, hơn nữa lại đặc tội phải một người lợi hại vô cùng, nên mới chạy tới thế giới này, nàng cũng hiểu kỳ vì sao Thanh Đế lại chú ý đến một người tu chân bình thường, chẳng lẽ bởi vì hắn tu luyện Thiên Tiến Chương?

Lý Cường lại dương dương nói: " Thanh Đế...a a, ông ấy muốn thu ta làm đồ đệ, ta còn đang suy nghĩ có nên đáp ứng ông ấy không, ân, các người là cao nhân đến từ tiên giới, nói cho ta biết, làm đồ đệ của Thanh Đế có chỗ tốt gì hay không a?" Hắn nửa thật nửa giả nói.

Thanh Đế muốn thu hắn làm đồ đệ vốn có thêm điều kiện, nhưng theo miệng hắn nói ra, thì có mùi vị khản trương, giống như là Thanh Đế đang cầu hắn.

Kiền Thiện Dong cảm thấy khó thể tin: " Cái gì? Điều này..làm sao có thể? Thanh Đế muốn thu người làm đồ đệ? Người đúng là nói hươu nói vượn." Hắn căn bản là không tin.

Lý Cường ôm tiểu Bạch trong lòng, cười nói: " Có hai biện pháp có thể chứng thật. Một là người tự về tiên giới đi hỏi Thanh Đế lão đại, dù sao Nghịch Hành thông đạo đã khai thông, còn một là đi tìm Cô Tinh lão đại hoặc là Hiên Long lão ca, bọn họ có thể chứng thật ta không có nói dối."

Thần thái nói chuyện của Lý Cường rất tự nhiên, Đại Nam Phong Ngự đột nhiên chen lời: " Kiền Thiện Dong, lời nói của tiểu tử ta nghe, có lẽ là thật đó. Hà hà, ta đã từng nói qua, từ lúc đầu người đã sai rồi, Cô Tinh hỗn đản kia sẽ không cho người cơ hội đâu. Bỏ đi, người đối với Thanh Đế trung tâm cảnh cảnh có tác dụng gì, còn không bằng ở lại đây tiêu điều tự tại."

Kiền Thiện Dong thở dài một tiếng, hắn nhìn chằm chằm Lý Cường, con mắt chớp động kim mang nhẹ, lắc đầu: " Ta thật sự là rất khó tin tưởng, tiểu tử kia, bất kể là Thanh Đế có thu người làm đồ đệ hay không, người cũng phải giao ra tu thân Thiên Tiến Chương và Nghịch Thiên Bảo Kính."

Lý Cường cực kỳ sáng khoái đáp: " Tu thân Thiên Tiến Chương ta có thể cho người, nhưng Nghịch Thiên Bảo Kính đã trả lại cho Cô Tinh lão đại, nếu người muốn thì tự đi tìm hắn đi."

Đại Nam Phong Ngự kinh ngạc nói: " Tiểu tử kia, Nghịch Thiên Bảo Kính đúng là ở trên người người? Không có khả năng a, ta dùng Thiên Thanh Tố xem xét qua, người hẳn là không có Hình Thiên tiên khí này đâu." Nàng chuyển niệm vừa nghĩ, không nhận được nở nụ cười: " Nghịch Thiên Bảo Kính thì thôi đi, có tu thân Thiên Tiến Chương là được, đem ra đây!"

Thanh âm Kiền Thiện Dong lạnh lùng nói: "Tu thần Thiên Tiến Chương là công pháp của Thanh Đế, người không thể lấy."

Đại Nam Phong Ngự nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng, nàng nùng nịu quát: "Yêu, Kiền Thiện Dong! Người không cần phải nói kiểu giả vờ đằng hoàng như vậy, cái gì công pháp của Thanh Đế, nếu người không phải muốn tự mình tìm hiểu, sao lại cứ truy tung theo Cô Tinh đại nhân? Đừng tưởng rằng ta không biết ý nghĩ của người, bằng tu vi thiên phú của người, dù có danh hiệu La Thiên Thượng Tiên, nếu người có cơ hội tìm hiểu Thiên Tiến Chương, ta cũng không tin người không xem nó!"

Kiền Thiện Dong cũng cả giận nói: "Ta sẽ không tu luyện, nhiều nhất lĩnh ngộ một phen, nếu người có được rồi, một khi người tu luyện, người cho là Thanh Đế sẽ không biết? Người ở giới này chỉ cần làm ra bất cứ chuyện gì, Thanh Đế cũng sẽ không quản người, tùy người tiêu diêu tự tại thế nào, nhưng điều kiện tiên quyết là người không thể tu luyện Thiên Tiến Chương!"

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: "Thanh Đế sẽ không quản chuyện của giới này đâu, ta tu luyện rồi, chẳng lẽ ông ấy sẽ tìm đến ta sao?"

Kim mang trong mắt Kiền Thiện Dong muốn bắn ra, hấn tức hận nói: "Người không hiểu! Người không hiểu! Dù sao không thể để cho người tu luyện!"

181. Chương 181

Lý Cường hờ hững bàng quang, tranh chấp giữa Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự cho hấn một loại cảm giác, quan hệ của hai người này tuyệt đối không tầm thường. Nguyên nhân Kiền Thiện Dong không cho Đại Nam Phong Ngự tu luyện, trong lòng Lý Cường phi thường rõ ràng, bởi vì tu thần Thiên Tiến Chương không phải bất cứ ai cũng có thể tu luyện được, Kiền Thiện Dong hình như biết đạo lý này, mục đích hấn ngăn cản hiển nhiên chỉ vì muốn tốt cho nàng.

Đại Nam Phong Ngự là một nữ tiên nhân rất quật cường, càng không có được điều gì đó, nàng lại càng muốn tranh thủ. Nàng quay đầu hỏi Lý Cường: "Tiểu tử kia, người có đưa cho ta hay không?"

Lý Cường biết sự lợi hại của nàng, hướng chỉ hấn đối với hai tiên nhân này cũng không có hảo cảm gì, hấn cười a a nói: "Đưa! Tại sao không đưa? Mặc cho là ai hỏi ta...ta cũng phải xem lại...chỉ có tiên tử cần, ta sẽ vô điều kiện mà đưa!"

Kiền Thiện Dong quát: "Người dám!"

Lý Cường "sưu" một chút lên đến phía sau Đại Nam Phong Ngự, nói: "Tiên tử....người xem làm sao mới tốt bây giờ, a a, lão Kiền hấn muốn nổi nóng rồi." Hấn thừa cơ châm chọc một chút.

Đại Nam Phong Ngự nhìn Kiền Thiện Dong nói: "Có phải muốn đánh một trận nữa không?"

Kiền Thiện Dong bất đắc dĩ nói: "Không đánh nữa, đã đánh suốt mấy ngàn năm...ai, bỏ đi, Phong Ngự, ta là vì muốn tốt cho người! Tại Nghịch Hành thông đạo, nếu không phải người đánh lạc hướng Lôi Tiên Chuy, ta đã thảm rồi, người biết đó, ta sẽ không hại người đâu." Khẩu khí của hấn chợt mềm xuống.

Lý Cường nghe được trợn mắt há hốc mồm, xem ra giao tình của hai người này đích xác không tầm thường, dù nhìn thế nào cũng giống như một đôi oan gia.

Đại Nam Phong Ngự nói: "Người không phải không biết ta đắc tội Bách Diệt Thiên Quân, có hấn ở tại tiên giới ta vĩnh viễn cũng không về được nữa, nếu ta có thể tu thành Thiên Tiến Chương, hừ, đến lúc đó..."

Kiền Thiện Dong cắt đứt lời nàng, nói: "Đến lúc đó Bách Diệt Thiên Quân còn chưa tìm tới, thì Thanh Đế đã phái người đến rồi! Thực lực của người tại tiên giới chỉ tương đương với ta, rất nhiều người lợi hại hơn người rất nhiều, đến lúc đó có tu luyện Thiên Tiến Chương nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới, người có thể chạy trốn đi đâu?"

Nghe hai người tranh luận, Lý Cường không khỏi cảm thấy sợ hãi, bây giờ hấn mới biết mình may mắn cỡ nào, nếu không phải Thanh Đế muốn đem hấn làm thí nghiệm phẩm, sợ rằng một khi Nghịch Hành thông

đạo được khai thông, tiên nhân sẽ chạy tới mà truy giết, vận khí của mình cho dù tốt, cũng không thể chạy thoát.

Đại Nam Phong Ngự lắc đầu nói: " Nghịch Hành thông đạo đã đả thông, Bách Diệt Thiên Quân tùy lúc đều có thể tới đây, đến lúc đó dù hợp cả hai người chúng ta cũng không đánh lại hần, ta làm sao bây giờ? Ngồi chờ chết a." Nàng cũng hiểu được Kiền Thiện Dong là vì muốn tốt cho mình.

Lý Cường cười hì hì hỏi: " Bách Diệt Thiên Quân là ai? Chẳng lẽ hần còn lợi hại hơn so với La Thiên Thượng Tiên?"

Kiền Thiện Dong sắc mặt nghiêm trọng nói: " Bách Diệt Thiên Quân là một trong bảy đại thiên quân của tiên giới, mỗi một người bọn họ, đều lợi hại hơn La Thiên Thượng Tiên bao nhiêu lần, đừng nói là tiên nhân tầm thường...ai, Cô Tinh nói gì về ta? Chẳng lẽ Thanh Đế không có xử phạt hần hay sao?"

Lý Cường nói: " Cô Tinh lão đại không có nói cái gì, chỉ là nhấn nhủ chiếu lệnh của Thanh Đế, về phần xử phạt...nghe Cô Tinh lão đại nói, sau khi hần trở lại tiên giới, Thanh Đế phạt hần ở lại tu luyện tại Thiên Tương Luân, ngoài ra không còn gì khác." Hần cố ý nói không rõ ràng, che giấu không ít nội dung, bởi vì hần còn không rõ ý đồ của Kiền Thiện Dong.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự kinh ngạc vạn phần, Kiền Thiện Dong cười khổ: " Thiên Tương Luân? Người nói chính là Thiên Tương Luân tại Thanh Đế Cung?"

Lý Cường cười nói: " Hần là như vậy đó, đúng vậy, chính là Thanh Đế Cung Thiên Tương Luân, có vấn đề gì sao?"

Trên mặt Đại Nam Phong Ngự toát ra một tia sợ hãi, nàng lẩm bẩm nói: " Nghĩ không ra Cô Tinh dĩ nhiên lại vượt qua được như thế..."

Lòng hiếu kỳ của Lý Cường khởi lên, hỏi: " Thiên Tương Luân là thứ gì vậy?"

Sắc mặt Kiền Thiện Dong âm trầm nói: " Thiên Tương Luân cũng là Hình Thiên tiên khí, phi thường lợi hại, nếu tiên nhân có thể thông qua được sự xử phạt của Thiên Tương Luân, vậy Thanh Đế cũng không thể làm gì hần, nặng yếu nhất chính là thông qua sự khảo nghiệm của Thiên Tương Luân, công lực của Cô Tinh hần nhiên là đã siêu việt qua khỏi cảnh giới của La Thiên Thượng Tiên...ta hiểu được rồi! Sau khi hần tìm hiểu được Thiên Tiến Chương, mới có sự nắm chắc như vậy, ai! Nói như vậy, ta không còn cách nào về được tiên giới nữa, lão hỗn đản!"

Đại Nam Phong Ngự nói: " Chúng ta cũng có thể tìm hiểu Thiên Tiến Chương, không chắc đã kém hơn Cô Tinh. Kiền đại ca, nếu chúng ta đều không thể về được, không bằng ở lại đây tiêu diêu tự tại." Một tiếng Kiền đại ca của nàng, làm cho sắc mặt Kiền Thiện Dong biến đổi. Kiền Thiện Dong cười khổ thở dài một tiếng, cúi đầu trầm tư không nói.

Lý Cường nghe được đầu óc mơ hồ, không rõ được ân oán của mấy tiên nhân này, nhìn bộ dáng Kiền Thiện Dong và Cô Tinh có cừu oán rất lớn, nhưng vì sao Cô Tinh lại không nói, nếu Cô Tinh có thể nhẫn nhịn như thế, thì người này thật là đáng sợ. Lý Cường mơ hồ nghĩ có chút không ổn, nhưng hần vẫn còn chưa nghĩ ra được mấu chốt ở trong đó.

Đại Nam Phong Ngự nhin không được lại nói: " Kiền đại ca!"

Sắc mặt Kiền Thiện Dong âm trầm do dự, một hồi lâu hần mới nói: " Phong Ngự, nếu ta không trở về, thì có lý cũng thành vô lý, nếu chọc giận Thanh Đế...ai, ta và ngươi không giống nhau, ta là La Thiên Thượng Tiên, không thể tùy tâm sở dục như ngươi..." Hần tựa hồ như rất do dự.

Đại Nam Phong Ngự hừ một tiếng, khinh thường nói: " La Thiên Thượng Tiên thì như thế nào, ta chán ghét, chán ghét người vậy cũng nghĩ không ra, hừ, ta mặc kệ Thanh Đế nghĩ gì."

Lý Cường nhin không được vỗ tay nói: " Hay a, lời này ta thích nghe! Lão Kiền, La Thiên Thượng Tiên như người làm thật uất ức, còn không bằng Phong Ngự đại tỷ sáng khoái." Hần đổi với chuyện của Đại Nam Phong Ngự đặc ý độc hành hết sức thưởng thức, lập tức đổi giọng gọi đại tỷ, hần thích nhất những người có ý nghĩ giống như mình.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Cường, hai người đều không nghĩ ra Lý Cường lại nói như thế. Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Yêu, tiểu tử kia, ngươi thật sự là trời không sợ đất không sợ a, hi hi, bắt quá, tỷ tỷ lại thích! Kiên đại ca, nếu ngươi trở lại tiên giới, Thanh Đế cũng phạt ngươi đi Thiên Tương Luân, ngươi nghĩ mình có thể vượt qua được sao?"

Kiên Thiện Dong lắc đầu, dáng lưng đang đứng có vẻ rất cô đơn, chậm rãi nói: " Ta là lần đầu tiên nghe nói có tiên nhân vượt qua được, Cô Tinh...người này thật sự là rất lợi hại, bội phục!" Ngực khí của hắn lộ ra một tia hận ý.

Lý Cường cười to nói: " Ngươi bội phục hắn? Ha ha, hắn lại rất bội phục ngươi đó, ngươi truy giết hắn thời gian lâu như vậy, tiểu tử muốn hỏi một câu, đến tột cùng là vì cái gì?"

Kiên Thiện Dong quay đầu nhìn chằm chằm Lý Cường, kim mang trong mắt lóe ra, hắn lạnh lùng nói: " Đây là chuyện của ta, không cần ngươi tới quan tâm."

Lý Cường không phản ứng, chỉ vuốt nhẹ đầu tiểu Bạch, cười hi hi nói: " Tiên nhân lão đại cũng đánh nhau, thì người tu chân như chúng ta lại càng không cần phải nói, tiểu Bạch, ngươi ở bên trong đó cũng có đánh nhau không? Ta cảm thấy kỳ quái, sao ngươi có thể sống sót được, bản lãnh của ngươi thật sự không nhỏ a." Hắn dùng ngực khí châm chọc nói chuyện với con chó nhỏ, kỳ thật là đang châm chọc cười nhạo Kiên Thiện Dong.

Con chó tiểu Bạch giở đầu lên, nhìn Lý Cường kêu ương ương hai tiếng, kỳ lạ là cả ba người ở đây đều hiểu được ý tứ của nó. Lý Cường hắc hắc cười nói: " Thật sự? Ngươi thật sự lợi hại như vậy? Khoa trương quá đi."

Tiểu Bạch từ trong lòng ngực Lý Cường nhảy ra, bộ lông trên người như run rẩy dựng đứng lên, rất trang trọng đi tới trước mặt Lý Cường, khoanh chân ngồi xổm xuống hình dáng như một con chó thông thường vãn ngồi, đầu dương cao, ra bộ dáng " ta nói chính là lời nói thật", làm cho Lý Cường ha ha cười to.

Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Tiểu động vật này từ nơi này tìm tới? Nó gọi là tiểu Bạch? Lạc lạc, tiểu động vật thật đáng yêu." Nàng đưa tay ra muốn ôm lấy nó, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, tiểu Bạch đã trốn vào trong lòng ngực Lý Cường. Đại Nam Phong Ngự kinh ngạc nói: " Di, kỳ quái, đây là quái thú gì?"

Lực chú ý của Kiên Thiện Dong cũng chuyển tới trên người tiểu Bạch, hắn nhìn kỹ thật lâu, nói: " Ta nhìn không ra có địa phương nào đặc biệt, đừng động nó nữa. Tiểu tử kia, đưa tu thân Thiên Tiến Chương ra đây."

Lý Cường còn chưa hiểu rõ tình huống, tự nhiên không chịu dễ dàng giao ra Thiên Tiến Chương, hắn nói: " Đừng vội, ta sẽ giao cho ngươi, lão Kiên, các ngươi làm sao cứu trị được người tu chân của nơi này?" Trong lòng hắn vẫn có nghi vấn như vậy, trong ấn tượng của hắn, tiên nhân không hề để ý tới chuyện của tu chân giới.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Hi hi, nếu không phải Kiên đại ca kéo ta tới, ai mà nhàn rỗi quản chuyện của nơi này? Cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì."

Kiên Thiện Dong nhàn nhạt nói: " Ta là người từ tu chân giới đi lên, đương nhiên muốn xen vào." Chỉ một câu nói như vậy của hắn đã làm cho hảo cảm của Lý Cường tăng nhiều, xem ra người này còn có điểm nhân tính. Đại Nam Phong Ngự mất hứng nói: " Ta cũng là từ tu chân giới đi lên, nhưng không phải tu chân giới bây giờ hoàn toàn rối loạn, để bốn tiên tử nhìn không vừa mắt chút nào, nếu không có người lôi kéo, ta mặc kệ tất cả sự chết sống của bọn họ."

Lý Cường hỏi: " Thánh Thành của Phong Duyên Tinh là ngươi tạo ra sao?"

Kiên Thiện Dong có chút gật đầu, Đại Nam Phong Ngự tiếp lời nói: " Đừng nói là Thánh Thành, người tu chân của tất cả những tinh cầu phụ cận Phong Duyên Tinh, tất cả đều có liên quan đến hắn, hắn chính là tác giả."

Lý Cường lại hỏi: " Là vì Cô Tinh hay sao?"

Kiên Thiện Dong không nhịn được nói: " Ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì?"

Lý Cường cười nói: " Hỏi cho rõ ràng, để ta có thể quyết định đưa tu thần Thiên Tiến Chương cho người hay không."

Thật ra, khi Kiền Thiện Dong biết được Cô Tinh đã về tiên giới, hắn đã biết mình không còn lý do lấy lại tu thần Thiên Tiến Chương, hắn hiện suy nghĩ làm sao tìm hiểu Thiên Tiến Chương, chỉ có thể do Lý Cường quyết định cấp cho hay không, bởi vì Thanh Đế muốn thu Lý Cường làm đồ đệ, điều này làm cho Kiền Thiện Dong phải bỏ đi ý nghĩ dùng vũ lực cưỡng đoạt. Tại tiên giới có vài người tuyệt không thể đắc tội, mà Thanh Đế chính là một người lợi hại nhất, Kiền Thiện Dong sẽ không tự mình tìm kiếm phiền toái.

Kiền Thiện Dong không thể tránh được, nói: " Vừa mới bắt đầu quả thật là vì Cô Tinh, nhưng sau này thì không phải nữa, ta thu một nhóm rồi lại một nhóm đệ tử tu chân, đối với thế giới này cảm tình thật sự là quá sâu rồi, nhìn thấy tình huống của Lâm Minh Tinh bây giờ, ta rất khó không ra tay tương trợ. Tiểu tử kia, đây là lời nói thật của ta, người tin cũng tốt không tin cũng được, chính là vì thế này đó."

Đại Nam Phong Ngự quả thật không dám tin tưởng chính lỗ tai của mình, nàng nói: " Kiền đại ca, người đang làm gì? Bây giờ còn cần hướng hắn giải thích hay sao? Tiểu tử kia, đừng tưởng rằng Thanh Đế thu người làm đồ đệ thì bốn tiên tử không dám động tới người, nếu người không giao ra Thiên Tiến Chương, hừ! Bốn tiên tử sẽ làm cho người hối hận không kịp."

Lý Cường vốn không để ý đến lời uy hiếp của nàng, hắn không vội không vàng nói: " Nga, Phong Ngự đại tỷ thật sự là lợi hại, nhưng bất quá ta lại biết được có tới hai bản tu thần Thiên Tiến Chương, một là do Cô Tinh lưu lại, một là do Thanh Đế cấp cho, người muốn cái nào?" Hắn phát giác có chút địa phương không ổn, những chuyện phát sinh giữa tiên nhân, hắn tạm thời còn chưa nghĩ ra, nhưng cũng đã nghi hoặc, không muốn dựa theo lời Cô Tinh phân phó mà làm.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đồng thời sửng sốt, hai người bọn họ cũng không có nghĩ đến Lý Cường lại có được tu thần Thiên Tiến Chương chính thức, hơn nữa còn là do Thanh Đế cấp cho. Đại Nam Phong Ngự á khẩu không trả lời được, dù lá gan của nàng có lớn hơn, cũng không dám nói câu: " Người giao ra tu thần Thiên Tiến Chương do Thanh Đế cấp." Vì như vậy không còn là cướp vật của Lý Cường nữa, mà là cướp đoạt vật của Thanh Đế.

Kiền Thiện Dong nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Cường, hắn hỏi: " Chẳng lẽ người chịu giao ra Thiên Tiến Chương do Thanh Đế cấp cho?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười hỏi lại: " Tại sao ta lại không chịu cấp? Chỉ là một công pháp tu luyện thôi mà, có gì đặc biệt hơn người chứ."

Trong lòng Kiền Thiện Dong kinh ngạc vạn phần, hiểu được Lý Cường thật sự là thần bí khó lường, hắn nhin không được hỏi: " Tại sao người làm như vậy?"

Lý Cường mỉm cười: " Ta vui, ta cao hứng, lý do này được không?"

Đại Nam Phong Ngự bật cười: " Tiểu tử kỳ quái kia, được, chỉ cần là đúng bản chính của tu thần Thiên Tiến Chương, bốn tiên tử sẽ lấy!"

Trong lòng Lý Cường còn có vấn đề muốn có đáp án, hắn hỏi: " Lão Kiền, người ở lại giới này đã lâu lắm rồi, hỏi người một chỗ, không biết người có đi qua chưa?"

Trong lòng Kiền Thiện Dong không biết là nên cảm tạ Lý Cường hay là nên lãnh đạm với hắn, hắn thật sự không hiểu được ý đồ của Lý Cường, lạnh nhạt nói: " Địa phương nào? Người nói."

Lý Cường vừa chú ý sắc mặt hắn, vừa hỏi: " Hâm Ba Giác là địa phương nào?"

Kiền Thiện Dong khẽ run lên, Lý Cường ngăn chặn sự bất an của nội tâm, hỏi lại: " Hâm Ba Giác? Ta không rõ ràng lắm? Người hỏi chuyện này làm gì?"

Lý Cường lập tức biết ngay là hắn đang nói dối, nhìn thần thái của hắn là biết hắn biết rõ địa phương này, hơn nữa chỗ này có thể làm La Thiên Thượng Tiên như hắn cũng cảm thấy bất an, hắn là phải có nguyên nhân. Lý Cường không khỏi khẩn trương, Mạc đại ca và sư tôn đi theo Cô Tinh và Hiên Long đến đó, không biết sẽ nguy hiểm hay không?

Đại Nam Phong Ngự hiển nhiên cũng không biết, nàng cũng hỏi: " Cái gì là Hâm Ba Giác, ở nơi nào?"

Kiên Thiện Dong tựa hồ rất kiên kỳ nói về vấn đề này, hần hỏi lại: "Ta không biết, tiểu tử kia, người hỏi để làm gì?"

Lý Cường nói: "Cô Tinh lão đại và Hiên Long lão ca bọn họ đã đi tới nơi đó."

Ánh mắt Kiên Thiện Dong rất cổ quái, hần cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm: "Kỳ quái, tại sao lại tới đó làm chi?"

Lý Cường không cách nào phán đoán Hâm Ba Giác rốt cuộc là địa phương thế nào, có nguy hiểm gì, thần bí như vậy, là tốt hay là xấu, đều cũng không biết, hần biết nếu Kiên Thiện Dong không chịu nói, mình cũng không có biện pháp hỏi ra. Bất đắc dĩ, Lý Cường chỉ phải tạm thời buông ra sự lo lắng cho Mạc đại ca và sư tôn.

Hần hỏi hai khối ngọc đồng giản trống của Kiên Thiện Dong, tâm niệm chuyển động hần đã ghi chép lại tu thần Thiên Tiến Chương, nhưng hần che giấu hai phương pháp tu luyện chính xác của trọng thần thiên cuối cùng.

Kiên Thiện Dong dùng thần thức xem xét một chút, biết Lý Cường cấp chính là thật phẩm. Lý Cường ra vẻ trịnh trọng: "Lão Kiên, Thiên Tiến Chương dùng để tìm hiểu, ta không có ý kiến, nhưng người không nên tu luyện, phong hiểm trong đó người đã biết. Phong Ngự đại tỷ, người đừng cười lạnh, ta nói đều là lời thật, không tin, người hỏi lão Kiên, Nghịch Hành thông đạo tại sao bị phong bế."

Đại Nam Phong Ngự do dự một chút, hỏi: "Tiểu tử kia, bốn tiên tử thật sự cảm thấy kỳ quái, tại sao người giúp chúng ta?"

Lý Cường lại đổi ra bộ dáng tươi cười, a a cười nói: "Người là tiên tử a, nói giỡn sao, không võ mông ngựa tiên tử, ta võ của ai? A a, giúp các người bởi vì ta nhìn thấy tiên tử thuận mắt." Hần lại tiếp tục nói hươu nói vượn. Thật ra nguyên nhân chính thức là vì hần lo lắng nơi Cô Tinh có biến, mặc kệ thế nào, ở giới này, có thể chế trụ được Cô Tinh, chỉ có Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, Lý Cường làm sao dễ dàng buông tha cho cơ hội này.

Không chỉ có Đại Nam Phong Ngự không tin, ngay cả Kiên Thiện Dong cũng biết hần đang nói hươu nói vượn, nhưng Lý Cường cấp tu thần Thiên Tiến Chương đúng là công pháp thật sự, hai người tinh minh vô cùng nhưng vẫn đoán không ra tâm tư của Lý Cường.

Đại Nam Phong Ngự nói: "Tiểu tử kia, người vô luận thế nào cũng không được đem chuyện đã đưa tu thần Thiên Tiến Chương cho chúng ta tiết lộ ra ngoài."

Lý Cường gật đầu nói: "Yên tâm đi, ta cũng không muốn nhiều chuyện. Lão Kiên, người chuẩn bị về Phong Duyên Tinh hay sao?"

Kiên Thiện Dong ngạc nhiên nói: "Đương nhiên phải đi về, ta một mực ở lại Thánh Thành tiềm tu. Phong Ngự, người và ta cùng nhau trở về tìm hiểu Thiên Tiến Chương, chúng ta cũng có thể trao đổi tốt với nhau, so với chuyện tự tìm hiểu sẽ bớt đi nhiều đường quanh co."

Đại Nam Phong Ngự suy nghĩ một chút, nói: "Người cũng còn lo lắng cho ta, tốt, ta với người cùng về."

Lý Cường cười hì hì nói: "Ai, hai vị tiên nhân lão đại, các người có thể giúp ta một chút được không? Thương cảm cho ta chỉ có thể dùng Truyền Tống trận, không biết chạy tới năm khi tháng ngựa nào mới có thể trở lại Phong Duyên Tinh, các người đều có tinh diệu, có thể giúp ta một lần hay không?" Hần liền nảy sinh chủ ý với hai tiên nhân.

Kiên Thiện Dong cười cười nhìn Lý Cường, nói: "Người hãy chậm rãi truyền tống mà đi đi, chúng ta còn ở chỗ này trì hoãn thêm một đoạn thời gian mới đi, hắc hắc, không mang theo người đâu." Bộ dáng của hần rất dễ chọc tức người khác.

Đại Nam Phong Ngự phát tay giải trừ cấm chế, nói: "Tiểu tử kia, người tự mình đi thôi, chúng ta đã quen thói độc lai độc vãng, có đến Thánh Thành, chúng ta hai người cũng tự mình đi đó."

Trong lòng Lý Cường mừng thầm, biết hai vị này sẽ không đem mình cấm chế. Minh bây giờ đã có tám thân bất tử, đánh cũng không chết, nhưng sợ nhất chính là giam cầm mình ở một chỗ nào đó giống như

Trần Huyền Tháp, như vậy chẳng khác gì sống không bằng chết, từ hai người bọn họ nói mà phán đoán, hẳn biết mình đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Kiên Thiện Dong nào biết Lý Cường vòng vo nhiều ý niệm như vậy trong đầu, hần hỏi: " Người bị ma hóa đều bị người phong tiên vào trong Mê Tung đại trận, người định làm sao bây giờ? Con người bình thường quá không được bao lâu sẽ biến thành xác chết biết đi đó."

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, nói: " Chẳng lẽ các người không có cách nào cứu trị?"

Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Chúng ta chỉ cứu người tu chân, thể chất con người quá kém, nhân số quá nhiều, chúng ta không có thời gian đi quản." Thần thái ngừ khí của nàng rất tự nhiên, tựa hồ làm như vậy là rất bình thường.

Lý Cường thoát ly thời gian từ người phạm không lâu lắm, cảm giác đối với họ không lạnh lùng như hai vị tiên nhân, trong lòng hần một trận khổ sở, nói: " Các người có biện pháp khu trừ ma đầu trong cơ thể người phạm hay không? Có thì nói, có thể dạy ta hay không?"

Kiên Thiện Dong nói: " Cũng được, nếu người cố tình muốn cứu giúp, ta sẽ lưu mấy khu ma công pháp cho người, xem như trao đổi đi, sau này gặp mặt lại là địch hay bạn phải xem duyên phận." Lý Cường nghe hiểu được ý tứ của hần, nhìn bộ dáng ân oán của Kiên Thiện Dong và Cô Tinh sẽ không thể chấm dứt dễ dàng, sau này nếu hai người bọn họ tranh đấu, thái độ của Lý Cường thật trọng yếu, làm đồ đệ của Thanh Đế, hần cũng là một nhân tố vi diệu trong đó, chỉ là Kiên Thiện Dong còn chưa biết Thanh Đế còn chưa thu hần làm đồ đệ.

Bản lãnh đục nước béo cò của Lý Cường không nhỏ, hần cười hì hì nói: " Ta không muốn cùng tiên nhân đối địch. Ai, lão Kiên, tinh diệu làm sao tu luyện mà thành vậy? Có thể dạy ta hay không? Người cũng biết chạy đường dài mệt lắm a."

Đại Nam Phong Ngự chen lời: " Người muốn tu luyện tinh diệu? Lạc lạc, người nghĩ thật hay quá, tu luyện tinh diệu không khó, nhưng với giới này không có tài liệu chế tác tinh diệu, trừ phi có tiên nhân tặng cho người, nếu không...hì hì, người cứ chậm rãi mà truyền tống vẫn ổn hơn đó."

Kiên Thiện Dong cũng nở nụ cười, hần lắc đầu than thở: " Giới này mặc dù đồ vật không ít, nhưng muốn tìm cũng thật sự là quá khó khăn, tiểu tử kia, sau này người đi tới tiên giới sẽ biết. Được rồi, đây là thủ pháp khu ma, ta đã ghi lại trong ngọc đồng giản, là một loại trận pháp, một loại linh phù chế tác phương pháp, còn có một loại linh huyền diệt ma, người tu chân cũng có thể vận dụng, nếu người có rảnh, thì truyền cho người tu chân của địa phương, để bọn họ tới cứu người đi."

Hần biết đây là hần thuận thủy nhân tình, muốn mình đi làm người tốt, bởi vì hần khinh thường sự cảm tạ của người phạm. Lý Cường dùng tâm niệm ghi nhớ, hậu tạ: " Nguyên lai trận pháp còn có tác dụng thế này, a a, ta thật ra không có nghĩ đến, quả thật lợi hại không tưởng nổi, không hổ là La Thiên Thượng Tiên, lão Kiên, đa tạ a." Hần cung kính thi lễ.

Hai vị tiên nhân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cường trình trọng như thế, hành lễ đa tạ, Đại Nam Phong Ngự nói: " Tiểu tử người thật sự là kỳ quái, được rồi, đem Định Linh Châu trả lại cho bốn tiên tử! Hừ, người lại có thể đem Định Linh Châu bài xích ra, tốt lắm, lợi hại lắm, trả cho ta đi."

Trong lòng Lý Cường kỳ quái tại sao Đại Nam Phong Ngự lại hẹp hòi như thế, Lý Cường không biết, đối với tiên nhân như Đại Nam Phong Ngự không về được tiên giới mà nói, tiên khí thật trân quý, tài liệu ở giới này lại rất ít, nàng không nỡ tùy tiện đem tiên khí tặng người. Lý Cường cũng không cãi cò, tiện tay lấy ra Định Linh Châu, cười nói: " Ta nếu không trả...người sẽ làm gì?"

Đại Nam Phong Ngự lộ ra vẻ mỉm cười tinh nghịch: " Người có muốn thử xem hay không?"

Lý Cường đột nhiên phản ứng, ít nói giỡn với tiên tử thì tuyệt vời hơn, nhất là trước mặt Kiên Thiện Dong mà bị nàng sửa trị thì không ổn. Hần luôn miệng nói: " Trả lại người! Trả lại người! Ai, Phong Ngự đại tỷ luôn lợi hại a." Hần đưa Định Linh Châu qua. Đối với Đại Nam Phong Ngự Lý Cường quả thật có chút không thể tránh được, quan trọng là không phải sợ hãi thực lực của nàng, trong quan niệm của hần, cùng đàn bà phụ nữ tranh đấu thì không phải là hành vi của nam tử hán. Thắng cũng không gì hay, thua càng khó nhìn, cho nên chỉ cần không có nguy hiểm đến tính mạng, hần vẫn cố gắng tránh né.

Đại Nam Phong Ngự đắc ý cười rộ lên. Kiền Thiện Dong giơ tay lên, thân ảnh chìm vào trong vòng kim quang, hần nói: " Tiểu tử kia, nếu sau này có tin tức gì, ngươi có thể đến Thánh Thành tìm ta, ý của ta ngươi có hiểu không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Hiểu được, bắt quả Thánh Thành ở nơi nào? Tiểu tử không biết a."

Tay Kiền Thiện Dong bắn ra một đạo kim quang, tầm mắt của Lý Cường không còn bình thường như xưa, hần đưa tay chụp tới, một ngọc bài tinh xảo xuất hiện trong tay. Kiền Thiện Dong nói: " Sau khi tới Phong Duyên Tinh, nếu muốn gặp ta, ngươi có thể đến Bất Dạ Thành, nơi đó là trú địa của đệ tử cấp thấp của Thánh Thành, tìm bọn họ là được."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Lâm Minh Tinh còn có một ma đầu cấp thần ma, chúng ta sau khi giam cầm hần sẽ rời đi, hi hi, tiểu tử kia, sau này có cơ hội sẽ gặp lại."

Trong lòng Lý Cường nghĩ: " Thần ma cấp ma đầu? Hần là Lung Hàn Âm, có tiên nhân ra tay hần nhất định là chạy không thoát."

Kiền Thiện Dong hô một tiếng, đám người Ba Nhược Nghiệp liền đi vào nội đường. Kiền Thiện Dong nói: " Tân Dương thành của các ngươi trong thời gian phải phong thành, chờ tin tức của ta, một khi tiêu diệt xong thần ma kia, các ngươi có thể mở ra, nghe rõ rồi chứ?" Khẩu khí nói chuyện của hần rất nghiêm lệ, nhưng có thể nhìn ra được, người tu chân ở đây rất cảm kích hần.

Nhan Tạo cung kính trả lời: " Văn bói tuân mệnh, người tu chân của Tân Dương thành nghe tiền bói phân phó."

Người tu chân của Tân Dương thành đối với Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tràn ngập cảm kích, hai người bọn họ chẳng những giải cứu người tu chân nhập ma trong Mê Tung đại trận ra ngoài, còn truyền thụ một loại thanh tâm linh huyền dùng để ngăn cản ma đầu xâm nhập, có loại linh huyền này, người tu chân chỉ cần có phòng bị, ma đầu rất khó nhiễm lên thân, bởi vậy chỉ cần Kiền Thiện Dong phân phó, bọn họ sẽ nhất định tuân mệnh chấp hành.

Ba Nhược Nghiệp tiến lên một bước, cung kính nói: " Tiền bói có thể lưu thêm một ngày, muốn luyện chế Xác Tích Thổ cần phải có chút ít thời gian, chúng ta đã tổ chức được một ngàn người tu chân đã ngoài Nguyên Anh kỳ đồng thời bắt đầu tinh luyện, chỉ một ngày thời gian đã có thể luyện chế đủ phân lượng rồi."

Lý Cường tò mò hỏi: " Xác Tích Thổ? Dùng làm gì?"

Kiền Thiện Dong nhàn nhạt nói: " Được, đợi thêm một ngày, ngươi chuẩn bị hai gian tĩnh thất...còn những chuyện khác thì không cần nữa."

Nhan Tạo khom người nói: " Dạ, ta sẽ đi an bày." Hần lui ra ngoài trước.

Lý Cường gãi gãi đầu nói: " Sao không ai thêm lý tới ta vậy?"

Ba Nhược Nghiệp vội vàng nói: " Đại trưởng lão, Xác Tích Thổ là đặc sản của Tân Dương thành chúng ta, chúng ta cũng không biết có tác dụng gì, tiền bói chỉ phân phó cho chúng ta dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện chế nó thôi." Lý Cường gật đầu như suy nghĩ.

Đúng vào lúc này, một đệ tử Phật tông hoảng hốt bói rồi chạy vào, nói: " Tiền bói trong tĩnh thất đang tức giận rồi."

Lý Cường không khỏi cả kinh, biết hần đang nói nhất định là Xích Minh ma tôn.

182. Chương 182

Lý Cường hận không thể lập tức bóp chết tên đệ tử Phật tông lắm miệng này, hần thấp giọng quát: " Cút trở về! Ngươi nói cho hần, nếu còn dám hồ đồ, ta sẽ không khách khí!"

Phật tông đệ tử kia trộm nhìn về phía Ba Nhược Nghiệp, làm cho hắn càng thêm sợ hãi chính là vẻ mặt của Phật chủ cũng đang giận dữ trừng mắt nhìn hắn, hắn sợ đến ấp a ấp úng nói: " Không...không...đệ tử...không dám..."

Đại Nam Phong Ngự tò mò hỏi: " Nơi này cũng có ma đầu?"

Hào khí trong nội đường cực kỳ khấn trương, Lý Cường vội vàng nói: " Ta đi xem..." Lời còn chưa có nói xong, ngoài cửa một trận đại loạn, Xích Minh ma tôn tức giận xung thiên xông vào, hắn liếc mắt một cái chợt nhìn thấy Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, nhất thời mắt choáng váng, hắn đang ở trong tình thất buồn chán muốn chết, cố ý gây chuyện, chuẩn bị lao ra phát tiết một phen, ai biết trong nội đường lại có tới hai tiên nhân, càng làm cho hắn nghĩ không ra là trong đó có một người là La Thiên Thượng Tiên.

Con mắt Kiền Thiện Dong chớp động quang mang kinh ngạc, Đại Nam Phong Ngự lại càng hoảng sợ, nàng thoáng lui ra sau, nghi hoặc nói: " Đại thần ma?"

Cả người Kiền Thiện Dong tản ra một khí thế công kích khiến cho người ta sợ hãi, người trong nội đường bị cỗ khí thế vô cùng này bức bách đến mức phải lui về phía sau, ngay cả Ba Nhược Nghiệp và Khô Triệu Hân là hai cao thủ mà cũng chịu không được phải thối lui qua một bên, chỉ có Đại Nam Phong Ngự, Lý Cường, Xích Minh ma tôn và con chó nhỏ Tiểu Bạch thần thái vẫn thản nhiên không bị khí thế của Kiền Thiện Dong ảnh hưởng.

Xích Minh ma tôn hừ hừ mắng: " Hồn dân! Cái giới này làm gì mà lại có nhiều La Thiên Thượng Tiên như thế, người của tiên giới cũng không phải không có chuyện gì làm hã, chạy đến giới này mà xưng vương xưng bá, hừ!"

Lý Cường vừa tức giận, vừa buồn cười, lớn tiếng trách mắng: " Tiểu Minh, ngươi chạy loạn cái gì? Cút về cho ta!"

Xích Minh ma tôn hậm hực nói: " Ai, phiền muốn chết, ta đi! Ta đi!" Hắn đương nhiên nghe ra ý tứ của Lý Cường, vừa nhìn thấy hai tiên nhân là hắn liền hối hận ngay. Hắn xoay người muốn chạy, chợt nghe Kiền Thiện Dong quát: " Đứng lại!"

Xích Minh ma tôn cũng biết là không đi được, hắn xoay người nhìn Kiền Thiện Dong, thản nhiên hỏi: " Người gọi ta?"

Kiền Thiện Dong nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi: " Ngươi là đại thần ma? Là ma tôn nào?"

Xích Minh ma tôn nói: " Ta là đại thần ma thì thế nào?" Nếu không phải bị Ma Cấm, hắn vốn không sợ bất luận kẻ nào, hơn nữa mặc kệ thực lực của Kiền Thiện Dong cao bao nhiêu, mình có phải là đối thủ của hắn hay không, bởi vì Cô Tinh đã hạ cam đoan, cho nên dù là bất cứ tiên nhân nào hắn cũng không sợ hãi.

Lý Cường bất đắc dĩ nói: " Hắn là hắc ma giới Xích Minh ma tôn, bây giờ do ta canh giữ."

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Do ngươi canh giữ? Hì hì, hắn chính là đại thần ma, làm sao nghe ngươi nói? Nói giỡn sao." Hai người bọn họ đều không tin Lý Cường nói.

Kiền Thiện Dong quát: " Ngươi cũng từ Nghịch Hành thông đạo đi đến thế giới này sao?"

Xích Minh ma tôn lớn tiếng kêu lên: " Cũng không phải ta đã thông thông đạo, còn không phải là La Thiên Thượng Tiên các ngươi làm chuyện tốt! Hừ hừ, tiên ma hai giới không can thiệp chuyện của nhau, người dựa vào điều gì quản ta?"

Kiền Thiện Dong hốt nhiên giận dữ, một đạo kim mang hiện lên, Xích Minh ma tôn bị hất văng xuyên qua vách tường của nội đường bay ra ngoài.

Lý Cường quát to: " Dừng tay!"

Đại Nam Phong Ngự ngạc nhiên nói: " Tiểu tử kia, ngươi tại sao lại bảo hộ đại ma đầu?"

Thật ra Lý Cường cũng không muốn bảo hộ cho Xích Minh ma tôn, nhưng hắn và Cô Tinh có trao đổi điều kiện, nếu Cô Tinh trở lại, hắn không giao ra được Xích Minh ma tôn, vậy thì rất phiền toái, điều này quan hệ đến đại sự chuyển thế của Mạc đại ca và sư tôn.

Xích Minh ma tôn phần nộ từ ngoài tường xông vào, trong tay hấn toát ra Huyết Ma Kịch, người này cũng đã phát giận. Lý Cường lạnh lùng quát: " Lão Xích, con mẹ nó ngươi an tĩnh một chút cho lão tử! Lão Kiền, ngươi muốn thế nào? Ngươi biết đó, đại thần ma ở thế giới này không diệt được, hơn nữa, hấn là người mà Cô Tinh lưu lại cho ta, ngươi không thể động tới hấn."

Xích Minh ma tôn không sợ Kiền Thiện Dong, nhưng lại sợ Lý Cường, hấn hận hận đứng yên, lớn tiếng kêu lên: " Nếu hấn lại xuất thủ, cũng đừng trách ta gây loạn!"

Kiền Thiện Dong nao nao, Cô Tinh muốn lưu giữ Xích Minh ma tôn, hấn thật sự là không nghĩ đến. Đột nhiên, hấn nở nụ cười, mặt nạ màu đỏ ánh lên vẻ tươi cười của hấn, có vẻ thập phần quái dị. Trong lòng Lý Cường thầm kêu bất hảo, cũng quả nhiên Kiền Thiện Dong nói: " Ta còn đang rầu rĩ làm sao về được tiên giới, a a, có Xích Minh ma tôn..." Hấn tựa hồ có điều tình ngộ, lập tức cảm mềm không nói nữa.

Trong phút chốc Lý Cường cũng hiểu được ý nghĩ của Kiền Thiện Dong, hấn mặc dù không biết ân oán trước kia giữa Cô Tinh và Kiền Thiện Dong, nhưng Cô Tinh đã mở thông đạo của hắc ma giới, làm cho Xích Minh ma tôn đi tới thế giới này, tuyệt đối là vi phản quy củ của tiên giới, Kiền Thiện Dong muốn bắt được sai lầm của Cô Tinh, về tiên giới cáo trạng. Lý Cường nhất thời khẩn trương, sự sống chết của Xích Minh ma tôn hấn không quan tâm, nhưng nếu không có Xích Minh ma tôn, hấn làm sao giao phó với Cô Tinh, chuyện của Mạc đại ca và sư tôn phải làm sao bây giờ.

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự cũng không muốn Kiền Thiện Dong trở về tiên giới, thật vất vả mới cùng Kiền Thiện Dong thu được Thiên Tiến Chương, chỉ cần tìm hiểu được, công lực của mình có thể tăng trưởng thêm rất nhiều, nếu Kiền Thiện Dong trở lại tiên giới, mình thế cô lực bạc, vạn nhất Bách Diệt Thiên Quân lại đây, dám chắc mình chỉ có đường chết, mà nếu có Kiền Thiện Dong ở lại, tình hình sẽ khác hẳn. Nàng nhìn không được xuất lời khuyên như: " Kiền đại ca, nếu Cô Tinh đại nhân muốn lưu hấn, chúng ta đừng động tới."

Kiền Thiện Dong làm sao chịu bỏ qua cho Xích Minh ma tôn, hấn lạnh lùng nói: " Xích Minh ma tôn, ta mặc kệ cái gì Cô Tinh hay không Cô Tinh, từ giờ trở đi, ngươi phải đi theo ta, đến lúc thích hợp ta sẽ thả cho ngươi về hắc ma giới, ngươi không nên cố gắng chống cự, nếu không ta sẽ làm cho ngươi hối hận đã đi tới nơi này. Hừ, có lẽ ngươi có thể đấu được với tiên nhân bình thường, nhưng ngươi tuyệt đối đấu không lại La Thiên Thượng Tiên!"

Lý Cường cảm thấy nhức đầu, hấn biết Kiền Thiện Dong sẽ không từ bỏ ý đồ, nghe hấn dùng khẩu khí uy hiếp như vậy nói chuyện, chỉ biết hấn đã hạ quyết tâm mang đi Xích Minh ma tôn, ngẫm lại cũng đúng là khi Kiền Thiện Dong có chứng cứ này thì khi hồi tiên giới cũng có lý do chính đáng, hơn nữa hấn cũng đã có được tu thân Thiên Tiến Chương, nhưng Lý Cường tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn hấn mang đi Xích Minh ma tôn.

Xích Minh ma tôn kêu lên quái dị: " Hừ! La Thiên Thượng Tiên lợi hại lắm sao, ta phi! Sẽ không đi với ngươi! Ngươi tin hay không, làm cho ta nóng nảy, ta sẽ làm cho cái Lâm Minh Tinh này xong đời hết!" Hấn cũng có tính tình không thấy quan tài không rơi lệ, trừ phi chế phục hấn, nếu không cũng là một tên miệng mềm không buông tha.

Lý Cường không đợi cho Kiền Thiện Dong tức giận, nhàn nhạt nói: " Không có sự đồng ý của ta, hấn không thể đi với ngươi."

Xích Minh ma tôn vừa nghe càng khoái trá, hấn đắc ý a a cười to: " Nghe thấy không? Ngươi dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không nhất định có thể đánh thắng hai chúng ta." Hấn mặc dù cũng hận Lý Cường, nhưng Lý Cường ra mặt ngăn trở, làm cho hấn phi thường cao hứng, hấn bây giờ hy vọng mọi việc càng loạn càng tốt, tốt nhất Kiền Thiện Dong có thể đánh chết Lý Cường, như vậy hấn không còn chỗ nào cố kỵ.

Kiền Thiện Dong cũng rất đau đầu, không thể thương tổn Lý Cường, nếu thương tổn Lý Cường, hấn trở lại Thanh Đế làm sao giao phó, nói như vậy, cho dù không chế Xích Minh ma tôn cũng không hữu dụng. Hấn thoáng chút do dự, quay đầu nói với mọi người: " Tất cả các người đi ra ngoài, những người ở gần đây cũng phải đi."

Trong lòng Lý Cường rét lạnh, hấn biết Kiền Thiện Dong vẫn còn không bỏ qua.

Ba Nhược Nghiệp nhìn Lý Cường, biết mình không cách nào nhúng tay, những người như họ đều là người có đại thần thông, bằng tu vi của Phật tông bây giờ, bất cứ là người nào cũng có thể diệt cả Phật tông. Lý Cường tỉnh táo nói: " Các người đi ra ngoài đi, bỏ đi xa một chút. Nhược Nghiệp, cái này cho người, bên trong có Diệt Ma phương pháp rất cao minh, người hãy phụ trách đem công pháp này truyền cho các tu chân đại phái, hiểu chưa?"

Ba Nhược Nghiệp tiếp nhận ngọc đồng giản, khom người hành lễ, không nói một lời rồi khỏi nội đường.

Kiên Thiện Dong đã nghĩ xong, hần nói: " Phong Ngự, người tới cuốn lấy tiểu tử này, đừng làm cho hần ra tay, ta đi giam cầm ma tôn."

Trong lòng Lý Cường khẩn trương, Đại Nam Phong Ngự có thực lực thế nào hần rất rõ ràng, nếu như bị nàng ngăn trở, thì mình không có cách nào giúp được Xích Minh ma tôn. Hần kéo mạnh Xích Minh, quát: " Chúng ta đi!" Kim quang chớp động, bóng dáng hai người đều không.

Kỳ diệu chính là, tiểu Bạch còn đang chạy loạn trên mặt đất, cũng ngân quang chợt lóe, thuận di mất tung.

Kiên Thiện Dong cười lạnh nói: " Nhìn coi người có thể chạy đi đâu? Phong Ngự, chúng ta theo sau."

Lý Cường mang theo Xích Minh ma tôn thuận chuyển qua đỉnh một ngọn núi, hần tiện tay khấp động linh huyền, một đạo bạch quang đánh vào trên người Xích Minh ma tôn, Xích Minh sợ đến kêu lên: " Người làm gì?"

Lý Cường nói: " Người hoảng cái gì, ta phải biết rõ vị trí của người thôi, đây là một pháp thuật để theo dõi."

Xích Minh lắc đầu nói: " Cũng là người có nhiều trò thôi."

Một đạo ngân quang hiện lên, tiểu Bạch phe phẩy đuôi chạy tới, lúc này Lý Cường mới nhớ vừa rồi đã quên mất nó, hần cúi người ôm lấy tiểu Bạch, nói: " Tiểu tử, người cũng biết thuận di? Thật sự là không tưởng nổi a, đi theo ta, đừng có chạy lạc mất."

Tiểu Bạch kêu vài tiếng cuống quýt, vươn đầu lưỡi màu phấn hồng, liếm bàn tay Lý Cường, bộ dáng thật ngoan ngoãn, Lý Cường nhất thời cảm thấy tâm tình tốt hơn.

Xích Minh ma tôn đột nhiên mắng: " Hồn đản, truy thật nhanh! Người xem."

Từ xa xa hai đạo kim quang hiện lên, Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đã xuất hiện. Lý Cường bắt đắc dĩ chụp lấy Xích Minh ma tôn, lại thuận di đi. Lần này khoảng cách thuận di rất xa, hai người phiêu phù giữa không trung, phía dưới là biển rộng khôn cùng đang vỗ sóng.

Lý Cường nói: " Chúng ta chạy không khỏi, kỳ quái, bọn họ sao lại truy tung được chúng ta nhanh như vậy chứ."

Xích Minh ma tôn cũng ngạc nhiên nói: " Ngay cả điều này mà người cũng không hiểu sao? Người thật sự là quái nhân, tu vi cao đến mức có thể tranh đấu với tiên nhân, nhưng ngay cả pháp thuật truy tung nho nhỏ này mà cũng không biết, La Thiên Thượng Tiên am hiểu nhất là thuật truy tung, bị bọn họ đuổi theo được thì có gì kỳ quái chứ, ngu muốn chết!" Hần thật vất vả mới tìm được một cơ hội châm chọc Lý Cường, nhin không được lao tào không ngừng.

Không đợi Lý Cường phát giận, xa xa lại xuất hiện thân hình của Kiên Thiện Dong, Lý Cường lại vội vàng chụp lấy Xích Minh ma tôn, lại thuận di.

Lý Cường không dám dùng đại na di, Xích Minh ma tôn bởi vì bị Ma Cấm, cũng không thể dùng đại na di, hai người không thể làm gì khác hơn là cùng Kiên Thiện Dong tham gia trò chơi đuổi bắt tại Lâm Minh Tinh.

Kiên Thiện Dong càng đuổi trong lòng càng giật mình, bởi vì Lý Cường triển hiện thực lực ngoài dự đoán của hần, hần vốn tưởng rằng chỉ vài lần thuận di, Lý Cường phải tỉnh bì kiệt lực, không nghĩ tới Lý Cường lại có Kim Tôn Thân Tâm, có thể cung cấp thần dịch lực ở thời gian dài. Sau mười lần thuận di, Kiên Thiện Dong cũng đã lửa giận bốc cao ba trượng.

Đại Nam Phong Ngự nhin không được khuyên nhủ: "Kiền đại ca, bây giờ trở về tiên giới cũng không tốt, hay là trở về Thánh Thành tiềm tu thì thỏa đáng hơn, nếu thực lực của ngươi vượt qua La Thiên Thượng Tiên, vậy Thanh Đế cũng sẽ khách khí với ngươi một chút."

Kiên Thiện Dong không phải không rõ đạo lý này, chỉ là bây giờ hắn rất cảm tức, thái độ của Lý Cường thật sự là ghê tởm, không xem thể diện của mình vào mắt chút nào. Đuổi theo, đuổi theo, ý niệm trong đầu hắn đã thay đổi, bây giờ hắn thậm nghĩ phải bắt được Lý Cường, giáo huấn một phen.

Lý Cường càng chạy càng kinh tâm, Kiền Thiện Dong cứ như âm hồn không tiêu tan gắt gao truy tung, hắn cảm giác không cách nào chạy thoát, nếu không có Kim Tôn Thần Tâm không ngừng cung cấp thần dịch lực, mình đã sớm không chịu được nữa, thuận di rất hao công lực. Xích Minh ma tôn là vui vẻ nhất, hắn vẫn bậm môi khuôn mặt tươi cười, có Lý Cường làm bia đỡ đạn thật sự là quá sung sướng.

Lại một lần thuận di, Lý Cường và Xích Minh ma tôn xuất hiện tại không trung, nhìn bằng hồ dưới chân, Lý Cường thở dài nói: "Là Thiên Phong Hồ, chúng ta đã chạy tới Tuyết Long Thành."

Xích Minh ma tôn nhếch miệng cười nói: "Ngươi biết địa phương này sao?"

Lý Cường híp mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy Thiên Phong Hồ vẫn còn hình dáng cũ, vẫn như trước có không ít người đang đánh cá, xa xa có thể nhìn thấy Tuyết Long thành, nhìn xem Ma Huyết Sát Vụ đã được rửa sạch sẽ.

Đột nhiên Lý Cường không muốn chạy nữa, trong lòng Lý Cường rõ ràng, mình chạy một mình thì vẫn đề không lớn, nhưng mang theo một kẻ phản trắc như Xích Minh ma tôn thì rất khó nói. Xích Minh ma tôn cũng là một tên thông minh, hắn lập tức nhận ra ý nghĩ của Lý Cường, cười nói: "Lão huynh, không chạy nữa?"

Bầu trời của Tuyết Long thành và Thiên Phong Hồ có không ít người tu chân bay lại dò xét, nhìn thấy Lý Cường và Xích Minh ma tôn xuất hiện, lập tức phát ra cảnh báo. Bây giờ là thời kỳ phi thường, các đại thành đều tăng mạnh tuần tra, sợ thần ma đến.

Xích Minh ma tôn cười quái dị nói: "A a, tính cảnh giác của Tuyết Long thành thật là cao a, chúng ta vừa đến bọn họ đã khẩn trương, ai..." Hắn đột nhiên than thở. Lý Cường biết hắn đang suy nghĩ điều gì, nhin không được cười nói: "Hắc...ta cảnh cáo ngươi, đừng nghĩ cắn nuốt người tu chân, nếu không ta cũng không thềm nương tay, dứt khoát đem ngươi giam cầm lại, tránh cho ngươi gây họa khắp nơi."

Xích Minh ma tôn kêu lên: "Ngươi...lão huynh a, chúng ta bây giờ là người một phe! Người của mình sẽ không đối phó người mình, hắn là phải nhất trí đối ngoại, hà hà."

Lý Cường nghe được dở khóc dở cười, người này mà cũng dở trò sáo lại thân thiết với mình. Không đợi hắn nói chuyện, người tu chân của Tuyết Long thành đã tụ lại, có người quát: "Các người là ai? Là người tu chân của thành thị nào? Mau báo danh, miễn cho việc nhận lầm!" Bọn họ vẫn còn thái độ khi dễ người.

Lý Cường khẽ lắc đầu, không đợi hắn mở miệng, người tu chân trên không trung đã nhận ra hắn, có người cả kinh kêu lên: "Hắn...hắn là Mộc tử tiên bối..." Lập tức có người hướng Tuyết Long thành bay đi, Lý Cường biết là đi báo tin.

Xích Minh ma tôn đột nhiên mắng: "Lại truy tới, hai tên hồn đản này thật là nhanh a!"

Kim quang lóe lên bên trên bầu trời của Tuyết Long thành, nếu lúc này Lý Cường chạy vẫn còn kịp, nhưng hắn không muốn chạy nữa, cứ lảng lảng lơ lửng trên không trung mà đợi, Xích Minh ma tôn cũng thần nhiên nhìn, người tu chân chung quanh kinh nghi không chừng. Lý Cường nói: "Các người mau kêu người trên Thiên Phong Hồ mau trở về, mặt khác đem phòng hộ của Tuyết Long thành mở ra lớn nhất, nơi này sẽ lập tức có đánh nhau."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự lặng yên từ bên cạnh xông ra, người tu chân chung quanh nhất thời bị kinh hãi choáng váng, có người lẩm bẩm nói: "Trời ạ, tiên nhân tiên bối đã quay lại..."

Kiên Thiện Dong lạnh lùng nói: "Theo sự phân phó của hắn mà làm. Hừ, tiểu tử kia, ta muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu thực lực mà dám cuồng ngạo như thế."

Lý Cường gật đầu nói: "Được, vậy thử xem đi." Ngự khí của hắn tràn ngập tự tin.

Ngay cả Đại Nam Phong Ngự cũng cảm thấy kỳ quái, bằng thực lực, Lý Cường tuyệt đối không phải là đối thủ của Kiền Thiện Dong, sự chênh lệch to lớn vốn không lời nào để nói. Đại Nam Phong Ngự cười hì hì nói: "Tiểu tử kia hào khí tận trời, chỉ là người có thực lực đấu với La Thiên Thượng Tiên hay sao?"

Người tu chân chung quanh một trận đại loạn, nói giỡn, Mộc tử tiên bối và La Thiên Thượng Tiên đánh nhau, Tuyết Long thành không phải là xui xẻo sao, trách không được Mộc tử tiên bối bảo mở ra phòng ngự của Tuyết Long thành, nguyên lai đây đều là sự thật. Đám người tu chân kia như những con chim nhỏ bị kinh hãi, ầm ầm tán đi, hướng tới Tuyết Long thành cấp tốc bay đi.

Lý Cường thần nhiên nói: "Có cái gì không dám, La Thiên Thượng Tiên thôi, có gì không tưởng tượng được." Khi hắn đang không ngừng thuận di cũng đã nghĩ rõ ràng, như vậy truy đuổi mãi không để yên cũng không được, phải thử một lần, hắn muốn thử Kiền Thiện Dong không dám chính thức làm tổn thương mình, nếu hắn có điều bản khoản bó tay bó chân, vậy thì mình còn sợ gì, vừa lúc chơi với hắn một lần, đánh không lại cũng bình thường thôi, nếu có thể chiếm chút tiện nghi thì càng tốt. Nghĩ tới đây, hắn nhin không được mà mỉm cười.

Trong lòng Kiền Thiện Dong ngược lại lại thấy nghi hoặc, tiểu tử này thật sự là cổ quái, đã tới lúc này mà hắn còn dám cười, điều này thật sự là không nghĩ ra.

Trong lúc nhất thời Kiền Thiện Dong cũng nghĩ không ra, nói: "Tiểu tử kia, đợi một chút rồi đánh, để cho bọn họ mở ra xong phòng ngự đại trận. Người cần phải nghĩ rõ ràng, động thủ rồi thì có hối hận cũng không còn kịp nữa." Hắn cố gắng chen ép sự kiêu ngạo của Lý Cường, bắt đắc dĩ là Lý Cường không quan tâm tới, bây giờ hắn ngược lại muốn thử sức thế nào. Ngay cả Xích Minh ma tôn cũng có chút hồ đồ, người này có lúc lá gan thật là vô cùng lớn, nhưng lại có lúc lá gan lại nhỏ xíu, thật sự là không hiểu nổi, bất quá, có náo nhiệt để nhìn thì hắn thật sự cao hứng, nhất là chuyện này làm như không có quan hệ gì với hắn.

Rất nhanh, đám ngư dân trên Thiên Phong Hồ hoảng hốt bối rối chạy về phía Tuyết Long thành, tựa như lúc đầu khi Lý Cường mới đến cũng nhìn thấy như vậy, đó là vì Tán tiên lão Nhân, lần này cũng là vì La Thiên Thượng Tiên và mình, điều này làm cho Lý Cường không khỏi cảm khái vạn phần.

Kiền Thiện Dong đưa lưng về phía mọi người, bất động nhìn đám người đang bối rối bên dưới, Đại Nam Phong Ngự vẫn cười hì hì chung quanh du đãng, Xích Minh ma tôn lại nhìn chăm chăm vào những người tu chân đang thối lui, trong lòng thật sự là khó chịu cực kỳ.

Bạch quang hiện lên, trên không trung xuất hiện hơn mười người tu chân, trong đó có mấy người quen, có Cực Tiệm Nhai tông chủ La Độ Khế, La Độ Vũ huynh đệ, còn có Hạ Vân Đào của Kỳ Long thành, ba người này mang theo không ít môn nhân đệ tử. La Độ Khế liếc mắt nhìn thấy Lý Cường và hai tiên nhân, trong lòng kinh ngạc vạn phần, hắn hành lễ ngay tại không trung: "Bái kiến Kiền đại nhân, Đại Nam tiên tử, bái kiến Mộc tử tiên bối." La Độ Vũ và Hạ Vân Đào cũng tiến lên ra mắt.

Xích Minh ma tôn chen lời quái dị nói: "Yêu, lão huynh a, danh khí của ngươi thật không nhỏ a, có thể làm cho đại cao thủ Hợp Thể kỳ hành lễ với ngươi, hắc hắc, nói cho ta biết, ngươi có phải đã cho bọn họ nếm đau khổ phải không a?" Ánh mắt tham lam chớp hồng quang của hắn không ngừng lóe ra, những người tu chân này phảng phất như một con heo đang nướng thịt tỏa mùi thơm, tản mát ra mùi vị mê người, khiến cho hắn thèm thuồng vô cùng, đáng tiếc có thể nhìn thấy mà không thể ăn, làm hắn cảm thấy thống khổ vạn phần.

Lý Cường đồng loạt hành lễ, cùng mọi người vui cười chào hỏi. Kiền Thiện Dong chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, vẫn không nói một lời như trước, toát ra vẻ cao ngạo khí thế làm cho người ta không thoải mái. Đại Nam Phong Ngự còn hoàn hảo một chút, bắt chuyện với mọi người, cười nói: "Các người mau rời đi tốt hơn, Kiền đại ca và tiểu tử kia sẽ tỷ thí, các người tận lực bảo vệ cho Tuyết Long thành, bốn tiên tử sẽ giúp cho các người ngăn trở những thứ gì lợi hại, còn những thứ khác phải do các người tự mình nghĩ biện pháp thôi."

La Độ Khế nhỏ giọng hỏi Lý Cường: "Tiền bối, ngài không phải đang ở chung với Cô Tinh đại nhân hay sao? Sao lại về rồi?"

La Độ Vũ cũng tới gần Lý Cường hỏi: "Tiền bối, tại sao tranh đấu với Kiền đại nhân?"

Lý Cường cười nói: " Thân bất do kỷ a(bản thân không thể tự chủ), tiên nhân lão đại xem ta không vừa mắt, muốn giáo huấn một phen, ta cũng chỉ có thể lãnh giáo."

Mọi người không khỏi âm thầm chắt lưỡi, Mộc tử tiên bối thật sự là ngông cuồng, dám cùng La Thiên Thượng Tiên tranh đấu, mà còn có bộ dáng như không quan tâm, nhìn không ra có chút nào khẩn trương.

Về mặt La Độ Khế đau khổ, nhỏ giọng thương lượng: " Mộc tử tiên bối, có thể đánh xa Tuyết Long thành một chút không, trong thành có rất nhiều người phạm, một khi bị ảnh hưởng, bọn họ sẽ xong đời."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta sẽ tận lực, nhưng phải có lão Kiền đồng ý mới được."

Âm thanh Kiền Thiện Dong lạnh lùng nói: " Không cần, các người có thể vì hấn ngăn cản bao lâu? Các người đều không cần trở về, ở xa xa nhìn xem đi." Hấn cố tình muốn cho Lý Cường bị xấu mặt. Không ai cho rằng Kiền Thiện Dong nói mạnh miệng, hấn đích xác có tư cách này.

La Độ Khế mấy người cũng rất tò mò, tiên nhân ra tay thật sự là hiếm thấy, bọn họ cũng muốn khai mở tầm mắt, có lẽ từ trong đó có thể lĩnh ngộ được chút gì đó. Bọn họ không nói nữa, rất nhanh hướng xa xa thối lui.

Lý Cường ý y Kiền Thiện Dong không dám làm gì mình, còn ý tượng vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm của Tam Diệt Thiên, từ khi tu thành vẫn chưa chính thức tranh đấu cùng cao thủ, hấn cũng muốn thử một lần xem cảnh giới này có bao nhiêu lực lượng.

Xích Minh ma tôn kích động cuồng quýt xoa tay, theo ý nghĩ của hấn, tốt nhất là Lý Cường và Kiền Thiện Dong đồng quy vu tận(ôm nhau cùng chết), vậy mình hoàn toàn được giải phóng. Hấn hưng phấn nói khích: " Lão huynh, chơi chết hấn! Ha ha! Cáp...ách." Thanh âm của hấn thật lớn, ngay cả La Độ Khế mấy người đã bay xa mà cũng nghe được rõ ràng.

Kiền Thiện Dong quay đầu lại trừng Xích Minh ma tôn một cái, trong con ngươi chớp động kim quang làm Xích Minh ma tôn lại càng hoảng sợ, hấn lập tức im miệng không cười nữa.

Đại Nam Phong Ngự thấy thế nhịn không được ha ha cười to, nàng dịu dàng nói: " Nguyên lai ma tôn cũng sợ cứng hiệp mềm, thật sự là nghĩ không ra, tiểu tử kia, người căn bản là không cần bảo hộ cho hấn."

Trong lòng Lý Cường thầm mắng: " Hồn đản mới muốn bảo hộ cho hấn! Lão tử hận không được tận tay sửa trị hấn kia, mẹ kiếp, cư nhiên lại phải vì thứ người này mà liều mạng, thật sự là uất ức a."

Phòng ngự đại trận của Tuyết Long thành phía xa xa tản ra bạch quang, trên tường thành từng điểm phòng ngự nổi tiếp sáng lên, bạch quang chói mắt không ngừng lóe ra, rất nhanh cả tòa Tuyết Long thành đều cũng bao phủ trong quang hoa màu trắng, đại hình phòng ngự trận đã triển khai. Ngoài thành, trên mặt bằng nơi Thiên Phong Hồ đã trống rỗng, chỉ nhìn thấy những đồ vật hình tam giác còn rơi sót lại và những băng động âm u, gió lạnh thổi tới, trên mặt đất một mảnh hoang vu.

Tiên giáp của Kiền Thiện Dong tựa hồ cũng là hỏa tính, mặt ngoài giáp phẳng phát ngọn lửa diễm màu đỏ như đang thiêu đốt, mặt nạ trên mặt cũng toát ra ngọn lửa lưu động. Tay hấn cũng không xuất tiên kiếm, lạnh như băng nhìn Lý Cường, nhàn nhạt nói: " Tiểu tử kia, chuẩn bị xong chưa?" Không đợi Lý Cường nói chuyện, Xích Minh ma tôn đã kêu lên trước: " Không hay a, để cho ta trốn sang một bên mà nhìn đã." Sau đó nhỏ giọng nói thầm: " Nếu như lỡ bị thương thật không hay a." Một đạo hồng mang hiện lên, hấn thuấn chuyển ra xa xa. Đại Nam Phong Ngự lặng yên xuất hiện bên người hấn, cảnh cáo: " Ma tôn, đừng đùa quá đáng, nếu không đừng trách bốn tiên tử ra tay."

Về mặt Xích Minh ma tôn ra vẻ vô tội, luôn miệng nói: " Ta chỉ xem náo nhiệt, không liên quan đến ta."

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự cảm thấy không đáng cho Lý Cường vì hấn, vì thứ người này cùng với La Thiên Thượng Tiên liều mạng, thật sự là kỳ lạ.

Lý Cường hoá xuất ra Diệt Thiên Giáp màu lam úy, thần dịch lực bắt đầu cấp tốc khởi động, trong phút chốc vô số đạo quang hoa màu lam pháp phong toàn thân. Tiên giáp của hấn tựa như biển rộng thâm thúy, tinh không rộng lớn, Thái Hạo Toa tỏa ra kim quang như mặt trời mọc sáng rõ, chậm rãi trôi lên ngoài khơi, quang hoa màu vàng chiếu lên bề ngoài bộ giáp màu lam, phát ra luồng sáng mờ xinh đẹp mê người.

Đừng nói là Kiền Thiện Dong chấn động, ngay cả Xích Minh ma tôn và Đại Nam Phong Ngự ở phía xa xa cũng giật nảy mình, đây là tiên giáp gì chứ? Thật là kỳ quái, giống như là có tính mạng vậy. Kiền Thiện Dong trong tâm lý đối với tu thần Thiên Tiến Chương càng thêm tràn ngập khát vọng, Lý Cường tu luyện gần trăm năm, tiến cảnh cực nhanh, công lực cao cường, thật sự là ngoài ý liệu.

Lý Cường lặng yên bỏ vào trong miệng hai quả Thánh Thật Lãm, vạn nhất thần dịch lực không đủ, thần quả này có thể cứu mạng. Hắn đưa tay ra dấu một động tác như xin mời, hai người cơ hồ đồng thời thuận di về phía sau.

Cuộc đại chiến của hai người sẽ lập tức nổ ra.

183. Chương 183

Lý Cường mỉm cười, trong lòng hắn hiểu được Kiền Thiện Dong đang xem thường mình, khinh thường không thèm động thủ trước. Đột nhiên hắn phát hiện mình không có thủ đoạn thích hợp đấu với Kiền Thiện Dong, trong lòng Lý Cường quýnh lên, đột nhiên nhớ tới Ngũ Tiên Lôi, hắn không nói một lời, bắt đầu liên tục khấp động tiên huyền. Kiền Thiện Dong quả thật quá sợ ý khinh thường, hắn không biết Lý Cường lại biết tiên lôi bá đạo này, chờ khi hắn phát hiện Lý Cường khấp động chính là tiên huyền của Ngũ Tiên Lôi thì đối phương đã thả ra tiên huyền đầu tiên : Thủy tiên lôi.

Không chỉ có Kiền Thiện Dong nhìn ra, ngay cả Đại Nam Phong Ngự cũng nhận ra, nàng mau lẹ thuận chuyển qua bên người đám người tu chân, dương tay phao xuất ra một đoàn thái quyền bảo vệ cho mọi người, chỉ còn một mình Xích Minh ma tôn vẫn còn lơ lửng ở chỗ cũ ngáy ngốc nhìn.

Lý Cường hướng tới Kiền Thiện Dong phóng thích ra tiên huyền trong tay, Kiền Thiện Dong ngại ngần lời nói chắc chắn vừa rồi, không cách nào trốn tránh, chỉ đành dùng ngạnh đối ngạnh mà tiếp đón.

Uy lực của Ngũ Tiên Lôi không phải chuyện đùa, tiên nhân bình thường ở giới này sẽ không dùng tới, cũng chỉ có người như Lý Cường mới dám sử dụng, hơn nữa còn là toàn lực sử dụng. Cảm giác khác hẳn lần sử dụng đầu tiên, Lý Cường cảm thấy mình có thừa lực lượng, Kim Tôn thần tâm rất nhanh bổ sung thần dịch lực ra, bởi vậy hắn có thể không chế sự chuyển đổi và bộc phát của Ngũ Tiên Lôi rất dễ dàng.

Trong lòng Kiền Thiện Dong mắng to, hắn biết đã phiền toái, Ngũ Tiên Lôi nếu không có tiên nhân truyền thụ thì rất khó tự mình lĩnh ngộ, hắn nhận định là do Cô Tinh dạy cho Lý Cường. Trong chớp mắt, thân hình Kiền Thiện Dong ẩn vào trong kim quang, kinh nghiệm tranh đấu của hắn cực kỳ phong phú, Lý Cường phải làm sao? Rõ ràng là kém hơn, vì Lý Cường vốn có tiện nghi ra tay trước, Kiền Thiện Dong cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng phải tránh đi mũi nhọn này.

Một tầng quang hoa màu đỏ diễm từ trong kim quang Kiền Thiện Dong ba động đi ra, chỉ trong thời gian vài giây thì khuếch tán ra, đây là Kiền Thiên Bác Hoảng Quyền lợi hại nhất của hắn, chỉ tiếc đã muộn một chút, không đợi uy lực phát ra đến mức lớn nhất thì Thủy tiên lôi đã nổ tung.

Người xui xẻo đầu tiên không phải là Kiền Thiện Dong mà là Xích Minh ma tôn đang đứng cách đó không xa. Chỗ lợi hại của Ngũ Tiên Lôi là có thể khiêu động thiên địa linh khí, tiểu hạt châu màu đen đột nhiên tràn ngập trong thiên địa, chung quanh một mảnh tĩnh lặng, trong lòng mọi người đều khởi lên một loại cảm giác quái dị tuyệt luân, phảng phất như cả thế giới đang dừng lại. Chợt nghe " tích tắc" " tích tắc" mấy tiếng vang nhẹ, Xích Minh ma tôn chưa từng kiến thức qua Ngũ Tiên Lôi, hắn mơ hồ hỏi: " Là cái gì vậy, sao không đánh nữa..oa..." Rồi một nhiên một tiếng sét đánh nổ tung, Thủy tiên lôi bộc phát.

Viên châu nhỏ màu đen bắt đầu tạo nên chuỗi xuyên âm thanh, cả bầu trời cũng ảm đạm xuống tới, một tiếng sét đánh vang lên, tiếng nước vang lên diếc tai, trong tiếng nước còn kèm theo tiếng kêu quái dị điên cuồng của Xích Minh ma tôn, người này là người đầu tiên bị kéo vào trong Thủy tiên lôi. Giống như đột nhiên có dòng nước lớn đang xoay quanh tại không trung, đáng sợ chính là cả Thiên Phong Hồ cũng ầm ầm nổ tung, băng tuyết trên mặt hồ cũng đều vỡ vụn, hồ nước của Thiên Phong Hồ bị Thủy tiên lôi hấp thu liền phún cao lên, cuồng bạo nhằm thẳng tới Kiền Thiện Dong.

Thải quyền của Đại Nam Phong Ngự xuất ra quang hoa huyền lạn, ngăn cản uy lực của Thủy tiên lôi, nàng cười cười ngạo nhiên nói: " Tiểu tử kia thật sự là không đơn giản a, ngay cả Ngũ Tiên Lôi của tiên giới cũng

dùng được bá đạo như thế.” Nàng không chút lo lắng cho Kiền Thiện Dong, biết hẳn không sợ công kích có trình độ thế này.

Đám người tu chân của La Độ Khế khẩn trương vạn phần, bọn họ đã kiến thức Ngũ Tiên Lôi lần thứ hai, lần này Lý Cường lại cho bọn họ cảm giác tựa hồ như khác hẳn, lần này ra tay, lực khống chế của hắn so với lần trước ổn định hơn rất nhiều, mọi người đều hiểu là do tu vi của Lý Cường càng thêm tinh thâm.

Kiền Thiện Dong hừ lạnh một tiếng, Ngũ Tiên Lôi mặc dù lợi hại, nhưng hắn không sợ, chỉ là cảm thấy phiền toái mà thôi. Kiền Thiên Bác Hoàng Quyển tỏa ra hồng mang lập tức trưởng lớn ra, chạm vào Thủy tiên lôi liền phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa. Kiền Thiện Dong và Lý Cường cũng không có cảm giác phải cố hết sức nhưng Xích Minh ma tôn tương đối chặt vật, người này vũ động Huyết Ma Kích, ở bên trong diên cuồng giãy dụa, hắn thả ra vô số ma đầu màu đỏ, ma diễm phóng lên cao đi tới gần bên dòng nước lớn ngập người nâng hắn lên cao rời khỏi.

Lý Cường đã học được thủ pháp chuyển đổi tiên huyền, hắn quát to: ” Chuyển!” Đại thủy màu đen ở không trung cấp tốc xoay quanh Kiền Thiện Dong. Hai tay Lý Cường bãi động, vô số đạo kim mang bắn về phía kích lưu đang xoay tròn, hắn lại hét lớn: ” Mộc tiên lôi!” Trong dòng đại thủy đột nhiên hiện ra vô số mộc trụ(trụ gỗ) thật lớn, oanh oanh long long công tới.

Kiền Thiện Dong phần khởi một kích, đại thủy xoay quanh ầm ầm tán ra, nhưng trụ gỗ lớn trong nước vẫn tiếp tục lắng không đánh tới. Không đợi hắn dừng tay đánh trả, Lý Cường lại một lần biến ảo tiên huyền, cự mộc trong tiếng ma sát phát ra chuỗi xuyên hỏa tinh, Hỏa tiên lôi tới.

Lần này chẳng những là Đại Nam Phong Ngự khen không dứt miệng, ngay cả Kiền Thiện Dong cũng kinh tâm không thôi, bởi vì thủ pháp khống chế tiên lôi của hắn quá tinh xảo chuẩn xác, bọn họ còn không biết, Lý Cường đi tới cảnh giới tu thần, một khi có năng lực nắm giữ và khống chế phương thức công kích của tiên giới, sẽ như hổ thêm cánh càng thêm lợi hại.

Kiền Thiện Dong ủng hộ kêu: ” Tốt! Xem Kích Khiển của ta!”

Đại Nam Phong Ngự lại càng hoảng sợ, thái quyền nàng đang bao bọc mọi người cấp tốc lui về phía sau, đồng thời yêu kiều quát: ”Tiểu tử kia, cẩn thận!”

Lý Cường lọt vào tai kinh tâm, ngay cả Đại Nam Phong Ngự cũng phải kêu cẩn thận, có thể thấy được chiêu này không giống tầm thường. Hắn rất nhanh đưa tiên huyền trong tay hoàn toàn thả ra, đồng thời bay ra một cây Thiên Thiêm do lão Nhân cấp cho, một đạo bóng hoa màu vàng kim xuất ra một quang mang lưu tinh, lặng yên bắn về phía Kiền Thiện Dong.

Kích Khiển là bảo bối do Kiền Thiện Dong tu luyện, uy lực lớn hơn Ngũ Tiên Lôi, Kích Khiển khi không dùng thì chỉ là một khối màu đen có hình dáng bốn cạnh, sau khi rời tay Kiền Thiện Dong, Kích Khiển màu đen vang lên một tiếng sét đánh vang rền, rồi đột nhiên bành trướng, phảng phất như tạc đạn nổ tung công tới, những luồng sóng ba đào màu đen liên tục không ngừng như dãi non lấp biển cuộn cuộn tuôn ra bốn phía, nhằm tới sóng gợn màu đen của Lý Cường cực kỳ lợi hại. Kích Khiển vừa ra, uy lực của Ngũ Tiên Lôi bị cuốn trôi hoàn toàn, chỉ là không có ai chú ý tới, bên trong cơn sóng màu đen còn có một cây Thiên Thiêm.

Xích Minh ma tôn thật vất vả từ bên trong Ngũ Tiên Lôi giãy dụa đi ra, cũng đã hao tổn đi một phần lực lượng ma đầu của hắn. Hắn còn chưa kịp xót xa, lại bị cơn sóng của Kích Khiển đánh trúng, hắn chỉ kịp mắng một câu: ” Hồn đản a!” Rồi giống như mũi tên rời dây cung, bắn về phía bầu trời. Cũng may hắn có tấm thân bất tử, ngoại trừ chịu chút đau khổ và mất đi một chút lực lượng ma đầu, thì bản thân cũng không bị thương tổn gì, chỉ cảm thấy quá uất ức mà thôi.

Lý Cường cũng bị ảnh hưởng, hắn ở trong sóng gợn màu đen quay cuồng vạn vạ, lực lượng tê xả thật lớn khiến cho toàn thân hắn như kiệt lực, phảng phất như cả người tiến vào trong một cái cối xay, ngay cả Kim Tôn Thần Tâm như cũng muốn dừng lại không nhảy nữa. Trong lòng thật kinh hãi, Lý Cường cắn nát một viên Thánh Thật Lãm, trong phút chốc, Kim Tôn Thần Tâm kịch liệt nhảy lên. Thánh Thật Lãm không hổ là thần phẩm của Huyền Thần Điện, Diệt Thiên Giáp trên thân thể Lý Cường có được thần dịch lực bổ sung, phát ra lam quang chói mắt.

Lý Cường khó khăn đứng vững thân hình, sóng gợn màu đen một tầng lại một tầng công kích vào, phòng ngự đại trận của Tuyệt Long thành xa xa phóng ra ánh sáng rực rỡ, Thiên Phong Hồ cũng bị Kích Khiển ảnh hưởng, trên mặt hồ nổi lên vô số khí phao(bong bóng), mặt ngoài hồ nước cũng sôi trào, vô số trụ nước phun lên, lại bị áp lực từ phía sau đẩy ra, con đường núi bên cạnh hồ lộ ra nhám thạch cứng rắn, thực vật bên ngoài, tuyết đọng và bùn đất bị cuốn sạch, người trong thảo quyền nhìn thấy kinh tâm động phách.

Kiên Thiện Dong cũng giật mình không thôi, Lý Cường lại còn có thể ổn định thân hình trong lực công kích của Kích Khiển, hẳn quả thật không dám tin tưởng chính con mắt của mình, thực lực của tiểu tử này so với khi mới gặp thì cao minh hơn nhiều lắm. Hắn không chút do dự đem uy lực của Kích Khiển gia tăng, bất quá lúc này Lý Cường đã hồi phục lại, bởi vì có thần phẩm như Thánh Thật Lãm cung cấp thần dịch lực, hẳn bị sóng gợn màu đen tê xả, rất khó khăn kháp động linh huyền, Thiên Thiêm lập tức bộc phát.

Thiên Thiêm là bảo bối do lão Nhân phí tâm lực tu luyện, là pháp bảo hẳn chuẩn bị cứu mạng khi độ kiếp, uy lực không phải chuyện đùa. Nhưng Thiên Thiêm có một khuyết hãm rất lớn, đó là không thể truy tung mục tiêu. Vốn khi độ kiếp có Thiên Sát xuất hiện thì không gian chung quanh sẽ đình lại, cho nên Thiên Thiêm không cần công năng này, mà khi tranh đấu dùng Thiên Thiêm, nếu đối thủ quá linh hoạt, sự uy hiếp của Thiên Thiêm sẽ nhỏ hơn. Lần này vận khí của Lý Cường phi thường tốt, bởi vì Kiền Thiện Dong treo lơ lửng ở không trung không động dấy.

Bộ dáng của Kiền Thiện Dong rất đáng sợ, bóng đen thật lớn của Kích Khiển trầm dưới chân hắn, từ trong Kích Khiển bạo vọng lại sóng gợn màu đen cấp tốc hướng ra phía ngoài xông ra, kinh lực cuồng bạo ép hộ thân kim quang của Kiền Thiện Dong cũng trầm xuống dưới chân, nửa người trên của hắn đều hiển lộ ra ngoài, một mái tóc đen thật dài theo gió bay tung phần phật như lá cờ, bay múa phiêu dăng.

Thiên Thiêm màu vàng nhạt nhìn không vừa mắt, kỳ diệu là nó không bị màu đen sóng gợn công kích vào, vầng vàng treo bên dưới Kiền Thiện Dong không xa, theo linh huyền của Lý Cường buông ra, Thiên Thiêm đột nhiên phát ra âm thanh vỡ vụn thanh thúy, phảng phất giống như một cái chén thủy tinh bị rơi xuống mặt đất vỡ ra, dù ngay cả Kích Khiển đang phát ra âm thanh điếc tai nhức óc cũng không áp chế được, thanh âm này vang lên, chỉ thấy một luồng hỏa hoa màu đỏ khởi lên, Thiên Thiêm màu vàng nhạt biến ảo thành màu bạc nhanh chóng hướng lên bầu trời phóng đi.

Đại Nam Phong Ngự vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm Kiền Thiện Dong và Lý Cường hai người, nàng là người trước tiên phát hiện Thiên Thiêm bạo khai, lập tức phát thanh nhắc nhở: " Kiền đại ca cẩn thận!" Nàng cũng thật công bình, mỗi người nhắc nhở một lần.

La Độ Khế và La Độ Vũ huynh đệ đã bị trường đại chiến này trấn nhiếp, loại thủ đoạn này có chút dọa người, căn bản là người tu chân không có khả năng kháng ngự. Hạ Văn Đào càng kinh tâm, hồi tưởng tình hình vây khốn Lý Cường tại Kỳ Long thành, hẳn mới biết lúc đó Mộc tử tiền bối đã thật sự hạ thủ lưu tình.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn của Kiền Thiện Dong, làm sao hắn cũng không nghĩ ra Lý Cường lại đem pháp bảo đánh ngay dưới chân của mình. Thiên Thiêm chỉ dùng tinh sa và phật trần tu luyện, kỳ tính nặng nhất, bởi vậy có thể kháng ngự được lực công kích của sóng gợn màu đen của Kích Khiển, Kiền Thiện Dong muốn biến ảo thủ pháp ngăn cản, đã không còn kịp rồi, hắn tức giận đến kêu to lên.

Thiên Thiêm hóa thành màu bạc cấp lưu rồi đột nhiên phi tán ra, không trung như có vô số thủy ngân chảy xuôi, Kích Khiển phát ra sóng gợn lập tức bị nhiễu rối loạn, Lý Cường hưng phấn cuồng kêu: " Mau bạo cho lão tử a, ha ha!" Theo tiếng kêu của hắn, ngân lưu tạc nổ.

Không ai nghĩ đến Thiên Thiêm có uy lực kinh khủng như vậy, ngay cả Lý Cường cũng không có nghĩ đến. Cấp lưu màu bạc tạo nên một vòng quyền bạch quang, chẳng những đánh tan sóng gợn màu đen của Kích Khiển, còn làm ảnh hưởng đến tất cả địa phương trong phạm vi mười dặm, lỗ tai của mỗi người đều ong ong rối loạn, cho dù là tiên nhân cũng có chút chịu không được, vì Kiền Thiện Dong quá sơ ý khinh thường nên đã nếm phải đau khổ.

Xích Minh ma tôn mới từ trên bầu trời bay trở về, lại bị Thiên Thiêm bộc phát ảnh hưởng, hắn oa oa kêu loạn lại bị bắn về phía trời cao. Chính Lý Cường cũng không thể né tránh, hắn giống như một mảnh lá rụng bị cuồng phong cuốn cuộn nổi lên, phiêu dăng lui nhanh về phía sau. Kiền Thiện Dong vội vàng thuận đi đi ra ngoài, cũng trùng hợp hẳn chính là La Thiên Thượng Tiên mới có được thực lực này, tiên nhân bình thường sợ rằng cũng chạy không thoát.

Tiếng nổ mạnh long long quanh quẩn trong dãy núi, một lúc lâu mới từ từ biến mất, theo uy lực của Thiên Thiêm hao hết, không trung lại khôi phục lại sự yên lặng.

Trên mặt đất một mảnh tan hoang, hai phần mặt bằng của Thiên Phong Hồ không cánh mà bay, lộ ra hồ nước trầm trầm âm u, hồ nước cũng rút xuống ba thước, trên mặt hồ hiện lên nhiệt khí đằng đằng, phòng ngự bạch quang của Tuyết Long thành cũng tối sầm xuống tối, vừa rồi lực công kích thật lớn làm phòng ngự đại trận bị hao tổn rất nhiều năng lượng, hơi nước bốc lên trên trời cao hình thành những tầng mây đen lớn, sắc trời âm u như sắp có mưa to, làm cho người ta có một loại cảm giác quái dị.

Kim quang chợt lóe, Kiền Thiên Dong hiện ra trở lại chỗ đứng hồi nãy, hắn cảm thấy có chút khó chịu, một La Thiên Thượng Tiên bị một hậu sinh văn bối làm cho phải né tránh, đây vô luận nói thế nào cũng không có mặt mũi. Hắn phát ra tiếng cười rất quái lạ, nói: " Tiểu tử kia, ở giới này ngươi là người thứ nhất có thể làm cho ta tránh né, tốt lắm, không tưởng nổi, có thể phá được Kích Khiển của ta, cấp, chúng ta tiếp tục!"

Lý Cường bởi vì mới bổ sung một viên Thánh Thật Lãm, nên kinh lực cả người dư thừa cực kỳ, hắn cảm giác Kim Tôn Thần Tâm cũng muốn nhảy luôn ra. Thánh Thật Lãm ẩn chứa linh khí rất nhiều, hắn không cách nào lập tức hấp thu, may mắn có Kim Tôn Thần Tâm trợ giúp, nếu không không chết cũng mất đi nửa mạng. Hắn cũng không trả lời, bàn tay bắn Thái Hạo Toa ra ngoài, một tiếng khinh minh, hỏa phượng biến ảo lại hiện hình.

Đại Nam Phong Ngự ở xa xa nhìn thấy, không khỏi lớn tiếng quát lên: " Quái thú thật xinh đẹp a." Nàng nhìn xem náo nhiệt đến tâm trạng thật hưng phấn, Lý Cường liên tục xuất ra bảo bối, làm cho nàng cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Xích Minh ma tôn lặng lẽ bay tới lui ngoài vòng thải quyển, gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Khái khái..ách..hà hà..tiên tử, có thể cho ta vào với không!" Hắn thật sự cũng không có cách nào, sau khi bị Ma Cầm thực lực đã giảm đi rất nhiều, bị sự tranh đấu của hai người ảnh hưởng lại vừa bị hao tổn không ít lực lượng, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là trốn vào trong thải quyển của Đại Nam Phong Ngự.

Đại Nam Phong Ngự cũng không thèm so đo, phát tay đưa hắn vào trong thải quyển, hỏi: " Sao người không trốn?"

Xích Minh ma tôn xấu hổ nói: " Nếu có thể chạy cần gì tiên tử nói, ai, nếu chạy được ta còn quay lại hay sao, ta có bệnh a?"Đại Nam Phong Ngự lặc lặc cười to.

Đám người tu chân của La Độ Khế nhìn thấy Xích Minh ma tôn tiến đến, cũng không có động, bọn họ không biết người này là hắc ma giới chí tôn đại danh鼎鼎鼎鼎, đối với biểu hiện vừa rồi của hắn cũng rất bội phục, khi tiên nhân và Mộc tử tiên bối tranh đấu mà bị ảnh hưởng như vậy cũng có thể bình yên vô sự, phần công lực này bọn họ thật không thể so được.

Kiền Thiên Dong nhìn thấy hỏa phượng đi tới gần, mỉm cười: " Chút tài mọn cũng đem ra khoe!" Hắn đưa tay ra bắt, năm đầu ngón tay bắn ra năm luồng kim quang ngạnh cứng quắc quanh đi tới.

Lý Cường bị linh lực của Thánh Thật Lãm cháy sạch không biết phải làm sao, hắn liều mạng tương thần dịch lực tiến vào trong Thái Hạo Toa, trong phút chốc, hỏa phượng màu đỏ diệp xuất ra kim quang chói mắt.

Lý Cường cũng không muốn né tránh, thúc giục hỏa phượng ép tới. " Ba ba"liên tục năm tiếng vang khê, Lý Cường bị kinh lực phản kích tới làm lui nhanh về phía sau, lúc này hắn mới biết mình và Kiền Thiên Dong chênh lệch nhau đến bao nhiêu, đối thủ chỉ nhờ vào tiên linh khí tinh thuần mà khiến cho mình đã chịu không được. Hỏa phượng biến ảo bị năm dây kim tuyến cuốn lấy, phát ra một tiếng rên rỉ, hóa thành đại hỏa đầy trời, phi tán ra. Lý Cường phun ra một ngụm thần dịch lực, cố gắng ngưng kết một lần nữa. Kiền Thiên Dong làm sao chịu cấp cơ hội cho Lý Cường, hắn cười lạnh một tiếng, trong tay xuất ra một tiên khí giống như cái đỉnh.

Tiên khí này tên là Diệp Diễm Đỉnh, khi không dùng thì chỉ giống như nắm tay, vừa ra tay lại hóa thành một vật có đường kính năm thước, thành một cái đỉnh trong suốt, trên miệng đỉnh xuất ra hai đạo kinh khí xanh trắng, theo sự chỉ huy của Kiền Thiên Dong đánh về phía Lý Cường. Đại Nam Phong Ngự âm thầm lắc đầu, dựa vào địa vị La Thiên Thượng Tiên của Kiền Thiên Dong, lại cũng sử xuất tiên khí cùng người tranh đấu, thật sự là có chút mất mặt.

Lý Cường đương nhiên nhìn ra uy lực của tiên khí này, hần từ bị Phi Lai Phong của Hiên Long áp bức qua, biết loại tiên khí này lợi hại như thế nào. Hần đột nhiên thuận chuyển qua phía mặt sau thái quyển của Đại Nam Phong Ngự, luống cuống tay chân tìm kiếm pháp bảo thích hợp, không đợi cho hần tìm được, Điệp Diễm Đình bay ra hai luồng khí xanh trắng đã lặng yên giữ chặt lấy hần.

Xích Minh ma tôn giương miệng rộng trợn mắt há hốc mồm nhìn, đột nhiên kêu lên: " Không công bình a! La Thiên Thượng Tiên cũng vô lại như vậy, không biết xấu hổ, dùng cái thứ đồ vật hỗn đản tam lưu đó, thật là mất mặt, người không xứng làm La Thiên Thượng Tiên!"

Đại Nam Phong Ngự cũng áy náy, cười to nói: " Lạc lạc, Xích Minh ma tôn, hắc ma giới các người mà cũng nói chuyện công bình?"

Xích Minh ma tôn chán hừng nói: " Không nói! Như thế nào? Ta đang nói chính là La Thiên Thượng Tiên, cũng không phải hắc ma giới."

Thương cảm cho đám người La Độ Khế kia đều bị sợ hãi, Xích Minh ma tôn của hắc ma giới ai mà không biết? Đó là đại thần ma trong truyền thuyết, hần lại ở ngay bên người mình, còn nói chuyện công bình với tiên nhân. Bọn họ thật sự muốn phát lạnh, cảm thấy thế giới này thật sự rối loạn, nơi này vừa có tiên nhân, lại có cả thần ma, bọn họ cảm thấy hoài nghi rất cuộc nơi này có phải là tu chân giới hay không.

Lý Cường lại thuận di, hai luồng khí xanh trắng đã phong kín đường ra của hần, hần đánh mạnh vào thanh khí, chỉ cảm thấy trên người căng thẳng, chặt chẽ, bốn phía nhất thời thanh mông mông một mảnh, hần biết mình đã bị giam cầm lại. Trong chớp mắt Lý Cường đã bị hấp tiến vào trong Điệp Diễm Đình.

Kiên Thiện Dong đắc ý cười to: " Bằng vào chút thủ đoạn đó của người mà cũng muốn đấu với ta? Nếu người có bản lĩnh đi ra từ trong Điệp Diễm Đình, ta sẽ bỏ qua cho người, ha ha." Thật ra trong lòng hần cũng rất khó chịu, vừa rồi bị Lý Cường làm mất mặt hai lần, mặc dù không có thương tổn đến mình, nhưng làm cho hần rất khó chịu. Xích Minh ma tôn mắng hần nghe được thật rõ ràng, bất quá hần lại giả điếc như không nghe thấy, hần đầu ngu ngốc tranh luận gì với Xích Minh ma tôn.

Điệp Diễm Đình trong suốt lơ lửng giữa không trung, bên trong hai đạo kinh khí xanh trắng bốc lên xoay quanh, trên đỉnh phát ra hồng quang nhàn nhạt, trong đỉnh biến hóa thì từ bên ngoài có thể nhìn thấy được rõ ràng. Thân ảnh Lý Cường lúc ẩn lúc hiện, nhìn qua hần chỉ cao có nửa thước, cả người diệu xuất ra lam quang tinh lưỡng, ở trong Điệp Diễm Đình còn đang đánh thẳng công kích, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng mắng giận dữ của hần.

Con chó nhỏ màu bạc kia đang ở trong tầng mây trên bầu trời lạnh lùng nhìn phía dưới, trong đôi mắt nhỏ đang chớp động lóe quang nhẹ nhàng. Nó run lên dựng đứng bộ lông dài màu bạc, thần nhiên tại tầng mây phiêu đảng qua lại, quanh thân xoay quanh một tầng vụ khí màu bạc. Lúc này không ai chú ý tới nó, nếu không đã nhìn ra nó không giống tầm thường.

Kiên Thiện Dong hô: " Phong Ngự, người để cho bọn họ ra đi, tiểu tử này không còn làm được sóng gió gì nữa đâu."

Đại Nam Phong Ngự thu hồi thái quyển, cười hi hi bay lại, mọi người theo sát bay đến gần, ai cũng muốn nhìn xem Lý Cường làm sao thoát khỏi cái đỉnh kỳ quái này. Xích Minh ma tôn cũng cau mày đi lại, không ai biết hần đang suy nghĩ cái gì, đám người La Độ Khế cũng có ý thức cách xa hần một khoảng cách, bọn họ đối với đại thần ma thập phần cảnh giác, sợ hần đột nhiên nổi giận đả thương người.

Lý Cường chỉ cảm thấy áp lực quanh thân vô cùng lớn, thanh bạch nhị khí xoay quanh đang chuyển động nhắc lên luồng kinh lực giống như hàng vạn lực nước ép xuống thật kinh khủng, giống như mình đang nằm trên một bàn chông bị chùy sắt liên tục giáng vào. Hần thử đưa tâm thần chìm vào trong cảnh giới Tam Diệt Thiên, nhưng không hữu dụng, tiên trận trong Điệp Diễm Đình thật sự là quá cao minh. Hần lại khấp động thần tinh huyền, nhưng cỗ áp lực thật lớn kia vẫn không có thay đổi, Điệp Diễm Đình giống như một ma bàn, thông thả lại chậm rãi tiêu hao công lực của hần.

Đại Nam Phong Ngự nhìn một hồi, đột nhiên cười nói: " Kiên đại ca, tiểu tử kia thật không tưởng nổi a, thời gian dài như vậy mà cũng còn có thể chịu đựng được."

Trong lòng Kiên Thiện Dong cũng âm thầm bội phục, Điệp Diễm Đình của hần cho dù là tiên nhân bình

thường cũng chống đỡ không được bao lâu, Lý Cường có thể chịu được đến bây giờ, không thể không nói là một kỳ tích. Bọn họ cũng không biết Lý Cường có linh lực do Thánh Thật Lâm cung cấp, cũng đủ để tiêu hao công lực trong đó.

Kiên Thiện Dong cười lạnh nói: " Không tệ, làm một hậu bối tiểu tử, có biểu hiện như vậy cũng không tệ lắm, ta muốn xem hắn có bao nhiêu lực chống cự, sắt!" Thanh bạch nhị khí đột nhiên cấp tốc xoay tròn, Kiên Thiện Dong khấp động tiên huyền, một lưu hỏa tinh màu xanh nhạt bay vào trong Diệp Diễm Đỉnh, một tiếng nổ âm âm trầm muộn, Diệp Diễm Đỉnh nhất thời dấy lên đại hỏa, cháy thành một mảnh đỏ bừng.

Mọi người không khỏi kêu lên sợ hãi, bọn họ đều biết đây là tiên trận chi hỏa, phi thường lợi hại. La Độ Khế cố gắng nhẫn nhịn, rốt cuộc nhịn không được nói: " Tiên bối...tiền bối...này..có thể thả hay không thả...ách!" Hắn nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Kiên Thiện Dong đảo qua, nhất thời nói không được nữa.

Hạ Vân Đào cũng thi lễ nói: " Một tử tiên bối đã thua, thỉnh tiên bối..." Hắn cũng không dám tiếp tục nói.

Kiên Thiện Dong quét mắt nhìn bọn họ, căn bản không thèm lý tới.

Lý Cường nhìn thấy đại hỏa đánh tới, hắn cũng không hề sợ lửa, chỉ là lửa này rất cổ quái, tựa hồ mình chưa từng nhìn thấy qua loại lửa như thế này. Theo ngọn lửa tới gần, áp lực tựa hồ càng lớn, làm cho hắn càng kinh hãi chính là linh lực của Thánh Thật Lâm sẽ nhanh chóng cạn kiệt, hắn tạm thời còn không dám dùng bao tay phát lực, lần trước kinh nghiệm dùng uy lực của bao tay nổ tung Ma Huyết Sát Vụ hắn vẫn ghi sâu trong trí nhớ như còn mới, thiếu chút nữa đã hao hết công lực toàn thân, nếu dùng lực lượng của bao tay cũng không phá được Diệp Diễm Đỉnh, vậy không biết nên làm gì nữa.

Ngọn lửa mau lẹ trườn lên thân thể, Lý Cường chỉ cảm thấy toàn thân chợt ảm áp, hắn kinh hãi phát hiện cho dù là tiên trận chi hỏa cũng không thể gây thương tổn được mình, chỉ là áp lực quá lớn làm cho hắn phi thường không thoải mái. Lý Cường chỉ có thể trong Diệp Diễm Đỉnh khổ sở giãy dụa, Thái Hạo Toa không dùng được trong áp lực này nên đã bị hắn thu hồi, chỉ có lam quang của Diệt Thiên Giáp càng ngày càng thịnh. Lý Cường cũng không dám tin tưởng, chỉ dựa vào phòng hộ của Diệt Thiên Giáp lại có thể bình yên đứng vững trong đỉnh.

Kiên Thiện Dong cảm thấy không thể tư nghị, Lý Cường chỉ dựa vào công lực tu thân sơ bộ có thể kháng cự áp lực của Diệp Diễm Đỉnh trong thời gian dài, nếu hắn tu được đến cảnh giới thứ năm hay thứ sáu của thần thiên, thì mình có đánh nhau với hắn không phải là muốn chết. Hắn thẹn quá thành giận, mặt nạ trên mặt cũng vụn vỡ, tiên huyền trong tay lại chuyển đổi, không đợi hắn phóng ra ngoài, thì đã có người động thủ.

Trong lòng Xích Minh ma tôn hận không được trả thù Lý Cường thật thắm, nhưng nếu Lý Cường bị tiêu diệt, kế tiếp sẽ đến phiên mình, hắn không có ngu ngốc như vậy. Thừa dịp mọi người không để ý, lặng lẽ lấy ra Huyết Ma Kích, rồi đột nhiên phóng qua, một kích hung hăng đánh ngay vào Diệp Diễm Đỉnh. Hắn cũng không dám ra tay với Kiên Thiện Dong, thầm nghĩ chỉ muốn đập vỡ Diệp Diễm Đỉnh mà thôi.

Một kích này, Xích Minh ma tôn cơ hồ dùng hết tất cả ma lực. Sự xuất ngoài ý muốn, tiên huyền trong tay Kiên Thiện Dong khấp động một nửa, vốn không kịp phòng hộ, càng diệu chính là Đại Nam Phong Ngự cũng không hỗ trợ, chỉ một lần nữa thả ra thái quyền, bao lại đám người La Độ Khế, lui nhanh về phía sau. Nàng đã sớm chú ý đến cử động của Xích Minh ma tôn, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không hề nhắc nhở cho Kiên Thiện Dong.

" Đường..!" " Ca lạp lạp!"

Huyết Ma Kích không hổ là ma bảo, từ thân kích bắn ra một vòng quyền hồng mang hung hăng đánh lên Diệp Diễm Đỉnh, cả Diệp Diễm Đỉnh giống như một cái chung lớn, kịch liệt bãi động. Xích Minh ma tôn vừa nhìn biết không hay, một kích cũng không thể đem đỉnh đánh nát, hắn phần lực hết lớn: " Ma Đãng!" Huyết Ma Kích trong tay hóa thành một cây trùy lớn màu đỏ, lăng không đánh tới. Kiên Thiện Dong phần nộ hét lớn: " Người dám!"

" Ca..bá bá..oanh!"

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, Diệp Diễm Đỉnh uẩn hàm chứa thật lớn hỏa năng lượng, theo thân đỉnh hé ra, âm âm phi tán. Xích Minh ma tôn vừa mới chụp lại Huyết Ma Kích, ngọn lửa đã thiêu tới trên thân,

hắn hú lên quái dị: ” Mẹ kiếp, lửa từ đâu tới? Ai yêu oa, thiêu mất rồi!” Hắn quay đầu phóng xuống phía dưới, đâm đầu vào trong Thiên Phong Hồ, làm cho Đại Nam Phong Ngự phải vỗ tay cười to.

Cả người Lý Cường bọc đầy ngọn lửa, huyết sáo dài một tiếng vọt đi ra.

184. Chương 184

Một tiếng hồng to kỳ dị mơ hồ vang lên, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đều cũng trợn tròn mắt, chỉ thấy từ trong vụ khí màu xanh toát ra một con quái thú màu vàng dài chừng mấy thước, quái thú nọ vừa ra thì liền lập tức trưởng lớn, chừng khoảng năm, sáu thước. Kiền Thiện Dong thất thanh kêu lên: ” Trần Thái Ý Nguyên?” Hắn cuống quýt phao xuất ra một kiện hộ thân tiên khí, cấp tốc lui về phía sau.

Đại Nam Phong Ngự cũng mang mọi người lui nhanh về phía sau. La Độ Khế kỳ quái hỏi: ” Tiên tử, Trần Thái Ý Nguyên là vật gì vậy?”

Trên mặt Đại Nam Phong Ngự lộ ra kinh hãi, nói: ” Trời ạ, hắn làm sao lại có được bảo bối này? Đây là tiên khí của Lệ Cẩm Thiên Quân, lần này thảm rồi.” Mọi người nghe được da đầu cũng liền tê dại.

Ngay sau đó một quái thú mang theo thân thể loài sinh vật biển hình tròn lóe hồng mang đi ra. Phía sau nó còn có thêm một quái thú có cánh hình tam giác. Tiểu Bạch vốn đang du dương tại không trung, đột nhiên từ bên thân Lý Cường xông ra, nó uồng uồng kêu mấy tiếng, ba đầu quái thú đồng loạt xoay người công kích thẳng tới Kiền Thiện Dong. Xích Minh ma tôn trợn mắt há hốc mồm, không khỏi nhin được ha ha cười to: ” Cẩn! Cẩn chết hắn!”

Quái thú màu vàng chính là Khiên Tích thần thú, bộ dáng có chút giống rồng, thân thể hình tròn biển kia chính là Phiên Bích Uyên linh thú, cuối cùng là thần thú đã nhìn thấy qua trong Trần Thủ Tháp của Huyền Thần Điện, thần thú này có tên là Thiên Hoán thần thú, hai thần thú và một linh thú đồng thời công tới.

Kiền Thiện Dong mắng to, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến Lý Cường lại có được bảo vật của Lệ Cẩm Thiên Quân, ngấm lại sự thần thông của bảy đại thiên quân, trong lòng hắn hối hận không thôi, biết rõ Lý Cường là đệ tử của Thanh Đế còn đi chọc hắn, bây giờ không biết làm thế nào mới xong.

Một thần thú có uy lực không kém gì một tiên nhân bình thường, Kiền Thiện Dong mặc dù là La Thiên Thượng Tiên, so với tiên nhân bình thường thì lợi hại hơn nhiều lắm, nhưng đối phó với hai thần thú và một linh thú cũng chịu không được, huống chi Lý Cường còn chưa thả ra thêm nhiều quái thú, trường tranh đấu này vốn đã không có cách nào tiếp tục đánh nữa.

Thật ra sau khi Lý Cường phóng xuất thần thú, trong lòng cũng đã hối hận, hắn ngạnh da đầu quát: ” Đánh hắn!” Kỳ diệu chính là tiểu Bạch bên người hắn cũng đi theo kêu uồng uồng hai tiếng, ba đầu quái thú lập tức công tới.

Đại Nam Phong Ngự hoảng thân phóng ra thải quyển, nững nộ quát: ” Mọi người mau dừng tay!”

Nhưng Lý Cường vốn không thể chỉ huy được thần thú và linh thú, hắn chỉ có thể lơ lửng ở giữa không trung trơ mắt mà nhìn. Đại Nam Phong Ngự cười khổ một tiếng, thải hoàn trong tay bay ra vô số tinh mang, rốt cuộc nàng đã ra tay giúp Kiền Thiện Dong ngăn cản lực công kích của thần thú. Xích Minh ma tôn đắc ý vỗ tay cười to, hắn quả thật cảm thấy vô cùng sướng khoái.

Đầu tiên Thiên Hoán thần thú huyền xuất ra sáu thân ảnh, hung hăng tấn công tới. Kiền Thiện Dong quát to: ” Bách Trạch Việt!” Nhất thời có tiếng sấm gió nổi lên, một mảnh tinh mang hình bán nguyệt phiếm ngân quang sấm sấm tứ tán vọt tới, trong phút chốc đem những ảo ảnh của Thiên Hoán thần thú phá vỡ. Một đạo kim quang hiện lên, Kiền Thiện Dong na di ra ngoài, Thiên Hoán thần thú đánh vào nơi trống không. Kiền Thiện Dong lặng yên từ bên người Phiên Bích Uyên linh thú xông ra, sách lược của hắn là trước tiên phải đánh kẻ yếu nhất.

Thật ra quái thú được thả ra từ Trần Thái Ý Nguyên rất có hạn chế, công kích phải do chủ nhân liên tục chỉ huy, nếu không chúng nó chỉ dựa vào bản năng công kích, uy lực giảm đi rất nhiều. Lý Cường còn chưa nắm giữ được tiên huyền chỉ huy quái thú, hắn vốn không biết làm sao để chỉ huy.

Phiên Bích Uyên linh thú tương đối yếu ớt, nó cũng không phải chính thức là linh thú thật thể mà là nguyên thần biến ảo, hơn nữa lại không có ai chỉ huy, lập tức đã bị Bách Trạch Việt của Kiền Thiện Dong bao phủ giữ chặt, tinh mang chớp động, Phiên Bích Uyên linh thú giống như đốm lửa bạo nổ, một chút đã tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tinh thần Kiền Thiện Dong không khỏi đại chấn, hắc cười to nói: "Nguyên lai cũng chỉ như thế! Phong Ngự, người cuốn lấy Thiên Hoán thần thú, ta đối phó Khiên Tích thần thú!"

Tiểu Bạch tựa hồ rất tức giận, nó không ngừng dùng đầu cụng Lý Cường, Lý Cường cúi người ôm lấy nó, bất đắc dĩ nói: "Đáng tiếc, ta không biết chỉ huy a." Tiểu Bạch quay đầu hướng ra ngoài lớn tiếng rít gào, nhưng nó quá nhỏ, bộ dáng làm cho người ta cảm thấy phi thường tức cười. Hai thần thú nghe được tiếng kêu của Tiểu Bạch, liền phát uy lớn tiếng hồng to lên.

Lý Cường có điều linh ngộ chợt nhìn tiểu Bạch trong lòng ngực mình, tò mò hỏi: "Người có thể chỉ huy bọn họ?"

Tiểu Bạch vùng lên cái đầu nhỏ rất kiêu ngạo, hừ một tiếng. Lý Cường mừng rỡ nói: "Để cho chúng nó tập trung công kích Kiền Thiện Dong! Người có thể chỉ huy phải không? Giao cho người!" Lời còn chưa dứt, một đạo ngân quang hiện lên, tiểu Bạch trong lòng ngực đã xuất hiện tại bầu trời, nó lớn tiếng kêu lên, giống như một người lãnh đạo chỉ huy thần thú đối địch.

Lý Cường quát: "Lão Xích, đừng đứng ngây ra đó, chúng ta dẫn khai Đại Nam Phong Ngự!" Tay hắn bổ ra một đạo kim mang.

Xích Minh ma tôn từ trong Thiên Phong Hồ bay lên vẫn đang lơ lửng ở bên cạnh, hắc hắc cười nói: "Tiểu tử người thật xấu xa, ta tới!" Hắn hưng phấn thầm nghĩ lớn tiếng điên cuồng hét lên, thật là quá đáng rồi, dùng biện pháp này đối phó tiên nhân, dù sao hắn cũng nghĩ không ra.

Xích Minh ma tôn như phát điên bay thẳng tới hướng Đại Nam Phong Ngự, trong tay vũ động Huyết Ma Kích, miệng hét lớn: "Tiên tử muội muội xem bản lãnh của lão Xích ta!"

Lý Cường thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống, nghĩ thầm: "Người này không hổ là Xích Minh ma tôn, nhìn thấy tiên tử mà cũng dám sắc sắc mê mê nói hươu nói vượn."

Đại Nam Phong Ngự phát ra tinh mang bị Lý Cường ngăn trở, Thiên Hoán thần thú quay đầu công kích tới Kiền Thiện Dong, theo sự chỉ huy của tiểu Bạch, uy lực công kích của hai thần thú nhất thời thật lợi hại.

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách, dịu dàng nói: "Yêu, ma tôn cảm thấy hứng thú với bốn tiên tử a, hay a, mau lại đây!"

Lý Cường hơi khựng lại một chút, lập tức thuận chuyển qua một bên, nhìn Xích Minh ma tôn vọt tới.

Bốn người này đều có những ý nghĩ khác nhau, tranh đấu vô cùng hỗn loạn. Xích Minh ma tôn đột nhiên phát giác không thấy Lý Cường nữa, biết hắn đã rút lui, nhịn không được mở miệng mắng to, không thể làm gì khác hơn là ngạnh da đầu đối kháng với Đại Nam Phong Ngự. Trong lòng Lý Cường cười thầm, tấm bia này dùng thật tốt, hắn huyết sáo dài một tiếng hướng Kiền Thiện Dong đánh tới.

Kiền Thiện Dong không nghĩ đến Lý Cường lại khó chơi như vậy, tiểu tử này chẳng những xuất ra nhiều trò bất tận, hơn nữa còn cơ trí hơn cả quỷ, hắn tập hợp hai thần thú lại, rồi để cho Xích Minh ma tôn cuốn lấy Đại Nam Phong Ngự, chỉ cần mình bị bại, hắn lại dẫn hai thần thú đi công kích Đại Nam Phong Ngự, bàn tính như ý này quả thật đánh không tệ. Hắn đột nhiên thuận chuyển qua bên người Đại Nam Phong Ngự, cười to nói: "Phong Ngự, chúng ta giết chết ma tôn trước!"

Xích Minh ma tôn đột nhiên nhìn thấy Kiền Thiện Dong toát ra, sợ đến quay đầu bỏ chạy, chỉ có kẻ ngu mới đấu với cả hai tiên nhân. Lý Cường a a cười nói: "Lão Kiền, nếu ta đem tất cả quái thú trong Trấn Thái Ý Nguyên đều phóng ra hết, người làm sao đánh? Chúng ta chấm dứt tranh đấu đi, thực lực của tiểu tử kém hơn các người rất nhiều, cho nên thua cũng không có gì đặc biệt hơn người cả, dừng tay đi."

Kiền Thiện Dong thở dài, nói với Đại Nam Phong Ngự: "Ta thay đổi chủ ý rồi, về Thánh Thành tiềm tu thôi, chúng ta cùng trở về đi."

Đại Nam Phong Ngự hiểu được ý tứ của hần, Lý Cường biểu hiện thực lực thâm sâu đã kích thích hần, nàng cũng có đồng cảm, tự mình tu luyện hàng ngàn năm, lại không thể so sánh được với một hậu sinh tiểu bối, có thể thấy được tu thần Thiên Tiến Chương tuyệt đối là một công pháp chí tôn, nếu có thể cẩn thận tìm hiểu, thực lực của mình nhất định sẽ tăng trưởng rất nhanh.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Được, Kiền đại ca, chúng ta cùng tìm hiểu thôi."

Lý Cường lại đang rầu rĩ, hai thần thú làm sao để thu hồi, hần ôm tiểu Bạch nhẹ giọng cười khổ nói: " Ai, tiểu Bạch, phiền toái lớn, thần thú làm sao để thu hồi được a."

Tiểu Bạch vươn đầu lưỡi liếm lên mặt hần, ô ô hai tiếng, hướng hai thần thú còn đang xoay quanh trên không trung kêu ương ương vài tiếng, rồi đột nhiên, hai thần thú hóa thành hai đạo khói xanh, tiêu tán trong không trung.

Lý Cường giật mình vô cùng, không khỏi nhin được mừng rỡ, hần đột nhiên hiểu được, tiểu Bạch mới là máu chốt chính thức của Trần Thái Ý Nguyên, tiên huyền của Trần Thái Ý Nguyên chỉ có một mà thôi, đó chính là thả ra tiểu Bạch.

Lý Cường không chút do dự thu hồi Trần Thái Ý Nguyên đặt ở trước mặt tiểu Bạch, cười nói: " Nguyên lai là như vậy, ngươi cần nó hay không?"

Trong mắt tiểu Bạch bắn ra lói quang nhẹ nhẹ, vui vẻ ô ô kêu lên, há miệng nuốt chửng Trần Thái Ý Nguyên. Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự nhìn thoáng nhau, trên mặt lộ ra vẻ kinh dị. Kiền Thiện Dong cười khổ nói: " Phong Ngự, ngươi có nhận ra không? Đây là Thiên Sư thần thú, thần thú chi vương(vua thần thú)."

Lý Cường nghe được rõ ràng, hần ngạc nhiên nói: " Thiên Sư thần thú? Tiểu Bạch là Thiên Sư thần thú? Thiên Sư thần thú là gì?"

Kiền Thiện Dong nói: " Nếu nó không nuốt Trần Thái Ý Nguyên, ta cũng không nghĩ đến chính là nó, nó là Thiên Sư thần thú, tiểu tử, trừ phi chính Lệ Cẩm Thiên Quân tự mình đến đây, nếu không quái thú trong Trần Thái Ý Nguyên này cũng sẽ theo sự chỉ huy của ngươi, chỉ cần Thiên Sư thần thú nhận ngươi là chính. Trước kia ta từng kiến thức qua Lệ Cẩm Thiên Quân sử dụng Trần Thái Ý Nguyên, nhưng không nghĩ đến là chỉ dùng Thiên Sư thần thú để trấn áp quần thú, nó hần là hiểu được lời ngươi nói."

Lý Cường vui vẻ ôm tiểu Bạch, khoa trương khen: " Nguyên lai ngươi là thần thú không phải con chó nhỏ a, a a, tiểu Bạch thật không tưởng nổi! Sau này ngươi chịu đi theo ta không?" Hần nhẹ nhàng vuốt ve lên bộ lông màu bạc mềm mại trên đầu tiểu Bạch, tiểu Bạch rất thân mật ô ô kêu, Lý Cường lập tức cảm giác nó cũng đang thật cao hứng.

Đại Nam Phong Ngự thu hồi thả quyền, mấy người La Độ Khê lúc này mới bay lại đây, hần cung kính hành lễ nói: " Văn bối cung thỉnh các vị tiên bối đến Cực Tiệm Nhai nghỉ ngơi." Sự tranh đấu vừa rồi làm cho bọn họ kinh tâm động phách, cũng mở rộng tầm mắt, cả diện mục của Thiên Phong Hồ cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Tốt, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi lập tức sẽ rời đi, về phần hai người bọn họ thì để họ tự lo đi. Tiểu tử kia, có rảnh thì tới Thánh Thành, với thực lực của ngươi, chúng ta có thể làm bằng hữu."

Kiền Thiện Dong cũng gật đầu nói: " Ân, mặc dù công lực của ngươi cũng còn thiếu một chút, bất quá ngươi lại là đồ đệ của Thanh Đế, ngươi có tư cách để cho ta thừa nhận, sau khi trở lại Phong Duyên Tinh, nếu ngươi muốn đến Thánh Thành, ta hoan nghênh." Hai người bọn họ nói xong thần thái như đương nhiên, ý tứ rất dễ hiểu: " Nếu không có thực lực nhất định, bọn họ khinh thường không thèm để ý."

Lý Cường dờ khóc dờ cười nhìn hai vị tiên nhân, hai vị bằng hữu này kết giao thật có ý tứ, toàn là những bằng hữu đánh nhau mới kết giao. Hần là người thích có bằng hữu hơn là địch nhân, mặc dù hần không quen nhìn thái độ cao cao tại thượng của Kiền Thiện Dong, nhưng hần biết có thêm một bằng hữu cũng giảm bớt đi một địch nhân lợi hại. Hần cười nói: " Hay, nếu như vậy, ta cung kính không bằng tông mệnh, tiểu tử nhất định sẽ đi Thánh Thành bái phỏng."

Kiên Thiện Dong vọt đến trước người Xích Minh ma tôn, rồi đột nhiên đá ra một cước làm hấn té ngã, quát lớn: " Xích Minh ma tôn, ta cảnh cáo ngươi, nếu dám làm cản tại thế giới này, ta thề nhất định sẽ tìm Phạm Khải Thiên Quân tiêu diệt ngươi, cho dù ngươi chạy trốn tới hắc ma giới cũng không hữu dụng!"

Lý Cường cười hì hì phụ họa nói: " Lão Xích, ngươi hãy nghe lời một chút mới tốt đó, chỉ cần ngươi không đả thương người, hết thấy đều cũng dễ nói chuyện hơn."

Xích Minh ma tôn quả thật cũng đã bị tức muốn chết, hấn hừ hừ tức giận trốn sang một bên, thật lạ là không phát tác. Trong lòng Lý Cường không khỏi thầm khen, ma tôn mà cũng có thể nhẫn nhịn.

Phòng ngự của Tuyết Long thành hoàn toàn giải trừ, những ngư dân đánh cá từ trong thành tuôn ra, ra khỏi thành họ mới phát hiện, diện mục bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi, lớp băng tuyết của Thiên Phong Hồ không cánh mà bay, hồ nước đã trở nên ấm áp, trên mặt hồ nổi đầy xác cá chết, tuyết trắng vốn đang bao trùm ngọn núi, đã bị lộ ra nham thạch xù xì, mây đen rậm rạp trên bầu trời, gió lạnh thổi qua, những hạt băng tích tích lạp lạp rơi xuống.

Trong đại sảnh làm bằng nham thạch trong Cực Tiệm Nhai, Lý Cường đang khoan chân ngồi, thân thể dựa vào vách ao bên cạnh trong đại sảnh, hấn bỏ tiểu Bạch vào trong ao, vừa dùng linh tuyến tắm rửa cho nó, vừa chơi đùa cùng nó, hấn còn không biết, đây là linh tuyến của Cực Tiệm Nhai chuyên dùng để sử dụng nấu nướng, nhưng không ai nói cho hấn hay cũng không ai đi ngăn cản hấn.

Xích Minh ma tôn nhàm chán nằm bên cạnh Lý Cường, hai tay nâng đầu, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng, nhìn sang đám đệ tử Cực Tiệm Nhai đang đi lại.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự ngồi ở phía trên đại sảnh, một đám người La Độ Khế đang chấp tay đứng ở một bên, bọn họ đều là các chương môn của các môn phái tu chân của Tuyết Long thành, theo lời của Lý Cường: " tất cả đều là người có quyền thế."

Trong đại sảnh đệ tử của Cực Tiệm Nhai đang bận rộn bưng lên các trân hào dị quả, bên cạnh Lý Cường cũng được đặt các loại dị quả, hấn và tiểu Bạch chơi đùa rất vui vẻ, cũng không để ý những người khác đang làm gì.

Xích Minh ma tôn thả ra một người nhỏ xíu màu đỏ cao chừng nửa thước, hấn nằm bất động, do người màu đỏ nhỏ xíu kia đem dị quả bỏ vào trong miệng hấn. Hấn vừa ăn vừa hừ hừ tức tức nói: " Không vui chút nào, loại quả cây này có ăn ngon gì đâu, lấy máu thịt ăn mới ngon, ai.." Người màu đỏ nhỏ xíu kia không hề nhàm chán hay phiền táo đi qua lại giữa Xích Minh ma tôn và mâm quả, bộ dáng thập phần tức cười.

Kiên Thiện Dong hỏi: " Tu chân thành nơi nào có tin tức truyền đến?"

La Độ Khế khom người trả lời: " Bây giờ cũng không có tin tức, không biết thần ma kia ở nơi nào? Nhưng vừa rồi Tân Dương thành truyền đến tin tức, Xác Tích Thổ mà tiền bối cần bọn họ đã tinh luyện tốt lắm rồi, xin hỏi tiền bối có muốn bọn họ đem tới đây không?"

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Không tệ, phải rồi a, người tu chân của Tân Dương thành tốc độ làm việc cũng nhanh lắm, Kiên đại ca, chúng ta cùng đi xem, để coi thần ma xuất hiện ở địa phương nào, thừa dịp giam cầm hấn, chúng ta cũng có thể sớm trở về." Nàng vội vã muốn đi trở về tìm hiểu Thiên Tiến Chương, Nghịch Hành thông đạo đã khai thông, Bách Diệt Thiên Quân không phải như những tiên nhân bình thường khác, hấn đi đến thế giới này không cần Thanh Đế đồng ý, nếu hấn qua tới, mình sẽ không chỗ chạy thoát.

Lý Cường dương dương nói: " Thần ma kia gọi là Lung Hàn Âm, là kẻ dưới tay của Khai Hoàng ma tôn, ở ngoài Tân Dương thành đã bị ta đánh trọng thương, tạm thời sẽ không dám tới các tu chân đại thành, nhưng hãy phái ít người tu chân đi tìm kiếm hấn cũng được, chỉ cần phát hiện ra...ai..." Hấn đột nhiên nhảy lên, cười hì hì nói: " Ta lại quên mất, nơi này còn có một người lợi hại, lão Xích, ngươi nói...Lung Hàn Âm ở nơi nào?"

Xích Minh ma tôn nhắm mắt lại, thoải mái vận eo một cái, nói: " Hấn ở nơi nào ta làm sao biết, hấn cũng không phải thuộc hạ của ta, đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết."

Lý Cường đá hấn một cước, cười mắng: " Ngươi cắn nuốt hấn không được hay sao? Ác, ta đã quên, hấn là người của Khai Hoàng ma tôn, Tiểu Minh sợ hãi rồi." Hấn cố ý chậm chọc kích thích Xích Minh ma tôn.

Xích Minh ma tôn không thèm phản ứng, nói: " Vì Lung Hàn Âm...hừ hừ, ta không thèm chọc vào Khai Hoàng ma tôn, hấn quá lợi hại."

Kiên Thiện Dong đứng dậy, nói: " Các ngươi cứ yên tâm, chuyện của thần ma ta sẽ lo, mặt khác, đây là lệnh bài của ta, sau này ta sẽ phái một ít đệ tử tới nơi này, hy vọng có thể trợ giúp cho các ngươi."

La Độ Khế mấy người luôn miệng đáp ứng. Lý Cường cười cười ngạc nhiên nói: " Lão Kiên, chẳng lẽ ngươi muốn thành lập môn phái tại Lâm Minh Tinh? Oa! Vậy còn môn phái nào có thể so sánh, không phải ngươi muốn xưng bá tại tu chân giới đó a?"

Kiên Thiện Dong khinh miệt cười: " Ngươi biết cái gì! Ta muốn làm gì chẳng lẽ phải nói cho ngươi nghe? Ngươi quan tâm quá nhiều chuyện rồi đó."

Lý Cường chuyển niệm dường như có điều gì đó hiểu ra, hấn giữ khuôn mặt tươi cười nói: " Tiên giới chẳng lẽ cũng nói đến chuyện người đông thế mạnh? Thật sự khó có thể tưởng tượng a."

Thần sắc Kiên Thiện Dong khê biến, lạnh lùng nói: " Hừ, đừng thông minh quá! Tiểu tử kia, ta khuyên ngươi một câu, chuyện của tiên giới đừng có bàn tán tầm bậy, nếu không ngươi sẽ hối hận đó."

Lý Cường mơ hồ nghĩ tiên giới cũng là một địa phương dựa vào thực lực mà sinh tồn, cũng không tốt hơn thế tục giới được bao nhiêu. Hấn đối với sự cảnh cáo của Kiên Thiện Dong cũng không quan tâm, lấy ra một cây lược chậm rãi chải lại bộ lông cho tiểu Bạch.

Người đến người đi trong đại sảnh cũng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh ăn quả cây của Xích Minh ma tôn và tiếng ô ô thoải mái của tiểu Bạch vang lên, Lý Cường cười mắng: " Lão Xích, ngươi ăn cái gì có thể nhỏ tiếng chút không, ồn ào làm người khó chịu muốn chết."

Xích Minh ma tôn ân một tiếng, một quả dị quả lại vào miệng mắc nghẹn ngay tại yết hầu, làm hấn cuống quýt ho khan nói: " Ngươi...ngươi...khái khái..ngươi..."

Kiên Thiện Dong không thể tránh được lắc đầu, hấn không có cách nào cùng Lý Cường đứng đắn nghiêm chỉnh hơn, tiểu tử này luôn làm những việc không theo lý lẽ thường chút nào. Vẫn là Đại Nam Phong Ngự thông minh, nàng biết Kiên Thiện Dong và Lý Cường có đấu võ mồm cũng không có kết quả, vội vàng lảng đi: " Kiên đại ca, chúng ta đi trước thôi. tới Tân Dương thành hãy tính."

Tâm tình Lý Cường thập phần thư sướng, từ khi bị Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đuổi bắt, suốt trăm năm, bây giờ rốt cuộc có thể bình tâm tĩnh khí đứng ngay trước mặt bọn họ, loại cảm giác này thật sự là quá sáng khoái, nhất là tự mình còn có thể châm chọc bọn họ vài câu, bọn họ cũng không dám làm gì mình, điều này thật sự là làm cho hấn vui vẻ không thôi. Bây giờ hấn chỉ lo lắng duy nhất cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, chỉ cần hai người bọn họ bình an vô sự, vậy thì rõ ràng mặt trời mọc sáng lên, tiền đồ thật sự là quang minh lắm rồi. Lý Cường còn không biết, lúc này Tịch Mịch lão tiên đang ở chung quanh tìm kiếm hấn, đang cắn răng nghiến răng thế phải tìm được Lý Cường người đã phá hư Huyền Tật tiên trận của hấn.

Kiên Thiện Dong hãnh hãnh nói: " Được rồi, Phong Ngự, ngoại trừ Xác Tích Thổ, còn thiếu một loại tài liệu, ngươi theo ta đi Huyền Thụ Tinh, chỉ có nơi đó mới có Thần Mộc Chi Dịch. Chúng ta chỉ cần tìm hiểu thần công, dựa vào các loại tài liệu ta đã tìm được nhiều năm, nhất định có thể tu luyện ra kiện bảo bối nọ."

Lý Cường giật mình: " Huyền Thụ Tinh...cái tên thật quen thuộc a." Hấn suy nghĩ trong chốc lát, nhưng lại nhớ không ra. Hấn bỏ tiểu Bạch trong tay xuống, đi tới trước người La Độ Khế, cười nói: " La huynh, ta muốn đi tìm mấy bằng hữu, được rồi, nơi này không phải ngươi có đại hội tỷ thí luyện khí hay sao? Lúc nào bắt đầu?"

La Độ Khế xoa xoa hai tay, dùng ánh mắt khó tin nhìn Lý Cường, cười khổ nói: " Tiên bối đã đi suốt sáu gia long niên, luyện khí đại hội đã sớm kết thúc, vì đợi tiên bối, chúng ta còn đặc ý lui suốt một năm mới chấm dứt, này..."

Lý Cường phát mộng, hấn gãi gãi đầu, cả nửa ngày mới thở dài một tiếng, thì thào lẩm bẩm: " Hắc, tu chân không có thời gian...trách không được có người tu luyện mấy ngàn năm vẫn chưa từng cảm thấy được thời gian đã trôi qua."

Đại Nam Phong Ngự nói: "Tiểu tử kia, có rảnh sẽ gặp lại ở Thánh Thành." Nàng và Kiền Thiện Dong cũng không để ý tới những người tu chân đang đứng trong phòng, kim quang chớp động, hai người bóng dáng đều không.

Xích Minh ma tôn từ trên mặt đất nhảy lên, ha ha cười to nói: "Hai đồ hồn đản này rốt cuộc cũng đi rồi, ha ha, chán ghét, chán ghét a."

Lý Cường mặc dù cũng đồng ý lời Xích Minh ma tôn nói, nhưng hắn không muốn để cho Xích Minh ma tôn kiêu ngạo như thế, lúc nào cũng muốn đả kích hắn. Lý Cường mắng: "Ngươi mới là hồn đản! Khi lão Kiền hoành hành ngươi lại tỏ vẻ ngoan ngoãn, bây giờ kêu cái gì! Ăn trái cây của ngươi đi." Hắn tiện tay quăng Xích Minh ma tôn té ngã.

Xích Minh ma tôn bây giờ đã bị Lý Cường chinh đến không còn gì để nói, hắn dựa thể nằm dài trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích mà giả chết.

Lý Cường nói: "La huynh, chuẩn bị cho ta một gian tĩnh thất, phải mấy đệ tử canh giữ người này."

La Độ Khế trong lòng kinh hãi, nói giỡn sao, để cho đệ tử của Cực Tiệm Nhai canh giữ Xích Minh ma tôn, vậy có khác gì dùng bánh bao thịt ném chó, có đi không về. Hắn lúng túng nói: "Điều này...chúng ta..."

Xích Minh ma tôn nhảy dựng lên, kêu: "Đừng, đừng, lão huynh, đừng như vậy...đừng như vậy, ta đi theo ngươi, đợi ở trong tĩnh thất phiền muộn chết." Hắn thật sự không muốn ngồi đợi trong tĩnh thất, lần trước chính vì quá nhàm chán mà phát điên, kết quả đánh nhau với Kiền Thiện Dong, lần này vô luận như thế nào hắn cũng muốn đi theo Lý Cường. Hắn nhìn thấy Lý Cường bất động, liền uy hiếp nói: "Nếu ngươi muốn ta đợi trong tĩnh thất cũng được, cũng đừng trách ta nhịn không được...miệng thêm!"

Người tu chân trong phòng nghe được cả hai chân đều phát lạnh, Lý Cường cũng cảm thấy lo lắng, không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi, ngươi đi theo ta, nhớ kỹ, không được tìm phiền toái."

La Độ Vũ nói: "Văn bối tương đối quen thuộc với Tuyết Long thành, ta sẽ dẫn đường cho tiền bối được không?"

Lý Cường thoáng do dự một chút, gật đầu nói: "Vậy phiền toái La huynh rồi."

Xích Minh ma tôn cũng có chút kỳ quái, hắn nhịn không được nói: "Lão huynh, ngươi rất kỳ quái, người càng lợi hại ngươi càng không khách khí, đối với những tên không bản lĩnh này ngược lại ngươi thật là khách khí a. Thật không biết người nghĩ như thế nào nữa."

Các phái tông chủ trong phòng nghe vậy cười khở, trong mắt Xích Minh ma tôn, tất cả bọn họ đều là phế vật không hữu dụng. Lý Cường cũng không thêm tức giận với hắn, nói với La Độ Vũ: "Chúng ta đi tới nhà Đạm Bác Vũ đi."

La Độ Vũ ngoắc gọi mấy đệ tử hỏi: "Ai biết Đạm Bác Vũ?"

Có mấy đệ tử đi lên, cuống quýt lắc đầu, bọn họ ngay cả nghe cũng chưa nghe qua tên người này, trong đó có một đệ tử thấp lùn nói: "Trong nội thành có một gia tộc tu chân họ Đạm, có lẽ là đệ tử của họ, chỉ cần hỏi họ là biết thôi."

Từ trong đại sảnh đi ra một tiểu tử, hắn vừa nhìn thấy Lý Cường, gương mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Lý Cường không khỏi cười nói: "Đây không phải là La Cát Bình hay sao, lại đây! Lại đây!"

Da thịt trên mặt La Độ Vũ chợt run khê, hắn nghĩ hắn là Anh gia và Đạm Bác Vũ có quan hệ. Hắn gọi: "Cát nhi, lại đây bái kiến Mộc tử tiền bối."

La Cát Bình do dự đứng ở một bên không chịu tiến lên, La Độ Khế không biết nguyên nhân, thấy La Cát Bình như vậy không khỏi có chút tức giận, hắn trách mắng: "Cát nhi, sao lại không lễ phép như vậy, mau tiến lên bái kiến tiền bối."

Lý Cường cười hì hì nói: "Không cần khách khí, cái gì tiền bối hậu bối chứ...nghe không được tự nhiên, La lão đệ, ngươi biết nhà của Anh Tuệ tỷ tỷ của Anh Diễm đang ở nơi nào hay không?"

La Độ Khế hận không được lập tức tát cho La Cát Bình một cái, đứa nhỏ này bình thường thì cơ trí, bây giờ sao lại chẳng khác gì kẻ ngu. Hắn lại quát: "Cát nhi!"

La Cát Bình lại càng hoảng sợ, hoảng hốt bối rối nói: " Ta không biết, ta không biết, đã thật lâu ta không có đi qua Anh gia rồi, ta và Anh Diễm không có quan hệ." Hắn giống như bị điều gì kích thích mà kêu to lên.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy kỳ quái, chỉ hỏi tin tức thôi có cần khẩn trương như vậy hay không? Hắn nói với La Độ Vũ: " La huynh, chúng ta đi tới Anh gia trước, bọn họ hẳn biết Đạm Bác Vũ đang ở nơi nào."

Sắc mặt La Cát Bình trắng bệch, xoay người chạy ra ngoài. La Độ Khế tức giận lắc đầu, nói: " Tiểu hài tử không hiểu lễ phép, xin Mộc tử tiên bồi tha thứ."

Xích Minh ma tôn nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: " Tiểu tử này rất cổ quái, đại khái đã làm cái gì lén lút thì phải..."

Lý Cường nghe vậy có chút sững sốt, hắn ngẫm lại bộ dáng vừa rồi của La Cát Bình, trong lòng cũng có chút nghi hoặc: " Đã nhiều năm như vậy, hắn không nên vẫn sợ mình như thế mới đúng." Trong lúc nhất thời hắn cũng không kịp ngẫm nghĩ, liền nói với mọi người: " Đi tới Anh gia trước đã, rồi hãy nói."

185. Chương 185

Anh Bồ Lợi vừa nhìn thấy Lý Cường và La Độ Vũ, thần sắc hơi đổi, tiến lên thi lễ rồi dẫn họ đi vào đại sảnh tiếp khách.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Anh Bồ Lợi cúi đầu im lặng không nói, trên mặt La Độ Vũ toát ra vẻ không hài lòng, miễn cưỡng cười nói: " Anh lão đệ, như thế nào? Không chào đón chúng ta hay sao?"

Anh Bồ Lợi cười khổ nói: " La tông chủ, chuyện người phân phó Anh gia cũng đã làm xong rồi..."

La Độ Vũ cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: " Ta phân phó? Ta phân phó cái gì?"

Anh Bồ Lợi cũng sững sốt, hắn ngoắc một đệ tử tới thấp giọng nói vài câu. Sắc mặt La Độ Vũ nhất thời trở nên rất khó nhìn, hắn đương nhiên nghe được Anh Bồ Lợi nói gì. Chỉ chốc lát sau, đệ tử kia mang tới một khối ngọc bài, Anh Bồ Lợi nói: " Cấp La tông chủ."

La Độ Vũ cầm ngọc bài thoáng xem xét, lắc đầu nói: " Quả thật là lệnh bài của Cực Tiệm Nhai, nhưng ta chưa từng phát ra lệnh bài này, cái này từ đâu tới?"

Anh Bồ Lợi nói: " Đây là từ hai năm trước do đệ tử Cực Tiệm Nhai truyền đến, ra lệnh Anh gia khu trục gia đình Anh Tuệ, không cho ở lại bên trong Tuyết Long thành, gia đình bọn họ đã bị trục xuất ra ngoài thành. Ta vì chuyện này từng đi bái kiến La tông chủ, nhưng đệ tử Cực Tiệm Nhai không cho ta đi vào." Ngữ khí của hắn rất bình thản, chậm rãi nói như đang nói về chuyện của người khác.

La Độ Vũ cơ hồ lập tức hiểu được, tức giận đến da thịt trên mặt cũng đều rung động lên. Lý Cường cũng hiểu được, đây là trò giả truyền thánh chỉ, hắn nói: " Nguyên lai La Cát Bình khí lượng quá nhỏ nhen, tu chân lâu như vậy mà cũng không sáng khoái một chút, trách không được vừa rồi nhìn thấy ta thì như là thấy quỷ."

Xích Minh ma tôn cười hi hi nói: " Tiểu tử này không tệ, ta thích, La tiểu tử, đem hắn cho ta thế nào?" Hắn luôn luôn như e sợ thiên hạ không loạn, nhưng không ai thèm để ý đến hắn.

La Độ Vũ đang nghĩ làm sao trừng phạt tiểu tử La Cát Bình gan lớn này, nghe Xích Minh ma tôn nói, cả kinh đến mồ hôi lạnh cũng tuôn ra, hắn quả thật không biết nói gì mới tốt. Lý Cường hỏi: " Vợ chồng Đạm Bác Vũ bây giờ ở lại ngoại thành? Bọn họ vẫn ổn chứ?" Kỳ thật hắn cũng không thèm để ý Đạm Bác Vũ đang ở nơi nào, chỉ cần gia đình bọn họ không có chuyện gì, hắn sẽ không truy cứu La Cát Bình, với loại người khí lượng hẹp hòi như La Cát Bình, hắn cũng không thèm đặt vào lòng.

Anh Bồ Lợi biết Lý Cường thần thông quảng đại, không nghĩ tới hắn vẫn nhớ tới gia đình Đạm Bác Vũ, trong lòng không khỏi nhin được cảm khái. Do áp lực của Cực Tiệm Nhai và gia tộc, hắn không cách nào bảo trợ cho gia đình Anh Tuệ quyền được ở lại bên trong thành, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ dời ra ngoại thành mà ở, Anh Tuệ là một nữ tử có cá tính rất mạnh, từ đó về sau gia đình bọn họ cũng

không trở lại Anh gia, hần cũng từng lặng lẽ đến thăm, nhưng Anh Tuệ không vui khi nhìn thấy hần, làm cho hần rất là thương cảm.

La Độ Vũ cảm thấy phi thường xấu hổ, hần đứng lên nói: " Anh lão đệ, là ta sơ hốt, ta xin lỗi người, Cực Tiệm Nhai phụ trách ở bên trong thành tu kiến một ngôi nhà, xin mời gia đình Đạm Bác Vũ quay trở về." Hần lại nói với Lý Cường: " Mộc tử tiền bối, cũng đều là ta không đúng, Cát nhi gây ra họa, do ta sẽ phụ trách."

Lý Cường đối với loại chuyện này cũng không thêm để ý, hần cười nói: " Bỏ đi, mắc mớ gì mà người phải phụ trách, chỉ cần gia đình Bác Vũ không có việc gì là được, ở nơi nào mà không là ở? Người trở về cảnh cáo La Cát Bình một chút, đừng có tiếp tục ý thể khinh người, nếu tính tình hần không thay đổi, sau này gặp đối thủ lợi hại thì hần sẽ ném mùi đau khổ đó. Anh huynh, xin hỏi Anh gia ở nơi nào ngoài ngoài thành?"

La Độ Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nhẹ nhàng xuống tới. Anh Bồ Lợi dù sao cũng là tộc trưởng hiện tại của Anh gia, hần cũng không dám quá phận truy cứu trách nhiệm của ai, đặc tội Cực Tiệm Nhai, hậu quả thật rất nghiêm trọng. Gia tộc tu chân có thể ở lại bên trong thành có rất nhiều chỗ tốt vô hình, chỗ tốt lớn nhất chính là trong thành tràn ngập linh khí, ở bên trong thành tu luyện, tiến cảnh nhanh hơn rất nhiều so với ngoài thành, không có gia tộc nào tùy tiện buông tha cho việc ở lại nơi này. Hần nói: " Ta đi thỉnh vợ chồng Đạm Bác Vũ trở lại..."

Lý Cường cắt đứt lời hần: " Ta tự mình đi, người phái một đệ tử dẫn đường là được."

Cách làm của Lý Cường làm cho La Độ Vũ và Anh Bồ Lợi rất khó giải thích, bằng thân phận hiện giờ của hần, tại Lâm Minh Tinh chỉ cần hần nói một câu, mặc kệ là hần muốn mời ai đó, không có vị chưởng môn nhân của môn phái nào sẽ dám không đến, nhưng hần lại tự mình muốn đi gặp một tiểu nhân vật không có danh tiếng gì, thật không hiểu hần đang suy nghĩ như thế nào.

Anh Bồ Lợi đứng dậy, nói: " Ta bồi tiền bối đi một chuyến."

Ngoại thành của Tuyết Long thành nằm trong một hạp cốc, lớn hơn nội thành rất nhiều, tất cả người thường và người tu chân cấp thấp cũng đều ở lại đây. Đó là một hạp cốc hình bán nguyệt thật dài, hình dáng phi thường cổ quái, giống như một mặt trăng có phân nửa, mỗi một góc cạnh đều là nham bích thật lớn, sắp xếp rất chỉnh tề, giống như là dùng pháp thuật làm ra, từ thông đạo lớn của đại hạp cốc đi qua, chỉ thấy một loạt nham bích giống như những tòa cao lâu sắp xếp rất chỉnh tề.

Nham bích mở rộng có đầy những nham động lớn nhỏ không đồng nhất, từ phía dưới nhìn lên thấy những thông đạo tung hoành lần lượt thay đổi đều là dùng nguyên mộc cấu thành, vô số thông đạo bình thai đột khởi nằm trên vách núi, nham bích bình hành có rất nhiều dây thừng nối tiếp nhau, thỉnh thoảng có người đi dọc theo những sợi dây lui tới văng lai giữa hai vách núi, nhìn qua kinh hiểm vạn phần. Cả hạp cốc làm cho Lý Cường có một loại cảm giác quái dị, hình thức định cư thế này làm cho hần mở rộng tầm mắt.

Tương đối so sánh với nham động trên nham bích, kiến trúc trên mặt đất của hạp cốc rất rối loạn, phòng ốc kiến thiết thật hỗn loạn vô cùng, chen chúc đầy nghẹt khắp mặt đất. Trong lòng Lý Cường toát ra một từ hình dung - ố người nghèo, hần nghĩ nơi này so với ố người nghèo còn muốn bẩn cùng hơn.

Đám người trong hạp cốc tào tạp chạy tới, có người mời mua những món đồ vật hỗn tạp, có ngư dân đang cầm đồ đánh cá, những đứa nhỏ lười thôi lếch thếch trong bộ quần áo rách nát đang chạy chơi đùa giữa những ngã tư đường nhỏ hẹp, bên cạnh còn có những sạp nhỏ đủ loại đang có khói bốc lên, tản ra mùi thực vật cổ quái, những hơi thở loạn tào tào đập vào mặt mà đến, Lý Cường nhẹ giọng than thở: "Nguyên lai đây là thế giới của người phạm a."

La Độ Vũ nói: " Mộc tử tiền bối, nơi này tương đối rối loạn, ai, dân cư của Tuyết Long thành thật sự là nhiều lắm." Hần phân phó một đệ tử bên người, nói: " La Hằng, người đi kêu Phí Dẫn Đặc lại đây."

La Hằng tuân lệnh rất nhanh phi đi. Lý Cường nói: " Chúng ta đi thôi."

La Độ Vũ hơi khó khăn nói: " Ách, thường thì người tu chân sẽ không từ ngã tư đường này đi qua, đều chỉ bay qua thôi, này..."

Lý Cường không để ý tới hần, chỉ từ trên không trung hạ xuống giữa ngã tư đường. La Độ Vũ bất đắc dĩ nói: " Chúng ta cũng đi xuống đi." Bọn họ theo sát rơi vào trên đường.

Lý Cường hạ xuống trên ngã tư đường hẹp hòi, lúc này mới ý thức được mình và người thường nơi này có sự chênh lệch đến bao nhiêu, gần đây hẳn tiếp xúc nếu không phải tiên nhân thì là người tu chân cấp tông sư, ngay cả Xích Minh ma tôn cũng là ma tôn của hắc ma giới, hẳn cơ hồ cũng đã quên mình cũng từng là một người bình thường, giờ phút này trong lòng hẳn thật sự là cảm khái vạn ngàn.

Mấy người bọn họ hạ xuống mặt đường, phảng phất như một giọt nước rơi xuống ao, đám người nhất thời dạt ra, bất luận là người lớn hay trẻ con cũng đều ầm ầm lui ngay về phía sau, tựa như đám người Lý Cường là ôn thần mà e sợ tránh không kịp. Lý Cường nhìn họ thì chợt hiểu ra, áo quần bọn họ mặc trên người so với người nơi này thật sự là quá hoa lệ, quần áo trang sức trên người mỗi người đều tinh mỹ dị thường, còn có người còn phát ra thải quang nhàn nhạt. Hắn cười khổ nói: " Khó trách người tu chân không đi tới nơi đây."

Xích Minh ma tôn hít hít cái mũi, cúi đầu nhìn chung quanh, hẳn liếc mắt chợt nhìn thấy một động vật bị buộc nơi cây gỗ, đó là Tuyết Bào đặc sản của Tuyết Long thành, bộ dáng rất giống lạc đà. Hắn chụp lấy đầu Tuyết Bào, đưa tay thọt vào đầu nó, chỉ nghe Tuyết Bào rên rỉ một tiếng, trong nháy mắt đã bị Xích Minh ma tôn hấp thực chỉ còn một lớp da. Hắn vui vẻ cười nói: " Mùi này cũng không tệ lắm." Tay hắn giơ lên, ba thập một tiếng, một đồng da xương của Tuyết Bào rơi vào đồng bùn bên dưới.

Một trung niên nữ nhân mặc bộ y phục màu xám rách nát kêu lên một tiếng chói tai từ một ngôi nhà đổ nát lao ra, nàng cầm một cây gỗ trong tay, đánh xuống Xích Minh ma tôn. Tất cả mọi người choáng váng, Xích Minh ma tôn cũng phát mộng, bị người phụ nữ kia hung hăng nện một gậy xuống đầu. Xích Minh ma tôn cười: " Nếu dám đánh ta, ta sẽ không khách khí đâu." Tay hắn giương lên đã định chụp xuống đầu người phụ nữ nọ.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Tiểu Minh, người dám!"

Tay của Xích Minh ma tôn lơ lửng giữa không trung, không dám hạ xuống. Người phụ nữ nọ bị cây gậy phản chấn rơi xuống đất, nàng chợt gào lên khóc lớn. Lý Cường đi tới, tiện tay lấy ra một đoàn long tệ, nói: " Xin lỗi, đồng bạn của ta chỉ là nói giỡn thôi, tiền này đền cho người."

Xích Minh ma tôn hãnh hãnh súc tay lại, nếu không phải Lý Cường ngăn cản, hẳn tuyệt đối sẽ hấp khô người phụ nữ kia.

Một đoàn long tệ ước chừng có thể mua được nhiều Tuyết Bào, người phụ nữ kia cũng dừng khóc, tiếp lấy tiền rồi quay đầu chạy về chỗ của mình. Trong lòng Lý Cường đột nhiên cảm thấy không thoải mái, tại sao trong khoảnh khắc Xích Minh ma tôn hấp thực con vật đó, chính hắn lại không thèm để ý, chẳng lẽ đó không phải là tính mạng hay sao? Hắn hít sâu một hơi, trong lòng khởi lên một loại cảm giác bất đắc dĩ.

Trên đường lại một trận tào tạp, một đám người từ xa xa chạy tới, rất nhanh đã đến ngay trước mặt mấy người Lý Cường. Đệ tử Cực Tiệm Nhai La Hằng từ trên không trung hạ xuống, chỉ vào một người nói: " Phí Dẫn Đặc tới."

Trong đám người này đều có bộ dáng như là những hán tử, cả đám gật đầu cúi xuống cười cười, người cầm đầu là một cao thủ Nguyên Anh kỳ, ước chừng chính là Phí Dẫn Đặc.

Trong lòng Lý Cường có chút phiền táo, hắn tức giận nói: " Có cần làm ra kinh thiên động địa như vậy không, Anh huynh, chúng ta đi." Hắn cũng không để ý tới những người đó, một mình đi về phía trước.

Anh Bồ Lợi nở một nụ cười khổ, vội vàng theo sau nói: " Tiền bối, Bác Vũ bọn họ ở sâu tận cùng bên trong, xin theo ta đi." Hắn đi trước một bước, ở phía trước dẫn đường.

La Độ Vũ phát tay, đám người kia cũng không dám nhiều lời, ngay cả tam tông chủ của Cực Tiệm Nhai cũng phải nghe mệnh lệnh của người đó, ai còn dám đi chọc vào? Bọn họ thành thật đi theo phía sau, một đám người đi qua, nhìn thấy vô cùng uy thế.

Ngã tư đường dần dần trở nên rộng rãi, kiến trúc chung quanh cũng càng ngày càng ít, đi qua một dãy hàng cây Mộc Sách Lan, cuối cùng đi tới một nham bích thật lớn xuất hiện ngay trước mắt mọi người. So sánh với những nham bích hỗn độn khi này, nham bích này có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, một giá chính tề sắp hàng tầng tầng, nham động điêu khắc bình chỉnh, trên mặt đất phía dưới nham bích còn có rất

nhieu cây cối và hoa cỏ. Anh Bồ Lợi nói: " Ở phía sau là đại bộ phận người tu chân sơ cấp ở lại, gia đình Bác Vũ cũng ở chỗ này."

Lý Cường nói: " Tốt, La huynh, Anh huynh, lão Xích, chúng ta đi vào, những người khác tản ra đi."

Phí Duẫn Đặc là một người tu chân mới bước vào Nguyên Anh kỳ, thần thái của hắn cũng không chút phản ứng nào, dù sao có thể tu nhập Nguyên Anh kỳ thì cảnh giới cũng không quá kém. Hắn nói: " Chúng ta chờ ngay phía dưới, La tông chủ, có việc xin cứ ra lệnh một tiếng là tốt rồi." Hắn mặc dù là quân sự chuyên môn của ngoại thành, nhưng bởi vì thời gian tu luyện còn nhiều hơn thời gian quân sự, bình thường đều do thuộc hạ xử lý tạp vụ, nếu không phải bởi vì La Độ Vũ tới, hắn sẽ không đi ra.

Anh Bồ Lợi đi tới trước tiên, mấy người Lý Cường gắt gao đi theo. Chung quanh có không ít sơ cấp người tu chân, có một ít đang học tập phi hành, những người như Lý Cường thì không cần dùng phi kiếm phi hành, hơn nữa tốc độ phi hành lại rất chậm, vừa nhìn thì đã biết là cao thủ. Có người lập tức kêu lên: " Mọi người mau nhìn, có cao thủ đến kìa." Rất nhanh từ những huyết động của nham bích chạy ra không ít người tu chân, có người kêu lên: " Trời ạ, là La Độ Vũ tiền bối của Cực Tiệm Nhai!"

Lý Cường cười nói: " La huynh ở chỗ này danh khí rất lớn a, người tu chân này là gia truyền hay là có môn phái?"

La Độ Vũ có chút hoảng bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: " Người tu chân gia truyền của nơi này rất nhiều, mỗi gia long niên các phái đều tới nơi này lựa chọn đệ tử, mỗi tu chân môn phái đều ở chỗ này thiết lập chỗ giáo thụ, tìm kiếm đệ tử có tư chất, Cực Tiệm Nhai bên ngoài thành có mười một chỗ giáo thụ, a a, đôi khi ta cũng có tới nơi này nhìn xem một chút."

Một ít sơ cấp người tu chân qua lại xem qua mấy người Lý Cường, đồng thời nhiệt tình chào hỏi bọn họ. Lý Cường chú ý quan sát, phát hiện bọn họ chỉ là phi hành qua lại giữa hai vách đá, cũng giống như mình khi mới bắt đầu học tập phi hành tại Thiên Đình Tinh, bốn chuyển thật giống nhau.

Rất nhanh, Lý Cường bọn họ bay đến trên thượng tầng nham bích, rơi vào một hành lang làm bằng nguyên mộc, bên trên rét lạnh hơn rất nhiều so với bên dưới, những luồng gió xẹt qua phát ra ô ô tiếng gió quái dị.

Những người tu chân đang luyện tập phi hành cũng đều hạ xuống, ở phía sau tò mò quan sát. Vách đá cách nhau bảy tám thước lại có một huyết động, có hình tròn, có nửa hình tròn, có hình vuông, và hình chữ nhật, các cánh cửa đều không giống nhau, tuyệt đại bộ phận trên cửa đều có cấm chế đơn giản. Theo hành lang đi tới, ở một cánh cửa hình tròn, Anh Bồ Lợi dừng chân lại, quay đầu nói: " Gia đình Bác Vũ ở tại chỗ này."

Những người tu chân ở phía sau nhỏ giọng nói thầm: " Là nhà của Đạm tiên sinh, bọn họ tìm Đạm tiên sinh a."

" Anh đại tẩu thật là lợi hại."

" Ai, kỳ quái, nhà bọn họ không phải bị Cực Tiệm Nhai trục xuất ra đây sao? La tông chủ vì sao lại đến?"

Mọi người liên tục nghị luận bàn tán. Về mặt La Độ Vũ rất là xấu hổ, hắn không cách nào giải thích cái gì, từ khi hắn ngồi lên vị trí tam tông chủ của Cực Tiệm Nhai, vẫn rất ít bị người nghị luận như vậy.

Anh Bồ Lợi tiến lên gõ cửa, một hồi lâu không có tiếng đáp lại. Lý Cường dùng thần thức đảo qua, nói: " Trong nhà không có ai..."

Một người tu chân thấp lưng từ phía dưới hành lang phi đi lên, nói: " Các vị tiền bối, gia đình Đạm tiên sinh đã dời đi, là do mấy ngày hôm trước tiểu Dũng lạng lẽ nói cho ta biết."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Dời đi? Dời đi địa phương nào?"

Người đó nói: " Hình như là đến Kỳ Long thành, tiểu Dũng còn có chút không vui đó."

Anh Bồ Lợi than thở: " Tiểu muội tử này của ta thật là quá quật cường rồi, ai.." La Độ Vũ xấu hổ tới cực điểm, trong lòng hắn âm thầm nảy sinh tức tối, khi trở về nhất định phải giáo huấn La Cát Bình thật nặng, tiểu tử này dám gan lớn như thế, trách không được mấy năm gần đây tiến độ tu chân của hắn cực chậm, có tâm bệnh này thì hắn làm sao có thể tiến triển được.

Lý Cường cũng không muốn truy cứu La Cát Bình, hẳn hiểu được rốt cuộc cũng là do mình và Hiên Long gây ra họa này. Hắn nói: " Vừa lúc ta cũng muốn đi Kỳ Long thành, thuận đường đến thăm gia đình của bọn hắn. La huynh, ta muốn ở nơi này hoán đổi chút trung phẩm tiên thạch, a a, tại Lâm Minh Tinh trì hoãn đã quá lâu, ta cũng nên về quê hương rồi." Nói đến về quê hương, trong lòng Lý Cường có chút đau xót, nơi nào mới chính là quê hương chính thức của mình? Nếu lúc này về địa cầu, không biết đã biến đổi đến như thế nào rồi.

La Độ Vũ cười nói: " Phẩm giám của Cực Tiệm Nhai có tiên thạch, tiền bối không cần phiền lòng, đều có Cực Tiệm Nhai phụ trách."

Xích Minh ma tôn bĩu bĩu môi, nói thầm: " Còn thật sự là hào phóng..." Tiếp theo lại không cam lòng tịch mệnh lớn tiếng nói: " Lão La, có thể cho ta ít thượng phẩm..không, cực phẩm tiên thạch a."

Lý Cường cười mắng: " Cực phẩm tiên thạch? Đó là chỉ gặp mà không thể cầu, ngươi có phải cố ý đảo loạn hay không a?"

La Độ Vũ cười khổ nói: " Cực phẩm tiên thạch Phẩm Giám Các cũng không có, dù là thượng phẩm cũng không nhiều lắm, Lâm Minh Tinh bây giờ không có sản xuất tiên thạch, tất cả đều phải đi tới tinh cầu khác khai thác, phí dụng rất cao."

Xích Minh ma tôn vốn thích đảo loạn, hẳn lộ ra vẻ mặt vô sỉ: " Nhìn bộ dáng không ai muốn kết giao với lão Xích ta cả, hừ hừ."

Lý Cường nói: " Đừng để ý đến hắn, càng nói càng đảo loạn."

La Độ Vũ không dám đắc tội Xích Minh ma tôn, ai biết người này sẽ làm ra chuyện xấu gì. Lý Cường nói: " Chúng ta trở về đi." Hẳn biết nội thành có một vị trí, một vòng kim quang vây quanh mọi người, trong nháy mắt đã na di qua sân rộng nơi nội thành.

Anh Bố Lợi không thuận di, nhưng hẳn biết có thể dẫn người thuận di thì công lực nhất định sẽ phải siêu phàm nhập thánh mới được, giống như gia tộc tu chân của bọn họ rất ít có người tu luyện được tới độ cao như Phân Thần kỳ, đối với siêu cấp cao thủ như Lý Cường, hẳn vô cùng bội phục.

Sân rộng nội thành vẫn còn bộ dáng cũ, noãn trải dài trên mặt đất tỏa ra nhiệt lưu nhẹ nhẹ, khác hẳn lần trước chính là nơi sân rộng ngồi rất nhiều người tu chân, cửa hàng chung quanh có nhiều người tu chân ra vào, có vẻ náo nhiệt phi phàm. Lý Cường bởi vì mới từ ngoại thành lại đây, đối với trong ngoài thành có cảm giác khác nhau làm hắn không thoải mái, nơi này thật sạch sẽ, quần áo mỗi người đều tinh xảo hoa mỹ, thần thái nhàn nhã tự tại, nhìn không ra một chút áp lực của cuộc sống.

Lý Cường liếc mắt nhìn thấy quầy hàng của Củng Nhất Phù, cảm thấy rất thân thiết, hẳn nhớ tới khi cùng Hiên Long ở đó luyện ngọc phù, nhện không được đi tới.

Quầy hàng có rất nhiều người, Củng Nhất Phù đang đắc ý lớn tiếng nói: "...chỉ cần có loại ngọc phù này, ha ha, không dám nói là thiên hạ vô địch, thì cũng khó có đối thủ. Ai, còn có ngọc phù này, đây chính là do Hiên Long đại nhân đích thân luyện chế..có ai nhìn thấy qua chưa? Tiên phù a! Còn có ngọc phù này, đây là do Mộc tử tiền bối luyện chế, có thể so sánh được với ngọc phù của tiên nhân...ách, trời ạ! Là Mộc tử tiền bối..." Hắn đột nhiên nhìn thấy Lý Cường đi đến, nhất thời phát mộng.

Lý Cường cười nói: " Củng huynh xin mời tiếp tục! A a, nói không sai."

Củng Nhất Phù đỏ mặt cười nói: " Mộc tử tiền bối tới, ta làm sao dám qua mặt nữa chứ? Mời đến! Mời đến!" Hẳn ân cần mời mọi người ngồi xuống. Người tu chân chung quanh lập tức nhường đường, rất nhiều người nhiệt tình bắt chuyện với Lý Cường. Lý Cường nhện không được tâm trạng đùa giỡn lại nổi lên, hẳn cũng biết tu luyện thời gian dài mình cũng rất ít tiếp xúc với người khác, nên một khi có cơ hội hẳn vẫn muốn tiếp xúc nhiều với mọi người.

Lý Cường đi tới bên người Củng Nhất Phù ngồi xuống, nói: " Mọi người ngồi đi, hôm nay không có việc gì, ta sẽ làm lão bản một lần, ha ha, luyện tiên phù ra bán, muốn thì phải giành mua đi!" Đừng nói là Củng Nhất Phù, ngay cả La Độ Vũ và Anh Bố Lợi cũng nghe được mà trợn mắt há hốc mồm, người tu chân chung quanh nhất thời một trận ồn ào.

Củng Nhất Phù tỉnh táo lại đầu tiên, hần lớn tiếng nói: " Hay a, chúng ta xem Mộc tử tiền bối luyện phù." Hần phân phó một học trò nhỏ mang tới rất nhiều tài liệu. La Độ Vũ gấp đến không kịp đợi ngồi vào bên người Lý Cường, Xích Minh ma tôn cũng chen tới bên kia, hần cũng rất thích xem náo nhiệt. Anh Bồ Lợi và La Độ Vũ ngồi xuống, người tu chân trong điểm vây quanh Lý Cường hoặc ngồi hay đứng, đều cũng mang lòng hiếu kỳ thật lớn mà nhìn không chớp mắt.

La Độ Vũ nhỏ giọng hỏi: " Tiền bối, người thật sự muốn luyện phù ra bán?" Hần cảm thấy rất khổ sở, một cao thủ như Lý Cường vốn không cần làm như vậy, hần hần là không thiếu thốn thứ gì, cho dù là có thiếu, bằng bản lãnh của hần có vật gì mà tìm không được? Bất quá hần đối với việc Lý Cường luyện phù cũng tràn ngập lòng hiếu kỳ.

Lý Cường cười hi hi nói: " Đương nhiên là thật! Được rồi, một khối ngọc phù...xem phẩm chất và công năng, sẽ dùng trung phẩm tiên thạch mà đổi, ai có thể xuất được nhiều thì đổi cho người đó. Tốt lắm, bây giờ bắt đầu, một khối ngọc phù sẽ bắt đầu kêu giá một trung phẩm tiên thạch."

Mọi người nhìn nhau, Mộc tử lão nhân gia không hề che giấu nói trắng ra, trong tay hần cái gì cũng chưa có mà đã bắt đầu ra giá, thật sự là có chút quá phận. Củng Nhất Phù không chút do dự hô: " Ta xuất hai khối tiên thạch!" Hần từng kiến thức qua thủ đoạn của Lý Cường, căn bản không lo lắng hần luyện không ra, chỉ lo lắng mình không đủ tiên thạch mà hoán đổi.

Củng Nhất Phù hô lên dùng hai khối tiên thạch đổi, hào khí nhất thời sôi động lên, có người hô: " Ba khối!"

Lý Cường nói: " Lão Xích, người giúp ta xem xét, là ai kêu giá cao nhất."

Xích Minh ma tôn cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua phương pháp kêu giá thế này, hần hăng hái bừng bừng reo lên: " Ta tới! Ta tới! Nếu ai dám chơi gian lận, lão Xích ta sẽ ăn tươi hần!" Người này vừa nói là gây loạn, cũng may người tu chân chỗ này cũng không biết hần chính là đại ma đầu của hắc ma giới, còn tưởng rằng hần đang nói giỡn, không ai cảm thấy sợ hãi, chỉ có La Độ Vũ cả kinh đổ mồ hôi lạnh, Xích Minh ma tôn nói muốn ăn thịt người, chính thật là muốn ăn thịt người không sai.

Củng Nhất Phù lập tức lập tức kêu lên: " Bốn khối!" Hần hận không được nói với Lý Cường đem tất cả ngọc phù đưa cho hần.

La Độ Vũ cũng nhịn không được nữa, nói: " Hai mươi khối."

Lý Cường mừng rỡ, lại nói: " Còn có ai kêu cao hơn nữa không? La tông chủ hai mươi khối, còn có ai trả cao hơn hần hay không?" Tất cả mọi người ở đây đều ngậm miệng lại không nói. Trước tiên đừng nói là La Độ Vũ ra giá được nhiều tiên thạch, chỉ bằng địa vị của hần tại Tuyết Long thành, người tu chân nào mà dám tranh giành với hần.

Lý Cường cũng không thêm để ý, hần lấy ra Quân Tịnh Xích Thạch có được ở Bảo Linh Sơn, hai tay có chút động, một đoàn kim quang bao vây Quân Tịnh Xích Thạch, lại bỏ thêm vài dạng tài liệu, hần bắt đầu chế tác ngọc phù. Bởi vì hần dùng thần dịch lực để ngưng luyện, hơn nữa hần có học qua thủ pháp luyện chế của Hiên Long, cho nên ngọc phù luyện chế cũng đã bắt đầu không giống tầm thường nữa.

Mọi người trừng to mắt nhìn, phương pháp Lý Cường tu luyện ngọc phù mọi người chưa từng kiến thức qua, ngọc phù có hai loại hình thức cơ bản, một loại do thiên nhiên sinh ra, một loại do luyện chế, ngọc phù ưu chất do thiên nhiên sinh thành rất khó tìm được, phẩm chất cũng không cao lắm, ngọc phù thiên nhiên đa số chỉ dùng để chế tác ra hộ thân phù hay công kích ngọc phù, phẩm chất tương đối yếu đi một chút, chất lượng có thể không chế, chủ yếu dùng để công kích.

Kim quang từ từ tiêu tán, một khối ngọc phù hiển lộ ra. Đó là một ngọc phù hình tròn, như một đồng tiền, một tầng hồng quang đổ ửng nhàn nhạt tản ra, mặc dù chỉ là một ngọc phù được luyện chế, phẩm chất hoàn mỹ làm cho mọi người choáng váng. La Độ Vũ than thở: " Đừng nói dùng hai mươi khối trung phẩm tiên thạch đổi, cho dù gấp đôi cũng không hoán đổi được ngọc phù hoàn mỹ như thế."

Lý Cường cười nói: " Kế tiếp là phải khắc trận pháp vào, La huynh muốn phù chú có tính chất công kích thế nào?"

La Độ Vũ cười nói: " Tiền bối cứ tùy ý, uy lực lớn một chút là tốt rồi."

Lý Cường gật đầu, tiện tay ở trong không trung vẽ ra một trận pháp, khi khắc họa xong trận pháp, một lồi trận màu vàng hình cầu đã thành hình. Ngón tay Lý Cường điểm một chút, quát khẽ: "Sắt!" Lồi trận màu vàng đột nhiên thu nhỏ lại, một tiếng thanh thúy, ngọc phù rơi vào trong tay hắn.

Đến lúc này thì nghe ngoài cửa có một người nói: "Ngọc phù này để lại cho ta đi, ta xuất ra một trăm khối trung phẩm tiên thạch."

186. Chương 186

La Độ Vũ đứng dậy cười nói: "Lão Yển, ngươi là người thứ nhất dám tranh giành tiên phù với ta, a a, ngươi và Mộc tử tiên bối cũng quen nhau a, hôm nay sao lại rảnh đến Tuyết Long thành vậy, cũng không thông tri một tiếng, lại đây ngồi."

Yển Thiên Hồi vẫn như trước, cả người trang phục rối loạn, những cây gai nhọn trên lưng làm cho Lý Cường nhớ tới những ngư dân thời cổ đại trong tivi.

Yển Thiên Hồi giành nói trước: "Bái kiến Mộc tử tiên bối."

Lý Cường khoát khoát tay cười nói: "Yển huynh không cần khách khí, mời ngồi." Mọi người nhường ra một chỗ trống, Yển Thiên Hồi cũng không khách khí, khoanh chân ngồi xuống.

Lý Cường hỏi: "Yển huynh đến Tuyết Long thành có việc? Đệ tử của ngươi đã trị khỏi bệnh rồi sao?"

Yển Thiên Hồi trên mặt tràn đầy thần sắc vui vẻ, khác hẳn lần đầu gặp mặt vẻ lạnh lùng tuyệt đại. Hắn cười nói: "Còn phải đa tạ Mộc tử tiên bối, a a, đệ tử của ta đã hoàn toàn khôi phục rồi. Lần này ta đến cáo biệt với mấy vị bằng hữu ở Tuyết Long thành, ta chuẩn bị viễn hành."

Người tu chân trong cửa hàng nhất thời đều nghị luận không thôi. La Độ Vũ cũng là cao thủ Hợp Thể kỳ, nghe vậy lập tức hiểu được, hắn nói: "Lão Yển, chuyện của môn phái đều đã giao cho đệ tử rồi sao? Chúc mừng ngươi, rốt cuộc có thể đi lên con đường tu hành cuối cùng."

Lý Cường tò mò hỏi: "Cái gì là đường tu hành cuối cùng?"

Trên mặt La Độ Vũ hiển lộ ra vẻ hâm mộ, giải thích: "Nếu ta không có nói sai, lão Yển đã truyền ngôi vị lệnh chủ Bách Thừa Lệnh cho đệ tử, hắn muốn rời đi Lâm Minh Tinh, đợi đến khi tu luyện hoàn thành Hợp Thể hậu kỳ rồi trở về độ kiếp. Truyền thống nơi này của chúng ta là như thế, sơ cấp người tu chân phải khổ tu trên đường để hoàn thành nguyên anh ngưng kết, người tu chân cấp tông sư thì sẽ viễn hành để hoàn thành tu luyện Hợp Thể kỳ, a a, đợi khi lão Yển trở về thì cũng phải chuẩn bị độ kiếp rồi."

Tập tục tu luyện này Lý Cường không biết, tại Phong Duyên Tinh cũng không có nghe nói qua. Hắn nhin không được hỏi: "Viễn hành thường phải đi đâu?"

Yển Thiên Hồi nói: "Ta chuẩn bị cáo biệt mấy lão bằng hữu ở Kỳ Long thành nữa, sau đó sẽ rời đi Lâm Minh Tinh, còn cụ thể đến nơi nào thì còn chưa nghĩ ra, tình lộ bên ngoài ta cũng không rõ ràng."

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: "Yển huynh, ta cũng chuẩn bị đi Kỳ Long thành, sau đó sẽ rời đi nơi này, nếu ngươi nguyện ý, có thể cùng đi với chúng ta một đoạn đường."

Yển Thiên Hồi vô cùng vui vẻ nói: "Hay a, nếu có thể cùng tiên bối đồng hành, Thiên Hồi vô cùng vinh hạnh."

Xích Minh ma tôn bĩu môi, châm chọc: "Cùng đi với hắn có cái gì tốt chứ? Tự mình đi cho tự do, người không có chủ kiến!"

Yển Thiên Hồi sắc mặt lạnh đi, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai?"

Lý Cường cười nói: "Yển huynh đừng để ý đến hắn, hắn là người điên. Tiểu Minh, không có việc gì đừng có chen lời."

La Độ Vũ lặng lẽ truyền âm cho Yển Thiên Hồi, nói cho hắn biết thân phận của Xích Minh ma tôn và lý do hắn ở đây, Yển Thiên Hồi lấy làm kinh hãi. Xích Minh ma tôn không dám cãi lời Lý Cường, hắn không nhin được súc súc tay, ôm đầu tiếp tục suy nghĩ làm sao mới có thể hóa giải Ma Cầm.

Ngoài cửa ngân quang chợt lóe, có một con chó nhỏ lao vào trong lòng ngực Lý Cường, nó thân thiết dụi mặt vào lòng ngực Lý Cường, trong miệng ô ô kêu lên. Lý Cường cười nói: "Tiểu tử kia, vừa chạy đi đâu nữa rồi?"

Yến Thiên Hồi khẩn trương nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, nhìn một hồi lâu lắc đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đây là không có khả năng...không ai có khả năng thu phục được nó...kỳ quái..thật là quá giống..."

Cung Nhất Phù ngồi bên người hắn, tò mò hỏi: "Tiền bối, rất giống cái gì?"

Yến Thiên Hồi than thở: "Không có gì, đại khái là ta lắm thôi."

Lý Cường cũng nghe được lời hắn nói, trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục, Yến Thiên Hồi không hổ là tông sư chuyên môn biến ảo quái thú, xem ra hắn cũng có ấn tượng về Thiên Sư Thần Thú. Lý Cường cũng không có nói ra, hắn đưa tiên phù trong tay cho La Độ Vũ, nói: "Người đừng tìm bọn họ tranh tiên phù nữa, nơi này ai có thể tranh qua người."

La Độ Vũ ngại ngừng cười, tiếp nhận tiên phù nhìn kỹ, không khỏi than thở: "Thật là hoàn mỹ, không tưởng tượng nổi a. Một từ tiền bối, ta đi ra ngoài một chút, sẽ về ngay."

Xích Minh ma tôn nhìn La Độ Vũ đi ra ngoài, nhỏ giọng nói thầm: "Quý quý quái quái, không có gì tốt..."

Lý Cường thiếu chút nữa bị hắn làm cho bật cười, người này còn nói với vẻ nghiêm trang, hình như hắn mới chính là người tốt vậy.

Rất nhanh La Độ Vũ quay trở về, ngồi xuống cười nói: "Ta sẽ không cãi, lão Yến người cũng đừng cãi cò, để cho bọn họ có chút tiện nghi đi."

Người tu chân trong điểm cũng vui không kìm hãm được, không hèn mà cùng nghĩ, dù sao cũng là một đại tông sư của Cực Tiệm Nhai, cảnh giới thật là không giống như người khác.

Ngoài cửa lại lục tục tiến đến không ít người tu chân, họ nhẹ chân nhẹ tay khoan chân ngồi xuống, rất nhanh, cửa hàng vốn không lớn đã ngồi đầy người, ngoài cửa còn không ít người đang đứng. Lý Cường vừa nhìn trong lòng có chút kêu khổ, vốn là vì chơi đùa, bây giờ người thật sự quá nhiều, vậy phải tu luyện bao nhiêu ngọc phù mới đủ? Hắn nhớ tới trong tay còn không ít ngọc phù đã có sẵn, dứt khoát đem ra bán thôi.

Lý Cường xuất ra một khối ngọc phù màu xanh, cười nói: "Đây là một khối hộ thân phù, ai ra giá đây?"

Bây giờ tất cả mọi người trong đây đều biết phù chú trong tay Lý Cường là bảo bối, bèn kêu giá um sùm thành một mảnh. Xích Minh ma tôn chậm rãi không chút vội vã chỉ chỉ vài người, tìm ra người xuất ra tiền thạch nhiều nhất, sau hơn mười lần ra giá, hắn rốt cuộc không nhịn được nữa, kêu lên: "Lão huynh, người còn không để yên, phù chú rách nát này đưa cho ta ta cũng không thèm, mẹ kiếp, ta cũng luyện một khối hộ thân phù cho người xem đây!"

Lý Cường đã đổi được một đồng tiền thạch, hắn nghe được Xích Minh ma tôn kêu than cũng không hề tức giận, cười nói: "Lão Xích, người cũng biết luyện phù?Hay a, luyện một khối cho ta xem xem, nếu luyện không tốt, hắc hắc, cẩn thận ta cho người một trận! Trước tiên nói cho người biết, đừng có luyện ra thứ gì hại người, nếu không người sẽ hối hận."

Xích Minh ma tôn cũng không trả lời, trong tay toát ra ma diễm màu xanh, nhất thời trong cửa hàng đều cũng tối đen, chỉ có thể nhìn thấy thanh lân lân trong tay Xích Minh ma tôn, ngoại trừ Lý Cường và một ít cao thủ, những người khác đều cảm thấy khí lạnh瑟瑟, cả người không được tự nhiên, có người nhịn không được đã mặc vào chiến giáp hộ thân. Toàn thân Lý Cường đột nhiên phóng ra ánh sáng, chiếu sáng rực cửa hàng.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, Xích Minh ma tôn đã tu luyện xong, tốc độ cực nhanh làm cho Lý Cường cũng cảm thấy giật mình. Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một phù chú hình dáng như một cây trùy, âm âm u u nhìn không ra có cái gì đặc biệt. Lý Cường đưa tay tiếp nhận, lập tức nhìn thấy ra chỗ bất phạm của nó, phù chú này có một lớp lân phiến màu đen che kín đột khởi, trên trùy hình có một hạt châu màu đỏ không lớn, hắn dùng thần thức vào thăm dò, phát hiện bên trong có vô số sinh linh đang kêu khóc. Lý Cường thu hồi thần thức mắng: "Ai dám đeo hộ thân phù của người! Còn không bị hoảng sợ hù chết hay sao, làm sao mà hộ thân?"

Xích Minh ma tôn hắc hắc cười nói: " Sợ cái gì, thần ma phù này của ta, chính là thần ma bình thường cũng không dám xâm hại chủ nhân của phù chú này, lời nói thật, hộ thân phù do tiên nhân chế tác cũng không so sánh được nó, là thần ma nào dám chạm tới hộ thân phù của ta chế tác!"

Lý Cường biết hắn nói đúng, dựa vào thân phận đại thần ma, quả thật không có ma đầu nào dám xâm hại chủ nhân đeo phù. Hắn không khỏi buồn cười, khu ma phù tốt nhất lại chính là do đại thần ma hắc ma giới chế tác.

Chỉ như vậy, cơ hồ mọi người đều nhìn ra sự quý dị của Xích Minh ma tôn, ai còn dám đòi hắn chế tác phù chú? Nhìn mọi người trầm mặc không nói, Xích Minh ma tôn tức giận đến kêu lên, Lý Cường cười nói: " Bỏ đi, kêu la cái gì! Thần ma phù này ta lấy được chưa?"

Xích Minh ma tôn hừ hừ nói: " Một đám tiểu quỷ nhất chết! Người lấy đi thôi, vẫn là lão huynh người có kiến thức a."

Lý Cường đứng dậy, cười nói: " Cảm ơn mọi người ủng hộ, hôm nay không chơi nữa, tan cuộc! A a, tan cuộc rồi!"

Trong tim La Độ Vũ hài lòng, cười nói: " Tất cả tản đi đi, tiền bối, xin mời ngài đến Cực Tiệm Nhai nghỉ ngơi." Hắn rất là đắc ý, vừa rồi Lý Cường đấu giá ngọc phù, có hơn phân nửa rơi vào trong tay Cực Tiệm Nhai. Nhìn mấy đệ tử lặng lẽ lui đi, hắn lại nói: " Lão Yển, cùng đi."

Yển Thiên Hồi mỉm cười nói: " Từ giờ trở đi ta đi theo Mộc tử tiền bối."

Trong lòng Cung Nhất Phù cũng vui vẻ, mặc dù hắn không có hoá được ngọc phù, nhưng hắn biết từ nay về sau ngọc phù của Cung Nhất Phù sẽ có danh khí rất vang tại Tuyết Long thành. Hắn vạn phần cảm kích cùng Lý Cường nói lời từ biệt.

Mọi người trở lại sân rộng, một đệ tử Cực Tiệm Nhai từ không trung hạ xuống, vội vã khom người hành lễ nói: " La tông chủ, có tin tức truyền đến..."

La Độ Vũ nói: " Nói chuyện dứt khoát một chút, có tin tức gì?"

Đệ tử kia vội vàng nói: " Dạ! Từ Tân Dương thành truyền đến tin tức, La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong tiền bối đã đuổi thần ma kia ra khỏi Lâm Minh Tinh, nhưng..."

Lý Cường hỏi: " Có phải không giam cầm được hắn hay không?"

Đệ tử kia nói: " Kiền đại nhân và Đại Nam tiên tử tại Hàng Mộc thành ngăn chặn thần ma kia, nhưng hắn thoát được rất nhanh, lập tức bỏ chạy ra khỏi Lâm Minh Tinh, Kiền đại nhân bọn họ cũng đã truy tung đi."

La Độ Vũ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: " Chạy thoát cũng tốt, chỉ mong sau này hắn cũng không quay lại."

Lý Cường hỏi: " La huynh, xin hỏi truyền tống trận ở nơi nào? Chúng ta đi tới Kỳ Long thành trước, không rảnh đến Cực Tiệm Nhai quấy rầy đâu." Hắn nghĩ đã thu mua đủ tiên thạch rồi, cũng là lúc nên rời khỏi Lâm Minh Tinh.

La Độ Vũ cảm thấy có chút tiếc nuối, hắn nói: " Hạ Vân Đào Hạ huynh của Kỳ Long thành đang ở chỗ này, hay là thông tri cho hắn một tiếng, để cho Kỳ Long thành chuẩn bị sẵn sàng."

Lý Cường cười nói: " Không cần đâu, ta không muốn kinh động mọi người, La huynh, Anh huynh tái ngộ." Hắn hướng mọi người cáo từ xong, lập tức đi tới truyền tống trận của Tuyết Long thành.

Tất cả tu chân đại thành của Lâm Minh Tinh đều có các loại các dạng truyền tống trận, bình thường đều do các phái tự lập ra, người tu chân tầm thường thường có hai cách truyền tống, một thì dùng truyền tống trận của môn phái mình, nếu người tu chân không có môn phái, thì phải tốn hao một ít đoàn long tệ để sử dụng truyền tống trận của môn phái khác, cho nên truyền tống trận của các môn phái cũng là một thủ đoạn kiếm tiền. Ba người Lý Cường cũng không có dùng truyền tống trận, chỉ là tại truyền tống trận thăm dò một chút phương vị, rồi cùng nhau thuận đi đi qua. Không cần đại na di với khoảng cách dài, thì chỉ khoảng cách này còn chưa làm khó được ba người họ.

Ba người đồng thời hiện thân tại Kỳ Long thành, Lý Cường cười nói: " Không sai, phương vị hoàn toàn chuẩn xác."

Xích Minh ma tôn cười hắc hắc nói: " Ta dùng chính là phương pháp Ma Tung Nhất Hiện, bất luận người đi tới nơi nào, lão Xích ta đều có thể đuổi kịp." Hắn dựa vào ma công cao siêu, hoàn toàn nhờ vào sự thuần di của Lý Cường mà thuần di, đây là một loại phương pháp lười biếng, cũng là một loại bản lãnh cao siêu.

Yến Thiên Hồi cũng bằng bản lãnh của mình mà đi theo, người tu chân cấp bậc như hắn là bước đi từng tầng mà lên, tu vi và kiến thức đều cũng phi thường chân thật, Lý Cường ở điểm này không thể so được với Yến Thiên Hồi, càng không có cách nào so với Xích Minh ma tôn.

Lý Cường còn mơ hồ nhớ kỹ nhà của Bách Thương Lão, hắn nói: " Theo ta đi, tới một nhà bằng hữu xem nào."

Yến Thiên Hồi đi theo Lý Cường một đoạn đường, hắn cũng nhớ ra, cười nói: " Di, tiền bối, có phải đi tới nhà của Bách Thương Lão hay không?"

Lý Cường cười nói: " Ta không có bằng hữu nào tại Kỳ Long thành, hắn cũng có thể xem là một đi."

Yến Thiên Hồi chất lười nói: " Tiền bối, hắn...hắn..hắn là bằng hữu của ngươi?"

Lý Cường nói: " Đúng vậy, hắn là bằng hữu của ta. Yến huynh, ngươi không cần gọi ta là tiền bối, chúng ta bình đẳng quen biết nhau đi."

Xích Minh ma tôn dạt dạt cười nói: " Hay, ngươi xem cái tướng hời hợt của hắn...làm sao giống tiền bối...ách!"

Lý Cường kẹp cổ hắn, mắng: " Còn dám nói hươu nói vượn, ta bẻ gãy cổ ngươi."

Cái đầu của Xích Minh ma tôn rơi xuống đất, lăn ra ven đường hai mắt còn trừng trừng. Yến Thiên Hồi lại càng hoảng sợ: " Mộc tử huynh, ngươi thật sự bẻ gãy cổ hắn?"

Đầu lâu của Xích Minh ma tôn phát ra tiếng cười. Lý Cường hơi kinh hãi, buông tay ra nói: " Lão Xích, bội phục, ngươi cũng có thể áp chế Ma Cấm xuống bả vai? Được rồi, đừng có giả chết nữa."

Đầu lâu đột nhiên bay lên, hóa thành một đạo hồng vụ, mắt nhìn thấy đầu của Xích Minh ma tôn lại mọc ra. Hắn dùng tay vịn đầu, hướng ra đám người đang đứng hoảng sợ ven đường quát: " Không thấy qua đầu lâu rồi xuống a..."

Yến Thiên Hồi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Xích Minh ma tôn như vậy, cười khổ nói: " Trách không được..."

" Ai.." Xích Minh ma tôn nhìn hắn nhếch miệng nói: " Có phải nghĩ rất thất vọng? Một đời ma tôn lại có hạ tràng như thế, kết quả như vậy, có phải ngươi cảm thấy rất đau lòng...khổ sở..."

Lý Cường nhin không được cười to nói: " Lão Xích, ngươi thật có bản lãnh! Ha ha, ngươi nếu có thể đem Ma Cấm khu trừ ra ngoài, ngươi sẽ được giải thả, không cần phải than thở như thế đâu."

Ba người cười nói rất nhanh đã đi đến nhà của Bách Thương Lão. Một tiểu cô nương đầm đầu chạy tới, Lý Cường không khỏi cười nói: " Quyển nhi! Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Tiểu cô nương kia đúng là Đạm Hoàn nữ nhi của Đạm Bác Vũ, nàng kinh ngạc kêu to lên: " Sao ngươi lại biết nơi này?Ta đi gọi cha mẹ tới." Nàng đẩy cánh cửa nhà của Bách Thương Lão, vừa cười vừa vọt đi vào.

Rất nhanh từ trong phòng chạy ra vài người, kêu sư thúc chính là Bách Thịnh Chân, Đạm Bác Vũ và Hiên Viên Dịch Thanh, ở phía sau là vợ chồng Bách Thương Lão và Anh Diễm tỷ muội, còn có một tiểu tử là Đạm Dũng con trai của Đạm Bác Vũ. Trong lòng Lý Cường đột nhiên khởi lên một loại cảm giác ấm áp, phảng phất như mình vừa về đến nhà, hắn mỉm cười bắt chuyện với mọi người.

Bách Thương Lão vẫn cung kính như trước, hắn phi thường vui vẻ mà cười, có thể nhìn ra được sự vui sướng đó phát ra từ nội tâm.

Xích Minh ma tôn nhìn mọi người, lại nhìn Lý Cường, nói: " Lão huynh, khó nhìn thấy ngươi cười vui vẻ như thế, bọn họ là sư đệ của ngươi? Tu luyện không ra thể thống gì a, trưởng bối như ngươi làm sao mà dạy dỗ vậy, tệ quá a."

Yến Thiên Hồi cười nói: " Người có bản lĩnh? Người tới dạy xem."

Trong lòng Lý Cường cao hứng, cũng không thêm so đo với Xích Minh ma tôn, hần cười nói: " Triền lão, khách nhân đến mà không mời vào phòng, đứng đứng ở đây nói chuyện chứ."

Quyển nhi thân thiết kéo cánh tay Lý Cường, tiểu cô nương tu chân bình thường cũng rất hào phóng, nàng đối với Lý Cường bây giờ rất sùng bái. Nàng cười hì hì nói: " Tiền bối, lần trước nhìn thấy Hiên Long tiền bối, ông ấy thật là La Thiên Thượng Tiên hay sao? Thật đáng tiếc a, Quyển nhi bỏ qua cơ hội rồi."

Anh Tuệ dắt Đạm Bác Vũ tiến lên hành lễ, Anh Tuệ cười nói: " Sư thúc, chúng ta dời nhà đến Kỳ Long thành cùng với Bách Thương huynh đệ ở chung, sau này chúng ta sẽ ở chỗ này định cư, phòng ốc ở phía sau còn đang tu kiến, làm xong chúng ta sẽ dời vào. Sư thúc, hay là vào nhà rồi hãy nói."

Đạm Bác Vũ chỉ cần lúc vợ nói chuyện thì hần cũng không dám chen lời, chỉ đứng một bên cười.

Mọi người vào nhà ngồi xuống, Lý Cường nói: " Dịch Thanh, trước kia ngươi là người nói nhiều nhất, hôm nay sao lại giống như một cái hồ lô, không nói một lời? Được rồi, ngươi còn làm việc tại Khoan Xu Viện hay không?"

Hiên Viên Dịch Thanh cười khổ nói: " Sư thúc, ta bây giờ không còn nhà để về..."

Bách Thương Lão cười nói: " Hiên Viên đại ca, ngươi ở lại trong nhà tiểu đệ, cả nhà tu chân, ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, còn sợ không có việc gì làm hay sao?"

Trong lòng Hiên Viên Dịch Thanh cười khổ, hần nghe theo lời các chủ của Thiên Bảo Các Phong Khiên Bảo phân phó phụ trách theo dõi Lý Cường, ai ngờ Phong Khiên Bảo tại Tuyết Long thành lại đi lên đường viễn hành, chuyện trước kia hần đáp ứng cũng đã quên, càng không xong chính là Khoan Xu Viện đã có người mới làm việc, kết quả là hai bên hần đều thất bại, may là Bách Thương Lão nhiệt tình mời mọc, hần không còn đường nào để đi không thể làm gì khác hơn là ở lại nhà Bách Thương Lão, thuận tiện dạy dỗ cho Bách Thịnh Chân và một ít sơ cấp người tu chân ở gần đó.

Lý Cường nói: " Ta là đặc ý đến đây cáo biệt với mọi người, a a, ta phải trở về."

Bách Thương Lão kinh ngạc nói: " Tiền bối, nhanh như vậy mà đã đi sao, có thể ở lại Kỳ Long thành thêm mấy ngày không?"

Đạm Bác Vũ cũng nói: " Sư thúc..này...cái..kia.." Hần áp ứng tựa hồ muốn nói cái gì, Anh Tuệ nheo hần một cái, thay hần nói: " Sư thúc, tiểu Vũ muốn đi theo ngài tu chân." Lời nàng vừa thốt ra, trong phòng nhất thời náo nhiệt lên.

Hiên Viên Dịch Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nói: " Đúng vậy, ta cũng muốn đi theo sư thúc tu chân, ai, ở chỗ này tu chân thật khó a."

Bách Thương Lão do dự một chút, nói: " Tiền bối, có thể cho Thịnh Chân đi theo ngài không, tiền bối không biết, Thịnh Chân từ khi trở về, vẫn niệm niệm không quên tiền bối, hần cũng muốn đi theo tiền bối tu chân."

Bách Thịnh Chân hai mắt chờ mong nhìn Lý Cường, Xích Minh ma tôn hắc hắc cười nói: " Lão huynh, ngươi không phải muốn mang theo đám đệ tử thấp kém này cùng đi chứ?"

Lý Cường đá hần một cước, Xích Minh ma tôn vội nhảy sang bên, giơ hai tay lên nói: " Người tốt không động thủ đâu...mẹ kiếp! Còn đá..."

Yến Thiên Hồi cười nói: " Người tự mình kiếm khổ, còn trách móc người khác."

Xích Minh ma tôn cũng đang nhàm chán, nếu không tìm chuyện phát tiết một chút, hần quả thật buồn chán muốn chết. Hần tự nghĩ tự nói: " Hần sẽ không đem những người này cùng đi đâu, cấp, bản thân hần còn bao nhiêu chuyện phiền toái..." Hần nhìn lướt qua mọi người, lại nói: " Lão Xích ta nhìn không ra những người này có khả năng mang lại chỗ tốt gì cho hần, tư chất lại kém, lão Yến, ta xem hần sẽ không thu đồ đệ đâu."

Mọi người đều biết có thể cùng Lý Cường xưng huynh gọi đệ nhất định là cao thủ lợi hại, trong lúc nhất thời không có người dám chen lời. Lý Cường cười nói: " Lão Xích, nhất định phải có chỗ tốt gì ta mới có thể thu đồ đệ hay sao? Người đừng có mà coi thường người! Hay, hôm nay ta thu cho người xem..."

Người cơ trí nhất ở đây có thể xem là Hiên Viên Dịch Thanh, hắn không chút do dự quỳ sụp xuống lạy, kiên thanh nói: " Đệ tử Hiên Viên Dịch Thanh bái kiến sư tôn."

Ngay sau đó, Anh Tuệ lôi kéo Đạm Bác Vũ lạy xuống. Bách Thương Lão nóng nảy, hắn kéo Bách Thịnh Chân quỳ xuống, nói: " Tiền bối, xin hãy thu tiểu nhi làm đồ đệ."

Lý Cường chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, không nghĩ tới mọi người đều lạy xuống, hắn cảm thấy hơi khó khăn: " Ta lập tức sẽ rời khỏi nơi này, nếu các người muốn bái sư..." Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Xích Minh ma tôn, nói: " Các người nếu muốn bái sư, thì phải theo ta rời đi, sau này sẽ rất khó trở về, đó là một nơi rất rất xa."

Xích Minh ma tôn đặc ý nhếch miệng cười trộm, Lý Cường càng khó làm hắn càng cảm thấy vui vẻ, nếu có thể làm cho hắn chịu chút đau khổ, vậy quá được rồi.

Hiên Viên Dịch Thanh rất kiên quyết nói: " Sư tôn, đệ tử quyết định đi theo người, bất luận là lão nhân gia đi đâu."

Lý Cường nghe được cả người chợt nổi da gà, hắn suy nghĩ một chút, dù sao khi về tới Phong Duyên Tinh có thể cho họ vào Cổ Kiếm Viện, mình chỉ cần chỉ điểm một chút là được, mấu chốt là trên đường trở về vạn nhất gặp phải cường địch mang theo bọn họ tương đối đường như phiền toái.

Yến Thiên Hồi cũng khuyên nhủ: " Mộc tử huynh, tình đồ khó dò, người nên cẩn thận thì hơn."

Anh Diễm lôi kéo Anh Tuệ nói: " Tỷ, chúng ta là người tu chân có tu vi thấp, Mộc tử tiền bối không xem vào mắt đâu..."

Đạm Bác Vũ phản bác: " Sư tôn không phải người như thế, Diễm muội đừng nói như vậy."

Người trong phòng cũng đều tĩnh lặng lại, mắt nhìn Lý Cường đăm đăm. Xích Minh ma tôn nhin không được ha ha cười to.

Lý Cường cũng không phải là người dây dưa, hắn sáng khoái nói: " Tốt, Hiên Viên Dịch Thanh, Đạm Bác Vũ, Anh Tuệ còn có Bách Thịnh Chân, ta thu bốn người làm ký danh đệ tử. Bách Thương Lão, ta mang đi Thịnh Chân, vợ chồng các người làm sao bây giờ?"

Gương mặt ngăm đen của Bách Thương Lão hiện lên vẻ kích động, hắn vội nói: " Không ngại gì, chỉ cần Thịnh Chân có xuất tức, có thể tu chân thành tựu ta có chết cũng cam tâm."

Bách Thịnh Chân kêu lên: " Cha...cha..."

Anh Diễm nóng nảy: " Ta cũng muốn bái sư!"

Xích Minh ma tôn dạt dạt cười quái dị: " Tiểu cô nương thật thú vị, uy, tiểu nha đầu, người bái ta làm thầy đi, bảo đảm người không nếm khổ."

Lúc này Lý Cường cũng không thêm buông tha cho hắn, tay kháp tiên huyền quát: " Ma!"

Xích Minh ma tôn biết Lý Cường thật sự nổi nóng, hắn chấn động hô lên bài hãi: " Đừng...đừng đừng...oa, ma a...ma! Ma! Ma! Lão...lão huynh, ta...không dám..."

Loại cảm giác từ đầu khớp xương hướng ra phía ngoài ma trường làm cho người ta thật sự chịu không được, hắn không thể làm gì khác hắn là liều mạng cầu xin tha thứ. Người trong phòng tất cả đều choáng váng, ngoại trừ Yến Thiên Hồi biết hắn là Xích Minh ma tôn, những người khác đều cũng hồ đồ, bởi vì cho tới bây giờ Lý Cường cũng chưa từng khi dễ người khác, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cường chính người.

Trong lòng Anh Diễm run sợ hỏi: " Tiền bối, hắn cũng không có làm gì, sao ngài lại khi dễ hắn?" Nàng không nhìn thấy qua diện mục chân thật của Xích Minh ma tôn, chỉ cảm thấy hắn có chút tà khí, bộ dáng

có chút thâm không lường được, nhin không được xuất ngôn bất bình. Những người khác không rõ nguyên nhân cũng đều khuyên bảo, Yến Thiên Hồi chỉ cuống quýt lắc đầu cười khổ.

Lý Cường cười nói: " Nếu mọi người đã cầu tình, vậy tha cho hần lần này. Lão Xích, người an phận một chút cho ta! Nếu không tay ta sẽ rất ngứa đó."

Xích Minh ma tôn vừa tức vừa hận, Lý Cường đối với hần mềm cứng không xong, không chút phản ứng đã chinh hần, vừa định biểu hiện một chút liền bị sửa trị muốn chết. Hần khóc không ra nước mắt, nhìn bộ dáng nếu muốn tại giới này cắn nuốt tính mạng, sau đó siêu việt qua khỏi địa vị của Khai Hoàng ma tôn, thật sự là khó khăn trọng trọng, hần cơ hồ cũng thấy tuyệt vọng.

Xích Minh ma tôn nói với Anh Diễm: " Tiểu muội muội, người xem hần hung ác cỡ nào, vô lại, không nói lý, không biết xấu hổ a, người xem ta thương cảm thế nào..ô ô, vẫn là tiểu muội muội tốt, có tâm đồng tình a." Ngoài miệng hần nói hươu nói vượn, nhưng trong lòng lại cười thầm.

Anh Diễm bị hần nói xong về mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: " Người...người cũng không phải là người tốt!"

Xích Minh ma tôn nhin không được cười rộ lên: " Vẫn là tiểu muội muội cơ trí, ta vốn không phải là người tốt, ha ha..."

Anh Diễm bị hần làm cho hoảng sợ kêu to lên. Lý Cường quát: " Tiểu Minh, cút qua góc tường đợi! Không cho nói hươu nói vượn nữa!"

Xích Minh ma tôn rốt cuộc cũng sợ Lý Cường nổi giận, hần thật sự đi tới bên góc tường ngồi xuống, thương cảm nói: " Ta đi, ta đi còn không được sao."

Anh Diễm vỗ ngực, hồi lâu mới nói: " Tiền bối, rốt cuộc hần lại là ai a?" Nàng bị Lý Cường và Xích Minh ma tôn làm cho hồ đồ, không nghĩ ra quan hệ giữa bọn họ, bằng hữu không giống bằng hữu, địch nhân không giống địch nhân.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Hần là tù phạm của ta."

Mỗi người đều lộ ra vẻ mặt không giải thích được, Quyền nhi cười hì hì nói: " Tiền bối chỉ nói giỡn, điều này không có khả năng đâu."

Yến Thiên Hồi nói: " Mộc tử huynh nói không sai, hần là tù phạm, Mộc tử huynh phụ trách canh giữ, cho nên..."

Xích Minh ma tôn súc lại trong góc phòng cuống quýt cười lạnh: " Hừ hừ, chọc tù phạm như ta nóng nảy, ta đều sẽ ăn tươi các người, oa ha ha, ha ha!"

Quyền nhi bị hần làm hoảng sợ lên vào trong lòng Anh Tuệ, luôn miệng nói: " Mẹ, hần làm con sợ."

Lý Cường nói: " Hần không dọa người, bởi vì hần là hắc ma giới Xích Minh ma tôn, nổi danh đại thần ma." Trong lòng hần hiểu được, sau này nếu muốn cùng nhau lên đường, phải nói rõ chân tướng cho mọi người nghe.

Người trong phòng nhất thời giống như bị tạt nước lạnh vào đầu, không hện mà cùng rùng mình. Ma kiếp vừa qua khỏi, trong nhà dĩ nhiên lại tiến tới một siêu cấp đại ma đầu, không sợ hãi mới là lạ

187. Chương 187

Anh Diễm lôi kéo Anh Tuệ nhỏ giọng thương lượng gì đó, Đạm Bác Vũ suy tư nhìn vợ và em vợ, chỉ thấy trên mặt hai người đều toát ra thần sắc lo lắng. Anh Tuệ lại kéo Đạm Bác Vũ lại, chỉ chốc lát sau, vẻ mặt Đạm Bác Vũ tiếc nuối nói: " Sư tôn...chúng ta..." Hần ấp úng nói không được nữa.

Lý Cường khoát tay ngăn cản, nói: " Bác Vũ, ta hiểu được, như vậy đi, gia đình các người cứ ở lại với Bách Thương Lão, như vậy cũng có thể chiếu ứng cho nhau."

Lý Cường hiểu được, vợ chồng bọn họ không phải sợ đường đi gian hiểm, chỉ là quá lo lắng cho hai đứa con. Hần lại hỏi: " Triền lão, người có yên tâm cho Thịnh Chân hay không?"

Ngoài ý liệu chính là Bách Thương Lão thái độ rất kiên quyết: "Thịnh Chân ở lại Lâm Minh Tinh sẽ rất khó xuất đầu, tiền bối, ngài cứ dẫn nó đi thôi."

Trong lòng Yến Thiên Hồi thầm khen, đừng xem Bách Thương Lão chỉ là người bình thường, hấn so với người tu chân còn phóng khoáng hơn.

Lý Cường hỏi Yến Thiên Hồi một ngọc đồng giản trống, thoáng suy tư, ở bên trong ghi chép một loại pháp môn tu luyện, đó chính là hai phương thức tu luyện có được trong Đại Huyền Phật Cảnh. Lý Cường thoáng tu cải một chút, đồng thời còn ghi chép một ít pháp môn luyện khí đơn giản, đó là Tâm Luyện phương pháp của Trọng Huyền Phái. Hấn đưa ngọc đồng giản cho Đạm Bác Vũ nói: "Bác Vũ, ta biết những tu chân môn phái ở Lâm Minh Tinh đều cũng rất bảo thủ, trong ngọc đồng giản này ghi chép hai loại pháp môn tu luyện, còn có phương pháp luyện khí, cả nhà các người đều cũng có thể tu luyện tìm hiểu, Bách Thương Lão nếu nguyện ý thì cũng có thể tu luyện."

Yến Thiên Hồi lại càng hoảng sợ, pháp môn tu luyện hấn cũng truyền đến hai chủng loại, đây là cách nào thế nào? Hơn nữa hấn còn như không quan tâm là cho ai học được. Hấn cười nói: "Mộc tử huynh, có thể cho ta xem một chút không?"

Lý Cường nói: "Có thể a, người cứ xem đi, bất quá người là đại tông sư đạt tới Hợp Thể kỳ, nhìn cũng không có tác dụng gì."

Tiếp nhận ngọc đồng giản, Yến Thiên Hồi dùng tâm niệm xem xét nội dung một chút, kinh ngạc nói: "Vật này và phương thức tu luyện của Lâm Minh Tinh khác nhau thật lớn, quả thật đúng là hai pháp môn tu luyện cao cấp. Tiểu Vũ, các người có phúc rồi, chăm chỉ tu luyện đi." Hấn là một nhân vật cấp bậc đại tông sư tại Lâm Minh Tinh, phân lượng nói chuyện thì khác hấn, gia đình Đạm Bác Vũ ai cũng vui mừng hơn hở, cùng tiến lên bái tạ Lý Cường.

Bách Thương Lão nửa tin nửa ngờ hỏi: "Ta...ta cũng có thể..cũng có thể tu luyện?"

Lý Cường cười nói: "Nếu người cũng chăm chú tu luyện, ta cam đoan người còn có thể nhìn thấy lại Thịnh Chân." Chỉ một câu nói nhàn nhạt của hấn, đã làm cho Bách Thương Lão hạ quyết tâm đi tu luyện, vì sau này có thể gặp lại được con mình, hấn không để ý hết thảy, huống chi đây là điều mơ ước từ thuở nhỏ được tu chân của hấn.

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân thành thật ngồi ở phía sau Lý Cường, tại Lâm Minh Tinh, người tu chân đều có tôn ti cao thấp quả thật khác nhau rất lớn, sư tôn có địa vị cực cao, đệ tử tuyệt đối không dám làm cản trước mặt sư tôn.

Lý Cường kêu Đạm Hoàn và Tiểu Dũng, lấy ra hai thanh phi kiếm, tiện tay tu sửa một chút, nói: "Quyển nhi, Tiểu Dũng, đây là hai thanh phi kiếm ta đã sửa đổi rồi, cho hai người mỗi người một thanh."

Quyển nhi và tiểu Dũng vừa mừng vừa sợ, vội vàng bước lên phía trước đa tạ. Lý Cường lấy toàn bộ đoàn long tỳ trong thủ trạc đem ra, đặt trên mặt đất, lại lấy ra một trữ vật đai lưng, nói: "Triền lão, tu chân sẽ rất tốn tiền, đoàn long tỳ này ta mang theo cũng không hữu dụng, tất cả đều lưu cho người, Thịnh Chân đi theo ta, các người cứ yên tâm được rồi, ta sẽ chiếu cố cho hấn. Trữ vật đai lưng có một ít linh đan, cách dùng ta đều đã ghi chép trong ngọc đồng giản."

Xích Minh ma tôn ngồi trong góc tường cất lên trận cười quái dị, hấn đang suy nghĩ không biết Lý Cường là đang làm gì, một cao thủ như Lý Cường, căn bản không cần thu đồ đệ, cũng không cần phải lo chu toàn cho những người bình thường như thế này, hấn nhìn không ra Lý Cường sẽ đạt được chỗ tốt gì. Hấn nhỏ giọng nói thầm: "Đầu có bệnh rồi, tu luyện tu tới ngốc luôn!"

Yến Thiên Hồi nói: "Có muốn cáo biệt với tông sư các phái tại Kỳ Long thành không?"

Lý Cường cười nói: "Bỏ đi, lão Yến, bọn họ đều là đại nhân vật cao cao tại thượng, nhưng nếu người muốn đi, ta sẽ ở chỗ này chờ người quay lại."

Yến Thiên Hồi cũng cười: "Thật ra ta cũng không có chuyện gì, ta cũng không cần đi."

Cao thủ các tu chân môn phái tại các đại thành tu chân ở Lâm Minh Tinh trên bước viễn hành có thói quen sẽ đi bái biệt bằng hữu, đến các môn phái từ biệt, là một loại hành vi huyền diệu biến tương, cũng là

vì môn phái của mình mà tuyên truyền, bình thường đều lam ra vẻ oanh oanh liệt liệt, Yến Thiên Hồi vốn không thích cách làm như vậy, cho nên làm việc rất tùy tiện, vì Lý Cường không thích như thế, nên hắn cũng không cần kiên trì.

Lý Cường đứng lên nói: " Nếu Yến huynh không đi từ hành, chúng ta đi thôi." Hắn đã dưỡng thành thói quen đi đường, nếu không có chuyện gì, hắn sẽ lập tức rời đi. Bây giờ hắn đã ở một chỗ quá lâu, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên, hắn không biết chính thói quen này của hắn, đã làm cho Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực đang truy tìm hắn ném không ít đau khổ.

Lý Cường đối với việc tan hợp vốn rất bình thường, hắn dặn dò Đạm Bác Vũ và Bách Thương Lão vài câu, cũng không chờ bọn họ nói gì, tiện tay vung lên, kim quang chói mắt hiện lên, Lý Cường, Yến Thiên Hồi, Xích Minh ma tôn, Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân đã biến mất vô tung.

Bách Thương Lão ngơ ngác đứng ngây ra, một hồi lâu, hắn nói: " Đạm đại ca, Đạm đại tẩu, Triền lão sau này sẽ tu chân với các ngươi, vì muốn đợi cho được con của ta quay trở lại, các ngươi phải giúp ta a."

Đạm Bác Vũ than thở: " Đáng tiếc ta không thể đi, Bách huynh yên tâm, hai nhà chúng ta sẽ ở một chỗ cùng tu chân."

Anh Tuệ nói: " Chúng ta cũng thành lập một môn phái nhỏ, chiêu thu một ít đệ tử tu chân, có hai tu chân pháp môn này, chúng ta ở Kỳ Long thành có thể độc lập tu chân."

Anh Diễm vỗ tay kêu hay: " Hay a, chúng ta cũng phải chọn một cái tên thật vang cho môn phái."

Anh Tuệ nói: " Tiểu Vũ huynh chọn đi."

Đạm Bác Vũ trầm ngâm chốc lát nói: " Ta từng nghe nói quê hương của sư tôn ở tại Phong Duyên Tinh, chúng ta cứ gọi là Phong Duyên Phái đi."

Mọi người nhất trí đồng ý. Ai cũng không có nghĩ đến, mấy trăm năm sau, Phong Duyên Phái tại Lâm Minh Tinh phát triển trở thành một đại phái nổi tiếng, Bách Thương Lão cũng trở thành một đời cao thủ của Phong Duyên Phái.

Năm người Lý Cường rơi vào bên cạnh truyền tống trận khi hắn mới đến Lâm Minh Tinh, Yến Thiên Hồi nghi hoặc nói: " Muốn rời khỏi Lâm Minh Tinh, phải đi từ đại hình truyền tống trận của Kỳ Long thành, nơi này hình như chỉ là giải đất hoang vu, chẳng lẽ Mộc tử huynh có biện pháp khác?"

Hiên Viên Dịch Thanh nhìn chung quanh, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái: " Sư tôn, nơi này trước kia là đại hình quảng khu tinh thạch, sau đó bị một vị Tấn tiên lợi hại dùng đại pháp lực lấy hết tinh thạch không còn, còn vì thế mà cùng người tu chân của Lâm Minh Tinh đánh nhau đến chết sống một trận, sau đó nơi này hoàn toàn hoang phế đi."

Lý Cường cười nói: " Không có gì kỳ quái, bởi vì nơi này có một cỗ truyền tống trận còn lưu lại, khi ta mới vào Lâm Minh Tinh, chính là được truyền tống đến nơi đây đó."

Xích Minh ma tôn mở to hai mắt, hồng mang đột nhiên bắn ra, ánh mắt đảo quanh, có một chỗ toát ra hơi nước nhẹ nhẹ, hắn dùng một ngón tay chỉ: "Người ẩn dấu truyền tống trận ở đây, không chú ý sẽ tìm không được."

Hiên Viên Dịch Thanh cả kinh than thở: " Không hổ là cao thủ a, ta một chút cũng không nhìn thấy được." Một chiêu vỗ mông ngựa này của hắn, làm cho Xích Minh ma tôn nhất thời cảm thấy cả người thư thả, hắn đắc ý cười nói: " Nếu không phải lão Xích ta bị Ma Cấm, ở giới này có ai là địch thủ của ta? Ha ha ha."

Lý Cường cười hì hì khoa trương nói: " Đó là đương nhiên rồi, ngươi là chí tôn của một giới, nếu không có một chút bản lãnh hoành hành..." Lời của hắn lại xoay chuyển: "Nhưng ngươi bị Ma Cấm rồi, không còn tư cách cuồng ngạo, mau thành thật làm tù phạm của ta đi."

Xích Minh ma tôn bất đắc dĩ lắc đầu, hắn không dám cùng Lý Cường tranh chấp gì nữa. Lý Cường kháp động linh huyền, thu hồi Thiên Ti Tử Sắc Tồn, hạp cốc lập tức hiển lộ ra. Lý Cường nói: " Chúng ta đi." Hắn bước vào trước tiên.

Đầu tiên Lý Cường cởi cấm chế của truyền tống trận, cười nói: " Đây là truyền tống trận ta chuẩn bị chạy trốn, ha ha, hoàn hảo không hữu dụng, không nghĩ tới trì hoãn tại Lâm Minh Tinh lâu như vậy." Vừa nói vừa đem tinh thạch khảm vào trận pháp. Hắn để cho Yển Thiên Hồi xác định vị trí tinh cầu kế tiếp, còn mình đem Định Tinh Bàn đeo lên cổ tay, bắt đầu khởi động trận pháp.

Trong năm người chỉ có Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân là yếu nhất, bọn họ đều là lần đầu tiên kiến thức truyền tống với khoảng cách xa xôi, hai người đứng trong trận mà nội tâm có chút thắc thỏm bất an, có chút kích động, còn có chút lo lắng. Bách Thịnh Chân cầm cánh tay Hiên Viên Dịch Thanh nhỏ giọng nói: " Sư ca, huynh có thử truyền tống qua như vậy chưa? Công lực của đệ sợ rằng không đủ a?"

Yển Thiên Hồi đã xác định xong phương vị của một tinh cầu, đi tới bên cạnh Bách Thịnh Chân, tiện tay lấy ra một pháp bảo, cười nói: " Thịnh Chân, đây là một Cao Tịnh Quyển, là pháp bảo phòng ngự, người đeo nó trên cổ, ta khởi động nó cho."

Lý Cường đưa tay cầm lấy xem, không khỏi khen ngợi: " Pháp bảo này không tệ, sau khi khởi động có thể tùy thời bảo vệ chủ nhân, đây cũng là một loại hình thái huyền hóa thú."

Bách Thịnh Chân vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới Yển Thiên Hồi lại đưa cho hắn bảo vật, vội vàng luôn miệng đa tạ. Hắn đeo Cao Tịnh Quyển trên cổ, Yển Thiên Hồi khấp động linh huyền, một đạo thanh quang bắn vào Cao Tịnh Quyển, cả người Bách Thịnh Chân chấn động, chỉ thấy Cao Tịnh Quyển hóa thành một vòng thanh mang ẩn vào trong cơ thể hắn, trên cổ hắn đã trống không hoàn toàn.

Thiên Sư thần thú tiểu Bạch vẫn đi theo bên người Lý Cường, không ngừng chạy quanh người hắn, tựa hồ hy vọng Lý Cường ôm lấy nó. Lý Cường sau khi khởi động xong truyền tống trận, lập tức ôm lấy tiểu Bạch, nói: " Chúng ta đi!" Một đạo bạch quang tinh lượng hiện lên, trong hạp cốt lại khôi phục lại sự yên lặng như trước.

Bởi vì đã có Du Hồng cấp tinh lộ, về Phong Duyên Tinh có phương hướng minh xác, Lý Cường mang theo mấy người liên tục truyền tống, hắn có chút cảm giác quy tâm, trên đường cũng gặp phải tinh cầu có một ít tính mạng, thậm chí tinh cầu có người tu chân, hắn cũng không có dừng lại, vẫn cứ án theo phương vị truyền tống đã được Tinh Tiêu chỉ dẫn tiến tới, rốt cuộc có một ngày, Yển Thiên Hồi nhện không được nữa, viễn hành đường của hắn cũng trở thành đường chạy liên tục, hắn đề nghị đến tinh cầu có tính mạng kế tiếp thì phải nghỉ ngơi một chút, đề nghị này liền được mọi người nhất trí đồng ý.

Lại được truyền tống đến một tinh cầu vô danh, hoàn cảnh hoang vu không khác gì Hỏa Tinh, Lý Cường xem xét Định Tinh Bàn, nói: " Có hai đường đi, một cái là tinh lộ bình thường, liên tục mấy tinh cầu cũng không có dấu hiệu tính mạng gì, còn tinh lộ thứ hai có tiêu thức màu đỏ, có thể có tính mạng thể, đi? Kỳ quái, mọi người chờ một chút."

Lý Cường nhận thấy được tinh cầu này trong Định Tinh Bàn lại có cảm giác, đây là cảm giác do chủ nhân nguyên lai của Định Tinh Bàn lưu lại. Hắn dùng tâm niệm đảo qua, trong lòng hơi kinh hãi, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ có chút hưng phấn, lại có điểm do dự, thậm chí còn có cảm giác kinh hãi. Lý Cường không khỏi cảm thấy kỳ lạ, hắn biết Định Tinh Bàn này là do Tịch Mịch lão tiên lưu lại, đây là cảm giác của Tịch Mịch lão tiên, theo thực lực của hắn đi cảm thụ, Lý Cường nhện không được cảm thấy vô cùng tò mò.

Xích Minh ma tôn nói: " Lão huynh phát hiện cái gì sao? A a, có cái gì cổ quái hay sao? Ai, trên đường đi này buồn chán muốn chết, thử đi qua đó xem sao."

Dọc theo đường đi, cảm giác sợ hãi của mọi người đối với sự thần bí của Xích Minh ma tôn đã biến mất, hơn nữa hắn cũng không dám xuống tay với bằng hữu và đệ tử của Lý Cường, vài người nhưng ở chung rất dung hợp.

Yển Thiên Hồi cười nói: " Một tử huynh, nếu đã có cổ quái thì chúng ta đi kiến thức một chút thử xem." Vì trên đường không có chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn cũng có chút buồn bực, nên cũng muốn tìm chuyện gì đó để làm. Mỗi một người tu chân đi lên đường viễn hành, lúc mới bắt đầu đều rất mê man, Yển Thiên Hồi cũng không ngoại lệ, viễn hành đường đến tột cùng phải làm sao tu hành mới tốt, hắn cũng hồ đồ không rõ.

Bách Thịnh Chân dọc theo đường đi nói chuyện rất ít, công lực của hắn thấp nhất, ngay cả Nguyên Anh kỳ còn chưa đạt tới, nếu không có Lý Cường và Yển Thiên Hồi che chở, sợ rằng không đợi tới mục đích sẽ

bị hỏng mắt. Hiên Viên Dịch Thanh thì tốt hơn, dù sao hắn cũng có nguyên anh của mình, chân nguyên lực không ngừng cuộn cuộn sinh ra, bởi vậy công lực tu luyện so với tiềm tu mạnh hơn rất nhiều, hắn cũng hoạt bát hơn so với trước kia.

Lý Cường lại một lần nữa xem xét tinh cầu kia, đột nhiên phát hiện tiêu thức đã nhìn thấy có chút bất đồng với những điểm đỏ trước kia từng nhìn thấy, đây là điểm đỏ sậm, hắn kim chế không được lòng hiếu kỳ, nói: ” Được, chúng ta đi xem! Yển huynh, người tới khởi động trận pháp, ta sẽ xác định phương vị.” Không biết tại sao trong lòng mọi người đều có chút khẩn trương. Thật ra thực lực của mấy người bọn họ ở giới này cũng đã rất mạnh, cần bản là không cần lo lắng điều gì.

Sau khi đi tới tinh cầu vô danh kế tiếp, Lý Cường lại xem xét Định Tinh Bàn, hắn kinh ngạc phát hiện, tinh cầu có dấu hiệu của tinh mạng lại biến thành một màu đỏ điểm rất đẹp, phẳng phất như là một giọt máu tươi vừa nhỏ ra, hồng quang thập phần quý dị.

Xích Minh ma tôn có vẻ phiền táo bất an, hắn không ngừng tự thì thào như đang nói cái gì, nhưng không ai nghe hiểu lời hắn nói. Thiên Sư thần thú nhủ đầu vào trong lòng ngực Lý Cường nhắm mắt lại, khi thì hô lỗ một tiếng, nhìn ra hình như có gì đó không đúng. Lý Cường mơ hồ có một loại cảm giác rất cổ quái, không thể nói là tốt, hay là không tốt, hắn không khỏi trở nên thận trọng.

Lý Cường kêu lên: ” Mọi người cẩn thận một chút! Thịnh Chân, Dịch Thanh, các người tới gần chút nữa.” Hắn liên tục khấp động linh huyền, đem sáu tầng phòng ngự điệp gia của Thập Bát Diệt Ma Thủ trong tay đánh vào trên người Bách Thịnh Chân, cùng thời gian, trên người Bách Thịnh Chân phóng ra ánh sáng rực rỡ. Bởi vì Lý Cường dùng chính là thần dịch lực, hiệu quả khác hẳn trước kia dùng thần dịch lực, đó là một áo giáp màu vàng cổ quái, nhìn qua thật là chi tiết. Lý Cường cũng đem sáu tầng điệp gia đánh vào trên người Hiên Viên Dịch Thanh, càng kỳ quái chính là áo giáp màu vàng trên người hắn lại khác hẳn Bách Thịnh Chân.

Yển Thiên Hồi vẫn là lần đầu tiên kiến thức loại thủ pháp kinh người này, hắn sờ sờ kim giáp trên người Bách Thịnh Chân, than thở: ” Ngưng lực thành hình, quá xảo diệu, thực tế chính là ngưng kết trận pháp lên người, có thể làm cho trận pháp ngưng mà không tiêu tan, trình độ làm ra phòng ngự giáp, thật sự làm cho người ta phải than thở a.”

Thủ pháp của Lý Cường làm cho hắn mở mang kiến thức rất lớn, hắn hận không được lập tức tìm một chỗ để tĩnh tọa một lúc, để cho mình tiêu hóa hấp thụ sự linh ngộ một thời gian, đáng tiếc, Lý Cường đã bắt đầu khởi động truyền tống trận pháp rồi.

Một đạo bạch quang diệu sáng, Lý Cường phát hiện bọn họ cũng không bị truyền tống đến tinh cầu quỷ dị kia, nhưng lại bị truyền đến tinh cầu vệ tinh bên cạnh nó, chỉ thấy trên đất bằng lộ ra một hình dáng nửa vòng tròn, đó là một tinh cầu màu tím, từ vị trí của truyền tống trận nhìn lại, mặt ngoài tinh cầu chảy xuôi ba màu sắc, màu tím, màu trắng và màu xanh nhạt, ba màu sắc không ngừng di động biến ảo, có vẻ dị thường xinh đẹp và quái dị.

Bách Thịnh Chân đột nhiên kêu lên: ” Sư tôn, người xem!” Hắn chỉ vào phía tây bắc truyền tống trận: ” Đó là cái gì? Hình như là một tòa cung điện.”

Lý Cường xoay người về phía sau nhìn lại, cũng kinh ngạc nói: ” Lão Xích, Yển huynh, các người xem! Quả thật là kiến trúc của một tòa cung điện, kỳ quái, người thường vốn không thể sống được ở chỗ này, là ai ở chỗ này tu kiến một tòa cung điện như vậy?”

Vệ tinh tinh cầu này không khí rất mỏng manh yếu ớt, nhưng người bình thường không có cách nào sống được, có thể dám chắc tòa cung điện này không phải do con người tu kiến, ít nhất cũng phải là người tu chân tu kiến. Lý Cường nói: ” Chúng ta đi xem thử, có lẽ có thể phát hiện được cái gì.”

Khoảng cách từ chỗ họ đi tới cung điện cũng không quá xa, Lý Cường nâng Bách Thịnh Chân, Yển Thiên Hồi nâng Hiên Viên Dịch Thanh, năm người hướng tới cung điện bay đi.

Trên mặt đất có những hòn đá nát tán lạc khắp nơi, còn có rất nhiều cái hồ, ao và hầm đá. Bởi vì có sự phản quang của tinh cầu màu tím, cho nên hoàn cảnh tinh cầu nhìn qua thật sáng ngời. Mọi người bay đến gần thì phát hiện, tòa cung điện này thật sự là khổng lồ vô cùng, Lý Cường liếc mắt một cái thì trong lòng

chấn động hơn bất cứ kẻ nào, đó là một tòa cung điện y như thần miếu nhà điển, do vô số tảng đá lớn cấu thành nhìn thật vô cùng hùng vĩ tráng quan, một loại cảm giác cổ sắc cổ hương đập vào mặt mà đến.

Lý Cường đứng ở trước cung điện cảm khái nói: " Kỳ quái, ta cứ như đã nhìn thấy qua ở nơi nào, ân, cả kiến trúc đều bị cấm chế, Yển huynh, người có thể nhìn ra là cấm chế gì không?" Cung điện phát ra màu tím nhàn nhạt, không chú ý phát hiện không được. Xích Minh ma tôn tựa hồ rất hưng phấn, hần đột nhiên hướng tới cung điện bay đi.

Yển Thiên Hồi lắc đầu nói: " Loại cấm chế này ta không có gặp qua, hình như không phải thủ đoạn của tu chân giới, người xem góc cạnh của cung điện..."

Lý Cường cẩn thận quan sát, cũng quả nhiên phát hiện ở phía dưới bình đài có một luồng tử mang du động. Chỉ nghe một tiếng nổ sét đánh, vô số hỏa hoa màu tím phún phát ra, Xích Minh ma tôn giống như mũi tên rời dây cung bị bắn đi ra, người này oa lap oa lap kêu lên quái dị, nện vào cột đá lớn ở cách đó không xa " Oanh" một tiếng, vậy mà cũng đập vào cột đá gãy đôi.

Lý Cường kinh ngạc nói: " Thật là thủ đoạn phòng hộ lợi hại." Đột nhiên hần hiểu được, phòng ngự cấm chế này không phải để phòng người, sợ rằng chỉ để phòng ngự thiên thạch bay vào. Hần hướng mọi người hô lên: " Chúng ta bước đi, chậm một chút là được."

Yển Thiên Hồi nghe vậy cũng tỉnh ngộ, hần cười nói: " Lão Xích này ném mùi đau khổ thật oan uổng."

Xích Minh ma tôn chật vật đứng dậy, trơ mắt nhìn mấy người Lý Cường chậm rãi đi vào cung điện, hần không khỏi khẩn trương, kêu lên: " Đợi ta a, hỗn đản! Di, sao bọn họ không sợ cấm chế?" Hần vẫn không nghĩ thông suốt được đạo lý trong đó, chỉ vội vàng bay tới. Phản kích lần này càng thêm lợi hại, bay nhanh tới bao nhiêu thì quay lại càng nhanh bấy nhiêu, lại một tiếng nổ sét đánh, hần lại bị tạc bay ra.

Lý Cường truyền âm nói: " Ngủ ngốc! Chậm rãi đi vào, tốc độ nhanh như vậy sẽ khiến cho cấm chế phản kích đó!"

Xích Minh ma tôn cũng không phải ngủ ngốc, hần chỉ cảm thấy thật hưng phấn đối với sự ba động trong cung điện, nhìn không được mới muốn lao vào. Nghe được lời truyền âm của Lý Cường, hần hung hăng vỗ đầu mình một cái, mắng: " Ai, hôn đầu rồi." Lúc này mới chịu thành thật đi từng bước hướng vào trong cung điện, cũng quả nhiên khi bước lên bình đài, thì một cỗ cảm giác niêm trừ ôm lấy thân thể, đi càng chậm thì loại cảm giác này càng nhẹ. Xích Minh ma tôn rất nhẹ nhàng đi vào, vừa đi vừa mắng mình hồ đồ.

Đây là một tòa kiến trúc rất hoành vĩ, mỗi một cây trụ hay tượng đá đều được chế tác rất hoàn mỹ. Lý Cường rõ ràng biết, kiến trúc này không phải nhân công điêu khắc ra, mà dùng pháp lực để hình thành, nhưng với công trình khổng lồ như thế, phải tốn bao nhiêu pháp lực mới có thể hoàn thành, thật sự là làm cho hần khó thể tưởng tượng.

Để cho Lý Cường dùng pháp thuật chế tạo một cây trụ có lẽ cũng không khó, nhưng tạo nhiều cây trụ và pho tượng cổ quái như vậy, hần tự nhận không có cách nào làm được.

Đặc sắc lớn nhất của cung điện chính là các dạng pho tượng này, tượng đá lạnh như băng, nhìn qua rất sống động, phẳng phất như khi đang còn sống mà đọng lại. Mỗi cây cột đá ở phía trước đều có một pho tượng, cột đá màu trắng trong suốt, mà pho tượng lại màu đen, trên mặt đất nổi lên quang hoa màu tím, màu xám, đen, trắng ba loại hòa lẫn ánh sần lẫn nhau, làm cho người ta có cảm giác như phẳng phất tiến vào một thế giới không có sắc thái, có vẻ thập phần hết sức quái dị.

Trong mắt Lý Cường lóe ra kim quang, hần vận khởi thần nhãn xem xét một hồi lâu, ngạc nhiên nói: " Ngoại trừ mới vừa vào thì có một đạo cấm chế bên ngoài, bên trong tựa hồ không có thứ gì cổ quái ma."

Yển Thiên Hồi nói: " Quả thật không có cái gì, nhưng mọi người có cảm giác không, linh khí nơi đây phi thường nồng hậu."

Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Đúng vậy, ta cũng có cảm giác thế này, linh khí thật mạnh a, Bảo Linh Sơn chủ mạch linh khí cũng không mạnh thế này."

Bách Thịnh Chân không nói một lời, chỉ bước nhanh vào sâu trong cung điện, Lý Cường cảm thấy kỳ quái, vội bước lên kéo Bách Thịnh Chân, hỏi: "Thịnh Chân, chuyện gì xảy ra? Đi nhanh như vậy để làm chi?"

Bách Thịnh Chân thần trí như mê hồ lảo lảo nói: "Bên trong thật thoải mái a, sư tôn, chúng ta đi nhanh lên một chút.."

Sự cảnh giác trong lòng Lý Cường chợt dâng lên, hắn cảm thấy có chút không đúng, nhưng đến tột cùng là ở chỗ nào không đúng hắn vẫn mơ hồ không rõ.

Lý Cường quay đầu nhìn Xích Minh ma tôn, chỉ thấy bộ dáng người này như đang nhàn nhã tự tại như đi chơi, không nhanh không chậm đi theo phía sau, tựa hồ như không có cái gì dị thường. Hắn lại nhìn Yến Thiên Hồi và Hiên Viên Dịch Thanh, cũng không nhận ra có gì không ổn, Thiên Sư thần thú tiểu Bạch vẫn đang chạy đùa bên chân hắn. Lý Cường do dự một chút, nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận một chút."

Những cây trụ càng ngày càng ít, mặt đất cũng từ từ thấp xuống phía dưới, ở tận sâu bên trong cung điện có một cái ao lớn nơi sâu, giống như ở trên mặt đất bằng phẳng được dùng một cái chum lớn bằng sắt ấn lõm xuống lưu lại dấu vết. Lý Cường ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tinh cầu màu tím kia đang đối diện với nơi này, trong lòng hắn càng cảm thấy không đúng, nhưng lại không rõ tại sao.

Năm người bọn họ đi xuống dưới, mặt đất phi thường bình chỉnh bóng loáng, khi đi tới nơi thấp nhất Lý Cường cũng nghĩ không ra có nơi nào không ổn. Vừa đi tới mức cuối cùng thì đột nhiên cả cung điện diều khởi lên quang hoa màu trắng, Hiên Viên Dịch Thanh cả kinh kêu lên: "Đây là chuyện gì xảy ra? Sáng lên rồi."

Không đợi mọi người có động tác gì, năm người đồng loạt bị một cỗ cự lực vô cùng nâng lên. Lý Cường nhìn thấy không hay, dương tay xuất ra Thiên Tì Tử Sắc Tồn bao vây mọi người cùng tiểu Bạch, trong phút chốc, phảng phất như cả thế giới đều cũng xoay tròn, trước mắt một mảnh mơ hồ. Lý Cường quát to: "Tất cả không nên lộn xộn! Chúng ta bị truyền tới tinh cầu màu tím kia."

Mọi người nào dám không nghe lời Lý Cường nói, ngay cả Xích Minh ma tôn cũng rất thành thật ở yên trong Thiên Tì Tử Sắc Tồn không nhúc nhích. Lý Cường dựa vào một đôi thần nhãn, rõ ràng nhìn thấy một đoàn quang hoa màu tím đang bao vây mọi người, cấp tốc bay về phía tinh cầu thật lớn kia.

Lý Cường phỏng chừng khoảng mười phút trôi qua, bọn họ tiến vào tầng khí quyển của tinh cầu màu tím, đột nhiên hắn hét lớn: "Đứng vững vàng." Đồng thời hắn tương uy lực của Thiên Tì Tử Sắc Tồn đến mức lớn nhất. Mọi người cảm thấy cả người chấn động, Lý Cường thở phào nhẹ nhõm nói: "Được rồi, đã tới rồi." Hắn dương tay thu hồi Thiên Tì Tử Sắc Tồn.

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân công lực yếu nhất, hai người bị biến cố bất thành linh làm cả kinh trợn mắt cứng lưỡi nói không ra lời. Xích Minh ma tôn lại không quan tâm đến chuyện này, hắn đã kiến thức qua nhiều chuyện càng nguy hiểm hơn, điểm ấy biến cố đối với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Hắn khinh thường cười nói: "Loại phương pháp truyền tống này cũng thú vị, chỉ là quá đột nhiên, ha ha, lão huynh, hai tiểu đồ đệ của ngươi khuôn mặt cũng trắng bệch rồi kia, ha ha.."

Ánh mắt Lý Cường khẩn trương nhìn chằm chằm vào một khối cấm chế thần bí thật lớn, hắn chỉ vào văn tự lóe quang hoa bảy màu của cấm chế thần bí, hỏi: "Đó là nghĩa gì? Có ai có thể phiên dịch?"

Xích Minh ma tôn đột nhiên kêu lên quái dị: "Di, chúng ta bị nhốt rồi!"

188. Chương 188

Lý Cường lại chú ý lên Cấm Chế Thần Bí. Đó là một khối cấm bi hình chữ nhật, bên mép không có quy tắc nào, trên cấm bi phát ra quang hoa bảy màu sáng lạn, làm cho người ta phải hoa mắt, trên cấm bi bị quang hoa bảy màu yểm ánh hiện lên văn tự, tựa như văn tự trên phim, từ trên đời xuống di động, có vẻ mười phần thần kỳ.

Xích Minh ma tôn đột nhiên nói: "Nhanh nhớ kỹ nội dung của nó một chút, cố gắng ghi nhớ!"

Lý Cường và Yến Thiên Hồi biết Xích Minh ma tôn có lẽ đã phát hiện cái gì, hai người lập tức ngưng thần dùng tâm niệm ghi nhớ. Công lực của Bách Thịnh Chân không đủ, hắn căn bản nhìn không thấy văn tự

trên cấm bi. Hiên Viên Dịch Thanh có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn không nói một lời, nhanh chóng lấy ra một ngọc đồng giản, chuyển toàn bộ văn tự trên cấm bi vào trong ngọc đồng giản.

Chỉ nghe một trận chấn chiến khe khẽ, một khúc linh tiếng vang kỳ dị vang lên, cấm bi đột nhiên tối sầm lại, lại sáng rực lên. Xích Minh ma tôn hét lớn: " Đây là lần cuối cùng, vô luận như thế nào cũng phải nhớ kỹ."

Cũng quả nhiên văn tự không ngừng thoáng hiện. Lý Cường, Xích Minh ma tôn và Yển Thiên Hồi cũng có chút khần trương, ba người bọn họ đều cũng biết, văn tự ghi lại trên cấm bi nhất định có nội dung trọng yếu, mặc dù còn chưa hiểu là có ý tứ gì, nhưng nếu bỏ lỡ thì có hối hận cũng đã muộn.

Cấm bi rất lớn, văn tự cũng rất nhỏ, ba người tuy đều là đại cao thủ lợi hại, cũng cảm thấy phải cố hết sức. Thời gian trôi qua, rốt cuộc cấm bi lại chấn chiến, mắt nhìn thấy thải quang ngày càng ảm đạm, một tiếng sét trầm muộn vang lên, cấm bi hóa thành vạn điểm thải quang biến mất vô tung, bốn phía nhất thời một mảnh đen nhánh nhìn không thấy thiên địa, nhìn không thấy được vật gì, chỉ nhìn thấy quang mang trên cơ thể năm người phát ra chói mắt.

Trầm mặc chỉ chốc lát, Xích Minh ma tôn chậm chậm nói: " Ta không có nhớ hết, mẹ kiếp, nhiều quá."

Yển Thiên Hồi cũng thở dài nói: " Quá nhanh rồi, không kịp nhớ."

Lý Cường cẩn thận hồi tưởng một chút, nói: " Ta cũng không có nhớ hết, chúng ta có thể xem xét một chút, xem có thể bỏ toàn hay không..."

Hiên Viên Dịch Thanh nhỏ giọng nói: " Ta nhớ hết..."

Ba người khó tin nhìn hắn, Lý Cường nghi hoặc nói: " Dịch Thanh, ngươi làm sao nhớ? Ngoại trừ tâm niệm trí nhớ pháp, còn có phương pháp ghi nhớ tốt hơn sao?"

Hiên Viên Dịch Thanh ngại ngùng nói: " Ách, sư tôn, đệ tử không phải ghi nhớ nó..."

Xích Minh ma tôn mắng: " Không có nhớ? Vậy ngươi nói hồ đồ cái gì a!"

Hiên Viên Dịch Thanh giơ ngọc đồng giản trong tay lên nói: " Ta đem nội dung chuyển vào trong ngọc đồng giản, là vật gì thì ta cũng không biết."

Mọi người nhất thời chột hiểu ra, Lý Cường xấu hổ nói: " Đúng là Dịch Thanh thông minh, chúng ta...a a, thật sự có chút rối loạn tay chân, hay! Thật không tưởng nổi!" Hắn khích lệ như vậy, gương mặt Hiên Viên Dịch Thanh đỏ hồng lên.

Xích Minh ma tôn cũng cười nói: " Tiểu tử ngươi thật thông minh, biện pháp này tốt lắm! Ai, sao lúc ấy ta không có nghĩ đến a."

Ba người Lý Cường luân lưu xem xét ngọc đồng giản, lần này bọn họ rất nhanh đã ghi nhớ lại, ba người nhìn nhau, không ai nhận ra loại văn tự này, cũng không có gặp qua. Lý Cường cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ không ra ở nơi nào nhìn thấy qua, hắn khổ tư suy nghĩ cả hồi lâu cũng không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ qua. Hắn nhìn mọi người nói: " Chúng ta thử xem sao, có thể rời đi nơi này hay không."

Vì muốn bảo hiểm an toàn, Lý Cường dương tay phao xuất ra Thiên Ti Tử Sắc Tồn, một lần nữa bao bọc mọi người lại, sau đó hỏi: " Các ngươi nghĩ trận pháp nơi này là hình dạng gì?"

Yển Thiên Hồi trả lời: " Tựa hồ là Mê Tung Trận...không đúng, Mê Tung Trận phải có cái gì đó, nơi này lại hỗn độn một mảnh, lại không giống...vậy hắn là..." Hắn càng nói càng loạn.

Xích Minh ma tôn dạt dạt cười ra tiếng, hắn đỉnh đặc vỗ vỗ vai Yển Thiên Hồi, lắc đầu nói: " Không hiểu thì không nên làm ra vẻ như biết, hiểu chưa?"

Lý Cường nói: " Chẳng lẽ ngươi hiểu? Ngươi nói xem, đây là trận pháp gì?"

Xích Minh ma tôn nhảy dựng kêu lên: " Điều này có gì khó đâu, đây căn bản không phải là trận pháp gì, chỉ là lừa gạt người thôi! Ha ha, các ngươi ngu muốn chết." Hắn mặc dù là có nói hươu nói vượn, nhưng trong lòng Lý Cường có chút vừa động: có lẽ nơi này không phải là trận pháp, nhưng rốt cuộc nó là cái gì

đây? Hắn tiếp tục châm chọc: "Nga, nguyên lai đây không phải là trận pháp, vậy là thứ gì đây? Nếu người có thể giúp cho chúng ta đi ra ngoài, thì mới gọi là bản lãnh, nếu không người đừng có khoe khoe khoang khoang!"

Yến Thiên Hồi bật cười một tiếng, vội vàng xoay đầu ra chỗ khác, ai cũng biết là hắn đang cười trộm. Xích Minh ma tôn thật sự là bị chọc tức chết, cũng không biết tại sao, hắn không chịu nổi bị Lý Cường châm chọc. Hắn tức giận hừ hừ nói: "Hay a, ta sẽ phá cho người coi!" Hắn bay ra khỏi Thiên Ti Tử Sắc Tồn, huy động Huyết Ma Kích, vô số tiểu ma đầu màu đỏ hướng ra bốn phía tán đi. Lý Cường nói: "Dò đường thì dò đường, không cho thương tổn tính mạng!"

Xích Minh ma tôn cũng không để ý tới lời Lý Cường nói, hắn tiện tay đánh ra một kiện ma khí, vừa ra tay chính là một chuỗi ma diễm màu xanh, ma diễm liền đốt mạnh bay về phía trước. Lý Cường nhìn ra sự lợi hại của ma khí này, không khỏi khen ngợi: "Hay a, không hổ là ma giới chí tôn, dùng pháp bảo cũng đặc biệt như vậy."

Ma diễm bao vây xung quanh Xích Minh ma tôn một vòng quện ra phía ngoài kéo dài, như là vô số hỏa đăng màu xanh, chiếu sáng không gian hắc ám chung quanh. Xích Minh ma tôn vung Huyết Ma Kích lên, quát: "Theo ta!" Lý Cường theo sát Xích Minh ma tôn một đường vọt đi tới.

Lý Cường phỏng chừng chạy đi mấy giờ, vậy mà ngay cả biên giới cũng không hề nhìn thấy, chung quanh cũng một mảnh hỗn độn như trước. Với tốc độ của Xích Minh ma tôn, hẳn là đã chạy ra rất xa.

Lý Cường hét lớn: "Lão Xích, cứ chạy như vậy không hữu dụng đâu! Dừng lại đi!"

Thật ra Xích Minh ma tôn cũng đã sớm thấy không đúng, nhưng hắn lại nhất định không muốn bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là cứ thẳng đường mà chạy. Nghe được tiếng gào của Lý Cường, hắn lập tức ngừng lại, thu hồi tiểu ma đầu và ma bảo, hãnh hãnh nói: "Nơi này tuyệt đối không phải trận pháp, lại không có biên giới, đây là địa phương quái dị gì a."

Lý Cường gật đầu nói: "Nơi này quả thật không phải trận pháp, như là dùng tiên thuật hay thần thuật hình thành không gian cổ quái, nếu chúng ta không hiểu được mấu chốt bên trong, chỉ sợ sẽ bị vây bên trong này mãi."

Yến Thiên Hồi cười khổ nói: "Nơi này quả thật không phải là trận pháp, không có gặp gì trở ngại."

Lý Cường đưa Xích Minh ma tôn vào trong Thiên Ti Tử Sắc Tồn, nói: "Lão Xích, trước hết hãy tìm hiểu nội dung của cấm bí trước đi, các người chẳng lẽ đều xem không hiểu nội dung trong cấm bí?"

Xích Minh ma tôn lắc đầu nói: "Ai biết đó là cái gì, chưa thấy qua."

Yến Thiên Hồi cũng lắc đầu: "Quá xa lạ, vốn là lần đầu tiên nhìn thấy, không thể nào hiểu được, nếu còn đang ở Lâm Minh Tinh thì tốt hơn, ta có thể đi tới các phái mà hỏi, nếu không còn có thể tra điển tịch, ở chỗ này thì không có cách nào nữa."

Xích Minh ma tôn lạnh lùng nói: "Nói nhảm! Tất cả đều đang vây ở chỗ này, người nói vậy không phải là nói nhảm hay sao?"

Lý Cường quát: "Người câm miệng cho ta! Yến huynh là đồng bạn của chúng ta, mặc kệ hắn nói gì, người cũng không được châm chọc huynh ấy."

Xích Minh ma tôn thật sự ngậm ngay miệng lại. Yến Thiên Hồi cười nói: "Mộc tử huynh, không có việc gì đâu, ta coi người này là người điên, người điên nói chuyện, ta sẽ không sinh tức giận đâu." Khẩu khí của hai người này nói chuyện càng ngày càng không đúng, đều là châm chọc lẫn nhau không ngừng.

Lý Cường bị Yến Thiên Hồi nhắc nhở, hắn nói: "Ta đã tìm được người hỗ trợ."

Yến Thiên Hồi ngây ra, hắn khó tin nói: "Không có khả năng a, nếu có thể tìm được người, chúng ta có thể thoát khỏi được rồi."

Xích Minh ma tôn có chút ngẩn ngơ, lập tức tỉnh ngộ lại, hắn vô cùng vui vẻ nói: "Ta biết rồi, ta biết rồi, là nàng...lão huynh chờ một chút, để cho ta chuẩn bị một chút nào."

Người này cũng mặc kệ ánh mắt mọi người nhìn hấn với bao nhiêu kỳ quái, vội vàng chỉnh chu lại trang phục của mình một phen, lôi kéo Bách Thịnh Chân hỏi: " Thế nào? Ta có xinh đẹp hay không a?"

Bách Thịnh Chân bị Xích Minh ma tôn làm cho hồ đồ, hấn là người rất thành thật, không cách nào giải thích tại sao Xích Minh ma tôn lại để ý tới việc bản thân hấn có xinh đẹp hay không. Hấn thành thật nói: " Xinh đẹp, thật sự rất đẹp, nhưng lại có điểm như kỳ quái, không biết là có chỗ nào không đúng...oa, đau quá a, đừng có nắm ta..."

Xích Minh ma tôn vội vàng buông tay ra: " Người cũng quá yếu ớt đi, ta còn chưa dùng sức người đã bắt đầu kêu loạn."

Lý Cường tay kháp linh huyền thả ra, Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng phiêu nhiên hiện hình, hai người khom người hành lễ nói: " Ra mắt đại tôn."

Hai người bọn họ vốn là do Linh Quỷ song tôn đưa cho Lý Cường làm thuộc hạ, bởi vậy vẫn luôn chờ đợi ở trong Huyền Ma Châu, tùy lúc nghe theo lệnh của Lý Cường phân phó. Yển Thiên Hồi, Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân đều là lần đầu tiên nhìn thấy linh thể, kinh ngạc đến không thốt ra lời. Xích Minh ma tôn lại thất vọng, hấn tưởng rằng Lý Cường mời Mị nhi đi ra, ai biết lại chạy đến hai linh thể, hấn nhất thời cảm thấy vô cùng thất vọng.

Lý Cường hỏi: " Mị nhi có rảnh không?"

Không đợi Hàm Mộc linh suất trả lời, Xích Minh ma tôn vui vẻ bốc cao tận trời, người này còn gấp hơn ai hết luôn miệng nói: " Đúng vậy, nàng có rảnh hay không? Có...hay không? Oa nha...sao người lại xô ta?"

Lý Cường nói: " Người cầm miệng cho ta!"

Hàm Mộc linh suất mơ hồ không hiểu rõ tình huống, hấn cung kính nói: " Mị nhi đại nhân gần đây vẫn luôn bế quan, nghe Linh Vương đại tôn nói, Mị nhi đại nhân đã sắp tu nhập linh suất thể rồi."

Trong lòng Lý Cường thập phần cao hứng, hấn biết là do công hiệu của Thánh Thật Lãm. Hấn nói: " Vậy xin mời hai vị đại tôn đến đây một chút, ta cần trợ giúp."

Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng đồng thời hành lễ, Lý Cường tay kháp linh huyền, đưa hai người trở về.

Yển Thiên Hồi nghi hoặc hỏi: " Đây là linh tướng linh suất trong truyền thuyết? Hai vị đại tôn là ai? Ai nha, ta có phải hoa mắt hay không, sao người có thể tùy tiện làm cho cao thủ của Linh Quỷ giới đi ra được a." Hấn nhìn thấy đến choáng váng hoa mắt, quả thật không dám tin tưởng chính con mắt của mình.

Xích Minh ma tôn nhếch miệng nói: " Có gì kỳ quái đâu, hắc ma giới chí tôn như ta không phải cũng đang đi theo hấn sao? Nói cho người, người này tuyệt đối là quái vật a, ai, sao tiểu Mị nhi của ta không ra a..."

Chỉ chốc lát sau, Lý Cường mở Huyền Ma Châu, Linh Quỷ song tôn bay ra. Quỷ Vương đại tôn nhìn quanh bốn phía một chút, dạt dạt cười quái dị nói: " Dát, đây là địa phương nào...sao âm u thế này, di? Hình như là bị nhốt rồi, huynh đệ, người lại chạy đi đâu chơi đây? Lần này lại chọc vào ai nữa vậy?"

Lý Cường cười khổ nói: " Ta làm gì có khả năng chọc vào người nào chứ? Người biết lá gan của ta là nhỏ nhất, bước đi đều nhẹ tay nhẹ chân, sợ không cẩn thận đạp trúng cả con trùng nhỏ."

Linh Vương đại tôn ý khí phong phát nói: " Huynh đệ, nơi này là địa phương nào?"

Lý Cường cười khổ nói: " Ai biết a, nơi này là một tỉnh cầu màu tím, chúng ta bị truyền tống lại đây rồi bị vây ở chỗ này."

Lý Cường đem tình huống đơn giản giới thiệu lại một chút, hấn bảo Hiên Viên Dịch Thanh đưa ngọc đồng giản, rồi đưa qua cho hai vị đại tôn: " Hai vị có biết văn tự trên cấm bi này không?"

Quỷ Vương đại tôn chụp vào tay trước, cẩn thận xem xét qua một lần, nói: " Ta biết đây là văn tự gì, đây là Thần Dụ trong truyền thuyết..."

Lý Cường không khỏi mừng rỡ, luôn miệng nói: " Nó nói cái gì? Cái gì Thần Dụ?"

Quỷ Vương đại tôn cười khổ nói: " Cụ thể nội dung xem không hiểu, chỉ có thể nhận ra được một ít văn tự mà thôi."

Xích Minh ma tôn cười nhạo nói: " Bỏ đi, không nhận ra thì không nhận ra, còn nói là cái gì Thần Dụ, chơi vui lắm sao? Ta phi!"

Hai vị đại tôn cũng không để ý tới hắn, biết người này không được bình thường. Linh Vương đại tôn nói: " Ta đến xem." Hắn cầm ngọc đồng giản xem xét một lát, gật đầu nói: " Đây quả thật là Thần Dụ, bởi vì Linh Quỷ giới cũng có một khối thần bí, chỉ có ta và lão quỷ có thể thấy, các người nhìn thấy khối cấm chế thần bí này, ta cũng có thể nhận ra được mấy văn tự."

Lý Cường nói: " Mấy từ cũng tốt, là ý tứ gì?"

Linh Vương đại tôn nói: " Thần Chi Chiến Hồn gì đó, hình như là nơi này giam cầm một Thần Chi Chiến Hồn, cụ thể là gì thì ta cũng không rõ ràng lắm."

Quỷ Vương đại tôn bổ sung: " Cho ta cảm giác hình như là một tinh cầu bị cung phụng cho Thần Chi Chiến Hồn này, nhưng đây chỉ là cảm giác của ta, không biết đúng hay không, dù sao nhận ra được quá ít chữ."

Xích Minh ma tôn nói: " Cái gì mà con mẹ nó Thần Chi Chiến Hồn, trên cấm bí có nói biện pháp đi ra ngoài không?" Hắn nói câu này đúng là điểm chết, tất cả mọi người nhìn hai vị đại tôn. Linh Vương đại tôn lắc đầu nói: " Cũng không biết, chúng ta biết quá ít từ, nhưng huynh đệ, người nên cẩn thận một chút, ta cảm giác nơi này là địa phương rất nguy hiểm, hình như rất quỷ dị."

Lý Cường gật đầu nói: " Quả thật là một địa phương rất cổ quái, chúng ta đi thử xem. Được rồi, Mị nhi xuất quan thì để cho nàng đi ra gặp ta, a a, tiểu nha đầu này thật sự biết được nhiều lắm."

Linh Vương đại tôn vừa nghe nói tới tên của Mị nhi, hai mắt đã chợt sáng lên, hắn hưng phấn nói: " Mị nhi thật sự là không tưởng nổi, tiến độ tu luyện cực nhanh làm cho người ta sợ hãi, ha ha.."

Về mặt Quỷ Vương đại tôn khổ sở, không cam lòng nói: " Công lao của ta cũng không nhỏ a, Mị nhi mặc dù tu luyện Linh Vương, nhưng nàng đối với ta tốt nhất, dất dất, dất...dất...chi.."

Linh Vương đại tôn luôn miệng nói: " Đó là đương nhiên, người lại không chịu bức nàng luyện công, còn thường xuyên bồi nàng đi chơi, nàng đương nhiên thân cận với người rồi..."

Con mắt Xích Minh ma tôn cũng muốn rớt luôn xuống, hắn kêu lên quái dị: " Mị nhi là của ta!" Người này sau khi bị Mị nhi mê hoặc, niệm niệm không quên nàng. Lý Cường cười mắng: " Cái gì của người! Bọn họ chính là sư tôn của Mị nhi, người phát thần kinh cái gì, đi qua một bên mà đợi!"

Lý Cường đưa hai vị đại tôn về, lúc này mới hỏi: " Lão Xích, vừa rồi người dùng tiểu ma đầu dò đường có phát hiện ra cái gì không?"

Xích Minh ma tôn lắc đầu nói: " Tựa hồ không có cuối cùng, cảm giác thu phóng rất thuận lợi, nói cách khác không có sự trở cách của trận pháp, điều này thật sự là kỳ quái, đáng tiếc, nếu không bị Ma Cấm ta có thể dùng một loại Huyết Ma cảm ứng thử xem, bây giờ tựa không có cách nào, thủ đoạn của ta bị hạn chế nhiều lắm."

Lý Cường vuốt ve bộ lông màu bạc mềm mại trên người tiểu Bạch, trầm ngâm nói: " Lần này phiền toái rồi, nếu như bị vây ở chỗ này, ước chừng chỉ có lão Yển là có thể thoát khỏi, hắn chỉ cần tu luyện đến Đại Thừa, có thể phi thăng rồi đi, lão Xích, ngược lại là hai người chúng ta, không có biện pháp nào rời khỏi a."

Tiểu Bạch liếm liếm tay Lý Cường, đột nhiên, nó như phát hiện ra cái gì, từ trong lòng ngực Lý Cường chạy ra ngoài, đi tới bên ngoài Thiên Ti Tử Sắc Tồn, quay đầu nhìn Lý Cường kêu ương ương hai tiếng.

Mọi người cơ hồ đều hiểu được ý tứ của nó, Lý Cường kinh ngạc nói: " Tiểu Bạch biết đường đi ra ngoài? Thật tốt quá, chúng ta mau cùng đi."

Thân thể tiểu Bạch chợt lóe, hóa thành một đạo ngân tuyến hướng phía dưới bay đi. Lý Cường chợt hiểu ra, hắn vỗ vào đầu, mắng: " Ta thật sự là ngu muốn chết, trước sau trái phải, đều cũng không phải đường ra, thì ra đường ra vốn ở phía dưới." Hắn mang theo mọi người cấp tốc đuổi theo sát.

Cũng không biết bay bao lâu, Xích Minh ma tôn không nhận được nói: " Kỳ quái, phía dưới cũng là vô cùng vô tế, đây là địa phương cổ quái gì a."

Yến Thiên Hồi trầm ổn nói: " Ta có cảm giác phía dưới có biến hóa..."

Lý Cường kêu lên: " Mọi người cẩn thận, ta xem thấy..."

Xích Minh ma tôn ngạc nhiên nói: " Nhìn thấy cái gì vậy, sao ta không nhìn thấy a." Hắn không biết Lý Cường có một đôi thần nhãn, so với bọn hắn còn thấy rõ ràng hơn. Lý Cường mơ hồ nhìn thấy phía dưới nổi lên quang hoa màu tím, tốc độ hắn nhanh hơn, gắt gao truy tung tiểu Bạch.

Rốt cuộc Xích Minh ma tôn cũng đã nhìn thấy. Kỳ thật, hắn nếu không bị Ma Cấm, nơi này không ai có tu vi có thể so sánh với hắn. Có thể trở thành một trong ba ma tôn của hắc ma giới, thực lực của hắn thật sự không thể khinh thường.

Lý Cường đột nhiên tăng nhanh tốc độ, bay đến bên người tiểu Bạch, hắn đưa tay ôm lấy tiểu Bạch nói: " Ta biết đường rồi, ngươi để cho ta ôm để an toàn chút." Hắn thật sự rất thích con chó nhỏ cơ trí này, mặc dù tiểu Bạch là Thiên Sư thần thú, nhưng hắn vẫn nghĩ nó là một con chó nhỏ, không muốn cho nó bị thương tổn. Thiên Sư thần thú là một loại sinh vật miễn cảm nhất, nó rất rõ ràng tâm ý của Lý Cường, nó nhu thuận nằm ở trong lòng ngực Lý Cường, thật ra, bởi vì Lý Cường có khí tức thần nhân mà nó thích nhất, cho nên nó mới nhanh chóng bị Lý Cường thu phục.

Đó là luồng khí lưu như mây mù có màu tím, trắng, xanh nhạt đang quay cuồng phập phồng, mỗi một màu sắc đều sáng ngời chói mắt, Lý Cường ngẩng đầu nhìn, bọn họ đã đi tới một địa phương, nơi kia đã hoàn toàn mất đi tung tích. Hắn vận khởi thần nhãn quan sát một phen, cười khổ nói: " Phiền toái lớn, chúng ta đã tới mặt ngoài tinh cầu màu tím, nhưng ở ngoại tầng không khí đã bị một lực lượng kỳ lạ cấm chế rồi, nói một câu, chúng ta đi không ra được nữa."

Yến Thiên Hồi nhìn một chút, có điểm không tin: " Ta không nhìn ra có cấm chế gì, sao lại cấm chế được cả tinh cầu? Ai có thủ đoạn kinh khủng như vậy?"

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân đều là lâu đầu rời khỏi nhà, có thể nói không có một chút kinh nghiệm, chỉ có thể yên lặng đi theo sát, đến lúc này hai người mới biết được thế giới bên ngoài hung hiểm đáng sợ đến thế nào.

Xích Minh ma tôn dù sao kiến thức bất phàm, hắn không quan tâm nói: " Đúng vậy, chúng ta tạm thời đi không được rồi, đây là con mẹ nó Thần Chi Cấm! Tiên nhân có đến cũng không hữu dụng, có lẽ là vì để cấm chế Thần Chi Chiến Hồn kia? Cáp, ta thật ra cũng muốn kiến thức một chút a." Trong lòng hắn còn có một tâm sự, chính là hy vọng có thể tìm được phương pháp cởi Ma Cấm, cho nên hắn căn bản không vội đi ra ngoài.

Lý Cường than thở: " Cấm chế na di thật sự là xảo diệu, nhìn không ra được dấu vết gì của trận pháp, nếu không rút lui thì cũng khó, a a, lòng hiếu kỳ thật sự là hại chết người. Chúng ta đi xem trước đã, có lẽ có thể tìm được thật thể của khối Cấm Chế Thần Bi, có thể nghĩ được biện pháp giải khốn." Cho tới bây giờ hắn vẫn luôn là người lạc quan, đối với cấm chế này cũng không thêm để ý, hắn còn chưa nếm qua sự đau khổ của cấm chế đem lại.

Xuyên qua ba sắc mây mù, năm người chậm rãi hạ xuống. Đây là một nơi thần cấm, Lý Cường kinh hãi than thở không thôi, đây là một màu xanh tím thế giới, vừa nhìn thấy bình nguyên vô tế có màu tím và màu xanh hỗn hợp cùng một chỗ, gió lớn xẹt qua, trên mặt đất lại nổi lên quang mang màu trắng bạc chói mắt. Đợi sau khi hạ xuống, Lý Cường mới phát hiện đây là một loại thực vật cao chừng nửa người màu tím xanh, có chút giống mục thảo, trên bề mặt ánh lên màu xanh, mặt sau lá cây hiện lên màu bạc nhàn nhạt, lớp bên trong cũng là màu tím, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thực vật như vậy.

Bách Thịnh Chân đột nhiên cả kinh kêu lên: " Phía dưới là nước!" Hắn đã ngự kiếm bay lên. Lý Cường quan sát một chút, phát hiện bình nguyên này trên thực tế là mặt nước bị đám thực vật bao trùm, hắn đẩy ra lớp thực vật để nhìn, cũng quả nhiên bên dưới không có bùn đất, mà là nước xanh thuần, hắn tiện tay chụp xuống, một viên thủy châu cỡ nắm tay chậm rãi bay lên. Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Nước này thật trong suốt."

Lý Cường hút nước vào trong miệng, cười nói: " Nước này uống thật tốt, nhưng còn có chút vị."

Yến Thiên Hồi có chút buồn bực không vui, hần nói: " Nơi này tựa hồ không có ai."

Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Đúng vậy, hình như cũng không có tính mạng, thật an tĩnh yên lặng a."

Thật ra thanh âm chung quanh rất vang, gió lớn thổi qua thì những cây cỏ dài màu xanh tím theo gió ngã rạp, phát ra thanh âm hoa hoa, cách đó không xa cũng truyền đến tiếng nước chảy, chỉ là không có côn trùng kêu vang hay chim hót, cũng không có tiếng hô của dã thú động vật. Xích Minh ma tôn nói: " Có vô số tính mạng, nhưng chúng nó không phát ra âm thanh, kỳ quái."

Xích Minh ma tôn phát ra tiếng rít quái dị, trong bụi cỏ đột nhiên lóe khởi vô số loài chim bay quái dị, phe phẩy cánh bay đi khắp bốn phương tám hướng. Xích Minh ma tôn đặc ý cười nói: " Ta nói đúng không, sao lại không có tính mạng? Lão Xích ta chỉ cần một chút đã phát hiện, nơi này là một địa phương tràn đầy tính mạng, các ngươi không phát hiện linh khí nơi đây rất nhiều hay sao?"

Lý Cường biết Xích Minh ma tôn đang tính toán cái gì, hần nói: " Chúng ta tiếp tục bay về phía trước, tốt nhất có thể tìm được khối cấm chế thần bí nọ, hết thấy bí mật đều cũng ở đó, chỉ có tìm được nó thì chúng ta mới có thể thoát khỏi."

Yến Thiên Hồi nói: " Địa phương này rất kỳ quái, ngay cả chúng ta cũng bị đập trúng cạm bẫy mà bị truyền tống đến nơi đây, nơi này hẳn là có rất nhiều người tu chân mới đúng, mọi người cẩn thận một chút đi."

Xích Minh ma tôn giở khuôn mặt tươi cười tiến lên giơ tay như xin mời: " Lão huynh, nếu người tu chân của nơi này khi dễ ta thì làm sao bây giờ? Lão Xích ta có thể xử lý bọn họ không?" Với hần thì ai khi dễ hần thì hần sẽ giết chết người đó, đây chính là tính cách của ma đầu hắc ma giới.

Lý Cường lại để ý tới, nói: " Đến lúc đó hãy nói, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện cắn nuốt ai đó, người không thấy ghê nhưng ta lại thấy ghê tởm, đi thôi!" Thật ra, thời gian ở chung dài như vậy, Lý Cường đã không còn quá phản cảm với Xích Minh ma tôn, hần biết người này cũng vì muốn tu luyện, chỉ là phương thức tu luyện của hần mình không cách nào chịu được.

Lại bay thêm thật lâu, trên đường hầu như không thấy bóng dáng của ai khác. Bay qua khỏi thảo nguyên nước màu xanh tím, dần dần, từng mảng rừng cây lớn đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Rừng rậm nơi này cũng rất đặc biệt, màu sắc của lá cây không phải là màu xanh biếc, cũng chỉ là màu xanh và màu tím, còn giáp tạp một ít tử hồng sắc và màu vàng, có vẻ phi thường quái dị và xinh đẹp.

Núi non hiển lộ ra từ rất xa, Xích Minh ma tôn nói: " Thật sự là kỳ quái, sao lại không có người tu chân..."

Lý Cường nói: " Núi non nơi đó hình như có động tĩnh, các ngươi cẩn thận lắng nghe."

Hai lỗ tai Xích Minh ma tôn đột nhiên như bánh xe chuyển động, Lý Cường vừa nhìn thấy thiếu chút nữa từ trên không trung rớt xuống, hần nhin không được cười nói: " Lão Xích, người đang làm thủ đoạn gì đây, cái lỗ tai vậy mà cũng có thể loạn chuyển như vậy."

Yến Thiên Hồi quay đầu nhìn, nhin không được cũng bật cười vui vẻ, điều này thật sự là quá kỳ quái.

Xích Minh ma tôn nghiêm trang nói: " Đây là thủ đoạn ma nhĩ ma tham, như thế nào? Không có kiến thức." Hào khí trầm muện bị hần làm sôi động lên, Hiên Viên Dịch Thanh cười nói: " Tiền bối, ngài nghe được điều gì sao?"

Xích Minh ma tôn gật đầu nói: " Tựa hồ có cảm giác chấn động."

Yến Thiên Hồi tinh thần hơi bị run lên, hần gấp gấp nói: " Chỉ cần có người tu chân là có thể hỏi rõ được tình huống, chúng ta nhanh một chút qua xem thử đi."

189. Tập 18 : Thần Chi Chiến Hồn -- Chương 189

Trong mắt Xích Minh ma tôn hồng quang chợt lóe, nói: " Ta đi trước!" Từ khi bị Ma Cấm, hần không thể hóa hình di động, tốc độ chậm rất nhiều, nhưng so với Lý Cường lại không kém, lời còn chưa dứt hần đã phóng nhanh đi.

Lý Cường nói với Yến Thiên Hồi: " Lão Yến, người mang theo Dịch Thanh và Thịnh Chân đi sau, ta phải đi trước." Hắn thu hồi Thiên Ti Tử Sắc Tồn, thuần chuyển qua bên người Xích Minh ma tôn, hai người song song phi hành. Tốc độ của Xích Minh ma tôn rất nhanh, Lý Cường vì muốn đuổi kịp hắn đã phải tăng cao tốc độ đến mức tận cùng, trong phút chốc tiếng xé gió vang lên thật lớn, dĩ nhiên lại phát ra tiếng huýt gió chói tai.

Rất nhanh hai người bọn họ nhìn thấy dưới ngọn núi diêu khởi lên loang loáng, Xích Minh ma tôn kêu lên: " Oa...đang so đầu a, ha ha, lão huynh, chúng ta cũng gia nhập..."

Lý Cường đối với người này thật sự cảm thấy đau đầu, nghe khẩu khí của hắn cũng không có hảo ý, nếu hắn động thủ, những người đó không khỏi gặp tai ương.

Sau khi tới gần, Lý Cường phát hiện đó là một đôi đang đấu nhau, bên ngoài còn phiêu phù bảy, tám người đang đứng, làm cho hắn giật mình là những người đó cũng không phải là người tu chân, cũng không phải Tán tiên, mà là một loại hình thái tu luyện hắn chưa từng nhìn thấy qua. Đám người kia nhìn thấy hai người Lý Cường bay tới, lập tức dừng lại tranh đấu, rất tự nhiên vây quanh lại gần.

Xích Minh ma tôn đắc ý liên thanh kêu lên dạt dạt, hắn lấy ra Huyết Ma Kích, bộ dáng như muốn xông lên: " Lão huynh, bọn họ hình như không có hảo ý nga, chúng ta có cần động thủ hay không?"

Những người đó không có mặc chiến giáp hay tiên giáp, cũng không có phi kiếm, trong đó có một nửa người mặc bộ bào phục màu xanh rộng thùng thình, một nửa mặc bào phục màu tím, trên đầu đều đeo một vật rất rộng, nhìn không ra là hình dáng gì, trong tay mỗi người đều cầm một cây gậy thô cao chừng nửa người, nhìn không ra là do tài liệu gì chế tác, đen đen phát ra tử mang nhàn nhạt.

Lý Cường cảm thấy những người này rất cổ quái, lúc trước hắn từng đoán nơi này có không ít người tu chân, nhưng xem những người này, hoàn toàn không có cảm giác là người tu chân, mà như là một loại người khác thường, từ trên người bọn họ tán vọng lại năng lượng ba động làm hắn hoàn toàn không quen. Phải biết rằng bây giờ kiến thức của Lý Cường không còn tầm thường, từ Linh Quỷ giới đến Hắc ma giới, từ tu chân giới đến tiên giới, cơ hồ đại bộ phận hình thức tu luyện hắn cũng đều kiến thức qua, hắn còn chưa có gặp qua người tu luyện như thế này.

Xích Minh ma tôn cũng rất nghi hoặc, hắn nhỏ giọng nói: " Lão huynh, lực lượng của bọn họ hình như là mượn, không phải lực lượng chân thật của chính mình."

Lý Cường nghe vậy cũng rất giật mình, hắn đột nhiên chợt hiểu, trách không được lực lượng của những người này rất cổ quái, nguyên lai là mượn. Nhưng hắn lại nảy sinh ra một nghi vấn: " Bọn họ mượn lực lượng của ai?"

Những người đó ánh mắt cũng kinh nghi không chừng nhìn Lý Cường và Xích Minh ma tôn, bộ dáng hai người này bọn họ cho tới bây giờ không gặp qua, nhất là Diệt Thiên Thần Giáp trên thân Lý Cường, còn có vài điểm tinh mang bao bọc quanh thân, càng là chưa từng thấy, uy thế của hai người toát ra khiến cho bọn họ lưu lại ấn tượng thật sâu.

Song phương không ai nói lời nào, chỉ lẳng lặng đánh giá lẫn nhau, một hồi lâu vẫn là Xích Minh ma tôn không nhẫn nhịn được, hắn vùng Huyết Ma Kích lên quát: " Đây là địa phương nào? Các ngươi là ai?" Hắn dùng ngữ ngôn thông dụng của tu chân giới. Một người mặc bào phục màu tím giật đi bao che trên đầu, lộ ra một gương mặt không buồn không vui, dĩ nhiên lại là một vị cô nương xinh đẹp.

Xích Minh ma tôn nhất thời nhịn không được, ở trước mặt Lý Cường hắn vẫn rất thu liễm, nhưng lúc này hắn cho rằng vị cô nương trước mặt không có quan hệ gì với Lý Cường, Lý Cường hẳn là sẽ không vì nàng mà chình mình, hắn bắt đầu mở miệng nói lung tung: " Oa nha, là một tiểu muội muội xinh đẹp, người có thể nghe hiểu được lời ca ca nói?" Bộ dáng tuần mỹ hiện giờ là do hắn biến ảo, khi cười lộ lên thì mi phi sắc vũ, làm cho người ta nhìn thấy tâm sinh hảo cảm.

Vị cô nương xinh đẹp kia sắc mặt ửng đỏ, nói: " Chúng ta là thị vệ của thần điện, nơi này là cấm khu của thần điện, các ngươi vào bằng cách nào? Các ngươi là ai?" Thanh âm thanh thúy động lòng người.

Xích Minh ma tôn giả khuôn mặt tươi cười nói: " Chúng ta là...., này, chúng ta là người bên ngoài tới, ân, thần điện? Đây là thần điện gì?"

Lý Cường ôm lấy tiểu Bạch, hỏi: " Đây là tinh cầu gì? Có người tu chân hay không?"

Những người đó đều mở bao che đầu ra, đến lúc này Lý Cường mới phát hiện, những người mặc bào phục màu tím đều là nữ tử, còn mặc bào phục màu xanh đều là thanh niên phiêu hân. Xích Minh ma tôn chép miệng đến nước miếng cũng muốn chảy ra, hồng mang trong ánh mắt loạn sáng.

Nữ tử kia nói: " Cái gì tinh cầu? Cái gì người tu chân? Các người..." Nàng quay đầu thương lượng vài câu với người mặc bào phục màu xanh, còn nói: " Mời các người đến thần điện xem đi."

Lý Cường đối với thần điện rất tò mò, cho nên nghe nói muốn đi thần điện, hắn không chút phản đối, lập tức đáp: " Không thành vấn đề, thần điện ở nơi nào? Chúng ta đi xem."

Yến Thiên Hồi mang theo Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân xa xa bay tới, Xích Minh ma tôn cười nói: " Lão Yến tính tình thật là chậm chạp, người mang theo bọn họ thuấn di qua là được rồi, hắn còn thật là siêng năng, mang theo hai người chậm rãi mà bay, ta xem không cũng mệt."

Trong lòng Lý Cường biết Yến Thiên Hồi là vì muốn đảm bảo an toàn, hắn cười nói: " Lão Xích, được rồi, đừng lao thao không yên nữa."

Xích Minh ma tôn cười hi hi bay đến bên người cô gái áo tím, nói: " Nàng tên là gì? Ta họ Xích, hắc hắc, gọi ta là Xích ca ca là được." Người này da mặt thật là dày, trực tiếp liền tiến lên làm quen với người khác ngay lập tức. Vị cô nương nọ hình như là đầu lĩnh của thị vệ thần điện, sắc mặt nàng có chút trầm xuống, trách mắng: " Xin người đừng nói hươu nói vượn! Chúng ta là người phục vụ cho thần điện, vốn không có tên, mời đi theo chúng ta!"

Lý Cường a a cười nói: " Lão Xích a, ném mùi thất bại rồi sao, người có thể an ổn cho ta một chút có được không? Hết thấy đợi tới được thần điện rồi hãy nói, ta không muốn lại lại tinh cầu này vĩnh viễn đâu."

Xích Minh ma tôn đương nhiên hiểu được ý tứ của Lý Cường, hắn thật ra cũng rất thông minh, chỉ là sau khi bị Ma Cầm, thực lực bị giảm xuống, không có cách nào tùy tâm sở dục làm việc, hắn biết bây giờ nặng yếu nhất chính là tìm được phương pháp rời đi nơi này, còn ngoài ra đều không quan hệ khẩn yếu. Hắn nói: " Được rồi, nghe người, chúng ta đi."

Xích Minh ma tôn ở trên không trung bay đi, hắn vừa bay vừa nói: " Ta nói, muội muội áo tím a, nhanh lên một chút có được hay không, có muốn ta ôm người bay không a, ai! Chậm chạp như vậy đó, các người phải bay nhanh lên chứ!"

Những người đó vốn lơ lửng ở cách mặt đất không tới mười thước, cô nương áo tím đưa bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đồng thời niệm một đoạn văn gì đó giống như là chú ngữ, Lý Cường nghe không hiểu một câu nào, xem bộ dáng bọn họ như rất sùng tín, hoặc như đang cầu khẩn cái gì. Chỉ thấy bào phục trên người những thị vệ thần điện này phát ra quang mang nhàn nhạt, cô nương áo tím cầm đầu đột nhiên kêu lên một tiếng bén nhọn, trong phút chốc, bào phục trên người họ hình thái đại biến, phẳng phất như một đoàn màu tím và màu xanh vụ khí, bao phủ toàn thân bọn họ ở bên trong, vụ khí tụ mà không tiêu tan, từ một đoàn màu tím vụ khí truyền ra một thanh âm: " Mời đi theo chúng ta!"

Lý Cường đột nhiên hiểu được, vừa rồi bọn họ niệm chú ngữ là vì mượn lực, bào phục bọn họ mặc trên người là một loại môi giới, loại hình thức tu luyện này cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Lý Cường đối với thần điện càng thêm tò mò, hắn cơ hồ có thể kết luận, thần điện và cung điện bên vệ tinh kia có liên lạc trực tiếp.

Hình thái phi hành của những người đó cũng phi thường cổ quái, tốc độ mặc dù rất nhanh, nhưng không thể so sánh với mấy người Lý Cường, họ di động giống như là một đám mây đang bay, nhìn qua quái dị tuyệt luân. Xích Minh ma tôn không ngừng tới gần bọn họ, tựa hồ muốn nghiên cứu một chút nguyên lý trong đó.

Lướt qua một ngọn núi cao lớn, Lý Cường liếc mắt nhìn lại, không khỏi kinh ngạc không nói gì. Chỉ nghe Xích Minh ma tôn hét lớn: " Trời ạ, thật là quá tráng quan, không tưởng tượng nổi a!"

Trước mắt là một quần cung điện nhìn không thấy biên giới, cung điện vây vòng quanh một tòa cự hình tháp nhọn cao ngất trong mây kiến tạo mà thành. Tổng cộng có bảy tòa tiêm tháp, hình dáng phi thường giống như Kim Tự Tháp, chỉ là càng thêm cao lớn, tòa tiêm tháp trung gian cao nhập trong mây, tỏa ra

quang hoa màu tím chói mắt, phía dưới chân tiêm tháp vươn ra sáu con đường rộng lớn, mỗi đường đều thông tới một tòa tiểu tiêm tháp, sáu tòa tiểu tiêm tháp và một tòa trung ương, hình thành nên một ngôi sao hình sáu cánh, cung điện kiến trúc hăng hà vờn quanh tiêm tháp, từ không trung nhìn lại thật làm cho người khác khó có thể tin được. Công trình như vậy thật sự là quá lớn, phải tốn hao bao nhiêu nhân lực và vật lực? Bởi vì cả kiến trúc không phải dùng pháp thuật tạo thành, mà hoàn toàn lấy thủ công chế tạo.

Tốc độ của Xích Minh ma tôn cực nhanh, một khi hắn đã sinh ra lòng hiếu kỳ, đã lập tức hiểu được ngay, hắn không đi theo thị vệ thần điện, mà gia tốc bay tới hướng tiêm tháp của cung điện. Lý Cường mỉm cười, hắn rất rõ ràng, một địa phương như vậy nhất định sẽ có phòng hộ cường đại. Cũng quả nhiên, thân ảnh Xích Minh ma tôn đột nhiên phát ra hồng quang chói mắt, phẳng phất như một hỏa tinh tiến vào không khí du động, chỉ nghe âm âm một tiếng nổ, một màn hào quang màu xanh tím cấp tốc thoát hiện ra. Xích Minh ma tôn bị đánh bay đến lửa bốc cao ba trượng, Huyết Ma Kịch trong tay hắn thúc giục bay ra, trong phút chốc trong thiên địa một mảnh gió tanh mưa máu, ma sát màu đỏ tương cả bầu trời cung điện ánh sáng một mảnh thâm đậm âm trầm. Chợt nghe Xích Minh ma tôn quát to: "Ma Thiên Trầm Luân!"

Huyết Ma Kịch ở tại không trung càng ngày càng lượng, vô số ma sát theo phương hướng Huyết Ma Kịch hướng tới vòng bảo hộ cấp tốc đánh sâu vào, đại địa run rẩy lên, vòng bảo hộ màu tím xanh phát ra quang hoa như tia chớp.

Lý Cường không nói một lời, xuất ra Thiên Ti Tử Sắc Tôn bao bọc ba người Yển Thiên Hồi. Yển Thiên Hồi hỏi: "Mộc tử huynh vì sao không ngăn cản hắn?"

Lý Cường nói: "Không vội, ta muốn nhìn thần điện này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, để cho hắn phát tiết một chút cũng tốt, người này đã buồn chán đến phá hủy, ta có thể không chế được hắn, người yên tâm đi."

Đám thị vệ thần điện bị Xích Minh ma tôn làm cho sợ hãi, cho tới bây giờ không ai cố gắng công kích phòng hộ của thần điện, đó là bốn nguyên lực lượng của thần điện, chỉ bằng sức một người căn bản không cách nào khiêu chiến được lực lượng như vậy. Bọn họ ngừng lại theo tiếng quát của cô nương áo tím, trợn mắt há hốc mồm nhìn ma sát bay múa đầy trời, bọn họ cũng nhận không ra lực lượng của Xích Minh ma tôn là gì, chỉ ngơ ngác nhìn hắn công kích.

Xích Minh ma tôn càng đánh càng không đúng, hắn tựa hồ như bị vật gì đang chọc giận. Lý Cường cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hắn ngạc nhiên nói: "Mụ nội nó, sao ta cũng nhịn không được nữa? Yển huynh, người xem chừng bọn họ, ta đi hỗ trợ!"

Yển Thiên Hồi lại không có cảm giác gì, hắn nghe được Lý Cường nói vậy cảm thấy hoảng sợ, hai vị này đang xảy ra chuyện gì, lại đại động can qua một cách kỳ lạ như vậy. Trong lòng Lý Cường tựa hồ dấy lên một cỗ chiến ý vô danh, hắn thầm nghĩ cần phải phóng thích ra ngoài. Rồi đột nhiên, hắn thuận chuyển qua bên người Xích Minh ma tôn, cười nói: "Muốn ta hỗ trợ hay không?"

Xích Minh ma tôn khó tin liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, nhịn không được cười vang nói: "Nguyên lai người cũng nhịn không được rồi, hay a, cùng nhau chơi thôi!"

Chiến ý của Lý Cường càng ngày càng mãnh liệt, cháy bùng lên làm cả người hắn cũng không được tự nhiên, thậm chí phải phát tiết một phen, Kim Tôn Thần Tâm giống như trống trận điên cuồng lôi động, đại lượng thần dịch lực tinh thuần trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, hắn cố nén hướng tới bầu trời trên cung điện bay đi. Từ trong khu cung điện bay ra vô số người, giống như những con kiến đang di động, hướng tới cự hình tiêm tháp bay qua.

Xích Minh ma tôn cũng sắp điên cuồng lên, hắn và Lý Cường cũng giống nhau, tựa hồ bị một loại lực lượng kỳ lạ gọi về, nhưng tầng phòng ngự cổ quái này đang ngăn trở đường đi của hắn. Bảy tòa tiêm tháp phát ra quang hoa chói mắt, đem cả đại địa chiếu sáng rực rỡ, mây mù màu tím xanh trên bầu trời蠢 động cũng gấp gáp nổi lên sóng gió.

Cho tới bây giờ Lý Cường cũng chưa từng có chiến ý mãnh liệt như thế, hắn không suy tư khắp động Ngũ Tiên Lôi, khắp xong tiên huyền hắn mới phát hiện Ngũ Tiên Lôi của mình đã không còn là Ngũ Tiên Lôi khi xưa nữa, mà biến thành một dạng hắn không cách nào giải thích, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không rõ nguyên nhân, thì tiên huyền đã được thả đi ra.

Yến Thiên Hồi đột nhiên cảm thấy một trận sợ hãi, đó là một loại cảm giác đại họa đang đến trước mắt, hắn ở trong Thiên Ti Tử Sắc Tồn thả ra Biển Áo Lân Ban Tiến, vô số màu trắng bạc loang loáng bao quanh bản thân hắn và Hiên Viên Dịch Thanh, Bách Thịnh Chân, hắn quát to: ” Mau vận công.”

Trong phút chốc, Lý Cường ở xa xa toàn thân thả ra quang mang màu vàng kim sáng chói, mây mù màu tím xanh trên bầu trời giống như bị một cây thiên bồng khuấy động, chuyển thành một dòng suối chảy thật lớn.

Tia chớp chói mắt chớp động giữa tầng mây, đáng sợ nhất chính là tia chớp dĩ nhiên cũng là màu vàng. Xích Minh ma tôn cũng bị hoảng sợ, không đợi hắn triệu hồi ma sát đầy trời, cả bầu trời phảng phất như muốn sụp xuống tới, ngàn vạn lần màu vàng sét đánh vụn vụn từ trên trời giáng xuống.

Lý Cường đột nhiên hiểu được, mình đã bị cỗ chiến ý vô danh này thiêu đốt, rốt cuộc đã học xong một tầng Ngũ Tiên Lôi càng cao hơn, có lẽ đó là bí mật bất truyền của tiên nhân, hắn cũng chỉ biết tên, mà không rõ ràng phương pháp tu luyện, đây là một loại tiên huyền cao cấp của tiên giới, được gọi là Tê Thiên Lôi.

Xích Minh ma tôn luống cuống tay chân triệu hồi ma sát, Tê Thiên Lôi đã bộc phát.

Lý Cường quay về phía tiêm tháp lớn nhất màu tím phát ra Tê Thiên Lôi, tất cả sét đánh màu vàng cũng đều chớp tới tiêm tháp, những chỗ bị dư chấn cũng không được nhiều lắm. Đạo sét đánh màu vàng thứ nhất hạ xuống thì bảy tòa tiêm tháp đồng thời phát ra quang mang bảy màu, ầm ầm một tiếng nổ, sét đánh màu vàng liên tục rơi xuống.

Bộ dáng của Lý Cường rất điên cuồng, mái tóc đen dài của hắn hoàn toàn phi tán ra, trong mái tóc đen phiêu vũ phần phật tựa hồ cũng có lôi hỏa điện hoa lóe ra, trong đôi mắt lóe lên quang mang màu vàng kim, ánh mắt bắn ra chùng vài thước, hắn hoàn toàn chìm vào trong chiến ý, mục tiêu chỉ có một, chính là tiêm tháp trước mắt.

Không ai có thể tưởng tượng Lý Cường phát ra Tê Thiên Lôi kinh khủng đến cỡ nào, cả bầu trời của cung điện giống như núi lửa bộc phát, lôi điện hỏa hoa chung quanh vấy ra, bầu trời tựa hồ như bị vụn vụn xé rách, đại địa giống như cổ điện bị sao đánh trúng kịch liệt chấn động, màn hào quang phòng ngự của cung điện hạ xuống là các kiến trúc bắt đầu sụp đổ từng tầng lớn, sương khói nồng đậm bay lên trời.

Sự công kích cuồng bạo đánh sâu vào theo màn hào quang phòng ngự khuếch tán ra, đầu tiên bị ảnh hưởng chính là Xích Minh ma tôn, ma sát bị hấn thả ra bị Tê Thiên Lôi đảo qua biến mất sạch sẽ, hắn đau xót rú lên điên cuồng, Huyết Ma Kích vung lên, một đạo màu đỏ sậm loang loáng mang theo tiếng vang long long bay ra ngoài, lao thẳng tới Lý Cường.

Những thị vệ thần điện đã dẫn bọn họ tới đều bị hoảng sợ đến choáng váng, bởi vì tốc độ bọn họ phi hành rất chậm, cho nên còn đang ở dưới chân ngọn núi, cho dù như vậy bọn họ cũng không may mắn thoát khỏi sự dư chấn của Tê Thiên Lôi, tất cả đều rơi xuống, lăn lóc khắp nơi chật vật không chịu nổi.

Thiên Ti Tử Sắc Tồn cũng không ngoại lệ bị ảnh hưởng, lực lượng đánh sâu vào thật lớn làm Thiên Ti Tử Sắc Tồn bị đánh dạt ra phía xa đổ xuống chân núi. Yến Thiên Hồi không khỏi nhin được thở dài một hơi, trong lòng không ngừng xưng tán, Thiên Ti Tử Sắc Tồn quả thật là một kiện pháp bảo thật kỳ lạ. Hắn thu hồi Biển Áo Lân Ban Tiến, nói: ” Ở chỗ này xem đi, hắn là không có gì nguy hiểm.”

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân hai người đều sắc mặt tái nhợt, Lý Cường ra tay làm cho hai người bọn họ cảm thấy thật sự kinh khủng, bọn họ phát hiện sự tôn càn lợi hại hơn rất nhiều khi ở Bảo Linh Sơn.

Uy lực của Tê Thiên Lôi bị Lý Cường thôi động đến mức tận cùng, thì đúng lúc sự đánh lén của Xích Minh ma tôn cũng đã tới rồi.

Đây là một chiêu Ma Kích Đoạt Hồn của Xích Minh ma tôn, còn chưa tính là tuyệt học lợi hại của hắn. Lý Cường vừa mới thu nhiếp tiên huyền, đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn ngay cả thuấn di đều không còn kịp rồi, bèn mạnh mẽ thức giục Diệt Thiên Thần Giáp, ngạnh đón tiếp Ma Kích Đoạt Hồn.

Lý Cường chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực kỳ lạ đánh lại, chợt nghe ” ca bá” một tiếng nổ, hắn bị tạc bay về phía trước, mà vào lúc này cũng là lúc Tê Thiên Lôi đại bộc phát, hai cỗ kinh lực đồng thời đè ép lại, ngay

cả Lý Cường đã tu luyện đến đến cảnh giới của Tam Diệt Thiên cũng cảm thấy chịu không được, Thái Hạo Toa nhất thời thả ra quang hoàn thật lớn. Lý Cường hết lớn: ” Tiểu Minh...”

Xích Minh ma tôn sợ đến co rút tay lại, hần đột nhiên tỉnh táo, quay đầu chạy đến bên cạnh Yển Thiên Hồi, luôn miệng nói: ” Lão Yển, mau hỗ trợ, mau hỗ trợ, ta là không cần thận lỗ tay đánh hần a.” Hần thật sự sợ Lý Cường hung hăng sửa trị hần.

Do khu tiêm tháp cung điện bố trí phòng ngự cường đại vô cùng, do Lý Cường và Xích Minh ma tôn điên cuồng công kích mà cũng vẫn kiên cố như trước, không chút nào tổn hao gì. Lý Cường đưa tay bỏ vào miệng một viên Thánh Thật Lãm, hần bị một cỗ chiến ý khó hiểu thúc giục đến không thể tự chủ, hần cho tới bây giờ không từng xúc động qua như vậy, bao tay bảo vệ bắt đầu chớp động quang mang màu tử sắc, hần chuẩn bị dùng lực lượng của bao tay công kích vòng bảo hộ.

Không đợi Lý Cường cắn nát Thánh Thật Lãm, từ bảy tòa tiêm tháp bắn ra bảy đạo thải quang, vừa ra liền hóa thành bảy vòng thải quyển, trong chớp mắt đã đem Lý Cường bọc lại, ngay sau đó lại thêm bảy đạo thải quang hóa thành thải quyển, bao bọc cả Xích Minh ma tôn đang trốn dưới chân núi, hai người nhất thời không thể động đậy.

Lý Cường cảm thấy mình giống như bị đóng băng, chẳng những không cách nào nhúc nhích, thậm chí ngay cả việc cắn nát Thánh Thật Lãm cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số người bay từ trong tiêm tháp ra.

Trong lòng Lý Cường kinh hãi không hiểu, hần cảm nhận được bảy đạo thải quyển này uẩn hàm chứa năng lượng ba động cùng loại với thần dịch lực, nói cách khác đây là thủ đoạn của thần nhân. Hần rất có thể rõ ràng nhìn thấy và cảm ứng được động tĩnh bên ngoài, trong lòng cái gì đều cũng hiểu được, nhưng chỉ là không thể nhúc nhích.

Người bên ngoài có thể rõ ràng nhìn thấy Lý Cường bị phong bế, chỉ thấy tay hần đang giơ lên, tóc đen phảng phất giống như bị gió thổi bay, trong lúc bay múa bị động lại, trên trán còn phủ một phần tóc che một bên mặt, lộ ra một con mắt lóe kim mang, Diệt Thiên Thần Giáp ba động lam quang, thỉnh thoảng có ánh sáng mờ màu vàng thoáng hiện, một tiên khí kỳ dị đang dừng lại trên đầu hần, đó là hai mảnh hình bán nguyệt tổ hợp lại, Thái Hạo Toa. Cho dù là bị phong bế, Lý Cường cũng toát ra một cỗ uy thế cường đại vô cùng.

Rất nhanh, phòng ngự tráo của tiêm tháp biến mất không còn, Yển Thiên Hồi biết không hay, hần dặn dò: ” Dịch Thanh, Thịnh Chân, ở yên bên trong vòng bảo hộ không nên đi ra, ta đi qua đó.” Hần đột nhiên thuận chuyển qua bên người Lý Cường và Xích Minh ma tôn, xuất phi kiểm bao vòng bảo hộ cho hai người, bất quá trong lòng hần khiếp sợ tới cực điểm, hần cảm giác được chân nguyên lực của mình đang tiêu tán rất nhanh, phảng phất như bị vật gì cường lực hấp thu. Hần lập tức phao xuất Biến Ảo Lân Ban Tiến ra phòng hộ, cây gai nhọn trên lưng cũng đã dựng đứng lên, trong lòng hần hiểu được, mình tuyệt đối không chịu được bao lâu nữa.

Người từ trong tiêm tháp bay ra đã đoàn đoàn tương ba người vây quanh, cầm đầu chính là một lão nhân mặc bào phục màu vàng, hần nhìn Yển Thiên Hồi một chút, khẽ thở dài một tiếng. Trong lòng Yển Thiên Hồi càng thêm kinh nghi không chừng, hần hỏi: ” Người là..?”

Lão nhân mặc bào phục màu vàng mở khăn che trên đầu, nói: ” Người thu hồi pháp bảo đi, nơi này đã rất nhiều năm không có người tu chân tới, không nên tiếp tục vận công nữa, nếu không sẽ giống như ta, mất đi lực lượng tu chân, bởi vì trước kia ta cũng là người tu chân, tu vi so với người còn cao hơn rất nhiều, ta từng đạt tới Đại Thừa kỳ.”

Yển Thiên Hồi nghe vậy không khỏi đạo tâm đại loạn, nói giỡn sao, Đại Thừa kỳ là một giác mộng của người tu chân, lão nhân trước mắt nào có phong phạm của một cao thủ Đại Thừa kỳ, rõ ràng chỉ là một lão giả gây yếu. Hần áp a ập ứng hỏi: ” Điều này...này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nơi này là địa phương nào?”

Lão nhân kia nói: ” Địa phương này bị thần cấm chế, nơi này được cung phụng cho Thần Chi Chiến Hồn, người tu chân nào sau khi tiến vào đây, đều cũng sẽ luân lạc trở thành tế phẩm của chiến hồn, a a, ta chính là người xuất ngôn của Thần Chi Chiến Hồn, mời đến Thần Chi Tháp nói chuyện một chút, người yên tâm

đi, ta không có ác ý. Úc, hai người bọn họ là ai? Không giống như người tu chân, tựa hồ không bị Thần Chi Chiến Hồn ảnh hưởng.”

Yến Thiên Hồi chỉ cảm thấy chân nguyên lực của mình như nước hướng ra ngoài chảy xuôi, mình căn bản là không thể tự khống chế, hắn quyết định thật nhanh thu hồi Biến Áo Lan Ban Tiến và phi kiếm, nhất thời cảm nhận được tốc độ tán đi chân nguyên lực thông thả trở lại, mặc dù còn đang không ngừng bị tán đi, nhưng tốc độ nguyên anh vận chuyển đã đuổi kịp tốc độ tiêu hao. Hắn cười khổ nói: ” Đây là hai đồng bạn của ta, có thể phóng bọn họ ra không?”

Lão nhân lắc đầu nói: ” Đây không phải do lực lượng chúng ta có thể giải khai được, hai người bọn họ đã kích thích Chiến Hồn nổi giận, là bị Chiến Hồn giam cầm rồi. Chỉ là rất kỳ quái, phạm những tính mạng hình thức đi tới nơi này, đến trước mắt mà nói, còn không có một ai có thể mạnh mẽ kháng cự Chiến Hồn, hai người bọn họ sao lại có lực lượng cường đại như vậy, thật sự làm cho người ta không thể giải thích được.”

Yến Thiên Hồi chỉ cảm thấy mình không nhịn được mà muốn ra tay, lão nhân mỉm cười nói: ” Phải khắc chế ý niệm muốn chiến đấu của mình, ở chỗ này một khi phát sinh tranh đấu, người sẽ như bị ngọn lửa thiêu đốt, đợi đến khi tro tàn thì đã hối hận không còn kịp nữa.” Hắn nói giống như một gáo nước lạnh đổ vào đầu, Yến Thiên Hồi lập tức tỉnh táo lại, hắn ngạc nhiên nói: ” Kỳ quái, sao ta lại nhịn không được mà muốn động thủ?”

Lão nhân mỉm cười đáp: ” Nơi này cung phụng chính là Thần Chi Chiến Hồn, những ai có năng lực cũng phát hiện mình điên cuồng muốn chiến đấu, chiến ý mạnh mẽ, chính là tinh túy của Chiến Hồn, cho nên ở chỗ này phải luôn nhắc nhở bản thân mình không nên rối loạn ra tay, có hiểu hay không?”

Lý Cường có thể rõ ràng nghe thấy họ nói chuyện, cũng phi thường rõ ràng tình cảnh của mình, hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận, chính mình và Xích Minh ma tôn có bản chất tu vi khác hẳn với người tu chân, Thần Chi Chiến Hồn thúc giục chiến ý của bọn họ, nhưng không cách nào tiêu tán được lực lượng của bọn họ, bởi vì mình đang tu thần, mà Xích Minh ma tôn đang tu đại thần ma, có lẽ có nhân tố nào đó tương tự như Thần Chi Chiến Hồn, cho nên Thần Chi Chiến Hồn chỉ có thể dựa vào lực lượng của tiêm tháp giam cầm hai người bọn họ.

Trên không trung tề chỉnh sắp xếp hơn một ngàn thị vệ thần điện, đều mặc bào phục rộng thùng thình, người mặc bào phục màu vàng chỉ có lão nhân trước mắt này, còn có mười mấy trung niên nhân mặc màu trắng, còn lại toàn là những người mặc đủ mọi bào phục đủ màu sắc, tựa hồ là trang phục do bọn họ thống nhất, trên tay mỗi người đều cầm một cây gậy, vũ khí cũng lại là thống nhất.

Lý Cường đem tâm thần chìm vào cảnh giới Bất Tử Chi Tâm, cấp tốc thúc giục Kim Tôn Thần Tâm, thần dịch lực mạnh mẽ hướng ra ngoài khởi lên, nhưng lập tức đã bị thải quyền lực lượng vô cùng áp chế. Lý Cường tranh thủ một sát na tự do này, hắn cắn nát Thánh Thật Lãm trong miệng, năng lượng ẩn chứa trong Thánh Thật Lãm rất nhanh bắt đầu khởi động, Kim Tôn Thần Tâm lập tức điên cuồng nhảy lên.

Có người cả kinh kêu lên: ” Mau nhìn Thần Cẩm Quyền, đây là chuyện gì xảy ra?”

190. Chương 190

Thải quyền cấp tốc nổi lên sóng gió, ngay sau đó, tiêm tháp lại bắn ra một vòng thải hoàn. Thái Hạo Toa đang lơ lửng ở trên đầu Lý Cường rốt cuộc bị thần dịch lực thúc giục, hóa làm một màn kim quang vang lên một tiếng sét đánh bay lên, Lý Cường rốt cuộc có thể khởi động lực lượng của bao tay, chỉ thấy vô số quang mang màu tím diệu xuất, phảng phất như hoa bạc đang nở rộ trên cây lửa, chiếu sáng rực cả đại địa.

Lão nhân kia vừa lui vừa nhìn, hắn khó thể tin kêu lên: ” Hắn...hắn rốt cuộc là ai? Sao có thể chống lại lực lượng của Chiến Hồn, sao có thể a?” Cơ hồ mọi người đều bị quang mang màu tím chói mắt đâm tới nên phải nhắm lại hai mắt.

Bảy tòa tiêm tháp lại phát uy một lần nữa, kinh lực thật lớn áp chế Lý Cường.

Trong lòng Lý Cường kêu khổ không ngừng, hắn cố gắng tương lực lượng của bao tay phát tiết ra, nhưng vẫn bị lực lượng khổng lồ của thải quyền vững vàng áp chế, hắn khổ sở chống đỡ, lần đầu tiên cảm thấy nguy cơ chính thức đã tới. Thần dịch lực tiến mạnh vào bao tay ngày càng nhiều, dựa vào năng lượng do

Thánh Thật Lâm cung cấp, Lý Cường tạm thời còn có thể chịu đựng được, nhưng hắn biết, nếu không phát tiết cổ lực lượng này ra ngoài, thì toàn bộ cánh tay của mình có thể nổ tung, vậy là rất thảm.

Thảm nhất là Xích Minh ma tôn, hắn tu đại thần ma mặc dù e ngại lực lượng của thần, nhưng cũng có sự liên lạc nào đó khó nói, bị thải quyền giam cầm, hắn cũng cực lực giãy dụa, nhưng càng giãy dụa mạnh mẽ, thì lực lượng của thải quyền càng lớn, hắn gọi cũng gọi không được, lại không cách nào tránh thoát giam cầm, mắt nhìn Lý Cường tựa hồ có dấu hiệu thoát khỏi, hắn thật gấp muốn điên lên.

Trong lòng Lý Cường hồi hận cực kỳ, sớm biết cấm chế của thải quyền lợi hại như thế, nên bỏ thêm Thánh Thật Lâm vào miệng, vô luận như thế nào cũng phải phá cho được cấm chế. Hắn còn không biết, nếu hắn dám ăn Thánh Thật Lâm như ăn hạt đậu tùy tiện, có lẽ có thể phá được thải quyền, nhưng bản thân hắn cũng sẽ giống như thải quyền bị nổ thành phần mặt.

Mọi người đều thối lui xa xa, tiêm tháp lại một lần nữa khởi động phòng ngự. Bao tay của Lý Cường càng ngày càng sáng, đột nhiên, từ trong tiêm tháp bắn ra một quang cầu bắn ra bảy màu quang hoa khắp bốn phía, vờn quanh Lý Cường cấp tốc chuyển động. Lý Cường cảm thấy mình như bị rơi vào một cổ máy nghiền thịt, thân dịch lực toàn thân cấp tốc tiêu đi.

Lý Cường kinh hãi dùng toàn lực tự bảo, quang hoa màu tím của bao tay dần dần ảm đạm xuống. Một khí lưu màu tím xanh xoay quanh quần lấy Lý Cường và Xích Minh ma tôn, ầm ầm một tiếng nổ, hai người biến mất vô tung.

Lão nhân mặc bào phục màu vàng thở dài một hơi, nói: " Ai, cùng Chiến Hồn đối kháng...không có khả năng chạy thoát."

Yến Thiên Hồi nhìn vào chỗ hai người biến mất, mờ mịt thất thố hỏi: " Bọn họ chạy đi đâu rồi?"

Lão nhân lắc đầu nói: " Bị Chiến Hồn chuyển đi, địa phương cụ thể ở nơi nào ta cũng không rõ ràng lắm. Trước kia từng có một tiên nhân đến nơi này, cũng đối kháng cùng Chiến Hồn, nhưng hắn phi thường lợi hại, cuối cùng bỏ chạy, ai, ngay cả tiên nhân còn không thể chống đỡ công kích của Chiến Hồn, huống chi là người tu chân như chúng ta. Ta là người xuất thân của thần tháp, người cứ gọi ta là thần lão đi, lão đệ, người từ đâu tới?"

Trong lòng Yến Thiên Hồi càng thêm bất an: " Thần lão, ta là người tu chân của Lâm Minh Tinh, ta là Yến Thiên Hồi, xin hỏi hai đồng bạn của ta có thể thoát khỏi hay không?"

Thần lão cười khổ nói: " Đây là một trong ba nơi thần bí nhất thế giới này, một là Tiểu Lâm Thiên Huyền Tinh Thần Trận, một là Thiên Động của Hâm Ba Giác, còn có một, chính là nơi đây, Thần Hồn Tiêm, lại gọi là Tử Hồn Tinh. Yến lão đệ, nói thật, hết thảy Tử Hồn Tinh đều do Thần Chi Chiến Hồn khống chế, cho nên đồng bạn người có thể thoát khỏi hay không ta không giải đáp được."

Nếu Lý Cường nghe lão nhân nói nhất định rất khiếp sợ, bởi vì mấy người Cô Tinh đi đến một địa phương nào đó, chính là Hâm Ba Giác, đáng tiếc hắn và Xích Minh ma tôn đã bị truyền tống tới thiên địa của Chiến Hồn, vốn không biết tình huống bên ngoài.

Yến Thiên Hồi bay đến bên cạnh Thiên Ti Tử Sắc Tồn, hắn không cách nào thu lại pháp bảo này, chỉ có thể để cho Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân đi ra ngoài, tùy ý cho Thiên Ti Tử Sắc Tồn phiêu đảng tại không trung. Yến Thiên Hồi bắt đầu dĩ lắc đầu, trong lòng hắn âm thầm tự trách mình, nếu không phải mình nghĩ đi đường quá nhàm chán, thì bọn họ sẽ không đi đến địa phương thần bí này. Hắn nói: " Mộc tử huynh bây giờ đi về đâu không rõ, Dịch Thanh và Thịnh Chân các người tạm thời đi theo ta, đợi khi xác định tin tức rồi hãy nói."

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân sợ ngây người, hai người nhìn nhau hồi lâu, Hiên Viên Dịch Thanh nói: " Vô luận như thế nào, ta cũng phải đợi sư tôn quay lại."

Bách Thịnh Chân mặc dù không nói gì, nhưng hắn vẫn gặt mạnh đầu, tỏ vẻ rất tán thành lời Hiên Viên Dịch Thanh nói.

Thần lão bay đến trước mặt ba người, nói: " Lão đệ, theo chúng ta về thần điện đi, có lẽ Chiến Hồn sẽ có thần kỳ gì đó."

Trói buộc trên người Lý Cường và Xích Minh ma tôn đã tiêu tán, Lý Cường cười khổ nói: " Lão Xích, nơi này là ảo cảnh phải không? Bằng vào nhãn lực của ta cũng nhìn không ra, mục nội nó, địa phương này thật là kỳ quái."

Hai người lơ lửng ở trên một chỗ thật kỳ lạ, phía dưới là hải dương màu bạc mênh mông vô tế, bầu trời do mây mù màu tím đậm cổ quái bao phủ, một đạo ánh sáng xuyên thấu qua khối tím chiếu xuống hải dương màu bạc, ba quang chớp động, vàng, bạc, tím ba màu đan vào cùng một chỗ, xinh đẹp đến làm cho người ta không dám tin tưởng chính con mắt của mình.

Lý Cường gãi gãi đầu nói: " Lão Xích, a a, ta sợ nhất là chạy đến địa phương kỳ quái thể này, làm cho người ta choáng váng đầu óc, ngay cả cửa cũng không tìm được, người thế nào? Đối với loại huyền cảnh này người so với ta hẳn là quen thuộc hơn chứ?"

Xích Minh ma tôn mắng: " Ta quen thuộc cái đầu người, ta quen thuộc đều là thứ của hắc ma giới, của tu chân giới ta chỉ hiểu rõ một ít, nhưng không giống như nơi này, nơi này hình như là địa phương của Chiến Hồn, có quan hệ với thần giới, chúng ta làm được gì nữa? Kỳ quái, sao khi này ta lại xúc động, nhịn không được lại muốn ra tay..." Hắn cảm thấy rất khó khăn.

Trong lòng Lý Cường cũng cảm thấy kỳ quái, mình ra tay vẫn luôn thận trọng, lần này không có gì tự nhiên lại ra tay, hình như là chuyện rất đương nhiên vậy. Hắn nói: " Bỏ đi, đừng đi nghĩ là tại sao nữa, chúng ta vẫn phải nghĩ biện pháp rời đi nơi này đã."

Xích Minh ma tôn chậm rãi bay đến ngoài khơi, cẩn thận thả ra một ma đầu dài chừng một thước, ma đầu nọ hóa thành một cái bồn, mức lên một chậu nước biển màu bạc, bay đến trước mặt Xích Minh ma tôn. Lý Cường cũng bay xuống tới, chỉ thấy nước trong bồn cũng giống như thủy ngân, trong bồn đang sóng sánh. Xích Minh ma tôn lấy tay khua nhẹ: " Đây là thứ gì chứ, hình như không phải nước a." Nước biển màu bạc tựa như là không khí, tay nhúng vào không có cảm giác gì.

Lý Cường cầm lấy cái bồn đổ xuống, chỉ thấy một luồng sương khói màu bạc nhàn nhạt tuôn đi, giống như là Khinh Linh Thủy nhìn thấy tại Huyền Thần Điện. Xích Minh ma tôn thu hồi ma đầu, nói: " Đừng động nữa, chúng ta đi ra phía ngoài!"

Đang khi nói chuyện, một đạo ngân quang hiện lên, Thiên Sư thần thú tiểu Bạch đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lý Cường, nó nhảy lên lòng ngực Lý Cường, làm nũng ô ô kêu. Lý Cường kỳ lạ: " Di, người vào bằng cách nào? Vừa rồi người chạy đi đâu đó?"

Tiểu Bạch uông uông kêu vài tiếng, Lý Cường và Xích Minh ma tôn cơ hồ đồng thời nghe hiểu được ý tứ của nó, Xích Minh ma tôn cười quái dị nói: " Người cũng có bản lãnh như thế? Hay a, mau mang chúng ta đi ra ngoài đi."

Tiểu Bạch quay đầu nhìn Xích Minh ma tôn kêu lên hai tiếng, Lý Cường cười to nói: " Hay, chữ giỏi lắm! Đừng thèm quần tới người này, chúng ta đi."

Tiểu Bạch lấy lòng liếm liếm tay Lý Cường, thả người bay xuống phía dưới. Xích Minh ma tôn cười mắng: " Hừ! Cũng dám xem thường ta? Hừ! Chờ ta cỡi Ma Cấm, ta sẽ ăn tiểu tử người!" Kỳ thật, hắn cũng rất thích tiểu tử này.

Lý Cường trừng mắt: " Người dám!"

Xích Minh ma tôn cười quái dị một tiếng: " Ta có cái gì không dám? Ai, nhanh lên một chút, tiểu tử kia đi xuống rồi."

Lý Cường cúi đầu nhìn, chỉ thấy tiểu Bạch đã chúi đầu vào trong hải dương màu bạc, hắn không nói thêm nữa, lập tức đi theo sát.

Một người, một ma, một thú, một tổ hợp kỳ quái, ba người này bất kể là ma hay là thú, đều là những kẻ có đại thần thông. Diệt Thiên thần giáp của Lý Cường bức khai những vật chất màu bạc xung quanh, hình thành một vùng trống rỗng thật lớn, bộ lông màu bạc trên người tiểu Bạch phát ra bạch quang nhu hòa, nó nhanh chóng chìm xuống phía dưới. Xích Minh ma tôn là lưới biếng nhất, hắn trốn ở phía sau Lý Cường, đi sát theo từng bước không rời.

Dần dần, vật chất hình nước màu bạc biến thành màu tím, hơn nữa càng xuống dưới màu sắc càng đậm. Xích Minh ma tôn có chút bất an, hần trốn ở phía sau Lý Cường nói thầm: " Kỳ quái, nơi này thật sự rất kỳ quái, sao cảm giác không tốt lắm a, tiểu tử này muốn mang chúng ta đi đâu?"

Lý Cường đột nhiên nói: " Cẩn thận, lập tức tới rồi." Thần nhãn của hần dù sao cũng khác hần bình thường, đã nhìn thấy được tình huống phía dưới.

Xích Minh ma tôn chỉ cảm thấy lông tóc dựng lên, tựa hồ cảm giác được tình huống phía dưới đối với mình bất lợi. Trên tay hần lặng yên hiện xuất Huyết Ma Kích, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn chăm chăm phía dưới. Lý Cường quay đầu nói: " Đừng có kinh hãi quái dị như vậy, phía dưới không có cảm giác nguy hiểm gì."

Xích Minh ma tôn lắc mạnh đầu, luôn miệng nói: " Ta có cảm giác, ta có cảm giác thật không tốt, vẫn cẩn thận hay hơn, ai, nếu không có Ma Cẩm, ta không sợ đâu, thật không may a!"

Đang khi nói chuyện, Lý Cường và Xích Minh ma tôn đột nhiên cảm nhận bên dưới không còn. Đây là một không gian màu tím đậm, phía trên đỉnh đầu quay cuồng từng cơn sóng lớn màu tím, nếu không phải phía dưới có lực hấp dẫn mãnh liệt, làm cho người ta có cảm giác đang đứng ở giữa bầu trời của biển rộng, có vẻ thập phần quỷ dị. Phía dưới là mặt đất bằng phẳng nhìn không biên giới, có một tòa cung điện cô linh linh tọa lạc ngay dưới, hình dáng của cung điện giống như cung điện trên hành tinh bên trên. Lý Cường than thở: " Đây mới là Chiến Hồn Điện chính thức đó a."

Xích Minh ma tôn tựa như phát hiện ra một con mãnh thú nguy hiểm, chỉ thấy hần dâng lên huyết vụ nồng đậm, bất an nói: " Địa phương này không đúng! Cảm giác không đúng! Người...lão huynh, người đi xuống đi, ta ở chỗ này chờ." Địa phương mà ngay cả đại thần ma cũng cảm thấy bất an, Lý Cường cũng không khỏi cảnh giác, mặc dù hần còn không có nhận ra được cái gì.

Lý Cường cúi người ôm lấy tiểu Bạch, nói: " Lão Xích, hay là cùng nhau hành động đi thôi, địa phương này quá cổ quái, tốt xấu gì lực lượng của ba chúng ta cũng cường đại một chút, gặp nguy hiểm chúng ta cũng có thể chống cự." Ở nơi thần bí thế này, hần không tự giác đã xem Xích Minh ma tôn là đồng bạn.

Xích Minh ma tôn suy nghĩ một chút, hiểu được Lý Cường nói cũng đúng, liền cắn răng nói: " Được, chúng ta đi xuống."

Phảng phất như có kinh nghiệm từ lần trước, Lý Cường và Xích Minh ma tôn cũng thông thả đi tới, về mặt Xích Minh ma tôn cực độ bất an, hần chẳng những cầm Huyết Ma Kích trong tay, lại còn hiện ra bốn tướng của đại thần ma, bây giờ không phải là lúc giữ sĩ diện, bảo vệ tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Lý Cường quay đầu nhìn lại thấy bộ dáng của Xích Minh ma tôn, không khỏi bật cười nói: " Lão Xích, người dùng hình dáng này định hù dọa ai a? Khẩn trương cái gì? Nèn nhớ người là bất tử thân."

Xích Minh ma tôn chớp Huyết Ma Kích, lắc đầu nói: " Người cho rằng trên đời này thật có thân thể bất tử? Quá ngây thơ rồi đó, có tám thân bất tử cũng không đại biểu cái gì, tựa giống ta, bị Ma Cẩm cũng không thể ngoài thân hóa thân, hừ, chết còn tốt hơn...người cũng vậy..đừng có quá khinh thường sợ ý thì tốt hơn." Từ ngữ khí của hần, Lý Cường lại cảm nhận được hần cũng có một phần quan tâm mình, đại thần ma lại biết quan tâm người khác, Lý Cường cảm thấy thật là không thể tư nghị.

Đột nhiên, tòa cấm chế thần bí hư ảo lần trước lại vô thanh vô tức xuất hiện trước mắt hai người, Xích Minh ma tôn quát to một tiếng, cấp tốc thối lui về phía sau. Cấm chế thần bí đột nhiên bắn ra vạn đạo sáng mờ, một đoàn quang mang màu vàng chói mắt bao bọc lấy hần, Xích Minh ma tôn phát ra một tiếng thảm hào kinh thiên.

" Cứu ta! Lão huynh, lão Lý...lão đầu gỗ...cứu ta a...đây là...đây là...Hóa Ma Thần Quang a!" Xích Minh ma tôn điên cuồng kêu thảm.

Lý Cường và tiểu Bạch lại không có chuyện gì, bọn họ đắm chìm trong ánh sáng kia, cảm thấy cả người vô cùng thư thích. Mắt nhìn thấy ma đầu trên người Xích Minh ma tôn cấp tốc tiêu tán ra, trong phút chốc này, Lý Cường cơ hồ không có do dự, hần vô ý thức bay vọt vào trong thần quang, dùng quang mang của Diệt Thiên Thần Giáp bao lại Xích Minh ma tôn, nhất thời uy lực của Hóa Ma Thần Quang lập tức chuyển áp trên người hần.

Hấp lực thật lớn tương hai người kéo tới trước mặt Cẩm Chế Thần Bi. Xích Minh ma tôn súc lại thành hình người nhỏ xíu chừng một thước, hần như thế nào cũng không có nghĩ đến Lý Cường thật sự lại xông tới cứu hần, hần bị Hóa Ma Thần Quang chiếu sáng chừng ba mươi giây, thì đã tiêu tán đi một phần lực lượng ma đầu, từ trong đáy lòng hần vô cùng sợ hãi. Hần trốn trong quang mang của Diệt Thiên Thần Giáp của Lý Cường, mới cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng không đợi hần kịp thở dốc, Cẩm Chế Thần Bi đột nhiên lại bộc phát, vô số châm mang màu trắng bạc bắn xuống tới.

Lý Cường cắn răng phao xuất Thiên Giám Bảo Tương Luân, một vòng tinh mang màu bạc trường đại nổ lớn, tiếng oanh minh chấn động thiên địa liên tiếp vang lên thành chuỗi xuyên bạo vang, màu xanh luân ảnh thật lớn chậm rãi từ trên thân Lý Cường bay lên. Xích Minh ma tôn rõ ràng cảm thấy được cả người chột nhẹ đi, rốt cuộc hần chỉ phi tán ma đầu, nhưng nguyên khí của hần đã đại thương.

Trong lòng Lý Cường kêu khổ không ngừng, tất cả áp lực đều do hần gánh chịu hoàn toàn, uy lực của Thiên Giám Bảo Tương Luân đích xác bất phạm, có thể ngăn cản châm mang phóng tới bên ngoài, nhưng chấn động thật lớn khiến cho hần cũng thở không ra hơi, hần kiệt lực đem hết toàn lực ổn định bảo luân. Xích Minh ma tôn điên cuồng gào thét kêu loạn: " Sao lại như thế này chứ, Hóa Ma Thần Quang thật là lợi hại, sao nơi này lại có thứ chỉ có ở thần giới..."

Lý Cường tức giận quát to: " Con mẹ nó, người cầm miệng cho lão tử!"

Lần này Xích Minh ma tôn thật sự sợ Lý Cường rồi, không phải sợ hần dùng Thất Tự tiên huyền chỉnh trị mình, mà là bởi vì vừa nhìn thấy Lý Cường không chút do dự ra tay cứu mình, mới từ đáy lòng cảm thấy e ngại. Xích Minh ma tôn là đại thần ma từ từ vong quay cuồng đi ra, hần đương nhiên nhìn ra được vừa rồi Lý Cường ra tay can thiệp là không chút suy nghĩ, không chút do dự, chỉ làm theo bản năng, hần biết mình tu luyện đại thần ma cũng đã bắt đầu có sơ hở, cho nên cảm giác sợ hãi trong lòng rất mãnh liệt, bởi vì hần rõ ràng biết nếu mình sinh ra ý cảm kích với Lý Cường, vậy thì hần không còn thuần túy là đại thần ma nữa.

Cẩm Chế Thần Bi tựa hồ càng lúc càng lớn, vắn tự trên thần bi giống như lưu tinh bay nhanh bắn tới Thiên Giám Bảo Tương Luân. Thiên Sư thần thú tiểu Bạch trong màn hào quang của thần bi thích thú chạy nhảy, tựa hồ như nó rất hưởng thụ khí tức của nơi này. Lý Cường cũng không dám dùng đại uy lực tiên huyền, hần thật sự không hiểu chính xác hoàn cảnh nơi này, chỉ cố gắng ngăn trở sự công kích kỳ diệu lần này mà thôi.

Cả cung điện bao phủ trong quang hoa màu tím, màu tím ba đào đang quay cuồng trên bầu trời dĩ nhiên cũng bắt đầu chậm rãi trầm xuống, không được mười phút thời gian, đã đem đại địa bao phủ, chỉ có tòa cung điện được một cổ lực lượng vô hình bảo vệ, hình thành một vùng trống rỗng, vô số khí tím cũng tiến vào các cây trụ lớn của cung điện. Lý Cường bọn họ ai cũng không biết, đây là Tuyệt Sát thần trận của Chiến Hồn.

Chẳng những Lý Cường cảm thấy không đúng, ngay cả Thiên Sư thần thú tiểu Bạch cũng cảm thấy bất hảo, nó đột nhiên xông vào trong thanh quang của Thiên Giám Bảo Tương Luân, nhào tới dưới chân Lý Cường, hai chân nhỏ ôm cái đầu nhỏ, một bộ dáng như có đại nạn trước mắt. Xích Minh ma tôn cũng không để ý tới tiểu Bạch, hần chỉ cảm thấy cả người run bần bật, đây là hiện tượng chưa từng có từ khi hần tu thành đại thần ma.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy trên người chột nhẹ đi, cẩm chế thần bi phát ra một tiếng nổ sét đánh, rồi đột nhiên lui về phía sau, ngay sau đó, Lý Cường phát hiện mình bị màu tím xinh đẹp bao vây, Thiên Giám Bảo Tương Luân phát ra tinh mang màu bạc chói mắt bảo vệ bọn họ, hần cố gắng di động bảo luân, nhưng cảm giác giống như là bị cây trụ đóng chặt dưới mặt đất, không cách nào di động một phân hào.

Ánh mắt của Xích Minh ma tôn rất kỳ quái, hần lẩm bẩm nói: " Vậy khốn rồi? Ai, lại bị khốn nữa, địa phương này thật xui xẻo! Vẫn là hắc ma giới tốt hơn..." Hần không ngừng nói thầm, tâm thần đã hoàn toàn tán rối loạn.

Lý Cường chú ý tới vẻ dị thường của Xích Minh ma tôn, suy nghĩ chốc lát, hần hiểu được, trong lòng không khỏi cảm thấy khiếp sợ vạn phần: Xích Minh ma tôn sắp tán công. Đại thần ma tán công, chính là một chuyện phi thường kinh khủng, hần quát to: " Lão Xích, mau tỉnh lại!"

Thiên Sư thần thú tiểu Bạch nhào tới trong lòng ngực Lý Cường kêu lên điên cuồng, nó cũng cảm nhận được hào khí đầy áp lực.

Xích Minh ma tôn đã bắt đầu hủ loạn, hồng mang trong mắt hắc chớp loạn: " Nhìn thế này...ta vĩnh viễn cũng không đạt được tới cảnh giới cao nhất của đại thần ma, đáng tiếc a, có lẽ là quá thanh tĩnh rồi, cấp..." Màu đỏ đen nùng vụ trên người hắc lúc ẩn lúc hiện.

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: " Kỳ quái, vừa rồi ta và tiểu Bạch cũng không có việc gì, phỏng chừng Chiến Hồn chỉ là nhằm vào người thôi, được rồi, người tu luyện chính là đại thần ma...được, nếu như vậy, lão Xích...người nguyện ý tu thần hay không?" Lý Cường nói xong cũng giật nảy mình, ý nghĩ này thật sự là không thể tư nghị.

Xích Minh ma tôn phát tay nói: " Đừng nói giỡn, ta chưa từng nghe nói qua đại thần ma của hắc ma giới có thể tu thần, lão huynh, ta bây giờ mới phát giác, cho dù là đại thần ma cũng rất yếu ớt, người có biện pháp thì rời đi đi, cấp, Chiến Hồn muốn cho ta chết, hừ, ta cũng tuyệt đối không cho hắc tốt đẹp, mọi người cùng nhau xông đời..." Lời hắc nói còn chưa xong, thì trên mặt đã bị một cái tát hung hăng, Lý Cường mắng to: " Người còn xem là đại thần ma? Thật vô dụng! Ngay cả chết còn không sợ, còn sợ tu thần hay sao? Người không có nghe qua đại thần ma tu thần? Vậy người có nghe nói qua người tu chân tu thần hay chưa? Chính là lão tử!"

Xích Minh ma tôn ngây ngốc nhìn Lý Cường, vô ý thức nói: " Nga, thật sự a? Vậy tu thần, tu thần đi."

Lý Cường biết hắc đã sắp hỏng mất, hắc lấy ra một ngọc đồng giản, rất nhanh đem hai mươi bảy cảnh giới ghi vào bên trong, dương tay cấp cho Xích Minh ma tôn, quát: " Muốn bảo vệ tính mạng hãy mau tu luyện!" Thật ra chính hắc cũng không nắm chắc, không biết đại thần ma tu luyện Thiên Tiến Chương sẽ có hậu quả gì.

Xích Minh ma tôn mờ mịt cầm lấy ngọc đồng giản, nói: " Lão huynh, đưa ta ra ngoài đi...oa ha ha, ha ha ha!" Hắc đột nhiên hóa thành một đạo huyết sắc trường hồng(đoàn khí hồng màu máu), mạnh mẽ trùng tiến vào trong thế giới màu tím. Lý Cường ngẩn ngơ, hắc cũng không có nghĩ đến Xích Minh ma tôn cũng không muốn liên lụy đến mình, đây tựa hồ không phải là thói quen của đại thần ma. Hắc không kịp ngẫm nghĩ, tiện tay ném một viên Cam Thần Lộ, thật ra hắc chỉ muốn ăn Thánh Thật Lãm, nhưng trong lúc cuống quýt lại lấy ra Cam Thần Lộ, hắc đem tiểu Bạch để lại trong Thiên Giám Bảo Tương Luân, còn tự mình động thân đuổi theo.

Thế giới màu tím đang xoay tròn, Lý Cường cơ hồ chụp được Xích Minh ma tôn trước, hắc quát mắng: " Mẹ kiếp, người hỗn đản! Nếu người chết, Cô Tinh lão đại sẽ không để yên cho ta..."

Cho tới bây giờ Xích Minh ma tôn cũng chưa từng thanh tĩnh như vậy, hắc nhếch miệng cười thầm nói: " Lão huynh, bây giờ ta mới có thể cảm nhận được tâm tình của người, cấp...thật sự là thú vị, loại cảm giác này ta từng rất chán ghét, chán ghét vô cùng, bây giờ...bây giờ ta lại cảm thấy không tệ..."

Vô số đoàn kim quang lóe ra vây lên, đó là Hóa Ma Thần Quang. Trong tâm Lý Cường liên chấn động, móc ra một viên Thánh Thật Lãm ném vào trong miệng Xích Minh ma tôn, quát: " Cẩn nát nó! Tu thần cho lão tử!" Những lời này hàm chứa thần dịch lực cực lớn, giống như tiếng sét đánh kinh thiên, chấn đến cả thân thể Xích Minh ma tôn run rẩy, hắc liền cắn mạnh Thánh Thật Lãm trong miệng nát bấy.

Lý Cường không để ý hết thấy tiến lên bảo vệ Xích Minh ma tôn. Toàn thân Xích Minh ma tôn loạn chiến, phải biết rằng Thánh Thật Lãm là thần phẩm, vốn không phải là ma đầu của hắc ma giới có thể chịu nổi.

Đại lượng tinh lực khuếch tán ra, Xích Minh ma tôn nhằm vào phía Hóa Ma Thần Quang, đồng thời phát ra tiếng tru chói tai. Hắc không hổ là đại thần ma, chỉ trong phút chốc đã đem hai mươi bảy cảnh giới ghi nhớ lại, hắc rút cuộc hạ quyết tâm ném thử.

Xích Minh ma tôn cảm thấy rất khó chịu nổi, hắc cắn nát Thánh Thật Lãm mới phát giác vật này vô cùng lợi hại, so với thần ma hoàn mình tu luyện khác nhau hoàn toàn. Hóa Ma Thần Quang mãnh liệt ăn mòn, hơn nữa Thánh Thật Lãm có linh khí vô cùng, nếu hắc không tu thần, chỉ bằng vào tu vi của đại thần ma thì căn bản không cách nào kháng cự.

Xích Minh ma tôn lập tức đắm chìm trong cảnh giới thứ nhất của tu thần Thiên Tiến Chương, khác hẳn Lý Cường, hần lập tức tu luyện.

Vô số đoàn Hóa Ma Thần Quang cấp tốc tiến tới Xích Minh ma tôn, ngay khi hần tu luyện cảnh giới đầu tiên, đồng thời gắt gao bao vây hần, Lý Cường cùng lúc ra tay, đại lượng thần dịch lực tinh thuần như nước thủy triều dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Xích Minh ma tôn, hần kiệt lực đem hết sức giúp Xích Minh ma tôn trúc cơ, chỉ chốc lát sau hần phát giác Xích Minh ma tôn đã tiến vào trong cảnh giới, lúc này Lý Cường mới thu tay lại thối lui.

Lý Cường đột nhiên phát giác Thiên Giám Bảo Tượng Luân chậm rãi bay tới, Xích Minh ma tôn rời đi bảo luân, Chiến Hồn tựa hồ bỏ qua ý đồ công kích Lý Cường. Lý Cường thu hồi bảo luân, ôm lấy tiểu Bạch, lẳng lặng nhìn Xích Minh ma tôn đang nhanh chóng biến hóa, hần biết mình đã cố hết sức, làm sao tu luyện phải xem vận khí của Xích Minh ma tôn.

Trong lòng Lý Cường cũng cảm thấy rất tò mò, đại thần ma tu thần sẽ tu ra thứ gì đây?

Ma đầu trên người Xích Minh ma tôn cơ hồ bị Hóa Ma Thần Quang tiêu tán không còn, cũng may Thánh Thật Lãm bổ sung linh khí nhanh chóng làm cho hần thoát thai hoá cốt. Lý Cường thấy rất rõ ràng, Xích Minh ma tôn tu thần mặc dù không có thiên triệu tương trợ, nhưng hần cũng đã bắt đầu một lần nữa tổ hình. Đầu tiên tiêu tán Ma Cấm, ngay sau đó bảo bối của hần ma giới trên người hần cũng tiêu tan, từng kiện theo từng kiện chậm rãi bạo tán biến mất, từ từ một hình người cao gầy hiển hiện ra. Lý Cường biết Xích Minh ma tôn muốn ngưng hình.

Đột nhiên màu tím ba đào chung quanh phảng phất như bị cuồng phong gợi lên, trong chớp mắt tiêu tán không còn, tòa cấm chế thần bi lại xuất hiện. Lần này cấm chế thần bi không có phát khởi công kích, chỉ là vây vòng quanh Xích Minh ma tôn cấp tốc chuyển động. Lý Cường càng thêm cảm thấy tò mò, hần ôm tiểu Bạch nói: " Kỳ quái, thần bi chẳng lẽ có tính mạng? Nó chuyển cái gì a?"

Cấm chế thần bi xoay chuyển một lát thì mới chậm rãi đứng trước người Xích Minh ma tôn, Lý Cường trợn mắt há hốc mồm mà nhìn. Chỉ nghe một trận tiếng vỡ tan thanh thúy, vô số đạo vết rách xuất hiện trên thần bi, ngay sau đó, trong thần bi chớp động bạch quang chói mắt. Lý Cường nghi hoặc nói: " Đây là chuyện gì xảy ra?"

191. Chương 191

Cấm chế thần bi đột nhiên bạo liệt ra, Lý Cường như thế nào cũng không có nghĩ đến, Xích Minh ma tôn trong lúc tu thần thì vô ý hóa giải thần bi cấm chế, không biết cấm chế trong thần bi là vật gì, cả không gian đều kịch liệt chấn động lên, vô số quang điểm bắn nhanh loạn vũ, tiếng xé gió chói tai chấn động làm da đầu người tê dại.

Lý Cường kinh hãi thuần chuyển qua bên người Xích Minh ma tôn, áp lực chung quanh nhanh chóng lên cao, một hình người màu tím chậm rãi xuất hiện ở trước mặt hai người. Đến lúc khấn yếu ngay trước mắt, Xích Minh ma tôn rốt cuộc hoàn thành ngưng hình, cả người hần tản mát ra hồng mang bức người. Lý Cường không để ý hết thấy liều chết ngăn trở cao áp đang như nước thủy triều ao tới, rồi đột nhiên, tất cả áp lực bỗng tiêu mất, loại áp lực này đột ngột biến hóa làm Lý Cường thiếu chút nữa đã hộc máu.

Hình người màu tím kia tựa hồ có chút mờ mịt, màu tím trong thiên địa như ba đào đang hình thành một dòng suối chảy thật lớn, hần chậm rãi bay lên cao. Với thần nhãn của Lý Cường cũng không thấy rõ gương mặt thật của hình người màu tím, chỉ thấy một chút thanh quang nơi trái tim hần lóe ra, rất nhanh hần cũng bắt đầu ngưng kết thân thể chân thật.

Lý Cường lại nhìn Xích Minh ma tôn, lại nhìn hình người màu tím đang ngưng kết, nghĩ thầm: " Vừa rồi mình bắt buộc Xích Minh ma tôn tu thần, kỳ diệu phá trừ đi cấm chế thần bi, cũng không biết đã phóng ra thứ gì từ trong thần bi, sẽ không phải là thứ tà ác chứ?"

Xích Minh ma tôn trần trụi đứng lơ lửng ở giữa không trung, có bộ dáng như một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, hần nhắm hai mắt, vẫn toát ra một cỗ mùi vị tà khí. Lý Cường nhin không được nghĩ, nếu

Cô Tinh trở về, nhìn thấy Xích Minh ma tôn thành bộ dáng này, không biết có bức tức hay không? Không biết Xích Minh ma tôn tu thần rồi còn có thể trở về hắc ma giới hay không nữa.

Hình người màu tím kia từ từ hình thành thật thể, Lý Cường cảm giác hắn nhìn về phía mình, một loại chiến ý khiến cho người khác rét lạnh lập tức đè ép lại đây, Lý Cường dưới sự bức bách của hắn không tự chủ được cũng thức giục thần dịch lực. Đột nhiên, một trận ba động tản ra, Lý Cường hiểu được người đó đang nói chuyện, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu người kia nói cái gì.

Lý Cường hỏi: "Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu?"

Xích Minh ma tôn đột nhiên mở mắt, nói: "Ta có thể hiểu được ý của hắn, hắn là Chiến Hồn do Chiến Thần di lưu lại thể giới này, bị chúng ta trong lúc vô ý phá giải cấm chế, hắn sẽ lên thần giới cùng Chiến Thần hợp thể." Thanh âm hắn khàn khàn, Lý Cường nghe hắn nói lại càng hoảng sợ, nói: "Lão Xích, người tỉnh rồi?"

Lại một trận ba động truyền đến, Xích Minh ma tôn cẩn thận cảm nhận một phen, nói: "Hắn vì cảm tạ chúng ta, lưu lại cho chúng ta một chút lễ vật, mau cho ta một ngọc đồng giản..."

Lý Cường vội vàng đưa cho hắn một ngọc đồng giản, Xích Minh ma tôn nhanh chóng ghi chép lại nội dung, sau đó nói: "Hắn đi rồi."

Hình người màu tím nọ đột nhiên tiêu tán thành vô số tinh mang màu tím, tựa như lưu tinh xẹt qua phía chân trời, trong nháy mắt biến mất.

Ngay trong lúc Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản, hắn và Xích Minh ma tôn đồng thời bị một đoàn tử quang bao vây, đó là Chiến Hồn tặng lễ vật cho bọn hắn - Thần Chi Chiến Hồn.

Trong ngọc đồng giản ghi chép phương pháp làm sao mới tiếp nhận được Thần Chi Chiến Hồn, Lý Cường dựa theo phương pháp của Chiến Hồn dạy cho bắt đầu hấp thu. Trong lúc hắn vô ý thức chột liếm liếm môi, đột nhiên phát giác trong miệng không có cái gì, không khỏi hơi kinh hãi: "Thánh Thập Lãm bỏ vào trong miệng khi nãy chạy đi đâu rồi?" Thật ra, vừa rồi hắn bỏ vào miệng là Cam Thần Lộ, vào miệng thành nước, mà công hiệu của Cam Thần Lộ là gì hắn cũng không biết, tự hắn cũng không có cảm giác gì.

Thần Chi Chiến Hồn đến tốt cùng là gì Lý Cường cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy thứ này nhất định hữu dụng, Chiến Hồn lưu lại gì đó hắn là không quá kém. Hắn dựa theo phương pháp ghi lại trong ngọc đồng giản, chậm rãi thu đoàn tử quang nọ vào trong cơ thể, rất nhanh đã hoàn thành, trên trán hắn lộ ra một viên tinh mang màu tím, nhưng làm sao vận dụng Thần Chi Chiến Hồn hắn lại không biết, bởi vì trong ngọc đồng giản không có ghi lại.

Xích Minh ma tôn chỉ vào trán của Lý Cường hắc hắc cười nói: "Lão huynh, ngôi sao màu tím trên trán người rất giống của Cô Tinh, kỳ quái, đây có phải là thành quả tu luyện đặc biệt hay không?"

Trong lòng Lý Cường khởi lên một loại cảm giác quái lạ, cảm thấy Xích Minh ma tôn và mình như rất thân thiết, có một loại cảm giác phi thường ăn ý, hoàn toàn không giống như lúc mới vừa nhìn thấy hắn, sự ác cảm từ nội tâm trong lúc đó phát ra.

Lý Cường cười hì hì nói: "Người cũng vậy có tử tinh (ngôi sao tím), hay a, người khác nhất định cho chúng ta là huynh đệ rồi."

Xích Minh ma tôn nói: "Vốn là huynh đệ mà...ai nha, đồ vật của ta! Xong hết rồi, xong hết rồi, tất cả đồ của ta đều cũng tiêu mất, Huyết Ma Kích của ta...ma nang của ta...ô ô, sao không có nữa...di, Ma Cầm cũng không có, ha ha!" Trong phút chốc hắn huyền hóa ra bốn năm Xích Minh ma tôn, hắn đắc ý ha ha cười to: "Ta có thể ngoài thân hóa thân rồi!"

Lý Cường cười nói: "Tiểu Minh a, người cũng không cần phân ra bốn năm người trần truồng cho người khác xem đi, a a, người cũng không phải Xích Minh ma tôn khi xưa nữa, cho người quần áo." Hắn đưa qua một bộ y phục.

Xích Minh ma tôn thần nhiên mặc quần áo vào, thần sắc hắn có chút cổ quái, bộ dáng như nội tâm đang rất mâu thuẫn, hắn thử thả ra ma đầu, kết quả ngay cả cái bóng của ma đầu cũng không có nhìn thấy, hắn

không khỏi nhin được sâu não: " Lão huynh, sau này ngay cả đánh nhau ta cũng không được nữa, sao mà tốt đây? Thảm rồi...di, tiểu Bạch, ngươi không chán ghét ta nữa hả, ha ha.."

Thiên Sư thần thú tiểu Bạch rất thân thiết nhảy vào trong lòng hắn, dùng đầu lưỡi màu phấn hồng không ngừng liếm liếm mặt hắn, Xích Minh ma tôn bị nhột cười lên không ngừng.

Lý Cường tò mò hỏi: " Lão Xích, ngươi tu đến cảnh giới gì, sao ta nhìn không ra a?"

Xích Minh ma tôn lắc đầu nói: " Mới đến cảnh giới thứ tư của Trọng Thần Thiên, cảnh giới thứ nhất Thiên Tà Chi Cảnh của Tứ Phần Thiên, ta chỉ kịp thể ngộ tới cảnh giới này, thời gian quá ngắn, đáng tiếc."

Miệng của Lý Cường há hốc, hần kinh hãi than thở: " Tứ Phạm Thiên Thiên Tà Chi Cảnh! Ngươi tu luyện cũng quá dễ dàng đi thôi? Ta mới đến cảnh giới thứ ba Kim Tôn Thần Tâm của Trọng Thần Thiên...cảnh giới Bất Tử Chi Tâm, ngươi..ngươi làm sao tu luyện được?"

Ai ngờ trên mặt Xích Minh ma tôn cũng không có vui mừng: " Tu luyện sơ kỳ tiến cảnh quá dễ dàng cũng không tốt, trụ cột không yên, mặt sau sẽ càng khó khăn, ngươi ngay cả điều này mà cũng không rõ, ngu muốn chết!" Cuối cùng hần cũng có cơ hội liên châm chọc Lý Cường lập tức. Lý Cường bắt đắc dĩ cười khổ, cũng không đi so đo với hần.

Xích Minh ma tôn xoay đầu nhìn quanh, nói: " Chiến Hồn nói ở trong cung điện này có đồ vật tặng cho chúng ta, đi tìm thử xem. Ai, bây giờ ta không có gì cả, ngay cả một kiện bảo bối tốt cũng không có, phiền a." Hần cũng giống như Lý Cường, đều là tu thần cao thủ, cảnh giới so với Lý Cường còn muốn cao hơn một tầng, nhưng bộ dáng vẫn còn cổ quái.

Hai người chậm rãi rơi vào trong cung điện, Xích Minh ma tôn đột nhiên nói với Lý Cường: " Ai, bây giờ ta và ngươi giống nhau, đều là người tu luyện Thiên Tiên Chương, ha ha, cảnh giới còn cao hơn so với ngươi nữa, sau này ngươi gọi ta là đại ca đi, ta gọi ngươi lão đệ thế nào? Chúng ta xem như huynh đệ a."

Lý Cường vốn đối với chuyện xưng hô không thêm quan tâm, nhưng lần này hần lại mặc kệ, hần nhắc chân đá một cước, nói: " Không thêm quăn ngươi có cảnh giới gì, ngươi là do ta dạy dỗ, đương nhiên phải gọi ta là đại ca!"

Xích Minh ma tôn tà tà cười: " Hay a, vậy gọi ngươi là đại ca."

Lý Cường đắc ý nói: " Vậy cũng nghe hay lắm.."

Ngay sau đó Xích Minh ma tôn nói: " Nhưng nếu gọi ngươi là đại ca, hắc hắc, đại ca! Sau này phải chiếu cố tiểu đệ nga, có đồ vật gì tốt trước hết phải cấp cho tiểu đệ đó."

Lý Cường sững sốt, đến lúc này mới biết người này đang giở trò tính kế, hần cũng không thêm so đo, nói: " Ta xem ngươi sẽ tu thành Tà Thần rồi, ngay cả chuyện này cũng tính kế, mau đi tìm vật mà Chiến Hồn lưu lại đi." Hần luôn luôn rất rộng lượng, đối với việc này vốn không sao cả.

Hai người đều nhận thấy được đại sảnh của chính điện bị phong cấm, hơn nữa là tiểu cấm chế từ bên trong, Lý Cường và Xích Minh ma tôn đều là người có kinh nghiệm phong phú, lập tức đoán được đồ vật ở ngay bên trong. Hai người liếc nhau, trong lòng có ấn ý thuận đi đi vào.

Trong đại sảnh bốn đoàn kim quang chói mắt, dĩ nhiên là bốn kiện thần khí, Lý Cường biết đây là đồ vật Chiến Hồn lưu lại, mặc dù không biết thần khí dạng gì, nhưng dám chắc không giống bình thường. Lý Cường không vội vã ra tay, hần nói: " Lão đệ, ngươi đến trước đi." Hần lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích chờ đợi.

Xích Minh ma tôn nhếch miệng cười nói: " Hắc hắc, đại ca, vậy ta không khách khí nữa." Bây giờ hần hoàn toàn trắng tay, ngay cả một món pháp bảo cũng không có, kim quang chớp động trước mắt chính là thần khí trong truyền thuyết, hần làm sao chịu buông tha cho. Hần chọn một kiện rồi đi tới, sức mẫn thần dịch lực vào tay rất nhanh cầm vào trong kim quang, chợt nghe một tiếng chấn vang, hần bắt được kiện thần khí thứ nhất, đơn giản làm cho người ta khó có thể tin.

Đó là một kiện chiến y màu vàng lợt, đó chính là Chiến Thần Chi Y nổi tiếng. Xích Minh ma tôn vui vẻ cười to nói: " Ha ha, ta vừa lúc thiếu quần áo để mặc a, chiến y này thật xinh đẹp a, đại ca, kiện kế tiếp do huynh thu đi."

Lý Cường đánh về phía một luồng kim quang hình dáng dài, một thanh âm sét đánh vang lên, trên tay hắn hiện ra một cây chiến đao hình dáng cổ quái, không kịp nhìn kỹ, hắn nói: " Lão đệ tới người!"

Xích Minh ma tôn đã mặc vào kiện chiến y hoa lệ nọ, hắn không nói một lời thuận chuyển qua đoàn kim quang nhỏ nhất, đưa tay ra bắt tới.

Ầm ầm một tiếng nổ, Xích Minh ma tôn quát dị kêu lên: " Đây là một cây đao sao! Sao lại nhỏ như vậy?"

Lý Cường cười nói: " Là vỏ đao của cây chiến đao này, vậy người hãy thu kiện khác đi, vỏ đao cho ta."

Xích Minh ma tôn dương tay xuất ra, xoay người bay về đoàn kim quang cuối cùng.

Đoàn kim quang cuối cùng cất giấu một cây quả trượng màu đen, một đầu lớn một đầu nhỏ, Xích Minh ma tôn cảm thấy kỳ lạ: " Kỳ quái, đây là thần khí gì, còn không giống còn, đao không giống đao." Hắn cẩn thận xem xét, kỳ thật, trong lòng hắn rất vừa lòng, chỉ cần cẩn thận quan sát thì biết đây là kiện đồ vật rất tốt, chất liệu màu đen thuần, một đoàn tử hà nhân nhật bao phủ lưu động bên ngoài không ngừng, thỉnh thoảng lại hiện ra hình dáng trong suốt, bên trong khói sương chớp động, lúc sáng lúc tối. Hắn đưa lên trước mắt hình một hồi, nói: " Ai, không biết làm sao dùng a."

Lý Cường nhìn kiện thần khí hắn vừa có được, hắn đối với đao chưa từng có cảm giác gì, nhưng chuôi đao này có chút bất đồng, nhìn từ hình thái mà xem, đây không hoàn toàn giống như một cây đao, hình dáng cổ quái cực kỳ, đó là một vật có quang mang chói mắt bắn ra bốn phía, Lý Cường tự mình cũng không cách hình dung, hắn cầm lấy nó rồi cho rằng là thanh đao, nhưng hình thái của đao lại không ngừng biến ảo.

Vỏ đao cũng rất cổ quái, chỉ nhỏ xíu, Lý Cường thậm chí cũng không dám xác định vật này có đúng là vỏ đao hay không, nó nhìn qua thật giống như một khối ngọc thạch ôn nhuận, thân hình không có màu sắc gì, tất cả đều là do màu sắc ở chung quanh ánh lên nó. Tâm niệm Lý Cường vừa động, vỏ đao giống như hòa tan biến mất trong lòng bàn tay, ngay sau đó cây đao nắm bên tay trái hóa thành một luồng kim mang, " bá" một tiếng, cũng bị hấp tiến vào trong tay phải. Lý Cường không khỏi mừng rỡ, nguyên lai chỉ cần có vỏ đao, cái chuôi thần khí này không cần tu luyện có thể dùng.

Xích Minh ma tôn vũ động cây quả trượng thần khí nọ, hắn còn chưa tìm được phương pháp sử dụng thần khí, phương pháp tu thần hắn cũng không quan tâm đến.

Lý Cường đột nhiên cảm giác được Huyền Ma Châu nhảy lên, hắn vội vàng khấp động linh huyền, Mị nhi từ trong Huyền Ma Châu vọt ra, nàng vui vẻ cười nói: " Ca ca, huynh tìm muội a?"

Lý Cường cảm thấy trước mắt sáng ngời, không khỏi khen ngợi: " Trời ạ, Mị nhi bây giờ xinh đẹp quá."

Cổ Mị nhi dựa vào một viên Thánh Thật Lãm, nhờ vào sự trợ giúp của Linh Quỷ song tôn đã tu vào cảnh giới linh suất, thân thể nàng đã hoàn toàn ngưng luyện, từ bề ngoài mà xem thì chẳng khác gì thân thể thật sự, duy nhất địa phương đặc thù là nàng thật sự quá mức xinh đẹp, cái loại mị hoặc trời sinh tự nhiên tán phát này đã không thể dùng từ ngữ mà hình dung, cho dù Lý Cường là tu thần cao thủ, đột nhiên nhìn thấy cũng có chút tâm thần rung động.

Xích Minh ma tôn thì càng không cần phải nói, khi hắn còn là đại thần ma thì đã bị Mị nhi hung hăng mị hoặc một lần, lần này đột nhiên nhìn thấy Mị nhi, hắn giống như bị sét bổ trúng, ngây ngốc kinh ngạc nhìn nàng cả nửa ngày mới hô hấp lại bình thường. Hắn nhìn Mị nhi nhào vào lòng ngực Lý Cường, nhìn không được ghen ghét hét lớn: " Mị nhi..."

Mị nhi nghiêng đầu nhìn về hướng Xích Minh ma tôn, nàng rất miễn cảm phát giác người này và Lý Cường giống nhau, cũng là một tu thần cao thủ, chỉ là cho tới bây giờ nàng không có gặp qua tướng mạo của Xích Minh ma tôn sau khi tu thần đã hoàn toàn thay đổi. Nàng làm ra một cái mặt quỷ, nghiêng sát bên tai Lý Cường nhỏ giọng hỏi: " Ca ca, hắn là ai vậy a? Sao lại biết Mị nhi?"

Xích Minh ma tôn bị Mị nhi làm cái mặt quỷ trêu chọc đến tâm thần đại loạn, hắn vội vàng nói: " Ta là Xích Minh ca ca của nàng! Nàng không nhận ra ta sao?"

Lý Cường bị Xích Minh ma tôn làm cho buồn cười bật cười to ha ha. Mị nhi kinh ngạc từ trong lòng ngực Lý Cường bay lên, bay quanh Xích Minh ma tôn một vòng, kỳ quái nói: " Xích Minh ma tôn? Không có khả năng, người thật là Xích Minh ma tôn?"

Lý Cường cười nói: " Hay, đúng là đại thần ma xui xẻo kia đó, Mị nhi đừng kỳ quái, người này bây giờ cũng giống như ca ca, hần cũng tu thần rồi."

Xích Minh ma tôn vốn đối với việc tu thần có chút không cam lòng, bởi vì thực lực của hần bây giờ so sánh với khi còn là đại thần ma còn khoảng cách rất lớn, bất quá có thể làm cho Mị nhi cảm thấy ngạc nhiên, hần cảm giác rất là tự hào. Hần nhin không được ưỡn ngực nói: " Lão Xích ta cũng là tu thần cao thủ, cảnh giới so với ca ca nàng còn cao hơn nữa, thế nào? Bây giờ ta có thể làm ca ca của nàng rồi chứ."

Mị nhi cười duyên nói: " Hay a, chào Xích Minh ca ca." Lúc này Mị nhi chợt cảm thấy mình không còn một chút chán ghét hần, so sánh với lần đầu khi nhìn thấy hần thì người này như hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Xích Minh ma tôn phác thông một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, choáng váng hoa mắt nói: " Sảng a, ta cũng có một muội muội rồi." Ý nghĩ bây giờ của hần so với khi là đại thần ma thì có khác nhau rất lớn, khi đó hần thậm nghĩ giữ lấy, nhưng bây giờ thì phát xuất sự vui sướng từ trong nội tâm. Dù sao cảnh giới tu thần và cảnh giới tu đại thần ma có sự bất đồng rất lớn, chẳng những Lý Cường có thể giải thích được ý nghĩ của hần, ngay cả trong lòng Mị nhi cũng hiểu rành mạch từng câu, cho nên một tiếng ca ca này nàng kêu rất cam tâm tình nguyện.

Đảo mắt, Mị nhi chợt phát hiện bên người có một Thiên Sư thần thú tiểu Bạch đang tồn tại, nàng kinh hãi kêu lên: " Đây là gì? Oa, nó thật đáng yêu a, ca ca, muội muốn!" Nàng bay qua hướng tiểu Bạch. Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, tiểu Bạch đã trốn vào trong lòng ngực Lý Cường, hai bàn chân nhỏ xíu ôm lấy đầu, một bộ dáng như không muốn.

Mị nhi không khỏi gất giọng: " Hay a, dám không để ý tới Mị nhi! Nhìn người trốn được đi đâu?"

Lý Cường cười hì hì nói: " Mị nhi, đây là Thiên Sư thần thú tiểu Bạch. Tiểu Bạch, nàng là tiểu muội muội của ta, nhìn bộ dáng không thích thú của người kia, ôm đầu làm gì? Nàng cũng sẽ không khi dễ người đâu, đi, làm quen với Mị nhi nào."

Tiểu Bạch không cam lòng nhìn Mị nhi kêu uông uông hai tiếng.

Mị nhi ôm lấy tiểu Bạch từ trong lòng ngực Lý Cường, thân thiết nói: " Tiểu Bạch, Mị nhi cùng người chơi có được hay không? Ca ca bề bộn nhiều việc lắm, không có rảnh chơi với người đâu, Mị nhi bây giờ có thời gian rồi, sau này cùng Mị nhi đi chơi nhé."

Thiên Sư thần thú ủy khuất kêu lên ô ô hai tiếng, nó đối với người tu thần cảm thấy hứng thú, đối với linh thể khôn thêm để ý và cũng không có hứng thú, nếu không có Lý Cường phân phó, nó sẽ không chịu đáp lời Mị nhi.

Mị nhi mặc kệ tiểu Bạch vui hay không vui, nàng cao hứng ôm tiểu Bạch không tha, tiểu Bạch giãy dụa một hồi mới yên tĩnh trở lại. Lý Cường nói: " Mị nhi, nội dung trong ngọc đồng giản này muội xem có hiểu được không?"

Mị nhi tiếp nhận ngọc đồng giản, hơi nhìn một chút, nói: " Ca ca, Mị nhi không nhận ra, cho tới bây giờ chưa thấy qua văn tự như vậy."

Xích Minh ma tôn nói: " Thần vốn không có văn tự, đại ca, ba động vừa rồi nếu huynh dùng tâm thể ngộ, huynh cũng sẽ hiểu được đó thôi. Linh Quý song tôn nhận thức được là vì văn tự có trải qua chuyển hóa, hơn nữa loại văn tự này đã từ rất xưa, nếu có thể hiểu được văn tự này rõ ràng khi chuyển đổi từ sự ba động của thần thức, chúng ta sẽ hiểu được nội dung ghi lại, đáng tiếc, chúng ta không có phương pháp chuyển đổi."

Trong lòng Lý Cường không nhin được cảm thán, Xích Minh ma tôn đích thật là một người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ một chút hần đã hiểu được huyền bí trong đó. Lý Cường nói: " Chúng ta làm sao mới có thể đi ra ngoài? Theo đường cũ mà đi thì không có khả năng, thiên địa nơi này rất kỳ quái, không giống do trận pháp hình thành."

Xích Minh ma tôn nói: " Chúng ta ở trong cung điện này mà tìm đi, có lẽ có thể phát hiện được chút dấu vết."

Khu cung điện mặc dù rất lớn, nhưng cũng chỉ là không gian như chính điện và đại sảnh, còn những địa phương khác đều là những cây trụ cao lớn và một ít tế đàn cổ quái, ba người vòng vo nửa này cũng không tìm được đường ra. Lý Cường trầm ngâm chốc lát, nói: " Tiểu Minh, người còn nhớ kỹ cung điện truyền tống chúng ta đi tới đây không? Truyền tống trận của cung điện kia nằm ở địa phương nào, chúng ta vừa rồi không có nhìn thấy."

Xích Minh ma tôn lần này không có kháng nghị Lý Cường gọi hắn là tiểu Minh, hắn chỉ cảm thấy rất thân thiết, không có một chút cảm giác bị châm chọc. Hắn lắc đầu nói: " Không có, địa phương kia vừa rồi ta đã chú ý tới, cái gì cũng không có."

Mị nhi vẫn đi theo hai người bọn họ, nàng đang bận rộn chơi đùa với tiểu Bạch, căn bản là không có chú ý tới địa phương này, nghe được hai người bọn họ nói chuyện, nàng mới đánh giá mọi nơi, ngạc nhiên nói: " Ca ca, đây là địa phương nào? Nơi này thật kỳ quái a."

Xích Minh ma tôn lập tức thuận chuyển qua bên người nàng, đem mọi chuyện nhân quả ra nói một lần. Mị nhi khó thể tin nói: " Trời ạ, bốn kiện thần khí...quần áo trên người huynh cũng là thần khí?"

Xích Minh ma tôn đắc ý gật đầu, nói: " Bất quá cần phải tu luyện thì mới có thể sử dụng, bây giờ chỉ có thể làm quần áo để mặc, sau khi tu luyện xong sẽ là Chiến Y của thần a."

Mị nhi nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, tiểu nha đầu này vốn hiểu biết rất nhiều, nàng nói: " Tiểu Minh ca ca, huynh mặc Thần Chi Chiến Y...mà lại không có tu luyện qua, quá chói mắt người đi, vạn nhất gặp phải một tiên nhân có kiến thức, bị người đoạt mất thì không hay đó."

Nàng kêu một tiếng tiểu Minh ca ca khiến cho Xích Minh thích thú đến gãi tai liên tục, hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Lý Cường đột nhiên hiểu được tại sao Xích Minh lại mặc chiến y vào người, bởi vì hắn căn bản không có nơi nào cất giấu vật phẩm. Lý Cường tiện tay lấy ra thủ trục màu xanh biếc lấy ở Đại Huyền Phật Cảnh, cười nói: " Tiểu Minh, trữ vật thủ trục này tặng cho người, chiến y bỏ vào trong đó bảo hiểm hơn."

Xích Minh ma tôn tiếp nhận thủ trục, vui vẻ cười nói: " Vẫn là làm tiểu đệ tốt hơn a, thiếu cái gì cũng có đại ca cấp cho, oa ha ha, tất cả đều không cần cướp thì có a, cũng may ta là một tên nghèo khó, cái gì cũng không có." Người này không hổ là đại thần ma xuất thân, sau khi tu thần vẫn còn tà khí mười phần. Lý Cường đá vào mông hắn một cước, cười mắng: " Cướp cái đầu người a! Nhanh lên một chút thay đổi đi, trong thủ trục còn có một chút đồ vật người cứ giữ đi."

Mị nhi hì hì cười, nàng cảm thấy Xích Minh rất thú vị, nhin không được nói: " Tiểu Minh ca ca, nếu nhìn thấy pháp bảo mà huynh thích, huynh có cướp hay không?"

Xích Minh ma tôn nói: " Vậy phải xem là ai, nếu là giống như ca ca muội, chính là có thích cũng không dám cướp, nhưng của người khác không cướp mới là lạ."

Lý Cường không khỏi cười khổ, người này có ý nghĩ giống như mình lúc mới tu chân, không khác chút nào. Mị nhi vuốt bộ lông mềm trên người tiểu Bạch: " Nếu đánh không lại làm sao bây giờ?"

Về mặt Xích Minh ma tôn cười xấu xa: " Đánh không lại? Không phải còn có đại ca hay sao? Nếu cả hai người chúng ta còn đánh không lại, tên kia nhất định vô cùng lợi hại...ta còn chưa ngu ngốc tới trình độ này...cướp đồ của một người mà cả hai huynh đệ chúng ta đều cũng đánh không lại, hắn có cái gì tốt ta cũng không cướp."

Mị nhi vỗ tay cười duyên nói: " Tiểu Minh ca ca thông minh quá a, ngay cả điều này cũng có thể nghĩ đến, hì hì, vậy huynh có nghĩ tới, nếu người yếu hơn huynh thì sẽ có đồ vật gì tốt hay sao?" Tiểu nha đầu không để yên tiếp tục hỏi, Xích Minh bị hỏi đến ngẩn ra, hắn gãi gãi đầu nói: " Điều đó cũng không nhất định."

Lý Cường đang tìm cách làm sao mới có thể đi ra ngoài, bị vây ở chỗ này có thể không làm được gì, mình còn có hai đệ tử ở lại mặt trên, tuyệt đối không thể ở lại nơi này quá lâu. Hắn nói: " Tiểu Minh, Mị nhi, đừng nháo nữa, mau giúp ta tìm đường ra. Kỳ quái, Chiến Hồn ngay cả thần khí đều cũng cho, lại không nói cho chúng ta biết phương pháp đi ra ngoài."

Xích Minh ma tôn nói: " Có lẽ Chiến Hồn căn bản là không có nghĩ đến chúng ta không ra được, ha ha, hắn nghĩ không ra hai người chúng ta là hai tên ngu ngốc a." Đang khi nói chuyện, cả không gian đột nhiên

chấn chiến, Xích Minh kinh ngạc nói: " Trời ạ, ta hiểu được rồi, cấm chế thần bí một khi bị phá, nơi này sẽ hồng mất thôi, cẩn thận đó."

Lý Cường vội vàng quát: " Mị nhi trở về!"

Mị nhi đã sớm có thói quen trốn ở trong lòng ngực Lý Cường, nàng nghe vậy hóa thành một đạo thái quang, trốn vào trong Diệt Thiên Thần Giáp, tiểu Bạch cũng nhoáng lên, thoáng một cái đã lên đến dưới chân Lý Cường. Xích Minh ma tôn kêu lên: " Mẹ kiếp! Ta không có cái gì phòng hộ..."

Lý Cường kéo mạnh hắn đến bên người: " Tiểu Minh, đứng ngay phía sau ta." Hắn dùng màn hào quang màu lam của Diệt Thiên Thần Giáp bao trụ Xích Minh ma tôn, mang theo hắn từ từ bay lên, đồng thời tương kim quang của Thái Hạo Toa tán ra bên ngoài vòng, lặng lặng chờ đợi không gian đang hồng mất.

Màu tím ba đào đầy trời giống như biển gầm bộc phát, quay cuồng rít gào, vô số màu trắng bạc tạp xuất, đại địa phẳng phất như bị thiên trùy đánh mạnh xuống, cao thấp chấn động, cung điện thật lớn diệu khởi màu xanh quang hoa sáng ngời, đó là phòng ngự cấm chế của chính cung điện khởi động. Cho dù là như thế, cung điện cũng chịu không được sự chấn chiến kịch liệt thế này, có vài cây trụ cao lớn bắt đầu lung lay, Lý Cường cảm thấy địa phương này giống như bị người ta bỏ vào trong một cái bình, mà người nọ còn đang dùng sức lắc lư cái bình thật mạnh.

Một cây trụ thật lớn sụp đổ, lập tức làm cho toàn bộ kiến trúc liên tiếp phản ứng, tiếng vang oanh long long quanh quẩn chấn chiến. Xích Minh ma tôn đột nhiên kêu lên: " Ở lại khu cung điện, không thể bay đi tới, nếu không chúng ta vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này."

Lý Cường biết Xích Minh ma tôn nói dám chắc có đạo lý, hắn không chút suy tư hạ xuống, đến lúc này thì có một cây trụ thật lớn đang ngã về phía họ.

Tâm niệm của Lý Cường khẽ nhúc nhích, Thái Hạo Toa vang lên một tiếng sét đánh chấn cây trụ nát bầy, phần vụn màu trắng âm âm tản ra, bốn phía nhất thời một mảnh mê mang, Xích Minh ma tôn cười quái dị nói: " Thật náo nhiệt a, đáng tiếc, đáng tiếc, ta chỉ có thể nhìn xem náo nhiệt, tĩnh tâm a."

Lý Cường mắng: " Người tu thần tu đến bệnh luôn hay sao, ta van người, đừng có từ đại thần ma tu thành Tà Thần, như vậy tội nghiệt của ta thật lớn."

Xích Minh ma tôn nhin không được ha ha cười to.

192. Chương 192

Lý Cường nghi hoặc nói: " Chẳng lẽ chúng ta đang ở dưới mặt đất?" Lời còn chưa dứt, cách đó không xa vang lên một tiếng nổ mạnh thật lớn, nhấc lên tầng lớn nham tương màu đỏ, hướng khu cung điện đánh tới. Xích Minh ma tôn kêu lên: " Mau ngăn trở!"

Lý Cường vội vàng phát tay bắn ra Thái Hạo Toa, ai ngờ thần khí cổ quái dấu trong lòng bàn tay bay ra một đạo quang mang màu bạc chói mắt.

Trong phút chốc, phẳng phất tất cả chấn động và nổ mạnh đều cũng dừng lại, với Lý Cường làm trung tâm, một tầng quang hoa màu bạc hướng ra phía ngoài tràn ra. Trong lòng Lý Cường khởi lên một loại cảm giác kỳ diệu, tựa hồ tất cả đều đang nắm giữ ở trong tay của mình, hắn kinh hãi kêu lên: " Vật này thật dụng tốt lắm a!"

Nham tương màu đỏ phẳng phất như đánh vào một bức tường vô hình, âm âm tản ra. Xích Minh ma tôn trợn mắt há hốc mồm nhìn, hắn cũng kêu to lên: " Mẹ kiếp, thần khí này tốt a!"

Đột nhiên, cung điện dưới chân hai người bọn họ cũng vỡ vụn ra, một cỗ lực lượng vô cùng gắt gao bao bọc lấy hai người. Lý Cường vội vàng thu hồi thần khí, quát: " Tiểu Minh đừng lộn xộn..." Một đoàn quang mang màu vàng chói mắt tương hai người bao lại, trong tiếng oanh long, hai người trong chớp mắt liền mất đi bóng dáng.

Lý Cường không ngừng xem xét Định Tinh Bàn và Tinh Tiêu do Du Hồng đưa cho, bây giờ bọn họ dừng lại ở một tinh cầu hoang vu xa lạ, cả tinh cầu một mảnh hôn ám. Hiên Long từng dạy cho hắn làm sao sử

dụng Định Tinh Bàn, cho nên hần không bị lạc trong tinh không. Đoàn kim quang mọc lên trong cung điện đã đem hai người bọn họ truyền tới một tinh hệ cực viễn, cũng may Định Tinh Bàn là tiên khí định vị của đại tinh hệ, bọn họ còn ở trong phạm vi tinh hệ ghi chép của Định Tinh Bàn.

Lý Cường cười khổ nói: " Muốn trở lại tinh cầu của Chiến Hồn thật sự là quá xa rồi, nhưng lại không có truyền tống trận."

Bộ dáng của Xích Minh không sao cả, sau khi hần tu thần đã không có khả năng quay trở về hắc ma giới nữa, cho nên bất kể đi tới địa phương nào, đối với hần không có gì khác nhau. Mị nhi cũng chỉ muốn chơi với tiểu Bạch, dù sao hết thấy đều có ca ca an bày, nàng không cần quan tâm.

Xích Minh lấy ra Định Tinh Bàn, cẩn thận xem xét thật lâu, ở trong Định Tinh Bàn ghi chú một tinh lộ: " Đại ca, đường này có thể đi, huynh xem, chúng ta chỉ cần na di qua tinh cầu màu phấn sắc này, ở đó có truyền tống trận, thông qua truyền tống trận này, chúng ta có thể đến tinh cầu màu trắng kia, huynh nhìn kỹ, cách tinh cầu màu trắng không xa lại có một tinh lộ khác, chúng ta chỉ cần đi qua đó, là có thể tìm được tinh lộ để trở về."

Lý Cường đem thần thức du nhập Định Tinh Bàn, nhìn kỹ tinh lộ Xích Minh đề xuất, hần cười khổ nói: " Muốn đến tinh cầu phấn sắc này, chúng ta phải lướt qua một, hai, ba...bảy tinh cầu mới được, đoạn đường này thật quá xa rồi."

Xích Minh nói: " Người có lộ tuyến nào gần hơn sao? Nếu không có, đây là đường gần nhất."

Lý Cường không thể tránh được thở dài nói: " Ai, ta càng chạy càng xa, thật không biết lúc nào mới có thể trở về, lão yển bọn họ nhất định rất lo lắng. Được rồi, chúng ta đi từng bước tính từng bước thôi, trước tiên ta mang người thuần di, sau đó người mang ta, luân lưu na di hần là có thể nhanh hơn một chút." Hần trước tiên xác định một chút những tinh cầu cần na di, sau đó để cho Mị nhi trốn vào trong Diệt Thiên Thần Giáp, hần ôm tiểu Bạch, thả ra một đạo kim quang bao lại Xích Minh, thuần đi đi ra.

Đây là lần đầu tiên Lý Cường sử dụng tiên thuật đại na di, lơ lửng ở trên không trung, Xích Minh nhin không được cười trộm nói: " Đại ca, hình như người chạy lố rồi đó, ở bên kia a!" Hần dùng ngón tay chỉ vào một ngôi sao ở xa xôi. Lý Cường cắn răng nói: " Trở lại!" Lại một lần na di ra ngoài. Hần không có Tinh Diệu, ở không trung na di với khoảng cách dài, thật phải phi thường cố hết sức.

Dựa vào cố gắng kiên trì không ngừng, Lý Cường rốt cuộc đã đến tinh cầu nọ, hần phát hiện mình cũng còn có thừa lực, không khỏi cao hứng, biết công lực của mình lại có phúc độ đề cao. Lý Cường cười nói: " Tiểu Minh, người không biết, ta lần đầu tiên bị Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đuổi theo, lúc đó thật là chật vật, chạy không được xa thì đã kiệt sức, bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều rồi."

Xích Minh cười nói: " Tốt lắm, huynh tiếp tục mang ta đi tới tinh cầu kế tiếp đi thôi, a a."

Có Lý Cường xuất lực, hần không thêm nhúc nhích làm gì. Lý Cường cũng không thêm để ý, hần cũng muốn luyện tập đại na di một chút, trước kia hần vẫn không dám chạy loạn, bây giờ thì không thể không dựa vào thực lực của chính mình.

Tới hai tinh cầu, Lý Cường đã tìm hiểu được một chút huyền khiếu của đại na di, để cho hần đặc ý chính là công lực vẫn dư thừa. Hần đột nhiên nhớ tới mình có thể nhờ vào Thái Hạo Toa để thuần di, nếu ỷ vào thần khí tiến hành đại na di, có đúng là khác hần hay không? Hần thu hồi Thái Hạo Toa, nói với Xích Minh: " Tiểu Minh, ta dùng thần khí làm pháp khí na di, không biết có thể nhanh hơn một chút hay không."

Xích Minh cười nói: " Ta đang suy nghĩ dùng cái gì để thay thế ma đầu trước kia, lần này có được thần khí, ngay cả tên cũng đều không biết, càng không biết dùng, bây giờ cái gì ta đều cũng không ý lại được, chỉ có thể dùng tay không mà đại na di thôi." Hần lại nói: " Dùng thần khí làm pháp khí na di có thể rất lợi hại, nhưng ta đề nghị người trước tiên nên na di khoảng cách ngắn một chút, đừng có một lần chuyển luôn tới cuối, ha ha, vậy thì chúng ta sẽ gặp phiền toái đó."

Hai tay Lý Cường hợp lại tách ra, một đạo quang mang chói mắt như thủy ngân từ hai bàn tay tuôn ra, trông rất đẹp mắt. Hần cười nói: " Thần khí này đích xác cổ quái, ần, gọi nó là Chiến Hồn Dao đi, xem như kỷ niệm vị Chiến Hồn bị giam cầm kia." Hần vung tay lên, Chiến Hồn Dao hóa thành màu tím, màu bạc, màu xanh, màu vàng bốn màu quang hoàn, vờn quanh thân thể hần.

Xích Minh đột nhiên nói: "Đại ca còn nhớ kỹ khi chúng ta bị thải quyền giam cầm, tình cảnh thế nào không? Đó chính là do cái chuôi Chiến Hồn Dao này làm ra cổ quái đó."

Lý Cường hồi tưởng một chút, cũng nhịn không được mà than thở: "Đúng vậy, đúng vậy, quả thật là do mượn uy lực của Chiến Hồn Dao này. Dựa vào Chiến Hồn Dao có uy lực phá hủy, cũng có thể vây khốn người mà không đả thương, đích xác không tưởng nổi a." Hắn thử học tập thủ pháp này, rồi đột nhiên, bốn phía xuất hiện một quang quyển bảy màu cực kỳ xinh đẹp, Xích Minh vỗ tay nói: "Không sai, đại ca học được rất nhanh a."

Lý Cường nhất thời ý khí bay lên, có thần khí Chiến Hồn Dao, thực lực của mình lại tăng thêm nhiều, sau này nhìn thấy tiên nhân cũng không cần phải bó tay bó chân nữa. Trong lòng hắn có một tuyệt đại ẩn hoạn, từ thái độ biểu lộ sự kinh ngạc của Kiền Thiện Dung đối với việc đi tới địa phương nào đó của Cô Tinh, Lý Cường có một loại cảm giác bất an, hắn vẫn muốn tìm cơ hội tiềm tu, ngấm lại thực lực đáng sợ của Cô Tinh, hắn tự hiểu mình không phải là đối thủ.

Nhìn thoáng qua Xích Minh, Lý Cường lại nghĩ: Lần này bắt buộc Xích Minh tu thần, cố nhiên vì tình huống lúc ấy nguy cấp, nhưng cũng có phần do mình có tư tâm mà làm, thầm nghĩ rằng muốn biến Xích Minh ma tôn thành trợ lực của mình. Phải biết rằng nguy cơ tu thần có nguy hiểm rất lớn, cho nên hắn đối với Xích Minh không khỏi có sự áy náy tự trách.

Xích Minh cười nói: "Đại ca, người nhanh thử Chiến Hồn Dao xem thế nào? Hắn là khác biệt rất lớn so với tiên khí."

Lý Cường nói: "Tốt, chúng ta trở lại một lần, đi tới tinh cầu kế tiếp." Hắn chỉ vào tinh không xa xăm, Xích Minh cười nói: "Tinh cầu nọ quả thật rất xa, nhìn xem phải na di vài lần mới có thể tới."

Thất thải quang hoa chói mắt hiện lên, hai người lại mất đi bóng dáng.

Lý Cường nhìn tinh không trợn mắt há hốc mồm, hắn kinh hãi than thở: "Thật không hổ là mục nội nó thần khí! Tiểu Minh, người có biết chúng ta chạy rất xa..." Hắn đưa Định Tinh Bàn cho Xích Minh.

Xích Minh dùng thần thức đảo qua Định Tinh Bàn, hắn cũng choáng váng, quái dị kêu lên: "Hay thật, Chiến Hồn Dao chẳng kém Tinh Diệu a, vừa rồi có phải người thúc giục toàn lực hay không?"

Lý Cường ức chế không được sự vui sướng từ trong nội tâm, vẻ mặt tươi cười nói: "Nếu toàn lực thúc giục ta cũng không sợ hãi như vậy, ta chỉ là tùy ý na di một chút, nghĩ không ra dĩ nhiên cũng xẹt qua khoảng cách năm tinh cầu, chạy xa thế này."

Lý Cường vừa nghĩ, không khỏi rung mình một cái, nói: "May mắn, may mắn trên đường không có thứ gì cổ quái, nếu có Tấn Phí Lưu như Tiểu Lâm Thiên...chúng ta đại khái đừng nghĩ đến sẽ đi ra được nữa." Thật ra nếu cuốn vào trong Tấn Phí Lưu cũng coi như tốt hơn, dù sao hai người cũng thần thông quảng đại, lỡ như cuốn vào thứ gì không biết lợi hại, sợ rằng hai người ngay cả muốn khóc cũng không khóc được nữa.

Xích Minh ma tôn gật đầu nói: "Dù sao cũng đến gần, để ta đưa người đi." Hắn xác định phương vị, một luồng hồng quang chớp động, mang theo Lý Cường na di qua. Hắn từng là đại thần ma nổi tiếng tại hắc ma giới, chuyện gì cũng lợi hại hơn Lý Cường nhiều, đại na di của hắn cũng vô cùng bản lĩnh, một chút đã rơi vào tinh cầu có truyền tống trận kia.

Lý Cường ảo não nói: "Tiểu Minh a, sớm biết người thuần thực như vậy, để người mang theo chúng ta thì đã sớm tới rồi."

Xích Minh tà tà cười: "Ta mang? Bỏ đi, người là đại ca, đương nhiên là đại ca xuất lực huynh đệ đi theo rồi chứ."

Lý Cường cũng không có biện pháp với hắn, không thể làm gì khác hơn là nói: "Tìm xem truyền tống trận ở nơi nào."

Lý Cường trong Định Tinh Bàn tìm được tinh cầu này, phát hiện truyền tống trận dấu hiệu nằm cách hai người không xa. Xích Minh nói: "Chúng ta bay qua xem."

Lý Cường gật đầu, giành bay đi trước. Thân thể vừa động, hắn liền cảm giác được thần khí lợi hại, tốc độ cực nhanh làm cho hắn khó thể tin tưởng, Thái Hạo Toa vốn không có cách nào so sánh, một chút đã đẩy

Xích Minh ra phía sau.

Truyền tống trận nơi này bảo tồn rất hoàn hảo, tựa hồ không lâu còn có người dùng qua. Lý Cường xem xét một chút, cười nói: " Bên trên khảm tiên thạch ít nhất còn có một nửa để sử dụng, xem ra trước đây không lâu có người tu chân dùng qua. Ta tra phương vị, tiểu Minh, người tới định hưởng trận pháp. Lần này lại trì hoãn không ít thời gian, nhưng cũng rất đáng giá, ai, đáng tiếc còn muốn chạy trở về, rồi nhà càng ngày càng xa rồi."

Xích Minh ngạc nhiên nói: " Đi trở về làm chi, lão Yển sẽ biết mang hai đồ đệ của người đến Phong Duyên Tinh mà, Chiến Hồn một khi rời đi, cấm chế của tinh cầu kia đã bị phá rớt, chúng ta còn trở về làm gì?"

Lý Cường cũng biết hắn nói rất có đạo lý, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bỏ rơi đồng bạn của mình, hắn lắc đầu nói: " Mặc kệ thế nào, cũng phải đi về tìm bọn họ, nếu không ta sẽ lo lắng."

Xích Minh mặc dù không cho là đúng, nhưng hắn vẫn dựa theo phân phó của Lý Cường bắt đầu xác định phương vị. Lý Cường bổ sung vài khối tiên thạch, khởi động truyền tống trận.

Bạch quang hiện lên, bọn họ truyền tới một tinh cầu màu trắng. Lý Cường phát hiện nơi này là một thế giới băng tuyết, nếu không phải bọn họ bị truyền tống lại đây, truyền tống trận chìm trong băng tuyết này cũng không dễ dàng bị phát hiện.

Lý Cường phát giác truyền tống trận này cũng là vừa bị sử dụng qua, hắn cười nói: " Không sai, như vậy ta cũng có thể tiết kiệm được không ít tiên thạch rồi."

Xích Minh cẩn thận xem xét một phen, nói: " Không chỉ là một nhóm người, người xem bên cạnh..."

Lý Cường phát hiện bên cạnh truyền tống trận có không ít tiên thạch vỡ vụn, số lượng còn không ít.

Xích Minh nghiêng tai lắng nghe, một hồi lâu hắn nói: " Nơi này không phải là mục đích của bọn hắn đến, cũng không có khí tức của người tu chân. Ai, bỏ đi, chúng ta không có thời gian quản nhân sự, đi thôi."

Lại trải qua một truyền tống trận. Cứ truyền tống như vậy quả thật rất phiền phức, không ngừng đi tới từng tinh cầu kế tiếp, còn phải tùy lúc đề phòng những nguy hiểm bất ngờ ập tới, bình thường cao thủ Hợp Thể kỳ sau khi truyền tống vài lần cũng phải tìm địa phương nghỉ ngơi, phòng ngừa bởi vì quá độ khẩn trương mà lâm vào cảnh địa nguy hiểm, Lý Cường và Xích Minh hai người mặc dù không sợ nguy hiểm gì, nhưng liên tục truyền tống cũng làm cho họ phiền táo, nhất là Xích Minh, hắn mới vừa tu thần, còn chưa kỹ lưỡng tu luyện một lần, bởi vậy có vẻ không sao chịu được.

Rốt cuộc Xích Minh khi truyền tống tới một địa phương mới thì ngừng lại, hắn nói: " Đại ca, ta không thể tiếp tục đi nữa, phải tìm chỗ nào tu luyện một chút..."

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói: " Cũng tốt, người từ khi tu thần cũng không có tu luyện qua, đây là ba quả Thánh Thật Lâm, đối với việc tu thần có tuyệt đại hữu ích, người ở chỗ này tiềm tu, ta đi tiếp Dịch Thanh và Thịnh Chân đến."

Xích Minh ngần ngại, hắn ăn xong một quả Thánh Thật Lâm, biết vật này thật vô cùng trân quý, bằng kinh nghiệm dĩ vãng của hắn, loại bảo vật này thường là phải cướp mới có, cho tới bây giờ không có ai chủ động tặng người. Hắn im lặng nửa ngày, mới nói: " Ta biết người vội vã trở về, hơn nữa ta tiềm tu cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, như vậy đi, người về Phong Duyên Tinh trước, sau khi ta tiềm tu xong, sẽ đi tìm hai tiểu tử kia, chúng ta gặp lại tại Phong Duyên Tinh."

Lý Cường thật sự là rất muốn đi nhanh trở về, từ khi chia tay cùng các huynh đệ tại Thiên Đình Tinh, cũng đã trải qua thật lâu, cũng không biết bây giờ bọn họ đã thế nào rồi, Phó đại ca và Hầu lão ca có độ kiếp hay chưa, đây là những điều hắn vô cùng quan tâm, nhất là bây giờ hắn đã có năng lực giúp họ độ kiếp, cho nên càng nóng lòng trở về. Hắn suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc gật đầu nói: " Cũng tốt, ta chạy về Phong Duyên Tinh trước, ở Cổ Kiếm Viện hoặc là Trọng Huyền Phái chờ người."

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đi Phong Duyên Tinh, ha ha, không biết Cô Tinh lão đại khi nhìn thấy bộ dáng này của ta...có tức chết hay không? Hồn đản này dám giam cầm ta, hừ hừ, sau này ta sẽ không để yên cho hắn!" Hắn cười thật là tà khí.

Lý Cường lại càng hoảng sợ: "Bây giờ người đánh không lại hần đâu." Hần tự mình cũng cảm thấy kỳ quái, Xích Minh muốn trả thù Cô Tinh, nhưng mình lại cũng không nghĩ phản đối.

Xích Minh nói: "Ta biết, bây giờ đánh không lại, không có nghĩa là sau này đánh không lại, ta cũng không phải muốn giết chết hần, chỉ là muốn cho hần chịu khổ một chút, đừng nghĩ có cuộc sống tốt đẹp, hắc hắc."

Lý Cường cười thầm, cuộc sống sau này của Cô Tinh có thể không dễ chịu lắm, sau khi Xích Minh tu thần đã không còn là ma tôn nữa, nhưng bộ dáng tà khí này của hần, rất giống như là một pho tượng Tà Thần.

Lý Cường xem xét Định Tinh Bàn một chút, cẩn thận tính toán tiên thạch đủ dùng để trở về, hần lấy ra Tinh Tiêu do Du Hồng đưa cho hần, đưa qua cho Xích Minh nói: "Tiểu Minh, đây là Tinh Tiêu để đến Phong Duyên Tinh, còn đây là trung phẩm tiên thạch cho người, có thể có chút không đủ, người cố nghĩ biện pháp kiếm thêm đi, có chút tinh cầu gần nhau, chỉ cần đợi na di là có thể đi tới."

Xích Minh cầm lấy, không cho là đúng nói: "Yên tâm đi, còn có cái gì ta làm không được? Ta đi trước đây, gặp lại tại Phong Duyên Tinh." Hần nói đi là đi, một đạo hồng quang hiện lên, trong truyền tống trận chỉ còn lại một mình Lý Cường, hần cô linh linh đứng đó, tiểu Bạch chạy quanh chân hần, Lý Cường cúi người ôm lấy nó. Mị nhi từ trong Diệt Thiên Thần Giáp bay ra, nằng cười hì hì nói: "Ca ca, muội trốn trong thần giáp tu luyện được vài khóa linh châu, hì hì, linh khí bên trong thần giáp đến mười phần, so với tu luyện tại Huyền Ma Châu còn muốn tốt hơn, di, Xích Minh ca ca sao không thấy?"

Lý Cường đưa tiểu Bạch cho Mị nhi, nói: "Hần đi đón người, chúng ta về Phong Duyên Tinh trước."

Mị nhi khẽ run lên, nằng cúi đầu nhìn tiểu Bạch nằm trong lòng, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve đầu tiểu Bạch, một lời không nói. Tâm niệm Lý Cường chớp động đã hiểu được ý tứ của Mị nhi, hần hỏi: "Mị nhi, trong nhà còn có ai?"

Mị nhi lắc đầu, thấp giọng nói: "Mị nhi không biết."

Lý Cường nhẹ nhàng ôm nằng an ủi: "Mị nhi đừng sợ, sau khi về Phong Duyên Tinh, ta mang muội về nhà nhìn xem."

Thật ra Mị nhi vốn không dám trở về, nằng len lén chạy đến Thần Bang Tinh thám hiểm, kết quả không những mất đi thân thể ở Phật tông di chỉ, từ nay về sau nằng cũng đã bỏ đi ý niệm quay về nhà trong đầu, bây giờ nghe được Lý Cường cam đoan, nằng không khỏi nhẹn được có chút động tâm. Một hồi lâu, nằng ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: "Ca ca, Mị nhi thật sự rất sợ hãi."

Lý Cường trong mắt kim mang chớp động: "Mị nhi, muội yên tâm đi, hết thấy đều có ca ca cam đoan." Hần đối với Mị nhi có một loại sủng ái như một người cha, từ khi giúp nằng ngưng hình, đến ấp trứng cho nằng, rồi tiến vào Linh Quỷ giới, đến bái song tôn làm thầy, hần đối với Mị nhi đều là vô điều kiện nỗ lực. Lý Cường đã xem Mị nhi trở thành người thân yêu nhất của mình, bất luận kẻ nào dám xúc phạm tới Mị nhi, hần tuyệt đối sẽ không buông tha, cho dù là nhân vật như Thanh Đế.

Mị nhi tựa trong lòng ngực Lý Cường chậm rãi yên ổn tâm tư, nằng là linh thể, miễn cảm vô cùng, ca ca cấp cho nằng cảm giác giống như một tòa núi lớn, cao lớn trầm ổn an đặt, có hần che chở cho mình, trên đời này thật không còn gì đáng sợ nữa. Nằng nhẹ giọng nói: "Mị nhi nghe lời ca ca."

Lý Cường lại điều chỉnh truyền tống trận, một đạo bạch quang hiện lên, hần mang theo Mị nhi na di ra ngoài.

Từ Lâm Minh Tinh đi ra, Lý Cường đi thẳng tới Tử Hồn Tinh, mặc dù bị Chiến Hồn tống tới tinh hệ xa xôi, nhưng cũng có được Thần Chi Chiến Hồn và Chiến Hồn Dao hai kiện vô giới chi bảo. Bây giờ tinh lộ hần đi hoàn toàn bất đồng với đường đã sắp sẵn, bởi vì hần có Định Tinh Bàn, cho nên lại sắp đặt ra một con đường mới.

Lại truyền tống thêm vài lần, Lý Cường đều phát hiện những truyền tống trận này đều có dấu vết vừa sử dụng qua, phải biết rằng nơi này cực kỳ hẻo lánh, tinh hệ vắng vẻ, người tu chân rất ít có năng lực đi tới nơi đây, không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, đến địa phương thế này rất nguy hiểm. Hần và Mị nhi thảo luận qua vài lần, đều đành bỏ qua, không biết là ai sử dụng truyền tống trận này.

Lý Cường xem xét Định Tinh Bàn một chút, bây giờ không sai biệt lắm còn có một nửa tinh lộ phải đi, đã cách Phong Duyên Tinh càng ngày càng gần. Hắn đứng trong truyền tống trận lại một lần xác định phương vị, Định Tinh Bàn biểu hiện, loan báo tổng cộng có tới bảy tinh cầu, trừ ra năm tinh cầu được xếp đặt theo đường bộ, còn có hai tinh cầu khác có thể na di, hắn muốn tính toán một chút chỗ nào xa chỗ nào gần, có thể tiết kiệm được việc tiêu hao tinh thạch một chút.

Hai khóa tinh cầu, một là màu xám, một là màu vàng, tinh cầu màu vàng có biểu hiện truyền tống trận là điểm đỏ, vậy là tinh cầu có tính mạng. Lý Cường do dự một chút, đem phương vị của truyền tống trận điều chỉnh đến tinh cầu màu vàng, lại khởi động truyền tống trận.

Lý Cường và Mị nhi vừa mới truyền tống tới tinh cầu màu vàng này, Mị nhi liền phát ra một tiếng hoan hô. Lần này truyền tống trận tọa lạc trong một khu rừng rậm rạp, Lý Cường cũng cảm thấy thoải mái cực kỳ, thật lâu đã không được nhìn thấy thực vật màu xanh biết sinh cơ bừng bừng. Mị nhi lôi kéo tay Lý Cường không ngừng lắc lư, đung đưa, làm nũng nói: "Ca ca, Mị nhi muốn ở chỗ này chơi đùa một chút, có được hay không a." Thanh âm không chỉ vừa ngọt ngào lại vừa kiều mỹ, còn phát tán ra một loại ba động kỳ dị.

Nói giỡn sao, công lực mị hoặc của Mị nhi bây giờ không tưởng được, loại âm hoặc thiên nhiên này, cũng may Lý Cường có thể miễn dịch, thay đổi là người khác chắc chắn chịu không được. Cho dù như vậy Lý Cường cũng cảm thấy có chút choáng váng đầu, hắn cười khổ nói: "Mị nhi, nếu nhìn thấy người khác mà muội cũng nói chuyện như vậy, sẽ hại chết người đó. Tốt, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi vài ngày đi."

Mị nhi vui vẻ kêu to, nàng ôm tiểu Bạch bay tới hướng rừng rậm, Lý Cường vội vàng đuổi theo.

Lý Cường lặng yên phóng xuất thần thức dò xét, tu vi của hắn bây giờ trong nháy mắt là có thể phương viên hơn mười thước tra xét rõ ràng. Không có dấu vết người tu chân, chỉ có một ít tiểu sinh mệnh ba động, ước chừng chỉ là một ít tiểu động vật. Hắn suy nghĩ một chút, hay là bảo Mị nhi huyền hóa thành bộ dáng người tu chân bình thường, hắn nắm chắc nếu có người tu chân xuất hiện đều sẽ bị Mị nhi làm chết ngắt. Hắn rất rõ ràng bây giờ Mị nhi không cách nào cùng người tu chân khác xã giao bình thường, mị lực của nàng thật sự là quá lợi hại.

Mị nhi ở trong rừng rậm cấp tốc phiêu hành, giống như tiên nữ hạ phàm, làm cho người ta có cảm giác như mộng như ảo.

Lúc ẩn lúc hiện, nàng bay lên tới trên ngọn cây, bên trên nở rộ rất nhiều tiên hoa hình thù kỳ lạ kỳ quái, năm màu tỏa ra dị thường xinh đẹp. Mị nhi sợ hãi than không thôi, nàng nhìn không được hái rất nhiều, ửn tay, hưng phấn ở trong không trung bay tới bay lui, phát ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe. Lý Cường rất hiếm thấy Mị nhi vui vẻ như thế, hắn lặng lẽ phiêu phù giữa không trung, vui mừng nhìn nàng.

Đột nhiên, trong lòng Lý Cường có chút vừa động, nhận ra trong truyền tống trận có người truyền tống tới, hắn vội vàng bay đến bên người Mị nhi, nói: "Mị nhi, mau huyền hóa thành người tu chân bình thường, có người đến."

Mị nhi nhất thời hưng phấn, nàng cũng không nói nhiều, thoáng nhích người, thả quang chớp động, nàng huyền hóa thành một tu chân tiểu cô nương, nhưng vẫn toát ra bốn sắc mị hoặc như trước.

Lý Cường cũng nhích người, huyền hóa thành một tu chân cao thủ, lại huyền hóa Diệt Thiên Thần Giáp thành một bộ chiến giáp màu lam, bộ dáng rất giống Lan Uẩn chiến giáp, Chiến Hồn Đao cũng tạm thời thu vào trong lòng bàn tay. Hắn nói: "Chúng ta đi xem." Hắn ôm đầu vai Mị nhi, một đạo kim quang hiện lên, hai người thuần di trở về.

Trong truyền tống trận đứng bảy người, Lý Cường liếc mắt đã nhận ra, bảy người đều là tu chân cao thủ, hơn nữa đều là cao thủ ngoài Phân Thần kỳ, trong đó dĩ nhiên lại là cấp nhân vật tông sư Hợp Thể kỳ. Bảy người đi ra truyền tống trận, nhìn chung quanh đánh giá một phen, sau đó tán ra vây quanh truyền tống trận, chỉ chốc lát sau, truyền tống trận lại lóe sáng lên, rất nhanh trong truyền tống trận lại xuất hiện ba mươi mấy người tu chân, lần này người tu chân truyền tống đến đều là cao thủ đã ngoài Nguyên Anh kỳ.

Lý Cường không khỏi cảm thấy kỳ lạ, tinh cầu hẻo lánh vắng vẻ như thế này mà một lần cũng đi tới nhiều người tu chân như vậy, thật sự là hiếm thấy. Hắn mang theo Mị nhi ẩn thân phiêu phù đứng ở một gốc cây đại thụ, lặng lẽ quan sát. Từ xưng hô mà phân tích, bọn họ như là người tu chân của một môn phái, hơn

nữa còn là một đại môn phái, một môn phái có nhiều tu chân cao thủ như vậy, Lý Cường không khỏi có chút giật mình.

Ước chừng không tới ba mươi phút, tổng cộng truyền tông đến sáu lượt người, nhưng những người tu chân đến sau tu vi cũng rất thấp, thậm chí còn có nhiều người bình thường không có tu luyện qua, Lý Cường ước chừng có khoảng hơn ba trăm người. Mị nhi truyền âm nói: "Ca ca, hình như đây là đại môn phái thiên tỷ(dời môn sang nơi khác), huynh xem bọn hắn, còn mang theo một ít động vật."

Lý Cường cũng truyền âm nói: "Mị nhi, chúng ta nhìn kỹ đã, kỳ quái, đại môn phái như vậy mà cũng phải thiên tỷ, thật sự là tổn hao không ít a."

Hơn ba trăm người đứng đầy khoảng đất trống chung quanh truyền tông trận, từ trên mặt những người này nhìn không ra là người tu chân từ nơi nào đến. Người tu chân ngoài Nguyên Anh kỳ đều mặc chiến giáp, những người khác mặc áo chia làm hai màu sắc, một là màu xanh, một là màu vàng đất, mặc màu xanh tựa hồ là đệ tử cấp thấp, màu vàng đất đều là người bình thường.

Lại có một nhóm người truyền tông lại đây, xuất hiện là bảy tám cao thủ đạt tới Xuất Khiếu Kỳ, trong đó có một người nói: "Sư tổ, sư bá tổ, tất cả mọi người tới rồi."

Một cô nương tuổi còn trẻ có tu vi Hợp Thể kỳ nói: "Tốt, chuẩn bị hủy diệt truyền tông trận này!"

Lý Cường nghe vậy chấn động, tuy chiêu này hắn cũng từng dùng qua, nhưng không nghĩ cũng có người muốn làm ra chuyện khuyết đức như vậy, hắn biết mình không cách nào ẩn dấu nữa, nếu như truyền tông trận bị hủy diệt, muốn chữa trị lại cũng thật khó khăn. Hắn nhìn không được muốn đùa giỡn, liền kêu to lên: "Đây là truyền tông trận của nhà ta! Hủy đi rồi người đền không nổi đâu!"

193. Chương 193

Lý Cường cũng không giống như Hiên Long, có thể tùy ý biến ảo che dấu đi tu vi của mình, hắn mặc dù huyền hóa Diệt Thiên Thần Giáp thành chiến giáp bình thường, nhưng tu vi của hắn thật sự là quá cao, bởi vậy làm cho người ta có cảm giác hắn ít nhất cũng có tu vi ngoài Hợp Thể kỳ.

Hai người tu chân nọ thần sắc rất nghiêm trọng, bởi vì khí thế Lý Cường toát ra không kém bọn họ một chút nào, mà tiểu cô nương kia tựa hồ cũng là cao thủ, nhưng với ánh mắt họ cũng không nhìn ra được sự sâu cạn của Mị nhi, trong lòng hai người thật sự cảm thấy khiếp sợ.

Hai người này, một người mặc chiến giáp màu xám, gương mặt hình chữ điền có vẻ rất uy nghiêm, râu dài trên mặt làm cho người ta có ấn tượng khắc sâu, bao phủ gương mặt thật nồng đậm, hai con mắt thật sâu, lóe lên hàn quang nhiếp người, nhìn qua có bộ dáng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Cao thủ kia là nữ tu chân, nữ tu chân có tu vi Hợp Thể kỳ Lý Cường rất hiếm thấy, nàng mặc một bộ chiến giáp màu hoa hồng, khoác áo choàng màu đen, có vẻ xinh đẹp hào phóng, đôi mắt đen nhánh đang gắt gao nhìn chăm chăm Mị nhi, ánh mắt cũng không có địch ý.

Nữ tu chân kia hỏi: "Các người là ai?" Đồng thời khoát tay với những người tu chân đang vây quanh: "Các người lui ra!"

Lý Cường cười nói: "Các người là ai a? Sao lại muốn hủy đi truyền tông trận?"

Mị nhi tới gần Lý Cường, ôm cánh tay Lý Cường, tò mò đánh giá những người đó, tiểu Bạch từ xa xa lắc lư đứng đưa bay lại gần, bộ lông màu bạc trên người lờ lờ sáng lên. Có người ngạc nhiên kêu to: "Đây là quái thú gì? Thật xinh đẹp a, mau bắt nó."

Lập tức có bảy tám người tu chân vây tới. Mị nhi mất hứng, nàng nũng nịu quát: "Tiểu Bạch, mau lại đây!"

Tiểu Bạch nhìn mấy người kia nhe răng nhếch miệng phát uy, bộ dáng nó thật sự không có gì uy hiếp, cho dù đang lúc tức giận cũng có bộ dáng thật đáng yêu, chỉ có trong lòng Lý Cường hiểu rõ Thiên Sư thần thú là quái thú như thế nào, nếu nó thật sự nổi giận, thì đám người tu chân này làm sao có thể ngăn cản.

Lý Cường nhàn nhạt nói: "Tiểu Bạch quay lại."

Ngân quang chớp động, tiểu Bạch đã na di qua lòng ngực Lý Cường, nó thị uy hướng mấy người tu chân kêu ương ương hai tiếng. Trong lòng mọi người kỳ lạ, quái thú biết na di không ai nhìn thấy qua, nhìn thấy Lý Cường ôm nó, bọn họ mới tin tưởng quái thú này thật sự có người nuôi dưỡng.

Thái độ không quan tâm chuyện gì của Lý Cường càng làm cho những người tu chân này nhìn không ra sự sâu cạn của hắn, nữ tu chân cầm đầu khách khí nói: " Chúng ta là người tu chân từ Kiền Nham Tinh di chuyển tới, ta gọi là Mông Nhai Anh, đây là sư huynh ta Mông Vĩnh, xin hỏi các ngươi là người tu chân bốn địa phải không?" Nhìn thấy đối phương khách khí như thế, Lý Cường cũng cảm thấy ngại, hắn gãi gãi đầu cười nói: " A a, chúng ta cũng chỉ đi ngang qua, chỉ là tới trước các ngươi một bước, ta gọi là Lý Cường, đây là tiểu muội muội của ta Cổ Mị nhi, bởi vì chúng ta cần dùng truyền tống trận này rời đi, cho nên mới ngăn cản các ngươi hủy trận."

Những người đó hiển nhiên không biết Lý Cường và Cổ Mị nhi là ai, vẻ mặt của bọn họ rõ ràng đã trầm tĩnh lại. Mông Nhai Anh cười nói: " Nói như vậy chỉ là hiểu lầm...xin mời chờ trong chốc lát." Nàng quay đầu lại phân phó môn hạ đệ tử vài câu, lại thương lượng với Mông Vĩnh một chút, sau đó nói với Lý Cường: " Chúng ta có thể nói chuyện không?"

Mị nhi biết người tu chân bình thường trên đường đi gặp được những người tu chân môn phái khác thì mọi người đều sẽ trao đổi với nhau một phen, như vậy có thể gia tăng lịch duyệt rất lớn, còn có những đại môn phái chính quy thậm chí còn có người chuyên môn phụ trách ghi chép sự trao đổi này, cũng giống như thu tập điển tịch cho môn phái, các cao thủ trong lúc trao đổi cũng cảm thấy trọng yếu.

Lý Cường có chút do dự, hắn không muốn trì hoãn quá lâu. Mị nhi biết Lý Cường đối với tu chân giới có rất nhiều quy củ cũng không được rõ ràng lắm, nàng nhanh chóng truyền âm nói: " Ca ca, đây là quy củ bất thành văn của tu chân giới, khi có cao thủ môn phái khác mời trao đổi, không đáp ứng thật không lễ phép, sẽ không chậm trễ thời gian bao lâu đâu."

Người tu chân chung quanh đã tản ra, do cao thủ môn phái dẫn đầu hướng rừng rậm xa xa đi đến, chỉ có Mông Nhai Anh, Mông Vĩnh và ba môn nhân đệ tử ở lại nơi này. Mông Nhai Anh lẳng lặng nhìn hai người Lý Cường, đợi hắn trả lời. Lý Cường cười nói: " Được, chúng ta qua một bên trò chuyện một lát."

Trên mặt Mông Nhai Anh lộ ra vẻ tươi cười, có vẻ thật cao hứng: " Lý huynh, Cổ cô nương, mời!" Ba đệ tử bên người nàng giành đi trước, dọn dẹp sạch sẽ một khối đất trống, sau đó trải đệm lông, ở một bên khoanh tay đứng chờ.

Mông Vĩnh mời Lý Cường và Mị nhi ngồi xuống trước, sau đó mới cùng Mông Nhai Anh khoanh chân ngồi xuống, hắn phân phó đệ tử lấy ra một ít quả cây hiếm quý, bày ra khay, đặt trên đệm, lúc này mới hỏi: " Lý huynh chuẩn bị đi đâu?"

Lý Cường cười nói: " Ta muốn đi Phong Duyên Tinh."

Mông Nhai Anh kinh ngạc nói: " Phong Duyên Tinh? Đó là địa phương rất xa, ta nghe nói qua, đó là một nơi có rất nhiều người tu chân tụ tập."

Lý Cường gật đầu, hỏi: " Có thể hỏi một chút hay không? Các ngươi tại sao muốn hủy trận? Có phải có người đuổi theo hay không?"

Mông Nhai Anh cởi áo khoác màu đen thu lại, cười nói: " Không ai đuổi theo chúng ta, hì hì, thật ngại quá, chúng ta chỉ là muốn ngăn cản những người tu chân ở phía sau tiến đến. Trước đây chúng ta tìm kiếm qua nơi này, tinh cầu này một nửa là rừng rậm một nửa là sa mạc, cũng có tinh thạch ẩn tàng, nhưng không nhiều lắm, để cho người tu chân của Tịch Dương Phái chúng ta sử dụng thì có thừa, nhưng nếu có thêm mấy tu chân môn phái sẽ rất khó an ổn, cho nên chúng ta định hủy truyền tống trận, sau này ở lại tinh cầu này tu luyện."

Lý Cường hiểu được tầm quan trọng của tinh thạch, hắn cười nói: " Nguyên lai là như vậy, a a, các ngươi tại sao muốn thiên di? Là do tinh thạch của Kiền Nham Tinh khô kiệt hay sao?"

Mông Vĩnh cười khỏ nói: " Là ai nguyện ý rời khỏi quê hương? Kiền Nham Tinh tổng cộng có mười mấy môn phái tu chân, lần này sợ rằng ai cũng muốn di dời, ai..."

Lý Cường cảm thấy tò mò, Mông Vĩnh nói không rõ ràng, hẳn đang muốn hỏi, Mông Nhai Anh nói: "Sự ca của ta không nở rời đi, tâm tình của hẳn có chút trầm trọng, để ta nói." Lý Cường gật đầu.

Mị nhi nhu thuận tựa ở đầu vai Lý Cường, một bàn tay nhỏ bé vuốt đầu tiểu Bạch, chăm chú lắng nghe. Nàng thích nhất là nghe chuyện xưa, mặc dù Mông Nhai Anh nói không phải chuyện xưa, nhưng nàng cũng cho rằng đó là chuyện xưa để nghe.

Mông Nhai Anh nói: "Kiền Nham Tinh là nơi nổi tiếng sản xuất hỏa tinh nhất, xuất sản ra hỏa tinh cực kỳ trân quý cao nhất và Thiên Kim Sa, còn những tinh thạch cũng ẩn chứa năng lượng rất lớn, muốn nói chỗ mà Kiền Nham Tinh không có chính là có rất ít địa phương có thể sinh sống, chỉ có mấy hạp cốc thì có thể cư ngụ, ngoài ra những chỗ khác đều cũng khốc nhiệt không chịu nổi. Tuyệt đại bộ phận địa phương do hàng năm bị phun ra nham tương, vốn các môn phái chúng ta đã quen thuộc, nhưng vài chục năm trước đột nhiên bay tới một quái thú...ai..." Ngữ khí của nàng có chút hận ý, chậm rãi cúi đầu.

"Quái thú?" Lý Cường cơ hồ lập tức phản ứng lại, hẳn nghi hoặc nói: "Sẽ không là Đại Viêm Linh Thú đó chứ?"

Mông Vĩnh và Mông Nhai Anh giạt mình ngẩng đầu lên, hai người hai miệng đồng thanh hỏi: "Người làm sao biết?"

Mị nhi nhin không được lác lác cười, thần thái hai người bọn họ thật sự có chút thú vị. Lý Cường thở dài, Đại Viêm Linh Thú xuất thế hẳn đã từng nhìn thấy, bởi vậy mới làm cho tiên nhân đuổi bắt mình, dùng mấy câu nói làm sao giải thích rõ ràng được. Hẳn chợt suy tư, liền đoán ra Tịch Dương Phái tại sao thiên di.

Lý Cường nói: "Là ta đoán, Đại Viêm Linh Thú này có phải biết phun ra quang cầu màu vàng hay không?"

Hai người bọn họ quả thật như mộng rồi, Mông Nhai Anh kinh ngạc kêu lên: "Lý huynh làm sao biết? Ai, người tu chân cả Kiền Nham Tinh chúng ta liên thủ cũng đấu không lại súc sanh nọ, người chết vô số, nó chỉ cần phun ra đoàn kim quang nọ thì cơ hồ không gì không phá được, trận pháp có lợi hại thế nào đều bị nó đảo qua là hủy, chúng ta vốn không phải là đối thủ."

Mông Vĩnh bổ sung: "Càng kỳ quái chính là chúng ta dùng hết công kích cũng không làm bị thương được nó, thậm chí chúng ta liên thủ ra tay, dẫn phát đại lượng nham tương muốn thiêu chết nó..."

Lý Cường cũng rất kinh ngạc, dùng địa hỏa nham tương thiêu Đại Viêm Linh Thú? Chủ ý này thật sự không xong, hẳn nhin không được nói: "Sợ rằng càng thiêu thì nó càng lợi hại."

Mị nhi cười nói: "Đại Viêm Linh Thú là linh thú hỏa tính, nó không sợ lửa."

Mông Nhai Anh cười khổ nói: "Chúng ta thắng đến cuối cùng mới hiểu được nó là súc sanh thuộc hỏa tính..."

Lý Cường hỏi: "Các người vì điều này mới thiên di?" Hẳn mơ hồ nghĩ ra chuyện này không hẳn đơn giản như vậy.

Mông Nhai Anh nói: "Đại Viêm Linh Thú chỉ cần không đi chọc nó, còn có thể bình an vô sự, ai biết, từ khi Đại Viêm Linh Thú xuất hiện tại Kiền Nham Tinh, Kiền Nham Tinh lại có vô số cao thủ đi tới, cơ hồ hàng năm đều có một nhóm cao thủ đi săn nó, mỗi lần đều chọc cho nó đại phát lôi đình, làm hại người tu chân bốn địa chúng ta căn bản không cách nào hoạt động, súc sanh này vừa nhìn thấy người tu chân liền lập tức công kích, chúng ta thật sự không cách nào tiếp tục ở lại được nữa, cũng không cách nào thu thập tinh thạch của khu hỏa nham, cho nên các tu chân môn phái của Kiền Nham Tinh đều phải hướng ra ngoài thiên tỷ."

Mị nhi nghe xong con mắt nhất thời trong suốt, nàng cười hì hì nói: "Ca ca, chúng ta đi thu nó! Hì hì, cho tiểu Bạch chúng ta tìm một người bạn, có được hay không ma?" Nàng nổi danh là mê tài vật, thích nhất là tìm kiếm bảo bối. Lý Cường hiểu được ý tứ của nàng, nàng muốn cho mình thu lấy Thiên Thần Chi Nộ.

Ánh mắt Mông Nhai Anh và Mông Vĩnh nhìn Lý Cường và Mị nhi cũng đều thay đổi, đó là ánh mắt như đang nhìn người chết, ánh mắt như nói họ ngu ngốc. Hai người bọn họ đều là tông sư cấp nhân vật Hợp Thể sơ kỳ, rất rõ ràng Đại Viêm Linh Thú lợi hại, mặc kệ Lý Cường có bao nhiêu pháp bảo lợi hại, làm sao

có thể tranh đấu với Đại Viêm Linh Thú? Mông Nhai Anh hảo tâm khuyên: " Lý huynh, các người nên cẩn thận một chút, đừng đi chọc súc sanh nọ, chúng ta từ đầu bởi vì quá khinh thường nên mới ăn khổ nhiều."

Lý Cường cười nói: " Xin hỏi Kiềm Nham Tinh là tinh cầu ở đâu? Có thể giúp ta tiêu thức một chút không?" Hắc đưa Định Tinh Bàn qua, Mông Vĩnh ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: " Đây...đây là...tiên khí? Định Tinh Bàn?"

Mông Nhai Anh cầm lấy quan sát một chút, gật đầu nói: " Quả thật là tiên khí Định Tinh Bàn, đây là một kiện kỳ bảo." Nàng cầm lấy một lát, cười khổ nói: " Chúng ta không biết sử dụng, đây là tiên khí a."

Mông Vĩnh nhin không được hỏi: " Các người là ai a? Tại sao lại có tiên khí?" Nhưng thật ra làm cho hắc cảm thấy không giải thích được, khó hiểu chính là Lý Cường tiện tay đem Định Tinh Bàn đưa ra, hình như vốn không quan tâm đến việc sẽ bị người ta đoạt lấy, vậy chỉ có thể nói hắc có thực lực hoàn toàn có thể khống chế cục diện, cho nên mới lớn mặt như thế.

Lý Cường rất tùy ý đem phương pháp sử dụng của Định Tinh Bàn nói cho bọn hắc, sau đó đem tinh cầu hiện tại định vị lần nữa. Mông Vĩnh và Mông Nhai Anh luân lưu xem xét Định Tinh Bàn, hai người kinh ngạc không hiểu, thế giới rộng lớn bên trong Định Tinh Bàn làm cho bọn họ khó thể tưởng tượng. Mông Nhai Anh tìm được Kiềm Nham Tinh, ở bên trên ghi lại dấu hiệu, rồi đưa Định Tinh Bàn trả lại cho Lý Cường, sau đó nói: " Lý huynh, hay là nên cẩn thận một chút, loại kỳ trân dị bảo này rất dễ dàng khiến cho người khác mơ ước."

Lý Cường đối với hai người tu chân cao thủ này sinh hảo cảm, bởi vì bọn họ không có sinh ra ý niệm cướp đoạt trong đầu. Hắc cười nói: " Các người có hứng thú theo ta đi xem không?"

Mông Nhai Anh cảm thấy Lý Cường đề nghị có chút không thể tư nghị, nàng cười khổ nói: " Chúng ta không muốn chọc vào con Đại Viêm Linh Thú đó nữa, hơn nữa gần đây người tu chân đến Kiềm Nham Tinh nhiều lắm, ngư long hỗn tạp người nào cũng có, vạn nhất chọc phải phiền toái gì, ta và sư huynh thì không có gì, nhưng môn hạ đệ tử sau này còn phải đi ra ngoài lịch lãm, vậy đối với bọn họ thật bất lợi." Nàng là chương môn nhân của Tịch Dương Phái, sẽ phải phụ trách an nguy của môn nhân đệ tử.

Lý Cường cười nói: " Nếu Đại Viêm Linh Thú bị người thu phục, các người còn có thể trở về không?"

Mông Vĩnh lắc đầu nói: " Chúng ta sẽ không đi trở về, trú địa của Tịch Dương Phái đều đã bị địa hỏa nham tương thiêu mất rồi."

Mị nhi đã ngồi không yên, nàng làm nũng nói: " Ca ca, muội mang tiểu Bạch đi chơi một hồi, khi nào đi thì gọi muội một tiếng nga." Lý Cường cười gật đầu, dặn dò nàng vài câu, Mị nhi liền mang theo tiểu Bạch đi vào trong rừng rậm.

Lý Cường lại vừa cùng bọn họ trao đổi một chút kiến thức tu chân. Mông Nhai Anh và Mông Vĩnh thật sự kinh ngạc cực kỳ, kiến thức của Lý Cường và phương pháp tu chân cao minh ngoài dự liệu của bọn họ, còn nói đến phương diện luyện khí, hai người chỉ đành yên lặng mà nghe, căn bản là không nói được gì, sự chênh lệch to lớn làm cho hai tông sư Tịch Dương Phái không có chuyện gì để nói.

Mông Nhai Anh không khỏi nhin được đối với thân phận của Lý Cường sinh ra nghi vấn, bởi vì những phương pháp hắc nói có chút không phải thủ đoạn của người tu chân. Nàng dùng thần thức thám xét Lý Cường, dù sao cũng là Hợp Thể kỳ cao thủ, nàng rốt cuộc phát giác Lý Cường không giống là người tu chân, do dự một chút nàng hỏi: " Xin hỏi Lý huynh là người tu chân môn phái nào?"

Lúc nàng dùng thần thức quan sát mình thì Lý Cường đã phát giác, hắc biết Mông Nhai Anh đã sinh ra hoài nghi đối với mình, đối với sự tinh minh của nàng Lý Cường thập phần thưởng thức, hắc cười nói: " Có phải cảm thấy ta không giống người tu chân? A a, ta quả thật không còn tính là người tu chân nữa." Hắc đứng dậy, song chương hướng ra phía ngoài có chút mở rộng, Diệt Thiên Thần Giáp hiển lộ ra, sau đó hắc lại lần nữa ngồi xuống.

Một khi tiêu trừ trạng thái biến ảo, trên thân Lý Cường toát ra uy thế cũng rất kinh người, nhất là Diệt Thiên Thần Giáp, trình độ tinh xảo này tuyệt không phải chiến giáp có thể so sánh. Mông Nhai Anh và Mông Vĩnh cũng biết mình đã xem lầm, mặc dù bọn họ không biết Lý Cường tu hành công pháp gì, nhưng có một chút rất rõ ràng, tu vi của Lý Cường so với hai người bọn họ đều cũng cao hơn rất nhiều.

Mông Nhai Anh và Mông Vĩnh đều cũng ngồi không yên, hai người đồng thời đứng lên, Mông Nhai Anh nói: "Tiền bối, xin thứ lỗi cho vãn bối làm càn."

Mông Vĩnh có chút nghi hoặc nói: "Tiền bối là tiên nhân sao?"

Lý Cường phát tay nói: "Các người làm gì? Ngồi xuống nói chuyện. Ân, Mông huynh, ta không phải tiên nhân, là gì ta cũng không thể nói rõ."

Lý Cường quả thật không cách nào nói rõ mình là ai, người tu chân dám chắc không phải, tiên nhân cũng không, thần nhân cũng không phải, hần tự mình ngẫm lại cũng thấy buồn cười, tu đến bây giờ không biết là thành dạng gì.

Mông Nhai Anh và Mông Vĩnh nhỏ giọng thương lượng vài câu, Mông Nhai Anh nói: "Tiền bối, Nhai Anh cùng các người đi Kiền Nham Tinh."

Truyền tống trận ở Kiền Nham Tinh rất náo nhiệt, Mông Nhai Anh mang theo Lý Cường, Mị nhi còn có tiểu Bạch từ trong truyền tống trận đi ra, liền có mấy người tu chân đi lên đón. Lần này Lý Cường không có biến ảo ngoại hình, chỉ có bộ dáng của Mị nhi vẫn là trang phục của một tiểu cô nương tu chân, nàng thật sự không thể lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Mông Nhai Anh giành trước ngăn cản mấy người tu chân nói: "Chúng ta không tham gia hành động của các người." Bởi vì Mông Nhai Anh và Lý Cường đều hiển lộ ra khí thế của nhất phái tông chủ, mấy người tu chân nọ cũng không dám làm càn, trong đó có một người tu chân nói: "Hai vị tiền bối, chúng ta không dám mời đâu, a a, chúng ta chỉ là phụ trách tiếp đãi người tu chân của các môn phái tới, đại bộ phận người tu chân đều tụ tập tại khu hỏa nham."

Lý Cường nói: "Nha, Nhai Anh, Mị nhi, chúng ta đi xem cũng không có gì đâu."

Mông Nhai Anh là người tu chân bốn địa, nàng gật đầu nói: "Tiền bối, khu hỏa nham ta rất quen thuộc, ta đi dẫn đường."

Lý Cường cười nói: "Đừng gọi ta là tiền bối, a a, nghe không được tự nhiên."

Mị nhi cười khanh khách nói: "Mông tỷ tỷ, người giống như Mị nhi, gọi huynh ấy là ca ca là tốt rồi."

Mông Nhai Anh và Mị nhi đã rất thân thiết, cái miệng nhỏ nhắn của Mị nhi thật nhanh nhẹn, mở miệng đã kêu là tỷ tỷ, một bộ dáng thiên chân vô tà (ngây thơ), chủ yếu chính là nàng toát ra một tia mị hoặc, ngay cả Mông Nhai Anh cũng đỡ không được, chỉ cảm thấy tiểu cô nương này đáng yêu tới cực điểm. Nàng ôm Mị nhi cười nói: "Được rồi, ta sẽ gọi ca ca muội là Lý huynh đi, gọi ca ca ta không quen."

Mấy người tu chân phụ trách nghênh đón thành thật đứng ở một bên, bọn họ chỉ là tu chân cao thủ đạt tới Nguyên Anh kỳ, cùng Lý Cường, Mông Nhai Anh so sánh thì thật kém quá xa. Lý Cường cười nói: "Ước chừng có bao nhiêu người tu chân đến?" Trong đó có một người tu chân cung kính đáp: "Các môn phái tu chân có người đến ước chừng hơn ba trăm, đều là cao thủ đã ngoài Nguyên Anh kỳ."

Lý Cường lắc đầu, hần rất rõ ràng, hơn ba trăm tu chân cao thủ cũng không cách nào chống lại Đại Viêm Linh Thú, huống hồ linh thú còn có thần khí Thiên Thần Chi Nộ, những người này cũng đừng mong sống được. Hần lại hỏi: "Có tiên nhân hay Tán tiên không?"

Mấy người tu chân nọ lại càng hoảng sợ, tiên nhân và Tán tiên trong lòng bọn họ đều là không thể với tới, bọn họ cơ hồ đồng thanh nói: "Không có."

Mị nhi lặc lặc cười duyên nói: "Ca ca, người tu chân rất ít có khả năng nhìn thấy được tiên nhân và Tán tiên."

Lý Cường nói: "Hơn ba trăm người tu chân mà cũng dám đánh nhau với Đại Viêm Linh Thú, hắc, thật sự là không tưởng được! Nhai Anh, Mị nhi, chúng ta đi."

Mông Nhai Anh đối với nơi này đã thông hiểu, nàng nói: "Lý huynh, ta mạn phép một lần." Một đạo bạch quang hiện lên, nàng mang theo Lý Cường và Mị nhi thuận đi đi.

Khu hỏa nham của Kiền Nham Tinh thật ra chính là khu núi lửa bộc phát, từ không trung nhìn xuống vô cùng tráng quan. Phóng mắt nhìn lại, đó là một mảnh thế giới của lửa, nham tương màu đỏ từ dưới đất

phun mạnh ra, có khi phun cao hơn mười thước, trên mặt đất tung hoành lần lượt nham tương lưu động thay đổi, những nham tương đã đông cứng lại thì hình thành nham thạch màu đen.

Khu hỏa nham là khối đất cao duy nhất, bốn phía đều bị nham tương vây quanh, khối đất này ước chừng một bình phương công lý, hoàn toàn do đại khối màu xanh nham thạch cấu thành, hoàn cảnh khác hẳn chung quanh, là một nơi thật là kỳ quái. Mông Nhai Anh, Lý Cường và Mị nhi cùng xuất hiện trên bầu trời của khu hỏa nham, liên kinh động người tu chân phía dưới.

Trung ương của khu hỏa nham lóe lên quang hoa thanh mông mông, Lý Cường biết là có người thiết kế phòng ngự trận, ước chừng là vì chống đỡ sự khốc nhiệt và nguy hiểm của nơi này. Ba người Lý Cường chậm rãi rơi trên mặt đất, loại độ nóng thế này đối với Lý Cường không hề ảnh hưởng, nhưng Mị nhi lại cảm thấy có chút nóng, nàng dựa vào Lý Cường. Mông Nhai Anh nói: " Cách nơi này không xa nham tương hình thành hỏa hồ, bên trong tất cả đều là địa hỏa nham tương, quanh năm cũng không động lại, ở bên bờ là có thể tìm được hỏa tinh tốt nhất, đáng tiếc bây giờ đã bị con súc sanh kia chiếm mất, không ai có thể đi qua."

Lý Cường hỏi: " Người của các người bị Đại Viêm Linh Thú thương tổn hay sao?" Hắn nghe Mông Nhai Anh mở miệng đều gọi là súc sanh, chỉ biết dám chắc trong bọn họ có người đã bị thương tổn. Cũng quả nhiên, Mông Nhai Anh khổ sở nói: " Tiểu sư đệ của ta chính là bị nó đánh chết, Tịch Dương Phái chúng ta đã chết sáu cao thủ, bị thương thật nhiều, ai..."

Đang khi nói chuyện, bọn họ đi tới bên ngoài phòng ngự trận, mà phòng ngự trận này bố trí rất đơn giản, là loại bình thường nhất. Lý Cường nói: " Chúng ta vào xem."

Mông Nhai Anh giành đi trước, nói: " Ta đến." Nàng kháp động linh huyền, mang theo bọn họ đi vào phòng ngự trận.

Trong phòng ngự trận rất mát mẻ, Lý Cường bọn họ nhìn bên trong lại càng hoảng sợ, bên trong có người tu chân mất tay hay gãy chân nằm thành một đoàn, đang ở trên mặt đất rên rỉ không ngừng, càng còn nhiều người ngồi khoanh chân trị thương, chỉ có một ít người đang cứu trợ người bị thương.

Một người tu chân vội vã đi tới, Mông Nhai Anh tiến lên hô: " Cố Lâm, sao người còn ở nơi này?"

Đó là một người tu chân có tu vi Xuất Khiếu kỳ, chiến giáp mà trắng bạc trên người dính đầy vết máu, một đầu tóc dài màu xám trắng, thần sắc hắn rất khó nhìn. Nhìn thấy Mông Nhai Anh liên kinh ngạc nói: " Mông tiên bối, các người không phải rời đi rồi sao? Sao lại quay trở về?"

Mông Nhai Anh nói: " Lý huynh, đây là người tu chân bốn địa của chúng ta, hắn gọi là Cố Lâm. Cố Lâm, sư tôn người không phải cũng đã đi rồi sao? Sao người lại còn lưu lại?"

Cố Lâm cười khổ nói: " Có mấy bằng hữu của sư môn, không ngờ lại tham gia lần hoạt động săn thú này, ai, người xem, họ vừa quay trở về, thương vong thảm trọng a."

Lý Cường vừa muốn nói chuyện, chợt nghe phía sau một tiếng kêu to quái dị: " Tiểu phong tử? Tiểu phong tử! Là người phải không?"

Lý Cường nghe vậy liền rung mình một cái thật mạnh, tại tu chân giới người gọi mình là tiểu phong tử chỉ có một người. Hắn xoay người nhìn lại, kinh hãi kêu to lên: " Lão phong tử! Ha ha! Lão Cảnh! Cảnh phong tử...oa...Thiên Hoành đại ca...sao các người lại ở chỗ này?"

Mị nhi cũng kêu lên: " Phong tử đại ca, ta là Mị nhi a."

Mông Anh trợn mắt há hốc mồm nhìn, dù nàng có sự tưởng tượng đến thế nào, cũng nghĩ không ra Lý Cường lại có một ngoại hiệu đáng sợ như vậy.

Cảnh Phong như cơn gió lốc phóng lại gần, hắn như làm hung, xuất ra một quyền, Lý Cường không tránh hay đón đỡ nắm tay hắn "Phanh!" Chợt nghe Cảnh Phong hét lớn: " Tên này cứng rắn quá, ha ha." Hắn quả thật vui vẻ đến điên rồi.

Thiên Hoành lặng yên bay lại, lẳng lẳng nhìn Lý Cường, càng xem càng cảm thấy giật mình, phải biết rằng bây giờ hắn đã tu luyện đến Hợp Thể sơ kỳ, nhưng dĩ nhiên cũng hoàn toàn nhìn không thấu tu vi của Lý Cường. Lý Cường cũng vui đến điên lên rồi, hắn từ khi nghe được tiếng gọi tiểu phong tử của Cảnh Phong,

thì Kim Tôn Thần Tâm liền kịch liệt nhảy lên, hấn dùng sức vỗ Cảnh Phong, mừng rỡ không biết làm sao mới tốt, hấn thật sự là rất cao hứng.

Cảnh Phong nhìn Mị nhi, ngạc nhiên nói: " Di, Mị nhi từ lúc nào có thân thể thế?"

Mị nhi biến ảo ngay cả Cảnh Phong cũng nhìn không ra, nàng vui vẻ cười khanh khách nói: " Phong tử đại ca, Mị nhi là biến ảo đó nga, ca ca sợ Mị nhi gây họa, cho nên Mị nhi không dám lộ ra khuôn mặt thật, hì hì, phong tử đại ca, các người sao lại tới đây?"

Cảnh Phong vẫn còn bộ dáng cũ, một thân áo đen, nhìn qua rất rách nát cũ kỹ, bất quá hấn cũng đã tu đến Phân Thần kỳ rồi. Hấn nhếch miệng cười nói: " Làm sao mà tới? Đi ra tìm các người a, a a, đại ca người từng truyền về tin tức, nói là người đang ở tại Lâm Minh Tinh gì đó, ta đợi không được phải chạy đến, trên đường gặp sư thúc tổ, liền cùng nhau tới nơi này, lại trùng hợp gặp Đại Viêm Linh Thú, cấp, chúng ta liền ở lại chỗ này xem náo nhiệt."

Lý Cường đi tới trước người Thiên Hoàn, vui vẻ kêu lên: " Thiên Hoàn đại ca."

Thiên Hoàn vỗ vai hấn, nói: " Lão đệ, người thật sự là không tưởng được, a a, rốt cuộc cũng tìm được người rồi."

Trong lòng Lý Cường cảm động, nói: " May mắn lòng hiếu kỳ của ta quá nặng, nếu không đã bỏ lỡ, được rồi, Phó đại ca và Hầu lão ca còn có đám huynh đệ của ta có khỏe không?"

Cảnh Phong nói: " Tốt, phi thường tốt, Phó tiên bối và Hầu tiên bối đều cũng đã an toàn độ kiếp rồi, a a, người không biết, lúc Phó tiên bối độ kiếp, có thể xem như kinh thiên động địa, vô số cao thủ đến hộ pháp cho hấn, lão phong tử có muốn hỗ trợ cũng không có cơ hội chen tay vào, thật sự là mở rộng tầm mắt a."

Lý Cường cũng rõ ràng, dựa vào nhân duyên của Phó Sơn, lúc độ kiếp căn bản cũng không cần lo lắng, bằng hữu của hấn quả thật là nhiều lắm. Hấn hỏi: " Hoa đại tỷ khỏe không?"

Cảnh Phong nói: " Ai, tốt, nàng có gì mà không khỏe chứ....ai."

Lý Cường nhịn không được muốn cười, hấn biết Cảnh Phong nhất định bị Hoa Mị Nương sửa trị qua rồi.

Đột nhiên, có người la hoảng lên: " Đại Viêm Linh Thú bay tới! Mọi người mau chuẩn bị!"

194. Chương 194

Người tu chân báo tin kia kêu lên: " Nó từ hỏa hồ bay lại đây, rất nhanh sẽ tới!"

Lại có người hô: " Nhanh dẫn người đi dụ nó ra! Nếu không nơi này sẽ không trụ được nữa!"

Mông Nhai Anh cuống quýt lắc đầu nói: " Không biết tự lượng sức mình! Cổ Lâm, người mau nhanh mang bằng hữu rời đi đi, sức sanh nọ đến đây thì muốn chạy cũng không còn kịp rồi."

Lý Cường hỏi: " Người tu chân của nơi này không có tổ chức sao? Không ai chỉ huy sao?" Hấn thật sự là kinh ngạc cực kỳ, Đại Viêm Linh Thú khi xuất thế tại Thiên Đình Tinh, người tu chân của Phong Duyên Tinh và Tiềm Kiệt Tinh tổ chức nghiêm mật và chu đáo, còn có ba Tán tiên trợ trận, đều không làm gì được nó, cuối cùng chỉ đành khu trục nó ra ngoài, mà người tu chân nơi này lại như đồng cát rời, cư nhiên cũng dám đi chọc Đại Viêm Linh Thú, thật sự làm người ta khó có thể tin.

Cảnh Phong ngẩng đầu đầy tóc rối bởi lên, nói: " Chúng ta cũng vừa tới không lâu, hình như nơi này không ai chỉ huy."

Tiểu Bạch đột nhiên hưng phấn lên, vòng quanh chân Lý Cường không ngừng xoay thành vòng tròn. Mị nhi ngồi xổm trên mặt đất nói với tiểu Bạch: " Tiểu Bạch, sao lại cao hứng như vậy? Đại Viêm Linh Thú lợi hại lắm, một lát người phải để cho Mị nhi ôm nga, đừng chạy loạn, cẩn thận đại quái thú chỉ một ngụm là ăn tươi người đó!" Nàng đưa tay muốn ôm tiểu Bạch, nhưng đầu của tiểu Bạch giống như cái bình lắc lư, không cho nàng ôm, Mị nhi không nhịn được muốn hờn dỗi.

Lý Cường cười nói: " Tiểu Bạch, người bảo vệ Mị nhi, hiểu chưa?"

Bộ dáng của tiểu Bạch như không thể tránh được, ông ông kêu hai tiếng, trong tâm không cam lòng bay đến trong lòng ngực Mị nhi. Mị nhi lập tức cao hứng: "Tiểu Bạch, cho tới bây giờ ngươi cũng không ăn cái gì sao? Nếu biết ngươi thích ăn cái gì, Mị nhi sẽ giúp ngươi đi tìm." Nàng thật là thích Thiên Sư thần thú này vô cùng.

Thiên Hoàn nhìn thăm trạng chung quanh, nói: "Lão đệ, chúng ta đi dẫn khai Đại Viêm Linh Thú, nếu không nơi này không đỡ được dù chỉ một kích của nó."

Lý Cường gật đầu nói: "A a, khi lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại Viêm Linh Thú thì suýt chút bị nó hù chết, quả thật lợi hại a, được, chúng ta đi dẫn khai nó."

Mông Nhai Anh kêu lên: "Nơi này còn có ai là Phân Thần kỳ hoặc là Hợp Thể kỳ cao thủ không? Mời ra đây nói chuyện!"

Trong đám người có một người tiến ra, Mông Nhai Anh kinh ngạc nói: "Sao lại là ngươi? Ngươi không phải đi rồi sao?" Đó là một thanh niên cao ráo, trên người mặc chiến giáp màu đen điểm màu trắng bạc, lấp lánh, bộ dáng có vẻ thập phần hết sức uy mãnh, hắn nói: "Mông đại tỷ, ta có một đệ tử chết ở chỗ này, ngươi nói ta có thể đi hay sao? Ta muốn nhìn thấy sức sanh kia chết!"

Mông Nhai Anh nói: "Hắn là Ba Tập Lăng đến từ Lăng Nguyên Tinh, là bằng hữu khi ta đi du lịch thì kết giao, Tập Lăng, đây là Lý huynh."

Lý Cường hành lễ nói: "Ta là Lý Cường, Ba huynh, chúng ta cùng đi dẫn khai Đại Viêm Linh Thú..."

Bên ngoài phòng ngự trận đột nhiên truyền đến tiếng chấn động long long, có người cả kinh kêu lên: "Trời ạ, mau nhìn!"

Thanh quang xuyên thấu qua phòng ngự trận, chỉ thấy Đại Viêm Linh Thú thân dài xinh đẹp, toàn thân bao bọc địa hỏa nham tương như biển gầm đánh tới, nham tương màu đỏ giống như một ngọn núi đỏ, xa xa đè ép lại gần, người tu chân trong phòng ngự trận há hốc mồm, nham tương như vậy áp tới, nơi này không có bao nhiêu người có thể ngăn cản.

Kiến thức của Lý Cường đã khác hẳn trước kia, dù sao lịch lãm lâu như vậy, gió lớn biển gầm đều thấy, ngay cả thần thú đều cũng đánh qua, đối với Đại Viêm Linh Thú đã không còn sợ hãi nữa. Hắn cười nói: "Chúng ta đi đùa chơi với nó một chút." Ngữ khí thốt ra dễ dàng đã tiết lộ ra vẻ tự tin cường đại của hắn.

Cảnh Phong cười to nói: "Hay a, ta muốn nhìn xem tiểu phong tử bây giờ có bao nhiêu lợi hại." Hắn giành đi ra ngoài trước.

Lý Cường tiện tay vung lên, thải quang sáng lạn lúc hiện lúc ẩn, hắn tương Thiên Hoàn, Mị nhi, Mông Nhai Anh và Ba Tập Lăng cùng nhau đồng thời na di đi ra ngoài. Mấy người phiêu phù đứng giữa không trung, ở đây có thể thấy được Đại Viêm Linh Thú thật rõ ràng.

Mông Nhai Anh cười khổ nói: "Nó lại bắt đầu nổi giận rồi..."

Lý Cường hí mắt nhìn kỹ Đại Viêm Linh Thú, hắn phát hiện linh thú so với lúc mới xuất thế tại Thiên Đình Tinh có sự khác nhau rất lớn, bây giờ nó rút nhỏ rất nhiều, chỉ có khoảng bảy, tám thước, thải quang trên người trong suốt chớp động. Lý Cường than thở: "Nó cũng biết tu luyện, nếu có thể thu nhỏ lại thêm một vòng, nó sẽ trở thành thần thú."

Đại Viêm Linh Thú bay rất thông thả, nham tương chung quanh theo bước đi của nó cũng tụ tập quanh thân thể, cùng với nó đi về phía trước, thanh thể thật sự là kinh người. Chỉ thấy hỏa tinh bay múa đầy trời, nham tương phía dưới bị một cỗ cự lực vô hình khởi lên, nham tương nhấc lên như sóng lớn ngập trời, chừng hơn ba mươi thước cao, nhìn qua như nó tựa hồ muốn hủy diệt cả tầng đá nham thạch trước mắt.

Thiên Hoàn biết Lý Cường bây giờ rất lợi hại, hắn hỏi: "Lão đệ, chúng ta làm sao ngăn cản nó?"

Lý Cường cười nói: "Các người chỉ cần bảo vệ tảng đá nham tương này, không cho địa hỏa nham tương trùng lên là được, ta đi đối phó Đại Viêm Linh Thú. A a, linh thú này thật sự quá ngạo khí, lần trước bị La Thiên Thượng Tiên Kiên Thiện Dong cho ăn chút đau khổ, nhưng lại bị nó chạy thoát, lần này xem ta chơi đùa với nó một chút đi."

Cảnh Phong dùng ánh mắt cổ quái nhìn hần, mỗi lần nhìn thấy Lý Cường, hần đều cảm thấy bị kích thích, nguyên tưởng rằng mình tu đến mức cao thủ Phân Thần kỳ, hần là so với Lý Cường càng lợi hại hơn, ai biết Lý Cường càng thêm biến thái, dĩ nhiên lại nói một mình chơi đùa với Đại Viêm Linh Thú. Cảnh Phong nghĩ thầm: "Để nhìn xem biểu hiện của người này, có lẽ hần lại học được thủ đoạn nào đó lợi hại." Lần này hần không nói gì thêm, chỉ nhìn Lý Cường làm sao động thủ.

Lý Cường mỉm cười, Thiên Giám Bảo Tượng Luân đã hiện ra, vô số tinh mang từ trên người hần tản ra, áp lực khổng lồ cũng đã đẩy hết mọi người đang đứng chung quanh ra xa. Lý Cường quay đầu nói: "Thiên Hoàn đại ca, mời giúp ta chiếu cố cho Mị nhi." Lời còn chưa dứt, Chiến Hồn Dao bị bám quang hoa bảy màu đã phi xuất về phía trước.

Cảnh Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn, nhin không được kêu lên quái dị: "Đây là bảo bối gì? Oa...nha!"

Thiên Hoàn tỉnh táo nhìn thoáng qua: "Nếu ta đoán không sai, đây là tiên khí."

Mị nhi cười khanh khách nói: "Phong tử đại ca, ca ca ta dùng chính là thần khí."

Những người ở đây mắt đều choáng váng, Cảnh Phong áp ứng nói: "Hần...hần...tiểu phong tử như thế nào có thể...người tu chân thì không cách nào sử dụng thần khí..."

Mị nhi thiên chân vô tà nói: "Ca ca đã không còn xem như người tu chân nữa, huynh ấy ngay cả tiên nhân cũng đã đánh qua, Xích Minh ma tôn của hắc ma giới cũng không phải đối thủ của huynh ấy..." Tiểu cô nương sùng bái ca ca nhất, nàng thuận miệng tán dương Lý Cường, những cao thủ ở đây nghe được đều cũng chảy ròng mồ hôi lạnh, nói giỡn sao, đánh nhau với tiên nhân, đấu với Xích Minh ma tôn, người tu chân nào có khả năng làm được?"

Cảnh Phong lúc này hoàn toàn tử tâm, xem ra đã biết không nên nghĩ những chuyện so sánh tranh đua với Lý Cường nếu không phải đã điên cuồng.

Lý Cường huyết sáo dài một tiếng nhằm tới Đại Viêm Linh Thú, Chiến Hồn Dao hóa thành một đạo thất thải hồng quang, hướng Đại Viêm Linh Thú đánh tới, đạo hồng quang trong suốt thông lượng thẳng tắp phá vỡ những làn sóng nham tương lớn. Đại Viêm Linh Thú tựa hồ nhận thấy được không hay, nó phun ra một đoàn kim quang chói mắt, Thiên Thần Chi Nộ lại xuất hiện trước mắt Lý Cường.

Thiên Hoàn biết lợi hại, hần lớn tiếng nhắc nhở: "Lão đệ! Cẩn thận!"

Mị nhi ôm tiểu Bạch, khẩn trương đến thân thể cũng có chút run rẩy, nàng thì thảo lẩm bẩm: "Ca ca không có việc gì đâu, ca ca không có việc gì đâu."

Tiểu Bạch vươn đầu lưỡi màu phấn hồng liếm khuôn mặt của Mị nhi, uông uông kêu hai tiếng, Mị nhi khó tin nhìn tiểu Bạch nói: "Thật sự? Không có gạt Mị nhi chứ?"

Cái đầu nhỏ của tiểu Bạch gật mạnh, thậm chí còn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng như đang muốn cười. Mị nhi bật cười "phốc xích" một tiếng, nàng buông tay ra, tiểu Bạch chột lóe rồi liền biến mất vô tung.

Lý Cường nhìn thấy Thiên Thần Chi Nộ lao ra, hần cũng biết vật nọ lợi hại, nhưng trong lòng không phục, bởi vì Chiến Hồn Dao của mình cũng là thần khí, hần nhin không được liền ngưng huyết đi tới.

Hai kiện thần khí va chạm cùng một chỗ, hai cự lực đánh sâu vào nhộn nhạo bung ra, cả khu hỏa nham đều cũng phải rung động. Thiên Hoàn, Mông Nhai Anh, Ba Tạp Lăng, Cảnh Phong và Mị nhi cơ hồ đồng thời ra tay, ngăn cản lực đánh sâu vào thật lớn. Cảnh Phong kích động cả người run rẩy, Lý Cường có thể cùng Thiên Thần Chi Nộ lấy cứng đối cứng, điều này thật sự làm cho hần cảm thấy hưng phấn, hần biết vừa rồi Mị nhi nói không sai, Lý Cường nhất định có thần khí, chỉ có thần khí mới có thể đối cứng với thần khí.

Nham tương cao ngất như núi bị một kích nát bấy, tinh hỏa vẩy ra đầy trời, người tu chân trốn trong phòng ngự trận bị âm thanh oanh minh thật lớn chấn đến choáng váng, không ít người tu chân vốn đã bị thương thậm chí không chịu được lực nổ này, bị chấn đến chết ngất. Nham thạch trong tiếng rung động kịch liệt phảng phất như có bộ dáng sắp vỡ vụn, người trong trận kinh hãi không hiểu, những người có chút năng lực đều cũng bay ra ngoài trận quan sát.

Lý Cường và Đại Viêm Linh Thú đồng thời bay ngược về phía sau, Chiến Hồn Dao và Thiên Thần Chi Nộ cũng liều mạng chạm vào nhau cũng không phân biệt được kết quả cao thấp. Trong lòng Lý Cường hiểu

được, thật ra Thiên Thần Chi Nộ còn lợi hại hơn Chiến Hồn Dao, bởi vì thần dịch lực của mình làm trụ cột thao khống Chiến Hồn Dao, cho nên trên thực chất so với lực lượng thao khống của Đại Viêm Linh Thú với Thiên Thần Chi Nộ thì yếu hơn một chút.

Đại Viêm Linh Thú một đôi mắt hồng xinh đẹp lóe lên quang mang phần nộ, nó không nghĩ tới lại có người có thể ngạnh kháng được Thiên Thần Chi Nộ, nó lại cố gắng nhấc lên nham tương để công kích thì tại đỉnh đầu nó cách đó không xa, tiểu Bạch hiện xuất ra thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của mình. Tiểu Bạch nhìn về phía Đại Viêm Linh Thú kêu lên ương ương hai tiếng, chỉ thấy Đại Viêm Linh Thú giống như con thỏ nhỏ nhìn thấy sư tử, rồi đột nhiên lui về phía sau, trong ánh mắt màu hồng lóe ra quang mang cực độ sợ hãi, nó dừng lại một chút, quay đầu hướng tới hỏa hồ bay đi.

Cảnh Phong nhìn thấy kỳ lạ: " Việc lạ, Đại Viêm Linh Thú sợ tiểu tử này? Ta có phải thật sự điên rồi không?"

Người ở đây ngoại trừ Lý Cường biết tiểu Bạch là Thiên Sư thần thú, không ai biết tiểu tử này chính là thú trung chi vương (vua thần thú).

Lý Cường cảm thấy Chiến Hồn Dao phi thường thuận tay, chỉ cần truyền ý niệm vào trong Chiến Hồn Dao thì nhất định có thể thao khống, cảm giác phi thường tốt, nhất là nó không cần trải qua sự tu luyện chuyên môn, đối với người chuyên đông bên tây bào(chạy đông chạy tây) như hắn phi thường thích hợp. Sau khi ngạnh huyết với Thiên Thần Chi Nộ một cái, Lý Cường đối với Chiến Hồn Dao tăng thêm lòng tin tưởng rất nhiều, hắn nghĩ dựa vào chuỗi Chiến Hồn Dao này, hắn là có thể so được với tiên nhân. Hưng phấn phi thường, hắn huyết sáo dài một tiếng, cấp tốc hướng tới Đại Viêm Linh Thú vừa bỏ chạy đuổi theo.

Cảnh Phong quát to một tiếng: " Chúng ta cũng truy!"

Ba Táp Lăng và Mông Nhai Anh bay cùng một chỗ, hắn nhỏ giọng hỏi: " Mông đại tỷ, Lý huynh rốt cuộc lại là ai? Ta xem hắn dùng hình như không phải thủ đoạn tu chân, quá lợi hại rồi, hắn có phải là tiên nhân hay không a?"

Mông Nhai Anh nói: " Hắn quả thật là tiền bối, ta có hỏi qua hắn có phải là tiên nhân hay không, hắn phủ nhận."

Trong lòng Thiên Hoàn cảm khái không thôi, Phó Sơn đã độ kiếp, mình còn đang ở bên ngoài lịch lãm, mà Lý Cường không biết tu luyện cái gì, lúc đầu gặp mặt ở Thiên Lại Thành thì hắn chỉ là người tu chân đạt tới Xuất Khiếu kỳ, ngắn ngủn với thời gian chỉ một trăm mười năm, hắn đã trở thành một người có thực lực mạnh, ước chừng chỉ có tiên nhân có thể so sánh, quả thực không nghĩ ra hắn làm sao để tu luyện.

Đại Viêm Linh Thú bỏ chạy đến trên bầu trời hỏa hồ, tiểu Bạch ở không trung không nhanh không chậm đuổi theo, nó tựa hồ cảm thấy như vậy chơi đùa rất vui vẻ, cũng không vội hiển lộ thực lực, chỉ là trước trước sau sau vòng quanh Đại Viêm Linh Thú xoay chuyển, làm cho Đại Viêm Linh Thú sợ đến tán loạn. Trong lòng Lý Cường cảm thán, thật sự là một vật hàng một vật, Đại Viêm Linh Thú có thực lực cường hãn như thế, dĩ nhiên cũng sợ hãi một thần thú có bộ dáng giống như một con chó nhỏ, thật sự là không thể tư nghị.

Đại Viêm Linh Thú chạy trốn tới hỏa hồ, chui thẳng vào trong nham tương, Lý Cường không chút do dự theo sát đi xuống, Chiến Hồn Dao không hổ là thần khí, quanh thân mười thước, nham tương đều bị tạc mở. Thật ra, cho dù nham tương có nhien lên thân Lý Cường cũng không sợ, hắn bây giờ đã nước lửa bất xâm, ngay cả thiên hỏa hắn cũng không quan tâm, hướng chỉ là địa hỏa nham tương.

Thiên Sư thần thú Tiểu Bạch mặc dù lợi hại, nhưng nó không dám tiến vào trong hỏa hồ, chỉ là ở trên bầu trời hỏa hồ bay qua bay lại, chờ đợi Đại Viêm Linh Thú bị Lý Cường bức đi ra. Mông Nhai Anh trở về chỉ huy người tu chân trên thạch nham, để cho bọn họ dời đi chỗ khác, Ba Táp Lăng ở một bên hiệp trợ, chỉ có Thiên Hoàn, Cảnh Phong và Mị nhi đi tới trên bầu trời hỏa hồ.

Mị nhi mặc dù biết Lý Cường thần thông quảng đại, nhưng nàng vẫn rất lo lắng, nàng không ngừng nói: " Tiểu Bạch, tiểu Bạch, sao ngươi không truy tới? Tiểu Bạch, đến chỗ Mị nhi đi..."

Tiểu Bạch đột nhiên phiêu phù đứng ở không trung, thân hình đột nhiên bắt đầu biến ảo. Mị nhi kinh ngạc kêu to lên: " Oa, tiểu Bạch...tiểu Bạch lớn lên rồi!"

Thiên Sư thần thú lộ ra bốn tướng của nó, đó là một con vật có ánh sáng màu bạc sáng lạn, lông mao như nhung, trên mặt có một đôi mắt to màu lam biển, ở phía sau lỗ tai mọc ra hai cái sừng cong màu vàng không lớn lắm, lông mao màu bạc trên người ngưng tụ thành một lớp giáp phiến, cái đuôi hướng cao lên nở rộ giống như một đóa hoa cúc màu bạc, tứ chi thô ngắn cũng được bao bọc bởi giáp phiến màu bạc lóng lánh, bộ dáng hoàn toàn khác trước rất xa, nó dài hơn chừng ba thước, lắc nhẹ đầu, dĩ nhiên cũng có ba phần oai khí.

Mị nhi thích thú đến nũng nịu kêu lên: " Tiểu Bạch thật đáng yêu a, ta thích lắm."

Thiên Hoàn và Cảnh Phong trong lòng cũng khởi lên hàn khí, bọn họ đều cảm nhận được uy thế do Thiên Sư thần thú phát ra. Chỉ thấy tiểu Bạch dương dương chếp miệng một cái, đột nhiên hướng lên bầu trời hồng thật to, tiếng hồng này liền hiển lộ ra khí thế của thần thú chi vương, cả nham tương của hỏa hồ đều cũng chấn động toát ra, thanh âm nộ thật sự là kinh khủng, ngay cả tông sư cấp cao thủ như Thiên Hoàn cũng cả người run lên, Cảnh Phong càng không chịu nổi, hần bị tiếng hô chấn lui về phía sau. Mị nhi tức giận gắt giọng: " Tiểu Bạch, ngươi muốn chết a, kêu lớn tiếng như vậy để làm chi!"

Thiên Sư thần thú hướng lên trời hồng một lúc thì đột nhiên trên bầu trời hỏa hồ hiển lộ ra ba hư ảnh, rất nhanh đã ngưng kết thành hình. Cảnh Phong kêu lên quái dị: " Trời ạ, ba Đại Viêm Linh Thú!"

Thiên Hoàn cũng khấn trương, hần nói: " Mị nhi, phong tử lại đây!" Tay hần xuất ra phòng hộ, bao bọc hai người đi vào, đồng thời thối lui ra sau.

Cảnh Phong không giải thích được, khó hiểu: " Sao lại có nhiều Đại Viêm Linh Thú xuất hiện như vậy? Từ nơi nào chạy đến..."

Trong lòng Mị nhi hiểu được, đây nhất định là quái thú trong Trấn Thái Ý Nguyên, đây chính là do Lý Cường nói cho nàng nghe, đây là bảo bối hần lấy được trong mật thất của Thiên Thực lão tiên. Thiên Hoàn nhìn ra một chút dấu vết, hần nói: " Hình như tiểu Bạch kia gọi ra đó."

Ba Đại Viêm Linh Thú nhìn thấy hỏa hồ phía dưới bộ dáng tựa hồ rất hưng phấn, đều xoay chuyển quanh hỏa hồ thành vòng tròn. Tiểu Bạch lại rống lớn lên một tiếng, chỉ thấy ba Đại Viêm Linh Thú chui tọt vào hỏa hồ, liên tục tiếng phách thông vang lên, nham tương bị tạc ra bay đầy trời như mưa hoa.

Lý Cường vẫn chìm sâu xuống phía dưới, nham tương mang đến áp lực thật lớn đã bức khai không gian áp súc chỉ còn khoảng bảy, tám thước, tinh mang của Thiên Giám Bảo Tượng Luân vây quanh người, mang theo hình dáng một vòng màu bạc, hần đã mất đi tung tích của Đại Viêm Linh Thú. Ở trong địa phương này, Đại Viêm Linh Thú giống như cá gặp nước vô cùng linh hoạt, thần thông của Lý Cường dù sao cũng không bằng bản năng thiên phú của nó. Do dự một chút, Lý Cường thuận di đi ra ngoài.

Lý Cường đột nhiên hiển lộ ra trên bầu trời hỏa hồ, Mị nhi không khỏi hoan hô lên một tiếng. Lý Cường liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thiên Sư thần thú, kinh ngạc nói: " Tiểu Bạch?"

Thiên Sư thần thú lắc lư, đung đưa chậm rãi bay đến bên người Lý Cường, lấy lòng dùng cái đầu đầy lông nhung êm mượt nhủi vào trong lòng ngực Lý Cường. Mị nhi lắc mình bay đến bên cạnh Lý Cường, cáo trạng: " Ca ca, tiểu Bạch không để ý tới Mị nhi."

Lý Cường cười nói: " Mị nhi, có nghĩ là cười lên người tiểu Bạch hay không?"

Mị nhi vỗ tay cười duyên: " Muốn! Mị nhi muốn cười thần thú!"

Tiểu Bạch nhẹ giọng kêu lên, bộ dáng như không tình nguyện. Lý Cường ôm lấy Mị nhi đặt lên lưng tiểu Bạch, cười nói: " Không cho khi dễ Mị nhi, hiểu chưa?" Tiểu Bạch nháy nháy mắt, bắt đầu dĩ gằm nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Thiên Hoàn và Cảnh Phong bay lại, Lý Cường nói: " Lão phong tử, a a, Đại Viêm Linh Thú thật khó trị, lại bị nó chạy mất."

Cảnh Phong cười khổ nói: " Ngươi mới là phong tử chính thức, Thiên Thần Chi Nộ mà ngươi cũng dám cứng đối cứng, ả, quá lợi hại rồi. Được rồi, tiểu Bạch này là thứ gì vậy, dĩ nhiên nó cũng gọi được về ba Đại Viêm Linh Thú..."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Cái gì? Tiểu Bạch gọi về ba Đại Viêm Linh Thú? Ha ha, nó rốt cuộc nhịn không được nữa rồi, hay a." Hắn vui vẻ nhếch miệng cười, phải biết rằng, chỉ có quái thú do tiểu Bạch gọi về mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, nhờ vào tiên huyền gì đó đều là sự bắt buộc, hiệu quả kém hơn rất nhiều, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng yêu cầu qua tiểu Bạch ra tay, hết thấy đều do nó tự nguyện.

Thiên Hoàn hỏi: " Tiểu Bạch là quái thú gì, sao lại có thể biến thân?"

Lý Cường cười nói: " Là Thiên Sư thần thú, thần thú chi vương, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nó biến thân, không nghĩ tới cũng không tệ lắm, thần thú thật xinh đẹp, a a, ta có thấy qua vài thần thú, nhưng thật là khó coi."

Cảnh Phong thật là khó tin nói: " Người đừng gạt ta chứ, giới này làm sao có thần thú tồn tại..."

Lý Cường cười cười chọc hắn một câu: " Vậy tiểu Bạch là cái gì? Không phải thần thú, người nói cho ta biết nó là cái gì? Lão phong tử, không nhìn thấy qua lần nào cũng không có nghĩa là không có, cô lậu quả văn(kiến thức ít ỏi) cũng không quan hệ, chịu học tập là tốt rồi, cô lậu quả văn còn làm ra vẻ hiểu biết...lão phong tử người sẽ không làm cho người ta bội phục đâu."

Thiên Hoàn ha ha cười to: " Miệng của lão đệ càng ngày càng lợi hại, Cảnh Phong nghe thấy chưa? Đừng có tự mình nghĩ nữa."

Cảnh Phong bị Lý Cường châm chọc đến nói không ra lời, một hồi lâu mới oa oa kêu lên: " Tiểu phong tử, người muốn chọc tức chết ta a? Ai, bỏ đi, người cũng thật là biến thái, cái gì ngạc nhiên cổ quái đều có thể tìm ra, lão phong tử cũng phục người rồi."

Lý Cường cười nói: " Thật ra người đoán cũng có ba phần đạo lý, nhưng tiểu Bạch quả thật là Thiên Sư thần thú, nó là do nguyên thần của thần thú luyện hóa, cũng không phải chính thức là thần thú ý nghĩa."

Thiên Hoàn chợt hiểu ra, kiến thức của hắn cũng rất sâu rộng: " Trách không được nó vừa có thể gọi về ba Đại Viêm Linh Thú, nguyên lai nó là do nguyên thần luyện hóa, kỳ quái, ta không có nhìn thấy pháp bảo phụ thân của nó a?"

Lý Cường không khỏi âm thầm bội phục, Thiên Hoàn mới chính thức nhắc tới điểm chính yếu, hắn cười nói: " Kiện tiên khí nọ ta đã đưa cho tiểu Bạch, không còn đâu."

Cảnh Phong thật sự là chịu không được nữa, hắn nói: " Tiểu phong tử, có tiên khí...người tặng ta một kiện a! Người ở đâu có nhiều tiên khí như vậy a?"

Lý Cường nói giỡn: " Mơ hồ thì tự nhiên có thôi? Thật không tìm được thì tự mình tu luyện đi, chỉ là không có tài liệu tốt, lão phong tử, nếu người có thể tìm được loại tài liệu này, ta sẽ giúp người luyện chế một thanh tiên kiếm." Hắn thuận miệng báo ra một chuỗi tên của tài liệu.

Cảnh Phong thiếu chút nữa vui đến điên lên, nhưng khi nghe xong tên tài liệu Lý Cường nói ra, hắn liền thở dài, cười khổ lắc đầu, tài liệu Lý Cường báo ra có hơn phân nửa hắn không có nghe nói qua, tại phương diện luyện khí hắn rất kém, đừng nói là tự mình luyện khí, cho dù là tài liệu luyện khí hắn cũng không biết nhiều lắm.

Thiên Hoàn lắc đầu nói: " Có tiên kiếm thì thế nào? Sao người vĩnh viễn cũng không hiểu được? Pháp bảo cho dù tốt cũng không phải là căn bản, lão đệ, đừng tu luyện tiên kiếm cho hắn."

Người mà Cảnh Phong sợ nhất chính là Thiên Hoàn, một câu hắn cũng không dám đáp lại, chỉ cười nhẹ một tiếng. Lý Cường nhịn không được cười nói: " Lão phong tử, lần này theo ta về Phong Duyên Tinh đi, Thiên Hoàn đại ca cũng trở về nhé?"

Cảnh Phong nói: " Ta vốn là đi ra tìm người thôi, tìm được rồi đương nhiên là phải đi về, a a, đám con thỏ nhỏ ở Cổ Kiếm Viện cũng muốn đi theo ta, bị ta sửa trị cho một trận, tất cả mới chịu thành thật, bọn họ cũng đang đợi người trở về đó."

Thiên Hoàn đột nhiên nói: " Mọi người cẩn thận, hỏa hồ động rồi."

Nham tương hình thành trên mặt hồ bốc lên những khí phao thật lớn, mặt ngoài vừa mới khôi phục yên lặng lại kịch liệt quay cuồng lên. Tiểu Bạch công Mị nhi xoay chuyển vòng tròn trên bầu trời, nó có vẻ phi

thường hưng phấn. Chỉ chốc lát sau, liên tục vài tiếng chấn động trầm muộn truyền đến, ầm ầm tiếng nổ vang, trung tâm hỏa hồ ngay giữa dãy đất xốc lên một sự trống rỗng thật lớn, nham tương màu đỏ phóng lên cao, tiểu Bạch mang theo Mị nhi trong phút chốc na di qua một bên.

Đại Viêm Linh Thú phần nộ từ trong lòng hỏa hồ vọt đi ra, phía sau nó theo sát ba hư ảnh, bọc ngọn lửa nồng đậm. Nó bị ba Đại Viêm Linh Thú trong Trấn Thái Ý Nguyên truy đến không còn đường chạy, không thể làm gì khác hơn là lại lao ra hỏa hồ. Tiểu Bạch lớn tiếng điên cuồng hét lên, theo tiếng hô của nó, một quái diệu màu lam ở trong không trung ngưng hình, không ai nhận ra đây là quái thú gì.

Đại Viêm Linh Thú sợ hãi tới cực điểm, đây là Kim Âu trời sinh khắc tinh của nó, nó không để ý hết thảy lại phun ra Thiên Thần Chi Nộ. Lần này Lý Cường đã chuẩn bị rất cẩn thận, hân hét lớn một tiếng, Thiên Giám Bảo Tương Luân bay ra một luân ảnh thật lớn, đồng thời Chiến Hồn Dao hóa thành một vòng cự hoàn bảy màu, cấp tốc bọc lấy hướng Thiên Thần Chi Nộ.

Thiên Thần Chi Nộ đầu tiên chàng trúng Kim Âu, ầm ầm một tiếng nổ, Kim Âu bởi vì vừa ngưng hình còn chưa kịp động, đã bị lực lượng của Thiên Thần Chi Nộ tê xả nát bấy. Tiểu Bạch phần nộ hồng lên, trong chớp mắt, trên bầu trời xuất hiện hai hư ảnh, hư ảnh ngưng hình hiển xuất ra hai Kim Âu, phải biết rằng từ trong Trấn Thái Ý Nguyên gọi ra quái thú gì đều là đánh không chết, trừ phi hủy đi Trấn Thái Ý Nguyên.

Lý Cường thừa dịp Thiên Thần Chi Nộ bộc phát, không đợi Đại Viêm Linh Thú thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, Thiên Giám Bảo Tương Luân đã chặt đứt sự liên lạc giữa cả hai, thần khí Chiến Hồn Dao hóa thành thái quyển cấp tốc trùm tới. Đại Viêm Linh Thú nhất thời điên cuồng, phải biết rằng Thiên Thần Chi Nộ là trụ cột tu luyện của nó, một khi bị người đoạt đi, nó sẽ không có khả năng tiếp tục tu luyện được nữa.

Hai Kim Âu chia làm trái phải, hai bên bay về phía Đại Viêm Linh Thú, mặt khác ba Đại Viêm Linh Thú được gọi về hóa thành khối xanh biến mất vô tung. Đại Viêm Linh Thú bị đoạt đi Thiên Thần Chi Nộ điên cuồng xông tới Thiên Giám Bảo Tương Luân, trong phút chốc Thiên Giám Bảo Tương Luân hư ảnh thả ra quang hoa sáng ngời, vô số tinh mang xoay quanh đi ra, trong tiếng oanh minh, Đại Viêm Linh Thú bị bắn lui. Thiên Giám Bảo Tương Luân dù sao cũng là tiên khí do Cô Tinh lưu lại, Đại Viêm Linh Thú nhìn thấy không cách nào thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, rên rỉ một tiếng, quay đầu hướng hỏa hồ phóng đi, nó muốn chạy trốn.

Kim Âu phiến động bảo quang bắn ra linh sí bốn phía, vô số quang hoa màu lam bắn về phía hỏa hồ, chỉ nghe ”xuy...bá! Bá! Bá!” tiếng vang, hỏa hồ khởi lên cự lượng sương trắng, nham tương trên mặt hồ đột nhiên ngưng kết lại. Đại Viêm Linh Thú chui đầu đánh thẳng vào mặt ngoài của hỏa hồ, hét thảm một tiếng, đầu phá huyết lưu. Không đợi nó bay lên một lần nữa, hai Kim Âu phun ra một viên quang cầu màu lam oánh, vô thanh vô tức, Đại Viêm Linh Thú đã bị ngưng kết thành một khối băng thật lớn.

Bộ dáng của tiểu Bạch như rất hài lòng, nó hồng kêu một tiếng, hai Kim Âu nhất thời hóa thành khối xanh, biến mất không thấy.

Cảnh Phong và Thiên Hoàn nhìn thấy thì kinh tâm động phách, ở Thiên Đình Tinh xuất động vô số người tu chân đều cũng để cho linh thú chạy thoát, bị tiểu Bạch dễ dàng thu thập, hai người bọn họ thật sự cảm thấy không thể tư nghị.

Lý Cường chỉ huy Chiến Hồn Dao, ương ngành phong bế Thiên Thần Chi Nộ. Thiên Thần Chi Nộ tựa như một con ngựa hoang bị khiêu khích, làm cho Lý Cường cảm thấy rất khó tuần phục, hân cạn kiệt tất cả thần dịch lực, khắp động tiên huyền trong tay, dùng Phong Tự huyền tiên chú đánh qua, phối hợp với uy lực của Chiến Hồn Dao, rốt cuộc ổn định được Thiên Thần Chi Nộ đang bạo nộ. Hân vui vẻ cười nói: ”Để xem lần này nhìn người làm sao mà chạy!”

195. Chương 195

Thiên Hoàn, Cảnh Phong và Mị nhi đều cũng cầm xem, không ai nhận ra đây là vật gì. Cảnh Phong gỡ đầu tóc rối bởi: ” Kỳ quái, đây là Thiên Thần Chi Nộ, làm sao mà dùng? Phong tử nhìn không ra.”

Thiên Hoàn cũng lắc đầu: ” Nhìn không ra, như là một mảnh nhỏ của vật gì đó, lão đệ, trước tiên người thu lại đi, sau này gặp người hiểu biết thì hỏi một chút.”

Mị nhi nhìn Đại Viêm Linh Thú bị đóng băng, nói: "Linh thú thật thương cảm a, ca ca, thả nó đi nhé."

Tiểu Bạch bất mãn kêu lên một tiếng, Lý Cường cười nói: "Tiểu Bạch, Mị nhi cũng đã cầu tình xin tha cho nó, hơn nữa, linh thú trong Trấn Thái Ý Nguyên cũng nhiều lắm rồi, thêm nó cũng không quan trọng, nó đã mất đi thần khí, không có khả năng gây thêm bao sóng gió nữa đâu."

Tiểu Bạch lắc lư thân thể, rồi đột nhiên lùi về bộ dáng như con chó nhỏ, ngân quang chợt lóe phi tiến vào trong lòng ngực Lý Cường, ô lỗ một tiếng xem như đồng ý.

Lý Cường đưa tiểu Bạch cho Mị nhi ôm, sau đó đi tới bên người Đại Viêm Linh Thú bị đóng băng, chỉ thấy trên người linh thú có một tầng ngân quang nhàn nhạt, bộ dáng phần nộ của nó rất dọa người, mắt to xinh đẹp lại toát ra vẻ sợ hãi cực độ. Lý Cường cười nói: "Không tệ, có thể dùng Thiên Kim Sa phòng hộ, nhưng cũng không chịu được bao lâu, đây hình như là huyền băng."

Lý Cường quát: "Khải!" Một đạo thải quang bổ vào trên mặt hồ bị ngưng kết, ầm ầm một tiếng bạo hưởng, mặt hồ ngưng kết vỡ vụn ra, địa hỏa nham tương một lần nữa lại dũng xuất, huyền băng bao vây Đại Viêm Linh Thú chậm rãi chìm vào trong hồ. Lý Cường nhìn nhìn, đột nhiên nói: "Đại Viêm Linh Thú mất đi Thiên Thần Chi Nộ cũng chưa hẳn là chuyện xấu, nếu là tiên nhân đến thu thủ, nó chẳng những bảo hộ không được thần khí này, thậm chí ngay cả mạng cũng không bảo vệ được."

Cảnh Phong không cho là đúng, nói: "Chuyện này rất bình thường, nó cũng không phải là người tu chân, cho dù là người tu chân, bản thân mình có thần khí cũng không phải là chuyện tốt..."

Thiên Hoàn cười nói: "Nga, người đúng là nói chuyện thừa, nếu là người bắt được thần khí người sẽ bỏ qua được sao?"

Cảnh Phong hắc hắc hai tiếng, không nói một lời, hắn không dám nói lung tung trước mặt Thiên Hoàn.

Huyền băng đã hoàn toàn chìm vào trong nham tương, Lý Cường nói: "Chúng ta quay về thanh thạch nham kia đi."

Bên ngoài thạch nham đã bị nham tương hủy diệt, nham tương do Đại Viêm Linh Thú khởi lên mặc dù bị Lý Cường đánh tan, nhưng cũng còn một bộ phận ào lên, cũng may có Mông Nhai Anh và Ba Tập Lăng hợp lực ngăn cản, mới không ảnh hưởng đến người tu chân trong phòng ngự trận. Mấy người Lý Cường rơi vào trong phòng ngự trận, Mông Nhai Anh và Ba Tập Lăng liền đi lên đón.

Lý Cường nói với bọn họ: "Đại Viêm Linh Thú ít nhất hơn mười năm sẽ không trở ra, nó đã bị đại thương nguyên khí. Sau khi chúng ta đi, tốt nhất nên để một băng cảnh cáo ở ngay chỗ truyền tống trận, sau này người tu chân nào tới cũng sẽ cẩn thận hơn, người tu chân nơi này nên sớm rời khỏi đây đi."

Mông Nhai Anh gật đầu nói: "Tốt! Đáng tiếc, sau này cũng sẽ còn người tu chân tới đây nữa, ai, sinh tử hữu mệnh đi thôi. Được rồi, Lý huynh, bên hỏa hồ có rất nhiều thượng phẩm hỏa tinh, là đặc sản của nơi này, sau này không biết có cơ hội trở lại thu thập hay không, thừa dịp này mọi người sưu tầm một ít đi."

Mị nhi thích nhất là loại bảo thạch trong suốt sáng lạn này, nàng cười hì hì nói: "Hay a, ca ca, chúng ta đi tìm xem."

Lý Cường lấy ra chút ít linh đan trị thương, ngoắc gọi tới một người tu chân, phân phó hắn cấp cho những người bị thương, sau đó nói: "Nơi nào có hỏa tinh tốt nhất Nhai Anh hẳn là rõ ràng, chúng ta đi theo nàng là được."

Cảnh Phong nói thầm: "Trách không được tiểu phong tử có nhiều bảo bối như vậy, nguyên lai hắn đi đến rất nhiều địa phương a, ai, ta cũng đi!"

Mông Nhai Anh cười nói: "Người tu chân của Kiền Nham Tinh đều cũng biết địa phương kia, đó là một nơi sản xuất ra hỏa tinh tốt nhất, Tập Lăng cũng biết."

Ba Tập Lăng cười nói: "Cũng tốt, sau này không biết còn có cơ hội đi tới nơi này hay không, đi thu thập một ít cũng không tệ."

Mông Nhai Anh nói: "Ta đưa mọi người đi." Nàng kháp động linh huyền mang theo mọi người thuận đi qua.

Đây là một khu rừng đá bên hỏa hồ, là do nham tương ngưng kết mà thành, một cây cột đỉnh lập đứng thẳng, giống như một cây côn nhọn, đại bộ phận đều cao tới năm sáu thước, thô tế vô cùng, phạm vi phi thường lớn, bên ngoài đá có màu âm u chớp động tinh lượng quang hoa màu đỏ. Mị nhi kinh ngạc nói: "Oa, thật nhiều hỏa tinh a, còn có những bảo thạch màu sắc khác nhau a."

Lý Cường phát hiện chẳng những có cực phẩm hỏa tinh, có có rất nhiều khối hột xoàn lớn, đá kim cương, thậm chí còn có nhiều chủng loại tinh thạch, số lượng nhiều làm cho người ta phải sợ hãi than thở. Cảnh Phong và Thiên Hoàn đều mở rộng tầm mắt, Cảnh Phong than thở: "Phong tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tinh thạch như vậy, nơi này đúng là địa phương thật tốt a."

Mông Nhai Anh nói: "Trước kia nơi này có quy củ, một lần chỉ có thể khai thác một địa phương nhỏ mà thôi, không thể sưu tầm trong phạm vi lớn, hơn nữa cũng không thể dùng pháp thuật, bây giờ thì không sao cả, mọi người cứ việc theo ý mình đi."

Lý Cường bay đến trên bầu trời một rừng đá, hắn không dùng Chiến Hồn Dao và Thái Hạo Toa, thần khí và tiên khí có uy lực quá lớn, hắn cảm thấy không cần dùng tới. Tinh mang của Hấp Tinh kiếm hóa thành một mảnh khối bạc chìm vào trong rừng đá, một cây cột đá nhọn bị cắt ngang xuống, tinh thạch trong cột đá giống như bướm bướm bay lên, bị Lý Cường hút vào lòng bàn tay thu vào trong thủ trục.

Cơ hồ tất cả mọi người đều dùng pháp thuật, nhưng không ai dùng cách thức như của Lý Cường sử dụng Hấp Tinh kiếm, không ai có thể tinh mật chuẩn xác khống chế thủ pháp, hơn nữa Chân Huyền kiếm quyết là một loại kiếm pháp không tưởng nổi, từ sau khi Cô Tinh chuyển thể thì nghĩ ra kiếm quyết, Lý Cường dùng để thu thập tinh thạch quả thật rất quá phận rồi.

Phương pháp của Mị nhi cũng phi thường đặc biệt, nàng dùng Linh Thể Thái Thập Pháp, chỉ cần nàng trống rỗng xuyên qua một cây cột đá, thì tất cả tinh thạch của cột đá đều biến mất không còn, mà cột đá lại không chịu ảnh hưởng gì, thần kỳ đến mức làm cho người ta không thể tư nghị.

Kém cỏi nhất chính là Cảnh Phong, người này chỉ làm theo cách thô bạo, hắn dùng phi kiếm đánh cột đá nát bấy, sau đó dùng pháp thuật hấp khởi tinh thạch, một khi không có kiếm quyết khống chế tốt, khi cột đá vỡ vụn thì tinh thạch cũng bị vỡ vụn, vì vậy hắn thu hoạch ít nhất.

Mọi người đang vô cùng bận rộn, đột nhiên nghe Mông Nhai Anh kêu lên: "Mọi người mau lại đây, nơi này có cổ quái!"

Trước mắt Mông Nhai Anh là một khối đá đen hình dáng như con trâu, nàng dùng phi kiếm mà cũng không sao chém được tảng đá này. Cảnh Phong xông lại, một kiếm bổ tới, một tiếng nổ ầm ầm, trên tảng đá màu đen có thêm vài dấu vết, nhưng tảng đá vẫn bất động. Cảnh Phong kinh ngạc nói: "Tảng đá này cứng quá a, có thể là quảng oa(mỏ quặng) hay không?"

Thiên Hoàn cũng thử, lắc đầu nói: "Quả thật quá cứng, phi kiếm vốn không thể gây thương tổn được nó, kỳ quái, bên trong là cái gì?"

Mị nhi là linh thể, nàng cố gắng xuyên qua tảng đá, nhưng vừa đến mặt ngoài thì nàng lui trở về: "Không thể a, Mị nhi vào không được."

Lý Cường cũng thử dùng Hấp Tinh kiếm phá vỡ, một trận tiếng vang bạo liệt như mưa rơi, khối đá rớt một lớp bên ngoài, lộ ra màu đỏ tinh lượng. Tất cả mọi người hít một hơi, nói giỡn sao, một khối hỏa tinh mà lại lớn như vậy, cho dù là có trữ vật thủ trục cũng không thể bỏ vào, phải phân nhỏ ra, nhưng làm sao mà phân đây?

Lý Cường biết rằng Hấp Tinh kiếm không phân được khối hỏa tinh thật lớn này, hắn bắn ra Thái Hạo Toa, một lần kim quang không một tiếng động ẩn nhập vào khối hỏa tinh thật lớn đó. Lý Cường quát khẽ: "Phân!" "Ca bá" trong tiếng vang, khối hỏa tinh thật lớn phân ra làm bốn năm mảnh, ở giữa trung ương lại là một khối tinh thạch dài, chỉ cỡ ngón tay cái, dài như bàn tay, bị kim quang của Thái Hạo Toa bọc lấy, bay vào lòng bàn tay Lý Cường. Cảnh Phong nhìn ra khối hỏa tinh này không phải phạm vật, bèn đưa tay cầm lấy nói: "Cho ta xem một chút."

Khối hỏa tinh này như vật còn sống, lóe ra không ngừng, Cảnh Phong vừa cầm lấy, lập tức ném đi, hắn oa oa kêu lên quái dị: "Oa nha, không được a!"

Lý Cường chụp lấy, cười nói: " Đây là Hỏa Nguyên Tinh khó tìm được nhất, phi thường hiếm thấy.." Hắn đột nhiên nghĩ đến, mình đang muốn làm ra một loại pháp bảo cùng loại như Tử Viêm Tâm, vô luận như thế nào mình cũng phải làm một lần người dẫn đường, một hệ của Ngô Sơn không thể gián đoạn trong tay của mình, bây giờ nhiệm vụ phải làm là muốn sưu tập tài liệu.

Những người khác mặc kệ Lý Cường cầm Hỏa Nguyên Tinh đang suy nghĩ cái gì, bọn họ lập tức chạy lên, bên cạnh Hỏa Nguyên Tinh sinh ra đều là cực phẩm hỏa tinh, không lấy mới là đáng tiếc. Trong chớp mắt hỏa tinh đã bị lấy hết không còn, ngay cả Mị nhi cũng ôm một đồng hỏa tinh lớn nhỏ, vui vẻ cười hì hì không ngừng. Tay chân nàng là nhanh nhất, dựa vào sự nhanh nhẹn của linh thể, trước tiên nàng quơ lấy những khối vỡ vụn gom hết, lúc này mới lấy khối lớn, người khác ngại không dám giành với nàng, chỉ cần thấy tay nàng đưa tới là họ liền bỏ qua, cứ như vậy mỗi người đều góp nhặt rất nhiều.

Lý Cường ngoài ý muốn có được khối Hỏa Nguyên Tinh cũng rất hài lòng, hắn cười nói: " Ta cũng có nghe nói qua tinh thạch thể này, Hỏa Nguyên Tinh thật hiếm thấy, là đồ vật tốt để luyện khí a."

Thiên Hoàn biết Lý Cường là luyện khí đại tông sư, hắn cười nói: " Lão đệ lại đang suy nghĩ sẽ luyện ra vật gì tốt sao?"

Cảnh Phong niệm niệm không quên nhờ Lý Cường giúp hắn luyện chế một thanh kiếm tốt, hắn cười hì hì nói: " Tiểu phong tử, lúc nào luyện cho ta một thanh kiếm tốt, tiên kiếm thì thôi đi, tài liệu của nó quá biến thái, phi kiếm bình thường là được rồi, a a." Trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ cần Lý Cường ra tay, thì tuyệt đối cũng không phải là phi kiếm bình thường.

Lý Cường cười nói: " Lão phong tử, chúng ta cùng nhau trở về, trên đường còn có thời gian ma, bất quá, người cũng biết phi kiếm ta luyện chế thì hỏa tính là tốt nhất, thể chất của người cũng không thích hợp, nếu là do Phó đại ca luyện chế, người nhất định thích."

Cảnh Phong cười nói: " Phó tiên bối? Ta không dám quấy rầy hắn, hắc hắc, ai bảo tiểu phong tử người lại là bằng hữu của lão phong tử ta, tìm người luyện!"

Mông Nhai Anh kinh ngạc nói: " Nguyên lai Lý huynh là luyện khí tông sư, thật sự là không có nghĩ đến, ách, có thể giúp ta luyện chế một thanh phi kiếm không, phi kiếm của chúng ta nơi này đều là hỏa tính, a a, Kiền Nham Tinh không có chế khí cao thủ, tất cả đều phải dùng hỏa tinh đi đến môn phái khác để đổi lấy..."

Ba Tập Lăng cũng nhin không được, hắn nói: " Nếu có thể mời được Lý huynh đến làm khách ở Lăng Nguyên Tinh, Tập Lăng vô cùng vinh hạnh."

" Lăng Nguyên Tinh? Cái tên thật quen thuộc...a, ta nhớ ra rồi...được, rời khỏi nơi này ta sẽ đi Lăng Nguyên Tinh." Lý Cường bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Trí trưởng lão Phật tông, Lăng Nguyên Tinh còn giam cầm một tu chân cao thủ, vừa lúc mượn cơ hội này đi xem, nếu người nọ còn bị giam cầm, thì mình có thể cớ cái chế phóng hắn đi ra.

Lý Cường rất cảm kích sự trợ giúp của Mông Nhai Anh, chẳng những có thể tìm được một khối Hỏa Nguyên Tinh, còn thu được Thiên Thần Chi Nộ, cho nên hắn chuẩn bị luyện chế một thanh phi kiếm đưa cho nàng. Lý Cường cười nói: " Nhai Anh, chúng ta đi thạch nham, bây giờ ta sẽ luyện chế một thanh phi kiếm tặng cho người, a a, ta rất khó ở lại một chỗ quá lâu, lần này chia tay, sau này còn không biết lúc nào mới có thể gặp lại."

Cảnh Phong vừa nghe liền nóng nảy: " Tiểu phong tử, ta cũng muốn có!"

Lý Cường cũng không để ý tới hắn, theo Mông Nhai Anh mấy người trở lại truyền tống trận, lúc này tuyệt đại bộ phận người tu chân đều cũng đã rời đi, còn có bộ phận nhỏ người tu chân dường như bị trọng thương đang ngồi ở bên cạnh truyền tống trận khoanh chân điều dưỡng, định khôi phục mới rời đi.

Lý Cường bay đến một bên nhìn chung quanh, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một khối nham thạch màu xanh đen, Chiến Hồn Dao hóa làm một đạo thải quang, lặng yên xâm nhập nham thạch, không tới mười giây, một khối đá cao chừng mười thước, ngang bốn thước, bề mặt chừng nửa thước chậm rãi hiện ra, " ca ba" " ca ba" trong tiếng vang, bay vút lên rơi xuống ngay cách truyền tống trận không xa. Lý Cường cười nói: " Nhai Anh, người tới!"

Mông Nhai Anh gật đầu, ở trên tấm bia đá dùng phi kiếm khắc ra đoạn văn tự cảnh cáo.

Lý Cường cười nói: "Chúng ta cũng chỉ có thể cảnh cáo một chút, nhưng tác dụng có thể không lớn, ngăn cản không được tu chân cao thủ đâu, a a, không thể làm gì khác hơn là nghe mệnh trời thôi."

Ba Táp Lăng cũng cười nói: "Nếu ta lần đầu tiên nhìn thấy khối bi này, nhất định sẽ đi dò xét một phen..."

Mông Nhai Anh nói: "Ngươi là đại cao thủ Hợp Thể kỳ, đương nhiên là không sợ, người khác thì khó nói."

Mị nhi cùng tiểu Bạch ở trong không trung truy đuổi đả nháo, tiểu Bạch bây giờ đã rất thân thiết với Mị nhi, bởi vì tiểu cô nương vẫn kiên trì chơi đùa với nó không chán. Vốn nó không thèm để ý đến Mị nhi, nhưng do Lý Cường bắt buộc, nó bắt đầu thì rất không tình nguyện, nhưng tiểu cô nương này thật sự rất thích nó, Thiên Sư thần thú là sinh vật linh mẫn, dần dần nó và Mị nhi càng khăng khít, cũng đã xem Mị nhi như là nửa chủ nhân của mình.

Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, nói: "Nhai Anh đưa phi kiếm cho ta xem một chút."

Mọi người lập tức tụ tập lại, ngay cả những người đang khoanh chân ngồi chữa thương cũng có mấy người đi tới. Mông Nhai Anh đưa phi kiếm của mình cho Lý Cường, cội lòng đầy chờ mong nói: "Chuôi Hồng Ánh kiếm này chính là do sư tôn truyền cho ta, ở Tịch Dương phái có thể xem như một trong những thanh phi kiếm tốt nhất."

Lý Cường cầm lấy phi kiếm liếc mắt một cái, cười nói: "Không tệ, đích thật là một thanh kiếm tốt, a a, không phải dùng chế khí pháp tu luyện, mà chỉ dùng cổ pháp chế luyện, ước chừng cùng hoàn cảnh nơi này có liên quan, thanh kiếm này nhất định hấp thu qua năng lượng trong hỏa hồ, hơn nữa thanh kiếm này mỗi một đoạn thời gian phải chìm vào trong hỏa hồ luyện dưỡng, ta nói có sai không?"

Mông Nhai Anh kinh hãi than thở: "Đúng vậy, đúng vậy, ta còn đang lo lắng, sau khi rời đi nơi này sẽ không tìm được hỏa hồ như vậy nữa, sau này thật không biết làm sao để dưỡng kiếm."

Lý Cường hỏi: "Ngươi cần một cây kiếm mới, hay là để cho ta cải động cái chuôi Hồng Ánh kiếm này?"

Mông Nhai Anh do dự một chút, nói: "Hay là luyện chế một thanh kiếm mới đi, a a, Hồng Ánh kiếm này là do sư tôn luyện ra, đồ vật của sư tôn truyền cho, có chút không nỡ thay đổi." Tâm tình của nàng Lý Cường cũng rất hiểu, vì vậy cười nói: "Được, vậy luyện chế một thanh kiếm mới."

Lý Cường thoáng tự hỏi chốc lát, lấy ra một đoàn Thiên Kim Sa dùng thần dịch lực hòa tan, chỉ thấy một đoàn kim quang chói mắt chớp động, Thiên Kim Sa màu bạc như thủy ngân ở trong tay hần xoay tròn rất nhanh. Lại bỏ thêm hai dạng tài liệu, con mắt Lý Cường nhìn chăm chăm Thiên Kim Sa trong tay, nói: "Nhai Anh, đưa một khối cực phẩm hỏa tinh mới thu được vừa rồi ra đây."

Mông Nhai Anh vẫn là lần đầu tiên kiến thức phương thức luyện khí như vậy, nàng vừa mừng vừa sợ, nghe vậy lập tức lấy ra một đồng hỏa tinh nói: "Là khối nào mới thích hợp?"

Lý Cường nhìn thoáng qua nói: "Chính là khối kia! Bỏ vào giữa hai tay ta." Đó là một khối cực phẩm hỏa tinh hình dáng như nửa vầng trăng, chỉ cỡ bàn tay nhỏ xíu của trẻ con. Mông Nhai Anh cầm lấy bỏ vào giữa hai tay Lý Cường.

Thiên Kim Sa lưu động bao vây quanh hỏa tinh, ngón tay Lý Cường giống như đang khảy đàn, mỗi một lần lại bắn ra một đoàn kim quang, hồng mang hòa lẫn ngân quang không ngừng lóe ra. Người chung quanh nhìn không chớp mắt, luyện khí thủ pháp như vậy thật sự làm người ta mở rộng tầm mắt.

Dần dần, hồng mang càng ngày càng thịnh, làm cho gương mặt Lý Cường cũng ánh lên màu hỏa hồng. Thần dịch lực hoàn mỹ tương Thiên Kim Sa và Hỏa Tinh kết hợp cùng một chỗ, đây là Tam Muội Chân Hỏa cũng không có khả năng làm được, cho dù là Thiên Hỏa cũng rất khó khăn.

Thật ra, chuôi phi kiếm này cũng không còn ý nghĩa truyền thống là phi kiếm nữa, nó đã tự có được chút đặc điểm liên quan của tiên khí và thần khí. Theo lúc ngưng kết thì vang thanh âm "bá", một thanh phi kiếm cực kỳ cổ quái xuất hiện trong tay Lý Cường.

Đây là một thanh phi kiếm hình nửa vầng trăng, Thiên Kim Sa hình thành kiếm thể vàng sáng lưu chuyển, mơ hồ có thể nhìn thấy thân kiếm tiết lộ ra hỏa tinh, phi kiếm rất nhỏ, bề rộng cỡ hai ngón tay, dài một

ngón tay, ở giữa thân kiếm đầy đặn, sắc bén cực kỳ, hình dáng trơn láng tựa như một chiếc thuyền nhỏ có hai đầu nhếch lên, phi thường xinh đẹp.

Lý Cường dùng tay vuốt nhẹ lên thân kiếm, cười nói: " Đáng tiếc không có thời gian cẩn thận gọt dũa, a a, Nhai Anh, thanh kiếm này mặc dù đơn sơ một chút, nhưng tính năng không tệ, ân, người đại khái cần hơn mười năm thời gian dưỡng kiếm mới có thể tùy tâm sử dụng, ta không cách nào luyện chế đơn giản hơn được nữa."

Cảnh Phong chép miệng liên tục đến cặp mắt cũng muốn rớt ra ngoài, hắn không ngừng nói thầm: " Lão bằng hữu cũng không hỗ trợ, tiểu phong tử không phải bằng hữu, chỉ cấp cho đại mỹ nữ luyện kiếm, không luyện cho lão phong tử, ai, ai biểu ta không biết cách vỗ mông ngựa..." Đừng nói là Cảnh Phong lảm bảm, ngay cả Thiên Hoàn cũng có chút tâm động, hắn mặc dù ngại ngần mở miệng nhờ Lý Cường giúp hắn luyện kiếm, nhưng nội tâm cũng phi thường khát vọng có một thanh phi kiếm như vậy.

Những người tu chân vây xem trên mặt toát ra vẻ hâm mộ cực kỳ. Mị nhi không biết đã trở về lúc nào, nàng cười hì hì nói: " Mông tử tử, ca ca ta bây giờ rất ít giúp người khác luyện kiếm đó, hì hì, mặt mũi của tỷ tỷ lớn lắm nga."

Mông Nhai Anh vui vẻ ôm Mị nhi, cười nói: " Tiểu nha đầu, ca ca ngươi chưa luyện kiếm cho người sao?"

Mị nhi cười duyên nói: " Những đồ vật của ta đều là do ca ca cấp cho, hì hì, bất quá pháp bảo của Mị nhi bây giờ cũng đã đủ dùng, không cần ca ca giúp ta luyện nữa."

Cảnh Phong cười khổ nói: " Ca ca người như thế nào đều cũng giúp nữ hài tử luyện kiếm không thôi a, nam nhân hắn không thèm để ý tới, ta..." Trong lòng hắn ngứa ngáy cực kỳ, nhịn không được liền nói hươu nói vượn.

Lý Cường nghe được dở khóc dở cười: " Lão phong tử, người còn nói lung tung, sau này đừng nghĩ mong ta giúp người luyện chế hảo kiếm."

Cảnh Phong dùng tay ôm lấy miệng, cười nói: " Ai, vừa rồi hình như ta không có nói gì a, hà hà." Hắn thật sự sợ Lý Cường nói được làm được, không luyện kiếm cho hắn.

Mông Nhai Anh tiếp nhận phi kiếm mới luyện chế, cẩn thận xem xét một chút, không khỏi mừng rỡ vô cùng. Nàng là cao thủ Hợp Thể kỳ, đối với sự ưu liệt của phi kiếm phi thường mẫn cảm, chuỗi phi kiếm này cho nàng cảm giác thật sự là quá mỹ diệu, tự mình cùng nó có cảm giác giao dung, phi kiếm trong tay nàng liên tục nhảy lên, giống như là vật thể có tính mạng. Một hồi lâu, nàng mới trấn định xuống tới, nói: " Lý huynh, Nhai Anh thật sự là cảm kích vô cùng, chuỗi phi kiếm này có thể làm trấn phái chi bảo cho Tịch Dương Phái chúng ta, xin hỏi Lý huynh, tên của chuỗi phi kiếm..."

Lý Cường cười nói: " A a, ta cũng không có nghĩ ra, người tự mình nghĩ đi, dùng tốt là được..."

Mông Nhai Anh nói: " Thanh kiếm này bởi vì Đại Viêm Linh Thú mà kết duyên, hãy gọi là Đại Viêm là được."

Lý Cường gật đầu nói: " Tên gọi là gì cũng không sao, dùng tốt là được."

Cảnh Phong đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lý Cường, lấy lòng nói: " Đại Viêm kiếm, sách sách, tên hay a, huynh đệ, cấp lão phong tử tu luyện một thanh được không?" Hắn quyết tâm có lê lét mà yêu cầu cũng phải đòi được Lý Cường luyện chế một thanh phi kiếm.

Lý Cường nhịn không được nở nụ cười: " Nhìn bộ dáng, không luyện chế cho người một thanh phi kiếm thì lão phong tử người sẽ không chịu bỏ qua, được rồi, tu luyện cho người." Thật ra Lý Cường vì muốn tốt cho Cảnh Phong, sợ hắn giống như mình trước kia, chỉ trọng pháp thuật mà không nặng đạo thuật, bởi vì mình đã tu thân nên vấn đề này tự nhiên sẽ không tồn tại nữa, mà lão phong tử vẫn còn là người tu chân, hắn không cách nào tránh khỏi được vấn đề này.

Thiên Hoàn nhìn thấy Lý Cường đáp ứng cấp Cảnh Phong luyện kiếm, trong lòng có chút hối hận, hắn rất kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không giống như Cảnh Phong thấp giọng cầu người, kỳ thật hắn cũng rất muốn có được một thanh phi kiếm do Lý Cường luyện chế, nhưng không cách nào mở miệng ra nhờ vả, thật ra nếu hắn mở miệng, Lý Cường dám chắc sẽ không cự tuyệt.

Đầu tóc rối bời của Cảnh Phong như muốn bị bóc ra, hấn hưng phấn gãi đầu gãi tai không biết làm sao mới tốt, vẻ mặt tươi cười nói: " Hà hà, ta chỉ biết huynh đệ của ta là tốt nhất, được rồi, ta không thể dùng hỏa tính phi kiếm, ách, huynh đệ có thể hay không..."

Lý Cường nói: " Ta biết, lão phong tử, ta chỉ có thể xem thử, nếu không tốt cũng đừng trách ta."

" Không trách người, không trách người, chỉ cần là huynh đệ tu luyện là được." Cảnh Phong ngay cả từ tiểu phong tử cũng không dám gọi, một ngụm đã gọi huynh đệ không ngừng.

Mị nhi cảm thấy Cảnh Phong rất thú vị, nàng cười khanh khách nói: " Phong tử đại ca, người có phải là muốn kiếm muốn đến diên rồi...hì hì.."

Cảnh Phong không chút nào che giấu gật đầu nói: " Đó là đương nhiên, một thanh hảo kiếm, phong tử đại ca người đánh sẽ mạnh hơn..hắc hắc, chẳng phải là sẽ rất sáng, hà hà, ta nghĩ muốn có được một thanh phi kiếm lâu rồi, nhưng quả là khó khăn a."

Thật ra, người ở đây ai cũng muốn có được một thanh phi kiếm, ở tu chân giới muốn có một thanh phi kiếm cực phẩm thật sự khó cầu, bình thường đều nhờ sư môn truyền lại, thông qua ai đó có được là cơ hội rất ít. Tỷ như Mông Nhai Anh có được Đại Viêm kiếm do Lý Cường luyện chế, chuôi phi kiếm sau này chính là trấn phái chi bảo của Tịch Dương Phái. Chỉ có chương môn nhân nổi nghiệp mới có thể có được thanh kiếm này, những người khác không có khả năng có được, dựa vào thanh kiếm này, thực lực của Tịch Dương Phái cũng được đề cao rất nhiều, cho nên một thanh phi kiếm tốt thật sự rất khó có được.

Lý Cường nói: " Lão phong tử, Thiên Kim Sa và hàn tính tinh thạch ta đều có, nhưng không có Hàn Ngọc Băng Thần, chỉ cần có một chút cỡ đầu ngón út là có thể, thật sự không có, ta có thể dùng tinh thạch thay thế, nhưng nếu như vậy, tính năng của phi kiếm sẽ bị thiếu một chút."

Cảnh Phong vừa nghe liền nóng nảy, chỉ còn thiếu chút đồ vật, tính năng phi kiếm sẽ kém đi không ít, vậy làm sao được? Hấn vội nhảy lên hỏi: " Vị nào có ...ân, Hàn Ngọc Băng Thần...ta dùng pháp bảo đổi...huynh đệ, Hàn Ngọc Băng Thần là có hình dáng gì?"

Ba Tập Lăng đột nhiên nói: " Hàn Ngọc Băng Thần ở Lăng Nguyên Tinh thì có, bắt quá ta không có mang theo trên người, bỏ ở nhà rồi."

Cảnh Phong " sư" một chút lên đến bên người Ba Tập Lăng, luôn miệng nói: " Đại huynh đệ, có thể đổi cho ta không, chỉ cần ta có gì đó, tùy tiện cho người chọn lựa..."

Ba Tập Lăng cười nói: " Không cần đổi, ta tặng cho người." Cảnh Phong vui đến luôn miệng đa tạ.

Hai tay Lý Cường giơ ra, cười hì hì nói: " Nếu Tập Lăng có, vậy đi tới Lăng Nguyên Tinh thì hãy luyện chế đi thôi."

Cảnh Phong biết, Lăng Nguyên Tinh là một tinh cầu gần Phong Duyên Tinh, hấn tình nguyện chờ thêm một chút cũng muốn có thời gian luyện chế phi kiếm thật hoàn mỹ.

Lý Cường bởi vì cấp Mông Nhai Anh luyện kiếm, đã hiểu ra một đạo lý, đó chính là dùng thần dịch lực luyện khí thì có một đặc điểm, chính là bất luận tài liệu có thuộc tính như thế nào, đều cũng có thể dùng thần dịch lực kết thu, cho nên hấn nhận không được muốn tìm hiểu thêm một chút thủ đoạn luyện khí của Ngưng Luyện Pháp.

Thiên Hoàn vốn muốn tự mình đi ra du lịch, nhưng hấn cũng rất muốn có được một thanh phi kiếm do Lý Cường luyện chế, lại ngại ngần không biết làm sao nói, đang trong lúc do dự, chỉ nghe Lý Cường hỏi hấn: " Thiên Hoàn đại ca, người cùng chúng ta đi Lăng Nguyên Tinh nhé?"

Hấn lập tức không cần suy nghĩ nói ngay: " Đi! A a, đã lâu không có cùng lão đệ hội tụ rồi, ta bồi lão đệ đi Lăng Nguyên Tinh rồi mới đi du lịch." Nói xong, hấn tự mình cũng cảm thấy có chút đỏ mặt.

196. Chương 196

Sa mạc Lăng Nguyên Tinh có đặc sắc lớn nhất chính là Dũng Tuyền Thủy, chung quanh mỗi một chỗ cũng hình thành một lục châu nho nhỏ, đất đai nơi này gọi là sa nhân, bình thường đều dựa vào lục châu mà sinh

tồn. Trên lục châu cũng có con người từ tinh cầu khác di dân đến, bởi vì hoàn cảnh nghiêm khốc, người có thể sinh tồn không nhiều lắm, chỉ có hơn mười vạn người, phân bố trên các đại lục châu. Lăng Nguyên Tinh cũng nằm trong phạm vi Phong Duyên Tinh tu chân giới, vị trí của nó nằm xa nhất bên bờ của Phong Duyên Tinh.

Tu chân môn phái của Ba Tập Lăng là môn phái tu chân duy nhất của Lăng Nguyên Tinh, là bài danh thứ bảy trong bảy đại môn phái của Phong Duyên Tinh, Hãn Mạc Kim Sam Bảo phân chi môn phái, Lưu Sa Bảo, Ba Tập Lăng là cao thủ cấp trưởng lão. Tại Hãn Mạc Kim Sam Bảo ở Phong Duyên Tinh, hãn cũng là cao thủ cấp trưởng lão, nhưng hãn lại thích đi du lịch khắp nơi, cho nên rất ít về Phong Duyên Tinh và Lăng Nguyên Tinh.

Ba Tập Lăng mang theo Lý Cường, Thiên Hoàn, Cảnh Phong và Mị nhi đi tới Lăng Nguyên Tinh. Từ trong truyền tống trận đi ra, Ba Tập Lăng liền phát ra tín hiệu, hãn có uy vọng cực cao tại Lưu Sa Bảo, rất nhanh đã có năm người tu chân chạy tới, trong đó có chương môn nhân Lưu Sa Bảo Thích Hoàng Gia, hãn vừa nhìn thấy Lý Cường, liền kinh ngạc kêu lên, Ba Tập Lăng cũng bị hãn làm cho hoảng sợ.

Thích Hoàng Gia là cao thủ Xuất Khiếu hậu kỳ, hãn từng gặp qua Lý Cường, chỉ là Lý Cường không nhớ rõ. Thích Hoàng Gia kinh hãi kêu một tiếng, rồi do dự một chút, mới cẩn thận hỏi: "Tiền bối là Lý Cường của Trọng Huyền Phái?"

Ba Tập Lăng cười nói: "Cao thủ của Trọng Huyền Phái ta đều cũng biết...ách..." Hãn đột nhiên nhớ tới Lý Cường có thủ pháp luyện khí cao siêu, điều này hãn không xác định nữa.

Ba Tập Lăng đạt tới Phân Thần kỳ thì xuất ngoại du lịch, thật lâu không có về Lăng Nguyên Tinh và Phong Duyên Tinh, đối với nhiều tình huống cũng không biết. Lý Cường cười nói: "Ta là Lý Cường của Trọng Huyền Phái."

Thích Hoàng Gia kêu to lên: "Không tưởng được, Hồn Thế Ma Vương đã trở về..."

Ba Tập Lăng tức giận mắng: "Thích Hoàng Gia! Ngươi là chương môn nhân của Lưu Sa Bảo, sao lại kinh hãi kỳ cục như vậy, giống gì kia chứ!"

Lý Cường không khỏi nở nụ cười: "Hồn Thế Ma Vương? A a, chẳng lẽ ta nổi danh như vậy sao?"

Lý Cường còn không biết, tại tu chân giới ở Phong Duyên Tinh, danh khí của hãn bây giờ tuyệt không kém hơn Phó Sơn, sau khi mất tích suốt trăm năm lại trở về lần nữa, vô luận thế nào cũng là đại sự của tu chân giới Phong Duyên Tinh. Cơ hồ tất cả môn phái đều từng tiếp hoạch liên hợp thông tri của Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện: một khi có tin tức của Lý Cường, mời lập tức báo cho hai phái.

Lúc ấy làm cho tất cả giật mình chính là Thánh Thành cũng phát ra thông cáo: chỉ cần nhìn thấy Lý Cường liền lập tức thông tri Thánh Thành.

Đợi đến gần đây Thánh Thành mới hủy bỏ ra thánh lệnh giống như lệnh truy nã này, còn là nguyên nhân gì thì những môn phái cũng không dám hỏi nhiều. Thánh Thành là lão đại của tu chân giới tại Phong Duyên Tinh, chẳng những cao thủ nhiều như mây hơn nữa lại thần bí khó lường, không có môn phái nào dám khinh thường, bởi vậy, hình mạo của Lý Cường trước kia các môn phái đều rất rõ ràng.

Khi Thiên Thần Chi Nộ xuất thế thì Thích Hoàng Gia đi theo sư tôn hãn đến Thiên Đình Tinh, đã từng nhìn thấy tràng đại chiến kinh tâm động phách, khi đó hãn vẫn còn là Nguyên Anh hậu kỳ cao thủ, cho nên hãn vừa nhìn thấy Lý Cường liền nhận ra hãn ngay. Lý Cường có danh hào Hồn Thế Ma Vương, chính từ miệng Bách Hoàng lão nhân nói ra, truyền khắp cả Phong Duyên Tinh tu chân giới.

Thích Hoàng Gia tiến lên cung kính hành lễ: "Hãn Mạc Kim Sam Bảo môn hạ đệ tử Thích Hoàng Gia ra mắt tiền bối."

Lý Cường thở dài, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, rốt cuộc cũng đã trở lại Phong Duyên Tinh tu chân giới. Hãn cười nói: "Chương môn nhân không cần khách khí, ngươi cứ xưng hô ta một tiếng sư huynh đi, gọi tiền bối nghe không được tự nhiên." Lý Cường lại giới thiệu mấy người Thiên Hoàn một lần, lúc này mới theo Thích Hoàng Gia đi tới trú địa của Lưu Sa Bảo.

Lưu Sa Bảo tọa lạc tại lục châu lớn nhất Lăng Nguyên Tinh - Lâm Hồ lục châu, Lâm Hồ là hồ nước lớn nhất Lăng Nguyên Tinh, nguồn nước đều do Dũng Tuyền dưới đất cung cấp, nước suối nơi này là một đạo linh tuyến, đối với người tu chân mà nói đây là một phong thủy bảo địa, Lưu Sa Bảo được kiến trúc bên Lâm Hồ.

Đệ tử của Lưu Sa Bảo có hơn ba trăm người, trong đó chín mươi phần trăm đều đạt không tới Nguyên Anh kỳ, chỉ có hai mươi mấy người đã là cao thủ vượt ngoài Nguyên Anh kỳ, bởi vậy tại Phong Duyên Tinh tu chân giới, Lưu Sa Bảo chỉ là môn phái không có danh tiếng, bình thường các đệ tử sơ cấp của các môn phái đi đến Lăng Nguyên Tinh lịch lãm thì mới có thể yêu cầu Lưu Sa Bảo hiệp trợ, bình thường thì không có người tu chân đi tới.

Mấy người Lý Cường vừa tới khiến cho cả môn phái oanh động, nhất là Ba Tập Lăng đã trở về, lại càng làm cho những môn hạ đệ tử hưng phấn không thôi. Danh khí của hắn tại Hãn Mạc Kim Sam Bảo thật lớn, cũng là truyền kỳ nhân vật trong môn phái.

Lưu Sa Bảo có kiến trúc hình tròn thật lớn, tất cả đều do cực thạch làm ra, phòng ốc cũng xây theo hình tròn bên trong, ở giữa có một cái thiên tinh (giếng trời) thật lớn, có một sân rộng cỡ sân đá banh lớn, đây là nơi các đệ tử ở lại. Cả Lâm Hồ lục châu đều bị pháp thuật phòng hộ, chính là ngửa Sa Nhân quấy nhiễu, chủ yếu chính là phòng ngừa bão cát cùng với sa bạo xâm nhập. Pháp thuật phòng hộ chia là hai tầng trong ngoài, ngoài tầng bao cả lục châu, nội tầng chỉ dùng bảo vệ nguồn nước và trú địa Lưu Sa Bảo, vì lục châu có rất nhiều người bình thường cư trú.

Thích Hoảng Gia không cư trú tại sân hình tròn kia của Lưu Sa Bảo, hắn ở trong một tiểu viện nhỏ xây dựng bên Lâm Hồ, trong viện không có phòng, chỉ có một bình thai bằng đá, được đeo gọt thật là tinh tế tròn trịa, có vài cây đại thụ sinh trưởng bên cạnh bình thai, hoàn toàn bao bọc quanh bình thai, ngay cả một tia mặt trời cũng không xuyên qua được. Do vì quanh năm không mưa, khí hậu khô nhiệt lẫn khô rang, cho nên tác dụng của nóc nhà trên cơ bản để giảm nhiệt, vì có những cây đại thụ này nên có thể cũng không cần nóc nhà làm gì nữa.

Lý Cường khoanh chân ngồi trên đài, nói: "Thích lão đệ, tin tức ta trở về tạm thời không nên thông tri cho Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện, a a, ta muốn thâm lặng trở về, không thích sự huyền ảo kinh thiên động địa nào cả."

Ngoại trừ Mị nhi mang theo Thiên Sư thần thú đi nghịch nước, còn những người khác đều đang ngồi trước bình thai, sóng gợn trong hồ nhộn nhạo, gió nhẹ thổi vào mặt, làm lòng người sáng khoái tâm thần. Thích Hoảng Gia gật đầu nói: "Được, Hoảng Gia tuân mệnh."

Cảnh Phong tính tình nóng nảy, hắn lắc mạnh đầu tóc rối bời, hắc hắc cười nói: "Tập Lăng lão đại ca, này...cái...kia..." Tay hắn vươn ra, lại rút trở về, mọi người nhìn thấy đều nở nụ cười.

Ba Tập Lăng phân phó cho một đệ tử mang tới Hàn Ngọc Băng Thần, Cảnh Phong vui đến cuồng quýt đa tạ. Thích Hoảng Gia đến lúc này mới biết Lý Cường muốn luyện khí, hắn cũng thật mừng rỡ, cao thủ luyện khí của Trọng Huyền Phái không phải ai cũng có thể nhìn thấy được.

Lần này luyện khí, Lý Cường tốn hao suốt ba ngày thời gian mới làm xong, hắn dùng Ngưng Luyện Pháp mà bản thân không quen thuộc lắm, mặc dù cũng còn có chút không hài lòng, nhưng hắn cũng đã nắm giữ được phương pháp luyện khí thể này. Dùng thần dịch lực đến luyện khí, cơ hồ có thể so sánh với bất cứ phương thức luyện khí nào của tu chân giới, thần dịch lực là cách tốt nhất "Hỏa", vô luận là Tam Muội Chân Hỏa, Thiên Hỏa hay là tiên linh khí đều không thể so sánh với thần dịch lực, bởi vậy mới có thể tính được Lý Cường đã chính thức bước vào hàng ngũ của đại tông sư luyện khí.

Chuôi phi kiếm này của Cảnh Phong, hình dáng phi thường cổ quái, do vô số tầng tinh thể trạng vật chất sắp hàng mà thành, màu sắc gần như trong suốt, giống như một mảnh thủy tinh ngưng kết như một băng tinh hoa. Trong lòng Cảnh Phong phi thường hài lòng, hắn đặc ý nhường cho Thiên Hoành đặt tên. Thiên Hoành cầm chuôi phi kiếm cổ quái này, rốt cuộc nhìn không được nữa, hắn nghiêm mặt ấp úng nói: "Ách, lão đệ, này...thể chất của ta và Cảnh Phong giống nhau...a a, này..."

Lý Cường chợt hiểu ra, nói: "Lão ca cũng muốn ta luyện kiếm phải không?"

Gương mặt Thiên Hoành cũng đỏ hồng lên, Lý Cường biết hẳn là người rất kiêu hãnh, vội vàng nói: " Lão ca muốn tiểu đệ luyện kiếm thì chỉ cần phân phó một tiếng là được, a a, là ta sợ ý rồi."

Thiên Hoành nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ngại ngừng cười nói: " Ai bảo tu vi luyện khí của lão đệ lại cao minh như thế, được rồi, phong tử, thanh kiếm này cứ gọi là Sương Tinh kiếm đi. Ai, phi kiếm lão đệ luyện ra thật kỳ diệu vô cùng, loại phi kiếm có hình dáng này, ta là lần đầu tiên nhìn thấy."

Cuối cùng, chẳng những Thiên Hoành có được một thanh phi kiếm mới, ngay cả Ba Tập Lăng và Thích Hoằng Gia cũng có được một thanh phi kiếm do Lý Cường luyện chế, mọi người đều vô cùng vui mừng. Thiên Hoành có được phi kiếm hình dáng giống như một bông tuyết hình sáu cánh phóng lớn, hẳn thử thao không một chút, không ngờ cũng xuất hiện tuyết ảnh đầy trời, sợ đến làm hẳn vội thu kiếm, trong lòng cao hứng không biết làm sao mới tốt. Loại phi kiếm này có hình thái nghĩ vật hóa hình, thật sự là quá ít thấy, trong lòng Thiên Hoành rõ ràng, dựa vào chuôi phi kiếm này, có thể dễ dàng phát huy hết toàn bộ thực lực.

Có đệ tử đưa tới một tấm hồng giản, Ba Tập Lăng hỏi: " Là thông tri của tổng bảo?"

Thích Hoằng Gia xem qua, cười nói: " Do Vân Tiêu Thánh Thành tổ chức đạo thuật pháp thuật đại hội bốn mươi năm một lần sắp bắt đầu rồi, lần này tổng bảo cho Lưu Sa Bảo một danh ngạch, a a, Thiên Duyên Thành lại náo nhiệt rồi."

Lý Cường đã sớm nghe nói qua hoạt động của đạo thuật pháp thuật đại hội, hẳn tò mò hỏi: " Lúc nào bắt đầu?"

Mị nhi nhin không được lời kéo tay Lý Cường, dịu dàng nói: " Ca ca, Mị nhi muốn nhanh chân đến xem!"

Lý Cường nói đùa: " Đi, cùng nhau đi chơi, Mị nhi nếu cảm thấy thích thú, muội cũng tham gia tỷ thí đi, a a."

Ai ngờ Mị nhi lại thật sự động tâm, nàng từng là người tu chân của Phong Duyên Tinh, rất quen thuộc với tình huống của Phong Duyên Tinh, đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài là hoạt động lớn nhất của Phong Duyên Tinh, mỗi môn phái đều toàn lực tham gia, người tu chân gia truyền cũng phi thường xem trọng, bởi vì một khi chiến thắng, không chỉ có trọng thưởng trọng hậu, còn sẽ được đến Vân Tiêu Thánh Thành tiềm tu, thu được càng nhiều tu chân mật bảo cao cấp. Nàng lập tức đáp: " Tốt, Mị nhi sẽ tham gia!"

Lý Cường chỉ cần Mị nhi vui vẻ thì cho dù trời có sập xuống hẳn cũng không thềm quan tâm, hướng chỉ nàng chỉ muốn tham gia vào một cuộc tỷ thí. Hẳn cũng cười nói: " Tốt, Mị nhi muốn tham gia, chúng ta vô luận thế nào cũng phải đạt được vị trí đầu tiên, ca ca giúp muội chuẩn bị."

Mị nhi vỗ tay cười nói: " Hay a, ta thích, ca ca, muội làm sao báo danh a?"

Thích Hoằng Gia nói: " Dùng danh nghĩa người tu chân gia truyền tham gia là được, ta có thể hỗ trợ." Hẳn có được một thanh cực phẩm phi kiếm do Lý Cường luyện chế, đang nghĩ cách báo đáp, nghe vậy lập tức nhiệt tình tổ ý hỗ trợ. Mị nhi cười hì hì đa tạ nói: " Cảm ơn Thích đại ca." Nàng cho dù đã huyền hóa thành bộ dáng của tiểu cô nương tu chân, nhưng thần thái kiêu mỹ cũng vẫn làm cho Thích Hoằng Gia cảm thấy ăn không tiêu, hẳn vội vàng cúi đầu nói: " Mị nhi cô nương không cần khách khí, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi."

Ba Tập Lăng hỏi: " Lúc nào bắt đầu?"

Thích Hoằng Gia cười nói: " Rất nhanh thôi, cụ thể cần xem những môn phái muốn báo danh, lần này tựa hồ có khác biệt trước kia, Vân Tiêu Thánh Thành truyền ra tin tức trọng yếu, lúc tiến hành đại hội, sẽ có nhân vật trọng yếu tham gia, hơn nữa phần thưởng lần này cũng khác hẳn trước kia, nghe nói có thể là tiên khí, cho nên mỗi môn phái đều tích cực chuẩn bị."

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, trong lòng nói thầm: " Kiền Thiện Dong tốt cùng muốn làm gì?"

Thiên Hoành hỏi Cảnh Phong: " Thiên Lại Thành chúng ta có tham gia vào tỷ thí này hay không?"

Cảnh Phong nói: " Ách, sự thúc tổ, lão nhân gia không phải không biết, người tu chân của Thiên Lại Thành chúng ta đi ra lịch lãm rất ít, nếu không phải có tiểu phong tử ngẫu nhiên đến chỗ chúng ta, sợ rằng bây giờ chúng ta cũng còn đang bị giam trong Oan Hồn Hải đó."

Lý Cường cười nói: " Tham gia loại hoạt động này cũng không tệ lắm, đối với đệ tử môn nhân có thể mở rộng tầm mắt, danh vị và thưởng phẩm cũng không quan trọng, trọng yếu là có thể lĩnh ngộ được nhiều điều hay."

Thiên Hoàn cũng hiểu được đạo lý này, hần do dự một chút, nói: " Cũng được, ta đi Thần Bang Tinh một chuyến, Thích lão đệ, phiên toái ngươi cũng giúp người tu chân của Thiên Lại Thành chúng ta báo danh, chúng ta cũng tham gia."

Thích Hoàng Gia nói: " Không thành vấn đề, môn phái báo danh là được chiếu cố ưu tiên, Hần Mạc Kim Sam Bảo chúng ta tại Thiên Duyên Thành cũng có chỗ ở, Thiên Hoàn tiền bối có thể tới..."

Lý Cường cười nói: " Đừng giành, đừng giành, Thiên Hoàn đại ca mang người đến, vô luận thế nào cũng phải đến Trọng Huyền Phái hoặc là Cổ Kiếm Viện, a a, đã lâu không gặp được thành chủ tỷ tỷ rồi."

Thiên Hoàn vuốt râu, nói: " Tốt, ta đi về trước một chuyến, lão đệ, chúng ta sẽ gặp lại tại Thiên Duyên Thành." Hần nói đi là đi, bạch quang chợt lóe đã mất đi bóng dáng.

Cảnh Phong giống như một con khỉ, từ trên bình thai nhảy dựng lên, Thiên Hoàn vừa đi hần cảm thấy cả người như nhẹ nhõm hẳn, có lão nhân gia ở đây, hần bị câu thúc khó chịu vô cùng.

" Ta cũng muốn tham gia tỷ thí, oa ha ha!" Hần hươ tay múa chân xoay vòng trên không trung. Thích Hoàng Gia trợn mắt há hốc mồm nói: " Cuộc tỷ thí này phải là người tu chân có tu vi dưới Phân Thần kỳ mới được tham gia, hần..ách, hình như không có tư cách a."

Cảnh Phong phảng phất như bị vật gì trấn định ngay giữa không trung, hần nghe được thật rõ ràng hồi lâu, mới hô: " Đây là quý củ chó má gì chứ! Chẳng lẽ ta chỉ có thể xem? Tức chết ta rồi!" Hần cúi đầu ủ rũ rơi xuống mặt đất, trước kia ở Phong Duyên Tinh cũng có cử hành đại hội tranh tài, chỉ là mỗi lần hần đều có việc đi ra ngoài, căn bản là không có tham gia qua, cho nên hần cũng không hiểu quý củ rõ ràng.

Thích Hoàng Gia giải thích: " Quý củ của đại hội tranh tài thật ra rất nhiều, người có tu vi khác nhau không thể tỷ thí cùng nhau, tỷ như người tu chân Nguyên Anh kỳ không thể đấu với người tu chân Xuất Khiếu kỳ, đó là hai tầng cấp tu vi khác hẳn...ân, nhưng thật ra có một loại tỷ thí người có thể tham gia..."

Ba Tật Lãng chen lời: " Ân, đúng vậy, đó là tu chân cao thủ đã ngoài Phân Thần kỳ tham gia, chuyên môn tỷ thí luận bàn pháp thuật...bất quá hình như nó không có gì nổi danh, chỉ có những người tu chân cấp thấp đến xem mà thôi."

Cảnh Phong lại hưng phấn: " Vậy cũng được, ta sẽ tham gia." Hần chỉ cần có đánh nhau, còn những gì khác hần cũng không thêm quan tâm tới.

Mị nhi dựa vào bên người Lý Cường, cười hì hì nói: " Ca ca, muội đi tham gia tỷ thí...không có chuyện gì chứ."

Lý Cường nói: " Không thành vấn đề, nếu có chuyện ca ca cũng sẽ làm cho nó trở thành không có chuyện." Lời này của hần rất bá đạo, dù sao chỉ cần là Mị nhi thích là được, Lý Cường sẽ không để ý hết thảy mà tranh thủ, may là Mị nhi không phải loại cô nương vô lý gây náo, nếu không dựa vào sự sủng ái của Lý Cường, nàng thật sự ở tại tu chân giới muốn làm gì thì làm.

Mị nhi nói: " Ca ca, khi muội đi về nhà, huynh phải đi với muội nha, Mị nhi còn có chút sợ hãi."

Lý Cường vỗ nhẹ vai nàng, nói: " Có ca ca ở đây, đừng sợ." Mị nhi tựa đầu lên vai Lý Cường, tựa hồ chỉ như vậy là nàng đã yên tâm rồi.

Lý Cường hỏi: " Lăng Nguyên Tinh có phải có một địa phương tên là Hần Mạc Nguyên?"

Ba Tật Lãng kinh ngạc nói: " Lý huynh sao lại biết địa phương này? Đó là một cái tên rất xưa, bây giờ hần là gọi..ân, gọi là cái gì, Thích Hoàng Gia ngươi có biết không? Chính là địa phương ở gần bên Tự Liễu lục châu đó." Hần cũng không nhớ được rõ địa danh.

Thích Hoàng Gia nói: " Hần Mạc Nguyên bây giờ gọi là Cổ Đạo Nguyên, còn địa phương đó thì có rất ít người, rất hoang vu, sư huynh hỏi địa phương này để làm gì?"

Lý Cường nói: " Có người ủy thác cho ta, nơi đó giam cầm một cao thủ tu chân giới, nhưng không biết còn ở đó hay không, ta định cởi mở cấm chế."

Ba Táp Lăng ngạc nhiên nói: " Đây là chuyện lúc nào, chúng ta hình như không có nghe nói qua a?" Hắn quay đầu nhìn Thích Hoằng Gia, trong mắt toát ra ý hỏi.

Thích Hoằng Gia nói: " Ta cũng không có nghe nói qua, điển tịch cũng không có ghi lại chuyện này, kỳ quái, Lý sư huynh, cao thủ bị giam cầm kia là ai? Là người của môn phái nào?"

Lý Cường nhún nhún vai, nói: " Hắn là ai ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết người này bị Phật tông cao thủ giam cầm, đã rất lâu, có lẽ hắn đã sớm phi thăng rồi, có lẽ đã chết, ta chỉ là muốn mở cấm chế nhìn xem, còn những chuyện khác đành nghe theo mệnh trời thôi." Thật ra tâm tính bây giờ của Lý Cường đã khác hẳn trước kia, thái độ đối với chuyện sinh tử đã hờ hững hơn rất nhiều, kinh nghiệm và vô số lần trải qua sinh tử, hắn không còn ý niệm kích động theo đuổi tính mạng vô hạn như lúc mới bắt đầu tu chân nữa.

Thích Hoằng Gia nói: " Ta biết nơi đó, a a, để ta làm hướng đạo một lần đi, Ba trưởng lão có đi chung không?"

Ba Táp Lăng gật đầu nói: " Ta là địa chủ, đương nhiên muốn đi."

Lý Cường gật đầu đa tạ, hắn đứng dậy, cười nói: " Chúng ta bay tới đó, khó có thể đi tới Lăng Nguyên Tinh, làm sao cũng phải xem thử phong cảnh của nơi này mới được."

Cảnh Phong nói: " Phong cảnh? Có cái gì đẹp mắt chứ, địa phương này ngoại trừ cát và đá, đại khái chẳng có đồ vật gì tốt cả đâu." Hắn đối với cảnh sắc không hề quan tâm, lão phong tử chỉ có đánh nhau và tu chân là có hứng thú.

Lý Cường biết rõ tính tình của người này, hắn nói: " Chúng ta đi!" Hắn bay lên không trung trước, Mị nhi ôm tiểu Bạch gắt gao đuổi theo.

Thích Hoằng Gia phân phó cho đệ tử vài câu, lúc này mới cùng Ba Táp Lăng bay lên. Năm người bay ra Lâm Hồ lục châu, vẫn hướng tới phía nam của Cổ Đạo Nguyên bay đi.

Cổ Đạo Nguyên là một địa phương tràn đầy bão cát hoành hành, hơn nửa năm trong một năm đều là cuộc sống cát bay đá chạy, chỉ có một ít nơi có được sự yên lặng hiếm hoi. Lục châu của Cổ Đạo Nguyên cực nhỏ, chỉ có ít nguồn nước, có rất ít thực vật có thể sinh trưởng ở chỗ này, hoàn cảnh phi thường khốc liệt, chỉ có số ít sa nhân bản địa dựa vào bản lĩnh đặc thù mới có thể sinh tồn ở chỗ này.

Lý Cường bọn họ đi tới bầu trời Cổ Đạo Nguyên, lúc này là lúc yên lặng nhất, vô số đồi cát khôn cùng mênh mông lóe lên quang mang màu vàng kim dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trong thiên địa một mảnh tĩnh mịch, nhiệt lưu bốc lên ngùn ngụt làm cho cảnh vật phía xa xa cũng trở nên vụn vụn. Thích Hoằng Gia nói: " Nơi này chính là Cổ Đạo Nguyên, ngoại trừ sa nhân của bốn địa, cũng chỉ có người tu chân mới có thể lại đây, người bình thường căn bản là không đến được nơi này, quá nóng rồi."

Mị nhi lại hoan hô một tiếng, mang theo tiểu Bạch bay xuống. Tiểu nha đầu lại không ngờ cũng thích đi vọc cát để chơi.

Lý Cường nói: " Các người chờ ta một chút." Hắn bay đến trên một đồi cát, khoanh chân ngồi xuống, thần thức lập tức theo đồi cát khắp bốn phương tám hướng tỏa dài ra.

Trong năm người tu vi của Thích Hoằng Gia là kém cỏi nhất, hắn hỏi: " Lý sư huynh đang làm gì?"

Cảnh Phong bĩu bĩu môi: " Hắn? Tiểu phong tử dám chắc đang dùng thần thức tìm kiếm trong đại phạm vi, ai, người này rốt cuộc tu luyện cái gì đây, lão phong tử bây giờ không hiểu một chút nào, mơ hồ về tu vi của hắn, ai, không thể tư nghị a."

Ba Táp Lăng đã từng tận mắt nhìn thấy Lý Cường phát uy tại hỏa hồ, cho nên hắn rất rõ ràng thực lực của Lý Cường, đây quả thật là tu vi cao thâm không lường được. Hắn cười nói: " Lão đệ, đừng lo lắng gì cả, thực lực tu vi của Lý huynh ta biết, người tu chân như chúng ta thật không có cách nào so sánh, hắn tựa hồ đã thoát ly con đường tu chân, còn hắn tu luyện gì thì ta cũng không biết."

Tu vi của Lý Cường bây giờ cực cao, thần thức tìm tòi trong đại phạm vi cũng không cảm thấy phải cố hết sức, rất nhanh hắn đã tra tìm được địa phương khả nghi, đó là bên dưới một đồi cát nằm hướng tây bắc, có sự ba động mà hắn quen thuộc, đó là do pháp bảo đặc hữu của Phật tông sinh ra. Hắn đứng dậy, cười nói: "Tìm được rồi, chúng ta đi qua đó thôi. Mị nhi đừng đùa, mang theo tiểu Bạch cùng đi đi."

Lý Cường bay đi theo hướng Tây Bắc, rất nhanh hắn đã phiêu phù đứng bên trên bầu trời của đồi cát lớn. Cảnh Phong tò mò hỏi: "Chính là nơi này sao?"

Lý Cường gật đầu nói: "Mọi người tránh ra, ta sẽ tách đồi cát này ra." Mọi người lập tức bay sang bên cạnh, đều đưa mắt nhìn Lý Cường làm sao tách đồi cát lớn này ra.

Chỗ đồi cát này thật lớn, bị gió thổi thành một hình dáng như nửa vầng trăng, Lý Cường không dùng pháp bảo tiên khí gì, chỉ đơn giản khắp động tiên huyền, hắn dùng chính là tiên pháp di sơn đảo hải (dời non lấp biển), nhất thời cả mặt cát đều rung động lên, tòa đồi cát thật lớn tựa như một vùng tuyết bị lửa thiêu đốt, nhanh chóng chìm xuống, tốc độ cực nhanh làm cho kẻ khác trợn mắt cứng lưỡi.

Theo đồi cát biến mất, mặt dưới đất lộ ra, đó là một tảng đá lớn bình chĩnh giống như ngọn núi, nham thạch âm u ẩn ước quang mang màu xanh. Mị nhi kêu lên đầu tiên: "Trời ạ, ca ca, đây là Ngưng Thạch Thuật của Phật tông kết thành tảng đá, ca ca, người bị cấm chế nơi này nhất định là lợi hại không tưởng nổi, khối Ngưng Thạch lớn như vậy dám chắc phải do rất nhiều người ra tay." Tiểu nha đầu hiểu biết rất nhiều, đối với Phật tông nàng cũng hiểu rõ, nàng từng xem qua điển tịch của Lý Cường lấy được từ Phật tông, cho nên chỉ liếc mắt đã nhận ra khối tảng đá thật lớn này làm sao được hình thành.

Lần này ngay cả Cảnh Phong cũng phải khâm phục, hắn lắc đầu nói: "Muội tử của tiểu phong tử cũng lợi hại như thế, ai, ta xem như sống uống phí bao lâu rồi."

Lý Cường cười nói: "Không tệ, quả thật là Ngưng Thạch Thuật cấu thành cấm chế, hay thật, Phật tông chỉ ít có sáu trường lão cấp cao thủ đồng thời ra tay, còn có thêm một cao thủ hấp dẫn chú ý của hắn, ân, nhìn bộ dáng chính là có mai phục cam bẫy."

Mị nhi nói: "Ca ca, huynh có phương pháp phá giải không?"

Lý Cường có chuẩn bị mà tới, hắn được Trí trưởng lão cấp cho linh huyền phá giải. Hắn nói: "Mọi người lui ra sau, ta muốn cởi bỏ cấm chế, vật này sẽ nổ tung, đừng để bị thương." Hắn liên tục khắp động linh huyền, đây là mật pháp của Phật tông. Khối tảng đá lớn kia kịch liệt rung động lên, "ca" "ca" âm thanh quy liệt rạn vỡ rõ ràng truyền ra.

Trên khối cự thạch bằng phẳng xuất hiện càng ngày càng nhiều vết rách, chậm rãi, từ khe đá lộ ra từng đạo quang hoa màu xanh. Theo linh huyền cuối cùng của Lý Cường hoàn thành, chỉ thấy hắn thuận thế đẩy dờ đi, hai tay huy động xuống phía dưới, hét lớn một tiếng: "Khai!" Trong phút chốc, thanh quang trong khe đột nhiên chuyển thịnh, phát ra bạch quang chói mắt, tiếng chấn động long long cũng càng ngày càng vang, phẳng phất như một chiếc xe chiến đấu tốc độ cao từ xa xa bay tới, đã sắp đến gần bên người.

"Oanh" "Oanh!" Hai tiếng nổ kịch liệt, những mảnh đá màu đen bắn về phía bốn phương tám hướng, một cổ bụi mù thật lớn bay lên trời. Lý Cường ngửi thấy một mùi vị cực kỳ hôi thối bốc lên, hắn phát tay, một đạo cuồng phong thổi qua đại địa, thổi sạch sẽ sương khói đang bốc lên. Mọi người đều cũng nhìn thấy, khối đá như núi kia đã lộ ra hai lỗ đen trống rỗng thật lớn, giống như hai con mắt, không tiếng động trừng trừng nhìn lên bầu trời.

Ba Tật Lãng, Thích Hoảng Gia và Cảnh Phong đều đi lại gần. Mị nhi nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, nhỏ giọng nói: "Ca ca, kỳ quái, sau khi phá giải linh huyền thì tảng đá phải vỡ vụn ra chứ, như thế nào lại mở ra hai cái động khẩu?" Tiểu nha đầu có chút sợ hãi, mặc dù công lực của nàng cực cao, nhưng là gan vẫn còn rất nhỏ.

Lý Cường cười nói: "Ước chừng cao thủ bị vây bên trong đã cố gắng luyện hóa khối đá lớn này, cho nên cả cấm chế đều cũng xảy ra biến hóa."

Cảnh Phong xoa tay nói: "Tiểu phong tử, để ta xuống xem trước sao nhé? Hắc hắc, cũng không biết bên trong là ai, động tĩnh lớn như vậy cũng không ra xem một chút, ai, có phải hắn đã xong đời rồi không?" Hắn thật sự là tò mò cực kỳ.

197. Chương 197

Cảnh Phong đỉnh đạc nói: "Sao ta lại không có cảm giác nào cả." Bất quá hắn là cao thủ thích đánh nhau, mặt ngoài nhìn hắn như hi hi ha ha không quan tâm, kỳ thật mỗi lần hắn đánh nhau đều rất cẩn thận. Trong chớp mắt hắn đã mặc chiến giáp vào, dùng phi kiếm lúc từ Oan Hồn Hải đi ra, giống như một đàn cá nhỏ vờn quanh người.

Ba Tập Lăng tới gần Lý Cường hỏi: "Lý huynh cảm thấy chỗ nào có chuyện?"

Lý Cường gãi gãi đầu, hắn cũng không nắm chắc chính xác: "Ta có một loại cảm giác rất cổ quái, kỳ quái, có thể làm cho ta có cảm giác bất an lại là thứ gì chứ? Hình như là cho tới bây giờ ta chưa từng gặp qua...ân, Mị nhi, muội ôm tiểu Bạch lại đây."

Mị nhi ôm tiểu Bạch bay đến bên cạnh Lý Cường, cười duyên nói: "Ca ca, huynh lo lắng cái gì nha?"

Lý Cường lắc đầu: "Ta cũng nói không rõ..." Hắn đưa tay ẵm tiểu Bạch, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, cười nói: "Tiểu Bạch, có thể gọi về một linh thú đi xuống xem xét một chút hay không?"

Tiểu Bạch thân thiết liếm liếm tay Lý Cường, trong cổ họng phát ra tiếng nũng nịu ô lô ô lô, sau đó hướng ra ngoài kêu ương ương hai tiếng, trên không trung nhất thời xuất hiện một quái thú giống biên bức (dơi), ước chừng lớn cỡ một người tráng niên, ở không trung xoay quanh một vòng, rồi chui vào trong động khẩu.

Lý Cường ý bảo mọi người lui ra sau chờ đợi, qua ước chừng mười phút, cả thạch sơn đột nhiên kịch liệt rung động lên, tiếp theo truyền ra một tiếng kêu chói tai, mọi người đều cũng trở nên khẩn trương.

Tiểu Bạch từ trong lòng ngực Lý Cường chạy ra ngoài, lơ lửng phía trên động khẩu thấp giọng kêu lên, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy quái thú hình biên bức từ trong động bay ra, một cái bóng màu xanh ở phía sau đang gắt gao đuổi theo.

Thanh ảnh bỗng nhiên gia tốc, cả cái bóng đột nhiên xuyên thẳng vào thân thể của quái thú. Tiểu Bạch đột nhiên hét lớn một tiếng, quái thú nọ lập tức hóa thành một lũ khói xanh biến mất vô tung, tiểu Bạch cũng hóa thành một đạo ngân tuyến bay vào trong lòng ngực Lý Cường. Đạo thanh ảnh nọ phảng phất bị mất đi mục tiêu, mờ mờ xoay chuyển vòng quanh trên thạch sơn.

Mấy người Lý Cường nhìn nhau, Cảnh Phong ngạc nhiên nói: "Đây là thứ gì vậy?" Vừa dứt lời, đạo thanh ảnh nọ từ từ ngưng tụ thành hình người, nhìn quanh mọi nơi một hồi, hỏi: "Các người là ai?" Hắn nhìn chằm chằm Lý Cường, bộ dáng như là rất kỳ quái. Không đợi Lý Cường trả lời, hắn lại hỏi: "Người...người không phải người tu chân, người là ai?" Thanh âm nọ mơ hồ không rõ, phiêu hốt không chừng.

Mị nhi đứng ở bên cạnh Lý Cường, tò mò nhìn người nọ: "Ca ca, hắn..hắn tu thành vật gì vậy? Không phải linh thể, không phải nguyên anh, cũng không phải quỷ thể, càng không phải tiên nhân và Tán tiên, hình như cũng không liên hệ gì với ma đầu, lạc lạc, ca ca, huynh có nhìn thấy qua như vậy....ân, người sao?" Trong lúc nhất thời nàng không biết dùng tên gì để biểu đạt nữa. Dựa vào kiến thức của Mị nhi, cũng không nhận ra người này tu luyện cái gì.

Sau khi người nọ ngưng thể làm cho người ta có cảm giác rất kỳ quái, đợi đến khi gương mặt hắn hiển lộ ra thì mọi người đều cũng chấn động, nguyên lai là một nữ nhân. Nàng ở trong không trung xoay một vòng, đột nhiên nhoẻn miệng cười, người ở đây ngoại trừ Mị nhi, ai cũng có cảm giác như hồn phi phách tán, nàng làm cho người ta lưu lại một ấn tượng mãnh liệt, đó là một loại yêu khí, yêu mị hoang dã giống như một đóa hoa ăn thịt người.

"Ta tu cái gì? Tiểu nha đầu, người sẽ không biết được đâu. Thật tốt a, lại nhìn thấy được phiên sa mạc này nữa, ân, nể mặt các người đã thả ta ra, bốn cô nương sẽ không làm khó các người, chỉ muốn thám thính một tin tức mà thôi." Nàng đột nhiên tán hình, phảng phất cho tới bây giờ không từng tồn tại. Lý Cường quát to: "Cẩn thận."

Cảnh Phong kinh ngạc phát hiện mình đã rơi vào trong bàn tay cô nương nọ, hắn kêu lên quái dị: "Di, oa nha, đi tìm chết!" Bầy cá nhỏ màu xanh đen đột nhiên thoát ra từ trên người hắn. Làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ chính là phi kiếm có thể xuyên hành trong thân thể của cô nương nọ hết sức tự do, nàng tựa như không có cảm giác gì khác. Mười ngón tay nhọn của cô nương nọ bám chặt vào đầu vai của Cảnh Phong,

nàng cười lạnh nói: " Công lực bác tạp không thuần, phi kiếm cũng không được, tâm phù khí táo(không thuần nhất), cho dù tu luyện đến Phân Thần kỳ cũng vô dụng."

Mỗi một câu nói của nàng cũng đều châm chọc vào chỗ yếu hại, Cảnh Phong bị cô nương cổ quái này nói xong gương mặt vàng như đất, hấn hét lớn: " Tứt chết ta thôi, ngươi, ngươi mau buông phong tử ta ra!"

Cô nương nọ ngẩn ngơ, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người tự xưng là phong tử. Lý Cường phát giác cô nương nọ tựa hồ cũng không có ác ý, hấn vẫn không có động thủ, chỉ lẳng lặng mà nhìn, nhưng hấn cũng đã tương thần dịch lực vận đến trong mắt.

Cảnh Phong bị nàng nói xong tâm thần đại loạn, chiến giáp nơi bả vai bị ngón tay của cô nương nọ bóp chặt kêu lên răng rắc. Lý Cường nói: " Đủ rồi, cô nương mau buông tay đi."

Cô nương nọ quay đầu nhìn về phía Lý Cường, nàng nhướn cao đôi mày, mắt tròn tròn, yêu thanh yêu khí nói: " Yêu, ta biết là ngươi cởi cấm chế, nhưng tại sao bỗng cô nương phải nghe lời ngươi?"

Mị nhi nói: " Tỷ tỷ, ca ca ta mất nhiều công phu mới cởi được cấm chế đó, ngươi hãy mau buông phong tử đại ca ra đi."

Cô nương nọ nhìn Mị nhi liếc mắt một cái, yêu mị cười nói: " Tiểu cô nương thật xinh đẹp, sao ngươi phải biến ảo làm chi? Bộ dáng nguyên lai của ngươi đẹp mắt hơn nhiều." Nàng chỉ liếc mắt một cái đã xem thấu nguyên hình của Mị nhi.

Hai mắt Lý Cường đột nhiên thả ra hai đạo kim mang, cô nương nọ giống như bị cây chùy lớn đánh trúng, kêu lên một tiếng chói tai rồi biến mất tại không trung. Cảnh Phong lão đảo cuống quýt lui về phía sau, sắc mặt hấn trắng bệch, một hồi lâu mới kêu lên: " Sao nàng lại lợi hại như vậy?"

Trước mặt Lý Cường không xa phát ra một tiếng nổ, cô nương nọ đột nhiên hiện hình, nhưng lại đánh vào vòng vây của Chiến Hồn Dao đang ẩn hình. Nàng lại ngưng hình, ngơ ngác nhìn Lý Cường, trong miệng lẩm bẩm nói: " Không có khả năng, ta đã đột phá hết thủy trối buộc, đúng ra không còn ai có thể ngăn cản sự xâm nhập của ta..." Nàng nhìn chằm chằm Lý Cường, trên mặt lộ ra vẻ oán hận: " Ngươi, ngươi là ai?"

Lý Cường mỉm cười: " Cô nương, ta không biết ngươi tu luyện cái gì hay ngươi là ai, ta chỉ biết từ thật lâu trước kia ngươi là một trong bảy đại cao thủ, nếu là ngươi nguyện ý, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện, nếu không muốn, chúng ta cũng không quấy rầy nữa, những người tới cùng ta đều là bằng hữu của ta, chính là vì dẫn đường mới tới nơi đây, ta đến đây chỉ có một mục đích là cởi cấm chế cho ngươi, thả ngươi đi ra."

Cô nương nọ nói: " Ai kêu ngươi tới, làm sao hấn biết được ta bị cấm chế ở chỗ này?"

Mị nhi nhỏ giọng hỏi: " Ca ca, nàng và Kỳ sư bá đều là một trong bảy đại cao thủ?"

Lý Cường gật đầu nói: " Hấn là đúng vậy."

Mị nhi kinh ngạc nói: " A, Mị nhi biết rồi, khi đó trong bảy đại cao thủ chỉ có một nữ tính, nàng là cao thủ của Tuệ Hành Cung, là nữ nhân tài ba nổi danh nhất thời bấy giờ, nghe nói nàng đọc qua tất cả các điển tịch, nàng gọi là Linh Bách Tuệ."

Cô nương nọ nhất thời ngây dại, nàng thì thào lẩm bẩm: " Linh Bách Tuệ? Linh Bách Tuệ! Ô ô, ô ô ô, nguyên lai ta là Linh Bách Tuệ." Nàng tựa hồ đã không còn nhớ rõ tên của mình nữa.

Mị nhi mềm lòng nhất, nàng vội khuyên nhủ: " Linh tỷ tỷ, ngươi đừng khóc ma..." Nàng vừa nói vừa bay qua. Linh Bách Tuệ đột nhiên hóa hình biến mất, rất nhanh lại ngưng hình cách đó không xa, nàng lạnh lùng nói: " Đừng lại đây, chuyện của ta không cần các ngươi quản!"

Lý Cường nói: " Mị nhi trở về đây."

Mị nhi lần đầu tiên không chịu nghe ca ca nói, nàng nói: " Ca ca, Mị nhi đi khuyên tỷ tỷ."

Trong lòng Lý Cường thở dài, hấn hiểu được ý tứ của Mị nhi, tiểu cô nương này trước kia cũng là một mình sống cô độc trong cổ堡, cho nên nàng luôn có sự đồng tình với những ai cùng gặp cảnh ngộ, vì thế đối với Linh Bách Tuệ như vậy cũng không kỳ quái nữa. Bởi vì sợ Mị nhi bị thương tổn, Lý Cường lặng lẽ vô nhẹ vào đầu tiểu Bạch, tiểu Bạch không hổ là thần thú, lập tức hiểu ý lên đến trong lòng ngực Mị nhi, bây giờ nó cũng đã cảm thấy Mị nhi rất trọng yếu với chính mình.

Mị nhi có danh là tiểu triền nhân tinh (cuốn lấy người), nàng muốn cuốn chặt ai đó, thì người đó sẽ không dễ dàng đẩy nàng ra xa. Mị nhi có chút run khê thân thể, lộ ra linh thể bốn sắc, đó là một tiểu cô nương cực kỳ tuyệt mỹ, thanh thuần tươi cười giống như một đoá u lan nở rộ, cả người tản mát ra mị hoặc đến cực độ. Thích Hoằng Gia vừa liếc mắt nhìn thấy, chỉ cảm giác được mình giống như bị một cái búa lớn bổ vào óc, trong tiếng ầm ầm, hồn phách của chính hắn như cũng muốn tản đi, trong mắt hắn chỉ có hình tượng của Mị nhi, còn hết thấy mọi thứ đều biến mất hoàn toàn không còn nhìn thấy gì nữa.

Cảnh Phong và Mị nhi rất quen thuộc, hơn nữa hắn đối với Mị nhi cũng có một phần sủng ái, bởi vậy cảm giác còn đỡ hơn một chút. Ba Táp Lăng cũng có chút chịu không được, nhưng hắn còn có thể khống chế bản thân mình, nhanh chóng cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn thêm nữa. Lý Cường nhận ra được bộ dáng thất hồn của Thích Hoằng Gia, biết hắn đã bị Mị nhi mị hoặc mất rồi, bèn lặng lẽ truyền âm nói: "Nhìn ta." Hai chữ này người khác nghe không thấy, nhưng Thích Hoằng Gia lại có cảm giác bên tai có tiếng nổ mạnh thật lớn, chấn đến hắn không tự chủ được nhìn về phía Lý Cường.

Kim mang trong mắt Lý Cường lập tức khiến cho hắn bình phục trở lại, Thích Hoằng Gia ôm lấy ngực, đến lúc này mới biết Mị nhi lợi hại như thế nào. Hắn vội cúi đầu, không dám nhìn nữa, nếu còn nhìn Mị nhi, hắn tuyệt đối biết rõ mình không có cách nào chống cự.

Nụ cười chân thành của Mị nhi lập tức tác động tới Linh Bách Tuệ, nàng cho tới bây giờ cũng không biết trên đời còn có một tiểu cô nương đáng yêu như thế, mặc dù trước đó nàng từng nhìn xuyên thấu là Mị nhi biến ảo, nhưng khi Mị nhi lộ ra gương mặt thật thì nàng cũng không chống cự được sự mị hoặc của Mị nhi. Nàng ngơ ngác phiêu phù đứng giữa không trung, tùy ý cho Mị nhi ôm lấy cánh tay nàng.

Mị nhi bên tai Linh Bách Tuệ thầm thì nói, tiếng cười của tiểu cô nương thanh thúy động lòng người, từ từ Linh Bách Tuệ tựa hồ đã bình tĩnh trở lại. Lý Cường gọi Cảnh Phong, Ba Táp Lăng và Thích Hoằng Gia về bên người, nói: "Thích lão đệ, người về trước đi, nhìn bộ dáng Mị nhi trong nhất thời sẽ không biến ảo dung mạo, công lực của người còn không đủ, Táp Lăng, lão phong tử, ba người chúng ta đợi thêm chút lát."

Gương mặt Thích Hoằng Gia có chút đỏ lên, hắn hiểu được mình cũng thực sự kém cỏi. Hắn cười khổ nói: "Được, ta trở về chuẩn bị cho Mị nhi cô nương tham gia đại hội. Được rồi, sư huynh, chúng ta có thể cùng đi Phong Duyên Tinh hay không?"

Lý Cường cười nói: "Không có chuyện gì, nhiều người càng náo nhiệt a, Lưu Sa Bảo các người đi bao nhiêu người?"

Ba Táp Lăng cười nói: "Ngoại trừ hắn, nhiều nhất sẽ mang theo hai đệ tử, nơi này là địa phương xa xôi nhất, danh ngạch được cấp cực nhỏ."

Thích Hoằng Gia gật đầu, nói: "Có được danh ngạch cũng đã không tệ, trước kia còn không có danh ngạch phân cho chúng ta, ta về trước chuẩn bị, cáo từ." Hắn hành lễ rồi bay đi.

Cũng không biết Mị nhi và Linh Bách Tuệ nói những gì, Lý Cường cũng không muốn nghe lén chút nào, dựa vào công lực của hắn, vô luận các nàng nói nhỏ đến thế nào, thậm chí là truyền âm, Lý Cường nếu muốn nghe lén đều làm được cả, nhưng hắn chỉ khinh thường không muốn làm vậy thôi. Hắn lôi Cảnh Phong và Ba Táp Lăng rơi xuống đồi cát, chờ Mị nhi và Linh Bách Tuệ nói chuyện xong.

Linh Bách Tuệ trong vô thức đã bị Mị nhi hoàn toàn mị hoặc, tâm cảnh nàng chậm rãi bình phục lại, thông qua Mị nhi nàng biết Phật tông đã biến mất. Bởi vì Mị nhi cũng đã thật lâu không có về Phong Duyên Tinh, cho nên một số việc cũng không được rõ ràng, nhưng nàng ôm Linh Bách Tuệ, cười hì hì nói nàng muốn đi tham gia đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài. Linh Bách Tuệ nói: "Được rồi, nếu tiểu muội muốn đi tham gia đại hội, tỷ tỷ sẽ đi với người."

Vào lúc hai người thân thiết bay xuống, thì bộ dáng của Linh Bách Tuệ đã trở thành như một thực nữ.

Lý Cường cười nói: "Mị nhi, muội hãy tiếp tục biến ảo ngoại hình đi thôi, như vậy trở về sẽ hại chết người đó."

Mị nhi làm nũng nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, hì hì cười nói: "Mị nhi biết, nhưng bây giờ muội đã biết tỷ tỷ tu luyện cái gì rồi, tỷ tỷ tu luyện chính là yêu tiên..."

Ba Táp Lăng ở một bên kinh ngạc nói: "Yêu tiên? Ta chưa từng nghe nói qua, yêu tiên là cái gì?"

Linh Bách Tuệ lạnh lùng nói: "Chỉ là một loại phương pháp bàng môn tả đạo, hừ, lúc bốn cô nương độ kiếp, thì tẩu hỏa nhập ma, không thể làm gì khác hơn là hóa hình luyện ma, luyện đến cuối cùng lại thành yêu, có cái gì kỳ quái đâu."

Mị nhi bay đến trước người Linh Bách Tuệ, ôm lấy vùng cổ trắng nõn của nàng, nói gì đó bên tai nàng hai câu, trên mặt Linh Bách Tuệ lại hiện ra vẻ tươi cười.

Trong lòng Lý Cường đối với Tuệ Hành Cung có một loại cảm giác thân thiết không hiểu, hần đột nhiên nhớ tới một tiểu cô nương trước kia từng trợ giúp mình, khóe miệng bất giác lộ ra một tia mỉm cười. Hần nói: "Linh nhi có phải muốn chuẩn bị về Tuệ Hành Cung hay không?" Câu Linh nhi vừa ra khỏi miệng hần, Linh Bách Tuệ không khỏi sửng sốt. Mị nhi cơ trí vội ôm lấy Linh Bách Tuệ cười nói: "Linh tỷ tỷ, tỷ làm tỷ tỷ của Mị nhi được hay không?"

Linh Bách Tuệ nhẹ nhàng nhéo nhẹ mũi Mị nhi, cười nói: "Ta đã nhận ngươi làm muội muội rồi, còn hỏi có được hay không để làm chi?"

Mị nhi cười hì hì nói: "Hì hì, hay a, tỷ tỷ, nhưng nếu Mị nhi và tỷ là tỷ muội rồi, vậy ca ca của Mị nhi cũng là ca ca của tỷ tỷ phải không, tỷ tỷ..."

Cảnh Phong nói thầm: "Hay a, Mị nhi thật sự là lợi hại."

Linh Bách Tuệ cười nói: "Tiểu nha đầu, đừng kéo loạn quan hệ cho tỷ tỷ a, ca ca ngươi không nhất định nguyện ý, hần sẽ tùy tiện nhận một muội muội hay sao?" Trong lòng nàng cũng không muốn vừa xuất quan lại đi nhận một người đại ca, hơn nữa Lý Cường là ai nàng cũng không biết, tự nhiên lại gọi hần là đại ca, thật sự là không phù hợp với tính cách của nàng.

Bản tính của Lý Cường lại thích giao kết bạn bè, hơn nữa sau khi tu luyện Thiên Tiến Chương, đối nhân xử thế càng thêm khoan dung. Hần cười nói: "Linh nhi, nếu không chê bai, ta nguyện ý nhận yêu tiên muội muội như muội đó." Hần toát ra vẻ chân thành làm cho Linh Bách Tuệ không cách nào cự tuyệt.

Mị nhi buông tay ra, vỗ tay nói: "Hay a, Mị nhi có một tỷ tỷ, một ca ca." Tiểu cô nương có vẻ phi thường vui vẻ.

Linh Bách Tuệ do dự một chút, tiến lên hành lễ nói: "Linh nhi ra mắt đại ca." Đột nhiên nàng lộ ra nụ cười yêu dị: "Bất quá nếu muốn làm đại ca của Linh nhi, phải xuất ra được một chút thực lực, có được không?" Nàng hoàn toàn có điểm không phục khí.

Lý Cường nghĩ thầm: "Cô nương này thật là quật cường."

Hần gật đầu nói: "Linh nhi, thực lực mạnh hay yếu cũng không thể đại biểu cái gì, cho dù thực lực của ta rất mạnh, muội cũng không vì vậy mà mới nhận ta đó chứ."

Trên mặt Linh Bách Tuệ lộ ra vẻ tươi cười tinh nghịch, nàng là một người tâm cao khí ngạo, trong lòng mặc dù đồng ý với lời Lý Cường nói, nhưng ngoài miệng lại nói: "Đương nhiên rồi, ta là nhìn vào mặt mũi của Mị nhi mới bái huynh làm đại ca đó thôi."

Cảnh Phong nhin không được ha ha cười to, nhìn thấy tiểu phong tử kinh ngạc là điều làm hần vui vẻ nhất.

Mị nhi gắt giọng: "Tỷ tỷ!"

Linh Bách Tuệ cũng không biết mình bị làm sao, đối với Mị nhi vô thức thương yêu tới cực điểm. Nàng ôm Mị nhi cười nói: "Làm gì nha, tỷ tỷ chỉ là muốn nhìn xem đại ca có bản lĩnh gì, cũng không phải không nhận hần làm đại ca."

Mị nhi cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, ngươi đừng có hối hận nga, ca ca ta không phải chỉ lợi hại bình thường, hì hì, không tin nói...tỷ tỷ ăn đau khổ đừng có trách Mị nhi không cảnh cáo nga." Tiểu cô nương này đối với Lý Cường có một loại sùng bái vô cùng mù quáng.

Ba Tạp Lãng nhin không được nói: "Linh cô nương, ta khuyên ngươi đừng tỷ thí nữa, ngươi so không lại hần đâu."

Linh Bách Tuệ không phục nói: "Ai nói đó! Bốn cô nương mặc dù mới tu thành yêu tiên, còn chưa đủ hoàn mỹ, nhưng cũng không phải người tu chân có thể chống đỡ được."

Lý Cường cười nói: "Linh nhi, nhắc nhở ngươi một câu, ta cũng không phải là người tu chân." Thật ra Linh Bách Tuệ đã sớm hoài nghi Lý Cường không phải là người tu chân nữa, nhưng nàng lại muốn hiểu rõ Lý Cường đang tu luyện cái gì.

Lý Cường cũng muốn nhìn xem yêu tiên rốt cuộc có khả năng gì, hần cười nói: "Tốt, đến thử xem đi." Hần lặng lẽ thu hồi Chiến Hồn Dao, thả ra Thái Hạo Toa, uy lực của Chiến Hồn Dao thật sự là quá lớn, hần sợ Linh nhi không sao chịu nổi.

Linh Bách Tuệ không hổ là cao thủ xuất thân từ Tuệ Hành Cung, nàng kinh ngạc nói: "Tiên khí...là tiên khí gì thế?"

Lý Cường cười nói: "Đây là Thái Hạo Toa, Linh nhi cẩn thận đó." Một mặt kim quang chói mắt sáng lên rực rỡ.

Linh Bách Tuệ bất đắc dĩ nói: "Đáng tiếc, ta vừa mới xuất quan, còn không có thời gian tìm được tiên khí thích hợp." Nàng đột nhiên tán hình, trong phút chốc, phảng phất như bầu trời cũng đều ảm đạm xuống tối, Lý Cường lần đầu tiên cảm nhận được loại phương thức công kích cổ quái này, chỉ thấy có vô số cái bóng màu xanh đánh về phía mình.

Một lũ hồng quang từ trên thân Lý Cường hiện lên, "Oanh" một tiếng, một mảnh ngọn lửa màu đỏ dấy lên. Lý Cường ở trong ngọn lửa cười nói: "Linh nhi, đây đều là ngọn lửa thật sự không phải biến ảo, có thiên hỏa ở bên trong, đừng có khinh thường đó." Ngọn lửa theo thanh âm hần nói một tầng rồi một tầng hướng ra ngoài bắt đầu khởi động, hần tựa như đứng ở trong một đoàn lửa thật lớn đang hùng hùng bốc cháy.

Lý Cường đã bay đến không trung. Trong lòng Linh Bách Tuệ thầm giật mình, nàng vẫn còn không phục, nàng cho rằng Lý Cường chỉ mượn vào uy lực của tiên khí, mà tự mình lại dựa vào bản năng mà công kích, khác biệt thật sự rất lớn. Nàng cất lên tiếng rít, cát vàng chung quanh theo tiếng huýt gió của nàng ầm ầm bay lên, cát vàng bay đầy trời giống như nước biển đánh về phía Lý Cường, nàng dùng chính là biện pháp dùng cát diệt lửa.

Đồi cát chung quanh nhất thời bị cỗ cực lực kỳ dị này chắn đến nát bấy, trên bầu trời tựa hồ có một cỗ hấp lực cực lớn, cát vàng lượng lớn bị hấp lên không trung cuộn cuộn. Ba Tập Lăng và Cảnh Phong vội mang theo Mị nhi cấp tốc lui về phía sau, ba người lui ra tới mấy trăm thước, mới có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh sắc chung quanh.

Lý Cường biết Linh Bách Tuệ không phục, hần thả ra Thiên Giám Bảo Tượng Luân, vô số tinh mang giống như một cái chảo thật lớn mạnh mẽ áp lực luồng cát vàng đang cuộn cuộn nổi dề xuống dưới. Linh Bách Tuệ đột nhiên ngưng hình phía xa xa, nàng tức giận nói: "Không được, đại ca thật xấu lắm! Nhờ vào uy lực của tiên khí đấu với ta, Linh nhi thật là thiệt thòi quá!"

Thu hồi Thiên Giám Bảo Tượng Luân và Thái Hạo Toa, Lý Cường cười nói: "Linh nhi, bỏ đi, loại thắng thua thế này không có ý nghĩa gì cả."

Linh Bách Tuệ giả hoạt lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Được rồi, xem như huynh có bản lĩnh! Ta nhận đại ca như huynh thôi! Nhưng phải thanh minh trước, ta là xem trọng Mị nhi mới gọi huynh là đại ca thôi, không phải vì đánh không lại huynh."

Lý Cường nói: "Đó là đương nhiên, Linh nhi, theo chúng ta cùng về Phong Duyên Tinh đi."

Mị nhi xoay người bay đến bên người Lý Cường, nói: "Tỷ tỷ theo chúng ta cùng đi thôi, nhiều người náo nhiệt a."

Linh Bách Tuệ nói: "Mị nhi, tỷ tỷ phải đi thu thập một chút đồ vật đã." Nàng nói xong liền biến mất trong không trung.

Rất nhanh Linh Bách Tuệ lại xuất hiện trong không trung, nàng bay đến bên người Mị nhi, lấy ra một quả châu hoa cắm lên đầu Mị nhi, cười nói: "Mị nhi, đây là một kiện pháp bảo do tỷ tỷ tu luyện, tặng cho muội."

Mị nhi vui vẻ cuống quýt đa tạ, thật ra bảo bối thì nàng có rất nhiều, nhưng tỷ tỷ cấp cho lễ vật nàng vẫn còn rất cao hứng.

Lý Cường nói: "Linh nhi bây giờ đã không thể dùng pháp bảo của tu chân giới nữa, sau này có cơ hội đại ca sẽ luyện chế cho muội một thanh tiên kiếm thôi."

Linh Bách Tuệ kinh ngạc nói: "Đại ca muội có thể tu luyện kiếm tiên?"

Mị nhi dịu dàng nói: "Ca ca đương nhiên là biết luyện tiên kiếm, chỉ là tài liệu không có đủ, hơn nữa thời gian chế luyện thật sự là quá dài."

Lúc trở lại Lưu Sa Bảo thì sắc trời vẫn còn sáng ngời như trước, Lăng Nguyên Tinh là một tinh cầu không có ban đêm, chỉ là ánh sáng có sự biến hóa mạnh yếu mà thôi. Lâm Hồ bởi vì có cấm chế pháp thuật của Lưu Sa Bảo, cho nên không nhanh chóng thay đổi, vốn Lâm Hồ lục châu chính là do Lưu Sa Bảo sau khi thành lập liền chậm rãi triển khai lớn ra, cam đoan cho sự an toàn của nguồn nước và cũng cam đoan cho sự an toàn của lục châu.

Thích Hoảng Gia mang theo một đệ tử đứng đợi ở trước cửa cổng Lưu Sa Bảo, nhìn thấy Lý Cường mấy người xuất hiện, hần vội vàng tiến lên nói: "Sư huynh, chúng ta có phải đi ngay bây giờ không?" Hần không dám nhìn Mị nhi nữa, thật ra, Mị nhi đã huyền hóa thành một tiểu cô nương tu chân bình thường, nàng và Linh Bách Tuệ vẫn đang đùa giỡn nói chuyện không ngừng. Ngay cả Lý Cường cũng không ý thức được, nếu lần này không có Mị nhi giải hòa, Linh Bách Tuệ xuất thế sẽ không biết làm ra chuyện gì, nàng dựa vào một cổ oán khí thật lớn tu nhập yêu tiên, sau này căn bản không tiến vào được tiên giới, cũng chỉ có thể lẩn lộn mãi mãi trong thế giới này mà thôi.

Lý Cường gật đầu nói: "Ân, chúng ta đi, ai, rốt cuộc có thể về Phong Duyên Tinh rồi." Trong lòng hần cảm khái không thôi.

Từ Lăng Nguyên Tinh đi tới Phong Duyên Tinh trên đường trải qua rất nhiều tinh cầu, Lý Cường căn bản không muốn ngừng lại, hần mang theo mọi người không ngừng truyền tống, nhưng không thường gặp người tu chân, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không nhìn thấy. Khi bọn hần rốt cuộc đã đi tới Phong Duyên Tinh, thì cũng trùng hợp số lượng lớn người tu chân đang ồ ạt cũng đang tiến vào Phong Duyên Tinh, lúc bọn họ vừa mới từ trong truyền tống trận đi ra, ngay sau đó lại có một nhóm người tu chân đi tới.

Cảnh Phong đều cũng cảm thấy kỳ quái, hần từ khi rời khỏi Cổ Kiếm Viện, tinh cầu của giới này nơi nào hầu như cũng đi qua, cũng từng trở về Phong Duyên Tinh, chỉ là hần rất ít ở lâu tại một chỗ, đi ra ngoài nhiều năm, hần tu luyện tới được Phân Thần kỳ, lúc này mới càng đi ra xa hơn, cho nên hần cũng không hiểu rõ tình huống của Phong Duyên Tinh cho lắm, nhưng tình huống bây giờ quả thật hiếm thấy, một nhóm lại tiếp một nhóm người tu chân đi tới Phong Duyên Tinh, hần nhin không được hỏi: "Lão Thích, sao lại có nhiều người tu chân như vậy?"

Thích Hoảng Gia nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ lần đại hội này sơ với năm rồi không giống nhau. Được rồi, bây giờ chúng ta đang ở bên cạnh Thiên Duyên Thành, lập tức sẽ vào thành ngay, mọi người đến chỗ chúng ta nghỉ ngơi một chút đi."

Lý Cường đánh giá chung quanh, chỉ thấy truyền tống trận tọa lạc tại một bình thai bằng bạch ngọc thật lớn, tổng cộng có ba tòa truyền tống trận đang vận chuyển, trên đài có không ít người tu chân đang ngồi xuống, bên ngoài bình thai là khu rừng cây thấp, xa xa sương khói liểu liểu, bên cạnh bình thai có một khối bia đá, bên trên khắc phương vị đại khái của tiêu thức các môn phái, thậm chí còn có người tu chân đứng bên dưới tấm bia đá hướng dẫn đường đi cho mọi người.

Người tu chân bình thường sau khi đi tới, lập tức liền tứ tán bay đi, chỉ có những ai có công lực thấp kém phải khoan chân điều tức. Ba Tạp Lăng than thở: "Đã lâu chưa có tới, Phong Duyên Tinh náo nhiệt hơn trước kia rất nhiều."

Đám người Lý Cường cũng bay lên không trung, Ba Tạp Lăng chỉ theo hướng Bắc nói: "Bay theo hướng bên kia, chính là Thiên Duyên Thành, Lý huynh, chúng ta đi vào Thiên Duyên Thành hay sao?"

Mị nhi và Linh Bách Tuệ đều cũng yên lặng treo ở không trung, tâm cảnh của hai người không sai biệt lắm, đều có vẻ thất thần lạc phách.

Lý Cường cười nói: "Tốt, chúng ta đi Thiên Duyên Thành trước." Mọi người cũng không có ý kiến, liền cùng nhau hướng tới phía Bắc Thiên Duyên Thành bay đi.

Bọn họ rời đi ước chừng không tới một giờ thì trong truyền tống trận xuất hiện một người tuổi trẻ mặc tiên giáp màu trắng hồng, bên người hắn còn có thêm một khôi lỗi. Người tu chân chung quanh nhất thời oanh động, có người kêu lên quái dị: "Trời ạ, mau nhìn a, đó là tiên nhân!" Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy được phong thái của tiên nhân.

Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực âm trầm nghiêm mặt, nhìn người tu chân chung quanh một chút, cơ hồ tất cả người tu chân cũng vội lui nhanh về phía sau. Chỉ thấy hắn tiện tay vung lên, kim quang chớp động, hắn và khôi lỗi kia lại biến mất vô tung.

198. Chương 198

Cả Bất Dạ Thành được tu kiến trên một bình đài thật lớn, nghe nói đây là do Vân Tiêu Thánh Thành tổ chức một nhóm cao thủ, ở nơi này mạnh mẽ mở núi san cốc kiến tạo ra, chia làm hai bộ phận trên không trung và cả trên mặt đất. Có tên là Bất Dạ Thành là bởi vì Thiên Duyên Thành không có đêm tối, nơi này có bảy khóa thiên châu chiếu sáng thật lớn, bảy khóa thiên châu này là tiên khí, chẳng những có thể chiếu sáng, còn cấu thành phòng hộ lực lượng của Bất Dạ Thành, cũng hay, bởi vì có bảy khóa thiên châu này, người tu chân của Phong Duyên Tinh mới hoài nghi Vân Tiêu Thánh Thành có tiên nhân tồn tại.

Thành thị của Thiên Duyên Thành tạo ra vô cùng hoàn hảo, có thể nói là một thành thị hoa viên, các loại kỳ hoa dị thảo biến thành những nẻo đường ngã tư nơi thành thị, ở mỗi nơi của thành thị đều có thể ngửi được hương hoa nhàn nhạt lan tỏa.

Lý Cường lần đầu tiên đi tới Thiên Duyên Thành, hắn đã đi rất nhiều nơi, nhưng một tu chân thành thị xinh đẹp như vậy hắn chưa từng nhìn thấy qua, hắn không khỏi cảm thán vạn phần, trách không được Phó Sơn từng nói qua, nơi này là một thành thị vô cùng phát đạt, nhân tố kỹ thuật cực nhỏ, tất cả đều là dùng thủ đoạn của người tu chân kiến tạo ra thành thị, so với những đại thành tu chân của Lâm Minh Tinh tốt hơn mấy trăm lần, đây mới chính thức gọi là tu chân thành thị.

Sau khi vào thành, cơ hồ tất cả người tu chân cũng đều rơi xuống đường cái, chỉ có một số rất ít người còn ở trên trời phi hành. Ba Tật Lăng giải thích: "Lý huynh, muốn đi vào Bất Dạ Thành, ngoại trừ cao thủ ngoài Phân Thần kỳ còn có thể phi hành ra, còn những người tu chân khác không phi nổi, thiên châu cấm chế của Bất Dạ Thành cấm chế lực lượng của người tu chân cấp bậc thấp, a a, cho nên người có thể phi hành tại Bất Dạ Thành đều là tu chân đại cao thủ."

Người trên đường rất nhiều, cơ bản đều là người tu chân, hào khí cả thành thị đều cực kỳ bình thản. Nơi này người bình thường cực ít, không giống thành thị tu chân ở Lâm Minh Tinh, là người bình thường và người tu chân ở chung hỗn hợp, người tu chân nơi này tuyệt đại bộ phận đều là thiên đi tới, tinh cầu phụ cận Phong Duyên Tinh có khi là người bình thường, chỉ có người tu chân có thành tựu mới có thể đi vào Phong Duyên Tinh.

Thích Hoằng Gia hỏi: "Chúng ta đi về trú địa của tổng bảo hay sao?"

Lý Cường lắc đầu nói: "Ta đi trú địa của Cổ Kiếm Viện trước, nga, lão phong tử, ngươi có đi đến đó chưa?" Hắn vừa nói vừa đeo trang sức của giám viện Cổ Kiếm Viện vào.

Cảnh Phong cười nói: "Ta đã tới vài lần, nhưng lần nào cũng rất vội vàng, ta nhận ra địa phương đó, trú địa của Trọng Huyền Phái ta cũng biết, chúng ta từng đi qua, do Phó lão tiên bối mời."

Mị nhi vẫn kéo cánh tay của Linh Bách Tuệ, tâm tình của tiểu cô nương cực kỳ khấn trương. Linh Bách Tuệ cũng cảm thấy thắc thỏm bất an, nhưng nhìn thấy Mị nhi khấn trương như vậy nàng ngược lại trấn định trở lại, nàng không ngừng nhỏ giọng nói chuyện với Mị nhi, cố gắng phân tán sự chú ý của nàng.

Lý Cường nói: "Tốt, lão phong tử dẫn đường, Tật Lăng có đi cùng chúng ta hay không?"

Ba Tật Lăng và Thích Hoằng Gia nhỏ giọng thương lượng vài câu, Ba Tật Lăng nói: "Chúng ta về tổng bảo trú địa trước, a a, ta cũng đã thật lâu không có đi trở về, môn hạ đệ tử muốn tham gia đại hội tranh tài, ta là trưởng lão tốt xấu cũng phải chia sẻ một chút sự vụ của môn phái, khi nào rảnh rồi sẽ trở lại bái phỏng Lý huynh."

Ba Táp Lăng và Thích Hoàng Gia cáo từ rời đi.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên có chút khẩn trương lẫn chờ mong, tự mình cũng không nói ra được tâm tình thế nào, mặc dù mình chưa từng ở lại qua Phong Duyên Tinh, nhưng vẫn luôn xem Phong Duyên Tinh là quê hương thứ hai của mình. Hắn nhin không được nói: " Lão phong tử, không biết Triệu Hào, Mạt Bồn, Nạp Thiện, Thản Ca còn có Triệu Trì bọn họ thế nào rồi? Ai, đám huynh đệ này của ta...thật nhớ bọn họ a."

Cảnh Phong lắc mạnh cái đầu đầy tóc rối bời, mở miệng cười nói: " Đám tiểu tử thú kia, cũng rất khá, đánh nhau cũng đồng loạt chạy lên, mụ nội nó, chưa thấy qua người tu chân nào giống như bọn họ, mỗi người đều không nói quy củ, ha ha." Thật ra hắn ở tại Cổ Kiếm Viện cùng với mọi người ở chung có cảm tình rất sâu đậm, không có việc gì thì đánh nhau chơi đùa, nếu không phải vì muốn đề cao tu vi của mình mà phải đi ra ngoài lịch lãm, hắn còn không nỡ rời khỏi bọn họ.

Lý Cường nói: " Lão phong tử, nói cho ta biết phương hướng."

Cảnh Phong chỉ vào phương hướng thành Tây nói: " Nhìn thấy cây trụ đó không? Là cây màu bạc...đó chính là trú địa của Cổ Kiếm Viện tại Bất Dạ Thành."

Lúc này Lý Cường mới chú ý tới có rất nhiều cây trụ thật lớn, đủ mọi màu sắc. Hắn tò mò hỏi: " Trọng Huyền Phái cũng có trụ tử làm tiêu thức?"

Mị nhi đứng ở sau lưng Lý Cường cách đó không xa, nàng nói: " Ca ca, Trọng Huyền Phái là trụ tử màu đen, ở thành nam, huynh xem." Nàng chỉ vào một phương hướng.

Lý Cường quay đầu nhìn lại, cũng quả nhiên có một cây trụ tử màu đen, nhìn qua khoảng cách hình như rất xa. Hắn do dự một chút, nói: " Chúng ta đi Cổ Kiếm Viện trước đã."

Lý Cường xuất một chiêu, một vòng kim mang bao vây mấy người, thuận di qua. Người tu chân đi lại chung quanh giật nảy mình, phải biết rằng tại Bất Dạ Thành thì không có cách nào thuận di, trừ phi đã đạt đến Đại Thừa hoặc là Tấn tiên siêu cấp đại cao thủ mới được, mọi người không khỏi xôn xao nghị luận không ngừng.

Đến lúc này, một đạo kim mang hiện lên, Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực mang theo khôi lỗi tới rồi. Hắn không chút nào che giấu thân phận tiên nhân của mình, uy thế vô cùng làm cho người tu chân chung quanh ngã ngửa ra đất hơn phân nửa.

Thiên Thực lão tiên vừa đến Bất Dạ Thành, lập tức kinh động đến tu chân cao thủ của Vân Tiêu Thánh Thành, trên đường nhất thời loạn thành một đoàn. Mặc dù nơi này là thế lực phạm vi của Kiền Thiện Dong, nhưng cách làm việc của Kiền Thiện Dong cũng rất cẩn thận, rất ít lộ diện trước mặt người tu chân. Tính tình của Thiên Thực vốn cổ quái, làm việc càng tùy tâm sở dục, hắn mặc kệ người tu chân có cảm thụ gì, cứ khí thế hung hăng như vậy mà đi tới. Hắn truy tung Lý Cường đã rất lâu, mỗi một chỗ đều huyệt mắt cho nên lửa giận trong lòng hắn cũng càng lúc càng lớn.

Rất nhanh đã có người tu chân của Thánh Thành tới nơi, cung kính mời Thiên Thực lão tiên đi đến trú địa của Thánh Thành.

Tin tức Thiên Thực lão tiên đi tới Phong Duyên Tinh nhanh chóng truyền về Thánh Thành. Thiên Thực lão tiên vừa mới ngồi yên, Kiền Thiện Dong đã chạy tới. Phải biết rằng Thiên Thực lão tiên tại tiên giới cũng là một người có đại danh鼎鼎.

Thiên Thực vừa nhìn thấy Kiền Thiện Dong thì liền ngây dại, hắn không nghĩ tới đây lại là địa bàn của Kiền Thiện Dong, mặc kệ thế nào, Kiền Thiện Dong cũng là La Thiên Thượng Tiên, Thiên Thực hắn có cuồng ngạo cũng không cùng La Thiên Thượng Tiên gây mâu thuẫn.

Kiền Thiện Dong nhìn thấy Thiên Thực, không nhin được lộ ra mỉm cười, hắn biết Thiên Thực vì ai mà tới. Hắn cố ý giả bộ hồ đồ hỏi: " Thiên Thực, người chạy tới đây làm gì?"

Thiên Thực còn chưa kịp nói chuyện, kim quang chợt lóe, Đại Nam Phong Ngự đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Yêu, lão tiên sao lại thanh nhàn như vậy a, chạy đến địa bàn của Kiền đại ca, có phải định đến nơi đây cướp về mấy người tu chân a?"

Trong lòng Thiên Thực âm thầm kêu khổ, hắn không nghĩ tới đến đây lại gặp phải hai tiên nhân. Tám chân mày của hắn có chút giật giật, vẻ mặt khổ sở nói: " Hai oan gia đối đầu các người lại cùng nhau đi tới đây, ai, có phải ta đã nhìn lầm hay không."

Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong đều cũng cười ha hả.

Trong lòng Thiên Thực lão tiên âm thầm cảm tức, hắn không chút phản ứng nói: " Không nghĩ tới Kiền đại nhân cũng biết công phu nhân hạ này, tại giới này lập ra một hậu thai(cửa sau) người tu chân, có phải định bồi dưỡng một nhóm đệ tử xưng hùng tại tiên giới phải không a?"

Sắc mặt Kiền Thiện Dong hơi đổi, trong lời của Thiên Thực lão tiên rõ là có ý khác. Trừ phi trải qua sự đồng ý của Thanh Đế, nếu không tiên nhân không thể trở lại thế giới này, nguyên nhân trọng yếu chính là tiên nhân có thể ở giới này bồi dưỡng người tu chân sau khi thăng nhập tiên giới sẽ tự nhiên hình thành thế lực, đối với những tiên nhân khác sẽ tạo thành uy hiếp thật lớn, cho nên dù là Thiên Thực lão tiên cũng không dám tự nhiên công khai mà bồi dưỡng người tu chân.

Kiền Thiện Dong lạnh lùng nói: " Ta làm gì cũng không tới Thiên Thực người xen vào, nói đi, chạy đến chỗ ta có chuyện gì?"

Thiên Thực lão tiên thở dài, sự uất ức trong lòng kia thực không có cách nào khác nói ra. Hắn bắt đầu nói: " Ta tìm người được không a? Ân, có lẽ các người biết, có một người tu chân tên là Lý Cường, các người có gặp qua chưa? Có lẽ hắn không phải là người tu chân, ta đến bây giờ cũng không nghĩ ra người này rốt cuộc là đang làm gì, vậy mà cũng có thể phá hủy Huyền Tật tiên trận của ta, hừ, nếu để cho ta gặp hắn, ta sẽ làm cho hắn hối hận đã đi tới thế giới này." Hắn hận đến cắn răng nghiến chặt.

Kiền Thiện Dong khinh thường liếc mắt nhìn hắn: " Tâm nhân vẫn còn nhỏ nhen như vậy, Lý Cường là ai thì ta biết, Phong Ngự cũng biết, Cô Tinh và Hiên Long đại nhân cũng biết, mặt khác, Thanh Đế...lão nhân gia cũng biết, người muốn làm gì hắn nào?"

Về mặt Thiên Thực thú vị cực kỳ, cả tám chân mày cũng nhanh chóng tạo thành mười một chân mày, Đại Nam Phong Ngự nhìn thấy nhin không được bật cười ha hả.

Nội tâm của Thiên Thực lão tiên cực độ khiếp sợ, người mà Kiền Thiện Dong nhắc tới cho dù tại tiên giới cũng toàn là những nhân vật không tưởng nổi, nhất là nghe được chí tôn Thanh Đế cũng biết Lý Cường này, hắn không khỏi có chút cảm thấy rét lạnh.

Thiên Thực lão tiên buồn rầu vạn phần, hắn không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Hắn rốt cuộc là ai a?"

Kiền Thiện Dong tựa hồ rất cao hứng, có thể làm cho Thiên Thực cổ quái này khó chịu một chút, hắn cảm thấy rất hài lòng. Hắn nhàn nhạt nói: " Hắn là ai? A a, hắn là người người không đụng tới được đâu."

Con mắt của Thiên Thực lão tiên trừng lên: " Ta không đụng tới được? Phi! Ta muốn đụng tới hắn đó, người biết hắn ở nơi nào?"

Đại Nam Phong Ngự nhin không được châm chọc: " Đụng tới hắn? Lạc lạc, ngay cả Kiền đại ca mà hắn cũng dám động thủ, hắn là không sợ người phải không? Còn có một tin tức miễn phí nói cho người nghe, nghe nói Lý Cường này là đồ đệ do Thanh Đế chỉ định, ân, người gặp hắn tốt hơn chỉ nên sửa trị một chút, dù sao bốn tiên tử cũng xem tiểu tử này không vừa mắt, nga, được rồi, nghe nói người bắt một nhóm người tu chân nhốt tại Câu Lam Tinh?" Thật ra chuyện này Đại Nam Phong Ngự cũng không quá rõ ràng, nhưng nàng vẫn cố ý chọc hắn một câu.

Thiên Thực lão tiên bây giờ phiền não nhất chính là việc này, hắn mặc dù không quan tâm đến việc bắt người tu chân chơi đùa, nhưng rất kiêng kỵ giết chết người tu chân, không nghĩ tới tên Bích Ngô Tử lại dám làm mấy chuyện xấu, đem những người tu chân mình bắt tới giết hết sạch sẽ thì không nói, còn đem bọn họ luyện thành khô lồi, chuyện này cơ hồ là tâm bệnh của hắn.

Hắn hận hận nói: " Các người không phải cũng làm thế hay sao, chê cười ta? Bỏ đi."

Nói xong những lời này, đến lúc này Thiên Thực lão tiên mới đột nhiên có phản ứng, hần kinh ngạc kêu lên: " Cái gì? Thanh Đế thu hần làm đồ đệ? Chê cười rồi, ta còn là lần đầu tiên nghe nói tiên nhân thu đồ đệ....ách, đây là tại sao?" Trong lòng hần đột nhiên khởi lên một cảm giác vô lực, tại sao mình lại đụng chạm tới một người lợi hại như vậy, bây giờ thật sự là có điểm cười hổ khó xuống rồi.

Kiên Thiện Dong nói: " Thiên Thực, ta biết tại sao ngươi muốn tìm hần, hắc hắc." Hần cười có vẻ rất cổ quái.

Thiên Thực cảnh giác hỏi: " Như thế nào?"

Đại Nam Phong Ngự như có điều suy tư nói: " Hần phá hư Huyền Tật tiên trận của ngươi? Chẳng lẽ ngươi có thứ gì đó không cho người ta biết bị hần cầm đi...nga...ta biết rồi...khó trách."

Kiên Thiện Dong cười nói: " Ta vừa nhìn thấy bộ dáng tức giận cổ quái của Thiên Thực là đã đoán được rồi, ha ha.."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong ngự cơ hồ đồng thanh kêu lên: " Trần Thái Ý Nguyên!"

Thiên Thực lão tiên quả thật cũng đã bị hai vị này chọc tức điên lên, hần tức giận đứng bật dậy, quát dị kêu lên: " Vậy thì thế nào! Trần Thái Ý Nguyên là do Lệ Cẩm Thiên Quân cho ta mượn chơi, lại bị tiểu tử này trộm đi mất, ta đương nhiên phải truy theo hần rồi."

Đại Nam Phong Ngự cười hì hì nói: " Lệ Cẩm Thiên Quân cho ngươi mượn sao? Không có khả năng, nhưng ta nói cho ngươi một tin tức thật bất hạnh, Nghịch Hành thông đạo đã mở, hì hì, Thiên Thực a, ngươi có ý nghĩ gì đây?"

Đại Nam Phong Ngự kỳ thật cố ý nói như vậy, quả nhiên sắc mặt của Thiên Thực lão tiên đại biến, hần vô lực ngồi phịch xuống, khó tin nói: " Khai thông rồi? Là bàn tay của ai mạnh mẽ thế?"

Kiên Thiện Dong nhàn nhạt nói: " Ngoại trừ Thanh Đế lão nhân gia, còn có ai có khí phách như vậy nữa."

Thiên Thực lão tiên có vẻ khấn trương, nhưng hần cũng không ngốc, nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Đại Nam Phong Ngự, hần đột nhiên nói: " Ta nhớ kỹ tiên tử hình như đã đắc tội với Bách Diệt Thiên Quân..đúng vậy, là Bách Diệt Thiên Quân! Đây...tiên tử đối với chuyện Nghịch Hành thông đạo bị mở thì có ý nghĩ thế nào?"

Đại Nam Phong Ngự giống như một con mèo bị đập trúng đuôi, nhảy vọt lên, hừ hừ tức giận mắng: " Thiên Thực! Ngươi hỗn đản...ngươi..."

Kiên Thiện Dong đưa tay ngăn cản Đại Nam Phong Ngự, khuyên nhủ: " Bỏ đi, hai người các ngươi cũng đừng nên nháo loạn nữa, Lý Cường dám chắc sẽ trở về, đến lúc đó ta phụ trách tìm hần, ngươi muốn đi đòi Trần Thái Ý Nguyên, ta phỏng chừng hần sẽ trả cho ngươi đó, nhưng..." Hần để lại nửa câu không nói hết, con mắt nhìn chăm chăm Thiên Thực lão tiên.

Thiên Thực lão tiên biết được mình bị nằm trong tay Kiên Thiện Dong, hần bất đắc dĩ nói: " Ngươi có đề nghị gì?"

Đại Nam Phong Ngự lập tức liền phản ứng, Kiên Thiện Dong vốn đang tìm người hỗ trợ cho mình.

Kiên Thiện Dong cười hì hì nói: " Thiên Thực, xin mời ngươi đến Vân Tiêu Thánh Thành đi chơi, như thế nào?"

Thiên Thực lão tiên liếc mắt nhìn Đại Nam Phong Ngự, nói: " Được a, dù sao ta cũng khắp nơi chạy loạn, đi đến địa bàn của ngươi chơi một chút."

Kiên Thiện Dong nói: " Yên tâm đi, Thiên Thực, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị thiệt thòi đâu." Nói xong hần đưa tay xuất một chiêu, ba người liền mất đi bóng dáng.

Lý Cường mang theo Cảnh Phong và Mị nhi, Linh Bách Tuệ vô cùng chuẩn xác rơi vào dưới trụ tử nọ, hần phát hiện nguyên lai chung quanh trụ tử là một cái sân rất lớn, trên mặt đất không có một bóng người.

Lý Cường cười nói: " A a, bọn họ đều cũng đang ngủ hay sao? Sao không có một người nào?"

Cảnh Phong đi về phía trước vài bước, quát to: " Đi ra mấy người mau lên, lão phong tử đã trở lại rồi!"

Không tới nửa phút, từ bên trong sân trống rỗng lao ra năm sáu người tu chân, trong đó có một người kêu lên quái dị: " Là ai lớn mật làm càn, dám đến Cổ Kiếm Viện chúng ta giương oai...ách, Phong sư bá! Mẹ oi, là Phong sư bá tới a!"

Lý Cường nhin không được cười to nói: " Không nghĩ tới lão phong tử nổi danh như vậy a, ha ha."

Về mặt Cảnh Phong đặc ý, hắc hắc cười nói: " Người đừng nói, đám đệ tử này đều do chính tay phong tử ta dạy dỗ qua, bọn họ rất quen thuộc với ta đó."

Mấy người tu chân nọ quả nhiên cũng không dám nói lung tung, cung kính đi tới, hành lễ nói: " Ra mắt Phong sư bá." Trong đó có một người liếc mắt chột nhìn thấy trang sức trên đầu Lý Cường, sợ đến hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi xuống luôn dưới đất, hắc thốt thanh kêu lên: " Giám viện! Đệ...đệ tử...ra mắt giám viện..."

Lý Cường không nhận ra một người nào, hắc cười nói: " Nơi này là ai chủ sự? Mời hắc đi ra nói chuyện."

Đệ tử kia mặc dù nhận ra trang sức trên đầu giám viện, nhưng lại nhất thời nghĩ không ra giám viện này là ai, vẫn có một đệ tử bên cạnh cũng cơ trí, hắc vội vàng nói: " Mời chờ." Rồi quay đầu lại xoay chân bỏ chạy, tốc độ cực nhanh đi vào dãy phòng phía sau, chỉ chốc lát sau từ trong phòng chạy ra một đám người.

Lý Cường liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người quen, hắc kêu to lên: " Mạt Bồn! Là ta!"

Người cầm đầu đám người vừa đi ra chính là đồ đệ Lý Cường, Mạt Bồn, hắc bây giờ chính là người chủ sự của Cổ Kiếm Viện tại Bất Dạ Thành.

Bộ dáng Mạt Bồn bây giờ rất tiêu sái, một thân bào phục màu đen ám hoa, tóc buộc ra sau gáy, một cây trâm màu lam cắm trên đỉnh đầu, diện mạo đã thay đổi rất lớn, chỉ là cặp mày còn một ít bóng dáng khi xưa. Lý Cường vô thức kêu lên, khi kêu xong hắc lại không dám xác định nữa.

Mạt Bồn nghe được tiếng kêu có chút ngẩn ngơ, hắc run rẩy mãnh liệt, tựa như bị sét đánh trúng, kinh ngạc ngây ngốc nhìn Lý Cường. Đột nhiên hắc điên cuồng gào thét lên một tiếng, bay vọt tới, xa xa còn một khoảng cách hắc đã quỵ xuống, dựa vào cổ lực mạnh mẽ như thế mà lết hai đầu gối đến ngay trước mặt Lý Cường. Hắc cơ hồ như hống lên: " Sư tôn! Sư tôn! Sư tôn của ta đã về rồi..."

Lý Cường cũng choáng váng, hắc không nghĩ tới kẻ nhất gan sợ chuyện nhu nhược Mạt Bồn khi xưa lại có thể phóng khoáng biểu lộ cảm tình của mình ra mạnh mẽ như vậy, quả thật như thay đổi thành người khác. Hắc đỡ lấy đầu vai Mạt Bồn, luôn miệng nói: " Tốt, tốt, tốt a, rốt cuộc cũng gặp lại rồi."

Mạt Bồn ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước mắt đang cố nén: " Đúng vậy, rốt cuộc lại thấy được sư tôn rồi."

Trong mấy người đệ tử, Mạt Bồn có cảm tình sâu đậm với Lý Cường nhất, đột nhiên nhìn thấy cửu biệt trùng phùng với Lý Cường, hắc thật sự không cách nào khống chế được bản thân mình, không khỏi có chút thất thố.

Linh Bách Tuệ cảm thấy kỳ lạ, nàng nhỏ giọng hỏi Mị nhi: " Muội tử, đồ đệ của đại ca ngươi sao vừa thấy mặt đã làm loạn la hoảng, không giống như người tu chân ma, di, tiểu muội ngươi như thế nào vậy?"

Mị nhi từ khi tu nhập cảnh giới của linh suất, cảm tình cũng trở nên phong phú, mắt nàng đỏ hồng, ôm lấy eo Linh Bách Tuệ, nhỏ giọng nói: " Linh tỷ tỷ, bọn họ đã xa cách rất lâu."

Linh Bách Tuệ đột nhiên tỉnh ngộ, nàng không khỏi suy nghĩ: nếu là mình còn có thể nhìn thấy sư tôn, vậy sẽ thế nào?

Lý Cường cẩn thận đánh giá Mạt Bồn, gật đầu nói: " Tốt, phi thường tốt, đã là Xuất Khiếu sơ kỳ rồi. Mạt Bồn đứng lên, sư huynh ngươi đang ở nơi nào?"

Mạt Bồn ngại ngần đứng dậy, người tu chân phía sau hắc cũng chạy lại, trong đó có một người trung niên hỏi: " Sư bá, hắc là sư tôn của ngươi?"

Mạt Bồn trách mắng: " Là sư bá tổ! Cũng là giám viện của Cổ Kiếm Viện! Một chút lễ phép cũng không có, tất cả mau lại đây bái kiến!"

Lý Cường không khỏi đối với Mạt Bồn có cái nhìn khác, chẳng những tu vi tăng cao không thể tư nghị, người cũng trở nên có uy thế, hẳn thật sự là cảm thấy vui vẻ.

Đám người tu chân lập tức tiến lên bái kiến, Lý Cường vội vàng hồi lễ, hẳn lấy ra rất nhiều thượng phẩm tinh thạch, làm lễ vật đưa cho mọi người. Tại tu chân giới, trưởng bối khi nhìn thấy văn bối, có lễ vật cấp tùy tiện, Lý Cường làm người lại hào sảng, chỉ cần trên người có gì đó thích hợp, hẳn sẽ không chút do dự đem đi tặng người.

Mạt Bồn nói: " Sư tôn, Triệu Hào sư huynh và Nạp Thiện sư đệ mang theo các huynh đệ đi xem sân tỷ thí, rất nhanh sẽ trở lại, hay là vào nhà ngồi trước đã. Tiểu Thất, người đưa theo mấy sư đệ đi tìm đại sư bá bọn họ, nhìn thấy họ thì nói sư tôn đã trở về, mau nhanh đi!"

Mấy người tu chân lập tức chạy ra hướng phía bên ngoài.

Cảnh Phong cười vỗ vai Mạt Bồn, nói: " Tiểu phong tử, người biết không, Mạt Bồn vốn là một trong ba người đạt được danh hiệu trong tỷ thí pháp thuật của thế giới này, tại Phong Duyên Tinh tu chân giới, tiểu tử này có một xước hào - Yêu(yêu khí, yêu quái) Thương Mạt Bồn, hẳn đem tất cả công phu đều bỏ vào trong luyện trường thương nọ, cây thương đó chính là do Phó lão gia tử giúp hắn tu luyện đó."

Lý Cường cười nói: " Yêu Thương Mạt Bồn? Hay thật, cái tên này nghe cũng lợi hại a."

Cảnh Phong cười trộm nói: " Cũng không lợi hại như kẻ làm sư tôn người, danh hào Hồn Thế Ma Vương, tại Phong Duyên Tinh đại danh鼎鼎 a." Đám đệ tử chung quanh đến lúc này mới biết Lý Cường là ai, đều tỏ vẻ kinh ngạc cùng ánh mắt sùng bái.

Mạt Bồn nhìn Mị nhi và Linh Bách Tuệ, hỏi: " Sư tôn, các nàng là?"

Mị nhi nhảy đến trước mặt Mạt Bồn, cười hì hì nói: " Ta là Mị nhi a, Mạt Bồn ca ca không nhận ra muội sao?"

Mạt Bồn kinh ngạc nói: " Trời ạ, là Mị nhi, ta...Mị nhi có khỏe không?"

Mị nhi cảm khái than thở: " Mạt Bồn ca ca, người biến hóa rất lớn a, Mị nhi cũng không dám nhận nữa." Nàng từng theo Mạt Bồn về nhà, khi đó hẳn chỉ là một tiểu thương nhân nhu nhược yếu ớt, nàng vẫn rất đồng tình với hắn.

Trú địa của Cổ Kiếm Viện tại Bất Dạ Thành rất lớn, tổng cộng có bảy tòa bình thai liên tục cấu thành, phía dưới bình thai là phòng ốc, được sắp xếp tề chỉnh thuận tự, ngoại hình phi thường cổ quái, như là dùng tinh thể cấu trúc, phát ra nhàn nhạt quang mang màu xanh biếc, làm cho người ta có một loại cảm giác thanh tân. Bởi vì Cổ Kiếm Viện là một trong bảy đại môn phái của Phong Duyên Tinh, cho nên trú địa cũng được tu kiến thật khí phái hoa mỹ.

Sau khi đi vào phòng, Lý Cường phát hiện phòng ốc nơi này thật đặc sắc, ánh sáng bên ngoài có thể xuyên thấu vào phòng, nên trong phòng phi thường sáng ngời. Mặt đất trong phòng được lót một lớp đá màu đỏ nhạt, được gọt đẽo cực kỳ bóng loáng, có chút giống đá Đại Lý, trong phòng rất sạch sẽ, không có bài biện gì. Lý Cường biết, người tu chân trong lúc tĩnh tu thì cũng không cần thêm gì khác.

Mạt Bồn thật sự là rất vui, hẳn mời Lý Cường khoan chân ngồi xuống, rồi lại sai người mang lên các loại linh quả, rồi tự mình ngồi bên cạnh Lý Cường, đem tình huống hiện tại đơn giản thuật qua một lần.

Đám người Triệu Hào lúc ở Thiên Đình Tinh trước khi xảy ra tranh đoạt Thiên Thần Chi Nộ thì được đưa đến Cổ Kiếm Viện, khi đó Mạt Bồn và Hồng Thiêm đã được Lý Cường đưa đến Cổ Kiếm Viện tu hành trước tiên. Bởi vì bọn họ đều là người của Lý Cường, cho nên được Lăng Quân Nham viện chủ chiếu cố, nhất là viện chủ hiện tại Thiên Xích Ấu, hẳn đối với đám người Triệu Hào cũng phi thường tốt, hơn nữa Phó Sơn và Hầu Phích Tinh cũng thường xuyên đến thăm bọn họ, bởi vậy địa vị những người này ở Cổ Kiếm Viện cũng khá cao.

Bởi vì có rất nhiều cao nhân tiền bối trợ giúp, Mai Du Băng của Hồi Xuân Cốc thậm chí còn chuyên môn mở lò luyện đan cho bọn hắn mỗi người một viên Nguyên Dương Đan và Bồi Nguyên Đan, bởi vậy Triệu Hào bọn họ tiến độ tu chân cực nhanh, Triệu Hào đã đạt vào Xuất Khiếu trung kỳ, Hồng Thiêm đã đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ. Mạt Bồn càng là một dị số, tiến độ của hắn ngay cả viện chủ Thiên Xích Ấu cũng

khen không dứt miệng, dựa vào khắc khổ và cố gắng hơn người, hắn đã trở thành cao thủ đứng thứ ba trong nhóm huynh đệ. Cho dù là Nạp Thiện và Thản Ca hai tên làm biếng như vậy, cũng đã đạt được vào Nguyên Anh kỳ. Đám người họ đã trở thành lực lượng trung kiên của Cổ Kiếm Viện.

Lý Cường nghe kể không ngừng cười vui, đó là sự cao hứng phát ra từ nội tâm của hắn.

Linh Bách Tuệ thập phần tò mò mà nhìn, nàng cảm thấy Lý Cường rất kỳ quái, quả thật không giống như người tu chân.

Lý Cường hỏi: " Hoa đại tỷ đã tới chưa? Còn có Nữu Nữu và Hồng muội thế nào rồi?" Trong lòng hắn vẫn niệm nhớ các nàng.

Mạt Bồn nói: " Hoa tiền bối đã tới vài lần, từ sau khi Phó tiền bối độ kiếp, nàng đã mang theo Mai cô nương và Kiều cô nương rời đi..."

Lý Cường rất kinh ngạc: " Sao Hoa đại tỷ phải rời đi?"

Mạt Bồn cười khổ nói: " Hoa tiền bối nói, nhìn thấy Phó tiền bối thuận lợi độ kiếp nên nàng đã an tâm, cho nên nàng quyết định mang theo đệ tử cũng đi tìm tu, nói là một ngày nào đó còn có thể gặp lại Phó tiền bối."

Trong lòng Lý Cường đối với Hoa Mị Nương bội phục tới cực điểm, không hổ là tiểu yêu nữ, có thể cầm lên bỏ xuống dễ dàng. Hắn nhận không được khen: " Hay! Hoa đại tỷ lợi hại."

Chỉ nghe ngoài cửa có người hét lên: " Ai tìm lão Nạp ta...ai, chạy một muốn chết, địa phương này thật là xui xẻo, không cho người ta bay, mụ nội nó, thật sự là đáng ghét...lão Mạt! Lão Mạt! Ai tìm ta a?"

Nạp Thiện tới rồi.

199. Chương 199

Ngoài cửa đột nhiên yên tĩnh xuống, sau đó chợt nghe một tiếng kêu quái dị: " Di, thanh âm của lão đại? Oa, ta có nghe lầm hay không?"

Chỉ thấy bóng người chớp động, từ ngoài cửa lao vào vài người, vừa nhào tới vừa kêu loạn: " Oa nha, là lão đại, a..."

" Sư tôn! Sư tôn! Ta là Triệu Hào!"

" Ta...ta là Thản Ca!"

" Lão đại, ta là Triệu Trì a!"

" Sư thúc! Ta là Hồng Thiêm!"

Trong lúc nhất thời trong phòng loạn thành một đoàn.

Nghe một tiếng lão đại, tâm tình của Lý Cường cũng như bị chấn chiến, mặc dù mình đã tu thần rồi, nhưng vẫn không thể quên được đám huynh đệ này.

Nạp Thiện là người thứ nhất xông tới, hắn mặc chiến giáp màu bạc, có vẻ phi thường chói mắt. Hắn vẫn giống như trước, vẻ mặt đầy thịt, chỉ là trên mặt không còn vết đao, ngay cả con mắt bị mù cũng lóe lên hàn quang khiếp người. Nhìn bộ dáng hắn sau khi tu đến Nguyên Anh kỳ đã đem tất cả vết sẹo hồi phục lại, chỉ là còn giữ lại cái đầu trọc lóc, một cọng tóc cũng không có.

Nạp Thiện vọt tới bên cạnh Lý Cường, mở to miệng cười khúc khích. Vẫn là Triệu Hào hiểu rõ quy củ nhất, hắn quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu nói: " Đệ tử Triệu Hào bái kiến sư tôn."

Hồng Thiêm và Triệu Trì cũng quỳ xuống dập đầu.

Lý Cường vội nói: " Mau đứng lên, mau đứng lên, các người...các người đều khỏe chứ?"

Mị nhi và Cảnh Phong cũng tiến lên hành lễ với mọi người.

Phía sau còn có mấy người tu chân đều là người mà Lý Cường đưa ra từ trong Hắc Ngục, mọi người luôn miệng ân cần thăm hỏi nhau không ngừng.

Lý Cường cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, hần lần lượt hỏi thăm từng người, xem xét tu vi tu chân của bọn họ: "Tốt, tốt, tất cả đều đã đạt đến Nguyên Anh kỳ, nào, mọi người ngồi xuống nói chuyện."

Mị nhi lôi kéo Linh Bách Tuệ ngồi xuống bên cạnh Lý Cường, Nạp Thiện đặt mông ngồi bên kia Lý Cường, hần cảm khái vạn phần nói: "Lão đại, huynh chạy một hơi chạy suốt hơn trăm năm, nếu không phải lão Nạp ta đã tu chân, sẽ không còn được gặp lại huynh nữa..."

Triệu Hào cũng vẫn rất trầm ổn như trước, hần bây giờ hoàn toàn chỉ có bộ dáng của một người tuổi trẻ chừng hai mươi tuổi. Lý Cường hồi tưởng lần đầu nhìn thấy Triệu Hào thì hần vẫn có bộ dáng của một lão gia tử, khác biệt so với bây giờ thật sự là quá lớn.

Triệu Hào nói: "Sư tôn, ngài trở về khi nào vậy? Ai, đệ tử thật sự sợ hãi không còn gặp được ngài nữa."

Nạp Thiện phi phi: "Phi! Phi! Sư huynh đừng nói lung tung, cái gì không thấy được nữa, lão Nạp ta đã nói qua, lão đại nhất định sẽ trở về, người xem, nói là đúng vậy phải không?"

Triệu Trì cười nói: "Sư đệ, người vẫn còn ba hoa như vậy, cẩn thận lão đại sửa trị người."

Lý Cường cảm khái than thở: "Rốt cuộc cũng đã trở về, a a, thật là có được cảm giác trở về nhà a."

Mị nhi cười hì hì nói: "Đầu bóng lưỡng ca ca, bộ dáng của huynh bây giờ so với nguyên lai đẹp mắt hơn, nhưng hì hì, sao huynh tới rồi Nguyên Anh kỳ, mà không thay đổi một chút dung mạo? Hì hì, Mị nhi biết huynh vốn thích huyền diệu nhất mà." Tiểu nha đầu này nói chuyện không chút cố kỵ.

Đám hán tử Nạp Thiện này đối với Mị nhi cũng rất yêu thích, nàng tựa như một tiểu công chúa, tùy tiện nói như thế nào, bọn họ cũng không tức giận.

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, hắc hắc cười nói: "Tiểu muội tử, lão Nạp ta vốn muốn thay đổi dung mạo đó, ai, lúc ấy vừa định chuẩn bị đi về nhà thăm, lão Nạp cứ sợ sau khi trở về không có ai nhận ra ta nên mới bảo trì nguyên mạo cũ, không nghĩ tới việc thay đổi ngoại mạo chỉ được một lần cơ hội a, thương cảm trong các huynh đệ ở đây...lão Nạp ta là một tên có dung mạo xấu xí nhất..." Tất cả mọi người nhìn không được nở nụ cười.

Lý Cường hỏi: "Nạp Thiện, trong nhà còn khỏe không?"

Về mặt Nạp Thiện đau khổ nói: "Không khỏe, trở về đã quá muộn, ngay cả đứa con gái nhỏ nhất cũng đã trở thành một lão thái bà, ai, cơ bản không nhận ra được ai cả, lão Nạp ta từ đó về sau đã chết tâm không còn ý nghĩ trở về, quay lại tu chân thôi." Hần nói tựa hồ xúc động tâm tình của mọi người, trong phòng nhất thời yên tĩnh xuống tới.

Triệu Hào nói: "Đừng nghĩ thêm chuyện này nữa, ta không phải cũng giống như vậy, bỏ đi, chuyên tâm tu chân thôi." Hần làm đại sư huynh của những người này, từ khi Lý Cường đi rồi, một mực tận tâm hết sức chiếu cố cho đám sư đệ này, cho nên mọi người đều rất phục hần.

Nạp Thiện gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu không có đám huynh đệ này, lão Nạp ta cũng không thể tiếp tục sống thêm a."

Hần đột nhiên gỡ khuôn mặt tươi cười dùng đầu vai đụng Lý Cường một chút: "Lão đại, nói nghe kinh nghiệm bên ngoài cho mọi người biết đi, để chúng ta có thêm kiến thức, Phó lão gia tử từng nói cho chúng ta, huynh tới một địa phương rất xa xôi, gọi...ân, gọi là cái gì...được rồi, là Lâm Minh Tinh, địa phương kia có gì vui không?"

Lý Cường biết Du Hồng giúp mình truyền tống tin tức trong ngọc đồng giản trở về dám chắc đã tới tay Phó đại ca, hần cười nói: "Một lời khó nói hết a, nhưng có kinh nghiệm lần này cũng rất khó được..." Hần đơn giản nói lại việc từ khi ở Thiên Đình Tinh bị tiên nhân đuổi theo, lần nói chuyện này thoáng cái đã qua nửa ngày. Hần không có nói chuyện đi tới Linh Quỷ giới, còn có một chút chuyện không thể nói hần cũng lướt qua, cho dù như vậy cũng làm cho mọi người nghe được trọn mắt há hốc mồm.

Linh Bách Tuệ cũng là lần đầu tiên nghe được kinh nghiệm cổ quái như vậy, nàng bây giờ mới biết được Lý Cường lợi hại cỡ nào, người gặp và tranh đấu với hắn không phải tiên nhân Tán tiên thì cũng là đại thần ma. Trong lòng nàng không khỏi nhin được nổi lên một nghi vấn rất lớn: Lý Cường này rốt cuộc đang tu luyện cái gì, mà lại lợi hại như thế.

Lý Cường nói xong, hỏi: "Phó đại ca và Hầu lão ca đang ở Thiên Duyên Thành hay đang ở Trọng Huyền Phái?"

Triệu Hào nói: "Sư tổ và Hầu lão gia tử đều cũng không ở Phong Duyên Tinh, bọn họ lưu lại lời, nếu ngài trong vài năm nay trở về, còn có thể gặp mặt nhau, còn trẻ hơn, có lẽ trong thế giới này sợ rằng sẽ rất khó gặp mặt được nữa. Sư tổ có lưu lại pháp bảo cho đệ tử, chỉ cần sư tôn trở về, dùng thứ này có thể thông tri sư tổ." Hắn lấy ra một pháp bảo hình chim màu đen, đưa cho Lý Cường.

Lý Cường nhìn thoáng qua, nói: "Là Dương Tước Phù." Hắn lấy tay nhẹ nhàng bắn ra, Dương Tước Phù nhất thời hóa thành một đạo thanh quang, bắn ra ngoài cửa. Lý Cường cười nói: "May mắn đã quay lại kịp thời, nếu không nhìn thấy được hai vị đại ca, ta sẽ rất hối hận."

Triệu Hào hỏi một đệ tử bên người: "Có thông tri viện chủ hay chưa?"

Đệ tử kia nói: "Đã truyền hồi tin tức rồi." Triệu Hào gật đầu nói: "Tốt."

Lý Cường cười nói: "Triệu Hào, tin tức ta trở về đừng có nói ra khắp nơi, đợi khi đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài chấm dứt, ta sẽ bế quan tu luyện, a a, ta cũng không biết sẽ dừng lại ở Phong Duyên Tinh được bao lâu."

Lý Cường bây giờ thầm nghĩ đợi Cô Tinh trở lại, như vậy có thể chuẩn bị cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát chuyển thế. Hắn tự nghĩ sau khi lo xong chuyện này là có thể an định tu luyện, một mực trường kỳ bên ba bên ngoài, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng có chút phiền, thầm nghĩ muốn chuyên tâm tĩnh tu một chút.

Người tu chân dù sao cũng không quan tâm tới chuyện ăn ngủ, bọn họ hàn huyên thật lâu mới tận hứng, Triệu Hào an bài một tĩnh thất, mời Lý Cường tiềm tu.

Mị nhi ôm tiểu Bạch, quần quýt Linh Bách Tuệ muốn ra đường đi chơi, Triệu Hào lập tức an bài đệ tử đi theo, hắn phân phó cho đệ tử kia: "Mị nhi cô nương và Linh cô nương thích cái gì cứ mua ngay, dùng tên của Cổ Kiếm Viện mà trả."

Nạp Thiện nói: "Lão Nạp ta cũng bồi tiểu muội đi chơi, Bất Dạ Thành cái gì cũng có rất nhiều, a a, bây giờ ta đối với nơi này đã rất quen thuộc rồi." Hắn rất thích vị tiểu muội tử ngây thơ khờ khạo này, cho nên tự xưng phong dẫn đường.

Cảnh Phong cười hì hì cũng muốn đi theo, đối với Mị nhi mà nói, người càng nhiều càng tốt, nàng thích nhất là được náo nhiệt.

Nạp Thiện mang theo Mị nhi và Linh Bách Tuệ ra đường không bao lâu, Thiên Xích Âu mang theo mấy cao thủ Cổ Kiếm Viện chạy tới.

Thiên Xích Âu nhận được tin tức phi thường hưng phấn, Lăng Quân Nham lão viện chủ khi ra ngoài du lịch đã từng phân phó qua hắn, đợi Lý Cường trở về, tốt nhất cố gắng lưu hắn lại Cổ Kiếm Viện trấn thủ một đoạn thời gian, cấp cho đệ tử Cổ Kiếm Viện một chút sự chỉ đạo, cho nên hắn nhận được tin tức Lý Cường đã trở lại, một chút cũng không chậm trễ, lập tức liền chạy đến.

Lý Cường còn chưa kịp đến tĩnh thất, chỉ thấy Thiên Xích Âu đang vội vã chạy tới, bây giờ bối phận của hắn so với Thiên Xích Âu cao hơn một tầng, bản thân lại là giám viện của Cổ Kiếm Viện, cho nên hắn được Thiên Xích Âu thi lễ.

Thiên Xích Âu là người rất trầm ổn, hắn ức chế sự kích động trong nội tâm, thỉnh Lý Cường ngồi xuống.

Lý Cường không muốn bày ra tư thái của trưởng bối, hắn rất khiêm hòa ngồi xuống.

Sau khi nói một ít lời khách sáo, Thiên Xích Âu lộ ra bộ dáng hơi khó khăn, hắn cười khổ nói: "Tiểu sư thúc, sư tôn của đệ tử đã đi ra ngoài du lịch, Kỳ sư bá tổ cũng đã đi rất lâu, cũng không biết lão nhân gia

đã đi tới nơi nào, bây giờ tin tức đều không, ai, Cổ Kiếm Viện chỉ có một mình đệ tử....”

Lý Cường không chút phản ứng nhìn hần.

Thiên Xích Âu tiếp tục tố khổ: ” Tiểu sư thúc, ngài biết đó, con người của đệ tử thủ thành có thừa mà khai thác không đủ, tiểu sư thúc lần này trở về, có thể lưu lại Cổ Kiếm Viện một chút thời gian hay không? Ai, giúp đệ tử một chút đi.”

Triệu Hào cười nói: ” Sư huynh, người đừng có gấp, sư tôn dám chắc sẽ giúp người mà, sư tôn ta vốn là người nhiệt tâm nhất đó.” Hần cư nhiên cũng biết vô mông ngựa.

Lý Cường không khỏi có tầm mắt khác với Triệu Hào, hần cười nói: ” Triệu Hào, nhìn bộ dáng người và Xích Âu có giao tình không tệ a.”

Triệu Hào ngai ngừng xoa tay, nói: ” Sư tôn, sư huynh đối với đám huynh đệ chúng ta phi thường tốt, hần vẫn rất chiều cổ cho chúng ta, chúng ta tại Cổ Kiếm Viện tu luyện hơn trăm năm, a a, mọi người giống như là người một nhà vậy.” Thật ra Lý Cường bây giờ còn không biết Triệu Hào bây giờ đã là Cổ Kiếm Viện Kim Lan chưởng viện, địa vị của hần tại Cổ Kiếm Viện đã sát gần Thiên Xích Âu, hần đã sớm xem mình là đệ tử của Cổ Kiếm Viện.

Lý Cường gật đầu, trong lòng hần cũng rất cảm kích những người của Cổ Kiếm Viện.

Lý Cường cười nói: ” Xích Âu, ta định ở lại Phong Duyên Tinh tiềm tu một đoạn thời gian, người yên tâm được rồi, cho chuyện gì người cứ nói, ta nhất định sẽ giúp người.” Hần một lời liền đáp ứng.

Thiên Xích Âu mừng rỡ vô cùng: ” Vậy thực sự là tốt quá! Được rồi, tiểu sư thúc, rất nhanh sẽ bắt đầu khai mạc đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài, năm nay Cổ Kiếm Viện chúng ta chuẩn bị phái mấy đệ tử có tiềm lực đi tới tỷ thí, có thể thỉnh tiểu sư thúc chỉ đạo một chút hay không?”

Lý Cường hỏi: ” Nga, là ai đi?”

Triệu Hào cười nói: ” Là hai đệ tử của Kim Lan kiếm viện của chúng ta, còn có hai nữ đệ tử của Ngân Phượng kiếm viện, bây giờ còn đang ở trong Cổ Kiếm Viện tu luyện, a a, bọn họ đều là do chúng ta đi tới Thiên Đình Tinh tìm đệ tử có tư chất tinh hoa tới, trong đó có hai người là đệ tử của đệ tử...còn xin sư tôn tha thứ....không có sự đồng ý của sư tôn, đệ tử đã dám tự tiện thu đệ tử.”

Lý Cường cũng không có nghĩ đến mình cũng đã trở thành sư tổ của người ta. Hần cười nói: ” Không quan hệ, lúc ta thu đệ tử cũng chưa kịp hỏi qua ý kiến của Phó đại ca, ha ha, không nghĩ tới người cũng giống nhau a, tốt, cho bọn họ mau nhanh đến đây đi.”

Triệu Hào liền yên tâm, hần không giống như Lý Cường, đối với lệnh thầy hần không bao giờ dám cãi lời, bất luận là sư tôn đúng hay sai, hần cũng vô điều kiện phục tùng, mà Lý Cường lại khác hần, hần đối với chuyện gì cũng có phán đoán và cách làm của riêng mình.

Thiên Xích Âu cười nói: ” Bốn đệ tử này cũng do sư đệ đặc ý trở lại Thiên Đình Tinh tìm tới, a a, tìm rất lớn tinh lực, tư chất của bọn họ cũng đều không tệ, tu luyện không bao lâu đã đạt được Nguyên Anh sơ kết rồi, lần này tỷ thí chỉ hy vọng vào bọn họ thôi.”

Lý Cường tò mò hỏi: ” Người tu chân Nguyên Anh kỳ làm sao có thể tranh đấu với người đạt tới Xuất Khiếu kỳ?”

Thiên Xích Âu giải thích: ” Tỷ thí chia làm rất nhiều hạng mục, phân ra rất kỹ lưỡng, đại hội tranh tài ở Phong Duyên Tinh đã được sáng lập rất nhiều năm, đã có một bộ quy tắc tỷ thí đầy đủ, các môn phái và người tu chân gia truyền đều cũng rất hiểu rõ, người tu chân ở tinh cầu phụ cận cũng sẽ tới tham gia. Bình thường sẽ phân ra làm mấy cuộc tỷ thí giống nhau, Nguyên Anh kỳ cùng với Nguyên Anh kỳ, người tu chân Xuất Khiếu kỳ cũng thế, chỉ có một tỷ thí không phân biệt cấp bậc, đó chính là pháp thuật tranh tài nổi tiếng nhất, chỉ cần là người tu chân đều cũng có thể tham gia, vậy không phải là so tu vi, mà tất cả chỉ là so pháp thuật.”

Lý Cường nghe xong cảm thấy rất hứng thú: ” Hoàn toàn là tỷ thí pháp thuật? Không có đạo thuật làm trụ cột, pháp thuật cũng sẽ không quá xuất sắc, nếu người tu chân Xuất Khiếu kỳ, pháp thuật làm sao sánh

được với người Hợp Thể kỳ?” Hắc trước kia vốn là pháp thuật cao thủ, cho nên đối với tỷ thí pháp thuật đặc biệt chú ý.

Thiên Xích Âu cười nói: ” Tiểu sư thúc, pháp thuật tranh tài chính là xem ai lợi hại hơn, bình thường tu vi đạt tới Phân Thần kỳ đều là tông sư cấp cao thủ, bọn họ khinh thường tham gia sự tranh tài như vậy để chứng minh mình, cho nên Phân Thần kỳ tu chân cao thủ không tham gia tỷ thí đã là quy củ bất thành văn, bình thường người tham gia pháp thuật tỷ thí có tu vi Xuất Khiếu kỳ rất nhiều, Nguyên Anh kỳ thì rất ít, trừ phi hắc có pháp bảo rất lợi hại.”

Lý Cường nghĩ thầm: ” Loại tỷ thí này giống thế vận hội lớn tại quê quán mình, chỉ là nơi này thì tỷ thí tu chân.” Hắc cười nói: ” Nếu thắng thì có chỗ tốt gì?”

Mạt Bồn nói: ” Sư tôn, nếu có thể thu được một hạng mục, chỗ tốt sẽ rất nhiều, nếu là đệ tử của tu chân môn phái, sẽ được môn phái trọng dụng, nếu người tu chân gia truyền, có thể được Vân Tiêu Thánh Thành tuyển trúng, được cơ hội đề cao, thậm chí có thể trở thành đệ tử của Vân Tiêu Thánh Thành, a a, đệ tử tham gia hai tỷ thí như vậy, mặc dù thành tích bình thường nhưng học được rất nhiều thứ đó.”

Hồng Thiêm nói không nhiều lắm, hắc vẫn ngồi ở một bên lắng lắng nghe, đến lúc này không nhịn được cảm khái than thở: ” Tự cho tới bây giờ đến Phong Duyên Tinh đệ tử mới biết được điều kiện tu chân của nơi này thật sự là tốt quá, khi đệ tử tu chân tại Thản Bang Tinh, ngoại trừ tinh thạch có nhiều một chút, ngoài ra không có gì nữa, ngay cả người tu chân có thể luận bàn lẫn nhau cũng rất ít gặp được, muốn đề cao tu vi tu chân, thật sự là rất khó a.”

Trong lòng Lý Cường suy tư, Mị nhi muốn tham gia tỷ thí, vậy nàng có thể lựa chọn hạng mục gì? Xem bộ dáng chỉ có thể tỷ thí pháp thuật. Hắc vẫn luôn nghĩ làm sao cho Mị nhi hoàn thành tâm nguyện, nhưng không có nghĩ đến Mị nhi tham gia tỷ thí như vậy, đối với những người tu chân khác kỳ thật là không công bình chút nào.

Lý Cường nói: ” Mị nhi cũng muốn tham gia, ân, để cho nàng tham gia tỷ thí pháp thuật đi.”

Thiên Xích Âu cũng không biết Mị nhi là ai, hắc hỏi: ” Mị nhi là ai?”

Lý Cường nói: ” Nàng là tiểu muội muội của ta, a a, vẫn muốn tham gia đại hội tranh tài ở Phong Duyên Tinh, cho nên Xích Âu hãy dùng danh nghĩa của Cổ Kiếm Viện báo danh cho nàng đi.”

Thiên Xích Âu không có ý kiến gì, quy củ của Cổ Kiếm Viện chính là nghe theo lời trưởng bối phân phó, văn bối ngoại trừ chấp hành không được nghi ngờ gì. Hắc lập tức đáp: ” Dạ, tiểu sư thúc.”

Mọi người còn đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có người bối rối chạy vào la lên: ” Đánh nhau rồi! Đánh nhau rồi!”

Sắc mặt Thiên Xích Âu trầm xuống, quát: ” Tiến vào mà nói, cái gì đánh nhau?”

Một đệ tử tiến vào phòng, nhìn thấy Thiên Xích Âu cũng có mặt, cuống quýt thi lễ nói: ” Ách, viện chủ...là Nạp sư bá...còn có Phong sư bá đánh nhau với người khác...”

Lý Cường đối với chuyện này cũng đã thấy thường, hắc cười nói: ” Là Nạp Thiện chọc người?”

Đệ tử kia nói: ” Không phải, là có người không lễ phép với Mị nhi cô nương, Nạp sư bá đã phát hỏa, nổi giận...”

Lý Cường đứng dậy, nhàn nhạt thản nhiên nói: ” Đưa chúng ta tới đó.” Mọi người đều cũng cảm thấy cả người lạnh lẽo. Bộ dáng của Lý Cường mặc dù rất bình tĩnh, nhưng ý vị lạnh lùng toát ra từ người hắc, làm cho mọi người đều cảm thấy bất an.

Đệ tử kia khấn trương nói: ” Đệ tử dẫn đường.” Rồi quay đầu hướng ra ngoài cửa chạy như điên.

Đợi khi mấy người Lý Cường chạy tới thì trận tranh đấu nhỏ đã biến thành trận đấu đại quy mô, hơn nữa đã không còn ở hiện trường mà là tiến vào đấu trường tranh tài.

Đệ tử kia chạy đến hiện trường thì không còn nhìn thấy người nào, hắc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hỏi chung quanh mới biết bọn họ đã tiến vào đấu trường so tài của Bất Dạ Thành.

Tại Bát Dạ Thành so tài là có quy củ, người tu chân có thể tranh đấu, nhưng không cho đánh nhau tại ngã tư đường, phải tiến vào đấu trường giải quyết, bởi vì người tu chân trong lúc đấu nhau lực phá hủy quá lớn, vì sự an toàn của Bát Dạ Thành, quy củ này rất cần tới, hơn nữa chấp hành rất nghiêm khắc, nếu song phương tranh đấu không nghe khuyên ngăn, cao thủ của Thánh Thành sẽ ra mặt can thiệp.

Đấu trường so tài tại Bát Dạ Thành tổng cộng có mười bảy chỗ, lớn nhỏ không đồng nhất, Nạp Thiện bọn họ đi tới đấu trường lớn nhất, lại còn gọi là Sinh Tử đấu trường, chết sống đều phải nhờ vào bản lãnh, cho nên đệ tử kia vừa nghe nói bọn họ tiến vào sinh tử đấu trường thì gương mặt nhất thời trắng bệch, không còn chút máu.

Thiên Xích Âu cũng đã nóng nảy, hấn hỏi: " Tại sao muốn đi vào sinh tử đấu trường?"

Lý Cường còn không rõ ràng lắm sinh tử đấu trường là thứ gì, hấn nói: " Mau dẫn chúng ta đi tới." Thật ra trong lòng hấn cũng không nóng nảy, có Linh Bách Tuệ loại siêu cấp cao thủ này bên người Mị nhi, hơn nữa còn có tiểu Bạch bảo vệ, Mị nhi sẽ không có việc gì, hấn thật ra chỉ lo lắng cho Cảnh Phong và Nạp Thiện bị hại.

Đoàn người tiến vào sinh tử đấu trường.

Đó là một đấu trường có hai tầng cấm chế, chia làm hơn mấy dặm, mỗi tầng đều có cấm chế pháp, Lý Cường biết loại cấm chế nội tầng này phi thường lợi hại, ngoại tầng chỉ là một loại cấm chế bình thường. Phạm vi của đấu trường thật lớn, chỉ ít cỡ ba sân đá banh rộng lớn hợp lại.

Khiên Xế cấm chế pháp là trên trời dưới đất bốn phương tám hướng đồng thời cấm chế, tiến vào cấm chế tràng phải thông qua mấy cửa nhỏ phản cấm chế không lớn lắm. Lý Cường bọn họ vừa tiến vào đấu trường, liền nghe thấy tiếng cười to khoái hoạt của Cảnh Phong, hấn đang đấu kiếm cùng một người tu chân. Lão phong tử đang đánh cho đối thủ cuống quýt lui về phía sau.

Lý Cường nheo mắt nhìn lại bốn phía, trong lòng không khỏi nhin được hơi kinh hãi, trong đám người của đối thủ hấn phát hiện ra một người quen, đó chính là Tiêu Giác Thiên Tán tiên Ngân Bồ Di.

Ngân Bồ Di đứng ở trong đám người, mặt mang theo tia mỉm cười, đang nhìn hai người đang tranh đấu giữa sân.

Lý Cường lại nhìn kỹ một lần, phát hiện ngoại trừ Ngân Bồ Di, còn những người tu chân khác đều có khuôn mặt xa lạ, tự mình chưa từng gặp qua bao giờ. Trong lòng hấn cảm thấy rất kỳ quái, Ngân Bồ Di vẫn từng gặp qua lần trước tại Thiên Đình Tinh, lúc ấy hấn là Tán tiên do Bách Hoàng lão nhân thỉnh mời tới, lần này hấn đến Phong Duyên Tinh làm gì?

Cao thủ đang cùng Cảnh Phong tranh đấu ước chừng chỉ có tu vi Xuất Khiếu kỳ. Cảnh Phong có kinh nghiệm so tài cực kỳ phong phú, hơn nữa tu vi hấn cũng cao, cho nên có vẻ rất nhẹ nhàng.

Làm cho Lý Cường cảm thấy kỳ quái chính là bọn họ chỉ đấu phi kiếm, còn những thứ khác không cần, kiếm quang làm cho nửa đấu trường chiếu sáng rực.

Lý Cường đi tới bên người Nạp Thiện, phát hiện Nạp Thiện bị thương.

Nạp Thiện có vẻ có chút chật vật, chiến giáp màu trắng bạc trên người hấn xuất hiện vô số đạo vết rách, nếu không trọng tu lại sẽ phế bỏ. Tiểu tử này đang tức giận hừ hừ, hấn nhìn thấy Lý Cường đi tới, có chút ngại ngùng: " Lão đại, ai, làm cho huynh mất mặt, kỹ xảo không bằng người a."

Mị nhi nhào vào trong lòng ngực Lý Cường, tức giận nói: " Ca ca, bọn họ khi dễ người." Tiểu cô nương rất ít cáo trạng, Lý Cường biết Mị nhi thật sự sanh tức giận, hấn hỏi: " Mị nhi, bọn họ làm gì? Nạp Thiện, không có gì mất mặt, thua thì sợ gì, đừng khóc lóc như thế."

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, vẻ mặt có chút khó chịu: " Là một người trong bọn hấn, người tu chân đùa giỡn Mị nhi..."

Lý Cường kinh ngạc cực kỳ, hấn cất lời Nạp Thiện đang nói: " Cái gì? Cái gì? Đùa giỡn Mị nhi?" Hấn lẩn lộn trong tu chân giới lâu như vậy, việc gì thấy rất nhiều, nhưng người tu chân có đạo hạnh đùa giỡn nữ hài tử hấn chưa từng thấy qua, cho nên phản ứng đầu tiên của hấn là : làm sao có thể?

Linh Bách Tuệ nói: " Quả thật là vậy, nhưng tựa hồ như bọn họ đang muốn thử thân phận của Mị nhi nên mới cố ý làm như vậy."

Lý Cường giật mình, Mị nhi là linh thể, bởi vì công hậu sâu đậm, sau khi nàng biến ảo thì người tu chân bình thường không có cách nào phát hiện, duy nhất có thể chính là Tán tiên Ngân Bồ Di nổi lên lòng nghi ngờ, nên hẳn cho người đến thử Mị nhi.

Sau khi hiểu rõ ràng tình huống, Lý Cường có chút cảm tức, Ngân Bồ Di này quá mức rồi, dựa vào tu vi của Tán tiên mà cũng làm ra loại chuyện không phẩm đức thế này. Mị nhi giống như nữ nhi của mình, bị người khác khi dễ như vậy, Lý Cường phải làm sao? Dĩ nhiên là chịu không được.

Lý Cường lặng lẽ truyền âm cấp Cảnh Phong: " Lão phong tử, hung hăng sửa trị nặng hẳn cho ta, đừng động đến Tán tiên Ngân Bồ Di kia, làm cho hẳn chết khiếp là được rồi."

Cảnh Phong cũng là cố kỵ bên trong phía đối thủ có một Tán tiên, hẳn từng gặp qua tại Thiên Đình Tinh cho nên hẳn cũng không có nói thêm cái gì, chỉ giữ chân đối thủ, đợi Lý Cường đến quyết định. Khi lời Lý Cường vang bên tai, hẳn nhin không được vui vẻ cười ha ha.

Cảnh Phong kiểm quyết vừa chuyển, sử ra toàn thân công lực, người tu chân đối diện nhất thời luống cuống tay chân.

Chỉ nghe liên tiếp âm thanh nổ bạo thành chuỗi, người nọ bị phi kiếm của lão phong tử liên tục đánh trúng, chiến giáp cũng bị nghiền nát bể tan tành ra, phi kiếm vốn vô lực kháng, mắt nhìn sẽ bị Cảnh Phong hủy đi thân thể, người nọ kinh hoàng hét lớn: " Mau cứu ta!"

Sắc mặt Ngân Bồ Di biến đổi, hẳn không nghĩ tới lão phong tử thật sự dám hạ độc thủ. Hẳn đột nhiên thuận chuyển qua trước người Cảnh Phong, đưa tay chụp vào phi kiếm của hẳn. Cảnh Phong nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng không làm sao tránh khỏi, hẳn tức giận rống to lên.

Lý Cường cũng trong nháy mắt thuận di qua. Phải biết rằng tại giữa sân đấu này, ngoại trừ cao thủ đã ngoài Tán tiên mới có thể thuận di, cho dù là cao thủ Đại Thừa kỳ cũng không cách thuận di được.

Ngân Bồ Di và Lý Cường vừa đối mặt, không khỏi nhin được chấn động, hẳn còn nhớ kỹ tiểu tử thần bí này. Hẳn chỉ thoáng chần chờ, Cảnh Phong đã thu hồi phi kiếm, cấp tốc bay ngược về phía sau.

Động tác của Lý Cường và Ngân Bồ Di giống nhau, nhưng hẳn lại chụp vào cổ tay Ngân Bồ Di, hai người cùng lúc đánh mạnh vào nhau.

Trong lòng Lý Cường thầm khen, không hổ là Tán tiên, hẳn sức mãnh thần dịch lực vào tay mà cũng bị Ngân Bồ Di ngăn trở.

Hai người giằng co chỉ chớp lát, ước chừng hơn mười giây, Ngân Bồ Di đã khóc không ra nước mắt, kinh lực ẩn chứa trên tay Lý Cường quả thật biến thái tới cực điểm, hẳn cảm giác như mình đang bị hòa tan, cái loại kinh lực cổ quái này cho tới bây giờ hẳn chưa từng kiến thức qua bao giờ.

Thanh mang trên mặt Ngân Bồ Di chợt lóe, một cỗ trùng lực thật lớn nổ tung trên cổ tay hẳn. Lý Cường không đề phòng bị hất bay lên, hẳn dừng lại một chút trong không trung, lập tức đứng lại.

Trong lòng Ngân Bồ Di hối hận không kịp, hẳn cố ý phân phó thuộc hạ đi trêu chọc Mị nhi là vì cảm thấy Mị nhi quá kỳ quái, nàng căn bản không giống người tu chân. Bởi vì hẳn thật sự đoán không ra nàng tốt cùng là thứ gì, cho nên mới phân phó cho đệ tử đi thử xem, ai biết tên đệ tử kia biểu hiện thật sự quá kém, đã chọc giận người của đối phương. Vì vậy mới dẫn phát ra tràng tranh đấu này.

Thực lực Ngân Bồ Di rất mạnh, cho nên hẳn không quan tâm đến chuyện lựa chọn tỷ thí tại sinh tử đấu trường, hẳn nghĩ mình có thể hoàn toàn khống chế được thế cục tranh đấu, ai biết, sau lưng đối thủ lại chính là Lý Cường, hẳn thật sự là có điểm mộng rồi.

Lý Cường gật đầu nói: " Không hổ là Tán tiên! Tiêu Giác Thiên Tán tiên Ngân Bồ Di cũng nhàm chán đi khi dễ muội tử của ta, tốt, nếu đã tới sinh tử đấu trường, ta muốn nhìn xem ngươi có gì đặc biệt hơn người!"

Ngân Bồ Di bị Lý Cường nói xong á khẩu không trả lời được, hẳn xấu hổ lui ra sau vài bước, thẹn quá thành giận quát: " Được! Vậy tỷ thí thử xem!"

200. Chương 200

Ngân Bồ Di nhanh chóng mặc vào tiên giáp phun ra phi kiếm, hấn biết Lý Cường lợi hại, nhưng hấn nghĩ mình đủ tự tin đánh bại Lý Cường.

Hấn không quan tâm nói: "Thật lâu không có nhìn thấy Hồn Thế Ma Vương rồi, không nghĩ tới gặp mặt ở chỗ này, a a, chúng ta cùng chơi đùa một chút đi."

Trong sân nhất thời một mảnh ồn ào.

Sinh tử đấu trường một khi mở ra sẽ có rất nhiều người tu chân của Phong Duyên Tinh vào xem, danh tiếng của Lý Cường tại Phong Duyên Tinh cực lớn, người tu chân của các môn phái lập tức đem tin tức truyền trở về, nhất là người tu chân của Vân Tiêu Thánh Thành, lập tức có người trở về báo cáo.

Lý Cường biết không có biện pháp che dấu, trong lòng hấn ngẫm lại cũng thấy buồn cười, không ngờ trở về Phong Duyên Tinh lại gây ra huyên náo kinh thiên động địa thế này.

Người chung quanh liền nhanh chóng rời khỏi vòng cấm chế.

Lý Cường nhân nhạ nói: "Xích Âu, người đưa mọi người lui ra khỏi bên ngoài cấm chế mà xem, ở đây sẽ vô cùng nguy hiểm." Rồi lại nói với Ngân Bồ Di: "Ngân Bồ Di, ta xem thuộc hạ của ngươi cũng lui ra ngoài đi, nếu bị chúng ta làm ảnh hưởng mà chết mấy người thì đừng có trách ta."

Ngân Bồ Di phát tay, để cho người tu chân đứng sau lưng lui ra ngoài. Hấn dùng khẩu khí của một cao nhân tiền bối nói: "Ân, nhìn bộ dáng mấy năm nay ngươi không uống phí công sức, thực lực so với khi ở Thiên Đình Tinh mạnh hơn, đến đây đi, để xem ngươi có thủ đoạn cao minh gì có thể làm cho ta ngạc nhiên một chút, a a, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng a, khó có được một đối thủ có bộ dáng một chút, ta rất chờ mong a."

Lý Cường cười nói: "Khó được, khó được có vị cao thủ như thế xem trọng ta, được rồi, ta sẽ hết sức cùng đùa với ngươi." Hấn cũng không chút nào yếu thế.

Thật ra Lý Cường cũng rất chờ mong cùng cao thủ tỷ thí, từ khi có được Chiến Hồn Dao, tin tưởng của hấn càng ngày càng tăng, nhất là dựa vào Chiến Hồn Dao thu lấy Thiên Thần Chi Nộ, loại tin tưởng này càng thêm bành trướng, cùng Tán tiên đánh nhau hấn cũng không hề kiêng kỵ.

Cảnh Phong mặc dù biết Lý Cường lợi hại, vẫn còn chút lo lắng: "Tiểu phong tử đánh nhau với Tán tiên..ai, không biết có được không."

Mị nhi liếc mắt nhìn hấn một cái, dịu dàng nói: "Ca ca không sợ gì Tán tiên đâu, ngay cả La Thiên Thượng Tiên ca ca cũng dám đánh, phong tử đại ca, người đừng có lo lắng." Tiểu cô nương đối với ca ca cho tới bây giờ đều tin tưởng mười phần, nàng không bao giờ tin Lý Cường sẽ thất bại.

Linh Bách Tuệ nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của Mị nhi, cười nói: "Đối thủ là Tán tiên, ca ca của muội cho dù lực lượng có cường thịnh cũng phải cẩn thận một chút, Tán tiên và người tu chân hoàn toàn bất đồng đó."

Mị nhi lắc đầu nói: "Các ngươi không biết đâu, hừ, ca ca sẽ không cần sợ hấn."

Thiên Xích Âu và Triệu Hào bọn họ cũng nhìn chăm chú, Nạp Thiện cười khổ nói: "Mẹ kiếp, không ngờ lại cất giấu một Tán tiên ở bên trong, bọn người kia đúng là cố ý mà." Đang nói, trong sân tranh đấu hai người kia đã bắt đầu động thủ.

Trên người Ngân Bồ Di mặc chính là tiên giáp màu vàng rất hiếm thấy, một tầng sương khói nhân nhạ vây quanh nhẹ nhàng bên thân hấn, Lý Cường biết đó là tiên giáp có thổ tính, phi thường hiếm thấy. Tiên kiếm của Ngân Bồ Di cũng rất kỳ quái, một vầng quang hoa màu vàng đất ở bên hông cấp tốc chuyển động, hấn nói: "Mời người trước." Làm Tán tiên, hấn tự nhận là cao thủ tiền bối, cho nên không có ý tứ ra tay trước.

Lý Cường hoá xuất Diệt Thiên thần giáp, nhin không được hì hì cười, nghĩ thầm: "Nếu không dọa cho người nhảy, thì sẽ uống phí Chiến Hồn Dao của ta." Hấn nói: "Tốt, người cẩn thận đó." Hai tay co rút vào lòng, cánh tay phải đột nhiên vung lên, quát to: "Tiếp ta một đao! Trảm!" Hấn toàn lực ứng phó không dùng chút kỹ xảo nào bỏ ra một đao.

Lý Cường muốn thử xem uy lực của thần khí, cho nên không chút do dự huy ra Chiến Hồn Đao, hắn cảm thấy dù sao Ngân Bồ Di cũng là Tán tiên, hắn là có thể tiếp được một đao này. Nhưng sau khi hắn toàn lực xuất ra Chiến Hồn Đao, lập tức cảm thấy không hay, một đao kim quang ba động làm cho hắn có một loại cảm giác rét lạnh. Trong lòng hắn thập phần nghi hoặc: chuyện gì đang xảy ra?

Theo tiếng hét lớn của Lý Cường, Chiến Hồn Đao đột nhiên hiện hình, một đao ảnh thật lớn nương theo tiếng long long chấn rung, phẳng phất như sấm sét phía chân trời đang âm âm nổ vang. Chiến Hồn Đao cấp tốc khuếch trương ra, áp lực thật lớn làm cho Ngân Bồ Di bị chấn nhiếp đến không cách nào nhúc nhích.

Ngân Bồ Di sợ đến hồn phi phách tán, không nghĩ tới một đao của Lý Cường lại kinh khủng biến thái như thế. Hắn miễn cưỡng xuất ra một kiện tiên khí bảo vệ tính mạng - Thiển Hoàng Đinh Bảo, bao vây thân hình lại, đồng thời đem hết toàn lực đưa tiên kiếm của mình bay lên nghênh đón.

Chính bản thân Lý Cường cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, Chiến Hồn Đao cơ hồ hút hết thần dịch lực của hắn ra. Đao ảnh còn đang cấp tốc mở rộng, đầu tiên bị ảnh hưởng không phải là Ngân Bồ Di, mà chính là cấm chế của sân tranh đấu.

Một tiếng nổ vang kịch liệt, Khiên Xế cấm chế nội tạng bị Chiến Hồn Đao dễ dàng phá mở, cả đấu trường đều cũng rung động dữ dội.

Bởi vì Chiến Hồn Đao tỏa ở Ngân Bồ Di, khiến cho hắn căn bản không cách nào hành động, bầu trời đấu trường từng đạo mũi nhọn màu vàng đang chậm rãi bức xuống phía dưới, tràng diện có vẻ phi thường quái dị. Tất cả người tu chân đang vây xem cũng nhìn thấy đến trợn mắt há hốc mồm, bọn họ thật sự không rõ đây rốt cuộc là pháp thuật gì.

Trong lòng Ngân Bồ Di hối hận không kịp, hắn trơ mắt nhìn đao ảnh chậm rãi tới gần, nhưng không cách nào na di, không cách nào hoàn thủ, cả người như bị một tòa núi lớn vô hình gắt gao áp xuống. Hắn tuyệt đối không có nghĩ đến, đối thủ dùng cây đao kia lại chính là thần khí, hắn tuyệt vọng rống to lên.

Lý Cường cũng đang kêu khổ không ngừng, hắn đã liều mạng giảm chậm đao thế. Bây giờ hắn mới biết được, Ngân Bồ Di căn bản không cách nào chống lại thần khí. Hắn cũng không hề muốn giết chết Ngân Bồ Di, nhưng tình thế trước mắt đã không còn do hắn khống chế nữa.

Tốc độ hạ xuống của Chiến Hồn Đao mặc dù thông thả, nhưng đã phá vỡ nội tạng cấm chế, ngay sau đó ngoại tạng cấm chế cũng đã âm âm tán đi, người tu chân vây xem ở bên ngoài cuống quýt tứ tán bỏ chạy, áp lực cực lớn giống như đem cả sân đấu đặt trong cối xay gió động, từng đạo ánh sáng màu vàng chiếu sáng rực cả bầu trời.

Lý Cường không tự chủ được đem Chiến Hồn Đao thúc dục tới cực hạn, hắn hét lớn: "Người con mẹ nó mau tránh ra đi a!"

Ngân Bồ Di kiệt lực đem hết toàn lực ra chống đỡ, hắn bị áp lực của Chiến Hồn Đao chấn nhiếp khó chịu cực kỳ, hắn thậm chí muốn mở miệng cầu xin tha thứ nhưng căn bản không cách nào mở miệng nói chuyện, cũng không cách di động. Ngay lúc hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, ba đạo kim quang hiện lên, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên tới rồi.

Đại Nam Phong Ngự động thủ trước tiên, nàng phao xuất thái hoàn trên cổ tay, thái hoàn lập tức hóa thành vô số đạo dây sáng, cấp tốc hướng lên cự ảnh bên trên của Chiến Hồn Đao. Chỉ thoáng tiếp xúc, Đại Nam Phong Ngự đã kinh ngạc kêu to lên: "Kiền đại ca mau ra tay! Đây là thần khí!"

Kiền Thiện Dong cũng choáng váng, nói giỡn sao, uy lực của thần khí không dễ dàng đùa giỡn, nhất là thần khí lại có người thao khống càng vô cùng đáng sợ. Hắn quát to: "Bách Trạch Việt!" Một đạo tinh mang cao chừng nửa người cấp tốc nghênh hướng Chiến Hồn Đao.

Lý Cường bị dọa đến hoảng sợ, hai tiên nhân và một Tán tiên đồng thời ra tay, cho dù hắn có Chiến Hồn Đao cũng không chịu được. Hắn nhân cơ hội bay ngược về phía sau, kinh lực vô cùng của Chiến Hồn Đao bị Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong dẫn phát đi ra.

Tất cả người tu chân đang né ra cũng đều sợ hãi, quang hoàn bảy màu phía sau nổ lên giáp tạt thêm tiếng chấn vang kinh thiên động địa với lực đánh sâu hoành đảo qua sân, mọi người đều đồng loạt phóng xuất ra vô số pháp bảo phi kiếm, chống đỡ kinh khí đang vọt tới. Liên tục ba âm thanh điếc tai nhức óc nổ mạnh

vang lên, phảng phất như cả thiên địa cũng đều vặn vẹo, tất cả người tu chân nơi đó đều cũng cảm thấy cả người kiệt lực, người có công lực thấp kém thậm chí còn bị nội thương không nhẹ.

May là sinh tử đấu trường được lập trong hạp cốc bên cạnh Bất Dạ Thành, lực đánh sâu thật lớn nợ mới không làm ảnh hưởng đến Bất Dạ Thành, cho dù như vậy, cả đấu trường so tài cũng bị uy lực của Chiến Hồn Đạo tạp xuất ra một cái hố to thật lớn vô cùng.

Lý Cường chỉ ngây ngốc treo lơ lửng giữa không trung, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến uy lực của Chiến Hồn Đạo lại biến thái như vậy, vật này tuyệt đối không thích hợp sử dụng ở mặt ngoài tinh cầu, hắn cảm giác nếu công lực của mình cao hơn, thì tất cả chung quanh chắc chắn cũng không có khả năng lưu lại. Nếu không có Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong đồng thời ra tay, hắn căn bản không có cách nào thu hồi Chiến Hồn Đạo.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự lại càng kinh ngạc, nghĩ không ra mới chia tay với Lý Cường không bao lâu, tiểu tử kia lại có thể có được một kiện thần khí.

Ngân Bồ Di cúi đầu ủ rũ ngây ngốc, cả người cũng đều choáng váng, một hồi lâu hắn mới bay đến trước mặt Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự nói: "Ngân Bồ Di tạ ơn Đại Nam tiên tử ra tay cứu giúp, vị này là...?"

Thiên Thực lão tiên mặc dù không có ra tay, nhưng trong lòng hắn càng thêm cảm thấy tuyệt vọng, tựa dựa vào một kích vừa rồi của Lý Cường, hắn hoàn toàn không có tự tin có thể chống đỡ được, vậy thì làm sao hướng tới hắn đòi lại Trần Thái Ý Nguyên?

Đại Nam Phong Ngự lúc còn ở Thiên Đình Tinh đã từng gặp qua Ngân Bồ Di, nàng cười nói: "Di, sao ngươi lại đánh nhau với hắn? Lá gan thật là lớn a, ngươi không biết tiểu tử kia rất cổ quái hay sao? Hì hì, vị này là La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong, vị này là tiên nhân Thiên Thực. Bốn tiên tử thật rất tò mò, các ngươi tại sao lại đánh nhau?"

Lý Cường giật mình: "Thiên Thực? Không phải chính là Câu Lam Tinh Tịch Mịch lão tiên Thiên Thực đó chứ?"

Hắn quyết định giả bộ hồ đồ, vì vậy cười nói: "Lão Kiền, tiên tử, chúng ta lại gặp nhau, ai, ta và lão Ngân tỷ thí, các ngươi chen tay vào làm gì a, có đúng là thấy ta dễ ăn hiếp..."

Kiền Thiện Dong cười mắng: "Chưa từng thấy ngươi đứng đắn nghiêm chỉnh qua bao giờ! Ai, ngươi trở về sao không tới tìm ta? Như thế nào, xem thường ta a."

Ngân Bồ Di bay trở lại, Thiên Xích Âu mang theo Triệu Hào và Mị nhi mấy người cũng đã bay trở lại, vừa lúc nghe được Lý Cường đang đỉnh đạc nói chuyện với tiên nhân.

Mị nhi khẩn trương bay đến bên cạnh Lý Cường: "Ca ca, huynh không sao chứ?"

Lý Cường cười hì hì nói: "Không có việc gì, có La Thiên Thượng Tiên ở đây, có chuyện gì chứ?"

Kiền Thiện Dong đối với Lý Cường cũng thật bất đắc dĩ, tiểu tử này ngạc nhiên cổ quái rất nhiều, quả thật không có biện pháp làm gì với hắn. Hắn hỏi: "Xích Minh ma tôn chạy đi đâu rồi? Ngươi không phải vẫn xem chừng hắn hay sao?"

Đại Nam Phong Ngự cũng rất kỳ quái: "Di, tiểu tử kia, ngươi không phải thả Xích Minh ma tôn ra rồi chứ, người này nếu làm loạn, thì ngươi sẽ thảm lắm đó."

Lý Cường cố tình nói giỡn, hắn ra vẻ không quan tâm nói: "Nếu thảm thì cũng là Cô Tinh lão đại thảm thôi, ai biểu hắn ép buộc đem Xích Minh cho ta canh giữ, ta quản không được hắn thì không thể làm gì khác hơn là đành thả hắn thôi. Đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết, muốn hỏi tội cũng là Thanh Đế lão nhân gia tìm hắn hỏi, sẽ không tìm tiểu bối hạ giới như ta đâu a." Hắn trơn tru nói hươu nói vượn, Kiền Thiện Dong nghe được thì mặt mũi đã trắng bệch.

Thiên Thực lão tiên đã hoàn toàn phát mộng, hắn kinh ngạc phát hiện Lý Cường không phải nhờ vào vận khí mới có thể phá giải được Huyền Tật tiên trận của hắn, hắn có thực lực như vậy, hơn nữa nhìn vào biểu hiện của hắn vừa rồi, tu vi của hắn tựa hồ không kém hơn mình, mà hắn lại không phải là tiên nhân, càng không phải là người tu chân.

Suy nghĩ một hồi, trong lòng Thiên Thực không khỏi nghi hoặc: " Chẳng lẽ tiểu tử này là đang tu thần?" Hắn vừa muốn hỏi, lại không biết nên hỏi như thế nào, không hỏi thì lại không chút cam lòng.

Lý Cường nói: " Lão Kiền, thật ngại quá, đã hủy mất đấu trường so tài này của ngươi, hà hà, hoàn hảo không có ảnh hưởng đến Bất Dạ Thành của ngươi, nếu không tội thật là lớn."

Kiên Thiện Dong hừ một tiếng, không nói gì, chỉ cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Thực lão tiên rút cuộc không nhẫn nại được, hắn hỏi: " Ngươi chính là người ở Câu Lam Tinh?"

Con mắt Lý Cường xoay chuyển: " Người nào?"

Đại Nam Phong Ngự nhin không được lác lác nở nụ cười, Lý Cường tiếp lời tiếp rất nhanh, làm cho người ta có cảm giác vấn đề của Thiên Thực trở nên không có đạo lý.

Thiên Thực sững sốt một chút, lại hỏi: " Là người phá hủy Huyền Tật tiên trận của ta?"

Lý Cường hỏi lại: " Của ngươi? Huyền Tật tiên trận của ngươi làm sao lại bị người khác thao khống?"

Trong lòng Thiên Thực lão tiên thập phần căm tức, nhưng lại không phát tác được, nếu thực lực của hắn tuyệt đối vượt qua Lý Cường, hắn đâu thêm nói lý với Lý Cường nữa, nhưng bây giờ lại không giống, vừa rồi thanh Chiến Hồn Dao của Lý Cường triển hiện ra thực lực tương đương với Thiên Thực hắn, cho nên hắn không thể vô kiêu kỳ mà bức hỏi.

Thiên Thực cảm thấy rất uất ức, hắn nghiêng răng nói: " Đó là một tên thuộc hạ của ta gây loạn, ta đã trừng phạt hắn, cho nên..."

Lý Cường cũng hiểu được ý tứ của Thiên Thực lão tiên, hắn nói: " Nga, trừng phạt rồi? Làm sao trừng phạt?" Thật ra Thiên Thực là bị Lý Cường hù dọa, nếu hắn dứt khoát liều mạng đấu với Lý Cường, Lý Cường không nhất định đánh thắng được hắn, cho dù là Ngân Bồ Di cũng sẽ không một chiêu mà thua, vừa rồi là hắn quá sơ suất, bị Chiến Hồn Dao tỏa trụ lại chỉ có thể dùng cứng đối cứng, không thua mới là lạ.

Thiên Thực lấy ra một cái bình, nguyên anh của Bích Ngô Tử hoảng hốt bối rối xông ra, hắn vừa hiện ra liền thâm hào kêu lên: " Lão tiên tha mạng, lão tiên tha mạng a."

Thiên Thực nói: " Ta đã trừng phạt hắn rồi, nếu ngươi cảm thấy không đủ, ta liền giao hắn cho ngươi xử trí, như thế nào?"

Đến lúc này Bích Ngô Tử mới phát hiện ra Lý Cường, hắn sợ đến run lên bần bật.

Lý Cường nói: " Ta cũng không phải muốn trừng phạt hắn, hắn là thuộc hạ của ngươi không phải của ta."

Thiên Thực lão tiên thiếu chút nữa tức chết, hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy Bích Ngô Tử, chợt nghe " ba" một thanh âm vang lên, nguyên anh của Bích Ngô Tử đã bị hắn bóp nát bẩy, một lũ tàn hồn chui vào dưới đất. Hắn hận hận nói: " Như vậy được rồi chứ."

Lần này ngay cả Kiền Thiện Dong cũng cảm thấy kỳ quái, cách làm của Thiên Thực hoàn toàn thay đổi như một người khác, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người này hạ thấp giọng cầu người.

Lý Cường không chút phản ứng chỉ nói: " Lão tiên, ngươi có chuyện gì thì nói đi."

Thiên Thực lão tiên không nói một lời chỉ nhìn Lý Cường, hắn cảm thấy thật khó mở miệng.

Người chung quanh đều cảm nhận được một loại áp lực không nói nên lời.

Thiên Thực lão tiên trầm mặc chốc lát, rốt cuộc nói: " Trần Thái Ý Nguyên và quyền linh huyền nọ...trả lại cho ta, còn những thứ khác không cần nữa."

Lý Cường nhin không được cười nói: " Nga, ngươi là đến tìm vật bị mất, ân, linh huyền có thể trả cho ngươi, nhưng Trần Thái Ý Nguyên ta đã tặng đi rồi." Chứng kiến tiên nhân cũng không dám giương nanh múa vuốt với mình, Lý Cường cảm thấy thật sự là quá sung sướng, hắn nhin không được đã muốn cười to.

Sắc mặt Thiên Thực lão tiên đại biến, hắn vội hỏi: " Ngươi...ngươi tặng cho ai...ngươi..." Hắn đã không còn nhẫn nại được nữa.

Lý Cường cười hì hì nói: "Ta đã cấp cho nó rồi." Hắn dùng ngón tay chỉ tiểu Bạch. Tiểu Bạch đang ở trên không trung bay thành vòng tròn, lông mềm màu bạc thật dài đang theo gió phiêu lãng, một bộ dáng nhàn nhả tự tại.

Thiên Thực lão tiên khó thể tin nhìn lên, hắn áp úng nói: "Đây..đây không phải là con quái thú vô dụng nhất trong Trấn Thái Ý Nguyên hay sao? Người..người cấp cho nó..."

Đại Nam Phong Ngự cười nói: "Thiên Thực, người đã nhìn lầm mất rồi, đó chính là Thiên Sư thần thú."

Thiên Thực đột nhiên tỉnh ngộ, hắn hét lớn: "Tức chết ta rồi!" Hắn từng vô số lần thí nghiệm và tu luyện Trấn Thái Ý Nguyên, nhưng không có lần nào thành công. Bây giờ hắn mới biết được, lần đầu tiên thí nghiệm hắn đã tìm được mấu chốt, nhưng đã bị hắn hoàn toàn xem thường, lúc Thiên Sư thần thú đi ra, hắn cho rằng nó là một con vật vô dụng, liền không chút do dự thu hồi Trấn Thái Ý Nguyên, ai biết tiểu Bạch này mới chính là mấu chốt của Trấn Thái Ý Nguyên.

Lý Cường cười nói: "Trấn Thái Ý Nguyên bây giờ bị tiểu Bạch thu đi, người nếu muốn lấy lại, thì ta không phản đối, nhưng tiểu Bạch sợ rằng sẽ không đáp ứng đâu, dựa vào vô số thần thú linh thú trong Trấn Thái Ý Nguyên, a a, người đánh không lại nó đó."

Kiên Thiện Dong cũng nói: "Ta cũng đã ném đau khổ từ nó, mặc dù đều là nguyên thần của thần thú linh thú, nhưng thực lực không phải chuyện đùa..."

Đại Nam Phong Ngự còn muốn kéo Thiên Thực lão tiên, nàng cười nói: "Thiên Sư thần thú là thần thú vua, nó có linh tính, sợ rằng nó sẽ không nhận người, trừ phi là...hì hì, người tự mình nghĩ đi."

Trong lòng Lý Cường không khỏi thầm mắng, hắn biết Đại Nam Phong Ngự đang cảnh tỉnh Thiên Thực lão tiên.

Cũng quả nhiên Thiên Thực lão tiên hiểu được, mấu chốt là ở trên người Lý Cường, chỉ cần hắn đồng ý để cho tiểu Bạch nhận mình, thì mình sẽ có cơ hội lấy lại Trấn Thái Ý Nguyên.

Đến lúc này, vô số Thánh Thành cao thủ chạy lại, bọn họ khuyên trở những người tu chân chung quanh quay trở về thành, trong đó có một người tu chân bay đến trước mặt Kiền Thiện Dong cung kính hành lễ nói: "Thánh chủ, đệ tử đến chậm, xin thánh chủ trách phạt."

Kiền Thiện Dong khoát tay nói: "Đây không phải là người có khả năng khống chế được, người mang theo đệ tử đi về Thiên Duyên Thành, thông tri các môn phái, chuyện phát sinh tại sinh tử đấu trường, không cho ai loạn truyền."

Người nọ cung kính trả lời: "Đệ tử tuân mệnh."

Lý Cường than thở: "Hay a, thánh chủ, lão Kiền, người thật sự là lợi hại a."

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách: "Tiểu tử kia, người đừng kỳ quái, Kiền đại ca ở chỗ này chỉ một lời nặng hơn chín đỉnh, nhưng vì hắn không thèm ra mặt thôi."

Thiên Thực lão tiên là một người cổ quái, hắn vẫn là lần đầu tiên xấu hổ như vậy, hắn không biết làm sao cầu người, cũng sẽ không cầu người, nhưng hắn có cách làm của chính mình, hắn không nói nữa, chỉ lặng lẽ đứng thẳng. Trong lòng Lý Cường buồn bực, thái độ của lão tiên rất kỳ quái, dĩ nhiên lại không hề nhắc đến chuyện của Trấn Thái Ý Nguyên, hắn cũng đành mừng rỡ giả bộ hồ đồ luôn.

Lý Cường hỏi: "Lão Ngân, Bách Hoàng lão nhân độ kiếp rồi sao?"

Ngân Bồ Di bị Chiến Hồn Dao của Lý Cường hoàn toàn đánh bại, hắn biết mình không phải là đối thủ, thấy Lý Cường và La Thiên Thượng Tiên còn có cả hai tiên nhân vừa nói vừa cười, hắn biết mình không chọc nổi Lý Cường. Hắn cười khổ nói: "Bách Hoàng lão đệ đã sớm mất tích rồi, bây giờ Tiềm Kiệt Tinh do Tử Tiên Vương và Tư Đồ Ung làm chủ."

Kiền Thiện Dong như đang nhớ tới cái gì, hắn chen lời hỏi: "Người là Tiêu Giác Thiên Ngân Bồ Di?"

Ngân Bồ Di không dám coi rẻ La Thiên Thượng Tiên, hắn vội nói: "Phải, ta là Tiêu Giác Thiên Ngân Bồ Di."

Kiên Thiện Dong nói: " Người đến Phong Duyên Tinh ta sẽ không ngăn cản người, nhưng không cho người ra tay với người tu chân, thuộc hạ của người nếu là người tu chân thì có thể, hiểu chưa?" Ngữ khí của hắn rất bình thản, giống như đang phân phó cho con mình, nói nghe hay người cũng phải nghe, nghe không hay người cũng phải nghe, hoàn toàn không cho người cơ hội kháng nghị.

Tại thế giới này, Tấn tiên cơ hồ là vô địch, người tu chân nếu đấu với Tấn tiên, tuyệt đối là chuyện không chút công bình, nếu Ngân Bồ Di đi tới Phong Duyên Tinh, làm người đứng sau lưng Thánh Thành, Kiên Thiện Dong không thể không quản. Ngân Bồ Di còn không đủ trình độ cãi nhau với Kiên Thiện Dong, hắn rất nghe lời đáp: " Dạ, Ngân Bồ Di hiểu được rồi."

Kiên Thiện Dong xoa xoa tay, cười nói: " Tốt lắm, cũng không còn chuyện gì nữa, chúng ta trở về đi."

Thiên Thực lão tiên hiện ra gương mặt khổ sở, bây giờ lại càng có vẻ khổ hơn, hắn nói: " Các người đi thôi, ta còn có chút việc, không đi Thánh Thành nữa."

Đại Nam Phong Ngự cười hì hì nói: " Lão tiên, người còn muốn đánh với tiểu tử kia?"

Thiên Thực lắc đầu: " Đánh cái gì mà đánh, còn có cái gì để đánh? Hắn đã nói, Trần Thái Ý Nguyên đã cho Thiên Sư thần thú, đánh với hắn có tác dụng gì."

Kiên Thiện Dong nhin không được nói: " Vậy người ở lại chỗ này làm gì? Xem phong cảnh a."

Lý Cường đột nhiên hiểu được, hắn gãi gãi đầu, cười nói: " Lão tiên, người đi theo ta cũng không hữu dụng, tiểu Bạch nếu chịu nhận người, ta không có ý kiến gì..."

Tiểu Bạch " sừ" một tiếng thoán tiến vào trong lòng ngực hắn, bất mãn nhìn hắn kêu lên uông uông hai tiếng.

Lý Cường nhin không được cười nói: " A a, tiểu tử, ta không có bắt người nhận hắn a, ta là nói nếu người muốn nhận..."

Tiểu Bạch xoay đầu nhìn Thiên Thực lão tiên kêu lên uông uông hai tiếng, lần này làm những người có mặt nhin không được đều nở nụ cười.

Thiên Thực lão tiên nói: " Di, thần thú cũng biết khi dễ người a."

Kiên Thiện Dong nói: " Lão tiên, người mau thay trang phục đi, bộ dáng này quá dọa người."

Thiên Thực lão tiên muốn nổi điên, thật uất ức đến muốn nổi điên thật sự. Nhưng hắn cúi đầu ủ rũ nói: " Được, là địa bàn của người mà." Nói xong nhích người, huyền hóa thành bộ dáng của người tu chân: " Như vậy được rồi chứ, có việc người bảo đệ tử đến cho ta biết."

Lý Cường vỗ vỗ tay gọi huynh đệ của mình tập hợp, hắn cười nói: " Lão Kiên, Bất Dạ Thành sau này không còn sinh tử đấu nữa, người hắn là cảm tạ ta đi, ha ha, các huynh đệ, về nhà thôi." Hắn ôm tiểu Bạch, Linh Bách Tuệ và Mị nhi bay theo bên trái, bên phải là mấy người Triệu Hào, Thiên Xích Âu và lão phong tử phía trước, một đám người hạo hạo đặng đặng bay về hướng Bất Dạ Thành. Ở phía sau hắn không nhanh không chậm có Thiên Thực lão tiên đi theo sát, người này đã nghĩ ra quái chiêu duy nhất chính là đi theo Lý Cường, hắn nghĩ nếu Lệ Cẩm Thiên Quân tìm tới, tự mình cũng có điều giao phó.

Ngân Bồ Di cũng chỉ nghĩ muốn hiểu rõ về Mị nhi, nhưng không nghĩ đến làm ra phiền toái lớn như vậy, trong lòng hắn cũng rất không tự nhiên, nhưng thực lực của mình không có cách nào tranh với người khác, khẩu khí thế nào cũng đành phải nhẫn mà thôi. Hắn mang theo đệ tử vừa muốn rời đi, thì Kiên Thiện Dong đột nhiên lại xuất hiện trước mặt hắn.

Trong lòng Ngân Bồ Di rét lạnh, hắn đề phòng nói: " Tiền bối..."

Kiên Thiện Dong cười nói: " Ngân Bồ Di, có rảnh hứng thú đến Thánh Thành làm khách hay không?" Ngữ khí của hắn nhiệt tình cực kỳ, làm cho Ngân Bồ Di có chút cảm giác được yêu mà sợ. Hắn nói: " Ta, này..."

Kiên Thiện Dong nói: " Thánh Thành đối với cao thủ luôn rất hoan nghênh, người có thể tới không?"

Ngân Bồ Di có ngu ngốc cũng không dám cự tuyệt Kiền Thiện Dong, hắn luôn miệng nói: " Có thể đi đến Thánh Thành là vinh hạnh của ta." Trong lòng lại than thở mình thật xui xẻo, hắn biết bị Kiền Thiện Dong nắm trúng, sau này bản thân đừng mong được tiêu điều tự tại nữa.

Trở lại trú địa của Cổ Kiếm Viện, Lý Cường bọn họ chợt ngẩng ra, trên sân rộng toàn là người tu chân, đều là tu chân cao thủ các phái của Phong Duyên Tinh. Lý Cường nhin không được hỏi: " Xích Âu, bọn họ là người chiêu tập tới hay sao?"

Thiên Xích Âu cũng cảm thấy kỳ lạ, hắn nói: " Không có a, ta..."

Cảnh Phong cười nói: " Sợ rằng có liên quan đến trận đấu sinh tử của tiểu phong tử mà thôi, có lẽ là các phái đến bãi hội đó."

Đám người Lý Cường đi vào sân rộng, lập tức đã bị vây lại, Thiên Xích Âu và Triệu Hào lo bận rộn chào hỏi, những người tới đều là người tu chân của các môn phái tại Phong Duyên Tinh.

Lý Cường cho tới bây giờ đều không hề sợ hãi trường hợp này, hắn đều lần lượt chào hỏi mọi người, tùy ý cười nói. Lão phong tử trong lòng âm mưu không thôi, hắn có chút ghen ghét nói: " Người này đến nơi nào đều là sắc mặt thế này, mẹ kiếp, lão phong tử thấy nhiều người như vậy đầu cũng choáng váng, hắn làm sao lại hứng thú, thật sự là kỳ quái."

Nạp Thiện cười a a nói: " Tính tình của lão đại ngươi còn không biết, trời sinh là thích kết giao bằng hữu, phong tử, ngươi không thể so sánh được đâu."

Cảnh Phong cười nói: " Ai thêm so với hắn, lão phong tử chỉ là âm mưu thôi, tại tu chân giới kết giao bằng hữu cũng có nhân quả thật rõ ràng a."

Nạp Thiện cũng cùng mọi người bên cạnh chào hỏi, ở Phong Duyên Tinh lâu như vậy, hắn cũng có rất nhiều bằng hữu.

Thiên Thực lão tiên buồn bực muốn chết, hắn đi theo phía sau Lý Cường, tựa như bảo tiêu, nhưng hắn lại không chịu được nghe những lời khách sáo từ những người đó, đối với hắn mà nói những người đó đều là nói nhảm, không có câu nào hữu dụng, hắn lại không thể phát tác, nhẫn nhịn vô cùng khổ cực, về phần Mị nhi cũng rất đồng tình với hắn.

Mị nhi an ủi hắn: " Lão gia tử, có muốn Mị nhi cho người tìm một tỉnh thất cho ngài nghỉ ngơi không?" Thiên Thực cắn răng lắc đầu, hắn đã hạ quyết tâm đi theo Lý Cường.

Có đệ tử nhỏ giọng báo cáo với Thiên Xích Âu, Trọng Huyền Phái đi tới mấy cao thủ, đang ở trong phòng đợi. Lý Cường xoay người qua hỏi: " Là ai tới?"

Đệ tử kia nói: " Là Ngô Sân lão gia tử còn có thêm vài người khác."

Thiên Xích Âu vội vàng nói: " Tiểu sư thúc, đi nhanh đi, nơi này có đệ tử tiếp chuyện rồi."

Thân hình Lý Cường khẽ nhúc nhích, một đạo kim quang hiện lên, hắn thuấn đi vào nhà, đi theo phía sau hắn chính là Thiên Thực cũng đã thuấn đi theo sát.

Người tu chân chung quanh nhất thời nghị luận không thôi, trong truyền thuyết công lực của Lý Cường siêu phàm nhập thánh, nhìn bộ dáng của hắn đúng là sự thật, hắn dĩ nhiên có thể ở trong Bất Dạ Thành mà thuấn đi.

Ngô Sân nhìn thấy Lý Cường thì câu nói đầu tiên là: " Tiểu tử, Phó đại ca ngươi đã xảy ra chuyện."

201. Chương 201

Phải biết rằng Phó Sơn là cao thủ Đại Thừa kỳ, trừ phi cùng tiên nhân tranh đấu, nếu không sẽ không có khả năng gặp chuyện không may, mà trong giới này những tiên nhân hắn cũng hầu như nhận biết hết, cho dù là cùng Tấn tiên tranh đấu, đánh không thắng muốn chạy trốn cũng tuyệt đối không có chuyện, huống chi bình thường Tấn tiên cũng sẽ không cùng người tu chân Đại Thừa kỳ mâu thuẫn. Còn nữa, Phó Sơn kết bạn khắp thiên hạ, nếu hắn xảy ra chuyện, sẽ không thể không có một chút động tĩnh, mà Ngô Sân là

người dẫn đường của hần, Phó Sơn nếu thật xảy ra chuyện, hần còn có thời gian chạy đến đây tìm mình nói lời thừa hay sao?

Mấy ý niệm trong đầu nhoáng lên, thoáng một cái lướt qua, Lý Cường càng nghĩ càng thấy không đúng: "Phó đại ca đã xảy ra chuyện? Hình như không thể đâu, lão ca có phải đang nói giỡn hay không?"

Ngô Sân nhin không được vở vai Lý Cường khen: "Tiểu tử ngươi so với quỷ còn tinh minh! Bỏ đi, đùa với ngươi thôi...ai, ta nói lão đệ a, ngươi thật sự là rất quá phận, đã tới Phong Duyên Tinh cũng không đến Trọng Huyền Phái, hay a, tới Bất Dạ Thành cũng không thêm tới trú địa của Trọng Huyền Phái, ai, ngươi có đúng là cao thủ của Trọng Huyền Phái chúng ta không? Nếu Phó đại ca ngươi thật xảy ra chuyện, tiểu tử ngươi có chịu trở về hay không đây?" Lão gia tử đã phát lao tao rồi.

Lý Cường bị hần nói xong gương mặt cũng đã hồng lên, hần gãi gãi đầu ấp úng nói: "Không phải là không có xảy ra việc gì sao, ai, ta vừa mới trở về a, còn chưa kịp về thôi...hà hà, Ngô lão ca, tiểu đệ xin lỗi, ách...này...cái...kia..." Hần gỡ khuôn mặt tươi cười bắt đầu dả xoa.

Thật ra bởi vì hiện giờ Phó Sơn không có trong Trọng Huyền Phái, mặc dù mình là hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái, nhưng cho tới bây giờ chưa từng về qua, cho nên mới còn do dự.

Bạch Phát Ngô Sân cười ra tiếng, nói: "Sách sách, tiểu tử ngươi còn có thể đổ mặt a, ha ha, mau cùng ta về Trọng Huyền Phái!"

Mị nhi đi vào cửa, dịu dàng nói: "Ngô lão gia tử, ta là Mị nhi a."

Ngô Sân nhìn thấy Mị nhi thì cả người run lên, hần sợ nhất là Mị nhi, lần trước ở trong Đại Huyền Phật Cảnh, hần bị Mị nhi lao thao thiếu chút nữa thần kinh thác loạn, đến bây giờ nhìn thấy Mị nhi còn có di chứng. Hần cười nói: "Nga, là Mị nhi cô nương a, a a, đã lâu không gặp rồi."

Lý Cường không dám thối thác nữa, hần nói: "Được, ta cùng Ngô đại ca trở về một chút, Mị nhi, muội đi kêu Triệu Hào lại đây."

Phía sau Ngô Sân đứng hai người, vẫn dùng ánh mắt thưởng thức nhìn hai người Lý Cường đang nói giỡn.

Ngô Sân vỗ ót, cười nói: "Úc, ta nhìn thấy tiểu tử này đã bị hần chọc đến hồ đồ rồi, ha ha, nào, lão đệ lại đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút, miễn cho trở lại Trọng Huyền Phái mà người nào cũng không nhận ra. Đây là huynh đệ Mễ Tư Lạp thuộc hệ chính tông nhất Trọng Huyền Phái chúng ta, một hệ của bọn họ phụ trách trấn thủ Phong Duyên Tinh, không giống một hệ chúng ta đều là khắp nơi chạy loạn."

Mễ Tư Lạp là một tiểu tử khôi ngô cao lớn, Lý Cường liếc mắt đã nhìn ra tu vi của hần, hần đã là cao thủ Phân Thần trung kỳ.

Lý Cường cười nói: "Chào Mễ đại ca."

Mễ Tư Lạp mỉm cười nói: "Chào huynh đệ a, ở Trọng Huyền Phái chúng ta không quan tâm đến chi hệ, mọi người đều là huynh đệ."

Ngô Sân bây giờ đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ, cũng là người sắp độ kiếp, hần tựa hồ có thay đổi rất lớn, so với trước kia có vẻ thông dong ôn hòa, âm áp rất nhiều, thậm chí còn thích nói giỡn. Hần chỉ vào người đứng bên cạnh Mễ Tư Lạp nói: "Hần là đại đệ tử của Phó lão đệ, Liễu Đại Việt."

Liễu Đại Việt hơi có chút bộ dáng tiên phong đạo cốt, vô luận nhìn như thế nào hần cũng chỉ là một tiểu tử hai mươi tuổi, chỉ là để râu dài. Hần cung kính ôm quyền hành lễ nói: "Tiểu sư thúc, đệ tử là người của Đại Minh năm Vĩnh Nhạc, là người Phượng Dương."

Lý Cường ngây người, hần ập a ập úng nói: "Ngươi...ngươi là...ngươi là người ở cổ hương ta?"

Bộ dáng của Lý Cường làm cho người trong phòng đều nở nụ cười.

Liễu Đại Việt cười nói: "Ta nghe sư tôn nói, thời gian tiểu sư thúc từ quê quán đi ra không dài, ta vẫn rất muốn nhìn thấy tiểu sư thúc."

Trong lòng Lý Cường cười khỏ, thầm nghĩ: " Minh triều tu chân đệ tử, nghe thấy thật là có chút đáng sợ, cảm giác như đang nói chuyện với vị tiền bối từ trong quan tài đi ra, còn gọi ta là tiểu sư thúc, quả thật là không thể tưởng tượng nổi a."

Lý Cường hỏi: " Người đã về cố hương rồi chưa?"

Liêu Đại Việt lắc đầu cười khỏ nói: " Không có về qua, ta một mực ở trong Trọng Huyền Phái hiệp trợ Mễ sư thúc, cho nên không có đi được."

Ngô Sân giải thích: " Mỗi một hạch tâm huynh đệ đại đệ tử đều có nghĩa vụ ở lại Trọng Huyền Phái, hiệp trợ Mễ Tư Lập một hệ huynh đệ trấn thủ môn phái, a a, lão đệ, đại đệ tử của người cũng phải đi về đó."

Lý Cường phát hiện sự vụ của Trọng Huyền Phái phi thường phức tạp, nếu hắn mới vào tu chân sẽ đến Trọng Huyền Phái, nhất định phải đem chuyện trong môn phái hiểu thật rõ ràng, nhưng bây giờ hắn cũng không cần quan tâm đến nữa. Hắn cười nói: " Đại Việt, sau này ta sẽ trở về, đến lúc đó ta mang người cùng nhau đồng thời đi thôi."

Theo quy củ Đại Việt phải đến Hợp Thể sơ kỳ mới có thể rời đi Trọng Huyền Phái, nhưng có lời của Lý Cường, Mễ Tư Lập sẽ không ngăn cản hắn, hạch tâm huynh đệ tại Trọng Huyền Phái địa vị cực cao, nói chuyện rất có tác dụng.

Triệu Hào và Thiên Xích Âu đi vào phòng.

Bởi vì quan hệ giữa Lý Cường và Phó Sơn, nên Thiên Xích Âu cùng Trọng Huyền Phái giao tình không tệ, hắn và Mễ Tư Lập tựa hồ phi thường quen thuộc, hai người vừa thấy mặt đã ân cần thăm hỏi. Thiên Xích Âu nói với vẻ rất có ý tứ: " Mễ huynh, Triệu sư đệ không thể cho người, hắn bây giờ là chương viện của Kim Lâm kiếm viện, nếu người đòi đi, thì Kim Lâm kiếm viện của ta làm sao bây giờ?"

Mễ Tư Lập cười nói: " Không phải ta đòi Triệu Hào, hắc hắc, tại quy củ của Trọng Huyền Phái như thế...ai bảo Triệu Hào lại có khả năng như vậy, nếu không đưa Mạt Bồn cho ta cũng được." Hai người ước chừng đã sớm vì việc này mà thương lượng qua, cho nên vừa thấy mặt đã lập tức tranh giành.

Lý Cường nói: " Kỳ quái, bọn họ hình như là đệ tử của ta a, các người giành cái gì?"

Ngô Sân nói: " Lão đệ, người không biết, những đệ tử này của người đều cũng rất xuất sắc, Triệu Hào, Hồng Thiêm, Mạt Bồn, Triệu Trì thậm chí cả Nạp Thiện và Thản Ca, tại Phong Duyên Tinh đều là những ngôi sao mới, bọn họ có đặc sắc của chính mình, nếu không có Phó lão đệ ngăn cản, Trọng Huyền Phái đã chạy đến Cổ Kiếm Viện cướp người, hắc hắc, người xem coi phải làm sao giúp đi."

Thiên Xích Âu lắc đầu nói: " Mạt Bồn sư đệ là đại biểu của Cổ Kiếm Viện tại Bất Dạ Thành, lại sắp thành chương viện của Tiềm Căn Viện tương lai, hắn có đến Trọng Huyền Phái các người bắt quá chỉ là đi làm việc tạp vụ, còn không bằng ở lại Cổ Kiếm Viện có thể phát huy tác dụng, hắn không thể đi." Hắn một ngụm liền từ chối, nhìn bộ dáng, dường như là Triệu Hào và Mạt Bồn, tùy tiện là người sư đệ nào hắn cũng không nỡ bỏ qua.

Mễ Tư Lập cũng không tức giận, hắn cười cười nhìn Lý Cường, nói: " Huynh đệ, những người này là đệ tử của người, như vậy đi, là ai cũng được, nhưng người nhất định phải đưa một đệ tử trở về, nếu không người ở Trọng Huyền Phái sẽ không có đệ tử thừa kế a."

Ngô Sân biết Lý Cường không hiểu quy củ của Trọng Huyền Phái, hắn giải thích: " Mỗi một hạch tâm huynh đệ đều có đệ tử của mình ở lại Trọng Huyền Phái làm đại biểu, quản lý sự vụ của môn phái."

Lý Cường hỏi: " Trọng Huyền Phái rốt cuộc có bao nhiêu hệ huynh đệ?"

Ngô Sân than thở: " Tiểu tử người thật đáng đánh a, đến bây giờ cũng không biết Trọng Huyền Phái có bao nhiêu hệ huynh đệ. Bây giờ Trọng Huyền Phái tổng cộng có sáu hệ, trước kia từng có được chín hệ, trong đó có ba hệ huynh đệ không có truyền nhân, việc này còn đang thương lượng, nếu chọn được người thích hợp, vẫn có thể kế thừa cho ba hệ này được lâu dài. Hiện tồn tại sáu hệ huynh đệ, trong đó chỉ có Mễ Tư Lập một hệ trấn thủ Trọng Huyền Phái, còn những huynh đệ khác chỉ cần trong môn phái không có việc gì thì có thể rời đi, nhưng nếu Trọng Huyền Phái phát ra chiếu lệnh, chỉ cần nhận được thì phải lập tức chạy về môn phái hỗ trợ."

Mễ Tư Lạp bổ sung: " Mỗi một hệ huynh đệ tại Trọng Huyền Phái đều có trú địa chuyên môn, phải do đệ tử bốn hệ của bọn họ quản lý, cho nên huynh đệ, đệ tử của người..."

Lý Cường cười nói: " Hiểu được rồi, nói cách khác Ngô lão ca và Phó đại ca đều cũng có đệ tử ở lại chỗ này, chỉ có ta là không có, có đúng hay không?"

Ngô Sân cười nói: " Ta đã không có đệ tử ở đây nữa, Đại Việt chỉ cần tu đến Hợp Thể kỳ cũng có thể rời đi, cho nên một hệ này của chúng ta...sẽ không ai quản lý nữa."

Lý Cường giơ lên hai tay, luôn miệng nói: " Ta hiểu được rồi, hiểu được rồi, tội của ta quá lớn, lão ca, Mễ đại ca, ta sẽ đưa đệ tử tới, yên tâm đi, ta là không biết a, người không biết không có tội ma..."

Thiên Xích Âu vừa nghe liền nóng nảy: " Tiểu sư thúc, ngài là giám viện của Cổ Kiếm Viện chúng ta a, tiểu sư đệ của ta không thể đi!"

Mấy người Triệu Hào cũng không dám chen lời, bọn họ chỉ có thể nghe theo sự an bài của Lý Cường.

Lý Cường cười nói: " Ta ở Lâm Minh Tinh có thu hai đệ tử, a a, rất nhanh sẽ trở về, đến lúc đó sẽ an bài cho bọn họ đến Trọng Huyền Phái đi, ha ha, may mắn ta thu đệ tử cũng nhiều a."

Thiên Xích Âu nhất thời nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, Triệu Hào mấy người đã có thể lưu lại, phải biết rằng những người này bây giờ đều là phần tử trung kiên của Cổ Kiếm Viện, hẳn đã dùng vô số tâm huyết, chỉ hy vọng bọn họ chấn hưng Cổ Kiếm Viện, bất luận là ai bị Trọng Huyền Phái lôi đi, hẳn đều cũng chịu không được.

Mễ Tư Lạp có chút tiếc nuối: " Đáng tiếc, ta vẫn xem trọng Triệu Hào bọn họ, a a, huynh đệ, mấy đệ tử này của người thật sự là quá xuất sắc."

Trong lòng Lý Cường cảm thấy tự hào, cảm thấy đám huynh đệ của mình thật sự rất có danh khí. Hắn nói: " Mễ đại ca, yên tâm đi, hai đệ tử nọ của ta cũng rất xuất sắc đó."

Liêu Đại Việt nói: " Quá tốt rồi, rốt cuộc cũng có sư đệ tới, ai, từ khi Biện sư huynh rời đi Trọng Huyền Phái, đệ tử vẫn hy vọng có một tiểu sư thúc, như vậy ta sẽ có sư đệ rồi."

Ngô Sân nói: " Đại Việt, chờ sư đệ người tới rồi, người có thể dễ dàng hơn một chút, ta rất nhanh cũng muốn rời đi Phong Duyên Tinh ra ngoài du lịch, có lẽ sẽ ở bên ngoài độ kiếp, chuyện trong môn phái, người hãy cố gắng lo đi. Chúng ta về trước trú địa của Trọng Huyền Phái, lão đệ, hai chúng ta cũng phải trò chuyện một chút, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội nữa."

Lý Cường gật đầu nói: " Xích Âu, các người ở lại chỗ này tiếp chuyện với bằng hữu tu chân các phái, ta và lão ca, Mễ đại ca đi Trọng Huyền Phái, Mị nhi và Linh nhi đi theo ta, những người khác ở lại chỗ này chờ ta."

Thiên Xích Âu mang theo một đám sư đệ đi ra, tâm tình của hắn rất tốt, cũng không cần lo lắng những sư đệ này sẽ đi Trọng Huyền Phái nữa.

Đoàn người na di tới trú địa của Trọng Huyền Phái, lúc này Ngô Sân mới chú ý tới Thiên Thực lão tiên, bởi vì lão tiên che dấu rất khá, Ngô Sân và Mễ Tư Lạp cũng không có phát giác người này là tiên nhân. Lý Cường dù sao cũng không sao cả, hắn từng mang theo Xích Minh ma tôn chạy khắp nơi, bây giờ có thêm một tiên nhân cũng không có gì không được.

Mễ Tư Lạp nhìn Thiên Thực, nhìn không được hỏi: " Huynh đệ, vị bằng hữu này là ai? Giới thiệu một chút đi."

Lý Cường cười nói: " Đừng động tới hắn, ta đến bây giờ cũng không biết hắn đang muốn làm gì, người coi như hắn không có tồn tại là được, được rồi, nga, được rồi, cũng đừng đi chọc hắn, người này rất lợi hại."

Mị nhi và Linh Bách Tuệ hai người đang thì thầm trò chuyện, nghe thấy Lý Cường châm chọc Thiên Thực, các nàng nhìn không được nở nụ cười.

Thiên Thực lão tiên gương mặt trở như gỗ, không chút biểu tình, nếu hắn đã làm da mặt dày, thì không ai có thể so sánh được.

Ngô Sân cũng hiếu kỳ, hẩn nhìn kỹ Thiên Thực, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc, hẩn nghi hoặc nói: " Kỳ quái, ta làm sao nhìn hẩn không giống người tu chân, cũng nhìn không thấu tu vi của hẩn, lão đệ, hẩn rốt cuộc lại là ai?"

Lý Cường nói: " Còn có thể là ai? Ngay cả lão ca cũng đều nhìn không thấu tu vi của người này, còn có thể là ai? Hẩn là tiên nhân!"

Ngô Sân và Mễ Tư Lạp cũng không nhin được lui về phía sau mấy bước, Lý Cường nói thật sự là quá kinh người.

Ngô Sân mặc dù hiểu biết rất nhiều, nhưng cũng rất hiếm thấy tiên nhân, không nghĩ tới người đứng sau lưng Lý Cường giống như người hầu lại là một tiên nhân. Hẩn không khỏi nhin được than thở: " Lão đệ, người quả thật...quả thật là..." Lão gia tử cũng không biết nói cái gì mới tốt, hẩn cảm thấy Lý Cường thật sự là không tưởng được, đối với tiên nhân vậy mà không chút cung kính.

Thiên Thực lão tiên lạnh lùng nói: " Các ngươi đừng có lý đến ta, coi như ta không có tồn tại là được rồi." Trong lòng hẩn rất khó chịu, lại không thể phát tác, hẩn đầu thềm cùng mấy người Ngô Sân nói nhảm.

Mị nhi nhìn Thiên Thực lão tiên đang làm bộ dáng khổ sở mà bật cười, tiên nhân nàng cũng đã thấy nhiều, tiểu nha đầu này từng lớn gan dùng âm lời tạc qua La Thiên Thượng Tiên Cô Tinh, đối với tiên nhân nàng không sợ một chút nào.

Mị nhi nói: " Lão gia tử, đừng để ý đến hẩn là được, tiên nhân đều kỳ lạ như vậy, hi hi..."

Ngô Sân và Mễ Tư Lạp chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đôi huynh muội này tuyệt đối là quái thai. Người tu chân nhìn thấy tiên nhân tựa như người bình thường nhìn thấy người tu chân, từ trong đáy lòng luôn có một cảm giác sợ hãi, mà huynh muội Lý Cường cũng đã không phải là người tu chân nữa, cho nên bọn họ căn bản là không quan tâm tới.

Lý Cường nói: " Lão tiên, ngươi không cần nghiêm mặt như thế, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?"

Thiên Thực lão tiên đã xem Lý Cường giống như bình đẳng với mình, cho nên Lý Cường nói chuyện hẩn cũng phải để ý tới. Hẩn hỏi: " Giao dịch gì?"

Lý Cường mỉm cười.

Trong lòng Thiên Thực không khỏi bắt đầu nói thầm, mặc dù hẩn còn không biết Lý Cường, nhưng hẩn biết người này nhất định là rất khó chơi. Hẩn cảnh giác nhìn Lý Cường.

Lý Cường nói: " Ngươi nói cho ta biết, nếu Lệ Cẩm Thiên Quân lại đây, các ngươi có đánh nhau hay không?"

Thiên Thực nở nụ cười khổ, trong lòng nghĩ: " Đâu chỉ đánh nhau đơn giản như vậy, bảo bối trấn gia của Lệ Cẩm Thiên Quân bị ta gạt đi, nếu hẩn đuổi tới thế giới này, ta sẽ thảm rồi." Nhưng hẩn không muốn làm cho Lý Cường biết việc này, vì vậy nói: " Đánh nhau? Sẽ không!" Nhưng trong lòng hẩn lại nói: " Nhưng hẩn sẽ giam cầm ta thôi."

Lý Cường dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hẩn: " Sẽ không? Nga, ta hiểu được rồi."

Lý Cường biết, trong lòng Thiên Thực lão tiên nhất định có quỷ, nếu không hẩn tuyệt sẽ không gắt gao theo sát mình như thế. Con mắt vừa chuyển, Lý Cường cười nói: " Nói như vậy, nếu Lệ Cẩm Thiên Quân lại đây, có đúng là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng?"

Lửa giận trong lòng Thiên Thực càng ngày càng thịnh, hẩn khổng chế không được về biến ảo bên ngoài, lộ ra bốn tướng: " Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng...không cần ngươi tới quan tâm!" Cổ uy thế khổng lồ nhất thời phát ra.

Đám người Ngô Sân bị khí thế Thiên Thực lão tiên toát ra làm cuống quýt lui về phía sau, trong lòng bọn họ khiếp sợ tới cực điểm. Mấy người này nếu không phải là Phân Thần kỳ thì cũng là Hợp Thể kỳ cao thủ, vậy mà cũng hoàn toàn không đỡ được uy thế của Thiên Thực. Giữa sân chỉ có Lý Cường và Linh Bách Tuệ hai người vẫn thản nhiên, ngay cả Mị nhi cũng chịu không được lui về phía sau.

Lý Cường vỗ tay nói: " Lợi hại, lợi hại, thật sự là lợi hại, nếu Lệ Cẩm Thiên Quân tới mà ngươi vẫn còn lợi hại như vậy, ta sẽ phục lắm."

Không ai biết tại sao Lý Cường muốn kích thích Thiên Thực, thật ra Lý Cường là có mục đích, bây giờ hắn rất rõ ràng, cùng tiên nhân gặp gỡ phải nhờ vào thực lực, không có thực lực thì không có cách nào liên hệ được với tiên nhân, hắn phải tạo thành chút ấn tượng với Thiên Thực, sau này bất luận là Lệ Cẩm Thiên Quân có đến, hay nơi Cô Tinh có biến, Thiên Thực có làm gì, thì hắn cũng hy vọng có thể nắm giữ chủ động.

Thiên Thực lão tiên hân không được tát chết tiểu tử cuồng ngạo này, hắn lạnh lùng nói: "Sợ Lệ Cẩm Thiên Quân cũng không phải là chuyện gì xấu hổ, cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng sợ hắn, hừ, thất đại thiên quân của tiên giới, ngoại trừ số ít mấy người lợi hại, ai không sợ bọn họ? Tiểu tử, nếu ngươi có cơ hội nhìn thấy sự lợi hại của thiên quân, ngươi sẽ không nói như vậy đâu."

Lý Cường nghĩ thầm: "Điều này còn cần người nói sao, lần trước Cô Tinh có nói qua, mời Phạm Khải Thiên Quân đến tiêu diệt đại thần ma, ta đã biết sự lợi hại của thiên quân rồi." Hắn nói: "Thiên Thực, bây giờ người đi theo ta, chính là vì Trần Thái Ý Nguyên, Thiên Sư thần thú căn bản là sẽ không nhận người làm chủ, người đi theo ta cũng không hữu dụng, có bản lãnh người hãy thu tiểu Bạch, ta sẽ không nhúng tay đâu."

Thiên Thực lão tiên trong lòng tức giận, hắn hồi hận, tiếc nuối vạn phần nói: "Người đã đem Trần Thái Ý Nguyên cấp cho nó rồi, cũng ý nghĩa như nó có thể hoàn toàn điều động quái thú trong Trần Thái Ý Nguyên, người còn nói ta làm sao thu? Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy kẻ ngu ngốc như người vậy! Ai, lúc ấy nếu biết tiểu tử này chính là mấu chốt, nói cái gì ta cũng phải luyện hóa nó! Đáng tiếc a, đáng tiếc."

Phải biết rằng, nếu Thiên Thực lão tiên hoàn toàn nắm giữ được Trần Thái Ý Nguyên, vậy hắn cũng không cần sợ hãi Lệ Cẩm Thiên Quân nữa, có quái thú trong Trần Thái Ý Nguyên, cũng đủ để ngăn cản sự công kích của Lệ Cẩm Thiên Quân, cho dù đánh không lại, cũng có thể dùng giữ chân Lệ Cẩm Thiên Quân, nhân cơ hội để chạy trốn.

Lý Cường cười nói: "Điều này người không hiểu, cho dù Lệ Cẩm Thiên Quân bây giờ có lại đây, Thiên Sư thần thú cũng không chắc sẽ nghe theo sự chỉ huy của hắn, người hiểu chưa?" Nói xong hắn không hề để ý tới Thiên Thực, gọi mọi người đi vào trong phòng.

Thiên Thực lão tiên ngơ ngác đứng một hồi, đột nhiên lộ ra một tia mỉm cười, thì thào lẩm bẩm: "Úc, nguyên lai là như vậy...tiểu tử này thủ đoạn cao minh a....tốt, nếu như vậy, ta càng không thể buông tha cho người, sẽ nhất định đi theo người rồi..."

Thiên Thực một lần nữa huyền hóa thành người tu chân, tâm định khí nhàn đi vào phòng, hắn cũng không để ý tới Lý Cường bọn họ nói cái gì đó, chỉ tự đi tới trong góc phòng khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, hắn thần du đi.

Trú địa của Trọng Huyền Phái và trú địa của Cổ Kiếm Viện có kết cục hoàn toàn giống nhau, ước chừng lúc kiến tạo là đặc ý thống nhất, chỉ là màu sắc kiến trúc của Trọng Huyền Phái là màu đen, làm cho người ta có cảm giác đoan trang hào phóng. Phòng tiếp khách lớn chừng một trăm thước, khác hẳn với Cổ Kiếm Viện chính là trong phòng có rất nhiều thứ ngạo nhiên cổ quái.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lý Cường hỏi: "Mẽ đại ca, Trọng Huyền Phái chúng ta bây giờ có bao nhiêu người?"

Mễ Tư Lạp thần sắc có chút bất an: "Hạch tâm huynh đệ...có thể liên lạc chỉ có mười sáu, trong đó có bốn người đã tới Đại Thừa kỳ, có bảy người ra ngoài du lịch và tu luyện, trước mắt ở Phong Duyên Tinh chỉ có bốn người, còn có một đi ra ngoài tìm huynh đệ đời kế tiếp của mình. Bốn người ở Phong Duyên Tinh, hạch tâm huynh đệ, ngoại trừ chúng ta nơi này ra, còn có Trần Trí Phong đại ca, hắn đang ở tại Trọng Huyền Phái trấn thủ. Những người khác đều là môn nhân đệ tử của hạch tâm huynh đệ, ước chừng có mấy trăm người, ai, người càng ngày càng ít rồi."

Ngô Sân nói: "Lão đệ, theo lý thuyết người còn cần thời gian rất lâu để tu luyện pháp bảo trúc cơ, nhưng với kiến thức và tu vi bây giờ của người, đã hoàn toàn vượt qua người dẫn đường, Trọng Huyền Phái mỗi một hạch tâm huynh đệ nhiệm vụ nặng yếu nhất chính là tìm kiếm huynh đệ đời sau, đây là nghĩa vụ cũng là trách nhiệm không thể trốn tránh. Lão đệ, lời này hẳn là do Phó lão đệ phân phó cho người, nhưng hẳn không ở chỗ này, thì ta lấy tư cách người dẫn đường của hắn nên có trách nhiệm nói cho người, người

suy nghĩ một chút làm thế nào tiến hành, mặt khác người có thể về Trọng Huyền Phái, nơi đó có điển tịch chuyên môn, làm sao tu luyện pháp bảo trúc cơ, đều có ghi chép lại, người có thể tham khảo một chút.”

Lý Cường đứng dậy cung kính nói: ” Dạ, ta sẽ cố hết sức làm cho tốt, tìm một huynh đệ thật thích hợp.” Hần dừng lại một chút nói: ” Lão ca, tìm kiếm hạch tâm huynh đệ có hạn chế gì không? Người nào không thể thu?”

” Huynh đệ, không có gì hạn chế, chỉ cần huynh đệ cho rằng là được, thì cứ thu, nhưng nếu người thu không tốt, sẽ ảnh hưởng sự truyền thừa đời sau của hệ chúng ta, nên phải thận trọng một chút.”

Ngô Sân gật đầu nói: ” Ta tìm được Phó Sơn làm huynh đệ, Phó Sơn lại tìm được người làm huynh đệ, nếu không phải ta bị vây ở Đại Huyền Phật Cảnh, có thể đã sớm phi thăng rồi, cũng không nhìn thấy được thành tựu hiện giờ của các người, ha ha, nói thật ra, ta bây giờ rất vừa ý, hai người các người đều cũng rất giỏi, Phó lão đệ cũng đã tu đến Đại Thừa kỳ, mặc dù ta còn không biết được tu vi của người, nhưng xem bộ dáng cũng không tưởng nổi...”

Hần còn không có nói xong, bên cạnh có người chen lời: ” Đây chỉ không tưởng nổi, hừ, tu vi của tiểu tử ngay cả ta cũng không nắm chắc là đánh thắng được...”

Người trong phòng đều nhìn về phía Thiên Thực lão tiên ngồi trong góc phòng, chỉ thấy bộ dáng của hắn như không cho là đúng, nói: ” Các người tiếp tục nói, không cần thảo luận tu vi của tiểu tử kia, hắn là đệ tử do Thanh Đế chỉ định, là tu vi gì...các người tự mình suy nghĩ đi.”

Lý Cường cười nói: ” Chúng ta cũng không phải so tu vi, chúng ta đây là nói chuyện huynh đệ thăm hỏi nhau...”

Ngô Sân và Mễ Tư Lạp đều cũng ngồi không yên, hai người bọn họ đứng dậy hai miệng đồng thanh kêu lên: ” Cái gì? Đệ tử của Thanh Đế?” Chuyện của vị huynh đệ này thật không thể tưởng tượng nổi quả thật là quá nhiều, đệ tử của Thanh Đế, đều này ai nghe nói cũng quá hoảng sợ. Về mặt hai người đều rất cổ quái, nếu Lý Cường thật sự là đệ tử của Thanh Đế, vậy đúng là Trọng Huyền Phái có thể dương danh tại tu chân giới.

Thật ra, Lý Cường đối với Thanh Đế còn có nghi vấn rất lớn, căn cứ kinh nghiệm từ thương trường, hắn hiểu được tiện nghi dâng tới cửa thường thường có chuyện, mua tiện nghi tức là có hại, loại quan niệm này Lý Cường đã ghi khắc thâm căn cố đế, cho nên đối với việc Thanh Đế thu đồ đệ, hắn rất cẩn thận, cũng không cảm thấy có gì vui vẻ.

Mị nhi đối với chuyện này cũng không sao cả, nàng và Lý Cường cùng nhau nhìn thấy rất nhiều chuyện, đối với vị nhân vật trong truyền thuyết này cũng không quá để ý. Trước kia Mị nhi không phải như thế, đây là bởi vì sau khi nàng tu thành linh suất, cảnh giới so với dĩ vãng đã khác hẳn, hơn nữa nàng là người thừa kế của Linh Quỷ giới, sau này cũng là chí tôn của một giới, cho nên tiểu cô nương không quen nhìn bộ dáng cả kinh của Ngô Sân bọn họ. Nàng hì hì cười nói: ” Lão gia tử, có gì kinh hãi kỳ quái chứ, ca ca căn bản là không quan tâm đâu.”

Lý Cường nói: ” Đừng động vào chuyện Thanh Đế thu đồ đệ, ân, ta thật ra phải lo lắng chuyện luyện chế một pháp bảo trúc cơ. Mễ đại ca, Đại Việt, chúng ta về Trọng Huyền Phái một chuyến, ta muốn xem xét một chút điển tịch luyện chế, mặt khác, Mị nhi cần tham gia đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài, sẽ ở lại Bất Dạ Thành đi, đợi ta xem xong điển tịch trở về, sẽ giúp muội trợ ury.”

Ngô Sân lắc đầu nói: ” Mị nhi cho dù tham gia, cũng không có ý nghĩa gì, nàng...”

Lý Cường cắt đứt lời hắn nói: ” Lão ca, Mị nhi tham gia đại hội tranh tài chỉ là một tâm nguyện, thắng bại hay thưởng phẩm không trọng yếu, trọng yếu chính là làm cho nàng hoàn thành tâm nguyện.”

Ngô Sân nhất thời không có chuyện gì để nói, trong lòng nghĩ: ” Linh thể tham gia tu chân giới đạo thuật pháp thuật tranh tài thật sự là ly kỳ, nếu như bị người bình phán của Thánh Thành biết được, nhất định sẽ hủy bỏ tư cách tỷ thí của nàng thôi.”

Lý Cường nhỏ giọng nói với Mị nhi: ” Mị nhi, muội ở lại Bất Dạ Thành du ngoạn, ta về Trọng Huyền Phái một chuyến, ân, ta để cho tiểu Bạch bảo vệ muội, tu vi của Linh nhi rất tốt, tỷ muội hai người ở cùng một

chỗ không ai dám động các người đầu. Được rồi, hay là muối trở lại Cổ Kiếm Viện đi, Triệu Hào bọn họ sẽ chơi với muối.” Hần dẫn dò mãi, sợ Mị nhi có việc.

Mị nhi đã có thói quen tạm thời rời khỏi Lý Cường, nàng rất nhu thuận gật đầu đáp ứng, lôi kéo Linh Bách Tuệ rời đi.

Mễ Tư Lạp không nghĩ tới Lý Cường sẽ lập tức quay về Trọng Huyền Phái, hần cao hứng nói: ” Vừa lúc môn phái còn có một sự tình phải xử lý, ta sẽ bồi huynh đệ trở về xem, ân, nơi này có truyền tông trận chuyên môn trở về, rất thuận tiện.” Mấy người đứng dậy đi ra ngoài cửa, Thiên Thực liền đi theo sát.

Lý Cường vừa đi vừa nghĩ: ” Ta phải tu luyện một kiện pháp bảo trúc cơ thể nào đây? Vô luận thể nào cũng phải tu luyện một kiện bảo bối khác hẳn với người khác mới được.”

202. Tập 19 : Tâm Giám Chi Hoa -- Chương 202

Bởi vì Trọng Huyền Phái không có ý định khuếch trương thế lực của mình tại Phong Duyên Tinh, cho nên chỉ chiếm cứ Cẩm Viêm Lâm sơn mạch và sáu trấn nhỏ phụ cận. Đại bộ phận thế lực của Trọng Huyền Phái đều ở bên ngoài tinh cầu, cơ bản mỗi hạch tâm huynh đệ đều có không ít đệ tử, đệ tử lại trải rộng ra khắp Phong Duyên Tinh tu chân giới, cho nên thế lực ngầm phi thường khổng lồ và kinh người.

Lý Cường bọn họ được trực tiếp truyền tông đến ngay trung tâm Trọng Huyền Phái, nơi này có một tòa phòng hộ cực kỳ nghiêm mật trận pháp, không có hạch tâm huynh đệ dẫn đường thì không có cách nào tiến tới.

Mễ Tư Lạp đứng ở trong truyền tông trận liên tục khắp động linh huyền, sau khi mở phòng hộ, hần nói: ” Mời mọi người!”

Đây là một ngọn núi cô linh đột khởi, truyền tông trận được kiến lập tại đỉnh núi, hai mươi mốt đạo quang hoa màu xanh trắng vờn quanh truyền tông trận đang chậm rãi chuyển động. Phóng mắt nhìn lại, bốn phía dãy núi bao bọc, núi xanh nước biếc, từng trận trận khói sương phiêu phù trên bầu trời rừng rậm, mơ hồ có thể nhìn thấy được kiến trúc ẩn hiện trong rừng trùng điệp, nóc nhà âm âm tỏa ra tử quang nhàn nhạt, có vẻ trang trọng khí thế.

Lý Cường cười nói: ” Địa phương này thật rất u tĩnh a, a a, khác hẳn với sự tưởng tượng của ta.”

Liều Đại Việt tò mò hỏi: ” Tiểu sư thúc, ngài nghĩ có hình dáng gì?”

Lý Cường nói: ” Ta nguyên tưởng rằng sơn môn của Trọng Huyền Phái kim bích huy hoàng giống như cung điện, nhìn bộ dáng kết cấu so với Cổ Kiếm Viện còn tốt hơn, ta thích.”

Mễ Tư Lạp cười nói: ” Kim bích huy hoàng? Huynh đệ, ở Phong Duyên Tinh các tu chân môn phái, muốn nói kim bích huy hoàng, chỉ có Tuệ Hành Cung, còn những nơi khác không khác nhau lắm.”

Vài đạo kiếm quang sáng lên, có đệ tử đi lên nghênh đón, Mễ Tư Lạp phân phó vài câu, mấy đệ tử kia lập tức quay đầu bay xuống phía dưới. Lý Cường nói: ” Mễ đại ca, không nên hưng sư động chúng, ta đi bái kiến Trần Trí Phong đại ca trước.”

Mễ Tư Lạp cười nói: ” Huynh đệ là lần đầu tiên về Trọng Huyền Phái a, mặc dù hạch tâm huynh đệ trong phái rất ít, nhưng cũng không thể tùy ý làm việc qua loa.” Đang khi nói chuyện, một đạo bạch quang hiện lên, trước mắt xuất hiện một người tu chân.

Mễ Tư Lạp cười nói: ” Người xem, Trần đại ca tự mình tới.” Hần bay qua nói: ” Trần đại ca, giới thiệu cho người một người, huynh đệ mới nhận thức, a a, đây là huynh đệ của Phó đại ca, Lý Cường, hôm nay là lần đầu tiên trở lại Trọng Huyền Phái. Huynh đệ, đây là Trần Trí Phong đại ca, người dẫn đường của hần chính là Du Hồng đại ca.”

Nhắc đến Du Hồng, Lý Cường nhất thời cảm thấy thân thiết vạn phần. Du Hồng không quan tâm đến chuyện sắp phi thăng, vì muốn tìm mình vẫn cố truy tung đến tận Lâm Minh Tinh, vì thế Lý Cường phi thường cảm động, cho nên vừa nghe Trần Trí Phong là huynh đệ của Du Hồng, hần lập tức bay lên hành lễ nói: ” Ta từng gặp qua Du Hồng đại ca ở Lâm Minh Tinh, tiểu đệ bái kiến Trần đại ca.”

Trần Trí Phong là một tráng niên nhân chừng ba mươi tuổi, trên mặt lộ ra thần sắc tinh hân, trên người mặc bộ đạo bào bằng vải bố. Trong lòng Lý Cường nghĩ: "Trần đại ca chỉ sợ cũng là người tu chân từ quê hương tới."

Trần Trí Phong tiến lên đỡ lấy Lý Cường, đánh giá cẩn thận một phen, cười nói: "Huynh đệ của Phó đại ca, a a, thật sự là như sấm bên tai a. Huynh đệ, chúng ta là đồng hương a, ta là Bắc Tổng người của Bắc Bình phủ."

Lý Cường há mồm nói không ra lời, mặc dù hẳn hiểu được năm tháng tu chân dài đến khôn cùng, nhưng mỗi khi nghe tới có người nói là đồng hương, chỉ mở miệng lại chính là người Minh triều hay người Tống triều, thì hẳn cảm thấy có chút cảm giác là lạ, đây đều là những địa danh của tổ tiên khi xưa.

Nếu là người tu chân từ nơi khác tới, dù cho thời gian tu luyện có dài đến thế nào, Lý Cường cũng không có cảm giác gì, nhưng vừa nghe là người tu chân từ quê hương tới, hẳn đã cảm thấy có điểm không thể tư nghị.

Liễu Đại Việt hiểu được cảm thụ của Lý Cường, hẳn cười nói: "Tiểu sư thúc, đừng kỳ quái nữa, tu chân không thể lấy thời gian mà tính toán được."

Cả hồi lâu Lý Cường mới hồi phục lại, cười khổ nói: "Nhìn thấy đồng hương luôn cảm thấy rất thân thiết, nhưng các người nói về niên đại xuất sinh....ai, ta cảm thấy như mình đang nằm mơ, quá huyền diệu dọa người a."

Trần Trí Phong há miệng lộ ra hàm răng trắng cười ha ha nói: "Hỗn Thế Ma Vương cũng có lúc sợ hãi? Huynh đệ, đi, về nhà hãy nói." Hắn mang theo mọi người bay xuống.

Phía dưới có một bình thai rất lớn, mặt đất dùng hai loại ngọc thạch màu trắng đen dàn trải, Lý Cường liếc mắt nhìn ra đây là một Bát Quái Đồ thật lớn, chỉ là đồ hình khác với đồ hình trong ấn tượng của mình. Trên bình đài đứng khoảng hơn trăm người tu chân, Trần Trí Phong cười nói: "Đây là đệ tử do các huynh đệ lưu lại, còn có hộ pháp đệ tử của Trọng Huyền Phái."

Mễ Tư Lạp đi trước, nói: "Mọi người đều cũng nghe rõ rồi, đây là huynh đệ Lý Cường của Phó Sơn đại ca, sau này các đệ tử trong phái gặp mặt không nên thất lễ, mọi người trước tiên phải nhận rõ người. Lý huynh đệ sẽ ở lại trong phái một đoạn thời gian, theo quy củ của Trọng Huyền Phái chúng ta, chỉ cần người có cơ hội thỉnh giáo thì hạch tâm huynh đệ sẽ giải đáp cho người vấn đề, nhưng không được đề xuất ra những vấn đề đơn giản ngu xuẩn biết chưa?"

Những người tu chân này sắc mặt lộ vẻ vui mừng, cùng kêu lên đáp ứng: "Dạ!"

Lý Cường cười nói: "Ta chưa từng trở về đây, đối với quy củ trong phái cũng không hiểu được nhiều, hy vọng các vị có thể nhắc nhở nhiều, có cái gì mạo muội thì xin mọi người bỏ qua cho."

Lý Cường nói rất khiêm nhường, hẳn không muốn ở Trọng Huyền Phái có tiếng tăm không đàng hoàng, nhưng mình mới vào tu chân môn phái bốn môn, rất để ý lời lẽ ý tứ của mình.

Liễu Đại Việt hiệp trợ Mễ Tư Lạp, tác dụng trong Trọng Huyền Phái tương đương tổng quản, hẳn nhỏ giọng phân phó mấy cao thủ cầm đầu, những người đó liền mang theo chúng đệ tử lui đi ra ngoài.

Mễ Tư Lạp nói: "Đại Việt, người đi về trước sửa sang lại phòng, lão đệ theo ta đến Tâm Luyện Các, Trần đại ca có đi cùng không?"

Trần Trí Phong gật đầu nói: "Khó được nhìn thấy một huynh đệ trở về, ta cùng đi thôi." Nhìn ra được hẳn cũng đang rất vui vẻ.

Phó Sơn và người dẫn đường của Trần Trí Phong là Du Hồng có quan hệ thân thiết phi thường, họ là huynh đệ, hơn nữa còn là từ địa cầu đi ra tu chân, cho nên Trần Trí Phong đối với Lý Cường có một cảm giác thân thiết.

Lý Cường gọi lại Liễu Đại Việt: "Đại Việt, an bài cho vị bằng hữu này một gian tĩnh thất, phân phó đệ tử không nên quấy rầy hắn." Hắn xoay người nhìn Thiên Thực lão tiên nói: "Xin lỗi, Tâm Luyện Các người không thể đi theo, nhưng người yên tâm, sư môn ta ở nơi này, ta sẽ không bỏ đi đâu."

Thiên Thực suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Tìm cho ta một địa phương nhiều linh khí, ta tĩnh tu chờ người." Hắn cũng hiểu được quy củ của tu chân môn phái, trong lòng mặc dù không cho là đúng, nhưng vẫn đồng ý tạm thời buông tha cho chiến thuật đi theo sát Lý Cường.

Lý Cường không khỏi thở ra một hơi, phải biết rằng nếu Thiên Thực kiên trì muốn đi theo, hắn không có cách nào khác đi vào Tâm Luyện Cát nữa.

Tâm Luyện Cát là một trong những trọng địa của Trọng Huyền Phái, là nơi chuyên môn cất giấu chứa đựng các loại điển tịch, ngoại trừ hạch tâm huynh đệ, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào. Mỗi một hạch tâm huynh đệ đều có nghĩa vụ đem thể ngộ tu luyện của mình lưu lại, từ khi Trọng Huyền Phái sáng lập tới nay, ở đây lưu lại các loại điển tịch nhiều không kể xiết.

Tâm Luyện Các chia làm hai bộ phận, một bộ phận là chuyên môn cất giấu điển tịch, một bộ phận là các loại các dạng pháp bảo, đều là thu tập làm dạng phẩm, trong đó rất nhiều là cực phẩm pháp bảo, cho nên Tâm Luyện Các là nơi mà Trọng Huyền Phái phòng thủ nghiêm mật nhất.

Mấy người bay về phía sau, lướt qua vài ngọn núi, Mễ Tư Lạp dẫn đường rơi xuống.

Đó là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, Lý Cường đi theo hạ xuống rồi hỏi: "Mễ đại ca, Tâm Luyện Các ở trong rừng rậm?"

Mễ Tư Lạp nói: "Phải qua ba quan khẩu, thứ nhất là Kết Ấn Đình, thứ hai chính là Hồn Khiên Thạch đại trận, thứ ba là Phồn Phổ Tinh Đồ, cuối cùng mới có thể tới Tâm Luyện Các."

Lý Cường cười khổ nói: "Ngay cả người mình mà cũng phải qua ba cửa, người ngoài muốn tiến vào Tâm Luyện Các thì càng khó nữa, có phải là mỗi tầng bảo các cửa của các môn phái đều khó vào như thế không?"

Trần Trí Phong cười nói: "Chúng ta là Trọng Huyền Phái a, am hiểu nhất là luyện khí và trận pháp, nếu bị người ngoài phá quan xông vào, chẳng phải là rất mất mặt hay sao, cho nên phòng hộ của Trọng Huyền Phái tại Phong Duyên Tinh là tốt nhất."

Mễ Tư Lạp nói: "Theo sát ta, chú ý đường ta đi."

Lý Cường không biết đây cũng là một loại phương pháp thi kiểm tra, hắn phải nhớ kỹ từng động tác của Mễ Tư Lạp, nếu không lần sau trở lại sẽ không ai dẫn đường nữa.

Tốc độ của ba người giống như tia chớp, ở thạch dẫn xoay quanh vờn quanh, cũng may Lý Cường có thói quen dùng tâm niệm ghi nhớ, cho nên hắn cũng không cảm thấy cố hết sức.

Mễ Tư Lạp vừa phi hành, vừa phát tay, Thích Hồn Long Giới trên ngón tay bắn ra quang hoa nhẹ nhàng, rất nhanh cảnh vật chung quanh bắt đầu biến ảo, một thanh âm sét đánh vang lên, ba người đã tới Phồn Phổ Tinh Đồ.

Phồn Phổ Tinh Đồ có thể nói là đại biểu của trận pháp Trọng Huyền Phái được phát huy tới mức tận cùng, là đại trận có cấu trúc phức tạp nhất của Trọng Huyền Phái. Lý Cường cẩn thận quan sát một chút, trong lòng thầm giật mình, người làm ra đại trận này làm cho hắn có cảm giác cùng một dạng với Hoàn Vũ Thanh Điện đại trận tại Tinh Cung Thiên Đình Tinh.

Tinh không khôn cùng không biên giới, xuất hiện rất chân thật giữa hoang dã. Lý Cường hỏi: "Tinh không nơi này là thật hay giả?" Hắn vẫn không thể giải thích được, tại sao có thể dùng trận pháp để huyền xuất tinh không chân thật.

Bởi vì Lý Cường không có hệ thống học tập qua, tất cả đều tự mình lực luyện trong các ngọc đồng giản, cho nên tri thức đối với trận pháp của hắn còn không hiểu rõ bằng một đệ tử bình thường của Trọng Huyền Phái, nhưng cũng nhờ vậy mà lý giải về trận pháp của hắn cùng người khác bất đồng, hơn nữa sau khi hắn học tập trụ cột tiên pháp, đối với trận pháp của tu chân giới ngược lại có giải thích thật độc đáo.

Trần Trí Phong ngạc nhiên nói: "Người không biết sao? Tinh không xuất hiện trong trận pháp cơ hồ đều là thật, đó là na di ảo trận pháp hình thành. Ai, lão đệ thật không hiểu chuyện này?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Trần đại ca, hà hà, ta không phải là lần đầu tiên trở về sao, cái gì cũng không biết ma."

Trần Trí Phong và Mễ Tư Lạp đều cũng rất kinh ngạc, tại cửa thứ nhất nơi Kết Ấn Đình, kiến thức của Lý Cường như một đại tông sư, tới cửa thứ ba hẳn lại đưa ra vấn đề nhập môn của một đệ tử mới vào, bọn họ thật không hiểu nổi vị huynh đệ này rốt cuộc làm sao mà tu luyện.

Mễ Tư Lạp không ngại giải thích: " Phồn Thổ Tinh Đồ là do một trăm linh tám trận pháp cấu thành, trong đó có ba mươi sáu trận pháp là chủ trận, bảy mươi hai trận pháp là phụ trận, bình thường chính xác thông qua chỉ có một trận pháp khởi tác dụng, chính là tác dụng truyền tống, nếu không cẩn thận xúc động đại trận vận chuyển, a a, dù là người tinh thông trận pháp cũng khó đối phó a."

Trần Trí Phong bổ sung: " Đừng nói là người ngoài phá trận, dù là hạch tâm huynh đệ muốn phá trận cũng rất khó, trận pháp này thật sự là quá phức tạp, bất quá là lần đầu tiên lão đệ đi tới Tâm Luyện Các, không biết trận pháp này cũng là bình thường thôi."

Mễ Tư Lạp không nói nữa, hẳn lại khấp động linh huyền, nhất thời cả tinh không đều cũng xoay tròn lên. Lý Cường chỉ cảm thấy trước mắt tinh quang lóng lánh, trong chớp mắt, ba người đã đi tới địa phương bí ẩn nhất Trọng Huyền Phái - Tâm Luyện Các.

Lý Cường coi như hiểu biết nhiều, nhưng vừa tiến vào Tâm Luyện Các thì thần phục không thôi. Hắn phát hiện Tâm Luyện Các vốn như không đang ở trên Phong Duyên Tinh mà tựa hồ là đang ở trong một không gian trong biển vũ trụ, rất giống cảm giác khi hắn nhìn thấy Huyền Thần Điện.

Tâm Luyện Các lại trống rỗng cấu trúc ở trong không trung, từ ba động bên ngoài Lý Cường thể hội đây là một loại phong bế cấm chế rất lợi hại, từ bên ngoài dám chắc không cách nào nhìn thấy Tâm Luyện Các.

Như muốn ẩn dấu một viên cát thì bỏ nó vào trong sa mạc, tựa như đem một chén nước đổ vào biển rộng, vĩnh viễn dung nhập vào trong biển, các cấu trúc của Tâm Luyện Các ở trong không trung, ngoại trừ thông qua ba cửa này, ai còn có thể tìm được? Đây là một loại ẩn dấu an toàn nhất. Lý Cường không khỏi nhin được bội phục sát đất.

Tâm Luyện Các do ba mươi sáu khối bình thai màu đen và một hành lang cổ quái kết nối liên tiếp mà thành, mỗi một bình thai đều có một tòa phòng ốc, tạo hình của phòng ốc cũng rất đặc biệt, nóc nhà phẳng phất như một mảnh ngọn lửa đang thiêu đốt, lóe ra hồng quang nhàn nhạt. Bốn phía của phòng không có tường, trong phòng có xây một trụ tử màu đỏ thật lớn, kỳ lạ hơn chính là trụ tử có rất nhiều lỗ rỗng lớn nhỏ không đồng nhất. Tạo hình của cả phòng ốc giống như một cây dù xinh đẹp cắm trên mặt đất, bên bờ còn có lan can màu lam chùng nứa người vây quanh.

Ba mươi sáu bình thai màu đen cao thấp bất đồng, vờn quanh hình thành một hình tròn, bao vây ở giữa trung gian là một viên cầu màu đỏ thật lớn, giống như một viên tinh cầu đang vờn quanh một tinh cầu trung tâm, có vẻ phi thường quái dị, cũng vô cùng mỹ lệ.

Mễ Tư Lạp nói: " Đường ra chính thức chính là trong lòng luyện tâm." Hắn dùng ngón tay chỉ vào viên cầu màu đỏ nói.

Trần Trí Phong cười: " Lão đệ, chỗ khác cũng có thể đi ra ngoài, a a, chỉ là từ trong lòng luyện tâm đi ra thì có ý nghĩa người đã đạt được tới tư cách làm người dẫn đường, tu luyện được pháp bảo trúc cơ thật tốt. Bình thường không có tu vi Phân Thần kỳ thì không có khả năng từ trong đó đi ra, cho nên nếu người muốn đi vào luyện tâm, thì phải thận trọng một chút mới tốt."

Lý Cường hỏi: " Nơi này có gì hạn chế không? Có đúng là địa phương nào ta cũng có thể đi?"

Mễ Tư Lạp cười nói: " Nơi này đồ vật gì cũng có thể xem, cũng có thể dùng, nhưng không thể mang đi, có thể mang đi chỉ là một hệ gì đó mà ai cũng biết, đương nhiên người cũng có thể lưu lại pháp bảo hoặc là tài liệu đặc biệt của mình, rất nhiều hạch tâm huynh đệ trước khi phi thăng chuyên môn trở lại Tâm Luyện Các, lưu lại bảo bối đặc ý nhất của mình cho các huynh đệ khác tham khảo, đây là ưu thế lớn nhất của Trọng Huyền Phái chúng ta đó."

Lý Cường khen: " Trách không được tu vi luyện khí của Trọng Huyền Phái cao minh như thế, nguyên lai có quy củ như vậy, hay, ta cũng sẽ lưu lại pháp bảo do tự mình tu luyện, được rồi, phòng của một hệ của chúng ta ở nơi nào?"

Mễ Tư Lạp ngoắc tay, đi trước một bước theo hành lang đi xuống, hần vừa đi vừa nói chuyện: " Trọng Huyền Phái tổng cộng có chín hệ huynh đệ, mỗi một hệ đều có bốn tòa bình thai và phòng ốc, chỉ là có vài hệ bây giờ bị mất đi truyền nhân, còn có huynh đệ của vài hệ đang ở bên ngoài tìm kiếm truyền nhân thích hợp, gần đây nơi này vẫn trống không, nơi này náo nhiệt nhất chính là có lúc có cả bốn huynh đệ cùng tiềm tu."

Lý Cường cười nói: " Nhìn bộ dáng, lần này chỉ có một mình ta cô đơn rồi, ân, không quan hệ, ta rất nhanh là có thể xuất quan thôi."

Trần Trí Phong nói: " Lần này mang người đi thăm một chút, nếu chính thức tiềm tu phải do người dẫn đường của người đến chỉ dẫn, chính thức bế quan tại Trọng Huyền Phái là một đại sự rất long trọng, không thể tùy ý tiến hành đâu."

Mễ Tư Lạp cũng nói: " Đúng vậy, theo ta được biết, bế quan ngắn ngày nhất trong Trọng Huyền Phái chúng ta là một kỳ tài, hần chỉ dùng có hơn ba mươi năm liền xuất quan, tại lúc ấy phi thường oanh động a, phải biết rằng Trọng Huyền Phái chúng ta tại sơ kỳ thì tiến cảnh rất nhanh, đến hậu kỳ thì tương đối chậm, hần chỉ dùng thời gian ngắn như thế mà đã xuất quan, thật sự là chuyện không tưởng nổi a."

Lý Cường tò mò hỏi: " Bế quan thời gian dài nhất chính là bao lâu?"

Trần Trí Phong lắc đầu nói: " Điều này không rõ ràng lắm, bình thường thời gian bế quan cũng đều trong trăm năm, ta dùng hơn bảy mươi năm mới xuất quan, rất nhanh sẽ đi tìm chính huynh đệ của mình, a a, nếu không phải gần đây huynh đệ trấn thủ của môn phái quá ít, ta đã đi rồi. Trước kia Phó đại ca ở lại Trọng Huyền Phái trợ giúp trấn thủ, huynh đệ chúng ta cũng có thể ở khắp nơi chạy loạn, bây giờ thì ta có chút khó khăn, hoàn hảo Ngô đại ca trở về, có thể trợ giúp Mễ lão đệ một chút, ai, nhưng cũng không phải là kẻ lâu dài."

Lý Cường không dám đáp lời, hần là du thần(thần phiêu du), thích nhất là chạy loạn khắp nơi, muốn bắt hần ở lại canh giữ một chỗ còn không làm hần buồn chết, cho nên hần rất thành thật một câu cũng không nói, sợ mình chưa nghĩ xong mà đã nói ra cái gì hứa hẹn thì muốn thay đổi cũng có thể khó khăn.

Đang khi nói chuyện, Mễ Tư Lạp nói: " Tới rồi, nơi này là phòng của một hệ huynh đệ các người."

Đây là bốn tòa bình thai liên tục, phi thường sạch sẽ, ba người đi vào một phòng, Mễ Tư Lạp cười nói: " Một hệ huynh đệ của các người lưu lại đồ vật rất nhiều, a a, hạch tâm huynh đệ bình thường đến tu luyện cũng đều đến đây để học tập đó."

Căn phòng này nằm ngay giữa trung ương của dãy phòng, những lỗ lớn nhỏ trên cây trụ lớn ở giữa đều chứa đầy vật phẩm, trong đại sảnh còn đặt rất nhiều giá kệ, bên trên cũng đặt đầy pháp bảo và ngọc đồng giản, cả căn phòng bị ánh sáng của bảo vật óng ánh chiếu sáng muôn màu. Lý Cường nghĩ thầm, những thứ này mà lưu ra ngoài, nhất định sẽ làm oanh động tu chân giới.

Lý Cường hỏi: " Đạo thuật pháp thuật đại hội tranh tài sẽ bắt đầu vào lúc nào?"

Trần Trí Phong kinh ngạc nói: " Đại hội chỉ dành cho người tu chân cấp thấp, tu chân cao thủ ngoài Phân Thần kỳ sẽ không tham gia, lão đệ...chẳng lẽ người lại muốn đi tham gia đại hội?"

Lý Cường biết hần hiểu lầm, vội vàng giải thích: " Không phải ta tham gia, là một ít bằng hữu muốn tham gia, đến lúc đó ta muốn đi trợ uy cho họ cố gắng."

Mễ Tư Lạp cười nói: " Còn có vài năm thời gian mới bắt đầu, trước mắt chỉ là báo danh chuẩn bị, người biết đó, tại Phong Duyên Tinh loại hoạt động này là kỳ vọng nhất của các tu chân môn phái và gia tộc tu chân, đến lúc đó cả Phong Duyên Tinh và những tinh cầu chung quanh cũng sẽ có đại lượng người tu chân dừng chân đi vào, cho nên thời gian sẽ rất dài lâu, cụ thể khi nào khai mạc sẽ được công cáo, người yên tâm đi, thời gian còn sớm."

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, ta trước hết sẽ ở lại Tâm Luyện Các, các người trở về đi, lúc nào đại hội bắt đầu...phiên toái đại ca đến thông tri một chút. Được rồi, nếu ta muốn đi ra ngoài, đi như thế nào?"

Mễ Tư Lạp ngạc nhiên nói: " Huynh đệ chuẩn bị lưu lại?"

Lý Cường cười nói: " Đúng vậy, ta thật sự phải tu bổ trụ cột, khó có được thời gian rảnh rỗi thế này, nếu còn không nắm giữ thì phải xin lỗi Phó đại ca rồi."

Từ sau khi tu chân, Lý Cường quả thật đều có ý tưởng phải tĩnh tâm học tập, ở Câu Lam Tinh hắn từng tiềm tu một đoạn thời gian, từ đó trở đi vẫn luôn lưu ly không được an bình, cũng không tìm được cơ hội.

Mễ Tư Lạp gật đầu nói: " Cũng tốt, có việc ta sẽ thông tri cho người. Từ nơi này đi ra ngoài rất thuận tiện, mỗi một bình đài đều cũng có một truyền tống trận nho nhỏ, chỉ có thể truyền tống ra phía ngoài, đều là rơi vào ngay trung tâm của Trọng Huyền Phái, ở ngay truyền tống trận ở giữa kia. Ta và Trần đại ca về trước đây."

Lý Cường tiễn hai người đến trên bình đài, nhìn bọn họ truyền tống đi, lúc này mới trở lại phòng.

Lý Cường không có vội vã học tập, hắn trước tiên xem xét điển tịch của hệ huỳnh đệ lưu lại. Bốn phòng cất giữ mấy trăm ngọc đồng giản, hắn thoáng xem một chút, phát hiện ra rất nhiều công pháp của tu chân giới, trong đó gần với luyện khí nhất thì có ghi chép trong hơn hai trăm ngọc đồng giản. Lý Cường nhìn không được cười khổ, đây thật sự là nhiều lắm.

Theo hành lang từng gian từng gian xem xét, cất giữ các loại các dạng ngọc đồng giản làm cho Lý Cường hoa cả mắt, những pháp bảo ngạc nhiên cổ quái, hắn thật ra không quá để ý, dù sao mình đã có thể sử dụng tiên khí và thần khí rồi, pháp bảo của tu chân giới cho dù tu luyện có tinh xảo đến tuyệt đỉnh cũng không cách nào so sánh được.

Ba mươi sáu căn phòng hắn đại khái đi qua một lần, Lý Cường đều cũng mộng, hắn nghĩ quả thật không biết làm sao ra tay.

Cả Tâm Luyện Các có ba mươi sáu căn phòng, ngọc đồng giản cất giữ tới mấy ngàn cái, trong đó có rất nhiều là trọng phục, hoặc là lớn nhỏ, trong lòng Lý Cường thở dài, nếu có mục lục thì tốt hơn, có lẽ người tu chân căn bản là không quan tâm đến thời gian học tập bao lâu, cho nên họ mới không cần mục lục để làm gì.

Lý Cường làm việc thì luôn có điều có lý, trước đó hắn đã lấy ngọc đồng giản của một hệ mình mà học tập. Bởi vì sau khi tu chân học được tâm niệm trí nhớ pháp, đối với học tập hắn cũng không ngại ngần, hơn nữa tu vi của hắn cực cao, trụ cột tu chân pháp môn này hắn chỉ cần xem qua một lần là có thể giải thích, cho nên hắn học được phi thường nhanh, chỉ bằng thời gian không bao lâu đã học tập qua một lần những ngọc đồng giản trong bốn căn phòng của hệ mình.

Lý Cường đặc biệt ghi nhớ nội dung của bốn năm loại ngọc đồng giản, đó là ghi lại trận pháp và luyện khí, hắn chuẩn bị sau này có thời gian sẽ nghiên cứu sâu hơn, còn lại cơ bản là hắn chỉ xem một lần rồi thôi.

Sau khi đã xem xong ngọc đồng giản của một hệ mình, hắn đi tới một căn phòng bên cạnh, đó là phòng thuộc về một hệ khác, bên trong cất giữ ngọc đồng giản mặc dù không nhiều lắm, nhưng đại bộ phận đều là tinh phẩm.

Đợi khi đã xem hết toàn bộ ba mươi sáu căn phòng, rất nhiều nghi vấn về phương diện tu chân hắn cũng đều hiểu rõ, lúc này Lý Cường mới chính thức đạt tới hoàn hảo của thực lực lần kiến thức, nhưng thật ra cũng đã thành cấp bậc đại tông sư, mặc dù hắn không phải là người tu chân nữa.

Vào một ngày, Lý Cường khoan chân ngồi trên bình đài, trong tay cầm hỏa nguyên tinh có được tại Kiện Nham Tinh, bây giờ hắn đã biết hỏa nguyên tinh là một loại thiên tài địa bảo phi thường hiếm thấy, hắn định tu luyện nó thành một kiện pháp bảo trúc cơ. Bây giờ duy nhất vây khổn hắn chính là bản thân hắn đã hoàn toàn không có chân nguyên lực, không biết dùng thần dịch lực tu luyện trúc cơ pháp bảo thì người bình thường có thể dùng được hay không, vạn nhất làm ra một quái vật thì phiền phức lớn.

203. Chương 203

Nguyên lý tu luyện Tử Viêm Tâm Lý Cường đã tra được trong ngọc đồng giản, trụ cột tu luyện pháp bảo thật ra chỉ có hai bộ phận, một là thay đổi thể chất của con người, hai là hình thành một pháp bảo nguyên anh vô ý thức, còn tác dụng khác chính là làm cho con người có tư chất rất nhanh tiến vào tu chân.

Lý Cường thoáng sửa sang lại ngọc đồng giản của mình, đem các loại tài liệu quy nạp vào, hoặc bài xuất ra gì đó.

Đệ nhất kiện chính là Hỏa Nguyên Tinh, sau đó theo thứ tự là Khinh Linh Thủy thu được ở Huyền Thần Điện, một khối cực phẩm tinh thạch tìm được tại Hắc Ngục và Tinh Nguyên Thủy, Huyền Băng Tinh Túy của Thiên Lại Thành, một khối Thiên Kim Thối, thêm một đồng vật phẩm, thậm chí còn có cả linh đan do Mai Du Băng luyện chế. Lý Cường suy nghĩ một chút, lập tức bắt đầu tu luyện.

Lý Cường vẫn đi theo con đường Phó Sơn tu luyện Tử Viêm Tâm, dùng cực lạnh bao vây cực nóng, loại phương pháp này sự khó khăn không cần nói cũng biết. Lúc đầu Phó Sơn tu luyện Tử Viêm Tâm, tổn hao tinh lực thật lớn cùng thời gian, dựa vào luyện khí thủ pháp cực kỳ tinh tế mới làm ra Tử Viêm Tâm, mà Lý Cường lại có thần dịch lực còn mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần so với thần dịch lực, tu luyện dễ dàng hơn Phó Sơn rất nhiều.

Thần dịch lực cơ hồ là không gì kháng nổi, cho dù là Hỏa Nguyên Tinh cứng rắn vô cùng cũng không chịu được uy lực của nó. Lý Cường dùng thần dịch lực chấn hé Hỏa Nguyên Tinh vỡ ra, lấy ra một tinh thể chừng đầu ngón tay, hẳn biết nếu dùng nguyên khối Hỏa Nguyên Tinh thì người thường căn bản không cách nào chịu được, sợ rằng chỉ một chút sẽ bị biến thành tro tàn.

Lý Cường trước tiên dùng Thiên Kim Thối tạo ngoại tầng, dùng một phòng ngự tiên trận cực nhỏ cố định, sau đó mới chính thức tu luyện.

Một đoàn kim quang xoay quanh hai tay, dần dần, hồng quang lộ ra, Hỏa Nguyên Tinh do thần dịch lực tác dụng dĩ nhiên cũng vỡ thành vô số tinh lập, lẫn vào trong Thiên Kim Thối. Khối cực phẩm Khảm Tiên Thạch có được ở Hắc Ngục cũng bị chấn thành toái tinh, Lý Cường dùng toái tinh xuất ra ba trận pháp, từ thấp lên cao, là ba chủng loại trúc cơ trận pháp đặc hữu của Trọng Huyền Phái, sau đó hắn đem Khinh Linh Thủy hòa vào một ít Bồi Nguyên Đan theo thứ tự để vào, dựa vào trận pháp đem tất cả đồng loạt thu nhiếp.

Thật ra, Lý Cường tự mình cũng không có nắm chắc, bởi vì hắn chỉ dùng thần dịch lực để luyện chế, chỉ mong cùng với thủ pháp truyền thống của Trọng Huyền Phái đừng chênh lệch quá lớn, hẳn thật sự không tự tin cấp cho người bình thường sử dụng.

Đặc tính của thần dịch lực chính là tùy tâm sở dục, trúc cơ pháp bảo do thần dịch lực bao vây từ từ thành hình, đó là một đóa tiên diễm mẫu đơn chừng nắm tay, bởi vì có tiên trận ở bên trong, đóa mẫu đơn này có vẻ diệc chân diệc huyền (thật thật ảo ảo). Thiên Kim Thối là màu bạc, vô số Hỏa Nguyên Tinh cực tế dung khảm ở trong đó, làm cho mặt ngoài màu bạc ẩn nhiễm một mảnh đỏ tươi, hồng quang nhàn nhạt trên cánh hoa chảy xuôi, Thiên Kim Thối màu bạc lộ ra vàng sáng, phẳng phất như lộ châu đang lóe ra thần quang, hoặc như là tinh hoa của các cánh hoa rơi đầy trời.

”Tốt! Phi thường tốt, trúc cơ pháp bảo như vậy so với Tử Viêm Tâm của ta càng cao minh!”

Lý Cường nâng đóa mẫu đơn nọ lên, quay đầu hét lớn: ”Phó đại ca!”

Gương mặt Phó Sơn đang mỉm cười, lẳng lặng đứng trên bình đài, tâm tình của hắn vô cùng thư sướng, mặc dù đã tu tới Đại Thừa kỳ, không còn gì có thể làm cho hắn kích động nữa, nhưng trên mặt hắn vẫn đang không ức chế được vẻ mặt mừng rỡ đang toát ra.

Phó Sơn nói: ”Phó Sơn ta đời này chỉ có hai chuyện đáng giá kỷ niệm, một là theo Ngô đại ca tu chân, một là làm người dẫn đường cho lão đệ, còn những chuyện khác đều không đáng nhắc đến, ha ha..”

Lý Cường và Phó Sơn mặc dù gặp ít xa nhiều, nhưng cảm tình huynh đệ của hai người rất sâu đậm. Cảnh giới bây giờ của Lý Cường đã không kém hơn Phó Sơn, hơn nữa trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, hẳn cũng đã trở nên rất trầm ổn. Hắn giơ lên đóa mẫu đơn trong tay, cười nói: ”Phó đại ca, huynh xem kiện trúc cơ pháp bảo đầu tiên này của đệ có thể sử dụng được hay không?” Hắn cũng không hỏi Phó Sơn tình huống như thế nào, tới cảnh giới này, hai huynh đệ cũng không thèm để ý đến chuyện tự tán ly hợp nữa.

Phó Sơn tiếp nhận mẫu đơn, cẩn thận xem xét một phen, một hồi lâu hắn thở dài: ”Thanh xuất vu lam (hoàn mỹ tuyệt vời) a, đáng tiếc, đáng tiếc, lão đệ, chỉ sợ ngươi phải một lần nữa tu luyện thêm một trúc cơ pháp bảo nữa, bảo bối này của ngươi, người phạm không có cách nào tiêu thụ, quá lợi hại rồi.”

Lý Cường không khỏi cười khở: "Đại ca a, đệ cũng đã lo lắng rồi, nhưng đệ không có chân nguyên lực làm đường dẫn, làm sao bây giờ đây?"

Nếu Lý Cường có tiên linh khí, có lẽ còn có thể tu luyện ra trúc cơ pháp bảo mà người phàm có thể thừa nhận, thần dịch lực của hắn thật sự là quá cao minh, dùng thần dịch lực tu luyện ra vật gì đó, người phàm làm sao mà tiếp nhận.

Phó Sơn gật đầu nói: "Được rồi, để ta thử một chút, ta và người hợp tu trúc cơ pháp bảo này."

Công lực của Phó Sơn cực cao, tại phương diện luyện khí so với Lý Cường lợi hại hơn nhiều lắm, hắn đề nghị lập tức khiến cho Lý Cường hứng thú. Trong lòng Lý Cường hiểu được, Phó Sơn muốn mượn cơ hội này truyền cho hắn một ít phương diện luyện khí mà mình lĩnh ngộ.

Hai người thảo luận một hồi, Phó Sơn rốt cuộc hiểu được đặc điểm luyện khí của Lý Cường, hắn cười nói: "Khó trách trúc cơ pháp bảo này cũng có đặc điểm của tiên khí, a a, không biết ai sẽ có phúc khí làm huynh đệ của ngươi, nếu hắn có thể thuận lợi trúc cơ, tiến độ tu hành nhất định sẽ đánh vỡ phá tan sự ghi chép của tu chân giới."

Lý Cường hiểu được Phó Sơn là đang nhắc nhở mình, lực lượng tăng cường quá nhanh là một chuyện rất nguy hiểm. Hắn cười nói: "Đại ca, nếu có thể trong trúc cơ pháp bảo gia nhập ba trận pháp, hắn là có thể khống chế lực lượng của cả pháp bảo." Hắn thuận miệng nói ra kết cấu của ba loại trận pháp hắn nghĩ.

Phó Sơn suy nghĩ chốc lát, làm ra một ít tu cải, lúc này mới nói: "Như vậy hắn là hoàn thiện thêm một chút."

Lý Cường bội phục nói: "Hay, vẫn là Phó đại ca nghĩ được chu đáo."

Đóa mẫu đơn lại một lần nữa được thần dịch lực bao vây, Lý Cường bắt đầu tu luyện thêm một lần nữa, Phó Sơn đứng đối diện hắn, một đạo chân nguyên lực bắn tiến vào mẫu đơn do thần dịch lực bao vây.

Trong lòng Phó Sơn thầm giật mình, hắn phát giác chân nguyên lực đang mất đi với lượng lớn, thần dịch lực giống như một đoàn liệt hỏa, tựa hồ đang phân hủy chân nguyên lực đang trút vào của mình. Hắn phân thần nói: "Lão đệ, trong mẫu đơn cho ba phiến lá xanh nhô ra, để ta trở lại tu luyện." Hắn thu hồi chân nguyên lực, lập tức khoanh chân ngồi xuống khôi phục. Vừa rồi chỉ không được mười phút thời gian, đã làm cho hắn cảm thấy cổ hết sức.

Thật ra chân nguyên lực của Phó Sơn cũng không có hao tổn, mà là trong lúc vô ý bị Lý Cường tiết lưu lại. Lý Cường theo lời tu luyện xuất ra ba phiến lá cây, đặc ý lưu lại cũng đủ không gian để cho Phó Sơn bày trận. Hắn gọi: "Phó đại ca, trở lại."

Phó Sơn đứng dậy, cười khở nói: "Thần dịch lực của lão đệ thật sự là quá thần kỳ."

Lần này Lý Cường đặc ý đem thần dịch lực co rút lại tại trên đóa hoa, lưu xuất ra ba phiến lá xanh để cho Phó Sơn bày trận. Không có thần dịch lực quấy nhiễu, Phó Sơn rất nhanh tại ba lá cây bố trí trận pháp, đồng thời dùng chân nguyên lực kích phát, hắn thu tay lại nói: "Lão đệ, kích phát dẫn tử đã làm tốt lắm rồi, ngươi cẩn thận đừng có phá hủy sự vận chuyển của trận pháp, bây giờ có thể nối tiếp cho chủ trận."

Bởi vì vừa rồi Lý Cường trong lúc vô ý lưu lại một bộ phận chân nguyên lực của Phó Sơn, cho nên chủ trận và phụ trận liên tiếp cực kỳ thuận lợi. Chỉ thấy đóa mẫu đơn này thả ra quang hoa sáng lạn, một vòng thái quang cuộn tròn huyền hóa phát ra.

Phó Sơn biết sẽ thành công, hắn thì thảo lắm bẩm: "Một đóa tiên hoa...cấp cho một vị huynh đệ, thật sự là rất kỳ quái a, hắn không phải sẽ đi thu một vị tiểu muội trở về đi chứ..." Vị huynh đệ này ngay từ ngày đầu tu chân đã làm ra những chuyện không thể tưởng tượng, hắn cũng không rõ Lý Cường đang muốn làm gì.

Một tiếng vang chấn động thanh thúy, Lý Cường giơ đóa mẫu đơn, cười nói: "Đại ca, thành công rồi, ha ha."

Phó Sơn cười nói: "Không có tiến vào luyện tâm đã tu luyện ra được trúc cơ pháp bảo thì chỉ có một mình ngươi mà thôi, ngươi có thể tính là người đầu tiên của Trọng Huyền Phái chúng ta rồi đó."

Lý Cường hiểu kỳ nói: " Tại sao tu luyện trúc cơ pháp bảo phải tiến vào luyện tâm?"

Phó Sơn giải thích: " Luyện tâm có rất nhiều tài liệu, hơn nữa có rất nhiều ngọc đồng giản luyện chế trúc cơ pháp bảo, đây đều là do tiền bối lưu lại kinh nghiệm và giáo huấn, có rất lớn giá trị tham khảo, cho nên hạch tâm huynh đệ đều là tiến vào luyện tâm tu luyện trúc cơ pháp bảo cả, một kiện trúc cơ pháp bảo tu luyện thành công, cũng có ý nghĩa có thể chính thức trở thành luyện khí tông sư của Trọng Huyền Phái, bất quá, người là một ngoại lệ..."

Lý Cường không thêm để ý có trở thành luyện khí tông sư của Trọng Huyền Phái hay không, hắn chỉ để ý đến trúc cơ pháp bảo mà mình tu luyện có thể dùng hay không thôi.

Phó Sơn cảm thấy tò mò, hắn nhìn không được hỏi: " Lão đệ, sao người tu luyện trúc cơ pháp bảo lại có ngoại hình là hoa mẫu đơn, Trọng Huyền Phái mặc dù không hạn chế thu tiểu muội, nhưng là....ở trước mắt, hạch tâm huynh đệ trong Trọng Huyền Phái không có tỷ muội nào, hơn nữa trúc cơ pháp bảo này của người cũng không thích hợp cho nữ hài tử trúc cơ dùng a."

Lý Cường cười ha hả, hắn đem hoa mẫu đơn đưa ra trước mắt nói: " Lúc đệ tu luyện không có nghĩ sẽ cho ai dùng, mà chỉ là vì cánh hoa mẫu đơn tầng tầng lớp lớp, làm cho đệ có thể dễ dàng bày trận, về phần cho ai dùng, ai có quy định mẫu đơn nhất định phải cấp cho nữ tử dùng đâu? Đóa mẫu đơn này cũng không phải cắm ở trên đầu, đây là trúc cơ pháp bảo a, a a, đại ca nghĩ đến đâu rồi vậy?"

Phó Sơn cũng cười, hắn cảm thấy mình quả thật có điểm nghĩ quá nhiều, vì vậy đổi lời: " Trúc cơ pháp bảo của người còn không có tên, người định chuẩn bị đặt tên thế nào?"

Lý Cường trầm tư chốc lát, nói: " Đại ca có cái tên gì thật hay không? A a, nói thử một chút xem sao."

Phó Sơn biết vì Lý Cường tôn trọng mình nên muốn cho mình đặt tên. Hắn lắc đầu nói: " Pháp bảo này phải chính người tự mình đặt tên, đây là trách nhiệm của người."

Lý Cường si mê nhìn đóa tuyết thể mẫu đơn này, một hồi lâu mới nói: " Đã vậy, thì gọi là Tâm Giám Chi Hoa."

Phó Sơn hỏi: " Tâm Giám Chi Hoa? Là ý tứ gì?"

Lý Cường thu Tâm Giám Chi Hoa vào trong cơ thể, dùng thần dịch lực bồi dưỡng linh khí. Hắn cười nói: " Không có ý tứ gì, chỉ là một cái tên mà thôi."

Phó Sơn vỗ vào đầu hắn một cái: " Ra vẻ thần bí! Bỏ đi..."

Lý Cường đột nhiên cắt đứt lời hắn: " Ai, được rồi, Hầu lão ca có về cùng huynh hay không?"

Phó Sơn nói: " Không có, ta cũng không biết hắn đã tới nơi nào, nhưng nghe nói hắn muốn về Thiên Đình Tinh xem thử, có lẽ hắn vẫn còn ở nơi đó mà thôi."

Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh đều đạt tới Đại Thừa kỳ, bây giờ đang chuẩn bị để phi thăng, tới được cảnh giới tu chân này, cơ bản chính là thời gian nhàn hạ nhất, chỉ cần chấm dứt một ít tục sự tục vụ mà thôi.

Cổ Tổng quốc ở Thiên Đình Tinh vẫn là tâm bệnh mà Hầu Phích Tịnh không thể dứt bỏ, dù hắn đã tu luyện tới Đại Thừa kỳ nhưng vẫn không quên về thăm. Lý Cường rất rõ ràng tâm tình của Hầu Phích Tịnh, lão ca ca này nhìn như cô tịch, nhưng đối với bằng hữu lại phi thường nhiệt tâm hào sảng, hắn cũng rất muốn gặp lại lão ca một lần.

Lý Cường than thở: " Đệ còn tưởng rằng Hầu lão ca và đại ca ở cùng một chỗ, ai, không biết trước khi hắn phi thăng còn có thể gặp lại hay không."

Phó Sơn không đáp, hắn đưa lưng về phía Lý Cường, hai tay khoanh trước ngực xuất thần nhìn ra thái không khôn cùng vô tận, vẻ mặt có vẻ rất cô đơn, đột nhiên hắn khẽ thở dài một tiếng: " Kinh nghiệm càng nhiều lại càng lạnh lùng, kỳ vọng càng nhiều cũng lại càng thất vọng, lão đệ, không có gì, đã tới cảnh giới này của người, hắn là sẽ không còn chờ mong cái gì nữa, chuyện gì cũng chỉ là một loại thể nghiệm. Tu đến Đại Thừa kỳ là nguyện vọng bình sinh của ta, giờ đây chính thức tu tới rồi, a a, ta cảm thấy cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người cả, thật sự là một dạng tâm tình rất kỳ quái a."

Lý Cường lắc đầu nói: "Đệ có rất nhiều chuyện đều không buông ra được, nhất là chuyện sư tôn và Mạc Đại ca chuyển thế, bây giờ nhiệm vụ hạng nhất lại là phải tìm được người thích hợp với Tâm Giám Chi Hoa. Đại ca, đệ tựa hồ một mực bận rộn, cho tới bây giờ cũng không tĩnh tâm tu hành, nếu không tu thần, có lẽ đệ vẫn còn đình trệ lại trong cảnh giới Xuất Khiếu kỳ mà thôi..."

Phó Sơn gật đầu nói: "Thời gian người tu hành quá ngắn, trụ cột căn bản nhất của tu thần chính là tu chân, có chút thể ngộ và cảnh giới còn phải lặn lội trong hồng trần mới xong, phải đích thân thể nghiệm, người khác chỉ điểm sẽ không hữu dụng. Lão đệ, chứng kiến cảnh giới tu vi hiện giờ của ngươi, ta cũng tự hào cho ngươi, cũng vì ngươi lo lắng, người dẫn đường như ta kỳ thật không hợp cách a." Trong lời hắc hắc là lo lắng cho Lý Cường, Lý Cường tu luyện tốc độ thật sự là quá nhanh.

Phó Sơn cùng Lý Cường lại một lần nữa đi quanh ba mươi sáu phòng một lần, hắc đem một ít tinh hoa nội dung của Trọng Huyền Phái truyền thụ cho Lý Cường, đây là tu chân lý niệm có hệ thống giảng giải duy nhất của hắc thuộc Trọng Huyền Phái, cũng là lần truyền thụ cuối cùng, cho nên hắc truyền thụ cũng rất chăm chú.

Lý Cường hiểu được sau này Phó Đại ca sẽ không còn cùng mình có cơ hội thảo luận hệ thống tu chân nữa, hắc cũng mang ra tiên linh huyền minh có được cấp cho Phó Sơn, còn nói cảm tưởng thể ngộ cảnh giới của chính mình cho hắc biết.

Cả hai huynh đệ cứ nói liên miên không ngắt, không ngừng học tập thảo luận, không chỉ mình Lý Cường thu hoạch thật lớn, ngay cả Phó Sơn cũng được mở rộng tầm mắt. Lý Cường không ngờ cũng biết tiên linh huyền, nhưng lại có cả thần quả Thánh Thật Lâm và Cam Thần Lộ, điều này làm cho Phó Sơn giật mình không nhỏ, trong lòng hắc hiểu được, dựa vào tiên linh huyền và thần quả mà Lý Cường cung cấp, thực lực của mình có thể đề cao thật lớn, khi tới tiên giới, mình sẽ mạnh hơn so với tiên nhân bình thường, mặc dù hắc còn không biết tiên giới sẽ có hình dạng như thế nào.

Vào một ngày, Lý Cường sau khi học xong một bộ trận pháp, hỏi: "Phó Đại ca, huynh còn việc gì chưa hoàn thành, thì cứ giao cho tiểu đệ đi, a a, đệ sẽ làm giúp."

Phó Sơn chậm rãi lắc đầu nói: "Đều là một chút chuyện không khẩn yếu, không có đại sự gì, ta đã xử lý tốt rồi, nga, có một việc..." Hắc đột nhiên nhớ tới cái gì, con mắt nhìn chăm chăm Lý Cường, thần sắc có chút do dự, tựa hồ muốn nói lại có điểm không muốn nói.

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Đại ca, huynh có chuyện gì cứ phân phó, đệ nhất định sẽ làm được..." Trong giây lát, hắc chợt tỉnh ngộ, hét lớn: "Là nàng - Hoa Đại tỷ! Phó Đại ca, huynh lo lắng cho Hoa Đại tỷ?"

Trên mặt Phó Sơn lộ ra một tia mỉm cười vui mừng, hắc không nói đúng, cũng không nói không phải, chỉ là nói: "Huynh đệ, lần này từ biệt thật không biết khi nào gặp lại, a a, chúng ta hắc là còn cơ hội gặp mặt. Đây là Tinh Tiêu, bên trong có tinh lộ trở về cố hương." Hắc đưa cho Lý Cường một tiêu thức, chính là Tinh Tiêu.

Lý Cường dùng thần thức xem xét một chút, đem con đường trở về lại một lần nữa ghi tiêu thức vào trong Định Tinh Bàn. Tinh lộ của Tinh Tiêu rất đơn giản, chỉ có hai đường đi, một cái về địa cầu, còn một thì thông tới một tinh cầu xa lạ, hắc tò mò hỏi: "Phó Đại ca, một tinh lộ còn lại đi đến nơi nào?"

Phó Sơn nói: "Đó là một tinh cầu rất mỹ lệ gọi là Huyền Vân Tinh, Hoa Đại tỷ của ngươi đang ở nơi đó tu hành, có rảnh ngươi đi thăm nàng, ai, nàng có tính tình nóng nảy, đặc tội không ít người..."

Lý Cường gật đầu nói: "Àn, Đại ca yên tâm đi, đệ sẽ đi xem."

Thật ra không cần Phó Sơn nói, Lý Cường cũng biết Hoa Mị Nương có không ít kẻ thù, nàng có danh là tiểu yêu nữ, đặc tội với tu chân cao thủ thật sự là không ít, có Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh ở đây thì những người đó còn không dám làm gì, nhưng khi Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh phi thăng, khó bảo toàn cho những người đó không đi tìm nàng mà trả thù.

Lý Cường hỏi: "Phó Đại ca, cuối cùng trong khoảng thời gian này, huynh chuẩn bị chạy đi đâu?" Hắc có chút không đành lòng.

Phó Sơn mỉm cười nói: "Cáo biệt với các lão bằng hữu, thuận tiện đi thăm các nơi một chút, ta còn định về cố hương một chuyến, mỗi lần trở về cảm thụ đều cũng bất đồng a." Trong giọng nói của hắc tựa hồ có

loại ý vị giải thoát: " Lão đệ, ngươi phải bảo trọng nha, nhìn thấy người, ta cũng đã kết thúc được một tâm nguyện."

Lý Cường nghe ra ý tứ trong câu nói của hân: " Đại ca phải đi?" Trong phút chốc, trong lòng hân cảm thấy cực độ mất mát, mặc dù hân gọi Phó Sơn là đại ca, nhưng trên thực tế, Phó Sơn trong lòng hân tựa như một người cha, từ khi bước vào tu chân giới, Phó Sơn đối với hân vô tư quan ái, vẫn làm cho hân vô cùng cảm động, nghe được Phó Sơn chính thức muốn rời đi, trong lòng hân tựa như sắp mất đi vật gì đó quý giá nhất, trên mặt không nhịn được toát ra vẻ vô cùng buồn bã.

Phó Sơn lắc đầu nói: " Lão đệ, đừng có lưu luyến như vậy, trần thế phân hợp ly biệt là chuyện bình thường, với cảnh giới của ngươi hân là không sao đâu." Hân tiêu sái ôm quyền chấp tay nói: " Lão đệ, hẹn ngày gặp lại." Không đợi Lý Cường trả lời, bóng dáng của hân đã vô tung.

Lý Cường chậm rãi ngồi xuống, sự ly biệt đột ngột kích thích Kim Tôn Thần Tâm kịch liệt nhảy lên dữ dội, cả người hân đều đắm chìm trong tâm cảnh mất mát. Ba động của Kim Tôn Thần Tâm làm cho hân phi thường khó chịu, hân thất thần nhìn bầu trời đầy sao phía xa xa, dần dần bị lạc vào trong cảnh giới.

Đây là từ khi Lý Cường tu thần lần đầu tiên vô ý thức rơi vào sự tu luyện, hân tựa hồ như bị hãm vào cảnh giới kỳ lạ nào đó của Phật tông, không muốn vô cầu, phẳng phất như hỗn độn sơ khai, Kim Tôn Thần Tâm cũng đã đình chỉ nhảy lên, tinh thần đầy trời phẳng phất như dung vào trong thân tâm của hân, hân bắt đầu thoát thai hoá cốt.

Chính Lý Cường cũng không biết xảy ra chuyện gì, may mắn nơi này là Tâm Luyện Các, là địa phương bí ẩn nhất của Trọng Huyền Phái, không có người đến quấy rầy hân.

Bây giờ là lúc nguy hiểm nhất của hân, bởi vì hân bị vây trong trạng thái thất thần, chỉ cần có một chút kinh động, hân sẽ tẩu hỏa tự bạo, ngay cả nhập ma cũng không có khả năng, nhưng công lực của hân giờ phút này cũng nhanh tăng trưởng, tốc độ cực nhanh làm kẻ khác khó thể tưởng tượng.

Chậm rãi, một vòng quang mang màu vàng chói mắt từ trên thân hân khởi lên, cả Tâm Luyện Các bị chiếu rọi một mảnh sáng rực, tất cả kiến trúc cũng giống như có một tầng vàng kim lờ lờ sáng lên. Thời gian không dài, quang mang màu vàng ẩn lại vào trong cơ thể Lý Cường, thân ảnh của hân cũng từ từ trở nên mơ hồ vụn vụn, chỉ chớp lát sau, Lý Cường biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, hân không ngờ lại cũng ẩn hình.

Trải qua bảy lần hiện hình ẩn hình, Lý Cường như trước dừng ở tinh không, phẳng phất hết thấy biến hóa không có quan hệ gì tới hân.

Lý Cường còn không biết, hân trong lúc vô ý tiến vào tu hành Đại Tịch Diệt quan, đây là bí truyền của Phật tông, có liên quan đến tâm tình do lực lượng thần bí nào đó xúc động. Phó Sơn rời đi làm cho trong lòng Lý Cường có sở cảm, hơn nữa hân hiểu rõ công pháp của Phật tông, mặc dù không có tu luyện qua, nhưng ngộ tính của hân cũng đủ nhập vào trong cảnh giới này.

Đại Tịch Diệt quan là một loại cảnh giới rất thần kỳ, tu luyện bất cứ công pháp gì, nếu có thể đi vào Đại Tịch Diệt quan cảnh giới, thì công lực tăng trưởng sẽ không bị người tu hành khống chế, Lý Cường tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương cũng là giống nhau. Đại Tịch Diệt quan giống như là vạn năng dung hóa, chỉ cần người có thể đi vào Đại Tịch Diệt cảnh giới, công pháp người tu luyện sẽ tăng trưởng rất nhanh.

Nhưng Đại Tịch Diệt cảnh giới là có thể ngộ không thể cầu, cho dù người phi thường quen thuộc công pháp này, cũng không có khả năng dễ dàng tiến vào cảnh giới đó, nó phải do tự nhiên xúc cảnh sinh tình mà sinh ra.

Kim Tôn Thần Tâm của Lý Cường bành trướng ra, hơn nữa xuyên thấu qua thân thể hân hướng ra phía ngoài khoáng triển, một cỗ kính lưu vô hình theo bình thai chảy xuôi, xoay vòng cuộn cuộn, mặt đất bằng đá kim cương cũng ngạnh sanh xuất ra từng đạo vết rạn thô. Rồi đột nhiên, Kim Tôn Thần Tâm co rút trở về, một đạo gió lốc màu vàng nhạt vây vòng quanh Lý Cường.

Điểm tinh mang trên trán Lý Cường đột nhiên bị xúc động, một cỗ chiến ý vô cùng như nước hồng thủy tuôn cuộn cuộn ra. Toàn thân Lý Cường kịch liệt rung động lên.

Thần Chi Chiến Hồn do Lý Cường thu được tại Tử Hồn Tinh, lúc ấy do hắn đang nuốt Cam Thần Lộ trong miệng, khi thu nhiếp Thần Chi Chiến Hồn thì Cam Thần Lộ dung vào Thần Chi Chiến Hồn, biến thành một cỗ thần ý tinh thuần cất giấu vào trong cơ thể hắn.

Lý Cường bị Thần Chi Chiến Hồn thúc giục, rốt cuộc tỉnh táo lại, chuyển niệm khoảnh khắc, hắn liền chìm vào cảnh giới của tu thần bắt đầu tu luyện.

Lý Cường đột nhiên phát giác cảnh giới bây giờ không còn là cảnh giới bản thân quen thuộc Bất Tử Chi Tâm nữa, mà là một cảnh giới xa lạ, hắn phân thần thoáng tự hỏi trong chốc lát, không khỏi vừa mừng vừa sợ, chính mình trong lúc vô ý thức đã tu vào Ngũ Kinh Thiên sơ bộ cảnh giới, tức là Sát Lục (giết chóc) Chi Tâm cảnh giới, cư nhiên chỉ một chút đã nhảy vọt qua hai Trọng Thần Thiên, điều này là cho hắn không hiểu nổi.

Thật ra vào lúc Thần Chi Chiến Hồn bắt đầu dung hợp tiến tới, thì công lực tu thần của Lý Cường cũng cấp tốc đề cao lên, đây cũng chính là thần hiệu của Cam Thần Lộ, nếu Thần Chi Chiến Hồn được Lý Cường hoàn toàn hấp thu, bây giờ hắn cũng đã có thể lên được tới Thất Tinh Thiên cảnh giới.

Nhưng chỉ như vậy mà Lý Cường cũng đã cảm thấy phải vạn phần cố hết sức rồi, hắn cố gắng đắm chìm trong Sát Lục Chi Tâm cảnh giới, không ngừng tăng lên sát ý của chính mình. May là lúc này chung quanh không có ai, nếu không dựa vào cỗ sát ý này của hắn là có thể làm cho người ta hoàn toàn hồng mắt.

Lý Cường cảm thấy bản thân mình có thừa lực lượng, tựa hồ còn có thể có điều đột phá, hắn thoáng có chút do dự, đột nhiên nghĩ tới Thanh Đế đã cho Cô Tinh chuyển cáo - "Tiết Chế". Tâm niệm của hắn vừa chuyển, cũng lập tức bỏ đi ý niệm tiếp tục đột phá trong đầu, toàn lực củng cố thành quả hiện tại.

Khuyến cáo của Thanh Đế đã kéo Lý Cường từ quỷ môn quan quay trở về, hắn lại đắm chìm trong Ngũ Kinh Thiên sơ bộ cảnh giới.

Gần đây Mễ Tư Lạp rất phiền não, Thiên Thực lão tiên hình như bắt đầu có hứng thú đối với hắn, mỗi ngày đi theo hắn, kỳ quái nhất là lão tiên lại không nói gì, chỉ là đi theo hắn, hắn đi nơi nào, lão tiên đi nơi đó, hắn quả thật gần như chịu không được mà muốn chửi người.

Vào một ngày, Mễ Tư Lạp đang chỉ đạo đệ tử tu luyện, lão tiên đứng bên cạnh vẻ mặt khinh thường. Mễ Tư Lạp biết hắn không xem trọng công pháp của mình, nhưng lại không có cách nào làm cho hắn biến mất, không thể làm gì khác hơn là cười khổ nói: "Tiền bối, ta nói rồi, chỉ cần tiến vào Tâm Luyện Các của Trọng Huyền Phái, chúng ta thật không thể đi quấy rầy đâu, ai..."

Thiên Thực lão tiên mặt không chút thay đổi nói: "Tiểu tử kia mất tích thời gian dài quá, đều đã gần một năm rồi, cũng không thấy hắn đi ra, lần trước ta nghe Phó Sơn kia nói, hắn nói tiểu tử nọ sẽ mau đi ra, hay a, ngay cả bóng người cũng đều không thấy, ta chỉ là muốn người đi Tâm Luyện Các một chuyến, xem hắn còn ở đó hay vắng mặt, hừ, chọc giận ta, cẩn thận ta phá hủy cái Tâm Luyện Các kia của các người."

Trần Trí Phong vội vã chạy tới, hỏi: "Lý huynh đệ còn chưa xuất quan?"

Mễ Tư Lạp thật muốn nổi điên, hắn hét lớn: "Ca ca a, người cũng không phải không biết quy củ của Trọng Huyền Phái, huynh đệ nào bề quan người khác cũng không thể quấy rầy, chỉ có chờ hắn tự mình đi ra thôi...ai!" Hắn bị lão tiên làm cho vô cùng khó chịu, nghe được một câu nói trong lúc vô tình của Trần Trí Phong, nhin không được liền nhảy dựng lên.

Trần Trí Phong cười nói: "Mễ lão đệ làm gì mà nóng nảy như vậy? Ta chỉ là hỏi một chút thôi, được rồi, muội tử của Lý huynh đệ đã tới, cũng đang tìm đại ca của nàng."

Mễ Tư Lạp đột nhiên quát to một tiếng: "Đừng hỏi ta!" Một đạo bạch quang hiện lên, không biết hắn đã thuấn đi ra phương nào. Thiên Thực lão tiên cũng đã theo sát mất đi tung tích.

Mị nhi và Linh Bách Tuệ hai người đã đi tới, Mị nhi nói: "Trần lão gia tử, đại ca ta xuất quan chưa?"

Trần Trí Phong cũng có chút sợ tiểu nha đầu này, Ngô Sân lão gia tử từ nửa năm trước cùng Mị nhi hàn huyên một ngày thì đi ra ngoài du lịch, cho tới bây giờ còn không có trở về, cả Trọng Huyền Phái chỉ có hắn và Mễ Tư Lạp là hạch tâm huynh đệ, hơn nữa gần đây có đệ tử tham gia đại hội tranh tài, bọn họ càng bận không kể xiết, Mị nhi tới cũng không có việc gì khác chính là hỏi Trần lão gia tử đòi Lý Cường.

Trần Trí Phong vội vàng đánh trống lảng: " Mị nhi cô nương, bây giờ cô nên chuẩn bị một chút đi, lập tức sẽ tham gia đại hội tranh tài, còn thanh nhàn như vậy a."

Mị nhi bĩu bĩu môi, dịu dàng nói: " Lão gia tử..."

Một tiếng gọi kiều mỵ này làm cho Trần Trí Phong cả người tê rần, hắn không nghĩ ra tại sao Mị nhi chỉ tùy tiện một câu nói mà bản thân mình lại chịu không được.

Hoàn hảo Mị nhi vẫn không có lộ ra bốn tướng, nếu không một câu kiều mỵ này, là có thể làm cho đạo tâm của Trần Trí Phong đại loạn. Mị nhi trời sinh mị hoặc đã đạt tới Đại Thừa, có thể nói tu chân giới không ai có thể chống đỡ, điều này cũng là lý do vì sao Lý Cường không cho Mị nhi lộ ra bốn tướng.

Trong bạch quang chớp động, Mễ Tư Lạp đã thuận di trở về, hắn hoảng hốt nói: " Lão tiên muốn nổi điên rồi, làm sao bây giờ?"

204. Chương 204

Mị nhi nhin không được cười khúc khích, nàng ôm tiểu Bạch nhàn nhã nhìn bọn họ.

Mễ Tư Lạp bất đắc dĩ nói: " Ai, ta thật sự không thể đi Tâm Luyện Các..." Lời còn chưa nói xong, hai đạo kim quang hiện lên, Mị nhi kinh ngạc nói: " La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong?"

Kiền Thiện Dong tán đi kim quang trên người, nhìn thoáng qua Mị nhi, nói: " Thiên Thực, phiền toái của ngươi tới."

Thiên Thực lão tiên nhìn Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự xuất hiện trước mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi, nhưng trên mặt lại dấu điếm phản ứng: " Như thế nào?"

Mọi người nhất thời yên tĩnh xuống tới.

Kiền Thiện Dong hỏi: " Lý Cường ở nơi nào?"

Mễ Tư Lạp và Trần Trí Phong đều cũng choáng váng, sao lại toát ra thêm hai tiên nhân đến tìm Lý Cường? Thật không biết huynh đệ này đến tột cùng là làm cái gì, chộc cho tiên nhân không ngừng đến tìm hắn.

Gương mặt của Mễ Tư Lạp nhăn như trái khổ qua, hắn nói: " Lý huynh đệ đang bế quan."

" Bế quan?" Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: " Các ngươi nghĩ biện pháp thông tri hắn, để cho hắn lập tức xuất quan. Thiên Thực, ngươi theo ta cùng về Thánh Thành thôi."

Mễ Tư Lạp và Trần Trí Phong nhìn nhau, Mễ Tư Lạp do dự một chút, nói với Trần Trí Phong: " Đi thông tri cho hắn được không? Ai!" Thương cảm cho Mễ Tư Lạp thân là một đời đại tông sư của Trọng Huyền Phái, cũng không thể không khuất phục uy thế của La Thiên Thượng Tiên.

Chỉ nghe ngoài cửa có người nói: " Tìm ta có chuyện gì?"

Mị nhi kinh hãi kêu lên: " Ca ca xuất quan rồi." Nàng phi thân bay ra phía ngoài cửa.

Chỉ thấy Lý Cường cười hì hì ôm Mị nhi đi vào nhà, tiểu nha đầu gắt gao ôm Lý Cường, như thế nào cũng không buông tay. Lý Cường cười nói: " Mị nhi xuống đi, a a, ngoan hay không ngoan a?"

Mị nhi buông tay ra, cười nói: " Mị nhi đương nhiên là ngoan rồi, được rồi, ca ca, sao thời gian dài như vậy mới đi ra, Mị nhi đợi lâu muốn chết luôn đó." Tiểu nha đầu lại thừa cơ làm nũng.

Lý Cường vào nhà liền sưng sốt: " Lão Kiền? Phong Ngự đại tỷ? Các ngươi sao lại ở chỗ này? Di, các ngươi phát gốc cái gì a?"

Kiền Thiện Dong đi vòng quanh Lý Cường một vòng, quay đầu nhìn Thiên Thực nói: " Người cảm thấy có cái gì bất đồng hay không?"

Thiên Thực lão tiên thở dài: " Hoàn toàn không giống như lần trước nhìn thấy nữa."

Lý Cường kỳ lạ hỏi: " Hai vị tiên nhân lão đại, các ngươi đang làm trò gì a, cái gì mà không giống?"

Đại Nam Phong Ngự thật ra lại không cảm thấy kỳ quái, nàng cười khanh khách nói: " Tiểu tử này vốn là một tên quái vật."

Kiên Thiện Dong nói: " Lần trước? Mỗi lần ta nhìn thấy hấn cũng không giống như cũ, cũng tốt..."

Hấn nói không rõ ràng nhưng Thiên Thực nghe thì hiểu, hấn nói: " Chúng ta đến hang ổ của ngươi rồi thương lượng."

Lý Cường liền từ chối: " Không đi! Ta còn muốn tham gia đại hội tranh tài...ách, bởi Mị nhi tham gia a."

Mị nhi hoan hô: " Hay a! Hấn là sắp tranh tài rồi, đã chuẩn bị hơn một năm, Mị nhi đợi đến nóng nảy."

Linh Bách Tuệ nhẹ nhàng kéo Mị nhi qua, ôm nàng nói: " Mị nhi, muội đi tham gia pháp thuật đại hội dám chắc sẽ đạt được danh hiệu đầu tiên."

Kiên Thiện Dong tức giận nói: " Tiểu nha đầu tham gia cái gì mà tranh tài, các ngươi đây là tác tệ! Đây là ý tứ gì chứ? Tiểu nha đầu, thân phận ngươi thế nào ta rất rõ ràng, còn không đem cơ hội này lưu cấp cho người tu chân đi."

Lý Cường tỉnh ngộ, Kiên Thiện Dong là lão đại của Phong Duyên Tinh tu chân giới, là người thao túng phía sau màn, hấn đương nhiên phản đối Mị nhi tham gia đại hội tranh tài. Sắc mặt Lý Cường hơi đổi, Mị nhi là bảo bối của hấn, đại ca như hấn đứng là rất thiên vị vô cùng.

Kiên Thiện Dong nhận thấy được Lý Cường có chút căm tức, hấn bây giờ lại không muốn đắc tội Lý Cường, vì vậy cười nói: " Người làm đại ca như ngươi thật sự là vô lý, ân, tiểu nha đầu muốn tham gia thì tham gia đi, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt hơn người cả."

Linh Bách Tuệ bật cười: " Tiên nhân không ngờ lại chịu thỏa hiệp, Linh nhi thật mở rộng tầm mắt rồi."

Kiên Thiện Dong vẫn không quá chú ý Linh Bách Tuệ, nghe nàng châm chọc, hấn quay đầu nhìn lại, không khỏi kinh ngạc nói: " Di, hiếm thấy a, không ngờ còn có yêu tiên, ta....ngươi làm sao tu luyện được? Yêu tiên trong truyền thuyết là một loại cảnh giới, ta.."

Thật ra, yêu tiên không tính là tiên, nhưng lại có đặc tính của tiên, có thể dễ dàng sử dụng tiên khí. Yêu tiên ở giới này cũng là thân bất tử, nhưng có rất ít người tu chân lựa chọn tu luyện yêu tiên, bởi vì yêu tiên tu luyện cực khó, so với tu Tấn tiên còn khó hơn, hơn nữa rất ít có điển tịch về phương diện này, cho nên người tu chân bình thường chính là muốn tu luyện yêu tiên cũng không cửa mà vào. Linh Bách Tuệ từng xem qua điển tịch trăm nhà, do một cơ hội ngẫu nhiên ghi nhớ được pháp môn tu luyện yêu tiên, sau nàng lại bị Phật tông cấm chế, dưới vạn ngàn bất đắc dĩ mới tu luyện thành yêu tiên.

Chẳng những Kiên Thiện Dong cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Thiên Thực lão tiên cũng cảm thấy không thể tư nghị, hấn nói: " Tiểu tử này bằng hữu gì cũng có, nếu ngươi có hắc ma giới bằng hữu, lão tiên ta thật sự bội phục rồi."

Kiên Thiện Dong nói: " Vậy ngươi cũng từ từ bội phục đi, hắc ma giới Xích Minh ma tôn nhìn bộ dáng cũng là bằng hữu của hấn."

Ở đây ngoại trừ Mị nhi, tất cả mọi người há to miệng, hắc ma giới và tu chân giới chính là trời sinh tử đối đầu.

Mễ Tư Lạp nhìn Lý Cường như nhìn con quái vật, hấn khó thể tin nhìn nói: " Đây...đây...không có khả năng, chí tôn hắc ma giới sao lại chạy tới tu chân giới, vậy còn không phải thiên hạ đại loạn a."

Lý Cường cười nói: " Đừng nghe lão Kiên nói bậy, Xích Minh ma tôn là bị Cô Tinh đại nhân ma cấm, ta chỉ là một người canh giữ mà thôi, nhưng bây giờ Xích Minh cũng không còn là ma tôn nữa, còn hấn là cái gì, hấn rất nhanh sẽ tới Phong Duyên Tinh, mọi người nhìn thấy sẽ biết." Trong lòng hấn rất được ý, để cho Xích Minh ma tôn tu thân, người khác vô luận làm sao? Nghĩ không ra.

Lý Cường tu luyện đến cảnh giới bây giờ, đã thoát khỏi ánh mắt của thế tục, hấn cảm thấy tu hành đường nào cũng đều có giá trị tồn tại của nó.

Kiên Thiện Dong thật sự cảm thấy tò mò, Xích Minh ma tôn ý nghĩa thế nào hấn so với ai khác cũng đều rõ ràng, hấn tưởng tượng không ra Xích Minh không là ma tôn thì sẽ là thứ gì. Hấn nói: " Tiểu tử, ngươi

và Thiên Thực theo ta về Thánh Thành một chuyến, còn phần Mị nhi tham gia đại hội tranh tài, người yên tâm, đến lúc đó nhất định cho người đi...ai, người đừng vội cự tuyệt, đến lúc đó ta và Phong Ngự cũng cố gắng lên trợ uy, còn không được sao?" Hắn mặc dù gọi Lý Cường là tiểu tử, nhưng trong lòng hắn đã xem Lý Cường là người có thể nói chuyện ngang hàng, đây đều là do thực lực quyết định.

Mị nhi đi tới ôm cánh tay Lý Cường, nhu thuận nhỏ giọng nói: "Ca ca, muội mang theo tiểu Bạch đến Cổ Kiếm Viện, Linh tỷ tỷ bây giờ không muốn trở về, nàng sẽ cùng ở với Mị nhi, ca ca đi Thánh Thành cẩn thận một chút nha." Nàng không có nói yêu cầu gì, chỉ là không muốn làm cho Lý Cường cảm thấy khó khăn.

Lý Cường không muốn đi Thánh Thành một chút nào, hắn nói: "Lão Kiền, người có cái gì nói thì cứ nói ở đây đi, ta vừa đến Phong Duyên Tinh không tự chủ được bế quan một lần, cái gì cũng không có thấy, lại phải cùng người đi, không thoải mái a."

Kiên Thiện Dong nhìn người trong phòng, hắn không muốn cho những người không quan hệ nghe được mình nói chuyện. Mễ Tư Lạp và Trần Trí Phong đều là người thông minh, lập tức nói: "Văn bối còn có chuyện, trước tiên cáo từ." Hai người không đợi trả lời liền thuận đi đi. Mị nhi cũng lôi kéo Linh Bách Tuệ lặng yên rời đi.

Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, cười nói: "Ngồi xuống từ từ nói."

Thiên Thực lão tiên không nói một lời ngồi xuống, Kiền Thiện Dong khép động tiên huyền cấm chế cả phòng, sau đó ngồi đối diện Lý Cường nói: "Lệ Cẩm Thiên Quân phái người từ tiên giới tới, người này lão tiên nhận biết."

Thiên Thực rõ ràng thở dài một hơi, hắn nói: "Nếu không phải Lệ Cẩm Thiên Quân tự mình tới, quân hắn là ai...ta cũng không quan tâm."

Đại Nam Phong Ngự trào phúng nói: "Người tới là La Thiên Thượng Tiên lãnh khốc vô tình nhất đó..người hắn là còn nhớ kỹ hắn."

Lý Cường nhất thời tò mò, hắn hỏi tới: "Lãnh khốc vô tình nhất? Hay thật, nghe được cũng làm ta nổi gai lạnh, hắn là ai vậy?"

Thiên Thực lão tiên nói: "Là người bài danh thứ chín của Thập Bát La Thiên Thượng Tiên Xích Vật Ngự, người này cho tới bây giờ không nói lý, nhưng ta không sợ hắn." Miệng hắn tuy cứng, nhưng trong lòng thật ra không có một chút nắm chắc.

Tại La Thiên Thượng Tiên có thể bài danh thứ chín, thực lực tuyệt đối kinh khủng. Sáu gã La Thiên Thượng Tiên trước đó đều cũng có một kiện Hình Thiên tiên khí, lợi hại nhất là ba kiện Hình Thiên tiên khí đều trong tay Thanh Đế, Xích Vật Ngự mặc dù không có Hình Thiên tiên khí nhưng thực lực của hắn cũng không thể nghi ngờ.

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: "Xích Vật Ngự bây giờ đã là đứng thứ tám trong La Thiên Thượng Tiên, từ khi Cô Tinh bị phạt tại Thiên Tương Luân khổ tu, hắn đã mất đi tư cách của La Thiên Thượng Tiên, nhưng Thanh Đế đặc hứa giữ lại cho hắn danh hào La Thiên Thượng Tiên, hơn nữa thực lực của hắn không thể kém hơn vị thứ nhất."

Thiên Thực rút cuộc nở nụ cười, hắn nói: "Nếu không phải Lệ Cẩm Thiên Quân tự mình tới, những người khác ta tự tin có thể ngăn cản..."

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn cười hì hì nói: "Không đúng a, lão Kiền, người về qua tiên giới?"

Kiên Thiện Dong lạnh lùng nói: "Ta không có về qua."

Lý Cường chợt tỉnh ngộ, hắn gật đầu nói: "Àn, ta hiểu được rồi, a a, lão Kiền, đừng quá nhạy cảm."

Sắc mặt Kiền Thiện Dong hòa hoãn xuống, hắn giải thích: "La Thiên Thượng Tiên như ta cũng không uống phí, ta có thể biết được rất nhiều tin tức của tiên giới, cho nên tiểu tử người đừng nghĩ vậy."

Lý Cường biết hẳn muốn dời chú ý sang nơi khác, nhìn bộ dáng Kiền Thiện Dong bồi dưỡng người tại tu chân giới đã phát huy tác dụng rồi. Nhiều năm như vậy, bởi vì Nghịch Hành thông đạo bị phong, hẳn ở giới này bồi dưỡng rất nhiều cao thủ, những người này chỉ cần phi thăng tiên giới, tự nhiên thành tiên nhân thân cận Kiền Thiện Dong, hơn nữa Kiền Thiện Dong nhất định cho bọn họ phương pháp liên lạc, một khi Nghịch Hành thông đạo khai thông, hẳn lập tức có thể được tin tức của tiên giới.

Lý Cường không khỏi nhin được thán phục từ trong đáy lòng, người này thật là lợi hại.

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Đó là đương nhiên rồi, nhưng Xích Vật Ngữ đến giới này...hắc hắc, hình như không có quan hệ gì với ta chứ."

Kiền Thiện Dong ngẫm cẩn rằng, Lý Cường tiểu tử này quá tinh tế thông minh, lời còn chưa nói xong đã bị hắn phát hiện ra vấn đề. Thật ra, Xích Vật Ngữ không chỉ tìm đến Thiên Thực lão tiên, nhiệm vụ chủ yếu của hắn là đến tìm Kiền Thiện Dong, mà Kiền Thiện Dong vốn không định về tiên giới ngay bây giờ, cho nên hẳn phải lợi dụng Thiên Thực lão tiên ngăn trở hắn.

Với thực lực của Xích Vật Ngữ, Thiên Thực đánh không lại, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự không thể ra mặt, nhưng nếu có thêm Lý Cường, cả tình thế sẽ khác hẳn. Thực lực của Thiên Thực cho dù kém hơn Xích Vật Ngữ, cũng chỉ là đơn đả độc đấu, nếu Lý Cường gia nhập, Xích Vật Ngữ hẳn là không thể đỡ được.

Kiền Thiện Dong nói: "Người cầm Trấn Thái Ý Nguyên của lão tiên, chủ nhân của vật phái người đến đòi lại, người nói làm sao bây giờ?"

Thiên Thực quay đầu nhìn Lý Cường, hẳn nhin không được a a cười nói: "Đúng vậy, mặc dù ta cũng không trách người, là do ta làm ra một đám ngu ngốc gây ra họa, nhưng..." Thiên Thực rốt cuộc cũng học được thông minh, hẳn biết đối với Lý Cường là không thể dùng thủ đoạn bắt buộc vì cũng vô dụng, phải làm cho hắn cam tâm tình nguyện nhảy vào vũng bùn này. Với cách làm người của lão tiên, có thể nói ra lời như vậy cũng thật sự là rất hiếm thấy.

Lý Cường trong lúc nhất thời cũng không nhận ra được dụng tâm của Kiền Thiện Dong, hắn nói: "Tiểu Bạch sẽ không đi với Xích Vật Ngữ đâu, ta cũng không thể bắt buộc nó, cũng không muốn bắt buộc nó, người nói làm sao bây giờ?"

Trong lòng Kiền Thiện Dong mừng rỡ, rốt cuộc Lý Cường đã mắc câu. Hắn vội nói: "Không cần người làm cái gì, lúc Xích Vật Ngữ tìm được Thiên Thực, chỉ cần người giải thích một chút là được." Trong lòng hắn nhin không được cười trộm, tính tình tệ hại của Xích Vật Ngữ ở tại tiên giới vô cùng nổi danh, hẳn dễ gì có kiên nhẫn lắng nghe Lý Cường giải thích.

Thiên Thực lão tiên cũng hiểu được, hắn nghiêm trang nói: "Đúng vậy, chỉ cần giải thích tốt một chút, Xích Vật Ngữ sẽ hiểu được thôi."

Lý Cường tự tin tràn đầy nói: "Ân, cũng tốt, tiên nhân cũng không thể không nói lý ma." Từ khi đáp vào cảnh giới Ngũ Kinh Thiên, hắn cảm thấy mình đã đủ thực lực nói chuyện với tiên nhân.

Kiền Thiện Dong và Thiên Thực lão tiên trong lòng mừng thầm.

Kiền Thiện Dong nói: "Xích Vật Ngữ từ Nghịch Hành thông đạo lại đây cũng còn cần một đoạn thời gian, Thiên Thực, người theo ta hồi Thánh Thành đi, ở chỗ này cũng không làm gì, ở Thánh Thành có một đạo linh mạch hiếm thấy, chúng ta đi nơi đó tu."

Tâm tình của Thiên Thực rất tốt, hắn gật đầu nói: "Hay, đã có linh mạch tốt như vậy, ta phải đi cảm thụ một chút, linh mạch của giới này thật sự là quá ít." Đã tới bước này, hẳn chỉ có thể từ tâm đi theo sát Kiền Thiện Dong, đơn thân một mình đấu với người từ tiên giới tới, hẳn đã lực bất tòng tâm rồi.

Kiền Thiện Dong mừng rỡ, biết Thiên Thực lão tiên hoàn toàn đã khuất phục mình. Hắn cười hì hì nhìn Lý Cường, hòa nhã nói: "Lão đệ, cho người một khuyến cáo, chuyện của tiên giới mặc dù có thể dùng lễ thường tính toán, nhưng có một sự tình là người không thể nào giải thích, có rất nhiều chuyện phải dựa vào chính mình nghĩ biện pháp đi giải quyết, người hẳn là hiểu được ý tứ của ta."

Lý Cường rất dứt khoát đáp: " Ta biết." Từ khi mới bắt đầu tiếp xúc với tiên nhân, hắn cũng đã rất rõ ràng, cùng tiên nhân xã giao chỉ cần có một điều kiện, đó là thực lực của chính mình. Chỉ cần có thực lực cùng tiên nhân ngang hàng bình đẳng, có thể cùng bọn họ giảng đạo lý, có thể dùng lễ thường ra quyết định, nếu không hết thủy đều là không.

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Tiểu huynh đệ là người thông minh không tưởng nổi, Kiền đại ca không cần nhắc nhở hắn đâu."

Lý Cường cũng cười nói: " Phong Ngự đại tỷ cũng không tưởng nổi a, đục nước béo cò cũng có bản lĩnh rất tốt."

Đại Nam Phong Ngự cười mắng: " Tiểu tử, dám nói hươu nói vượn với đại tỷ, người cần thận một chút."

Từ khi xong được tu thần Thiên Tiến Chương, Đại Nam Phong Ngự và Kiền Thiện Dong thảo luận qua thể tính của tu thần, cảnh giới tu hành của Thiên Tiến Chương ghi lại mang đến chấn động thật sâu quá lớn với họ. Bởi vì Kiền Thiện Dong kiên quyết phản đối trực tiếp tu luyện, Đại Nam Phong Ngự không thể làm gì khác hơn là cùng hắn đồng thời chậm rãi tìm hiểu, cho dù chỉ là tìm hiểu, hai người cũng cảm thấy ích lợi rất nhiều, cho nên trong lòng Đại Nam Phong Ngự vẫn rất cảm kích Lý Cường.

Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực rời đi xong, Lý Cường một mình ngồi trên mặt đất, cảm thấy suy nghĩ có chút rối loạn.

Trong thời gian ngắn tu nhập Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm cảnh giới, trực giác của Lý Cường trở nên phi thường lợi hại, trong lòng hắn mơ hồ có một tia hiểu ra, nhưng như thế nào cũng không nắm bắt được. Hắn cảm giác được tiên giới tựa hồ có chút không ổn, nhưng đến tột cùng là cái gì không ổn thì hắn tạm thời còn không rõ. Hắn phiền não ôm đầu, vô số ý niệm hiện lên trong lòng.

Hắn vẫn nghĩ nguyên nhân Thanh Đế muốn thu mình làm đồ đệ là gì, hắn không phải là vì duyên cớ của thiên triệu, thiên triệu chỉ khiến cho Thanh Đế chú ý mà thôi, hơn nữa Thanh Đế thu đồ đệ điều kiện tiên quyết là hắn không thể tẩu hỏa tự bạo, loại điều kiện này thật sự là rất kỳ quái, Lý Cường nghĩ không ra đạo lý trong đó.

Thanh Đế truyền xuống Đại La Thượng Tiên Lệnh, hơn nữa còn để cho Cô Tinh đưa tu thần Thiên Tiến Chương chính thức cho hắn, tựa hồ chỉ có hảo ý không có ác ý, nhưng Lý Cường vẫn ôm nghi hoặc, bởi vì Thanh Đế là tiên giới chí tôn, chuyện vô duyên vô cớ hắn là sẽ không đi làm, với thực lực của hắn, đối đãi với một người tu chân tựa như đối đãi một con kiến, hắn cũng không làm việc nhàm chán như vậy, trong đó nhất định là có nguyên nhân.

Từ cách làm cực lực tự bảo của Kiền Thiện Dong, Lý Cường nhìn ra sự bất an của hắn. Kiền Thiện Dong và tiên giới vẫn luôn bảo trì liên lạc, vậy vì sao hắn lại bất an? Lý Cường không cách nào xong được tin tức xác thực, tư liệu của hắn quá ít.

Đối với chuyện Cô Tinh đi Hâm Ba Giác, Lý Cường cũng ôm phiền não trong lòng, bởi vì Kiền Thiện Dong đối với địa phương kia tựa hồ như rất kiêng kỵ. Lý Cường càng lo lắng cho Mạc đại ca và sư tôn bọn họ.

Lý Cường lại nghĩ đến chuyện Xích Minh đi tìm hai người đồ đệ của mình, không biết bọn họ bây giờ đã đi tới nơi nào.

Vừa nghĩ đến Xích Minh, Lý Cường kinh tỉnh lại, hắn vỗ vào đầu mình một cái, đứng dậy, phát hiện phòng còn bị cấm chế.

Lý Cường vội cầm chế đi ra ngoài, chỉ thấy Mễ Tư Lạp, Trần Trí Phong, Liễu Đại Việt, Mị nhi, Linh Bách Tuệ còn có Thiên Xích Âu, Triệu Hào, Mạt Bốn, Cảnh Phong, Hồng Thiêm cả một đám người đứng ở bên ngoài, hắn không khỏi cả kinh, vội hỏi: " Sao các người đều ở chỗ này?"

Mọi người lập tức tụ tập lại.

Thiên Xích Âu giành trước vọt đến trước mặt Lý Cường, hắn xuất ra một ngọc đồng giản, lo lắng nói: " Đây là sư bá tổ truyền trở về."

Trong lòng Lý Cường một trận kinh hãi, hắn ổn định tâm thần, hỏi: " Là cái gì?"

Thiên Xích Âu lắc đầu nói: " Bên trong có hai tầng cấm chế, ta chỉ có thể thấy được nội dung của tầng thứ nhất, giao phó chúng ta đem ngọc đồng giản này chuyển cho tiểu sư thúc."

Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản, đem tâm thần vào dò xét. Nội dung tầng thứ nhất rất đơn giản, chính là để cho đệ tử Cổ Kiếm Viện đem ngọc đồng giản chuyển lại cho mình. Tầng thứ hai chỉ dùng tiên linh khí cấm chế, hắc dùng thần dịch lực đảo qua, phá hủy tầng cấm chế, nội dung bên trong càng thêm đơn giản, chỉ có một ý tứ: " Cẩn thận!" Về phần cẩn thận cái gì cũng không có nói rõ ràng.

Thiên Xích Âu nhìn chăm chăm hỏi: " Tiểu sư thúc, sư bá tổ nói cái gì?"

Lý Cường không chút phản ứng nói: " Không có cái gì. Được rồi, ta có một bằng hữu rất nhanh sẽ tới Phong Duyên Tinh, hắc mang theo hai đồ đệ ta thu tại Lâm Minh Tinh, tên của hắc là Xích Minh. Xích Âu, nếu hắc tìm được Cổ Kiếm Viện lập tức cho ta biết."

Thiên Xích Âu mặc dù rất muốn biết tin tức của Kỳ Quân Sát, nhưng Lý Cường không nói, hắc cũng không dám hỏi lại, đây là quy củ của Cổ Kiếm Viện. Hắc đáp: " Tốt, ta lập tức an bài đệ tử nghênh đón Xích Minh tiền bối."

Lý Cường lại nói với Mễ Tư Lạp: " Mễ đại ca, Xích Minh nếu đến Trọng Huyền Phái cũng cho ta biết."

Mễ Tư Lạp kéo Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Xích Minh này...có đúng hay không là Xích Minh ma tôn?"

Lý Cường cười nói: " Trước kia phải, bây giờ thì không."

Xích Minh ma tôn cũng là đại thần ma trong truyền thuyết, Mễ Tư Lạp thật sự không nghĩ ra hắc không phải là ma đầu thì là cái gì, hắc và Thiên Xích Âu lúc phân phó đệ tử đều cũng bỏ thêm một câu nói: " Dưới tình huống gì đều cũng không cho đắc tội Xích Minh." Trong lòng hai người họ chưa từng nắm chắc, vạn nhất bản tính ma đầu của Xích Minh không thay đổi, những đệ tử đi nghênh đón sẽ thê thảm.

Lý Cường cười nói: " Đừng lo lắng, ta nói rồi, hắc không có chuyện gì đâu."

Triệu Hào nói: " Sư tôn...chúng ta muốn mời ngài đi Cổ Kiếm Viện một chuyến, lập tức sẽ khai mạc đại hội tranh tài, mấy đệ tử muốn mời sư tôn chỉ đạo một chút."

Thiên Xích Âu ở một bên không ngừng gật đầu, ước chừng hắc cũng đã nghĩ kỹ, để cho Triệu Hào ra mặt mời Lý Cường so với mình mời thì hữu hiệu hơn nhiều lắm. Hắc phụ họa: " Đúng vậy, đều là đồ tôn của tiểu sư thúc, có tiểu sư thúc chỉ điểm thì khác hắc thôi."

Lý Cường nhện không được cười nói: " Chỉ điểm là giả thôi, muốn vài món pháp bảo mới là thật sự."

Triệu Hào và Thiên Xích Âu có chút xấu hổ cười.

Lý Cường nói: " Tốt, chúng ta trở về. Ha ha, ta cũng đã có đồ tôn rồi, mẹ kiếp, thời gian quá nhanh a." Trong lòng hắc rất cảm thán.

Mễ Tư Lạp nói: " Huynh đệ, có rảnh thì về Trọng Huyền Phái thăm, đáng tiếc, Phó đại ca đi rồi, ai." Hắc vẫn hy vọng huynh đệ Lý Cường của Phó Sơn thường trở về giúp đỡ mình, nhưng bây giờ hắc đã hết hy vọng, nhìn bộ dáng Lý Cường thật sự là quá bận rộn, hắc chỉ bế quan gần một năm mà có vô số người tìm đến hắc, khiến cho mình cũng không sao ứng phó, ngay cả thời gian của tu chân giới cũng rất thiếu thốn.

Mễ Tư Lạp nghĩ vậy trong lòng chột khổ sở, nhưng khi Lý Cường quyết định tạm thời rời đi, hắc cũng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Lý Cường gật đầu nói: " Ta còn hai đệ tử sẽ trở về, a a, đến lúc đó sợ rằng còn phải làm phiền Mễ đại ca và Đại Việt nữa."

Liễu Đại Việt nhìn thấy Lý Cường muốn rời đi, vội vàng nói: " Sư thúc, ta...này..."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Đại Việt, người thế nào vậy?"

Liễu Đại Việt cười khổ nói: " Sư thúc, ngài...ngài chừng nào về cố hương?"

Lý Cường chột hiểu ra, hắc là sợ mình đi về cố hương thì quên mang theo hắc cùng về.

Lý Cường cười nói: " Người yên tâm đi, khi ta trở về nhất định mang theo người, mặc dù quê hương rất xa xôi, nhưng ta nhất định sẽ trở về." Hắn hiểu được cảm thụ của Đại Việt, thật ra Liễu Đại Việt đã có thực lực tự mình đi trở về, nhưng hắn bị quy củ của Trọng Huyền Phái ước thúc, không thể tùy tâm sở dục rời đi, chỉ có mượn thân phận Lý Cường mới có thể trở về.

Liễu Đại Việt thi lễ thật sâu, nói: " Có thể về xem, đệ tử chết cũng nhắm mắt."

Lý Cường vỗ vai hắn, xoay người nói với Thiên Xích Âu, mang theo một đám huynh đệ truyền tống về Cổ Kiếm Viện.

Cao thủ của Cổ Kiếm Viện hiện giờ rất ít, từ sau khi lão viện chủ rời đi, trong môn phái cao thủ cấp đại tông sư cực nhỏ, bởi vậy khi Lý Cường trở về, thực lực của Cổ Kiếm Viện nhất thời tăng nhiều.

Thiên Xích Âu an bài đông đảo đệ tử đến đây bái kiến Lý Cường, Lý Cường chỉ nhận thức những người lần trước đã gặp khi cùng Kỳ Quân Sát trở về, có Ngân Phượng kiểm viện trưởng viện Lệ Vũ Mẫn, Tiềm Căn Viện trưởng viện Hàn Tổ Á, Bách Phụng Viện trưởng viện Chung Ly Phiên những cao thủ chủ yếu. Triệu Hào bây giờ là trưởng viện của Kim Lân kiểm viện, còn có các môn nhân đệ tử của các viện lớn nhỏ, náo nhiệt suốt nửa ngày, Lý Cường tặng ra ngoài rất nhiều pháp bảo tiên thạch làm lễ vật.

Thiên Xích Âu hạ lệnh mở ra Kiếm Tiêu Điện, một đám người vừa cười vừa nói bay tới đó.

Sau khi an bài xong chỗ ngồi, Lý Cường và Thiên Xích Âu ngồi ở vị trí chủ tọa, lập tức có nữ đệ tử Ngân Phượng kiểm viện bưng lên các loại quả cây.

Lý Cường cười nói: " Lão phong tử, lần trước chúng ta còn đánh nhau ở nơi này một trận, a a, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy." Trong lòng thập phần cảm khái.

Cảnh Phong cười khổ nói: " Đánh nhau? Bỏ đi, bây giờ đánh nhau với người...ta thật sự đã điên rồi." Hắn tự biết không phải đối thủ của Lý Cường.

Lý Cường nói: " Triệu Hào, đồ đệ người thu ở nơi nào?"

Triệu Hào nói: " Đã đi gọi rồi, bọn họ đang luyện công."

Lý Cường gật đầu, không nói gì nữa, hắn lâm vào trong trầm tư.

Trong Kiếm Tiêu Điện nhất thời yên tĩnh xuống, Lý Cường không nói lời nào nên mọi người cũng không nói lời nào, kể cả Nạp Thiện trong đó. Quy củ của Cổ Kiếm Viện tương đối nhiều, trưởng bối không nói lời nào thì vẫn bối không được nói lung tung. Vốn người như Nạp Thiện và Thản Ca đều là người linh hoạt sôi nổi, nhưng ở lại Cổ Kiếm Viện tu hành suốt trăm năm, bọn họ cũng trở nên trầm ổn lại.

Lý Cường đột nhiên phát giác hào khí của Kiếm Tiêu Điện không đúng, hắn kỳ quái nhìn mọi người, nói: " Di, các người sao lại yên lặng như vậy..."

Thiên Xích Âu cười nói: " Tiểu sư thúc không nói lời nào, đệ tử đều cũng không biết nói gì nữa."

Lý Cường từ chỗ ngồi phiêu nhiên bay lên, nói: " Xích Âu, người để cho bọn họ trở về đi, không cần ở đây với ta." Trong lòng hắn đột nhiên có chút phiền táo.

Mị nhi là người đầu tiên nhận thấy được không đúng, nàng bay đến bên cạnh Lý Cường, ôm lấy cánh tay hắn, nhỏ giọng nói: " Ca ca, huynh thế nào vậy?"

Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm cảnh giới bắt đầu dần dần phát uy.

Lý Cường lắc đầu, kéo nhẹ Mị nhi nói: " Không có gì, Mị nhi, muội còn chưa về nhà sao?" Hắn có một loại khát vọng rất kỳ quái, rất muốn phát tiết một phen mới cảm thấy thống khoái. Trong lòng hắn hiểu được, mình đã tới cảnh giới này, phải cực lực khắc chế mới được, nếu không thật sự đại sự không yên ổn.

205. Chương 205

Trong lòng Lý Cường âm thầm giật mình, hắn thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại. Từng có cảnh giới Hắc Âm Chi Tâm thể ngộ, hắn đối với loại tâm tình biến hóa kỳ quái này đã dần dần có thể khống chế.

Lý Cường hỏi: " Triệu Hào, gần đây có về Thiên Đình Tinh hay không?"

Triệu Hào đứng dậy nói: " Sư tôn, mười năm trước đệ tử có về qua, nhưng quê hương biến hóa rất lớn, từ Lệ Đường quốc và Cổ Tổng quốc khai chiến, ai, nhà của đệ tử cũng tàn, không còn nhìn thấy một ai nữa..."

Lý Cường khê cau mày: " Khai chiến? Là chuyện lúc nào?"

Triệu Hào lắc đầu: " Đã rất lâu....khi đệ tử trở về, thì đã kết thúc..."

Chỉ thấy Nạp Thiện và Lệ Vũ Mẫn mang theo bốn người truyền tông đi lên. Nạp Thiện hét: " Lão đại, tiểu sư đệ và sư đệ nữ của ta tới rồi, mau, mau bái kiến sư tổ!" Nhìn ra được, Nạp Thiện rất thích bốn đệ tử này.

Bốn đệ tử cung kính tiến lên thi lễ, bái kiến Lý Cường.

Lý Cường ngẩn ra, hần nhìn chăm chăm một người trong đó, khó tin hỏi: " Triệu Hào...người...người thu thái tử Cổ Tổng quốc...làm đồ đệ?"

Triệu Hào nói: " Dạ, là Hầu sư bá phân phó đệ tử thu, đệ tử không dám không tuân."

Trong bốn đệ tử có một người chính là thái tử Triệu Ki Lý Cường từng gặp qua tại Cổ Tổng quốc. Bộ dáng của Triệu Ki có chút biến hóa, nhưng Lý Cường liếc mắt một cái đã nhận ra hần.

Triệu Ki nói: " Sư tổ, là đệ tử cầu Thánh Vương làm chủ, trước tiên ở Thánh Vương phủ tu chân, sau đó mới cùng sư tôn tu chân, đệ tử thật sự không muốn tiếp tục cuộc sống tại hoàng gia, quá buồn chán."

Triệu Hào nói: " Ki nhi là đại đồ đệ của đệ tử, tiểu đồ đệ Lưu Cảnh là hoàng tử của Đại Hán quốc..."

Lý Cường cảm thấy rất ngoài ý muốn, hần kinh ngạc hỏi: " Triệu Hào, ngươi sao lại chuyên thu hoàng gia đồ đệ, người cũng thật quá đi a?"

Triệu Hào kinh hoảng vội nói: " Cảnh nhi là do Phó sư bá phân phó đệ tử thu, đệ tử..." Hần có chút bộ dáng ủy khuất.

Lý Cường đột nhiên hiểu được, hai vị lão ca là lo lắng cho người bảo hộ cho quốc gia của mình. Hần gật đầu không nói gì nữa.

Thiên Xích Âu nói: " Hai nữ đệ tử là đệ tử của Ngân Phượng kiếm viện Lệ Vũ Mẫn, mặc hồng y gọi Loan Linh, mặc bạch y gọi Doanh La, đều là người của Lệ Đường quốc Thiên Đình Tinh."

Bốn đệ tử đều chăm chăm nhìn Lý Cường, Mị nhi ôm miệng bật cười, Linh Bách Tuệ hỏi: " Mị nhi, muội cười cái gì?"

Mị nhi cười nhỏ giọng nói: " Ca ca lại phải tặng ra không ít bảo bối rồi, hì hì, bọn họ thật là cơ trí a."

Lý Cường cũng cười, hần nhớ tới lần đầu khi nhìn thấy Hầu Phích Tịnh, thì mình cũng mang theo Mai Tinh Tinh và Triệu Hào mấy người quần quýt theo Hầu lão ca đòi pháp bảo. Hần nói: " Các người đều đứng lên đi."

Bốn đệ tử đứng lên, lập tức cùng tiến lên.

Triệu Ki rất kích động, hần là từ khi Lý Cường dẫn theo xuất cung, mới quyết tâm đi tu chân, giống như Hầu Phích Tịnh, hần cũng buông ta cho ngôi vị hoàng đế của mình, chính bởi vì tu chân mới có thể gặp lại Lý Cường.

Lý Cường lấy ra bốn thanh phi kiếm, tiện tay vuốt nhẹ lên thân kiếm, kim quang chớp động, đã đem thân kiếm một lần nữa sửa sang lại một lần. Hần nói: " Kiếm danh tự mình đặt lấy, hoặc là để sư tôn các người đặt cho."

Bốn người mừng rỡ. Lưu Cảnh nhìn qua tựa như một hán tử thô lỗ, nhưng lại là người thứ nhất quỳ xuống khấu tạ: " Tạ sư tổ thưởng tứ."

Còn ba người kia cũng vội vàng dập đầu đa tạ. Lý Cường vung ống tay áo, bốn người lập tức bị một cỗ kinh lực vô hình nâng lên. Trong lòng Lý Cường cảm thán: " Có phải mình đã rất già rồi không, không ngờ cũng đã có đồ tôn rồi."

Lý Cường cẩn thận xem xét tu vi của bốn người, trong đó tu vi của Triệu Ki tốt nhất, Loan Linh tiếp theo, Lưu Cảnh và Doanh La hơi yếu, nhưng cũng đều đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ.

Tầm mắt của Lý Cường bây giờ không phải chuyện đùa, hắn phát hiện mấy đệ tử này đều là nhờ linh đan và ngoại lực trợ giúp mới tu nhập Nguyên Anh kỳ, trụ cột căn cơ không cao. Hắn trầm mặc chốc lát, nói: "Các ngươi sau khi tham gia đại hội tranh tài thì phải bế quan tu luyện, nếu không trụ cột không củng cố, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma đó."

Thần thái của bốn đệ tử vẫn bình thường, tựa hồ không chút ngạc nhiên.

Thiên Xích Âu giải thích: "Tiểu sư thúc, thời gian bọn họ tu luyện quá ngắn, chúng ta lại có kế hoạch, chờ khi bọn họ tham gia đại hội xong thì lập tức bế quan tu luyện, sau đó lại ra ngoài du lịch một phen, để cho bọn họ ở bên ngoài tự mình tu luyện thể ngộ, a a, bọn họ đều cũng biết nên làm như thế nào."

Lý Cường nói: "Nhìn bộ dáng, Phong Duyên Tinh các đại môn phái cạnh tranh rất kịch liệt, các ngươi làm như vậy cũng không tốt lắm, ân, nếu đã tới bước này, thôi thì ta phải đến thành toàn cho các ngươi thôi." Tay hắn xuất một vòng ánh sáng đem bốn đồ tôn bao lại, nói: "Đều tự vận công."

Triệu Hào kinh hãi vô cùng, hắn nhỏ giọng nói: "Trời ạ! Quá tuyệt vời." Cả Kiếm Tiêu Điện thật yên tĩnh, mọi người đều cũng khấn trương nhìn Lý Cường.

Trong lòng Thiên Xích Âu hiểu được, một tu chân cao thủ đều không muốn làm chuyện như vậy, bởi vì cho dù tu chân cao thủ đã tới Đại Thừa kỳ, chân nguyên lực tuy nói vô cùng vô tận, nhưng tăng công lực cho đệ tử như thế này cũng rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa phân tâm trong đó cũng rất khó nắm chắc, chỉ có cao thủ đã ngoài Tán tiên mới có thể làm như vậy.

Cũng là lần này Lý Cường ở Tâm Luyện Các chứng kiến loại phương pháp này, hắn nhìn không được muốn thử một lần. Đợi khi vừa ra tay, hắn mới hiểu được sự khó khăn trong đó, nhất là hắn một lần lại trợ giúp bốn người, càng gan lớn vô cùng, nếu công lực không cao tuyệt, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện xấu.

Đây là một loại thủ pháp cổ bản hồi nguyên, Lý Cường từng nhìn thấy Kỳ Quân Sát thi triển qua, lúc ấy nhìn bộ dáng Kỳ Quân Sát rất nhẹ nhàng, từng nghĩ rằng việc này không khó làm, may là hắn vừa tu nhập Ngũ Kinh Thiên cảnh giới sơ bộ, thần dịch lực cuộn cuộn không ngừng căn bản dùng không hết, hắn trước tiên dùng thần dịch lực ổn định cho bốn người, đầu tiên giúp Triệu Ki củng cố, sau đó tận lực bồi tiếp Loan Linh, Lưu Cảnh và Doanh La.

Mọi người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, chỉ nghe Lý Cường chậm rãi nói: "Không nên muốn đột phá tầng cấp, ổn định tâm thần, nghe ta chỉ huy..." Hắn từng bước chỉ đạo, cũng tốn hết một ngày thời gian.

Rốt cuộc, Lý Cường thu tay lại nói: "May mắn, may mắn, đáng tiếc, đáng tiếc."

Nạp Thiện tò mò hỏi: "Lão đại, cái gì may mắn cái gì đáng tiếc a? Đệ nghe không hiểu."

Lý Cường nói: "Nạp Thiện, không có gì, ta chỉ là cảm khái một chút mà thôi." Hắn bây giờ đã biết dùng phương pháp này tăng lên thực lực của người tu chân nên chỉ dùng một phần nhỏ thì tốt hơn, nếu không quá dễ dàng xảy ra vấn đề. Hắn nguyên lai chuẩn bị đề cao tầng cấp cho bốn người, nhưng đột nhiên phát hiện không đúng, hắn lập tức thay đổi mục đích, chuyển qua ổn định tu vi của bọn họ, may là hắn phản ứng nhanh, lại rất cẩn thận, mới không có xuất ra chuyện ngoài ý muốn.

Thiên Xích Âu hưng phấn nhìn bốn người, với ánh mắt của hắn liền nhìn ra căn cơ của bốn người này đã hoàn toàn thay đổi, nguyên anh cũng không giống như trước hư phù, sau này tu luyện có thể tăng nhanh bội lẫn. Bốn đệ tử này chính là đời trung kiên lực lượng thứ ba của Cổ Kiếm Viện, trong lòng hắn phi thường cảm kích Lý Cường, bởi vì hắn biết cử động vừa rồi của Lý Cường phải mạo hiểm biết bao nhiêu.

Bốn người Triệu Ki rất nhanh tu luyện xong, bốn người đồng thời khấu tạ ân sư tổ ân tứ.

Lý Cường nói: "Ta chuẩn bị về Thiên Đình Tinh một chuyến tìm xem Hưu lão ca có ở đó hay không, sẽ rất nhanh quay lại."

Nạp Thiện, Triệu Hào và Triệu Ki cả bốn đệ tử kia trong mắt đều thả ra ánh sáng. Phong Duyên Tinh cách Thiên Đình Tinh không xa lắm, nhưng đi về cũng không dễ dàng, cho nên vừa nghe Lý Cường muốn đi, sáu người nhất thời cùng hướng tới, vì bọn họ ở lại Cổ Kiếm Viện đã lâu, đều cũng biết phải do trưởng bối ra

quyết định, vẫn bối tuyệt không thể chen lời. Nhưng vẫn là Nạp Thiện hiểu rõ tính tình của Lý Cường, hẳn là người thứ nhất nhin không được nói: " Lão đại, mang đệ trở về đi." Hắn một khi đã mở miệng, Triệu Hào cũng nhin không được nói: " Sư tôn...còn có đệ tử..."

Sắc mặt Mị nhi có chút đau khổ, nàng nói: " Mị nhi ở lại Cổ Kiếm Viện đợi ca ca trở về..."

Lý Cường lúc này mới nhớ tới Mị nhi còn chưa nói chuyện về nhà, hắn hỏi: " Mị nhi, có về thăm nhà chưa?"

Mị nhi gật đầu, nàng không rơi lệ, chỉ là cúi đầu nhỏ giọng nói: " Đã tìm không được nữa, không biết bọn họ đã chạy đi đâu rồi..."

Trong lòng Lý Cường buồn bã, hắn nhẹ nhàng ôm Mị nhi nhỏ giọng an ủi.

Linh Bách Tuệ nói: " Đại ca, huynh không cần lo lắng, Mị nhi có muội bảo vệ, không ai có thể thương tổn nàng."

Lý Cường nói: " Linh nhi, muội không trở về Tuệ Hành Cung sao?"

Linh Bách Tuệ lắc đầu nói: " Trở về nhìn cái gì? Coi như muội đã chết rồi đi." Lời nói lộ ra một cổ oán khí.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Tuệ Hành Cung không phải sư môn của muội sao?"

Linh Bách Tuệ nhàn nhạt nói: " Từ khi muội bị giam cầm tại Lăng Nguyên Tinh sa mạc, muội không còn đệ tử của Tuệ Hành Cung nữa, dựa vào thực lực của Tuệ Hành Cung, muội có chết cũng không tin các nàng tìm không được muội."

Mị nhi đi tới trước mặt Linh Bách Tuệ, lời kéo tay nàng dịu dàng nói: " Linh tỷ tỷ, đừng nóng giận nữa, sau này Mị nhi ở cùng tỷ." Hai người bọn họ đồng bệnh tương liên.

Lý Cường nói: " Xích Âu, Mị nhi và Linh nhi ở lại Cổ Kiếm Viện tiềm tu, không được chậm trễ." Lại nói với Triệu Hào: " Triệu Hào, người ở lại Cổ Kiếm Viện đi, bây giờ người là Kim Lân kiểm viện chưởng viện, còn có bốn đệ tử phải tham gia đại hội tranh tài, người không thể bỏ đi. Nạp Thiện, người đi gọi Triệu Trì đến, hai người các người theo ta về Thiên Đình Tinh."

Triệu Hào không khỏi thở dài, nhưng lời nói của sư tôn cho tới bây giờ hắn cũng sẽ không cãi lời. Hắn nói: " Sư tôn, đệ tử ở lại Cổ Kiếm Viện chờ ngài trở về."

Nạp Thiện hoan hô một tiếng, xoay người bỏ chạy, hắn vội vã đi tìm Triệu Trì đến.

Cảnh Phong đi tới trước mặt Lý Cường, hắn lắc cái đầu đầy tóc rối bời, nói: " Tiểu phong tử, ta cũng muốn đi, a a, không biết lúc nào còn có thể gặp mặt." Hắn tựa hồ có chút bộ dáng thương cảm.

Lý Cường cười nói: " Lão phong tử, người chuẩn bị đi đâu?"

Cảnh Phong nói: " Ta về Thản Bang Tinh Thiên Lại thành, sau đó phải đi dạo chơi thiên hạ, cấp, nếu không gặp người, ta tạm thời sẽ không trở lại."

Thiên Xích Âu nói: " Ai, Cảnh lão ca rất tận tâm đối với đệ tử của Cổ Kiếm Viện chúng ta, thật sự là không nỡ để người đi a."

Cảnh Phong cười to nói: " Bỏ đi, viện chủ huynh đệ, ta làm rối loạn chỗ này đến như vậy, cơ hồ mỗi đệ tử đều cũng không chịu được, ta phải đi sớm một chút, ha ha, viện chủ người không biết hay sao?" Bộ dáng trên mặt hắn rất đắc ý.

Cảnh Phong cơ hồ đều tỷ thí qua với tất cả đệ tử của Cổ Kiếm Viện, mỗi lần đều cũng đánh cho bọn họ quý khóc sùi tru, nhưng hắn cũng đã giúp cho đám đệ tử này rất nhiều kinh nghiệm thật chiến, lão phong tử xuống tay tuyệt đối là điên cuồng.

Triệu Hào thành khẩn nói: " Các đệ tử mặc dù sợ người, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm kích người."

Cảnh Phong gỡ đầu tóc rối bời, hắn không có thói quen nghe người khác khách khí, nói một câu: " Phong tử cáo từ đây." Một đạo bạch quang hiện lên, hắn liền thuận đi đi.

Chỉ chốc lát sau, Nạp Thiện hưng phấn trùng trùng mang theo Triệu Trì bay trở về, hắn gỡ khuôn mặt tươi cười vuốt cái đầu bóng lưỡng nói: " Thản Ca cũng muốn đi, lão đại, có muốn cho hắn đi theo không?"

Lý Cường nói: "Đi chỗ đó thêm nhiều người để làm chi, ta chỉ gặp Hầu lão ca thì trở về, không phải đi ra ngoài du lịch."

Nạp Thiện lập tức rất thành thật nói: "Hà hà, ta cũng có nói như vậy..." Hắn nhanh miệng chối, ra một bộ dáng như không liên quan tới ta đâu.

Lý Cường cười nói: "Người vẫn còn như trước, hay, ta thích."

Nạp Thiện vui vẻ cười to nói: "Vẫn là đi theo lão đại thoải mái hơn, quy củ nơi này thật là nhiều quá."

Triệu Hào quát: "Nạp Thiện, người nói cái gì?"

Nạp Thiện sợ đến co rụt cổ, luôn miệng nói: "Ta cái gì cũng không có nói a....lão Nạp ta đâu có dám nói lung tung..."

Từ Thiên Đình Tinh truyền tống trận đi ra, bên ngoài vẫn như trước là sa mạc mênh mông. Triệu Trì nói: "Lão đại, chúng ta đi như thế nào?"

Bây giờ Lý Cường đã không cần bay, hắn dễ dàng thả ra một vòng kim quang, ba người thuận đi đi.

Kim quang hiện lên, ba người rơi vào bên ngoài một bìa rừng cây thấp thưa thớt, Nạp Thiện nhìn chung quanh, hỏi: "Lão đại, đây là nơi nào?"

Xa xa có một vòng thành tường màu xanh, trong không gian bàng bạc như ẩn như hiện. Triệu Trì tinh mắt, hần ngạc nhiên nói: "Đây là thành tường của Cố Tổng quốc...là thành thị nào a?"

Lý Cường nói: "Đây là Hàm Lâm Thành của Cố Tổng quốc, lần đầu tiên khi ta mới tu chân đã đi đến thành thị này, ở chỗ này thu Triệu Hào làm ký danh đệ tử. A a, nghĩ xem, chúng ta nên thay đổi một chút, như vậy vào thành thị không được đâu." Nói xong hắn khẽ rung mình, tiến hóa Kinh Thiên thần giáp huyền hóa thành trang phục của một vị công tử, toàn thân là quần áo màu lam ám hoa, hắn lại tiện tay lấy trong thủ trạc ra một cây quạt, cười nói: "Nhanh đổi! Nhanh đổi! Chúng ta vào thành đi chơi, trời sẽ tối lập tức đó, nhanh lên một chút a."

Triệu Trì và Nạp Thiện bị Lý Cường thúc giục đến cuống quýt tay chân thay đổi quần áo, cũng may hai người bọn họ đều là người từ Thiên Đình Tinh đi ra, trong trữ vật đai lưng đều có trang phục thường dùng, rất nhanh đã thay đổi xong. Triệu Trì vẫn còn bộ trang phục khi làm bảo tiêu, Nạp Thiện càng khoa trương, người này không ngờ lại mặc trang phục có bộ dáng như một lưu manh, một thân đoản y màu đen bằng vải đoạn, còn mặc thêm một kiện áo giáp mỏng, một cái túi da trâu rộng thùng thình đeo bên hông, quần cũng màu đen, trên chân mang giày gỗ, mỗi bước đi đều vang lên bình bịch.

Lý Cường nhện cười, phát tay nói: "Đi thôi, chúng ta vào thành."

Tốc độ của ba người cực nhanh, giống như đi như bay trên mặt đất, trong chớp mắt đã tiến lên đường cái.

Ba người không hẹn mà cùng thả chậm tốc độ, như những người bình thường chậm rãi hướng cửa thành đi đến. Trên đường người đi rất ít, sắc trời đã gần hoàng hôn, ba người Lý Cường không vội, bộ dáng nhàn nhả đi tới hướng cửa thành.

Binh lính thủ thành ngay cửa thành đã chuẩn bị đóng cửa thành, cửa thành chỉ để lại một khe hở nhỏ, chỉ đủ cho một người đi qua, bốn binh lính đang tra xét người đi vào thành, một binh lính đột nhiên kêu lên: "Các người nhìn ba người kia." Chỉ thấy ba người Lý Cường đang đi lại gần.

"Đứng lại, người nào?"

Nạp Thiện cười hì hì nói: "Vào thành dạo chơi." Ba người đứng đặc đứng, Lý Cường còn phe phẩy cây quạt, nhưng điều không đúng chính là bây giờ là đầu mùa đông, gió lạnh凛冽, cây quạt này của hắn thật sự là quá chói mắt, người khác đều phải mặc áo ấm thật dày, bọn họ lại đi mặc quần áo của mùa hè. Cũng khó trách, bọn họ căn bản là cảm thụ không được sự rét lạnh của bên ngoài.

Bốn binh lính như lâm đại địch, cả đám rút đao chĩa về ba người, trong đó một binh lính quát: "Đem giấy thông hành ra!"

Lý Cường cảm thấy có ý tứ cực kỳ, nhớ tới lần đầu tiên mới tới đây, một binh lính họ Hoa đã hỏi giấy thông hành của hắn, bây giờ sợ rằng tên lính đó đã không còn trên nhân thể nữa.

Hai tay Lý Cường xòe ra, nói: "Ta không có giấy thông hành a, chúng ta chỉ vào thành đi chơi mà thôi, không cần khấn trương." Thật ra hắn chỉ là muốn cảm thụ một chút cuộc sống của thế tục giới, cho nên không trực tiếp na di vào thành, cùng người phạm tiếp xúc cũng là một chuyện rất thú vị.

Bốn binh lính nghe hắn vừa nói, càng khấn trương hơn, giơ cây đao trong tay, như lâm đại địch vẫn duy trì khoảng cách. Một binh lính quát to: "Người mau tới! Người đâu mau tới!" Một trận cước bộ dồn dập vang lên.

Ba người Lý Cường cười hì hì đứng nhìn, Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng nói: "Bọn họ khấn trương như vậy làm chi a, lão Nạp ta lại không ăn thịt người, việc lạ đó."

Một tiểu quan đeo đao dẫn mười binh lính lao ra, kêu lên: "Chuyện gì? Chuyện gì?"

Binh lính kia nói: "Tới ba người không rõ thân phận muốn đi vào thành."

Vị trung niên hán tử có cửu phẩm tiểu quan kia nhìn ba người từ trên xuống dưới, không rõ bọn họ là ai. Hắn hỏi: "Các người từ nơi nào tới? Đến Hàm Lâm Thành có chuyện gì?"

Triệu Trì tiến lên nói: "Công tử nhà ta từ bên ngoài trở về, muốn vào thành dạo chơi." Hắn vừa nói chuyện, tựa như biến hóa ảo thuật, trong tay xuất hiện một thỏi vàng mười lượng. Triệu Trì là tiêu sư của tiêu cục, làm sao để vượt qua sự kiểm tra hắn cũng có biện pháp, lần này hắn lại dùng vàng mở đường.

Cũng quả nhiên, tiểu quan kia con mắt sáng lên, Triệu Trì thuận tay nhét vàng vào trong tay hắn, nhỏ giọng nói: "Cấp các huynh đệ mua rượu uống, chúng ta đi vào thành dạo chơi một chút thôi."

Tiểu quan nọ gắt gao nắm chặt thỏi hoàng kim, trên mặt lộ ra tươi cười: "Di, đây là khách quý từ đại đô tới ma, a a, thứ cho tiểu nhân mắt kém, vừa rồi không có nhận ra, mời các vị, mời các vị!"

Lý Cường nhin không được bật cười, uy lực của hoàng kim quả thật không gì nói được. Hắn dùng cây quạt nhẹ nhàng gõ nhẹ vào bả vai tiểu quan, cười nói: "Không tệ, rất cơ trí, chúng ta đi!" Ba người nghênh ngang đi vào thành.

Đợi ba người đi xa, tiểu quan kia đột nhiên nhổ ra một ngụm, nói: "Mẹ kiếp, có tiền lợi hại lắm sao, ta phi! Các huynh đệ, ngày mai đi Đắc Ý lâu, ta mời khách."

Sắc trời dần dần đen sẫm xuống, nhà nhà đã bốc khói xanh nhẹ nhẹ, trong không khí phiêu tán nhàn nhạt mùi thức ăn. Ở ngã tư đường trống rỗng, rất ít nhìn thấy người đi đường, có người ở ngay cửa treo hai cái đèn lồng, ngã tư đường hôn ám có vẻ phi thường lãnh thanh.

Nạp Thiện hít sâu một hơi: "Ai, thật lâu cũng không có ăn cái gì, sau khi tu chân chỉ có điểm ấy là không tốt, không có cảm giác muốn ăn cơm."

Triệu Trì nói: "Đúng vậy, trước kia ta thích ăn nhất, từ khi đến Phong Duyên Tinh tu chân, hình như chưa từng ăn được món gì ngon, lão đại, chúng ta tìm chỗ nào ăn một chút gì đi."

Lý Cường vào thành vẫn trầm mặc không nói, Hàm Lâm thành biến hóa to lớn làm cho trong lòng hắn sinh cảm khái, nơi này thành thị so với lúc hắn đến lần đầu tiên tàn phá hơn rất nhiều, đã có chút không còn giống bộ dáng của một thành thị nữa. Chuyển qua một con đường, hắn ngừng lại, nói: "Nơi này nguyên lai là nhà của Triệu Hào..."

Nạp Thiện tò mò nói: "Lão Triệu không phải mở Ngân Lâu hay sao? Nơi này bây giờ là tửu lâu a, di, trong tửu lâu thật là náo nhiệt a."

Trong tửu lâu ánh đèn huy hoàng, trong một thành thị vắng vẻ lạnh lẽo như thế mà có một tửu lâu náo nhiệt như vậy thật sự là ngoài dự đoán mọi người. Lý Cường nói: "Vào xem."

Triệu Trì giành đi trước, đẩy cửa tửu lâu ra, ba người đi vào.

Vừa vào đại sảnh dưới lầu, sóng nhiệt đập vào mặt mà tới làm cho Lý Cường càng thêm cảm thấy tò mò, bên trong ăn cơm uống rượu là một đám tráng hán tuổi còn trẻ.

Tiểu nhị trong điểm nhìn thấy ba người tiến đến, lập tức chào hỏi rồi nói: " Xin ba vị khách quan thứ tội, tiểu điểm đã được người bao rồi, mời các vị đi nơi khác thôi."

Triệu Trì truyền âm nói: " Lão đại, ngài xem ở góc phòng, đó là người tu chân."

Lý Cường vừa tiến vào đã nhận ra, đó là hai người tu chân có tu vi không cao, ước chừng chưa vượt qua Tâm Động kỳ. Hai người ngồi ở một cái bàn lớn đặt đầy thức ăn đủ màu sắc.

Nạp Thiện cất giọng thô lỗ nói: " Chúng ta muốn có một phòng trang nhã trên lầu, dưới lầu bị bao rồi, chúng ta sẽ bao trên lầu thôi."

Tiểu nhị vẻ mặt khó khăn, hần gượng cười nói: " Trên lầu cũng bị bao hết, khách quan..."

Lý Cường không nói gì, trực tiếp thẳng hướng trên lầu đi đến.

Tiểu nhị muốn ngăn lại nhưng không dám, đi theo phía sau Lý Cường thao thao nói: " Khách quan...trên lầu quả thật bị bao hết rồi...khách quan, ở đầu đường còn một đại tửu lâu- Đắc Ý lâu, ngài có thể đến nơi đó để dùng cơm....ai..."

Ba người căn bản không để ý tới hần, theo thang lầu bằng gỗ rộng rãi đi tới. Ở ngay miệng thang lầu, bọn họ bị bốn nha dịch ngăn trở đường đi, nha dịch cầm đầu quát: " Nơi này đã được lão gia chúng ta bao hết rồi, các người đổi chỗ khác đi." Nếu không phải ba người Lý Cường có quần áo hoa lệ, nha dịch này sớm đã không khách khí.

Vốn Lý Cường tùy tiện tiến vào tửu lâu, chỉ là dưới lầu có ngồi hai người tu chân làm cho hần cảm thấy tò mò, phải biết rằng nơi này là Thiên Đình Tinh, người tu chân cũng không dễ gặp nhiều, người tu chân bình thường đều là đối tượng tranh thủ của các quốc gia, chỉ một tửu lâu nho nhỏ của Hàm Lâm Thành mà lại xuất hiện tới hai người tu chân, nhưng lại ngồi dưới lầu, vậy dám chắc trên lầu còn có người tu chân lợi hại hơn, có ý tứ chính là cư nhiên còn có cả quan viên của Hàm Lâm thành ở bên trong, Lý Cường lại càng muốn hiểu rõ.

Lý Cường a a cười nói: " Đây là vị đại nhân nào mời khách?" Lý Cường chính là vương gia của Cố Tổng quốc, mặc dù hần đã thật lâu không có quay lại, nhưng danh khí của hần tại Cố Tổng quốc phi thường vang to, đã gần sánh ngang với Thánh Vương trong truyền thuyết, hơn nữa từ sau khi hần tu thần thì khí độ trên người đã hoàn toàn biến thành hai dạng, cho nên đám nha dịch này cũng không dám làm cản.

Một nha dịch lớn tuổi nói: " Người là...khái khái, ân, là phủ tôn của chúng ta ở chỗ này đãi khách...người..."

Nạp Thiện như nhớ tới cái gì, hần lớn tiếng nói: " Nga, nguyên lai là tri phủ đại nhân đang mời khách, người đi thông báo một tiếng, có khách nhân từ đại đô tới, hỏi hần có gặp hay không?" Hần thuận tay đẩy ra bốn nha dịch, cổ ý áp thấp âm thanh nói: " Mời vương gia!"

Lý Cường gõ cây quạt vào đầu trục của Nạp Thiện, nghĩ thầm: " Ta thiếu chút nữa đã quên mình là vương gia của Cố Tổng quốc." Hần cười hì hì đi tới.

Mấy nha dịch khó tin nhìn Lý Cường. Nạp Thiện không nhịn được nói: " Nhanh đi thông báo a, phát ngốc cái gì!"

Bốn nha dịch rõ ràng nghe được Nạp Thiện xưng hô với Lý Cường, vương gia từ đại đô tới? Vẫn là nha dịch lớn tuổi kia tỉnh táo lại đầu tiên, hần không thể xác định Nạp Thiện nói đúng hay không, nhưng hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng khom người nói: " Mời ba vị đại nhân chờ một chút."

Miệng thang lầu ở lầu hai có một tấm bình phong cản trở, một nha dịch chuyển qua bình phong đi vào bẩm báo, rất nhanh liền nghe được tiếng bước chân dồn dập, từ mặt sau bình phong chuyển lại một đám người, cầm đầu là một người rất mập mạp mặc bào phục màu đỏ sẫm, hần thoáng đánh giá ba người một cái, vẻ mặt tươi cười nói: " Xin hỏi vị đại nhân nào từ đại đô tới?"

Nạp Thiện cũng không nói lời nào, tay đưa cho hần một khối kim bài, đó chính là kim bài thân phận của hần đã đảm nhiệm thị vệ trước kia của hoàng cung Cố Tổng quốc, chỉ cần là quan viên của Cố Tổng quốc đều nhận ra, đó là kim bài nhất đẳng thị vệ.

Triệu Trì cũng tham gia náo nhiệt, hắn cũng cấp cho người mập mập kia một khối kim bài, cũng là tiêu chí thân phận của nhất đẳng thị vệ.

Tri phủ mập mập hai chân mềm nhũn quỳ xuống, hắn căng thẳng nói: "Hạ quan Hàm Lâm thành tri phủ Tương Vệ Nghiễm, bái kiến ba vị đại nhân." Hắn quỳ xuống, nha dịch và sư gia chung quanh tất cả đều quỳ xuống, ngay cả tiểu nhị đi theo Lý Cường lên lầu cũng sợ đến quỳ xuống khấu đầu.

Lý Cường "hoa" một tiếng mở quạt ra, cười nói: "Tương tri phủ mời đứng lên."

Trong lòng Tương Vệ Nghiễm thắc thỏm bất an, tại đại đô đi tới hai người thị vệ nhất đẳng, còn người đứng giữa kia khí độ càng bất phàm, vừa rồi nha dịch bẩm báo nói có một vương gia đến mà hắn còn chưa tin, bây giờ thì hắn tình nguyện tin là có rồi.

Hắn cũng không dám hỏi Lý Cường là vị vương gia nào, bèn đứng lên rồi mời ba người Lý Cường đi vào.

Vòng qua bình phong, chỉ thấy ở giữa phòng có một cái bàn tròn lớn, thức ăn trên bàn đều lạnh lẽo không chút hơi nóng, bốn phía có bảy, tám ngọn nến lớn cháy sáng, chiếu rọi cả phòng sáng lạn. Ngồi ngay ghế chủ tọa là một người, hắn khép hờ hai mắt, tựa hồ đang trầm tư, phía sau còn đứng hai người tu chân.

Lý Cường vừa nhìn thấy người nọ, nhin không được cười nói: "Ha ha, nguyên lai là người! Thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a, đã lâu thật rồi."

206. Chương 206

Hắn mở bình mắt ra, chỉ thấy Lý Cường đang đứng ở trước mặt, cây quạt trong tay đang chậm rãi gõ nhẹ vào trong lòng bàn tay. Từ sau khi bị Lý Cường đánh bại, Lôi Thiên Tiểu dùng rất nhiều tâm tư dùng bằng môn tả đạo phương pháp tu luyện, bây giờ đã có tu vi đạt Phân Thần sơ kỳ.

Nhìn thấy Lý Cường xuất hiện, trong lòng Lôi Thiên Tiểu không nhin được vừa mừng vừa sợ, hắn nghĩ rằng cơ hội báo thù của mình đã tới. Hắn nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, khó được cơ hội gặp lại người rồi, mời ngồi! Ha ha, mời ngồi!" Trên mặt hắn toát ra vẻ hưng phấn chờ mong. Hai người tu chân phía sau hắn vẫn đứng yên không chút phản ứng.

Lý Cường hào phóng ngồi ngay đối diện Lôi Thiên Tiểu, cười nói: "Lão Lôi a, tròng diện dưới lầu như vậy, những người đó đang làm gì vậy? Sẽ không phải là lừa gạt một đám khổ công(làm khổ sai) đó chứ?" Hắn từng bị Tiềm Kiệt Tinh Tư Đồ Ung đưa đến Thẩn Bang Tinh làm khổ sai trong Hắc Ngục, đoạn kinh nghiệm này có ấn tượng khắc sâu.

Nạp Thiện và Triệu Trì sắc mặt lạnh trầm xuống, Nạp Thiện hỏi: "Bọn họ là ai?"

Hàm Lâm thành tri phủ Tương Vệ Nghiễm lau mồ hôi đáp: "Đại nhân, bọn họ là...là..." Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, những người này dám chắc là nói dối, bởi vì vương gia từ đại đô tới tựa hồ hiểu rất rõ những người đang có mặt tại đây.

Nạp Thiện nhin không được hỏi tới: "Là cái gì? Nói a! Đừng có đông dài....nga, có phải người làm cái gì lén lút phải không?"

Lý Cường dùng cây quạt gõ nhẹ bàn, nói: "Nạp Thiện, đừng hỏi hắn, hắn không biết đâu, bằng thủ đoạn của lão Lôi, Tương tri phủ căn bản chỉ là một tấm bia. Lão Lôi, ta không có nói sai chứ?"

Lôi Thiên Tiểu nhếch miệng cười, hắn có một thói quen là chỉ cần cười chính là có ý tứ muốn giết người.

Lôi Thiên Tiểu chậm rãi nói: "Vốn, ta thậm nghĩ lén lút đem người đi, sau này còn có thể trở lại, nếu đã bị người xem phá, nói không được cũng phải diệt khẩu thôi. Ai, thật là kỳ quái, tiểu tử, sao lúc nào người cũng xuất hiện trùng hợp như vậy?"

Nạp Thiện nhếch miệng nói với Triệu Trì: "Hay thật, hắn rất lợi hại hay sao? Dám nói chuyện như vậy với lão đại...mụ nội nó, ta thật sự là rất bội phục a."

Lý Cường cũng cười: "Lão Lôi, lần đầu tiên ta nhìn thấy người, thì cũng ở tại Cố Tổng quốc, từng bị người truy rất thảm, ân, tại sa mạc lúc nhìn thấy người, thì người thoát được rất nhanh, về phần lần này...a a,

người thật bất hạnh, chẳng những không có cơ hội ra tay, hơn nữa muốn bỏ trốn cũng không có khả năng nữa.”

Lôi Thiên Tiểu cười ha hả: ” Ha ha, người nghĩ rằng ta còn kém vậy hay sao? Tiểu tử, để cho ta xem thực lực của người!” Trong lòng hắn phần nộ cực kỳ, một đạo kiếm quang đột nhiên bay ra.

Lý Cường giơ cây quạt trong tay lên, tựa như đuổi con ruồi, nhẹ nhàng một kích, phi kiếm Lôi Thiên Tiểu rít lên rơi xuống.

Lý Cường nhàn nhạt nói: ” Người vẫn chưa có tiến bộ! Điểm ấy thực lực mà dám đi ra làm xấu hổ mắt mặt rồi, đổi thứ khác đi.”

Phi kiếm nọ rơi vào trên bàn, làm cho những vật trên bàn cùng nó vô thanh vô tức rơi xuống, phi kiếm nằm trên mặt đất vẫn như con cá còn sống nhảy nhót không ngừng.

Lôi Thiên Tiểu sợ đến hồn phi phách tán, mồ hôi lạnh không tự chủ được tuôn ra. Chuôi phi kiếm này chỉ bị Lý Cường dùng quạt đẩy nhẹ một cái, thì mình không còn cách nào khu động được nữa. Hắn trở mặt nhìn phi kiếm trên mặt đất, đã biết không cách nào thu hồi, loại thực lực này đừng nói hắn không có gặp qua, thậm chí cũng chưa từng nghe nói.

Lý Cường thản nhiên phe phẩy quạt, cười hì hì nói: ” Lão Lôi, người đã muốn tẩu hỏa nhập ma rồi, ân, là kết quả do người cường bạo tu luyện đó. Lão Lôi, người dụ dỗ những người này chuẩn bị làm gì?”

Lôi Thiên Tiểu cũng không ngồi yên được nữa, hắn bật dậy, chỉ thấy Lý Cường chỉ cây quạt, nói: ” Người gấp cái gì? Ngồi xuống!” Lôi Thiên Tiểu chỉ thấy một cỗ cự lực áp xuống, hai chân hắn mềm nhũn ngồi ngay trên ghế, nhưng cũng còn không chịu được cỗ cự lực này ” ca sát” một tiếng, chiếc ghế liền vỡ vụn, Lôi Thiên Tiểu ngồi phịch mông trên mặt đất, hắn chột vật đến nỗi mặt đỏ lên, phần nộ đến cả người đều run rẩy.

Lý Cường cười nói: ” Ai yêu, lão Lôi người quá khiêm nhường rồi, sao lại ngồi trên mặt đất? Được rồi, người còn không trả lời câu hỏi của ta.”

Hai người tu chân phía sau Lôi Thiên Tiểu đã bị chấn nhiếp, bọn họ không nói một lời lui ra sau mấy bước, hai người liếc nhau đột nhiên bay vọt lên trời, cố gắng chạy trốn. Lý Cường đã sớm đề phòng bọn họ, hắn không vội không vàng nói: ”Lời còn chưa nói xong, chạy cái gì?”

Một đạo kim quang nhàn nhạt hiện lên, hai người nọ giống như bị đánh vào trong tường đồng vách sắt ” Phanh” một tiếng rơi xuống.

Nạp Thiện đắc ý cười to: ” Các người hãy thành thật một chút đi, ngay cả tiên nhân lão đại chúng ta còn dám đấu, các người còn kém rất xa.”

Gương mặt của ba người Lôi Thiên Tiểu vàng như đất, Nạp Thiện nói cái gì bọn họ không để ý, mà thực lực Lý Cường biểu hiện ra thật quá mạnh mẽ.

Lôi Thiên Tiểu bị ai phát hiện, mình và Lý Cường đã chênh lệch như trời và đất, mình căn bản không cách nào giãy dụa. Trong tay hắn còn có một pháp bảo âm độc, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không dám đem ra đánh nhau chết sống. Con mắt hắn xoay chuyển không ngừng, một hồi lâu mới nói: ” Những người này muốn đưa đến Tiềm Kiệt Tinh, nơi đó chúng ta thiếu rất nhiều người phạm.”

Lý Cường hỏi: ” Đây là thiên di con người? Đều là người Cố Tổng quốc hay sao?” Trong lòng hắn kỳ quái, chuyện lớn như vậy, Cố Tổng quốc lại không hề phát hiện, những quan viên này cũng quá vô năng rồi.

Lôi Thiên Tiểu cúi đầu nhìn những mảnh nhỏ của chiếc bàn rượu rối loạn kia, phi kiếm của hắn lẳng lặng cắm trên mặt đất, lóe lên quang hoa màu xanh biếc sâu kín. Hắn thấp giọng nói: ” Chỉ có một nhóm người, chúng ta vừa mới bắt đầu...này..” Hắn đột nhiên phát giác bốn phía bị cấm chế, tự ngón tay mình cũng không cách di động, sự sợ hãi trong lòng không khỏi như nước thủy triều dâng cao ào ạt không ngừng.

Lý Cường đem ba người cấm chế xong, nói: ” Tương tri phủ...” Vừa quay đầu nhìn, Tương Vệ Nghiễm đã xụi lơ trên mặt đất. Hắn nghe được Lý Cường gọi đến tên của mình, liền như lặn tới trước mặt, ập a ập úng nói: ” Đại...đại...đại nhân, hạ quan...ở đây.” Trên gương mặt mập của hắn đỏ đầy mồ hôi hột, thịt béo trên toàn thân cũng đang run rẩy, hắn bị sợ hãi.

Chung quanh còn có sư gia và nha dịch đám người đang quỳ trên mặt đất, mỗi người đều thần sắc bất an, trong lòng phát run. Lý Cường có chút lắc đầu, hỏi: "Tương tri phủ, Lôi Thiên Tiểu tổng cộng đã tới mấy lần? Mang đi bao nhiêu người?"

Thân thể mập phì của Tương Vệ Nghiễm bất an giật mình, nói: "Hắn...hắn đã tới bốn lần, ngoại trừ lần đầu tiên không dẫn người, sau này mỗi lần đều mang đi bảy, tám mươi người, nói là tu kiến cung điện gì đó...đều...đều là những trai tráng...hắn có cho rất nhiều phí an gia..." Hắn lặng lẽ liếc mắt nhìn Lý Cường, ánh mắt Lý Cường như ngọn đao sắc bén làm hắn càng luống cuống, trái tim thiếu chút nữa cũng nhảy luôn đi ra.

Lý Cường nói: "Phí an gia? Tương tri phủ, để cho người của người mời hai người bên dưới đi lên, Nạp Thiện và Triệu Trì các người cũng đi theo, hai người tu chân kia tu vi không cao, mặt khác kêu thêm mấy người lao công lên đây."

Nạp Thiện hăng hái bừng bừng nói: "Mập mập, nhanh lên một chút."

Tương Vệ Nghiễm ra dấu tay: "Chu sư gia, người...người đi."

Một tên mập mập không khác gì Tương tri phủ mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì đi xuống lầu. Nếu không phải Nạp Thiện nắm lấy gáy hắn, Chu sư gia sợ rằng sẽ lăn luôn xuống lầu rồi, hai chân hắn đã nhuyển hoàn toàn.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe dưới lầu một trận đại loạn, binh binh bành bành thanh âm truyền lên.

Lý Cường vẫn vô tình hỏi: "Bọn họ cho bao nhiêu an gia phí?"

Tương tri phủ biết không thể gạt được Lý Cường, hắn căng thẳng nói: "Ước chừng một người năm trăm lượng bạc, này..." Hắn nói không được nữa, bởi vì hắn đã lấy đi một phần lớn trong đó.

Trên thang lầu một trận vang lên, Nạp Thiện thúc hai người tu chân trần thủ dưới lầu đi lên tới, Triệu Trì và Chu sư gia mang theo mấy người lao công đi theo phía sau. Nạp Thiện dương dương đắc ý nói: "Hai tiểu tử này dám động thủ với ta, hắc hắc, đáng tiếc kém một chút."

Lý Cường phát hiện, Nạp Thiện dùng một loại pháp bảo rất kỳ quái hoàn toàn phong bế công lực tu chân của hai người nọ. Hắn nào biết đâu rằng, khi Nạp Thiện ở tại Cổ Kiếm Viện thường xuyên chạy đến chỗ Phó Sơn, người này mặc dù thô lỗ, nhưng rất biết võ mông ngựa, nên sau đó hắn và Phó lão gia tử rất thân thiết, pháp bảo của lão gia tử rất nhiều, người lại khảng khái hào phóng, Nạp Thiện xin được không ít pháp bảo, cảm chế này là dùng Vô Hình Chú- Xán Khôn Sáo, chính là xin được từ chỗ Phó Sơn.

Tâm tính Lý Cường bây giờ khác hẳn trước kia, thật ra hắn cũng không quá để ý tới chuyện Lôi Thiên Tiểu gây nên, chỉ là hắn vẫn nhớ lời Hầu Phích Tịch nói - trợ giúp Cổ Tổng quốc, cho nên hắn mới có thể đưa tay ra quản chuyện này. Lý Cường còn không ý thức được bây giờ mình đã lạnh lùng hơn, nếu như lúc mới vào Thiên Đình Tinh mà gặp phải chuyện này, ý nghĩ của hắn sẽ hoàn toàn bất đồng.

Lý Cường hỏi mấy lao công: "Các người tổng cộng thu được bao nhiêu phí an gia?"

Mấy lao công quỳ xuống đáp: "Được một trăm lượng bạc."

"Phác thông" một thanh âm vang lên, Tương tri phủ ngã ngửa trên mặt đất, sợ đến hôn mê.

Lý Cường bảo Triệu Trì cứu hắn, lại hỏi: "Cho các người đi làm cái gì? Tất cả biết không?"

"Đại lão gia, nói là muốn chúng ta đi làm trường công, hàng năm còn có một lần cơ hội tham gia, còn có thu nhập không tệ." Mấy lao công trong lòng hài lòng nói, đối với bọn họ đây là cơ hội rất tốt.

Lý Cường gật đầu, phất tay để cho bọn họ rời đi.

Trầm mặc chốc lát, Lý Cường nhìn Tương Vệ Nghiễm vừa tỉnh lại, nói: "Tương tri phủ, bồi thường đủ phí an gia cho bọn họ, lập tức phân phát cho họ về nhà, nghe hiểu chưa?"

Tương tri phủ cuống quýt gật đầu, vẫn đang ngơ ngác quỳ bất động. Lý Cường nói: "Đi nhanh a, còn quỳ ngốc ở đó làm gì?"

Tương tri phủ như được đại xá, vội vàng mang theo thuộc hạ đi xuống dưới lầu.

Lôi Thiên Tiểu đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ đi, rốt cuộc hắn có thể nhúc nhích, nhưng hắn vẫn không dám động. Hắn cắn răng nói: "Người muốn thế nào?" Trong lòng hắn không chỉ phẫn nộ, mà còn nhiều bi ai, mồ hôi lạnh chảy xuống trán, hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn mất đi quyết tâm chống cự.

Lý Cường nói: "Người thành thật mà nói, người của Cố Tổng quốc truyền đến Tiềm Kiệt Tinh sẽ thế nào?"

Trong lòng Nạp Thiện nói thầm, cảm thấy lão đại không giống như trước kia, còn nơi nào không giống hắn cũng nói không rõ. Hắn nhìn không được nhỏ giọng nói: "Đem hắn phế bỏ là được, nói nhiều với hắn như vậy để làm chi."

Lôi Thiên Tiểu nói: "Chúng ta chỉ muốn tái tạo một Phong Duyên Tinh khác, nhưng thiếu đi người phạm làm trụ cột, cho nên Tử Tiên Vương mệnh lệnh chúng ta tại các tinh cầu tìm kiếm dân cư, thiên di đến Tiềm Kiệt Tinh, nếu người không tin có thể đến Tiềm Kiệt Tinh nhìn xem."

Điều này ngoài ý liệu của Lý Cường, hắn nhìn chằm chằm Lôi Thiên Tiểu, trong thanh âm tràn ngập ba động chấn chiến lòng người, hắn đã dùng tới Hoặc Tâm Thuật: "Tử Tiên Vương? Nàng là người kế vị của Bách Hoàng lão nhân sao? Vậy Tư Đồ Ung bây giờ là địa vị gì?"

Ánh mắt Lôi Thiên Tiểu nhất thời hoán đổi, hắn vô thức nói: "Bách Hoàng lão nhân đi rồi....hắn, hắn đem quyền lãnh đạo Tiềm Kiệt Tinh giao cho Tử Tiên Vương...sau lại, Tư Đồ Ung không phục, mang theo một đám bộ hạ đi tới Thiên Hà, bây giờ Tiềm Kiệt Tinh đã chia làm hai phe, người tu chân đều tự chọn lựa..."

Lý Cường hỏi: "Người lựa chọn ai?"

Lôi Thiên Tiểu trả lời như cái máy: "Tử Tiên Vương, nàng dễ nói chuyện hơn Tư Đồ Ung một chút."

Dưới lầu truyền đến âm thanh ồn ào hơn nữa, Chu sư gia hoảng hốt bối rối chạy lên lầu, quỳ gối trước mặt Lý Cường nói: "Người dưới lầu không muốn về nhà, họ muốn đi theo...đi theo bọn họ đi..."

Lý Cường không để ý đến hắn, tiếp tục hỏi Lôi Thiên Tiểu: "Lao công này đi tới đó chết bao nhiêu người?"

Lôi Thiên Tiểu như cây gỗ cứng ngắc nói: "Lần này bất đồng, chúng ta không định thương tổn bất luận kẻ nào, bọn họ xem như quyền dưỡng con người (phạm nhân được nuôi dưỡng) của Tiềm Kiệt Tinh....cho nên, sẽ không làm gì bọn họ cả."

Quyền dưỡng con người, đây là chuyện hoang đường nhất mà Lý Cường nghe nói qua, hắn trầm ngâm chốc lát, nghĩ thầm: "Đây cũng không phải là chuyện xấu, chỉ là dùng thủ đoạn của người tu chân, để cho phạm nhân đi đến một tinh cầu khác sinh sống, phạm nhân càng nhiều, trụ cột của tu chân giới càng hùng hậu." Hắn do dự một chút, hỏi: "Đều là người tự nguyện đi cả hay sao?"

Lôi Thiên Tiểu nói: "Chúng ta mặc kệ bọn họ có nguyện ý hay không, chỉ cần đã lấy an gia phí thì phải đi."

Lý Cường không khỏi cười khổ, bây giờ hắn rất muốn giết chết Lôi Thiên Tiểu, nhưng hắn lại nghĩ đến lời Thanh Đế nói - phải tiết chế. Nhấn rồi lại nhấn, tay hắn đưa ra phong bế công lực của Lôi Thiên Tiểu.

Lôi Thiên Tiểu đột nhiên tỉnh táo lại, hắn phát hiện công lực của mình bị giam cầm, hắn hoảng sợ kêu lên quái dị: "Người...người giết ta đi..." Cừu gia của hắn rất nhiều, nếu công lực bị giam cầm, nếu để cho cừu gia biết, vậy hắn sẽ chết chắc.

Lý Cường bắn ra một chỉ, một đạo kim quang đánh vào miệng của hắn, nhất thời hắn một chữ cũng nói không ra, chỉ là "a a" kêu lên không ngừng.

Lý Cường cười lạnh nói: "Giết người? Chẳng phải là ô uế tay ta? Người không cần kêu la, ta cũng không thêm quân mấy chuyện rối loạn này của các người, truyền lời của ta, nói cho Tử Tiên Vương, nàng thiên di con người ta mặc kệ, nhưng không được đả thương người, nếu không ta sẽ tới Tiềm Kiệt Tinh tìm nàng tính sổ, hiểu chưa? Cút!"

Bốn người tu chân nọ cuống quýt gật đầu, xem bộ dáng họ cũng sợ hãi. Bốn người dìu Lôi Thiên Tiểu vội vã đi xuống lầu mang theo những phạm nhân mau chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Tương tri phủ rụt rè mang theo một đám người đi lên lầu, thành thật quỳ trên mặt đất, đợi Lý Cường xử trí.

Thật ra vừa rồi Lý Cường xem như trải qua một kiếp, nếu hắn nhịn không được giết chết Lôi Thiên Tiểu, hắn sẽ không còn cách không chế Sát Lục Chi Tâm của mình. Hắn luôn luôn rất cẩn thận, bởi vì có một câu nhắc nhở của Thanh Đế, hắn khắc chế sự xúc động của nội tâm, cảnh giới Sát Lục Chi Tâm nếu bị giết chóc đánh vỡ, sẽ hoàn toàn bị lạc đắm chìm vào trong khoái cảm giết chóc mà không cách nào tự kìm chế, cho nên cảnh giới này cũng là một cửa ải khó của tu thần Thiên Tiến Chương.

Lý Cường nhìn vị quan viên của Cổ Tổng quốc đang quỳ trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy thế tục giới không còn gì thú vị, về mặt hắn điềm nhiên phát tay nói: " Các người trở về đi."

Tương tri phủ bậm gan hỏi: " Xin hỏi danh húa của đại nhân, hạ quan..này..cái kia..."

Lý Cường lắc đầu nói: " Người không nên biết được thì tốt hơn, trở về đi."

Gương mặt mập của Tương tri phủ như cũng vắn vẹo, mồ hôi trên trán cuộn cuộn tuôn xuống, hắn cầu trợ nhìn chung quanh, bộ dáng giống như một đứa nhỏ bị bắt lặc. Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười, hắn xuất ra một khối ngọc bài, nói: " Nếu người nhất định muốn biết, thì tự mình xem đi."

Tương tri phủ cầm ngọc bài nhìn thoáng qua, " cô đông" một tiếng, hắn lại ngã quỵ trên mặt đất, ngất xỉu.

Lý Cường xuất hư thảo thu ngọc bài quay trở về, nhàn nhạt nói: " Vô dụng! Được rồi, đem hắn về phủ nha đi, mất mặt xấu hổ!"

Đám nha dịch và sư gia luống cuống chân tay dìu Tương tri phủ rời đi, bọn họ mặc dù không biết Lý Cường là ai, nhưng nhìn thấy phản ứng của Tương tri phủ cũng đoán được, Lý Cường dám chắc là một đại nhân vật.

Vừa rồi từ lâu thập phần nóng nảy, bây giờ lại lạnh lùng lãnh đạm, cả từ lâu trống rỗng, chỉ còn lại có mười mấy tiểu nhị giống như tượng gỗ đang đứng ở đằng kia ngẩn người. Từ lâu chuông quỹ khóc không ra nước mắt, bận rộn suốt nửa ngày một một đồng bạc cũng không có nhìn thấy, người trong từ lâu hoàn toàn chạy đi hết. Mắt hắn nhìn thấy Lý Cường đi xuống, hắn nhịn không được kêu lên: " Đại lão gia..."

Nạp Thiện quát: " Cái gì?"

Từ lâu chuông quỹ " phác thông" một tiếng quỳ xuống, thương cảm ấp úng nói: " Đại gia tha mạng!"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Người đang làm gì? Chúng ta sẽ không hại người."

Nhưng vẫn là Triệu Trì hiểu được trước tiên, hắn tiện tay bỏ lại một thỏi vàng, nói: " Đừng quỳ nữa, chúng ta trả tiền đây." Nói xong hắn nhịn không được nở nụ cười: " Lão đại, người xem, cơm không được ăn mà tiền phải do chúng ta trả, như vậy thêm vài lần ta không còn tiền nữa đâu, a a..."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn càng thêm yếm phiền, nói: " Chúng ta đi." Một vòng kim quang hiện lên, hắn mang theo hai người thuần đi đi ra.

Từ lâu chuông quỹ cầm vàng vui vẻ không biết làm sao mới tốt, trong giây lát nhìn thấy kim quang chớp động, ba người chột tiêu mất, hắn sợ đến hồn phi phách tán, " phác thông" một tiếng té ngã trên mặt đất, cũng ngất đi.

Lý Cường mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì trực tiếp na chuyển qua bên trong phủ Thánh Vương. Tán đi hộ thân kim quang, lập tức có thị vệ tuần đêm phát hiện ra bọn họ, chỉ nghe một tiếng hét lớn: " Người nào?" Ngay sau đó một trận tiếng la dồn dập vang lên, bốn phía nhất thời vô số đèn lồng sáng lên hoa lửa.

Nạp Thiện khen không dứt miệng: " Đám tiểu tử này tính cảnh giác thật cao a, không tệ! Lão đại, thị vệ của Thánh Vương phủ phải được tưởng thưởng, ha ha..."

Cả đám người đông đảo vây lại, nhưng không có ai có thể tới gần Lý Cường được mười bước. Thị vệ cầm đầu kinh nghi không chừng, thanh âm hắn hòa hoãn xuống: " Các người là ai?"

Lý Cường cười nói: " Đến tìm người thôi."

Thị vệ kia ngậy ra, nói giỡn sao, đêm hôm khuya khoắc chạy đến Thánh Vương phủ để tìm người, cho tới bây giờ không có nghe nói qua có chuyện thế này. Hắn lại hỏi: " Người tìm ai...người là ai?"

Tay Lý Cường bắn ra một khối ngọc bài thân phận.

Thị vệ kia đột nhiên phát giác trong tay có một món đồ vật, mở bàn tay ra nhìn, không khỏi run lên. Chỉ nghe Lý Cường nói: " Bây giờ biết ta là ai rồi chứ?"

" Phác thông" một tiếng, thị vệ kia quỳ xuống, lớn tiếng nói: " Lĩnh ban tam đẳng thị vệ Trương Lộc, cung nghênh vương gia hồi phủ." Đám thị vệ đang vây tới vừa nghe, " hô ập" một chút tất cả cũng đều quỳ xuống.

Gần đây có người thường xuyên quỳ gối trước mắt, Lý Cường dần dần cũng đã có thói quen. Hắn nói: " Tất cả đứng lên mà nói, Thánh Vương có hồi phủ không?"

Trương Lộc nói: " Thánh Vương đi làm một việc rồi, bây giờ không ở trong phủ."

Lý Cường hỏi: " Bạn chuyện gì?"

Trương Lộc nói: " Hạ quan không rõ ràng, chỉ nghe nói Thánh Vương bảo muốn tìm một loại linh dược gì đó, đi rất lâu."

Lý Cường hiểu được, hắn gật đầu nói: " Thánh Vương có nói chạy đi đâu tìm không?"

Trương Lộc bất an xoa tay, có chút xấu hổ nói: " Thánh Vương không có nói."

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng: " Hầu lão gia tử còn cần tìm linh dược gì sao? Hắn không phải đã đạt Đại Thừa rồi, còn muốn tìm vật đó để làm chi? Lão đại, vậy thì sẽ khó tìm hắn đó." Vừa mới dứt lời, chỉ thấy tất cả thị vệ đều trợn mắt nhìn hắn. Phải biết rằng Thánh Vương ở trong mắt bọn họ giống như là một pho tượng thần, lời Nạp Thiện nói thật sự là không chút cung kính.

Lý Cường trầm ngâm một hồi, nói: " Thánh Vương nhất định là đi một chỗ rất xa."

Triệu Trì hỏi: " Chúng ta có đi tìm hắn hay không?"

Nạp Thiện vỗ tay kêu hay: " Lão đại, quá tuyệt vời, ta đi quá ít địa phương, vừa lúc được đi ra bên ngoài du lịch, ha ha, được thêm kiến thức cũng tốt a, nói không chừng có thể gặp được Hầu lão gia tử, thế nào?"

Một đám thị vệ nghe được trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm người này nói chuyện thật vô lễ với vương gia, nhưng bởi vì có Lý Cường ở đó, bọn họ không dám trách mắng Nạp Thiện, chỉ là trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

Có một thị vệ nói: " Vương phủ đại tổng quản tới."

Đại tổng quản là một thái giám mặc phục sức ngũ phẩm, là lão nhân hơn sáu mươi tuổi, hắn vội vã chạy tới, luôn miệng nói: " Vương gia, nô tài có khẩu tín của Thánh Vương."

Lý Cường nhoáng lên, thoáng một cái đã vọt đến trước người hắn: " Là khẩu tín gì?"

Đại tổng quản nói: " Nô tài là vương phủ đại tổng quản Phí Ưu bá kiến vương gia." Hắn nghiêm trang hành lễ.

Lý Cường trong lòng cười khở, hắn gấp không kịp đợi, nói: " Được rồi, được rồi, đừng đa lễ như vậy, nói mau, là khẩu tín gì?"

Đại tổng quản Phí Ưu giọng nói chói tai nói: " Dạ, Thánh Vương gia dặn nô tài chuyển cáo vương gia, không nên cố gắng tìm hắn, nếu có duyên phận sẽ có cơ hội gặp lại."

Lý Cường nhin không được than thở: " Lão ca dù sao đã tu luyện tới Đại Thừa, tốt! Tốt! Tốt!" Hắn cũng đã quyết ý không nhất định đi tìm lão ca nữa.

Lý Cường nói với mọi người: " Các người tản ra đi, Phí tổng quản, an bài một chỗ ở cho ta, mặt khác ngày mai ta đã đi, không nên kinh động hoàng thượng." Hắn không muốn ở lại Cố Tống quốc trì hoãn quá lâu, nếu tìm không được Hầu Phích Tịnh, hắn định rời đi.

Ba người ở trong phòng đả tọa một đêm, buổi sáng ngày thứ hai, Lý Cường mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì lặng yên rời đi Thánh Vương phủ.

Đứng ở trên đường cái, Nạp Thiện vuốt đầu trọc nói: " Lão đại, trở về sao?" Hắn nghĩ còn chưa du ngoạn vui vẻ, thật vất vả mới được về Thiên Đình Tinh một chuyến, cứ như vậy trở về hình như có chút đáng tiếc.

Lý Cường chậm rãi đi dọc theo đường cái, mùa đông đầu mùa sáng rõ phủ trên người ấm áp mát mẻ, trên đường người đến người đi náo nhiệt, nhưng Lý Cường lại phảng phất cảm thấy những thứ này như cách mình rất xa, trong lòng dĩ nhiên cũng có một loại cảm giác yếm ả. Hắn dùng sức vỗ đầu, trong lòng buồn bực đây là chuyện gì xảy ra? Hắn luôn luôn thích có nhiều người náo nhiệt, tâm cảnh bây giờ ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng thật ra, đây là do cảnh giới Sát Lục Chi Tâm của Ngũ Kinh Thiên đang ảnh hưởng đến hắn, đối với vạn vật mọi sự không nhìn thấy chỉ là bước đầu tiên, một khi Lý Cường đối với hết thảy chung quanh đều cũng mất đi cảm giác, chỉ cần hắn giết chết một tính mạng, hắn sẽ rất khó siêu việt cảnh giới Sát Lục Chi Tâm, theo công lực tiến lên, tự bạo cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Nạp Thiện và Triệu Trì cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cường trầm mặc ít nói như thế, Nạp Thiện kéo tay Triệu Trì nhỏ giọng nói: " Lão đại sao vậy? Ta cảm thấy không đúng a...ách...hắn có phải bị..."

Triệu Trì nhỏ giọng hỏi: " Là cái gì?" Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, hắn tìm không được từ thích hợp, cả hồi lâu mới bật thốt lên: " Giống như là cảm giác mất đi lão bà...là lạ đó..." Lời còn chưa dứt thì trên đầu đã bị trúng một cái tát của Lý Cường.

" Nạp Thiện, nói hươu nói vượn cái gì!"

Nạp Thiện sợ đến co rụt cổ lại trốn ra phía sau Triệu Trì, cười nói: " Đã lâu không thấy lão đại phát ra tính tình tức giận rồi, a a, cảm giác thật thân thiết a."

Triệu Trì nhin không được cười nói: " Người lại dám dở trò rồi, nói bậy cái gì nha."

Lý Cường mặc dù cho Nạp Thiện một cái tát nhưng cũng nhờ hắn nói bình tĩnh, hắn đột nhiên phản ứng, đây là hậu quả tu luyện đến Sát Lục Chi Tâm cảnh giới. Trong lòng hắn nhin không được cảm kích Nạp Thiện, nếu mình không nghe được sẽ làm xuất hiện vấn đề lớn, lần này tiến trình tu luyện quá nhanh, làm hắn có chút không tự chủ được mình nữa.

Lý Cường hít sâu một hơi, cười nói: " Đi dạo, đi dạo, chúng ta buông lỏng một chút."

Đang lúc nói chuyện, phía trước một trận ồn ào, người đi đường nhanh chóng vây tới. Nạp Thiện nói: " Lão đại, ta đi xem." Hắn cũng theo người ta chạy tới. Lý Cường cười nói: " Nạp Thiện vẫn còn thích xem náo nhiệt như vậy a."

Chợt nghe Nạp Thiện điên cuồng hét lên: " Lão đại mau tới!" Đám người bị ầm ầm đánh xơ xác.

Lý Cường chuyển thân vọt đến bên người Nạp Thiện, vừa nhìn thấy người nằm trên mặt đất, không khỏi kinh hãi thất sắc.

207. Chương 207

Hai tay Lý Cường hai tay có chút chia ra, đám người đang tán loạn bị một cỗ kinh lực thật lớn đẩy ra.

Miệng của Hoa Mị Nương bị tuôn máu, hơi thở yếu ớt, mỏng manh, nhìn bộ dáng đã bị đá kích trí mạng.

Lý Cường rất nhanh trấn định trở lại, hắn lấy ra một viên Ly Vãn Đan, nói: " Triệu Trì, người tới."

Triệu Trì lập tức tiếp nhận Ly Vãn Đan, chia ra làm hai, dùng chân nguyên lực hòa tan nửa viên, một cỗ hương thơm nồng nặc nhất thời phiêu tán ra, được vụ màu phấn sắc rất nhanh ẩn tiến vào trong cơ thể Hoa Mị Nương. Chỉ nghe Hoa Mị Nương quát to một tiếng: " Chết ta rồi..ách." Thừa dịp nàng há mồm ra, Triệu Trì bắn nửa viên Ly Vãn Đan còn lại vào trong miệng nàng.

Tay Lý Cường xuất ra một vòng kim quang bao vây Hoa Mị Nương, quát: " Hoa đại tỷ, mau vận công!"

Thân thể Hoa Mị Nương chấn động, nàng nhắm hai mắt chậm rãi đứng lên, hai tay kháp một linh huyền cổ quái, phảng phất như là một đóa hoa đào đang nở rộ. Theo hai tay vũ động, thân nàng dâng lên một hương vụ màu phấn hồng, dần dần, hai tay hoa xuất ra vô số đóa hoa, vây vòng quanh người nàng bay múa.

Lý cường khen: " Hoa Vũ Huyền...đúng là công pháp không bình thường."

Đột nhiên vang lên tiếng xé gió bén nhọn, từ trên bầu trời hạ xuống ba người tu chân. Lý Cường nhận ra trong đó có siêu cấp cao thủ Hợp Thể kỳ, nhưng hắn đang trợ giúp Hoa Mị Nương vận công, không thêm để ý tới, tâm niệm khê động, một đạo kim quang vờn quanh đi ra, đem Nạp Thiện, Triệu Trì và Hoa Mị Nương đồng thời bao phủ.

Chỉ nghe có người quát: " Tiểu yêu nữ, ngươi chạy không thoát đâu! Uy, ngươi là ai? Dám quản chuyện của Tiềm Kiệt Tinh chúng ta...ân, là ngươi? Là ngươi!"

Nạp Thiện vừa nghe hốt nhiên giận dữ, hung hăng mắng: " Cầu đồ vật! Dám dả thương Hoa tiên bối, ta bỏ chết ngươi!" Hắn thoát ra khỏi vòng phòng hộ, ngân quang chợt lóe, Minh Lôi kiếm hóa thành một đạo sét đánh, hung hăng bổ tới.

Lý Cường quát: " Nạp Thiện trở lại, ngươi không phải đối thủ của hắn..."

Minh Lôi kiếm của Nạp Thiện là một thanh cổ kiếm rất nổi tiếng, uy lực không tầm thường, nhưng hắn gặp phải đối thủ quá lợi hại.

Người này, chính là lão đối đầu của Lý Cường, Tiềm Kiệt Tinh Đấu Chiến Vương Tư Đồ Ung, hắn cũng đã nhận ra Lý Cường.

Trong lòng Tư Đồ Ung kinh nghi không chừng, từ Thập Lăng hoang sơn nhìn thấy sự lợi hại của Lý Cường, hắn vẫn sợ hãi bất an, đối với Lý Cường hắn thật sự không có nắm chắc đối phó. Trong hoảng hốt, hắn bức hồi phi kiếm của Nạp Thiện.

Nghe được tiếng quát của Lý Cường, Nạp Thiện lại không kịp thu kiếm, hắn ngạnh cứng liều mạng bổ tới Tư Đồ Ung, chỉ cảm thấy cả người tê dại, kính lưu cuồng bạo đem những phòng ốc bên cạnh đều cũng chấn đổ xuống tới. Nạp Thiện bị chấn lui về phía sau, Minh Lôi kiếm cũng ảm đạm xuống, may mắn lực chú ý của Tư Đồ Ung đều tập trung trên người Lý Cường, nếu không hắn sẽ ném khổ nhiều.

Lý Cường nói: " Nạp Thiện, Triệu Trì, canh giữ cho Hoa đại tỷ, để ta đến xem thử mấy năm nay Tư Đồ Ung có tiến bộ gì hay không."

Ánh mắt của Tư Đồ Ung cũng không tầm thường, hắn nhận thấy được Lý Cường đã khác hẳn khi xưa, hắn bình sinh mới có cảm giác nguy cơ lần đầu tiên.

Sát Lục Chi Tâm của Lý Cường lại bắt đầu xuẩn xuẩn dục động, một cỗ chiến ý vô cùng tràn ngập trái tim. Tư Đồ Ung cũng dám đánh Hoa Mị Nương bị thương, Lý Cường vô luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Hắn chậm rãi tiến tới từng bước, sát ý điên cuồng như cơn sóng gió động trời ồ ạt tiến tới Tư Đồ Ung.

Lý Cường lạnh băng nói: " Là ngươi làm bị thương đại tỷ của ta?"

Tư Đồ Ung không khỏi nhịn được rung mình một cái, hai người tu chân bên người hắn càng cuồng quýt lui về phía sau. Xa xa có người phàm đang quan sát cũng kêu lên tứ tán bỏ chạy, những người có thể chất yếu ớt cũng đã bị cỗ sát ý này làm hoảng sợ ngắt đi.

Tư Đồ Ung cắn răng thả ra phi kiếm, tu vi hắn rất cao, miễn cưỡng có thể ngăn cản sát ý của Lý Cường, nhưng trên trán đã toát ra mồ hôi hột ướt đầm, hắn kỳ thật cũng đang rất khiếp đảm.

Chiến Hồn Dao của Lý Cường súc trong lòng bàn tay, hắn chậm rãi giơ tay lên, quang hoa chói mắt ở trong bàn tay hắn phun ra nuốt vào không ngừng. Hắn quát to: " Tư Đồ Ung, tiếp ta một đao!"

Lý Cường định dùng Chiến Hồn Dao bốn nguyên lực lượng thử ra một lần, lần trước hắn dùng chính là lực lượng biến ảo, uy lực quá kinh người, nên hắn không dám tùy tiện loạn dùng nữa, dùng bốn nguyên của Chiến Hồn Dao ra ném thử, hắn nghĩ mình nắm chắc có thể khống chế.

Chỉ thấy lưu quang lóe ra, tay của Lý Cường đã giơ lên, Chiến Hồn Dao phát ra tiếng ông ông rất nhỏ, tựa như một cây đàn đang rung động.

Tư Đồ Ung phát giác mình không có cách nào phát ra phi kiếm, toàn thân phảng phất như bị thanh âm chấn chiến nộ giữ chặt, hắn kinh khủng tuyệt vọng thâm nghĩ kêu hồng, nhưng chỉ có thể phát ra thanh âm chỉ chỉ, tựa như đang ở trong ác mộng đáng sợ.

Đột nhiên, Nạp Thiện hét lớn: " Hoa tiên bối tỉnh rồi..."

Tâm thần của Lý Cường chợt nhẹ đi, Tư Đồ Ung rút cuộc giải cỏi, hắn không hề suy nghĩ liền quát: " Đi!" Một đạo bạch quang hiện lên, hắn mang theo hai thuộc hạ na di đi. Bây giờ cuối cùng hắn hoàn toàn hiểu được, thực lực của Lý Cường đã không thể đối phó được nữa, lúc này không nhân cơ hội bỏ chạy thì sẽ trốn không thoát.

Hoa Mị Nương mặc dù có Ly Vãn Đan chữa thương, lại có Lý Cường trợ giúp nàng vận công, nhưng bởi vì bị thương quá nặng, trong lúc nhất thời còn chưa thể hoàn toàn khôi phục. Nàng vừa mở mắt nhìn thấy Lý Cường, kinh ngạc nói: " Ngũ đệ là người sao?" Nàng còn nhớ lời nói đùa khi xưa của Lý Cường, nên vẫn giữ cách gọi như vậy.

Thân hình Lý Cường chợt lui lại, hắn điều Hoa Mị Nương nói: " Hoa đại tỷ, là đệ." Một tiếng ngũ đệ này làm trong lòng hắn thật nhiều cảm xúc giao nhau. Đại ca Mạc Hoài Viễn và sư tôn đi theo Cô Tinh đến Hâm Ba Giác, nhị ca Phó Sơn, tam ca Hầu Phích Tịnh cũng đã tu nhập Đại Thừa, chuyện phi thăng chỉ là sớm muộn, chỉ có tứ tỷ Hoa Mị Nương còn ở lại giới này khổ tu.

Lý Cường hỏi: " Hoa đại tỷ, là Tư Đồ Ung ra tay sao?"

Cho dù bị thương, Hoa Mị Nương cũng không thay đổi bản sắc của tiểu yêu nữ, nàng khinh thường nói: " Bằng vào hắn? Hừ, nếu không bị vây trong trận pháp của hắn, ta không sợ hắn..."

Một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, một đội cấm quân của đại đô từ bốn phương tám hướng vây lại, còn có bảy, tám người tu chân bình thường hỗn hợp trong đội ngũ, ước chừng là cung phụng của Cung Phụng đường của Cố Tổng quốc. Lý Cường nhẹ giọng phân phó: " Nạp Thiện, để cho họ lui về..."

Nạp Thiện hưng phấn xuất ra Minh Lôi kiếm của mình định tiến lên, Lý Cường quát: " Nạp Thiện, ai cho người động thủ! Thu hồi phi kiếm đi, đứng sang một bên." Nạp Thiện vượt cái đầu trọc xấu hổ cười, thành thật đứng qua một bên.

Triệu Trì nói: " Ta tới."

Cấm quân có chừng năm, sáu trăm người, một quan quân mặc khôi giáp tay cầm đao, chỉ huy cấm quân vây quanh bốn người. Triệu Trì nói: " Ai là chủ quan? Qua đây nói chuyện."

Quan quân quát: " Các người là ai? Dám ở đại đô gây nháo?"

Triệu Trì cũng không thèm nói nhảm với hắn, trực tiếp đem kim bài nhất đẳng thị vệ của mình đưa cho hắn, nói: " Nơi này không có đại sự gì, các người triệt lui đi."

Quan quân kia nhận được kim bài liếc mắt một cái, cả người run run. Hắn là quan quân của cấm quân đại đô, đương nhiên nhận ra kim bài này, đây là hoàng cung chuyên cấp một loại tiêu chí thân phận cho người tu chân được mời tới, cùng hộ vệ chính thức khác hẳn nhau. Hắn nhanh chóng cung kính trả lại cho Triệu Trì, cũng không dám hỏi nhiều, lập tức hạ lệnh thu binh.

Lý Cường nói: " Hoa đại tỷ, chúng ta đi ra ngoài thành nói chuyện." Một vòng kim mang hiện lên, hắn mang theo ba người na di ra ngoài thành.

Gió lạnh mùa đông thổi qua rừng hoang thưa thớt, cỏ dại khô vàng theo gió chập chờn, rét lạnh khởi lên, tiếng kêu to oa oa như quanh quẩn tại bầu trời trống trải hoang dã.

Một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường mang theo ba người rơi vào một tảng đá lớn, hắn nói: " Hoa đại tỷ, trước tiên tỷ nên vận công chữa thương đi đã."

Hoa Mị Nương cười nói: " Ngũ đệ, người đã lợi hại không tưởng nổi, tỷ tỷ cũng không dám tin tưởng người lại được như vậy, được rồi, nghe người thôi, ta chữa thương trước đã." Nàng rất yên tâm cho Lý Cường hộ pháp, khoan chân ngồi xuống, lập tức bắt đầu vận công. Bởi vì có linh hiệu thần kỳ của Ly Vãn Đan, nàng vận công chữa thương cũng dễ dàng hơn.

Trong lòng Lý Cường lo lắng cho Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng, không biết hai nàng có đi theo Hoa Mị Nương hay không. Hắn vẫn nhẫn không hỏi, biết rằng bây giờ không phải lúc.

Nạp Thiện đi lại chung quanh, Lý Cường hỏi: " Nạp Thiện, vừa rồi người đón đỡ Tư Đồ Ung một kiếm, có bị thương hay không?"

Nạp Thiện lắc đầu, cười khổ nói: " Mặc dù không có bị thương, nhưng đệ biết không đánh thắng được hần, người này rất lợi hại."

Lý Cường nói: " Sau này nhìn thấy hần lập tức bỏ chạy, Tư Đồ Ung đã có tu vi đại cao thủ Hợp Thể kỳ, người kém hần quá xa...kỳ quái, sao hần lại nhanh chóng đạt tới tu vi này vậy chứ."

Nạp Thiện vượt cái đầu trục, chuyện mà ngay cả Lý Cường cũng không hiểu rõ ràng, hần càng thêm không rõ. Hần không cho là đúng cười nói: " Có gì không tưởng nổi chứ, cao thủ Hợp Thể kỳ ta cũng thấy nhiều rồi, cũng không thấy có bao nhiêu cao minh. Ở Phong Duyên Tinh nhiều năm như vậy, ta biết Hợp Thể kỳ cao thủ độ kiếp, ít nhất phải có năm phần hình tiêu thần tán, lạng lẽ độ kiếp không thành công thì càng nhiều hơn, hừ, Tư Đồ Ung sợ rằng cũng khó qua một cửa này."

Triệu Trì nói: " Lão Nạp, chờ cho chúng ta tới ngày đó, có lẽ cũng giống nhau, độ kiếp cũng là một chuyện rất đáng sợ a."

Nạp Thiện ngồi trên một tảng đá, không quan tâm nói: " Có gì đáng sợ chứ, lúc ở Hắc Ngục ta cứ tưởng rằng mình chết chắc, nhưng lại vẫn sống đến bây giờ. Hắc hắc, lão Nạp ta sống thêm một ngày thì tính một ngày, không thêm đi quản mấy chuyện xa xôi như thế."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Nhìn không ra, Nạp Thiện lại khoáng đạt như thế, ân, không tệ, không tệ." Trong lòng hần hiểu được, sau này Nạp Thiện càng dễ dàng độ kiếp hơn so với Triệu Trì, bởi vì ý nghĩ của hai người về sự sinh tử hoàn toàn khác nhau.

Hoa Mị Nương ngồi trị thương cũng một ngày một đêm, thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai, nàng mới hoàn toàn thu công.

Nhìn ánh mắt ân cần của Lý Cường, trong lòng Hoa Mị Nương không khỏi nhین được nóng lên, nghĩ thầm: " Phó đại ca đi, trong giới này chỉ có huynh đệ này xem như là thân nhân rồi, nhìn thấy hần tựa như nhìn thấy được Phó đại ca." Nàng chậm rãi đứng dậy, nói: " Ngũ đệ, tỷ tỷ hoàn toàn tốt lắm rồi. Ai, trận pháp thật là lợi hại a, thiếu chút nữa thì chạy không thoát."

Lý Cường hỏi: " Hoa đại tỷ, sao tỷ lại đến đại đô của Cổ Tổng quốc?"

Hoa Mị Nương cười khổ nói: " Muốn tìm tam ca người hỗ trợ a, không nghĩ tới lại gặp được người, tam ca không ở Thánh Vương phủ hay sao?"

Trong lòng Lý Cường thầm thấy may mắn, nếu mình không tìm đến Hầu Phích Tịnh, Hoa Mị Nương coi như thảm rồi. Hầu Phích Tịnh đã rời khỏi đại đô, Hoa Mị Nương căn bản sẽ không tìm được người trợ thủ, nếu bị Tư Đồ Ung chụp được, hậu quả sẽ nghiêm trọng vô cùng.

Lý Cường nói: " Hoa đại tỷ, Hầu lão ca đã rời đi đại đô, ta cũng không nhìn thấy hần, Nữu Nữu và Hồng muội vẫn khỏe chứ?"

Hoa Mị Nương nói: " Hai tiểu muội muội này của người cũng khỏe lắm, còn đang bế quan tiềm tu, rất nhanh sẽ đến tham gia đại hội tranh tài pháp thuật ở Phong Duyên Tinh."

Nạp Thiện tò mò hỏi: " Hoa tiên bối, sao người lại đánh nhau với Tư Đồ Ung?"

Hoa Mị Nương tức khí nói: " Cũng bởi vì bọn họ ở khắp nơi cướp đoạt dân cư! Tiềm Kiệt Tinh bây giờ hoàn toàn rối loạn, Tư Đồ Ung và Tử Tiên Vương hai phái nhân mã không ngừng tranh đấu, hơn nữa cũng đang thiên di phạm nhân, Tử Tiên Vương còn đỡ một chút, Tư Đồ Ung này hỗn đản, ở khắp nơi cướp đoạt phạm nhân, rất nhiều người chết trên tay bọn họ, bà cô thật sự nhین không được nên cùng hần đảo loạn, không nghĩ tới bị lạc vào trong cạm bẫy của hần, may mắn phát giác sớm, nếu không đã trốn không thoát rồi."

Trong lòng Lý Cường ngẫm cảm động, thật ra tu chân tu tiên hay tu thần, khi tới cảnh giới nhất định sẽ không quá để ý đến chuyện của thế tục giới, tu chân cao thủ giống như Hoa Mị Nương như vậy, có thể đưa tay quần loại chuyện này, quả thật không dễ dàng.

Lý Cường nói: " Nếu bọn họ dám phạm đến Hoa đại tỷ, chúng ta đi đến Tiềm Kiệt Tinh theo chân bọn họ chơi đùa!"

Hoa Mị Nương vỗ tay nói: " Hay a! Cũng là ngũ đệ sáng khí, không giống như Phó đại ca người bắn khoắn nhiều như vậy. Hi hi, chúng ta đi dạo loạn cùng Tư Đồ Ung."

Nhìn bộ dáng mặt mày hớn hở của nàng, Lý Cường không khỏi cười khở, không hổ là tiểu yêu nữ của tu chân giới, thương thể nặng như vậy vừa mới chuyển tốt, nhưng nàng lại không thêm quan tâm mà lại muốn tiếp tục kiếm chuyện, xem ra nếu ai chọc phải nàng, thật sự là gặp phiền toái.

Lý Cường hỏi: " Hoa đại tỷ, chúng ta làm sao đi tới?"

Nạp Thiện và Triệu Trì cũng ma quyền sát chương, có cơ hội thật chiến là chuyện hai người bọn họ hy vọng đã lâu.

Hoa Mị Nương phân biệt phương hướng một chút, nói: " Ngũ đệ, người dẫn chúng ta dời qua đó, bên đó hẳn là có truyền tống trận."

Lý Cường đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói: " Đó là cái gì?"

Trên không trung ở cực xa xa có một điểm đen, không chú ý căn bản là phát hiện không được.

Công lực của Nạp Thiện không đủ, hắn cẩn thận quan sát một phen, cười nói: " Lão đại, trên bầu trời không có vật gì a, có phải huynh hoa mắt hay không?"

Hoa Mị Nương nhìn thoáng qua, nàng nhận ra vật đó: " Là Tiềm Kiệt Tinh Âm Ảnh Bảo, hừ, Tư Đồ Ung dám chắc đang ở trên đó, ngũ đệ, chúng ta đi." Nàng giánh bay ra ngoài trước.

Khi Lý Cường còn là người tu chân thì từng bị Tư Đồ Ung bắt được hơn nữa còn thông qua Âm Ảnh Bảo truyền tống đến Thần Bang Tinh, chỉ là hắn không biết đó chính là Âm Ảnh Bảo, cho nên hắn rất tò mò.

Một pháo đài có thể di động trên không trung, có thể thấy được thực lực của Tiềm Kiệt Tinh quả thật không phải chuyện đùa. Lý Cường bây giờ rất rõ ràng, loại pháo đài này phải có đại hình trận pháp chống đỡ, phải tiêu hao đại lượng tinh thạch năng lượng, không phải tu chân môn phái bình thường có thể có được vật xa xỉ như vậy.

Nạp Thiện và Triệu Trì mặc dù biết bay, nhưng tốc độ quá chậm, Lý Cường mỗi tay một người, nắm lấy hai cánh tay hai người, nháy mắt đã đuổi theo sát Hoa Mị Nương.

Nạp Thiện cuồng kêu lên: " Oa nha nha, tốc độ hảo sáng khoái nha, ách, lão Triệu, ai..."

Triệu Trì nghiêng đầu qua, vận công nói: " Than thở gì a?"

Lý Cường cười nói: " Hắc, Triệu Trì, vậy mà cũng không hiểu? Hắn học được phi hành ước chừng cho tới bây giờ không có bay nhanh như vậy, cho nên trong lòng hâm mộ đó."

Hoa Mị Nương cũng cười nói: " Ngũ đệ, đại tỷ cũng không biết người tu cái gì? Hỏi Phó đại ca hắn cũng không chịu nói, đại tỷ biết người không phải sử dụng thủ đoạn của tu chân giới, đúng hay không? Nếu không thì không có tiến cảnh nhanh như vậy." Nàng dù sao lịch duyệt không cạn, một chút liền đoán đúng vấn đề thực chất.

Lý Cường bây giờ không muốn dấu diếm cái gì nữa, hắn nói: " Hoa đại tỷ, tiểu đệ tu luyện chính là tu thần Thiên Tiến Chương, không biết Hoa đại tỷ có nghe nói qua hay không?"

Hoa Mị Nương lại càng hoảng sợ: " Không có khả năng...ta nhớ kỹ đó là công pháp của tiên nhân tu luyện, a...ta nhớ ra rồi, người học được lúc ở Thánh Vương phủ...trách không được...ngũ đệ, người phải cẩn thận tu luyện, nghe nói công pháp này rất cổ quái đó."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta cũng hiểu được rất kỳ quái, a a, bất quá khi tu luyện cũng không có gì đặc biệt hơn người, Hoa đại tỷ đừng lo lắng." Đang khi nói chuyện, bốn người đã tiến đến gần Âm Ảnh Bảo.

Âm Ảnh Bảo là do Bách Hoàng lão nhân tốn hao đại lượng tâm huyết mà tạo ra, tại tu chân giới có thể nói là đại danh鼎鼎, trong đó hạch tâm trận pháp do Tán tiên Ngân Bồ Di xếp đặt, có đặc điểm của tiên trận. Bằng vào sự phòng hộ của Âm Ảnh Bảo, Tiềm Kiệt Tinh mới có thể đối kháng với người tu chân của Phong Duyên Tinh, từ khi Bách Hoàng lão nhân mất tích, Âm Ảnh Bảo đã bị Tư Đồ Ung tiếp quản.

Bởi vì Tư Đồ Ung nhân duyên rất kém, cho nên người tu chân đi theo hắn không nhiều lắm, đại bộ phận người tu chân ở Tiềm Kiệt Tinh đều cũng truy tùy Tử Tiên Vương, chỉ có số ít người tu chân đi theo hắn, trong đó đa số đều đang ở trong Âm Ảnh Bảo. Mục đích Tư Đồ Ung cướp đoạt con người, chính là định bồi dưỡng một nhóm thuộc hạ, nhưng thủ đoạn của hắn quá mức tàn nhẫn, cho nên mới chọc cho Hoa Mị Nương nhịn không được đến đây đảo loạn.

Âm Ảnh Bảo có ba tầng phòng hộ vô hình, bốn người Lý Cường chạm vào tầng thứ nhất thì liền kinh động người tu chân trong Âm Ảnh Bảo, nhất thời, cảm thấy như bị vật cản, một đoàn người tu chân đông đảo bay đi ra.

Lý Cường biết tự mình không thể đại khai sát giới, nhưng khi nhìn thấy đông đảo người tu chân tràn ra như thế, sát ý lại không tự chủ được mà xông ra.

Hoa Mị Nương tựa hồ cảm giác được sát ý của Lý Cường, nàng nhắc nhở: "Ngũ đệ, sát khí của ngươi quá nặng rồi, thu liễm một chút đi."

Trong lòng Lý Cường hơi kinh hãi, cười khổ nói: "Hoa đại tỷ, không biết tại sao...ta gần đây cảm thấy không thuận tâm mà muốn cuồng sát một phen mới tốt, ai, ta tự mình cũng cảm thấy kỳ quái."

Nạp Thiện dù sao cảnh giới cũng quá thấp, hắn cười nói: "Lão đại, giết thì giết, ai có thể quản được huynh chứ, a a."

Hoa Mị Nương nhú mày, nói: "Ngũ đệ, tỷ tỷ không biết tu thần sẽ thế nào, nhưng tỷ tỷ nghĩ việc mà người càng không chế không được, thì càng có thể có chuyện, loại này, ngàn vạn lần không nên muốn làm việc bằng trực giác."

Lý Cường hiểu được, hắn gật đầu nói: "Cảm ơn đại tỷ dạy bảo, tiểu đệ hiểu được."

Sự nhắc nhở của Hoa Mị Nương, để cho Lý Cường kịp thời tỉnh ngộ, hắn kiệt lực không chế sát ý của mình, nói: "Hoa đại tỷ, tỷ đi nói đi."

Hoa Mị Nương cười duyên nói: "Bây giờ Tiềm Kiệt Tinh với lúc còn Bách Hoàng lão nhân đã hoàn toàn khác hẳn, bọn họ không có bao nhiêu cao thủ, hì hì, xem bà cô giáo huấn bọn họ." Nàng mặc vào Đào Hoa chiến giáp, vô số cánh hoa đột nhiên xuất hiện quanh thân thể nàng.

Lý Cường không khỏi khen ngợi nói: "Hay a, thủ đoạn nghĩ vật hóa hình, thủ pháp phi kiếm của Hoa đại tỷ càng thêm cao cường."

Nạp Thiện lặng lẽ đẩy Triệu Trì một cái, nhỏ giọng cười nói: "Di, lão đại cũng biết võ mông ngựa a, hắc hắc."

Trong lúc còn đang nói đùa giỡn, người tu chân bay tới đã vây quanh bốn người, có người kêu lên: "Là tiểu yêu nữ tới, nàng tìm ba người hỗ trợ!"

"Nhanh đi thông tri lão vương gia, yêu nữ tới!" Một trận ồn ào nhưng không ai dám ra tay, chỉ là xoay quanh bốn người mà thôi.

Hoa Mị Nương khẽ kêu một tiếng, hoa đào quanh thân phát ra tiếng rít bén nhọn bay ra, không trung nhất thời một mảnh đại loạn.

Công lực của Hoa Mị Nương đã rất cao, người tu chân Nguyên Anh kỳ bình thường căn bản không phải là đối thủ của nàng, cho dù cao thủ đạt tới Xuất Khiếu kỳ cũng đỡ không được công kích của nàng, những người tu chân này đều hướng ra ngoài chạy trốn.

Nạp Thiện và Triệu Trì thấy ngựa ngáy khó nhịn, hai người đồng thời bắn ra phi kiếm, cũng gia nhập vào trong vòng chiến.

Lý Cường cười hì hì đứng nhìn, tạm thời hắn không có ý muốn ra tay.

Hoa Mị Nương vừa rồi bị trận pháp của Tiềm Kiệt Tinh làm cho bị thương nặng, trong lòng đang tức giận, vừa ra tay thì toàn lực ứng phó, lúc này có không ít người tu chân bị thương dưới hoa đào của nàng.

Một chốc lát thời gian, người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh tỉnh táo lại, bọn họ rất nhanh tổ chức thành mấy đại hình kiếm trận. Hoa Mị Nương biết tiếp tục đánh tiếp cũng không được tiện nghi nữa, nàng đặc ý nở nụ cười một tiếng, mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì trở lại bên cạnh Lý Cường, nói: "Ngũ đệ, tới người ra tay rồi, hi hi, đừng làm cho tỷ tỷ thất vọng nga."

Lý Cường nói giỡn: "Ai nha, Hoa đại tỷ thật không công bình, các người đi gây họa, lại bắt ta tới thu thập...ách, được rồi, được rồi, ta tới."

Hoa Mị Nương lộ ra một vẻ tươi cười, Lý Cường thấy thế lập tức đầu hàng, ai mà không biết tiểu yêu nữ thích chọc người, càng huống chi nàng chính là đại tẩu trong mắt của mình kia chứ. Hắn nói: "Hoa đại tỷ, che chở cho hai người bọn họ."

Từ trong Âm Ảnh Bảo lại đi ra một đám người, cầm đầu chính là Tư Đồ Ung.

Về mặt của Tư Đồ Ung tức giận, mặc dù tại đại đô bị Chiến Hồn Dao của Lý Cường chấn nhiếp qua một lần, nhưng trong lòng hắn cũng không phục, vô luận như thế nào hắn cũng nghĩ không ra vì sao tiểu tử thú này lại lợi hại như vậy. Hắn mang theo một nhóm cao thủ chuẩn bị ra quần công, bị người đánh đến ngay trước cửa nhà, khẩu khí này hắn thật sự không cách nào chịu được.

Lý Cường tiến lên nghênh đón, hắn hoán xuất ra Kinh Thiên thần giáp, Chiến Hồn Dao hóa thành một mặt kim quang vờn quanh trong người.

Người tu chân trên không trung bày thành một đại trận, là trận pháp công kích do tu chân giới thường dùng- Thiên Tập kiếm trận, lại là Bảo Kiếm Lôi đại trận, bên cạnh còn có bốn tiểu trận phòng ngự, chuyên môn phòng hộ Thiên Tập kiếm trận chung quanh, hai bên bốn phía không gian mặc dù chỉ là trận pháp đơn giản, uy lực không phải chuyện đùa, đây là một trong những phương pháp đối phó siêu cấp cao thủ.

Tư Đồ Ung khí thế hung hăng bay lại đây, khoảng cách còn cách Lý Cường năm mươi thước thì hắn ngừng lại, chẳng những mặc vào chiến giáp xuất ra phi kiếm, còn đặc ý dùng một kiện pháp bảo hộ thân. Hắn quát to: "Tiểu tử, lần này nhìn người làm thế nào đây?" Hắn tràn đầy tự tin nhìn Lý Cường, thật ra nguyện vọng của hắn chỉ là dọa cho Lý Cường bỏ đi, hắn không muốn thật sự giao thủ cùng Lý Cường, bởi vì hắn biết tiểu tử này thật sự vô cùng lợi hại.

Lý Cường cũng không muốn đại khai sát giới, bây giờ hắn có rất nhiều băn khoăn, vẫn không bằng lúc tu chân lại có rất nhiều tùy tâm sở dục. Tu thần dù sao cũng bất đồng, không giống như tu chân, tu chân đôi khi còn được cao thủ chỉ điểm, mà tu thần hoàn toàn dựa vào chính mình tìm hiểu mà thôi.

Lý Cường do dự một chút, đột nhiên nhớ tới một chiêu từng dùng qua tại Linh Quỷ giới, Thiên Lại Chi Âm.

Lần này hắn không dùng thần dịch lực trống rỗng ngưng kết cầm huyền, mà là đem Chiến Hồn Dao hóa thành Ngũ căn Thất thải cầm huyền, tay nhẹ nhàng bát động, đình nhiên một thanh âm vang lên, Lý Cường thậm kê kỳ quái, thanh âm lần này hoàn toàn không nhu hòa như thanh âm của lần trước chút nào.

Những ngón tay của Lý Cường liên tục gảy nhanh, thanh âm liên tiếp như chuỗi xuyến vang lên, sát ý giống như cơn sóng lớn dâng trào lên, lúc này hắn mới hiểu được khúc nhạc này có liên quan tới cảnh giới của chính mình.

Một cơn sóng âm thanh tiết liệt đánh tới. Tư Đồ Ung chỉ cảm thấy cả người chấn động, trước mắt kim tinh chói sáng, hắn cấp tốc lui nhanh về phía sau, đồng thời hét lớn: "Mau lui lại! Nhanh...lui!"

Lý Cường đắm chìm trong khúc nhạc của Thiên Lại Chi Âm, từng đạo ánh sáng từ trên dây đàn tản mát bay ra, hắn đã hoàn toàn say mê trong cảnh giới giết chóc.

Ba người Hoa Mị Nương bởi vì đứng ngay phía sau Lý Cường, cho nên bị ảnh hưởng rất nhỏ, Hoa Mị Nương còn có thể bảo trì tỉnh táo, Nạp Thiện và Triệu Trì có vẻ có chút lực bất tòng tâm.

Hoa Mị Nương cực lực che chở cho hai người, trong miệng nhẹ giọng mắng: "Tiểu tử thú này dùng cái thứ gì vậy, sao lại lợi hại thế này?"

Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh thì không được may mắn như vậy, Thiên Tập kiếm trận bị sóng âm kích đánh cho tán loạn ra, bốn trận pháp phụ trợ cũng không ổn định được nữa, trong phút chốc, cơ hồ tất cả

người tu chân đang giằng co đều đã bị thương nặng, đừng nói là công kích Lý Cường, ngay cả lui cũng không làm được nữa.

Tư Đồ Ung hận cực điên cuồng hét lên, tiếng hô thật lớn đem tất cả người tu chân bình tĩnh, nhưng theo sự ba động của Thiên Lại Chi Âm, bọn họ không cách nào trốn tránh, cũng không cách phản kháng. Do thần khí phát ra công kích tuyệt đối không phải người tu chân bình thường có khả năng kháng cự, nếu để cho Lý Cường gây hết khúc nhạc của Thiên Lại Chi Âm, người tu chân có khả năng sống sót thật không còn được bao nhiêu nữa.

Hoa Mị Nương cũng dần dần cảm thấy không đúng, Lý Cường gây khúc nhạc có sát ý càng ngày càng thịnh, tựa hồ có xu thế không còn khống chế được nữa. Nàng nũng nịu quát: " Ngủ đi, mau dừng lại ngay!"

Nhưng căn bản là Lý Cường không còn nghe được tiếng quát của nàng nữa, hắn đã hoàn toàn dung hợp vào trong nhạc khúc của Thiên Lại Chi Âm mất rồi.

Sát Lục Chi Tâm cảnh giới bắt đầu phát ra uy lực khủng khiếp của mình.

208. Tập 20 : Thủy Ấn Sơ Hiện -- Chương 208

Trong lòng Tư Đồ Ung hồi hận cực kỳ, sớm biết rằng có cục diện như thế này, ngay từ đầu lẽ ra nên giành quyền công kích trước tiên, bây giờ bị tiểu tử này ra tay trước, còn muốn phản kích đã vô cùng khó khăn.

Hoa Mị Nương nhìn thấy Lý Cường sắp mất đi khả năng khống chế, nàng muốn ngăn cản để cho hắn dừng lại, nhưng lại không còn khả năng nữa.

Bộ dáng của Lý Cường thập phần kinh người hết sức, mái tóc dài của hắn tán lác trên vai, theo sự kích động của âm ba, mái tóc đen nhánh vũ động phát phối theo tiết tấu, Kinh Thiên thần giáp phảng phất như dấy lên hùng hùng liệt liệt, ngọn lửa màu trắng xanh cũng liên tục hùng hực dấy lên theo làn sóng âm khủng khiếp. Hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới của Sát Lục Chi Tâm.

Tư Đồ Ung hoảng sợ phát hiện, theo tiếng chấn chiến của sóng âm, trên không trung xuất hiện vô số hư ảnh, hướng chính mình tràn tới mãnh liệt. Đây là sóng âm hóa hình công kích trong truyền thuyết, chỉ cần bị hư ảnh xuyên qua, người đừng mong được sống sót, đây không phải là thủ đoạn của tu chân giới, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Mắt nhìn hư ảnh đang mãnh liệt tràn tới, Tư Đồ Ung và tất cả người tu chân đều cũng nhắm mắt lại. Đây là sự công kích của thần khí, người tu chân của thế giới này không cách nào chống đỡ nổi.

Đến lúc này thì đột nhiên chỉ thấy kim quang chớp động liên tiếp, trên không trung hiện xuất ra ba đoàn kim quang, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên tới rồi.

Kiền Thiện Dong dù sao cũng là La Thiên Thượng Tiên, hắn liếc mắt thì nhìn ra không hay, mặc kệ tại sao Lý Cường muốn đại khai sát giới, hắn cũng đều không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Ba vị tiên nhân liếc nhau, phi thường ăn ý liền đồng thời ra tay.

Công kích của tiên nhân không giống bình thường, Lý Cường nhất thời cảm thấy áp lực tăng lên, hắn không tự chủ được tương Thiên Lại Chi Âm thúc giục đến mức tận cùng, trong phút chốc hư ảnh trên bầu trời dày đặc ngưng kết lại, không ngờ cũng biến thành vô số Chiến Hồn đang mặc kim giáp.

Thiên Thực lão tiên không nhịn được kêu lên: " Hay a, lợi hại a! Ha ha, thật là không tưởng." Hắn cầm đầu lao vào trong hư ảnh, trong tiếng ầm ầm, Kim Giáp Chiến Hồn hóa thành tinh mang đầy trời tiêu tán trong không trung. Nhưng trong chớp mắt, theo khúc nhạc của Thiên Lại Chi Âm vẫn vang lên, lại có nhiều Kim Giáp Chiến Hồn ngưng kết dày đặc.

Đại Nam Phong Ngự xuất ra thái hoàn trên cánh tay, một dãy ánh sáng phiêu tán đi ra, mỗi một luồng sáng đều cũng cuốn vào một người tu chân, nàng nũng nịu quát: " Đi!" Phảng phất như lưu tinh, luồng sáng tương người tu chân của Âm Ảnh Bảo tất cả đều sủy ra khỏi phạm vi công kích của sóng âm, thậm chí ngay cả ba người Hoa Mị Nương đang đứng ở sau lưng Lý Cường cũng bị cuốn ra ngoài.

Kiên Thiện Dong trực tiếp nghênh đón hướng Lý Cường, Bách Trạch Việt lóe lên ngân mang chói mắt thẳng tắp bổ tới.

Tư Đồ Ung và người tu chân thuộc hạ trợn mắt há hốc mồm nhìn, hẳn đương nhiên nhận ra, người tới là ba tiên nhân.

Ba đạo ánh sáng bọc lấy ba người Hoa Mị Nương xuất hiện tại không trung, Tư Đồ Ung lúc này có cuồng ngạo cũng không dám lập tức động thủ, hẳn ác hung hăng nói: " Tiểu yêu nữ, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi! Hừ, một ngày nào đó ngươi sẽ gặp họa...a nha!" Lời còn chưa nói xong, hẳn đã bị Đại Nam Phong Ngự hung hăng đánh một cái, Hoa Mị Nương nhin không được bật cười khúc khích.

Đại Nam Phong Ngự có chút lóe lên đi tới trước mặt Tư Đồ Ung, mặt lạnh băng nói: " Ngươi dám chửi ta tiểu yêu nữ? Bồn tiên tử phải giáo huấn cho ngươi một phen thật tốt..."

Cả người Tư Đồ Ung đều cũng tê rần, hẳn đầu nghĩ mình mắng Hoa Mị Nương, không ngờ lại làm cho nữ tiên nhân hiểu lầm. Hẳn luôn miệng nói: " Ta không có chửi ngươi...không có..oa..phi kiếm của ta..."

Phi kiếm của Tư Đồ Ung bị Đại Nam Phong Ngự chụp lấy, chỉ thấy kim quang trong tay nàng chớp động, phi kiếm của Tư Đồ Ung đã bị nàng hủy diệt.

Đại Nam Phong Ngự quát: " Còn dám nói xạo! Không ngờ dám dùng phi kiếm đánh bồn tiên tử..." Nàng làm bộ như muốn đánh, Tư Đồ Ung sợ đến quát to một tiếng, bạch quang chợt lóe, chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Những người tu chân khác cũng phát ra âm thanh kêu hăm, liền tán lác chạy mất. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Âm Ảnh Bảo hướng xa xa bay nhanh đi.

Đại Nam Phong Ngự vỗ vỗ tay, cười hì hì nhìn Hoa Mị Nương, hỏi: " Sao ba người các ngươi không chạy?"

Hoa Mị Nương cũng cười hì hì hỏi lại: " Sao chúng ta lại phải chạy?"

" Oanh!" Bách Trạch Việt phía xa xa phát ra quang hoa màu bạc đem cả không vực đều cũng chiếu sáng.

Thiên Lại Chi Âm phát ra âm ba không ngờ cũng có thể đem Bách Trạch Việt ngăn trở, Kiên Thiện Dong kinh ngạc vô cùng dùng Bách Trạch Việt hung hăng chàang tới, Bách Trạch Việt bị Chiến Hồn Dao đánh vào, ầm ầm nổ vang.

Lý Cường rốt cuộc tỉnh táo lại, nhưng hẳn cũng không cách khống chế được sát ý của mình, Chiến Hồn Dao nhanh chóng mở rộng, giống như một thanh đao trời bổ về phía Bách Trạch Việt của Kiên Thiện Dong.

Thiên Thực lão tiên nhìn thấy Kim Giáp Chiến Hồn đang bay múa đầy trời tiêu tán không còn, liền thuận di qua bên người Đại Nam Phong Ngự, cười quái dị nói: " Tiểu tử này ngày càng lợi hại, ha ha, dĩ nhiên cũng có thể cùng La Thiên Thượng Tiên liều mạng đánh nhau, Đại Nam Phong Ngự, ngươi nghĩ tiểu tử này chịu được bao lâu?"

Ba người Hoa Mị Nương nghe được cuồng quýt cười khổ, vạn vạn không nghĩ đến lại toát ra ba tiên nhân, trong đó tiên nhân mà Lý Cường đang động thủ lại là La Thiên Thượng Tiên. Hoa Mị Nương nhin không được kêu lên: " La Thiên Thượng Tiên cũng không ngờ lại biết khi dễ người khác a."

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Cái gì mà La Thiên Thượng Tiên khi dễ người, tiểu tử nọ không phải là người tầm thường! Thân phận và tu vi của hẳn không hề kém hơn La Thiên Thượng Tiên, vừa rồi chính là hẳn khi dễ người, bây giờ chỉ là ngang hàng tranh chấp thôi."

Bất kể là Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực lão tiên hay là Kiên Thiện Dong, bọn họ vẫn luôn đặt Lý Cường ở địa vị ngang hàng.

Công lực của Kiên Thiện Dong mặc dù cao tuyệt, nhưng gặp phải thần khí cũng cảm thấy phải cố hết sức. Hẳn liên tục khấp động tiên linh huyền, Bách Trạch Việt nhất thời hóa thành quang vụ màu bạc, đồng thời hẳn quát to: "Tiểu tử, mau thu..."

Lý Cường cũng muốn thu hồi Chiến Hồn Dao, nhưng hẳn đã không khống chế được sát ý bộc phát, Chiến Hồn Dao thể như chẻ tre chém về phía ngân vụ.

Một kích này đem Lý Cường và Kiên Thiện Dong đồng thời đánh bay. Lý Cường chỉ cảm thấy cả người kiệt lực, trước mắt một mảnh hôn ám, hẳn biết đã bị tổn thương không nhẹ.

Cảm giác của Kiền Thiện Dong cũng thật không tốt, hắn hoảng hoảng lơ đãng xoay một vòng mới có thể ổn định thân hình, trong lòng thất kinh: " Hay thật, thiếu chút nữa là đỡ không được nữa. Đây là thần khí gì a?"

Đại Nam Phong Ngự lắc mình đi tới bên cạnh Lý Cường, kêu lên: " Kiền đại ca, người đánh bị thương hần rồi."

Hoa Mị Nương, Nạp Thiện và Triệu Trì sợ đến hồn phi phách tán, ba người vội vàng bay tới bên cạnh Lý Cường, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, Kinh Thiên thần giáp cũng ảm đạm không ánh sáng, một bộ dáng yếu ớt vô lực. Hoa Mị Nương vội kêu lên: " Ngũ đệ, người thế nào rồi?"

Kiền Thiện Dong bay lại nhìn thoáng qua, nói: " Hần không có việc gì, chỉ là bị thần khí phản chấn một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Nạp Thiện và Triệu Trì hung hăng nhìn Kiền Thiện Dong, nhưng hai người bọn họ trong lòng đều rõ ràng, ngay cả lão đại cũng đánh không lại, có tiến tới cũng là chịu chết oan.

Lý Cường có chút lắc đầu, thở dài nói: " Không hổ là La Thiên Thượng Tiên, dựa vào thần khí cũng không cách thủ thắng a."

Thiên Thực lão tiên nói: " Tiểu tử, đừng có nghĩ lung tung, La Thiên Thượng Tiên nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy, vậy không phải là La Thiên Thượng Tiên nữa, tại tiên giới, tuyệt đại bộ phận tiên nhân đều cũng đánh không thắng La Thiên Thượng Tiên, người có cái gì đáng để khổ sở chứ? Thực lực bây giờ của người có thể liều mạng được với tiên nhân rồi."

Kiền Thiện Dong nhin không được hỏi: " Tiểu tử, người từ đâu có được thần khí này?" Có thể cùng Bách Trạch Việt của mình liều mạng, đánh bừa, hần thật sự cảm thấy rất tò mò.

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên cũng rất chú ý lắng nghe, cho dù tại tiên giới, thần khí cũng không gặp được nhiều lắm, mặc dù nhiều hơn so với tu chân giới, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm.

Lý Cường cười khổ nói: " Thần khí này là do Thần Chi Chiến Hồn tặng cho, ta gọi nó là Chiến Hồn Dao, là có được ở một tinh cầu màu tím."

Thiên Thực lão tiên kinh ngạc nói: " Người nói chính là Tử Hồn Tinh? Nga, ta hiểu được rồi...người là nhìn vào dấu hiệu Định Tinh Bàn của ta phải không? Tử Hồn Tinh ta có đi qua, đó là một trong ba nơi thần bí lớn nhất trong truyền thuyết, a a, lúc ấy ta rất chật vật, thiếu chút nữa là bị vây ở bên trong rồi, ngẫm lại còn thấy sợ hãi a...đi? Tiểu tử người nếu vào Tử Hồn Tinh, vậy nhất định là đã phá đi Thần Bí Cấm Chế rồi, thật không tưởng nổi!" Bây giờ hần quả thật có điểm bội phục Lý Cường.

Lý Cường thật vất vả mới hồi phục lại, nói: " Ba chỗ thần bí nhất? Ngoại trừ Tử Hồn Tinh còn có chỗ nào?"

Thiên Thực lão tiên thuận miệng đáp: " Còn có Huyền Tinh Thần Trận của Tiểu Lâm Thiên và Tây Cát Hâm Ba Giác. Hâm Ba Giác ta không có đi qua, còn hai chỗ kia đều có thăm dò qua, nhưng quá lợi hại, không dám đi vào."

Sắc mặt của Lý Cường càng thêm khó nhìn, hắn cười khổ nói: " Hâm Ba Giác, hắc, Hâm Ba Giác của Tây Cát...lão tiên, có thể cho ta một tiêu thức hay không? Ta phải biết Hâm Ba Giác ở nơi nào?"

Kiền Thiện Dong vội vàng nói: " Thiên Thực, đừng nói hươu nói vượn! Cái gì mà ba nơi thần bí gì chứ, sao ta lại không biết."

Thiên Thực lão tiên cảm thấy kỳ lạ: " Ba địa phương này mà người không biết? Làm sao có thể?"

Kiền Thiện Dong nói: " Xích Vật Ngự tới rồi, chúng ta thương lượng phải làm gì đây, còn những chuyện khác sau này hãy nói." Hắn đánh lảng sang chuyện khác.

Lý Cường rất kỳ quái với thái độ của Kiền Thiện Dong, tại sao hắn lại sợ nhắc tới Hâm Ba Giác như thế. Trong lòng hắn nghi vấn trùng trùng, hỏi: " Xích Vật Ngự tới rồi? Sao người lại biết?"

Thật ra hành tung của Xích Vật Ngự Kiền Thiện Dong tìm hiểu rất rõ ràng, hắn quan tâm nhất là chuyện này, với thể lực ngấm của Kiền Thiện Dong tại tu chân giới, có thể không ai có thể siêu việt qua hắn.

Kiên Thiện Dong nói: " Người yên tâm đi, ta hiểu được rõ ràng."

Lý Cường cảm thấy buồn bực: " Ta yên tâm cái gì? Cái đó có quan hệ gì với ta?"

Đang khi nói chuyện, có một người tu chân bay lại rất nhanh. Hắn bay đến gần Kiên Thiện Dong thì lễ nói: " Thánh chủ, Lâm Minh Tinh truyền đến tin tức..." Hắn do dự liếc mắt nhìn Lý Cường, Kiên Thiện Dong vung tay lên: " Vô phương, không sao, người nói."

Người tu chân kia nói: " Từ Nghịch Hành thông đạo có không ít tiên nhân đi tới."

Kiên Thiện Dong hỏi: " Không ít? Là mấy người? Nói rõ ràng một chút."

Người tu chân kia hoảng sợ nói: " Tin tức truyền đến không có nói rõ mấy người, chỉ nói là không ít...cụ thể bao nhiêu người cũng không biết."

Lý Cường thế mới biết Kiên Thiện Dong ở tại Lâm Minh Tinh cũng an trí người của mình, hắn hỏi: " Tiên nhân tiến vào giới này với số lượng lớn, có phải xảy ra đại sự gì hay không?"

Chẳng những Kiên Thiện Dong không hiểu, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên cũng cảm thấy kỳ lạ.

Kiên Thiện Dong nói: " Được, người trở về đi, có tin tức gì lập tức báo cáo." Người tu chân kia yên lặng hành lễ, xoay người bay đi.

Thiên Thực lão tiên nói: " Ai, giới này cũng như đang muốn rối loạn. Kỳ quái, Thanh Đế vì sao lại cho phép nhiều tiên nhân như vậy tiến vào giới này chứ, các người xem thế nào?"

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: " Thật không hiểu a, chúng ta nên cẩn thận là tuyệt vời, ta còn tốt một chút, còn hai người các người nên cẩn thận."

Đại Nam Phong Ngự mặt không chút thay đổi nói: " Chuyện tới trước mắt, trốn tránh cũng vô dụng, bốn tiên tử cũng không lo nhiều lắm chi."

Hoa Mị Nương vẫn ở bên cạnh lắng nghe, lúc này đột nhiên chen lời nói: " Người tiên giới tới đây, bộ nhất định là muốn tìm các người hay sao? Có lẽ là vì chuyện khác cũng không chừng."

Một lời bình tĩnh người trong mộng, Kiên Thiện Dong nói: " Đúng vậy, bọn họ chưa chắc là muốn tới tìm chúng ta."

Lý Cường nhìn Âm Ảnh Bảo đi xa, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Tu thần Thiên Tiến Chương tu luyện đến cảnh giới cao, phân tặc thật sự không dễ dàng nắm chắc, nhất là khi mình ngày càng trở nên lợi hại, thường thường nhịn không được muốn ra tay, mà người tu chân của giới này thật không cách nào chống đỡ được. Hắn phát hiện mình thiếu đi đối thủ để ma luyện, bây giờ mặc dù có tiên nhân có thể làm cho mình thanh tỉnh, sau này nếu ngay cả tiên nhân cũng không làm được, vậy vô cùng phiền toái.

Hoa Mị Nương gõ nhẹ vào đầu Lý Cường nói: " Phát nguồn cái gì a? Bồi tỷ tỷ về Phong Duyên Tinh đi, Nữ Nữu và Hồng nhi sẽ đi..."

Kiên Thiện Dong vội vàng nói: " Tiểu tử, người bây giờ không nên về Phong Duyên Tinh, cùng chúng ta đi một chỗ, có một số việc chúng ta cần tìm người hỏi một chút."

Đại Nam Phong Ngự gật đầu nói: " Tiểu huynh đệ, cùng đi đi."

Lý Cường gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: " Kỳ quái, ta sao hiểu được có gì không tự nhiên a, các người nói rõ ràng một chút, đi địa phương nào chứ?" Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện không hay, nhưng lại nghĩ không ra nơi nào không đúng.

Thiên Thực lão tiên cười nói: " Không có gì, chỉ là đi tìm người, thuận tiện hỏi một chút...ách, chính là đi đi rồi hãy nói."

Kiên Thiện Dong bay đến trước người Hoa Mị Nương, đưa cho nàng một viên bài năm màu: " Người dẫn hai người bọn hắn về Phong Duyên Tinh, yên tâm đi, sau này không ai dám ra tay với người, sau này người chính là khách quý của Thánh Thành."

Lý Cường biết Kiền Thiện Dong làm như vậy là vì muốn cho mình yên tâm.

Kiến thức của Hoa Mị Nương rất sâu, nàng nhìn viên bài trong tay, kinh ngạc nói: "Thánh Lệnh?"

Nạp Thiện và Triệu Trì trước mặt mấy tiên nhân căn bản nói không ra lời, loại áp lực vô hình này thật sự là quá lớn, hai người chỉ có thể mở to mắt nhìn.

Lý Cường hỏi: "Thánh Lệnh gì?"

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: "Thánh Lệnh chính là chiếu lệnh cho Thánh Thành phát ra, hì hì, nghĩ không ra ta cũng có được Thánh Lệnh." Trong Phong Duyên Tinh tu chân giới, Thánh Lệnh có thể nói là chí cao vô thượng, không ai dám hướng tới người có Thánh Lệnh động thủ, nếu có ai dám động thủ, đó chính là công nhiên khiêu chiến tới quyền uy của Thánh Thành. Có Thánh Lệnh, Hoa Mị Nương cơ hồ làm việc tùy tâm sở dục.

Lý Cường cười nói: "Được rồi, ta đi! Hoa đại tỷ, tỷ mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì trở về. Nạp Thiện, nói cho Mị nhi các nàng, ở Phong Duyên Tinh chờ ta." Trong lòng hắn âm thầm thở dài, tự mình căn bản không cách nào an tâm dừng lại một chỗ, từ khi bước vào tu chân giới, liên một mực bôn ba không ngừng. Lý Cường bây giờ phi thường khát vọng tìm một chỗ an ổn lại, hắn cảm thấy thân tâm uể oải cực kỳ.

Hoa Mị Nương không nói thêm nữa, mang theo Nạp Thiện và Triệu Trì rời đi.

Đại Nam Phong Ngự thả ra Tinh Diệu. Lý Cường cười nói: "Hà hà, còn có phương tiện Tinh Diệu a, không đúng...Phong Ngự đại tỷ, chúng ta đi đâu? Tại sao cần tới Tinh Diệu?" Lời còn chưa dứt, kim mang của Tinh Diệu đã bao bốn người lại, một thanh âm sét đánh vang lên, Tinh Diệu na di đi.

Lý Cường không ngừng xem xét Định Tinh Bàn của mình, hắn kinh ngạc phát hiện, Tinh Diệu đi tới một tinh vực xa lạ, hơn nữa phi thường xa xôi, hắn không khỏi cười khổ, nếu tự mình muốn đi về, thật không biết phải tốn mất bao nhiêu thời gian nữa.

Tinh Diệu đứng ở giữa không trung, cách đó không xa có một tinh cầu mà lam biển. Lý Cường hỏi: "Đây là nơi nào? Định Tinh Bàn cũng không có biểu hiện, chẳng lẽ khóa tinh cầu này ẩn hình sao?"

Thiên Thực lão tiên nói: "Đã thật lâu chưa có tới qua nơi này rồi, ngươi xác định hắn còn ở đó hay sao?"

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: "Hắn dám chắc ở đó, chỉ là không biết hắn có chịu gặp chúng ta hay không."

Lý Cường khó thể tin, nói: "Ngươi là La Thiên Thượng Tiên, còn ai có thể cự tuyệt được ngươi hay sao?"

Đại Nam Phong Ngự nói: "Tiểu huynh đệ, đừng kỳ quái, lợi hại chính thức có rất nhiều người nữa đó, chỉ là bọn hắn không dễ dàng chịu lộ diện mà thôi. Nơi này là Cổ Vãn Tinh, là nơi tiềm tu của Nguyên Cổ Thượng Nhân, nếu không có Tinh Diệu căn bản là đến không được nơi này. Nơi này ngay cả ta cũng chưa có tới qua, nếu không phải có Kiền đại ca cấp Tinh Tiêu, ta cũng đến không được."

Lý Cường nghĩ thầm: "Nguyên Cổ Thượng Nhân là ai? Chẳng lẽ so với tiên nhân còn lợi hại hơn? Nhìn thái độ của Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên, người này tuyệt đối là không tầm thường." Hắn tò mò hỏi: "Nguyên Cổ Thượng Nhân? Cũng là người tu chân hay sao?"

Kiền Thiện Dong nhin không được nở nụ cười: "Tiểu tử, đừng có sai lầm, Thượng Nhân không phải là người tu chân, lão nhân gia là Thủy Ẩn Giả, sự tồn tại của hắn chỉ có một số ít tiên nhân biết mà thôi. Nơi này là một trong những trú địa của hắn, lão nhân gia hắn hóa thân vô số, ở giới nào cũng có trú địa cả. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên mạo phạm lão nhân gia."

Nhìn vẻ mặt của Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên, Lý Cường biết Kiền Thiện Dong không có nói hư nói vượn. Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói danh hào Thủy Ẩn Giả này, suy nghĩ một chút, hắn lại hỏi: "Trên đời này có bao nhiêu Thủy Ẩn Giả? Thật không hiểu nổi cái gì gọi là Thủy Ẩn Giả."

Kiền Thiện Dong cũng rất kiên nhẫn giải thích: "Thủy Ẩn Giả là tôn xưng của tiên nhân đối với bọn họ, bọn họ là người có đại pháp lực đại thần thông, nhưng bọn họ rất ít hiển lộ mình. Ta biết có hai vị Thủy Ẩn Giả, một vị là Nguyên Cổ Thượng Nhân của Cổ Vãn Tinh, còn có một vị là Bắc Tụ Thượng Nhân, hành

tung bất định, nghe nói cũng có trú địa, chỉ là không ai biết, còn có mấy Thủy Ẩn Giả đều là nhân vật trong truyền thuyết, ta cũng không được rõ ràng.”

Đại Nam Phong Ngự thu hồi Tinh Diệu, nói: ” Chúng ta phải phi qua, nếu không sẽ không lẽ phép.”

Kiên Thiện Dong có chút cảm khái nói: ” Mỗi cách ngàn năm ta đều đến đây một chuyến, mặc dù Thượng Nhân cho phép ta tới, nhưng ta cũng chỉ được gặp qua lão nhân gia hai lần, hy vọng lần này chúng ta có thể nhìn thấy lão nhân gia.” Về mặt hần trở nên rất chờ mong, làm cho Lý Cường cảm thấy không thể tư nghị.

Bốn người chậm rãi hướng Cổ Vãn Tinh bay đi. Lý Cường nói thầm: ” Ai, thật sự là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên(ngoài người có người, ngoài trời còn có trời khác) a, Nguyên Cổ Thượng Nhân cũng có thể làm cho La Thiên Thượng Tiên cung kính, người này nhất định rất lợi hại.”

Kiên Thiện Dong nhỏ giọng nhắc nhở: ” Tiểu tử thú vị, đừng có miên man suy nghĩ, nhất là không thể không cung kính, nếu không chúng ta cũng sẽ xui xẻo với người đó, biết không?”

Đại Nam Phong Ngự cũng nói: ” Tiểu huynh đệ, nếu không phải Kiên đại ca cho ta biết phương vị, ta cũng không biết nơi này có Thủy Ẩn Giả, có thể nhìn thấy Thủy Ẩn Giả là phúc khí của chúng ta, ta van người, đừng có nói lung tung đó.”

Lúc này Lý Cường mới ý thức được Thủy Ẩn Giả đích xác không phải chuyện đùa, ngay cả Đại Nam Phong Ngự nữ tiên nhân như vậy mà cũng phải thu liễm, vậy mình cần phải thành thật mới tốt. Hần hỏi: ” Ân, Nguyên Cổ Thượng Nhân có chịu gặp chúng ta hay không?”

Thiên Thực lão tiên nói: ” Không nhất định đâu, ta từng ở một cơ hội ngẫu nhiên tìm được đến nơi đây, bất quá đã bị lão nhân gia cự tuyệt.” Trên mặt hần cũng không có vẻ khó chịu, tựa hồ bị cự tuyệt gặp mặt cũng không phải là chuyện gì mất mặt cả.

Lý Cường cảm thấy tốc độ phi hành chợt chậm lại, cả người phảng phất như tiến vào trong niêm giao, hần biết đây là tác dụng của cấm chế.

Cũng quả nhiên Kiên Thiện Dong dừng lại đầu tiên, hần lấy ra một khối vật dài chừng một thước liên tục gảy lên, chỉ thấy đồ vật kia hiện ra quang mang màu vàng nhạt. Kiên Thiện Dong mặc niệm mấy câu, đồ vật nọ đột nhiên hóa thành một đạo hoàng quang bay ra ngoài.

Kiên Thiện Dong thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra mỉm cười: ” Hay, Thượng Nhân không có cự tuyệt, lần này có hy vọng rồi.”

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên cũng đều lộ ra tươi cười, Lý Cường không khỏi kinh hãi, phải biết rằng ba người bọn họ là nhân vật đứng đầu của giới này, không cần phải cố kỵ chỗ nào, hần thật sự đoán không ra Nguyên Cổ Thượng Nhân đến tột cùng là đại nhân vật thể nào, trong lòng càng vô cùng tò mò.

Chỉ chốc lát sau, bốn người đều cảm thấy trên người chợt nhẹ đi, cấm chế đã bị giải trừ. Chỉ một chút này cũng làm cho Lý Cường bội phục không thôi, phải biết rằng chủng loại cấm chế này muốn cởi ra cũng là một chuyện khó thể tưởng tượng.

Kiên Thiện Dong trầm giọng nói: ” Tất cả dừng nhúc nhích, chờ.”

Lý Cường phảng phất chừng một chút thời gian, ước chừng khoảng một giờ, hai tiểu hài tử đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

Kiên Thiện Dong tựa hồ nhận ra bọn họ, hần cười nói: ” Nhàn Dung, Nhàn Túc, sao lại là các người tới đón dẫn?”

Nhàn Dung và Nhàn Túc hai người nhìn qua chỉ có bộ dáng hài đồng chừng bốn, năm tuổi, hình dáng béo mập mũm mĩm trắng trẻo thật là đáng yêu, hai người mặc đồan y màu trắng giống nhau như đúc, lộ ra hai cánh tay ngắn nhỏ trắng muốt, đi chân trần. Hai người đều đang cười hì hì, làm cho người ta nhìn thấy liền sinh hảo cảm.

Nhàn Dung cười nói: ” Thượng Nhân đặc mệnh hai ta tới đón khách quý.”

Nhàn Túc bổ sung: "Thượng Nhân đã sớm chuẩn bị rồi, biết các người sẽ đến. Kiền Thiện Dong, lần trước người đáp ứng sẽ mang cho ta món đồ chơi đâu rồi? Có mang đến không?"

Kiền Thiện Dong nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, hắn không nghĩ tới lúc ấy chỉ một câu nói đùa, Nhàn Túc dĩ nhiên cũng còn nhớ. Hắn biết hai người kia mặc dù nhìn qua như còn rất nhỏ, nhưng thật ra năm tháng tu luyện cũng không ít hơn mình, bây giờ chỉ do đình trệ ở một cảnh giới kỳ lạ, nên hành vi lời nói đều có bộ dáng như hài đồng.

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên cũng không dám chen lời, bởi vì không rõ được tình huống nên không giúp được gì. Lý Cường nhịn không được cười nói: "Lão Kiền, món đồ chơi gì?"

Kiền Thiện Dong thật sự rất xấu hổ, hắn ấp a ấp úng nói: "Này...Nhàn Túc a, ta tặng cho người một kiện tiên khí có được không? Đồ chơi...ta quên mang theo..."

Nhàn Túc và Nhàn Dung đều lộ ra bộ dáng mất hứng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa hồ món đồ chơi so với tiên khí trọng yếu hơn nhiều.

Tâm niệm Lý Cường vừa động, hắn nhớ lúc ở Thản Bang Tinh Vong Mệnh Giác từng mua không ít đồ chơi, lúc ấy chuẩn bị tặng cho con của Nạp Thiện. Hắn tiện tay lấy ra một đồng, cười nói: "Ta có món đồ chơi, tặng cho người."

Kiền Thiện Dong nhất thời nhẹ nhõm, không nghĩ tới trên người Lý Cường lại cũng mang theo đồ chơi của tiểu hài tử, hắn vội vàng giới thiệu: "Đây là Lý Cường, truyền nhân của tu thần Thiên Tiến Chương, đây là Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực."

Nhàn Dung và Nhàn Túc chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi vội giành lấy đồ chơi, nhìn qua tất cả đều là hành vi phương thức của hài đồng.

Hai người tranh giành nhau một hồi, rốt cuộc cũng phân đôi được đồ chơi xong. Vẻ mặt Nhàn Túc tươi cười nói với Lý Cường: "Vẫn là tiểu ca này tốt hơn, không giống Kiền Thiện Dong nói chuyện không giữ lời gì hết. Tiểu ca, ta là Nhàn Túc."

Nhàn Dung cũng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, Kiền Thiện Dong không tốt, tiểu ca, ta là Nhàn Dung."

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực liếc nhau, trong lòng đều cũng tiếc nuối trên người không có mang theo đồ chơi.

Lý Cường rất thích hai người này, trong lòng hắn cũng hiểu được người có bộ dáng tiểu hài tử như vậy nhưng nhất định cũng không phải là trẻ con, nhưng hắn vẫn cảm thấy bọn họ phi thường đáng yêu. Hắn cười nói: "Ta gọi người tiểu Dung, người là tiểu Túc, lần sau nếu có thể nhìn thấy hai người các người, ta sẽ cho thêm đồ chơi cho các người nữa, chịu không?"

Nhàn Dung và Nhàn Túc vỗ tay kêu hay, Nhàn Dung vui vẻ nói: "Tốt nhất là đồ chơi mà chúng ta chưa từng gặp qua, đợi lát nữa ta đưa tiểu ca đi xem đồ chơi mà ta có, ta cam đoan cho người mở rộng tầm mắt, Nhàn Túc cũng không có được nhiều như ta.."

Nhàn Túc nhất thời kêu lên: "Ai nói đó! Ta mới có nhiều đồ chơi hơn! Đồ chơi của người đều là pháp bảo, không giống như ta, mới đúng thật là đồ chơi!"

Bốn người Lý Cường đều cũng choáng váng, không nghĩ tới hai người bọn họ đang tranh luận xem ai có nhiều đồ chơi hơn. Đột nhiên, trên không trung vang lên một thanh âm: "Nhàn Dung, Nhàn Túc, hai người đang làm gì?"

Hai người sợ đến lập tức đình chỉ tranh chấp, Nhàn Dung nói: "Dung nhi sẽ đến ngay, khách nhân đã tới rồi."

Nhàn Túc lặng lẽ le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Thiếu chút nữa lại làm sai việc rồi."

Hai người rất ăn ý, mỗi người một bên đứng gần Lý Cường, Nhàn Túc nói: "Thượng Nhân còn đang chờ, chúng ta đi thôi."

Nhàn Dung tay kháp linh huyền, một đạo kim mang hiện lên, mấy người biến mất tại không trung.

209. Chương 209

Hòn đảo này thật lớn, giống như một con cá đang nhảy lên, bên bờ của đảo nổi lên một vòng màu trắng, Lý Cường biết đó là tác dụng của cấm chế, là do nước biển xô vào cấm chế làm nổi lên bọt sóng. Trên đảo bị một tầng sương mù bao phủ, thấy không rõ tình huống trên đảo.

Nhàn Dung chậm rãi nói giọng non nớt: "Tiểu ca, chúng ta đi xuống đi." Từ khi Lý Cường cho họ đồ chơi, hai người đối với Lý Cường biểu hiện đặc biệt thân cận, đối những người khác lại không thèm để ý, làm cho mấy người Kiền Thiện Dong đỡ khóc đỡ cười.

Nhàn Túc cỡi cấm chế trên bầu trời của hòn đảo, sáu người rơi vào giữa đảo.

Lý Cường đứng vững liền phát hiện, hòn đảo này do một trận pháp thật lớn cấu thành, hơn nữa là trận pháp mình chưa từng nhìn thấy qua. Lý Cường có một đôi thần nhãn khác hẳn người khác, có thể nhìn xuyên qua hết thủy hư ảo, nhưng trận pháp này hẳn chỉ có thể nhìn thấy trong vòng mười bước, hơn mười bước hẳn dĩ nhiên cũng hoàn toàn nhìn không thấu.

Kiền Thiện Dong nhỏ giọng nhắc nhở: "Mọi người không nên lộn xộn, đây là Thủy Vực Ly Hợp đại trận, là một trong những trận pháp cổ xưa nhất."

Thiên Thực lão tiên kinh ngạc nói: "Phong Thần trận? Đây là trận pháp trong truyền thuyết, Thượng Nhân thật là lợi hại a..."

Đại Nam Phong Ngự không nói một lời, vẻ mặt nghiêm túc đánh giá chung quanh, càng xem trong lòng càng sợ, năng hoàn toàn xem không hiểu trận pháp này.

Nhàn Dung và Nhàn Túc cung kính nói: "Thượng Nhân, khách nhân đã đưa tới."

Từ trên mặt đất bốc lên sáu cỗ khói xanh, khói xanh huyền hóa thành sáu tấm bản chừng một thước vuông mỗi tấm, vụ khí liểu nhiên, nhìn qua như không thật. Nhàn Dung và Nhàn Túc đều cũng khoanh chân ngồi lên, Kiền Thiện Dong nói: "Chúng ta cũng ngồi lên đi."

Lý Cường theo lời khoanh chân ngồi lên, cười nói: "Đây là vật gì vậy?"

Nhàn Dung quay đầu trả lời: "Tiểu ca, đây là Thanh Vực Chu, tại trong Thủy Vực trận không có Thanh Vực Chu thì nửa bước cũng khó đi. Mọi người ngồi yên là được rồi, chúng ta đi gặp Thượng Nhân, nhớ kỹ lúc chịu không được thì nhắm mắt lại là được."

Thanh Vực Chu của Nhàn Dung ở phía trước, Thanh Vực Chu của Nhàn Túc ở cuối cùng, sáu tấm Thanh Vực Chu liên tiếp thành một đường không một âm thanh mà di động. Trong lòng Lý Cường kỳ quái: "Chịu không được? Cái gì mà phải chịu không được..." Đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên hoa lên, các loại huyền tượng đập vào mặt mà đến. Lý Cường không quan tâm, loại huyền tượng bên ngoài này đối với hắn đã không còn tác dụng gì nữa.

Thật ra, bởi vì có quan hệ đến việc tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương, Lý Cường tiếp xúc nhiều nhất chính là thể ngộ cảnh giới, đối với huyền tượng hẳn có lực kháng cự cực kỳ cao, hẳn nghĩ thầm: "Đây có gì đặc biệt hơn người đâu, huyền tượng này còn không bằng sự lợi hại của Đại Huyền Phật Cảnh của Phật tông." Bởi vì Thủy Vực Ly Hợp đại trận không có bị xúc phát, cho nên Lý Cường ngộ nhận trận pháp này rất bình thường.

Nhàn Túc ở phía sau hắn truyền âm nói: "Tiểu ca, nhắm mắt lại, không nên nhìn ra ngoài, tốt nhất tranh thủ thời gian tu luyện."

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, lập tức tâm thần chìm vào cảnh giới của Sát Lục Chi Tâm, trong phút chốc hẳn hiểu được ý tứ của Nhàn Túc, nguyên là linh khí của nơi này nồng đậm làm cho người khác khó thể tin. Cho tới bây giờ hắn cũng không có ở địa phương thế này tu luyện qua, Kim Tôn Thần Tâm kịch liệt nhảy lên, đại lượng linh khí như nước thủy triều tuôn vào, chỉ trong chớp lát, khiến cho hắn thụ ích lợi không ít. Lý Cường kinh hãi vạn phần, đáng tiếc không có nhiều thời gian tu luyện, Thanh Vực Chu đã đi tới nơi ẩn cư của Nguyên Cổ Thượng Nhân.

Vụ khí dần dần tán đi, đây là một khối đất trống không lớn, bốn phía đều là cỏ thụ ôm hết mà không biết tên, trên mặt đất trống có một tòa lầu gỗ nhỏ đơn sơ, bên cạnh lầu gỗ có trồng đầy kỳ hoa dị thảo, chung quanh phi thường yên lặng. Lý Cường phát giác linh khí nơi này càng thêm dư thừa, hẩn nghĩ thầm: "Nếu có thể ở chỗ này tu luyện, công lực nhất định tăng rất nhanh."

Nhàn Dung và Nhân Tức ý bảo mấy người Kiền Thiện Dong đợi xong, hai người đi tới trước lầu gỗ, Nhân Dung nói: "Thượng Nhân, khách nhân tới."

Kiền Thiện Dong giành lên trước, nói: "La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong bái kiến Thượng Nhân."

Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự cũng ngay sau đó báo danh cầu kiến. Lý Cường cảm thấy Nguyên Cổ Thượng Nhân quả thật có danh khí thật cao, trong miệng hẩn thì nói: "Lý Cường bái kiến Thượng Nhân." Nhưng lại đứng bất động, cũng không có thi lễ, chỉ nhìn lầu gỗ, chờ đợi Nguyên Cổ Thượng Nhân lên tiếng nói.

Một hồi lâu trong lầu gỗ có người nói: "Nhàn Dung, người đưa khách nhân đi vào, Nhân Tức, người đi mang đến điểm tâm." Thanh âm phi thường nhu hòa, nghe không có một chút hỏa khí, giống như gió mát thổi vào mặt, làm cho kẻ khác vô cùng sướng khoái.

Sắc mặt Nhân Tức lộ vẻ vui mừng, đáp ứng một tiếng, thân hình nho nhỏ hóa thành lưu quang chọt lóe rồi biến mất. Lý Cường thầm giật mình, loại na di pháp này hẩn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hẩn biết đây chính là Lưu Quang Na Di, là một loại cổ tiên pháp.

Nhàn Dung mang theo mọi người đạp lên lầu, nhỏ giọng nói: "Bên trong là Hoàn Lang Thiên, xin mời đi theo sát ta."

Kiền Thiện Dong trước kia đã tới, hẩn giải thích: "Hoàn Lang Thiên là do Thượng Nhân dùng đại thần thông cấu trúc, có thể đi thông các giới, không có sự cho phép của Thượng Nhân, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào."

Lý Cường cười nói: "Thanh Đế cũng không được sao?"

Kiền Thiện Dong có chút gật đầu, không nói gì. Lý Cường không khỏi chắt lưỡi, vị Nguyên Cổ Thượng Nhân này quá lợi hại rồi.

Trong phút chốc tiến vào phòng, Lý Cường cảm thấy mình như tiến vào một thế giới khác, không đợi hẩn xem rõ ràng, trước mắt lại hiện lên quang hoa bảy màu, trong chớp mắt bọn họ bị truyền tới một không gian thật lớn, chung quanh một mảnh thanh mông mông, cái gì cũng không thấy rõ. Năm người phiêu phù đứng giữa trung ương, Nhân Dung tay kháp linh huyền quát khẽ: "Sát!"

Lý Cường cảm thấy dưới chân một trận ba động, mặt đất màu lam nhạt trơn nhẵn quang khiết đột ngột hiển lộ ra, ngay sau đó xuất hiện sáu cái ghế lùn nhỏ màu thanh ngọc. Ngoại trừ Nhân Dung, trước mặt mọi người đều toát ra ghế nhỏ như vậy. Nhân Dung nói: "Mời nhập tọa."

Nhìn đại thần thông như vậy xuất hiện, Lý Cường không khỏi nhin được phát ra sự cảm thán từ trong nội tâm: "Người này đích xác không tưởng nổi a." Hẩn không nói một lời, thành thật ngồi xuống.

Kiền Thiện Dong nói: "Mọi người ngồi đi, Thượng Nhân cùng người gặp mặt không thích đa lễ, tùy tiện một chút là được rồi."

Nhàn Dung nói: "Mời chờ, Thượng Nhân còn một sự tình phải xử lý, khách nhân có thể vận công tu luyện." Kiền Thiện Dong mấy người lộ vẻ vui mừng, mỗi người gật đầu không nói, lập tức nhắm mắt tu luyện.

Lý Cường đối với việc tu luyện cũng không thập phần để ý, hẩn hết nhìn đông tới nhìn tây một lát, hỏi: "Dung nhi, người được bao nhiêu tuổi rồi?" Nhân Dung không có trả lời hẩn.

Lý Cường phát hiện Nhân Dung cũng đang tu luyện, hẩn tò mò, liền đem tâm thần chìm vào Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm cảnh giới, lúc này mới hiểu được, nguyên là nơi này tràn ngập một loại lực lượng cổ quái, cùng linh khí có điều bất đồng, loại lực lượng này đối với việc tu luyện có chỗ tốt thật lớn.

Hoàn Lang Thiên là thế giới do Nguyên Cổ Thượng Nhân dùng vô thượng thần thông tu luyện ra, là nơi ẩn cư chính thức của hẩn, Cổ Vãn Tinh chỉ là một cánh cửa để đi vào mà thôi. Trong Hoàn Lang Thiên

có linh khí từ các giới do Thượng Nhân đưa tới, bị Thượng Nhân dùng tuyệt đại đại pháp lực đoán luyện thành một loại lực lượng cổ quái, người tu hành nếu có thể được tu luyện ở Hoàn Lang Thiên, thì chỗ tốt không cần nói cũng biết được.

Kiên Thiện Dong từng có kinh nghiệm như thế, cho nên hắn lập tức tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện.

Lý Cường hoàn toàn say mê trong cảnh giới Ngũ Kinh Thiên, công lực trở nên càng ngày càng tinh thuần. Lần này tu luyện đối với hắn có chỗ tốt lớn lao, bởi vì bị sự kích thích khi Phó Sơn rời đi, hắn trong lúc vô tình tiến vào trong cảnh giới Đại Tịch Diệt của Phật tông, hơn nữa Thần Chi Chiến Hồn lưu lại lực lượng thần bí, khiến cho hắn từ trong cảnh giới Bất Tử Chi Tâm tiến vào Sát Lục Chi Tâm cảnh giới. Khác hẳn với việc từng bước tu luyện đi lên, hắn tiến vào Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm là do nhảy vào, trong đó có ẩn hoạn thật lớn, may mà có lực lượng thần bí của Hoàn Lang Thiên trợ giúp, hắn mới thuận lợi củng cố trụ cột, mặc dù không có tu nhập vào cảnh giới cao hơn, nhưng lại đem ẩn hoạn hoàn toàn tiêu trừ, bởi vậy mới tính là hắn chính thức tu nhập cảnh giới Ngũ Kinh Thiên.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên khởi lên một tia linh ngộ, những người khác cũng đều không tự chủ được mà mở mắt ra. Kiên Thiện Dong nhẹ giọng nói: " Mọi người đứng lên, Thượng Nhân đến rồi."

Lý Cường vận mình một cái, hắn cảm thấy cả người tinh lực dư thừa, cảm giác chưa từng tốt đến như vậy. Hắn cũng đứng dậy, tò mò nhìn chung quanh, cùng đợi vị Nguyên Cổ Thượng Nhân xuất hiện.

Vừa nhìn thấy chỉ có năm người bọn họ cô linh linh trên bình đài màu xanh vô tể, theo một trận tế toái " ba ba.." vang lên, trên bình đài lộ ra vô số cọng cỏ màu xanh nhỏ xíu, sinh trưởng phi thường nhanh chóng, chỉ chốc lát đã phủ đầy bình đài, ngay sau đó, một đóa đóa các loại tiên hoa đủ màu sắc mở ra, cả bình đài nhất thời thành một biển hoa, trận trận nhàn nhạt mùi hoa ngào ngạt mà đến, chỉ có địa phương năm người đang đứng là vẫn còn bộ dáng như cũ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mùi hoa trở nên nồng hơn, gió thổi từ từ mạnh hơn, tiên hoa trên bình đài liếc mắt nhìn không thấy biên giới theo gió chấp chờn, phía chân trời bay tới nhạc thanh mơ hồ, giống như tiên âm đưa người tái nhập vào thế giới mộng ảo, cánh hoa bay múa đầy trời theo gió phiêu lãng, hướng tới đám người Lý Cường tụ tập lại. Lý Cường nhìn thấy cánh hoa ngày càng nhiều, một hình người thông thả từ cánh hoa ngũ thải ban lan hiển lộ ra.

Đó là một nữ tử, là một nữ tử tản ra vẻ xinh đẹp và mỹ lực khôn cùng.

Lý Cường không nghĩ tới Nguyên Cổ Thượng Nhân lại là một nữ tử, hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn. Kiên Thiện Dong dù sao có kinh nghiệm, hắn truyền âm nói: " Tiểu tử, đừng sững sờ, Thượng Nhân hóa thân ngàn vạn lần, đây chỉ là một trong những ngoại tướng của ngài thôi."

Đôi mắt đẹp của Nguyên Cổ Thượng Nhân đảo qua, tươi cười: " Kiên Thiện Dong, ngươi sai rồi, lần trước ngươi nhìn thấy là ngoại tướng của ta, lần này mới là bản tướng của ta đó." Nàng không ngờ lại nghe được truyền âm của Kiên Thiện Dong.

Kiên Thiện Dong không dám cãi cọ, hắn khom người thi lễ nói: " Ra mắt Thượng Nhân."

Nguyên Cổ Thượng Nhân mặc quần dài màu trắng tuyết, nhìn không ra là chất liệu gì, cánh hoa trên không trung rơi xuống quần dĩ nhiên cũng dính vào, chậm rãi, quần dài biến thành quần hoa, nhưng vẫn rất tổ nhã như trước. Nàng đi hai chân trần, trắng nõn như tuyết, mái tóc thật dài đến eo, cánh hoa năm màu rơi vào phát sáng, trên người không đeo trang sức gì, trong lúc thân hình chuyển động, thì tụ tập trong người, cánh hoa vây quanh thân thân nhiên tản ra, phiêu phiêu sái sái giống như bướm sáng bay múa.

Cánh hoa kết thành một bô đoàn chùng thước vuông treo lơ lửng trên bình đài, Nguyên Cổ Thượng Nhân khoanh chân ngồi lên, có chút cười nói: " Không cần kỳ quái, đây là lần đầu tiên ta lộ ra bản tướng trước mặt người ngoài, tất cả ngồi xuống nói chuyện." Thanh âm nàng phiêu hốt không chùng, nhưng nghe được thật tuyệt vời động lòng.

Lý Cường cười khổ ngồi xuống. Cho tới bây giờ hắn cũng không kỳ thị nữ nhân, cũng chưa từng khi dễ nữ nhân, nhưng trong quan niệm của hắn, nữ nhân nhiều lắm chỉ có địa vị ngang bằng nam nhân mà thôi, mọi người ngang hàng, nhưng ẩn tượng Nguyên Cổ Thượng Nhân gây ra cho hắn thật lớn, hắn không có nghĩ đến, một nữ nhân mà cũng có thể có được thần thông và pháp lực thật lớn như vậy, ngay cả La Thiên

Thượng Tiên ở trước mặt nàng cũng phải cung kính, không dám có một chút mạo phạm, nhân vật như vậy ước chừng cũng chỉ có Thanh Đế mới có thể địch nổi.

Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự ở trước mặt Nguyên Cổ Thượng Nhân căn bản là không dám nói chuyện, hai người thành thật mà ngồi, đợi nàng đặt câu hỏi. Nhân Dung nhu thuận đứng ngay phía sau Thượng Nhân.

Lưu Quang chớp động, Nhân Tức đã trở về, nhìn thấy bộ dáng của Nguyên Cổ Thượng Nhân trong lòng lấy làm kinh hãi, nhìn không được nhìn mấy người Kiền Thiện Dong, không nghĩ ra vì sao lần này Thượng Nhân lại dùng bốn tướng gặp mặt người ngoài. Trong trí nhớ của hắn, Thượng Nhân dùng bốn tướng gặp người ngoài chỉ có ba lần, lần này là lần thứ tư, hắn không rõ đây là tại sao.

Nguyên Cổ Thượng Nhân cười nói: " Không cần câu thúc, nếu ta đã dùng bốn tướng cùng mọi người gặp mặt, các người có thể xưng hô ta là Thiên Cô, Kiền Thiện Dong hẳn là biết cái tên này chứ?"

Trên mặt Kiền Thiện Dong toát ra thần sắc khó thể tin, hắn hoảng sợ nói: " Thượng Nhân chính là Thiên Cô?" Hắn tựa hồ cảm giác được bộ dáng của mình rất bất nhã, vội vàng nói: " Cảm ơn Thượng Nhân tín nhiệm, Thiện Dong sẽ không nói lung tung ra ngoài đâu."

Đại Nam Phong Ngự và Lý Cường hiển nhiên không rõ ràng hàm ý của Thiên Cô, Thiên Thực lão tiên tựa hồ biết được một ít, trên mặt hắn hiện lên thần sắc khiếp sợ, lập tức cúi đầu che dấu sự bất an của mình.

Thiên Cô cười dài nhìn phản ứng của mọi người, bộ dáng tựa hồ như rất vui vẻ.

Lý Cường không rõ Thiên Cô là ai mà có thể làm cho Kiền Thiện Dong sợ đến như vậy. Hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn, quyết định yên tĩnh quan sát mà không nói.

Thiên Cô lại nói: " Kiền Thiện Dong, lần này tới tìm ta là vì chuyện gì?"

Kiền Thiện Dong đột nhiên trở nên là lạ, chỉ thấy hắn không ngừng xoa xoa tay, một lát lại đưa tay đặt lên trên thanh ngọc bàn, rồi lại rút tay xuống dưới, vẻ mặt khổ sở như đã lâu không gặp được con mình nơi quê hương. Hắn khổ sở nở nụ cười nói: " Xích Vật Ngự tới...ta..."

Thiên Cô cắt đứt lời hắn nói: " Người không phải đều chuẩn bị tốt lắm rồi sao? Đây không phải lý do người tới." Mặc dù bộ dáng của nàng vẫn đang mỉm cười, nhưng Lý Cường lại cảm thấy nàng rất lạnh, phảng phất như mọi chuyện với nàng không chút quan hệ, nàng chỉ là một người tỉnh táo mà đứng xem, giống như một nữ thần vận mệnh cao cao tại thượng mà nhìn xuống chúng sanh.

Kiền Thiện Dong xấu hổ nói: " Hâm Ba Giác của Tây Cát...Cô Tinh hẳn đi...này..." Hắn nói có vẻ rối loạn, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Vẻ tươi cười trên mặt Thiên Cô phảng phất như đọng lại, nàng nhàn nhạt nói: " Nga, đúng là còn chưa từ bỏ ý định a, Cô Tinh...ta nhớ kỹ tu vi của hắn chỉ cao hơn ngươi có một chút, đi cũng chỉ chịu chết, ân, không đúng, chẳng lẽ hắn tu thần hay sao?"

Trong lòng Lý Cường chợt trầm xuống, hắn thật sự nhìn không được, hỏi: " Thiên Cô, xin hỏi Tây Cát Hâm Ba Giác là địa phương nào?" Thiên Cô liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, không nói gì, lại nhìn về phía Kiền Thiện Dong.

Lý Cường cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng hắn không còn là một tiểu tử ngây ngô khi mới xuất đạo, sẽ không dễ dàng xúc động như trước kia, chỉ trong chốc lát thì hắn đã bình tĩnh trở lại, trong lòng suy nghĩ làm sao đối ứng với vị Thiên Cô thần bí này.

Kiền Thiện Dong nói: " Cô Tinh không có tu thần...hắn chuyển thế thì trọng thăng tiên giới, bị phạt tại Thiên Tương Luân.." Hắn không có nói xong thì Thiên Cô đã hiểu được.

Thiên Cô đứng dậy, cánh hoa hạ xuống theo sự đứng lên của nàng lại một lần nữa bay múa phiêu lên. Nàng phiêu nhiên đi vài bước, nói: " Có thể vượt qua sự xử phạt của Thiên Tương Luân thì thực lực của hắn hẳn là đã đến gần Thất Đại Thiên Quân, ân, có thể đi Hâm Ba Giác, nhưng vẫn còn không hữu dụng đâu."

Thiên Cô đi tới trước mặt Lý Cường, một cổ hương hoa thấm lòng người đập vào mặt mà đến, cánh hoa ngũ thải tán phân bay múa trước mắt Lý Cường. Lý Cường không tự chủ được đứng lên, hắn không chút úy kỵ

nhìn Thiên Cô, cười khen: "Lạc anh rực rỡ, như mộng như ảo, không phải là khí tượng nhân gian." Ngoài dự đoán mọi người hẳn nói ra một câu như vậy, làm cho mấy người Kiền Thiện Dong sợ đến chết khiếp.

Thật ra tính cách của Lý Cường vẫn là như thế này, đối phương càng là lợi hại, địa vị càng cao thì hẳn ngược lại càng dễ dàng phóng túng, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, quân hẳn là thứ gì, thì hẳn vẫn muốn gì làm đó, không cần phải bó tay bó chân sợ hãi.

Nhìn thần thái thản nhiên của hẳn, Kiền Thiện Dong mấy người đều cũng ngậm hâm mộ.

Thiên Cô không khỏi nhin được thản nhiên cười, nàng đương nhiên nghe hiểu được lời cảm thán ca ngợi của Lý Cường. Nụ cười này của nàng giống như trăm hoa nở rộ, vẻ mặt kiều mỹ làm cho mọi người không dám nhìn nữa, ngay cả Đại Nam Phong Ngự cũng cúi đầu.

Lý Cường cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt đều là vẻ tươi cười kiều mỹ của Thiên Cô, hẳn thầm giật mình, dùng sức lắc đầu, mới thanh tỉnh lại. Hẳn lui về phía sau một bước, tương thần dịch lực cấp tốc vận chuyển, tự giễu cười nói: "Không nghĩ tới Thiên Cô cười, có thể làm cho người ta sinh ra ý nghĩ thế tục." Lời này đúng là tương đối vô lễ.

Ai cũng không nghĩ tới Lý Cường dám nói lời như thế, Nhàn Dung và Nhàn Tức đồng thanh hét lớn: "Không được vô lễ với Thượng Nhân!" Bộ dáng của hai người bọn họ đều là hài đồng bốn năm tuổi, tiếng trách mắng cũng là non nớt tức giận, làm cho Lý Cường cười ha hả: "Ha ha, ta chỉ là lời thật nói thật thôi, không cần kinh hãi quái dị như vậy đi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhàn Dung và Nhàn Tức trắng bệch, vì không phải tức giận, mà là bị Lý Cường làm cho hoảng sợ.

Thiên Cô cười khanh khách nói: "Nhàn Dung, Nhàn Tức, ai cho các ngươi lăm miệng? Đứng qua một bên." Nàng vòng quanh Lý Cường vài vòng, cười nói: "Có ý tứ, người tới Hoàn Lang Thiên, chỉ có người dám làm càn, lá gan quả thật rất lớn, hi hi..."

Lý Cường đột nhiên phát hiện mình không thể nhúc nhích, bị một cỗ áp lực vô hình trói buộc. Có thể không chút phản ứng mà giam cầm được mình, Lý Cường bội phục không còn lời gì để nói.

Lý Cường cười nói: "Thiên Cô định giam cầm ta sao?"

Thiên Cô không đáp, một lần nữa khoanh chân ngồi lên bồ đoàn hoa, một bàn chân trần trắng nõn vẫn khoanh lại, còn một chân nhẹ nhàng đưa, cánh hoa bị bắm giống như bướm sáng vờn bay, vây quanh thân thể, như đang khởi vũ.

Mặc dù thân thể Lý Cường không thể động, nhưng miệng vẫn còn nói được, hẳn như trước cười nói: "Thiên Cô nếu không ngại, ta sẽ làm càn đó."

Kiền Thiện Dong đến nơi đây là có sở cầu, hào khí bây giờ làm cho hẳn có chút xấu hổ, hẳn cười khổ nói: "Thượng Nhân..."

Thiên Cô khoát tay nói: "Kiền Thiện Dong, ngươi không nên nhiều lời. Lý Cường, ngươi thử làm cho ta xem, ở Hoàn Lang Thiên muốn làm càn...ngươi là người thứ nhất, tu thần Thiên Tiến Chương mặc dù là công pháp không tưởng nổi, nhưng tầng thứ cảnh giới của ngươi còn quá thấp, không tin, ngươi thử xem." Nàng căn bản là không xem hẳn vào mắt.

Lý Cường ngạnh da đầu nói: "Như thế, ta sẽ làm xấu vậy, tiểu tử muốn thử xem lợi hại của Thiên Cô." Hẳn nói ra lời trước, muốn chuyển ý đối kháng thành tỷ thí.

Lý Cường đem tâm thần chìm vào Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm cảnh giới, bởi vì không thể nhúc nhích, hẳn không cách nào lấy ra Thánh Thật Lâm gia tăng thực lực của mình. Trong phút chốc, Kinh Thiên Thần Giáp phát ra quang hoa chói mắt, một mặt kim quang vờn quanh tay phải, đó là kim mang của Chiến Hồn Dao.

Kiền Thiện Dong không nghĩ tới Lý Cường lại dám động thủ, hẳn không tránh được mà lắc đầu.

Trong chớp mắt, khoảng cách giữa Lý Cường và mọi người giãn xa ra. Khóe miệng Thiên Cô khẽ cười, nói: "Lý Cường, ngươi chậm rãi giãy dụa đi, đừng làm phiền chúng ta nói chuyện, hi hi..."

Thiên Cô bất động phản ứng đem Lý Cường na di ra ngoài, nàng vươn tay nhẹ nâng một cánh hoa, mọi người yên lặng nhìn, không ai dám chen lời. Thiên Cô than nhẹ một tiếng, nói: "Kiền Thiện Dong, tiểu tử này có cốt khí hơn nhiều so với người, hắn mặc dù không biết ta là ai, nhưng lòng can đảm mạnh hơn người, khó trách Thanh Đế lại chú ý đến hắn, các người đều không được a."

Kiền Thiện Dong cung kính nói: "Thiên Cô giáo huấn rất phải."

Cổ tay Thiên Cô có chút chuyển động, cánh hoa bay múa ngưng kết thành một vòng hoa nho nhỏ, nàng đeo vòng hoa lên tay, quan sát một hồi, bàn tay xuất ra, chỉ nghe "xuy xuy" thanh âm nhẹ nhàng, vòng hoa nho nhỏ lại đột nhiên trương lớn, cấp tốc bay về phía Lý Cường. Thiên Cô cười nói: "Nghĩ không ra tiểu tử này cũng có thần khí, đúng là không tưởng nổi a."

Thiên Thực lão tiên rút cuộc nhẫn nại không được nữa, hắn cố lấy dũng khí nói: "Thiên..ách, Thượng Nhân, ngài muốn giam cầm Lý Cường hay sao?"

Thiên Cô thu liễm tươi cười, lạnh lùng nói: "Người quan tâm hắn như vậy sao?"

Thiên Thực lão tiên sợ hãi đứng dậy giải thích: "Không, không, Thượng Nhân hiểu lầm rồi..."

Thiên Cô nói: "Ta không có hiểu lầm người, người lấy đi Trấn Thái Ý Nguyên của Phạm Khải Thiên Quân, cố ý ở lại tu chân giới, lập ra cái gì mà Chiến Quyển đại lục, muốn tìm cách khắc chế thủ pháp cõi sự huyền bí của Trấn Thái Ý Nguyên, đáng tiếc bị tiểu tử kia phá hủy, Trấn Thái Ý Nguyên cũng bị đoạt đi rồi. Hừ, điểm tâm tư này của người ai mà không biết, chỉ hy vọng tiểu tử này ngăn cản tai họa cho người? Nói cho người, Phạm Khải Thiên Quân đã tới nơi này, hắn đối với người rất thất vọng."

Thiên Thực lão tiên không có gì để nói, hắn thở dài một tiếng, chậm rãi ngồi xuống. Ba tiên nhân đều có tâm sự nên cũng trầm mặc xuống tới.

Lý Cường còn đang khổ khổ giãy dụa, lần này xem như hắn đã hiểu được, thiên hạ to lớn không phải tự mình có khả năng chiến thắng hết, Thiên Cô không cần nhúc nhích đã có thể giam cầm được hắn, với phần tu vi này mà nói, thì mình cũng không có hy vọng gì đối kháng. Hắn kiệt lực đem hết toàn lực cố gắng phát Chiến Hồn Dao ra, nhưng vẫn luôn thiếu chút nữa, Kim Tôn Thần Tâm như trống trận lôi động, điên cuồng đem thần dịch lực dũng mạnh truyền vào trong tay phải hắn.

Trong phút chốc, áp lực bốn phía cấp tốc hướng hắn đè ép lại, Lý Cường hiểu được là do xúc động cấm chế, tới bước này hắn cũng không thêm quan tâm gì nữa.

Chiến Hồn Dao không cách nào phá tan cấm chế, áp lực của Lý Cường cũng càng lúc càng lớn, rốt cuộc áp lực thật lớn xúc động tinh mang màu tím trên trán hắn, Chiến ý vô cùng của Thần Chi Chiến Hồn khuếch tán ra.

Cấm chế bắt đầu sóng gió nổi lên, Lý Cường rốt cuộc đã có thể nhúc nhích. Hắn cấp tốc kháp động tiên linh huyền, ngay khi Tê Thiên Lôi sắp hoàn thành một cửa, một vòng cánh hoa tạo thành một vòng sáng bay lại trùm tới, Lý Cường tuyệt vọng phát hiện mình lại không động được nữa.

Tiên linh huyền còn không có hoàn thành, nhưng kinh lực súc khởi không cách nào tiêu tán, đánh không ra thì hậu quả chính là cản trở, luồng kính lưu đảo nghịch mạnh mẽ chàng trở về.

Lần này Lý Cường không chịu được nữa, kinh khí cuồng loạn đang tán loạn trên người hắn, Kim Tôn Thần Tâm đập nhanh, trống ngực tiết tấu cũng đã rối loạn, cả người Lý Cường bành trướng lên. Vòng hoa đang chuyển động vòng quanh người hắn đột nhiên tản ra, từng mảnh cánh hoa thiếp lên thân, một trận mát mẻ dung nhập vào trong cơ thể Lý Cường, kinh lực cánh hoa mang đến sơ lý trấn định thần dịch lực đang nhảy loạn, hắn chậm rãi hôn mê đi.

Thiên Cô mỉm cười nói: "Đứa nhỏ này thật quật cường, hắn không rõ, tại Hoàn Lang Thiên dù là lực lượng của thần cũng không làm gì được cả." Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, đem Lý Cường từ xa xa truyền tống trở về.

Kiền Thiện Dong, Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự trộm nhìn lại, chỉ thấy cả người Lý Cường thiếp đây cánh hoa, giống như một con bướm lớn, không ngờ lại đang hô hô ngủ say, còn thỉnh thoảng cất lên tiếng ngáy.

Ba tiên nhân ngơ ngác nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, Đại Nam Phong Ngự đầu tiên không nhẫn nại được, ” Phốc Xích” một tiếng nở nụ cười, nụ cười của nàng làm cho mọi người cũng nở nụ cười. Thật ra, trong lòng ba tiên nhân đều cũng phi thường khiếp sợ, thực lực của Lý Cường bọn họ rất rõ ràng, Thiên Cô không tốn chút sức lực đã đem Lý Cường chế phục, điều này khiến cho sự sợ hãi trong lòng họ càng sâu, bọn họ chỉ có thể dùng tiếng cười để che giấu sự bất an trong lòng.

Thiên Cô nói: ” Nhân Dung, Nhân Tức, đưa Lý Cường nhập tọa(ngồi xuống)”

Lý Cường vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện mình vẫn như trước đang ngồi ở trước bàn thanh ngọc, trong lòng hắn nghi hoặc: ” Kỳ quái? Sao ta lại ngủ, thật lâu không có cảm thụ tư vị muốn ngủ...di, không đúng...” Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, rõ ràng vừa rồi thiếu chút nữa mình đã tẩu hỏa tự bạo. Hắn vội vàng vận công xem xét, tựa hồ không có bị tổn thương gì. Hắn gãi gãi đầu, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mọi người, vẻ mặt khốn hoặc của hắn làm cho Thiên Cô không nhịn được cũng nở nụ cười.

Thiên Cô thần nhiên nói: ” Nhân Tức, đem các loại linh quả đã hái ra đây, cấp cho khách nhân nhắm nháp. Kiền Thiện Dung, các người tới vừa lúc, Tiên Tập Tinh Chi và Thánh Thật Lãm của thần giới đã chín rồi, còn có Thanh Lung Quả của tiên giới, Ngập Ngập Thứ Tham ước chừng cũng có một chút, vốn định chuẩn bị tu luyện một ít thần đan, nếu các người tới, thì nhắm nháp một chút đi.”

Lý Cường chỉ biết Thánh Thật Lãm, còn những linh quả khác ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, hắn biết vật đó cực kỳ trân quý, Thiên Cô ra tay tuyệt đối là vô cùng hào phóng.

210. Chương 210

Sắc mặt Kiền Thiện Dung lộ vẻ vui mừng, thi lễ đa tạ: ” Tạ Thượng Nhân thưởng tứ.” Tay vung lên, đem tất cả những gì trên bàn thanh ngọc thu lại sạch sẽ. Những trân phẩm này là bảo bối dùng để luyện đan, thật ra Kiền Thiện Dung cũng không thèm để ý, hắn vui vẻ chính là thái độ của Thiên Cô, nếu khẳng khái xuất ra những đồ vật này, nói rõ nàng không phản cảm mình đã dẫn người đến gặp nàng.

Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự cũng thu hồi trân phẩm trên bàn, hai người đứng dậy đa tạ, Thiên Cô mỉm cười không nói.

Lý Cường cầm lấy đồ vật nhìn trái nhìn phải, giờ Tiên Tập Tinh Chi hỏi: ” Đây là cái gì? A a, tiểu tử kiến thức nông cạn, không nhận ra a.”

Kiền Thiện Dung nói: ” Đây là Tiên Tập Tinh Chi, là thần phẩm trân được, đây là Thánh Thật Lãm, cũng là một loại thần quả, phi thường hiếm thấy, nếu dùng nó hợp được, có thể hợp xuất thần đan. Cho dù ở tiên giới, trân phẩm này cũng rất khó nhìn thấy, còn không cảm ơn Thượng Nhân.”

Lý Cường thu hồi bảo bối trên bàn thanh ngọc, cười hì hì nói: ” Cảm ơn Thiên Cô.”

Thiên Cô nhàn nhạt nói: ” Có thể gặp mặt chính là duyên phận, tiểu tử, nhắc nhở người một câu, nhanh nghĩ biện pháp tăng nhanh tu vi của người lên đi, nếu không người sẽ rất thảm đó. Đây là Bối Dã Đan Đỉnh, tặng cho người dùng.” Trong tay nàng toát ra một cái đan đỉnh bằng nắm tay, chậm rãi bay rơi xuống bàn thanh ngọc của Lý Cường.

Ba tiên nhân không thể tư nghị mà nhìn.

Kiền Thiện Dung than thở: ” Đỉnh lô có thể luyện thần đan...”

Thiên Thực và Đại Nam Phong Ngự liếc nhau, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể giải thích, bọn họ đều không nghĩ ra vì sao Thiên Cô phải cấp kỳ bảo này cho Lý Cường.

Bối Dã Đan Đỉnh là một đỉnh lô cao chừng ba lòng tay cỡ một nắm tay, toàn thân màu đỏ chu, không phải sắt không phải đá, không biết dùng tài liệu gì chế thành. Lý Cường cầm trong tay nhìn, hắn biết đây là một loại đỉnh lô cực khó luyện chế, luyện đan đại tông sư Mai Du Bằng của Hồi Xuân Cốc từng nhắc qua đỉnh lô loại này, đây là luyện đan đỉnh lô tốt nhất trong truyền thuyết.

Lý Cường trầm mặc chỉ chốc lát, hắn không rõ ý đồ của Thiên Cô, không biết tại sao chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên mà nàng lại đưa lễ vật trân quý như vậy cho mình. Hắn gãi gãi đầu nói: "A a, Thiên Cô, ta không biết dùng a."

Thiên Cô mỉm cười nói: "Ta biết, cho dù là tiên nhân cũng không có bao nhiêu người biết dùng. Đây là Bối Dã Thiên Kinh, người ở chỗ này xem đi."

Trong tay Thiên Cô bay ra một khối trạng vật màu cực bạc, nói: "Ghi nhớ rồi trả cho ta."

Loại cơ hội tốt thế này Lý Cường sẽ không bỏ qua, hắn cầm lấy liền mở ra, ngẩng đầu lên xấu hổ nói: "Thiên Cô, đây là văn tự gì a? Tiểu tử xem không hiểu a." Vừa nói nhưng trong lòng có chút vừa động, cảm thấy như đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Thiên Cô cười nói: "Người dùng thần thức mà xem."

Lý Cường theo lời dùng thần thức biện thức, lập tức thể ngộ một loại ba động kỳ dị, trong phút chốc hắn hiểu được, văn tự này không phải dùng để đọc, mà chỉ dùng thần thức để nhận nhủ.

Lý Cường rất nhanh hiểu rõ phương pháp luyện chế thần đan, nhưng muốn cho hắn nói ra, đó là hoàn toàn không có khả năng, người làm ra loại phương pháp truyền thụ này quả thật là có thể cảm nhận mà không thể truyền ra bằng lời.

Hắn đem Bối Dã Thiên Kinh trả lại cho Thiên Cô, thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh, hỏi: "Thiên Cô còn có cái gì phân phó?"

Thiên Cô nói: "Không có gì phân phó, có cơ hội người tự mình luyện chế một ít thần đan, rất nhanh sẽ có đại dụng đó. Nhớ kỹ, càng nhanh càng tốt. Linh dược ta cho người hắn là đủ dùng, còn có một chút linh dược phụ trợ ở tu chân giới cũng có, người tự mình đi tìm đi."

Trong lòng Lý Cường có vô số nghi vấn, hắn nhin không được hỏi: "Người là thần nhân sao?" Hắn thật sự cảm thấy tò mò, Thiên Cô có thể tự do thông hướng các giới, thần thông quảng đại như thế, hắn là thần nhân thôi.

Thiên Cô lắc đầu nói: "Ta là Thủy Ẩn Giả, không phải thần nhân."

Lý Cường không tin, lại hỏi tới: "Thủy Ẩn Giả và thần nhân có gì khác nhau?"

Kiên Thiện Dong chen lời: "Thượng Nhân quả thật không phải thần nhân, ta tu luyện năm tháng lâu như vậy cũng không có gặp qua thần nhân. Tiểu tử, nói như vậy, thần nhân cũng không phải người như chúng ta có thể nhìn thấy được."

Lý Cường vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: "Nếu không phải thần nhân, sao lại có thể thông hướng thần giới?"

Thiên Cô đột nhiên phát hiện Lý Cường thật là khó chơi, nàng cười nói: "Chỉ là thông tới thần giới ở một phạm vi rất nhỏ, rất khó lại xâm nhập sâu thêm, tu vi của ta còn thiếu chút nữa, may mắn chính là địa phương ta mở ra lại có không ít linh dược, nói thật, ta cũng không dám xác định đó chính là thần giới."

Nói như thế, Lý Cường mới tính là hiểu được, hắn than thở: "Vậy cũng là thần thông không tưởng nổi rồi."

Kiên Thiện Dong nói: "Thượng Nhân, ta nên làm cái gì bây giờ? Mời Thượng Nhân chỉ điểm mê tâm." Hắn tựa hồ dùng hết dũng khí mới dám nói ra.

Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự đồng loạt nhìn về phía Thiên Cô.

Thiên Cô cười khanh khách nói: "Kiên Thiện Dong, ta khuyên người đừng đấu với Cô Tinh nữa, người chỉ có thể đợi được khi Thanh Đế đột phá cảnh giới cuối cùng, mới có thể trở lại tiên giới, nếu bây giờ người trở về, sự xử phạt Thanh Đế cho người chỉ sợ sẽ không đơn giản như là Thiên Tương Luân đâu."

Mặt nạ trên mặt Kiên Thiện Dong lúc thì đỏ đậm, trong chốc lát thành trắng xanh, nhin rồi lại nhin, nhưng rồi hắn không thể nhin xuống, nói: "Thượng Nhân, năm đó Thiện Dong nghe theo sự phân phó của ngài mới đem lời gây cho Tề Chính, làm cho hắn phần nộ tự bạo, vì thế ta và Cô Tinh nháo phen, ngài...ngài...Thượng Nhân, ngài không thể không quản cho ta."

Thiên Cô thu liễm tươi cười, lạnh lùng nói: " Người là đang oán giận ta sao?"

Kiên Thiện Dong cười khổ đứng dậy nói: " Thiện Dong không dám, chỉ là muốn Thượng Nhân chỉ điểm một chút đường ra."

Lý Cường nhìn thấy khó thể tin, thực lực của Kiền Thiện Dong hẳn rất rõ ràng nhưng chưa từng nhìn thấy hẳn hạ giọng cầu người như thế. Trong lòng hẳn không nhịn được sinh ra một tia sợ hãi và nghi ngờ, Thiên Cô này rốt cuộc là ai? Nàng dĩ nhiên cũng không ngại thân phận La Thiên Thượng Tiên của Kiền Thiện Dong, đối với hẳn tựa như đối đãi với nô phò, quả thật không thể tư nghị. Hơn nữa nghe bọn hẳn nói chuyện, tiên nhân năm đó tự bạo là có liên hệ rất lớn đến Thiên Cô, Kiền Thiện Dong chỉ là một công cụ mà thôi. Lý Cường âm thầm cảnh giác, hẳn không biết Thiên Cô có lợi dụng mình hay không.

Thiên Cô nói: " Kiền Thiện Dong, mặc dù Thanh Đế đối với người rất tức giận, nhưng sau này hẳn sẽ cảm tạ người thôi. Chỉ cần người có thể tiếp tục đi tới, hi hi, người cũng sẽ cảm tạ ta như thế."

Lý Cường lạnh mắt bàng quang, trong lòng âm thầm cảm thán, cho dù là tiên nhân, cũng phải bằng thực lực nói chuyện, Kiền Thiện Dong nếu có được thực lực như Thiên Cô, hẳn căn bản không cần Thiên Cô chỉ điểm. Nghĩ lại năm đó Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự truy mình chạy loạn khắp giới này, nếu năm đó mình có được thực lực như bây giờ, bọn họ còn dám đối phó với mình hay sao?

Kiên Thiện Dong bắt đắc dĩ cười khổ, Thiên Cô vẫn không chịu nói cho hẳn làm sao ứng phó với áp lực của tiên giới. Hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: " Thượng Nhân, nói như vậy, Thanh Đế đã biết bởi vì ta - Tề Chính mới tự bạo?" Hẳn còn có một tia hy vọng may mắn, nhìn Thiên Cô.

Thiên Cô mỉm cười nói: " Đương nhiên, Thanh Đế từng cố gắng phái người từ chỗ Hoàn Lang Thiên của ta đi tới tu chân giới nhưng ta không có đáp ứng, ta cho người nhiều năm như vậy, người cũng đã chuẩn bị tốt lắm rồi phải không?"

Kiên Thiện Dong tuyệt vọng ngồi xuống, nói: " May là...may là ta không có trở về, nếu bây giờ về lại tiên giới, ai...nguyên lai Thanh Đế cũng sẽ biết."

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực lão tiên cũng không biết chuyện gì, Lý Cường đại khái cũng hiểu được, bởi vì chuyện quan hệ tới tu thần Thiên Tiến Chương, cho nên hẳn đặc biệt lưu ý.

Thiên Cô lộ ra một tia mỉm cười tinh nghịch: " Thanh Đế đương nhiên biết, bởi vì là ta nói cho hẳn đó."

Mặt nạ trên mặt Kiền Thiện Dong đều cũng vụn vỡ, hẳn vô cùng tức giận nắm lấy cạnh bàn thanh ngọc, chỉ nghe " khách sát" một tiếng, cạnh bàn toái thành phần mảnh.

Thiên Cô cười càn hoan sướng vui vẻ.

Nhàn Dung kêu lên: " Kiền Thiện Dong! Đây là ôn ngọc do ta làm ra, sao người lại niết vỡ nó? Người đền cho ta!"

Lý Cường sờ sờ cái bàn, mặt bàn không ngờ cũng tản mát ra một cỗ ấm áp nhẹ nhàng. Hẳn nhịn không được nói: " Lão Kiền, Thiên Cô nếu không nói vậy, nàng đã cho người lời hứa hẹn rồi, người còn tức giận cái gì?"

Kiên Thiện Dong đã gần như mê muội, còn làm gì nhớ kỹ lời Thiên Cô nói, hẳn hỏi: " Cái gì hứa hẹn?"

Thiên Cô thưởng thức nhìn Lý Cường nói: " Kiền Thiện Dong là người trong cuộc nên mê muội, đừng động tới hẳn, để cho hẳn chậm rãi suy nghĩ đi."

Kiên Thiện Dong không phải kẻ ngu, hẳn là bị chuyện liên tiếp thành xuyên làm cho mê muội mà thôi.

Hít sâu một hơi, Kiền Thiện Dong nhắm mắt trầm tư, dần dần tỉnh táo lại.

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói ra vấn đề mà mình quan tâm nhất: " Thiên Cô, Tây Cát Hâm Ba Giác là địa phương nào vậy?"

Thiên Cô thản nhiên cười, nàng biết Lý Cường rất muốn hiểu rõ tình huống của Tây Cát Hâm Ba Giác. Nàng không trả lời Lý Cường, nhưng lại phân phó cho Nhàn Dung: " Đi lấy một bình Hồn Độ Dịch đến đây." Nhàn Dung dạ một tiếng rồi biến mất.

Lý Cường nhìn Thiên Cô đăm đăm, nàng không chịu trả lời thì mình cũng không có biện pháp nào.

Hương hoa ngày càng đậm hơn. Thiên Cô chậm rãi nói: " Có một số việc ta không thể nói, một khi nói ra, kết quả sẽ ngoài dự đoán của ta. Tây Cát Hâm Ba Giác...ngươi tự mình đi tìm đáp án đi."

Trên mặt Lý Cường toát ra vẻ thất vọng cực độ.

Thiên Cô cười nói: " Tiểu tử, ta là tốt cho ngươi! Điểm phá mê cuộc mà phải trả giá ta cũng không tính, hết thấy ngươi phải dựa vào sự cố gắng của chính mình, nếu không chỉ là nói vô ích thôi."

Kiên Thiện Dong mở hai mắt, tâm bình khí hòa nói: " Không sai, Thượng Nhân nói ta đã hiểu, a a, thứ cho Thiện Dong ngu độn, đến bây giờ mới lĩnh ngộ được ý tốt của Thượng Nhân, Thiện Dong biết nên làm sao ứng phó rồi."

Thiên Cô có chút gật đầu: " Không hổ là La Thiên Thượng Tiên, giác tỉnh rất nhanh, ngươi chỉ để ý phóng tay chân mà đi làm, nhớ kỹ nên bảo vệ cho tiểu tử này thật tốt, một ngày nào đó, hẳn là hy vọng căn bản của ngươi."

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Dạ, Thượng Nhân, ta sẽ đợi được ngày nào đó."

Hai người nói tựa như là nói chuyện mê hồ, Lý Cường không rõ là ý tứ gì, hần gãi gãi đầu lâm vào trong suy nghĩ suy tư.

Chỉ chốc lát sau, Nhân Dung đã trở lại, hần đưa cho Thiên Cô một bình chất lỏng nhỏ màu vàng. Thiên Cô cầm trong tay nhìn một chút, cười nói: " Lý Cường, ngươi có phải có hai vị bằng hữu Tán tiên muốn chuyển thế?"

Lý Cường kinh ngạc nói: " Sao ngươi lại biết? Không sai, sư tôn và đại ca của ta muốn chuyển thế, Cô Tinh đã đáp ứng, sẽ dùng Nghịch Thiên Bảo Kính giúp bọn họ chuyển thế."

Thiên Cô nói: " Bình Hồn Độ Dịch này là thật lâu trước kia ta có được, ta lưu lại cũng không có gì dùng, khi bằng hữu của ngươi chuyển thế thì có thể dùng được, thì tặng cho ngươi đi. Hồn Độ Dịch là thần phẩm, có thể cho người chuyển thế hoàn toàn giữ lại thần trí, hơn nữa sau khi chuyển thế cũng sẽ có căn cơ thật tốt, cách dùng rất đơn giản, để cho Hồn Độ Dịch xâm nhập thần thức là được."

Lý Cường vô cùng mừng rỡ, hần lo lắng nhất chính là Mạc đại ca và sư tôn Kỳ Quân Sát, sợ khi bọn họ chuyển thế sẽ xuất hiện cái gì không hay, có bình bảo bối này, hần có thể yên tâm rồi.

Lý Cường tươi cười đầy mặt đứng dậy, cung kính thi lễ nói: " Cảm ơn thưởng tứ của Thiên Cô, tiểu tử vạn phần cảm kích."

Thiên Cô cười nói: " Không cần khách khí, ta chỉ hy vọng cùng ngươi kết giao bằng hữu, không biết có được vinh hạnh này hay không."

Tất cả mọi người nghe được trợn mắt há hốc mồm. Lý Cường cũng rất thanh tỉnh, hần biết Thiên Cô cấp nhiều chỗ tốt cho mình, nhất định có điều yêu cầu, nhưng hần không chút do dự, lập tức nói: " Đây là vinh hạnh của tiểu tử, sự phân phó của Thiên Cô, tiểu tử nhất định tuân theo."

Thiên Cô có chút nhú mày, nói: " Lời không trung thực! Cũng được, là ta đường đột rồi."

Về mặt Lý Cường không khỏi đỏ bừng, đích xác, bởi vì Thiên Cô triển hiện ra thực lực quá mạnh mẽ, từ khi mới gặp hần đã có chút mâu thuẫn đối với nàng, có mang theo một loại tâm lý đề phòng, nhưng không nghĩ tới Thiên Cô lại tinh minh như vậy, liếc mắt đã nhìn thấy mình khẩu thị tâm phi(miệng có mà lòng thì không). Hần yên lặng ngồi xuống, không làm gì giải thích.

Thiên Cô nói: " Được rồi, các ngươi đi thôi, có lẽ sau này còn có cơ hội gặp lại." Nàng tựa hồ có chút không nhận được.

Kiên Thiện Dong đứng dậy, hành lễ nói: " Tạ Thượng Nhân chỉ điểm."

Đám người Lý Cường vừa mới đứng lên, còn chưa nói gì, Thiên Cô nói: " Các ngươi hãy chuẩn bị." Lập tức liền biến mất không thấy nữa.

Nhân Dung và Nhân Túc hai người đưa bàn tay nhỏ bé xòe ra, hiển lộ tư thái tiễn khách.

Nhân Dung nói: " Mời đứng yên đừng nhúc nhích."

Nhàn Túc chạy đến bên cạnh Lý Cường, lặng lẽ đưa cho hắn một viên cầu nho nhỏ, truyền âm nói: " Tiểu ca, lúc nào nguy hiểm nhất, thì dùng thần dịch lực bắt nó nổ tung, nhớ kỹ nga."

Lý Cường cũng truyền âm nói: " Có thể cứu mạng?"

Nhàn Túc cười hì hì gật đầu, truyền âm nói: " Tiểu ca, lần sau nhớ kỹ mang cho ta chút đồ chơi đó."

Lý Cường bị hắn làm cho nở nụ cười, cuống quýt gật đầu nói: " Nhất định, nhất định."

Nhàn Túc và Nhàn Dung đều cũng vui vẻ nở nụ cười.

Nhàn Dung nói: " Khởi động rồi, đừng nhúc nhích nga." Trong phút chốc, cả tiên hoa trên bình đài tất cả đều bay múa lên, hình thành một long quyển phong(rồng cuốn gió) bằng tiên hoa thật lớn, không khí chung quanh cũng kịch liệt ba động, đám người Lý Cường vẫn không nhúc nhích đứng yên đợi.

Nhàn Túc và Nhàn Dung đồng thanh nói: " Có duyên gặp lại." Hai thân ảnh nho nhỏ hóa thành lưu quang chợt lóe rồi mất, cùng lúc đó, tiên hoa bay múa bao phủ vào bốn người Lý Cường.

Lý Cường cảm thấy hoa mắt, một cỗ hương hoa nồng nặc đập vào mặt mà đến, chỉ trong nháy mắt, hết thấy liên biến mất vô tung.

Nhìn tinh cầu dưới chân cách đó không xa, Lý Cường kinh ngạc nói: " Thiên Đình Tinh?"

Kiên Thiện Dong nói: " Đừng kỳ quái nữa, thần thông của Thượng Nhân người không thể tưởng tượng đâu, nàng là người đạt được đại thần thông đại pháp lực đó."

Thiên Thực lão tiên lắc đầu nói: " Ai, ở trước mặt nàng...ngay cả thổ cũng không ra, ta cảm thấy mình giống như là một hài đồng, ai..." Hắn không ngừng than thở.

Đại Nam Phong Ngự trong lòng còn sợ hãi nói: " Kiền đại ca, sao trước kia người chưa từng nói qua."

Kiên Thiện Dong nói: " Không thể nói đâu, có thể nhìn thấy nàng chính là duyên phận của người, nói tới cùng là người nhờ vào mặt mũi của tiểu tử này mà thôi." Hắn chỉ Lý Cường.

Lý Cường cười nói: " Mặt mũi gì chứ, vị bà cô này thiếu chút nữa lấy mạng của ta! Hay thật, quả thật lợi hại a, ta còn là lần đầu tiên bó tay bó chân như vậy đó. Kỳ quái, sao nàng lại để ý tới loại tiểu nhân vật như chúng ta chứ? Không nghĩ ra!"

Kiên Thiện Dong nói: " Chúng ta về Thánh Thành, tiểu tử, người cũng cùng đi đi."

Lý Cường nói: " Ta không đi, ta còn có một số việc không nghĩ ra, chờ ta nghĩ thông suốt rồi trở về Phong Duyên Tinh, có việc người có thể đến Cổ Kiếm Viện hoặc là Trọng Huyền Phái tìm ta."

Kiên Thiện Dong cũng không miễn cưỡng, hắn đưa cho Lý Cường một cây châm biển hình, nói: " Muốn tìm ta thì xuất châm ra, chỉ cần đang ở Phong Duyên Tinh tu chân giới, ba chúng ta lập tức có thể chạy tới."

Lý Cường cười hì hì hỏi: " Thiên Cô tại sao muốn các người bảo vệ ta...bỏ đi, xem bộ dáng người cũng sẽ không nói, có đại bảo tiêu như người vậy ta còn sợ gì, gặp lại." Kim quang chợt lóe, hắn đi xuống Thiên Đình Tinh.

Kiên Thiện Dong nhìn Lý Cường biến mất, đột nhiên thở dài: " Đáng tiếc, tiểu tử này cái gì cũng không biết..."

Đại Nam Phong Ngự tò mò hỏi: " Kiền đại ca, hắn không biết cái gì?"

Kiên Thiện Dong đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng che dấu nói: " A a, không có gì, ta chỉ là nhất thời cảm thán thôi, chúng ta đi."

Lý Cường rơi vào một bờ sông lớn, đây là một con sông nổi tiếng nhất lục địa màu xanh biếc, được gọi là Thanh Vị Giang, tung hoành qua ba quốc gia, địa phương Lý Cường hạ xuống trùng hợp ngay chỗ hoang vu bên bờ sông, Kinh Thiên thần giáp trên người hắn lóe ra quang mang sáng ngời chói mắt.

Lý Cường hoảng thân huyền hóa thành một thư sinh, trong tay phe phẩy một cây quạt giấy.

Sóng nước đập chồm, Lý Cường na di qua bên bờ, phát giác bây giờ đã là bắt đầu mùa hạ, trong lòng không khỏi cảm thán, tiên nhân quả thật không có cảm giác về thời gian, chỉ một cú nhảy ngắn ngủn của Tình Diệu, mà thời gian cũng đã bay nhanh trôi qua.

Thanh Vị Giang rất rộng rãi, trên mặt sông sương mù tràn ngập, Lý Cường dọc theo bên bờ chậm rãi đi về phía trước.

Sau khi gặp qua Thiên Cô, nghi hoặc trong lòng Lý Cường càng ngày càng nhiều. Tây Cát Hâm Ba Giác đường mê này không ai chịu nói, đây là quan hệ đến an nguy của sư tôn và Mạc đại ca, Kiền Thiện Dong hiển nhiên là đã bị Thiên Cô sai khiến mới làm cho tiên nhân tu thần kia phần nộ tự bạo, đến tột cùng là nguyên nhân gì, hắn không nghĩ ra. Còn có Thiên Cô nhắc tới chuyện Thanh Đế muốn đột phá cảnh giới cuối cùng, chẳng lẽ Thanh Đế cũng đang tu thần?

Trong óc Lý Cường như xe gió kịch liệt chuyển động, hắn cố gắng nghĩ ra một chút đầu mối. Hắn nhìn Thiên Cô đưa cho mình Bối Dã Đan Đỉnh và Hồn Độ Dịch dù sao cũng không nghĩ ra, bởi vì Thiên Cô không thể không có lý do vô cơ đưa cho hắn tuyệt thế bảo bối, điều này trong đó nhất định là có nguyên nhân.

Lý Cường suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra lý do hợp lý để giải thích, hắn thở dài một hơi, cục diện bây giờ hoàn toàn không đơn thuần như lúc mới bước vào tu chân giới, từ sau khi tu thần, có thể nói mỗi bước đi đều khó khăn.

Đến giữa trưa, Lý Cường phát hiện phía trước có một tấm gỗ lớn được tạo thành một bến thuyền, nhưng trên bến lại trống rỗng không thấy chiếc thuyền nào, bên cạnh bến thuyền có một mảnh đất trống cực kỳ đơn sơ, có một cây trúc dài treo một lá cờ vải, bên trên viết một chữ "Trà", trên mặt đất trống được đặt mười cái bàn thô thảo, có một ít hành thương và người đi đường đang ngồi thưa thớt.

Lý Cường nghĩ không ra đầu mối, tâm tình có chút phiền loạn, nhìn mảnh đất trống cách đó không xa, hắn chậm rãi đi tới.

Miếng đất nằm bên dưới một tàng cây hòe cao lớn, gió nhẹ thổi qua mát lạnh, Lý Cường đi tới một chiếc bàn trống ngồi xuống, nhìn Thanh Vị Giang bên ngoài lại lâm vào trầm tư.

"Đại thúc, đại thúc..."

Lý Cường nhẹ nhàng phẩy cây quạt, hỏi: "Cái gì?"

Đó là một tiểu cô nương chừng mười một, mười hai tuổi, tiểu cô nương đi tới trước mặt Lý Cường, hỏi: "Đại thúc, ngài có uống trà không? Nước trà của chúng ta nơi này rất có danh, ngài uống một bình nhé?"

Lý Cường cười nói: "Vậy thì lấy một bình đi."

Khách nhân ở đây không nhiều lắm, nhưng trang phục của Lý Cường rất đặc biệt, quần áo bạch y, không giống thư sinh cũng không giống hành thương, nhìn không ra là người Cổ Tống quốc hay là người Lệ Đường quốc hay là người Đại Hán quốc, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn. Kỳ thật, điều này cũng không thể trách Lý Cường, bởi vì hắn vốn không biết trang phục và tập tục nơi này.

Tiểu cô nương mặc áo vải thô màu lam, giặt giũ đã có chút trắng bệch, nhưng nhìn qua rất nhẹ nhàng khoan khoái, nàng cố hết sức cầm một bình trà lớn bằng đồng, đi qua lại thay nước trà cho khách nhân. Chưởng quỹ chính là một lão nhân tóc trắng, thân thể cũng có chút câu lủ (già nua), hắn đang nấu nước ở phía sau quán nhỏ.

Tiểu cô nương bận rộn liên tục, trên mặt đầy mồ hôi, thanh âm thanh thúy non nớt không ngừng mời mọc khách nhân, một bộ dáng rất siêng năng chăm chỉ.

Lý Cường yên lặng nhìn, cảm thấy thế tục giới bắt đầu trở nên xa lạ, bình trà trên bàn là trà đào thô tế, những chén lớn cũng thô, nhìn qua còn có chút cũ kỹ, nước trà nằm trong chén căn bản không thấy rõ có màu sắc gì. Lý Cường không khỏi cảm thán, tại tu chân giới làm sao có thể nhìn thấy vật thô lậu như vậy.

Cũng may khách nhân cũng không nhiều lắm, tiểu cô nương đi một vòng mời mọc thì cũng rảnh hơn, đặt cái bình trà bằng đồng xuống, lại chạy đến chỗ lão nhân ôm củi.

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, người trong quán đều nhìn lên đường, chỉ thấy xa xa bụi đất cao cao vung lên, một con tuần mã màu đen chạy tới rất nhanh.

Tuần mã hí lên dừng lại bên cạnh quán, một tiểu tử có vẻ suất khí lập tức nhảy xuống, đem dây cương buộc vào thân cây, phúi phúi bụi đất trên người, đi vào quán.

Lý Cường liếc mắt nhìn thấy cây trường cung trên vai hắn, không ngờ lại chính là cây cung mình đã luyện chế tại Hắc Ngục - Tinh Nguyên Cung! Đây chính là vũ khí hắn đã đưa cho Lâm Phong Hợp. Lý Cường lập tức hiểu được tiểu tử này nhất định có quan hệ nào đó với Lâm Phong Hợp.

Tiểu tử nhìn xung quanh, rồi đi tới cái bàn của Lý Cường, nói: "Huynh đài, không ngại ta ngồi cùng chứ."

Lý Cường cười gật đầu. Tiểu tử kéo ghế gỗ ngồi xuống, kêu lên: "Chưởng quỹ, mau mang trà."

Lý Cường nói: "Trà của ta chưa đun tới, người uống trước đi."

Tiểu tử cũng không khách khí, hắn kéo bình trà lại, cười nói: "Nóng a? Tốt, ta thật sự là khát cực kỳ." Hắn nâng bình trà lên, trực tiếp đổ vào trong miệng, một hơi uống sạch bình trà, khen: "Tốt! Nước tốt, trà ngon!"

Tiểu cô nương cũng đã bưng tới một bình trà, đặt ở trên bàn. Tiểu tử tiện tay móc ra một khối bạc nhỏ nói: "Tiểu cô nương, cho người, có cái gì ăn hay không?"

Lý Cường vẫn thản nhiên chăm chú nhìn.

Tiểu cô nương tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nói: "Đại thúc, một bình trà chỉ cần mười đồng tiền, bạc của ngài đưa ta không có tiền thôi."

Tiểu tử không quan tâm nói: "Không có thì thôi, có gì ăn cứ bưng lên là được."

Tiểu cô nương mặt mày hớn hở chạy đến bên người lão nhân, rất nhanh bưng tới tám cái bánh bao lớn, mười quả trứng gà, còn có thịt nướng.

Tiểu tử như là đói cực kỳ, chụp lấy bánh bao thì cắn ngay, hàm hàm hồ hồ nói: "Tốt, bạc dư không cần thôi, lấy cho ta thêm phần lương khô." Nói xong hắn nhìn thoáng qua chung quanh.

Trực giác Lý Cường cho biết hắn có việc, nhìn hắn ăn nhanh như vậy, tạm thời cũng không tiện hỏi.

Khoảng mười phút sau, hắn đã ăn hết đồ ăn trên bàn, tiểu tử này vỗ bụng một cái, thở ra một hơi, nói: "Thật thoải mái a, tiểu cô nương, đồ ngang có thể qua sông không?"

Tiểu cô nương nói: "Đồ ngang của Nghiêm lão bá có chuyện trong nhà, khoảng buổi chiều mới có thể ra, đại thúc phải đợi rồi."

Tiểu tử quay đầu nhìn quanh, nói: "Tiểu cô nương, nơi nào có thể tìm được đồ ngang, bây giờ ta muốn qua sông."

Tiểu cô nương có vẻ khó khăn, nói: "Nghiêm lão bá ở bờ bên kia, bây giờ không có biện pháp thông tri ông ấy a."

Lý Cường cười nói: "Người vợ vãi quá giang có việc?"

Tiểu tử hiện ra vẻ mặt lo lắng, hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói: "Ai có thể tìm được đồ ngang, ta trả mười lượng bạc." Người trong quán nhất thời nghị luận bàn tán.

Tiểu cô nương nói: "Đại thúc, không hữu dụng đâu, nơi này chỉ có Nghiêm lão bá là có một chiếc đồ ngang, còn lại đều là thuyền đánh cá..."

Tiểu tử vợ vãi la lên: "Thuyền đánh cá cũng được, chỉ cần có thể quá giang là tốt rồi."

Lão nhân nấu nước đã đi tới, nói: "Thuyền đánh cá cũng không có, đi đánh cá hết rồi."

Tiểu tử ngậy ngốc hồi lâu, thở dài nói: "Cũng đành thôi, đành phải liều một chút vậy." Hắn đứng dậy, gõ Tinh Nguyên Cung trên người xuống, đi ra khỏi quán. Lý Cường càng thêm xác định, tiểu tử này đúng là đang có phiền toái.

Qua không bao lâu, xa xa lại truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiểu tử đứng trên bến thuyền, tay cầm Tinh Nguyên Cung, nhìn bụi đất vung lên xa xa, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười tự tin.

211. Chương 211

Tiểu tử nọ tay cầm Tinh Nguyên Cung, quát to: “**, đường này không thông!”

Người trong quán loạn xạ hò hét chạy ra phía ngoài. Tiểu cô nương cũng chạy đến bên ngoài quán, đứng ở trên chiếc ghế gỗ nhìn ra xa xa. Rất nhanh, một đại đội kỵ binh tụ tập tới gần, tiểu cô nương kinh ngạc kêu lên: “ Là quan binh!”

Lý Cường cầm ghế gỗ đi tới ven đường ngồi xuống, phe phẩy cây quạt hăng hái nhìn náo nhiệt.

Tiểu cô nương nhảy xuống ghế gỗ, vội vàng chạy tới bên cạnh Lý Cường, nói: “ Đại thúc, ngài không muốn sống nữa sao, mau tránh đi, là quan binh tới.” Nói xong bỏ chạy vào trong quán.

Người trong quán cũng đã chạy ra bờ sông, sợ bị liên lụy.

Hơn trăm người tới, chính là bộ đội kỵ binh, Lý Cường nhìn ra đó là kỵ binh chính quy của Cố Tổng quốc. Cầm đầu là một tướng lãnh tuổi còn trẻ, trong tay cầm một thiết thương, hấn dùng thiết thương chỉ vào tiểu tử đứng trên bến thuyền, quát: “ Lâm Cát Binh! Đem Tinh Nguyên Cung trả lại cho ta!”

Lâm Cát Binh cười hì hì nói: “ Lâm Cát Tổ, ta không trả! Lão gia tử thiên vị, dựa vào điều gì mà đem gia truyền bảo bối đưa cho người! Ta nói đại ca a, người hãy trở về đi, qua bến thuyền này chính là địa giới của Lệ Đường quốc, chẳng lẽ người muốn làm cho hai nước giao chiến hay sao?”

Lý Cường không khỏi nhin được buồn cười, hai người này không ngờ lại là huynh đệ, nhìn bộ dáng hấn là cháu chắt gì đó của Lâm Phong Hợp, chỉ là không biết Lâm Phong Hợp còn sống hay không.

Lâm Cát Binh đắc ý hừ trượng thanh thế: “ Uy lực của Tinh Nguyên Cung người không phải không biết, người nếu dám lại đây, hắc hắc, vậy cứ thử xem uy lực của nó đi.”

Lâm Cát Tổ tức giận nói: “ Cát Binh! Người nói những lời sai rồi, nếu thái tổ gia biết được, người sẽ bị trừng phạt! Mau đưa Tinh Nguyên Cung trả lại cho ta.”

Trong lòng Lý Cường vui vẻ, xem ra Lâm Phong Hợp vẫn còn sống.

Tinh Nguyên Cung trong tay Lâm Cát Binh lóe lên hồng quang.

Lâm Cát Tổ giật mạnh dây cương, con ngựa liền nhảy vòng quanh. Nhìn thấy bộ dáng vừa tức vừa hận của hấn, Lâm Cát Binh ha ha cười to, binh lính phía sau Lâm Cát Tổ không khỏi toát mồ hôi một trận. Lâm Cát Tổ quát: “ Cát Binh, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Lại là một trận ồn ào. Có người kêu lên: “ Mau nhìn trên mặt sông!” Chỉ thấy sương mù trên mặt sông tản đi, một thân ảnh đập sóng mà đến.

Lý Cường càng xem càng cảm thấy thú vị, hấn biết người đập sóng đi tới là một người tu chân, nhìn qua tu vi rất thấp, còn chưa thể bay, mà phải mượn lực lượng của sóng gợn, nhưng ở trong thế tục giới xem ra, điều này đã là khó thể tưởng tượng.

Người nọ rất nhanh đã bước lên bờ sông.

Đó là một hán tử cao gầy mặc cẩm đoạn hoa lệ, nhìn qua chừng bốn mươi tuổi đầu, sắc mặt tái nhợt, hấn chuyển thân đi tới bên người Lâm Cát Binh, nói: “ Đồ nhi, không tệ, lấy được Tinh Nguyên Cung rồi, ha ha.”

Lâm Cát Binh cười hì hì nói: “ Sư tôn, ta đắc thủ rồi.”

Người nọ nhìn Lâm Cát Tổ, âm trầm âm trầm nói: “ Còn may ta tới kịp, những người này không thể lưu lại.” Hấn rút trường kiếm trên lưng ra, tiến lên. Lâm Cát Binh kêu lên: “ Sư tôn, để bọn họ đi thôi.”

Sắc mặt Lâm Cát Tổ trầm xuống, phần nộ kêu lên: “Lâm Cát Binh, người dám cấu kết cao thủ của Cung Phụng đường Lệ Đường quốc, ta...”

Người nọ cười lạnh nói: “Nếu ngươi biết, thì không lưu ngươi được!” Hắn rất nhanh tiến tới.

Chỉ nghe một trận dây cung vang lên, binh lính của Cổ Tổng quốc bắn ra mưa tên trong tay, nhất thời mưa tên bay loạn. Người nọ huy động bảo kiếm, thanh quang chớp động, chỉ nghe “ba ba” loạn xạ, không có mũi tên nào bắn trúng hắn.

Lý Cường mỉm cười, hắn biết cung nỏ của binh lính không cách nào làm bị thương người nọ. Hắn lặng lẽ bắn một chỉ về mũi tên nằm trên mặt đất, mũi tên kia lướt bay, tới gần người nọ thì đột nhiên bay xuyên lên, chợt nghe tên kia hét thảm một tiếng, mũi tên từ chân hắn xuyên ngược ra sau mông.

Lâm Cát Tổ mừng rỡ, hắn thúc ngựa lên, vũ động thiết thương muốn giết tới.

Trong lòng Lý Cường âm thầm than thở, dựa vào thân thủ của Lâm Cát Tổ, người nọ cho dù có bị thương nặng hắn cũng không phải đối thủ. Cũng quả nhiên, thiết thương của Lâm Cát Tổ đâm thẳng người nọ, uy lực của một thương này ỷ vào lực ngựa mà xông tới, có vẻ sắc bén cực kỳ. Người nọ cười lạnh một tiếng, một kiếm bắn tới, chỉ nghe một âm thanh vang lên, thiết thương bị hắn tước đoạn. Thân thể người nọ thật nhanh lướt qua đầu ngựa, một quyền đánh văng Lâm Cát Tổ xuống ngựa, trường kiếm chợt lóe, mũi kiếm đã chĩa vào ngực Lâm Cát Tổ.

Lâm Cát Binh hét lớn: “Sư tôn không nên tổn thương hắn.”

Tâm niệm Lý Cường vừa động, một đoàn thần dịch lực lặng yên bảo vệ Lâm Cát Tổ.

Người nọ độc ác hung hăng nói: “Ác yêu, cái mông của ta! Con mẹ nó....là ai bắn trúng ta...ta chém chết ngươi!” Một kiếm hắn đâm xuống, Lâm Cát Tổ tuyệt vọng kêu to lên.

Lâm Cát Binh cũng phát ra một tiếng thét chói tai, Tinh Nguyên Cung trong tay hồng quang chớp động, một tiễn đã bắn ra ngoài.

Năng lượng của Tinh Nguyên Cung bắn ra đâm thẳng tới bảo kiếm của người nọ. Thân thủ của người nọ không tệ lắm, cho dù chân bị trúng tên, vẫn như cũ linh hoạt lộn một vòng ra ngoài. Năng lượng tiễn xẹt qua ngực Lâm Cát Tổ, đánh trúng một cọng rễ lớn của đại thụ cách đó không xa, một tiếng nổ ầm ầm, đem gốc đại thụ nọ tạc gãy, đại thụ phát ra tiếng rít quái dị, tà tà ngã xuống đất.

Lâm Cát Binh kêu lên: “Sư tôn, ngươi không phải đã cam đoan không làm hại người nhà ta sao? Tại sao muốn giết ca ca ta?”

Lâm Cát Bồn lăn tròn trở về đội kỵ binh, xoay người lên ngựa, mắng: “Ta biết, ngươi là cao thủ của Lệ Đường quốc Cung Phụng đường Truy Hồn Ủy Trì Khang, thật không biết xấu hổ! Ngươi là tu chân cao thủ, vậy mà ra tay với người thường...”

Ủy Trì Khang quát to một tiếng: “Lưu các ngươi không được, giết!” Hắn trở tay đem kiếm cắm vào vỏ kiếm, tay lại xuất ra một đạo phù chú. Lý Cường nhìn ra đây chỉ là một Liên Hoàn Phích Lịch lôi rất bình thường, thuộc về một loại âm lôi tầm thường. Lâm Cát Binh hoảng sợ kêu lên: “Sư tôn! Sư tôn...ngươi...”

Cây quạt của Lý Cường nhẹ nhàng huy động, đạo âm lôi nọ lập tức bay lên bầu trời. Liên tiếp tiếng lôi trầm muộn như chuỗi xuyên vang lên, quang hoa chói mắt từ mặt đất bay lên không trung.

Ủy Trì Khang hoảng sợ phát giác không đúng, hắn nhìn chung quanh, rống lớn: “Là ai ở một nơi bí mật nào làm loạn, đi ra!” Đồng thời cấp tốc thối lui ra sau.

Hắn lui tới bên người Lâm Cát Binh, đưa tay cướp lấy Tinh Nguyên Cung. Lâm Cát Binh không kịp đề phòng, trong tay đã trống rỗng. Không đợi hắn nói chuyện, Ủy Trì Khang quát: “Hỗn đản, ngay cả sư tôn cũng dám đánh, ngươi cút cho ta!” Hắn một cước đá vào chân Lâm Cát Binh, đá văng hắn ra ngoài.

Lâm Cát Binh ngã quỵ trên mặt đất, cả người đều cũng choáng váng, hắn nhìn chằm chằm Ủy Trì Khang, lắp bắp: “Nguyên lai bọn họ nói là thật....đều là thật, sư tôn...sư...ngươi là vì Tinh Nguyên Cung mới thu ta sao?”

Úy Trì Khang cười lạnh một tiếng, cắn răng rút mũi tên trên người ra, định đứng dậy đánh về phía mặt nước, ai ngờ thân hình mới vừa động, liền phảng phất như bị đánh vào một bức tường vô hình. “Phanh” một tiếng té ngã trên mặt đất. Hắn đột nhiên hiểu được, nơi này quả thật đang cất giấu một cao thủ lợi hại, hắn tức giận quát: “Là ai đang giở trò, là ai?”

Lâm Cát Tổ thống lĩnh binh lính nhân cơ hội vây quanh Úy Trì Khang. Lâm Cát Bình cũng bị mấy binh lính trói lại, hắn căn bản là không có phản kháng, chỉ là thống khổ cúi đầu, trong miệng không biết đang nói thầm cái gì. Hắn thật sự chịu không được đả kích bị sư tôn lừa gạt, không nghĩ tới người tu chân mà cũng bội khí tín nghĩa như thế.

Úy Trì Khang không sợ binh sĩ này, nhưng lại rất sợ hải vị cao thủ bí mật kia. Binh lính bao vây cũng rất sợ hải Úy Trì Khang, dựa vào thân phận người tu chân, những binh lính này cũng không muốn động thủ đối với hắn, người của lục địa đối với người tu chân có vô hạn sợ hãi và sùng bái, tuyệt không dám dễ dàng đắc tội người tu chân.

Thiệt thương của Lâm Cát Tổ đã bị gãy đoạn, hắn xuất ra cây đao bên hông, chỉ vào Úy Trì Khang nói: “Buông Tinh Nguyên Cung người có thể rời đi, nếu không người tu chân của Cổ Tổng quốc sẽ không buông tha cho người.”

Úy Trì Khang đột nhiên vọt đến phía sau Lâm Cát Tổ, kẹp lấy cổ Lâm Cát Tổ, trong tay xuất ra một phi kiếm sáng ngời, quát: “Đi ra, người đi ra!”

Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn hắn, cái gì mà đi ra không đi ra, không ai nghe hiểu được, chỉ có Lý Cường biết, tiểu tử này là đang kêu mình đi ra.

Lâm Cát Tổ bị hắn kẹp cổ đến đỏ bừng mặt, hắn cố hết sức nói: “Người kêu ai đi ra?”

“Hắn là đang gọi ta.”

Lý Cường phe phẩy cây quạt đi tới.

Bọn lính nhanh tránh ra một đường đi. Lý Cường đi tới trước người Úy Trì Khang, dùng cây quạt chỉ vào hắn nói: “Buông hắn ra đi, cho dù người giết chết hắn thì thế nào? Ta và chủ nhân cây cung này có quen biết, cho nên người lưu lại Tinh Nguyên Cung rồi lập tức rời đi đi, ta cũng không thềm quản mấy chuyện rối loạn này của các người.”

Úy Trì Khang nghiêm mặt nói: “Người thả ta đi, ta để lại hắn, Tinh Nguyên Cung ta phải mang đi.”

Lý Cường lắc đầu nói: “Người tu chân của Lệ Đường quốc Cung Phụng đường như thế nào mà không tiến bộ như vậy, thật là làm mất mặt người tu chân, nếu người vẫn còn tham lam như vậy, ta sẽ không quản khó khăn, cho người đến Cung Phụng đường của Cổ Tổng quốc mà du ngoạn.”

Sắc mặt Úy Trì Khang liên tục trắng xanh không ngừng, rốt cuộc hắn hét lớn: “Ta và các người liều mạng!”

Phi kiếm dài một thước tám trong tay Úy Trì Khang hung hăng hướng tới cổ Lâm Cát Tổ, nhưng hắn đột nhiên phát hiện mình toàn thân vô lực, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Lâm Cát Tổ liều mạng giãy dụa, trong giây lát cảm thấy tay của Úy Trì Khang buông lỏng ra, hắn ra sức tránh thoát đi ra ngoài, chạy ra vài bước thì quay đầu lại nhìn, Úy Trì Khang vẫn duy trì động tác nguyên bản, một tay co lại một tay cầm chặt phi kiếm lóe sáng.

Lý Cường hi hi nói: “Nói người không nghe, được rồi, để cho bọn họ mang người về Cổ Tổng quốc Cung Phụng đường thôi.” Hắn dùng cây quạt điểm nhẹ lên vai Úy Trì Khang, phong bế công lực đồng thời cũng giải mở cấm chế vừa rồi.

Thương cảm Úy Trì Khang gặp Lý Cường, căn bản là không cách nào phản kháng, hắn đột nhiên cảm thấy mình có thể động dậy, liền không chút suy nghĩ phóng đi về phía bờ sông. Hắn giữ phi kiếm dài một thước tám, khí thế hung hung bộ dáng làm cho đám binh lính phải nhanh chóng tránh ra một đường đi. Người này còn muốn đạp sóng mà đi, ai ngờ một đầu chúi vào trong nước, hắn luống cuống tay chân ngụp lặn trong nước, nguyên lai hắn không biết bơi lội.

Lý Cường đưa tay hư trao, Ủy Trì Khang phảng phất như bị một bàn tay to vô hình chụp lên từ trong nước, hắn ô oa kêu loạn bị lôi ngược lên bờ, trong tay cũng còn cầm chắc thanh phi kiếm dài một thước tám kia, nhìn bộ dáng chuôi phi kiếm này là bảo bối của hắn.

Lâm Cát Tổ lúc này mới nhìn ra Ủy Trì Khang chẳng khác gì người thường, đã tan mất lực lượng tu chân, hắn không chút khách khí ra lệnh binh lính nắm lấy hắn, giặt lại Tinh Nguyên Cung và thanh phi kiếm nọ, ngay cả trường kiếm trên lưng Ủy Trì Khang cũng thu đi, làm Ủy Trì Khang tức giận đến kêu to, chỉ chốc lát sau hắn đã bị binh lính trói gô lại.

Ủy Trì Khang nhìn chằm chằm Lý Cường, không cam lòng kêu lên: “ Người là ai? Người hắn là tu chân tiền bối, tại sao nhúng tay vào chuyện của Lệ Đường quốc chúng ta.”

Lý Cường đi tới trước mặt hắn, thở dài: “ Vốn ta cũng không nghĩ sẽ quản nhân sự này của các người, không khéo chính là chuôi Tinh Nguyên Cung này là ta đưa cho Lâm Phong Hợp, mặt khác ta là bằng hữu của Cố Tổng quốc Thánh Vương, người nói, ta có nên quản hay không?”

Lâm Cát Tổ đứng ở bên cạnh Lý Cường, hắn vừa nghe thì biết Lý Cường là ai rồi, lập tức “ phác thông” quỳ xuống trên mặt đất: “ Cát Tổ bái kiến vương gia.” Binh lính chung quanh nhìn thấy thiếu tướng quân đã quỳ xuống rồi, nên cũng “ hoa lạp lạp” đồng loạt quỳ xuống: “ Bái kiến vương gia.”

Ủy Trì Khang nhất thời than thở, hắn cũng đã biết Lý Cường là ai. Tại các quốc gia nơi lục địa này, cơ hồ mỗi người đều cũng biết Cố Tổng quốc có hai cao nhân cực kỳ lợi hại, một là Thánh Vương Hầu Phích Tịnh, còn một là huynh đệ của hắn Lý Cường.

Lý Cường cười nói: “ Lâm Cát Tổ, không cần bái ta, mang binh lính hồi doanh đi thôi, mặt khác hãy thả Lâm Cát Bình ra, nếu hắn trở về, e rằng sẽ rất thảm phải không?” Hắn dùng cây quạt điểm Lâm Cát Bình, chỉ thấy dây thừng trói trên người hắn đều vỡ vụn. Lâm Cát Bình “ phác thông” quỳ gối trước mặt Lý Cường, bật khóc lớn.

Lâm Cát Tổ đứng dậy, nói: “ Vương gia, thái tổ gia vẫn rất nhớ ngài, lão nhân gia rất hối hận không đi theo ngài tu chân.”

Lý Cường biết Lâm Phong Hợp bởi vì được ăn tiểu Bồi Nguyên Đan, hơn nữa được học chút ít tu chân pháp môn, cho nên đến bây giờ vẫn còn sống, chỉ là hắn muốn tu chân thì đã muộn, dù sao tuổi đã quá già.

Lý Cường gật đầu nói: “ Phong Hợp thì được rồi, trở về giúp ta hỏi thăm, đáng tiếc công danh tâm của hắn quá nặng, không thích hợp tu chân a.” Lâm Phong Hợp lúc này đã có thân phận là quận vương, bởi vì chiến công cao dày, Lâm gia thành danh môn đại tộc nổi danh của Cố Tổng quốc, con cháu môn nhân làm quan vô số, hắn xem như cũng là nguyên huân đại lão của Cố Tổng quốc.

Lâm Cát Tổ cung kính đáp: “ Thái tổ gia thân thể còn tốt lắm, vương gia...”

Lý Cường cắt lời hắn: “ Cát Tổ, đừng gọi ta vương gia, vương gia như ta cho tới bây giờ cũng không chứng thật.”

Lâm Cát Tổ cũng rất cơ trí, lập tức sửa lời nói: “ Thái tổ bá, có thể thỉnh mời ngài về nhà không? Thái tổ gia phi thường tưởng niệm ngài, lão nhân gia từng nhiều lần nói, nếu có thể gặp lại thái tổ bá...dù là chết cũng nhắm mắt.”

Lý Cường thở dài trong lòng, ngoại trừ những lão bằng hữu đang tu chân thì vẫn còn sống, những người khác đều cũng khó sống đến bây giờ, lúc đầu nếu Lâm Phong Hợp quyết định tu chân, thì mình cũng sẽ không cự tuyệt. Hắn nói: “ Cát Tổ, ta thậm thời sẽ không đến đại đô, đây là ba viên linh đan, đưa cho thái tổ gia người, để cho hắn phục dụng, sau này có lẽ còn có cơ hội gặp lại, các người đi thôi.”

Lâm Cát Tổ không dám nói thêm nữa, quỳ xuống dập đầu cáo biệt, sau đó đứng dậy lên ngựa, mang theo binh lính và Ủy Trì Khang phóng nhanh đi, thủy chung không nói thêm lời nào với Lâm Cát Bình.

Lâm Cát Bình thương cảm nhìn Lý Cường, hắn đã ngừng khóc. Lý Cường dùng cây quạt nhẹ nhàng gõ vào đầu hắn, nói: “ Đi theo ta.” Hắn xoay người đi vào quán.

Người trốn ở những mô đất bên bờ sông cũng đi về hướng quán trà. Lý Cường ngồi xuống, nói: “ Cát Bình, người định làm sao bây giờ?”

Người trong quán cũng không biết thân phận của Lý Cường, vừa rồi bọn họ cũng lần đi rất xa, chỉ biết Lý Cường và Lâm Cát Bình đều là người rất lợi hại, bởi vì bọn họ không chút thương tổn đang ngồi trong quán.

Tiểu cô nương kia cố hết sức nâng một cái khay đi tới, Lý Cường vội vàng đưa tay đặt lên trên bàn. Tiểu cô nương nói: “Đại thúc, đây là lương khô chuẩn bị cho ngài.”

Lâm Cát Bình không quan tâm, chỉ lặng yên gật đầu nói: “Tiểu muội muội, người cứ đi làm việc đi.”

Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Cát Bình cười khổ nói: “Cháu có thể chạy đi đâu nữa chứ? Ai, cháu chỉ nghĩ rằng muốn đi tu chân, nhưng thái tổ gia không đồng ý cho cháu đi Cung Phụng đường, mà chỉ muốn cho cháu đi thi công danh...cho nên...”

Lý Cường lắc đầu, nói: “Vì muốn tu chân mà người có thể phản bội cả gia tộc hay sao?”

Lâm Cát Bình xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu là thứ xuất, ở trong gia tộc không có địa vị gì...”

Lý Cường nghe không hiểu, ngạc nhiên nói: “Cái gì là thứ xuất?”

Lâm Cát Bình khổ sở nói: “Chính là do vợ nhỏ sinh...ai...mẫu thân qua đời rồi, không ai quan tâm tới cháu...”

Lý Cường là người hiện đại xuất thân rồi đi tu chân, đối với chuyện cổ xưa phong kiến không có khái niệm gì, không hiểu được hay cảm thụ được một đứa nhỏ do tiểu thiếp sinh ra có thân phận trong gia tộc như thế nào, mặc dù không thiếu tiền tài, nhưng là không có địa vị gì. Hắn nói: “Cát Bình, dù gia tộc đối với người thế nào, người cũng không nên cấu kết với người ngoài, ăn trộm bảo bối trong nhà đi tu chân a.”

Lâm Cát Bình bất đắc dĩ nói: “Sư tôn...ai, hắn đáp ứng cháu, chỉ cần lấy được Tinh Nguyên Cung thì sẽ dạy cháu tu chân, ai biết hắn chỉ muốn lợi dụng cháu ăn trộm Tinh Nguyên Cung, thái tổ gia nếu biết được, cháu nhất định sẽ bị gia pháp trừng phạt đến chết, cháu không thể về được nữa.” Hắn mở miệng nhìn Lý Cường, không biết Lý Cường làm sao an trí cho mình.

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: “Nếu người muốn tu chân đến như vậy, ta truyền cho người một tu chân pháp môn, đi theo ta.” Hắn đứng dậy đi ra khỏi quán.

Lâm Cát Bình quả thật không dám tin tưởng chính lỗ tai của mình, hắn vì tu chân phí tận tâm lực, thậm chí không tiếc cùng cả gia tộc kháng tranh, cuối cùng cái gì cũng không xong, bây giờ mình cái gì cũng không cần làm, mà thái tổ bá đương nhiên lại chịu truyền thụ tu chân pháp môn. Hắn ngây ngốc sợ run rẩy cả người, mừng rỡ đi theo sát phía sau.

Nước dưới Thanh Vị Giang trong suốt, ở bên bờ có thể nhìn thấy cá bơi lội dưới nước thật rõ ràng, bùn đất tạo thành tảng lớn, thỉnh thoảng có những con chim hoang dã bay lên, trong thiên địa thật yên lặng. Lý Cường đứng yên tay chấp sau lưng nhìn mây bay ở chân trời, chậm rãi nói: “Cát Bình, người nghĩ tu chân mục đích có lẽ là vì chứng minh cái gì, hoặc là vì muốn thay đổi sự tự ti địa vị, ta nói cho người...tất cả đều là không hết, người thật sự muốn tu chân hay sao?”

Lâm Cát Bình “phác thông” quỳ xuống, hai đầu gối lún sâu vào trong cát bùn, bách thiết nói: “Cháu muốn tu chân! Cháu không phải vì muốn chứng minh cái gì, mà chỉ là muốn chạy trốn sự dầy dụa của thế tục giới, cầu thái sư bá truyền tu chân pháp môn cho cháu.”

Lý Cường cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới Lâm Cát Bình lại có ý niệm tránh thế trong đầu, tự mình lúc đầu không phải cũng có ý nghĩ như vậy hay sao? Hắn quay đầu lại, nói: “Được rồi, gặp mặt coi như là duyên phận, nơi này có một đoạn pháp quyết tu chân, ta chỉ nói ba lần, nhớ được hay không phải nhìn vào duyên phận của người thôi.” Hắn thông thả đọc qua một lần tu chân pháp quyết. Đây là một bộ pháp quyết phi thường đơn giản do hắn sửa sang lại, Lâm Cát Bình ngưng thần chăm chú mạnh mẽ ghi nhớ.

Ba lần qua đi, Lâm Cát Bình không dám nói chuyện, chỉ liều mạng cố gắng ghi nhớ vào lòng. Một lát sau, Lý Cường bắt đầu giải thích nội dung pháp quyết bên trong. Hai người hỏi qua lại một chút vấn đề, Lý Cường cho hắn mười hai khối trung phẩm tiên thạch, nói: “Trúc cơ dùng tiên thạch tiến cảnh sẽ nhanh hơn.”

Lý Cường xoay người nhìn vào bụi rậm bên bờ sông, nói: “Tiểu nha đầu, đừng trốn, ra đi.”

Bụi rậm chợt chớp lên, tiểu cô nương trong quán trà kia đi ra, nàng xấu hổ nói: “Đại thúc, cháu không phải cố ý nghe lén, cháu...”

Lý Cường cười nói: “Nga, người là sợ ta không trả tiền thì bỏ đi, có đúng không?”

Về mặt tiểu cô nương đỏ bừng, không biết nói thế nào mới tốt. Lý Cường cười nói: “Người tên là gì?” Tiểu cô nương cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu gọi là Diệp Tử, tiểu danh là Oa Oa.”

Không đợi Lý Cường nói nữa, Diệp Tử đỏ mặt hỏi: “Đại thúc, cái gì gọi tâm trận?”

Lý Cường chấn động, hỏi: “Vừa rồi chúng ta nói chuyện người đều nghe thấy được?” Diệp Tử gật đầu.

Lý Cường hỏi: “Nguoi...người đều có thể ghi nhớ?”

Diệp Tử kiêu ngạo, ngẩng đầu lên, một chữ rõ ràng đọc lại một lần pháp quyết của Lý Cường đã nói. Lâm Cát Bình than thở: “Trời ạ, tiểu cô nương này thật sự không tưởng nổi...” Hắn phát giác mình đã nhớ lầm vài chỗ trong đó.

Lý Cường ngồi xổm xuống, giải thích một lần nguyên lý của tâm trận. Diệp Tử lại hỏi: “Nếu không cần tiên thạch trúc cơ, chỉ dựa vào pháp quyết tu luyện sẽ rất chậm chạp sao?”

Lý Cường cười gật đầu nói: “Có tiên thạch rất nhanh là có thể trúc cơ, không có thì tiến cảnh tương đối chậm, người bao tuổi rồi? Có đi học không?”

Diệp Tử lắc đầu nói: “Oa Oa năm nay mười ba tuổi, là ông nội dạy chữ cho Oa Oa, Oa Oa không có đi học.”

Lý Cường nghĩ thầm: “Khó trách tiểu nha đầu có thể nghe hiểu được, theo ngộ tính của nàng, ông nội nàng nhất định không phải người thường.” Hắn nổi lên lòng yêu mến tài, đồng dạng xuất ra mười hai khối trung phẩm tiên thạch, đưa cho Diệp Tử nói: “Oa oa, tặng cho người, nếu là muốn tu chân, thì dùng nó trúc cơ, nếu không thì người có thể đem tiên thạch này bán đi, coi như đại thúc cho người của hồi môn đi.” Hắn nhin không được nói đùa một câu.

Diệp Tử tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng cực kỳ thông minh, nàng đỏ mặt nói: “Oa Oa không lấy chồng đâu, Oa Oa muốn ở với ông nội.”

Lão nhân nấu nước trong quán kia tập tễnh đi tới, nói: “Oa Oa, con đến bờ sông làm gì? Mau trở về châm trà cho khách đi.” Diệp Tử cuống quýt đem tiên thạch nhét vào trong lòng ngực, lớn tiếng nói: “Ông nội, con đi lên ngay.”

Lâm Cát Bình kinh ngạc nhìn lão nhân kia, đột nhiên nói: “Khó trách...khó trách...hắn là Xu Mật viện...”

Lão nhân kia liếc mắt nhìn hắn, nói: “Khách quan, người nhận lầm người rồi, ta chỉ là một lão nhân bán nước trà, Oa Oa, mau trở về.” Lão nhân mang theo Diệp Tử đi về quán, tiểu nha đầu vui vẻ vẫy tay từ biệt Lý Cường.

Lý Cường nói: “Cát Bình, mọi người có cơ duyên của họ, người tìm một chỗ ẩn cư, chậm rãi tu luyện, nếu tu luyện thành, người có thể đi tới Phong Duyên Tinh Cổ Kiếm Viện, cứ nói là ta giới thiệu người đến.”

Lâm Cát Bình cái hiểu cái không lắng nghe, nghi hoặc nói: “Cái gì là Phong Duyên Tinh Cổ Kiếm Viện? Ở nơi nào?” Hắn căn bản không có khái niệm về tinh cầu.

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, hắn vỗ vai Lâm Cát Bình nói: “Tiểu tử, thiên hạ rất lớn, chỉ có đợi tu luyện đạt thành, người mới có thể hiểu được, được rồi, người đi đi.”

Lâm Cát Bình nhìn kỹ Lý Cường nói: “Thái sư bá, Cát Bình vĩnh viễn sẽ không quên ngài, ngài yên tâm, Cát Bình nhất định sẽ tu luyện thành công.” Nói xong trịnh trọng dập đầu ba cái, xoay người chạy đến chỗ quán trà, nhảy lên ngựa phi đi.

Lý Cường mỉm cười, cất bước đi ra sông.

Diệp Tử ở trong quán nhìn thấy, không khỏi kêu lên: “Ông nội mau nhìn!”

Người trong quán nhìn thấy sợ hãi than thở không thôi, chỉ thấy Lý Cường một thân áo trắng, phiêu nhiên hướng bên kia bờ Thanh Vị Giang đi đến, nước sông trong suốt phẳng phất như là một con đường lớn rộng rãi, Lý Cường càng đi càng xa, rất nhanh đã biến mất trong sóng nước bên bờ xa xa.

Ông nội nhỏ giọng nói: “Đó là người tu chân, là người không tưởng tượng nổi a.” Hai mắt Diệp Tử tỏa sáng, nàng âm thầm hạ quyết tâm, tự mình cũng muốn phải tu chân. Nàng sờ sờ tiên thạch trong lòng ngực, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Lý Cường tiếp tục chậm rãi đi về phía trước không mục đích, hắn còn không nghĩ ra sau này nên làm gì bây giờ. Bất tri bất giác, hắn đã đi ra khỏi lục địa.

Dần dần, cảnh sắc chung quanh càng ngày càng hoang vu, lục địa cũng hiếm thấy dần, từng khối lớn nham thạch tán lác rơi trên mặt đất, địa thế trở nên phập phồng không bằng phẳng. Lý Cường hoàn toàn không thêm để ý tới hoàn cảnh nơi này, những tình cầu ác liệt hơn hắn cũng đã kiến thức qua, hắn vô ý thức đi về phía trước, trong lòng còn đang tính toán làm sao tìm được tư liệu về Hâm Ba Giác, làm sao ứng đối với người từ tiên giới tới.

Xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng kêu hồng, chỉ chớp lát sau, lại một tiếng rống vang lên, lần này thanh âm rõ ràng rất nhiều, Lý Cường xoay người hướng theo phương hướng truyền đến tiếng rống đi đến.

212. Chương 212

Lý Cường kinh ngạc cực kỳ, bây giờ hắn nhìn thì biết ngay, đây nhất định là người tu chân, tựa hồ đã tiến nhập cảnh giới sơ bộ của ma hóa, bởi thân thể cường nhận nên không cách nào hóa đi, liền cố gắng đem cốt nhục toàn thân chà đạp toái, như vậy mới có thể hoàn thành bước sơ bộ tu luyện của ma đầu.

Lý Cường bước chậm rãi vào.

Người nọ tựa hồ nhận thấy được sự xuất hiện của Lý Cường, hắn lập tức đình chỉ động tác, xuyên qua màu đen vụ khí, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Cường, trong ánh mắt mơ hồ chớp động quang mang màu đỏ.

Lý Cường chú ý tới huyết động rất lớn cách đó không xa, bên trong còn có nhiệt khí nhẹ tỏa ra, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, người nọ là độ kiếp thất bại, dựa vào pháp bảo lợi hại mà giữ lại hơi tàn, không thể hoàn toàn hồn phi phách tán, bắt buộc dĩ dụng lực lượng của ma đầu tu luyện lần nữa, bởi vậy mới chật vật như thế.

Người tu chân bình thường sau khi độ kiếp không được thì đa số cũng không muốn chuyển tu ma, hơn nữa điển tịch liên quan tu ma cực nhỏ, không phải người hữu tâm sẽ không thu thập, bởi vậy khi thần trí còn thanh tỉnh thì tuyệt đại bộ phận người tu chân cũng lựa chọn buông bỏ, hoặc là tùy ý cho ma đầu xâm chiếm bản thể, đợi đến lúc nhất định sẽ tiến vào hắc ma giới, chỉ có rất ít người tu chân cá biệt giống như người trước mắt này, dưới tình huống không cách nào khác đành lựa chọn tu ma.

Lý Cường từ Lâm Minh Tinh trở về, từng hỏi qua hắc ma giới đại thần ma Xích Minh về quá trình tu luyện ma đầu, cho nên rất rõ ràng tu vi tu ma của người trước mắt này, đó là một quá trình đang chuyển đổi, nguyên anh còn chưa dung hợp hoàn toàn với ma đầu, thân thể cường nhận cũng làm trở ngại bước tiến của ma đầu, cho nên hắn mới dùng biện pháp toái nhục vào đá mà giải quyết. Nhìn thấy Lý Cường xuất hiện, người nọ hưng phấn vô cùng.

Người nọ lớn tiếng tê hồng, giống như một con dã thú nổi giận vọt đi lên. Lý Cường vung cây quạt, một đạo kinh lực vô hình ngăn trở người nọ, nhưng cỗ kinh lực đánh sâu thật lớn cũng làm cho Lý Cường thầm giật mình: công lực của người này không phải chuyện đùa.

Tâm niệm của Lý Cường khẽ động, Chiến Hồn Đao hóa thành một vòng thả hoàn đem người nọ trụ lại. Lý Cường hỏi: “Người là ai?”

Người nọ tựa hồ đã thần trí không rõ, hắn rít gào giãy dụa, bắt buộc dĩ Chiến Hồn Đao không phải là pháp bảo tầm thường, uy lực của thần khí ngay cả tiên nhân cũng cảm thấy đau đầu, huống chi hắn là một người mới vừa tu ma. Trong lúc người nọ giãy dụa thì hắc vụ trên mặt đột nhiên tản ra, Lý Cường vừa thấy, thất thanh kêu lên: “Bách Hoàng lão nhân?”

Người nọ nhất thời đình chỉ giây dựa, phảng phất như bị trúng đòn nghiêm trọng, đột nhiên hấn kêu lên: “Bách Hoàng! Ta là Bách Hoàng!”

Lý Cường như thế nào cũng không nghĩ tới Bách Hoàng lão nhân lại trốn ở chỗ này độ kiếp, nhìn bộ dáng hấn độ kiếp thất bại nên bị vây ở chỗ này đã rất lâu. Trong lòng Lý Cường có chút không đành lòng, bất luận Bách Hoàng lão nhân trước kia làm qua cái gì, hấn dù sao cũng có tu vi của một đại tông sư, độ kiếp thất bại thì lại bị thảm như thế, điều này vạn lần hấn không nghĩ đến.

Lý Cường gõ cây quạt vào lòng bàn tay, nghĩ thầm: “Không thể để cho Bách Hoàng thuận lợi tu ma, nếu không người của Thiên Đình Tinh sẽ gặp tao ương rồi.”

Bách Hoàng lão nhân tê hống: “Người...người...mau giết ta...” Trong phút chốc, thần trí hấn tựa hồ tỉnh táo lại.

Lý Cường nói: “Người còn có gì giao phó không? Ta giúp người đi làm.”

Bách Hoàng lão nhân đột nhiên táo bạo lên, hấn thống khổ kêu rên: “Ta...chuyện gì cũng không có...ta...cầu người đừng nói cho người khác...pháp bảo của ta đều ở trong địa huyết, tặng cho người, mau...giết...ta...sát...”

Lý Cường không hề do dự, hấn biết người tu chân lúc ở sơ kỳ ma hóa thì vạn phần thống khổ, loại khó chịu này không phải người bình thường có thể chịu được, Bách Hoàng lão nhân không hổ là đại tông sư, ở dưới tình huống này dĩ nhiên lại có thể khôi phục thần trí. Hai tay hấn hợp lại, quát to: “Bách Hoàng! Như mong muốn!”

Chiến Hồn Dao hóa thành thái quyền rồi đột nhiên lóe sáng, đại địa chấn chiến, kim quang chói mắt hiện lên, thân thể Bách Hoàng lão nhân bị cắt nát bấy. Trong phút chốc, Bách Hoàng nhờ vào uy lực của Chiến Hồn Dao đem thân thể nguyên anh của mình hóa đi, hấn hoàn toàn cùng ma đầu dung hợp cùng một chỗ, nhưng không cách nào thoát ly quyền cấm của Chiến Hồn Dao.

Lý Cường không hoảng hốt vội vàng kháp động Diệt Ma Thần Lôi, thần lôi liên tiếp chuỗi xuyên bay vào trong cấm quyền, tiếng sét đánh ầm ầm nổ vang, ma đầu mới sinh bị tạc đến nát bấy, hóa thành lũ lũ tàn hồn phiêu tán ra. Giết chết Bách Hoàng đối với cảnh giới bây giờ của Lý Cường không có gì ảnh hưởng, bởi vì đó là diệt ma mà không phải giết người.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu to, một đạo lam quang hiện lên, hồn phách phi tán đột nhiên bị đảo qua biến mất. Lý Cường vừa mừng vừa sợ: “Tiểu hải yêu? Lam Quang!”

Tiểu hải yêu ở trên không trung xoay một vòng, nhào tới trên vai Lý Cường, thân thiết cọ vào mặt hấn kêu lên. Lý Cường vui vẻ ha ha cười to, hấn cảm giác được tiểu hải yêu đã lớn hơn xưa rất nhiều, đã sắp thuế hóa thành linh thú.

Chỉ thấy toàn thân tiểu hải yêu lóe lên quang hoa màu lam bảo, một đôi mắt tròn lóe quang mang màu bạc, linh vũ trên người nó cũng đã bắt đồng trước kia, mỗi một lông vũ đều có một lớp tế ti màu vàng lợt, giáp tại quang hoa màu lam bảo, có vẻ sáng lên óng ánh, đây là triệu chứng nó sắp tu nhập vào linh thú. Lý Cường dứt cho nó ăn từng viên linh đan, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nho nhỏ của nó, trong lòng cảm khái không thôi.

Một người một thú cũng đều rất vui vẻ. Chơi đùa một lát, tiểu hải yêu đột nhiên bay lên, y y không muốn xoay quanh Lý Cường kêu to, trong âm thanh toát ra vẻ bi thương nhàn nhạt, rồi đột nhiên hóa thành một đạo quang hoa màu lam loang loáng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trong lòng Lý Cường hiểu được, trải qua những năm tháng dài đằng đẵng như vậy, tiểu hải yêu đã có thói quen sinh tồn một mình, không muốn lại dựa dẫm vào người khác nữa.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to thật lớn, đó là do Chiến Hồn Dao khi cắt nát Bách Hoàng lão nhân thì lưu lại. Lý Cường cảm thấy vạn phần, Bách Hoàng lão nhân nếu bình giải tu Tấn tiên, sợ rất kết quả sẽ tốt hơn thế này nhiều, chỉ là người như hấn tuyệt sẽ không cam tâm đi tu luyện Tấn tiên. Kết quả của việc cường nhận độ kiếp chính là tẩu hỏa nhập ma, nhất đại tông sư từ nay về sau tiêu mất tại thế gian.

Lý Cường lắc mình tiến vào địa huyết Bách Hoàng lưu lại.

Đây là một đại động trống rỗng do pháp lực mở ra, cỡ chừng một vòng sân đá banh, nhìn ra được bên trong từng bố trí không ít trận pháp, chỉ là đều bị phá hủy. Cả mặt đất và vách tường đều là màu vàng ngọc, chỉ dùng pháp thuật để hình thành, có tác dụng phòng hộ cực tốt, trên mặt đất tán lạc một ít pháp bảo, Lý Cường tiện tay nhặt lên.

Pháp bảo cũng không nhiều lắm, ước chừng trước khi Bách Hoàng độ kiếp đã để tất cả pháp bảo của mình ở lại Tiềm Kiệt Tinh, hẳn chỉ đem theo một ít bảo bối để sử dụng khi độ kiếp. Lý Cường tìm được một thanh phi kiếm, nhìn bộ dáng là phi kiếm do Bách Hoàng sử dụng, còn có bảy lá cờ nhỏ màu vàng trắng xen kẽ, đó là pháp bảo được sử dụng khi bày trận, trong đó một mặt lá cờ đã tổn hại. Ở khắp các ngõ ngách, Lý Cường phát hiện một cái thủ trục, còn có một bình Hải Mã Nảo.

Lý Cường cảm lấy bình Hải Mã Nảo nọ, trong lòng đột nhiên hiểu được, Bách Hoàng lão nhân kỳ thật đã sớm có chuẩn bị, một khi độ kiếp không được sẽ bình giải tu Tán tiên, chỉ là không biết tại sao hẳn lại không làm được, về phần sau khi bị ma đầu xâm nhập, thì đã bị hậu quả hồn phi phách tán, kết quả, thật sự làm cho người ta thương cảm đáng tiếc.

Bách Hoàng lão nhân lưu lại thủ trục còn tốt hơn của Lý Cường, giống như Nạp Giới thủ trục của Phó Sơn, cũng là một kiện bảo khí. Lý Cường xem xét thủ trục một chút, bên trong đại bộ phận đều là các loại tài liệu, từ tinh thạch đến linh dược đều có, còn có không ít pháp bảo. Trong lúc nhất thời Lý Cường cũng không cách nhìn kỹ, hẳn thu hồi thủ trục, lắc mình đi tới bên ngoài.

Lý Cường tiện tay đem địa huyết cầm chế, sau đó một lần nữa ra đi.

Thiên Đình Tinh từ khi có loài người tới nay, tuyệt đại bộ phận loài người đều sinh sống ở trong lục địa, chỉ có một bộ phận rất ít sinh sống ở quanh lục địa, còn những địa phương khác bởi vì hoàn cảnh và khí hậu cực kỳ ác liệt, giống như Hàn Băng Nguyên, người giao thiệp cực ít, nơi đó vốn không phải là địa phương thích hợp cho con người sinh sống.

Lý Cường chậm rãi đi về phía trước không mục đích, hẳn không quan tâm phía trước có gì nguy hiểm, với thực lực bây giờ của hắn không có vật gì có khả năng làm cho hắn e ngại nữa.

Bay qua vô số núi hoang dã linh, lướt qua vô số sông suối, trên đường đi Lý Cường rất hiếm nhìn thấy loài người, nhưng thật ra không ít quái thú xuất hiện, nhưng hắn đã hoàn toàn không có dự vọng săn bắt đám quái thú này nữa.

Bởi vì Lý Cường đã không chế được rất tốt cảnh giới của Sát Lục Chi Tâm, lần đầu tiên hắn có được sự thông hiểu như vậy: cảnh giới cũng có thể không chế, một khi tu vi siêu việt cảnh giới yêu cầu thì việc không chế cảnh giới hoàn toàn có thể làm được.

Bây giờ làm cho hắn buồn rầu nhất chính là các loại đầu mối rối loạn, hắn có suy nghĩ khổ sở đến thể nào cũng không cách mở ra.

Lý Cường đi tới một đại hạp cốc, đáy cốc sinh trưởng rừng rậm nguyên thủy, hắn vô ý thức bay xuống. Trong phút chốc đáp xuống, hắn đột nhiên có điều tỉnh ngộ: do tư liệu của mình quá ít, tình huống không biết thật sự là nhiều lắm, vì vậy không có cách nào suy đoán và sửa sang được những kết luận hữu dụng. Hắn quyết định trở lại Phong Duyên Tinh thu thập tình báo, như vậy mới có thể làm ra quyết định chính xác.

Lý Cường đứng ở trong rừng rậm nguyên thủy, đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trong lòng cảm thấy kinh ngạc: “ Đây là địa phương nào?” Hắn dựa vào một gốc cổ thụ thật thô to, thần thức vừa mới khuếch tán mở ra, liền nhận thấy được trong hạp cốc này có người tu chân, bởi vì thần thức của hắn đã nhìn thấy phòng ngự trận pháp do người tu chân bố trí.

Lý Cường bỏ đi ý niệm trở về Phong Duyên Tinh trước, nhanh chóng na di qua.

Đi tới bên ngoài phòng ngự trận pháp, Lý Cường phát hiện đây là một trận pháp cực kỳ bình thường, là một đại diện phòng ngự trận, không phải dùng để phòng người, mà chỉ dùng để phòng nước. Lý Cường nhìn rừng rậm chỉ có những cây cổ thụ thật lớn, còn những thực vật khác tương đối rất ít, hẳn hiểu được, hạp cốc này có thể thường xuyên bị nguồn nước lớn trùng xoát.

Lý Cường rất dễ dàng phá vỡ phòng ngự, đi vào. Càng đi vào trong thì hoa cỏ cỏ thụ càng nhiều, sinh trưởng hỗn độn rối loạn, đại thụ đều bị chặt đứt không còn, chỉ còn lưu lại rất nhiều nhánh cây rậm rạp, cùng với rất nhiều bụi rậm che kín cả sơn cốc. Trung tâm phòng ngự trận là một tảng đá bằng phẳng rộng rãi, trên tảng đá có rất nhiều cỏ dại, nhìn bộ dáng đây là một doanh địa đã bị bỏ hoang rất lâu.

Ở bên sân có mười tòa lầu gỗ đã bị đổ nát, mỗi tòa lầu gỗ đều cũng có hai cột đá cao lớn, điêu khắc hình tròn. Kiến thức của Lý Cường cũng không ít, nhưng hình vẽ cổ quái như thế vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Mỗi cây trụ hình vẽ đều giống nhau, là một vòng tròn kỳ quái bao bọc vô số vòng tròn nhỏ, tựa như cừu liên hoàn. Hình dáng của cây trụ có chút thô tháo, hai đầu trụ thì thô, ở giữa gọn, mỗi vòng tròn đều có một hình tượng cổ quái, làm cho người ta có cảm giác rất quý dị.

Lý Cường đi quanh một vòng, không có phát hiện người nào, cũng không có phát hiện ra vật phẩm gì khả nghi. Hắn đi lên tòa lầu gỗ, đẩy ra một tấm gỗ che thang lầu, đột nhiên, hắn dừng lại nghiêng tai lắng nghe, không khỏi nhin được nở nụ cười.

Kim quang chợt lóe, Lý Cường đi tới sân rộng, hai tay hắn chụp hư trao xuống phía dưới, mãnh liệt chia ra hai bên, chợt nghe “oanh” một tiếng, tảng đá trên sân rộng giống như nổ tung, hướng hai bên phi tán. Lý Cường lại liên tục hư trao vài cái, ở trung ương sân rộng lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn.

Lại là một địa huyết.

Nhìn động khẩu lộ ra trên mặt đất, Lý Cường nhin không được buồn cười, bản thân mình và địa động hình như có gì đó không ngừng liên lạc, mặc kệ đi tới nơi nào, cũng đều phát hiện ra địa động.

Một lũ khói xanh từ dưới động khẩu toát ra, một hình người dần dần ngưng kết. Lý Cường phát hiện đây là tinh hồn do nguyên anh luyện thành, còn chưa đạt tới cảnh giới của linh thể.

Khói xanh ngưng hình thành một nam nhân gầy nhỏ, trên người bao bọc một lớp khói đen bằng bạc, hắn hành lễ nói: “Cho mời tiền bối đi vào.”

Lý Cường cười nói: “Người là ai?”

Tinh hồn kia nói: “Tiền bối gọi ta là Nặc Tác, ta chỉ là một lũ tàn hồn mà thôi, mời tiền bối!” Hắn xoay người nhảy xuống địa huyết.

Lý Cường chuyển thân đi theo phía sau hắn, Nặc Tác đột nhiên tán hình ẩn xuống dưới đất, thần nhãn của Lý Cường thấy rất rõ ràng, Nặc Tác đang theo đường hầm dưới đất chạy trốn.

Địa động không lớn lắm, theo thông đạo rất nhanh đã đến một đại sảnh, ở giữa đại sảnh có một cây cột đá rất lớn, giống như cột đá khắc hình vừa rồi giống nhau, nhưng cột đá này lại do pháp bảo hình thành huyền tượng. Lý Cường rõ ràng nhìn thấy Nặc Tác nhẹ nhàng đi vào, hắn cười nói: “Mở thông đạo ra đi, nếu để ta ra tay phá giải, sợ rằng cả trận thế đều sẽ xong đời đó.”

Nặc Tác sợ đến từ trong trận pháp chạy ra, rất nhanh ngưng hình, hoảng sợ nói: “Tiền bối không nên! Trận thế này trấn thủ cho cả Sở vu tộc chúng ta, nếu bị phá đi, sở vu tộc chúng ta sẽ bị diệt tộc đó.”

Lý Cường cười nói: “Ta chỉ là muốn nhắc nhở người một chút, cũng không phải thật sự muốn phá giải, được rồi, để ta vào đi thôi.”

Nặc Tác lầm bầm niệm chú ngữ, chỉ chốc lát sau, cột đá bắt đầu bành trướng mở rộng, rất nhanh đã đem Lý Cường bao vây, vòng tròn khắc họa trên cột đá tựa như mặt nước đang rung động, một vòng quyền khuếch tán ra. Lý Cường cười hì hì phe phẩy cây quạt, nhìn vòng tròn cổ quái này vây lên, vẫn không nhúc nhích mà đợi.

Cảm giác như chìm vào trong nước, Lý Cường và Nặc Tác thẳng tắp chìm xuống dưới.

Ước chừng qua vài phút, vòng tròn vờn quanh thân từ từ tiêu tán, trước mắt đột nhiên sáng ngời, Lý Cường phát hiện mình đã tới một huyền cảnh, nhưng huyền cảnh của tu chân giới đối với hắn đã hoàn toàn không có tác dụng gì nữa, vào thần nhãn của hắn lúc này, tất cả huyền tượng đều bị nhìn xuyên thấu. Nặc Tác nói: “Thỉnh đi theo ta, huyền cảnh nơi này rất lợi hại, khi tới bên trong mới là huyền cảnh bình thường.”

Lý Cường dựa vào đôi thần nhãn, nhìn thấy rõ hai tầng ảo trận đại hình, tầng bên ngoài bao hàm sát trận rất lợi hại, tầng trong chỉ là ảo trận bình thường. Hắn cười nói: “Tộc nhân của các ngươi đều ở bên trong?”

Nặc Tác gật đầu nói: “Ai, đều ở bên trong, không dám đi ra ngoài a.”

Do Nặc Tác dẫn đường, Lý Cường rất nhanh tiến vào ảo trận.

Đây là một mảnh bình nguyên màu xanh biếc rất đẹp, có thảo nguyên và rừng rậm bằng phẳng. Lý Cường phát hiện ảo trận nơi này không đủ tinh tế, hắn dùng thần thức tham sát một chút, đây chỉ là một ảo trận sơ cấp, bên trong không có biến hóa tứ quý, cũng không có chim chóc côn trùng tô điểm, càng không có gió tuyết mưa điện chuyển đổi. Nhớ tới năm tháng khi xưa tại Tinh Cung thì Lý Cường từng nhìn thấy qua một tòa ảo trận không tưởng nổi- Huyền Không đại trận, so với trận pháp bây giờ không biết cao minh đến bao nhiêu.

Cách đó không xa có một tòa lầu gỗ cô linh linh, Lý Cường đã nhìn thấy loại lầu gỗ như vậy trong hạp cốc, lầu gỗ cũng được xây dựng trên hai cây cột đá. Lý Cường tò mò hỏi: “Tộc nhân của ngươi sinh sống trong tòa lầu gỗ này sao?”

Nặc Tác đáp: “Không có, bọn họ sinh sống ở bên kia, nơi này là trú địa của Vu lão, Vu lão đã tính ra ngươi sẽ đến.”

“Tính ra ta sẽ đến?” Lý Cường chấn động, từ sau khi tu chân, ngoại trừ biết Nguyên Cổ Thượng Nhân có thể đoán trước sự việc, còn chưa từng nghe nói qua có ai có thể đoán trước được tương lai, ở một địa phương tán lạc thế này, dĩ nhiên lại gặp được người như thế, hắn không khỏi nhin được có chút hưng phấn. Phải biết rằng Lý Cường đang có rất nhiều chuyện không được rõ ràng lắm, nếu có người có thể đoán trước, thì hắn có thể có được tin tức hữu dụng rồi.

Nặc Tác bay tiến vào trong lầu gỗ, chỉ chốc lát sau, chợt nghe bên trong vang ra một thanh âm già nua: “Khách quý mời vào.”

Lý Cường lắc mình na di đi vào.

Đây là một địa phương không lớn, không có đồ vật gì, chỉ có một vị lão nhân đang khoanh chân ngồi trên đất, khuôn mặt gầy ốm với hàm râu dài trắng xóa, tóc bạc thưa thớt buông dài xuống tới mặt đất, trước người hắn có khảm một tấm gương chừng một thước vuông. Lão nhân híp mắt nhìn Lý Cường, một hồi lâu nói: “Ai, nghĩ không ra tiền bối tuổi còn trẻ như vậy a, xin lỗi, ta vẫn ngồi bất động ở chỗ này, không cách nào hành lễ được với ngài.”

Nặc Tác đứng bên cạnh, nghe ngữ khí của lão nhân lại càng hoảng sợ, đây chính là xưng hô cung kính đối với trưởng bối. Lý Cường khoanh chân ngồi trước mặt lão nhân, nhìn lão chăm chăm cười cười hỏi: “Vu lão làm sao biết ta sẽ đến?”

Vu lão là một lão nhân đã thành tinh, lão mỉm cười, híp mắt cúi đầu nhìn tấm gương trước mắt, nói: “Sở vu tộc vẫn dựa vào một kiện bảo bối và vu thuật đặc thù mới sinh tồn đến bây giờ, ngài tới nơi này....a a, ta sẽ biết, một mực nơi này chờ ngài tới.” Lão thoáng khựng lại, còn nói: “Ta biết ngài rất không tưởng nổi, là một người tu chân rất lợi hại, nhưng...” Hắn đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn Lý Cường.

Lý Cường biết Vu lão nhất định có điều cầu mình, hắn trực tiếp nói: “Vu lão, ngươi có cái gì thì cứ nói đi, chúng ta coi như trợ giúp cho nhau.”

Vu lão nói: “Từ khi ta đem linh hồn của mình hiến cho Nhiếp Quyển, ta vẫn ngồi yên trước mặt nó, chuyện gì cũng đều là do Nặc Tác đến nhấn nhủ, người thường không cách nào đi vào tiểu lâu của ta, chỉ cần vừa tiến vào sẽ bị Nhiếp Quyển cướp lấy linh hồn. Ta làm Vu lão của Sở vu tộc, cho tới bây giờ cũng không có rời đi nơi này, ai..”

Lý Cường hỏi: “Có phải muốn ta trị liệu sự tê liệt của ngươi?”

Trong mắt Vu lão thả ra ánh sáng, một hồi lâu hắn thở dài: “Tiền bối không ngờ có thể trị liệu được sự tê liệt của ta, ài, công năng của Nhiếp Quyển cũng vĩnh viễn mất đi hiệu lực, bỏ đi, ta cũng đã có thói quen ở chung một chỗ với Nhiếp Quyển. Nặc tác, đi tìm chút điểm tâm ngon đến đây.”

Nặc Tác hỏi: “Du Châu của Nê Thực động sắp trưởng thành, ta đi lấy một ít tới.”

Vu lão nói: “ Nặc tác, người cẩn thận một chút, Tuyền Lưu Nê trong Nê Thực động rất phiền toái, người là tinh hồn tu luyện qua, cách cảnh giới linh thể còn thiếu chút, mặc dù không sợ Tuyền Lưu Nê, nhưng nên cẩn thận một chút mới tốt.” Hắc thao thao dẫn dờ, lại nói với Lý Cường: “ Nặc Tác vẫn là sứ giả của Nhiếp Quyền, chiếu cố cho ta đã rất lâu, a a, người già luôn có lo lắng a, Nặc Tác người đi đi.” Nặc Tác lên tiếng chui xuống đất.

Lý Cường nói: “ Vu lão không cần bận rộn, nói đi muốn ta làm cái gì?”

Vu lão cười khổ nói: “ Tiền bối đã thấy mặt đất hoang phế bên trên, đó chính là địa phương của Sở vu tộc ở lại khi xưa, ai, tại hơn mười năm trước, Sở vu tộc chúng ta vẫn sống ở nơi đó, nhưng từ hạp cốc có một người tu chân cao thủ từ nơi khác đi tới, hết thấy đều cũng thay đổi...”

Lý Cường hỏi: “ Như thế nào? Hắc không cho các người ở lại?”

Vu lão lắc đầu: “ Không phải, là ta ở trong Nhiếp Quyền phát hiện, nếu chúng ta còn ở lại mặt đất, vậy trong vòng một năm, chúng ta Sở vu tộc tất nhiên sẽ bị diệt tộc, cho nên ta để cho người của toàn tộc trốn xuống dưới đất sinh sống.”

Lý Cường cảm thấy không thể tư nghị: “ Người...người là nói, chuyện gì cũng chưa có phát sinh, chỉ dựa vào năng lực đoán trước của Nhiếp Quyền, các người toàn tộc liền đi xuống dưới đất sinh sống nhiều năm như vậy?”

Vu lão gật đầu, lấy tay vén mái tóc bạc ra sau, bất đắc dĩ nói: “ Mỗi ba hay năm năm ta cũng đều thôi toán một lần trong Nhiếp Quyền, ai, mỗi lần đều có kết luận giống nhau...”

Lý Cường dùng cây quạt gỗ vào lòng bàn tay, nói: “ Đó là nói, vô luận lúc nào, chỉ cần toàn tộc các người trở lại mặt đất, thì trong vòng một năm sẽ bị diệt tộc?” Hắc nghĩ thầm: “ Chuyện không thể tưởng tượng như thế, vẫn là lần đầu tiên gặp phải, Nhiếp Quyền không ngờ cũng có được bản lãnh như vậy.”

Vu lão cười khổ nói: “ Năm ngoái ta dùng Nhiếp Quyền tính toán, đã lại thay đổi, một khi sở vu tộc chúng ta thiên chuyển lên mặt đất thì lập tức sẽ bị diệt tộc, nhưng ta đồng dạng cũng tính ra tiền bối sẽ đến, chỉ có ngài mới có thể hóa giải được trường kiếp nạn này.”

Lý Cường trầm tư chốc lát, lắc đầu nói: “ Không đúng, trên đời này không có khả năng không duyên không có phát sinh ra chuyện, người nợ nhất định cùng các người có chút quan hệ, nếu không hắc không có lý do ra tay với các người, cho dù hắc là một người tu chân tà ác, hắc cũng phải có lý do xuống tay, người không có nói nguyên nhân.”

Vu lão không nghĩ tới Lý Cường thanh tĩnh như thế, hắc cười khổ nói: “ Tiền bối, ai...” Hắc muốn nói lại thôi, nhìn Lý Cường liếc mắt một cái, vô ý thức lấy tay vuốt mặt ngoài bóng loáng của Nhiếp Quyền, một hồi lâu hắc tựa hồ hạ quyết tâm, nói: “ Là sở vu tộc chúng ta có người trong lúc vô ý làm bị thương đệ tử của người nợ, người nợ tìm đến đây rồi vẫn cứ ở lại không đi.”

Lý Cường hạ mắt nhìn chằm chằm cây quạt trong tay, hỏi: “ Làm bị thương đệ tử của hắc? Nặng thế nào?”

Vu lão bất an vuốt Nhiếp Quyền, nói: “ Còn hơi thở, được sở vu tộc chúng ta phong trong vu băng, chúng ta đã dùng hết mọi biện pháp cứu trị, nhưng cứu không được hắc tỉnh lại, ai, không thể làm gì khác hơn là phong bế hắc lại, sư tôn hắc còn tìm hắc, tìm không được hắc sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

Lý Cường hỏi: “ Hắc làm sao biết đệ tử hắc ở tại chỗ này?”

Vu lão nói: “ Lúc ấy đệ tử hắc phát ra pháp bảo cầu cứu, người nợ có lẽ phán định ở nơi này, chỉ là hắc không cách xác định là ai làm.”

Lý Cường nói: “ Ta phải biết nguyên nhân phát sinh tranh đấu.”

Vu lão cúi đầu, mái tóc dài trắng tuyết chảy xuống vai, hắc thấp giọng nói: “ Là vì một viên Hồi Xuân Cốc Nguyên Dương Đan, đó là một kiện kỳ trân, cả sở vu tộc chúng ta chỉ có tộc trưởng sắp tu đến Nguyên Anh kỳ, có Nguyên Dương Đan, sở vu tộc sẽ có ý nghĩa đập vào cửa người tu chân chính thức, đáng tiếc...”

Lý Cường không khỏi nở nụ cười khổ, Vu lão nói chuyện có thói quen nói nửa bỏ nửa làm cho hắc không thoải mái, hắc nói: “ Vu lão, ai có được Nguyên Dương Đan trước?”

Thanh âm của Vu lão rất thấp, cũng may lỗ tai của Lý Cường kinh người, nếu không thật sự là nghe không rõ. Chỉ nghe hần lẩm bầm nói: “ Là...không phải là tộc trưởng của chúng ta.”

Lý Cường cũng không từng thấy Nguyên Dương đan, nhưng hẳn biết Nguyên Dương đan đối với người tu chân đạt tới Nguyên Anh kỳ có ý nghĩa thế nào, đó là linh đan có thể củng cố nguyên anh, đối với người tu chân mới vào Nguyên Anh kỳ mà nói thì lực hấp dẫn thật sự là quá lớn.

Lý Cường nói: “ Cuối cùng tộc các ngươi có được Nguyên Dương đan?”

Vu lão lắc đầu nói: “ Bị hủy rớt, tộc trưởng chúng ta cũng bị thương nặng, bởi vì không có linh đan cứu trị, hẳn cũng bị đóng băng lên, bây giờ sở vụ tộc chúng ta không có tộc trưởng lãnh đạo, ta cũng không có cách nào tìm được vị tộc trưởng mới, vô luận tính toán như thế nào, Nhiếp Quyển biểu hiện thủ lĩnh của sở vụ tộc vẫn còn là vị tộc trưởng bị phong bế kia.”

Một đạo khói xanh phiêu khởi, Nặc Tác ngưng hình rồi lấy ra một ngọc bàn màu đen, cười nói: “ Phát hiện có hai chén Du Châu, mất hồi lâu mới thu tập được, tiền bối ném thử xem, Du Châu là đặc sản của chúng ta nơi này, đặc điểm là thơm, ăn xong trong miệng còn lưu lại hương thơm suốt trăm ngày, làm cho người ta rất khoái trá.”

Lý Cường gật đầu nói: “ Nặc Tác, cực khổ cho ngươi rồi. Vu lão, nếu như vậy, ngươi có thể đoán trước chuyện tương lai sẽ phát sinh cái gì?” Hẳn đối với sở vụ tộc Nhiếp Quyển cảm thấy rất tò mò, rất muốn nhìn một chút Vu lão làm sao đoán trước.

Vu lão do dự một chút, nói: “ Được, ta lập tức xin mời Nhiếp Quyển hỗ trợ thôi trắc một chút.” Hẳn bắt đầu liên tục niệm chú ngữ, tốc độ càng lúc càng nhanh. Thanh âm lại mơ hồ không rõ, làm cho người ta nghe như tiếng muỗi kêu. Chỉ chốc lát sau, mặt ngoài Nhiếp Quyển bắt đầu sương khói liểu liểu, trên mặt Vu lão lộ ra một tia đỏ đậm, hẳn đột nhiên quát to một tiếng: “ Chuyết!” Ngay sau đó cắn chót lưỡi, một búng máu phun lên Nhiếp Quyển.

213. Chương 213

Từ một búng máu của Vu lão phun ra, từ trong Nhiếp Quyển mọc lên một nắm khí phao cỡ nắm tay, giống như một đám phi phao xinh đẹp, khí phao thông thả mọc lên, ở phía trên Nhiếp Quyển chùng một thước thì nắm khí phao hóa thành năm vòng tròn. Vu lão lại cố hết sức niệm một đoạn chú ngữ, năm vòng tròn xuất hiện hình ảnh nhàn nhạt, tựa như chiếu phim, mỗi một vòng tròn đều có một hình ảnh xuất hiện, chỉ là cực nhạt, chớp động cũng cực nhanh, không chú ý căn bản xem không rõ ràng lắm.

Lý Cường lần đầu tiên nhìn thấy Nhiếp Quyển đoán trước, biểu hiện bên trong, nội dung loan báo hẳn không cách nào kịp thời nắm chắc. Ước chừng qua vài phút, năm vòng tròn đột nhiên nghiêng nát, bể tan tành, hóa thành năm đạo khói xanh lùi về trong Nhiếp Quyển.

Vu lão nét mặt già nua vui mừng nói: “ Cảm ơn tiền bối trợ giúp chúng ta, như vậy ta an tâm...” Hẳn còn không có nói xong, cả người đột nhiên kịch liệt run rẩy lên. Nặc Tác nhanh tay lấy ra một viên đan dược màu đen, bỏ vào trong miệng lão. Vu lão thống khổ rút lại tay, nhắm hai mắt không nói nữa.

Nặc Tác giải thích: “ Vu lão mỗi lần thỉnh Nhiếp Quyển đoán trước, phải có thời gian ba ngày khôi phục, đoán trước rất đả thương người.”

Lý Cường đột nhiên cười nói: “ Nếu ta lập tức rời đi, đây đoán trước không phải là không chính xác hay sao?”

Vu lão vừa mở mắt, nhẹ giọng hỏi lại: “ Tiền bối thật sự sẽ rời đi hay sao?” Lý Cường nhất thời á khẩu không trả lời được, hẳn biết mình sẽ không rời đi. Hẳn nói: “ Được rồi, Nhiếp Quyển quả thật rất cao, Vu lão, ngươi nghỉ ngơi đi, chuyện này ta quản.”

Vu lão nhắm mắt lại nói: “ Ta biết.”

Nặc Tác giơ lên hắc ngọc bàn nói: “ Tiền bối ném thử Du Châu đi, ta đã rửa sạch sẽ rồi, không có mùi vị khó chịu đâu.”

Du Châu có chút giống bồ đào, hình tròn, màu vàng sáng, một viên tròn chỉ cỡ đầu ngón tay, bộ dáng rất đẹp mắt. Lý Cường cầm lấy một viên bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, "ca" một tiếng vang nhỏ, một cỗ hương nồng nặc phát ra, mùi vị có chút cay cay. Lý Cường phun xác ra khen: "Quả thật rất thơm, không tệ."

Ăn vài viên Du Châu, Lý Cường bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Tu vi của hắn đã siêu việt cảnh giới Sát Lục Chi Tâm, cảnh giới này không còn ảnh hưởng nhiều lắm với tâm trí của hắn nữa. Thanh Đế muốn Cô Tinh chuyển cáo cho hắn "Tiết Chết" ý tứ, Lý Cường đã rất hiểu được, chỉ có siêu việt cảnh giới của tu vi, mới có thể hoàn toàn nắm chắc ảnh hưởng của cảnh giới đối với chính mình, cho nên Lý Cường vẫn cẩn thận không để cho mình lập tức tiến vào cảnh giới kế tiếp, dù sao thực lực bây giờ đã rất cao, ngoại trừ người của tiên giới tới, tu chân giới đã không có ai chống lại được hắn.

Ba ngày rất nhanh liền trôi qua, Lý Cường và Vu lão cơ hồ đồng thời mở mắt ra, hai người nhìn nhau cười. Vu lão nói: "Người nọ đến rồi..."

Lý Cường đứng dậy: "Ta đi nói chuyện với hắn, Nặc Tác, người dẫn ta lên mặt đất."

Nặc Tác lên tiếng từ rong Nhiếp Quyển bay ra, nói: "Tiền bối xin theo ta."

Vu lão lo lắng dặn dò: "Chúng ta sở vu tộc có thể hòa bình giải quyết." Nếp nhăn trên mặt hắn càng sâu: "Chỉ cần có thể bảo trụ Sở vu tộc, điều kiện gì chúng ta đều cũng đáp ứng, hy vọng tiền bối trợ giúp chúng ta tranh thủ, ta sẽ đem những chuyện mình đoán trước tình huống nói cho ngài, đây là quan hệ đến vận mệnh của tiền bối."

Lý Cường chạy tới cửa, nghe nói như thế liền quay đầu nói: "Ta sẽ trợ giúp Sở vu tộc, nhưng không phải vì vận mệnh sau này của ta, mà là bởi vì ăn được Du Châu hương thơm như vậy, ha ha." Hắn xoay người ra cửa.

Vu lão không khỏi cười khổ, hắn biết vì Lý Cường không muốn bị ước thúc.

Ở sân rộng của sở vu tộc bị Lý Cường xóc lên một cái động khẩu, một người tu chân cao lớn đang lẳng lặng đứng, hắn mặc chiến giáp màu bạc sáng, một mặt ngân quang vờn quanh bên hông, đó chính là phi kiếm của hắn. Hắn tới gần động khẩu xem xét, tựa hồ có chút nghi hoặc, hắn nhìn ra đây là mới quật ra, như dùng đại pháp lực ngạnh cứng mở ra một cái động khẩu, phần công lực này hắn tự than thở không bằng.

Người nọ nhìn chung quanh một hồi, lại do dự chốc lát, hắn chuẩn bị bố trí một sát trận bên ngoài động khẩu, sau đó mới đi vào. Không đợi hắn động thủ, một đạo kim quang hiện lên, trước mắt xuất hiện hai người.

Người nọ chấn động, phải biết rằng người biết thuận di đều là cao thủ tu chân giới, hơn nữa khí thế của người trước mặt tự mình cũng không cách nào đối mặt. Hắn là cao thủ Phân Thần kỳ, cho dù đối phương là Hợp Thể kỳ cao thủ, cũng sẽ không làm cho mình sinh ra cảm giác sợ hãi như vậy. Đối diện sát khí do người này tản ra làm cho kẻ khác phải sợ hãi, hắn không tự chủ được lui về phía sau hai bước, phi kiếm hóa thành bảy đạo ngân mang cấp tốc xoay quanh người hắn.

Lý Cường phát giác người này có công lực rất cao, hắn tựa hồ có lòng cảnh giác rất lớn, mặc dù không có công kích mình, nhưng phi kiếm phòng hộ của hắn đã được thúc giục tới cực hạn. Lý Cường ngẫm cười khổ, nghĩ thầm: "Ta có đáng sợ như vậy hay không? Người này nhìn thấy ta vẻ mặt như thấy quỷ, ai, làm gì đây chứ?"

Người nọ đề phòng hỏi: "Người là ai?"

Lý Cường cười nói: "Người tu chân gặp mặt mà người làm như lâm đại địch vậy, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy, lão huynh, thu hồi phi kiếm chúng ta nói chuyện?" Hắn phát ra lời mời.

Người nọ bị Lý Cường nói như vậy, nhất thời cảm thấy ngại ngùng, hắn than nhẹ một tiếng, nói: "Đừng kỳ quái, là do trong lòng ta có việc, tốt, chúng ta nói chuyện."

Nặc Tác nhanh bước vào một tòa lầu gỗ, nói: "Tiền bối, ta đi sửa sang lại một chút." Hắn dùng pháp thuật rất nhanh rửa sạch tòa lầu gỗ, phi thân đi ra nói: "Tiền bối, mời đến đây đi."

Lý Cường liếc mắt nhìn người nọ, cười nói: "Mời!"

Người nọ lắc mình na di đi vào, hần muốn ở trước mặt Lý Cường biểu hiện mình cũng biết thuận di. Lý Cường mỉm cười, cũng na di vào phòng.

Hai người ngồi xuống, Nặc Tác bày ra Du Châu và một ít trân quả thịnh sản dưới đất, sau khi bày ra, liền vọt đến sau lưng Lý Cường đứng thẳng. Lý Cường nói giỡn: " Nhìn bộ dáng, Nặc Tác rất am hiểu làm quản gia a, a a, ta nếu có vị quản gia như ngươi thì đã thoải mái hơn rồi."

Người nọ ngồi vào chỗ của mình, nói: " Ta là người tu chân của Ba Đạt Tinh Phong Đạt Khải, đến nơi đây tìm kiếm đệ tử, lão huynh là người tu chân của nơi nào?" Ánh mắt hần nhìn chăm chăm Lý Cường, hy vọng từ chỗ hần có được một chút tin tức. Hần vừa nhìn tu vi của Lý Cường thì biết chuyện của đệ tử mình tuyệt đối không có liên quan tới hần, nếu là hần động thủ, đệ tử căn bản là không có khả năng phát ra được pháp bảo để thông tri cho mình.

Lý Cường mỉm cười nói: " Lão huynh, ta là Phong Duyên Tinh Lý Cường."

Thân thể Phong Đạt Khải chấn động, thất thanh kêu lên: " Lý Cường! Trọng Huyền Phái Lý Cường? Hỗn Thế Ma Vương?"

Lý Cường sờ sờ mặt, nói thầm: " Không thể nào, là ai làm chuyện tốt này? Như thế nào ai cũng biết gọi ta là Hỗn Thế Ma Vương a? Phong huynh, đây là một câu đùa ngày trước, ai, hôm nay người nào cũng biết hết, không tệ, ta chính là Trọng Huyền Phái Lý Cường."

Không nghĩ tới Phong Đạt Khải cung kính hành lễ nói: " Đạt Khải bái kiến sư thúc."

Một tiếng sư thúc này làm cho Lý Cường càng hoảng sợ, đầu tiên hần nghĩ tới Hầu Phích Tịnh, trong lòng không khỏi nghi hoặc: " Cho tới bây giờ không có nghe Hầu lão ca nói qua chuyện của Nguyên Thủy Môn, chẳng lẽ Phong Đạt Khải là đệ tử của Nguyên Thủy Môn?" Hần vội hỏi: " Ngươi là đệ tử của Nguyên Thủy Môn hay sao?"

Phong Đạt Khải nói: " Không phải, sư tôn ta từng được Hầu sư bá chỉ điểm, tôn xưng ông ấy là sư ca, ta biết ngươi là huynh đệ của Hầu sư bá, cho nên ngươi chính là sư thúc của ta."

Lý Cường nhin không được buồn cười, người tu chân muốn kéo quan hệ như thế còn thật sự là hiếm thấy, một tiếng sư thúc gọi ra, tự mình vô luận thế nào cũng không thể làm khó hần.

Lý Cường nói: " Ta và Hầu lão gia là vong niên chi giao, nếu ngươi không phải là đệ tử của Nguyên Thủy Môn, tự nhiên không cần câu nệ xưng hô, chúng ta hãy cứ lấy xưng hô huynh đệ thì tốt hơn."

Phong Đạt Khải lập tức nói: " Như thế, sư đệ tuân mệnh, ra mắt sư huynh."

Nặc Tác bất an đứng sau lưng Lý Cường liên tục tụ tán, hần muốn trở về thông tri Vu lão, nhưng không biết có nên đi hay không. Lý Cường quay đầu lại nhìn hần, nói: " Nặc Tác, ngươi khẩn trương cái gì? Hết thấy đều có ta làm chủ."

Sắc mặt Phong Đạt Khải " xoát" một chút trắng không còn chút máu, hần nghe ra ý tứ của Lý Cường, nhìn ra đệ tử mình nhất định là đã xảy ra chuyện. Hần vừa nhìn thấy Lý Cường thì đã biết là không hay, có một cao thủ lợi hại như thế xuất hiện, nói rõ rằng đối thủ đã có chuẩn bị, hần cực lực kéo quan hệ với Lý Cường là vì làm cho Lý Cường không thể nhúng tay, hiện nhìn lại, Lý Cường dám chắc là đại biểu của đối phương.

Lý Cường nói: " Sư đệ không cần gấp, đệ tử ngươi mặc dù ta không có nhìn thấy, nhưng ta biết hần ở nơi nào, cho nên..."

Phong Đạt Khải không đợi Lý Cường nói xong, vội vàng hỏi: " Hần còn sống không?" Đây là vấn đề hần quan tâm nhất, bởi vì đệ tử hần phát ra tín hiệu cứu mạng, hần ở chỗ này tìm đã hơn mười năm, vẫn hoài nghi là người của Sở vu tộc gây nên, nhưng ở đây chờ đợi hơn mười năm cũng không có nhìn thấy người xuất hiện.

Nặc Tác nhin không được nói: " Hần không có chết!"

Phong Đạt Khải đứng bật lên, lớn tiếng nói: " Các ngươi làm gì hần? Hần ở nơi nào?"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Ngươi gấp cái gì? Nếu ta đã nhúng tay chuyện này, sẽ có một giao phó cho ngươi, gấp có tác dụng gì!"

Nặc Tác nói xong thì liền hối hận, nghe xong Lý Cường nói, hắn càng luống cuống, Phong Đạt Khải này chính là người có năng lực diệt tộc của mình, ngay cả Vu lão cũng e ngại vạn phần đối với hắn, mà Lý Cường nói chuyện lại càng không chút khách khí, vạn nhất chọc giận hắn, hậu quả sẽ không chịu nổi. Nặc Tác càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Ngoài dự liệu của Nặc Tác, Phong Đạt Khải không có tiếp tục khẩn trương, hắn hãnh hãnh ngồi xuống, nói: "Chỉ cần tính mạng của đệ tử ta không sao, còn những chuyện khác thì bỏ đi, nếu hắn...nếu hắn...ta sẽ không để yên cho những người của nơi này."

Lý Cường bởi vì trên tay có Ly Vấn Đan, cho nên hắn cũng không sợ xảy ra chuyện, chỉ cần đệ tử của Phong Đạt Khải còn một hơi thở, hắn vẫn có thể cứu trị lại, đối với Ly Vấn Đan hắn có tin tưởng vô cùng. Hắn nói: "Nếu đệ tử của ngươi còn sống, ngươi có thật chuyện gì cũng không truy cứu hay sao?"

Phong Đạt Khải cắn răng nói: "Đương nhiên, chỉ cần thân thể nguyên anh của hắn không tổn hao gì, thì những chuyện khác ta cũng không truy cứu nữa." Đang khi nói chuyện, vẻ mặt hắn có vẻ bị thương vô cùng.

Trong lòng Lý Cường có chút nghi hoặc, không nhịn được hỏi: "Hắn là đệ tử của ngươi...còn là người gì của ngươi?"

Phong Đạt Khải cúi đầu nói: "Hắn là con một người bạn tốt của ta."

Lý Cường nói: "Bạn tốt? Sao hắn còn chưa tới?"

Phong Đạt Khải thở dài: "Hắn là một người phạm, đã sớm qua đời, lúc ta còn đang tu hành thì đã quen biết, đây là đứa con duy nhất của hắn, gửi gắm cho ta...ta làm sao để cho hắn bị thương tổn..."

Lý Cường đối với hắn phát sinh hảo cảm, cười nói: "Theo ta được biết, đệ tử của ngươi còn sống, nhưng là chỉ còn lại một hơi..."

Nặc Tác bất đắc dĩ đứng sau lưng Lý Cường, hắn không rõ Lý Cường tại sao nói như vậy, đây không phải muốn chọc giận người kia sao?

Cũng quả nhiên, Phong Đạt Khải đã bộc phát, vẻ mặt hắn đỏ bừng, hai tay như có bộ dáng muốn kháp linh huyền. Lý Cường cười nói: "Nếu ta đã muốn giải hòa, thì không tới phiên ngươi giương oai! A a, nhưng ta cũng sẽ không để cho đệ tử ngươi bị như vậy, ta phụ trách trị liệu cho hắn."

Khẩu khí của Lý Cường thật lớn, tựa hồ như nắm chắc hoàn toàn. Phong Đạt Khải tự lượng sức mình, hắn biết đánh nhau với Lý Cường vốn không có hy vọng, vì vậy nói: "Tốt, nếu sư huynh có nắm chắc như vậy, ta nghe người."

Lý Cường gật đầu, nói: "Nặc Tác, người đi thông tri người của sở vu tộc, đem người ra đây, còn có cả tộc trưởng của sở vu tộc cũng đem ra."

"Tộc trưởng của sở vu tộc?" Phong Đạt Khải kỳ quái hỏi: "Tộc trưởng sở vu tộc làm sao vậy?"

Lý Cường đem sự tình xảy ra thuật lại một lần, nói: "Hai người bọn họ lưỡng bại câu thương, nếu ta đã đến giải hòa, a a, phải cứu cả hai trở lại."

Nặc Tác vâng lời biến mất, trở xuống dưới đất đi thông tri.

Tâm thần Phong Đạt Khải bất an đứng lên, ở trong phòng đi tới lui, một hồi lâu hắn nói: "Sư huynh, ta biết người thân thông quảng đại, chỉ là đệ tử này...ai, đây là đệ tử duy nhất của ta, hắn giống như là con ta, sở vu tộc! Hừ, chỉ vì một viên Nguyên Dương Đan mà dám làm chuyện đối gạt người..ta..." Trong lòng hắn cực độ phẫn nộ, nhưng ngại mặt mũi của Lý Cường, hắn không cách nào phát tác.

Lý Cường nói: "Người của Sở vu tộc vô tội, chuyện này là do tộc trưởng của bọn họ gây nên, hắn cũng giống như đệ tử của ngươi, đều là Nguyên Anh sơ kết, nếu có thể có được Nguyên Dương Đan, tu vi có thể lập tức nhảy lên một tầng cấp, cho nên mới liều mạng tranh đấu như thế. Phong sư đệ, đừng có lo lắng, ta nắm chắc có thể cứu trị bọn họ."

Phong Đạt Khải cười khổ nói: "Ta tìm hơn mười năm rồi, nghe tin tức như thế thì trong lòng bất an a, sư huynh tại sao có nắm chắc cứu trị?"

Lý Cường cười nói: " Bởi vì ta có Ly Vãn Đan của Hồi Xuân Cốc, cứu trị hẳn là không có chuyện."

Phong Đạt Khải mở to hai mắt, kinh ngạc nói: " Ly Vãn Đan? Cứu mạng linh đan cao nhất tu chân giới? Đây...người..." Hắn muốn nói " người làm sao có thể dành đem ra." Nhưng lời đến môi thì lập tức dừng lại. Người tu chân bình thường nếu có Ly Vãn Đan, tuyệt đối sẽ không đem ra cho người khác, có một viên Ly Vãn Đan giống như thêm một cái mạng, ai lại vô duyên vô cớ tặng người.

Đôi mày Lý Cường khẽ nhíu, nói: " Bọn họ đi ra rồi, chúng ta đi qua xem. Phong sư đệ, hy vọng người có thể khắc chế mình, hết thấy nghe ta an bài." Hắn sợ người này nhịn không được, ra tay làm bị thương người của Sở vu tộc, vậy mình sẽ rất khó làm người điều giải.

Sau khi Phong Đạt Khải biết Lý Cường có Ly Vãn Đan, liền quyết định hết thấy đều nghe theo hắn, bằng vào lý do Lý Cường có thể xuất ra linh đan cứu mạng này của tu chân giới, Phong Đạt Khải biết được mạng sống của đệ tử nhất định có thể bảo vệ.

Hai người thuận chuyển qua sân rộng, ngoài ý muốn chính là người của sở vu tộc không có ai đi ra, chỉ có hai khối trụ cao chừng hai thước màu đen nằm trên sân, Nặc Tác đứng bên cạnh, hắn có chút xấu hổ nói: " Người của sở vu tộc sợ Phong tiên bối thương tổn bọn họ nên không dám ra đây, xin Phong tiên bối tha thứ."

Phong Đạt Khải hừ một tiếng không nói gì.

Lý Cường sờ sờ khối trụ tử màu đen, phát hiện là một khối băng cực rét lạnh, kỳ quái chính là mặc dù sân rộng rất nóng, nhưng mặt ngoài hắc băng vẫn bình thường, không có khí vụ ngưng lạnh, hắn biết đây là một loại vật chất kỳ lạ.

Lý Cường hỏi: " Nặc Tác, vu băng làm sao cỡi?"

Nặc Tác nói: " Tiên bối, bây giờ cỡi sao?"

Phong Đạt Khải nói: " Chờ một chút, đến trong phòng hãy mở." Hai khối vu băng màu đen phân không ra bên trong là ai, Phong Đạt Khải dứt khoát cùng mang theo. Hắn dùng pháp thuật cô trụ hai khối vu băng, chỉ thấy bạch quang chớp động, hắn về tới phòng.

Lý Cường và Nặc Tác đi tới hướng lầu gỗ, Lý Cường vừa đi vừa hỏi: " Nặc Tác, vu băng từ đâu mà có?"

Nặc Tác nói: " Vu băng là do vu tộc dùng chú ngữ hơn nữa là cực băng chỉ dịch luyện chế ra, là một trong những mật bảo của sở vu tộc, dùng vu băng tàng trữ đồ vật gì cũng sẽ không hư hao, hơn nữa lại không thương tổn vật tàng trữ, bị vu băng đóng trụ thì có hình dáng gì thì sau khi cỡi sẽ giữ nguyên như vậy, không có gì khác biệt."

Lý Cường bước lên lầu nói: " Điều này không tệ, nếu có người muốn dùng vu băng ngủ, thì vật này không phải là dùng để vu động lại thời gian hay sao?" Hắn vừa đẩy cửa phòng vừa nói: " Vu băng của sở vu tộc rất nhiều hay sao?"

Nặc Tác đi theo sát Lý Cường lên lầu, cười nói: " Vu băng rất ít, mỗi lần chỉ có thể luyện chế một ít thôi, cho nên vu băng rất trân quý."

Phong Đạt Khải ngơ ngác nhìn hai khối vu băng, hắn không biết khối nào mới phong bế đệ tử của mình, nhìn thấy Lý Cường tiến đến, hắn mới thanh tỉnh lại, nói: " Sư huynh, làm sao cỡi vu băng? Lúc cỡi sẽ không làm bị thương người bên trong chứ?" Tâm thần của hắn đã hoàn toàn rối loạn, thần sắc trên mặt có chút không giống người tu chân, y như con người của thế tục giới, thật không biết hắn làm sao tu tới được Phân Thần kỳ.

Lý Cường cười nói: " Người có phải hồ đồ rồi không, vừa rồi Nặc Tác nói là có thể giải, là người đòi đem vu băng chuyển vào trong phòng trước, bây giờ còn hỏi như thế nào giải?" Ngữ khí của hắn có vẻ châm chọc. Phong Đạt Khải không khỏi đỏ mặt lên, hắn biết mình đã thất thố, vì quan tâm sẽ bị loạn, bây giờ hẳn chính là có trạng huống này.

Nặc Tác nói: " Ta cũng không rõ trong hai khối vu băng ai mới là đệ tử của tiên bối, ta nên làm như thế nào?"

Lý Cường nói: " Trước tiên nên cỏi cho một người, chờ ta cứu trị thành công, rồi lại giải một người khác, ngàn vạn lần đừng cỏi một lúc, nếu không sẽ làm không kịp." Hắn móc ra hai viên Ly Vãn Đan, nói: " Nặc Tác bắt đầu!"

Phong Đạt Khải thấy Ly Vãn Đan trong lòng không khỏi chấn động giật mình, hắn nhận ra linh đan trong tay Lý Cường đích xác chính là Ly Vãn Đan, trong lòng nhất thời yên ổn xuống tới.

Nặc Tác lấy ra một cái bình ngọc nhỏ màu trắng, bình ngọc rất tinh xảo, nhìn qua khéo léo lả lướt. Nặc Tác cẩn thận mở nắp bình, nhẹ giọng niệm động chú ngữ, trong bình ngọc mọc lên một lũ sương khói màu trắng, chỉ nghe Nặc Tác quát: " Sát!" Sương khói màu trắng giống như vật còn sống, tráo tới hướng khối vu băng bên trái, giống như một giọt nước tiến vào ngọn lửa, phát ra " Phốc xích" một thanh âm vang lên.

Chỉ thấy bên ngoài vu băng cứng rắn cấp tốc tan rã, tốc độ cực nhanh làm cho Lý Cường và Phong Đạt Khải đều cũng cảm thấy ngạc nhiên, không tới mười giây, một đại hán tráng niên lộ liễu ra, Phong Đạt Khải hét lớn: " Người này không phải đồ đệ của ta!"

Lý Cường nói: " Nếu không phải, người ngồi qua một bên, chờ ta cứu trị hắn, lại cứu đồ đệ ngươi."

Chờ thêm chốc lát, vu băng trên người tộc trưởng sở vu tộc hoàn toàn tán đi, kỳ diệu chính là trên mặt đất dĩ nhiên cũng không một giọt nước tồn tại, phẳng phất cho tới bây giờ cũng không có vu băng tồn tại, trong lòng Lý Cường thầm khen, vu băng đích xác rất thần kỳ. Hắn nói: " Nặc Tác mau đỡ tộc trưởng, ta đến cứu trị."

Nặc Tác lập tức bay tới bên người tộc trưởng đỡ lấy hắn, nói: " Thân thể đã bắt đầu như nhũn ra rồi, tiền bối mau ra tay."

Phong Đạt Khải lui ra một bên, nghĩ thầm: " Cũng tốt, nếu có thể cứu được tộc trưởng này, thì nhất định có thể cứu được đồ đệ của ta, cứ để cho hắn làm thí nghiệm phẩm."

Lý Cường đột nhiên nói: " Phong sư đệ, người tới dùng chân nguyên lực kích hoạt hắn."

Phong Đạt Khải bật thốt lên: " Mặc kệ! Ta quản hắn chết hay sống...ách, người..." Trong giây lát hắn tỉnh ngộ lại, nếu mình mặc kệ vị tộc trưởng này, Lý Cường có lẽ cũng mặc kệ đồ đệ của mình. Hắn tức giận đến giậm chân, không thể không tiến lên nắm lấy đầu vai của vị tộc trưởng.

Lý Cường cười cười nói: " Phong sư đệ, ta tin tưởng tu vi của ngươi, sẽ không thất thủ đâu." Câu nói đầu tiên của hắn đã làm đầu óc Phong Đạt Khải cứng lại. Phong Đạt Khải bất đắc dĩ nói: " Điều cũng nghe người." Hắn mặc dù không có nảy sinh tâm tư muốn hại vị tộc trưởng, nhưng chỉ cần định lộng tinh hắn là được, những chuyện khác hắn không muốn quản nhiều.

Tu vi của Phong Đạt Khải đã tới Phân Thần kỳ, chân nguyên lực thập phần tinh thuần, rất nhanh sinh cơ của tộc trưởng lại hoạt bát trở lại. Lý Cường đưa cho hắn một viên Ly Vãn Đan, nói: " Biết dùng không? Dùng qua một lần, lần sau càng thêm thành thực thôi."

Phong Đạt Khải quả thật dở khóc dở cười, Lý Cường này thật sự là cổ quái, không biết nghĩ sao mà bảo mình chữa thương cho cừu gia. Hắn không biết bởi vì Lý Cường đã không có chân nguyên lực nữa, không thể dùng thần dịch lực hòa tan linh đan.

Nặc Tác khẩn trương nhìn, Phong Đạt Khải tức giận nói: " Ta sẽ dùng! Uy, đứng qua một bên đi, không cần người đỡ, do ta đến trị..."

Lý Cường nhin cười nói: " Ân, nếu người biết trị liệu, ta sẽ không nói nhiều nữa, mau trị đi thôi."

Phong Đạt Khải trong lòng mang một bụng lửa, lại không dám trở mặt, bắt đầu cứu trị tộc trưởng. Trước tiên kích hoạt chân nguyên lực của tộc trưởng, sau đó lại dùng Ly Vãn Đan cứu trị, phương pháp rất đơn giản, chỉ chốc lát sau, tộc trưởng đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Cho dù có Ly Vãn Đan cứu trị, nhưng vì bị đóng băng thời gian quá dài, tộc trưởng có vẻ phi thường suy yếu.

Tộc trưởng khó khăn mở mắt ra, nhìn chung quanh hỏi: " Đây là...ở nơi nào? Di, Nhiếp Quyền sứ giả, sao người ở chỗ này? Vu lão đâu?"

Nặc Tác vui vẻ nói: " Tộc trưởng rốt cuộc tỉnh rồi, thật tốt quá, ta đi thông tri Vu lão và tộc nhân..."

Lý Cường nói: " Nặc Tác, đừng nóng vội, còn có một khối vu băng chưa có cõi."

Nặc Tác ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Phong Đạt Khải lộ ra hung quang, cuống quýt nói: " Giải...a a, ta cõi..." Không đợi hắn động thủ cõi vu băng, liền nghe được tiếng thở dài suy yếu của tộc trưởng: " Trời ạ, tu vi của ta...ai, xong hết rồi..."

Lý Cường sững sốt, nắm lấy cánh tay của tộc trưởng, dùng thần thức tìm kiếm, một hồi lâu hắn lắc đầu nói: " Mạng thì đã cứu trở về, nhưng trụ cột tu chân hoàn toàn tang mất, nguyên anh tiêu tán." Tộc trưởng không chịu được sự kích thích này, con mắt trợn lên, ngất đi.

Phong Đạt Khải khấn trương, luôn miệng nói: " Nhanh cõi vu băng, nhanh một chút!"

Nặc Tác càng gia tăng khấn trương, Nhiếp Quyển và sở vu tộc là tương quan với nhau, nếu Sở vu tộc bị diệt, Nhiếp Quyển cũng mất đi sự tồn tại. Nhiếp Quyển là quy hồn địa cuối cùng của sở vu tộc tộc nhân, sau khi chết là nơi ký thác linh hồn, không có tử vong linh hồn sở vu tộc chống đỡ, Nhiếp Quyển sẽ tiêu vong, làm Nhiếp Quyển sử giả, Nặc Tác cuối cùng không nhà để về.

Chỉ chốc lát sau, Nặc Tác cõi vu băng, một đại nam hài thanh tú lộ ra. Phong Đạt Khải tiến lên đỡ lấy, lập tức bắt đầu cứu trị.

Ly Vãn Đan được hiệu mặc dù linh nghiệm, nhưng một người bị trọng thương chỉ còn một hơi thở, nếu muốn bảo trụ tu vi của chính mình, thật sự là quá khó khăn, dù sử dụng Ly Vãn Đan cũng không làm nên chuyện gì. Phong Đạt Khải kêu lên: " Kỳ nhi, mau tỉnh lại."

Kỳ nhi thân thể khẽ run lên, mở mắt ra nhìn thấy Phong Đạt Khải, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười: " Sư tôn...ngài...ngài tìm được rồi...ta..."

Phong Đạt Khải trong lòng một trận bi thương, hắn biết công lực của đồ đệ hoàn toàn hủy rớt, trừ phi có thể tìm được linh đan trong truyền thuyết, có lẽ còn có thể khôi phục. Hắn lộ vẻ tươi cười an ủi nói: " Kỳ nhi, có sư tôn đây...con yên tâm đi." Tay hắn vung lên, một tảng băng bạc thanh quang bảo trụ Kỳ nhi, đưa hắn bảo vệ.

Ánh mắt Phong Đạt Khải càng phát ra sắc bén, Nặc Tác không tự chủ được lui nhanh về phía sau.

Phong Đạt Khải hận hận nói: " Nếu đồ nhi ta có gì, ta..." Ý tứ của hắn Lý Cường rất rõ ràng, người này vẫn muốn trả thù như trước.

Lý Cường nghĩ thầm: " Mạnh mẽ áp chế Phong Đạt Khải thì không hữu dụng, nhìn hắn ở chỗ này kiên trì chờ đợi hơn mười năm thì biết, đây là một người không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, nhưng tự mình không có khả năng vĩnh viễn canh giữ ở sở vu tộc, đó là hoàn toàn không có khả năng."

Lý Cường nói: " Phong sư đệ, còn có một biện pháp có thể thử xem."

Phong Đạt Khải tâm lạnh như tro tàn, lạnh nhạt nói: " Biện pháp gì?"

214. Chương 214

Tất cả hy vọng của Phong Đạt Khải trút vào trên người Lý Cường, tâm chí của hắn mặc dù kiên định, nhưng trạng huống của đệ tử bây giờ thật sự là làm cho hắn nổi giận, hắn đã lần thứ ba dùng thần thức xem xét thân thể của đệ tử, mỗi một lần hắn đều bị đả kích trầm trọng, hắn nghĩ không ra có linh đan diệu dược gì có thể khôi phục công lực của đệ tử.

Lý Cường nói: " Ta muốn tìm một người đến hỗ trợ, hắn hẳn là còn ở Thiên Đình Tinh."

" Là ai? Ta đi mời!" Phong Đạt Khải gấp không kịp đợi, nói.

Lý Cường nói: " Hồi Xuân Cốc Mai Du Bằng, hắn ở tại Hàn Băng Nguyên Hồi Xuân Cốc, nơi đó không thể phi hành, phải thuận đi qua mới được, ngươi nhận thức được nơi đó không?"

Phong Đạt Khải nói: " Hàn Băng Nguyên ta có đi qua, được, ta đi xem." Hắn vừa muốn đi, do dự một chút, còn nói: " Sư huynh, mời giúp ta chiếu cố đệ tử..."

Nặc Tác chen lời nói: "Tiền bối yên tâm, ta sẽ chiêu cố bọn họ."

Lý Cường nói: "Tìm được Hồi Xuân Cốc, người nói cho bọn họ, ta ở chỗ này." Phong Đạt Khải gật đầu, một đạo bạch quang hiện lên, hần thuận đi đi.

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: "Nặc Tác, ta muốn ở chỗ này bày trận, người giúp ta dọn sạch nơi sân."

Nặc Tác là tinh hồn của Nhiếp Quyển, dựa vào lực lượng của Nhiếp Quyển, có thể hành động giống như người thường. Hần nói: "Tiền bối phân phó đi, nên làm như thế nào?" Hần cũng không hỏi Lý Cường tại sao muốn bày trận, bây giờ Lý Cường nói gì hần cũng đều tuân lệnh. Nặc Tác dựa vào sự miễn cảm của tinh hồn trực giác biết, những gì Lý Cường làm ra đều là vì hai người bị trọng thương này.

Lý Cường dặn dò Nặc Tác xong, đi tới sân rộng. Hần vươn ngón tay trên mặt đất vẽ ra một đồ hình đơn giản, nói: "Xuất ra bảy khối đất trống, mỗi khối đất trống dùng tảng đá bằng phẳng đặt lên, lại đào bốn mươi chín cái hố hình vuông, cũng dùng tảng đá bằng phẳng đặt xuống, trận pháp này bố trí xong thì sau này ta cũng bỏ đi, để lại cho sở vụ tộc làm phòng ngự."

Nặc Tác nhìn kỹ đồ hình trên mặt đất, lại hỏi rõ ràng độ lớn nhỏ của mỗi khối đất trống và hố sâu lớn nhỏ, sau đó bắt đầu động thủ.

Lý Cường lấy ra lá cờ nhỏ bảy mặt màu vàng, đã tìm được trong địa huyết nơi Bách Hoàng lão nhân độ kiếp, hần biết đây là cờ trận pháp thuộc thổ tính, chỉ là có một mặt cờ đã bị tổn hại. Dựa vào kiến thức bây giờ của Lý Cường, tu bổ lá cờ trận pháp này cũng dễ dàng. Lý Cường đem bảy mặt lá cờ đơn giản tu luyện một chút, làm cho trận pháp này liền có thêm một chút đặc điểm của tiên trận.

Nặc Tác hành động cực nhanh, hần là tinh hồn, làm loại chuyện này thì tùy tâm là xong. Chờ hần bố trí xong, Lý Cường cũng đã tu luyện xong bảy mặt của lá cờ màu vàng, hần mặc dù không biết tên của lá cờ này, nhưng lá cờ bảy mặt này bao hàm trận pháp làm hần than thở không thôi, không hổ là pháp bảo của Bách Hoàng lão nhân, những tinh xảo rất nhỏ đích xác không tầm thường.

Lý Cường cười nói: "Không tệ, Nặc Tác làm rất khá, người lui ra sau lưng ta."

Nặc Tác bay nhanh ra sau lưng Lý Cường, hần tò mò muốn nhìn xem Lý Cường làm sao bày trận.

Một đạo quang hoa màu vàng trắng từ trong tay Lý Cường lóe ra, ngay sau đó lại thêm một đạo, liên tiếp bảy đạo quang hoa màu vàng trắng tương giao hiện lên, quang mang màu vàng và màu trắng chói mắt đang ở bảy phương vị truyền động cho nhau. Lý Cường kháp động tiên linh huyền, mỗi một lần linh huyền được buông ra thì có một tiếng sét đánh vang lên, liên tục bốn mươi chín thanh âm, Nặc Tác phát hiện bốn mươi chín cái hố do hần đào ra đều cũng biến thành màu vàng kim. Trong lúc Lý Cường kháp động trận pháp, cả thiên địa phẳng phất như cũng xoay tròn lên, quang hoa chói mắt đem hạp cốc chiếu sáng rực.

Lý Cường thả tiên linh huyền cuối cùng ra, cười nói: "Thành, như vậy khi ta luyện đan không cần lo lắng bị bên ngoài quấy nhiễu nữa."

Nặc Tác kinh ngạc phát hiện do trận pháp bao phủ, tất cả nham thạch và bùn đất đều hóa thành ngọc thạch trong suốt, tảng đá sân rộng lại biến thành những phiến ngọc thạch màu vàng trắng xen kẽ, phẳng phất như do thiên nhiên sinh ra, ngay cả cột đá nơi lầu gỗ cũng biến thành bộ dáng như ngọc vàng, chỉ có lầu gỗ vẫn còn như trước. Nặc Tác cố gắng tiềm(chìm) xuống đất, kết quả làm hần phi thường giật mình, hần căn bản không có cách nào chui xuống, cả doanh địa của sở vụ tộc đã hoàn toàn bị cấm chế.

Lấy ra một khối ngọc đồng giản, dùng thần thức đem linh huyền chỉ cách ra vào kỳ môn trận pháp lưu lại.

Lý Cường đem ngọc đồng giản đưa cho Nặc Tác nói: "Kỳ môn trận pháp này bị phong kín rồi, trừ phi có ai có thể phá hủy, nếu không sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này, đây là trận pháp không thể thu hồi. Ta ở tại góc đông bắc lưu lại một cách ra vào, người thường có thể ra vào được, nếu muốn phong bế thì trong ngọc đồng giản có lưu lại linh huyền để phong bế và mở, như vậy có thể chiêu cố đến tộc nhân bình thường của sở vụ tộc."

Nặc Tác luôn miệng đa tạ, thu lấy ngọc đồng giản xong, hần cảm kích nói: "Tiền bối còn có cái gì phân phó?" Hần càng ngày càng bội phục sự thần thông quảng đại của Lý Cường.

Lý Cường liếc mắt nhìn hần, trong lòng có chút vừa động, hỏi: "Nặc Tác, người ở trong Nhiếp Quyển làm sao tu luyện?"

Nặc Tác không nghĩ tới Lý Cường lại hỏi vấn đề này, hần nói: " Nhiếp Quyển có không ít hồn phách, ta tu luyện tương đối lâu nhất, bởi vì Nhiếp Quyển có tác dụng cấm cố hồn phách cường đại, bởi vậy chúng ta cũng đều không tiến vào được Linh Quỷ giới, trừ phi ta có thể tu đến linh thể hoặc quỷ thể mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Nhiếp Quyển tiến vào Linh Quỷ giới."

Lý Cường rất tò mò, hần hiểu rõ về Linh Quỷ giới không ít, lúc đầu khi Mị nhi còn chưa tiến vào Linh Quỷ giới, là vì sự trở ngại của đại hình cấm chế của Phật tông, sau lại may mắn gặp mình mới tu nhập linh kiếm thể, còn Nặc Tác này là vì uy lực của Nhiếp Quyển, bị ngăn cản việc tiến vào Linh Quỷ giới. Ở thể tục giới linh thể có tốc độ tu luyện rất chậm, nhưng lại có một chỗ tốt, một khi tu thành linh thể hoặc quỷ thể, sau khi tiến vào Linh Quỷ giới, tốc độ tu hành sẽ trở nên rất nhanh, có thể tương đối dễ dàng tu nhập linh tướng hay linh suất cảnh giới.

Tinh hồn cũng là âm hàn thể, Nặc Tác khác với người khác là hần dựa vào năng lượng do Nhiếp Quyển cung cấp, có thể ngưng hình như người, thực lực cũng không kém, nếu cùng người tranh đấu không thể thắng được thì có thể lập tức tán hình chạy trốn trở về Nhiếp Quyển, cho nên hần nghĩ ở trong Nhiếp Quyển tu luyện cũng rất tốt, cũng không muốn tiến vào Linh Quỷ giới.

Lý Cường lấy ra vài viên Huyền Băng Tinh Túy được ngưng kết, cười nói: " Nặc Tác, mấy viên Huyền Băng Tinh Túy này tặng cho ngươi, không cần bao lâu ngươi có thể tu đến cảnh giới linh thể rồi, nếu muốn tu đến linh kiếm thể, còn cần một đoạn thời gian."

Nặc Tác vừa mừng vừa sợ, hần đã sớm có nghe nói qua về Huyền Băng Tinh Túy, biết đồ vật này đối với việc tu luyện của tinh hồn có trợ giúp thật lớn. Hần tiếp nhận Huyền Băng Tinh Túy yêu thích không buông tay, hưng phấn nói: " Cảm ơn tiên bối, ta dựa vào năng lượng của Nhiếp Quyển có thể hóa hình thành người, nhưng nếu rời khỏi Nhiếp Quyển quá xa, lực lượng của ta sẽ tiêu tán, cho nên không có cách nào ra ngoài sư tầm bảo bối tu luyện."

Lý Cường đột nhiên ngừng đầu cười nói: " Bọn họ tới." Hần kháp động linh huyền mở ra kỳ môn trận pháp, một đạo bạch quang sáng lên, Phong Đạt Khải và Mai Du Băng xuất hiện ở trước mắt.

Mai Du Băng vừa nhìn thấy Lý Cường, hung hăng vỗ cho Phong Đạt Khải một cái: " Ai nha, Phong lão đệ, sao ngươi lại không nói tiểu ca nhi đang ở chỗ này..." Lão lác mình đi tới trước mặt Lý Cường, nắm lấy đầu vai hần, cười nói: " Tiểu ca nhi, ngươi không biết có bao nhiêu người tưởng niệm ngươi đâu, nhiều năm như vậy rồi, ngươi đã chạy đi đâu vậy?"

Lý Cường sững sốt một chút, hần là lần đầu tiên nhìn thấy Mai Du Băng nhiệt tình phóng khoáng như vậy, hoàn toàn khác hần sự trầm ổn nội liêm của trước kia. Lý Cường vội vàng thi lễ nói: " Bái kiến gia gia." Hần còn nhớ kỹ tình cảnh lần đầu gặp mặt, khi đó đã bắt chước tiểu muội Mai Tinh Tinh gọi gia gia.

Phong Đạt Khải ập a ập ứng nói: " Gia gia? Người...người, trách không được ngươi lại có Ly Vãn Đan...các người là?"

Lý Cường cười nói: " Lão nhân gia là gia gia của muội tử của ta, ngươi nói ta phải gọi ông ấy là gì?"

Phong Đạt Khải than thở: " Ta và Mai lão ca là lần đầu quen biết, nhờ vào lòng ưu ái của hần, đáp ứng đến đây cứu trị đệ tử, sư huynh, Mai lão ca thật sự là một người nhiệt tâm a."

Nặc Tác nghe sự xưng hô của bọn họ cảm thấy đầu cũng choáng váng, những bối phận này quả thật là vô cùng rối loạn.

Mai Du Băng trong vòng trăm năm nay, dựa vào thuật luyện đan cao minh, kết giao vô số bằng hữu, nhưng thật ra do hần bị Phó Sơn và Lý Cường ảnh hưởng mới bắt đầu kết giao bằng hữu, bởi vậy ở Phong Duyên Tinh tu chân giới, danh khí của Hồi Xuân Cốc Mai Du Băng rất lớn, tính tình cách của lão cũng đã thay đổi rất nhiều.

Lý Cường vui vẻ cười nói: " Gia gia, nói đến dài lắm, a a, trước tiên khoan nói chuyện này, ta cho lão nhân gia nhìn một bảo bối." Hần lấy ra Bối Dã Đan Đỉnh đặt giữa lòng bàn tay, hỏi: " Có nhận ra bảo bối này hay không?"

Mai Du Băng nhu nhu mắt, có chút không dám tin tưởng con mắt của mình, lão nhìn Bối Dã Đan Đỉnh thật lâu cũng nói không ra lời, qua một lát, mới như là tự nói hay là như dò hỏi: " Không có khả năng...này...trong

cuộc sống làm sao có bảo bối này được..không có khả năng..tiểu ca nhi..người muốn hại chết ta rồi..”

Bối Dã Đan Đỉnh cỡ bằng nắm tay đang phát ra hồng quang thần bí mà mê người.

Phong Đạt Khải tò mò nói: ” Vật này tựa như là luyện đan lò.”

Mai Du Băng thì thảo nói: ” Tiểu ca nhi, a Cường a...này...chẳng lẽ thật sự thần đỉnh trong truyền thuyết hay sao? Ta muốn nhìn kỹ xem...ai nha...” Hắn đưa tay cầm Bối Dã Đan Đỉnh, vừa chạm vào, đã bị luồng nóng mạnh mẽ của đan đỉnh hất ra. Bằng vào công lực của hắn, ngay cả cầm lấy Bối Dã Đan Đỉnh cũng làm không được.

” Đây là Bối Dã Đan Đỉnh, gia gia, lão nhân gia có nghe nói qua không?”

Mai Du Băng ôm lấy ngực, vẻ mặt hoảng hốt bước tới hai bước: ” Bối Dã Đan Đỉnh? Bối Dã Đan Đỉnh? Đó là thần khí luyện đan a! Người tìm được kỳ bảo này ở nơi nào? Hồi Xuân Cốc chúng ta trong điển tịch từ xưa có ghi lại, đối với người tu chân dùng luyện đan nhập đạo mà nói, Bối Dã Đan Đỉnh là luyện đan đỉnh lò, giấc mộng cuối cùng, nghe nói nó uẩn hàm lực lượng bí ẩn nhất trong thiên địa đến không thể tư nghị, Hóa Hủ Hủ Vi thần kỳ lực lượng.” Hắn kích động đến run người, Bối Dã Đan Đỉnh đã mang cho hắn kích thích thật lớn, hắn cả đời đều lo luyện đan, có thể nhìn thấy Bối Dã Đan Đỉnh, hắn cảm thấy mình thật sự là quá may mắn.

Lý Cường nói: ” Đây là do một vị có đại pháp lực đưa cho ta mượn dùng, nguyên chuẩn bị trở lại Phong Duyên Tinh sẽ tu luyện một ít thần đan, bởi vì đệ tử của Phong sư đệ và tộc trưởng của sở vụ tộc bị hủy đi căn cơ tu chân, a a, ta mới quyết định dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế một lô linh đan, nhưng ta khiếm khuyết kinh nghiệm của phương diện luyện đan, cho nên đặc ý mời gia gia đến hỗ trợ.”

Vẻ mặt Mai Du Băng vui mừng, lão xoa xoa hai tay hưng phấn không biết nên làm sao mới tốt, đừng nói chỉ dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện đan, có thể được nhìn thấy Bối Dã Đan Đỉnh thì cũng rất đáng giá. Người tu chân dùng luyện đan nhập đạo khi nhìn thấy Bối Dã Đan Đỉnh thì cũng rất khó khống chế được tâm tình của mình, càng huống chi Lý Cường cần Bối Dã Đan Đỉnh tu luyện linh đan, Mai Du Băng không muốn hưng phấn thì cũng khó.

Mai Du Băng tại Phong Duyên Tinh tu chân giới được công nhận là luyện đan cấp nhân vật đại tông sư, ở phương diện luyện đan có tạo nghệ sâu đậm, đối với tầm quan trọng của đỉnh lò hắn hiểu rõ nhất, hắn biết, muốn luyện chế một lô Ly Vãn Đan, phải sử dụng đan lò tốt nhất tu chân giới luyện chế, không đến một trăm ngày thì không có khả năng, nhưng dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế, nhiều nhất chỉ cần tốn hao một ngày thời gian, được hiệu lại càng tốt thần kỳ.

Phong Đạt Khải vốn đã tuyệt vọng, nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Mai Du Băng, hắn cảm thấy đã có hy vọng.

Lý Cường nói: ” Nặc Tác, người đi ra lầu gỗ chiếu cố cho hai người bọn họ, Phong sư đệ, lúc chúng ta luyện đan, thì người tới hộ pháp, nhớ kỹ, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần...điều này quan hệ đến sinh tử của đệ tử người, hiểu chứ?”

Phong Đạt Khải không nói hai lời, đưa phi kiếm xoay quanh toàn thân, đằng đằng sát khí nói: ” Sư huynh yên tâm, nếu có ai dám đi tới kinh nhiễu, ta sẽ làm cho hắn sống không bằng chết!”

Mai Du Băng có chút cau mày, nói: ” Không cần đại động can qua như thế, chỉ cần không cho ai kinh nhiễu chúng ta là được.”

Bối Dã Đan Đỉnh chậm rãi từ trong tay Lý Cường bay lên, lên tới ước chừng cao cỡ vị trí một người, bắt đầu thông thả chuyển động, Lý Cường phun ra một ngụm thần dịch lực, một đạo kim quang bắn vào đan đỉnh. Bối Dã Đan Đỉnh chỉ có tiên linh khí và thần dịch lực mới có thể khai đỉnh, chân nguyên lực không có cách nào khởi động Bối Dã Đan Đỉnh.

Lý Cường liên tục phun ra ba ngụm thần dịch lực, chỉ thấy Bối Dã Đan Đỉnh phát ra một tiếng oanh minh trầm thấp, đan đỉnh rốt cuộc bị khởi động.

Trong lòng Lý Cường thất kinh, ba ngụm thần dịch lực tinh thuần phun ra ngoài, hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn. Theo sự khởi động của Bối Dã Đan Đỉnh, thần dịch lực toàn thân như nước thủy triều

cường dừng tuôn vào, trong phút chốc, kim quang chói mắt khởi lên sáng chói, Lý Cường và Bối Dã Đan Đỉnh phát ra quang hoa màu vàng sáng rực. Bối Dã Đan Đỉnh kịch liệt chấn động lên, bắt đầu từ từ biến lớn, nếu không có kỳ môn trận pháp bao phủ phòng hộ, thì có thể nhìn thấy quang hoa đẹp mắt trên bầu trời.

Bối Dã Đan Đỉnh hóa thành một đại đỉnh lô cao chừng bảy thước, Lý Cường bay lên trên đỉnh lô cách một thước, toàn thân lỏng lẻo tỏa ra quang hoa bảy màu, đây là hắc dùng Chiến Hồn Đao hộ thân, độ nóng của đỉnh lô thật ngoài sự dự liệu của hắn. Đột nhiên, Lý Cường kêu lên: " Phong sư đệ, nhanh đi bảo vệ lầu gỗ!"

Phong Đạt Khải liền thi triển phi kiếm bảo vệ cho lầu gỗ có đệ tử nằm trong đó, chỉ nghe " oanh" một thanh âm vang lên, bốn phía lầu gỗ bị độ nóng cực lớn làm dấy lên hùng hùng liệt hỏa, hết thấy những gì liên quan đến gỗ ở chung quanh tất cả đều bốc cháy.

Mai Du Băng hoảng sợ bay ngược về phía sau, hắn phát hiện Bối Dã Đan Đỉnh bá đạo vô cùng, đừng nói mình muốn luyện đan, cho dù khai động nó cũng không có khả năng, nhưng về mặt hắn vẫn hưng phấn đến đỏ bừng, kêu lớn: " Tiểu ca nhi, cẩn thận, đây là Đan Nguyên Thần Hỏa, không thể dùng, mau chuyển Văn Đan Chi Hỏa."

Lý Cường dù sao kinh nghiệm không đủ, mặc dù đã xem qua Bối Dã Thiên Kinh, nhưng đối với việc nắm giữ đan đỉnh vẫn còn không bằng Mai Du Băng. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, tự mình dùng thần dịch lực điểm đốt Bối Dã Đan Đỉnh, nếu Đan Nguyên Thần Hỏa quá mãnh liệt, thì chung quanh đừng mong có vật gì còn nguyên vẹn, loại ngọn lửa của đỉnh lô ở thế giới này quá lợi hại, ngay cả thiên hỏa cũng không thể so sánh. Hắn lập tức dựa theo linh huyền của Bối Dã Thiên Kinh, bắt đầu chuyển hóa lửa trong lò.

Phong Đạt Khải dùng phi kiếm bảo vệ lầu gỗ, hắn cảm thấy mình giống như bị chìm vào trong lò lửa, chỉ chốc lát mà giống như có điểm ăn không tiêu nữa. Trong lòng hắn khiếp sợ tới cực điểm, vội vàng phao xuất hai kiện pháp bảo, một kiện tăng mạnh sự phòng hộ lầu gỗ, một kiện dùng để hộ thể, mắt nhìn nhưng lầu gỗ chung quanh không được phòng hộ dấy lên hùng hùng liệt hỏa, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Phong Đạt Khải rất hiểu được mình và Lý Cường chênh lệch nhau bao nhiêu, hắn âm thầm may mắn mình đã rất lý trí, thật sự không dám tưởng tượng nếu đắc tội Lý Cường thì sẽ có hậu quả thế nào.

Cũng may trú địa của sở vu tộc có kỳ môn trận pháp phòng hộ, nếu không tất cả những gì có thể thiêu đốt trong hạp cốc cũng không còn tồn tại nữa.

Khoảng mười phút sau, Bối Dã Đan Đỉnh bắt đầu thu nhỏ lại, rất nhanh biến thành cao cỡ như Lý Cường, vàng sáng màu đỏ không ngừng lóe ra, độ ẩm bốn phía cũng đã nhanh chóng giảm xuống.

Lý Cường khoanh chân ngồi lơ lửng ở bên cạnh đan đỉnh hai thước, nhắm mắt điều chỉnh độ lửa của đan đỉnh.

Mai Du Băng thở dài một hơi, hắn lau mồ hôi trên mặt, cuống quýt lắc đầu nói: " Thật không tưởng nổi, thật không tưởng nổi, chỉ khai đỉnh thôi mà đã kinh thiên động địa như vậy rồi."

Phong Đạt Khải cũng trầm tĩnh lại, hắn xoay người nhìn lửa lớn đang bốc cao, trong lòng nói thầm: " Loại liệt hỏa nóng đến thế này làm sao có thể luyện đan?"

Lý Cường nhất thời cao hứng khai động Bối Dã Đan Đỉnh, sau khi ổn định lại, hắn có chút hối hận. Một bên hắn lo điều chỉnh Văn Đan Chi Hỏa, một bên từ từ đưa thần dịch lực vào, cười khổ nói: " Gia gia...ta còn chưa nghĩ ra sẽ luyện đan được gì..."

Mai Du Băng thiếu chút nữa không thở ra hơi, lão ấp a ấp úng nói: " Tiểu ...tiểu ca nhi...ngươi...đang nói gì?"

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Gia gia, ta chỉ muốn nhìn xem khi khai mở Bối Dã Đan Đỉnh sẽ ra sao, a a, nóng này quá, không sao, ta còn có thể kiên trì được."

Bối Dã Đan Đỉnh là nhờ vào thần dịch lực dẫn đạo, nói cách khác Lý Cường phải không ngừng cung cấp năng lượng cho đan đỉnh, một khắc cũng không thể đình chỉ, cũng may bây giờ chỉ là Văn Đan Chi Hỏa, chỉ

cần rất ít thần dịch lực, nếu là Đan Nguyên Thần Hỏa, Lý Cường tuyệt đối là chịu không nổi.

Mai Du Băng tuy đem theo rất nhiều được tài luyện đan đơn giản, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn lưu được tài trân quý nhất trong thủ trạc, còn những đồ vật khác thì để ở nhà, hắn cho rằng linh đan có thể tùy lúc luyện chế, được tài thì không phải lúc nào cũng dễ tìm được. Hắn bất đắc dĩ cười nói: ” Tiểu ca nhi, đừng có động, đan đỉnh mở ra sẽ nhất định phải luyện chế một lô...ân, thì luyện chế một lô Nguyên Dương Đan đi, được tài ta đều có, ta đi xem người bị thương, để coi làm sao đối chứng luyện đan.”

Lý Cường nghe thấy cảm giác thật mới mẻ: ” Đối chứng luyện đan?” Điều này cũng chỉ có Mai Du Băng dám nói như vậy, thay đổi là người khác không ai dám mạnh miệng như thế. Hắn cười nói: ” Gia gia, ông đi xem đi, để trước tiên ta phải quen thuộc công năng của Bối Dã Đan Đỉnh đã.” Mai Du Băng biết không thể trì hoãn quá lâu, hắn bay về phía lầu gỗ rất nhanh.

Phong Đạt Khải đã diệt xong những ngọn lửa lớn, trú địa của sở vu tộc còn lại một tòa lầu gỗ, ngoài ra đều bị lửa đốt cháy hết. Hắn buông ra phi kiếm phòng hộ, thu hồi pháp bảo phòng hộ lầu gỗ, đi theo Mai Du Băng vào trong.

Căn cứ sự ghi lại của Bối Dã Thiên Kinh, công năng lớn nhất của Bối Dã Đan Đỉnh là tu luyện thần đan, còn có một công năng khác chính là làm vũ khí. Bối Dã Đan Đỉnh làm thần khí thì có thể dùng để công kích tiên nhân, nhưng Nguyên Cổ Thượng Nhân cấp Bối Dã Thiên Kinh cho Lý Cường xem thì không có cho hắn xem thần huyền công kích, bởi vậy chỉ có thể dùng để luyện đan.

Văn Đan Chi Hỏa mọc lên, cũng ý nghĩa Bối Dã Đan Đỉnh có thể tu luyện thần đan, hơn nữa không thể không đem chế luyện ngay linh đan. Nhưng trong tay Lý Cường cũng không thủ sẵn được tài, cho dù muốn tùy tiện tu luyện một chút linh đan cũng không có khả năng.

Lý Cường không cam lòng hao phí đại lượng thần dịch lực của mình như vậy, hắn cẩn thận hồi tưởng những ghi chép chế được trong Bối Dã Thiên Kinh, trong đó hạng nhất tinh luyện khiến cho hắn chú ý, đó chính là đơn giản tăng lên được lực nùng súc(ép chặt) linh thảo. Loại phương pháp nùng súc này đối với thần phẩm không có tác dụng gì, nhưng đối với linh dược thường dùng của tu chân giới lại có công hiệu thần kỳ.

Lý Cường lấy ra vài cọng linh thảo, đó chính là Bạc Diệp màu xanh biếc nhạt đã hái được tại Bảo Linh Sơn, hắn dùng thần dịch lực tổng vào trong Bối Dã Đan Đỉnh.

Bạc Diệp là linh thảo đặc sản của Bảo Linh Sơn, có thể an thần định hồn, cùng Bách Nhiếp Quả tác dụng không khác lắm, nhưng được hiệu càng thêm linh nghiệm. Bạc Diệp là một phiến lá màu xanh nhạt, mỗi một phiến đều cỡ một bàn tay, bởi vì cất giữ trong Huyền Ngọc Hạp, cho nên vẫn tươi xanh như lúc vừa mới hái, không có chút dấu hiệu bị hư hao.

Thần dịch lực bọc Bạc Diệp ở trong Bối Dã Đan Đỉnh chậm rãi chuyển động. Đây chính là được tài đang tinh luyện, có điều bất đồng với luyện đan, màu sắc của Bối Dã Đan Đỉnh biến thành màu bạc nhàn nhạt, không ngờ cũng do cực nóng chuyển hóa thành cực lạnh, điều này làm cho Lý Cường đang khống chế đan đỉnh cũng không có nghĩ đến. Từ cực nóng đến cực lạnh là chuyển biến phi thường khó khăn, nhất là biến hóa thật nhanh trong vô thức.

Lý Cường cẩn thận khống chế. Rất nhanh, Bạc Diệp bắt đầu thu nhỏ lại, màu sắc cũng đã biến thành màu xanh rất nhạt.

Tinh luyện được tài là thủ pháp cơ bản nhất, Lý Cường rất nhanh đã vận dụng tự nhiên. Không tới ba mươi phút, hắn đã đem thần dịch lực bọc Bạc Diệp thu trở lại.

” Không hổ là Bối Dã Đan Đỉnh, ngay cả được tài tinh luyện đơn giản mà cũng hoàn mỹ như thế.”

Mai Du Băng lặng yên trở lại bên cạnh Lý Cường, đang nhìn thấy Lý Cường thu hồi Bạc Diệp. Hắn có mấy trăm năm kinh nghiệm luyện đan, tại luyện đan cao minh hơn Lý Cường rất nhiều, hắn liếc mắt liền nhìn ra Bạc Diệp tinh luyện đã là tinh phẩm hiếm thấy.

Hắn cầm lấy một mảnh thu nhỏ lại chừng như móng tay cái cẩn thận quan sát, trong lòng vừa mừng vừa sợ, hắn không tưởng tượng một mảnh Bạc Diệp bình thường như thế nào có thể tinh luyện được đến trình độ như vậy, mấu chốt chính là Bạc Diệp chỉ rút nhỏ, chẳng những không có tổn thất được hiệu, thậm chí

so với được hiệu nguyên lai còn muốn tốt hơn nhiều. Hắn cảm thán than thở: " Khó được, thật sự là khó được..."

Lý Cường cười nói: " Hay thật, thiếu chút nữa đã khống chế không được, hoàn hảo ta đã suy nghĩ được cẩn thận sự chuyển đổi của thần trận đan đỉnh." Thần thái hắn cũng thật tự nhiên, có vẻ du nhàn có thừa. Dựa vào, cảnh giới Ngũ Kinh Thiên, công lực của hắn cũng đủ khống chế Bối Dã Đan Đỉnh.

Trong lòng Mai Du Băng rất là khiếp sợ, hắn biết thao khống Bối Dã Đan Đỉnh không có đại pháp lực đại thần thông thì rất khó làm được. Hắn nói: " Tiểu ca nhi, nếu cảm thấy phải cố hết sức thì ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng. Dùng đan đỉnh tu luyện linh đan, nếu hỏa hầu không cách nào nắm giữ tinh xác, thì đan được sẽ hỏng mất."

Lý Cường vừa mới tinh luyện xong Bạc Diệp, tin tưởng tăng cường không ít. Hắn nói: " Gia gia, ông tới chỉ huy, chúng ta trước tinh luyện được tài, sau đó lại luyện chế linh đan, có kinh nghiệm ta có thể luyện chế thần đan rồi."

Mai Du Băng lại càng hoảng sợ, luyện chế thần đan không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa luyện chế thần đan phải có tiên thảo thần quả làm chủ được, ở thế giới này đi đâu mà tìm những bảo bối không có bóng dáng này đây? Lão lắc đầu cười khổ nói: " Chúng ta luyện chế Nguyên Dương Đan đi, vừa rồi ta xem qua, công lực của bọn họ có thể khôi phục, chỉ là nguyên anh sơ kết hoàn toàn tiêu tán, nếu linh đan hữu hiệu, tu luyện một đoạn thời gian thì vẫn có thể tu đến Nguyên Anh kỳ một lần nữa."

Hồi Xuân Cốc không chỉ nổi danh luyện đan, Mai Du Băng còn là y giả (người hành y) nổi tiếng của tu chân giới, hắn ngoại trừ có thể luyện chế một ít linh đan độc môn, còn có thể căn cứ theo bệnh mà luyện chế một ít linh đan đặc hiệu, nhưng lúc này khác hẳn, bởi vì Lý Cường có Bối Dã Đan Đỉnh, hắn cũng không biết sẽ luyện ra được linh đan diệu dược gì. Có một chút có thể xác định chính là linh dược do Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế ra nhất định sẽ tốt hơn do mình luyện chế.

Mai Du Băng xuất ra dược thảo trân quý từ thủ trạc, linh dược của hắn đều là thứ được tinh luyện rất tốt. Phối xong linh dược, hắn đưa đồ vật cho Lý Cường, nói: " Tiểu ca nhi, người nghe ta an bài, khống chế lô hỏa của đan đỉnh là mấu chốt của luyện đan."

Lý Cường mừng rỡ vô cùng, khống chế hỏa hậu của đan đỉnh nếu có thể nắm giữ thật tốt, thì luyện đan sẽ tăng nhanh bội lần.

Lý Cường biết bằng kinh nghiệm của Mai Du Băng, lần này nhất định có thể luyện chế ra linh đan, mà hắn chuẩn bị tu luyện thần đan cũng sẽ có nắm chắc. Hắn cười nói: " Gia gia, chúng ta bắt đầu đi."

215. Chương 215

Mai Du Băng thở dài một tiếng, nói: " Bối Dã Đan Đỉnh đích thật là một kiện thần khí không tưởng nổi, thật chờ mong linh đan nó luyện đi ra, không biết sẽ có hiệu quả kinh người thế nào. Tiểu ca nhi, nếu người là đệ tử của Hồi Xuân Cốc ta là quá tốt rồi..." Ngữ khí của lão có vài phần tiếc nuối.

Lý Cường rất tôn trọng Mai Du Băng, Mai Du Băng chẳng những là tổ gia của Mai Tinh Tinh, cũng là bạn tốt của Hầu Phích Tinh, cho nên hắn không muốn làm cho lão nhân quá thất vọng. Hắn cười hì hì nói: " Ta cũng tính là đệ tử của Hồi Xuân Cốc a, ông là ông nội của ta mà."

Trong lòng Mai Du Băng cảm thấy rất ấm áp, hắn hiểu được ý tứ của Lý Cường, vui mừng nói: " Tốt, tốt, chúng ta là người một nhà."

Bối Dã Đan Đỉnh lóe ra quang hoa màu xanh, Mai Du Băng nhắc nhở nói: " Sẽ ngưng đan rồi, tiểu ca nhi cẩn thận thu đan." Lão hướng Lý Cường giải thích làm sao để thu đan, rất nhiều kinh nghiệm và thủ pháp là bí mật bất truyền của lão.

Lý Cường không nghĩ tới chỉ một việc thu đan lại phức tạp như thế, hắn ngưng thần nhớ lại sự ghi chép trong Bối Dã Thiên Kinh, bây giờ mới phát hiện nếu không có Mai Du Băng chỉ dẫn, thì sợ rằng mình vốn sẽ không luyện ra được đan dược, bởi vì rất nhiều thủ pháp trụ cột trong Bối Dã Thiên Kinh cũng không có ghi lại.

Một cổ mùi thơm kỳ dị tản mát ra. Trong Bối Dã Đan Đỉnh phát ra trập trập tiếng sấm, giống như trống cổ lòi động, bạch quang chói mắt từ trong đan đỉnh lóe sáng lên. Lý Cường đứng lên, toàn thân bao phủ trong quang hoa màu trắng, hần dựa theo sự chỉ đạo của Mai Du Băng, đưa thần dịch lực vận vào trong đan đỉnh.

Trong đan đỉnh giống như là nước đang sôi trào, mỗi một tiếng sấm, thì có một đoàn đồ vật nhảy lên. Lý Cường dùng thần dịch lực bao vây, chuyển tới trong một thần trận, liên tục bắt chín lần, tiếng sấm rốt cuộc cũng tiêu mất.

Lý Cường vui vẻ nói: "Thành!"

Mai Du Băng lại khẩn trương hơn, hần nói: "Còn có bước cuối cùng - Sao đan, ngàn vạn lần không thể dùng sức..." Lão đem huyền khiếu của sao đan nói cho Lý Cường từng bước chỉ điểm, nói xong mới phát giác cả người đã bị ướt đầm mồ hôi.

Đến bước này Lý Cường không làm theo lời của Mai Du Băng, bởi vì bước cuối cùng của Bối Dã Đan Đỉnh không phải sao đan, mà là dựng đan, cần uy lực của thần dịch lực xuất ra đan hoàn cuối cùng.

Phong Đạt Khải nhin không được bay đến bên người Mai Du Băng, nhỏ giọng nói: "Mai lão ca, có thuận lợi không?"

Mai Du Băng gật đầu nói: "Cuối cùng thì thuận lợi, nhưng dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế linh đan..a a, ta cũng không biết sẽ ra cái gì...người yên tâm đi, nhất định sẽ tốt gấp trăm lần do ta luyện chế." Lão có vẻ tin tưởng mười phần. Trên mặt Phong Đạt Khải rốt cuộc lộ ra tươi cười, trong lòng phi thường cảm tạ Mai Du Băng và Lý Cường.

Quá trình dựng đan ước chừng một giờ, tổng cộng dựng ra chín viên linh đan.

Lý Cường kêu lên: "Muốn xuất đan rồi, gia gia có bình ngọc hay không, phải có chín bình ngọc."

Mai Du Băng ngẩn ra, hỏi: "Chín bình ngọc?"

Lý Cường nói: "Chín! Tốt nhất là bình ngọc hàn tính, phải là bình nhỏ mới được." Hần khẩn trương nhìn chăm chăm nắp của Bối Dã Đan Đỉnh.

Phong Đạt Khải vội vàng đáp: "Ta có! Ta có Lãnh Tinh Bình." Hần thuận tay sờ vào bên hông, trong tay xuất hiện những cái bình trong suốt, vừa tiếp xúc không khí, lập tức có sương trắng nhẹ nhẹ bốc lên. Lý Cường nói: "Mở từng cái cho ta."

Phong Đạt Khải và Mai Du Băng đều cùng hưng phấn, Phong Đạt Khải lớn tiếng nói: "Tốt! Sư huynh tiếp lấy."

Lãnh Tinh Bình cũng là một loại trân phẩm trữ vật, công hiệu không khác gì Huyền Ngọc Hạp, Phong Đạt Khải trong một cơ hội ngẫu nhiên có được mười khối Lãnh Tinh Thạch, trong lúc không có gì làm, đã dùng pháp thuật điêu khắc thành, không nghĩ lại có dịp sử dụng thể này.

Lý Cường tiếp nhận một cái Lãnh Tinh Bình, từng viên linh đan đã được dựng ra, chỉ thấy Bối Dã Đan Đỉnh thanh quang chợt lóe, một đạo lục quang từ trong đan đỉnh bắn ra. Lý Cường dùng tay chụp tới, đồng thời xuất ra Lãnh Tinh Bình, "Đỉnh" một tiếng vang nhỏ, Lý Cường phát tay nói: "Gia gia mau tiếp, Phong sư đệ đưa cái kế tiếp!"

Ba người phân công hợp tác, rất nhanh đã thu được chín viên linh đan.

Lý Cường không dám tiếp tục luyện đan, thần dịch lực hao phí quá lớn, hần sợ kế tiếp sẽ không chịu nổi. Dựa theo Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, hần khấp động tiên huyền thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh, lúc này mới nói: "Gia gia, cho ta xem, linh đan có hình dáng gì nào."

Mai Du Băng đưa cho Lý Cường một cái Lãnh Tinh Bình, lão tựa hồ cảm thấy rất khiếp sợ: "Ta luyện đan lâu như vậy, chưa từng thấy qua đan được như thế..."

Lý Cường tiếp nhận Lãnh Tinh Bình nhìn xem, cũng ngây người: "Đây là vật gì? Kỳ quái...giống như là nguyên anh..."

Phong Đạt Khải càng thêm kinh ngạc, hần giờ lên một Lãnh Tinh Bình nhìn không chớp mắt: " Đây là linh đan hay là nguyên anh?"

Chỉ thấy trong Lãnh Tinh Bình trong suốt có một viên đan màu xanh nhạt hòa lẫn màu bạc điểm nhẹ đang trôi nổi lên xuống, ở chung quanh nó có vô số tinh điểm như ngọc sáng vờn quanh, lúc tụ lúc tán giống như là vật còn sống. Lý Cường nhớ tới lúc mình vẫn còn là người tu chân, thì bốn phía của nguyên anh cũng có cảnh tượng như thế này, trách không được Phong Đạt Khải lại nghi ngờ đây là nguyên anh.

Lý Cường hỏi: " Gia gia, đây là chuyện gì xảy ra?"

Mai Du Băng không nói chuyện thật lâu, chỉ ngơ ngác nhìn linh đan trong tay, hần thì thảo lẩm bẩm: " Đoạt thiên tạo hóa, người tu chân làm sao tiêu thụ được?" Rốt cuộc hần ngẩng đầu lên nói: " Tiểu ca nhi, đây không còn là Nguyên Dương Đan nữa, tu chân giới không có khả năng tu luyện ra linh đan như vậy, ta cũng không biết người tu chân dùng vào sẽ có hiệu quả gì, bởi vì cho tới bây giờ ta chưa thấy qua linh đan như vậy a."

Phong Đạt Khải nhất thời nóng nảy: " Vậy...ý tứ của Mai lão ca là..? Chẳng lẽ...không thể dùng?"

Mai Du Băng không khỏi nở nụ cười: " Phong lão đệ, ai nói linh đan không thể dùng? Ta là nói...người tu chân làm sao có thể tiêu thụ linh đan như thế, lão đệ, ta có nắm chắc dùng linh đan này cứu trị cho đệ tử người rất tốt, chỉ là..." Lão do dự một chút. Phong Đạt Khải vội hỏi: " Chỉ là gì?"

Lý Cường đã hiểu được, hần tiếp lời nói: " Đệ tử người sau này tu chân sẽ rất dễ dàng, nhưng khi độ kiếp chỉ sợ sẽ khó khăn hơn người khác rất nhiều."

Mai Du Băng gật đầu nói: " Không sai, đoạt thiên tạo hóa sẽ bị trời đổ kị, có một tất nhiên sẽ mất một."

Phong Đạt Khải nói: " Chuyện sau này ta mặc kệ, chỉ cần bây giờ có thể cứu trị cho đệ tử ta, sau này sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề độ kiếp, Mai lão ca, linh đan dùng như thế nào?" Hần đã nghĩ thông suốt, có linh đan cứu trị so với khi công lực biến mất thì tốt hơn, chỉ cần có thời gian tu chân, sau này cũng sẽ tìm được biện pháp giải quyết.

Mai Du Băng nói: " Uống xuống, người dùng chân nguyên lực trợ giúp cho hần, lại hình thành tử phủ nguyên anh tiểu vũ trụ." Lại nói với Lý Cường: " Tiểu ca nhi, đưa cho ta một viên linh đan này, còn lại người thu hết."

Lý Cường chỉ lấy ba viên linh đan, cười nói: " Gia gia, ta biết ông muốn nghiên cứu một chút, ta chỉ cần ba viên là được, còn lại ông thu hết đi."

Mai Du Băng gật đầu, thu bốn Lãnh Tinh Bình, cười nói: " Vẫn là tiểu ca nhi hiểu rõ ta."

Phong Đạt Khải cầm hai Lãnh Tinh Bình thuận di trở lại lầu gỗ.

Lý Cường và Mai Du Băng chậm rãi đi về lầu gỗ, Mai Du Băng nói: " Lần này luyện chế linh đan đã không thể gọi là Nguyên Dương Đan nữa, tiểu ca nhi đặt một cái tên đi."

Lý Cường cười nói: " Tùy tiện cho nó một tên là được...gia gia, hay ông phí tâm đặt một cái tên đi."

Mai Du Băng nghiêm túc nói: " Không thể tùy tiện như vậy được, đây là linh đan do Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế, vô luận như thế nào cũng phải chọn một cái tên rất hay...ân, gọi là Nghịch Hành Đan đi, vì công hiệu nghịch thiên của nó."

Lý Cường căn bản không thèm để ý đặt tên gì, linh đan chỉ để dùng, không phải để gọi cho dễ nghe. Hần cười hì hì nói: " Tốt, vậy gọi là Nghịch Hành Đan."

Hai người cười nói đi vào lầu gỗ. Phong Đạt Khải đã đem linh đan đút cho đệ tử hần uống, đang toàn lực ứng phó vận chân nguyên lực trợ giúp đồ đệ khôi phục. Nặc Tác nhìn đăm đăm, trong tay cầm một viên linh đan. Lý Cường nói: " Gia gia, phiền toái ông đi tới cứu trị tộc trưởng của bọn họ đi."

Nặc Tác cảm kích vạn phần, lập tức đưa linh đan cho Mai Du Băng, thi lễ thật sâu lui sang một bên. Lý Cường cười nói: " Nặc Tác đối với tộc trưởng của người rất trung thành a."

Nặc Tác đáp: " Trước kia ta cũng là tộc trưởng sở vu tộc, sở vu tộc và Nhiếp Quyển là một thể, nếu sở vu tộc diệt vong, Nhiếp Quyển cũng sẽ diệt vong, ta không phải vì hân, mà là vì cả sở vu tộc."

Lý Cường hỏi: " Hạp cốc này chỉ có một sở vu tộc chiếm cứ?"

Nặc Tác nói: " Trước kia còn có một tộc, gọi Ngô tộc, hơn trăm năm trước đã dời đi, bây giờ chỉ có sở vu tộc ở chỗ này."

Nghịch Hành Đan không hổ là linh được do Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế ra, không tới mười phút thời gian, đệ tử của Phong Đạt Khải đã tỉnh lại. Hân kinh ngạc trong tử phủ của mình có một nguyên anh xa lạ, khác hẳn nguyên anh khi xưa của chính mình, hân cố gắng đem tâm thần chìm vào, ai ngờ hoàn toàn không được, trong lúc tay chân lúng túng, chợt nghe Phong Đạt Khải thấp giọng quát: " Thuận theo tự nhiên, buông lỏng toàn thân, hết thầy do ta làm."

Qua chừng một thời gian lâu, nguyên anh hai người lại ngưng kết. Phong Đạt Khai buông tay đầu tiên, thấp giọng nói: " Được rồi, người có thể tự mình vận công tu luyện, nhớ kỹ, trên đường không thể dừng, tận lực thúc giục nguyên anh." Hân tiện tay lấy ra một khối tiên thạch bắt đầu khôi phục công lực, vừa rồi toàn lực trợ giúp đệ tử, hân cũng sắp kiệt lực hoàn toàn.

Ngay sau đó, Mai Du Băng cũng buông tay ra, đồng dạng phân phó tộc trưởng vận công tu luyện.

Lý Cường nhàn rồi vô sự, nhắm mắt ngồi xuống, hân đang suy nghĩ làm sao tu luyện thần đan. Trong Bối Dã Thiên Kinh ghi lại không ít phương thuốc luyện chế thần đan, nhưng hân thiếu nhiều tiên thảo thần quả, rất nhiều phương thuốc không cách nào luyện chế, chỉ có bốn chủng loại đan phương có thể dùng, chủ được hân đều có, nhưng phụ được lại không được đầy đủ. Trong bốn phương thuốc này, có ba là phương pháp luyện chế tiên đan, một là phương pháp luyện chế thần đan, tên rất cổ quái, gọi là Thất Tập Đan. Bây giờ hân chỉ muốn tu luyện thần đan nhất, bởi vì hân quá tò mò, không biết luyện chế ra thần đan sẽ có hình dáng gì, có công hiệu thần kỳ như thế nào.

Lý Cường đứng lên, nhìn mọi người còn đang ngồi, lắc mình đi tới sân rộng. Trên sân rộng còn nghe được những mùi vị cháy khét, ở chỗ vừa luyện đan còn lưu lại một khối dấu vết rất lớn, đó chính do bị lửa nóng thiêu ra, ước chừng mười thước vuông, mặt đất màu vàng ngọc có một tầng thủy tinh kết tinh, có vẻ thập phần nhợt nhạt.

Lý Cường tính toán một chút thời gian, cảm thấy phải về Phong Duyên Tinh, đạo thuật pháp thuật tranh tài sẽ bắt đầu rất nhanh. Hân có chút do dự, ở chỗ này tu luyện lo thần đan đầu tiên hay là trở lại Phong Duyên Tinh luyện đan? Trong lòng hân rất rõ ràng, một khi trở lại Phong Duyên Tinh, thì mình sẽ rất khó rút ra thời gian để luyện đan, hơn nữa không có Mai Du Băng, một mình luyện chế thần đan cũng không nắm chắc.

Đột nhiên, Lý Cường cảm thấy trong kỳ môn trận pháp đang lặng yên chuyển động, nói cách khác có người đang tới gần nơi này. Kỳ môn trận này do chính hân bố trí, tất cả biến hóa hân rõ ràng nhất.

Lý Cường kháp động linh huyền đem trận thể vận chuyển, đồng thời lắc mình thuận chuyển qua trong kỳ môn trận, vận thần nhãn nhìn ra ngoài, nguyên lai là trên không trung bay qua hai đạo kiếm quang làm cho trận pháp ba động. Nhìn bóng kiếm đi xa, trong lòng Lý Cường có chút chuyển động: " Không phải là tới tìm ta đó chứ?"

Lý Cường do dự một chút vẫn không xuất trận, hân trở lại sân rộng, nghĩ thầm: " Người tu chân Thiên Đình Tinh bây giờ đông đảo, hân là không hảo diệu đi tìm chính mình đâu." Hân đứng ở trên sân rộng ngăn người, chỉ chốc lát sau, Mai Du Băng từ trong lầu gỗ đi ra, đi tới bên cạnh Lý Cường, hưng phấn nói: " Tiểu ca nhi, Nghịch Hành Đan thật không tưởng nổi, ta định cho thường nhân dùng thử xem có hiệu quả thế nào. Trong lòng ta nghi ngờ, người thường ăn vào Nghịch Hành Đan, lập tức là có thể Nguyên Anh sơ kết, trời ạ, linh đan như vậy..."

Lý Cường lắc đầu nói: " Linh đan như vậy không phải là chuyện tốt, đệ tử Phong sư đệ vốn đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, lần này nhờ vào Nghịch Hành Đan trở lại Nguyên Anh kỳ, thì đã vô cùng hung hiểm, nếu người thường ăn vào Nghịch Hành Đan, đột nhiên đạt tới độ cao của Nguyên Anh kỳ, rất khó tưởng tượng hân sẽ thế nào, gia gia, không nên thử đâu."

Dục tốc bất đạt(càng muốn nhanh thì càng không hay), đạo lý này Mai Du Bằng không phải không hiểu, hắn nhìn thấy luyện chế ra được linh đan như vậy, giống như là làm ra một nguyên anh không có chủ, ai ăn thì người đó có thể trống rỗng thu được nguyên anh, chỉ cần luyện hóa linh đan là có thể trực tiếp lên tới Nguyên Anh kỳ, điều này hoàn toàn siêu việt qua khỏi kinh nghiệm luyện đan trong dĩ vãng của mình, thì hắn đã quá mức hưng phấn. Nghe Lý Cường nói như vậy, hắn cũng ý thức được mình đã thất thố.

Lý Cường hỏi: " Hai người đều khôi phục rồi sao?"

Mai Du Bằng gật đầu nói: " Không thành vấn đề, nhưng hai người bọn họ cần phải bế quan nửa năm, nếu không không cách nào củng cố nguyên anh."

Đang khi nói chuyện Phong Đạt Khải cũng thuận di qua bên cạnh Lý Cường, vẻ mặt hắn vui vẻ hành lễ đa tạ: " Hết thấy của tiểu đồ là do Mai lão ca và sư huynh cấp cho, Đạt Khải cảm kích vô cùng."

Lý Cường cười nói: " Đây là do gia gia giúp người, ta cũng là nhờ vào mặt mũi của gia gia thôi."

Mai Du Bằng cười nói: " Phong lão đệ đừng khách khí, tiểu ca nhi vẫn luôn luôn nhiệt tâm như vậy."

Lý Cường nhắc nhở: " Phong sư đệ, đệ tử của người sau này tu chân phải vô cùng cẩn thận, tại Nguyên Anh kỳ nên dừng lại một chút thời gian, không nên nóng lòng đột phá Xuất Khiếu kỳ. Hiện tại từng bước đi sẽ rất hung hiểm, nếu ỷ vào hiệu lực của linh đan, hắn rất nhanh có thể tiến vào Xuất Khiếu kỳ, nhưng như vậy cũng không tốt, bởi vì tiến vào Xuất Khiếu kỳ sau đó sẽ không có cách nào củng cố trụ cột của chính mình nữa, sau này sẽ rất nguy hiểm."

Trong lòng Phong Đạt Khải phi thường cảm động, hắn rất rõ ràng, người tu chân sau khi tu luyện đến Phân Thần kỳ, cơ bản luôn đi tiềm tu, bình thường sẽ không để ý tới người khác, trừ phi là chuyện của môn nhân đệ tử, rất ít người có nhân tâm đi quản chuyện của người khác, người giống như Lý Cường và Mai Du Bằng, ở tu chân giới xem như là khác biệt. Hắn cảm kích nói: " Cảm ơn sư huynh, ta biết rồi."

Nặc Tác nhẹ nhàng đi ra, vừa lúc nghe thấy Phong Đạt Khải đang đa tạ, hắn cũng vội vàng tiến lên đa tạ. Lý Cường cười ngăn cản: " Đừng có đa tạ nữa, đều là người tu hành, làm sao lại khách sáo như vậy a. Được rồi, Nặc Tác, chúng ta đi gặp Vu lão, ta còn có chuyện muốn hỏi hắn." Nặc Tác hiểu được Lý Cường muốn biết chuyện Nhiếp Quyển đoán trước, liền đáp: " Được, chúng ta đi xuống."

Phong Đạt Khải nói: " Như thế, trước tiên ta xin cáo từ, sư huynh, hy vọng sau này có thể gặp lại người ở Ba Đạt Tinh, ân, nơi này có vài loại linh dược đưa cho sư huynh, ta thu cũng không có tác dụng gì."

Lý Cường còn chưa hiểu chuyện gì, trên mặt Mai Du Bằng lại lộ ra vẻ mặt chờ mong, cười nói: " Ba Đạt Tinh nổi tiếng sản xuất ra hai loại linh dược, một là Chiếu Nê Tinh, một là Diệp Mang, nơi khác tìm không được đâu."

Phong Đạt Khải cười nói: " Hai loại này đều có, còn có được bảy viên Thực Thanh Nguyên Hành ta có được ở Ly Tâm Huyệt, đều cho người hết." Hắn vừa nói vừa lấy ra linh dược. Mai Du Bằng kinh ngạc nói: " Thực Thanh Nguyên Hành? Ly Tâm Quả? Đồ vật này rất khó có được, cửa vào Ly Tâm Huyệt huyền khởi huyền diệt(lúc mở lúc đóng), không phải vô tình xảo diệu đi vào, vốn là không có khả năng tìm được. Vật này đúng là rất khó được."

Lý Cường từng đọc qua ngọc đồng giản của Hồi Xuân Cốc, nhận ra được rất nhiều linh dược hiếm quý, nhưng Ly Tâm Quả chính là lần đầu tiên nghe thấy, hắn tò mò hỏi: " Thực Thanh Nguyên Hành là linh dược gì? Có tác dụng gì?"

Mai Du Bằng nói: " Đây là bảo bối, Ly Tâm Quả là do trong Tâm Huyệt dựng dục xuất ra tinh hoa thuộc mộc tính, phi thường hiếm thấy, chủ yếu là Ly Tâm Huyệt rất khó gặp, không có thực lực cũng không dám đi vào, tiến vào cũng không chắc thu được Ly Tâm Quả, Phong lão đệ tặng một lần tới bảy quả, a a, đồ vật này thật là hữu dụng để luyện đan a."

Phong Đạt Khải cười nói: " A a, nhìn thấy thuật luyện đan kinh người của sư huynh, linh dược này ở lại trên tay ta chỉ là uống phí, để cho sư huynh dùng mới có đại dụng mà thôi. Ta mang đệ tử đi trước, trước tiên chúng ta ở lại Thiên Đình Tinh vài năm, đợi khi đệ tử hoàn toàn khôi phục, trở về Ba Đạt Tinh sau. Ổ đô thành của Lệ Đường quốc ta cũng có nơi ở, nếu Mai lão ca và sư huynh trong ba năm có rảnh thì đến chơi, đây là địa chỉ của ta, sau ba năm không cần đi nữa, chúng ta dám chắc đã về Ba Đạt Tinh rồi."

Lý Cường cười nói: " Có lẽ sau này còn có thể gặp lại, Phong sư đệ, chúng ta hữu duyên gặp lại sau." Hắn biết mình giống như lục bình, đi đến nơi nào hay nơi đó, tự mình cũng không biết tiếp theo sẽ chạy đi đâu nữa.

Mai Du Băng nói: " Phong lão đệ, lúc các người rời khỏi Thiên Đình Tinh, thì nhất định phải đến Hồi Xuân Cốc một chuyến, hai chúng ta hàn huyên một chút, thuận tiện để ta xem lại thân thể của đệ tử người."

Phong Đạt Khải hiểu được là do Mai Du Băng muốn hiểu rõ được hiệu cuối cùng của linh đan. Hắn gật đầu nói: " Khi ta rời khỏi Thiên Đình Tinh nhất định sẽ đi Hồi Xuân Cốc bái tạ lão ca." Hắn lại cảm tạ vài câu, lúc này mới thuận di đi vào lầu gỗ.

Lý Cường tiện tay mở kỳ môn trận pháp, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, Phong Đạt Khải mang theo đệ tử thuận đi đi.

Nặc Tác nhất thời cảm thấy cả người nhẹ đi, họa diệt tộc rốt cuộc đã hóa giải rồi, hắn vui vẻ nói: " Chúng ta đi gặp Vu lão."

Mai Du Băng vốn vội vã đi tới doanh địa của Sở vu tộc, còn chưa có hiểu rõ tình huống đã bắt đầu luyện đan cứu người, hắn hỏi: " Vu lão là ai?"

Nặc Tác đáp: " Vu lão là người được tôn sùng nhất của sở vu tộc chúng ta, là người hiến thân vì sở vu tộc."

Thế tục giới có rất nhiều bộ tộc đều có hiến thân giả(người hiến thân), cho nên Mai Du Băng cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn cười nói: " Ta cũng đi xem."

Nặc Tác biết Mai Du Băng cũng là người tu chân, hơn nữa còn là người tu chân có đại bản lãnh, hắn là sẽ không e ngại uy lực của Nhiếp Quyển, hắn cười nói: " Được, cùng đi, ta dẫn đường."

Lý Cường phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, Nặc Tác cũng biết cười, hơn nữa còn có đủ các loại vẻ mặt, tựa như lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mị nhi. Hắn rất rõ ràng, tại Linh Quỷ giới, bất luận là linh thể hay quỷ thể, nếu muốn có vẻ mặt là một chuyện vô cùng khó khăn. Trong lòng hắn vừa động, linh thể và quỷ thể sinh tồn sống sót tại thế tục giới, nếu tiến vào Linh Quỷ giới, tư chất có thể khác hẳn người khác.

Hắn vừa nghĩ vừa đi theo Nặc Tác bay xuống dưới đất, trong lòng có chút do dự, có nên tìm Quỷ Vương đại tôn đến đây xem, nếu tư chất của Nặc Tác không tệ, thì có phải hắn cũng tìm được truyền nhân rồi sao?

Bất tri bất giác, bọn họ đã trở lại trong huyễn cảnh.

Vào lầu gỗ, chỉ thấy Vu lão đang tươi cười cúi đầu, nếp nhăn trên mặt như giãn ra, hắn vui mừng nói: " Cảm ơn hai vị tiền bối, hóa giải được đại nạn của sở vu tộc chúng ta." Hắn tựa hồ điều gì cũng biết.

Lý Cường cười nói: " Vận khí không tệ, có thể luyện chế được linh đan đối xứng bệnh, nếu không chúng ta cũng không có cách nào."

Mai Du Băng khoanh chân ngồi xuống đối diện Vu lão, cẩn thận quan sát một hồi, đột nhiên cười nói: " Người là Trắc Thiên Giả (người bói toán, người đoán được mệnh trời) thần bí kia? Nghĩ không ra là người của sở vu tộc, đây là Nhiếp Quyển a, khó được." Bằng hữu của Mai Du Băng rất nhiều, cho nên vừa nhìn đã biết thân phận của Vu lão, trong lòng hắn thầm giật mình, bởi vì hắn đã sớm nghe qua Nhiếp Quyển đoán trước chuyện rất chuẩn xác, không nghĩ tới lại gặp ở chỗ này, mặc dù hắn cũng có chút không tin.

Vu lão mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve Nhiếp Quyển, nói: " Trắc Thiên Giả...trời không lường được a, trăm ngàn năm qua, Nhiếp Quyển ẩn trong Sở vu tộc, là vì muốn trắc thiên, a a, lần này Sở vu tộc gặp phải nguy cơ lớn nhất, bất trắc thì cũng đã trắc(tính), thật sự cũng là bất đắc dĩ mà thôi."

Mai Du Băng gật đầu nói: " Trời không lường được, có thể làm Trắc Thiên Giả mà lại nói trời không lường được, a a, có ý tứ."

Vu lão không để ý tới lời châm chọc của Mai Du Băng, nói với Lý Cường: " Tiền bối, chuyện sau này phát sinh ta không thể nói cho người, nếu nói cho người thì đồng thời...người cũng biết hậu quả...ta có đoán trước cho người thì cũng bị phê đi. Có một việc rất chuẩn, sau này sẽ hoàn toàn không đúng nữa, bởi vì người luôn tự hỏi sau này sẽ ứng đối như thế nào với chuyện sẽ phát sinh, cho nên ta chỉ có thể cho người một chút đầu mối, hơn nữa bây giờ cũng không thể nhìn thấy được đầu mối này."

Mai Du Bằng cười ha ha: " Ha ha, Vu lão, người đừng lầm, tiểu ca nhi không phạm phu tục tử như vậy, người nếu nói hưu nói vượn gạt người, đừng nói là một Sở vu tộc dù là mười Sở vu tộc thì cũng sẽ xong đời thôi, ha ha." Hắn cố ý chọc giận Vu lão, bởi vì cho tới bây giờ hắn cũng không tin vào chuyện đoán trước.

Vu lão mặc dù thoát nhìn qua thì rất già, trên thực tế tuổi còn không bằng Lý Cường, nhưng hắn lại có được trí tuệ do Nhiếp Quyển ban cho, cho nên cũng không thêm để ý đến lời của Mai Du Bằng nói. Hắn cười nói: " Tiền bối không cần kích ta, ta từng tốn hao một năm thời gian dùng Nhiếp Quyển đoán trước, phải thụ bao nhiêu thống khổ...không nói cũng được, a a, kết quả đoán trước có rất nhiều, nhưng nếu ta nói, hết thấy cũng không là gì cả. Ta thậm nghĩ muốn hỏi tiền bối, người tin tưởng ta sao? Hoặc là có tin tưởng vào Nhiếp Quyển hay sao?"

Lý Cường gãi gãi đầu, khuôn mặt tươi cười nói: " Ta tin, ta tin, không tin thì sao ta lại cố gắng giúp Sở vu tộc hóa giải nguy cơ chứ, đó không phải vì sự đoán trước sao, chỉ là...Vu lão a, nếu người đã đoán trước, lại không thể nói cho ta biết, nếu nói cho ta biết...chuyện đoán trước sẽ bị phé đi, lời này của người thật không làm cho người ta giải thích được a."

Thật ra cho dù không có Nhiếp Quyển đoán trước, Lý Cường cũng sẽ ra tay giải cứu cho Sở vu tộc, đương nhiên nếu Nhiếp Quyển có thể đoán trước được cho mình thì càng tốt, ít nhất có thể nắm chắc được phương hướng hành động sau này.

Mai Du Bằng vỗ tay cười to, trong nội tâm hắn đối với việc đoán trước không cho là đúng, sợ sai lầm sẽ làm Lý Cường có hại, lại không thể trực tiếp phản đối, cho nên cố ý dùng lời nói uy hiếp kích thích Vu lão. Nặc Tác mặc dù không dám chen lời, trong lòng cũng rất bực mình Mai Du Bằng đã không tôn trọng Nhiếp Quyển.

Vu lão thông thả nói: " A a, ta có biện pháp giải quyết, chỉ là tiền bối nếu không tin Nhiếp Quyển, ta chỉ là uống phí một năm thời gian, cũng không nhận khổ nhiều lắm đâu." Nỗi khổ của hắn đích xác không ít, Lý Cường là người có đại thần thông, không giống như người bình thường, muốn cho hắn tin tưởng mình thì quả thật là một chuyện rất khó khăn.

Lý Cường nói: " Ân, người nói đi, ta tin." Đã trải qua vô số chuyện không thể tư nghị, Lý Cường so với Mai Du Bằng càng dễ dàng tin tưởng vào chuyện đoán trước của Nhiếp Quyển.

Vu lão lấy ra một ngọc thạch màu trắng, trình trọng đưa cho Lý Cường, nói: " Trong lúc nguy cấp, muốn biết bước tiếp theo làm sao đi, chỉ nên dựa theo chỉ lệnh đây giúp đỡ, sau này mới có thể chuẩn xác, nếu lần đầu tiên có gì sai, tiền bối, khối ngọc thạch này người cứ ném đi đi, nếu như không có gì sai lầm, thì người hãy tin tưởng theo lời của nó mà đi làm, nếu không tin...ai, vậy thì bỏ đi."

Lý Cường tiếp nhận ngọc thạch, cười nói: " Vu lão, mặc dù ta nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu đầu mối của ngọc thạch quả thật có đạo lý, ta sẽ làm theo."

Vu lão than thở: " Cũng chỉ có thể như vậy, kể tiếp tiền bối chuẩn bị đi đâu?"

Lý Cường nói: " Về Phong Duyên Tinh."

Vu lão nói: " Đừng đi Phong Duyên Tinh, người có một huynh đệ sẽ tranh đấu với người khác, nếu người từ Phong Duyên Tinh trở lại thì đã muộn."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Huynh đệ của ta? Là ai?"

216. Chương 216

Lý Cường chấn động, bóng người chính là Hầu Phích Tịnh. Không đợi hắn hiểu được, hình ảnh đã tiêu tán.

Lý Cường vội vàng hỏi: " Lão ca của ta như thế nào?"

Mai Du Bằng cũng nóng nảy, hắn và Hầu Phích Tịnh quan hệ cực tốt, hai người chính là vong niên chi giao. Hắn cũng vội vàng hỏi: " Xảy ra chuyện gì?"

Vu lão nói: " Nơi hần xuất hiện ta không biết rõ ràng là nơi nào, nhưng có thể từ cảnh vật chung quanh nhận thức, các người đi nhiều địa phương, hãy nhìn thử là nơi nào." Hần khởi động Nhiếp Quyển. Đây là hình ảnh lưu lại trong Nhiếp Quyển, không cần hần phí tâm lực thôi trắc nữa.

Bạch quang chớp động hóa thành hình ảnh, liên tục thoảng hiện không ngừng, tốc độ cực nhanh, Lý Cường kiệt lực dùng tâm niệm ghi nhớ. Ước chừng chia ra vài phút, hình ảnh càng ngày càng đậm, từ từ biến mất.

Lý Cường nhắm mắt nhớ lại, mặc dù chỉ có một hồi, nhưng Nhiếp Quyển lại cấp ra rất nhiều cảnh vật, nếu không dùng tâm niệm ghi nhớ, hẳn là không có khả năng nhớ kỹ.

Mai Du Băng cũng nhắm mắt nhớ lại, một hồi lâu, hai người đồng thời lắc đầu.

Lý Cường than thở: " Địa phương này ta chưa từng đi qua, quá rối loạn, nghĩ không ra đầu mối."

Mai Du Băng nói: " Kỳ quái, hình như là một địa phương xa lạ, tất cả các tinh cầu của Phong Duyên Tinh tu chân giới ta cơ hồ cũng đã đi qua hết, nhưng chưa từng nhìn thấy qua cảnh vật như vậy, đó rốt cuộc lại là nơi nào?" Hần là cao thủ luyện đan, phải thường xuyên ra ngoài hái linh thảo dị quả, đi nhiều địa phương còn hơn Lý Cường, nhất là tinh vực phụ cận hẳn càng thêm quen thuộc.

Vu lão trầm ngâm chốc lát, nói: " Vậy thì phiền toái rồi..."

Lý Cường với chuyện của mình thì không sao cả, nhưng việc có liên quan đến an nguy của Hầu Phích Tịnh, hẳn không còn cách nào mà không quan tâm. Hần hướng Vu lão hành lễ nói: " Phiền toái Vu lão thôi trắc một chút hành trình của lão ca ta, hẳn là từ Cố Tổng quốc của lục địa xuất phát."

Nặc Tác muốn nói lại thôi, hẳn không đành lòng để cho Vu lão chịu một lần thống khổ, nhưng hẳn cũng biết Vu lão không có cách nào cự tuyệt Lý Cường.

Vu lão gật đầu nói: " Cũng được, ta lại thôi trắc một lần, các người phải cẩn thận mà xem, ta không làm được thêm lần thứ hai đâu." Trầm mặc chốc lát, hẳn còn nói: " Nặc Tác, ta để lại một khối ngọc đồng giản, đặt trong Nhiếp Quyển, đợi một hồi, người lấy ra xem."

Nặc Tác bất an giật nhẹ thân thể, gật đầu không nói.

Vu lão há mồm phun ra một búng máu, Nhiếp Quyển kịch liệt chấn chiến lên.

Một đạo cột sáng màu xanh do Nhiếp Quyển phát ra, rất nhanh ở trên Nhiếp Quyển ngưng tụ thành một mặt gương rất lớn. Lần này hình ảnh phi thường rõ ràng, túc túc thoảng hiện khoảng ba phút lâu. Mai Du Băng và Lý Cường nhìn không chớp mắt, cho đến khi hình ảnh biến mất.

Lý Cường phát hiện Hầu Phích Tịnh chạy đến rất nhiều tinh cầu xa lạ, mới nhất là đi đến Huyền Thụ Tinh, đây là do Nhiếp Quyển mới thôi trắc đi ra.

Mai Du Băng than thở: " Tinh lộ này ta không có đi qua, rất xa lạ a."

Chợt nghe Nặc Tác kêu lên: " Vu lão...Vu lão..." Trong lòng Lý Cường cả kinh, chỉ thấy Vu lão nằm trên mặt đất, miệng phun ra từng ngụm máu tươi, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm Lý Cường.

Mai Du Băng cũng ngẩn ra, hẳn nhanh tay móc ra một viên linh đan bỏ vào trong miệng Vu lão, sau đó dùng thần thức thăm dò xem xét.

Lý Cường hỏi: " Vu lão làm sao vậy?"

Nặc Tác kích động kêu lên chói tai: " Vu lão đã dùng chính mạng của mình để đổi với việc đoán trước....ai! Nhiếp Quyển không thể liên tục đoán trước, Vu lão thôi trắc quá nhiều rồi."

Mai Du Băng lắc đầu thở dài, nói: " Hẳn không được, cho dù La Thiên Thượng Tiên có đến cũng không hữu dụng."

Lý Cường đỡ lấy Vu lão, nói: " Vu lão, xin lỗi, ta không biết có kết quả thế này...ai, thật sự là xin lỗi..."

Nét mặt già nua của Vu lão hiện lên một tia hồng quang, có chút cười nói: " Tiền bối, không có gì không tưởng nổi cả, từ khi ta hiến thân cho Nhiếp Quyển, đã không còn tính toán mình sẽ sống bao lâu, a a, chuyện gì tới sẽ tới."

Lý Cường vốn là người không chịu thua, hắn nói với Mai Du Bằng: " Gia gia, chúng ta lại khai đàn đỉnh, có thể tu luyện ra thần đan cứu mạng hay không?"

Mai Du Bằng lắc đầu nói: " Dù mở ra cũng làm không được nữa, hắn và Nhiếp Quyển có tương quan, không phải như người thường."

Thần thái Vu lão tự nhiên, mỉm cười nói: " Đừng bận rộn nữa, tiền bối, ta có mấy câu muốn nói..."

Lý Cường lần đầu tiên sinh ra lòng hối hận, hắn không nghĩ đến đoán trước cũng cần phải dùng mạng sống để đánh đổi, Nhiếp Quyển này thật là quá tà khí. Hắn áy náy nói: " Vu lão, người nói."

Vu lão khó khăn đưa tay lên, lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nói: " Người nọ còn chưa tranh đấu với người khác, nhưng cũng sẽ nhanh thôi, hắn đánh không thắng đối thủ đâu, thất bại hắn sẽ rất thảm...đây cũng là một cơ hội cho tiền bối...nếu tiền bối tin tưởng Nhiếp Quyển...khái khái..." Nói chưa dứt lời, lại phun ra một ngụm máu tươi, Nhiếp Quyển trên mặt đất cũng đã dính đầy máu tươi của hắn.

Lý Cường nói: " Gia gia, mau giúp một tay." Thần dịch lực của hắn quá bá đạo, không thể dùng cứu trợ Vu lão.

Mai Du Bằng đưa tay đỡ lấy Vu lão, chân nguyên lực tinh thuần cuộn cuộn dừng mãnh truyền vào không ngừng, tạm thời giúp hắn chống đỡ.

Vu lão tiếp tục nói: " A a...khái khái, kỳ thật kết quả này ta đã biết, nhưng có thể hóa giải nguy cơ của Sở vu tộc...đã thỏa nguyện rồi, tiền bối...vận mệnh sau này của người nữa hung nữa tốt...khái khái...hãy...hãy nhìn...vào sự cố gắng của chính mình..."

Vu lão cúi đầu, hàm hồ không rõ nói thêm vài câu. Lý Cường một mực chú ý nghe hắn nói, nhưng mấy câu cuối quá mơ hồ, hình như đang nói cái gì mà Thanh Đế, Lý Cường không đành lòng tiếp tục hỏi thêm.

Vu lão đột nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: " Nặc Tác, ta và người làm bạn...tiền bối...xin buông tay...ta đi..."

Nhiếp Quyển bắn ra một đạo hồng quang, Lý Cường và Mai Du Bằng buông tay ra, trong mắt hai người tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vu lão an tường nhắm mắt lại, do hồng quang chiếu xuống, thi thể hắn toát ra một lũ khói đen, bị hấp tiến vào Nhiếp Quyển.

Nặc Tác bay tới bên Nhiếp Quyển, thấp giọng nói: " Sở vu tộc phải chọn lựa Vu lão một lần nữa, hai vị tiền bối có định xem lễ hay không?"

Lý Cường biết Nặc Tác đang muốn hạ lệnh đuổi khách, hắn đứng dậy nói: " Nặc Tác, xin lỗi..."

Nặc Tác nói: " Tiền bối, ta không có ý tứ muốn trách cứ tiền bối, đây là vận mệnh của Vu lão, là do chính hắn tự mình lựa chọn, tiền bối không cần để ý." Nặc Tác nhìn qua có chút ưu thương, hắn là quý hồn ngưng thể, cho nên càng phát ra vẻ âm trầm quỷ dị. Lý Cường tạm thời bỏ qua ý định tìm Quỷ Vương đại tôn tới, bởi vì thời cơ bây giờ không thích hợp.

Mai Du Bằng còn nhớ chuyện của Hầu Phích Tịnh, hắn nói: " Tiểu ca nhi, chúng ta cáo từ trước đi, đừng ảnh hưởng Sở vu tộc trọng tuyển Vu lão."

Lý Cường hít một hơi thật sâu, nói: " Nặc Tác, sau này nếu có việc, có thể đến Hồi Xuân Cốc tìm gia gia, ông ấy có thể tìm được ta, mặc khác, Nặc Tác, nếu người có thể thoát ly Nhiếp Quyển, thì tới tìm ta đi." Nặc Tác không nói gì, chỉ thi lễ.

Lý Cường và Mai Du Bằng cáo từ đi ra, rời khỏi trú địa của Sở vu tộc.

Mai Du Bằng hỏi: " Tiểu ca nhi, tinh lộ này người quen thuộc không?"

Lý Cường đem thần thức tiến vào Định Tinh Bàn, dựa vào trí nhớ đem tinh lộ tiêu thức đi ra, lúc này mới phát hiện Huyền Thụ Tinh quả thật là rất xa xôi.

Lý Cường nói: " Gia gia, quá xa rồi, đợi tìm được truyền tông trận lại không còn kịp, ta phải dùng đại na di để đi, có lẽ chạy tới kịp."

Mai Du Băng lại càng hoảng sợ, đại na di ngay cả cao thủ Đại Thừa kỳ cũng không chắc có thể sử dụng, bình thường chỉ có người đạt tới thực lực Tấn tiên mới có thể tùy tâm sử dụng đại na di, hơn nữa ý tứ của Lý Cường rất minh xác, hẳn là cần phải tỉnh không đại na di.

Mai Du Băng không khỏi than thở: " Tiểu ca nhi, người bây giờ thật sự là cao thâm khó lường a, ta không có cách nào đuổi kịp người cả, dẫn người đại na di cũng phải rất tận tâm lực, ai, xem ra ta không thể giúp được Hầu lão ca rồi."

Lý Cường nói: " Gia gia, ông có thể đi tới Phong Duyên Tinh đợi ta không? Ta đi tới Huyền Thụ Tinh tìm lão ca, sau khi trở về ta muốn luyện chế thần đan, ta còn thiếu một chút linh dược, phải có gia gia trợ giúp chuẩn bị." Hắn nói cho Mai Du Băng nghe một ít dược liệu cần thiết.

Thật ra Mai Du Băng cũng rất muốn tham dự luyện chế thần đan, hẳn đối với Bối Dã Đan Đỉnh tràn ngập tò mò, nếu có thể nhìn thấy được quá trình luyện chế thần đan, hẳn có thể từ trong đó lĩnh ngộ được rất nhiều ảo diệu. Hắn không chút do dự nói: " Được, ta đi thu thập linh dược, nhưng chủ dược luyện chế thần đan ta tìm không được, chỉ có thể tìm được thứ gì ở thế giới này có thôi."

Lý Cường cười nói: " Chủ dược đã có, còn thiếu chút ít phụ dược, chờ ta trở lại chúng ta sẽ bắt đầu luyện đan, ta sẽ rất nhanh quay trở lại." Hắn rất tự tin với chính mình. Bởi vì từng đối kháng qua với Kiên Thiện Dong, Thiên Thực lão tiên và Đại Nam Phong Ngự, mặc dù không đánh bại ai trong đó, nhưng hắn vẫn vô cùng tin tưởng, bây giờ tại tu chân giới, hắn đã không cần e ngại gì người tu chân nữa, hắn tự tin chỉ cần có thể kịp thời chạy tới, vô luận là ai tranh đấu cùng Hầu Phích Tịnh, hắn đều có thể giải quyết đối thủ.

Mai Du Băng vẫn còn có điểm lo lắng, hắn hỏi: " Tiểu ca nhi, Ly Văn Đan còn không?"

Lý Cường nói: " Còn có vài viên, a a, ta không cần dùng, gia gia không cần lo lắng. Được rồi, Nữ Nữ sẽ lập tức đi Phong Duyên Tinh, gia gia tới Cổ Kiếm Viện hay Trọng Huyền Phái, có thể cho môn hạ đệ tử đi tìm nài. Gia gia, ông yên tâm đi, ta không có việc gì đâu."

Nói xong, Lý Cường huyền xuất Kinh Thiên thần giáp, phát tay chiêu xuất Chiến Hồn Dao, cười nói: " Gia gia, Phong Duyên Tinh gặp lại." Chỉ nghe một tiếng sét đánh vang lên, hắn hóa thành một đạo kim mang bay đi.

Mai Du Băng huyền không đứng giữa không trung, thì thảo lắm bầm: " Tiểu ca nhi rốt cuộc đang tu luyện cái gì a? Thật sự là không thể tư nghị." Hắn đang chuẩn bị trở về, chợt thấy kiếm quang chớp động phương xa, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ. Người tu chân ở Thiên Đình Tinh tương đối không nhiều lắm, bởi vậy người tu chân ở Thiên Đình Tinh hắn gần như đều quen biết, hắn phun ra phi kiếm, hướng phương hướng kiếm quang chớp động bay đi.

Chỉ chốc lát sau, Mai Du Băng đã đuổi tới, hắn bây giờ là cao thủ cấp tông sư Hợp Thể sơ kỳ, ở Thiên Đình Tinh đã không còn ai so sánh được với hắn. Hắn đuổi kịp kiếm quang phía trước, rồi đột nhiên hiện thân trong không trung.

Đó là hai người tu chân đang phi hành, nhìn thấy Mai Du Băng liền lập tức ngừng lại.

Hai người này Mai Du Băng đều nhận ra, hắn cười nói: " Các người sao lại đến đây, a a, sư tôn người mới vừa đi a."

Nguyên lai là Triệu Hào và một đệ tử Cổ Kiếm Viện, Triệu Hào vui vẻ nói: " Mai lão gia tử, sư tôn ta ở nơi nào? Ta có việc gấp tìm ông ấy."

Mai Du Băng cười khổ nói: " Ai có thể đuổi kịp sư tôn người a, hẳn dùng chính là tỉnh không đại na di, không biết đã đi đến nơi nào rồi, người có tới sớm một bước thì chỉ có thể nhìn thấy hắn thôi, xảy ra chuyện gì?"

Gương mặt của Triệu Hào biến sắc, hắn lo lắng nói: " Làm sao mới có thể liên lạc được sư tôn a? Ta dùng pháp bảo liên lạc do sư tôn lưu lại, ở Thiên Đình Tinh đã vòng vo thật lâu, nhưng lại không có phản ứng, thật sự là gấp muốn chết người." Hắn làm sao nghĩ đến Lý Cường lại dùng kỳ môn trận pháp phong bế sở vụ tộc đồng thời cũng đã ngăn trở sự liên lạc của bọn họ trong lúc đó, một khi mà Lý Cường dùng tới tỉnh không đại na di, trong thời gian ngắn đã rời đi rất xa, bây giờ không còn biện pháp nào nữa.

Mai Du Bằng an tĩnh nói: " Người đừng vội, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì!"

Triệu Hào nói: " Linh nhi tiền bối và người tu chân của Tuệ Hành Cung đánh nhau, Mị nhi cô nương phóng ra thần thú....ai, bây giờ đã loạn thành một đoàn, Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái cũng đã ra mặt điều giải, nhưng Linh nhi tiền bối lại vẫn rất tức giận, Mị nhi cô nương bảo chúng ta mau nhanh tìm sư tôn trở về, nàng nói chỉ có sư tôn mới có thể giải quyết chuyện này."

Mai Du Bằng ngạc nhiên nói: " Cái gì Linh nhi Mị nhi, các nàng là ai a?"

Triệu Hào lúc này mới nhớ tới Mai Du Bằng cũng không biết rõ tình huống, hần cười khổ nói: " Lão gia tử, các nàng đều là bạn tốt của sư tôn, bây giờ phải làm sao? Linh nhi tiền bối công lực cao tuyệt, không ai có thể khuyên giải được nàng...hơn nữa Mị nhi cô nương càng lợi hại....ai."

Mai Du Bằng còn chưa từng nhìn thấy Triệu Hào gấp gáp như vậy, nhưng lúc này cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là an ủi nói: " Đừng có gấp, ta cùng người về Phong Duyên Tinh, chỉ cần có thể trì hoãn thời gian, sư tôn người rất nhanh sẽ trở về thôi."

Triệu Hào không cách nào bèn nói: " Cũng chỉ có vậy thôi, lão gia tử chúng ta mau nhanh trở về một chút, ta đi ra đã lâu, ai, không biết tình huống bây giờ thế nào nữa." Hần có vẻ vô cùng lo lắng.

Mai Du Bằng gật đầu vừa muốn đi, đột nhiên nhớ tới còn có một chút linh được cất giữ trong Hồi Xuân Cốc, phải trở về lấy, vì vậy nói: " Các người đi trước, ta về nhà tìm ít đồ vật, chúng ta gặp nhau tại Cổ Kiếm Viện."

Triệu Hào không nói thêm nữa, lập tức thi lễ cáo từ.

Từ khi có Chiến Hồn Dao, Lý Cường không còn sợ hãi chuyện tinh không đại na di nữa, hần phát hiện nhờ vào Chiến Hồn Dao tiến hành na di, tốc độ chẳng những nhanh hơn vả lại không sợ chướng ngại gì ở phía trước, dựa vào đặc tính không gì ngăn trở được của Chiến Hồn Dao, hần có thể dễ dàng xuyên qua tuyệt đại bộ phận chướng ngại vật, vẫn không ngừng đại na di liên tục.

Lý Cường nhanh chóng hướng tới mục đích Huyền Thụ Tinh na di đi.

Dọc theo đường đi hần không ngừng xem xét Định Tinh Bàn, xác minh phương vị chính xác khi na di. Lý Cường cũng cảm thấy kinh ngạc, sau khi tiến vào cảnh giới Ngũ Kinh Thiên không ngờ có thể na di với khoảng cách xa xôi như thế, tựa hồ so với tinh diệu còn nhanh và xa hơn. Trên đường hần cũng dừng lại vài lần khôi phục công lực, đại bộ phận thời gian đều dùng đại na di.

Huyền Thụ Tinh là một tinh cầu kỳ lạ, đại địa do vô số lá cây thật lớn cấu thành, một mảnh lá cây có thể lớn bằng phương viên nửa công đất, đạt hơn mười thước, hơn nữa tất cả còn là mộc chất, những nhánh cây to lớn tạo thành đại địa.

Mặt đất của Huyền Thụ Tinh tổng cộng do hơn mười tầng tạo thành, từ những khe hở nhìn xuống, tầng tầng lớp lớp sâu không thấy đáy, nhưng những khe hở lớn như vậy thì rất ít, thường nhìn thấy những khe hở nhỏ nhỏ, cả Huyền Thụ Tinh nhìn giống như một mê cung thật lớn.

Huyền Thụ Tinh do một gốc cây thần mộc trưởng thành, trong truyền thuyết là do thần nhân trồng một mầm cây, trong một cơ hội ngẫu nhiên mà lại sinh trưởng, hình thành nên Huyền Thụ Tinh.

Lý Cường vừa bước lên Huyền Thụ Tinh, đã bị cảnh đẹp trước mắt làm rung động, cảnh sắc của Huyền Thụ Tinh khác hẳn với sự tưởng tượng của hần.

Bởi vì lá cây do Thần Mộc hình thành vượt quá tưởng tượng về sự khổng lồ, sau khi bước trên Huyền Thụ Tinh thì không ai có thể nhìn thấy được hình dáng của lá cây đó, màu xanh biếc kinh mạch đột khởi tựa như nham thạch, nằm bên cạnh đất bùn vô số, bên trên trưởng thành đủ loại thực vật, có vẻ sinh cơ bừng bừng.

Lý Cường cũng không cách nào nhận ra đường đi, trên mặt đất cao thấp pháp phòng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một cái khe sâu bề ngang chừng bảy, tám thước, bên trong rất sâu hơn nữa còn không thấy rõ.

Lý Cường thu hồi Chiến Hồn Dao, tùy tiện biến ảo một chút ngoại hình, đi về phía trước.

Vô số loài chim không biết tên đang bay quanh trên không trung kêu to, cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy.

Chuyển qua một khúc quanh nham bích bằng mộc chất(gỗ) màu xanh biếc, trước mắt xuất hiện một cái khe thật lớn, bề ngang chừng nửa công đất, Lý Cường đang đứng bên bờ cái khe. Miên duyên bờ khe hai bên nhìn không thấy cuối, mây khói liêu nhiễu mơ hồ lóe lên quang mang màu xanh nhạt, có mười mấy luồng khói xoắn bay lên, không cần bay thấp xuống đáy thì ở giữa không trung đã hóa thành vụ khí bạch mang mang tán ra, không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo ươn ướt tràn ngập linh khí. Lý Cường cảm thấy vô cùng sáng khoái, không khỏi thán khen: " Nơi này thật sự là một địa phương tuyệt vời."

Cái khe lớn mọc đầy các loại dây leo, sinh trưởng xuống phía dưới, gió lớn thổi qua phảng phất như có vô số cành liễu lắc lư, đung đưa phiêu đảng. Khác hẳn cái khe do đất đá tạo thành, bởi vì đây là do thần thụ diệt hình thành, có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp không gian khe hở, mỗi một tầng đều rất lớn, có thể nhìn thấy được một ít cành cây màu xanh biếc, cành cây nào nhỏ nhất cũng phải hơn mười thước thô to, còn những cành cây lớn thì nhìn qua giống như những vách đá thật lớn.

Lý Cường bay lên, hần từ khe nứt lớn bay về phía nam, dọc theo đường đi cảnh đẹp không ngừng, làm hần nhìn thấy quả thật như say, cảm giác Huyền Thụ Tinh cho hần giống như là thiên đường nhân gian. Dần dần, hần phát hiện dưới đáy cốc có tung tích của con người hoạt động. Hần nhớ tới khối lồi Cam Lăng Nhị của Cầu Lam Tinh, liền dừng lại hoá xuất Hàm Mộc linh suất tìm Cam Lăng Nhị ra.

Cam Lăng Nhị đã tu vào linh kiếm thể, mặc dù công lực còn yếu, nhưng đã có thể ngưng thể.

Cam Lăng Nhị đi ra vừa nhìn thấy Huyền Thụ Tinh, nhất thời liền ngậy đại, một hồi lâu hần lẳng không quỳ xuống, giơ hai tay hành đại lễ của Linh Quỷ giới, hần không thể khóc, chỉ là nghẹn ngào nói: " Cảm ơn đại ca đưa ta trở lại cố hương, Cam Lăng Nhị không cách nào báo đáp ân tình của ngài, ta chỉ xin hành lễ với đại ca."

Trong lòng Lý Cường đau xót, hần cũng không phải vì Cam Lăng Nhị mới đi đến Huyền Thụ Tinh, Cam Lăng Nhị nhìn thấy cố hương thì tâm tình kích động đã lấy nhiệm đến hần, về cố hương đã trở thành giấc mộng của hần, thời gian càng dài hần lại càng cảm thấy khiếp đảm. Bằng tu vi của Lý Cường bây giờ, về địa cầu đã không còn trở ngại, nhưng trải qua nhiều năm tháng như vậy, hần thật không biết làm sao đối mặt cố hương, trong lòng hần rất rõ ràng, quê quán nhất định đã không còn gì nữa.

Lý Cường nói: " Huynh đệ, đứng lên đi, ta cùng ngươi về nhà nhìn xem." Nói xong trong lòng hần lại đau xót, hần vội xoay người nhìn ra phương xa.

Cam Lăng Nhị đã tu luyện đến cảnh giới linh kiếm thể, thân hình hoàn toàn ngưng kết, nhưng vẫn còn vụ khí màu xám nhàn nhạt vờn quanh trong người. Hần bay lên, nhìn chung quanh một hồi, nói: " Đại ca, nơi này là Bộc Bỗ Thụ hạp cốc, là nơi hẻo lánh vắng vẻ nhất của Huyền Thụ Tinh, địa hình nơi này rất phức tạp, cho dù là người tu chân cũng không đến đây ở đâu."

Cam Lăng Nhị giới thiệu về Huyền Thụ Tinh cho Lý Cường, hần từ nhỏ ở Huyền Thụ Tinh lớn lên tu chân, đối với Huyền Thụ Tinh phi thường quen thuộc. Huyền Thụ Tinh có hơn trăm môn phái tu chân, cơ bản đều là từ bên ngoài tinh cầu di cư tới, bốn địa cũng có một ít thổ dân, là thuộc về người nguyên thủy khai hóa nơi này, thực vật của bọn họ là một loại trứng của phi trùng và Loa Xác Trùng ký sinh trên thân mộc, người tu chân gọi họ là Thụ Nhân. Thụ Nhân phân ra từng bộ tộc, họ sinh sống bên trong Huyền Thụ Tinh, rất ít có khả năng nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, người hoạt động tại những hạp cốc trong thụ chính là do Thụ Nhân khai phá lưu lại.

Người tu chân bởi vì có thể phi hành, cho nên đại đa số đều sinh sống ở mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh. Huyền Thụ Tinh tổng cộng có mười mấy tầng mặt đất, hai tầng bên trên là thiên hạ của người tu chân, cũng có một ít người phạm sinh hoạt ở chỗ này, những người này cũng là đi theo người tu chân di cư tới. Ở bảy, tám tầng trung gian là các loại động vật sinh sống, còn tầng thấp nhất chính là Thụ Nhân thổ dân của nơi này.

Nghe nói Thụ Nhân của nơi này rất nhiều, ước chừng hơn trăm vạn, chia làm rất nhiều bộ tộc, nhưng cho tới bây giờ bọn họ không lên tới tầng bên trên, nghe nói con mắt của bọn họ chỉ có thể nhìn thấy vật trong bóng đêm, một khi đi tới địa phương sáng ngời thì con mắt sẽ hoàn toàn không thể nhìn thấy được vật gì.

Bộ Bồ Thụ hạp cốc là một hạp cốc vắng vẻ hẻo lánh của Huyền Thụ Tinh, Huyền Thụ Tinh có chín hạp cốc nổi tiếng, trong đó tụ tập tu chân môn phái nhiều nhất là Thần Mộc Hạp, nơi đó có môn phái tu chân của Cam Lăng Nhị - Thanh Mộc Môn.

Nói đến môn phái của mình, ngữ khí Cam Lăng Nhị hiện ra vẻ hưng phấn và chờ mong cực độ, hắn nói: " Thanh Mộc Môn chúng ta mặc dù chỉ là một môn phái nhỏ, tại Huyền Thụ Tinh so ra còn kém đại môn phái, nhưng Thanh Mộc Môn chúng ta chiếm cứ một trong những địa điểm tốt nhất của Thần Mộc Hạp, có một Thần Mộc Tinh(giếng), xuất sản bảo bối nổi tiếng nhất của Huyền Thụ Tinh - Thần Mộc Chi Dịch..."

" Thần Mộc Chi Dịch?"

Lý Cường đột nhiên nhớ lại lúc còn ở Tuyết Long Thành, có nghe Kiền Thiện Dong nói qua muốn đến Huyền Thụ Tinh thu thập Thần Mộc Chi Dịch, không nghĩ tới hắn nói về Huyền Thụ Tinh chính là nơi này. Hắn hỏi: " Thần Mộc Chi Dịch có tác dụng gì?"

Cam Lăng Nhị nói: " Thần Mộc Chi Dịch là bảo bối của tất cả tu chân môn phái ở đây, bởi vì Huyền Thụ Tinh không có tinh thạch, chỉ có thể dựa vào Thần Mộc Chi Dịch để trúc cơ tu hành, bất luận vừa mới tu chân hay là tu chân cao thủ, đều cũng cần Thần Mộc Chi Dịch trợ giúp tăng lên tu vi của chính mình, đáng tiếc chúng ta không có tinh thuần Thần Mộc Chi Dịch, chỉ biết nung súc tinh luyện, theo truyền thuyết, nếu có được tinh thuần Thần Mộc Chi Dịch, vậy là một loại Thần Dịch không tưởng nổi, có thể làm cho người ta thoát thai hoá cốt."

Hứng thú của Lý Cường nhất thời nổi lên, hắn có Bối Dã Đan Đỉnh, muốn làm ra tinh thuần Thần Mộc Chi Dịch thì rất dễ dàng. Hắn nghĩ: Có lẽ lúc tu luyện thần đan thì có thể dùng tới Thần Mộc Chi Dịch.

Cam Lăng Nhị nói: " Đại ca, chúng ta bay quá chậm rồi, huynh có thể đưa ta thuần di qua không? Thần Mộc Hạp ngay phía tây nam."

Tâm tình của Cam Lăng Nhị Lý Cường hoàn toàn có thể giải thích, hắn cười nói: " Được, ta mang người đi." Cam Lăng Nhị hóa làm một lũ khói đen, bám vào đầu vai Lý Cường, truyền âm nói: " Đại ca, được rồi."

Một đạo kim quang chớp động, Lý Cường thuần di đi.

Thần Mộc Hạp tại Huyền Thụ Tinh là một địa phương phi thường nổi danh, nơi đó là một đại hạp cốc miên duyên mấy ngàn công lý, hình dáng giống như là một khối gỗ cổ mở to miệng, nó là do một đoạn nhánh cây của Thần Mộc chủ thụ khai mở hình thành. Từ trên cao nhìn xuống, còn lại dấu vết khai mở của nhánh cây như nước xoáy lưu lại, ngàn kỳ trăm quái kéo dài lên trên, bên trên ký sinh vô số cây cối dây leo cổ đại, dày đặc lại sinh cơ bừng bừng, từ xa nhìn lại phẳng phất như rong rêu đang bám chặt trên tảng đá xanh biếc.

Lý Cường phiêu phù đứng trên trời cao.

Cam Lăng Nhị bay ra ngưng hình, lẩm bẩm thì thầm nói: " Ta đã trở về...đã trở về, còn có ai ở nhà a....ta rút cuộc về nhà rồi..." Chỉ nói mấy câu như vậy, hắn cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Lý Cường không chú ý Cam Lăng Nhị nói cái gì, lực chú ý của hắn hoàn toàn tập trung dưới Thần Mộc Hạp. Hắn nhớ tới khi nhìn thấy hình ảnh trong Nhiếp Quyển, mặc dù lúc ấy nhìn thấy rất mơ hồ, nhưng hắn biết chuyện sẽ phát sinh tại Thần Mộc Hạp. Làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi chính là hắn cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, ở lúc nào sẽ phát sinh, nhưng hắn biết có liên quan tới Hắc Phích Tinh.

Tin tức do Nhiếp Quyển cung cấp rất mơ hồ, chỉ có nhân tài như Vu lão mới có khả năng hoàn toàn lĩnh hội hàm ý trong đó, Lý Cường mặc dù cũng thấy được, nhưng tuyệt đại bộ phận cũng rất khó giải thích. Hắn cẩn thận hồi tưởng lại cảnh vật hiện ra trong Nhiếp Quyển, theo sự đoán trước, chuyện hắn là còn chưa phát sinh, có thể Hắc Phích Tinh còn chưa đi đến Huyền Thụ Tinh.

Lý Cường nghĩ thầm: " Chỉ cần tìm được nơi đó rồi đợi Hắc lão ca tới gặp mặt, ta thì sợ gì?" Hắn âm thầm thấy may mắn vì mình chạy tới trước, trong lòng cuối cùng thấy yên ổn xuống.

Cam Lăng Nhị đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng, mãnh liệt bay về phía Thần Mộc Hạp, tốc độ cực nhanh ước chừng là cực hạn của hắn. Lý Cường rất nhẹ nhàng đi theo sát phía sau hắn, hắn biết Cam Lăng Nhị đã không còn nhẫn nại được nữa.

Theo hướng Tây của Thần Mộc Hạp phi hành, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy kiếm quang xẹt qua. Bởi vì đại bộ phận người tu chân của Huyền Thụ Tinh đều dùng phi kiếm do Thần Mộc luyện chế, cho nên kiếm quang nơi này đều là màu xanh biếc.

Lý Cường và Cam Lăng Nhị phi hành có vẻ rất đặc biệt, Lý Cường giống như đang bước chậm tại không trung, chung quanh không có kiếm quang vờn quanh, tốc độ nhìn như thông thả, nhưng lại không hề chậm hơn phi kiếm. Cam Lăng Nhị hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng, ở phía trước cấp tốc phi hành, tiếng xé gió vang vọng hạp cốc.

Bay không tới mười phút, tại một khúc quanh của Thần Mộc Hạp, Cam Lăng Nhị đột nhiên dừng lại, ập a ập ứng nói: "Ồ...phía trước...chính là Thanh Mộc Môn..."

217. Chương 217

Lý Cường tò mò nhìn lại, chỉ thấy trên bình đài được chỉnh sửa thật chỉnh tề, lan can cũng làm bằng mộc chất rất bóng loáng, bình thai dựa vào rất nhiều động khẩu trên vách, nhìn bộ dáng những phòng ốc nơi này đều được điều trác bên trong Thần Mộc.

Lý Cường vỗ vỗ bả vai Cam Lăng Nhị, an ủi nói: "Về nhà trước, đừng đứng ở chỗ này sưng sờ nữa."

Cam Lăng Nhị ngây ngốc gật gật đầu nói: "Được, ta về nhà rồi..." Lời còn chưa dứt, từ trong Thanh Mộc Môn có ba người tu chân bay ra, đều mặc chiến giáp màu xanh, kiếm quang cũng là màu xanh biếc nhạt. Ba người bay đến trước mặt Cam Lăng Nhị và Lý Cường rất nhanh, trong đó có một người tu chân hỏi: "Các người là ai?"

Lý Cường phát hiện ba người tu chân này rất địch ý, hẩn hỏi Cam Lăng Nhị: "Huynh đệ, đây là người của Thanh Mộc Môn các người?"

Cam Lăng Nhị mờ mịt lắc đầu, nhìn ba người nói: "Bây giờ môn chủ của Thanh Mộc Môn là ai? Để hẩn tới gặp ta." Ba người tu chân kia phảng phất như nghe được chuyện buồn cười nhất, đồng thời cười lên ha hả.

Cam Lăng Nhị thốt nhiên giận dữ, quát: "Hỗn đản! Ta là Cam Lăng Nhị - môn chủ Thanh Mộc Môn! Các người là thứ gì vậy?"

Ba người ngẩn ra, trong đó có một hẩn tử xanh mặt nói: "Cái gì Thanh Mộc Môn? Đây là phân viện của Thần Mộc Tông chúng ta, có phải người đi sai địa phương rồi không? Ha ha..."

Trong lòng Lý Cường biết có biến cố, nói: "Huynh đệ, bình tĩnh một chút."

Nhưng là đã chậm, Cam Lăng Nhị hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo, hẩn bị thất vọng cực độ trộn lẫn sự phẫn nộ kích cho u mê.

Một đạo kiếm quang tinh lượng lao thẳng tới ba người kia.

Cam Lăng Nhị là linh kiếm thể, trong cơn giận dữ, hẩn hóa thành kiếm quang cuồng phóng tới.

Lý Cường lắc đầu, hẩn rất hiểu Cam Lăng Nhị, nhưng tranh đấu như thế này sẽ rất khó giải quyết vấn đề. Hẩn khoanh hai tay đứng ở một bên quan sát.

Môn phái lớn nhất Huyền Thụ Tinh chính là Thần Mộc Tông, cơ hồ là có cách cục một phái bá chủ, một môn phái nhỏ như Thanh Mộc Môn không có địa vị gì.

Cam Lăng Nhị hóa thành linh kiếm, một kiếm đã làm đối thủ bị thương nặng. Ba người tu chân kia ngay cả Nguyên Anh kỳ còn chưa đạt tới, làm sao lại là đối thủ của linh kiếm thể. Huống chi Cam Lăng Nhị là từ nguyên anh tu nhập linh thể, so với tuyệt đại bộ phận linh kiếm thể tại Linh Quỷ giới cũng đã mạnh hơn, tại tu chân giới, ước chừng chỉ có cao thủ Xuất Khiếu kỳ mới có thể địch nổi.

Một tiếng rít chói tai vang lên, chỉ thấy một người tu chân đang liềm mạng thổi một vật màu đen, đồng thời đem phi kiếm che chở cho người bị thương nọ, hai đạo kiếm quang màu xanh biếc nhạt che trước ba người. Lập tức, từ vách bên cạnh bình thai bay ra một đoàn người tu chân.

Lý Cường không khỏi thầm than, trong tâm lý của người đã lâu không về nhà quả thật rất yếu ớt.

Theo một âm thanh chấn chấn trầm muộn, thanh quang chói mắt hiện lên, Cam Lăng Nhị bị đánh bay ra ngoài, hấn rống to: " Ta liều mạng với các người..." Hấn dương tay phóng ra một chuỗi âm lôi.

Thanh quang giống như vô số con chim sáng đang phi hành, đem âm lôi ngăn trở: " Oanh, long long." Tiếng nổ mạnh kịch liệt liên tiếp vang lên. Chỉ nghe một tiếng quát: " Đủ rồi! Dừng tay!" Trong phút chốc, những cây gỗ lớn bay múa đầy trời, cùng đồng thời đánh lại hướng Cam Lăng Nhị.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Huỳnh đệ, quay lại đây." Hấn đưa tay hư trao, những gỗ lớn đầy trời đột nhiên biến mất, một thanh niên cao lớn hiện ra.

Cam Lăng Nhị tỉnh táo lại, hấn lui tới bên cạnh Lý Cường, nói: " Đại ca...ai!" Hấn vừa tức vừa vội, phần nhiên nhìn thanh niên đối diện kia.

" Người...Mộc Tuyết! Thần Mộc Tông các người vì sao xâm chiếm Thanh Mộc Môn chúng ta, đệ tử môn nhân của ta đâu rồi?"

Mộc Tuyết là cao thủ Thần Mộc Tông, có tu vi Phân Thần kỳ, hấn mặc chiến giáp màu nâu, mái tóc màu xanh biếc rất hiếm thấy. Sắc mặt của hấn cũng kinh nghi vô cùng: " Cam Lăng Nhị? Người không ngờ còn sống...di, không đúng, người là linh kiếm thể!" Vẻ mặt hấn toát ra một vẻ tham lam. Phải biết rằng linh kiếm thể tại giới này rất hiếm thấy, nếu có thể thu phục linh kiếm thể hợp tu với phi kiếm của mình, uy lực của phi kiếm có thể gia tăng rất nhiều.

Lý Cường cũng biết đạo lý này, nhìn thấy vẻ mặt của Mộc Tuyết, hấn hiểu được ý tứ của người này, không khỏi bốc lửa giận trong lòng. Hấn vẫn không nói một lời lặng lẽ nhìn, muốn xem coi người này còn có thể làm ra hành động gì nữa.

Cam Lăng Nhị nói: " Người nói! Người nói! Thanh Mộc Môn rốt cuộc đã bị làm sao?"

Mộc Tuyết cười lạnh nói: " Thanh Mộc Môn đã nhập vào Thần Mộc Tông chúng ta rồi, cho nên Thanh Mộc Môn không còn tồn tại tại Huyền Thụ Tinh nữa, môn chủ như người...bây giờ mới về, ha ha, đã muộn rồi đó."

Cam Lăng Nhị phần nộ đến cả người đều run rẩy, hấn quát to: " Cho bọn họ tới gặp ta!"

Mộc Tuyết dùng ngón tay nhu huyết Thái Dương, không nhin được nói: " Tại sao phải cho tới gặp người? Người là ai!"

Lý Cường không xem tiếp được nữa, người Thần Mộc Tông dám áp bức người như thế, làm cho hấn cảm thấy ngoài dự liệu. Hấn dùng ngữ khí nói: " Huỳnh đệ ta chỉ là muốn gặp chính môn nhân đệ tử của mình, người nói chuyện khách khí một chút không được sao? Người tu chân mà lại hống hách như vậy."

Cam Lăng Nhị nhìn chằm chằm Mộc Tuyết, tức giận đến nói không ra lời.

Mộc Tuyết sớm đã nhìn ra Lý Cường không tầm thường, hấn cũng không thềm để ý, bởi vì sau lưng Thần Mộc Tông còn có một chỗ dựa không tưởng nổi. Mộc Tuyết lạnh lùng nói: " Người lại là tên nào ở đâu tới? Muốn vì Thanh Mộc Môn ra mặt?"

Lý Cường còn không nói gì, Cam Lăng Nhị đột nhiên cười rộ lên điên cuồng: " Ta hiểu được rồi...ta hiểu được rồi...nguyên lai là vì Thần Mộc Tinh(giếng) của Thanh Mộc Môn chúng ta!"

Sắc mặt Lý Cường lạnh xuống, hấn quát to: " Người! Mang theo người của người lập tức rút! Đem một câu nói cho tông chủ của Thần Mộc Tông người, đừng có chọc giận ta, rút!" Từ sau khi tu thần, Lý Cường kiệt lực thu hồi sự bá đạo không nói lý của mình, lần này không ngờ lại bị Mộc Tuyết chọc nổi giận. Tính tình hấn cho tới bây giờ luôn nhin được thì nhin, lúc nhin không được nữa thì sẽ tận tình phát tiết.

Mộc Tuyết không biết mình đang chọc vào ai, bị Lý Cường mắng té tát vào mặt, hấn cũng tức giận sắp điên lên.

Mộc Tuyết mặc dù cũng cảm nhận được Lý Cường rất lợi hại, nhưng hấn vẫn tự tin với chính mình, nói đến đây thì chỉ còn dùng bản lãnh mà tranh đấu. Hấn là sư đệ của tông chủ Thần Mộc Tông, địa vị trong môn phái phi thường cao, vì vậy đã dưỡng thành thói quen coi trời bằng vung, hấn không cảm thấy bản

thân mình nói chuyện khó nghe, chỉ cảm thấy Lý Cường nói chuyện làm cho hắn chịu không được, không nói thêm chuẩn bị động thủ.

Hắn xuất ra thanh kiếm dùng Tê Liệp Mộc luyện chế của mình, mắt nhìn Lý Cường chăm chăm, nhếch miệng cười nói: " Muốn ta rút không có dễ dàng như vậy, không tin? Cứ thử xem đi."

Cam Lăng Nhị giật mình, hắn biết thực lực của Lý Cường ra sao, vội vàng chen lời nói: " Mộc Tuyết, nếu người bị thua thì sao?"

Trong lòng Lý Cường buồn cười, thầm khen Cam Lăng Nhị thông minh, trận đánh này Mộc Tuyết thua là chắc chắn, lúc này, yêu cầu trước là phi thường trọng yếu. Hắn cũng nhân cơ hội châm chọc nói: " Huỳnh đệ, ta xem hắn chuyện gì cũng không dám đáp ứng đâu, hắn bất quá chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi."

Mộc Tuyết quả thật đã bị tức chết, lớn như vậy lần đầu tiên có người bảo hắn rút, còn nói hắn ngu ngốc, điều này hắn phải làm sao? Chịu không được. Hắn hú lên quái dị: " Ta thua sẽ tùy tiện các người...ta muốn giết chết các người..." Hắn rút gào bắn ra thanh kiếm, cự mộc huyền hóa đầy trời hung hăng đánh tới.

Từ khi Lý Cường tu nhập cảnh giới Ngũ Kinh Thiên, đã không còn muốn cùng người tu chân tranh đấu, đó là một loại cảm giác khi dễ tiểu hài tử, rất có cảm giác xấu hổ khi đánh thắng. Hắn ngại sử dụng Chiến Hồn Đạo, liền bắn ra Hấp Tinh kiếm cất giữ đã lâu, vừa ra tay đã huyền hóa ra liệt hỏa đầy trời. Hắn nói: " Mộc Tuyết, người không phải đối thủ của ta! Ai, nói thật lại không ai nghe a. Chịu người thôi!"

Thiên địa phẳng phất như bị thiêu cháy. Nơi này là Huyền Thụ Tinh, đối với sức lửa kịch liệt như vậy ai mà không sợ, ngay cả Cam Lăng Nhị cũng khẩn trương.

Trong phút chốc, cự mộc bay múa trong không trung dấy lên hùng hùng lửa lớn. Mộc Tuyết như thế nào cũng không nghĩ tới đối thủ lại có phi kiếm hỏa tính, hắn điên cuồng quát: " Dùng Thần Mộc Lôi nổ tạc hắn cho ta!"

Chung quanh ước chừng hơn mười đệ tử Thần Mộc Tông, nghe vậy lập tức dương tay bay ra hơn mười viên Thần Mộc Lôi. Đó là kết tinh do Thần Mộc Tông thu thập trong lòng Thần Thụ, dùng phương pháp đặc biệt tu luyện mà thành, chuyên môn dùng để đối kháng phi kiếm hỏa tính.

Thần dịch lực của Lý Cường bây giờ dùng để thao khống Hấp Tinh kiếm thật sự là vô cùng nhàn nhã. Liệt hỏa bị Thần Mộc Lôi nổ tán ra, lập tức lại có nhiều liệt hỏa hơn xuất hiện, cuối cùng, trên bầu trời không ngờ cũng xuất hiện vô số ngọn lửa như hàm răng đang bay múa, quái thanh kêu to nhằm phía tất cả người tu chân vừa ra tay.

Mộc Tuyết hoảng sợ phát hiện, công lực của đối thủ cao cường hoàn toàn ngoài hắn dự liệu, hắn cảm thấy thanh kiếm của mình sắp không đỡ được liệt hỏa thiêu đốt, trong lòng không khỏi vô cùng khẩn trương. Thanh kiếm dùng Tê Liệp Mộc tu luyện là pháp bảo hắn yêu quý nhất, là bảo bối hắn hợp tu với nguyên anh, nếu thanh kiếm bị hao tổn, nguyên anh của hắn cũng sẽ bị thương nặng.

Lý Cường căn bản giống như đang đùa, Hấp Tinh kiếm đang công kích chẳng khác gì là thủ pháp đang biến ảo đùa giỡn. Từ liệt hỏa huyền hóa thành hỏa nha(răng lửa), sau đó lại biến thành hỏa phượng bay múa, cuối cùng hắn đem Hấp Tinh kiếm huyền hóa thành một con rồng lửa thật lớn, giương nanh múa vuốt đánh về phía người tu chân của Thần Mộc Tông.

Mộc Tuyết thừa dịp Lý Cường không chú ý, nhanh chóng thu hồi thanh kiếm, phao xuất ra một kiện hộ thân pháp bảo. Đột nhiên, hắn phát hiện mình và đồng bạn bị vây trong vòng của một quái thú thật lớn, đó là một con quái vật hắn chưa bao giờ được nhìn thấy qua. Trong tiếng long long rít lên điếc tai nhức óc, tốc độ của quái thú nọ cực nhanh làm kẻ khác trợn mắt cứng lưỡi, rất nhanh rồng lửa bay múa tại bầu trời Thần Mộc Hạp hình thành một hỏa cầu thật lớn, đem mười mấy người Mộc Tuyết vây vào bên trong.

Cam Lăng Nhị phản hận nói: " Mộc Tuyết! Thanh Mộc Môn của ta rốt cuộc là chuyện như thế nào, nói!"

Thương cảm cho Mộc Tuyết và mười mấy người tu chân bị rồng lửa làm cho lông tóc cả người dựng đứng.

Hấp Tinh kiếm của Lý Cường đối phó tiên nhân không được, nhưng đối phó với người tu chân lại có thừa khả năng, hơn nữa Hấp Tinh kiếm uẩn hàm thiên hỏa, tất cả đều là huyền hóa mà ra, thiên hỏa là loại lửa lợi hại nhất của giới này, dựa vào tu vi Phân Thần kỳ của Mộc Tuyết, căn bản là khó thể kháng cự.

Mộc Tuyết hét lớn: " Thanh Mộc Môn của người đều chết hết rồi, Cam Lăng Nhị! Có phải người cảm thấy rất vui vẻ hay không a, ha ha, ha ha!"

Cam Lăng Nhị nhất thời điên lên, hấn kêu lên quái dị định xông tới, bị một ngón tay của Lý Cường định trụ thân hình.

Lý Cường quát: " Cam Lăng Nhị! Bình tĩnh một chút, người nghe không ra là hấn cố ý chọc tức người sao."

Cam Lăng Nhị không thể động dậy, chỉ không ngừng kêu to: " Mộc Tuyết...Mộc Tuyết...ta sẽ không buông tha cho Thần Mộc Tông các người đâu!"

Lý Cường nhìn quanh bốn phía, đột nhiên giật mình, hấn nhớ tới cảnh vật bên trong Nhiếp Quyển, nơi này không phải chính là địa phương mà Hầu Phích Tịnh xuất hiện hay sao? Hấn vội vàng cẩn thận xem xét, trong lòng không khỏi vừa mừng vừa sợ, nhìn xem thì ra mình đã đến nơi này trước Hầu Phích Tịnh, hơn nữa hình như Hầu Phích Tịnh cũng là vì Thanh Mộc Môn mà ra mặt, bất quá bây giờ lại là chính mình xuất hiện trước hơn nữa còn tranh đấu cùng Thần Mộc Tông.

Hấp Tinh kiếm của Lý Cường biến ảo thành rồng lửa càng bay càng nhanh, dần dần hình thành một cái vòng lửa thật lớn. Tính tình Mộc Tuyết quật cường, cho dù thân ở tuyệt địa cũng không chịu khuất phục, Lý Cường không khỏi bội phục với cốt khí của người này. Hấn nói: " Mộc Tuyết, ta chỉ hỏi người một câu thôi, các người có làm thương tổn người của Thanh Mộc Môn hay không?"

Mộc Tuyết đã bị Lý Cường hủy diệt hai kiện pháp bảo, hấn chỉ cần dùng pháp bảo liền bị rồng lửa biến ảo thiêu hủy, căn bản là không cách nào chống đỡ. Hấn đột nhiên phát hiện chỉ cần mình không dùng pháp bảo thì rồng lửa sẽ không công kích mình, mặc dù cảm thấy rất nóng, nhưng tính mạng không bị nguy hiểm. Hấn bị ai giác ngộ được, đối thủ chẳng những giải trừ hết những phòng ngự, hấn có thể tùy thời xuống tay công kích mình và môn nhân, chỉ là hình như đối thủ còn đợi cái gì.

Đệ tử của Thần Mộc Tông đã không còn nhẫn nại được nữa, người tu chân bọn họ nơi này đại bộ phận đều có thể chất mộc tính, họ không sợ lạnh nhưng lại sợ lửa, sức nóng do rồng lửa phát ra khiến cho bọn họ chịu không được, cảm giác như Tam Muội Chân Hỏa trong thân cũng bị bốc cháy.

Tu vi của Mộc Tuyết rất cao, miễn cưỡng có thể nhịn xuống, hấn không sợ chết, nhưng hấn phải bận tâm cho an nguy của môn nhân đệ tử. Hấn hận hận hét lớn: "Không có! Ta không có thương tổn người của Thanh Mộc Môn!"

Đối với Mộc Tuyết, câu trả lời như vậy đủ để làm mặt mũi hấn mất hết, vì bảo vệ đệ tử và môn nhân, hấn cũng chỉ đành tạm thời khuất phục.

Tay trái Lý Cường xuất một chiêu, rồng lửa bay múa đột nhiên hóa thành thiên hỏa tinh, trong nháy mắt biến mất không còn. Hấn nhàn nhạt nói: " Ta tin tưởng người, các người rút hết cho ta!"

Mộc Tuyết chặt vật che chở cho môn nhân đệ tử thối lui hướng khác của Thần Mộc Hạp, hấn rống lớn lên: " Các người có bản lĩnh đừng có chạy, ta sẽ quay lại đó! Cam Lăng Nhị, đừng tưởng rằng tìm một cao thủ thì có thể uy phong, Thần Mộc Tông sẽ không buông tha cho các người đâu!" Tiếng hô của hấn quanh quẩn vọng vang trong Thần Mộc Hạp, trong hạp cốc tất cả chỉ là : " Sẽ không buông tha cho các người...buông tha các người...các người..."

Lý Cường không nhịn được bật cười, người tu chân mà cũng nói ra câu nói uy hiếp nhảm chán như vậy. Hấn thật sự có chút xem nhẹ Thần Mộc Tông.

Dương tay cỡi cấm chế của Cam Lăng Nhị, Lý Cường nói: " Huynh đệ, người quá xúc động rồi, nhưng ta hiểu được tâm tình của người, về môn phái nhìn xem trước đi."

Thần Mộc Tông đệ tử chiếm cứ Thanh Mộc Môn đã toàn bộ rời đi, Lý Cường và Cam Lăng Nhị đáp xuống bình đài, trong hạp cốc thỉnh thoảng bay qua một ít người tu chân, nhưng không ai dám đi lên nói chuyện với Cam Lăng Nhị.

Cam Lăng Nhị bay nhanh vào trong Thanh Mộc Môn, nhìn những phòng ốc trống rỗng, hấn đứng ngây người thất thần.

Lý Cường đứng bên bờ bình thai trên một khối bản gỗ nhìn chung quanh, đại hạp cốc mộc chất có gió thổi qua thì cảm giác cũng khác hẳn, giống như tiều phu đồn củi đang ở trong rừng chặt củi, phát ra tiếng quái thanh trống trợn. Xa xa trên vách dừng lại rất nhiều người, thỉnh thoảng còn có kiếm quang chớp động, thần nhãn của Lý Cường nhìn thấy thật rõ ràng, hẳn biết đều là người tu chân đến xem náo nhiệt.

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, Thần Mộc Tông nhất định có điều ỷ lại, bọn họ ỷ lại vào ai? Chẳng lẽ có Tán tiên ở đây? Cho dù Thần Mộc Tông có Tán tiên hỗ trợ, Lý Cường cũng không quan tâm, dựa vào uy lực của thần khí, Tán tiên đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

Cam Lăng Nhị lặng yên bay tới sau lưng Lý Cường, Lý Cường cũng không quay đầu lại, nói: "Huynh đệ, ta phỏng chừng môn nhân đệ tử của ngươi đã thiên chuyển qua nơi khác, nơi này không có người lưu lại."

Về mặt Cam Lăng Nhị cực độ thất vọng, hắn cười khổ nói: "Không có tín hiệu gì lưu lại, Thần Mộc Chi Dịch của Thần Mộc Tinh đã bị lấy hết sạch sẽ, ai!"

Lý Cường nói: "Người không cần thấy khó khăn, đệ tử môn nhân không có việc gì là tốt rồi, về phần bọn họ qua được hay không, người cũng không cần quan tâm nữa."

Cam Lăng Nhị ngậy người hồi lâu hắn mới hiểu được ý tứ của Lý Cường, mình đã thành linh kiếm thể của Linh Quỷ giới, đâu còn cần quan tâm chuyện của tu chân giới, cuối cùng còn phải nhờ vào bọn họ phải tự mình cố gắng. Hắn cười khổ nói: "Ta hiểu được, nhưng ta bỏ không được a."

Lý Cường lạnh nhạt cười, nghĩ thầm: "Đúng vậy, ngay cả mình cũng không thể buông."

Bên kia Thần Mộc Hạp đột nhiên nhấp nhoáng một mảnh kiếm quang, hướng Thanh Mộc Môn bay tới. Lý Cường nói: "Hay thật, tới thật nhanh, kỳ quái...sao lại từ bên này lại đây..."

Cam Lăng Nhị đột nhiên bay lên, kêu to: "Đây là pháp môn ngự kiếm của Thanh Mộc Môn, bọn họ...bọn họ đã quay lại."

Rất nhanh có bảy, tám người tu chân đáp xuống bình đài, Lý Cường vừa thấy không khỏi nhin được vô cùng mừng rỡ, trong đó có một người tu chân gầy nhỏ, chính là lão ca của mình Hầu Phích Tịnh. Hắn mừng rỡ thuận chuyển qua trước người Hầu Phích Tịnh, hét lớn: "Lão ca, ha ha, rốt cuộc lại nhìn thấy huynh rồi."

Trong lòng Lý Cường đối với sự đoán trước của Vu lão bội phục cực kỳ, cũng quả nhiên gặp lại được Hầu Phích Tịnh tại Huyền Thụ Tinh.

Hầu Phích Tịnh mặc một bộ trường bào màu đen, gương mặt tươi cười nhìn Lý Cường. Hắn lắc đầu, con mắt không ngừng chuyển động, từ trên xuống dưới đánh giá hồi lâu, đột nhiên ha ha cười to, dùng sức vỗ một cái lên vai Lý Cường. Lý Cường làm ra vẻ thần nhiên nói: "Lão ca, nhiều năm không thấy, vừa nhìn thấy huynh đệ mình thì đã đánh a, may mắn da đệ dày, nếu không đã bị đánh sưng lên rồi đó."

Hầu Phích Tịnh cố tình kiểm tra tu vi của Lý Cường, cho nên một cái vỗ này uẩn hàm chân nguyên lực tinh thuần, hẳn đã là cao thủ Đại Thừa kỳ, trong vòng ba trăm năm nhất định sẽ phi thăng, một cái vỗ này không thua gì là Tán tiên ra tay. Mắt nhìn thấy Lý Cường thần nhiên tiếp lấy, Hầu Phích Tịnh phát ra sự cao hứng từ trong nội tâm, hắn đắc ý nói: "Vẫn là huynh đệ của lão tử lợi hại, ha ha, nhiều năm như vậy tiểu tử thú vị người chạy đi đâu? Làm hại cho nhiều người lo lắng cho người."

Nghe câu lão tử đã lâu không được nghe, Lý Cường không khỏi nhếch miệng cười to, có thể gặp lại Hầu Phích Tịnh hẳn thật sự là rất cao hứng. Hắn cung kính hành lễ nói: "Lão ca, chúc mừng huynh vượt qua thiên kiếp tu đến Đại Thừa."

Hầu Phích Tịnh chớp chớp mắt, nói: "Cũng nhờ vào Phó đại ca người, hắc hắc, huynh đệ, sao người lại chạy đến nơi hẻo lánh này?"

Còn những người tu chân khác nhìn thấy Cam Lăng Nhị đều cũng choáng váng, bọn họ không nghĩ tới có thể gặp lại được môn chủ cũ, lập tức chạy tới.

Lý Cường và Hầu Phích Tịnh đi tới một bên, Lý Cường than thở: "Lão ca, có phải huynh định vì Thanh Mộc Môn ra mặt không?"

Hầu Phích Tịnh cảm thấy không thể tư nghị: ” Kỳ quái, sao người biết? Đám tiểu tử kia còn quần cuốn lão tử khóc than, nói cái gì mà môn phái bị người khác chiếm cứ, môn chủ mất tích đã lâu, bị người khi dễ...lão tử ghét nhất nhìn thấy loại chuyện này, liền đi đến xem, cũng không phải vì muốn ra mặt cho bọn họ a.”

Lý Cường biết, vì Hầu Phích Tịnh tới nơi này, nên chuyện phát triển đã không còn do hắn nữa. Trong lòng hắn cảm thấy buồn bực, đến tốt cùng là ai có thể làm cho Hầu Phích Tịnh bị nhục? Cho dù đối mặt Tấn tiên, Hầu Phích Tịnh cũng không có khả năng ném khổ quá lớn, dù sao hắn cũng là cao thủ Đại Thừa kỳ, trong cơ thể cũng đã có tiên linh khí, theo sự phi thăng tới gần, tiên linh khí sẽ càng ngày càng thịnh. Hầu Phích Tịnh mặc dù độ kiếp không lâu, tiên linh khí mặc dù rất ít, nhưng ở giới này mà cao thủ có thể làm hại hắn cũng không nhiều lắm, trong lòng Lý Cường cảm thấy rất tò mò.

Cam Lăng Nhị lôi kéo hai người tu chân đi tới trước mặt Lý Cường, hưng phấn nói: ” Đây là tiểu sư đệ ta Cam Lăng Kỳ, đây là đại đệ tử ta Cam Mộc Ngữ.” Lại nói với hai người bọn họ: ” Đây là người đại ca từng cứu mạng ta, đại ca là cao nhân có đại thần thông, các người mau tới thi lễ.”

Cam Lăng Kỳ tò mò nhìn chằm chằm Lý Cường, hắn nhìn không ra Lý Cường có gì lợi hại, nhưng sư ca nói sẽ không giả. Hắn tiến lên cung kính thi lễ nói: ” Ra mắt sư huynh.”

Cam Mộc Ngữ theo sát thi lễ nói: ” Ra mắt sư bá.” Hắn tựa hồ có chút thẹn thùng, nói xong thì lui ra sau vài bước.

Lý Cường nói: ” Sư đệ, sư đệ đệ không cần đa lễ, ân, nói xem một chút, sao các người lại bỏ nơi này?”

Cam Lăng Kỳ mặc một chiến giáp màu xanh, dùng Tê Liệp Mộc luyện chế, chiến giáp như vậy ở Huyền Thụ Tinh chính là cực phẩm chiến giáp. Trên lưng hắn cắm cây cờ hai mặt màu đen, tựa hồ là hộ thân pháp bảo chuyên môn tu luyện. Sắc mặt hắn lộ ra vẻ trắng xanh, giống như bệnh nặng mới khỏi, đó là tiêu chí của người tu chân đặc hữu mộc tính, chỉ có người tu luyện đến Phân Thần kỳ mới có thể thoát ra khỏi sắc mặt như vậy.

Cam Lăng Kỳ cười khổ nói: ” Chúng ta bị cao thủ Thần Mộc Tông đuổi đi, bọn họ nói cần thu tập Thần Mộc Chi Dịch, chúng ta không chịu....kết quả bọn họ liền phái tới phần lớn cao thủ, sau khi tranh đấu bị thua, chúng ta chỉ có thể lui đi.”

Hầu Phích Tịnh cười quái dị nói: ” Nga, dùng nắm đấm cướp đồ vật của người....lão tử chẳng phải là muốn cướp khắp thiên hạ hay sao, người tu chân còn tham lam như vậy thì làm sao tu chân?”

Cam Lăng Kỳ lắc đầu nói: ” Tiên bối, Thần Mộc Tông là vì muốn lấy lòng La Thiên Thượng Tiên mới làm như vậy, nhưng họ cần có rất nhiều Thần Mộc Chi Dịch, bọn họ không cách nào cung cấp đủ cho tiên nhân, liền bắt đầu hướng tới các môn phái đòi Thần Mộc Chi Dịch, nhưng muốn mở ra Thần Mộc Tinh phải cần có môn chủ đồng ý mới được, sư huynh ta đã sớm mất tích, cho nên chúng ta không có biện pháp đáp ứng bọn họ.”

Lý Cường chợt hiểu ra nói: ” Nguyên lai là Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đến đây thu thập Thần Mộc Chi Dịch, trách không được...”

Hầu Phích Tịnh lắc đầu nói: ” Vậy thì cũng quá bá đạo rồi. Bỏ đi, nếu bây giờ trú địa đã thu hồi, cũng không còn gì để nói nữa.”

Cam Lăng Kỳ cung kính nói: ” Tiên bối, Thần Mộc Chi Dịch chúng ta tàng trữ rất nhiều, đều bị pháp thuật cấm chế rồi, đợi một lát chúng ta lấy ra một ít đưa cho tiên bối.”

Hầu Phích Tịnh gật đầu không nói, hắn vì thuận lợi phi thăng, cũng phải thu thập linh dược, chuẩn bị luyện chế một ít đan hoàn sử dụng.

Cam Lăng Nhị nói: ” Tiên bối, đại ca, mời vào phòng nghỉ ngơi.”

Lý Cường đột nhiên cười nói: ” A a, tới thật nhanh a, Mộc Tuyệt đại khái là chưa từng chịu qua sự tức giận như vậy, không biết cao thủ tới là có dạng gì.” Trong lòng hắn có một phần chờ đợi.

Hầu Phích Tịnh đỉnh đạc nói: ” Không quản hắn là người nào, lão tử cũng không sợ hắn, lão đệ, chúng ta lên đón nhận thôi.”

Mộc Tuyết tranh trước bay tới, mặt sau kiếm quang chớp động, túc túc theo hơn mười người tu chân, trong phút chốc, cả Thần Mộc Hạp đều cũng quanh quẩn tiếng huyết gió chói tai, đó là thanh âm khi phi kiếm phá không. Chỉ chớp lát, những người tu chân này đã đem Thanh Mộc Môn đoàn đoàn vây quanh.

Lý Cường nhún nhún vai, nói: "Đánh nhau có đôi khi cũng là biện pháp tốt nhất a."

Cam Lăng Nhị biết trong môn phái không có ai bị thương tổn, cũng không còn quá hận Thần Mộc Tông, dù sao Thần Mộc Tông cũng có thực lực làm cho Thanh Mộc Môn bị hủy diệt, nhưng bọn hắn cũng không có đuổi tận giết tuyệt. Hắn nói: "Đại ca, có thể hóa giải thì nên hóa giải đi thôi, ai, bọn họ còn phải tiếp tục ở Huyền Thụ Tinh sinh tồn nữa."

Mộc Tuyết huyền không đứng trên bình thai, quát: "Cam Lăng Nhị, ngươi uy phong đủ rồi chứ! Nếu người có thể mời được người đến hỗ trợ, người của Thần Mộc Tông chúng ta cũng có thể!" Hắn xoay người bắn ra một đạo thanh mang, đó là pháp bảo bảo tin.

Một đạo kim quang hiện lên, thuấn di mà tới chính là một vị tiên nhân, hơn nữa còn là một tiên nhân mà Lý Cường không nhận ra.

Điều này không chỉ làm cho Cam Lăng Nhị choáng váng, ngay cả Hầu Phích Tinh cũng càng hoảng sợ.

Lý Cường tâm niệm xoay chuyển, bật thốt: "La Thiên Thượng Tiên Xích Vật Ngử?"

Tiên nhân kia tán đi hộ thân kim quang, âm thanh lạnh lùng nói: "Sao người biết ta là Xích Vật Ngử?"

218. Chương 218

Trong lòng Lý Cường âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới Xích Vật Ngử lại đi đến Huyền Thụ Tinh, hắn biết mình đánh không lại La Thiên Thượng Tiên, cho dù có thêm Hầu Phích Tinh cũng vô ích.

Đến lúc này, Lý Cường mới hoàn toàn tin tưởng sự đoán trước của Vu lão đích xác rất chuẩn, Hầu Phích Tinh cho dù tu tới Đại Thừa, cũng không có khả năng đấu với La Thiên Thượng Tiên, tính tình của hắn lại gặp cường không lùi, cho nên có hại cũng là khó tránh khỏi.

Lý Cường lặng lẽ truyền âm cho Hầu Phích Tinh: "Lão ca, nếu đệ đánh không lại hắn, huynh ngàn vạn lần đừng gia nhập, lập tức quay về Phong Duyên Tinh, Xích Vật Ngử không dám làm gì ta đâu."

Con mắt Hầu Phích Tinh trừng lên, cũng truyền âm nói: "Lão tử cho tới bây giờ còn không sợ chuyện, để cho ta chạy trước, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Xích Vật Ngử có chút không nhịn được: "Tiểu tử, hỏi người đó, sao người biết ta là Xích Vật Ngử?" Thật ra trong lòng hắn cũng đang nói thầm, khí thế tiểu tử trước mặt này toát ra không kém gì mình, hơn nữa trên người còn ba động một loại lực lượng phi thường cổ quái. Hắn suy nghĩ một lát, trong lòng đột nhiên vừa động, hắn biết người trước mặt là ai rồi.

"Nguyên lai người là Lý Cường! Hỗn Thế Ma Vương Lý Cường!" Xích Vật Ngử cơ hồ bật thốt kêu lên.

Lý Cường lại càng hoảng sợ, hắn đưa tay sờ lên mặt, lạnh như băng nói: "Di, sao người biết ta là Lý Cường?" Ngử khí và thần thái cũng giống Xích Vật Ngử như đúc.

Người tu chân chung quanh không có ai cảm thấy buồn cười, bọn họ biết Xích Vật Ngử và Lý Cường hai người đều là những cao thủ không tưởng nổi.

Gương mặt như đá tảng của Xích Vật Ngử càng thêm lạnh như băng, hắn nhàn nhạt nói: "Tại tiên giới cũng có rất nhiều người cũng biết người, nhưng người cũng đừng đắc ý, hừ! Rất nhiều tiên nhân cũng muốn tỷ thí với người, nhìn xem rốt cuộc là do nguyên nhân gì mà làm cho Thanh Đế coi trọng tiểu tử người..."

Lý Cường nghe được da đầu cũng tê rần, hắn hét lớn: "Di? Quên gì đến ta chứ! Thu ta làm đồ đệ là ý của Thanh Đế, các người tại sao không đi tìm Thanh Đế để tỷ thí...tìm ta? Ăn no không chịu nổi sao...không có việc gì tìm việc để làm a...."

Mộc Tuyết nghe xong lời hai người nói chuyện, cả người đều cũng ngây dại, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến thân phận của Lý Cường lại phức tạp như thế. Mặc kệ Xích Vật Ngử thắng hay là thua, đều sẽ

lưu lại cho Thần Mộc Tông ẩn hoạn thật lớn, đắc tội với một người như Lý Cường, một siêu cấp cao thủ, đối với việc phát triển sau này của Thần Mộc Tông tuyệt đối là bất lợi.

Xích Vật Ngữ vẫn nhàn nhạt nói: " Trong lòng ta cũng rất tò mò, dựa vào cái gì mà Thanh Đế muốn thu người làm đồ đệ, cho nên...cho dù không có chuyện của Thần Mộc Tông, ta nhìn thấy người cũng là muốn tỷ thí một lần."

Lý Cường nhìn không ra sắc mặt biến hóa của Xích Vật Ngữ, gương mặt người này y như bị đóng băng, lúc nói chuyện chỉ nhìn thấy da miệng hấn động, còn trên mặt không có thần sắc gì, làm người nhìn thấy trong lòng rét lạnh.

Trong lòng Lý Cường cấp tốc tính toán. Tiểu Bạch còn đang ở chỗ Mị nhi, uy lực của Trần Thái Ý Nguyên bây giờ không cách nào y lại, bằng vào Chiến Hồn Dao, ước chừng mình còn có thể ngăn được Xích Vật Ngữ vài cái, với thực lực của Hầu Phích Tịnh hẳn căn bản không cách nào đến trợ giúp được mình, La Thiên Thượng Tiên tại tiên giới cũng là nhân vật không tưởng nổi, thế thì người trong giới này ai có thể kháng ngự? Lý Cường đột nhiên phát hiện mình đánh nhau với Xích Vật Ngữ không có chiếm được một chút tiện nghi nào, người xui xẻo đúng thật là mình.

Nếu đánh không lại hẳn, Lý Cường sẽ không dễ dàng động thủ, mua bán thua lỗ hẳn luôn mặc kệ. Hơn nữa, đối với quy tắc dùng thực lực nói chuyện của tiên giới, Lý Cường cũng ngày càng có thói quen.

Lý Cường đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: " Có cái gì hay mà so đo, người so với ta hẳn là lợi hại hơn rồi, người là La Thiên Thượng Tiên ma, nếu đánh không lại ta...hắc hắc, người càng khó xem! Truyền tới lỗ tai Thanh Đế...nói La Thiên Thượng Tiên thua cuộc, người không phải không còn mặt mũi làm người? A, không đúng, không có mặt mũi làm tiên nữa a."

Sắc mặt Xích Vật Ngữ càng lạnh: " Lý Cường, sớm nghe đồn người là một quái vật, cũng quả nhiên đúng vậy! Nếu nhìn thấy người rồi, ta muốn nhìn xem người có quái pháp thế nào. Yên tâm đi, ta không định giam cầm người, chỉ là muốn thử tu vi của người."

Chuyện Lý Cường tu thần tại tiên giới đã truyền ra, hẳn dùng thân phận người tu chân mà tu thần, cho nên rất nhiều tiên nhân đều muốn ra tay tỷ thí với hẳn một phen, hy vọng có thể từ trong đó tìm hiểu được một chút gì, nhân lúc này khi thực lực của Lý Cường còn chưa đủ cường đại, tỷ thí sẽ không có gì nguy hiểm.

Trong lòng Lý Cường âm thầm kêu khổ, hẳn nói: " Xích Vật Ngữ, nếu người muốn đánh, ta phụng bồi...nhưng..."

Trên mặt Xích Vật Ngữ hiện lên một tia đắc ý, nói: " Nhưng cái gì? Người nói đi."

Mộc Tuyệt nghe được thần sắc đại biến, hẳn làm sao nghe không ra ý tứ của Lý Cường, nhưng hẳn không dám chen lời, chỉ là chăm chăm nhìn Xích Vật Ngữ.

Lý Cường cười nói: " Thứ nhất, Thần Mộc Tông chiếm cứ địa bàn của Thanh Mộc Tông phải lập tức trả lại, người không thể nhúng tay chuyện này, thứ hai, người là La Thiên Thượng Tiên, ở tiên giới cũng đã rất lợi hại rồi, đánh với ta...thì rõ ràng là khi dễ ta, hắc hắc, ý của ta là không thể không hạn chế việc đánh nhau, ân, như vậy đi, mỗi người công kích một lần, bất luận thắng thua đều không đánh tiếp nữa, thứ ba..."

Xích Vật Ngữ không nhịn được cắt đứt lời nói của Lý Cường: " Cái gì mà thứ nhất, thứ hai, thứ ba! Đánh thì đánh, sao lại nói nhảm nhiều như vậy?"

Trong lòng Lý Cường thầm nghĩ: " Nếu lão tử có thực lực như người, đương nhiên không cần cái gì mà thứ nhất, thứ hai, thứ ba rồi."

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Đánh lung tung thì không hay a, người là La Thiên Thượng Tiên, bộ không chịu nói lý hay sao? Xích Vật Ngữ, điểm thứ ba thì bỏ đi, chỉ hai điều thế nào?"

Người tu chân chung quanh nhìn thấy Lý Cường làm vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao tỷ thí với La Thiên Thượng Tiên, bọn họ ngay cả tới gần La Thiên Thượng Tiên cũng không dám, đừng nói gì đến tỷ thí đấu pháp bảo.

Hầu Phích Tịnh cười khổ truyền âm nói: " Lão đệ, người có thể ngăn cản được hẳn hay sao? Hẳn chính là La Thiên Thượng Tiên a! Lão tử liều mạng, hai ta cùng tiến lên..."

Trong lòng Lý Cường cả kinh, vội vàng truyền âm nói: " Lão ca, đừng xúc động, hấn không dám làm gì ta đâu, huynh ngàn vạn lần đừng ra tay."

Xích Vật Ngừ dùng một ngón tay chỉ Lý Cường, âm thanh lạnh lùng nói: " Được, cứ như vậy, ngươi tới đây!" Hấn đột nhiên hóa thành kim quang bay lên trời cao.

Lý Cường nhún nhún vai, nói: " Đến thì đến, ai sợ ai a." Hấn cũng hóa thành kim quang bay tới. Nhưng hấn dùng chính là Thái Hạo Toa, hấn định xuất kỳ bất ý(trong lúc bất ngờ) sẽ xuất ra Chiến Hồn Dao. Trong lòng Lý Cường ngẫm nẩy sinh ác độc, muốn cho Xích Vật Ngừ ném thử sự lợi hại của thần khí.

Hầu Phích Tịnh quát: " Không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ đều ở lại phía dưới, nếu không có chết đừng trách lão tử không cảnh cáo!" Hấn theo sát bay lên.

Mộc Tuyết hồi tỉnh, hấn cắn răng nói: " Tất cả ở lại chỗ này đừng động, ta đi xem."

Không có người tu chân nào mà không động tâm, tiên nhân ra tay, hơn nữa lại chính là La Thiên Thượng Tiên tranh đấu cùng người khác, sự hấp dẫn to lớn làm cho người ta khó thể kháng cự. Không ít người tu chân bậm gan bay lên, trốn ở xa xa quan sát, người tu chân có tu vi ngoài Phân Thần kỳ thì phóng xuất ra pháp bảo hộ thân, hơi đến gần một chút quan sát.

Xích Vật Ngừ thần thái nhàn nhã chờ Lý Cường đi đến, hấn phát hiện Lý Cường dùng tiên khí thì vẫn được, nhưng so sánh với mình còn kém quá xa. Hấn dựa vào một đôi tiên câu và một viên Chấn Lăng Châu, với thực lực siêu cường được Thanh Đế xem tuyển làm La Thiên Thượng Tiên, hấn am hiểu nhất chính là chiến đấu.

Sau khi Lý Cường tu thần đã cùng không ít Tán tiên, tiên nhân gặp gỡ, cũng từng nửa thật nửa giả tranh đấu qua, trong lòng hấn rất hiểu được, mình và tiên nhân còn chênh lệch rất lớn, cùng La Thiên Thượng Tiên tranh đấu càng cơ hồ không có hy vọng thắng, mặc dù mỗi lần mình đều rất may mắn, nhưng hấn cũng rõ ràng nếu thực lực không đủ, sớm muộn một ngày sẽ té ngã, cho nên hấn vô cùng cẩn thận.

Xích Vật Ngừ tại tiên giới là một nhân vật làm cho người ta luôn đau đầu, hấn là một người rất khó chơi, chỉ cần để cho hấn lấy được một lý do, hấn sẽ dùng danh nghĩa luận bàn mà ra tay. Tiên khí thành danh của hấn là Ất Ô Câu, tại tiên giới có một danh hào thật khó nghe - Vô Lại Câu.(Câu còn gọi là móc)

Lý Cường huyền xuất ra Kinh Thiên thần giáp, Thái Hạo Toa hóa thành một đạo kim mang vờn quanh người, tay phải lạng yên nắm chặt, Chiến Hồn Dao súc thể đợi phóng ra.

Sự tranh đấu nơi tiên giới không có khoa trương như tu chân giới, bình thường chỉ có hai ba kiện tiên khí công kích, còn những thứ khác thường là tiên khí phụ trợ, chỉ có tiên nhân thần thông quảng đại mới có rất nhiều tiên khí lợi hại. Tiên khí chính thức lợi hại của Xích Vật Ngừ chính là Chấn Lăng Châu, nhưng hấn chỉ dùng một phần nhỏ uy lực để đối địch, uy lực của nó thật sự là quá lớn.

Trên gương mặt như đá tạc của Xích Vật Ngừ lộ ra một tia hưng phấn, hấn nói: " Lý Cường, ngươi công kích trước, để cho ta xem coi ngươi có bản lĩnh gì. Yên tâm đi, ta sẽ chỉ ngăn mà không công, nếu có thể làm cho ta hài lòng, trong chốc lát cũng sẽ cho ngươi kiến thức uy lực của Ất Ô Câu." Hấn mặc Ất Thiên tiên giáp màu vàng nhạt, hai vai mơ hồ lộ ra bóng đen nhàn nhạt, đó chính là tiên khí Ất Ô Câu của hấn, tùy lúc chuẩn bị ngăn trở công kích của Lý Cường.

Người tu chân của Huyền Thụ Tinh càng ngày càng nhiều, trong thời gian ngắn ngủi, tin tức La Thiên Thượng Tiên cùng người tranh đấu nhanh chóng truyền ra, lượng lớn người tu chân nhanh chóng chạy tới Thần Mộc Hạp, trong đó không ít người đã đạt tới Phân Thần kỳ và Hợp Thể kỳ cao thủ, cao thủ Đại Thừa kỳ chỉ có một mình Hầu Phích Tịnh, hấn đứng gần Xích Vật Ngừ và Lý Cường với khoảng cách gần nhất.

Lý Cường đang tính toán, mình sẽ dùng pháp bảo gì đến công kích, hấn rất nhanh đã tính về thần khí và tiên khí một chút, liền phát hiện, ngoại trừ Chiến Hồn Dao có thể liều mạng với Xích Vật Ngừ, ngoài ra những thứ khác không đủ dùng tới. Cách dùng Thiên Thần Chi Nộ còn chưa tìm được, hấn từng thử qua, nhưng không có cách nào khu động Thiên Thần Chi Nộ, tựa hồ như thiếu đi cái gì phối hợp với nó, cho nên thần khí này có cũng như không. Thiên Giám Bảo Tương Luân công năng lớn nhất là hộ thân, mặc dù cũng có thể công kích, nhưng dùng công kích La Thiên Thượng Tiên cũng không có bao nhiêu tác dụng. Về phần dùng Tê Thiên Lôi cho nổ Xích Vật Ngừ, Lý Cường ngẫm lại vẫn bỏ qua, nếu dùng Tê Thiên Lôi

chọc giận Xích Vật Ngữ, một khi hắn càng sử dụng loại tiên lôi cao hơn một bậc, thì mình căn bản không có nắm chắc có thể ngăn cản. Tính toán một thoáng, Lý Cường phát hiện mình đang đối mặt với một tình thế chỉ thua mà không thắng.

Xích Vật Ngữ lẳng lặng đứng giữa không trung, chờ mong nhìn Lý Cường, có thể tại thế giới này mà tu xuất một người có thực lực như vậy, hắn vẫn là rất thưởng thức, đây cũng là tăng thêm lòng hiếu kỳ của hắn. Hắn không nhận thực lực của Lý Cường có thể so sánh với mình, nhưng khi cửa thông đạo khai mở, tin tức đồn đãi về Lý Cường hắn nghe được rất nhiều, hắn biết Lý Cường tu luyện tu thần Thiên Tiên Chương, là đệ tử do Thanh Đế chọn lựa, tiên nhân của tiên giới cũng đoán trong việc này nhất định có nguyên nhân nào đó không muốn cho người ta biết, nếu không Thanh Đế sẽ không thu người của tu chân giới làm đồ đệ, cho dù người này có lợi hại cỡ nào.

Sau khi Hầu Phích Tịnh độ kiếp thì đối với việc sinh tử đã rất nhạt, một khi Lý Cường gặp phải nguy hiểm, biết rõ mình có đi tới cũng chỉ là tìm chết, nhưng hắn vẫn cứ làm, tùy lúc chuẩn bị xông tới liều mạng.

Thật ra, Xích Vật Ngữ tuyệt sẽ không giết một người tu chân đã đạt tới Đại Thừa kỳ, đó là chuyện kiêng kỵ nhất, giống như người của thế tục giới giết chết một đứa trẻ con, nhưng nếu phải giam cầm hắn thì cũng không thành vấn đề, bởi vì người tu chân Đại Thừa kỳ một khi đã đạt tới thời kỳ phi thăng, tuyệt đại bộ phận cấm chế cũng đều mất đi hiệu lực.

Đến lúc này Lý Cường cũng đã nghĩ xong, vô luận như thế nào cũng phải cho Xích Vật Ngữ một kích cực mạnh, ít nhất phải cho hắn thu hồi lại ý nghĩ khinh thị kia.

Xích Vật Ngữ nhìn thấy Lý Cường còn chậm chạp không động thủ, nghĩ rằng hắn đã khiếp đảm. Hắn lạnh như băng nói: " Nếu ngươi sợ...cũng được, nhưng địa bàn của Thanh Mộc Môn kia phải tặng cho Thần Mộc Tông. Chỉ cần ngươi chịu tỷ thí, bất luận thắng thua...Thần Mộc Tông cũng sẽ không lấy Thần Mộc Tinh kia, thế nào?"

Lý Cường cười khổ nói: " Còn có thể thế nào?" Hắn biết nếu lần này xử lý không tốt, thì hậu quả sẽ không ổn nữa. Hắn không cách nào không màng tới, tình thế bây giờ bức bách mình phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Xích Vật Ngữ, không đánh là không được. Trong lòng hắn âm thầm nghĩ: " Lão tử sẽ không cho người như ý!"

Một vòng hỏa ảnh(ảo ảnh lửa) từ Kinh Thiên thần giáp của Lý Cường xông ra, hắn đã dùng Hấp Tinh kiếm biến ảo kiếm vụ.

Xích Vật Ngữ ngẩn ngơ, loại thủ pháp này mặc dù rất tinh diệu, nhưng rõ ràng là thủ đoạn của tu chân giới. Hắn lạnh lùng nói: " Lý Cường, chẳng lẽ ngươi chỉ biết có bao nhiêu đó thôi sao? Đem thủ pháp người dấu kín ra đi, loại thủ pháp này đừng múa máy ngay trước mặt ta nữa."

Lý Cường cười nói: " Xích Vật Ngữ, đây là pháp bảo của ta, ngươi thử xem sẽ biết."

Trong lòng Hầu Phích Tịnh thật gấp, hắn không biết Lý Cường đang đợi thời cơ ra tay, chỉ nhìn thấy Hấp Tinh kiếm biến ảo, nghĩ thâm, chỉ công kích như vậy thật là không hữu dụng.

Mộc Tuyết cùng một nhóm tu chân cao thủ của Huyền Thụ Tinh đang quan sát từ xa, nhìn thấy cả người Lý Cường đều chìm trong liệt hỏa, cả đám người đều vô cùng kinh hãi, đây là một loại thủ pháp mà bọn hắn sợ nhất. Dù sao kiến thức của bọn họ không cao như Hầu Phích Tịnh, bọn họ cảm thấy thủ đoạn biến ảo cao minh như vậy có lẽ có thể liều mạng được với tiên nhân.

Xích Vật Ngữ không xuất ra Ất Ô Cầu, hắn đang chờ Lý Cường đem uy lực của Hấp Tinh kiếm thúc dục đến mức lớn nhất. Trong lòng hắn nghi hoặc: " Sao Thanh Đế lại coi trọng tiểu tử này, tựa hồ không có đại bản lãnh gì ma, mặc dù kiếm vụ biến ảo như vậy rất tinh diệu, nhưng hắn không biết mình đang tranh đấu cùng tiên nhân hay sao?" Hắn không khỏi nhin được nổi lên lòng khinh thị.

Thế lửa càng lúc càng lớn, đại hỏa trống rỗng dấy lên vây vòng quang Lý Cường một vòng rồi hướng ra phía ngoài khuếch tán. Bởi vì Xích Vật Ngữ không ngăn cản, nên thế lửa càng phát ra mãnh liệt, phẳng phất như không khí cũng đang bị thiêu đốt.

Nhóm người Mộc Tuyết đứng cách chỗ hai người đang tranh đấu chừng hơn một ngàn thước, đều có thể cảm giác được một cỗ khí lưu cực nóng đập vào mặt mà đến, làm cho người ta hoài nghi đó có đúng là liệt

hỏa đang biến ảo thôi hay không. Nhìn thấy Hấp Tinh kiếm biến ảo ra ngọn lửa, Mộc Tuyết hiểu được mình không phải là đối thủ của Lý Cường.

Lý Cường thu hồi Thái Hạo Toa, toàn lực thao khống Hấp Tinh kiếm, nhưng hắn đã dung nhập đao ý của Chiến Hồn Đao đi vào, như vậy có thể trong thời gian ngắn nhất phát được Chiến Hồn Đao ra ngoài. Hắn quát to: " Xích Vật Ngữ, đừng trách ta không giác tỉnh ngươi, xem Bách Điều Triều Phượng của ta! Ha ha."

Vô số hỏa điều thốc tới ôm lấy một hỏa phượng xinh đẹp cấp tốc bay tới hướng Xích Vật Ngữ, bị bám hỏa tinh đầy trời bay múa. Xích Vật Ngữ có chút lắc đầu, phát tay, hai đạo bóng đen che ở phía trước. Trong tiếng vang oanh minh nổ bạo như chuỗi xuyên, hỏa phượng như khởi như diệt, không cách nào công nhập vào thân thể Xích Vật Ngữ.

Xích Vật Ngữ cảm thấy hoàn toàn thất vọng, hắn vốn không xem loại công kích biến ảo trình độ thế này vào đâu, lạnh lùng nói: " Nếu ngươi chỉ có một chút bản lãnh như vậy, cũng đừng trách ta không khách khí."

Trong lòng Lý Cường mừng thầm, hắn biết Xích Vật Ngữ đang bắt đầu chủ quan khinh thường.

Xích Vật Ngữ quả nhiên đang chủ quan khinh thường, ngay từ đầu hắn vẫn luôn rất cẩn thận, một đôi Ất Ô Cầu vẫn súc tại hai vai, nhưng hắn phát giác Lý Cường ngoại trừ thần dịch lực cổ quái ba động, tựa hồ không có bảo bối gì lợi hại, dựa vào công lực thâm hậu của mình, cho dù Lý Cường có thần dịch lực năng lượng tu vi cao như vậy, thì mình cũng tuyệt đối nắm chắc sẽ đánh bại hắn.

Xích Vật Ngữ thu hồi một Ất Ô Cầu, chỉ dựa vào một đơn cầu nơi tay phải liền dễ dàng hóa giải hỏa phượng đang bay tới.

Nhìn liệt hỏa đầy trời, Hầu Phích Tịnh bắt đầu cảm thấy bất an, hắn đã nhìn ra Lý Cường không tạo thành được uy hiếp gì với Xích Vật Ngữ, càng đáng sợ chính là ở phía trước Xích Vật Ngữ đang có một bóng đen màu ám xanh đang du động. Hắn lặng yên phóng ra phi kiếm, âm thầm khắp động linh huyền, lỡ như Lý Cường đỡ không được sự công kích của Xích Vật Ngữ thì hắn chuẩn bị không để ý hết thấy mà xông tới, cho dù đối thủ là La Thiên Thượng Tiên vô cùng lợi hại.

Xích Vật Ngữ rốt cuộc đã hết kiên nhẫn, hắn cười lạnh nói: " Cũng chỉ là như thế, xem ta đây - Tiên Cầu Khiếu!"

Bóng đen ám màu xanh trước người Xích Vật Ngữ đột nhiên bạo khai, một tiếng rít cực kỳ kinh khủng vang lên, bóng đen ám màu xanh hóa thành vô số ngân tuyến trong suốt đem những ngọn lửa bay đầy trời chỉ một kích tán sạch.

Lý Cường sớm có chuẩn bị, Hấp Tinh kiếm thuận thế thu hồi, kim mang Chiến Hồn Đao chợt lóe, kích tạt ngân tuyến đang phóng tới, nhưng tiếng kêu chói tai kia làm cho cả người hắn phát ngây, thiếu chút nữa ngất ngốc tại không trung.

Cách chỗ hai người tranh đấu gần nhất là Hầu Phích Tịnh, hắn bị một tiếng Tiên Cầu Khiếu này chấn động đến rơi xuống cả mấy trăm thước mới tỉnh ngộ lại. Hắn cấp tốc lùi ra xa hơn trăm thước, trong lòng khiếp sợ tới cực điểm, chỉ là một tiếng rít cũng đủ làm cho người ta chịu không được, đừng nói gì tới tranh đấu tỷ thí nữa.

Người tu chân đứng ở xa xa càng thêm chật vật không chịu nổi, cơ hồ không ai có thể kháng cự được Ất Ô Cầu phát ra Tiên Cầu Khiếu, cả đám đều rơi xuống, cũng may đã cách khá xa, chỉ rơi xuống một nửa thì đại bộ phận người tu chân cũng đều tỉnh táo lại, đều cứu viện cho những người tu chân bên cạnh đang rơi xuống, cũng không xuất hiện hiện tượng vong gì. Mọi người kinh hồn hừng hực xa xa bay đi, rồi lại không nổ như vậy mà rời đi, vì vậy đều đem pháp bảo phi kiếm của mình thả ra, nhất thời kiếm quang bảo khí chiếu sáng phía chân trời rực rỡ.

Tiên Cầu Khiếu kích Lý Cường bay ra ngoài chừng hơn mười thước xa, ngân tuyến bắn ra khựng lại giữa không trung, rồi đột nhiên hướng tới tay phải Xích Vật Ngữ thẳng đi, rồi lại hồi súc đồng thời lại phát ra tiếng huyết gió chói tai chấn lòng người.

Lý Cường tinh thông âm luật, một tiếng Tiên Câu Khiếu làm cho hần ứng phó không kịp liền nếm một chút khổ, nhưng tiếng vang thứ hai thì hần đã không còn quan tâm, hần kêu lên quái dị: ”Ồn chết người!” Chiến Hồn Dao thuận thế bỏ ra ngoài.

Bầu trời tựa hồ đột nhiên ảm đạm xuống, vô số đạo kim mang nhàn nhạt từ trong tay Lý Cường phun ra, theo đuôi Ất Ô Cầu cấp tốc hướng Xích Vật Ngự đánh tới. Một kích này của Lý Cường là lần đầu tiên dùng tới thủ pháp biến ảo, trong nháy mắt đem Chiến Hồn Dao hóa thành mấy đạo đao lưu chồm lên chụp tới hướng Xích Vật Ngự. Đây là một đao hần chuẩn bị đã lâu, cơ hồ đem thần dịch lực toàn thân đều truyền vào trong đao ảnh.

Xích Vật Ngự vẫn không để ý, bởi vì đao ảnh của Chiến Hồn Dao bị Lý Cường cố ý che dấu, nhìn qua y như là Hấp Tinh kiếm biến ảo. Hần cười lạnh nói: ”Pháp bảo tu chân giới có thể...ngươi...” Hần đột nhiên phát hiện không hay, một cỗ áp lực thật lớn đập vào mặt mà đến, trong phút chốc, ngay cả di động cũng khó khăn.

Ất Ô Cầu vừa lúc đang thu hồi, căn bản không cách nào chống đỡ được cỗ áp lực bất chợt này, tâm niệm Xích Vật Ngự khê động, Ất Ô Cầu ở tay trái đã giờ ra ngăn đón.

Chiến Hồn Dao bổ vào trên Ất Ô Cầu.

Xích Vật Ngự nằm mơ cũng không nghĩ tới đối thủ dùng chính là thần khí, nên lần này ăn khổ thật lớn.

Một chút bạch quang chói mắt sáng lên, rồi đột nhiên lại tối sầm một chút, ngay sau đó là một tiếng sét đánh vang lên, như núi băng sụp lở chẳng khác gì trời sụp ”bằng bằng” tiếng tạc nổ liên hoàn vang lên, từng đạo quang mang chói mắt lóe sáng bắn tán ra, phẳng phát như là mặt trời đang nổ tung.

Quang mang màu vàng sáng lạn chói mắt chiếu rọi Huyền Thụ Tinh thành một mảnh trắng bệch. Trong tiếng nổ mạnh còn hỗn tạp tiếng rít gào chói tai: ”Hỗn đản a!” Đó chính là tiếng điên cuồng hét lên giận dữ của Xích Vật Ngự, hần bị một kích của Chiến Hồn Dao đánh cho văng đầu hoa mắt, nhện không được thẹn quá thành giận mở miệng mắng to.

Lực đánh sâu thật lớn do một điểm trung tâm bạo khai khuếch tán ra bốn phương tám hướng, người tu chân xa xa phảng phất giống như lá khô bị gió thu thổi rụng tứ tán phiêu linh. Hầu Phích Tinh miễn cưỡng có thể ổn định thân hình, nhưng cũng bị cỗ cự lực vô cùng này thổi tạt ra xa. Nhóm người tu chân Mộc Tuyệt càng không nói, tựa như bị hút vào trong dòng xoáy, ở không trung quay cuồng giây dụa.

Sau một đao bổ ra này, Lý Cường chỉ cảm thấy cả người sững khoái vô cùng, nhện không được ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, hai tay giơ cao Chiến Hồn Dao, một đạo kim quang thật dài từ hai tay hần trực trùng xông ra. Hần cuồng quát: ”Nha! Xích Vật Ngự! Mau tiếp ta thêm một đao!” Theo hai tay hần điều động, đạo kim quang nọ tựa như một con rồng lớn đang du động.

Lý Cường đem hết toàn lực, trong phút chốc, Thần Chi Chiến Hồn trên trán bị xúc động, chiến ý giống như nước thủy triều xuất ra dững mãnh, theo hai tay hần điều động, dung nhập vào trong đao thế thả đi ra ngoài.

Xích Vật Ngự chẳng những uất ức, hơn nữa cực kỳ bị động, hần bị một đao này làm cho lửa bốc ba trượng, một bên rít gào, một bên bay ra Chấn Lãng Châu bao lại thân ảnh. Hần thật vất vả mới chịu được một chiêu đánh lên của Chiến Hồn Dao, còn chưa kịp dùng Ất Ô Cầu phản kích, đã bị đao thứ hai của Lý Cường bay tới.

Một đao này càng thêm kinh khủng, đây không phải là đao hình biến ảo, mà là thật thể của thần khí tại tu chân giới, do Lý Cường dựa vào cảnh giới Sát Lục Chi Tâm của Ngũ Kinh Thiên cảnh giới bỏ ra một đao. Bởi vì không cần lo lắng làm bị thương người khác, sát ý của một đao này sắc bén vô cùng, là do Lý Cường sau khi tiến vào cảnh giới thì là lần đầu tiên khoan khoái xuất ra để cho hần nhện không được mà chỉ muốn há miệng rống to. Thật sự là quá thống khoái, cho tới bây giờ hần không nghĩ tranh đấu cũng làm cho người ta sững khoái đầm đìa như thế.

Trên mặt Lý Cường lộ ra vẻ tươi cười khó che dấu. Nếu có người nhìn thấy vẻ tươi cười của hần, nhất định sẽ bị hù chết, đó là vẻ tươi cười đầy sát ý, là đúng như sự tươi cười của cực độ khát vọng tranh đấu.

Đây là sau khi Lý Cường có được Chiến Hồn Dao, lần đầu tiên chính thức phát huy uy lực của thần khí. Bầu trời phẳng phất như bị bóp ra, kim quang từ trên trời giáng xuống, từ mặt bên nhìn lại phẳng phất như có một quang mạc màu vàng từ không trung hạ xuống, tiếng huýt gió chói tai phá không chẳng kém gì Tiên Câu Khiếu của Xích Vật Ngữ.

Âm thanh sóng chấn chiến chói tai vang lên.

Xích Vật Ngữ thật sự không còn chuyện gì để nói nữa, hần như thế nào cũng không nghĩ tới đối thủ lại có được thần khí, dưới sự bất đắc dĩ, hần không thể làm gì khác hơn là dùng Chấn Lăng Châu chống đỡ, bởi vì dùng Ất Ô Cầu đỡ không được nữa.

Người tu chân ở xa xa quan sát cũng sợ đến hồn phi phách tán, bọn họ cũng không nghĩ tới Lý Cường tranh đấu với tiên nhân lại kinh khủng như thế, may là hai người đang ở tinh không, nếu đang ở mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh, bọn họ không cách nào tưởng tượng sẽ tạo thành sự phá hư đến như thế nào.

Mộc Tuyết mang theo một đám người tu chân đã đạt đến ngoài Phân Thần kỳ rất nhanh bay về hướng Huyền Thụ Tinh, hần và mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến, muốn bảo trụ Huyền Thụ Tinh, để tránh bị song phương ảnh hưởng tới, nơi này dù sao cũng là nơi sinh tồn của chính mình.

Hầu Phích Tinh bị ai phát hiện mình hoàn toàn không thể giúp một tay nào, sự tranh đấu như vậy đã không còn là khả năng của hần tham dự nữa.

Chấn Lăng Châu là một kiện cổ tiên khí do một sự ngẫu nhiên mà có khi Xích Vật Ngữ mới vào tiên giới. Trải qua mấy ngàn năm tu luyện, uy lực to lớn không kém gì thần khí bình thường, tại tiên giới cũng là một kiện tiên bảo nổi tiếng. Đây là một kiện tiên khí thuần hàn tính, hần vì Chấn Lăng Châu mà từng ở lại một nơi cực lạnh tại tiên giới suốt cả ngàn năm, đem Chấn Lăng Châu hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể, chỉ cần động niệm là có thể vận dụng.

Một đoàn bạch ngân sáng ngời rất nhanh từ trong thân Xích Vật Ngữ dâng lên xuất ra, mạnh mẽ kháng tới Chiến Hồn Dao.

Xích Vật Ngữ tin tưởng tiên khí mình tu luyện nhiều năm hần là không sợ hãi thần khí của đối thủ, chỉ là hần không nghĩ tới kiện thần khí nọ chính do Thần Chi Chiến Hồn đưa cho Lý Cường, nếu Lý Cường hoàn toàn nắm giữ huyền bí của Chiến Hồn Dao, thì ai thắng ai thua đã không thể nói trước.

219. Chương 219

Ất Ô Cầu của Xích Vật Ngữ đã bị chấn hồi vào trong cơ thể, chấn lực thật lớn đã khiến cho hần mất đi một ít không chế rất nhỏ với Chấn Lăng Châu, dựa vào công lực thâm hậu của La Thiên Thượng Tiên, hần mạnh mẽ thúc giục Chấn Lăng Châu chống đỡ Chiến Hồn Dao.

Trong phút chốc, Chấn Lăng Châu lạnh vô cùng gắt gao bao vây giữ lấy đao ảnh của Chiến Hồn Dao, một cỗ hàn khí thật lớn phát ra. Từ Huyền Thụ Tinh khởi lên hơi nước gặp phải cỗ cự hàn này, lập tức hóa thành mưa đá băng "hoa lạp lạp" hạ xuống, Thần Mộc Hạp đã bị một trận mưa đá đầu tiên từ trước tới nay hạ xuống.

Mộc Tuyết và nhóm tu chân cao thủ đã hạ xuống trên bầu trời Thần Mộc Hạp, bọn họ đều thả ra phi kiếm, cố gắng giảm bớt sự tổn hại của mưa đá đối với Huyền Thụ Tinh.

Lý Cường đột nhiên phát hiện Chiến Hồn Dao đang đánh xuống thì bị trì trệ, đao giống như bị chém vào trong một đoàn chất nhầy thật dày, có một loại cảm giác không thể khống chế. Hần huy động hai tay, hét lớn một tiếng: "Mở!"

Bởi vì có chiến ý của Thần Chi Chiến Hồn thúc giục, Chiến Hồn Dao còn chưa xuống hết đã bị Xích Vật Ngữ phong lại, theo tiếng hét lớn của Lý Cường, Chiến Hồn Dao lại diêu xuất ra quang mang chói mắt.

Cánh đánh nhau dùng cứng đối cứng là một cách đánh ngu ngốc nhất, Xích Vật Ngữ kinh nghiệm qua vô số lần tranh đấu, còn rất ít gặp phải người như vậy, Lý Cường không ngờ lại dựa vào một kiện thần khí mà liều mạng, điều này làm cho hần có khổ mà nói không nên lời. Phẩm chất của thần khí siêu việt tiên khí tại

tiên thiên, nếu đánh nhau thế thì dĩ nhiên là hấn có hại. Chấn Lăng Châu là do hấn tổn hao rất nhiều tinh lực tu luyện, có một chút tổn thương hấn cũng chịu không được, chỉ là điểm này hấn cũng không muốn liều mạng đánh bừa.

Xích Vật Ngữ hồi hận mình đã quá khinh thị đối thủ, hấn điều động hai vai, hai đạo bóng đen từ đầu vai toát ra, có chút khựng lại, rồi hướng tới dưới chân bay đi. Thân hình hấn hướng theo bên trái thuận di đi, bóng đen bên dưới lặng yên bắn về phía Lý Cường.

Nói về kinh nghiệm tranh đấu, Lý Cường thì thế nào? Dĩ nhiên không thể so sánh với Xích Vật Ngữ, đồng thời với lúc Xích Vật Ngữ thuận di, Chấn Lăng Châu đột nhiên biến mất tại không trung.

Chiến Hồn Dao của Lý Cường vừa lúc phát ra, bởi vì mất đi mục tiêu công kích, một đạo trực tiếp bổ về Huyền Thụ Tinh phía dưới.

Không ai ngờ tới Xích Vật Ngữ lại né tránh, Lý Cường cũng không có nghĩ đến, đây là lúc hấn ngưng tụ toàn thân công lực và sát ý của Thần Chi Chiến Hồn vào một đạo, hấn căn bản không có dư lực để khống chế đạo thể. Cũng chỉ có tiên nhân lợi hại như Xích Vật Ngữ mới có tài năng thông dong dưới sự công kích của thần khí mà chạy thoát, tiên nhân bình thường đều rất khó né tránh.

Người tu chân đang quan sát phía dưới đột nhiên phát hiện không hay, một cỗ áp lực vô hình nhanh chóng tăng cao. Hầu Phích Tinh nhìn thấy rõ ràng, hấn vận công quát to: "Người phía dưới mau tản ra!" Thanh âm giống như sét đánh nổ tung. Với tu vi Đại Thừa kỳ phát ra tiếng quát, đừng nói là người tu chân phía dưới, ngay cả người ở phía xa nhất cũng nghe thấy được.

Mộc Tuyết kêu khổ không ngừng, hấn cũng phát giác không đúng, tiện tay vung lên, đem môn nhân đệ tử quanh người toàn bộ bao lại, thuận chuyển qua nơi an toàn.

Thần Mộc Hạp cốc một mảnh đại loạn, người tu chân đều thoát đi. Mắt nhìn thấy một đạo kim quang thật lớn trên bầu trời giống như một con quái thú đang rít gào chồm lên lao thẳng tới Thần Mộc Hạp mà đến.

Thần Mộc Hạp từ hướng tây kéo dài đến hướng đông, Chiến Hồn Dao từ hướng nam rơi xuống hướng bắc, vừa lúc giống như một hình chữ thập khổng lồ giao xoa.

Lý Cường cực lực muốn khống chế sự bộc phát của Chiến Hồn Dao, đột nhiên khước mắt thấy một đạo bóng đen chợt lóe, hấn vô ý thức thả ra Thiên Giám Bảo Tương Luân.

Ất Ô Cầu chia làm trái phải đồng thời tập kích, Lý Cường cũng không còn cách thu hồi thần khí, chỉ phải tùy ý Chiến Hồn Dao hạ xuống.

Xích Vật Ngữ cười lạnh nói: "Người có thần khí cũng vô dụng! Di, Thiên Giám Bảo Tương Luân của Cô Tinh?" Hấn đột nhiên tỉnh ngộ, không thể thương tổn Lý Cường, nhưng hấn cũng đã khống chế không được sự công kích của Ất Ô Cầu, tốc độ đó thật sự là quá nhanh.

Cơ hồ đồng thời, Chiến Hồn Dao và Ất Ô Cầu bộc phát.

Đầu tiên là Chiến Hồn Dao rơi vào Huyền Thụ Tinh, đạo kim quang thật lớn không một tiếng động tiến thẳng đến mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh, tựa như một thanh đao sắc bén chém xuống miếng đậu hũ, ngay sau đó, tiếng nổ mạnh liên tiếp như chuỗi xuyên ầm ầm vang lên. Huyền Thụ Tinh đều do một chất hình thành, thật ra chính là một gốc cây khổng lồ, chỉ thấy hồng quang chợt lóe, gỗ vụn bụi mù bay lên trời.

Người tu chân của Huyền Thụ Tinh tuyệt vọng nhìn lửa lớn dấy lên, chuyện bọn họ lo lắng nhất rốt cuộc xảy ra.

Ất Ô Cầu cũng bộc phát trong nháy mắt.

Thiên Giám Bảo Tương Luân cấp tốc chuyển động, vô số tinh quang màu bạc tứ tán bay vút. Ất Ô Cầu phún phát ra bóng đen ám màu xanh và ngân tinh vừa tiếp xúc nhau liền nổ lên tiếng nổ liên tiếp như chuỗi xuyên.

Lý Cường một đạo chém hụt nên tất cả kinh lực đều phát xuống Huyền Thụ Tinh, Chiến Hồn Dao cũng xa xa bay ra ngoài. Cả người hấn giống như hư thoát(kiệt lực), bị Ất Ô Cầu kích trúng, may mắn có Thiên

Giám Bảo Tương Luân phòng ngự, nếu không hẳn coi như xong rồi. Cho dù như vậy, hẳn cũng bị Ất Ô Câu đánh cho quay cuồng tại không trung, choáng váng muốn ngất, hẳn chỉ có thể bị động dùng Thiên Giám Bảo Tương Luân ngăn cản.

Hầu Phích Tịnh nhìn thấy Ất Ô Câu giống như vật còn sống chạy đi truy đánh Lý Cường, hẳn cũng không còn nhẫn nại, mạnh mẽ xuất ra phi kiếm, oanh hướng tới Xích Vật Ngự.

Trong lúc Lý Cường đang quay cuồng thì nhìn thấy Hầu Phích Tịnh ra tay, hẳn cả kinh hồn phi phách tán, diên cuồng kêu lên: " Lão ca dừng a!" Hẳn dùng toàn lực thu hồi Chiến Hồn Dao, chỉ cần có Chiến Hồn Dao hẳn tự tin có thể đỡ được Ất Ô Câu của Xích Vật Ngự. Nhưng Chiến Hồn Dao rất khó thu hồi nhanh, lực lượng phát ra ngoài nếu bị mạnh mẽ thu hồi, thì lực lượng cản trở thật lớn, dù sao Lý Cường chỉ mượn nhờ vũ đạo mà chỉ huy Chiến Hồn Dao, Chiến Hồn Dao còn chưa hoàn toàn bị hắn tu luyện hợp dùng, hẳn còn không có đạt tới cảnh giới niệm động dao động.

Kinh nghiệm tranh đấu của Xích Vật Ngự cực kỳ phong phú, hẳn nhìn ra ý đồ của Lý Cường, đối với uy lực của Chiến Hồn Dao, thân là La Thiên Thượng Tiên như hẳn cũng không dám có chút khinh thị. Hẳn dùng Ất Ô Câu rất nhanh đánh tới, để cho Lý Cường phải bảo trì tư thế quay cuồng giữa không trung, khiến cho hẳn căn bản không cách bận tâm tới Chiến Hồn Dao.

Trong lòng Xích Vật Ngự phi thường tức giận, vừa rồi một kích của Chiến Hồn Dao làm cho mặt mũi của hẳn mất hết, mặc dù hẳn không dám thương tổn Lý Cường, nhưng vô luận thế nào cũng muốn để cho hẳn phải chịu chút đau khổ.

Kim mang của Chiến Hồn Dao trầm tọng Huyền Thụ Tinh, Lý Cường vài lần muốn thu hồi cũng đều không kịp. Có Thiên Giám Bảo Tương Luân bảo vệ, Ất Ô Câu còn chưa làm hẳn bị thương, nhưng chỉ là đánh cho hẳn lẫn lộn giữa không trung.

Phi kiếm của Hầu Phích Tịnh đã đánh tới Xích Vật Ngự, đây đúng là đánh lên tiêu chuẩn.

Nghe được tiếng gào thét diên cuồng của Lý Cường, Xích Vật Ngự cũng không có để ý, hẳn đối với phi kiếm của người tu chân cũng không thêm để ý, tùy ý phi kiếm của Hầu Phích Tịnh phóng tới, hẳn cũng không quan tâm. Hẳn nào biết đâu rằng, Hầu Phích Tịnh đã là cao thủ Đại Thừa kỳ.

Một tiếng vang lên, phi kiếm của Hầu Phích Tịnh bổ vào trên lưng Xích Vật Ngự. Lúc này Xích Vật Ngự mới nhận thấy được Hầu Phích Tịnh dĩ nhiên lại là cao thủ Đại Thừa kỳ, một kiếm này làm cho hẳn mất đi không chế một chút, quang mang của tiên giáp trên người lóe ra, hẳn rống giận một tiếng, Ất Ô Câu như tia chớp lùi về hộ thể.

Xích Vật Ngự nổi giận, vô số ngân ti dài mỏng từ trên người hẳn toát ra, quyền khúc hướng tới quần lấy Hầu Phích Tịnh, đó là do Chấn Lăng Châu biến thành ngân ti cực hàn. Hẳn không kịp sử dụng Ất Ô Câu, tay trái kháp tiên huyền tấn tức đánh ra, nổi giận mắng: " Hồn đản!"

Kinh nghiệm tranh đấu của Hầu Phích Tịnh cũng rất phong phú, sau khi hẳn đánh trúng Xích Vật Ngự, lập tức thuấn di đi ra ngoài, nhưng hẳn lại phát hiện mình không có cách nào né ra, vô số ngân ti hiện ra bốn phía, thân hình nhất thời bị trì trệ. Bóng người chợt lóe, hẳn không có rời đi, trở mắt nhìn Xích Vật Ngự phóng tiên huyền trong tay ra, hẳn kiệt lực dùng phi kiếm hộ thân, đồng thời phao xuất một kiện pháp bảo hộ thân do Phó Sơn đưa cho.

Xích Vật Ngự đánh ra chính là tiên linh huyền tiên giới thường dùng - Kích Thiểm. Tu chân giới cũng có cùng loại linh huyền, đó là dẫn thiên địa linh khí phát ra lôi hỏa sấm chớp, phải có điều kiện nhất định của tự nhiên mới có thể phát đi ra, nhưng Kích Thiểm của tiên giới lại bất đồng, chỉ cần dùng tiên linh khí của bản thân là có thể phát ra, tốc độ nhanh vô cùng, uy lực cũng không tầm thường.

Sét đánh màu xanh chuẩn xác nện trên người Hầu Phích Tịnh " Ca bá!" " Oanh!" Phi kiếm đang vờn quanh người Hầu Phích Tịnh bị nổ tung. Không đợi hẳn thu hồi, đạo Kích Thiểm thứ hai lại bổ tới, lúc này đây hung hăng nện lên kiện pháp bảo hộ thân.

Trong lòng Hầu Phích Tịnh rất rõ ràng sự chênh lệch của song phương, chỉ hai đạo Kích Thiểm đã làm cho hẳn khó thể chống đỡ, nếu có thêm Ất Ô Câu kéo tới, hẳn càng không cách nào ngăn cản. Nhưng công pháp

của Nguyên Thủy Môn là dùng võ nhập đạo, Hầu Phích Tịnh cũng có chiêu sát thủ của mình.

Nhờ Hầu Phích Tịnh phóng ra nên Lý Cường có được giây phút thở dốc, hẳn rồi cuộc thu hồi được Chiến Hồn Dao đã xuất ra.

Lý Cường ngừng một chút tại không trung, đang nhìn thấy Xích Vật Ngữ đang dùng Kịch Thiểm đánh Hầu Phích Tịnh, cả người hẳn nhất thời muốn chết lặng.

Từ sau khi tu thần, bởi vì cảnh giới tăng nhiều, Lý Cường rất ít nổi giận, nhưng hẳn có một đặc điểm, chính là không cách nào tha thứ cho người khác khi để huynh đệ của mình. Hẳn đã bị chọc giận hoàn toàn, dừng nói trước mắt là La Thiên Thượng Tiên, dù là Thất Đại Thiên Quân của tiên giới hay Thanh Đế, hẳn cũng dám liều mạng.

Hộ thân pháp bảo của Hầu Phích Tịnh bị đánh rớt, phi kiếm không cách nào thu hồi, hẳn cũng muốn liều mạng. Mắt thấy Át Ô Cầu kéo tới, hẳn biết bằng vào thân thể Đại Thừa kỳ của mình căn bản không thể đỡ được tiên khí, bởi vì chiến giáp của Nguyên Thủy Môn là dùng thân thể tu luyện. Trong phút chốc, cả người hẳn dấy lên ngọn lửa màu xanh mông mông, hai tay như đang nhấc một vật nặng hàng tấn, khó khăn giương lên. Đây là chiêu lợi hại nhất của Nguyên Thủy Môn - Thủy Động.

Lý Cường từng học qua công pháp của Nguyên Thủy Môn, hẳn đương nhiên hiểu được một chiêu này của Hầu Phích Tịnh là muốn thiêu đốt chính tính mạng của mình để kháng kích Xích Vật Ngữ.

Lý Cường chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ bùng, trong óc giống như điểm đốt một ngọn lửa, nhiệt huyết toàn thân phảng phất như vọt tới trên đầu, hẳn gấp đến độ rít gào: " Không nên a! Lão ca!" Hẳn không còn kịp sử dụng Chiến Hồn Dao, Thái Hạo Toa lóe quang hoa màu tím thét gào bay vụt ra ngoài.

Xích Vật Ngữ hơi xuất ra một chút uy hiếp, lạnh lùng nói: " Muốn chết! Cho dù ngươi thiêu đốt tính mạng cũng không hữu dụng." Hẳn tưởng rằng Hầu Phích Tịnh dùng phương thức thiêu đốt tính mạng để uy hiếp mình, sau đó mượn cơ hội đào tẩu. Chỉ có Lý Cường trong lòng rõ ràng, Hầu Phích Tịnh thật muốn liều mạng.

Hầu Phích Tịnh quát to: " Huynh đệ, ngươi tự mình bảo trọng!" Lại cười lên điên cuồng nói với Xích Vật Ngữ: " Xem lão tử liều chết với ngươi! Ha ha ha!" Hẳn đột nhiên hóa thành một ngôi sao thanh mông mông, thẳng tắp xông tới hướng Xích Vật Ngữ.

Loại chiêu pháp quyết tử liều mạng này làm cho Xích Vật Ngữ chấn động. Phải biết rằng cao thủ có tu vi tới Đại Thừa kỳ đã đi tới đỉnh núi của thế giới này, phương thức liều mạng như vậy cho dù hẳn là La Thiên Thượng Tiên cũng không dám ngạnh kháng. Hẳn chỉ huy Át Ô Cầu cấp tốc ngăn cản, đồng thời chuẩn bị tránh né.

Sát Lục Chi Tâm của Lý Cường tràn ngập hung ức, hai con mắt bắn ra kim quang không ngờ cũng ảm hảm màu đỏ nồng đậm. Sau khi Thái Hạo Toa bắn ra, hẳn chỉ hy vọng kiềm chế Xích Vật Ngữ, cũng không hy vọng có thể tổn thương được hẳn. Lập tức, hẳn toàn lực đem thân hình ảm tiến vào quang mang của Chiến Hồn Dao, hợp với ánh đao rít gào bắn thẳng tới Xích Vật Ngữ.

Đại bộ phận người tu chân của Huyền Thụ Tinh đều nhìn thấy một màn này, một ngôi sao màu xanh và một ngôi sao màu vàng từ hai bên trái phải đồng thời chòng tới Xích Vật Ngữ trên cao, quang hoa chói mắt đem bầu trời chiếu sáng rực rỡ.

Tay chân Xích Vật Ngữ lúng túng, hẳn không nghĩ tới Lý Cường và Hầu Phích Tịnh lại cùng nhau liều mạng.

Đối với cử động liều mạng của Hầu Phích Tịnh, Xích Vật Ngữ cũng không thêm để ý, dù sao hẳn đã động thủ đánh lén trước, Xích Vật Ngữ cũng có lý do trừng phạt hẳn. Nếu Hầu Phích Tịnh trầm tĩnh không động thủ, Xích Vật Ngữ cũng không thể chủ động công kích hẳn, bây giờ thì khác hẳn, nếu hẳn động thủ tập kích trước, Xích Vật Ngữ có thể quang minh chính đại mà phản kích. Nhưng làm cho Xích Vật Ngữ cảm thấy đau đầu chính là Lý Cường.

Nếu Lý Cường chỉ là người tu chân bình thường của giới này, dù hẳn có đại bản lãnh, Xích Vật Ngữ cũng không quan tâm, nhưng thân phận của Lý Cường làm cho hẳn có chút khó khăn, trong lòng Xích Vật Ngữ cũng có một loại cảm giác bó tay bó chân.

Hầu Phích Tịnh bay tới tương đối gần, hắn đâm thẳng vào vòng phòng ngự của Xích Vật Ngũ. Một người tu chân tới Đại Thừa kỳ nếu muốn liều mạng thì tiên nhân bình thường cũng phải né tránh, đáng tiếc Xích Vật Ngũ không phải tiên nhân bình thường, hắn là La Thiên Thượng Tiên đứng hàng thứ tám, là nhân vật lợi hại ngay cả Kiền Thiên Dong cũng đánh không lại, đối với sự tiến công tự sát của Hầu Phích Tịnh hắn căn bản không xem vào mắt.

Xích Vật Ngũ đơn giản đánh ra một quyền, Chấn Lãng Châu hóa thành một đoàn quang cầu màu bạc, hung hăng đánh vào trên người Hầu Phích Tịnh. Hắn không vội vàng thuấn di ra ngoài.

” Bắ!”

Hầu Phích Tịnh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một cỗ hàn khí thật lớn như muốn diệt đi tính mạng đang thiêu đốt của hắn, thân thể giống như mũi tên bắn ngược ra ngoài. Như thế hắn mới biết mình và La Thiên Thượng Tiên chênh lệch nhiều bao nhiêu, chỉ đơn giản một quyền, khiến cho cả người hắn bị thương nặng, đối thủ căn bản không để cho hắn cơ hội hoàn toàn thiêu đốt tính mạng.

Hầu Phích Tịnh hướng Huyền Thụ Tinh rơi xuống.

Lý Cường hợp trong ánh đao, rõ ràng nhìn thấy Hầu Phích Tịnh bị Xích Vật Ngũ đánh bay vụt ra ngoài, trong lòng ngược lại thoáng buông lỏng một chút. Hắn biết Hầu Phích Tịnh tạm thời vô sự, bởi vì hắn vốn chưa kịp phát huy một chiêu Thủy Động, mặc dù bị đánh cho rất chật vật, nhưng tính mạng không có nguy hiểm.

Lý Cường dùng tâm thần gắt gao tỏa trụ Xích Vật Ngũ, muốn cùng hắn chạm một chiêu.

Mặt ngoài Xích Vật Ngũ tựa hồ rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra đang lúc thu hồi Chấn Lãng Châu, hắn cũng đã bị Hầu Phích Tịnh ám toán. Đây là đặc điểm công pháp của Nguyên Thủy Môn, một khi Thủy Động bị mạnh mẽ ngăn cản, ý niệm của Thủy Động sẽ truyền lại cấp đối thủ. Tiên tâm của Xích Vật Ngũ bị phá vỡ một lỗ hổng, khiến cho hắn rất khó tĩnh táo tiếp tục tranh đấu.

Cam Lăng Nhị che chở môn nhân, vẫn trốn phía dưới quan sát, hắn không nghĩ tới khi trở về nhà lại có cục diện như thế, trong lòng khổ sở cực kỳ. Khi hắn phát hiện Hầu Phích Tịnh rơi xuống, liền không để ý hết thấy thúc cao thủ của Thanh Mộc Môn bay lên tiếp ứng.

Nhìn Lý Cường nhanh như điện chớp vọt tới, Xích Vật Ngũ cũng đã nổi lên ý niệm đánh nhau sống chết.

Cảnh giới Ngũ Kinh Thiên hoàn toàn có thể cùng cảnh giới của tiên nhân đánh hòa nhau, Lý Cường chỉ kém hơn việc kinh nghiệm tu luyện ngàn năm và công lực thiên chuy bách luyện, điều này hắn không cách nào so sánh được, hắn chỉ có nhờ vào công lực tu thần và dùng thần khí liều mạng mới có hy vọng tranh đấu.

Đã đánh đến bước này, song phương đã không còn cách nào tĩnh táo. Lý Cường hận Xích Vật Ngũ làm bị thương Hầu Phích Tịnh, điều này làm cho hắn không dễ dàng tha thứ, mà Xích Vật Ngũ bởi vì bị ý niệm của Thủy Động chạm đến, cũng đã rối loạn tay chân.

Chấn Lãng Châu lại diệu khởi quang hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng, phẳng phất như một vòng trăng tròn treo trước người Xích Vật Ngũ, Ất Ô Cầu vờn quanh Chấn Lãng Châu, đó là thủ pháp đặc ý nhất của Xích Vật Ngũ, hắn nhàn nhạt nói: ” Đến đây đi, Lý Cường, ta muốn nhìn xem thần khí của ngươi có bao nhiêu lợi hại.” Hắn quyết tâm cùng Lý Cường liều mạng, hoàn toàn không nghĩ tới mình bị một chiêu Thủy Động của Hầu Phích Tịnh ảnh hưởng.

Xích Vật Ngũ vừa rồi thuấn di đi rất xa, Lý Cường dùng tâm thần tỏa trụ hắn, rất nhanh đi theo tới.

Lửa lớn dấy lên tại Huyền Thụ Tinh đã bị người tu chân đồng tâm hợp lực dập tắt, Thần Mộc Hạp từ nay về sau lại có thêm một cái hạp cốc, nó bị người tu chân của Huyền Thụ Tinh xưng là Nhất Đao Hạp, bởi vì nó bị Chiến Hồn Đao của Lý Cường phách đi ra. Nghe nói một ít Thụ Nhân trong nội tạng bởi vậy mà bị thương, nhưng Lý Cường cũng không biết một đao này đã làm bị thương người khác, cho nên cảnh giới của hắn không bị điều gì ảnh hưởng.

Mộc Tuyệt đã chết lặng, hắn ngơ ngác nhìn bầu trời đến xuất thần. Bất luận thắng thua, chỉ cần Lý Cường còn sống, Thần Mộc Tông cũng đã chọc vào một cao thủ không tưởng nổi, hắn đang lo lắng sau này nên

làm cái gì bây giờ.

Có người hô: " Mau nhìn bầu trời!"

Trên bầu trời chỉ có Xích Vật Ngừ và Lý Cường hai người, còn những người tu chân khác đều đang trấn thủ tại mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh, không ai dám bay lên không trung, sợ bị sự tranh đấu của hai người bọn họ liên lụy.

Trên bầu trời xuất hiện một quang luân(bánh xe ánh sáng), đó là do Chấn Lăng Châu biến thành quang mang, bóng đen ám màu xanh của Ất Ô Cầu che khuất cả bầu trời, Xích Vật Ngừ toàn thân tản ra quang huy màu vàng, đứng phiêu phù trên quang luân, phảng phất như thiên thần hạ phàm, uy phong lẫm lẫm khắp thế gian.

Sự phấn nộ của Lý Cường hoàn toàn dung nhập vào trong Chiến Hồn Dao, kim mang Chiến Hồn Dao giáp tập nộ điểm màu tử hồng, ở không trung huyền hóa thành một con rồng màu vàng, giương nanh múa vuốt đánh về phía Chấn Lăng Châu. Con rồng màu vàng phát ra tiếng gầm gừ, làm cho người tu chân phía dưới khó thể chịu được, cả đại địa của Huyền Thụ Tinh đều đang run rẩy.

Cam Lăng Nhị thành công đón được Hồn Phích Tinh, mang theo mọi người bày phòng hộ trận quanh thân hắn. Sắc mặt Hồn Phích Tinh trắng bệch, thần trí lại rất thanh tỉnh, biết mình đã bị nguyên khí đại thương, hắn khẩn trương nhìn chăm chăm không trung, còn đang lo lắng cho an nguy của Lý Cường.

Cam Lăng Nhị gặp đến độ rối loạn, hắn là linh kiếm thể, mặc dù nhận ra được tử phủ nguyên anh của Hồn Phích Tinh hoàn toàn rối loạn, nhưng với công lực của hắn vốn không thể tương trợ. Nếu có linh tướng tại đây, ít nhất có thể trợ giúp Hồn Phích Tinh ổn định thương thế, bởi vì mỗi linh tướng đều cũng biết một loại pháp quyết - Ngưng Tâm Huyền.

Hồn Phích Tinh đột nhiên nói: " Đừng động lão tử, chú ý bầu trời....các ngươi tùy lúc chuẩn bị cứu người..."

Cam Lăng Nhị vội bước lên phía trước đỡ lấy Hồn Phích Tinh, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên trước mắt tối sầm, rồi đột nhiên lại sáng ngời, ngay sau đó truyền đến một tiếng nổ kịch liệt, cơ hồ khiến cho hắn tán thể. Tất cả người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ đều ngã rạp trên mặt đất, chỉ có một ít cao thủ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Xích Vật Ngừ và Lý Cường hai người rút cuộc ngạnh cứng liều mạng một hồi, sự trả giá to lớn làm hai người đều không nghĩ đến.

Lý Cường không chỉ có sử dụng Chiến Hồn Dao, còn lặng lẽ bắn ra một cây Thiên Thiêm duy nhất, đó chính là pháp bảo độ kiếp lão Nhân đã đưa cho hắn. Với công lực của Xích Vật Ngừ, vừa lúc có năng lực ngăn trở sự công kích của Chiến Hồn Dao, nhưng hắn không có nghĩ đến, trong kim mang của Chiến Hồn Dao lại cũng còn cất giấu một Thiên Thiêm uy lực vô cùng to lớn, điều này làm hắn ném khổ rất nhiều.

Lý Cường cũng rất thảm, trước tiên bị Chấn Lăng Châu ngăn trở, lại bị Ất Ô Cầu đánh đến máu tươi chảy lênh láng.

Xích Vật Ngừ bị bắn ngược lên không, Lý Cường bị rơi xuống phía dưới, hai người đồng thời bị trùng lực thật lớn đánh văng ra, dĩ nhiên trở thành cục diện lưỡng bại câu thương.

Xích Vật Ngừ khựng lại trước nhất, hắn đã bị chà đạp văng ra khỏi tầng khí quyển của Huyền Thụ Tinh.

Chấn Lăng Châu và Chiến Hồn Dao liều mạng thì bị chiến ý cuồng nhiệt hư hao, Chấn Lăng Châu dung vào một tia quang hoa màu tím. Xích Vật Ngừ yêu thương cực kỳ, trong lòng hiểu được nếu muốn khôi phục diệu dụng của Chấn Lăng Châu, ít nhất phải tốn hao trăm năm công sức. Đồng thời hắn cũng biết mình đã gây ra họa không nhỏ, nếu Lý Cường bị hắn làm bị thương, sợ rằng Thanh Đế quyết sẽ không bỏ qua. Mặc dù hắn không biết tại sao Thanh Đế muốn thu Lý Cường làm đồ đệ, nhưng ý chí của Thanh Đế tuyệt đối không thể làm trái.

Lý Cường giống như một ngôi sao xẹt bắn về phía mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh, từ tầng thứ nhất mặt đất xuyên xuống, vẫn xuyên thấu suốt qua hai mươi bảy tầng mới dừng lại, nơi này đã là địa phương sâu thẳm nhất của Huyền Thụ Tinh. Hắn miễn cưỡng thu hồi Chiến Hồn Dao và Thiên Giám Bảo Tương Luân rồi liền hôn mê, đây là lần bị đánh bại rồi bị thương lớn nhất từ sau khi hắn tu thần.

Xích Vật Ngừ vốn đến để thu thập Thần Mộc Chi Dịch, hắn tìm được Thần Mộc Tông mới biết được tại không lâu khi trước Thần Mộc Chi Dịch đã bị hai tiên nhân khác thu thập không còn, bắt đắ dĩ hấn không thể làm gì khác hơn là ở lại chỗ này đợi, vì do một trong Thất Đại Thiên Quân Ly Ương Thiên Quân phó thác cho hấn làm chuyện này, hấn phải có được Thần Mộc Chi Dịch và vài loại linh dược của giới này.

Xích Vật Ngừ định chờ một ít ngày, thu thập một ít Thần Mộc Chi Dịch rồi đi, sau này có cơ hội thì trở lại, nếu không có cơ hội trở lại thì trong tay tốt xấu cũng có một ít Thần Mộc Chi Dịch, như vậy trở về cũng có điều giao phó. Không ngờ ở chỗ này lại gặp Lý Cường, hấn nhất thời cao hứng ra tay tranh đấu, không nghĩ tới lại gây ra họa, làm bị thương Lý Cường.

Cả Huyền Thụ Tinh tựa như lọt vào cơn lốc cuồng bạo tập kích, lỗ lộ ra màu đen mộc chất, Thần Mộc Hạp bị hủy càng thêm nghiêm trọng, tuyệt đại thực vật phụ sinh đều bị cuốn sạch, mộc chất đoạn liệt chảy ra tương dịch nhũ trắng, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối cháy khét, trên không trung phiêu đảng lũ lũ khói đen.

Người tu chân Huyền Thụ Tinh trong lòng run sợ, trường tranh đấu này khiến cho tinh cầu của bọn họ lọt vào sự phá hư cực kỳ thảm trọng, Huyền Thụ Tinh không có hơn mười năm thời gian hưu dưỡng trồng trọt thì không có khả năng hồi phục đáng vẻ bên ngoài như cũ. Bọn họ âm thầm may mắn, may là hai người không tranh đấu tại mặt ngoài tinh cầu, nếu không Huyền Thụ Tinh bị bọn họ hủy diệt cũng không gì lạ lùng.

Xích Vật Ngừ cảm thấy phiền loạn chưa từng có, hấn mạnh mẽ ngăn trở Thủy Động của Hâu Phích Tịnh, đã bị ý niệm của Thủy Động ảnh hưởng, không thể tỉnh táo tự hỏi vấn đề. Hấn do dự chốc lát, cư nhiên phao xuất Tinh Diệu rời đi Huyền Thụ Tinh. Trong tâm hấn thầm nghĩ tìm địa phương nào đó tu luyện Chấn Lăng Châu, còn những chuyện gì khác, hấn cũng đành không để ý tới.

Mộc Tuyết mang theo môn hạ đệ tử tìm được Cam Lăng Nhị, trong lòng hấn phi thường hối hận, nếu sớm biết có kết quả như thế này, hấn tuyết sẽ không chiếm cứ địa bàn của Thanh Mộc Môn. Lần đầu tiên Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tìm đến, Thần Mộc Tông đã giao ra tất cả Thần Mộc Chi Dịch, đợi đến khi Xích Vật Ngừ lại tới, thì bọn họ căn bản không còn nữa để đem ra, không thể làm gì khác hơn là hướng những môn phái khác mà lấy, bởi vì Thanh Mộc Môn có một Thần Mộc Tinh cao sản, Thần Mộc Tông mới chiếm cứ trú địa của bọn họ, bởi vậy mới dẫn phát ra trận tranh đấu thế này.

Cam Lăng Nhị phẫn nộ nhìn Mộc Tuyết, hận hận nói: " Mộc Tuyết, Thần Mộc Tông các ngươi vui vẻ rồi chứ..." Gương mặt Mộc Tuyết không chút thay đổi nhìn thoáng qua Cam Lăng Nhị, rồi lại nhìn Hâu Phích Tịnh đang nằm trên mặt đất, không nói gì chỉ lạnh lùng bảo: " Chúng ta đi!" Rồi mang theo môn nhân đệ tử về Thần Mộc Tông, nhưng trong lòng hấn hiểu được lần này đã gây ra họa lớn.

Hâu Phích Tịnh miễn cưỡng ngồi dậy, nói: " Mau đi tìm...tìm huynh đệ ta trở về, ta...nhìn thấy hấn rơi xuống..." Hấn móc ra một viên linh đan ăn vào, đột nhiên tựa hồ già nua đi rất nhiều, trên mặt hiện ra rất nhiều nếp nhăn. Hấn cười khổ lắc đầu, trong lòng hiểu được, thương thế như vậy sẽ không có khả năng phi thăng nữa.

Cam Lăng Nhị chỉ huy môn nhân đem Hâu Phích Tịnh đưa về trú địa, lại ra lệnh cho mọi người lấy Thần Mộc Chi Dịch cất dấu ra, dùng linh tuyến hóa khai, cho Hâu Phích Tịnh ngâm mình vào. Hấn nói: " Tiền bối, Thần Mộc Chi Dịch có thể tạm thời ổn định thương thế của ngài, ta dẫn người đi tìm đại ca." Hấn dặn dò đệ tử cẩn thận chăm sóc, còn tự mình mang theo Cam Lăng Kỳ và đệ tử Cam Mộc Ngừ cùng đi tìm Lý Cường.

Rất nhanh, bọn họ đã tìm ra đại động nơi Lý Cường rơi xuống, phía tây bắc Thần Mộc Hạp có rất nhiều người tu chân đang quan sát. Đó là một cái hồ to hình phễu (quặng) thật lớn, nhìn phía dưới tầng tầng mộc chất rõ ràng có thể thấy được tầng tầng lớp lớp động khẩu lớn nhỏ tối đen, phảng phất như miệng rộng của ma quỷ mở ra, âm trầm đến đáng sợ, bên trong phiêu xuất không khí âm lãnh chậm rãi tại động khẩu hình thành vụ khí nồng đậm.

Cam Lăng Nhị cũng không nói nhiều, mang theo Cam Lăng Kỳ và Cam Mộc Ngừ bay xuống phía dưới. Người tu chân rất ít đi xuống nội tầng, không quen thuộc tình huống bên dưới mặt đất, cũng không biết sẽ gặp phải cái gì, nhưng là vì Lý Cường, Cam Lăng Nhị cũng không thể nghĩ được quá nhiều.

Bọn họ rất nhanh rơi xuống tầng cuối cùng, trên mặt đất ngoại trừ một cái hố to hình người, cái gì cũng không có.

Cam Lăng Nhị nóng nảy, dựa vào bản năng của linh kiếm thể, hần rất nhanh tìm tòi một vòng, nhưng kỳ quái chính là không hề nhìn thấy bóng dáng Lý Cường.

220. Tập 21 : Bối Dã Đan Đỉnh -- Chương 220

Tầng cuối cùng này giống như mê cung, hơn nữa đưa tay ra không nhìn thấy, Lý Cường dựa vào thần nhãn lợi hại có thể nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh chung quanh, trong lòng không khỏi cảm thán tạo hóa thần kỳ, dĩ nhiên cũng lại có một địa phương kỳ quái như vậy, hoàn toàn siêu việt ngoài sức hần tưởng tượng.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phía không gian do cự mộc tự nhiên hình thành, cứ trống rỗng một không gian lại trù lên một không gian khác, phẳng phất không có điểm dừng. Mặt đất và vách động do lớp vỏ cây thô thảo vươn ưỡt hình thành, chỉ là vỏ cây này quá mức lớn, đã nhìn không ra nguyên hình của nhánh cây. Không khí trong động cũng tương đối dường như âm lãnh, có một mùi vị ẩm mốc nhàn nhạt. Mặt ngoài nhánh cây sinh trưởng đã khuôn đủ mọi màu sắc, tụ tập rậm rạp thành từng bụi, tựa như thực vật phụ sinh trên mặt đất, nơi này tất cả đều là thiên địa của chúng nó.

Lý Cường không có ý thức nhìn xem, hần tìm được một khối gỗ khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra thân thể của mình. Lần này liều mạng khiến cho công lực của hần tổn hao nhiều, y ý vào uy lực của Chiến Hồn Dao, mặc dù thân thể không bị thương, nhưng Kim Tôn Thần Tâm đã bị chấn động kịch liệt, hần biết, thần tâm bị hao tổn công lực không cách nào ngưng tụ lại thật nhanh, đây là phi thường nguy hiểm.

Ăn một viên Thánh Thật Lãm, Lý Cường lập tức chìm vào cảnh giới Ngũ Kinh Thiên tu luyện. Thánh Thật Lãm không hổ là thần quả, linh lực trong nháy mắt như nước thủy triều dâng xuất.

Từ khi nhìn xem Bối Dã Thiên Kinh, Lý Cường biết Thánh Thật Lãm quả thật là bảo điển thiên vật, nếu có thể sử dụng Bối Dã Đan Đỉnh luyện xuất thần đan, công hiệu đương nhiên so với thần quả tốt rất nhiều, nhưng bây giờ hần không có cơ hội luyện đan, chỉ có thể ăn Thánh Thật Lãm cứu cấp.

Kinh Thiên thần giáp trên thân Lý Cường huyền minh huyền diệt(lúc mờ lúc tỏ) lóe ra kim quang nhàn nhạt, đem không gian tối đen chung quanh chiếu sáng, tay hần khấp thần huyền, chú tâm đầu nhập vào trong tu luyện.

Lý Cường tu luyện cực nhanh, có sự trợ giúp của Thánh Thật Lãm, Kim Tôn Thần Tâm rất nhanh nhảy lên theo. Hần phát hiện công lực của mình càng thêm tinh thuần, hơn nữa kỳ quái chính là công lực tựa hồ như muốn có dấu hiệu đột phá Sát Lục Chi Tâm cảnh giới. Hần không chế bắt đầu thu công, bởi vì trong lòng còn mang lo lắng thương thế của Hưu Phích Tịnh, hần không dám tu luyện quá lâu, trong lòng lại tồn tại nghi vấn: Chẳng lẽ tu luyện tu thần Thiên Tiến Chương cần phải có sự kích thích của bên ngoài mới có thể có tiến bộ thật lớn?

Cách đó không xa truyền đến âm thanh ”sa lạp sa lạp”, tựa hồ như có vật gì đang tới gần. Lý Cường lặng lẽ thu công, mặc dù không có đột phá cảnh giới hiện tại, hần cũng đã rất vừa lòng.

Chỉ chốc lát sau, hơn mười con trùng tử cỡ quái bò tới, trùng tử rất lớn, thân hình tròn trịa như cái bồn màu trắng, miệng tam giác giống như một thanh tiễn đao đang khép mở. Lý Cường nhìn thấy quái vật rất nhiều, trong lòng cũng không quan tâm, hần đứng dậy. Quái trùng chỉ đến ăn đã khuôn trên mặt đất, cũng không để ý tới Lý Cường.

Đột nhiên, một tiếng còi gỗ chói tai vang lên, Lý Cường nhận thấy được có hơn mười tính mạng thể vây quanh lại gần, tốc độ cực nhanh làm cho hần rất là kinh ngạc, hần lặng yên biến mất đi quang mang của Kinh Thiên thần giáp, ẩn vào trong bóng đêm chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, hần đã thấy rõ, những người vây tới chính là trong truyền thuyết sinh sống ở tầng dưới cùng của Huyền Thụ Tinh - Thụ Nhân.

Lý Cường ẩn thân tựa trên vách thụ, hăng hái mà nhìn, hần không vội vã bỏ đi.

Quái trùng tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, cả đám dừng ăn, rất nhanh làm thành một vòng tròn, cùng há to miệng lên.

Thụ Nhân cũng giống như loài người hoàn toàn, chỉ là thân thể tiến hóa cường tráng hơn, mỗi một Thụ Nhân trên cổ tay đều có một chiếc vòng sáng, phát ra lân quang mà xanh thật đậm, có thể chiếu sáng hoàn cảnh chung quanh.

Lý Cường cẩn thận đánh giá, ước chừng duyên cớ mà họ không thể nhìn thấy ánh mặt trời, lớp da của Thụ Nhân cực trắng, cơ hồ mỗi người đều lồ lộ thân thể, chỉ dùng một mảnh gì đó màu nâu che chỗ kín. Tóc của bọn họ màu trắng, thật dài xõa xuống tận hông, trong ánh mắt phát ra lục quang sâu kín. Lý Cường phát hiện tất cả gương mặt của Thụ Nhân cũng đều rất tuần mỹ, căn bản không giống như thổ dân đi khai hóa nguyên thủy.

Thụ Nhân rất nhanh vây lại, trong tay mỗi người đều có một cây trường mâu làm vũ khí, không biết dùng thứ gì chế tác, cầm đầu chính là một cô gái xinh đẹp, nàng để trần nửa thân trên, trong tay cầm theo một cây chĩa nhọn màu bạc, phát ra "nha nha" tiếng thét chói tai, chỉ huy Thụ Nhân bắt đầu công kích.

Lý Cường phát hiện tốc độ của những Thụ Nhân này thật sự là không tưởng nổi, một khi động thân, giống như tia chớp, quả thật có thể so sánh cùng người tu chân. Thụ Nhân lần lượt thay đổi nhau xẹt qua đỉnh đầu quái trùng, vũ khí trong tay từ trên đâm xuống, không tới mười phút, quái trùng trên mặt đất toàn bộ đã bị giết chết.

Cô gái thổi cây còi gỗ, thanh âm truyền ra xa xa, chỉ chốc lát sau, càng nhiều Thụ Nhân vọt tới, đại bộ phận là lão nhân và trẻ con, bọn họ bắt đầu cắt thịt quái trùng.

Lý Cường chợt hiểu ra, Thụ Nhân này giống như những bộ tộc du lập (di chuyển săn bắt), không ngừng di cư tìm thực vật, phía trước là người săn, phía sau theo sát chính là bộ tộc của mình.

Một lão phụ nhân ngồi ở trung ương, bên người vây quanh một đám trẻ con thân thể trần trụi, bà ta kỷ kỷ cô cô nói cái gì, Lý Cường một câu cũng nghe không hiểu. Chỉ thấy bà ta làm một động tác cổ quái, lấy tay vỗ trán, hít sâu một cái, sau đó bắt đầu ăn, sau khi đã ăn no, bà ta lại nói vài câu, lúc này những Thụ Nhân khác mới ủa lên bắt đầu giành ăn.

Lý Cường đột nhiên hiểu được, đây là xã hội mẫu hệ, hết thảy đều do nữ tính làm chủ. Hẳn biết mình không có cách nào trao đổi với Thụ Nhân, định lập tức rời đi. Đúng lúc này, đám nhỏ vây vòng quanh lão bà kia mỗi người đều giết được một khối thực vật, nhanh chóng tản ra, có một tiểu nam hài ước chừng năm, sáu tuổi, cầm một khối thịt quái trùng, tốc độ cực nhanh chạy tới hướng Lý Cường đang ẩn thân.

Ngay sau đó ba, bốn tiểu cô nương đánh tới, cướp đi khối thịt trên tay nam hài. Mắt tiểu nam hài nhìn thấy khối thịt vừa đưa lên miệng đã biến mất, tức giận đến đá mạnh một cước vào vách tường, đúng lúc đá ngay vào trên đùi Lý Cường. Phải biết rằng Lý Cường cho dù đang ẩn thân, nhưng phòng hộ vờn quanh bên người cũng là vô cùng cường đại, phòng hộ gặp phải tập kích lập tức phản chảnh trở về, tiểu nam hài kinh hãi kêu một tiếng bắn vọt ra ngoài. Lý Cường thật sự là dở khóc dở cười, chỉ phải phi thân ôm lấy nam hài, nếu không cổ phản kích này sẽ làm nam hài chấn đến mất mạng.

Đột nhiên lại toát ra một người, Thụ Nhân đang ăn đều bị kinh động.

Phản ứng đầu tiên của Thụ Nhân là công kích. Lão bà cầm đầu kia kêu lên chói tai, Thụ Nhân vừa rồi sẵn bắt lập tức đoàn đoàn vây quanh Lý Cường, cái gì cũng không nói, dùng trường mâu màu đen đâm tới.

Lý Cường phát hiện bọn họ cũng không để ý tới đứa nhỏ mình đang ôm trong tay, trường mâu dày đặc đồng thời công lại làm cho hắn càng thêm hoảng sợ. Hắn tâm niệm vừa động, kim quang của Thái Hạo Toa đột nhiên lóe sáng, trường mâu còn chưa tới gần người đã bị Thái Hạo Toa đánh đến nát bấy.

Ánh sáng chói mắt làm cho Thụ Nhân cực kỳ kinh hãi, chỉ nghe một tiếng còi gỗ vang lên, Thụ Nhân giống như những con thỏ kinh hãi, trong chớp mắt bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thật là công kích cũng mau mà chạy cũng càng nhanh.

Lý Cường cười khổ lắc đầu, hẳn vốn chuẩn bị lạng lẽ rời đi, không nghĩ tới chính là kinh động đám Thụ Nhân kỳ quái này. Hắn buông tiểu nam hài ra, chỉ vào phương hướng Thụ Nhân bỏ chạy nói: " Tiểu tử kia, người mau đi đi, nếu không rượt không kịp đâu."

Tiểu nam hài kia chớp đôi mắt to, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Cường, trong miệng thì thầm gì đó, vẫn không nhúc nhích đứng yên nơi đó.

Lý Cường ngồi xổm xuống, hòa khí nói: " Mau đi đi, ta cũng muốn đi." Nhưng tiểu nam hài căn bản nghe không hiểu Lý Cường muốn nói gì.

Lý Cường nhìn kỹ tiểu Thụ Nhân này, phát hiện tiểu tử này phi thường đáng yêu, thân thể gầy nhỏ có vẻ rất tinh thần, mái tóc dài trắng như tuyết, trong ánh mắt to mờ hồ lóe lục quang, chiếc mũi cao, đôi môi mím chặt, tay chân đặc biệt lớn, còn có móng tay dài nhọn, như là một người chốn núi rừng.

Lý Cường cũng biết hắn nghe không hiểu, nghĩ thầm: " Có lẽ nó sợ hãi." Hắn xoay người rời đi, thần thức lại trở lại xem xét tiểu Thụ Nhân sau lưng. Tiểu nam hài kia không chút do dự, gắt gao đi theo sát sau lưng Lý Cường. Lý Cường không khỏi kỳ lạ, hắn xoay người ngồi xổm xuống, nói: " Người đi tìm tộc nhân của người đi, đừng đi theo ta nữa."

Tiểu nam hài lặng yên nắm lấy cánh tay Lý Cường, vẻ mặt làm cho Lý Cường cảm thấy rất kỳ quái, hắn nhìn ra tiểu nam hài muốn đi với mình. Liên tưởng đến việc vừa rồi hắn bị tộc nhân cướp thức ăn, Lý Cường có chút hiểu được lý do.

Khổ nỗi không có cách nào nói được với hắn, Lý Cường mở hai tay nói: " Tiểu hài tử...người...về về...đi..." Hắn vừa nói vừa hoa tay, bộ dáng giống như là một con khỉ thật tức cười, làm tiểu nam hài " phốc xích" nở nụ cười.

Lý Cường mặc dù đối với Thụ Nhân không có hứng thú gì, nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng khi dễ kẻ nhỏ yếu, càng sẽ không đại phát tính tình với một tiểu hài tử, bất đắc dĩ hắn tìm trong thủ trạc ra mấy linh quả, đưa cho tiểu nam hài, thừa dịp nó tiếp lấy thì đột nhiên thuận di đi ra ngoài. Bất quá hắn vẫn còn lo lắng, lặng yên ẩn phía sau lưng tiểu nam hài cách đó không xa.

Tiểu Thụ Nhân cầm mấy linh quả, ngơ ngác đứng trên mặt đất, nước mắt từng giọt chảy xuống. Nó chậm rãi ngồi xuống đất, nhìn vào nơi Lý Cường biến mất không ngừng rơi nước mắt.

Lý Cường mềm lòng, hắn sợ nhất là nhìn thấy người khác thương tâm rơi lệ. Suy nghĩ một chút, dù sao môn nhân đệ tử của mình rất nhiều, tùy tiện phó thác cho ai cũng được. Hắn lại lần nữa xuất hiện trước người tiểu nam hài.

Lý Cường cười khổ nói: " Tiểu tử kia, người thắng."

Tiểu Thụ Nhân nhìn thấy Lý Cường đột nhiên xuất hiện, hưng phấn ôm chân Lý Cường, nói cái gì cũng không chịu buông tay. Lý Cường vừa kêu vừa kéo, ngay cả hừ hanh vừa lòi, thật vất vả mới làm cho nó buông tay ra. Hắn ngồi xổm xuống, để cho tiểu Thụ Nhân leo lên lưng, nghĩ thầm: " Lão tử bị La Thiên Thượng Tiên đánh rớt xuống lòng đất, lại còn dẫn theo một tiểu hài tử, thật sự là rối loạn quá đi."

Trở về vốn rất thuận tiện, nhưng bây giờ mang theo một tiểu Thụ Nhân lại không dễ dàng đi ra, hắn không biết tiểu Thụ Nhân có chịu được khi mình thuận di hay không, sợ sau khi thuận di rời khỏi đây tiểu Thụ Nhân lại chịu không được. Thật ra Lý Cường đã lo lắng quá nhiều, dựa vào công lực của hắn, tùy tiện đưa người đi chưa từng có chuyện. Hắn suy nghĩ một chút, rồi thả ra Thái Hạo Toa, một tiếng sét đánh, mạnh mẽ từ dưới đất xuyên lên trên.

Vừa ra khỏi mặt đất, tiểu Thụ Nhân kêu lên một tiếng kinh hãi, buông hai tay, gắt gao che con mắt. Lý Cường tâm niệm chợt đổi lập tức hiểu được, ánh sáng mạnh mẽ bên ngoài làm cho con mắt của tiểu Thụ Nhân chịu không được. Hắn vội vàng lấy ra Khinh Linh Thủy, dùng pháp thuật chiếu vào trong mắt tiểu Thụ Nhân.

Một lát sau, tiểu Thụ Nhân mở hai mắt, hắn kinh hãi nhìn chung quanh, trong miệng y y nha nha không biết đang nói cái gì, nghe ngữ khí tựa hồ phi thường hưng phấn.

Trong lòng Lý Cường vẫn lo lắng chuyện của Hầu Phích Tịnh, hắn ôm lấy tiểu Thụ Nhân, rất nhanh hướng Thần Mộc Hạp bay đi. Tiểu Thụ Nhân sợ đến khấn trương ôm chặt cổ Lý Cường, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua người có thể bay.

Hai người rất nhanh bay tới bầu trời Thần Mộc Hạp, Lý Cường kinh ngạc nhìn Huyền Thụ Tinh đầy vết thương, thế mới biết mình và Xích Vật Ngừ tranh đấu có bao nhiêu lực phá hư. Hắn thở dài một tiếng, rất nhanh hướng tới Thanh Mộc Môn bay đi, trên đường đúng lúc gặp ngay Cam Lăng Nhị, Cam Lăng Kỳ và Cam Mộc Ngừ, ba người bọn họ không phát hiện bóng dáng Lý Cường phía dưới đất, nên lại chạy lên mặt trên, tìm kiếm chung quanh.

Cam Lăng Nhị mừng rỡ, hét lớn: "Đại ca, người...người không có chuyện gì chứ."

Lý Cường vội hỏi: "Lão ca ta thế nào? Có bị thương nặng không? Xích Vật Ngừ ở nơi nào?" Hắn vừa nói, một bên đưa kim quang của Thái Hạo Toa trụ tủa ba người, mang theo bọn họ cùng nhau bay về phía Thanh Mộc Môn.

Cam Lăng Nhị còn chưa kịp nói chuyện, Cam Lăng Kỳ liền kêu lên: "Di, đây là tiểu Thụ Nhân của Tấn Tộc a." Lực chú ý của mọi người liền bị hấp dẫn.

Cam Mộc Ngừ nhìn kỹ, nói: "Trời ạ, đây là một tộc tuần mỹ nhất của Thụ Nhân, tại Huyền Thụ Tinh, Thụ Nhân như vậy có thể đổi được rất nhiều Thần Mộc Chi Dịch, hoặc là..."

Lý Cường quay đầu lạnh lùng nói: "Đứa nhỏ này là người, không phải vật phẩm."

Cam Mộc Ngừ nhất thời không dám lên tiếng.

Cam Lăng Nhị từ Câu Lam Tinh được Lý Cường cứu ra, thì chỉ biết Lý Cường và tuyệt đại bộ phận người tu chân đều cũng bất đồng, hắn có nhiều ý nghĩ và cách làm cổ quái, tỷ như cho mình gọi hắn là đại ca, đưa mình đi vào Linh Quỷ giới...hình như không có chuyện gì mà hắn làm không được, cho dù là cùng La Thiên Thượng Tiên tranh đấu, cũng không có yếu đi uy phong, thật sự làm cho người ta đoán không ra hắn là dạng người gì.

Cam Lăng Kỳ vội vàng giải thích: "Tiền bối, Mộc Ngừ nói những lời chọc ngài tức giận, ta thay thế Mộc Ngừ xin lỗi tiền bối."

Lý Cường cũng biết ngữ khí của mình không hay, nói: "Bỏ đi, không cần nói xin lỗi, chỉ là đứa nhỏ này ta thích, ta chán ghét ai đem người ta làm thành vật phẩm, cho dù hắn là thổ dân nguyên thủy."

Trong lòng Cam Mộc Ngừ cảm thấy ủy khuất, hắn chỉ vô tình nói thật lòng mà thôi. Hắn nhìn không được nói: "Sư bá, xin ngài đừng nóng giận, phong tục của chúng ta nơi này là như thế, nhưng Thanh Mộc Môn chúng ta không có bắt qua Thụ Nhân..."

Cam Mộc Ngừ bắt đầu giải thích phong tục của nơi này.

Thụ Nhân là thổ dân của Huyền Thụ Tinh, chia làm rất nhiều tộc quần, có chuyên môn ở trong thụ huyết là Oa Thụ Nhân, thân thể thật lớn, tướng mạo xấu xí, bọn họ tự nuôi thụ trùng để sinh sống. Còn có chuyên môn thu thập dã khuẩn dùng làm thức ăn Xác Thụ Nhân, có cánh dài và nhanh nhẹn gọi là Phù Thụ Nhân. Lợi hại nhất chính là Tấn Thụ Nhân, bọn họ là người săn thú luôn ở tầng dưới chót của Huyền Thụ Tinh, là trân phẩm do người tu chân sưu tầm để nuôi dưỡng, sau khi tuần phục thì Tấn Thụ Nhân trở thành người hầu tốt nhất, nhất là thiếu niên nam nữ tuần mỹ của Tấn tộc, càng là giá trị liên thành.

Cam Lăng Kỳ phát hiện tiểu Thụ Nhân không ngừng nhìn quanh mọi nơi, không khỏi cảm thấy nghi hoặc: "Tiểu Thụ Nhân này rất quái lạ a, hắn không ngờ cũng có thể thích ứng ánh sáng của nơi này, thật là kỳ quái." Hắn không biết Lý Cường dùng Khinh Linh Thủy tẩy qua con mắt của tiểu Thụ Nhân. Ở chỗ này nếu bắt được Tấn Thụ Nhân, bình thường chỉ dùng pháp thuật che đi con mắt, phải trải qua thời gian huấn luyện rất lâu mới có thể từ từ thích ứng cuộc sống trên mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh. Một Tấn Thụ Nhân nếu muốn sống ở mặt ngoài của Huyền Thụ Tinh, phải trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, nơi này còn có người tu chân chuyên môn huấn luyện Thụ Nhân.

Cam Lăng Nhị biết Lý Cường thần thông quảng đại, hắn nói: "Tiểu sư đệ, đừng kỳ quái nữa, biện pháp gì đại ca cũng có hết đó."

Đang khi nói chuyện, mọi người đã bay đến trên bầu trời của Thanh Mộc Môn. Cam Mộc Ngừ nói: "Sư bá, phía dưới chính là trú địa của chúng ta, chúng ta đi xuống đi."

Lý Cường gật đầu, Thái Hạo Toa bọc mọi người chọt lóe lên rơi vào trên bình đài.

Lý Cường buông tiểu Thụ Nhân, nói: " Lão ca đang ở tại phòng nào, mau dẫn ta đi."

Cam Lăng Nhị nói: " Đi theo ta." Hắn chạy đi trước hướng theo một mộc động chạy tới. Lý Cường vừa muốn cất bước, đột nhiên phát giác tiểu Thụ Nhân lại ôm chân hắn, bắt đặc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là ôm lấy tiểu tử kia, phiêu nhiên bay theo sau Cam Lăng Nhị.

Hầu Phích Tịnh ngâm mình trong một cái hố, đây là từ mặt phòng đào ra một cái hố hình chữ nhật. Do khắp cả phòng đều là mộc chất, thì cái hố này chẳng khác gì một cái bồn gỗ, bên trong vụ khí liễu nhiễu, có hai đệ tử đang dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt nước trong bồn gỗ.

Sắc mặt Hầu Phích Tịnh nhợt nhạt nằm dài trong nước, đầu tựa vào bên bờ bồn, chân duỗi dài trong hố, thỉnh thoảng lại di động một chút, hắn đang nhắm mắt hưu dưỡng. Nước trong bồn gỗ chỉ dùng Thần Mộc Chi Dịch làm ra, trong không khí tràn ngập một mùi thơm ngát nồng đậm, làm cho người ta cảm thấy thần thanh khí sảng(tinh thần sảng khoái), rất là thoải mái.

Lý Cường vừa thấy thì nhin không được nở nụ cười, nhìn bộ dáng của lão ca tựa hồ thương thế cũng không nặng, không có vấn đề gì quá lớn. Hắn ngồi xổm xuống, cười hì hì nói: " Lão ca, đã bao lâu không tắm rồi?"

Hầu Phích Tịnh nhắm mắt lại, lại dương dương nói: " Từ sau Phân Thần kỳ, lão tử cho tới bây giờ không có tắm qua, dựa vào bản lãnh của người tu chân, thì không cần tắm rửa, lão tử đã sớm quên tắm rửa có tư vị gì, a...không nghĩ tới...ngâm mình trong nước nóng thật sự là hưởng thụ, lão tử không còn muốn động nữa." Nói xong, thân thể trầm xuống dưới, chìm cả toàn thân vào trong nước. Một hồi lâu, hắn mới lộ đầu lên, than thở: " Huynh đệ, lần này lão tử phiền toái lớn."

Trong lòng Lý Cường nao nao, vội bước lên, đem thần thức dò xét tới. Hai người bọn họ là huynh đệ, cử động như vậy rất là bình thường, nếu là người tu chân khác làm như vậy, đó là một chuyện rất thất lễ.

Hầu Phích Tịnh buông lỏng thân thể để cho Lý Cường xem xét, nói: " Lão tử lần này chơi lớn, ha ha, ngay cả La Thiên Thượng Tiên cũng dám đánh...lão đệ, ta có phải cuồng quá hay không a."

Hai người đệ tử đang ngồi bên bồn gỗ thu tay lại đứng lên, liên tục vận Tam Muội Chân Hỏa hóa khai Thần Mộc Chi Dịch, cũng là rất khổ cực.

Thần thức của Lý Cường trong cơ thể Hầu Phích Tịnh vòng vo một vòng, chỉ chốc lát, hắn thu hồi thần thức, chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu khổ tư(suy nghĩ). Hắn biết lão ca phiền toái lớn.

Sau khi tiến vào Đại Thừa kỳ, nguyên anh và bản thể cơ bản hợp thành làm một, mà tử phủ của Hầu Phích Tịnh bây giờ mơ hồ có dấu hiệu quay trở lại nguyên anh, mặc dù tính mạng không có nguy hiểm, nhưng đây là biểu hiện của công lực lui lại, dùng linh đan của tu chân giới đã không cách nào khôi phục nữa.

Lý Cường nghĩ đến nếu cho hắn Thánh Thật Lãm, chuyển niệm vừa nghĩ đã thấy không đúng, hắn bị giới đang bị thương công lực lùi bước, linh lực của Thánh Thật Lãm bá đạo vô cùng nên lão ca nhất định là chịu không được.

Lý Cường bắt đầu nhớ lại Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, cố gắng nghiền ngẫm cũng hơn một giờ. Trong phòng không ai nói chuyện, ai cũng yên tĩnh lên lút chờ đợi. Hai đệ tử Thanh Mộc Môn lại tiếp tục hòa tan nước trong bồn gỗ.

Trong lòng Lý Cường gấp gáp, bây giờ mình không có cách nào cứu trợ Hầu Phích Tịnh, cho dù cầu Kiền Thiện Dong ra tay cũng vô dụng, chỉ có luyện ra Quy Nguyên Thần Đan mới được, đó chính là thần đan khó tu luyện nhất trong Bối Dã Thiên Kinh - Thất Tập Đan, là một lô đan có bảy loại thần đan. Nhưng luyện chế thần đan phải quay trở lại Phong Duyên Tinh, phải dựa vào sự trợ giúp của Mai Du Băng, hắn tự mình không có nắm chắc tu luyện được Thất Tập Đan, mà linh dược hiện hữu có hạn, cũng không thể tùy ý lãng phí.

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Lão đệ, đừng có sầu mi khổ kiểm(rầu rĩ), lão tử thắng không được tiên giới thì cũng không có gì chịu không được, nếu thật sự không được, lão tử bình giải tu Tán tiên, ha ha, như vậy ta còn có thể ở lại thế giới này mà cuộn cuộn dạo chơi, lão đệ, người đừng lo lắng."

Lý Cường ngắt đầu nói: " Lão ca, huynh đệ của huynh lúc nào có làm cho người ta thất vọng qua? Nhưng lão ca phải chịu chút đau khổ rồi, trước khi ta luyện thành Quy Nguyên Thần Đan, lão ca..."

Hầu Phích Tịnh mặc dù rất khoáng đạt, đối với vận mệnh của mình cũng rất phóng khoáng, nhưng nghe nói Lý Cường có thể có biện pháp cứu trị, nên vẫn cảm thấy rất vui vẻ, hần cười nói: "Tu chân nhiều năm như vậy, lão tử còn sợ nếm đau khổ gì? Huynh đệ, hết thấy đều nghe người đấy."

Lý Cường không nói thêm nữa, hần y theo Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, liên tục khấp động một loại pháp quyết cổ quái, mỗi động tác biến hóa liền có một đạo thải quang bắn vào trong cơ thể của Hầu Phích Tịnh, tổng cộng bắn vào mười tám đạo ánh sáng.

Hầu Phích Tịnh phát giác công lực của mình hoàn toàn bị Lý Cường phong bế, hần kinh ngạc nói: "Lão đệ, người làm sao làm được vậy, lão tử bây giờ cho dù bị thương, cũng không có ai có thể phong bế một thân công lực, người...người thật sự là...ai, phục người rồi."

Bối Dã Thiên Kinh không hổ là bảo điển của Thủy Ẩn Giả, bên trên ghi lại đều là một ít luyện đan pháp môn trân quý, còn có một chút thủ pháp cấm chế cổ quái thần kỳ. Lý Cường dùng thủ pháp cấm chế Hầu Phích Tịnh chính là hạng nhất trong đó, nó làm cho cao thủ tu chân tiến vào trạng thái ký dưỡng, bây giờ Hầu Phích Tịnh hoàn toàn không thể dụng công, không có gì khác biệt với người bình phàm.

Hầu Phích Tịnh từ trong bồn gỗ đứng dậy, thoáng xem xét một chút, vỗ vỗ tay nói: "Hay a, lão tử ngay cả muốn bay cũng không có khả năng rồi, ha ha, không thể làm gì khác hơn là lại làm người phàm một lần nữa. Lão đệ, sau này người chính là bảo tiêu kiêm kẻ đánh nhau cho lão tử, ai mà chọc ta...người phải giúp lão tử chơi lại hần, ha ha."

Lý Cường thật ra ngạnh da đầu đánh ra cấm chế, sợ không cẩn thận làm bị thương Hầu Phích Tịnh, thành công rồi hần mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ai dám chọc giận lão nhân gia người. Lão ca, bây giờ ngoại trừ không thể tu luyện, còn những chuyện khác không có gì cấm kỵ, chờ ta luyện thành Quy Nguyên Thần Đan, hần là có thể khôi phục tu vi Đại Thừa kỳ của huynh."

Cam Lăng Nhị phái môn nhân mang tới quần áo sạch sẽ để Hầu Phích Tịnh thay, Lý Cường phân phó cho hần mang tới cho tiểu Thụ Nhân không ít vật thực. Hần ngoắc hai đệ tử vừa rồi giúp gia tăng nhiệt lượng cho bồn gỗ, lấy ra hai kiện tiểu pháp bảo và một túi ngọc phù trước kia tu luyện tại Lâm Minh Tinh, cười nói: "Hai vị tiểu huynh đệ khổ cực rồi, đây là hai khóa Bích Vụ Trụ do Ngưng Luyện Pháp tu luyện, làm ra hạng liên (vòng cổ) có thể hộ thân, mỗi người một cái. Còn những ngọc phù khác đưa cho sư huynh đệ các người."

Hầu Phích Tịnh cười nói: "Lão đệ, thật không hiểu người lấy đâu ra nhiều pháp bảo như vậy, người tu chân Nguyên Thủy Môn chúng ta ngoại trừ có một thanh phi kiếm, rất ít có pháp bảo khác. Được rồi, lão tử bây giờ cái gì cũng không làm được, người làm cho ta thanh trường kiếm, lão tử trước kia chính là cao thủ võ lâm, từng đánh khấp Thiên Đình Tinh vô địch thủ, hắc...có thanh kiếm trên tay cũng không tệ lắm đâu."

Lý Cường mỉm cười, lão ca muốn có một thanh kiếm đối với hần thật quá dễ dàng, hần gật đầu nói: "Tốt, lập tức luyện kiếm." Đệ tử của Thanh Mộc Môn đều cũng hưng phấn, cơ hội nhìn thấy cao thủ luyện kiếm thật sự là rất khó được.

Tin tức lập tức truyền ra, đệ tử Thanh Mộc Môn cơ hồ đều chen vào phòng, Cam Lăng Kỳ đành phải chỉ huy môn hạ đệ tử kéo vách tường xuống, hần cũng rất muốn xem Lý Cường làm sao để luyện kiếm.

Tiểu Thụ Nhân đã ăn xong thực vật, một đôi mắt to màu bích lục nháy nháy, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Cường, không biết tại sao có nhiều người tiến vào như thế. Hần lặng lẽ đi đến sau lưng Lý Cường, kéo vạt áo hần, tựa hồ sợ hần đột nhiên biến mất. Lý Cường quay đầu nhìn tiểu Thụ Nhân, nhẹ nhàng sờ vào mái tóc bạc của hần, tiểu Thụ Nhân nhất thời cảm thấy an tâm rất nhiều, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Lý Cường lấy ra một đoạn Thiên Kim Sa, thuận tay lấy ra những tài liệu khác chuẩn bị, giữa hai tay khởi lên một đoàn Thiên Hỏa màu tím.

Đệ tử Thanh Mộc Môn đột nhiên cảm thấy độ nóng trong phòng cấp tốc lên cao, tiểu Thụ Nhân là người đầu tiên chịu không được, hét lên một tiếng. Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, lập tức khống chế thiên hỏa, không có độ nóng phát tán. Với thực lực bây giờ của hần, động niệm là lập tức có thể nắm hết thấy trong tay.

Rất nhanh, một thanh trường kiếm thành hình giữa hai tay hần.

Lý Cường đột nhiên nói: "Lăng Kỳ, có khách nhân đến."

Cam Lăng Kỳ kinh ngạc đứng lên, không nghĩ tới lúc Lý Cường luyện kiếm mà còn có thể phân tâm xem xét bên ngoài. Hắn khom người nói: "Tiền bối, ta đi xem."

221. Chương 221

Cam Lăng Kỳ vừa ra cửa, chỉ thấy trên bình đài đứng một người tu chân, đó là Thần Mộc Tông tông chủ Mộc Diệp, là tu chân đại tông sư nổi tiếng tại Huyền Thụ Tinh, hắn không ngờ lại một mình đi tới Thanh Mộc Môn.

Cam Lăng Kỳ cho dù bất mãn đối với Thần Mộc Tông, cũng không dám vô lễ với Mộc Diệp, hắn phi thân tiến lên, hành lễ nói: "Mộc tiền bối, người..."

Mộc Diệp khoát tay nói: "Tiểu Kỳ, ta đến để xin lỗi. Người biết, người tu chân tại Huyền Thụ Tinh ở tu chân giới là yếu nhất, vô luận là cao thủ nào đi tới Huyền Thụ Tinh, chúng ta cũng không dám đắc tội, đừng nói chỉ là tiên nhân, mà Thần Mộc Tông là môn phái tu chân lớn nhất Huyền Thụ Tinh, nhưng tiên nhân cao thủ tới Huyền Tinh thì nhất định tìm tới chúng ta đòi Thần Mộc Chi Dịch, chúng ta thật không dám cự tuyệt..."

Trong lòng Cam Lăng Kỳ biết hắn nói nửa thật nửa giả, tiên nhân đến đòi Thần Mộc Chi Dịch, Thần Mộc Tông đương nhiên không dám cự tuyệt, nhưng sau khi tiên nhân lấy được Thần Mộc Chi Dịch, vì cảm tạ Thần Mộc Tông, bình thường đều lưu lại một ít trân phẩm hoặc là công pháp, chính bởi vì như thế, Thần Mộc Tông mới từ từ trở thành môn phái lớn nhất Huyền Thụ Tinh, cho nên Thần Mộc Tông cũng không phải là bị bức giao ra Thần Mộc Chi Dịch, đối với điểm này người sáng mắt đều cũng rất rõ ràng.

Cam Lăng Kỳ nói: "Ý tứ của Mộc tiền bối là?"

Mộc Diệp nói: "Ta đến là muốn bái phỏng Lý tiền bối." Hắn nói rất kiên quyết. Trong lòng Cam Lăng Kỳ khởi lên một loại cảm giác không thoải mái, nhưng hắn không cách nào cự tuyệt, dù sao Thanh Mộc Môn sau này còn muốn sinh tồn tại Huyền Thụ Tinh, đắc tội môn phái đệ nhất, cuộc sống sau này của Thanh Mộc Môn sẽ không tốt lắm. Hắn buồn bã đưa tay nói: "Mời tiền bối."

Hai người đi vào phòng, Lý Cường đang muốn thu công.

Bởi vì Hầu Phích Tịnh chỉ có thể vận dụng rất ít chân nguyên lực, Lý Cường tu luyện thanh kiếm này so với tu luyện phi kiếm bình thường khổ cực hơn rất nhiều. Hắn dùng một loại trận pháp nhỏ nhất khiến dẫn, một hoàn rồi một hoàn nhập vào uy lực trận pháp công kích lớn hơn nữa, bởi vì kiếm thể của bảo kiếm rất lớn, cho nên Lý Cường có thể thông dong bố trí, tổng cộng trong kiếm thể khảm vào chín trận pháp. Phương thức luyện kiếm như vậy, những luyện khí cao thủ đều không muốn làm, lãng phí tài liệu không nói, kiếm còn không cách nào thu nhiếp nhập vào cơ thể.

Giữa hai tay Lý Cường ngân mang chảy xuôi phát ra quang mang chói mắt, hắn có vẻ nhàn nhã có thừa, cười hì hì hỏi: "Lão ca, người muốn kiếm có hình dáng gì nào?"

Hầu Phích Tịnh thuận miệng đáp: "Lão tử không sao cả, chỉ cần bảo kiếm có uy lực là được, không quản nó có dạng gì đâu."

Lý Cường gật đầu nói: "Không sai, bảo kiếm chỉ để dùng, không phải ra bộ dáng."

Lý Cường học theo thủ pháp của Xích Minh ma tôn, lặng lẽ gia nhập một khối Hắc Băng Thạch, ngân quang giữa hai tay nhất thời tiêu tán, tựa như có một đạo thủy ngân màu đen đang lưu động. Lý Cường thu hồi thiên hỏa, cười nói: "Thành!" Chỉ nghe một trận "tất tất ba ba" thanh thủy, một thanh bảo kiếm cổ quái ngưng kết thành hình.

Hầu Phích Tịnh tập trung nhìn vào, nhin không được cười mắng: "Tiểu tử thúì, lão tử muốn là bảo kiếm, người luyện một thanh quả trượng làm gì? Khi dễ lão tử không còn dùng được có đúng hay không, tiểu tử thúì..."

Lý Cường cười to nói: " Ha ha, lão ca, là ngươi nói mà, không quản nó có bộ dáng gì, tiểu đệ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là bộ dáng này thích hợp a."

Cái chuôi bảo kiếm này toàn thân thuần màu đen, hình dáng khác biệt rất lớn với kiếm, kiếm thể dài ba thước, thân kiếm không mũi, bộ dáng rất quái lạ, nói là bảo kiếm, chi bằng nói là quái trượng.

Hầu Phích Tịnh cầm lấy, khê cau mày, liền đem quái trượng đút vào trong hồ nước, chợt nghe " phốc xích" một thanh âm vang lên, nước trong bồn gỗ cũng sôi trào, trong phòng nhất thời khói bốc lên đằng đẵng. Hắn nói: " Hay thật, thật có nghề a."

Hầu Phích Tịnh thoáng dò xét một chút, rất nhanh đã phát hiện ra chỗ lợi hại trong đó, nhin không được than thở: " Lão đệ, tu vi luyện khí bây giờ của ngươi không dám nói là đệ nhất thiên hạ, nhưng cao thủ có thể so sánh cũng không còn nhiều lắm nữa."

Cam Lăng Nhị ở bên cạnh nói: " Đại ca, để ta cho đệ tử đi tìm Tê Liệp Mộc, làm vỏ kiếm cho tiền bối, được không?"

Chỉ nghe có người chen lời nói: " Không cần đi tìm nữa, ta có Tê Liệp Mộc tốt nhất."

Lý Cường xoay mặt hỏi: " Ngươi là ai?"

Mộc Diệp bước lên một bước, vừa hành lễ vừa nói: " Tiền bối, ta là Thần Mộc Tông tông chủ Mộc Diệp, đặc ý đến cáo tội với tiền bối, Thần Mộc Tông có cái gì sai lầm đều là trách nhiệm một mình ta, tiền bối nếu muốn xử phạt, thì phạt một mình ta đi." Thần thái hắn tự nhiên, ngữ khí không tự ti cũng không quá kháng, phần tu vi này cũng làm cho Lý Cường không nhin được sinh ra có chút hảo cảm.

Hầu Phích Tịnh nói: " Tiểu tử, Thần Mộc Tông các ngươi cũng thật có mặt mũi, lại có thể mời được La Thiên Thượng Tiên đến đánh nhau, nếu không phải huynh đệ của lão tử lợi hại, các ngươi có phải lại muốn chiếm đóng Thanh Mộc Môn lần nữa hay không? Tu chân tu đến như các ngươi...các ngươi tu cái gì a! Ta hỏi ngươi, các ngươi Thần Mộc Tông có bao nhiêu người có thể vượt qua thiên kiếp?"

Mồ hôi lạnh của Mộc Diệp không tự chủ được chảy ra, hắn cúi đầu nói: " Tiền bối, Thần Mộc Tông lập phái tới nay chỉ có tổ tiên khai sáng Thần Mộc Tông là có thể độ kiếp phi thăng, sau này không còn ai làm được nữa."

Cam Lăng Nhị cũng nói: " Đúng vậy, người tu chân của Huyền Thụ Tinh có thể thuận lợi độ kiếp cực nhỏ, nhưng thật ra có một ít người tu chân môn phái nhỏ có người độ kiếp thành công, môn phái càng lớn tựa hồ càng không dễ dàng, đây là chuyện gì xảy ra? Có đúng là do pháp bảo chống đỡ thiên kiếp không đủ lợi hại?"

Hầu Phích Tịnh là cao thủ Đại Thừa kỳ, đối với việc độ kiếp cũng có chút hiểu được, hắn nói: " Pháp bảo linh được chống đỡ thiên kiếp đương nhiên trọng yếu, nhưng nặng yếu nhất là cảnh giới của người độ kiếp, công lực đủ rồi mà cảnh giới không đủ, hừ, độ kiếp? Nằm mơ đi!" Một phen lời nói này của hắn đã làm bừng tỉnh hai người, một là Mộc Diệp, một là Lý Cường.

Mộc Diệp dù sao là cao thủ Hợp Thể kỳ, tính ngộ rất nhanh, hắn cuống quýt thi lễ nói: " Cảm ơn tiền bối dạy bảo, Mộc Diệp hiểu được rồi."

Lý Cường giật mình, đột nhiên hiểu được cảnh giới và công lực có quan hệ, không khỏi mừng rỡ vô cùng. Công lực bây giờ của hắn đã có thể đột phá Ngũ Kinh Thiên Sát Lục Chi Tâm cảnh giới, sở dĩ trì trệ không tiến, là vì hắn cố tình không chịu đột phá, bởi vì Thanh Đế báo cho hắn " Tiết Chế" làm cho hắn vẫn rất cẩn thận cho tới bây giờ. Bây giờ hắn hiểu được, phải đề cao cảnh giới của mình, công lực thì có thể tu luyện, cảnh giới cũng phải thể ngộ, cả hai phải cộng đồng phát triển.

Có hình vẽ loạn báo thì Lý Cường liền đem ghi tạc vào trong khối ngọc đồng giản, đưa cho Hầu Phích Tịnh, nói: " Lão ca, huynh đi nhiều chỗ, nhìn xem tình cầu này ở đâu?"

Hầu Phích Tịnh rất kỳ quái cử động vừa rồi của Lý Cường, hắn tiếp nhận ngọc đồng giản, xem xét một chút, nói: " Địa phương này nhìn rất quen mắt, ân, lão đệ, đây là ý tứ gì? Hình ảnh này ngươi có từ nơi nào?"

Trong lòng Lý Cường khó hiểu, trầm ngâm hồi lâu nói: " Lão ca, không có gì, chúng ta mau nhanh nghĩ biện pháp trở về. Mang theo lão ca ta không có cách nào khác dùng đại na di, phải đi từ truyền tống trận, sợ rằng thời gian ngắn không cách nào chạy về Phong Duyên Tinh rồi. Đáng tiếc ta không có Tinh Diệu, nếu không cũng sẽ nhanh hơn."

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, tiểu Thụ Nhân không nói một tiếng chui vào trong lòng ngực Lý Cường ngủ say.

Lý Cường nhìn tiểu Thụ Nhân đang ngủ say, hỏi: " Ai biết tiếng nói của Tần Thụ Nhân?"

Cam Lăng Kỳ và người tu chân của Thanh Mộc Môn đều cũng lắc đầu, bọn họ đều không hiểu ngôn ngữ của Thụ Nhân.

Mộc Diệp nói: " Ta biết một chút, trí tuệ của Tần Thụ Nhân có hạn, bọn họ chỉ có ngôn ngữ đơn giản, rất dễ dàng hiểu, nếu để cho Tần Thụ Nhân học tập ngữ ngôn của chúng ta, ai, đó là khó khăn không nhỏ, cho nên tu chân môn phái ở Huyền Thụ Tinh mặc dù cũng có không ít Thụ Nhân, nhưng không ai có khả năng tu hành, bởi vì bọn họ vốn không hiểu được."

Lý Cường nói: " Điều này không phải vấn đề, ta có biện pháp giải quyết."

Lời này chẳng những làm cho Mộc Diệp không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Hầu Phích Tịnh cũng không nghĩ ra, hần cười nói: " Lão đệ, người quả thật không có gì không thể làm, tiên thiên ngu dốt người cũng có thể giải quyết? Nếu người không phải huynh đệ của lão tử...nói mau! Dùng biện pháp gì giải quyết?"

Lý Cường giơ hai tay nói: " Lão ca, người lợi hại, ta nói, ta nói là được rồi..ta có Thiên Linh Tử của Phật tông."

Hầu Phích Tịnh cuống quýt than thở: " Ai, lão đệ, không thể không bội phục người a, người từ nơi nào lấy được loại linh đan thất truyền này? Lão tử tại tu chân giới...ai, không nói nữa, cũng may người là huynh đệ của lão tử, ha ha, nếu không lão tử thật là muốn ghen ghét rồi." Hần cũng nhin không được mở lời đùa giỡn.

Thiên Linh Tử là Lý Cường tìm được tại Phật tông di chỉ, là một trong những bảo bối thần kỳ nhất của Phật tông, trước kia hần chỉ dùng một phần nhỏ Thiên Linh Tử mà có thể nhập tu chân giới tu hành, có rất ít người ngu dốt dùng tới, bình thường chỉ có người nào bị thương nặng ở đầu mới có thể dùng Thiên Linh Tử làm linh đan trị liệu tốt nhất.

Mộc Diệp lấy ra một đoạn Tê Liệp Mộc màu thật đậm đưa cho Lý Cường. Cam Lăng Nhị kinh ngạc nói: " Tử Tê Liệp Mộc? Đây là loại Tê Liệp Mộc tốt nhất...dùng để làm vỏ kiếm...ân, cũng được." Hần thiếu chút nữa đã nói dùng làm vỏ kiếm thật quá đáng tiếc.

Lý Cường dùng ngón tay bắn ra, chỉ nghe một tiếng oanh minh trầm thấp từ trong Tê Liệp Mộc mơ hồ truyền ra. Hần hài lòng gật đầu nói: " Phi thường tốt, tài liệu này dùng làm vỏ kiếm có chút uống phí, nhưng bây giờ lại không có tài liệu khác thích hợp, hay là dùng nó chế tác đi."

Cam Lăng Kỳ tiếp nhận Tê Liệp Mộc và trường kiếm, lập tức tìm người chế tác vỏ kiếm.

Tiểu Thụ Nhân vận người một cái, mở mắt, trong miệng y y nha nha nói cái gì. Lý Cường hỏi: " Mộc Diệp, hần nói cái gì?"

Mộc Diệp cẩn thận nghe xong một chút, cũng y nha hai câu. Nhìn ra được là tiểu Thụ Nhân phi thường kinh ngạc, hai người nói chuyện một lát, Mộc Diệp nói với Lý Cường: " Hần muốn đi theo ngài, hần ở trong tộc quần không có thân nhân."

Lý Cường do dự, hần muốn dẫn Hầu Phích Tịnh chạy về Phong Duyên Tinh, tiểu tử này tuyệt đối không cách nào thích ứng với những tình cầu nghiêm khắc đi qua, hần chỉ là một người thường chưa từng tu luyện qua, một khi tới tinh cầu không có không khí, căn bản không cách nào sinh tồn.

Lý Cường nói: " Cam Lăng Nhị, ta không có cách nào dẫn hần đi, để cho hần ở lại Thanh Mộc Môn, ta lưu lại cho hần một phần tu chân công pháp..."

Mộc Diệp đột nhiên chen lời: " Tiên bối, nếu ngài tin được ta, để cho ta dẫn hần đến Thần Mộc Tông, ta phụ trách cho hần tu hành."

Lý Cường cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nghĩ ngợi một hồi, lại nghĩ thầm: "Thần Mộc Tông là môn phái lớn nhất Huyền Thụ Tinh, hơn nữa Mộc Diệp nghe hiểu được ngôn ngữ của Tần Thụ Nhân, do hắn chỉ đạo tiểu Thụ Nhân tu hành đích xác là càng tốt hơn Thanh Mộc Môn."

Lý Cường gật đầu nói: "Cũng tốt, Mộc Diệp, người tới phụ trách chỉ đạo hắn, đây là công pháp luyện công và Thiên Linh Tử, nhớ kỹ, không cho khi dễ hắn, nếu người dạy không được, thì đưa về Thanh Mộc Môn."

Tiểu Thụ Nhân còn chưa biết vận mệnh của mình đã được quyết định, hắn vẫn rất vui vẻ nhảy nhót bên cạnh Lý Cường, bộ dáng có vẻ rất hoạt bát.

Mộc Diệp đứng dậy tiếp nhận ngọc đồng giản tu luyện công pháp và Thiên Linh Tử, hành lễ nói: "Tiền bối xin yên tâm, ta dùng danh nghĩa của Mộc thần xin thề, tuyệt đối sẽ không khi dễ hắn." Hắn cúi người ôm lấy tiểu Thụ Nhân. Lý Cường nói: "Tốt, như vậy ta cũng yên tâm rồi."

Mộc Diệp nói: "Tiền bối nếu có chuyện gì, xin cho Lăng Kỳ chuyển cáo, ta cáo từ trước." Hắn xoay người ra cửa. Lúc này tiểu Thụ Nhân mới phát giác không đúng, hắn sợ hãi khóc lớn lên. Mộc Diệp lắc người bay đi, tiếng khóc của tiểu Thụ Nhân dần dần biến mất.

Lý Cường có chút lắc đầu thở dài, nhỏ yếu và cường đại khác biệt thật rõ ràng, nhỏ yếu phải nghe theo mệnh trời, cường đại có thể tự mình nắm chắc vận mệnh. Tiểu Thụ Nhân chỉ là cùng hắn đi chung một đoạn đường, hắn không cách nào đưa tiểu Thụ Nhân về Phong Duyên Tinh.

Hầu Phích Tịnh nói: "Tiểu tử kia thật thương cảm, nhưng hắn lại có thể là Thụ Nhân đầu tiên của Huyền Thụ Tinh đi tu chân."

Cam Lăng Nhị nhỏ giọng thương lượng với Cam Mộc Ngữ, Thần Mộc Tinh của Thanh Mộc Môn mặc dù đã bị lấy hết sạch sẽ, nhưng bọn hắn cũng dùng pháp thuật chứa đựng để dành lại không ít Thần Mộc Chi Dịch lưu lại trước kia, đây đều là Thần Mộc Chi Dịch được tinh luyện qua, Cam Lăng Nhị cảm thấy mình không có cách nào khác cảm tạ đại ân của Lý Cường, Thần Mộc Chi Dịch là thứ bảo bối duy nhất hắn có thể đem ra.

Hai người nói thầm một hồi, Cam Mộc Ngữ mang theo mấy đệ tử đi ra.

Trong lòng Lý Cường còn đang cảm thán, cho nên không để ý tới Cam Lăng Nhị bọn họ, hắn cảm thấy chuyện Vu lão đoán trước cùng với hình vẽ Vu lão lưu lại làm hắn có chút lo lắng. Tinh cầu xa lạ xuất hiện trên ngọc thạch, ý nghĩa sẽ có việc phát sinh, sẽ là chuyện gì, hắn không biết, có lẽ trên đường trở về sẽ có chút liên lạc.

Hầu Phích Tịnh vắn eo một cái, cười khổ nói: "Lão tử từ khi tu chân..mụ nội nó, cho tới bây giờ không có nằm ngủ qua, hôm nay lại muốn ngủ, lão đệ, người đã biến lão tử thành người phàm rồi. Di, sao trong bụng lại có chút đói? A...đã lâu không có cảm giác như vậy, tốt! Cảm giác thật tốt, lão tử lại làm con người một lần nữa, ha ha."

Lý Cường hét lớn: "Mang cho lão ca ta điểm tâm thật ngon! Ha ha, nơi này ta còn có hai bình rượu ngon, lão ca có uống không?"

Con mắt Hầu Phích Tịnh nhất thời thả ra ánh sáng, hắn dùng sức vỗ Lý Cường một cái, liếm liếm môi nói: "Tiểu tử thói không ngờ còn cất giấu rượu ngon, mau đem ra nhanh lên, lão tử từ sau khi độ kiếp đã không có nếm qua vị rượu rồi, tốt!"

Lý Cường xuất ra hai bình Kiếm Nam Xuân, thật ra trong các loại rượu thì Kiếm Nam Xuân không được tính là tốt nhất, chỉ là rượu Lý Cường còn cất giữ rất ít, hắn phi thường quý trọng mấy bình rượu này, đây đều là từ quê hắn đem ra, đã cất giữ trong tủ tráp mấy trăm năm rồi. Hắn lấy ra hai cái chén thủy tinh, hỏi: "Ai muốn nếm thử rượu của quê hương ta?"

Người tu chân nơi này cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua thứ này, cũng không biết rượu là gì, trong lòng cũng rất tò mò, nhưng cũng không dám nếm thử.

Hầu Phích Tịnh chụp lấy một bình rượu, thuận thực mở nắp bình, uống một ngụm lớn. Hắn thở ra một hơi, chép chép miệng than thở: "Lão tử thật là hoài niệm cảm giác cay nồng này, cấp, nghĩ tới năm đó lão tử

cướp một bình rượu của người, người đã đuổi theo lão tử hơn mười công lý, ha ha, ngấm lại thật là thú vị a.”

Trong lòng Lý Cường biết Hầu Phích Tịnh bởi vì đang bị cấm chế, công lực thật lùi mới có lại cảm giác của thể tục giới, một khi hấn khôi phục công lực, thì cảm giác này sẽ biến mất.

Hầu Phích Tịnh uống rượu xong, liền đắm chìm trong hồi ức, hấn híp mắt uống từng ngụm, chỉ chốc lát sau, một bình Kiếm Nam Xuân đã cạn veo.

Lý Cường cười hì hì đưa cho hấn thêm một bình, Hầu Phích Tịnh cũng không nói lời nào, tiếp nhận rồi lại uống. Người tu chân của Thanh Mộc Môn rất là tò mò, nhìn bộ dáng của Hầu Phích Tịnh, vật đó tựa hồ uống rất ngon.

Cam Mộc Ngữ từ ngoài cửa đi vào, Cam Lăng Nhị lồi kéo hấn đi tới trước mặt Lý Cường, cười nói: ” Đại ca, Thanh Mộc Môn chúng ta còn tồn tại không ít Thần Mộc Chi Dịch, ta để cho Mộc Ngữ đem tới rồi.”

Cam Mộc Ngữ từ trong trữ vật lấy ra một đám trụ hình tròn, màu âm u, mặt ngoài phi thường bóng loáng, tổng cộng có mười một cái. Lý Cường biết đây là vật phẩm cấm chế, chỉ dùng thủ pháp bình thường của tu chân giới cấm chế, cỡ rất dễ dàng.

Cam Lăng Nhị nói: ” Đây là Thần Mộc Chi Dịch do Thanh Mộc Môn chúng ta tinh luyện ra, còn có một chút Thần Thụ Tinh, tu chân giới gọi là Tác Mộc Tinh, ta cũng cho Mộc Ngữ mang tới.”

Cam Mộc Ngữ lại móc ra mười khối kết tinh màu vàng nhạt, mỗi khối đều như một trái cầu nhỏ. Mộc Tinh rất hiếm thấy, cho dù ở Huyền Thụ Tinh cũng rất hiếm, Lý Cường biết đây là linh vật bảo bối rất trân quý, hấn cười nói: ” Đây đều là vật để các người luyện dùng, cho ta, các người dùng cái gì tu luyện?”

Cam Mộc Ngữ giải thích: ” Thanh Mộc Môn chúng ta có Thần Mộc Tinh nên không cần đi chuyên môn thu mua hoặc là trao đổi với môn phái khác, chỉ cần Thần Mộc Tinh không tổn hao gì, chúng ta sẽ không thiếu Thần Mộc Chi Dịch, nhưng thật ra, Huyền Thụ Tinh thiếu nhất không phải Thần Mộc Chi Dịch và Mộc Tinh, mà là tinh thạch dùng để trúc cơ, Thần Mộc Chi Dịch mặc dù có thể dùng trúc cơ, nhưng hiệu quả không tốt như dùng tinh thạch.”

Lý Cường gật đầu, dùng Thần Mộc Chi Dịch để trúc cơ quả thật rất lãng phí, công năng lớn nhất của Thần Mộc Chi Dịch là hợp dược, còn có thể dùng để tu luyện tiên khí. Hấn nói: ” Tốt, ta nhận lấy, a a, thật ra ta có rất nhiều tinh thạch, coi như là trao đổi đi.” Hấn tiện tay lấy ra một đồng tinh thạch đủ loại thuộc tính bỏ trên mặt đất, nhất thời cả phòng đều bị tinh thạch chiếu sáng loang loáng.

Cam Mộc Ngữ mừng rỡ vô cùng, hấn cầm một khối tinh thạch nhìn một chút, vui vẻ nói: ” Tốt, thật tốt quá, chúng ta thiếu nhất chính là tinh thạch đó.”

Chuyện lấy vật phẩm trao đổi giữa những người tu chân là chuyện rất bình thường, thường là đổi những gì cần dùng, một người tu chân có bản lãnh lớn, cũng không nói lên là có thể tìm được tất cả những gì mình muốn có. Người tu chân sau khi tu luyện đến Hợp Thể kỳ, đều cũng muốn đi xa du lịch, thứ nhất là để tăng trưởng kiến thức của mình, thứ hai là tìm kiếm các loại tài liệu luyện khí luyện đan, còn có cùng các cao thủ khác trao đổi vật phẩm.

Cam Lăng Kỳ trở lại trong phòng, nói: ” Vô kiếm làm xong tốt lắm rồi.”

Huyền Thụ Tinh có cao thủ chuyên môn luyện chế Tê Liệp Mộc, phối vô kiếm là chuyện rất dễ dàng, hơn nữa dùng vô kiếm tu luyện Tê Liệp Mộc, thân mình còn có thể làm pháp bảo để sử dụng. Hầu Phích Tịnh tiếp nhận trường kiếm đã có vô kiếm, cảm nơi tay xóc xóc, khen ngợi: ” Thật không tưởng nổi, vô kiếm bằng Tê Liệp Mộc không tệ, bên trên có phải là thiết kế công kích trận pháp?”

Lý Cường đưa tay cầm lấy bảo kiếm, xem xét một chút, nói: ” Có ý nghĩa, bên trong Tê Liệp Mộc khảm vào công kích trận pháp, tựa hồ là...ân, Mộc Tiến? A a, không nghĩ tới a.”

Trong lòng Cam Lăng Kỳ âm thầm bội phục kiến thức uyên bác của Lý Cường và Hầu Phích Tịnh, hấn giải thích: ” Quả thật có thể bắn ra Mộc Tiến, nếu công lực đầy đủ, còn có thể kích phát ra huyền mộc có uy lực lớn hơn nữa, đây là trận pháp công kích mà Huyền Thụ Tinh chúng ta thương dùng nhất.”

Lý Cường đưa kiếm cho Hầu Phích Tịnh, nói: " Huyền Thụ Tinh là địa phương kỳ diệu, đáng tiếc không có thời gian ở chơi, lão ca, chúng ta đi, về Phong Duyên Tinh còn không biết phải tốn hao bao nhiêu thời gian nữa."

Hầu Phích Tịnh đứng dậy, nói: " Đi thôi, ha ha, lão tử lần này...mặt mũi già nua cũng đều mất hết rồi." Hắn tự giấu mình, rồi nhếch miệng, giật bảo kiếm trong tay ra, lại nói: " Mụ nội nó, càng xem càng giống quả trứng, coi như là quả trứng đi thôi."

Người trong phòng đều nhin không được bật cười, Hầu Phích Tịnh vốn nhỏ gầy, cầm bảo kiếm nhìn bộ dáng thật sự thấy tức cười.

Lý Cường hỏi Cam Lăng Nhị: " Huynh đệ, người ở lại chỗ này, hay về Linh Quỷ giới?"

Cam Lăng Nhị ngây ngốc đứng giữa trung ương, lúc này mới tỉnh ngộ lại, mình đã là linh kiếm thể, vốn không thể ở lại giới này tu hành. Hắn yên lặng nắm Cam Lăng Kỳ, hồi lâu mới nói: " Sư đệ, Thanh Mộc Môn đành nhờ người thôi, ai, cuối cùng đã trở về một chuyến, có thể gặp lại các người là nguyện vọng cuối cùng của ta, thật sự là không nỡ rời khỏi các người a."

Cam Lăng Kỳ cúi đầu, nhẹ giọng nói: " Sư huynh, người lưu lại đi, ta..ta.."

Cam Lăng Nhị vỗ vai hắn, nói: " Sư đệ, nếu không có đại ca cứu ta, ta đã sớm hồn phi phách tán rồi, có thể nhìn thấy các người...ta đã rất vui vẻ, sư đệ, bảo trọng." Hắn và đệ tử Thanh Mộc Môn lần lượt cáo biệt, cuối cùng lôi kéo Cam Mộc Ngữ nói: " Mộc Ngữ, sư tôn vô dụng, không thể mang người tiếp tục tu chân rồi, người đi theo sư thúc tu hành đi thôi."

Mắt Cam Mộc Ngữ cũng đã chuyển hồng, kêu lên một tiếng: " Sư tôn..." Nước mắt liền hạ xuống. Hắn lấy ra một đoạn thần mộc, đưa cho Cam Lăng Nhị nói: " Sư tôn, đây là Huyền Hóa Thần Mộc, khi nhớ nhà, thì...thì..huyền hóa ra xem."

Cam Lăng Nhị yên lặng tiếp nhận Huyền Hóa Thần Mộc, quay đầu nói với Lý Cường: " Đại ca, đưa ta trở về đi."

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, sau này nếu có cơ hội, ta còn tới Huyền Thụ Tinh nữa, lần này tới quá vội vàng, không có thời gian lưu lại thêm, lần sau nhất định phải ở chơi lâu một chút."

Cam Lăng Nhị hiểu được ý tứ của Lý Cường, trong lòng hắn cảm kích không thôi, nói: " Huyền Thụ Tinh có rất nhiều địa phương kỳ diệu, lần sau ta nhất định đưa đại ca đi xem."

Cam Lăng Kỳ và Cam Mộc Ngữ cùng tiến lên đa tạ. Lý Cường tay kháp linh huyền, đem Cam Lăng Nhị đưa về Huyền Ma Châu.

Cam Lăng Kỳ cùng đệ tử Thanh Mộc Môn đi ra khỏi phòng cùng Lý Cường và Hầu Phích Tịnh, đi tới bình đài bên ngoài, đột nhiên sắc mặt Lý Cường có chút vừa động, nói: " Kỳ quái, Mộc Diệp lại đến rồi."

222. Chương 222

Lý Cường gãi đầu nói: " Còn tìm đến ta? Lão nhân gia hắn ăn cơm xong không có chuyện gì làm sao, không có việc thì tìm việc! Hắn còn nói cái gì?" Trong lòng hắn có chút không nhin được.

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Lão đệ, người có thể làm cho La Thiên Thượng Tiên không chịu buông tha cũng coi như là vô cùng lợi hại không tưởng nổi rồi, nhưng người cũng nên cẩn thận một chút, thực lực của hắn quá mạnh mẽ."

Lý Cường nhún nhún vai, nói: " Mộc Diệp, nếu người nhìn thấy Xích Vật Ngữ, nói cho hắn, ta tùy thời phụng bồi."

Mộc Diệp chỉ có thể cười khỏ, gật đầu nói: " Được, ta nhất định nghĩ biện pháp chuyển cáo."

Lý Cường và Hầu Phích Tịnh lúc này mới cùng mọi người cáo từ, rời khỏi Huyền Thụ Tinh thần kỳ.

Phong Duyên Tinh gần đây không được bình an, không biết có gì Thánh Thành tuyên bố đạo thuật pháp thuật tranh tài sẽ lui ngày cử hành, là nguyên nhân gì cũng không nói rõ, lui lại tới ngày nào cử hành cũng

không có thông cáo. Những người tu chân từ các tinh cầu khác tới càng ngày càng nhiều, sau khi đại hội bị lui ngày, bọn họ đều cũng ở lại Phong Duyên Tinh, người tu chân của cả Phong Duyên Tinh so với ngày trước nhiều hơn rất nhiều, tranh đấu cũng không khỏi nhiều hơn, nhất là lại toát ra một Yêu tiên Linh Bách Tuệ, còn có tiểu muội Cổ Mị Nhi bên người nàng, hai người này tại Phong Duyên Tinh càng xuất ra danh tiếng lớn.

Linh Bách Tuệ và Tuệ Hành Cung xung đột làm cả Phong Duyên Tinh đều chấn động. Bởi vì công lực của Linh Bách Tuệ siêu tuyệt, nữ người tu chân của Tuệ Hành Cung ăn nhiều đau khổ, kỳ quái chính là Linh Bách Tuệ mặc dù không ngừng gây phiền toái cho Tuệ Hành Cung, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không có chính thức thương tổn người tu chân nào của Tuệ Hành Cung.

Linh Bách Tuệ là Yêu tiên, tính cách vốn đã không còn gì lưu luyến, làm việc đều là tùy vui buồn nhất thời của mình, đừng nói là Tuệ Hành Cung đau đầu đối với nàng, ngay cả Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái là nơi hiểu rõ nàng nhất cũng đau đầu không thôi, nàng cái gì cũng không quan tâm, hơn nữa còn có Cổ Mị Nhi ở một bên giúp đỡ, hai vị cô nương này làm cho Phong Duyên Tinh tu chân giới thành một mảnh hỗn loạn.

Kỳ quái nhất chính là Phong Duyên Tinh tu chân giới vị lão đại đứng phía sau là Kiền Thiện Dong, hẳn lại cũng không ra ngăn cản, dù cho cả hai nàng làm gì hồ đồ. Phía sau hai nàng còn có cao thủ của Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện làm chỗ dựa, làm cho các tu chân môn phái tại Phong Duyên Tinh đều cũng nghiêm lệ báo cho môn hạ đệ tử, không cho ai trêu chọc các nàng, nếu không sẽ xử lý theo môn quy.

Nạp Thiện gần đây giống như là một người hầu nhỏ, hẳn mang theo mấy đệ tử Cổ Kiếm Viện, vẫn đi theo Linh Bách Tuệ và Cổ Mị Nhi, đây là do Triệu Hào phân phó, hẳn sợ Mị Nhi bị thương tổn. Triệu Hào biết Mị Nhi là bảo bối của sư tôn, đối với nàng tựa như đối với con gái, hẳn một chút cũng không dám sơ ý, ngoại trừ phái Nạp Thiện đi theo, còn lặng lẽ phái một ít đệ tử âm thầm bảo vệ.

Linh Bách Tuệ tìm Tuệ Hành Cung nháo một trận rồi dần dần cũng tỉnh táo lại, nàng chỉ là oán hận Tuệ Hành Cung khi mình bị giam cầm thì không có đi tìm kiếm mình, nhịn không được mà muốn phát tiết oán khí mà thôi. Vào một ngày, nàng cùng Mị Nhi hai người đang đi dạo tại Bất Dạ Thành, phía sau đi theo mấy người Nạp Thiện, tại Bất Dạ Thành, đây đã là chiêu bài. Người tu chân sau khi nhìn thấy các nàng, phản ứng thứ nhất chính là tránh ra thật nhanh, sợ không dám chọc vào hai tỷ muội này.

Mị Nhi cười hì hì nói: " Tỷ, chúng ta đi Kết Tiêu Điện dạo chơi, ta nghĩ muốn mua cho ca ca một chút đồ vật."

Linh Bách Tuệ ôm Mị Nhi, cười khanh khách nói: " Lần trước không phải đã mua rất nhiều đồ vật rồi sao, sao lại mua nữa?"

Mị Nhi nhượng nhượng mũi, làm nũng nói: " Dù sao cũng không có chuyện gì, đi chơi thôi, tỷ, theo ta đi thôi."

Linh Bách Tuệ cũng đã sủng ái Mị Nhi đến không lời gì để tả, không thể làm gì khác hơn là cười nói: " Được, tỷ tỷ đưa người đi."

Nạp Thiện đi theo sau các nàng vừa nghe, nhịn không được rung mình một cái, nhỏ giọng nói với đệ tử bên cạnh: " Thôi rồi, hai tiểu bà cô lại muốn đi mua đồ vật nữa, ai, lão Nạp ta lại chịu khổ nữa."

Mị Nhi lắc mình đi tới bên người Nạp Thiện, dịu dàng nói: " Đầu bóng lương ca ca, người không muốn bồi Mị Nhi đi sao?"

Một đạo đồ ửng từ trên ót Nạp Thiện bốc lên, làm hồng cả cổ. Trong lòng Nạp Thiện kêu khổ không ngừng, Mị Nhi bây giờ quả thật chỉ nhắc tay nhắc chân đều cũng tràn ngập mị hoặc, thật làm cho hắn có chút không chịu nổi. Hắn dùng sức lắc lắc cái đầu trọc, cười nói: " Hà hà, muội tử, lão Nạp làm sao không muốn? Đi! Đương nhiên đi! Lão Nạp ngày hôm qua đã lấy không ít tiền từ lão Mạt, cũng đủ xài rồi, đi!"

Mị Nhi hì hì cười nói: " Đầu bóng lương ca ca thật tốt." Nàng tán dương một câu, Nạp Thiện không khỏi nhịn được lại run lên, hắn dùng sức nhéo mạnh vào chân mình, trong lòng thầm mắng mình không có chí khí, chỉ cần Mị Nhi vừa nói chuyện, thì mình tựa hồ như mất đi chủ trương. Hắn cười khổ nhìn Mị Nhi trở lại bên người Linh Bách Tuệ, đoàn người hướng Kết Tiêu Điện đi đến.

Kết Tiêu Điện là thương điểm lớn nhất Bất Dạ Thành, nằm ngay trung ương, do người tu chân của Thánh Thành quản lý, bên trong có các đặc sản vật phẩm của các tu chân môn phái, từ phi kiếm đến trữ vật đai lưng, từ quần áo đến chiến giáp, cùng với các loại các dạng tiểu pháp bảo, ngọc đồng giản trống....phàm là những vật phẩm có liên quan đến tu chân cơ hồ đều có bán, còn có người ở đây thu cầu các loại tu chân vật phẩm, cũng có người xuất thụ vật do mình chế tác, nơi này là một trong những địa phương náo nhiệt nhất Bất Dạ Thành.

Mị Nhi muốn đi đến Tây đại điện là địa phương náo nhiệt nhất Kết Tiêu Điện, nơi đó là do người tu chân tự mình đưa ra các loại tu chân vật phẩm để bày bán hay xuất thụ, thường xuyên có một ít ngạc nhiên cổ quái vật phẩm, dựa vào kiến thức của Mị Nhi và Linh Bách Tuệ, đích xác phát hiện không ít đồ vật tốt.

Kết Tiêu Điện chia làm năm đại điện, trung đại điện đóng cửa quanh năm, bình thường chỉ có bốn đại điện bốn hướng mở ra, trong đó Nam đại điện là do Thánh Thành chuyên dụng, Đông đại điện là do Phong Duyên Tinh bảy đại môn phái chuyên dụng, Bắc đại điện do các tiểu môn phái tu chân chuyên dụng, chỉ có Tây đại điện, chỉ cần là người tu chân đều có thể ở bên trong bày bán, là nơi náo nhiệt nhất.

Bởi vì Bất Dạ Thành có bảy khóa Thiên Châu phòng hộ, quanh năm không thấy mưa tuyết, bởi vậy Kết Tiêu Điện các đại điện đều lộ thiên, chỉ có trung đại điện là kiến trúc phong bế, đó là một tòa phiếm cả kim quang màu vàng hình dáng như chữ Nhân đại điện. Còn bốn đại điện khác trên bầu trời đều có pháp thuật hình thành châu quang, đem cự hình bình thai đại điện chiếu sáng rực rỡ.

Linh Bách Tuệ và Mị Nhi ở Bất Dạ Thành thật nổi danh, mặc kệ xuất hiện ở nơi nào cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Đoàn người bọn họ đi vào Tây đại điện, lập tức khiến cho người tu chân chung quanh chú ý, không ít người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, chỉ chỉ vào tỷ muội hai nàng. Nạp Thiện tối kỵ nhìn thấy chuyện như vậy, bèn động thân đứng ra quát: "Chỉ cái gì chỉ! Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua mỹ nữ hay sao?" Hắn vẫn còn bộ dáng như là một cường đạo ác bá như trước.

Mị Nhi cười nhẹ khuyên nhủ: "Đầu bóng lưng ca ca, đừng kêu, lần trước đã đánh nhau một trận, rốt cuộc không mua được cái gì, lần này đừng đánh nữa."

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, cười nói: "Ai bảo bọn họ vô lễ, lão Nạp ta thấy tức giận. Được rồi, muội tử, thích vật gì...lão Nạp ta mua cho, hà hà, lão Mạt nói, trả tiền là hắn chịu hết."

Linh Bách Tuệ lôi kéo Mị Nhi nói: "Hôm nay người thiệt nhiều a, chúng ta đi đến Bắc đại điện nhìn xem."

Mị Nhi lắc đầu nói: "Môn phái nhỏ không có gì tốt, giá tiền lại cao, tìm không được gì cả." Nàng vừa đi vừa nhìn, chỉ vào một thứ gì trước mặt một người tu chân, nói: "Người xem, đồng dạng trung phẩm Hỏa tinh thạch, hẳn nhất định chiếm tiện nghi."

Linh Bách Tuệ bắt đắc dĩ cười cười, Mị Nhi có đôi khi giống như một tiểu tài mê(người tham tài), mua đồ vật luôn tính toán, nhưng thật ra Mị Nhi chỉ là tìm niềm vui, cũng không phải thật sự so đo giá tiền.

Cả Tây đại điện giống như một sân đá banh, đây là một điện lớn nhất, một vòng dạo chơi Mị Nhi đã mua rất nhiều đồ vật. Nạp Thiện đã hỏi nàng vài lần, muốn cho nàng rời khỏi địa phương quỷ quái này nhanh một chút, hẳn đối với việc trả giá thật sự không có chút hứng thú, nhưng Mị Nhi lại cứ làm nũng, làm cho hắn muốn ngắt ngứa, không thể làm gì khác hơn là lại từng bước đi theo sát.

Phía góc nam Tây đại điện đột nhiên ồn ào lên, Nạp Thiện vừa lúc buồn bực vô cùng, nghe thấy ồn ào thì nhất thời tinh thần phấn chấn, hắn nói: "Ta đi xem xảy ra chuyện gì." Lắc mình chạy về góc nam.

Linh Bách Tuệ lôi kéo Mị Nhi nói: "Chúng ta cũng đi xem." Lối còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng nổ kịch liệt, một cỗ trùng lực vô cùng khuếch tán ra.

Thần sắc Linh Bách Tuệ đại biến, kinh ngạc kêu: "Thật là lợi hại!" Nàng hóa làm một cỗ cuồng phong, trong phút chốc đã hóa giải đi cỗ kinh lực vừa xộc tới.

Người tu chân chung quanh đều thả ra phi kiếm chống đỡ, nhưng vẫn có không ít người tu chân bị trùng lực cuồng bạo chàng ra khỏi Tây đại điện. Bất Dạ Thành có Thiên Châu cấm chế, không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ thì đừng nghĩ bay lên, rất nhiều người tu chân chặt vật té ngổ trên mặt đất.

Tiểu Bạch trong lòng ngực Mị Nhi nhất thời đột nhiên hóa thành một đạo ngân tuyến bay vút ra ngoài, Mị Nhi kinh hãi kêu lên: " Tiểu Bạch quay lại!"

Tây đại điện nhất thời loạn thành một đoàn. Nơi này nghiêm cấm động võ, chỉ có Linh Bách Tuệ từng ở chỗ này đánh nhau một lần, người tu chân Thánh Thành cố gắng ngăn cản, bị nàng làm bị thương bảy, tám người, sau lại nhờ Triệu Hào khuyên ngăn mới bỏ qua, kỳ quái là người tu chân của Thánh Thành cũng không tiếp tục truy cứu, nhưng như vậy cũng xong, không nghĩ tới lại có người dám ở chỗ này ra tay đánh nhau.

Chỉ thấy một tinh lượng quang hoa nhấp nháy, một màn hào quang hình như mặt hồ đem cả Tây đại điện bao phủ. Đây là Thánh Thành người tu chân khởi động Thiên Châu phòng hộ.

Chỉ nghe một tiếng cười tà dị: " Mẹ kiếp, dám đấu với ta! Chính chết người! Ha ha!" Theo tiếng cười, ba bóng người bay đi ra, nhìn bộ dáng là bị ném ra. Trong lòng Linh Bách Tuệ không khỏi tò mò, nơi này lại cũng có người so với mình còn tà khí hơn, hẳn là ai vậy?

Chợt nghe Mị Nhi thét lên một tiếng chói tai, tiếp theo lại nghe thấy có người cười lên điên cuồng. Linh Bách Tuệ cả kinh, rồi đột nhiên hóa hình, như một luồng cuồng phong cấp tốc đánh tới. Nạp Thiện phun ra Minh Lô Kiếm, cũng chạy vội qua.

Linh Bách Tuệ nhìn thấy một người ăn mặc cổ quái, trong tay cầm lấy một quả trượng hình thù kỳ lạ quái trạng, đang nhìn Mị Nhi cuồng tiếu chạy tới, nàng không chút suy nghĩ liền ào tới.

Người nọ trong mắt kim quang chớp động, tiện tay vút lên cây trượng dài, quát: " Cút ngay!" Một đạo kim quang chói mắt từ trong cây trượng dài lóe ra.

Linh Bách Tuệ đột nhiên tán hình, kim quang nhập thể xuyên qua, nện xuống bình đài. Lại một tiếng nổ thật lớn, bình thai cứng rắn vô cùng bị đánh ra một cái khe nứt thật sâu. Chỉ nghe Mị Nhi kêu lên chói tai: " Tỷ, đừng động thủ a, là người của mình!"

Nạp Thiện bắn ra Minh Lô Kiếm, bị cây trượng dài trong tay người nọ nhẹ nhàng hất ra, chợt nghe " đình đương" một tiếng, Nạp Thiện thiếu chút nữa bị chấn ngã, hắn vội vàng thu hồi Minh Lô kiếm, hét lớn: " Người nào a? Lợi hại!"

Người nọ ha ha cười quái dị nói: " Tiểu muội, đại ca ta có ở đây không?"

Linh Bách Tuệ đột nhiên ngưng hình, nghi hoặc hỏi: " Tiểu muội, hẳn là ai vậy?"

Mị Nhi do dự một chút, nhỏ giọng nói: " Tỷ, hẳn là Xích Minh ma tôn..."

Linh Bách Tuệ có nghe Mị Nhi nói qua người này, nàng kinh ngạc nhìn Xích Minh, hỏi: " Hẳn chính là Xích Minh ma tôn đã tu thần?"

Mị Nhi dùng sức gật đầu. Nạp Thiện vừa nghe thiếu chút nữa bị hù chết, hắn rốt cuộc biết tên biến thái này là ai rồi.

Xích Minh kiến thức cũng không kém, hắn nhìn Linh Bách Tuệ từ trên xuống dưới, nói: " Di, trên đời này thật có Yêu tiên a, trách không được có thể né tránh Đô Thiên Thần Trượng của ta, không tệ, sách sách, là một đại mỹ nữ." Đang khi nói chuyện, người tu chân chung quanh đã thoát đi hết, người tu chân Thánh Thành cũng vây lại, trong đó có một người quát: " Người là ai? Dám ở Bất Dạ Thành giường oai!"

Xích Minh cười tà dị: " Giường oai? Lão Xích ta còn chưa giết người a, ăn một quả trượng của ta!" Hắn quát to một tiếng, lại nhập vào đám người. Vô số phi kiếm đồng loạt bắn về phía hắn, chỉ thấy hắn không thèm quan tâm cầm Đô Thiên Thần Trượng " phách lý ba lạp" đùa người, trường y trên người lóe lên u quang cổ quái, vô luận phi kiếm gì cũng không làm bị thương hắn một chút nào.

Nạp Thiện than thở: " Không ngờ người này lợi hại a, hẳn...hắn sao lại không nói lý...ai, lão Nạp thích."

Người tu chân Thánh Thành lần này ném phải đau khổ, phi kiếm không thể tổn thương hắn, mà trường quả trượng trong tay hắn lại rất lợi hại, vô luận dùng phương pháp gì cũng đỡ không được, bị hắn xao đánh vào người, thật sự là đau tận xương cốt. Nhưng thật ra, Xích Minh đã hạ thủ lưu tình rồi, hắn nhìn thấy Mị Nhi, trong lòng cao hứng, chỉ là vui vẻ muốn đùa giỡn với mọi người.

Không được vài phút, người tu chân Thánh Thành đã bị hấn đánh ngã bảy, tám, thực lực chênh lệch thật sự là quá lớn, mọi người kêu lên kinh hãi, đều né ra. Xích Minh liếm liếm môi, không có gì hứng thú lắc đầu nói: " Ai, không vui! Thật sự là kém đến xa lắc, bỏ đi, không đánh nữa. Muội tử, đại ca ta có đây không?"

Vẻ tươi cười của Mị Nhi có chút miễn cưỡng, nàng nói: " Xích Minh ca ca, ca ca ta có chuyện đi tới Thiên Đình Tinh rồi, đã đi thật lâu, Triệu Hào ca ca đi tìm, lại nghe nói huynh ấy chạy đến nơi khác nữa."

Nạp Thiện biết một ít tình huống, liền cướp lời nói: " Lão đại đi tìm Hầu tiên bối rồi, Mai tiên bối của Hồi Xuân Cốc đang đợi ở Cổ Kiếm Viện, lão đại hình như có nói là chuyển lời cho người, còn phải đợi tử chờ ở truyền tống trận...kỳ quái, sao người lại chạy tới đây đánh nhau?"

Xích Minh đắc ý cười nói: " Truyền tống trận? Ta bây giờ không cần cái thứ đó, ta là dùng tinh không đại na di dời qua. Dịch Thanh, Thịnh Chân, lại đây...uy, đầu bóng lưng tiểu tử, đây là đệ tử của lão đại người, mau bắt chuyện làm quen đi. Muội tử, nơi này có cái gì chơi vui không? Một đường đi tới, làm lão Xích ta buồn muốn chết."

Nạp Thiện cảm thấy rất thú vị, nghĩ thầm: " Lần này Phong Duyên Tinh càng náo nhiệt rồi, Xích Minh này vừa nhìn thì đã biết là người thích gây họa."

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân hai người tiến lên cung kính thi lễ, hai người bọn họ dọc đường lịch kinh gian nan, thật vất vả đi tới Phong Duyên Tinh, đều có cảm thụ khổ tận cam lai, tâm tình thập phần hết sức kích động.

Thừa dịp Xích Minh mấy người đang nói chuyện, người tu chân Thánh Thành hoảng bối rồi chạy ra Tây đại điện. Chỉ chốc lát sau, quang hoa của Thiên Châu đại thịnh, thần sắc Nạp Thiện biến đổi, kêu lên: " Cẩn thận! Bọn họ dùng Thiên Châu để công kích."

Xích Minh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cũng không nói lời nào, giơ Đô Thiên Thần Trượng trong tay lên, bay ra một vòng kim mang, rất nhanh đem những người còn trong Tây đại điện cuốn ra ngoài. Chỉ có Linh Bách Tuệ khinh thường sự trợ giúp của Xích Minh, nàng đột nhiên hóa thành cuồng phong, trong đại điện bay múa.

Trong Tây đại điện chỉ có Xích Minh và Linh Bách Tuệ còn đứng trên bình đài, còn mấy người Mị Nhi đã được truyền tống đi ra. Mị Nhi kêu lên: " Đầu bóng lưng ca ca, mau đi tìm người của Thánh Thành, để cho bọn họ mau dừng lại, nếu không sẽ gây đại họa đó." Nàng là người biết rõ về Xích Minh.

Nạp Thiện không quan tâm nói: " Muội tử, Thiên Châu không thể gây thương tổn được hấn đâu."

Mị Nhi dậm chân, gắt giọng: " Ta đương nhiên biết Thiên Châu không thể gây thương tổn được hấn, ta là sợ hấn làm bị thương Thiên Châu, cùng Thánh Thành tranh đấu sẽ làm cho ca ca khó xử." Trong lòng nàng nghĩ chính là không nên gây phiền toái cho Lý Cường.

Đến lúc này Nạp Thiện mới hiểu được ý tứ của Mị Nhi, vội vàng nói: " Ta đi nói, ta đi nói, muội tử đừng có gấp..." Hấn vội xoay người bỏ chạy.

Xích Minh tinh thần chấn hưng, tinh táo huy động Đô Thiên Thần Trượng, trong miệng còn kêu lên quái dị: " Di, cứ nhiên là tiên khí, ha ha, oa nha, không đánh..."

Linh Bách Tuệ hóa thành cuồng phong ở trong Tây đại điện qua lại bay múa, Thiên Châu không làm bị thương bọn họ, cũng khôn không được bọn họ. Thiên Châu do người tu chân thao khống, chỉ có thể phát huy được ba phần uy lực, căn bản là uy hiếp không được hai cao thủ biến thái này.

Linh Bách Tuệ đột nhiên đi vòng quanh Xích Minh một vòng, cuồng phong thét ra thanh âm là lạ: " Xích Minh, người có bản lãnh hãy phá hủy Thiên Châu."

Xích Minh cũng không ngốc: " Ta sao phải nghe người chứ? Ta không phá Thiên Châu đó, ha ha, có bản lãnh người phá cho ta nhìn một chút đi! Ha ha."

Hai người này đều có cổ tà khí, gặp phải nhau, nhịn không được liền đấu võ miệng.

Xích Minh căn bản không quan tâm đến kinh lực Thiên Châu đánh xuống, hấn có Chiến Y hộ thể, mà Linh Bách Tuệ một khi hóa thành cuồng phong thì công kích của Thiên Châu cũng đánh không được nàng. Trong

tiếng rít của cuồng phong, truyền ra thanh âm của Linh Bách Tuệ: " Uy, bốn cô nương ngửa tay, đánh một trận thế nào?" Nàng có vẻ rất có lễ phép.

Xích Minh ha ha cười to nói: " Được a, tiểu nha đầu xinh đẹp, nếu là người thua...làm sao bây giờ? Để cho lão Xích hôn một cái, như thế nào? Ha ha."

Linh Bách Tuệ cũng không thềm nói lý: " Nói hươu nói vượn! Thua thì thua, còn muốn làm sao bây giờ? Uổng người là nam nhân, một chút phong độ cũng không có, vạn nhất nếu là người thua, bốn cô nương không có yêu cầu gì..." Xích Minh bị nàng nói xong sững sờ, đúng lúc này Linh Bách Tuệ đã công kích tới.

Xích Minh oa oa kêu lên, hẳn biết cùng ở một chỗ với Mị Nhi nhất định là người quen thuộc với Lý Cường, bằng hữu duy nhất ở thế giới này của hắn chính là Lý Cường và Mị Nhi, vô luận như thế nào hắn cũng không thể thương tổn ai có liên quan tới hai người bọn họ. Công kích của Thiên Châu đối với hắn mà nói cũng không mạnh, nhưng công kích của Linh Bách Tuệ hắn không thể xem thường, dù sao thực lực của Yêu tiên và Tấn tiên không khác nhau lắm, hơn nữa Yêu tiên còn có khả năng tùy ý tán hình hóa hình, người khác thật khó công kích được bốn tướng của nàng.

Pháp bảo của Xích Minh chỉ có hai kiện, đều là thần khí, một kiện là Chiến Y, một kiện là Đô Thiên Thần Trượng, hắn tổn hao không ít thời gian tu luyện, trước mắt miễn cưỡng có thể vận dụng, nhưng còn chưa thể phát huy được uy lực chính thức của thần khí. Khi giao thủ với Linh Bách Tuệ, Xích Minh nhận ra mình không đủ lực, hắn có một loại cảm giác bó tay bó chân, uy lực của thần khí mặc dù rất lớn, nhưng không thể tùy tâm ứng thủ công kích và phòng hộ. Xích Minh không phải là kẻ ngu ngốc, hắn lập tức thúc giục sự phòng hộ của Chiến Y, tùy ý cho Linh Bách Tuệ đánh lên thân.

Yêu công của Linh Bách Tuệ đích xác bắt phạm, đó là một loại phương thức như thủy ngân không có chỗ nào không vào được, nhưng nàng cũng không nghĩ tới Xích Minh lại cũng không ngăn cản, trong phút chốc nàng đã bay tới trên người Xích Minh. Chiến Y của Xích Minh nổ lên loang loáng chói mắt, hắn giơ lên Đô Thiên Thần Trượng trong tay, trên đầu trượng phun ra một tinh quang màu vàng như suối, trong chớp mắt bao vây cả hai người.

Xích Minh đắc ý cười to: " Ha ha, tiểu nha đầu, rút lui đi."

Linh Bách Tuệ kinh hãi phát hiện mình cũng không còn cách hóa hình, thân thể cấp tốc ngưng tụ lại, một cỗ áp lực thật lớn khiến nàng hiện ra nguyên hình. Chỉ thấy Xích Minh lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ ngay trước mắt, đang làm càn cười to, một tay ôm vào trên lưng nàng. Hắn đột nhiên thu liễm tươi cười, nghiêm trang nói: " Tiểu nha đầu, trước kia ta chính là Xích Minh ma tôn, cho nên người đánh không lại ta đâu."

Linh Bách Tuệ cả đời chưa từng bị nam nhân ôm qua, tay nàng vươn ra tát một cái, một tiếng vang thanh thúy, một cái tát này thật là rất nặng. Về mặt Xích Minh vô tội liếm môi: " Tiểu nha đầu, sao lại đánh ta?"

Linh Bách Tuệ có chút thẹn quá thành giận: " Buông ta ra!" Nàng ngay cả lời bốn cô nương cũng quên nói.

Xích Minh đột nhiên tà tà cười: " Ha ha, nghĩ không ra Yêu tiên cũng biết thẹn thùng, oa nha, chơi vui thật, ô nha nha, hôn một cái!" Người này không hổ xuất thân là ma tôn, điều người khác kiêng kỵ mà hắn vẫn cứ làm.

Linh Bách Tuệ không phải thẹn thùng, người tu luyện đến yêu tiên cảnh giới, vốn không có ý niệm thế tục này trong đầu, nàng căm tức chính là mình bị bại là do quá khinh thường sơ ý, bị người này chiếm tiện nghi, trong lòng làm sao phục khí. Bây giờ lại bị lực lượng của Đô Thiên Thần Trượng giam cầm trong lòng ngực Xích Minh, không thể làm gì khác hơn là trở mặt nhìn hắn hôn mình một cái, trong lòng không khỏi rối loạn một chút, miệng hung hăng nói: " Thật lớn mật! Xích Minh...ta...ta cắn chết người..."

Điều này làm cho Xích Minh buồn cười muốn phá hủy, hắn nhếch miệng cười nói: " Oa...ha ha, tiểu nha đầu thật sự rất mạnh, lão Xích ta thích a, người cắn...để ý cắn...ha ha." Nói xong hắn cũng triệt đi cấm chế do Đô Thiên Thần Trượng phát ra.

Linh Bách Tuệ bất đắc dĩ phát hiện mình vốn không cách nào tổn thương Xích Minh chút nào, nàng chỉ phải hóa hình đi.

Chẳng biết lúc nào Thiên Châu đã đình chỉ công kích, cả Tây đại diện lặng lẽ, một bên là Xích Minh, một bên là Linh Bách Tuệ, hai người không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn nhau.

Mị Nhi xuất hiện giữa hai người, kinh ngạc hỏi: " Hai người đang làm gì a?"

Xích Minh nhất thời không dám phát tính tình, hắn từng bị Mị Nhi hung hăng mị hoặc qua, trong đầu còn có ấn tượng rất sâu, cho nên Mị Nhi vừa nói thì hắn liền lập tức thu hồi Đồ Thiên Thần Trượng, dùng khuôn mặt tươi cười nói: " Hà hà, tiểu muội tử, ca ca không phải chỉ là đùa chút ma, hà hà, hà hà." Bộ dáng của hắn như một đứa nhỏ vừa làm sai chuyện.

Linh Bách Tuệ " phốc xích" nở nụ cười, tiến lên ôm Mị Nhi nói: " Sao người này lại sợ người như vậy, dạy cho tỷ tỷ một chút, lần sau ta cũng trừng trị hắn."

Người tu chân Thánh Thành tựa như mất tích, không ai xuất hiện. Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Tiểu muội tử, đến Cổ Kiếm Viện kia chơi được không? Khi đại ca đi có dặn ta đến đó chờ hắn, ca ca ta bây giờ không nhà để về nữa rồi."

Nạp Thiện chạy trở về, nói: " Không có việc gì nữa, bọn họ triệt rồi."

Mị Nhi nói: " Đầu bóng lưỡng ca ca, người đưa Xích Minh ca ca đến Cổ Kiếm Viện đi."

Xích Minh hỏi: " Tiểu muội tử đi đâu? Nếu đại ca vắng mặt, ta đi với người."

Linh Bách Tuệ liếc mắt nói: " Không cho người đi theo, tỷ muội chúng ta có chuyện riêng của mình, người đi theo làm cái gì?"

Xích Minh đánh qua một trận với Linh Bách Tuệ, hiểu được tiểu nha đầu này rất thú vị, nhịn không được còn muốn đùa với nàng, hắn cố ý trừng mắt nói: " Tiểu nha đầu, lúc ta biết tiểu muội tử thì người còn không biết đang ở nơi nào, dám quản chuyện của lão Xích ta? Chọc giận ta...ta..." Hắn đột nhiên phát hiện vẻ mặt Mị Nhi mất hứng, nhất thời không dám nói tiếp.

Mị Nhi gắt giọng: " Không cho nói chuyện như vậy với tỷ tỷ của ta! Xích Minh ca ca, huynh đi Cổ Kiếm Viện trước đi, muội rất nhanh sẽ trở về."

Xích Minh thở dài nói: " Không vui! Được rồi, đầu bóng lưỡng, đi thôi." Hắn rất thức thời vụ, biết Mị Nhi thật sự tức giận, hắn không muốn vừa tới Phong Duyên Tinh lại đắc tội Mị Nhi.

Nạp Thiện đáp ứng, trong lòng nói thầm: " Xước hào này thật vang, ai mà không biết ta là đầu bóng lưỡng a, ai cần người kêu lớn tiếng như vậy!"

Linh Bách Tuệ ôm Mị Nhi, đắc ý cười, nói: " Tỷ muội chúng ta đi trước thôi, hi hi." Nàng hóa làm một cỗ cuồng phong mang theo Mị Nhi thuần di đi. Xích Minh tức giận kêu lên: " Từ nơi nào có một Yêu tiên? Ai, đã tới chậm, ta đã tới chậm a." Hắn phát ra cảm thán không ngừng.

Nạp Thiện căn bản không rõ ý tứ của Xích Minh, ở một bên thúc giục: " Xích lão đại, đi thôi."

Mị Nhi và Linh Bách Tuệ vừa đi, Xích Minh nhất thời cảm thấy vô vị, hắn dương dương phát tay nói: " Đầu bóng lưỡng, dẫn đường."

Trong lòng Nạp Thiện nhịn không được thầm mắng, người này quả thật vô lý, cách làm thật làm người ta tức giận. Nhưng hắn là bằng hữu của Lý Cường, Nạp Thiện không có cách nào khác hơn là nói: " Lão đại người thật sự là uy phong, ta vẫn tưởng rằng đầu trọc ta uy phong, hiện tại nhìn lại thật sự muốn đem lông mao toàn thân cạo sạch sẽ...có lẽ sẽ được lợi hại như lão đại người rồi." Hắn xoay người đi ra phía ngoài.

Đầu óc của Xích Minh nhất thời không uyển chuyển, chỉ cảm thấy nghi hoặc: " Lông mao toàn thân cạo sạch sẽ? Có quan hệ gì tới uy phong? Lời nói của tiểu tử này thật không hiểu nổi a." Hắn hoàn toàn không có nghe ra Nạp Thiện là đang chửi người, vẫn hồ đồ đi theo sau.

Hiền Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân đã đợi đến nóng nẩy ở bên ngoài, nhìn thấy Nạp Thiện đi ra, vội vàng đi tới nghênh đón. Nạp Thiện rất nhiệt tình bắt chuyện với hai người bọn họ, nói: " Đi, chúng ta về Cổ Kiếm Viện." Lại phân phó đệ tử bên người, đi trước thông tri cho Mạt Bồn chuẩn bị tiếp đãi.

Đoàn người hướng tới trú địa của Cổ Kiếm Viện tại Bất Dạ Thành đi tới.

Xích Minh đến, đã kinh động Thánh Thành Kiền Thiện Dong.

223. Chương 223

Hầu Phích Tịnh mặc dù bị Lý Cường cầm chế, nhưng thực lực của hắn vẫn còn. Thông qua truyền tống trận đi qua mấy tinh cầu, Lý Cường cảm thấy chạy đi như vậy thật là quá chậm, nói: " Lão ca, ta muốn thử đại na di, với tốc độ bây giờ chạy trở về thì quá muộn."

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Lão tử bây giờ biết rồi, tại sao cao thủ Đại Thừa kỳ rất ít xuất hiện, cấp, nhìn bộ dáng chỉ cần bị một chút tổn thương, đối với cao thủ Đại Thừa kỳ mà nói, đều đủ làm cho hắn hối hận cả đời. Cao thủ Đại Thừa kỳ mặc dù cường đại, đồng thời cũng rất yếu ớt. Lão đệ, không quan hệ, người cứ thử na di tới một khoảng cách tinh cầu đã, nếu lão tử không có chuyện gì thì dừng đại na di."

Lý Cường gật đầu, dùng Chiến Hồn Đao bao lấy mình và Hầu Phích Tịnh, nói: " Lão ca cẩn thận." Một tiếng sét đánh vang lên, hai người na di đi ra ngoài, trong nháy mắt đã đi tới trên bầu trời của tinh cầu kế tiếp. Treo ở trên không trung, Lý Cường hỏi: " Lão ca cảm giác như thế nào?"

Hầu Phích Tịnh than thở không thôi: " Hảo tiểu tử, lợi hại a. Tốt, lão tử không cảm thấy gì không ổn, đại na di thật là phi thường không tưởng nổi."

Lý Cường yên lòng, xem xét Định Tinh Bàn một chút, nói: " Như vậy thì chúng ta có thể nhanh hơn tốc độ rồi." Lại một tiếng sét đánh, quang hoa chói mắt hiện lên, lần này đi rất xa.

Khoảng cách giữa Huyền Thụ Tinh và Phong Duyên Tinh phi thường xa xôi, thuộc về tinh cầu tu chân cực hẻo lánh vắng vẻ, chỉ có người tu chân đã ngoài Hợp Thể kỳ mới có thể tìm được nơi đó, bởi vì có chút truyền tống trận ở những tinh cầu quá cảnh đã bị hủy diệt.

Liên tục vài lần đại na di, Lý Cường phát hiện đã đến gần Phong Duyên Tinh.

Bởi vì mang theo một người tiến hành đại na di, Lý Cường cảm thấy công lực tiêu hao quá lớn, hắn hỏi: " Lão ca, phụ cận có tinh cầu gì?"

Hầu Phích Tịnh đã bị đại na di của Lý Cường làm đầu óc choáng váng, hắn than thở: " Lão tử đã thấy chóng mặt rồi, làm sao biết ở phụ cận có tinh cầu gì, đây là địa phương nào a?"

Lý Cường biết bây giờ công lực của Hầu Phích Tịnh bị phong bế thì không có cách nào xem xét Định Tinh Bàn, hắn đem vị trí bây giờ xác định trong tinh tiêu, đưa cho Hầu Phích Tịnh nói: " Lão ca nhìn xem."

Hầu Phích Tịnh miễn cưỡng có thể xem xét, hắn chỉ nhìn thoáng qua thì sẽ biết, tinh cầu ở Phong Duyên Tinh tu chân giới hắn phi thường quen thuộc, dù sao hắn đã ở chỗ này tu luyện đã rất lâu. Hắn nói: " Có một tinh cầu có thể đi, nơi đó có truyền tống trận, trực tiếp truyền tới Phong Duyên Tinh." Hắn lưu lại ký hạo trong tinh tiêu.

Lý Cường hỏi: " Đây là tinh cầu gì?"

Hầu Phích Tịnh nói: " Là tinh cầu không người, nơi này có nhiều người tu chân của giới này đều cũng biết, đây là một tinh cầu trung chuyển(quá cảnh), cảnh sắc không tệ, nhưng có chút quái thú dường như lợi hại, cấp, với thần thông bây giờ của ngươi, có thể không cần để ý tới nữa...ai nha, ta nhớ ra rồi, đây không phải là tinh cầu lần trước ngươi đưa cho ta xem sao?"

Lý Cường giật mình, nếu như vậy thì địa phương này dù sao cũng cần phải đi xem. Hắn xem qua ký hạo trong tinh tiêu, phát hiện khoảng cách không xa, lập tức cũng không nói nhiều, mang theo Hầu Phích Tịnh na di đi tới.

Đây là một tinh cầu bị đóng băng, chỉ có băng xuyên và hải dương, không khí cực kỳ mỏng manh. Hầu Phích Tịnh nói rất đúng, cảnh sắc nơi này phi thường xinh đẹp, những khối băng lớn do gió tuyết điêu trác còn có vẻ thiên kỳ trăm quái, tuyết trắng bao trùm cả đại địa, nhìn qua tựa như một thánh khiết thế giới.

Lý Cường yêu thích cảnh sắc như vậy nhất, hắn thu hồi Chiến Hồn Đao, lớn tiếng than thở: " Hay! Một địa phương thật thoáng mỹ." Lời nói truyền ra, một loài chim màu trắng bay lên, tại không trung kêu to chói tai xoay quanh.

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Nơi này có đủ các loại động vật, loài chim bay thì nhiều lắm."

Lý Cường cười nói: " Thú vị, nhưng chúng nó nhờ vào cái gì mà sinh tồn? Nơi này trời băng đất tuyết, nhìn không thấy có thứ gì ăn được cả."

Hầu Phích Tịnh nói: " Nơi này hải dương có diện tích rất lớn, chúng nó phần lớn nhờ vào loài cá trong nước mà sinh tồn, một ít bộ phận thì nhờ vào ăn những loài chim bay này."

Lý Cường nói: " Lão ca, đệ cần phải tu luyện một lát rồi đi." Hắn tiện tay bố trí một phòng ngự trận đơn giản, khoanh chân ngồi xuống.

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Ta bây giờ không nên luyện công, ngủ một giấc rồi hãy nói." Hắn nằm trên mặt đất ngủ ngon lành. Lý Cường biết trong lòng hắn bất đắc dĩ, có chút lắc đầu, lặng yên chìm vào cảnh giới Ngũ Kinh Thiên, bắt đầu tu luyện.

Hầu Phích Tịnh vừa tỉnh lại, nhìn thấy Lý Cường còn đang tu luyện, hắn nhàm chán lại nằm trên mặt đất, nhìn lên bầu trời đầy sao một chút, nhin không được âm thầm cười khổ. Thật ra, Hầu Phích Tịnh độ kiếp rất miễn cưỡng, nếu không có rất nhiều cao thủ tương trợ, hắn rất khó tu đến được Đại Thừa kỳ. Điểm này trong lòng hắn rất rõ ràng, vì thế hắn đặc ý tìm được một phương thuốc cổ, định luyện chế một lô tiên đan, lúc phi thăng thì tự trợ mình một chút lực, để tránh lúc phi thăng xuất hiện sai lầm, thật ra đối với việc phi thăng hắn không có chút nắm chắc.

Hầu Phích Tịnh tiện tay bốc một khối băng đặt vào trong miệng, một cỗ mát lạnh chảy vào trái tim. Hắn nhìn tinh không, đột nhiên phát hiện một viên lưu tinh rơi xuống tới, trong lòng hơi kinh hãi, bởi vì viên lưu tinh nọ còn kéo theo cái đuôi màu vàng. Hắn nhảy lên, cẩn thận quan sát, đáng tiếc bởi vì công lực bị phong bế, hắn không cách nào nhìn thấy rõ ràng hơn.

Lý Cường cũng đúng lúc này tỉnh lại, hắn đứng dậy nói: " Kỳ quái, là cái gì vậy? Không ngờ cũng có thể ảnh hưởng ta tu luyện."

Hầu Phích Tịnh chỉ vào bầu trời, nói: " Lão đệ, người xem."

Viên lưu tinh bay vút đã nhìn thấy rõ ràng hơn, Lý Cường ngưng mắt nhìn lại, nghi hoặc nói: " Là vật gì? Đây không phải lưu tinh a, kỳ quái."

Hầu Phích Tịnh nghe hắn nói lại càng hoảng sợ, hai mắt Lý Cường bắn ra kim quang dài chừng năm, sáu thước, thẳng đến lúc hắn mở miệng nói chuyện, thì mới biến mất. Hầu Phích Tịnh coi như là người kiến thức uyên bác, cặp mắt hiện kim quang để nhìn đồ vật, Lý Cường đúng là người thứ nhất. Hắn cười nói: " Lão tử cảm thấy...như là...ân, là do pháp bảo phát ra ánh sáng loang loáng."

Lý Cường tỉnh ngộ, nói: " Đúng, là tiên khí phát ánh sáng, chúng ta đi xem." Hắn phóng ra Chiến Hồn Đao, quyền trụ Hầu Phích Tịnh, trước mắt đột nhiên sáng ngời, ngay sau đó truyền đến tiếng sét đánh trầm muộn. Hầu Phích Tịnh lớn tiếng nói: " Là tranh đấu! Kỳ quái, lão đệ nhanh đi!"

Kim quang chợt lóe, Lý Cường mang theo Hầu Phích Tịnh thuận di qua.

Lý Cường vừa mới hiện xuất thân hình, liền phát hiện mình đang rơi vào vùng băng vỡ cuồng bạo, hắn đem kim mang của Chiến Hồn Đao trường mở, chỉ nghe một tiếng rít chói tai, trong chớp mắt, cảnh sắc chung quanh rõ ràng có thể thấy được.

Lý Cường liếc mắt nhìn thấy người đang rơi xuống, kinh ngạc đến thiếu chút nữa kêu lên, người nọ đúng là La Thiên Thượng Tiên Hiên Long! Trên bầu trời có bảy đạo thanh ảnh cổ quái xoay quanh liên tục không ngừng đả kích hắn, nhìn ra được, Hiên Long đã không thể đỡ được nữa, không ngừng rơi xuống phía dưới.

Hầu Phích Tịnh ngạc nhiên nói: " Di, là tiên nhân..."

Lý Cường vội la lên: " Lão ca, mau tránh..hắn là băng hữu của ta!"

Hầu Phích Tịnh nghe được Lý Cường kêu mình tránh né, nhất thời cảm thấy cả người không được tự nhiên, hắn bất đắc dĩ rút ra bảo kiếm hình quả trứng nọ, cầm nơi tay, còn chưa kịp nói chuyện, Lý Cường đã thuận di đi ra ngoài. Hầu Phích Tịnh nào biết đâu rằng, Hiên Long quan hệ đến sự tồn và Mạc đại ca của Lý Cường, hắn không nóng nảy mới là kỳ quái.

Lý Cường từ mặt bên công tới.

Vật có thể đánh cho Hiên Long không có lực hoàn thủ, Lý Cường không dám khinh thường, hấn xuất ra toàn bộ kinh lực, Kim Tôn Thần Tâm nhảy dựng lên như trống cổ lôi động. Kim mang của Chiến Hồn Dao thoảng xoay tròn, kim mang đột nhiên tiêu tán, phía chân trời mơ hồ truyền đến tiếng chấn động. Lý Cường cuồng quát: "Hiên Long đại ca, mau lại đây!"

Trong phút chốc, cả bầu trời một mảnh sáng lạn, băng tuyết thể giới phía dưới phản xạ ra bạch quang chói mắt, vô số kim tinh ngân mang tại không trung bay múa, "ba lạp ba lạp" tiếng vỡ vụn, càng ngày càng dày, càng ngày càng vang. Bầy điều thanh ảnh đột nhiên buông tha việc công kích Hiên Long, quay đầu nhằm phía Lý Cường.

Hiên Long tựa hồ bị thương nặng, hấn không cách nào thuấn di, thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Lý Cường đã súc đủ đao thế, Sát Lục Chi Tâm bộc phát lớn mạnh. Một đao này hấn ngưng tụ toàn bộ công lực, cũng là một đao hấn không kiêng kỵ nhất. Bởi vì lo lắng cho sự tôn và đại ca của mình, chỉ có Hiên Long ngay trước mắt mới là hy vọng duy nhất biết được tin tức, càng hướng chi Hiên Long là tiên nhân hấn có cảm tình nhất, hấn không quản một đao giết chóc này sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào cho mình.

Bầy điều thanh ảnh còn chưa tới gần Lý Cường thì đã cảm thấy được uy hiếp. Lý Cường cắn răng thả ra toàn bộ kinh lực súc mãi, giữa hai tay phun xuất một đạo kim quang dũng mãnh làm cho người ta sợ hãi, phẳng phất như bao phủ cả thiên địa. Hai tay hấn đột nhiên giao xoa, trên bầu trời trong nháy mắt xuất ra mười đạo đao mang màu vàng liên tiếp, giống như thiên la địa võng vừng vàng vây khốn bầy điều thanh ảnh.

Lý Cường thoảng thở phào nhẹ nhõm, với đao thế như vậy, dù là La Thiên Thượng Tiên cũng khó kháng cự. Hấn còn không có cách nào tự do không chế Chiến Hồn Dao, chỉ hơi dừng lại một chút, thì liền phát lực.

Hầu Phích Tịnh lần này xem như nhìn thấy được lực lượng chân thật chính thức của Lý Cường, hấn không hề do dự, dùng kiếm trong tay mở ra một đại động trên mặt băng, thả người nhảy vào.

Cùng thời gian, trên mặt đất đột khởi lên một ngọn núi băng, ở kinh lực vô cùng trên không trung va chạm, toàn bộ vỡ vụn thành băng tủa đầy trời, gào thét đảo qua đại địa.

Bầy điều thanh ảnh bị đao mang màu vàng cắt nát bấy, hóa thành một trận mưa màu xanh bay xuống tán lác.

Một đao này của Lý Cường phẳng phất như chém vào trong không khí, hấn khó thể tin nhìn, đem La Thiên Thượng Tiên truy đuổi đến không còn đường chạy như thanh ảnh nọ không ngờ lại bị mình dễ dàng phá trừ, hấn thật sự là không thể tin.

Một lúc lâu, hấn mới chú ý cảnh vật trên mặt đất đã đại biến, phương viên trong phạm vi hơn mười dặm đều bị Chiến Hồn Dao quét bằng phẳng. Hấn đột nhiên nhớ tới Hầu Phích Tịnh còn đang ở phía dưới, sợ đến hét lên: "Lão ca, người ở đâu?"

Trên mặt băng màu trắng nhấp nhóang một đạo kiếm quang, một cái đầu từ dưới đất thò ra, nhìn trái nhìn phải rồi lại nhìn lên trên. Chỉ nghe hấn gọi: "Lão đệ, lão tử thiếu chút nữa là bị chôn sống rồi! Mụ nội nó, người cũng quá lợi hại đi thôi."

Lý Cường nhìn thấy Hầu Phích Tịnh không có việc gì, lúc này mới yên lòng, hấn phóng ra thần thức sâu tầm, phát hiện Hiên Long cũng bị chôn ở trong mặt băng vỡ. Hấn lập tức bay qua, cẩn thận đào Hiên Long lên. Hiên Long đã lâm vào trạng thái nửa phong bế.

Lý Cường cẩn thận kiểm tra một phen, phát hiện là do Hiên Long tự mình phong bế, hấn không rõ ràng lắm tại sao Hiên Long lại muốn tự phong bế, tìm hiểu một hồi, hấn cũng không hiểu được. Loại thủ pháp tự phong bế này, người ngoài căn bản không cách nào cởi, hơn nữa cũng không cách làm tổn thương hấn, nếu muốn cởi cần phải có đại thần thông đưa tất cả công lực của hấn tiêu diệt hoàn toàn, nhưng trong giới này còn có ai có được công lực như vậy? Cho dù là Cô Tinh tới cũng không nhất định làm được, có lẽ chỉ có Thủy Ẩn Giả mới có bản lãnh này.

Lý Cường đành nhìn Hiên Long ẩn thân trong kim quang của tiên giáp.

Hầu Phích Tịnh chống từng bước đi tới, mắt đất nhìn qua mặt dù bằng phẳng, nhưng so với đất tuyết còn khó đi, vì trên mặt băng còn hiện diện nhiều hố to trống rỗng. Hắn thật vất vả đi tới bên cạnh Lý Cường, hỏi: "Tiền nhân này là ai?"

Lý Cường cười khổ nói: "Là La Thiên Thượng Tiên Hiên Long, ai, hắn và Cô Tinh đưa Mạc đại ca và sư tôn ta đi Hâm Ba Giác, không biết tại sao hắn lại chạy đến nơi đây."

Trong lòng Lý Cường lo lắng vạn phần, hắn không biết Hiên Long lúc nào mới có thể cởi được sự phong bế của chính mình.

Hầu Phích Tịnh hỏi: "Vừa rồi là ai truy hắn?"

Lý Cường lắc đầu: "Không phải người truy, mà là một loại pháp bảo rất kỳ quái truy theo, đáng tiếc không biết là pháp bảo gì, bị ta một đao chém nát."

Hầu Phích Tịnh chất lưỡi nói: "Hay thật, pháp bảo này rất lợi hại ma, vậy mà cũng đuổi theo đánh La Thiên Thượng Tiên? Không thể tư nghị."

Hiên Long súc trong tiên giáp đột nhiên giật mình, trong lòng Lý Cường vui vẻ, nói: "Mau nhìn, hắn động rồi!"

Một hồi lâu, Hiên Long mở mắt, nhìn thấy Lý Cường và Hầu Phích Tịnh trố mắt nhìn mình, kinh ngạc nói: "Lý Cường? Lão đệ...sao lại là ngươi?" Hắn thu hồi tiên giáp đứng lên, vừa muốn nói gì nữa, chỉ nghe tiên giáp phát ra "phách lý ba lạp" âm thanh vỡ vụn. Hiên Long sắc mặt đại biến, không tự chủ được lão đảo, Lý Cường vội vàng đưa tay đỡ lấy, hỏi: "Đại ca, đây là chuyện gì xảy ra?" Vừa nói vừa móc ra hai khóa Thánh Thật Lãm.

Hiên Long nhìn thoáng qua Thánh Thật Lãm, nói: "Vật này không hữu dụng..." Hắn miễn cưỡng đứng vững, hít sâu một hơi, nhắm mắt đứng thẳng, trên người phát ra quang hoa nhàn nhạt. Lý Cường biết hắn đang tu luyện, vẫn không nhúc nhích mà đứng đợi hắn.

Ước chừng một bữa cơm, Hiên Long dừng lại, cười khổ nói: "Bây giờ thăm rồi, muốn bị đánh hồi nguyên hình rồi."

Lý Cường buông tay ra, nói: "Lão ca, là vật gì lợi hại như vậy? Sư tôn ta và đại ca ta đâu? Cô Tinh đâu?"

Hiên Long khoanh chân ngồi xuống, mặt không chút thay đổi, nói: "Bị vây ở Hâm Ba Giác. Cô Tinh đại nhân xâm nhập vào, ta vì bảo vệ sư tôn và đại ca ngươi, ngành liễu mạng một hồi, không nghĩ tới Tây Thánh Ba Ngự Thất Thánh Sử...ta một mình đánh không lại bọn họ, cũng may đại ca và sư tôn ngươi bị vây ở cực Huyền Bằng Nhân, tạm thời ra không được, bọn họ cũng vào không được. Ta bị thương nặng không thể làm gì khác hơn là bỏ chạy, Thất Thánh Sử cùng phát ra Thanh Ba Trảm vẫn truy theo ta, cuối cùng đánh nát Tinh Diệu của ta, bắt đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là tự mình phong bế, chỉ có khi chúng nó dừng lại công kích, ta mới có thể tỉnh lại. Nếu không có gì ngoài ý muốn, sau trăm năm, uy lực của Thanh Ba Trảm mới có thể tiêu tán."

Lý Cường cả kinh trong lòng "phốc phốc" nhảy lên, hỏi tới: "Hâm Ba Giác rốt cuộc là địa phương nào? Tây Thánh là thứ gì? Ba Ngự Thất Thánh Sử lại là vật gì? Sao lại lợi hại như vậy?"

Hiên Long tựa hồ có điều cố kỵ, hắn ấp a ấp úng nói: "Có lẽ Cô Tinh đại nhân có thể thành công...hết thấy mới có hy vọng, nếu không...ai, không nói cũng được."

Lý Cường nóng nảy: "Đại ca, ngươi dẫn ta đi Hâm Ba Giác..."

Hiên Long chậm rãi lắc đầu: "Không được..."

Vẫn là Hầu Phích Tịnh dường như tỉnh táo, hắn nói: "Lão đệ, sợ rằng thật sự không được."

Lý Cường hỏi: "Tại sao không được?"

Hầu Phích Tịnh nói: "Ngươi nhìn kỹ tình huống của Hiên Long tiên bối."

Lý Cường ngẩn ngơ, hắn đưa tay đỡ lấy Hiên Long, đem thần thức dò xét đi vào. Hiên Long cũng không có ngăn trở, hắn cũng không còn năng lực ngăn trở nữa. Chỉ chốc lát sau, Lý Cường thở dài một tiếng, Hầu Phích Tịnh nói đúng, Hiên Long đã nhanh đến bên bờ của sự tán công.

Lý Cường cúi đầu trầm tư, đột nhiên, hắn nhớ tới Thủy Ẩn Giả Thiên Cô, nàng hắn là không vô duyên vô cớ đưa Bối Dã Đan Đỉnh cho mình, chẳng lẽ nàng cũng biết đoán trước? Lý Cường ngẩng đầu lên nói: " Nếu ta có biện pháp trị liệu cho đại ca...đại ca có mang ta đi Hâm Ba Giác không?"

Trên mặt Hiên Long lộ ra vẻ kinh ngạc chưa từng có, hắn không dám tin tưởng, nói: " Người...người nói cái gì?"

Lý Cường buông tay ra, nói: " Ta có biện pháp để cho đại ca kháng phục."

Hiên Long vốn không thể tin, hắn lắc đầu nói: " Như thế nào có thể? Trừ phi có Độ Ly Thần Đan..."

Lý Cường gật đầu nói: " Không sai, Độ Ly Thần Đan, Già Duệ Thần Đan, còn có Khô Thanh Thần Đan, Quy Nguyên Thần Đan..." Hắn còn chưa nói xong, Hiên Long nhảy dựng lên, con mắt tròng trịch thật lớn, luôn miệng nói: " Người...lão đệ, người biết mình đang nói gì không? Độ Ly Thần Đan..Già Duệ Thần Đan...Khô Thanh Thần Đan...ai nha, những thứ này ở tiên giới cũng là kỳ trân khó tìm a, người ở đâu có?"

Lý Cường xuất ra Bối Dã Đan Đỉnh, cười nói: " Dùng thứ này luyện đan, có thể luyện xuất ra Thất Tập Đan thần kỳ nhất, như vậy được không?"

Hiên Long ngồi phịch trên mặt đất, thất thanh: " Người gặp qua Thủy Ẩn Giả?"

Hầu Phích Tịnh nghi hoặc nói: " Cái gì Thủy Ẩn Giả? Đó là ai?"

Lý Cường nói: " Đúng vậy, ta nhìn thấy nàng. Lão ca, Thủy Ẩn Giả ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy, trước kia cho tới bây giờ không có nghe nói qua, người này rất thần bí."

Hầu Phích Tịnh thở dài: " Kỳ quái, người nào người cũng nhận thức cả, lão tử thật sự là sống lâu uống phí rồi."

Hiên Long suy nghĩ một chút nói: " Chỉ có Bối Dã Đan Đỉnh còn không được, Bối Dã Thiên Kinh và linh dược luyện chế người có sao?"

Lý Cường gật đầu nói: " Bối Dã Thiên Kinh ta có xem qua, về phần linh dược...chủ dược đều có, chỉ thiếu chút linh dược phụ trợ, nhưng đã có người chuyên môn đi góp nhặt."

Hiên Long không khỏi tinh thần đại chấn, nói: " Ha ha, trời không diệt ta a, tốt! Ta cũng có không ít linh dược, ta cùng người luyện đan."

Hầu Phích Tịnh cũng rất vui vẻ, từ khi hắn bị thương, tâm tình cũng không tốt, nếu không phải Lý Cường cầm chế hắn, chỉ sợ hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma. Nhìn thấy Hiên Long vui vẻ như thế, Hầu Phích Tịnh biết Lý Cường có thể luyện chế ra thần đan nhất định rất lợi hại, nếu ngay cả tiên nhân cũng có thể cứu trị, thì mình là một người tu chân hắn là càng không có chuyện.

Lý Cường vẫn còn lo lắng, hắn hỏi: " Hiên Long đại ca, Cực Huyền Băng Nhân là địa phương nào? Sư tôn và Mạc đại ca bị vây ở bên trong..có nguy hiểm hay không?"

Hiên Long thu hồi tiên giáp trên người, thay đổi quần áo màu đen, hắn sửa sang lại đai lưng, nói: " Bên trong ta cũng không có đi qua, nhưng Cực Huyền Băng Nhân không có người của Tây Thánh, còn những thứ khác hắn là uy hiếp không được hai người bọn họ, thực lực của Tấn tiên cũng không kém."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới một người khác, hỏi: " Lão Nhân, được rồi, còn có lão Nhân, hắn ở nơi nào?"

Hiên Long nghiêng đầu nói: " Hắn, đã chuyển thể rồi. Hắn không có thời gian cùng đến Hâm Ba Giác, ở trên đường Cô Tinh đại nhân đã để cho hắn chuyển thể..."

Đây cũng là vấn đề Lý Cường quan tâm, hắn vội hỏi: " Hắn chuyển thể thuận lợi không?"

Hiên Long gật đầu: " Không thành vấn đề, công lực hắn thâm hậu, Cô Tinh đại nhân rất dễ dàng khiến cho hắn chuyển thể. Sư tôn người rất hâm mộ hắn, hy vọng mình cũng có thể thuận lợi giải thoát."

Lý Cường không đợi được nữa, nói: " Chúng ta mau về Phong Duyên Tinh, đại ca, có lẽ lần này phải tìm người hỗ trợ rồi, bằng lực lượng hai người chúng ta, sợ rằng vẫn còn không được a."

Hiên Long nói: " Ở chỗ này còn có thể tìm được ai nữa? Người tu chân thì không được đâu, ít nhất phải có thực lực ngoài Tán tiên, trong giới này...khó a."

Lý Cường dùng ngón tay tính toán cho Hiên Long nghe: " Ta nghĩ biện pháp, có lẽ có thể mời được La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong, tiên tử Đại Nam Phong Ngự, tiên nhân Thiên Thực, còn có Tán tiên Ngân Bồ Di, có lẽ Xích Minh cũng đã tới Phong Duyên Tinh, thực lực của hắn không kém gì ta, ân, hơn nữa Yêu tiên Linh Bách Tuệ còn có Thiên Sư Thần Thú Tiểu Bạch...Thiên Cô có lẽ mời không được rồi, nhiều người như vậy hẳn là có thể liều mạng thử xem."

Hiên Long há to miệng một hồi lâu nói không ra lời, vẻ mặt hắn xem như phong phú cực kỳ. Hắn hỏi lại: " Người không phải nói hoang chứ, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự còn có Thiên Thực có thể cùng tới? Nói giỡn..."

Lý Cường lắc đầu: " Về Phong Duyên Tinh rồi hãy nói, bọn họ đều đang ở chỗ Kiền Thiện Dong. Đại ca, ta lừa ngươi để làm chi, hơn nữa, ta ở tại Huyền Thụ Tinh còn đánh nhau với Xích Vật Ngự một trận, ngươi còn không biết, từ tiên giới đã có rất nhiều tiên nhân tới đây."

Những lời nói của Lý Cường làm người phải sợ hãi không ngừng tuôn ra, hắn nói xong, Hiên Long hoàn toàn trợn tròn mắt. Qua một lát hắn mới nói: " Huynh đệ...người...người đánh nhau với Xích Vật Ngự? Người biết hắn là ai không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Ta biết a, hắn là tiên giới bài danh thứ tám La Thiên Thượng Tiên, như thế nào?" Lời nói của hắn như đang nói tới chuyện rất bình thường.

Hầu Phích Tịnh mặc dù không biết phần lớn nội dung Lý Cường nói, nhưng từ vẻ mặt khiếp sợ của Hiên Long có thể thấy được, bây giờ những chuyện Lý Cường làm đã không còn là chuyện mình có khả năng can thiệp được nữa, hắn đột nhiên cảm thấy Lý Cường có chút xa lạ. Nghĩ tới đây, hắn cả kinh, trong lòng không khỏi xấu hổ, mình dĩ nhiên cũng sinh ra một tia ghen ghét với huynh đệ mình.

Hiên Long hoàn toàn không còn chuyện gì nói, dám đánh nhau với Xích Vật Ngự mà không bại, thực lực như vậy tại tiên giới cũng là chuyện không tưởng nổi. Tu thần Thiên Tiến Chương không hổ là thần điển tu luyện của Thanh Đế, trong thời gian ngắn ngủn mà Lý Cường tu luyện đến tu vi như vậy, Hiên Long không khỏi nhịn được có chút động tâm, nhưng hắn vẫn không dám tu luyện.

Hầu Phích Tịnh nói: " Ta nhớ kỹ truyền tống trận nằm trên một hải đảo, nơi này có hai truyền tống trận, ở trên hải đảo là đại hình truyền tống trận, hẳn là có thể trực tiếp đi tới Phong Duyên Tinh." Hắn đưa tay chỉ tới hướng nam.

Lý Cường nói: " Đại ca ngươi còn bay được không?"

Mặt Hiên Long có chút đỏ lên: " Bay? Người dẫn chúng ta thuận đi đi thôi, ta phải toàn lực áp chế thương thế, nếu không sẽ phiền toái."

Trong lòng hắn cười khổ, hắn chưa tới qua tinh cầu vô danh này, nếu thuận đi, không biết sẽ thuận chuyển đi đâu. Hắn nói: " Để ta mang theo hai người bay thôi, lão ca chỉ đường cho ta."

Hầu Phích Tịnh đáp: " Không thành vấn đề, ta dẫn đường."

Lý Cường đột nhiên nói: " Chờ một chút..." Hắn cảm giác được một trận ba động cổ quái, thần thức lập tức ra ngoài tìm kiếm. Hầu Phích Tịnh và Hiên Long đều là cao thủ cực kỳ lợi hại, vừa nhìn thì hiểu được Lý Cường nhất định là phát giác cái gì.

Chỉ chốc lát, Lý Cường hồi thần nói: " Hiên Long đại ca, có người truy theo người?"

Hiên Long nói: " Ta không biết a, quang huy tinh diệu thành công đại na di qua phụ cận Phong Duyên Tinh, sau đó đã bị hủy diệt, nguyên khí ta bị trọng thương, căn bản không có cách nào khác ngăn cản bảy đạo Thanh Ba Trảm nọ, không thể làm gì khác hơn là dùng hết công lực thi triển na di, đồng thời đem mình phong bế lại chống đỡ sự công kích của Thanh Ba Trảm, ai biết phía sau có người truy theo hay không."

Lý Cường cười khỏ nói: "Đã rất gần rồi, công lực thật cổ quái a, tựa hồ còn đang tìm chúng ta, chúng ta đánh hay chạy?" Hắn cố kỵ rất nhiều, nếu đối phương là cao thủ Hâm Ba Giác, chỉ cần có hai người, hắn không có cách nào khác chiều cổ cho Hầu Phích Tịnh và Hiên Long, hơn nữa cảnh giới của hắn bây giờ, chỉ cần vừa động thủ là Sát Lục Chi Tâm sẽ khởi lên, thật sự giết chết một người, đối với tu luyện sau này ảnh hưởng thật lớn, hắn có chút không biết làm sao.

Hiên Long mặc dù không rõ ràng lắm sự kiêng kỵ trong tu luyện của Lý Cường, nhưng nhìn ra Lý Cường đang do dự, trầm tư chốc lát nói: "Chúng ta đi trước thôi, ai, không nghĩ tới ta cũng biến thành gánh nặng." Hắn có loại cảm giác khổ sở, một La Thiên Thượng Tiên rơi xuống bước này, thật sự là một chuyện rất khó kham nổi.

Lý Cường quyết định thật nhanh, dùng Chiến Hồn Dao bao lấy hai người, cấp tốc bay về hướng nam. Hắn nghĩ thông suốt, tới Phong Duyên Tinh, sẽ không gì lo ngại nữa, Phong Duyên Tinh có ba tiên nhân đang ở đó, cho dù mình đánh không lại, cũng tự nhiên sẽ có người đi ra đánh.

Tốc độ phi hành của Lý Cường cực nhanh, ước chừng mười phút sau đã bay ra ngoài khơi xa. Theo Hầu Phích Tịnh chỉ điểm, hắn thuận lợi tìm được truyền tống trận.

Đem hai người đặt vào trong truyền tống trận, Lý Cường nhanh chóng khảm vào tinh thạch, chọn chuẩn phương vị, lập tức khởi động.

Lúc này, chân trời xuất hiện ba đạo trường hồng màu xanh, đối thủ đã đuổi tới.

224. Chương 224

Ba đạo trường hồng màu xanh vừa rơi vào bên truyền tống trận, liền mau lẹ xông tới. Một đạo ánh sáng chói mắt khởi lên, truyền tống trận bị nổ nát bấy, ba đạo thanh ảnh bị tiếng nổ mạnh kịch liệt bắn tung lên trời.

Bên ngoài Thiên Duyên Thành đại hình truyền tống trận không ngừng lóe ra bạch quang, mỗi một lần là ý nghĩa có người truyền tống lại đây.

Vừa lại là một đạo bạch quang lóe sáng, Lý Cường, Hầu Phích Tịnh và Hiên Long ba người xuất hiện trong truyền tống trận. Lý Cường không hề dừng lại, kim quang chớp động, hắn mang theo hai người thuận đi vào thành, trực tiếp rơi vào trú địa của Cổ Kiếm Viện.

Ba người xuất hiện lập tức kinh động đệ tử Cổ Kiếm Viện, Mạt Bồn suất lĩnh một đám đệ tử đi ra nghênh đón. Hắn liếc mắt nhìn thấy Hầu Phích Tịnh và Lý Cường, vừa mừng vừa sợ, vội bước lên thi lễ: "Đệ tử bái kiến sư bá, sư tôn, vị khách quý này là..."

Hiên Long mặt không chút thay đổi nói: "Hiên Long."

Lý Cường nói: "Mạt Bồn, mau nhanh, nhanh an bài hai gian tĩnh thất, phái mấy đệ tử hầu ngoài cửa, để cho hai ca ca ta nghỉ ngơi."

Mạt Bồn vâng lệnh, tự mình cùng ba người Lý Cường vào nhà, đồng thời phân phó đệ tử mau chuẩn bị. Đợi khi Hiên Long và Hầu Phích Tịnh đều tiến vào tĩnh thất xong, Mạt Bồn hỏi: "Sư tôn, xảy ra chuyện gì? Hầu sư bá tựa hồ..." Hắn lo lắng nhìn Lý Cường.

Lý Cường nói: "Mạt Bồn, đừng lo lắng, không có việc gì đâu, Mai lão gia tử của Hồi Xuân Cốc tới chưa?"

Mạt Bồn nói: "Lão gia tử tới, ở Tiềm Căn Viện của Cổ Kiếm Viện tu luyện, Xích Minh sư thúc và hai sư đệ cũng đã tới, bây giờ cũng đang ở tại Cổ Kiếm Viện."

Lý Cường vui vẻ nói: "Xích Minh tới, tốt! Thật tốt quá." Hắn lại hỏi: "Mị Nhi, Linh nhi, Triệu Hào, Nạp Thiện bọn họ đều ở tại Cổ Kiếm Viện?"

Trên mặt Mạt Bồn lộ ra vẻ tươi cười, vừa nói đến những huynh đệ này hắn cũng rất vui vẻ. Hắn nói: "Đều ở đó, đều ở đó. Sư tôn, một đoạn thời gian trước, Linh tiên bối và Tuệ Hành Cung nổi lên xung đột, Linh tiên bối không biết tại sao vì một chút việc nhỏ đã nổi trận lôi đình, Thiên Xích Ấu sư huynh và Trọng

Huyền Phái Mễ Tư Lạp tiền bối cùng đi khuyên giải, cũng may Linh tiền bối không có thương tổn người, bây giờ chuyện đã yên ổn rồi.”

Trong lòng Lý Cường có chút kinh ngạc, hắn biết Linh nhi là tiền bối của Tuệ Hành Cung, không nghĩ ra tại sao nàng lại làm như vậy, chẳng lẽ tu thành Yêu tiên thì không nhận người thân hay sao? Ngẫm lại cũng không đúng a, nàng đối xử với Mị nhi cực tốt, nhìn không ra có chỗ nào kỳ quái.

Lý Cường lắc đầu nói: ” Mạt Bồn, truyền một tin tức cấp Thánh Thành đệ tử, nói cho bọn họ, ta đã trở lại Phong Duyên Tinh, thỉnh mời thánh chủ của bọn họ đến Cổ Kiếm Viện một chuyến, ta có chuyện quan trọng cần nói.”

Mạt Bồn không dám chậm trễ, lập tức đáp: ” Đệ tử lập tức đi ngay, sư tôn, ngài về Cổ Kiếm Viện?”

Lý Cường gật đầu nói: ” Hai lão ca ta phải chiếu cố cho tốt, bọn họ nếu muốn tìm ta, người phái người đưa bọn họ về Cổ Kiếm Viện.”

Từ khi nhìn thấy Hiên Long, Lý Cường mơ hồ cảm thấy từ khi mình tu chân tu thần đã sắp bắt đầu gặp sự khiêu chiến lớn nhất. Hắn không biết Hâm Ba Giác rốt cuộc có thứ gì lợi hại, cư nhiên ngay cả Hiên Long cũng bị trọng thương, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không thể tư nghị.

Nhưng thật ra Hiên Long cũng không có nói rõ ràng, hắn là trước tiên xâm nhập vào trận pháp mai phục, lại vì cứu trợ Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người mà công lực tổn hao nhiều, sau lại bị Ba Ngự Thất Thánh Sử vây khốn, hắn phải đem hết toàn lực đột vây, lúc này mới lạc xuống bên bờ của sự tán công.

Lý Cường tính toán thật lâu, dựa vào thực lực của mình đi vào Hâm Ba Giác, chỉ sợ không cứu được người đi ra, tự mình cũng bị hãm đi vào, như vậy chẳng những vô bổ, hơn nữa hy vọng cứu người cũng hoàn toàn đoạn tuyệt. Bây giờ hắn còn có thời gian có thể cẩn thận tính toán làm sao ứng đối, chuyện không đi đến bước tuyệt vọng, hắn tuyệt sẽ không dùng cái dừng của thất phu.

Mạt Bồn an bài một đệ tử đi theo Lý Cường, đưa hắn về Cổ Kiếm Viện.

Xích Minh từ khi đi vào Cổ Kiếm Viện, ngoại trừ tu luyện thì là đi dạo khắp nơi, hắn thỉnh thoảng còn tìm một ít đệ tử Cổ Kiếm Viện luyện kiếm chơi đùa. Người này tựa hồ rất thích hành hạ người, làm cho đệ tử Cổ Kiếm Viện nhìn thấy hắn thì tựa như nhìn thấy ôn thần, trốn còn không kịp, ngay cả Nạp Thiện cũng có chút sợ hắn.

Tại Cổ Kiếm Viện, chỉ có Linh Bách Tuệ và Mị nhi tỷ muội là có thể làm cho Xích Minh thành thật một chút, những người khác kể cả Thiên Xích Ấu cũng không có biện pháp gì với Xích Minh, người này thật tà khí mặc kệ đối phương là ai, không làm cho người ta tối tăm mặt mày thì không chịu bỏ qua, hơn nữa công lực của hắn cực kỳ cao, không người có khả năng đánh thắng được hắn. Cũng may hắn dù làm gì, nhưng cho tới bây giờ cũng không đả thương người, có đôi khi còn cho người ta một chút chỗ tốt, đệ tử Cổ Kiếm Viện mặc dù sợ hắn, nhưng cũng không chán ghét hắn.

Vào một ngày, Xích Minh tu luyện xong, một mình đi dạo. Hắn đã hoàn toàn củng cố cảnh giới bây giờ, mặc dù còn không có tu vi lợi hại như hồi làm ma tôn, nhưng có được hai kiện thần khí, thì cũng không còn kém bao nhiêu, chỉ cần đem thần khí hoàn toàn tu luyện dung hợp, thủ đoạn còn mạnh hơn không kém khi làm ma tôn, cho nên hắn một bên tu thần một bên gia tăng tu luyện hai kiện thần khí, hy vọng sớm ngày có thể đem thần khí vận dụng tự nhiên.

Hắn đi tới sân luyện công của Kim Lân kiếm viện, nhằm chán tựa bên thân cây đại thụ, xa xa nhìn thấy Triệu Hào đang chỉ đạo đệ tử tu luyện. Đột nhiên, một đệ tử ngự kiếm bay tới, rơi vào bên người Triệu Hào, nhỏ giọng nói vài câu, Triệu Hào nhất thời lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Lòng hiếu kỳ của Xích Minh khởi lên, chuyển thân đi tới bên người Triệu Hào, hỏi: ” Sư đệ, chuyện gì? Có phải có người đến đánh nhau hay không?”

Triệu Hào bất đắc dĩ nhìn vị sư thúc biến thái này, nói: ” Sư tôn ta tới, vừa mới rời khỏi truyền tống trận.”

Xích Minh mừng rỡ, cuối cùng đã đợi được tên ghê tởm này rồi.

Hắn lấy ra Đồ Thiên Thần Tượng nhoáng lên, thoáng một cái quỳ trụ Triệu Hào, cười quái dị một tiếng, mang theo Triệu Hào thuận đi đi.

Xích Minh vừa thấy Lý Cường thì kêu to lên: " Uy, đại ca a, người chạy đi đâu khoái hoạt đây? Chờ người nhàm chán muốn chết, nếu còn không đến thì ta phải đi đó."

Lý Cường liếc mắt nhàn nhạt nói: " Ta còn không trở về, người dám đi?"

Xích Minh hét lớn: " Ta có cái gì không dám chứ, ta nói đi là đi!"

Đệ tử của Cổ Kiếm Viện do Thiên Xích Âu suất lĩnh tới truyền tống trận, vừa nhìn thấy Lý Cường đánh một quyền vào ngực Xích Minh, đánh bay hắn ra ngoài.

Xích Minh tức giận đến oa oa kêu lên: " Đại ca vừa gặp mặt đã đánh người a!"

Lý Cường không để ý tới hắn, xoay mặt nói chuyện với Thiên Xích Âu. Xích Minh lắc mình đi tới sau lưng Lý Cường, một cước đá tới, Lý Cường không kịp đề phòng bị hắn đá té ngã.

Lý Cường ngồi trên mặt đất, cười mắng: " Tiểu tử thú! Ngay cả đại ca cũng dám đá, không muốn sống rồi!"

Xích Minh đưa tay kéo Lý Cường, cười tà khí: " Đại ca, có chuyện gì khó chịu? Hắc hắc, về mặt đầy tâm sự chạy về, có đúng là có đánh nhau hay không?" Người này không hổ là đại ma tôn xuất thân, cực kỳ miễn cảm, hắn vừa thấy bộ dáng của Lý Cường là biết có chuyện.

Lý Cường lắc đầu cười khổ: " Huynh đệ, đâu chỉ đánh nhau, sợ rằng phải liều mạng rồi."

Xích Minh mừng rỡ, hắn đã sớm buồn chán đến mức cả người không thoải mái, vừa nghe có đánh nhau, nhin không được nhường mảy nói: " Thật tốt quá, a...đại ca, đưa ta đi chung, ta giúp người đánh! Ha ha!"

Thiên Xích Âu nói: " Tiểu sư thúc, đến Kiếm Tiêu Điện nói chuyện đi."

Triệu Hào, Nạp Thiện, Thản Ca, Triệu Trì mấy người cùng đi theo Lý Cường, đồng thời bay lên Kiếm Tiêu Điện.

Thiên Xích Âu hỏi: " Tiểu sư thúc, phát sinh chuyện gì vậy?"

Lý Cường cũng không muốn nói với hắn chuyện của Hâm Ba Giác, bởi vì dựa vào lực lượng của tu chân giới đã không làm nên chuyện gì. Hắn nói: " Xích Âu, không có gì, người phái người đi tìm Mị nhi và Linh nhi tới, được rồi, thỉnh mời Mai gia gia của Hồi Xuân Cốc đến đây."

Kiếm Tiêu Điện ồn ào hò hét, đều là đệ tử của Cổ Kiếm Viện, Lý Cường phân phó Triệu Hào: " Cho các đệ tử trở về tu luyện, nơi này không cần nhiều người như vậy."

Triệu Hào gật đầu, hạ lệnh đệ tử toàn bộ rời đi, mọi người lúc này mới ngồi xuống.

Thiên Xích Âu là viện chủ, ngồi ở chủ vị, Lý Cường và Xích Minh ngồi ở một bên, Triệu Hào, Nạp Thiện, Thản Ca và Triệu Trì ngồi xuống dưới, còn có Bách Phụng Viện trưởng viện Chung Ly Phiên, Tiềm Căn Viện trưởng viện Hàn Tổ Á, Ngân Phượng kiếm viện trưởng viện Lệ Vũ Mẫn cũng đều ngồi xuống.

Lý Cường ho khan một tiếng, Kiếm Tiêu Điện nhất thời an tĩnh yên lặng xuống. Xích Minh nhin không được cười quái dị một tiếng, nói: " Thật là uy phong a, đại ca, người tại Cổ Kiếm Viện tính lão thứ mấy?"

Nạp Thiện " phốc xích" bật cười một tiếng, vội vàng ôm lấy miệng.

Thiên Xích Âu nói: " Xích Minh tiền bối, tiểu sư thúc tại Cổ Kiếm Viện tính là lão đại." Mọi người không thể nén được ý cười. Xích Minh đắc ý cười nói: " A, nguyên lai là như vậy, ta đây là tiểu lão nhị rồi ma."

Mọi người nhin không được bật cười to.

Lý Cường cũng bị người này làm nở nụ cười: " Tiểu lão nhị? Thật khó nghe a."

Nạp Thiện cười đến lắc lư cái đầu bóng lưng, hắn vui vẻ nhất, rốt cuộc cũng thấy Xích Minh bị trêu chọc rồi. Nếu không phải thực lực cách quá xa, hắn đã muốn sửa trị Xích Minh, đáng tiếc chính là lão Nạp gặp lão Xích, có lý cũng nói không được, đừng nói là vô lý chính người.

Thật ra không thể trách Xích Minh để ý hư danh này, tại hắc ma giới, bài danh phi thường trọng yếu, đó là biểu hiện của thân phận và thực lực, hẳn dù sao sống quá lâu ở hắc ma giới, rất nhiều quan niệm nhất thời không thể thay đổi.

Xích Minh ngạc nhiên nói: " Cười cái gì a? Đại ca là lão đại, ta không phải là lão nhị hay sao? Điều này có gì buồn cười chứ? Kỳ quái!"

Lần này ngay cả Thiên Xích Âu cũng nhin không được nữa, hẳn nghiêm trang nói: " Đúng vậy, tiền bối là lão nhị, mọi người thật cao hứng cho ngươi thôi."

Lý Cường không khỏi nhin được đối với Thiên Xích Âu có vài phần kính trọng, hẳn là nổi danh Kiếm tiên sinh cổ hủ của Cổ Kiếm Viện, dĩ nhiên cũng hòa theo mọi người nói lời đùa giỡn, nhìn bộ dáng tính tình của hẳn cũng đã sửa lại rất nhiều.

Xích Minh có chút nghi hoặc nói: " Kỳ quái, ta làm sao lại có cảm giác có chút cổ quái."

Lý Cường nói: " Tốt lắm, mọi người yên lặng. Xích Âu, gần đây có tình huống gì không?" Hẳn luôn luôn rất nặng thu thập tin tức, vừa trở về chuyện đầu tiên chính là hỏi tình thế.

Thiên Xích Âu suy nghĩ một chút, đem những chuyện trọng yếu mới phát sinh gần đây của Phong Duyên Tinh nói lại đơn giản một lần, trọng điểm là nói chuyện tranh đấu của Linh Bách Tuệ và Tuệ Hành Cung. Lý Cường không để ý tới ân oán của Linh Bách Tuệ và Tuệ Hành Cung, nhưng thật ra đối với việc dời lại đạo thuật pháp thuật tranh tài thì có chút nghi vấn, hẳn hỏi: " Đại hội dừng lại là do ý của Thánh Thành hay sao? Là vì cái gì?"

Tiềm Căn Viện Hàn Tổ Á nói: " Viện chủ, để ta trả lời chuyện này."

Lý Cường gật đầu nói: " Hàn chương viện ngươi nói."

Hàn Tổ Á đứng dậy nói: " Đại hội lui ngày là do quyết định của Thánh Thành, mọi người đều cũng biết, đại hội do Thánh Thành người tu chân thiết lập tỷ thí, cho nên mỗi một lần Thánh Thành đều hết sức thận trọng, ta tra duyệt điển tịch, phát hiện trăm ngàn năm qua, Thánh Thành lui ngày đại hội có phát sinh qua một lần, hơn nữa lại cách không lâu thì khôi phục, nhưng lúc này thời gian đã rất dài, chẳng những Thánh Thành không có tin tức, cũng không có tin tức thông tri các đại môn phái, bây giờ người tu chân ở Phong Duyên Tinh ngày càng nhiều, không biết Thánh Thành làm sao xử lý."

Lý Cường có chút gật đầu, còn chưa nói chuyện, chợt nghe ngoài đại điện có người nói: " Chuyện đại hội lui ngày hỏi ta là được."

Lý Cường đứng dậy nói: " Tốt, Kiền đại tiên nhân tới rồi, mời đến đây đi."

Người tới là Kiền Thiện Dong, còn có Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực lão tiên và Tán tiên Ngân Bồ Di, bốn người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Thiên Xích Âu vội vàng bảo mọi người ra mắt tiên nhân, chỉ có Xích Minh dương dương khoanh chân ngồi, nghiêng đầu đánh giá Kiền Thiện Dong, thật ra, hẳn đã nhận ra người đến là ai rồi, nhưng làm cho hẳn không nghĩ ra chính là Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự sao lại ở chỗ này. Hẳn lại không thêm để ý tới, dù sao có Lý Cường ứng phó phía trước, hẳn dứt khoát giả vờ không nhận ra bọn họ.

Lý Cường và bọn họ mặc dù không phải huynh đệ, nhưng cũng không phải địch nhân, chỉ có thể xem như mấy lão bằng hữu cổ quái. Hẳn cười nói: " Tối thật nhanh a, lão Kiền dù sao cũng là người đứng đầu Thánh Thành..."

Kiền Thiện Dong vung tay lên, cười mắng: " Bỏ đi, tiểu tử ngươi trong miệng nói không có lời nào dễ nghe, cũng may chúng ta xuất quan rồi, nếu không sẽ bỏ lỡ, ân...các người đi ra ngoài đi." Hẳn chỉ vào mấy người Thiên Xích Âu.

Thiên Xích Âu ở tại Cổ Kiếm Viện đã có thói quen phân rõ trên dưới, hẳn đang có ý muốn rời đi, Lý Cường nói: " Lão Kiền, người đã đến thì lại đuổi huynh đệ của ta đi, làm gì? Ta không có chuyện gì đâu bọn họ cả, đến, ngồi xuống nào, Phong Ngự đại tỷ, Thiên Thực...di, Ngân Bồ Di, sao người cũng tới?"

Ngân Bồ Di tức giận nói: " Hồn Thế Ma Vương có chiếu lệnh, vị Tán tiên nho nhỏ như ta đương nhiên phải chạy đến tham gia náo nhiệt rồi."

Lý Cường nghe được sững sờ: " Ngân đại ca tựa hồ oán khí đầy bụng a, ngồi xuống trước chậm rãi mắng trách đi nha, tiểu đệ còn có tin tức nói cho người."

Ngân Bồ Di không nghĩ tới Lý Cường lại phóng khoáng như vậy, hắn cũng hiểu được khẩu khí của mình không tốt lắm, bèn không lên tiếng ngồi xuống.

Thiên Xích Âu xấu hổ đứng yên, không biết nên như thế nào mới tốt. Lý Cường cười nói: " Xích Âu, người là chủ nhân, sao lại không mời khách ngồi xuống?"

Kiên Thiện Dong thấy Lý Cường nói như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ là trong lòng không cho là đúng, hắn nghĩ có rất nhiều chuyện không cần cho người tu chân biết.

Triệu Hào lặng lẽ truyền âm: " Sư tôn, hay là chúng ta đi xuống thì tốt hơn, có lẽ có một số việc biết được...ân, ngược lại không tốt, hơn nữa chúng ta ở chỗ này cũng không thể nói chuyện, ngồi cũng khó chịu a." Lý Cường có chút gật đầu, nhưng thật ra hắn không có nghĩ tới điểm này.

Triệu Hào được Lý Cường đồng ý, lập tức truyền âm cấp Thiên Xích Âu, sau đó nói: " Sư tôn, đệ tử còn một số việc cần xử lý...này..."

Thiên Xích Âu cũng tiếp lời: " Tiểu sư thúc, đệ tử cũng..."

Lý Cường nói: " Tốt, các người đi đi, có việc gì cho ta biết."

Đoàn người cáo từ đi ra, đi tới phía dưới Kim Lâm Kiếm Viện. Thiên Xích Âu cuống quýt lắc đầu nói: " Tu vi của chúng ta quá kém rồi, ai, nhìn thấy tiên nhân cả người đều cũng không được tự nhiên, thậm chí nên cách xa một chút."

Mấy người Triệu Hào cũng đồng cảm. Nạp Thiện cười nói: " Đúng vậy, lão Nạp ta mặc dù không sợ tiên nhân, nhưng cảm giác rất cổ quái, ngồi cũng không phải đứng cũng không phải, nói chuyện cũng không thoải mái, vẫn là cách xa xa cùng các huynh đệ ở chung mới thoải mái."

Mai Du Băng vội vã đi tới, thật xa đã hỏi: " Tiểu ca nhi đã về rồi, hắn ở nơi nào?"

Thiên Xích Âu nói: " Mai tiền bối, tiểu sư thúc và Thánh Thành mấy tiên nhân đang ở Kiếm Tiêu Điện, ngài muốn đi tới gặp ông ấy sao?"

Mai Du Băng cũng hoảng sợ, nói: " Thôi, để đợi tiểu ca nhi đi xuống thôi, lão nhân ta nhìn thấy tiên nhân thì không được tự nhiên." Hắn còn chưa nói xong, tất cả mọi người cười ha hả, làm cho lão gia tử kỳ lạ: " Các người làm gì? Có cái gì buồn cười?"

Nạp Thiện gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Lão gia tử, cảm giác của chúng ta và người giống nhau, hắc hắc, cho nên mới thấy buồn cười."

Xích Minh không quan tâm cái gì tiên nhân, hắn vẫn ngồi yên như trước, cầm linh quả trong tay, ăn ngon lành. Bởi vì sau khi hắn tu thần thì dung mạo đại biến, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự nhất thời cũng không nhận ra hắn.

Thiên Thực tò mò nhìn người đang ngồi đỉnh đặc này, hỏi: " Người là ai?"

Không đợi Xích Minh nói, Lý Cường giành nói trước: " Hắn là Xích Minh, trước kia là Xích Minh ma tôn, bây giờ giống như ta, tu luyện Thiên Tiến Chương." Hắn không muốn làm cho hai người này kéo dây dưa.

Hai tay Xích Minh ngửa ra nói: " Đại ca, để cho ta bảo trì một chút cảm giác thần bí có được hay không, gặp người nào cũng nói ta là Xích Minh ma tôn, thật không vui!"

Kiền Thiện Dong ngây người hồi lâu, hắn khó thể tin kêu lên: " Người...Xích Minh...người tu thần?"

Xích Minh hắc hắc cười nói: " Kiền Thiện Dong, người có chút phong độ có được hay không? Tốt xấu cũng là La Thiên Thượng Tiên, đừng cả kinh như thế chứ, còn không bằng ma tôn tu thần như ta..." Hắn nhảy lên, đi tới trước mặt Đại Nam Phong Ngự nói: " Vẫn là Đại Nam Phong Ngự đại mỹ nhân trấn định, hà hà, sao các người biết mà tới đây?"

Đại Nam Phong Ngự cười mắng: " Tiểu tử người có phải muốn ném khỏ không, gọi bằng tiên tử hiểu hay không? Nếu không thì như hử, kêu một tiếng Phong Ngự đại tỷ cũng được, người đã tu thần thì cũng nên hiểu một chút lễ phép đi thôi."

Xích Minh cười quái dị nói: " Cái gì lễ phép...ta mặc kệ, nhưng gọi Phong Ngự đại tỷ, hà hà, ta thật ra cam tâm tình nguyện a." Hử lại lộ ra một bộ dáng sắc sắc mê mê.

Kiên Thiện Dong chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu trầm tư một lát, nói: " Cũng không có gì đáng tiếc cả, là ta kinh hãi cổ quái cái gì chứ...được rồi, lão đệ vội vã tìm ta có chuyện gì?"

" Cũng không có gì đáng tiếc?" Những lời này của Kiên Thiện Dong phi thường đột ngột, Lý Cường không rõ câu nói không đầu không đuôi này có ý tứ gì. Ý niệm trong đầu vừa chuyển, hử nói: " Hiên Long tới."

Sắc mặt Kiên Thiện Dong nhất thời âm trầm xuống, lãnh đạm hỏi: " Hử tới làm gì?" Thiên Thực và Đại Nam Phong Ngự cùng nhìn về phía Lý Cường. Xích Minh và Ngân Bồ Di đều tự ngồi, đối với lời Lý Cường nói không hề phản ứng, Xích Minh tiếp tục ăn linh quả của hử, Ngân Bồ Di thì nhắm mắt thần du đi.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Từ Hâm Ba Giác trở về, hơn nữa có cao thủ đuổi theo, hình như là ba người...gọi là cái gì Tây Thánh Ba Ngự Thất Thánh Sử..." Hử khẩn trương nhìn chằm chằm Kiên Thiện Dong, cố gắng từ trên mặt hử nhìn ra chút gì.

Kiên Thiện Dong cũng rất nhanh chóng chế chính mình, Lý Cường một chút cũng nhìn không ra vui buồn của hử, trong lòng không khỏi thầm mắng người này đúng là lão hồ ly.

Kiên Thiện Dong nói: " Bằng thực lực của Hiên Long, ba thánh sử làm sao có thể đánh thắng được hử, lão đệ, người đang nói giỡn đi."

Thiên Thực chen lời: " Tiên nhân có danh hào La Thiên Thượng Tiên, thực lực tuyệt đối cường đại, hử làm sao bị người truy đánh..."

Lý Cường cười khỏ nói: " Hiên Long đã sắp bị tán công, đừng nói là Ba Ngự thánh sử, dù là một người hử cũng rất khó kháng cự, hơn nữa ta dám cam đoan, ba tên đó rất nhanh sẽ tìm tới Phong Duyên Tinh, đến lúc đó...người làm sao bây giờ? Quẫn hay là mặc kệ?"

Tinh mang trong mắt Kiên Thiện Dong sáng lên: " Tức cười! Người của Hâm Ba Giác cũng uy phong ở Hâm Ba Giác thôi, đến chỗ ta bọn họ là cái gì? Hử, bọn họ nếu dám tới Phong Duyên Tinh đảo loạn, ta diệt bọn hử!"

Lý Cường vỗ tay cười to nói: " Không tệ, không tệ, đây mới là khí khái của La Thiên Thượng Tiên." Hử nghĩ thầm: " Nơi này là do tay người sáng lập ra, ta cũng không tin người không nghe không hỏi, mặc kệ thế nào cũng phải kéo người xuống nước."

Vẫn là Đại Nam Phong Ngự tương đối thanh tĩnh, nàng cười duyên nói: " Tiểu tử thú vị, người nói rõ ràng chút, Hâm Ba Giác rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người kêu Kiên đại ca tới, nhất định không phải vì mấy thánh sử đó thôi đâu, chỉ bằng người và Xích Minh hai người, hử là cũng không cần sợ mấy người kia, còn có chuyện gì chưa nói phải không?"

Lý Cường đối với chuyện phát sinh ở Hâm Ba Giác cũng không hiểu rõ, chỉ biết là đại ca và sư tôn đều bị nhốt ở đó, hử đem tình huống đơn giản thuật lại một lần. Kiên Thiện Dong thấp giọng nói: " Hử xông vào? Hử không ngờ lợi hại như vậy, nhìn ra có lẽ Thượng Nhân nói đúng, hử đích xác có được thực lực của Thiên Quân rồi."

Sắc mặt của Kiên Thiện Dong rất khó xem, hử đứng dậy, ở trên mặt đất của Kiếm Tiêu Điện đi tới lui, đột nhiên hử dừng lại hỏi: " Người định cứu trị Hiên Long?"

Lý Cường gật đầu nói: " Phải."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Trời ạ, ta hiểu được rồi...Thiên Cô..." Nàng không tiếp tục nói xong.

Kiên Thiện Dong thở dài: " Thượng Nhân sớm đã có chuẩn bị rồi, nàng cấp cho tiểu tử này Bối Dã Đan Đỉnh đại khái chính là đã tính đúng, ai, nhìn bộ dáng ta thật không cách nào đứng ngoài chuyện này."

Lý Cường mừng rỡ vô cùng, hắn chỉ sợ Kiền Thiện Dong không để ý tới chuyện này, nếu muốn cứu đại ca và sư tôn, dựa vào lực lượng chính mình dám chắc là không được, hắn phải tranh thủ càng nhiều người giúp đỡ, nếu có mấy người Kiền Thiện Dong gia nhập, thì sẽ gia tăng rất nhiều phần thắng.

Thiên Thực nghi hoặc nói: " Chẳng lẽ chúng ta đi Hâm Ba Giác?"

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Mọi người đều là người thông minh, người sợ đi à? Thượng Nhân đã ám chỉ rất minh xác rồi, hì hì, ta cũng đi chơi xem."

Thiên Thực bị Đại Nam Phong Ngự kích lời, liền tức giận, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nói: " Ta có gì không dám đi chứ, hừ!"

Kiền Thiện Dong hỏi: " Hiên Long ở nơi nào?"

Lý Cường nói: " Hiên Long đang tĩnh dưỡng. Ta định trước tiên ở Phong Duyên Tinh tu luyện một ít thần đan, a a, trong các người ai nguyện ý gia nhập, ta thanh minh trước, chỉ cần gia nhập đều cũng sẽ có thần đan."

Kiền Thiện Dong không cần suy nghĩ nói: " Ta gia nhập, ta nơi này còn có không ít linh dược..." Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực cũng không ngốc, hai người đồng thanh nói: " Ta cũng gia nhập."

Ngân Bồ Di do dự một chút, hắn đương nhiên nghe nói qua Bối Dã Đan Đỉnh, có thể được thần đan, loại cơ hội này tại tu chân giới hoàn toàn không thể có. Hắn hỏi dò: " Đây...ta có thể tham gia hay không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Đương nhiên, cậu còn không được."

Ngân Bồ Di không nghĩ tới Lý Cường lại sảng khoái như thế, hắn vốn không có nhiều hảo cảm với Lý Cường, nhưng chỉ bằng câu nói đơn giản vừa rồi, hắn không cách nào lại oán hận Lý Cường nữa. Hắn yên lặng nhắm lại hai mắt, lại thần du đi.

Xích Minh ăn hết linh quả, lau miệng, khoái hoạt nói: " Mặc dù không như tại hắc ma giới ăn được sảng khí, nhưng cũng không tệ. Uy, đại ca, luyện thần đan tính cho ta một phần, ha ha, đã sớm nghe nói qua thần đan là vật tốt, làm sao cũng phải tìm vài viên ném mùi thử xem."

Lý Cường nói: " Tốt, cứ định như vậy, tu luyện xong thần đan chúng ta sẽ đi Hâm Ba Giác."

Một đệ tử Cổ Kiếm Viện ở bên ngoài Kiếm Tiêu Điện nói: " Giám viện, đệ tử có việc bẩm báo."

Xích Minh cướp lời: " Tiến đến!"

Đệ tử kia vào đại điện, xa xa đứng ngay cửa điện nói: " Có Thánh Thành đệ tử đi tới Cổ Kiếm Viện, nói có chuyện quan trọng cần báo cáo thánh chủ."

Kiền Thiện Dong không nói lời nào thuận di đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, hắn lại thuận di trở về, sắc mặt trầm xuống nói: " Người của Hâm Ba Giác hỗn đản, cũng dám dă thương người của ta..." Hắn hận hận bật câu mắng chửi.

Lý Cường một bên châm dầu vào lửa: " Nhìn bộ dáng, người của Hâm Ba Giác không thèm xem Thánh Thành là cái gì."

Đại Nam Phong Ngự liếc mắt nhìn Lý Cường, cười nói: " Tiểu tử thú vị, nói lung tung."

Kiền Thiện Dong nhàn nhạt nói: " Chúng ta đi kiến thức một chút cao thủ Hâm Ba Giác."

Xích Minh nhảy dựng kêu lên quái dị: " Tốt a, có náo nhiệt xem rồi, ở chỗ này chán chết ta thôi, ha ha, đánh! Đánh chết bọn họ!"

Người trên đại điện đều cảm thấy kỳ quái, người này làm gì mà hưng phấn như vậy.

225. Chương 225

Ba người khí thế hung hung thẳng một đường truy tầm tới, bởi vì ở các tinh cầu của giới này có rất nhiều người tu chân ở lại, bọn họ dễ dàng tìm được một ít người tu chân bức hỏi, người tu chân làm sao là đối

thủ của bọn họ, rất nhanh bọn họ đã tìm được vị trí của Phong Duyên Tinh.

Rất không khéo là bọn họ đâm thẳng vào trú địa của Thánh Thành, đó là vệ tinh của Phong Duyên Tinh, bên ngoài là bị cấm chế, bọn họ cũng mặc kệ ba bảy hai mươi một, vừa tiếp xúc với cấm chế, lập tức liền ra tay phá giải.

Cấm chế của Thánh Thành là do Kiền Thiện Dong thiết trí, không phải thủ đoạn bình thường của tu chân giới, ba người không có phá vỡ cấm chế, ngược lại dẫn ra vô số đệ tử Thánh Thành, hai bên chưa nói mấy câu thì liền tranh đấu.

Đệ tử của Thánh Thành đều là người tu chân, tại tu chân giới mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng đối phương lại là cao thủ từ Hâm Ba Giác đi ra, người tu chân làm sao là đối thủ, rất nhanh đã bị bọn họ đánh bị thương mấy người. Điều này đã chọc giận người tu chân Thánh Thành, vì vậy một ít cao thủ Phân Thần kỳ và Hợp Thể kỳ đều ra tay, kết quả Ba Ngự ba thánh sử mỗi người thả ra một đạo màu xanh ba động cổ quái, làm bị thương nặng cao thủ Thánh Thành đi ra ngênh chiến.

Đúng lúc Kiền Thiện Dong và Lý Cường bọn họ chạy tới, người tu chân Thánh Thành đã lui trở về, đang toàn lực thúc dục phòng hộ cấm chế của Thánh Thành, song phương tạm thời đang cầm cự.

Trú địa của Thánh Thành là một hành tinh vờn quanh Phong Duyên Tinh, được Kiền Thiện Dong dùng tuyệt đại pháp lực tu chỉnh, trải qua sự cố gắng của người tu chân Thánh Thành, đem cả hành tinh tu thành một pháo đài thật lớn. Thánh Thành tổng cộng có ba đạo phòng ngự, đều dùng tiên pháp cấu trúc, cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng rất khó phá giải. Đừng nói là ba thánh sử, dù là Ba Ngự Thất Thánh Sử cùng nhau đến, cũng không có khả năng phá được cấm chế phòng ngự của Thánh Thành.

Kiền Thiện Dong mang theo mọi người lặng yên xuất hiện sau lưng ba thánh sử, ba tên kia còn đang công đâm phòng ngự, tiếng oanh minh thật lớn điếc tai nhức óc. Lý Cường liếc liếc mắt nhìn Kiền Thiện Dong, phát hiện hẳn thật sự nổi giận, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Xích Minh đi theo sau lưng Lý Cường, lặng lẽ nói: "Đại ca, đây là nhà của hắn? Hắc hắc, thật thương cảm a, bị người đánh tới cửa, đại ca, người có định tới đánh hay không?"

Lý Cường cười cười quay đầu nhìn hắn, nói: "Người có phải ở không đến buồn chán, muốn đánh nhau giải muộn..." Không biết tại sao, vừa nhìn thấy vẻ tươi cười như vậy của Lý Cường, trong lòng Xích Minh cảm thấy là lạ, hắn cười khúc khích hai tiếng, vội vàng vọt qua một bên.

Kiền Thiện Dong nhàn nhạt nói: "Các người ở chỗ này nhìn." Hắn chậm rãi bay qua, vừa bay vừa vỗ tay nói: "Thật là uy phong! Thủ đoạn hay! Thật không tưởng nổi! Một đám Hâm Ba Giác không có mắt...đánh a...như thế nào không đánh? Tiếp tục đánh a!" Thanh âm âm lãnh như gió lạnh chín tầng trời, ai cũng nghe ra hận ý trong lời nói của hắn.

Đại Nam Phong Ngự nhỏ giọng nói: "Kiền đại ca thật sự tức giận, chúng ta đi qua."

Lý Cường rốt cuộc nhìn thấy diện mạo chân thật của Ba Ngự thánh sử, trong lòng không nhịn được mà rung cả mình. Hình dáng của ba người này thật ngoài hắn dự liệu hoàn toàn, cả ba tên đều to lớn hơn hai thước, cao chừng hơn hai thước rưỡi, so với chính mình to gấp hai, áo giáp trên người thanh quang lờ lờ, tựa hồ chỉ dùng sắt thép làm ra, gương mặt hoàn toàn ẩn trong mặt nạ quái dị, trong đó người cao nhất trên lưng còn có ba sợi xích dài, đầu xích hình tam giác sắc bén.

Lý Cường nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ là ai a? Sao lại cổ quái như vậy?"

Thiên Thực nói: "Địa phương Hâm Ba Giác rất cổ quái, theo ta được biết, người của nơi đó hoàn toàn không giống như chúng ta, bọn họ thuộc về dị loại, bởi vì bọn họ sinh tồn tại giới này, bởi vậy tiên giới cũng để ý, nhưng chỉ cần bọn họ không can thiệp tới tu chân giới, tiên giới cũng sẽ không đến quấy bọn họ. Bọn họ trời sinh chính là chiến sĩ dã man, thực lực cực kỳ cường hân."

Lý Cường thì thảo luận trầm ngâm: "Trời sinh chiến sĩ dã man?"

Thiên Thực gật đầu nói: "Bọn họ có rất nhiều bản lãnh cổ quái, thủ đoạn khác hẳn tu chân giới, thậm chí ở tiên giới cũng rất khó nhìn thấy, cũng may bọn họ vốn không thể ra khỏi Hâm Ba Giác, chỉ có cực số ít

người nhờ vào uy lực của thánh giáp rời đi...” Hấn còn chưa nói xong, liền nghe vang lên một tiếng kêu cổ quái.

Ba thánh sử vốn không thèm quan tâm nhìn xem người tới là ai, Kiền Thiện Dong nói bọn họ giống như không có nghe thấy, trong đó thánh sử cao nhất chỉ là nhìn Kiền Thiện Dong liếc mắt một cái, thánh giáp trên người đột nhiên khởi lên thanh quang sáng ngời, ba sợi xích sau lưng cũng lóe ra quang hoa màu vàng. Theo một tiếng kêu chói tai của hấn, ba sợi xích phát ra tiếng va chạm thanh thúy, ” hô” một chút quỵện tới Kiền Thiện Dong, cơ hồ đồng thời hai thánh sử bên cạnh cũng đã ra tay.

Đừng nói là Kiền Thiện Dong, ngay cả mấy người Lý Cường đi theo phía sau cũng bị chọc giận, ba người này đúng là dã man không nói lý.

Xích Minh lấy ra Đô Thiên Thần Trượng, cười quái dị đánh về phía trên ba người. Đại Nam Phong Ngự khẽ quát một tiếng, thuận chuyển qua phía sau ba người. Thiên Thực chuyển thân hướng trái, Ngân Bồ Di hướng phải, Lý Cường thân hình trầm xuống đổ phía dưới ba người. Trong chớp mắt mấy người cực kỳ ăn ý vây ba thánh sử vào trung ương.

Kích Khiển của Kiền Thiện Dong bạo mở.

Ai cũng không ngờ tới Kiền Thiện Dong vừa ra tay là dùng Kích Khiển, ước chừng hấn đã bị chọc giận điên rồi. Lý Cường nhìn thấy không hay, Chiến Hồn Dao vung lên đem thân thể bảo vệ, cấp tốc tránh né xuống phía dưới, hấn biết vật đó lợi hại. Xích Minh cũng đã ăn phải đau khổ vì Kích Khiển, Đô Thiên Thần Trượng phun ra một luồng kim tinh, hấn hướng phía trên bay đi. Thủ hoàn của Đại Nam Phong Ngự vừa động, cũng lui nhanh về phía sau. Ngoại trừ Ngân Bồ Di, những người khác đều lui ra phía sau.

Ba thánh sử Hâm Ba Giác đến lúc này mới phát giác không hay, bọn họ không nghĩ tới ở đây lại có siêu cấp cao thủ, ba người bị hãm trong sóng gợn màu đen của Kích Khiển khổ sở giãy dụa.

Ngân Bồ Di bị Kích Khiển chàng trúng, thiếu chút nữa bị cuốn vào. Hấn vội vàng phát ra một đạo Tụ Tiên Lôi, dựa vào lực đạo phản chấn, chặt vật đến không chịu nổi mà trốn thoát, trong lòng ngẫm nghĩ không thôi.

Ba thánh sử trong sóng gợn của Kích Khiển quay cuồng nhào lộn, thánh sử cao nhất phát ra một tiếng hồng chói tai, kim quang của ba sợi xích trên lưng sáng lên, trong đó có hai sợi bay nhanh ra phá vỡ sóng gợn, kéo dài đến trước mặt hai thánh sử khác, hai người kia đồng thời nắm được hai sợi xích, nhờ vào ba sợi xích ba người liền tụ lại được cùng một chỗ, chỉ thấy ba đạo thanh quang lóng lánh, ba người nhanh chóng kết hợp vào nhau, hình thành một vật có hình dạng cổ quái.

Kiền Thiện Dong chợt thấy không đúng, ba người hợp thể lại thì kháng lực lập tức tăng cao.

Ba thánh sử giống như một mũi tên nhọn xuyên mây, Kích Khiển phát ra sóng gợn bị hung hăng bổ ra, một dây xích màu vàng cấp tốc hướng Kiền Thiện Dong cuộn tới.

Kiền Thiện Dong cười lạnh một tiếng, quát: ” Một chút đó mà cũng dám đem ra khoe khoang!” Hai tay hấn nhẹ nhàng chuyển động, tiên linh huyền đột nhiên thả ra, sóng gợn của Kích Khiển lập tức chuyển biến.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái móc màu đen thật lớn xuất hiện tại bầu trời, phát ra tiếng vang oanh long long, hấn lấy làm kinh hãi, xem ra lần trước Kiền Thiện Dong cũng không có hoàn toàn phát huy hết uy lực của Kích Khiển. Đột nhiên, Lý Cường hiểu được, nguyên lai Kiền Thiện Dong ngay từ đầu không định làm gì mình, hấn chỉ là muốn thử thực lực của mình mà thôi.

Hình thái của Kích Khiển đại biến, hướng ra phía ngoài đánh mạnh, sóng gợn màu đen hình thành một cái móc thật lớn, ba thánh sử lại một lần nữa phải giãy dụa không ngừng.

Kiền Thiện Dong quát: ” Cũng chỉ là như thế mà thôi! Bằng vào các ngươi cũng dám nghĩ đến nơi này uy phong, nếu là Hâm Ba Giác các ngươi Hắc Thánh Vệ lại đây thì cũng không kém lắm, hừ, trước tiên cho các ngươi chịu chút đau khổ, sát!”

Một đạo kim quang bổ trúng ba thánh sử trong sóng gợn Kích Khiển, ” ba lạp”, một tiếng vang, ba người giống như quả banh da ở trong luồng sóng gợn lẫn lóc không ngừng, họ rống lên một tiếng chói tai lộ ra ý

hoảng sợ. Cả ba người bọn họ rất cuộc cảm thấy rét lạnh, vừa động thủ đã bị chinh tới tới tằm mặt mũi, mặc dù trên người có thánh giáp bảo vệ, nhưng không có cách nào hoàn thủ, thật sự là uất ức cực kỳ.

Lại một tiếng thét chói tai, một người trong ba thánh sử giơ lên một viên hạt châu màu sáng, nói lên một chuỗi âm thanh chói tai kỳ quái, người ở đây không ai nghe hiểu được. Theo tiếng nói đứt quãng của hắn, hạt châu trong tay bắt đầu trường lớn sáng lên, Kích Khiển phát ra sóng gợn màu đen cũng không che giấu được ánh sáng loang loáng của viên châu.

Người nọ càng nói càng gấp, càng nói càng vang, dần dần hạt châu phát ra vạn đạo bạch quang.

Đại Nam Phong Ngự yêu kiều quát: "Kiền đại ca cẩn thận!"

Kiền Thiện Dong có kinh nghiệm tranh đấu cực kỳ phong phú, hắn mặc dù không biết tên kia cầm thứ gì trong tay, nhưng biết nhất định là rất lợi hại. Hắn liên tục khấp động tiên linh huyền, quát to: "Ngừng!" Sóng gợn màu đen giảo động cấp tốc bao vây ba thánh sử. Chỉ chốc lát sau, khói đen ba động dần dần động lại, ba người bị vây ở bên trong, giống như là một tiểu trùng bị đóng trụ trong khối băng.

Thánh sử kia cầm trong tay hạt châu lóng lánh rất cuộc không cách nào lại phát ra âm thanh, viên hạt châu nọ vẫn lóe ra bạch quang chói mắt.

Xích Minh từ xa lớn tiếng quát lên: "Thật không tưởng nổi a, La Thiên Thượng Tiên đúng là không tưởng nổi, chỉ như vậy mà có thể trụ được bọn họ, ha ha."

Lý Cường cũng cười nói: "Lão đại của Thánh Thành ra tay đương nhiên lợi hại..." Cả hai huynh đệ một xứng một họa vô mônng ngựa Kiền Thiện Dong.

Thiên Thực, Đại Nam Phong Ngự và Ngân Bồ Di đồng thời tiến lên, Lý Cường và Xích Minh hai người trong miệng tán dương Kiền Thiện Dong, nhưng cũng không đi tới, ngược lại còn lui về phía sau một khoảng cách. Lý Cường từ khi kiến thức sự lợi hại của Xích Vật Ngự, so với trước kia càng thêm cẩn thận, Xích Minh sau khi tu thần thì không tự tin với thực lực của mình, có thể cùng La Thiên Thượng Tiên tranh đấu, hắn nghĩ vẫn là tránh xa một chút hay hơn. Hai người đều là vô ý thức mà tránh né, thật ra cũng không có phát hiện ra điều gì không ổn, cũng không có phát ra cảnh cáo.

Thiên Thực mấy người đối với Kiền Thiện Dong thật sự vô cùng tự tin, thấy Kiền Thiện Dong trụ được ba thánh sử, liền cùng nhau bay qua.

Tiên linh huyền thủ thức cuối cùng của Kiền Thiện Dong vừa mới biến hóa xong, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, hắn lập tức đem phòng ngự tiên giáp mở ra tới mức lớn nhất. Đại Nam Phong Ngự rất cuộc ở chung một chỗ với Kiền Thiện Dong đã lâu, nàng cũng đột nhiên tỉnh ngộ, cấp tốc thúc dục tiên giáp đồng thời thủ hoàn bay ra vô số luồng sáng bao vây chính mình, yêu kiều quát: "Mọi người cẩn thận!"

Trong phút chốc, hạt châu trong tay thánh sử nổ tung.

Ai cũng không nghĩ viên châu khi nổ tung thì uy lực lại to lớn như thế, ba thánh sử ngay tại chỗ nổ thành vô số mảnh nhỏ, Kích Khiển đang động lại cũng liền tiêu tán.

Xích Minh chạy xa nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, trong nháy mắt nọ hắn đã na di đi ra ngoài. Lý Cường không đi, hắn đem Chiến Hồn Dao hình thành quang mạc màu vàng ngăn quanh người, mắt vẫn nhìn chăm chăm Kiền Thiện Dong.

Đồng thời với tiếng nổ mạnh, Kiền Thiện Dong biến mất trong không trung, hắn vừa phát hiện không đúng liền lập tức thoát đi. Đại Nam Phong Ngự cũng đã thuấn di đi, chỉ có Thiên Thực và Ngân Bồ Di bị ảnh hưởng.

Thiên Thực dù sao là tiên nhân, vô luận thực lực và tốc độ phản ứng đều là nhất lưu, trước người hắn đột nhiên xuất hiện hai quang đoàn hồng bạch cấp tốc xoay tròn, lực đánh sâu thật lớn mặc dù đẩy hắn rời đi rất xa, nhưng lại không làm tổn thương hắn chút nào. Ngân Bồ Di thì nếm khổ nhiều, nơi này thực lực của hắn yếu nhất, cũng không đủ linh mẫn, chỉ một chút đã bị cuốn vào.

Lực nổ mạnh đánh sâu vào lóe ra vô số châm mang màu xanh nhỏ xíu lóng lánh, chỉ cần gặp phải trở ngại lập tức tập trung lại, giống như là châm sắt gặp phải nam châm, hơn nữa càng ngày càng nhiều. Lý Cường mới đầu cũng không có để ý, chỉ chốc lát sau hắn cảm thấy Chiến Hồn Dao ngày càng nặng nề, không khỏi

có chút giật mình. Hắn đột nhiên trưởng lớn quang mạc màu vàng, ai ngờ càng có nhiều châm mang màu xanh bị hấp dẫn lại gần.

Chuyện tiếp theo xuất hiện càng làm cho Lý Cường chật vật, bởi vì hắn trưởng lớn quang mạc hộ thân, chẳng những hấp dẫn càng nhiều châm mang màu xanh, thậm chí ngay cả Ngân Bồ Di cả người giống như con nhím cũng bị hút lại. Lý Cường biết nếu để Ngân Bồ Di va chạm vào quang mạc của Chiến Hồn Dao hình thành, không chết cũng phải bị lột da, phòng hộ của hắn vốn không thể đỡ được Chiến Hồn Dao. Bất đắc dĩ, Lý Cường không thể làm gì khác hơn là quay đầu bỏ chạy.

Hạt châu của thánh sử nổ tung phá hủy đi một tầng phòng ngự của Thánh Thành, lưu lại thanh mang bay múa đầy trời, Lý Cường ở chung quanh bay loạn và cả Ngân Bồ Di cũng bị hút theo sát.

Xích Minh na di trở về, nhìn thấy tình cảnh này, kinh ngạc đến thiếu chút nữa cặp mắt cũng bị rớt ra, hắn cười quái dị nói: "Ha ha, đại ca, lão Ngân cũng không phải đàn bà phóng đảng, người sợ cái gì chứ?"

Lý Cường mắng: "Mụ nội nó, nhìn nào nhiệt gì hử! Đừng để cho lão Ngân chàng trúng dao mạc của ta, mau tách hắn ra...cẩn thận thanh mang trên người hắn."

Thiên Thực thật vất vả đem thanh mang quanh thân tan rã hoàn toàn, hắn lớn tiếng kêu lên: "Đây là Đại Trục Lục Châm do bản thể tu luyện...chỉ có dùng bốn mạng chân hỏa mới có thể hủy đi."

Ngân Bồ Di một mực khổ sở chống đỡ, liều mạng kháng cự Đại Trục Lục Châm, hắn là bị nổ cho phát mộng, nhờ có Thiên Thực nhắc nhở, cả người hắn bốc lên ngọn lửa màu xanh nhạt, Đại Trục Lục Châm quanh thân rất nhanh tan rã trong ngọn lửa.

Lý Cường hét lớn: "Ta ở đâu ra bốn mạng chân hỏa...ai nha..thứ này thật là đáng ghét, đáng ghét quá đi!"

Kiên Thiện Dong quát: "Hết thấy chân hỏa đều được, ngàn vạn lần không nên dùng âm hỏa!"

Lý Cường hiểu được, là phải dùng dương cương chân hỏa. Hắn là tổ tông chơi lửa, chỉ là trong lúc nhất thời không kịp phản ứng mà thôi.

Chiến Hồn Dao đột nhiên hóa thành lửa cháy hùng hùng thiêu đốt, phát ra âm thanh long long làm người ta giật mình. Chỉ chớp lát sau, Đại Trục Lục Châm bám vào quanh Chiến Hồn Dao từ từ tan rã, Lý Cường không chế Chiến Hồn Dao càng nhẹ nhàng hơn. Rất nhanh, Đại Trục Lục Châm bay múa đầy trời bị mọi người đồng tâm hiệp lực quét sạch.

Ngân Bồ Di nguyên khí đại thương, cũng may hắn là Tán tiên nên không có thân thể, nếu không đã có thể thê thảm. Trong lòng hắn có chút bối rối, còn chưa tới thời gian trăm năm là hắn đã tới lúc độ kiếp lần thứ hai, bây giờ bị thương đối với hắn là phi thường trí mạng, hắn không còn đủ thời gian để tu luyện nữa.

Lý Cường nói: "Nghĩ không ra ba thánh sử lại tự bạo bỏ mình, lợi hại a." Trong lòng hắn rất nghi hoặc, ba thánh sử mặc dù đấu không lại Kiên Thiện Dong, nhưng cũng không cần dùng pháp thuật cực đoan như vậy để liều mạng, chẳng lẽ người của Hâm Ba Giác đều đáng sợ như vậy, vừa nhìn thấy không đúng thì dùng pháp bảo đại uy lực làm loạn? Hắn thật sự là không nghĩ ra.

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: "Bọn họ không có chết, mà là về Hâm Ba Giác thôi."

Thiên Thực chen lời nói: "Chết thì chết không được, nhưng ba người này cả một thời gian rất lâu không thể chiến đấu nữa. Lão Kiên, bọn họ đã biết địa phương này, sau này sẽ rất phiền toái đó."

Xích Minh không chút kiêng kỵ nói: "Tối thì đánh, cướp, ai sợ ai a."

Lý Cường nói: "Đừng tranh cường, tranh đấu thì chúng ta không sợ, nhưng người tu chân của Phong Duyên Tinh thì chịu không được đâu, lão Kiên, chỉ có đi Hâm Ba Giác...có lẽ mới có biện pháp giải quyết." Nói xong hắn khẩn trương nhìn chằm chằm Kiên Thiện Dong, nếu hắn không quan tâm đến an nguy của Phong Duyên Tinh, thì coi như mình thất bại.

Kiên Thiện Dong suy nghĩ một chút, nói: "Xem ra chỉ có đi Hâm Ba Giác thôi, ai..địa phương quỷ quái kia..."

Trong lòng Lý Cường vui mừng, hắn phát hiện Kiền Thiện Dong đối với Phong Duyên Tinh có cảm tình rất sâu, tựa như một người cha luôn bảo vệ con mình, vô luận là ai uy hiếp đến con cháu hắn, hắn cũng sẽ tiến lên ngăn cản. Chỉ bằng điểm này, Lý Cường đối với Kiền Thiện Dong lại tăng thêm không ít hảo cảm.

Ngân Bồ Di than thở: "Kiền đại nhân, ta sợ rằng đi không được..."

Kiền Thiện Dong nói: "Chút thương thế ấy không quan hệ, hắn rất nhanh sẽ có thể giúp người trị liệu thôi." Hắn chỉ vào Lý Cường tin tưởng mười phần nói.

Lý Cường cười nói: "Lão Ngân, ta sẽ lập tức tu luyện thần đan tại Phong Duyên Tinh, nếu là vận khí tốt, thương thế của người sẽ rất nhanh tốt lại, hơn nữa dựa vào công hiệu của thần đan, có lẽ người sẽ độ kiếp rất dễ dàng."

Ngân Bồ Di vừa nghe, nhất thời cảm giác tốt hơn, bước lên phía trước đa tạ. Lý Cường kéo hắn cười nói: "Lão Ngân, đừng khách khí, mọi người đều là người mình thôi. Được rồi, đoạn thời gian trước ta gặp Bách Hoàng..."

Ngân Bồ Di kinh ngạc nói: "Nga, Bách Hoàng lão đệ có khỏe không?"

Lý Cường lắc đầu nói: "Hắn độ kiếp không được, đã bị hồn phi phách tán."

Ngân Bồ Di thở dài một tiếng, tâm tình trầm xuống: "Bách Hoàng lão đệ...đáng tiếc, đáng tiếc...hắn có thể mạnh hơn mà." Ngừng một chút hắn lại nói: "Ta từng khuyên hắn binh giải tu Tấn tiên, ai, Bách Hoàng lão đệ thật sự là tâm cao khí ngạo, hắn khinh thường đi con đường này...hắn độ kiếp ở nơi nào?"

Lý Cường nói: "Tại Thiên Đình Tinh." Hắn không muốn giải thích thêm gì, mỗi người tu chân đều có lựa chọn riêng mình, những cố gắng lúc độ kiếp thì sẽ có kết quả. Hậu quả của Bách Hoàng lão nhân kết quả là chắc chắn vậy rồi, trong lòng hắn cũng hiểu được, nhưng do hắn cứ ôm ý niệm người định thắng trời trong đầu, cố gắng tìm may mắn khi độ kiếp, nhưng cuối cùng cũng là tan thành mây khói.

Kiền Thiện Dong nói: "Lão đệ, đi Thánh Thành luyện đan đi, nơi đó an toàn một chút."

Lý Cường nói: "Không, ta thích luyện đan tại Cổ Kiếm Viện." Trong lòng hắn có điều suy nghĩ, chuẩn bị cho cao thủ Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái đều đến xem tu luyện thần đan, để cho bọn họ tự mình thể ngộ tinh túy của thuật luyện đan. Hắn cười nói: "Lão Kiền, đừng có hẹp hòi như vậy ma, nếu người cảm thấy thiết thời cho đệ tử của mình, vậy cho bọn họ cùng đến xem đi."

Kiền Thiện Dong cười mắng: "Tiểu tử người cũng quá tinh minh đi thôi, tốt, theo ý người, chúng ta đi." Ông tay áo hắn vung lên, một đạo kim quang quán lấy mọi người thuận di đi.

Mọi người trở lại Cổ Kiếm Viện, rơi vào sân tu luyện của Kim Lâm kiếm viện. Trên sân tu luyện không ngờ lại đứng tới mấy trăm người tu chân, trong đó có cả đệ tử Trọng Huyền Phái. Kiền Thiện Dong, Lý Cường mấy người vừa hiện ra, người tu chân chung quanh đã bị uy thế của bọn họ tán ra bức lui, sân tu luyện nhất thời trống rỗng cả một khối địa phương. Lý Cường ngạc nhiên nói: "Chuyện gì? Sao đứng hết ở chỗ này?"

Thiên Xích Âu vội vã chạy tới, nói với Lý Cường: "Vừa rồi có phải tiểu sư thúc mọi người...tranh đấu với người ta không? Cả bầu trời đều sáng lên, các môn phái cũng ước thúc đệ tử không cho ra ngoài xem, cho nên mọi người đều ở lại sân tu luyện đó."

Lý Cường gật đầu nói: "Để cho các đệ tử tản ra đi."

"Sư tôn! Sư tôn!"

Lý Cường nghiêng đầu nhìn, không khỏi nở nụ cười: "Là Dịch Thanh và Thịnh Chân a, đã quen thuộc chưa?" Trong lòng hắn thật có điểm áy náy, mình cứ chạy đông chạy tây, căn bản là không thời gian dạy dỗ đệ tử, chỉ có Triệu Hào may mắn một chút, còn những đệ tử khác đều phải tự mình tu luyện.

Hiên Viên Dịch Thanh nhìn mấy người Kiền Thiện Dong, nhỏ giọng nói: "Sư tôn, nơi này tốt lắm, khác hẳn Lâm Minh Tinh chúng ta, sư tôn a, sao nơi này lại có nhiều tiên nhân tiền bối như vậy?"

Bách Thịnh Chân cung kính tiến lên thi lễ nói: "Bái kiến sư tôn."

Các đệ tử dần dần tán đi, Mễ Tư Lạp của Trọng Huyền Phái và Liễu Đại Việt đi tới. Liễu Đại Việt thi lễ nói: " Tiểu sư thúc, đây là đệ tử mới thu của ngài sao?" Hắn vẫn luôn trông chờ đệ tử của Lý Cường, lần này nhìn thấy thì vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

Mễ Tư Lạp cười nói: " Đại Việt, người cũng quá nóng nảy rồi, đợi một lát nữa hãy nói không được sao? Huỳnh đệ, lần này định chừng nào đi?"

Lý Cường cười khổ nói: " Mễ đại ca, Đại Việt, lần này sợ rằng sẽ rất nhanh rời đi, hơn nữa phải đi địa phương rất xa. Đại Việt, lần trước ta đáp ứng đưa cho người hai đệ tử đi Trọng Huyền Phái, đây là Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân, đều là đệ tử ta thu tại Lâm Minh Tinh."

Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân vội bước lên phía trước hành lễ.

Liễu Đại Việt luôn miệng kêu tốt, một tay kéo một người qua, đưa cho mỗi người một thanh phi kiếm. Kể từ đó, Mễ Tư Lạp cũng ngại ngùng, cũng vội vàng tìm hai kiện pháp bảo tặng cho bọn họ. Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân không nghĩ được hai kiện pháp bảo dễ dàng như vậy, trong lòng không khỏi cảm khái, điều này ở Lâm Minh Tinh thật không có khả năng. Bọn họ còn chưa rõ ràng, luyện khí của Trọng Huyền Phái là nổi danh nhất.

Lý Cường nói: " Đại Việt, sau này người phụ trách chỉ đạo bọn họ tu chân đi, ta ở lại Phong Duyên Tinh sẽ không lâu, có lẽ khi ta trở về lại thì chúng ta sẽ về cố hương." Hắn không chút khách khí đẩy qua cho Liễu Đại Việt.

Mễ Tư Lạp lắc đầu cười nói: " Một hệ huỳnh đệ của các người a...ai, sao đều có tính tình giống nhau, thu đệ tử rồi mặc kệ, tự mình chạy loạn khắp nơi. Ngô đại ca và Phó đại ca cũng là như thế."

Liễu Đại Việt nghe nói được về cố hương thì cái gì cũng đều bất chấp, đừng nói là để cho hắn mang theo hai vị đệ tử dạy dỗ, dù là làm chuyện khó khăn thập bội hắn cũng nguyện ý làm. Hắn cuống quýt gật đầu nói: " Tiểu sư thúc yên tâm, hai sư đệ này đệ tử nhất định dạy dỗ thật tốt..vậy..trước tiên đệ tử đưa sư đệ về Trọng Huyền Phái đã."

Lý Cường đưa tay ngăn lại nói: " Đại Việt, Mễ đại ca, đừng vội đi, ta ở nơi này rất nhanh sẽ khai lộ luyện đan, cao thủ Trọng Huyền Phái ai am hiểu luyện đan đều có thể đến xem, lúc này là tu luyện thần đan."

Câu nói cuối cùng của Lý Cường làm cho Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu ở bên cạnh ngây người, luyện đan là tu công khóa của mỗi một người tu chân, có thể nhìn thấy tu luyện thần đan, tin tưởng ngay cả tiên nhân cũng sẽ không buông tha cho cơ hội này, đừng nói chỉ người tu chân.

Mễ Tư Lạp hưng phấn nói: " Đại Việt, người đưa hai sư đệ về Trọng Huyền Phái, lập tức thông tri cao thủ trong phái lại đây học tập, mặt khác mời Trần Trí Phong đại ca lại đây, a a, nếu không thông tri hắn..lão ca sẽ chết ta luôn đó."

Liễu Đại Việt đáp ứng sau đó mang theo Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân rời đi.

Thiên Xích Âu nói: " Hầu tiên bối và Hiên Long tiên bối đã đến Cổ Kiếm Viện, là Mạt Bồn tự mình hộ tống trở về, bây giờ đang ở trong kiếm các tịnh dưỡng, tiểu sư thúc có đi thăm không?" Không đợi Lý Cường trả lời, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đã đi tới. Lý Cường biết Kiền Thiện Dong vẫn lưu ý, tin tức Hiên Long đã đến hắn đã nghe được.

Kiền Thiện Dong nói: " Mộc Long tới? Đưa ta đi gặp hắn."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Là Hiên Long...ở đâu có Mộc Long?"

Đại Nam Phong Ngự cười hì hì nói: " Hiên Long tại tiên giới có một xước hào, gọi là Mộc Long (đầu gỗ long)"

Về mặt Lý Cường kinh ngạc, hắn nhìn Kiền Thiện Dong hỏi: " Lão Kiền, vậy xước hào của người là gì? Tiểu tử thật sự là tò mò a."

226. Chương 226

Xích Minh vội vàng đi qua, gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Lần sau tiên tử nhất định nói cho ta biết, chỉ cần lão Kiền không có mặt thì cứ nói."

Kiền Thiện Dong trừng mắt: " Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, đi gặp Hiên Long!"

Thiên Xích Âu nhìn Lý Cường, nhìn thấy Lý Cường gật đầu, lúc này mới nói: " Xin mời các vị tiền bối." Hắn bay lên trước, Lý Cường mấy người liền đuổi theo.

Lướt qua sơn cốc trong Cổ Kiếm Viện, bay đến phía sau núi, chỉ thấy giữa sườn núi có một bình thai, một loạt kiến trúc màu vàng đất được kiến tạo ngay đó. Mọi người cùng hạ xuống, đệ tử trấn thủ nơi đó vội thi lễ.

Mọi người dọc theo hành lang thật dài đi tới tĩnh tu thất.

Đây là một căn phòng rất lớn, trên mặt đất được khảm ngọc thạch lâu năm, mặt ngoài được mài dũa phi thường bằng phẳng, trong phòng tràn ngập linh khí. Nơi này là một trong những nơi tu luyện tốt nhất của Cổ Kiếm Viện.

Hiên Long mặc dù đã lâm tới bên bờ tán công, nhưng vẫn ngồi được thẳng tắp, khoan chân ngồi trên một khối băng tinh màu tím, nhờ vào linh khí của khối băng tinh này, hắn tạm thời còn có thể chịu đựng được.

Nhìn Lý Cường, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực một nhóm người tiến đến, Hiên Long mặt không chút thay đổi nói: " Nghĩ không ra có nhiều lão bằng hữu cùng đến như vậy."

Hiên Long tại tiên giới là một nhân vật không tưởng nổi, dù hắn bị trọng thương, mấy người Kiền Thiện Dong cũng không dám khinh thường. Kiền Thiện Dong nói: " Hiên Long đại nhân, xin lỗi bây giờ mới đến thăm người, thương thế như thế nào?" Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực cũng tiến lên ra mắt.

Hiên Long nhàn nhạt nói: " Không cần khách khí, mọi người ngồi đi."

Trong lòng Lý Cường ngẫm bội phục sự trấn tĩnh của Hiên Long, đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, hắn nói: " Các người cứ nói chuyện trước, ta đi chuẩn bị linh dược luyện đan và đan phương." Rồi lập tức cáo từ đi ra.

Muốn đi Hâm Ba Giác, phải chuẩn bị thần đan, hơn nữa thương thế của Hiên Long không có thần đan trị liệu thì không thể được, hắn phải ráng tranh thủ thời gian.

Lý Cường đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Xích Minh cũng cùng đi ra, liền hỏi: " Người đi theo làm gì? Trở về!"

Xích Minh nói: " Ở trong phòng đợi phiên lắm a, ta lại không muốn nói chuyện với bọn họ, đi ra ngoài thư giãn chút thôi."

Lý Cường lặng lẽ truyền âm: " Nghe bọn hắn nói cái gì, bây giờ ta không có thời gian, người đi nghe là được, đợi lát nữa rảnh rồi nói cho ta biết."

Xích Minh có ý không vui, nhưng Lý Cường trừng mắt nhìn hắn, trừng đến nỗi trong lòng hắn sợ hãi, hắn không thể làm gì khác hơn là tăm tức đi trở về.

Lý Cường do Thiên Xích Âu đưa trở lại Kiếm Tiêu Điện, phân phó đệ tử lập tức đi mời Mai Du Băng. Chỉ chốc lát sau, tới rất nhiều người, kể có Mễ Tư Lạp của Trọng Huyền Phái, Trần Trí Phong và Liễu Đại Việt, còn có các trưởng viện của Cổ Kiếm Viện. Mai Du Băng, Triệu Hào, Nạp Thiện, Mạt Bốn và Thần Ca cùng đệ tử đang cùng nói chuyện với Lý Cường thì Mị Nhi và Linh Bách Tuệ cũng tới rồi.

Kiếm Tiêu Điện nhất thời náo nhiệt, Mị Nhi gắt gao ôm cánh tay Lý Cường, vui vẻ không biết nói thế nào. Lý Cường vỗ vỗ Mị Nhi, cười nói: " Mị Nhi, Linh nhi, các người ngồi xuống với mọi người đi, ta có chuyện tuyên bố."

Lý Cường vừa nói, cả Kiếm Tiêu Điện lập tức yên tĩnh xuống.

Lý Cường nói: " Ta chuẩn bị cùng Mai gia gia và vài vị tiên nhân cùng nhau tu luyện thần đan, đối với luyện đan mọi người đều rất quen thuộc, đây là công khóa của mỗi một người tu chân, mà đối với tu luyện

thần đan, ta nghĩ các vị cũng không có kinh nghiệm, bởi vậy ta chuẩn bị để cho mọi người cùng đến tham quan học tập, tự mình có thể thể ngộ bao nhiêu thì bao nhiêu, như vậy đối với sự tu hành sau này của các người sẽ có không ít trợ giúp.” Hắn dừng lại nhìn phản ứng của mọi người.

Cách làm như vậy của Lý Cường tại tu chân giới là tuyệt đối chưa từng có, không có cao thủ hay môn phái nào lại làm như vậy. Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt hưng phấn, Mai Du Bằng càng kích động, hắn biết lần này tu luyện thần đan thì mình là người thu hoạch lớn nhất.

Mỗi một tu chân môn phái đều rất coi trọng việc luyện đan, vì luyện đan cũng có phân biệt rõ ràng trong ngoài, người tu chân tu luyện đến Nguyên Anh kỳ thì nội đan cũng mới thành lập, mà ngoại đan thì gọi là linh đan, tiên đan, sự tu luyện của cả hai có ngàn vạn sự liên lạc, công pháp tu luyện của Hồi Xuân Cốc chính là dùng tu luyện ngoại đan nhập đạo. Tu luyện trong ngoài là công khóa người tu chân phải học hiểu, chỉ là tu vi của mọi người cao thấp bất đồng mà thôi, tựa như luyện khí, mỗi người tu chân đều biết luyện khí, nhưng khác biệt tu vi thật lớn.

Lý Cường tiếp tục nói: ” Xích Âu, người thông tri cho môn phái khác, nếu bọn họ nguyện ý thì cũng có thể phái người đến tham quan, nhưng mỗi phái chỉ giới hạn hai người, người quá nhiều sẽ loạn.”

Thiên Xích Âu không rõ tại sao Lý Cường làm như vậy, hắn sửng sốt, chần chờ hỏi: ” Điều này thích hợp không?”

Người trong Kiếm Tiêu Điện có hơn phân nửa cảm thấy không thể giải thích, Mễ Tư Lạp nói: ” Huynh đệ, có nên cho phạm vi nhỏ một chút...”

Nạp Thiện hét lên: ” Lão Đại, dựa vào điều gì mà phải cho bọn họ xem, vạn nhất có người đảo loạn làm sao bây giờ?”

Linh Bách Tuệ nhỏ giọng than thở với Mị Nhi: ” Chỉ bằng vào khí độ và cảnh giới của đại ca, nơi này không ai có thể so sánh được.”

Mị Nhi thì mặc kệ ca ca nói gì hoặc làm gì, nàng đều cũng vô điều kiện đồng ý và ủng hộ.

Lý Cường cười nói: ” Không cần lo lắng, Xích Âu, người đi phân phó đệ tử thông tri các môn phái, Triệu Hào và Mạt Bồn các người phụ trách sân luyện đan, phiên toái Trần đại ca và Mễ đại ca phụ trách an toàn lúc chúng ta luyện đan, Vũ Mẫn, Ngân Phượng kiểm viện các người phụ trách an bài tiếp đãi.” Hắn không hề thương lượng với bọn họ, trực tiếp phân phó các nhiệm vụ, mọi người nhất nhất đáp ứng, lập tức hành động.

Lúc này có đệ tử báo lại, Hoa Mị Nương tới.

Lý Cường nhảy dựng lên, hỏi: ” Ở nơi nào, ta đi tiếp!”

Chợt nghe bên ngoài Kiếm Tiêu Điện có người tiếp lời: ” Ngũ đệ, các người nhiều người tụ lại cùng một chỗ như vậy, chuẩn bị làm gì?” Chỉ thấy Hoa Mị Nương mang theo Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng bay tới.

Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng đồng loạt nhào tới bên cạnh Lý Cường, đồng thanh kêu lên: ” Ca ca!”

Linh Bách Tuệ nhỏ giọng nói với Mị Nhi: ” Hi, đại ca hình như có rất nhiều muội muội nga.”

Mị Nhi cười nói: ” Ca ca nhân duyên tốt ma.”

Lý Cường vui mừng nhìn hai muội muội này, một là khi mới bước vào tu chân là bạn tốt kết giao, một là lúc đang ở trong Hắc Ngục cùng nhau cộng hoạn nạn. Hắn vui vẻ cười nói: ” Nữu Nữu, Hồng muội, các muội đến Phong Duyên Tinh vào lúc nào?”

Mai Tinh Tinh đã là cao thủ Nguyên Anh kỳ, nàng có vẻ thành thực ổn trọng hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy Lý Cường, nàng còn có điểm không chế không được tâm tình của mình. Nàng dùng sức đâm Lý Cường một quyền, nước mắt chảy ra, nức nở nói: ” Ca ca, huynh thật ác tâm, đi mãi mà không đến thăm Nữu Nữu.”

Mị Nhi đi tới bên người Mai Tinh Tinh, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai nàng nói: ” Tiểu muội muội, ca ca thường nhắc đến muội, huynh ấy vẫn luôn không quên muội đâu.”

Mai Tinh Tinh vừa mới bắt đầu khóc, còn không khóc thống khoái, đã bị Mị nhi ôm lấy, làm nàng có chút mất hứng, ngẩng đầu như muốn nói gì, liền tiếp xúc ánh mắt chân thành của Mị nhi, trong lòng phát ra một trận mê hồ. Nói giỡn sao, lực mị hoặc của Mị nhi ngay cả Yêu tiên Linh Bách Tuệ đều cũng đỡ không được, đừng nói là Mai Tinh Tinh. Nàng ôm cổ Mị nhi, òa khóc lớn.

Lý Cường sợ nhất nhìn thấy tiểu cô nương khóc, nhìn thấy Mị nhi lại hỗ trợ, không khỏi thở dài một hơi.

Kiều Vũ Hồng mặc dù không giống như Mai Tinh Tinh khóc lớn, nhưng mắt cũng đã hồng lên.

Hoa Mị Nương nói: " Tiểu tử thú, lại chọc cho hai tiểu muội của ta khóc, nhìn người làm sao bây giờ?" Trong mắt nàng toát ra vẻ cười giảo hoạt.

Lý Cường gãi gãi đầu, nghiêm trang nói: " Hoa đại tỷ, cảm ơn tỷ vẫn chiếu cố các nàng, đệ xin hành lễ với tỷ."

Hoa Mị Nương nhìn không được cười mắng: " Yêu, tiểu tử thú càng ngày càng giảo hoạt, nói một chút, người làm sao cảm ơn ta?" Nàng có danh là tiểu yêu nữ, nhìn thấy Lý Cường giả ngây, liền nói theo hần. Lý Cường hắc hắc cười nói: " Hoa đại tỷ muốn tạ như thế nào, tiểu đệ sẽ tạ như thế."

Kiều Vũ Hồng là người thành thật, vội vàng kéo Hoa Mị Nương khuyên nhủ: " Đại tỷ, đại tỷ đừng như vậy..." Vừa nói thì mắt nước mắt cũng chảy xuống.

Hoa Mị Nương hiểu rõ hai vị tiểu muội này, vội vàng an ủi: " Chỉ là nói giỡn với ca ca các người thôi, vậy mà cũng nhìn không ra sao? Được rồi, nhanh đừng khóc nữa."

Trong lòng Lý Cường ngẫm cảm động, thừa dịp thi lễ mời: " Hoa đại tỷ, ta chuẩn bị ở Cổ Kiếm Viện tu luyện thần đan, các người lưu lại cùng xem đi."

Hoa Mị Nương kinh ngạc nói: " Thần đan? Tốt, chúng ta vốn cũng muốn ở lại Cổ Kiếm Viện mà."

Rất nhanh, Hoa Mị Nương, Linh Bách Tuệ, Mị Nhi, Mai Tinh Tinh và Kiêu Vũ Hồng mấy người đã cười đã nói thân thiết. Trong đó Mị nhi là vui vẻ nhất, chỉ thoáng chút mà lại có nhiều tỷ muội như vậy làm nàng cũng không muốn về Linh Quỷ giới nữa.

Tiểu Bạch do Mị nhi bắt buộc, được mọi người thay phiên ôm chơi đùa, nó không ngừng phát ra âm thanh kháng nghị, nhưng bộ dáng của nó thật sự đáng yêu, không ai nguyện ý buông nó ra.

Lý Cường và tiên nhân liên thủ luyện đan tại Cổ Kiếm Viện, theo lời mời do Cổ Kiếm Viện phát ra đã truyền khắp cả Phong Duyên Tinh, khiến cho tu chân giới oanh động thật lớn, bảy đại môn phái vui vẻ đáp ứng, còn có rất nhiều môn phái và tu chân cao thủ cũng đưa ra ý muốn được vào Cổ Kiếm Viện tham quan, trong lúc nhất thời Cổ Kiếm Viện tại Phong Duyên Tinh danh tiếng vang rền. Thiên Xích Âu mừng rỡ đến cả ngày không khép miệng, hần không nghĩ tới Lý Cường lại biết dùng biện pháp này để cao danh khí cho Cổ Kiếm Viện.

Bởi vì người yêu cầu được tham quan quá nhiều, cuối cùng không thể không làm ra hạn định, nếu là tu chân môn phái thì chỉ có người đứng đầu phái đạt tới ngoài Phân Thần kỳ cao thủ.

Ngay cả Lý Cường cũng không có nghĩ đến, sẽ có nhiều tu chân môn phái và người tu chân yêu cầu tham gia, điều này quả thật là lần tụ hội lớn nhất của người tu chân gần trăm năm qua. Rất nhiều đệ tử Cổ Kiếm Viện đều cũng cảm thấy kỳ quái, thường xuyên có bảy, tám người thân thích bằng hữu nhờ vả đi đến, cố gắng thuyết phục cho ai đó, thậm chí còn có người dùng pháp bảo tinh thạch hối lộ đệ tử Cổ Kiếm Viện, yêu cầu tiến vào hiện trường luyện đan, thậm chí có một ít cao thủ đang bế quan tiềm tu cũng thông qua các loại quan hệ tìm đến...đủ loại ngạc nhiên cổ quái, quả thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Xích Âu trở thành nhân vật nóng bỏng nhất Phong Duyên Tinh, hần đã sắp chiêu đãi không nổi người tu chân tiến tới như gió cuốn cuộn. Hần không muốn bởi vì vậy mà đắc tội người khác, không thể làm gì khác hơn là tìm Lý Cường thương lượng. Lý Cường cười hì hì nói: " Xích Âu, đây là địa bàn của người, làm sao mà tiếp đãi khách nhân là chuyện của người, tìm ta làm chi? Tự mình giải quyết đi!"

Hoa Mị Nương ở một bên xuất chủ ý: " Người sao không đi cầu Kiền đại tiên nhân? Hần đứng đầu Thánh Thành, cũng là người tham gia luyện đan, có đệ tử Thánh Thành lại bảo hộ, người không phải sẽ khỏe hơn một chút hay sao?"

Lý Cường cười trộm không thôi, hẳn biết Hoa Mị Nương có ý tứ gì.

Thiên Xích Âu chợt hiểu ra, luôn miệng đa tạ, đồng thời tỏ vẻ, chỉ cần Hoa Mị Nương nguyện ý, tùy tiện ở lại Cổ Kiếm Viện bao lâu đều cũng được.

Thiên Xích Âu hưng phấn trùng trùng chạy đi tìm Kiền Thiện Dong, bay đến nửa đường thì đột nhiên trong lòng phát ngáy, tự mình đi tìm Kiền Thiện Dong được hay sao? Việc này hẳn là nên mời tiểu sư thúc đi làm mới đúng, mình ở ngay trước mặt Kiền Thiện Dong ngay cả lời cũng nói không rõ, làm sao mời hẳn hỗ trợ? Hẳn vô thức rơi vào trên đỉnh một ngọn núi, mờ mịt nhìn chung quanh chẳng biết làm sao.

Lý Cường lặng yên xuất hiện bên người hẳn, cười hì hì hỏi: " Xích Âu, ngươi không phải muốn đến Kiếm Các hay sao? Sao lại đứng ở chỗ này?"

Thiên Xích Âu đột nhiên về mặt đỏ bừng, ấp úng nói: " Đây...tiểu sư thúc, ta...ngài..."

Lý Cường cười to nói: " Ha ha, Xích Âu...ngươi sợ cái gì?" Bốn chữ cuối cùng hẳn dùng thần dịch lực phun ra, Thiên Xích Âu mọi thứ đều rất ưu tú, nhưng lại quá cố chấp, Lý Cường nhìn không được đùa giỡn trên chọc hẳn.

"Ngươi....sợ...cái...gì.."

Bốn chữ này giống như sấm sét nổ tung bên tai Thiên Xích Âu, chấn động hẳn phải bật lui hai bước. Trong lòng hẳn không ngừng niệm: " Ta sợ cái gì? Tại sao phải sợ? Có cái gì phải sợ?" Đột nhiên hẳn trở nên sáng sủa, tâm thần trong phút chốc chìm vào nguyên anh, trên người phát ra quang mang chói mắt. Hẳn cứ đứng như vậy, phảng phất như thiên địa đều đang nằm trong lòng bàn tay hẳn, một loại khí thế khổng lồ song nhiên toát ra.

Lý Cường phi thân lui ra sau, kinh nghiệm cùng loại hẳn cũng từng có, nhưng không nghĩ đến ngay lúc mình vô ý đùa giỡn mà lại làm cho Thiên Xích Âu tiến được vào cảnh giới nào đó. Lý Cường rất nhanh bố phòng ngự trận quanh thân hẳn, thuận di trở lại Kim Lân kiếm viện, để cho Triệu Hào phái đệ tử trấn thủ cho Thiên Xích Âu. Tình huống giống như Thiên Xích Âu thì có thể ngộ mà không thể cầu, Lý Cường không muốn làm cho hẳn mất đi cơ hội tốt ngàn vạn lần khó gặp này.

Sân tu luyện thần đan đã được khai mở ra, những cao thủ tham gia đã đến Cổ Kiếm Viện, nghe nói người của sân tu luyện đều khẩn trương làm việc, nên họ đều gia nhập đi vào. Có những cao thủ này trợ giúp, sân tu luyện rất nhanh đã được kiến thiết rất tốt.

Cả mặt đất của sân là một đường kính năm mươi thước, cao chín thước có hình dáng như một cái trụ lớn tròn, do đại khối Thanh Kim Thạch tạo thành, hơn nữa dùng pháp thuật hoàn toàn sửa sang tu bổ, bốn phía còn làm một vòng cột đá bằng ngọc hình vuông, tất cả cao thủ tham gia đều ở bên trên lưu lại ấn ký của chính mình, mỗi môn phái đều đỉnh vào ngọc trụ một kiện pháp bảo để làm kỷ niệm lần tham gia thịnh hội này.

Chỗ ngọc thai hình tròn này được xưng là Đan Thai.

Hiên Long, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực đều đem linh dược của mình đưa cho Lý Cường, Lý Cường và Mai Du Bằng thì trốn trong tinh thất để đem các loại linh dược nhất nhất phân loại. Dựa theo Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, Lý Cường đã chuẩn bị đủ linh dược cần dùng cho lần luyện đan này.

Dã tâm của Lý Cường rất lớn, hẳn định tu luyện thần đan khó luyện nhất - Thất Tập Đan, một lô là có thể xuất ra bảy thứ linh đan. Thất tập đan bình thường nhất, gọi là Tự Tiêm Đan, là phó sản phẩm khi tu luyện, nhị tập đan gọi Quy Nguyên Đan, ngoài tam tập đan mới được xưng là thần đan - Khô Thanh Thần Đan, tứ tập đan là Già Duệ Thần Đan, ngũ tập đan là Độ Ly Thần Đan, năm chủng loại tập đan này tại tiên giới đều cũng được xem là đan dược quý nhất, mặt khác còn có lục tập đan- Vật Ẩn Thần Đan, thất tập đan - Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan, hai chủng loại đan dược này tại tiên giới cũng rất ít được nghe thấy, đó mới đúng là thần đan có ý nghĩa chính thức.

Hiên Long chỉ cần có một viên Độ Ly Thần Đan là có thể hoàn toàn khôi phục, Hầu Phích Tịnh thì chỉ cần dùng một viên Quy Nguyên Đan, chẳng những có thể khôi phục công lực sau này đối với việc phi thăng cũng sẽ có chỗ tốt thật lớn. Về phần hai chủng loại thần đan cuối cùng, Lý Cường cũng không biết có công hiệu gì, nhưng có một điểm hẳn rất minh xác, hai chủng loại thần đan này đối với mình rất trọng yếu.

Trong lúc sửa sang linh được trong thủ trạc thì Lý Cường còn phát hiện ra một đồ vật, đó là một khối được chế tác bằng hoàng kim làm thành một tấm bảng bạc, bên trên có văn tự cổ quái, hẳn nghĩ một chút, không thể nhớ tới từ nơi nào tìm được vật này. Văn tự bên trên phi thường quen mắt, đó chính là loại văn tự được ghi trên Bối Dã Thiên Kinh, cần phải chuyển hóa thần thức ba động mới có thể hiểu được.

Lý Cường rất nhanh liền hiểu rõ bên trên ghi lại một phương pháp công kích, loại phương pháp công kích này phi thường hiếm thấy, lúc hắn ở tại Huyền Thần Điện thì từng kiến thức qua, là Phân thân công kích pháp, là thần thông ngoài thân hóa thân. Lý Cường bây giờ không dám phân tâm tu luyện, hắn thu hồi hoàng kim bản, lực chú ý vẫn là làm sao tu luyện Thất Tập Đan.

Mai Du Băng khuyên Lý Cường rất nhiều lần, bảo hắn trước tiên nên luyện thần đan cơ bản nhất, sau đó mới từng bước mà tiến lên. Hắn không biết Lý Cường nóng lòng cứu người, theo cách làm như vậy của Lý Cường, hắn cảm thấy quá mạo hiểm, khó khăn giống như là người chưa biết đi đã muốn bay. Nhưng một khi Lý Cường quyết định sẽ không dễ dàng buông tha cho, vô luận Mai Du Băng làm sao khuyên bảo, hắn không chỉ cười mà không đáp. Bất đắc dĩ, Mai Du Băng không thể làm gì khác hơn là dựa theo yêu cầu của hắn mà trợ giúp sửa sang lại linh được.

Lý Cường cẩn thận thu nhặt lên linh được, đặt thứ tự vào trong thủ trạc. Có chút linh được là do Mai Du Băng đã từng xử lý trước, nếu không trước khi chuẩn bị còn phải hao phí càng nhiều thời gian. Cho dù là vậy hai người cũng phải chuẩn bị thêm mười ngày nữa, còn Kiền Thiện Dong, Thiên Thực, Đại Nam Phong Ngự thậm chí cả Hiên Long đều cũng đến gặp Lý Cường trao đổi kinh nghiệm luyện đan, so sánh với Bối Dã Thiên Kinh, Lý Cường cảm thấy mình đã nắm chắc sáu thành, mấy người Kiền Thiện Dong đều cũng tỏ vẻ, lúc tu luyện thần đan sẽ giúp hắn một tay.

Thời gian qua rất nhanh, tất cả công việc chuẩn bị đều đại khái hoàn thành, vào một ngày, Lý Cường chính thức tuyên bố bắt đầu tu luyện thần đan.

Khi Lý Cường đi tới Đan Thai thì mới phát hiện, chung quanh Đan Thai có chừng hơn một ngàn người, đại bộ phận người tu chân đều treo giữa không trung, trên bầu trời chớp động kiếm quang đủ mọi màu sắc. Người tu chân đến tham quan đều tự động làm nhiệm vụ phòng hộ, còn có rất nhiều Thánh Thành đệ tử ở một bên dò xét phòng bị, cả Cổ Kiếm Viện đã bị Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực ba người liên thủ phong bế, chung quanh Đan Thai mặc dù rất nhiều người, nhưng không hề loạn một chút nào.

Lý Cường và các đại phái cao thủ hàn huyền một lát, với lời mời của Mai Du Băng, hai người cùng nhau bay lên Đan Thai. Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực và Xích Minh đứng ngay một bên, Lý Cường gạt đầu ra dấu, bàn tay phao xuất Bối Dã Đan Đỉnh.

Một đạo kim quang bắn vào Bối Dã Đan Đỉnh, tiếng oanh minh trầm thấp dần dần vang lên.

Lý Cường từng mở qua đan đỉnh, hắn phun ra ba ngụm thần dịch lực, Bối Dã Đan Đỉnh liền khởi động.

Trong phút chốc, đan đỉnh khởi lên kim quang chói mắt, đem bốn phía chiếu sáng rực rỡ, do trên trời đầy kiếm quang bảo khí chiếu sáng, mọi người và vật phảng phất như biến thành hoa đăng huyền lệ chói mắt.

Bối Dã Đan Đỉnh trong tiếng vang long long càng lúc càng lớn, rất nhanh, một đại đỉnh lô cao chừng bảy thước đứng trên Đan Thai. Kim quang dần dần nhạt đi, hồng quang chớp động, sóng nhiệt trập trập xuất ra dũng mãnh, Đan Thai bị một cỗ nhiệt lưu thật lớn bao vây.

Người tu chân ở đây đều trợn mắt há hốc mồm, không ai nghĩ đến lại nóng như vậy, hoàn hảo Đan Thai phụ cận bị cấm chế hoàn toàn, nếu không cỗ nhiệt lưu thật lớn này rất có thể làm phát ra cháy núi.

Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, Thiên Thực và Xích Minh cũng là lần đầu tiên kiến thức Bối Dã Đan Đỉnh mở ra, trong lòng đều kinh ngạc không thôi. Kiền Thiện Dong cũng có luyện đan đỉnh lô của mình, đó chính là khi ở Lâm Minh Tinh tranh đấu với Lý Cường, gọi là Điệp Diễm Đỉnh, so với Bối Dã Đan Đỉnh khi xuất ra thì đỉnh lô của mình thật sự kém nhiều lắm.

Lý Cường từng có kinh nghiệm một lần dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện đan, cảm giác lần này lúc vận chuyển thì thuần thục hơn rất nhiều. Hắn dùng Chiến Hồn Dao hộ thân, huyền không đứng trên đỉnh đan đỉnh, đại

lượng thần dịch lực dùng mãnh đi vào trong đan đỉnh. Đan Nguyên thần hỏa càng ngày càng vượng, phát ra độ nóng cao làm cho người và vật chung quanh cũng vận vẹo.

Mai Du Bằng nhin không được thoáng lui về phía sau, lực nóng như thế làm cho hắn cũng chịu không được. Hắn truyền âm nói: " Tiểu ca nhi, đừng nóng vội chuyển Văn Đan Chi Hỏa, để cho nó thiêu thêm chút lát."

Bước khai đỉnh đầu tiên rất thuận lợi.

Dùng Đan Nguyên thần hỏa công lực tiêu hao quá nhanh, Lý Cường không dám khinh thường, hắn bắt đầu cẩn thận chuyển biến lửa trong lò, từ Đan Nguyên thần hỏa chuyển qua Văn Đan Chi Hỏa.

Bối Dã Đan Đỉnh bắt đầu thu nhỏ lại, ước chừng thu lại còn một nửa thì Văn Đan Chi Hỏa ổn định lại, đến lúc này, chỉ cần hao phí một ít thần dịch lực là được. Lý Cường thở ra một hơi, hắn đã hoàn toàn không chế được bốn nguyên chi hỏa của Bối Dã Đan Đỉnh.

Lý Cường cười nói: " Hay thật, khai đỉnh đích xác phải cố hết sức. Lão Kiền, cẩn thận phòng hộ, ta phải bắt đầu tu luyện rồi."

Thoáng khôi phục một chút công lực, Lý Cường đưa tay hư trảo, Chiến Hồn Dao hóa thành bảy bàn tay màu vàng tiến vào trong Bối Dã Đan Đỉnh, yết mở thất châu cái(bảy cái nắp nhỏ) của đỉnh lò.

Đây là một cửa khó nhất, cũng may Lý Cường có thần khí Chiến Hồn Dao, không sợ lửa nóng của đan đỉnh, nếu không bước này hắn cũng làm không nổi. Bảy cái nắp này nếu mở không ra, thì Bối Dã Đan Đỉnh chỉ có thể tu luyện linh đan bình thường mà không cách nào tu luyện thần đan.

Đó là bảy hạt châu cỡ nắm tay, màu sắc cũng khác nhau, chia là đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím bảy màu sắc, theo Chiến Hồn Dao hư nhiếp ra, quang mang bảy màu chói mắt giống như thái hồng từ trong Bối Dã Đan Đỉnh bốc dựng lên, trực trùng tận trời.

Người ở đây đều là lần đầu tiên kiến thức tu luyện thần đan, mặt đất nơi sân một mảnh yên tĩnh, không ai nói chuyện, không ai phi hành, mọi người đều mở to hai mắt nhìn, chỉ có Bối Dã Đan Đỉnh thỉnh thoảng phát ra tiếng vang long long cổ quái.

Châu cái mở ra, Bối Dã Đan Đỉnh phát ra bảo quang càng chói mắt mãnh liệt, ai có công lực thấp một chút, đều phải nhắm mắt lại. Đan Thai tựa như một mặt trời nhỏ, người thường nếu nhìn một cái, sợ rằng con mắt cũng phải rơi xuống.

Lý Cường quát: " Giúp ta nâng châu cái, ta phải đi xuống phối thuốc rồi!"

Kiên Thiện Dong nói: " Được! Thiên Thực, chúng ta ra tay!" Hắn và Thiên Thực hai người dùng tiên kiếm nâng bảy châu cái.

Bảy châu cái này phi thường đặc biệt, dùng thần dịch lực có thể nhẹ nhàng nâng lên, nhưng dùng tiên linh khí cũng phải cố hết sức. Kiền Thiện Dong và Thiên Thực đều cảm thấy tiên kiếm thật nặng, Bối Dã Đan Đỉnh như phát ra một cổ hấp lực thật lớn, cố gắng thu hồi bảy châu cái.

Trong lòng Thiên Thực kinh ngạc cực kỳ, nhìn Lý Cường nhẹ nhàng vạch châu cái, hắn nghĩ rằng không có gì khó khăn không tưởng nổi, vạn vạn không nghĩ tới sẽ có hấp lực lớn như thế, hắn thúc dục tiên kiếm dùng sức nâng châu cái. Dựa vào công lực hai tiên nhân, nhất thời sẽ không có chuyện.

Lý Cường hóa làm một đạo kim quang, bay vào trong Bối Dã Đan Đỉnh.

Bổ được là địa phương đặc thù của Bối Dã Đan Đỉnh, đây là bước trọng yếu của Thất Tập Đan, một khi bảy lỗ mở ra trông không liền phải bổ được, nếu không sẽ không cách nào thu hồi đan đỉnh, hơn nữa người khai đỉnh cũng sẽ bị đan đỉnh phản chế. Bởi vì có ba tiên nhân làm hậu thuẫn, Lý Cường mới có thể nghĩ đến việc tu luyện Thất Tập Đan, hắn biết chỉ bằng vào lực lượng chính mình, căn bản không có khả năng tu luyện Thất Tập Đan.

Trong Bối Dã Đan Đỉnh là một màu đỏ đậm, Lý Cường có Kinh Thiên thần giáp hộ thân, còn có kim mang của Chiến Hồn Dao phòng hộ, cho dù như vậy hắn cũng cảm thấy có điểm không tiêu. Lửa của nơi này cho tới bây giờ hắn chưa từng biết qua, tựa hồ so với thiên hỏa còn muốn lợi hại, sức nóng như thế hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn.

Lý Cường đã hiểu rõ được thần trận bố trí bên trong Bối Dã Đan Đỉnh, học xong linh huyền tương ứng, hần theo trận pháp một tầng rồi một tầng xoay quanh xuống. Hần phải tìm được tâm của đan đỉnh, về phần Đan Tâm có hình dáng gì, hần cũng không rõ ràng lắm.

Tâm của thần trận thật cổ quái, là do huyền trận hình thành, Lý Cường không ngừng biến hóa thần huyền, từng đạo thần dịch lực hóa giải uy lực của trận pháp. Một đạo thần dịch lực cuối cùng sau khi đánh ra, trong thần trận một mảnh hỗn độn, rồi đột nhiên xuất hiện một cái hắc động thật lớn, sức nóng rít gào tựa như trận gió thẳng tắp từ trong miệng động phun ra, lại mang theo tiếng sét đánh mơ hồ, sức nóng chung quanh tựa như nước sôi trào lên.

Trong lòng Lý Cường không khỏi có chút khẩn trương, vật này không giống như hần vẫn tưởng. Hần biết hắc động phía dưới chính là Đan Tâm, nhìn bộ dáng đi xuống dưới chẳng phải dễ dàng.

Cũng quả nhiên, hần đến gần hắc động thì đã bị một trận gió phun ra ồ ạt giữ lại thân hình. Hần vội vàng đem Chiến Hồn Dao kim mang trường tới, chuyển thân rơi vào bên hắc động, chỉ trong nháy mắt này, hần tựa hồ nhìn thấy cái bóng màu trắng xanh trong hắc động bên dưới.

Trong lòng Lý Cường vừa mừng vừa sợ, chẳng lẽ đây là vật đã ghi trong Bối Dã Thiên Kinh?

227. Chương 227

Bốn phía Đan Thai một mảnh yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, âm thanh nghị luận dần dần vang lên. Phương thức luyện đan như vậy ở đây tuyệt đại bộ phận người tu chân không từng nhìn thấy qua, thậm chí ngay cả nghe cũng không nghe nói qua, mọi người ngạc nhiên vạn phần, nhin không được nghiêng đầu lắng nghe.

Đại Nam Phong Ngự ở tại một bên tùy thời chuẩn bị viện thủ.

Xích Minh vẫn thản nhiên nhìn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hần không định ra tay, tu luyện thần đan đối với hần mà nói thì quá xa lạ.

Kiên Thiện Dong và Thiên Thực liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia kinh ngạc, không nghĩ tới chỉ là bảy cái châu cái nhỏ nhỏ mà cũng trầm trọng như thế, Kiền Thiện Dong còn đỡ một chút, nhưng Thiên Thực đã cảm thấy cổ hết sức rồi.

Kiên Thiện Dong lặng lẽ truyền âm nói: " Phong Ngự, chuẩn bị tốt, tùy thời trợ giúp Thiên Thực, Bối Dã Đan Đỉnh này thật lợi hại a."

Mị Nhi và Linh Bách Tuệ ở chung quanh lặng lẽ dò xét, mặc dù Đan Thai đã bị cấm chế, nhưng các nàng vẫn đề phòng cao độ, sợ có người đảo loạn. Những ai ở gần Đan Thai chủ yếu là cao thủ của Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái cao thủ, bầu trời có cao thủ của Thánh Thành phòng hộ, bên ngoài mới là người tu chân của các phái và những tu chân cao thủ vô môn vô phái.

Mai Du Bằng đã lui đến bên bờ Đan Thai, trong lòng hần âm thầm thở dài, tự mình đừng nói là tu luyện thần đan, ngay cả đứng bên cạnh Bối Dã Đan Đỉnh cũng đứng không được, sức nóng như thế mình vốn không cách nào ngăn cản.

Lý Cường sau khi tiến vào đan đỉnh, Bối Dã Đan Đỉnh dấy lên ngọn lửa màu trắng, oanh oanh long long tản ra sức nóng thật lớn, Mai Du Bằng cảm thấy thật sự không thể chịu được, không tự chủ thối lui từng bước ra sau, trong lòng hần hiểu được, chỉ có đợi khi Lý Cường bố được xong, bảy châu cái hạ xuống, lửa trong Bối Dã Đan Đỉnh mới có thể vững vàng trở lại.

Đột nhiên, đan đỉnh phát ra một tiếng chấn vang trầm muộn, tay của Kiền Thiện Dong bỗng dưng trầm xuống, hần quát to: " Ổn lại!"

Thiên Thực mạnh mẽ trùng về phía trước, sắc mặt hần đại biến, thật nhanh phun ra một ngụm tiên linh khí, trong phút chốc, tiên kiếm phát ra quang mang chói mắt, lúc này hần mới đứng vững thân hình. Thiên Thực không khỏi đỏ mặt, hần nhìn trộm về phía Kiền Thiện Dong, chỉ thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, hai tay không ngừng biến hóa linh huyền. Thiên Thực thấy thế chợt thấy tâm an, ngay cả La Thiên Thượng Tiên đều cảm thấy cổ hết sức, tự mình thất thổ cũng không có gì đáng dọa người.

Bảy châu cái hóa thành bảy quang cầu lớn, cấp tốc cao thấp lên xuống, mỗi một lần đánh lên hay xuống thì cũng phát ra tiếng sét đánh thật lớn, Kiền Thiện Dong ngăn trở bốn châu cái, Thiên Thực ngăn trở ba châu cái. Bảy châu cái diệu khởi quang hoa bảy màu, nhanh như cơn mưa to liên tục tạt xuống không ngừng, trong sơn cốc vang lên tiếng đánh đếc tai nhức óc, người tu chân công lực thấp một chút cũng đều nhین không được lui về phía sau, thanh âm nộ thật sự là quá kinh khủng.

Có người phát hiện, Đan Thai trong tiếng oanh minh tiết tấu chìm xuống, Đan Thai cao chín thước rất nhanh không còn tới năm thước cao, rõ là bị châu cái ngành cứng tạt tiến dưới đất. Phải biết rằng mặt đất của Đan Thai chỉ dùng pháp thuật cấm chế, cỗ lực lượng đánh sâu vào quả thật là quá lớn. Kiền Thiện Dong và Thiên Thực tiếp ngăn châu cái không hện mà cùng chuyển trùng lực xuống dưới chân, cũng giống như cả tòa Đan Thai đang hạ chìm xuống liên hồi.

Mị Nhi khẩn trương nói: " Tỷ tỷ, tỷ mau nhìn a, Đan Thai hăm xuống kia kìa, trời ơi, sao lại như vậy?"

Linh Bách Tuệ nói: " Ta đến thử xem." Nàng niệm chú ngữ, mười đầu ngón tay bắn ra hắc mang nhẹ nhẹ, hắc mang chạm đất liền ngưng kết lại, nàng nững nịu quát: " Ngưng!" Chỉ nghe mặt đất phát ra " ca bá ca bá" tiếng vang, Đan Thai mặc dù còn đang trầm xuống, nhưng tốc độ đã thông thả trở lại.

Lập tức, Linh Bách Tuệ lại biến hóa thủ pháp, mười đạo thanh mang rời khỏi ngón tay ôm lấy Đan Thai, hai tay nàng hợp lại, yêu kiều quát: " Định!" Bỗng nhiên, Linh Bách Tuệ hóa hình vô tung. Điều này nàng cũng thật bất đắc dĩ, lực đánh thật lớn nộ làm nàng cũng thừa nhận không được, chỉ có thể nhờ hóa hình để hóa giải.

Mị Nhi biết bằng vào công lực của mình căn bản không giúp được gì, nàng lo lắng nhìn mọi người đang toàn lực thi triển các loại thần thông, còn mình chỉ có thể ở một bên yên lặng cổ vũ cho bọn họ cố gắng.

Lý Cường dừng lại bên cạnh miệng hắc động chừng chốc lát, hẳn biết không thể chậm trễ, cắn răng thúc giục Chiến Hồn Dao, một đầu chui vào.

Chiến Hồn Dao giống như đánh vào một vật thể thực thụ, Lý Cường cảm thấy cả người kịch liệt chấn động, hẳn thúc giục công lực toàn thân, Kim Tôn Thần Tâm điên cuồng nhảy lên, từ trong hắc động phun ra một trận gió, một chút rồi một chút bay xuống phía dưới.

Hắc động bị quang mang của Chiến Hồn Dao và Kinh Thiên thần giáp chiếu sáng, Lý Cường có thể rõ ràng nhìn thấy trên thực tế hắc động là một cái động khẩu kịch liệt xoay tròn, sức nóng bên trong phun ra so với nham tương còn muốn kinh khủng hơn, nếu không phải mình có thần khí hộ thể, có thể cũng đỡ không được sức nóng như thế.

Càng đi xuống thì áp lực càng lớn, Lý Cường nhìn thấy một vật màu trắng xanh gì đó đang xoay quanh phía dưới, hẳn phân biệt được, đó là thần phách trấn thủ phía trên Đan Tâm, trong Bối Dã Thiên Kinh ghi lại là Thanh Bạch Tâm, nói cách khác, hẳn đã sắp đến gần mục tiêu rồi.

Thanh Bạch Tâm là một chỗ có không gian hình đào, vừa tiến vào không gian này, áp lực trên thân Lý Cường nhất thời biến mất không còn. Thông đạo phía trên đỉnh đầu vẫn oanh oanh vang to như trước, mặc dù vẫn rất nóng, nhưng Kinh Thiên thần giáp vẫn hoàn toàn có thể chống đỡ. Lý Cường đem Chiến Hồn Dao hóa thành một đoàn kim tinh liểu nhiễu toàn thân, cẩn thận đánh giá Thanh Bạch Tâm.

Bộ dáng của Thanh Bạch Tâm tựa như một Thái Cực đang xoay tròn, xoay quanh và quấn quanh lẫn nhau. Trong Bối Dã Thiên Kinh cũng không có ghi lại cách nào phá giải Thanh Bạch Tâm, Lý Cường thử tới gần, ở khoảng cách chừng một thước thì dừng lại, hẳn niệm chỉ bắn ra, một chút kim tinh bắn về phía Thanh Bạch Tâm.

Vừa ra tay Lý Cường liền hối hận, hẳn vốn không kịp né tránh, Thanh Bạch Tâm đã nổ bạo.

Thanh Bạch Tâm vốn đang bình hoãn xoay tròn, giống như là một viên tạc đạn bị nén đầy khí, bị Lý Cường điểm lửa đốt lên.

Một đoàn trắng, một đoàn xanh, một tiếng nổ sét đánh.

Sau khi Lý Cường tu thần đã có thân xác bất tử, nhưng một tiếng nổ mạnh thật lớn này làm cho hắn ăn không tiêu, hẳn bị chấn đến trong mắt nổi đầy sao. Ngay một sát na hắn thất thần, hẳn bị Thanh Bạch

Tâm cuốn đi vào. Rồi đột nhiên hắn cảm thấy một trận rét lạnh cùng cực.

Không nghĩ tới Thanh Bạch Tâm lại thuộc hàn tính.

Từ cực nóng quay ngược trở lại thành cực lạnh vô cùng, Lý Cường không khỏi kêu khổ không ngừng, hắn đột nhiên cảm giác được đau đớn, cả người giống như đao cắt lửa thiêu, sự đau đớn kịch liệt làm hắn thiếu chút nữa tâm thần thất thủ. Hắn đã thật lâu không có gặp phải loại tư vị thống khổ thể này rồi.

Chiến Hồn Đao hóa thành quang mạc đã rất mỏng, Lý Cường chỉ cảm thấy Kim Tôn Thần Tâm đang rực cháy như muốn toát đất thoát ra. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ: Thanh Bạch Tâm không ngờ cũng có thể dẫn đốt tâm hỏa của chính mình.

Hoảng hốt, hắn đem hết toàn lực thúc động thần dịch lực, Chiến Hồn Đao lập tức tuôn ra vạn trượng quang mang chói mắt. Lúc này với Lý Cường, cũng không còn để ý gì được đến Bối Dã Đan Đỉnh nữa, hắn mới biết được luyện đan cũng biết luyện chết người.

Trong bối rối, hắn quát to: " Lão tử phá rút ngươi! Hóa rồng!" Chiến Hồn Đao với chiến ý điên cuồng của hắn hóa thành một con kim long rít gào bay múa. Phải biết rằng đây là trung tâm của Bối Dã Đan Đỉnh, bởi vì bảy châu cái đã bị vạch trần, bên trong thiếu đi một trận pháp lợi hại nhất - Thất Tinh Tự Hợp, nếu là Thanh Bạch Tâm và bảy châu cái cùng hợp đồng thời, Lý Cường cho dù có thêm bản lãnh cũng không hữu dụng, cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng là chết chắc.

Đáng tiếc Lý Cường không biết công kích pháp môn của Bối Dã Đan Đỉnh, còn chính tự mình chủ động chạy đến trong đan đỉnh, nếu không nhanh chóng phá hư Thanh Bạch Tâm, một khi Kiền Thiện Dong và Thiên Thực thất thủ, thì bảy châu cái rơi vào đan đỉnh, với cử động bây giờ của Lý Cường chẳng khác gì tự sát.

Chiến Hồn Đao không hổ là thần khí, kim long rít gào xoay tròn bức ra một không gian quanh thân Lý Cường. Lý Cường liếc mắt nhìn thấy bảy khối động(động trống) hình tròn phía dưới, hắn biết đó chính là Đan Tâm, còn gọi là Thất Khiếu Linh Lung Tâm.

Hắn mừng rỡ vô cùng, huyết sáo dài một tiếng phóng đi xuống phía dưới. Hắn hiểu được chỉ cần rơi vào trong Đan Tâm, Thanh Bạch Tâm sẽ bình tĩnh trở lại.

Thanh Bạch Tâm tựa hồ là có trí tuệ, nó cấp tốc phân ra một đoàn bạch quang trầm lên bên trên Đan Tâm, đỡ trụ đường đi của Lý Cường, ngay sau đó lại có một đoàn thanh quang bay tới. Lý Cường không nhìn được kinh hải muốn nhảy lên, hai luồng xanh trắng này mà chạm vào nhau, vậy không phải là bắn bay luôn mình hay sao? Trong khi giây chết, không biết bên trong còn ẩn chứa thứ gì lợi hại. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, vô luận thế nào cũng không thể làm cho hai luồng xanh trắng này va chạm vào nhau.

Cũng không biết Thanh Bạch Tâm rốt cuộc là thứ gì, không ngờ lại cũng lợi hại như thế, một Chiến Hồn Đao huyền hóa thành kim long mà cũng khó ngăn trở hai luồng thanh bạch quang nho nhỏ. Ngay khi một sát na Lý Cường bước lên Đan Tâm, hai luồng thanh bạch quang cũng vừa lúc chạm vào nhau.

Chỉ nghe liên tiếp chuỗi xuyến âm thanh vang lên, giống như là pháo nổ hết năm tết đến, tiếng vang thác lác không ngừng, không đợi Lý Cường tránh ra, ngay sau đó lại là một tiếng nổ. Lý Cường mắng: " Kháo! Thật là quá tà khí đi thôi..." Cả thân thể hắn cũng bị phao văng ra ngoài.

Lại một lần từ cực lạnh chuyển qua cực nóng, loại quá độ này làm cho Lý Cường có cảm giác phi thường khó chịu.

Lý Cường một khi điên cuồng lên thì cũng sẽ biết làm loạn, hắn dĩ nhiên cũng tại thần trận của đan đỉnh khấp động linh huyền của Ngũ Tiên Lôi. Hắn không tin Thanh Bạch Tâm có thể chống đỡ được.

Linh huyền được hoàn thành với tốc độ nhanh nhất, Lý Cường vừa nhấc tay liền phóng ra ngoài, trong miệng mắng: " Mụ nội nó, ăn Ngũ Tiên Lôi của ta!"

Sau khi đánh ra Ngũ Tiên lôi, Lý Cường kinh ngạc phát hiện uy lực của Ngũ Tiên Lôi không ngờ lại hoàn toàn biến mất, tất cả khí lực tựa như đánh vào trong không khí, ngay cả một tia phản ứng cũng nhìn không thấy.

Lý Cường cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hắn nào biết đâu rằng, thần trận trong Bối Dã Đan Đỉnh ảo diệu vô cùng, đừng nói là Ngũ Tiên Lôi, dù là tiên lôi cao cấp tới đâu cũng chỉ uống phí khí lực, còn không bằng uy lực của Chiến Hồn Dao có thể dùng.

Bởi vì liều mạng đánh bữa cũng vô dụng, Lý Cường chậm rãi tỉnh táo lại.

Thanh bạch nóng lòng xoay tròn thật nhanh, thanh bạch tương liên xuất ra từng đạo hàn khí, bay nhanh vây quanh Lý Cường.

Lý Cường không cách nào với thời gian dài biến ảo Chiến Hồn Dao, như vậy thì công lực tiêu hao quá lớn, hắn lại một lần nữa dùng Chiến Hồn Dao hộ thân, lại nhớ trong Bối Dã Thiên Kinh ghi chép, còn chưa tìm được phương pháp phá giải.

Bây giờ Lý Cường có loại cảm giác xấu hổ tiến lui không được, lui trở về thì không có khả năng, Thanh Bạch Tâm đáng chết cứ ương ngạnh xoay tròn, không cho hắn tiếp xúc Đan Tâm. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không được, Lý Cường lần đầu tiên cảm thấy mình thật hết cách.

Hàn khí màu trắng giống như tầm tơ nhiều lên thân, Lý Cường linh cơ vừa động: nếu đánh không thắng, vậy sẽ không đánh nữa. Hắn đem tâm thần chìm vào trong Kim Tôn Thần Tâm, lặng yên nhập định. Không nghĩ cử chỉ bất đắc dĩ như vậy lại trùng hợp là con đường duy nhất hóa giải Thanh Bạch Tâm.

Ngay từ đầu thì Lý Cường đã sai, hắn dùng tâm lý tranh đấu đến để bố được, đó là dùng cường đánh cường. Thân mình của Bối Dã Đan Đỉnh chính là một kiện thần khí phi thường nổi tiếng, hắn tranh chấp với bốn nguyên thần khí, không thua mới là lạ.

Uy lực của Thanh Bạch Tâm theo sự bình tĩnh của Lý Cường, dần dần yếu xuống.

Lý Cường rốt cuộc hiểu được mấu chốt trong đó, trong lòng mắng to mình thật là ngu ngốc. Rất nhanh, Thanh Bạch Tâm tựa như mất đi đối thủ, khôi phục lại nguyên dạng. Lý Cường thuận lợi trầm xuống trên Đan Tâm.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn Thanh Bạch Tâm đang xoay quanh trên đỉnh đầu, không dám chậm trễ thêm thời gian, lách mình tiến vào Đan Tâm.

Đan Tâm do bảy lỗ cấu thành, mỗi một lỗ đều có một trận pháp phức tạp, mỗi lỗ đều tương liên tương thông, bình thường thì tương đối độc lập lẻ loi, cũng có chút liên lạc trận pháp, nếu không có Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, Lý Cường còn thật sự không thể nào xuống tay.

Màu sắc của bảy lỗ không giống nhau, cũng giống như châu cái, cũng chia ra đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Lý Cường đang tiến vào xích khiêu(lỗ đỏ), bốn phía một mảnh màu đỏ. Làm sao bố được, Lý Cường và Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Mai Du Bằng mấy người đã thảo luận qua rất nhiều lần, trong Bối Dã Thiên Kinh cũng có ghi chép, cho nên Lý Cường nghĩ việc bố được tương đối nắm chắc.

Trong Xích Khiếu sương khói tràn ngập, có một chút hồng quang trong sương mù thần bí lóe ra, Lý Cường tay khép ấn huyền, một đạo thần dịch lực đánh ra, nhẹ nhàng một tiếng chấn vang, một cỗ mùi thơm nồng đậm nhẹ nhàng bay ra.

Vụ khí màu đỏ chậm rãi tản ra, một quang hoa màu đỏ lóe ra từ trên viên đỉnh bay đến trước mặt Lý Cường. Đan Túc Viên Đỉnh này chỉ cỡ trái banh, hình dáng cổ quái, giống như một viên cầu lửa nhỏ, trên đỉnh tầng tầng lớp lớp che kín những câu thần chú trong suốt, viên đỉnh hạ xuống đan túc tựa như một cây trùy hình tam giác, vừa nuốt vừa phun hồng mang.

Lý Cường biết đây là một tâm đỉnh khác, là đệ nhất đỉnh của Đan Tâm. Hắn cẩn thận đánh ra đệ nhất bố được tiên huyền - Xích Oánh.

Xích tâm đỉnh phát ra âm thanh dễ nghe, hồng quang chớp động, một đoàn màu đỏ vật chất trong suốt phiêu phù ra, đây là đan thất của Xích Tâm Đỉnh. Một cỗ hương thơm thấm lòng người đập vào mặt mà đến, Lý Cường hít sâu một hơi, trong lòng nhịn không được than thở: " Bối Dã Đan Đỉnh thật không hổ là thần khí."

Bối Dã Đan Đỉnh với kết cấu phức tạp so sánh với cách luyện khí của Trọng Huyền Phái cũng giống như là một máy bay so sánh với món đồ chơi trẻ con, hai bên chênh lệch thật sự là quá lớn.

Lý Cường đem linh dược đã chuẩn bị đánh vào đan thất, chỉ thấy đan thất trong suốt lóe ra hồng quang chói mắt, linh dược tiến vào đan thất liền nhanh chóng thu nhỏ lại, dược tài nhìn qua chỉ còn như móng tay. Rất nhanh, dược tài tiến vào đan thất của Xích Tâm Đỉnh, có thể nhìn thấy cả đan thất đều có điểm đỏ chớp động, có vẻ phi thường thần bí xinh đẹp.

Lý Cường lại đánh ra Xích Oánh huyền, đan thất xoay tròn chìm vào trong Xích Tâm Đỉnh. Lại một âm thanh dễ nghe vang lên, Xích Tâm Đỉnh chậm rãi lui nhập vào trong hồng vụ.

Lý Cường rút cuộc trầm tĩnh lại, hắn không dám ở lâu, lắc mình đi tới Chanh Khiếu(lỗ cam). Lúc này bay ra chính là Chanh Tâm Đỉnh, hắn lại nhẹ nhàng bày dược.

Theo thứ tự bố dược xong, Lý Cường trở lại trên Đan Tâm.

Bảy không khiêu của Đan Tâm phát ra quang hoa bảy màu chói mắt, Lý Cường bị thần quang bảy màu bắn trúng, liền bay lên. Hắn cúi đầu nhìn lại, Thanh Bạch Tâm đã thiếp xuống Đan Tâm, chỉ chờ bảy châu cái hạ xuống. Lý Cường hưng phấn không thôi, biết lô đan đầu tiên Thập Tập Đan của mình có hy vọng luyện thành.

Thần quang bảy màu đưa Lý Cường bay nhanh lên trên, đột nhiên, hắn tựa hồ nghe được một tiếng kêu cứu mỏng manh yếu ớt.

Lý Cường kinh ngạc tới cực điểm, thân thể hắn có chút nghiêng qua, lắc mình tránh khỏi thần quang bảy màu. Lúc này đây hắn rõ ràng nghe thấy có người đang hô to: " Cứu ta! Cứu ta!" Thanh âm phiêu hốt không rõ.

Tâm niệm chuyển động, Lý Cường liền phản ứng, đây nhất định là người mà Thủy Ẩn Giả ra tay vây khốn.

Trong lòng Lý Cường có chút do dự và băn khoăn, hắn biết một khi châu cái hạ xuống, tự mình sẽ bị vây trong Bối Dã Đan Đỉnh, hơn nữa nếu thật sự là người do Thủy Ẩn Giả vây khốn, mình mà cứu hắn ra, có lẽ sẽ gây ra đại loạn.

Nhưng thanh âm nọ kêu thật bi thương thê thảm, Lý Cường thật sự không phải loại người thấy chết mà không cứu, tại Thản Bang Tinh, lời Tập Ba Cơ Lão Đa nói hắn vẫn ghi tạc trong tâm.

Hắn lắc đầu, khấp động thần linh huyền, lại tiến trở vào thần trận trong Bối Dã Đan Đỉnh.

Sân tu luyện đã bắt đầu khởi động tâm tình bất an, Lý Cường tiến vào Bối Dã Đan Đỉnh thời gian quá dài, một chút tin tức cũng không có. Bảy châu cái đã đình chỉ nhảy lên, lặng yên bị tiên kiếm của Kiền Thiện Dong và Thiên Thực nâng lên, ai cũng không nghĩ tới Lý Cường bố dược cũng phải dùng thời gian dài như thế.

Kiền Thiện Dong và Thiên Thực đều cũng ngồi xuống bên cạnh Bối Dã Đan Đỉnh, Đại Nam Phong Ngự cũng không nói lời nào. Lực nhấn nài của tiên nhân cực tốt, ba người không hề hiện ra vẻ mặt khó chịu không nhìn được.

Xích Minh cũng rất an tĩnh im lặng, hắn tựa hồ đang đắm chìm tại chính cảnh giới tu luyện của mình, đối với ngoại giới không nghe không hỏi.

Triệu Hào và một đám huynh đệ đều bất an, Nạp Thiện và Mạt Bồn cũng không biết đã lắm bầm bao nhiêu lần, trong lòng đều lo lắng cho Lý Cường. Linh Bách Tuệ đã cấm chế mặt đất thêm lần nữa, nàng và Mị Nhi vẫn đang thăm thì gì đó. Mị Nhi đối với ca ca có một loại cảm giác tín nhiệm mù quáng, bất luận ca ca làm gì, nàng đều tin tưởng mười phần.

Mai Du Băng từng tìm Lý Cường thảo luận qua việc của Bối Dã Đan Đỉnh, hắn biết rõ hung hiểm trong đó, Bối Dã Đan Đỉnh lợi hại nhất chính là Bối Dã Thần Trận, hắn biết Lý Cường cũng không hiểu rõ hoàn toàn, hắn chỉ biết Bối Dã Thiên Kinh ghi lại một trăm mười cách hóa giải thần linh huyền, còn có một số ít vận chuyển thần linh huyền, bởi vì Bối Dã Thiên Kinh đã dấu đi pháp môn công kích của thần trận, cho nên Lý Cường không cách nào vận dụng thần trận. Mai Du Băng lo lắng, Lý Cường nếu lâm vào trong đó vậy thì phiền toái.

Bối Dã Đan Đỉnh vẫn lóe hồng quang như cũ.

Kiên Thiện Dong nói: " Mọi người cẩn thận, một khi hoàn thành bố được thì Bối Dã Đan Đỉnh sẽ có đại biến hóa, chúng ta phải đợi Lý lão đệ đi ra, mới buông châu cái, trước khi hấn chưa ra, vô luận thế nào cũng không thể buông tay, nếu không Lý lão đệ sẽ bị khốn chết ở bên trong. Thất Tập Đan là thần đan tu luyện khó khăn nhất, Bối Dã Đan Đỉnh sẽ phải vận chuyển toàn lực đó"

Hắn mới vừa dứt lời, Bối Dã Đan Đỉnh nổ ầm ầm một tiếng. Kiên Thiện Dong quát to: " Tốt lắm, Lý lão đệ hoàn thành rồi, ha ha, thật không tưởng nổi!" Hắn mạnh mẽ đứng dậy, toàn lực vận chuyển tiên kiếm.

Chỉ thấy Bối Dã Đan Đỉnh đột nhiên trưởng lớn, một đạo thất thải hà quang (quang mang bảy màu) lao ra đan đỉnh. Bảy châu cái cấp tốc chuyển động, hóa thành một đại quang cầu sáng rực, hướng tới luồng ánh sáng bảy màu định hợp lại.

Mai Du Băng cả kinh kêu lên: " Không thể để cho chúng nó thu về, tiểu ca nhi còn chưa đi ra!"

Hiện trường hào khí đột nhiên khấn trương lên, ai cũng không nghĩ tới Lý Cường còn không có đi ra.

Kiên Thiện Dong quát to: " Phong Ngự mau giúp tay!"

Bối Dã Đan Đỉnh trong phút chốc tỏa trùng lực thật lớn, Kiên Thiện Dong và Thiên Thực đều cũng đỡ không được nữa, dựa vào lực lượng hai người muốn ngăn trở toàn bộ uy lực của thần khí thì thật sự quá khó khăn. Chiếu theo lý thì Lý Cường phải đi theo quang mang bảy màu đồng thời đi ra mới đúng, bây giờ tình huống đã xảy ra ngoài dự liệu.

Thải hoàn của Đại Nam Phong Ngự trên cổ tay bay ra vô số luồng chỉ sáng quẩn quanh đi tới. Xích Minh cũng nhảy dựng lên, giơ lên Đồ Thiên Thần Trượng tiến lên hỗ trợ. Linh Bách Tuệ và Mị Nhi cũng chạy qua, chuẩn bị lúc cần thiết ra tay tương trợ.

Mai Du Băng chống đỡ sức nóng tiến lên vài bước, hấn biết thực lực của mình không đủ, nhưng đã tới lúc khấn yếu như thế này, nói gì hấn cũng phải xuất lực, dù một ít cũng tốt.

Thần trận của Bối Dã Đan Đỉnh đã khởi động.

Bối Dã Thần Trận là trận pháp trấn thủ trọng yếu nhất của Bối Dã Đan Đỉnh, là ngoại trận trấn thủ Đan Tâm của Bối Dã Đan Đỉnh, là một loại thủ đoạn công kích chủ yếu. Lý Cường vừa hóa giải công kích của trận pháp, vừa tìm kiếm người trong thần trận, trong lòng hấn rất rõ ràng, nếu không thể trong thời gian ngắn tìm được người kêu cứu, thì tự mình cũng sẽ bị vây ở bên trong.

Lý Cường đối với thần trận cũng không biết, rất nhiều nơi không dám đi, hấn chỉ có thể đi trên lộ tuyến cũ. Suy nghĩ một chút, hấn phát ra một tiếng kêu chói tai, muốn cho người nọ tự đi tìm mình. Đây là tiếng rít hấn dùng thần dịch lực phát ra, người nọ đã nghe thấy được.

" Ta nghe thấy được! Ta nghe thấy được! Người ở nơi nào? Người...tại..nơi nào, đâu...nói mau.." Thanh âm người nọ cực kỳ hưng phấn. Lý Cường lớn tiếng nói: " Người lại đây nhanh một chút!"

Người nọ vẫn đang kêu lên không ngừng: " Nói mau! Người ở nơi nào?"

Lý Cường tỉnh ngộ, ở chỗ này chỉ vận công đối phương mới có thể nghe thấy. Hấn vận khởi thần dịch lực quát to: " Ta ở vị trí Thái Liệt Phục Giác tại thần trận, nhanh lại đây! Ta mang người đi ra ngoài." Hấn báo ra phương vị của chính mình.

Bởi vì thần trận đang chậm rãi vận chuyển, Lý Cường phải không ngừng điều chỉnh cho mình chắc chắn đứng ở vị trí Thái Liệt Phục Giác, như vậy mới có thể thuận lợi đi ra ngoài. Hấn cẩn thận chờ đợi, ở chỗ này chỉ cần đi sai một bước, đã đủ để bị giam chung thân.

" Ha ha, Thái Liệt Phục Giác! Biết rồi, ta đến đây!"

Cả đại trận đột nhiên cấp tốc chuyển động lên, Lý Cường hoảng hốt, liều mạng định vững thân hình, dựa vào thần thức linh động đi theo trận pháp rất nhanh di động, đồng thời hấn dụng công cuồng quát: " Hồn đản! Đừng phá trận...phá không được!"

" Nga? Yên tâm đi, cái trận nát này ta cũng hiểu rõ nó, kiên trì một chút là được rồi."

Bối Dã Thần Trận càng chuyển càng nhanh, Lý Cường căn bản không cách nào nói nữa, toàn bộ tinh thần của hắn chăm chú canh giữ ở vị trí Thái Liệt Phục Giác, một chút cũng không dám buông nhẹ, hắn biết, nếu không cẩn thận dẫn phát uy lực của trận thế, cho dù chính mình có thần linh huyền hóa giải cũng khó mà thoát thân.

Rốt cuộc, quang hoa chớp lên trước mắt, một bóng đen xoay quanh bay vọt trong trận pháp, nhanh như tia chớp, cách Lý Cường ngày càng gần. Lý Cường rời tay đánh ra thần linh huyền, đem trận pháp trì trệ lại, quát lớn: ” Đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích! Nếu không ta đi đó!”

” Đừng đi! Đừng đi! Ta dừng lại..ai!”

Lý Cường cũng biết thời gian gấp gáp, nhưng hắn phải hiểu rõ người này là ai, nếu không mình cũng không có bản lĩnh vây khốn hắn. Hắn quát hỏi: ” Người là ai? Tại sao bị vây trong thần trận của Bối Dã Đan Đỉnh? Là ai vây khốn ngươi?”

Người nọ tựa hồ cũng biết, nếu mình trả lời không cẩn thận, hết thủy đều sẽ thất bại. Hắn cẩn thận nói: ” Ta là một tiên nhân không may a, ta phỏng chừng không ai biết ta nữa.” Hắn nói với vẻ thương cảm vô cùng.

Lý Cường nóng ruột như lửa, thời gian không còn nhiều lắm, hắn thúc giục: ” Không còn kịp rồi, nói rõ ràng chút đi!”

Người nọ cười khổ nói: ” Điều này là chuyện vào thật lâu trước kia...được, đơn giản nói, ta là một tiên nhân, tên là Thiên Chân Thượng Nhân, có một lần đi đến Liệt Nham Cảnh hái thuốc, bị người ngăn cản..kết quả, bị hút vào trong Bối Dã Đan Đỉnh, người nọ là ai ta cũng không nhận ra, thương cảm cho ta mãi ở trong cái trận nát này khổ sở giãy dụa, huynh đệ, ta là người thành thật đó, người đưa ta ra ngoài đi thôi!”

Lý Cường ngược lại do dự, theo kinh nghiệm hắn biết, người luôn miệng nói mình là người thành thật cơ hồ đều là giả dối. Nhưng hắn cũng không đành lòng bỏ người kia ở lại trong Bối Dã Thần Trận, một khi Thất Tập Đan bắt đầu tu luyện, uy lực của thần trận sẽ phát huy kinh thiên động địa, cho dù Thiên Chân Thượng Nhân thần thông quảng đại, với uy lực thật lớn của trận pháp, hắn không chết cũng phải lột da.

Thiên Chân Thượng Nhân nhìn ra sự do dự của Lý Cường, năn nỉ: ” Huynh đệ, có thể tu đến cảnh giới như ta cũng không dễ dàng, ngươi hãy nhìn ta bị vây ở bên trong hay sao? Ai, chỉ cần người giúp ta đi ra ngoài...ta thề...điều kiện gì cũng đáp ứng người, nhanh lên một chút đi, thần trận lập tức sẽ toàn lực xoay chuyển, không còn kịp rồi.”

Lý Cường cười khổ nói: ” Ta đã ở chỗ này rồi, ngươi nói...ta sẽ thế nào?”

Thiên Chân Thượng Nhân hoan hô một tiếng: ” Hay a, ta đến đây!”

Hai người mặc dù có cảm giác như đang ở rất gần nhau, nhưng Thiên Chân Thượng Nhân cũng phải tìm thời gian chừng một chén trà nhỏ mới bay đến bên thân Lý Cường.

Lý Cường không kịp nhìn thấy Thiên Chân Thượng Nhân có hình dáng gì, chỉ nói một tiếng: ” Mau nắm bả vai ta.” Tay kháp thần linh huyền cấp tốc đánh ra, liên tiếp thần linh huyền đánh ra như chuỗi xuyên, mang theo Thiên Chân Thượng Nhân bay nhanh về phía miệng đỉnh.

Một quang hoa màu vàng từ trong Bối Dã Đan Đỉnh bay ra.

Kiên Thiện Dong quát to: ” Triệt kiếm!” Mấy người đồng thời bay ngược về phía sau.

Bảy châu cái hóa thành quang cầu bảy màu cùng ánh sáng từ đan đỉnh bắn ra lập tức hợp cùng một chỗ, âm âm vang lớn, Bối Dã Đan Đỉnh đã phong lô.

Kiên Thiện Dong thầm thấy may mắn, xoay người hỏi: ” Lý lão đệ, sao ngươi chậm trễ vậy? Nếu còn không ra chúng ta không chịu được nữa...đi, người...người...người là..Thiên Chân Thượng Nhân?” Sắc mặt hắn đại biến.

228. Tập 22 : Lệ Cẩm Thiên Quân -- Chương 228

Đó là một người rất mập, vóc người lùn tịt, con mắt nhỏ, lông mày cực nhạt, cái mũi thật lớn, khuôn mặt tròn trịa cảm xệ xuống, tóc thì thưa thớt. Hắn chớp đôi mắt nhỏ, nhìn Kiện Thiện Dong, thương cảm nói: "Người là ai a? Sao ta không nhớ rõ người, kỳ quái, không ngờ cũng còn có người nhận ra ta, cảm động a!"

Kiện Thiện Dong lui về phía sau vài bước, có chút bối rối nói: "Có lẽ ta nhận lầm rồi."

Thiên Chân Thượng Nhân hắc hắc cười nói: "Không có, người không có nhận lầm, ta chính là Thiên Chân." Đôi mắt nhỏ của hắn cười cười, bộ dáng có vẻ rất vui vẻ.

Đại Nam Phong Ngự ngạc nhiên nói: "Kiện đại ca, hắn là ai a?" Có thể làm cho Kiện Thiện Dong cảm thấy kinh hoàng nhất định là không đơn giản.

Kiện Thiện Dong cười khổ lắc đầu.

Thiên Chân Thượng Nhân mặc một kiện bào phục màu nâu, phía trước đều là lỗ thủng, hắn ra bộ dáng thương cảm nói: "Vị nào hảo tâm...cấp kiện quần áo mặc đi, ai, quần áo này chẳng biết đã mặc bao lâu, ta nhìn thấy đã phiền não." Hắn đưa tay ra, xoay một vòng tròn. Tất cả mọi người thấy choáng váng, người này thật là kỳ quái.

Tâm tư của Lý Cường đều đặt trong Bối Dã Đan Đỉnh, hắn vừa điều chỉnh Bối Dã Đan Đỉnh, vừa nói: "Thiên Chân, quần áo là việc nhỏ, chờ ta tu luyện xong thần đan, chúng ta nói chuyện chơi."

Kiện Thiện Dong nghe xong thiếu chút nữa muốn ngất đi, hắn thất thanh kêu lên: "Lão đệ, người gọi hắn là gì? Bỏ đi, cái gì ta cũng không biết." Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, bây giờ không phải lúc truy cứu Thiên Chân Thượng Nhân.

Xích Minh đi quanh Thiên Chân Thượng Nhân một vòng, cười hì hì nói: "Uy, người bị vây trong Bối Dã Đan Đỉnh sao? Hắc hắc, thật không tưởng nổi a, có thể ở trong Bối Dã Đan Đỉnh mà không bị luyện hóa, thực lực của người không tệ ma..." Hắn thuận tay chụp lấy bả vai của Thiên Chân Thượng Nhân, khẽ sát nhỏ giọng hỏi: "Lão đệ, nói cho ta biết, tại sao La Thiên Thượng Tiên nhìn thấy người mà cũng sợ hãi? Người là ai a?"

Thiên Chân Thượng Nhân hí mắt, vẻ mặt tươi cười nói: "Hắn sợ ta? Người đừng đùa, người xem ta chỉ là một lão nhân, thật thương cảm a, người cứng cỏi quá, tha ta đi." Hắn vừa nói, vừa không chút phản ứng đẩy Xích Minh ra.

Kiện Thiện Dong nhìn thấy Thiên Chân Thượng Nhân thì không tự chủ được toát ra vẻ bối rối, khiến cho người ở đây cũng không dám khinh thị hắn, nhưng thái độ ngạc nhiên cổ quái của người này cũng không cách đến gần được hắn, rất nhanh, lực chú ý của mọi người đã bị việc luyện đan của Lý Cường hấp dẫn đi.

Xích Minh nhỏ giọng nói: "Lão hoạt đầu! Đây chính là đại ca của ta, hắn là một người tốt, người nào cũng dám cứu..."

Thiên Chân Thượng Nhân tò mò hỏi: "Nga? Hắn là một người tốt a, rốt cuộc hắn là ai? Sao lại có Bối Dã Đan Đỉnh? Tiểu lão đệ, người là ai a?" Hắn chớp đôi mắt nhỏ nhìn Xích Minh.

Xích Minh quay đầu nhìn Lý Cường, biết bây giờ mình không giúp được gì, liền lôi kéo Thiên Chân Thượng Nhân nói: "Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, chúng ta ngồi xuống chơi. Ai, đừng gọi ta là tiểu lão đệ, ta không nhỏ hơn người đâu." Hắn là người để ý bài danh nhất, nếu không phải Lý Cường từng cứu qua hắn, hắn sẽ không bao giờ gọi Lý Cường là đại ca.

Thiên Chân Thượng Nhân liếc mắt nhìn Xích Minh, hai người khoanh chân ngồi xuống. Hắn nhu nhu con mắt, chậm rãi nói: "Người tu thần tu rất kỳ quái, tựa hồ là cường chế tu nhập...vừa rồi ta hỏi người còn không trả lời đó."

Xích Minh nghe hắn nói lại càng hoảng sợ, không khỏi đối với Thiên Chân Thượng Nhân này có ánh mắt khác, chỉ nhìn một cái là hiểu ra được vấn đề, người này thật sự không đơn giản. Hắn nói: "Bối Dã Đan Đỉnh là sao có được, ta cũng không biết, đại ca ta gọi là Lý Cường, ta là Xích Minh."

Thiên Chân Thượng Nhân chớp con mắt: " Lý Cường? Không nghe nói qua...Xích Minh? Xích Minh là ai? Hắc ma giới có một danh hào Xích Minh ma tôn, còn trong giới này cũng không nghe nói qua có ai là Xích Minh..."

Xích Minh đắc ý nói: " Đúng vậy, trước kia ta chính là Xích Minh ma tôn, ai, bây giờ không phải nữa rồi, đều là đại ca làm chuyện tốt!" Tu thần đối với hắn mà nói vẫn là một chuyện rất mâu thuẫn, nhưng thật ra hắn lại thích làm ma tôn mới tự do tự tại, công pháp tu thần gây cho hắn sự ước thúc, làm cho hắn cảm thấy tương đối khó chịu.

Thiên Chân Thượng Nhân rất giật mình, không nghĩ Xích Minh này lại chính là Xích Minh ma tôn, hắn gật đầu nói: " Ân, ta bắt đầu tin tưởng người nói rồi, đại ca người đích thật là một người tốt, không nghĩ tới ngay cả ma tôn mà hắn cũng dám cứu, khó trách lại cứu ta trong thần trận...bây giờ hắn đang tu luyện thần đan gì?"

Xích Minh nói: " Là cái gì gọi là Thất Tập Đan, ta cũng không rõ ràng..." Hắn đột nhiên cảm thấy không đúng: " Uy, người thật rất quá phận a, cái gì ta cũng nói cho người nghe rồi, nhưng người không nói cho ta biết người là ai..quá giáo hoạt đi thôi."

Thiên Chân Thượng Nhân rất vô tội nhìn Xích Minh, đưa bàn tay mập ù vỗ nhẹ Xích Minh một chút, nói: " Người không phải đã biết rồi ma, ta gọi là Thiên Chân, người sao lại oan uổng gọi ta là giáo hoạt chứ, ai, ta thật đáng thương cảm a."

Xích Minh ôm đầu, tự nhận thất bại, người này luôn nói: " Ta thật thương cảm a.", quả thật làm cho không ai chịu được. Hắn đẩy bàn tay mập ù của Thiên Chân Thượng Nhân ra, đứng dậy không thèm để ý tới hắn.

Sau khi Bối Dã Đan Đỉnh phong lộ, Lý Cường chỉ dùng rất ít thần dịch lực là có thể khống chế.

Mai Du Băng đi tới, khoanh chân ngồi bên cạnh Lý Cường, nhỏ giọng hỏi: " Tiểu ca nhi, sao lại chậm trễ thời gian như vậy?"

Lý Cường đem chuyện làm sao bố được đơn giản thuật lại một lần, Kiền Thiện Dong mấy người đều lắng nghe. Mai Du Băng kinh ngạc nói: " Thanh Bạch Tâm không ngờ lại lợi hại như thế, Bối Dã Đan Đỉnh này cũng thật quá thần kỳ."

Kiền Thiện Dong truyền âm nói: " Lão đệ, sao người lại thả Thiên Chân Thượng Nhân ra vậy? Người biết hắn là ai sao?"

Lý Cường không phản ứng truyền âm nói: " Hắn là ai vậy?" Thật ra hắn cũng không quan tâm Thiên Chân Thượng Nhân là ai, nếu đã cứu đi ra, hắn sẽ không hối hận.

Kiền Thiện Dong cười khổ truyền âm nói: " Hắn mặc dù không phải Thủy Ẩn Giả, nhưng thực lực cũng sắp đến gần, nếu ai khinh thị hắn...thật là khổ sở, người này tư cách tại tiên giới rất lão, hắn là một trong những Cổ tiên nhân sớm nhất, hắn đã mất tích thật lâu, ai biết lại bị vây trong Bối Dã Đan Đỉnh, người cứu hắn đi ra...ai, không biết là họa hay phúc..."

Lý Cường truyền âm nói: " Cảm ơn." Trong lòng hắn thật sự rất cảm tạ Kiền Thiện Dong, có hắn nhắc nhở, tự mình sẽ không rơi vào chuyện không có chút chuẩn bị. Hắn tạm thời không muốn phân tâm suy nghĩ nhiều, khoanh chân ngồi trước Bối Dã Đan Đỉnh, bắt đầu điều tiết Văn Đan Chi Hỏa.

Cả quá trình luyện đan Lý Cường phải đánh ra hơn sáu ngàn thủ thế huyền, hơn nữa không thể sai lầm dù chỉ một ấn huyền, sự tập trung tinh thần cao độ như thế đối với chỗ tốt của việc tu luyện không cần nói cũng biết.

Lần ngồi này của Lý Cường chính là hơn sáu mươi ngày, ở đây đều là tiên nhân và tu chân cao thủ, điểm ấy thời gian không ăn không ngủ cũng không gì đáng nói. Từ những ấn huyền Lý Cường biến ảo, rất nhiều người đều có thể ngộ của chính mình. Trong lúc này không ai rời đi, tất cả tinh thần của mọi người đều toàn bộ chăm chú nhìn Lý Cường luyện đan.

Thiên Chân Thượng Nhân vẫn ngồi ở một bên, trong ánh mắt lóe lên ngân quang thần nhiên nhàn nhạt, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Bối Dã Đan Đình có một đặc điểm rất lớn, người khác tu luyện một lô linh đan có lẽ phải tốn hao hơn mười năm thậm chí trăm năm, mà nó chỉ cần hơn mười ngày, thậm chí là vài ngày là có thể tu luyện xong. Thời gian tu luyện Thất Tập Đan cũng không lâu lắm, chỉ cần tốn hao trăm ngày là được, khẩn trương nhất là sáu mươi ngày đầu tiên, chủ yếu là điều chỉnh Văn Đan Chi Hỏa, qua trong khoảng thời gian này thì chính là Dựng Đan. Thời gian Dựng Đan của Thất Tập Đan phải hơn bốn mươi ngày, Xuất Đan ước chừng cần tìm bảy ngày thời gian, thần đan từ thấp nhất đến cao nhất cấp bậc, mỗi ngày dựng xuất ra một tập đan.

Lý Cường hoàn thành ấn huyền cuối cùng, cảm thấy đầu óc choáng váng, như vậy liên tục không ngừng khấp động ấn huyền là phi thường mệt mỏi, hần thu tay lại lập tức liền nhập định.

Qua ba ngày, Lý Cường vừa mở mắt, trong lòng không khỏi mừng như điên, hần rốt cuộc tiến vào cảnh giới thứ hai của Ngũ Kinh Thiên - Phong Cuồng Chi Tâm cảnh giới, tự mình cũng cảm giác được công lực tăng rất cao.

Thiên Chân Thượng Nhân đột nhiên cười nói: " Chúc mừng, chúc mừng."

Tất cả mọi người nghĩ Thiên Chân Thượng Nhân bị phát bệnh, không biết hần đang chúc mừng cái gì, chỉ có Lý Cường trong lòng thầm giật mình, hần biết Thiên Chân Thượng Nhân là đang chúc mừng cho mình.

Lý Cường cười nói: " Luyện đan cũng là luyện công a, a a, lần này thu hoạch không nhỏ." Hần nhìn Thiên Chân Thượng Nhân nháy mắt mấy cái, Thiên Chân Thượng Nhân mỉm cười, không nói nữa.

Lý Cường đứng dậy, Kiền Thiện Dong, Thiên Thực, Đại Nam Phong Ngự, Xích Minh và Mai Du Băng, Mị Nhi, Linh Bách Tuệ một đám người vây lại, liên tục hỏi tình huống, Lý Cường cũng nhẫn nại giải thích. Thanh âm nói chuyện của bọn họ rất vang, người tu chân ở đây đều là cao thủ, một hỏi một đáp bọn họ đều có thể nghe được, trong lòng đều hô to đặc sắc, rất nhiều nghi vấn tồn tại trong lòng đều đã được hiểu rõ. Phải biết rằng bọn họ nhìn thấy Lý Cường liên tiếp đánh ra ấn huyền, mặc dù có thể ngộ ra một ít, nhưng được Lý Cường giải thích mới rõ ràng.

Thiên Chân Thượng Nhân không khỏi cuống quýt lắc đầu, Lý Cường làm như vậy thật sự có chút làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói. Hần cũng ở một vảnh tai nghe, tu vi của hần cực kỳ cao thâm, thu hoạch cũng được rất lớn.

Lý Cường nhìn thấy Thiên Xích Âu đang cười hì hì đứng ở ngoài vòng tròn, liền ngoắc tay bảo: " Xích Âu, mau lại đây."

Thiên Xích Âu bay đến bên cạnh Lý Cường, khom người hành lễ nói: " Tạ tiểu sư thúc chỉ điểm."

Lý Cường cẩn thận đánh giá hần một phen, cười nói: " Tốt, sau này người độ kiếp sẽ dễ dàng rất nhiều."

Về mặt Thiên Xích Âu vui vẻ, sau khi hần nhập định thì công lực đề cao vô cùng, kỳ quái chính là ngay cả tính cách cũng có thay đổi, không còn cổ hủ như trước nữa.

Tâm tình của Lý Cường cực tốt, ngoại trừ bổ được có chút khó khăn, đến bây giờ hết thấy đều cũng rất thuận lợi. Bối Dã Thiên Kinh kể lại chính là phương pháp tu luyện Thất Tập Đan, Lý Cường khiếm khuyết chỉ là kinh nghiệm mà thôi, có mấy người Kiền Thiện Dong cùng luyện đan đại tông sư Mai Du Băng trợ giúp, tất cả vấn đề cơ hồ đều dễ giải quyết, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, lần này nhất định có thể tu luyện ra Thất Tập Đan.

Lý Cường đi tới trước mặt Thiên Chân Thượng Nhân, lấy ra một bộ quần áo, cười nói: " Thiên Chân, bộ quần áo này cho người, thay trước đi. Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy cao thủ như người vậy mà lại nói không có quần áo để thay."

Xích Minh cười nói: " Đại ca, đừng nghe hần than thương cảm, hần không có quần áo thay...quỷ mới tin!"

Thiên Chân Thượng Nhân vẻ mặt tròn ra vẻ khổ sở, vẻ mặt chăm chú nói: " Ta là thật sự không có quần áo thay mà, ta thật đáng thương a."

Tất cả người chung quanh đều lui về phía sau vài bước, ngay cả Lý Cường cũng không ngoại lệ. Người này chỉ một câu " Ta thật đáng thương a", thật sự là làm người ta chịu không được, thanh âm sa ách khó nghe, âm điệu dài ử rử, so với xin cơm xin còn muốn thảm hơn, phối hợp với vẻ mặt của hần, thì không có bất cứ ai tin tưởng hần là siêu cấp cao thủ thần thông quảng đại.

” Nga, nguyên lai là như vậy a, Thiên Chân ngoan! Ca ca tặng ngươi một bộ quần áo...” Lý Cường mới vào Phong Cuồng Chi Tâm cảnh giới, người khác mà nói lung tung, thì hắn cũng nói bậy theo ngay.

Thiên Chân con mắt vừa chuyển, một bộ dáng cảm kích rơi nước mắt luôn miệng nói: ” Vẫn là tiểu ca ca tốt, ai, các ngươi cũng đều không tốt, ta thật đáng thương a.” Hắn đưa tay tiếp nhận quần áo.

Lý Cường bị hắn gọi một tiếng ” tiểu ca ca” làm cho lông tóc dựng đứng, nhin không được rùng mình một cái, cũng bại trận luôn.

Xích Minh đặt mông ngồi trên mặt đất: ” Mẹ kiếp, ta mà có một huynh đệ như vậy, trước tiên bóp chết rồi hãy nói...ta...ta chịu không được a!” Mọi người ầm ầm cười to.

Thiên Chân Thượng Nhân nói: ” Ai, nói thật mà không ai chịu nghe! Ta vốn đáng thương ma, bị vây trong Bối Dã Đan Đỉnh lâu như vậy, không có quần áo mặc là chuyện rất bình thường thôi...người không có lòng thông cảm a.” Hắn lại thản nhiên giữa công chúng mà thay đổi quần áo.

Linh Bách Tuệ nhin không được mắng: ” Lão già này quá đáng thật, uy, ngươi không thể thay đồ ở nơi khác sao!”

Lý Cường cười khuyên nhủ: ” Linh nhi, đừng động tới hắn.”

Thiên Chân Thượng Nhân chậm rãi thay quần áo, rồi nhìn trái nhìn phải, hài lòng gật đầu nói: ” Hay a, thật sự là không tệ, mọi người xem có phải ta có tinh thần hơn hay không.”

Linh Bách Tuệ nói hắn làm như không có nghe thấy. Linh Bách Tuệ nhỏ giọng nói: ” Khó coi muốn chết, thật xấu xí!”

Lý Cường ngăn cản nói: ” Linh nhi...”

Linh Bách Tuệ xoay người ôm Mị nhi, nói: ” Được, được, ta cái gì cũng không nói, Mị nhi, chúng ta đi sang bên.”

Thiên Chân Thượng Nhân trong mắt ngân quang chợt lóe, nghiêm trang nói: ” Tiểu ca nhi, cảm ơn ngươi dẫn ta đi ra, ta phải đi rồi, bị vây ở Bối Dã Đan Đỉnh thời gian quá dài, ai, ta cũng nên đi, gặp lại sau.”

Lý Cường cười hì hì nói: ” Sau này hữu duyên gặp lại.”

Thiên Chân Thượng Nhân trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, tiểu tử này hình như hoàn toàn quên đi lời hứa của mình lúc trong thần trận. Trong thần trận hắn từng thề, chỉ cần Lý Cường đưa ra yêu cầu, tự mình vô luận thế nào cũng phải đáp ứng.

Kiên Thiện Dong vẫn chú ý đến Thiên Chân Thượng Nhân, nghe nói hắn phải đi, trong lòng khẩn trương, hắn truyền âm cho Lý Cường: ” Lão đệ, nghĩ cách lưu lại Thiên Chân Thượng Nhân, đi Hâm Ba Giác hắn là một đại trợ thủ.”

Lý Cường giật mình, trong lòng biết đích xác là như thế này, nhưng suy nghĩ một chút, hắn lại chậm rãi lắc đầu, bởi vì hắn còn không rõ ràng Thiên Chân Thượng Nhân đến tột cùng là người thế nào, hơn nữa, hắn cũng không muốn thi ân báo đáp. Hắn truyền âm nói: ” Bỏ đi, hắn mới thoát thân từ trong thần trận, sợ rằng còn có rất nhiều chuyện muốn làm, cứ để cho hắn đi đi.”

Kiên Thiện Dong âm thầm thở dài, không nói gì nữa.

Lý Cường nói: ” Thiên Chân, ngươi muốn đi ra ngoài, ta để cho bọn họ buông cấm chế.”

Thiên Chân Thượng Nhân liếm liếm môi, hỏi: ” Tiểu ca nhi, ngươi không muốn ta hỗ trợ sao?”

Trong lòng Lý Cường hơi kinh hãi, xem ra hắn thật sự là thần thông quảng đại, mình và Kiền Thiện Dong truyền âm mà hắn lại cũng có thể nghe thấy.

Nghĩ một chút, Lý Cường nói: ” Không cần đâu, ngươi trở về đi.”

Thiên Chân Thượng Nhân gật đầu nói: ” Như thế, ta cáo từ, cấm chế không cần triệt trừ.” Hắn đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng quả nhiên, cấm chế do mấy người Kiền Thiện Dong bố trí không có một chút tác dụng đối với hắn.

Trong lòng Lý Cường thoáng có chút hối hận, thực lực của người này quả thật bất phàm, nếu đi Hâm Ba Giác sẽ là một trợ thủ rất tốt.

Kiên Thiện Dong nhìn ra tâm tư của Lý Cường, cười nói: " Như thế nào, hối hận có phải không?"

Lý Cường thở dài, thẳng thắn nói: " Có một chút, nhưng người của chúng ta cũng đủ rồi, không cần phải cường lưu hấn."

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Tốt, quang minh lỗi lạc, thật không tưởng nổi." Hấn rất thương thức sự thần nhiên của Lý Cường, lại nói: " Thiên Chân Thượng Nhân không đi cũng tốt, cừu gia của hấn rất nhiều, chọc phải một người chúng ta cũng chịu không được."

Thời gian qua rất nhanh, ba mươi ngày thoáng lên, thoáng một cái trôi qua.

Một đề nghị của Lý Cường làm cho những người tu chân ở đây thu hoạch thật lớn, bởi vì nhìn thấy mọi người đều cũng đang chờ Bối Dã Đan Đỉnh xuất đan, không có chuyện gì làm, cho nên hấn đưa ra đề nghị cho Kiên Thiện Dong, Thiên Thực, Đại Nam Phong Ngự còn có Xích Minh các đại cao thủ trả lời những câu hỏi của mọi người.

Kiên Thiện Dong đồng ý đầu tiên, nơi này dù sao là do một tay hấn sáng lập, hấn đối với người tu chân nơi này cảm tình sâu đậm, trước kia còn cố kỵ quy củ của tiên giới, bây giờ hấn hoàn toàn phóng mở, bởi vì hấn biết tự mình không có cách nào khác trở về. Thêm ba mươi ngày, hiện trường luyện đan trở hành tiên nhân tu chân đại hội lần đầu tiên ở Phong Duyên Tinh.

Một cỗ mùi thơm ngát nồng nặc phát ra.

Lý Cường dùng thần dịch lực giữ châu cái, đột nhiên kêu lên: " Lão Kiên, các người mau hỗ trợ, đan xuất nhiều lắm! Mị nhi, Linh nhi, mỗi Lãnh Tinh Bình cất hai viên!"

Người trên Đan Thai nhất thời bận rộn lên, mọi người đều bay lên để thu đan. Lý Cường phỏng chừng một chút, lần này đệ nhất tập đan xuất ra được ba, bốn ngàn viên, hấn cũng không dám tin tưởng sẽ có nhiều như vậy.

Kiên Thiện Dong giúp đỡ thu hồi Tụ Tiêm Đan, nói: " Tập đan đầu cực tốt, ta nghe nói nếu đệ nhất tập đan xuất số lượng nhiều, thì đến sáu, bảy tập đan sẽ có thể xuất thật đan."

Lý Cường cũng không có hy vọng lô đan lần này có thể xuất Thất Tập Đan, chỉ cần có thể xuất được ngũ tập đan là hấn đã hài lòng lắm rồi, bình thường mà nói, lục tập đan và thất tập đan rất ít khả năng luyện được ra, thường đều là không đan, nhưng trình tự xuất đan thì không thể thiếu, nếu không sẽ không thuận lợi thu đỉnh.

Mị nhi vui vẻ kêu lên: " Thu được rồi."

Những người khác đều cũng nói: " Ta cũng xong."

Lý Cường thu hồi thần dịch lực, châu cái màu xanh biếc chậm rãi chìm vào đan đỉnh.

Lý Cường hỏi: " Thu được bao nhiêu Tụ Tiêm Đan?"

Rất nhanh đã tính toán đi ra, tổng cộng thu ba ngàn sáu trăm viên Tụ Tiêm Đan.

Mai Du Băng quả thật không dám tin tưởng con mắt của mình, hấn thở dài: " Đây là luyện đan pháp môn gì a, thật sự là không thể tư nghị, ta luyện đan nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên chứng kiến xuất đan tựa như suối phun, ai, thật hiểu nhiều kiến thức rồi."

Mị nhi đưa cho Lý Cường một Lãnh Tinh Bình, cười duyên nói: " Ca ca, huynh xem, đây là Tụ Tiêm Đan."

Lãnh Tinh Bình chỉ cỡ ngón cái, bên trong có hai viên Tụ Tiêm Đan cỡ như hạt đậu ở trong bình cao thấp trầm phù, trong màu xanh biếc hòa lẫn một chút ngân ti, có vẻ phi thường thần kỳ. Lý Cường nhớ tới lúc tu luyện Nghịch Hành Đan tại Thiên Đỉnh Tinh, không khỏi cảm khái: " Bối Dã Đan Đỉnh thật là có công năng đoạt thiên tạo hóa, có lực lượng thần kỳ a."

Thất Tập Đan cuối cùng là Dựng Đan thì rất đặc sắc, cơ bản mỗi ngày sẽ dựng xuất một tập đan. Lúc xuất ra ngũ tập đan thì tất cả mọi người liền khấn trương lên. Ngũ Tập Đan dựng ra ba mươi sáu viên.

Đợi đến khi Lục Tập Đan dựng xuất thì Kiền Thiện Dong mấy tiên nhân cũng nhịn không được khấn trương, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua Vật Uẩn Thần Đan. Ngoài sự đoán trước, Lục Tập Đan xuất đan cũng rất thuận lợi, tổng cộng thu được mười hai viên.

Rốt cuộc, Thất Tập Đan sẽ dựng ra. Suốt một ngày thời gian, tất cả mọi người đứng chờ đợi, ai cũng không biết Thất Tập Đan có thể dựng xuất hay không, xem tình hình tựa hồ rất có hy vọng.

Lý Cường liên tục mở ra Bối Dã Đan Đỉnh sáu lần, công lực tiêu hao to lớn làm cho hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, hắn biết có thể dựng xuất ra Thất Tập Đan hay không thì phải do mình cố gắng, nếu có một chút sơ ý, Thất Tập Đan sẽ thất bại trong gang tấc, nhưng hắn không quan tâm.

Lúc thu Ngũ Tập Đan, Lý Cường vô cùng khấn trương, vì đó là quan hệ đến sinh tử của Hiên Long, nếu thiếu đi Hiên Long thì ý nghĩa hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tìm được sư tôn và đại ca, cho nên lúc hắn xuất Ngũ Tập Đan thì vô cùng bất an. Còn phần Lục Tập Đan và Thất Tập Đan có ra đan được hay không, hắn không sao cả. Không có tâm lý được mất, hắn có thể buông phóng tay chân mà thu đan.

Bối Dã Đan Đỉnh co rút lại cao chừng một người, màu sắc lưu động như là hoàng kim dịch. Theo thời gian đến gần, Lý Cường một bên cẩn thận khấp động ấn huyền thu đan của Thất Tập Đan, một bên nhắc nhở: " Mọi người chú ý, đây là lần thu đan cuối cùng, giúp ta hộ pháp." Nói xong hắn đánh ra ấn huyền.

Sắc trời tối sầm lại, ngay sau đó lại sáng ngời, cả bầu trời biến thành một mảnh hỏa hồng. Mai Du Băng ngơ ngác nhìn trời, lại thở dài: " Ai, phong vân biến sắc a...trời cũng đã biết phải xuất đan rồi..."

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tầng mây lớn màu đỏ, hình thành một vòng thật lớn, trung tâm vòng có một đại động hắc âm u nhấm ngay miệng đỉnh của Bối Dã Đan Đỉnh. Thần sắc Kiền Thiện Dong biến đổi, hắn nhìn Thiên Thực và Đại Nam Phong Ngự, ngữ khí có chút không xác định: " Luyện đan cũng có thiên kiếp?"

Vừa nghe nói thế, người trên Đan Thai đều ngẩng đầu nhìn trời. Tám mây của Thiên Thực vừa động, nói: " Như là đại thiên kiếp, mẹ kiếp! Thất Tập Đan không ngờ cũng chiêu thiên kiếp...ta..."

Mây đỏ bắt đầu xoay tròn rất nhanh, từng đạo ám màu xanh sóng gợn đang du động trên tầng mây.

Đại Nam Phong Ngự cũng đã nhìn ra, nàng nhú mày, lo lắng nói: " Thất Tập Đan nhất định không tầm thường, nếu chúng ta không che chở, cho dù dựng đan thành công, Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan cũng sẽ bị thiên kiếp hủy diệt, người luyện đan cũng sẽ bị thương nặng."

Ai cũng biết, dựng đan thì phải hoàn thành, lúc này Lý Cường phải làm sao? Không thể dừng lại.

229. Chương 229

Cả sân luyện đan bị cấm chế, Kiền Thiện Dong quát: " Hai người các ngươi mau nhanh rời khỏi đây, Thần Linh Kiếp đối với các ngươi có thương tổn lớn nhất, cẩn thận bị ảnh hưởng, đi mau! Ta đã buông cấm chế." Hắn chỉ Linh nhi và Mị nhi hai người.

Linh Bách Tuệ cũng phát hiện không hay, nàng không kịp ngẫm nghĩ, bực Mị nhi liền thuận di đi ra ngoài.

Kiền Thiện Dong buông cấm chế ra để cho Linh nhi tỷ muội cả hai rời khỏi, lập tức biến hóa cấm chế, lúc này không phải phòng người, mà là phòng thiên kiếp. Thiên Thực và Đại Nam Phong Ngự cũng ra tay, cùng thời gian, ba tầng cấm chế liền bảo vệ Đan Thai. Thiên Thực hét lớn: " Người tu chân mau rời đi Đan Thai, loại đại thiên kiếp này các ngươi không thể ngăn cản."

Xích Minh và Lý Cường cùng tu thần, hắn khoanh chân ngồi vào sau lưng Lý Cường, chuẩn bị lúc Lý Cường cầm cự không được, thì ra tay giúp đỡ.

Khi màu xanh biếc nhô lên cao khỏi tầng mây thì bảy châu cái của Bối Dã Đan Đỉnh phóng lên cao, bảy đạo thải quang chói mắt trực trùng chín tầng trời. Chiến Hồn Dao của Lý Cường hóa thành một mảnh quang mạc màu vàng nâng bảy châu cái.

Kiền Thiện Dong hét lớn: " Tới!"

Người tu chân bên ngoài Đan Thai đều thả ra phi kiếm, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua khi luyện đan lại có thiên kiếp xuất hiện, tất cả vừa sợ hãi vừa hưng phấn, đây là cả đời cũng khó gặp, huống chi còn có thể nhìn thấy tiên nhân làm sao chống đỡ thiên kiếp. Bọn họ muốn tới gần xem thì lại sợ bị ảnh hưởng, tâm tình thập phần mâu thuẫn.

Một đạo sét đánh màu ám xanh đánh từ trên trời giáng xuống, ầm ầm nện lên cấm chế, trong phút chốc, ánh sáng chói mắt chiếu sáng loang loáng trên bầu trời. Bởi vì cấm chế do Kiền Thiện Dong bố trí là tiên pháp, do Kiền Thiện Dong toàn lực vận chuyển, đạo sét đánh này không chút khó khăn bị ngăn trở.

Ngay sau đó, lại là một đạo thanh mang đánh xuống.

Hai đạo sét đánh đầu tiên phẳng phát chỉ là muốn thử một chút. Sắc trời đột nhiên trở nên càng thêm âm trầm, tầng mây quay cuồng kịch động, một trận tiếng nổ vang nhanh như lôi cổ, vô số đạo ám màu xanh sét đánh phủ thiên cái địa tấp xuống tới.

Người tu chân đứng gần Đan Thai đều ôm đầu trốn chui như chuột, bọn họ đã ở ngoài cấm chế nhưng sét đánh ám màu xanh trên bầu trời hạ xuống làm kẻ khác khó có thể chịu được, bọn họ cảm thấy nguyên anh của mình cũng bị chấn động muốn đi ra. Đại thiên kiếp đối với hết thảy thần linh đều có lực sát thương, bọn họ đều là người tu chân có nguyên anh chính mình, đại thiên kiếp mặc dù không phải nhằm vào bọn họ, nhưng sét đánh màu xanh hạ xuống đồng dạng ảnh hưởng đến bọn họ.

Trong chớp mắt, tuyệt đại bộ phận người tu chân đều cũng thuận di đi, chỉ có một số ít người tu chân Xuất Khiếu kỳ chặt vật ngự kiếm hướng ra phía ngoài bay đi, trên bầu trời tựa như một đóa lễ hoa đang mở ra thật lớn, với Đan Thai làm trung tâm, kiếm quang của người tu chân bốn phương tám hướng tản ra xa, từ xa nhìn lại thật là tráng quan.

Mai Du Băng trong lòng kêu khổ không ngừng, còn những người tu chân khác đều cũng rời đi, chỉ có hắc còn ở lại Đan Thai, bởi vì hắc không cam lòng buông tha cho việc nhìn thấy thần đan cuối cùng xuất lộ, trong phút chốc Kiền Thiện Dong buông cấm chế hắc không có rời đi, bây giờ không thể làm gì khác hơn là trốn vào một góc Đan Thai. Hắc cảm thấy nguyên anh giống như bị hỏa thiêu, cả người như muốn mềm nhũn. Hắc miễn cưỡng móc ra một viên linh đan nuốt vào, dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn cấm chế bên ngoài.

Kiền Thiện Dong quát to: "Tầng cấm chế thứ nhất bị bể rồi!" Vừa dứt lời, một tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, Đan Thai cứng như kim cương không ngờ cũng xuất hiện một tia rạn nứt.

Đại Nam Phong Ngự kêu lên chói tai: "Tầng thứ hai cũng không được, mọi người cẩn thận!"

Mây mù màu đỏ trên bầu trời đã biến thành màu ám xanh, từng đạo ám màu xanh sét đánh giống như thân rắn vận vẹo chớp động, đại địa kịch liệt run rẩy, bầu trời phẳng phát đang bị thiêu đốt, trong không khí phiêu tán một cỗ hương thơm phi thường dễ chịu, đó là đan hương nồng nàn.

Toàn bộ tinh thần của Lý Cường chăm chú nhìn chăm chăm Bối Dã Đan Đỉnh, không dám phân tâm bàng quan. Hắc lúc này tâm tình rất bình thản, thậm chí tận hết lực cố gắng mà thôi, còn có thể luyện thành Thất Tập Đan hay không, hắc cũng không thèm để ý.

Theo tiếng thét chói tai của Đại Nam Phong Ngự, tầng cấm chế thứ hai tạc liệt ra, ngay sau đó Thiên Thực kêu lên một tiếng quái dị: "Ai nha! Đại thiên kiếp lợi hại như thế! Ba tầng cấm chế...nhanh!" Đại thiên kiếp đánh xuống sét đánh ám màu xanh liên tiếp kích xuyên ba tầng cấm chế do tiên nhân bày ra. Sét đánh kinh khủng như thế cũng làm cho ba tiên nhân cảm thấy lạnh mình, cũng may Kiền Thiện Dong đã hồi phục lại, hắc lập tức lại bày ra một tầng cấm chế.

Kiền Thiện Dong quát to: "Phong Ngự! Mau bổ thêm cấm chế!" Ba người thay nhau thượng trận, phá đi một tầng cấm chế thì lại bổ thêm một tầng, mặc dù hao phí đại lượng tiên linh khí, nhưng miễn cưỡng có thể đuổi kịp sự oanh kích của sét đánh.

Đại thiên kiếp giống như một thiên thần phát điên, phẳng phát như muốn đem cả đại địa hủy đi. Người tu chân ở đây đều cũng trốn ra địa phương rất xa, vô cùng hoảng sợ nhìn lên hướng Đan Thai, nơi này giống như là miệng núi lửa đang phun phát, diễm quang tia chớp và tiếng oanh minh liên tiếp không ngừng, tựa như bầu trời như cũng muốn sụp xuống.

Lý Cường rõ ràng cảm giác được Thất Tập Đan sẽ dựng ra, hắn biết Thất Tập Đan không cách nào dùng tinh binh thu lấy được, phải cần thần dịch lực ngưng kết đan xác mới được, chính bởi vì như thế, hắn đối với đại thiên kiếp thì không cách nào chống đỡ, phải nhờ vào Kiền Thiện Dong mấy người trợ giúp, nếu bọn họ đỡ không được đại thiên kiếp, kết quả của Lý Cường nhất định sẽ rất thảm.

Đột nhiên, sét đánh ám màu xanh dừng lại, cả đại địa đều cũng như bình tĩnh, nhưng loại yên lặng này làm cho người ta cảm thấy rất bất an. Mây mù trên bầu trời trở nên dày đặc, phẳng phất như là một khối màu đen treo trên đỉnh đầu, Đan Thai phát ra tiếng vỡ vụn rất nhỏ, trong sự yên tĩnh kỳ lạ làm cho kẻ khác kinh tâm.

Xích Minh là ma tôn xuất thân, hắn khe khẽ nói: " Không hay rồi, đây giống như là Thiên Cương Hắc Cương và Hám Đăng Tồn Phong hủy diệt hết thảy..." Hắn hít một hơi lại nhìn bầu trời một chút, đột nhiên lớn tiếng nói: " Lão Kiền! Cầm chế của các ngươi không hữu dụng, mau nhanh, nhanh dùng pháp bảo!"

Thật ra, ba người Kiền Thiện Dong cũng đều nhìn ra được, Kiền Thiện Dong nhanh chóng phao xuất một kiện tiên khí bảo vệ Đan Thai, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực cũng đồng thời ra tay. Đại thiên kiếp lợi hại nhất - Thiên Cương Hắc Cương tới rồi.

Cùng lúc đó, Bối Dã Đan Đỉnh phát ra thất thải hà quang, một đạo quang hoa màu đỏ từ miệng đỉnh của Bối Dã Đan Đỉnh phóng lên cao, đan đỉnh dựng ra một viên thần đan màu đỏ lửa.

Lý Cường cố nén trụ hưng phấn, một tay chỉ định Chiến Hồn Dao nâng bảy châu cái, một tay kháp ấn huyền cổ quái, đó là ấn huyền thu đan đặc thù trong Bối Dã Thiên Kinh ghi lại. Trong thời gian ngắn, chỉ thấy một quang đoàn màu vàng cỡ như một gương mặt trực truy hướng thần đan mà đi. Lý Cường quát: " Định!" Quang đoàn chớp mắt nuốt sống thần đan.

Thiên Cương Hắc Cương hạ xuống thì Lý Cường vừa lúc dùng thần dịch lực bao vây thần đan.

Kiền Thiện Dong trong lòng có chút khẩn trương, hắn cũng là lần đầu tiên kiến thức thấy đại thiên kiếp, hắn thậm chí không dám xác định đây rốt cuộc có phải đúng là đại thiên kiếp hay không, nhưng Thiên Cương Hắc Cương là thứ gì hắn lại rất rõ ràng. Tại tiên giới, có một chỗ chuyên môn có loại Hắc Cương này sinh thành, đó là nơi nổi danh sản xuất linh dược của tiên giới, phi thường hung hiểm. Đối với uy lực của Hắc Cương trong lòng hắn đều biết, nếu không phải liên tục hạ xuống, ba người hắn là có thể ngăn cản được.

Mây đen cấp cự quay cuồng, đột nhiên, một đoàn màu đen từ trên mây đen bay lạc xuống, vừa tiếp xúc với cấm chế tức thì phát ra thanh quang sâu kín, cảnh vật bốn phía bị chiếu sáng thành một mảnh màu xanh. Chỉ thoáng khựng lại, cấm chế tầng thứ nhất liền vô thanh vô tức vỡ vụn thành vô số quang điểm nhỏ xíu vẩy ra, giống như một khối cự thạch bị tạt vào trong lò lửa.

Kiền Thiện Dong hít sâu một hơi, kinh quát: " Cẩn thận!"

Tầng cấm chế thứ ba lập tức cũng bị phá vỡ. Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực không khỏi nhìn được da đầu tê dại, thứ này thật sự là quá lợi hại rồi.

Kiền Thiện Dong không để ý hết thấy dùng tiên khí đánh tới. Đây là một kiện phòng ngự tiên khí của hắn, tên gọi Tinh Liên, đáng tiếc khuyết đi Thiên Châu phối hợp, Thiên Châu bị hắn dùng phòng hộ cho Bất Dạ Thành.

Tinh Liên hóa thành vô số tinh lượng điểm nhỏ, ngăn trở Thiên Cương Hắc Cương ở bên ngoài, nhưng hắn chỉ có thể hộ pháp cho Đan Thai, còn chuyện bên ngoài cũng đành bất chấp.

Đột nhiên, sắc mặt Kiền Thiện Dong đỏ lên, hừ muện một tiếng, cả thân thể lún xuống, hai chân lâm vào trong Đan Thai, có thể tưởng tượng được cỡ cự lực này nặng đến bao nhiêu. Đại Nam Phong Ngự không kịp nói chuyện, cả người nàng lóe kim quang, phun một ngụm tiên linh khí tinh thuần độ cho Tinh Liên. Kiền Thiện Dong được trợ giúp, một lần nữa đứng thẳng lên, Tinh Liên nhất thời phát ra quang hoa sáng lạn.

Tinh Liên ngăn trở một bộ phận Hắc Cương, còn lại đều rơi vào Đan Thai phụ cận. Mặt đất đột nhiên hoảng động một cái, một lần nữa lại bình tĩnh trở lại, ngay sau đó lại một khối Thiên Cương Hắc Cương hạ xuống.

Trong lòng Kiền Thiện Dong dưng khởi cảm giác vô lực, mặc dù chỉ cần ngăn trở một lần đòn nghiêm trọng của Hắc Cương, nhưng Hắc Cương không ngừng hạ xuống làm cho hắn cảm thấy thật khó khăn, loại áp lực này tiên nhân bình thường không thể chịu nổi. Chuyện khó khăn nhất là hắn chỉ có thể ngăn cản mà không thể tránh né, điều này khiến cho hắn tổn hao rất nhiều tiên linh khí, nhất thời không kịp hồi phục trở lại.

Sắc mặt Mai Du Băng trắng bệch, hắn đem tâm thần chìm vào nguyên anh chống đỡ, căn bản không có cách nào khác nhìn được Lý Cường làm sao thu đan, áp lực vô hình của Hắc Cương làm hắn chịu không được, nếu Hắc Cương rơi vào trên Đan Thai, hắn dám chắc là người thứ nhất không đỡ nổi.

Lý Cường thuận lợi thu hồi một viên Thất Tập Đan màu đỏ, ngay sau đó là viên Thất Tập Đan thứ hai màu tím bay ra.

Hắn liếc mắt nhìn Kiền Thiện Dong, nếu là Kiền Thiện Dong chống đỡ không được, hắn tình nguyện buông tha cho việc thu đan. Mặc kệ như thế nào, Kiền Thiện Dong lần này đã hết sức trợ giúp mình luyện đan, Lý Cường không muốn hắn bởi vì vậy mà bị thương. Nhìn thấy đã có Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực trợ giúp, Kiền Thiện Dong còn có thể chống đỡ, Lý Cường lại đem lực chú ý tập trung vào việc thu đan.

Mỗi một lỗ của Thất Tập Đan đều có thể dựng ra một viên thần đan, có thể thu thủ hay không phải nhìn vào thực lực của người luyện đan, lần này nếu không có mấy người Kiền Thiện Dong trợ giúp, Lý Cường ngay cả một viên thần đan cũng không có khả năng thu được, cho nên hắn phi thường cẩn thận, sợ sai lầm mất đi cơ hội tuyệt tốt lần này.

Thần đan màu tím bay ra, Lý Cường cũng đồng dạng bắn ra một đoàn kim quang bao tới. Hắn thu đan thuận lợi như thế, tựa hồ lão thiên cũng ghen ghét đến nỗi giận, lúc này đây Thiên Cương Hắc Cương hạ xuống càng nhanh hơn, ngay cả ngọn núi phụ cận cũng bị lung bao trong đó.

Kiền Thiện Dong ra sức chống đỡ, Tinh Liên lỏng lẻo một chút tinh quang, tựa như minh châu trong bóng tối, dập dập sanh huy(lấp lánh sáng)

Kiền Thiện Dong có chút hiểu được, tựa hồ Bối Dã Đan Đỉnh chỉ cần dựng xuất thần đan, sẽ có Thiên Cương Hắc Cương hạ xuống. Hắn miễn cưỡng ngăn trở Hắc Cương lần thứ hai, mắt nhìn mây đen trên đỉnh đầu phiếm xuất một tia sóng gợn màu bạc, giống như mặt hồ nhộn nhạo ra, không khỏi cười khổ nói: " Hám Đãng Tồn Phong!"

Lý Cường thuận tay đem thần đan màu tím thu vào trong thủ trạc, nghe vậy ngẩng đầu quan sát, trong lòng không khỏi kinh ngạc cực kỳ, hắn nhận không được hỏi: " Hám Đãng Tồn Phong là vật gì?"

Kiền Thiện Dong nhìn bầu trời chằm chằm, thuận miệng đáp: " Là một loại gió cực lợi hại, thường thường sinh ra cùng Thiên Cương Hắc Cương, vật này không có gì không thể vào được, là rất khó chống đỡ..." Hắn còn không có nói xong, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng rít chói tai.

Ngân ti trong mây đen hình thành sóng gợn như những chiếc loa, phảng phất mưa rơi vào trên mặt nước, một vòng quện khuếch tán ra, dần dần hình thành một cái phễu màu bạc long quyển phong, nương theo tiếng rít chói tai cấp tốc hướng Đan Thai kéo dài xuống tới.

Một tiếng vang ầm ầm, Kiền Thiện Dong bị hung hăng đập nhập Đan Thai, chỉ lộ ra còn nửa người. Đại Nam Phong Ngự kinh hãi thất sắc, nòng cuống quýt phun ra tiên linh khí, quang hoa Tinh Liên đang ầm ập lại chuyển thành sáng ngời. Thiên Thực tạm thời không chen tay giúp được, trong tay hắn cầm một tiên khí, đó là Huyền Tật Hóa Vân Trảo, là tiên khí phòng hộ tốt nhất của hắn.

Hám Đãng Tồn Phong giống như một cái phễu thật lớn, bên trên dán chặt vào mây đen, bên dưới mũi nhọn lại đâm thẳng vào vòng bảo hộ Tinh Liên của Kiền Thiện Dong, phát ra tiếng kêu kinh khủng. Lực lượng phá hủy thật lớn như thế không ngờ cũng bị Kiền Thiện Dong ngăn cản cứng ngắc, loại công lực này làm cho người tu chân ở xa xa quan sát trợn mắt cứng lưỡi.

Viên thần đan thứ ba dựng xuất, một đạo thanh quang bay ra.

Trong lòng Lý Cường có chút gấp gáp, hắn rõ ràng nhanh tay phóng thích ẩn huyền thu đan.

Đan Thai đã lung lay, lão đảo muốn rơi, Xích Minh giờ Đô Thiên Thần Trượng tùy thời chuẩn bị ra tay phòng hộ. Hắn cũng khẩn trương lên, một khi ba người Kiền Thiện Dong đỡ không được, hắn phải bảo vệ

Lý Cường, sung làm đạo phòng hộ cuối cùng, nếu cả hấn cũng đỡ không được, hậu quả như thế nào chỉ có ông trời mới biết.

Mai Du Bằng bị tiếng kêu quái dị của Tồn Phong kích thích cho kinh tỉnh lại, hấn cũng không còn biện pháp tiếp tục vận công ngăn cản nữa. Xích Minh liếc mắt một cái nhìn thấy, nói: " Uy, tiểu tử, người như vậy sao được chứ, bỏ đi, nể mặt đại ca ta gọi người là gia gia, vật này cho người dùng." Hấn rời tay đánh ra một đạo kim mang, thoáng chốc, Mai Du Bằng bị bao phủ trong một vòng quang hoa đậm màu vàng.

Trong lòng Mai Du Bằng cười khổ, tự mình không biết vì sao lại biến thành tiểu tử rồi, nhưng hấn biết Xích Minh là ma tôn xuất thân, nếu luận về năm tháng tu hành, hấn quả thật là tiền bối trong tiền bối, có thể cùng Kiền Thiện Dong mấy tiên nhân cũng bất phân cao thấp.

Xích Minh phao xuất tiểu pháp bảo là hấn tự mình tu luyện một kiện vòng bảo hộ, là dựa theo phương thức tu luyện của hắc ma giới chế tác, phi thường độc đặc, tên gọi Mạc Quang, uy lực mặc dù không cách nào so sánh với Tinh Liên, nhưng là dùng để cứu trợ Mai Du Bằng chính là có thừa, dù sao Mai Du Bằng không phải là người đương sự luyện đan, lại không có ra tay chống đỡ đại thiên kiếp, vật này đủ để ngăn cản sự ảnh hưởng của đại thiên kiếp với hấn.

Mai Du Bằng cảm kích nhìn Xích Minh, hấn biết tính tình của Xích Minh, tự mình sống hay chết hấn sẽ không hỏi tới, hấn ra tay tương trợ đích thật là nhìn tại mặt mũi của Lý Cường, nhờ vậy mà mình có thể an tâm chứng kiến thủ pháp thu đan của Lý Cường.

Lý Cường dùng thần dịch lực hình thành quang đoàn bao vây thần đan màu xanh. Hấn đột nhiên phát hiện viên thần đan này rét lạnh vô cùng, cách bốn, năm thước xa đều có thể cảm nhận được một cỗ hàn băng truyền đến, còn có một loại mùi thơm trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm kẻ khác thần thanh khí爽. Hấn không dám chậm trễ, lập tức thu hồi thần đan. Ngay cả thời gian liếc mắt cũng không có, viên thần đan thứ tư lại muốn xuất lộ.

Kiền Thiện Dong được Đại Nam Phong Ngự trợ giúp, cuối cùng hồi phục lại, hấn hét lớn: " Hay thật, thiếu chút nữa chống đỡ không được...ai nha, lại nữa rồi!"

Lý Cường chưa từng nếm qua sự lợi hại của thiên kiếp, hấn còn không biết sâu cạn, chỉ toàn tâm làm sao tinh xác thu đan. Hấn nhìn chăm chăm Bối Dã Đan Đỉnh chờ viên thần đan thứ tư đi ra, ai ngờ Bối Dã Đan Đỉnh chỉ có quang mang bầy màu bay loạn, nhưng không thấy viên thần đan thứ tư dừng xuất. Vẫn là Mai Du Bằng nhận thấy được không đúng, hấn hét lớn: " Đem đỏ, tím, xanh ba sắc châu cái buông ra! Đem đỏ, tím, xanh ba sắc châu cái buông ra!"

Lý Cường chợt hiểu ra, lập tức chỉ huy Chiến Hồn Dao buông ra ba sắc châu cái, trong phút chốc, viên thần đan thứ tư phóng lên cao, lần này là thần đan màu xanh biếc.

Kiền Thiện Dong hét lớn: " Ba người chúng ta đồng thời ra tay, ta phòng hộ, Phong Ngự giúp ta, Thiên Thực người dùng Tê Thiên Lô oanh kích Hắc Cương và Tồn Phong, phải nhanh!"

Thiên Thực biết Kiền Thiện Dong cố kỵ rất nhiều, Tê Thiên Lô căn bản là không đánh tiêu tan được đại thiên kiếp, nhưng nếu dùng tiên lô cao hơn, sợ rằng hết thấy bốn phía đều cũng bị phá hủy mất, hấn cảm thấy hoàn toàn không cần phải làm như vậy.

Lại một lần sóng Hám Đẳng Tồn Phong đảo qua, vừa rồi bị Thiên Cương Hắc Cương đụng vào ngay cả ngọn núi cũng biến mất một nửa, lộ ra nhám thạch xanh đen, cả Đan Thai ngược lại trở nên cao hơn, nguyên trước đó cột đá chung quanh Đan Thai đều cũng hóa thành tro tàn, đại địa tựa như bị lột đi một lớp da, lộ ra cốt nhục của mặt đất, thê thảm vì Hắc Cương Tồn Phong không kể xiết.

Thiên Xích Âu mang theo môn nhân đệ tử xa xa nhìn tới, hấn lo lắng vô cùng nói: " Luyện đan không ngờ cũng bị như vậy, ai, chỉ mong tiểu sư thúc không có việc gì."

Trần Trí Phong tỉnh táo nói: " Có ba vị tiên nhân tiền bối, hấn là không có việc gì đâu, nếu bọn họ cũng đỡ không được, thì trong giới này chỉ sợ không còn ai ngăn cản nổi."

Triệu Hào, Mạt Bồn và Nạp Thiện mấy người đều cũng lo lắng nhìn phương xa, bọn họ thân cận nhất với Lý Cường, trong lòng cũng thắc thỏm bất an nhất. Nạp Thiện mắng: " Mụ nội nó, cứ chờ mà không giúp

được gì...ai, trong lòng tư vị thật không tốt a, lão Nạp ta bây giờ mới cảm thấy mình quá tệ rồi, ai! Không thực lực muốn tự mình hỗ trợ cũng không có khả năng...” Hắc hiem thấy liên tục hít hai hơi thật sâu.

Mặt Bồn gật đầu nói: ” Lão Nạp nói không sai, đáng tiếc, cho dù chúng ta có tu vi Đại Thừa kỳ...cũng không giúp được sư tôn, trừ phi là tiên nhân...vậy thật là khó khăn.”

Triệu Hào quát: ” Đừng nói nữa...nhìn!” Hắc dù sao là đại đệ tử của Lý Cường, đối với sư tôn có sự sùng bái mù quáng, hắc tin tưởng Lý Cường còn muốn sâu sắc hơn cả Mị nhi, trải qua nhiều năm tháng như vậy, cho tới bây giờ hắc còn chưa nhìn thấy Lý Cường chính thức thất bại qua, cho nên lúc này đây hắc cũng là tin tưởng mười phần.

Viên thần đan thứ tư vừa ra lô, uy lực của đại thiên kiếp cũng đã tới lớn nhất, nếu ba người Kiền Thiện Dong có thể chống đỡ, Lý Cường có thể thuận lợi thu thủ tất cả thần đan, nếu không thể ngăn trở, Thất Tập Đan sẽ thu không hoàn chỉnh, hơn nữa người ở đây cũng sẽ bị liên lụy, nhất là Lý Cường, càng thêm nguy hiểm.

Tầng mây màu đen lại biến sắc, lúc này đây biến thành màu đỏ hoa hồng kỳ lạ. Mặt đất bị nghiền nát bể tan tành, tất cả cảnh vật đều cũng ánh lên một tầng tử hồng sắc nhàn nhạt, giống như hoàng hôn huyết sắc, có vẻ mê mỵ thâm thiết, phảng phất như ngày tận thế của thế giới sắp tới.

Kiền Thiện Dong phát ra Bách Trạch Việt, hắc tựa hồ cũng biết lần này Tinh Liên cũng rất khó chống đỡ. Đại Nam Phong Ngự toàn lực trợ giúp hắc thúc dục Tinh Liên, đồng thời cũng phóng xuất tiên kiếm. Tất cả người ở đây đều cũng biết, đại thiên kiếp sẽ bộc phát cực lớn.

Kiền Thiện Dong tỉnh táo quát khê: ” Tới! Cẩn thận!”

Hám Đăng Tổn Phong giáp tạp Hắc Cương rít gào đánh sâu xuống tới.

Lý Cường đột nhiên phát giác viên thần đan màu xanh biếc này rất khó thu thủ, hắc đã thả ra ấn huyền thu đan, nhưng thần đan màu xanh biếc giống như vật còn sông chạy tán loạn chung quanh.

Lý Cường kiệt lực thao khống đoàn thần dịch lực hóa thành quang đoàn, cố gắng đuổi kịp thần đan. Hắc cũng là quá rối đến loạn, quên điêm nặng yếu nhất, chính là khi thu lấy viên thần đan thứ tư, trước hết phải buông châu cái màu xanh biếc. Người ở đây chỉ có Lý Cường và Mai Du Băng hiểu đạo lý này, nhưng lực chú ý của Mai Du Băng lại bị đại thiên kiếp hấp dẫn đi.

Tinh Liên nổ lên quang hoa chói mắt. Hám Đăng Tổn Phong đánh lên Tinh Liên thì giáp tạp Hắc Cương cũng đồng thời tạp lạc xuống tới, hai chủng loại bất đồng tính chất công kích hợp cùng một chỗ thật sự quá mức kinh khủng, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự cùng kêu lên một tiếng đau đớn, Tinh Liên đột nhiên tạc nổ.

Sự nổ mạnh của Tinh Liên lập tức ảnh hưởng Lý Cường thu đan, hắc chỉ huy quang đoàn làm sao cũng không đuổi kịp thần đan. Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự chỉ kịp bảo vệ chính mình, căn bản không thể tiếp tục bảo vệ Đan Thai.

Thiên Thực rút cuộc ra tay, hắc cũng không đánh ra Tê Thiên Lôi, mà là phao ra Huyền Tật Hỏa Vân Tráo.

Hỏa Vân Tráo vừa ra tay liền hóa thành một ngọn lửa thật lớn, vô thanh vô tức bảo vệ Đan Thai, trong phút chốc đã đẩy lui Tổn Phong Hắc Cương đang phóng tới. Thiên Thực quát to một tiếng, một cỗ lực lượng vô cùng chấn động làm cho hắc phun ra một ngụm máu, có thể đem tiên nhân đánh hộc máu, cũng chỉ có đại thiên kiếp mới có uy lực như vậy.

Xích Minh vung lên Đô Thiên Thần Trượng, ở trong Huyền Tật Hỏa Vân Tráo bày thêm một tầng cấm chế. Hai tay hắc khấn trảo Đô Thiên Thần Trượng, trên mặt hiển xuất vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có.

Mai Du Băng thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt nhìn thấy Lý Cường đang luống cuống tay chân truy đuổi thần đan đang bay múa, hắc thất thanh kêu lên: ” Tiểu ca nhi...buông châu cái màu xanh biếc ra a!”

Lý Cường nghe vậy kinh tâm, trong lòng mắng to mình là tên ngu ngốc, cùng một sai lầm lại phạm vào tới hai lần. Hắc buông châu cái màu xanh biếc ra, thần đan bay loạn trên không trung nhất thời dừng lại. Lý Cường dễ dàng dùng thần dịch lực bao lấy thần đan, nhưng trong lòng hắc hiểu được, tự mình đã lãng phí không ít thời gian quý giá.

Tinh Liên nỗ lực đem uy lực của Tồn Phong Hắc Cương giảm bớt không ít, nếu không có Huyền Tật Hỏa Vân Tráo thì không cách nào đứng vững trước sự công kích. Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực đều bị thương nhẹ.

Tồn Phong Hắc Cương đã ngăn chặn Huyền Tật Hỏa Vân Tráo, chỉ thấy hồng quang chói mắt, Hỏa Vân Tráo bị Thiên Thực thúc dục đến mức tận cùng.

Bởi vì Lý Cường đã thu xong Lục Tập Đan, chỉ còn lại có ba viên thần đan còn lại trong Thất Tập Đan còn chưa thu thủ, cho nên ba tiên nhân đều dám ngoan mệnh chống lại đại thiên kiếp, có thần đan cứu trợ bọn họ cho dù bị thương cũng không sợ nữa.

Còn có ba viên thần đan có thể viên mãn chấm dứt lần luyện đan này, ngoại trừ Lý Cường, trong lòng mọi người đều cũng thập phần hết sức khẩn trương, ba viên thần đan cuối cùng là bộ phận tinh hoa nhất của Thất Tập Đan, vào lúc này, nếu thất bại là thật không cam lòng.

Kiền Thiện Dong hung hăng vuốt vuốt đầu, phần nộ quát: ” Cực Dương! Lôi Động!” Cả người hấn toát ra quang hoa chói mắt, trong tay khắp tiên linh huyền.

Đại Nam Phong Ngự hét to: ” Kiền đại ca! Không nên...”

Cực Dương Lôi Động là tiên lôi còn lợi hại hơn Tê Thiên Lôi, Kiền Thiện Dong rất rõ ràng Huyền Tật Hỏa Vân Tráo của Thiên Thực sẽ ngăn cản không được bao lâu, hấn phải thiết pháp xua tan Tồn Phong Hắc Cương uy lực, nếu không sẽ không còn kịp rồi. Đại Nam Phong Ngự lo lắng Cực Dương Lôi Động sẽ ảnh hưởng tới Đan Thai, cho nên mở miệng ngăn cản, nhưng tiên linh huyền trên tay Kiền Thiện Dong đã phóng ra.

Một loại cảm giác không cách nào hình dung làm Lý Cường tạm thời phân tâm, hấn thấy được Kiền Thiện Dong khắp động tiên linh huyền, cũng nghe được tiếng hét chói tai của Đại Nam Phong Ngự, hấn từng dùng qua Tê Thiên Lôi, cho nên liếc mắt một cái đã nhận ra Kiền Thiện Dong sử dụng một loại thủ pháp càng cao cấp hơn, hấn biết lần này rất là lợi hại.

Trong lòng Thiên Thực mắng to Kiền Thiện Dong, ở tu chân giới dùng loại tiên lôi này có trời biết sẽ có hậu quả gì, mặc dù đại thiên kiếp rất đáng sợ, nhưng dựa vào thực lực của ba tiên nhân không phải không thể chống đỡ được, bây giờ Kiền Thiện Dong đánh ra loại tiên lôi này, đại thiên kiếp có thể tiêu trừ hay không còn không biết, mà Huyền Tật Hỏa Vân Tráo của mình chỉ sợ không chịu được nữa. Nhưng lúc này hấn lại không thể thu hồi, không thể làm gì khác hơn là liều mạng đem uy lực tăng lên cao nhất, cố gắng cứu lại tiên khí do mình tìm vô số tâm huyết tu luyện.

Thiên điều địa động(trời long đất lở), núi sông biến sắc.

Dương Cực Lôi Động và Tồn Phong Hắc Cương chằng vào một chỗ, tựa như hỏa tinh đánh lên địa cầu. Một đạo ánh sáng chói mắt khởi lên, lực đánh sâu thật lớn khuếch tán ra, Huyền Tật Hỏa Vân Tráo của Thiên Thực như một tờ giấy bao đèn lồng, trong phút chốc tan thành mây khói. Xích Minh hú lên quái dị, áp lực còn lại hoàn toàn rơi vào trên người hấn.

Bách Trạch Việt của Kiền Thiện Dong hóa thành một đạo trường hồng màu bạc lao thẳng lên đại thiên kiếp. Hấn là La Thiên Thượng Tiên, kiến thức dĩ nhiên rất tốt, biết đây là lúc đại thiên kiếp yếu nhất, vừa lúc có thể đem thiên kiếp xua tán. Đại Nam Phong Ngự cũng có sở ngộ, càng hướng chi năng sẽ không để cho một mình Kiền Thiện Dong gặp hiểm, năng cũng nhún chân vọt đi tới.

Lý Cường mắt nhìn viên thần đan thứ năm dựng xuất, đó là một viên thần đan màu vàng, phát ra kim quang chói mắt. Mai Du Băng hưng phấn hét lớn: ” Đây là thần đan chi vương(thần đan vua)! Tiểu ca nhi mau thu a!”

230. Chương 230

Đại Nam Phong Ngự gia nhập, càng làm đại thiên kiếp tiêu tán nhanh hơn. Hai người giống như du long ở trong không trung xoay quanh, đem kiếp vân đầy trời giảo tán hoàn toàn.

Thiên Thực cũng đã nhìn thấy tiện nghi, hấn cũng hóa thành một đạo kim hồng trùng đi vào.

Xích Minh thở phào nhẹ nhõm thật to, kêu lên quái dị: ” Mẹ kiếp, thiếu chút nữa xong đời! Lão Kiền...thật không tưởng nổi a!” Người có thể làm cho Xích Minh tán thưởng không nhiều lắm, biểu hiện hôm nay của Kiền Thiện Dong làm cho hắn khâm phục, thực lực người này không chỉ cường đại, ngay cả đại thiên kiếp đều có thể chống đỡ, tự bản thân lại không bị thương tổn gì lớn.

Lý Cường thu xong thần đan chi vương màu vàng kim, đại thiên kiếp đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vừa rồi tiếng nổ mạnh là ở trong sơn cốc, không có ảnh hưởng đến trú địa chủ yếu của Cổ Kiếm Viện, bất quá vì Kiếm Tiêu Điện ở trên không trung, đã bị tổn hao hư hại rất nhiều, không chỉ có rơi mất phân nửa, còn những trụ phòng bên dưới bị hủy đi không ít. Cũng may ở lại phía dưới đều là người tu chân, chạy cực nhanh, không có người nào bị thương, xem như là đại hạnh trong sự bất hạnh.

Vì tránh né Cực Dương Lôi Động của Kiền Thiện Dong, người tu chân chạy trốn tới địa phương càng xa hơn, mắt nhìn thấy đại thiên kiếp tiêu tán, bọn họ mới trở lại sơn cốc một lần nữa.

Thiên Xích Âu mấy cao thủ đi về trước, nhìn thấy hậu quả của sơn cốc, không khỏi nhin được mà trợn mắt há hốc mồm. Cả sơn cốc khoét thành một cái ao rộng chừng sáu bảy mươi thước, ở giữa cô linh linh một cây trụ có vẻ phi thường đột ngột, đó là Đan Thai được bảo trụ duy nhất. Ngọn núi bốn phía giống như bị cắt rứt một khối lớn, nhìn qua phi thường quái dị, phụ cận Đan Thai ngoại trừ nham thạch, cái gì cũng không có lưu lại. Khoảng cách ngoài ngàn thước trên sườn núi, hàng cổ thụ chính tề bị ngã ra phía ngoài, đó chính là bị Cực Dương Lôi Động đánh ngã.

Nham thạch lở lộ còn bốc lên khí nóng nhe nhệ, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực khoanh chân ngồi trên đài, ba người đều có cảm giác kiệt sức.

Lý Cường buông châu cái màu vàng ra, cùng đợi hai viên thần đan cuối cùng dựng xuất.

Đại thiên kiếp chẳng những phá rứt cấm chế của Đan Thai, cũng phá tan phòng hộ cấm chế của Cổ Kiếm Viện, vì thế người tu chân vốn trước đó bị ngăn ở bên ngoài Cổ Kiếm Viện bởi vậy mà tiến vào, hơn một ngàn người tu chân cùng nhau vọt tới trước Đan Thai, Thiên Xích Âu vội vàng phân phó cho môn nhân đệ tử duy trì trật tự trước Đan Thai.

Mị nhi theo Linh Bách Tuệ cùng trở lại hiện trường, tiểu nha đầu kinh hãi than thở: ” Tỷ tỷ, đại thiên kiếp sao lại lợi hại như vậy? Oa! Không được rồi, nơi nào sao như đã thay đổi...”

Trong lòng Linh Bách Tuệ cũng khiếp sợ không thôi, nàng âm thầm tự nhủ, sau này vô luận như thế nào cũng không thể trêu chọc đại thiên kiếp tới, tự mình cũng không có tiên nhân đến hỗ trợ chống đỡ loại Thần Linh Kiếp kinh khủng thế này.

Bối Dã Đan Đỉnh lại phát ra thải quang, Lý Cường cẩn thận dùng quang mạc của Chiến Hồn Dao nâng hai châu cái cuối cùng. Hai viên thần đan cuối cùng chỉ cần dựng xuất là coi như đại công cáo thành.

Mai Du Băng nhờ có quang pháp bảo của Xích Minh bảo vệ, không bị tổn thương gì, hắn nhỏ giọng nhắc nhở: ” Tiểu ca nhi, đừng vội buông châu cái, đợi lát nữa xem...lúc này cần phải thật cẩn thận.”

Xích Minh thu hồi Đồ Thiên Thần Trượng, lần chống đỡ cuối cùng thì hắn cũng đã phải cố hết sức. Hắn nhìn thấy Lý Cường không có đại sự gì, liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Ai cũng không chú ý, đây là lúc Đan Thai không ngờ cũng không có một chút phòng hộ.

Chanh sắc châu cái đột nhiên hạ xuống, trong lòng Lý Cường cả kinh, vội vàng chỉ huy Chiến Hồn Dao đi bắt châu cái, hắn biết lúc xuất đan còn chưa tới, nếu lúc này châu cái hạ xuống, muốn mở ra cũng đã khó khăn.

Đột nhiên, Bối Dã Đan Đỉnh phát ra một tiếng chiến âm thanh thúy, cả đỉnh lô ánh sáng bốn phía, thần quang bảy màu hình thành một vòng tròn, miệng đỉnh xuất hiện một cỗ hấp lực thật lớn, Lý Cường ứng phó không kịp, châu cái chanh sắc không nắm được, châu cái cuối cùng mắt nhìn đã không còn giữ được nữa.

Mai Du Băng vẫn nhìn kỹ Lý Cường, hắn cả kinh kêu lên: ” Tiểu ca nhi, đừng làm cho châu cái hạ xuống...”

Trong lòng Lý Cường kêu khổ không ngừng, châu cái vốn rất dễ dàng không chế, đột nhiên biến thành như tinh linh, sống động đến nỗi không sao nắm bắt được. Hắn không thể không đứng dậy, toàn lực không chế Chiến Hồn Đạo, ngăn cản châu cái hạ xuống.

Bối Dã Đan Đỉnh phát ra một tiếng chấn minh kỳ quái, quang mang bảy màu cấp tốc xoay quanh.

Tiếng chấn minh làm Kiền Thiện Dong bừng tỉnh, hắn nhìn Bối Dã Đan Đỉnh, đột nhiên nói: " Lão đệ, đừng ngăn nữa, ngươi đỡ không được đâu..." Vừa dứt lời, Bối Dã Đan Đỉnh bỗng dừng hóa thành một đạo thải hồng, biến mất tại không trung, châu cái lơ lửng bên trên cũng bay theo.

Lý Cường nhất thời đứng ngây ngốc ở trên đài, hắn không nghĩ tới Bối Dã Đan Đỉnh cũng biết tự mình bỏ chạy, hắn căn bản là không kịp thu hồi, càng huống chi dưới tình huống chưa thu hết Thất Tập Đan, hắn cũng không có cách thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh.

Người tu chân ở đây ngây người, luyện đan luyện đến đan lô cũng bỏ chạy, loại chuyện này thật sự là quá kỳ.

Lý Cường sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên hiểu được, lúc này Thiên Cô đã thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh, có lẽ nàng vốn không định để mình luyện thành hai viên thần đan cuối cùng. Trong lòng hắn thoáng có chút hối hận, sớm biết như thế hắn là trước tiên nên tu luyện một ít linh đan bình thường, cuối cùng mới tu luyện Thất Tập Đan mới đúng.

Suy nghĩ chốc lát, Lý Cường liền buông thả, hắn vỗ vỗ tay, cười hì hì nói: " May mắn, nếu không thu được viên nào của Thất Tập Đan...lão Kiền, thì các ngươi mệt mỏi cũng vô ích rồi."

Về mặt Mai Du Băng tiếc nuối, hắn nghi hoặc hỏi: " Chuyện gì xảy ra với Bối Dã Đan Đỉnh? Chẳng lẽ...ai, thật đáng tiếc."

Lý Cường cười nói: " Ông nội, không có gì đáng tiếc cả, ta vốn cũng không nghĩ đến có thể tu luyện ra Thất Tập Đan, có kết quả như vậy ta cũng đã rất hài lòng rồi." Hắn hài lòng nhất là có thể tu luyện ra đan được cứu trị Hiên Long và Hầu Phích Tịnh, còn những chuyện khác hắn không sao cả.

Kiền Thiện Dong than thở: " Thượng Nhân tựa hồ sớm có định liệu a, nhìn xem, thần đan này có lẽ đủ cho chúng ta dùng rồi." Trong lòng hắn rõ ràng nhất, Nguyên Cổ Thượng Nhân sẽ không để cho Lý Cường thu hết toàn bộ Thất Tập Đan, như vậy nói, dựa vào uy lực của thần đan, sau này Lý Cường tu hành quá đơn giản rồi, đối với hắn mà nói cũng không phải là một chuyện tốt, may là Lý Cường còn không biết tác dụng của hai viên thần đan cuối cùng.

Lý Cường gật đầu nói: " Chỉ cần đủ dùng là được." Hắn vừa nói vừa móc ra vài viên thần đan đưa qua, nói: " Lão Kiền, các ngươi trước tiên dùng thần đan khôi phục một chút, đợi lát nữa chúng ta lại phân phối." Lần này luyện đan xem như mọi người phân công hợp tác, cho nên thần đan phải mọi người cùng phân phối, Lý Cường chỉ cầu có thể cứu trị lão ca và Hiên Long, đối với thần đan hắn cũng không nghĩ muốn độc chiếm.

Lý Cường gọi Xích Minh và Thiên Xích Âu tới, đem đại bộ phận thần đan giao cho Xích Minh, nói: " Huynh đệ, ngươi tới phân phối, ta trở về đưa Độ Ly Thần Đan và Khô Thanh Thần Đan...bây giờ khoan nóng vội phân phối, chờ bọn hắn tỉnh lại rồi hãy nói. Xích Âu, đây là Tụ Tiêm Đan, tổng cộng có hai ngàn viên, ngươi đưa cho những người tu chân chúng ta mời tới, như thế nào phân phối do ngươi quyết định."

Thiên Xích Âu lại càng hoảng sợ, Tụ Tiêm Đan nhiều như vậy mà cũng muốn đem tặng người, hắn đích xác không nghĩ tới, nhưng quyết định của Lý Cường hắn sẽ không phản đối, chỉ là trong lòng cảm thấy có điểm đáng tiếc mà thôi.

Lý Cường nói xong liền thuận di đi.

Hiên Long mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Lý Cường, nói: " Nhìn bộ dáng lão đệ luyện đan thành công rồi."

Lý Cường che dấu không được sự vui sướng trong nội tâm, nói: " Lão ca, lần này vận khí không tệ...chẳng những Độ Ly Thần Đan tu luyện thành công, ngay cả Vật Uẩn Thần Đan và Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan cũng dựng được ra, chỉ tiếc Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan không được đầy đủ, chỉ được có năm viên, còn có hai viên chưa kịp dựng xuất đã bị Thiên Cô thu đi."

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Lão tử mạng lớn, có huynh đệ như ngươi vậy...ha ha, lão tử có muốn chết cũng khó a."

Lúc này Lý Cường mới có cơ hội nhìn kỹ bộ dáng của Độ Ly Thần Đan. Đó là một viên đan hoàn có hai màu sắc trắng đen, cỡ như quả trứng ếch, hai màu sắc trắng đen thay đổi thành một đoàn, giống như vật còn sống quần quanh xoay tròn, đen và trắng có lõi quang nhè nhẹ thoáng hiện, nhìn qua quái dị tuyệt luân. Vật này thật không giống thần đan, mà lại có chút giống pháp bảo.

Hiên Long tựa hồ nhìn ra Lý Cường đang suy nghĩ cái gì, hần nói: " Thần đan cũng có thể chuyển hóa thành pháp bảo, chỉ là cần rất nhiều tài liệu, ở giới này không có cách nào thu thập được đầy đủ."

Lý Cường chợt suy tư rồi hiểu được, thần đan ẩn chứa chính là một loại năng lượng không tưởng nổi, có thể chuyển hóa thành tiên khí pháp bảo cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Hần đưa Độ Ly Thần Đan cho Hiên Long, đem Khô Thanh Thần Đan đưa cho Hầu Phích Tịnh, hỏi: " Có muốn ta hỗ trợ hay không?"

Hiên Long lắc đầu nói: " Không cần, cho ngươi trợ giúp hòa tan thần đan...lãng phí nhiều lắm, vẫn là chính tự mình uẩn hóa tốt hơn." Hần nuốt viên thần đan vào.

Hầu Phích Tịnh cười khổ nói: " Lão đệ, ngươi giúp ta một tay, hắc, lão tử bây giờ chỉ là một phế vật, loại thần đan này lão tử không thể hóa khai nổi đâu."

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, đệ giúp." Hần gọi một đệ tử Cổ Kiếm Viện ở ngoài cửa, nói: " Ngươi đi thỉnh Ngân Bồ Di tiền bối tới, nói ta có việc tìm hần."

Ngân Bồ Di ở một gian tĩnh thất khác tiềm tu, Lý Cường cũng có mang đến cho hần viên thần đan. Đệ tử kia cung kính thi lễ rồi xoay lưng rời đi.

Hiên Long nuốt vào thần đan không lâu, thân thể đột nhiên toát ra hai sắc vụ khí trắng đen, trong phút chốc, khắp phòng đều phiêu tán một cỗ hương thơm nồng nàn, Lý Cường cảm thấy rất giống mùi thơm của đàn, hơn nữa linh khí trong phòng dày đặc khiến kẻ khác không thể tư nghị.

Do Hiên Long toàn lực vận công, hai sắc vụ khí trắng đen hóa thành hai đạo khí lưu xoay tròn, xoay quanh thân thể hần liễu nhiễu. Trong lòng Lý Cường chợt nhẹ đi, biết Hiên Long chỉ cần hấp thu hai đạo sương trắng này, có thể hoàn toàn khôi phục công lực, thậm chí sẽ có đột phá lớn hơn nữa.

Vốn Hầu Phích Tịnh dùng không được Khô Thanh Thần Đan, hần chỉ cần Quy Nguyên Đan - chỉ là Nhị Tập Đan là có thể, nhưng Lý Cường cố tình muốn để cho thực lực của lão ca tăng một bước, cho nên không tiếc dùng thần đan trợ giúp. Lý Cường biết rõ Hầu Phích Tịnh độ kiếp tương đối miễn cưỡng, trụ cột của hần không vững chắc như Phó Sơn, có Khô Thanh Thần Đan trợ giúp, hần có thể thuận lợi phi thăng, hơn nữa công lực cũng càng thêm tinh thuần.

Lý Cường không nhiều lời thêm, trước tiên hần cởi cấm chế trên người Hầu Phích Tịnh, dùng thần dịch lực hóa khai Khô Thanh Thần Đan.

Cấm chế trên người Hầu Phích Tịnh một khi đã cởi, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, trước đó hần toàn là nhờ dựa vào cấm chế mới ngăn chặn được thương thế, cấm chế một khi đã cởi thương thế lập tức liền ác hóa. Hần không có cách nào khác vận công cũng không dám vận công, chỉ có thể nhìn chăm chăm chờ Lý Cường cứu trị, trong lòng tràn ngập một loại cảm giác vô lực.

Lý Cường đem Khô Thanh Thần Đan hòa tan xong, dùng một ngón tay, một đạo kim mang tinh tế theo lỗ mũi Hầu Phích Tịnh chui vào, Hầu Phích Tịnh toàn thân đại chấn. Lý Cường nhẹ giọng nói: " Vận công!" Chậm rãi, Hầu Phích Tịnh bình tĩnh trở lại, bắt đầu toàn lực tu hành.

Ngân Bồ Di lặng lẽ tiến vào phòng, phát hiện trong phòng tràn ngập linh khí, hần không nói một lời, lập tức khoanh chân bắt đầu vận công tu luyện.

Lần này ngồi xuống chính là hơn mười ngày, Lý Cường sau khi thu công mới phát giác Ngân Bồ Di cũng ở đó, hần đưa cho Ngân Bồ Di một viên Già Duệ Thần Đan, đây là Tứ Tập Đan. Ngân Bồ Di đối với tính tình của Lý Cường đã có một chút hiểu rõ, hần gật đầu trí ý sau đó cũng không khách khí, lập tức ăn thần đan, lại tiếp tục tu luyện.

Hiên Long và Hầu Phích Tịnh đều cũng ổn định xuống.

Lý Cường nhìn quanh bốn phía, không ngờ trong phòng không hề bố trí cấm chế, trong lòng không khỏi nhin được âm thầm sợ hãi. Phải biết rằng, lúc này mà bị kinh nhiễu, hậu quả thật không tưởng nổi. Hắn lập tức bố trí một cấm chế nhỏ, sau đó lặng yên rời đi.

Trở lại Đan Thai, Lý Cường phát hiện mặt đất lại một lần nữa dựng lên rất nhiều cột đá, mặt trên khắc tên của cao thủ các phái, cả sơn cốc như trước còn nguyên thắm trạng sau khi xảy ra đại thiên kiếp, nhìn qua một mảnh thê lương.

Lý Cường bay đến trên Đan Thai, nhìn thấy mặt ngoài Đan Thai giống như cái hồ không bằng phẳng, còn lưu lại rất nhiều ấn ký. Hắn bật cười, tu luyện thần đan lại khó khăn như vậy hắn đích xác là không có nghĩ đến.

Lý Cường ngồi xuống, lấy ra vật Vu lão đoán trước cho hắn, trước một tích tắc mở ra, hắn nhìn thấy một tinh vân xoay tròn, đó là một tinh hệ xa lạ.

Lý Cường suy nghĩ chốc lát, đoán không được đây là địa phương thế nào, liên tưởng đến việc sắp đi Hâm Ba Giác, trong lòng hắn có chút vừa động, chẳng lẽ đây là tinh hệ của Hâm Ba Giác?

Thu hồi vật Vu lão đưa cho, trong lòng Lý Cường mơ hồ hiện lên một tia bất an, sư tôn và đại ca bây giờ rốt cuộc như thế nào rồi? Còn có việc bọn họ từng truyền cho mình một ngọc đồng giản, bên trên lưu lại hai chữ "cẩn thận", đó là muốn bảo mình cẩn thận cái gì?

Kim quang chợt lóe, Kiền Thiện Dong bay đến bên cạnh Lý Cường, hắn lẳng lặng đứng yên, cũng không nói lời nào.

Lý Cường quay đầu lại nhìn hắn liếc mắt một cái. Đối với Kiền Thiện Dong, hắn vẫn có một loại cảm giác rất cổ quái, người này không giống như tiên nhân, lại giống như là một đại thương nhân, làm chuyện gì cũng dựa vào thực lực và điều kiện nói chuyện, từ mình nhận thức hắn, loại đặc tính này tựa hồ càng ngày càng rõ ràng.

Lý Cường bản thân cũng là thương nhân xuất thân, đối với cách làm người của Kiền Thiện Dong hắn cũng không bài xích, nhất là chứng kiến hắn đối với Phong Duyên Tinh tu chân giới luôn chiếu cố và giúp đỡ, càng tăng thêm nhiều hảo cảm. Lần này luyện đan hắn xem như là công thần lớn nhất, nếu không có hắn kiệt lực bảo vệ, Thất Tập Đan cuối cùng tự mình sợ rằng một viên cũng không thu được.

Hai người đứng yên rồi cùng ngồi xuống mà cũng không nói lời nào, đều đang suy nghĩ chuyện riêng của mình. Một hồi lâu, Kiền Thiện Dong chần chờ nói: " Lão đệ..."

Lý Cường đứng dậy, cười nói: " Lão Kiền nói chuyện cũng ngập ngừng như vậy sao, chuyện gì?"

Kiền Thiện Dong mỉm cười, mặt nạ trên mặt hắn đưa về tươi cười của hắn rõ ràng hiển hiện ra. Lý Cường khoa trương rung mình một cái, nói: " Lão Kiền, đừng cười! Đừng cười! Người cười lên làm cho người ta rất là sợ hãi đó a."

Kiền Thiện Dong cười mắng: " Tiểu tử ngươi đúng là không gì tốt! Được rồi, nói chính sự với ngươi, đừng có đẩy đưa a."

Lý Cường nhin không được cười nói: " Thánh chủ đại nhân có chuyện gì?"

Kiền Thiện Dong bắt đầu dĩ lắc đầu, thái độ của Lý Cường làm cho hắn rất đau đầu, tiểu tử này rất kỳ quái, cho tới bây giờ còn không sợ người lợi hại hơn so với mình, từ lúc mình bắt đầu truy tung hắn, tiểu tử này vẫn không thêm quan tâm tới, tới chỗ Thiên Cô Thủy Ẩn Giả, hắn cũng giống nhau, trong lòng hắn luôn thập phần tò mò, không biết tiểu tử này rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Kiền Thiện Dong nói: " Mộc Long còn một đoạn thời gian mới có thể khôi phục, ta vừa nhìn qua, hắn vì họa được phúc, có Độ Ly Thần Đan, hắn thậm chí đem những ẩn thương trước kia trị liệu tốt lắm, nếu ta phỏng chừng không sai, tu vi của hắn cũng sẽ tiến tới. Lần này Hiên Long thiếu ân tình của ngươi, hắc hắc, sẽ rất khó trả lại ngươi đó."

Lý Cường bĩu bĩu môi, nói: " Ai muốn Hiên Long đại cả trả nợ nhân tình..."

Kiên Thiện Dong đắc ý cười: " Hừ, không muốn đòi? Vậy tu hành sau này hấn đừng mong tiến bộ thêm nữa."

Lý Cường lại càng hoảng sợ: " Cái gì? Sao lại như vậy?"

Kiên Thiện Dong nói: " Tu luyện đến cảnh giới như chúng ta, trong lòng không thể tồn tại ý niệm cảm kích trong đầu, phải cần tiêu trừ hết, chỉ có tâm an hoàn toàn mới có thể không ưu tư mà tu hành tiếp tục, lần này ngươi cứu mạng hấn...hấn sẽ giữ ý niệm này trong đầu, nếu không thể giải trừ tâm chướng, ngươi nói hấn làm sao tu hành?"

Lý Cường nghe được trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu hấn cười khổ nói: " Chẳng lẽ cứu người cũng sai sao? Vậy phải làm sao?"

Kiên Thiện Dong nhàn nhạt nói: " Tùy duyên đi, bắt buộc đi làm thì rất khó tiêu giải, chỉ có thể tùy duyên thôi." Hấn nhìn bộ dáng gãi tai của Lý Cường, không khỏi bật cười nói: " Điều này người không cần phiền não, nhưng thật ra chuyện đi Hâm Ba Giác...ngươi chuẩn bị tốt rồi chưa? Bây giờ còn có thời gian, đợi lúc đi thì không còn kịp rồi, ta và Phong Ngự, Thiên Thực muốn cùng ngươi đi tìm một kiện bảo bối, ngươi có đi không?"

Trong lòng Lý Cường nhảy lên, hấn biết từ khi mình tu luyện xong thần đan, Kiên Thiện Dong đã xem mình có địa vị ngang hàng với họ, hấn đến mời mình cùng đi tìm bảo bối gì đó, vậy tỏ vẻ hấn đã nhận đồng tu vi và kiến thức của mình.

Lý Cường hỏi: " Là bảo bối gì...ách, ta tham gia!" Hấn không ngốc, loại cơ hội này hấn quyết không bỏ qua.

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Ngươi thuận tiện mời Xích Minh cùng đến."

Lòng hiếu kỳ của Lý Cường nhất thời bành trướng, hấn hỏi tới: " Lão Kiên, là vật gì thần bí như vậy? Ngay cả ba đại tiên nhân như các ngươi cũng giải không ra?"

Kiên Thiện Dong thần nhiên nói: " Là một kiện thần khí...nga, được rồi, chúng ta ở chỗ này..." Hấn hướng Lý Cường xuất ra phương vị trong Định Tinh Bàn, không nói thêm nữa, liền thuận đi đi.

Lý Cường nhìn vào phương vị của Định Tinh Bàn, phát hiện nơi này không xa có một viên tiểu hành tinh, bằng vào công lực của mình chỉ cần một lần đại na đi là đủ rồi. Hấn lập tức thuận đi trở lại trú địa của Cổ Kiếm Viện.

Xích Minh vừa thấy Lý Cường đã kêu khổ: " Đại ca a, thần đan còn lại trả cho ngươi, ai, phiền chết ta rồi, vật này làm sao mà phân phối a? Sau này chuyện như vậy đừng phiền ta nữa, ai!" Hấn đem thần đan trả lại cho Lý Cường. Lý Cường nhin cười, nói: " Ngu muốn chết, ngay cả việc nhỏ ấy mà cũng làm không tốt..."

Nhưng thật ra, Lý Cường oan uổng cho Xích Minh, người này có thói quen ỷ mạnh hiếp yếu, muốn hấn đem đồ vật đưa cho người yếu hơn mình, thật sự có chút làm khó hấn.

Lý Cường hỏi: " Ngươi có tự mình lưu lại thần đan để dùng không? Đi Hâm Ba Giác sẽ dùng đến đó."

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Đó là đương nhiên, không cần đại ca nhắc nhở." Về phần hấn thu lại thần đan gì, Lý Cường cũng không thêm để ý, năm, sáu, bảy tập đan đều nằm trên tay hấn, bởi vì từ tam tập đan là người tu chân của tu chân giới không dùng được.

An bài xong chuyện của Cổ Kiếm Viện, Lý Cường mang theo Xích Minh vội vã đi ra.

Hai người đều là tu thần cao thủ, chỉ đoạn đường ngắn đó đối với bọn họ chỉ là chuyện nhỏ. Rất nhanh, hai người đi tới tiểu hành tinh mà Kiên Thiện Dong lưu ẩn ký.

Đây là một tinh cầu rất hoang vu, trong lòng Lý Cường nói thầm, đoán không ra vì sao Kiên Thiện Dong muốn chọn địa phương này. Xích Minh đột nhiên nói: " Ta chạm vào cảm chế rồi, hắc hắc, bọn họ hấn là không ở chỗ này."

Đang nói, Kiên Thiện Dong như quỷ mị xuất hiện ở trước người bọn họ, nói: " Đúng vậy, nơi này chỉ là cửa khẩu đi ra mà thôi." Hấn phát một chiêu, mang theo hai người thuận đi qua.

Lý Cường nghĩ thầm, Kiền Thiện Dong tại Phong Duyên Tinh kinh doanh mấy ngàn năm, địa phương này là nơi bí mật của hắn ẩn dấu.

Đây là một vãn tinh đài(tinh không trôi nổi), ở một vãn tinh(hay tinh cầu lưu lãng không lớn lắm, Lý Cường nhìn thấy Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực.

Khỏa vãn tinh cơ hồ cái gì cũng không có, chỉ có một khối mặt đất được dọn sạch bằng phẳng, trống rỗng giống như một cái sân rộng lớn, tầng bên ngoài đã bị cấm chế, thỉnh thoảng có vài khối vãn thạch(thiên thạch) đánh vào, khởi lên hỏa hoa sáng lạn, trong thái không màu lam xanh đen óng ánh có vẻ xinh đẹp mà trống rỗng.

Xích Minh xoay đầu nhìn một vòng, bình luận: " Địa phương này không tẻ, trống trải không người, an tĩnh im lặng...ân, rất yên tĩnh, có thể tĩnh tâm tu luyện, lão Kiền thật biết tìm chỗ..."

Lý Cường cười nói: " Yên tĩnh cái đầu người, người nghe thanh âm oanh long long này đi, ồn chết người, còn gì yên tĩnh đâu chứ, vô mộng ngựa loạn xạ! Nhưng nơi này thật ra rất bí ẩn thôi." Huynh đệ cả hai một xướng một hòa, giành nhau vô mộng ngựa Kiền Thiện Dong.

Kiền Thiện Dong phát hiện tự mình đối với hai vị này ngày càng không biết làm sao, hai người này thật sự quá ăn ý, lanh mắt lẹ miệng khiến cho mình không cách nào nghiêm túc được. Hắn làm ra vẻ nghiêm mặt nói: " Lý lão đệ, người cuối cùng có muốn đi Hâm Ba Giác không? Nếu không muốn đi, người không nên tìm hiểu thêm..."

Đi Hâm Ba Giác là điểm yếu của Lý Cường, hắn lập tức nhắc tay đầu hàng nói: " Lão Kiền, Kiền đại ca, Thánh Chủ đại nhân...ai, ta đương nhiên muốn đi Hâm Ba Giác..."

Xích Minh nhẹ nhàng đâm Lý Cường, tà tà cười nói: " Ta đi hay không chẳng sao cả, cho nên, lão Kiền nói gì ta cũng không sợ, ha ha."

Lý Cường hướng Xích Minh đá tới một cước, ra vẻ vô tư nói: " Đừng nói người này, hắn là người điên."

Kiền Thiện Dong dở khóc dở cười nói: " Hai người các người, đều là người điên."

Lý Cường phụ họa: " Ân, đúng vậy, chúng ta đều là người điên."

Kiền Thiện Dong quả thật tức muốn điên rồi, hắn rút cuộc nhịn không được hừ hừ mắng: " Tiểu tử thú! Thần khí này quan hệ đến việc chúng ta có thể tiến vào Hâm Ba Giác hay không, nếu người còn nói hươu nói vượn, đừng trách ta thật sự đuổi người ra ngoài!"

Nhìn bộ dáng tươi cười của Lý Cường, Kiền Thiện Dong biết tự mình vừa nói những lời vô ích.

Xích Minh đi lên, lôi kéo Kiền Thiện Dong nói: " Đừng để ý đến hắn, người này không hiểu sự, đi, chúng ta đi tới thôi."

Kiền Thiện Dong tức giận đẩy tay Xích Minh, trực tiếp bay đến chỗ Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực.

Lý Cường theo sát tới, nghi hoặc nói: " Thần khí và tiến vào Hâm Ba Giác có quan hệ gì?" Lần này hắn rất chăm chú.

Thiên Thực đứng dậy nói: " Hâm Ba Giác có hai thông đạo có thể đi tới, một phải tốn hao thời gian mấy trăm năm nhiều hành, một chính là con đường Hiên Long bọn họ đã đi, là dựa vào Lôi Tiên Chuy của Cô Tinh ngạnh trùng đi tới."

Lý Cường không nghĩ đi Hâm Ba Giác lại khó khăn như vậy, hắn cười khổ nói: " Đây là thần khí gì?"

Kiền Thiện Dong nói: " Là ta ở giới này ngẫu nhiên có được, nếu có thể tìm hiểu làm sao sử dụng, thực lực của ta sẽ không như bây giờ nữa." Ngữ khí của hắn có tiếu nuối rất lớn.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Kiền đại ca nếu có thể sử dụng thần khí này, ở trong La Thiên Thượng Tiên sẽ không bài danh ở phía sau nữa."

Lý Cường biết, tiên nhân một khi nắm giữ một kiện thần khí, là có thể đầm đìa tấn trí phát huy được thực lực của mình, công lực của Kiền Thiện Dong là đủ rồi, nếu có thể có được một thần khí tùy tâm ứng thủ chỉ sợ không chỉ là cục diện bây giờ, hắn muốn tìm hiểu tu thần Thiên Tiên Chương mục đích đã rất minh xác.

Kiên Thiện Dong nói: " Ta vốn nghĩ tự mình tìm hiểu, nhưng Nguyên Cổ Thượng Nhân từng nói qua, thần khí này tại tu chân giới mới có thể tìm hiểu, nếu trở lại tiên giới, ta vĩnh viễn cũng đừng mong sử dụng được nó...ai, đến lúc nhìn thấy Nguyên Cổ Thượng Nhân, ta mới phản ứng lại, thần khí này không phải do ta có khả năng tìm hiểu được, cho nên ta mới quyết định mời mọi người tới hỗ trợ."

Xích Minh nhìn quanh, luôn miệng hỏi: " Thần khí ở nơi nào? Thần khí ở nơi nào?" Thật ra, hắn và Lý Cường giống nhau, đối với thần khí đã không có cảm giác thần bí gì nữa, hắn có hai kiện thần khí, Lý Cường cũng có hai kiện, bởi vậy đối với thần khí của Kiên Thiện Dong cũng không quan tâm, mặc dù bọn họ còn chưa chính thức nắm giữ cách vận dụng thần khí.

" Ở chỗ này!"

Kiên Thiện Dong phao xuất kiện thần khí nọ.

Đó là một cây côn chừng ba thước, thô tẻ như cỡ ngang một quả trứng, màu sắc là màu tím bầm, một đầu hình tam giác, ở gốc hình tam giác có một đôi móc câu màu lam, còn một đầu có bốn vòng quấn quanh quện vào nhau trên mặt côn, hình chế thập phần cổ phác(mộc mạc)

Lý Cường cẩn thận dò xét một phen, đột nhiên nói: " Ta...ta có một loại cảm giác rất quen thuộc...kỳ quái?"

Kiên Thiện Dong nhất thời khần trương.

Mai nhờ mod sửa dùm-mạng lag không chỉnh được cỡ chữ và đặt màu. Thanks

231. Chương 231

Kiên Thiện Dong có chút thất vọng: " Ta biết người có Chiến Hồn Dao, nó khác hẳn thần khí này, ai, thần khí này tựa hồ không hoàn chỉnh, giống như thiếu cái gì...ân, nguyên danh của nó đã mất đi, ta gọi nó là Thần Côn."

" Cáp, thần côn..." Lý Cường nghe xong buồn cười, nghĩ thầm: " Tên này cũng thật là kỳ lạ quá đi."

Lý Cường lại nói: " Thần khí này của ta không phải là Chiến Hồn Dao, mà là Thiên Thần Chi Nộ."

Đại Nam Phong Ngự nhảy dựng lên, kinh ngạc nói: " Như thế nào có thể? Ta và Kiên đại ca chuyên môn đi sưu tầm Đại Viêm Linh Thú, ngay cả cái bóng cũng không có nhìn thấy, người tìm được nó ở nơi nào?"

Năm đó hai người vì tu thần Thiên Tiến Chương mà buông tha cho Thiên Thần Chi Nộ, truy Lý Cường lên trời xuống đất không cửa, mặc dù cuối cùng bọn họ được như mong muốn, lấy được tu thần Thiên Tiến Chương chính tông, nhưng cũng mất đi tung tích của Đại Viêm Linh Thú, không nghĩ tới cuối cùng bị Lý Cường lấy được.

Kiên Thiện Dong mừng rỡ vô cùng, nói: " Nếu là Thiên Thần Chi Nộ thì khác, lúc đầu ta đã nghĩ nó có loại cảm giác quen thuộc, ách...này...cái..kia.." Hắn đột nhiên áp ứng.

Lý Cường trừng to mắt, dùng một loại ánh mắt ủy khuất vô tội nhìn hắn, trong mắt còn chớp động kim mang nhẹ nhẹ. Kiên Thiện Dong lập tức nhớ tới việc mình và Đại Nam Phong Ngự năm đó cuồng truy hắn, cũng cảm thấy rất khó khăn, có chút toát ra vẻ ngại ngùng.

Thiên Thực rất kỳ quái nhìn phản ứng của hai người này, nhin không được hỏi: " Các người như thế nào vậy?"

Lý Cường cười hì hì nói: " Không có cái gì, hắc hắc, lão Kiên hình như có chút thẹn thùng ma."

Lần này ngay cả Đại Nam Phong Ngự đều cũng đỏ mặt, lúc đầu nàng so với Kiên Thiện Dong càng quá đáng, tại Câu Lam Tinh thiếu chút nữa lấy hết đồ vật của Lý Cường. Nàng cười mắng: " Tiểu tử thúì, còn ghi cừu a? Mau đưa Thiên Thần Chi Nộ ra!" Nàng biết, nếu Lý Cường đã nói có Thiên Thần Chi Nộ, thì nhất định sẽ không cất giữ riêng mình.

Cũng quả nhiên, Lý Cường gãi gãi đầu nói: " Đại tỷ vẫn còn bá đạo như vậy...ách, ta lấy! Ta lấy!"

Thiên Thần Chi Nộ bị Lý Cường cầm trụ phóng trong thủ trục, hắn liền lấy ra.

Trước khi cầm chế không giải trừ, Thiên Thần Chi Nộ cũng không có gì đặc biệt, liếc mắt nhìn qua chỉ giống như một con hùng ưng đang giương cánh, ở giữa bạc, màu sắc là màu vàng nhạt, phía dưới có ba cái lỗ nhỏ không đồng nhất, trong đó lỗ lớn nhất giống như là miệng dã thú đang hé ra, lỗ nhỏ chỉ cỡ nắm tay trẻ con, màu sắc âm u.

Kiên Thiện Dong là tiên nhân nên liếc mắt nhìn ra nó đã bị cầm chế. Đại Nam Phong Ngự nói: " Cởi cầm chế nhìn xem, không quan hệ, Thiên Thần Chi Nộ không bay ra khỏi đầu, cầm chế nơi này là Kiền đại ca bố trí."

Lý Cường tiện tay cởi cầm chế.

Kiên Thiện Dong cầm thần côn trong tay đột nhiên chấn chiến lên, hắc không khỏi kêu to: " Di...a nha! Có phản ứng rồi, ha ha, ha ha ha!" Hắc đã lấy được thần khí này đã rất lâu, từng tốn hao vô số tinh lực và thời gian tu luyện, nhưng cũng vẫn thất bại mà chấm dứt. Thiên Thần Chi Nộ vừa ra, thần côn lập tức phản ứng, người ở đây đều cũng hiểu được, hai kiện thần khí này nhất định có liên quan.

Lý Cường cũng không có nghĩ đến Thiên Thần Chi Nộ lại có liên quan đến thần côn của Kiền Thiện Dong, hắc cười nói: " Thật là có duyên a, lão Kiền, thử dụng thần côn thu thủ Thiên Thần Chi Nộ."

Kiên Thiện Dong ngay cả hô hấp cũng dồn dập lên, hắc vũ động thần côn đuổi theo Thiên Thần Chi Nộ.

Cầm chế cởi ra, Thiên Thần Chi Nộ lập tức bay về phía không trung, lúc lên lúc xuống cố gắng lao ra cầm chế. Kiền Thiện Dong giơ thần côn ở phía sau cấp tốc đuổi theo.

Xích Minh ở một bên cười nói: " Tâm của lão Kiền rối loạn rồi..." Chỉ một câu nói nhẹ nhàng làm cho Kiền Thiện Dong tỉnh ngộ, hắc huyết sáo dài một tiếng nói: " Cảm tạ Xích Minh!" Chợt nghe một thanh âm " ca bá" vang lên, thần côn và Thiên Thần Chi Nộ hợp lại thành một.

Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Chúc mừng Kiền đại ca."

Mắt Kiền Thiện Dong lại nhìn Lý Cường, ai cũng biết Thiên Thần Chi Nộ mới là chủ thể, mà thần côn chỉ là một phối kiện phụ mà thôi.

Lý Cường cười nói: " Ta cầm cũng không hữu dụng, nếu lão Kiền có khả năng thu thủ, vậy thì tặng cho người."

Thiên Thực không nhịn được than thở: " Người thật là hào phóng a, đây chính là thần khí..."

Kiên Thiện Dong mặt đầy tươi cười, nói: " Như thế ta sẽ không khách khí nữa."

Xích Minh phát ra một tiếng cười quái dị, nói: " Đại ca, người độc!" Thanh âm của hắc rất thấp, Kiền Thiện Dong còn đắm chìm trong vui sướng, hoàn toàn không để ý, ánh mắt của Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực đều nhìn thần khí, chỉ có Lý Cường nhìn Xích Minh nháy mắt.

Trong lòng Lý Cường cười thầm, hắc biết trong số những người ở đây, chỉ có Xích Minh nhìn ra ý nghĩ của mình. Kiền Thiện Dong một khi nhận lấy Thiên Thần Chi Nộ, hắc sẽ giống như Hiên Long, vĩnh viễn cũng không cách làm được tự do tự tại nữa, điều này khác hắc như có được vật vô chủ, vì là do Lý Cường đưa tới, phần cảm kích này đủ để ảnh hưởng sự tu hành của hắc. Kiền Thiện Dong tỉnh minh như vậy, cư nhiên cũng lại lâm vào trong việc tối kỵ của tu hành, điều không thể tư nghị chính là, hắc từng nhắc nhở qua Lý Cường.

Kiên Thiện Dong còn không có ý thức được tự mình đã phạm vào tối kỵ, bởi vì hắc tu luyện thần côn thời gian quá dài, đối với nó có kỳ vọng lớn lao, cho nên bất tri bất giác bị hãm tiến vào. Hắc cười nói: " Cái này hắc là có thể tu luyện rồi, lão đệ, người yên tâm, có thần khí này, Hâm Ba Giác không đủ uy hiếp, ha ha." Mặt nạ trên mặt hắc hiện ra vẻ mừng rỡ.

Đại Nam Phong Ngự mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nòng cũng không rõ ràng lắm. Nòng do dự một chút như muốn nói gì, Lý Cường liếc mắt một cái, liền nhanh chóng đả xóa: " Lão Kiền người nên tu luyện trước đi, ta cũng định tu luyện Chiến Hồn Đao một chút, tiểu Minh, người cũng tu luyện Đồ Thiên Thần Trượng và chiến y đi, cấp, không có thực lực, đi Hâm Ba Giác không được a." Hắc không muốn để cho Kiền Thiện Dong mau chóng tỉnh ngộ.

Kiên Thiện Dong có được Thiên Thần Chi Nộ, lập tức ngồi xuống khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Đại Nam Phong Ngự đi tới bên cạnh Lý Cường dịu dàng nói: " Tiểu đệ..."

Lý Cường nhảy sang bên cạnh, giơ tay kêu lên: " Di uy, Phong Ngự đại tỷ..có chuyện gì cứ phân phó, hà hà, người gọi hai chữ tiểu đệ này nghe được làm lông tóc ta dựng đứng a."

Đại Nam Phong Ngự gắt giọng: " Hay a, tiểu tử thúì, dám chằm chọc bốn tiên tử, chạy cái gì? Lại đây!"

Lý Cường cười hì hì đứng ở xa xa chấp tay nói: " Tiên tử đại tỷ cứ phân phó, ta còn nên bảo trì khoảng cách thì tương đối tốt hơn."

Đại Nam Phong Ngự chuyển thân tới gần Lý Cường.

Với thực lực bây giờ của Lý Cường không sợ nàng nữa, hắn thuận chuyển qua bên kia. Hai người như tinh linh bay múa, chọt trái chọt phải, lúc trên lúc dưới, chỉ thấy hai đạo kim quang ở mặt ngoài vẫn tinh xoay quanh truy đuổi.

Đại Nam Phong Ngự kinh ngạc phát hiện mình không còn đuổi kịp tiểu tử thúì này nữa. Nàng dừng lại, tức giận kêu lên: " Được rồi, đừng chạy, đừng lại."

Lý Cường giống như một con ruồi chạy đông chạy tây, Xích Minh vỗ tay cười to. Rốt cuộc Lý Cường dừng lại, hỏi: " A, tiên tử không truy nữa..ai, ta còn chạy nhanh như vậy...con người thật sợ tiên tử a.." Hắn đã thật lâu không có hồ đồ như vậy, tâm tình cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Kiên đại ca đang tu luyện thần khí, chúng ta lại nhàn rồi...tiểu tử thúì, cấp bốn tiên tử một viên Vật Uẩn Thần Đan!"

Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Phong Ngự đại tỷ, người nhàn rồi và thần đan có quan hệ gì?"

Thiên Thực cười nói: " Tiên tử là muốn dùng Vật Uẩn Thần Đan đột phá cảnh giới bây giờ, điều này có gì khó hiểu?"

Lý Cường nhện không được ngây ngốc, hỏi: " Tiên tử bây giờ là cảnh giới gì?"

Đại Nam Phong Ngự bị Lý Cường làm tức khí kêu to: " Tiểu tử thúì, mau cho ta thần đan! Nếu không đừng trách bốn tiên tử..."

Xích Minh ngồi trên mặt đất hắc hắc cười: " Nga yêu, tiên tử sanh tức giận, đại ca, ta cầu khẩn cho người, phù hộ người thân thể khỏe mạnh, hà hà, hà hà."

Thiên Thực cười nói: " Cẩn thận đó, tiên tử tại tiên giới có..."

Đại Nam Phong Ngự cắt đứt lời hắn nói: " Thiên Thực! Người dám nói!"

Thiên Thực lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt nói: " Ta tu luyện...ta luyện công..."

Lý Cường cũng không muốn chọc cho Đại Nam Phong Ngự nổi giận, hắn bắn ra một viên Vật Uẩn Thần Đan, cười nói: " Phong Ngự đại tỷ, tiên nhân cũng có cảnh giới chênh lệch sao?"

Đại Nam Phong Ngự tiếp được Vật Uẩn Thần Đan, nhìn kỹ một chút, than thở: " Thần đan không tưởng nổi. Tiểu tử thúì, tại tiên giới tu hành không có khác gì tu chân giới, chỉ là tầng thứ của tiên giới càng cao mà thôi, nhưng người không có biện pháp thể nghiệm đâu, đáng tiếc a...hì hì, ta chỉ cần có một viên thần đan như vậy là có thể đột phá cảnh giới bây giờ, hừ, ở giới này nếu muốn tiến bộ thật sự là quá khó khăn."

Lý Cường lại bắn ra một viên Vật Uẩn Thần Đan cấp cho Thiên Thực, cười nói: " Dù sao lần này tu luyện ra rất nhiều thần đan, các người muốn thì nói một tiếng, cảnh giới gì cũng có thể đột phá cơ mà."

Thiên Thực sớm biết Lý Cường cũng sẽ cho mình thần đan, cười nói: " Người cho rằng thần đan là cái gì? Vật Uẩn Thần Đan quả thật có thể tăng trưởng tu vi, nhưng cũng chỉ giới hạn một lần, cũng do chúng ta chờ đợi ở giới này với thời gian quá lâu, cảnh giới đã sớm vượt qua rồi, chỉ là linh khí không đủ mà thôi, có thần đan như vậy mới có thể trợ giúp chúng ta đột phá. Tiên nhân tại tiên giới sẽ không phục dùng thần đan đâu, bình thường chỉ dùng khi bị tổn hao rồi chữa trị bản thể, tựa như Hiên Long vậy."

Xích Minh chen lời nói: "Tu tiên thật sự là phiền toái, lúc ta ở hắc ma giới tu luyện thì đơn giản hơn, ha ha, chỉ cần hợp vị khẩu là được, ai, bây giờ thật sự là phiền chết người, ăn thần đan thôi mà phải lo lắng nhiều như vậy." Hắc điệp điệp không nghĩ, phát ra lao tao. Lý Cường nói: "Ai biểu người lại chạy đến giới này làm chi, bây giờ mới hối hận a, bỏ đi! Cam lòng cuộn cuộn với đại ca đi thôi."

Đại Nam Phong Ngự gấp không kịp đợi phục dùng đan tu luyện, Thiên Thực cũng không muốn nghe Xích Minh nói lao tao, hắc lạng lẽ bay đến một bên, cũng đi tu luyện.

Lý Cường vỗ Xích Minh, nói: "Lão đệ, chúng ta cũng đi tu luyện thôi, nếu không, nhân giới của lão Kiền bọn họ rất cao a." Ý nghĩa trong lời nói của hắc nếu thực lực hai người quá kém, mấy người Kiền Thiện Dong sẽ xem thường.

Xích Minh đương nhiên hiểu được, hắc đến từ hắc ma giới, thực lực tương đối cũng như sinh tử tương đối, là điều mà hắc thể hội nhất. Hắc gật đầu nói: "Đại ca, ta biết." Hắc cũng ngồi xuống bắt đầu tu luyện Đô Thiên Thần Trường.

Lý Cường không nóng lòng tu luyện, hắc đối với việc hiểu rõ Chiến Hồn Dao còn chưa sâu sắc, trước mắt chỉ là dựa vào võ đạo đơn giản thao không thể dao, bởi vì quá dễ dàng tới tay, hắc ngược lại khó nắm chắc được tinh túy của Chiến Hồn Dao. Bây giờ quan niệm của hắc chính là Chiến Hồn Dao là dao, mà không phải là cái gì khác, bởi vậy cũng đã hạn chế việc hắc chính thức phát huy được uy lực của Chiến Hồn Dao.

Kiền Thiện Dong có rất nhiều phương pháp tu luyện thần khí, một loại không được hắc liền thay đổi một loại khác. Dần dần, lực chú ý của Lý Cường bị hắc hấp dẫn, hắc ngồi không xa Kiền Thiện Dong, tinh tế thường thức thủ pháp hắc sử dụng, trong lòng sợ hãi than không thôi, thủ pháp của Kiền Thiện Dong không những nhiều mà còn rất cao minh, hắc nhìn không được liền học trộm.

Lý Cường không để ý tới khi Kiền Thiện Dong tu luyện Thiên Thần Chi Nộ thì phát ra tiếng chấn chiến, toàn bộ tinh thần lo chăm chú học tập. Nhưng thật ra, sau khi Kiền Thiện Dong có được Thiên Thần Chi Nộ, thì có tâm ý muốn chỉ điểm Lý Cường một chút, bởi vậy hắc cũng không có che giấu thủ pháp tu luyện của chính mình, thậm chí có một ít chỗ còn cố ý thả chậm tốc độ. Lý Cường dần dần như có sở ngộ, hắc không vội vã tu luyện Chiến Hồn Dao, mà dùng tâm ý lĩnh hội thủ pháp của Kiền Thiện Dong.

Chiến Hồn Dao là tên do Lý Cường tự mình đặt lấy, nguyên danh là gì hắc cũng không biết, bởi vì có một võ đạo cũng là thần khí, cho nên hắc mới gọi nó là Chiến Hồn Dao.

Trong lòng bàn tay Lý Cường toát ra một đoàn kim quang, hắc cẩn thận cảm giác thật thể của Chiến Hồn Dao. Chiến Hồn Dao hắc sử dụng qua rất nhiều lần, mỗi một lần cảm thụ cũng đều khác nhau, hắc từng dùng thủ pháp luyện khí của tu chân giới tu luyện qua, cơ hồ không được Chiến Hồn Dao hưởng ứng, sở dĩ có thể chỉ huy Chiến Hồn Dao, chủ yếu chính là còn có võ đạo. Lúc này đây, hắc không định dùng thủ pháp của tu chân giới, vừa rồi nhìn Kiền Thiện Dong biến ảo tiên linh huyền, hắc quyết định dùng thủ pháp thao khống Bối Dã Đan Đỉnh đi tu luyện Chiến Hồn Dao.

Lý Cường từ nơi Thiên Cô kiến thức qua Bối Dã Thiên Kinh, liền nghĩ có thể dùng tu luyện Chiến Hồn Dao, hơn nữa hắc mơ hồ cảm thấy Thiên Cô như muốn cho hắc một ít chỉ điểm, chỉ là hắc vẫn không có thời gian tiến hành ném thử.

Cúi đầu trầm tư một lúc lâu, Lý Cường cẩn thận đem ấn huyền ghi lại trong Bối Dã Thiên Kinh đi ra, vào lúc này, trong lòng hắc đã có mục đích minh xác, đó là đem Chiến Hồn Dao và võ đạo tu luyện như thần đan, nhìn xem có kết quả hay không, dù sao ấn huyền thao khống Bối Dã Đan Đỉnh so với tiên linh huyền của Kiền Thiện Dong càng thêm thâm ảo.

Lúc tu luyện Thất Tập Đan, Lý Cường trước sau tổng cộng dùng đến bảy ngàn thủ ấn huyền, đó đều là thần linh huyền. Lần này hắc tổng hợp những ấn huyền không hữu dụng, tổ hợp tinh giản thành bảy trăm ấn huyền, sau đó mới bắt đầu tu luyện Chiến Hồn Dao. Hắc hồi tưởng một lần ấn huyền, trong lòng đột nhiên vừa động, quyết định tu luyện võ đạo trước tiên.

Kiền Thiện Dong trong lòng hưng phấn không hiểu, có Lý Cường cấp cho Thiên Thần Chi Nộ, hắc rốt cuộc có thể khu động thần khí này. Rất nhanh, hắc đã đem thần khí thu nhiếp vào trong cơ thể. Bước đầu tiên dễ dàng đạt tới mục đích, hắc bắt đầu chính thức đào móc huyền bí của Thiên Thần Chi Nộ. Kiến thức

của Kiền Thiện Dong dù sao cũng cao hơn Lý Cường, chỉ cần có được chủ thể của thần khí, tu luyện rất nhanh tùy tâm ứng thủ.

Vỏ đao chậm rãi từ trong lòng bàn tay Lý Cường bay ra, Lý Cường đem ấn huyền nhất nhất bắn lên vỏ đao, trong phút chốc, vỏ đao nhỏ nhắn bành trướng lớn lên, cỡ chừng nửa người, cả vỏ đao giống như là những loa văn hiện rõ, một vòng quện ra ngoài xoay quanh đi vào, màu sắc là màu vàng nhạt kéo dài trở thành màu hoàng kim chói mắt, hình chế cổ quái, mặt ngoài nhìn lại bóng loáng không có ấn văn, có loại xinh đẹp khó nói nên lời.

Ấn huyền thứ nhất sau khi bắn ra, vỏ đao phát ra tiếng chấn chiến kịch liệt, loa văn lộ ra mặt ngoài bóng loáng, xuất hiện hoa văn dày đặc cổ quái, giống như là văn tự của thần. Theo từng ấn huyền của Lý Cường đánh ra, mặt ngoài của loa văn cũng xuất hiện một hoa văn, đó là thần chú ấn khắc vào bên trên. Lý Cường không khỏi hưng phấn lên, thầm khen Bối Dã Thiên Kinh không hổ là một kiện kỳ bảo, hẳn nào biết đâu rằng, Bối Dã Thiên Kinh cũng là một trong những pháp môn tu thần, nếu không làm sao có thể dễ dàng tu luyện vỏ đao.

Bảy trăm ấn huyền toàn bộ phát ra, Lý Cường vẫn cảm thấy không đủ, hẳn còn chưa hoàn toàn đem vỏ đao thu nhiếp. Suy nghĩ một chút, hẳn quyết định đem bảy thủ ấn toàn bộ ấn vào, có lẽ như vậy mới có thể hoàn toàn khống chế chuỗi thần khí cổ quái này.

Lý Cường bây giờ đang ở cảnh giới Phong Cường Chi Tâm của Ngũ Kinh Thiên, một khi nhận định sẽ không để ý hết thảy mà đi làm, trong luyện khí hẳn lại rất lớn mật, hơn nữa tâm trạng được mất lại xem nhẹ, cho tới bây giờ cũng không thêm để ý pháp bảo được mất, giống như cách hắn sử dụng ấn huyền như vậy để tu luyện có thể nói là có một không hai.

Lý Cường lặng lẽ phục dùng một viên Khô Thanh Thần Đan, hẳn muốn đem công lực của mình điều chỉnh đến cảnh giới tốt nhất. Lần này được rất nhiều đan, cho nên hắn mới tùy ý dùng thần đan.

Dựa vào linh khí của thần đan, Lý Cường nhanh chóng đem công lực của mình đạt tới điểm cao nhất. May mắn Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự không có nhìn thấy, nếu bọn họ biết Lý Cường dùng thần đan điều chỉnh công lực, sợ rằng mỗi người đều than thở không thôi, đây thật sự là quá lãng phí.

Dựa theo thói quen tu luyện thần đan, trong đó có sáu ngàn ấn huyền phải hoàn thành trong một lần, Lý Cường có kinh nghiệm luyện đan, đối với điểm này hẳn nắm chắc làm được, chỉ là phía trước một ít ấn huyền và mấy trăm ấn huyền cuối cùng làm cho hắn có chút đau đầu, dù sao đây là tu luyện thần khí mà không phải tu luyện thần đan.

Suy nghĩ thật lâu, Lý Cường rốt cuộc hạ quyết tâm không thêm để ý hết thảy mạnh bạo đi làm. Hẳn đã nghĩ kỹ, cho dù tu luyện không được, Chiến Hồn Đao vẫn sử dụng như trước, tự mình cũng không tổn thất gì, nếu thành công, thì mình thắng lớn rồi.

Theo ấn huyền phát ra, hoa văn trên vỏ đao tầng tầng lớp lớp đi tới, càng ngày càng nhiều, vỏ đao cũng càng lúc càng lớn. Chậm rãi, vỏ đao hướng lên trên, cách đất ba thước thì dừng lại. Lý Cường cũng tùy ý tiếp tục, hẳn vẫn như cũ không ngừng phát ra ấn huyền, mỗi một ấn huyền đánh vào vỏ đao đều cũng phát ra một tiếng chấn lôi, hơn nữa càng ngày càng vang.

Ngoại trừ Xích Minh và Lý Cường, người ở đây đều là tiên nhân tu luyện suốt hàng ngàn năm, bọn họ sẽ không bị sự chấn động của Lý Cường làm kinh nhiễu, chỉ có Xích Minh cảm thấy chịu không được, hẳn vốn không nắm chắc làm sao tu luyện Đô Thiên Thần Trượng, hơn nữa cứ mỗi phút hay nửa phút lại vang lên một lần, khiến cho hắn hoàn toàn không cách nào tiếp tục.

Người này nhảy mạnh từ trên mặt đất lên, muốn hô to phát tiết một chút, đột nhiên nhìn thấy vỏ đao trước mặt Lý Cường, không khỏi kinh ngạc không thôi. Hắn phát giác Lý Cường tựa hồ tìm được biện pháp tu luyện thần khí, lập tức phi qua, cẩn thận xem xét, nhìn một hồi lâu, hẳn lại tức khí, bởi vì thủ pháp của Lý Cường hắn nhìn không rõ một chút nào.

Lý Cường một hơi đánh ra bốn ngàn ấn huyền, Xích Minh nhìn thấy hoa cả mắt, mỗi một ấn huyền đều không giống nhau, phức tạp đến không thể tư nghị. Lúc Lý Cường luyện đan, Xích Minh cũng không để ý hắn tu luyện thể nào, lúc này bởi vì chính bản thân không cách nào tu luyện Đô Thiên Thần Trượng, hẳn

mới có thể chú ý nhìn thủ pháp của Lý Cường, trong lòng không khỏi bội phục cực kỳ, âm thầm nói: " Kỳ quái, người này từ đâu học được chứ, ăn, chờ hần tu luyện xong ta hướng hần đòi mới được."

Lý Cường không vội vã đánh tới ấn huyền thứ sáu ngàn thì rốt cuộc cảm giác được sự đáp lại.

Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên rất nhanh, cả vô đao cũng phối hợp với Thần Tâm nhảy lên, rồi bắt đầu chiến. Lý Cường không dám sơ ý, vẫn như cũ đánh ra ấn huyền.

Xích Minh cũng có một đôi thần nhãn, nhưng hần đột nhiên cảm thấy có chút hoa mắt, Lý Cường và vô đao cổ quái nhảy lên, dĩ nhiên cũng lúc ẩn lúc hiện, phảng phất như sắp dung nhập vào trong thiên địa. Hần đột nhiên hiểu được, Lý Cường lập tức sẽ chính thức thu nhiếp kiện thần khí đầu tiên từ xưa tới nay của hần.

Trên vô đao xuất hiện chú văn càng lúc càng nhiều, mỗi một chú văn đều cũng phát ra quang hoa màu bạc ngân, dần dần, vô đao nguyên lai màu vàng bị che dấu hoàn toàn, trước mắt đều là quang mang màu bạc chói mắt.

Lý Cường đánh ra một ấn huyền cuối cùng, trong lòng đột nhiên một mảnh quang minh, hần nhin không được huyết sáo dài một tiếng, vô đao phảng phất như hô ứng với hần, phát ra thanh âm oanh minh long long, cùng thời gian, vô đao và Lý Cường đồng thời lóe sáng lên, Xích Minh không nhin được phải nheo mắt lại.

Một tiếng nổ sét đánh, chỉ thấy Lý Cường ngửa mặt lên trời cười dài.

Xích Minh mừng rỡ diên diên chạy qua: " A, chúc mừng đại ca, cung hỉ đại ca, ấn huyền này đại ca từ nơi nào học được vậy? Dạy cho ta được không?"

Lý Cường không đáp lời Xích Minh, hần đang tinh tế thưởng thức sự minh bạch vừa rồi, một hồi lâu hần hiểu được, vô đao kỳ thật chính là thần giáp, bởi vì mình đã có hỏa tinh biến ảo thành Kinh Thiên Thần Giáp, cho nên vẫn đem nó làm vô đao mà dùng, Chiến Hồn Đao kỳ thật là một kiện thần giáp và thần khí công kích tổ hợp. Hần gỡ tử sắc hộ tí (bao tay màu tím) xuống, thần giáp lập tức hiển lộ ra.

Xích Minh nhìn thấy hoa mắt, hần nhìn kỹ, không khỏi hét lớn: " Oa! Đây là thần giáp gì?"

Lý Cường một đầu tóc dài tán lác xuống, cả người tản ra quang mang hai màu ngân bạch, thần giáp lại có chú văn rậm rạp theo hai sắc quang hoa ngân bạch chậm rãi lưu động, có vẻ phi thường thần bí. Kỳ lạ nhất chính là hai bờ vai Lý Cường, có một vòng sáng bảy màu vây quanh đột khởi, một tầng lại một tầng thủ sẵn, tựa như một con rắn đang ngồi, theo Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên chậm rãi du động. Hình dáng của thần giáp uy mãnh dị thường, phảng phất như lực lượng trong thiên địa cũng đều ẩn chứa ở trong đó.

Xích Minh than thở: " Ai, thần giáp này quá tuyệt vời, chiến y của ta kém xa."

Lý Cường cười nói: " Không phải chiến y của ngươi kém, mà là ngươi không có tu luyện nó."

Xích Minh cười hì hì nói: " Đại ca, vừa rồi ngươi dùng là ấn huyền gì a, dạy cho ta được không?"

" Bối Dã Thần Linh Huyền không thích hợp với ngươi, để ta dạy cho ngươi đi, ta có một bộ linh huyền chuyên môn thu nhiếp thần khí, ngươi hần là có thể dùng tới." Không biết từ lúc nào, Kiền Thiện Dong đã đứng ở phía sau Xích Minh, hần cảm kích sự khẳng khái của Lý Cường, cũng đem linh huyền mật tàng của mình lấy ra tặng người.

Xích Minh mừng rỡ vô cùng, linh huyền Kiền Thiện Dong cất giấu nhất định không giống bình thường, hần hé miệng, gấp gáp không kịp đợi chạy tới. Kiền Thiện Dong cười mắng: " Xích Minh, bộ dáng của ngươi thật khó nhìn, làm gì giống người đang tu thần, vẫn là hình tượng của một ác ma a." Hần nhìn Lý Cường cười nói: " Lão đệ, chúc mừng, ngươi không ngờ cũng dùng Bối Dã Thần Linh Huyền thu nhiếp thần khí, a a, thật không tưởng nổi, nhìn bộ dáng Thiên Cô đã chỉ điểm ngươi rồi, nhưng thu nhiếp chỉ là bước đầu tiên, đây là một ít khiếu môn ta cất giấu về thần khí, tặng cho ngươi."

Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản Kiền Thiện Dong tặng cho, cười nói: " Ta không khách khí đâu."

Trong lòng Kiền Thiện Dong thầm than: " Tiểu tử này trời sanh đại khí, làm cho người ta không thể không bội phục." Lại nhìn qua Xích Minh đang chăm chăm nhìn mình, hần cười khổ nói: " Xích Minh, ngươi tu thần...tu quá miễn cưỡng rồi, đây là ngọc đồng giản cho ngươi."

Xích Minh vui vẻ chụp lấy, cười to: ” Cái gì miễn cưỡng hay không miễn cưỡng, ta mặc kệ, ta chỉ là đi từng bước tính từng bước, cùng lắm ta tu ma một lần nữa thôi, ha ha.”

Trong lòng Kiền Thiện Dong đột nhiên tỉnh ngộ, cảnh giới của Xích Minh cũng không hề kém hơn Lý Cường, hắn cũng vốn không quan tâm chuyện gì, cũng không có gánh nặng gì, tất cả đều là tùy tính mà làm, cảnh giới như vậy ngay cả mình cũng rất khó đạt tới. Hắn thở dài một tiếng, không nói nữa, tiếp tục tu luyện Thiên Thần Chi Nộ.

Lý Cường đem nội dung trong ngọc đồng giản nhanh chóng xem một lần, trong lòng hưng phấn không thôi, Kiền Thiện Dong cấp linh huyền rất nhiều là hắn cho tới bây giờ không gặp qua. Lúc này đây Kiền Thiện Dong không giữ lại một chút nào, hắn đem Thần Linh Huyền mình thu thập được nơi tiên giới toàn bộ tặng cho Lý Cường.

Rất nhanh, Lý Cường đã đắm chìm trong Thần Linh Huyền kỳ diệu, hắn dùng tâm niệm ghi nhớ rất nhanh, sau đó mới bắt đầu phân tích.

Thu hoạch của Xích Minh cũng rất lớn, hắn có được Thần Linh Huyền mặc dù không hơn được của Lý Cường, nhưng là khiêu môn chuyên môn tu luyện thần khí, đó là tâm huyết do Kiền Thiện Dong sửa sang lại, dựa vào Thần Linh Huyền này, hắn có thể tu luyện chiến y và Đô Thiên Thần Trọng.

Lý Cường sửa sang lại một lần nữa, lại ấn chứng ấn huyền vừa rồi Kiền Thiện Dong tu luyện, rồi lại bắt đầu tìm kiếm Thần Linh Huyền tu luyện bản thể của Chiến Hồn Dao, hắn muốn chính thức tu luyện Chiến Hồn Dao.

232. Chương 232

Bản thể của Chiến Hồn Dao giấu trên bề vai của thần giáp, Lý Cường có thể rõ ràng cảm giác được. Tâm niệm hắn khẽ nhúc nhích, Chiến Hồn Dao giống như một đạo kim sắc quang từ đầu vai mọc lên.

Lý Cường đột nhiên phát hiện, Chiến Hồn Dao không cần tái tu luyện, chỉ cần tu luyện tốt võ đạo, Chiến Hồn Dao hoàn toàn bị mình thu dùng, chỉ cần tư mình học hiểu làm sao vận dụng cho xuất thần nhập hóa là được. Hắn vội vàng bắt đầu thí nghiệm, cũng quả nhiên Chiến Hồn Dao có thể hoàn toàn căn cứ tâm ý của mình tùy tâm sở dục biến hóa.

Biến hóa của Chiến Hồn Dao có thể chậm rãi lục lọi, Lý Cường không nóng nảy. Hắn cởi ra hộ tí (bao tay bảo vệ), bắn một chỉ, hỏa tinh từ tử sắc hộ tí toát ra. Nó ngừng đầu, trong trẻo nhưng lạnh lùng như vẫn tinh nhất thời không khí nghiêm khắc như mùa hè đang tới, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên cao.

Hình tượng của hỏa tinh quái dị cực kỳ, nó đã thu hóa thành một đoàn màu trắng thể trong suốt, chỉ có hai con người màu đỏ lưu chuyển không ngừng.

Hỏa Tinh bay đến trong tay Lý Cường, hai con mắt hồng hồng nhìn chăm chăm Lý Cường, thân thể lại dần dần ôn hòa ấm áp lại. Lý Cường kinh ngạc phát hiện, hỏa tinh đã có thể khống chế độ ấm của chính mình. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hỏa tinh, nhẹ giọng cười nói: ” Tiểu tử kia, theo ta lâu như vậy, có nghĩ là tự mình tu luyện không?”

Hỏa tinh đã ở trên thân Lý Cường tu luyện thật lâu, đối với tâm ý của Lý Cường nó tựa hồ rất hiểu được. Một chuỗi hỏa tinh năm màu bay ra, phiêu phiêu sái sái bay lên không trung.

Tử sắc hộ tí coi như là nửa thần khí, Lý Cường cầm trong tay cười nói: ” Bảo bối này tặng cho người.”

Hỏa tinh từ tay trái Lý Cường nhảy lên, nhảy đến hộ tí bên tay phải, bao vây quanh tử sắc hộ tí. Lý Cường hiểu được, những linh thú nào chỉ cần có được một kiện pháp bảo, bất luận là tiên khí hay là thần khí, nó đều có thể dựa vào bản năng tiến hành tu luyện. Vì cảm tạ hỏa tinh, Lý Cường đem hộ tí tặng cho hỏa tinh.

Chỉ chốc lát sau, hỏa tinh liền lộ ra bốn tướng. Đó là một tiểu tử có một đôi cánh dài màu tím, rất giống như một con biên bức (dơi), cả người lóe ngấn quang, sau lưng và cánh đều màu tử hồng sắc đẹp đẽ, đôi mắt là màu đỏ, còn có một cái đuôi màu bạc thật dài, phi thường xinh đẹp. Nó chi chi kêu to mấy tiếng,

đột nhiên đánh về phía ngực trên thần giáp của Lý Cường, hấp tại bề mặt bộ giáp bất động. Lý Cường nhẹ nhàng vuốt khẽ, phát hiện hỏa tinh lại ẩn núp vào.

Từ nay về sau, nơi vị trí ngực của thần giáp Lý Cường, hiển lộ ra một hình xác linh thú hình biên bức bên ngoài, giống như là thiên nhiên sinh trưởng nơi bề mặt thần giáp, trên lưng tử hồng sắc đôi cánh mở rộng, phẳng phát như tùy thời chuẩn bị bay đi. Nhưng thật ra Lý Cường còn không biết, bởi vì tiểu hỏa tinh không muốn xa rời, trong vô hình trung nó bám trụ lại trong Kinh Thiên thần giáp, chỉ là không có hiển lộ ra mà thôi.

Kiên Thiện Dong ngồi ở một chỗ khác, hần tu luyện Thiên Thần Chi Nộ cũng đã sắp hoàn thành. Thiên Thực và Đại Nam Phong Ngự lẳng lẳng khoanh chân tu hành, tựa hồ đã đột phát nguyên lai cảnh giới. Xích Minh cũng đang bận rộn tu luyện Đô Thiên Thần Trượng của hần, hần lơ lửng ở không trung, Đô Thiên Thần Trượng hóa thành một đạo hư ảnh màu kim sắc đang xoay quanh thân thể, hần thỉnh thoảng đánh ra một ẩn huyền, toàn bộ tinh thần chăm chú tu luyện.

Lý Cường nhìn lướt qua người ở đây, bây giờ hần không muốn ngồi xuống luyện công, suy nghĩ chốc lát, hần nhớ tới trong Phật tông phế khu thu được hoàng kim bản, bây giờ khó có được thời gian rảnh rỗi, hần lấy ra hoàng kim bản xem xét một lần nữa, ở mặt trên ghi lại văn tự của thần. Lý Cường lại dùng thần thức chuyển hóa, phát hiện nội dung hoàng kim bản không đủ toàn diện, mặc dù có một chút phương pháp tu luyện thần khí, nhưng vẫn rất ít, còn có một loại thân pháp, một loại ngoài thân hóa thân thân pháp. Hần dùng tâm niệm ghi nhớ, định tu luyện công pháp này.

Ngoài thân hóa thân là thần thông Xích Minh trước kia khi làm ma tôn, lúc Lý Cường ở Huyền Thần Điện từng kiến thức qua thần thú cũng có bản năng thiên phú như vậy. Tu luyện chỉ chốc lát, Lý Cường cảm thấy không đúng, hần cảm giác hoàng kim bản tựa hồ ghi lại thiếu thốn mấu chốt gì đó, nếu dựa vào việc ghi lại như vậy, hần rất khó tu thành công pháp ngoài thân hóa thân.

Suy nghĩ thật lâu cũng không ra, Lý Cường không cam lòng, lại lần nữa bắt đầu sửa sang lại, chỉ chốc lát sau, hần sắp xếp ra, lại tiến hành tu luyện. Theo tu luyện tiến triển, Lý Cường dần dần có thể huyền hóa ra bảy, tám hư ảnh. Hần đứng ở giữa sân trầm tư, biến ảo hư ảnh không phải mục đích của hần, phân thân thì phải là thật thể phân thân.

Đợi khi hoàn toàn tu hoàn tất cả mọi bước, Lý Cường càng thêm xác nhận, những ghi lại trên hoàng kim bản đích thật là có điều khuyết thiếu.

Xích Minh rốt cuộc hoàn thành việc tu luyện Đô Thiên Thần Trượng, hần đắc ý cười lên điên cuồng không ngừng, kinh động Lý Cường đang trầm tư. Lý Cường bay đến bên người hần, cười nói: "Huynh đệ, chúc mừng ngươi tu luyện thành công."

Xích Minh vui vẻ nói: "Thôi đi, chúc mừng cái gì a, hắc hắc, nhưng luyện hóa thần khí này, lão Xích ta rốt cuộc có thể xuất đầu, ha ha."

Lý Cường hỏi: "Trước kia ngươi làm ma tôn, thì làm sao tu luyện ngoài thân hóa thân?"

Xích Minh cười hì hì nói: "Rất đơn giản, ta có vô số ma đầu thể thân, chỉ cần chuyên môn tu luyện thể thân ma đầu là tốt rồi...đi, ngươi không phải muốn tu luyện ngoài thân hóa thân thần thông chứ?"

Lý Cường chợt hiểu ra, trách không được khi mình học tâm pháp của ngoài thân hóa thân, nhưng lại xuất không ra thân pháp được. Hần xoay người đi tới một bên, suy nghĩ làm sao đền bù sơ hở này, còn tự mình dám chắc không có ma đầu sai khiến, cũng không có khả năng hưởng Linh Quỷ song tôn hồi linh thể, trừ phi tìm được một loại gì đó thay thế, mới có thể thuận lợi tu xuất thân ngoại hóa thân thần thông.

Xích Minh theo sát Lý Cường, gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Đại ca, ta cũng muốn tu luyện thần thông ngoài thân hóa thân." Hần chẳng những thông minh lại rất狡 hoạt, vừa nghe Lý Cường hỏi về chuyện thân ngoại hóa thân, lập tức miễn cưỡng cảm nhận thấy được Lý Cường sẽ không vô cớ mà hỏi.

Lý Cường còn đang suy nghĩ làm sao mà tu luyện, trong lúc nhất thời không có nghe hiểu được Xích Minh nói gì, hần thuận miệng nói: "Huynh đệ, đợi lát nữa nói chuyện với ngươi, ta đang suy nghĩ công việc."

Xích Minh nói: "Ta biết a, ta tu luyện qua thần thông ngoài thân hóa thân..."

Lý Cường cười nói: " Đây là hoàng kim bản, cần thần thức chuyển hóa." Hắn đưa hoàng kim bản cấp cho Xích Minh. Xích Minh như tìm được vật chí bảo, vội vàng dùng thần thức xem xét, rất nhanh đã hiểu rõ. Hắn nhắm mắt trầm tư chốc lát, nói: " Đại ca, vật này ghi lại không đầy đủ!"

Lý Cường nói: " Nói nhảm! Đương nhiên không được đầy đủ, nếu ghi lại hoàn toàn, ta không cần tốn thương đầu óc ở chỗ này khổ sở suy nghĩ."

Xích Minh cười hì hì nói: " Rất đơn giản là có thể giải quyết rồi."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Cái gì? Người có biện pháp gì sao?"

" Tu luyện kim khôi lỗi là có thể được." Xích Minh đắc ý nói.

Kim khôi lỗi Lý Cường có nghe nói qua, nhưng không biết làm sao tu luyện, trong lòng hắn không khỏi hy vọng, hỏi: " Người biết tu luyện kim khôi lỗi?" Thần thông ngoài thân hóa thân rất trọng yếu, hắn từ lần đầu tiên nhìn thấy thần thông ngoài thân hóa thân thì kinh ngạc không thôi, nội tâm vẫn khát vọng tự mình cũng có thể học biết.

Xích Minh gật đầu nói: " Kim khôi lỗi chỉ dùng Thất Khiếu Linh Lung Trùng làm chính thể, dùng Thiên Kim Sa hoặc Trần Khiên Mộc làm phụ, dùng Linh Tính Trận sắp xếp, là có thể tu luyện ra Kim khôi lỗi, Thiên Kim Sa tu luyện gọi Kim khôi lỗi, Trần Khiên Mộc tu luyện gọi Hồn khôi lỗi, Hồn khôi lỗi so với Kim khôi lỗi tốt hơn, nhưng Trần Khiên Mộc rất khó có được."

Lý Cường cười khổ nói: " Thiên Kim Sa ta có nhiều, Trần Khiên Mộc cũng có một khối nhỏ, chỉ là Thất Khiếu Linh Lung Trùng ta ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua, đừng nói là nhìn thấy."

Xích Minh đắc ý cười nói: " Người không có cũng không có nghĩa là ta không có a..."

Lý Cường hưng phấn nắm cổ Xích Minh, loạng choạng hét lớn: " Oa nha nha, người nói chuyện sao lại chỉ nói một nửa a...nhanh đem ra!"

Xích Minh bị Lý Cường bóp cổ về mặt đỏ bừng, hắn lấy tay hoa lên, trong miệng y y nha nha nói không ra lời, chỉ đá ra một cước. Lý Cường bị đá bay bật lên, nhưng hắn vẫn còn không buông tay, vẫn kéo Xích Minh như cũ, hai người đầu chạm đầu nằm dài trên mặt đất.

Lúc này Lý Cường mới phản ứng lại, hắc hắc cười nói: " A, xin lỗi, a a, không có việc gì chứ?" Trong lòng âm thầm cười trộm, hắn đã sớm có thói quen tùy thời khi dễ Xích Minh một chút, mặc dù bây giờ đã thu liễm rất nhiều, nhưng thói quen một khi hình thành, có đôi khi rất khó thay đổi.

Hai người đều là tu thần, công lực của Xích Minh bây giờ kém hơn Lý Cường một tầng, bị hắn bóp cổ thật khó chịu, hắn ho khan vài tiếng, mắng: " Không có việc gì? Không có việc gì mới là lạ! Cũng bị người bóp chết rồi." Xích Minh tự mình cũng cảm thấy kỳ quái, mặc kệ Lý Cường chỉnh hắn thế nào, hắn đều cũng rất khó tức giận. Hắn nói: " Bỏ đi, đừng nháo! Trên đường ta về Phong Duyên Tinh, tìm được không ít Thất Khiếu Linh Lung Trùng, đều bị ta dùng pháp thuật tu luyện qua."

Lý Cường rất tò mò: " Cho ta nhìn xem có hình dạng gì nào?"

Xích Minh bắn ra một vật, Lý Cường tiếp nhận nhìn, nguyên lai là một chuỗi vòng tay, vòng tay có mười viên liên hoàn, mỗi một liên hoàn ước chừng chính là một con Thất Khiếu Linh Lung Trùng. Liên hoàn chỉ cỡ một quả tròn nhỏ, màu phấn hồng sắc nhàn nhạt, giống như gương mặt đàn bà, tinh tế đến làm cho người ta khó thể tin. Lý Cường biết đây là Xích Minh dùng pháp thuật súc cho nhỏ lại.

Lý Cường hỏi: " Ngoài thân hóa thân chủ yếu tu luyện kim khôi lỗi dùng một lần có xong đời không?"

Xích Minh nhếch miệng nói: " Điều này mà cũng không biết? Chỉ cần không bị phá hư, có thể trọng phục sử dụng, nếu bị phá rớt, thì phải tu luyện một lần nữa. Đại ca a, người tu luyện nhiều một chút kim khôi lỗi là được, dù sao ta thu rất nhiều Thất Khiếu Linh Lung Trùng, không có việc gì có thể tu luyện được."

Lý Cường không chút khách khí đưa tay cầm lấy: " Lấy ra, lấy ra, càng nhiều càng tốt."

Xích Minh đưa ra thật cam tâm tình nguyện, Thất Khiếu Linh Lung Trùng có tác dụng chấn nhiếp tâm thần, cho nên hắn góp nhặt rất nhiều, vốn chuẩn bị dùng để tặng người, hắn biết đồ tử đồ tôn của Lý Cường

rất nhiều, nhưng sau khi chính thức gặp mặt, hắn lại không có thói quen gần gũi với người khác, cho nên vẫn bỏ trong thủ trạc, không nghĩ đồ vật này lại nhanh chóng có chỗ dùng tới.

Xích Minh đưa cho Lý Cường bảy, tám mươi con Thất Khiếu Linh Lung Trùng, nói: "Làm sao tu luyện người hắn là biết rồi, không khác gì tu luyện khôi lỗi, nhưng dùng Thất Khiếu Linh Lung Trùng làm tâm là được...hà hà, đại ca, cho ta một chút Thiên Kim Sa." Hắn hỏi được Thiên Kim Sa xong, lập tức chạy qua một bên tu luyện. Có thể học được ngoài thân hóa thân thần thông, Xích Minh mười phần vui vẻ.

Nhưng thật ra thần thông ngoài thân hóa thân cũng không phải tu luyện như vậy, chính thức ngoài thân hóa thân là mỗi một phân thân đều có chủ thể thần thông, bây giờ hóa thân chỉ là một loại thể thân, uy lực không phải lớn lắm, nhưng cho dù như vậy cũng là thần thông không tưởng nổi.

Có phương pháp tu luyện và tài liệu, Lý Cường một hơi tu luyện hai mươi bảy kim khôi lỗi và năm hồn khôi lỗi. Hắn đem kim khôi lỗi và hồn khôi lỗi xuyên thành một chuỗi vòng tay, đeo lên cánh tay. Bộ dáng của kim khôi lỗi chính là một hạt châu hình tròn, bên trên Lý Cường điêu khắc chính dung mạo của mình, do là dùng thần thức khắc họa, nên nhìn thật tinh tế chẳng khác gì mặt thật.

Lý Cường đặc ý chuyển thân, trong phút chốc, mười hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại bốn phương tám hướng. Nhìn người hoàn toàn giống mình như đúc, Lý Cường cũng cảm thấy không thói quen. Thân hình hắn vừa động, mười hai phân thân cũng vừa động, đột nhiên, hắn cảm thấy không đúng, phân thân như vậy sẽ không tự mình hành động, đối địch sẽ không có tác dụng lớn.

Xích Minh cũng cười to phân ra bảy, tám thân ảnh, tuyệt nhất chính là mỗi một thân ảnh đều có động tác của chính mình. Lý Cường không khỏi hét lớn: "Tiểu Minh, đây là chuyện gì xảy ra?"

Xích Minh sợ đến cả người run run, hắn đương nhiên biết Lý Cường tại sao lại kêu loạn âm ỉ như thế.

Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Đại ca, đó là người chỉ dùng phương pháp tu luyện khôi lỗi, người cấp cho kim khôi lỗi linh tính mới được a."

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Ta làm sao cho nó linh tính?" Ở phương diện này kiến thức của Lý Cường không theo nổi Xích Minh, người này là ma tôn xuất thân, am hiểu nhất chính là thao khống người khác. Hắn hắc hắc cười nói: "Rất đơn giản, mỗi một kim khôi lỗi cho nó một chút thần thức, lập một tiêu chí là được."

Lý Cường cười khổ nói: "Làm như thế nào? Ta không có loại thủ pháp này."

Xích Minh bay đến bên thân Lý Cường, đưa cho hắn một ngọc đồng giản, nói: "Đại ca, đây chính là thủ pháp trung chuyển từ hắc ma giới, người nguyện ý học thì học, không muốn học thì thôi." Hắn biết rõ tu chân giới thâm ác thống tuyệt đối với hắc ma giới, cho nên hắn sợ Lý Cường biết phải học thủ pháp hắc ma giới mà tức giận, bởi vậy trước tiên đem lời nói trước cho rõ ràng.

Ai ngờ Lý Cường căn bản là không quan tâm cái gì là thủ pháp của hắc ma giới hay là tiên giới, chỉ cần có thể sử dụng là được.

Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản, cười nói: "Nga, thủ pháp hắc ma giới, có thú vị, ta sẽ học xem." Xích Minh cười hắc hắc, xoay người tiếp tục tu luyện kim khôi lỗi của hắn.

Nguyên lai sau khi tu luyện kim khôi lỗi xong, phải phân ra một chút thần thức khả động linh tính của nó, phương pháp Xích Minh cấp chính là một loại tâm pháp của hắc ma giới, phi thường thâm ảo, là công pháp chỉ có ma tôn mới có. Lý Cường rất nhanh đã xem hiểu được ghi chép trong ngọc đồng giản, hắn không chút do dự bắt đầu tu luyện kim khôi lỗi đeo nơi cánh tay.

Hắn phân một chút thần thức tiến vào bên trong một kim khôi lỗi, dùng ma chú của hắc ma giới đem diễm thần thức này ở lại trong kim khôi lỗi. Hắn cẩn thận xem kỹ kim khôi lỗi, chỉ thấy một chút hồng quang ở bộ vị trái tim của kim khôi lỗi huyền minh huyền diệt(lúc sáng lúc tối), hắn biết lần này nhất định có thể thành công.

Đem vòng tay kim khôi lỗi và hồn khôi lỗi toàn bộ tu luyện một lần, Lý Cường đột nhiên có một loại cảm giác, phẳng phất như mình và vòng tay đang liên lạc cùng nhau hoàn toàn.

Lý Cường nhẹ nhàng vung tay lên, bốn phía thoáng chốc xuất hiện năm Lý Cường giống nhau như đúc, để cho hắn vui vẻ chính là mỗi Lý Cường đều có động tác không giống nhau, hơn nữa hắn có thể rõ ràng nắm chắc mỗi một cử động của năm phân thân. Hắn biết mình đã thành công, không khỏi vui vẻ cười ha hả, học xong thần thông ngoài thân hóa thân, sau khi đến Hâm Ba Giác, sẽ nắm chắc chuyện cứu người hơn rất nhiều.

Kiên Thiện Dong mặc dù còn chưa thể tùy tâm sử dụng Thiên Thần Chi Nộ, nhưng hắn đã lược lợi xuất ra được một bộ phận công năng, muốn thuần thực vận dụng còn phải chậm rãi thăm dò. Hắn hài lòng thu nhiếp Thiên Thần Chi Nộ, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Cường sử xuất thân ngoại hóa thân thần thông, không nhịn được kinh ngạc mà hét lớn: "Hóa Thân Thiên Vạn Thần Thông? Đó là tuyệt học đặc hữu của Bại Động Thiên Quân a, tiểu tử này làm sao biết?"

Lý Cường thu hồi phân thân, cười nói: "Tiểu tử tại sao không thể biết? Bại Động Thiên Quân là ai a?"

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: "Kỳ quái, ở trong giới này sao lại có thể nhìn thấy Hóa Thân Thiên Vạn Thần Thông...không đúng a, tu vi ngươi không cách nào đạt tới loại thần thông này..ta quả thực hồ đồ rồi, lão đệ, thần thông này là ai dạy cho ngươi?"

Xích Minh bay lại, cười hì hì nói: "Lão Kiên, đừng bị đại ca ta dọa sợ, hắn dùng chính là phân thân thể đại pháp của hắc ma giới, ngươi là La Thiên Thượng Tiên, ngay cả điều này cũng nhìn không ra sao."

Thật ra Xích Minh nói cũng không hoàn toàn đúng, Lý Cường học ngoài thân hóa thân công pháp đại bộ phận đều là chính xác, chỉ ở bước cuối cùng thì thay đổi dùng thể đại pháp của hắc ma giới, uy lực mặc dù yếu bớt rất nhiều, nhưng dùng để tranh đấu vẫn còn rất lợi hại, ít nhất có thể trong chiến đấu tranh thủ rất nhiều cơ hội.

Kiên Thiện Dong cảm thấy không thể tư nghị: "Hóa Thân Thiên Vạn là đại thần thông, cho hai người tiểu tử các ngươi thay đổi thành bộ dáng này, ai, nếu Bại Động Thiên Quân biết được, sợ rằng cũng rất bất đắc dĩ, a a, nhưng loại công pháp này trong tranh đấu rất thực tế, ăn, không tệ." Hắn rất rõ ràng sự lợi hại của công pháp này.

Lý Cường đem tất cả Thất Khiếu Linh Lung Trùng tu luyện thành khôi lỗi, phát hiện Thiên Thực, Đại Nam Phong Ngự, Kiên Thiện Dong và Xích Minh đang trò chuyện. Đại Nam Phong Ngự nhìn thấy Lý Cường đi tới, cười nói: "Tiểu tử, tu luyện tốt lắm rồi sao? Ngươi thật là tệ a, chờ ngươi thật lâu, tu luyện mấy tiểu trùng tử mà phải thời gian dài như vậy, ngươi không được ma."

Xích Minh tu luyện kim khôi lỗi tốc độ cực nhanh, Lý Cường dù sao đối với loại thủ pháp này dường như xa lạ, hơn nữa hắn thích ném thử. Hắn là luyện khí đại tông sư, lúc tu luyện kim khôi lỗi, hắn lại bỏ thêm rất nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái, bởi vậy, kim khôi lỗi của hắn hoàn toàn bất đồng với Xích Minh, trong đó có chuyên môn dùng mê hoặc người, có chạy trốn, còn có thể tự bạo....cho nên tu luyện rất phí công phu. Hắn đem kim khôi lỗi và hồn khôi lỗi năng lực phân rõ ra, tác dụng của từng kim khôi lỗi cũng vô cùng giống nhau. Nếu nói về luyện khí, Xích Minh có cười ngựa cũng không theo kịp.

Lý Cường cười nói: "Đó là đương nhiên, nếu Phong Ngự đại tỷ tu luyện, Xích Minh cũng so không được a, ngươi là tiên tử ma." Hắn không mất thời cơ thổi phồng một câu.

Kiên Thiện Dong nói: "Tốt lắm, đừng nhiều lời nữa, có Thiên Thần Chi Nộ, chúng ta có thể đi theo con đường của Hiên Long bọn họ tới Hâm Ba Giác. Con đường này rất khó đi, đợi một lát chúng ta về Phong Duyên Tinh, nhìn xem Mộc Long đã khôi phục chưa, nếu hắn đã khôi phục rồi, chúng ta liền lập tức đi ngay."

Trong đám người này Kiên Thiện Dong có công lực cao nhất, tư cách cũng lớn nhất, vô hình trung hắn trở thành người phát lệnh, mọi người đối với việc này chưa từng có ý kiến gì.

Lần này tập thể tiềm tu, mỗi người đều có thu hoạch lớn, nhất là Kiên Thiện Dong, hắn có Thiên Thần Chi Nộ, quả thật mừng rỡ, có Thiên Thần Chi Nộ, chỉ cần hoàn toàn tu luyện thành công, chính Cô Tinh đến hắn cũng không sợ.

Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực dựa vào một viên Vật Uẩn Thần Đan cũng đột phá nguyên lai cảnh giới, phải biết rằng hai người bọn họ ở trong giới này khổ sở giãy dụa suốt mấy ngàn năm, có thể bảo trì tu

vi nguyên hữu cũng thập phần không dễ dàng, lần này cuối cùng là dựa vào uy lực thần đan tiến tới một bước, trong lòng hai người chẳng biết là vui hay buồn.

Lý Cường chẳng những không chế hoàn toàn Chiến Hồn Dao, còn học xong thần thông ngoài thân hóa thân, hắc và Xích Minh thu hoạch cũng phi thường to lớn.

Đại Nam Phong Ngự phao xuất Tinh Diệu, mang theo mọi người na di đi.

Lý Cường không chịu đi Thánh Thành, kiên trì phải về Cổ Kiếm Viện, Kiền Thiện Dong cũng không miễn cưỡng hấn. Vì vậy Lý Cường và Xích Minh về Cổ Kiếm Viện, Kiền Thiện Dong mang theo Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực về Thánh Thành, bọn họ ước hẹn, một khi chuẩn bị xong lập tức xuất phát đi Tây Cát Hâm Ba Giác.

Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái danh khí tại Phong Duyên Tinh như mặt trời ban ngày, người tu chân bá sư cầu học nhiều như lông trâu, làm cho Lý Cường và Xích Minh còn tưởng mình đi lầm chỗ. Hai người rơi vào trấn nhỏ bên cạnh Cổ Kiếm Viện, nhìn người tu chân nườm nượp trước sơn môn, Lý Cường cảm thấy mình giống như đi vào một khu bán hàng ăn, Xích Minh nghi hoặc nói: "Đại ca, sao lại nhiều người như vậy?"

Lý Cường nói: "Ai biết a, chúng ta đi vào." Hấn lôi kéo Xích Minh, một đạo kim quang hiện lên, thuận chuyển qua sân rộng của Cổ Kiếm Viện.

Một đám đệ tử đồng đạo đang tu luyện ở sân rộng, đó là đệ tử Kim Lân kiếm viện, Triệu Hào và Triệu Trì hai người đang đứng ở một bên nhìn họ tu luyện. Nhìn thấy Lý Cường và Xích Minh đột nhiên toát ra, Triệu Hào quả thật không dám tin tưởng con mắt của mình, hấn nhảy đến bên cạnh Lý Cường, cung kính thi lễ nói: "Sư tôn, ngài cuối cùng đã trở về..."

Lý Cường giật mình, hỏi: "Triệu Hào, phát sinh chuyện gì?"

Triệu Hào nói: "Có một tiên nhân tìm đến, hấn cũng là La Thiên Thượng Tiên..."

"Xích Vật Ngự?" Trong lòng Lý Cường phát lạnh.

Triệu Hào nhìn sư tôn một cái, trong lòng ngầm bội phục, sư tôn tựa hồ không có chỗ nào không biết. Hấn gật đầu nói: "Dạ, là Xích Vật Ngự tiền bối, hấn và Hiên Long tiền bối nói chuyện một ngày rồi vội vã rời đi, nghe nói hấn đi Nghịch Hành Thông Đạo."

Xích Minh vỗ vai Lý Cường, nói: "Khi xuất phát thì gọi đệ." Không đợi Lý Cường trả lời, kim quang chợt lóe, hấn thuận di đi, cũng không biết làm gì.

Lý Cường hỏi: "Long lão ca ở nơi nào? Còn đang ở Hoàn Kiếm Các hay sao?"

Triệu Hào nói: "Còn đang tĩnh dưỡng ở Hoàn Kiếm Các, chỉ có Hầu sư bá và Ngân tiền bối đã rời đi."

Lý Cường có chút ngẩn ngơ, hấn không nghĩ tới Hầu Phích Tịnh lại rời đi nhanh như vậy, trong lòng không nhận được có chút mất mát, nhưng lần ly biệt này cũng không bị kích thích như lần Phó Sơn rời đi. Lần đó hấn đã thất thần đến thiếu chút nữa tẩu hỏa.

Lý Cường gật đầu nói: "Triệu Hào, người đi tìm Mị nhi tới, ta đi Hoàn Kiếm Các có việc, kêu nàng chờ ta."

Trong Hoàn Kiếm Các lặng lẽ yên tĩnh, Hiên Long đứng ở trên bình đài của Hoàn Kiếm Các dõi mắt ra xa, tựa hồ rất hưởng thụ sự yên lặng này. Hấn đột nhiên nói: "Lão đệ, nhanh vậy đã về rồi."

Lý Cường lặng yên hiện ra, cười nói: "Chúc mừng lão ca."

Hiên Long nghiêng đầu than thở: "Đúng vậy, đáng giá chúc mừng, lão đệ, người thật muốn đi Hâm Ba Giác hay sao?"

Lý Cường đi tới bên người hấn, bình lặng nói: "Cho dù núi đao biển lửa cũng muốn đi."

Hiên Long nghiêng đầu cười nói: "Núi đao biển lửa? Thứ đó cũng đâu là gì, đi Hâm Ba Giác so với đi núi đao biển lửa khó khăn hơn nhiều."

Lý Cường nở nụ cười, cách nói chuyện vừa rồi với Hiên Long là thói quen nơi quê quán, việc lên núi đao hay xuống biển lửa cho chuyện rất khó khăn, nhưng nói với tiên nhân, việc này thật sự là thú vị.

Lý Cường nói: " Mặc kệ tương lai như thế nào, ta nhất định đi."

Hiên Long xoay hẳn người nhìn Lý Cường, vẻ mặt nghiêm túc nói: " Hâm Ba Giác rất nhanh sẽ là một cơn lốc cuồng bạo, lúc này đây không phải chuyện đùa, ta nói cho ngươi, Thất Quân của tiên giới lập tức sẽ có hai người đi tới, còn có bốn La Thiên Thượng Tiên..."

Lý Cường nhất thời hưng phấn lên, hẳn biết dưới tình huống càng hỗn loạn càng có cơ hội, đây là đạo lý hẳn đã sớm hiểu được.

Lý Cường cười hì hì hỏi: " Đây là Xích Vật Ngũ nói sao?"

Hiên Long gật đầu nói: " Tin tức của ngươi thật linh thông, hẳn đích xác đã tới, cũng mang đến chiếu lệnh của Thanh Đế, lần này tiên giới chính là muốn đại động can qua rồi."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Hâm Ba Giác xảy ra chuyện gì, sao tiên giới lại tới nhiều cao thủ như vậy?" Hắn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, Thanh Đế đều bị kinh động, vậy sự việc nhất định không nhỏ.

Hiên Long cười khổ nói: " Chuyện tạm thời không thể nói, dù sao là người muốn đi, ngươi nhớ kỹ...bảo vệ tính mạng là đệ nhất, những thứ khác ta không nói nhiều nữa."

Lý Cường nghe hắn nói lại càng hoảng sợ, lời này thật quá kỳ diệu rồi. Hắn trầm ngâm chốc lát, nói: " Ta chỉ cần có thể cứu được sư tôn và Mạc đại ca, còn những chuyện khác đều không sao cả."

Trong mắt Hiên Long toát ra một tia sầu lo, chậm rãi nói: " Đến lúc đó sợ rằng thân bất do kỷ(không tự chủ được), Hâm Ba Giác...ai, địa phương nọ thật sự là...ai!" Hắn muốn nói lại thôi.

Lý Cường hỏi: " Ta và Xích Vật Ngũ có đánh một trận, hẳn có nói hay không?"

Hiên Long nở nụ cười, gật đầu nói: " Đương nhiên nói, a a, hẳn còn muốn đánh với ngươi một lần nữa, ngươi cũng nên cẩn thận."

Lý Cường mắng: " Người này thật cổ quái, vì một chút việc nhỏ lại tranh đấu với ta, làm hại lão ca ta bị trọng thương, nếu lão ca ta không khỏe lại được, hừ, ta không để yên cho hắn!" Hiên Long cười nói: " Thương thế của Hầu Phích Tịnh không phải khôi phục rồi sao, sao lại cừu hận lớn như vậy, bỏ đi thôi."

Một đệ tử Cổ Kiếm Viện đi tới bình đài bẩm báo: " Giám viện sư bá tổ, có khách nhân đến bái phỏng ngài."

233. Chương 233

Một người tuổi trẻ cao lớn đi lên bình đài, phía sau hắn đi theo một trung niên nhân mặt đầy râu.

Thần sắc Hiên Long biến đổi, vừa muốn nói gì, bị người tuổi trẻ dùng ánh mắt ra hiệu. Hiên Long lui ra phía sau vài bước, đứng sang một bên. Lý Cường lập tức hiểu được hai người kia dám chắc bắt phạm, hắn cười ngênh tới: " Xin hỏi hai vị là..."

Người tuổi trẻ kia mỉm cười đánh giá Lý Cường, hắn mặc một kiện quần áo màu xanh kỳ lạ, bên trên tựa hồ khảm đầy sao, như ẩn như hiện lóe ra tinh quang, một sợi xích màu bạc quấn ngang lưng, trên cánh tay trái đeo hộ tít màu vàng. Gương mặt của hắn cũng rất có đặc điểm, lông mày thật dài, hơn nữa còn xéch lên, con mắt dài, nhắm mở đều có kim mang chớp động, một bộ dáng không giận mà uy.

Người nọ nói: " Ta là Lệ Cẩm Thiên Quân, người chính là Lý Cường?"

Lý Cường lại càng hoảng sợ, Lệ Cẩm Thiên Quân dĩ nhiên lại chạy đến tìm mình, chẳng lẽ hắn đã biết Trần Thái Ý Nguyên đang ở trong tay mình? Hắn cười nói: " Lệ Cẩm Thiên Quân? Hạnh ngộ, hạnh ngộ, vị này là..." Hắn lại chỉ vào trung niên nhân bên cạnh.

Trung niên nhân bước lên một bước nói: " La Thiên Thượng Tiên Đức Lưu Hành." Nói xong liền lui trở về. Trong phút chốc hắn toát ra uy thế, làm cho Lý Cường hoảng động run cả thân thể.

Trong lòng Lý Cường thầm giật mình, hẩn che giấu cười nói: " Tên hay, La Thiên Thượng Tiên, người bài danh thứ mấy?"

Đức Lưu Hành nao nao, nhàn nhạt nói: " Thứ hai."

Lý Cường khoa trương kêu lên: " Không được rồi, cao thủ! Cao thủ tới."

Hiên Long vội vàng ngăn lại: " Lão đệ, đừng hồ đồ nữa, nói chuyện đàng hoàng."

Lý Cường thở dài nói: " Ai, nói đùa không được a, lão ca người không hổ là mộc long."

Lệ Cẩm Thiên Quân ha ha cười to: " Người cũng biết hẩn gọi mộc long, ha ha, Lý Cường, chẳng lẽ người để cho chúng ta đứng ở ngoài phòng?"

Lý Cường cười nói: " Phong cảnh nơi này tốt lắm, ngồi xuống nói chuyện được rồi." Hẩn khoanh chân ngồi xuống đầu tiên.

Chứng kiến cử động này của Lý Cường, Lệ Cẩm Thiên Quân chỉ biết tiểu tử này rất khó chơi. Hẩn cũng không phản đối, cười hì hì ngồi xuống, Hiên Long do dự một chút cũng ngồi xuống. Lý Cường nói: " Lão Đức, đừng đứng nữa, đến ngồi đi."

Sắc mặt Đức Lưu Hành đều cũng thay đổi, cho tới bây giờ không ai dám gọi hẩn là lão Đức. Hẩn và Lệ Cẩm Thiên Quân liếc nhau, chậm rãi ngồi xuống, nói: " Thiên Quân, thế giới này trở nên rất xa lạ rồi."

Lệ Cẩm Thiên Quân gật đầu nói: " Lâu lắm không trở lại thế giới này, Đức đại nhân, có đúng là cảm thấy không quen không?"

Lý Cường chen lời nói: " Chậm rãi sẽ quen thôi."

Gương mặt của Đức Lưu Hành đầy râu, che hoàn toàn miệng, con mắt thật lớn, giống như chuông đồng, mũi chim ưng, có vẻ thập phần bự hẩn. Hẩn tựa hồ không quen với thái độ của Lý Cường, muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ từ lỗ mũi hừ một tiếng, liền cúi đầu không chịu nói nữa.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Hiên Long đại nhân, Xích Vật Ngữ đại nhân đã nói qua với người rồi."

Hiên Long đứng dậy, cung kính nói: " Dạ, chiếu của Thanh Đế ta cũng đã thấy, Thiên Quân còn có gì phân phó hay không?"

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Tới giới này rồi thì không cần quá câu thúc, người ngồi xuống nói đi, ta không có chuyện gì phân phó cho người, ta tới không phải vì người, ta là vì hẩn." Hẩn chỉ Lý Cường.

Lý Cường ngạnh da đầu hỏi: " Nga, Thiên Quân lão đại tìm ta có việc?" Ánh mắt hẩn lại nhìn hướng Hiên Long.

Lệ Cẩm Thiên Quân nhịn không được cười ha hả: " Đứa nhỏ thật cơ trí, ân, không tệ, ta từ chỗ Xích Vật Ngữ biết Trần Thái Ý Nguyên đang ở chỗ người, là Hiên Long nói cho hẩn, người đừng trách Hiên Long đại nhân, hẩn không thể giấu diếm."

Hiên Long gật đầu nói: " Đúng vậy, điều này không có gì cần giấu diếm cả, huống chi Thiên Quân tại tiên giới đã có danh là người hào sảng, ông ấy sẽ không làm khó lão đệ đâu."

Lý Cường đột nhiên đối với Lệ Cẩm Thiên Quân sinh ra hứng thú rất lớn, tài năng ở tiên giới được người tín nhiệm, người này nhất định không tưởng nổi, hẩn muốn nhìn một chút Lệ Cẩm Thiên Quân đối với chuyện Trần Thái Ý Nguyên sẽ làm thế nào.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Thật ra Trần Thái Ý Nguyên đều là ta tu luyện ra, tiên khí này nguyên danh gọi là Di Đạo Xích, ta phát hiện có thể dùng nó để cấm chế nguyên thần của linh thú và thần thú, lúc này mới tu luyện lại lần nữa. A a, lúc ấy ta tốn hao rất nhiều tinh lực sưu tầm các loại nguyên thần của linh thú và thần thú, dùng rất nhiều thủ pháp tu luyện, sau ta mới tỉnh ngộ, tu luyện nguyên thần này, bằng vào nguyên thần của linh thú và thần thú tranh đấu, thật sự là một chuyện tàn nhẫn nhằm chán, cho nên ta bỏ lại, không tiếp tục tu luyện, cũng chỉ dùng một phần nhỏ của tiên khí này, thẳng đến lúc Thiên Thực đến mượn rồi chạy trốn sau này, ta mới phát hiện Di Đạo Xích đối với ta có tác dụng lớn."

Trong lòng Lý Cường trầm tĩnh lại, nhìn bộ dáng Lệ Cẩm Thiên Quân tựa hồ cũng không quá quan tâm Trần Thái Ý Nguyên, thương cảm Thiên Thực còn sợ đến muốn chết. Hắn cười nói: "A a, Thiên Thực mượn đi không trả cho người, người không phải rất tức giận hay sao?"

Lệ Cẩm Thiên Quân lắc đầu nói: "Không có gì phải tức giận, ta chỉ là rất thất vọng đối với hắn, có lẽ trải qua ma luyện của thế giới này, hắn sẽ thay đổi được. Trần Thái Ý Nguyên cũng không thích hợp lưu lại thế giới này, trả cho ta đi."

Lý Cường cứng lại, hắn thật ra cũng không quan tâm Trần Thái Ý Nguyên, nhưng hắn đã đem Trần Thái Ý Nguyên tặng cho Thiên Sư Thần Thủ Tiểu Bạch. Hắn gãi gãi đầu, mặt không đổi sắc, nói: "Thiên Quân, người...hỏi ta Trần Thái Ý Nguyên? Có phải hỏi sai người rồi không?"

Mồ hôi lạnh của Hiên Long đã toát ra, uy vọng của Thiên Quân tại tiên giới cực kỳ sùng cao, Lý Cường nói chuyện chẳng những vô lễ, lại còn có mùi vị như không chút quan tâm sợ hãi.

Đức Lưu Hành tròn mắt, âm thanh lạnh lùng nói: "Thiên Quân hỏi sai người sao?"

Lý Cường không chút nào yếu thế: "Đương nhiên! Nếu ta nhớ không sai, Trần Thái Ý Nguyên...ta không có lấy từ trong tay Thiên Quân."

Đức Lưu Hành á khẩu, hắn mặc dù là La Thiên Thượng Tiên cao quý, nhưng cũng không thể cưỡng từ đoạt lý(nói chuyện ngang ngược). Lý Cường là người lẫn lộn tại thế tục giới, nếu nói về miệng lưỡi, dù thêm một người, Đức Lưu Hành cũng không phải đối thủ của hắn.

Đức Lưu Hành đứng bật lên, bộ dáng giống như muốn hành hung Lý Cường.

Có Lệ Cẩm Thiên Quân ở đây, Lý Cường không sợ hắn phát tiêu(giận). Hắn ngẩng đầu lên không hoảng hốt nói: "Lão Đức, tính tình của người quá nóng vội đi thôi, như thế nào? Muốn đánh nhau?"

Lệ Cẩm Thiên Quân cũng ngẩng đầu nhìn Đức Lưu Hành liếc mắt một cái, hắn mặc dù không nói gì, nhưng Đức Lưu Hành rõ ràng cảm nhận được ý tứ của hắn, bèn tức giận ngồi xuống, cúi đầu không nói gì nữa.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: "Ta đang thương lượng với người, nếu người không muốn...a a, ta cũng không miễn cưỡng, ta chỉ là muốn bản chất của Trần Thái Ý Nguyên - Di Đạo Xích, được không?" Bộ dáng của hắn vẫn như đang thương lượng, không có một chút mùi vị cao cao tại thượng nào.

Lý Cường ngại ngừng xoa xoa tay, nếu Lệ Cẩm Thiên Quân bức bách hắn giao ra Trần Thái Ý Nguyên, hắn còn không khuất phục, nhưng Lệ Cẩm Thiên Quân dùng khẩu khí thương lượng nói chuyện, hắn thật không cách nào tưởng tượng. Do dự một chút, hắn nói: "Thiên Quân...này...thật ngại quá, Trần Thái Ý Nguyên bị ta tặng đi rồi..."

Lệ Cẩm Thiên Quân kinh ngạc nhường mảy, cách làm của Lý Cường thật là làm người ta khó thể giải thích, Trần Thái Ý Nguyên mặc dù không phải là tiên khí đứng đầu, nhưng uy lực ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết, hắn không ngờ lại đem bảo bối này tặng người, quả thật không sao hiểu được. Sững sờ một hồi lâu, Lệ Cẩm Thiên Quân hỏi: "Tặng cho ai?" Không đợi Lý Cường trả lời, hắn lại nói: "Là ai tới?"

Lúc này, Mị nhi và Linh Bách Tuệ rơi vào trên bình đài, Mị nhi tò mò nhìn hai người xa lạ, dịu dàng nói: "Ca ca, lão gia tử, hai người có khách?" Nàng ôm Tiểu Bạch, đi tới bên cạnh Lý Cường ngồi xuống. Linh Bách Tuệ cũng rất đề phòng, nàng nhận thấy được hai người này phi thường lợi hại, không khỏi nhin được toát ra thần sắc đề phòng.

Lệ Cẩm Thiên Quân và Đức Lưu Hành liếc nhau, đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Lệ Cẩm Thiên Quân bất chấp Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Mị nhi, hắn nhìn chằm chằm Linh Bách Tuệ, thử hỏi: "Yêu tiên?"

Linh Bách Tuệ không nhin được hỏi lại: "Yêu tiên thì thế nào?"

Hiên Long thở dài, nói: "Yêu tiên...tại tiên giới mà nói, là sủng vật cực phẩm, trân phẩm hiếm thấy, nhất là yêu tiên nữ tính." Hắn còn có một câu không dám nói, có thể thu phục được yêu tiên, đều là người có đại thần thông đại pháp lực tại tiên giới, mà Lệ Cẩm Thiên Quân chính là tiên nhân có lực lượng này, nhưng đối với yêu tiên mà nói, có chủ nhân như vậy, tại lúc tu hành cũng có thể tiến từng bước, có thể bước vào Thiên Yêu cảnh giới.

Lý Cường trầm lại nét mặt, Linh Bách Tuệ lại càng tức giận dị thường, nàng trừng Hiên Long một cái: "Như thế nào? Các người muốn bắt bớ cô nương làm sủng vật sao?"

Mị nhi lắc mình đến trước người Linh Bách Tuệ, khí thế hung hung nói: "Dám! Ai dám bắt Linh nhi tỷ tỷ, Mị nhi liều mạng với hần!" Nhưng Tiểu Bạch trong lòng ngực của nàng lại run rẩy lên.

Lệ Cẩm Thiên Quân cũng trừng Hiên Long một cái, cười nói: "Đừng nghe Mộc Long nói bậy, không có chuyện đó, ta chỉ là cảm thấy tò mò, Yêu tiên tại giới này đã không ai tu luyện nữa, đột nhiên xuất hiện một Yêu tiên, đích xác làm cho người ta rất kinh ngạc...yên tâm đi, Lệ Cẩm Thiên Quân ta không có sở thích như vậy. Mộc long, nhìn bộ dáng người rất tốt với bọn họ a, có cần dùng phương thức như vậy nhắc nhở hay không?"

Hiên Long nghiêng đầu: "Ta cũng không có nói lung tung, đây là một loại tập tục của tiên giới mà thôi..."

Lý Cường nói: "Linh nhi là muội muội của ta, ta mặc kệ tiên giới có tập tục gì, ai muốn động nàng, cho dù hần là tiên giới đại lão, ta cũng phải nháo cho hần long trời lở đất! Xin lỗi, Thiên Quân, khẩu khí của tiểu tử vọt một chút, ta nghĩ Thiên Quân sẽ không làm như vậy. Mị nhi, Linh nhi, hai muội đi tới Kiếm Tiêu Điện chờ ta, một lát ta sẽ tới."

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: "Chờ một chút, Linh nhi...ân, người gọi là Linh nhi phải không, đây là tín vật của ta, nếu thật có tiên giới cao thủ đối với người bất lợi, người cho hần xem tín vật của ta, ta nghĩ...chỉ cần là người của tiên giới đều sẽ cho ta một chút mặt mũi."

Hiên Long vội vàng nói: "Linh nhi cô nương, còn không cảm ơn Thiên Quân tiên bối, có tín vật của lão nhân gia, tiên giới bất luận là ai cũng sẽ không động đến người nữa."

Lý Cường hoàn toàn trầm tĩnh lại, Lệ Cẩm Thiên Quân nếu nói như vậy, đã tỏ vẻ không làm khó Linh nhi nữa. Hần gật đầu nói: "Linh nhi..."

Linh Bách Tuệ không ngốc chút nào, nàng biết Lệ Cẩm Thiên Quân là một trong bảy đại thiên quân của tiên giới, địa vị tại tiên giới rất sùng cao, có hần cam đoan, mình sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái. Nàng tiếp nhận tín vật, phiêu nhiên hành lễ nói: "Cảm ơn Thiên Quân."

Trong lòng Lệ Cẩm Thiên Quân lại thở dài: "Thật sự đáng tiếc một cực phẩm yêu tiên." Hần cười nói: "Không cần cảm ơn. Linh nhi cô nương thật không tưởng nổi a, theo ấn tượng của ta, từ trước khi Nghịch Hành Thông Đạo phong bế rất lâu, đã không ai tu thành yêu tiên nữa, con đường tu hành này thật khó đi a."

Linh Bách Tuệ nhàn nhạt nói: "Không dễ đi cũng phải đi thôi, cảm ơn Thiên Quân nhắc nhở."

Lệ Cẩm Thiên Quân gật đầu, lại nói: "Vị tiểu cô nương này rất đặc biệt, dĩ nhiên là linh thể tu luyện, trong ngực người chính là Thiên Sư Thần Thú...nói như vậy...Lý Cường đem Trần Thái Ý Nguyên tặng cho người không?" Hần rút cuộc cũng là Lệ Cẩm Thiên Quân, nói mấy câu đã nắm giữ chủ động.

Mị nhi đề phòng nói: "Người...người muốn làm gì? Tiểu Bạch là của ta!" Nàng rất thích Tiểu Bạch, dẫn nó theo thời gian dài như vậy, nàng đã xem Tiểu Bạch là đồng bọn và bằng hữu, Lệ Cẩm Thiên Quân nói làm nàng rất khấn trương, nàng tuyệt đối không nỡ để cho Tiểu Bạch rời đi.

Lý Cường làm sao để cho Mị nhi lo lắng sợ hãi, hần nhàn nhạt nói: "Trần Thái Ý Nguyên ta tặng cho Thiên Sư Thần Thú."

Lệ Cẩm Thiên Quân cũng không kỳ quái, Lý Cường có thể đem Trần Thái Ý Nguyên tặng đi, bất luận tặng cho ai, đều cũng nói rõ, hần cũng không thèm để ý tiên khí này.

Đức Lưu Hành lại trừng mắt lần nữa, trong lòng không khỏi cười khổ, muốn nói đem Trần Thái Ý Nguyên tặng người hần không kỳ quái, nhưng không ngờ lại đưa cho một súc sinh, hần thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Mị nhi gắt gao ôm Tiểu Bạch, nói với Linh Bách Tuệ: "Tỷ tỷ, chúng ta đi."

Lệ Cẩm Thiên Quân vội vàng nói: "Tiểu cô nương, đừng nóng vội, ta sẽ không miễn cưỡng người, có thể nghe ta nói một câu không?"

Lần này ngay cả Lý Cường cũng thấy ngại ngùng, Lệ Cẩm Thiên Quân biểu hiện phong độ, làm cho hắn không thể không bội phục. Dựa vào thực lực của Thiên Quân mà hắn không ngờ lại có tư thái phóng khoáng như vậy, Lý Cường chỉ có thể ở trong lòng hô to lợi hại. Hắn nói: "Mị nhi chờ một chút."

Mị nhi nghe lời ca ca nói nhất, nếu Lý Cường có đòi Trần Thái Ý Nguyên, Mị nhi dù không nỡ xa Tiểu Bạch, nàng cũng sẽ không ngánh lưu nó lại. Nàng nhìn Lý Cường, lại nhìn Tiểu Bạch trong lòng ngực, bộ dáng đau đớn thương cảm như vậy làm cả Lệ Cẩm Thiên Quân cũng có chút không đành lòng. Lý Cường cười nói: "Mị nhi, nghe Thiên Quân nói gì đã."

Lệ Cẩm Thiên Quân mỉm cười nói: "Trần Thái Ý Nguyên mặc dù là một kiện tiên khí lợi hại, nhưng ta không nhất định phải thu hồi, chỉ là bản chất trước kia của Trần Thái Ý Nguyên là Di Đạo Xích, ta cần Di Đạo Xích, a a, ta có tu luyện một Trần Thái Ý Nguyên khác, đồng dạng có thể thu nhiếp nguyên thần của linh thú, tiểu cô nương, nhìn bộ dáng người rất thích Thiên Sư Thần Thú, đừng lo, ta dùng Trần Thái Ý Nguyên mới tu luyện ra trao đổi Di Đạo Xích, như vậy có phải giải quyết được khó khăn này hay không?"

Mị nhi chỉ cầu có thể lưu lại Tiểu Bạch, đối với Trần Thái Ý Nguyên nàng căn bản không có hứng thú. Nàng vui vẻ dịu dàng nói: "Thiên Quân tiền bối...lão gia gia, ngài..ngài chỉ cần không thương tổn Tiểu Bạch là được, ta bất kể cái gì là Trần Thái Ý Nguyên." Nàng đột nhiên thả ra bản năng mị hoặc, lộ ra diện mục nguyên lai của mình.

Lệ Cẩm Thiên Quân trước mắt sáng ngời, thất thanh kêu lên: "Hay, trời sanh mị hoặc! Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy mỹ chất như thế, đáng tiếc, đáng tiếc."

Mị nhi có mị hoặc lợi hại thêm nữa cũng không cách rung chuyển tâm thần của những vị này, những người này đều là nhân vật lợi hại của tiên giới, bọn họ đối với mị hoặc tự nhiên của Mị nhi toát ra chỉ là thưởng thức và than thở.

Lý Cường hỏi: "Đáng tiếc gì?" Hắn quan tâm nhất là chuyện của Mị nhi, nhin không được muốn hỏi rõ ràng.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: "Trời sanh mị hoặc chỉ là Yêu tiên và linh thể mới có, nếu Linh cô nương cũng có mị hoặc như vậy, a a, ta cũng sẽ không cấp tín vật cho nàng đâu, bởi vì có chút đại cao thủ chính thức thích yêu tiên sẽ không để ý hết thấy, cho tín vật chỉ là uống phỉ, đáng tiếc, nàng tựa hồ chỉ dùng một cổ oán niệm tu nhập yêu tiên, mị hoặc trời sanh cơ hồ mất hết không còn, cho nên cũng không thể nói là phúc hay họa. Mị nhi tiểu cô nương lại phải cẩn thận một chút, thiên nhiên mị hoặc của người rất thương tổn người đó."

Linh Bách Tuệ vẻ mặt đỏ bừng, nàng không nghĩ tới tiên giới không ngờ cũng có người ti liệt như vậy. Kỳ thật, do nàng suy nghĩ nhiều, tiên giới mặc dù không tốt đẹp như trong tưởng tượng, nhưng cũng không tệ hại như trong tưởng tượng, cất giữ yêu tiên chỉ là một truyền thống, tựa như tu chân giới người tu chân thu thập linh thể.

Lý Cường thật ra lại lưu tâm, hắn sợ có tiên nhân nhìn trúng Mị nhi, nếu thực lực mình đủ mạnh để bảo vệ nàng, như vậy thì không sợ, vạn nhất là một người mà mình cũng đánh không lại, mộ khi bắt đi Mị nhi, vậy phiền toái rồi. Hắn âm thầm quyết định, tạm thời để cho Mị nhi về Linh Quý giới trước, đợi chuyện của Hâm Ba Giác bình ổn lại, những tiên nhân đều về tiên giới, thì mới cho Mị nhi đi ra.

Mị nhi do dự một chút, đem Tiểu Bạch bỏ lên mặt đất, nói: "Lão gia gia, ngài không thể làm bị thương Tiểu Bạch nga, nếu không Mị nhi không đáp ứng."

Tiểu Bạch phát run tựa một bên chân Mị nhi, không dám bỏ chạy, cũng không dám phản kháng. Nó là thần thú có linh tính, là do Lệ Cẩm Thiên Quân tự mình thu phục, cho nên vừa nhìn thấy Thiên Quân liền sợ đến không biết làm sao.

Lệ Cẩm Thiên Quân lẳng không chớp tới, Thiên Sư Thần Thú liền bay đến trên tay hắn. Hắn cười nói: "Ở bên ngoài chơi vui vẻ lắm phải không, được rồi, nhả Trần Thái Ý Nguyên ra đây." Tiểu Bạch ô yết vài tiếng, trái lại chịu phun ra Trần Thái Ý Nguyên. Ai cũng có thể nhìn ra Thiên Sư Thần Thú có ý sợ hãi thâm sâu với Lệ Cẩm Thiên Quân.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên sinh ra ý sợ hãi, cảm thấy mình thật có chút không biết chết sống, có lẽ

nguyên nhân đang ở trong cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, hấn đối với bất luận kẻ nào hay sự gì cũng không quá để ý, thực lực của Thiên Sư Thần Thú hấn biết rõ ràng, càng huống chi nó còn có thể chỉ huy một đoàn nguyên thần linh thú thần thú, nhưng nó nhìn thấy Lệ Cẩm Thiên Quân thì chỉ biết run lên không ngừng, vốn không dám làm ra cử động gì phản kháng, Lệ Cẩm Thiên Quân có thực lực gì thì có thể tưởng tượng mà biết.

Động tác của Lệ Cẩm Thiên Quân rất nhanh, hấn phao xuất ra một cái vòng tròn màu bạc, tay không ngừng hư trao, một nguyên thần cỡ chừng nắm tay bị hấn ngạnh sanh từ trong Di Đạo Xích chớp ra, ngay sau đó lại bị đánh vào trong vòng tròn. Chỉ chớp lát sau, hấn ngừng tay, thu lấy Di Đạo Xích trống không, nói: "Mị nhi, người muốn Trấn Thái Ý Nguyên, ta cho người linh huyền chỉ huy và phương pháp tu luyện...hay là đem Trấn Thái Ý Nguyên cấp Thiên Sư Thần Thú?"

Mị nhi không chút do dự nói: " Cho Tiểu Bạch, ta không cần."

Trên mặt Lệ Cẩm Thiên Quân lộ ra tia cười ôn hòa ấm áp, giải thích: " Trấn Thái Ý Nguyên nếu đem cho Thiên Sư Thần Thú, một ngày nào đó nó tu luyện ra bản thể, đến lúc đó người không cách nào chỉ huy nó nữa...người còn muốn cấp cho nó không?"

Mị nhi vẫn như cũ nói thật kiên quyết: " Cấp nó."

Trên mặt Lý Cường lộ ra tươi cười, nói: " Thiên Quân, không cần thử Mị nhi nữa, nàng không biết dùng Trấn Thái Ý Nguyên tranh đấu với người khác đâu, Thiên Sư Thần Thú là tiểu đồng bọn của nàng."

Lệ Cẩm Thiên Quân không khỏi thở dài một tiếng: " Nhận thức của Thiên Thực ngay cả một tiểu cô nương cũng không bằng, nhưng được, ta cũng tặng cho người một tín vật."

Linh Bách Tuệ và Mị nhi cũng kêu lên đa tạ: " Cảm ơn tiền bối ưu ái."

Lệ Cẩm Thiên Quân nhìn Thiên Sư Thần Thú quát: " Tiện nghi cho tiểu súc sinh người, há mồm!"

Thiên Sư Thần Thú Tiểu Bạch hưng phấn há miệng, Trấn Thái Ý Nguyên bay trên không trung đột nhiên bắn vào trong miệng nó. Nó chạy đến bên người Lệ Cẩm Thiên Quân lấy lòng liếm liếm tay hấn, hóa thành một đạo ngân tuyến, bay tiến vào trong lòng ngực Mị nhi.

Lý Cường nói: " Linh nhi, Mị nhi, các muội đi tới Kiếm Tiêu Điện chờ ta, ta còn có chuyện muốn nói, đừng bỏ đi." Hấn đối với việc giải quyết vấn đề khó khăn của Trấn Thái Ý Nguyên phi thường hài lòng, nếu Lệ Cẩm Thiên Quân không phải dễ nói chuyện, sợ rằng lại phải đánh nhau. Đối với cao thủ như Lệ Cẩm Thiên Quân, Lý Cường vốn không có chút cơ hội thắng.

Mị nhi cười nói: " Ca ca, chúng ta đợi huynh tới." Hai người vui vẻ cáo từ mọi người rồi rời đi.

Lệ Cẩm Thiên Quân cấp cho Lý Cường một ấn tượng phi thường tốt đẹp, hấn cười nói: " Kiến thức của Thiên Quân dù sao bất phạm, tiểu tử rất bội phục, Thiên Quân còn có chuyện gì xin phân phó, tiểu tử nhất định tuân mệnh." Hấn đứng dậy cúi người hành lễ. Hấn phục chính là đạo lý của Thiên Quân, mà không phải thực lực của hấn.

Một chiều vỗ mông ngựa này xuất tới, Lệ Cẩm Thiên Quân cũng cảm thấy rất thoải mái, hấn ha ha cười nói: " Người cũng rất bất phạm, ha ha, ta gọi người một tiếng lão đệ đi thôi. Lão đệ, đích thật là có chút việc phiền toái người, ta nghĩ muốn một kiện đồ vật của người, không biết người bỏ được không?"

Lý Cường rất sáng khoái nói: " Chỉ cần ta có, thì không có chuyện."

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Ta biết người tu luyện Thất Tập Đan, ta muốn Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan trong Thất Tập Đan, chính là viên thần đan màu xanh biếc, người bỏ được không?"

Đức Lưu Hành và Hiên Long đều mở to hai mắt.

Trong lòng Hiên Long hiểu được, loại thần đan này đối với La Thiên Thượng Tiên mà nói tác dụng không lớn lắm, cảnh giới bọn họ chưa cần dụng tới thần đan như vậy, nhưng cao thủ có cảnh giới như Thiên Quân thì hoàn toàn khác hấn, bọn họ nếu muốn tiến lên một cảnh giới mới thì vô cùng gian nan, nếu có Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan trợ giúp, cũng rất có thể đột phá cảnh giới hiện tại.

Lý Cường biết mình thu năm viên Thất Tập Đan trên quý cở nào, hắc kỳ quái không biết tại sao Lệ Cẩm Thiên Quân biết mình có thần đan, nhưng ngay từ đầu hắc đã rất khâm phục Lệ Cẩm Thiên Quân, cho nên hắc không chút do dự nói: "Được, ta sẽ đưa cho Thiên Quân, nhưng ta xin Thiên Quân đáp ứng một việc."

Lệ Cẩm Thiên Quân vốn định, nếu Lý Cường không nỡ, hắc sẽ dùng đồ vật trao đổi, ai ngờ Lý Cường không chút do dự, liền đáp ứng ngay. Hắc cười nói: "Chuyện gì cứ nói, chỉ cần ta có khả năng làm là được."

Lý Cường cười nói: "Là Thiên Thực, lần này luyện đan hắc cũng ra tay rất nhiều, hy vọng sau này Thiên Quân không nên làm khó hắc nữa."

Lệ Cẩm Thiên Quân ngây người, hắc không nghĩ đến Lý Cường lại cầu tình cho Thiên Thực, một hồi lâu hắc gật đầu nói: "Được..."

Lý Cường lấy ra thần đan màu xanh biếc, đưa qua.

Lệ Cẩm Thiên Quân che dấu không được sự vui sướng trong nội tâm, cười nói: "Chỉ có Bối Dã Đan Đỉnh của Nguyên Cổ Thượng Nhân mới có thể tu luyện ra bảo đan như vậy, a a, cảm ơn lão đệ."

Đức Lưu Hành cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Lý Cường vừa nhìn thì hiểu được, từ Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực dựa vào Vật Uẩn Thần Đan đột phá cảnh giới hiện tại, hắc chỉ biết thần đan đối với tiên nhân ý nghĩa thế nào. Hắc xuất thân là thương nhân, đối với việc xã giao quan hệ có thể hội rất sâu, hắc đã sớm hiểu được một đạo lý, tiên nhân cũng là người, chỉ cần mình nắm chắc cơ hội, tiên nhân cũng có thể làm bằng hữu.

Lý Cường móc ra một viên Vật Uẩn Thần Đan, nói: "Lão Đức, đây là Vật Uẩn Thần Đan..."

Nhưng Đức Lưu Hành lại không tiếp, tròng mắt hỏi: "Tại sao cho ta thần đan?"

Lý Cường cười ha ha, hắc đột nhiên phát hiện Đức Lưu Hành phi thường đơn thuần, là một người rất trực tính. Hắc nhin không được châm chọc: "Đức Lưu Hành đại nhân, ta đang lấy lòng ngươi mà nhìn không ra sao? Ha ha, vậy thì thôi, Đức đại nhân xem không vào mắt vật của tu chân giới a." Hắc làm bộ muốn thu thần đan.

Đức Lưu Hành chụp lấy, tròng mắt nói: "Ai nói ta không muốn, ta chỉ là muốn biết..cho ta thần đan có điều kiện gì."

Lý Cường nhướng mày, hắc vốn không có điều kiện gì, chỉ định đưa cho Đức Lưu Hành mà thôi, hiện nghe người này nói chuyện chẳng biết tốt xấu, trong lòng liền có chút khó chịu.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười cười không nói lời nào, cảm thấy rất hứng thú nhìn Lý Cường làm thế nào. Hiên Long thỉnh thoảng nghiêng đầu, hắc cố tình nhắc nhở Lý Cường một tiếng, nhưng nhìn thấy thần sắc của Thiên Quân, hắc lại nhin xuống không nói nữa.

Đức Lưu Hành tại tiên giới là người tận trung với Thanh Đế, thực lực của hắc rất mạnh, thuộc về siêu cấp cao thủ chiến đấu, trong mắt hắc, ngoại trừ số ít người đáng giá bồi phục, tuyệt đại bộ phận tiên nhân đều khinh thường, trừ phi có bản lĩnh tranh đấu với hắc mà không thua, có lẽ hắc mới có vài phần kính trọng.

Lý Cường cũng có một việc phiền não, từ khi cùng Xích Vật Ngự tranh đấu, Phong Cuồng Chi Tâm cảnh giới tựa hồ có tiến cảnh, nhưng trong giới này, rất ít có người có thể đỡ được sự công kích của thần khí, hắc vẫn thiếu một đối thủ tranh đấu để cho hắc tu luyện. Nghe xong Đức Lưu Hành nói, trong lòng hắc có chút vừa động, người này là La Thiên Thượng Tiên đứng hàng thứ hai, dùng thần khí đánh hắc hắc là không có chuyện, đây không phải là một đối tượng tu luyện có sẵn hay sao?

Đức Lưu Hành đột nhiên phát giác Lý Cường lộ ra một tia cười xấu xa, trong lòng không nhin được nói thắm, không biết Lý Cường muốn làm gì.

234. Chương 234

Lý Cường cười nói: "Có một điều kiện, đánh với ta một trận."

Hiên Long lại càng hoảng sợ, nghĩ thầm Lý Cường thật sự không biết trời cao đất rộng, thực lực của Đức Lưu Hành hẳn quá rõ, cho dù hắn không xuất ra Hình Thiên tiên khí, nhưng Lý Cường cũng không có khả năng đánh thắng hắn được, ngay cả ngang tay cũng không có khả năng, điều kiện này của Lý Cường chính là điều kiện muốn tìm chết. Hắn không nhịn được bật thốt lên: " Lão đệ...ngươi sống chán rồi sao?"

Đức Lưu Hành ha ha cười to, bộ râu rậm cũng bay múa lên, hắn đột nhiên có chút hảo cảm với Lý Cường, có thể nói thẳng trước mặt hắn như vậy còn thật không đơn giản. Hắn giống như bị người gãi trúng chỗ ngứa, không khỏi hai mắt tỏa ánh sáng, lớn tiếng nói: " Được! Không có chuyện, ngươi muốn đánh thế nào?"

Trong lòng Lệ Cẩm Thiên Quân cũng có chút kỳ quái, không biết Lý Cường suy nghĩ cái gì.

Lý Cường cười nói: " Chỉ là đánh nhau thì không gọi là điều kiện nữa, điều kiện của ta là - ta có thể đánh, ngươi lại không thể hoàn thủ."

Đức Lưu Hành cả kinh kêu lên: " Cái gì?"

Hiên Long lập tức hiểu được ý tứ của Lý Cường, hắn nhịn không được cười rộ lên, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử này đúng là một tiểu yêu quái.

Lệ Cẩm Thiên Quân cũng cười to nói: " Tốt, đó mới là điều kiện! Lão đệ, Đức Lưu Hành đại nhân đích thật là một người luyện công rất tốt, ha ha."

Đức Lưu Hành cuống quýt lắc đầu, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại xuất ra điều kiện như vậy, nhưng hắn cũng không thêm để ý, dựa vào thực lực của La Thiên Thượng Tiên, hắn nghĩ cho dù Lý Cường có tu luyện tu hần Thiên Tiên Chương thì công lực cũng không cao được tới bao nhiêu, vì có thể có một viên Vật Uẩn Thần Đan, như vậy cũng rất đáng giá. Hắn vuốt râu, gật đầu nói: " Được, ta đáp ứng điều kiện của ngươi." Nói xong thu thần đan trong tay.

Lệ Cẩm Thiên Quân nhắc nhở: " Đức đại nhân, ngươi nên cẩn thận một chút, hắn không có kềm cỏi đâu."

Đức Lưu Hành không quan tâm nói: " Cảm ơn Thiên Quân nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận." Hắn đứng dậy hỏi: " Đến địa phương nào đánh?"

Lý Cường cười nói: " Đừng nóng vội a, ta còn muốn chuẩn bị một chút, khó được một vị La Thiên Thượng Tiên giúp tiểu tử thử chiêu, hắc hắc, dù sao ta cũng phải tận tâm một chút đúng không?"

Lý Cường chuyển hướng Lệ Cẩm Thiên Quân hỏi: " Thiên Quân, các ngươi sẽ đi Hâm Ba Giác sao?" Hắn lại cố gắng tìm thêm tình báo của Hâm Ba Giác. Ở trong thế giới này người tu chân biết về Hâm Ba Giác vốn không có ai, cho nên không có ai ghi lại chuyện này, chỉ có tiên nhân của tiên giới mới hiểu rõ, nhưng không có tiên nhân nào nguyện ý nói cho Lý Cường, đây là điều hắn phiền não nhất, bây giờ hắn chỉ cần có cơ hội liền tìm hiểu ngay tức khắc.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Đương nhiên muốn đi, Thanh Đế có lẽ cũng sẽ đi, nhưng ta cũng không chính xác, ta và Đức Lưu Hành đại nhân là nhóm người thứ ba đi tới."

Lý Cường hoảng sợ nói: " Nói như vậy, nhóm đầu tiên là Cô Tinh đại nhân, còn nhóm thứ hai là ai?"

Đức Lưu Hành nói: " Cô Tinh đại nhân là nhóm đầu tiên, nhóm thứ hai là Phạm Khải Thiên Quân và La Thiên Thượng Tiên Xích Vật Ngử đại nhân."

Lý Cường hỏi: " Tiên giới định cùng Hâm Ba Giác khai chiến hay sao? Sao lại phái nhiều cao thủ đi tới như vậy?"

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Khai chiến? Nói giỡn sao, sao tiên giới lại khai chiến với người của Hâm Ba Giác, đó là Cổ tiên nhân...lần này chúng ta đi tới, là do có chuyện khác cần giải quyết, lão đệ, nghe nói ngươi cũng định đi?" Hắn hình như cái gì đều cũng biết.

Lý Cường gật đầu nói: " Sư tôn và đại ca của ta bị hãm trong đó, ta phải đi cứu bọn họ, hơn nữa ta phải có Nghịch Thiên Bảo Kính của Cô Tinh đại nhân, trợ giúp sư tôn và đại ca của ta chuyển thế, hắn cũng không thể xảy ra chuyện." Lý Cường không muốn quản chuyện của tiên giới, hắn chỉ muốn cứu trợ sư tôn và đại ca.

Lệ Cẩm Thiên Quân hỏi: " Lúc người tu luyện thần đan, thì có đưa Thiên Chân Thượng Nhân ra khỏi Bối Dã Thần Trận?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Thiên Quân, lão nhân gia sao cái gì cũng biết a, ta..này...chẳng lẽ Thiên Chân Thượng Nhân không thả được sao?"

Hiên Long không nói chuyện, hắn chỉ biết Lý Cường thả ra Thiên Chân Thượng Nhân. Đức Lưu Hành là lần đầu tiên nghe nói, hắn kinh ngạc: " Thiên Chân Thượng Nhân? Ai nha...không được rồi.."

Lý Cường có chút kỳ lạ: " Sao không được, Thiên Chân Thượng Nhân không phải Cổ tiên nhân sao?"

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Người thả hắn đi ra đắc tội với một người lợi hại, người này ngay cả ta cũng không dám đắc tội, hắn và Thiên Chân Thượng Nhân là kẻ đối đầu, sau này người nhìn thấy hắn cũng nên cẩn thận."

Lý Cường lắc đầu nói: " Ân oán của bọn họ có quan hệ gì tới ta, người nọ là ai?" Lời tuy nói như vậy, trong lòng Lý Cường cũng đang nhảy lên, hắn biết Thiên Chân Thượng Nhân rất lợi hại, không dưới tu vi của Lệ Cẩm Thiên Quân, kẻ thù của hắn thì phải càng thêm lợi hại.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Người thả hắn đi ra thì có quan hệ tới người rồi, người nọ cũng là Thủy Ẩn Giả, là cha của Thiên Chân Thượng Nhân..."

Lý Cường tròn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới nói: " Cha? Cha của Thiên Chân Thượng Nhân? Sao lại rối loạn như vậy, cha của hắn không phải chính là Bác Tụ Thượng Nhân đó chứ. ách, Thiên Chân Thượng Nhân sao lại ở trong Bối Dã Đan Đỉnh của Thiên Cô chứ?" Hắn càng nói càng hồ đồ.

Đức Lưu Hành kinh ngạc nói: " Di, người biết không ít ma, người cũng biết Bác Tụ Thượng Nhân?"

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Hay, chính là Bác Tụ Thượng Nhân, cha con bọn họ là kẻ đối đầu, về chuyện Thiên Chân Thượng Nhân ở trong Bối Dã Đan Đỉnh, đó là hắn bị Nguyên Cổ Thượng Nhân giam cầm, a a, đại khái là do Bác Tụ Thượng Nhân nhờ vả Nguyên Cổ Thượng Nhân dạy dỗ Thiên Chân Thượng Nhân, nhưng hắn lại là một người cực kỳ khó chơi, lần này xuất thế chỉ có trời biết hắn lại gây ra họa gì."

Lý Cường nghe được cũng choáng váng đầu óc: " Đều là Thượng Nhân, tiểu hài tử chúng ta đừng nghĩ lẫn lộn. Thả cũng đã thả, hối hận cũng vô dụng, dù là thêm một lần, ta cũng sẽ thả hắn thôi." Trong lòng hắn hiểu được, có lẽ Thiên Cô muốn mượn tay mình phóng thích Thiên Chân Thượng Nhân, nếu không nằng sẽ không lưu lại linh huyền phá giải Bối Dã Thần Trận trong Bối Dã Thiên Kinh.

Đức Lưu Hành nói: " Được, dám làm dám chịu! Ha ha, ta rất muốn nhìn xem người có bao nhiêu khả năng, đến! Đến! Chúng ta tìm một chỗ thử một chút. Thiên Quân, Mộc Long, các người làm người chứng kiến đi, người chuẩn bị rồi chưa?" Hắn có chút gấp không dần được.

Trong lòng Lý Cường một mực tính toán làm sao lợi dụng cơ hội lần này, để cho La Thiên Thượng Tiên thử xem thần khí do mình tu luyện, diệu nhất là hắn không thể hoàn thủ, không thể phản kích, nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản. Hắn ngẫm lại đều thấy vui vẻ, còn có chuyện gì so với chuyện này càng sướng khoái hơn, hắn nhin không được mà nở nụ cười lặng lẽ.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười gật đầu, nói: " Đức đại nhân thật sự là nóng tính, được, Mộc Long, chúng ta đi xem." Hắn đứng dậy, ống tay áo chém ra, bốn người đồng loạt na di đi.

Bốn người rơi vào mặt ngoài một tinh cầu. Đây là một tinh cầu Lý Cường chưa từng tới qua, đại địa màu đỏ, một mảnh hoang vu, không khí rất mỏng manh, trời rất xanh, nhìn không thấy một đám mây, trên mặt đất đều là những viên đá nhỏ màu nâu, không có tung tích của động thực vật, dãi mắt ra xa, chân trời giống như hình tròn, trong thiên địa một mảnh tĩnh mịch.

Nơi này tựa hồ là một tinh cầu không người.

Lý Cường dò xét Định Tinh Bàn, Đức Lưu Hành ngạc nhiên nói: " Di, người có Định Tinh Bàn của hai giới? Nhìn bộ dáng người có không ít bằng hữu tiên nhân a."

Lý Cường không để ý tới hắn, hắn phát hiện nơi này không ngờ là Tiềm Kiệt Tinh, không nhin được cười khổ nói: " Thiên Quân, sao người lại tuyển địa phương này?"

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Địa phương này không tệ, lúc ta tới đi ngang qua nơi này, không có nhìn thấy thấy dấu hiệu của đại hình tính mạng, ở chỗ này tranh đấu rất là thích hợp."

Lý Cường nói: " Đây là một tinh cầu của người tu chân, ở giới này rất có danh, gọi Tiềm Kiệt Tinh, ta cũng là lần đầu tiên đến, kỳ quái, sao lại không có ai?"

Hiên Long nói: " Nơi này cái gì cũng không có, sợ rằng không có người đến, người tu chân phải ở chỗ địa phương nào có linh mạch để tu luyện, bọn họ có thể ở tại nơi khác, chỉ cần nơi này không có ai là có thể so tài rồi."

Đức Lưu Hành bay cách mặt đất chừng mười thước, hắn có chút chuyển thân, lộ ra tiên giáp màu đen nhánh, chỉ nghe một trận " ba ba " thanh, từ tiên giáp toát ra vô số màu xanh tinh điểm, phảng phất ngàn vạn lần huỳnh hỏa trùng (trùng lửa vàng) tụ tập lại cùng nhau, đồng thời, thân ảnh hắn dần dần ẩn tiến vào trong tinh quang, chỉ chốc lát sau, một dải tinh quang vờn quanh thân bay múa, cả người hắn tựa hồ tăng lên thêm một vòng, có vẻ uy mãnh vô cùng.

Đức Lưu Hành quát to: " Đến! Để cho ta nhìn xem bản lãnh của ngươi thế nào? Đừng làm cho ta thất vọng, ha ha." Ý khí hắn phong phát bộ dáng làm Lý Cường rất khó chịu. Con mắt Lý Cường vừa chuyển, cố ý đánh giá tiên giáp của hắn, trong lòng nhin không được muốn trị hắn một trận.

Tiên giáp màu đen Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa cũng không biết tinh điểm vờn quanh thân hắn là thứ gì. Hắn thản nhiên hỏi: " Thiên Quân, tiên giáp của Đức đại nhân rất có đặc điểm a, ân, khí thế không tầm thường, đó là tiên giáp gì? Được rồi, Đức đại nhân dùng Hình Thiên tiên khí nổi tiếng nào a?"

Khí thế của Đức Lưu Hành dâng cao mười phần, đang đợi Lý Cường ra tay, ai ngờ hắn lại nói chuyện phiếm với Thiên Quân, còn thỉnh thoảng đi khích lệ mình một câu. Lệ Cẩm Thiên Quân nhin cười, nghiêm trang nói: " Ân, tiên giáp của Đức Lưu Hành đại nhân rất có danh, gọi là Âm U tiên giáp, Hình Thiên tiên khí là Trục Lục Phủ, còn gọi là Bảo Diệt Tiên Phủ, nhưng ngươi yên tâm đi, Hình Thiên tiên khí không thể tùy tiện sử dụng, tiên binh của hắn là một mặt Tụ Tinh Độn, có thể hóa thành bảy thứ tiên khí, đặc điểm biến hóa vô thường..."

Đức Lưu Hành bị Lý Cường để đứng một mình tại không trung, khí thế bất tri bất giác bị giảm đi không ít, hắn lại quát to: " Ngươi rốt cuộc có đánh hay không đánh a, nếu không đánh ta đi xuống đó."

Hiên Long nghiêng đầu, trong lòng ngẫm buồn cười, một siêu cấp cao thủ có thực lực phi phàm như Đức Lưu Hành, Lý Cường nếu muốn trêu chọc hắn, đâu có dễ dàng như vậy.

Chỉ nghe Lý Cường cười hì hì nói: " Đức đại nhân, ngươi đừng gấp ma, ta đang thỉnh giáo Thiên Quân lão nhân gia, miễn cho lúc đánh làm ra chuyện xấu a, ngươi là La Thiên Thượng Tiên, ở tiên giới là một nhân vật lợi hại, ai, nếu đánh loạn xạ...vậy đã làm sai ý muốn ban đầu của ta, ta chỉ là muốn hướng Đức đại nhân chuyên chú học tập thôi."

Nghe Lý Cường nói như vậy, Đức Lưu Hành có chút ngại ngùng: " Ta đúng là quá nóng nảy, nhưng ngươi cũng nhanh lên một chút đi, dây dây dưa dưa làm người ta sốt ruột." Nhìn qua hắn tựa hồ không nhận ra được Lý Cường đang trêu chọc hắn. Đợi một lát, hắn nhìn thấy Lý Cường còn đang nói chuyện với Thiên Quân và Hiên Long, liền chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, ai ngờ vừa mới đứng vững, Lý Cường liền bay lên, cười hì hì nói: " Được! Bắt đầu!" Thái Hạo Toa hóa thành một đạo kim mang bay tới.

Không ai nghĩ Lý Cường nói đánh là đánh ngay.

Đức Lưu Hành hú lên quái dị, kim quang chợt lóe, thuần chuyển qua không trung, phản ứng cực nhanh, như một tia chớp. Lý Cường bắn ra một đạo kim quang đánh xuống mặt đất, trong tiếng nổ vang, mở ra một khe nứt sâu chừng một thước. Năng lực khống chế Thái Hạo Toa của Lý Cường đã rất mạnh, nhưng vẫn còn lãng phí một chút kinh lực, hắn kháng nghị: " Đức đại nhân, ngươi không thể tránh né!"

Đức Lưu Hành phát giác mình đang rất bị động, hắn nói: " Ta không hoàn thủ...nhưng lẽ nào không thể tránh né a."

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Đức đại nhân, ngươi đích xác không thể tránh né, nếu ngươi muốn tránh thì tiên giới cũng không có bao nhiêu người có khả năng đánh trúng ngươi." Hắn giúp Lý Cường nói một câu.

Hiên Long cũng nói: " Đúng vậy, tiên nhân nếu không muốn đánh thì như thế nào cũng có thể né ra, trừ phi bị hãm vào trong trận pháp, Đức đại nhân làm như vậy thật không công bình a."

Đức Lưu Hành bị ba người một xướng một hòa làm cho không cách nào tưởng tượng, hần đành nói: " Được rồi, ta không né...không né nữa, nhưng ta có thể dùng tiên khí ngăn cản được chứ." Hần nhận thấy Lý Cường sử dụng tiên khí, mà mình chỉ có thể phòng ngự không thể phản kích, điều này so với tiên công còn vất vả hơn, trong lòng hần có chút lo lắng, cho nên chuẩn bị lúc nguy hiểm thì có thể dùng Hình Thiên tiên khí ngăn cản.

Lý Cường mặc kệ hần dùng cái gì ngăn cản, hần không thể quản mình làm sao đánh hần, người này nhất định cũng không có việc gì, vừa lúc có thể dùng Chiến Hồn Dao hần mới tu luyện. Hần hoảng động tay, một chút kim quang từ bả vai sáng lên, trong phút chốc, thần giáp mới tu luyện hiển lộ ra.

Lúc này đây giật mình không chỉ là Đức Lưu Hành, kim mang trong mắt Lệ Cẩm Thiên Quân hiện lên, thấp giọng nói: " Thần giáp? Diễn Chú Thần Giáp!"

Lý Cường rốt cuộc đã biết tên của vũ đạo Chiến Hồn Dao, nó không ngờ lại mang tên Diễn Chú Thần Giáp, vậy Chiến Hồn Dao lại được gọi là gì? Hần bắt chắp nhiều lời, thúc dục Thái Hạo Toa đánh tới.

Đức Lưu Hành tiện tay vung lên, tụ tập tinh quang quanh người ngăn trước mặt.

Thái Hạo Toa mặc dù một lần nữa được Lý Cường tu luyện qua, nhưng còn kém xa Tụ Tinh Độn của Đức Lưu Hành. Tụ Tinh Độn vô thanh vô tức hóa giải đi Thái Hạo Toa.

Lý Cường chỉ cảm thấy cả người đại chấn, hần vội vàng thu hồi Thái Hạo Toa, trong lòng thâm giật mình, vật này cũng quá lợi hại. Hần bắt đầu một lần nữa phỏng chừng thực lực của La Thiên Thượng Tiên.

Hiên Long có chút lắc đầu, hần trong lòng rất hiểu được, sự chênh lệch giữa Lý Cường và Đức Lưu Hành quá lớn, vô luận là công lực hay là vũ khí, đều không cùng một cảnh giới và tầng thứ, trừ phi Lý Cường có thần kỳ binh, nếu không dù là Đức Lưu Hành cứ đứng bất động, Lý Cường cũng không có cách nào làm gì hần.

Lệ Cẩm Thiên Quân ở một bên cười cười mà nhìn, từ khi nhìn thấy Lý Cường mặc vào Diễn Chú Thần Giáp, hần chỉ biết cổ quái của tiểu tử kia sẽ không ít, trong ấn tượng, Diễn Chú Thần Giáp hần là phải có một thần khí phối hợp, chỉ là hần có chút không tin Lý Cường có thể có được, cho nên hần rất chờ mong mà nhìn.

Đức Lưu Hành cười nói: " Người không phải chỉ có một chút tu vi ấy thôi chứ? Nghe nói Xích Vật Ngữ cũng phải ném một chút khổ nhỏ của người, ha ha, không nên nghĩ sẽ đánh lén, ta sẽ không hoàn thủ, người còn giở trò gì? Mau thành thật hiển lộ ra thực lực cực mạnh nhất của người đi, nếu còn muốn cho ta xem trọng người."

Lý Cường không khỏi nhin được cảm thấy xấu hổ, xem ra Đức Lưu Hành có vị trí thứ hai trong La Thiên Thượng Tiên, tuyệt đối không phải may mắn có được, người này không ngờ cũng là đại trí nhược ngu(kẻ trí giả ngu), tâm ma của mình đã bị hần vạch trần.

Lý Cường khom người thì lễ nói: " Như thế, tiểu tử thật xấu hổ, đa tạ Đức đại nhân chỉ điểm."

Lệ Cẩm Thiên Quân nhỏ giọng cười nói: " Mộc Long, tiểu tử này thật thú vị, người nghĩ hần thế nào?"

Lý Cường đối với Hiên Long có ân cứu mạng, vì muốn cấp cho Lệ Cẩm Thiên Quân lưu lại ấn tượng tốt, Hiên Long nhân cơ hội khích lệ Lý Cường một phen: " Thiên Quân, hần rất không tệ, ta rất thích tính tình của hần, ngộ tính của hần cũng rất cao..."

Lý Cường thu hồi ý nghĩ trên chọc Đức Lưu Hành, hần nghĩ Đức Lưu Hành cũng là một cao thủ đáng giá được tôn kính.

Đức Lưu Hành đột nhiên phát giác trên thân Lý Cường toát ra khí thế thật khẩn trương, trong lòng hần run lên, vội vàng đem Hình Thiên tiên khí Trục Lực Phủ ẩn ở sau lưng. Trải qua vô số lần tranh đấu, hần đã nhìn thấy những chuyện chỉ vì quá sơ ý khinh thường mà thất bại, bởi vậy trong tranh đấu cho tới bây giờ hần không hề dám coi rẻ đối thủ.

Lý Cường muốn đem uy lực của Chiến Hồn Dao tăng lên cảnh giới của chính mình, tốt nhất cũng không đả thương người, có thể hoàn toàn phát huy ra cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, lại có thể làm cho hắc ma luyện thì cũng chỉ có những tiên nhân cao thủ cấp bậc cổ La Thiên Thượng Tiên. La Thiên Thượng Tiên sẽ không vô cớ để cho Lý Cường đánh như vậy, cho nên cơ hội hôm nay thật sự là thiên tái nan phùng (độc nhất vô nhị hay là vô cùng hiếm có).

Con mắt Lệ Cẩm Thiên Quân sáng ngời, hắc cũng nhận thấy được khí thế của Lý Cường thay đổi. Hắc lôi kéo Hiên Long lui ra phía sau một chút, nói: "A a, tiểu tử này thật có chút thú vị." Chỉ thấy một đạo kim sắc quang mạc từ sau lưng Lý Cường bay lên, Lệ Cẩm Thiên Quân hít sâu một hơi, chấn kinh nói: "Trời ạ, đây không phải chính là Cửu Diễn Lưu hay sao? Thần khí Cửu Diễn Lưu không ngờ cũng rơi xuống trên tay hắc...vừa rồi ta đã cảm thấy kỳ quái, có Diễn Chú Thần Giáp thì sao lại không thấy Cửu Diễn Lưu...nguyên lai thật sự ở trên tay hắc."

Quang mạc của Chiến Hồn Dao vừa mới hiện lên, Lý Cường liền nghe được lời Lệ Cẩm Thiên Quân nói, Cửu Diễn Lưu - tên chính thức của Chiến Hồn Dao. Hắc hưng phấn quát to: "Lão Đức, ăn một Cửu Diễn Lưu của ta!" Phất tay, quang mạc liền thiên tiếp địa đè ép xuống tới.

Đức Lưu Hành không thể thuận di, không thể tránh né, phải tiếp Cửu Diễn Lưu bổ tới. Với kiến thức của hắc đương nhiên biết được Cửu Diễn Lưu là thần khí, nhưng hắc còn không tin Lý Cường có thể hoàn toàn nắm giữ thần khí này. Tự Tinh Độn hóa thành vô số tinh điểm nghênh đón lên.

Lệ Cẩm Thiên Quân phất tay mang theo Hiên Long na di ra, ánh mắt của hắc không tầm thường, biết một kích này của Lý Cường không phải chuyện đùa.

Quang mạc chia làm ba đạo kích lưu hội tập tấn công đến trước người Đức Lưu Hành, lần này tinh điểm của Tự Tinh Độn tựa hồ chống đỡ không được nữa. Sắc mặt Đức Lưu Hành biến đổi, quát to: "Tán!" Tinh điểm bay múa đột nhiên trưởng lớn, một tiếp một liền nổ mạnh ra. Hắc không có công kích, tất cả đều là dùng Tự Tinh Độn biến hóa đến triệt tiêu lực đánh sâu của Cửu Diễn Lưu.

Lý Cường lần trước nếu không tu luyện tại vãn tinh, Đức Lưu Hành nói không chừng là có thể dùng Tự Tinh Độn ngăn trở một kích này, nhưng bây giờ hắc nghĩ phải cảm thấy phi thường cố hết sức. Tiếng nổ bạo liệt oanh oanh long long rung trời động địa, Ấm U tiên giáp màu đen của Đức Lưu Hành xoay quanh xuất hơn mười đạo khí lưu màu xanh, tiếng rít liều liều, hắc trợn mắt quát to: "Tốt!"

Ba đạo kim quang của Cửu Diễn Lưu hội hợp cùng nhau, đồng thời cùng thời gian, thiên điều địa động, một tiếng nổ mạnh thanh thúy vang lên, đại địa dưới chân Đức Lưu Hành quy liệt ra, kích lưu nổ tung xé ra vài hào sâu, cát đất màu đỏ phóng lên cao giống như bão cát khuếch tán ra ngoài, lực đánh sâu vào nhấc lên một làn sóng cát cao chừng hơn trăm thước.

Một kích của Lý Cường thành công, Phong Cuồng Chi Tâm bị xúc động thành công rồi, hắc hưng phấn huyết sáo dài kêu lên: "Lão Đức, lại tiếp một chiêu!"

Lý Cường chớp lên hai tay, một con rồng lớn màu vàng lại xuất hiện trong không trung, kim quang nổ lên đem những luồng cát màu đỏ cuốn mất sạch sẽ. Chỉ thấy ba đạo hư ảnh chợt lóe, trên không trung xuất hiện ba Lý Cường giống nhau như đúc, chia là ba phương hướng, trong tay mỗi người đều khổng chế một kim ong, rít gào đánh về phía Đức Lưu Hành.

Ngoài thân hóa thân thần thông vừa hiện ra, Đức Lưu Hành rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, hắc không nghĩ đến Lý Cường lại có thần thông như thế.

Lệ Cẩm Thiên Quân trên bầu trời nhìn thấy ba Lý Cường xuất hiện, kinh ngạc kêu lên: "Như thế nào? Như thế nào có thể....bản lĩnh ngoài thân hóa thân...không có thực lực của Thiên Quân thì không cách nào sử ra được...hắc..." Hắc muốn nói đó là không có khả năng, nhưng tận mắt nhìn thấy lại làm cho hắc không thể không tin.

Ngoài thân hóa thân thần thông của Lý Cường chỉ là nửa thật nửa giả, nếu thật sự là ngoài thân hóa thân, mỗi một phân thân đều có uy lực ngang nhau, Lý Cường còn rất xa chưa đạt tới thần thông như vậy, nhưng có thể dùng để gạt người, ngay cả Lệ Cẩm Thiên Quân cũng không thể nhìn ra thật giả.

Một chiêu này của Lý Cường rốt cuộc có thể chọc ra Trục Lục Phủ của Đức Lưu Hành.

Đức Lưu Hành cảm thấy dựa vào Âm U tiên giáp và Tụ Tinh Độn đã đỡ không được nữa, tự mình lại không thể phản kích, nếu không xuất Trục Lục Phủ, sợ rằng sẽ làm ra chuyện xấu hổ.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: "Đức đại nhân sẽ nếm khổ rồi."

Hiên Long mặc dù không nói gì, trong lòng cũng kinh hãi không thôi, tự mình lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cường thì thực lực của hắn cũng không cao, nhưng thực lực bây giờ hắn triển hiện ra lại không phải chuyện đùa, công lực tăng trưởng nhanh chóng như thế, tự mình chưa từng thấy qua.

Một vòng quang mang màu xanh chói mắt từ sau lưng Đức Lưu Hành mọc lên, thanh quang nhàn nhạt nhu hòa sái hướng mặt đất, lúc đó thiên địa như đột nhiên tràn ngập một sự yên lặng khó thể tưởng tượng, thoáng chốc, ngay cả kim long rít gào trong không trung cũng bị đình trệ đi một chút.

Lý Cường chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, một loại cảm giác vô lực đột nhiên khuếch tán ra, hắn phần khởi tinh thần hét lớn một tiếng: "Cuồng Long Trảm!" Trong lòng hắn lại xẹt qua một tia sợ hãi, hắn biết Đức Lưu Hành dùng ra Hình Thiên tiên khí, cũng may hắn đã trầm vào cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, rất nhanh đã quên mất sự sợ hãi.

Trục Lục Phủ uy lực bất phàm, trong chín đại hình thiên tiên khí thuộc về vị trí thứ ba, nhưng thật ra, chín đại hình thiên tiên khí đều cũng thuộc về bán thân khí, ba tiên khí đầu tiên tương đối đến gần thân khí. Cửu Diễn Lưu của Lý Cường mặc dù lợi hại, nhưng còn thiếu đi trăm ngàn năm tu luyện, hơn nữa đối với công năng của Cửu Diễn Lưu còn chưa hiểu rõ, vô hình trung liền rơi xuống hạ phong.

Trong lòng Đức Lưu Hành vô cùng phân biệt rõ ràng, loại phương pháp chỉ thủ mà không công là chuyện mà hắn thề sau này sẽ không lặp lại như thế này nữa, lần này quả thật là quá uất ức rồi, rõ ràng mình cao hơn đối thủ rất nhiều, lại bị động đến bó tay bó chân. Hắn chỉ có thể đem uy lực của Trục Lục Phủ tăng lớn, cố gắng dẫn khai lực đánh sâu của Cửu Diễn Lưu.

Một kích này của Lý Cường đánh ra toàn thân công lực, bởi vì không lo lắng đối thủ phản kích, hắn sướng khoái dầm dìa phát tiết lên, Phong Cuồng Chi Tâm đạt tới thỏa mãn thật lớn. Hắn nhin không được cười lên điên cuồng: "Sảng a! Ha ha!" Không ai có thể nghe được tiếng cười của hắn, ba con kim long đang chồm lên rít gào tụ hợp lại trên đỉnh đầu Đức Lưu Hành tạc mở.

Thật có thể nói là thiên hôn địa ám(trời đất tối đen) nhật nguyệt không ánh sáng, cả tinh cầu đều bị chấn động, đại địa giống như sóng biển nổi lên sóng gió, trong tiếng oanh long đỉnh tai còn đứng lên vài vòng núi non hình tròn, cát bụi phóng lên cao đem cả bầu trời đều nhuộm thành màu đỏ.

Lệ Cẩm Thiên Quân lắc đầu nói: "Ai, năng lực khống chế của tiểu tử kia quá kém rồi, lãng phí quá nhiều công lực, đáng tiếc, đáng tiếc, nhìn như uy lực bất phàm, nhưng lại thật vô dụng không dùng hết." Hắn một châm kiến huyết(một cây kim đâm ngay thấy máu), chỉ ra nhược điểm của Lý Cường.

Đức Lưu Hành mặc dù dùng Trục Lục Phủ tương kinh lực vô cùng khai mở, nhưng hắn cũng bị tạp tiến vào sâu trong đất tới hơn trăm thước. Qua một lúc thật lâu, khi bụi mù tan hết, hắn đứng ngay trung tâm ở giữa một cái hố rộng lớn vô cùng xuất hiện tại trước mắt, chung quanh nổi lên vài ngọn núi.

Đức Lưu Hành bị chiêu Cuồng Long Trảm này của Lý Cường tạp đến mắt hoa đầu váng, thần khí công kích không giống tầm thường, cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng có chút ăn không tiêu. Hắn bay lên rít gào mắng to: "Tiểu tử, ngươi muốn cái mạng già của ta a!"

Lý Cường đã rất sáng phen, vốn không để ý tới Đức Lưu Hành nói cái gì đó, hắn hơi vận chuyển công lực một chút, hai tay hư không hoa động, trống rỗng xuất hiện ba đạo kim tuyệt thụ khởi, hắn muốn thử chính âm công của mình. Lần trước tại Thiên Đình Tinh cùng Tư Đồ Ung tranh đấu, âm công chính là bị mấy người Kiền Thiện Dong phá hư, bây giờ tu vi tiến vào cảnh giới khác, hắn muốn thử xem uy lực cuối cùng khác nhau tới cỡ nào.

Đức Lưu Hành còn chưa kịp thu hồi Trục Lục Phủ, âm công của Lý Cường lại tới rồi. Hắn tức giận đến oa oa kêu loạn, râu trên mặt cũng dựng đứng lên: "Tiểu tử, còn không để yên a! Ngươi muốn đánh bao lâu mới xong a!"

Lý Cường cười to nói: "Đánh tới lúc ta mệt mỏi mới tính dừng, ha ha."

Đức Lưu Hành lúc này mới nhớ tới, trước khi bọn họ động thủ cũng không có ước định đánh bao lâu mới kết thúc. Hắn tức giận bất bình kêu lên: "Viên thần đan này của ngươi cũng khó lấy quá đi thôi!" Hắn chọc đến Lệ Cẩm Thiên Quân và Hiên Long cũng đều nở nụ cười.

Lý Cường quát to: "Xem âm ba hóa hình của ta!"

235. Chương 235

Âm Ba Hóa Hình của Lý Cường lúc đầu cũng rất ngẫu nhiên xuất hiện, đó là dựa vào cảnh giới Sát Lục Chi Tâm thể ngộ ra sát chiêu. Theo âm thanh của khánh thương, Lý Cường lại thành công huyền hóa ra một pho tượng Tôn Kim Giáp Chiến Hồn, lần này và lần trước có điều bất đồng, hư ảnh lần trước tràn ngập ý vị giết chóc, lần này ảo ảnh có thái độ ba phần điên cuồng.

Đức Lưu Hành thở phào nhẹ nhõm, loại âm ba hóa hình này rất khó cấu thành uy hiếp đối với hắn, hắn nói: "Tiểu tử, âm công xong rồi thì chấm dứt đi, đừng đánh mãi không chịu yên, có nghe hay không?"

Lý Cường vẫn như cũ đắm chìm trong âm luật, không nhanh không chậm gảy kim huyền, mỗi một tiếng chấn hưởng đều hóa thành một ảo ảnh. Đức Lưu Hành rất vô tình dùng Tự Tinh Độn đem ảo ảnh nhất nhất tiêu diệt, dần dần, âm điệu bắt đầu dồn dập lên, thanh âm cũng từ từ lên cao, mơ hồ tiếng sấm từ phía chân trời vang lên, phảng phất như đang nghênh hợp khúc điệu dồn dập.

Đức Lưu Hành không hiểu âm luật, hắn vừa hóa giải ảo ảnh đang đánh tới, vừa không nhận được nói: "Nhanh lên một chút a, xuất ra tuyệt chiêu lợi hại nhất của ngươi cho ta xem, cứ chậm chạp như vậy...ta sẽ không đánh."

Lệ Cẩm Thiên Quân và Hiên Long hai người đứng cách địa phương tranh đấu của hai người không xa, hắn có chút cau mày, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại nhần lại. Hắn cảm thấy có chút không ổn, âm luật công kích của Lý Cường phi thường kỳ lạ, dùng Cửu Diễn Lưu hóa thành kim huyền, dùng thần dịch lực khởi động, huyền hóa ra kim giáp chiến hồn. Hắn biết Cửu Diễn Lưu còn có một cái tên rất tục khí - Cửu Biến, nếu chỉ dùng âm luật để công kích, thủ pháp bây giờ của Lý Cường chỉ có thể xem như biến đổi, nếu hắn có năng lực đạt tới nhị biến, Đức Lưu Hành đã không được dễ dàng như thế.

Kim huyền bắn ra ảo ảnh vốn thẳng tắp nhằm phía Đức Lưu Hành, theo giai điệu ngày càng dồn dập, nhịp điệu, ảo ảnh từ từ tại không trung xoay quanh mới phác tới, hơn nữa trở nên càng ngày càng rõ ràng, giống như là một đám kim giáp vô sĩ thật sự. Âm điệu bắt đầu trở nên kích động, khi nhạc thanh biến thành cổ (trống) thanh, thì trên bầu trời cũng nổi lên tầng lớn mây đen.

Hiên Long ngơ ngác nhìn bầu trời, ngạc nhiên nói: "Kiếp vân?"

Lệ Cẩm Thiên Quân gật đầu nói: "Là kiếp vân, có thú vị, không ngờ cũng có thể dẫn xuất kiếp vân..." Hắn thoáng có chút kinh ngạc với điểm cổ quái ngạc nhiên này của Lý Cường, trong lòng rất là bội phục, ở giới này có thể tu luyện đến trình độ này, thật sự là rất hiếm thấy.

Cửu Diễn Lưu hóa thành một mảnh quang mạc màu vàng, Lý Cường đưa tay kích đánh, tiếng chấn vang đông đông nương theo kiếp vân tụ tập, sắc trời càng ngày càng tối.

Lý Cường cũng khẩn trương lên, đây là thủ pháp hắn tự mình lực lợi ra, có thể khiến động kiếp vân hắn cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, trong lòng không nhận được vừa mừng vừa sợ.

Đức Lưu Hành nhìn kiếp vân, chỉ cười khổ, hắn biết chỉ cần trùng tán kiếp vân là có thể hóa giải công kích lần này, nhưng bất đắc dĩ tự mình đã bị ước định trói buộc tay chân. Hắn nhìn không ra đây là chủng loại kiếp vân gì, nhưng hắn biết một khi kiếp vân hoàn toàn tụ tập, thì mình sẽ chống đỡ khó khăn, mặc dù hắn cũng không sợ kiếp vân, có Hình Thiên tiên khí nơi tay, đại kiếp hình dạng gì hắn cũng không quan tâm.

Cổ thanh càng thêm dồn dập, bầu trời hân ám đột nhiên sáng lên một chút, một đạo thiểm điện đánh xuống, mưa đá cỡ nắm tay lớn nhỏ rơi xuống đầu liên tục. Kiếp vân chẳng biết khi nào đột nhiên tiêu tán.

Lý Cường thất vọng ngưng tay, cổ thanh dừng lại. Hắn hiểu được vừa rồi mình đã làm thiếu cái gì đó, nếu không kiếp vân sẽ không tiêu tán. Hắn thu hồi Cửu Diễn Lưu bay đến một bên khổ khổ suy tư.

Đức Lưu Hành bay đến bên người Lệ Cẩm Thiên Quân, hỏi: " Tiểu tử kia làm gì vậy, đánh một nửa bỏ chạy sang bên ngấn người."

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Hắn nếu có thể nghĩ thông suốt đạo lý Cửu Biến, Đức đại nhân không có dễ dàng tự nhiên như vậy đâu."

Cổ thanh của Lý Cường mặc dù dừng lại, mây đen trên bầu trời không có tan hết, một trận mưa đá qua đi, lại nổi lên mưa to.

Lệ Cẩm Thiên Quân hỏi: " Đức đại nhân, cao thủ có thể xúc phát thiên kiếp người đã gặp qua mấy người?"

Đức Lưu Hành nói: " Rất hiếm thấy, tiểu tử này thật không tệ, nhưng hắn tựa hồ còn chưa hiểu được cách vận dụng thần khí của mình, chờ hắn hoàn toàn dung hợp thần khí xong, hắn là có thể cùng ta chính đại quang minh giao thủ."

Lệ Cẩm Thiên Quân lắc đầu nói: " Đức đại nhân vẫn còn xem nhẹ hắn, nếu hắn có thể thật sự dung hợp được uy lực của thần khí Cửu Biến Lưu, người không nhất định là đối thủ...đáng tiếc, không có ai chỉ điểm cho hắn..."

Hiên Long nói: " Thiên Quân có định chỉ điểm cho hắn một chút?" Hắn thành tâm thành ý muốn trợ giúp Lý Cường.

Lệ Cẩm Thiên Quân mỉm cười, lắc đầu nói: " Ta không nên nhúng tay vào chuyện của tiểu tử kia."

Hiên Long ngẩn ra, không nghĩ tới Lệ Cẩm Thiên Quân mà cũng có cổ kị, hắn muốn hỏi tại sao, nhưng quyền uy của Thiên Quân là không thể nghi ngờ, hắn không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói.

Mưa to suốt một giờ, Lệ Cẩm Thiên Quân, Đức Lưu Hành và Hiên Long cùng phiêu phù ở không trung cùng đội, Đức Lưu Hành vài lần muốn gọi Lý Cường, đều bị Lệ Cẩm Thiên Quân ngăn cản, ba người yên lặng đứng ở không trung.

Sắc trời dần dần sáng lên, mây đen từ từ tán đi, mưa to dừng lại, một đạo thái hồng hoành phía chân trời, sa mạc vốn có màu đỏ bình thản, bởi vì hai người tranh đấu hình thành nên ngọn núi, chỗ trũng lại súc đầy nước mưa, ngoại trừ không có thực vật, hoàn cảnh nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Lý Cường ngơ ngác nhìn thái hồng, đột nhiên hét lớn: " Ta...ta...ta thật sự là ngu ngốc a...ta hiểu được rồi! Ta hiểu được rồi! Di, lão Đức ở nơi nào?" Hắn không ngờ lại muốn đánh thử lại một lần.

Đức Lưu Hành ha ha cười to nói: " Tiểu tử kia, nếu ngươi còn muốn thử lại một lần, có thể...nhưng lần này ta phải hoàn thủ đó."

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Bỏ đi, đừng thử, tiểu tử kia bây giờ đánh không lại ngươi đâu, thực lực hơn kém quá lớn."

Lý Cường lại hồi tưởng một lần, hắn nghĩ thông suốt một đạo lý, thật ra kiếp vãn cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là lực lượng không thể phân tán, nếu đem lực lượng toàn bộ tập trung, cho dù là Đức Lưu Hành cũng rất khó kháng cự uy lực của Cửu Biến Lưu. Vừa rồi do mình quá tham lam, cố gắng đem kiếp vãn mở rộng, kết quả công lực không đủ ngược lại làm cho kiếp vãn tiêu tán.

Lý Cường phi thường muốn thử lại một lần, đáng tiếc Đức Lưu Hành cũng không muốn làm bia đạn nữa, không có đại cao thủ như vậy kích thích, hắn tự mình không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực của Cửu Biến Lưu.

Lý Cường than thở: " Đáng tiếc, đáng tiếc...ai, không kịp a." Hắn thật sự thấy đáng tiếc, loại cơ hội này có thể gặp mà không thể cầu.

Lệ Cẩm Thiên Quân khuyên nhủ: " Dù sao ngươi cũng muốn đi Hâm Ba Giác, có cơ hội cho ngươi đánh, với cảnh giới bây giờ của ngươi, đi Hâm Ba Giác...rất thích hợp."

Hiên Long gật đầu nói: " Không sai, Hâm Ba Giác là địa phương rất quái lạ, bọn họ không tầm thường."

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Ta chỉ là đi xem, tranh đấu là chuyện của ngươi, ta không động thủ."

Đức Lưu Hành nói: " Thiên Quân, chúng ta nên đi Hâm Ba Giác bây giờ, trì hoãn lâu quá sẽ không tốt, Thanh Đế..."

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Ta biết, chúng ta lập tức đi, ta có chút lời muốn hỏi Hiên Long."

Trong lòng Hiên Long có chút trầm xuống, nói: " Thiên Quân xin nói, Hiên Long không biết sẽ không nói." Hắn lập tức có vẻ cung kính.

Ổng tay áo của Lệ Cẩm Thiên Quân chém ra, cùng Hiên Long đồng thời mất đi tung tích.

Đức Lưu Hành biết có một số việc Thiên Quân không muốn để cho Lý Cường biết, hắn tò mò hỏi: " Tiểu tử kia, nhìn người tu luyện thời gian không dài, thực lực cũng không tệ lắm, thần khí Cửu Diễn Lưu là từ nơi nào có được?"

Lý Cường cười nói: " Đức đại nhân đối với việc này cũng cảm thấy hứng thú?"

Đức Lưu Hành nói: " Không có tiên nhân nào đối với thần khí mà không có hứng thú...nhưng người yên tâm đi, dưới tình huống thần khí đã bị thu nhiếp, tiên nhân bình thường sẽ không ra tay cướp đoạt, trừ phi là vật vô chủ, hoặc là người sở hữu không phải tiên nhân."

Lý Cường không khỏi thán mắng, không phải tiên nhân thì có thể cướp, tập tục này thật sự đáng sợ. Hắn cười hi hi nói: " Nếu ta tu thần thành công, ta muốn cướp thần khí của tiên nhân...có phải là lý trực khí tráng(có đạo lý) a?"

Đức Lưu Hành bị Lý Cường nói xong sững sờ hồi lâu, mới hỏi lại: " Người...người nếu người tu thần thành công, sẽ đi cướp thần khí của tiên nhân hay sao?"

Lý Cường châm chọc: " Ai biết, ta là Hỗn Thế Ma Vương, đến lúc đó ta không biết có thể làm loại chuyện này hay không, cho dù ta làm như vậy, không phải không khác gì các người hay sao?"

Đức Lưu Hành đương nhiên sẽ không giải thích được cảm giác của Lý Cường, hắn cười nói: " Tiểu tử kia, người nghĩ nhiều quá đi. Nghe nói người muốn đi Hâm Ba Giác cứu người?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Tin tức của các người sao lại linh thông như vậy, nói cho ta biết, người từ nơi nào biết tin tức?" Hắn cảm thấy thật hứng thú.

Đức Lưu Hành nói: " Ta nghe Thiên Quân nói, tiên giới đích xác có tiên nhân có tin tức linh thông, nhưng không phải ta." Hắn nói thật, làm La Thiên Thượng Tiên, tuyệt đại bộ phận thời gian hắn đều tu luyện, căn bản không có thời gian nghe tin tức. Thất Đại Thiên Quân thì bất đồng, tiên giới có rất nhiều tiên nhân phụ thuộc vào bọn họ, tin tức phát ra cực lớn, tại tiên giới cơ hồ không có chuyện gì có thể dấu diếm được bọn họ."

Lý Cường nói: " Thiên Quân tại tiên giới...chẳng lẽ chuyện gì bọn họ cũng biết?"

Đức Lưu Hành gật đầu nói: " Địa vị của Thiên Quân khác hẳn, có rất nhiều tiên nhân dựa vào bọn họ, tin tức tự nhiên sẽ nhiều hơn, không giống ta, độc lai độc vãng (đi về một mình), ngoại trừ Thanh Đế tìm đến ta, những tiên nhân khác đều sợ La Thiên Thượng Tiên mà tránh không kịp." Lời hắn nói để cho Lý Cường hiểu được một việc, Kiền Thiện Dong sở dĩ muốn bồi dưỡng nhiều người tu chân như vậy, xem ra hắn cũng đang mơ ước địa vị của Thiên Quân.

Lý Cường phát hiện Đức Lưu Hành rất thành khẩn (thật thà), không dấu diếm mình điều gì, vì vậy hắn làm ra bộ dáng thật tùy ý hỏi: " Lão Đức, lần này tiên giới phái nhiều người lại đây, chẳng lẽ Hâm Ba Giác xúc phạm vào tiên giới hay sao?" Nói xong hắn ngửa đầu nhìn bầu trời, trong lòng cũng rất khẩn trương, hắn hy vọng Đức Lưu Hành có thể nói cho mình nghe Hâm Ba Giác rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đức Lưu Hành đâu biết được ý nghĩ của Lý Cường, hắn thuận miệng nói: " Hâm Ba Giác không có xúc phạm tiên giới, nhưng Cô Tinh đại nhân phụng chiếu lệnh của Thanh Đế đi Hâm Ba Giác, là chuyện gì thì ta không rõ ràng lắm, Thiên Quân biết, nghe nói hắn phát ra tín hiệu cầu cứu, Thanh Đế tựa hồ rất giận mình, không để ý đến sự khuyên ngăn của thất quân mà muốn tự mình đi trước...ách, bỏ đi, việc này và người không có quan hệ gì, ta sẽ không nói nhiều nữa."

Lý Cường trong lòng hô to đáng tiếc, hẳn cuối cùng biết, nguyên lai Cô Tinh cũng bị khốn lại, nhưng tại sao Thanh Đế lại giật mình, Cô Tinh đi Hâm Ba Giác làm gì, Đức Lưu Hành không có nói, hẳn biết nếu mình tiếp tục hỏi tới, Đức Lưu Hành sẽ không nói.

Lý Cường gật đầu nói: " Nhìn bộ dáng lại có quan hệ đến thần, kỳ quái...lão Đức, ta có điểm không rõ, tại sao ở giới này lại có nhiều thần tích như vậy, chiếu lý thần tích phải ở tại tiên giới mới hợp lý."

Đức Lưu Hành cười nói: " Đây là do kiến thức ngươi không đủ rồi, kỳ thật, sớm xuất hiện chính là thần nhân, sau này mới có tiên nhân, tại tiên giới chính thức lợi hại chính là Cổ tiên nhân, còn có Thủy Ẩn Giả, nghe nói tiên nhân tu thần thất bại mới xuất hiện, theo thời gian trôi đi, bây giờ ngược lại người tu tiên thì nhiều, tu thần cực thiếu, điều đó và công pháp tu thần bị yên diệt có quan hệ rất lớn, ngươi biết tại sao Thanh Đế xem trọng ngươi như thế không, vì ngươi có được cơ hội thành công khi tu cổ tu thần đó."

" Cổ tu thần?"

Lý Cường lần đầu tiên nghe cách nói như vậy, không khỏi nhin được hỏi: " Thanh Đế vì điều này mới thu ta làm đồ đệ sao?"

Đức Lưu Hành nói: " Có lẽ, ý nghĩ của Thanh Đế, ta không thể suy đoán ra được." Hẳn cũng không rõ ràng lắm vì sao Thanh Đế muốn thu Lý Cường làm đồ đệ, nhưng tiên nhân nơi tiên giới đối với việc này đều có ý nghĩ riêng của mình, Đức Lưu Hành cũng có ý nghĩ của mình, có chính xác hay không hẳn cũng không biết.

Lệ Cẩm Thiên Quân và Hiên Long bay trở lại, Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Nguyên lai chuẩn bị đi gặp Kiền Thiện Dong mấy người, nhưng có Hiên Long truyền lời cho ta, ta không đi nữa. Lão đệ, có thể gặp ngươi ta rất vinh hạnh, sau này nếu có chuyện gì, chỉ để ý tới tìm ta là được, được rồi, ngươi đi Hâm Ba Giác phải cẩn thận để ý, địa phương đó rất phức tạp, thực lực của ngươi kém một chút, tự mình bảo trọng đi."

Hắn nói xong phi thường khách khí, còn Đức Lưu Hành và Hiên Long đều cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Địa vị của Lệ Cẩm Thiên Quân tại tiên giới cực kỳ sùng cao, nói chuyện với người ta không cần như thế, nhưng thái độ lại rất tốt với Lý Cường, làm bọn họ đều cảm thấy không thể tự nghĩ.

Lý Cường thích nhất kết bạn, chỉ cần tính tình hợp, hẳn mặc kệ đối phương có thân phận gì. Hắn cười nói: " Thiên Quân cũng phải bảo trọng, có thể quen biết Thiên Quân càng là vinh hạnh của tiểu tử...phong phạm của Thiên Quân làm cho tiểu tử đối với tiên giới cao thủ thập phần hướng tới..." Hai người lại đang thổi phồng nâng nhau lên, Đức Lưu Hành và Hiên Long nhìn cũng tròn tròn mắt.

Lệ Cẩm Thiên Quân và Lý Cường lại khách sáo thêm vài câu, hai người cơ hồ đồng thời phát giác không đúng, nhìn nhau một cái, cùng ha ha cười to.

Đức Lưu Hành thật sự không nhẫn nại được nữa, thúc giục nói: " Thiên Quân, đi thôi."

Lệ Cẩm Thiên Quân gương mặt tươi cười, nói: " Được, được, chúng ta đi, cáo từ lão đệ." Lý Cường tươi cười chấp tay, hẳn cảm thấy Lệ Cẩm Thiên Quân dễ thân thiết hơn Đức Lưu Hành.

Nhìn Lệ Cẩm Thiên Quân và Đức Lưu Hành biến mất, Lý Cường cười nói: " Không nghĩ tới Thiên Quân lại là người bình hòa như thế."

Hiên Long cười, trong lòng thầm nghĩ: " Đó là gặp người, đổi thành người khác thì sợ rằng sẽ không như vậy." Hắn nói: " Chúng ta về tìm Kiền Thiện Dong, ta có việc nói với hắn."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta cũng phải đi về an bài một chút, lần này đi Hâm Ba Giác không biết lúc nào mới có thể quay lại." Trong lòng hắn hạ quyết tâm, đợi cứu ra được đại ca và sư tôn, giúp bọn họ chuyển thể xong, tự mình phải chuyên tâm tu luyện một lần.

Hiên Long bởi vì Tinh Diệu bị hủy, chỉ có thể mang theo Lý Cường na di về Phong Duyên Tinh.

Rất nhiều năm sau này, người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh phát hiện nơi trung tâm sa mạc màu cát đỏ hoang vu xuất hiện một lục châu kỳ quái, nơi đó có vài ngọn núi đột khởi vòng quanh một cái hồ nhỏ, non xanh nước biếc giống như thế ngoại đào viên, sau lại có một tiểu tu chân môn phái thiên di đến nơi này, nghe nói linh khí nơi đây rất nồng đậm.

Sau khi Lý Cường trở lại Cổ Kiếm Viện, lập tức chiêu tập mọi người, đầu tiên đem chuyện của Cổ Kiếm Viện và Trọng Huyền Phái an bài xong, rồi lại lấy ra không ít linh đan và pháp bảo tặng mọi người. Hắn dặn dò Triệu Hào, Mạt Bồn, Nạp Thiện đám huynh đệ và môn nhân, hiện trường hào khí phi thường trăm muện, Xích Minh nhện không được kháng nghị: "Đại ca, hình như ngươi nghĩ sẽ không trở lại vậy, sao lại giống như là giao phó hậu sự, dây dây dưa dưa con mẹ nó thật khó chịu."

Bị Xích Minh nói như vậy, Lý Cường cũng đã nhận ra, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, việc mình đi Hâm Ba Giác không ngờ lại không có một chút tin tưởng, hắn cơ hồ vô ý thức cấp hậu sự cho các huynh đệ. Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ, may mắn Hiên Long không ở đây, nếu không cũng bị hắn chê cười rồi.

Lý Cường cười nói: "Xích Minh đừng nói lung tung, lần này đi thời gian có thể rất dài, có một số việc phải giao phó cho rõ ràng."

Trọng Huyền Phái có Liễu Đại Việt, còn mang theo Hiên Viên Dịch Thanh và Bách Thịnh Chân. Hắn cười nói: "Tiểu sư thúc, có thể đệ tử không đợi được ngài trở về là có thể về cố hương trước, hai sư đệ đều rất không tệ, Dịch Thanh trợ giúp trợ giúp đệ tử nhiều nhất, Thịnh Chân rất chuyên cần, sau này đệ tử đi, định để cho Dịch Thanh tiếp nhận công việc của đệ tử, Mễ sư thúc cũng rất thưởng thức Dịch Thanh."

Lý Cường đương nhiên biết Hiên Viên Dịch Thanh là người rất linh hoạt, có thể nói rất nhanh nhẹn, lại rất biết cách xã giao với người khác. Hắn liếc mắt nhìn Hiên Viên Dịch Thanh, nói: "Dịch Thanh, có việc nên thỉnh giáo các vị sư bá sư thúc, ở Trọng Huyền Phái ta chỉ để có hai đệ tử các người, người cần phải chiếu cố cho Thịnh Chân thật tốt, hắn là người thành thật nên rất khó gặp gỡ người khác, người là sư huynh, nên quan tâm hắn thêm, có chuyện gì khó, có thể đến Cổ Kiếm Viện tìm đại sư huynh người, hắn có thể giúp người."

Hiên Viên Dịch Thanh bây giờ tại Trọng Huyền Phái rất là uy phong, Liễu Đại Việt đem rất nhiều chuyện giao cho hắn làm, hắn cũng không chê phiền toái, trời sinh hắn vốn rất thích làm những việc bận rộn linh tinh này. Điểm này hắn cùng tuyệt đại bộ phận người tu chân không giống nhau, người tu chân bình thường đều không thích những việc tục sự tạp vụ này, cho nên sau khi hắn đi tới Trọng Huyền Phái, coi như chia sẻ được một nửa chuyện cho Liễu Đại Việt, chẳng những Liễu Đại Việt cảm thấy hài lòng, ngay cả Trần Trí Phong và Mễ Tư Lạp cũng phi thường thưởng thức hắn.

Hiên Viên Dịch Thanh khom người thi lễ nói: "Sư tôn xin yên tâm, Dịch Thanh nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của sư tôn."

Lý Cường gật đầu nói: "Tốt, Xích Âu, ta không cách nào từ biệt các bằng hữu ở các đại môn phái, do người đại biểu ta đi cáo từ, có lẽ sau này còn có cơ hội gặp mặt mọi người." Thiên Xích Âu gật đầu không nói gì, tâm lý hắn vô cùng chia sẻ sự an nguy của Lý Cường, nhưng lại biết mình không giúp được cái gì. Hắn thật vất vả mới xuất ra một câu nói: "Sư thúc phải cẩn thận, Cổ Kiếm Viện vĩnh viễn là nhà của ngài."

Triệu Hào cũng nói: "Sư tôn, ngài yên tâm đi, tất cả sư đệ đều có đệ tử chiếu ứng, chỉ là hy vọng sư tôn có thể bình an trở về, đệ tử vẫn nghĩ đến sẽ đi tới quê hương sư tôn, nghe nói đó cũng là cố hương của Cổ Tổng quốc..." Hắn đột nhiên cảm thấy mũi đau xót, cũng...nói không được nữa.

Mạt Bồn nói tiếp: "Sư huynh đệ chúng đệ tử rất muốn cùng đi với sư tôn, ai, đáng tiếc thực lực chúng ta quá kém, sư tôn, ngài yên tâm, chờ ngài quay lại, chúng đệ tử nhất định sẽ mạnh hơn bây giờ."

Lý Cường cảm thấy rất vui mừng, bất kể nói như thế nào, từ sau khi tu chân, kết giao nhiều bằng hữu như vậy, còn có những môn nhân đệ tử cùng hoạn nạn, thật sự là chuyện rất vui vẻ. Hắn cười nói: "Mạt Bồn, ta tin tưởng các người có khả năng tu đến Đại Thừa kỳ, nhưng tu hành không gấp được...mọi người yên tâm đi, được rồi, lần này có rất nhiều tiên nhân đồng hành, ta là Hồn Thể Ma Vương ma, sẽ không có chuyện gì đâu."

Nạp Thiện vuốt cái đầu trọc, hắn không nói gì thêm, nhưng trong lòng lại có một chủ ý. Lý Cường tuyệt không có nghĩ đến, sau khi mình rời đi, Nạp Thiện không ngờ lại cố động Thiên Xích Âu và Liễu Đại Việt những cao thủ, mang theo một đám huynh đệ đi tới địa cầu, trên địa cầu bọn họ một lần nữa thành lập truyền tông trận, chỉ chờ Lý Cường đến.

Lý Cường một mình gọi Mị nhi và Linh Bách Tuệ vào Kiếm Tiêu Điện, hắn lo lắng nhất chính là hai tỷ muội nàng. Lý Cường nói: "Mị nhi, muội đã đi ra khỏi Linh Quỷ Giới rất lâu rồi, hai sư tôn muội sẽ rất lo

lắng. Linh nhi cũng đi Linh Quỷ giới đi thôi, hai người đi Linh Quỷ giới ta mới yên tâm, ai, ở lại tu chân giới không phải biện pháp.”

Linh Bách Tuệ đối với Linh Quỷ giới thật ra thập phần hứng thú, nàng hỏi: ” Đại ca, làm sao đi Linh Quỷ giới? Dù sao ta không có thân nhân gì, Tuệ Hành Cung cũng không phải chỗ cho ta dừng lại, ta sẽ ở lại với Mị nhi, nếu Mị nhi về Linh Quỷ giới...ta...ta ở lại đây cũng không còn bằng hữu gì...”

Mị nhi ôm Linh Bách Tuệ nói: ” Linh tỷ tỷ, theo muội cùng về Linh Quỷ giới đi thôi, hai sư tôn của muội nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Lý Cường còn không biết Linh Bách Tuệ có thể tiến vào Huyền Ma Châu hay không, hắn nói: ” Linh nhi tới thử xem, nếu muội không tiến vào Linh Quỷ giới được, chúng ta còn phải tìm cách khác.”

Nói xong hắn lập tức kháp động linh huyền, Mị nhi biến mất đầu tiên, ngay sau đó Linh Bách Tuệ cũng tiến vào Huyền Ma Châu.

Lý Cường lúc này mới yên lòng, hắn không chỉ là thử xem sao, không nghĩ tới yêu tiên cũng đi Linh Quỷ giới dễ dàng như vậy, ngay cả Tiểu Bạch cũng đồng thời tiến vào Huyền Ma Châu. Hắn suy nghĩ một chút thì hiểu được, Tiểu Bạch thật ra cũng không phải thật thể, nó là nguyên thần tu luyện, mà Linh Bách Tuệ lại biết hóa hình tán thể, có thể đi vào cũng không có gì kỳ quái.

Thu thập xong Huyền Ma Châu, Lý Cường đem những vật tùy thân chuẩn bị xong, đánh ra pháp bảo liên lạc Kiền Thiện Dong cho hắn, thông tri cho bọn họ lại đây, đồng thời phân phó cho đệ tử tại Kiếm Tiêu Điện, mời Hiên Long tới.

Hiên Long còn chưa tới, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự và Thiên Thực tới trước.

Kiền Thiện Dong nói: ” Mấy hôm trước đến tìm ngươi, nói là ngươi đi ra, nghe nói có tiên nhân tìm tới, bọn họ là ai?”

Lý Cường cười nói: ” Không phải tin tức của ngươi rất linh thông sao, tiên nhân tới Phong Duyên Tinh mà ngươi không biết?”

Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: ” Nếu không có đệ tử Cổ Kiếm Viện nói lại, thật xấu hổ, ta một chút tin tức cũng không biết, lão đệ, rốt cuộc là ai tới, thần bí hê hê như vậy.”

Kim quang chớp động, Hiên Long xuất hiện trước mặt mọi người, hắn nói: ” Là Lệ Cẩm Thiên Quân và Đức Lưu Hành đại nhân.”

Thiên Thực nhin không được run lên, sắc mặt hắn tái nhợt đứng bất động tại đó. Kiền Thiện Dong mang mặt nạ, mặc dù nhìn không ra sắc mặt của hắn, nhưng thân thể hắn cũng run lên nhè nhẹ. Hắn hỏi: ” Bọn họ ở nơi nào?”

Lý Cường cười nói: ” Đều đi rồi, bọn họ đi Hâm Ba Giác.”

Thiên Thực do dự một chút, hỏi: ” Thiên Quân có hỏi tới Trần Thái Ý Nguyên hay không?” Hắn khẩn trương nhìn Lý Cường.

Hiên Long chen lời: ” Thiên Thực, Lý lão đệ giúp ngươi giải quyết rồi, Thiên Quân đáp ứng sẽ không làm khó ngươi nữa.”

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: ” Yêu, vậy là Thiên Thực vui vẻ rồi.” Khẩu khí nàng như có chút chua chát, nghe được mọi người đều nở nụ cười.

Kiền Thiện Dong nói: ” Phong Ngự, lần này Bách Diệt Thiên Quân sẽ không tới đây, ta đã được tin tức, hắn còn đang bế quan.”

Đại Nam Phong Ngự than thở: ” Rồi sẽ xuất quan thôi...hừ, không có gì lại không được.”

Thiên Thực khó tin hỏi: ” Tại sao? Ngươi..Trần Thái Ý Nguyên ngươi trả lại cho Thiên Quân rồi?”

Lý Cường cười nói: ” Trả cho hắn, nhưng ta lại có một Trần Thái Ý Nguyên khác, cấp Tiểu Bạch, không còn đâu.”

Thiên Thực hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: " Bội phục, thật sự là bội phục. Kỳ quái, Thiên Quân sao lại dễ nói chuyện như vậy, ai, nhưng ta vẫn phải cảm ơn..."

Xích Minh một mình khoanh chân ngồi, dương dương nhìn mọi người, tựa hồ hết thảy không có quan hệ gì với hắn.

Kiên Thiện Dong cũng lộ ra tươi cười, nhưng vẻ tươi cười khắc ở mặt nạ nên có vẻ có chút quỷ dị. Hắn nói: " Không có gì kỳ quái cả, người vĩnh viễn cũng không có tiềm lực như lão đệ, cho nên thái độ của Thiên Quân có thể giải thích." Giải thích của hắn làm cho Lý Cường dở khóc dở cười, nhất là Thiên Thực, tám chân mây càng xụ thấp, vẻ mặt hắn khổ sở nói: " Kiền đại nhân, không cần châm chọc như vậy đi."

Lý Cường có chút đồng tình nhìn Thiên Thực, hắn ngấm lại cũng buồn cười, tại tu chân giới người như Thiên Thực không ngờ cũng bị chinh đến tối tăm mặt mày, trách không được hắn không thể ở lại tiên giới, muốn chạy đến thế giới này, nhìn bộ dáng Thiên Thực tại tiên giới tệ hại đến không nói nên lời.

Hiên Long nói: " Kiền đại nhân, Lệ Cẩm Thiên Quân có chuyện muốn ta chuyển cáo cho người."

Vẻ tươi cười trên mặt Kiền Thiện Dong nhất thời ngưng kết lại, một hồi lâu hắn mới hỏi: " Cái gì?"

236. Chương 236

Xích Minh đột nhiên mở mắt ra, khinh thường nói: " Làm cái gì? Thần thần bí bí không giống một nam nhân! Đại ca, có chuyện ta quên nói, Hoa đại muội tử...chính là Hoa Mị Nương, mang theo hai đồ đệ đi về, nàng nói nàng sẽ nghĩ biện pháp đến quê quán của người."

Lý Cường biết, trong lòng Hoa Mị Nương vẫn còn nhớ Phó Sơn. Hắn gật đầu nói: " Hoa đại tỷ có nói gì không?" Cách gọi của hai người làm cho người ta không nghĩ ra, Xích Minh gọi Hoa Mị Nương là đại muội tử, mà Lý Cường lại gọi nàng là Hoa đại tỷ, Xích Minh lại gọi Lý Cường là đại ca, người ở đây cũng đều không rõ hai vị này đang nói cái gì.

Xích Minh nói: " Hắc hắc, nàng có nói: tiểu tử ngươi phải còn sống mà về cố hương tìm nàng, nếu không nàng không tha cho ngươi."

Trong lòng Lý Cường nóng lên, nói: " Đi quê quán cũng tốt, nơi đó không có người tu chân." Hắn cũng lo lắng cho Hoa Mị Nương, mặc dù nàng được Thánh Thành bảo hộ, nhưng nếu nàng có thể đến quê hương của mình, nơi đó không có người tu chân, dựa vào thực lực của Hoa Mị Nương, nàng sẽ không bị nguy hiểm.

Về mặt Thiên Thực nhẹ nhàng đứng sang một bên, Trần Thái Ý Nguyên vẫn là một tâm bệnh của hắn, Lệ Cẩm Thiên Quân đáp ứng không truy cứu hắn, hắn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Hắn rất muốn đi ngay, nhưng ngại vào mặt mũi của Kiền Thiện Dong, hắn ngại ngừng làm quá mức, nhưng thật ra hắn một chút cũng không muốn đi địa phương quỷ quái như Hâm Ba Giác.

Đại Nam Phong Ngự có vẻ tâm sự nặng nề, nàng có chút hâm mộ Thiên Thực có thể thoát khỏi phiền toái. Nàng không nói một lời đứng ở bên Kiềm Tiêu Điện, yên lặng nhìn phong cảnh bên ngoài.

Rất nhanh, Hiên Long và Kiền Thiện Dong trở lại Kiềm Tiêu Điện, vẻ mặt hai người cũng rất kỳ quái, Kiền Thiện Dong nghiêm mặt, nhìn kỹ sẽ phát hiện, khóe miệng hắn đang giần giật, cho dù có mặt nạ che lấp nhưng cũng có thể nhận thấy được. Hiên Long tựa hồ có chút bộ dáng bất đắc dĩ, hắn nghiêng đầu đi tới bên cạnh Lý Cường nói: " Lão đệ, chúng ta đi, Hâm Ba Giác rất xa xôi đó."

Lý Cường hào khí tận trời nói: " Được, chúng ta đi xem Hâm Ba Giác rốt cuộc là thứ gì!" Thật ra trong lòng hắn một chút lòng tin cũng không có, nếu lần này tiên giới không có người đi trước, hắn còn không cảm thấy Hâm Ba Giác có lợi hại gì, chính là bởi vì tiên giới tới nhiều cao thủ như vậy, hắn ngược lại đối với Hâm Ba Giác nghi ngờ nặng nề.

Kiên Thiện Dong hỏi: " Chúng ta tổng cộng có sáu người, thực lực tương đối không tệ, ta định dùng Tiệp Kính đi tới, chư vị có ý kiến gì?"

Tiệp Kính này chỉ có Hiên Long chính thức đi qua, những người khác đều không có kiến thức qua. Hiên Long nói: " Con đường này quá hiểm, lúc chúng ta đi chỉ nhờ vào Lôi Tiên Chuy của Cô Tinh đại nhân,

nếu không có hình thiên tiên khí này, thì con đường đó không thể đi qua...” Hắc suy nghĩ một chút, lại nói: ” Uy lực thần khí của Lý lão đệ không tệ, nhưng công lực và kinh nghiệm của hắc đều không đủ...”

Kiên Thiện Dong mỉm cười: ” Điều này không phải vấn đề, ta có một kiện thần khí mới, hắc là có thể vượt qua chướng ngại trên đường đi, nếu đi vòng đến Hâm Ba Giác, chỉ có trời biết phải tốn bao nhiêu thời gian. Di, không đúng a, Hiên Long đại nhân làm sao lại quay trở về nhanh như vậy? Chẳng lẽ còn có con đường nào dễ đi hơn Tiệp Kính hay sao?”

Hiên Long cười khổ nói: ” Nào có Tiệp Kính gì? Ta là dựa vào quang huy Tinh Diệu mạnh mẽ xuyên qua đường cũ phản hồi, Tinh Diệu bởi vậy bị hủy, nhưng cũng ngăn trở tuyệt đại bộ phận truy binh, chỉ có Ba Ngự thánh sử lại đây, nếu không sẽ càng thảm hại hơn rồi.” Hắc cũng không giấu diếm sự thật mình đã đại bại.

Hiên Long đem tinh hệ tiêu thức của Hâm Ba Giác cấp cho mọi người, Lý Cường làm ký hiệu trong Định Tinh Bàn xong, cẩn thận xem xét đường đi, hắc kinh ngạc phát hiện, Hâm Ba Giác cực kỳ xa xôi, trong Định Tinh Bàn ghi lại phải qua mấy đại tinh hệ, vốn không có con đường Tiệp Kính nào gần hơn. Hắc nghi hoặc hỏi: ” Đây là Tiệp Kính?”

Hiên Long nói: ” Người cẩn thận xem xét tinh hệ của Hâm Ba Giác, bốn phía có cái gì?”

Lý Cường vội vàng dùng thần thức xem xét, một hồi lâu, hắc kinh ngạc nói: ” Chung quanh trống rỗng, không có ký hiệu gì, cũng không có tinh cầu...”

Hiên Long nói: ” Đó là bởi vì không có cách nào khác ghi lại. Định Tinh Bàn của ta so với người ghi nhiều một chút, là ta ghi dấu hiệu vào, ta giúp người luyện chế.” Hắc vươn tay cầm lấy Định Tinh Bàn của Lý Cường, tay kia cầm lấy Định Tinh Bàn của mình, một đạo thanh quang hiện lên, hắc nói: ” Tốt lắm, người tự mình nhìn lại nữa đi.”

Kiên Thiện dong nói: ” Lão đệ, đừng kỳ quái, nơi này cách Nghịch Hành Thông Đạo thật quá xa, có rất ít tiên nhân chạy tới.” Hắc đưa tay lấy Định Tinh Bàn của Hiên Long, đồng dạng đem tiêu thức tinh cầu này luyện chế vào trong Định Tinh Bàn của mình. Lý Cường mới hiểu được, tại sao trong Định Tinh Bàn của tiên nhân lại có nhiều tinh hệ như vậy, bọn họ là nhờ vào công năng truyền lại cho nhau, mới có thể ngày càng nhiều.

Lý Cường lại tham nhập thần thức, trên đường đến Hâm Ba Giác dĩ nhiên cũng có hơn mười dấu hiệu, đó là tinh cầu Hiên Long vừa mới ghi chép. Hắc đem thần thức đến chỗ Hâm Ba Giác, từ tinh hệ bên ngoài nhìn lại, cả tinh hệ tựa như một kén tằm rất dài, bên ngoài bằng bạc một tầng tinh quang, ở giữa đều là trắng không, ở giữa trung tâm chỉ có một ít tinh điểm thưa thớt, mà một chỗ xa xôi khác cũng không có dấu hiệu của tinh cầu.

Thiên Thực cũng ghi chép tiêu thức vào Định Tinh Bàn của mình, hắc lắc đầu nói: ” Có rất ít địa phương tiên nhân đến, ta đoán có lẽ ngay cả Cổ tiên nhân cũng rất ít đi, ngay cả tinh lộ cơ bản nhất cũng không có, có thể tưởng tượng ra nơi đó hung hiểm cỡ nào.” Hắc suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói: ” Kiền đại nhân...này...ta không đi Hâm Ba Giác nữa, rồi đi tiên giới quá lâu, ta muốn về xem.”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắc, Thiên Thực cười khổ nói: ” Ta...”

Kiên Thiện Dong nhàn nhạt nói: ” Thiên Thực, người đang nói giỡn sao?”

Thiên Thực lắc đầu không đáp, hắc vốn bất đắc dĩ mới đi theo Kiền Thiện Dong, bây giờ nguy cơ đã giải quyết, hắc không muốn đi thiệp hiểm Hâm Ba Giác nữa.

Đại Nam Phong Ngự liếc mắt khinh thường nhìn Thiên Thực, nói: ” Hừ, ta chỉ biết...”

Lý Cường nói: ” Phong Ngự đại tỷ, người đều có chí, nếu hắc không muốn đi, chúng ta không nên miễn cưỡng nữa.”

Xích Minh lại mở mắt ra, xích xích cười nói: ” Đại ca, không tốt rồi, thiếu đi một tên thể mạng a, ha ha.”

Về mặt Thiên Thực khổ sở nói: ” Ta...cáo từ trước.”

Kiên Thiện Dong lạnh lùng nói: " Thiên Thực, ta không muốn nói gì nữa, chính là câu nói của lão đệ - người đều có chí, không tiền!"

Sắc mặt Thiên Thực trắng xanh không chừng, hắn biết xem như mình đã đắc tội với hai La Thiên Thượng Tiên, nghĩ thầm: " Dù sao ta đã có thói quen một mình, cùng những cao thủ này ở một chỗ thật quá mệt mỏi, vẫn là một người tiêu dao khoái hoạt." Dần dần, thần thái hắn tự nhiên hơn, đứng lên nói: " Như thế, cáo từ." Một đạo kim quang chớp động, hắn thuấn di đi.

Hiên Long nói: " Đi cũng tốt, nếu không lúc trên đường lại ba lòng hai ý thì dễ dàng làm cho mọi người phân tâm."

Lý Cường thật ra bội phục Thiên Thực, người này một chút cũng không miễn cưỡng chính mình, phát giác không đúng quay đầu bỏ chạy, người như thế sẽ sống rất lâu, nhưng hắn cũng sẽ không chính thức là một bằng hữu, lúc có nguy cơ, thì chỉ có thể dựa vào lực lượng chính mình đi giải quyết, khó trách hắn từ tiên giới chạy đến tu chân giới, nhìn bộ dáng tại tiên giới hắn cũng không có bằng hữu hỗ trợ.

Đại Nam Phong Ngự đột nhiên nói: " Nếu không nói cho hắn nghe chuyện của Trần Thái Ý Nguyên, hắn cũng sẽ không đi rồi, đáng tiếc, lão quái vật này da mặt thật dày." Nàng có chút phần phần bất bình.

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm: " Mặc kệ tu vi tới tầng thứ nào, chỉ cần là người, thì hắn sẽ có hết thấy đặc thù của con người, cho nên tiên nhân cũng biết sợ."

Kiên Thiện Dong nhìn thấy ý cười của Lý Cường rất là khó hiểu, thoáng suy tư chỉ chốc lát, hắn chợt hiểu ra nói: " Lão đệ, tiên nhân cũng không như người tưởng tượng đâu, Thiên Thực chỉ là một quái vật mà thôi."

Lý Cường cười nói: " Thiên Thực nếu đã đi, hắn có đúng là quái vật hay không cũng không có ý nghĩa gì nữa, ta thật ra nghĩ, cảm giác người khác khẩu vị dường như không hay. Ha ha, đi thôi, Phong Ngự đại tỷ, dùng Tinh Diệu của người đi."

Xích Minh cười trộm không thôi, hắn nghe ra Lý Cường là đang châm chọc tiên nhân như Kiên Thiện Dong không có khẩu vị, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không thừa nhận mình có quan hệ gì tới con người, hắn vẫn cho rằng mình là một lão ma.

Đại Nam Phong Ngự lắc đầu nói: " Dùng Tinh Diệu của Kiên đại ca đi, ta không đi nhanh như vậy, hơn nữa hắn có thần khí tốc độ có thể nhanh hơn."

Kiên Thiện Dong phao xuất Tinh Diệu, một quang đoàn màu vàng rất lớn hiện lên trước mặt mọi người. Tinh Diệu của hắn khác hẳn với Đại Nam Phong Ngự, trong đó tựa hồ như giáp tạp quang điểm màu đỏ. Hiên Long kinh ngạc nói: " Kiên đại nhân tu luyện thành Xích Quang Tinh Diệu từ lúc nào? Đây chính là bảo bối a."

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Xích Quang Tinh Diệu tu luyện được ở Thánh Thành, tìm rất nhiều công phu, khi thu thập tài liệu mất bao nhiêu công sức choáng váng cả đầu óc, những thứ đó tại thế giới này thật khó tìm."

Lần trước tại Lâm Minh Tinh Tân Dương Thành người để cho bọn họ thu thập tài liệu là vì tu luyện Tinh Diệu sao? Ai, sớm biết vậy ta cũng thu thập một ít để tu luyện luôn, ta còn không có Tinh Diệu."

Kiên Thiện Dong không nhịn được buồn cười: " Ta vốn có Tinh Diệu, chỉ là có Phong Ngự trợ giúp, nên ta có thể đem nó tu luyện tốt hơn thôi, người không có Tinh Diệu...vậy còn làm được gì? Tiến đến đây đi."

Đợi khi mọi người toàn bộ đi vào, Kiên Thiện Dong cười nói: " Lão đệ, sau này có cơ hội ta tặng cho người một Tinh Diệu."

Lý Cường không chút khách khí nói: " Ai, quá được rồi, ta muốn!" Có Tinh Diệu giống như tự mình có phi thuyền vũ trụ, bất kể đi tới đâu cũng đều rất phương tiện.

Trong nháy mắt Tinh Diệu bay lên, Lý Cường phát hiện ngọn núi ngoài Kiếm Tiêu Điện bay lên vô số người tu chân, kiếm quang rậm rạp cùng Tinh Diệu loang loáng huy ánh lẫn nhau, hắn chỉ nhìn thoáng qua, Tinh Diệu liền na di đi. Hiên Long hỏi: " Những người bên ngoài đều là bằng hữu của người?" Lý Cường gật đầu không nói gì.

Tinh Diệu và đại na di khác hẳn, Tinh Diệu tốc độ chẳng những nhanh, hơn nữa người trong Tinh Diệu còn có thể nói chuyện, công lực càng cao thì độ tự do khi hoạt động càng lớn, trong Tinh Diệu nếu cao thủ nguyện ý, đều cũng có thể cung cấp năng lượng cho Tinh Diệu, cho nên cao thủ trong Tinh Diệu càng nhiều, tốc độ lại càng nhanh, nhất là Xích Quang Tinh Diệu của Kiền Thiện Dong.

Lý Cường đối với Tinh Diệu vốn vẫn cảm thấy hứng thú, hẳn cẩn thận đánh giá Xích Quang Tinh Diệu của Kiền Thiện Dong. Kiền Thiện Dong khoanh chân phiêu phù ở phía trước Tinh Diệu, dùng linh huyền chỉ huy, Đại Nam Phong Ngự ngồi ngay phía sau, đồng dạng cũng kháp linh huyền, Hiên Long cũng làm như thế, chỉ có Xích Minh và mình giống nhau, hết nhìn đông tới nhìn tây khắp nơi chung quanh.

Hai người bọn họ đều là người không có Tinh Diệu, cũng không biết làm sao thao túng Tinh Diệu, không thể làm gì khác hơn là trông mắt mà nhìn. Một hồi lâu Xích Minh buồn bực nói: " Cái gì cũng nhìn không thấy, bọn họ làm sao thao túng Tinh Diệu vậy? Đại ca, thế giới này quá lớn, không có Tinh Diệu có thể không làm gì được a, chạy bộ chết người đó."

Hiên Long thu tay lại nói: " Thao túng Tinh Diệu là một chuyện rất đơn giản, chỉ có năm sáu linh huyền cố định, còn có là phối hợp cách sử dụng của Định Tinh Bàn. Xích Quang Tinh Diệu và Quang Huy Tinh Diệu trước kia của ta giống nhau, phải xuất nhiều linh huyền bằng hai tay, đó là linh huyền đặc sắc của người tu luyện, ngoài chủ nhân không thể vận dụng, trừ phi hẳn truyền thụ cho người!"

Lý Cường và Xích Minh đồng loạt kêu lên: " Mau dạy ta!"

Lý Cường và Xích Minh đều là người tinh minh, loại cơ hội tốt này bọn họ sẽ không bỏ qua. Hiên Long thuận miệng truyền thụ linh huyền chỉ huy Tinh Diệu, phi thường đơn giản, hai người vừa ra tay là được, sau đó Hiên Long lại dạy hai người làm sao phân xuất thần thức để chỉnh hướng phương vị.

Rất nhanh, hai người đã đem thần thức đi ra ngoài Tinh Diệu. Cũng nháy mắt công phu, hai người đồng thời thu hồi thần thức, liếc nhau, Xích Minh thấp giọng mắng: " Mẹ kiếp, ta thiếu chút nữa không thu lại được nữa, đại ca, người thế nào?"

Lý Cường lấy lại bình tĩnh, nói: " Có cơ hội làm sao cũng phải có được một Tinh Diệu, quá sung sướng..."

Xích Minh cười xấu xa: " Ta cũng muốn một cái, vật này ở thế giới đây rất khó có được, trừ phi là cướp, nếu không từ nơi chỗ ta tu luyện thì không có khả năng có được đâu."

Lý Cường vỗ cho hẳn một cái, thói quen này dường thành từ khi quản lý Xích Minh. Hắn quát lên trách mắng: " Tiểu Minh a, có Tinh Diệu đều là tiên nhân, bằng vào thực lực hai người chúng ta đi cướp, sẽ chết rất khó coi đó."

Kiền Thiện Dong mở mắt ra nói: " Tại tiên giới Tinh Diệu và Định Tinh Bàn cũng rất dễ có, tài liệu cũng dễ tìm, ở giới này tương đối khó khăn, có vài dạng tài liệu giới này không có, cho nên cũng không cách nào tu luyện."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Tinh Diệu tu luyện thành Xích Quang Tinh Diệu, tài liệu ngược lại có thể tìm hết sao?"

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Đúng vậy, Thần Mộc Chi Dịch của giới này tiên giới lại không có, tài liệu nơi này ngược lại có thể đề cao tính năng của Tinh Diệu, đây là một chuyện rất kỳ quái."

Lý Cường hỏi: " Bây giờ không cần thao túng Tinh Diệu nữa hay sao?"

Hiên Long giải thích: " Không cần nữa, đây là trường đồ đại na di, chỉ cần định được địa phương sẽ tới, tuyệt đại bộ phận thời gian đều cũng không cần xen vào nó, chỉ cần khi tới thu hồi là được."

Trong lòng Lý Cường nói thầm: " Thật sự là tiên tiến quá, nhưng cũng phải có thể chất như chúng ta mới có thể thừa nhận, người bình thường sợ rằng lúc Tinh Diệu khởi động thì đã xong đời rồi." Hắn thật sự rất hâm mộ ước có được vật này, như vậy đi về cố hương cũng rất phương tiện.

Lý Cường nhìn Kiền Thiện Dong, lại nhìn Hiên Long, cuối cùng lại nhìn Đại Nam Phong Ngự. Kiền Thiện Dong không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Lão đệ, người làm gì?"

Xích Minh nhếch miệng, cười nói: " Vậy mà nhìn không ra sao, hẳn đang suy nghĩ tâm tư hồ đồ gì đó mà."

Lý Cường nói: "Đừng nói lung tung, ta định thỉnh giáo Kiền đại nhân một vấn đề, không nói ta sẽ bực đến chết." Về mặt hán rất nghiêm túc.

Kiền Thiện Dong nói: "Người hỏi đi, chỉ có có thể nói cho người...ta nhất định nói." Trong lời còn có ý, nếu không thể nói thì một câu cũng không nói, ý tứ của hán mọi người đều cũng hiểu.

Xích Minh cười hi hi chen lời nói: "Đại ca, lòng hiếu kỳ của người thật là quá nặng rồi, cái gì cũng muốn nghe, biết nhiều như vậy để làm chi, bằng thực lực của người đi tới nơi nào cũng hoành trùng đánh thắng, sợ cái gì a?"

Lý Cường quả thật dở khóc dở cười, hán có thói quen thu thập tin tức rồi sau đó mới tiến hành phân tích tự hỏi, để nắm giữ hướng đi toàn cục, vì cứu ra sư tôn và Mạc đại ca, hán vô luận thế nào trước tiên cũng phải hiểu rõ trạng huống, đây là thói quen hán dưỡng thành khi làm thương nhân.

Hán không để ý tới Xích Minh, hỏi: "Hâm Ba Giác rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tại sao cao thủ tiên giới lại không ngừng đi tới, trước kia người tựa hồ không muốn đi lắm, thậm chí còn không muốn nhắc tới Hâm Ba Giác, mà bây giờ người hình như thay đổi thái độ, có đúng nguyên nhân là vì Thiên Cô?"

Kiền Thiện Dong thở dài, nói: "Người từ tiên giới tới là người nào? La Thiên Thượng Tiên không có mười phần thực lực căn bản là không nên đi, chỉ có dạng cao thủ như Thiên Quân mới có tư cách đi tới Hâm Ba Giác, còn có Cổ tiên nhân, nhưng bình thường lại không biết Cổ tiên nhân ẩn cư ở nơi nào, người ngẫm lại...không có lợi bọn họ sẽ đi hay sao?"

Con mắt Xích Minh sáng ngời: "Là chỗ tốt gì?"

Hiên Long nói: "Thật ra, điều tốt này không phải là người bình thường thì có được, người không có thực lực đi chỗ đó chẳng khác nào chịu chết, cũng giống ta, mới vừa đi vào Hâm Ba Giác là đã bị đánh cho hoa rơi nước chảy, thiếu chút nữa đã xong đời rồi, loại chỗ tốt này không cần có cũng được."

Lý Cường đối với chỗ tốt gì cũng không quan tâm, hán quan tâm chính là các cao thủ không nên phương ngại chuyện cứu người của mình.

Kiền Thiện Dong nói tiếp: "Còn về phần tại sao từ đầu ta không muốn đi Hâm Ba Giác...nguyên nhân rất đơn giản, ta không muốn nhìn thấy Cô Tinh, bây giờ nguyên nhân nguyên ý đi cũng rất đơn giản, bởi vì người muốn đi, Thiên Cô nói thì ta rất tin phục." Hán còn một chút không nói, đây cũng là điểm nặng yếu nhất, hán đã có được Thiên Thần Chi Nộ do Lý Cường cấp cho, cảm thấy mình cũng có tư cách đi tranh thủ một chút chỗ tốt.

Hiên Long cười khổ nói: "Ta cũng không muốn tiến vào Hâm Ba Giác, chỉ là có một số việc không do tự mình, lão đệ, lần này không chỉ muốn cứu ra sư tôn và đại ca người, còn phải cứu ra Cô Tinh đại nhân, hai người bọn họ chuyển thế còn phải nhờ Cô Tinh đến giúp, cho nên nhiệm vụ của người thật là quá nặng."

Lý Cường tự hỏi chốc lát, hiểu được Kiền Thiện Dong nói không hoàn toàn là thật, nhưng hán không muốn phản bác, dù sao hán chịu bồi mình đi Hâm Ba Giác, không giống như Thiên Thực tìm lý do rồi bỏ chạy lánh né. Hán lại hỏi: "Hâm Ba Giác là của ai? Tại sao bọn họ lại lợi hại như vậy, trong ấn tượng của ta, tiên nhân ở giới này hán là phải vô địch, bọn họ không ngờ cũng có thể đem Hiên Long lão ca cao thủ như vậy kích thương...thật sự là khó có thể tưởng tượng a."

Hiên Long nói: "Tiên nhân cũng là người, là người thì có nhược điểm, nếu năng lực đạt không tới nơi, ở thế giới này rất lớn, ta nghĩ dù là thần nhân cũng sẽ có nhược điểm, cho nên người không cần kỳ quái, bất kể là ở giới này hay là tiên giới hoặc ở địa phương nào, cực mạnh cũng không phải là những người như chúng ta."

Xích Minh cảm thấy thật hứng thú: "Nga, là cái gì mới cực mạnh?"

Lý Cường đã hiểu được, hán nói: "Lực lượng tự nhiên là cực mạnh."

Kiền Thiện Dong cười nói: "Tiểu tử này linh ngộ thật cường mãnh. Tiến vào Hâm Ba Giác, chướng ngại lớn nhất không phải đám quái nhân ở Hâm Ba Giác, mà là hoàn cảnh đáng sợ chung quanh Hâm Ba Giác, chỉ là Tần Phí Lưu mà đã khiến cho rất nhiều tiên nhân phải ngại bước, đừng nói là còn có những thứ lợi hại hơn ở phía sau."

Hiên Long nghiêng đầu nói: " Xích Quang Tinh Diệu là có thể lướt qua đại bộ phận chướng ngại, nhưng khoảng cách cuối cùng cần phải bay đi, vậy hao tổn rất nhiều thời gian, trên đường còn có thể gặp Đàn Thiêu Tinh Đậu Lưu Tu Chính, có thể tới được nơi đó đều là những cao thủ không tưởng tượng nổi."

Kiên Thiện Dong nhin không được than thở: " Đàn Thiêu Tinh...nổi tiếng đã lâu, không tệ, có thể đến nơi đó là cao thủ lợi hại không tưởng nổi, ta nhớ kỹ phải đi xuyên qua Huân Phong Đái mới có thể đến đó."

Hiên Long gật đầu nói: " Không sai, khi chúng ta đi, chỉ dừng lại thời gian rất ngắn, Cô Tinh đại nhân quá gấp, không đợi được cao thủ khác đến để kết bạn, chúng ta chỉ tự mình xâm nhập vào."

Lý Cường nghi hoặc nói: " Không phải nói chỉ có La Thiên Thượng Tiên và Thiên Quân như các người mới có thể đi hay sao? Sao lại ra nhiều cao thủ như vậy?"

Hiên Long nói: " Thiên Quân và La Thiên Thượng Tiên quả thật có thực lực rất mạnh, nhưng người biết không? Bất luận ở giới này hay là tiên giới, người chính thức có được đại pháp lực đại thần thông thì họ rất ít ra ngoài, bọn họ có quy tắc riêng của mình."

Trong lòng Lý Cường cảm thán, cười nói: " Ta đã hiểu, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên(ngoài người có người, ngoài trời có bầu trời khác.). Có người nguyện ý đường hoàng, có người nguyện ý ẩn tích, xem bộ dáng, Thanh Đế và Thất Đại Thiên Quân và các người La Thiên Thượng Tiên..." Hắn đột nhiên im miệng không nói, miễn cho Kiên Thiện Dong và Hiên Long khó chịu.

Xích Minh giở khuôn mặt tươi cười nói: " Đại ca, người nói thế nào mà chỉ nói một nửa a, tiếp tục a."

Đại Nam Phong Ngự lắc lắc cười, vỗ tay nói: " Tiểu tử này rốt cuộc hiểu được rồi, hì hì, tiên giới cũng rất lớn, Thanh Đế đích xác không đại biểu hết thảy, chỉ là thế lực phạm vi của ông ấy rất lớn thôi..."

Kiên Thiện Dong vội vàng nói: " Phong Ngự, đừng có nói lung tung, Thanh Đế cũng là người có đại pháp lực đại thần thông đó."

Hiên Long nói: " Thiên hạ phức tạp nhất chính là giới này và tiên giới...bỏ đi, điều này chúng ta không có khả năng quan tâm đâu."

Nghe xong bọn họ nói, Lý Cường nhất thời cảm thấy mình phi thường nhỏ bé, gần đây lòng tự tin của hắn bành trướng rất lợi hại, cảm thấy mình có thể cơ hồ quyết định vận mệnh chính mình, nhưng thật ra, tự mình cái gì cũng đều không phải. Hắn mãnh liệt tỉnh lại, cúi đầu lâm vào trầm tư, rất nhanh liền nhập định. Mọi người đều cũng trầm mặc xuống, Kiên Thiện Dong đầu tiên khoanh chân ngồi ngay trung tâm Tinh Diệu, hắn cũng nhắm mắt tu luyện.

Tốc độ của Tinh Diệu mặc dù rất nhanh, nhưng với khoảng cách siêu dài như vậy mà đại na di, vẫn là rất phí thời gian. Xích Quang Tinh Diệu so với Tinh Diệu bình thường nhanh hơn rất nhiều, cho dù là như vậy, muốn đi tới mục đích, theo thời gian của địa cầu mà tính toán thì cũng phải hơn rất nhiều năm, cũng may Kiên Thiện Dong những người này đều không phải người phạm, lúc tu luyện thì thời gian trôi qua họ không có cảm giác gì.

Kiên Thiện Dong là người đầu tiên tỉnh táo lại, Tinh Diệu là của hắn, cho nên hắn để lại một tia thần thức thao túng, đến gần mục tiêu thì hắn tỉnh táo lại, ngay sau đó Hiên Long, Lý Cường, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh theo thứ tự tỉnh lại. Lý Cường chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, hắn vận eo một cái, nói: " Ta phát hiện tu luyện như vậy thật sự là rất thoải mái, khó được a."

Hắn đột nhiên phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình đều cũng là lạ, ngạc nhiên nói: " Như thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Hiên Long cười nói: " Người không thường xuyên tu luyện như vậy sao?"

Lý Cường nói: " Ta bận rộn chạy mãi, cơ hội dừng lại yên tĩnh tu luyện thật sự là quá ít."

Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Người còn không hài lòng? Bỏ tiên tử đã cảm thấy ghen ghét rồi, người mới tu luyện có bao lâu, chúng ta tu luyện một lần thường xuyên là trăm năm lâu, trải qua vô số lần tu luyện mới có thành tựu hôm nay, tiểu tử ngươi như vậy mà còn chưa thỏa mãn!"

Xích Minh hồng lên: " Tiên tử sửa trị hắn!"

Kiên Thiện Dong đột nhiên ngắt lời nói: " Đờng nháo, lập tức tới rồi, mọi người giúp ta."

Lý Cường đã học xong linh huyền thao túng Tinh Diệu, hẳn biết muốn cho Tinh Diệu dừng lại phải hao phí không ít công lực, mà tốc độ của Xích Quang Tinh Diệu lại thật nhanh, muốn nó dừng lại, chẳng phải dễ dàng, Kiên Thiện Dong ước chừng sợ công lực hao tổn quá lớn, mới yêu cầu mọi người ra tay.

Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự không chút do dự kháp động linh huyền. Lý Cường và Xích Minh liếc nhau, cũng kháp động linh huyền, chỉ là trong lòng hai người có chút nghi ngờ, không biết Tinh Diệu có thể dùng thần dịch lực khu động hay không. Sau khi linh huyền phóng ra, Lý Cường rõ ràng nhận thấy được, một cỗ thần dịch lực theo linh huyền dung vào trong Tinh Diệu, hẳn âm thầm cao hứng, biết nếu có Tinh Diệu thì mình hoàn toàn có thể sử dụng.

Tinh Diệu phiêu phù đứng ở một tinh vực xa lạ, khi Kiên Thiện Dong thu hồi Tinh Diệu thì Lý Cường bị cảnh sắc thái không tráng lệ trước mắt rung động, tinh hệ trước mắt giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngọn lửa thật lớn từ phía dưới tiêu cháy lên phía trên, ngọn lửa xích màu đỏ do tinh quang dày đặc kết thành. Hắn hỏi: " Đây là Hâm Ba Giác?"

Hiên Long nói: " Không phải, Tinh Diệu không thể trực tiếp tới Hâm Ba Giác, phải từ Diễm Tinh Hệ xuyên qua, chúng ta tới Cổ Tiên Trận trước, từ nơi đó có thể đưa chúng ta truyền tống tới."

Lý Cường gãi gãi đầu: " Cổ Tiên Trận? Cũng là truyền tống trận hay sao?"

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Đúng vậy, Cổ Tiên Trận bình thường được thiết kết tại thái không, không có Định Tinh Bàn thì tìm không được, Định Tinh Bàn của ngươi hẳn là có, chính là điểm nhỏ màu vàng nhạt, Cổ Tiên Trận trong giới này cũng không nhiều lắm."

Lý Cường tò mò đem thần thức tiến vào Định Tinh Bàn, cũng quả nhiên ở một địa phương không xa có một điểm nhỏ màu vàng nhàn nhạt không ngừng lóe ra.

237. Chương 237

Mọi người lập tức cùng tiến. Diễm Chú Thần Giáp trên thân Lý Cường phát ra kim quang chói mắt, hỏa tinh nằm trên ngực hắn cũng phát ra một lũ tử quang. Trong năm người, ngoại trừ Lý Cường, Xích Minh mặc Thần Chiến Y cũng rất cổ quái, lúc hắn phi hành thì toàn thân bao phủ một tầng ngũ thải tinh hoa, khi bay động thì từng thải quang tung ra trên người, tựa như một vẩn tinh đang rơi xuống, phi thường đẹp mắt.

Lý Cường sử dụng Chiến Hồn Dao, bây giờ gọi là thần khí Cửu Diễm Lưu, tốc độ phi hành đề cao rất nhanh, cho dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không nhất định so được với hắn, trong chớp mắt hắn đã đuổi tới bên người Hiên Long. Kiên Thiện Dong theo sát đi lên, Xích Minh ý lại vào Đô Thiên Thần Trụ đạo đuổi theo rất nhanh, trong năm người không ngờ tốc độ của Đại Nam Phong Ngự là chậm nhất.

Ước chừng bay được mười mấy giờ, Cổ tiên nhãn thiết lập truyền tống trận rốt cuộc hiện ra tại trước mắt mọi người.

Người tu chân thiết lập truyền tống trận bình thường đều nằm trên mặt đất, cơ hồ đều do bình diện cấu thành, mà Cổ Tiên Trận lại được lập trên thái không, là một hình tròn thật lớn, là do lập thể cấu thành.

Lý Cường hiểu được Cổ Tiên Trận giống như một quả cầu bằng ngọc, hình cầu ám màu xanh do những nham thạch lớn không biết tên cấu thành, mỗi một khối cự thạch đều một mình huyền không, tựa hồ không có liên lạc gì với những khối nham thạch khác, mỗi một khối nham thạch đều lớn như nửa sân bóng rổ, hình quái dị, bên trên khắc đầy hoa văn. Lý Cường biết đó là trận pháp ước thúc nham thạch này, một tầng tầng nham thạch quyện cấu thành cả Cổ Tiên Trận, nhìn qua phi thường đặc biệt.

Hiên Long chiêu ngoắc, bay về phía viên cầu trung tâm, Lý Cường đi theo sát phía sau.

Một đường phi hành, Lý Cường phát hiện Cổ Tiên Trận này phi thường khổng lồ, giống như một viên tiểu vẩn tinh. Đường bộ Hiên Long phi hành là có quy củ, Kiên Thiện Dong lặng lẽ truyền âm nói cho Lý Cường: " Theo sát Mộc Long, đi nhằm sẽ bị di xuất khỏi Cổ Tiên Trận."

Rất nhanh, năm người đã đi tới trung ương của Cổ Tiên Trận.

Lý Cường tò mò nhìn đông nhìn tây, hỏi: "Cổ Tiên Trận dùng cái gì khởi động?"

Hiên Long cười nói: "Dùng tiên linh khí còn có linh huyền đặc biệt, người muốn học thì nhìn động tác của ta." Hắn nói xong thì khắp động linh huyền. Kiền Thiện Dong quan sát chung quanh một chút, nói: "Cổ Tiên Trận này gần đây có người sử dụng qua, ân, truyền tống tới không ít lần..." Theo linh huyền của Hiên Long buông ra, nhìn nham thạch nặng nề thật lớn bắt đầu di động lên.

Lý Cường sợ hãi than không thôi, Cổ Tiên Trận thật lớn chuyển động lên, đích thật là vô cùng tráng quan. Hiên Long phóng hết một tổ linh huyền cuối cùng xong, nói: "Mọi người cũng không nên cử động, trận pháp chuyển động thêm một hồi, rất nhanh có thể truyền tống, áp lực truyền tống của Cổ Tiên Trận thật lớn, cần tiên giáp và thần giáp hộ thể." Hắn chủ yếu là nhắc nhở Lý Cường và Xích Minh, hai người bọn họ đều là lần đầu tiên kinh nghiệm qua Cổ Tiên Trận truyền tống.

Một cỗ cự lực từ trong hướng ra ngoài dũng khởi, có thể nhìn thấy từng tảng lớn bụi bậm hướng ra phía ngoài bay vút, mỗi một tảng cự thạch đều vờn quanh trung tâm di động lên, dần dần, từng đạo bạch quang do từng tảng thạch quyển sáng lên, ngay sau đó kéo dài ra vòng ngoài, bạch quang chói mắt càng ngày càng sáng, đột nhiên, tất cả cự thạch phẳng phất như biến thành thủy tinh trong suốt, cảnh sắc bên ngoài thái không rõ ràng hiển lộ ra.

Cảnh sắc chung quanh đột nhiên bắt đầu biến ảo, Lý Cường cảm thấy một cỗ áp lực thật lớn tẽ lên thân, nhất thời trên cơ thể mọi người đều hiện ra kim quang chói mắt. Lúc này Lý Cường mới hiểu được, người tu chân căn bản không có khả năng sử dụng Cổ Tiên Trận, cỗ áp lực thật lớn này và lực tê xả có thể đem người tu chân hoàn toàn nát bấy. Không có tiên giáp thần giáp bảo vệ, căn bản chỉ là con đường chết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cảnh sắc chung quanh đột nhiên cố định xuống tới, bọn họ xuất hiện trong Cổ Tiên Trận, nếu không phải cảnh sắc chung quanh khác hẳn, Lý Cường còn tưởng rằng cho tới bây giờ không có di động qua, hắn hỏi: "Đây là một cái Cổ Tiên Trận khác hay sao?"

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: "Đúng vậy, Cổ Tiên Trận đều là truyền tống siêu cường khoảng cách, nếu không có truyền tống trận này, đến Hâm Ba Giác sẽ càng thêm khó khăn, bởi vì thật sự là quá xa, nơi này cơ hồ không có người tu chân, chỉ có một số ít Cổ tiên nhân ẩn cư, bọn họ mới là người chính thức lợi hại."

Lý Cường chạy đến càng nhiều địa phương, trong lòng nghi hoặc càng lớn, hắn hỏi: "Thế giới này tồn tại bao lâu rồi, các người có hiểu rõ hay không?" Lời này vừa nói ra, ngay cả Xích Minh cũng nở nụ cười.

Kiền Thiện Dong nói: "Thế giới này tồn tại bao lâu? Không ai biết, thế giới này là lớn nhất, căn bản là không tìm được điểm cuối, người hỏi chuyện này làm gì?"

Xích Minh cười nói: "Cho dù là hắc ma giới, cho tới bây giờ ta cũng không tìm được điểm cuối, mà hiện tại giới này là lớn nhất, đại ca, người sẽ không nghĩ sẽ có một ngày đi mãi đến cuối để dạo chơi đi chứ, ha ha."

Lý Cường cười khổ, lắc đầu nói: "Ta chỉ là tò mò thôi, được rồi, lão Kiền, nơi này là địa phương nào?" Hắn đem thần thức tham tiến vào trong Định Tinh Bàn, phát hiện đã xuyên qua Điểm Tinh Hệ, nơi này là một địa phương xa lạ, trong Định Tinh Bàn ghi chép rõ ràng thiếu đi rất nhiều.

Hiên Long nhìn thấy Lý Cường xem xét Định Tinh Bàn, bèn đưa tay cầm lấy, tiện tay đem Định Tinh Bàn của mình gỡ xuống, có chút nhắm mắt, sau đó lại đem Định Tinh Bàn trả lại cho Lý Cường, nói: "Lão đệ, người nhìn lại đi."

Lý Cường dùng thần thức xem xét, kinh hãi phát hiện nơi này xuất hiện một dãy rất nhiều tinh vực, hắn biết đây là Hiên Long trợ giúp tu luyện thêm nội dung mới, không khỏi nhin được luôn miệng đa tạ, có tinh đồ này, ít nhất sẽ không bị lạc đường. Lý Cường sợ nhất là bị lạc trong vũ trụ mang mang, đó giống như trong sa mạc, phải từ mảnh sa mạc tìm thêm vị trí của một mảnh sa mạc khác, thật sự là hy vọng xa vời, mong manh.

Hiên Long nói: "Bây giờ chúng ta đi Đan Thiệu Tinh, trên đường phải cẩn thận một chút, nơi này có một Huân Phong Đái rất lớn, tương đối phiền toái, nơi này ta có một chút Tinh Sa, mọi người cùng nhau tu luyện một chút, lúc lạc nhau, có thể trợ giúp tìm được người." Hắn lấy ra hơn mười viên Tinh Sa đã tu luyện tốt, cho mỗi người chín viên.

Mỗi viên Tinh Sa đều cỡ quả trứng chim, tản ra vàng sáng màu lam. Lý Cường cũng có, đó là khi từ Lâm Minh Tinh trở về, trên đường đi, ở vãn tinh đài tu luyện được. Tinh Sa là một loại tài liệu luyện khí, Hiên Long theo như lời tu luyện, làm cho mọi người đều tự khắc vào đặc định trận pháp, một khi phát ra tinh sa, người khác là có thể theo lai lịch của Tinh Sa tìm kiếm người thất lạc, đây là một loại phương pháp hữu hiệu đơn giản nhất để tìm người.

Phương pháp tu luyện Tinh Sa rất đơn giản, chỉ chốc lát sau, mọi người đều tu luyện xong, trao đổi cho nhau, lại tu luyện, mỗi người đều tu luyện năm lần, như vậy bất kể là ai đem Tinh Sa phát ra, thì bốn người kia đều có thể tìm được hắn.

Huân Phong Đái là một cửa mà bọn hắn phải đi qua.

Lý Cường đã gặp qua Tấn Phí Lưu, Huân Phong Đái hắn từng nhìn thấy từ xa xa, đó là khi đi Huyền Tinh Thần Trận, trên đường đã trải qua, lần này Huân Phong Đái hoàn toàn bất đồng, cả tinh không phẳng phất bị Huân Phong Đái chia làm hai nửa, trên dưới trái phải, hai bên hoàn toàn nhìn không thấy biên giới.

Huân Phong là cách nói của tiên nhân, Lý Cường không biết Huân Phong là thứ gì cấu thành, nhưng biết thứ nọ rất lợi hại, tựa như Tấn Phí Lưu, cho hắn lưu lại ấn tượng sâu đậm. Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự đối với Huân Phong Đái tựa hồ có chút e ngại, bọn họ rất chăm chú nhìn kỳ quan trước mắt.

Huân Phong Đái nhìn qua tựa như một tấm màn, tinh quang bối cảnh mơ hồ chiếu lại đây, không biết Huân Phong từ đâu dựng lên, cũng không biết ở nơi nào chấm dứt, có thú vị chính là Huân Phong Đái cố định trong một không gian nhất định lưu động, một chút cũng không ảnh hưởng không gian bên ngoài, ít nhất Lý Cường không có cảm giác được có Huân Phong kéo tới.

Kiền Thiện Dong than thở: "Huân Phong Đái này là ta mới nhìn thấy cái lớn nhất thế này, nhiều cũng nhiều qua, nhưng lại không được a, phải xâm nhập tới, nếu ta không có Thiên Thần Chi Nộ, sợ rằng đi qua Huân Phong Đái này sẽ một chết người thôi."

Hiên Long chau mày, hắn không nghĩ tới Thiên Thần Chi Nộ lại rơi vào trong tay Kiền Thiện Dong.

Lý Cường nghĩ đến một vấn đề, hắn hỏi: "Hiên Long lão ca, lúc đầu từ Hâm Ba Giác trốn đi, có nhiều chướng ngại như vậy, khoảng cách của Hâm Ba Giác và Phong Duyên Tinh xa như vậy, người làm sao chạy thoát được?"

Hiên Long cười khổ nói: "Ta có Quang Huy Tinh Diệu ma, nếu không làm sao chạy thoát."

Hai tay của Kiền Thiện Dong chấn động, một viên quang cầu thật lớn xuất hiện tại trước người hắn. Xích Minh kêu lên quái dị: "Lão Kiền lợi hại a, nhanh như vậy là có thể thuần thực sử dụng thần khí rồi."

Kiền Thiện Dong hét lớn một tiếng: "Khứ!" Quang cầu ở trước người hắn thoáng khựng lại, lập tức nhanh như lưu tinh trùng tiến vào trong Huân Phong Đái.

Mọi người không hẹn mà cùng khấn trương lên, Lý Cường chẳng những thúc giục Diễm Chú Thần Giáp phòng hộ, còn làm cho Cửu Diễn Lưu hóa thành một mặt kim quang hộ quanh thân người.

Chỉ thấy quang cầu vừa vào Huân Phong Đái, lập tức biến mất vô tung, căn bản nhìn không ra có cái gì từng tiến vào. Kiền Thiện Dong hét lớn: "Mọi người đi theo sát ta, ngàn vạn lần đừng tán lạc trong Huân Phong Đái sẽ rất phiền toái đó!" Hắn mạnh mẽ đánh ra một đạo kim quang, Huân Phong Đái phẳng phất nổi lên hô ứng, mặt ngoài Huân Phong một vòng quyền nhện nhào ra.

Mặt ngoài của Huân Phong giống như nước đang sôi trào, nổi lên vô số khí phao thật lớn, khi khí phao càng ngày càng nhiều, thì Kiền Thiện Dong giống như một viên lưu tinh màu vàng, đột nhiên hướng mặt ngoài Huân Phong bay đi. Lý Cường mấy người nhìn thấy Kiền Thiện Dong bay đi, lập tức gắt gao đuổi theo.

Mặt ngoài Huân Phong đột nhiên tạc ra, Lý Cường đi theo sát Kiền Thiện Dong, hắn đối với tự nhiên lực loại này là sợ hãi nhất, không tới vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không chọc vào Huân Phong Đái, có Kiền Thiện Dong ở phía trước mở đường, hắn chỉ cần theo sát là được.

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đại Nam Phong Ngự cùng Xích Minh đi theo sát mình, Hiên Long áp trận cuối cùng, mọi người đều phi thường cẩn thận theo sát, ngay cả Xích Minh cũng không dám kiêu ngạo

nữa.

Huân Phong giống như núi lửa bộc phát đánh sâu vào, trong phút chốc, trùng lực thật lớn đánh về phía năm người. Trước người Kiền Thiện Dong xuất hiện một kim quang hình trụ nhọn, đó chính là hư ảnh của Thiên Thần Chi Nộ do hấn phát ra. Lý Cường linh xảo bay sát sau hấn không tới một thước, năm người xuyên tiếp tựa như một mũi tên sắc bén, hung hăng tiến thẳng vào trong Huân Phong.

Huân Phong Đái vốn bình tĩnh yên lặng bị năm người giảo động, Huân Phong trong suốt rồi đột nhiên biến thành kích lưu màu lam thâm, năm người nường vào Thiên Thần Chi Nộ của Kiền Thiện Dong, ở trong Huân Phong khó khăn gian nan di động. Tương đối mà nói, áp lực của Hiên Long lớn nhất, hấn không có thần khí để ỷ lại, hoàn toàn dựa vào công lực thâm hậu chống đỡ. Áp lực của Lý Cường nhẹ nhất, hấn nường tựa Kiền Thiện Dong, tuyệt đại bộ phận đều chịu tại trên người Kiền Thiện Dong.

Năm người đã xâm nhập vào, Huân Phong chung quanh phát ra chấn âm cực kỳ kinh khủng, vô số khí phao bị vỡ tan, phát ra chấn động thật lớn làm năm người liên tục lắc lư, giống như đang ở ngoài khơi cuồng bạo, bị sóng lớn từng cơn không ngừng đánh sâu vào.

Thiên Thần Chi Nộ phát ra kim quang chói mắt, đem sóng chấn bài xích ra. Thủ pháp sử dụng thần khí của Kiền Thiện Dong phi thường tinh xác, một chút cũng không lãng phí, phân tặc nắm chắc làm cho Lý Cường than thở không thôi. Đột nhiên Xích Minh truyền âm nói: "Hiên Long hình như không được nữa, đại ca, có giúp hấn hay không?"

Lý Cường quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Hiên Long có vẻ có chút chật vật, hấn vội truyền âm cấp Hiên Long: "Lão ca, tăng tốc độ lên, ta thay cho ngươi!" Hấn lại truyền âm cho Xích Minh: "Giúp Hiên Long lão ca ngăn cản một chút, ta sẽ tới!" Thân hình hấn đột nhiên chậm xuống.

Đại Nam Phong Ngự nghi hoặc liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, tốc độ nhanh hơn bổ sung vào vị trí của Lý Cường. Phải biết rằng năm người xuyên liên cùng một chỗ, một khi có một người thoát tiết, lập tức sẽ liên lụy đến người phía sau, Đại Nam Phong Ngự ky mẫn bổ sung vào vị trí trống của Lý Cường, lúc này mới không xảy ra vấn đề.

Xích Minh đẩy Đô Thiên Thần Trọng về phía sau, vài vòng thái sắc tinh hoa đánh về phía sau, lướt qua Hiên Long chàng tới Huân Phong đang dừng tới trên người Hiên Long. Kiền Thiện Dong âm thầm kêu khổ, hấn phân thần truyền âm nói: "Các người không muốn sống sao, nơi này không thể lộn xộn, mọi người nhanh chóng ở chung một chỗ."

Nhưng hấn phát giác đã quá muộn, Huân Phong giống như người khổng lồ bạo nộ, bảy tám khí phao thật lớn đột nhiên nổ tung, Lý Cường vừa lúc rơi xuống bên ngoài, kim quang của Cửu Diễn Lưu chỉ kịp bao lấy thân thể, hấn đã bị cuốn vào trong Huân Phong, đáng sợ chính là không ai chú ý tới hấn đã lạc vào trong Huân Phong.

Lý Cường trở mắt nhìn Kiền Thiện Dong mang theo ba người biến mất trong Huân Phong, tự mình giống như một mảnh lá cây đang lạc xuống, thân bất do kỷ quay cuồng nhào lộn, thật vất vả thúc giục Cửu Diễn Lưu ổn định thân hình, hấn thật sự là khóc không ra nước mắt. Địa phương này không cách nào nhận ra phương hướng, một khi lâm đánh sâu vào vị trí, bị hãm chết trong Huân Phong là chuyện rất bình thường.

Huân Phong là một loại vật chất kỳ lạ, không di xúc động nó thì không có chuyện gì, một khi giảo động nó, uy lực phát ra thật sự là rất kinh khủng. Lý Cường cảm giác áp lực chung quanh vô cùng lớn, hơn nữa chấn chiến kịch liệt làm cho không cách nào dừng lại thân hình, chỉ có thể không ngừng vọt về phía trước, bốn phía màu lam phiếm xuất lãnh ý sâm nhiên, màu sắc từ lam đậm biến ảo thành lam nhạt, thỉnh thoảng nổi lên nhẹ nhàng ngân quang. Lý Cường may mắn có Diễn Chú Thần Giáp và Cửu Diễn Lưu, nếu không hấn khó đi được nửa bước trong Huân Phong.

Nường vào uy lực của thần khí, Lý Cường khó khăn gian nan bay về phía trước, nhưng hấn cũng không biết phương hướng mình phi hành có đúng hay không.

Bay một lát, Lý Cường càng ngày càng cảm thấy không đúng, hấn cũng không dám dừng lại, cứ cấn rằng xuất ra từng mảnh Tinh Sa. Chỉ thấy một đạo lam quang hiện lên, Tinh Sa hóa thành một cây châm dài, bay nhanh xuyên về phía trên bên trái. Trong lòng Lý Cường mừng rỡ, biết Kiền Thiện Dong bọn họ hấn là đang ở phương hướng kia, hấn không chút do dự bay tới.

Màu sắc của Huân Phong càng sâu hơn, bốn phía cũng đã tối sầm xuống, Diễm Chú Thần Giáp trên thân Lý Cường cũng nổi lên biến hóa, trên bề mặt mơ hồ có thể thấy được chú ngữ hoa văn càng ngày càng tiên lượng, trên bề mặt giáp lưu động rất nhanh, áp lực thật lớn của Huân Phong khiến cho Diễm Chú Thần Giáp sinh ra lực lượng tự động chống lại, Cửu Diễm Lưu tựa hồ đối với chú ngữ lưu động này nổi lên phản ứng, hai bên phối hợp lẫn nhau, Lý Cường cảm thấy cả người cũng trở nên dễ dàng hơn.

Một mảnh phiến chú ngữ hóa thành kim quang nhàn nhạt tăng vọt ra ngoài, ngăn cản Huân Phong mang đến áp lực vô cùng, Cửu Diễm Lưu hóa thành một đạo kim mang bén nhọn, phá vỡ sự ngăn cản của Huân Phong. Trong lòng Lý Cường âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới Diễm Chú Thần Giáp lại thần kỳ như thế, hần nhất thời cảm thấy Huân Phong cũng không đáng sợ, lúc này mới định hạ tâm thần tìm kiếm Kiền Thiện Dong bọn họ.

Lại bay thêm một đoạn đường, Huân Phong chấn động càng thêm lợi hại, Lý Cường bắt đầu nóng nảy, mặc dù có thần khí thần giáp bảo vệ, nhưng thời gian dài không tìm được Kiền Thiện Dong bọn họ, hần cảm thấy rất bất an, nếu cứ bị vây trong Huân Phong ra không được thì phiền toái vô cùng.

Lý Cường vận công hai mắt, hai đạo kim quang đột nhiên bắn ra. Một vòng nhìn quanh, trong lòng Lý Cường càng kinh hãi, hần hoàn toàn nhìn không thấu Huân Phong, hơn nữa hần phát hiện trong Huân Phong có cái bóng kỳ quái đang du động, tựa như vật còn sống, hần dám khẳng định không phải Kiền Thiện Dong bọn họ.

Trong Huân Phong có vật còn sống làm cho Lý Cường cảm thấy rất khiếp sợ, hần biết có khả năng sinh tồn trong Huân Phong nhất định không dễ chạm vào. Hần cảm thấy càng ngày mình càng nhỏ gan, theo nhận thức tăng nhiều, đối với những sợ hãi không biết tên cũng tăng thêm, hoàn toàn không giống như khi mới xuất đạo thì đối với thứ gì cũng không quan tâm tới, rất ít có thứ gì làm cho hần cảm thấy chính thức sợ hãi.

Lý Cường cẩn thận né tránh hư ảnh đang hoạt động, không ngừng nhắc nhở chính mình: "Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người, không xem vật đó, không xem!" Hần cứ nói thầm rồi tiếp tục nhiều hành, chỉ chốc lát sau, hần phát hiện tự mình lại lạc đường một lần nữa.

Lý Cường nhìn chung quanh, cố gắng tìm ra phương hướng chính xác. Cho dù đang tìm phương hướng chính xác, hần vẫn là không thể dừng lại, không ngừng đi về phía trước, điều này làm cho hần cảm thấy phi thường đau đầu.

Hần tính toán một chút, Tinh Sa ở trong Huân Phong tác dụng không lớn, bởi vì ở trong Huân Phong không thể dừng lại, phải không ngừng di động, phát ra Tinh Sa thì vị trí thực tế của chính mình đã bị thay đổi, cho nên Tinh Sa không hữu dụng. Thân ở trong Huân Phong, chung quanh ngoại trừ màu lam du động, chỉ là khí phao đang bành trướng, căn bản là tìm không được vật gì tham chiếu, trong lòng Lý Cường cười khổ, trước khi tiến vào Huân Phong Đái, tự mình phải hỏi Kiền Thiện Dong làm sao nhận thức phương thức mới phải, bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có thể suy đoán mà đi.

Dần dần, Lý Cường phát giác mình đang tiến vào một Huân Phong xa lạ, khác với địa phương vừa rồi, nơi này tựa hồ càng tối sầm, cảm giác vừa rồi như đang trong sông, bây giờ cảm giác như đang ở trong biển rộng. Thời gian dài giãy dụa trong Huân Phong, Lý Cường rất có thu hoạch, Cửu Diễm Lưu vận dụng ngày càng thuần thực, hần từ từ nắm giữ vận dụng Cửu Diễm Lưu ngày càng thuần thực, hần từ từ nắm giữ phương pháp khống chế kinh lực tinh chuẩn.

Trong Huân Phong, tuyệt đại bộ phận tu chân pháp bảo đều không thể sử dụng, có thể sử dụng chỉ có tiên khí và thần khí, uy lực của tiên khí đã bị Huân Phong ảnh hưởng rất khó phát huy đến cực mạnh, chỉ có thần khí mới có thể tùy tâm sở dục phát huy tác dụng. Trong lúc nhất thời Lý Cường tìm không được đường ra, bất đắc dĩ phát hiện trong Huân Phong học tập thao khống Cửu Diễm Lưu rất tốt, hần vừa thăm dò phía trước, vừa thừa cơ luyện tập phương pháp khống chế Cửu Diễm Lưu.

Cửu Diễm Lưu càng dùng càng thuần thực, Lý Cường rất nhanh trong Huân Phong đi qua tự do, áp lực của Huân Phong cơ bản bị hần thoát khỏi, chỉ là còn không có tìm được phương hướng đi ra ngoài.

Đột nhiên, Lý Cường phát hiện tự mình xông vào một đám sinh vật du động, đó là một đám sinh vật rất cổ quái, Lý Cường cũng không biết là cái gì, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân thể dài nhỏ của chúng nó,

giống như một sợi dây thừng, trên người lóe lên quang màu xanh nhạt.

Lý Cường sấm trở ra, đám sinh vật kỳ quái kia lập tức vẫy lên, vừa tiếp xúc với Cửu Diễn Lưu đã bị giảo đến nát bấy, uy lực của thần khí tuyệt đối không phải loại sinh vật này có khả năng chống đỡ.

Phảng phất như bị kinh hách, những sinh vật giống như dây thừng đột nhiên tản ra. Trong lòng Lý Cường nói thầm, sinh vật này giống như một con rắn, hẳn nhìn thấy sau khi bị nổ toái thì thân rắn chảy ra một tia ngân tuyến, nhanh chóng tiêu tán trong Huân Phong, nghĩ thầm: "Vây đó hẳn là máu của quái xà thì phải."

Thỉnh thoảng có quái xà đánh lên kim mang của Cửu Diễn Lưu, lập tức bị xé rách ra. Trong lòng Lý Cường kỳ quái, quái xà này thật sự rất ngu, đã chết nhiều như vậy mà còn xông tới. Hẳn không có chú ý tới, Huân Phong phía sau có vô số ngân ti chớp động, đó là máu do quái xà lưu lại.

Ước chừng qua mười phút, trong lòng Lý Cường dưng khởi một trận bất an, đó là một loại trực giác, hẳn phát hiện có chỗ không đúng, chỉ là nhất thời tìm không được nguyên nhân.

Đột nhiên Lý Cường cảm thấy phía sau có một cỗ thôi lực thật lớn dưng tới, hẳn quay đầu nhìn lại, thấy có một con quái vật màu bạc đang đuổi theo phía sau. Hẳn liếc mắt một cái cảm giác, con này tựa hồ không quá lớn, tựa hồ có rất nhiều xúc giác, trên người có vô số hoa văn nhỏ xíu, chân màu bạc, nhìn không ra đầu ở nơi nào. Lý Cường dựng đứng cả lông tóc, kinh hãi vô cùng lập tức xoay người nghênh đón, hẳn biết nơi này không phải là nơi trốn tránh.

Quái thú màu bạc kia rất hiển nhiên là bị máu của quái xà hấp dẫn tới. Bởi vì không thể dừng lại, Lý Cường chỉ có thể không ngừng xoay quanh, Huân Phong chung quanh bị giảo động lên, áp lực đột nhiên lớn lên. Theo quái thú đến, quái xà vờn chung quanh nhanh chóng chạy lui, chỉ thấy có vài ngân tuyến chớp động, trong phút chốc liền vô ảnh vô tung.

Lý Cường cười khổ không ngừng, hẳn rốt cuộc biết mục đích của đám quái xà, chúng nó tự sát chỉ là vì hấp dẫn con quái thú màu bạc này tới, nhưng hẳn đối với Cửu Diễn Lưu rất tự tin, cho tới bây giờ chưa thấy qua quái thú gì có thể chống đỡ được thần khí. Hẳn tiện tay vung lên, một đạo kim mang phá vỡ Huân Phong, thẳng tắp chàng hướng tới chỗ quái thú.

Quái thú màu bạc linh xảo né tránh, nó bắn ra một viên hạt châu màu bạc, từ mặt bên kích tới. Lý Cường không thèm quan tâm dùng Cửu Diễn Lưu bắn tới, ai ngờ viên châu này còn chưa đụng vào Cửu Diễn Lưu đã tạc nổ, một vòng ngân mang chớp động, lực lượng của Huân Phong đột nhiên tăng lớn. Lý Cường nhất thời hiểu được, đây chỉ là dùng quang châu đánh động lực lượng của Huân Phong công kích mình, trong lòng không khỏi thầm khen: "Súc sanh này thật thông minh."

Huân Phong kịch liệt rung động lên, loại áp lực kinh khủng này và lực chấn động làm cho Lý Cường không cách nào ổn định thân hình. Quái thú màu bạc thừa cơ lại bắn ra một viên hạt châu, lần này là nhắm ngay chỗ Lý Cường đang phi hành phía trước. Không đợi Lý Cường chuyển phương hướng, hạt châu lại bạo mở.

Bị súc sanh kỳ quái này sái lộng(đùa giỡn), hơn nữa đã thời gian dài không tìm được đường ra, sự tức giận của Lý Cường bộc phát.

Lý Cường vẫn không cách nào dung nhập vào cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, mặc dù hẳn cũng từng có ý niệm điên cuồng trong đầu, nhưng chính thức điên cuồng hẳn chưa ngộ qua, dựa vào cỗ lửa giận này, hẳn cố gắng làm cho mình trở nên điên cuồng lên.

Lý Cường lao thẳng tới quái thú màu bạc, Cửu Diễn Lưu phát ra kim quang sáng lạn chói mắt, hẳn không hề để ý tới chấn động và áp lực của Huân Phong, nghĩ thầm chỉ cần đuổi theo con quái thú kỳ quái này.

Quái thú màu bạc tựa hồ biết Lý Cường không dễ chọc, nó xoay người bỏ chạy nhanh về phía trước. Lý Cường bị chọc tức tới hồ đồ, cũng mặc kệ phía trước có gì nguy hiểm, cổ động Cửu Diễn Lưu phá vỡ Huân Phong theo đuổi theo, rất nhanh, một người một thú đã biến mất trong Huân Phong mang mang.

Mấy người Kiền Thiện Dong thuận lợi xuyên qua Huân Phong Đái, bốn người đi ra rồi lại tròn mắt, Lý Cường không ngờ lại không cùng đi ra. Kiền Thiện Dong hỏi: "Lý lão đệ chạy đi đâu rồi?" Hẳn một mực ở phía trước dẫn đường, căn bản là không thể chiếu cố, Đại Nam Phong Ngự theo sát hẳn cũng không

chú ý, Xích Minh bận chiếu cố Hiên Long, miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp, hai người bọn họ cũng không chú ý tới việc Lý Cường biến mất.

Sửng sốt hồi lâu, Xích Minh kêu lên quái dị: " Di, ta tưởng rằng đại ca đi về phía trước..."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Ta nhớ kỹ hắn đi về phía sau, hắn không đi theo phía sau hay sao?"

Kiên Thiện Dong khoát tay nói: " Dựa vào thực lực của Lý lão đệ, chỉ cần phương hướng chính xác, lao ra tới là không có chuyện, chỉ sợ hắn trầm không được, trong Huân Phong chạy loạn, nếu chọc vào quái thú vậy thì không hay. Ta xem mọi người nên ở lại chỗ này chờ một chút, thật sự không được chúng ta lại nghĩ biện pháp."

Một đạo lam quang phá vỡ Huân Phong bay ra, Hiên Long nói: " Tình Sa của lão đệ! Kỳ quái, sao hắn lại không đi theo ra?"

Kiên Thiện Dong cười khổ nói: " Ngàn vạn lần đừng nên chạy tới Huân Phong Phao Nhân đi, tiến vào sẽ rất khó đi ra...có lẽ hắn có thể ỷ vào uy lực của thần khí để thoát khỏi, chỉ là..."

Xích Minh vội la lên: " Chỉ là cái gì?"

Hiên Long nghiêng đầu nhìn xem Huân Phong Đái phía sau, nói: " Chúng ta trở về tìm hắn."

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: " Không được!"

238. Tập 23 : Cổ Thần Truyền Thuyết -- Chương 238

Hiên Long kéo hắn: " Người dừng gấp, Kiền đại nhân còn chưa nói xong."

Trong lòng Kiền Thiện Dong rất là buồn rầu, hắn không dám mặc kệ bỏ lại Lý Cường, bởi vì Thiên Cô từng phân phó qua, Lý Cường không thể có gì nguy hiểm. Hắn trầm ngâm chốc lát, nói: " Chúng ta hãy chờ, nếu qua một đoạn thời gian hắn còn chưa đi ra, ta sẽ đi tìm hắn, lúc này mà đi thì chỉ rối loạn kế hoạch, bên ngoài Huân Phong phải có người chiếu cố."

Lúc này Xích Minh mới yên tĩnh lại, sự chết sống của người khác hắn có thể mặc kệ, nhưng Lý Cường có nguy hiểm hắn quyết sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Trong lòng hắn rõ ràng, chỉ cần Lý Cường không có chuyện, thì việc mình tu thần sẽ không xuất ra vấn đề gì. Người này rất tinh minh, chuyện không ích lợi lãng phí là hắn sẽ không đi làm, nếu là Kiền Thiện Dong bị hãm trong Huân Phong, hắn ngay cả lời cũng còn không nói, càng đừng nói chi đến việc đi cứu người.

Kiên Thiện Dong nhất nhất phân phái: " Phong Ngự, người đi phía trái thăm dò, Xích Minh, người đi bên trên, Hiên Long đại nhân đi phía dưới, ta đi bên ngoài chỗ khí phao nơi nguy hiểm nhất của Huân Phong Đái xem sao, nếu Lý lão đệ đi tới nơi nào, có lẽ ta có thể thấy được."

Xích Minh quay đầu bay lên trên, Đại Nam Phong Ngự và Hiên Long cũng chia nhau bay đi, Kiền Thiện Dong than nhẹ một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Lý Cường đi theo con quái thú màu bạc càng chạy càng xa, trong Huân Phong, cho dù có thần khí cũng đuổi không kịp quái thú sinh sống ở bên trong, tốc độ của quái thú nọ nhanh đến kẻ khác khó thể tin.

Truy ra rất xa Lý Cường mới phản ứng lại, mình đuổi theo nó để làm chi? Hắn quay đầu hướng bên cạnh bay đi, ai ngờ con quái thú nọ cũng không chịu buông tha cho hắn, lại một viên quang châu màu bạc phóng tới, giảo đến Huân Phong giống như nham tương sôi trào. Lý Cường lại truy thì không đuổi kịp nó, đi lại đi không được, trong lòng thập phần căm tức.

Quái thú màu bạc liên tục bắn ra hai viên quang châu màu bạc, Huân Phong dần dần có loại cảm giác như động lại. Lý Cường cảm thấy áp lực lại xuất hiện lần nữa, hắn không dám tiếp tục đi tiếp, xoay người truy theo. Con quái thú màu bạc nhìn thấy Lý Cường đuổi theo, lập tức quay đầu bỏ chạy, tựa hồ như nó biết đánh nhau với Lý Cường thì không chiếm được tiện nghi.

Lý Cường bị kích đến lửa giận trùng ột, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, trong phút chốc, hắn thấy rõ hình dáng con quái thú màu bạc. Con quái thú rất giống con bạch tuộc của biển, chỉ là trên người khoác làn

văn màu bạc, xúc giác dài nhỏ không có cuộn lại, có một viên ngân châu hình tròn, chính là vừa rồi quang châu màu bạc bắn ra, thân hình nó có cánh hình tam giác, rất nhanh phá vỡ trở ngại của Huân Phong.

Quái thú màu bạc tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm, nó liều mạng hướng xa xa chạy trốn.

Lý Cường vừa truy vừa suy nghĩ: "Sức sinh này hình như cố ý muốn dẫn mình đi chỗ nào, nhìn bộ dáng không phải ý thiện." Mặc dù lửa giận bốc cao nhưng hắn không có mất đi lý trí, biết truy tung theo như vậy sẽ rất nguy hiểm, chỉ là hắn còn không có nghĩ ra biện pháp thoát khỏi quái thú này.

Lại đuổi theo một trận, cảm giác bất đắc dĩ của Lý Cường càng tăng thêm mãnh liệt, trong Huân Phong không thể nói chuyện, ngay cả mắng cũng không cách nào thoát ra. Đuổi theo đuổi theo, Lý Cường đột nhiên nhớ tới thần thông ngoài thân hóa thân, hắn vừa muốn huyền xuất ra một phân thân, nhưng chợt thấy được một thứ không thể tư nghị.

Trong Huân Phong, không ngờ lại có một tinh cầu ẩn núp.

Trong mông lung Lý Cường nhìn thấy một tinh cầu, hắn quả thật không dám tin tưởng, trong Huân Phong ngoại trừ sinh vật, không ngờ còn có tinh cầu tồn tại. Áp lực của Huân Phong ngay cả tiên khí cũng rất khó chống đỡ, theo lý thuyết một tinh cầu mà ở trong Huân Phong, hắn là đã bị áp lực của Huân Phong tê xả thành phần nát. Lòng hiếu kỳ của hắn tăng nhiều, huyền xuất ra một hóa thân tiếp tục truy quái thú, còn mình xoay người hướng tinh cầu kia bay đi.

Phân thân biến ảo cấp tốc phóng đi về phía trước. Quái thú màu bạc không có phát giác Lý Cường rời đi, vẫn như trước chạy trốn. Chỉ chốc lát sau, phân thân đỡ không được áp lực của Huân Phong, hóa thành kim mang nhẹ nhẹ tiêu tán trong gió. Con quái thú màu bạc quay đầu lại vòng quanh chỗ phân thân biến mất, không ngừng đảo quanh, nó tựa hồ không rõ vì sao Lý Cường lại biến mất không nhìn thấy nữa.

Lúc đến gần tinh cầu kia, kim khôi lỗi trên cổ tay Lý Cường vỡ vụn một viên, hắn thở dài một hơi, biết rốt cuộc thoát khỏi sự dây dưa của quái thú màu bạc.

Rồi lại phi thêm một khoảng cách, Lý Cường cảm giác được Huân Phong tựa hồ bị vật gì ngăn trở, áp lực cấp tốc thu nhỏ lại. Hắn điều chỉnh uy lực của Cửu Diễn Lưu một chút, áp lực của Huân Phong rất nhanh tiêu mất.

Đi tới bầu trời của tinh cầu, Lý Cường kinh ngạc phát hiện, đây là một tinh cầu không lớn, bên ngoài tinh cầu vờn quang một vòng quang hoàn xinh đẹp, nhìn qua rất thần bí. Hắn nghĩ thầm: "Chẳng lẽ đã xuyên qua Huân Phong Đái?" Nhìn nữa, lại nhìn hoàn cảnh bốn phía, hắn lại nghi hoặc thêm.

Lý Cường phóng xuất thần thức, phát hiện nơi này đích thật là bị Huân Phong vây quanh tinh cầu, tự mình cũng chưa xuyên qua Huân Phong Đái.

Trải qua thời gian dài ở trong Huân Phong Đái giãy dụa, Lý Cường đã rất mệt mỏi, hắn suy nghĩ một chút, quyết định đi tới tinh cầu trước tu luyện một chút, khôi phục một chút công lực lại đi. Lúc này nặng yếu nhất là muốn tìm được phương pháp đi ra ngoài, trong Huân Phong giãy dụa, vốn là không thể hoàn toàn không lo lắng.

Trong Huân Phong Đái không ngờ có thể dung nạp một tinh cầu, có thể tưởng tượng Huân Phong Đái đã tồn tại biết bao lâu rồi, người tu chân và Tán tiên nếu hăm tiến vào trong Huân Phong Đái, thì tuyệt không có khả năng tiếp tục sinh tồn. Lý Cường vừa than thở, vừa hướng mặt ngoài tinh cầu bay đi, ở chỗ này hắn không dám loạn dụng na di.

Đây là một tinh cầu phi thường kỳ lạ, không có núi cao hạp cốc, không có thực vật động vật, chỉ có hằng hà sa số những tảng đá hình tròn bóng loáng to nhỏ, giống như từ trong sông lao xuất ra những hòn trứng thiên nga bằng đá phủ đầy mặt ngoài tinh cầu, trên bầu trời có thể nhìn thấy một đạo quang đái hình hồ, đem tinh cầu chiếu sáng rực lên.

Lý Cường từng đi qua rất nhiều tinh cầu, nhưng địa phương kỳ lạ như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Đá tròn trên mặt đất rất đặc biệt, viên lớn nhất không khác gì quả banh, nhỏ nhất như hạt hạnh, màu sắc mỗi tảng đá đều khác nhau, phát ra thái quang cùng với bạch quang trên bầu trời huy ánh lẫn nhau, liếc mắt nhìn lại, cả đại địa tựa như một biển hoa bảy màu phủ kín. Làm cho Lý Cường cảm thấy kinh hãi chính là linh khí nơi này có thể so sánh được với nơi Thiên Cô ẩn cư.

Lý Cường để ý xem xét một chút, phát hiện trong những tảng đá nơi này có rất nhiều tài liệu luyện khí hiếm thấy, hơn nữa đủ mọi chủng loại, còn có rất nhiều tinh thạch thuần túy, nơi này quả thật chính là một sân tài liệu thiên nhiên sinh ra. Lý Cường biết mình không có thời gian ở trong tinh cầu này chọn lựa thoải mái, hẳn không có khả năng ở lại chỗ này trì hoãn lâu hơn. Suy nghĩ một chút, hẳn nghĩ tới một chủ ý tốt.

Lý Cường tay kháp linh huyền, Huyền Ma Châu có chút chấn chiến, Hàm Mộc linh suất và Bàn Sĩ linh tướng canh giữ ở Huyền Ma Châu tùy lúc có thể gọi về hiển xuất ra. Hai người nhấc tay hành lễ, cung kính nói: " Tham kiến đại tôn."

Lý Cường cũng đã quen với lễ tiết của Linh Quỷ giới, hẳn cười nói: " Hàm Mộc, Bàn Sĩ, đã lâu không thấy rồi, Linh Vương đại tôn, Quỷ Vương đại tôn khỏe không?"

Hàm Mộc linh suất thi lễ nói: " Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn đều cũng tốt, sau khi Mị nhi cô nương trở về, bọn họ đều rất cao hứng."

Lý Cường cười nói: " Vậy phiền toái Bàn Sĩ về xem, mời hai vị đại tôn đến đây, ta có việc tìm bọn họ, mặt khác mời Linh nhi và Mị nhi cùng đến." Hẳn đưa Bàn Sĩ trở về Huyền Ma Châu."

Lý Cường hỏi: " Hàm Mộc, người phát hiện nơi này có gì khác không?"

Hàm Mộc nhìn chung quanh một chút, kinh hãi than thở: " Đây là địa phương nào? Quá phiêu sáng! Ân, linh khí...a, linh khí nơi này quá tuyệt vời!" Hẳn vốn ở trong một thế giới không có màu sắc, đột nhiên nhìn thấy đại địa tràn ngập ngũ thải tân phân, lập tức bị mê hoặc, linh khí sung túc làm cho hẳn xúc động muốn tu luyện.

Lý Cường nhắc nhở: " Người xem tảng đá trên mặt đất có điều gì bất đồng."

Linh Quỷ giới là nơi thiếu thốn tư nguyên vô cùng, Hàm Mộc là linh thể, đối với các loại luyện khí tài liệu đều cũng rất mẫn cảm. Hẳn hơi chút nhận thức, không khỏi nhin được lại kêu lên: " Nha, là...đây là tinh thạch! Còn có Bích Văn Thạch, Thiên Kim Thối...di, đây là tài liệu gì? Sao lại có nhiều như vậy?"

Lý Cường nhận thấy Huyền Ma Châu có chút nhảy lên, hẳn lập tức kháp động linh huyền mở ra, trong phút chốc, một đoàn linh quỷ thể hiện lộ ra.

Mị nhi vừa kêu một tiếng ca ca, đã bị cảnh sắc chung quanh hấp dẫn, nàng hoan hô một tiếng, lôi kéo Linh Bách Tuệ chạy đi thu thập. Nàng yêu thích nhất là những tảng đá xinh đẹp này, có lẽ tài liệu luyện khí hay không nàng bắt kể, chỉ cần đẹp mắt là được.

Lý Cường đã lâu không gặp qua song tôn, lần này gặp mặt đều thật cao hứng. Song tôn đều là nhân vật cực kỳ tinh minh, hai người vừa ra liền hiểu được ý tứ Lý Cường mời bọn họ tới.

Quỷ Vương đại tôn cười to đến không khép miệng, dạt dạt kêu loạn, Linh Vương đại tôn vẻ mặt tươi cười, hẳn vỗ vỗ bả vai của Quỷ Vương đại tôn: " Lão quỷ, đừng làm cho huynh đệ chê cười nữa."

Mọi người chào hỏi nhau, Quỷ Vương đại tôn cười nói: " Dát dát, huynh đệ, đây là địa phương nào? Dát, làm con mắt ta chói lòa choáng váng, có phải chạy vào trong bảo khố của người ta không a?"

Linh Vương đại tôn nói: " Lão quỷ, người đến hỗ trợ a, ai mà có bảo khố lớn đến như vậy...kỳ quái, nơi này có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, làm sao có thể lưu tồn đến bây giờ? Đây là địa phương nào?" Cuối cùng hẳn cũng hỏi chuyện giống như Quỷ Vương đại tôn đã hỏi.

Lý Cường đại khái giới thiệu một chút tình huống, hai vị đại tôn nghe xong cũng chỉ có thể thán phục Lý Cường thật can đảm, một lần xâm nhập vào Tử Hồn Tinh, lúc này lại chạy vào Huân Phong Đái, bọn họ cũng đã có thói quen rồi, đều cũng cảm thấy từ khi nhận thức Lý Cường, thì Linh Quỷ giới xem như tìm được một người hỗ trợ giúp đỡ lớn nhất. Linh Vương đại tôn cười nói: " Huynh đệ bảo chúng ta đi ra có chuyện gì?"

Quỷ Vương đại tôn kêu lên quái dị: " Di, lão già kia, người hồ đồ sao, lúc này huynh đệ bảo chúng ta đi ra còn có việc khác hay sao?"

Lý Cường hì hì đùa giỡn: " Hẳn không phải cần khách khí một chút ma, không cần kinh hãi kỳ quái như vậy."

Quỷ Vương đại tôn mừng rỡ dạt dạt cười vang. Linh Vương đại tôn không tránh được cười nói: " Lão quỷ...bỏ đi, xem mặt mũi huynh đệ không thêm so đo với người."

Lý Cường nói: " Ta lập tức phải nhập định tu luyện , các người tranh thủ thời gian đi sưu tìm đồ vật, ta rất nhanh sẽ rời đi nơi này, sau này không có cơ hội trở lại đâu."

Linh Vương đại tôn hỏi: " Những thứ kia chúng ta đều có thể lấy hết sao?"

Lý Cường cười nói: " Đương nhiên, hẳn đều là vật vô chủ, để lại đây cũng lãng phí, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bao nhiêu đi."

Quỷ Vương đại tôn nói: " Huynh đệ, người để cho ta về Linh Quỷ giới, bao nhiêu người này không đủ, ta đi tìm người đến." Đối với lòng tham của Quỷ Vương đại tôn, Lý Cường rất giải thích, hẳn biết Linh Quỷ song tôn trách nhiệm trọng đại, không có đủ tư nguyên, đối với việc bọn họ không chế Linh Quỷ giới sẽ bất lợi, mà Mị nhi là người thừa kế của Linh Quỷ giới, cho nên Lý Cường vô luận thế nào cũng phải trợ giúp bọn họ.

Quỷ Vương đại tôn không ngờ lại đưa tới hơn vạn linh thể và quỷ thể, Lý Cường bị hấn làm càng hoảng sợ, nhiều linh thể quỷ thân tụ tập cùng một chỗ, chung quanh đều cũng trở nên quỷ khí sâm sâm. Lý Cường nói: " Ta nhập định, các người nắm chặt thời gian sưu tầm." Hẳn không nói thêm nữa, lập tức nhắm mắt tu luyện.

Linh Quỷ song tôn phái mười linh thể bảo hộ cho Lý Cường, sau đó chỉ huy linh thể đại quân bắt đầu sưu tầm đồ hữu dụng.

Tinh cầu này tràn đầy các loại các dạng trân hi tài liệu, cho dù có hơn vạn linh thể thái tập cũng không thấy giảm bớt, cả tinh cầu này cơ hồ đều do những tảng đá hình tròn tạo thành.

Linh khí nơi này phi thường sung túc, Lý Cường chỉ cần nửa ngày thời gian là đã khôi phục hoàn toàn công lực. Hẳn do dự một chút, muốn tiếp tục tu luyện, nhưng nghĩ đến việc thất lạc Xích Minh mấy người, hẳn rất cuộc đành phải buông tha, bởi vì một khi tiến vào cảnh giới tu luyện, bất tri bất giác sẽ qua mười năm tám năm là chuyện rất bình thường, hẳn cũng không có thời gian ở lại chỗ này.

Lý Cường đứng dậy, linh thể canh giữ cho hẳn cũng hướng hẳn hành lễ. Lý Cường nói: " Mời hai vị đại tôn đến đây." Một linh thể lập tức phát ra tín hiệu, chỉ chốc lát sau, Linh Quỷ song tôn từ dưới đất toát ra, hai người đều có vẻ rất hưng phấn. Linh Vương đại tôn giành nói lời đa tạ, lần này bắt được các loại thiên tài địa bảo có nhiều vô số, sau này Linh Quỷ giới cũng không cần phát sầu mệt mỏi về tư nguyên nữa.

Mị nhi và Linh nhi cũng trở lại bên thân Lý Cường. Mị nhi cười nói: " Ca ca, muội nhất được thật nhiều tảng đá xinh đẹp a..." Nàng đem bảo bối ra cho Lý Cường xem. Lý Cường nhìn Mị nhi vui vẻ thì trong lòng thật vui mừng, Mị nhi càng ngày càng hoạt bát, từ khi ở chung chỗ với Linh Bách Tuệ, nàng không hề giống như trước không chịu rời xa mình, đã có thể hoàn toàn độc lập, lẻ loi đối mặt với thế giới này rồi. Trong lòng hẳn hiểu được, vì Mị nhi đã có người bạn tốt, bắt đầu trở nên thành thực hơn.

Linh thể đại quân nhanh chóng tụ tập lại, Hàm Mộc linh suất than thở: " Nơi này quá lớn, chúng ta chỉ tìm tới được một phần địa phương thôi, đáng tiếc không có thời gian." Đừng nói là Hàm Mộc linh suất, phạm là những linh thể tham gia sưu tầm đều cảm thấy phi thường tiếc nuối, nơi này thật sự là một kho bảo tàng thật lớn.

Bàn Sĩ linh tướng nói: " Nơi này thật sự là một địa phương kỳ lạ, tại sao lại có nhiều thiên tài địa bảo, thật sự là khó thể tưởng tượng a."

Lý Cường cười nói: " Ta cũng không có nghĩ đến Huân Phong Đái lại có tinh cầu, vốn chuẩn bị ở chỗ này khôi phục một chút công lực rồi đi, nhìn xem có lẽ là do địa phương này càng nguy hiểm thì càng có nhiều đồ vật tốt." Bây giờ hẳn đối với những thiên tài địa bảo đã không xem vào mắt, vừa nhìn thấy thì hẳn rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ kinh ngạc mà thôi, hẳn không có nghĩ sẽ thu thập, đồ vật này đối với hẳn không còn tác dụng gì lớn.

Đem linh thể đại quân thu hồi vào trong Huyền Ma Châu, Lý Cường nói: " Mị nhi, Linh nhi, lần này các muội về Linh Quỷ giới, ta có thể tạm thời không liên lạc với hai người, nguyên lai ta định đem Huyền Ma Châu đặt ở Cổ Kiếm Viện, ngấm lại vẫn lo lắng, nên vẫn đeo trên người, hai người tạm thời không nên ở lại trong Huyền Ma Châu, trực tiếp đi tới Linh Quỷ giới, chỉ cần lưu lại vài linh thể trong Huyền Ma Châu để nghe lệnh ta là được." Trong lòng hắn rất lo lắng, sợ Huyền Ma Châu bị tổn thương, sau này còn muốn gặp Mị nhi các nàng thì đã khó khăn.

Mị nhi vẫn là lần đầu tiên thấy Lý Cường nói chuyện chăm chú như thế, trong lòng không nhịn được khẩn trương lên, nàng ôm cánh tay Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Ca ca, có nguy hiểm không? Mị nhi giúp huynh được không?"

Lý Cường vỗ vỗ bả vai Mị nhi: " Mị nhi, đối với đại ca mà không tự tin sao? Yên tâm đi, ở trong giới này còn ai là đối thủ của đại ca nữa?" Hắn nhẹ nhàng cười nói, muốn làm cho Mị nhi vui vẻ. Ở trong giới này đúng là hắn không có đối thủ, nhưng đối thủ của hắn cũng không phải là người trong thế giới này.

Linh nhi cũng bước lại khuyên giải. Mị nhi cúi đầu suy nghĩ một chút, đem Tiểu Bạch trong lòng ngực đưa cho Lý Cường, nói: " Ca ca, Tiểu Bạch lưu cho huynh, có lẽ nó có thể trợ giúp được ca ca đó."

Lý Cường biết Tiểu Bạch là tiểu đồng bọn thân ái nhất của Mị nhi, hắn nói: " Tiểu Bạch muội đem trở về đi, Huân Phong Đái rất khó đi, ta sợ chiếu cố cho nó không được, nếu phải cần, ta sẽ dẫn linh thể thông tri cho muội, được không?"

Mị nhi im lặng không nói gì, nàng biết địa phương Lý Cường muốn đi thập phần hung hiểm, rất nhiều chương ngại đều không phải do người gây nên, mà là do lực tự nhiên biến ảo khó lường, Tiểu Bạch đích xác giúp không được gì. Nàng không thể làm gì khác hơn là không tránh được gật đầu đáp ứng.

Lý Cường đưa mọi người tiến vào Huyền Ma Châu, còn tự mình cô linh linh đứng ở đó, đang suy nghĩ làm sao đi ra ngoài.

Hắn đem thần thức tiến vào trong Định Tinh Bàn, tìm kiếm vị trí bây giờ. Tinh cầu này trong Định Tinh Bàn không có ghi chép, Lý Cường dùng thần thức ghi ra, trong giây lát, hắn nghĩ thông suốt một đạo lý, Định Tinh Bàn chính là công cụ biện thức phương hướng tốt nhất, ở trong Huân Phong Đái có thể dùng Định Tinh Bàn làm chỉ đường.

Trong Định Tinh Bàn, Lý Cường rốt cuộc tìm được một phương hướng đi ra ngoài, hắn phát hiện mình đang ở trung ương Huân Phong Đái, ở giữa giống như là trung tâm một vòng tròn, yên ắng nhưng ẩn dấu sát khí. Hắn bất chấp tất cả, lập tức bay khỏi tinh cầu hoang vu nhưng rất đẹp này.

Lý Cường lại trùng tiến vào trong Huân Phong Đái, bởi vì có Định Tinh Bàn chỉ đường, hắn rất nhanh hữu kinh vô hiểm xuyên qua những trở cách của Huân Phong Đái.

Bay ra khỏi Huân Phong Đái, tay Lý Cường bắn ra một viên Tinh Sa, hắn biết bằng vào lực lượng của mình rất khó tìm được Kiền Thiện Dong mấy người, ở bên cạnh Huân Phong Đái không thể tùy tiện thuận đi.

Chỉ chốc lát sau, Lý Cường nhìn thấy vài đạo kim hồng bay tới, hắn nhìn không được nở nụ cười.

Kiền Thiện Dong vừa thấy mặt liền mừng: " Tiểu tử, chuyện gì xảy ra?"

Lý Cường nhún vai mở hai tay ra, gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Thật ngại quá, không nghĩ tới Huân Phong Đái biến thái như thế, cũng may tìm được một tinh cầu nghỉ ngơi một chút, mới không bị mệt chết a."

Kiền Thiện Dong run lên, đột nhiên kêu to: " Người nhìn thấy tinh cầu trong Huân Phong Đái? Tinh cầu kia có phải có rất nhiều thiên tài địa bảo tạo thành? Linh khí phi thường sung túc?"

Lúc này, Xích Minh, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự cũng tới rồi, Xích Minh tò mò hỏi: " Lão Kiền, chuyện gì kinh hãi kỳ quái như vậy?"

Kiền Thiện Dong cuống quýt lắc đầu than thở: " Hắn ở trong Huân Phong Đái gặp một tinh cầu, còn ở đó nghỉ ngơi một lát rồi mới chạy tới...trời ạ, đó chính là Bảo Tinh ngàn năm khó gặp a!"

Hiên Long nghiêng đầu không nói gì. Đại Nam Phong Ngự nói: " Tiểu huynh đệ lần đầu tiên qua Huân Phong Đái, hắn đương nhiên không rõ ràng trong Huân Phong có cái gì, chỉ là...đáng tiếc, đáng tiếc, loại

tinh cầu này rất khó gặp được.”

Lý Cường khó hiểu hỏi: ” Tinh cầu kia đích xác có rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng ta không có thời gian dừng lại trên đó, bởi vì vội vã đi ra, ta có ghi chép lại trong Định Tinh Bàn, sau này cần về đó cũng rất thuận tiện.”

Kiên Thiện Dong nói: ” Trong Định Tinh Bàn ghi chép không tính được đâu, tinh cầu như vậy tùy lúc đều di động, chỉ cần người rời đi, sau này cũng tìm không được nữa...đáng tiếc, trung tâm tinh cầu này có một loại bảo bối - Cổ Thần Tu Thạch, chỉ cần luyện chế xong, bên người người vĩnh viễn sẽ không thiếu thốn linh khí, ai! Người bỏ qua một đồ vật tốt như vậy rồi.”

Lý Cường thần nhiên nói: ” Chỉ là một bảo vật mà thôi, không có gì đáng tiếc cả, chúng ta ở chỗ này trì hoãn không ít thời gian, vẫn là đi sớm một chút thôi, có lẽ con đường phía sau càng khó đi hơn.”

Xích Minh lặng lẽ truyền âm nói: ” Đại ca, người thật sự không có lấy được Cổ Thần Tu Thạch hay sao?”

Lý Cường có chút lắc đầu. Xích Minh tiếc nuối thở dài, hẳn biết Lý Cường nói không có lấy nhất định là không có lấy, người này ngay cả thần khí cũng đem tặng người, đừng nói chỉ chỉ là một tảng đá.

Nơi này tạm thời không thể sử dụng Tinh Diệu, thực lực Kiên Thiện Dong trước mắt cực mạnh, hẳn xuất ra một kiếm trận bao vây mọi người, mang theo bọn họ hướng phương xa bay đi.

Một khi kết khởi kiếm trận, năm người tạo thành một thể, loại tiên trận này công lực thích hợp thì không khác nhau lắm, tốc độ so với Tinh Diệu bình thường cũng chậm hơn rất nhiều, nhưng so với phi hành phải nhanh hơn.

Tiếp theo dừng lại chính là một tinh cầu quá cảnh - Đàn Thiệu Tinh.

Mọi người đứng trên bầu trời Đàn Thiệu Tinh, Hiên Long nói: ” Lần trước chúng ta ở mặt trên dừng lại một chút rồi đi, nghe nói nơi này có gia tộc của Cổ tiên nhân, Cô Tinh đại nhân nguyên lai định đi bái phỏng, nhưng thời gian không còn kịp, ta nhớ kỹ từng có người nói qua, nơi này là địa phương mà Cổ tiên nhân hay dừng lại.”

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: ” Ta biết, trước kia có nghe Phạm Khải Thiên Quân nói qua, nơi này có một gia tộc Cổ tiên nhân, chúng ta có thể đến bái phỏng một chút.”

Lý Cường tò mò hỏi: ” Lần trước Thiên Chân Thượng Nhân chính là Cổ tiên nhân, lão Kiên, Cổ tiên nhân có khác biệt gì với các người sao? Tại sao bọn họ không thể ở lại tiên giới?” Hẳn thật sự là không rõ, tiên giới và thế tục giới so sánh cũng không hề đơn giản hơn chút nào, Cổ tiên nhân, Thủy Ẩn Giả, còn có cái gì Tu Thần Giả, rối loạn đến hồ đồ, hẳn mơ hồ cảm giác được, những tiên nhân khác có lẽ không phải là con đường mà người tu chân phải trải qua, người tu chân có lẽ còn có một phương hướng tu hành khác.

Kiên Thiện Dong nói: ” Tiên nhân bây giờ cũng người tu tiên viễn cổ không giống nhau, tại viễn cổ, Cổ người tu tiên mới là chúa tể chính thức, chỉ là sau này ngày càng nhiều người tu chân sử dụng phương thức tu hành của bây giờ, nên tiên giới mới ngày càng lớn mạnh. Hơn nữa thế giới này lại to lớn như vậy, Cổ tiên nhân cơ bản đều đang ẩn cư, phương thức cuộc sống của bọn họ chúng ta cũng không rõ ràng lắm, tại tiên giới chúng ta chỉ có Thất Đại Thiên Quân mới có thực lực gặp gỡ Cổ tiên nhân, cho nên khi chúng ta nhìn thấy Cổ tiên nhân...phải khách khí một chút, thần thông của bọn họ không phải chuyện đùa.”

Lý Cường gãi gãi đầu, bây giờ hẳn mới hiểu được, nguyên lai tiên nhân nơi tiên giới cũng không phải tiên nhân chính tông, chính tông chính là Cổ tiên nhân, bọn họ dùng phương pháp gì tu hành thật làm cho người ta tò mò. Lý Cường nghĩ thầm: ” Có lẽ ta tu thần trùng hợp với pháp môn Cổ tu thần, cho nên khiến cho Thanh Đế chú ý?” Suy nghĩ một chút, hẳn lại hỏi: ” Chẳng lẽ Cổ tiên nhân đều có đại thần thông đại pháp lực sao?”

Hiên Long nói: ” Điều này không nhất định, Cổ tiên nhân cũng có lợi hại hay bình thường, trên đời này không có khả năng ai cũng giống nhau a.”

Xích Minh không nhịn được nói: ” Thật phiền! Tu ma so với tu tiên đơn giản hơn, tu thần cũng phiền...uy, ta nói mấy người các người, có đi chưa a? Không đi thì rời đây, nếu đi...”

Lý Cường liếc mắt nhìn lại, trong lòng nao nao, sắc mặt Xích Minh phi thường khó coi, trên mặt lúc xanh lúc hồng. Hắn nắm lấy Xích Minh, đem thần thức đi tới, phát hiện Kim Tôn Thần Tâm của Xích Minh hoàn toàn rối loạn.

Lý Cường kinh ngạc nói: " Chuyện gì xảy ra?"

Kiên Thiện Dong đem thần thức đi tới, nói: " Đáng chết! Nếu ngươi bị tẩu hỏa, muốn tu ma cũng không có khả năng nữa đâu, mọi người sẽ xong đời với ngươi! Lý lão đệ, mau cho hắn ăn một viên Già Duệ Thần Đan...ai, nếu không có thần đan, người này chết chắc rồi! Hắn nhất định là tiến cảnh quá nhanh."

Lý Cường nói: " Nơi này không phải địa phương tu luyện, nhanh, chúng ta đi xuống." Hắn ôm lấy Xích Minh bay xuống phía dưới, nói: " Huynh đệ, ổn lại, có thần đan có thể hóa giải, bây giờ dừng vận công."

Xích Minh không nói một lời, hai mắt tràn đầy hung quang, hắn sắp bộc phát.

239. Chương 239

Lý Cường rơi xuống trên mặt đất thì lập tức để cho Xích Minh khoanh chân ngồi vững. Sắc mặt của Xích Minh đã biến thành màu đen, Lý Cường đem Già Duệ Thần Đan cho hắn nuốt vào, thúc dục công lực trợ giúp hắn chỉnh chu thần dịch lực đang vận loạn, mấy người Kiên Thiện Dong đứng ở một bên hộ pháp cho hai người.

Già Duệ Thần Đan là tứ tập đan, bắt luận đối với tiên nhân hay tu thần giả mà nói, đều là cực tốt, chính là linh đan diệu dược. Xích Minh được Già Duệ Thần Đan trợ giúp, hơn nữa được thần dịch lực của Lý Cường chỉnh chu, công lực cuồng trưởng lên một tầng lớn, đã bước vào cảnh giới sơ bộ của Lục U Thiên. Chỉ là kể từ đó, sau này hắn càng khó đi, nhờ lực lượng của thần đan tu nhập vào cảnh giới càng cao, đã phạm vào tối kỵ của tu thần Tiên Chương.

Lý Cường đứng dậy, nhẹ giọng thở dài, Hiên Long hỏi: " Lão đệ, thế nào?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Tiến cảnh của hắn quá nhanh, lòng hiếu thắng lại quá mạnh mẽ, như vậy tiếp tục tu luyện sẽ thập phần nguy hiểm."

Kiên Thiện Dong đột nhiên nói: " Ngươi biết tiên nhân tu luyện công pháp này nhanh tới thế nào không?" Lời này lập tức khiến mọi người chú ý, Đại Nam Phong Ngự hỏi: " Kiên đại ca, tiên nhân tu luyện rất nhanh sao?"

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Nếu là tiên nhân tu luyện, chỉ dùng không tới trăm năm thời gian có thể đạt tới Thất Tinh Thiên cảnh giới..."

Trong lòng Lý Cường rung mình, hỏi: " Thanh Đế tu luyện bao lâu?"

Kiên Thiện Dong than thở: " Ai có thể tính được lão nhân gia hắn tu luyện bao lâu, ta chỉ biết là, khi ta thăng nhập tiên giới, thì ông ấy đã là chí tôn của tiên giới rồi."

Lý Cường ngưng nhìn Xích Minh, thì thào lầm bầm: " Nói như thế, công pháp này quá tà môn rồi..."

Kiên Thiện Dong nói: " Lão đệ, đừng cúi đầu ủ rũ, tu hành quá nhanh có lẽ đối với tiên nhân bất lợi, nhưng đối với các ngươi có thể bất đồng, ngươi là từ tu chân đi tu thần, còn hắn là từ ma tôn đi tu thần, cùng với sự tu luyện của tiên nhân hắn là có khác biệt rất lớn."

Lý Cường nói: " Ai biết có khác biệt gì, ha ha, không có gì không tưởng nổi, có thể sống đến bây giờ, ta đã mừng rỡ lắm rồi, sau này sống tới đâu hay tới đó."

Lời hắn nói không ai tán đồng, đối với tiên nhân mà nói, chết là chuyện không thể có, kể cả Xích Minh cũng không có ý nghĩ như Lý Cường, bọn họ cho rằng chuyện mình bất tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Ý nghĩ của tiểu tử thú vị thật là kỳ quái."

Hoàn cảnh của Đan Thiệu Tinh rất bình thường, rất giống Tây đại lục của Thần Bang Tinh, chỉ là nơi này không có con người ở lại. Mặt ngoài tinh cầu do rừng rậm, thảo nguyên và ao đầm bao trùm, cơ hồ không

có núi non, đại bộ phận địa phương đều là bình nguyên, hải dương chiếm cứ một nửa diện tích tinh cầu, nơi này khí hậu ươn ướt ôn nhuận, không khí rất thích hợp cho thực vật sinh trưởng.

Qua suốt mười ngày thời gian, Xích Minh hoàn toàn khôi phục, hắc đứng dậy cười hì hì nói: "May mắn đại ca có thần đan, nếu không ta xong đời rồi, kỳ quái, nguyên lai đang hoàn hảo, sao lại đột nhiên bốc lửa như vậy? Đại ca, công pháp của ngươi quá tệ rồi, ai, vẫn là tu ma tốt hơn a, cho tới bây giờ cũng không cần lo lắng cái gì mà tẩu hỏa tự bạo..." Hắc còn chưa nói xong, đã bị Lý Cường đá một cái té ngã.

Xích Minh ở tại không trung lộn một vòng, vũng vàng rơi xuống, hắc hắc cười nói: "Ta thích nhìn thấy bộ dáng nổi điên của đại ca, vui thật! Ha ha.."

Lý Cường cười mắng: "Ngươi nếu muốn sống lâu một chút, thì đừng nóng vội tăng lên cảnh giới của mình, ngu ngốc a! Nếu ngươi tự bạo, chúng ta cũng sẽ không may theo, nhớ kỹ phải tiết chế! Mụ nội nó, sớm muộn gì cũng có một ngày bị ngươi hại chết!"

Hiên Long ở một bên tiếp lời nói: "Ngươi muốn để cho hắc tiết chế...khó khăn, phong cách của hắc ma giới chính là tranh cường đấu thắng, hắc sẽ không buông tha bất cứ cơ hội nào tăng trưởng công lực, không tin các ngươi cứ nhìn xem, làm không tốt, hắc sẽ là người thứ hai tự bạo." Hắc cố ý nói rất nghiêm trọng, ý đang nhắc nhở Xích Minh.

Xích Minh cũng biết ý tốt của mọi người, hắc nhếch miệng nói: "Ta tốt xấu cũng là ma tôn xuất thân, không thực lực...ta...ta khó chịu a..." Hắc dùng sức vỗ vỗ ót: "Tốt lắm rồi, được rồi, ta biết rồi, sau này sẽ tiết chế...mẹ kiếp, ta nhất định phải tiết chế! Phiền a..."

Kiên Thiện Dong nói: "Chúng ta lập tức đến địa phương Cổ tiên nhân ẩn cư, bái phỏng chủ nhân một chút, có lẽ tiên giới cũng có người ở nơi đó, như vậy chúng ta có thể hiểu rõ một chút tình thế bây giờ."

Hiên Long nói: "Kiên đại nhân đối với Cổ tiên nhân ẩn cư nơi này có quen thuộc hay không? Ta chỉ nghe nói, vị Cổ tiên nhân kia tên là Bột Bối Tư."

Lý Cường cười nói: "Tên này cổ quái..Bột Bối Tư, là ý gì?"

Kiên Thiện Dong cười nói: "Hình như là ý tứ cổ chấp, a a, ta nghe nói hắc là một người rất thú vị, tiên giới có không ít tiên nhân đều cũng nhận thức hắc, chúng ta gọi hắc là Bột Bối Tư Thượng Nhân."

Xích Minh chen lời: "Hắc có lợi hại không?"

Hiên Long nói: "Đương nhiên lợi hại, Cổ tiên nhân mà không lợi hại hay sao? Xích Minh, ngươi tốt nhất nên an phận một chút." Hắc nhin không được mở lời cảnh cáo. Hiên Long còn không biết tình hình của Xích Minh, dưới tình huống không có nắm chắc, Xích Minh sẽ không gây loạn, tựa như sau khi hắc bị Cô Tình giam cầm, Lý Cường chinh trị hắc đến choáng váng đầu óc, hắc đều chịu đựng được, hắc có một tư tưởng thâm căn cố đế, hết thấy dùng thực lực nói chuyện.

Lý Cường hỏi: "Tinh cầu này lớn như vậy, hắc ở nơi nào?"

Kiên Thiện Dong nói: "Ta biết, trước kia có bằng hữu từng nói cho ta."

Lý Cường biết Kiên Thiện Dong tại tiên giới có rất nhiều bằng hữu, hắc là một người có tin tức linh thông, ngay cả Thủy Ấn Giả mà cũng nhận thức, cho nên hắc tìm được chỗ ở của Cổ tiên nhân cũng không kỳ quái.

Kiên Thiện Dong hô: "Mọi người đi theo ta, đừng dùng thuận di, bay đi thôi." Không sử dụng thuận di là ý tứ tỏ vẻ tôn trọng, đây là quy củ chỉ dùng để đối đãi tiên bối của tiên giới.

Lướt qua thảo nguyên và ao đầm, năm người bay đến bầu trời của rừng rậm nguyên thủy lớn nhất Đàn Thiêu Tinh, ước chừng bay được thời gian một bữa cơm, rốt cuộc đi tới chỗ ở của Cổ tiên nhân Bột Bối Tư.

Từ trên bầu trời có thể nhìn thấy trong rừng sâu có một khối đất trống màu trắng, mở rộng tầm mắt về phía trước, chỉ thấy xa xa sục lập một tòa kiến trúc bảy góc hùng vĩ. Trong rừng rậm tán lác rất nhiều cột đá màu trắng, mỗi đỉnh cột đá đều đứng một kim giáp chiến sĩ, giống như được điêu khắc không hề nhúc nhích. Trong rừng rậm còn có rất nhiều tảng đá bằng phẳng lộ thiên, bay lại gần thì thấy có người đang hoạt động ở mặt trên.

Năm người mới tới, kim giáp chiến sĩ đứng thẳng trên những cột đá phụ cận đột nhiên bay lên, có bốn kim giáp chiến sĩ ngăn trở đường đi. Kiền Thiện Dong nói: " Mọi người đừng động thủ, bọn họ chỉ là kim giáp chiến sĩ bình thường, chỉ cần không động thủ là bọn họ sẽ không chủ động công kích." Cũng quả nhiên, bốn kim giáp chiến sĩ chỉ vây lại, cũng không hề động thủ.

Lý Cường phát hiện những kim giáp chiến sĩ này cũng không phải là loài người chính thức, mà giống như được tu luyện ra, trên mặt họ đều che trùm bộ giáp, bộ dáng có vài phần giống như Kiền Thiện Dong, Kiền Thiện Dong cũng mang mặt nạ.

Chỉ chốc lát sau, từ xa xa bay tới một đội người, Lý Cường kinh ngạc phát hiện những người này rất giống người tu chân, hần hỏi: " Lão Kiền, bọn họ là người tu chân?"

Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: " Bọn họ là người tu tiên, dùng cổ pháp tu luyện, không giống như tu chân giới bây giờ, bất quá nhân số bọn họ rất ít, đều là đệ tử môn nhân của Cổ tiên nhân."

Đội người nọ chừng mười lăm, mười sáu người, người tuổi trẻ cầm đầu dương tay đánh ra một đạo linh huyền, vây bắt những kim giáp chiến sĩ quay về trên cột đá, một lần nữa đứng thẳng bất động. Thanh niên kia làm ra một lễ tiết cổ quái, một tay co vào một tay đưa ra, thân thể có chút cúi xuống, hỏi: " Người, các vị là tiên giới La Thiên Thượng Tiên?"

Lý Cường lập tức nhận thấy được những người này không giống như người tu chân, mặc dù tu vi không cao, nhưng bọn hần có thể đứng thẳng thân thể trước mặt La Thiên Thượng Tiên mà không tự ti hành lễ nói chuyện, có thể thấy phương pháp tu hành của bọn họ bất đồng, không giống tầm thường.

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: " Bột Bối Tư Thượng Nhân khỏe không, ta là La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong."

Người tuổi trẻ kia cung kính nói: " Tiên tổ vừa trở về, lão nhân gia vẫn khỏe. Ta là Bạch Nhĩ Thiếp, trách vệ của tiên cư, mời Kiền đại nhân!"

Hần mặc bào phục màu trắng, tướng mạo rất là kỳ lạ, con mắt rất lớn, hướng ra ngoài lộ ra, chính là nhân thể vẫn gọi là Kim Ngư Nhân, lông mày cực nhạt, cơ hồ nhìn không ra màu sắc, ót lại trống trải, tóc ở sau ót chỉ để lại một khối, chỉnh chu thành một hình tam giác, miệng cũng rất lớn, răng rất bắt mắt, đặc biệt hàm răng còn khảm hạt châu màu bạc, giống như là một loại pháp bảo. Loại tướng mạo này xem ra xấu tới mức cùng cực, nhưng hần lại mang tới cho người ta một loại cảm giác ôn hòa, ấm áp và hào phóng, bất tri bất giác Lý Cường cũng không còn thấy hần xấu xí nữa.

Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự, Lý Cường và Xích Minh đều cũng không nói lời nào, trong lòng Lý Cường nghĩ: " Bạch Nhĩ Thiếp? Tên thật quái, gương mặt cũng lạ, trách vệ có lẽ là quản gia hoặc thị vệ? Mặc kệ nó, dù sao có Kiền Thiện Dong ra mặt, đi theo là được, nhưng không biết Bột Bối Tư có hình dạng gì." Hần một bên miên man suy nghĩ, một bên gắt gao đuổi theo.

Kiền Thiện Dong là La Thiên Thượng Tiên nơi tiên giới, địa vị tự nhiên khác hần, không giống như tiên nhân bình thường, Bạch Nhĩ Thiếp trực tiếp đưa bọn họ đi vào trung tâm, tòa kiến trúc giữa khu lớn nhất - Thất Giác Cao Thai. Một bước đi lên cao thai thì Lý Cường hiểu được, đây là một tiểu hình truyền tống trận, là để đi thông kiến trúc bảy góc kia.

Cũng quả nhiên, một đạo bạch quang hiện lên, mọi người được truyền vào trong kiến trúc đó.

Từ bước đầu tiên đi vào, Lý Cường chỉ biết nơi này là một huyền cảnh phi thường cao minh. Đối với huyền cảnh hần đặc biệt có hứng thú, đều rất chú ý nghiên cứu, cho nên dù là huyền cảnh do Cổ tiên nhân thiết lập hần cũng không sợ hãi, dựa vào một đôi thần nhãn, trong huyền cảnh hần đều có thể nhìn xuyên thấu. Nơi này còn hơn trận pháp Thủy Ẩn Giả Thiên Cô bài trí, thật sự là mỗi một bầu trời lại có một chỗ khác, khác biệt thật rất lớn.

Những người đến đây đều có thể nhìn xuyên qua huyền cảnh, nhưng là vì tôn trọng chủ nhân, bọn họ cũng không lên tiếng đi theo sát Bạch Nhĩ Thiếp. Bạch Nhĩ Thiếp để lại đội người của mình, chỉ có một mình hần bồi tiếp đi xuống, hần vừa đi vừa nói: " Đây là huyền cảnh bình thường, vì muốn cho thuận mắt thư thích một chút, xin mời đi hướng này."

Theo di hình hoán cảnh, đoàn người đi tới giáp biển. Lúc này Lý Cường có chút choáng váng, hẳn biết đây chính là nước thật, tuyệt không phải huyền hóa ra tới, loại biến ảo trình độ này so với vừa rồi còn cao hơn một bước. Trong mắt hắn kim mang chợt lóe, vận công nhìn lại, nơi này không ngờ lại là một cái hồ thật lớn dưới đất.

Bạch Nhĩ Thiếp cười nói: " Xin theo ta cùng bay qua."

Xích Minh nhỏ giọng nói thầm: " Thật là cao giá ghê gớm a..." Lời còn chưa nói xong đã bị Kiền Thiện Dong trừng mắt một cái. Lý Cường cũng có đồng cảm, nhưng hắn vẫn nhịn được hơn so với Xích Minh.

Rất nhanh, một bình thai xuất hiện tại trước mắt, bình thai phiêu phù ngoài khơi, một hán tử cao lớn mặc trường bào màu lam ám hoa đưa lưng về phía mọi người, hắn vẫn không nhúc nhích đứng ở phương xa, tựa hồ đang lâm vào trầm tư.

Bạch Nhĩ Thiếp ý bảo mọi người đáp xuống bình đài, tiến lên thi lễ nói: " Tiên tổ, khách nhân tới."

Kiền Thiện Dong giành bước lên trước, nói: " La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong ra mắt Bội Bối Tư Thượng Nhân."

Bội Bối Tư chậm rãi xoay người lại, nhìn mọi người một lượt, nói: " Là tiên giới Kiền đại nhân a, còn mấy vị này là...?"

Kiền Thiện Dong nói: " Đây là La Thiên Thượng Tiên Hiên Long, tiên nhân Đại Nam Phong Ngự...còn có..Thanh Đế đệ tử Lý Cường, tu thần giả Xích Minh." Hắn do dự một chút, nhưng vẫn nói ra thân phận của Lý Cường.

Lý Cường hiểu được ý tứ của Kiền Thiện Dong, hắn cố ý nói như vậy, làm cho Bội Bối Tư xem trọng. Hắn không cho là đúng, chỉ âm thầm lắc đầu, Thanh Đế hiện tại cũng chưa có thu mình làm đồ đệ chính thức, hơn nữa, hắn cũng không xem Thanh Đế như là sư tôn, nhưng Kiền Thiện Dong nói như vậy, hắn cũng không tiện phản bác, chỉ có thể trầm mặc không nói gì.

Cũng quả nhiên, trên mặt Bội Bối Tư hiện ra một tia kinh ngạc, hai La Thiên Thượng Tiên, hai tu thần giả và một tiên nhân, tổ hợp như vậy thật kỳ quái thì có kỳ quái, trong đó có một tu thần giả không ngờ lại là đệ tử của Thanh Đế. Hắn nhìn Lý Cường từ trên xuống dưới nửa ngày, mới nói: " Đệ tử của Thanh Đế? Khó có thể tin a...bây giờ không ngờ lại xuất hiện tu thần giả nữa?" Thanh âm của hắn trầm thấp dễ nghe, giống như một cổ thần chung(chuông cổ) xuyên thấu vào đáy lòng người.

Gương mặt của Bội Bối Tư Thượng Nhân không khác gì Bạch Nhĩ Thiếp, cũng có một đôi Kim Ngư Nhân, duy nhất khác biệt là lông mày, hắn có một lông mày hình tròn, trong đó kéo dài từ mi tâm tới góc mày, có vẻ thung lại và tán mạn. Hắn nói: " Bạch Nhĩ Thiếp, người đi xuống chuẩn bị...tiếp đãi khách quý..đi thôi." Bạch Nhĩ Thiếp hành lễ rời đi.

Kiền Thiện Dong cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hẳn biết đãi ngộ khách quý mà Bội Bối Tư nói là nghĩa gì, đó là chuẩn bị dành cho nhân vật cỡ Thiên Quân. Hắn nói: " Thượng Nhân không cần khách khí, cửu ngưỡng đại danh của Thượng Nhân, đặc ý lại đây bái phỏng, chỉ là chúng ta không thể trì hoãn quá lâu."

Bội Bối Tư Thượng Nhân như không nghe thấy, tự nói: " Mọi người ngồi đi, tiểu huynh đệ, ngồi bên cạnh ta." Hắn ngoắc Lý Cường.

Lý Cường mỉm cười, đi ra phía trước khoanh chân ngồi xuống, Kiền Thiện Dong mấy người cũng cùng ngồi xuống. Trong lúc nhất thời, mọi người đều cũng tĩnh mặc không nói, chỉ nghe tiếng sóng biển đang vỗ chung quanh.

Bội Bối Tư đề bào phục xuống, chậm rãi ngửa người nửa nằm nửa ngồi xuống, hỏi: " Tiểu huynh đệ bái Thanh Đế làm sư lúc nào vậy?"

Lý Cường nhịn không được cười nói: " Nguyên lai Cổ tiên nhân cũng không thể miễn tục(miễn đi ý niệm tục thế), bái Thanh Đế làm sư rất trọng yếu hay sao?"

Bội Bối Tư ha ha cười to: " Ân, có thú vị, thật lâu đã không ai nói chuyện với ta như vậy rồi."

Mồ hôi lạnh của Kiền Thiện Dong cũng đã muốn tuôn xuống, Lý Cường gặp Thiên Cô cũng vô lễ như thế này, lần này lại nữa rồi. Hắn vội vàng đỡ xóa: " Gần đây tiên giới có không ít người đến đây phải không?"

Bột Bối Tư lấy tay nâng đầu, chậm rãi nói: " Đích xác tiên giới có không ít người đến...kỳ thật, các người không đi Hâm Ba Giác cũng sẽ có người đến quản chuyện ở đó, Nghịch Hành Thông Đạo đóng cửa lâu như vậy, Ba Nạp Nhân của Hâm Ba Giác không phải cũng không có khuếch tán hay sao? Ta xem...chính là các người vẫn niệm niệm không quên Hâm Ba Cổ Thần Tàng phải không, trước kia chỉ có cao thủ ngoài Thiên Quân mới đi thám xét, bây giờ ngay cả La Thiên Thượng Tiên cũng muốn đi xem náo nhiệt, ai, thời gian mở ra hình như còn chưa tới đó."

Kiền Thiện Dong cười khổ lắc đầu, hắn không có cách nào khác giải thích, với thân phận của hắn căn bản là không thể nói cái gì. Lý Cường bắt đầu thấy hứng thú, chuyện này Kiền Thiện Dong vẫn e dè sâu đậm, mỗi lần hỏi hắn cũng không chịu nói tỷ mỉ. Hắn nhìn không được hỏi: " Bột Thượng Nhân..." Kiểu xưng hô này thật là kỳ quái, Kiền Thiện Dong vội vàng nhắc nhở: " Lão đệ, là Bột Bối Tư Thượng Nhân."

Lý Cường lập tức thay lời: " Bột Bối Tư Thượng Nhân, Ba Nạp Nhân là ai? Còn Hâm Ba Cổ Thần Tàng là vật gì vậy?"

Bột Bối Tư trừng đôi mắt kim ngư, ngạc nhiên nói: " Người không biết? Vậy người đi Hâm Ba Giác làm gì?"

Lý Cường cười khổ nói: " Ta đi là vì cứu người, đại ca và sư tôn của ta bị hãm tại Hâm Ba Giác."

Bột Bối Tư càng kinh ngạc: " Sư tôn người? Không phải Thanh Đế hay sao? Sao hắn lại bị hãm tại Hâm Ba Giác..người..."

Hiên Long vội vàng giải thích: " Hắn nói sư tôn là hắn báỉ khi tu chân, còn Thanh Đế...là chuyện sau này."

Bột Bối Tư hít sâu một hơi, có chút lắc đầu: " Sư tôn người là tiên nhân? Người tu chân không vào được Hâm Ba Giác đâu."

Lý Cường nói: " Sư tôn của ta là Tán tiên."

Con người của Bột Bối Tư muốn trừng rớt ra: " Người không ngờ lại báỉ Tán tiên làm sư? Kỳ quái, Tán tiên có thể chạy tới Hâm Ba Giác, coi như là rất lợi hại rồi."

Trong lòng Lý Cường thầm mắng, mỗi lần nói đến chỗ máu chốt, thì bọn người kia luôn mơ hồ xóa đi vấn đề. Hắn tiếp tục hỏi tới: " Thượng Nhân, Ba Nạp Nhân là ai? Còn có Hâm Ba Cổ Thần Tàng là vật gì vậy? Tiểu tử thật sự là tò mò a."

Bột Bối Tư trầm ngâm chốc lát, nói: " Không biết người có rõ ràng về lai lịch của Cổ tiên nhân hay không?" Nhìn bộ dáng của hắn, như muốn bắt đầu từ đầu mà nói.

Lý Cường gãi đầu nói: " Thượng Nhân, không dối gạt người, đừng nói là Cổ tiên nhân, dù là lai lịch của tiên nhân ta cũng không rõ ràng lắm, tiểu tử kiến văn rất kém, còn xin mời Thượng Nhân chỉ điểm." Hắn bày ra bộ dáng hư tâm cầu dạy.

Bột Bối Tư tựa hồ rất vừa lòng thái độ của Lý Cường, hắn ho khan một tiếng, mỉm cười nói: " Sớm nhất thì chỉ có tu thần giả, về phần người tu tiên và Cổ tiên nhân đều là sau mới xuất hiện, tu thần giả thành thần phi thường nguy hiểm, tuyệt đại bộ phận đều có chung kết tự bạo, hơn nữa không có con đường thứ hai tốt đẹp để đi, thẳng đến khi có một nhân vật lợi hại xuất hiện..."

Chẳng những Lý Cường nghe nói lần đầu tiên, ngay cả người có kiến thức uyên bác như Kiền Thiện Dong cũng chưa từng nghe nói qua. Lý Cường hỏi: " Nhân vật lợi hại? Hắn là ai vậy?"

Trên mặt Bột Bối Tư hiện ra một tia khâm phục: " Đó là một người tu thần thành công, hắn đem một bộ phận công pháp truyền cho Nguyên Cổ Thượng Nhân, vì vậy xuất hiện nhóm đầu tiên là người tu tiên và Cổ tiên nhân, sau công pháp này lại trải qua từng bước tu cải của Nguyên Cổ Thượng Nhân, chậm rãi lưu truyền ra."

Đến lúc này Lý Cường mới biết Thiên Cô lợi hại cỡ nào, hắn há mồm muốn nói cái gì, nhưng vẫn nhẫn nhịn, tiếp tục lắng lắng nghe Bột Bối Tư nói.

Bột Bối Tư nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân...cũng là một nhân vật không tưởng tượng a, có thể nói, tiên giới bây giờ chính là do nàng tạo ra. Nàng tu cải các loại phương pháp tu luyện, khiến cho rất nhiều người vốn không cách nào tu thần thành công có đường có thể đi. Theo phương pháp tu luyện không ngừng diễn biến, từ từ hình thành tu chân giới và tiên giới cùng các giới khác, ngay cả Cổ tiên nhân tu tiên thành công cũng đều triêm nhiễm, sẽ không tự bạo một cách kỳ lạ, nhưng là theo công pháp tu luyện thay đổi, Cổ tu thần giả và Cổ người tu tiên cơ hồ biến mất hầu như không còn, còn Cổ tiên nhân cũng không còn nhiều lắm, người tu hành bây giờ tuyệt đại bộ phận đều là người tu chân."

Lý Cường ngơ ngác nhìn Bột Bối Tư, bây giờ hắn mới biết được Kiền Thiện Dong nhìn thấy Thiên Cô tại sao lại cung cần như thế, trách không được tại sao khi mình ở trước Thiên Cô thì lại bó tay bó chân như vậy. Hắn dùng sức vỗ ót, đột nhiên " hắc" một tiếng, Bột Bối Tư kỳ quái hỏi: " Người làm sao vậy?"

Kiền Thiện Dong cười nói: " Hắn đại khái đang hỏi hận cái gì đó, a a."

Xích Minh hỏi: " Đại ca hỏi hận cái gì?"

Đại Nam Phong Ngự cười khanh khách nói: " Đại ca người lúc ở chỗ Nguyên Cổ Thượng Nhân...hì hì, từng cố gắng tranh đấu với Thượng Nhân....hì hì."

Hiên Long và Xích Minh kinh ngạc nói: " Cái gì? Làm sao có thể?"

Hai tay Lý Cường xòe ra, cười nói: " Không có gì, Phong Ngự đại tỷ nói lung tung, đó là Thượng Nhân trêu chọc ta thôi."

Bột Bối Tư đứng lên, kinh ngạc nói: " Các người có gặp qua Nguyên Cổ Thượng Nhân?"

Lý Cường cũng đứng dậy, đi tới bên bình thai nhìn nước biển biến ảo dưới chân, yên tĩnh nói: " Có gặp qua."

Bột Bối Tư không khỏi nghiêm nghị kính trọng: " Đáng tiếc, cho tới bây giờ ta không có gặp qua hắn, lão đệ, có cơ hội giới thiệu một chút?" Ngay cả xưng hô hắn cũng thay đổi.

Lý Cường cảm thấy không thể tư nghị: " Người là Cổ tiên nhân a, sao lại không quen biết Nguyên Cổ Thượng Nhân?"

Kiền Thiện Dong nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân không có ý nguyện gặp Cổ tiên nhân đâu."

Bột Bối Tư than thở: " Đương nhiên là biết, bất quá ta rất kính nể khí phách và kiến thức của Nguyên Cổ Thượng Nhân, mặc dù có không ít Cổ tiên nhân đối với hắn không phục thậm chí cừu hận, nhưng cũng có rất nhiều Cổ tiên nhân nghĩ giống như ta."

Kiền Thiện Dong chỉ biết Bột Bối Tư Thượng Nhân ủng hộ tiên giới, nếu không hắn cũng không tùy tiện đến đây báỉ phóng.

Lý Cường dần dần có chút hiểu được, nhìn ra là do Nguyên Cổ Thượng Nhân tu cải phương pháp tu luyện, đem phương thức truyền thừa của Cổ tiên nhân hoàn toàn phá hủy, vô hình trung đắc tội Cổ tiên nhân, bây giờ nhìn không thấy được Cổ người tu tiên và Cổ tu thần giả thì biết, Cổ tiên nhân đã không còn hậu nhân. Nhìn bộ dáng con người của thế tục giới càng thích hợp tu chân, mà không thích hợp phương pháp tu luyện của Cổ tiên nhân.

Bột Bối Tư nói tiếp: " Hâm Ba Giác vốn là căn cứ địa của Cổ tiên nhân, tại thật lâu trước kia, đã bị bỏ qua, nơi đó còn có Ba Nạp Nhân."

Lý Cường dùng chân đạp đưa trong nước biển, hỏi: " Ba Nạp Nhân là ai?"

Bột Bối Tư nói: " Ba Nạp Nhân vốn là trụ cột của Cổ tiên nhân, cũng giống như con người của thế tục giới, bọn họ đột nhiên có được một loại năng lực cổ quái, một loại năng lực nhanh chóng sinh sản, hơn nữa bọn họ vẫn đang có thể tu luyện, nhưng vô luận tu luyện như thế nào, đều không có khả năng thành công, bình thường tu luyện sau trăm năm sẽ bị tự bạo bỏ mình, bởi vậy Hâm Ba Giác là một địa phương thập phần nguy hiểm."

Lý Cường nói: " Nói như thế, trụ cột của Cổ tiên nhân coi như xong hết rồi? Khó trách lại như vậy."

Bột Bối Tư thở dài: " Tuyệt đại bộ phận Cổ tiên nhân đều là Ba Nạp Nhân tu luyện mà thành, chỉ có số ít bộ phận Cổ tiên nhân giống chủng tộc như các ngươi, thật ra Ba Nạp Nhân cũng không khác biệt các ngươi lắm, chỉ là từ khi có được năng lực sinh sản nhanh chóng, bọn họ đã mất đi tư chất tu thần và tu tiên, thậm chí còn không cách nào tu chân, Cổ tiên nhân chúng ta đành phải bỏ qua Hâm Ba Giác. Bởi vì Ba Nạp Nhân có được năng lực sinh sản kinh khủng, vì muốn kìm chế sự lan tràn vô hạn của bọn họ, sẽ ảnh hưởng đến tu chân giới bây giờ, Nguyên Cổ Thượng Nhân không thể không liên hợp mấy Thủy Ẩn Giả có đại thần thông đại pháp lực, đem cả Hâm Ba Giác phong tỏa lại..." Hắn ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ có chút không đành lòng nói tiếp.

Lý Cường không nghĩ tới chuyện lại phức tạp như thế, hắn hỏi: " Cổ tiên nhân chịu đáp ứng hay sao?"

Bột Bối Tư hỏi lại: " Không đáp ứng? Cổ tiên nhân dám phản đối...đại bộ phận đều bị bọn họ giam cầm rồi, ta vì thế cũng từng chuẩn bị đi vào đánh nhau chết sống, nhưng sau đó ta có được một tin tức, lúc này mới quyết định lưu lại canh giữ bên bờ Hâm Ba Giác, trấn thủ thông đạo này."

Không biết thế nào, Lý Cường đột nhiên nhớ tới mình ở trong Bối Dã Đan Đình thả ra Cổ tiên nhân - Thiên Chân Thượng Nhân, trách không được Kiền Thiện Dong nhìn thấy hắn thì lại sợ hãi như vậy.

" Là tin tức gì khiến cho ngươi phải bỏ qua việc tranh đấu sinh tử?" Xích Minh tò mò hỏi.

Bột Bối Tư nói: " Hâm Ba Cổ Thần Tàng."

Xích Minh mở to miệng rộng cười nói: " Có phải bên trong có đồ vật gì tốt hay không? Nguyên Cổ Thượng Nhân kia thật là lợi hại, kỳ quái, sao ngươi không đi tìm Cổ Thần Tàng, trốn ở Đan Thiệu Tinh làm gì? Không nghĩ ra à."

Kiền Thiện Dong thiếu chút nữa bị Xích Minh hù chết, người này chẳng những nói hươu nói vượn, còn loạn xạ kích thích người khác.

Sắc mặt Bột Bối Tư âm trầm xuống tới, Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự cũng ngồi không yên, vội vàng đứng dậy.

Lý Cường không để ý bọn họ nói cái gì, hắn chỉ suy tư rồi chợt hiểu ra, bật thốt: " Hâm Ba Cổ Thần Tàng có phương pháp giải cứu Ba Nạp Nhân?"

Sắc mặt âm trầm của Bột Bối Tư nhất thời biến đổi, vẻ mặt hắn ngạc nhiên nhìn Lý Cường, một hồi lâu mới hỏi: " Ngươi làm sao nghĩ ra?"

Lý Cường liền đánh ra một chiêu vỗ mông ngựa: " Dĩ nhiên với cảnh giới của Cổ tiên nhân...hắn là sẽ không vì một cái bảo tàng mà khuất phục người khác đâu." Lời vừa nói ra, Kiền Thiện Dong mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm bội phục Lý Cường biết cách nói chuyện.

Bột Bối Tư được Lý Cường nói xong một câu tâm hoa nộ phóng, cảm thấy tiểu tử này làm sao càng nhìn càng thuận mắt.

240. Chương 240

Kiền Thiện Dong nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân từng truyền lời cấp Thanh Đế, khuyên tiên nhân dưới lực lượng Thiên Quân không nên tiến vào Hâm Ba Giác, đương nhiên tiên nhân cố ý muốn đi thì cũng mặc kệ, nghe nói thời cơ đã sắp đến."

Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Dựa vào thực lực của Cổ tiên nhân, bọn họ sẽ suất lĩnh Ba Nạp Nhân rời khỏi Hâm Ba Giác hẳn là không có khó khăn mới phải."

Bột Bối Tư lắc đầu nói: " Bọn họ mặc dù không phục Nguyên Cổ Thượng Nhân, nhưng cũng không dám công nhiên cãi lời hắn nói."

Lý Cường hỏi: " Nguyên Cổ Thượng Nhân nói cái gì?"

Kiên Thiện Dong nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân đang lúc phong bế Hâm Ba Giác, thì từng nói qua, không cho Ba Nạp Nhân khuếch tán ra ngoài Hâm Ba Giác, nếu ai dám làm như thế, hẳn sẽ tiêu diệt Ba Nạp Nhân!"

Lý Cường không nhịn được rung mình, nghĩ thầm: " Thiên Cô mà là nữ nhân hay sao? Sao còn lợi hại hơn cả Diêm Vương a."

Bột Bối Tư cười khỏ nói: " Ai cũng biết là Nguyên Cổ Thượng Nhân chỉ uy hiếp, nhưng không có Cổ tiên nhân nào dám cãi lời, khí phách của hẳn..ai, không ai so được a..chuyện cảnh cáo này đã rất lâu rồi."

Hiên Long chen lời: " Lần trước ta từ Hâm Ba Giác chạy ra, trong thất thánh sử của Ba Ngự có ba người truy ra Hâm Ba Giác, mặc dù là bọn hẳn thao khống ngoại tướng thế, nhưng cũng đã cãi lại lời Nguyên Cổ Thượng Nhân nói."

Lý Cường nghĩ thầm: " Nếu Bột Bối Tư biết bổn tướng của Nguyên Cổ Thượng Nhân là một người phụ nữ, không biết hẳn có học máu hay không?" Hẳn hỏi: " Người của tiên giới nếu tiến vào Hâm Ba Giác thì sẽ bị Ba Nạp Nhân công kích, Nguyên Cổ Thượng Nhân có quản hay không?"

Hiên Long nói: " Ta biết, hẳn sẽ không quản đâu."

Lý Cường lại hỏi: " Nếu Cổ tiên nhân chiếm cứ Hâm Ba Giác, tại sao không đi phá giải Cổ Thần Tàng? Cơ hội của bọn họ không phải càng nhiều hơn hay sao?"

Bột Bối Tư lắc đầu nói: " Bọn họ đương nhiên đi phá giải, dựa vào năng lực sinh sản rất nhanh của Ba Nạp Nhân, người biết có bao nhiêu Ba Nạp Nhân chết ở đó không? Có thể nói là vô số đó, ai.." Hẳn thở dài một tiếng: " Phàm là có tiên nhân tiến vào Hâm Ba Giác, có bao giờ mà không đại khai sát giới, Ba Nạp Nhân vì ngăn cản bọn họ, chết phi thường thảm trọng, nhưng sinh tử của bọn họ không ai đi quản cả. Không chỉ có Ba Nạp Nhân, chết sống của tiên nhân cũng không ai hỏi tới, bởi vậy không có thực lực nhất định, tiên nhân tuyệt sẽ không đi Hâm Ba Giác."

Lý Cường liên tưởng đến Thiên Thực, lúc này mới hiểu được tại sao hẳn kiên quyết bỏ đi, tại sao Kiên Thiện Dong đối với Hâm Ba Giác lại e ngại như thế. Trong lòng hẳn nhịn không được thầm mắng Cô Tinh, làm hại sư tôn và đại ca bị hãm ở bên trong.

Lý Cường lại nghĩ đến khối ngọc đồng giản do sư tôn và đại ca truyền đến ghi " cẩn thận" hai chữ, vậy có lẽ là nhắc nhở mình không nên đi Hâm Ba Giác, bọn họ dám chắc không biết nhiệm vụ của Cô Tinh, có lẽ bảo mình nên cẩn thận Cô Tinh, có lẽ là cẩn thận người nào khác. Hẳn phi thân nhảy lên bình thai, đi tới bên người Hiên Long hỏi: " Cô Tinh đại nhân có phải bị vây ở Hâm Ba Cổ Thần Tàng không?"

Hiên Long gật đầu: " Đúng vậy, lần này hình như ngay cả Thanh Đế cũng kinh động..ân, có lẽ sẽ có cao thủ đi cứu trợ.." Ngữ khí hẳn bất an nói. Lý Cường nghe ra hẳn có điều cố kỵ, hẳn vốn rất khoan dung, chuyện người khác không muốn nói hẳn tuyệt sẽ không miễn cưỡng.

Đang khi nói chuyện, Bạch Nhĩ Thiếp mang theo vài người bay đến, xuất ra một cái bàn, bàn đều màu lam nhạt, có hình sáu cánh, lóe lên quang hoa nhàn nhạt treo giữa không trung, trên bàn đặt một ít quả phẩm hiếm quý, đều là thứ Lý Cường chưa từng nhìn thấy qua.

Bột Bối Tư nói: " Đây là đệ tử của ta ở một dải tinh cầu hái được quả phẩm, mọi người nếm thử đi."

Tiên nhân thì không cần ăn, chỉ là ngẫu nhiên ăn chút linh quả và uống linh tuyền, cho nên chiêu đãi khách thì cũng là loại đồ vật này. Lý Cường cũng đã thấy nhiều, hẳn tùy ý cầm lấy một quả màu nhũ trắng cắn ăn, phát giác mùi cũng không tệ lắm, có mùi thơm nồng nàn như ngọc lan, mát lạnh, giống khẩu vị như băng lãng.

Bạch Nhĩ Thiếp đặt trên bàn trước mỗi người một vật màu vàng giống cái chén, bên trong chứa tương dịch màu xanh nhạt, hẳn giới thiệu: " Đây là Uẩn Ủy Dao Dịch, sinh sản nơi tinh sa toái tầng, chỉ dùng pháp lực lấy được."

Kiên Thiện Dong kinh ngạc nói: " Uẩn Ủy Dao Dịch? Đồ vật này rất khó kiếm, ta có nghe Phạm Khải Thiên Quân nói qua, đây là trân phẩm trấn nhiếp tâm ma, chỉ cả phụ cận Đan Thiệu Tinh xuất sản."

Xích Minh cầm lấy cái chén nhìn một chút, chép miệng nói: " Chấn nhiếp tâm ma? Ân, cũng chỉ có thể chấn nhiếp một chút mà thôi, tâm ma là không cách nào khu trừ được, hắc hắc, ta thử xem..ân, mùi không tệ, mát lạnh a..." Đối với tâm ma hiểu rõ, nơi này không ai so được với hắn, vì trước kia hắn chính là siêu cấp đại ma đầu.

Bạch Nhĩ Thiếp thi lễ rồi mang theo mấy người rời đi.

Kiên Thiện Dong uống một ngụm nhỏ Uẩn Ủy Dao Dịch, nói: " Bội Bối Tư Thượng Nhân, chúng ta hy vọng từ chỗ ngài mượn đường đi, thỉnh Thượng Nhân trợ giúp cho."

Bội Bối Tư không đáp, chấp tay sau lưng đi tới đi lui trên bình đài, tựa hồ đang lo lắng cái gì.

Lý Cường nhỏ giọng hỏi Hiên Long: " Lão Kiên có ý tứ gì?" Hắn không rõ cách nói mượn đường là gì.

Hiên Long lắc đầu nói: " Ta cũng không rõ ràng lắm ý tứ của Kiên đại nhân."

Bội Bối Tư đột nhiên cười nói: " Mượn đường...không có vấn đề gì, chỉ là các người ở lại chỗ ta một đoạn thời gian, tạm thời còn vào không được, con đường này hiện giờ đang phong bế..." Hắn suy nghĩ một lát, còn nói: " Thật muốn đi đường này thì phải chờ ta thông tri, sau khi khai thông ta sẽ đưa các người đi, nhưng làm sao thông qua các người tự mình nghĩ biện pháp."

Kiên Thiện Dong mừng rỡ vô cùng, đa tạ: " Tạ Bội Bối Tư Thượng Nhân, có thể đi Phá Hâm Đạo sẽ bớt rất nhiều phiền toái."

Bội Bối Tư nhàn nhạt nói: " Phá Hâm Đạo mặc dù là đường gần, nhưng cũng không dễ đi, Kiên đại nhân có nắm chắc không?"

Từ sau khi có Thiên Thần Chi Nộ, Kiên Thiện Dong tin tưởng tăng nhiều, hắn đã cảm thấy thực lực của mình không dưới Thiên Quân, huống chi còn có mấy người Hiên Long cao thủ đồng hành, hắn gật đầu nói: " Không có chuyện."

Trong lòng Bội Bối Tư có chút nghi hoặc, bằng thực lực của La Thiên Thượng Tiên cũng dám đi Phá Hâm Đạo, đó chính là truyền tống thần trận, không có thực lực của Thiên Quân hay Cổ tiên nhân, cơ hồ chính là đi tìm chết, hắn không nghĩ ra vì sao Kiên Thiện Dong lại nắm chắc như vậy.

Lý Cường ăn xong linh quả, lau miệng cười nói: " Bội Bối Tư Thượng Nhân, Hâm Ba Cổ Thần Tàng rốt cuộc là vật gì vậy?" Hắn nghĩ trong Cổ Thần Tàng sẽ không chỉ có phương pháp giải cứu Ba Nạp Nhân, hẳn là còn có vật gì khác, nếu không tiên giới không có lý do nhúng tay chuyện này.

Kiên Thiện Dong chen lời: " Đương nhiên là có tuyệt đại chỗ tốt, nhưng chỉ có Nguyên Cổ Thượng Nhân, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân là biết."

Bội Bối Tư gật đầu nói: " Nếu có thể mở lại Hâm Ba Cổ Thần Tàng, đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt, nhưng cụ thể là gì thì không rõ ràng lắm, có một chút có thể dám chắc, lần này mở ra có thể giải quyết được nguy cơ sinh tồn của Ba Nạp Nhân."

Lý Cường trầm ngâm chốc lát, lại hỏi: " Tại sao Nguyên Cổ Thượng Nhân không liên hợp với Nguyên Mộc Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân cùng nhau phá giải? Điều này nói không thông a."

Bội Bối Tư cười khỏ nói: " Hắn tạm thời sẽ không ra tay, chỉ là nói thời cơ mở ra đã đến..."

Lý Cường hỏi: " Sao người lại biết?"

Bội Bối Tư nói: " Bách Diệt Thiên Quân và ta lúc nói chuyện có từng nói qua."

Đại Nam Phong Ngự tối kỵ nghe được bốn chữ Bách Diệt Thiên Quân, sắc mặt nàng hơi đổi, cúi đầu không lên tiếng.

Đàn Thiều Tinh trú đêm không dài, dựa theo tính toán của địa cầu, ban ngày có hơn ba mươi giờ, đêm tối chỉ có mười hai giờ, nơi này trú một ngày đêm ước chừng có bốn mươi hai giờ.

Lý Cường được an bài ở trên một bình đài màu trắng tại tiên cư, nơi này ngoại trừ một tòa kiến trúc hình bầy cạnh thì chung quanh vờn quanh những bình thai nhỏ màu trắng, không có nóc nhà cũng không có vách

tường, tất cả đều là lộ thiên. Lý Cường có một khối ngọc bài hoa sắc, đó là tiêu chí thân phận phòng ngừa kim giáp chiến sĩ công kích.

Điều kiện ở lại nơi này phi thường đặc biệt, con người bình thường rất khó sinh sống, khắp nơi đều là những trùng trĩ ngạc nhiên cổ quái, còn có một chút dã thú không biết tên, Lý Cường từng nhìn thấy một con giáp trùng màu đỏ ma tước, một ngục đã cắn chết đầu một quái thú cỡ con báo, hơn nữa chỉ không tới mười phút thời gian, cốt nhục của quái thú nọ đã hóa thành nước bị giáp trùng mút sạch hầu như không còn. Cả trên đất khắp nơi tiên cư đều có quái trùng như thế.

Nơi này mỗi sáng sớm đều có một lúc mưa to đổ xuống, trên bình đài không có gì che đỡ, Lý Cường mặc dù không quan tâm, nhưng cả ban ngày trên bình đài bị mưa to tuôn ướt, cảm giác rất không thoải mái. Hắn không muốn tu luyện, liền chạy chung quanh tiên cư, nhưng Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh đều ngồi trên bình đài tu luyện, ngay cả người nói chuyện phiếm cũng không có, hắn cảm thấy rất buồn chán.

Rạng sáng lại một hồi mưa to, gió lạnh giáp tạp với mưa hạ xuống, trong rừng trần ngập không khí lạnh như băng. Lý Cường đứng ở trên bình đài thở dài: "Ai, Cổ tiên nhân không hiểu một chút tình thú của cuộc sống, phải đợi đến khi nào mới có thể khai thông Phá Hâm Đạo đây...ân..." Hắn đột nhiên nhớ tới Vu lão cho hắn ngọc thạch đoán trước, từ sau khi xem qua ở Huyền Thụ Tinh, hắn cũng chưa nhìn qua lần nào nữa.

Lấy ra khối ngọc thạch màu trắng kia, lần này việc đoán trước làm cho Lý Cường hoàn toàn không nghĩ ra, bên trên chính là cái đầu của chính mình, trên trán tinh điểm Thần Chi Chiến Hồn đang lóe lên quang mang tinh lực chói mắt. Hình vẽ chỉ lướt qua một lần, không đợi Lý Cường suy nghĩ cẩn thận, khối ngọc thạch đã toái thành phần mảnh theo những ngón tay tán lạc đi xuống, bị mưa to cuốn trôi đi sạch sẽ.

Lý Cường ngây người, hình vẽ này thật sự là quá quỷ dị, hắn sờ sờ viên ngôi sao trên trán, trong lòng nghi hoặc: "Cái đó và đoán trước có quan hệ gì? Quá huyền diệu đi thôi." Suy tư thời gian rất lâu, Lý Cường vẫn không đoán được đáp án, hắn không thể làm gì khác hơn là thôi, biết không cách nào đoán được, chỉ có tới lúc đặc định thì mới có thể hiểu được.

Lý Cường nằm trên bình đài, nghĩ thầm: "Không biết đại ca và sư tôn thế nào rồi? Nghe ý của Hiên Long, chỉ cần bọn họ có thể nhẫn nại, không nên cố gắng lao ra ngoài, hắn là không có vấn đề gì, nhưng...sư tôn kiêu ngạo như vậy, sợ rằng rất khó nhẫn nại, cũng may còn có Mạc đại ca, hắn là người trầm tĩnh, sư tôn có lẽ sẽ nghe Mạc đại ca nói..." Hắn vừa miên man suy nghĩ vừa nhìn chung quanh.

Bên bình thai có một cây cột đá, bên trên kim giáp chiến sĩ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng, phẳng phất bất động như tảng đá, vẫn ngẩng đầu nhìn lên trời, từ khi Lý Cường tới bình đài này, không nhìn thấy hắn nhúc nhích qua. Lý Cường quan sát hắn rất lâu, nghĩ không ra là do vật gì luyện chế ra, dù sao cũng không phải người, mà lại giống như là cỗ máy.

Ngay khi Lý Cường đang ngắm người, kim giáp chiến sĩ trên cột đá đột nhiên cử động.

Phô thiên cái địa cái bóng màu xanh từ trên trời giáng xuống, cùng thời gian, trong mưa to xuất hiện đoàn đoàn hỏa quang, chỉ thấy kim giáp chiến sĩ ở trên những cột đá đều cũng bay lên. Lý Cường trừng mắt nhìn, nghĩ thầm: "Là ai có lá gan lớn như vậy, dám công kích tiên cư?"

Kim giáp chiến sĩ từ trên cột đá bay lên thì kim quang nhấp nháy sáng ngời, chỉ thấy từng đạo kim quang hướng lên bầu trời vọt tới. Lúc này đây trong tay bọn họ xuất hiện vũ khí, là một cây côn màu vàng dài chừng bảy tám thước.

Trường côn màu vàng trong tay kim giáp chiến sĩ vũ động lên, nhìn qua giống như một cây châm nhọn dài lóe thành quang cầu, đón lấy cái bóng màu xanh. Ngay sau đó, đệ tử của tiên cư cũng bay lên, trong tiếng mưa to vang lên một trận kêu hồng quái dị.

Bầu trời tiên cư vang lên tiếng sấm oanh long, từng đạo sét đánh lóe chiếu sáng rực đại địa, giáp tạp mưa to gió lớn cùng với tiếng sấm tia chớp, cả bầu trời giống như là một vùng nước sôi trào.

Lý Cường lắc mình đi tới chỗ bình thai của Xích Minh, trên bình đài lại không có một bóng người, hắn lại thuận chuyển qua địa phương nơi Kiền Thiện Dong tu luyện, chỉ thấy Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Đại

Nam Phong Ngự đều đang đứng ở nơi đó nhìn lên trời, duy nhất không nhìn thấy Xích Minh.

Lý Cường hỏi: "Tiểu Minh chạy đi đâu rồi?"

Hiên Long nghiêng đầu nhìn trời, nhàn nhạt nói: "Ở trên trời."

Lúc này Bạch Nhĩ Thiếp bay lại, hắn không hoảng không vội nói: "Kiền đại nhân, tiên tổ mời các người tới." Tựa hồ tranh đấu trên bầu trời không có quan hệ gì tới hắn. Phần trấn định này của hắn làm cho Lý Cường âm thầm tán thưởng.

Lý Cường hỏi: "Người công kích là ai?" Hắn cũng không lo lắng cho an nguy của Xích Minh, ở giới này có thể đánh hắn bị thương cũng đã rất hiếm thấy. Không đợi Bạch Nhĩ Thiếp trả lời, Hiên Long nói: "Là Ba Nạp Nhân, Tử Vong Dũng Sĩ của Hâm Ba Giác, đánh không lại sẽ tự bạo đả thương người, đồ ngu xuẩn! Đối với bọn họ căn bản không có gì cố kỵ, sớm tiêu diệt một chút cho thỏa đáng." Nhìn ra được hắn đối với Tử Vong Dũng Sĩ thâm ác thống tuyệt.

Ba Nạp Nhân đông đảo bị một tầng bạch quang cấm chế ngăn ở bên ngoài, trên bầu trời tựa như đột nhiên toát ra một tầng vụ khí bàng bạc như lụa trắng, đó chính là phòng hộ cấm chế của tiên cư.

Mỗi một kim giáp chiến sĩ đều cũng đối phó với hơn trăm Ba Nạp Nhân, thỉnh thoảng có Ba Nạp Nhân điên cuồng ôm lấy Kim Giáp chiến sĩ bạo liệt ra, trên bầu trời một đoàn đoàn ánh sáng màu máu nhấp nháy liên tục, đó chính là do đám người Ba Nạp đang không ngừng tự bạo.

Kim giáp chiến sĩ phi thường cường hãn, năm ba người Ba Nạp tự bạo cũng chỉ có thể làm kim mang trên người bọn họ ẩm đậm một ít, bọn họ vẫn như trước tung hoành qua đám Tử Vong Dũng Sĩ. Cũng có số ít kim giáp chiến sĩ đỡ không được hai ba lần tự bạo, bị nổ bay loạn trong không trung, vũ khí trong tay tựa hồ cũng mất đi tác dụng.

Một đạo kim quang hiện lên, Xích Minh xuất hiện bên cạnh Lý Cường, hắn vui vẻ cười to nói: "Ha ha, đám Ba Nạp Nhân này ngu không thể tưởng, đánh không lại thì cho mình nổ mạnh, nhìn thật không nói nổi a."

Lý Cường nhíu mày nói: "Tiểu Minh, bây giờ người tiến cảnh quá nhanh, cẩn thận giống như Ba Nạp Nhân nổ bạo.."

Xích Minh không quan tâm bĩu bĩu môi.

Trời dần dần sáng, mưa to đột nhiên dừng lại, nhưng tia chớp sét đánh trên bầu trời vẫn vang không ngừng.

Bạch Nhĩ Thiếp lại nói: "Mời các vị đi thôi, tiên tổ còn đang đợi."

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: "Chúng ta đi! Ba Nạp Nhân nếu muốn nhờ những người này đến tiến công, bọn họ chỉ là chịu chết mà thôi." Hắn hỏi: "Bạch Nhĩ Thiếp, Bột Bối Tư Thượng Nhân ở nơi nào?"

Bạch Nhĩ Thiếp chỉ vào tòa kiến trúc cao vút duy nhất trong mây, nói: "Ở trên đó đợi."

Ổng tay áo của Hiên Long vung lên, mấy người liền thuận di đi tới.

Bột Bối Tư Thượng Nhân mặt không chút thay đổi nhìn không trung, lạnh nhạt nói: "Bọn họ vẫn chưa chịu từ bỏ ý định a."

Lý Cường tò mò hỏi: "Chưa từ bỏ ý định gì?"

Bạch Nhĩ Thiếp giải thích: "Bọn họ vẫn nghĩ chiếm Đàn Thiệu Tinh, Đàn Thiệu Tinh là một tinh cầu trung chuyển tốt nhất."

"Chẳng lẽ Ba Nạp Nhân muốn lao ra ngoài sao?" Lý Cường càng thêm khó hiểu.

Bột Bối Tư Thượng Nhân lắc đầu: "Nơi này không xem như vượt qua phạm vi của Nguyên Cổ Thượng Nhân chỉ định, kỳ quái, người của Hâm Ba Giác cho tới bây giờ cũng chưa tới qua nơi này, hơn nữa Ba Nạp Nhân bình thường làm sao chạy tới nơi đây được, lần này là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hâm Ba Giác có biến cố gì? Ai, đây không phải là muốn bức ta ra tay hay sao? Một lát nữa ta muốn mời các vị hỗ trợ."

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: "Không có chuyện, Thượng Nhân xin cứ phân phó, bắt quá những Ba Nạp Nhân này cũng rất yếu, chẳng lẽ sẽ có cao thủ tới?"

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: " Ba Nạp Nhân này đều là đi tìm cái chết, phía sau còn cao thủ lợi hại hơn, nếu là một Cổ tiên nhân đến, thì đủ cuốn lấy tay chân ta rồi." Bộ dáng hần tựa hồ rất bất đắc dĩ, thở dài nói: " Bây giờ Ba Nạp Nhân mất đi phong thái Cổ Ba Nạp Nhân, luân lạc đến nỗi chỉ biết tàn giết vũ khí lẫn nhau, chết cũng không đáng tội."

Ba Nạp Nhân tự bạo ngày càng nhiều, kim giáp chiến sĩ dần dần không chịu được, cứ từng người bị vỡ vụn ra. Bột Bối Tư nhẹ nhàng vung tay lên, kim giáp vỡ vụn ra phát ra liên tiếp tiếng nổ mạnh, nhất thời dẫn phát ra sự nổ mạnh của Ba Nạp Nhân. Bột Bối Tư nói: " Đây chỉ là bước đầu tiên, những Ba Nạp Nhân khác bản lãnh không lớn, bản lãnh lợi hại nhất chính là làm cho người phiên chết, Ba Nạp Nhân càng biến đổi càng rơi xuống ti tiện rồi."

Lý Cường nhìn Ba Nạp Nhân trên bầu trời tiên cư, đại khái phỏng chừng một chút, chừng hơn vạn người, rậm rạp như vô số con ruồi. Đột nhiên hần mở to hai mắt, nhìn chăm chăm phía Ba Nạp Nhân đang bay múa, nơi đó xuất hiện một vật phi hành, như là phi thuyền. Hần khó có thể tin hỏi: " Bột Bối Tư Thượng Nhân, đó là vật gì vậy?"

Bột Bối Tư cười khổ nói: " Đó là pháp bảo Lỗ Hách."

Lý Cường nhìn kỹ, nói: " Ta cảm thấy không giống pháp bảo, giống như là phi thuyền..."

Mọi người đều không hiểu cái gì là phi thuyền, nhưng khi trên bầu trời ngày càng xuất hiện nhiều đại hình phi hành vật, mỗi người đều cũng hiểu được chuyện không ổn.

Kim giáp chiến sĩ trên bầu trời dần dần tiêu hao hầu như không còn, Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: " Bạch Nhĩ Thiếp, người mang theo tất cả môn nhân đệ tử tiến vào Huyền Hải, không cần tranh đấu với đám phệ vật này. Hừ! Dám đến chỗ ta giương oai, thật sự là chán sống."

Bạch Nhĩ Thiếp thi lễ rời đi, lập tức tổ chức mọi người triệt ly.

Trên không trung phiêu phù chừng mười một, mười hai vật phi hành, mỗi tòa thả ra bảy, tám ngàn Ba Nạp Nhân, cả bầu trời đều bị Ba Nạp Nhân màu xanh chiếm cứ. Tiên cư nhờ vào một tầng cấm chế ngăn cản, tạm thời Ba Nạp Nhân còn không cách nào công kích vào.

Rất nhanh, đệ tử môn nhân của tiên cư đều cũng tiến vào Huyền Hải tránh né, trong tiên cư chỉ còn lại có Bột Bối Tư Thượng Nhân và mấy người Kiền Thiện Dong, mặc dù chỉ có sáu người, nhưng đây đều là cao thủ lợi hại nhất giới này.

Xích Minh không nhịn được nói: " Chúng ta còn đang chờ cái gì? Đi tới giết hết bọn họ đi..."

Lý Cường cười nói: " Chờ cao thủ bọn họ tới, giết đám tiểu nhân vật này không thú vị!"

Xích Minh thở dài nói: " Ta nếu vẫn còn là Xích Minh ma tôn...những người này đều là đại bổ phẩm a, sách sách, đáng tiếc, thật sự lãng phí."

Vô số Ba Nạp Nhân nằm trên cấm chế, cơ hồ đem cấm chế phủ kín. Đại Nam Phong Ngự nghi hoặc nói: " Bọn họ làm vậy để chi? Đều nằm trên mặt trên cấm chế, như vậy không có khả năng tiến tới."

Ước có năm, sáu vạn Ba Nạp Nhân phủ kín cấm chế, ánh sáng bị che lấp hoàn toàn, cả tiên cư đều tối đen xuống tới, điều này ngay cả Bột Bối Tư cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Lý Cường thoáng nghĩ ra, đột nhiên nhớ tới tào ngộ của kim giáp chiến sĩ, hần hét lớn: " Hất văng bọn họ!"

Bột Bối Tư Thượng Nhân nhất thời không hiểu: " Sao lại hất văng bọn họ?" Vừa mới dứt lời, Ba Nạp Nhân bám trên cấm chế liền nổ bạo. Mấy vạn người tự sát nổ mạnh, tràng diện làm kẻ khác cực độ rung động.

Cấm chế bắt đầu cấp tốc ba động.

Bột Bối Tư Thượng Nhân cũng mặc kệ cái gì là cấm chế, hần than thở: " Nhìn bộ dáng dân cư của Ba Nạp Nhân đã đến cực hạn, cứ nhiên dùng biện pháp này hủy diệt đi bớt người dư thừa...các người có chú ý tới không, Ba Nạp Nhân tự bạo này trên người cái gì cũng không có, bọn họ tựa hồ bị khống chế hoàn toàn, căn bản không có ý thức của chính mình."

Lý Cường một trận tâm hàn, hắn không biết là ai có lòng dạ độc ác như vậy, không ngờ cũng làm cho mấy vạn Ba Nạp Nhân đồng thời tự bạo mà chết.

Cầm chế trên bầu trời của tiên cư là đặc hữu của Cổ tiên nhân, cho dù mấy vạn người cùng tự bạo cũng không làm cho cầm chế nổ tung. Ngay sau đó, lại thêm mấy vạn người lao lên nằm xuống.

Bột Bối Tư Thượng Nhân nhẹ giọng mắng: " Hèn hạ!" Hắn giơ tay lên, cầm chế lập tức tiêu tán. Lý Cường đột nhiên hiểu được, làm cho nhiều Ba Nạp Nhân cùng nhau đồng thời tự bạo, mục đích là vì muốn cho Bột Bối Tư không đành lòng nhìn thấy tiếp tục như thế.

Trong phút chốc, Ba Nạp Nhân giống như dừng mảnh lao vào, nhưng bọn họ lại không bay, mà từ trên trời cao như mưa rơi xuống, trong nháy mắt rơi xuống đất, bọn họ đều tạc liệt ra, nhất thời, cả tiên cư bề ngoài thành không.

Lý Cường cảm giác được mỗi một Ba Nạp Nhân tự bạo có uy lực không khác gì một viên lựu đạn, uy lực mặc dù không lớn, nhưng mấy vạn viên liên tiếp nổ tung không ngừng, uy lực cũng là kinh người.

Sắc mặt của Bột Bối Tư Thượng Nhân âm trầm như nước.

Ngay sau đó, lại một nhóm lớn Ba Nạp Nhân từ trên bầu trời bay xuống. Lần này bọn họ bay xuống, hơn nữa cũng không giống những Ba Nạp Nhân trần truồng lúc đầu, nhưng người này toàn bộ đều mặc áo giáp bằng kim chước, tay nâng vũ khí cổ quái, vóc người cũng cao hơn những người tự bạo rất nhiều. Vóc người cao hơn hai thước khô ngô tạo ra cảm giác áp bách thật lớn. Cũng may ở đây đều là siêu cấp cao thủ, cũng không có đưa bọn họ xem vào mắt.

Xích Minh hỏi: " Đánh hay không đánh?" Hắn chuẩn bị xuất ra Đô Thiên Thần Trụ.

Bột Bối Tư Thượng Nhân nhìn thấy Xích Minh cầm Đô Thiên Thần Trụ, thần sắc khẽ động, đưa tay ngăn lại: " Đây đều là những con trùng thương cảm, giết không hết, muốn giết cũng tìm người có phân lượng mà giết." Hắn khinh thường nhìn Ba Nạp Nhân đang vây tới.

Đột nhiên Bột Bối Tư Thượng Nhân lớn tiếng nói lên, Lý Cường một câu cũng nghe không hiểu, hắn biết đây nhất định là ngữ ngôn của Ba Nạp Nhân.

Chỉ chốc lát sau, Ba Nạp Nhân đang ở không trung nhanh chóng tránh ra một con đường. Con mắt Hiên Long sáng ngời, lạnh lùng nói: " Ba Ngự Thất Thánh Sử? Tốt, bảy người họ đều là của ta, không ai được giằng!"

Trong lòng Lý Cường hiểu được, lần trước Hiên Long đối mặt với Ba Ngự thánh sử thì đã bị trọng thương trong người, cho nên cùng bọn họ đánh nhau chết sống mới đại bại mà thua, mặc dù nhờ vào Quang Huy Tinh Diệu thật vất vả chạy đi, nhưng cũng đã tới bên bờ tán công, nếu không có Lý Cường tu luyện thần đan cứu trị, hắn có thể vĩnh viễn cũng không còn cơ hội về Hâm Ba Giác báo thù.

Bột Bối Tư Thượng Nhân lớn tiếng nói: " Cách Lỗ Hách đại nhân, đừng có ẩn núp nữa, ra đi."

Đại Nam Phong Ngự thoáng có chút khẩn trương, Lý Cường nhỏ giọng hỏi: " Cách Lỗ Hách là ai? Cũng là Cổ tiên nhân sao?"

241. Chương 241

Bột Bối Tư nhìn cũng không thèm nhìn Ba Ngự Thánh Sử đang bay tới. Hiên Long nghiêng đầu nói: " Giao cho ta đi." Một đạo kim quang hiện lên, hắn chắn ngay trước người Ba Ngự Thánh Sử, lạnh lùng nói: " Thất Thánh Sử, chúng ta lại thấy mặt."

Ba Ngự Thánh Sử đều là những gia hỏa cao hơn hai thước, thánh giáp màu xanh trên người lóe quang mang u ám, gương mặt đều mang mặt nạ kim chước. Mỗi binh khí của họ đều khác nhau, tên cầm đầu trong tay cầm một cây chùy thật lớn, dài hơn hai thước, xấp xỉ như thân hình hắn, cây chùy âm u che kín những gai nhọn. Hắn cũng cười lạnh nói: " Người....kẻ dưới tay...bại tướng." Lời nói phi thường sanh ngạnh.

Lý Cường lắc mình đi tới phía sau Hiên Long, cười hi hi nói: " Lão ca, ta áp trận cho người..." Lời còn chưa nói xong, Xích Minh cũng bay lại, dùng đầu vai nhẹ nhàng đẩy Lý Cường một chút, nói: " Ta đến xem nào

niệt, các người cứ dùng sức đánh! Đánh chết mấy tên mới tốt!” Lý Cường nghe được dở khóc dở cười: ” Sát tâm của người quá nặng rồi, không cho người động thủ!”

Khi gặp qua ba thánh sử tại Phong Duyên Tinh Thánh Thành, xem ra bọn họ cũng không phải lợi hại nhất, trong đó người có ba sợi xích phát ra một đạo thanh mang, tựa hồ là tín hiệu cảnh cáo. Lần trước bọn họ bị Kiền Thiện Dong hủy đi ngoại tướng, thực lực bản thân giảm đi rất nhiều, lúc này phát hiện mấy người Kiền Thiện Dong cũng ở đây, không khỏi nhịn được cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hiên Long có chút gật đầu, lạnh lùng nói: ” Đến đây đi, xuất ra chiêu số lợi hại nhất của các người cho ta xem một chút.” Hắc khinh thường không thèm động thủ trước.

Ba Ngự Thánh Sử nhỏ giọng thương lượng vài câu, người cầm đầu vũ động đại chùy trong tay, cùng thời gian, bảy tám đoàn thanh quang lóe sáng từ đại chùy bay ra, thẳng tắp chàng tới hướng Hiên Long. Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Điểm ấy thủ đoạn mà cũng dám cùng Hiên Long lão ca đấu, bọn họ có phải là muốn chết hay không a”

Xích Minh cũng nói: ” Xem không hiểu, nếu lúc này đánh tan mấy người họ, muốn đánh ai thì đánh thôi a, ai...” Trong quan niệm của hắn, đánh nhau tranh đấu là không từ thủ đoạn nào, nhìn bộ dáng Hiên Long không thèm quan tâm, hắn có chút không nghĩ ra.

Hiên Long động cũng không động, tùy ý cho chùy quang đánh lên người. Liên tục vài tiếng sét đánh vang lên, Hiên Long thoáng lui về phía sau một chút, ngạo nghễ nói: ” Bảy người các người tốt hơn nên kết trận thì tốt hơn đó, nếu không các người không đủ cho ta đánh!” Lần trước bởi vì hắn thân bị trọng thương, mới đỡ không được Ba Ngự Sát Trận của Ba Ngự Thánh Sử, lần này hắn muốn cho bảy thánh sử kiến thức một chút thực lực của mình.

Ba Ngự thất thánh sử nhất thời khấn trương lên, người cầm đầu oa lap oa lap gọi, bảy người lập tức tạo thành một cái trận pháp lập thể. Lý Cường hỏi Xích Minh: ” Người thấy đây là trận pháp gì, có gặp qua chưa?”

Xích Minh lắc đầu nói: ” Không nhận ra...Mộc Long đúng là gốc tử a, không ngờ cũng để cho đám phế vật này bày thành trận pháp, hắn thật là không biết đánh nhau!”

Hiên Long quay đầu nói: ” Xích Minh, đừng nói hưu nói vượn, người xem là được rồi!” Hắn phát tay bắn ra tiên kiếm, thả người bay vào trong Ba Ngự Sát Trận của Ba Ngự thất thánh sử tạo thành.

Lý Cường cười nói: ” Hiên Long lão ca nếu không đánh nhau, thiên hạ sẽ không có mấy người biết đánh nhau nữa...”

Xích Minh không cho là đúng chuyển chuyển con mắt, nhỏ giọng nói: ” Hắn là dựa vào thực lực ngành đánh, không có gì không tưởng nổi, người biết đánh nhau sẽ không lãng phí công lực, giống như hắn...không phải đang đánh nhau mà là đang thị uy!”

Trong lòng Lý Cường mặc dù đồng ý, nhưng vẫn không chịu phụ họa Xích Minh.

Cả tiên cư trở nên an tĩnh xuống, đại lượng Ba Nạp Nhân đều cũng tiến vào rừng rậm, bọn họ không ngờ bắt đầu khám phá cây cối, đi bắt quái thú. Ba Nạp Nhân ở lại tiên cư chỉ có mấy ngàn người, bọn họ đứng ở bên bờ xa xa của tiên cư. Trên bầu trời lại bay tới hơn mười phi hành vật, càng nhiều Ba Nạp Nhân tới.

Mặt của Bội Bối Tư Thượng Nhân không chút thay đổi, hắn vừa rồi hét lớn vẫn không được đáp lại, trong lòng dần dần không nhịn được. Kiền Thiện Dong nói: ” Xem bộ dáng Ba Nạp Nhân muốn chiếm lĩnh tinh cầu này, bọn họ định thường trú ở đây luôn, Thượng Nhân..ngài chuẩn bị làm sao bây giờ? Giết sạch bọn họ sao?”

Bội Bối Tư Thượng Nhân nói: ” Ta cũng là Ba Nạp Nhân, giết sạch bọn họ...ta không hạ thủ được...Cách Lỗ Hách hỗn đản, hắn chính là biết điểm yếu này của ta, mới dám làm càn như thế.” Trầm mặc chỉ chốc lát, Bội Bối Tư Thượng Nhân lại hét lên: ” Cách Lỗ Hách! Người đi ra!”

Đại Nam Phong Ngự nhịn không được nói: ” Hắn có lẽ chưa tới, nếu không là vì không chịu gặp ngài!”

Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: ” Cách Lỗ Hách hắn là đã tới, các người nhìn xem...đó là Hắc Vệt!”

Bột Bối Tư Thượng Nhân trầm mặc, sắc mặt hần rất khó nhìn, một hồi lâu hần nói: " Chúng ta xem bọn hần tranh đấu! Ta cũng không tin, Ba Ngự Thánh Sử nếu thất bại, hần còn sẽ không ra." Nói xong hần bay đến bên cạnh Lý Cường, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự cũng theo đi tới.

Trên không trung, Hiên Long và Ba Ngự thất thánh sử tranh đấu tiến vào náo nhiệt.

Lý Cường và Xích Minh hai người ở một bên đang chĩa chĩa tay nói chuyện, giống như đang nhìn kịch vui đặc sắc. Xích Minh nhường mầy nói: " Phi kiếm của lão Long không tệ, người xem thủ pháp ngự kiếm của hần, sách sách, đã vượt qua cách ta dùng ma đầu, đã đắc tâm ứng thủ rồi...trái lại, sau này ta không dám dùng tiên kiếm nữa, vô luận thế nào không thể so lại lão Long đâu, thủ pháp khổng kiếm của người này đã tinh xác tới cực hạn...tốt! Thủ pháp này quá tuyệt vời!"

Kiền Thiện Dong bay đến bên người hần, nghe được vừa bực mình lại vừa buồn cười: " Xích Minh, người làm gì? Hươ tay múa chân..."

Lý Cường cười nói: " Xích Minh đang tán dương thủ pháp khổng kiếm của Hiên Long lão ca, sau này sẽ không dám dùng tiên kiếm nữa, di, lão Kiền, các người sao lại qua đây, Cách Lỗ Hách kia không đi ra?"

Bột Bối Tư Thượng Nhân không nói một lời nhìn Hiên Long và Ba Ngự Thánh Sử tranh đấu. Xích Minh nhìn Bột Bối Tư, ngạc nhiên nói: " Thượng Nhân chẳng lẽ không quản đám Ba Nạp Nhân này sao? Giết sạch đám này...cái gì mà Cách Lỗ Hách còn không chịu đi ra sao, tức giận có tác dụng gì..." Hần nói làm cho Bột Bối Tư càng thêm khổ sở.

Lý Cường nhìn ra một bụng lửa giận của Bột Bối Tư, hần kéo Xích Minh, truyền âm nói: " Tiểu Minh, đừng nói lung tung, cẩn thận Bột Bối Tư nổi điên."

Con mắt Xích Minh sáng ngời, nghĩ thầm nếu Bột Bối Tư nổi điên vậy mới thú vị. Hần vừa muốn nói cái gì, bị Lý Cường vỗ một cái trên đầu, chợt nghe Lý Cường kêu lên: " Mau nhìn! Hiên Long lão ca muốn phát uy rồi."

Xích Minh muốn châm chọc Bột Bối Tư thì bị Lý Cường vỗ một cái nuốt vào trong bụng, hần há mồm nhưng nói không ra lời, tức giận đến hừ hừ không thôi. Trong những người ở đây, có thể làm cho Xích Minh chịu yên ổn xuống chỉ có Lý Cường. Xích Minh bất đắc dĩ ngậm miệng, lại xem Hiên Long và Ba Ngự thất thánh sử tranh đấu.

Thực lực của Hiên Long quá mạnh mẽ, Ba Ngự thất thánh sử cho dù kết thành Ba Ngự Sát Trận cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản, căn bản không có lực hoàn thủ.

Kiền Thiện Dong nói: " Ta hiểu được rồi, thánh sử ngoại tướng tựa hồ so với bốn tướng càng khó đánh hơn, kỳ quái..."

Bột Bối Tư nói: " Đó là thủ pháp Cổ tiên nhân thường dùng, bốn tướng là thật thể, ngoại tướng là hư thể, uy lực của hư thể phải nhờ bốn tướng chống đỡ, đương nhiên lợi hại rồi, nhưng hư thể bị diệt cũng sẽ ảnh hưởng đến bốn tướng."

Lý Cường chợt hiểu ra nói: " Đây cũng chỉ là một loại ngoài thân hóa thân, nhưng bằng thực lực của Ba Ngự Thánh Sử, hần là không có cách nào tu luyện pháp thuật cao thâm như thế."

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: " Phải, tu vi của bọn họ không đủ, nhưng có biện pháp có thể đạt tới mục đích của phân thân."

Hiên Long đánh cho Ba Ngự Thánh Sử như gà bay chó chạy, hần vừa đánh vừa nói: " Các người chỉ có bao nhiêu bản lĩnh ấy hay sao? Có lợi hại gì mau nhanh đánh ra, nếu không không có cơ hội nữa."

Ba Ngự Thất Thánh Sử chật vật như vậy cũng là có nguyên nhân, lần trước lúc vây khốn Hiên Long, bọn họ ỷ vào địa lợi, còn có trận pháp bên ngoài hiệp trợ, lần này chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân, cho nên chênh lệch hiển lộ ra tới. Mục đích của bọn họ là muốn chiếm lĩnh tinh cầu này, nếu sử dụng chiêu sát thủ hay là pháp thuật âm độc, nhất định sẽ chọc giận Bột Bối Tư Thượng Nhân, điều này bọn hần không dám. Thánh Sử cầm đầu giờ đại chuy đột nhiên oa lap oa lap kêu lên quái dị một tiếng, bảy người đồng thời thả ra một đạo sáng gọn màu xanh, rất nhanh dừng hướng Hiên Long.

Đây là công kích cực mạnh của Ba Ngự thánh sử, nhưng không phải là lợi hại nhất, tiên nhân đi qua Hâm Ba Giác đều cũng biết, Ba Nạp Nhân của Hâm Ba Giác chiêu biến thái nhất chính là tự bạo, công lực càng cao thì uy lực người tự bạo càng lớn. Với tu vi của Ba Nạp Nhân như Ba Ngự Thánh Sử, một người tự bạo, có lẽ Hiên Long không cảm thấy gì, nếu hai người, ngăn cản cũng phải cố hết sức, nếu là ba người, vậy chỉ có thể né tránh, nếu cả bảy, vậy đủ để kinh thiên động địa. Đây cũng là điều Bội Bối Tư Thượng Nhân bản khoản, bởi vì nơi này là địa bàn của hắn.

Sóng gợn màu xanh từ bốn phương tám hướng dũng hướng Hiên Long, lần trước hắn chính là bị loại sóng gợn này làm bị thương nặng thêm, cuối cùng bất đắc dĩ mà chạy. Hiên Long quát to: " Tới hay!" Hắn vẫn một mực đợi thời khắc này.

Rồi đột nhiên, trong tay Hiên Long bay ra vô số tế tuyến màu vàng, theo sóng gợn nghịch thế mà lên, tựa như một con kim xà đang lội ngược trên nước.

Hiên Long cấp tốc thuấn di trong không gian, hắn mặc dù có thể rời đi, nhưng làm như vậy chẳng khác gì thừa nhận thất bại, hắn vô luận phải làm sao? Dĩ nhiên không muốn.

Có tài năng trong trận pháp do bảy người hợp lại mà thuấn di, làm cho Lý Cường than thở không thôi, hắn phát giác Hiên Long đã phát huy tinh túy của thuấn di đến mức tận cùng siêu việt, không khỏi lớn tiếng quát lên: " Tốt!"

Bảy đạo sóng gợn cực lực hướng tới Hiên Long, mà vô số kim tuyến mảnh khảnh cũng tụ tập thành bảy sợi dây thừng màu vàng, phản hướng quay về phía Ba Ngự thánh sử, tình thế trở nên thập phần hết sức quỷ dị.

Kỳ thật song phương đều bản khoản nặng nề, Hiên Long sợ mấy tên này lại tự bạo, hắn từng kiến thức qua tiên nhân tự bạo, từ trong đáy lòng có điểm e ngại loại thủ đoạn kinh khủng này. Ba Ngự thánh sử cũng không dám gây loạn, nếu chọc giận Bội Bối Tư Thượng Nhân, vậy đại sự sẽ không tốt.

Hiên Long không vội vàng hoảng hốt liên tục chớp động, bảy đạo sóng gợn rất nhanh hợp cùng một chỗ, chỉ nghe một âm thanh trầm muộn, bảy đạo sóng gợn màu xanh chằng cùng một chỗ, trong phút chốc, một đoàn màu xanh nhạt giống như giao long trong nước nhanh chóng trưởng lớn, giống như khí cầu bành trướng rất nhanh, đem Hiên Long giữ lại bên trong.

Đồng thời, bảy sợi dây thừng vàng của Hiên Long cũng quấn chặt lấy bảy thánh sử. Xích Minh nhện không được cười nói: " Cấp, mọi người đều không thể động rồi, thật hay a."

Trên không trung xuất hiện một tình cảnh quái dị, Hiên Long cả người kim quang chớp loạn, bị ngưng trong bảy người, mà Ba Ngự thánh sử cũng bị dây thừng vàng của Hiên Long gắt gao quấn quanh không thể động đậy, tranh đấu nhất thời dừng lại, chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Kim mang trên người Hiên Long càng ngày càng thịnh. Ba Ngự Thánh Sử bị dây thừng vàng cuốn lấy, sợ đến hồn phi phách tán, trong lòng bọn họ đều hiểu được, dựa vào Thanh Ba ngưng tụ thành trận thế vậy khốn không được Hiên Long, mặc dù bọn họ còn có thủ đoạn phía sau, nhưng bị dây thừng vậy khốn thì không cách nào tiếp tục ra tay nữa.

Kim quang trên người Hiên Long phát ra quang mang chói mắt, ai nấy đều thấy được hắn đã đem công lực vận chuyển tới cực hạn. Chỉ nghe ca ca tiếng vỡ vụn vang lên, Xích Minh a a cười nói: " Oa, nát! Đã nát!" Vừa nói xong đã nghe một tiếng nổ, Thanh Ba ngưng kết giống như bị nghiền nát, khối băng bể tan tành âm âm bắn ra bốn phía, Hiên Long huyết sáo dài một tiếng thoát khốn ra.

Bội Bối Tư Thượng Nhân đột nhiên kêu lên: " Lão đệ, đừng đã thương bọn họ!"

Năm ngón tay Hiên Long vươn lên, lẳng không hư trào chụp về phía sau, Ba Ngự thánh sử giống như mấy con chó bị xích cổ, liên quay cuồng trong không trung. Dây thừng của Hiên Long dựa theo Khốn Tiên Tác phản chế tu luyện, uy lực không tầm thường, chỉ cần bị vướng lên thân sẽ rất khó tránh thoát, Lý Cường từng bị nếm đau khổ của nó.

" Người giết bọn hắn thử xem!" Một thanh âm cực kỳ ôn nhu từ xa xa truyền đến.

Bột Bối Tư Thượng Nhân đột nhiên trừng to mắt, quát: " Cách Lỗ Hách! Người rớt cuộc nhện không được rồi, đi ra!"

Lý Cường hăng hái nhìn, hấn đối với Cổ tiên nhân tràn ngập tò mò, nhỏ giọng nói: " Tiểu Minh, người đoán Cách Lỗ Hách là nam hay là nữ?"

Xích Minh giở khuôn mặt tươi cười nói: " Không nam không nữ...ha ha.."

Kiên Thiện Dong trừng mắt nhìn hai người một cái, thấp giọng quát: " Đừng nói lung tung."

Lý Cường và Xích Minh liếc nhau, đồng thời cất tiếng cười to. Kiên Thiện Dong bất đắc dĩ lắc đầu, hấn biết không có biện pháp gì với hai người này.

Một đạo lưu quang rơi vào trước mặt mọi người, Cách Lỗ Hách hiển xuất thân hình, hấn âm âm cười nói: " Bột Bối Tư, người trấn thủ ở chỗ này thời gian cũng đã quá dài rồi, ta khuyên người hay là đi đi thôi..."

Bột Bối Tư cũng cười lạnh nói: " Ta không đi thì thế nào? Khẩu khí của người cũng đừng lớn quá, hừ, chọc giận ta, đừng trách ta trở mặt không nhận người!"

Gương mặt của Cách Lỗ Hách không khác Bột Bối Tư, hai người bọn họ đều là Ba Nạp Nhân, duy nhất bất đồng chính là Bột Bối Tư vừa cao lại lớn, còn Cách Lỗ Hách thì gầy lại dài, nhìn như một cây trúc.

Cách Lỗ Hách không để ý tới uy hiếp của Bột Bối Tư, nhìn Hiên Long âm thanh lạnh lùng nói: " Buông bọn họ ra!"

Hiên Long biết Cổ tiên nhân không dễ chọc, nhưng dù sao hấn cũng là La Thiên Thượng Tiên, hấn nghiêng đầu không cam lòng yếu thế nói: " Không tha thì thế nào?"

Trên người Cách Lỗ Hách đột nhiên dưng xuất ra một đạo thanh mang, như tia chớp bổ về phía Hiên Long, tiên kiếm của Hiên Long hóa thành quang mạc ngăn trước người. Ầm ầm một tiếng vang lớn, Hiên Long cuống quýt lui về phía sau.

Hiên Long cũng nổi giận, mặc dù thực lực của Cổ tiên nhân mạnh mẽ, nhưng Hiên Long cũng không phải tiên nhân tầm thường. Tay hấn khấp động linh huyền, tiện tay hứ trảo trong không trung, chỉ thấy một đoàn hứ ảnh màu đỏ vờn quanh tay hấn. Hấn đột nhiên đẩy tay, chỉ nghe tiếng rít bén nhọn vang lên, vô số mũi tên ánh sáng màu đỏ bắn về phía Cách Lỗ Hách.

Tay kia của Hiên Long dùng sức ra quyền, lẳng không một kích, chợt nghe Ba Ngự thất thánh sử kêu lên một tiếng thảm hào, dây thừng vàng trên người siết chặt vào thánh giáp bảy người nghe răng rắc.

Cách Lỗ Hách thốt nhiên giận dữ, lực chú ý của hấn chỉ ở trên người Bột Bối Tư, căn bản không để ý tới những người bên cạnh Bột Bối Tư. Thân hình hấn lại lúc ẩn lúc hiện, tránh thoát công kích của Hiên Long, nhưng không nghĩ tới Hiên Long lại trút giận xuống trên người bảy thánh sử, dưới sự bạo nộ hấn cũng đã ra tay.

Về mặt Bột Bối Tư vừa động, không tiến mà lui. Phải biết rằng Hiên Long, Kiên Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự, Lý Cường và Xích Minh, năm người này đều là siêu cấp cao thủ của giới này, có cao thủ như thế sau không biết lợi dụng một chút, thật sự là quá đáng tiếc.

Trong lòng Bột Bối Tư có cố kỵ rất nhiều, hấn rất không muốn tranh đấu với Cách Lỗ Hách, dù sao hai người đều là nhân vật trung thần Ba Nạp Nhân như nhau, bất luận kết quả tranh đấu ra sao, đều không phải do hấn nguyện ý nhìn thấy, mà có Hiên Long mấy người làm giảm đi uy phong của Cách Lỗ Hách, hấn thật vui khi nhìn thấy được.

Cách Lỗ Hách tha động hai tay, mái tóc hình tam giác sau gáy hấn cắm một chuỗi tiên khí hình tam giác, theo hai tay hấn buông ra, tiên khí sau gáy hấn hóa thành một mảnh tam giác màu bạc, tụ tập lại trên đỉnh đầu hấn. Hấn âm trầm nghiêm mặt, nói: " Đừng trách ta khi dễ hậu bối, vì là chính người tự mình tìm thôi! Đi!"

Không trung vang lên tiếng huyết gió bén nhọn liên tiếp như chuỗi xuyên, trong mắt đều là phiến tam giác màu bạc xoay tròn, không khí phẳng phất như bị cát liệt ra.

Thần sắc Hiên Long hơi có chút khấn trương, hẳn biết đây là một loại thủ pháp đặc hữu của Cổ tiên nhân, tên gọi Quyết Liệt, có thể xé rách hết những gì ngăn cản, dù là tiên kiếm của mình cũng có thể bị nát bấy. Hẳn không dám trực tiếp ngăn cản, chỉ có thể nhanh chóng na di tránh né. Trong mắt mọi người, hẳn có chút chật vật.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự bất đắc dĩ nhìn, bình thường tiên nhân tranh đấu, cao thủ chính thức thật không muốn nhúng tay vào, ai cũng không có nghĩ đến, nơi này còn có hai vị cho tới bây giờ cũng chưa thêm nói cái gì là quy củ. Lý Cường nhìn thấy thì tức giận, Xích Minh nhìn thấy lại uất ức, hai người đồng thời hú lên quái dị, cùng xuất thủ công kích Cách Lỗ Hách.

Hiên Long âm thầm kêu khổ, hẳn cũng không sợ Cách Lỗ Hách, cùng lắm thì để lại bảy thánh sử, nhưng hẳn tuyệt không muốn Lý Cường và Xích Minh gia nhập tranh đấu, nói gì thì lấy ba đánh một, thật sự là quá khó coi. Hẳn do dự một chút, nắm bảy thánh sử hướng ra phía ngoài thuận di đi. Hẳn không ngờ lại khoan tay đứng yên mà nhìn.

Cửu Diễn Lưu của Lý Cường và Đô Thiên Thần Trọng của Xích Minh vừa ra tay, chẳng những là Cách Lỗ Hách ngậy ra, ngay cả Bột Bối Tư Thượng Nhân cũng trợn mắt há hốc mồm. Thần khí không phải tiên nhân nào cũng có, hẳn không nghĩ tới Lý Cường và Xích Minh dùng đều là thần khí.

Phiến tam giác màu bạc mặc dù uy lực cường đại, nhưng gặp thần khí cũng chỉ có khóc mà thôi. Cửu Diễn Lưu của Lý Cường vừa ra, bảo bối của Cách Lỗ Hách lập tức bị kìm chế, bị chàng hóa thành phiến phiến ngân quang tiêu tán trong không trung. Xích Minh kêu lên quái dị: "Đánh chết tên hồn trưởng này."

Cách Lỗ Hách không nghĩ tới trong đám người Bột Bối Tư lại có hai tu thần giả, hơn nữa đều là người có thần khí, không kịp đề phòng, Quyết Liệt bay múa đầy trời bị đảo quét sạch sẽ. Càng làm cho hắn tức giận đến nổi điên là bị Đô Thiên Thần Trọng của Xích Minh đánh một cái té ngã, ở không trung quay cuồng không ngừng.

Xích Minh đắc ý nhếch miệng cười to: "Cổ tiên nhân cũng không có gì đặc biệt hơn người ma, cũng bị đánh cho bay loạn giống nhau, đại ca, chúng ta chơi chết hắn!"

Lý Cường cười to nói: "Được, chơi chết hắn!" Hai huynh đệ một trước một sau đánh về hướng Cách Lỗ Hách.

Cách Lỗ Hách kêu to: "Chờ một chút! Các ngươi là ai?"

Xích Minh kêu lên quái dị: "Đánh nhau đừng hỏi nhiều như vậy, dù sao ta cũng không phải cha ngươi. Đại ca ngươi phải ta trái!" Hắn huy động Đô Thiên Thần Trọng, hưng phấn đến hai mắt tỏa kim quang chớp động. Người này ỷ lại vào thần khí, kiêu ngạo phát khởi khiêu khích.

Cách Lỗ Hách tức giận đến rít gào một tiếng, đang chuẩn bị sửa trị hai người không biết trời cao đất rộng này, đột nhiên hắn phát giác đại sự không hay, Lý Cường và Xích Minh hai người này không hẹn mà cùng xuất ra thân ngoại hóa thân thần thông, trong phút chốc, đầy trời đều là Lý Cường và Xích Minh, làm Cách Lỗ Hách sợ đến thuận chuyển qua bầu trời, lại kêu to: "Các ngươi là ai?"

Ở trong giới này có người có thể sử dụng thân ngoại hóa thân thì đều có thể đếm được trên đầu ngón tay, Cách Lỗ Hách cơ bản đều cũng biết, nhưng hai người này ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua, dĩ nhiên cũng biết được loại thần thông này, hẳn đương nhiên không dám lập tức giao thủ.

Bột Bối Tư Thượng Nhân cũng lại càng hoảng sợ, hẳn không có nghĩ đến Lý Cường và Xích Minh lợi hại như vậy, kỳ thật, trong năm người bọn họ thì Kiên Thiện Dong lợi hại nhất, hẳn có Thiên Thần Chi Nộ, cho dù là Thiên Quân cũng có thể kháng cự, nếu là Kiên Thiện Dong, Lý Cường và Xích Minh liên thủ, mặc kệ là Cổ tiên nhân nào, sợ rằng cũng phải tránh né.

Lý Cường nhìn thấy Cách Lỗ Hách né tránh, lập tức truyền âm cho Xích Minh, để cho hắn thu hồi phân thân.

Phân thân đầy trời đột nhiên biến mất.

Mục đích của Lý Cường rất minh xác, làm hoảng Cách Lỗ Hách là được, ngoài thân hóa thân của hai người bọn họ không phải là chính thức thần thông, chỉ dùng kim khôi lõi hư cấu mà ra, vừa động thủ sẽ bị bại

lộ. Xích Minh cũng hiểu đạo lý này, hần cười quái dị nói: "Đại ca, hần không chịu đánh với chúng ta a, ha ha!" Hai người dương dương đắc ý bay trở về.

Xích Minh nhìn Hiên Long nhếch miệng nói: "Mộc Long người thật là vô lý, chúng ta giúp người...người cũng không đánh phụ, một tên không có nghĩa khí!"

Lý Cường dùng sức vỗ hần một cái: "Tiểu Minh, Hiên Long lão ca bạn tâm thân phận, đừng oán giận nữa, lần sau chúng ta chờ hần thua rồi hãy đánh, ha ha."

Hiên Long đối với hai hoạt bảo này cũng không có biện pháp, hần cười khổ nói: "La Thiên Thượng Tiên...trừ phi là Thanh Đế hạ lệnh, nếu không...ai, lão đệ, đừng nóng giận..." Hần nhất thời chẳng biết nói thế nào mới tốt.

Lý Cường nhịn không được cười nói: "Đừng để ý...Tiểu Minh cũng chỉ phát lao tào thôi, nhưng lão ca a, người sao không thừa dịp buông xuống thân phận của La Thiên Thượng Tiên, lúc đánh nhau nếu giống như người, chỉ là tự mình hại mình a."

Xích Minh cuống quýt gật đầu, hần nghĩ Lý Cường nói quá đúng, đánh nhau chỉ cần thắng là được, còn những chuyện khác đều là giả hết.

Cách Lỗ Hách tức giận vô cùng, cho tới bây giờ hần chưa từng bị uất ức qua như vậy, đám người trước mắt này thực lực ngoài dự đoán của hần, hần biết lần này không chiếm được tiện nghi nữa. Hần âm thầm tính toán một chút thực lực, Ba Ngự thánh sử bị Hiên Long bắt được, còn bên mình có năm hắc vệ, còn ngoài ra đều là Ba Nạp Nhân, nhân số mặc dù nhiều, nhưng đối với cao thủ trước mắt này mà nói, không có lực uy hiếp gì, cho dù có tự bạo cũng không làm bị thương được bọn họ, hần cảm thấy đã tiến lui khó khăn.

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: "Cách Lỗ Hách, ta cũng không muốn tranh đấu với người, người đem Ba Nạp Nhân này mang đi đi." Trong lời nói của hần tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Cách Lỗ Hách kêu lên chói tai: "Bột Bối Tư, có bản lãnh người giết sạch Ba Nạp Nhân này đi, ta sẽ không mang bọn họ đi đâu, hừ, người là Cổ Ba Nạp Nhân, bây giờ thẩm trạng của Ba Nạp Nhân người có thể không nghe không thấy hay sao? Nói cho người, ta đã sớm không quen nhìn người trốn ở Đan Thiều Tinh, người chỉ biết trốn tránh..."

Lý Cường hỏi: "Để cho Ba Nạp Nhân ở lại tinh cầu này hần là đâu có gì đâu, Thượng Nhân tại sao không đáp ứng, tinh cầu này rất lớn a."

Kiên Thiện Dong nói: "Lão đệ, người không hiểu, Ba Nạp Nhân chỉ cần tới nơi này, dùng không tới mấy trăm năm, tinh cầu này coi như phế bỏ, tốc độ sinh sản của bọn họ quá nhanh, không có tinh cầu nào có thể thừa nhận được."

Hiên Long hư trào một thánh sử kéo lại, tay vung lên thu hồi dây thừng, nhấc chân đá bay hần, sau đó nhất nhất cỡi dây thừng, đem những thánh sử đá bay vào không trung, một bên đá một bên cười to nói: "Ha ha, cho tới hôm nay ta mới thỏa dạ một hơi, cút ra xa một chút!" Nói xong làm ra vẻ không chuyện gì xoa xoa hai tay. Hần biết không có cách nào giết chết bọn họ, Ba Nạp Nhân này giống như là thuốc nổ, nếu không làm tốt sẽ bạo khai, làm như vậy cũng đủ tìm về cho mình chút mặt mũi.

Cách Lỗ Hách cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói: "Bột Bối Tư, Ba Nạp Nhân sẽ ở lại chỗ này, người muốn giết thì cứ giết đi, dù sao bọn họ cũng không còn chỗ để đi, chúng ta đi!" Hần mang theo hắc vệ và Ba Ngự thất thánh sử quay đầu đi, vật phi hành trên bầu trời lưu lại đại lượng Ba Nạp Nhân xong, cũng biến mất tại không trung.

Bột Bối Tư Thượng Nhân sắc mặt trầm xuống, trong lúc nhất thời không biết làm sao mới tốt.

Ba Nạp Nhân chung quanh tiên cư cũng biến mất vào trong rừng rậm, bốn phía nhất thời không một bóng người. Bột Bối Tư cười khổ nói: "Chỉ có chính thức giải quyết vấn đề của Ba Nạp Nhân, thì Cổ Ba Nạp Nhân như chúng ta mới tâm an, ai, Ba Nạp Nhân bây giờ giống như ma đầu cắn nuốt hết thủy, bất cứ tinh cầu nào cũng không chịu được sự giày xéo của bọn họ, xem ra ta phải thay đổi địa phương khác rồi."

Xích Minh không cho là đúng, nói: "Ta có biện pháp có thể khống chế bọn họ, Thượng Nhân có muốn biết hay không?"

242. Chương 242

Xích Minh hắc hắc cười nói: "Rất đơn giản, để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, như vậy là có thể khống chế nhân số của họ, mặc dù sẽ hao hết tư nguyên của tinh cầu này, nhưng tốc độ không nhanh được nữa." Hắc suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Hắc ma giới chính là dùng biện pháp này khống chế số lượng ma đầu, hắc hắc, nghe ta là đúng thôi, như vậy có lẽ còn có thể xuất hiện một ít cao thủ Ba Nạp Nhân."

Trong lòng Lý Cường rất đồng ý với chủ ý của Xích Minh, chủ ý này mặc dù nghe qua có vẻ rất tàn nhẫn, nhưng đây là biện pháp tốt nhất có thể nghĩ đến trước mắt. Hắc đối với Ba Nạp Nhân không có cảm giác gì, chưa nói tới tới lòng liên mẫn, có thể sử dụng thủ đoạn của tự nhiên khống chế bọn họ đương nhiên là lý tưởng nhất. Hắc hỏi: "Đều nói Ba Nạp Nhân sinh sản rất nhanh, rốt cuộc là tình huống thế nào?"

Bột Bối Tư nhìn tiên cư hỗn độn, than thở: "Ba Nạp Nhân vốn không khác gì các người, cũng là một nam một nữ kết hợp rồi sinh ra năm, sáu đứa nhỏ, ai..từ sau khi biến dị, lại hoàn toàn thay đổi, bây giờ một Ba Nạp Nhân trong thời gian rất ngắn, có thể phân liệt thành hai người, đó là tự thể phân liệt...hơn nữa tính công kích rất mạnh, về những Ba Nạp Nhân không bị biến dị rất nhanh đã bị mất đi chốn nương thân."

Lý Cường lại càng hoảng sợ, điều này thật đáng sợ, hắc không cách nào tưởng tượng một người mà thân thể bị phân liệt là có hình dáng gì, dựa theo cách nói của Bột Bối Tư, tốc độ sinh sản của Ba Nạp Nhân tuyệt đối là kinh khủng, trách không được Nguyên Cổ Thượng Nhân phải phong bế Hâm Ba Giác, nếu dựa theo tốc độ sinh sản của bọn họ, tu chân giới căn bản không cách nào đặt chân tại giới này, bọn họ sẽ giống như những ma đầu dạo qua tất cả các tinh cầu.

Kiên Thiện Dong chen lời: "Điều này cũng chưa tính là gì, mấu chốt là loại tự thể phân liệt này của Ba Nạp Nhân lại có thể lây nhiễm..."

Lý Cường kinh ngạc nói: "Cái gì? Lây bệnh? Điều này sao có thể?"

Bột Bối Tư Thượng Nhân gật đầu nói: "Đây là tại sao ta tán thành chuyện Nguyên Cổ Thượng Nhân phong tỏa Hâm Ba Giác, nếu Ba Nạp Nhân tán phát ra ngoài, giới này coi như hoàn toàn xong rồi, bất luận là tiên giới hay là thần giới, trụ cột của bọn họ vĩnh viễn sẽ mất đi."

Xích Minh có điều suy nghĩ, hỏi: "Bọn họ...ân, là nguyên nhân gì khiến cho biến hóa như vậy?"

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: "Từ Cổ tiên nhân truyền lưu một truyền thuyết, nghe nói từ xa xưa có rất nhiều Ba Nạp Nhân tu thần, khi đó gọi là tu thần giả, sau lại có người tu tiên, mặc dù rất ít có người tu luyện thành công, nhưng tuyệt đại bộ phận tu thần giả và người tu tiên cũng vì thất bại mà chấm dứt, khi đó thất bại có ý nghĩa tử vong, trong đó có một tu thần giả vì muốn trốn tránh cái chết, dùng một loại phương thức kỳ quái tu luyện ra thêm một người như mình, kết quả bản thể của hắc sau khi tự bạo, thì ngoại thể lại không ngừng phân liệt, hơn nữa những Ba Nạp Nhân tiếp xúc qua phân thân của hắc, rất nhanh cũng giống như hắc cũng không ngừng phân liệt chính bản thân mình...ai, nhưng thật ra cũng không ai biết nguyên nhân chính thức."

Lý Cường nghe được kinh hãi không thôi, nếu Bột Bối Tư nói là thật, vậy tất cả Ba Nạp Nhân đều là bị tên tu thần kia gây hại. Hắc hỏi: "Vừa rồi vật gì vận tống Ba Nạp Nhân tới đây vậy?"

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: "Đó là Cách Lỗ Hách bọn họ tu luyện, gọi là Thiên Sư, một Thiên Sư có thể vận tống gần vạn người, là chuyên môn dùng để thiên tử Ba Nạp Nhân."

Xích Minh bay lên không trung nhìn chung quanh một hồi, rồi xuống cười nói: "Thượng Nhân, nhà của người xem ra sẽ xong đời rất nhanh, ta nhìn xa xa đã có phòng ốc được tu kiến, tốc độ nhất lưu a! Đại ca, lúc nào chúng ta đi? Nơi này thật không có gì thú vị."

Bột Bối Tư âm trầm nghiêm mặt, nói: "Ai, đợi tiễn xong các người đi, ta cũng nên dời đi, nơi này rất nhanh sẽ hoàn toàn thay đổi."

Kiên Thiện Dong an ủi nói: "Có lẽ qua không được bao lâu...là đã có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề Ba Nạp Nhân, Thượng Nhân không cần quá phiền giận."

Bột Bối Tư Thượng Nhân phát tay nói: "Không có gì phiền não cả, ta chỉ là bị ai cho vận mệnh của Ba Nạp Nhân...chúng ta đi, thông đạo đi Hâm Ba Giác sẽ mở. Lão đệ, một lần nữa ta nhắc nhở người, đường

này cực kỳ khó đi, không có thực lực của Thiên Quân, ta khuyên các người nên đi từ bên ngoài, mặc dù cũng rất khó, nhưng vẫn an toàn hơn một chút.”

Lý Cường, Xích Minh và Đại Nam Phong Ngự đều nhìn về phía Kiền Thiện Dong, bây giờ mọi người đều cũng nghe sự chỉ huy của hắn. Hiên Long lần này đi Hâm Ba Giác là vì trợ giúp Lý Cường, về phần Cô Tinh hắn cũng không có cách nào khác cứu giúp, phải là cao thủ ngoài Thiên Quân mới có thực lực để cứu hắn, cho nên hắn đối với sự chỉ huy của Kiền Thiện Dong cũng không có ý kiến.

Kiền Thiện Dong tin tưởng mười phần, nói: ” Thượng Nhân không cần lo lắng, ta nắm chắc có thể đi qua.”

Bột Bối Tư Thượng Nhân gật đầu nói: ” Tốt, nếu Kiền đại nhân nắm chắc như thế, vậy thì đi thông đạo này đi.” Hai tay hắn vươn lên, nói: ” Mọi người đừng nhúc nhích.” Một đạo ánh sáng màu vàng chói mắt khởi lên, hắn mang theo mọi người thuận đi đi.

Vị trí thông đạo kỳ thật là thông qua Cổ thần trận truyền tống, đây truyền tống thần trận duy nhất có thể dùng đến của giới này, ra khỏi miệng ngay Hâm Ba Giác Cổ Thần Tàng phụ cận, là một tiếp kính nhanh nhất, nhưng người không có thực lực thông qua Cổ Thần Trận cơ hồ không ai còn sống, cho dù là công lực của tiên nhân bình thường cũng phải nhờ thần khí hộ thân hoặc là có thực lực của Thiên Quân mới có thể bình an đi tới. Kiền Thiện Dong có Thiên Thần Chi Nộ, cảm thấy mình có thể nắm chắc bảo vệ mọi người, lúc này mới yêu cầu truyền tống từ Cổ Thần Trận.

Cổ Thần Trận truyền tống thì không thể thao khống, nó chỉ tự động mở ra vào thời gian đặc định, lúc mở ra, phương viên hơn mười công lý bất cứ vật gì cũng bị nó hấp đi vào, nếu không có thần khí hộ thể, vô luận là vật gì cũng sẽ bị ép tới nát bấy. Chung quanh Cổ Thần Trận cơ hồ không có vật gì tồn tại.

Ngay cả Bột Bối Tư Thượng Nhân cũng không dám dẫn bọn họ đi tới biên giới của Cổ Thần Trận, hắn đứng ở địa phương mà Cổ Thần Trận không ảnh hưởng tới, chỉ vào một suối chảy màu đen ở thật xa, nói: ” Nơi đó chính là Hâm Ba Giác, Cổ Thần Trận sẽ lập tức mở ra...” Lời còn chưa nói xong, một đạo bạch quang bay tới, hắn đưa tay chụp lấy. Đây là một pháp bảo thông tin, hắn dùng thần thức xem một chút, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Kiền Thiện Dong hỏi: ” Như thế nào? Thượng Nhân có việc?”

Bột Bối Tư Thượng Nhân nhìn pháp bảo trong tay có chút chần chờ, hắn lại dùng thần thức đảo qua, một hồi lâu mới nói: ” Chẳng lẽ Hâm Ba Giác Cổ Thần có dấu hiệu đại biến hóa? Kỳ quái...”

Mọi người nhất thời tò mò, Xích Minh oa oa kêu lên: ” Lão đầu...ách, Thượng Nhân, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì vậy?” Trong lòng hắn vẫn xưng hô Bột Bối Tư là lão đầu, không nghĩ qua là kêu ra miệng. Bột Bối Tư thì đang suy nghĩ, nên cũng không để ý hắn nói cái gì.

Lý Cường tỉnh táo hỏi: ” Thượng Nhân, xảy ra chuyện gì?” Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan tới chuyện sinh tử của Hâm Ba Giác Ba Nạp Nhân, nếu không Bột Bối Tư sẽ không thất thố như thế. Cũng quả nhiên, Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: ” Thanh Đế tới...”

Lý Cường cả kinh, Kiền Thiện Dong sắc mặt đại biến, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Bột Bối Tư.

Bột Bối Tư Thượng Nhân nhíu mày nói: ” Hâm Ba Giác rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi, không ngờ cũng kinh động Thanh Đế tự mình đến đây, không nghĩ ra a, chẳng lẽ có quan hệ gì với Cổ Thần Tàng?” Hắn khôn hoặc không giải thích được, khó hiểu nhìn mọi người. Chỉ chốc lát sau, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, nói: ” Xin lỗi, ta phải trở về nghênh đón Thanh Đế, các người có muốn cùng ta đi nghênh đón hay không?”

Kiền Thiện Dong bật thốt: ” Không, chúng ta đi Hâm Ba Giác trước...” Bây giờ hắn không muốn gặp Thanh Đế, bởi vì có rất nhiều chuyện hắn đều không thể giải thích với Thanh Đế, nếu lúc này đi gặp, đối với hắn phi thường bất lợi, hơn nữa hắn còn có nhiệm vụ Thiên Cô giao cho phải hoàn thành, Hiên Long tạm thời cũng không muốn rời đi Lý Cường, bởi vậy hai người đều không muốn đi gặp Thanh Đế.

Hiên Long nghiêng đầu sang nơi khác làm như không có nghe thấy.

Trong lòng Lý Cường cũng tán thành không đi gặp Thanh Đế, lúc này mà đi gặp hắn cảm thấy không thích hợp, hắn sợ có điều gì ngoài ý muốn phát sinh ảnh hưởng đến việc đi cứu sư tôn và Mạc đại ca. Hắn nói:

” Kiền đại ca, chúng ta đi Hâm Ba Giác trước, Thanh Đế nếu cũng đi Hâm Ba Giác, chúng ta sớm muộn cũng sẽ gặp mặt thôi.”

Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh đều cũng không muốn gặp Thanh Đế, Đại Nam Phong Ngự sợ gặp phải Bách Diệt Thiên Quân, còn Xích Minh thì sợ bị câu thúc.(gờ bó)

Bột Bối Tư Thượng Nhân nói: ” Nếu mọi người muốn đi Hâm Ba Giác trước, ta sẽ không miễn cưỡng nữa.” Hấn cáo biệt mọi người, lách mình hóa thành một đạo lưu quang, cực nhanh biến mất trong không trung.

Kiền Thiện Dong nhìn Bột Bối Tư Thượng Nhân biến mất, một hồi lâu mới khôi phục thái độ bình thường. Tin tức Thanh Đế đến làm cho hấn bị chấn động rất lớn, nhìn hấn có vẻ đầy bụng tâm sự.

Do dự một lát, Kiền Thiện Dong nói: ” Chúng ta đi! Mọi người nhớ kỹ, nhất định phải ở trong vòng bảo hộ của Thiên Thần Chi Nộ. Lão đệ, ngươi và Xích Minh tùy lúc chuẩn bị ra tay, nếu ta đỡ không được, các ngươi phải trợ ta một chút lực, trong Cổ Thần Trận truyền tống, chúng ta chỉ có thể dùng thần khí mới có thể đỡ được áp lực, tiên khí kiên trì không được bao lâu đâu, trong Cổ Thần Trận ngàn vạn lần không được gây loạn.” Hấn luôn mãi dặn dò. Lúc này nếu có người xa lạ ở đây, nhất định sẽ nghĩ lầm hấn là một người thích lao thao không ngừng nghỉ.

Xích Minh nói: ” Đi thôi, yên tâm đi, chúng ta đều là người sợ chết, cam đoan sẽ không gây loạn.”

Kiền Thiện Dong trừng mắt nhìn hấn, nói: ” Lúc này còn không được, phải đợi sau khi Cổ Thần Trận mở ra, hơi ổn định một chút, chúng ta mới có thể thuận thế đi vào, nếu đợi bên cạnh Cổ Thần Trận, một khi thần trận mở ra, chúng ta không ai đỡ nổi cổ hấp lực thật lớn đó, sẽ bị tê xả tới nát bấy. Chúng ta ở chỗ này chờ, rất nhanh sẽ mở ra thôi.”

Lý Cường xem xét hoàn cảnh chung quanh một chút, bốn phía âm trầm, vô số tinh quang ở phía chân trời chớp động, dựa vào một đôi thần nhãn, hấn có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh sắc phía xa xa.

Nơi Hâm Ba Giác có một cái bóng như một vòng, nếu không phải không gian quanh nó có chút vặn vẹo, cơ hồ nó cùng bối cảnh của thái không chung quanh dung hợp cùng một chỗ, rất khó nhận rõ ràng. Ở chung quanh nó không nhìn ra có đồ vật gì tồn tại, sạch sẽ đến làm người ta sợ hãi.

Kiền Thiện Dong tranh thủ thời gian dặn dò mọi người chú ý mọi việc khi vào Cổ Thần Trận, hấn đặc ý lựa chọn hai trận pháp, để mọi người diễn luyện trước một lần. Kiền Thiện Dong ở phía trước, Lý Cường bên trái, Xích Minh bên phải, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự ở giữa, Hiên Long còn phụ trách dùng kim tác(dây thừng vàng) giữ người bị lạc, hai trận pháp đều lập theo hình tam giác.

Năm người đều là cao thủ, rất nhanh đã diễn luyện trận pháp thật quen thuộc, rồi chờ Cổ Thần Trận mở ra.

Đang đợi Cổ Thần Trận mở ra thì kẻ phiền não nhất chính là Kiền Thiện Dong. Thanh Đế tới, nếu lão nhân gia hấn cũng đến Hâm Ba Giác, có thể dám chắc sẽ đi bằng con đường truyền tống của Cổ Thần Trận, như vậy mình không cách nào tránh mặt, cho nên khi những người khác đang nhắm mắt tu luyện, thì chỉ có Kiền Thiện Dong tại không trung không ngừng di chuyển.

Đợi suốt tám ngày, Cổ Thần Trận rốt cuộc đã mở ra.

Kiền Thiện Dong là người thứ nhất phát hiện dấu hiệu Cổ Thần Trận mở ra, hấn hưng phấn gọi mọi người, chỉ vào phương hướng của Cổ Thần Trận nói: ” Các ngươi mau nhìn!”

Chỉ thấy bốn phía Cổ Thần Trận hoàn toàn vặn vẹo, kim quang chói mắt vờn quanh Cổ Thần Trận, nhưng vẫn thạch lưu tinh ngẫu nhiên xông vào khu vực này như lưu tinh bay thẳng vào trong Cổ Thần Trận, tốc độ cực nhanh làm cho người ta khó có thể tin.

Dần dần, Lý Cường bọn họ cũng cảm nhận được cổ lực hấp dẫn thật lớn vô cùng, cũng may công lực bọn họ cũng đủ, có thể khống chế bản thân không bị hấp dẫn tới.

Đại Nam Phong Ngự từ khi đi theo cũng rất ít nói chuyện, nằng phát giác trong số những người này mình là người yếu nhất, vì thế lòng tự tin bị đả kích mạnh, nằng nhịn không được than thở: ” Ai, uy lực của thần trận thật quá mạnh mẽ.”

Kiên Thiện Dong có vẻ rất hưng phấn, hắn xoa xoa hai tay cười nói: " Phong Ngự, không có gì đáng sợ cả, chúng ta sẽ xong...ân, bây giờ ta có Thiên Thần Chi Nộ để dùng, uy lực của thần trận đối với chúng ta không có uy hiếp."

Xích Minh là người phi thường tinh minh, hắn truyền âm cho Lý Cường: " Đại ca, lão Kiên đi Hâm Ba Giác tựa hồ có mục đích, cẩn thận hắn một chút."

Lý Cường bật cười, hắn đương nhiên biết Kiên Thiện Dong đi Hâm Ba Giác là có mục đích, nhưng chính mình cũng có mục đích khi đi Hâm Ba Giác. Hắn truyền âm nói: " Tiểu Minh, có một số việc hồ đồ mới tốt..."

Kiên Thiện Dong nói: " Nhanh tới rồi, đợi Cổ Thần Trận phát ra quang mang màu bạc nhạt, chúng ta có thể đi."

Lại thêm một ngày trôi qua, Cổ Thần Trận rốt cuộc vững vàng xuống tới.

Kiên Thiện Dong rốt cuộc thở dài một hơi, lúc này mà Thanh Đế còn không có đến đây, tạm thời sẽ không nhìn thấy hắn nữa. Hắn vận người một cái, từ trên lưng lộ ra hai góc cánh của Thiên Thần Chi Nộ, cả người giống như một con chim to. Hai tay hắn đột nhiên bắn ra về phía trước, Thiên Thần Chi Nộ đại phóng quang minh, trong chớp mắt đem mọi người bao vây. Kiên Thiện Dong tay khắp linh huyền, quát to: " Đi!"

Mọi người dựa theo thứ tự sắp xếp, giống như một viên viên tinh bay vút, cấp tốc nhằm về phía Cổ Thần Trận.

Lý Cường phát giác tốc độ càng lúc càng nhanh, một cỗ hấp lực khổng lồ kéo mạnh mọi người, nguyên trước Cổ Thần Trận nhìn rất xa xôi nhanh chóng biến thành lớn hơn.

Đầu tiên phát hiện không đúng chính là Hiên Long, hắn nằm ngay trung ương, thấy rất rõ ràng. Hắn vội vàng truyền âm cho Kiên Thiện Dong: " Quá nhanh rồi, sẽ chùng đi tới đó! Thả chậm tốc độ!"

Ngay sau đó Lý Cường cũng truyền âm tới: " Chậm một chút! Lão ca, sẽ chết người đó!"

Nhưng thật ra ngay từ đầu Kiên Thiện Dong đã khống chế tốc độ, nhưng hắn thân bất do kỷ, cỗ hấp lực khổng lồ đó làm cho hắn căn bản không cách nào khác khống chế. Bất đắc dĩ, hắn truyền âm cho Lý Cường và Xích Minh: " Hai người các người mau dùng thần khí giúp ta khống chế tốc độ!" Rồi lại truyền âm cho Hiên Long để hắn bảo vệ bốn người không nên phân tán ra.

Nhìn Cổ Thần Trận càng lúc càng lớn, tất cả mọi người dừng khỏi một loại cảm giác vô lực. Lý Cường cảm thấy giống như đang ngồi trong máy bay chiến đấu tốc độ cao, mắt nhìn sẽ chùng xuống mặt đất, hắn mạnh tay bắn ra Cửu Diễn Lưu.

Trong phút chốc, máu trong toàn thân Lý Cường phảng phất như bị sôi lên, con mắt biến thành màu đen, đến lúc này hắn mới biết Kiên Thiện Dong phải chịu bao nhiêu áp lực. Hắn kiệt lực đem hết toàn lực phát huy uy lực của Cửu Diễn Lưu.

Xích Minh kêu lên một tiếng đau đớn, thiếu chút nữa là ngất đi, suýt nữa rời khỏi nhóm, may mắn kim tác của Hiên Long gắt gao ổn định lại thân hình của hắn.

Năm người đều có chút kinh hãi vô cùng, ai cũng không nghĩ tới tiến vào Cổ Thần Trận lại đáng sợ như thế, trách không được Bột Bối Tư Thượng Nhân cứ hỏi, bây giờ hỏi hận cũng vô dụng.

Mặt nạ trên mặt Kiên Thiện Dong hiện vẻ khẩn trương, hắn lo lắng nhất chính là bây giờ còn chưa thể đem hết toàn lực, một khi tới bên trong Cổ Thần Trận, nếu không còn sức lực, mọi người đều cũng xong đời, hắn chỉ có thể hy vọng hai kiện thần khí của Lý Cường và Xích Minh phát huy tác dụng.

Dù sao có ba kiện thần khí đồng thời phát lực, tốc độ năm người rốt cuộc cũng chậm lại được một chút, nhưng vẫn còn rất nhanh.

Lý Cường cố nén cảm giác mê muội chỉ huy Cửu Diễn Lưu, điều này và cùng người khác tranh đấu thì hoàn toàn khác hắn, cỗ hấp lực nọ giống như là một cỗ máy hút, cứ đem tinh lực của người ta hút đi một chút đến sạch sẽ. Trong lòng hắn rất rõ ràng, lúc này vô luận thế nào cũng không thể buông tha. Hắn miễn cưỡng truyền âm cho Xích Minh: " Kiên trì! Nếu không chúng ta đều xong đời!"

Kiên Thiện Dong đã kinh hoàng lên, hắn biết nếu dựa theo tốc độ bây giờ sẽ chàng thẳng vào thượng cổ thần trận, thì mình là người thứ nhất xong đời. Hắn truyền âm cho mọi người: " Mau nghĩ biện pháp, như vậy không được!"

Xích Minh ở một bên trong lòng đang chửi mắng Kiên Thiện Dong không ngừng, vừa hỏi Lý Cường: " Đại ca, làm sao bây giờ?" Trong đám người này hắn tin nhiệm nhất chính là Lý Cường.

Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự ở tại trung ương, bọn họ là người thấy rõ ràng nhất, hai người nhìn cũng muốn phát mộn, hấp lực cường đại như vậy làm cho người ta có cảm giác vô lực kháng cự.

Mắt nhìn Cổ Thần Trận càng ngày càng gần, Lý Cường quay đầu lại nhìn sang, trong lòng đột nhiên vừa động, hét lớn: " Ta có biện pháp rồi!"

Kiên Thiện Dong nghe được truyền âm, tinh thần rung lên, giống như nắm được một cây cỏ cứu mạng: " Nói mau! Lão đệ có biện pháp gì! Nhanh lên một chút, không còn kịp rồi!"

Lý Cường truyền âm nói: " Hiên Long lão ca ở giữa bảo hộ, đừng làm cho trận pháp giải thể, lão Kiên đi ra phía mặt ngoài, triệt tiêu cổ hấp lực này! Kiên đại ca mau quay đầu!"

Kiên Thiện Dong chợt hiểu ra, ngay từ đầu hắn đã sai rồi, bị cổ hấp lực này khiến dẫn, phải dùng phương pháp tránh thoát để xử lý, như vậy mới có thể khống chế được tốc độ, bây giờ mặc dù có điểm đã muộn, nhưng đây là biện pháp duy nhất chính xác xử lý. Hắn lập tức xoay người hướng ra phía ngoài phi hành.

Năm người đồng thời dùng công lực phi ra phía ngoài, tốc độ đánh về phía Cổ Thần Trận rút cuộc hòa hoãn xuống.

Năm người đều là nhân vật đứng đầu của thế giới này, ba kiện thần khí đồng thời phát lực, rút cuộc khiến cho bọn họ thoát ly khỏi hiểm cảnh, tốc độ bị hút vào Cổ Thần Trận từ từ chậm lại thành tốc độ phi hành bình thường.

Trong lòng Lý Cường giật mình không thôi, cho dù là ba kiện thần khí đồng thời dùng công hướng ra phía ngoài phi, nhưng bọn họ vẫn không ngừng lui về phía sau. Hắn truyền âm nói: " Mọi người chú ý, lúc đến gần thần trận, lão Kiên lập tức quay đầu, Tiểu Minh và ta phụ trợ." Vô hình trung Lý Cường trở thành người chỉ huy.

Trong lòng Kiên Thiện Dong không khỏi bội phục Lý Cường lợi hại, dưới tình huống như vậy mà hắn còn có thể tỉnh táo nghĩ ra biện pháp. Hắn đáp: " Tốt, lão đệ người tới phát lệnh chỉ huy."

Lý Cường vẫn nhìn phía sau, tình hình bây giờ thập phần hết sức quái dị, rõ ràng đang cố gắng phi hành về phía trước, nhưng thân thể lại chậm rãi lui về phía sau. Hắn nói: " Lão Kiên, chú ý phía trước người, cẩn thận mảnh nhỏ tập kích."

Mọi người đều cũng hiểu được, tốc độ của bọn họ đã hoãn lại, nhưng cũng là chuyện phi thường nguy hiểm, hấp lực thật lớn của Cổ Thần Trận khiến cho vô số vẫn thạch tạp vật bay về phía thần trận, tùy tiện vật gì đánh lên bọn họ, thì uy lực cũng đều rất kinh người. Đây là tại sao Kiên Thiện Dong phải đợi thần trận mở ra một ngày mới bắt đầu vào trận, chính là sợ đánh trúng những đồ vật này.

Cũng may Cổ Thần Trận đã hấp sạch sẽ phiến không vực này, chỉ có một số ít vẫn thạch đá vụn mới xông vào. Kiên Thiện Dong trừng to mắt nhìn về phía trước, hắn một chút cũng không dám khinh thường, thỉnh thoảng có từng đạo hắc tuyến hiện lên bên người, bởi vì đã tới gần Cổ Thần Trận, tạp vật bị hấp dẫn có vẻ dày đặc thêm.

Lý Cường nhìn thần trận càng lúc càng gần, trong lòng cảm thấy rung động không hiểu, quá tráng quan, Cổ Thần Trận giống như một viên tinh cầu thật lớn, bên bờ chớp động quang huy chói mắt, ở giữa giải đất đen nhánh một mảnh, giống như một cái miệng lớn hé ra cắn nuốt hết thảy.

Áp lực chung quanh càng lúc càng lớn, Thiên Thần Chi Nộ phát ra quang mang, chói mắt hướng ra phía sau. Lý Cường truyền âm kêu to: " Mọi người chú ý, chúng ta sẽ lập tức tiến vào trận rồi, lão Kiên, chuẩn bị chuyển hướng!"

Trong lòng Xích Minh lập lời thề, sau này tuyệt đối không đi vào cái gì gọi là Cổ Thần Trận, quả thật quá biến thái. Nhưng mà Kiên Thiện Dong lại đặc ý phải đi Cổ Thần Trận, nếu có thể thuận lợi thông qua Cổ

Thần Trận, chẳng những tu vi được đề cao, cũng ý nghĩa hấn chính thức có được thực lực của Thiên Quân, nhất là hấn còn phải che chở cho bốn người, điều này càng làm tăng thêm khó khăn.

Trong phút chốc đến gần Cổ Thần Trận, do Hiên Long dùng kim tác trợ giúp, Kiền Thiện Dong thuận lợi quay đầu, mọi người liền tiến thẳng vào trong Cổ Thần Trận.

Ai cũng không biết trong Cổ Thần Trận có cái gì, mọi người không hẹn mà cùng đem công lực thúc dục đến mức tận cùng.

Sau khi tiến vào thần trận, trước mắt mọi người đột nhiên một mảnh sáng rực. Thật sự là ngoài ý muốn, Lý Cường căn bản không nhìn thấy bên trong có vật gì, hấn truyền âm hét lớn: " Kết trận pháp!"

Kiền Thiện Dong cũng truyền âm nói: " Đừng phân thần, mọi người tới gần chút nữa!"

Một đạo hồng quang hiện lên, giống như vừa đốt mồi lửa, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt quang hoa chớp động, cả người căng thẳng cứng ngắt, một cỗ trùng lực bộc phát họ phao ném ra ngoài.

Kiền Thiện Dong cực lực dùng Thiên Thần Chi Nộ chống đỡ, hấn chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bốn người, không có thừa lực phá vỡ cỗ quái lực bao bọc mọi người. Lý Cường và Xích Minh cũng không chế thần khí bảo vệ mọi người. Có ba tầng phòng hộ, bên ngoài mặc dù vô cùng nguy hiểm, nhưng bên trong vẫn tương đối an toàn, chỉ là áp lực vô cùng lớn.

Năm người thật vất vả ổn định trận hình không tán loạn, chung quanh đột nhiên đình chỉ xuống tới, áp lực lại không giảm chút nào. Kiền Thiện Dong nghi hoặc nói: " Kỳ quái, sao lại bất động rồi?"

Bốn phía hiện ra một đoàn đoàn thái quang, mỗi một đoàn đều thật lớn vô cùng, năm người dừng lại trung gian khe hở của thái quang. Lý Cường nói: " Mọi người đừng nhúc nhích, nhìn rõ ràng tình thế, nơi này thật cổ quái."

Xích Minh nói: " Mẹ kiếp, làm sao đi ra ngoài a, Cổ Thần Trận này thật là cổ quái, lão Kiền, người nghe ai nói đi bằng Cổ Thần Trận là con đường gần nhất a, lần sau nhìn thấy người nọ, ta khuyên người nên đánh chết hấn đi!"

Trong lòng Kiền Thiện Dong đã rất uất ức, hấn tức giận nói: " Là Nguyên Cổ Thượng Nhân nói đó! Cho dù cả năm chúng ta cùng ra tay, Nguyên Cổ Thượng Nhân chỉ dùng một tay là có thể lấy mạng chúng ta rồi, nếu người không phục, thì tự mình đi tìm nàng tính sổ!"

Xích Minh không có gặp qua Nguyên Cổ Thượng Nhân, trong lòng cũng không sợ hãi, nhưng nghe Kiền Thiện Dong nói như vậy, cũng biết Nguyên Cổ Thượng Nhân không dễ chọc, hấn cảm tức nói: " Nếu không nắm chắc, sao người lại đi đường này?"

Lý Cường ngắt lời nói: " Tiểu Minh! Nơi này không phải nơi trách oán, nếu vào được, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đi ra ngoài. Không có gì lại không được, có thể kiến thức Cổ Thần Trận một chút cũng không phải là chuyện xấu." Người khác nói có lẽ Xích Minh sẽ không phục, duy nhất mình Lý Cường nói là Xích Minh chịu nghe, hấn nhỏ giọng lầm bầm vài câu rồi im lặng.

Kiền Thiện Dong nói: " Vốn chuẩn bị đến nơi rồi mới nói rõ, được rồi, tại sao ta phải đi Cổ Thần Trận? Bởi vì Nguyên Cổ Thượng Nhân từng nói qua, Cổ Thần Trận này có tác dụng đặc biệt.." Mọi người nhất thời tò mò.

Hiên Long hỏi: " Có tác dụng gì đặc biệt? Sao ta không biết chút nào."

Lý Cường cười nói: " Ân, ta cũng hiểu được lão Kiền có mục đích, nếu không sẽ không mạo hiểm như vậy."

Kiền Thiện Dong gật đầu nói: " Thừa dịp bây giờ bình tĩnh trở lại, ta nói cho mọi người nghe một bí mật."

Đại Nam Phong Ngự tựa hồ biết trước, chỉ có nàng có phản ứng bình thường, những người khác kể cả Hiên Long cũng rất chú ý lắng nghe.

Kiền Thiện Dong hơi dừng lại một chút, nói: " Bây giờ chúng ta chỉ là tiến vào Cổ Thần Trận, một khi tới hạch tâm của Cổ Thần Trận, trải qua truyền tống tới mục đích, mỗi người được truyền tống đều có tuyệt đại chỗ tốt, mấu chốt chính là làm sao tới hạch tâm Cổ Thần Trận, Nguyên Cổ Thượng Nhân từng nói qua, nếu có thần khí bảo hộ, hấn là có thể an toàn để đạt..."

Sắc mặt Xích Minh biến đổi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lý Cường nắm được vai hắn, hung hăng trừng mắt một cái. Lý Cường quá hiểu rõ Xích Minh, người này có đôi khi không sao trầm tĩnh được.

Xích Minh lầm bầm nói: "Làm gì đây, cái gì cũng không biết mà dám đi vào tìm cái chết, thế giới này vốn không có gì có thể giết chết chúng ta, muốn nói là có...thì chỉ có Cổ Thần Trận này mà thôi."

Lý Cường hỏi: "Làm sao mới đi tới được hạch tâm của Cổ Thần Trận?"

Kiên Thiện Dong cười khở nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, nguyên lai tưởng rằng tiến vào Cổ Thần Trận là có thể tới, ai biết bây giờ lại dừng lại rồi."

Tất cả mọi người choáng váng, ngay cả Đại Nam Phong Ngự cũng ngây ngốc.

243. Chương 243

Xích Minh nhin không được lại muốn nhảy dựng lên, Lý Cường vội vàng ngăn trở, giành nói trước: "Kiên đại nhân...Kiên đại gia...ta thật sự là phúc lão nhân gia người, được rồi, lúc này mọi người phải đồng tâm hiệp lực, có ý nghĩ gì cũng nói nhanh, áp lực nơi này hình như càng lúc càng lớn rồi đó."

Hiên Long nói: "Thần trận thật khó dò, chẳng lẽ Kiên đại nhân không có một chút chuẩn bị nào?"

Kiên Thiện Dong cố gắng không chế Thiên Thần Chi Nộ, nhàn nhạt nói: "Trên đời này nếu còn có chuyện có thể làm ta thấy khó khăn, thì Cổ Thần Trận nên tính một phần, từ khi biết được bí mật của Cổ Thần Trận, ta vẫn rất muốn đi thử, về phần nguy hiểm cũng thấy sợ hãi, cho nên vẫn không có dám đi, đến khi có được Thiên Thần Chi Nộ, ta mới chính thức động tâm, chỉ là không nghĩ tới thần trận lại như thế này."

Đại Nam Phong Ngự nói: "Chúng ta dứt khoát bay theo một phương hướng, nhìn xem có thể xúc động trận pháp hay không, đưa chúng ta đến hạch tâm."

Xích Minh bĩu bĩu môi, nói: "Chủ ý này...đích thật là...là một chủ ý ngu ngốc, không có ý nghĩ nào tệ hơn như thế nữa..."

Đại Nam Phong Ngự tức giận định nắm hắn, Xích Minh co rụt cổ lại nói: "Ai, nơi này đánh không được! An toàn đầu tiên a!"

Lý Cường nhin không được cười nói: "Phong Ngự đại tỷ, đừng theo lý tiểu tử thú vị này, nếu người tức giận là trúng kế hắn...bất quá, Tiểu Minh nói ta cũng tán thành, Phong Ngự đại tỷ, chủ ý này của người thật là quá tệ đó."

Đại Nam Phong Ngự cũng biết mình nói quá tùy tiện, vốn không có suy nghĩ nhiều, nàng hờn dỗi hừ một tiếng, quay đầu không để ý tới bọn họ.

Kiên Thiện Dong hỏi: "Lão đệ, người có ý nghĩ gì, nói xem một chút." Hắn rất xem trọng ý nghĩ của Lý Cường. Ai ngờ Lý Cường nói: "Lão Kiên, bây giờ ta không có ý gì, trong thần trận chỉ có hai con đường đi, một cái là đường sống, một là đường chết, chúng ta nếu không biết đường sống ở đâu, cơ bản sẽ chết chắc rồi, cho nên ta không có ý gì hết."

Hiên Long cũng lắc đầu nói: "Không có cách nào khác lựa chọn, trong trận pháp khó đoán nhất chính là thần trận, rất nhiều biến hóa chúng ta cũng không có khả năng nắm giữ, thần trận so với tiên trận thâm ảo nhiều lắm, trừ phi chúng ta có được kiến thức của Thiên Quân mới được." Hắn nhìn bốn phía, chỉ thấy trước đó là một đoàn thủy quang giờ đã biến thành một cơn lốc, lúc ẩn lúc hiện biến ảo không chừng, không biết trong đó giấu diếm hung hiểm như thế nào, cũng không biết đường ra ở nơi nào, một loại cảm giác vô lực từ trong đáy lòng hắn dâng mãnh khởi lên.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người không biết nói cái gì mới tốt, mọi người ai cũng bất động, đều lẳng lặng đứng đợi. Dưới tình huống không tìm hiểu rõ ràng, những cao thủ có kinh nghiệm phong phú đều sẽ không lỗ mẫn hành sự.

Áp lực bên ngoài tựa hồ đã tới cực hạn, mọi người đều nhận thấy được áp lực không hề tăng thêm. Kiên Thiện Dong có chút thở phào nhẹ nhõm, áp lực nếu tiếp tục gia tăng, hắn rất khó kiên trì lâu dài.

Trong mấy người có Kiền Thiện Dong là cảm thấy cổ hết sức, mọi người đều cũng tỉnh mặc bất động, chỉ có hắn phải không chế Thiên Thần Chi Nộ bảo vệ mọi người. Hắn thật sự nhịn không được, nói: " Nói chuyện a, ai có biện pháp gì không?"

Xích Minh bật cười, nói: " Đúng a, các người nói chuyện đi, cả đám đều á khẩu rồi sao? Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Lão Kiền chịu không được nữa rồi."

Lý Cường có điều suy nghĩ nói: " Chỉ có đợi..."

Kiền Thiện Dong kêu lên: " Không có cách nào đợi nữa! Công lực của ta không thể khống chế Thiên Thần Chi Nộ trong thời gian dài!" Hắn thật sự nóng nảy.

Hiên Long nói: " Kiền đại nhân, đợi lát nữa xem, có lẽ sẽ có biến hóa."

Kiền Thiện Dong biết hắn nói có đạo lý, nhưng trong lòng ngày càng không nắm chắc, hắn bắt đầu nói: " Nếu ta cầm cự không được nữa thì mọi người thảm rồi."

Lý Cường nói: " Lão Kiền, người thử dụng Thiên Thần Chi Nộ chạm vào cơn lốc kia..." Hắn dùng ngón tay chỉ vào một luồng khói quang đang xoay tròn cách đó không xa.

Kiền Thiện Dong do dự một chút nói: " Ý tứ của ngươi là?" Hắn nhìn Lý Cường, trong lòng nói thầm: " Ở chỗ này dụng vào đồ vật gì cũng là một chuyện nguy hiểm cực độ, chẳng lẽ hắn muốn đánh vỡ phá tan cương cục này?"

Hiên Long khuyên nhủ: " Đừng đánh...chờ một chút tương đối tốt hơn, thật sự không còn cách nào nữa rồi hãy nói."

Lý Cường nói: " Thật ra ở chỗ này chờ đợi cũng là biện pháp tốt, bởi vì..." Hắn đột nhiên cảm thấy không nói nữa, Xích Minh trừng mắt nói: " Đại ca, nói chuyện đừng nói một nửa, tại sao?"

Kiền Thiện Dong trong thoáng chốc hiểu được ý tứ của Lý Cường, hắn nhẹ nhàng nói: " Thanh Đế!"

Đại Nam Phong Ngự sáng ngời đôi mắt: " Đúng vậy, Thanh Đế dám chắc tiến vào thần trận, chúng ta...ai nha..." Nàng đột nhiên cảm thấy không đúng, người của nơi này cơ hồ không ai muốn gặp Thanh Đế. Nàng lập tức im miệng không nói nữa.

Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: " Chỉ cần có một đường hy vọng, ta tạm thời cũng không muốn gặp Thanh Đế, ai!"

Lý Cường suy nghĩ một chút, hỏi: " Thần trận này chỉ là truyền tống...hay là có tác dụng khác?"

Kiền Thiện Dong lắc đầu nói: " Không biết."

Lần này ngay cả Lý Cường cũng có ý niệm đánh người trong đầu rồi.

Kiền Thiện Dong lần đầu tiên cảm giác có chút xấu hổ, hắn ngại ngùng cười nói: " Không nghĩ tới thần trận lại biến thái như thế, là ta quá sơ ý, nghe người ta nói thì nghĩ là rất dễ dàng, cho nên không có để ý."

Lý Cường đột nhiên cảm thấy Kiền Thiện Dong cũng không có gì đáng sợ, tiên nhân tinh minh như thế mà cũng có sai lầm, đích xác làm cho người ta không có nghĩ đến. Hắn an ủi nói: " Kiền đại ca, Cổ Thần Trận này nếu chỉ là trận pháp truyền tống thuần túy, chúng ta nhất định sẽ tới được hạch tâm, nếu không phải thì cũng chỉ có hai con đường, cũng có thể nắm giữ một nửa, như vậy tính ra...chúng ta cũng có sáu, bảy phần hy vọng thành công, ta cảm thấy có thể thử một lần."

Xích Minh không cho là đúng nói: " Đại ca, còn có ba phần...chúng ta đều cũng xong đời!"

Hiên Long suy nghĩ một chút nói: " Có thể thử một lần, trên đời này không có chuyện có thể nắm chắc mười phần, ta tán thành ý kiến lão đệ."

Xích Minh còn muốn nói cái gì lại nhẫn nhịn, hắn nghĩ không ra biện pháp tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là nghe mọi người quyết định.

Kiền Thiện Dong cắn răng nói: " Được rồi, ta sẽ thử ra, mọi người bảo vệ cho trận vị của mình, theo ta trùng!"

Đám lốc xoáy bị uy lực thật lớn của Thiên Thần Chi Nộ đánh nát, kỳ quái là không có chuyện gì phát sinh. Năm người cứ như vậy một đường phóng như điên cuồng về phía trước.

Kiên Thiện Dong quả thực không dám tin tưởng, lúc tiến tới thì gian nan như thế, nhưng khi phi hành trong thần trận thì lại rất dễ dàng, hắn vừa phi hành vừa nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút, quá yên lặng rồi, ta cảm thấy không đúng."

Lý Cường nghe được Kiên Thiện Dong truyền âm, cũng nói: "Ta cũng cảm thấy không đúng, mọi người cẩn thận."

Thải quang bị đánh nát hóa thành từng đạo lưu quang du động tại không trung, lưu quang nghiền nát bể tan tành cũng càng nhiều, dần dần phía sau mấy người hình thành từng đợt sóng lưu quang đang khởi động.

Lý Cường bỗng nhiên quay đầu, kinh ngạc phát hiện phía sau có một vòng sóng quyền quang giống như sóng lớn quay cuồng đánh tới, hắn vội vàng truyền âm hét lớn: "Lão Kiên, nhanh hơn tốc độ, phía mặt sau không đúng!"

Kiên Thiện Dong quay đầu vừa nhìn, lập tức nhanh hơn tốc độ. Mặt sau thứ mới bắt đầu khởi động hắn nhận ra, gọi là Lưu Ti Triều, một khi hãm đi vào rất khó thoát thân.

Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự cũng nhìn thấy triều lưu đang bắt đầu khởi động ở mặt sau. Theo tốc độ nhanh hơn, Lưu Ti Triều từ từ tới gần mọi người, Kiên Thiện Dong điên cuồng tăng lên tốc độ, năm người giống như lưu tinh trên bầu trời, hướng ở chỗ sâu trong của thần trận cấp tốc lao tới.

Theo tốc độ nhanh hơn của năm người, tốc độ Lưu Ti Triều cũng nhanh hơn, đây chính là do bọn họ đã dẫn động Lưu Ti Triều.

Cổ Thần Trận là một không gian lẻ loi độc lập, dựa theo tốc độ của Kiên Thiện Dong, lại dùng thêm thần khí làm pháp bảo phi hành, tốc độ đã đạt tới trình độ làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói, ngay cả người được bao phủ trong Thiên Thần Chi Nộ cũng đều cảm giác được áp lực thật lớn. Cho dù là tốc độ như thế này, vẫn đang không cách nào thoát khỏi Lưu Ti Triều ở phía sau.

Kiên Thiện Dong đã tinh bì kiệt lực (kiệt sức hoàn toàn), thao khống Thiên Thần Chi Nộ thật sự quá hao phí công lực, tốc độ phi hành cao như thế, làm hắn dần dần cảm thấy chịu không được nữa. Hắn truyền âm nói: "Lý lão đệ, người chuẩn bị tiếp tay, ta không chịu nổi nữa, Xích Minh tiếp theo chuẩn bị, chúng ta luân lưu thay phiên."

Dù sao Lý Cường và Xích Minh cũng có thần khí, ở chỗ này chỉ có thần khí mới có thể đỡ được áp lực thật lớn chung quanh, cho nên Kiên Thiện Dong chỉ có nhờ vào Lý Cường và Xích Minh mới có thể làm cho bản thân có thời gian thở dốc để khôi phục.

Lý Cường và Xích Minh đã sớm muốn thử, có cao thủ ở một bên hộ giá, tự mình có thể an toàn ở trong thần trận kinh thụ ma luyện, loại cơ hội này sẽ rất khó được. Lý Cường giành nói trước: "Ta tới! Ta tới! Tiểu Minh người chuẩn bị...Hiên Long lão ca đừng để trận pháp tản ra, lão Kiên, chúng ta thay vị trí!"

Kim quang của Cửu Diễn Lưu phun ra, đồng thời Kiên Thiện Dong thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, Cửu Diễn Lưu đem mọi người bao vây ở bên trong.

Trong phút chốc, Lý Cường giống như bị chùy lớn đánh trúng, chấn động đến thiếu chút nữa muốn hôn mê, hắn âm thầm kinh hãi, trách không được Kiên Thiện Dong chống đỡ không được nữa, cổ áp lực thật lớn này quả thật không phải sức người có thể kháng cự.

Lý Cường chẳng những phải kháng cự cổ áp lực này, còn phải bảo trì tốc độ phi hành vừa rồi của Kiên Thiện Dong, điều này xem như là hắn đã ném được tư vị thống khổ nhất.

Hiên Long quan tâm hỏi: "Lão đệ, được chưa?"

Bộ dáng của Lý Cường mọi người đều có thể nhìn thấy, chỉ thấy mặt hắn đỏ bừng đang chỉ không Cửu Diễn Lưu, cả người chấn loạn, vừa nhìn đã biết hắn phi thường cố hết sức.

Thật vất vả mới ổn định lại, một lát sau, Lý Cường đã mất đi phân nửa công lực. Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Lưu Ti Triều phía sau, kỳ quái là tốc độ bọn họ chậm xuống thì Lưu Ti Triều phía sau cũng chậm

theo, nhưng lại càng đến gần thêm.

Kiên Thiện Dong lui xuống tới liền dẫn dò Hiên Long dùng kim tác cố định cho mình, rồi lập tức bắt đầu tu luyện. Mọi người đều cũng biết hấn chịu không được nữa, nhưng nhờ vậy công lực hấn lại trưởng cao, phải biết rằng La Thiên Thượng Tiên ở cơ hội bình thường không xuất được toàn lực, nếu muốn cho hấn tỉnh bì kiệt lực là một chuyện phi thường khó khăn.

Lý Cường liều mạng cuồng trùng về phía trước, rất nhanh hấn chợt cảm thấy cả người như nhũn ra, cổ áp lực nọ tăng mạnh đến làm người ta nổi điên, hấn tận lực chống đỡ.

Cũng không biết qua bao lâu, phía trước vẫn là như cũ, vô số thải quang lốc xoáy liên tục không ngừng phá vỡ, mỗi lần phá vỡ một cơn lốc xoáy đối với Lý Cường đều là một loại khảo nghiệm.

Kiên Thiện Dong rất nhanh đã khôi phục công lực, nhưng hấn không muốn buông tha cho cơ hội khó có này, vẫn như trước nắm chắc thời gian tiếp tục tu luyện.

Không lâu, Lý Cường cũng không chống đỡ nổi nữa, nhưng hấn cũng đã có chỗ tốt trong đó, đó chính là áp lực của ngoại giới làm cho hấn có thể hoàn toàn hao hết công lực toàn thân, nếu có người thay thế, đây là một loại biện pháp luyện công rất nhanh và an toàn nhất.

Khi Xích Minh thay thế cho Lý Cường thì Kiên Thiện Dong rốt cuộc tu luyện xong, hấn kinh hãi phát giác mình lại có đột phá cảnh giới hiện tại, nhin không được muốn rống to vài tiếng phát tiết nỗi mừng như điên trong lòng. Tu vi hấn cực cao, nếu muốn tiến thêm một bước là chuyện phi thường khó khăn. không nghĩ tới trong Cổ Thần Trận lại được thành công.

Lý Cường lui ra cũng không nói một lời, lập tức bắt đầu tu luyện. Kiên Thiện Dong không khỏi mỉm cười, thầm khen Lý Cường thật tinh minh.

Ba người luân lưu thay đổi, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự ngược lại có vẻ rất thanh nhàn. Kiên Thiện Dong, Lý Cường và Xích Minh ai cũng không nóng nảy, địa phương tu luyện tốt như thế này sau này rất khó tìm được, bởi vậy ba người bắt đầu lịch trình cuồng bốn (chạy như điên) đại tu luyện.

Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, mắt nhìn công lực ba người cuồng trưởng, nhất là Lý Cường và Xích Minh, đề cao phi thường rõ ràng, vốn hai người chống đỡ không được bao lâu, bây giờ đã có thể kiên trì thời gian rất lâu.

Theo thời gian trôi qua, Hiên Long bắt đầu lo lắng, bọn họ bay đến bây giờ còn chưa nhìn thấy được mục tiêu, cứ một mực mù quáng phi hành về phía trước, mà Kiên Thiện Dong, Lý Cường và Xích Minh ba người tựa hồ không nóng nảy, bọn họ không nhanh không chậm luân lưu tiến lên, làm hấn vừa gấp vừa tức giận. Hấn biết ở trong Cổ Thần Trận chỉ cần một chút không cẩn thận, mọi người đều cũng xong đời, làm cho hấn nổi giận nhất chính là tự hấn không cách nào ra tay.

Đại Nam Phong Ngự càng không có chuyện để nói, lần này đi Hâm Ba Giác nàng là một người chịu khó khăn nhất, cơ bản không có cơ hội ra tay. Nàng là một nữ tiên nhân rất kiêu ngạo, trong lòng mặc dù hối hận đã cùng Kiên Thiện Dong đi Hâm Ba Giác, nhưng bây giờ đã không còn cách nào lui về nữa, nàng cũng bởi vậy mà trầm mặc rất nhiều.

Lại một vòng trao đổi, Kiên Thiện Dong thay cho Xích Minh lại nói: "Như vậy không phải biện pháp, cách đi bây giờ dám chắc có chuyện."

Lý Cường vừa lúc tu luyện xong, hấn đắc ý cười nói: "Ta biết...bất quá cơ hội này rất khó kiếm a, lão Kiên người nói có đúng hay không?"

Kiên Thiện Dong nói: "Người biết? Vậy nói nhanh lên, mặc dù cơ hội tu luyện bây giờ không tệ, nhưng quá nguy hiểm, phải đi như thế nào?" Hấn cũng gấp đến mù quáng, nếu Lý Cường biết phải đi như thế nào, làm sao chờ tới bây giờ. Cũng quả nhiên Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Quay đầu lại trùng tiến vào trong Lưu Ti Triều."

Kiên Thiện Dong giật mình, cảm thấy Lý Cường nói có chút đạo lý, dựa theo cách di chuyển bây giờ đích xác không phải biện pháp, chỉ có tìm ra biến hóa của Cổ Thần Trận mới có thể cỡi ra huyền bí trong đó.

Hắn cũng phóng khoáng, nếu đã đi tới bước này, thì không có khả năng cố kỵ rất nhiều. Hắn nói: "Được, chúng ta đợi Xích Minh khôi phục lại, lập tức quay đầu, thử xem uy lực của Lưu Ti Triều."

Cảm giác bây giờ của Lý Cường cực tốt, loại cực hạn khiêu chiến phương thức tu luyện này phi thường phù hợp theo Phong Cuồng cảnh giới, hắn không nghĩ tới không cần cùng người đánh nhau chết sống mà cũng có thể đạt tới hiệu quả tu luyện đồng dạng, trách không được cao thủ lợi hại ngoại trừ tinh tu, còn đi du lịch khắp nơi, loại phương thức tu luyện này đích xác rất có hiệu quả, nhưng nếu không thực lực nhất định cũng không cách ném thử, nếu không ngay cả chết như thế nào cũng đều không biết.

Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự cũng tán thành quay đầu lại khiêu chiến Lưu Ti Triều, vì so ra như vậy còn tốt hơn là chạy mãi như điên.

Lý Cường nói: "Chúng ta phải nắm chắc thời gian, nếu không sẽ chạm mặt Thanh Đế bọn họ." Nhưng thật ra Lý Cường cũng không bài xích chuyện gặp Thanh Đế, Thanh Đế xem như là nhân vật truyền thuyết của tu chân giới, hắn cũng rất muốn kiến thức một chút, nhưng trước khi cứu ra Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn, hắn không muốn sinh thêm nhiều chuyện.

Kiên Thiện Dong nói: "Không có thời gian đợi, ai trợ giúp Xích Minh vận công, để cho hắn khôi phục nhanh lên một chút."

Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự không chút do dự cùng nhau đồng thời vận công, không tiếc tiêu hao chính tiên linh khí của mình trợ giúp Xích Minh. Hai người bọn họ đã sớm không còn đợi lâu thêm được nữa.

Trong chốc lát, Xích Minh liền mở mắt ra, hắn vui vẻ nhếch miệng cười nói: "Đa tạ, đa tạ!" Trong lòng còn nói thầm: "Hao tổn công lực trợ giúp ta, chuyện ngu khờ này chỉ có đại ca chịu làm, không nghĩ tới Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự cũng biết."

Năm người biến hóa trận hình, Kiền Thiện Dong phía trước, Lý Cường bên trên, Xích Minh bên dưới, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự chia làm trái phải, năm người hình thành đội hình chiến đấu hình hoa mai, xoay người hướng Lưu Ti Triều ở phía sau phóng đi.

Kiền Thiện Dong đem hết toàn lực đề cao uy lực của Thiên Thần Chi Nộ, kim quang chói mắt từ trên người hắn sáng lên. Bởi vì tất cả mọi người bao bọc trong kim quang, cho nên không nhìn thấy hình dáng của Thiên Thần Chi Nộ, nếu có người ở xa xa nhìn thấy, nhất định phi thường kinh ngạc, đó là một loại hình thái cuồng bạo không cách nào hình dung, phảng phất như là lực lượng hủy thiên diệt địa, đem Lưu Ti Triều tách ra hai bên.

Hai tam giác màu vàng dọc theo hai vai Kiền Thiện Dong mơ hồ vươn ra, vô số tia chớp màu vàng vờn quanh mọi người. Kiền Thiện Dong trải qua thời gian dài tu luyện, rốt cuộc phát huy uy lực cơ bản của Thiên Thần Chi Nộ, ngay cả Lý Cường bọn họ cũng có một loại cảm giác rét lạnh.

Không gian phụ cận Thiên Thần Chi Nộ hoàn toàn bị vặn vẹo, Lưu Ti Triều giống như nước thủy triều đánh vào trên tảng đá, âm âm nổ tung.

Kiền Thiện Dong chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, hắn thiếu chút nữa không khống chế được Thiên Thần Chi Nộ, cỗ cự lực khổng lồ vô cùng vô tận bị hắn phá vỡ. Đến tận đây, hắn đã chính thức có được thực lực của Thiên Quân, thực lực này là nhờ vào Thiên Thần Chi Nộ mang tới.

Nhất thời, năm người bị Lưu Ti Triều bao vây, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu ra, Lưu Ti Triều chính là dẫn đến địa phương hạch tâm của thần trận, là nơi mấu chốt.

Lý Cường và Xích Minh cũng dùng thần khí trợ giúp Kiền Thiện Dong, Lưu Ti Triều nhìn qua hung mãnh vô cùng, nhưng thật ra cũng không đáng sợ, mọi người được thần khí bảo vệ ngược lại so với bên ngoài càng dễ dàng hơn. Xích Minh nhin không được mắng: "Chúng ta đều là kẻ ngu ngốc, cỗ áp lực bên ngoài mới chính thức là uy lực của thần trận...trời ạ, chúng ta cứ một mực ở nơi nguy hiểm nhất..."

Lý Cường cười nói: "Nhưng đó cũng chính là địa phương tu luyện tốt nhất a."

Kiền Thiện Dong nói: "Lưu Ti Triều cũng rất nguy hiểm, áp lực bên ngoài dĩ nhiên lớn, nhưng trong nháy mắt tiến vào Lưu Ti Triều, nếu không có thần khí kháng ngự, chúng ta cũng đã xong đời rồi."

Lý Cường khen: " Lão Kiền có Thiên Thần Chi Nộ có thể cùng Thiên Quân tranh đấu rồi."

Trong lòng Kiền Thiện Dong khởi lên một loại cảm giác vui mừng, cảm thấy lần này đi tới Hâm Ba Giác là đã quyết định đúng, chẳng những có được Thiên Thần Chi Nộ, còn tăng thêm thực lực chính mình, cho dù bây giờ có chống lại Cô Tinh hắc cũng không chút nào sợ hãi. Hắc vui không nhịn được cười nói: " Lão đệ, người cũng rất không tệ, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đạt tới tu vi như thế, ta sống lâu như vậy cũng chỉ lần đầu tiên nhìn thấy."

Xích Minh lắc đầu nói: " Hai vị này đừng có thổi phồng cho nhau nữa, hừ, nếu ta còn là ma tôn, chỉ cần để ta đến Hâm Ba Giác, có nhiều đại bổ phẩm như vậy...ai, ta rất nhanh có thể siêu việt ma tôn cảnh giới..." Hắc vẫn niệm niệm không quên thân phận cũ của mình, cũng may cảnh giới tu thần so với tu ma cao hơn nhiều lắm, nếu không người này đã sớm bộc phát rồi.

Đại Nam Phong Ngự nói: " Kiền đại ca nói không sai...di.." Nàng còn không có nói xong, Lưu Ti Triều vừa mới vững vàng xuống tới đột nhiên kịch liệt chấn động lên.

Kiền Thiện Dong và Lý Cường cơ hồ đồng thời phản ứng lại, Kiền Thiện Dong kêu lên: " Có người tiến đến!"

Lý Cường sau đó quát: " Ổn định thần khí! Tiểu Minh, chúng ta ra tay!" Hắc và Xích Minh cùng nhau trợ giúp Kiền Thiện Dong chống đỡ.

Lưu Ti Triều giống như long quyển phong táo bạo, bắt đầu điên cuồng xoay tròn lên.

Loại lực lượng này cho dù có thần khí cũng không cách chống đỡ. Kiền Thiện Dong theo hướng xuôi chảy của Lưu Ti Triều đánh tới, tốc độ cực nhanh khiến cho mọi người cảm giác như choáng váng, mới đầu mọi người còn có thể nhìn thấy một quang hoa bảy màu đang chớp lên trước mắt, sau đó là một mảnh bạch mang mang, cái gì cũng nhìn không rõ ràng, cho dù là người có thần nhãn như Lý Cường cũng không nhìn được.

Suối chảy mãi tựa hồ vĩnh viễn cũng không đạt tới. Đội hình của năm người bảo trì phi thường hoàn mỹ, dựa vào Thiên Thần Chi Nộ, Cửu Diễm Lưu và Đô Thiên Thần Trượng uy lực, cho dù là thiên kiếp cũng không thể gây thương tổn cho bọn họ chút nào, suối chảy của Lưu Ti Triều cho dù có lợi hại, cũng chỉ có thể làm cho năm người họ có cảm giác choáng váng đầu mà thôi.

Không biết qua bao lâu, trước mắt mọi người sáng ngời, áp lực bên ngoài đột nhiên biến mất không còn. Thần khí bị áp chế thời gian dài đột nhiên buông ra, uy lực thật lớn đột nhiên mạnh mẽ phát tán ra.

Kim quang chói mắt giống như mặt trời, đó là uy lực của Thiên Thần Chi Nộ, Cửu Diễm Lưu bay ra từng đạo ánh sáng giáp tập vào nhau, Đô Thiên Thần Trượng tản ra mát ra tinh mang bắn ra tứ tán, hơi chút khựng lại, rồi phát ra tiếng oanh minh thật lớn.

Hiên Long hét lớn: " Mau thu!"

Kiền Thiện Dong, Lý Cường và Xích Minh căn bản là không cách nào khống chế, kinh lực toàn thân ba người tựa hồ đều tiến vào trong thần khí. Áp lực bên ngoài đột nhiên không còn, dĩ nhiên là phải phát xuất ra.

Đại Nam Phong Ngự thất thanh kêu lên: " Trời ạ, đây là mặt ngoài tinh cầu nào?" Nàng đang đứng ở trung gian mọi người, không có gì làm, dĩ nhiên là nhìn thấy rõ ràng nhất, nàng phát giác đây là một tinh cầu có tính mạng.

Không ai biết uy lực của ba kiện thần khí đồng thời bộc phát sẽ là bao nhiêu, chỉ nhìn thấy chung quanh phương viên trăm công lý quanh năm người bị hoàn toàn san bằng, nhìn không ra hình dáng nguyên lai của nơi này, bụi mù phóng lên cao trực trùng lên chín tầng trời.

Kiền Thiện Dong mang theo mọi người hướng trời cao bay đi, nhìn khói bụi cuộn cuộn phía dưới, hắc than thở: " Không nghĩ tới Cổ Thần Trận lại thần kỳ như thế, các người có phát hiện làm sao bị truyền tống đi ra không?" Hắc cũng không thêm để ý tinh cầu này có cái gì.

Nhưng thật ra bọn họ còn chưa vào được hạch tâm của thần trận thì đã bị đẩy ra, cho nên cũng không có kiến thức được sự bí mật mà Kiền Thiện Dong đã nói.

Trong lòng Lý Cường còn sợ hãi nói: " Không có, chỉ là cảm thấy áp lực bên ngoài đột nhiên không có...mẹ kiếp, tinh cầu này không biết có người ở hay không, ai, nếu có người thì tội quá lớn."

Xích Minh không cho là đúng nói: " Có cái gì lớn, bằng thực lực của ngươi, trong giới này muốn làm gì thì làm, ai có thể quản được ngươi."

Kiên Thiện Dong cười nói: " Xích Minh không hổ là ma tôn xuất thân, tu thần tu tiên nếu đều nghĩ như vậy, thì giới này chỉ sợ cái gì cũng không còn nữa..."

Xích Minh hắc hắc cười nói: " Đáng tiếc..đáng tiếc a." Ai cũng không biết hắn đang nói đáng tiếc cái gì, bất quá từ vẻ mặt hắn, hắn không đồng ý cách nói của Kiên Thiện Dong.

Lý Cường nói: " Muốn làm gì thì làm...a a, đương nhiên là được rồi, bất quá tính ta thích tự do tự tại."

Đang khi nói chuyện, phía chân trời sáng lên vô số đạo quang hoa màu xanh. Hiên Long cười lạnh nói: " Là người của Tây Thánh." Trong phút chốc, tiếng xé gió vang lên.

Đại Nam Phong Ngự nghi hoặc nói: " Bây giờ chúng ta còn chưa chọc đến người của Hâm Ba Giác a, cũng không tìm được vị trí của Cổ Thần Tàng, bọn họ làm sao tìm được chúng ta?"

Hiên Long vội vàng dùng thần thức xem xét Định Tinh Bàn, nói: " Nơi này mặc dù không phải Cổ Thần Tàng, nhưng nơi này là một trong những tinh cầu cung phụng Cổ Thần Tàng, rất không khéo, đã bị chúng ta phá hủy."

Lý Cường hỏi: " Tây Thánh là người hay là một địa danh?"

Kiên Thiện Dong cười nói: " Tây Thánh là địa danh, lại đại biểu vài người, hơn nữa người đã nhìn thấy một người rồi."

Lý Cường hỏi: " Cách Lỗ Hách?"

Hiên Long nói: " Hắn là một trong số đó."

Vô số Ba Nạp Nhân nhưng gió cuốn xông tới.

Lý Cường nói: " Cùng tranh đấu với bọn họ chẳng có gì hay, chúng ta đi!"

Xích Minh cười hì hì nói: " Đi cái gì? Để cho ta vui đùa một chút được không a?" Hắn xoa tay muốn bay ra ngoài.

244. Chương 244

Lần này ngay cả Kiên Thiện Dong cũng không ngăn cản Xích Minh, hắn lui ra sau nói: " Đó là Hắc Vệ của Tây Thánh, so với Ba Ngự thất thánh sứ còn lợi hại hơn, tốt nhất là đuổi bọn họ đi, giết hay không tùy ngươi." Xem ra hắn đối với người của Tây Thánh cũng không có ấn tượng gì hay.

Xích Minh kêu lên: " Hay a, giết chúng hoa rơi nước chảy, trùng a!" Hắn huy động Đô Thiên Thần Trượng giờ nanh múa vuốt xông tới. Từ khi tu vi tiến vào Lục U Thiên, Xích Minh ngày càng không chút kiêng kỵ.

Kiên Thiện Dong cười nói: " Những người này hình như đều là dùng sĩ hiến thân cho Cổ Thần, để cho Xích Minh ném thử tư vị của bọn họ cũng không tệ."

Lý Cường nghe ra trong lời hắn có ẩn ý, vội hỏi: " Bọn họ có cái gì đặc biệt hay sao?"

Hiên Long nói: " Ngươi xem sẽ biết."

Xích Minh luôn làm cho người ta có một loại cảm giác kiêu ngạo, ngoại trừ Lý Cường, mỗi người đều muốn cho hắn chịu chút đau khổ, ở điểm này mọi người đều rất ăn ý.

Ba Nạp Nhân bay tới đều mặc bộ giáp màu xanh cổ quái, trước một mảnh, sau một mảnh, đều là ám màu xanh rất thô tháo, bên trên khảm một loại phù chú rất cổ quái, lúc ẩn lúc hiện giống như vật còn sống. Kỳ quái chính là những người này cũng không có mang vũ khí, hai tay không đứng ở không trung, lạnh lùng nhìn Xích Minh.

Trong đám Ba Nạp Nhân này còn có ba người mặc thánh giáp màu đen, đó chính là Hắc Vệ rất có danh tại Hâm Ba Giác. Ba người cũng đồng dạng lạnh lùng nhìn Xích Minh đánh tới, trong đó có một người đột nhiên phát tay, lập tức có hai Ba Nạp Nhân đón Xích Minh bay tới.

Trong lòng Xích Minh cảm thấy không đủ sảng khoái, hấn kêu lên quái dị: " Đến thêm mấy người! Còn chưa đủ ta dùng một tay đánh...chuyết!" Đô Thiên Thần Trượng trong tay bay ra hai đóa tinh hoa, bắn thẳng tới Ba Nạp Nhân đang bay tới.

Kiên Thiện Dong cười nói: " Xích Minh còn không hiểu rõ ràng đặc điểm của đối thủ, a a, lần này phải chịu chút đau khổ rồi."

Chỉ thấy hai Ba Nạp Nhân lách sang một bên, rồi liều mạng tới gần Xích Minh, hậu giáp trên người phát ra quang mang cổ quái. Linh quang trong đầu Lý Cường chợt lóe, hét lớn: " Tiểu Minh, đừng để cho bọn họ tới gần!"

Xích Minh căn bản là không quan tâm, hấn đột nhiên thuận chuyển qua bên người một Ba Nạp Nhân, huy động Đô Thiên Thần Trượng hung hăng đánh qua. Chưa bao giờ có người dùng thần khí làm vậy, một trượng đánh ngay vào giữa hai chân Ba Nạp Nhân.

Xích Minh thích hành hạ đối thủ, hấn cảm thấy làm như vậy rất thích thú. Thần trượng giống như một thanh bảo đao sắc bén, không một tiếng động cắt bỏ hai chân của Ba Nạp Nhân kia. Ba Nạp Nhân kia cũng không kêu hảm, cũng không hề né tránh, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười quỷ dị, vươn hai tay muốn ôm giữ Xích Minh.

Ba Nạp Nhân còn lại từ phía sau đánh tới, phía sau hai người đều có một đóa tinh hoa Xích Minh bắn ra. Dừng lại một chút, tinh hoa lại chàng tới. Xích Minh đắc ý hét lớn: " Diệt!"

Vẻ tươi cười trên gương mặt quỷ dị của hai Ba Nạp Nhân kia càng đậm, hai người lăm lăm nói gì đó. Xích Minh đột nhiên cảm thấy không hay, muốn chạy trốn thì đã không còn kịp rồi, hấn có chút chớp lên Đô Thiên Thần Trượng, một màn hào quang lưu tinh nhỏ xíu phủ lên thân.

Ba Nạp Nhân bị chặt đứt hai chân bạo liệt ra đầu tiên. Xích Minh ở rất gần hấn, mặc dù không bị hấn ôm lấy, nhưng trong khoảng cách gần mà tự bạo, có thể tưởng tượng Xích Minh chặt vật như thế nào.

Ngay sau đó, Ba Nạp Nhân kia cũng bạo liệt ra.

Xích Minh bị tạc đến oa oa kêu loạn, nhưng cối xay gió lộn vòng trên không trung không ngừng, hấn nổi giận mắng: " Đây là con mẹ nó là thứ gì a!"

Lý Cường cuồng quát lắc đầu, nói: " Chúng ta đi thôi, ai, dùng tính mạng làm ra một kích cuối cùng, công kích như vậy quá biến thái rồi, đánh thắng bọn họ cũng không..." Trong lòng hấn tràn ngập cảm giác ác cảm đối với Hâm Ba Giác, dễ dàng bỏ rơi tính mạng đối với người tu đạo là một chuyện không thể tư nghị.

Xích Minh thật vất vả mới ổn định thân hình, hấn hốt nhiên giận dữ: " Cái gì đây, có kiểu tranh đấu như vậy! Mẹ kiếp, ta...." Nói còn chưa dứt lời, Đô Thiên Thần Trượng trong tay đột nhiên khởi diệu một tầng thái quang, trên đầu trượng toát ra một móng vuốt màu vàng hư hình. Hấn hú lên quái dị, thần trượng mạnh mẽ sứt một cái, móng vuốt màu vàng đột nhiên khoách triển ra, trở thành lớn lên chừng trăm thước, cấp tốc phóng lên không trung.

Xích Minh là lần đầu tiên bước vào Lục U Thiên cảnh giới, công lực nhanh chóng trưởng cao, khiến cho hấn rất khó khống chế tâm tình của mình, hai Ba Nạp Nhân tự bạo làm cho hấn nổi điên.

Kiên Thiện Dong kinh ngạc nhìn móng vuốt màu vàng kia, thì thào lẩm bẩm: " Nguyên lai là Yếp Khải Long Trảo...trong tay hấn không ngờ là Yếp Khải Long Trượng, trách không được lại có tinh hoa..."

Lý Cường ở bên cạnh nghe thấy, không nhịn được hỏi: " Lão Kiên, người lăm lăm cái gì? Cái gì là Yếp Khải Long Trượng...long trảo?"

Kiên Thiện Dong chỉ vào Xích Minh nói: " Thần khí của hấn tên gọi Yếp Khải Long Trượng, nguyên lai ta còn không rõ ràng lắm, nhưng Yếp Khải Long Trảo ta có nghe nói qua, đó là một trong những chiêu số cơ bản nhất của Yết Khải Long Trượng...Ba Nạp Nhân thật không may rồi."

Xích Minh huy động Yếp Khải Long Trương bạo quát: " Tất cả đi tìm chết đi!" Một chiêu Yếp Khải Long Trảo là hấn đã tập luyện thật lâu, trong một cơ hội ngẫu nhiên thì triển ra, uy lực to lớn làm cho Xích Minh phi thường kinh ngạc. Hấn vẫn không có cơ hội sử dụng, lần này bị hai Ba Nạp Nhân tự bạo chọc giận, vừa ra tay chính là Yếp Khải Long Trảo lợi hại nhất.

Hình dạng của Yếp Khải Long Trảo là sáu đạo kim mang vặn vẹo kết thành một kim trảo thật lớn, Xích Minh phiêu phù đứng phía dưới kim trảo, tiếng sấm long long chấn động trong sáu đạo kim mang xuyên toa. Xích Minh chợt quát, Yếp Khải Long Trảo trên đỉnh đầu hướng bốn phương tám hướng kéo dài.

Kiên Thiện Dong mấy người đứng ở một bên không khỏi mở miệng mắng to, Xích Minh căn bản là không phân biệt được địch ta, tất cả mọi người bị bao phủ dưới uy lực của Yếp Khải Long Trảo.

Ngay cả Lý Cường cũng nhịn không được phải chửi mắng Xích Minh, hấn tiện tay vung lên, kim quang của Cửu Diễn Lưu đem mọi người bao vây lại. Kiên Thiện Dong nguyên lại chuẩn bị bay ra Thiên Thần Chi Nộ, bởi vì cố kỵ uy lực của Thiên Thần Chi Nộ quá lớn, nên có chút do dự, nhìn thấy Lý Cường dùng Cửu Diễn Lưu bảo vệ mọi người hấn cũng an tâm, ánh mắt lại chuyển hướng Xích Minh.

Hắc Vệ tựa hồ nhận thấy được không đúng, lập tức đại bộ phận Ba Nạp Nhân nhanh chóng lui về phía sau, còn có một số ít bộ phận Ba Nạp Nhân trên người lóe quang hoa nhanh chóng nhắm phía Xích Minh. Mọi người đều cũng biết đây là một đám Ba Nạp Nhân tự bạo, bọn họ cố gắng ngăn cản thần khí của Xích Minh bộc phát.

Bởi vì thực lực song phương cách nhau quá xa, Xích Minh cười lạnh một tiếng: " Hừ hừ, một đám ngu ngốc!" Yếp Khải Long Trương trong tay hấn hạ xuống, Yếp Khải Long Trảo trên bầu trời cũng bộc phát ra.

Bầu trời phẳng phất bị cắt liệt ra, vô số màu vàng trảo ngân sáng rực từ phía chân trời hạ xuống, tiếng xé gió điếc tai nhức óc, phương viên ngàn thước đều bị lung bao trong đó, tiếng rít chói tai dày đặc như mưa. Ước chừng khoảng mười giây sau, móng vuốt màu vàng đầy trời liền tiêu tán.

Cửu Diễn Lưu của Lý Cường chấn chiến, đem kim mang trên đỉnh đầu đang hạ xuống đẩy ra.

Xích Minh kiêu ngạo cười lên điên cuồng. Ba Nạp Nhân trên không trung ngu ngốc nhìn Xích Minh, cùng thời gian, chung quanh đột nhiên an tĩnh lại, chỉ có tiếng cười quái dị của Xích Minh như sói tru đang quanh quẩn trong không trung.

Trong lòng Lý Cường kỳ quái: " Xích Minh cho tới bây giờ cũng không làm chuyện gì không có tác dụng, lần này chẳng lẽ hấn đại phát thiện tâm rồi?" Hấn như thế nào nhìn cũng không thấy giống tác phong của Xích Minh.

Đột nhiên Ba Nạp Nhân phát ra tiếng thảm hào thê lương, một người tiếp một người, ở không trung nổ tung, trong đó có hai Hắc Vệ cũng tác ra, uy lực to lớn làm cho mọi người phi thường giật mình. Lý Cường lúc này mới hiểu được, móng vuốt đã xuyên thấu Ba Nạp Nhân.

Vô số Ba Nạp Nhân nổ mạnh liên tiếp, cả bầu trời máu huyết bay ngang. Đây đúng là một hồi đại giết hại.

May là tất cả người tự bạo đều là người thường, nếu mấy Hắc Vệ đồng thời tự bạo, Lý Cường bọn họ cho dù có thần khí hộ thể thì cũng sẽ bị ảnh hưởng, bởi vì Hắc Vệ sử dụng phương pháp tự bạo và tu thần giả có cùng loại hiệu quả, mặc dù uy lực còn kém, nhưng nếu vài người cùng nhau đồng thời tự bạo, thì tiên nhân bình thường cũng sẽ chịu không được, chỉ có số ít tiên nhân có công lực cực kỳ cao mới có thể tránh né. Tiên nhân bình thường cũng không muốn chủ động đại khai sát giới, cho nên trong tình huống không rõ ràng thì rất dễ dàng có hại, Hiên Long cũng đã từng ném khổ rất nhiều.

Xích Minh giết chóc không chút kiêng kỵ ngược lại hóa giải được nguy cơ của bản thân, nếu là mấy Hắc Vệ tự bạo bên người hấn, vậy là hấn rất thảm, hơn nữa lần này dùng sĩ Ba Nạp Nhân tới đều là người hiến thân cho Cổ Thân, uy lực tự bạo thật lớn, nhưng người như vậy trong Hâm Ba Giác cũng không tính là nhiều, bị một chiêu Yếp Khải Long Trảo của Xích Minh giết hết hơn một ngàn người, tổn thất to lớn đủ làm cho Hâm Ba Giác Cổ tiên nhân nổi điên.

Lý Cường không đành lòng nhìn nữa, lại nhìn xuống, nói: " Lão Kiên, chúng ta đi!"

Xích Minh lắc mình đi tới trước mặt mọi người, hưng phấn nói: " Còn có mấy tên chạy thoát, chờ ta một chút, ta đi giết chết bọn họ!"

Đại Nam Phong Ngự cười nhạo nói: " Giết những người này...người cảm thấy rất vui vẻ?"

Xích Minh hãnh diện nói: " Nói nhảm! Nếu ta không giết bọn hắn, chẳng lẽ đi giết Thiên Quân hay Cổ tiên nhân? Vậy cũng phải đánh thắng được mới nói a..." Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu là chuyện rất bình thường với hắn.

Lý Cường thật nhịn không nổi nữa, quát: " Tiểu Minh, đủ rồi!"

Xích Minh kiêu hãnh nói: " Tiên nhân các người đều là quái thai, giết người còn muốn tìm lý do, còn muốn tìm người mạnh hơn để giết, quả thật kỳ quái..." Hắn càng nói thanh âm càng nhỏ. Xích Minh không ngờ, tiếng lòng này thốt ra đều đang mắng những người có mặt ở đây. Hắn đột nhiên đề cao thanh âm nói: " Bỏ đi, không nói nữa, đại ca, chúng ta chạy đi đâu?"

Trên bầu trời tràn ngập mùi máu tươi, làm cho người ta rất không thoải mái, chỉ có Xích Minh say mê hít sâu một hơi, than thở: " Ai, đáng tiếc quá." Lúc này mọi người mới hiểu được ý tứ của hắn.

Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ thầm lúc đầu mình cứu hắn có đúng hay không, theo đuổi giết chó máu tanh đã thâm nhập vào tận sâu trong tâm hồn người này, lần này mới nhìn thấy, mặt tàn nhẫn của hắn, có lẽ người này sẽ tu thành một sát thần cũng không chừng.

Kiên Thiện Dong cũng biết nơi này không phải là nơi ở lâu, giết nhiều dũng sĩ Ba Nạp Nhân như vậy, nếu đụng phải một Cổ tiên nhân vậy thì phiền toái rồi, mặc dù bây giờ hắn đối với thực lực của năm người tin tưởng phi thường sung túc, nhưng hắn tạm thời còn không muốn tranh đấu với Cổ tiên nhân. Hắn hỏi: " Chúng ta đi đâu trước?"

Lý Cường không chút do dự nói: " Trước tiên hãy cứu đại ca ta và sư tôn!" Hắn mặc kệ Cổ Thần Tàng là cái gì, chỉ cần có thể cứu ra đại ca và sư tôn thì phải trả giá thế nào hắn cũng nguyện ý nỗ lực.

Kiên Thiện Dong do dự một chút, hắn cũng biết tính tình của Lý Cường, nói: " Được, trước tiên cứu sư tôn và đại ca người."

Hiên Long xem xét Định Tinh Bàn một chút, nói: " Còn có một khoảng cách, nơi này không thích hợp dùng Tinh Diệu, khắp nơi đều là những cấm chế rối loạn, chúng ta bay qua." Hắn nhìn thoáng qua Kiền Thiện Dong, nói: " Kiền đại nhân mang theo mọi người bay đi, thần khí nhanh hơn nhiều lắm."

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Hình như đi không được nữa, có mấy tên lợi hại đi tới rồi." Hắn vừa rồi còn chưa sáng khoái, trong lòng còn ngứa ngáy muốn đại sát một phen, cho nên đặc biệt lưu tâm, để ý động tĩnh chung quanh.

Kiên Thiện Dong, Lý Cường, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự sắc mặt đều âm trầm xuống, thực lực của người kia tuyệt đối là siêu cấp cao thủ. Kiền Thiện Dong cười khổ nói: " Vẫn đã chọn ra Cổ tiên nhân."

Lý Cường không muốn sinh thêm nhiều chuyện, hỏi: " Có thể tách hắn ra hay không?"

Xích Minh kỳ quái liếc mắt nhìn Lý Cường, hắn biết Lý Cường không phải là người sợ chuyện, nhưng không ngờ lại là người thứ nhất đề ra ý trốn tránh, điều này làm cho hắn rất khó giải thích. Hiên Long lắc đầu nói: " Tránh không khỏi đâu, thực lực của Cổ tiên nhân quá mạnh mẽ."

Một tiếng hét phẫn nộ như sét đánh từ bốn phương tám hướng truyền đến. Kiền Thiện Dong âm trầm nghiêm mặt, nói: " Người đã tới.. trường đấu này không đánh thật không có khả năng, mọi người cẩn thận một chút, đây là một cuồng nhân." Hắn cảnh cáo.

Trong năm người này có hai người là La Thiên Thượng Tiên, hai tu thần giả và một nữ tiên nhân, có ba kiện thần khí, hơn nữa năm người căn bản không cách nào né ra. Nếu đơn đả độc đấu thì nơi này không ai là đối thủ của Cổ tiên nhân, nhưng năm người cùng xông lên, Cổ tiên nhân có lợi hại hơn, cũng không nhất định đánh thắng được.

Lý Cường nói: " Người nọ đang bố cấm chế..lão Kiền, hắn là ai vậy?"

Kiên Thiện Dong nói: " Còn có thể là ai, chính là Cách Lỗ Hách người đã gặp qua. Hâm Ba Giác tổng cộng có ba vị tiên nhân, Cách Lỗ Hách phụ trách đối ngoại....không đúng, Cách Lỗ Hách Thượng Nhân sẽ không lại đây nhanh như vậy, đây là một người khác." Hân đột nhiên phản ứng, nhắc nhở: " Cùng tranh đấu với Cổ tiên nhân thì mọi người phải cẩn thận, không nên bị hấn kích phá."

Trong lòng Hiên Long rất có thể hội, hân cũng nói: " Kiên đại nhân nói rất trọng yếu, chỉ bằng vào lực lượng của chúng ta thì tranh không lại Cổ tiên nhân, nhưng năm người chúng ta cùng một chỗ, thì không cần lo lắng."

Năm người như trước dừng lại trong không trung, phía dưới mây gió quay cuồng, ước vài phút sau, vô số quang điểm từ bốn phương tám hướng tụ tập lại. Chỉ nghe một tiếng chấn minh thanh thúy, một thân ảnh cao lớn hiện ra trong quang điểm. Đây chính là na di thân pháp trong truyền thuyết, không khác biệt mấy với Lưu Quang Độn Ảnh, tên gọi Tinh Tụ Độn Ảnh.

Người nọ cũng điển hình có gương mặt của Ba Nạp Nhân, vóc người khôi ngô cao lớn, đại não có hình tam giác, cùng với kim ngư nhân. Lý Cường nhin không được nhỏ giọng nói: " Ba Nạp Nhân và chúng ta cùng là nhân loại sao? Ta như thế nào cảm thấy có chút lạ..."

Hiên Long gật đầu nói: " Chúng ta và Ba Nạp Nhân là đồng loại, chỉ có khác biệt rất nhỏ, có thể nói Ba Nạp Nhân là tổ tiên của chúng ta, chỉ là thời gian cách chúng ta quá xa."

Theo Kiên Thiện Dong ám chỉ, năm người thật tự nhiên sắp xếp thành trận pháp hình hoa mai, đây là trận hình tốt nhất lúc sắp quan trong Cổ Thần Trận, chính là dựa vào trận hình này bọn họ mới thuận lợi di tống đến nơi đây. Bây giờ Kiên Thiện Dong có chưa định xuất ra Thiên Thần Chi Nộ, mấy người Lý Cường cũng lặng lẽ đứng nhìn.

Người nọ hiển xuất ra thân ảnh rồi nhìn năm người từ trên xuống dưới, một hồi lâu, Kiên Thiện Dong nói trước: " La Thiên Thượng Tiên Kiên Thiện Dong ra mắt tiền bối."

Hiên Long nói ngay sau đó: " La Thiên Thượng Tiên Hiên Long ra mắt tiền bối."

Đại Nam Phong Ngự nhìn Lý Cường, Lý Cường mỉm cười: " Phong Ngự đại tỷ, mời người!"

Đại Nam Phong Ngự nói: " Đại Nam Phong Ngự bái kiến tiền bối." Đối với Cổ tiên nhân mà nói, tiên nhân hiện tại đều là văn bối. Lễ phép cơ bản chính là phải làm, cho dù song phương có lập tức tranh đấu.

Lý Cường cười hì hì nói: " Thịnh giáo đại danh của Thượng Nhân, ta là tu thần giả Lý Cường, vị này là tu thần giả Xích Minh."

Cổ tiên nhân kia vẫn híp mắt nhìn, kim ngư nhân có vẻ rất quái dị, hân không có chút phản ứng với lời nói của Kiên Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự, duy nhất chỉ khi Lý Cường nói đến tu thần giả thì hân đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt sắc bén như mũi nhọn làm cho những người ở đây thẳm giật mình, trong lòng mỗi người giống như bị cây trùy lớn đánh trúng, Kim Tôn Thần Tâm của Lý Cường kịch liệt nhảy lên, Xích Minh thấp giọng nói: " Hay thật!"

Đang trong lúc giằng co, một đạo quang hoa sáng ngời chớp động, một người còn muốn cao lớn hơn Cổ tiên nhân hiển lộ ra.

Người nọ so với Cổ tiên nhân cao hơn nửa thân thể, nhìn qua giống như một tòa thiết tháp, tay trái hân đỡ tay phải làm một lễ tiết cổ quái, nói gì đó không ngừng. Cổ tiên nhân kia tựa hồ rất giật mình, cũng nói lại vài câu. Người nọ thì lễ rồi hóa thành một đạo lưu quang biến mất vô tung, lúc gần đi hân nhìn mọi người liếc mắt một cái. Lý Cường kinh ngạc nói: " Đây là ai? Cảm giác thật là lợi hại."

Kiên Thiện Dong đợi khi người nọ đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm: " Đó là Hắc Thánh Vệ, là thủ hộ Cổ Thần Tàng, phi thường lợi hại."

Cổ tiên nhân kia dường như đang suy tư điều gì, một hồi lâu hân nói: " Cổ Thần Tàng sẽ mở ra sao?" Ngữ khí của hân như là tự hỏi như là hỏi người.

Kiên Thiện Dong nhin không được nói: " Dạ!"

Cổ tiên nhân lặng yên nhìn Kiền Thiện Dong, một cỗ áp lực khiến kẻ khác hít thở không thông đập vào mặt mà đến.

Kiền Thiện Dong đỡ không được, bay lui về phía sau một bước, hần vừa động, mọi người cũng lui theo. Trong lòng Kiền Thiện Dong khiếp sợ, không tự chủ được dùng Thiên Thần Chi Nộ bao vây mọi người.

Cổ tiên nhân cũng không ra tay, hần nhàn nhạt nói: " Nếu như vậy, các người tự mình tìm vận khí đi thôi! Nguyên Cổ Thượng Nhân nguyện ý đánh vỡ sự ăn ý của chúng ta...tiên giới các người lần này nếu còn không thể thành công, thì cứ để cho hần tới thu thập tàn cuộc rối loạn này đi." Hần nói xong không đầu không đuôi, nhưng mọi người cũng nghe ra hần sẽ không ra tay ngăn cản.

Lý Cường hỏi: " Tiền bối, xin hỏi...người nói vậy là ý gì?"

Cổ tiên nhân kia lộ ra một tia tươi cười quái dị, nói: " Nghe không hiểu không quan hệ, dù sao các người muốn đến chỗ Cổ Thần Tàng...tiểu bằng hữu, ta gọi là Ba Dung Thượng Nhân, các bằng hữu tại Tây Thánh đều gọi ta là Ba Ba...đã thật lâu thật lâu không có nhìn thấy tu thần giả rồi, người làm cho ta nhớ lại quá khứ thật xa xôi, cảm giác thật tốt." Không đợi Lý Cường trả lời, hần liền hóa thành tinh quang bỗng nhiên tiêu mất.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, người này thật là xuất quỷ nhập thần.

Kiền Thiện Dong kinh hãi nói: " Kỳ quái, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hần..chẳng lẽ là..."

Hiên Long nói: " Kiền đại nhân, xem bộ dáng có chuyện rất lớn biến hóa, chúng ta có muốn đi Cổ Thần Tàng nhìn trước xem không?"

Lý Cường vừa nghe liền nóng nảy, hần phản đối đầu tiên: " Không đi, trước tiên phải cứu người!" Hần không quan tâm cái gì là Cổ Thần Tàng, mục đích đi Hâm Ba Giác là muốn cứu đại ca và sư tôn.

Xích Minh hiểu kỳ nói: " Đại ca, người đối với chuyện gì đều có bộ dáng không quan tâm, lần này làm sao vậy?"

Hiên Long tự biết nói lỡ lời, vội giải thích: " Lão đệ, ta cũng không phải nhất định muốn đi Cổ Thần Tàng trước, chỉ là chuyện nổi lên biến hóa, ta đang thương lượng với mọi người a."

Lý Cường kiên trì nói: " Mục đích ta đi Hâm Ba Giác là vì cứu người, nếu đi Cổ Thần Tàng trước ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ cần cho ta cứu người trước, người yên tâm, tùy tiện đi nơi nào, ta cũng đi theo!"

Tất cả mọi người nhìn về phía Kiền Thiện Dong, hần công lực cao nhất, hần quyết định mới là mấu chốt.

Kiền Thiện Dong không chút do dự nói: " Trước tiên cứu người, còn chuyện khác...đợi cứu ra rồi hãy nói." Nguyên Cổ Thượng Nhân từng giao phó cho hần, để hần che chở Lý Cường, cho nên hần vô luận thế nào cũng muốn đứng bên cạnh Lý Cường.

Hiên Long cảm thấy có điểm kỳ quái, hần không có đi qua chỗ Thiên Cô, không biết chuyện nguyên ủy, nhưng hần rất giải thích tâm tình muốn cứu người của Lý Cường, vì vậy gật đầu nói: " Được, chúng ta phải đi Cực Huyền Băng Nhân cứu người."

Lý Cường thi lễ nói: " Cảm ơn, cảm ơn mọi người." Trong lòng hần rất hiểu được, nơi này chỉ có Xích Minh nhất định chịu giúp đỡ mình, những người khác nếu không chịu đi, thì hần không cách nào miễn cưỡng. Trong phút chốc, trong lòng Lý Cường cảm khái vô cùng.

Khoảng cách của Cực Huyền Băng Nhân cách Cổ Thần Tàng rất gần, Cổ Thần Tàng là một địa phương kỳ dị, bên trong bố trí Cổ Thần cấm chế tầng tầng lớp lớp, mà phụ cận Cực Huyền Băng Nhân lại là một chỗ chướng ngại thiên nhiên, bị người dùng đại pháp lực tu cải thành một loại cấm chế phòng ngự, phạm là từ phương hướng Cực Huyền Băng Nhân đi tới, rất dễ dàng bị na di đi vào. Lúc đầu mấy người Cô Tinh là bị hãm vào như vậy, sau lại Cô Tinh nhờ vào Lôi Tiên Chuy mạnh mẽ vọt qua, còn Hiên Long là vì cứu họ Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nên thân bị trọng thương, trơ mắt nhìn hai người bọn họ bị rơi vào trong Cực Huyền Băng Nhân. Hần mặc dù miễn cưỡng trốn được, rồi lại bị Ba Ngự thất thánh sử truy đánh không thôi, nếu không có thân đan của Lý Cường cứu trị, thì hần không có khả năng khôi phục nhanh như vậy.

Kiên Thiện Dong mang theo mọi người một đường bay tới, Hiên Long phụ trách chỉ điểm phương hướng. Làm kẻ khác kỳ quái chính là Ba Nạp Nhân cũng mất đi bóng dáng, cũng không còn ai đi ra ngăn cản bọn họ. Hiên Long khẳng định nói: "Hâm Ba Giác và tiên giới nhất định đạt được ăn ý nào đó, nếu không sẽ không thể có chuyện không có Ba Nạp Nhân nào đến ngăn trở chúng ta."

Lý Cường hỏi: "Lúc các người đi tới, có rất nhiều người ngăn cản hay sao?"

Hiên Long gật đầu nói: "Phi thường nhiều, Ba Nạp Nhân giống như bị điên, tầng tầng lớp lớp trùng chồng lại đây, bản lãnh của bọn họ cũng không lớn, nhưng bọn họ tự bạo sẽ làm cho trong tâm lý tiên nhân chúng ta chấn động. Lúc mới đầu còn hoàn hảo, Cô Tinh đại nhân tựa hồ không chịu ảnh hưởng, nhưng đại ca và sư tôn người không cách nào chịu được loại tự bạo này, ta phải che chở bọn họ, nên cũng bị ảnh hưởng, ai, loại cảnh tượng này thật sự là thảm không nói nổi..."

Xích Minh không cho là đúng nói: "Có gì thảm không đành lòng, tiên nhân các người rất kỳ quái, nếu bọn họ không muốn sống, người cứ thành toàn bọn họ, giết sạch là xong! Ta vừa rồi một kích giết nhiều Ba Nạp Nhân như vậy cũng không có gì đặc biệt hơn người cả, hừ, dựa vào thủ đoạn tự bạo để uy hiếp người, Ba Nạp Nhân đều cũng chán sống."

Hiên Long bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ai mà lại giống như người, không tin người hỏi Đại Nam Phong Ngự, vừa rồi Ba Nạp Nhân tự bạo có ảnh hưởng đến nàng không?"

Đại Nam Phong Ngự gật đầu nói: "Đích xác có một chút ba động, ta còn kỳ quái là do nguyên nhân gì tạo thành, nguyên lai là vì Ba Nạp Nhân tự bạo."

Kiên Thiện Dong nói: "Đó là bởi vì người đang ở trong vòng bảo vệ của thần khí, mới thoáng cảm thấy có một chút ba động, nếu để cho bọn họ tới gần bên người tự bạo, có thể ngay cả tiên kiếm của người cũng rất khó nắm chắc, chỉ cần người lộ ra sơ hở, cao thủ trong Ba Nạp Nhân sẽ thừa cơ mà vào, cho người khó lòng phòng bị, cho nên tiên nhân bình thường thì không muốn tới nơi này, trừ phi hẳn cái gì cũng không biết."

Đại Nam Phong Ngự sắc mặt ửng đỏ: "Giống như ta sao?" Mọi người đều không nhịn được nở nụ cười.

Lý Cường hỏi: "Lão ca, người vì vậy mà bị thương ư?"

Hiên Long nghiêng đầu, than thở: "Lúc bên người người có vô số người nổ mạnh, mà người lại cảm thấy không đành lòng tận lực hất bọn họ ra, thì bọn họ đã thành công rồi...Ba Nạp Nhân tự bạo ngay bên cạnh ta vô số, những giọt máu trên không trung rơi xuống như mưa, liếc mắt nhìn lại, tất cả đều là màu đỏ, kinh tâm động phách a...tiên kiếm vừa phát ra liền đầm đìa huyết vụ...ai, chỉ cần là người thì không đành lòng a."

Lý Cường ngậm kinh hãi, hẳn biết mình cũng là người không thể hạ thủ được như thế. Trong những người ở đây ước chừng chỉ có Xích Minh làm được chuyện này, hẳn mặc kệ chết hay không chết người, ai dám cản đường hẳn, hẳn sẽ giết chết rồi hãy nói. Từ vừa rồi có thể nhìn ra sự lợi hại của người này, giết nhiều Ba Nạp Nhân như vậy, ngay cả mắt cũng không nháy một chút, bộ dáng như rất thỏa mãn, thật không hổ là ma tôn chuyển tu thân, trong tâm cốt vẫn luôn đằng đằng sát khí.

Cũng quả nhiên, Xích Minh bĩu môi, bộ dáng như khinh thường, nói: "Uất ức!"

Lý Cường quát: "Tiểu Minh, đừng nói vậy, Hiên Long lão ca nếu bị uất ức, lúc đầu người cũng sống không được." Trong lòng hẳn đột nhiên hiểu được Cô Tinh vì sao không chịu mang theo Xích Minh cùng đi, địa phương này nếu để cho Xích Minh tiến đến hóa giải đi cấm chế mà cắn nuốt Ba Nạp Nhân, có trời biết người này sẽ tu thành thứ gì.

Kiên Thiện Dong chỉ vào phía trước, nói: "Mọi người xem, nơi đó có phải là Cực Huyền Băng Nhân?"

Hiên Long hí hóp mắt, nói: "Sẽ tới rồi, chỉ mong bên trong cũng không có Ba Nạp Nhân đến ngăn cản."

245. Chương 245

Cực Huyền Băng Nhân kỳ thật là một viên huyền băng cầu thành tinh cầu, nó lẳng lẳng xuất hiện phía trước, từ xa nhìn lại, phẳng phất như một quả bóng băng đang nổi hàn khí giắt tại không trung, lóe ra

quang hoa màu lam trắng nhàn nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí khó lường.

Trong lòng Lý Cường một trận kích động, lịch kinh thiên tân vạn khổ (trải qua vô số gian khổ), cuối cùng đã tới được mục đích. Hắn không biết Cực Huyền Băng Nhân rốt cuộc là thứ gì, có lẽ giống như Vạn Tải Huyền Băng Huyết dưới Thiên Lại Thành có chút cùng loại, đều là do vật chất lạnh vô cùng cấu thành. Ở giới này bất luận là vật chất lạnh vô cùng hay là nóng vô hạn, đối với năm người bọn họ cũng chưa từng có uy hiếp gì quá lớn, chỉ sợ vật chất này bị người lợi dụng hơn nữa cấm chế, vậy thật khó đối phó rồi.

Theo khoảng cách súc ngắn, Cực Huyền Băng Nhân cũng càng lúc càng lớn, tất cả mọi người cảm giác được hàn ý nhàn nhạt xông lên.

Xích Minh ngạc nhiên nói: " Địa phương này có phải là rất lạnh hay không? Ở chỗ này mà cũng đã cảm thấy lạnh, đi vào có phải đông chết ta không?"

Hiên Long nói: " Nơi này quả thật rất lạnh, nhưng đối với chúng ta không có gì ảnh hưởng."

Lý Cường đột nhiên kêu to lên: " Các người xem, đó là cái gì?"

Chỉ thấy thái không trung xuất hiện một mảnh mây mù màu đen gì đó, bay càng gần thì nhìn thấy càng nhiều. Hiên Long cười khổ nói: " Đó là mảnh nhỏ thi thể của Ba Nạp Nhân...chúng ta đi qua thôi, không có gì hay để xem cả."

Xích Minh vô ý thức liếm liếm môi, thở dài nói: " Mẹ kiếp, nhiều như vậy a, đáng tiếc."

Lý Cường nhìn thấy kinh tâm động phách, mảnh nhỏ thi thể động thành phiến như vậy, phải chết biết bao nhiêu Ba Nạp Nhân mới hình thành được a, có thể tưởng tượng Hiên Long bọn họ lúc đầu gặp phải tình cảnh thế nào. Hắn hỏi: " Trong Cổ Thần Tàng thật có phương pháp giải quyết vấn đề của Ba Nạp Nhân hay sao?" Ngừng một chút, hắn lại nói: " Nếu là có, đợi cứu ra sư tôn và đại ca, ta cũng sẽ đi tận một phần lực lượng của mình để tìm."

Kiên Thiện Dong nói: " Ta tin tưởng là có, Ba Dung Thượng Nhân và Cách Lỗ Hách Thượng Nhân chính vì tin tưởng như thế, mới trở lại Hâm Ba Giác thủ hộ khối địa phương này, cùng đợi Cổ Thần Tàng lại mở ra, ba người bọn họ trong Cổ tiên nhân thuộc về những người cuối cùng tu thành, đối với Cổ Thần Tàng có sự sùng bái vô cùng, bởi vậy bọn họ được Ba Nạp Nhân của Hâm Ba Giác gọi là thần thủ hộ của Tây Thánh."

Lý Cường hỏi: " Tại sao Thanh Đế phải phái Cô Tinh đi Cổ Thần Tàng, vậy không phải là làm cho hắn chịu chết sao?"

Hiên Long nói: " Cô Tinh đại nhân lần này đi Hâm Ba Giác, đích thật là do Thanh Đế phái đi, lúc ấy ta cảm thấy Cô Tinh đại nhân tựa hồ rất nắm chắc, đáng tiếc là lại thất bại. Ta cũng không rõ, ngay cả Thủy Ẩn Giả, Cổ tiên nhân và Thiên Quân bọn họ cũng không có cách nào, Thanh Đế tại sao muốn phái Cô Tinh đại nhân đi phá giải Cổ Thần Tàng."

Trong lòng Kiên Thiện Dong cũng phi thường nghi hoặc, lần này hắn đi tới Hâm Ba Giác, tất cả đều là ý tứ của Thiên Cô, mà Đại Nam Phong Ngự bởi vì tin tưởng hắn mới cùng tới. Hắn cũng không rõ, có lẽ Thiên Cô tính toán cái gì đó. Hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ, cảm thấy mình giống như một con cò, toàn bị động mà bước đi.

Lý Cường nói: " Hiên Long lão ca, nhìn bộ dáng Ba Nạp Nhân sẽ không tiếp tục trở ngại chúng ta rồi. Kỳ quái, lúc đầu các người đi Cổ Thần Tàng thì làm sao đi tới Cực Huyền Băng Nhân chứ? Không thể từ bên cạnh đi tới sao?"

Hiên Long nhớ lại một chút, nói: " Là Cô Tinh đại nhân dẫn đường, ta cũng không rõ ràng tại sao hắn lại đi như vậy, ai! Lúc đầu ta cũng là lần đầu tiên đến Hâm Ba Giác, căn bản không biết Cổ Thần ở nơi nào." Kỳ thật Hiên Long không có nói rõ ràng, bọn họ là bị truyền tống đến Băng Nhân mới đánh ngược đi ra.

Lý Cường mơ hồ cảm thấy không đúng, hắn cau mày khổ sở suy nghĩ một hồi, lại hỏi: " Vậy lần này Thanh Đế tự thân xuất mã đi tới Hâm Ba Giác, có phải có ý nghĩa Cổ Thần Tàng có hy vọng mở ra? Thanh Đế trước kia đã tới Hâm Ba Giác hay sao?"

Kiên Thiện Dong và Hiên Long hiển nhiên không có nghĩ đến vấn đề này, tốc độ bọn họ phi hành thoảng dừng lại một chút. Kiên Thiện Dong vội vàng thúc giục Thiên Thần Chi Nộ tiếp tục phi hành nhanh hơn, vừa nói: " Ta không có nghe nói Thanh Đế đã tới Hâm Ba Giác, nhưng Thanh Đế có thể coi là Cổ tiên nhân nhất mạch, thành tựu của ông ấy có thể so với các Cổ tiên nhân khác càng cao hơn, có lẽ ông ấy có biện pháp..." Hắc cũng biết lời này khó thể phục người, nếu Thanh Đế có khả năng mở ra Cổ Thần Tàng, thì không cần phải chờ tới bây giờ rồi.

Rất nhanh, năm người đã đến bên bờ Cực Huyền Băng Nhân. Cảnh sắc trước mắt thật sự là tráng quan vô cùng, đây là do vừa nhìn thấy những tảng băng vô tế tạo thành thế giới, lóe ra quang hoa lam trắng nhàn nhạt, những tảng băng nhỏ giáp tạp và những khối băng trôi thật lớn.

Hiên Long giải thích: " Đây là băng tầng vỡ của ngoại quyển, Cực Huyền Băng Nhân chính thức nằm trong trung tâm, là do một viên huyền băng cấu thành tinh cầu, hạch tâm bộ vị chính là đại danh鼎鼎 Ấm Lung Huyền Khí...đi, nguyên lai khi nơi này là bị cấm chế, sao lại đã triệt trừ rồi?"

Năm người phân tán ra. Hiên Long thử dùng tiên kiếm thử, một đạo kim mang giống như kim long rít gào, ầm ầm đem tảng băng trôi giảo xuất ra một đại động.

Không có dấu hiệu gì cấm chế, Hiên Long phát tay thu hồi tiên kiếm, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nói: " Ba Dung Thượng Nhân nói đúng rồi, bọn họ triệt đi tất cả cấm chế, cơ hội này thật tốt quá. Nhưng nơi này không có cách nào khác để đi, toái băng tầng quá dày, chúng ta bay đến trung gian, mọi người đi theo ta."

Lý Cường đang lo lắng cho an nguy của sư tôn và Mạc đại ca, hắc không hề tự hỏi nguyên nhân lần này Thanh Đế đi tới Hâm Ba Giác, nói: " Được, chúng ta cứu người trước, sau đó đi Cổ Thần Tàng."

Xích Minh cười hì hì nói: " Đại ca, nếu ta bị vây trong Cực Huyền Băng Nhân...người sẽ đến cứu ta chứ?"

Lý Cường liếc mắt trừng hắc: " Ta thêm quần người chết sống!"

Xích Minh tức giận ngao ngao kêu lên: " Không công bình a, đại ca sư tôn người là ai a, đáng giá cho người đi cứu, ta ghen ghét đó!"

Hiên Long nhin không được cười nói: " Người ghen ghét cái gì, cách làm người của hắc không phải người không biết, đây không phải người tự mình tìm phiền hay sao?"

Trong lòng Xích Minh cũng biết Lý Cường sẽ cứu hắc, giống như lúc ở Tử Hồn Tinh Lý Cường không chút do dự đã cứu hắc. Hắc hắc hắc cười nói: " Không cứu thì thôi, hừ!" Hắc bay đến bên người Kiên Thiện Dong, hỏi: " Lão Kiên, trong Cổ Thần Tàng có bảo bối gì?" Câu hỏi này của hắc đã làm cho mọi người hứng thú.

Hiên Long nói: " Truyền thuyết về Cổ Thần Tàng rất xa xôi, hình như Cổ tiên nhân tương đối hiểu rõ, tiên giới chúng ta có rất ít người biết."

Kiên Thiện Dong nói: " Thật ra ta có nghe nói qua, nghe nói bên trong Cổ Thần Tàng đều là một ít bảo bối hiếm thấy, còn có mật bảo tu thần. Nghe nói Cổ Thần Tàng là do thần nhân Ba Nạp Nhân tu thần thành công lưu lại, vào lúc đó, thần nhân tu thần thành công có để lại một ít mật bảo của mình cho mọi người chiêm ngưỡng, mỗi một thần nhân vào lúc phi thăng đều mang bảo bối cấm chế lại, sau đó phóng đồ của mình ở lại, cho nên cấm chế của Cổ Thần Tàng cũng càng ngày càng nhiều..."

Mắt Xích Minh lóe kim quang, hắc liếm liếm môi liên thanh nói: " Oa nha, vậy không phải có rất nhiều thần khí và bảo bối?"

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Không chỉ là thần khí, còn có rất nhiều bảo bối ngoài tưởng tượng, cho đến có một thần nhân cấm chế xong, thì Ba Nạp Nhân của Hâm Ba Giác cũng không ai tu thành thần nhân nữa. Lại trải qua những năm tháng đằng đằng, Cổ Ba Nạp Nhân thành công tu thành một cảnh giới khác, đó chính là Cổ tiên nhân. Ở thời đại đó, vẫn như cũ có rất nhiều Ba Nạp Nhân tu thần, nhưng không ai có thể thành công, sau lại xảy ra chuyện phân liệt, gây ra sự tranh đấu của Cổ tiên nhân, thế là giới này bắt đầu chính thức đại phân liệt..."

Mọi người nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Lý Cường hỏi: " Cổ Thần Tàng không phải bị Nguyên Cổ Thượng Nhân, Nguyên Mộc Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân ba người từng liên thủ mở ra hay sao? Bảo bối bên trong là ai lấy được?"

Kiên Thiện Dong nói: " Chỉ được một bộ phận, còn có một chút Cổ tiên nhân vây quanh phi rớt, nghe nói trong số bảo bối bay mất thì có bí mật phá giải đạo cấm chế, nhưng không biết là vật gì."

Xích Minh nhất thời mở to hai mắt: " Nơi này chúng ta có ba kiện thần khí, có thể là một kiện trong đó không?"

Hiên Long nói: " Ta cũng hình như có nghe nói qua, phá vỡ cấm chế hẳn không phải là thần khí, hình như là vật gì khác, đáng tiếc không ai biết, có lẽ Thanh Đế và Nguyên Cổ Thượng Nhân biết...dù sao chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, việc này chúng ta rất khó nhúng tay, cho dù đi Cổ Thần Tàng, sợ rằng cũng không tới phiên chúng ta ra tay."

Kiên Thiện Dong nói: " Ta biết không tới phiên chúng ta ra tay, nhưng lần này Thanh Đế tự mình đến...các người nói, ai mà không muốn đi theo? Huống chi Thanh Đế đã tới, Thất Quân sợ rằng cũng sẽ cùng đi, còn có không biết những Cổ tiên nhân đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng ẩn cư, bọn họ có lẽ cũng sẽ đến. Cổ Thần Tàng đối với phàm nhân không có tác dụng, đối với người tu chân vô dụng, thậm chí đối với tiên nhân bình thường cũng là vô dụng, chỉ có những ai có cấp bậc cao như Thiên Quân mới có đại dụng, còn có chính là..." Hắn nhìn Lý Cường và Xích Minh, nói: " Hai người các người, đang tu thần cũng có đại dụng."

Xích Minh đắc ý cười nói: " Ta đi, nói cái gì cũng phải tìm một ít chỗ tốt trở về." Người này không chút nào che dấu ý nghĩ của mình. Đại Nam Phong Ngự không khỏi nhện được lòng bội phục sự thẳng thắn của hắn, nàng âm thầm suy nghĩ: " Người như thế cũng có thể tu thần?" Thật ra, tâm tính này của Xích Minh đối với việc tu thần cũng không có kiêng kỵ, tu thần chỉ cần tính tình thẳng thắn.

Tâm tư Lý Cường không ở Cổ Thần Tàng, đối với Cổ Thần Tàng hắn chỉ có chút tò mò mà thôi, hắn quan tâm nhất là sự an toàn của sư tôn và đại ca, việc càng đi tới gần Cực Huyền Băng Nhân thì hắn lại càng khẩn trương. Dần dần, tốc độ phi hành của hắn càng lúc càng nhanh, rất nhanh hắn đã siêu việt mọi người, thành người phi hành đầu lĩnh. Mọi người đều cũng phát giác sự khác thường của Lý Cường, hắn rất ít nghiêm túc như thế.

Trong nhóm người Hiên Long là hiểu rõ Lý Cường nhất, hắn biết Lý Cường lo lắng, cũng nhanh chóng phi hành truy tới, an ủi: " Lão đệ, đừng lo lắng, cấm chế nơi này đã bị triệt trừ, đi vào cũng không có bao nhiêu nguy hiểm, Băng Nhân bị phong bế có Thiên Thần Chi Nộ của Kiền đại nhân cũng rất dễ dàng có thể phá vỡ, người yên tâm được rồi."

Lý Cường hơi buông lỏng một chút, miễn cưỡng cười nói: " Lão ca, ta biết...a a, chỉ là tiểu đệ nhện không được lòng lo lắng."

Kiên Thiện Dong đi lên, nói: " Quan tâm sẽ bị loạn, đừng lo, có năm người chúng ta đây, vô luận cái gì cũng đỡ được hết."

Trong lòng Lý Cường đột nhiên rất cảm động, mặc kệ những người này có tính toán gì, bọn họ có thể giúp đỡ mình như vậy là chuyện không dễ dàng, hắn phát ra lòng đa tạ hướng bọn họ hành lễ.

Cực Huyền Băng Nhân chia làm ba tầng, ngoại tầng là Toái Băng Tầng, trung tầng là do Huyền Khí và Toái Băng tạo thành, tầng cuối cùng mới là tinh cầu do Huyền Băng tạo thành.

Năm người bay qua Toái Băng Tầng, liền nhìn thấy một cơn lốc xoáy thật lớn, đó là hỗn tạp huyền khí và toái băng hình thành, giống như là Bạo Phong Nhân. Lý Cường kinh hãi than thở: " Thật sự là tráng quan, bên trong chính là Băng Nhân?" Trong lòng hắn càng thêm lo lắng cho an nguy của sư tôn và đại ca, hoàn cảnh hung hiểm như thế so với Huân Phong Đái cũng không kém gì.

Hiên Long nói: " Không sai, đi vào chính là Băng Nhân."

Băng Nhân là do huyền băng do huyền khí ăn mòn hình thành một không gian trống rỗng thật lớn, bề ngoài nhìn lại chính là một cái lỗ huyết trống tại huyền băng, bên trong huyết trống này có không biết bao nhiêu nguy hiểm không tưởng tượng được, ai cũng không rõ trong Cực Huyền Băng Nhân có cái gì mà lại cực độ rét lạnh như thế, cho dù có thực lực của tiên nhân, cũng không dám tùy tiện chạy loạn.

Lốc xoáy ở phía trên mọi người, tựa như một tai họa thật lớn đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu, mọi người đều cảm thấy được hàn khí đang ăn mòn tiến đến. Lý Cường thoáng tăng mạnh uy lực của Diễm Chú Thần Giáp, đem hàn khí ngăn ở bên ngoài, hấn ngừng đầu nhìn phía trên, hỏi: "Làm sao đi vào?"

Kiên Thiện Dong nhìn mọi người, nói: "Chúng ta không nên đi vào hết, Phong Ngự và Xích Minh ở lại chỗ này đợi đi, làm viện thủ cho chúng ta, vạn nhất chúng ta bị nhốt lại, hai người các ngươi trực tiếp đi tới Cổ Thần Tàng, Thanh Đế và Thiên Quân hẳn là đang ở đó..." Hấn nhìn Lý Cường một chút, tiếp tục nói: "Bất kể thế nào, ông ấy nhất định sẽ đến cứu chúng ta."

Đại Nam Phong Ngự gật đầu nói: "Được, ta sẽ ở chỗ này chờ, nếu có nguy hiểm, các ngươi cho ta tin tức."

Xích Minh thoáng do dự một chút, nói: "Ta tốt xấu cũng có một kiện thần khí, sẽ không liên lụy mọi người đâu, ta cùng đi với các ngươi."

Lý Cường suy nghĩ chốc lát, nói: "Huynh đệ, người ở lại chỗ này chờ thì tốt hơn, có người ở bên ngoài ta yên tâm một chút, hơn nữa một mình Phong Ngự đại tỷ ở lại, lực lượng hơi chút không đủ, vạn nhất bên ngoài có việc, hai người các ngươi hợp lực hẳn là không có chuyện." Trong lòng hấn hiểu được ở bên ngoài cũng không nhất định an toàn.

Kiên Thiện Dong cũng có ý nghĩ này, dù sao Đại Nam Phong Ngự là yếu nhất, nhất là nàng không có tiên bảo hộ thân, tại Hâm Ba Giác, trời biết sẽ xuất hiện nguy hiểm gì, nơi này có thể xem như là cấm địa của tiên nhân. Xích Minh suy nghĩ một hồi, miễn cưỡng đáp: "Đại ca, ngàn vạn lần đừng ngạnh cứng, lão Xích ta tu thần đều nhờ vào người đó, nếu người đã làm cho ta phải tu thần...thì con mẹ nó đừng có mặc kệ ta không thêm lo! Nếu không ta sẽ không buông tha cho người đâu!"

Lý Cường gật đầu nói: "Đừng nói hươu nói vượn nữa, ở chỗ này chờ! Đại ca người lúc nào ngạnh cứng qua? Một khi không đúng...người yên tâm, ta so với ai khác còn chạy nhanh hơn!"

Kiên Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự trợn mắt há hốc mồm nhìn hai huynh đệ này đang nói chuyện. Kiên Thiện Dong quát: "Được rồi, nói nhảm nhiều như vậy, đi theo ta!"

Kiên Thiện Dong lại thúc giục Thiên Thần Chi Nộ, bên trái có Hiên Long, bên phải bảo vệ Lý Cường, ba người giống như lửa phun trực trùng đi. Hiên Long nhắc nhở: "Kiên đại nhân cẩn thận, phi theo giữa đường như tốt hơn, không nên đụng vào huyền khí."

Kiên Thiện Dong nói: "Ta biết, lúc các ngươi tới trung tâm, ở giữa nhất định bị hạ cấm chế."

Lý Cường đem Cửu Diễm Lưu phù phía sau lưng, tùy thời chuẩn bị ra tay, hấn phi thường cẩn thận để cho Kiên Thiện Dong mang theo phi hành, một chút không dám lộn xộn. Theo kiến thức tăng nhiều, hấn càng ngày càng trở nên cẩn thận.

Lốc xoáy của Cực Huyền Băng Nhân thật lớn, đường kính chừng hơn mười công lý, có thể nhìn thấy toái băng giáp tạp huyền khí chạy chồm rít gào đang xoay tròn thật nhanh. Hiên Long giải thích: "Khi chúng ta tới trung gian, là bị hạ cấm chế, chỉ có thể theo bên bờ phi, có vài lần thiếu chút bị quuyến đi vào, còn có rất nhiều Ba Nạp Nhân tầng tầng đổ tiết ngăn cản, lúc ấy nếu không có Cô Tinh đại nhân dùng Lôi Tiên Chuy phá vỡ một thông đạo, sợ là chúng ta đã xong hết rồi."

Lý Cường rất là kỳ quái: "Không đúng a, chẳng lẽ các ngươi là từ bên trong đi ra sao?"

Hiên Long gật đầu nói: "Có một tiểu truyền tống trận có thể tống tới phía sau Băng Nhân, đó cũng là một con đường đi, không nghĩ tới Băng Nhân cũng có Ba Nạp Nhân trấn thủ, chúng ta là một đường giết ra. Cô Tinh đại nhân phá vỡ một thông đạo liền đi trước, ta không có cách nào đành để đại ca và sư tôn người trốn và Băng Nhân, lúc này mới đuổi theo Cô Tinh đại nhân, kết quả..."

Lý Cường biết là vì cứu trợ sư tôn và đại ca, Hiên Long mới bị thương nặng, nếu không bằng vào thực lực La Thiên Thượng Tiên của hấn, sẽ không dễ dàng bị trọng thương như thế. Hấn không khỏi cảm kích Hiên Long từ tận đáy lòng.

Không có cấm chế và sự trở ngại của Ba Nạp Nhân, ba người rất thuận lợi đi tới Cực Huyền Băng Nhân.

Lý Cường phát giác Cực Huyền Băng Nhân là do huyền băng cấu thành tinh cầu, gió của nơi này không ngờ lại chính là huyền khí. Hấn hỏi: "Khi các ngươi tới, chính là bị truyền tới tinh cầu này?"

Hiên Long lắc đầu, dùng ngón tay chỉ ra một vệt tinh lóa sáng xa xa nói: " Ở trên đó, là địa phương Ba Nạp Nhân trần thủ, còn Cực Huyền Băng Nhân...Ba Nạp Nhân không cách nào sống được trên đó, quá lạnh."

Kiên Thiện Dong không nói một lời, mang theo Hiên Long và Lý Cường bay xuống, rất nhanh bọn họ đã đến mặt ngoài của Cực Huyền Băng Nhân.

Đây là một thế giới huyền băng, những khe rãnh tung hoành trên mặt đất tất cả đều là huyền khí băng thật lớn, huyền băng lam óng ánh óng ánh lên quang hoa màu trắng, địa phương bị trùng lưu động nhàn nhạt hắc khí, đó chính là huyền khí kinh khủng, người tu chân tầm thường chỉ cần chạm vào huyền khí cơ hồ không thể chạy thoát, huyền khí là một loại thuộc tính cực đoan.

Kiên Thiện Dong nói: " Tới rồi, các người chuẩn bị tốt, ta sẽ triệt hồi Thiên Thần Chi Nộ."

Lý Cường lập tức dùng Cửu Diễm Lưu bảo hộ thân thể, Hiên Long cũng dùng tiên kiếm hộ thân, Kiên Thiện Dong thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, nói: " Nơi này quá lạnh, chúng ta hành động phải nhanh một chút."

Hiên Long đột nhiên nói: " Cẩn thận, huyền khí tới!"

Huyền khí màu đen nhạt theo mặt ngoài huyền băng trong suốt thông thả bay tới, vô thanh vô tức tựa hồ không có gì nguy hại. Lý Cường từng ở bên dưới Thiên Lại Thành và Linh Quỷ giới nhìn thấy sự lợi hại của huyền khí, hắn không dám khinh thường, đem Cửu Diễm Lưu phòng hộ toàn thân. Hắn cố tình muốn thử xem thực lực bây giờ của mình, lúc ở Thiên Lại Thành hắn căn bản ngay cả huyền khí cũng không dám tiếp xúc, khi đó hắn vẫn còn là một người tu chân.

Kiên Thiện Dong không dùng Thiên Thần Chi Nộ bảo hộ cho ba người, hắn chỉ bảo vệ cho chính mình. Huyền khí đầu tiên chạm vào Kiên Thiện Dong, phảng phất như nước chảy gặp phải nham thạch, huyền khí lặng yên lướt qua hắn, lặng lẽ tiến tới Hiên Long.

Chỉ thấy Hiên Long thoáng khựng lại, huyền khí đột nhiên xoay tròn vờn quanh hắn cấp tốc, chỉ nghe " bá bá" một trận tiếng vang, huyền khí màu đen nhạt bị kim mang ngăn ở bên ngoài.

Khi huyền khí tiếp xúc đến Lý Cường, thì Lý Cường cảm thấy Cửu Diễm Lưu có chút ngưng trệ, hắn thúc giục Cửu Diễm Lưu, lập tức dễ dàng phá mở sự xâm nhập của huyền khí. Hắn không khỏi âm thầm mừng rỡ, có thể dễ dàng bức khai huyền khí như vậy cũng nói rõ là công lực của mình đã đạt tới cảnh giới mới.

Ba người đứng bất động như vậy, để cho huyền khí nhẹ nhàng đi qua.

Trong lòng Lý Cường rất vừa ý, nói: " Nhìn bộ dáng huyền khí cũng không có gì đặc biệt hơn người."

Kiên Thiện Dong cười nói: " Đây là huyền khí phiêu phù tại mặt ngoài huyền băng, đối với chúng ta không có uy lực gì, huyền khí chính thức lợi hại ở phía dưới, ở hạch tâm bộ vị của tinh cầu này, nếu bị cuốn đi vào, cho dù người có thần khí hộ thể, sợ rằng cũng sẽ bị vây khốn. Ta từng nhìn thấy qua, loại huyền khí này óc màu lam đậm, Chấn Lăng Châu của Xích Vật Ngũ hạch tâm chính là do loại huyền khí lợi hại này cấu thành, đó là Âm Lung Huyền Khí lợi hại nhất."

Lý Cường đối với Xích Vật Ngũ vẫn còn rất bội phục, thực lực người này đích xác bất phàm. Nghe nói hạch tâm của Chấn Lăng Châu chính là Âm Lung Huyền Khí cấu thành, lòng đề phòng của Lý Cường chợt phát sinh, lợi hại của Chấn Lăng Châu hắn từng biết qua, ấn tượng phi thường khắc sâu, dù sử dụng Cửu Diễm Lưu cũng không thể phá vỡ.

Kiên Thiện Dong hỏi: " Hai người bọn họ bị vây ở nơi nào?"

Hiên Long giơ tay đem thần thức nhập Định Tinh Bàn, nói: " Chờ một chút, ta có làm tiêu thức trong Định Tinh Bàn...ân, các người đi theo ta." Hắn bay cách mặt đất chừng trăm thước, hướng bên phải bay đi, một bên bay một bên xem xét Định Tinh Bàn, Lý Cường và Kiên Thiện Dong theo sát phía sau.

Mặt đất do huyền băng ngưng tụ thành có vẻ khác hẳn, lãnh lưu đằng đằng từ dưới mặt băng bay lên, xa xa cảnh sắc đều bị vận vẹo. Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy băng động thật lớn, phảng phất như một con mắt đen của hắc động, tròng lên bầu trời, làm cho người ta rét lạnh.

Xẹt qua những tảng lớn huyền băng, Lý Cường càng phát ra trầm mặc, Kiên Thiện Dong và Hiên Long đều nhận ra sự khản trương của hắn, hắn không tự chủ được toát ra chiến ý cường đại, khiến cho hai người phải

rời khỏi hần một khoảng cách.

Kiên Thiện Dong nói: " Lão đệ, nếu ngươi cứ khấn trương như vậy, thì bay một mình đi..." Hần cảm thấy không chế Thiên Thần Chi Nộ phi thường khó khăn, cho dù ở Huân Phong Đái cũng không có cổ hết sức như vậy.

Lý Cường cười khỏ nói: " Ta đi một mình thôi." Hần thoát ly phạm vi của Thiên Thần Chi Nộ, dừng lại một chút, nhanh chóng đuổi theo. Cửu Diễn Lưu hình thành hình cây chùy nhọn, phá vỡ hàn khí không trung, rất nhanh đã đuổi theo Kiên Thiện Dong.

Hiên Long nói: " Quan tâm quá sẽ bị loạn, Kiên đại nhân không cần kỳ quái."

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: " Có thú vị, cảnh giới tu thần khác hẳn chúng ta, vẫn còn quá lớn đó."

Hiên Long gật đầu nói: " Ta cảm thấy phương pháp tu luyện bây giờ vẫn có chuyện, nhưng tu thần và tu tiên cũng rất khó nói ai tốt ai xấu."

Lướt qua một tòa núi băng thật lớn, một đại băng huyết đường kính chừng vài công lý xuất hiện tại trước mắt. Hiên Long nói: " Chính là nơi này!"

Kiên Thiện Dong lập tức dừng lại. Lý Cường trong nháy mắt cũng đi tới, phát giác Kiên Thiện Dong đã dừng lại, hần lại xoay người bay trở về, trong lòng hiểu được băng huyết phía dưới chính là Cực Huyền Băng Nhân.

Đó là băng huyết thật lớn, một cỗ huyền khí màu đen nhạt theo miệng huyết chậm rãi phiêu xuất, huyền băng lam ónh ónh cấu thành băng bích(vách) ngàn kỳ trăm quái, băng huyết ở chỗ sâu trong tựa hồ có ám màu lam sâu kín chớp động, cũng không biết cuối cùng sâu đến cỡ nào, bên trong có vật gì không.

Lý Cường nhớ tới Vạn Tái Huyền Băng ở Thiên Lại Thành đã phát hiện Huyền Khuếch Yêu, đó chính là Huyền Băng Long, không nhịn được hỏi: " Kiên đại ca, Hiên Long đại ca, nơi này có quái thú hay không?"

Hiên Long nói: " Có, hơn nữa rất lợi hại, nhưng không cấu nên uy hiếp với chúng ta, bây giờ ngươi không phải người tu chân, là tu thần giả, quái thú nơi hàn băng này không đủ lực lượng, chỉ có một loại đồ vật ngươi phải chú ý, đó chính là Lãnh Huyền Tinh do huyền khí dựng xuất, nếu không chú ý phòng hộ bị dính vào thân, mặc dù không đông được chúng ta, nhưng rất là phiền toái."

Kiên Thiện Dong hỏi: " Nơi này cũng có Lãnh Huyền Tinh? Đây chính là bảo bối a, dù là tiên giới Thái Huyền Hệ Hàn Vụ cũng rất ít có Lãnh Huyền Tinh a, nơi này không ngờ cũng có?"

Hiên Long nhàn nhạt nói: " Nơi này Ba Nạp Nhân nhiều vô số, chết ở Cực Huyền Băng Nhân cũng rất nhiều, dung nhập vào trong huyền băng, tự nhiên sẽ uẩn hóa thành Lãnh Huyền Tinh, còn có Băng Tinh Phách cấp thấp, nhưng không có gì đặc biệt hơn người cả, cẩn thận một chút thì không có việc gì."

Lý Cường gấp đến không đành nổi: " Bây giờ chúng ta đi xuống sao? Còn gì phải chú ý nữa." Hần mặc dù gấp cũng không lỗ mãng.

Hiên Long nói: " Lão đệ, trong Định Tinh Bàn đem tinh cầu này tiêu ký ra, sau đó lưu lại ký hào tiến vào, như vậy sẽ không bị lạc vào bên trong."

Kiên Thiện Dong híp mắt nhìn, đột nhiên chỉ vào băng huyết phía dưới nói: " Phía dưới có cái gì hoạt động, chẳng lẽ là..."

246. Chương 246

Hiên Long cười nói: " Nói cái gì đến cái đó, không biết là Băng Tinh Phách hay là Lãnh Huyền Tinh."

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: " Không phải là Lãnh Huyền Tinh, có thể là Băng Tinh Phách, cũng có thể là quái thú, chúng ta đi xuống xem sao." Hần bay xuống dưới trước, Lý Cường và Hiên Long cũng đi theo xuống.

Tốc độ ba người bay xuống cũng không nhanh, hàn khí nơi này phi thường lợi hại, bọn họ đối với địa phương lạnh vô cùng này cũng không phải rất quen thuộc, cho nên hành động rất cẩn thận. Nếu nơi này là biển lửa, Lý Cường sẽ không sợ, cho dù là Huyền Tật Thiên Hỏa, hắn cũng không sợ hãi.

Trong ba người chỉ có Hiên Long không có thần khí, vốn hắn trong La Thiên Thương Tiên xếp hạng trên Kiền Thiện Dong, nhưng sau hai lần bị thương nặng, đã không còn so lại Kiền Thiện Dong nữa, càng huống chi Kiền Thiện Dong lại có được Thiên Thần Chi Nộ, thực lực đã đến gần Thiên Quân, Hiên Long càng không cách nào so sánh được, chuyện gì bây giờ cũng do Kiền Thiện Dong làm chủ. Bất quá tiên kiếm của Hiên Long rất lợi hại, dùng để chống đỡ huyền khí xâm nhập thì vẫn dư thừa.

Lý Cường ý y vào Cửu Diễn Lưu, huyền khí không thương tổn được hắn. Một đường đi xuống, Lý Cường nhìn thấy trên vách huyền băng mọc đầy thực vật màu lam và màu trắng, không ít thực vật còn nở ra đủ loại hoa, màu sắc đều là lam nhạt, phấn hồng, tuyết trắng, còn nhìn thấy một ít băng trùng nhỏ đang bay tới bay lui, hắn không khỏi khen: " Hoa thật xinh đẹp." Thực vật tại huyền băng hắn có gặp qua ở Thiên Lại Thành, nhưng nơi này càng nhiều hấp dẫn.

Kiền Thiện Dong nói: " Điều này cũng không ngạc nhiên, ta còn nhìn thấy qua thực vật sinh trưởng phụ cận Huyền Tật Thiên Hỏa."

Hiên Long gật đầu nói: " Ta cũng gặp qua, Thiên Hỏa quá bá đạo, thực vật có thể sinh trưởng rất ít, đều là kỳ bảo hiếm thấy, không dễ dàng nhìn thấy."

Huyền Băng Huyết càng ngày càng nhỏ, huyền khí càng thêm nồng hậu. Kiền Thiện Dong nói: " Ta ở đầu tiên, Mộc Long thứ hai, lão đệ cản phía sau, chúng ta tới gần một chút, như vậy đỡ phí lực." Ba người lại kết trận, phá vỡ huyền khí bay xuống phía dưới.

Đường kính của băng huyết bây giờ ước có trăm thước rộng, từ trên vách thỉnh thoảng phiêu xuất huyền khí màu đen nhạt, Thiên Thần Chi Nộ của Kiền Thiện Dong phát ra chấn run xoay quanh quần trong băng huyết, bốn phía một mảnh ông ông thanh trầm thấp.

Băng vách đột khởi từng khối lớn, càng xuống dưới càng nhiều, thay đổi thành tầng tầng lớp lớp đột khởi băng huyết từ từ tụ lại. Thân mình huyền băng phát ra màu lam nhạt quang mang, ánh sắc kim quang lên ba người, đem chung quanh chiếu sáng quang quái lực lý.

Lý Cường phát hiện trên vách băng nằm phục tảng lớn Huyền Băng Trùng, không khỏi nhớ tới Vạn Tái Huyền Băng Huyết tại Thiên Lại Thành, ở nơi đó, hắn lần đầu tiên nhìn thấy sư tôn Kỳ Quân Sát. Hồi tưởng tình cảnh lúc ấy, trên mặt Lý Cường không nhịn được lộ ra một tia mỉm cười.

Cực Huyền Băng Nhân là một cái phểu thật lớn, dưới đáy chính là thông đạo tiến vào Băng Nhân, đã bị một đoàn huyền khí xoay quanh hoàn toàn phong bế, hơn nữa có rất nhiều Băng Tinh Phách giấu ở bên trong.

Kiền Thiện Dong đứng ở phía trên huyền khí xoay quanh, nói: " Trách không được Ba Nạp Nhân không dám đi xuống, nguyên nơi này hình thành huyền khí đoàn, Mộc Long, lúc ngươi tới thì nơi này không có huyền khí hay sao?"

Hiên Long nói: " Không có, nơi này có cấm chế, trong đó có một khối huyền băng bên trong uẩn hàm đại lượng huyền khí, bị ta phá hư, huyền khí đã ngưng tụ ở chỗ này, đem phong bế thông đạo tiến xuất, ngoại trừ Cổ tiên nhân, Ba Nạp Nhân không có khả năng đi vào..."

Hắn còn chưa nói xong, từ trong huyền khí đột nhiên toát ra mấy Băng Tinh Phách, vật nọ Lý Cường từng kiến thức cũng không quá giống nhau, là màu lam đậm, giống như nùng vụ ngưng tụ thành hình người, trên người còn lóe ra lam quang trong suốt. Lý Cường vừa nhìn thì biết, đây là Băng Tinh Phách vừa hình thành không lâu, còn chưa cố định.

Mấy Băng Tinh Phách đang xoay vòng phía trên huyền khí, nhanh chóng đánh về phía vách băng, tảng lớn Huyền Băng Trùng màu trắng bay lên. Băng Tinh Phách này không ngờ lại đang hấp thu Huyền Băng Trùng tinh hoa để tăng mạnh bản thể chính mình, đối với ba người Lý Cường, Băng Tinh Phách tựa hồ không có hứng thú.

Lý Cường vẫn không có nắm chắc có thể phá vỡ huyền khí, hần hỏi: ” Kiền đại ca, đoàn huyền khí này làm sao giải quyết?”

Kiền Thiện Dong lơ dềnh nói: ” Huyền khí đó không có gì, cũng không phải Ấm Lung Huyền Khí trong hạch tâm, ta đi phá nó!” Hần thoáng lui lại, hư ảnh của Thiên Thần Chi Nộ hiển lộ ra, lập tức kháp động linh huyền, tay vung lên, kim mang chói mắt xạ tiến trong huyền khí. Hiên Long vội vàng quát: ” Lão đệ, chú ý hộ thân!”

Trong phút chốc, đoàn huyền khí màu đen quay cuồng dừng lại, vô số đạo kim quang xuyên thấu qua đoàn huyền khí chiếu bắn ra, tiếng huýt gió thê lương bén nhọn lập tức vang lên, thanh âm giống như ngàn vạn thể đã tới thật kinh khủng. Trong tiếng vang ầm ầm, đoàn huyền khí bị Kiền Thiện Dong tạc mở.

Ai cũng không nghĩ đến đoàn huyền khí lại cất giấu hơn trăm hơn ngàn Băng Tinh Phách, đó đều là những Ba Nạp Nhân chưa kịp tự bạo, hồn phách của bọn họ đã bị đông lại, bị huyền khí ngưng tụ thành Băng Tinh Phách. Có thể tưởng tượng lúc ấy có bao nhiêu Ba Nạp Nhân vây công Hiên Long.

Thiên Thần Chi Nộ là thần khí chí cương chí dương, hơn nữa băng huyết lại nhỏ, một cỗ trùng lực tuyệt đại hướng bốn phía bành trướng ra.

Lý Cường đem Cửu Diễn Lưu thức giục đến mức tận cùng, chỉ thấy vô số huyền băng toái nhỏ từ dưới chân dũng khởi, kim mang của Cửu Diễn Lưu giống như một lưỡi dao sắc bén, đem những kinh khí đánh sâu vào phá vỡ. Hiên Long bị trùng rời khỏi vị trí ban đầu, cả người hần đại phóng quang minh, kháp động tiên linh huyền chỉ huy tiên kiếm phá vỡ lực đánh sâu cuồng bạo. Thực lực hai người bọn họ đích xác bất phàm, treo ở không trung đã hóa giải được cỗ lực đánh sâu kinh khủng.

Uy lực của Thiên Thần Chi Nộ đem đoàn huyền khí cuốn sạch, Băng Tinh Phách rớt to chói tai hóa thành từng làn khói trắng.

Trong lòng Lý Cường khiếp sợ không thôi, tưởng lúc đầu vì tiến huyền khí đoàn, Thiên Hoàn, Cảnh Phong và chính mình phải vô cùng cẩn thận, đánh ra thủ pháp lợi hại nhất, mới phá vỡ một đạo khe hở, cho dù là Kỳ Quân Sát, cũng là nhờ pháp bảo mới lao ra khỏi huyền khí, không nghĩ tới Kiền Thiện Dong chỉ một kích đã đem huyền khí đoàn đánh cho nát bấy.

Cả băng huyết như đang run rẩy. Cũng may huyền băng cực kỳ cứng rắn, lực lượng cuồng bạo của Thiên Thần Chi Nộ đem băng huyết cơ hồ toàn bộ trống không, nhưng mặt trên băng huyết, vách băng vẫn kiên đỉnh như cũ, mặc dù có nhiều khe nứt, nhưng rất nhanh đã ngưng kết trở lại.

Trong lòng Kiền Thiện Dong ngẫm cảnh giác, ở trong băng huyết dùng Thiên Thần Chi Nộ có chút quá lực, nếu băng huyết sụp xuống, vậy không phải sẽ phiền phức rồi.

Đại lượng vụ khí màu trắng còn chưa kịp mọc lên, đã hóa thành băng viên hạ xuống. Chỉ chốc lát sau, một hình tròn thật lớn trống rỗng xuất hiện ở trước mắt ba người, tựa như bị oạt đi một khối, mặt băng huyết toàn bộ thay đổi bộ dáng trước đó. Lý Cường kinh ngạc nói: ” Trời ạ, nhiều băng động như vậy, đại ca và sư tôn ta đi chỗ nào?”

Phía vách băng bên dưới có bảy, tám miệng huyết, mỗi huyết đều có đường kính mười thước, nhìn qua hắc trầm trầm, không biết bên trong có vật gì.

Hiên Long nói: ” Ta biết, chính là cái ở giữa lớn nhất.”

Lý Cường không nói hai lời, một đầu chui ngay vào. Kiền Thiện Dong và Hiên Long nhìn nhau một thoáng, rồi lập tức tiến theo sau.

Trong băng động đồng dạng cũng có huyền khí bay nhàn nhạt, Lý Cường từ miệng động cấp tốc bay vút về phía trước, rất nhanh phía trước xuất hiện ba con đường, một trên đỉnh đầu, một xuống dưới, còn có một quẹo qua hướng phải.

Lý Cường trụ lại thân hình, hai đạo kim quang từ trong mắt bắn ra, hần ngưng thần nhìn kỹ, cảnh vật chung quanh nhất thời rõ ràng hiện ra. Kiền Thiện Dong và Hiên Long cũng dừng lại, không nói một tiếng đứng đợi.

Lý Cường xem xét một vòng, có chút thất vọng nói: ” Kỳ quái, không có ký hiệu gì...Hiên Long lão ca, người có cho bọn họ pháp bảo liên lạc gì hay không?”

Hiên Long lắc đầu nói: ” Lúc ấy quá khẩn trương, căn bản là không kịp, lúc ta tránh né, thì đặc ý tạc mở một vách băng ẩn chứa huyền khí đem thông đạo phong bế, bọn họ dám chắc chạy cực nhanh, bởi vì sợ bị huyền khí triền nhiễm.”

Kiên Thiện Dong nói: ” Lão đệ, đừng nóng vội, nếu tới nơi này rồi, bằng thực lực chúng ta nhất định có thể tìm được người thôi.”

Lý Cường thì thảo luận lắm lắm: ” Chạy thật nhanh? Huyền khí phiêu động sẽ không quá nhanh đâu, trừ phi là...” Hắn hướng ra phía ngoài bay một khoảng cách, phất tay thả ra Cửu Diễn Lưu, đem huyền khí phiêu phù đẩy về phía trước, chỉ thấy đại bộ phận huyền khí đều bay vào hai cái động khẩu cao thấp, mà động khẩu quẹo phải lại không có huyền khí tiến vào. Hắn nói: ” Hẳn là con đường này.”

Trong lòng Hiên Long không cho là đúng, hắn cảm thấy Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không nhất định sẽ đi đường này, bởi vì huyền khí truy phía sau, bọn họ vốn không kịp phán đoán chạy đường nào mới an toàn. Bất quá vào lúc này không tiện tranh chấp cùng Lý Cường, bởi vì không có minh xác tiêu thức ký hiệu cho biết bọn họ chạy theo hướng nào. Hắn nói: ” Được, chúng ta tiến vào nhìn xem một chút rồi hãy nói.”

Lý Cường theo khúc quanh đi tới. Đó là một băng động, bên trong hắc trầm trầm cái gì cũng nhìn không thấy, hắn thúc giục Cửu Diễn Lưu, kim quang chói mắt đem chung quanh chiếu lên sáng rực.

Đây là một đại động đường kính chừng bảy, tám thước, vách băng không bằng phẳng, bên trên che kín những gai băng nhọn, giống như miệng quái thú lởm chởm hàm răng, làm cho người ta nhìn thấy thì rét lạnh. Cũng may bọn họ đều đang phi hành, không cần bước đi, nếu không căn bản không có cách nào tiến vào.

Băng động này rất sâu, ba người bay suốt mười phút còn không thấy cuối, cũng không nhìn thấy đường rẽ. Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Nơi này rất cổ quái a, không biết bên dưới có cái gì...”

Kiên Thiện Dong đột nhiên nói: ” Hình như phía dưới có biến hóa, chúng ta mau một chút.” Đang khi nói chuyện, hắn hóa làm một đạo kim quang bay vút về phía trước, nhất thời băng dẫn(gai băng) bén nhọn bị cổ kinh khí ép vỡ vụn ra, trong tiếng vang ba ba đoạn liệt thành một mảnh.

Lý Cường và Hiên Long cũng hóa thành kim quang đi theo tới, ba người bay qua những địa phương có băng lăng đều bị san bằng, cả băng động vang lên tiếng băng vỡ vụn thanh thúy.

Ba người đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bọn họ đã thoát ly băng động phía trên, đi tới một địa phương xa lạ.

Lý Cường ngưng thần quan sát, hắn cảm thấy nơi này giống như là một khí phao, là một đại khí phao thật lớn vô cùng, trên vách băng kết đầy băng tinh chỉnh tề, phía trên khí phao đều là động trống rậm rạp, phía dưới không ngờ lại có một hồ nước lam óng óng lóe ra quang mang thần bí. Lý Cường chấn động nói: ” Hay thật, không ngờ tất cả đều là Huyền Băng Tinh Túy, kỳ quái, tại sao Huyền Băng Tinh Túy nơi này lại không ngưng kết?”

Thần sắc của Kiên Thiện Dong có chút khẩn trương, hắn nói: ” Nơi này tựa hồ bị cấm chế, loại thủ pháp cấm chế này cho tới bây giờ ta không có gặp qua, là một loại cấm chế cực kỳ âm nhu...đây không phải là thủ đoạn của Ba Nạp Nhân.”

Hiên Long cũng có chút bất an: ” Là...chẳng lẽ là...không có khả năng a, nơi này không thích hợp tu luyện.” Nhưng thật ra hai người bọn họ đều cũng biết, chuyện không thể tư nghị có rất nhiều trên đời, rất khó nói nơi này có cao thủ ẩn cư hay không.

Lý Cường la lớn: ” Mạc đại ca! Sư tôn! Các người ở nơi nào?” Hắn đột nhiên phát tiếng hô to, Kiên Thiện Dong và Hiên Long đều thẫn thờ giật mình, hai người không kịp ngăn cản hắn, lập tức phóng xuất thần thức chung quanh tuần tra, đồng thời toàn lực đề phòng.

Khí phao nơi này, phương viên chừng hơn mười công lý, giống như một thế giới nhỏ dưới đất, hình dáng như một đại khí phao mọc lên từ trong nước đột nhiên bị đóng băng trong nước.

Theo tiếng la của Lý Cường, băng phía trên đều cũng chấn chiến lên, một âm thanh vọng lại từ không trung qua lại chấn động, rất nhiều băng tinh hư phù theo tiếng la vỡ vụn rơi xuống, tiếng ba ba giống như có một hồi mưa băng hạ xuống.

Kiên Thiện Dong chỉ vào Huyền Băng Tinh Túy hình thành hồ nước, nói: " Các người xem phía dưới!"

Chỉ thấy huyền băng băng tinh phía trên mặt hồ hóa thành lũ lũ sương trắng tiêu tán không còn. Lý Cường ngơ ngác nhìn hồi lâu, nói: " Đây là cấm chế gì...không ngờ lợi hại như vậy, chẳng lẽ nơi này thật sự có người ẩn cư hay sao?"

Kiên Thiện Dong nói: " Nơi này là Hâm Ba Giác, từ cổ tới nay xuất hiện vô số cao thủ lợi hại, nhắc tới Cổ tiên nhân có thể ẩn cư mà không biết tên, ta một chút cũng không cảm thấy kỳ quái...chúng ta nên cẩn thận một chút, đừng để dễ dàng phát sinh tranh chấp."

Tâm tình bây giờ của Kiên Thiện Dong Lý Cường rất giải thích, hắn cảm thấy mình cũng giống như vậy, kiến thức càng nhiều lá gan lại càng nhỏ, nhiều người kiến thức uyên bác sẽ không lỗ mắng. Nếu là lúc hắn mới xuất đạo, thì sợ rằng sẽ nhảy dựng lên khiêu khích rồi.

Lý Cường hít sâu một hơi, không khí lạnh vô cùng của nơi này làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái. Không khí âm hàn lạnh như băng khiến cho ý nghĩ của hắn ngày càng thanh tĩnh, hắn nhìn xuống lòng lo lắng cho đại ca và sư tôn, nói: " Nếu nơi này có người ẩn cư, nhất định là một cao thủ lợi hại, không có khả năng là người tu chân, hoàn cảnh nơi này quá nghiêm khắc. Xem bộ dáng chúng ta nên bái phỏng chủ nhân một chút, có lẽ đại ca và sư tôn ta ngay chỗ hắn."

Đột nhiên băng tinh trên vách băng chớp động lên, chỉ chớp lát sau, cả vách băng sáng rực lên. Lý Cường nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, vách băng phía trên giống như ánh sáng thủy tinh, chia là đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím bảy khu vực, phát ra quang mang bảy màu, đem cả không gian chiếu sáng giống như huyền cảnh.

Kiên Thiện Dong biết không hay, hắn trầm giọng nói: " Mọi người cẩn thận, chủ nhân nơi này...nếu ta không đoán sai, hắn là Cổ tiên nhân."

" Các người là ai? Đến Huyền Hải của ta làm gì?" Một âm thanh thanh thúy động lòng người vang lên.

Lý Cường không khỏi ngạc nhiên, lại là một nữ nhân nữa. Trong lòng hắn âm thầm cảnh giác, từ sau khi gặp qua Thiên Cô, hắn đối với người tu hành nữ tính đều không dám coi rẻ. Hắn nhìn Kiên Thiện Dong, đưa tay ra ý bảo để cho hắn trả lời.

Kiên Thiện Dong phi hành một khoảng cách về phía trước, cất cao giọng nói: " La Thiên Thượng Tiên Kiên Thiện Dong, chúng ta tới đây tìm người, xin tiên bối không nên hiểu lầm." Hắn nói chuyện phi thường khách khí.

Hiên Long cũng nói: " La Thiên Thượng Tiên Hiên Long." Hắn không thường cùng người kết giao, chỉ báo danh ra.

Trong lòng Lý Cường có chút khẩn trương, trong lòng hắn nếu biết đại ca và sư tôn đi con đường này, nhất định sẽ gặp mặt người ẩn cư nơi đây. Hắn cũng báo danh nói: " Ta là Lý Cường, xin hỏi tôn tính đại danh của tiên bối." Hắn không nói tìm người, trước tiên xác định đối phương là ai rồi hãy nói, một khi có việc cũng tìm được nàng.

Huyền Băng Tinh Túy hình thành hồ nước chậm rãi xoay tròn. Ba người Kiên Thiện Dong bay xuống phía dưới, đứng cao cách trăm thước trên mặt hồ, lắng lắng chờ đợi.

Mặt hồ chậm rãi chuyển động, trong Huyền Băng Tinh Túy bắt đầu lóe ra một chút lam quang, bên trong phảng phất có vô số Huỳnh Hỏa Trùng đang bay múa tại không trung. Một lát sau, màu lam tinh quang trong suốt xuyên thấu trời lên mặt hồ, do băng tinh thải quang chiếu rọi xuống, những điểm sao tụ tập ngay trước mặt ba người. Đây là thân pháp Tinh Tụ Động Ảnh.

Trong màu lam tinh quang dần dần huyền xuất ra một hư ảnh, một đạo quang mang chói mắt từ trong hư ảnh bắn ra, trong chớp mắt một người tựa như mộng ảo phiêu phù đứng ở không trung, trên người nàng mặc bộ lụa mỏng màu xanh da trời, chỉ dùng Huyền Băng Ti ngưng luyện đặc hữu của nơi này luyện thành,

tên là Tinh Vụ Sa, bên trên lóe lên tinh điểm màu lam nhạt, Tinh Vụ Sa hoàn toàn che lấp gương mặt nàng. Nàng nhẹ nhàng kéo quần lụa mỏng trên người, lộ ra một ngón tay trắng nõn mềm mại, móng tay nhón nhọn có khắc băng tinh hoa màu lam. Nàng lẳng không hướng ba người đi tới.

Lý Cường chú ý thấy nàng và Thiên Cô giống nhau, đều để trần hai chân, theo sự phiêu động của Tinh Vụ Sa, mũi chân trắng nõn lúc ẩn lúc hiện. Lý Cường thầm nghĩ may mắn, may là mình đã tu thần, đối với hấp dẫn như vậy hoàn toàn có thể chống đỡ. Người này cho dù không lộ ra gương mặt thật nhưng cảm giác mị hoặc cũng còn hơn Mị nhi, đừng nói là con người, dù là người tu chân cũng sợ rằng không cách kháng cự.

Nàng dừng chân lại, nhìn ba người từ trên xuống dưới, nói: " Tiên giới La Thiên Thượng Tiên không ngờ cũng đến Huyền Hải của ta tìm người, thật sự là kỳ quái, nói đi, các người tìm ai?" Thanh âm nàng điềm mỹ nhu hòa, phảng phất như Thiên Lai Chi Âm, tuyệt vời động lòng người, nhưng khí thế trong giọng nói nàng toát ra lại bất thiện, Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Lý Cường ba người không khỏi càng thêm cẩn thận.

Bởi vì sự liên quan đến Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, Lý Cường nhịn không được giành nói trước: " Tiền bối, là tìm hai Tán tiên."

Nàng hỏi lại: " Tán tiên là vật gì vậy?"

Lời này vừa nói ra, ba người đều thấy choáng váng. Kiền Thiện Dong chần chờ hỏi: " Xin hỏi tiền bối là?"

Nàng nhẹ giọng cười: " Ta? Ta là Vụ Tinh hàn nữ, các người có thể gọi ta là Vụ Tinh Thượng Nhân."

Kiền Thiện Dong và Hiên Long liếc nhau, hai người đồng thời chậm rãi lắc đầu. Tên này phi thường xa lạ, bọn họ cho tới bây giờ không có nghe qua, nhưng bọn họ có thể xác định đây chắc chắn là một Cổ tiên nhân.

Lý Cường sắc mặt khẽ biến, vội vàng hỏi: " Tán tiên...Thượng Nhân chẳng lẽ không có nghe nói qua Tán tiên hay sao? Là như thế này, trước đây một đoạn thời gian đại ca và sư tôn ta vì tránh né Ba Nạp Nhân nên chạy tới nơi này, Thượng Nhân có nhìn thấy qua họ không?" Hắn nói xong phất tay thả ra Cửu Diễn Lưu, nghĩ xuất ra hình ảnh của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Vụ Tinh Thượng Nhân thân thể mềm mại khẽ run lên, nàng rõ ràng nhận thức được uy lực của Cửu Diễn Lưu, khó tin nhẹ giọng nói: " Không ngờ là bảo bối của Cổ Thần Tàng Cửu Diễn Lưu, ân, trên người là Diễn Chú Thần Giáp...nha, đây chính là một trong những món thần khí bay mất...người là ai?" Nàng cũng là một trong những Cổ tiên nhân lúc đầu tham dự việc mở ra Cổ Thần Tàng.

Lý Cường nói: " Ta chỉ là một vô danh tiểu tốt, thỉnh Thượng Nhân cho biết có nhìn thấy hai người này hay không?" Hắn có chút không kiềm chế được, Vụ Tinh Thượng Nhân cơ hồ luôn đáp sai lời muốn hỏi. Hiên Long vội vàng truyền âm nói: " Lão đệ, đừng nóng vội."

Ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Vụ Tinh Thượng Nhân, chỉ nghe nàng nhàn nhạt nói: " Hai người kia ta thấy qua, chính là Tán tiên gì đó."

Lý Cường không khỏi nhịn được mừng rỡ luôn miệng nói: " Ai nha, rốt cuộc tìm được rồi? Bọn họ ở nơi nào? Bọn họ ở nơi nào?"

Kiền Thiện Dong cảm thấy không hay, hắn nghe ra ngữ khí của Vụ Tinh Thượng Nhân không tốt, lập tức đề phòng, đồng thời truyền âm cấp Hiên Long. Nhìn bộ dáng mừng rỡ như điên của Lý Cường, hắn biết lúc này nói cái gì Lý Cường cũng không chịu nghe.

Vụ Tinh Thượng Nhân nhàn nhạt nói: " Nga, rất xin lỗi, bọn họ bị ta cấm chế rồi."

Lý Cường giống như bị một chậu nước băng đổ vào đầu, thất thanh kêu lên: " Cái gì?"

Vụ Tinh Thượng Nhân lạnh như băng nói: " Bởi vì bọn họ đánh thức ta, hơn nữa không biết chết sống theo ta động thủ, nhất là người này, mở miệng không nề mặt ai." Nàng tiện tay vung lên, màu lam tinh mang lập tức tụ tập, huyền hóa ra bộ dáng của Kỳ Quân Sát.

Lý Cường hét lớn: " Đó chính là sư tôn của ta!" Hào khí đột nhiên khấn trương lên.

Vụ Tinh Thượng Nhân cười lạnh nói: " Người sư tôn? Nói hưu nói vượn! Sư tôn người thực lực so với người còn kém xa, hắn làm sao có thể...hừ, các người muốn đến gây chuyện phải không?"

Lý Cường dở khóc dở cười nhìn Vụ Tinh Thượng Nhân, nói: " Ta không có việc gì làm mà phải chạy đến Cực Huyền Bằng Nhân tìm tiền bồi nháo sự? Người...người là tiền bồi, còn có ý trách móc với đám văn bồi chúng ta hay sao? Người muốn thế nào mới chịu trả đại ca và sư tôn của ta?" Hắn cố nén sự phẫn nộ trong lòng, cố gắng nói đạo lý với nàng.

Vụ Tinh Thượng Nhân bá đạo nói: " May là ta đã tỉnh, cho nên không thêm so đo sự quấy rầy của các người, lập tức rời khỏi Huyền Hải của ta, nếu không ta cũng giam cầm các người!"

Kiên Thiện Dong ngạnh cứng nói: " Tiền bồi, hắn là đệ tử của Thanh Đế, xin tiền bồi lưu một phần tình."

Ai ngờ Vụ Tinh Thượng Nhân ha ha cười to: " Thanh Đế là ai? Chẳng lẽ ta chỉ ngủ mà cảm giác...mọi thứ đều cũng thay đổi hay sao?"

Ba người Kiên Thiện Dong không dám tin tưởng nhìn nàng, nàng không ngờ lại tiềm tu nhiều năm như vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Lý Cường rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hắn cắn răng nói: " Ta chỉ muốn xác định một điểm, sư tôn và đại ca ta còn sống không?" Ngữ khí hắn tràn ngập sự uy hiếp, đừng nói là Cổ tiên nhân nghe xong chịu không được, dù là người bình thường cũng không cam lòng yếu thế.

Cũng quả nhiên Vụ Tinh Thượng Nhân không quan tâm, nói: " Ân, còn sống thì thế nào? Đã chết thì sao?" Nàng tò mò nhìn Lý Cường, từ sau khi tu luyện thành, rất ít có người dám nói chuyện như vậy với nàng, Lý Cường xem như là người thứ hai, người thứ nhất chính là sư tôn hắn Kỳ Quân Sát, hai thầy trò này không ngờ cũng giống như nhau, nàng nhất thời cảm giác rất có thú vị.

Lý Cường cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắn phát giác Vụ Tinh Thượng Nhân này căn bản là không quan tâm gì tới mình, trong lòng không nhịn được càng thêm lo lắng cho an nguy của đại ca và sư tôn. " Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!" Hắn cũng dứt khoát nói ra.

Vụ Tinh Thượng Nhân nũng nịu cười nói: " Yêu, tiểu tử kia thật lợi hại, nói cho người, bọn họ bị ta áp tiến vào trong hạch tâm huyền khí, tại địa phương đó, ai biết bọn họ sống hay là chết!" Nàng hăng hái nhìn Lý Cường, tựa hồ muốn xem Lý Cường có phản ứng thế nào.

Lý Cường đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói: " Nguyên lai là như vậy." Hắn xoay người hướng Kiên Thiện Dong và Hiên Long thi lễ, nói: " Kiên đại ca, Hiên Long lão ca, các người đi thôi, chuyện này ta tự mình giải quyết."

Kiên Thiện Dong và Hiên Long đều cũng ngây người, không biết Lý Cường muốn làm gì. Kiên Thiện Dong nói: " Lão đệ, chúng ta đi ra ngoài lại nghĩ biện pháp." Hiên Long biết rõ cách làm người của Lý Cường, hắn biết Lý Cường sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tinh Vụ Sa trên mặt Vụ Tinh Thượng Nhân lặng yên ba động, nàng đương nhiên biết Lý Cường muốn liều mạng, nhưng nàng căn bản không sao cả, vẫn như trước vững vàng đứng yên, hình như là một người ngoài cuộc đứng xem.

Lửa giận của Lý Cường sôi trào, kim mang trong hai mắt bắn ra như tia chớp, hắn hoàn toàn chìm vào cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, Cổ Thần Chú Ngữ trên Diễm Chú Thần Giáp giống như tinh không xoay tròn, ở mặt giáp lưu động rất nhanh, Cửu Diễm Lưu trên vai hắn không ngừng nuốt vào phun ra, phun kim mang. Hắn xoay người lại, âm trầm sâm sâm nhìn chằm chằm Vụ Tinh Thượng Nhân.

Kiên Thiện Dong và Hiên Long không hẹn mà cùng lui về phía sau một khoảng cách, hai người không biết làm sao đành chỉ đứng nhìn. Tranh đấu với Cổ tiên nhân, đối với hai người bọn họ có điểm không thể tư nghị, đây không phải là việc tranh đấu chết sống cùng một tầng thứ, cơ hồ là phải thua không thể nghi ngờ, bọn họ nghĩ không ra Lý Cường liều mạng với Vụ Tinh Thượng Nhân sẽ có phần thắng gì.

Trong lòng Vụ Tinh Thượng Nhân có điểm nghi hoặc, nàng nhận thấy được Lý Cường thật sự muốn động thủ.

Gương mặt Lý Cường không chút thay đổi, nói: " Có lẽ người nghĩ đại ca và sư tôn ta không đáng giá nhắc tới, nhưng bọn họ là thân nhân và bằng hữu của ta, cho nên, thỉnh tiền bồi minh xác trả lời, bọn họ còn sống hay đã chết?"

Kim Tôn Thần Tâm kịch liệt nhảy lên, cả người Lý Cường giống như liệt hỏa đang thiêu đốt, tản mát ra khí thể điên cuồng, hấn liều mạng nhìn thẳng Vụ Tinh Thượng Nhân.

247. Chương 247

Lý Cường đã rối loạn tâm thần, dựa theo thói quen dĩ vãng của hắn, sẽ không dùng vũ lực giải quyết vấn đề, hắn nguyên là thương nhân, thích dùng cách đàm phán câu thông hóa giải nguy cơ, nhưng từ lúc tu thần, thực lực nhanh chóng bành trướng, dựa vào thực lực hấn đích xác giải quyết không ít vấn đề, lúc này đây chuyện lại liên quan tới đại ca và sư tôn của hắn, ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là đánh bại đối thủ cứu ra đại ca và sư tôn, hoàn toàn không có lo lắng làm như vậy có thể đạt tới mục đích hay không.

Vụ Tinh Thượng Nhân khinh thường hừ một tiếng, Lý Cường rốt cuộc bị nàng chọc giận, hấn quát to: ” Đi tìm chết!” Cửu Diễn Lưu giống như hồng lưu chạy chồm, chia làm bốn đạo kim mang cấp tốc đánh tới.

Kiên Thiện Dong và Hiên Long không nghĩ tới Lý Cường thật dám động thủ, Kiên Thiện Dong hét lớn: ” Vụ Tinh Thượng Nhân, xin hạ thủ lưu tình.”

Hiên Long lặng yên thuấn chuyển qua một bên, tùy thời chuẩn bị ra tay cứu trợ Lý Cường.

Vụ Tinh Thượng Nhân cũng không nghĩ tới Lý Cường dám động thủ, trên người nàng đột nhiên bùng xuất ra một đoàn huyền khí màu lam đậm, ngay sau đó mọc lên bảy khóa minh châu chói mắt, hóa thành bảy khóa lưu tinh vờn quanh thân nàng.

Kim quang của Cửu Diễn Lưu chạm vào huyền khí màu lam đậm, chỉ nghe ” phốc xích” một thanh âm vang lên, giống như một cây gậy sắt cháy đỏ cắm vào trong nước băng, một cỗ hàn khí lạnh như băng theo kim mang Cửu Diễn Lưu nghịch hành mà lên. Lý Cường phát giác không đúng, liền sực cổ tay thật mạnh, lập tức thuấn đi ra, ở tại chỗ lưu lại một phân thân.

Trong phút chốc, cỗ huyền khí đem phân thân của Lý Cường ngưng tụ thành một đại khối băng.

Vụ Tinh Thượng Nhân nhất thời không ngờ, nàng cười hì hì nói: ” Người cũng quá kém đi.” Nàng khấu ngón tay bắn ra, bảy khóa minh châu vờn quanh thân bay ra một viên, thẳng tắp chàng đi tới, chỉ nghe một tiếng thanh thủy, phân thân của Lý Cường bị đánh trúng nát bấy.

Vụ Tinh Thượng Nhân lập tức phát hiện không đúng, đắc thủ thật quá dễ dàng.

Kiên Thiện Dong và Hiên Long biết Lý Cường biết ngoài thân hóa thân, hai người mặc dù đã chuẩn bị tùy lúc cứu trợ, nhưng không dám trực tiếp ra tay, bọn họ biết chỉ cần mình không ra tay tranh đấu, Vụ Tinh Thượng Nhân sẽ không chủ động công kích. Bằng thực lực ba người bọn họ có thể làm cho Vụ Tinh Thượng Nhân không chiếm được tiện nghi, nhưng tuyệt đối không cách nào thắng được nàng, ở chỗ này nàng trước tiên chiếm địa lợi, một khi quan hệ cường cứng lên, Lý Cường sẽ không có khả năng cứu ra đại ca và sư tôn của hắn. Đối với điểm này Kiên Thiện Dong và Hiên Long có cái nhìn giống nhau, hai người không hẹn mà cùng chọn lựa khoan tay đứng nhìn.

Lý Cường từ bên trái lặng yên hiển lộ ra, đồng thời phía trên cũng xuất hiện một Lý Cường, tiếp theo bên phải, mặt sau, phía dưới đồng thời có năm Lý Cường hiện thân. Vụ Tinh Thượng Nhân kinh ngạc nói: ” Di, ngoài thân hóa thân?” Nàng có chút không xác định, chính thức ngoài thân hóa thân, mỗi một phân thân đều có thực lực của bản thể, nếu có thể tu luyện tới mức tận cùng, mỗi một phân thân còn có thực lực toàn bộ của bản thể. Nàng rất nhanh nhận ra Lý Cường chỉ là sơ học, nhưng điều này cũng đủ làm cho nàng giật mình.

Năm Lý Cường cơ hồ đồng thời ra tay, kim mang của Cửu Diễn Lưu phảng phất như cơn sóng gió động trời đánh về phía Vụ Tinh Thượng Nhân. Lý Cường chìm vào cảnh giới Phong Cuồng Chi Tâm, uy lực của Cửu Diễn Lưu cũng càng kinh người.

Vụ Tinh Thượng Nhân đồng thời chống đỡ năm người, lực lượng hoàn toàn phân tán. Làm Cổ tiên nhân, nàng khinh thường chuyện tránh né, cho dù đối thủ phân thân thành năm người. Nàng còn có một ảo giác, phàm người chỉ sơ học ngoài thân hóa thân, lúc phân thân thì lực lượng bản thể đều cũng giảm xuống rất nhiều, nhưng nàng còn không biết, phân thân của Lý Cường mặc dù là tâm pháp chính tông, nhưng bước

cúi đầu hẩn không có học hiểu, hẩn là dùng kim khôi lỗi thay thế phân thân, cho nên bản thể lực lượng của hẩn một chút cũng không yếu bớt.

Lý Cường đổ bạc chính là đổ nàng suy đoán sai lầm, nhìn thấy Vụ Tinh Thượng Nhân ra tay, trong lòng Lý Cường nhin không được muốn hoan hô, hẩn kiệt lực đem hết toàn lực tương tất cả lực lượng tiến vào trong Cửu Diễn Lưu, tốt nhất một kích là có thể làm Vụ Tinh Thượng Nhân bị thương nặng, như vậy hẩn mới có tư cách đàm phán.

Vụ Tinh Thượng Nhân tựa hồ kinh nghiệm tranh đấu không đủ, bảy khóa minh châu vờn quanh thân nàng cũng là thần khí, đó là bảo bối nàng có được từ Cổ Thần Tàng, từ sau khi có được thần khí thuần hàn tính này, nàng ở trong Cực Huyền Băng Nhân cấu tạo một Huyền Hải, chuyên môn ở chỗ này tu luyện, hơn nữa đưa thần khí dung hợp tiến vào bản thể, bảy khóa minh châu này được gọi là Thất Huyền Châu.

Năm Lý Cường trong chớp mắt vỡ vụn bốn người, Lý Cường chính thức đã phát huy Cửu Diễn Lưu tới cực hạn, hẩn kêu lên quái dị: " Ta chém!" Không chỉ có Kiền Thiện Dong và Hiên Long trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Vụ Tinh Thượng Nhân cũng cảm thấy một trận rét lạnh, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy, tranh đấu là liều mạng như thế.

Không gian Huyền Hải bị Vụ Tinh Thượng Nhân cấm chế, vách băng chắc chắn có thể hấp thu tuyệt đại bộ phận lực đánh sâu vào.

Cửu Diễn Lưu của Lý Cường xác thực đánh vào trên Thất Huyền Châu. Loại phương pháp dùng pháp bảo đấu thần khí rất hiếm thấy, uy lực của thần khí vượt quá bình thường, như vậy cũng đối cứng tranh đấu, vô luận là ai cũng không muốn làm, chỉ có loại quái nhân như Lý Cường, đối với thần khí tiên khí đều không quan tâm, cho dù Cửu Diễn Lưu bị hủy hẩn cũng không hề cổ kị.

Hai kiện thần khí ngạnh sanh chàng vào một chỗ.

Vụ Tinh Thượng Nhân bị Lý Cường dọa, nàng luống cuống tay chân tăng lên uy lực của Thất Huyền Châu, nhưng đã không còn kịp rồi.

Một tiếng nổ vang, giống như núi băng địa liệt, cả vách băng của Huyền Hải đều cũng chấn chiến lên, băng tinh rối loạn chung quanh bay múa. Trong không gian nhỏ hẹp như vậy mà dùng thần khí đánh nhau chết sống, cũng chỉ có Lý Cường dám làm như vậy.

Kiền Thiện Dong đem Thiên Thần Chi Nộ bảo vệ cho mình và Hiên Long. Trong lòng hai người bọn họ âm thầm kêu khổ, nếu Huyền Hải sụp đổ, muốn đi ra ngoài thì sẽ khó khăn.

Lý Cường và Vụ Tinh Thượng Nhân cùng bị đánh bay.

Lý Cường giống như mũi tên rời khỏi dây cung bay đi, ầm ầm tạt vào trong vách huyền băng, phun ra một ngụm máu màu vàng, một cổ hàn khí tuyệt đại tập lên thân, cùng thời gian, hẩn không thể động đậy.

Vụ Tinh Thượng Nhân cũng chịu không được, nàng mặc dù không có bị thương, nhưng quang huy của Thất Huyền Châu ảm đạm xuống. Nàng bị chàng đến cuống quýt lui về phía sau, Tinh Vụ Sa trên mặt cũng vung lên cao cao, cũng may không người nhìn thấy dung mạo của nàng.

Vách băng Huyền Hải tăng lớn tăng lớn sụp đổ xuống tới, cả không gian tràn ngập vụ khí bạch mang mang, tiếng chấn vang oanh long long còn kèm theo một trận vỡ vụn thanh thúy. Kinh lực do thần khí phát ra chấn động Huyền Hải, đem Huyền Hải hết thủy giảo đến hoàn toàn rối loạn.

Vụ Tinh Thượng Nhân bị chọc giận, cho tới bây giờ nàng không có nếm qua khổ sở như vậy, để cho nàng phải xót xa chính là Thất Huyền Châu, bị Cửu Diễn Lưu ngạnh sanh đánh vào, còn chưa phát huy tác dụng thì đã bị thương nặng. Phải biết rằng thần khí cơ hồ cũng có linh tính, nếu muốn khôi phục trạng thái nguyên lai, nàng phải tu luyện một lần nữa, hơn nữa trải qua lần bị thương nặng này, có chút diệu dụng của Thất Huyền Châu cũng không thể xuất ra được nữa.

Kiền Thiện Dong và Hiên Long rất nhanh bay đến bên cạnh Lý Cường, đào hẩn ra từ trong vách băng. Chỉ thấy trên người hẩn che kín sương lạnh, hai mắt đóng chặt, Cửu Diễn Lưu cũng bị chàng hời vào trong cơ thể, nếu không có Diễn Chú Thân Giáp, Cửu Diễn Lưu có lẽ đã bay mất ra ngoài không tìm được nữa.

Kiên Thiện Dong nhẹ nhàng điểm vào trước ngực Lý Cường, tiên linh khí chấn động một chút, Lý Cường nhất thời tỉnh táo lại. Hắn hừ nhẹ một tiếng, Hỏa Tinh ẩn phục trước ngực thần giáp đột nhiên động lên, một vòng tử hoa rất nhỏ theo thần giáp lan tràn ra, vài giây sau, cổ hàn khí đã bị cuốn sạch sẽ.

Lý Cường tiện tay xuất ra một viên Khô Thanh Thần Đan định uống, Kiên Thiện Dong vội vàng ngăn lại: " Lão đệ, dùng Quy Nguyên Thần Đan được rồi, dùng Khô Thanh Thần Đan ngươi chịu không được."

Thay đổi một viên Quy Nguyên Thần Đan ăn vào, Lý Cường một lần nữa tỉnh lại tinh thần. Biểu hiện một kích vừa rồi, loan báo thực lực của Vụ Tinh Thượng Nhân siêu phàm nhập thánh, hẳn cần bản không có cách nào so sánh, nếu Vụ Tinh Thượng Nhân động thủ trước, thì bản thân mình không có khả năng cơ hội dùng Cửu Diễn Lưu đánh bừa liều mạng như thế.

Một ngụm máu tươi phun ra xong, Lý Cường đã thoát ly cảnh giới Phong Cường Chi Tâm. Hắn đột nhiên tỉnh táo lại, cách làm liều mạng như vậy thật là quá ngu xuẩn, chẳng những giải quyết không được vấn đề, mà còn kích động thêm mâu thuẫn.

Hắn lặng lẽ truyền âm cấp Kiên Thiện Dong và Hiên Long, dặn dò vài câu xong, chuyển thân đi tới trước người Vụ Tinh Thượng Nhân.

Vụ Tinh Thượng Nhân còn đang cẩn thận xem xét Thất Huyền Châu, nàng tức giận đến cả người tóc tóc phát run, đó là bảo bối giao tu tính mạng với nàng, trong đó có một viên châu đã bị liệt tổn, đã được nàng phong bế lại. Nàng mạnh mẽ đứng lên, vừa muốn nói lời ngạo mạn, Lý Cường đưa tay ngăn cản nói: " Thượng Nhân chậm đã, nghe ta nói xong thì động thủ cũng chưa muộn!"

Không đợi nàng mở miệng, Lý Cường ngay sau đó nói: " Ta thừa nhận thực lực không bằng ngươi, nhưng Thượng Nhân cũng đừng xem thường người khác, ta sẽ toàn lực ứng phó với Thượng Nhân."

Vụ Tinh Thượng Nhân một trận cười lạnh: " Nga, chỉ bằng vào hai La Thiên Thượng Tiên này sao?"

Kiên Thiện Dong chen lời: " Hắn là bằng hữu của Nguyên Cổ Thượng Nhân."

Hiên Long cũng nói: " Nếu hắn xảy ra việc, Thanh Đế cũng sẽ tìm tới, tên nguyên lai của Thanh Đế chính là Nguyên Mộc Thượng Nhân."

Trong lòng Vụ Tinh Thượng Nhân nhảy lên, nói giỡn sao, Nguyên Cổ Thượng Nhân và Nguyên Mộc Thượng Nhân đều là một trong những người đồng lứa cổ xưa lợi hại nhất, tiểu tử này không ngờ có liên lạc với bọn họ. Nàng không nhịn được có chút cảm giác tiến thoái lưỡng nan(tiến lui đều khó)

Nhìn thấy Vụ Tinh Thượng Nhân trầm mặc không nói, Lý Cường nói: " Nếu Thượng Nhân chịu thả sư tôn và đại ca ta, tiểu tử tùy tiện cho Thượng Nhân xử phạt, quyết không phản kháng!" Hắn biết không thể làm cho Vụ Tinh Thượng Nhân cảm thấy khó khăn, phải để cho nàng có thang leo xuống, nếu không cục diện sẽ không thu xếp được.

Kiên Thiện Dong nghe Lý Cường nói như vậy không khỏi bối rối, Lý Cường đáp ứng Vụ Tinh Thượng Nhân tùy tiện xử trí, hẳn lại không dám đáp ứng, Nguyên Cổ Thượng Nhân từng dặn dò hắn, nhất định phải đi theo Lý Cường mới có thể giải quyết chính vấn đề của mình. Hắn vội vàng nói: " Vụ Tinh Thượng Nhân, ta nghĩ đây là một hiểu lầm, Thượng Nhân là tiền bối, xin đừng vì vấn đề mà tức giận."

Vụ Tinh Thượng Nhân do dự một chút, nhưng khi nghĩ tới Thất Huyền Châu bị hao tổn làm nàng không cách nào nhịn được sự tức giận này. Nàng lạnh lùng nói: " Thiên Cô ta nhận thức, đừng cố dùng nàng hù dọa ta, hừ! Nguyên Mộc Thượng Nhân dĩ nhiên cũng biến thành Thanh Đế, tiên giới do hắn làm chủ hay sao? Đáng tiếc hắn không quản được ta!"

Lý Cường ba người nghe được da đầu cũng tê rần, Vụ Tinh Thượng Nhân không ngờ là cùng Thiên Cô là người cùng thời đại. Lý Cường càng lo lắng an nguy của đại ca và sư tôn, hắn đột nhiên nhớ tới từng thu được một ngọc đồng giản, bên trên có lưu hai chữ " Cẩn thận", có lẽ là muốn cho hắn cẩn thận Vụ Tinh Thượng Nhân này.

Lý Cường hỏi: " Thượng Nhân phải thế nào mới chịu thả đại ca và sư tôn của ta?" Hắn bây giờ không tin Vụ Tinh Thượng Nhân đã giết chết Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, theo thực lực của nàng, thì sẽ khinh thường chuyện giết chết hai người họ.

Vụ Tinh Thượng Nhân đột nhiên yêu kiều cười rộ lên: "Nga, nguyên lai người muốn hai người nọ, được a, ta để cho người đi gặp bọn họ, nhưng có một điều kiện..."

Lý Cường nhất thời tim đập như trống trận, hần đoán không sai, Vụ Tinh Thượng Nhân quả nhiên không có giết chết Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát. Hần lập tức đáp: "Được! Chỉ cần đại ca và sư tôn ta hoàn hảo không tổn hao gì, điều kiện gì ta cũng đều đáp ứng."

Kiên Thiện Dong bắt đầu lắc đầu, Lý Cường nói như vậy rõ ràng đã buông tha cho việc chống cự thỏa hiệp rồi. Trong lòng Hiên Long cũng rất khó chịu, Vụ Tinh Thượng Nhân này thật sự là quá ngông cuồng quá bá đạo.

Mục đích của Lý Cường trước tiên cứu người, hết thấy chờ cứu được người đi ra rồi hãy nói.

Vụ Tinh Thượng Nhân nói: "Tốt, nếu như vậy người đứng trên bình đài trên mặt hồ kia đi." Nàng vừa nói vừa khấp động linh huyền, một bình thai màu lam huyền băng từ trong Huyền Băng Tinh Túy trong hồ chậm rãi mọc lên.

Lý Cường thoáng có chút do dự, hần biết cứ như vậy mình sẽ rơi vào trong vòng nắm giữ của Vụ Tinh Thượng Nhân, nhưng hần tin tưởng dựa vào thân phận Cổ tiên nhân của Vụ Tinh Thượng Nhân, nàng sẽ không làm chuyện nói mà không giữ lời.

Vụ Tinh Thượng Nhân phát ra một trận cười duyên, tựa hồ cười nhạo Lý Cường không dám đi xuống. Lý Cường không hề do dự, phi thân rơi vào bình đài, không chút sợ hãi mà nhìn nàng.

Vụ Tinh Thượng Nhân thả linh huyền trong tay, chỉ thấy chung quanh bình thai phun khởi vô số Huyền Băng Tinh Túy, trong phút chốc đem bình thai ngưng tụ thành một khối huyền băng thật lớn. Lý Cường có Cửu Diễn Lưu hộ thân, bởi vậy trong huyền băng tự nhiên hình thành một vòng trống rỗng. Hần trầm giọng nói: "Thả đại ca và sư tôn của ta."

Vụ Tinh Thượng Nhân cười duyên nói: "Ta hình như không có đáp ứng người sẽ thả bọn họ ra, ha ha."

Hiên Long nhướng mày lên, nghiêng đầu nói: "Thượng Nhân nói chuyện cũng không giữ lời hay sao?"

Lý Cường biết Vụ Tinh Thượng Nhân còn có chuyện nói, hần tỉnh táo chờ đợi.

Vụ Tinh Thượng Nhân vui vẻ vỗ tay cười nói: "Tiểu tử khờ khạo kia! Ta mặc dù không thả bọn họ, nhưng ta có thể tống người đi gặp bọn họ, về phần làm sao đi ra, lặc lặc, các người tự mình nghĩ biện pháp đi." Nàng lại khấp động linh huyền.

Kiên Thiện Dong vội vàng truyền âm nói: "Dùng Định Tinh Bàn nhớ kỹ phương vị, dựa vào uy lực vô kiên bất tồi của thần khí và chỉ dẫn của Định Tinh Bàn, sẽ không bị trận pháp mê hoặc, chúng ta tại..." Không đợi hần truyền âm xong, linh huyền của Vụ Tinh Thượng Nhân đã phóng thích ra, huyền băng bình thai hấp trụ Lý Cường rất nhanh lâm vào trong hồ.

Hiên Long nóng nảy: "Thượng Nhân, người đem hần truyền đi đâu?"

Vụ Tinh Thượng Nhân cười khanh khách nói: "Truyền đi đâu? Đương nhiên cùng với bằng hữu hần gặp mặt, lặc lặc, địa phương nọ là hạch tâm bộ vị, nếu thực lực hần cường đại, muốn đi ra thì là vấn đề không lớn, nếu không có thực lực...vậy ở bên trong chậm rãi tu luyện, lúc nào có thực lực thì lúc đó đi ra."

Kiên Thiện Dong truyền âm cho Hiên Long: "Tạm thời đừng đấu với nàng, chúng ta không phải đối thủ." Mặt hần không chút thay đổi nhìn Vụ Tinh Thượng Nhân nói: "Đã như vậy, chúng ta cáo từ trước, sau này còn gặp lại." Hai người xoay người muốn chạy.

Vụ Tinh Thượng Nhân đột nhiên nói: "Chậm đã, nơi này của ta dù không phải chỗ gì tốt, nhưng cũng không phải tùy ý muốn đi muốn tới. Nơi này là nơi ta tử mị bố trí ẩn cư, bây giờ bị các người làm cho rối loạn, cứ như vậy đi, có phải xem trong mắt không người?"

Kiên Thiện Dong và Hiên Long biết không hay, xem bộ dáng Vụ Tinh Thượng Nhân không chịu từ bỏ ý đồ. Kiền Thiện Dong trầm giọng nói: "Người định như thế nào?"

Vụ Tinh Thượng Nhân cười khanh khách nói: "Không có gì, ta muốn các người bồi Huyền Hải của ta." Lời này nói xong vô lễ cực kỳ.

Kiên Thiện Dong giận quá mà cười: " Ha ha! Thượng Nhân nói thử xem, làm sao mà bồi?"

Vụ Tinh Thượng Nhân chậm rãi nói: " Phục hồi như cũ cho ta là được."

Kiên Thiện Dong và Hiên Long trong lòng hiểu được, trường tranh đấu này là không thể tránh khỏi. Kiên Thiện Dong cũng không phải dễ chọc, hần cười lạnh nói: " Nguyên lai Thượng Nhân có yêu cầu này, điều này rất dễ dàng làm được thôi..." Hần lặng lẽ truyền âm nói: " Mộc Long, người mau chuẩn bị, chờ lúc ta cười to, lập tức thuận chuyển qua miệng băng huyết lúc chúng ta tới, nếu tới kịp, đem vách động khẩu kia cấm chế cho ta, ngàn vạn lần đừng do dự."

Vụ Tinh Thượng Nhân nhàn nhạt nói: " Đừng có truyền âm, có chuyện cứ lớn tiếng nói." Nàng không có thực lực như Nguyên Cổ Thượng Nhân, có thể nghe được La Thiên Thượng Tiên truyền âm, nhưng cũng biết bọn họ đang truyền âm với nhau.

Kiên Thiện Dong nói: " Như thế, thỉnh Thượng Nhân lui ra phía sau, do ta tới thu thập Huyền Hải."

Vụ Tinh Thượng Nhân nghĩ không ra Kiên Thiện Dong dùng biện pháp gì khôi phục Huyền Hải, nàng theo lời thuận chuyển qua một bên, tò mò nhìn.

Kiên Thiện Dong hơi cúi người, tựa hồ như bộ dáng đang hành lễ, đột nhiên, hần cất tiếng cười to: " Ha ha! Người đối gạt người quá đáng!"

Thiên Thần Chi Nộ phát ra kim mang chói mắt như mặt trời, Kiên Thiện Dong rút cuộc ra tay.

Hiên Long vừa lúc Kiên Thiện Dong cười to đồng thời thuận chuyển qua động khẩu, hai tay hần cấp tốc kháp động tiên linh huyền, tốc độ cực nhanh giống như ngàn tay tề động, vô số đạo kim quang bắn ra, trong phút chốc cấm chế tất cả động khẩu.

Kiên Thiện Dong vẫn cẩn thận che giấu Thiên Thần Chi Nộ, Vụ Tinh Thượng Nhân không có chú ý tới hần cũng có thần khí. Đây là chỗ cao minh của Kiên Thiện Dong, nếu ngay từ đầu hần hiển lộ ra Thiên Thần Chi Nộ, Vụ Tinh Thượng Nhân nhất định sẽ dùng phương pháp khác sửa trị bọn họ, cũng tuyệt sẽ không sợ ý khinh thường như thế.

Hai sừng nhọn của Thiên Thần Chi Nộ quang mang chói mắt nhảy lên, cả Huyền Hải kịch liệt rung động lên.

Vụ Tinh Thượng Nhân phát giác mình lại thất ngộ, nàng phần nộ chém ra ống tay áo, vô số huyền khí màu lam đậm từ mặt hồ mọc lên, nhưng đã không còn kịp rồi. Kiên Thiện Dong cố tình đem Huyền Hải chấn sụp, hần không có bản khoản như Lý Cường, một khi buông phóng ra ngoài thì thập phần hết sức đáng sợ, hơn nữa công lực của hần còn cao hơn Lý Cường nhiều lắm, hơn nữa uy lực của thần khí, Vụ Tinh Thượng Nhân nhất thời luống cuống tay chân.

Kiên Thiện Dong quát to: " La Thiên Thượng Tiên cũng không phải dễ trêu chọc đâu! Sất!"

Đại khối đại khối huyền băng rơi xuống tới tám mây mặt, Vụ Tinh Thượng Nhân chuyển thân thuận chuyển ra phía sau một băng động khẩu, nhưng lại kinh ngạc phát hiện động khẩu đã bị cấm chế. Loại cấm chế này đối với nàng mà nói là rất dễ dàng cởi, nhưng mà nàng lại không có thời gian.

Nàng kêu lên một tiếng chói tai, Thất Huyền Châu lại vờn quanh thân. Không đợi nàng bố trí tốt cấm chế, uy lực của Thiên Thần Chi Nộ đã phát ra. Một tiếng bạo liệt cực kỳ trầm muộn vang lên, vách băng của Huyền Hải rút cuộc chống đỡ không được, rất nhanh sụp đổ xuống tới.

Kiên Thiện Dong còn chưa thỏa mãn, trong lúc thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, hần đồng thời kháp động Tê Thiên Lô, thuận tay đánh ra liên lập tức thuận chuyển qua bên người Hiên Long, quát to: " Chạy mau!" Hai người yểm trong kim mang của Thiên Thần Chi Nộ, giống như một đạo kim hồng, bay nhanh hướng ra phía ngoài chạy trốn.

Uy lực của Tê Thiên Lô đặt trong một không gian nhỏ hẹp như vậy thì triển, ngay cả Kiên Thiện Dong cũng không dám tưởng tượng có hậu quả gì. Phía sau truyền đến tiếng bạo vang như sét đánh liên châu, vách động càng cấp tốc sụp đổ xuống thật nhanh.

Hiên Long không có nhìn thấy Kiền Thiện Dong đánh ra Tê Thiên Lô, hấn cảm thấy động tĩnh phía sau không đúng, hỏi: "Kiền đại nhân, người..."

Kiền Thiện Dong cười lạnh một tiếng, nói: "Ta phát ra một Tê Thiên Lô, hừ, để cho nàng chậm rãi hưởng thụ đi thôi, trong mắt không người! Cổ tiên nhân lợi hại lắm sao? Mẹ kiếp, trơ mắt nhìn lão đệ bị hãm đi vào, thật sự là uất ức không chịu nổi!"

Hiên Long ngẫm lại, cảm thấy không ổn, hấn rời tay bay ra một viên tinh sa, một lưu ngân quang chợt lóe rồi mất.

Hai người rất nhanh bay đến vị trí bằng nhãn, không chút suy tư thuận di đi tới. Vừa mới hiển xuất thân hình, liền nghe được tiếng cười duyên khanh khách, Kiền Thiện Dong và Hiên Long nhất thời choáng váng, không nghĩ tới Vụ Tinh Thượng Nhân còn nhanh hơn bọn họ.

Theo tiếng cười khanh khách, Vụ Tinh Thượng Nhân hiển xuất thân hình. Nàng tựa hồ rất bình tĩnh, nói: "Không tệ, La Thiên Thượng Tiên...ta ghi nhớ danh hào này, Huyền Hải sụp đổ là có thể vậy khốn ta sao? Người cũng quá ngây thơ rồi."

Kiền Thiện Dong chuyển niệm lại hiểu được chuyện gì xảy ra, hấn ngăn chặn sự chấn động trong nội tâm, mặt không chút thay đổi nói: "Là ta quá sơ ý rồi, Thượng Nhân không hổ là Hàn Nữ, dùng huyền băng đè ép là không hữu dụng, bất quá, Thượng Nhân muốn ở chỗ này vậy khốn chúng ta sợ rằng cũng không dễ dàng đâu."

Vụ Tinh Thượng Nhân vỗ tay nói: "Người rất thông minh, trước tiên phá đi Huyền Hải của ta, nhưng người cho rằng có thể chạy ra lòng bàn tay của ta sao?"

Kiền Thiện Dong nói: "Hừ, nếu Thượng Nhân không chịu buông tha cho chúng ta, nói không được, chúng ta không thể làm gì khác hơn là phải thử một lần."

Trong lòng bàn tay Hiên Long đột nhiên bay ra vài sợi kim tuyến, trên cổ tay bay nhanh xoay tròn, hấn nói: "Vụ Tinh Thượng Nhân là tiền bối cao nhân, văn bối phải liên thủ rồi."

Vụ Tinh Thượng Nhân ngẩn ra, cười duyên nói: "Yêu, La Thiên Thượng Tiên mà cũng biết liên thủ? Thật sự là mắt mắt xấu hổ a, nếu ngay từ đầu các người liên thủ, ta còn có điều băn khoăn, bây giờ chỉ bằng hai người các người, có đúng là muộn rồi không?"

Trong lòng Kiền Thiện Dong hối hận, nếu để cho Xích Minh và Đại Nam Phong Ngự cùng nhau đi xuống, dựa vào năm người với ba kiện thần khí, Vụ Tinh Thượng Nhân có cuồng hơn cũng không dám xem nhẹ. Hấn không chút phản ứng, nói: "Tiền bối là Cổ tiên nhân, chẳng lẽ cũng muốn đơn đấu với văn bối hay sao?"

Vụ Tinh Thượng Nhân cười hì hì nói: "Lạc lạc, ta không sao cả, có thêm mấy người ta cũng không quan tâm."

Hiên Long đột nhiên nói: "Nếu Vụ Tinh Thượng Nhân không quan tâm, chúng ta còn có hai bằng hữu tới rồi." Đang khi nói chuyện, hai đạo kim quang hiện lên, Xích Minh và Đại Nam Phong Ngự tới rồi.

Vụ Tinh Thượng Nhân cảm thấy không hay, nàng không có nghĩ tới lại có nhiều người như vậy, hơn nữa nàng liếc mắt một cái thì nhận ra trong tay Xích Minh có thần khí, trong lòng kinh ngạc cực kỳ, ở đâu có nhiều thần khí như vậy?

Xích Minh vừa đến liền lớn tiếng hỏi: "Đại ca ta ở nơi nào?"

Đại Nam Phong Ngự lặng lẽ truyền âm nói với Kiền Thiện Dong: "Kiền đại ca, có cao thủ lợi hại tới, ở phía sau, chúng ta nhận được tinh sa của Mộc Long liền chạy tới trước."

Kiền Thiện Dong thể mới biết là do tín hiệu Hiên Long truyền lại. Hấn truyền âm hỏi: "Là ai tới?"

Đại Nam Phong Ngự truyền âm nói: "Thiên Chân Thượng Nhân."

Kiền Thiện Dong vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới lúc mấu chốt này Thiên Chân Thượng Nhân lại tới, trong lòng nhất thời nhẹ đi rất nhiều, dù sao là Lý Cường cứu ra Thiên Chân Thượng Nhân, hấn hấn là sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vụ Tinh Thượng Nhân cũng là tài cao gan lớn, nàng khê cười nói: " Cho dù bốn người các người liên thủ...cũng không nhất định đấu được với ta, hì hì, đã lâu không có đánh nhau rồi, có các người tới thử xem pháp thuật ta mới tu luyện cũng không tệ." Bộ dáng này tựa hồ rất vui vẻ.

Xích Minh nhìn nàng, vui vẻ hỏi: " Cô nàng che mặt này là ai? Ai, đại ca ta chạy đi đâu rồi?"

Hiên Long nói: " Xích Minh, đừng vô lễ, nàng là Cổ tiên nhân, Vụ Tinh Thượng Nhân."

Xích Minh bĩu môi nói: " Hâm Ba Giác này thật là kỳ quái, có nhiều Cổ tiên nhân chạy đến như vậy, lão Xích ta nhìn thấy đầu cũng choáng váng luôn, bỏ đi, bất kể nàng là Cổ tiên nhân hay không, đại ca ta ở nơi nào?" Hắn tiếp tục hỏi tới.

Vụ Tinh Thượng Nhân lạnh lùng nói: " Đại ca ngươi, có phải là tiểu tử cầm Cửu Diễn Lưu? Hắn bị ta cầm chế rồi."

Xích Minh vừa nghe quái dị kêu lên: " Yêu, người dám lớn mật, dám..ai nha!" Lời còn chưa nói xong, tay Vụ Tinh Thượng Nhân vung lên, một đạo lam quang quét lại. Tay Xích Minh cũng giơ lên Đô Thiên Thần Trượng, " Oanh" một tiếng, bị chàng cuống quýt lui về phía sau. Hắn tức giận đến kêu to: " Cô nàng này lợi hại!"

Vụ Tinh Thượng Nhân phát giác bốn người này mỗi người đều là cao thủ, nàng thu hồi thái độ khinh thị, vừa muốn nói chuyện, một đạo lưu quang kim sắc bay xuống, Thiên Chân Thượng Nhân thương cảm ba ba xuất hiện trước mắt mọi người.

Vụ Tinh Thượng Nhân cả kinh, dịu dàng nói: " Thiên Chân, người tới chỗ ta để làm chi?"

Thiên Chân Thượng Nhân nói: " Hàn Nữ, thương cảm thương cảm ta đi..."

Vụ Tinh Thượng Nhân kinh ngạc nói: " Người...người sẽ không...người." Nàng quả thật không dám tin tưởng, trong bằng hữu của Lý Cường không ngờ cũng có người kia.

248. Tập 24 : Cực Huyền Bằng Nhãn -- Chương 248

Vụ Tinh Hàn Nữ và Thiên Cô hoàn toàn bất đồng, hai dạng người khác nhau, nàng sanh tính cao ngạo, ghi thù, vô lễ và lại tùy tâm sở dục, danh tiếng trong Cổ tiên nhân cũng không tốt, bởi vì thực lực của nàng cường hãn, cơ hồ không ai dám trên chọc nàng, điều này càng làm cho nàng có thêm tính cách tự tôn, ngoại trừ kiêng kỵ vài người, nàng luôn luôn là trời không sợ đất không sợ.

Thiên Chân Thượng Nhân trong Cổ tiên nhân cũng là đại danh鼎鼎, công lực hắn cực kỳ cao, hơn nữa tính cách cổ quái khó chọc, cho nên cũng không có Cổ tiên nhân nào dám chọc vào hắn. Người này am hiểu nhất chính là hồ đồ, sau hắn lại chọc giận một người, đó chính là tổ sư gia của hắn Bác Tụ Thượng Nhân, Bác Tụ Thượng Nhân mượn tay Thiên Cô đưa hắn cầm chế trong Bối Dã Đan Đỉnh, thẳng đến khi Lý Cường phóng hắn đi ra.

Thiên Chân Thượng Nhân thương cảm ba ba nói: " Hàn Nữ, đã lâu không thấy...a, được rồi, tiểu tử kia...tiểu tử kia chạy đi đâu rồi?"

Kiên Thiện Dong cung kính nói: " Hắn bị Vụ Tinh Thượng Nhân giam cầm rồi."

Thiên Chân Thượng Nhân vừa nghe, kêu to lên: " Người nói vậy! Hàn Nữ sao lại giam cầm tiểu tử kia? Hàn Nữ, có phải hắn nói vớ vẩn hay không?"

Vụ Tinh Hàn Nữ cảm thấy có chút đau đầu, nàng đương nhiên biết Thiên Chân Thượng Nhân có thực lực gì, muốn tranh đấu với hắn, cho dù có thần khí Thất Huyền Châu cũng không nhất định có thể chiến thắng, huống chi Thất Huyền Châu còn bị Lý Cường làm tổn thương một viên, rất nhiều diệu dụng cũng không thể phát huy đi ra. Nàng có vẻ có chút do dự, một hồi lâu mới nói: " Thiên Chân, tiểu tử kia dám động thủ với ta, giam cầm hắn...ta đã hạ thủ lưu tình rồi đó."

Thiên Chân Thượng Nhân đột nhiên khóc lớn lên: " Tiểu tử kia là người duy nhất ta nhìn thấy thuận mắt, người mau nhanh thả hắn ra! Ô ô oa, ta...ta dường như sau này đều là nhờ vào hắn..." Hắn khóc đến nước

mắt đầm đìa, làm mọi người nhìn thấy mà không biết làm sao. Xích Minh thì thảo luận lắm lắm: "Này...đây là chuyện gì xảy ra? Con mẹ nó có phải ta hoa mắt hay không..."

Vụ Tinh Thượng Nhân cười lạnh nói: "Thiên Chân, người đừng có giả vờ hồ đồ! Hừ, bây giờ ta có muốn thả hắc cũng không có cách nào, Huyền Hải của ta đã bị hai La Thiên Thượng Tiên hủy rớt."

Thiên Chân Thượng Nhân nước mắt mông lung nhìn Vụ Tinh Thượng Nhân nói: "Hàn Nữ, người thương cảm thương cảm lão nhân cô khổ linh đình này đi, người nhẫn tâm làm cho ta mất đi thân nhân duy nhất hay sao?" Nháy mắt trong lúc đó, Lý Cường đã từ chỗ bị hắc gọi là tiểu tử kia nhanh chóng tăng lên là thân nhân duy nhất. Trong lòng Kiền Thiện Dong thầm nghĩ, xem ra bị Thiên Chân Thượng Nhân cuốn lấy, thật sự là phiền chết người.

Vụ Tinh Thượng Nhân không nhịn được nói: "Người có bản lĩnh thì đi hạch tâm của Cực Huyền Băng Nhân, hắc ở nơi đó!"

Thiên Chân Thượng Nhân sợ run cả người, nói: "Nơi đó quá lạnh, ta sợ lạnh, hay là người đi đi, ta ở chỗ này chờ...người muốn đông cứng chết lão nhân cô khổ như ta a?"

Xích Minh "phốc xích" bật tiếng cười, hắc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một Cổ tiên nhân rắc rối như thế, lúc đầu Lý Cường đem Thiên Chân Thượng Nhân thoát khỏi Bối Dã Đan Đình, hắc chỉ cảm thấy người này có chút lao đao, không nghĩ tới hắc lại dây dưa rắc rối như thế.

Thiên Chân Thượng Nhân trừng mắt liếc Xích Minh, quay đầu thúc giục nói: "Nhanh đi! Nhanh đi! Ta còn phải đi Cổ Thần Tàng...nếu không lại bỏ qua thời cơ tốt nữa."

Vụ Tinh Thượng Nhân thanh âm trở nên chói tai: "Lão quái vật! Ta nói rồi, muốn cứu người người tự mình cứu! Hừ, không thêm lý tới người." Nàng đột nhiên hóa thành tinh quang đầy trời. Thiên Chân Thượng Nhân kêu lên quái dị: "Đừng chạy! Người không thể bỏ lại ta a!" Đang khi nói chuyện, hắc hóa thành một đạo lưu quang, trong phút chốc tinh quang đầy trời bị hắc làm cho ngưng tụ lại. Vụ Tinh Thượng Nhân tức giận thét to: "Thiên Chân, người muốn chết a!"

Thiên Chân Thượng Nhân khóc ròng nói: "Đúng vậy...ta không muốn sống, người khi dễ một lão nhân cô khổ như ta! Uy, các người đứng làm gì, giúp ta ngăn cản người đàn bà xấu xa này a! Ô ô..."

Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự đều cũng không biết làm sao bây giờ mới tốt, trường diện như vậy cho tới bây giờ bọn họ không có gặp qua, chỉ có Xích Minh hưng phấn nói: "Hay a, xem ta!" Hắc vũ động Đô Thiên Thần Trượng vọt đi tới.

Vụ Tinh Thượng Nhân lại càng hoảng sợ, kêu lên: "Yểm Khải Long Trượng không tưởng tượng nổi sao!"

Xích Minh cười to nói: "Thế nào, sợ hãi rồi sao? Mau phóng đại ca ta đi ra!"

Trong lòng Vụ Tinh Thượng Nhân có chút hối hận, phiền toái này không chỉ lớn bình thường, quả thật sẽ phiền chết người, sớm biết như vậy thì vừa rồi nên bỏ đi ngay. Nàng cười lạnh nói: "Sợ? Hừ, các người có gì đáng sợ, ta nếu muốn chạy, ai có thể ngăn được?"

Thiên Chân Thượng Nhân kịp thời chen lời: "Chạy? Chạy tới đâu? Nếu người không tha thân nhân của ta, ta sẽ vẫn đi theo người, nhìn người có thể chạy đi đâu!" Bộ dáng của hắc vô cùng khổ sở, phảng phất trên đời này tất cả ủy khuất đều cũng do một mình hắc gánh chịu.

Vụ Tinh Thượng Nhân rút cuộc kìm chế không được nữa, nàng tức giận thét to như sấm: "Người lão bất tử! Ta không tha đó...người có thể làm thế nào? Cút xa một chút!"

Tất cả mọi người khản trương đề phòng, Vụ Tinh Thượng Nhân một khi phát tác, đó không phải là chuyện đùa, ngay cả Thiên Chân Thượng Nhân cũng đã chuẩn bị động thủ. Ai ngờ Vụ Tinh Thượng Nhân chửi xong thì không động thủ, chỉ lạnh lùng nhìn mọi người.

Thiên Chân vẫn làm bộ đáng như khóc tang: "Sao người lại chửi lão nhân cô khổ như ta, người...người thả thân nhân của ta ra đi..."

Vụ Tinh Thượng Nhân đột nhiên giận quá mà cười: "Dù sao đánh tiếp cũng không ai được chỗ tốt nào, hừ hừ, ta cũng không đi, xem các người làm sao bây giờ! Ha ha!" Nàng cũng không ngốc, biết một khi đánh

nhau dám chắc sẽ lưỡng bại câu thương, cho nên không dám xem thường.

Thiên Chân Thượng Nhân lần này đến là có chuyện tình trọng yếu, hẳn là được người ủy thác đến tìm Lý Cường, nhưng không nghĩ tới Lý Cường bị Vụ Tinh Thượng Nhân giam cầm. Hắn thấy cầu khẩn hồi lâu mà cũng không làm nên chuyện gì, trong lòng không nhịn được âm thầm nổi giận. Trầm mặc chốc lát, hắn thay đổi thái độ khác, nói: "Hàn Nữ..."

Vụ Tinh Thượng Nhân sững sốt: "Cái gì?" Nàng rất ít nhìn thấy Thiên Chân Thượng Nhân chăm chú nói chuyện như thế.

Thiên Chân Thượng Nhân nhàn nhạt nói: "Cho dù ta không tới tìm ngươi, cũng sẽ có rất nhiều lão gia tới đây, ngươi giam cầm người này...chỉ có thể nói vận khí ngươi quá kém, cứ nhiên dám giam cầm hắn! Nói cho ngươi, hắn là người không thể chạm vào! Ngươi nếu không nhanh chóng phóng hắn đi ra, ta dám cam đoan...dùng danh hào Thiên Chân Thượng Nhân của ta cam đoan, ngươi sẽ không được chết tử tế!"

Trong lòng Vụ Tinh Thượng Nhân rung mình, mặt ngoài lại không chút nào yếu thế: "Nga? Tiểu tử kia có gì đặc biệt hơn người chứ, nếu giam cầm hắn, hừ, ta sẽ không sợ..."

Thiên Chân Thượng Nhân lộ ra một tia tươi cười quỷ dị, chậm rãi nói: "Hay a, ta cũng không tin trong Cổ tiên nhân không ai không có hứng thú đối với Cổ Thần Tàng, Hàn Nữ, người từng tham gia việc mở ra Cổ Thần Tàng không chỉ một lần, nói cho ngươi, đã đến lúc lại mở ra rồi..."

Vụ Tinh Thượng Nhân lại cả kinh, nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ tiểu tử kia lại là mấu chốt?"

Thiên Chân Thượng Nhân nói: "Lúc này ngươi nói đúng! Hơn nữa, đã có một tiểu tử tiên giới mở ra cửa đầu tiên, nhưng hắn lại khuyết thiếu một bước, cho nên bị vây ở bên trong."

Kiên Thiện Dong lập tức phản ứng lại, người bị vây bên trong nhất định là Cô Tinh. Không nghĩ tới Cô Tinh lại có khả năng phá vỡ sơ quan cấm chế của Cổ Thần Tàng, trong lòng hắn bắt đầu thắc thỏm bất an.

Vụ Tinh Thượng Nhân không thể tránh được nói: "Không phải ta không tha tiểu tử kia, Huyền Hải bị hủy, đường ta mở ra cũng bị phong bế, ngươi bảo ta làm sao đi vào thả người?" Nàng hoàn toàn nhuỷ xuống tới. Phải biết rằng Cổ Thần Tàng là hy vọng của tất cả Cổ tiên nhân, cho dù nàng có cuồng vọng cũng không dám đắc tội với tất cả Cổ tiên nhân. Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu Lý Cường bị nhốt chết ở bên trong, thì cuộc sống của mình tuyệt đối không có gì tốt đẹp.

Thiên Chân Thượng Nhân lại khóc lớn lên, hắn vỗ đầu nói loạn: "Hàn Nữ...Hàn Nữ, ngươi là đàn bà điên...ta bị ngươi hại chết rồi...ô nha, bây giờ phải làm sao đây..."

Xích Minh phát hiện khóe mắt lão nhân này lóe lên ý cười giảo hoạt, hắn không rõ, lão đầu giả vờ hồ đồ này đang muốn làm gì?

Vụ Tinh Thượng Nhân bị hắn làm tức giận đến cả người run run, quát mắng: "Ta quản gì hắn chết! Thiên Chân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Thiên Chân Thượng Nhân lập tức dừng khóc, trực tiếp nói: "Hàn Nữ, ngươi cho ta Cầu Tạo Cầu của Cực Huyền Bằng Nhân, ta biết ngươi có!"

Lúc này Vụ Tinh Thượng Nhân mới hiểu được ý tứ của Thiên Chân, nàng biết Thiên Chân không muốn làm lớn chuyện, xem ra hắn định chuẩn bị tự mình cứu người. Đến tận đây, Vụ Tinh Thượng Nhân mới xác tín những gì Thiên Chân nói là lời thật, nếu không hắn sẽ không quản sự chết sống của người khác, trái ngược, dám chắc sẽ vì chuyện này mà gắt gao cuốn lấy mình, hẳn thích nhất chính là gây loạn, có thể làm cho hắn buông tha cho cơ hội nháo sự này, có thể tưởng tượng chuyện có bao nhiêu nghiêm trọng, nàng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Thiên Chân Thượng Nhân đưa tay về hướng Vụ Tinh Thượng Nhân. Xích Minh nhớ tới lúc mới nhìn thấy hắn thì lão nhân này cũng không ngừng đưa tay kêu lên: "Ta thật thương cảm a!" Làm cho mọi người không lạnh mà run. Lúc này Thiên Chân Thượng Nhân chính là vẫn có bộ dáng nọ, đôi mắt nhỏ đang lưu lưu loạn loạn, trên người ăn mặc rách nát, liếc mắt nhìn qua giống y như tên ăn mày.

Vụ Tinh Thượng Nhân không nói thêm nữa, tiện tay xuất ra một viên châu màu lam, âm thanh lạnh lùng nói: "Thiên Chân, nể mặt ngươi, lần này bỏ qua, nhớ kỹ, đừng có mà quấy rối lấy ta!" Nói xong lập tức

hóa thành tinh quang đầy trời biến mất vô tung. Lần này Thiên Chân Thượng Nhân không có ngăn trở nàng.

Kiên Thiện Dong nghi hoặc nói: "Thượng Nhân, như vậy mà để cho nàng đi?"

Thiên Chân Thượng Nhân trừng mắt, nói: "Không cho nàng đi...ngươi định làm sao bây giờ? Cùng nàng đánh nhau? Động động đầu óc có được hay không, nơi này là Cực Huyền Băng Nhân, nàng là cao thủ tinh thông huyền khí nhất trong Cổ tiên nhân, ở chỗ này đấu với nàng...hừ, ngươi cho rằng có thể thắng được?"

Kiên Thiện Dong không dám trả lời, Xích Minh lại không thèm quan tâm: "Chúng ta cùng xông lên, nàng không phải xong đời rồi sao."

Hiên Long vội vàng ngăn cản: "Đừng nói lung tung." Nhưng đã không còn kịp rồi, Xích Minh bị Thiên Chân Thượng Nhân một cước đá bay.

Xích Minh oa lap kêu lên: "Lão đầu chết, sao ngươi lại đá ta?"

Thiên Chân Thượng Nhân nhoáng lên, thoáng một cái xuất hiện ngay phía sau Xích Minh, nắm lấy gáy hắn, giống như lão ưng trảo gà con, giơ lên cái chân ngắn nhỏ đá vào hông Xích Minh, vừa đá vừa mắng: "Đừng tưởng rằng trước kia ngươi là đại ma tôn, thì nghĩ rằng mình không tưởng nổi, ta nếu muốn chơi ngươi, không ai có thể ngăn được!"

Kiên Thiện Dong mấy người bị cử động của Thiên Chân Thượng Nhân làm hoảng sợ, động cũng không dám động. Xích Minh cũng không cách nhúc nhích, hắn không ngờ cũng bất tri bất giác bị Thiên Chân Thượng Nhân giam cầm rồi.

Thật vất vả đợi Thiên Chân Thượng Nhân hạ giận buông hắn ra, Xích Minh mới từ không trung rơi xuống, một đầu lúi luôn vào trong huyền băng. Hắn không giống như người khác, gặp phải người mạnh thì tuyệt đối có thể nhẫn nhịn, biết đánh không lại tuyệt đối sẽ không liều mạng. Hắn hãnh hãnh từ trong toái băng đứng lên, trong miệng nhỏ giọng nói thầm: "Không biết xấu hổ, tiền bối khi dễ hậu bối!"

Mọi người không khỏi cười trộm, Xích Minh lớn tiếng nói: "Cười cái gì? Có cái gì buồn cười chứ! Hừ, nếu..." Hắn suy nghĩ một chút lại nhẫn nhịn, lúc này mà nói lời không hay, cũng sẽ tự tìm lấy nhục.

Con mắt nhỏ của Thiên Chân vừa lộn, cất giọng nói: "A, tính tình ta không tốt, ai, ta thật thương cảm a."

Xích Minh còn không có đứng vững, nghe vậy lại quăng ngả trở về, hắn quái thanh kêu lên: "Con mẹ nó ta mới thương cảm đây!"

Thiên Chân Thượng Nhân không hề để ý tới hắn, đem khóa hạt châu màu lam phao hương không trung, phun ra một ngụm linh khí. Khóa hạt châu màu lam nhất thời hóa thành một quả cầu lớn đường kính chừng hai thước, trong suốt, bên trong tầng tầng lớp lớp, có thể rõ ràng nhìn thấy các loại trận pháp và cấm chế, ở giữa chậm rãi xoay tròn chính là Âm Lung Huyền Khí lợi hại nhất. Đây chính là cấu tạo đồ lập thể của Cực Huyền Băng Nhân.

Thiên Chân Thượng Nhân dặn mọi người: "Đừng đứng gần người a, lại đây giúp ta nhìn xem, chúng ta phải khai xuất một thông đạo...ai, ta thật thương cảm a, đã từng tuổi này còn phải chạy tới địa phương lạnh như băng kia nữa." Hắn vừa than thở, vừa tìm kiếm con đường nào để đi vào.

Lý Cường bị Vụ Tinh Thượng Nhân truyền xuống mặt đất.

Trung tâm của Cực Huyền Băng Nhân là một địa phương trống rỗng, bên trong có một đoàn huyền khí chẳng biết hình thành khi nào. Đó là một đoàn huyền khí màu lam đậm, so với huyền khí dưới Thiên Lại Thành còn muốn lợi hại, huyền băng chung quanh cũng là màu lam đậm, độ kiên cố chẳng khác gì phi kiếm, băng động bốn phía dày đặc như vông nhện.

Lý Cường rơi xuống địa phương là một chỗ hạ băng liệt cốc, bên trong tất cả đều là huyền băng bén nhọn như lưỡi dao sắc bén. Bởi vì truyền tống do Vụ Tinh Thượng Nhân hạ cấm chế, Lý Cường không cách nào phi hành, từ giữa không trung rơi xuống tới thì hắn đánh vào vách băng, theo vách băng quay cuồng xuống tới. Hắn kiệt lực thúc giục Diễm Chú Thần Giáp, huyền băng sắc bén như mũi dao bị hắn chà vỡ đoạn liệt, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lý Cường chặt vật đứng dậy, phải bằng võ trên người xuống, đứng trong băng cốc nhìn chung quanh xem xét. Đó là một cái khe thật lớn, phía trên là một cây băng nhọn, đáy cốc dày đặc huyền băng màu lam sâu kín, do kim quang của Diễm Chú Thần Giáp phát ra ánh sáng chiếu rọi lên.

Vụ Tinh Thượng Nhân truyền tống thì cấm chế hạ xuống đã tiêu mất, trong lòng Lý Cường thầm nghĩ may mắn, hẳn biết nếu cùng Vụ Tinh Thượng Nhân giao thủ, thì mình cơ hồ không có cơ hội thắng, có thể bị nàng truyền tống tới nơi đây cũng là không tệ, ít nhất có thể ở chỗ này sưu tầm tung tích của đại ca và sư tôn. Hẳn còn không rõ ràng lắm Cực Huyền Băng Nhân hung hiểm tới cỡ nào.

Theo băng liệt cốc bay xuống phía dưới, rất nhanh đã tới cuối. Nhìn vô số băng động xuất hiện trước mắt, Lý Cường đã cảm thấy không biết làm sao, nhưng đã tới nơi này cũng không còn cách nào để lựa chọn nữa, hẳn tùy tiện tìm một băng động lớn nhất tiếp tục phi hành xuống phía dưới.

Lý Cường không biết Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát bị nhốt ở nơi nào, hẳn phải mở rộng phạm vi tìm kiếm. Ước chừng bay được mười phút, hẳn chàng tới đạo cấm chế thứ nhất. Chuẩn xác mà nói đó không phải là cấm chế, mà giống như là cạm bẫy, trong nháy mắt Lý Cường chạm vào, băng động tạc liệt.

Đó là hỗn hợp huyền khí băng tinh nổ tung ra.

Lý Cường sớm có đề phòng, Cửu Diễm Lưu cấp tốc vờn quanh thân thể, đem huyền băng và huyền khí phóng tới văng ra. Hẳn không dám dừng lại, tiếp tục thẳng tắp phi xuống phía dưới. Trận trận mũi tên băng giống như mưa to đánh vào kim mang của Cửu Diễm Lưu, trong phút chốc bị Cửu Diễm Lưu kích nát bấy. Hàn khí trong băng động đại thịnh, hỏa tinh nhanh chóng đem thiên hỏa tử hoa che kín toàn thân Lý Cường.

Trên đường che kín những loại tiểu cấm chế này, Lý Cường một đường cuồng phi xuống, phía sau giống như kho mìn bị tạc nổ, liên tiếp không ngừng ầm ầm tạc vang.

Phía trước lại xuất hiện một không gian khí phao thật lớn.

Lý Cường vừa mới tiêu xuất trong băng động ra, băng động phía sau đã bị nổ sụp. Một cỗ sương trắng bắn ra, Lý Cường đột nhiên trầm xuống, cỗ hàn khí nọ bay vọt qua đỉnh đầu. Không đợi Lý Cường thấy rõ cảnh vật chung quanh, liền nghe được một tiếng rống lên trầm muộn.

Thanh âm nọ làm Lý Cường cảm thấy có chút quen thuộc, ngay sau đó là một tiếng kêu to chói tai. Trong lòng Lý Cường cả kinh, hẳn đột nhiên nghĩ tới, đó là tiếng kêu của Huyền Khuếch Yêu, cũng còn gọi là Huyền Băng Long.

Không nghĩ tới ở đây cũng có quái thú kinh khủng này, Lý Cường nhìn về phía tiếng kêu, chỉ thấy dưới cái khe trong huyền băng, mơ hồ lộ ra một đoạn thân hình, phiến lân giáp màu trắng theo huyền băng màu lam chiếu rọi xuống, có vẻ dị thường xinh đẹp và quý dị.

Nơi này là một không gian thật lớn, so với Huyền Hải của Vụ Tinh Thượng Nhân thì nơi đó hơi nhỏ hơn một chút, phía dưới là huyền băng liệt kích tung hoành. Lý Cường lớn tiếng kêu lên: "Đại ca! Sư tôn! Các người ở nơi nào?" Thanh âm ầm ầm chấn vang. "ở nơi nào", "ở nơi nào"...hồi âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, không dứt bên tai.

Nương theo tiếng kêu của Lý Cường, Huyền Băng Long lại phát ra tiếng hống chói tai, chấn động băng lăng đều hạ xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy vỡ vụn như thủy tinh.

Lý Cường không còn quan tâm gì với loại quái thú này nữa, từ khi nhìn thấy qua Đại Viêm Linh Thú và Thiên Sư Thần Thú, hẳn biết mình đủ thực lực đối phó chúng nó, bất quá hẳn bây giờ cũng không muốn giết quái thú này, chỉ cần quái thú không chọc đến hắn, hai bên có thể bình an vô sự.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, Huyền Băng Long từ băng liệt kích giơ lên cái đầu thật lớn của nó, hai con mắt giống như hai ánh đèn sáng, chiếu bắn tới. Lý Cường từng nghe người ta nói qua, chỉ cần không chọc nó, Huyền Băng Long sẽ không chủ động công kích, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy Huyền Băng Long này không giống như vậy, trong ánh mắt nó dường như tràn ngập sự phẫn nộ.

Lý Cường hơi chút suy tư, trong lòng đột nhiên vừa động: "Huyền Băng Long sẽ không vô duyên vô cớ tức giận, là vật gì chọc nó, chẳng lẽ là đại ca và sư tôn hay sao?" Hẳn nhất thời kìm chế không được, thả người bay xuống, cũng mặc kệ Huyền Băng Long có công kích hay không.

Người của Lý Cường còn đang ở giữa không trung, Huyền Băng Long đã nhìn hắt rít gào lên, một đạo khí thể màu xanh nhạt từ trong cái miệng lớn của Huyền Băng Long phun ra, cấp tốc hướng Lý Cường trùm tới.

Lý Cường chuyển thân tránh nhanh ra, đạo khí lưu màu xanh nhạt vẫn bắn chạm tới Cửu Diễm Lưu. Lý Cường chỉ cảm thấy có chút trầm xuống, một cỗ hàn khí triệt cốt lạnh lẽo theo Cửu Diễm Lưu trùng lên thân, trong phút chốc, toàn thân hắn cũng kết đầy băng sương.

Lý Cường chấn động, hỏa tinh đã bị kích thích, một đóa thiên hỏa tử hoa trong nháy mắt bao vây toàn thân hắn, trên người lập tức bốc lên một trận sương mù. Lý Cường thể mới biết sự lợi hại của Huyền Băng Long.

Hắn phát tay một cái, Cửu Diễm Lưu phân ra một đạo kim mang hoành quét về phía long đầu. Huyền Băng Long ước chừng cũng cảm giác được Lý Cường không dễ chọc, sau khi phun ra thanh vụ, lập tức súc đầu trốn trong một góc huyền băng đột khởi. Kim mang vô thanh vô tức xẹt qua huyền băng, nhẹ nhàng thiết trên sừng rồng, một tiếng tê hồng tê lương vang lên, Huyền Băng Long đau đến mãnh liệt gãy dựa lên.

Huyền Băng Long này chiều dài chừng hai mươi thước, tựa hồ là một con rồng trưởng thành, nó bị Cửu Diễm Lưu ngạnh sanh cắt đi nửa cái sừng, đau đến mức nó kịch liệt lộn nhào điên cuồng trong băng liệt kích, cùng thời gian, đại khối đại khối huyền băng vỡ vụn ra, cả băng liệt kích khởi lên băng vụ nồng đậm, tiếng gầm gừ của Huyền Băng Long và tiếng "ca bá" của huyền băng bị nghiền nát tan tành vang thành một mảnh.

Lý Cường cũng không vội động thủ, chỉ treo ở không trung lẳng lặng quan sát, hắn mơ hồ cảm thấy Huyền Băng Long này và Mạc đại ca bọn họ dường như có sự liên lạc nào đó.

Huyền Băng Long rốt cuộc dừng lại không gãy dựa, chỉ thấy nó lộ đầu ra từ trong băng liệt kích, sừng rồng bị đoạn liệt chảy ra long huyết màu lam đen như mực. Rất rõ ràng Lý Cường đã chọc giận nó, hai con mắt thật lớn của nó nhìn chằm chằm Lý Cường trong không trung, ở giữa con ngươi có một điểm úy màu lam quang mang toát ra hơi lạnh thấu xương.

Mặt Lý Cường không chút thay đổi nhìn nó, trong mắt toát ra một tia liên mẫn, hắn cũng không muốn lấy mạng nó, nhưng nếu Huyền Băng Long chủ động công kích, hắn cũng sẽ không nương tay.

Một hồi lâu, cũng không thấy Huyền Băng Long phát khởi công kích. Lý Cường còn không biết đây là một con rồng không biết bay, không có cách nào đánh tới mục tiêu treo giữa không trung, trừ phi dùng thanh vụ như vừa rồi, nhưng vừa rồi nó dùng thanh vụ nên đã bị ném khổ, nó tựa hồ lại không muốn dùng nữa.

Lý Cường phát tay nói: " Nếu ngươi không chọc ta, vậy cáo biệt." Hắn vừa định bay đi, đột nhiên nghe được trong băng kích vang lên một tiếng rống yếu ớt mỏng manh, Lý Cường ngẩn ngơ, hắn dừng thân, cẩn thận lắng nghe.

Thanh âm vừa nổi lại tắt, Lý Cường khẩn trương quan sát bốn phía, ở chỗ này không thể bỏ qua điểm nghi ngờ nào. Hắn nhẹ nhàng thở dài, nhỏ giọng nói: " Huyền Băng Long, coi như ngươi không may, ai bảo ngươi lại ở ngay chỗ này." Lập tức quát: " Hóa thủ!" Cửu Diễm Lưu phân ra trái phải hai luồng kim quang, theo tiếng quát âm âm của Lý Cường hóa thành hai kim quang cỡ bàn tay to, mỗi bàn tay cỡ bảy, tám thước, ở không trung theo thủ thế của Lý Cường di động.

Đây là thủ đoạn tùy ý hóa hình, nếu tu luyện đến tinh hoa, có thể động niệm hóa hình, trong lòng nghĩ đến dạng gì, Cửu Diễm Lưu là có thể hóa thành cái đó, không cần lại dùng thủ huyền đến chỉ huy. Bất quá, bây giờ Lý Cường tu luyện Cửu Diễm Lưu còn ở lúc vận dụng sơ cấp giai đoạn, vẫn xa không có đạt tới cảnh giới thao khống tinh xảo nhập vi, nếu muốn được như vậy phải trải qua thời gian dài tu luyện cùng thân khí hình thành ăn ý mới được, bây giờ thủ pháp trên tay hắn đều là sanh ngành mạnh mẽ thao khống.

Huyền Băng Long tựa hồ biết không hay, nó đột nhiên khởi thân lên, thị uy hướng Lý Cường hồng lên. Lý Cường chỉ là muốn đuổi nó đi, xem xét huyền băng liệt kích nó chiếm cứ, tay phải hắn trầm xuống phía dưới, bàn tay to màu vàng trên không trung nhanh chóng giảm xuống.

Huyền Băng Long nổi giận gầm lên một tiếng, trong miệng lại phun ra khí lưu màu xanh, đáng tiếc lần này vật bay tới là thân khí, vốn không sợ hãi cái gì là huyền khí lạnh vô cùng. Bàn tay to màu vàng nắm được

gáy rỗng, độ nóng của Cửu Diễm Lưu cực cao, chỉ nghe ” phốc xích” một tiếng, đại lượng sương trắng mọc lên, một cỗ tinh khí nhàn nhạt khuếch tán ra.

Lý Cường quát to: ” Khởi!” Con băng long bị ngạnh sanh từ trong băng liệt kéo dài ra tới không trung, nó ra sức giãy dụa, lực lượng to lớn làm cho Lý Cường âm thầm giật mình.

Một bàn tay to màu vàng khác cũng lặn xuống tới, chụp lấy đuôi của Huyền Băng Long. Thân thể của Huyền Băng Long cực kỳ cường hãn, Cửu Diễm Lưu hóa thành bàn tay to chỉ có thể lưu lại trên người nó một chút vết trầy.

Lúc này Lý Cường muốn giết nó dễ như trở bàn tay, nhưng trải qua thời gian dài tu luyện, sát tâm của Lý Cường đã ngày càng nhạt đi, hần phát tay quát: ” Đi xa một chút, đừng đến quấy rầy ta!” Theo thủ thế, Huyền Băng Long bị bàn tay to màu vàng phao xuất, giống như một con rắn dài bị rút gân, ở không trung xệt qua một đạo hồ tuyến, quay cuồng vài vòng lại rơi xuống, ầm ầm nên ở huyền băng phía xa xa. Con Huyền Băng Long ước chừng cho tới bây giờ không có gặp phải người lợi hại như vậy, nó rất cuộc sợ hãi, xoay người cấp tốc hướng xa xa mà chạy.

Lý Cường mỉm cười, phiêu nhiên rơi xuống băng liệt khích do Huyền Băng Long chiếm cứ, liếc mắt một cái thì nhìn thấy một gốc cây thực vật cao chừng nửa người, đó là một gốc cây màu đỏ lửa, bộ dáng rất cổ quái, rất giống cây san hô ngoài biển, chỉ là không có lá cây. Lý Cường đột nhiên hiểu được Huyền Băng Long tại sao lại muốn trấn thủ ở chỗ này, bất quá hần không nhận ra đây là bảo vật gì, cũng không có hứng thú để ý tới, chỉ chuyên tâm thâm nghĩ mau nhanh tìm được Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Hần đem Cửu Diễm Lưu vờn quanh thân làm phòng hộ, khoanh chân ngồi trên huyền băng, phóng xuất thần thức tìm tòi trong đại phạm vi. Với tu vi bây giờ của Lý Cường, cho dù là đang ở trong thế giới huyền băng, thần thức của hần cũng có thể đem động tĩnh trong ngàn thước xem xét thật rõ ràng, nhưng dù đã cố gắng hết sức, huyền khí giáp tập trong huyền băng cũng làm cho thần thức bị phương ngại thật lớn.

Thần thức đảo qua phía trước, Lý Cường nhận thấy được nơi nào đó có một không gian khí phao giống nhau, bên trong tràn ngập rất nhiều huyền khí. Hần không dám ở lâu, lập tức chuyển thần thức đi xuống phía dưới tìm kiếm, rất nhanh hần lại phát hiện một băng động rất lớn, bên trong tựa hồ cũng bố trí cấm chế.

Tìm tòi bốn phương hướng, không có tìm được dấu vết gì, Lý Cường thu hồi thần thức, lâm vào trầm tư: ” Tiếng quát tháo vừa rồi là từ nơi nào truyền đến?”

249. Chương 249

Mặt đất Huyền Băng Long chiếm cứ băng liệt khích tương đối bằng phẳng, ước chừng cỡ một sân bóng rổ, có thể thấy được từng đạo vết trảo, tựa hồ bị Huyền Băng Long sửa sang lại, vách huyền băng bốn phía hướng vào trong khuynh xuống, hình thành không gian trên hẹp dưới rộng, khóa thực vật màu đỏ lửa kia sinh trưởng bên góc, cách đó không xa có một khối huyền băng đột khởi, giống như là một băng cầu khảm trên mặt đất. Trong lúc vô tình Lý Cường đi tới bên cạnh khối đột khởi nọ, lúc này mới phát giác một băng động bị phong bế.

Lý Cường dùng Cửu Diễm Lưu đánh nát khối huyền băng nọ, một băng động đi xuống phía dưới xuất hiện ở trước mắt, hần liếc mắt thì nhìn thấy sự khác thường trong băng động, vội vàng nhảy vào trong cẩn thận xem xét, chỉ thấy trên vách băng có một vết kiếm thật sâu. Lý Cường mừng rỡ vô cùng, rốt cuộc tìm được dấu vết. Hần không chút do dự bay xuống phía dưới, đồng thời phát ra một tiếng kêu thật dài.

Tiếng kêu quanh quẩn trong huyết động, Lý Cường vừa phi hành vừa nghiêng tai lắng nghe, loáng thoáng nghe được một thanh âm phiêu hốt, hần rõ ràng biết đó không phải là thanh âm do mình phát ra, không khỏi hưng phấn, vừa phát ra tiếng kêu, vừa đề cao tốc độ. Băng động hẹp lúc hần xệt qua với tốc độ cao, kịch liệt động lên, vách băng động không quá kiên cố có những băng vỡ bị khí lưu hần xệt qua bám vào. Lúc Lý Cường bay qua, mặt ngoài băng động giống như bị trác bằng, bóng loáng chiếu sáng.

Lý Cường phẳng phất như là một con cự long, đang trong huyền băng chạy chồm rít gào. Chỗ hẹp của băng động bị Cửu Diễm Lưu hộ thân chàng khai mạnh mẽ, dần dần, băng vỡ sương trắng phía sau hần càng ngày

càng nhiều.

Cũng không biết bay được bao lâu, trong tiếng ầm ầm, Lý Cường bay ra băng động. Chợt nghe có người kêu to: "Cẩn thận!" "Mau dừng lại!"

Trong một tích tắc Lý Cường đột nhiên dừng lại, băng tinh sương trắng nghiền nát bể tan thành từ trên xuống khuynh đảo trên người hắn, kim mang của Cửu Diễn Lưu cuồng quýt chớp động. Hắn còn không có nhìn rõ được chung quanh là cái gì, chợt nghe được hai tiếng kêu kinh hãi quái dị: "Oa nha! Lão cam con mắt ta...đó có phải là đồ nhi ngoan của ta không?"

"Di, thật sự là huynh đệ của ta!"

Toàn thân nhiệt huyết của Lý Cường sôi trào, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, kinh nghiệm hết thảy khổ cực cũng đáng giá, hắn thầm nghĩ hồng lên, thầm nghĩ kêu lên, phảng phất như vậy mới phát tiết sự mừng rỡ như điên trong lòng khó thể ức chế của mình.

Tập trung nhìn vào, hắn không nhận được kêu to lên: "Đại ca! Sư tôn! Các người..."

Chỉ thấy Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn bị hơn mười đạo huyền khí dài nhỏ vây trên một vách băng đổ ra. Mạc Hoài Viễn khẩn trương nói: "Huynh đệ, dừng lại đây, đây là Âm Lung Huyền Khí, chúng ta đã sắp tiêu ma nó sạch sẽ rồi."

Lý Cường mặc kệ cái gì là Âm Lung Huyền Khí, trên người hắn thả ra quang mang chói mắt, vô số đạo kim quang quyền khúc mạnh mẽ thâm nhập, chỉ nghe một trận "ba ba" loạn vang, hắn quát to: "Cấp lão tử khai!" Trong kim mang giáp tạp thiên hỏa tử hoa trong phút chốc đã đem Âm Lung Huyền Khí toàn bộ xả tán.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn há hốc mồm nhìn Lý Cường, phải biết rằng bọn họ bị lâm vào cấm chế này đã rất lâu, hai người nghĩ đủ biện pháp cố gắng tránh thoát trói buộc của Âm Lung Huyền Khí, nhưng loại cấm chế này thật sự là quá xa lạ, bọn họ nào biết đâu rằng đây là thủ đoạn của Cổ tiên nhân. Cuối cùng hai người nghĩ tới một biện pháp thật ngu ngốc - hấp thu cổ huyền khí cổ quái này. Cố gắng thật lâu, rốt cuộc thấy được một chút hy vọng, ai ngờ chỉ bị Lý Cường tổn chút sức đã phá đi.

Mạc Hoài Viễn than thở: "Kỳ lão đệ, xem bộ dáng, lão đệ ta đã tu thần thành công..." Hắn phi thân đi tới bên cạnh Lý Cường, lông mày trắng bay múa, nhìn thật vui mừng. Kỳ Quân Sát cũng lắc mình đi lại, chụp vào bả vai của Lý Cường, Lý Cường sợ đến vội vàng thu hồi Cửu Diễn Lưu. Nói giỡn, thần khí không thể là người như Kỳ Quân Sát chống đỡ, nhất là bây giờ hắn đã sơ bộ dung hợp Cửu Diễn Lưu, không cần động niệm sẽ tự động phản kích.

Kỳ Quân Sát nắm được bả vai của Lý Cường cười điên cuồng: "Tiểu tử thú vị, ngươi chạy tới đây làm gì? Nơi này là tuyệt địa a! Dù sao hai người lão bất tử chúng ta đều cũng không sao cả...không phải đã thông tri người cẩn thận rồi sao? Dem lời nói của sư tôn như gió thoảng bên tai a...ta..."

Lý Cường than thở: "Sư tôn, đại ca, ai, đều là do ta làm phiền các người, sớm biết vậy không nên để cho Cô Tinh mang hai người đi."

Mạc Hoài Viễn nói: "Kỳ lão đệ, đừng nói nữa, chúng ta tính toán lâu như vậy, duy nhất có thể xác định chính là hắn tuyệt đối sẽ đến, đến lúc này còn nói làm gì? Huynh đệ, chuyển thể hấp dẫn quá lớn, đây không phải sai lầm của người, chúng ta làm sao lại trách người?"

Kỳ Quân Sát cười khổ nói: "Ai, lần này đến Hâm Ba Giác mới biết được một giới này to lớn như thế, nguyên lai chúng ta cho rằng tại giới này chúng ta là người đứng đầu rồi, ai ngờ...đàn bà điên kia thật lợi hại a, lão nhân gia ta cho tới bây giờ không có bội phục người nào, ngay cả Cô Tinh lão đại ta cũng không phục, nhưng đàn bà điên kia...ta thật sự là phục rồi, quá lợi hại, không nghĩ ra nàng làm sao mà tu luyện được."

Lý Cường nói: "Nàng là một trong những Cổ tiên nhân sớm nhất, tên gọi Vụ Tinh Hàn Nữ, cùng Thanh Đế của tiên giới là đồng bối, thua trong tay nàng không có gì đáng dọa người cả, ta cũng bị nàng đánh cho tơi bời...bỏ đi, đừng nói về nàng nữa, chúng ta mau nhanh nghĩ biện pháp đi ra ngoài."

Kỳ Quân Sát khó thể tin: "Ngươi và đàn bà điên kia có đánh qua?"

Hai tay Lý Cường xòe ra, cười nói: " Kỵ không bằng người...a a, không thể làm gì khác hơn là xuống đây tìm hai người thôi." Hắn tiếp theo hỏi: " Sư tôn, các người có tìm hiểu thử địa thế của nơi này hay không?"

Kỳ Quân Sát bất đắc dĩ nói: " Địa thế? Mới vừa vào là phát hiện ra một kiện bảo bối..."

Lý Cường hỏi: " Có đúng là khóa thực vật màu đỏ lửa kia không?"

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: " Đúng vậy, chính là khóa thực vật nọ, chỉ có tại địa phương Huyền Khuếch Yêu nghỉ ngơi mới có bảo bối loại này, nó tên là Diễm Thực."

Lý Cường cũng nhớ ra, Diễm Thực là một loại linh dược, hắn hỏi: " Huyền Băng Long không phải thủ hộ hay sao?"

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Lúc ấy Huyền Băng Long vắng mặt, Kỳ lão đệ định hái, không nghĩ tới súc sinh nọ vừa lúc quay trở về, a a, chúng ta tưởng rằng súc sinh nọ là đàn bà điên kia nuôi dưỡng, liền chạy luôn vào trong băng động, ai biết nó phun ra một ngụm thanh vụ, đã phong bế động khẩu."

Kỳ Quân Sát tiếp theo nói: " Chúng ta một đường bay xuống tới, vừa xuất động khẩu đã xúc động cấm chế, mẹ kiếp, cho tới bây giờ cơ hồ vẫn bị vây trên vách băng không thể động đây...xem bộ dáng nơi này có rất nhiều cấm chế, nhưng chúng ta không cách nào nhận thấy được, thủ đoạn của đàn bà điên kia thật cao minh."

Lý Cường nói: " Nàng còn xem như là bình thường thôi, ta từng thấy qua người lợi hại hơn, hơn nữa...cũng là đàn bà."

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Ta từng nghe nói qua Cổ tiên nhân, vẫn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới thật sự có, Hâm Ba Giác đích thật là cổ quái a."

Lý Cường nói: " Không có gì cổ quái cả, Hâm Ba Giác là do Cổ tiên nhân và Cổ thần nhân phát nguyên, ở nơi này ẩn cư không ít Cổ tiên nhân, ta đã thấy được mấy người."

Kỳ Quân Sát đột nhiên hét lớn: " Mẹ kiếp, ta muốn chuyển thể trọng tu, ta muốn tìm được phương pháp tu luyện của Cổ tiên nhân!"

Lý Cường nhin không được ha ha cười to nói: " Sư tôn bị Cổ tiên nhân kích thích tới rồi, bất quá nếu lần này có thể an toàn đi ra ngoài, chúng ta sẽ đi tới Cổ Thần Tàng tìm Cô Tinh, có lẽ thật sự có thể tìm được phương pháp tu hành của Cổ tiên nhân."

Kỳ Quân Sát vừa nghe, con mắt đều sáng lên, hắn kinh ngạc hỏi: " Cổ Thần Tàng? Cô Tinh đi Cổ Thần Tàng? Hắn cho tới bây giờ cũng không có nói qua cái gì Cổ Thần Tàng a."

Mạc Hoài Viễn dù sao trầm ổn nhiều lắm, hắn nói: " Chúng ta đều tu luyện tại tu chân giới Phong Duyên Tinh, nếu không có Cô Tinh dẫn đường, ai biết sẽ có Hâm Ba Giác? Cô Tinh đại nhân không chịu nhiều lời cũng đúng, chúng ta căn bản là gánh nặng của hắn, biết thì có tác dụng gì?"

Kỳ Quân Sát nhìn Lý Cường từ trên xuống dưới, tò mò hỏi: " Đây là tiên giáp gì? Bên trên cũng có chú ngữ cổ quái, người biết chú ngữ trên giáp hay không?"

Lý Cường cười nói: " Ta ở Tử Hồn Tinh ngẫu nhiên có được hai kiện thần khí, đây là Diễm Chú Thần Giáp, còn có Cửu Diễm Lưu, sư tôn, chú ngữ gì a?"

Lông mày trắng của Mạc Hoài Viễn nhướng lên, trong lòng giật mình không thôi, hai kiện thần khí? Tại giới này, còn chưa thấy qua ai có được tới hai kiện thần khí, cho dù có một cũng không nhất định biết sử dụng. Hắn ân cần nói: " Lão đệ, có người cướp đoạt hay không? Hay là cẩn thận một chút tốt hơn."

Kỳ Quân Sát phe phẩy bàn tay trắng nõn, không cho là đúng, nói: " Tu vi của đồ nhi ngoan bây giờ là thế nào chứ, sợ là hai người chúng ta cũng không biết được, nhìn hắn dễ dàng phá rút Âm Lung Huyền Khí, ở giới này còn có ai dám cướp đồ gì của hắn? Cho dù thực lực mạnh hơn hắn, ta phỏng chừng cũng khinh thường chuyện cướp đoạt. Lão ca, đừng lo lắng hắn, tiểu tử này vận khí rất tốt."

Lý Cường cười hì hì nói: " Cáp, vẫn là sư tôn ta thông minh, nói xong tiểu tử tâm hoa nộ phóng a, ha ha."

Con mắt Kỳ Quân Sát cười thích thú, hần dương dương đắc ý nói: " Đó là đương nhiên, lão nhân gia ta nếu không thông minh, làm sao có thể thu được đồ nhi giáo hoạt như ngươi."

Mạc Hoài Viễn cũng cười: " Hai người các ngươi, làm gì có kiểu thầy trò tự biên tự diễn như vậy, làm cho người ta nhìn thấy chê cười..."

Lý Cường và Kỳ Quân Sát cơ hồ hai miệng đồng thanh nói: " Ta vui!" Hai người nhin không được ha ha cười to. Đáng kể là thời gian dài chia lìa, đã ném đủ kinh thiên vạn khổ rồi cuộc lại thấy mặt, hai thầy trò đều có điểm mừng rỡ như điên. Mạc Hoài Viễn cũng là như thế, chỉ là hần còn có thể trầm tĩnh hơn, hần nhìn đôi thầy trò hoạt bảo, trong lòng thật sự cảm thấy vui mừng.

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta đi xuống tìm hiểu địa hình, các ngươi chờ ta trong chóc lát."

Lý Cường chuyển thân ngăn cản hần, nói: " Đại ca, đừng đi xuống, cấm chế nơi này tất cả đều là phản nghịch, chỉ cần đi tới, sẽ kích phát cấm chế khởi động, nếu quay đầu lại, cấm chế sẽ phát huy công năng lớn nhất, hơn nữa hạch tâm địa khu phía dưới cũng không xa, nghe nói nơi đó tất cả đều là huyền khí màu lam, cũng chính là Âm Lung Huyền Khí vây khốn các người."

Kỳ Quân Sát chợt nói: " Trách không được khi ta dùng pháp bảo công không được huyền băng nơi này, ai, thật sự là bội phục đàn bà điên kia, nàng làm sao bố trí được nhiều cấm chế như vậy, không có khả năng bố trí từng bước đó chứ, thật sự là không nghĩ ra."

Kiến thức của Lý Cường bây giờ khác hần lúc trước, hần giải thích: " Loại cấm chế này không cần tự mình xuống bố trí, mà là đem cả trận pháp cấm chế đánh xuống mặt đất, tùy địa thế mà biến hóa, nàng nhất định có đồ hình địa thế của nơi này...hay thật, thật lợi hại." Hần đột nhiên hiểu được, Vụ Tinh Thượng Nhân dám chắc dùng thần thức tương cả huyền băng đảo qua một lần, bởi vì hần cũng làm qua chuyện đồng dạng, mặc dù trong đó có cấm chế ngăn cản, khiến cho hần không cách nào tìm kiếm trong phạm vi lớn, nhưng hần biết sự khó khăn trong đó, cho nên nhin không được khoa trương Vụ Tinh Thượng Nhân một câu.

Mạc Hoài Viễn dừng lại thân hình, giật mình nói: " Phản nghịch cấm chế? Người đàn bà kia thật độc a."

Kỳ Quân Sát vẫn bộ dáng thiếu niên như trước, hần lắc đầu nói: " Đừng nhắc đến đàn bà xấu kia nữa, ai, thật sự là mất mặt, bó chân bó tay căn bản không phải là đối thủ của nàng." Hần đối với Vụ Tinh Thượng Nhân vẫn e dè không thôi, xem bộ dáng chắc bị nàng chinh rất thảm rồi.

Lý Cường mỉm cười, hần cũng không cảm thấy bại bởi tay Cổ tiên nhân thì có gì là khó coi. Hần nói: " Ta xem thử có đường ra hay không." Đến lúc này hần mới xem xét hoàn cảnh bốn phía.

Đây là một không gian giống như giếng trời, vách bằng phía dưới hướng vào phía trong khuynh xuống, giống như một cái phễu ngược, dưới đáy trầm trầm âm u không biết sâu bao nhiêu, có không ít huyền băng lộ ra cột nhọn, phảng phất mây mù liễu liễu vòng quanh lộ ra như những ngọn núi, nhìn không ra bên dưới có cái gì. Lý Cường quay đầu nói: " Địa phương này thật kỳ quái, bên trong sao lại có nhiều khe hở như vậy."

Mạc Hoài Viễn nói: " Huyền Băng là vật chất lạnh vô cùng, đọng lại co rút thì tự nhiên sẽ có lỗ trống rỗng lớn, không có gì kỳ quái cả."

Lý Cường chỉ vào phía dưới nói: " Các người nhìn tinh điểm màu lam phía dưới, cần phải vận công nhìn xem."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát ngưng thần nhìn kỹ, một hồi lâu Mạc Hoài Viễn than thở: " Ta nhìn không thấy, quá xa rồi."

Kỳ Quân Sát nhìn Mạc Hoài Viễn, cũng hít một tiếng: " Lão ca, ta cũng không còn mặt mũi gặp đồ đệ rồi, ta cũng không nhìn thấy cái gì mà tinh điểm màu lam..."

Lý Cường không khỏi đỏ mặt lên, hần dùng chính là thần nhãn, đương nhiên có thể nhìn thấu qua cấm chế. Hần vội vàng nói: " Đó tựa hồ là một cấm chế rất lớn, may mắn sư tôn và đại ca bị vây ở chỗ này, nếu đi xuống thì sẽ phiền toái đó. Cấm chế kia nếu xúc động nó, thì nó sẽ đưa đến bộ vị hạch tâm, cơ hồ có thể dám chắc chỉ có kết quả chết chắc, ít nhất cũng bị vây bên trong không cách nào đi ra, trừ phi có thực lực của Cổ tiên nhân, nếu không muốn thoát thân có thể khó khăn."

Trên mặt Kỳ Quân Sát hiện lên thần sắc căm tức, hừ hừ nói: " Người đàn bà điên ác độc này! Hừ, muốn hại chết chúng ta...đồ ác phụ, người điên..." Hắn mặc dù không ngừng mắng chửi Vụ Tĩnh Thượng Nhân, nhưng nội tâm cũng rất bội phục thực lực của nàng.

Lý Cường chờ hắn chửi xong, mới tiếp tục nói: " Đường cũ trở lại sợ rằng rất khó, chúng ta theo vách băng đồ này đánh thông một băng động, sau đó lại đi ngược lên trên, thử xem có được không."

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Huyền băng nơi này và nơi khác không giống, quả thật có thể so sánh với pháp bảo phi kiếm về độ cứng rắn, căn bản không cách nào công phá, Kỳ lão đệ có một toa hình pháp bảo, đã bị hủy hoàn toàn, kiện bảo bối nọ chỉ phá vỡ có một vách băng là đã xong đời."

Trong lòng Lý Cường thầm giật mình, hắn từng kiến thức qua kiện bảo bối nọ của Kỳ Quân Sát, lúc ở Thiên Lại Thành, bọn họ là nhờ vào nó chạy ra khỏi Vạn Tái Hàn Băng Huyết, lúc ấy căn bản không phí công phu gì, chỉ một chút đã kích vỡ huyền băng nơi đó.

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: " Lão ca, đồ nhi ngoan bây giờ dùng chính là thần khí, huyền băng nơi này chưa chắc đã chống đỡ được, ta nghĩ có thể thử một lần."

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta biết hắn dùng chính là thần khí...ta..." Hắn là sợ công lực Lý Cường không đủ, bị thần khí cản trở, kỳ thật, Lý Cường có Diên Chú Thần Giáp sẽ không tồn tại nguy hiểm, đó là một loại thần khí phối hợp rất hiếm thấy.

Kỳ Quân Sát đột nhiên tỉnh ngộ, cũng nói: " Đồ nhi ngoan, người ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, nếu không được, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác."

Lý Cường nói: " Thử xem sao, rồi hãy nói." Hắn cổ động Kim Tôn Thần Tâm, đại lượng thần dịch lực dũng mãnh đi vào Cửu Diễm Lưu, từ sau lưng hắn bay lên kim mạc chói mắt, trong chớp mắt hóa thành ba đạo lưu quang vờn quanh bên người. Hai tay Lý Cường đưa ra trong đó có hai đạo rơi vào trong hai tay hắn, hắn khẽ quát một tiếng: " Hóa hình!" Một đóa hoa cúc cao chừng một người xuất hiện ở trước người hắn.

Kỳ Quân Sát thất thanh cười nói: " Đồ nhi ngoan, người đang làm gì? Làm ra một đóa hoa lớn như vậy có tác dụng gì?"

Lý Cường mỉm cười, hỏa tinh đang tiềm tu ngay ngực chợt động, một hỏa hoa màu tím từ song chưởng của hắn rất nhanh bay vào cánh hoa, thoáng chốc phiêu xuất một tầng lớn sương trắng nóng hổi. Năng lượng thật lớn của thiên hỏa mặc dù bị ức chế trong cánh hoa, nhưng nhiệt lượng tán vọng lại cũng không phải chuyện đùa, gặp phải không khí lạnh vô cùng chung quanh, nhất thời hóa thành sương trắng bay lên.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn hiểu được dụng ý của Lý Cường, Kỳ Quân Sát khen: " Hay! Đồ nhi ngoan có thiên hỏa, vừa lúc có thể hòa tan huyền băng, lại dùng thần khí phá vỡ nó quả thật dễ như trở bàn tay, ha ha, tốt! Tốt! Tốt!" Hắn liên thanh kêu ba tiếng tốt, không chỉ trong lòng đắc ý, trên mặt cũng toát ra vẻ tự hào. Bản lãnh của đồ đệ cũng chính là bản lãnh của mình, hắn mặc kệ đồ đệ có phải do mình dạy dỗ hay không.

Lý Cường dựa vào Cửu Diễm Lưu thôi động đóa cúc hoa lớn kia, tới gần vách huyền băng, hắn đột nhiên chuyển động hai tay, đóa cúc hoa màu vàng lập tức biến thành màu tím, hơn nữa tốc độ cao xoay tròn lên. Lý Cường hét lớn: " Đại ca, sư tôn, đi theo ta!"

Kỳ Quân Sát hưng phấn hét lớn: " Hay lắm, hay lắm! Lão ca, chúng ta đi tới." Hắn và Mạc Hoài Viễn gắt gao đi theo phía sau.

Cúc hoa màu tím bắn ra một lũ lũ ngọn lửa màu tím, chạm vào huyền băng liền vang lên một tiếng " phốc xịch" trầm muộn, bởi vì huyền băng lạnh vô cùng, chợt gặp phải thiên hỏa cực nóng, lập tức vang lên liên tiếp tiếng tạc liệt như chuỗi xuyến. Thiên hỏa hình thành ngọn lửa còn kèm theo kim mang của Cửu Diễm Lưu, vách huyền băng đã bị phá vỡ dễ dàng thành một đại động.

Lý Cường rất nhanh tiến về phía trước, chỉ chốc lát sau liền xâm nhập đi vào. Kỳ Quân Sát ở phía sau khen không dứt miệng, bởi vì hắn cũng ném thử qua, biết huyền băng nơi này khó đối phó đến cỡ nào.

Theo vách băng bằng phẳng san lấp vào một khoảng cách, Lý Cường nói: " Cẩn thận, ta chuẩn bị hướng lên trên đột phá."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng phi xuất tiên kiếm để bảo vệ thân thể. Mạc Hoài Viễn nói: "Huynh đệ, người chỉ cần chú ý phía trước là được, hai người chúng ta có năng lực tự bảo vệ."

Lý Cường hư chỉ rất nhanh cho hoa cúc xoay tròn, xoay người bay lên trên. Huyền băng hòa tan hình thành chất lỏng sền sệt chảy xuống dưới, thứ đó không phải là nước, không biết là vật gì, hơn nữa rất nhanh đọng lại ngay phía sau ba người. Kỳ Quân Sát nhắc nhở: "Đồ nhi ngoan, bây giờ ngàn vạn lần không thể dừng...sẽ bị phong ở trong huyền băng đó."

Lý Cường quay đầu nhìn xuống phía dưới, trong lòng không khỏi khiếp sợ, mặt sau đã hoàn toàn bị phong bế, chỉ có một khoảng cách rất ngắn là trống rỗng mà thôi, Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn gắt gao tựa vào ngay dưới chân mình, chất lỏng sền sệt từ phía trên chảy xuống rất nhanh đọng lại dưới chân ba người.

Lý Cường vội vàng thúc dục hoa cúc xoay tròn, tiếp tục hướng lên trên tiến tới. Trong lòng hắn không ngừng cầu khẩn, tốt nhất có thể gặp phải được một chút nham thạch, đánh xuyên nham thạch là có thể thở dốc một chút, dù sao nham thạch so với huyền băng thì mềm hơn. Theo tốc độ bây giờ, hỏa tinh rất nhanh sẽ ăn không tiêu, nơi này là thế giới lạnh vô cùng, thiên hỏa tiêu hao cũng quá lớn.

Đoạn đường này bọn họ không biết đã đi bao lâu, bởi vì thông đạo phía sau lập tức bị phong bế, cho nên căn bản không cách nào xem được đã chui lên trên bao xa. Lý Cường hiện đang toàn lực ngạnh cứng, hắn đem hết sức để kiên trì, đóa hoa cúc xoay tròn vẫn hướng lên, ngọn lửa màu tím cũng càng ngày càng thật nhỏ, nhưng kim mang của Cửu Diễn Lưu lại càng ngày càng thịnh, phát ra thanh âm từ từ thanh thúy lên.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn cũng âm thầm kinh hãi, công lực bọn họ bây giờ mặc dù không bằng Lý Cường, nhưng kinh nghiệm phong phú, làm sao nhìn không ra Lý Cường đã như dây cung kéo hết đà. Kỳ Quân Sát nhin không được nhắc nhở: "Đồ nhi ngoan, đừng cố sức, hãy thả chậm tốc độ."

Mạc Hoài Viễn không nói một lời, chỉ huy tiên kiếm đem chất lỏng chảy xuống phía dưới bức áp, hy vọng lúc Lý Cường chống đỡ không được phải ngừng lại, thì có không gian nghỉ ngơi một chút.

Rất nhanh, hỏa tinh thu hồi thiên hỏa, nằm tiềm trong ngực Lý Cường không sức tiếp tục. Lý Cường bắt đắc dĩ, y ý vào uy lực của Cửu Diễn Lưu tiếp tục phá băng hướng lên cao, nhưng so với tốc độ ban đầu thì chậm rất nhiều.

Mạc Hoài Viễn nói: "Lão đệ, bây giờ còn có không gian để nghỉ ngơi, không cần gấp như thế."

Bởi vì hỏa tinh thu hồi thiên hỏa, Cửu Diễn Lưu không cách nào hòa tan huyền băng, chỉ có thể kích nát bấy huyền băng cứng rắn, bởi vậy không có chất lỏng lưu động, dưới thân ba người đều là băng vỡ vụn như bột.

Lý Cường lại hướng lên trên chui một khoảng cách, rốt cuộc dừng lại, trong lòng hắn sợ hãi nói: "Ta dám nói, Vụ Tinh Thượng Nhân đã rời đi, nếu không nàng tuyệt sẽ không cho chúng ta đi tới nơi đây, vạn khí coi như không tệ."

Kỳ Quân Sát xót xa nói: "Đồ nhi ngoan, mau nhanh tu luyện một chút, đợi một lát nữa rồi hãy nói chuyện." Đồ đệ này mặc dù do hắn mạnh mẽ nhận lấy, nhưng cũng là đồ đệ đắc ý nhất của hắn, làm người hào sảng, làm việc ích lợi, cho tới bây giờ không bà bà con mẹ nó, mười phần hợp với tính tình của mình, hắn vốn thích từ tận đáy lòng.

Lý Cường lập tức bắt đầu tu luyện, nhưng thật ra lúc ở bên trên tranh đấu cùng Vụ Tinh Thượng Nhân thì hắn đã bị thương, hơn nữa vừa rồi liều mạng thao khống Cửu Diễn Lưu, thương thế đã tăng thêm. Hắn vừa ngồi vào chỗ của mình, một ngụm máu tươi màu vàng chợt phun ra, làm Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát sợ đến luống cuống tay chân, không biết làm sao cứu trị, trong lòng hai người bọn họ hiểu được, sau khi Lý Cường tu thần thì họ không còn khả năng giúp gì được hắn nữa.

Trong tay Lý Cường đột nhiên có một viên thần đan, nhưng hắn không thể nhúc nhích tay được nữa, kinh lực cả người tán loạn chung quanh. Kỳ Quân Sát kêu lên một tiếng: "Chuyện gì xảy ra?" Thì đã bị Lý Cường đem kinh lực tràn ra hất mạnh vào vách băng. Mạc Hoài Viễn cũng không thể động đậy, hắn coi như trấn định, rất nhanh nhận ra không đúng, Lý Cường tựa hồ đã tới bên bờ tẩu hỏa.

Kỳ Quân Sát liếc mắt thì nhận ra trong tay Lý Cường có viên thần đan, hắn hét lớn: "Nhanh! Lão ca, nghĩ biện pháp...trong tay hắn có linh đan!"

Mạc Hoài Viễn đột nhiên bay lên, hần vừa động, thần dịch lực trên thân Lý Cường phảng phất như tìm được miệng ra, mãnh liệt mênh mông đánh tới. Trên người Kỳ Quân Sát nhất thời nhẹ đi, hần rất ăn ý bắn ra một cỗ kinh lực, đồng thời quát to: " Há mồm!"

Trong lòng Lý Cường rất hiểu được, hần nghe được Kỳ Quân Sát hét lớn, kiệt lực hé miệng, một viên Ngũ Tập Đan - Độ Ly Thần Đan chui tọt vào.

Thần đan vừa vào miệng, Lý Cường cảm giác yết hầu phảng phất ầm ầm nổ tung, vô số đạo nhiệt lưu nhảy vào trong cơ thể, trong phút chốc trong người hần hình thành một cơn lốc xoáy, thần dịch lực bay thoát ra ngoài cấp tốc thu hồi. Hần biết không thể chậm trễ, lập tức bắt đầu tiềm tu.

Mạc Hoài Viễn trong phút chốc thiếu chút nữa hồn phi phách tán, cỗ áp lực thật lớn làm cho hần lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp của tử vong, cũng may thời gian quá ngắn, áp lực lập tức tiêu mất. Hần mềm nhũn quay lại bên người Kỳ Quân Sát, thanh âm đều đều thay đổi: " Lão đệ, nếu ngươi chậm một chút, thì sẽ không nhìn thấy ta nữa."

Kỳ Quân Sát trừng mắt nhìn hần, nói: " Lão ca, đừng có nói hươu nói vượn..."

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: " Ta không có nói bậy, hay thật, huynh đệ này của ta thật sự đã thành một quái vật, kinh lực trên người hần tràn ra cơ hồ áp nát ta, không đối gạt người, ta cảm giác được hơi thở của tử vong, ai, nhiều năm như vậy lần đầu tiên có cảm thụ như thế, ta bây giờ phát giác, công lực của hần chúng ta không thể so sánh được nữa."

Kỳ Quân Sát khó thể tin nhìn Mạc Hoài Viễn, một hồi lâu hần rút cuộc tin lời Mạc Hoài Viễn nói, bởi vì từ khi nhận thức Mạc Hoài Viễn cho tới bây giờ, còn chưa nghe hần nói qua một lời dối gạt nào. Hần cảm khái nói: " Lão ca, nếu có thể, chúng ta sau khi chuyển thể thì cùng nhau tu thần đi, tu chân mà nói đối với chúng ta đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa khiêu chiến."

Mạc Hoài Viễn dựa vào vách băng, than thở: " Tu thần Thiên Tiên Chương cũng không nhất định thích hợp chúng ta tu luyện, đến lúc đó để xem hần nói như thế nào đi, ai biết sau khi chuyển thể chúng ta sẽ có tình huống gì...chuyển thể không dễ dàng a, hồi phi yên diệt(tan thành mây khói) cũng nói không chừng, ta chỉ hy vọng có thể thần thức không bị diệt là tốt lắm rồi, chứ không chỉ hy vọng có được một thân thể tốt."

Kỳ Quân Sát quay đầu nhìn Lý Cường, vừa muốn nói cái gì, lại bị hình thái của Lý Cường làm cho hoảng sợ. Hần chỉ vào Lý Cường nói: " Lão ca, hần..hần đang làm gì?"

250. Chương 250

Kim mang tử quang trên thân Lý Cường không ngừng lóe ra, một trận hương khí phát đến, đó là linh khí khi hóa khai Độ Ly Thần Đan hình thành tự nhiên. Hai tay hần thiên biến vạn hóa, giống như con bướm phiến phi, lại như thiên ma cuồng vũ, ngàn kỷ trăm quái thủ thế khiến cho kẻ khác không cách nào nhìn thấy. Mạc Hoài Viễn nhìn trong chốc lát, nói: " Ẩn huyền như vậy cho tới bây giờ ta không có gặp qua, lão đệ, ngươi có nhìn thấy qua chưa?"

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: " Nếu ta có xem qua thì đã không kỳ quái sợ hãi, một giới này không ngờ còn có linh huyền mà ta không có gặp qua, ai, kỳ quái...đây là khi chữa thương dùng hay sao?"

Nhưng thật ra Lý Cường dùng linh huyền là khi luyện đan thì học trong Bối Dã Thiên Kinh thủ pháp, loại ẩn huyền này có rất nhiều tác dụng, trong đó có trợ giúp hợp dụng Độ Ly Thần Đan. Người khác dùng Độ Ly Thần Đan, không có mười ngày nửa tháng thì không thấy được hiệu quả rõ ràng, mà hần chỉ cần mấy giờ là có thể công hiệu.

Mạc Hoài Viễn nói: " Lão đệ, hần ăn linh đan gì? Kỳ quái, ngươi có phát giác hay không, nơi này vốn không có linh khí, bây giờ linh khí sung túc làm cho người ta không dám tin tưởng."

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: " Chưa thấy qua, vừa rồi bắn linh đan vào trong miệng hần, đều cũng không kịp nhìn xem có hình dạng gì nữa, đồ nhai này của ta có nhiều chuyện ngoài dự đoán mọi người lắm."

Theo linh huyền biến ảo, công lực Lý Cường bắt đầu không tự chủ được mà cuồng tăng. Tác dụng thôi phác của Độ Ly Thần Đan, làm năng lực khống chế cảnh giới của Lý Cường hoàn toàn biến mất, hấn tiến vào cảnh giới nguy hiểm nhất, Thất Tinh Thiên.

Cảnh giới này hoàn toàn là nhờ vào lực lượng của thần đan mà tiến vào, hơn nữa lướt qua cả cảnh giới Lục U Thiên trực tiếp nhảy vào cảnh giới thứ nhất của Thất Tinh Thiên - Cực Động Chi Tâm cảnh giới, trình độ nguy hiểm không còn sai biệt bao nhiêu với tiên nhân Tề Chính tự bạo ngày trước.

Độ Ly Thần Đan cho dù là tiên nhân bình thường cũng không dám loạn dụng, vừa rồi Lý Cường vội vã lấy lầm Độ Ly Thần Đan, hấn vốn định dùng Khô Thanh Thần Đan. Hấn căn bản không biết mình đã uống sai thuốc, mặc dù có ẩn huyền của Bối Dã Thiên Kinh trợ giúp hóa giải, nhưng linh lực thật lớn của Độ Ly Thần Đan lại làm cho hấn không sao không chế được việc tăng trưởng cảnh giới. Hấn một hơi lướt qua khỏi Lục U Thiên, khi hấn cảm thấy không ổn thì đã không còn cách gì thay đổi.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn đều nhìn ra Lý Cường không đúng, hai người lại bị thần dịch lực từ trên thân Lý Cường tràn ra làm dính lên vách băng, cả hai kiệt lực dùng tiên kiếm chống đỡ. Kỳ Quân Sát cau mày vẻ mặt đau khổ, nhưng hấn vẫn còn nói được: " Lão ca a, chúng ta có đúng hay không là quá mất mặt, cư nhiên bị đồ đệ làm cho không thể động đậy, ai, hấn cũng là cố ý, ta...lão nhân gia ta..."

Mạc Hoài Viễn nhịn không được cười nói: " Đừng than trách nữa, đồ đệ ngươi công lực cao thâm, người mất hứng hay sao?"

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: " Ngươi nhìn kỹ xem, bộ dáng hấn còn đang bình thường hay sao?"

Mạc Hoài Viễn nheo mắt nhìn Lý Cường, bất an nói: " Trời ạ, hấn hình như không tự mình khống chế được..."

Bây giờ Lý Cường giống như là một đoàn ngọn lửa đang cấp tốc thiêu đốt, toàn thân phát ra quang mang chói mắt, cả người như cũng sắp nhìn không thấy được rõ ràng. Thần chú trên Diễn Chú Thần Giáp xoay tròn rất nhanh, trong kim quang mơ hồ có thể thấy được gương mặt vận vẹo của hấn, nhìn không ra là hấn đang cao hứng hay là đang thống khổ. Mạc Hoài Viễn lau mồ hôi, nói: " Lão đệ, chúng ta không có biện pháp giúp hấn rồi."

Kỳ Quân Sát cũng thở không ra hơi, hấn hừ hừ tức giận nói: " Chúng ta đã...đã không có thực lực đi trợ giúp hấn nữa..."

Cho tới bây giờ được hiệu của Độ Ly Thần Đan mới hoàn toàn phát huy ra, chỉ thấy trong kim quang tăng vọt, một đen một trắng hai luồng kinh khí xoay quanh thân Lý Cường. Mạc Hoài Viễn nói: " Lão đệ, đây là linh đan gì a? Quá kỳ quái."

Tác dụng của Độ Ly Thần Đan khi đã hoàn toàn phát huy ra thì Lý Cường mới từ từ khống chế được tiến trình tu luyện. Hấn kinh ngạc phát giác mình không ngờ đã đạp vào Thất Tinh Thiên cảnh giới, không nhịn được từ trong nội tâm cảm thấy rét lạnh, hấn biết rõ không khống chế được mà bước vào một tầng cảnh giới cao hơn thì chỗ tốt không nhiều lắm, chỗ hại thì thật lớn, nhưng đã bước vào cảnh giới thì không thể lui trở về, hấn biết mình đã gặp phiền toái lớn.

Lý Cường miễn cưỡng mở miệng nói: Đại ca, sư tôn, mau nhanh tu luyện..." Nói xong lại chìm vào cảnh giới Cực Động Chi Tâm.

Theo linh lực của Độ Ly Thần Đan tản ra, Lý Cường kiệt lực khống chế không cho mình tiến vào tầng cảnh giới kế tiếp. Nếu cảnh giới không cách nào lui về, hấn sẽ phải khống chế không cho mình tiến vào cảnh giới càng cao hơn, nếu không sợ rằng ngay cả việc tu luyện lần này cũng chấm dứt không xong, sẽ bị nổ bạo trong huyền băng huyệt.

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn bị thần dịch lực dưng xuất ép tới choáng đầu hoa mắt, nghe vậy lập tức bắt đầu tu luyện. Do khắp cả huyền băng huyệt tràn ngập linh lực, hai người ngay từ đầu tu luyện liền nhận thấy được chỗ tốt thật lớn trong đó.

Linh lực vô cùng được hai người bọn họ hấp thu rất nhanh, Lý Cường nhất thời cảm thấy dễ dàng hơn được một chút. Phải biết rằng linh lực do Độ Ly Thần Đan phát ra đã làm cho hấn ăn không tiêu, có Mạc Hoài

Viễn và Kỳ Quân Sát trợ giúp hấp thu, áp lực của hắc sẽ nhỏ hơn một chút, nếu không hắc rất có thể tiến vào cảnh giới kế tiếp của Thất Tinh Thiên, hậu quả như vậy sẽ không thể nào chịu nổi.

Lý Cường bắt đầu thu công từng chút, loại nương nhờ nghị lực cường chế thu công làm cho hắc thống khổ vạn phần, giống như là một người đã bị đối sắp chết, phải đối mặt với một bàn yến tiệc thịnh soạn vô cùng, hắc thanh tỉnh hiểu được nếu ăn nhiều sẽ bị bội thực mà chết, chỉ có thể ăn từng chút một, nhưng quy củ của yến tiệc này là phải ăn cho hết, cái loại tư vị này thật sự không tốt chút nào.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thu hoạch thật lớn, hai người bọn họ giống như đang ngồi bên cạnh bàn tiệc bồi khách, chủ nhân ăn không hết thì để cho hai người họ tha hồ ăn uống thật thỏa thích. May là có hai người họ chia sẻ, Lý Cường mới miễn cưỡng tránh được một kiếp. Từ nay về sau chỉ cần nhắc tới Độ Ly Thần Đan, trong lòng hắc còn sợ hãi, vật này thật quá lợi hại, nếu thực lực không mạnh, tùy tiện ăn Độ Ly Thần Đan, kỳ hiệu chẳng khác gì ăn phải độc được, chẳng kém bao nhiêu.

Ba người cơ hồ đồng thời mở mắt. Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn kinh hãi không hiểu, hai người bọn họ trong thời gian ngắn ngủi thì công lực đã tiến nhanh. Kỳ Quân Sát cảm khái than thở: "Tu thần không ngờ lại lợi hại như thế, ai, chúng ta đã tu luyện uống phí lâu quá rồi."

Mạc Hoài Viễn hỏi: "Huynh đệ, vừa rồi ngươi lấy ra linh đan gì, linh khí tiết ra ngoài khiến cho chúng ta thu hoạch rất nhiều, huynh đệ hoàn toàn khôi phục rồi chứ?" Với ánh mắt của Mạc Hoài Viễn, đã nhìn không thấu tu vi của Lý Cường, hắc không cách nào xác định Lý Cường có hoàn toàn khôi phục hay không, cho nên lo lắng hỏi tới một câu.

Trong lòng Lý Cường mặc dù cảm thấy bất an, nhưng hắc không muốn làm cho Mạc Hoài Viễn lo lắng, vì vậy ra vẻ dễ dàng cười nói: "Vừa rồi ta lấy lầm thần đan, đột nhiên không thể động đây nên không có cách nào khác để đối đan, a a, đây là Ngũ Tập Đan trong Thất Tập Đan- Độ Ly Thần Đan, không nghĩ lại lợi hại như vậy." Trong lòng hắc thầm nghĩ, tại sao Kiền Thiện Dong bọn họ lại dám uống Vật Uẩn Thần Đan, còn mình ngay cả Độ Ly Thần Đan cũng chịu không được? Hắc nào biết đâu rằng, Thất Tập Đan sở dĩ gọi là thần đan, là bởi vì chỉ có tu thần giả phục dùng mới có thể phát huy hiệu năng chính thức của thần đan, những người khác dùng cũng không đạt được hiệu quả như thế.

Kỳ Quân Sát kêu lên quái dị: "Lấy sai thần đan? Ác, ngươi...ngươi quả thật chính là...chính là..."

Vừa nghe lời Lý Cường, trong lòng Mạc Hoài Viễn trầm xuống một chút, hắc biết không hay, người tu hành tuyệt đối không thể loạn dùng đan dược, nhẹ thì ảnh hưởng tu luyện, nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Hắc không giống như Kỳ Quân Sát kinh hãi kỳ quái, nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng, nhưng tạm thời hắc còn nhìn không ra Lý Cường có chỗ nào không đúng.

Lý Cường có một loại cảm giác kỳ dị, cảm thấy tinh lực của mình tràn đầy đến đáng sợ, một hồi hắc lại thấy những khó khăn cũng không là gì, trong chốc lát lại nghĩ đây là khác thường, tóm lại tâm trạng hắc cực độ bất an.

Kỳ Quân Sát nhìn kỹ Lý Cường, lắc đầu nói: "Đồ nhi ngoan đã muốn biến thành quái vật rồi, ăn sai thuốc mà cũng không có chuyện gì, di..hay thật, lão ca ngươi xem chung quanh."

Chỉ thấy huyền băng huyết nhỏ hẹp đã bị khoách lớn rất nhiều, đó là do thần dịch lực của Lý Cường tràn ra ngạnh sanh bức khai, điều này so với phá vỡ nó khó khăn hơn rất nhiều. Mạc Hoài Viễn nói: "Trách không được vừa rồi ta chịu không được, thần dịch lực quá lợi hại, công lực của huynh đệ hắc là đề cao hơn một ít phải không?"

"Ít sao?" Lý Cường là có nỗi khổ nói không nên lời, hắc miễn cưỡng cười nói: "Tăng lên chỉ nhiều không ít..."

Mạc Hoài Viễn nghe được sững sốt, lời này thật quá kỳ quái, cái gì gọi là nhiều chứ không ít?

Lý Cường lại nói: "Bên ngoài còn có băng hữu đang chờ, chúng ta mau đi ra."

Kỳ Quân Sát kinh ngạc hỏi: "Ngươi còn có băng hữu ở bên ngoài? Là ai?"

Lý Cường nói: "Có Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh, đừng kỳ quái, Xích Minh bây giờ cũng giống như ta, đều cũng tu thần, hắc không còn là ma tôn như trước nữa, a a, người này

rất thú vị đó.”

Mạc Hoài Viễn còn có thể trầm tĩnh được, Kỳ Quân Sát thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hấn hét lớn: ” Trách không được, nguyên lai là Hiên Long đi trở về, ai, hấn mang người tới làm chi?”

Mạc Hoài Viễn vỗ vỗ vai hấn: ” Kỳ lão đệ, cho dù Hiên Long không trở về, huynh đệ cũng sẽ tới, tính tình của hấn ta hiểu rõ nhất. Hai lão gia chúng ta thật là dọa người, bỏ đi, không nói nữa, chúng ta tính toán làm sao thoát khỏi đi thôi.”

Lòng tự tôn của Kỳ Quân Sát bị nhục thương, hấn tức khí đánh một quyền kích lên trên huyền băng, đánh cho băng vỡ bay loạn, nói: ” Mẹ kiếp, sao lão nhân gia ta cảm thấy càng ngày càng quá uất ức đây.”

Lý Cường cười cười nói: ” Lão nhân gia ngài có cái gì uất ức chứ, chỉ có có thể chuyển thể, những chuyện khác không sao cả.”

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: ” Đồ nhi ngoan, đừng an ủi ta, chỉ đồ thừa lúc đầu ta kiến văn ít ỏi, không biết trong giới này còn có nhiều cao thủ tồn tại, ai, Tán tiên căn bản không là gì a.”

Mạc Hoài Viễn khuyên nhủ: ” Kỳ lão đệ, đừng có tự khinh mình.”

Kỳ Quân Sát ở trong giới này chịu phục khí cũng không nhiều người lắm, Mạc Hoài Viễn cũng xem như là một người. Hấn gãi gãi đầu nói: ” Lão ca, ta chỉ là phát tiết một chút ma, trong lòng thật khổ sở.”

Lý Cường lắc đầu nói: ” Sư tôn cũng không có thể miễn tục a.”

Kỳ Quân Sát bị ai phát hiện cảnh giới của mình đã không còn cao như đồ đệ, hấn trừng mắt nói: ” Cái gì tục hay tâm thương, lão nhân gia ta chính là khó chịu!”

Lý Cường hắc hắc cười nói: ” Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên, hắc hắc.”

Kỳ Quân Sát tức giận đến trợn trắng mắt, Mạc Hoài Viễn không khỏi nhin được ha ha cười to. Một hồi lâu Kỳ Quân Sát mới hồi phục lại, không tránh được nói: ” Ai, bỏ đi, đồ nhi ngoan không ngoan chút nào.”

Lý Cường cười hì hì xuất ra Hồn Độ Dịch do Thiên Cô đưa cho hấn, hấn đem bình nhỏ màu vàng lẳng không bay lên, nói: ” Đại ca, sư tôn, có nhận ra đây là cái gì hay không?”

Hồn Độ Dịch lóe ra kim mang thần bí, ở không trung chậm rãi chuyển động. Lý Cường dùng một tia thần dịch lực nâng nó, làm cho Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn nhìn cho rõ ràng.

Kỳ Quân Sát cẩn thận xem xét, hấn biết Lý Cường sẽ không xuất ra đồ vật này mà không có mục đích, nhưng hấn đích xác không biết đồ vật này có tác dụng gì. Hấn quay đầu hỏi Mạc Hoài Viễn: ” Lão ca, người nhận ra không?”

Về mặt Mạc Hoài Viễn càng ngày càng nghiêm túc, hấn nhìn chăm chăm chiếc bình nhỏ, nhìn chừng một bữa cơm, mới thở ra một hơi dài, nói: ” Ta không dám xác định...nếu đoán không sai, Kỳ lão đệ, vật này cùng với việc chuyển thể của chúng ta có liên quan.”

Lý Cường nói: ” Đây là Hồn Độ Dịch, nghe nói chỉ cần trước khi chuyển thể thì dùng nó xâm nhập thần thức, có thể cam đoan lúc chuyển thể thì thần linh bất diệt, đây là một cao nhân có đại thần thông đưa cho ta đó.”

Mạc Hoài Viễn như bị đánh một chưởng, kích động nói: ” Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, Hồn Độ Dịch, đúng! Chính là gọi Hồn Độ Dịch...trời ạ, đồ vật này phi thường hiếm thấy, không nghĩ tới thật sự đồ vật này, vừa rồi ta còn không dám xác định.”

Kỳ Quân Sát nghi hoặc nói: ” Sao ta không có nghe nói qua.”

Mạc Hoài Viễn dùng sức nắm lấy Kỳ Quân Sát hưng phấn nói: ” Đây là vật trong truyền thuyết, không phải thuộc giới này, nghe nói phi thường khó luyện chế, có khả năng luyện chế Hồn Độ Dịch đều là những cao thủ phi thường lợi hại, nhưng bọn họ bình thường khinh thường luyện ra nó, mà người muốn Hồn Độ Dịch lại không có năng lực luyện chế...” Mạc Hoài Viễn luôn luôn rất trầm ổn, nhưng giờ lại vui mừng như vậy làm cho Kỳ Quân Sát không thể không tin Hồn Độ Dịch đối với việc chuyển thể có trợ giúp rất lớn.

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động: " Thiên Cô đem Hồn Độ Dịch tặng cho mình, chẳng lẽ là sớm có chuẩn bị hay sao?"

Mạc Hoài Viễn tiếp tục nói: " Có Hồn Độ Dịch, lúc chuyển thể, có thể xác bảo thần thức sẽ không tiêu tán, bằng kiến thức bây giờ của chúng ta, bất luận trọng tu cái gì, có ai có thể so sánh?"

Kỳ Quân Sát đột nhiên hiểu được ý tứ của Mạc Hoài Viễn, hắn cũng hưng phấn lên, nói: " Đúng! Ta chỉ cần sửa sang lại một chút, tìm được phương pháp tu luyện thích hợp nhất, tốc độ tu hành nhất định bay nhanh, cảnh giới của chúng ta cũng đủ cao rồi, chỉ cần công lực có thể theo kịp là được."

Tay Lý Cường bắn ra, Hồn Độ Dịch bay về phía Mạc Hoài Viễn. Hắn nói: " Mạc đại ca, người thu đi, lúc chuyển thể có thể dụng."

Kỳ Quân Sát liền giành lấy, nói: " Đặt ở chỗ ta."

Mạc Hoài Viễn a a cười nói: " Vậy để chỗ người, không ai giành với người đâu."

Kỳ Quân Sát yêu thích không buông tay xem xét Hồn Độ Dịch, than thở: " Vật ngạc nhiên cổ quái này, cũng chỉ có đồ nhi ngoan là có khả năng tìm được."

Lý Cường nói: " Đại ca, sư tôn, ta trở lại thử xem, các người cẩn thận phòng hộ."

Mạc Hoài Viễn lôi kéo Kỳ Quân Sát nói: " Kỳ lão đệ, cẩn thận một chút, hắn dùng chính là thần khí..." Trong lòng hắn vẫn rất bất an, lần này Lý Cường tu luyện tựa hồ có chút khác hắn, cả người như uẩn hàm kinh lực muốn nổ mạnh, hắn lo lắng thần khí của Lý Cường không dễ dàng khống chế, còn phải phân tâm chú ý hai người bọn họ, cho nên đặc biệt nhắc Kỳ Quân Sát chú ý.

Lý Cường không nói thêm nữa, bay ra hai luồng kim quang, hóa thành hai móng vuốt màu vàng, mỗi móng vuốt chừng một cái ghế nhỏ, hắn thử dụng móng vuốt đến mở đường. Bởi vì sau khi công lực cuồng tăng, Lý Cường tự mình cũng không xác định có thể oạt khai huyền băng hay không, hắn thử huy động tay phải, vuốt trào sắc bén bay ra, vô thanh vô tức lâm vào trong huyền băng.

Chỉ nghe " ca bá" một tiếng thanh thúy, huyền băng trên đỉnh đầu tạc liệt ra. Lý Cường hét lớn một tiếng: " Toái!"

Huyền băng không ngờ cũng bị kim trào trào thành phần mạt, theo vách băng sa sa hạ xuống. Ngay sau đó, móng vuốt tay trái lại bay ra, lại một tiếng thanh thúy, một khối huyền băng cỡ chừng bàn bát tiên cũng bị trào nát bấy, dần dần, một tiếng thanh thúy càng ngày càng dày, huyền băng bị vỡ theo vách băng như lưu sa hạ xuống.

Kỳ Quân Sát sợ hãi than không thôi: " Hay thật, đồ nhi ngoan so với ta lợi hại hơn, thần khí thật sự cùng người khác bất đồng."

Mạc Hoài Viễn đột nhiên kêu lên: " Huynh đệ, dừng lại, mau dừng lại!"

Lý Cường nghe vậy thu tay lại, hỏi: " Mạc đại ca, làm sao vậy?"

Mạc Hoài Viễn chỉ tay vào phía dưới, nói: " Nếu còn oạt xuống, chúng ta sẽ bị chôn sống."

Từ trên đỉnh những huyền băng bị oạt đi đã gần như đem không gian của băng động điền đầy. Lý Cường chợt hiểu được, bởi vì huyền băng bị vỡ ra, nên không gian chiếm cứ tăng lớn, không đợi oạt ra băng đỉnh trên đầu, thì băng động họ đang đứng sẽ bị băng vỡ trám tắc hoàn toàn, ba người mặc dù không chết được, nhưng cũng không cách nhúc nhích nữa.

Lý Cường xem xét hỏa tinh trong ngực một chút, phát giác nó phi thường mệt mỏi, biết nó không nên trở ra, không thể làm gì khác hơn là nói: " Chúng ta phải tìm được một băng động, như vậy hướng lên trên mà đào thì rất khó đi ra ngoài."

Mạc Hoài Viễn gật đầu, lấy ra một kiện pháp bảo cỡ đầu ngón tay, phun cho nó một ngụm tiên linh khí, vật nọ lập tức hóa thành một đoàn chất lỏng màu đỏ, giống như thủy ngân, đang蠢 động (nhào lộn) trong tay hắn. Hắn nói: " Huyền băng nơi này quá cứng rắn, để ta đến xem có khe hở gì không, sát!"

Theo tiếng quát của hắn, đoàn chất lỏng màu đỏ hóa làm một luồng sương khói màu đỏ niếu niếu mọc lên, chạm vào vách băng, giống như vật còn sống theo vách băng nhuyễn nhuyễn di động. Chỉ chốc lát sau, trên góc vách băng bên trái lưu lại một đạo ấn ngân màu đỏ. Mạc Hoài Viễn thở phào nhẹ nhõm, nói: "Huynh đệ, người theo bên kia mà đào, người xem, nơi đó tựa hồ có cái khe."

Lý Cường cười nói: "Vẫn là Mạc đại ca có kinh nghiệm phong phú. Sư tôn, ngài nghĩ biện pháp đem băng vỡ áp chặt xuống, mở rộng không gian một chút, đệ tử sẽ đào sang hướng bên kia."

Kỳ Quân Sát đáp: "Được, đồ nhi ngoan, lúc đào băng động thì nên cẩn thận một chút, có thể sẽ có cấm chế." Sau khi hắn nhắc nhở Lý Cường, tiện tay hư áp (đề) xuống phía dưới, chỉ nghe "dát chi chi" một trận vang loạn, băng vỡ dưới chân cấp tốc thối lui, rất nhanh đã mở rộng ra một khoảng cách.

Mạc Hoài Viễn nói: "Chỉ cần Vụ Tinh Thượng Nhân không đến ngăn cản, chúng ta thoát khỏi chỉ là vấn đề thời gian, chỉ sợ nàng..."

Kỳ Quân Sát hãnh hãnh nói: "Lão ca, đừng có nhắc tới người đàn bà kia nữa, ngấm lại là ủ rũ! Thật là đáng sợ...chỉ mong đời này cũng đừng nhìn thấy lại nàng..."

Mạc Hoài Viễn nhin không được cười nói: "Kỳ lão đệ, người không nghe huynh đệ nói sao? Nàng là Cổ tiên nhân a, so với tiên nhân còn muốn lợi hại, chúng ta thua có gì khó chịu chứ, người đừng có khó chịu như vậy nữa."

Lý Cường vẫn huyền hóa ra hai móng vuốt màu vàng như trước, giống như cái máy đào móc dọc theo Mạc Hoài Viễn lưu lại ký hiệu mà đào vách băng đó. Công lực của hắn đột nhiên tăng vọt, ra tay cũng có điểm không biết nặng nhẹ. Trong chốc lát, Lý Cường cảm thấy không nhin được nữa, hai tay trong lúc vô tình chuyển giật mình, móng vuốt do Cửu Diễn Lưu biến ảo cũng đi theo chuyển động lên, chợt nghe tiếng vỡ vụn đéec tai nhức óc, vách huyền băng bị hắn đào vỡ ra vài cái khe.

Lý Cường nao nao, trong lòng không khỏi vui vẻ, hắn đem hai móng vuốt vỗ vào vách băng, đồng thời móc mạnh, nhất thời tiếng vỡ vụn giống như sét đánh vang lên. Nhưng thật ra Lý Cường đang xem thường công lực của chính mình, hắn có thể dùng tiên huyền để phá vỡ vách băng, chỉ là cho tới bây giờ hắn không có bị vây trong huyền băng, cũng không biết năng lực của mình rốt cuộc được bao nhiêu, đối với đại pháp lực biến thái này, hắn vẫn chưa từng nghĩ sẽ sử dụng. Bởi vì Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều cũng đối với huyền băng bó tay không biện pháp, hắn lại nghĩ lầm rằng chính mình cũng nhất định không được, cho nên dùng chỉ toàn là những tiểu thần thông.

Theo Cửu Diễn Lưu giáo động, vách băng kịch liệt run rẩy, đại khối huyền băng bị nát bấy. Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn bị thủ đoạn cường hãn của Lý Cường làm khiếp sợ, hai người liếc nhau, đều có thần sắc khó tin nhìn đối phương. Kỳ Quân Sát nói: "Tiểu quái vật! Đồ nhi của ta là một tiểu quái vật."

Mạc Hoài Viễn nói: "Hắn hình như còn chưa đem hết toàn lực."

Kỳ Quân Sát lắc đầu nói: "Không hết sức? Bỏ đi, cỗ kinh lực này quá lợi hại rồi, hắn hết sức thì còn không biết thế nào, huyền băng nếu sụp xuống, chúng ta càng chật vật a."

Tốc độ Lý Cường giáo động càng lúc càng nhanh, đột nhiên, hắn cảm thấy Cửu Diễn Lưu ngưng trệ một chút, tiếp theo liền cảm giác được trong huyền băng có vật gì cực kỳ cứng rắn. Hắn vội vàng rút Cửu Diễn Lưu về, sợ thần khí bị tổn thương. Đối với huyền băng hắn không hiểu rõ, cho nên gặp phải thứ gì không đúng thì liền lập tức thu thủ.

Lý Cường nói: "Trong huyền băng có thứ gì rất cứng, Cửu Diễn Lưu cũng không chém nát nó được." Hắn vừa nói vừa khai mở huyền băng đã vỡ vụn, rất nhanh, từ trong huyền băng tìm được bảy, tám vật gì màu lam đậm.

Kỳ Quân Sát đi tới bên cạnh Lý Cường, cầm một cây cần thận quan sát: "Đây là vật gì vậy?"

Mạc Hoài Viễn cũng cầm một cây, lông mày trắng của hắn khê nhếch, nói: "Đây là...đây là Băng Chỉ của Huyền Băng Tâm, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Băng Tâm, vật này thật khó có được, muốn tìm phải xem có hay không đã. Huyền Băng Tâm ẩn giấu trong huyền băng tầng lạnh vô cùng, là tài liệu tuyệt hảo chế luyện hàn tính tiên khí, Kỳ lão đệ, chúng ta có thể dùng nó luyện chế tiên kiếm."

Kỳ Quân Sát cảm thấy kỳ quái: ” Vật này không ngờ lại không rét lạnh như huyền băng.”

Mạc Hoài Viễn nói: ” Mặc dù sờ vào nó không có huyền băng hàn khí, nhưng nếu dùng nó tu luyện thành tiên kiếm, thì hàn khí thả ra so với huyền băng còn muốn rét lạnh thập bội, phi thường lợi hại, tuyệt đối không dưới huyền khí.”

Lý Cường nghe vậy cảm thấy rất hứng thú, kim mang Cửu Diễn Lưu giống như thủy ngân lưu động sấm tiến vào trong vách băng vừa vỡ ra, chỉ chốc lát sau, mặt hắn lộ vẻ mỉm cười, nói: ” Còn nữa!”

Lý Cường ngừng thần nhấm mắt, phi thường cẩn thận thao khống Cửu Diễn Lưu, chỉ chốc lát, kim mang từ trong vách huyền băng bị nghiền nát phun ra. Hai tay hắn khẽ nhúc nhích, Cửu Diễn Lưu xuất ra hai luồng ánh sáng màu lam, chỉ thoáng chốc, hai luồng lam quang nhảy vào trong tay hắn. Đó là Huyền Băng Tâm ngưng kết cùng một chỗ giống như con nhím, mỗi cây Huyền Băng Tâm chỉ thô tẻ cỡ cánh tay nhỏ, hình thành một quả cầu màu lam, giống như một đóa tú cầu, phi thường kỳ lạ xinh đẹp.

Lý Cường nói: ” Trách không được ta vừa rồi cảm thấy Cửu Diễn Lưu như chấn giật, nguyên lai là phá rớt một đóa Huyền Băng Tâm, đáng tiếc quá.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát mỗi người cầm một đóa Huyền Băng Tâm, Mạc Hoài Viễn hưng phấn nói: ” Tốt, đây mới chính thức là Huyền Băng Chi Tâm, Kỳ lão đệ, chúng ta mỗi người tu luyện một cái, a a, vật này tu thành tiên kiếm so với thanh kiếm chúng ta đang dùng tốt gấp trăm lần.”

Kỳ Quân Sát đem Huyền Băng Tâm cầm trong tay nhìn thật thích thú, một hồi lâu mới nói: ” Địa phương càng nguy hiểm, thì càng dễ dàng tìm được thiên tài địa bảo, ta vẫn muốn tu luyện một thanh tiên kiếm thật tốt, đáng tiếc không có tài liệu nào tuyệt hảo, không nghĩ tới trong tuyệt địa này lại tìm được lương tài như thế, đáng tiếc...đáng tiếc...”

Lý Cường ngạc nhiên nói: ” Sư tôn, đáng tiếc cái gì?”

Kỳ Quân Sát nói: ” Chúng ta rất nhanh sẽ chuyển thể, cho dù lập tức tu luyện ra một thanh tiên kiếm thật tốt, tác dụng cũng không lớn nữa...đáng tiếc khóa Huyền Băng Tâm này, nếu để cho ta tu luyện, có thể luyện ra một tiên bảo chống đỡ thiên kiếp a.”

Mạc Hoài Viễn cười nói: ” Huynh đệ, đừng động tới sư tôn ngươi, hắn nghĩ quá nhiều rồi, dù sao ta muốn trước khi chuyển thể thì tu luyện cho xong, sau khi chuyển thể năng lực gì ta cũng không có, còn muốn tu luyện loại bảo tài cao nhất này cũng không được. Ta định đem khóa Huyền Băng Tâm này tu luyện thành một kiện phi kiếm người tu chân sử dụng, chờ ta chuyển thể xong, một khi có nguyên anh, lập tức là có thể sử dụng.”

Kỳ Quân Sát cũng hiểu được ý tứ của Mạc Hoài Viễn, hai người bây giờ đều là Tán tiên, bất luận năng lực hay cảnh giới thì người tu chân của tu chân giới cũng không thể so sánh, lúc này, đích thật là nên chuẩn bị sẵn sàng trước, nếu không sau khi chuyển thể thì hai tay trống trơn, vậy là hối hận không kịp nữa. Hai người bọn họ đều là người tâm cao khí ngạo, tuyệt sẽ không cầu người xin pháp bảo.

Lý Cường gật đầu nói: ” Không sai, cầu người không bằng cầu mình, nhưng...có ta ở đây căn bản là hai người không cần cầu người, a a, chuyện của sư tôn và đại ca, ta vô luận thế nào cũng phải an bài cho tốt.”

Mạc Hoài Viễn cười nói: ” Nay thì ta biết, nhưng chúng ta còn muốn chuẩn bị một chút thôi.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thu xong Huyền Băng Tâm, Lý Cường cũng đem Huyền Băng Tâm màu lam đậm bị vỡ lúc đầu thu hồi, loại bảo vật này, cho dù vỡ vụn thì cũng cực tốt. Hắn lại thả ra Cửu Diễn Lưu, ra sức phá vỡ tầng tầng huyền băng trở cách, rốt cuộc, hắn kêu to lên: ” Phía trước có trống rỗng, Cửu Diễn Lưu của ta đã xuyên qua!”

251. Chương 251

Đây là một băng liệt kích thật lớn.

Lý Cường vận mạnh eo một cái, cười nói: "Mụ nội nó, chán chết ta rồi, vẫn là địa phương trồng trái vẫn tốt hơn. Sư tôn, lão ca, hai người đi xem địa hình, ta xem xét Định Tinh Bàn một chút, hẳn là tới gần mặt đất rồi."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát vừa rồi đi theo Lý Cường không giúp được chút gì, nên cảm thấy rất khó chịu, hai người nghe vậy cũng không nói nhiều, chia nhau một trái một phải hướng hai đầu của băng liệt kích bay đi.

Lý Cường đem thần thức trầm nhập Định Tinh Bàn, xem xét vị trí của mình, tìm được thì trong lòng không khỏi cả kinh, hần phát giác vị trí bây giờ cách mặt đất không ngờ còn khoảng cách rất xa.

Rất nhanh, Kỳ Quân Sát đã bay trở về, nói: "Bên kia không có đường ra, cũng không có băng động."

Trong lòng Lý Cường hiểu được, ở chỗ sâu trong tại huyền băng tầng, bởi vì áp lực rất lớn, băng động và băng liệt kích tương đối rất ít, chỉ có khi đến gần mặt đất mới gặp được nhiều khe hở.

Đợi một lát còn không thấy Mạc Hoài Viễn quay lại, Lý Cường nói: "Sư tôn, chúng ta đi xem, hay Mạc đại ca phát hiện đường ra rồi?"

Hai người theo băng liệt kích phi hành về phía trước, trên thân Lý Cường diệu xuất kim quang đem vách băng chung quanh chiếu sáng quang quái lực ly. Kỳ Quân Sát vừa phi vừa lao thào: "Nơi này cổ lý cổ quái, Hâm Ba Giác làm cho người ta rất không thoải mái, luôn cảm giác rất áp lực, mẹ kiếp, vẫn nên rời đi địa phương quỷ quái này sớm một chút."

Lý Cường không khỏi cười nói: "Sư tôn, ta nghe nói ngài nổi danh là lão quái đạo, có bộ dáng thiên khốc, hình như không sợ cái gì, bây giờ như thế nào..."

Kỳ Quân Sát kêu lên quái dị: "Hảo tiểu tử, dám châm chọc sư tôn người? Xem ta xử người!" Tiếp theo lại thở dài một tiếng: "Ai, người không biết...tu thành Tấn tiên xong, lão tử tựa như thay đổi tính tình, chỉ mong sau này chuyển thế, còn có thể khôi phục tính cách của lão quái đạo ta. Mẹ kiếp, chính ta bây giờ cũng không biết là chuyện gì xảy ra..."

Lý Cường cười nói: "Có thể là bởi vì khi đó sư tôn chỉ bế quan tu luyện, không có cơ hội cùng người lao thào đó thôi."

Kỳ Quân Sát không đáp, hần nhìn băng liệt kích xa xa chỉ một ngón tay. Lý Cường phát hiện, tại băng liệt kích u ám phía trước chớp động ngân mang nhẹ nhẹ, trong lòng hần cả kinh, nói: "Đi mau!" Hần kéo mạnh Kỳ Quân Sát chạy về phía trước, tốc độ cực nhanh làm cho Kỳ Quân Sát lại càng hoảng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Cường đột nhiên dừng lại, một cỗ lực lượng tê xả thật lớn làm cho Kỳ Quân Sát cảm thấy rất không thoải mái, cũng may hần có thể chắt Tấn tiên, còn có thể miễn cưỡng kháng cự, nếu là người tu chân, đã có thể không chịu được cỗ lực lượng quá lớn này.

Mạc Hoài Viễn bị bảy điều màu bạc gì đó trói buộc, phía sau hần có một băng động thật lớn, bảy điều đó quẩn khúc giãy dụa, vận vẹo như con rắn, vờn quanh Mạc Hoài Viễn không ngừng nhuyển động.

Lý Cường vừa muốn tiến lên, Kỳ Quân Sát rút cuộc kinh nghiệm phong phú, vội nói: "Đừng nóng vội, người nhìn kỹ xem...đại ca người hình như không thể nói chuyện..."

Đôi thần nhãn của Lý Cường bắn ra hai đạo kim quang, trong phút chốc hần rõ ràng nhìn thấy đó là một cái bầy truyền tống, một loại cấm chế cực kỳ cổ quái. Mạc Hoài Viễn miễn cưỡng không chế không cho cấm chế phát động, hần không thể hô cứu, một khi lực lượng phản kháng của hần vượt qua hạn chế của cấm chế, hần sẽ lập tức bị truyền đi, đến lúc đó Lý Cường và Kỳ Quân Sát sẽ không có khả năng tìm được hần nữa.

Kỳ Quân Sát mặc dù không có thần nhãn như Lý Cường, nhưng dựa vào kinh nghiệm phong phú, hần biết phiền toái không nhỏ. Hần hỏi: "Đồ nhi ngoan, đây là cấm chế gì?" Dù sao Cổ tiên nhân hạ cấm chế hần không có khả năng hiểu rõ.

Lý Cường cũng chỉ biết đại khái, hần không có năng lực phá giải, biện pháp duy nhất chỉ cần dùng thần khí mạnh mẽ phá hư, nhưng hần rõ ràng biết, chỉ cần không suy nghĩ là Mạc Hoài Viễn lập tức bị truyền đi, nói như vậy, phá cấm chế này cũng không hữu dụng.

Lý Cường quát: ” Mạc đại ca, ổn định, ngàn vạn lần đừng làm cho cấm chế phát động.”

Mạc Hoài Viễn lộ ra thần sắc hòa hoãn. Trong ba người, kiến thức của Mạc Hoài Viễn uyên bác nhất, hẳn từng vì quá sơ ý mà bị Thiên Hỏa làm hủy thân thể, bắt đắc dĩ ở Tinh Cung vượt qua vô số năm tháng, cho nên hẳn đối với các loại cấm chế luôn đặc biệt cẩn thận để ý. Khi hắn lâm vào cấm chế liên phát hiện không đúng, lúc này đây hẳn rất tỉnh táo, cho nên mới có thể đợi được Lý Cường và Kỳ Quân Sát đi tới, nếu là Kỳ Quân Sát lâm vào cấm chế này, sợ rằng đã bị truyền đi.

Lý Cường khẩn trương tự hỏi làm sao giải cứu Mạc Hoài Viễn, hẳn phát hiện vô luận mình dùng biện pháp gì kết quả cũng đều giống nhau, cấm chế như vậy tuyệt đối không cách nào chống đỡ lực đánh sâu của Cửu Diễm Lưu, nhưng trước khi cởi ra, Mạc Hoài Viễn dám chắc sẽ bị truyền tống đi trước. Hắn trái lo phải nghĩ, cố gắng tận lực, cuối cùng thở dài nói: ” Sư tôn, ngài có biện pháp gì hóa giải cấm chế này không?”

Kỳ Quân Sát cả kinh, hỏi: ” Loại cấm chế này một chút ta cũng không hiểu, như thế nào? Rất khó giải quyết hay sao?”

Lý Cường cười khổ nói: ” Không phải khó giải quyết, ta có khả năng mạnh mẽ cởi ra...nhưng Mạc đại ca sẽ bị truyền tống đi trước, chúng ta ngăn không được đâu. Vụ Tinh Thượng Nhân thật sự là không tưởng nổi, không ngờ ngay cả nơi hẻo lánh như thế mà cũng bày cấm chế, không thể không phục a.”

Kỳ Quân Sát phẩy phẩy bàn tay trắng nõn, nói: ” Mẹ kiếp, phá không được thì ta cùng lão ca đồng thời truyền đi...”

Trong lòng Lý Cường sáng ngời, đây cũng là một biện pháp, chỉ cần ba người ở cùng một chỗ, dù truyền đi đâu cũng không sao cả.

Lý Cường nói: ” Giải không ra thì chúng ta cùng nhau cùng bị truyền đi, ta tán thành! Sư tôn, ngài kéo bả vai ta, ta thử cởi cấm chế, nếu không được, ta phải đi đụng vào cấm chế.”

Mạc Hoài Viễn biết, muốn làm cho Lý Cường và Kỳ Quân Sát buông tha cho việc cứu trợ thì không có khả năng, hắn vẫn cẩn thận chống đỡ cấm chế, không dám nói chuyện, chỉ có thể nhìn Lý Cường nháy mắt mấy cái, ý bảo hai người cẩn thận.

Kỳ Quân Sát hiểu được chính mình cũng không nên ra tay, có thể nắm chắc phân tặc chỉ có Lý Cường. Hắn tiếc nuối nhìn bằng động phía sau Mạc Hoài Viễn, nghĩ thầm nếu có thể đi nhập vào trong bằng động này, nhất định có thể tìm được đường đi ra ngoài, nếu không nơi này đã không có cấm chế xuất hiện.

Lý Cường đem Cửu Diễm Lưu phiêu phù nơi tay, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: ” Mạc đại ca, một khi không đúng, thì cố gắng hết sức đánh về phía ta, chỉ cần chạm được Cửu Diễm Lưu, ta có nắm chắc sẽ bảo vệ được đại ca.” Mạc Hoài Viễn nháy nháy mắt ý nói đã biết.

Trong lòng Lý Cường biết rất khó phá giải cấm chế này, mục đích chủ yếu của hắn là phải nắm được Mạc Hoài Viễn.

Cấm chế truyền tống này chính là Loạn Truyền Trận, người thứ nhất sẽ bị truyền tới một địa phương đã đặc định, người thứ hai lại xúc động cấm chế thì sẽ bị truyền tới một chỗ khác, mục đích chính là phân tán lực lượng của đối thủ, là một loại cấm chế rất thần kỳ.

Trong lòng Kỳ Quân Sát không ngừng mắng to người đàn bà điên kia đã đem nơi ở của mình biết thành nơi săn người, bố trí biến thái kinh khủng như thế, làm cho cả bên trong tinh cầu đều là cấm chế, khi phải đối mặt, quả thật khiến cho người khác không cách nào sống sót, đừng nói là Tấn tiên, dù là tiên nhân tiến đến cũng ăn không tiêu. Hắn âm thầm ngẫm nghĩ, sau này không bao giờ muốn gặp lại nữ nhân đáng sợ như thế.

Lý Cường đem lực chú ý tập trung trên người Mạc Hoài Viễn, cơ cảnh tránh cho việc xảy ra hậu quả làm cho ba người bị tách ra. Bấy điều cấm chế màu bạc bị Cửu Diễm Lưu trảo tán thì đồng thời Cửu Diễm Lưu cũng xúc tới Mạc Hoài Viễn, trong chớp mắt, cấm chế truyền tống phát động, ba người cùng nhau bị cuốn truyền đi.

Một đạo bạch quang hiện lên, chỉ để lại tiếng mắng to của Kỳ Quân Sát quanh quẩn tại băng liệt kích.

Ba người bị truyền đưa đến một băng huyết không lớn, bên trong chỉ có ba mươi thước vuông, không gian hình tròn, có hai ba băng động lớn nhỏ không đồng nhất.

Lý Cường lập tức xem xét Định Tinh Bàn, vừa nhìn thì không khỏi cả kinh, ba người không ngờ bị truyền đưa đến phụ cận hạch tâm của Cực Huyền Băng Nhân. Hắn gãi đầu nói: " Lần này thật không hay, chúng ta bị truyền tới giải đất hạch tâm của Cực Huyền Băng Nhân, từ nơi này đi ra ngoài hẳn là có thể nhìn thấy Ấm Lung Huyền Khí."

Mạc Hoài Viễn trầm mặc chốc lát nói: " Nếu tới nơi này rồi, chúng ta cũng kiến thức uy lực của Ấm Lung Huyền Khí một chút, người tu hành muốn có nhiều kinh nghiệm bất đồng về chuyện phong hiểm, kiến thức các loại chưa từng kiến thức qua, coi như cho chúng ta thêm kiến thức cũng tốt."

Lý Cường vỗ tay cười nói: " Không sai, lời này của đại ca nói đúng, đây cũng là một cơ hội, đỡ phải để cho chúng ta còn muốn chuyên môn đi tìm Ấm Lung Huyền Khí để kiến thức cho biết. Được, sư tôn, đại ca, chúng ta đi xem."

Lý Cường trước tiên hướng tới một động khẩu bay đi, hắn xem qua Định Tinh Bàn, biết hạch tâm nằm ở phương vị nào.

Mạc Hoài Viễn nói, Lý Cường và Kỳ Quân Sát cũng rất đồng ý, người tu hành đi bên ngoài là phải khiêu chiến các loại nguy hiểm, như vậy mới có thể đề cao tu vi và năng lực chính mình. Ba người bây giờ cũng không vội đi ra, đối với Ấm Lung Huyền Khí bọn họ đều cũng cảm thấy rất tò mò, đó là vật chất đại danh鼎鼎 lạnh vô cùng, ba người đều là người tu hành có tu vi cao thâm, nhất là Lý Cường còn có Cửu Diễm Lưu thần khí, cho nên cũng không sợ Ấm Lung Huyền Khí xâm nhập.

Ba người dọc theo băng động nhỏ hẹp, quanh quanh co co bay được một khoảng cách, bên tai dần dần vang lên tiếng sấm nổ vang, thanh âm nộ phi thường kinh khủng, phảng phất như vô số quái thú đang đồng loạt tê hồng. Rồi lại vòng vo mấy vòng, Lý Cường nói: " Mọi người cẩn thận, tới rồi." Hắn vừa nói xong, mọi người liền nhìn thấy động khẩu phía xa xa.

Ba người đứng nơi miệng động của băng động, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, một hồi lâu Lý Cường nói: " Hạch tâm của mặt đất lại như thế này, quả thật là khó thể tưởng tượng..."

Kỳ Quân Sát nói: " Hay thật, cho tới bây giờ ta không có xem qua huyền khí đoàn thật lớn như thế, trách không được ngoại tăng lại có huyền băng dày đặc như vậy."

Hạch tâm của Cực Huyền Băng Nhân là do một viên huyền khí cấu thành tinh cầu nhỏ, huyền băng ngoại tầng trải qua vô số năm tháng luy tích lũy mà thành, khe hở giữa hai bên chừng vài công lý, nếu có thể đứng trên huyền khí, vậy bầu trời chính là huyền băng. Ấm Lung Huyền Khí cấu thành hạch tâm cấp tốc chuyển động, phát ra tiếng oanh minh điếc tai nhức óc, khi thì còn có sét đánh màu lam từ huyền khí đoàn bay ra, kích đánh vào vách huyền băng phía trên, đại khối đại khối huyền băng bay rớt xuống, rớt vào trong huyền khí đoàn, huyền khí bạo khai khiến cho người xem kinh tâm động phách.

Hạch tâm xoay tròn thỉnh thoảng phát ra loang loáng chói mắt, chiếu sáng cả không gian. Lý Cường cảm giác như mưa to trong đêm đen, như tia chớp liên tiếp thành chuỗi xuyên, tất cả cảnh vật đều cũng bao phủ trong quang mang u lam, có vẻ phi thường quỷ dị.

Mạc Hoài Viễn nói: " Nơi này không phải chỗ ở lâu, nếu bị cuốn vào huyền khí đoàn, chúng ta không cách nào ngăn cản được hàn khí kinh khủng như thế."

Kỳ Quân Sát mặt không chút thay đổi, nói: " Lão ca, đi không được đâu, các người xem!"

Lý Cường nói: " Oa nha, đó là Lãnh Huyền Tinh?" Chỉ thấy một lam quang sáng trong suốt, cấp tốc hướng ba người đánh tới.

Kỳ Quân Sát nói: " Lãnh Huyền Tinh và Băng Tinh Phách không giống nhau, vật đó đánh không chết..." Hắn còn chưa nói xong, Lý Cường đã huy vũ Cửu Diễm Lưu nghênh đón. Hắn cho rằng mình thử tiến lên có lẽ tốt hơn, trong ba người thì tu vi hắn là cao nhất.

Mạc Hoài Viễn quát: " Huynh đệ, cẩn thận, đừng làm cho Lãnh Huyền Tinh gần người!"

Kỳ Quân Sát cũng nhắc nhở: " Đồ nhi ngoan, chú ý đoàn huyền khí nọ, Lãnh Huyền Tinh có thể mượn uy lực của Ấm Lung Huyền Khí, có thể dựa vào vách huyền băng đấu với nó." Hai người đều là cao thủ có kinh

nghiệm phong phú, mặc dù bây giờ tu vi không bằng Lý Cường, kiến thức và kinh nghiệm lại không hề kém hơn.

Lý Cường trầm giọng nói: "Đại ca, sư tôn, các người dừng lại đây, để cho ta ngoạn một chút rồi hãy nói." Lý Cường đối với linh tính vật hàn tính kỳ thật cảm thấy thật đau đầu, tại huyền khí thứ vật chất lạnh vô cùng này như Băng Tinh Phách và Lãnh Huyền Tinh, hần căn bản không muốn đi tiếp xúc, lúc này đây thì tương đối bất đắc dĩ, hần không muốn để cho đại ca và sư tôn tiến lên mạo hiểm, tự mình vất vả để tìm được bọn họ, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, hần thật chịu không được.

Kim mang của Cửu Diễn Lưu hóa thành ba đạo quang mang, cấp tốc chòng tới hướng lam quang nọ, Lý Cường toàn thân yểm trong Cửu Diễn Lưu, mắt nhìn thấy lam quang trong suốt đánh vào trên Cửu Diễn Lưu, chỉ nghe một tiếng kêu chói tai vang lên, thanh âm đó đâm vào lỗ tai người như muốn xuyên thấu. Lý Cường cảm thấy Cửu Diễn Lưu phảng phất như đọng lại, hần trở mắt nhìn Lãnh Huyền Tinh xuyên thấu qua quang mang của thần khí, bay nhanh đánh về phía Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Lý Cường quát to: " Là thứ gì đây? Lão tử tạc chết người!" Đồng thời cấp tốc khấp động mười mấy ấn huyền, đó là luyện đan ấn huyền đã ghi nhớ khi tu luyện thần đan. Trong phút chốc, Cửu Diễn Lưu linh xảo biến ảo thành một quang cầu màu vàng, theo ấn huyền cuối cùng đánh ra, màu vàng quang đoàn mạnh mẽ tạc liệt ra.

Mười ấn huyền này trên thực tế chính là khi dùng thần linh huyền thì thao khống, có thể rất nhanh đem thần dịch lực truyền vào Cửu Diễn Lưu, sau đó nương uy lực của thần khí tạc xạ đi ra, trong đó ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Đoàn kim quang nọ bắn ra vô số quang châm dài nhỏ, phảng phất như mưa to màu vàng trực xuyên Lãnh Huyền Tinh. Lại một tiếng rít chói tai vang lên, kim châm dài này trong cơ thể Lãnh Huyền Tinh liên tiếp không ngừng nổ tung, cả không gian bị chiếu sáng rực.

Trong tiếng huyết gió quái dị, Lãnh Huyền Tinh bị kim mang của Cửu Diễn Lưu cắt thành bảy, tám khối. Lý Cường không đợi cho nó tụ thể một lần nữa, dương tay ra, một đoàn thần lôi đánh tới. Hần quát to: " Dám đấu cùng lão tử! Đi tìm chết đi!" Một tiếng nổ sét đánh, lần này Lãnh Huyền Tinh ngay cả kêu cũng không được nữa, trong chớp mắt hóa thành băng tinh màu lam đầy trời, tiêu tán không còn.

Lý Cường lui trở lại bên người Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn, nói: " Vật này thật lợi hại, nếu gặp phải thì ngàn vạn lần phải cẩn thận, nó dĩ nhiên cũng không sợ thần khí công kích."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát dùng ánh mắt khó thể tin nhìn hần, Mạc Hoài Viễn nói: " Lãnh Huyền Tinh đều bị người đánh tan, nó còn không sợ thần khí?"

Kỳ Quân Sát nói: " Lãnh Huyền Tinh ở bên cạnh huyền khí thì đánh không chết đâu, người xem!"

Chỉ thấy băng tinh màu lam lại rất nhanh tụ tập ngưng kết lại, chỉ chốc lát sau, lại hình thành một lam quang trong suốt sáng rực, bất quá, lam quang cũng đã trở nên nhạt đi rất nhiều. Lãnh Huyền Tinh tựa hồ biết Lý Cường lợi hại, phát ra một tiếng thét chói tai quái dị, chui tọt vào trong Âm Lung Huyền Khí. Lý Cường cười nói: " Nó không dám ra đây nữa."

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn đồng thời lắc đầu, còn không nói gì, mặt ngoài của Âm Lung Huyền Khí đang lưu chuyển đột nhiên xuất hiện một suối chảy nhỏ nhỏ, Mạc Hoài Viễn vội vàng quát: " Cẩn thận!"

Kỳ Quân Sát tiện tay hoa lên, một đạo cấm chế tinh lực xuất hiện phía trước ba người, hần hét lớn: " Lãnh Huyền Tinh cần Âm Lung Huyền Khí công kích đó, chúng ta mau lui lại!"

Lý Cường cắn răng nói: " Nơi này không có chỗ thối lui, mục nội nó, ta không diệt được người? Lão tử cũng không tin tà!" Hần lại bay lên trời, hướng bên kia cấp tốc phi hành, hần biết Lãnh Huyền Tinh kia muốn mục tiêu là mình, vừa rồi nó ném khổ nhiều, nhất định sẽ tìm mình trả thù.

Cũng quả nhiên, suối chảy trên Âm Lung Huyền Khí kia gắt gao theo sát Lý Cường di động.

Lý Cường phi tới một khoảng cách đứng lại phiêu huyền ở bên cạnh huyền băng, lạnh lùng nhìn suối chảy kia di động rất nhanh lại gần. Từ khi nhảy vào cảnh giới Thất Tinh Thiên, tu vi của Lý Cường đã có thể

cùng La Thiên Thượng Tiên tranh thắng bại, chỉ là hấn tự mình cũng không rõ ràng lắm, để đối phó Lãnh Huyền Tinh, hấn thật sự là dùng sức uống phí.

Kỳ Quân Sát nhin không được định cùng đi qua, bị Mạc Hoài Viễn kéo lại: " Lão đệ, tại địa phương này không nên làm loạn, chúng ta không có năng lực đấu với Lãnh Huyền Tinh."

Kỳ Quân Sát không cam lòng nói: " Lãnh Huyền Tinh không có gì lợi hại không tưởng nổi...ai, huyền khí ta không sợ, nhưng Âm Lung Huyền Khí quá lợi hại, nếu bị triêm lên thân, phiền toái có thể to lắm."

Toàn bộ tinh thần của Lý Cường chăm chú nhìn chăm chăm mặt ngoài của hạch tâm xoay tròn, suối chảy đang cấp tốc lưu chuyển kia càng lúc càng nhanh, trong chớp lát, một Âm Lung Huyền Khí thô tế bị tách ra, quynh khúc đánh về phía Lý Cường.

Thần nhãn của Lý Cường có thể rõ ràng nhìn thấy Lãnh Huyền Tinh giấu ở trong huyền khí, hấn cấp tốc vận chuyển Diển Chú Thần Giáp, đem Cửu Diển Lưu bố trong người, hai tay rất nhanh khấp động thần linh huyền. Trong chớp mắt, hai tay hấn phát ra bạch quang chói mắt, chiếu sáng phạm vi đến vài công lý.

Âm Lung Huyền Khí nọ đột nhiên tản ra, hóa thành hơn mười điều huyền khí từ bốn phương tám hướng vây lên.

Chiêu thức thần linh huyền ấy tên là Dương Cực, vốn chỉ dùng để điểm lửa cho Bối Dã Đan Đỉnh, bây giờ bị hấn chuyển hóa thành thần lôi để dùng. Đây là thuần dương chi lôi, nếu chỉ dùng để đối phó tiên nhân, chiêu Dương Cực này vị tất có bao nhiêu tác dụng, nhưng dùng để đối phó Lãnh Huyền Tinh lại trùng hợp có chỗ tốt, khuyết điểm duy nhất chính là hoàn cảnh nơi này cực kỳ âm hàn, Dương Cực một khi nhiên động lực Âm Cực, thì sau đó thập phần hết sức đáng sợ. Lý Cường chỉ vội đối phó Lãnh Huyền Tinh, căn bản không thể lo lắng hậu quả.

Lý Cường phóng ra ấn huyền trong tay, vô số đoàn bạch quang chói mắt từ bốn phương tám hướng khởi lên, hấn quát to: " Lão tử tiêu diệt ngươi! Sát!" Sau khi đánh ra ấn huyền thì hấn mới phát giác không đúng, nơi này là nơi lạnh vô cùng, dùng ấn huyền cực dương này chỉ khiến cho đại nổ mạnh, không có hậu quả nào khác.

Lý Cường cơ hồ đánh ra ấn huyền thì đồng thời phản ứng lại ngay, hấn không để ý hết thấy thuận chuyển qua bên người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, dùng Cửu Diển Lưu bao lại hai người, quay đầu hướng một huyền băng động lớn chạy trốn, đó là đường lui hấn đã nhìn thấy lúc mới vừa vào.

Vừa mới thoán tiến vào băng động, tiếng nổ mạnh kịch liệt liên vang lên.

Lý Cường thúc dục Cửu Diển Lưu mở đường, Kỳ Quân Sát bên trái, Mạc Hoài Viễn bên phải, hai người đều cầm lấy đầu vai Lý Cường. Chỉ có hai người bọn họ còn có cơ hội nhìn về phía sau, còn Lý Cường đem tâm thần hoàn toàn tập trung ở thông đạo phía trước, dưới tình huống tốc độ cao như thế nếu không chú ý nhìn đường, đâm thẳng vào trong huyền băng, cho dù không bị thương cũng sẽ rất chật vật.

Cả băng động đều đang kịch liệt run rẩy, ai cũng không biết huyền khí hạch tâm sẽ phát sinh biến hóa gì. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đều cũng nhìn thấy bạch quang lượng khởi phía sau, Mạc Hoài Viễn hét lớn: " Băng động mặt sau đang sụp đổ!"

Kỳ Quân Sát kêu lên quái dị: " Đừng quản nó có sụp hay không...chạy mau a!"

Lý Cường đột nhiên cũng kêu to lên: " Phía trước không thông!" Thần nhãn của hấn có thể thấy thật xa, huyền băng động này nhìn như rất lớn, nhưng thật ra ngày càng hẹp hòi, phía trước căn bản là không thông. Hấn biết dùng Cửu Diển Lưu đi chàng mở huyền băng thì không có khả năng, nơi này cách mặt đất quá xa, huyền băng tầng quá dày, dù là Thiên Quân tới cũng không có khả năng dùng thần khí ngạnh bỏ ra một con đường.

Mạc Hoài Viễn còn chưa nói chuyện, Kỳ Quân Sát lại hét lên: " Đồ nhi ngoan, mau nghĩ biện pháp bỏ cấm chế phòng ngự, tốt nhất nên lợi hại một chút, loại phòng hộ tốt nhất!"

Lý Cường được Kỳ Quân Sát nhắc nhở, ở trước kia thật lâu hấn đã học qua thủ pháp cấm chế Bài Sơn Đảo Hải(dời non lấp bể), Khai Sơn Liệt Thạch(Mở Núi Phá Đá), chỉ dùng qua một lần ở Lâm Minh Tinh, khi đó công lực của hấn rõ ràng không cao như hôm nay, bây giờ hấn là khác hấn.

Lý Cường không chút do dự kháp động linh huyền, theo tay hấn biến ảo, từng đạo thần dịch lực bay ra, cùng tự nhiên lực kết hợp cùng một chỗ. Hấn giống như một đầu quái thú phun ra quang diễm, bay nhanh tới trước, bắn ra vô số đạo quang mang chói mắt. Bởi vì từng tu luyện qua thần đan, tốc độ Lý Cường kháp động linh huyền vừa nhanh lại chuẩn, làm cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nhìn thấy hoa cả mắt.

Vách băng phía trước càng ngày càng gần, mà băng động sụp đổ phía sau lại càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ đánh lên, Lý Cường hét lớn: "Địa liệt!" Băng động điên cuồng rung động lên.

Kỳ Quân Sát đột nhiên cuồng cười lên: "Ồ oa, mụ nội nó thật sướng! Kích thích a, ha ha!"

Mạc Hoài Viễn quát to: "Kỳ lão đệ, đừng lộn xộn, nha...đây là vật gì?"

Chỉ thấy vách băng phía trước giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình mạnh mẽ xé rách ra, đại khối băng vỡ ầm ầm nện xuống, tiếng oanh minh thật lớn như dùi non lấp biển vang lên, thanh âm "bá bá" điếc tai nhức óc nghe được làm người kinh tâm động phách, một băng liệt kích đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt ba người.

Lý Cường thét lên chàng ngay vào, kim mang của Cửu Diễm Lưu cơ hồ muốn chọc mù mắt người khác. Huyền băng vỡ vụn đánh sâu vào Cửu Diễm Lưu, tựa như bị cỗ máy áp nước áp xuống, lập tức vỡ thành sương trắng phiêu tán chung quanh. Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát đồng thời nheo mắt lại, đi theo Lý Cường tiến vào trong băng liệt kích.

Lý Cường điên cuồng cười to: "Oa ha ha, ha ha, Vụ Tinh! Nhìn người làm sao vậy khốn lão tử!" Rốt cuộc hấn có thể tìm được biện pháp để đi ra ngoài.

Theo băng liệt kích mở rộng, lực đánh sâu ở mặt sau cũng theo đuôi mà đến. Lý Cường nào biết đâu rằng, Cực Dương ấn huyền của hấn đã hoàn toàn đem Cực Âm hàn khí của Âm Lung Huyền Khí hoàn toàn kích hóa, cả huyền khí hạch tâm giống như nổi lên phản ứng, kịch liệt tạc mở.

Không chỉ có Lý Cường cảm thấy điên cuồng, Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát cũng bị kích thích đến mắt lóa quang hoa. Lần này thật sự là quá mức, Âm Lung Huyền Khí phía sau cấp tốc tới gần, phía trước phải dùng cấm chế phá vỡ huyền băng, ba người cơ hồ là đang ở một đường sinh tử mà giãy dụa, loại kích thích này chạy đi đâu tìm?

Lý Cường như trước liên tục không ngừng kháp động linh huyền, thần dịch lực bây giờ của hấn có thể nói là vô cùng vô tận, hơn nữa lá gan của hấn cũng càng lúc càng lớn, bắt đầu sử dụng đại cấm chế thần linh huyền. Loại thần linh huyền đại cấm chế này ngay cả tiên nhân cũng không biết dùng, đó là thần linh huyền ghi lại trong Bối Dã Thiên Kinh.

Lý Cường một bên cuồng chạy một bên không ngừng hô to gọi nhỏ, thần linh huyền kháp động trong tay cũng càng kỳ diệu vô cùng. Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn hai người đều tưởng rằng mình đang nằm mơ, cấm chế đại uy lực như thế bọn họ căn bản không có kiến thức qua.

Chỉ thấy Lý Cường phát tay xuất ra một đạo thần linh huyền, băng liệt kích phía trước giống như ẩn chứa mấy vạn tấn thuốc nổ, do gần đến xa cuồng bạo tạc mở ra một đạo băng động thật lớn. Lý Cường theo sát tiêu liễu đi vào, cơ hồ là do bạo khai vách băng mà đi tới. Đó là một loại cảm thụ gần như là khai thiên tích địa, Lý Cường hưng phấn cực kỳ, hấn tiếp tục biến ảo thần linh huyền, tiếng huýt gió điên cuồng một tay tiếp một tay đánh ra ngoài.

Kỳ Quân Sát nói một câu gì, Mạc Hoài Viễn căn bản nghe không thấy, chung quanh chỉ toàn là tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc, làm cho bọn họ đang ẩn trong kim mang của Cửu Diễm Lưu mà cũng bị chấn đến thất kinh. Nhìn ra được là hai người đang bị Lý Cường làm hoảng sợ.

Thiên Chân Thượng Nhân mang theo Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh mấy người, còn đang nghiên cứu khóa hạt châu do Vụ Tinh Thượng Nhân lưu lại, cố gắng tìm kiếm con đường đi vào.

Xích Minh đã sớm không nhịn được nữa, hấn khiêu ra vài lần đều bị Thiên Chân Thượng Nhân ngăn chặn, tức giận đến mức làm hấn chạy vòng quanh mấy người không ngừng la hét. Kiền Thiện Dong khuyên ngăn: "Xích Minh, Vụ Tinh Thượng Nhân ở bên trong thiết trí vô số cấm chế, hơi chút không nghĩ kỹ là sẽ có hại, đừng nóng lòng ma."

Hiên Long cũng khuyên nhủ: " Dựa vào tu vi của lão đệ, chỉ cần hấn không ương ngạnh sẽ không có gì nguy hiểm, hấn chính là có tâm thân bất tử, nhiều nhất là bị vây khốn, có chúng ta đây sợ cái gì?"

Thiên Chân Thượng Nhân khoát tay nói: " Đừng nói nhảm với tiểu tử này! Ta dùng thần thức tìm tòi thật lâu vẫn tìm không được tiểu tử kia, vừa rồi dò xét một chút, tựa hồ bộ vị hạch tâm có biến hóa, chúng ta không vội vàng đi vào, đợi lát nữa đã..."

Hấn vừa dứt lời, đại địa đột nhiên kịch liệt chấn chiến, một trận âm thanh trầm thấp oanh minh mơ hồ truyền đến. Thiên Chân Thượng Nhân thần sắc biến đổi, đột nhiên kêu lên: " Không đúng! Oa nha nha, trời ạ, người thương cảm ta đi!"

Tất cả mọi người ngây dại, ai cũng có thể nghe ra ngữ khí của Thiên Chân Thượng Nhân lộ ra tuyệt vọng.

Thần sắc Kiền Thiện Dong đại biến, vội vàng hỏi: " Như thế nào vậy?" Phải biết rằng hấn tin phục Nguyên Cổ Thượng Nhân nói nhất, bây giờ Lý Cường chính là hết thầy của hấn, lúc này nếu có phát sinh chuyện gì, nhất định là có liên quan tới Lý Cường.

252. Chương 252

Thiên Chân Thượng Nhân sắc mặt kịch biến, làm cho người ở đây sợ hãi bất an, ở giới này còn có cái gì có khả năng làm cho Cổ tiên nhân như Thiên Chân Thượng Nhân sợ hãi như vậy?

Sắc mặt Thiên Chân Thượng Nhân trắng xanh liên tục, một lát sau, hấn đột nhiên cười rộ lên: " Hay! Tiểu tử này so với ta còn được hơn, lúc đầu ta chỉ bất quá...ân, không nghĩ tới hấn dám đem hủy đi nhà của Vụ Tinh Hàn Nữ, ta...ta..."

Kiền Thiện Dong mấy người nghe vậy đều ngây người, Xích Minh khó tin hỏi: " Hủy diệt...nhà?" Hấn nhìn Cực Huyền Băng Nhân do huyền băng cấu tạo thành tinh cầu, như thế nào đều không thể giải thích. Hấn biết chỉ bằng thực lực của Lý Cường, căn bản không có khả năng hủy diệt khối tinh cầu này, dù cho là tất cả mọi người cùng ra tay, kể cả Thiên Chân Thượng Nhân trong đó, cũng chưa chắc có thể làm được.

Thiên Chân Thượng Nhân vẻ mặt đau khổ, phóng xuất thần thức cẩn thận xem xét, hấn còn muốn xác định lại một chút, vừa rồi chỉ thuần túy là một loại cảm ứng trực giác.

Nhìn thật kỹ, hấn cảm thấy đại sự không hay. Thiên Chân Thượng Nhân cũng là người thần thông quảng đại, thần thức hấn rất nhanh thâm nhập huyền băng tầng, ước chừng không tới vài phút, hấn liền thu hồi thần thức, huy động ống tay áo rách nát, đem tất cả những người có mặt nhanh chóng bay lên tới trời cao.

Sắc mặt Thiên Chân Thượng Nhân càng thêm khó nhìn: " Tiểu tử không biết dùng biện pháp gì, không ngờ cũng làm cho Ấm Lung Huyền Khí nổ bạo...ta...hấn...tiểu tử này là người có gan lớn nhất mà ta nhìn thấy qua."

Kiền Thiện Dong há mồm cứng lưỡi nói: " Hấn...cái...kia...làm sao có thể phá hủy Ấm Lung Huyền Khí? Đó là huyền khí lạnh vô cùng...không có khả năng..."

Thiên Chân Thượng Nhân liếc hấn, nói: " Kiến văn kém cỏi! Hấn chỉ cần đánh ra thần linh huyền cực dương, chỉ cần một chút thôi là đủ làm cho Ấm Lung Huyền Khí đại bộc phát! Huyền khí tại hạch tâm không cách nào khống chế cũng không cách cấm chế...hừ, Vụ Tinh lần này ăn khổ nhiều rồi."

Đại địa của Cực Huyền Băng Nhân bắt đầu rung động lên, mặt đất huyền băng đằng khởi sương trắng nồng đậm, ở không trung có thể dễ dàng nhìn thấy, núi băng cao ngất bắt đầu đều sụp đổ, trong băng động phun ra sương trắng trực trùng mà lên, tiếng oanh minh vang vọng phía chân trời.

Thiên Chân Thượng Nhân trên mặt lộ ra vẻ tươi cười quái dị, trong ánh mắt tựa hồ tiết xuất ra ý vị thưởng thức. Kiền Thiện Dong quan tâm nói: " Không biết bọn họ có thể trốn ra không?"

Thiên Chân cười nói: " Hắc hắc, trốn không thoát đâu...có thể hủy diệt đại tinh cầu như vậy, oa nha, nhưng lại là hang ổ của Vụ Tinh, nói vậy bọn họ thật là quá sức..."

Xích Minh nói: " Trốn không thoát thì sợ cái gì, đại ca ta là thân bất tử, nhiều nhất là bị thương, hấn có linh đan diệu dược."

Hiên Long lắc đầu nói: " Bất tử thân? Nói một chút mà thôi, ở giới này không có khả năng có một bất tử thân chính thức."

Thiên Chân Thượng Nhân nói: " Ân, bất tử thân đích xác chỉ là nói một chút thôi, nhưng với tu vi của hấn, muốn chết đã quá khó khăn...chúng ta chuẩn bị tiếp ứng, ha ha, ta nhận thấy được tiểu tử kia đang dùng thần linh huyền phá vỡ băng tầng, oa nha nha, sáng a, Cực Huyền Băng Nhân này đừng nghĩ bảo vệ được! Chúng ta tiếp ứng người xong lập tức bỏ chạy, bị cổ Ấm Lung Huyền Khí nhiễm trúng khó chịu lắm."

Kiên Thiện Dong hỏi: " Chúng ta làm sao tiếp ứng?"

Thiên Chân Thượng Nhân tính toán một hồi, nói: " Mấy người các người đi trước, ở phía trước bố trí vài đạo cấm chế...yên tâm đi, cấm chế của các người không đỡ được ta đâu, ta ở chỗ này chờ. Hừ, ta thật thương cảm a, một khớp xương già của ta vẫn còn phải làm công việc nặng nề như vậy..."

Kiên Thiện Dong không nói hai lời, mang theo Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh quay đầu đi. Thiên Chân Thượng Nhân một khi bắt đầu than oán, sẽ làm người ta nhin không được mà nổi điên.

Lý Cường dùng cấm chế phá vỡ huyền băng tầng, cấp tốc hướng ra phía ngoài phi hành, phía sau liên tục sụp đổ từng bước không ngừng.

Mạc Hoài Viễn bắt đầu nghi hoặc, hấn vận công quát to: " Kỳ lão đệ, mặt sau chuyện gì xảy ra? Ta xem tình hình không đúng!"

Kỳ Quân Sát cũng vận công rống to: " Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, hình như cả hạch tâm đều cũng bạo!" Tiếng oanh minh liên tục không ngừng khiến cho bọn họ không thể không vận công rống to nói chuyện.

Lý Cường cũng nghe thấy được, trong lòng hấn cảm thấy kinh ngạc: " Mình không có làm cái gì a, hạch tâm làm sao lại nổ mạnh?" Nhưng bất quá điều này cũng nhắc nhở hấn phải dùng tốc độ nhanh hơn đi ra ngoài, mặc kệ nổ mạnh hay không nổ mạnh, bị giam trong huyền băng tầng thì không có gì tốt. Hấn vừa suy nghĩ phương pháp cấm chế lợi hại hơn, vừa tiếp tục sử dụng đại cấm chế phá vỡ huyền băng.

Tốc độ ba người Lý Cường chạy trốn đã xem như cực nhanh, nhưng huyền băng tầng sụp đổ phía sau cũng không chậm, chỉ khựng một tích tắc sẽ bị đuổi theo, hơn nữa có thể rất rõ ràng nhìn ra, tốc độ sụp đổ càng lúc càng nhanh, nếu bị Ấm Lung Huyền Khí khuếch tán phía mặt sau đuổi theo, bọn họ không chết cũng phải lột da.

Cũng may Lý Cường dựa vào Độ Ly Thần Đan vừa mới bước vào cảnh giới Thất Tinh Thiên, cũng có năng lực sử dụng cấm chế đại uy lực, nếu không bọn họ không có khả năng thoát được so với tốc độ nổ quá nhanh.

Lý Cường mặc kệ có bị tẩu hỏa tự bạo hay không, trực giác của hấn cảm thấy, nếu rơi vào trong Ấm Lung Huyền Khí, hậu quả so với tự bạo còn muốn thảm. Hấn điên cuồng khấp động thần linh huyền, với trạng thái bây giờ của hấn, bất luận phía trước có cái gì trở ngại, hấn đều cũng tự tin có thể tề toái nó, thật có thể nói gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, huyền băng tầng căn bản không lọt vào mắt hấn nữa.

Lý Cường quát to: " Đại ca, sư tôn, giúp ta!"

Kỳ Quân Sát quát: " Đồ nhi ngoan, nói mau! Làm sao giúp?"

Lý Cường hét lớn: " Hướng mặt sau bố cấm chế, ngăn cản áp lực vọt tới, ta phải có thời gian!"

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn đồng thời ăn ý dùng tiên kiếm nối kết ba người cùng một chỗ. Mạc Hoài Viễn quát: " Lão đệ, ngươi bố một tầng, ta lại bố một tầng, xuất ra cấm chế đặc ý nhất, đừng làm cho huynh đệ chê cười hai lão bất tử chúng ta!"

Kỳ Quân Sát cười to nói: " Ha ha, hấn nhất định sẽ thừa cơ hội cười nhạo lão nhân gia ta, oa nha, ta tuyệt không để cho đồ nhi ngoan có cơ hội này, xem ta đây!" Từ trên người hấn bay ra vô số hình tròn màu lam nhạt biến trong suốt, lập tức bám vào vách băng phía sau. Kỳ Quân Sát khấp động tiên linh huyền, biến

hình tròn gì đó lập tức bành trướng ra, đem thông đạo phía sau bít lại. Cơ hồ đồng thời, huyền khí cũng đã trùng tới rồi.

Mạc Hoài Viễn ngay sau đó bố trí đạo cấm chế thứ hai.

Kỳ Quân Sát đột nhiên kêu lên quái dị: ” Không có thiên lý a! Cấm chế của ta không ngờ không có chút tác dụng, ta...”

Theo tiếng kêu của hắn, Mạc Hoài Viễn cũng đã bố trí xong đạo cấm chế thứ hai, nhưng đồng dạng cũng không biện pháp ngăn cách. Hắn hiểu được, sụp đổ không chỉ một tầng động này, mà là toàn bộ sụp đổ, hai người bọn họ vô luận là dùng dạng cấm chế gì đều chỉ uống phí, bởi vì bọn họ phát ra cấm chế không có khả năng ngăn cản cả huyền băng tầng hồng mất.

Kỳ Quân Sát cũng xem hiểu được, hắn ngại ngừng lại rống lớn lên, lặng lẽ truyền âm cấp Lý Cường: ” Đồ nhi ngoan, cấm chế không có một chút tác dụng, xem bộ dáng chúng ta phải liều mạng chạy thoát.”

Lý Cường biết đại sự không hay, bằng thực lực của hai người Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn, không ngờ lại nói cấm chế không có tác dụng nào, điều này nói rõ, Âm Lung Huyền Khí của hạch tâm thật sự nổ mạnh, nếu không không có khả năng làm cho hai Tán tiên không còn cách nào nữa.

Lý Cường không khỏi thấy da đầu tê dại, nhưng đồng thời cảnh giới Cực Động Chi Tâm lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng kích thích. Hắn còn có một thần linh huyền không có dám dùng, đó là một thần linh huyền tuyệt thủ trong Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, chiêu này tên là Phá Phàm Tuyệt ẩn huyền, Lý Cường có ấn tượng rất sâu.

Căn cứ Bối Dã Thiên Kinh ghi lại, ẩn huyền này chỉ dùng để phát quật tiềm lực bản thân, là đại thần thông chỉ dùng để giải trừ hết thảy trói buộc, hơn nữa một chiêu thần linh huyền Phá Phàm Tuyệt này dị thường phức tạp, tổng cộng có ba trăm sáu mươi ẩn thủ, chỉ cần sai một tay là sẽ mất đi công hiệu. Lý Cường đối với thủ huyền này không biết có bao nhiêu thần thông pháp lực, trong lòng vẫn không có tìm hiểu.

Dần dần, tốc độ sụp đổ của huyền băng tầng phía sau mắt thấy đã sắp đuổi kịp ba người Lý Cường, Mạc Hoài Viễn truyền âm cho Kỳ Quân Sát: ” A a, Kỳ lão đệ, xem ra chúng ta không chạy thoát kiếp nạn, đợi một lát nếu Âm Lung Huyền Khí đuổi theo, người đi theo hắn, ta ở lại trì trệ tốc độ sụp đổ một chút, sau này tiểu huynh đệ này của ta phải nhờ người chiếu cố rồi...” Nhìn huyền khí tới gần, Mạc Hoài Viễn nổi lên ý nghĩ liều chết.

Con mắt Kỳ Quân Sát trừng lên, truyền âm nói: ” Muốn ngăn cũng là để ta tới! Hừ, tốt xấu ta cũng là sư tôn của hắn...”

Lý Cường vừa vận chầm dứt hơn mười thủ huyền, hắn hơi chút thả ra thần thức tìm kiếm về phía sau, hắn biết mình đang bay ra khỏi huyền băng tầng thì không có cách nào khác nhanh hơn huyền khí phía sau, hắn quyết định dùng Phá Phàm Tuyệt đến thử một lần, mặc kệ hiệu quả thế nào, thì so với trở mắt bị huyền khí đuổi theo còn tốt hơn nhiều. Hắn quát to: ” Đại ca, sư tôn, các người chuẩn bị cho tốt, xem lão tử xuất tuyệt chiêu!” Hắn tràn ngập tự tin, tựa hồ không quan tâm tới huyền khí phía sau.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đối với việc Lý Cường xuất ra cao chiêu bất tận cũng không kỳ lạ nữa, hai người liếc nhau không khỏi nhin được lộ ra một tia mỉm cười. Kỳ Quân Sát truyền âm nói: ” Bỏ đi lão ca, ba người chúng ta chỉ cần có một người ra không được, thì hai người kia cũng sẽ bị kéo vào thôi.”

Mạc Hoài Viễn không khỏi thở dài trong lòng, hắn biết Kỳ Quân Sát nói không sai, bất luận là ai bị lạc vào trong huyền khí, hai người khác cũng sẽ quay đầu lại liều mạng đi cứu, với tính tình của Kỳ Quân Sát và Lý Cường, tuyệt đối sẽ không nhìn mình bị cuốn đi vào. Mạc Hoài Viễn trong lòng thật sự không muốn ba người đều hãm đi vào, hắn truyền âm nói: ” Cũng được, ai bảo ta nhận thức hai người các người, chúng ta cùng sống cùng chết đi.”

Vừa rồi hơn mười thủ cấm chế đánh vỡ một tầng phùng thật lớn phía trước, Lý Cường không kịp lo lắng nhiều, hắn cấp tốc khấp động thần linh huyền, phát động Phá Phàm Tuyệt đại thần thông. Nhưng phải liên tục khấp động ba trăm sáu mươi ẩn huyền, trong đó không thể sai lầm một ẩn. Toàn bộ tinh thần của Lý Cường chăm chú đắm chìm trong những ẩn huyền khó khăn phức tạp, thủ huyền vũ động nhanh như điện chớp. Thời gian đã không còn nhiều lắm, huyền băng tầng bị cấm chế phá vỡ đã sắp đạt tới cuối.

Từ ấn huyền đầu tiên thăng đến thủ huyền một trăm hai mươi, tổng cộng có ba đoạn. Đoạn ấn huyền thứ nhất phi thường thuận lợi hoàn thành, Lý Cường cảm thấy thần dịch lực cả người điên cuồng tứ tán bay ra. Kỳ Quân Sát phát hiện Diễn Chú Thần Giáp của Lý Cường hiện ra thần chú văn tự rõ ràng, hóa thành vô số thái điều vờn quanh trong người, hần kinh ngạc truyền âm nói: " Lão ca, đó là thứ gì vậy?"

Mạc Hoài Viễn cũng xem không hiểu, hần truyền âm nói: " Ngàn vạn lần đừng làm cho hần phân tâm, đây tựa hồ như là một loại cổ cấm chế, ta xem không rõ, cẩn thận một chút, chúng ta phải nắm chắc hần, vô luận thế nào cũng không thể bị hất ra ngoài!"

Đoạn ấn huyền thứ hai bắt đầu, Lý Cường vẫn như cũ có khả năng ứng phó tự nhiên.

Lại một trăm hai mươi thủ huyền đánh ra, huyền băng tầng vốn không kiên cố đã phát ra tiếng chói tai bén nhọn, phẳng phất cả băng tầng cũng đều vỡ vụn. Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát hai người nhìn thấy trợn mắt cứng lưỡi, loại thủ đoạn kinh khủng này bọn họ căn bản không có gặp qua.

Ngay sau đó, Lý Cường bắt đầu đoạn ấn huyền thứ ba. Lần này thì không nhẹ nhàng nữa, mỗi một ấn huyền đều lấy đi đại lượng thần dịch lực của hần, tốc độ của hần từ từ thông thả xuống.

Mỗi một ấn huyền khắp xong, đều có một viên kim tinh sáng ngời bay ra, theo thủ huyền bay múa, tiếng sét đánh vang lên liên tiếp, dần dần, kim tinh theo tiếng sét đánh ẩn nhập vào trong vách huyền băng.

Mắt nhìn thấy đã sắp tới cuối huyền băng tầng, Lý Cường còn có hơn mười thủ huyền chưa hoàn thành. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát mắt thấy không ổn, hai người đồng thời bắn ra tiên kiếm. Bọn họ biết rõ làm như vậy sẽ hủy diệt tiên kiếm của mình, nhưng không chút do dự vì Lý Cường mở đường.

Mạc Hoài Viễn quát: " Ta trước! Người sau!" Tiên kiếm của hần đã tiến vào vách huyền băng, vốn không kịp cản nát huyền băng, tiên linh huyền trong tay đã bắn ra ngoài. Liên tiếp chuỗi xuyên bạo liệt, đem băng tầng ngăn cản phía trước nổ tung một đại động thật sâu, tiên kiếm của hần cũng vì vậy mà hoàn toàn bị hủy.

Tiên kiếm bình thường đều cùng tính mạng của chủ nhân tương quan, tiên kiếm bị tạc hủy thì đồng thời Mạc Hoài Viễn cũng đã bị thương nặng, hần nhất thời kiệt sức, thiếu chút nữa rơi xuống ra ngoài, may mắn Kỳ Quân Sát nhanh tay, liền chụp lấy hần. Không đợi Kỳ Quân Sát nổ tung tiên kiếm của mình, đoạn ấn huyền thứ ba của Lý Cường rốt cuộc hoàn thành.

Bởi vì Mạc Hoài Viễn liều mạng phá vỡ thông đạo tranh thủ được thời gian, Lý Cường mới bắt đắc dĩ hoàn thành mười thủ linh huyền cuối cùng.

Trên thân Lý Cường hiện lên quang hoa chói mắt, hần cuồng kêu lên: " Nắm chắc lấy ta! Ngàn vạn lần đừng buông ra!" Huyền băng chung quanh phẳng phất như đậu hũ bị chùy sắt đập trúng, âm âm nghiền nát bể tan tành. Lý Cường giống như hỏa tiễn khởi động, cuồng bắn về phía trước, đụng vào vật gì cũng đều hóa thành sương khói, hơn mười đạo thất thái quang hoa vờn quanh hần. Kỳ Quân Sát gắt gao nắm được đầu vai Lý Cường, trừng lớn hai mắt, trong miệng oa lý oa lạp cũng không biết đang cuồng hô cái gì.

Thần thức của Thiên Chân Thượng Nhân một lần lại một lần đảo qua mặt ngoài của huyền băng tầng, hần đang đợi Lý Cường xuất hiện. Kiền Thiện Dong mấy người đã bay đến địa phương rất xa, bắt đầu bố trí một tầng cấm chế.

Đột nhiên Thiên Chân Thượng Nhân cảm thấy không đúng, lưu quang chợt lóe, hần bay đến trên bầu trời một tòa núi băng đang sụp đổ, thì thào lẩm bẩm: " Kỳ quái, tiểu tử kia làm sao lại biết thần thông này, hình như là Phá Phàm Tuyệt...oa nha, là ai truyền cho hần loại thần linh huyền này a..."

Thiên Chân Thượng Nhân cũng không đợi được nữa, cấp tốc hướng trời cao bay đi. Uy lực của Phá Phàm Tuyệt hần thập phần rõ ràng, mặc dù hần không biết thủ huyền này, nhưng hần từng kiến thức qua sự lợi hại của nó, bị Phá Phàm Tuyệt đánh trúng ngay cả hần cũng ăn không tiêu, hần làm sao mất mặt như vậy được. Không đợi hần bay xa, núi băng phía dưới liền bạo mở.

Đại lượng vụ khí màu trắng phún bạc ra, cả huyền băng tầng cũng kịch liệt chấn chiến sụp đổ xuống tới, từ trong sương trắng truyền đến tiếng huyết gió điên cuồng, một vòng quang mang màu vàng chói mắt từ trong vụ khí nhảy ra, nương theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số đạo thất thái quang hoa vờn quanh đoàn kim quang nọ, cấp tốc hướng trời cao bay lên.

Ngay sau đó, khóa huyền băng tinh cầu do Âm Lung Huyền Khí làm hạch tâm tạc mở.

Trong phút chốc, tất cả những người có thể chứng kiến khóa tinh cầu này đều bị rung động, đó là một loại đại nổ mạnh hủy thiên diệt địa, làm kẻ khác phát ra từ nội tâm cảm giác nhỏ bé và yếu ớt.

Một vòng quang hoa màu trắng nhạt trong nháy mắt khuếch tán, Âm Lung Huyền Khí từ trong hạch tâm bay ra giống như viên đạn, ở không trung xuất ra vô số quang mang chói mắt màu lam nhạt.

Ba người Lý Cường có Phá Phàm Tuyệt bảo vệ, tất cả Âm Lung Huyền Khí bắn tới bên người đều bị bắn mở. Trong phút chốc bay ra khỏi huyền băng tầng, Lý Cường hưng phấn tới cơ hồ nổi giận, hẳn rồi cuộc đã dựa vào chính bản lĩnh của mình mà trốn thoát, trong lòng cực độ mừng như điên đều được hân phát tiết trong tiếng huyết gió.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cảm thấy áp lực cả người đột nhiên giảm bớt, tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc đột nhiên tiêu mất, chỉ có tiếng huyết gió thật dài của Lý Cường còn vang lên. Hai người vui mừng nhìn nhau cười, Kỳ Quân Sát đột nhiên nói: "Ha ha, như vậy chuyển thế mới tốt, đồ đệ so với sư tôn còn lợi hại hơn, đợi sau khi chuyển thế, lão nhân gia ta trong lòng cũng được thoải mái một chút, ha ha."

Mạc Hoài Viễn mỉm cười, hẳn bị thương rất nặng, không có hơn mười năm tu luyện thì đừng nghĩ khôi phục lại được, có thể chuyển thế hay không hẳn không có một chút nắm chắc.

Thiên Chân Thượng Nhân theo đuôi Lý Cường bay lên hướng bầu trời, hẳn hét lớn: "Tiểu tử kia, đi theo ta!"

Lý Cường liếc mắt nhìn thấy Thiên Chân Thượng Nhân, không khỏi kinh ngạc nói: "Di? Thiên Chân?"

Thiên Chân Thượng Nhân kêu lên: "Mau đi theo ta, huyền khí lập tức sẽ nội súc..."

Lý Cường biết Thiên Chân rất lợi hại, nghe vậy không chút do dự đi theo sát hẳn bỏ chạy ra xa.

Vô số mảnh vỡ huyền băng bay vút đi ra, liên tục đánh sâu không ngừng vào Lý Cường và Thiên Chân Thượng Nhân. Đột nhiên có một khối huyền băng từ mặt sau đánh tới, Kỳ Quân Sát không khỏi la hoảng lên, đó là một khối huyền băng cỡ chừng ngọn núi lớn. Thiên Chân Thượng Nhân quát: "Đừng lộn xộn!" Hắn vung ống tay áo rách nát lên, bọc ba người hóa thành lưu quang cực nhanh thoát đi.

Thiên Chân Thượng Nhân mang theo ba người Lý Cường xuất hiện ở phía sau mấy người Kiền Thiện Dong, hẳn hưng phấn kêu lên: "Các người còn chờ ở chỗ này làm chi? Chạy a!"

Nơi này không thích hợp thuận di, ước chừng chỉ có Thiên Chân Thượng Nhân và Vụ Tinh Thượng Nhân những Cổ tiên nhân như vậy mới dám tùy tiện thuận di, những người khác cho dù có tu vi của La Thiên Thượng Tiên cũng không dám chạy loạn. Ở nơi này khắp nơi đều là cấm chế cổ quái, còn có rất nhiều nguy hiểm không xác định, cho nên Thiên Chân Thượng Nhân gọi mọi người chạy mau chính là có ý tứ này. Hắn mặc dù có thể mang theo mọi người cùng nhau thuận di, nhưng tính nguy hiểm gia tăng thật to, hẳn không muốn mạo hiểm như vậy.

Lúc này người đã nhiều hơn, Thiên Chân Thượng Nhân đang ở phía trước, Lý Cường mang theo Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự và Xích Minh ở phía sau, tổng cộng là tám người, thật sự là người đông thể mạnh. Bình thường tiên nhân rất ít tụ tập cùng một chỗ, giống như bọn họ thành nhóm kết đội xuất hiện, ở giới này là phi thường hiếm thấy.

Ước chừng bay khoảng mười phút, Thiên Chân Thượng Nhân nói: "Được rồi, mọi người dừng lại xem nào nhiệt đi, oa ha ha, ta thật sự nghĩ không ra vẻ mặt Hàn Nữ khi nhìn thấy hang ổ của nàng bị tạc hủy, a...ha ha, nhất định rất vui vẻ, ô ô, ta quá sung sướng..." Hắn ở trên không trung không ngừng chạy tới chạy lui, hưng phấn đến làm cho mọi người cảm thấy không thể tư nghị, Cổ tiên nhân chẳng lẽ có đức hạnh như thế này?

Tinh cầu bạo liệt ra tựa hồ như đình chỉ sự khuếch trương, theo một đoàn suối chảy màu đen xuất hiện, tất cả thanh âm đều cũng tiêu mất, không trung tĩnh mịch an bình. Thiên Chân Thượng Nhân chỉ ngón tay, nói: "Mau nhìn, co rút lại rồi!" Mắt thấy suối chảy màu đen kia cấp tốc xoay tròn, huyền băng bay vút ra ngoài đột nhiên đình chỉ lực đánh ra ngoài, toàn bộ dừng lại không trung. Lý Cường kinh ngạc nói: "Di, bị hấp đi trở về!"

Thiên Chân Thượng Nhân dương dương đắc ý nói: " Đúng vậy, bởi vì Ấm Lung Huyền Khí bị kích bạo, khoách triển khai tới lực lượng đem tinh cầu bạo khai, ha ha, bắt quá, đặc điểm của Ấm Lung Huyền Khí chính là co rút lại, cho nên lúc tới cực hạn, Ấm Lung Huyền Khí sẽ một lần nữa tụ tập co rút lại, ha ha, rất nhanh sẽ hình thành một huyền băng tinh cầu mới, chỉ là nhà của Hàn Nữ bị hủy rớt, thế nào? Rất thần kỳ phải không?" Hắc cô về hưng phấn kỳ lạ.

Mọi người rõ ràng cảm giác được có một cỗ hấp lực thật lớn nắm mọi người hút về phía tinh cầu, cũng may là điểm hấp lực này không làm khó được những đại cao thủ này, hơi chút lực lượng bình hành là đã thoát khỏi.

Lý Cường lúc này mới phát giác được Mạc Hoài Viễn không đứng, vội vàng hỏi: " Mạc đại ca, người như thế nào...úc, ta hiểu được rồi." Hắc lập tức móc ra một viên Khô Thanh Thần Đan, dùng thần dịch lực niết vỡ, đồng thời tay khấp động một ấn huyền, đem Khô Thanh Thần Đan đánh vào trong cơ thể Mạc Hoài Viễn.

Mạc Hoài Viễn là Tán tiên, không có thân thể, cho nên biện pháp y trị của Lý Cường cực kỳ hữu hiệu, hơn nữa hắc dùng Khô Thanh Thần Đan lại là linh dược hiếm thấy, Mạc Hoài Viễn chỉ một chút đã hưởng được chỗ tốt trong, hắc lập tức nhắm mắt tu luyện.

Lý Cường cười nói: " Sư tôn, ngài chiêu cổ Mạc đại ca."

Thiên Chân Thượng Nhân kinh ngạc kêu lên: " Tiểu tử kia là sư tôn người? Oa nha nha, thực lực của người có thể làm tổ sư gia của hắc, ha ha."

Kỳ Quân Sát bị Thiên Chân Thượng Nhân nói đến về mặt đồ bưng, hắc nháy nháy mắt, tức giận nói: " Ta là sư tôn của hắc thì mắc mớ gì tới người! Người có bản lãnh...cũng tìm một người lợi hại hơn người đến làm đồ đệ!" Nếu luận về cách nói chuyện không buông tha người, Kỳ Quân Sát và Lý Cường không ai so sánh được, hai thầy trò này chính là một đôi oan gia đầu võ mồm.

Thiên Chân Thượng Nhân bị câu nói của Kỳ Quân Sát làm cho á khẩu chết khiếp, hắc ngẫm lại cũng đúng, tìm một người kém hơn mình làm đồ đệ rất dễ dàng, còn tìm một người lợi hại hơn mình làm đồ đệ, quả thật chính là không có khả năng. Như vậy vừa nghĩ, hắc cũng không lời để nói, chỉ là không ngừng phát ra tiếng cười khó nghe, con người loạn chuyển, không biết suy nghĩ cái gì.

Kiên Thiện Dong nhưng thật ra bội phục Kỳ Quân Sát, một Tán tiên mà dám cùng một Cổ tiên nhân như Thiên Chân Thượng Nhân nói như thế, đích thật là có can đảm. Hắc nói với Lý Cường: " Lão đệ, nếu đã cứu ra sư tôn và đại ca người, chúng ta sẽ đi Cổ Thần Tàng, nơi đó sợ rằng càng thêm náo nhiệt."

Thiên Chân Thượng Nhân phi nhảy lên trên đầu mọi người, lớn tiếng nói: " Đúng! Đúng! Chúng ta đi Cổ Thần Tàng, a nha, đây là cơ hội mở ra lần cuối cùng, ta đã có tin tức, cao thủ có thể đi đều cũng đi, giấc mộng của ta cũng ở bên trong đó, lần này ta nhất định sẽ nắm chặt cơ hội mới được."

Lý Cường cảm thấy có chút kỳ lạ, hắc đối với Cổ Thần Tàng cũng không có bao nhiêu hứng thú, chỉ là hứng thú với việc Cô Tinh bị hãm ở bên trong. Hắc nói: " Thiên Chân, cảm ơn người lại đây cứu ta, chúng ta xem như hòa nhau, Cổ Thần Tàng có đi hay không ta không sao cả, bắt quá ta cần tìm Cô Tinh đại nhân, có cơ hội cũng phải kiến thức những đại nhân vật này." Lời của hắc cũng hàm chứa ý vị trào phúng.

Trong lòng Hiên Long hiểu được, Lý Cường chính thức muốn chính là Cô Tinh thao khống Nghịch Thiên Bảo Kính, còn những việc khác là không quan tâm. Nhưng trong lòng hắc có một chút nghi hoặc, Lý Cường khi nhìn thấy Cổ Thần Tàng chính thức thật sự không động tâm hay sao? Lần này ngay cả Thanh Đế đều cũng xuất động, nhưng lại có rất nhiều nhân vật lợi hại cho tới bây giờ chưa từng thấy bóng dáng xuất hiện, lần này Cổ Thần Tàng mở ra sợ rằng sẽ rất náo nhiệt.

Xích Minh cười hi hi bay đến bên người Kỳ Quân Sát, nghiêng đầu nói: " Hắc hắc, chúng ta lại thấy mặt, Xích Minh ma tôn ta gọi người một tiếng lão đệ thế nào? Thời gian ta tu hành dài hơn người nhiều a."

Kỳ Quân Sát kinh ngạc nói: " Di, người là Xích Minh ma tôn? Kỳ quái, sao ta lại không nhận ra người?" Lập tức lại như không sao cả, nhún nhún vai nói: " Người là lão ma đầu, gọi cái gì thì tùy tiện người."

Xích Minh đắc ý cười ha hả, hắc vừa định nói tiếp cái gì nữa, đã bị Lý Cường tát một cái vào trên gáy rồi.

Lý Cường cười cười nhìn hắn nói: " Còn là ma tôn cái gì a! Người và ta cũng là tu thần giả, có đúng hay không người muốn gọi sư tôn ta là lão đệ, vậy ta nên gọi người là sư bá rồi?"

Xích Minh lại càng hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại chú ý tới mình, lập tức ủy khuất sờ sờ đầu, nói: " Chúng ta không phải mỗi người giao tiếp tùy người ma? Bất quá, nếu đại ca gọi ta là sư bá...oa ha ha, ta sẽ rất sẵn lòng!" Hắn lắc mình chạy trốn sang một bên, đắc ý cười quái dị không ngừng.

Kỳ Quân Sát cười nói: " Đồ nhi ngoan có một vị huynh đệ như vậy đại khái rất đau đầu phải không, ân, sau này người gọi ta là sư bá đi, sư đệ này ta nhận đó!"

Lý Cường nhin cười, nghiêm trang nói: " Tiểu Minh, qua ra mắt sư bá!" Hắn và Kỳ Quân Sát ăn ý phi thường không ai so được. Xích Minh nhất thời bị đả kích mạnh, vẻ mặt đau khổ nói: " Sư bá thì sư bá, ai, sớm biết đừng nói thì hơn, ách...ra mắt sư bá."

Kỳ Quân Sát chỉ là nói giỡn, thật để cho Xích Minh gọi mình là sư bá, hắn cũng cảm thấy không thoải mái. Hắn phát tay nói: " Bỏ đi, mỗi người tự giao tiếp bằng hữu."

Xích Minh lúc này mới nở nụ cười, hắn vốn là người quan tâm hạng thứ nhất.

Kỳ Quân Sát lại hướng Hiên Long đa tạ, hai người nhàn nhã hàn huyên vài câu, đều có cảm thán tái sinh lần nữa.

Thiên Chân Thượng Nhân đột nhiên quay đầu nhìn lại, nói: " Tiểu tử kia, phiền toái của người tới."

Chỉ thấy chung quanh toát ra vô số tinh quang màu lam, một bóng người từ từ hiện ra. Trong lòng Lý Cường âm thầm cười khổ, Vụ Tinh Thượng Nhân đã trở lại.

253. Chương 253

Thiên Chân Thượng Nhân thương cảm ba ba nói: " Hàn nữ, người quá cứng cỏi...thương cảm thương cảm ta đi, ta nào dám hủy nhà của người? Hơn nữa, ta cũng không có bản lãnh này a, người đừng oan uổng người tốt ma." Bộ dáng của hắn căn bản là khẩu thị tâm phi(miệng không như lòng), trong ánh mắt toát ra ý cười giảo hoạt.

Mặt nạ của Vụ Tinh Thượng Nhân tốc tốc run rẩy, nàng hung hăng nói: " Đừng tưởng rằng Bác Tụ Thượng Nhân có thể che chở người, chọc nóng nảy ta...ta..."

Sắc mặt Thiên Chân Thượng Nhân biến đổi, hét lớn: " Không được nhắc người kia! Nếu không ta cho người thật thương cảm!" Hai người nhất thời bật kiếm giương cung giăng co lên.

Lý Cường ha ha cười to nói: " Vụ Tinh Thượng Nhân, thật rất xin lỗi, là ta không cẩn thận dẫn bạo tinh cầu này, ha ha, nếu người đã vây ta ở bên trong, vì thoát khỏi...mặc kệ phải dùng thủ đoạn gì, Thượng Nhân cũng không nên cảm thấy kỳ quái chứ?"

Vụ Tinh Thượng Nhân đột nhiên xoay người nhìn Lý Cường, khó tin nói: " Người...người..."

Vụ Tinh Thượng Nhân và Lý Cường đấu qua, nàng như thế nào cũng không tin Lý Cường có bản lãnh này, không ngờ có thể đem cả tinh cầu nổ bạo, ngay cả chính nàng cũng rất khó làm được. Nàng không biết là nên phẫn nộ hay là khổ sở, theo một trận tiếng cười chói tai, một cỗ lam quang cực kỳ âm hàn từ trên người nàng lan tràn ra, đánh về phía Lý Cường.

Lý Cường vung tay lên, kim mang Cửu Diễn Lưu vây quanh trong người. Hắn trầm giọng nói: " Vụ Tinh Thượng Nhân, người ngoại trừ ý vào thần thông của mình khi dễ người khác, thì không có bản lãnh gì khác hay sao? Hừ, người lợi hại trên đời này so với người còn có đó, người đối với bọn họ cũng vô lễ và kiêu ngạo như thế này hay sao?"

Tiếng cười của Vụ Tinh Thượng Nhân the thé, nàng bị Lý Cường nói đến tức giận khiến thanh âm đều cũng thay đổi: " Nói cho cùng! Ta bằng vào thần thông khi dễ người? Ta khi dễ người khi nào? Ta đang ở trong nhà của mình! Hồn trưởng tiểu tử, là các người chạy đến địa phương ta ẩn cư mà gây chuyện, hừ, nếu các người không đến, ta làm sao khi dễ các người!"

Lý Cường không thể không thừa nhận Vụ Tinh Thượng Nhân nói có đạo lý, đích xác là bọn hắn sấm vào nhà Vụ Tinh Thượng Nhân, nhưng bọn hắn cũng không biết Cực Huyền Băng Nhân chính là nhà nàng, bất quá bây giờ không thể nói lời mềm mỏng. Hắn chất vấn: " Nếu đại ca và sư tôn ngươi bị vây trong Cực Huyền Băng Nhân...ngươi sẽ làm thế nào? Bọn họ chạy đến đó là vì tránh né sự đũa giết của Ba Nạp Nhân, hừ, ta rất kỳ quái, bằng vào tu vi Cổ tiên nhân của ngươi, dĩ nhiên cũng đi khi dễ hai Tán tiên không có thân thể, cấp, thật không tưởng nổi a." Hắn hung hăng châm chọc Vụ Tinh Thượng Nhân một câu.

Vụ Tinh Thượng Nhân cười thật chói tai: " Ta khi dễ bọn họ...ta khi dễ thì thế nào? Ngươi cũng giống nhau bị ta khi dễ!" Nàng rút cuộc bị Lý Cường kích đến nhảy dựng lên, bắt đầu ngang ngược không nói lý.

Trong lòng Lý Cường âm thầm buồn cười, đừng xem tu vi của Cổ tiên nhân cao thâm, luận nói về công phu miệng lưỡi lại quá tệ, cái loại cao ngạo thâm tận xương tủy khiến cho bọn họ khinh thường mồm miệng cùng người khác, cũng căn bản không biết tranh luận.

Lý Cường gật đầu nói: " Nếu ngươi thừa nhận đã khi dễ chúng ta, vậy chúng ta vì thoát khỏi mà hủy diệt tinh cầu này thì cũng không có gì không đúng." Hắn không chút cử động đã đem trách nhiệm giao cho đối phương.

Thương cảm cho Vụ Tinh Thượng Nhân thật muốn nổi giận, cho tới bây giờ không có ai dám cùng nàng cãi cọ, hơn nữa nàng phát hiện mình cũng tranh không lại tiểu tử kia. Một cổ lửa vô danh trực thăng lên ốt, nàng kêu lên chói tai: " Vậy đã khi dễ ngươi một lần, thì thế nào?" Lời còn chưa dứt, một đoàn lam quang bay về phía Lý Cường.

Vụ Tinh Thượng Nhân vừa động, Thiên Chân Thượng Nhân lập tức ra tay ngăn cản, một đạo kim quang bổ vào trên lam quang.

Vụ Tinh Thượng Nhân rút tay về thu hồi lam quang, tức giận mắng to: " Thiên Chân! Ngươi hỗn đản!"

Về mặt Thiên Chân vô tội nói: " Có chuyện từ từ nói ma, sao lại động tay động chân chứ, nếu không...các ngươi tiếp tục lý luận, ta nghe thật thú vị a."

Lý Cường nhin không được muốn cười, vừa rồi Vụ Tinh Thượng Nhân đột nhiên ra tay dọa hắn muốn nhảy, bây giờ một chút hắn cũng không muốn động thủ với người đàn bà này. Hắn nhân cơ hội nói: " Vụ Tinh Thượng Nhân, ngươi cấm chế chúng ta, chúng ta phá hư cấm chế, xem như đánh ngang tay, ngươi cũng không có mất thể diện, đây xem như là hiểu lầm đi, ta xin lỗi tiên bối, như thế nào?"

Vụ Tinh Thượng Nhân cũng không phải đứ ả ngốc, nhưng cứ như vậy mà bỏ qua cho Lý Cường, trong lòng nàng thật sự không cam tâm. Cực Huyền Băng Nhân là chỗ ở duy nhất sau khi nàng tu thành Cổ tiên nhân, ngoại trừ cực số ít bạn tốt, không có bất luận kẻ nào biết. Nàng vẫn ẩn cư thật lâu, trải qua vô số năm tháng mới đưa tinh cầu này tu thành như bây giờ, Huyền Hải bị hủy nàng còn chịu được, cả tinh cầu bị hủy, giống như hoàn toàn hủy rớt nơi ẩn cư của nàng, nàng đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng bây giờ không có cách nào cùng Lý Cường tranh đấu, có Thiên Chân Thượng Nhân che chở cho hắn, Vụ Tinh Thượng Nhân biết mình không còn cách nào khác để làm.

Thiên Chân Thượng Nhân trong lòng càng hiểu được, Cực Huyền Băng Nhân bị hủy rớt, thực lực của Vụ Tinh Hàn Nữ bị tổn mất một nửa, nàng tạm thời không thể điều động Âm Lung Huyền Khí trợ trận, chỉ dựa vào tu vi của bản thân, thì không cách nào cùng nhiều cao thủ như vậy tranh đấu. Hắn cười hì hì nói: " Hàn nữ, bỏ đi, ngươi có ý tứ cùng mấy hậu bối tiểu tử tranh thắng bại sao? Ngươi xem, tiểu tử kia cũng đã xin lỗi rồi, hà hà, không đánh không quen ma, Hàn nữ, chỉ cần nghe một câu nói của người thôi, thật sự nhin không được, thì ta cùng ngươi đánh? Như thế nào?" Hắn cũng nói tới một câu " như thế nào" vừa mềm vừa cứng để bức nàng.

Vụ Tinh Hàn Nữ bị hai vị này làm cho choáng váng đầu óc, nàng từ khi thành tiên cũng rất ít cùng người gặp gỡ, tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ là Cổ tiên nhân, sau khi xong thần khí thì càng bẽ quan không ra, nàng làm sao tranh đấu nổi Thiên Chân Thượng Nhân và Lý Cường là người nhiều kiến thức uyên bác. Nàng tức khí treo ở không trung, không biết nên làm cái gì mới tốt.

Lý Cường biết lúc này nếu có người đỡ lời thì Vụ Tinh Hàn Nữ nhất định sẽ thuận thế xuống đài, chỉ là trong nhất thời tìm không được người như vậy, đáng tiếc Mị nhi không ở chỗ này, nếu có quỷ tinh linh như

Mị nhi, nhất định có thể giải quyết được Vụ Tinh. Hắn đảo mắt nhìn Đại Nam Phong Ngự, nghĩ thầm: "Có lẽ Phong Ngự đại tỷ có thể."

Đại Nam Phong Ngự vẫn ngơ ngác treo ở không trung, nàng căn bản không thể chen lời, trong lòng đối với Vụ Tinh Hàn Nữ hâm mộ không thôi. Nữ tiên nhân vốn rất ít, nữ tính Cổ tiên nhân lại càng ít hơn. Trong lòng nàng một mực suy nghĩ, nếu có thể tiến vào Cổ Thần Tàng, có lẽ có thể tìm được phương pháp tu luyện tốt hơn. Còn đang miên man suy nghĩ, Lý Cường truyền âm lại: "Phong Ngự đại tỷ, mau hỗ trợ, mau đi tới cùng Vụ Tinh Thượng Nhân..."

Tâm tư của Đại Nam Phong Ngự lại không biết chạy đi đâu, Lý Cường nói nàng căn bản nghe không hiểu được, nàng sững sốt một chút, hỏi: "Cái gì?"

Trong lòng Lý Cường không khỏi thở dài. Cũng quả nhiên, Vụ Tinh Thượng Nhân đã từ trong hỗn loạn ban đầu tỉnh táo lại, nàng lạnh lùng nói: "Hừ, chuyện này không kết thúc đâu! Đừng tưởng các người có nhiều người, ta cũng có bằng hữu!"

Vụ Tinh Thượng Nhân tựa hồ thật sự bị chọc giận, với thân phận của nàng mà nói sẽ tìm bằng hữu hỗ trợ, có thể tưởng tượng bằng hữu của nàng cũng không phải là nhân vật dễ đùa cợt. Lần này ngay cả Thiên Chân Thượng Nhân cũng cảm thấy đau đầu.

Xích Minh chỉ e sợ thiên hạ không loạn, hắn giở khuôn mặt tươi cười nói: "Ai nha, lần này phải quần tiên loạn vũ rồi, đánh đến long trời lở đất đi! Hắc hắc, đại náo nhiệt a."

Mọi người bị Xích Minh nói đến dừng đứng lông tóc, chuyện này không lớn không nhỏ, nếu Vụ Tinh Thượng Nhân không nuốt được khẩu khí này, thật sự đi tìm người giúp đỡ, vậy hậu quả thật không thể chịu nổi.

Thiên Chân Thượng Nhân làm ra vẻ thản nhiên, nói: "Hàn nữ, người có muốn đi Cổ Thần Tàng?"

Vụ Tinh Hàn Nữ nói: "Nói nhảm! Không có Cổ tiên nhân nào không muốn đi Cổ Thần Tàng, hừ, nhưng ta biết đồ vật tốt chính thức không tới phiên chúng ta đâu, ta cũng không tin lần này Nguyên Cổ Thượng Nhân, Nguyên Mộc Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân lại không ra tay, nếu bọn họ đều cũng đi ra, chúng ta còn có thể được cái gì?"

Thiên Chân Thượng Nhân quý dị cười nói: "Đừng quên, khi ta vừa mới nhìn thấy người, ta đã nói qua cái gì?"

Vụ Tinh Hàn Nữ ngẩn ra, nói: "Chẳng lẽ...chẳng lẽ...người định từ..."

Thiên Chân Thượng Nhân khoát tay ngăn cản nàng nói xong, tiếp theo nói: "Người đoán được rồi, có đi không?"

Vụ Tinh Hàn Nữ lần này trả lời cực nhanh: "Đi! Ta đi!"

Thiên Chân Thượng Nhân cười nói: "Hay, chính là vậy, chuyện này đến đây chấm dứt! Đến, cùng tiểu tử kia bắt chuyện."

Lý Cường bị cử động của hai người bọn họ làm cho hồ đồ, hắn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng không hiểu rõ nơi nào lại không đúng, bất quá có khả năng hóa giải ân oán với Vụ Tinh Hàn Nữ, hắn cũng thấy rất vui vẻ. Cùng Cổ tiên nhân kết thù thật không ổn, nếu cùng nữ Cổ tiên nhân kết thù, vậy không chỉ không ổn, mà là kinh khủng.

Kiên Thiện Dong và Hiên Long thần thái thản nhiên nhìn hết thấy những chuyện này, hai người tựa hồ một chút cũng không kinh hãi, chỉ là nhìn thoáng qua nhau, vẫn như cũ không nói một lời treo ở không trung chờ đợi. Chỉ có Xích Minh lăm bắm gì đó, không biết đang nói cái gì, hắn là người tinh minh, vừa nhìn đã biết hai Cổ tiên nhân đã đạt thành ăn ý nào đó, nếu không Vụ Tinh Thượng Nhân không có dễ nói chuyện như vậy.

Lý Cường bởi vì không quá chú ý Cổ Thần Tàng, cho nên cũng không có để ý Thiên Chân và Vụ Tinh đang làm cái gì.

Tinh Vụ Sa che mặt của Vụ Tinh Thượng Nhân có lam tinh lóe ra, nàng nhìn chăm chăm Lý Cường nói: "Tiểu tử kia, tại Cực Huyền Băng Nhân người là người thứ nhất làm cho ta tổn hại, hừ, ta nguyên vốn cũng

là tu thần giả, đáng tiếc..lần này tính ngươi may mắn, có Thiên Chân giúp ngươi.” Ngờ khí của nàng chính là ” Ta không truy cứu nữa.”

Lý Cường cười hì hì thì lễ nói: ” A a, Vụ Tinh Thượng Nhân nếu không tức giận, vẫn có hình tượng thực nữ lắm. Lý Cường bái kiến Vụ Tinh Thượng Nhân, xin thứ cho tiểu tử vô lễ.” Hắn liền nhún nhường nói.

Vụ Tinh Thượng Nhân nghe ra trong lời Lý Cường có một tia châm chọc, nhưng nếu nàng đã bỏ qua chuyện này, cũng không tiện lại so đo nữa. Nàng gật đầu nói: ” Cực Huyền Băng Nhân lại một lần co rút lại, sẽ hình thành ra huyền băng tinh cầu mới, nơi này vẫn là nhà của ta, bất quá sau này cũng không hy vọng các ngươi lại đến đây.” Sau khi nàng khôi phục thái độ bình thường, thanh âm nói chuyện trở nên dè dặt thường điềm mỹ, không có chút nào xúc phạm bá đạo như vừa rồi.

Tất cả mọi người trầm tĩnh lại, dù sao cùng cao thủ như Vụ Tinh Thượng Nhân tranh đấu cũng quá cố hết sức, có thể hóa giải là tốt nhất. Xích Minh không chút kiêng kỵ nói: ” A, chuyện này ngươi yên tâm đi, nếu không phải đại ca ta đến đây, lão Xích ta tuyệt đối cũng không tới, lạnh thì lạnh muốn chết, lại không có gì hay.”

Lần này ngay cả Thiên Chân Thượng Nhân cũng cảm thấy Xích Minh đích thật là khó chơi, hắn nói chuyện hình như không có trải qua đại não suy nghĩ bao giờ. Vụ Tinh Thượng Nhân vừa lúc có cơ hội để hết giận này, đột nhiên nàng đá ra một cước, một cước này nhanh vô cùng, Xích Minh càng không kịp tránh thoát, kêu lên quái dị quay cuồng bay ra ngoài, bị đá ra tới ngoài mấy trăm thước. Đây coi như cũng tốt, đợi đến khi hắn bay trở về thì mọi người mới phát hiện cả người hắn bọc đầy thanh vụ, đang run run nói: ” Oa nha, lạnh quá a!”

Lý Cường có một đôi thần nhãn, hắn rõ ràng nhìn thấy khi Vụ Tinh Thượng Nhân xuất cước, gót ngọc mượt mà đá lên lưng Xích Minh, thì cũng có một đạo thanh mang cũng lập tức đi tới. Lý Cường biết đó là huyền khí, hắn phát tay cho một đạo kim mang bao lấy Xích Minh, cùng thời gian hóa giải cổ hàn khí. Xích Minh chỉ là nhất thời sợ ý, không có thức giục chiến y phòng hộ, hắn bình tĩnh lại, không phục kêu lên: ” Làm gì đá ta?”

Vụ Tinh Thượng Nhân cười duyên nói: ” Đá ngươi thì thế nào?” Câu nói làm Xích Minh cũng không nói nên lời, thực lực không bằng người, hơn nữa có nói thêm lời khó nghe thì cũng chỉ ăn thêm cái khổ.

Kiên Thiện Dung nói: ” Chúng ta cách Cổ Thần Tàng không xa lắm, bây giờ phải đi chưa?”

Thiên Chân Thượng Nhân tựa hồ có sự chuẩn bị, hắn lắc đầu nói: ” Không đi lúc này, hừ hừ, chúng ta đi tới phía mặt sau của Cổ Thần Tàng, đợi thời cơ chín muồi rồi đi vào.” Hắn nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nói: ” Hai người bọn họ không thể đi, tìm một chỗ cho bọn họ nghỉ ngơi.”

Kỳ Quân Sát vẫn đang che chở cho Mạc Hoài Viễn, nghe nói như thế không nhận được nói: ” Tại sao chúng ta không thể đi?”

Vụ Tinh Thượng Nhân nói thẳng không chút úy kỵ: ” Các ngươi vào không được, tu vi không đủ, đi vào là chết chắc.”

Gương mặt của Kỳ Quân Sát như cũng vặn vẹo, hắn không nói một lời, tiếp tục chiếu cố cho Mạc Hoài Viễn, trong lòng có tư vị không tốt chút nào. Chỉ chốc lát sau, Mạc Hoài Viễn mở mắt, cười nói: ” Linh đan thật thần kỳ, ta không có việc gì nữa.” Kỳ Quân Sát truyền âm cho Mạc Hoài Viễn, hai người không biết đang thương lượng cái gì.

Lý Cường biết tâm tình của sư tôn, hắn cũng khó nói thêm cái gì, chỉ xóa sang chuyện khác: ” Bây giờ chúng ta chạy đi đâu?”

Thiên Chân Thượng Nhân nói: ” Ta mang bọn ngươi đi một chỗ, nơi đó có một bằng hữu của ta đang ẩn cư, chúng ta đi quấy rối hắn một phen.” Ông tay áo hắn vung lên, mang theo mọi người hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại không trung.

Đây là một địa phương bí ẩn, Thiên Chân Thượng Nhân liên tục xuyên qua vài đạo cấm chế mới dừng thân lại. Vụ Tinh Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi: ” Ngươi đi tìm Thiên Thú Thượng Nhân?”

Thiên Chân Thượng Nhân hắc hắc cười nói: " Đúng vậy, ta không tìm hắc thì tìm ai? Cáp, nguyên lai người xem ra thủ pháp cấm chế của hắc."

Vụ Tinh Thượng Nhân dịu dàng nói: " Nguyên lai hắc trốn ở chỗ này a, không nghĩ tới lại là hàng xóm của ta."

Xích Minh nhìn chung quanh, nói: " Kỳ quái, phía trước cái gì cũng không có a? Hay thật, cấm chế lợi hại!" Hắc đột nhiên nhận thấy phía trước có một siêu đại hình cấm chế.

Thiên Chân Thượng Nhân nói: " Đương nhiên nhìn không thấy, Thiên Thú am hiểu nhất chính là ẩn dấu cấm chế." Hắc vừa nói vừa khấp động linh huyền đánh ra.

Tinh không bắt đầu vận vẹo, một trận ba động kịch liệt, một viên tinh cầu màu lam biến xuất hiện tại trước mắt mọi người. Lý Cường khen: " Hay a, thật sự là rất kỳ diệu."

Hắc tò mò hỏi: " Thiên Chân...Thiên Thú? Các người là sư huynh đệ?"

Thiên Chân Thượng Nhân quả quyết chối biến: " Không phải!"

Vụ Tinh Thượng Nhân nói: " Thiên Thú là ca ca, Thiên Chân là đệ đệ, bọn họ là thân huynh đệ!"

Kiên Thiện Dong chỉ biết có Thiên Chân Thượng Nhân, chưa từng nghe nói qua có Thiên Thú Thượng Nhân, nhưng nếu hắc thật sự là thân huynh đệ của Thiên Chân Thượng Nhân, vậy nhất định là một cao nhân lánh đời. Hắc nhin không được hỏi: " Thiên Thú Thượng Nhân có phải chưa bao giờ ra ngoài hay không?"

Thiên Chân Thượng Nhân nhếch miệng nói: " Tên kia...ta gọi hắc vô thú!"

Không một tiếng động, một lương đình cực kỳ hoa mỹ xuất hiện trước mắt mọi người, phẳng phất do khối ngọc đẹp điều khắc mà thành, tản ra vàng sáng màu tím nhạt, trên nóc là năm góc nhọn, bên trên che kín hoa văn xinh đẹp, năm góc nhọn như phù một đoàn vụ khí nhàn nhạt, theo góc nhọn phiêu đảng xuống dưới, nóc đình trong vụ khí lúc ẩn lúc hiện, có vẻ dị thường thần bí. Sàn của lương đình do mặc ngọc cấu thành, càng thêm ẩn hiện hoa quý xinh đẹp.

Thiên Chân Thượng Nhân âm ừ nói: " Vẫn cứ vô thú như vậy, đi thôi, chúng ta đi tới." Hắc đi vào trước, Lý Cường theo sát, rất nhanh, mọi người đều đứng ở trên vật nọ. Một đạo quang hoa màu tím chớp động, tòa lương đình rơi xuống tinh cầu màu lam biến.

Tất cả mọi người bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động, chỉ có Thiên Chân Thượng Nhân và Vụ Tinh Thượng Nhân có bộ dáng thản nhiên, hai người bọn họ không thấy kỳ quái gì.

Đây là một thế giới biển huyền lạn, vô số quái ngư đủ màu sắc đang du động trong nước, xa xa mông mông lung lung hiển lộ ra một kiến trúc cung điện thật lớn, lóe lên quang hoa màu lam đậm, mặt đất của thế giới biển tất cả đều là ngọc thạch năm màu cổ nắm tay, lúc sáng lúc tối chiết xạ quang mang đem thân ảnh mọi người chiếu sáng thập phần quái dị.

Lý Cường nhin không được than thở: " Thật sự là mạnh tay a, không ngờ cũng cấu trúc một thế giới dưới nước, làm cho người ta không khỏi không bội phục."

Thiên Chân Thượng Nhân không cho là đúng nói: " Có tác dụng gì! Mỗi ngày trốn ở chỗ này, sống không chút thú vị! Cảnh trí nơi này cho dù tốt, nhìn cũng không hơn ai, ai, ca ca này của ta thật sự không chút thú vị nào. Ta thật thương cảm a, sao lại có một huynh đệ như vậy." Mọi người nghe câu " ta thật thương cảm a" của hắc làm đau đầu tới cực điểm, Lý Cường thuận miệng hòa theo: " Ân, đích xác thương cảm, thương cảm."

Xích Minh " phốc xích" một tiếng, vội vàng xoay người đi. Thiên Chân Thượng Nhân vẻ mặt ủy khuất nhìn mọi người, Lý Cường nhin không được rùng mình một cái, cười nói: " Ta là nói...ta thương cảm..ta thật thương cảm a..."

Thiên Chân Thượng Nhân cuồng quát lắc đầu: " Thật khó nghe, tiểu tử tuần tú như ngươi vậy có cái gì mà đáng thương cảm, có bệnh!"

Lý Cường nhất thời á khẩu không trả lời được, nghĩ không ra Thiên Chân người này châm chọc người cũng làm cho người ta tức chết không thường mạng.

Nước biển bị bài xích hoàn toàn bên ngoài lương đình, phẳng phất như có một tầng thủy tinh trong suốt ngăn mở nước biển. Trong thời gian mọi người nói chuyện, pháp bảo hình dáng như lương đình đã phát ra chấn chiến rất nhỏ, chỉ thấy xa xa có một chút bạch quang bay tới, bên tay mọi người vang lên tiếng nước chảy "hoa hoa", chỉ chốc lát sau, một thông đạo rộng mở xuất hiện tại trước mắt.

Thiên Chân Thượng Nhân nhìn Lý Cường một chút, nói: "Chúng ta đi thôi, các người là lần đầu tiên tới, có thể nhìn xem cảnh trí nơi này." Hắn liền đi vào trong thông đạo trước.

Đây là một thông đạo trong suốt, Lý Cường thử dùng tay sờ thử, kỳ diệu chính là bàn tay tiến vào trong nước, không có một chút trở cách, trong lòng hắn biết đây là một loại cấm chế rất kỳ diệu, có thể làm sự bình hành vi diệu như vậy, không có thần thông thì làm không được.

Mọi người một đường bước đi, bầy cá thỉnh thoảng lại bơi lội bên ngoài thông đạo. Xích Minh rất là tò mò, hắn đột nhiên đưa tay nắm bắt được một quái ngư cao chừng nửa người, kéo vào trong thông đạo, đưa lên gần mắt xem xét cẩn thận.

Lý Cường nói: "Tiểu Minh, thả nó!"

Xích Minh vung tay lên ném con cá lớn ra ngoài, nói: "Nhìn qua màu sắc rất đẹp, nhưng bắt vào tay thì nhìn không hay."

Vụ Tinh Thượng Nhân phiêu phiêu song hành, trên người nàng tự nhiên toát ra một cỗ âm hàn khí, nước biển bên hướng nàng không ngờ cũng một khối một khối ngưng kết lại, không đợi hoàn toàn động lại, nàng đã đi xa, khối băng này lập tức phiêu tán trong biển. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát trong mắt toát ra vẻ mặt không thể tư nghị. Hai người bọn họ đều cũng biết đây là biểu hiện công lực của Vụ Tinh Thượng Nhân tiến vào cực hạn.

Cung điện xa xa càng lúc càng lớn. Đó là màu lam khí phao nửa vòng tròn chống đỡ thế giới, tất cả kiến trúc đều cũng do một loại tài liệu trong suốt cấu thành, bất quá có các loại màu sắc bất đồng, màu lam nhạt, lục phấn, tím lợt, đỏ sậm, đủ loại màu sắc cũng tản ra quang thải nhàn nhạt, mỗi một chỗ kiến trúc đều cũng rất hoa mỹ, kỳ quái chính là nhìn không thấy có dấu vết người ở lại, phẳng phất sau khi kiến thiết cung điện xong không có ai ở lại nơi này.

Lý Cường tò mò hỏi: "Thiên Chân, ca ca người ở một mình?"

Thiên Chân Thượng Nhân nói: "Người có là có bao nhiêu người? Cổ tiên nhân chúng ta đều ở một mình, ngoại trừ Ba Nạp Cổ tiên nhân, người xem Hàn Nữ sẽ biết, Cổ tiên nhân một khi bắt đầu tu luyện, không có thời gian nhất định sẽ không đi ra, để cho một đám người ở chung đợi tại nơi ẩn cư không phải là làm cho rối loạn sao?"

Trong lòng Lý Cường không khỏi nói thầm, hắn nhớ kỹ lúc ở quê hương, cho dù là một đại phú hào cũng không có khả năng chiếm cứ quá nhiều đất đai, mà Cổ tiên nhân chỉ một người mà có thể chiếm cứ cả một tinh cầu, thật sự là kẻ khác khó thể tưởng tượng.

Mặt đất nơi này phi thường có đặc điểm, chỉ dùng ngọc thạch năm màu trải dài, tất cả thạch đều dung hợp cùng một chỗ, mặt đất trơn nhẵn không có một dấu vết nổi tiếp, phẳng phất như do thiên nhiên sinh ra. Tất cả mọi người chú ý thấy nơi đây linh khí mười phần, Đại Nam Phong Ngự than thở tán dương: "Linh khí nơi này không khác gì tiên giới."

Lý Cường thỉnh thoảng cùng Kỳ Quân Sát, Mạc Hoài Viễn nói chuyện vài câu, nói một chút chuyện phát sinh sau này. Lý Cường nói: "Mạc đại ca, sư tôn, lần này chuyển thế đi tới quê quán ta đi thôi, nếu thuận lợi, ta rất nhanh sẽ đi trở về, khi đó chúng ta lại ở cùng một chỗ."

Tâm tình của Kỳ Quân Sát có chút trầm trọng, hắn hồ hững nói: "Hết thấy đều cũng phải bắt đầu một lần nữa, muốn tu luyện đến cảnh giới tiên nhân, còn không biết phải bao nhiêu năm tháng..."

Mạc Hoài Viễn vỗ vai hắn, nói: "Lão đệ, có bao nhiêu người có thể bắt đầu một lần nữa? Cơ hội lần này là do huynh đệ liều mạng tranh thủ được, nếu chúng ta tự mình cũng không quý trọng, vậy không phải có

phụ một phen cố gắng của huynh đệ hay sao.”

Kiên Thiện Dong vẫn chú ý Lý Cường, hần hỏi: ” Lão đệ, muốn chuyển thể là hai người bọn họ?”

Lý Cường gật đầu không nói. Kiên Thiện Dong cười nói: ” Đáng tiếc ngay từ đầu ta quá ngu độn, nếu không cũng bắt người làm đồ đệ, ha ha.”

Đại Nam Phong Ngự bị Kiên Thiện Dong làm nở nụ cười: ” Đúng vậy, ai có thể nghĩ tới hần lại trở nên lợi hại như vậy, hì hì, thật sự là đáng tiếc.”

Lý Cường run một chút, cười nói: ” Cáp, ta cần nhiều sư tôn như vậy làm gì? Lại không thể làm cơm ăn, sư tôn có một là tốt rồi, nhiều hơn vô dụng!”

Hiên Long cười chen lời: ” Vẫn là Thanh Đế sáng mắt a.”

Thiên Chân Thượng Nhân và Vụ Tinh Thượng Nhân đều cũng khinh thường hừ một tiếng.

Đang khi nói chuyện, mọi người đi tới trước một đại điện. Đại điện nơi này và đại điện bình thường có điều bất đồng, nóc đại điện chính là cấm chế nước biển, cơ thạch màu đen đậm của đại điện cao đến mấy chục thước, không có gì có thể đi lên đại điện, phải bay tới mới được. Mọi người theo Thiên Chân Thượng Nhân bay đến trên đại điện. Đại điện trống trải sắp xếp bảy mươi hai cây trụ tử màu lam nhạt thật lớn, bên trên điêu khắc các loại hình tượng của đủ loại cá, Lý Cường vừa nhìn thì biết trong đại điện là ảo trận.

Thiên Chân Thượng Nhân vào điện thì hét lớn: ” Lão thú, huynh đệ người đến thăm người nè, mau ra đây!” Hần vận công hét ra thanh âm, cả đại điện như bị sét đánh, thanh âm chấn đến loạn chiến.

Vụ Tinh Thượng Nhân nói: ” Thiên Thú Thượng Nhân có thể còn đang tu luyện, như vậy gọi hần có thể nghe thấy?”

Lý Cường mấy người đều cũng yên lặng cùng đợi, bọn họ dù sao đều là văn bối, vào lúc này không nên nói nhiều lời.

Thiên Chân Thượng Nhân lầm bầm một câu: ” Thật sự là vô thú, một ngốc tử chỉ biết tu luyện!” Hần lại quát to: ” Lão thú, lão ca, nếu người còn không ra, ta sẽ san bằng hải điện này của người!” Hần vừa mới dứt lời, Xích Minh đã ” xích xích ” nở nụ cười, nhỏ giọng nói với Lý Cường: ” Oa nha, thật sự là lợi hại.”

Chỉ nghe trong đại điện mơ hồ truyền đến thanh âm: ” Người thử xem...”

Thiên Chân Thượng Nhân nhất thời thay đổi vẻ mặt khổ sở: ” Lão ca, người thật sự là không thú vị, mau đi ra nhanh lên một chút, có khách nhân đến nè.”

Xích Minh sợ đến co rụt lại cổ, lặng lẽ truyền âm cho Lý Cường: ” Di, khẩu khí của người này lại thay đổi rồi đó.”

254. Chương 254

Cung điện trong biển vốn trống không không có một vật, một trận mây khói hiện lên, lộ ra điện mục vốn có của cung điện. Lý Cường hiểu được, đây là chủ nhân đang ngoạn trừ cấm chế trước đó.

Trong đại điện đã không thể dùng từ hoa lệ để hình dung nữa, mỗi một kiện vật phẩm đều cũng mỹ luân mỹ hoán, hình dáng cũng là ngạc nhiên cổ quái, ở trung ương đại điện có một khối vật phẩm như bình phong thật lớn, bên trên khắc họa cảnh trí sông núi thật chân thật. Kiên Thiện Dong lộ ra thần sắc kinh ngạc, Lý Cường ở bên người hần nhỏ giọng hỏi: ” Kiên đại ca, đó là gì vậy?”

Kiên Thiện Dong nhỏ giọng nói: ” Đó là một kiện thần khí, tên là Phong Thần Bài, nghe nói bên trong tự hình thành thế giới, ở bên trong tu luyện có rất nhiều chỗ tốt, còn có thể làm vũ khí để dùng, rất lợi hại.”

Một chút kim quang từ trong Phong Thần Bài hiện lên, một thanh niên tướng mạo kiện tráng tuấn mỹ xuất hiện trước mắt mọi người, hần mặc bào phục màu lam biển, cánh tay trái đeo năm chiếc vòng màu đen, nhìn qua như là pháp bảo, nơi eo đeo một sợi tơ màu bạc, bên trên đính đầy minh châu cổ quả trứng chim, mái tóc dài đen nhánh tán lác trên vai. Trần hần rộng, hai chân mày rậm giống như vẽ, kỳ lạ nhất chính

là đôi mắt, không ngờ lại lóe ra quang hoa màu lam. Hắc không nói gì chỉ nhìn mọi người, mày có chút nhướng lên, nói: " Thiên Chân, ngươi đến nơi đây làm gì?"

Thiên Chân thương cảm ba ba nói: " Ngươi vẫn cứ bộ dáng cũ, ai, ta không thể đến thăm ngươi sao? Huynh đệ như ngươi thật sự không hay, ai, ta thật thương cảm a!"

Thiên Thú Thượng Nhân lui ra phía sau vài bước, không thể tránh được nói: " Được rồi, đừng có thương cảm gì nữa, mỗi lần nhìn thấy ngươi...bỏ đi, nói mau, ngươi đến đây làm gì?"

Vụ Tinh Hàn Nữ ở một bên nói: " Thiên Thú, chúng ta lại đây chơi không được sao?"

Thiên Thú Thượng Nhân nhìn nàng, đột nhiên lộ ra tươi cười: " Nguyên lai là Hàn Nữ a, sao lại che một khối Tinh Vụ Sa, không muốn gặp người sao? Kỳ quái, hôm nay cuộc sống gì, như thế nào đều chạy tới chỗ ta? Mấy vị này là ai?" Vụ Tinh Hàn Nữ hừ một tiếng, không nói nữa.

Thiên Chân Thượng Nhân đẩy Lý Cường ra phía trước, nói: " Hắc là Lý Cường, đến, gặp lão ca vô thú này của ta."

Thiên Thú Thượng Nhân liếc mắt đánh giá Lý Cường, nhàn nhạt nói: " Nga, không ngờ là tu thần giả, rất hiếm thấy."

Thiên Chân Thượng Nhân vội giải thích cho Lý Cường: " Tiểu tử kia, đừng kỳ quái, hắc luôn luôn như thế, dùng cảm mà nhìn người."

Lý Cường bị Thiên Chân Thượng Nhân làm nở nụ cười, Thiên Thú thật sự đang ngửa đầu, dùng cảm hướng tới mọi người. Lý Cường nói: " Ra mắt Thiên Thú tiên bối."

Thiên Chân Thượng Nhân giới thiệu mọi người, Thiên Thú có chút gật đầu chào, sau đó nói với Thiên Chân: " Nếu đã tới, mà ta còn không chào đón, ngươi lại làm loạn với ta. Xin lỗi, đã bế quan lâu lắm, người cũng đã chết lặng rồi, có gì không lễ phép...các ngươi cứ trách hắc đi." Hắc dùng tay tiêu sái chỉ Thiên Chân.

Kiên Thiện Dong mấy người đều cũng rất cung kính, Lý Cường và Xích Minh cũng không nhiều lời, bọn họ đối với Thiên Thú Thượng Nhân này quá xa lạ.

Vụ Tinh Hàn Nữ nói: " Thiên Thú, ta nghe nói ngươi một mực ở trong Phong Thần Bài tu luyện, có thể để cho ta kiến thức nơi tiềm tu của ngươi không?"

Thiên Thú Thượng Nhân không sao cả, nói: " Cũng tốt, chúng ta đến bên trong nói chuyện." Hắc chỉ nhìn Phong Thần Bài liếc mắt một cái, một đạo hồng quang đã đem mọi người quấn vào.

Trong Phong Thần Bài giống như là một thế giới khác, có núi có nước, cây cối cỏ dại động vật quái dị cái gì cần có đều có, Lý Cường nhìn không ra có một dấu hiệu của huyền cảnh, nơi này và thế giới chân thật cơ hồ giống nhau như đúc.

Thiên Thú Thượng Nhân mang theo mọi người rơi vào một quần kiến trúc, mọi người kinh ngạc phát hiện, nơi này có rất nhiều người. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát càng cảm thấy khiếp sợ, bởi vì những người này có không ít Tán tiên.

Thiên Thú Thượng Nhân tựa hồ biết bọn họ đang kinh ngạc chuyện gì, hắc nhàn nhạt nói: " Trong Phong Thần Bài, Tán tiên không bị thiên kiếp vây khốn."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Thiên Thú Thượng Nhân cho tới bây giờ đều bế quan tu luyện, vậy những Tán tiên này làm sao tiến vào Phong Thần Bài?"

Thiên Chân Thượng Nhân nói: " Phong Thần Bài có rất nhiều cửa vào."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được, Phong Thần Bài và địa phương Thiên Cô ẩn cư có chút giống nhau, bên trong hình thành thế giới riêng tư của mình.

Những Tán tiên sau khi nhìn thấy Thiên Thú Thượng Nhân, từng người một đều cũng tiến lên hành lễ. Lý Cường đưa mắt nhìn, không ngờ Thiên Thú Thượng Nhân không có chút vẻ cao cao tại thượng, hắc vẫn cười cùng mọi người hòa nhã trò chuyện. Không lâu sau, từ phía xa bay tới một nam một nữ, nhìn thấy Thiên Thú liền đáp xuống, Lý Cường kinh hãi phát hiện, hai người này không ngờ là hai Yêu tiên.

Hai Yêu tiên nhìn thấy Thiên Thú tựa hồ rất hưng phấn, nữ Yêu tiên càng đeo chặt vào cánh tay của Thiên Thú, vui vẻ nói: "Đại ca ca, đại ca ca, người đã từ Bắc Nhật Sơn xuất quan rồi sao? Sao không lại thăm chúng ta, di, họ là ai vậy? Có người mới đến hay sao? Đại ca ca không phải đã ra ngoài chứ?" Nàng huyền thuyên nói chuyện, hoạt bát y như một con chim nhỏ.

Gương mặt Thiên Thú lộ ra nét cười, nói: "Họ là bằng hữu của ta, chỉ đến chơi thôi, ta giới thiệu cho người nhận thức."

Nam Yêu tiên gọi là Bộ Nữ, nữ Yêu tiên gọi là Di Trân, hai người đều có vẻ rất vui tính. Di Trân vỗ tay nói: "Hay a, hay a, người nơi này ta đều đã nhận thức, lại có bằng hữu mới...quá được rồi."

Trong lúc nhất thời Lý Cường không rõ ràng quan hệ giữa bọn họ và Thiên Thú, hẳn vẫn còn nhớ kỹ lời Lê Cẩm Thiên Quân nói, Yêu tiên là trần phẩm do Cổ tiên nhân bắt được, nhưng hai người kia nhìn không ra là bị Thiên Thú bắt được, quan hệ giữa bọn họ hình như rất tốt.

Thiên Thú còn dùng không ít Tán tiên quản lý thế giới trong Phong Thần Bài, trong đó người nổi danh nhất tên là Nhung Thần Nha, bởi vì nơi này không cần độ kiếp, cho nên công lực hắn cực cao, không dưới Đại Nam Phong Ngự, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát căn bản không so sánh được. Để cho mọi người cảm thấy giết mình chính là nơi này có rất nhiều người tu tiên, bất quá công lực cũng không cao, ước chừng cùng người tu chân Nguyên Anh Kỳ của tu chân giới không khác lắm, trong đó cũng có cực số ít người có Hợp Thể Kỳ hoặc là thực lực Tán tiên.

Nơi này là một thế giới tu luyện tự hình thành, dựa vào uy lực của Phong Thần Bài, không có thiên kiếp hay ma đầu có thể đi vào, nhưng cũng có khuyết hãm rất lớn, người ở chỗ này tu luyện không thể đi ra khỏi thế giới Phong Thần Bài, tỷ như Tán tiên, chỉ cần đi tới thế giới bên ngoài, qua không được bao lâu, thiên kiếp sẽ phủ xuống, cho nên người của nơi này chỉ có thể sinh sống ở trong Phong Thần Bài.

Thiên Thú từ khi tiến vào Phong Thần Bài, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ mỉm cười thỏa mãn. Thiên Chân Thượng Nhân cảm khái nói: "Người có được Phong Thần Bài rồi cũng rất ít đi ra, người xem những hậu bối tiểu tử này, không có ai biết người cả, ai, lão ca, thương cảm ta bị giam cầm trong Bối Dã Đan Đỉnh lâu như vậy, người cũng không nghe không hỏi, ta thật thương cảm a."

Thiên Thú mỉm cười nói: "Người vĩnh viễn không hiểu chỗ tốt của Phong Thần Bài, người bị giam cầm trong Bối Dã Đan Đỉnh..người tự mình ngẫm lại đã có bao nhiêu chỗ tốt, chỉ bằng vào tính cách xao động bất an của người, không bị giam cầm trong Bối Dã Đan Đỉnh, làm sao có thể tu đến cảnh giới bây giờ? Nếu ta đi cứu người mới là kỳ quái! Hơn nữa, Bối Dã Đan Đỉnh là Thủy Ẩn Giả Nguyên Cổ Thượng Nhân bảo bối, ta dù muốn cứu người cũng không có khả năng, bằng tu vi của ta đấu với lão nhân gia, đó là sống chán quá rồi."

Thiên Chân Thượng Nhân bị hắn làm cho á khẩu, hắn tức khí hừ hừ nói: "Mọi người các người nghe một chút! Ta không ngờ lại có huynh đệ như vậy! Ai, ta..." Người chung quanh không hện mà cùng lui về phía sau một bước, cũng quả nhiên hắn lại nói một câu: Ta thật thương cảm a.

Xích Minh thật sự nhịn không được nữa, nhỏ giọng nói: "Đại ca, người biết cái gì là cảm giác trong tim bị phát ngứa hay chưa? Hận không được phải móc ra nạo nạo, nhưng lại nạo không được..."

Lý Cường kỳ lạ hỏi: "Ý tứ gì?"

Kỳ Quân Sát cũng nhỏ giọng nói: "Ta cũng có cảm giác như vậy..." Hắn dùng ánh mắt ý bảo là ám chỉ Thiên Chân Thượng Nhân.

Lý Cường cười nói: "Đây chỉ là câu nói đầu môi của hắn thôi."

Kiên Thiện Dong nói: "Người đương nhiên sẽ không cảm thấy gì, nhưng tu vi của bọn hắn đều cũng không bằng người."

Lý Cường giật mình, xem ra công pháp tu luyện của Thiên Chân Thượng Nhân và cách làm người của hắn có quan liên thật lớn, bởi vì công lực của hắn cũng đủ cao, cho nên lời Thiên Chân nói không ảnh hưởng lớn với mình, nhưng những người khác thì khác hẳn.

Di Trân có vẻ rất vui vẻ, nàng đứng bên người Thiên Thú Thượng Nhân, từng bước từng bước nhìn qua, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Xích Minh và Kỳ Quân Sát, hai người đều có tướng mạo tuấn mỹ dị thường. Nàng bay tới trước người Kỳ Quân Sát, cười duyên nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi là Tán tiên hay sao? Ngươi thật xinh đẹp a."

Kỳ Quân Sát tức giận nói: "Đúng vậy, ta là Tán tiên! Tiểu nha đầu, lão nhân gia ta từ lúc nào biến thành tiểu đệ đệ vậy? Ta...xinh đẹp? Oa nha nha...đây là lời nói gì đây!" Trong lòng hắn thập phần hết sức khó chịu, tự mình một lần thiên kiếp cũng không có kinh nghiệm qua, ngoại hình bây giờ vẫn còn bộ dáng thiếu niên, chỉ có lúc trải qua thiên kiếp thì hắn mới có thể thoáng thay đổi một chút diện mạo, hắn đã sớm không hài lòng hình tượng của một thiếu niên lâu lắm rồi.

Di Trân cảm thấy hắn rất thú vị, cười khanh khách không ngừng. Kỳ Quân Sát có chút nổi giận, mặt đã hồng lên. Da mặt hắn luôn rất dày, nhưng lần này lại bị một nữ yêu tiên xinh đẹp làm cho đỏ mặt.

Lý Cường không thể tưởng tượng nổi nhìn Kỳ Quân Sát, hắn biết sư tôn rất kiêu ngạo, nhưng bị người kêu một tiếng tiểu đệ đệ lại tức giận đến mặt đỏ bừng, hắn vẫn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, không nhịn được kinh ngạc nói: "Sư tôn...ngài...ngài thế nào vậy?"

Kỳ Quân Sát tức giận đến nhấc chân định đá ra, nhưng bây giờ hắn đã không thể đá trúng được Lý Cường nữa, mắt nhìn Lý Cường vẫn không nhúc nhích, bởi vì một cước này vẫn không đá trúng hắn. Kỳ Quân Sát cả giận: "Ai, tiểu nha đầu bỏ đi!" Hắn trực tiếp đi tới bên người Mạc Hoài Viễn, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Lý Cường gãi gãi đầu, nhỏ giọng cười nói: "Có cái gì đây, nhìn không ra ma."

Di Trân xoay người bay tới trước người Xích Minh, còn không có mở miệng, Xích Minh đã gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Tiểu muội muội, có phải nhìn thấy ca ca ta cũng rất đẹp a, hắc hắc, làm bằng hữu được không?" Hắn vươn ma trảo bắt tới. Di Trân sợ đến cuống quýt bay về phía sau, kinh hô: "Di, ngươi làm gì nha?"

Kỳ Quân Sát nhất thời mở to hai mắt, hắn vỗ mạnh đùi, chợt hiểu ra nói: "Sao ta lại quên chiêu này đi, ai, tốt nhất là lấy công làm thủ!"

Xích Minh cười hì hì nói: "Ách, nắm tay thôi, chạy cái gì a? Lão Xích ta bây giờ lại không có ăn người."

Kiên Thiện Dong trộm nhìn lại, chỉ thấy Thiên Thú và Thiên Chân vẻ mặt mỉm cười, tựa hồ bộ dáng thấy rất thú vị, hắn nhịn không được nói: "Thượng Nhân, chúng ta đi đâu nói chuyện?"

Thiên Thú nói: "Đến nơi đây đi. Bộ Nữ, ngươi đi an bài một chút, ngay Thanh Lương Điện...để cho Nhung Thần Nha cũng tới." Bộ Nữ thi lễ xong hóa thành một đạo khói xanh tiêu mất.

Thiên Thú nói: "Chúng ta theo đường này đi thôi, thuận tiện nhìn xem cảnh tượng trong Phong Thần Bài."

Thiên Thú hướng mọi người đơn giản giới thiệu một chút về Phong Thần Bài. Thần khí này cũng là từ Cổ Thần Tàng có được, là do Bác Tụ Thượng Nhân đưa cho Thiên Thú, Phong Thần Bài và Bối Dã Đan Đỉnh là thần khí cùng cấp bậc, ở một giới này thuộc về thần khí cao nhất, đương nhiên, thần khí chính thức cao nhất sẽ không tồn tại trong thế giới này, những thần khí còn ở thế giới này đều là khi thần nhân rời đi thì lưu lại.

Phong Thần Bài có hai bộ phận công năng, một là tự thành không gian, do chủ nhân Phong Thần Bài tùy ý an bài, công năng kia là làm vũ khí, tác dụng lớn nhất của nó chính là cấm chế, một cao thủ bị cấm chế trong Phong Thần Bài, trừ phi chủ nhân muốn thả người, nếu không vĩnh viễn đừng mong trốn thoát, chủ nhân của Phong Thần Bài có thể nắm trong tay hết thảy, phi thường lợi hại.

Lý Cường chú ý tới trên đường thỉnh thoảng có người bay qua, đường lộ do những ngọc thạch nhỏ nhỏ như hạt gạo tạo thành, hơn nữa tất cả còn bị cấm chế, bên trên không thấy một chút bụi đất. Kiến trúc nơi này không nhiều lắm, kích thước quy mô cũng rất nhỏ, nhưng mỗi tòa kiến trúc đều cũng tinh mỹ vô cùng, các loại thải quang giao nhau huy ánh. Mỗi tòa kiến trúc cách nhau mấy trăm thước xa, đại bộ phận đất trống do thực vật phân cách, các loại thực vật tranh kỳ đấu diễm(tranh về sự kỳ lạ và đấu nhau về màu sắc hình dáng), dấu vết do nhân công làm ra hiển lộ rõ ràng.

Thiên Thú nói: "Hoàn cảnh nơi này đều là do mọi người tự mình động thủ tu kiến, có không ít người tại những địa phương khác ẩn cư tu luyện, nơi này là địa điểm trao đổi của bọn hắn, trao đổi những thế ngộ tu

luyện cho nhau, trao đổi pháp bảo, nơi này có rất ít người tranh đấu.” Trong ngữ khí của hắn lộ ra nét tự hào.

Thiên Chân hí mắt, đôi mày thưa thớt có chút khởi lên, khinh thường nói: ” Nơi này đương nhiên không cần tranh đấu, bọn họ sống trong Phong Thần Bài, thiếu đi thiên kiếp ma luyện, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ thể ngộ được cảnh giới càng cao, nơi này chỉ nuôi dưỡng người ta nhu nhược mà thôi! Hừ, có gì mà vui vẻ chứ?”

Thiên Thú ra bộ dáng liên mẫn, nói: ” Người không hiểu, bọn họ rất hài lòng tình huống bây giờ, để cho bọn họ đi ra ngoài mới là chuyện tàn nhẫn nhất.”

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người vốn có chút hâm mộ Tán tiên nơi này, nhưng nghe xong Thiên Chân Thượng Nhân nói, trong lòng xúc động rất lớn. Mạc Hoài Viễn nhẹ giọng than thở: ” Kỳ lão đệ, vẫn là dùng bản lãnh của mình đánh nhau chết sống mới có ý nghĩa, ta nghĩ, Thiên Chân tiên bối nói đúng.”

Kỳ Quân Sát gật gật đầu nói: ” Cho nên chúng ta vô luận như thế nào cũng phải chuyển thế trọng tu.”

Mọi người một đường đi đến, rất nhanh đi tới một điện phủ màu xanh biếc không lớn, đó là do những dây leo sinh trưởng mà hình thành nên đại điện. Kiền Thiện Dong tán dương than thở: ” Ai có thể làm ra một cấm chế xuất thần nhập hóa như vậy, đây là Căn Tử Ngọc Đằng phải không?”

Thiên Chân nói: ” Tiểu tử ánh mắt không tệ, đúng rồi, khóa Căn Tử Ngọc Đằng này mầm móng chính là do Nguyên Mộc Thượng Nhân tặng cho đấy.”

Kiền Thiện Dong, Hiên Long và Đại Nam Phong Ngự giật nảy mình, Nguyên Mộc Thượng Nhân chính là Thanh Đế, bọn họ không nghĩ tới Thiên Thú không ngờ lại rất quen thuộc với Thanh Đế.

Thanh Lương Điện thập phần hết sức thanh lương, những nhánh cây của Căn Tử Ngọc Đằng bị một loại cấm chế thần kỳ khổng chế, cả mặt đất đại điện đều cũng do Căn Tử Ngọc Đằng sinh trưởng mà thành, thú vị chính là bên trên cũng xuất ra vô số hoa văn nho nhỏ, phẳng phất như được tỉ mỉ vẽ ra. Trên đại điện tổng cộng có mười tám cây trụ lớn không ôm hết vòng tay, cũng do Căn Tử Ngọc Đằng sinh trưởng mà thành. Lý Cường đưa tay vuốt ve, quang mang của cây trụ có màu ngọc tím, nhìn kỹ có thể nhận thấy được bên trong lưu chuyển ánh sáng mờ màu tím. Nóc đại điện hiện ra lũ lũ màu tím dây leo, bên trên kết những trái cây màu đỏ như chuỗi xuyến, một trận trận mùi thơm ngát sâu kín tản ra, Vụ Tinh Hàn Nữ nhìn không được xưng tán một câu: ” Hay! So với Huyền Băng đại điện của ta tự nhiên thú vị nhiều lắm.”

Mọi người tùy ý ngồi xuống. Xích Minh theo thói quen nằm thẳng xuống vịn eo qua lại, hai tay hắn lót dưới đầu, chân vắt vẻo chữ ngũ, bộ dáng như rất say mê. Lý Cường ngồi xếp bằng, hỏi: ” Thiên Chân, lúc nào chúng ta đi?”

Thiên Chân cười nói: ” Gấp cái gì, còn có một đoạn thời gian, lúc này đi...thời cơ không đúng, hơn nữa chúng ta từ phía mặt sau đi vào, miệng đi ra chính là Phong Thần Bài.” Hắn tựa hồ phi thường nắm chắc.

Thiên Thú nghi hoặc nhìn Thiên Chân, hỏi: ” Từ Phong Thần Bài đi? Thiên Chân, ý ngươi là gì?”

Thiên Chân thần bí hề hề ngoắc hắn, Thiên Thú không chút nhúc nhích, không nhận được nói: ” Ngươi nói đi, nơi này đều là bằng hữu ngươi mang đến...”

Thiên Chân nhắc tay nói: ” Ngươi...ai! Ngươi biết Cổ Thần Tàng sẽ mở ra hay không?”

Thiên Thú gật đầu nói: ” Biết, vậy thì thế nào?”

Không đợi Thiên Chân trả lời, hắn lại nói tiếp: ” Cổ Thần Tàng mỗi lần mở ra, chỉ có mấy người lợi hại đắc thủ, chúng ta ngoại trừ có chút ít thần khí bình thường, còn có thể thế nào? Ta có Phong Thần Bài thì trong lòng đã thấy vừa lòng lắm rồi, căn bản không dám hy vọng xa với có thể có được tu thần điển tịch...chưa tới tay thì đã bị người đoạt đi rồi.”

Thiên Chân đắc ý cười nói: ” Lần này khác hẳn, có hắn ở đây!” Hắn dùng ngón tay chỉ Lý Cường. Thiên Thú kinh ngạc nói: ” Hắn? Tại sao?”

Kiền Thiện Dong chen lời: ” Điều này ta biết.”

Lý Cường nhin không được kêu lên: " Ta cái gì cũng không biết, các người biết cái gì?" Trong lòng hắn có loại tư vị không tốt, tự mình cũng không rõ ràng chuyện của mình, người khác ngược lại hình như cái gì cũng biết, nếu không phải vì Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát chuyển thể, hắn thật muốn đi cho rồi.

Thiên Chân nói: " Hắn là mấu chốt mở ra Cổ Thần Tàng."

Ánh mắt Thiên Thú thay đổi, hắn kinh ngạc nói: " Điều này...điều này sao có thể? Mở ra Cổ Thần Tàng đều là người có đại pháp lực đại thần thông, từ Nguyên Cổ Thượng Nhân, Nguyên Mộc Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân mở ra Cổ Thần Tàng một lần cuối cùng, bọn họ lại cố nghĩ biện pháp mở lại Cổ Thần Tàng, nhưng không lần nào có thể thành công, hắn...không có khả năng!"

Thiên Chân nói: " Người vẫn trốn trong Phong Thần Bài, thế giới bên ngoài có hình dáng gì người căn bản là không biết! Hừ, ta thoát khốn thì nhìn thấy...bỏ đi, không đề cập tới hắn! Làm hại ta ở trong Bối Dã Đan Đỉnh khổ tự thời gian dài như vậy..ai, ta thật thương cảm a!"

Kỳ Quân Sát có công lực yếu nhất trong đám người nhần nhin không được ôm đầu, trong lòng hô to cứu mạng, lão già này quả thật là đang hành hạ người.

Thiên Thú nói: " Lão nhân gia hắn nói cái gì?" Trong lòng hắn hiểu được là Thiên Chân đang nói tới Bác Tụ Thượng Nhân.

Lý Cường lại kêu to lên: " Thiên Chân! Người nói rõ ràng một chút, nếu không lão tử sẽ không đi cái gì Cổ Thần Tàng!"

Thiên Chân phát giác Lý Cường thật sự có chút nổi giận, hắn có chút nhích người, chuyển qua bên cạnh Lý Cường, cười hì hì nói: " Tiểu ca nhi, đừng giận a, kỳ thật mở ra Cổ Thần Tàng bất luận là đối với người hay là Cổ tiên nhân đều có chỗ tốt lớn lao, người biết, bây giờ phương pháp tu luyện của người càng ngày càng không đúng, chỉ có tìm kiếm được phương pháp tu luyện do Cổ thần nhân di lưu lại trong Cổ Thần Tàng mới có thể sửa sang lại phương pháp tu luyện bây giờ, đừng nói người là tu thần giả, sẽ trợ giúp đối với người là còn lớn hơn so với chúng ta đó."

Thiên Thú đã bắt đầu tin tưởng Thiên Chân nói, hắn cũng giúp đỡ giải thích: " Nếu người có khả năng mở ra Cổ thần tàng, tất cả Cổ tiên nhân đều cũng sẽ cảm kích người."

Lý Cường cười khổ nói: " Thật sự là không hiểu, lúc nào ta trở thành mấu chốt mở ra Cổ Thần Tàng vậy? Ta...mụ nội nó cũng không phải là cái chìa khóa! Quả thật là kỳ lạ a."

Kỳ Quân Sát biết Lý Cường là người thích mềm không thích cứng, hai Cổ tiên nhân thương lượng như thế với hắn thì cho dù hắn có khó chịu trong lòng cũng sẽ không thể từ chối được. Nhưng Kỳ Quân Sát lại không muốn làm cho Lý Cường chịu ủy khuất, vì vậy nói: " Đồ nhi ngoan, nếu người không muốn đi thì đừng miễn cưỡng, ta và Mạc đại ca nhất định ủng hộ người!"

Mạc Hoài Viễn cũng gật đầu nói: " Đúng vậy, cho dù không chuyển thể cũng không có gì, huynh đệ, chúng ta cùng người trở về Phong Duyên Tinh."

Lần này chẳng những là Thiên Chân luống cuống tay chân, ngay cả Kiền Thiện Dong cũng không trầm tĩnh được, hắn vội vàng nói: " Nhiều cao thủ cùng đi như vậy, không có cái gì nguy hiểm cả, lão đệ không phải không muốn đi thật chứ?"

Lý Cường biết sư tôn và Mạc đại ca quan tâm mình, không muốn làm cho mình chịu ủy khuất mới nói như vậy, nhưng mình làm sao có thể buông tha cho cơ hội chuyển thể duy nhất của bọn họ? Hắn cười nói: " Đi là phải đi, ta chỉ là kỳ quái, Cô Tinh đại nhân không phải đã tiến vào Cổ Thần Tàng rồi sao, sao hắn lại bị khốn trong đó vậy?"

Kiền Thiện Dong do dự chốc lát, nói: " Mộc Long, người nói đi."

Trong lòng Lý Cường không khỏi cười khổ, xem bộ dáng chỉ có tự mình còn tỉnh tỉnh mê mê cái gì cũng không biết.

Hiên Long nói: " Cô Tinh đại nhân làm sao tiến vào Cổ Thần Tàng ta không rõ ràng lắm, bởi vì lúc ấy ta che chở cho hai người nên không có cách nào khác cùng Cô Tinh đại nhân cùng đi. Nghe Lệ Cẩm Thiên Quân nói, Cô Tinh đại nhân đã tiến vào Cổ Thần Tàng, hắn mở ra tầng cấm chế thứ nhất, nhưng bị tầng

cắm chế thứ hai khốn lại, vì chuyện này, Thanh Đế cũng đã đi tới thế giới này. Kỳ thật, bây giờ ta mới biết tất cả Cổ tiên nhân đều bị kinh động.”

Kiên Thiện Dong nói: ” Bởi vì Cô Tinh đại nhân có thể tiến vào Cổ Thần Tàng, cũng đã chứng tỏ một việc...đó là người cũng có thể tiến vào!”

Lý Cường nghe được cảm thấy kỳ lạ: ” Lão Kiên, Hiên Long lão ca, các người nói cái gì a? Chuyện này có quan hệ gì với ta?” Hắn nghĩ nát đầu cũng không rõ Cổ Thần Tàng có quan hệ gì với mình.

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: ” Làm sao chứng minh có quan hệ với người, nói thật ra ta cũng không biết, nhưng Nguyên Cổ Thượng Nhân, Thanh Đế bọn họ đều cũng biết.”

Thiên Chân nói: ” Ân, cái..kia..hắn cũng biết, cho nên ta mới đến Cực Huyền Băng Nhân tìm người đó.” Hắn nói chính là Bác Tụ Thượng Nhân.

Lý Cường nằm mơ cũng không nghĩ tới có nhiều cao thủ như vậy đang chú ý tới mình, trong lòng không biết là khốn nhiều hay tự hào nữa.

Tinh Vụ Sa trên mặt Vụ Tinh Hàn Nữ vừa động, nàng thở dài nói: ” Nơi ẩn cư của ta xem như bị hủy uổng phí.” Nàng rút cuộc hiểu được sau lưng Lý Cường có bao nhiêu cao thủ đang chống lưng, nếu nàng hủy đi Lý Cường, trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì. Với tính cách lá gan lớn vọng của hắn, nàng cũng cảm thấy có điểm sợ hãi.

Lý Cường không thể tránh được nhìn mọi người, hắn hồi tưởng kể từ Thanh Đế đến Thiên Cô đối xử với mình với đủ mọi cách làm, mới hiểu được bọn họ chẳng những tính ra được chuyện sẽ phát triển, còn có thể tính ra mục tiêu hành động của mình, tự mình vẫn cứ từ từ đi vào vòng tính toán của họ. Bây giờ dù mình biết mình bị lợi dụng, nhưng cũng không có biện pháp lui ra, trừ phi buông tha cho hy vọng chuyển thể của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát. Về phần làm sao mở ra Cổ Thần Tàng, Lý Cường không hề suy nghĩ nhiều nữa, dựa vào thực lực của Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân, bọn họ tuyệt sẽ không làm gì vô ích.

Thiên Chân nói: ” Tiểu ca nhi, có một số việc nói không được...cũng được, ta tiết lộ cho người một chút, bây giờ người đã tới bên bờ tự bạo, đó cũng chính là nội thần kiếp, người tu luyện Thiên Tiến Chương, kiêng kỵ nhất là công lực tăng trưởng rất nhanh, người biết tiến cảnh của Nguyên Mộc Thượng Nhân hay không? Hắn tăng lên một cảnh giới phải cần tốn hao mất ngàn ngàn năm tháng, mà người đã dùng thời gian quá ngắn đã đạt tới Thất Tinh Thiên cảnh giới, đó là dạng gì cảnh giới? Đó là sắp đến cảnh giới của đám người chúng ta! Nếu không ai trợ giúp, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Lý Cường bị hắn nói đúng trung tâm, trong Cực Huyền Băng Nhân hắn ăn xong Độ Ly Thần Đan, đạo trí công lực cuồng tăng đến Thất Tinh Thiên cảnh giới, mặc dù hắn kiệt lực khống chế lại Cực Động Chi Tâm cảnh giới, nhưng cũng không cách nào trở lại cảnh giới nguyên lai. Từ câu nói của Thiên Chân, hắn biết Bác Tụ Thượng Nhân tính ra hắn đã đột nhiên tiến xuất đến cảnh giới này, nói cách khác bọn họ căn bản không lo lắng mình sẽ không chịu đi. Trong lòng hắn thầm nghĩ, đám lão già này thật sự là lão mưu thâm toán.

Sự liên quan đến sinh tử của Lý Cường, Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn cũng khẩn trương lên. Mạc Hoài Viễn hỏi dò: ” Thiên Chân tiên bối, huynh đệ ta...các người có thể giúp hắn hay không?”

Kỳ Quân Sát càng khẩn trương, hắn nhìn chăm chăm Thiên Chân, thiếu chút nữa làm cho người ta hiểu lầm hắn đang chuẩn bị ra tay.

Thiên Thú đột nhiên nở nụ cười: ” Kỳ quái, hai người các người khẩn trương cái gì?”

255. Chương 255

Mạc Hoài Viễn nhàn nhạt nói: ” Hắn là huynh đệ của ta.” Trong lời nói toát ra ý vị như là đương nhiên.

Thiên Thú lắc đầu, hắn là tuyệt thế ẩn sĩ cao cao tại thượng, đối với tình cảm của thế tục cơ hồ đã quên rất nhiều. Nghe xong Mạc Hoài Viễn nói, trong lòng hắn dường như khởi một loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Thiên Chân nói: " Yên tâm đi, đây chỉ là nhắc tay giúp đỡ."

Đang khi nói chuyện, Bộ Nữ mang theo một Tán tiên tiến đến, Di Trân nũng nịu cười nói: " Thần Nha đệ đệ tới."

Nhưng Thần Nha thì lễ nói: " Thượng Nhân." Lý Cường tò mò nhìn hần.

Nhưng Thần Nha không có mặc tiên giáp, chỉ mặc trường bào màu đen thuần, tựa hồ chỉ dùng da thú chế thành, sau cổ đeo một chiếc vòng thô màu bạc, bên trên khảm một viên hạt châu màu lam cỡ quả trứng gà, ngay giữa vòng. Hần có một đôi mắt lợi hại, nhìn qua rất nghiêm túc, mái tóc màu đen tùy ý buông xõa, chỉ cài một cây trâm màu đen.

Thiên Thú nói: " Thần Nha, đây là mấy vị bằng hữu, người làm quen một chút." Hần nhất nhất giới thiệu, lại nói: " Nhưng Thần Nha là đại tông nơi này, chuyện trong Phong Thần Bài đều do hần quản lý, mọi người nếu có chuyện gì, cứ để cho hần giải quyết." Đại tông nơi này chính là đại quản gia.

Nhưng Thần Nha tiến lên bái kiến mọi người. Thiên Chân thương cảm ba ba nói: " Tiểu Nha, ta không có lễ vật cho người, người biết đó...ta là một người nghèo mặt a."

Nhưng Thần Nha xem ra nhận thức được Thiên Chân, hần chăm chú nói: " Tiền bối, ta không có xin lễ vật, có thể nhìn thấy lão nhân gia, Thần Nha đã rất vui vẻ rồi."

Thiên Chân nhướng đôi mày thưa thớt, trong miệng sách sách cười nói: " Nhìn xem tiểu Nha hiểu chuyện cỡ nào a."

Xích Minh " phốc xích" một tiếng, nở nụ cười: " Trưởng bối như người thật rất tiện nghi a."

Bởi vì Thiên Chân không cho lễ vật, Vụ Tinh Hàn Nữ, Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Đại Nam Phong Ngự còn có Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát bọn họ đều cũng ngại không có ý tặng lễ vật nữa, chỉ có Lý Cường, hần là người có thói quen tặng quà cho mọi người, tiện tay móc ra một viên Khô Thanh Thần Đan đưa tới, cười nói: " Nhưng huynh, không có đồ vật gì tốt, viên thần đan này tặng cho người."

Thiên Thú liếc mắt nhìn thấy, kinh ngạc nói: " Khô Thanh Thần Đan trong Thất Tập Đan? Hay thật, Thần Nha có phúc rồi."

Thiên Chân trừng Lý Cường liếc mắt một cái, Kiền Thiện Dong lắc đầu, Hiên Long cuống quýt cười khổ, Vụ Tinh Hàn Nữ lui về phía sau một bước, nhìn không thấy vẻ mặt nàng, Xích Minh ra vẻ không có chuyện gì chỉ nhìn, nhếch miệng không nói chuyện. Lý Cường làm như vậy cơ hồ đem mặt mũi những người này toàn bộ biến mất hết.

Thất Tập Đan trong lòng Cổ tiên nhân đều là cực phẩm thần đan, hướng chi là một Tán tiên. Nhưng Thần Nha vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới Lý Cường lại đưa cho mình thần đan trân quý như thế. Trong Phong Thần Bài, tranh đấu cực nhỏ, lại không có thiên kiếp ma luyện, nếu muốn tiến cao tu vi của mình thêm một bước, ngoại trừ khổ tu ra, chỉ có nhờ linh đan diệu dược tăng lên công lực, việc này so với việc tặng pháp bảo cũng còn khó hơn. Hần che dấu không được sự kích động của nội tâm, luôn miệng nói: " Cảm ơn, cảm ơn tiền bối."

Lý Cường cười nói: " Ta không phải là tiền bối gì, bọn họ mới phải."

Thiên Chân rất cuộc không nhịn được nữa, hét lớn: " Oa nha, tiểu tử thú vị...người...người quả thật làm cho ta không còn mặt mũi làm trưởng bối a!"

Lý Cường ngửa hai tay ra nói: " Người có mặt mũi làm trưởng bối hay không...có quan hệ gì ta?"

Thiên Thú nhịn không được ha ha cười to.

Di Trân và Bộ Nữ một trái một phải nhảy đến bên cạnh Lý Cường, hai người đồng thời đưa tay ra nói: " Còn có ta!"

Lý Cường làm người mười phần hào sảng, thần đan trên người còn có nhiều, vì vậy lại thoải mái tặng thêm hai viên.

Kiên Thiện Dong thấy mấy người thấy Lý Cường như thế, cũng đành móc ra một ít kỳ trân dị bảo ra tặng người, chỉ có Thiên Chân và Xích Minh làm như cái gì cũng không có nhìn thấy. Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn đều là Tán tiên, trong mọi người thì thuộc về văn bối, hai người vẫn bình thản đứng ở một bên không nói lời nào.

Kể từ đó, Thiên Thú cũng thấy ngại, làm tiền bối, hẳn là cần tỏ ý, ngoại trừ Vụ Tinh Hàn Nữ và Thiên Chân, mỗi người đều cũng có một kiện bảo bối của hẳn. Lý Cường có được một viên Hồn Ngưng Châu, đó là một viên Tị Thủy Châu, có thể dưới đáy nước bức ra được một không gian rất lớn.

Nhưng Thần Nha vui vẻ cùng Bộ Nữ và Di Trân đi ra, chỉ chốc lát sau, Bộ Nữ và Di Trân về trước, lấy ra các loại trân hi dị quả. Di Trân cười duyên nói: "Thần Nha đệ đệ đi Bích Nhiếp Hải rồi, hẳn nói muốn đi lấy Thiên Dịch Tương đến."

Thiên Thú có chút không tin: "Thần Nha thật sự bỏ được Thiên Dịch Tương sao?"

Thiên Chân cười hì hì nói: "Oa, tiểu Nha xuất ra tâm huyết đó! Đây chính là đồ vật tốt, hắc hắc, ta cũng được hưởng nhờ rồi."

Lý Cường hỏi: "Thiên Dịch Tương là vật gì vậy?"

Thiên Chân xoa tay nói: "Là thức uống tốt nhất."

Tiên nhân rất ít ăn thực vật, bình thường chỉ ăn chút quả cây kỳ trân, hoặc là do mình tạo ra tương dịch, nhất là tương dịch nhượng tạo, bình thường gọi là ngọc dịch, có thể nói là trăm loại tâm cảnh muôn ngàn tư vị, mà Thiên Dịch Tương lại là cực phẩm trong ngọc dịch, chỉ dùng bằng trăm loại trân quả nhượng tạo mà thành.

Thiên Dịch Tương nhượng tạo không khác gì luyện đan, quá trình cực kỳ phức tạp, cần các loại cấm chế dựng lên, còn phải tốn hao đại lượng thời gian, không phải người vô cùng thanh nhàn, tuyệt đối sẽ không nhượng tạo vật phức tạp như thế. Tán tiên trong Phong Thần Bài, bởi vì không cần kháng ngự thiên kiếp, cho nên mới đi làm vật này, dùng để tiêu ma thời gian.

Khẩu vị của tiên nhân cực kỳ khó khăn, thời gian dài tiềm tu hoặc là không ăn không uống, trong miệng rất khó chịu được, thì bọn họ sẽ tìm một ít linh quả hiếm quý mà nhắm nháp, để có tác dụng cho khẩu vị, các loại ngọc dịch khác nhau cũng làm cho bọn họ yêu thích nhất.

Lý Cường phát hiện Thiên Thú là một người vô cùng cầu kỳ, vật phẩm hẳn sử dụng, mỗi kiện đều tinh xảo đến cực điểm. Nhìn thấy Bộ Nữ bày ra các loại chén, còn có những chiếc bàn nhỏ bằng ngọc thấp, trong lòng Lý Cường không khỏi cảm thán, sự xa hoa của nơi này quá cầu kỳ, vô luận thì sao? Không giống như cuộc sống bình thường của một Cổ tiên nhân.

Thiên Thú tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Lý Cường, hẳn cười nói: "Đừng kỳ quái, người sinh sống trong Phong Thần Bài, ngoại trừ tu luyện đại bộ phận thời gian đều cũng để chế tác ra vật phẩm, không đạt tới trình độ tận thiện tận mỹ bọn họ sẽ không bỏ qua, a a, cho nên những đồ vật chỗ ta đem ra bên ngoài đều là cực phẩm. Dù sao các ngươi còn muốn ở chỗ này ở lại một đoạn thời gian, có rảnh có thể cho Thần Nha mang các ngươi đi đến địa phương trao đổi vật phẩm nhìn xem, nơi đó có rất nhiều các loại đồ vật, chỉ cần người có vật phẩm đặc biệt, thì đều có thể đem đi đổi."

Lý Cường gật đầu nói: "Hay a, nơi này tự hình thành một thế giới, ta rất muốn kiến thức một phen phong vật của nơi đây."

Bộ Nữ và Di Trân có được Khô Thanh Thần Đan xong, một khắc cũng không muốn lưu lại, hai người gấp không kịp đợi đứng dậy cáo từ mọi người. Thiên Thú gật đầu để cho bọn họ rời đi xong, cười nói: "Hai người bọn họ đã dừng lại cảnh giới trước mắt cũng đã rất lâu, có được thần đan thì bọn họ không yên tâm được nữa."

Vụ Tinh Hàn Nữ nghe xong Thiên Thú nói thì hừ khê một tiếng, tự mình ăn những trân quả trên bàn bạch ngọc. Xích Minh cũng không chút khách khí ăn thật nhiều.

Lý Cường hỏi: "Thiên Chân, chúng ta ở lại chỗ này bao lâu?" Từ sau khi cứu ra đại ca và sư tôn, hẳn đối với Hâm Ba Giác không còn chút hứng thú, thậm chí muốn rời đi sớm một chút.

Thiên Chân suy nghĩ một chút nói: " Sẽ không lâu lắm, có ba lão gia chúng ta mở đường cho người, người yên tâm được rồi, không có cái gì nguy hiểm đâu."

Kỳ Quân Sát nói: " Chúng ta cùng đi!"

Thiên Thú chen lời nói: " Hai người các người không thể đi, nàng cũng không được." Hắn dùng tay chỉ Đại Nam Phong Ngự.

Kiên Thiện Dong vội vàng nói: " Nàng có thể đi, ta có khả năng che chở cho nàng đi vào."

Thiên Thú lắc đầu nói: " Nơi đó quá nguy hiểm, công lực nàng còn kém một chút."

Kỳ Quân Sát còn muốn nói cái gì, Mạc Hoài Viễn nhẹ nhàng kéo hắn, khẽ lắc đầu.

Đại Nam Phong Ngự thở dài nói: " Kiền đại ca, không cần cãi dùm ta, có lẽ ta thật sự không thích hợp đi Hâm Ba Giác, hiện đang suy nghĩ lão già Thiên Thực kia rất sáng suốt."

Lý Cường cười nói: " Phong Ngự đại tỷ, có lão Kiền đi, cái gì cũng không thiếu phần người."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Đáng tiếc không thể đi nhìn xem Cổ Thần Tàng có hình dạng gì, đáng tiếc...nơi đó là trò chơi chỉ dành cho cao thủ chính thức."

Xích Minh tò mò hỏi: " Tu vi của ta...ách..." Hắn vốn muốn hỏi tu vi của mình còn không được cao như Đại Nam Phong Ngự, tại sao lại có thể đi? Nhưng lời nói một nửa, đột nhiên ý thức được như vậy chẳng phải là diệt chính uy phong của mình, lập tức nhẩn nhẹn lại. Thiên Thú nhìn hắn liếc mắt, nói: " Người là tu thần giả."

Thanh quang chớp động, Nhung Thần Nha xuất hiện trong Thanh Lương Điện, vẻ mặt hắn như vui mừng: " Thượng Nhân, lần này đã chín được một chi(cành) nhất phẩm Thiên Dịch Tương, còn có bốn chi tam phẩm, nhị phẩm không có, thật khó khăn có được." Hắn vừa nói vừa lấy ra năm cái bình nhỏ trong suốt, hình dáng rất giống như cái ống nhỏ xíu, chỉ có cỡ ngón tay cái, có vẻ khéo léo là lướt.

Xích Minh trừng mắt nói: " Chỉ có chút xíu này...để cho ai uống a? Cũng quá ít rồi đó."

Lời này vừa ra, Thiên Chân mấy người đều lộ ra thần sắc cười nhạo. Nhung Thần Nha nói: " Lão huynh đại khái không thường uống qua Thiên Dịch Tương phải không, Thiên Dịch Tương này đúng là nguyên tương, còn những thứ gì khác thì là ngọc dịch thôi."

Nhất phẩm Thiên Dịch Tương màu sắc là màu lam sáng, tam phẩm Thiên Dịch Tương là màu đỏ xích đậm. Nhung Thần Nha giải thích: " Nhất phẩm Thiên Dịch Tương là ngọc dịch hàn tính, tam phẩm chính là ngọc dịch hỏa tính, đáng tiếc không có nhị phẩm Thiên Dịch Tương, đó là ngọc dịch ôn tính cực kỳ hiếm thấy. Ta vội tới đây điều phối ngọc dịch cho mọi người."

Nhung Thần Nha lấy ra những cái chén cỡ nắm tay, đặt trước mặt mọi người. Lý Cường cầm lấy cái chén, cười nói: " Thú vị, trong cái chén này không ngờ cũng bố trí một trận pháp nho nhỏ, nga, nguyên lai là để bảo trì sắc, hương, vị."

Đó là một cái chén có tạo hình quái dị, thân chén trong suốt, bốn phương hướng là bốn đường gân, giống như lá thực vật có những đường gân mạch mơ hồ có thể thấy được, miệng chén bên mép có một đạo dấu vết màu lam đậm, có hình tròn bất quy tắc, tạo hình nhẹ nhàng giản khiết, phi thường tinh xảo xinh đẹp.

Tất cả mọi người chuyên chú nhìn Nhung Thần Nha làm sao điều phối, chỉ có Thiên Chân, Thiên Thú và Vụ Tinh ba người chậm rãi không nôn nóng. Thiên Chân nói: " Tiểu Nha, cho ta một chén hỏa nhiệt nham tương(nham tương lửa nóng), sau đó là một chén toàn phong bản dịch (băng dịch gió lốc)...còn muốn một chén.."

Thiên Thú cắt lời hắn: " Bọn họ cũng không có uống qua, người gấp cái gì? Thần Nha đừng để ý tới hắn, trước tiên điều phối cho họ đã."

Nhung Thần Nha cười hỏi Lý Cường: " Tiền...ân, lão huynh, người muốn phối thành cái gì?"

Xích Minh trừng mắt nhìn Nhung Thần Nha, đưa tay ra: " Ta và đại ca giống nhau đó! Hắn uống cái gì ta uống cái đó!"

Hắn nói xong gác lên vai Lý Cường, hắn cười nói: "Đại ca, ta khát muốn chết, trước tiên cho ta uống một chén đi."

Lý Cường đẩy tay hắn, cười nói: "Ta cũng là lần đầu tiên kiến thức...như vậy đi, ta cũng giống như Thiên Chân...cái gì mà hỏa nhiệt nham tương và cái gì mà băng dịch."

Thiên Chân vội vàng kêu lên: "Đó là ta muốn!"

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Lại phối cho ngươi là được, có gì đâu?"

Nhưng Thần Nha nói: "Lão huynh, ta phối cho ngươi. Thượng Nhân, ngươi chọn thứ khác đi."

Kiên Thiện Dong dường như hiểu một chút, hắn giải thích: "Hình như phối Thiên Tương Dịch rất phức tạp, tư vị mỗi một lần đều không giống nhau, có ngàn vạn lần biến hóa."

Lý Cường nghĩ không ra phối một chén ngọc dịch mà còn phức tạp nhiều như vậy, hắn tò mò nói: "Nghe thật là mê người, được, ta nếm thử."

Thiên Chân không thể tránh được ngồi xuống, hướng Vụ Tinh Hàn Nữ tố khổ: "Hàn Nữ, ngươi xem bọn hắn...không có một chút lòng kính lão, ai, ta thật thương cảm a."

Vụ Tinh Hàn Nữ khẽ run lên, trên người toát ra một cỗ hàn ý đặc hơn, nhất thời, Thanh Lương Điện càng thêm mát mẻ.

Nhưng Thần Nha đưa năm chi Thiên Dịch Tương đặt trên bàn ngọc, lấy cái chén trước mặt Lý Cường, giống như đang làm xảo thuật, trong tay xuất hiện một cái bình màu vàng, đổ vào trong chén chất lỏng trong suốt, bình màu vàng lại biến mất không thấy nữa. Trong chớp mắt, trên tay hắn lại có thêm một cái bình nhỏ bằng ngọc sắc, chỉ thấy hắn dùng ngón tay bắn vào miệng bình, một giọt chất lỏng màu lam đậm bay vào trong chén, ở trong chất lỏng trong suốt vừa rồi hình thành một tia dấu vết màu lam.

Cầm lấy một chi nhất phẩm Thiên Dịch Tương, Nhưng Thần Nha kháp động linh huyền, bức ra một giọt Thiên Dịch Tương sáng ánh, nhẹ nhàng nghiêng một cái, Thiên Dịch Tương bay vào trong chén, một trận khói xanh niểu niểu mọc lên. Hắn thuận tay ở ngay miệng chén sờ một cái, cảm chế trên chén liền bị giải khai. Hắn gờ cái chén lên, nói: "Đây là toàn phong băng dịch, lão huynh nếm thử xem." Nói xong, cái chén trong tay bay về phía Lý Cường. Cái chén cấp tốc xoay tròn tại không trung, nhẹ nhàng rơi vào trên bàn ngọc trước mặt Lý Cường.

Lý Cường nhìn kỹ, mặt ngoài ngọc dịch trong chén giống như đang quật khởi một cỗ long quyển phong, một tia ti màu lam đang cấp tốc xoay tròn trong chén, khí phao nhỏ xíu không ngừng mọc lên trong chén, tụ lại mà không tiêu tan vẫn xoay tròn trong miệng chén. Hắn không có vội vã uống, cầm lấy cái chén đặt lên bàn Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn, nói: "Sư tôn, Mạc đại ca, hai người nếm thử trước đi."

Kỳ Quân Sát là người rất kiêu ngạo, nơi này đều là tiền bối cao thủ, làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên, nhìn thấy Lý Cường tôn trọng mình như thế, trong lòng không khỏi âm thầm cảm động. Hắn rất rõ ràng, làm sư tôn của Lý Cường là do hắn mạnh mẽ cưỡng ép, mặc dù hắn luôn gọi Lý Cường là đồ nhi ngoan, kỳ thật, trong lòng vẫn xem Lý Cường là huynh đệ. Hắn cười nói: "Đồ nhi ngoan, ngươi uống đi, chúng ta cũng có a."

Mạc Hoài Viễn cũng cười nói: "Huynh đệ, đừng động chúng ta, mọi người đều cũng sẽ có mà."

Thiên Chân đột nhiên kêu lên: "Ngươi xem huynh đệ người ta! Ngươi...ngươi thật sự là đại ca vô thú, ai, ta thật thương cảm a." Hắn lại bắt đầu ai oán. Thiên Thú lộ ra thần sắc không cho là đúng, một câu cũng không nói.

Nhưng Thần Nha lắc đầu nói: "Lão huynh, bọn họ không thể uống nhất phẩm Thiên Dịch Tương, chỉ có thể uống nhị phẩm hoặc là tam phẩm, tu vi bọn họ không đủ, uống rồi chịu không được, đây là ngọc dịch chỉ dành cho Cổ tiên nhân và tu thần giả."

Nghe hắn nói như vậy, Lý Cường gật đầu nói: "Được, nếu như vậy, ta sẽ uống."

Lý Cường cầm lấy cái chén định chuẩn bị uống, Thiên Thú lắc đầu nói: "Phải vận công hấp lấy, uống như vậy sẽ lãng phí chén toàn phong băng dịch này."

Lý Cường chưa từng nghe nói qua uống đồ vật cũng bằng cách như vậy, cũng may công lực hắn phi phàm, thuận miệng hấp một cái, long quyển phong trong cái chén lập tức kéo dài ra, kéo dài tới trong miệng hắn, vẫn còn một ít ở lại trong chén. Mọi người không nhìn được luôn miệng ủng hộ, mỗi người đều hăng hái lên.

Lý Cường hút một ngụm, cảm thấy ngọc dịch lạnh lẽo thơm ngát, một ngụm trôi xuống thì cả người sáng khoái. Đạo long quyển phong nọ vẫn còn đọng trên miệng chén, chỉ là thiếu đi ngọc dịch một chút. Lý Cường khen: " Hay cho một toàn phong bằng dịch, thật là khéo quá."

Xích Minh nhần nại không được, vội vã đưa đầu lại hấp một cái, chỉ một lần thì ngọc dịch đã tuột xuống một nửa. Hắn chép chép miệng kêu lên: " Đích thật là ngon a...ác...ta còn muốn!"

Thiên Chân dùng một chiêu gạt lấy cái chén, một ngụm đã hấp đi sạch sẽ. Hắn liếm liếm môi, lại nói: " Quá ít rồi."

Lý Cường trợn mắt cứng lưỡi nói: " Người...các người gạt quá nhanh, lão Nhung, cho thêm một chén hỏa nhiệt nham tương...a, không đúng, trước tiên ngươi nên phối cho mọi người trước đã." Hắn có chút ngại ngùng nói.

Nhung Thần Nha cười nói: " Tốt, trước tiên phối cho mọi người."

Nhất phẩm Thiên Dịch Tương ngoại trừ Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn không thể uống, những người khác đều uống được, hai người bọn họ chỉ có thể uống tam phẩm ngọc dịch. Nhung Thần Nha trước tiên cấp cho Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn điều phối xong, mới phối cho mọi người, cuối cùng, hắn lại điều phối cho Lý Cường một chén hỏa nhiệt nham tương.

Lý Cường giơ cái chén lên lại sợ hãi than không thôi, chén ngọc dịch này lại giống như là một kiện nghệ thuật phẩm, trong cái chén nhỏ nhỏ, ngọc dịch xích màu đỏ giống như nham tương chậm rãi chuyển động, thỉnh thoảng còn có khí phao nổi lên, nhìn qua không khác gì nham tương chính thức, phẳng phất như là một cảnh quan nham tương thật sự thu nhỏ đang lưu động, tinh xảo tới cực điểm, Lý Cường nhìn thấy cũng không nỡ uống.

Từ trong Thanh Lương Điện đi ra, Nhung Thần Nha nhiệt tình mời Lý Cường đi đến chỗ hắn tĩnh tu chờ đợi. Lý Cường biết sư tôn và Mạc đại ca không muốn ở chung một chỗ với mấy Cổ tiên nhân này, vì vậy cười nói: " Được, sư tôn, Mạc đại ca, tiểu Minh, chúng ta cùng đi."

Kỳ Quân Sát nói: " Ân, vừa lúc có thể hưởng Nhung tiên bối lãnh giáo một phen." Bốn người hướng Thiên Thú tạm thời cáo biệt, đi theo Nhung Thần Nha.

Thiên Thú nhìn Lý Cường bọn họ rời đi, nhàn nhạt nói: " Thiên Chân, chỉ nói vậy thôi, ngươi là tính thể nào vậy?"

Thiên Chân quay đầu nhìn Hiên Long và Kiền Thiện Dong, hỏi: " Tiểu tử kia, ý tứ Thanh Đế thể nào có thể nói hay không? Còn có người...Nguyên Cổ Thượng Nhân có ý nghĩ thể nào? Lần này Cổ Thần Tàng tổng cộng có ba tầng cấm chế, mấu chốt nhất là cõi hai tầng cấm chế phía sau, hiện ở chỗ này có người có thể cõi, ta muốn nghe lời nói của các người."

Hiên Long và Kiền Thiện Dong trong lòng không khỏi cả kinh.

Thiên Thú không nghĩ tới bọn họ có nhiều suy nghĩ như vậy, không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Có ý tứ, xem bộ dáng mọi người đều muốn nhờ vả Lý Cường, tiểu tử này cũng đáng tự hào rồi, chẳng lẽ bởi vì hắn là tu thân giả hay sao?"

Hiên Long than thở: " Thanh Đế đem tất cả hy vọng đều ký thác trong Cổ Thần Tàng, bởi vì...ông ấy...này..." Hắn thoáng do dự một chút, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn mới thấp giọng nói: " Thanh Đế, ông ấy đã sắp không chế không được cảnh giới tăng trưởng nữa, nếu không tìm được biện pháp giải quyết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Kiền Thiện Dong không khỏi nhìn được hoảng sợ, hắn thể mới biết, Hiên Long so với chính mình còn muốn lợi hại, hắn dĩ nhiên cũng biết chuyện bí ẩn như thế. Suy nghĩ một chút, hắn tránh nặng tìm nhẹ nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân là ý nghĩ gì, ta không rõ ràng, nhưng nghe Mộc Long nói như vậy, có thể Cổ tiên

nhân cũng có chút khốn nhiều rồi đó, có lẽ Cổ Thần Tàng có thể có biện pháp duy nhất giải quyết khốn nhiều của bọn họ.”

Đại Nam Phong Ngự đột nhiên đứng dậy, nói: ” Tiền bối, có thể tìm một chỗ cho ta tĩnh tu hay không? Xin lỗi, ta đối với Cổ Thần Tàng đã không còn hứng thú gì nữa.”

Thiên Thú gương mặt mỉm cười nhìn Đại Nam Phong Ngự, nói: ” Được, ta cho người mang người đi. Nếu người đã tới nơi này, có thể an tâm tu luyện, chỉ cần tạm thời không rời khỏi Phong Thần Bài của ta, sẽ không ai quấy nhiễu người, hiểu chưa?”

Đại Nam Phong Ngự nghe ra trong lời hắn còn ý khác, nhưng nàng lại không suy nghĩ nhiều, cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ cười cười nói: ” Như thế, đa tạ tiền bối.” Nói xong xoay người rời đi Thanh Lương Điện.

Thiên Chân hăm vào trầm tư. Trong nháy mắt, trong lòng Kiền Thiện Dong lại sinh ra nghi hoặc, Thiên Chân cũng không phải một người hồ đồ như trong truyền thuyết, hắn bây giờ so với mình còn muốn tinh táo. Nhìn nữa, lại nhìn Hiên Long không hề lên tiếng, không ngờ lại là tâm phúc nhất của Thanh Đế, hắn nhin không được đã muốn tuôn mồ hôi lạnh.

Vụ Tinh Hàn Nữ cười lạnh nói: ” Hèn chi không kỳ quái các người lại để ý như vậy, cứ sợ ta hủy diệt hắn, nguyên lai các người tính toán kể trên người tiểu tử nọ, hừ! Có nhiều vị lão gia đứng đầu cứ chăm mắt vào hắn, cho dù tiểu tử nọ có bản lãnh thông thiên cũng vô dụng...”

Thiên Chân cắt đứt lời nàng: ” Hàn Nữ, hắn cũng không có nếm khổ gì.” Vụ Tinh Hàn Nữ cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Thiên Chân nói: ” Có một câu hy vọng mọi người truyền ra, bất luận ai đến mở Cổ Thần Tàng, thì công pháp bên trong đều do người đi vào cùng hưởng, không thể giống như lúc trước mở ra...mặt khác, theo ta được biết, mấy Ba Nạp Cổ tiên nhân Tây Thánh cũng có ý tham dự, còn có mấy người rất lợi hại cũng muốn thừa cơ chiếm tiện nghi, cho nên chúng ta phải lặng lẽ đi vào, bên ngoài dám chắc sẽ có người ngăn cản.”

Thiên Thú trầm ngâm chốc lát, nói: ” Đối với công pháp Cổ Thần Tàng hứng thú của ta không lớn, ta chỉ có hứng thú đối với một thứ...” Hắn dừng một chút nhìn phản ứng của mọi người, còn nói: ” Chính là hai Tán tiên kia! Các người biết, bây giờ Tán tiên quá ít...”

Thiên Chân trừng mắt nhìn hắn: ” Người thật sự là vô thú! Người nếu muốn lưu lại hai Tán tiên nọ, tiểu tử kia sẽ tìm người liều mạng! Người còn không biết sao, tiểu tử này vừa mới đem hang ổ của Hàn Nữ - Cực Huyền Băng Nhân làm nổ tung, hừ, ta khuyên người mau bỏ chủ ý này đi!”

Kiền Thiện Dong và Hiên Long đều cũng trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không nghĩ tới Thiên Thú dĩ nhiên cũng yêu thích thu thập Tán tiên. Kiền Thiện Dong đầu tiên tỉnh ngộ lại, vội vàng nói: ” Tiền bối, Lý Cường sở dĩ đi đến Hâm Ba Giác, hoàn toàn là vì sự tôn và đại ca của hắn, nếu người lưu lại bọn họ, thật sự là muốn thiên hạ đại rối loạn, đó là không có khả năng đâu.”

Thiên Thú cười nói: ” Các người nghĩ sai rồi, ta không phải thu thập Tán tiên, ta từng phát nguyện, muốn cho Tán tiên có một ngôi nhà, một ngôi nhà không có thiên kiếp, ta không có...”

Thiên Chân khoát tay nói: ” Bỏ đi thôi, điểm quỷ tâm tư này của người ta còn không biết? Phong Thần đại trận của Phong Thần Bài phải có ba mươi sáu Tán tiên chủ trì, người mời Tán tiên đến ở, có thể tránh né thiên kiếp là thật, nhưng chủ trì Phong Thần đại trận mới là chính thức điều người muốn phải không? Người tìm Tán tiên nào khác ta mặc kệ, người của tiểu tử kia...tuyệt đối không được!”

Sắc mặt Thiên Thú âm trầm xuống, hắn cười lạnh nói: ” Thật sự không được sao?”

Thiên Chân cười khổ nói: ” Nếu người thật sự muốn Tán tiên, ta giúp người đi tìm, nhưng hai người này thì không được.”

Thiên Thú nhàn nhạt nói: ” Hay a, người cứ đi tìm! Ta đã thật lâu không có đi ra, có lẽ bây giờ thật sự còn có những Tán tiên tồn tại mà ta không biết.”

Con người của Thiên Chân chuyển vòng vo, nói: ” Nhưng thật ra cũng có một, tại Phong Duyên Tinh...”

Kiên Thiện Dong một chút liền hiểu được, Thiên Chân nói chính là Ngân Bồ Di. Hắn muốn nói cái gì, lại nhẫn nhịn.

Thiên Thú lộ ra thần sắc mừng rỡ, nói: " Thật sự? Nghĩ không ra vẫn còn có Tán tiên, ta bây giờ thật sự là kiến thức ít ỏi...kỳ thật ta chỉ thiếu một Tán tiên mà thôi, ân, nếu người cam đoan có thể để cho hắn tới nơi này, ta chẳng những đưa các người đến bên trong Cổ Thần Tàng, còn có thể giúp các người hộ pháp, như thế nào?"

Thiên Chân nhìn Kiên Thiện Dong, trong mắt toát ra ý tứ dò hỏi. Kiên Thiện Dong thoáng do dự, lập tức tỉnh ngộ lại, lúc này tuyệt đối không thể dây dưa không quyết. Hắn có chút gật đầu, một câu cũng không nói.

Thiên Chân nhất thời tinh thần rung lên: " Ta cam đoan có thể để cho hắn tới! Nếu hắn không chịu, ta bắt hắn lại đây."

Vụ Tinh Hàn Nữ lại phát ra một tiếng cười lạnh.

Hiên Long nghĩ thầm: " May mắn lão đệ đã rời đi, nếu không đã có thể náo nhiệt rồi."

Thương cảm Ngân Bồ Di cái gì cũng đều không biết thì đã bị người bán đứng.

256. Chương 256

Nhung Thần Nha mang theo nhóm người Lý Cường đi tới địa phương trao đổi vật phẩm.

Đây là bình thai rất lớn, mặt đất bằng bạch ngọc để ngồi, bên trên không có một bóng người. Chính giữa bình thai có một cái bàn hình vuông, dùng Hải Tinh Thạch mài dũa mà thành, lóe ra quang hoa năm màu, bên trên điêu khắc năm cây trụ, dài ngắn không đồng nhất, lóe ra kim quang nhàn nhạt.

Xích Minh cười nói: " Đây là địa phương nào? Cái đó là thứ gì vậy?"

Nhung Thần Nha nói: " Đây là địa phương mọi người trao đổi vật phẩm trong Phong Thần Bài, tên gọi Dịch Thai, chỉ cần xao động trụ Khánh Linh trên đài, thì người của Phong Thần Bài sẽ biết nơi này có người muốn trao đổi vật phẩm. Dịch Thai cũng là nơi mọi người trao đổi thể ngộ của mình, Khánh Linh trụ có các loại tín hiệu bất đồng, có chuyên môn tụ tập Tán tiên, có gọi về tu tiên, cũng có chiêu tập mọi người, a a, hôm nay chiêu tập Tán tiên đi." Hắn nói xong, vung chỉ bắn ra, Khánh Linh trụ phát ra tiếng chấn run dễ nghe.

Lý Cường chú ý Nhung Thần Nha bắn trúng ngay giữa Khánh Linh trụ, còn những Khánh Linh trụ dài nhất và ngắn nhất hắn cũng không có chạm tới.

Nhung Thần Nha cười nói: " Lần này là vì người mới chiêu tập bọn họ, cho nên lão huynh người là chủ nhân, đợi lát nữa người đến, người phải xuất ra vật phẩm đặc ý nhất của mình trao đổi, nếu không những Tán tiên sẽ xem thường người đó...a a, chỉ đùa một chút, mọi người mời ngồi."

Lý Cường chẳng những pháp bảo nhiều, trong thủ trạc còn mang theo không ít trân hi tài liệu, hắn không quan tâm cùng mọi người ngồi xuống.

Ước chừng qua khoảng mười phút, trên Dịch Đài thanh quang bạch quang chiếu sáng thành một mảnh. Lý Cường trợn mắt há hốc mồm nhìn, hắn khó có thể tưởng tượng nơi này lại có nhiều Tán tiên như vậy, tới chừng mười bảy, mười tám người. Bọn họ nhìn thấy Nhung Thần Nha, đều tiến lên hành lễ, trong đó có một đại hán nói: " Nhung đại ca, là ai muốn trao đổi...di, có bằng hữu mới tới?"

Nhung Thần Nha ở chỗ này tựa hồ uy tín rất cao, hắn cười nói mời mọi người ngồi xuống, sau đó giới thiệu cho Lý Cường.

Xích Minh vẫn đang dương dương ngồi, cười hi hi nhìn, hắn cũng không muốn cùng với những Tán tiên này quen biết. Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng vừa mừng vừa sợ, nhìn thấy nhiều Tán tiên như vậy, trong lòng bọn họ khởi lên một loại cảm giác thân thiết, hai người theo Lý Cường cùng tiến lên bắt chuyện.

Lý Cường cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì sư tôn và đại ca đều là Tán tiên, cho nên hấn đối với Tán tiên vẫn có hảo cảm, hơn nữa hấn vốn yêu thích giao hữu, rất nhanh đã cùng các Tán tiên cười cười nói nói.

Nhưng Thần Nha vỗ vỗ tay, nói: " Các vị huynh đệ, vị Lý Cường Lý huynh đệ này là bằng hữu mới từ bên ngoài tới. Mọi người đều cũng biết, trong Phong Thần Bài có rất nhiều thứ bên ngoài không có, thì cũng vậy, bên ngoài có thì bên trong rất thiếu thốn, có cơ hội này, mọi người trao đổi lẫn nhau một chút đi."

Mọi người âm âm kêu hay, Nhưng Thần Nha tiếp tục nói: " Nếu bắt đầu trao đổi, quy củ mọi người đều cũng biết, theo thứ tự tiến hành, cuối cùng do khách nhân quyết định, người thứ nhất do khách nhân chọn lựa, mặt khác, nhân cơ hội này mọi người cũng có thể tự trao đổi lẫn nhau. Tốt lắm, mọi người đều cũng ngồi xuống, ai là người thứ nhất?" Chúng Tán tiên đều cũng khoanh chân ngồi xuống.

Một hán tử gầy cao như cây trúc vẫn đứng, hấn nói: " Ta tới trước, a a, ta tu luyện một kiện bảo bối, vội đem tới cho mọi người xem." Nói xong móc trong lòng ngực ra một đồ vật tám cạnh tạo hình cổ quái, chỉ có cỡ nắm tay, phát ra lam quang sâu kín.

Lý Cường bọn họ vẫn là lần đầu tiên kiến thức tràng cảnh như vậy, cảm giác thập phần mới mẻ.

Lý Cường cười nói: " Vị đại ca này, vật này dùng thế nào?"

Hán tử cao gầy nói: " A a, đây là Thủy Vu, dùng rất đơn giản, chỉ dùng đã đựng nước thôi."

Lý Cường cười hỏi: " Nga, có thể đựng được bao nhiêu nước?"

Hán tử kia đắc ý cười nói: " Xem bộ dáng, vật này của ta...tiểu ca nhi cảm thấy hứng thú rồi, a a, Thủy Vu này có thể đựng được một đầm nước, có muốn nhìn xem hay không?" Hấn bay ra Thủy Vu, dùng kinh lực vô hình nâng lên, hư không treo trước mặt Lý Cường.

Không đợi Lý Cường đưa tay, Nhưng Thần Nha nhắc nhở nói: " Cầm vào tay là đã quyết định trao đổi, lão huynh nghĩ cho rõ ràng, quy củ nơi này là một khi cầm trong tay, người phải xuất ra vật làm cho lão Thủy hài lòng, nếu không thì đừng cầm....bỏ đi, hôm nay các ngươi là khách nhân, quy củ này tạm thời bỏ qua, mọi người cảm thấy như thế nào?"

Những Tán tiên đang ngồi đều gật đầu đồng ý. Ở chỗ này trao đổi vật phẩm có một loại quy củ cổ quái, một người lấy ra đồ vật, nếu vài người tranh nhau đổi, thì người cầm món đó trước phải lấy ra được một vật là cho chủ nhân kia hài lòng để trao đổi, nếu không sẽ không có tư cách giành trao đổi trước, chỉ có thể đợi người cuối cùng đổi xong rồi nhận lấy vật phẩm cuối cùng, đây là một chuyện không có chút mặt mũi.

Lý Cường vô tình đưa tay tiếp lấy, cười nói: " Ta tin tưởng hấn thích đồ trao đổi của ta, không tệ, ta đối với Thủy Vu này cảm thấy rất hứng thú...ân, cảm chế rất khác biệt, di, nguyên lai có thể thu tồn khác hẳn những loại nước, vị...này...lão Thủy đại ca, Thủy Vu tổng cộng có mấy linh huyền mở ra?"

Hán tử cao gầy trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cười nói: " Ta gọi là Phiếu Thủy, mọi người đều gọi ta là lão Thủy, người cũng gọi ta là lão Thủy là được, Thủy Vu của ta có ba thủ linh huyền mở ra, mặt khác còn có hai mươi tiểu thủ linh huyền. Tiểu ca nhi rất lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn ra ảo diệu bên trong, a a, là một hành gia."

Trong lòng Lý Cường lấy làm kinh hãi, hấn biết ở tu chân giới có thể trữ vật cũng không nhiều lắm, có thể chứa đựng đại lượng chất lỏng bảo vật thì càng ít đi, Thủy Vu này đích thật là một nhất kiện cực phẩm trữ vật bảo bối. Theo cách nói của lão Thủy, có ba linh huyền mở ra thì ý nghĩa có ba chủng loại chất lỏng, mà hai mươi thủ linh huyền nhỏ nói cách khác có thể tồn trữ hai mươi chủng loại chất lỏng khác nhau, chỉ là số lượng không nhiều lắm mà thôi.

Hấn tinh tế xem xét Thủy Vu. Tạo hình Thủy Vu rất đẹp mắt, là một vật trong suốt có tám cạnh, giống như là một hộp châu báu, chỉ là ở tám cạnh phân bố những cái lỗ nhỏ, cảm giác phi thường cổ quái. Trên Thủy Vu màu lam đậm, ba động quang hoa màu u lam, nhìn kỹ một chút giống như là đầm nước sâu đậm đang theo gió nhẹ nhàng nhộn nhạo.

Bởi vì Lý Cường là khách nhân, cho nên kiện vật phẩm đầu tiên theo lễ phép phải do hấn đến trao đổi.

Tán tiên nơi này đều cũng biết, Thủy Vu này của Phiếu Thủy cũng không phải là hấn mới chế luyện ra, chỉ cần Phiếu Thủy xuất ra Thủy Vu này, cơ hồ tất cả Tán tiên cũng không dám tiếp nhận, Phiếu Thủy tự

nhận kiện bảo bối này là kỳ trân, vẫn bỏ trong tủ trạc cất giữ.

Lý Cường cười nói: " Như vậy nói, ta cũng đem một kiện bảo vật đi ra trao đổi, ân..." Bởi vì bảo bối quá nhiều, hẳn nhất thời nghĩ không ra đem cái gì trao đổi mới tốt. Thấy hẳn có chút chần chờ, mấy Tán tiên đều cũng không hện mà nở nụ cười, tựa hồ cảm thấy Phiêu Thủy vì mọi người uống phí công sức.

Kỳ Quân Sát không hoảng hốt không vội vàng móc ra một cái bình: " Đồ nhi ngoan, ta tới..." Hẳn nói với mọi người: " Các vị, bảo vật trong tay đồ nhi ta không phải tiên binh thì lại là thần khí, ha ha, có điểm hơi làm khó, như vậy đi, ta cũng có một kiện bảo bối, ân, có giá trị hay không, mọi người xem thì hiểu được." Hẳn nói xong khấp động linh huyền.

Một lũ khói đen từ trong miệng bình bốc lên, tất cả Tán tiên đều cũng mở to hai mắt, bọn họ khó thể tin nhìn thấy một nguyên anh bị luyện hóa! Ngay sau đó lại toát ra vài khói đen, trong phút chốc, khói đen ngưng kết thành hình người, rít gào giãy dụa. Kỳ Quân Sát lấy một ngón tay bắn ra một đạo thanh mang, nguyên anh bị luyện hóa nhất thời bị định tại không trung. Đây là thứ hẳn mạnh mẽ cướp đoạt đi từ Oan Hồn Hải.

Nhưng Thần Nha cùng các Tán tiên sắc mặt đều cũng thay đổi, nói giỡn sao, tu luyện nguyên anh là một chuyện rất kiêng kỵ, bọn họ cũng từng từ nguyên anh tu nhập Tán tiên, đối với vật này càng thêm miễn cưỡng. Mạc Hoài Viễn vội vàng nói: " Mọi người yên tâm, Kỳ lão đệ đem ra chỉ toàn là nguyên anh do người khác luyện hóa...hắn cướp đoạt tới, không phải tự mình tu luyện."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Mọi người yên tâm đi, ta còn không làm chuyện thất đức như vậy đâu, bắt quá, ta đã lấy được tới thì cũng là của ta..."

Đám Tán tiên lúc này mới bình tĩnh trở lại, mặc dù bọn họ đối với việc mạnh mẽ cướp lấy nguyên anh của người khác cũng rất kiêng kỵ, nhưng đối với tu luyện nguyên anh lại cảm thấy hứng thú, có loại này nguyên anh, chỉ cần cùng hẳn câu thông cho tốt, đem nguyên anh hồn phách tu luyện tiến vào tiên khí, thì loại tiên khí này có linh tính không gì so sánh được.

Phiêu Thủy trong mắt lóe ra quang mang kích động, hẳn gấp không kịp đợi hỏi: " Làm sao đổi?"

Kỳ Quân Sát ngạo nghễ, hãnh diện nói: " Một đổi một." Hẳn không sàu chuyện Phiêu Thủy không đáp ứng, nguyên anh hồn phách vốn là vô giới.

Phiêu Thủy âm thầm tính toán một chút, hẳn nơi này chỉ có thấy lấy được hồn phách của Ba Nạp Nhân, những hồn phách này so với nguyên anh hình thành hồn phách không biết kém hơn bao nhiêu lần, chỉ cần có một nguyên anh hồn phách, có thể tu luyện một kiện tiên khí đặc ý nhất. Hẳn căn bản không kịp nghĩ nhiều, liền dứt khoát nói: " Được! Ta đổi!"

Những Tán tiên khác nhất thời quen mắt, đều lấy ra bảo bối đặc ý nhất, cố gắng cùng Kỳ Quân Sát trao đổi.

Kỳ Quân Sát phi thường quý trọng nguyên anh hồn phách này, hẳn vừa rồi bỏ đi được là vì muốn giúp cho Lý Cường giải vây. Sau khi cùng Phiêu Thủy trao đổi xong, hẳn nhếch miệng cười nói: " Ta không cần những vật này của các ngươi, chỉ cần đồ nhi ngoan của ta xem trúng, cấp, vô luận là cái gì...chỉ cần hẳn muốn, các ngươi đều cũng có thể trao đổi nguyên anh hồn phách này của ta."

Lý Cường vội vàng khoát tay nói: " Sư tôn, không cần nữa, vừa rồi ta chỉ là sững sốt một chút mà thôi, như vậy đi, ta lấy ra một kiện đồ vật, mọi người xem sẽ dùng cái gì đổi được nhé?" Hẳn thu hồi Thủy Vu, tiện tay lấy ra một viên Khô Thanh Thần Đan, nói: " Đây là Tam Tập Đan trong Thất Tập Đan, tên gọi Khô Thanh Thần Đan..." Hẳn còn chưa nói xong, chúng Tán tiên đã " hô ụp" một chút vậy tới, cơ hồ đồng thanh nói: " Ta đổi!"

Lý Cường xuất kỳ bất ý(vô tình), Cửu Diễn Lưu tự nhiên phát lực, một vòng kim mang hiện lên, Tán tiên vây quanh nhất thời bị đẩy ra rất xa. Hẳn vội vàng thu nhiếp Cửu Diễn Lưu, áy náy nói: " Xin lỗi, ta không phải cố ý đâu."

Tán tiên nơi này kiến thức rất nhiều, có người cả kinh kêu lên: " Hẳn dùng tựa hồ là thần khí!"

Xích Minh ở một bên thấy thú vị, ha ha cười to nói: " Nói nhảm! Đại ca ta dùng đương nhiên là thần khí rồi."

Lý Cường luôn miệng xin lỗi, hẳn biết những Tán tiên này đều là người tâm cao khí ngạo, tự mình lại không phải cố ý hiển lộ ra thần khí.

Nhung Thần Nha nói: " Thần đan, chúng ta đích xác không có cái gì có thể trao đổi được, bắt quá, nơi này vật phẩm trao đổi tương đối dường như khá tốt, chính là tiên khí. Khô Thanh Thần Đan đối với Tán tiên chúng ta mà nói tác dụng thật lớn, nhất là Tán tiên ở trong Phong Thần Bài, ai, nói đi, bất luận người xem trúng vật gì của chúng ta, chỉ cần người nguyện ý, bất luận kẻ nào cũng sẽ đem ra trao đổi...thần đan là hy vọng xa vời của Tán tiên chúng ta đó."

Phiêu Thủy thu hồi một nguyên anh hồn phách, còn chưa kịp cao hứng đã nhìn thấy Lý Cường xuất ra Khô Thanh Thần Đan, hẳn hối hận đến mắt lóe kim tinh, vẻ mặt cười khổ nói: " Nếu biết người có thần đan...ai, đánh chết ta cũng không đòi nguyên anh hồn phách a..."

Nhung Thần Nha nói: " Mọi người đừng cãi cọ, khóa thần đan này...chúng ta cho dù lấy hết ra cũng không thể trao đổi, lão huynh, hay là dùng một kiện tiên khí trao đổi đi thôi."

Mạc Hoài Viễn mỉm cười nói: " Tiên khí của huynh đệ ta cũng không nhiều, như vậy đi, ta lấy ra một vật cho mọi người xem thử, nếu cảm thấy được, chúng ta trao đổi trở lại."

Lý Cường đột nhiên phát giác không đúng, bây giờ đã không còn là trao đổi vật phẩm nữa, mà là đang tỷ thí bảo vật của mình. Hẳn nhịn không được buồn cười, nói: " Đại ca, vậy người tới đi." Hẳn biết mình không có bao nhiêu tiên khí, tất cả đều là pháp bảo tu chân giới, ở trong mắt những Tán tiên đều là không đáng giá để trao đổi.

Tiên khí của Mạc Hoài Viễn là trực tiếp phao ra, đó là một tiên khí có tính công kích, chỉ dùng hồn phách làm chủ trận, dùng Băng Tinh Phách mà Kỳ Quân Sát cho hắn để tu luyện một thanh tiên kiếm màu đen. Kiếm tiên ra tay, một cỗ kinh lực âm hàn khuếch tán ra, trong phút chốc, bốn phía đột nhiên hạ xuống một trận băng vũ.

Mạc Hoài Viễn khẽ quát một tiếng, tiên kiếm màu đen hóa thành vô số cây châm nhỏ màu đen, ở không trung cấp tốc xoay quanh. Mạc Hoài Viễn đưa tay một chiêu, tiên kiếm rơi vào trong tay.

Tán tiên ở đây đều là hành gia, vừa nhìn đã biết tiên kiếm này không phải phàm vật, mặc dù nhìn không ra bên trong có Băng Tinh Phách, nhưng có linh tính hiếm thấy, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu.

Nhung Thần Nha gật đầu nói: " Ai tới bỏ một kiện?"

Một đại hán nói: " Ta tới!"

Lý Cường nhớ kỹ, lúc vừa rồi giới thiệu, có nói qua, người này gọi là Cát Cát Lam Đức Mã, mọi người đều gọi hắn là Cát Cát.

Cát Cát Lam Đức Mã ứng thanh ứng khí nói: " Ta thích nhất luyện chế cái gì thì người nơi này đều cũng biết, a a, ta không thích tranh đấu, cho nên ta tu luyện tiên khí đều là dụng cụ dùng trong cuộc sống, trước tiên thanh minh một điểm, nếu không thích, ta sẽ không đem ra, miễn cho bị người cười chê."

Lý Cường cười nói: " Ta cái gì cũng thích." Hẳn đối với bảo vật gì cũng không quan tâm, nhưng đối với những thứ ngạ nhiên cổ quái còn có một chút lòng hiếu kỳ.

Về mặt Cát Cát đầy râu cũng thư giãn ra, hẳn cao hứng nói: " Hay! Khó được tiểu ca nhi thích, ta có tu luyện ra một kiện bảo bối mới, ha ha, cấp cho mọi người xem." Hẳn tiện tay sủy ra, một vật gì đó không lớn bay ra. Hẳn khấp động linh huyền quát: " Khỏi!" Một vật hình chữ nhật xuất hiện ngay trước mắt mọi người, hơn nữa còn nhanh chóng tăng lớn.

Cát Cát mỉm cười điểm nhanh, chỉ thấy vật hình vuông kia lại duyên vờn thành một khuônong giá. Theo linh huyền biến ảo, khuônong giá hình vuông chậm rãi biến thành một căn phòng, hình dáng phi thường cổ quái, Lý Cường cho tới bây giờ không có kiến thức qua. Trong lòng hắn hiểu được, đây đại khái không khác gì lầu chông của lữ hành, chỉ là càng thêm thư thích, càng thêm thuận tiện khi mang theo.

Cát Cát nói: "Ngoại hình có thể tùy tâm sở dục biến hóa, nếu muốn biến ảo thành một cung điện cũng là chuyện dễ dàng, đây là một ảo trận có hình không giá, không cần lãng phí tinh lực ra bày trận. A a, nếu đang ở dã ngoại, vật này tùy lúc đều có thể trở thành một căn nhà."

Lý Cường đối với thứ này cảm thấy rất hứng thú, hắn đối với ảo trận vẫn luôn rất yêu thích. Hắn cười nói: "Cát Cát đại ca, người còn ảo trận gì khác không? Ta thích ảo trận."

Cát Cát hỏi: "Huyền Cư này người muốn không? Ta còn ảo trận khác tu luyện rất tốt, nếu người thích thì đều tặng cho người."

Tất cả Tán tiên đều cũng choáng váng, Cát Cát bề ngoài rất thô lỗ, nhưng trong Phong Thần Bài mọi người đều cũng biết Cát Cát là một Tán tiên tinh minh hơn người, hơn nữa hắn phi thường hẹp hòi, cùng đối đồ vật với hắn thường làm người khác đau đầu, lúc này đây hắn dĩ nhiên cũng nói đưa cho Lý Cường bảo bối này, thậm chí còn có vật gì khác nữa, quả thật làm cho người ta khó tin. Nhưng Thần Nha có chút nhũ mào, hắn do dự một chút, muốn nói cái gì, rồi lại nhẫn nhịn.

Cát Cát lại lấy ra một vòng tròn cỡ bàn tay, Lý Cường nhìn kỹ, bên trên có điêu khắc núi non trùng điệp, thảo nguyên hồ bạc. Nhưng Thần Nha kinh ngạc nói: "Cát Cát, đây là Vũ Nạp Hà Bạ a, người...người sẽ không thật muốn tặng người đó chứ?"

Cát Cát cười nói: "Phải, lần này ta định đưa cho Lý huynh đệ Vũ Bàn và Huyền Cư này, xem như giao kết một bằng hữu đi thôi."

Cơ hồ tất cả Tán tiên đều cũng ngây người, tặng Huyền Cư cũng được đi, ngay cả Vũ Nạp Hà Bạ ở trong Phong Thần Bài đại danh鼎鼎, là một ảo trận phi thường kỳ lạ, bên trong núi non và rừng rậm, thảo nguyên hồ bạc vô số, khó được nhất là rất sinh động, làm cho người ta khó phân biệt được thật giả. Đây là kiện bảo bối Cát Cát đặc ý nhất, hắn không ngờ cũng muốn tặng cho Lý Cường, mọi người nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra lý do tại sao.

Lý Cường cười nói: "Hay là trao đổi đi, Cát Cát đại ca quá khách khí rồi."

Cát Cát phi thường kiên quyết nói: "Đây là ta đưa cho Lý huynh đệ, nếu người không thu thì là xem thường ta."

Lý Cường giật mình, đột nhiên hiểu được ý tứ của Cát Cát. Hắn cười nhận lấy, nói: "Được, nếu Cát Cát đại ca nhận ta, ta lại đành cung kính nhận vậy." Hắn không chút phản ứng thu hồi Huyền Cư và Vũ Bàn, thuận tay lấy ra một viên Khô Thanh Thần Đan nói: "Đây là lễ vật ta đưa cho Cát Cát đại ca, người cũng không thể cự tuyệt...a a, cự tuyệt là xem thường ta."

Lần này tất cả Tán tiên đều hiểu được, cả đám lắc đầu thở dài, tự than thở không tinh minh như Cát Cát, trong lòng đều đang suy nghĩ: nếu Lý Cường giả ngốc, Cát Cát này đã ném cay đắng thật lớn. Bọn họ cũng không thể không bội phục Cát Cát, ánh mắt người này dĩ nhiên cũng quá lợi hại rồi, cũng có thể dự đoán được Lý Cường sẽ dùng Khô Thanh Thần Đan tặng lại.

Gương mặt Cát Cát tươi cười, hắn hớn hử nói: "A nha nha, thật sự là ngại quá, nếu là tâm ý của huynh đệ, ta nhất định nhận lấy! A a." Hắn tiếp nhận Khô Thanh Thần Đan, tiện tay đưa cho Lý Cường một ngọc đồng giản cổ sắc cổ hương nói: "Đây là linh huyền của Vũ Bàn và Huyền Cư, đều ghi lại hết trên đó, có rất nhiều biến hóa, Lý huynh đệ có rảnh thì cứ xem."

Nhưng Thần Nha thở dài trong lòng, hắn cảm thấy Cát Cát có chút quá đáng, đồng thời cũng bội phục đại khí của Lý Cường. Hắn nhìn ra kỳ thật Lý Cường đã hiểu được ý đồ của Cát Cát, đem thần đan ra tặng lại chỉ là vì chiều cổ mặt mũi của Cát Cát, nếu không hắn tùy tiện cấp Cát Cát một đồ vật nhỏ sẽ làm cho Cát Cát có nỗi khổ không nói nên lời.

Chỉ có Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không cảm thấy có gì không tốt, Lý Cường luôn luôn hào phóng như thế, cho nên không có gì đáng kỳ quái. Xích Minh chỉ nở nụ cười, hắn không nói gì, chỉ xoay đầu nhìn quanh, cảm thấy hứng thú nhìn thần sắc mọi người.

Nhưng Thần Nha nói: "Tốt lắm, chúng ta đang trao đổi vật phẩm, tạm thời không nên tặng tổng gì nữa, đừng làm khó khách nhân."

Sắc mặt Cát Cát ửng đỏ, nói: " Ta còn có chút việc, đi về trước. Lý huynh đệ, có rảnh đến chỗ ta ẩn cư chơi, ta ở tại Minh Sơn tiếm tu, Nhung đại ca biết đó." Không đợi Lý Cường trả lời, thanh quang chợt lóe, hắn đã thuận di đi.

Phiêu Thủy nhin không được nói: " Hoạt đầu này...chuyện vậy chỉ có hắn làm được thôi."

Mọi người nhất thời nghị luận không ngừng. Cũng khó trách những Tán tiên này, hiệu năng của một viên Khô Thanh Thần Đan, có thể làm cho thực lực của Tán tiên trong Phong Thần Bài đề cao thật lớn. Tiên khí có thể tu luyện, thần đan lại có thể gặp mà không thể cầu, đám Tán tiên đối với việc Cát Cát dùng thủ đoạn bất chánh để có được thần đan cảm thấy rất bất bình.

Lý Cường nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng tính toán một chút, Khô Thanh Thần Đan còn có không ít, tự mình cũng không có khả năng dùng được nhiều như vậy, hắn nhìn lướt qua hiện trường, ước chừng còn mười sáu Tán tiên, ngoại trừ Nhung Thần Nha đã có một viên, còn Cát Cát đã đi, chỉ cần xuất ra thêm mười lăm viên thần đan là được. Hắn cười hì hì lấy ra mười lăm viên thần đan nói: " Tiểu đệ lần đầu đi tới Phong Thần Bài, có thể quen biết các vị là vinh hạnh của ta, đây là mười lăm viên Khô Thanh Thần Đan, cứ cho là lễ gặp mặt của tiểu đệ đi."

Lần này ngay cả Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát cũng ngây người, sự hào phóng to lớn này xuất ra chơi đùa quả thật là quá kinh khủng. Nhung Thần Nha ấp úng nói: " Đây..cái kia...người...ta..."

Lý Cường nói giỡn: " Cứ cho là kết giao bằng hữu đi thôi, các người nếu không thu thì chính là xem thường ta." Khẩu khí nói chuyện cũng giống như Cát Cát y đúc, làm tất cả mọi người bị chọc cười ha hả.

Phần lễ vật này thật quá lớn, các Tán tiên cũng có chút không dám tin tưởng, thẳng đến khi thần đan tới tay, mới biết được tiểu tử từ bên ngoài tới làm thật. Chỉ một điểm này của Lý Cường, khiến cho tất cả Tán tiên ghi khắc không thôi.

Nhung Thần Nha đái linh mọi người đa tạ Lý Cường, mỗi Tán tiên đều cũng lấy ra tiên khí đặc ý nhất của mình đưa cho Lý Cường, nhưng cảm giác trao đổi cũng đã khác hẳn. Lý Cường cũng không chối từ, cười hì hì nhất nhất nhận lấy.

Lý Cường thi lễ nói: " Các vị huynh đệ bằng hữu, sư tôn và đại ca ta muốn ở lại Phong Thần Bài một đoạn thời gian, ta van các vị chiếu cố dùm một chút."

Nhung Thần Nha vội vàng nói: " Chuyện này không có vấn đề gì, đến chỗ ta tiếm tu tốt lắm, a a, chúng ta có thể trao đổi thể hội khi tu hành."

Các Tán tiên cũng tranh nhau mời mọc Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát. Lý Cường vui vẻ a a cười to, hắn biết mục đích của mình đạt tới rồi.

Rất nhanh, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người đã quyết định đến chỗ Nhung Thần Nha tiếm tu, dù sao hắn là đại tông của Phong Thần Bài, có hân chiếu ứng có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái. Các Tán tiên trong tâm cũng hài lòng mà rời đi.

Khi chuyện này truyền ra, những Tán tiên còn chưa tới hồi hận không thôi. Thụ ích lớn nhất chính là hai người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, cuộc sống về sau trong Phong Thần Bài có rất nhiều Tán tiên đến tìm bọn họ gây giao tình, cùng trao đổi thể ngộ tu hành của Tán tiên, mong lưu lại ấn tượng tốt cho cả hai, địa vị của hai người trong Phong Thần Bài trở nên phi thường cao.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát trong lòng đều biết Lý Cường sở dĩ xuất ra nhiều thần đan như vậy, đều là vì muốn để cho hai người họ tự tại cuộc sống trong Phong Thần Bài, trong lòng hai người thập phần cảm khái. Kỳ Quân Sát thở dài nói: " Quá lãng phí rồi..."

Mạc Hoài Viễn nhìn hắn, có chút lắc đầu nói: " Người còn không biết tính tình của hắn sao? A a, đừng có đáng tiếc nữa."

Nhung Thần Nha nói: " Đi, đến chỗ ta." Không đợi hắn động, một trận gió nhẹ thổi qua, Bộ Nữu hiển xuất thân hình. Hắn cũng không nói với mọi người, trực tiếp tiến tới trung ương Dịch Thai, bắn chỉ liên tiếp, từ Khánh Linh trụ dài nhất và ngắn nhất vang ra thanh âm dồn dập như trống trận. Nhung Thần Nha sắc mặt biến đổi, hỏi: " Bộ Nữu, là ai tới? Muốn mọi người rút lui?"

Bộ Nữ quay đầu lại nói: " Người đưa khách nhân đến chỗ tiềm tu của mình, Lý huynh đệ và Xích huynh đệ xin đi theo ta, Bác Tụ Thượng Nhân đến."

Lý Cường mấy người đều cả kinh, Bác Tụ Thượng Nhân chính là Thủy Ẩn Giả của giới này, cùng Nguyên Cổ Thượng Nhân và Thanh Đế giống nhau, đều là người có đại pháp lực đại thần thông, hẳn không ngờ cũng tự mình đi đến nơi đây, nhất định là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Thần Nha nói: " Hay, ta dẫn bọn họ đi, nếu có chuyện gì, lập tức cho ta biết."

Bộ Nữ gật đầu nói: " Dám chắc sẽ gọi người đi, người mau nhanh an bài một chút."

Lý Cường nói: " Sư tôn, Mạc đại ca, hai người đi tiềm tu đi, ở lại đây chờ ta trở lại, a a, rất nhanh ta sẽ về cổ hương rồi."

Mạc Hoài Viễn nói: " Huynh đệ, hết thầy cẩn thận, có một số việc không nên miễn cưỡng làm, chúng ta dù không chuyển thế cũng không quan hệ, chỉ cần người có thể bình an..."

Kỳ Quân Sát vẻ mặt nghiêm túc nói: " Đồ nhi ngoan, đừng ương ngạnh...người phải cố gắng chạy trở về cho ta, nếu không ta không buông tha cho người!"

Lý Cường cười hì hì nói: " Được...được, được! Nghe sự dạy bảo của sư tôn và đại ca..."

Xích Minh " phốc xích" bật cười: " Có ta xem chừng hẳn, hắc hắc, lão Xích ta sẽ không để cho hẳn liều mạng đâu." Mọi người nhìn nhau cười, không nói cái gì nữa.

Nhưng Thần Nha mang theo Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát rời đi.

Bộ Nữ nói với Lý Cường: " Bác Tụ Thượng Nhân có chuyện muốn nói với người, xin đi theo ta."

257. Chương 257

Bộ Nữ mang theo Lý Cường và Xích Minh xuất hiện thì hào khí của Thanh Lương Điện có chút trầm muộn.

Lý Cường tiến vào Thanh Lương Điện, và đưa mắt thì nhìn thấy một người đang đứng dựa lưng về phía mình. Hắn nhanh chóng đảo mắt chung quanh, chỉ thấy Thiên Thú Thượng Nhân, Thiên Chân Thượng Nhân, Vụ Tinh Thượng Nhân, Kiền Thiện Dong và Hiên Long đều đang cung kính đứng ở một bên.

Bộ Nữ thi lễ nói: " Thượng Nhân, Lý Cường và Xích Minh tới rồi." Nói xong dùng ánh mắt ý bảo Lý Cường tiến lên.

Lý Cường và Xích Minh hai người đều cũng không nói lời nào, chỉ tò mò nhìn Bác Tụ Thượng Nhân đang đứng. Kiền Thiện Dong lặng lẽ truyền âm nói: " Lão đệ, mau nói a..."

Bác Tụ Thượng Nhân chậm rãi xoay người, một cỗ áp lực đè ép vô cùng trùm tới, Lý Cường và Xích Minh không hẹn mà cùng lui về phía sau vài bước.

Trong lòng Lý Cường không phục lắm, hắn hừ nhẹ một tiếng, Diễn Chú Thần Giáp trên người đại phóng quang minh(phóng ra ánh sáng). Xích Minh kinh ngạc kêu lên: " Hay thật!" Hắn dựa vào Lý Cường, chiến ý trên người nhộn nhạo xuất ra vàng sáng màu trắng. Cả hai huynh đệ đồng tâm hiệp lực mới có thể ngăn trở áp lực vô hình của Bác Tụ Thượng Nhân.

Sau khi Lý Cường nhảy vào Thất Tinh Thiên cảnh giới, thực lực tăng trưởng cực nhanh phi thường, ngay cả chính hắn cũng không biết mình đã tiến vào bước nào. Ánh mắt hắn lấp lánh nhìn chằm chằm Bác Tụ Thượng Nhân, một cỗ khí thế khổng lồ vô cùng tùy ý toát ra.

Lần này đến phiên Bác Tụ Thượng Nhân giật mình, hắn nhàn nhạt hỏi một câu: " Người chính là Lý Cường?" Năm chữ làm cho Lý Cường lung lay cả thân thể. Lý Cường cảm thấy tựa hồ như có một thanh đao nhọn đâm vào ngực, hắn lại lui về phía sau một bước. Loại âm công này làm cho hắn không cách nào thừa nhận.

Xích Minh càng không thể thừa nhận, hắn phải lui về phía sau hai bước.

Trong lòng Lý Cường không cam tâm, hấn mạnh mẽ tiến về phía trước từng bước, đem công lực cả người ngưng tụ lên, nhờ vào uy lực của Diễn Chú Thần Giáp và Cửu Diễn Lưu miễn cưỡng ngăn cản. Hấn khẩn trương nhìn chăm chăm Bác Tụ Thượng Nhân, cũng nhàn nhạt nói một chữ: " Phải!" Thanh âm tại miệng hấn liền nổ tung, cả Thanh Lương Điện cũng đổ rào rào run rẩy lên. Hấn cũng không chút nào yếu thế dừng tới âm công.

Bác Tụ Thượng Nhân mỉm cười bất động, Thiên Thú, Thiên Chân và Vụ Tinh đều lung lay một chút thân thể, Kiền Thiện Dong và Hiên Long bị chấn lui ra sau một bước. Âm công của Lý Cường căn bản không cách nào rung chuyển Bác Tụ Thượng Nhân.

Bác Tụ Thượng Nhân lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Tiểu bằng hữu, đừng không phục khí, dù có mười người như người cũng không phải đối thủ của ta, đến, mọi người ngồi xuống nói chuyện." Tất cả mọi người thở dài một hơi, đều tự khoan chân ngồi xuống.

Lý Cường lúc này mới cẩn thận đánh giá Bác Tụ Thượng Nhân.

Đây là một người tuổi trẻ cũng giống như mình, mái tóc buộc gọn trên đỉnh đầu, cầm một cây trâm hình phi kiếm, chỉnh tề sắp hàng, gương mặt có hai lọn tóc bạc thả xuống hai bên, khuôn mặt trắng nõn như trẻ con, làm cho người ta có một loại cảm giác phi thường quái dị. Lý Cường cảm thấy khuôn mặt hấn tinh xảo giống như một viên ngọc khí mượt mà, kỳ lạ nhất là cánh mũi hấn lại khảm một viên hạt châu cỡ hạt đậu, lóe ra hồng mang nhàn nhạt, làm cho khuôn mặt hấn rạng rỡ thần thái bay lên.

Bác Tụ Thượng Nhân không có ngồi xuống, hấn vẫn đứng, một thân trường y tuyết trắng trông có vẻ tiêm trần bất nhiễm(không nhiễm bụi trần). Hấn nhìn Lý Cường không nói một lời, tựa hồ như đang tính toán cái gì.

Lý Cường cũng không có ngồi xuống, hấn hành lễ nói: " Tiểu tử ra mắt Thượng Nhân."

Bác Tụ Thượng Nhân có chút gật đầu: " Tiểu bằng hữu, đừng khách khí, lần này ta chỉ là đến gặp người, ha ha, nếu người ở chỗ Thiên Cô hay Nguyên Mộc, ta còn thật ngại khi đi tìm người." Hấn tùy ý khoát khoát tay nói: " Ngồi xuống nói đi, chuyện càng ngày càng thú vị đó."

Lý Cường cười khổ ngồi xuống, hấn biết mình chỉ là một con cò, trước mặt những cao nhân tuyệt thế, hấn không có biện pháp kháng cự.

Thiên Thú, Thiên Chân và Vụ Tinh ba người cũng không dám chen lời, Kiền Thiện Dong và Hiên Long càng không nói lời nào, thành thật nhìn Bác Tụ Thượng Nhân, chỉ có Lý Cường và Xích Minh hai người còn không thể hội được quyền uy chính thức của Thủy Ẩn Giả. Xích Minh dùng bả vai đẩy đẩy Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Cái gì mà càng ngày càng thú vị? Sao ta nghe không hiểu hấn nói gì?"

Lý Cường lắc đầu, nhỏ giọng truyền âm: " Đừng nóng vội, đợi lát nữa sẽ biết."

Thiên Chân bất an vận vẹo thân thể, y như con kiến trong chảo nóng, hấn lúc gãi đầu, lúc lại xoa tay, con mắt thỉnh thoảng lại liếc Bác Tụ Thượng Nhân. Thiên Thú mặt không chút thay đổi ngồi yên, tựa hồ không có cái gì có thể làm hấn động tâm. Vụ Tinh cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, Tinh Vụ Sa trên mặt nổi lên tầng tầng vụ khí, cả người đều bị yểm trong mây khói liêu nhiên. Kiền Thiện Dong và Hiên Long giống như đê tử nhỏ, trên vẻ mặt toát ra vẻ kính sợ. Lý Cường hăng hái quan sát mọi người.

Tất cả mọi người đang chờ Bác Tụ Thượng Nhân nói chuyện.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Lần này tiến vào Cổ Thần Tàng, các người là chủ yếu, sau đó sẽ có rất nhiều cao thủ đi vào..."

Lý Cường hỏi: " Người cũng đi sao?"

Bác Tụ Thượng Nhân nhú mày nói: " Đương nhiên muốn đi, a a, đó là giấc mộng một đời này của chúng ta, nếu tìm được phần phương pháp tu thần bị mất mát, thì phải tiến vào Cổ Thần Tàng! Bất quá ta đi vào một mình."

Lý Cường đột nhiên hiểu được: " Còn kém một bước, chẳng lẽ các người tu thần đã sắp thành công?"

Bác Tụ Thượng Nhân mỉm cười: " Tiểu bằng hữu rất thông minh ma...không sai, còn kém một bước, ai cũng không dám tiếp tục đi tới nữa, bởi vì thiếu chi tiết cuối cùng, nhưng chuyện này không có cách nào khác thí nghiệm, bước tu thần cuối cùng...siêu việt quá, nếu không qua thì hoàn toàn diệt vong, ai cũng không cam lòng bị thiểm thất ở chỗ này." Hắn nói rất thản nhiên.

Thiên Chân nhỏ giọng nói thầm: " Ta hiểu được không bằng tiến vào Huyền Tinh Thần Trận để tìm, Cổ Thần Tàng..."

Bác Tụ Thượng Nhân quát: " Lắm miệng!"

Thiên Chân vội vàng cúi đầu, một câu cũng không dám nói thêm.

Lý Cường giật mình, hỏi: " Huyền Tinh Thần Trận? Chẳng lẽ có người đi vào rồi sao?"

Xích Minh cũng hỏi: " Huyền Tinh Thần Trận và Cổ Thần Tàng có quan hệ gì?"

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Huyền Tinh Thần Trận...ta từng tìm kiếm qua, nhưng bên trong quá lớn, có hàng hà thần trận, không cẩn thận là sẽ không ra được, bằng năng lực của ta cũng không dám ở lâu bên trong."

Lý Cường suy nghĩ một chút đích xác như thế, hắn từng đi qua bên bờ Huyền Tinh Thần Trận, nơi đó thật dị thường hung hiểm, nếu đi sâu vào Huyền Tinh Thần Trận, có thể tưởng tượng ra càng thêm kinh khủng. Hắn gật đầu nói: " Đúng vậy, ta đã đi qua Huyền Thần Điện, ngay cả chánh điện còn không thể nào vào được, đừng nói là Huyền Tinh Thần Trận."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Chánh điện? Hắc hắc, chúng ta cũng không dám thử đi vào, nơi đó trận pháp cấm chế so với Cổ Thần Tàng còn muốn huyền diệu, nếu lần này trong Cổ Thần Tàng còn không có thu hoạch, Huyền Thần Điện...là hy vọng cuối cùng." Hắn thật ra lại không chút dấu diếm mọi người.

Lý Cường suy tư một lúc thì chợt hiểu được, trên thế giới mà còn có chỗ ngay cả Thủy Ẩn Giả cũng vào không được thì cho dù người khác có biết cũng vô dụng, cho nên Bác Tụ Thượng Nhân căn bản không cần giấu diếm cái gì.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Chẳng lẽ trong Cổ Thần Tàng không có đồ gì các người cần hay sao?" Không đợi Bác Tụ Thượng Nhân trả lời, hắn chợt hiểu ra: " Nguyên lai là như vậy, bận cả nửa ngày, các người cũng không biết trong Cổ Thần Tàng rốt cuộc có vật gì! Ai.."

Lý Cường còn chưa hiểu rõ được cảnh giới của Bác Tụ Thượng Nhân bọn họ, đối với bọn họ mà nói, chú ý nhất chính là bước cuối cùng thành thần, đây cơ hồ là mục tiêu duy nhất của bọn họ, cũng là nơi đổi mất duy nhất, chỉ cần tìm được công pháp tương quan, bọn họ có thể tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Đây là chuyện bọn họ mơ tưởng, cho nên chỉ cần có một chút cơ hội bọn họ đều toàn lực ứng phó, càng huống chi cơ hội trong Cổ Thần Tàng lại to lớn như thế.

Công pháp tu thần lưu tồn trong giới này, vô luận là tu thần Thiên Tiến Chương của Thanh Đế, hay là Bối Dã Thiên Kinh của Thiên Cô, Thần Dụ Thiên của Bác Tụ Thượng Nhân, cũng không ghi lại bước cuối cùng, tức là công pháp để thành thần, bởi vậy Cổ Thần Tàng vẫn là hy vọng của bọn họ. Từ lần đầu tiên bọn họ mở ra Cổ Thần Tàng, mỗi lần mở ra bọn họ đều toàn lực ứng phó, nhất là lúc này mở ra, rất có thể thực hiện được giấc mộng của bọn họ.

Lý Cường không biết, bọn họ từng ném thử qua các loại biện pháp, đều không thể mở lại Cổ Thần Tàng, sau Nguyên Cổ Thượng Nhân dụng tâm trắc toán, thì dừng tay trở về ẩn cư. Sau đó, Nguyên Mộc Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân cũng tỉnh ngộ lại, đều tự trở về ẩn cư, chờ đợi thời cơ mở ra tiếp theo sẽ đến, đồng thời bọn họ cũng đem bên ngoài Hâm Ba Giác cấm chế lại, phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn phát sinh. Bác Tụ Thượng Nhân an trí Thiên Thú tại Hâm Ba Giác, dựa vào Phong Thần Bài ẩn cư, cùng đợi Cổ Thần Tàng mở ra lần nữa.

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Cơ hội, đây là Cổ Thần Tàng cho chúng ta cơ hội, bất luận cơ hội này là lớn hay nhỏ, chúng ta cũng phải đem hết toàn lực tranh thủ, a a, cho nên cơ hội này phi thường khó được, vô luận như thế nào chúng ta cũng phải đi tranh thủ." Hắn mặc dù cười nói, ngữ khí lại toát ra một tia bất đắc dĩ.

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói: "Ta rất kỳ quái, các người như thế nào lại biết ta sẽ đến Hâm Ba Giác Cổ Thần Tàng, hơn nữa còn có thể mở ra Cổ Thần Tàng?" Lời này đã nằm trong lòng hắn thật lâu, hắn vẫn nghĩ không ra tại sao Nguyên Cổ Thượng Nhân, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đều cũng biết chuyện của mình, hơn nữa mỗi người bọn họ đều cũng chuẩn xác tìm ngay chính mình.

Bác Tụ Thượng Nhân than thở: "Ta là người cuối cùng biết được, cho nên mới tìm người, hiện đang suy nghĩ, thần thông của Thiên Cô và Thanh Đế càng lợi hại, dĩ nhiên cũng trước khi chuyện xảy ra có thể phát hiện...người có đi qua Tử Hồn Tinh phải không? Đáng tiếc, ai cũng không nghĩ đến Tử Hồn Tinh mới là mấu chốt mở ra Cổ Thần Tàng, chúng ta ai cũng không nhận thấy được...lãng phí nhiều năm tháng uống phí chờ đợi."

Lý Cường rất là kinh ngạc, Tử Hồn Tinh! Cho tới bây giờ hắn không nghĩ tới là Tử Hồn Tinh, chìa khóa mở ra Cổ Thần Tàng chẳng lẽ là Cửu Diễm Lưu? Ngẫm lại cũng không đúng, nếu Cửu Diễm Lưu là chìa khóa mở ra Cổ Thần Tàng, sợ rằng đã sớm bị đoạt đi rồi. Hắn không nghĩ ra là vật gì có thể mở ra được Cổ Thần Tàng.

Lý Cường đối với cách nhìn với Thanh Đế cũng có thay đổi rất lớn, hắn là người thứ nhất nhận thấy mình, khi đó mình mới bắt đầu tu thân, còn chưa đi tới Tử Hồn Tinh. Bởi vậy xem ra, Thanh Đế tinh minh lợi hại hơn cả Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân rất nhiều, hắn mới chính là người sắp chính thức thành thần.

Xích Minh vỗ vỗ bả vai Lý Cường, vẻ mặt cười xấu xa: "Đại ca, sao ta như thế nào cảm giác người bị người khác chơi a, hắc hắc, hoàn hảo không ai chú ý lão Xích ta, nếu không thật là thảm đó." Hắn khó được cơ hội cười nhạo Lý Cường, thật vất vả mới có, nên ngay trước mặt mọi người không kịp đợi mà lập tức châm chọc ngay.

Lý Cường cười nói: "Chơi thì chơi đi thôi, người sống trên đời...không phải bị người khác chơi, thì chính là chơi người khác, cho nên ta không có gì khổ sở cả, hắc hắc, có rảnh ta cũng chơi đùa người một trận."

Xích Minh sợ đến lập tức nhấc tay đầu hàng: "Hà hà, đại ca, hay nói giỡn đi."

Lý Cường nhàn nhạt nói: "Đừng làm người ta chê cười, ngồi yên là được rồi."

Xích Minh còn thật sự là sợ hắn, bèn vội nói: "Được rồi, ngồi yên thì ngồi yên, ai! Thật là nhàm chán a."

Thiên Chân súc đầu súc não nhìn Bác Tụ Thượng Nhân, nói: "Tổ sư..."

Bác Tụ Thượng Nhân đối với Thiên Chân tựa hồ rất không khách khí, hắn lạnh lùng nói: "Cái gì?"

Thiên Chân sụp mắt nhìn xuống đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên: "Sư tổ, lúc nào chúng ta đi vào?"

Bác Tụ Thượng Nhân vẻ mặt hiện lên thần sắc không nhịn được, quát: "Nói nhảm!"

Thiên Chân quay đầu gục xuống mặt đất trợn mắt, hắn không tránh được ôm đầu, không dám nói cái gì nữa.

Lý Cường đột nhiên nhớ tới câu đầu môi của Thiên Chân: "Ta thật thương cảm a." Đây đúng là tả cảnh trước mắt, nguyên lai những lời này sâu xa như thế. Hắn không nhịn được tức cười, nói: "Chúng ta lúc nào đi vào?" Những lời này giống y như đúc câu hỏi của Thiên Chân.

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: "Không nóng nảy, mặc dù Phong Thần Bài có thể qua được vài đạo cấm chế, nhưng cấm chế lớn nhất Cổ Thần Tàng là không tránh khỏi, phải cần đợi lúc trọng yếu nhất mới có thể trùng đi vào. Phạm vi của Cổ Thần Tàng rất lớn, không ai dẫn đường là không có cách nào khác đi vào được, trừ phi có Định Tinh Bàn ghi chép phương vị của Cổ Thần Tàng, nhưng cần phải hóa giải cấm chế bên trong, đó chính là Cổ Thần cấm chế, phi thường lợi hại, sau đó mới có thể tới Cổ Thần Tàng." Hắn không phiền giải thích cho Lý Cường.

Thiên Thú lén lút hướng Thiên Chân làm ra một cái mặt quỷ, Thiên Chân tức giận đến cắn răng dương quyền thị uy, không khéo bị Bác Tụ Thượng Nhân và Lý Cường thấy được. Bác Tụ Thượng Nhân sắc mặt trầm xuống, quát: "Thiên Chân! Người làm gì?"

Thiên Chân thật sự là khóc không ra nước mắt, liều mạng nói: "Không có, ta không có làm gì."

Vụ Tinh Hàn Nữ rốt cuộc nhện không được "phốc xích" một tiếng nở nụ cười: "Lão gia tử, Thiên Chân đại khái là ngồi không yên."

Bác Tụ Thượng Nhân nhân nhậ nói: "Ở trong Bối Dã Đan Đỉnh còn không trừ đi tính cách bất an của người sao?"

Thiên Chân cả người run lên, ra vẻ kinh khủng nói: "Tổ sư, ta..."

Lý Cường xem không nổi nữa, hần phát hiện Bác Tụ Thượng Nhân đối với người ngoài rất khách khí, đối với Thiên Chân và Thiên Thú lại phi thường nghiêm lệ. Hần không tỏ phản ứng chỉ cười nói: "Tiền bối, người đặc ý tới tìm ta nhất định có chuyện gì giao phó phải không? Tiểu tử nghe phân phó."

Thiên Chân nhất thời thở dài một hơi, trong lòng ngậm cảm kích Lý Cường giải vây.

Bác Tụ Thượng Nhân tựa hồ rất hài lòng với thái độ của Lý Cường, hần hòa nhã nói: "Đích thật là hy vọng có thể có được sự trợ giúp của tiểu bằng hữu, Thiên Chân sẽ đi theo người, đến lúc đó hần sẽ biết tìm cơ hội làm việc, bởi vì ta cũng không rõ ràng trong Cổ Thần Tàng rốt cuộc có cái gì, người là người mở ra Cổ Thần Tàng...giành trước một bước thì có ưu thế rất lớn a."

Lý Cường gật đầu nói: "Được, ta hiểu rồi." Lời này nói xong rất có kỹ xảo, chỉ là nói rõ, nhưng không có đáp ứng và hứa hẹn cái gì. Cách nói chuyện kỹ xảo này là khi hần làm thương nhân thì cũng rất thành thực, chuyện không có nắm chắc, hần cho tới bây giờ sẽ không dễ dàng nhận lời.

Bác Tụ Thượng Nhân hiển nhiên không có nhận ra được thủ đoạn này, hần cười ngoác nói: "Được rồi, người lại đây một chút."

Lý Cường bèn đi qua.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: "Đây là Tâm Linh Lung, người lập tức tu luyện đi. Đại khái người tự mình đã biết, người sắp đến bên bờ tẩu hỏa tự bạo, dùng Tâm Linh Lung này có thể tạm thời ức chế, đây là tiên linh huyền tu luyện...lần này đi Cổ Thần Tàng, dựa theo trạng thái trước mắt của người...người đã không còn cách nào rồi đi Hâm Ba Giác nữa."

Hiên Long tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại nhẫn nhịn.

Lý Cường rốt cuộc biết được trạng huống tu luyện trước mắt của mình, hần không nghĩ tới lại nghiêm trọng như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy nổi giận, trong phút chốc đủ hình ảnh từ khi rời địa cầu đi ra rất nhanh xẹt qua trong lòng. Hần đứng dậy, than thở: "Đáng tiếc, không về được quê quán nữa."

Xích Minh kêu lên: "Tiền bối, có Tâm Linh Lung có đúng là có thể trị được cho đại ca ta?"

Bác Tụ Thượng Nhân lắc đầu nói: "Không được đâu, Tâm Linh Lung chỉ có thể tạm thời ức chế, cảnh giới của hần trong lúc không yên mà tăng trưởng rất nhanh, thẳng đến bước cuối cùng mà không thể khống chế, thì kết cục cuối cùng chính là tự bạo bỏ mình." Trong lòng mọi người cảm thấy một trận lạnh lẽo, loại pháp môn tu thần này thật sự là kinh khủng.

Bác Tụ Thượng Nhân lại nói: "Đây là nhược điểm lớn nhất của tu thần Thiên Tiên Chương, người tu luyện rất khó bình hành cảnh giới và công lực của mình."

Lý Cường âm thầm tính toán, nếu Cổ Thần Tàng có pháp môn có thể giải quyết, thì tự mình cũng có thể có được, có lẽ mới thay đổi được cục diện phải chết. Từ khi tu chân đến bây giờ được sống lâu như vậy, kiến thức được thể giới phong phú đủ màu sắc như thế, hần đối với chuyện sinh tử đã sớm nhận ra, chỉ là trong lòng có chút không cam tâm, hần phi thường muốn về cố hương thăm một lần, nếu không qua được một cửa này, hết thấy đều trở thành bọt nước.

Bác Tụ Thượng Nhân vẫn nhìn Lý Cường, sắc mặt Lý Cường lúc đầu có thay đổi, toát ra vẻ mặt tiếc nuối, trong Thanh Lương Điện chậm rãi đi lại một hồi, hần lại trấn định xuống, nói: "Cô Tinh đại nhân đã mở tầng thứ nhất của Cổ Thần Tàng, nhưng cũng bị vây ở bên trong, nếu chúng ta đi Cổ Thần Tàng, tầng thứ nhất làm sao đi vào?"

Bác Tụ Thượng Nhân đánh giá Lý Cường cao thêm vài phần, có thể không sợ hãi sống chết, nguy hiểm tự bạo là có thể hóa giải không ít.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Yên tâm đi, tầng cấm chế thứ nhất bị Cô Tinh phá giải xong, thì dựa vào thực lực các người hoàn toàn có thể mạnh mẽ đi vào." Hắc đưa Tâm Linh Lung cho Lý Cường.

Đó là những sợi chỉ màu xanh nhạt quần đan vào một chỗ, chỉ cỡ quả trứng gà, tầng tầng lớp lớp không biết có bao nhiêu sợi chỉ nhỏ cấu thành. Lý Cường cầm trong tay, cảm giác như là cầm một quả cầu mềm mại. Hắc nói: " Cảm ơn Thượng Nhân, Tâm Linh Lung phải tu luyện bao lâu?"

Nhưng thật ra Lý Cường đối với Tâm Linh Lung cũng không có cái gì tin tưởng, Bác Tụ Thượng Nhân tựa hồ nhìn ra được tâm tư của Lý Cường, hắc tiện tay thu hồi Tâm Linh Lung, nói: " Cũng được, ta hạ cấm chế cho người đi, như vậy có lẽ còn chịu được một đoạn thời gian, bất quá người tự mình phải cẩn thận, không nên đột phá cấm chế của Tâm Linh Lung, nếu không người không cách nào khống chế nữa."

Bác Tụ Thượng Nhân đứng dậy nói: " Các người thối lui...mặt khác, người không nên vận công chống cự, Tâm Linh Lung ở trên thân, cũng không ảnh hưởng người phát huy công lực." Hắc phao xuất ra đoàn chỉ nhỏ màu xanh kia.

Chỉ thấy một đoàn thanh mang vờn quanh Lý Cường cấp tốc xoay tròn, vô số sợi chỉ xanh tung hoành lần lượt thay đổi ẩn nhập vào trong cơ thể Lý Cường. Bác Tụ Thượng Nhân vẫn nhìn, rất nhanh, đoàn chỉ màu xanh nhạt biến mất trong không trung. Bác Tụ Thượng Nhân tay điểm một chút, một đạo kim mang đánh vào trên thân Lý Cường. Hắc quát nhẹ một tiếng: " Thu!"

Lý Cường cảm thấy ngực như căng thẳng, Kim Tôn Thần Tâm tựa hồ bị trói buộc, tốc độ nhảy lên từ từ thông thả xuống, bề mặt Diễn Chú Thần Giáp lóe ra quang hoa màu xanh nhàn nhạt. Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Được rồi, người phải thuần thục nắm giữ tiên linh huyền không chế Tâm Linh Lung, như vậy có thể gia tăng uy lực của Tâm Linh Lung, hiểu chưa?"

Tiên linh huyền không chế Tâm Linh Lung chỉ có vài thủ ấn, Lý Cường từ khi học xong Thần Linh Quyết trong Bối Dã Đan Đỉnh, đối với linh huyền gì chỉ cần một thoáng đã hoàn toàn nắm giữ.

Lý Cường thi lễ đa tạ: " Cảm ơn tiên bối, nếu Tâm Linh Lung này có thể chống đỡ một chút thời gian, a a, tiểu tử có lẽ còn có thể về cố hương một lần."

Bác Tụ Thượng Nhân hàm hồ nói: " Chỉ cần có thể đi vào Cổ Thần Tàng, mọi người đều có cơ hội." Hắc suy nghĩ một chút lại nói: " Hàn nữ, công pháp của người thích hợp làm cho hắc tỉnh táo lại, nếu hắc đến bên bờ tự bạo, người phải ra tay viện cứu, hắc nếu tự bạo, Cổ Thần Tàng và các người sẽ toàn bộ xong đời, cho nên người không thể mặc kệ ngồi nhìn!"

Vụ Tinh Hàn Nữ có chút gật đầu, mặc dù Lý Cường hủy rớt nơi ẩn cư của nàng, nhưng chuyện nặng nhẹ nàng vẫn hiểu biết, lúc mấu chốt, nếu không cứu Lý Cường, thì tự mình cái gì cũng không có nữa.

Lý Cường cảm thấy buồn cười, tự nhiên mình biến thành một kiện bảo bối, những tuyệt thế đại ca thủ cũng tranh nhau đi bảo vệ mình, tư vị trong lòng hắc cái gì cũng có, nói không nên lời là cao hứng hay là khó chịu.

Thiên Thú đứng dậy, cung kính nói: " Tổ sư, ngài chuẩn bị dừng lại ở chỗ này bao lâu, đệ tử an bài nơi tiềm tu cho ngài."

Bác Tụ Thượng Nhân liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: " Ta lập tức đi ngay, hừ, ở tại chỗ này...hai người các người lại muốn bắt an nữa. Kiền tiểu hữu còn có Hiên Long tiểu hữu, các người phụ trách đưa tin trở về. Còn có khi thời cơ tới lúc, thì ta sẽ đưa tin thông tri các người đi Cổ Thần Tàng, trước đó không được coi thường vọng động!" Không đợi mọi người trả lời, hắc liền lặng yên biến mất tại không trung, phẳng phất cho tới bây giờ không có xuất hiện qua.

Thiên Chân mạnh mẽ từ trên mặt đất nhảy lên, nhếch miệng kêu lên một tiếng lớn: " Ta thật thương cảm a!" Hắc đại khái bị Bác Tụ Thượng Nhân áp chế đến vô cùng buồn bực, nhịn không được liền hét lên một tiếng, cũng mặc kệ người khác chịu được hay không. Lý Cường rung mình một cái, run run nói: " Ta cũng thật thương cảm a, lão huynh...tiền bối, lão nhân gia người đừng có kêu..."

Thiên Thú nhàn nhạt nói: " Đừng động tới hắc, không thể thành tài! Lão gia tử đã quá sủng ái hắc, nhưng hắc còn không ngừng chọc cho lão nhân gia tức giận..."

Thiên Chân lại hét thảm một tiếng: " Đủ rồi...ta thật thương cảm a, ta thật ra hy vọng lão gia tử sủng ái người! A...Hắn sủng ái ta? Đem ta giam cầm trong Bối Dã Đan Đình không thấy mặt trời..."

Mọi người trợn mắt há hốc nhìn đôi huynh đệ này đấu võ mồm. Trong những người ở đây, Vụ Tinh Hàn Nữ giống như không có nghe thấy, Kiền Thiện Dong và Hiên Long là văn bối không dám nói chuyện, Xích Minh xem nào nhiệt còn không kịp, làm gì lại chen lời cắt đứt bọn họ, chỉ có Lý Cường xem không nổi nữa, hần cười hỏi: " Thiên Chân tiền bối, tiểu tử rất tò mò...người rốt cuộc đã làm cái gì mà bị giam cầm trong Bối Dã Đan Đình?" Hắn vốn là muốn đả xóa, nhưng lại chọn sai câu hỏi, Thiên Thú không nhịn được chau mày, âm thầm lắc đầu.

Thiên Chân nhất thời giống như gặp phải tri âm, nhào tới bên thân Lý Cường, nắm lấy cánh tay hắn, bắt đầu điên cuồng than thở bất hạnh của mình, từ một câu " ta thật thương cảm a." bắt đầu, điệp điệp không ngớt, nói suốt mấy canh giờ. Lý Cường bị hắn lao thao đến thiếu chút nữa tẩu hỏa tự bạo, hần miễn cưỡng xuất ra tươi cười, dùng kiên nhẫn thật lớn để nghe, nếu không phải hần nhẫn nại mười phần, đã sớm nhảy dựng lên chạy trốn. Rốt cuộc đợi được Thiên Chân nói câu cuối cùng " ta thật thương cảm a" Lý Cường mới được tính là giải thoát.

Cả Thanh Lương Điện chỉ còn lại Thiên Chân và Lý Cường hai người, những người khác đã sớm lặng lẽ lui đi. Thiên Chân mắng: " Không có lòng đồng tình! Hừ, vẫn là tiểu huynh đệ tốt hơn."

Trong lòng Lý Cường cười khổ, người này gắt gao cầm lấy cánh tay mình, muốn không lưu cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là đành để yên nghe hắn tố khổ.

Thiên Chân nói xong chợt thấy cả người thư sướng, hần phát ra từ nội tâm lòng cảm kích Lý Cường, muốn tặng cho hắn chút đồ vật, nhưng nhìn Diễm Chú Thần Giáp trên người hắn, biết hắn không thiếu cái gì. Hắn đột nhiên nhớ tới một việc, thần bí nói: " Có một bí mật, người có muốn biết hay không? Xem tại duyên phận chúng ta..."

Lý Cường cười hì hì nói: " Là bí mật gì? Là về Cổ Thần Tàng hay sao?"

Thiên Chân lắc đầu nói: " Bí mật Cổ Thần Tàng chỉ có vài người biết, ngay cả Hàn Nữ người từng đi vào cũng không rõ ràng, ta nói bí mật là Huyền Thần Điện, người có muốn biết hay không?" Hắn dương dương đắc ý nhìn Lý Cường.

Huyền Thần Điện Lý Cường có đi qua, lúc ấy cơ hồ là hồ đồ đi vào, hồ đồ đi ra, chỉ biết là bên trong cấm chế trọng trọng, còn có chánh điện không ai dám đi. Hắn bình tĩnh nói: " Muốn biết."

Thiên Chân đã cảm thấy có điểm nhụt chí: " Ta xem hứng thú của ngươi hình như không lớn ma, bỏ đi, tin hay không do ngươi, bí mật này chỉ nói cho ngươi...ai, kỳ thật cho dù ta nói, người khác cũng không tin a."

Lý Cường bị hắn lao thao có chút phiền, thúc giục: " Ta tin! Ta tin, lão nhân gia người mau nói a!"

258. Chương 258

Thiên Chân thần bí cười hề hề nói: " Đại điện Huyền Thần Điện...kỳ thật chính là điểm chính của Huyền Tinh Thần Trận..."

Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười, Huyền Thần Điện là điểm chính của Huyền Tinh Thần Trận hắn đã mơ hồ sớm biết, đây còn gì là bí mật? Hắn cắt lời Thiên Chân, nói: " Ta van ngươi, Huyền Thần Điện là tổng xu nữ ai cũng đã biết, đây còn gọi là bí mật gì? Mấu chốt là không ai đi tới được chánh điện..."

Về mặt Thiên Chân hờn giận nhìn Lý Cường, phát tay nói: " Tiểu tử kia, đừng chen lời, ta còn không có nói xong." Hắn đột nhiên truyền âm: " Tiểu tử ngốc, ta đương nhiên biết chánh điện bây giờ không ai đi vào được, nhưng không có nghĩa là sau này vào không được, theo truyền thuyết, chỉ cần khống chế tổng xu nữ của Huyền Thần Điện, là có thể qua lại tự do trong Huyền Tinh Thần Trận, thần tích trong Huyền Tinh Thần Trận mới chính là thần tích chính thức."

Lý Cường không cho là đúng, nói: " Ai, không phải vào không được sao, chẳng lẽ lão nhân gia người có biện pháp đi vào?"

Thiên Chân lộ ra một tia mỉm cười quỷ dị, tiếp tục truyền âm nói: " Tiểu tử còn không ngu ngốc, đúng, ta có biện pháp đi vào!"

Lý Cường hữu khí vô lực nói: " Vậy ngươi còn chạy tới nơi đây để làm chi, đi Huyền Thần Điện không phải tốt hơn sao?"

Thiên Chân khởi một ngón tay, ý bảo Lý Cường cầm miệng, truyền âm nói: " Ngu muốn chết! Bí mật của ta chính là...thần khí mở ra Huyền Thần Điện, nằm trong Cổ Thần Tàng!"

Lý Cường chợt hiểu ra, trách không được Thiên Chân để ý Cổ Thần Tàng như thế, nguyên lai hắn có dã tâm lớn hơn.

Lý Cường ngẫm suy tư, Thiên Chân sẽ không vô duyên vô cớ nói cho mình biết bí mật, nhất định có yêu cầu gì. Hắn trầm mặc chốc lát, truyền âm nói: " Ngươi không phải muốn cho ta và ngươi cùng đi Huyền Thần Điện chứ? Ngươi biết đó, ta không nhất định còn sống đi ra Hâm Ba Giác, ân, ngươi là muốn ta giúp ngươi lấy thần khí mở ra Huyền Thần Điện?"

Thiên Chân vỗ tay lớn một cái, truyền âm nói: " Tiểu tử thật cơ trí, đúng vậy, giúp ta lấy thần khí kia!"

Lý Cường cười nói: " A a, dù sao ngươi và ta cùng nhau đi vào, còn sợ lấy không được kiện thần khí kia sao?"

Thiên Chân luống cuống tay chân bố trí một tầng cấm chế, luôn miệng nói: " Tiểu tử, đừng nói ra a! Bây giờ còn không ai tin tưởng có thần khí này...thật lâu trước kia ta đã một mực tìm kiếm biện pháp mở ra Huyền Thần Điện, hừ, ta đã nhanh chóng tu thành thần nhanh hơn bọn hắn!"

Lý Cường chậm rãi ngồi xuống, một tay nâng cằm nói: " Nga, dựa theo tính toán của ngươi...trong Cổ Thần Tàng không có pháp quyết thành thần?"

Thiên Chân lắc đầu nói: " Cái này ta cũng không biết, nhưng ta có khả năng xác định một chút, nếu Cổ Thần Tàng có tu thần điển tịch, cũng chỉ ba người có thể xong, chúng ta nhiều nhất chỉ có thể xong được một ít thần khí." Thần sắc của hắn có chút buồn bã, một hồi lâu mới nói: " Nhưng thật ra còn có hai người lợi hại...bỏ đi, không nói chuyện này."

Lý Cường suy tư, ba người có khả năng được điển tịch, hắn là Thanh Đế, Thiên Cô, và Bác Tụ Thượng Nhân, còn hai người lợi hại là ai, hắn đoán không ra. Nếu Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân liên thủ, trên đời này sợ rằng không có ai có thể chống lại nổi, ba người bọn họ đích xác có thể lũng đoạn tu thần điển tịch.

Thiên Chân nói: " Nếu ngươi có khả năng bắt được kiện thần khí nọ, hai người chúng ta cùng đi Huyền Thần Điện, thế nào?"

Lý Cường cười nói: " Huyền Thần Điện ta sẽ không đi, được rồi, nếu có thể xong kiện thần khí nọ, ta sẽ tặng cho ngươi."

Thiên Chân gãi tai hồi lâu, thương cảm ba ba nói: " Ai, ngươi không rõ, kiện thần khí nọ ngoại trừ người mở nó ra, ai cũng không thu được, ngươi đưa cho ta có tác dụng gì? Phải ngươi tự mình đi xem Huyền Thần Điện, ta chỉ cần ngươi hứa hẹn là được, về phần lúc nào đi, vẫn còn sớm."

Lý Cường nghi hoặc nói: " Sao ngươi biết nhiều như vậy?"

Thiên Chân nói: " Ta bị cấm chế trong Bối Dã Đan Đỉnh thì từng tổn hao rất nhiều thời gian để bói toán, ta không có đại thần thông như Nguyên Cổ Thượng Nhân, nhưng với chuyện mình quan tâm vẫn còn có khả năng tính ra một chút, mặc dù có thể không chuẩn xác, nhưng hướng đi sẽ không sai, ngươi cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi." Thần sắc hắn dĩ thường nghiêm túc, không có một tia mùi vị đùa giỡn.

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, nếu ta còn khả năng còn sống trở về cố hương, chờ ta an bài xong mọi chuyện, ta sẽ theo ngươi đi Huyền Thần Điện." Hắn rất dứt khoát đáp ứng ngay. Nhưng thật ra, hắn không có tin tưởng việc mình còn sống rời đi Hâm Ba Giác, bây giờ đáp ứng Thiên Chân chỉ là để cho hắn an tâm mà thôi.

Thiên Chân hưng phấn từ trên mặt đất nhảy lên, luôn miệng nói: " Tốt! Tốt! Tốt! Tiểu huynh đệ thật sự là sáng khoái, yên tâm đi, ta nhất định dùng cái mạng già bảo vệ ngươi, ngươi chính là cứu tinh của ta a."

Lý Cường không khỏi rung mình một cái, nhỏ giọng nói: " Ổn chết ta rồi, đợi ta còn sống rồi đi Hâm Ba Giác, ngươi vui vẻ cũng không muộn đâu."

Lý Cường suy nghĩ một chút nói: " Ta cũng van ngươi một việc, bất luận lần này đi vào Cổ Thần Tàng có kết quả gì, có chuyện này ngươi phải giúp ta."

Thiên Chân ngạc nhiên nói: " Chuyện gì?"

Lý Cường chăm chú nói: " Nếu ta xảy ra vấn đề, đại ca và sư tôn của ta chuyển thế...ngươi phải cam đoan để cho Cô Tinh dùng Nghịch Thiên Bảo Kính giúp hai người bọn họ chuyển thế, hơn nữa sau khi chuyển thế ngươi phải đi bảo vệ bọn họ."

Thiên Chân liền đáp ứng ngay: " Tiểu huynh đệ, ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ làm. Còn có, bí mật kia ngàn vạn lần không nên nói ra ngoài, bởi vì không ai ý thức được...ai, vốn muốn nói cho tổ sư, nhưng lão nhân gia căn bản là không cho ta cơ hội để nói, hừ, xem ta thành công rồi thì ông ấy nói như thế nào!"

Trong lòng Lý Cường không cho là đúng, nhưng hắn không muốn làm cho Thiên Chân thất vọng, gật đầu nói: " Được, vậy xem vận khí, ta sẽ không nói lung tung đâu." Hắn vắn eo một cái, nói: " Đi, ra ngoài xem, bọn họ người kia tại sao bỏ chạy mất."

Được Lý Cường hứa hẹn, trên mặt Thiên Chân lộ ra thần sắc cực kỳ hưng phấn, hắn phát phát tay ý bảo Lý Cường đi ra ngoài trước, còn tự mình vòng quanh Thanh Lương Điện, lao thao nói thầm không ngừng, tựa hồ còn chưa tỉnh táo lại.

Đi ra Thanh Lương Điện, Lý Cường dọc theo con đường lát ngọc nhỏ li ti đi tới trước không mục đích, Thiên Chân còn ở lại Thanh Lương Điện, không có đi theo ra. Thực vật xanh biếc từng tầng lớn chung quanh làm lòng người sáng khoái, một ít cây cối cao lớn dưới gốc có rất nhiều loại thực vật ký sinh, có các loại hoa đủ màu sắc. Một trận thơm hương tỏa đến, Lý Cường hít sâu một hơi, cảm thấy hương hoa nơi này rất giống mùi thơm ngát của hoa lài, một loại tình cảm hoài nhớ quê hương mãnh liệt thoáng chốc tràn ngập trái tim.

Lý Cường nhớ không rõ bản thân mình bao lâu không có được sự an bình như thế, từ khi được Phó Sơn đưa khỏi địa cầu, hắn vẫn luôn bồn ba không ngủ, có rất ít thời gian tĩnh lặng, lúc này sự thanh tĩnh làm cho hắn cảm thấy rất an dật. Rất nhanh, Lý Cường đã chuyển tới một con đường nhỏ, dọc theo đường đi thẳng tới.

Thế giới trong Phong Thần Bài rất thần kỳ, nơi này phi thường sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, bầu trời thật tinh khiết, nguyên chất úy màu lam, còn có những quái diệu thuần màu trắng bay lượn tại không trung, phát ra tiếng kêu to thanh thúy, những cây cỏ thụ cao lớn trắng kiện không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm tháng, đã mọc cách mặt đất đạt tới hơn trăm thước. Hình dáng cỏ thụ cũng rất kỳ lạ, cành cây và lá cây cơ hồ không thể phân biệt, dày đặc quần cùng một chỗ. Trên mặt đất còn có những cây cỏ nhỏ màu tím nhạt, theo gió nhẹ nhàng khe khẽ chấp chờn.

Cuối đường nhỏ là một cái hồ bạc không lớn, nước hồ màu bích lam óng ánh núi xanh không xa, trong hồ sinh trưởng rất nhiều cây cỏ thụ lùn màu thúy sắc, đường nhỏ bên hồ sinh trưởng từng bụi rậm đầy hoa đại, màu phấn hồng, tuyết trắng, nga hoàng(vàng), và thanh màu tím cùng với xá tử yên hồng(khói hồng sương tím), ánh sấn hồ nước màu bích lam, có vẻ mỹ diệu tuyệt luân.

Lý Cường đi tới bên hồ, ngồi xổm xuống, đưa tay vớt bọt nước, nhìn nước hồ trong suốt chảy qua kẽ tay, trong lòng đột nhiên dưng khởi một tia sáng tỏ. Hắn chậm rãi khoanh chân ngồi xuống bên hồ, lặng yên nhập định.

Thời gian bay nhanh trôi qua, Lý Cường từ trong nhập định tỉnh táo lại, hắn xem xét tu vi của mình một chút, ngẫm thử ra một hơi, tu vi vẫn đang dừng lại ở cảnh giới Thất Tinh Thiên, không có tiếp tục tăng vọt. Đối với tu luyện bình thường, bây giờ hắn đã rất ít tiến cảnh, cơ bản chỉ thuận theo tự nhiên.

Lý Cường đứng dậy, phát hiện Nhung Thần Nha khoanh chân ngồi cách đó không xa, hộ pháp cho mình, liền đi qua đa tạ: " Cảm ơn Nhung huynh hộ pháp."

Nhung Thần Nha cười nói: "A a, thật ra ở trong Phong Thần Bài tu luyện, không có ai quấy rầy, ta là sợ có quái thú hoạn dưỡng nào đó kinh nhiễu người, cho nên mới thủ hộ ở chỗ này."

Lý Cường ngại ngần gãi đầu, hẳn biết mình quá sơ ý, lúc tiềm tu phải làm tốt phòng hộ, đây là thường thức của người tu hành, nhưng mình lại thường xuyên lãng quên.

Lý Cường cười nói: "Cảnh sắc nơi này thật sự là tốt quá, bất tri bất giác đã nhập định rồi...được rồi, sư tôn và đại ca ta ở nơi nào?"

Nhung Thần Nha vừa muốn nói chuyện, Bộ Nữ bay xuống tới, nói: "Bọn họ đang chờ ở Dịch Thai, mời Lý huynh đi qua."

Nhung Thần Nha kinh ngạc nói: "Thời gian tới rồi sao?"

Bộ Nữ gật đầu nói: "Tới rồi, bọn họ đã đợi một hồi, Thượng Nhân muốn mọi người chờ Lý huynh, nói hẳn còn chưa tỉnh táo lại lúc nhập định, thì không cho đến gọi."

Lý Cường vội vàng nói: "Được, chúng ta đi." Dịch Thai hẳn đã đi qua, phát tay một cái thì một đạo kim quang bao bọc Bộ Nữ và Nhung Thần Nha thuần đi đi.

Trên Dịch Thai có Thiên Thú, Thiên Chân, Vụ Tinh, Kiền Thiện Dong, Hiên Long, Xích Minh còn có Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, chỉ không nhìn thấy Đại Nam Phong Ngự tới. Lý Cường rơi vào bên người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, cười nói: "Sư tôn, Mạc đại ca, sao hai người tới đây, a a."

Kỳ Quân Sát nghiêm mặt nói: "Đồ nhi ngoan, đừng ương ngạnh, tình huống không đúng lập tức bỏ chạy, hiểu chưa?" Hẳn thật sự lo lắng cho Lý Cường.

Mạc Hoài Viễn cũng nói: "Huynh đệ, nhớ kỹ, hai người chúng ta chờ người trở về, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chúng ta đều cũng sẽ chờ người đó."

Lý Cường hiểu được, người nơi này chính thức quan tâm tới mình cũng chỉ có sư tôn và đại ca, những người khác đều là có mục đích, cũng may đã phó thác cho Thiên Chân chiếu ứng sư tôn và đại ca, tự mình mới có thể phóng tâm mà đi Cổ Thần Tàng. Hẳn cười nói: "Yên tâm đi, sư tôn, đại ca, ta nhất định sẽ quay trở về." Nhưng thật ra hẳn cũng không có gì tin tưởng, từ khi Bác Tụ Thượng Nhân nói cho hẳn trạng huống tu hành hiện giờ, hẳn đã phóng thích sự sinh tử, bây giờ hy vọng duy nhất của hẳn chính là nhìn xem Cổ Thần Tàng có biện pháp giải quyết hay không.

Thiên Thú nói: "Lần này đi Cổ Thần Tàng, người của chúng ta chia làm ba bộ phận, Thiên Chân và Lý Cường hai người phía trước, Hàn Nữ, Kiền Thiện Dong và Hiên Long ở giữa, ta và Xích Minh cản phía sau..."

Xích Minh vừa nghe liền nóng nảy, hét lên: "Cản phía sau? Ta mặc kệ, ta muốn đi chung với đại ca!"

Thiên Thú nhướng mày, vừa muốn nói gì, Lý Cường giành nói trước: "Xích Minh và ta cùng đi, a a, hai ta phối hợp tương đối ăn ý." Nói xong, hung hăng trừng Xích Minh một cái. Thiên Thú nghe Lý Cường nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi, cứ như vậy an bài, ta cản phía sau, còn có ý kiến gì không?"

Xích Minh mặc dù cuồng vọng, nhưng trong lòng hẳn hiểu rất rõ, nếu mình gặp phải nguy hiểm, thì ngoại trừ một mình Lý Cường, những người khác sẽ không chịu đưa tay ra giúp mình, cho nên hẳn vô luận như thế nào cũng muốn ở chung một chỗ với Lý Cường, như vậy hẳn mới cảm thấy yên tâm.

Thiên Thú nhìn thấy mọi người không còn ý kiến gì, gật đầu nói: "Được, vậy an bài như vậy đi, mặt khác nhắc nhở mọi người một tiếng, Cổ Thần Tàng ngoại trừ Cổ Thần cấm chế đáng sợ, lần này mở ra, chỉ cần xong tin tức thì những Cổ tiên nhân cũng sẽ chạy tới, gặp Cổ tiên nhân xa lạ...mọi người tốt nhất nên đề phòng một chút, trong Cổ Thần Tàng bị người đánh lén, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nếu không cẩn thận bị hãm trong Cổ Thần cấm chế, còn muốn cứu trợ thì cũng rất khó khăn."

Xích Minh hỏi: "Nếu bọn họ chủ động công kích thì làm sao bây giờ?"

Thiên Thú nói: "Sẽ không đâu, trong phạm vi Cổ Thần Tàng, không ai dám gây loạn, cấm chế trong đó nhiều lắm, hơi chút không cẩn thận sẽ bị hãm đi vào, tất cả những người vào Cổ Thần Tàng mục tiêu đều

là Cổ Thần Tàng, mà không phải đi tranh đấu.”

Thiên Chân cười a a nói: ” Đừng lo lắng, những người này trên cơ bản đều độc lai độc vãng, nếu bọn hắn gây chuyện, hắc hắc, chúng ta nhiều cao thủ như vậy, sợ hắn cái gì? Nói không được, phải nghiêm mật quần ẩu thôi, ha ha.” Không ai để ý tới lời Thiên Chân nói, hắn có vẻ hưng phấn thần kỳ, Thiên Thú mấy người đều cũng nghĩ không ra lý do tại sao, hắn giống như thay đổi thành người khác, nói chuyện xúc động giống như một ngoan đồng, thật không rõ hắn rốt cuộc có phải là thần kinh có vấn đề hay không.

Vụ Tinh lạnh lùng nói: ” Hai người các ngươi theo sát một chút, hết thấy đều có ta làm chủ, đi Cổ Thần Tàng...thực lực các ngươi quá miễn cưỡng.” Nàng không chút khách khí nhắc nhở Kiền Thiện Dung và Hiên Long.

Mặt nạ trên mặt Kiền Thiện Dung đều đã đỏ lên, hắn cảm thấy thật sự khó chịu, trong lòng thầm mắng Vụ Tinh Hàn Nữ: ” Xú nữ nhân này quả thật không xem ai vào mắt.” Nhưng hắn cũng là người có thể nhẫn nại, khẽ cắn môi cố nén hỏa khí muốn bộc phát.

Hiên Long giống như không nghe thấy cái gì, mặt không chút thay đổi đứng ở một bên.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên thấy không đúng, lần này người đi Cổ Thần Tàng, mỗi người đều có mục đích không giống nhau, giống như là nắm cát rời, thực lực giảm rất nhiều. Hắn do dự một chút, nhin không được nói: ” Chờ một chút hãy đi.” Mọi người không giải thích được, khó hiểu nhìn về phía hắn.

Xích Minh hỏi: ” Đại ca, làm gì?”

Sắc mặt Lý Cường rất nghiêm túc, hắn trầm giọng nói: ” Nếu chúng ta cùng đi Cổ Thần Tàng, bất kể mục đích của mọi người là cái gì, muốn xong cái gì, có một điều rất rõ ràng, trên đường chúng ta phải trợ giúp cho nhau. Ta không có đi qua Cổ Thần Tàng, cũng không biết trên đường sẽ gặp phải cái gì, đám người chúng ta giống như nắm cát rời, ta xem hay là dừng đi tốt hơn...các ngươi đều là tiền bối cao nhân, kinh nghiệm so với ta phong phú, tu vi còn thâm sâu hơn ta, điểm ấy đạo lý mọi người hẳn là hiểu được.” Hắn không ngờ cũng không khách khí giáo huấn đám cao thủ tuyệt thế này.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nghe, Xích Minh ngây sợ một chút, đột nhiên vỗ tay cười to nói: ” Đúng! Đúng! Ta tán thành cách nói của đại ca.”

Vụ Tinh Hàn Nữ, Thiên Chân và Thiên Thú cũng ở trên đài, bọn họ lần đầu tiên chứng kiến Lý Cường dùng khẩu khí nghiêm lệ như vậy để nói chuyện. Vụ Tinh chỉ hừ một tiếng, bất quá nàng rất thông minh, không nói gì. Thiên Chân là có việc cầu Lý Cường, cho nên lập tức phụ họa nói: ” Đúng vậy, mọi người đoàn kết nhất trí mới tốt, ta tán thành lời tiểu huynh đệ nói.”

Kiền Thiện Dung và Hiên Long biết Lý Cường đang nói giúp mình, cũng đều gật đầu đồng ý.

Thiên Thú họa theo: ” Ân, chỉ cần có thể đi vào Cổ Thần Tàng thì không có chuyện gì nữa, được rồi, chúng ta đi.” Hắn đầu tiên bay lên, chậm rãi hướng phương Tây bay đi. Mọi người từng người nối tiếp bay lên, theo sát đi tới.

Lý Cường xoay người hướng Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn nói lời từ biệt, lại dặn dò Nhung Thần Nha chiếu cố cho bọn họ, lúc này mới phi lên đuổi theo mọi người.

Rời khỏi Phong Thần Bài phải do chủ nhân nắm trong tay, Thiên Thú mang theo mọi người ở trong không trung bay được một khoảng cách, chỉ huy mọi người xếp thành hình, hắn ở sau cùng khép động linh huyền, một tiếng sét đánh vang lên, cảnh vật chung quanh đột nhiên vặn vẹo lên.

Thiên Thú quát khẽ: ” Không nên lộn xộn muốn chống cự, để Phong Thần Bài đưa chúng ta ra ngoài.” Hắn vừa dứt lời, bốn phía bùng khởi một cỗ cự lực vô hình, hơn nữa rất nhanh xoay tròn lên, trong phút chốc, một tiếng sét đánh liên tiếp vang lên, từng đạo sét đánh màu vàng từ bên người mọi người bay qua, áp lực thật lớn làm mọi người ngấm kinh hãi. Chỉ chớp lát sau, thấy trước mắt sáng ngời, ngay sau đó tối sầm lại, mọi người đã đi tới một địa phương xa lạ.

Đây là một giải đất thái không cuồng bạo hỗn loạn, vẫn thạch bay múa giống như mưa to dày đặc về phía bốn phương tám hướng loạn xạ. Thiên Chân tựa hồ rất có kinh nghiệm, hắn vừa ra Phong Thần Bài liền phát tay bắn ra quang cầu màu vàng liên tiếp như chuỗi xuyên, đem mọi người bao lại trong đó, cơ hồ đồng

thời, những vắn thạch bay múa cũng đánh lên, kim mang chói mắt đem chung quanh chiếu sáng, đám vắn thạch lập tức bị hộ thân pháp bảo của Thiên Chân làm nổ thành mảnh vỡ.

Vụ Tinh Hàn Nữ lại có thủ đoạn khác, trên người nàng bay ra băng tinh lam sâm sâm, đem vắn thạch chung quanh ngưng trệ lại. Kiền Thiện Dong và Hiên Long lại ăn chút khổ, hai người bị bao phủ trong phạm vi hộ thân của Vụ Tinh, cố cự hàn làm cho hai người bọn họ phải run lên. Trong lòng Kiền Thiện Dong thầm mắng, hắn có chút vận eo, quang hoa của Thiên Thần Chi Nộ đưa hắn và Hiên Long bảo vệ, lúc này mới kháng trụ được cực hàn chi khí của Vụ Tinh.

Thiên Thú vắn thần nhiên đứng ở giữa vắn thạch bay loạn, những vắn thạch này bay vút tới rồi rất tự nhiên bay lướt qua bên người hắn, căn bản không cách nào đến gần thân thể hắn. Hắn không vội vàng nói: "Thiên Chân, người ở phía trước mở đường, mặt sau do ta chiếu ứng."

Thiên Chân nói: "Được rồi, ta mở đường...mở đường? Kỳ quái, những chuyện phải cố hết sức như thế nào luôn là ta làm...ta thật là..."

Lý Cường nhện không được nói: "Nhanh lên đi, nơi này quá rối loạn."

Thiên Chân trừng Lý Cường liếc mắt, tựa hồ đối với việc hắn cắt đứt lời mình rất bất mãn, hắn quát to: "Chúng ta đi!"

Thiên Chân khắp động linh huyền, tay đánh ra, chỉ thấy một đạo ngân mang bay ra, tiếp theo một chuỗi ánh sáng chói mắt khởi lên, từ gần đến xa nổ mạnh trong đám vắn thạch khai xuất ra một thông đạo rộng rãi. Hắn bay lên trước, đồng thời quát: "Đi mau!"

Lý Cường và Xích Minh một trái một phải theo sát bay lên.

Vụ Tinh Hàn Nữ vung tay lên cũng đi theo tới, Kiền Thiện Dong và Hiên Long cũng trái phải theo sau. Thiên Thú không vội vàng đi theo phía sau, bộ dáng không chút quan tâm, có thể nhìn ra được hắn đối với hoàn cảnh nơi này phi thường quen thuộc.

Rất nhanh, mọi người đã xuyên qua đám vắn thạch.

Lý Cường phát giác tình hình phía trước khác thường, hắn lặng lẽ truyền âm: "Tiểu Minh, chuẩn bị Yếp Khải Long Trượng của đệ, phía trước hình như là Tẩn Phí Lưu."

Xích Minh lại càng hoảng sợ, sự lợi hại của Tẩn Phí Lưu hắn rất rõ ràng. Tay trái hắn đưa ra, Yếp Khải Long Trượng hiển lộ ra, đồng thời, chiến y trên người hắn cũng phát ra ngân mang nhàn nhạt.

Thiên Chân nói: "Chúng ta chuẩn bị xuyên qua đạo Tẩn Phí Lưu này, hai người các người đi theo sát ta, ngàn vạn lần đừng để diệu đi vào, nếu không sẽ rất phiền toái." Hắn khắp động linh huyền. Lý Cường nhìn thủ thế biến ảo bay nhanh của hắn, đột nhiên tỉnh ngộ, đây là cấm chế thủ pháp uy lực vô cùng lớn, không nghĩ tới có thể dùng thủ pháp loại này thông qua Tẩn Phí Lưu. Cũng quả nhiên, Thiên Chân phát ra linh huyền, Tẩn Phí Lưu chạy chồm liền hiển lộ ra, kích lưu ngân màu trắng làm cho người ta cảm thấy lạnh sâm sâm.

Theo cấm chế của Thiên Chân phát huy tác dụng, Tẩn Phí Lưu giống như bị một khối cự thạch vô hình đập trúng, rồi đột nhiên phun xuất ra sóng lớn trăm trượng. Thiên Chân tay vung lên thật nhanh, quát to: "Chuyển!" Linh huyền cuối cùng thả ra, sóng lớn màu bạc đột nhiên tản ra, trong Tẩn Phí Lưu xuất hiện một suối chảy rất nhỏ. Xích Minh nghi hoặc nói: "Đây đang làm gì?"

Suối chảy nhỏ kia càng lúc càng lớn, qua không được mấy phút, Thiên Chân dương tay đánh ra một đoàn kim quang, lại quát to: "Thương cảm...thương cảm ta đi, khai!"

Lý Cường thiếu chút nữa cười phun ra, người này đã tới lúc này mà còn không quên câu nói đầu môi của hắn.

Theo tiếng quát của Thiên Chân, một dòng suối chảy thật lớn xuất hiện trước mắt. Thiên Chân quay đầu nhìn lại, Vụ Tinh Hàn Nữ mang theo Kiền Thiện Dong và Hiên Long đã chạy tới, Thiên Thú không một tiếng động đứng ở cách đó không xa. Hắn hài lòng nói: "Đều cũng đuổi kịp, qua Tẩn Phí Lưu sẽ dễ đi hơn."

Suối chảy càng ngày càng sâu, dần dần hình thành một vùng trống rỗng thật lớn, Thiên Chân giảnh bay vào trước, Lý Cường và Xích Minh đi theo sát, những người khác cũng khấn theo sau. Đối với Cổ tiên nhân mà nói, Tẩn Phí Lưu chỉ là một phiến toái, cũng không phải nguy hiểm trí mạng.

Lý Cường nhìn đại động suối chảy bị cấm chế đi ra, trong lòng đối với thủ đoạn của Cổ tiên nhân phi thường bội phục, hẳn biết mình bây giờ cũng có thể sử dụng cấm chế loại này, nhưng lại không cách nào làm được tinh xác như thế.

Bên ngoài Tẩn Phí Lưu đang cấp cự sôi trào rít gào " ông ông" thanh âm chấn động làm cho kẻ khác kinh hãi rét lạnh. Đoàn người nhanh như lưu tinh bay về phía trước, Tẩn Phí Lưu phía sau theo cấm chế biến mất âm âm bé hợp, hơn nữa theo sát trống rỗng suối chảy truy dừng lại gần.

Thiên Thú cản phía sau không nhanh không chậm đi theo sát, Tẩn Phí Lưu dừng tiến phía sau cách hẳn tới trăm thước. Lý Cường quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh hãi than thở: " Oa nha, Thiên Thú Thượng Nhân quá lợi hại!"

Thiên Chân tiếp lời nói: " Hiếm thấy lắm sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ, hừ!"

Một đường cuồng phi, rốt cuộc nhìn thấy miệng ra xa xa. Thiên Chân quát: " Thiên Thú, người phải ngăn chặn Tẩn Phí Lưu phún dừng!"

Thiên Thú lạnh nhạt nói: " Đừng nói nhảm, hết thủy có ta."

Thiên Chân bị hấn làm á khẩu cười dất dất hai tiếng, tức khí nói: " Các người nhìn thấy chưa, ai, lão nhân ta luôn bị bọn họ khi dễ...ta thật thương cảm a..."

Xích Minh vì không muốn nghe lời lao tao của hắn, hét lớn: " Đi ra rồi!" Theo tiếng hô của hắn, đoàn người lao ra, lực lượng cấm chế của Tẩn Phí Lưu lập tức tiêu tán.

Thiên Thú hừ lạnh một tiếng, phất tay về phía sau bỏ ra một đạo kim quang, đem Tẩn Phí Lưu phún lên phía sau ngạnh sanh áp tán. Cả Tẩn Phí Lưu đều cũng sôi trào lên, rít gào chạy chồm hình thành một cỗ hấp lực thật lớn, thân hình mọi người có chút khựng lại, tốc độ phi hành hướng ra phía ngoài nhất thời chậm lại. Thiên Chân cả người tản ra quang mang chói mắt, quát lớn: " Nhanh lên một chút!" Đồng thời đưa tay nắm lấy Lý Cường và Xích Minh, giống như hỏa tiễn hướng ra phía ngoài bắn ra.

Chỉ chốc lát sau, mọi người rốt cuộc thoát ly hấp lực của Tẩn Phí Lưu, phiêu huyền đứng ở không trung. Thiên Chân cười nói: " Thật ra Tẩn Phí Lưu không khó thông qua, nhưng cỗ hấp lực cuối cùng nọ rất chán ghét, nếu như bị hấp trụ thân hình, thì rất hao phí công lực..." Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy một đạo ánh sáng hiện lên, mọi người lập tức hướng bên trái nhìn lại.

Có người đang ở đó tranh đấu. Xích Minh hưng phấn nói: " Uy, hình như có người đánh nhau!"

Sắc mặt Thiên Chân và Thiên Thú đều cũng thay đổi, có thể ở chỗ này tranh đấu thì tuyệt đối là cao thủ.

Thiên Thú hí mắt nhìn một hồi, nói: " Kỳ quái, bọn họ sao lại tranh đấu ở chỗ này?"

Thiên Chân nói: " Đừng để ý đến bọn hắn, chúng ta đi lướt qua."

Lý Cường nói: " Không qua được, bọn họ dừng lại rồi, hình như đang nhìn chúng ta."

Xích Minh giương nanh múa vuốt nói: " Sợ cái gì, nơi này chúng ta có nhiều cao thủ như vậy, nếu bọn họ thông minh thì không dám tới chọc chúng ta đâu, ha ha."

Thiên Thú than thở: " Hai vị này sợ rằng chúng ta không có khả năng đối phó, Hàn Nữ, Thiên Chân, nhận ra là ai không?"

259. Chương 259

Kiên Thiện Dong lại lộ ra sắc mặt vui mừng, hẳn vội vã hướng hai người nọ bay đi.

Lý Cường cũng đã nhìn thấy hai người đang tranh đấu, bất quá hắn không nhận ra ai là Nguyên Cổ Thượng Nhân, hẳn đoán rằng là một người trong đó là do Thiên Cô hóa thân, liền bảo Xích Minh cùng nhau bay

qua. Thiên Thú, Vụ Tinh và Hiên Long cũng bay theo. Thiên Chân sững sốt một hồi, bèn can rằng đi theo tới, hẳn biết không cách nào khác tránh né, Nguyên Cổ Thượng Nhân nếu không muốn tha cho hẳn, hẳn có trốn nơi nào cũng vô dụng.

Trong lòng Lý Cường phi thường tò mò, người dám cùng Thiên Cô tranh đấu nhất định là người không tưởng nổi, trong mắt hẳn, Thiên Cô, Thanh Đế, Bác Tụ Thượng Nhân mới phải là đối thủ tương đương. Hẳn vừa bay vừa hỏi: "Kiền đại ca, người tranh đấu với Nguyên Cổ Thượng Nhân là ai?"

Kiên Thiện Dong lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, đồng lứa như bọn họ rất ít đi ra, nghe đồn cũng ít, chúng ta đều cũng không biết."

Thiên Thú chen lời nói: "Đó là một người tự xưng là thần, gọi là Thiên Na Thần."

Xích Minh không tin: "Giới này thật sự có thần?"

Vụ Tinh Hàn Nữ cười lạnh nói: "Tự xưng là thần, người nói hẳn là thần hay sao?"

Lý Cường than thở: "Cho dù không phải thần, có thể cùng Nguyên Cổ Thượng Nhân tranh đấu, thực lực sợ rằng cũng đã đến gần thần rồi." Chỉ nói mấy câu, bọn họ đã đi tới gần nơi song phương tranh đấu. Giờ phút này, hai người đã dừng tay, đang lẳng lặng chờ đợi mọi người đến gần.

Còn cách một khoảng cách, thân hình Kiền Thiện Dong còn đang tiếp tục phi hành về phía trước, hẳn ở ngay không trung hành lễ, lớn tiếng nói: "La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong bái kiến Nguyên Cổ Thượng Nhân."

Lý Cường, Hiên Long và Xích Minh hành lễ theo, tiếp theo Thiên Thú, Vụ Tinh và Thiên Chân cũng báo danh hành lễ, trong chớp mắt tất cả mọi người đứng cách Nguyên Cổ Thượng Nhân không xa. Lý Cường đến thế mới biết thiếu niên tuấn tú kia chính là Thiên Cô, chỉ thấy nàng cười dài nhìn mọi người, nhất là khi nhìn thấy Lý Cường, có vẻ thật cao hứng. Nàng gật đầu cười nói: "Các người đi qua thôi, đừng ở chỗ này trì hoãn thời gian, Thiên Na Thần muốn tranh đấu với ta, ta không thể làm gì khác hơn là bồi hẳn chơi một hồi."

Thiên Na Thần xấu xí vô cùng, vóc người giống như một người lùn, vừa mập vừa tròn, trên người mặc một bộ thần giáp màu bạc. Đầu hẳn phi thường cổ quái, liếc mắt nhìn thì đầu như đẹp xuống, phẳng phất như bị người dùng chùy đập qua một lần, có rất nhiều cục u màu xanh, có một đôi Kim Ngư Nhân (mắt cá vàng, cá chép), đó là đặc thù rõ ràng nhất của Ba Nạp Nhân trên người hẳn.

Hai buồng không hai tay, ánh mắt quét tới quét lui trên người mọi người, quái thanh quái khí nói: "Nguyên lai như thế, Nguyên Cổ...nguyên lai là vì người bảo vệ những người này? Ha ha, máu chốt mở ra Cổ Thần Tàng không ngờ lại chính là đám người này! Hừ, người có tính được...ta cũng có thể tính được, đừng quên, ta là thần! Ha ha." Hẳn không chút kiêng kỵ điên cuồng cười rộ lên, theo tiếng cười khoa trương, từ trên người hẳn bắn ra vô số quang mang màu bạc chói mắt phi tán trong không trung.

Nguyên Cổ Thượng Nhân cười nhạt nói: "Na Thần, ta khuyên người tốt hơn không nghĩ tới cứu binh đi, bằng vào mấy người các người nhìn không ra đâu là không dùng được gì, ở chỗ này không có được tiện nghi gì đâu." Nàng quay đầu nhìn mọi người nói: "Các người không cần nhìn nữa, hẳn đỡ không được các người đâu."

Thiên Chân can bản không muốn gặp Nguyên Cổ Thượng Nhân, hẳn nhân cơ hội kêu lên: "Chúng ta đi!"

Thiên Na Thần quát to: "Không có ta cho phép ai dám đi! Đều đứng đó cho ta!" Hai tay hẳn giật lên, Lý Cường hít mắt nhìn thấy thật rõ ràng, ngay trong nháy mắt, hai tay Thiên Na Thần cũng bay nhanh khấp động hơn mười thủ huyền, chỉ thấy hẳn phát tay lên, một vòng ngân quang nhộn nhạo quyleft ra.

Sắc mặt Nguyên Cổ Thượng Nhân biến đổi, nói: "Na Thần, ta vẫn hạ thủ lưu tình, người đừng không biết tốt xấu!"

Không gian chung quanh một trận vụn vẹo, Thiên Thú nói: "Chung quanh bị cấm chế rồi."

Thiên Na Thần cười to nói: "Nguyên Cổ, mỗi lần Cổ Thần Tàng mở ra đều bị mấy người các người phách chiếm, ha ha, lúc này đây Ba Nạp Nhân chúng ta tuyệt đối không đáp ứng! Hừ, Cách Lỗ Hách và Bột Bối

Tư sợ các người, ta không sợ! Đây là di sản của Ba Nạp Nhân chúng ta, có bản lĩnh người giam cầm hết chúng ta đi.”

Nguyên Cổ Thượng Nhân cười lạnh nói: ” Na Thần, đừng tưởng rằng người có khả năng ngăn trở ai đó, cho dù ta không ra tay...người có khả năng ngăn trở Thiên Thú, Thiên Chân huynh đệ? Người có thể ngăn trở Hàn Nữ? Đừng có nằm mộng, ai người cũng đỡ không được! Thiên Thú, người mang theo người đi qua!”

Thiên Na Thần nhất thời tức giận kêu lên như sấm, hấn nổi giận mắg: ” Hồn đản, người thử xem!” Thân hấn dâng lên một đoàn ngân mang, cấp tốc chàng hướng Nguyên Cổ Thượng Nhân. Nguyên Cổ Thượng Nhân ngay cả động cũng không có động, nhàn nhạt nói: ” Chút tài mọn! Phá!” Theo tiếng quát của nàng, đoàn ngân mang nọ phảng phất như tuyết cầu đánh vào tấm sắt, hóa thành tinh mang đầy trời tiêu tán trước người Nguyên Cổ Thượng Nhân, căn bản không có chạm được tới hấn.

Thiên Thú không dám ở lâu, bảo mọi người: ” Chúng ta đi!”

Thiên Chân quát: ” Được! Lý Cường, Xích Minh, đi theo ta!” Hấn giành bay đi trước, hai tay bay nhanh khắp động linh huyền, theo linh huyền hoàn thành, hai tay hấn nhấp nhoáng quang hoa chói mắt.

Rất nhanh, tất cả mọi người cảm giác được thân hình bị ngưng trệ, giống như bị tiến vào trong lưu sa. Thiên Chân hai tay hợp lại, giống như bái phật, từ trên xuống dưới vung lên, quang hoa chói mắt phun ra. Lý Cường và Xích Minh cũng ra tay, Cửu Diễn Lưu của Lý Cường hóa làm một mặt kim quang, quét ngang cấm chế bên trái, Yếp Khải Long Trọng của Xích Minh huyền hóa ra một Yếp Khải Long Trảo, bay qua cấm chế bên phải. Ba người vô cùng ăn ý công ra ba phương hướng.

Thực lực ba người hợp cùng một chỗ thật sự có chút làm cho kẻ khác kinh khủng. Thiên Chân là Cổ tiên nhân, lại trải qua việc tiềm tu trong Bối Dã Đan Đỉnh, công lực của hấn so với Thiên Thú còn muốn cao hơn một ít, Lý Cường vừa bước vào cảnh giới Thất Tinh Thiên, công lực so với Thiên Quân cũng không khác gì lắm, Xích Minh cũng có cảnh giới Lục U Thiên, hơn nữa Lý Cường và Xích Minh đều sử dụng thần khí. Ba cổ lực lượng này hợp cùng một chỗ, cho dù là Nguyên Cổ Thượng Nhân cũng phải tránh né, huống chi chỉ một đạo cấm chế.

Cấm chế do Thiên Na Thần bày ra theo lực đánh sâu kịch liệt chấn chiến, không tới vài phút, cấm chế trở cách mọi người đã bị đảo qua biến mất. Trong lòng Lý Cường rất là giật mình, Thiên Na Thần tiện tay bày ra cấm chế, phải hợp lực ba người mới có thể phá vỡ, chỉ một điểm này xem ra, thực lực của Thiên Na Thần đích thật không phải chuyện đùa.

Nguyên Cổ Thượng Nhân đã không để cho Thiên Na Thần cơ hội nữa, nàng nhẹ giọng cười nói: ” Người không có cơ hội nữa...” Vô số đạo quang hoa bảy màu trống rỗng xuất hiện ngăn trở ý đồ giam cầm lại không gian của Thiên Na Thần. Thiên Na Thần phẫn nộ kêu hống, hấn đột nhiên phát giác không đúng, quang hoa bảy màu tại thái không dần dần ngưng tụ lên, một đan đỉnh thật lớn xuất hiện tại trước mắt. Nguyên Cổ Thượng Nhân phao ra Bối Dã Đan Đỉnh.

Thiên Chân mang theo mọi người rời đi rất nhanh. Lý Cường cảm thấy có chút tiếc nuối, hấn phi thường muốn nhìn Thiên Cô làm sao đối phó Thiên Na Thần.

Thiên Chân phi hành tốc độ cực nhanh, Lý Cường và Xích Minh miễn cưỡng có thể đuổi kịp, Thiên Chân đành phải thả chậm lại tốc độ một chút, hấn không ngừng than oán thúc giục nói: ” Nhanh lên một chút! Hai người các người sao lại chậm như thế, ai, chẳng lẽ muốn ta mang theo các người bay đi hay sao? Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút!”

Tốc độ như vậy làm cho Lý Cường rất không thích ứng, hấn phải ỷ lại vào uy lực của thần khí Cửu Diễn Lưu. Xích Minh cũng rất cố hết sức, hấn liều mạng cố động Yếp Khải Long Trọng, ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Thái không nơi này rất kỳ quái, dựa vào thần nhãn, Lý Cường phát hiện có rất nhiều dấu vết Cổ Thần cấm chế, nếu không cẩn thận sẽ lâm vào trong đó, chỉ có theo sát Thiên Chân mới có thể tách ra khỏi cấm chế kinh khủng này.

Đoàn người giống như truy tinh cần nguyệt (truy sao hướng nguyệt) xẹt qua thái không, ở không trung xẹt qua ánh sáng chói mắt, bay nhanh về phía ba khóa hành tinh xích màu đỏ.

Lý Cường nhìn ba khóa hành tinh dần dần lớn, hỏi: " Cổ Thần Tàng ở một trong ba viên tinh cầu đó?"

Thiên Chân quay đầu lại nói: " Không phải, bất quá chúng ta phải xuyên qua ba khóa tinh cầu đó, đó là mặt sau một đạo bình chương của Cổ Thần Tàng, ba viên tinh cầu xích màu đỏ tên gọi Hoán Hộ Tinh, Hoán Hộ Tinh ba cũng là một vòn quanh lẫn nhau, là một cánh cửa tiến vào Cổ Thần Tàng, bởi vì Cổ Thần Tàng bị cấm chế toàn diện, cho nên phải xuyên qua Hoán Hộ Tinh mới có thể đi vào, mà xuyên qua Hoán Hộ Tinh thì phải có thời gian đặc định."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được tại sao phải ở trong Phong Thần Bài mà đợi, nếu hồ đồ xông vào nơi này, cần bản ngay cả cánh cửa cũng tìm không được, càng không cần phải nói phải đi Cổ Thần Tàng nữa. Hắn lại hỏi: " Cổ Thần Tàng quá bí ẩn, Hoán Hộ Tinh là cánh cửa duy nhất hay sao?"

Thiên Chân nói: " Không phải, đây là một cánh cửa phía sau của Cổ Thần Tàng, phía trước cũng có cánh cửa như vậy, không có thời gian đặc định mở ra, tùy thời có thể tiến vào, nhưng rất khó thông qua, không chỉ có các loại các dạng hàng hà cấm chế, còn có Hắc Thánh Vệ thủ hộ Cổ Thần Tàng, hơi chút không để ý sẽ bị hãm vào, so với nơi này khó đi hơn nhiều lắm, nhất là mang theo những người không có kinh nghiệm như các ngươi, thì cũng đừng mong đi vào."

Xích Minh không phục khí, nói: " Thực lực chúng ta cũng không kém, hừ, nếu đánh nhau, ta và đại ca hai người liên thủ, ngươi không nhất định có thể thắng."

Thiên Chân cười mắng: " Đánh cái gì? Đánh nhau sao? Xem bộ dáng ngươi đích thật là từ ma nhập thần, chỉ biết đánh nhau, ha ha, một tên ngu ngốc! Đánh nhau lợi hại có tác dụng gì, ngươi có bản lãnh có thể cởi Cổ Thần cấm chế? Ngươi có bản lãnh nhận thức các loại nguy cơ? Ngươi có bản lãnh hóa giải cạm bẫy do người khác thiết trí? Chỉ biết đánh nhau...nói cho ngươi, nếu chỉ biết đánh nhau, ngươi cái gì cũng không phải! Ngươi chỉ là một mãng hán ngu ngốc!" Hắn liên tiếp nói như chuỗi xuyên " ngươi có bản lãnh thế nào", làm Xích Minh á khẩu một hồi lâu nói không ra lời.

Lý Cường ha ha cười to: " Không sai, ta và tiểu Minh đều là đánh nhau đi ra đó." Hắn biết rõ nếu so kiến thức, ngay cả Xích Minh mình còn kém hơn. Xích Minh đã sớm có thói quen tại hắc ma giới tranh cường đấu độc, hắn rất khó thay đổi tập tính nguyên lai, cho nên tại giới này hắn cũng rất tự nhiên dùng cách tranh đấu đi giải quyết hết thảy vấn đề.

Xích Minh tức khí nói: " Lão nhân gia ngươi có cái gì ủy khuất đừng có phát ra với ta! Hừ hừ, ta đương nhiên so ra kém với Cổ tiên nhân lão gian cực hoạt như ngươi, ta chỉ là một tu thần giả nho nhỏ, cảnh giới đương nhiên không cao như ngươi rồi."

Trong lòng Lý Cường kỳ thật rất đồng ý với lời Thiên Chân nói, tới cảnh giới như Thiên Chân, sẽ có rất ít lòng tranh đấu, cảnh giới của bọn họ đều là tự chiến đấu với chính mình, đấu với tự nhiên, cùng đấu với người thì sẽ cảm thấy rất nhàm chán, trừ phi là giống như bây giờ là vì Cổ Thần Tàng mới có thể cùng người khác tranh đấu. Đi Cổ Thần Tàng không phải vì tài bảo, mà là vì muốn tìm cảnh giới tu luyện cao hơn, đây là một trong những mục tiêu khát vọng của bọn họ.

Hoán Hộ Tinh càng ngày càng gần, một loại cảm giác kỳ lạ tràn ngập trái tim Lý Cường, đó là một loại cảm giác thân thiết rất cổ quái, phẳng phất giống như kẻ lãng du đang trở về nhà. Lý Cường kinh ngạc nói: " Kỳ quái, sao ta tựa hồ rất quen thuộc nơi này, nơi này có...mùi vị như là nhà..."

Xích Minh cũng kinh ngạc nói: " Kỳ quái, ta cũng có cảm giác như vậy, ờ, đích thật là giống như đang đi về nhà."

Thiên Chân quay đầu lại nhìn Xích Minh, đột nhiên hú lên quái dị: " Ngươi...ngươi..." Bộ dáng kinh hãi kỳ quái của hắn làm Lý Cường và Xích Minh giật nảy mình, Lý Cường hỏi: " Như thế nào?"

Xích Minh cũng hỏi: " Lão...ách, lão tiên bối, cái gì?" Một câu lão đầu thiếu chút nữa hắn đã nói ra khỏi miệng, coi như tiểu tử này cơ trí, phát hiện không đúng lập tức đổi lời.

Lý Cường đột nhiên tỉnh ngộ, hắn bật thốt lên: " Tiểu Minh cũng là mấu chốt mở ra Cổ Thần Tàng?"

Thiên Chân vội vàng ngăn cản: " Trong lòng hiểu là được, không nên nói ra! A a, điều này làm chúng ta có thể giành đi trước tiến vào Cổ Thần Tàng." Trong lòng hắn một trận mừng như điên, không nghĩ tới dĩ nhiên lại có được hai người có thể mở ra Cổ Thần Tàng, nói cách khác, cơ hồ mọi người, kể cả Nguyên Cổ

Thượng Nhân đều cũng bỏ sót một người, chuyện này cũng chỉ có tự mình có khả năng nắm giữ, chỉ cần gắt gao đi theo Lý Cường và Xích Minh hai người, là có thể tiến vào Cổ Thần Tàng trước hết.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, huynh đệ hai người không ngờ lại biến thành cái chìa khóa. Hắn lặng yên truyền âm nói: " Tiểu Minh, lúc tới Cổ Thần Tàng, chúng ta nhìn cơ hội là việc, nếu chúng ta là mấu chốt mở ra Cổ Thần Tàng, hừ, chúng ta tốt nhất tự mình nắm chặt vận mệnh."

Xích Minh hưng phấn gật đầu, hẳn hoàn toàn đồng ý. Hắn cũng truyền âm nói: " Đại ca, ta đi theo người."

Trong lòng Thiên Chân vui đến không tự kìm hãm được, không có để ý hai người Lý Cường nói cái gì. Hắn hiểu được lần này trên thực tế có ba tầng Cổ Thần cấm chế mở ra Cổ Thần Tàng, Cô Tinh phá rớt một tầng, bên trong còn có hai tầng, xem ra phải do Lý Cường và Xích Minh cùng nhau tiến vào, mới có thể tiến vào tầng sâu nhất bên trong. Nói cách khác hẳn cũng có cơ hội cùng đi vào, mà người tiến vào trước hết sẽ có cơ hội nhiều nhất.

Mọi người ở đây lúc sắp tới Hoán Hộ Tinh, thì một đạo lưu quang xích màu đỏ rất nhanh đuổi theo, Lý Cường tự nhận tốc độ đã rất nhanh rồi, nhưng đạo xích màu đỏ lưu quang kia lại càng nhanh hơn. Thiên Chân lầm bầm: " Lại là tên nào chạy đến nữa?"

Một khi tới gần Cổ Thần Tàng, ngay cả Thiên Chân cũng không dám thuận di tùy tiện, không gian nơi này mặc dù lớn, nhưng không cẩn thận na di qua trong Cổ Thần cấm chế thì không tốt chút nào, có Lý Cường và Xích Minh hai người trở thành gánh nặng, hẳn cũng không cách dùng lưu quang thân pháp phi hành, chỉ có thể trở mắt nhìn đạo lưu quang xích màu đỏ bay đến phía trước.

Đột nhiên Thiên Chân mắng: " Hồn đản kia đang bố cấm chế!" Hắn quay đầu hét lớn: " Vô Thú! Hàn Nữ! Nhanh chân cản tên kia một chút!" Hắn đột nhiên hóa thành lưu quang bay tới. Ngay sau đó, Vụ Tinh Hàn Nữ hóa thành tinh quang đầy trời, Thiên Thú cũng hóa thành lưu quang, ba người giành bay vọt tới trước.

Kiên Thiện Dong và Hiên Long bay đến bên người Lý Cường và Xích Minh, bốn người bọn họ đều không có thân pháp như Cổ tiên nhân, chỉ có thể đuổi theo ở phía sau. Kiên Thiện Dong vận xuất Thiên Thần Chi Nộ, đem mọi người vây trong đó, nói: " Mọi người cẩn thận, nơi này từng bước gian hiểm, thực lực của chúng ta hơi yếu, không nên coi thường vọng động, một khi tiến vào trong vòng cấm chế của Cổ Thần Tàng, bốn người chúng ta phải trợ giúp cho nhau, ai, bằng vào thực lực đơn thân của chúng ta, là ai cũng sẽ đánh không lại cả."

Lý Cường gật đầu nói: " Kiên đại ca nói đúng, ta có một đề nghị...nếu chúng ta đơn độc tranh đấu phải thua không thể nghi ngờ, vậy bốn người chúng ta cùng ra tay, ai dám hướng chúng ta ra tay...hừ hừ, dựa vào bốn người chúng ta cùng ba kiện thần khí, vô luận là ai cũng không sợ nữa, trừ phi đối thủ có thực lực của Nguyên Cổ Thượng Nhân, còn những Cổ tiên nhân khác chúng ta hẳn là có thể đối phó." Hắn vẫn chuẩn bị dùng biện pháp quần công, phải biết rằng tiên nhân tranh đấu cơ bản đều là một đối một, không có thói quen dùng phương thức quần công, chỉ có như vậy bọn họ mới không bị lâm vào cục diện bị vây đánh.

Xích Minh đầu tiên kêu hay: " Ta tán thành! Ta phụ trách đánh lén, hắc hắc, điều này là ta thích nhất."

Kiên Thiện Dong nhìn Xích Minh, hẳn có chút do dự, nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ thông, ở chỗ này không đoàn kết nhất trí thì cũng rất có thể bị người khác giam cầm, vậy thì cái gì cũng không có được nữa. Hắn cắn răng nói: " Được, nghe lão đệ nói, dù sao La Thiên Thượng Tiên ở chỗ này cái gì cũng không tính, ta cũng bất chấp luôn, Mộc Long, người xem coi thế nào?"

Mọi người đều cho rằng Hiên Long là tiên nhân rất cổ hủ, lo lắng hẳn không chịu đồng ý, ai ngờ Hiên Long rất dứt khoát nói: " Không thành vấn đề, nghe lão đệ hết."

Lý Cường cảm thấy có điểm khó thể tin: " Lão ca, người thông suốt rồi?"

Hiên Long nói: " Không có cái gì nghĩ không ra, nếu đã uy hiếp đến an toàn của bản thân, còn cứ ôm chết mà không buông tay...người thật tướng rằng lão ca là thằng ngốc a?"

Kiên Thiện Dong nghe Hiên Long nói như vậy, không khỏi trợn mắt cứng lưỡi, điều này thật sự là ngoài ý hắn dự liệu. Lý Cường ha ha cười to, trong lòng rất bội phục Hiên Long, đây mới chính thức là đại trí nhược ngu(kẻ trí giả ngu). Xích Minh hưng phấn nói: " Ai nha, thật muốn được thấy nhanh lên một chút,

nhìn được tình cảnh bốn người chúng ta cùng ra tay, ai, không biết ai sẽ cùng chúng ta đấu...hắn có thể bị chúng ta hù chết hay không? Ha ha.”

Đang khi nói chuyện, bốn người Lý Cường đã đến gần Thiên Chân bọn họ, chỉ thấy Thiên Chân, Thiên Thú và Vụ Tinh ba người huyền giữa không trung, đối diện chừng trăm thước cũng có một người đại hán, người nọ phi thường cao lớn, Lý Cường nhìn thấy tên kia cao chừng ba thước, cả người lóe ra quang hoa xích màu đỏ, phảng phất toàn thân đều bao phủ trong ngọn lửa. Trên người hắn cũng mặc thân giáp, màu sắc đại màu đỏ tiên diễm, trong lửa cháy đằng đặng có vẻ quang hoa sáng lạn, giống như cự hỏa hùng hùng thiêu đốt.

Lý Cường nhỏ giọng hỏi: ” Hắn là ai vậy?”

Thiên Thú nói: ” Huynh đệ của Thiên Na Thần - Thiên Hỏa Huyền Sĩ, chúng ta đều gọi hắn là Hỏa Sĩ, tính tình người này rất táo bạo, bất quá có Hàn Nữ ở đây chúng ta không cần sợ hắn.”

Hỏa Sĩ có vẻ thản nhiên nhìn mọi người, cười quái dị nói: ” Tất cả đều chờ ở chỗ này, chờ lão đại ta lại đây, nga...ha ha! Thiên Thú, Hàn Nữ, Thiên Chân...còn có mấy tiểu tử kia cũng không được đi, chờ!” Thanh âm hắn cực quái, giống như đang cười the thé, phiêu hốt mà tê ách, lại chói tai bén nhọn, khó nghe đến cực điểm.

Thiên Chân làm ra một bộ dáng thương cảm, tức tức nói: ” Người thương cảm thương cảm ta đi, phóng cho ta đi qua thôi, a....lão Sĩ, người nhần tâm xem chúng ta...” Hắn còn không có nói xong, Hỏa Sĩ liền tức khí nhảy dựng lên: ” Người là lão bất tử! Người khác sợ Thiên Chân người, Thiên Hỏa Huyền Sĩ ta mới không sợ! Nói cho người...không có lão đại của ta đồng ý...hừ, dù là Nguyên Cổ Thượng Nhân đến, cũng đừng nghĩ đi khỏi nơi này! Hừ, Cổ Thần Tăng là của Ba Nạp Nhân chúng ta!”

Thiên Thú ra bộ dáng như người ngoài đứng xem, không nói một lời chỉ nhìn. Con người của Thiên Chân vừa chuyển, thương cảm hề hề nhìn Vụ Tinh, nói: ” Hàn Nữ, người xem! Người xem! Lão Sĩ khi dễ lão đầu cô độc ta...”

Vụ Tinh Hàn Nữ không nhịn được nói: ” Người sửa trị hắn là được rồi, kêu khổ cái gì!”

Thiên Chân mở to miệng rộng, thở dài một tiếng, thanh âm làm cho mọi người đều run run một chút. Hắn nói: ” Hàn Nữ, ta sợ nóng! Ta sợ lửa! Nếu không người đi sửa trị hắn? Uy! Lão Sĩ, Hàn Nữ nói lửa của người không lợi hại bằng huyền băng của nàng, ta xem người cũng kém cỏi một chút, ai, cũng là ta không hữu dụng a.” Hắn chẳng những khiêu khích trước mặt, mà lại nói đến lý lẽ hùng hồn, phảng phất như bị ủy khuất thật lớn. Xích Minh dùng sức nén cười, lôi kéo Lý Cường lui ra phía sau một chút, truyền âm nói: ” Lão nhân này thật thú vị.”

Lực chú ý của Lý Cường vẫn tập trung trên người Hỏa Sĩ, hắn cũng là hành gia chơi lửa, nhưng người để lộ lửa ra ngoài khoa trương như thế, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng không nhịn được đối với Hỏa Sĩ sinh ra hứng thú thật lớn. Hắn đẩy tay Xích Minh ra, truyền âm nói: ” Đừng nói lung tung, Hỏa Sĩ này tựa hồ không dễ chọc.”

Hỏa Sĩ không chỉ khó chơi, trong Cổ tiên nhân hắn có danh là cao thủ chơi lửa, cùng Vụ Tinh Hàn Nữ là Cổ tiên nhân nổi danh, hai người đều là cao thủ đứng đầu có hai thuộc tính cực đoan, bất qua hai người cho tới bây giờ chưa từng ra tay, cả hai đều rất cố kỵ đối phương.

Vụ Tinh Hàn Nữ thiếu chút nữa bị Thiên Chân làm tức chết, nàng một chút cũng không muốn tranh đấu với Hỏa Sĩ, lạnh lùng nói: ” Hỏa Sĩ, chớ chọc ta, ta còn không muốn động thủ.”

Trong lòng Thiên Chân vui mừng, tính tình của Hỏa Sĩ vốn táo bạo tới cực điểm, Vụ Tinh Hàn Nữ chỉ cần nói chuyện, bất luận nói cái gì, Hỏa Sĩ cũng không nhẫn nại được mà động thủ. Cũng quả nhiên, Vụ Tinh vừa nói xong thì Hỏa Sĩ đã xông lên, hắn kêu lên quái dị: ” Ta chọc giận người thì thế nào?”

Phảng phất như lò luyện thép sụp đổ xuống, vô số đạo hỏa lưu xích màu đỏ đánh về phía mọi người. Thiên Thú thần sắc biến đổi, quát: ” Tránh mau!” Mọi người lập tức né tránh, Kiền Thiện Dong dùng Thiên Thần Chi Nộ bảo vệ Hiên Long, Lý Cường và Xích Minh, cấp tốc hướng sang một bên né tránh. Thiên Chân hướng lên trên, Thiên Thú hướng phía phải, Vụ Tinh Hàn Nữ cấp tốc lui về phía sau, thân nàng dâng lên bảy đoàn quang hoa màu lam, đó là Thất Huyền Châu của nàng.

Mục tiêu tấn công của Hỏa Si chính là Vụ Tinh Hàn Nữ, hắc cười điên cuồng huy động tay, tựa như một người điên chơi lửa, từng đạo hỏa lưu xích màu đỏ trùm tới.

Vụ Tinh Hàn Nữ thốt nhiên giận dữ, nàng quát mắng: " Hồn đản! Người thật nghĩ là ta sợ ngươi sao!" Một tầng huyền khí màu lam đậm từ trên người nàng khoách triển ra, nàng không hề lui về phía sau, ngón tay ngọc kháp động linh huyền, trong phút chốc, giống như vạn hoa nổ rộ, bắn ra tia ngân quang tinh lưỡng nhỏ xiu. Nàng nũng nịu quát: " Ngưng!"

Kiên Thiện Dong mở to hai mắt than thở: " Đặc sắc, cực hàn và cực nhiệt tranh đấu..."

Lý Cường tràn đầy thể hội, nói: " Chúng ta lui sau thêm một chút...sẽ nổ tung đó..."

Cũng chỉ thời gian hai câu nói, huyền khí của Vụ Tinh Hàn Nữ đã đánh vào nhiệt lưu. Nàng có thần khí Thất Huyền Châu hộ thể, tạm thời không sợ màu đỏ hỏa lưu đang trùm tới, ngân quang tinh lưỡng tựa như vô số mũi tên màu bạc, bắn về phía Hỏa Si đang đánh tới.

Một chút bạch quang hiện lên, cả thái không đều bị nổ tung, quang mang chiếu sáng, hai người đồng thời bay vút về phía sau. Lý Cường hét lớn một tiếng thoát ra khỏi vòng bảo hộ của Thiên Thần Chi Nộ, nhanh như thiểm điện bắn về phía Vụ Tinh Hàn Nữ, bằng thần nhãn hắc đã nhìn thấy ra Vụ Tinh đã bị thương nặng. Nhưng thật ra, Cổ tiên nhân phi thường kiên kỵ chuyện liều mạng đánh bừa, thực lực cao thấp không kém nhau bao nhiêu, nhất là Vụ Tinh và Hỏa Si hai loại cao thủ có thực tính cực đoan, càng kiên kỵ liều mạng tranh đấu.

Nhìn thấy Lý Cường bay ra, mọi người đều cũng kinh hãi thất sắc, Thiên Chân và Thiên Thú vốn chỉ khoanh tay đứng nhìn, nhìn thấy Lý Cường bay ra, lập tức ra tay ngăn cản lực đánh sâu đang nổ bạo công tới.

Lý Cường đỡ lấy Vụ Tinh Hàn Nữ, một cổ lãnh ý âm hàn trùm lên thân, hắc hét lớn: " Thượng Nhân, là ta!" Trong tay lấy ra một viên Khô Thanh Thần Đan, nhưng hắc phải làm sao? Dĩ nhiên không cách nào gỡ lên Tinh Vụ Sa trên mặt Vụ Tinh.

Cũng trong thời gian nháy mắt, Vụ Tinh Hàn Nữ đã hồi tỉnh lại, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Lý Cường lại ra tay cứu mình, nhẹ giọng nói: " Buông ta ra!"

Lý Cường lơ dềnh nói: " Ổn định, đây là Khô Thanh Thần Đan, cho ngươi."

Vụ Tinh Hàn Nữ càng kinh ngạc, nàng thoáng do dự một chút, sau đó mới tiếp nhận Khô Thanh Thần Đan, nói: " Ta không có việc gì." Nhưng Lý Cường đã nhìn thấy Tinh Vụ Sa có một chút vết máu loang ra.

Vụ Tinh Hàn Nữ quay đầu gỡ lên Tinh Vụ Sa ăn vào thần đan, nói: " Đùng động ta, Hỏa Si có bị thương không?" Lời nói tràn ngập vẻ không phục.

Lý Cường quay đầu nhìn lại, uy lực nổ mạnh đã bị Thiên Thú và Thiên Chân đảo qua sạch sẽ, Hỏa Si quay cuồng bay ngược rất xa, tiếng gầm gừ của hắc từ xa xa truyền đến. Lý Cường nói: " Hình như cũng bị thương rồi."

Vụ Tinh Hàn Nữ huyền giữa không trung, lạnh băng nói: " Thiên Chân, ngươi có ý gì? Nếu ta bị trọng thương...ngươi có thể bỏ lại ta...có đúng không?"

Lý Cường giật mình, hắc cẩn thận suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận, Thiên Chân đích xác đối với Vụ Tinh không có ý tốt.

Lý Cường ra tay cứu trợ Vụ Tinh làm cho Thiên Chân ngoài ý muốn, hắc thương cảm ba ba nói: " Hàn Nữ, sao có thể a, ta không dám...ngươi biết, Hỏa Si chính là một người điên..."

260. Tập 25 : Hâm Ba Thần Tàng -- Chương 260

Lúc này Lý Cường mới ý thức được, sau khi mình hủy diệt nơi ẩn cư của Vụ Tinh Hàn Nữ, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng. Vừa rồi ra tay cứu trợ, Lý Cường cơ hồ là vô ý thức, hắc không nghĩ tới nhờ vậy mà hóa giải cừ oán của Vụ Tinh Hàn Nữ với mình.

Lý Cường hào hiệp nói: " Có thể được Thượng Nhân khoan thứ, là hạnh sự của tiểu tử." Nhưng thật ra dù Lý Cường không cho Vụ Tinh Hàn Nữ thần đan, thì Vụ Tinh Hàn Nữ vẫn dựa vào tu vi thâm hậu rất nhanh cũng có thể khôi phục, bất quá kể từ đó, nàng vẫn ôm ấp oán hận đối với Lý Cường, mà Lý Cường lại không biết nàng vẫn oán hận, nếu Vụ Tinh Hàn Nữ lén trả thù, hắn sẽ nếm không ít khổ.

Thiên Hỏa Huyền Si cũng bị thương nặng, hắn hít sâu một hơi, rít gào công kích tới. Cổ tiên nhân rất ít có người nguyện ý đánh nhau với Hỏa Si, người này ý vào sự bảo hộ của Thiên Na Thần, đánh nhau cũng giống như người điên, quả thật là liều mạng, Thiên Chân sở dĩ không muốn động thủ chính vì nguyên nhân này.

Không trung vô số hỏa đoàn cỡ nắm tay, theo tiếng gầm gừ của Hỏa Si phô thiên cái địa đốt tới. Lý Cường quát: " Chúng ta có còn muốn tiến vào Cổ Thần Tàng hay không? Nếu còn muốn đi vào, ba người các người phải hợp lực mới được!" Hắn xoay người bay trở về bên người Kiền Thiện Dong, tiến vào trong vòng thần quang của Thiên Thần Chi Nộ. Tạm thời hắn còn không muốn nhúng tay.

Kiền Thiện Dong lắc đầu than thở: " Lá gan của lão đệ ghê gớm thật a, trong Cổ Thần Tàng chúng ta nên tận lực ít ra tay, ai, thực lực chúng ta chênh lệch quá lớn."

Lý Cường cười nói: " Muốn ra tay thì ra tay, ngàn vạn lần đừng do dự, a a, Kiền đại ca trong tâm khiếp rồi sao, người có Thiên Thần đủ để liều mạng rồi..."

Hiên Long ở một bên cười nói: " Hắn không phải khiếp sợ mà là băn khoăn quá nhiều."

Xích Minh đột nhiên kêu lên: " Mau nhìn!"

Vụ Tinh Hàn Nữ tại không trung bay nhanh xoay tròn, một mảnh băng tinh cỡ bàn tay trống rỗng xuất hiện. Nàng nũng nịu quát: " Thiên Chân! Thiên Thú! Các người cứ đứng mà nhìn?"

Thiên Thú xoay người hướng trên bay đi, Thiên Chân quay đầu xuống phía dưới, hai huynh đệ không hèn mà cùng né tránh ra, làm Vụ Tinh Hàn Nữ tức giận đến phát nộ, quát mắng: " Hai tên đáng chết..."

Một đoàn đoàn lửa cháy và một mảnh phiến băng tinh ở thái không hình thành một cảnh trí cực kỳ tráng quan, Xích Minh lớn tiếng quát to: " Hoa, quá đẹp mắt, đánh! Dùng sức đánh! Ha ha!" Hắn ở trong vòng bảo hộ của Thiên Thần Chi Nộ hươ tay múa chân hoan hô, phảng phất đang nhìn một hồi biểu diễn đặc sắc. Lý Cường nhịn không được vỗ hắn một cái: " Tiểu Minh, đừng nổi điên!"

Hỏa Si phát ra hỏa đoàn nhưng thật ra chính là Huyền Tật Thiên Hỏa màu tím, Lý Cường cũng là cao thủ chơi lửa, cho nên hắn rất rõ ràng nhận thấy được sự lợi hại trong đó. Hắn rất kinh ngạc Hỏa Si không ngờ cũng có thể phát ra nhiều thiên hỏa như thế, hơn nữa mỗi một đoàn thiên hỏa đều là chân thật, tuyệt không phải thiên hỏa hư ảo xuất ra, Lý Cường tự nhận mình không cách nào đạt tới tu vi thể này.

Vụ Tinh Hàn Nữ xuất ra huyền băng kết tinh không hề thua kém thiên hỏa của Hỏa Si, đó là nàng thu thập tinh hoa của Âm Lung Huyền Khí, phối hợp với Thất Huyền Châu tu luyện ra bảo bối, cũng là vật chất có thuộc tính cực đoan. Trong lòng nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ, loại đánh nhau chết sống là nàng không hề muốn nhìn thấy nhất, hai chủng loại thuộc tính cực đoan vật chất chằng vào cùng một chỗ, giống như vừa điểm lửa vào thuốc nổ, dĩ nhiên phải nổ tung không thể nghi ngờ.

Lý Cường biết rõ sự lợi hại của huyền khí và thiên hỏa, hắn quát to: " Kiền đại ca, chúng ta lui ra phía sau!"

Kiền Thiện Dong cũng phát hiện không đúng, hắn vận khởi Thiên Thần Chi Nộ cấp tốc bay ngược về phía sau, nhưng hoàn cảnh nơi này làm cho hắn không dám thối lui quá xa, phụ cận có rất nhiều cấm chế cổ quái, một khi bị hãm đi vào thì rất thâm hiểm, cho nên hắn lui ra một khoảng cách thì dừng lại, đồng thời tăng mạnh phòng hộ của Thiên Thần Chi Nộ.

Hỏa Si là người điên, hắn mặc kệ hết thảy, cho dù bị thương nặng hắn vẫn không để ý mà phát ra thiên hỏa, buộc Vụ Tinh và hắn đối quyết. Huyền khí và thiên hỏa trong phút chốc gặp nhau, bạch quang chói mắt lóe sáng một chút, liên tiếp tiếng nổ mạnh như chuỗi xuyên vang lên, chấn đến Kiền Thiện Dong không thể không bao bọc mọi người lại cuống quýt lui về phía sau.

Vụ Tinh Hàn Nữ mạo hiểm thuận di về phía sau, dựa vào tu vi tinh trạm, nàng hóa thành một đoàn tinh quang rồi đột nhiên tiêu tán, trong thời gian ngắn, khoảng cách hơn mười công lý nàng hiển xuất thân hình. Nàng vừa mới bị thương, không muốn lại liều mạng, chỉ có thể mạo hiểm tránh né.

Hỏa Si không nghĩ tới Vụ Tinh lại tránh né, hấn chàng đầu thẳng vào vòng tròn nổ mạnh.

Xích Minh hắc hắc cười nói: " Hỏa Si người này quá mạnh rồi, hay thật, người khác đều cũng tránh mà hấn lại chàng đi vào, lần này ném mùi đau khổ, ha ha."

Hỏa Si kinh khủng rít gào, không ngờ lại áp được tiếng nổ mạnh, thân thể hấn dâng xuất càng nhiều thiên hỏa, trong chớp mắt đem huyền khí còn thừa đảo qua sạch sẽ. Hấn mơ hồ choáng váng nhìn quanh mọi nơi, mặc dù không bị thương tổn quá lớn, nhưng cũng bị thất thế, hấn có vẻ càng thêm táo bạo. Trong lòng Lý Cường cảm thấy nghi hoặc, Hỏa Si có tu vi cao như thế, làm sao lại không trầm tĩnh chút nào.

Hỏa Si liếc mắt một cái nhìn Kiền Thiện Dong mấy người, hấn rít gào một tiếng, quay đầu vọt lại. Hiên Long kêu lên: " Cẩn thận! Hấn hướng tới chúng ta."

Kiền Thiện Dong quát: " Mộc Long, người che chở bọn họ, ta đi ngăn cản!"

Thần nhãn của Lý Cường hướng chung quanh lướt mắt một vòng, nói: " Nhất định phải giữ chân hấn..." Hấn nhìn thấy Thiên Chân và Thiên Thú đang bố trí cấm chế, tựa hồ là một loại trận pháp cấm chế nhốt người.

Kiền Thiện Dong giành vọt đi tới trước, Hiên Long thoáng có chút do dự. Lý Cường huy động Cửu Diễn Lưu quát: " Một mình Kiền đại ca thì không được, chúng ta cùng tiến lên! Tiểu Minh..." Xích Minh quỷ dị cười, lắc mình hướng phía trên bay đi.

Trên mặt Lý Cường lộ ra mỉm cười, nhìn thấy bộ dáng quỷ quỷ ám ám của Xích Minh là biết đi đánh lén, hấn phóng tâm từ bên cạnh Kiền Thiện Dong thoát ra. Hai tay Hiên Long bải ra, bảy sợi dây màu vàng từ trong người mang theo lúc ẩn lúc hiện, từ khoảng cách hơi xa Kiền Thiện Dong hơi nghiêng bay ra.

Một đoàn thiên hỏa màu tím cấp tốc phóng tới, Kiền Thiện Dong quát to: " Tới hay!" Hai sừng của Thiên Thần Chi Nộ từ hai vai hấn toát ra, theo tiếng quát, tiếng chấn vang long long làm không gian bốn phía đều cũng vụn vụn, một hư ảnh màu vàng chói mắt hình thành trước người Kiền Thiện Dong. Chỉ nghe hấn hét lớn: " Đi!" Hư ảnh màu vàng giống như pháo đạn bắn ra, ầm ầm phía thiên hỏa đang bay tới.

Lý Cường rất nhanh nhiều tới phía sau Hỏa Si, Cửu Diễn Lưu hóa thành một đạo kim mang, hấn thuận tay kháp động linh huyền, kim mang Cửu Diễn Lưu biến đổi, hóa thành kim tinh đầy trời, liếc mắt nhìn lại, giống như mặt trời lặn ánh chiếu ra ngoài khơi ngàn vạn điểm kim quang lóe ra. Tay Lý Cường huy vũ quát to: " Kim Ba Động! Ta phách!" Xích Minh trên bầu trời nhìn thấy vô cùng vui vẻ.

Hiên Long tay kháp tiên linh huyền, bảy đạo kim tác(dây thừng vàng) bay ra. Trong mấy người thì hấn là người cẩn thận nhất, nơi này chỉ có hấn không có thần khí, hấn chỉ định dùng tiên khí này trì trệ năng lực hành động của Hỏa Si.

Hỏa Si không nghĩ cả đám người đồng loạt xông lên, bất quá hấn cũng không thèm để ý, vẫn như cũ rít gào xông tới. Tiếng nổ mạnh vừa rồi làm cho hấn thần trí đại loạn, một cỗ lửa giận vô danh trùng lên làm con mắt hấn cũng chuyển thành màu hồng. Hấn tiện tay vãi ra một đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa, đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa bên trong hạ cấm chế, chỉ cần gặp phải trở ngại sẽ lập tức nổ tung, hóa thành một tia Thiên Hỏa Châm nhỏ xíu, những gì chạm vào nó liền bị thiêu hủy hết thảy, đây là một vật phi thường âm độc.

Nhưng Hỏa Si vụn vụn không có ngờ tới, đối thủ dùng chính là thần khí hỏa tính, căn bản sẽ không sợ thiên hỏa. Ầm ầm một tiếng nổ vang, đoàn thiên hỏa nọ nhất thời hóa thành vô số hỏa châm màu tím, bao vây dày đặc trùn tới. Cũng may uy lực của thần khí không giống tầm thường, ngay cả một tia khe hở cũng không có.

Kiền Thiện Dong có chút chật vật, hấn cảm thấy có một cỗ cự lực ép tới làm cả người mình kiệt lực. Hấn liều mạng chống đỡ, trong lòng thập phần hết sức rõ ràng, nếu để cho thiên hỏa tiến vào phòng hộ của Thiên Thần Chi Nộ, tự mình cho dù không chết cũng phải bị lột da.

Hỏa Si rít lên lẳng không đánh ra một dòng thiên hỏa tử hoa cỡ nắm tay, hấn cổ gắng phá vỡ vòng bảo hộ của Kiền Thiện Dong. Cửu Diễn Lưu của Lý Cường hóa thành kim tinh lập tức xuất hiện tại phía trước, ngăn trở đường đi của tử hoa, bảy sợi kim tác của Hiên Long cũng rất nhanh quần quanh tiến lại.

Lúc này Hỏa Si mới phát hiện không đúng, mấy tiểu tử này không ngờ cũng khó chơi như thế. Hấn hét lớn một tiếng, một vòng ánh sáng hồng chói mắt khởi lên, thiên hỏa hộ thân tráo tới đột nhiên trương lớn, nhiệt lưu hướng bốn phía phát tán ra. May là nơi này là thái không, nếu là ở mặt ngoài tinh cầu, sợ rằng ngay cả không khí đều cũng bị thiêu cháy.

Lý Cường cũng là hành gia chơi lửa, Cửu Diễn Lưu hóa thành kim tinh như hoa lửa bay lạc, chạm được thiên hỏa tử hoa thì không chút tiếng động bao vây tới.

Lý Cường lại lặng yên hoán xuất hỏa tinh. Tại Cực Huyền Bằng Nhân, hỏa tinh cơ hồ bị tiêu hao hết tất cả năng lượng trợ giúp Lý Cường phát đi huyền bằng, nó vẫn vô lực tiềm nằm ở trong Diễn Chú Thần Giáp, lúc này thu được lệnh triệu hoán của Lý Cường, nó thập phần không tình nguyện, vừa mới lộ ra chút hư ảnh tại cánh tay phải Lý Cường, liền nhận thấy được thiên hỏa bên ngoài, nó nhất thời hưng phấn lên, theo kim tinh Cửu Diễn Lưu liền hoạt ra ngoài, trong phút chốc đem thiên hỏa cắn nuốt không còn.

Sau khi Cửu Diễn Lưu trở lại, Lý Cường xuất hiện trước người Hỏa Si, một mặt kim quang liễu nhiễu toàn thân. Hỏa Si kinh ngạc tới cực điểm, cho tới bây giờ hấn chưa từng gặp qua cách hóa giải thiên hỏa như thế, không một tiếng động đã đưa thiên hỏa tử hoa của hấn tiêu diệt không còn. Hấn trợn to đôi Kim Ngư Nhân, tiện tay hất văng kim tác do Hiên Long phóng tới, ngạc nhiên nói: " Tiểu tử, ngươi là ai?"

Không đợi Lý Cường trả lời, Xích Minh đã tới đánh lén, Yếp Khải Long Trảo từ phía trên rít gào rơi xuống. Lý Cường mừng rỡ, rồi đột nhiên phân thân, trên không trung bốn phương tám hướng đều là Lý Cường, mỗi một người đều huy vũ Cửu Diễn Lưu phác tới. Hỏa Si kêu lên quái dị: " Ngoài thân hóa thân?" Một thoáng phân thân buột miệng, Yếp Khải Long Trảo điệu khởi lên kim quang chói mắt hung hăng nện xuống người hấn. Hỏa Si quá sơ ý liền bị Yếp Khải Long Trảo hung hăng đánh trúng.

Hóa thân của Lý Cường bỗng nhiên tiêu tán, Cửu Diễn Lưu hóa thành một con cự long màu vàng, uốn thân hoành đảo lướt qua. Hiên Long đã thu hồi kim tác, hấn hét lớn một tiếng, vận khởi công lực toàn thân, lẳng không đảo xuất một quyền, theo cánh tay bay ra bảy vòng bạch quang, mỗi một bạch quang đều có một cây châm nhọn, đó chính là Đảo Thứ Tiêm Nhận trên lưng hấn, cũng là một trong những chiêu sát thủ của hấn.

Chỉ có Kiền Thiện Dong còn đang khổ sở giãy dụa, hấn quá sợ hãi Thiên Hỏa Châm được tu luyện này rồi.

Vụ Tinh Hàn Nữ đã bay trở về, nàng lại ngại thân phận nên không cách nào nhúng tay, nhìn thấy bốn người tiến công phối hợp ăn ý, trong lòng cảm thấy khiếp sợ, nhất là Lý Cường và Xích Minh, càng đáng sợ, cách dùng thần khí cho dù là Cổ tiên nhân cũng khó gặp. Nàng do dự chốc lát, rút cuộc nhẫn nhịn không có ra tay.

Hỏa Si bị bốn người công kích điên lên, mặc dù bị Yếp Khải Long Trảo mãnh liệt kích trúng, nhưng hấn vẫn còn chống đỡ lực đánh sâu vào, rít gào hướng trên cao phao xuất ra một mảnh mây đỏ, ngành sanh đánh ra hư ảnh của Yếp Khải Long Trảo, tay trái đột nhiên trảo xuất, một bàn tay đỏ thật lớn huyền hóa ra, đón nhận kim long do Cửu Diễn Lưu biến ảo bay tới, đồng thời đem hộ thân hồng mang mở rộng. Hấn không ngờ lại có thể một địch ba, nhìn không ra có chút sợ hãi.

Ở một bên quan sát Vụ Tinh Hàn Nữ âm thầm than thở, người này thật không hổ là người điên, có hai kiện thần khí đồng thời công kích, chỉ cần hơi chút tinh táo thì các Cổ tiên nhân cũng sẽ không liều mạng đánh bừa. Trong lòng nàng không khỏi thấy hối hận, vừa rồi cần bản vốn không nên đánh nhau chết sống với tên này, mình quả thật là quá xúc động.

Yếp Khải Long Trảo là một chiêu lợi hại nhất bây giờ của Xích Minh, mặc dù chỉ là thủ đoạn công kích cơ bản nhất của Yếp Khải Long Trượng, nhưng uy lực cũng không thể khinh thường. Yếp Khải Long Trảo lại hạ xuống nện lên mây đỏ, tiếng vang bạo chấn cửu thiên(chín tầng trời). Cửu Diễn Lưu của Lý Cường biến ảo thành kim long đã hung hăng chém vào bàn tay to kia.

Hỏa Si có thiệt thòi nhất chính là xem thường tu vi của Hiên Long, Đảo Thứ Tiêm Nhận trên lưng hấn chính là một kiện kỳ bảo, tên gọi Tru Hình Thứ, uy lực lớn vô cùng, hơn nữa tu vi của Hiên Long cực cao, danh hào La Thiên Thượng Tiên là bằng thực lực có được. Hỏa Si miễn cưỡng chịu được công kích của Xích

Minh và Lý Cường, chỉ dùng hộ thân hồng mang để chống đỡ Tru Hình Thứ của Hiên Long, kết quả ném khổ nhiều.

Mắt nhìn thấy Tru Hình Thứ dễ dàng kích xuyên hộ thân hồng mang, Hỏa Si quát to một tiếng, cả người toát ra thiên hỏa màu tím dày đặc hơn. Tất cả mọi người biết, Hỏa Si đã không kịp tránh né nữa, Tru Hình Thứ giống như tia chớp xuyên qua thân thể hắn. Thiên Chân và Thiên Thú ở xa xa nhìn thấy, cả kinh hồn phi phách tán, Thiên Chân quát to: "Đừng đánh thương hắn!"

Vụ Tinh Hàn Nữ lại càng hoảng sợ, nàng không nghĩ tới bốn người bọn họ không ngờ cũng dễ dàng làm bị thương Hỏa Si.

Hiên Long ngẩn ngơ, phát tay gọi Tru Hình Thứ trở về, nhưng Lý Cường và Xích Minh đã không cách nào thu tay lại nữa. Hỏa Si bị thương, mây đỏ bên trên tiêu tán không còn, Yếp Khải Long Trảo hung hăng nắm được Hỏa Si, chỉ thấy vô số thiên hỏa từ trên người hắn bắn ra. Càng đáng sợ chính là Cửu Diễn Lưu của Lý Cường cơ hồ đồng thời hoành ngang chém trúng Hỏa Si.

Một tiếng rên rỉ chói tai vang lên, một kích của Lý Cường và Xích Minh, đánh cho Hỏa Si rơi xuống, không trung che kín Huyền Tật Thiên Hỏa phiêu phù. Tất cả mọi người mắt đều choáng váng, mắt nhìn Hỏa Si cấp tốc rơi xuống, không ai nghĩ đến tiếp tục công kích. Xích Minh, Lý Cường và Hiên Long cũng không tin dễ dàng đắc thủ như thế, Thiên Chân, Thiên Thú và Vụ Tinh lại biết bọn họ đã đắc tội với một cao thủ phi thường lợi hại, đó chính là Thiên Na Thần.

Kiên Thiện Dong hét lớn: "Mau giúp ta!"

Lý Cường quay đầu nhìn thấy, quát to: "Kiên đại ca ráng chịu, ta đến thu thiên hỏa." Hắn lập tức thả ra hỏa tinh. Đó là một mảnh ba động trong suốt, căn bản là nhìn không ra có hình dáng gì, rất nhanh, hỏa tinh trong suốt đã đem Huyền Tật Thiên Hỏa trong không trung đảo qua biến mất, đợi khi nó trở về, thân thể trong suốt đã biến thành màu tím đậm. Theo kim mang của Cửu Diễn Lưu, nó thuần thực trở lại trên Diễn Chú Thần Giáp của Lý Cường, lặng yên bám vào ngực Lý Cường, hài lòng ẩn núp xuống.

Thiên Chân và Thiên Thú bay trở về, Thiên Chân nhìn phương hướng Hỏa Si biến mất, vẻ mặt cười khổ nói: "Ai, ta thật thương cảm a...Hàn Nữ...người...người như thế nào ngay cả chút chuyện ấy cũng làm không tốt, chỉ cần chờ chúng ta bố trí xong cấm chế, tạm thời vậy khốn hắn là được...ai, người cũng không phải không biết Thiên Na Thần..."

Vụ Tinh Hàn Nữ lạnh lùng nói: "Ai biết Hỏa Si lại nổi điên công kích bọn họ, hừ, không nghĩ tên đó lại vô dụng như thế, ta quản gì hắn chết! Thiên Na Thần tới thì thế nào?"

Thiên Thú lắc đầu than thở: "Còn không có tiến vào Cổ Thần Tàng thì loạn thành như vậy, các người giảm bớt khí lực chút đi."

Xích Minh ngạc nhiên nói: "Có ý tứ, các người không phải muốn đánh bại Hỏa Si sao, như thế nào chúng ta đánh bại hắn, các người ngược lại mất hứng, cả đám than oán tức giận, người..." Hắn thiếu chút nữa muốn nói "các người có phải có bệnh hay không", bất quá thực lực hơn kém quá lớn, hắn đành câm miệng không nói nữa.

Thiên Thú giải thích: "Cổ tiên nhân tranh đấu, bình thường đều lưu lại đường sống, thủ đoạn lợi hại nhất chỉ là giam cầm, sẽ không công kích giống như các người vậy."

Hiên Long ảo não lắc đầu, hắn cũng không có nghĩ đến lại dễ dàng đắc thủ như thế. Hắn không nói một lời treo ở không trung, trên mặt toát ra một tia bất an, nhìn Lý Cường, trong lòng không khỏi kinh ngạc, Lý Cường thân thái thần nhiên nghe mọi người nghị luận, tựa hồ không có một chút quan tâm.

Xích Minh cũng có bộ dáng không chút sợ hãi, đỉnh đặc nói: "Kỹ không bằng người...sống uống!"

Lý Cường không cho là đúng, nói: "Quy củ của Cổ tiên nhân không thích hợp chúng ta...nếu hắn chủ động công kích vẫn bồi chúng ta, hừ, ta tán thành cách nói của tiểu Minh, sống uống! Nếu chúng ta bị đánh, có ai tranh bất bình cho chúng ta?" Có thể đánh bại Hỏa Si, trong lòng hắn hưng phấn giống như Xích Minh, ít nhất hắn biết bốn người hợp lực có thể liều mạng với Cổ tiên nhân, mặc dù Hỏa Si vì quá sơ ý khinh thường mà bị đánh bại.

Kiên Thiện Dong trong lòng còn sợ hãi, nói: " Các người đừng xem thường Hỏa Si, nếu hẩn tỉnh táo, chúng ta không nhất định thắng được." Hẩn thể hội thâm sâu nhất, Hỏa Si chỉ dựa vào một đoàn thiên hỏa đã làm cho hẩn bó tay bó chân, hẩn biết rõ mình không phải đối thủ, nhận không được mở lời nhắc nhở mọi người.

Lý Cường nói: " Hình như mọi người đều rất thanh nhàn, thời gian rất nhiều....còn không đi mau?"

Mọi người được nhắc nhở, Thiên Chân vội vàng nói: " Chúng ta đi mau, thời gian không còn nhiều lắm."

Thiên Thú nói: " Thiên Chân, người mang theo mọi người đi vào trước, ta ở phía sau bố trí một tầng cấm chế, lập tức cùng đi lên."

Thiên Chân giành trước hướng Hoán Hộ Tinh bay đi, Lý Cường và Xích Minh gắt gao đuổi theo. Vụ Tinh vung tay lên, một đạo lam quang đem Kiên Thiện Dong và Hiên Long bao phủ, mang theo hai người lập tức đuổi theo. Bây giờ nàng đã không dám xem thường bốn tiểu tử này, có thể hợp lực đem Hỏa Si đánh cho chết sống không biết, phần thực lực này làm cho nàng rất ngạc nhiên.

Mắt nhìn Hoán Hộ Tinh càng lúc càng lớn, đôi thần nhãn của Lý Cường có thể nhìn thấy một tầng rồi một tầng cấm chế đáng sợ thật rõ ràng, hẩn than thở: " Nếu không biết cấm chế của nơi này, căn bản không cách nào đi qua a..."

Thiên Chân trên mặt lộ ra vẻ cẩn thận, hẩn không nói một lời, mang theo hai người bắt đầu tránh né cấm chế.

Lý Cường chú ý Thiên Chân tựa hồ rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này, mang theo bọn họ linh xảo siêu việt qua từng đạo cấm chế, hẩn yên lặng ghi nhớ con đường đi vào.

Đoàn người lúc lên lúc xuống, quẹo trái rẽ phải ở không trung tạo thành vòng tròn. Thiên Thú theo sát sau đó, không ngừng khấp động linh huyền bố trí cấm chế ngăn cản, phong bế con đường đi vào. Đột nhiên, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ bén nhọn, Xích Minh ngạc nhiên nói: " Tên Hỏa Si kia không ngờ cũng truy theo chúng ta? Lợi hại! Lợi hại! Như vậy mà cũng đánh hẩn không chết..."

Thiên Chân mang theo hai người rất nhanh đi trước, chậm rãi nói: " Đánh chết hẩn? Vậy cơ hồ là không có khả năng, nhiều nhất là làm hẩn bị thương nặng hoặc là giam cầm hẩn...chú ý đó, theo sát ta!" Hẩn chuyển thân qua một chỗ cấm chế, lại nói: " Tối cảnh giới chúng ta, thì rất kiêng kỵ sinh tử đấu."

Lý Cường nói: " Đó cũng là kiêng kỵ của Cổ tiên nhân các người phải không, đối với những người khác chẳng lẽ cũng kiêng kỵ?"

Xích Minh nói thầm: " Quy củ cổ quái gì, kiêng kỵ rối loạn."

Thiên Chân không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Những người khác? Người nào?"

Lý Cường nói: " Người tu chân hay là người thường."

Thiên Chân không cho là đúng, nói: " Vậy cũng không phải là một cảnh giới, có gì kiêng kỵ hay không kiêng kỵ chứ, nhưng chúng ta cũng khinh thường gặp bọn họ, bọn họ không có gì thú vị." Hẩn đang nói thật lòng. Lý Cường ngẫm lại cũng có đạo lý, dựa vào thực lực của Cổ tiên nhân, bọn họ đích xác không hòa đồng cùng con người, mặc cho quan hệ thế nào, dù là người tu chân, sự chênh lệch hai bên cũng đã rất xa.

Rất nhanh, đoàn người đã xâm nhập vào trung ương ba khóa Hoán Hộ Tinh, có thể rõ ràng nhìn thấy ba viên tinh cầu thật lớn, một viên phía dưới, một viên bên phải, còn một viên phía trước. Thiên Chân nói: " Chúng ta phải bay tới bầu trời của tinh cầu kia, nơi đó có một thông đạo bí ẩn, bởi vì đã mở ra rồi, cho nên không có gì nguy hiểm, nhưng mọi người phải cẩn thận, thông đạo rất hẹp, không nên chạm vào cấm chế bên cạnh đó."

Vì thông đạo rất hẹp, Lý Cường đi qua thì nhìn kỹ một chút, bề rộng thông đạo cỡ chừng một công lý, không thể xem như nhỏ hẹp, chỉ cần không tranh đấu trong thông đạo thì không có gì nguy hiểm, đương nhiên nếu là tranh đấu, với bề rộng như vậy không đủ để na di, hơi chút không cẩn thận là sẽ chà đạp trúng cấm chế bên cạnh.

Đây là một thông đạo thẳng tắp, cơ hồ sát rạt phải thông qua đại khí tầng của Hoán Hộ Tinh. Thiên Chân đã buông lỏng rất nhiều, chỉ cần tới nơi này, vấn đề tiến vào Cổ Thần Tàng không lớn nữa. Hẩn cười nói:

” Không nghĩ tới Thiên Na Thần lại tìm được Hoán Hộ Tinh, người này coi như thần thông nghiêm lớn, đường lui này cho dù là Cổ tiên nhân cũng không biết nhiều lắm a.”

Xích Minh giở khuôn mặt tươi cười nói: ” Lão...ách, lão tiên bối, này...ngươi tại sao lại sợ Nguyên Cổ Thượng Nhân kia?”

Đời này của Thiên Chân sợ nhất là hai người, một là Bác Tụ Thượng Nhân, còn có một chính là Nguyên Cổ Thượng Nhân, Xích Minh đã nói tới chỗ đau xúc động của hắn, con mắt hắn trừng lên: ” Tiểu tử, ngươi nói cái gì?”

Xích Minh vừa nghe không hay, lập tức sửa lời nói: ” A, không có...ta cái gì cũng không có nói a.”

Lý Cường ” phốc xích” một tiếng nở nụ cười, liền dả xóa: ” Từ thông đạo đi ra ngoài, chúng ta đi ra Cổ Thần Tàng ngay hay sao?”

Thiên Chân nghiêm mặt nói: ” Đừng nhắc đến bọn họ! Cẩn thận ta trị ngươi!” Hắn dừng một chút, mới nói: ” Đi ra ngoài rất nhanh là có thể nhìn thấy Cổ Thần Tàng, nhưng muốn vào cũng không dễ dàng như vậy, hừ, ta phỏng chừng đã có rất nhiều tiên nhân đang đợi ở đó rồi.”

Lý Cường và Xích Minh cũng rất tò mò, bọn họ tưởng tượng không ra Cổ Thần Tàng có hình dạng gì.

Bay được hồi lâu, đoàn người rốt cuộc bay ra thông đạo.

Như có ánh mặt trời chiếu trên người mọi người nóng hực, Lý Cường kinh ngạc nhìn, hắn không nghĩ tới Cổ Thần Tàng không ngờ lại là một viên hăng tinh, là một viên hăng tinh giống như mặt trời mà lại có được thần tích. Một hồi lâu hắn mới nói: ” Trách không được tiên nhân bình thường không cách nào tiến vào...” Trong ấn tượng của hắn, hăng tinh không cách nào ẩn dấu được đồ vật gì, vì độ nóng nơi đó có thể so sánh được với Huyền Tật Thiên Hỏa.

Thiên Chân nhìn khóa hăng tinh nọ, nói: ” Đó chính là Hâm Ba! Cổ Thần Tàng bị trọng trọng cấm chế ở bên trong.” Hắn cảm khái vạn phần nói: ” Vô số Cổ tiên nhân cố gắng thăm dò nó, nhưng quá khó khăn, công lực thiếu một chút cũng không được, căn bản không thể vào, cho dù tiến vào cũng phải đối mặt với các loại Cổ Thần cấm chế và hỏa lưu nóng hực...lần này Cổ Thần Tàng lại mở ra, chỉ có trời biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

Lý Cường hí mắt nhìn lại, Hâm Ba và mặt trời thấp phần tương tự, mặt ngoài sáng nhiệt cuộn cuộn, hỏa tương xích màu đỏ đang chậm rãi chảy xuôi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một cổ hỏa lưu phun ra như suối. Cho dù Lý Cường là hành gia dùng lửa, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia sợ hãi, Hâm Ba nhìn qua thật sự không phải là địa phương dành cho người đến.

Thiên Thú là người cuối cùng chạy tới, hắn nói: ” Thông đạo đã phong bế, Hỏa Si tạm thời không tới được.”

Sắc mặt của Kiền Thiện Dong và Hiên Long đều rất nghiêm túc, bọn họ đối với Hâm Ba đều có bản khoản, một địa phương như hăng tinh thì tiên nhân bình thường chắc chắn sẽ tách ra, độ nóng nơi đó dù là tiên khí cũng rất khó chống đỡ, bọn họ cũng không nghĩ tới Cổ Thần Tàng lại có diện mạo này.

Vụ Tinh Hàn Nữ thần thái thần nhiên nhìn, nàng từng tiến vào nơi đó, cho nên không cảm thấy kinh ngạc một chút nào. Nàng nhàn nhạt nói: ” Phải đi tới, phần diện của Hâm Ba có cấm chế tiến xuất.”

Lý Cường một mực cẩn thận xem xét, hắn đột nhiên nói: ” Các ngươi xem!”

Chỉ thấy phía xa thật xa có một tia kim mang đang mơ hồ chớp động, Thiên Thú nghi hoặc nói: ” Lần này sao lại có nhiều người như vậy?”

261. Chương 261

Lý Cường hướng bốn phía dò xét một chút, chỉ vào xa xa nói: ” Các ngươi xem, bọn họ là ai? Hình như cũng có ba, bốn người tụ cùng một chỗ, àn, hình như hướng chỗ chúng ta bay qua.”

Thiên Chân nhìn thoáng qua, nói: "Đừng động Cổ tiên nhân này, chúng ta không cần cùng bọn họ giao tiếp." Hắn quay đầu nói với Vụ Tinh Hàn Nữ: "Hàn Nữ, mặc kệ là ai lại đây, người đi giao tiếp một tiếng, chúng ta không cùng bất cứ ai kết bạn, chúng ta tự mình đi thôi."

Vụ Tinh Hàn Nữ lạnh lùng nói: "Muốn nói người đi nói, ta không lý bọn họ."

Thiên Chân tức giận đến buột câu đầu môi: "Ta thật thương cảm a..."

Thiên Thú nhàn nhạt nói: "Để ta đi, tính tình của Hàn Nữ người cũng không phải không biết."

Kiên Thiện Dong thanh âm khẽ run nói: "Lý lão đệ, đó là Thanh Đế."

Lý Cường kinh ngạc nói: "Thanh Đế? Ở nơi nào?"

Hiên Long dùng ngón tay chỉ tới, nói: "Đó là những người người chỉ vừa rồi." Thần sắc của hắn có chút quái dị.

Lý Cường vừa nhìn thì hiểu được, hỏi: "Người muốn thông tri bọn họ?"

Tình hình bây giờ càng ngày càng cổ quái, trong lòng Lý Cường có chút hồ đồ, không biết cuối cùng mình nên tin nhiệm người nào. Hắn rõ ràng cảm giác được Nguyên Cổ Thượng Nhân, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đều là một phe, còn những Cổ tiên nhân khác lại một phe, trong lúc nhất thời hắn không biết nên làm cái gì mới tốt.

Kiên Thiện Dong nhớ tới lời Nguyên Cổ Thượng Nhân phân phó, trong lòng hơi có chút băn khoăn, nhưng hắn không ngăn cản Hiên Long, dù sao đã tới biên giới Cổ Thần Tàng, Thanh Đế hẳn sẽ không có cử động bất lợi gì với mình.

Thiên Chân nhú mày nói: "Nguyên Mộc Thượng Nhân không ngờ có thể trở thành như vậy, ừ, ta hiểu được rồi..."

Lý Cường vừa suy nghĩ thì cũng hiểu được, Bác Tụ Thượng Nhân và Nguyên Cổ Thượng Nhân đang ở ngoài, Thanh Đế ở bên trong, ba người bọn họ đã có chuẩn bị nguyên vẹn, còn những Cổ tiên nhân khác thì không cách nào tranh với ba người bọn họ, Cổ Thần Tàng cơ hồ bị ba người họ hoàn toàn khống chế, chỉ cần Lý Cường mở ra Cổ Thần Tàng, những Cổ tiên nhân tán lạc bên ngoài sẽ không có cơ hội.

Thiên Thú là một trong số ít Cổ tiên nhân không có hứng thú đối với Cổ Thần Tàng, hắn than thở: "Lần này lại không biết là ai không may, mỗi lần Cổ Thần Tàng mở ra, đối với Cổ tiên nhân đều là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng."

Xích Minh hăng hái bừng bừng hỏi: "Có phải là lần nào cũng đánh một trận hồ đồ?"

Vụ Tinh Hàn Nữ nghiêng đầu đánh giá Xích Minh, cười lạnh nói: "Tiểu tử kia, người thích đánh như vậy? Tiến vào Cổ Thần Tàng không thể đánh nhau như vậy, ở chỗ này ai lộn xộn làm rối loạn Cổ Thần Tàng, sẽ khiến cho công phần, ai cũng không gánh chịu nổi trách nhiệm này..."

Xích Minh sờ sờ đầu, nói thầm: "Cũng không phải ta nói, người không có nghe hắn nói hay sao? Tiến vào Cổ Thần Tàng đều là một lần khảo nghiệm đối với Cổ tiên nhân."

Thiên Chân nhin không được giải thích: "Tranh đấu đều phát sinh ở bên ngoài, một khi tới nơi này, ai cũng không dám động thủ...khảo nghiệm chính là tiến vào Cổ Thần Tàng, thông qua Cổ Thần cấm chế. Nếu không có kiến thức, sẽ rất dễ dàng bị vây ở bên trong, lớn hơn nữa là sẽ bị Cổ Thần cấm chế sục đi ra, người cho là, Cổ Thần Tàng dễ tiến vào như vậy hay sao?"

Lý Cường nghe xong ngược lại thở dài một hơi, nơi này nếu không thể tranh đấu, vậy không cần e ngại Cổ tiên nhân. Nhưng trong lòng hắn còn có chút nghi hoặc, liền hỏi: "Nếu xảy ra tranh đấu thì làm sao bây giờ?"

Thiên Thú nói: "Vậy sẽ bị cao thủ cấm chế hoặc là khu trục đi ra ngoài, ngàn vạn lần đừng thử động thủ, Cổ Thần cấm chế nơi này phi thường thần kỳ, cơ hồ là tầng tầng tương liên, làm không cẩn thận sẽ ảnh hưởng tất cả những ai đi vào."

Kiên Thiện Dong vẫn chú ý đám người Thanh Đế, hần đột nhiên nói: " Bọn họ thật sự qua tới." Ngữ khí có vẻ rất sợ hãi.

Lý Cường không khỏi tức cười nói: " Kiên đại ca, nơi này không thể động thủ, người đừng lo lắng."

Kiên Thiện Dong cười khổ nói: " Không có gì, sớm muộn phải gặp mặt thôi, ai."

Thanh Đế tới cực nhanh, Lý Cường bọn họ còn chưa nói được mấy câu, bọn họ đã tới rồi. Hiên Long nhỏ giọng nói: " Kiên đại nhân, chúng ta đi tới nghênh đón."

Kiên Thiện Dong gật đầu, hai người phi tiến lên, khom người phiêu huyền, đợi Thanh Đế quang lâm. Lý Cường thập phần tò mò, hần kéo Xích Minh, cũng bay đến bên người Kiên Thiện Dong, lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh, đoàn người của Thanh Đế tới rồi. Kiên Thiện Dong và Hiên Long phục người xuống, Hiên Long nói: " La Thiên Thượng Tiên Hiên Long bái kiến Thanh Đế."

Kiên Thiện Dong ngay sau đó nói: " La Thiên Thượng Tiên Kiên Thiện Dong bái kiến Thanh Đế." Hai người vẫn không nhúc nhích chờ đợi Thanh Đế lên tiếng.

Lý Cường cảm thấy rất tò mò, hần không nói một lời đánh giá Thanh Đế. Xích Minh cũng có một mặt tâm tình khác, hần đối với Thanh Đế bội phục sát đất, có thể để cho hai La Thiên Thượng Tiên kính sợ như thế, làm hần thập phần hâm mộ, cảm thấy Thanh Đế thật là uy phong.

Thanh Đế là một người tuổi trẻ thật cao lớn kiện tráng, một mái tóc màu xanh đen, dùng một chiếc phát quan(mũ) bó tại đỉnh đầu, gương mặt thật cổ chuyết(khắc khổ, triết học). Hần ăn mặc rất tùy ý, một thân trường bào màu xanh, bên trên thêu những điểm nhỏ màu bạc rậm rạp, phẳng phất giống như là một bộ tinh không đồ, bên hông có đeo một đai lưng ngân bạch. Hần chấp tay sau lưng, nhìn mọi người có vẻ như suy tư, theo sát phía sau chính là Lệ Cẩm Thiên Quân và Đức Lưu Hành hai người.

Lý Cường đoán hần chính là Thanh Đế, nhưng cảm thấy hần không uy nghiêm giống như trong tưởng tượng, nhìn qua giống như là một tiên nhân rất bình thường. Tướng mạo của hần cũng rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, duy nhất đặc thù chính là ánh mắt hần, sáng rực xanh trong, tựa hồ liếc mắt một cái là có thể nhìn xuyên hết thấy, đó là biểu hiện tu luyện đến cực hạn của thần nhân. Lý Cường cảm thấy Thanh Đế và Lệ Cẩm Thiên Quân có chút tương tự, cụ thể là gì hần cũng không nói nên lời.

Ba người Thanh Đế vừa mới dừng lại, lại có hai đạo kim hồng bay tới. Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " A a, Phạm Khải quân bọn họ tới."

Xích Minh nghe được Phạm Khải quân ba chữ, nhin không được rung mình một cái, hần cũng không biết tại sao lại có một loại cảm giác sợ hãi không hiểu đối với Phạm Khải quân.

Thanh Đế nói: " Thiên Chân, Thiên Thú...di, Hàn Nữ cũng tới?" Hần không để ý tới Hiên Long và Kiên Thiện Dong, trực tiếp bắt chuyện với Thiên Chân ba vị Cổ tiên nhân.

Vụ Tinh Hàn Nữ nói: " Nguyên Mộc, người bây giờ thật là uy phong a...được rồi, hần là đệ tử của người? Hừ, bản lãnh thật lớn, đem nơi ẩn cư của ta nơi Cực Huyền Băng Nhân đã hủy rớt, tổn thất này người phải phụ trách bồi thường!" Nàng vừa mở miệng liền đổ thừa trách nhiệm.

Lý Cường cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù cho tới bây giờ hần không xem Thanh Đế là sư tôn để đối đãi, nhưng vừa nhìn thấy mặt đã bị người cáo trạng, trong lòng cũng có chút không thoải mái. Hần nhẫn lại không nói gì, xem Thanh Đế làm sao trả lời. Lệ Cẩm Thiên Quân và Đức Lưu Hành đều hướng hần gật đầu như chào hỏi, Lý Cường chấp tay hồi lễ, ánh mắt vẫn như cũ nhìn Thanh Đế.

Thanh Đế tựa hồ cảm thấy rất ngoài ý muốn, hần cười nói: " Hàn Nữ, người cứ nói giỡn, hần có tu vi thể nào người không rõ ràng sao? A a, đừng nói ta kiến văn ít ỏi, có thêm hai người hần cũng không phải đối thủ của người, hần làm sao có thể hủy diệt nơi ẩn cư của người? Chẳng lẽ đúng lúc người vắng mặt?"

Vụ Tinh Hàn Nữ nhất thời á khẩu không trả lời được, sững sốt một lát, nàng mới nói: " Không tin, người hỏi Thiên Chân!"

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Vụ Tinh đại tỷ đại khái là muốn cùng chúng ta cùng nhau tiến vào Cổ Thần Tàng phải không, về chuyện nơi ẩn cư bị hủy, a a, đây chỉ là lấy cớ thôi, nếu không bọn họ làm sao

lại tới đây cùng nhau?” Hắc một chầm thấy máu nói ra huyết toẹt ý đồ của Vụ Tinh.

Thanh Đế ha ha cười to: ” Không sai, nghĩ không ra Hàn Nữ cũng không chịu lời thật nói thật, ha ha.”

Lý Cường phát giác Cổ tiên nhân bọn họ đều là người quen, nghe ngữ khí thì biết, bọn họ phi thường quen thuộc. Cũng quả nhiên Vụ Tinh Hàn Nữ dịu dàng nói: ” Hừ, cái gì cũng không thể gạt được người, Lệ Cẩm Thiên Quân càng cơ trí đó.”

Thanh Đế nói: ” Hiền Long, Thiện Dong đứng lên đi, người chính là Lý Cường? Vị này là ai?” Hắc chỉ vào Xích Minh hỏi.

Lý Cường nói: ” Hắc cũng là tu thần giả, gọi là Xích Minh, tiểu tử ra mắt Nguyên Mộc Thượng Nhân.” Hắc cố ý không gọi Thanh Đế, mà là xưng hô Nguyên Mộc Thượng Nhân.

Vụ Tinh Hàn Nữ kinh ngạc nói: ” Di, người không gọi hắc là sư tôn?”

Thanh Đế khoát tay ngăn cản Vụ Tinh tiếp tục đặt câu hỏi, nói: ” Nga, Xích Minh? Là Xích Minh ma tôn phải không? Nghĩ không ra ma tôn cũng có thể tu thần, có ý tứ.”

Đang khi nói chuyện, Phạm Khải Thiên Quân mang theo Xích Vật Ngự chạy lại. Tròng diện nhất thời nóng lên, Xích Vật Ngự nhìn thấy Lý Cường, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, Lý Cường thật ra đã phóng mở, thương thế của Hầu Phích Tịnh đã khỏi hẳn, hắc cũng không hề ghi hận với Xích Vật Ngự nữa. Nhìn thấy thần sắc xấu hổ của hắc, Lý Cường nhin không được đùa giỡn nói: ” Xích Vật Ngự đại nhân, ở chỗ này đánh nhau với tiểu tử một trận nữa nhé, thế nào?”

Xích Vật Ngự không nói được một câu nào. Lệ Cẩm Thiên Quân khuyên giải: ” Vật Ngự, lòng tranh đấu vẫn còn nặng như vậy sao?”

Xích Vật Ngự than nhẹ một tiếng, khom người nói: ” Vật Ngự không dám.”

Phạm Khải Thiên Quân là một mỹ nam tử, vóc người cao gầy, có vẻ phi thường kiên luyện. Hắc mặc tiên giáp màu đen, bên bờ tiên giáp khảm đai màu đỏ, hai vai có một kiện phi phong màu đen, trên phi phong mơ hồ lóe ra kim quang nhẹ nhẹ. Đó là kiện thần khí duy nhất của Phạm Khải Thiên Quân, hắc là nhờ vào kiện thần khí này mà xác lập được địa vị bây giờ.

Thanh Đế cẩn thận đánh giá Lý Cường hồi lâu, hắc thở dài một hơi, nói: ” Ta không rõ, tiểu tử, sao người tu luyện tiến cảnh lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ Cô Tinh không có nói cho người phải tiết chế hay sao?”

Lý Cường chậm rãi thần nhiên nói: ” Không cần thận ăn một viên thần đan, tu vi không thể khổng chế cuồng trưởng lên, ta cũng không thể tránh được a.”

Lệ Cẩm Thiên Quân tò mò hỏi: ” Nga, chẳng lẽ người ăn Thất Tập Đan hay sao?”

Lý Cường nhún nhún vai, mở ra hai tay, nói: ” Đúng vậy, ta ăn Độ Ly Thần Đan, nếu không ăn, chỉ sợ ta đã tẩu hỏa tự bạo rồi, ai biết Độ Ly Thần Đan lại lợi hại như vậy.” Hắc ngại ngần không nói là do mình đã lấy sai thần đan.

Trên mặt Thanh Đế lộ ra một tia kinh ngạc: ” Thất Tập Đan? Tập Đan cuối cùng là thật đan đã dựng xuất?” Nói xong, ánh mắt hắc đảo qua Lệ Cẩm Thiên Quân.

Lý Cường cười nói: ” Có a, dựng ra năm viên, đáng tiếc, hai viên cuối cùng đã phi theo Bối Dã Đan Đỉnh.”

Thanh Đế nhắm mắt trầm tư chốc lát, đột nhiên cười nói: ” Nguyên lai như thế, a a, vẫn là Nguyên Cổ đã nghĩ chu đáo a, nói như vậy, tập đan cuối cùng viên đan vương màu vàng rơi vào trong tay người rồi sao?”

Công hiệu của tập đan cuối cùng trong Thất Tập Đan có rất ít người hiểu rõ, người không có gặp qua Bối Dã Đan Đỉnh là không có khả năng biết được, mà cả Lý Cường cũng không biết, bởi vì Thiên Cô cho hắc Bối Dã Thiên Kinh thì không hoàn chỉnh.

Nhìn thấy Lý Cường gạt đầu, Thanh Đế nói tiếp: ” Vậy viên đan vương màu vàng đó người có thể cho ta không?” Tất cả mọi người đều choáng váng, Thanh Đế trần trụi yêu cầu thần phẩm linh dược như thế, thật ngoài dự liệu của mọi người, ngoại trừ Lệ Cẩm Thiên Quân ra, những người khác cũng đều nhìn về phía Lý Cường.

Trong lòng Xích Minh thầm mắng, phải biết rằng lô linh đan này độc nhất vô nhị, Thanh Đế vừa mở miệng đã đòi thứ tốt nhất, thật làm người ta khó chịu. Song, mặc dù trong lòng hắn cực độ khó chịu, nhưng cũng không dám gây loạn trước mặt vị tuyệt thế đại cao thủ này.

Lý Cường cũng không biết Thất Tập Đan ngay cả Nguyên Cổ Thượng Nhân cũng tu luyện không ra, chỉ có tu thân giả có thần dịch lực như hắn mới có thể tu luyện xuất thật đan, bởi vậy, tập đan cuối cùng căn bản là tuyệt phẩm.

Thanh Đế cười cười nhìn Lý Cường, hắn muốn nhìn xem Lý Cường sẽ làm sao cự tuyệt mình.

Lý Cường cười khẽ, hắn vốn không quan tâm gì tới thần đan, đối với việc có thể còn sống rời khỏi Hâm Ba Giác hắn còn chưa thể nắm chắc, có thể có thần đan hay không hắn không quan tâm tới, nhất là từ khi bị Độ Ly Thần Đan làm cho một trận, hắn đối với công hiệu của thần đan càng thêm sợ hãi.

Lý Cường gật đầu nói: " Nếu Nguyên Mộc Thượng Nhân muốn...được, thì tặng cho người." Hắn lấy ra viên thần đan chỉ vương đưa cho Thanh Đế.

Mọi người mặc dù không rõ tập đan cuối cùng có công hiệu gì, nhưng ai cũng biết tập đan cuối cùng phi thường trân quý, mắt nhìn thấy Lý Cường không chút do dự tặng ra ngoài, trong lòng mỗi người đều có điểm không thể tư nghị, cảm thấy Lý Cường thật sự hào phóng tới mức không tưởng nổi.

Thanh Đế vốn chỉ nói lời nửa thật nửa giả để thử lòng, không nghĩ tới Lý Cường lại sảng khí như thế. Hắn nào biết đâu rằng, Lý Cường luôn luôn đều là như thế, cũng không phải bởi vì hắn là Thanh Đế thì mới hào phóng như vậy. Hắn hơi trầm ngâm, gật đầu nói: " Tốt, ta đây không khách khí." Hắn thu hồi thần đan, nhìn Thiên Chân liếc mắt một cái, nói: " Thiên Động Hâm Ba mở ra còn phải một chút thời gian, đợi một lát sẽ có nhiều Cổ tiên nhân lại đây, hai người bọn họ theo ta đi, Thiên Chân, các người tự mình tiến vào là được." Ý của hắn là bảo mình sẽ mang Lý Cường và Xích Minh đi.

Thiên Chân nhin không được kêu lên quái dị: " Điều này không được! Tổ gia phân phó cho huynh đệ chúng ta, vô luận như thế nào cũng phải mang hai người bọn họ..."

Sắc mặt Thanh Đế khẽ biến, nói: " Nga, vậy thì không có gì, sau này ta sẽ giải thích cho Bác Tụ."Hắn toát ra một cỗ lãnh ý, tất cả mọi người không khỏi lui về phía sau.

Hào khí nhất thời trầm muộn lên. Trong lòng Lý Cường ngẫm suy tính, hắn cảm thấy Thanh Đế có chút quá bá đạo, mặc kệ thế nào, Thiên Chân đối với mình cũng không tệ lắm. Vì vậy hắn nói: " Nếu đã cùng ở chỗ này, vậy cùng nhau đi vào là được, cần gì tách ra."

Lệ Cẩm Thiên Quân giải thích: " Nhiều người đi không được, người càng ít càng dễ đi hơn."

Thanh Đế nói: " Đức Lưu Hành, Xích Vật Ngũ, Hiên Long và Kiền Thiện Dong, bốn người các người không nên tiến vào, ở bên ngoài thủ hộ."

Trong lòng Kiền Thiện Dong lạnh giá, ba vị La Thiên Thượng Tiên kia đều khom người đáp ứng, chỉ có hắn không nói một lời, một hồi lâu hắn nói: " Ta có thực lực có thể tiến vào." Hắn cơ hồ là dùng hết dũng khí mới nói ra được một câu như vậy.

Thanh Đế lộ ra một tia mỉm cười nói: " Nga? Người có thực lực này?"

Kiền Thiện Dong bị uy thế của Thanh Đế ép tới cơ hồ hồng mắt, hắn đem kim quang của Thiên Thần Chi Nộ tản mát ra mới miễn cưỡng chống đỡ.

Lý Cường nhin không nổi nữa, hắn nhàn nhạt nói: " Ta muốn hai người bọn họ cùng đi vào."

Ánh mắt Thanh Đế chuyển sang nhìn Lý Cường: " Tại sao?"

Trong lòng Lý Cường xẹt qua một tia kinh hãi, áp lực Thanh Đế gây ra cho người khác đích xác không phải chuyện đùa.

Tính tính của Lý Cường là ngoại nhu nội cương(ngoài mềm trong cứng), tính cách cực kỳ quật cường, hắn không chút yếu thế nói: " Không tại sao, ta chỉ là muốn bọn họ cùng nhau đi vào! Nếu không, ta và bọn họ rời đi, các người cứ tự mình đi."

Ai cũng không nghĩ tới Lý Cường lại nói chuyện như vậy, Thanh Đế sững sốt một chút, ha ha cười to nói: "Tốt, nếu người nghĩ muốn cho bọn họ đi vào, vậy thì cùng đi đi, nhưng ta nhắc nhở một câu, Hâm Ba không phải là nơi người có tu vi như bọn hắn có thể tiến vào được, người mặc dù là ý tốt, nhưng ý tốt có đôi khi sẽ hại người đó."

Trong lòng Kiền Thiện Dung cảm kích Lý Cường, hần khom người nói: "Ta có nắm chắc tự bảo."

Đức Lưu Hành, Xích Vật Ngử và Hiên Long đều cũng tỏ vẻ sẽ không tiến vào Cổ Thần Tàng, sẽ ở bên ngoài chờ đợi. Phạm Khải Thiên Quân cười hì hì nói: "Tiểu tử người không lớn, tính tính thật ra lại không nhỏ a, Đế Quân hình như là lần đầu tiên bị người ép như thế, ha ha."

Lệ Cẩm Thiên Quân cũng cười nói: "Phạm Khải quân, đừng kinh hãi kỳ quái, Đế Quân sẽ không tức giận gì với hắn đâu."

Thanh Đế cũng cười, hần ôn hòa nói: "Tiểu tử kia đại khái là có thành kiến với ta thôi, hai người các người, hai tiền bối không nên gây thêm náo nhiệt nữa."

Sắc mặt Lý Cường không khỏi ửng đỏ, hần khom người nói: "Tiểu tử vô lễ rồi."

Thanh Đế vô tình khoát tay nói: "Không cần xin lỗi, Cổ Thần Tàng là một trong những địa phương nguy hiểm nhất của giới này, ta là vì tốt cho bọn họ."

Thiên Chân thở dài một tiếng, nói: "Ta thật thương cảm a, thôi, Nguyên Mộc, chúng ta cùng nhau vào đi thôi." Hần không thể không khuất phục ý chí của Thanh Đế, bởi vì hần căn bản không thể tranh lại Thanh Đế.

Thanh Đế nhìn Lý Cường, trong mắt hiện lên một tia thương thức, hỏi: "Ta nhờ Cô Tinh nói cho người, người biết rồi chứ?" Ý tứ của hần phi thường rõ ràng.

Lý Cường gật đầu nói: "Vâng, tiểu tử đều cũng biết." Hần cũng không muốn bái Thanh Đế làm sư, nhưng cũng không có ý tứ trực tiếp cự tuyệt, cho nên hần chỉ nói là biết, nhưng lại không nói mình có ý nghĩ gì.

Kiền Thiện Dung ở một bên không ngừng dùng ánh mắt, hần thật ra hy vọng Lý Cường lập tức bái sư.

Thanh Đế không tha, tiếp tục nói: "Ân, nếu đã biết, người không muốn làm đồ đệ của ta hay sao?" Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lý Cường, phải biết rằng thế lực của Thanh Đế thật lớn, ngoại trừ thần giới, quyền uy của hần cơ hồ ảnh hưởng đến tất cả các giới, nếu Lý Cường lập tức bái ông ta làm thầy, thân phận địa vị sẽ lập tức như nước dâng thuyền cao.

Lý Cường cười nói: "Ta đều cũng không biết mình còn sống đi ra khỏi Hâm Ba Giác hay không, bái sư hay không cũng không còn trọng yếu phải không? Thượng Nhân sẽ không muốn một người chết làm đồ đệ chứ? Cho nên đợi ta còn sống rời khỏi Hâm Ba Giác thì bái sư cũng không trễ."

Tất cả mọi người nghe ra ý tứ chối của Lý Cường, không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhìn hần giống như đang nhìn quái vật.

Ai ngờ Thanh Đế vẫn lơ đãng, hần vẫn ôn hòa ảm áp nói: "Người cũng là người tu luyện Thiên Tiến Chương, ta cũng là....bất quá, ta là từ tiên nhập thần, người là từ đạo nhập thần, mà hần là từ ma nhập thần, ai cũng không biết cuối cùng có thể tu thành hay không....ta không chỉ thu người làm đồ đệ, ta cũng phải thu hần làm đồ đệ, ít nhất ba chúng ta có thể trong lúc tu luyện có điều trợ giúp nhau." Lần này hần không dùng thân phận đi áp người, mà là cố gắng dùng biện pháp thuyết phục để thu đồ đệ.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: "Tiểu huynh đệ, Đế Quân nói đúng đó, bái sư chỉ là một hình thức mà thôi, Đế Quân sẽ không bắt người đi theo ông ấy đâu."

Mọi người đều tiến lên khuyên bảo, Lý Cường trợn mắt há mồm nghe, cho đến cả Vụ Tinh Hàn Nữ cũng đến khuyên bảo thì hần rốt cuộc chịu không được nữa. Hần biết Thanh Đế muốn mình bái sư tuyệt chẳng phải đơn thuần, nhất định là có mục đích khác, đã biết phải làm đồ đệ tiện nghi cho người ta thì sẽ chạy không thoát. Hần nhìn Thiên Chân, chỉ có hần vẫn chưa có tới khuyên bảo mình, chỉ đứng một bên buồn bực không vui nhìn hần.

Lý Cường lôi kéo Xích Minh, cười nói: "Ta làm sư huynh, người là sư đệ."

Xích Minh kêu lên quái dị: " Như thế nào ta lại nhỏ hơn người?"

Lý Cường rướn người rồi như quỳ xuống, nói: " Bái kiến sư tôn."

Xích Minh nói thầm một tiếng, cũng đi theo quỳ lạy nói: " Lão Xích ta...bái kiến sư tôn." Trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu. Xích Minh và Lý Cường bất đồng, hắn từng là một trong những chí tôn của một giới, hôm nay lại kỳ lạ bái lạy một chí tôn của giới khác làm sư, trong lòng hắn có loại tư vị nói không nên lời.

Thanh Đế lộ ra vẻ tươi cười mừng rỡ, nói: " Tốt, tốt, các người mau ra mắt hai vị sư thúc." Hắn chỉ vào Lệ Cẩm Thiên Quân và Phạm Khải Thiên Quân. Nếu đã lạy thầy, Lý Cường cũng không hề suy nghĩ nhiều, hắn lôi kéo Xích Minh truyền âm nói: " Sư đệ, hai ta lại có thêm hai sư thúc tiện nghi."

Xích Minh nhếch miệng, ý tứ trong mắt là: " Ta có biện pháp gì chứ."

Lý Cường và Xích Minh một lần nữa bái kiến Lệ Cẩm Thiên Quân và Phạm Khải Thiên Quân. Lý Cường thế mới biết, Thanh Đế và Thất Đại Thiên Quân có quan hệ huynh đệ, nói cách khác, Lý Cường lại có thêm bảy sư thúc.

Kiên Thiện Dong đầu tiên tiến lên chúc mừng, hắn đột nhiên hiểu được ý tứ của Thiên Cô, chỉ cần cùng Lý Cường ở một chỗ, Thanh Đế tuyệt đối sẽ không trừng phạt mình, bởi vì hắn cần Lý Cường mở Cổ Thần Tàng.

Về mặt Thiên Chân đầy khổ sở, hắn không thể không bội phục Thanh Đế, chỉ hơi thi triển một chút thủ đoạn đã lung lạc được Lý Cường, không uống công mà có được một đại bang thủ. Lần này Cổ Thần Tàng mở ra, ngay cả tổ gia cũng rất khẩn trương, có lẽ tổ gia đã tiến vào Hâm Ba chờ đợi, đến lúc đó chỉ cần phát ra tín hiệu, hắn có thể tìm được Lý Cường. Thiên Chân âm thầm may mắn, cũng may đã có được sự hứa hẹn của Lý Cường, sau này sẽ cùng hắn đi Huyền Thần Điện, đó mới chính thức là mục đích của mình.

Lý Cường cũng muốn đi, dù sao mình cũng sẽ tẩu hỏa tự bạo, bất luận bái ai làm sư cũng không sao cả. Hắn một thân dễ dàng treo ở không trung, chờ khi tiến vào Hâm Ba Cổ Thần Tàng, kiến thức một chút địa phương tối thần bí của thế giới này, cho dù chết cũng đáng.

Thanh Đế đột nhiên không đầu không đuôi nói: " Lý Cường, yên tâm đi, người không chết được."

Lý Cường cười hì hì nói: " Cái gì không chết được, sư tôn, ngài nói gì vậy?"

Thanh Đế mỉm cười, không hề giải thích, Lý Cường bị hắn cười đến tâm thần bất an.

Thiên Thú nhìn chằm chằm vào Hâm Ba, quang mang chói mắt của Hâm Ba rất mãnh liệt, hắn híp mắt tựa hồ như đang tính toán cái gì. Chỉ chớp lát sau, hắn vỗ tay nói: " Tốt, Cổ Thần cấm chế của Hâm Ba bắt đầu ba động rồi, mọi người mau chuẩn bị, Thiên Động của Hâm Ba sẽ mở ra đó." Lời hắn còn chưa dứt, quang mang sáng ngời chói mắt đã bắt đầu trở nên ảm đạm, một chút bóng đen từ Hâm Ba khuếch tán ra. Lý Cường kinh ngạc nói: " Đó chính là tác dụng của Cổ Thần cấm chế?"

Thanh Đế gật đầu nói: " Đó là Cổ Thần cấm chế tầng bên ngoài cùng của Hâm Ba, có thể làm chậm lại độ nóng của mặt ngoài Hâm Ba, nếu không tuyệt đại bộ phận Cổ tiên nhân không thể nào vào được."

Lý Cường hiểu kỳ nói: " Nga, sư tôn có thể đi vào hay không?" Đối với hắn mà nói, sư tôn chỉ là một xưng hô, gọi thì phi thường thuận miệng, thương cảm Xích Minh lại không có cách nào giống như hắn, tiểu tử này không nói một lời, đến mức cả người không được tự nhiên, nghe Lý Cường và Thanh Đế nói chuyện, hắn vài lần há mồm rồi lại nhắm lại, không ngừng gãi đầu xoa tay, không biết làm thế nào mới tốt.

Thanh Đế gật đầu nói: " Ân, nếu Thiên Động không có mở khai, trên đời này ước chừng chỉ có năm, sáu cao thủ có thể đi vào, những người khác thì vào không được."

Lý Cường liền xuất ra một chiêu võ mộng ngựa, hắn giở khuôn mặt tươi cười nói: " Sư tôn thật sự là không tưởng nổi, nhưng lão nhân gia ngài tại sao còn không sớm đi vào, ở chỗ này đợi...ách." Lời hắn chưa nói xong, trong lòng hắn đột nhiên hiểu được, Thanh Đế ở chỗ này là vì muốn đợi mình.

Bóng đen trên Hâm Ba càng lúc càng lớn, thái không trung có không ít tinh điểm bắt đầu hướng Hâm Ba di động. Xích Minh rốt cuộc xuất ra được một câu nói: " Sư ca, chúng ta lúc nào đi vào?"

Một tiếng huýt sáo dài quái dị như núi băng địa liệt ở thái không trung quanh quẩn, từ cực xa xa có hai đạo lưu quang một trước một sau bay tới. Con người Thanh Đế hiện lên một tia kim quang, đột nhiên quát: "Đáng chết!"

Lý Cường giật mình, bật thốt lên: " Là Thiên Na Thần!"

262. Chương 262

Thanh Đế mặt trầm như nước, âm thanh lạnh lùng nói: "Đừng vội đi vào, chúng ta qua xem." Hắn phát tay mang theo mọi người đi tới.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: "Nguyên Cổ Thượng Nhân còn quá mềm lòng, Đế Quân, thật sự không được thì cấm chế hắn đi thôi, đỡ cho hắn đến đảo loạn."

Thanh Đế nói: "Cấm chế hắn...Cổ tiên nhân của Hâm Ba Giác sẽ gây nháo, người này đúng là có tâm nhãn, vậy mà cũng tu luyện đến cảnh giới này, vẫn còn nhìn không ra...hắn thật sự muốn ồn ào thì cũng chỉ đành cấm chế hắn thôi." Ngữ khí của hắn có chút tiếc nuối.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Đế mang theo mọi người dừng lại, nói: "Thiên Chân, các người đợi ở chỗ này, Lệ Cẩm quân, chúng ta đi tới nói một tiếng."

Lý Cường vội vàng nói: "Đưa ta đi theo với, a a, sư tôn, ta cũng muốn nhìn một chút."

Xích Minh cũng kêu lên: "Sư...cái..kia..sư tôn, ta cũng muốn đi!"

Thanh Đế nói: "Các người đừng đi tới, Thiên Na Thần thần thông không nhỏ, cẩn thận ảnh hưởng tới các người." Nói xong mang theo Lệ Cẩm Thiên Quân tiến tới.

Vụ Tinh Hàn Nữ nói: "Xem! Đã có người tiến vào Hâm Ba rồi!"

Bóng đen trên Hâm Ba đã khoách lớn rất nhiều, Cổ tiên nhân dừng tại thái không trung linh linh tiến tới gần Hâm Ba, còn có số ít Cổ tiên nhân hướng bên này bay tới.

Lý Cường nói: "Nơi này không phải không thể tranh đấu hay sao, Thiên Na Thần chẳng lẽ dám vi phạm quy củ nơi này?"

Thiên Thú giải thích: "Nếu hắn cố tình đảo loạn, vậy không có cách nào, một khi kìm chế Cổ Thần cấm chế, Cổ Thần cấm chế mặt ngoài của Hâm Ba sẽ đóng cửa, cứ như vậy, tuyệt đại bộ phận người khác không thể nào vào được nữa."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được, khó trách Thiên Cô và Thanh Đế khẩn trương như thế, nếu mình và Xích Minh vào không được, bọn họ cho dù tiến vào cũng không hữu dụng. Hắn nhẹ nhàng kéo Xích Minh, nói: "Chúng ta đi lên xem, cẩn thận một chút, đừng đến gần quá."

Hai người lặng yên tách ra, hướng phía trước bay đi. Thiên Chân hét lớn: "Đừng đi!" Rồi vội vàng dặn mọi người: "Các người chờ, ta đi theo bọn họ!" Rồi hóa thành lưu quang đuổi theo.

Thiên Na Thần điên cuồng kêu lên, ý đồ đánh về phía mặt ngoài Hâm Ba, hắn cũng đã nhìn thấy Thiên Động bên ngoài Hâm Ba đã mở ra.

Thanh Đế đột nhiên xuất hiện phía trước hắn, nói: "Na Thần, dừng tay đi, người hắn là biết, lần này Cổ Thần Tàng của Hâm Ba mở ra, có thể giải quyết được khốn nhiều của Ba Nạp Nhân các người, người cần gì phải cố chấp như thế."

Nguyên Cổ Thượng Nhân lặng yên từ gần đó toát ra, nàng vẫn giữ bộ dáng thiếu niên, vui vẻ cười nói: "Yêu, người rốt cuộc đến rồi." Nàng ở một bên nói chuyện với Thanh Đế, một bên rất nhanh đánh ra vài linh huyền, sau đó dừng thân, cười hi hi nhìn Thanh Đế.

Thanh Đế cúi người hành lễ, không nói cái gì, ánh mắt thủy chung chăm chú vào trên người Thiên Na Thần.

Thiên Na Thần tựa hồ biết tình huống không ổn, hắn lắc đầu, nhìn Thanh Đế, rồi lại nhìn Nguyên Cổ, ác hung hăng nói: "Các người chẳng lẽ muốn liên thủ?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân cười hì hì hỏi lại: "Người nói chúng ta sẽ thế nào?"

Lý Cường và Xích Minh dừng lại xa xa, Xích Minh nhỏ giọng nói: "Di, sao bọn họ không đánh?"

Thiên Chân từ phía sau chạy lên, oán giận nói: "Hai tiểu tử các ngươi...ai, quả thật không biết tốt xấu, ta thật thương cảm...lại thành bảo tiêu của các ngươi rồi." Hắn vừa nói vừa bố trí cấm chế rất nhanh, nhanh chóng hoàn thành một vòng cấm chế không lớn, sau đó nói: "Đừng chạy loạn, ở chỗ này chờ, vòng cấm chế này có thể ngăn cản được một lát."

Thiên Na Thần quát mắng: "Các ngươi thật hèn hạ! Hừ, dù cho hai người các ngươi liên thủ ta cũng không sợ, nói cho các ngươi, ta sẽ giao loạn lần mở ra lần này của Cổ Thần Tàng."

Nguyên Cổ Thượng Nhân nhẹ giọng cười, đột nhiên biến mất vô tung, hắn tựa hồ đã đạt sự ăn ý nào đó với Thanh Đế.

Thanh Đế nhàn nhạt nói: "Thiên Na Thần, nếu ngươi cố ý phá hư lần mở ra này của Cổ Thần Tàng, vậy không có gì hay để nói nữa, đừng tưởng rằng ngươi có thể đi tới nơi đây thì lợi hại không tưởng nổi, đó là do Nguyên Cổ Thượng Nhân hạ thủ lưu tình, hừ, bằng vào thực lực của ngươi, Nguyên Cổ nếu muốn hủy diệt ngươi cũng không phải là việc khó!"

Thân hình tròn trịa cuộn cuộn của Thiên Na Thần ở không trung phiêu phù không ngừng, người này bị Thanh Đế chọc tức, hắn tức giận hét vang như sấm: "Oa nha nha, ngươi này hỗn đản! Người khác sợ ngươi...Thiên Na Thần ta không sợ, không tin ngươi thử nhìn xem!" Cả người hắn toát ra ngân mang chói mắt, trong tay khắp động linh huyền, bộ dáng như muốn liều chết quyết đấu.

Thiên Chân che chở Lý Cường và Xích Minh, nhìn Thiên Na Thần không chớp mắt, đột nhiên hắn cả kinh kêu lên: "Đáng chết, Thiên Na Thần có phải điên rồi không? Hắn dám dùng cấm chế công kích đại quy mô."

Thanh Đế hừ lạnh một tiếng, phao xuất ra một viên hoàn màu đen không có gì đặc sắc, một tiếng sét đánh vang lên, viên hoàn màu đen đột nhiên trương lớn, chỉ nghe Thanh Đế quát: "Na Thần, ngươi tự mình muốn chết!" Thái không trung đột nhiên tràn ngập vô số viên hoàn màu đen, viên hoàn này rất nhanh kết thành chuỗi xuyên tạo thành một dây chuyền, giống như một con rắn lớn du động, đem Thiên Na Thần vây thành từng đoàn.

Trong phút chốc, Thiên Na Thần cũng hoàn thành cấm chế, hắn không để ý hết thấy phóng thích ra ngoài, từng đạo quang hoa màu bạc giống như tia chớp hồ quang, hướng phía ngoài bốn lư ra.

Hồ quang màu bạc cấp tốc khoách triển khai ra, tỏa liên(dây chuyền khóa) căn bản không cách nào khóa hết, mắt nhìn hồ quang hướng xa xa bay đi, một trận ba động cổ quái tùy thời dựng lên.

Thiên Chân sắc mặt đại biến, hắn nổi giận mắng: "Đồ hỗn trướng! Hắn không biết đang có nhiều Cổ tiên nhân tiến vào Hâm Ba a..."

Lý Cường hỏi: "Như thế nào?"

Thiên Chân vẻ mặt phẫn nộ nói: "Cấm chế công kích bây giờ của hắn, chỉ cần chạm vào bất cứ loại Cổ Thần cấm chế nào, thì Cổ Thần cấm chế sẽ làm cho Thiên Động đóng cửa, ngươi xem, bây giờ có nhiều Cổ tiên nhân đang đi vào trong, nếu đang lúc tiến vào mà bị đóng cửa, ngươi nói sẽ phát sinh chuyện gì?"

Lý Cường không khỏi rung mình, chiêu thức ấy của Thiên Na Thần ác độc cực kỳ, đây là hắn muốn mượn Cổ Thần cấm chế để giết người.

Thiên Na Thần đánh ra cấm chế xong, lập tức hướng ra phía ngoài tránh đi. Thanh Đế thần thái thản nhiên nói: "Thiên Na Thần, chỉ tiếc ngươi không may rồi!" Hắn căn bản không để ý tới cấm chế công kích vừa bày ra, đưa tay hư trao một cái trong không trung, chỉ thấy tỏa liên màu đen đột nhiên tản ra, mỗi viên hoàn màu đen đều cũng thả ra một tia ti kim mang, tỏa liên không ngờ cũng biến ảo thành hắc vòng thật lớn, từ bốn phương tám hướng bao đi tới.

Trong lòng Lý Cường không giải thích được, hắn nhìn hai người tranh đấu cũng không có chỗ gì đặc biệt, loại trình độ thủ đoạn công kích này tự mình cũng biết. Xích Minh nhỏ giọng nói thầm: "Bọn họ đánh nhau sao lại không thú vị chút nào, không có một chút hay ho..."

Thiên Chân cuống quýt lắc đầu, nói: " Các người thật sự là không biết trời cao đất rộng a, ở chỗ này có thể ra tay đã là chuyện không tưởng nổi, người cho là Cổ Thần cấm chế này chỉ là tấm bia thoi sao...ta cảnh cáo hai người các người, ngàn vạn lần đừng có ra tay, nơi này và bên ngoài là hai thứ hoàn toàn khác nhau."

Thiên Na Thần nanh ác cười nói: " Hừ, Phước Tiên Hoàn của người có lợi hại hơn, cũng đỡ không được cấm chế công kích của ta, ha ha, Cổ Thần cấm chế của Hâm Ba sẽ đóng cửa rồi!" Nói xong, hắn lại bắn ra vô số ngân quang đoàn xoay tròn, trong phút chốc, vô số Thiên Na Thần xuất hiện tại thái không trung.

Lý Cường kinh ngạc kêu lên: " Hay thật, ngoài thân hóa thân thần thông."

Thanh Đế quát: " Hay!" Hai tay hắn phóng ra, một quang hoa màu xanh lưu bay ra, Phước Tiên Hoàn hình thành hắc vòng đột nhiên co rút lại. Hơn mười Thiên Na Thần cùng nhau đánh sâu vào tiền tới, trong đó còn có vài đạo ngân quang bắn ra phía ngoài, trong tiếng oanh minh, Phước Tiên Hoàn tụ thành một quả cầu màu đen. Thanh Đế đưa tay ra chụp tới, tiếng sét đánh liên tiếp vang lên, Phước Tiên Hoàn bay vào trong tay Thanh Đế.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Vậy là đã bắt được Thiên Na Thần rồi?"

Thiên Chân nói: " Như thế nào có thể, đây đều là phân thân, người nhìn không ra là Nguyên Mộc đang trì hoãn thời gian hay sao?"

Cũng quả nhiên, Thiên Na Thần từ cách đó không xa xông ra. Không đợi hắn làm gì, không gian bốn phía đột nhiên vặn vẹo, Thiên Na Thần phát ra cấm chế công kích lập tức hóa thành mây khói, dù sao khoảng cách hắn công kích thật quá xa.

Thiên Chân ngơ ngác nhìn xa xa, thì thào lẩm bẩm: " Cứng cỏi được rồi, đây là Nguyên Cổ Thượng Nhân...đây là Bối Dã Tiên Na Cấm lợi hại nhất của hắn, Thiên Na Thần không xong rồi..."

Lý Cường nhìn thấy sắc mặt của Thiên Chân cũng đã thay đổi, bộ dáng có vẻ rất sợ hãi, nhịn không được hỏi: " Người làm sao biết?"

Thiên Chân thở dài một tiếng nói: " Ta thật thương cảm a, lúc đầu ta từng...ta là như thế này mà bị nhốt vào trong Bối Dã Đan Đỉnh đó..ai.."

Thiên Na Thần tựa hồ cũng phát hiện không hay, hắn rít gào: " Nguyên Cổ! Nếu người dám cấm chế ta...chúng ta cùng đồng quy vu tận(cùng ôm nhau chết) đi!"

Thanh Đế nhướn miệng cười, vô tình nói: " Đồng quy vu tận? A a, người không có cơ hội nữa...chuyết!"

Lệ Cẩm Thiên Quân bên người hắn đột nhiên phao xuất ra một cây thước, Lý Cường liếc mắt thì nhận ra đó chính là Di Đạo Xích.

Thiên Chân cười khổ nói: " Ai, ta đã bị Nguyên Mộc Thượng Nhân gạt rồi, hắn tranh thủ thời gian là vì để cho Lệ Cẩm Thiên Quân bố trí cấm chế...di, Nguyên Cổ Thượng Nhân chạy đi đâu rồi?" Hắn xoay đầu nhìn chung quanh.

Trong lòng Lý Cường bối phục tới cực điểm, mấy lão gian cự hoạt này, phối hợp ăn ý bày ra cạm bẫy, dễ dàng đem Thiên Na Thần đi vào. Hắn âm thầm suy tư, nếu bọn họ muốn tính kế trên mình, thì tự mình căn bản không có một cơ hội chạy thoát, đừng nói tới phải tranh đấu gì nữa.

Di Đạo Xích ở không trung cấp tốc xoay quanh, từng đạo quang hoa màu trắng rất nhanh đem Thiên Na Thần bao phủ. Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Đế Quân, hắn trong thời gian ngắn sẽ không ra được, thời gian vậy là đủ rồi." Hắn vừa nói xong, phía trên lóe ra vô số đạo quang hoa bảy màu, Bối Dã Đan Đỉnh huyền đứng ở thái không trung.

Xích Minh kinh ngạc nói: " Ác yêu, không nghĩ tới Bối Dã Đan Đỉnh có thể biến lớn như vậy a!"

Lý Cường là người từng học qua Bối Dã Thiên Kinh, hắn đương nhiên biết hình thái công kích của Bối Dã Đan Đỉnh lợi hại thế nào, mặc dù hắn không biết thần linh huyền công kích này.

Lý Cường nhìn một chút, Bối Dã Đan Đỉnh bây giờ đã cao chừng trăm thước, từ miệng đỉnh xoay quanh bảy đạo quang hoa đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, giống như một dải thải hồng huyền lạn, bảy khóa minh châu xoay quanh miệng đỉnh. Nguyên Cổ Thượng Nhân hiển xuất thân hình, cười nói: " Ngoài thân

hóa thân của Na Thần đích xác không giống bình thường, các người nếu không ra tay, ta còn không bắt được chân thân của hần.”

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: ” Ở chỗ này động thủ bắn khoả nhiều lắm, Di Đạo Xích có thể tạm thời vây khốn hần, trong chốc lát ta sẽ đưa hần dẫn tới miệng của Bối Dã Đan Đỉnh, phía sau phải xem thủ đoạn của Nguyên Cổ Thượng Nhân rồi.” Hần vừa nói vừa chỉ huy Di Đạo Xích.

Lý Cường nói: ” Chúng ta đến xem.” Hần bay ra ngoài trước tiên. Thiên Chân lắc đầu, phát tay triệt tiêu cấm chế bố trí, kéo Xích Minh nói: ” Người đừng đi, ở cùng chỗ với ta, ai, người xem ta đi, một lão đầu cô độc, ta thật...”

Xích Minh lập tức nhắc tay đầu hàng: ” Được rồi, được rồi, đừng kêu thương cảm nữa, ta đi theo người, đi theo người có được chưa?” Hần thật sự là bị Thiên Chân kêu đến sợ hãi. Thiên Chân là từ đáy lòng e ngại Nguyên Cổ Thượng Nhân, hần vô luận thế nào cũng không dám đi tới xem náo nhiệt.

Lý Cường bay đến bên người Lệ Cẩm Thiên Quân, cười nói: ” Sư thúc, nguyên lai ngài lấy Di Đạo Xích về là vì dùng ở chỗ này? Chẳng lẽ ngài biết có ngày này hay sao?” Hần muốn xác định Thanh Đế có biết bói toán hay không, nếu thật sự tính ra được, vậy Thanh Đế nói mình sẽ không tự bạo thì cũng không phải là không xác thật.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: ” Bằng không sao ta lại vội vàng chạy tới Phong Duyên Tinh làm gì? A a, đương nhiên là dùng sử dụng ở chỗ này! Uy lực của Di Đạo Xích rất bình thường, nhưng lại là một tuyệt giai mê trận, bất luận kẻ nào hãm đi vào đều không dễ dàng đi ra.”

Lý Cường một khi chứng thật Thanh Đế biết thôi trắc, ngược lại có chút là lạ, hần không đặc biệt hưng phấn, trái ngược trong lòng rất bình tĩnh, biết mình sẽ không tẩu hỏa tự bạo, nói cách khác, trong Cổ Thần Tàng nhất định có phương pháp giải quyết nguy cơ tự bạo của mình. Hần lại hỏi: ” Cần phải cấm chế Thiên Na Thần hay sao?”

Thanh Đế nói: ” Bây giờ chỉ có thể cấm chế hần, đợi khi vấn đề của Ba Nạp Nhân được giải quyết, thì lại phóng hần đi ra, như vậy coi như là có sự giao phó với bọn họ, nếu hần còn dám gây loạn, ta nghĩ không ai có thể cứu được hần.”

Nguyên Cổ Thượng Nhân nói: ” Lệ Cẩm quân, người dẫn hần đến miệng đỉnh đi.” Hai tay nàng không ngừng biến ảo thần linh huyền. Lý Cường ở một bên thừa cơ quan sát, hần phát hiện Nguyên Cổ Thượng Nhân thu về thần linh huyền bất đồng, rất nhiều thứ hần cũng xem không rõ, cũng may hần từng tu luyện qua Thất Tập Đan, đối với linh huyền cơ bản phi thường thuần thực, chậm rãi, hần cũng nhìn ra được một ít phương pháp công kích.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: ” Lần này nhờ có Di Đạo Xích, nếu không thì phiền toái rồi...nơi này phạm vi có thể công kích thật quá nhỏ.” Hai tay hần vừa nhắc, bắn ra hai đạo kim quang, trong thời gian ngắn, Di Đạo Xích biến ảo ra quang mang màu trắng chói mắt hướng lên trên na di. Lệ Cẩm Thiên Quân hét lớn: ” Chuẩn bị, tới!” Hần thu tay về, đồng thời thuận tay hư trảo, theo một tiếng sét đánh vang lên, một đạo ánh sáng trắng chói mắt khởi lên, một tiếng rít gào chói tai truyền ra, Thiên Na Thần hiển xuất thân hình trên miệng Bối Dã Đan Đỉnh. Lệ Cẩm Thiên Quân đã sắp thu hồi Di Đạo Xích.

Thiên Na Thần tuyệt vọng phát hiện mình bị thần quang bảy màu của Bối Dã Đan Đỉnh hấp trụ thân thể, hần tê hống liều mạng giãy dụa. Nguyên Cổ Thượng Nhân lắc đầu: ” Na Thần, ta khuyên người đừng giãy dụa, người cho dù là thần chính thức...tới bước này cũng khó mà chạy thoát!” Nàng nói xong thì phóng thần linh huyền trong tay ra.

Bối Dã Đan Đỉnh phát ra quang hoa sáng ngời chói mắt, trên thân đỉnh lưu chuyển hồng quang giống như sóng biển cuộn cuộn, bảy khóa minh châu gắt gao vờn quanh Thiên Na Thần. Bối Dã Đan Đỉnh bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, cùng lúc đó, quang hoa bảy màu cũng càng phát ra mãnh liệt. Lý Cường ngạc nhiên phát hiện, theo tốc độ thu nhỏ của Bối Dã Đan Đỉnh, thân hình của Thiên Na Thần cũng bắt đầu thu nhỏ lại, hần bị lôi kéo mạnh mẽ xuống miệng đỉnh.

Trong lòng Thiên Chân còn sợ hãi nói: ” Bối Dã Đan Đỉnh quá lợi hại rồi, một khi nó toàn lực phát động, thì căn bản không có biện pháp tránh thoát, ai, nghĩ năm đó...”

Xích Minh bị hấn hành hạ đến cơ hồ nổi điên, người này cứ lao thao nói mãi một vấn đề.

Xích Minh ôm đầu, kêu rên: " Nghĩ năm đó...nghĩ năm đó ta ở tại hắc ma giới xưng vương xưng bá, nếu ai dám ở trước mặt ta lao thao như vậy, ta nhất định khiến cho hắn sống không bằng chết! Ta...ta nhất định đem hắn tể thành mảnh nhỏ!"

Thiên Chân đầu tiên là sững sốt, tiếp theo bay lên một cước đá Xích Minh ra thật xa, quát mắng: " Hắc hắc, dù ngươi chính là đệ tử của Nguyên Mộc, ta cũng sửa trị ngươi! Cũng dám nói lời đáng ghét đó với ta..." Hắn lướt tới kẹp cổ Xích Minh, nghiêng đầu qua, mở miệng rộng kề sát tai Xích Minh, kêu lên thật to: " Ta thật thương cảm a, ta thật thương cảm a..." Liên tục kêu tới mười bảy, mười tám tiếng mới chịu thôi, sau đó cười cười nhìn Xích Minh, ý tứ rất rõ ràng: nhìn ngươi còn dám không nhận được!

Xích Minh hoàn toàn chịu thua, hắn sầm sập rên rỉ nói: " Rốt cuộc là ai thương cảm a?"

Thiên Chân vui vẻ ha ha cười to: " Đương nhiên là ta rồi, ngươi ngay cả cơ hội thương cảm cũng không có!"

Xích Minh lắc đầu, hai tay dùng sức đẩy ra Thiên Chân, vẻ mặt thống khổ nói: " Ai, ta không thể, ta thật là xui xẻo!"

Bối Dã Đan Đỉnh phát ra quang hoa bảy màu chiếu sáng cả thái không, so với quang huy của Hâm Ba không kém hơn chút nào. Thiên Na Thần xuất pháp bảo, bắt đặc dĩ dưới uy lực thật lớn của Bối Dã Đan Đỉnh, hắn có vẻ vô cùng nhỏ bé. Tiếng hô của hắn ngày càng yếu ớt mỏng manh, thân hình đã co rút lại như trẻ con, phẳng phất như bị bao trong một viên khí phao, bảy khẩu minh châu cấp tốc xoay tròn bên ngoài, nhìn qua quái dị tuyệt luân.

Thiên Na Thần luống cuống tay chân bay ra vô số quang mang chói mắt màu bạc, tựa hồ muốn đột phá hấp lực của Bối Dã Đan Đỉnh. Nguyên Cổ Thượng Nhân nhàn nhạt nói: " Na Thần, hết thảy là do ngươi tự tìm lấy, tính tình của ngươi quá táo bạo, cứ ở trong Bối Dã Đan Đỉnh mà tiềm tu một đoạn thời gian đi, để cho ngươi ổn định tâm thần bất an."

Xa xa bay tới mấy Cổ tiên nhân, trong đó có Bội Bối Tư Thượng Nhân và Ba Dung Thượng Nhân, còn có hai vị Cổ tiên nhân khác mà Lý Cường không nhận ra, xem tướng mạo đều là Ba Nạp Nhân.

Bốn Cổ tiên nhân nhìn Bối Dã Đan Đỉnh, Bội Bối Tư Thượng Nhân cầu tình: " Đế Quân, có thể thả Na Thần ra không?"

Thanh Đế hòa nhã nói: " Bội Bối Tư, không có biện pháp, Na Thần cứ nhất định phá hư lần mở ra này của Cổ Thần Tàng, ngươi cũng biết Nguyên Cổ Thượng Nhân đã hết sức khuyên ngăn rồi...lần này có thể tìm được cách giải quyết vấn đề của Ba Nạp Nhân, các ngươi cũng không muốn để cho lần mở ra này hóa thành bọt nước phải không?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân bắn ra một chút kim quang, quát khê: " Phong đỉnh! Sát!" Một tiếng nổ bạo, Bối Dã Đan Đỉnh hút Thiên Na Thần đi vào. Bối Dã Đan Đỉnh xoay một vòng trong không trung, thả quang dần dần ảm đạm xuống, Nguyên Cổ Thượng Nhân phất tay xuất một chiêu, Bối Dã Đan Đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, từ không trung hạ xuống.

Tay Nguyên Cổ Thượng Nhân nâng Bối Dã Đan Đỉnh chỉ cỡ nắm tay, cười nói: " Yên tâm đi, ta sẽ không vận chuyển thần trận hành hạ hắn, đợi khi chuyện của Ba Nạp Nhân giải quyết xong, tự nhiên sẽ thả hắn đi ra, các ngươi không cần lo lắng."

Ba Dung Thượng Nhân lớn tiếng nói: " Nếu Nguyên Cổ Thượng Nhân và Nguyên Mộc Thượng Nhân đã làm cam đoan, chúng ta cũng không lời để nói, chỉ là sau khi tiến vào Cổ Thần Tàng, có vật phẩm liên quan đến việc hóa giải nguy cơ của Ba Nạp Nhân, bắt luận là ai được tới, đều phải giao cho Ba Nạp Cổ tiên nhân chúng ta."

Thanh Đế cười nói: " Hiệp nghị của chúng ta vẫn hữu hiệu."

Ba Dung Thượng Nhân gật đầu nói: " Như thế là tốt rồi, cáo từ, chúng ta đi Cổ Thần Tàng trước đợi." Hắn thi lễ với Nguyên Cổ Thượng Nhân, mang theo mấy Cổ tiên nhân hướng Hâm Ba bay đi.

Lệ Cẩm Thiên Quân nói: " Đế Quân kỳ thật không cần khách khí như thế với bọn họ."

Thanh Đế than thở: " Chúng ta dù sao cũng là nhất mạch tương thừa, Ba Nạp Nhân cũng quá thương cảm."

Nguyên Cổ Thượng Nhân lộ ra hàm răng tuyết trắng, cười nói: " Đế Quân, đừng thương cảm Ba Nạp Nhân quá, lần này nếu không tìm được biện pháp đột phá cảnh giới, mấy người chúng ta sợ rằng so với bọn hắn còn bi thảm hơn."

Lý Cường thế mới biết, Nguyên Cổ Thượng Nhân, Bác Tụ Thượng Nhân và Thanh Đế thậm chí còn cả Thất Đại Thiên Quân và Cổ tiên nhân, đều đã tới lúc mấu chốt, thì nguy cơ bọn họ gặp phải so với Ba Nạp Nhân còn lớn hơn, nhưng thật ra chính mình cũng như thế. Hắn bây giờ đã giải thích được, tại sao những cao nhân tuyệt thế này đều không từ thủ đoạn tiến vào Cổ Thần Tàng. Nghĩ tới đây, hắn nhin không được hỏi: " Chúng ta lúc nào đi vào?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân nhìn Hâm Ba nói: " Đế Quân, người mang bọn họ đi vào trước, ta thủ ở chỗ này, vừa rồi đã làm ảnh hưởng một chút Cổ Thần cấm chế, hoàn hảo là ta quen thuộc cấm chế loại này, đã bị ta tạm thời ngăn chặn, nhưng một lát nếu còn không đổi thì không còn chuyện gì nữa."

Thanh Đế gật đầu nói: " Được, chúng ta đi vào trước chờ người tới."

Nguyên Cổ Thượng Nhân nói: " Yên tâm đi, ta sẽ tới rất nhanh." Nói xong liền biến mất vô tung.

Thanh Đế nói: " Chúng ta chia làm những tổ nhỏ mà đi, ta mang theo hai người bọn họ, Lệ Cẩm quân, Phạm Khải quân và Hàn Nữ tự đi, Thiên Chân, Thiên Thú mang theo Thiện Dong, nhớ kỹ không được đi gần quá, cẩn thận xúc động Cổ Thần cấm chế...ở trong Hâm Ba có nguy hiểm không ai dám cứu, sinh tử do trời đi thôi."

Thiên Chân biết tranh không lại Thanh Đế, con người hắn vừa chuyển, nói: " Ta ở phía trước mở đường, các người theo phía sau." Hắn nghĩ thầm đi phía trước thì ít nhất Thanh Đế không bỏ rơi mình được, nếu đi theo phía sau, nói không chừng sẽ tìm không được bọn họ nữa.

Thanh Đế không sao cả, nói: " Cũng tốt, người mở đường phía trước có thể lưu lại đủ không gian và dấu hiệu, người mặt sau không nên đi lạc đó."

Thiên Chân kêu một tiếng: " Ta thật thương cảm a." Rồi xoay người hướng Kiền Thiện Dong bọn họ bay đi.

Lệ Cẩm Thiên Quân cười nói: " Đế Quân bảo trọng, gặp lại ở Cổ Thần Tàng." Lại hướng Lý Cường gật đầu chào, sau đó lác mình hướng Hâm Ba Giác bay đi. Thiên Thú nói: " Các người đi thôi, ta đi cuối cùng."

Thanh Đế mỉm cười, nói: " Chúng ta đi." Rồi mang theo Lý Cường và Xích Minh hướng Hâm Ba bay đi.

Lý Cường nhận thấy được Thanh Đế phi cũng không nhanh, hắn nhin không được hỏi: " Sư tôn, tại sao tiến vào Hâm Ba phải tách ra mà đi? Chẳng lẽ nhiều người thì vào không được hay sao?" Hắn vẫn tưởng rằng Thanh Đế đang lấy cớ bỏ rơi Thiên Chân, nhưng xem tình hình lại không giống.

Thanh Đế gật đầu nói: " Phải dưới năm người tiến vào, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Lần đầu tiên mở ra Cổ Thần Tàng, chính vì có nhiều Cổ tiên nhân kết bạn tiến vào, kết quả Ba Nạp Cổ tiên nhân tổn thất thảm trọng, chừng hơn trăm Cổ tiên nhân và tu thần giả cũng không có đi ra, thế lực Ba Nạp Nhân từ đó về sau hoàn toàn hồng mất, cho nên tiến vào Hâm Ba tối kiêng kỵ chính là kết bạn tiến vào, người càng ít ngược lại càng an toàn."

Lý Cường cảm thấy khó thể tin: " Hơn trăm Cổ tiên nhân và tu thần giả? Lão thiên gia, quả thật quá kinh khủng."

Thanh Đế nói: " Đúng vậy, hơn trăm người, cụ thể là bao nhiêu không ai biết rõ, nhưng ít nhất cũng hơn trăm người, tuyệt đại bộ phận đều là Ba Nạp Nhân. Khi đó, Cổ tiên nhân chúng ta rất ít, căn bản không cách nào tranh với bọn họ, ta và Nguyên Cổ còn có Bác Tụ là tiến vào cuối cùng, lúc ấy ta còn không nhận ra bọn họ, rất may mắn là lần đầu tiên Cổ Thần Tàng mở ra, chỉ có ba người chúng ta tiến vào." Hắn thở dài một tiếng, lại nói: " Mặc dù chúng ta có được nhóm đồ vật đầu tiên, nhưng cũng bị vây trong Hâm Ba Cổ Thần Tàng...tu luyện thật lâu sau mới thoát khổ đi ra."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được tại sao ba người có khả năng xưng bá các giới, dựa vào những loại điển tịch và thần khí họ tu luyện, còn có ai đâu qua được bọn họ?

Xích Minh cười hì hì nói: " Sư...tôn, Ba Nạp Cổ tiên nhân có trốn ra được không?"

Thanh Đế lắc đầu: " Người lâm vào Cổ Thần cấm chế, ai có thể thoát được đi ra? Cho dù bây giờ ta lâm vào Cổ Thần cấm chế, sợ rằng cũng rất khó chạy thoát, phương pháp an toàn duy nhất...chính là không nên xúc động Cổ Thần cấm chế."

Thần sắc Thanh Đế trở nên nghiêm túc: " Sau khi tiến vào Hâm Ba, bất luận nhìn thấy ai bị Cổ Thần cấm chế hấp trụ, đều cũng không thể ra tay cứu giúp, phải nhanh chóng rời đi." Hắn nhìn Lý Cường liếc mắt, nói: " Ta biết cách làm người của người, nhưng ở chỗ này không cho ương bướng, nếu không sẽ hại chết người, hiểu chưa?"

Lý Cường cười nói: " Nếu bằng hữu hãm đi vào cũng không cứu hay sao?"

Thanh Đế không chút phiến nào giải thích: " Vấn đề không phải cứu hay không cứu, mà là...chỉ cần người ra tay cứu giúp, chúng ta sẽ cùng nhau bị hãm đi vào, nơi này chúng ta không thể khống chế." Hắn ngừng một chút còn nói: " Cổ Thần cấm chế của Hâm Ba rất kỳ lạ, một người bị Cổ Thần cấm chế hấp trụ còn có thể thoát thân, hai người bị hấp trụ thì hy vọng thoát thân ít đi một nửa, nếu là ba người, thì cơ hồ không có hy vọng chạy thoát nữa đâu."

Xích Minh lại càng hoảng sợ: " Chúng ta là ba người cùng nhau đi vào? Không phải muốn chết hay sao?"

263. Chương 263

Xích Minh nói: " Sư tôn yên tâm đi, dù là ngài bị hãm đi vào ta cũng không cứu..."

Thanh Đế nghe được sững sờ, lời này nói ra mặc dù đúng lý, nhưng khi nghe thì thật sự không được tự nhiên. Lý Cường " phốc xích" cười một tiếng: " Sư đệ, người không hãm súc một chút, sao lại nói chuyện như vậy?"

Xích Minh nghiêm trang nói: " Ta đây là tuân theo sự dạy bảo của sư tôn, người đúng là miệng không đúng tâm."

Lý Cường ha ha cười to nói: " Bỏ đi, đừng nói dễ nghe như vậy."

Trong lòng Thanh Đế không khỏi thở dài, tại tiên giới bất luận là ai nhìn thấy mình đều phải cung kính, cho dù là Thất Đại Thiên Quân cũng không dám nói đùa cùng mình, mà hai đồ đệ này mới vào cửa thì lại không chút kiêng kỵ, sau này quần giáo sẽ càng khó khăn. Hắn ho khan một tiếng, nói: " Được rồi, quý cử tiến vào Hâm Ba cũng đã nói, đều nhớ kỹ hết rồi chưa?"

Lý Cường và Xích Minh nhìn nhau cười, hai miệng đồng thanh nói: " Dạ, đều cũng nhớ kỹ, ai bị hãm cũng không cứu! Ha ha."

Thanh Đế dở khóc dở cười nhìn hai tiểu tử không biết sâu cạn này, nhin không được thở dài một hơi, nghĩ thầm: " Sau này phiền phức rồi."

Lý Cường suy nghĩ một chút, hỏi: " Sư tôn, trong Hâm Ba, chẳng lẽ thật sự không có cách nào cứu người?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Kỳ thật có một loại biện pháp, nhưng phi thường nguy hiểm, cực ít có người biết." Hắn lo lắng nghĩ xem có nên nói cho hai người hay không, bởi vì cần phải chuẩn bị cho thật kỹ.

Lý Cường cười nói: " Biện pháp gì? Ta cảm thấy chuyện gì cũng phải có biện pháp giải quyết, chỉ xem mình có thể hay không thôi."

Thanh Đế nói: " Biện pháp duy nhất chính là công kích người bị hãm trụ, nhưng không thể dùng pháp bảo, cần loại thủ đoạn công kích như tiên lôi huyền, nặng yếu nhất chính là người bị hãm trụ phải hiểu được ý tứ của người, nếu không hắn sẽ dùng pháp bảo đánh trả, cả người cũng bị kéo vào. Hai tiểu tử các người nhớ kỹ, người trong Hâm Ba cũng đều rất cẩn thận, cũng rất miễn cưỡng, nếu không nên ra tay thì tận lực đừng ra tay, hiểu chưa?"

Thanh Đế ân cần chỉ dạy, Lý Cường và Xích Minh trong lòng hai người đều có chút cảm động. Lý Cường gật đầu nói: " Ân, sư tôn, chúng ta sẽ cẩn thận." Lần này thái độ hắn rất chăm chú.

Thanh Đế hài lòng gật đầu: " Tốt, chúng ta sắp tới rồi."

Đang khi nói chuyện, ba người đã tới gần Hâm Ba, có thể nhìn thấy rõ ràng mặt ngoài Hâm Ba nhấc lên hỏa lãng thật lớn.

Thanh Đế thả chậm tốc độ phi hành, hộ thân kim quang của ba người thoáng chói sáng lên. Lý Cường mặc dù không sợ lửa, nhưng cho tới bây giờ không có tới gần hằng tinh giống như mặt trời, đối với hắn mà nói, tới gần hằng tinh như vậy thật sự là chuyện không thể tư nghị.

Sóng nhiệt thật lớn cuộn cuộn kéo tới, Lý Cường nhìn một chút, ba người bọn họ còn cách Hâm Ba một khoảng cách, nếu toàn lực phi hành, ước chừng mười phút thì có thể tới, theo tốc độ thả chậm bây giờ, phải mấy giờ mới có thể đi tới cái bóng đen mặt ngoài Hâm Ba.

Thanh Đế nhắc nhở: " Hai người các ngươi đều có thần khí hộ thân, tiến vào Hâm Ba thì nhất định phải chú ý phòng hộ, nơi đó độ nóng không khác gì Huyền Tật Thiên Hỏa, phải cẩn thận là chỉ có thể phòng hộ, không thể dùng thần khí phá vỡ nhiệt lưu, nếu không sẽ dẫn phát Cổ Thần cấm chế, các ngươi đi theo ta là được." Về mặt hắn rất nghiêm túc, Lý Cường biết lúc này không phải là lúc nói đùa, bèn thành thật gật đầu nói: " Dạ, chúng ta sẽ cẩn thận."

Ba người tới gần mặt ngoài Hâm Ba, thanh âm oanh oanh long long càng ngày càng vang, thỉnh thoảng còn có trận trận sét đánh vang lớn. Thanh Đế điều chỉnh phương hướng một chút, thẳng tiến Thiên Động ở mặt ngoài Hâm Ba bay đi.

Ngọn lửa thật lớn từ mặt ngoài Hâm Ba thoát khỏi, loại độ nóng này có thể dễ dàng làm chảy vàng chảy sắt, nhiệt lưu cuộn cuộn đem không gian bốn phía hoàn toàn vụn vụn, một tầng ngọn lửa màu trắng xanh hướng thẳng không trung khuếch tán, đi đến càng gần càng có thể cảm nhận được cỗ nhiệt lưu nóng hực kia.

Hâm Ba tán vọng lại nhiệt lưu bắt đầu trì trệ tốc độ phi hành của ba người, đó là một cỗ lực đánh sâu khổng lồ. Xích Minh kêu lên quái dị: " A nha, nóng quá!" Chiến ý trên người hắn lóe ra tinh quang lúc sáng lúc tối.

Diễn Chú Thần Giáp trên thân Lý Cường cũng phát ra quang hoa chói mắt. Hỏa Tinh tựa hồ phi thường hưng phấn, Lý Cường giật mình, lặng yên gọi về, Hỏa Tinh dọc theo Diễn Chú Thần Giáp đưa hắn bao vây lại, mặt ngoài của Diễn Chú Thần Giáp nhất thời biến thành màu tím chói mắt, tất cả hơi nóng phức tạp tới đều bị Hỏa Tinh hấp thụ, Lý Cường cơ hồ không cảm thụ được độ nóng bên ngoài.

Thanh Đế vẫn bộ dáng cũ, nhìn không ra nhiệt lưu bên ngoài có ảnh hưởng gì với hắn, hắn quay đầu nhìn thấy tử quang trên thân Lý Cường, kinh ngạc nói: " Di? Ngươi được Hỏa Tinh trợ giúp?"

Lý Cường cười nói: " Sư tôn tầm mắt tốt a, liếc mắt một cái liền xem thấu bí mật trên người đệ tử." Một chiêu vô môn ngửa nhẹ nhàng vỗ ra.

Xích Minh không cam lòng lạc hậu, nói: " Đó là đương nhiên rồi, nhãn lực của sư tôn dám chắc lợi hại, trên người người khác có vật gì chỉ cần xem một chút sẽ biết...ách." Hắn đột nhiên cảm thấy mình nói xong không ổn, đó không phải là nói sư tôn có tặc nhãn(mắt của gian tặc) hay sao? Không đợi hắn bổ cứu, Lý Cường đã cười ra tiếng: " Sư đệ, ngươi yên tâm đi, trên người người không có đồ gì khiến sư tôn có hứng thú đâu, ha ha."

Con mắt Thanh Đế trừng lên, Lý Cường và Xích Minh nhất thời ngay cả thở cũng không thở được, trên người giống như bị một khối cự thạch vạn đốn đè ép. Hoàn hảo Thanh Đế chỉ trừng mắt một chút, hắn nhàn nhạt nói: " Đừng nói hươu nói vượn, nếu không...cũng đừng trách sư tôn này không đúng như lời nói." Nói xong hắn lại nhìn về phía trước.

Lý Cường vuốt ngực nói: " Thật là lợi hại a, sư đệ, có...bị hù chết hay không?"

Xích Minh bĩu môi, cười cười nói: " Đừng có nói giỡn, ta nếu dễ dàng xong đời như vậy, sư tôn không phải con mắt bị mù..."

Lý Cường cười hì hì nói: " Ngươi dám nói sư tôn mắt bị mù?"

Xích Minh mở to hai mắt, cãi cọt: " Sư huynh a, trong ngực ta nghi có phải ngươi có dụng tâm khác hay không, ý tứ của ta...là nếu dễ dàng bị chết như vậy, sư tôn còn tìm ta làm đồ đệ hay sao? Vậy chẳng phải là

không có tầm mắt? Sư tôn làm sao có thể ngu ngốc như thế, hà hà, sư huynh, ta xem khả năng giải thích của người có chuyện.” Hai người căn bản không xem trọng cảnh cáo của Thanh Đế, vẫn nói hươu nói vượn như trước, đầu võ mồm lẫn nhau.

Thanh Đế thật sự không có biện pháp gì với bọn họ, trong lúc này thật không thể xử phạt hai người, dù sao còn phải nhờ bọn họ mở ra Cổ Thần Tàng, hẳn không thể làm gì khác hơn là làm như không nghe thấy, vẫn phi hành về phía trước.

Lý Cường nhìn Xích Minh nháy nháy mắt, Xích Minh làm ra một cái mặt quỷ, hai người lặng yên mà cười. Chỉ một hồi, huynh đệ cả hai làm cho Thanh Đế không có chuyện gì để nói. Bọn họ đều sợ Thanh Đế nghiêm trang, sau này cuộc sống của mình sẽ khó qua, thừa dịp đi vào Hâm Ba, biết Thanh Đế sẽ không trừng phạt bọn họ vào lúc này, hai người không hẹn mà cùng khiêu chiến quyền uy của Thanh Đế, một khi khiêu chiến thành công, sau này Thanh Đế còn muốn nghiêm gia quản thúc bọn họ đã có thể khó khăn.

Thật ra, Thanh Đế nếu không phải vì Cổ Thần Tàng, sẽ không thu hai người làm đồ đệ, hẳn thu đồ đệ mục đích là rất rõ ràng, chính là muốn khi bọn họ mở ra Cổ Thần Tàng, thì bên mình có thêm người. Hẳn tự hào thân phận, không muốn làm ra chuyện bắt buộc hai người, lợi dụng việc thu đồ đệ để trao đổi, bất quá hẳn mơ hồ cảm thấy hai tiểu tử này rất khó chơi, không khỏi có chút nhíu mày.

Bóng đen nơi mặt ngoài của Hâm Ba càng lúc càng lớn, độ nóng tương đối hạ thấp không ít, bên ngoài bóng đen vẫn lửa cháy cuộn cuộn như cũ. Bóng đen là cấm chế diện do Cổ Thần cấm chế hình thành, ở giữa trung tâm là một trống rỗng hắc trầm trầm thật lớn, cũng chính là Thiên Động. Cổ Thần cấm chế đem lửa cháy như biển lửa ở mặt ngoài ngạnh sanh bức khai, độ nóng mặc dù cực cao, nhưng đối với Cổ tiên nhân mà nói, còn không là uy hiếp quá lớn.

Xích Minh cảm thán than thở: ” Nếu không có người dẫn đường, nói cái gì ta cũng không đi đến địa phương này đâu, thật là đáng sợ.”

Lý Cường nhìn thấy từng đạo lưu quang hắc động bay đi, hẳn hỏi: ” Đây là thông đạo duy nhất hay sao?”

Thanh Đế lắc đầu: ” Không phải, đây chỉ là một miệng tiến vào, bên trong là một bầu trời khác.”

Chỉ chốc lát sau, ba người đã tiến vào khu nhiệt lưu của Hâm Ba. Nhiệt lưu giống như ngoài khơi lưu động, giống như nước biển nhộn nhạo quay cuồng, lần này trên người Thanh Đế cũng tản mát ra thanh quang nhàn nhạt.

Đi đến gần, Thiên Động chính là nùng yên(khói dày) màu đen, bên trong giáp tạp trận trận ngọn lửa, còn thỉnh thoảng tuôn ra mưa lửa thật lớn. Sắp bay vào cửa, Lý Cường nhịn không được than thở: ” Quá trắng quan...thật sự là đáng sợ a!”

Xích Minh theo ánh mắt hẳn nhìn lại, cũng nhịn không được kêu lên: ” Lực lửa thật là khủng khiếp!”

Trong khói đen cuộn cuộn, phía mặt sau lửa cháy trực trùng chín tầng trời đạt tới vài công lý, tiếng gầm gừ đé đé tai nhức óc làm cả Hâm Ba như đang run rẩy, tảng lớn tảng lớn mây lửa bay lên trời, trước mắt loang loáng chói mắt, ngọn lửa không ngờ cũng có từng đạo sét đánh màu vàng, liên tiếp không ngừng phát ra tiếng nổ rung động lòng người, một đoàn đoàn xích màu đỏ hỏa tương bị phao hướng thái không, nhìn qua phẳng phát như ngày tận thế của thế giới đã sắp tới.

Trận trận nóng hực như một cơn lốc xẹt qua bầu trời bóng đen, hướng nó đáp xuống đối với Cổ tiên nhân hình thành uy hiếp thật lớn. Thanh Đế quát: ” Theo sát ta, ngàn vạn lần đừng bị cơn lốc nhiệt cuốn đi.” Hẳn thỉnh thoảng lên tiếng chỉ điểm, hơn nữa truyền thụ một ít linh huyền tương ứng.

Lý Cường và Xích Minh đều bị cơn lốc kịch liệt tại mặt ngoài Hâm Ba làm hoảng sợ, hai người thành thật đi theo sát Thanh Đế, dựa theo hẳn phân phó không hề dám sai một chút, cũng không dám đảo loạn. Hoàn cảnh nơi này quá ác liệt, cho dù người tu chân có tu vi Đại Thừa kỳ ở chỗ này cũng không cách sinh tồn, ngọn lửa này có thể câu khởi tâm hỏa của người tu chân, trong ngoài giáp công, chỉ chốc lát sẽ thành tro tàn.

Lý Cường và Xích Minh theo Thanh Đế chỉ đạo phi vào thông đạo của Thiên Động. Đường kính của thông đạo này có hơn một ngàn công lý, bên trong có một cơn lốc nóng cường đại đồng dạng đang xoay quanh

bên trong, hơn nữa càng thêm cuồng bạo kịch liệt, cơn lốc nhiệt còn giáp tạt một lũ lũ Huyền Tật Thiên Hỏa thuần túy. Trong thông đạo phảng phất như được điểm thuốc nổ, thỉnh thoảng tuôn ra từng đạo loang loáng, thanh âm thật ngạc nhiên cổ quái, người nghe được đều thấy tê dại.

Lý Cường nghĩ thầm, nơi này là thông đạo gì, so với quỷ môn quan còn muốn kinh khủng hơn, mặc dù hắn cũng không biết quỷ môn quan có hình dáng thế nào. Hắn cố gắng đuổi kịp Thanh Đế, bởi vì trong thông đạo không có cách nào khác dẫn người phi hành, phải tự mình phi. Tốc độ của Thanh Đế đã cố ý thả chậm, hắn cẩn thận chỉ đạo hai người tách ra các loại cấm chế cổ quái. Lý Cường biết, nếu không ai chỉ đạo, bằng thực lực của mình cơ hồ nửa bước khó đi.

Ngoại trừ Thanh Đế ngẫu nhiên xuất lời chỉ điểm, Lý Cường và Xích Minh cơ hồ không nói một lời, gắt gao đi theo.

Trong lòng Thanh Đế âm thầm kinh ngạc, hai tiểu tử này ngộ tính tốt đến thần kỳ, hắn nguyên lai chuẩn bị nếu thật sự không được thì mình không tiếc thi triển đại thần thông cũng phải đưa hai người đưa đến Cổ Thần Tàng, hiện nhìn lại, hai tiểu tử này không cần mình quá quan tâm là có thể đi tới. Hắn không khỏi nhin được vui vẻ lên, phải biết rằng ở Hâm Ba bảo trì thực lực là nặng yếu nhất, có thể không cần dùng đại thần thông thì tốt nhất không dùng, bởi vì một lần thi triển đại thần thông, phải hao mất một nửa công lực của mình.

Không biết bay bao lâu, Lý Cường có loại cảm giác kiệt lực. Thần khí Cửu Diễn Lưu phát huy tác dụng thật lớn, bởi vì không thể công kích những gì kéo tới, chỉ có thể tiêu cực phòng hộ, cho nên công lực tiêu hao rất nhanh, Lý Cường có chút ăn không tiêu. Xích Minh càng thêm không chịu nổi, Yếp Khải Long Trượng của hắn mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng bắt đắ dĩ hắn cũng không nắm giữ hoàn toàn, còn chưa thể phát huy hết tác dụng của nó.

Xích Minh thương cảm ba ba nói: " Có thể nghỉ ngơi chốc lát hay không, ta...công lực của ta tiêu hao quá nhanh rồi, căn bản không kịp khôi phục."

Thanh Đế vội vàng nói: " Ngàn vạn lần không thể dừng, Cổ Thần cấm chế sẽ lập tức triển đi lên..." Hắn vừa phi, vừa nhìn chung quanh, nói: " Qua một chút thì có địa phương có thể nghỉ ngơi, nơi này quá nguy hiểm."

Lý Cường nói: " Ta đưa người phi." Không đợi hắn kịp đưa tay ra, Thanh Đế quát lên: " Dừng tay! Không thể!"

Làm Lý Cường sợ đến rút tay lại, hỏi: " Như thế nào?"

Thanh Đế tức giận nói: " Cấm chế nơi này phi thường lợi hại, các người chỉ cần tương độn quang liên tiếp một chỗ, lập tức sẽ xúc động cấm chế...nếu có thể cùng nhau phi, ta đã sớm mang theo các người phi."

Lý Cường trái lại nghe xong lời giáo huấn của Thanh Đế, không tự chủ được hít một tiếng: " Ta thật thương cảm a."

Xích Minh ha ha cười to: " Sư ca, kinh ngạc lắm sao?"

Lý Cường tức giận đến muốn sửa trị hắn, chuyển niệm vừa nghĩ, nơi này không thể động thủ, trừ phi là không muốn sống. Hắn thở dài, không nói gì nữa.

Xích Minh vô cùng vui vẻ, thật không dễ dàng nhìn thấy Lý Cường kinh ngạc, trong lòng hắn cảm thấy rất sáng, nhất thời cảm thấy chẳng phải cố hết sức nữa.

Trong ba người chỉ có Thanh Đế thản nhiên, Lý Cường và Xích Minh đã càng ngày càng ăn không tiêu, cũng may sau khi hai người tiến vào Hâm Ba Giác, công lực cũng từng đại trướng, cho nên miễn cưỡng còn có thể chịu được.

Lại phi thêm một khoảng cách, Thanh Đế chỉ vào một chỗ phía trước, nói: " Ta tìm được địa phương kia, thiếu chút nữa bỏ qua, mau cùng ta đến."

Lý Cường theo phương hướng Thanh Đế chỉ nhìn lại, chỉ thấy một khối hình tròn thật lớn trong sét đánh loang loáng lúc ẩn lúc hiện, hắn kinh ngạc nói: " Đó là thứ gì vậy?"

Thanh Đế nói: " Đó là Thiên Đoán Thạch nổi danh nhất."

Thiên Đoán Thạch cũng là một loại tài liệu luyện khí hiếm thấy, có thể dùng để tu luyện kiếm tiên thể, Lý Cường rất sớm có nghe nói qua, chỉ là cho tới bây giờ không có gặp qua, hẳn vốn nghĩ loại tài liệu này chỉ có tiên giới mới có, không nghĩ tới Hâm Ba Giác cũng có xuất sản. Hắn khó tin kêu lên: " Oa nha, Thiên Đoán Thạch lớn như vậy?"

Ba người giống như du ngư trong cơn lốc nhiệt linh xảo xuyên toa, ước chừng bay thêm được nửa giờ, ba người rốt cuộc rơi vào trên một khối Thiên Đoán Thạch thật lớn. Lý Cường và Xích Minh không kịp nhìn xem Thiên Đoán Thạch có hình dạng gì, lập tức khoanh chân tu luyện. Thanh Đế lẳng lặng đứng ở một bên, với tu vi của hắn, chỉ lộ trình như vậy thì căn bản không sao cả.

Vị trí của Thiên Đoán Thạch nằm ngay khe hở của các loại cấm chế, tương đối dường như ổn định. Bởi vì nơi này có lửa nóng dị thường, nguyên thạch trải qua sự rèn luyện hàng triệu năm, lưu lại đều là bộ phận tinh hoa nhất, cho nên nơi này sản xuất Thiên Đoán Thạch nổi danh nhất, thuộc về tài liệu luyện khí cực phẩm. Khối Thiên Đoán Thạch này cỡ chừng nửa sân banh, dưới tác dụng của các loại cấm chế, kỳ diệu huyền phù trong cơn lốc nhiệt.

Cơn lốc nhiệt ở bốn phía xoay quanh kích động, quang mang màu đỏ sậm chói mắt khắc ở trên Thiên Đoán Thạch, có vẻ thật quái dị. Từng đạo tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua lung tung trong không gian, tảng lớn hoa lửa trong tiếng nổ vang bay múa trong không trung, lập tức bị cơn lốc nhiệt quét về bốn phương tám hướng. Lý Cường đã khôi phục công lực, hắn đứng trên Thiên Đoán Thạch, cảm khái than thở: " Nơi này thật sự rất đáng sợ."

Thanh Đế yên lặng nói: " Lần này sau khi Cổ Thần Tàng mở ra rồi chấm dứt, người theo ta về tiên giới đi."

Lý Cường lắc đầu nói: " Sư tôn, đệ tử tạm thời không muốn đi tiên giới, ai, đệ tử từ quê quán đi ra, còn không có dịp trở về qua, lần này nếu có thể giữ lại một mạng, đệ tử định về cố hương một lần."

Thanh Đế quay đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, ngạc nhiên nói: " Người còn nhớ về quê quán? Ta khuyên người đừng đi về, người sẽ rất thất vọng đó."

Một đạo hồng quang mãnh liệt hiện lên, xa xa nổ lên một mảnh mây lửa, gương mặt Lý Cường bị ánh sáng lên màu hỏa hồng, hắn kiên quyết nói: " Sư tôn, ta phải về xem, nếu không...ta vĩnh viễn sẽ không an tâm."

Thanh Đế nói: " Cũng tốt, về xem để giải quyết tâm nguyện, như vậy sẽ không ảnh hưởng tu hành sau này...người yên tâm đi, ta sẽ phân phó Cô Tinh, dùng biện pháp thỏa đáng nhất giúp cho hai bằng hữu của người chuyển thể."

Lý Cường biết tin tức của Thanh Đế linh thông, hắn khom người thi lễ nói: " Cảm ơn sư tôn." Trong lòng không nhận được một trận kích động, có Thanh Đế cam đoan, Mạc đại ca và sư tôn chuyển thể sẽ an toàn rồi.

Lý Cường hỏi: " Sư tôn, ta sao không nhìn thấy những người khác?"

Thanh Đế nói: " Lần này Cổ tiên nhân tiến vào Hâm Ba không nhiều lắm, Hâm ba.. kỳ thật, có thể xưng là bãi tha ma của tiên nhân, không biết có bao nhiêu Cổ tiên nhân lâm vào Cổ Thần cấm chế của nơi này, lần đầu tiên khi mở ra Cổ Thần Tàng, ta may mắn tìm được khối Thiên Đoán Thạch này, nhớ kỹ lúc ấy đứng trên khối Thiên Đoán Thạch này, đã từng nhìn thấy rất nhiều Cổ tiên nhân bị cấm chế nuốt sống, ai...kinh tâm động phách a."

Mồ hôi lạnh của Lý Cường cũng toát ra, hắn hỏi tới: " Lúc ấy Cổ tiên nhân rất nhiều hay sao?"

Thanh Đế không chút thay đổi nói: " Chẳng những nhiều, hơn nữa đều là Cổ tiên nhân có tu vi cao thâm. Lúc đầu phát hiện Cổ Thần Tàng này, cơ hồ tất cả Cổ tiên nhân đều cũng chạy đến, cuối cùng có thể đi vào Cổ Thần Tàng cũng chỉ có vài người thật sự là rất may mắn, không ai nghĩ đến, Cổ Thần cấm chế lại lợi hại như thế. Ta nhớ kỹ có mười Cổ tiên nhân không phục khí, cố gắng phá trừ Cổ Thần cấm chế, kết quả toàn bộ bị hấp đi vào, chỉ một lần mở ra, Cổ tiên nhân đã bị táng tống tuyệt đại bộ phận."

Lý Cường lắc đầu nói: " Kỳ quái, tại sao bọn họ nhất định muốn đi? Không đi thì không có việc gì a?"

Thanh Đế hỏi lại: " Bọn họ tại sao muốn đi người không rõ hay sao?"

Lý Cường đưa tay sờ sờ trán, nói: " Nếu không vì điển tịch thần khí được lưu lại, còn có thể vì nguyên nhân gì?"

Thanh Đế tức cười nói: " Có thể tu luyện đến thực lực của Cổ tiên nhân, cảnh giới lại thấp như vậy hay sao? Người xem nhẹ người khác quá đi."

Lý Cường cười nói: " Hắc hắc, cho nên ta mới kỳ quái a."

Thanh Đế khẽ thở dài: " Chờ người tới cảnh giới bây giờ của chúng ta, người sẽ phát hiện, nếu muốn tìm thứ gì để khiêu chiến cực hạn của mình là chuyện khó khăn cỡ nào." Hắn không tiếp tục nói xong, chỉ là xuất thần nhìn cơn lốc nhiệt đang hoành hành.

Lý Cường chợt hiểu ra, thấp giọng nói: " Nguyên lai như thế." Đã tới cảnh giới của Cổ tiên nhân, thế gian đã rất ít có thứ gì để cho họ động tâm tranh thủ, chỉ có không ngừng tìm kiếm khiêu chiến, mới có thể đề cao chính mình, mà thực lực Cổ tiên nhân, căn bản sẽ rất khó tìm được đối tượng khiêu chiến, cho nên sau khi phát hiện Cổ Thần Tàng, Cổ tiên nhân cũng liền xem là đối tượng khiêu chiến lớn nhất của mình. Lý Cường rốt cuộc hiểu được, tại sao có nhiều Cổ tiên nhân đi đến Hâm Ba.

Xích Minh cũng đã khôi phục lại, hắn vận mạnh eo một cái, dùng sức xoa mặt, lại dương dương từ mặt đất đứng lên, nói: " Sư tôn, sư ca, đã bao lâu?"

Lý Cường nói: " Không bao lâu, khôi phục thế nào?"

Xích Minh phát lao tào: " Không kém lắm, ai, địa phương này thật xui xẻo..linh khí mặc dù rất sung túc, nhưng quá rối loạn, cảm giác rất kỳ quái."

Ánh mắt Lý Cường rơi vào Thiên Đoán Thạch dưới chân, hắn hỏi: " Sư tôn, ta lấy chút Thiên Đoán Thạch, có gì không ổn không?"

Thanh Đế nói: " Không thành vấn đề, chỉ là đừng lấy quá nhiều. Người xem, nơi này có màu đen, màu vàng, màu đỏ thạch nhãn, đều là Thiên Đoán Thạch tinh hoa nhất, màu xanh thì đừng đào, thứ đó phẩm chất kém cỏi nhất."

Đã trải qua cơn lốc nhiệt thì Thiên Đoán Thạch có màu xanh, bên trên che kín thạch nhãn lớn nhỏ không đồng nhất, màu sắc chủ yếu là màu đen, màu vàng, màu đỏ là chính, còn có cực số ít màu bạc và màu bích lam. Thạch nhãn hình tròn, có chút đột xuất, mỗi một cái ước chừng cỡ nắm tay, đều là tài liệu luyện khí tối tinh hoa, cho dù ở tại tiên giới cũng khó tìm được Thiên Đoán Thạch có phẩm chất như vậy.

Lý Cường ngồi trên mặt đất, đem Cửu Diễm Lưu bố trí nơi tay, đè xuống một thạch nhãn, Cửu Diễm Lưu khinh xảo theo văn lộ kéo dài đi vào, trong chớp mắt, hắn đã rút ra một thạch nhãn màu đen cỡ chừng một thước dài. Xích Minh cũng tỉnh ngộ lại, ngồi xổm xuống bắt đầu đào móc.

Thanh Đế biết Thiên Đoán Thạch không có gì thay đổi, hắn cũng không ngăn cản Lý Cường và Xích Minh thu thập, bất luận là tiên nhân hay là người tu chân, chỉ cần là người tu hành, thu thập tài liệu là công khóa không thể thiếu. Hắn nhắc nhở: " Đào móc chính giữa, không nên tới bên bờ, nơi này chỉ có ở giữa là an toàn nhất thôi."

Lý Cường góp nhặt hơn mười khối các loại thạch nhãn đủ mọi màu sắc, đứng dậy nói: " Đáng tiếc bên bờ lại càng nhiều, a a, ta phát hiện địa phương càng nguy hiểm thì càng có nhiều thiên tài địa bảo...sư đệ, không kém lắm là được, để lại cho người sau tới."

Xích Minh cười đứng lên nói: " Mặt sau còn có ai có khả năng tới? Loại địa phương này...ta tuyệt đối không đến lần thứ hai." Hắn vẫn nghe lời Lý Cường nói, không tiếp tục đào thêm.

Thanh Đế âm thầm gật đầu, hai tiểu tử này cũng không tham lam. Hắn hướng hai người hô: " Được, chúng ta chuẩn bị đi."

Lý Cường đột nhiên chỉ vào cách đó không xa nói: " Mau nhìn! Hình như là một Cổ tiên nhân."

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Đúng vậy, hắn chạm vào cấm chế rồi." Khẩu khí của hắn rất bình thản, tựa hồ như không còn gì lạ nữa. Trên mặt Lý Cường lộ ra vẻ không đành lòng, Thanh Đế liếc mắt nhìn hắn, nói: " Ta thấy qua rất nhiều Cổ tiên nhân bị Cổ Thần cấm chế cuốn lấy, cũng nhìn thấy qua có người đi cứu, kết

quả là ai không nhận được ra tay, thì người đó sẽ cùng với hắn đồng thời hãm đi vào, cho nên...người không cần kỳ quái, thế giới nơi này chính là tàn khốc như thế.”

Lý Cường ngưng thần nhìn lại, nói: ” Đó là ai?” Một đạo kim quang chói mắt hiện lên, người nọ đang liều mạng giãy dụa.

Thanh Đế chuyển thân che phía trước hắn, nói: ” Không nên nhìn! Bởi vì người sẽ không cách nào đi cứu, cho nên không nên nhìn, hiểu chưa?” Nhưng Lý Cường có một đôi thần nhãn, trước khi Thanh Đế kịp ngăn trở, hắn đã nhìn thấy được rõ ràng là ai. Hắn hét lớn: ” Trời ạ, là Kiền Thiện Dong!” Đạo quang hoa chói mắt chính là Thiên Thần Chi Nộ.

Xích Minh cũng thấy rõ, hắn cũng kêu lên: ” Oa nha, thật là hắn!”

Lý Cường không chút do dự nói: ” Ta muốn cứu hắn! Sư tôn, mặc kệ ngài đồng ý hay không đồng ý, ta nhất định phải cứu hắn!”

264. Chương 264

Lý Cường liếc mắt về hướng Kiền Thiện Dong, cảm thấy hắn còn có thể kiên trì: ” Sư tôn, Kiền Thiện Dong là bằng hữu của ta, không có hắn...ta vốn không tới được Hâm Ba Giác, hắn đáng giá cho ta đi cứu!” Hắn như đinh chém sắt tỏ vẻ muốn cứu người, không giải thích gì thêm. Trong lòng Thanh Đế mặc dù có điểm cảm tức nhưng hắn không muốn trong lúc này phát sinh tranh chấp với Lý Cường, như vậy thật quá bất lợi.

Thanh Đế nhàn nhạt nói: ” Người làm sao cứu?”

Xích Minh chen lời: ” Ngài không phải nói dùng thủ đoạn công kích có thể rồi sao?”

Lúc này Thanh Đế mới phản ứng lại, hai tiểu tử này ngay từ đầu đã lừa hắn, xem ra bọn họ quyết sẽ không khoan tay đứng nhìn. Hắn bắt đầu đi nhắc nhở: ” Trước tiên phải có điều kiện, người được cứu không thể phản kháng chút nào, nếu không, người còn chưa cứu đi ra...các người cũng sẽ bị kéo đi vào.”

Lý Cường nhìn Thanh Đế, đột nhiên cười rộ lên: ” Sư tôn, Kiền Thiện Dong là La Thiên Thượng Tiên của tiên giới các người, ngài làm lão đại như thế nào có thể khoan tay đứng nhìn, không sợ thủ hạ tâm hàn hay sao? Hà hà, nếu lão nhân gia lười biếng, vậy thì dạy cho đệ tử, ta đi cứu, lão nhân gia tới chỉ đạo.”

Thanh Đế nhìn thấy không cách nào ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là nói: ” Nếu muốn cứu, người đi cứu đi, ta nói cho người làm thế nào.”

Lý Cường đồ chính là Thanh Đế không dám mạo hiểm để mình bị hãm đi vào, nhưng cứu người phải được Thanh Đế ủng hộ, dù sao hắn có kinh nghiệm phong phú. Lý Cường nháy mắt với Xích Minh, cẩn thận bay về phía Kiền Thiện Dong.

Xích Minh ngồi trên mặt đất căn bản không chịu đứng dậy, hắn xấu xa nói: ” Nghe nói lúc cứu người, thì người càng ít càng tốt, sư huynh, ta van người cứ đi cứu, ta ở chỗ này hóng gió.”

Lý Cường quay đầu lại cười mắng: ” Hồn tiểu tử, lão tử không phải đi trộm người, người hóng gió cái gì a...ách” Nói xong cảm thấy lời này không ổn, liền không nói thêm nữa, quay đầu nhìn chằm chằm địa phương Kiền Thiện Dong bị hãm.

Thanh Đế chuyển thân đi tới bên cạnh Lý Cường, khấn trương quát: ” Cẩn thận một chút, nơi này là Hâm Ba, không thể sơ ý khinh thường.” Hắn thật sự sợ Lý Cường bị hãm tiến vào Cổ Thần cấm chế, nếu Lý Cường bị hãm đi vào, chìa khóa mở ra Cổ Thần Tàng không có, Cổ Thần Tàng liên quan đến sinh tử của bọn họ, hắn một chút cũng không dám khinh thường.

Trong lòng Lý Cường âm thầm buồn cười, hắn nghiêm trang nói: ” Sư tôn, ta sẽ rất cẩn thận.” Có Thanh Đế hộ giá, Lý Cường biết lần này đi cứu người nắm chắc khá lớn.

Cơ lốc nhiệt hoành hành bên thân Lý Cường, hắn cẩn thận dùng Cửu Diễn Lưu hộ thân, mỗi phân tấc trong đó hắn đã nắm chắc, không thể theo gió mà đi, cũng không thể mạnh mẽ phá vỡ cơ lốc nhiệt. Hắn dùng linh huyền do Thanh Đế chỉ dạy ngưng trụ thân hình, theo cơ lốc nhiệt bay về phía trước, gặp phải

Huyền Tật Thiên Hỏa thì dùng Hỏa Tinh ra thu thủ. Trải qua đoạn đường tiến tới này, hần đã dần dần quen được với hoàn cảnh nơi này.

Từ Thiên Đoán Thạch bay ra không tới năm trăm thước khoảng cách đã rõ ràng nhìn thấy Kiền Thiện Dong đang liều mạng giãy dụa, kim mang của Thiên Thần Chi Nộ liên tục lóe ra không ngừng. Lý Cường đột nhiên cảm thấy áp lực chung quanh vô cùng lớn, cơn lốc nhiệt đột nhiên tiêu mất, bốn phía có một cỗ hấp lực vô hình, lén lút kéo mình về phương hướng của Kiền Thiện Dong.

Thanh Đế trầm giọng nói: " Ngàn vạn lần không nên giãy dụa, buông lỏng một chút thì áp lực sẽ biến mất trong chốc lát."

Trong lòng Lý Cường đối với chuyện cứu người cũng không có mười phần nắm chắc, bất quá hần không cách nào trở mắt nhìn Kiền Thiện Dong bị lâm vào Cổ Thần cấm chế, mặc dù khi mới gặp Kiền Thiện Dong thì hai người là oan gia đối đầu, nhưng từ sau khi quen thuộc hần, Lý Cường cảm thấy hần chính là một tiên nhân đáng làm bằng hữu.

Dần dần, áp lực càng lúc càng lớn, tất cả thanh âm như bị bình tế, bốn phía an tĩnh đến dọa người. Nếu không có Thanh Đế nhắc nhở, Lý Cường sợ rằng sẽ nhịn không được mà giãy dụa, loại yên tĩnh này giống như hồi quang phản chiếu trước khi chết.

Lý Cường động cũng không dám động, thậm chí không dám quay đầu nhìn Thanh Đế. Tựa hồ qua thời gian rất lâu, đột nhiên một tiếng oanh minh, hần lại lần nữa nghe được tiếng sét đánh cuồng bạo.

Thanh Đế nhỏ giọng nói: " Ổn định! Ổn định thân hình!"

Lý Cường ngằm kinh hãi, với thực lực của Thanh Đế mà cũng phải cẩn thận như thế, nói rõ, hần cũng không phải khoa trương uy lực của Cổ Thần cấm chế. Lý Cường cũng nhỏ giọng nói: " Chúng ta có nên nhắc nhở hần một chút hay không?" Hần đột nhiên cảm thấy mình giống như đang làm gì lén lút, Xích Minh nói đúng, hần chính là giống như đang ngóng gió.

Kiền Thiện Dong tiến tới một mình, trong lòng hần phi thường không phục khí, có Thiên Thần Chi Nộ và thực lực đến gần Thiên Quân, hần cảm thấy mình nắm chắc tiến đến, nghe nói Cô Tinh cũng một mình sấm đi vào, hần càng không phục khí.

Kiền Thiện Dong cự tuyệt sự trợ giúp của Thiên Chân, một mình hưng phấn tiến đến, nhưng hần không có nghĩ đến, Cô Tinh có thể sấm vào, cũng không phải chỉ dựa vào vận khí và thực lực, mà còn có người chỉ điểm qua. Kiền Thiện Dong dựa vào Thiên Thần Chi Nộ một đường cuồng trùng, vì tránh né một đoàn Huyền Tật Thiên Hỏa, hần xúc động Cổ Thần cấm chế, bị vướng vàng hấp trụ.

Đợi khi Kiền Thiện Dong tỉnh táo lại bắt đầu giãy dụa thì hần mới phát giác đại sự không hay, hấp lực của Cổ Thần cấm chế quái dị tuyệt luân, vô luận hần giãy dụa như thế nào đều không thể tránh thoát đi ra, cho dù có Thiên Thần Chi Nộ cũng không hữu dụng. Hần bắt đầu bối rối, mắt nhìn Cổ Thần cấm chế sẽ bao phủ lấy mình, hần mới đột nhiên hiểu được, Thanh Đế nói là lời thật, tự mình đích xác không nên mạo hiểm tiến vào.

Ngay khi Kiền Thiện Dong tuyệt vọng chuẩn bị buông tha, đột nhiên nhìn thấy Thanh Đế và Lý Cường hướng mình bay tới. Lý Cường đến cứu mình hần không cảm thấy kỳ quái, kỳ quái chính là Thanh Đế không ngờ lại chịu lại đây cứu giúp, hần kích động đến con mắt cũng thả ra ánh sáng.

Bên tai Kiền Thiện Dong vang lên tiếng truyền âm của Lý Cường: " Kiền đại ca, chúng ta tới cứu người, Thiên Thần Chi Nộ phải thu trở về, ta phải công kích người, mới có thể cho người thoát ly Cổ Thần cấm chế, người không thể có một chút phản kháng...nếu không chúng ta cũng bị hãm đi vào, có thể làm được không?"

Kiền Thiện Dong vốn đã tuyệt vọng, không nghĩ tới Thanh Đế và Lý Cường lại đến cứu mình, hần cuống quýt gật đầu, truyền âm nói: " Được, ta hiểu được rồi, còn có gì phải chú ý nói cho ta biết." Trong lòng Lý Cường thầm khen, người này đích xác không đơn giản, tới hoàn cảnh này còn tỉnh táo được như thế.

Thanh Đế nhỏ giọng đề điểm Lý Cường vài câu, hướng bên cạnh bay đi, hần cần tách ra lực đánh sâu vào.

Lý Cường truyền âm nói: "Kiền đại ca, ta phải bắt đầu rồi, người cẩn thận!" Hắn thử bắn ra Cửu Diễn Lưu, một hạt kim quang giống như tia chớp bổ về phía Kiền Thiện Dong. Một tiếng nổ vang, cả người Kiền Thiện Dong loạng choạng, dựa vào tu vi thâm hậu, hắn mạnh mẽ tiếp được đòn nghiêm trọng này, nhất thời cảm thấy thân thể căng thẳng, tựa hồ Cổ Thần cấm chế lại một lần hấp mình đi vào. Trong lòng hắn có chút bối rối, nhin không được muốn giãy dụa, nếu không bởi vì tuyệt đối tín nhiệm Lý Cường, hắn nhất định sẽ không cam tâm bị động bị đánh.

Thanh Đế truyền âm nói: "Phải liên tục công kích, không thể ngừng!"

Lý Cường cắn răng liên tục bổ ra Cửu Diễn Lưu, đồng thời truyền âm nói: "Kiền đại ca đừng nhúc nhích! Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích!" Hắn tự mình ngấm lại cũng buồn cười, Cổ Thần cấm chế nơi này thật sự biến thái, phương pháp cứu người cũng quá cổ quái, đánh người mà không cho hoàn thủ.

Kiền Thiện Dong bị Cửu Diễn Lưu đánh đến cả người loạn mạo quang hoa, tiên giáp của hắn chống đỡ không được, bắt đầu phát ra tiếng "ca bá ca bá" thanh âm rạn vỡ, nhưng hắn cũng rõ ràng cảm giác được Cổ Thần cấm chế nhẹ động rồi.

Thanh Đế truyền âm cho Kiền Thiện Dong: "Ngu ngốc! Không cho người giãy dụa chống cự, không có nghĩa là người không thể dùng phòng hộ. Bộ dáng này của người, không đợi chạy ra Cổ Thần cấm chế...đã bị đánh chết rồi, Cửu Diễn Lưu chính là thần khí!"

Kiền Thiện Dong nghe được dở khóc dở cười, vội vàng khấp động linh huyền, trên người lập tức nhấp nhোáng quang hoa màu hồng trắng. Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Sớm không nói, để cho Cửu Diễn Lưu đánh cho học máu mới nói, ai, Thanh Đế muốn cho ta ném mùi đau khổ a."

Từng đạo kim quang của Cửu Diễn Lưu liên tục không ngừng nện lên trên người Kiền Thiện Dong. Lý Cường càng đánh càng lạnh tâm, không biết lúc nào mới có thể cứu ra Kiền Thiện Dong, sợ không cẩn thận làm cho hắn bị kéo tiến vào trong Cổ Thần cấm chế. Đột nhiên, Kiền Thiện Dong hướng ra phía ngoài bắn ra, Thanh Đế quát khê: "Dừng lại!"

Lý Cường cả kinh, càng vốn không kịp thu hồi Cửu Diễn Lưu đang bổ ra. Hắn cực lực khống chế, kim mang Cửu Diễn Lưu bay sát bên người Kiền Thiện Dong mà qua. Đột nhiên, trên thân Lý Cường căng thẳng, bị Cổ Thần cấm chế hấp trụ, thân thể không chịu được khống chế phác bay ra ngoài. Hắn không khỏi kêu lên một tiếng quái dị: "Mẹ kiếp! Lão tử thất thủ rồi..."

Thanh Đế cả kinh hét lớn: "Không nên giãy dụa! Không nên chụp hắn!" Câu nói phía sau là nói với Kiền Thiện Dong.

Kiền Thiện Dong nhìn Lý Cường từ bên người xẹt qua, nhin không được đưa tay ra bắt, bị Thanh Đế hét lớn một tiếng, sợ đến rút tay lại, trở mắt nhìn Lý Cường bị Cổ Thần cấm chế cuốn lấy.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên dừng một loại cảm giác quen thuộc phi thường, tựa như vừa đến Hâm Ba thì chính là cảm giác như về đến nhà, hắn vội vàng kêu lên: "Dừng động thủ, chờ một chút!"

Thanh Đế nghe vậy ngẩn ra, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ hắn có khả năng hóa giải Cổ Thần cấm chế?" Hắn quay đầu nói với Kiền Thiện Dong: "Người đi tới khối Thiên Đoán Thạch mà đợi."

Kiền Thiện Dong lại một lần cãi mệnh lệnh của Thanh Đế, hắn năn nỉ: "Ta...ta muốn ở chỗ này chờ hắn đi ra...ta, ta không có cách nào trốn sang một bên..."

Thanh Đế không nhin được nói: "Người ở chỗ này giúp không được gì, đợi ở đây có tác dụng gì?"

Kiền Thiện Dong vẫn như cũ treo ở không trung, kiên quyết không chịu rời đi.

Lý Cường mặc dù bị Cổ Thần cấm chế hấp trụ, nhưng không có dấu hiệu bị lâm vào, hắn kỳ quái giãy dụa một chút, hấp lực tựa hồ có chút yếu bớt. Trong lòng hắn có chút không dám tin tưởng, phải biết rằng công lực của Kiền Thiện Dong lợi hại hơn mình rất nhiều. Đột nhiên hắn cảm thấy trên trán nóng lên, Thần Cuộc Chiến Hồn bắn ra một đạo sóng gợn nhìn không thấy.

Lý Cường mặc dù nhìn không thấy, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được Thần Cuộc Chiến Hồn ba động, trong phút chốc hắn bị Cổ Thần cấm chế nuốt sống.

Thanh Đế và Kiền Thiện Dong đều cũng ngây dại, hai người bọn họ đều cũng không nghĩ đến Lý Cường cứ như vậy mà vô thanh vô tức tiêu mất. Thanh Đế hận hận trừng Kiền Thiện Dong liếc mắt một cái, quay đầu bay trở về Thiên Đoán Thạch. Kiền Thiện Dong ngơ ngác nhìn nơi Lý Cường biến mất, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng nội疚 và áo tang, một hồi lâu hần mới hần mới thất thần bay đến trên Thiên Đoán Thạch.

Xích Minh hỏi: "Sư ca ta đâu?"

Thanh Đế trở lại Thiên Đoán Thạch thì lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, căn bản không để ý tới câu hỏi của Xích Minh. Nhìn thấy Kiền Thiện Dong quay lại, Xích Minh giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng, chụp lấy hần cuống quýt đặt câu hỏi, Kiền Thiện Dong chỉ là lắc đầu, không biết nói làm sao mới tốt.

Xích Minh gấp đến độ hai mắt lóe hồng quang, hống kêu lên: "Chẳng lẽ hần hãm tiến vào? Người nói thật đi a..." Vô luận Xích Minh quý hãm quý kêu thế nào, Kiền Thiện Dong giống như một cây cột gỗ ngầy ngốc bất động.

Thanh Đế đột nhiên đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Sư ca người không có việc gì, chúng ta rất nhanh sẽ nhìn thấy hần."

Kiền Thiện Dong lúc này mới có phản ứng. Xích Minh lên đến bên Thanh Đế, mừng rỡ kêu lên: "Sư tôn...ngài, ngài không có gạt ta đi?"

Thanh Đế gật đầu nói: "Ta không cần phải lừa người."

Kiền Thiện Dong đột nhiên hiểu được, Thanh Đế trở lại Thiên Đoán Thạch, thì đã dùng tâm thôi toán qua. Hần tự oán tự giận nói: "Lão đệ hãm đi vào, ai, đều cũng trách ta không cẩn thận."

Thanh Đế quét mắt nhìn hần, lạnh lùng nói: "Nể tình Lý Cường, hừ, ta không xử phạt người, nhưng sau này người không cần về tiên giới nữa...vận khí người không tệ, có bằng hữu như Lý Cường, còn có Nguyên Cổ Thượng Nhân giúp người cầu tình, người không phải sống rất khoái hoạt tại Phong Duyên Tinh hay sao? Người cứ tiếp tục ở nơi đó khoái hoạt đi."

Trong lòng Kiền Thiện Dong biết Thanh Đế đã bỏ qua cho mình, hần cung kính thi lễ nói: "Dạ, Kiền Thiện Dong tuân lệnh."

Thanh Đế khẩu khí vừa chuyển, trong lời nói trở nên ôn hòa ấm áp: "Sau này Lý Cường còn có thể ở lại giới này lẫn lộn, người biết nên làm cái gì."

Kiền Thiện Dong trong lòng mừng rỡ, chỉ cần biết mình làm tốt hơn, Thanh Đế sẽ hoàn toàn tha thứ cho mình, xem bộ dáng Lý Cường thật sự là phúc tinh trong vận mệnh của mình. Hần cũng không dám vọng tưởng trở về tiên giới, đi tranh thủ vị trí của Thiên Quân nữa.

Sau khi Lý Cường bị hấp tiến vào trong Cổ Thần cấm chế, đầu tiên nhìn thấy chính là vạn trượng Huyền Tật Thiên Hỏa, hần sợ đến vội vàng mang Cửu Diễm Lưu hóa thành một màn hào quang màu vàng bảo vệ toàn thân, lần này ngay cả Hỏa Tinh cũng không dám xuất hiện.

Lý Cường khó thể tin nhìn Huyền Tật Thiên Hỏa trước mắt, quay đầu lại nhìn, phía sau cũng là Huyền Tật Thiên Hỏa, quang mang màu tím chói mắt đâm vào mắt hần chói lòa. Hần biết đại sự không hay, tự mình không sợ lửa, nhìn thấy thiên hỏa như vậy cũng thúc tay không cách nữa. Đây là thiên hỏa đã tính lợi hại nhất, năng lượng to lớn hoàn toàn tự mình không thể hóa giải.

Huyền Tật Thiên Hỏa phát ra tiếng oanh minh long long, Lý Cường ngẩng đầu nhìn sang, cúi đầu nhìn xuống, rồi lại nhìn chung quanh một mảnh biển lửa, một đoàn đoàn thiên hỏa màu tím chung quanh phiêu đảng, hần vừa lắc mình né tránh, vừa tính toán làm sao có thể chạy thoát. Dần dần, hần tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, đầu tiên hần xác định một điểm, nơi này không phải là địa phương hung hiểm nhất, bởi vì đến trước mắt còn không nhìn thấy được chương ngại gì. Ngoại trừ né tránh thiên hỏa bay tới, hần tạm thời không dám lộn xộn.

Thiên Hỏa màu tím bắt đầu tụ tập về phía hần, trong lòng Lý Cường âm thầm kêu khổ, hần thử bay ra phía trước, liên tục hiện lên vài đoàn thiên hỏa, cũng thấy không còn cách tránh né đại hỏa phô thiên cái địa. Cửu Diễm Lưu phá vỡ một hỏa tường, trong phút chốc thiên hỏa bốn phía giống như nước thủy triều

dùng tập lên thân. Đây là đặc tính của Huyền Tật Thiên Hỏa, một khi gặp phải trở ngại lập tức bao vây lên.

Lý Cường chơi lửa đã rất lâu, phản ứng cực nhanh, lập tức gọi về hỏa tinh, đem thiên hỏa bố trí ra bên ngoài. Hắn dùng chính là biện pháp dùng lửa khắc lửa. Trong chớp mắt, thiên hỏa bao vây bên ngoài lui về phía sau, còn có cực nhỏ bộ phận thiên hỏa bị thiên hỏa bọc ngoài thân của hắn đồng hóa. Lý Cường thở dài một hơi, tạm thời giải quyết được uy hiếp của thiên hỏa, nhưng làm thế nào mới đi ra ngoài được?

Một đường bay đi, có Thiên Hỏa hộ thân, hỏa thể bên ngoài đã không cách nào ảnh hưởng Lý Cường, bất quá thời gian dài hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu. Huyền Tật Thiên Hỏa có áp lực vô hình, hỏa thể lớn như vậy, Lý Cường cảm giác ngày càng có hết sức, hắn đứng ở một địa phương tương đối trống trải, lặng lẽ suy tư nghĩ đường ra.

Lý Cường nhớ tới lúc tiến vào thì Thần Cuộc Chiến Hồn ba động, hắn giật mình tự hỏi một lúc lâu, cảm thấy đáng giá thử một lần. Người khác sợ xúc động Cổ Thần cấm chế, nhưng mình dường như có điểm đặc thù, có lẽ là tác dụng của Thần Cuộc Chiến Hồn.

Hắn đột nhiên nhớ lại bị văn ghi chép thần dụ ở Tử Hồn Tinh, vội vàng lấy ra. Hắn đã biết thần chi văn tự là phải dùng thần thức đi thể ngộ, rất nhanh, hắn dùng thần thức tìm hiểu một lần, trong lòng không khỏi nhin được thâm mắng chính mình ngu ngốc. Đoạn thần chi văn tự này, có ghi lại biện pháp làm thế nào tiến vào Cổ Thần Tàng.

Nguyên lai, có Thần Cuộc Chiến Hồn, Lý Cường căn bản không cần cẩn thận tiến vào, chỉ cần tùy tiện xúc động Cổ Thần cấm chế, tự nhiên sẽ bị truyền đưa đến bên cạnh Cổ Thần Tàng. Vừa rồi hắn bị Cổ Thần cấm chế hãm trụ, lại không dám giãy dụa, kết quả bị tổng tới bốn nguyên Cổ Thần cấm chế, lực lượng chi nguyên của Hâm Ba tất cả Cổ Thần cấm chế- Tức Tịnh Viên. May mắn hắn góp nhặt không ít thiên hỏa, nếu không dù là có thực lực của Thiên Quân cũng chịu không được bao lâu, sớm muộn sẽ bị thiên hỏa của Tức Tịnh Viên hóa thành tro tàn.

Lý Cường rốt cuộc tìm được nơi mấu chốt, hắn đánh ra thần linh huyền, đó là mới học được từ ngọc đồng giản. Thần linh huyền ra tay thì không gian chung quanh nhất thời vặn vẹo lên, trước mắt hiện ra vô số đạo quang mang chói mắt, ước chừng không tới vài phút, Lý Cường phát giác mình đang đứng trên một bình đài trống trải, hoàn cảnh phi thường quen thuộc, nghiêm nhiên chính là điện phủ nơi Tử Hồn Tinh.

Đại điện trống rỗng không có bất luận kẻ nào, cũng không có dấu hiệu của tính mạng, bầu trời đại điện quay cuồng chính là mây lửa huyết màu đỏ, ba mặt đại điện đều có trụ tử thật lớn, chỉ có một mặt hướng tới thai giai, mặt đất không ngờ là dùng Mặc Hỏa Tử Vân trải đầy. Lý Cường biết không thể phi đi tới, chỉ có thể từng bước mà đi, hắn suy nghĩ một chút, không hề do dự, chậm rãi dọc theo thai giai hướng lên trên đi đến.

Bắt đầu thì Lý Cường còn chậm rãi hướng lên trên đi, rất nhanh hắn nhin không được, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, dần dần, giống như mũi tên rời dây cung hướng lên trên cuồng tiêu. Chạy chừng hai mươi phút, rốt cuộc xuất hiện bình thai thứ hai.

Nơi này đồng dạng có một đại điện trống trải thật lớn, hai bên trái phải đều là trụ tử màu đen, phía trước vẫn là thai giai. Trong lòng Lý Cường thở dài, nếu người bình thường đi tới nơi này, bao nhiêu thai giai thể này cũng đủ cho hắn tổn từ mười năm đến tám năm đi tới, hắn quả thật không nghĩ ra sao lại có nhiều Mặc Hỏa Tử Vân Tinh như thể trải trên mặt đất.

Lý Cường còn không biết, đại điện thứ nhất chính là lần đầu tiên mở ra Cổ Thần Tàng, bây giờ hắn đang ở ngay nơi Cổ Thần Tàng bị mở ra lần thứ hai, dọc theo thai giai đi tới chính là lần cuối cùng mở ra Cổ Thần Tàng, nếu còn đi tới chính là Cổ Thần Tàng do Cô Tinh mở ra. Hắn đi qua đại điện, tiếp tục hướng trên chạy đi, lần này tốc độ nhanh hơn, không tới mười phút thì tới rồi.

Lý Cường bước trên đại điện, trong lòng lại dừng khởi cảm giác quen thuộc. Hắn không chút suy tư đi đến những cây trụ, đó là trụ tử màu đen thật lớn, mỗi trụ tử đường kính khoảng chừng trăm thước, đi tới phía dưới trụ tử, người chỉ như một con kiến nho nhỏ, trụ tử như đỉnh trên trời, căn bản nhìn không thấy cuối.

Một trận ba động, Lý Cường bước vào giữa những cây trụ, Cổ Thần cấm chế bên trong đối với hắn không hề phản ứng, hắn biết Thần Cuộc Chiến Hồn có thể hoàn toàn hóa giải Cổ Thần cấm chế nơi đại điện này.

Hắn đi tới trung gian những cây trụ, chứng kiến một cây trụ tử màu tím thật lớn đang súc đứng ngay giữa trung ương. Lý Cường đi về phía trước vài bước, đứng phía dưới trụ tử, xuất thần nhìn lên.

Đang trong lúc xuất thần, Lý Cường đột nhiên cảm thấy Thần Cuộc Chiến Hồn trên trán nổi lên ba động, ngay sau đó một cây trụ tử màu tím thật lớn cũng chớp lên. Lý Cường nhất thời bị một cỗ hấp lực khổng lồ khiên dẫn, trong lòng hắn không có một tia ý niệm phản kháng, theo cỗ hấp lực nọ, cả người bay lên.

Trụ tử màu tím đang khởi từng trận khói lam, quang hoa màu tím lóe sáng lên, cả cấm chế của Cổ Thần Tàng bị Lý Cường xúc động.

Thanh Đế mang theo Xích Minh và Kiền Thiện Dong còn đang trong thông đạo gian nan phi hành, ba người cách nhau rất gần. Xích Minh truyền âm nói: " Sư tôn, sư ca ta làm sao lại đột nhiên mất tích vậy, chẳng lẽ Cổ Thần cấm chế đối với hắn không hữu dụng hay sao?"

Trong lòng Thanh Đế tiêu táo bất an, vừa rồi mặc dù hắn thôi toán Lý Cường không có việc gì, nhưng tiến thêm từng bước thôi toán lại không có kết quả. Bây giờ hắn chỉ nghĩ nhanh chóng đến Cổ Thần Tàng một chút, đường đi có nhiều chuyện xấu xảy ra, hắn lần đầu tiên cảm thấy lòng có dư mà lực không đủ, có một loại cảm giác bất đắc dĩ rất sâu.

Nhìn thấy Thanh Đế không trả lời câu hỏi của hắn, trong lòng Xích Minh rất khó chịu, hắn lại truyền âm nói: " Sư tôn..."

Thanh Đế không nhận được truyền âm: " Tiểu tử kia, đi theo sư tôn là được, sao lại hỏi nhiều vậy?"

Xích Minh bị á khẩu trợn trắng mắt, hắn tức khí bay đi, cảm thấy thật sự nhàm chán, lại truyền âm cho Kiền Thiện Dong: " Lão Kiền, ngươi không phải đi cùng Thiên Chân sao? Như thế nào chỉ còn một mình ngươi?"

Kiền Thiện Dong cũng đầy bụng tâm tư, hắn cũng không đáp câu hỏi của Xích Minh, chỉ cắm đầu chạy đi. Xích Minh không khỏi nổi giận, nhưng ở chỗ này hắn không dám phát tác, chỉ thở dài, vẫn như trước thành thật theo sát hai người phi hành về phía trước.

Cơn lốc nhiệt đột nhiên yếu bớt, qua không tới năm phút, chung quanh đột nhiên trở nên thập phần tĩnh lặng. Thanh Đế sắc mặt đại biến, hắn quát to: " Nhanh! Cẩn thận phòng hộ!"

Kiền Thiện Dong và Xích Minh mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng hai người đều rất nghe lời, Xích Minh xuất Yếp Khải Long Trượng ra tay, đỉnh long trượng tuôn ra một đoàn tinh hoa bảo vệ toàn thân hắn. Kiền Thiện Dong hai tay bao thân, kim quang Thiên Thần Chi Nộ từ hai vai mọc lên.

Một đoàn quang mang màu đỏ sậm chói mắt từ phía xa sáng lên, dần dần khoách triển ra. Thanh Đế hít sâu một hơi, kinh ngạc nói: " Toàn cấm chế ba động?" Hắn lập tức đình chỉ phi hành, Kiền Thiện Dong và Xích Minh theo sát dừng lại. Xích Minh hỏi: " Cái gì là toàn cấm chế ba động?" Quang mang màu đỏ sậm rất nhanh kéo dài lại đây, nhanh như thiểm điện đem cả Thiên Động chiếu sáng. Xích Minh nhận không được nói: " Cảm giác thật là kỳ quái a."

Thanh Đế không thể tư nghị nhìn hồng quang ba động, thì thào lẩm bẩm: " Là ai? Là ai khải động tất cả cấm chế."

Cùng thời gian, hồng quang chói mắt lóe sáng, Thanh Đế quát to: " Không nên giãy dụa, để cho cấm chế tổng chúng ta ra ngoài!"

Kiền Thiện Dong bối rối dùng Thiên Thần Chi Nộ hộ thể, chỉ thấy hồng quang chớp động trước mắt, một cỗ áp lực tuyệt đại tê trứ thân thể, tựa như một tòa núi lớn áp ở trên người. Hắn nghe theo lời Thanh Đế nói, không dùng Thiên Thần Chi Nộ đến ngăn cản. Ngay sau đó, cảm thấy trước mắt tối sầm rồi sáng ngời, hắn phát hiện mình đã huyền không đứng bên ngoài thái không trung của Hâm Ba.

Kiền Thiện Dong phát giác khối bóng đen bên trên Hâm Ba đang nhanh chóng thu nhỏ lại, bốn phía thỉnh thoảng nổ lên một đoàn đoàn loang loáng, đám Cổ tiên nhân đang trong đoàn loang loáng hiển xuất thân hình, hắn nhìn thấy Thanh Đế, Nguyên Cổ Thượng Nhân và Bác Tụ Thượng Nhân đều bị quăng đi ra, Thiên Chân, Thiên Thú và Vụ Tinh Hàn Nữ cũng từ chỗ khác phi lại đây. Nhìn một vòng, duy nhất không có phát hiện Xích Minh và Lý Cường hai người, hắn vội vàng bay tới.

Thanh Đế hỏi: " Là ai khai động cấm chế?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân trầm mặc không nói. Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Đáng tiếc, chỉ kém một bước là có thể tiến vào Cổ Thần Tàng, Cổ Thần cấm chế hình như là do mở ra Cổ Thần Điện lần thứ ba phát ra, nhưng ai có thể tới đó nhanh như vậy? Ta không tin có ai nhanh hơn được so với ta."

Thanh Đế nói: " Nguyên Cổ, người có thể thôi toán ra không? Ta thử vài lần, đều không thể biết, tựa hồ như bị Thần Cấm nào đó ngăn cản."

Nguyên Cổ Thượng Nhân lắc đầu nói: " Ta cũng thôi toán không ra, những chuyện có liên quan đến Cổ Thần đều cũng rất khó suy đoán..." Đang khi nói chuyện, càng ngày càng nhiều Ba Nạp Cổ tiên nhân vây lên.

Xa xa, một nhóm lớn Hắc Thánh Vệ cũng hướng nơi này tới. Thanh Đế nhú mày, nói: " Bọn họ muốn làm gì?"

265. Chương 265

Thanh Đế lạnh lùng nói: " Ta muốn thử xem bọn hắc muốn như thế nào?" Hắc là chí tôn một giới, trong lời nói có một phần khí độ uy nghiêm.

Nguyên Cổ Thượng Nhân cười nói: " Hay thật, nhiều Hắc Thánh Vệ tới như vậy, Bác Tụ, nói không xong thì phải vào Phong Thần Bài của người rồi."

Bác Tụ Thượng Nhân gật đầu nói: " Nếu bọn họ không nói lý, cũng chỉ đành giam cầm bọn họ thôi." Ba người thần thái tự nhiên nói chuyện, căn bản không thèm để ý Ba Nạp Cổ tiên nhân.

Ba Dung Thượng Nhân mang theo Cách Lỗ Hách cùng các Cổ tiên nhân phi lại gần.

Nguyên Cổ Thượng Nhân thái độ không chút quan tâm, nhẹ giọng cười nói: " Lần này thật là đại rối loạn."

Thanh Đế biết, lần này Cổ Thần Tàng mở ra, Nguyên Cổ khấn trương nhiều hơn so với mình, nhưng nhìn bộ dáng dễ dàng của nàng, Thanh Đế không khỏi nhin được tinh thần rung lên, hẳn hiểu được chuyện nhất định còn có thay đổi. Chuyển niệm vừa nghĩ, tự mình không phải cũng bày một con cờ trong Cổ Thần Tàng hay sao? Hắc trầm ổn xuống, lặng lẽ chờ đợi.

Ba Dung Thượng Nhân khoảng cách rất xa thì thả chậm tốc độ, lớn tiếng hỏi: " Hâm Ba xảy ra chuyện gì? Tại sao Cổ Thần cấm chế toàn bộ khai động vậy?" Hắc có vẻ rất tức giận.

Bác Tụ Thượng Nhân mang theo Thiên Chân và Thiên Thú huyền trên mọi người, hắc âm trầm nghiêm mặt nhìn phía dưới, nhàn nhạt nói: " Thiên Thú, chuẩn bị Phong Thần Bài."

Thiên Thú thở dài trong lòng, gật đầu nói: " Dạ."

Thiên Chân theo quy củ đứng ở một bên, môi có chút động, có thể nhìn thấy khẩu ngữ thì ai cũng biết, hẳn nói chính là " ta thật thương cảm a."

Thanh Đế cười lạnh một tiếng: " Ba Dung, người khí thế hung hung muốn làm gì?"

Ba Dung Thượng Nhân không chút yếu thế hỏi lại: " Muốn làm gì? Các người muốn làm gì?"

Song phương gương kiếm mở cung, hào khí khấn trương lên.

Trong phút chốc hồng quang nhấp nháy, Thần Cuộc Chiến Hồn trên trán Xích Minh cũng nổi lên sóng gió, chờ khi hắc tĩnh ngộ lại, thì đã đứng trên một bình đài thật lớn. Hắc cũng bị truyền đưa đến trong Cổ Thần Tàng.

Lý Cường trong lúc vô ý khai động cả Cổ Thần cấm chế, người của bị hấp tiến vào cây trụ tử màu tím thật lớn kia. Lý Cường phát giác trong trụ tử đều là thế giới màu tím, bầu trời màu tím bay qua làn mây màu tím nhạt, vừa nhìn là thảo nguyên vô tận màu tím, súc lập một tòa cung điện màu tím thật lớn, hình dáng giống cung điện nhìn thấy tại Tử Hồn Tinh tới ba phần, hẳn đang đứng ở lối vào cung điện.

Trước cửa lớn cung điện, có một ngọc bi màu tím đậm cao chừng mười thước, lóe ra nhu quang trong suốt, bên trên lưu động một chuỗi xuyên thân bi văn tự. Sau khi Lý Cường dùng thần thức xem xét xong, không khỏi vô cùng kinh hãi, đây là văn tự lưu cho hắn, nói là bất luận người nào có Thần Cuộc Chiến Hồn, đều có tư cách tiến vào nơi này, dựa vào Thần Cuộc Chiến Hồn là có thể mở được Cổ Thần Tàng.

Chỉ chốc lát sau, thần bi hóa thành tử quang biến mất trong không khí. Lý Cường định thần lại, bước vào Chiến Hồn Tử Điện tinh mỹ này.

Mặt đất vẫn như cũ trải đầy Mặc Hỏa Tử Vân Tinh, sạch sẽ đến không nhiễm chút bụi trần, độ nóng bốn phía cực kỳ cao, nhiệt lưu bốc lên có thể nhìn thấy được rõ ràng. Cả Chiến Hồn Tử Điện an tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân Lý Cường quanh quẩn trong đại điện.

Lý Cường rất nhanh đi xong một vòng, đại điện cái gì cũng không có, nhìn lại thấy trống rỗng, hắn suy nghĩ một chút, thử thăm dò phi cách mặt đất. Bởi vì có Thần Cuộc Chiến Hồn trợ giúp, cấm chế nơi này hoàn toàn không có nổi tác dụng, hắn thuận lợi phi tới không trung, lập tức phát hiện mặt sau đại điện có một tòa phòng nhỏ màu tím.

Lý Cường nhận thấy được thế giới màu tím này cấm chế trọng trọng, nhưng bởi vì hắn có Thần Cuộc Chiến Hồn, thì những cấm chế này tựa hồ cũng mất đi tác dụng, hắn trực tiếp bay về phía phòng nhỏ màu tím. Tại không trung, Lý Cường liên tục lướt qua nhiều đạo cấm chế, trong lòng hắn liên tục hô may mắn, nếu không có Thần Cuộc Chiến Hồn, chính mình sợ rằng ngay cả một đạo cấm chế cũng không qua được.

Lý Cường phi thường thuận lợi rơi vào trước phòng nhỏ màu tím, nhìn phòng nhỏ trước mắt, hắn không khỏi nhin được khổ sở cười rộ lên, đây đâu phải là phòng nhỏ, nói là một thật thể có tạo hình quái dị thì mới đúng, không có cửa cũng không có cửa sổ, hoàn toàn không biết làm sao đi vào. Hắn đi quanh ba vòng, phát hiện đích xác nó không có cửa sổ, dùng thần thức tìm kiếm thì thấy bên trong là trống rỗng.

Cuối cùng, theo thần thức tìm tòi, Lý Cường rốt cuộc tìm được cửa vào. Cửa vào kia rất cổ quái, chẳng những là ẩn hình, nhưng còn nằm trên trần phòng trên nóc. Lý Cường dùng thần nhãn đại khái quan sát một chút Cổ Thần cấm chế chung quanh, giật mình phát hiện, phòng nhỏ màu tím chung quanh tầng tầng lớp lớp giống như mê cung, nếu dùng phương thức cỏi cấm chế tiến vào phòng nhỏ, sợ rằng ngay cả Thanh Đế và Thiên Cô cao thủ như vậy cũng không thể hóa giải, đừng nói là chính mình.

Lý Cường không trực tiếp chạm vào cấm chế này, thẳng bay lên nóc nhà. Trong phút chốc bước trên nóc nhà, một đạo quang hoa màu tím chớp động, hắn bắt đầu lâm vào trong phòng nhỏ. Ngay khi trong nháy mắt hắn đi vào, chỉ nhìn thấy thân ảnh Xích Minh chợt lóe qua, trong kinh hãi, Lý Cường rơi vào trong phòng nhỏ.

Không đợi Lý Cường đứng vững, ngân mang dày đặc đã đánh lại tối tăm mặt mày. Lý Cường phát tay bắn ra Cửu Diễn Lưu, kim quang chớp động, hắn bị ngân mang dày đặc đánh cho lảo đảo quay cuồng, thật vất vả ổn định thân hình, lại có những quang cầu màu bạc liên tiếp như chuỗi xuyên tiến lên.

Lý Cường đột nhiên phát giác không đúng, bởi vì quang cầu công kích lực lượng cũng không quá lớn, tựa hồ thiếu đi khổng chế. Hắn không dám phát huy uy lực của Cửu Diễn Lưu, sợ hủy diệt phòng nhỏ, chỉ cẩn thận thao khống Cửu Diễn Lưu tiến hành phòng hộ. Hắn nhận thấy được đang công kích chính mình là một kiện thần khí không biết tên, đang tiến hành phòng vệ tính công kích.

Lý Cường thử bắn ra một đoàn thần dịch lực bao vây tới, đồ vật nọ chợt nhảy giật, bay vào trong tay hắn. Lý Cường quả thật không dám tin tưởng dễ dàng thu một kiện thần khí như vậy, hắn cẩn thận quan sát, đó là một vật hình giọt nước mưa, một đầu nhọn một đầu tròn, cỡ như nắm tay, lam ónh ónh, tản ra ngân quang nhu hòa, mặc dù không biết tên gọi là gì và làm sao sử dụng, nhưng từ ba động trên người nó truyền đến có thể xác định đây là một kiện kỳ bảo.

Thu xong bảo vật này, cả không gian chợt hiển lộ ra.

Đây là một không gian rất nhỏ, hình tròn, vách tường cũng màu tím, nhưng màu sắc đậm nhạt không đồng nhất. Lý Cường nheo mắt lại nhìn, phát hiện trên vách tường màu tím cấu thành một bức bản đồ, hắn không biết đây là nơi nào, bản đồ ở đâu, nhưng biết bức bản đồ này nhất định hữu dụng. Hắn lấy ra một ngọc đồng giản đem bản đồ trên tường vẽ lại, thu vào thủ trục, sau đó một lần nữa bắt đầu xem xét phòng.

Trong phòng ngoại trừ thu được kiện thần khí nọ, chỉ có bản đồ trên vách tường, không có vật dư thừa nào khác. Tìm tòi một vòng, Lý Cường phát giác cánh cửa trên đỉnh đầu đã đóng lại, không cách nào từ trong đường cũ đi ra. Hắn khoanh chân ngồi xuống, lại phóng xuất thần thức tìm kiếm, rất nhanh liền phát hiện, dưới đất còn có một không gian.

Nghiên cứu một hồi, Lý Cường cũng không tìm được cửa vào, bất đắc dĩ hắn thử dùng ba động của Thần Cuộc Chiến Hồn mở ra. Cũng quả nhiên ở giữa mặt đất vỡ ra một cửa hình tròn, Lý Cường không chút suy tư phi thân xuống.

Đây là một không gian hình tròn, có chút giống như quả trứng gà, Lý Cường theo vách tường lặng yên đi xuống, nhìn thấy ở chính giữa trầm phù một cây ngọc giản màu tím. Lý Cường mừng rỡ vô cùng, hắn biết phàm là vật gì có ghi chép, đều là tuyệt thế kỳ bảo, bây giờ hắn cần là vấn đề giải quyết sự tự bạo, chỉ có bắt được công pháp tu luyện chánh tông.

Lý Cường kinh nghiệm qua không ít quá trình thu thủ bảo vật cùng loại, biết nơi này hẳn là có cấm chế. Hắn thử dùng thần nhãn xem xét, kỳ quái là không nhìn ra dấu hiệu cấm chế nào.

Lực hấp dẫn của tử giản(ngọc giản màu tím) quá lớn, do dự chỉ chốc lát, hắn quyết định đưa tay đi bắt. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, tử giản hóa thành một đoàn nùng vụ màu tím chụp xuống đầu, trong phút chốc, khói tím như thủy ngân rót vào trong cơ thể Lý Cường, Diễn Chú Thần Giáp và Cửu Diễn Lưu đều không thể ngăn cản.

Giống như có một chậu nước lạnh đột nhiên đổ xuống đầu, Lý Cường cảm thấy được từ đầu đến chân mát lạnh, hắn vẫn duy trì tư thế đưa tay ra bắt, lẳng lặng treo ở không trung, phảng phất như được điêu khắc. Qua khoảng mười phút, hắn rốt cuộc hồi phục lại, nhin không được kêu lên quái dị: " Oa nha! Là thứ gì vậy?"

Lý Cường vươn tay ra xem, trong lòng có chút mê hoặc, tử giản không ngờ lại ẩn tiến vào trong thân thể của mình, kỳ quái chính là sau khi lãnh ý đi qua, tử giản cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không giống thứ khác mình có thể rõ ràng cảm giác được. Hắn gãi gãi đầu, thầm nghĩ có lẽ phương thức thu thủ không đúng, hủy rút đi tử giản này. Hắn xem xét mọi nơi, thấy chung quanh trống không, liền xoay người bay lên trên.

Đi tới phòng nhỏ, Lý Cường phát giác cửa bên trên đã mở, hắn nhớ tới vừa rồi tựa hồ nhìn thấy Xích Minh ở bên ngoài, vội vàng bay ra.

Trở lại đại điện màu tím, Lý Cường ngửa mặt lên trời ngẩng đầu, quát lớn: " Tiểu Minh! Người ở nơi nào?" Một tiếng hồng này giống như sét đánh, chấn động đại điện màu tím đến rung chuyển. Dư sóng từ bên mép hắn phát ra không ngờ lại một vòng quyen khuếch tán ra. Lý Cường bị chính mình làm cho hoảng sợ, bây giờ tu vi của hắn tới cùng là cao bao nhiêu, tự hắn cũng không hiểu nhiều lắm.

Chỉ thấy Xích Minh lay động từ phía mặt sau đại điện đi tới, hắn đắc ý dương dương reo lên: " Sư ca, kêu cái gì a...nói cho người một tin tức tốt, toàn bộ bọn họ đã bị Cổ Thần cấm chế sủy đi ra, ha ha."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Bọn họ bị Cổ Thần cấm chế sủy đi ra? Vậy người vào bằng cách nào?" Không đợi Xích Minh nói, hắn vỗ đầu chợt hiểu ra: " Ha ha, người cũng có Thần Cuộc Chiến Hồn! Trách không được, tốt! Chúng ta cùng đi mở ra Cổ Thần Tàng."

Xích Minh đắc ý ha ha cười to: " Ta tới nơi này thì có một loại cảm giác rất quen thuộc, ha ha, theo cảm giác đi tới, nơi này thật sự có mùi vị của Tử Hồn Tinh a, sư ca, phát hiện được bảo bối gì không?"

Lý Cường nói: " Ta tiến đến không bao lâu, chỉ tìm được đồ vật này, còn một cây tử giản, đáng tiếc, thu thủ không thành công." Hắn lấy ra thần khí giống như giọt nước mưa.

Xích Minh tiếp nhận đến xem, nói: " Có chút giống Phong Thần Bài...bên trong tựa hồ thành một thể."

Lý Cường nói: " Không có thần linh huyền tượng quan, còn không biết làm sao khai động."

Xích Minh đem thần khí trả lại cho Lý Cường, cười hì hì lấy ra một bình khí màu đen âm u hình thù kỳ lạ, hình dáng rất cổ quái, giống như một cây búa hai lưỡi, chỉ là không có cán búa, liếc mắt nhìn lại, giống như một con bướm giương cánh. Lý Cường cầm trong tay, cảm giác vật này âm trầm lạnh lẽo, cực kỳ trầm

trọng, chừng hai trăm cân, không nhện được nói: "Đồ vật tốt! Di, bên trên có thần linh huyền." Hấn chỉ vào tử mang chớp động trên lưỡi búa.

Xích Minh giành lại, cẩn thận xem, chỉ chốc lát sau, hấn há to miệng rộng cười to, vui vẻ hoa tay múa chân nói: "Vật này thật tốt, Chủy Lạc Quyết...cái tên thật cổ quái, ha ha, cảm giác tốt hơn so với Yếp Khải Long Trượng, đây mới là vật cho nam nhân dùng, ta thích!" Hấn lập tức tu luyện. Có thần linh huyền, có thể thu Chủy Lạc Quyết vào trong cơ thể chậm rãi tu luyện.

Lý Cường nói: "Chúng ta tới rồi nơi này, làm sao mới có thể đi ra ngoài?" Hai người bọn họ cũng biết nơi này dám chắc còn có thần khí lưu lại, nhưng Lý Cường càng quan tâm đến việc mở ra Cổ Thần Tàng, hấn phải có Nghịch Thiên Bảo Kính của Cô Tinh, cho nên phải cứu hấn ra.

Xích Minh cười nói: "Muốn đi ra ngoài rất dễ dàng, chỉ cần khống chế Thần Cuộc Chiến Hồn của chính mình, cảm chế nơi này sẽ đưa chúng ta sảy ra đại điện bên ngoài."

Lý Cường không khỏi nhìn Xích Minh với ánh mắt khác, hấn khen: "Không hổ là đại thần ma, người làm sao mà biết?"

Xích Minh liếm liếm môi, thần nhiên nói: "Ta cứ như vậy mà bị văng ra hai lần, cho nên rất rõ ràng."

Lý Cường nhất thời á khẩu không trả lời được, một hồi lâu hấn gãi đầu nói: "Úc, chúng ta đi ra ngoài đi."

Một lần nữa trở lại đại điện tầng thứ ba của Cổ Thần Tàng, Lý Cường cười nói: "Lần này mở ra Cổ Thần Tàng là lần kỷ niệm lớn nhất, chỉ có sư huynh đệ chúng ta hai người."

Xích Minh không cho là đúng, nói: "Còn có một so với chúng ta còn lợi hại hơn."

Lý Cường cũng nghĩ tới, gật đầu nói: "Không sai, Cô Tinh đại nhân lợi hại hơn...ách, ta hiểu được rồi...Thanh Đế...sư tôn chúng ta mới là người lợi hại chính thức!"

Xích Minh suy nghĩ một chút, nói: "Đúng vậy! Quả thật là như thế...hấn giành trước phái Cô Tinh đến mở ra Cổ Thần Tàng, cứ như vậy bất cứ ai đi vào đều có thể gặp phải hấn, sư huynh, chúng ta căn bản không phải đối thủ của lão gia này."

Lý Cường miễn cưỡng nói: "Đối thủ? Cái gì đối thủ? Cho tới bây giờ ta cũng không có xem bọn họ là đối thủ, sư đệ, có một số việc hồ đồ một chút thì tốt hơn."

Xích Minh nói: "Cho tới bây giờ ta cũng không có thanh tỉnh qua, cho nên vấn đề hồ đồ có tồn tại hay không, ha ha, ta mặc kệ bọn họ, hừ!"

Lý Cường lắc lắc đầu, tựa hồ muốn đem một ít chuyện không khoái trá trong đầu khu trục đi ra ngoài, hấn cười nói: "Sư đệ, xem ai chạy nhanh hơn!" Nói xong, hướng thai giai chạy đi.

Xích Minh kêu lên quái dị: "Ăn gian a!" Rồi cũng theo sát hướng phía trên chạy đi.

Cổ Thần Tàng mở ra thì hiển lộ tổng cộng ba tầng, tầng thứ tư chính do Cô Tinh mở, nhưng hấn chỉ giải được một đạo cấm chế, còn có hai đạo cấm chế là hấn giải không ra, bởi vậy hấn bị hãm lại ở bên trong.

Lúc này thai giai càng dài, Lý Cường không rõ tại sao phải tu kiến thai giai dài như vậy, kiến tạo một truyền tống trận đơn giản cũng rất phương tiện, sẽ đem Cổ Thần cấm chế chung quanh giải trừ, trực tiếp phi tới cũng rất nhanh. Hấn cũng không biết, dựa vào Thần Cuộc Chiến Hồn và thần dịch lực, thai giai này đối với hấn không có một chút nguy hiểm, nếu thay người khác, chẳng phải dễ dàng, Cổ Thần cấm chế của nơi này không giống tầm thường.

Hai người cơ hồ đồng thời đi tới đỉnh, hiện ra trước mắt là một mảnh nùng vụ(khói dày). Lý Cường và Xích Minh liếc nhau, Xích Minh cười nói: "Ta dám khẳng định, bên trong nhất định là mê trận, sư ca, ta nói dám chắc đúng vậy."

Lý Cường không cho là đúng, nói: "Sợ rằng không đơn giản như vậy đâu, mê trận khốn không được Cô Tinh."

Xích Minh gấp gấp nói: "Ta đến thử xem, nếu không phải, sư ca trở lại." Nói xong phi thân tiến vào trong nùng vụ.

Lý Cường không hoảng hốt không vội vàng khoanh chân ngồi xuống, lặng yên phóng xuất thần thức tìm kiếm tới. Rất nhanh hắn đã phát hiện, trong nùng vụ không có cấm chế gì tồn tại, chỉ có một tầng nùng vụ, hơn nữa lại rất mỏng. Hắn thu hồi thần thức, chạy thẳng vào, liếc mắt chợt nhìn thấy Cô Tinh đang khoanh chân ngồi giữa bình thai, một tay chỉ định Lôi Tiên Chuy, Lôi Tiên Chuy hóa thành quang mạc chụp lấy ba kiện thần khí bay tán loạn, Xích Minh cười hì hì đứng ở bên bên, căn bản không có ý tứ ra tay.

Toàn bộ tinh thần của Cô Tinh chăm chú nhìn chăm chăm Lôi Tiên Chuy, căn bản không thể nói chuyện. Chợt nghe Xích Minh dạt dạt cười quái dị nói: "Ha ha, Cô Tinh lão đầu, nghĩ không ra ngươi cũng có hôm nay a, lúc đầu ngươi dùng Ma Cấm khi dễ ta...còn nhớ kỹ hay không? Ha ha, làm hại ta không thể làm ma tôn, phải đi tu cái gì thần, làm hại ta phải bái Thanh Đế lão đầu kia làm sư..." Về mặt hắn tà khí nhìn Cô Tinh, hai tay không ngừng xoa động, tựa hồ lập tức sẽ chinh người.

Lý Cường hét lớn: "Tiểu Minh! Ngươi dám!" Nói giỡn, Mạc đại ca và sư tôn chuyển thể toàn nhờ Cô Tinh, lúc này nếu Xích Minh ra tay, Cô Tinh căn bản không có cách nào khác hoàn thủ, chỉ có bị đánh mà thôi.

Lý Cường phi lên đến bên người Xích Minh, một cước đá hắn ra, ác hung hăng cảnh cáo: "Muốn đánh nhau cùng Cô Tinh, đợi sau này rồi hãy nói! Lúc này ngươi không phải là thừa dịp người gặp nguy hại sao?"

Xích Minh lầm bầm "Thừa dịp người gặp nguy mới tốt, chờ hắn chuẩn bị xong mới đánh...ta khờ a! Ai, cơ hội tốt như vậy, đáng tiếc, đáng tiếc!" Hắn chạy qua một bên, đột nhiên hét lớn: "Ta...ta thật thương cảm a!"

Lý Cường bị câu nói này của hắn làm ha ha cười to, nói: "Sư đệ, đừng nghĩ ngươi còn là đại thần ma nữa, hãy thành thật đi theo ta cùng tu thần đi thôi."

Cô Tinh đột nhiên nói chuyện, hắn nhẹ giọng nói: "Giúp ta! Giúp ta thủ ba kiện thần khí này!" Bây giờ hắn rất đau khổ, sau khi mở ra Cổ Thần Tàng, bên trong không ngờ lại tàng ẩn bảy kiện thần khí, hắn căn bản vô lực thu thủ toàn bộ, trơ mắt nhìn bốn kiện phi đi, cuối cùng mới dùng Lôi Tiên Chuy hóa thành quang mạc quẹt lại ba kiện, nhưng cũng không có lực thu thủ, kết quả cứ giăng co trên bình đài, ngạnh sanh bị vây ở chỗ này. Sau khi phát ra pháp bảo cầu cứu, hắn một mực ở trên bình đài khổ khổ chống đỡ.

Không đợi Lý Cường trả lời, Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười bước lên nói: "Cô Tinh đại nhân, hắc hắc, chúng ta tại sao phải giúp ngươi? Có chỗ tốt gì hay sao?"

Cô Tinh tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, hắn đã sắp kiệt lực, lúc này Xích Minh ra điều kiện, ngay cả lực phản bác hắn cũng không có.

Xích Minh đắc ý nói: "Cô Tinh lão đại...không đối gạt ngươi, Thiên Động đã đóng cửa rồi, Thanh Đế, ân, chính là sư tôn ta mới bái, còn có Nguyên Cổ Thượng Nhân, Bác Tự Thượng Nhân...một đám Thượng Nhân, bọn họ toàn bộ đều bị Cổ Thần cấm chế sủy đi ra, nơi này chỉ có ba chúng ta, ha ha." Hắn vỗ tay vỗ đùi, hưng phấn lẫn lộn trên mặt đất, bộ dáng không có chút hảo ý.

Trong lòng Cô Tinh chỉ cười khổ, lúc này hắn căn bản không có tiền vốn để tranh đấu. Hắn nhàn nhạt nói: "Ngươi muốn thế nào?"

Lý Cường nở nụ cười: "Đừng để ý đến hắn, Cô Tinh đại nhân, ngươi thu kiện thần khí nào? Chúng ta phải phân công hợp tác."

Ba kiện thần khí bị Lôi Tiên Chuy quang mạc bao phủ, một kiện tản ra quang mang màu bạc chói mắt, giống như một đoàn phiến, một kiện bạc phiến màu vàng không ngừng phân hợp tụ tán, còn có một kiện là thủ trục viên hoàn xích màu đỏ.

Xích Minh hừ hừ nói: "Hù dọa lão đầu một chút đều không được a, ai, để cho ta trút hết giận được không?"

Lý Cường cười mắng: "Xuất giận gì? Ngươi có tức cái gì thì đến tìm ta!"

Xích Minh chán nản, thất vọng lắc đầu nói: "Ai, ta nào dám a, ngươi là sư huynh ma...bỏ đi, xem trọng mặt mũi của sư ca, ta không truy cứu hắn nữa, ai, ta thật thương cảm a!"

Lý Cường vỗ một cái vào gáy hắn, mắng: "Học cái gì không học, học câu đầu môi của Thiên Chân, khó nghe muốn chết, sau này không cho nói nữa!"

Xích Minh giơ hai tay, không tránh được nói: " Không nói thì không nói, ta thật...ách." Hắn đột nhiên phát giác những lời này vô cùng thuận miệng, dễ gọi, trách không được Thiên Chân há mồm ngậm miệng đều cũng muốn nói.

Cô Tinh thở dài một hơi, hắn còn sợ Xích Minh đảo loạn ngay lúc này. Hắn cố hết sức nói: " Ta muốn kiện thủ trạc màu đỏ, còn hai kiện kia các người muốn thì thu được cứ lấy." Trong lòng hắn có chút hối hận, lúc đầu nếu chỉ quyền trụ một kiện thậm chí là hai kiện đều có thể thu thủ, nhất thời có lòng tham lại quyền tới ba kiện thần khí, kết quả ngược lại mất đi cơ hội, một khi hắn buông ra quang mạc của Lôi Tiên Chuy, ngay cả một kiện thần khí cũng không có khả năng có được.

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, sư đệ, người muốn kiện nào? Người tuyển trước."

Xích Minh khẽ đảo mắt nhìn xem, chốc lát mới nói: " Ta muốn khối bạc phiến màu vàng."

Lý Cường cười nói: " Ánh mắt không tệ, ta cũng thấy đó là một kiện bảo bối...được, người thu bạc phiến, ta lấy kiện kia." Bây giờ hắn đã không sao cả, có Cửu Diễn Lưu và Diễn Chú Thần Giáp, hắn cũng không thêm để ý thần khí nhiều hay không, bởi vì tu luyện thần khí thì rất khó khăn, hơn nữa tác dụng cũng không lớn, bây giờ hắn muốn chính là diễn tịch luyện công.

Cô Tinh nói: " Chờ một chút, lúc ta buông Lôi Tiên Chuy, các người cần phải vây khốn ba kiện thần khí, ta phải thay Nghịch Thiên Bảo Kính để thu thủ, cho ta một chút thời gian."

Lý Cường linh cơ vừa động, nói: " Được, trước tiên ta bố trí một vòng cấm chế, như vậy thần khí sẽ phi không ra, Cô Tinh đại nhân có thể đợi một lát hãy phóng."

Cô Tinh cười khổ nói: " Cấm chế bình thường thì không hữu dụng, người dùng Thiên Giám Bảo Tượng Luân có lẽ có thể trì hoãn được một chút thời gian." Hắn còn không biết Lý Cường và Xích Minh hai người dùng đều là thần khí, hơn nữa sau khi chia tay với hắn thì công lực của hai người đại trưởng, bây giờ cũng không kém hơn hắn chút nào.

Lý Cường không nói thêm nữa, hắn kháp động thần linh huyền bắt đầu bố trí phong tỏa cấm chế. Từng đạo kim mang giống như kim toa bay múa qua lại, rất nhanh, một màn hào quang màu vàng thật lớn bao phủ bình thai, theo thần linh huyền cuối cùng bay ra, sau một trận ba động, cấm chế liền hoàn thành.

Cô Tinh kiến thức rất sâu, hắn chứng kiến Lý Cường bố trí cấm chế không ngờ có chút tương tự như Cổ Thần cấm chế, trong lòng cảm thấy rung động không thôi, hắn rất rõ ràng, trong Cổ Thần Tàng, cấm chế bình thường căn bản không thể thành lập, chỉ có thần chi cấm chế mới có thể hình thành. Trong lòng hắn âm thầm nghi hoặc, dựa theo thời gian Lý Cường tu thần, căn bản không có khả năng đạt tới độ cao như vậy, hắn làm sao tu luyện được?

Lý Cường nói: " Tốt lắm, Cô Tinh đại nhân, người có thể thu hồi Lôi Tiên Chuy rồi." Hắn có chút không nghĩ ra, công kích năng lực của Lôi Tiên Chuy siêu cường, nhưng tuyệt đối không thích hợp dùng để vây khốn và phòng hộ, Cô Tinh tại sao không cần Nghịch Thiên Bảo Kính đến thu thủ thần khí, mà lại cần Lôi Tiên Chuy, điều này quả thật không hợp lý.

Xích Minh nói: " Chậm đã, ta phải cẩn thận một chút." Hắn chớp lên Yếp Khải Long Trượng, một cự trảo màu vàng xuất hiện trong không trung. Hắn quát to: " Tốt lắm, được rồi!"

Lý Cường lập tức thả ra Cửu Diễn Lưu, một mặt kim quang bố trí bên trong cấm chế, hắn gọi: " Cô Tinh đại nhân, thu hồi Lôi Tiên Chuy đi."

Cô Tinh lúc này mới phóng tâm thu hồi Lôi Tiên Chuy, lúc này cả người hắn đã kiệt lực.

Quang mạc của Lôi Tiên Chuy đột nhiên tiêu tán, ba kiện thần khí bị vây bên trong phát ra một trận chấn run thanh thúy, đồng thời hướng ra phía ngoài chạy trốn, đầu tiên đánh vào Yếp Khải Long Trảo, chỉ nghe ba tiếng sét đánh liên tục vang lên, chấn đến Xích Minh oa oa kêu lên quái dị: " Lực lượng gì mà lớn đến như vậy?" Hắn lập tức buông tha cho việc ngăn cản, Yếp Khải Long Trảo đột nhiên thu nhỏ lại, chụp vào bạc phiến màu vàng. Hắn rất lý trí buông tha cho hai kiện còn lại.

Kim mang Cửu Diễn Lưu của Lý Cường phát ra quang hoa chói mắt, hắn ngăn trở hai kiện thần khí kia lao ra chỗ khác. Trong tiếng đại chấn chiến, Cửu Diễn Lưu vững vàng cố trụ hai kiện thần khí, đột nhiên

hắn phát giác lực lượng của mình không đủ dùng, một loại cảm giác kỳ quái tràn ngập toàn thân, đó là tác dụng của Tâm Linh Lung. Hắn đột nhiên bừng tỉnh, tự mình bắt tri bắt giác đã tới bên bờ nguy hiểm.

Lý Cường liếc mắt nhìn Cô Tinh, chứng kiến hắn đã lấy ra Nghịch Thiên Bảo Kính, vì vậy đem mục tiêu chuyển lên món thần khí giống như đoàn phiến kia.

266. Chương 266

Dựa vào Yếp Khải Long Trảo trợ giúp, Xích Minh rốt cuộc trì trệ được khối bạc phiến nọ, hắn phi lên, trên tay súc đầy thần dịch lực, chụp lấy bạc phiến, vui vẻ ở không trung ha ha cười to.

Cô Tinh không dám bay lên không trung, bởi vì nhu vậy sẽ làm xúc động Cổ Thần cấm chế. Hắn dùng màn hào quang màu xanh của Nghịch Thiên Bảo Kính trụ thủ trạc kia, nhưng do công lực hắn tiêu hao quá lớn, tạm thời không sức thu thủ, chỉ có thể vây khốn thủ trạc màu đỏ kia.

Lý Cường thu lấy rất thuận lợi, hắn dùng Cửu Diễn Lưu đem thần khí bay loạn đề xuống, nhẹ nhàng bắt được. Đồ vật nọ vào tay thì không ngừng lộn xộn, lóe ra ngân quang đâm thẳng vào mắt nhu muốn làm người khác đui mù.

Lý Cường đưa vào một đạo thần dịch lực, nó hiện ra nguyên hình, đó là một thần khí giống y như đoàn phiến tự, mặt quạt hình tròn, có một vòng biên bao quanh màu bạc, mặt quạt trong suốt nhu thủy tinh, một cỗ khí âm hàn đập vào mặt mà đến. Lý Cường không hiểu thần khí này làm sao sử dụng, hắn cũng không thời gian tìm hiểu, liền thu thần khí vào trong thủ trạc.

Xích Minh cũng đa thu xong thần khí, hắn nhìn Lý Cường chép chép miệng, cười hì hì nói: " Di, kỳ quái, Cô Tinh đại nhân thể nào còn không thu được kiện đồ vật đó vậy, ai.."

Lý Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi ngực Cô Tinh huyền không Nghịch Thiên Bảo Kính, một đạo thanh mông mông chiếu sáng thủ trạc xích màu đỏ, có thể rõ ràng nhìn ra hắn vô lực thu lấy.

Lý Cường phi thân bay lên, đồng thời quát: " Cô Tinh đại nhân, thu hồi Nghịch Thiên Bảo Kính, ta giúp ngươi thu!"

Cô Tinh nghe vậy nhanh chóng thu hồi Nghịch Thiên Bảo Kính, không còn sức liếc mắt nhìn thủ trạc kia, lập tức nhắm mắt tiềm tu.

Lý Cường hô: " Su đệ, dừng đứng đó, cùng nhau lên!" Hắn đa nhìn ra kiện thần khí nọ không tầm thường, cũng quả nhiên hắn liền tục đưa tay hai lần, thủ trạc đều bay loạn lướt qua. Xích Minh huy động Yếp Khải Long Trượng, từng đạo tinh mang bắn ra đánh lên thủ trạc, phát ra từng trận tiếng vang lớn. Lý Cường thừa cơ dùng Cửu Diễn Lưu áp chế, lúc này mới đưa tay thu thủ.

Xích Minh bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: " Ta xem thử là vật gì đây?"

Lý Cường đưa cho hắn nói: " Ngươi xem đi, ta đi xem Cô Tinh đại nhân."

Xích Minh cầm thủ trạc, tiện tay đeo thủ trạc vào cổ tay, đưa vào một đạo thần dịch lực, trong lòng cảm thấy cả kinh, không ngờ là một trữ vật thủ trạc. Hắn quay đầu nhìn Lý Cường và Cô Tinh, lập tức tìm tòi bên trong thủ trạc có hồ trống không, chỉ có một chút tài liệu, trong đó có một đồ vật làm cho hắn mừng rỡ, đó là một thanh giản. Tiểu tử này không chút do dự đem thanh giản tàng nhập vào trong thủ trạc của mình, sau đó cúi xuống, cười hì hì nói: " Kỳ quái, đây là thần khí gì a?"

Lý Cường đi tới bên người Cô Tinh, lấy ra một viên Khô Thanh Thần Đan nói: " Cô Tinh đại nhân, đây là Khô Thanh Thần Đan, nhanh khôi phục công lực một chút, chúng ta phải mở Cổ Thần Tàng nữa."

Cô Tinh mừng rỡ, hắn mở mắt, gấp gấp nói: " Khô Thanh Thần Đan? Thật tốt quá." Trong lòng hắn hiểu được, không có công lực thâm hậu cầm cự, ở chỗ này phi thường nguy hiểm.

Ước chừng qua khoảng hơn một giờ, Cô Tinh dựa vào Khô Thanh Thần Đan trợ giúp cuối cùng khôi phục lại, hắn có chút tiếc nuối, nếu không phải thời gian khẩn trương, bây giờ tốt nhất là được bế quan tiềm tu, nhu vậy công lực so với nguyên lai còn muốn tinh thuần hơn. Hắn đứng dậy, còn không nói gì, Xích Minh đa ân cần chạy lên biểu công: " Đây là kiện thần khí nọ, là hai chúng ta giúp ngươi thu thủ đó."

Cô Tinh có chút bất đắc dĩ nhìn Xích Minh, gật đầu nói: " Xích Minh, nếu ngươi cung bái Thanh Đế làm su, thì không nên ghi thù với ta nữa."

Xích Minh đưa thủ trạc cho hắn, gỡ khuôn mặt tuoi cười nói: " Không có a, ta nào dám...ngươi chính là La Thiên Thượng Tiên, ác yêu, ta không chọc nổi a."

Cô Tinh bị hắn nói đến tâm thần bất an, cung không có xem xét thần khí trong tay, tiện tay thu vào, nói: " Ngươi nhất định phải nhớ cừu, ta cung không có cách nào, bất quá Cô Tinh ta cho tới bây giờ không có sợ qua."

Xích Minh vẫn nhu cu hi hi cười nói: " Hà hà, Cô Tinh lão đại, ta không dám nhớ cừu, ta có tâm này cung không có can đảm kia a!" Bộ dáng của hắn vẫn nhu đang trêu chọc trào phúng.

Lý Cường nói: " Su đề, đừng chọc Cô Tinh đại nhân nữa, người tu hành sao lại có cừu hận lớn như vậy."

Xích Minh liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, bất mãn nói: " Đại ca, ngươi để cho ta chơi đùa một chút không được a?"

Lý Cường trừng mắt nói: " Được! Có cái gì không được? Chơi xong rồi chứ...chuẩn bị đi làm việc!"

Xích Minh âm ừ: " Làm việc! Đi làm việc! Di, làm gì đây?"

Cô Tinh đối với tên hoạt bảo này không có một chút biện pháp nào, hắn rất sáng suốt không thêm lý tới Xích Minh, nhìn Lý Cường nói: " Theo kinh nghiệm của ta, chỉ cần cấm chế của Cổ Thần Tàng mở ra, cung ý nghĩa là một tầng cấm chế này của Cổ Thần Tàng bị hoàn toàn loại trừ, tất cả thần khí đều hướng ra ngoài bay đi, bằng lực lượng ba người chúng ta căn bản không khống chế được cục diện."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta chỉ nắm chắc thu thủ một kiện, kiện thứ hai cung sẽ phải cố hết sức, ba người chúng ta nhiều nhất chỉ có thể thu được sáu kiện thần khí, như vậy tuyệt đại bộ phận thần khí đều cung sẽ phi đi mất." Trong lòng hắn còn có chuyện chưa nói, trong lúc hỗn loạn rất dễ dàng mất đi công pháp tu luyện trọng yếu, nhất là phương pháp giải quyết cho Cổ Ba Nạp Nhân càng thêm quan trọng, đến bây giờ chính bản thân mình còn không biết nó có hình dáng gì.

Cô Tinh cười khổ nói: " Đúng vậy, ta nhiều nhất cung chỉ thu được hai kiện, nhiều hơn thì lực bắt tòng tâm rồi."

Lý Cường gãi gãi đầu nói: " Chúng ta vẫn nên thận trọng một chút, đừng nóng vội mở ra."

Đang khi nói chuyện, một đạo hắc mang nhàn nhạt bay về phía Cô Tinh, Xích Minh kinh hãi kỳ quái kêu lên: " Vật gì vậy?"

Cô Tinh đưa tay chụp xuống, đó là một tiên khí màu xanh cỡ bàn tay. Thần sắc hắn vừa động, nói: " Đây là truyền ngôn của Thanh Đế." Hắn cầm món đồ vật nọ trong lòng bàn tay, cúi đầu trầm tư chỉ chốc lát, ngẩng đầu nói: " Là Nguyên Cổ Thượng Nhân cho ngươi..." Cô Tinh đem nội dung nói cho Lý Cường, đó là chuỗi sổ tự liên tiếp như chuỗi xuyên, tựa hồ là một bài tự, hắn cung không hiểu rõ là ý tứ gì.

Lý Cường không khỏi mừng rỡ, Thiên Cô nói cho hắn chính là bài tự thần linh huyền trong Bối Dã Thiên Kinh, đó là một loại thủ pháp cấm chế rất lợi hại, bất quá hắn đối với đoạn sắp xếp cuối cùng có chút nghi vấn, dựa vào kinh nghiệm sử dụng thần linh huyền, hắn cảm thấy đoạn cấm chế cuối cùng rất cổ quái.

Cô Tinh nói: " Thanh Đế nói, nếu không kịp đợi thì mở ra Cổ Thần Tàng trước...nhưng nhất định phải cần Bối Dã Thân Cấm...Bối Dã Thần Cấm? Chẳng lẽ chính là bài tự vừa rồi cho ngươi?"

Lý Cường gật đầu nói: " Tổng cộng có bảy mươi một thủ ấn thần linh huyền bài tự, a a, ta hắn là có thể ứng phó được."

Xích Minh xoa tay nói: " Chúng ta đi mở Cổ Thần Tàng! Ha ha!"

Lý Cường suy nghĩ hồi tưởng bài tự thần linh huyền, đây là vô luận thế nào cung không thể sai lầm.

Cô Tinh nhận thấy được thực lực của mình bây giờ đa không cách nào tranh đấu với hai người Lý Cường, hắn chân chờ chốc lát, hỏi: " Chúng ta tốt nhất chờ một chút."

Xích Minh đinh đạc nói: " Đợi? Đợi cái gì? Những người bọn họ lại không vào được."

Lý Cường nói: " Chờ ta đem bảy muoi một thủ ấn thần linh huyền này quen thuộc thêm một chút, kỳ quái, hơn mười thủ ấn thần linh huyền cuối cùng sao lại khó hiểu như vậy, đợi ta thêm một lát."

Trên mặt Cô Tinh lộ ra tia mỉm cười, nói: " Được, ta tiềm tu một lát." Hắn khoanh chân ngồi xuống, không nói gì nữa.

Xích Minh cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận tay xuất ra bạc phiến màu vàng mới có được tập trung nghiên cứu.

Bảy muoi một thần linh huyền chiếu theo lý hắn là rất dễ dàng hoàn thành, nhưng lần này lại khác hẳn, năm muoi thủ ấn phía trước lại rất dễ dàng kết thành chuỗi xuyên, chỉ có hơn mười thủ ấn cuối cùng, mỗi một ấn huyền liên tiếp đều phi thường cổ quái, Lý Cường cảm thấy có điểm khó khăn, tốc độ thả chậm thì rất dễ dàng hoàn thành, nhưng nếu muốn hoàn thành nhanh tay thì mười thủ ấn cuối cùng sẽ có một, hai lần sai lầm, mà trong Cổ Thần Tàng tuyệt không thể sai lầm.

Lý Cường lật qua lật lại không ngừng luyện tập, thời gian chợt trôi qua, đột nhiên linh quang trong đầu hắn chợt lóe: " Không có đạo lý, nếu ta đã sớm học xong Bối Dã Thiên Kinh thủ pháp cấm chế, thì cũng có thể dùng được, tại sao Thiên Cô còn đặc ý cho ta một đoạn thần linh huyền này? Ta sẽ dùng cấm chế, căn bản là không cần cái gì cấm chế linh huyền." Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, trong lòng có chút cảm thấy không hài lòng, tâm cơ của Thiên Cô quá thâm sâu rồi.

Lý Cường không chút phản ứng nói: " Được rồi, ta đã nắm giữ cấm chế thần linh huyền, chúng ta có thể tiến vào."

Trong mắt Cô Tinh hiện lên một tia thất vọng, nói: " Được, chúng ta đi vào!" Ba người vừa mới tụ tập chuẩn bị đi vào, chỉ nghe một tiếng nổ, cả bình thai của Cổ Thần Tàng kịch liệt rung động lên, một trận trận tiếng rít từ trên bầu trời truyền đến. Ba người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba khóa quang đoàn xích màu đỏ thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Xích Minh kêu lên quái dị: " Là cái gì vậy?"

Ánh mắt Lý Cường đảo qua, biết mình đã chậm một bước. Hắn nhàn nhạt nói: " Ba cao thủ đứng đầu, dùng đại thần thông vào được." Ba tiếng chấn rung chấm dứt, trên bình đài hiển xuất ra ba người, Thanh Đế, Bác Tụ Thượng Nhân và Thiên Cô rơi trên mặt đất. Cô Tinh vội vàng thi lễ nói: " Cô Tinh bái kiến Đế Quân."

Về mặt Thanh Đế tuôi cười nói: " Tốt, tốt, tốt, Cô Tinh lần này lao khổ công cao." Hắn hài lòng gật đầu. Cô Tinh rõ ràng thở ra một hơi, buông tay đứng sang một bên. Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Hết thầy đều trong lòng bàn tay, a a, lịch kinh thiên tân vạn khổ, cuối cùng thật đáng giá."

Thiên Cô đã lộ ra bốn tướng, nàng nhẹ giọng cười nói: " Xem bộ dáng tiểu huynh đệ bị thần linh huyền của ta mê hoặc rồi...hì hì, đừng nóng giận, bởi vì sau khi Cổ Thần Tàng mở ra, ba người các ngươi rất khó khống chế, nhất là bên trong có những đồ vật phi thường máu chót, một khi bay đi, rất khó tìm được, phương hướng thần khí bay đi thôi toán không ra tới."

Lý Cường thở dài nói: " Tiểu nhân vật như chúng ta cũng tùy tiện cho các ngươi bài bố, trong Cổ Thần Tàng những đồ vật đối với ta không có lực hấp dẫn gì lớn, ta chỉ cần ba vị tiền bối các ngươi cam đoan..."

Thanh Đế cắt đứt lời hắn: " Nếu đã bái ta làm thầy, Nguyên Cổ Thượng Nhân chính là sư cô ngươi, Bác Tụ Thượng Nhân là sư bá, cái gì tiền bối? Một chút lễ phép cũng không có!"

Xích Minh muốn cười mà không dám, vội vàng nghiêng đầu sang nơi khác. Lý Cường nghi thầm: hay a, lại tới thêm một sư bá và sư cô thật tiện nghi.

Thiên Cô cười nói: " Tâm tu của ngươi ta hiểu được, yên tâm đi, Cô Tinh nhất định sẽ giúp ngươi, lần trước không phải đã cho ngươi Hỗn Độ Dịch hay sao? Ngươi còn lo lắng cái gì?"

Lý Cường thật sự không tránh được, nhược điểm của mình bị bọn họ vững vàng bắt được, căn bản không cách nào phản kháng, mỗi bước bọn họ đều đã tính cẩn thận, không cần lo mình không chịu đáp ứng.

Lý Cường rất nhanh đã nghĩ thông, nếu đầu không qua bọn họ, vậy cần gì phải theo chân bọn họ đầu, trên đời này chuyện không thể tránh được có rất nhiều, không có khả năng mỗi chuyện đều có thể theo được

tâm ý của mình, chỉ cần mình có thể tâm an là được. Hắc nhún nhún vai tiêu sái nói: " Nếu lần này có thể thuận lợi mở ra Cổ Thần Tàng, ta cung nên về cố hương, con đường trở về không tốt lắm a."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Ngươi muốn trở về còn không dễ dàng, để cho Thiên Cô tổng ngươi đi, ngươi không cần quan tâm nữa."

Thiên Cô liếc mắt nhìn Bác Tụ Thượng Nhân, gió xuân đầy mặt nung nịu cười nói: " Ngươi cung thật lười biếng, bất quá chuyện của tiểu su diệt ta sẽ hỗ trợ thôi."

Lý Cường nói: " Vậy phải xem ta có còn sống được hay không, nếu tự bạo...hết thấy đều là không cả." Hắc nhân co hội nói ra sự lo lắng của chính mình.

Thanh Đế nói: " Không cần lo lắng, có ta ở đây, ngươi sẽ không tự bạo."

Lý Cường không nói thêm nữa, giành bước lên hướng cấm chế Cổ Thần Tàng đi đến. Đây là một tầng Cổ Thần Tàng phạm vi thật lớn, Cô Tinh mở ra chỉ là một bộ phận rất nhỏ, còn có gần năm phần diện tích bị Cổ Thần cấm chế.

Thiên Cô, Bác Tụ và Thanh Đế cung theo ở phía sau.

Lý Cường cảm giác được Thần Cuộc Chiến Hồn trên trán nhảy lên thật lợi hại, hắc rõ ràng nhìn thấy một tầng quang mạc màu bạc ngăn ở đường đi. Lý Cường thử lấy tay đụng vào, ngân quang chớp động, một đạo sét đánh kéo tới, chuyện xuất ngoài ý muốn, hắc bị sét đánh quăng té ngã, chặt vật nằm trên mặt đất. Xích Minh đi sau hắc, nhìn có chút hả hê cười to nói: " Ta nói đại ca, ngươi sờ cấm chế làm gì?" Hắc vừa cười vừa dìu Lý Cường.

Quang mạc màu bạc bị đụng vào, bắt đầu nổi lên sóng gió thật nhanh, quang hoa lưu chuyển, từng đạo loang loáng lượng khởi bên trong. Thiên Cô vội vàng nói: " Nhanh đi phá giải, nếu không sẽ phiền toái."

Xích Minh kêu lên: " Ta tới!" Hắc hướng thẳng vào quang mạc màu bạc, chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, hắc lại huơ tay múa chân bay đi ra, bị Thanh Đế nắm lại được. Bác Tụ Thượng Nhân kinh ngạc nói: " Đây là chuyện gì xảy ra?"

Thiên Cô nói: " Để cho su huynh đệ bọn họ cùng đi vào!"

Lý Cường lôi kéo Xích Minh không chút chậm trễ chàng tới, trong phút chốc, trên trán hai người đồng thời bắn ra một đạo kim quang mãnh liệt, vô thanh vô tức đa tiến vào trong quang mạc. Bác Tụ Thượng Nhân ủng hộ nói: " Tốt, chúng ta chuẩn bị!"

Cô Tinh hung phấn nhìn, hắc biết co hội của mình đa tới. Quy củ của tiên nhân là chỉ cần dựa vào chính bản lãnh của mình, bất luận bất được bảo vật gì, người khác sẽ không được giành, trừ phi là tự nguyện tặng người. Hắc tiến lên trước một bước chuẩn bị tùy thời ra tay.

Lý Cường và Xích Minh tiến vào sau màn quang mạc màu bạc, hai người đều cảm thấy đau đầu cùng cực, thần dịch lực tích súc giống nhu nước hồng thủy hướng ra phía ngoài chảy xuôi, chỉ là trong nháy mắt ngăn ngủi, hai người đều hoàn toàn kiệt lực ngồi xuống. Lý Cường miễn cưỡng kéo Xích Minh, hai người đối diện ngồi xếp bằng, Lý Cường cố lấy du lực cuối cùng truyền âm nói: " Vận công!"

Hai người đồng thời thúc dục công lực, thần dịch lực khô kiệt giống nhu núi lửa bộc phát phún dung ra, cảnh giới hai người không bị khống chế cuồng trướng lên. Trong chớp mắt hai người phảng phất như đại hỏa bị thiêu đốt, đặng đặng lửa cháy phóng lên cao, trên thân Lý Cường phát ra quang hoa màu tím, trên người Xích Minh chớp động tinh mang màu bạc chói mắt, hai người đồng thời tới bên bờ tấu hỏa tự bạo.

Trong thời khắc nguy cấp này, Tâm Linh Lung trên thân Lý Cường phát huy tác dụng thật lớn, chẳng những ức chế công lực cuồng trướng của hắc, cung mang được Xích Minh trở lại.

Cấm chế bao phủ Cổ Thần Tàng dưới sự hợp lực của hai người, hiện ra trạng thái hồng mất. Thiên Cô tiến vào trước hết, nằng đem cả không gian cấm chế lại, ngay sau đó Bác Tụ Thượng Nhân và Thanh Đế cung vào được.

Thanh Đế đến được bên người Lý Cường và Xích Minh, trong tay hắc cầm một luân bàn chuyển động, một vòng quển màn hào quang quện tới hai người. Hắc khắp động linh huyền, luân bàn chuyển động nọ huyền

đứng giữa trung gian hai người, rất nhanh bình hành thần dịch lực của cả hai.

Lý Cường dần dần tỉnh táo lại, hần phát giác bởi vì vừa rồi công lực cuồng trưởng, Tâm Linh Lung trên người không ngờ trong nháy mắt đa hóa đi, bây giờ chỉ có thể nhờ vào chuyển luân kỳ diệu này bình hành công lực.

Thanh Đế chỉ điểm hai người vận công, chỉ chốc lát sau, Lý Cường cuối cùng khôi phục lại, hần cung không đi tìm thần khí gì, chỉ là ngồi trên mặt đất sững sờ. Xích Minh vừa khôi phục, lập tức liền thoán đi ra ngoài bắt lấy bảo bối bay đầy trời. Trong lòng Lý Cường đột nhiên dung khởi một trận bi thương, ý niệm nhớ cổ huong càng tăng lên mãnh liệt trong đầu, hần bây giờ thậm nghi đi trở về địa cầu, cho dù là về Phong Duyên Tinh, cung khoái trá hơn ở tại Hâm Ba Giác nhiều lắm.

Thanh Đế ổn định công lực hai người tăng vọt xong, cung đầu nhập hành động thu thủ thần khí.

Thiên Cô một mực sưu tầm công pháp tu luyện, đối với thần khí bay loạn nằng căn bản không hề để ý tới, Bác Tụ Thượng Nhân và Thanh Đế cung nhu thế, chỉ có Cô Tinh và Xích Minh chung quanh đuổi theo thần khí bay loạn.

Lý Cường bị một kiện thần khí xẹt qua trước mắt bình tĩnh, hần vỗ mình một cái, mặc kệ nhu thế nào, có thể đi tới Cổ Thần Tàng là một phần duyên, buông tha cho phần duyên này thì thật sự quá ngu xuẩn, hần phần chấn tinh thần chạy ra ngoài. Ở chỗ này có thể lui tới chỉ có hần và Xích Minh hai người, Thiên Cô cho dù có thực lực của Thủy Ẩn Giả, cung không dám bay loạn, trừ phi nằng định rời đi Cổ Thần Tàng.

Bởi vì cấm chế của Cổ Thần Tàng do Lý Cường và Xích Minh hợp lực phá giải, cho nên chỉ một thoáng đa phá đi hai tầng cấm chế, Thiên Cô khi đi vào đa cấm chế một tầng bên ngoài, Bác Tụ Thượng Nhân lại gia cố thêm một tầng cấm chế, bởi vậy cấm chế bây giờ mặc dù không bằng cấm chế ban đầu của Cổ Thần, nhưng đủ để đem toàn bộ bảo bối của Cổ Thần Tàng ở lại bên trong.

Lý Cường giương mắt nhìn lên, chỉ thấy không trung ngũ thải tân phân, các loại các dạng thần khí bay loạn chung quanh, phát ra kim mang ngân mang chói mắt, có phát ra hồng quang lam ảnh, hình dáng càng ngạc nhiên cổ quái, nhìn thấy khiến hần hoa cả mắt, không biết phải đi bắt kiện đồ vật nào mới tốt, đồ vật quá nhiều ngược lại làm cho người ta không cách nào xuống tay thu thủ.

Xích Minh một mực truy theo một luồng thất thải quang hoa, hình dáng giống như một thần khí hình con rết, bởi vì có thể bay, tay hần cầm Yếp Khải Long Trượng, cao thấp đuổi theo tán loạn, trong miệng còn không ngừng hô to gọi nhỏ, làm cho toàn trường rối loạn vô cùng. Cô Tinh nâng Nghịch Thiên Bảo Kính, hần không muốn thu thần khí tầm thường, mà tìm kiếm bảo bối nào làm cho mình hài lòng, cho nên tạm thời còn không có ra tay.

Thiên Cô, Bác Tụ Thượng Nhân và Thanh Đế đều tỉnh táo đứng giữa trung ương, Bác Tụ Thượng Nhân ra tay một lần, nắm bắt được một viên cầu màu đen, nhưng hần tựa hồ không hài lòng, tiện tay đưa cho Cô Tinh.

Lý Cường đi tới bên người ba người, hỏi: " Các người tại sao không đi thu thần khí? Đang chờ cái gì?"

Thanh Đế cười nói: " Chúng ta chuẩn bị mỗi người thu một kiện, còn những thần khí khác, chúng ta chuẩn bị hợp lực dùng đại thần thông na di ra ngoài, những Cổ tiên nhân không vào được bên ngoài đều cũng sẽ có phần tham dự, người tự dựa vào thực lực của mình thu thủ đi, ba người các người không hạn chế, có thể thu được bao nhiêu thì hãy thu bấy nhiêu."

Con mắt Lý Cường nhìn chăm chăm vào thần khí bay loạn, hần không quan tâm nói: " Thần khí không có gì, ta đang tìm công pháp tu luyện, còn có phương pháp hóa giải cho Ba Nạp Nhân...rất cuộc là vật gì mới có thể hóa giải nguy cơ của Ba Nạp Nhân?"

Thiên Cô nhẹ giọng nói: " Kỳ quái, như thế nào đến bây giờ còn không hiện ra?"

Lý Cường tò mò hỏi: " Vật gì vậy?"

Thanh Đế nói: " Chúng ta gọi nó là Thần Tàng Tháp, tên chính thức không ai biết, mỗi một lần mở ra thì cũng gặp được nó, trong đó thường có thần khí và công pháp tu luyện tốt nhất, Bối Dã Đan Đỉnh của sư cô người và Bối Dã Thiên Kinh, Phong Thần Bài của sư bá người, đều cũng có được từ trong Thần Tàng

Tháp, đáng tiếc, mỗi lần Thần Tàng Tháp xuất hiện thời gian đều cũng rất ngắn, hơn nữa Cổ tiên nhân ở đây rất nhiều, bảo bối bên trong rất khó thu thủ.”

Lúc này Lý Cường mới hiểu được tại sao bọn họ chỉ lấy một kiện thần khí, bởi vì còn có đồ tốt hơn. Hắn hỏi: ” Có thể đưa ta cùng vào không?”

Bác Tụ Thượng Nhân nói: ” Sư diệt, người tốt nhất không nên đi vào, nếu nhất định muốn vào, cũng chỉ có thể ở bên ngoài tìm kiếm, thời gian xuất hiện của Thần Tàng Tháp luôn không chừng, nếu không thể kịp thời rời khỏi, thì coi như hoàn toàn xong đời rồi.”

Thanh Đế đột nhiên đưa tay chụp vào phía trước, hắn chụp chính là một kiện cổ bình xích màu đỏ, bên trên che kín những hoa văn nhỏ xíu đỏ thẫm. Hắn thoáng nhìn một chút, nói: ” Thần khí này cũng không tệ lắm, người lưu lại chơi đi.” Hắn đưa cho Lý Cường.

Thiên Cô nhìn thoáng qua, cũng đưa tay ra, một kiện thần khí quay cuồng rơi vào trong tay nàng, đó là một cây roi lóe kim quang. Nàng cười nói: ” Tiên tử(roi) này còn được, người nhận lấy đi.”

Lý Cường kỳ lạ nhận lấy hai kiện thần khí. Ngay sau đó Bác Tụ Thượng Nhân cũng ra tay từ không trung hấp xuống một bình khí hình thù kỳ lạ, cũng tặng cho Lý Cường.

Xích Minh bận đến bây giờ mới nắm bắt được kiện thần khí giống như con rết kia, hắn vui vẻ thu hồi, quát to một tiếng đánh về một kiện thần khí khác.

Đang lúc rối loạn, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, Thiên Cô dịu dàng nói: ” Cẩn thận, Thần Tàng Tháp đi ra rồi!” Nàng kháp linh huyền, khoe miệng mỉm cười. Lý Cường không khỏi ngẩn ngơ, cho tới bây giờ hắn chưa thấy qua gương mặt tuyệt vời như thế, phẳng phất như thiên địa đều cũng muốn dừng lại.

Thiên Cô, Bác Tụ Thượng Nhân và Thanh Đế đồng thời kháp động linh huyền, mỗi người đều tập trung chuẩn bị. Cô Tinh cũng đình chỉ việc truy đuổi thần khí, quay đầu nhìn qua. Xích Minh rơi trên mặt đất, hiểu kỳ nói: ” Di, các người đang làm gì? Oa nha nha, đó là cái gì vậy?”

Mơ hồ truyền đến tiếng chuông dễ nghe, cách mặt đất chừng một thước cao, có chút tỏa quang từ từ lóe sang, tiếng đình đương vang lên, tiếng chuông ngân dần dần rõ ràng, một mùi thơm cổ thanh u phiêu tán trong không trung. Lý Cường, Xích Minh và Cô Tinh ba người trợn mắt há hốc mồm nhìn Thần Tàng Tháp.

Đó là một cái tháp có hình dáng y như Kim Tự Tháp hình tam giác, cả Thần Tàng Tháp hiện lên, đỉnh nhọn của tháp chúi xuống dưới, nền tháp hướng lên trời, tổng cộng do chín tam giác tạo thành, mỗi tam giác che kín một loạt tam giác chính tề hình cánh cửa. Thần Tàng Tháp cao hơn mười thước, nó vừa hiện ra, phạm vi không gian vài thước chung quanh đã bị vặn vẹo.

Lý Cường từng kiến thức qua loại thủ pháp này, đó là khi ở Thần Bang đại lục, ở Thiên Lại Thành ngay Oan Hồn Hải, Trấn Huyền Tháp của Phật tông cũng có chút cùng loại. Trên Thần Tàng Tháp hình tam giác đã bị khai mở qua, những nơi chưa khai mở đều cũng sáng lên quang hoa năm màu.

Chỉ nghe Thiên Cô yêu kiều quát lên: ” Cấm chế nó!”

Bác Tụ Thượng Nhân phong tỏa mặt trên, Thanh Đế phong tỏa phía dưới, Thiên Cô hoàn toàn cấm chế bốn phía, trong phút chốc, Thần Tàng Tháp bị khống chế cách mặt đất chừng hai thước.

Thanh Đế cười nói: ” lần này rốt cuộc không cho nó bay lên, nếu không thì tương đối phiền toái rồi...thời gian cũng đủ cho chúng ta luân lưu đi vào, chúng ta cứ đi theo quy củ cũ đi thôi.”

Thiên Cô cười nói: ” Cũng là ta may mắn a, lần này chúng ta bắt tay hợp tác, yên tâm đi, chỉ cần ta có được công pháp tu luyện, nhất định cùng mọi người phân hưởng.”

Lý Cường nhắc nhở: ” Sư cô, nếu có phương pháp giải cứu Ba Nạp Nhân, nhất định phải lấy đi ra.”

Trong mắt Thiên Cô hiện lên một tia kinh dị, cười nói: ” Yên tâm đi, đây cũng là tâm nguyện của ta.” Nàng hướng vào phía dưới Thần Tàng Tháp đi vào.

Thiên Cô tiến vào phạm vi Thần Tàng Tháp, Thần Tàng Tháp lập tức phát ra quang hoa chói mắt, nàng bị hút đi tới, mắt nhìn người càng ngày càng nhỏ. Lý Cường phát giác đường Thiên Cô phi hành cực kỳ phức tạp, hần dùng thần nhãn xem xét, lúc này mới hiểu được, Thần Tàng Tháp cũng là tầng tầng cấm chế.

Xích Minh có vẻ nôn nóng nói: " Sư ca, chúng ta cũng tiến vào chơi đi?"

Lý Cường cười nói: " Nhờ thời gian này, huynh đệ chúng a chỉ bằng đi bắt thần khí có sẵn, nơi đó chúng ta không có khả năng ứng phó đâu." Bây giờ hần rất sáng suốt, biết kiến thức của mình kém hơn Thiên Cô bọn họ quá xa, nếu cậy mạnh tiến vào, làm không tốt sẽ liên lụy mọi người. Xích Minh than thở: " Đáng tiếc, không có cách nào đi kiến thức một chút a."

267. Chương 267

Bác Tụ Thượng Nhân cũng nói: " Đúng vậy, hai huynh đệ các người có thể bay lên bên trên, lúc chúng ta mở ra pháp môn Cổ Thần Tàng thì có thể sẽ có chút bảo vật bay ra, chúng ta không có thời gian thu thủ, các người có thể thu thì tận lực thu đi, sau này sẽ rất khó có được cơ hội như vậy nữa."

Lý Cường cũng hiểu được thiên tân vạn khổ chạy đến Cổ Thần Tàng, cái gì cũng không lấy được thì tựa hồ có lỗi với chính mình, hần vỗ bả vai Xích Minh, cười nói: " Tốt, sư tôn, sư bá, sau khi các người đi vào, có thể cố ý phóng ra một chút bảo bối tốt đi ra, thần khí bên ngoài này sợ rằng không tốt bằng bên trong a."

Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đều cũng gật đầu đáp ứng, bọn họ cũng không cần thần khí có tính công kích nữa, bọn họ cần chính là công pháp tu luyện, tiếp theo là các loại điển tịch ghi chép các loại thần khí, đối với chính thần khí cũng không có hứng thú gì lớn.

Lý Cường và Xích Minh bay đến bên trên Thần Tàng Tháp chờ đợi, cấm chế trên bình đài chỉ có một mình Cô Tinh chạy tới lui, bận rộn thu thủ thần khí bay loạn chung quanh, chỉ chốc lát sau, hần đã thu lấy ba kiện thần khí. Thật ra hần không hy vọng xa vời có thể thu thủ bảo bối trong Thần Tàng Tháp, hần biết thần khí nơi đó không có duyên với mình.

Thiên Cô tiến vào tầng thứ tư của Thần Tàng Tháp, nàng đã thu nhỏ chỉ còn cỡ ngón tay, trên người tỏa ra tinh quang sáng ngời, từ xa nhìn lại xinh đẹp dị thường. Xích Minh than thở: " Lợi hại! Thật không tưởng nổi, ân, cũng có tư cách làm sư cô của ta." Ngoại trừ Lý Cường, hần đối với những người khác đều căn cứ vào thực lực cao thấp để đối đãi, Thiên Cô triển hiện thực lực làm hần khâm phục không thôi, đến tận đây hần mới tâm phục khẩu phục thừa nhận địa vị của Thiên Cô.

Lý Cường nhỏ giọng nói: " Có gì đi ra ta phụ trách ngăn cản, người tới thu thủ, đừng làm cho những bảo bối bay đi mất, nếu không sẽ khó tìm."

Xích Minh nói: " Đến gần người nào thì người đó hãy thu, nhìn cơ hội làm việc đi thôi. Sư ca, kỳ thật thần khí quá nhiều cũng không để làm gì, người xem bọn hần đó, vốn không quan tâm gì tới thần khí...ta chỉ cần thần khí chính thức hợp dùng, còn những thứ khác thì bỏ đi."

Thân hình của Thiên Cô qua lại xuyên toa trong Thần Tàng Tháp, nàng chỉ xuất nhập trong một cánh cửa hình tam giác. Lý Cường đại khái đếm thử thì thấy có mười bốn, mười lăm cánh cửa, nếu muốn tiến vào toàn bộ thì không có khả năng, chỉ có thể tìm kiếm nơi nào có giá trị để tiến vào, đây phải nhờ vào bản lãnh của người đi vào, đối với cao thủ như Thiên Cô mà nói, đây không phải là vấn đề.

Cô Tinh đã khoan chân ngồi xuống, hần vừa thu lấy thêm một kiện thần khí, cũng không còn sức tiếp tục, không thể làm gì khác hơn là ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Xích Minh chỉ vào Thần Tàng Tháp nói: " Mau nhìn, sư cô cầm cái gì trong tay?"

Lý Cường đã sớm nhìn thấy, trên tay Thiên Cô như là cầm một Yên Hỏa(cụm khói lửa) đang phun ra lửa hoa, bởi vì Thiên Cô nhìn qua rất nhỏ, hỏa quang trên tay nàng phun ra trong suốt cũng chỉ cỡ hạt đậu, chỉ thấy nàng bay vào trung gian tầng thứ tư, ở một cánh cửa ngay giữa.

Lý Cường lắc đầu nói: " Không biết là thứ gì đây, có lẽ là pháp bảo dùng để mở cửa đó."

Qua ước chừng mười phút, Thiên Cô tiến vào trong cánh cửa kia thì bắn ra quang hoa màu bạc chói mắt, cả Thần Tàng Tháp đều run động lên. Lý Cường và Xích Minh liếc nhau, hai người đều cũng cảm thấy không ổn. Thanh Đế hướng Bác Tụ Thượng Nhân nói gì đó, nhanh chóng bay thẳng vào mặt đất của Thần Tàng Tháp, lập tức bị Thần Tàng Tháp hấp dẫn đi vào.

Tốc độ của Thanh Đế cực nhanh, không tới một phút hắn đã chạy tới chỗ cánh cửa Thiên Cô đi vào. Thần Tàng Tháp rung động càng thêm lợi hại, cấm chế chung quanh cũng bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt. Thanh Đế giống như một đạo kiếm quang màu xanh, chỉ một thoáng đã đi vào.

Bác Tụ Thượng Nhân từ trên mặt đất quay trở lại, nhìn ra được hắn đang phi thường khẩn trương.

Thần Tàng Tháp rất nhanh đình chỉ chấn động, nhưng Thiên Cô và Thanh Đế vẫn không có đi ra.

Cô Tinh sau khi khôi phục cũng đã đi tới, hắn đứng bên người Bác Tụ Thượng Nhân, nhẹ giọng hỏi: "Thượng Nhân, phát sinh chuyện gì?"

Bác Tụ Thượng Nhân ngửa đầu nhìn chăm chăm lên phía trên, nói: "Không có gì, có hai người bọn họ ở đây, không có vấn đề." Hắn đã trấn định trở lại.

Lý Cường nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, đột nhiên hắn hét lớn: "Sư đệ chuẩn bị!"

Xích Minh bị hắn hét càng thêm hoảng sợ: "Sư ca...đừng có la hoảng...dọa người a! Oa nha...đi ra rồi!"

Chỉ thấy trong cánh cửa kia bắn ra một luồng sáng rực rỡ, rất nhanh bay vút lên trên. Đạo sáng kia vừa ra thì Thần Tàng Tháp đã phát ra tiếng chấn run ông ông, thanh âm như tiếng gió rít, mặc dù rất nhỏ nhưng lại vô cùng rõ ràng. Sau khi thoát ly vòng cấm chế của Thần Tàng Tháp, thanh âm bắt đầu nhanh chóng tăng lớn, phảng phất như một chiếc máy bay chiến đấu từ xa xa bay tới, gào thét hướng hai người Lý Cường vọt tới.

Lý Cường bay lên trên một khoảng cách, Cửu Diễn Lưu hóa thành một tầng quang vồng xoay tròn bên tay, tựa như một người đánh cá chuẩn bị ném lưới cá ra ngoài. Hắn lớn tiếng nói: "Sư đệ, người tới thu thú! Ta ở bên trên dự bị!"

Xích Minh hưng phấn kêu loạn: "Ta đến thử xem!" Yép Khải Long Trọng nổ lên một đoàn tinh mang.

Tiếng rít càng ngày càng vang, kiện thần khí bay ra rất cuộc thoát khỏi hấp lực của Thần Tàng Tháp, thể tích đột nhiên thành lớn, đó là một bình ngọc cổ sắc cổ hương, ánh lên quang mang trắng xanh hai màu. Yép Khải Long Trọng bay ra một viên tinh mang đánh vào bên trên, chỉ nghe một tiếng thanh thúy, Xích Minh hét lớn: "Mụ nội nó, sao lại là một cái bình!" Hắn đưa tay chụp tới.

Cái bình ngọc ở không trung lăn tròn một vòng, đột nhiên hướng bên cạnh vọt tới. Xích Minh chụp hụt, không đợi hắn tiếp tục đuổi theo, Lý Cường hét lớn: "Sư đệ, cái này ta thu, phía dưới lại có nữa!" Hai người nhất thời luống cuống tay chân.

Lý Cường thả ra Cửu Diễn Lưu, Cửu Diễn Lưu hóa thành một cái lưới lớn chụp xuống, đem bình ngọc bay loạn đoàn đoàn vây quanh. Năm ngón tay hắn lẳng không chụp ra, Cửu Diễn Lưu hóa thành cái vồng lớn lập tức thu lại, bình ngọc kia ở trong vồng giống như con cá du động, chung quanh loạn chàng. Lý Cường phi thường cẩn thận thu lại Cửu Diễn Lưu, sợ cái bình ngọc kia hủy diệt bảo bối này.

Khi Lý Cường nắm bắt được bình ngọc là lúc Thần Tàng Tháp lại kịch liệt chấn chiến lên, sau một trận ba động, Thần Tàng Tháp đột nhiên bành trướng ra. Lý Cường phát hiện không hay, hắn hét lớn: "Sư đệ mau tránh ra!"

Xích Minh cũng vừa bắt được thần khí phi ra, nghe vậy lập tức hướng bên trên tránh thoát.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh ầm ầm, Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân liền thủ bày ra cấm chế bị Thần Tàng Tháp phá mở, vạn tượng kim quang giống như mặt trời lên cao giữa ban ngày chiếu xạ ra, một cỗ kinh lực vô cùng đánh sâu vào đem Lý Cường chàng lăn quay cuống không ngớt. Bác Tụ Thượng Nhân liền khấp linh huyền thả ra, cố gắng ngăn cản sự tăng vọt của Thần Tàng Tháp.

Cô Tinh cuống quýt lui về phía sau, trong miệng nói: "Có cái gì muốn ta hỗ trợ...Thượng Nhân phân phó!"

Lý Cường vừa mới ổn định thân hình, lại bị một kiện thần khí bay loạn tạp trùng, hấn tức giận đến quát to một tiếng, Cửu Diễm Lưu trong tay hóa thành vô số kim mang tản ra. Xích Minh kêu lên quái dị rơi trên mặt đất, kinh hãi nhìn Thần Tàng Tháp trở nên vô cùng khổng lồ.

Quang mang chói mắt của Thần Tàng Tháp càng ngày càng thịnh, Bác Tụ Thượng Nhân cũng mất đi trầm ổn, hấn quát to: ” Dùng cấm chế ngăn chặn nó!”

Lý Cường lập tức hưởng ứng, hấn dùng chính là cấm chế ghi lại trong Bối Dã Thiên Kinh. Xích Minh biết rõ đại sự không hay, cũng dùng cấm chế đến áp, nhưng lực cấm chế của hấn là kém cỏi nhất. Cô Tinh cũng lập tức phát ra cấm chế. Bốn người cùng rat ay tạm thời trở cách được Thần Tàng Tháp tiếp tục tăng lớn. Nhưng lực bành trướng thật lớn của Thần Tàng Tháp cũng không có biến mất, lực lượng phản chế đem bốn người toàn bộ định trụ ngay giữa.

Xích Minh đầu tiên không đỡ được, cấm chế hấn phát ra oanh oanh song tán. Cấm chế của hấn tương đối yếu kém, nên áp lực cũng trọng đại, chủ yếu hấn bị lực lượng phản kích tới đánh cho choáng váng đầu óc, một đầu chàng vào tầng cấm chế bên ngoài. Hấn oa oa hét lớn: ” Cứng quá a!” ” Phác thông” một tiếng ngã sấp xuống trên mặt đất.

Người thứ hai chịu không được nữa chính là Cô Tinh, không phải thực lực hấn không bằng Lý Cường, mà là cấm chế của hấn không bằng Lý Cường. Lý Cường dùng chính là cấm chế thần linh huyền trong Bối Dã Thiên Kinh, bất luận là uy lực của cấm chế hay là xảo diệu, Cô Tinh so ra vẫn kém.

Về mặt Cô Tinh đỡ bừa, kiệt lực đem hết sức ra chống đỡ, cũng chỉ chừng mười phút, hấn rốt cuộc không chịu được nữa, quát to một tiếng lui ngược về phía sau. Dù sao kinh nghiệm của hấn cũng phong phú, sau khi nằm té trên mặt đất, lập tức lăn ra ngoài, để lực lượng phản chấn đánh trật hướng đi. Hấn cuống quýt thở dốc nói: ” Thật là lực lượng quá lợi hại.”

Lý Cường cả người đã phát run, từng làn sóng liên tục không ngừng đánh sâu vào làm cho hấn có cảm giác không chịu nổi. Sau vài phút Cô Tinh buông tha ra, hấn cũng nhịn không được kêu lên: ” Lão tử không được nữa rồi...oa nha, không được rồi!” Theo tiếng gọi của hấn, ầm ầm một tiếng nổ, lực lượng của Thần Tàng Tháp không thể át chế được mà bành trướng ra.

Lý Cường bố trí cấm chế hóa thành phiến phiến kim mang lập tức tiêu tán, đồng thời, một cỗ lực đánh sâu thật lớn đánh bay hấn ra ngoài. Hấn mặc dù có thể chống đỡ với thời gian dài hơn Xích Minh và Cô Tinh, nhưng lực đánh sâu vào cũng lớn hơn rất nhiều. Hấn nằm trên mặt đất, nghiêng đầu qua lâu bầu: ” Ai, thứ này thật sự quá biến thái a.”

Xích Minh vừa mới tỉnh táo lại liền nhìn thấy Lý Cường nằm dài trên mặt đất cảm thán, nhất thời cảm thấy mình thoải mái hơn.

Hạt châu ngay mũi của Bác Tụ Thượng Nhân đều cũng thả ra ánh sáng, hấn quát to: ” Định!” Hấn bắt đầu phát uy.

Một trận ” bá bá” vang lên loạn hưởng, Thần Tàng Tháp lại bị khống chế. Bác Tụ Thượng Nhân tay trái khởi lên ngón giữa, nhắm ngay tâm tay trái, trong chốc lát rung lên, một đoàn ánh sáng trắng khởi lên, hấn đột nhiên hét lớn: ” Phong Thần Huyền - Nhiếp!” Đây là thần linh huyền do Phong Thần Bài ghi lại, Bác Tụ Thượng Nhân chỉ dùng một phần nhỏ cấm chế mà đã có đại uy lực như thế, trong phút chốc, Thần Tàng Tháp bị mạnh mẽ áp rứt một nửa.

Lý Cường, Xích Minh và Cô Tinh ba người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, loại công lực đáng sợ này bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy, Bác Tụ Thượng Nhân không hổ với xưng hào Thủy Ấn Giả, thực lực đích xác so với Cổ tiên nhân cường hơn nhiều lắm.

Lý Cường nhỏ giọng nói: ” Không đúng, sư bá tựa hồ cũng sắp không được.”

Khuôn mặt trong suốt như ngọc của Bác Tụ Thượng Nhân hiện lên hồng quang nhè nhẹ, Lý Cường hiểu được, Bác Tụ Thượng Nhân sắp chịu không được, hấn quát to: ” Cô Tinh! Xích Minh! Chúng ta trở lại!” Hấn lại khấp động thần linh huyền cấm chế Thần Tàng Tháp, Cô Tinh và Xích Minh cũng đã rat ay, ba người đồng thời phát ra cấm chế, để cho Bác Tụ Thượng Nhân có được một thời cơ thở dốc quý giá. Hấn

chỉ cần được hoãn giải một chút, là có thể tiếp tục chống đỡ, cho nên hấn đối với quyết đoán động thủ của Lý Cường phi thường cảm kích.

Rất nhanh, Lý Cường ba người lại bại trận. Xích Minh ngồi trên mặt đất bất đắc dĩ nói: "Thứ này thật khó không chế, sư tôn và sư cô ở bên trong làm gì? Như thế nào còn không ra?"

Lý Cường nằm trên mặt đất cười khổ nói: "Có lẽ thật sự tìm được bảo bối có giá trị rồi."

Bác Tụ Thượng Nhân cũng sắp đến mức cuối cùng của dây cung căng cứng, uy lực của Thần Tàng Tháp thật sự quá lợi hại, nếu có Thanh Đế và Thiên Cô ở đây, hấn sẽ không cố hết sức như thế, chỉ cần hai người thay phiên bố trí cấm chế là được. Năng lực của ba người Lý Cường chỉ có thể làm cho hấn thở dốc được chốc lát, còn không đủ giúp cho hấn hoàn toàn khôi phục. Lý Cường cắn răng nói: "Không được, chúng ta phải tiến lên..."

Kiến thức của Cô Tinh thâm sâu hơn Lý Cường, hấn cũng biết phải trợ giúp Bác Tụ Thượng Nhân, một khi Thần Tàng Tháp khoách triển vô hạn chế, chẳng những không có được công pháp muốn có, còn có thể hoàn toàn mất đi Cổ Thần Tàng mở ra lần này, thậm chí ngay cả Thanh Đế và Thiên Cô đều bị phong bế trong Thần Tàng Tháp. Hấn cũng cắn răng nói: "Trở lên!"

Trong lòng Lý Cường còn lo lắng một việc khác, ba người Thiên Cô dùng đại thần thông tiến vào Hâm Ba, nhất định đã cùng Ba Nạp Cổ tiên nhân bên ngoài đạt thành hiệp nghị nào đó, nếu không bọn họ sẽ không tiến vào nhanh chóng như vậy, nếu mất đi cả Cổ Thần Tàng, thì có thể gây thành đại tranh đấu trong Cổ tiên nhân, cho nên bây giờ vô luận như thế nào cũng phải trợ giúp Bác Tụ Thượng Nhân.

Ba người bất khuất kiên cường thả ra cấm chế, sau đó liên tục không ngừng bị lực lượng của Thần Tàng Tháp phản kích đánh ngã. Bác Tụ Thượng Nhân không nghĩ tới bọn họ liều mạng như thế, hấn nhờ vào lúc ba người phát ra cấm chế, bất đắc dĩ bình hành lực lượng của chính mình, bất tri bất giác cũng có thể kiên trì xuống đất.

Xích Minh lại không xong, hấn nằm trên mặt đất ngay cả lời cũng nói không rõ, trong miệng đang lẩm bẩm gì đó. Lý Cường cảm thấy Kim Tôn Thần Tâm phẳng phất như muốn nổ tung, mỗi khi cổ động thì cả người liền cảm thấy một trận đau đớn. Khuôn mặt hung hãn của Cô Tinh đều cũng vận vẹo, hấn nửa quỳ trên mặt đất không phục khí nhìn Thần Tàng Tháp.

Lý Cường hữu khí vô lực nói: "Kỳ quái, sao bọn họ còn không ra, nếu không ra sẽ muốn chết người..."

Cô Tinh đứng thẳng lên, ác hung hăng nói: "Trở lại!"

Lý Cường cũng không cam lòng yếu thế quát: "Được!" Bất quá tiếng hô rất yếu, vận dụng cấm chế giống như hành hạ người hấn cũng chỉ mới ném lần đầu tiên, Thần Tàng Tháp giống như một người khổng lồ không biết mệt mỏi, tiêu hao năng lượng của mọi người.

Lý Cường cố lấy dư lực lại khấp động thần linh huyền, lúc này Thần Tàng Tháp giống như dã thú nổi giận, lóe ra quang mang chói mắt, một trận trận oanh minh chấn động cả không gian đều cũng run rẩy lên.

Cấm chế Cô Tinh vừa đánh ra đã bị phá vỡ, hấn phẳng phất như bị cây trùy lớn đập trúng, văng ra ngồi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi. Hấn đã vô lực tiếp tục thêm nữa.

Lý Cường dùng hết dũng khí đánh xuất thần linh huyền, trong phút chốc, hấn tựa như hít thở không thông. Không được vài phút, cấm chế lại vỡ tan, Diễm Chú Thần Giáp trên thân Lý Cường ảm đạm xuống, cự lực đánh sâu vào căn bản không cách nào ngăn cản, đang thời khắc nguy cấp này, một đạo tử hà từ trên đỉnh đầu hấn bay ra, ngành sanh ngăn cản lực đánh sâu vào. Hấn cũng đứng không yên nữa, lung lay lão đảo lui ngược về phía sau, phẳng phất như một người say, đặt móng ngồi phịch trên mặt đất.

Rốt cuộc Bác Tụ Thượng Nhân cũng không chế không được nữa. Tiếng nổ mạnh liên tiếp như trời long đất lở vang lên, Bác Tụ Thượng Nhân lui ra sau ba bước, trên mặt hiện lên một mảnh hồng quang, hấn phải có thời gian để khôi phục lại.

Thần Tàng Tháp bành trướng ra, huyền không như muốn đánh tới cấm chế bên ngoài do Thiên Cô bày ra. Ai đều cũng biết, chỉ cần Thần Tàng Tháp tiếp tục bành trướng, cấm chế của Thiên Cô sẽ bị hồng mất, thần khí bị cấm chế trong không gian này sẽ toàn bộ bay ra ngoài.

Lý Cường bất đắc dĩ nói: "Thứ này chúng ta không có khả năng ngăn cản...sư tôn và sư cô còn không ra, thì thảm rồi."

Con mắt của Bác Tụ Thượng Nhân đều hồng lên, hần lại đánh ra thần linh huyền.

Lý Cường miễn cưỡng đứng lên, kéo Xích Minh, nói: "Trở lại!"

Xích Minh rung mình một cái, cầu xin tha thứ: "Sư ca, ta không được, thứ này quá cổ quái, hành hạ người ta muốn chết cũng không được, cả người không còn sức...mụ nội nó, ta..ta.."

Cô Tinh cười khỏ nói: "Người...chúng ta.." Hần không biết nói như thế nào mới tốt, uy lực của Thần Tàng Tháp sắp đạt tới đỉnh, ba người bọn hắn không thể ngăn cản được nữa, cho dù là Bác Tụ Thượng Nhân cũng chỉ có thể trì trệ lại một lát. Thứ này khác hẳn lúc đầu khi Thần Tàng Tháp tăng lớn, khi đó còn dễ dàng khống chế, một khi Thần Tàng Tháp tăng lớn, lực lượng ẩn chứa cũng bay lên bội lần, cuối cùng bạo vọng lại năng lượng mà cho dù là Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân cùng rat ay cũng không có khả năng áp chế nữa.

Ngay khi Bác Tụ Thượng Nhân miễn cưỡng định trụ Thần Tàng Tháp thì Thanh Đế và Thiên Cô rút cuộc bay ra khỏi Thần Tàng Tháp. Lý Cường ngồi trên mặt đất, ngửa đầu hét lớn: "Tốt! Bọn họ đi ra rồi."

Cô Tinh quát to một tiếng nhảy lên, càn kiệt dùng một tia tinh lực của mình, đánh ra một đạo cấm chế. Lý Cường thật sự bội phục, khen: "Cô Tinh đại nhân thật sự rất mãnh!"

Xích Minh nhếch miệng nhỏ giọng nói: "Mãnh cái gì a, chỉ làm cho sư tôn xem..."

Lý Cường cẩn thận suy nghĩ, cấm chế Cô Tinh đánh ra căn bản không có tác dụng gì, hẳn đây là làm cho Thanh Đế xem mà thôi.

Thiên Cô vừa rơi xuống đất liền đánh ra cấm chế, ngay sau đó Thanh Đế cũng ra tay, hai người đồng thời phát lực, Thần Tàng Tháp bắt đầu kịch liệt ba động. Bác Tụ Thượng Nhân lúc này mới thu tay lại, hần lập tức lui qua một bên tiềm tu. Vừa rồi hần cơ hồ tới bước cuối cùng, thiếu chút nữa không khống chế được sự tăng trưởng của Thần Tàng Tháp nữa.

Trong lòng Lý Cường thở dài một hơi, hần cẩn thận quan sát thần sắc của Thanh Đế và Thiên Cô, phát giác hai người đều vô cùng vui vẻ, biết bọn họ đã lấy được vật muốn có. Hần không hề tiếp tục nhìn họ, cũng lập tức bắt đầu tiềm tu.

Nhưng đúng lúc này không ai nghĩ tới Thần Tàng Tháp đã không phải là sức người có khả năng khống chế nữa. Thiên Cô đầu tiên phát hiện không đúng, nàng nói: "Không tốt, Thần Tàng Tháp muốn ẩn tung rồi, không thể để cho nó phá không bay đi, phải áp nó xuống đất!"

Thanh Đế đồng ý nói: "Được! Người tới áp, ta tách mặt đất, vẫn như quy củ trước kia!"

Lý Cường ngồi xếp bằng trên mặt đất tiềm tu, chuyện phát sinh bên ngoài hần hoàn toàn không quan tâm được nữa. Hần bị Thần Tàng Tháp lấy đi tất cả công lực, lúc này là cơ hội thiên tái nan phùng(ngàn lần khó gặp), lúc này chỉ cần có thời gian tiềm tu, có thể giảm bớt nguy hiểm tự bạo do siêu việt cảnh giới, cảnh giới Thất Tinh Thiên là nguy hiểm nhất của tu thần Thiên Tiến Chương, nếu không cẩn thận sẽ hoàn toàn xong đời. Lý Cường cẩn thận vận chuyển công lực, hần không muốn vào lúc này xuất hiện sai lầm gì.

Dần dần, Lý Cường có một phát hiện kỳ diệu, hần phát hiện trong cơ thể có thêm một cỗ lực lượng kỳ quái, hỗn hợp trong thần dịch lực của mình, theo Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên bình hành lực lượng của chính mình. Cảm giác này phi thường kỳ lạ, phẳng phất như có một đạo tử lưu hỗn tạp, ước thúc lực lượng nổ mạnh của thần dịch lực, ngay cả Cửu Diễn Lưu hần bố trí hộ thân bên ngoài cũng tản mát ra luồng sáng màu tím nhàn nhạt, tốc độ khôi phục công lực nhanh đến mức hần không dám tin tưởng, qua chừng một bữa cơm, hần đã hoàn toàn khôi phục.

Lý Cường thần khí thanh sáng mở mắt ra, phát hiện Thần Tàng Tháp đã bị áp xuống mặt đất một nửa. Bác Tụ Thượng Nhân khôi phục nhanh hơn, hần và Thiên Cô hai người dùng cấm chế mạnh mẽ đem Thần Tàng Tháp ép xuống dưới mặt đất. Trong tay Thanh Đế bắn ra một đạo kim mang xuống mặt đất, mặt đất trải bằng Mặc Hỏa Tử Vân Tinh không ngờ cũng hé ra một miệng động thật lớn. Thần Tàng Tháp phát

ra tiếng chấn chiến làm cho kẻ khác sợ hãi, theo sự liên hợp áp chế của ba đại tuyệt thể cao thủ, từ từ chìm vào trong lòng đất.

Thanh Đế nói: "Tốt lắm, nó tiêu mất rồi! Ba chúng ta chuẩn bị thu tay lại!" Thần sắc ba người nhất thời khẩn trương lên. Chỉ thấy Thần Tàng Tháp đột nhiên hướng ra phía ngoài khoách triển một vòng lập tức co rút lại, Thanh Đế hét lớn một tiếng: "Thu!" Ba người đồng thời lui nhanh về phía sau, Bác Tụ Thượng Nhân thuận tay chụp lấy Cô Tinh đang đứng gần nhất lui ra ngoài. Thần Tàng Tháp phát ra một tiếng sét đánh, mắt nhìn thấy càng ngày càng nhỏ, thần khí bay múa chung quanh bị nó hút đi vào rất nhiều.

Một tiếng nổ cuối cùng chấn chiến cả bình thai một trận vang loạn, trong phút chốc, Thần Tàng Tháp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mặt đất bị Thanh Đế đánh nứt cũng trong tiếng nổ này khôi phục nguyên trạng, nhìn không ra dấu vết gì, trên không trung còn dư rất ít thần khí đang bay loạn chung quanh.

Bác Tụ Thượng Nhân hỏi: "Có tìm được cánh cửa máu chốt kia không?"

Thiên Cô lộ ra một tia hưng phấn, thần thái xinh đẹp nọ làm cho Lý Cường không khỏi ngẩn ngơ, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân tựa hồ cũng cho rằng là bình thường. Trong lòng Lý Cường thầm nghĩ, Thiên Cô nếu đang ở giữa thế giới người tu chân xuất hiện, sợ rằng không có ai có thể đứng thẳng trước mặt nàng. Hắn lập tức cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Thiên Cô cười duyên nói: "May mắn các người chống được, nếu không lần này lại phải thất bại..."

Thanh Đế tiếp lời: "Lần này nếu thất bại, đám lão gia chúng ta toàn bộ đều cũng xong đời! Vẫn là Thiên Cô tính toán chuẩn xác, ai, Thần Tàng Tháp căn bản không cách nào đoán trước, nhờ có Thiên Cô chuyên tâm nghiên cứu chung hoạch thành công, a a." Hắn có vẻ phi thường vui vẻ.

Bác Tụ Thượng Nhân liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, nói: "Muốn cảm tạ, các người hẳn là nên cảm tạ ba người bọn họ, nếu không có bọn họ giúp cho ta có cơ hội thở dốc, ta chịu không được tới lúc các người đi ra. Thiên Cô nhất định là chạm phải cấm chế của Thần Tàng Tháp, không nghĩ Thần Tàng Tháp lại khó cản trở như vậy."

Thanh Đế nói: "Đồ nhi lại đây."

Lý Cường đi ra phía trước, hỏi: "Sư tôn, chuyện gì?"

Thanh Đế chỉ vào Lý Cường, nói: "Các người nhìn hắn có cái gì biến hóa, có đúng là khác hẳn lúc trước không?"

Bác Tụ Thượng Nhân đưa tay, khoác lên vai Lý Cường, thần thức thoáng tìm tòi, kinh ngạc nói: "Di, đây là chuyện gì xảy ra? Thần dịch lực không ngờ lại hoàn toàn bình hành rồi, kỳ quái."

Thiên Cô không nói gì, nàng nhắm mắt trầm tư hồi lâu, đôi mắt đẹp tự nhiên mở, lắc đầu thở dài nói: "Chúng ta cũng không có phúc khí có được Tử Hồn Giản, đã bị hắn thu lấy, kỳ quái, chúng ta cùng nhau tiến tới, sư diệt ở nơi nào có được Tử Hồn Giản? Bảo bối này đích xác có thể bình hành lực lượng của người, nguy hiểm tự bạo đã giải trừ rồi."

Lý Cường cũng không muốn giấu diếm cái gì, hắn thản nhiên nói ra tào ngộ hắn gặp được tại tầng thứ ba Cổ Thần cấm chế, còn nói mình có được thần khí có hình dáng như một giọt nước mưa kia. Thanh Đế nói: "Nguyên lai như thế! Tử Hồn Giản quả thật có thể bình hành cảnh giới và công lực của hắn...người so với chúng ta đều may mắn hơn, có Tử Hồn Giản, người có thể tiếp tục tu luyện, bất quá tiến cảnh của người sau này rất chậm, phải tốn hao thời gian tu luyện rất dài."

Lý Cường cười nói: "Nói như thế ta không có việc gì nữa?"

Thiên Cô gật đầu nói: "Yên tâm đi, người không có việc gì nữa, đợi chốc lát sư tôn người sẽ truyền cho người bộ phận tu thần Thiên Tiên Chương cuối cùng, còn có công pháp lần này có được, sau này cũng sẽ truyền cho người."

Xích Minh đột nhiên nhảy lên, kêu: "Ta làm sao bây giờ? Ta không có Tử Hồn Giản bình hành lực lượng a." Hắn mặc dù đang tu luyện, nhưng lời ai nói hắn đều nghe được rõ ràng, cho nên gấp gáp thu công đặt câu hỏi.

Thanh Đế cười nói: " Người khấn trương cái gì, chúng ta có biện pháp giải quyết, thì người cũng có thôi, cảnh giới của sư ca người vì tiến cảnh quá nhanh, nếu không hẳn cũng không cần khấn trương như thế."

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một việc, vội hỏi: " Biện pháp giải quyết cho Ba Nạp Nhân tìm được rồi chưa?"

Thiên Cô lắc đầu nói: " Không có, rất kỳ quái, ta trắc toán lần này hẳn là phải có biện pháp giải quyết xong, vừa rồi trong Thần Tàng Tháp chúng ta cẩn thận tìm kiếm qua, đáng tiếc không có phát hiện." Ngữ khí của nàng có một tia lo lắng.

Thanh Đế nói: " Ta sẽ giải thích với bọn họ."

Bác Tụ Thượng Nhân than thở: " Rất khó giải thích, có lẽ lần này thật sự sẽ có đại tranh đấu trong Cổ tiên nhân."

Thanh Đế hỏi: " Đồ nhi, người lấy được một kiện thần khí giống giọt nước mưa sao? Đưa cho ta nhìn xem một chút."

Lý Cường kỳ quái sao lúc này sư tôn lại quan tâm tới kiện thần khí của mình, hẳn lấy ra nói: " Rất kỳ quái, không biết có tác dụng gì."

Thần khí hình dáng như giọt nước mưa vừa xuất hiện giữa tay hắn, Thanh Đế đã kinh ngạc kêu lên: " Di, Nguyên Giới? Là Nguyên Giới! Ta hiểu được rồi."

Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân cũng lộ ra vẻ mặt rung động. Xích Minh vội hỏi: " Sư tôn, cái gì là Nguyên Giới?"

268. Chương 268

Lý Cường nhìn không được hỏi: " Cái gì là Nguyên Giới?"

Thanh Đế chậm rãi nói: " Nguyên Giới là thần khí còn lợi hại hơn cả Bối Dã Đan Đỉnh và Phong Thần Bài, có thể hình thành một địa phương giống như tiên giới, ân, không thể xem như là thần khí nữa, chỉ là không biết dùng thứ gì để hình dung đồ vật này mới thỏa đáng."

Lý Cường đột nhiên nhớ tới Phật tông, bọn họ có được thần khí ước chừng cũng giống như đồ vật này.

Về mặt Thanh Đế nghiêm túc hỏi: " Người nguyện ý bỏ qua tuyệt thế kỳ bảo này hay không?"

Lý Cường không sao cả, nói: " Có thể giải quyết hiện trạng của Ba Nạp Nhân, ta có cái gì không muốn chứ."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Sư đệ, người phải hiểu rõ ràng, đừng đến lúc đó mà hối hận."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Không phải chỉ là một kiện thần khí thôi sao? Ta có cái gì mà không nỡ."

Thanh Đế cười nói: " Ta nghĩ là đồ nhi còn không có hiểu được hàm ý về Nguyên Giới."

Thiên Cô cười giải thích: " Sư đệ, Nguyên Giới ý nghĩa là người có thể trở thành chí tôn của một giới, người có thể có được thế giới riêng của chính mình, người bỏ được hay sao?"

Lý Cường không chút do dự gật đầu.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ nhìn nhau liếc mắt, đối với kết quả thử lòng Lý Cường, ba người đều rất hài lòng.

Xích Minh nghe đến đó, con mắt cũng thả ra ánh sáng, hắn nhìn không được chen lời: " Còn có loại chuyện tốt này? Sư ca, người dứt khoát làm chí tôn của Ba Nạp Nhân đi thôi, hắc hắc, dù sao bọn họ cũng phải cầu người."

Thanh Đế dựa vào lời Xích Minh nói, thuận thế thay đổi lời nói, hắn có chút gật đầu: " Đề nghị không tệ, Nguyên Giới một khi hình thành, đích thật phải có người đến quản lý."

Lý Cường cuống quýt lắc đầu: " Cái gì, để cho làm chủ nhân Nguyên Giới? Bỏ đi, trong Ba Nạp Nhân có không ít Cổ tiên nhân, một người ta cũng đánh không lại, ta làm chí tôn Nguyên Giới, còn không phải bị bọn họ khi dễ a?"

Thiên Cô cười khanh khách nói: " Sư diệt không cần lo lắng, chỉ cần ngươi mở ra Nguyên Giới, ngươi sẽ nắm giữ lực lượng của Nguyên Giới, ở bên trong Nguyên Giới, cho dù là ta cũng đánh không lại ngươi, không có gì phải lo lắng cả."

Bác Tụ Thượng Nhân cũng nói: " Có Nguyên Giới, sau này ngươi tu hành sẽ dễ dàng, hơn nữa...Nguyên Giới phải do một người chúng ta tin tưởng được đến chấp chưởng, có ngươi tới khống chế, chúng ta và Ba Nạp Nhân có thể hòa bình sống chung."

Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Sư ca nếu không muốn...sẽ đưa cho ta đi, ta làm chí tôn của Nguyên Giới cho, hà hà." Từ sau khi mất đi địa vị của ma tôn, hắn vẫn luôn tiếc nuối, bây giờ có cơ hội tốt như vậy, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân cơ hồ ba miệng đồng thanh: " Không được!"

Xích Minh chớp mắt to, vẻ mặt vô tội: " Tại sao không được a, ta chỉ là phân ưu cho sư ca thôi mà."

Lý Cường nói: " Vậy cứ để cho sư đệ mở ra đi, hắn thích nhất là làm chí tôn, a a, ta lại thích chạy loạn khắp nơi, không cần phiền ta nữa." Hắn căn bản không muốn làm chí tôn gì, hắn thích phiêu bạc tự do tự tại, cho nên làm chí tôn Nguyên Giới đối với hắn không có lực hấp dẫn gì.

Xích Minh nhất thời lại hưng phấn lên, không đợi hắn nói gì thì câu nói đầu tiên của Thanh Đế làm cho hắn hết hy vọng: " Công lực Xích Minh không đủ, nơi này chỉ có ngươi mới có thể mở ra, chúng ta mặc dù cũng có thể mở ra, nhưng chúng ta đều sắp bước lên bước cuối cùng, cho dù mở ra cũng ý nghĩa không lớn."

Nhưng thật ra, công lực Xích Minh hoàn toàn có thể mở ra Nguyên Giới, chỉ là Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân đều không muốn để cho Xích Minh làm chí tôn Nguyên Giới, cho nên Thanh Đế dứt khoát lấy có tu vi Xích Minh không đủ, để bỏ đi vọng tưởng của hắn.

Lý Cường không nghĩ tới mở ra Nguyên Giới còn có nhiều vấn đề như vậy. Hắn do dự một chút: " Vậy thì để cho Ba Nạp Nhân tự mình khai động Nguyên Giới... không được sao?"

Lần này phản ứng càng thêm kịch liệt, Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân sắc mặt đều cũng thay đổi.

Thanh Đế cứng rắn nói: " Không được, tuyệt đối không được!"

Thiên Cô ôn nhu nói: " Sư diệt, Nguyên Giới một khi hình thành, không phải người chúng ta tin tưởng nắm giữ là không được đâu, nếu Nguyên Giới có biến cố, sẽ ảnh hưởng đến thế giới này...Nguyên Giới là người thu thủ, đây đã nói rõ rằng thần nhân lưu lại Nguyên Giới đã chọn trúng ngươi, nếu ngươi buông tha, nhất định sẽ có bất trắc."

Bác Tụ Thượng Nhân cũng khuyên nhủ: " Vô luận như thế nào, ngươi phải khai động Nguyên Giới, còn những chuyện khác có thể giao cho sư đệ ngươi đi làm."

Xích Minh vừa nghe lại hứng chí, hắn hưng phấn nói: " Cũng được, sư ca làm Nguyên Giới chỉ chủ, ta làm lão nhị, ha ha, cũng vậy mà thôi."

Lý Cường buồn rầu gãi đầu, hắn không phải loại người thích cao cao tại thượng, nhưng không đáp ứng lại không được, để cho hắn quản lý Nguyên Giới, thật sự là khó khăn. Qua một hồi lâu, hắn mới nói: " Vậy thì cứ thế...ta khai động Nguyên Giới, để cho sư đệ đi quản lý, có việc ta hỏi một chút, không có chuyện gì lớn thì đừng đến phiền ta, như vậy được rồi chứ?"

Ba người Thanh Đế liếc nhau, ai cũng lộ ra vẻ mặt tán thành. Thanh Đế nói: " Cũng chỉ có như vậy thôi."

Thiên Cô cười nói: " Phương pháp khai động Nguyên Giới ta sẽ dạy ngươi, rất dễ dàng thôi."

Nhìn bộ dáng mừng rỡ của nàng, Lý Cường cảm thấy như mình vừa bị gạt đập vào cạm bẫy, hắn bất đắc dĩ thanh minh: " Dù sao ta cũng mặc kệ chuyện của Nguyên Giới, để cho sư đệ đi quản lý là được rồi, hắn thích làm."

Xích Minh lập tức nói: " Hà hà, ta sẽ phân ưu cho sư ca, đều giao cho ta đi." Hấn tỏ ra bộ dáng vì nghĩa không từ.

Ba người Thanh Đế bắt đắ dĩ nhìn hoạt bảo này, Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Chỉ sợ người quản không được thôi, Ba Nạp Cổ tiên nhân đi Nguyên

Giới người lợi hại hơn so với người không ít, người làm sao quản?"

Xích Minh không quan tâm nói: " Không phải còn có sư tôn, sư cô và lão nhân gia người sao, đánh không lại...ta sẽ đi cầu viện chứ gì? Ha ha, các người đều là người lợi hại nhất, ai dám chọc ta...hừ hừ, ta sẽ xử hấn..."

Người này càng nói càng không giống ai, Lý Cường vội cắt đứt lời hấn: " Sư đệ, đủ rồi." Trong lòng hấn cũng hiểu được, Xích Minh cũng không thích hợp quản lý Nguyên Giới, nhưng làm sao để thoát khỏi chuyện phiền toái trùm lên người bây giờ đây? Hấn cảm thấy vô cùng phiền não.

Thiên Cô nhìn thấy sắc mặt Lý Cường không đúng, vội khuyên nhủ: " Được rồi, đừng nói nữa, người thu lại Nguyên Giới, đi ra ngoài lại nói lại chuyện này."

Thanh Đế cũng đã xóa: " Đúng, đi ra ngoài rồi hãy nói. Các người lui sang một bên trước, ba người chúng ta đem thần khí còn trên bình đài na đi ra ngoài, a a, có thần khí này...thì người bên ngoài cũng bận rộn đó."

Cô Tinh, Lý Cường và Xích Minh lui sang một bên.

Thanh Đế dặn dò xong, ba người cùng nhau ổn định cấm chế ngoại tăng, Thiên Cô bay ra Bối Dã Đan Đỉnh, một đạo quang hoa bảy màu bao phủ cả bình thai, Bác Tụ Thượng Nhân đánh ra một linh huyền na di, trong phút chốc, bình thai bắt đầu chấn chiến lên.

Lý Cường chỉ cảm thấy trước mắt quang hoa chớp nhanh, theo một tiếng sét đánh vang lên, cảnh sắc trước mắt không ngừng biến ảo. Cũng trong nháy mắt, bốn phía đột nhiên tối sầm lại, Lý Cường một lần nữa nhìn thấy quang hoa tinh quang lóe sáng đầy trời Hâm Ba, hấn kinh ngạc phát hiện bọn họ đã tới bên ngoài Hâm Ba.

Xích Minh quay đầu nhìn chung quanh, hấn dùng bả vai đẩy Lý Cường một chút, cười hì hì nói: " Sư ca, người xem, người thật nhiều a, hay thật, đều là Cổ tiên nhân sao?"

Chẳng những là Lý Cường giật mình, ngay cả Cô Tinh cũng mở to mắt nhìn, hấn cũng nghĩ không ra sẽ có nhiều Cổ tiên nhân như thế, phải biết rằng những lão tiên bối ẩn cư này rất khó lộ diện, đừng nói là thành quần kết đội cùng xuất hiện.

Lý Cường phỏng chừng một chút, bên ngoài phi hành tới chừng bốn, năm mươi vị Cổ tiên nhân, xa xa còn có hơn trăm tên Hắc Thánh Vệ.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Chuẩn bị triệt trừ cấm chế."

Thiên Cô đã huyền hóa thành một thiếu niên, gật đầu nói: " Được" Nàng phát tay giải trừ cấm chế. Cùng thời gian, tựa như một đóa pháo bông, thần khí bị cấm chế quẩn vây khốn đều cũng hướng ra phía ngoài vọt tới, nhất thời, tất cả Cổ tiên nhân đều cũng nhào tới.

Bởi vì bị Thần Tàng Tháp hút đi hơn phân nửa thần khí, thần khí còn lại cũng không nhiều, ước chừng có hai mươi kiện, căn bản không đủ cho Cổ tiên nhân ở đây phân phát.

Lý Cường nhìn thấy Hiên Long, Đức Lưu Hành mấy người cũng đang truy đuổi thần khí bay loạn, trên không trung chỉ có số ít vài người huyền đình bất động, những người khác đều cũng thi triển thần thông, cố gắng có được một kiện thần khí của Hâm Ba Cổ Thần Tàng.

Phạm Khải Thiên Quân và Lệ Cẩm Thiên Quân bay lại gần, hai người bọn họ cũng không thềm để ý thần khí này.

Ngay sau đó, Kiền Thiện Dong cũng bay lại đây, hấn nhìn thấy Lý Cường đi ra, thật sự là vô cùng kinh hãi, chào hỏi Lý Cường xong, hấn liền phát hiện Cô Tinh đứng bên cạnh, hấn liền ngây người tại chỗ. Hấn mặc dù biết sẽ nhìn thấy Cô Tinh, nhưng khi gặp mặt cũng cảm thấy phi thường xấu hổ.

Ánh mắt Cô Tinh trong phút chốc nhìn thấy Kiền Thiện Dong, trở nên thập phần sắc bén, sắc mặt hần nhanh chóng âm trầm xuống tới.

Thanh Đế nhìn thấy hết chuyện này, hần lạnh lùng nói: " Cô Tinh, ta đã đáp ứng hần, không hề truy cứu chuyện của Kiền Thiện Dong." Hần chỉ vào Lý Cường nói.

Cô Tinh do dự một chút, nói: " Chuyện này..."

Thanh Đế nói tiếp: " Sau này hần sẽ không trở lại tiên giới, cho nên chuyện này đến đây chấm dứt."

Kiền Thiện Dong bây giờ cũng không sợ Cô Tinh, có Thiên Thần Chi Nộ, hần cảm thấy có thể tự tin cùng Cô Tinh đánh một trận, bất quá có thể không tranh đấu đương nhiên tốt nhất, dù sao hần còn không có hoàn toàn nắm giữ uy lực của Thiên Thần Chi Nộ, cho nên công lực còn thiếu chút nữa so với Cô Tinh.

Ân oán của Kiền Thiện Dong và Cô Tinh đã tích tụ đã lâu, mặc dù tạm thời bị Thanh Đế ngăn chặn, nhưng trong lòng hai người đều có ý định riêng của mình. Cô Tinh lui về phía sau một khoảng cách không nói nữa, Kiền Thiện Dong cũng quay đầu sang nơi khác không nhìn Cô Tinh, giống như là cái gì cũng không biết.

Không trung loạn thành một đoàn, Thanh Đế cau mày nói: " Như vậy sẽ dễ dàng gặp chuyện không may, Cổ Thần cấm chế của nơi này nhiều lắm, để cho bọn họ cẩn thận một chút, mặt khác, không cho tranh đấu!"

Lệ Cẩm Thiên Quân và Phạm Khải Thiên Quân đáp ứng một tiếng, lập tức bay ra ngoài.

Thiên Cô cười nói: " Đừng động bọn họ, bọn họ đều là người kinh nghiệm phong phú, sẽ không xúc động cấm chế nơi này đâu."

Đang khi nói chuyện, thần khí bay múa đã bị thu thủ không còn, cũng có ít thần khí phá không đi.

Cổ tiên nhân thu được thần khí hài lòng rồi đi, còn có một chút Ba Nạp Cổ tiên nhân từ xa xa vây lại, cầm đầu chính là Ba Dung Thượng Nhân và Cách Lỗ Hách Thượng Nhân. Một đám người đứng cách đó không xa, chỉ có Ba Dung Thượng Nhân, Cách Lỗ Hách Thượng Nhân và Bội Bối Tư Thượng Nhân ba người tiến lên.

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân giành nói trước: " Nguyên Cổ Thượng Nhân, xin hỏi các người tìm được biện pháp giải quyết vấn đề của Ba Nạp Nhân hay không?"

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Cách Lỗ Hách vẫn luôn có tính tình nóng nảy."

Thiên Cô nói: " Phương pháp giải quyết Ba Nạp Nhân rất đơn giản..." Nàng nhàn nhã như đi chơi nhìn bọn họ, nhưng không có nói làm sao giải được.

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân mừng rỡ, hét lớn: " Cái gì phương pháp? Phương pháp gì? Nói mau a!"

Thiên Cô cười cười hỏi lại: " Người đang nói chuyện với ta đó sao?"

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân chợt cảm thấy mình rất vô lễ, hần kiệt lực không chế bản thân lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc, nói: " Xin lỗi, chuyện quan hệ đến vận mệnh của Ba Nạp Nhân, Nguyên Cổ Thượng Nhân tha thứ...là ta quá kích động rồi." Hần không thể không phục nhuễn, trong lời nói mang theo vẻ bi ai nồng đậm.

Thiên Cô gật đầu, chỉ vào Lý Cường nói: " Vận mệnh của Ba Nạp Nhân các người nắm giữ trong tay hần."

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân khó thể tin nhìn về phía Lý Cường, Ba Dung Thượng Nhân và Bội Bối Tư Thượng Nhân nhích người về phía trước một chút. Ba Dung Thượng Nhân hỏi: " Như thế nào mới có thể giải quyết?"

Thanh Đế nói: " Các người có nghe qua truyền thuyết về Nguyên Giới hay không?"

Ba Dung Thượng Nhân lộ ra vẻ mặt rung động, thất thanh: " Nguyên Giới? Thật sự có Nguyên Giới? Ta vẫn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết...nếu thật sự có Nguyên Giới, Ba Nạp Nhân có cứu."

Cách Lỗ Hách và Bội Bối Tư hiển nhiên không có nghe nói qua Nguyên Giới, Cách Lỗ Hách Thượng Nhân nghi hoặc hỏi: " Ba Ba, Nguyên Giới là vật gì vậy?"

Ba Dung Thượng Nhân tựa hồ còn không có tỉnh táo lại từ trong sự khiếp sợ.

Thanh Đế giải thích: " Nguyên Giới, chỉ cần mở ra Nguyên Giới, nó có thể tự hình thành một giới, theo truyền thuyết...Nguyên Giới vô cùng thích hợp với thể chất tu luyện của Ba Nạp Nhân. Mặc dù chúng ta không rõ ràng lắm có thật sự giải quyết được nguy cơ của Ba Nạp Nhân hay không, nhưng Nguyên Cổ Thượng Nhân từng tìm đại lượng thời gian và tinh lực dùng để thôi trắc, lần này Cổ Thần Tàng mở ra, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết nguy cơ của Ba Nạp Nhân, bởi vậy chúng ta đều cho rằng, Nguyên Giới chính là kiện bảo bối giải quyết nguy cơ của Ba Nạp Nhân."

Thiên Chân và Thiên Thú huynh đệ từ xa xa bay tới, đứng phía sau Bác Tụ Thượng Nhân, Thiên Chân nhướn mày neho mắt nhìn Lý Cường cười, Lý Cường cũng không khỏi nở nụ cười. Chứng kiến mấy vị bằng hữu đều tới, hẳn tạm thời dứt bỏ phiền não, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn.

Ba Dung Thượng Nhân rút cuộc lộ ra tươi cười, hẳn mừng rỡ hỏi: " Có thể đem Nguyên Giới cho chúng ta hay không?"

Thiên Cô nhàn nhạt nói: " Không được."

Ba Dung Thượng Nhân vừa lộ ra vẻ tươi cười nhất thời động lại trên mặt. Cách Lỗ Hách tức giận đến hai mắt đỏ lên, hẳn tựa hồ đang kiệt lực nhẫn nại, chậm rãi nói: " Chúng ta là có hiệp nghị, chẳng lẽ Nguyên Cổ Thượng Nhân muốn phản lời hay sao?"

Lý Cường phát hiện, Ba Nạp Cổ tiên nhân này thật sự không am hiểu đàm phán, bọn họ chỉ chú ý vấn đề của mình, về phần đối phương có yêu cầu gì, bọn họ căn bản không chịu suy nghĩ.

Nếu dựa theo ý tứ của Lý Cường, Nguyên Giới dứt khoát tổng cho bọn hắn, hẳn không thêm quản việc này, nhưng bây giờ hắn cũng cảm giác được, nếu để cho Ba Nạp Nhân khống chế Nguyên Giới, đối với tu chân giới mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt. Hẳn rất sáng suốt bảo trì trầm mặc.

Thiên Cô lắc đầu, cười nói: " Tự có người đến mở ra, ngay cả ta cũng không dám đòi Nguyên Giới, hẳn là người được tuyển định làm Nguyên Giới Chi Chủ, cho người Nguyên Giới...người biết cách mở ra hay sao?"

Ba Dung Thượng Nhân và Cách Lỗ Hách Thượng Nhân vẻ mặt đỏ bừng, bọn họ đương nhiên hiểu được ý tứ của Thiên Cô, mặc dù Thiên Cô không có trực tiếp nói bọn họ không biết tự lượng sức mình, nhưng ý tứ lại rất minh xác.

Ba Dung Thượng Nhân ngạnh cứng hỏi: " Xin hỏi ai là Nguyên Giới Chi Chủ?"

Xích Minh gấp gáp nhảy ra, lớn tiếng kêu lên: " Là ta!"

Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đồng thời trừng mắt nhìn hắn, Xích Minh giống như bị ba cây búa lớn bổ trúng, cuống quýt bổ sung: " Ách...ta là lão Nhị!"

Lý Cường " phốc xích" một tiếng, vội vàng cúi đầu.

Thiên Cô chỉ vào Lý Cường nói: " Hẳn là Nguyên Giới Chi Chủ."

Lý Cường lộ ra thần sắc xấu hổ, nói: " Thật ngại quá, không nghĩ qua có được Nguyên Giới, ách, này...cái..kia..các người cứ nhìn mà làm đi..."

Thanh Đế cười nói: " Người thật sự là không biết phúc...được rồi, các vị còn gì muốn nói nữa không? Nguyên Giới mở ra, ta xem nên rời khỏi Hâm Ba xa một chút, đến địa phương trống trải một chút đi."

Ba Dung Thượng Nhân gắt gao nhìn chằm chằm Lý Cường, một hồi lâu hít dài một hơi, nói: " Ai, nếu các người đã an bài rồi, được thôi, chúng ta chỉ có thể tuân theo."

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân há mồm nhưng lại không nói gì, trong lòng hắn đang suy nghĩ, đợi sau khi Nguyên Giới mở ra, chuyện của Ba Nạp Nhân không tới phiên Lý Cường đến quản nữa. Hẳn còn không có ý thức được, chỉ cần Lý Cường mở ra Nguyên Giới, thì hẳn có thể nắm giữ tất cả tính mạng sinh tồn và diệt vong của Nguyên Giới.

Bột Bối Tư Thượng Nhân không có ý kiến gì, hẩn thăm nghĩ có thể yên tĩnh tiềm tu, Ba Nạp Nhân chỉ cần có thể tiếp tục sinh tồn là được. Bác Tụ Thượng Nhân phân phó nói: " Thiên Chân, Thiên Thú, các người về trước đi, chúng ta làm xong xuôi sẽ đến."

Thanh Đế dẫn dò Phạm Khải Thiên Quân và Lệ Cẩm Thiên Quân lại gần, để cho bọn họ mang theo Xích Minh, Hiên Long, Đức Lưu Hành, Cô Tinh, Xích Vật Ngử và Kiền Thiện Dong mấy người cùng đi đến chỗ Thiên Thú.

Không đợi Xích Minh kháng nghị, Lệ Cẩm Thiên Quân đã đi tới, dìu bả vai Xích Minh, cười hì hì nói: " Đi theo sư thúc, ta còn muốn nhìn một chút lần này sư diệt có được bảo bối gì." Hẩn không một tiếng động đã cầm chế Xích Minh.

Thương cảm Xích Minh một câu cũng không nói nên lời, đã bị Lệ Cẩm Thiên Quân kéo đi.

Thiên Cô nói: " Nếu không cho các người tham gia lần mở ra của Nguyên Giới, các người nhất định cảm thấy trong đó có chuyện, như vậy đi, do ba người các người đại biểu Ba Nạp Nhân tham gia việc mở ra Nguyên Giới. Vấn đề của Ba Nạp Nhân sau khi giải quyết, hy vọng Ba Nạp Nhân các người không nên xuất hiện tại thế giới này nữa, hiểu chưa?"

Ba Dung Thượng Nhân bị Thiên Cô ép tới không chút biện pháp, hẩn hậm hực: " Chẳng lẽ Cổ tiên nhân chúng ta cũng không thể xuất hiện tại thế giới này hay sao?"

Thiên Cô nói: " Các người? Ai quản được các người? Các người thích đi đâu cũng được."

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân bay trở về đám Cổ tiên nhân kia, ước chừng giải thích chuyện Nguyên Giới mở ra. Ba Dung Thượng Nhân và Bột Bối Tư Thượng Nhân huyền đứng ở không trung thấp giọng thương lượng cái gì, Bột Bối Tư Thượng Nhân tựa hồ đang khuyên giải Ba Dung Thượng Nhân. Ba Dung Thượng Nhân lộ ra bộ dáng không thể tránh được, có vẻ thập phần uể oải, vận mệnh của tộc nhân thao khống trong tay người khác, hẩn thật sự là không cam lòng.

Lý Cường đưa mắt nhìn Thiên Chân mấy người rời đi, hẩn thật sự nhịn không được nữa, chuyện nơi này rất nhanh sẽ chấm dứt, dự vọng hồi hương càng bành trướng cực độ trong lòng, đột nhiên dưng khởi rất nhiều kỷ niệm, mãnh liệt thiêu đốt trong tim hẩn. Hẩn cảm thấy ở chỗ này trì hoãn quá nhiều thời gian, nhịn không được thúc giục nói: " Sư tôn, chúng ta đi."

Đoàn người trong hào khí không chút khoái trá kết thúc nói chuyện với nhau. Ba Dung Thượng Nhân mang theo đám người đi tới phụ cận Hâm Ba nơi một tinh cầu nhỏ, đó là địa phương do Hắc Thánh Vệ thủ hộ Hâm Ba Cổ Thần Tàng, thiết trí một truyền tống tiên trận, từ truyền tống tiên trận này có thể trực tiếp đi tới bên ngoài Hâm Ba Giác, đây là một truyền tống trận chỉ có thể xuất mà không thể tiến vào.

Truyền tống tiên trận ra ngoài là trung tâm Hâm Ba Giác, Lý Cường đi ra liền lập tức truyền âm nói: " Sư cô, làm sao mở ra Nguyên Giới?"

Thiên Cô cười truyền âm nói: " Hay, chính là thần linh huyền mở ra Bối Dã Đan Đỉnh, đó là pháp quyết thông dụng, hiểu chưa?"

Lý Cường không nghĩ tới lại đơn giản như thế, thần linh huyền mở ra Bối Dã Đan Đỉnh hẩn rất quen thuộc. Trong lòng hẩn còn có một nghi vấn, lại truyền âm hỏi: " Thiên Cô, lúc đầu tại sao lại thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh?"

Thiên Cô cũng truyền âm nói: " Bởi vì ta cũng không nghĩ tới người có thể thuận lợi tu luyện ra Thất Tập Đan, ba khóa thần đan cuối cùng đối với ba người chúng ta ý nghĩa thật lớn...ân, người có phải không nõ hay không?"

Lý Cường có gì mà không nõ, hẩn truyền âm nói: " Không có không nõ, thần đan đối với ta tác dụng không lớn."

Thanh Đế nói: " Ở chỗ này mở ra đi, nhớ kỹ hết thấy việc phát sinh." Hẩn đặc biệt nhắc nhở Lý Cường một câu.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Chúng ta thối lui một khoảng cách, uy lực khi Nguyên Giới mở ra rất lớn."

Thiên Cô cũng nói: " Đứng, phải lui xa một chút." Nàng hướng ra phía ngoài bay đi, Ba Dung, Cách Lỗ Hách, Bọt Bối Tư không thể làm gì khác hơn là rời đi theo.

Thanh Đế nói: " Người chờ chúng ta phi xa một chút rồi khởi động, nhớ kỹ, thuận theo tự nhiên! Người không cách nào kháng cự được lực đánh sâu khi Nguyên Giới mở ra." Hắn lại dặn dò một câu, rồi cùng Bắc Tụ Thượng Nhân rời đi.

Rất nhanh chung quanh không một bóng người, Lý Cường gãi gãi đầu, tự nhủ: " Chạy thật nhanh, ai, sớm biết thì đã đưa Nguyên Giới cho tiểu Minh rồi..." Bất quá trong nội tâm sâu trong của hắn cũng tràn ngập tò mò với Nguyên Giới, hắn nghĩ không ra giọt nước nho nhỏ này không ngờ lại là một giới.

Hắn lấy ra Nguyên Giới, để qua không trung, hai tay bắt đầu khấp động thần linh huyền mở ra.

Một đạo kim quang bắn vào trên Nguyên Giới, Lý Cường phun ra ba ngụm thần dịch lực liên tục, trong phút chốc, thần dịch lực trong cơ thể giống như nước thủy triều dâng xuất, Nguyên Giới phát ra quang hoa chói mắt, vang lên một thanh âm vỡ tan thanh thúy.

Trong lòng Lý Cường kêu khổ không ngừng, hắn hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, bốn phía đều là quang hoa chói mắt, cảm giác này giống như là uống rượu say, nhìn cái gì cũng là mơ mơ màng màng. Ngay sau đó, vô số cảnh tượng bay qua trong đầu, hắn cảm thấy giống như mình nằm mộng, có rất nhiều cảnh tượng trong mộng làm cho không ai hiểu được gì.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Cường đột nhiên tỉnh táo lại, hắn mờ mịt nhìn tinh không xa lạ, trong lòng có chút rét lạnh, nghĩ thầm: " Nơi này chẳng lẽ là Nguyên Giới?"

Lại sau một lúc lâu, hắn nhìn nữa, lại nhìn cảnh sắc chung quanh, phảng phất như hết thấy nơi này đều nằm trong lòng.

Tâm niệm khẽ động, hắn đã rơi vào một tinh cầu, lại động niệm, hắn lại xuất hiện tại một tinh cầu khác, kỳ quái tinh cầu nơi này tất cả đều chỉ là bùn đất và tảng đá, không có thực vật và động vật gì.

Lý Cường lại nhớ quê hương, nghĩ thầm: " Nơi này thật sự không thú vị, nếu giống như ở nhà thì tốt quá rồi."

Chỉ một niệm động như thế, cảnh vật trước mắt nhất thời đại biến, núi non chậm rãi mọc lên, vô số thực vật từ trên mặt đất sinh trưởng, trên bầu trời đột nhiên nổi lên mây đen, chỉ chốc lát sau, một trận mưa to từ trên trời giáng xuống.

Lý Cường trợn mắt há hốc mồm nhìn, không qua bao lâu, cả tinh cầu trở nên sinh cơ bừng bừng, hoàn toàn thay đổi.

Nguyên Giới to lớn, ngoài dự đoán của Lý Cường, nhưng mặc kệ Nguyên Giới rộng đến bao nhiêu, hắn chỉ cần vừa động niệm, có thể đi tới bất cứ ngõ ngách nào.

Hắn bây giờ hoàn toàn hiểu được, tại sao Thiên Cô nói tại Nguyên Giới nàng cũng không phải là đối thủ của hắn, bởi vì tại Nguyên Giới, chỉ cần mình nghĩ ra điều gì thì đều có thể nhìn thấy. Đây hoàn toàn siêu ra khỏi sự hiểu biết của Lý Cường.

Lý Cường thử lập ra một cung điện thật lớn ở một viên tinh cầu, chỉ ngắn ngủn một hồi, một tòa cung điện thật lớn kiểu phương đông vô cùng đặc sắc đã xuất hiện trước mắt.

Hắn bị chính năng lực của mình làm hoảng sợ, ngây ngốc hồi lâu hắn hưng hăng vỗ mình một cái tát, âm thầm nghĩ: " Chỉ cần cảm tưởng, tại Nguyên Giới cơ hồ cái gì cũng có thể thực hiện." Hắn dùng sức lắc đầu, nghĩ thầm: " Ta làm sao đi ra ngoài đây?"

Đứng ở bên trong cung điện, Lý Cường có chút không biết làm sao, hắn hồ đồ đi vào Nguyên Giới, rồi làm sao đi ra ngoài hắn cũng mơ hồ không rõ.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt trầm tư, cùng thời gian, vô số ý niệm trong đầu lướt qua, hắn rất nhanh hiểu được hết thấy Nguyên Giới, mặc dù còn không thể hoàn toàn giải thích, nhưng hắn đã không nghi ngờ tính chân thật của Nguyên Giới nữa.

Lý Cường đánh ra một thần linh huyền, sau một trận ba động, hắn một lần nữa trở lại Hâm Ba Giác.

Thiên Cô mấy người còn đang đợi ở đó, nhìn thấy Lý Cường đi ra, lập tức vây lại.

Thiên Cô nói trước tiên: " Chúc mừng, chúc mừng, sư diệt cũng đã là chủ nhân một giới."

Tiếp theo, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân cũng hướng hân chúc mừng.

Lý Cường theo thói quen chấp tay nói: " Cùng vui, cùng vui...ách..." Lập tức cười khổ nói: " Cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ mở ra."

Ba Dung Thượng Nhân, Cách Lỗ Hách Thượng Nhân và Bột Bối Tư Thượng Nhân đồng loạt tiến lên thi lễ, Ba Dung Thượng Nhân nói: " Mời Nguyên Giới Chi Chủ chiếu ứng Ba Nạp Nhân nhất tộc chúng ta."

Trong lòng Lý Cường nói: Có ai nguyện ý làm Nguyên Giới Chi Chủ đâu?

Hắn gật đầu nói: " Ta sẽ chiếu ứng, nhưng làm sao ta mới đưa được Ba Nạp Nhân nhất tộc thiên nhập Nguyên Giới?"

269. Chương 269

Lý Cường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: " Sư tôn, tiên giới cũng giống như Nguyên Giới hay sao?"

Thanh Đế nói: " Không khác biệt lắm, bất quá lịch sử của tiên giới cũng rất lâu dài, hơn nữa ta cũng không phải tiên giới chi chủ, quy củ của tiên giới còn lại là do truyền thừa."

Lúc này Lý Cường mới hiểu được, tại sao sau khi Nghịch Hành thông đạo phong bế, tiên nhân của tiên giới không cách nào đi ra, nếu Thanh Đế là tiên giới chi chủ, thì không có vấn đề này.

Lý Cường đã hiểu được quy tắc thao khống của Nguyên Giới, hắn hỏi: " Ở chỗ này thiết lập thông đạo hay sao?"

Ba Dung Thượng Nhân nói: " Chỉ cần ở Hâm Ba Giác là tốt rồi, tùy tiện ở đâu cũng được."

Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân cũng đều truyền âm cấp Lý Cường, để cho hắn thiết lập thuận hành thông đạo.

Lý Cường suy nghĩ một chút, cũng hiểu được thiết lập thuận hành thông đạo tương đối tốt hơn, nhưng hắn vẫn giữ lại con đường cho Cổ tiên nhân có thể tiến xuất, điều kiện là phải có thực lực rất mạnh, mới có thể nghịch hành đi ra.

Lý Cường bắt đầu kháp động thần linh huyền, theo thần linh huyền đánh ra, xa xa khởi lên một điểm bạch quang, trong phút chốc diệu xuất quang mang rất mạnh chói mắt, sau một trận ba động kịch liệt, xuất hiện một suối chảy màu trắng thật lớn, trong thanh âm oanh long long theo ba động truyền đi ra, một ít văn thạch chung quanh như phách lửa vọt tới.

Một cỗ hấp lực thật lớn, bắt đầu hấp dẫn hết thảy chung quanh, ngay cả Thiên Cô mấy người cũng phải kháng cự cỗ hấp lực này. Lý Cường vung tay lên bắn ra một đạo kim quang, hấp lực quanh thân đám người nhất thời tiêu tán.

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Dù sao cũng là Nguyên Giới Chi Chủ, chỉ giở tay nhắc chân, là có thể khống chế lực lượng phát ra từ Nguyên Giới."

Một ít tinh cầu nhỏ chung quanh đã thiên ly ra khỏi quỹ đạo nguyên lai, hướng thông đạo bay tới.

Ba Dung Thượng Nhân ngu ngốc đứng nhìn, kinh ngạc nói: " Trời ạ, những tinh cầu này là có Ba Nạp Nhân ở lại đó!"

Lý Cường suy tư chỉ chốc lát, cười nói: " Không có gì đáng ngại, hắn là không có gì nguy hiểm, Nguyên Giới mở ra, những tinh cầu ở chung quanh quá gần cũng sẽ bị hấp đi vào thôi."

Về mặt mọi người khác nhau đứng nhìn cảnh tượng trước mắt, Lý Cường nói: " Thông đạo này phải có một đoạn thời gian mới có thể hình thành, chúng ta ở chỗ này cũng làm không được gì, bây giờ có thể rời đi."

Cách Lỗ Hách, Ba Dung và Bội Bối Tư Thượng Nhân khom người đáp tạ Lý Cường, Lý Cường cười nói: "Sau này chuyện quản lý Nguyên Giới sẽ giao cho ba người các người, có lẽ Xích Minh cũng sẽ đến, không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta, hiểu chưa?" Bây giờ hẳn nói chuyện cũng tự có khí thế.

Ba Dung Thượng Nhân trong lòng nhất thời dễ dàng rất nhiều, hẳn hiểu được, sự vụ của Ba Nạp Nhân vẫn còn là ba người bọn họ định đoạt, Lý Cường cũng không định nhúng tay. Trên mặt Ba Dung ba người đều cũng lộ ra tươi cười, Bội Bối Tư Thượng Nhân nói: "Thượng Nhân, Nguyên Giới dù sao là do người nắm trong tay, có cơ hội xin trở về giúp chúng ta."

Lý Cường không khỏi nhin được buồn cười, tự mình cũng đã trở thành Thượng Nhân. Hắn gật đầu nói: "Hy vọng Nguyên Giới có thể hoàn toàn giải quyết được nguy cơ của Ba Nạp Nhân."

Bác Tụ Thượng Nhân mang theo Thiên Cô, Thanh Đế và Lý Cường trở lại Phong Thần Bài.

Lần này Hâm Ba Giác chỉ hành, Thiên Cô mấy người rất vừa lòng, chẳng những tìm được điển tịch tu luyện, còn giải quyết được nguy cơ của Ba Nạp Nhân.

Thanh Đế đặc ý nhất chính là thu được hai đệ tử, trong đó có một người chính là Nguyên Giới Chi Chủ, thực lực của tiên giới lại tăng nhiều, chỉ là hẳn đối với Lý Cường có một chút không hài lòng, tiểu tử này tựa hồ cái gì cũng không thêm để ý, đối với chuyện của Nguyên Giới không hề nóng nảy, trừ chuyện này ra, hẳn nhìn Lý Cường rất là thuận mắt.

Phong Thần Bài của Thiên Thú Thượng Nhân tụ tập lượng lớn tiên nhân, mọi người đang đứng đầy trong Thanh Lương Điện.

Người từ tiên giới tới với Thanh Đế làm chủ, tiên nhân đi theo hẳn có Lệ Cẩm Thiên Quân và Phạm Khải Thiên Quân, có La Thiên Thượng Tiên Cô Tinh, Đức Lưu Hành, Xích Vật Ngự, Hiên Long và Kiền Thiện Dong, còn có tiên nhân Đại Nam Phong Ngự, Bác Tụ Thượng Nhân ở phía sau đi theo là Thiên Chân và Thiên Thú hai huynh đệ, Thiên Cô thì độc thân một mình, Vụ Tinh Hàn Nữ tại Thiên Động bị Cổ Thần cấm chế sủy đi ra thì đã lặng yên rời đi.

Lý Cường và Xích Minh hai người cũng đi theo Thanh Đế, trong Thanh Lương Điện có vẻ rất náo nhiệt.

Xích Minh vẫn kề cận Lý Cường, hy vọng có thể vào Nguyên Giới đi xem, lý do của hẳn rất đơn giản: làm nửa chủ nhân của Nguyên Giới, chí tôn đứng hàng thứ hai, không đi qua Nguyên Giới không phải là bị chê cười.

Lý Cường bị hẳn cuốn lấy vô cùng phiền phức, khắp động linh huyền đưa hẳn vào trong Nguyên Giới, về phần tiểu tử này ở bên trong làm ra cái gì, hẳn tạm thời không muốn đi quản.

Xích Minh đột nhiên biến mất, người trong đại điện đều cũng nhìn thấy. Thanh Đế ngạc nhiên nói: "Hai người các người đang làm gì?"

Lý Cường vẫn vô tình cười nói: "Sư đệ muốn đi Nguyên Giới xem thử, cho nên đệ tử đưa hẳn đi thôi."

Thanh Đế chấn động nói: "Trong Phong Thần Bài cũng có thể đưa người vào Nguyên Giới?"

Lúc này Lý Cường mới phát giác, cho người đi vào dễ dàng, làm cho người ta đi ra cũng sẽ khó khăn, phải tự mình tiến đi vào tìm được Xích Minh, mang theo hẳn cùng quay lại mới xong. Hắn gãi gãi đầu cười nói: "Ách, hình như là có thể...là hẳn tự mình muốn vào, sau này có cơ hội lại dẫn hẳn ra, để cho người này tính tâm cũng tốt."

Thanh Đế không phải lo lắng chuyện này, hẳn khiếp sợ chính là Lý Cường không ngờ cũng có thể trong Phong Thần Bài đưa người vào Nguyên Giới, nói cách khác, không có cấm chế gì có thể ngăn cản được hẳn, nếu hẳn muốn đem người giam cầm vào Nguyên Giới, ngay cả chính mình cũng không thể chống cự, một khi hẳn đưa người vào Nguyên Giới, thì nơi này còn ai là đối thủ của hẳn?

Thiên Cô và Bác Tụ Thượng Nhân cũng nhìn ra, hai người liếc nhau, không hện mà cùng cảnh giác lên, lúc này bọn họ mới nhận thấy được, Lý Cường đã hoàn toàn không bị họ khống chế nữa.

Trong mắt Thanh Đế hiện lên một tia sầu lo, Thiên Cô lặng yên truyền âm cho hẳn: "Chúng ta có phải có chút sơ ý rồi không?"

Thanh Đế truyền âm: " Chỉ mong hần không phải là người có tính tình tham vọng..thiên ý như thế, cũng không nói gì được nữa."

Xích Minh mặc dù tạm thời bị vây trong Nguyên Giới, nhưng hần cũng đắc tới không ít chỗ tốt, bởi vì hần là người thứ hai tiến vào Nguyên Giới, đối với thể ngộ lực lượng của Nguyên Giới cũng gần được như Lý Cường, hần ở trong Nguyên Giới có thể hô mưa gọi gió, phần thần lộng quỷ, chung quanh tán loạn, thẳng đến Lý Cường một lần hồi Nguyên Giới, hần mới chịu an ổn xuống tới.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ ba người lặng lẽ thương lượng một hồi, cuối cùng vẫn còn quyết định dùng thủ đoạn lung lạc, dù sao Lý Cường bây giờ là đồ đệ của Thanh Đế, hơn nữa Lý Cường biểu hiện đi ra không chút quan tâm cũng làm cho ba người an tâm không ít. Ba người bọn họ đều cũng nhìn ra, tiểu tử kia không phải hạng người bưng bưng đã tâm.

Thiên Chân thừa dịp Bác Tụ Thượng Nhân đang nói chuyện, lặng lẽ chạy đến bên cạnh Lý Cường, truyền âm nói: " Tiểu huynh đệ, có được bảo bối mở ra Huyền Thần Điện hay không?" Trên mặt hần tràn ngập kỳ vọng.

Lý Cường lắc đầu, truyền âm nói: " Không có phát hiện cái gì, đó là gì?"

Thiên Chân nhin không được than thở: " Ta thật thương cảm a." Tiếp theo lại truyền âm nói: " Người có thu được thần khí hay không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Thu được một ít, nhưng đều không phải."

Lời này chỉ có Thiên Chân nghe hiểu, hần hiểu được Lý Cường không lấy được thần khí mở ra Huyền Thần Điện, trong lòng nhất thời mất mát vạn phần, một hồi lâu, hần mới khởi lên tinh thần truyền âm nói: " Tiểu huynh đệ, không thu được cũng không quan hệ, chúng ta có thể đi Huyền Thần Điện dò xét một phen, thế nào?"

Lý Cường liền hồi tuyệt: " Không đi!"

Thiên Chân há mồm chính là một câu: " Ta thật thương cảm a..."

Không đợi hần tiếp tục nói xong, chợt nghe Bác Tụ Thượng Nhân quát: " Thiên Chân, ngươi nói cái gì?"

Thiên Chân sợ đến lên sang một bên, thành thật đứng yên, một câu cũng không dám nói nữa.

Lý Cường đi tới trước mặt Thanh Đế, nói: " Sư tôn, còn chuyện chuyển thể làm sao bây giờ?"

Thanh Đế gật đầu nói: " Đây không có chuyện, bất quá bên trong Phong Thần Bài không thể chuyển thể, ta để cho Cô Tinh cùng các người đi ra ngoài, đến bên ngoài Phong Thần Bài chuyển thể, sau đó người trở về, ta còn một sự tình công đạo cho người." Hần gọi Cô Tinh, phân phó vài câu xong, lại tìm Thiên Thú, để cho hần tống Lý Cường và Cô Tinh đi ra ngoài.

Thiên Thú mang theo Lý Cường và Cô Tinh đi ra Thanh Lương Điện, lại phái người đi gọi Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát bay tới, hai người nhìn thấy Lý Cường đều vô cùng vui vẻ.

Kỳ Quân Sát mặt mày hớn hở nắm bắt Lý Cường, nói: " Ta đã nói...đồ nhi ngoan của ta không có chuyện gì đâu, ha ha, lão ca, thế nào? Cảm giác của ta là linh nghiệm nhất."

Lý Cường vui vẻ nói: " Sư tôn, Mạc đại ca, Cô Tinh đại nhân giúp các người chuyển thể, chúng ta phải đi ra ngoài mới được."

Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn tiến lên hành lễ, tỏ vẻ cảm tạ đối với Cô Tinh, Cô Tinh cũng khách khí hồi lễ, hần bây giờ hiểu được, địa vị của Lý Cường cao, chính mình đã không thể so sánh được nữa.

Bên tai Lý Cường đột nhiên vang lên truyền âm của Thiên Cô: " Nhớ kỹ, đừng quên dùng Hồn Độ Dịch." Hiên nhiên Thiên Cô vẫn còn rất quan tâm chuyện của Lý Cường, nàng ở điểm này tranh thủ cực tốt, Lý Cường không khỏi sinh ra tia cảm kích với Thiên Cô, hần cũng truyền âm tỏ vẻ đa tạ với nàng.

Thiên Thú hô: " Chúng ta đi ra ngoài đi." Hắn là chủ nhân Phong Thần Bài, có thể tùy ý ra vào, trong chớp mắt đã đem mấy người đưa đến thái không trung. Thiên Thú cười nói: " Ta ở xa xa chờ các người, chấm dứt thì theo ta trở về."

Lý Cường hỏi Kỳ Quân Sát: " Bình Hồn Độ Dịch còn ở đó không?"

Mạc Hoài Viễn ở một bên nói: " Hồn Độ Dịch chúng ta đã dùng."

Kỳ Quân Sát cũng nói: " Đúng vậy, người ở tại Lâm Minh Tinh có một kiện bảo bối, không biết người còn nhớ không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Bảo bối gì? Ta không nhớ nổi."

Mạc Hoài Viễn cười nói: " Chính là Địa Linh Triết sinh trưởng tại tảng đá, chúng ta luyện hóa nó, nhờ nó nên đem Hồn Độ Dịch hấp thu rồi, biện pháp mặc dù tầm thường, nhưng hiệu quả lại không tệ."

Lý Cường còn có điểm lo lắng, hắn hỏi: " Cô Tinh đại nhân, công lực của sư tôn và đại ca ta có đủ không? Chuyển thể không có nguy hiểm gì chứ?"

Cô Tinh cẩn thận đánh giá hai người một phen, nói: " Kỳ quái, công lực bọn họ tăng trưởng cực nhanh, quả thật giống như là Tấn tiên đã vượt qua hai lần thiên kiếp, ân, chuyển thể không có vấn đề...nga, còn có một chuyện, người muốn cho bọn họ chuyển thể ở nơi nào, chuyện này rất trọng yếu, phải là thể tục giới có người ở."

" Mục tiêu chuyển thể chính là quê hương ta, nơi này có dấu hiệu." Lý Cường vừa nói, vừa đưa Định Tinh Bàn qua.

Cô Tinh theo chỉ điểm của Lý Cường tìm được vị trí của địa cầu, hắn trầm ngâm chốc lát, nói: " Quá xa a, bất quá không thành vấn đề, chuyện không lớn, chỉ là người có muốn lưu lại một chút ký hào, như vậy phương tiện cho người đi tìm."

Lý Cường một chút cũng không hiểu làm sao chuyển thể, hắn hỏi: " Như thế nào lưu lại ký hào, chẳng lẽ sau khi chuyển thể còn có thể xuất hiện được ký hào hay sao?"

Cô Tinh gật đầu nói: " Như vậy đi, ta giúp các người lưu lại ấn ký, chuyển thể xong có thể phương tiện cho hắn đi tìm." Nói xong tay hắn bắn ra hai đạo kim quang, ngay cổ tay Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát lưu lại một ngôi sao màu lam tinh mỹ.

Hắn bảo Lý Cường: " Người cũng lưu ấn ký, như vậy tìm kiếm càng thêm dễ dàng."

Lý Cường cảm thấy thú vị cực kỳ, hắn cười nói: " Sư tôn, đắc tội rồi, hắc hắc." Nói xong nắm lấy tay trái Kỳ Quân Sát, niết mạnh một chút, ở trên tay hắn lưu lại một đạo dấu tay rõ ràng, sau đó cười nói: " Sau này dùng dấu tay này chứng minh đi."

Trong lòng Kỳ Quân Sát khiếp sợ không thôi, Lý Cường tiện tay một trảo, tự mình dĩ nhiên cũng không có cách nào khác tránh né, hắn biết Lý Cường lợi hại hơn so với mình.

Mạc Hoài Viễn dứt khoát vươn tay, cười nói: " Cũng cho ta một ấn ký đi thôi, mặt khác, đây là trử vật thủ trạc của ta, tìm được ta rồi thì trả lại cho ta."

Kỳ Quân Sát cũng đem thủ trạc đưa qua, cười nói: " A a, ta thiếu chút nữa quên rồi, đồ nhi ngoan, gọi người là đồ nhi một lần cuối cùng, sau này chuyển thể...ta...ta..."

Hắn mặc dù còn đang cười, tâm tình lại không tự chủ được trầm trọng xuống.

Lý Cường an ủi: " Sư tôn, gọi là gì cũng không quan hệ, chúng ta là huynh đệ bằng hữu tốt nhất, không phải sao?"

Lông mày trắng của Mạc Hoài Viễn khẽ nhếch, nói: " Đúng vậy, xưng hô là gì cũng không quan hệ, chúng ta là huynh đệ."

Cô Tinh kỳ quái nhìn ba người này, căn bản không cách nào giải thích những người này đang suy nghĩ cái gì. Hắn thúc giục: " Chuẩn bị đi thôi, được rồi thì nói cho ta biết một tiếng."

Lý Cường còn có chút lo lắng: " Cô Tinh đại nhân, sau khi chuyển thể sẽ thế nào? Có thể nói rõ một chút không?"

Cô Tinh có chút bất đắc dĩ, Lý Cường không chịu để yên hỏi tới chi tiết tỉ mỉ, làm cho hắn cảm thấy rất đau đầu, Nghịch Thiên Bảo Kính là hình thiên tiên khí, chuyển thể chỉ là một công năng phụ trợ của nó, tác dụng chính thức của nó chỉ dùng công kích.

Hắn nói: " Đừng lo lắng, dựa theo trạng huống của hai người bọn họ, chuyển thể không có vấn đề gì, nhưng sau khi bọn họ lớn lên mới có thể tỉnh ngộ, còn có một điểm nặng yếu nhất, người phải kịp thời hoán tỉnh bọn họ, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

Lý Cường ngạc nhiên hỏi: " Hoán tỉnh bọn họ? Có ý tứ gì?"

Cô Tinh lại càng hoảng sợ, hỏi: " Chẳng lẽ ngươi không hiểu?"

Mồ hôi lạnh của Lý Cường cũng muốn toát ra tới, hắn khẩn trương nói: " Ta...ta không hiểu a, Cô Tinh đại nhân...có cái gì phải chú ý, lão nhân gia người ngàn vạn lần phải nói a, không nói...xảy ra nhân mạng đó."

Cô Tinh nhin không được ha ha cười to, hắn nhìn Mạc Hoài Viễn liếc mắt, trong lòng đột nhiên có chút hối hận, lúc đầu lẽ ra nên nhận đồ tôn này, Mạc Hoài Viễn có được huynh đệ như Lý Cường, thì tự mình cũng có thể có thể diện không ít.

Cô Tinh giải thích: " Sau khi bọn họ chuyển thể, có một đoạn thời gian cũng không biết kiếp trước của mình, phải do người đi hoán tỉnh, bọn họ mới có thể tỉnh ngộ lại, kỳ thật, hoán tỉnh bọn họ cũng rất dễ dàng...ấn ký trên cổ tay bọn họ, chỉ cần tay người và ấn ký đụng vào, bọn họ sẽ lập tức tỉnh táo lại."

Lý Cường cười khỏ nói: " Chuyện này không phức tạp, chỉ là...sau khi bọn họ chuyển thể, ta làm sao mới có thể tìm được bọn họ?" Trong lòng hắn biết trên địa cầu có nhiều người như vậy, muốn tìm Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát sau khi chuyển thể, giống như tìm một cây kim trong biển rộng, là chuyện phi thường khó khăn."

Cô Tinh lắc đầu nói: " Phải nhanh một chút tìm được bọn họ, người có thể dùng thần thức tìm tòi, bắt quá tìm tòi trong đại phạm vi thì không có khả năng, chỉ có thể ở phạm vi rất nhỏ tinh xác tìm kiếm, nếu tẩu xảo, rất nhanh là có thể tìm được..."

Lý Cường lộ ra vẻ mặt hoài nghi, nói: " Không đúng, lúc đầu Cô Tinh đại nhân cũng là nhờ vào Nghịch Thiên Bảo Kính chuyển thể, ai tới hoán tỉnh người?"

Cô Tinh rắn giọng nói: " Ta không giống, ta là tiên nhân, bọn họ là Tán tiên, ta chuyển thể xong vẫn bảo trì thần linh, bọn họ nếu dựa theo biện pháp của ta chuyển thể, vậy quá nguy hiểm, hiểu chưa?" Ngữ khí của hắn đã có chút hờn giận.

Lý Cường gật đầu nói: " Hiểu được rồi, Cô Tinh đại nhân, xin mời bắt đầu đi." Rồi lại nhìn Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn nói: " Sư tôn, Mạc đại ca, ta sẽ nhanh chóng chạy trở về, huynh đệ chúng ta sẽ gặp lại nơi quê hương của ta, các người bảo trọng."

Mạc Hoài Viễn vỗ vỗ bả vai Lý Cường, nói: " Huynh đệ, không cần lo lắng."

Kỳ Quân Sát cũng an ủi nói: " Đồ nhi ngoan, yên tâm đi, sư tôn người cũng là một hán tử đỉnh thiên lập địa(đội trời đạp đất), a a, gặp lại."

Cô Tinh ý bảo Lý Cường thôi lui, Lý Cường bay đến bên người Cô Tinh. Hướng sư tôn và Mạc đại ca phát tay nói lời từ biệt. Cô Tinh bay ra Nghịch Thiên Bảo Kính, một đoàn thanh quang từ trong tay hắn nhảy lên, giống như một vòng trăng sáng chậm rãi lên tới không trung, bảo kính phát ra quang mang thanh mỏng.

Lý Cường không nói một lời chỉ nhìn, trong lòng hàng trăm cảm xúc dâng lên. Từ sau khi ngộ nhập Thiên Đình Tinh, một đường đi tới, kết thúc vô số bằng hữu huynh đệ, nhất là Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người, cũng vừa là thầy vừa là bạn, đối với mình quan tâm chăm sóc, tâm nguyện lớn nhất của bọn họ chính là chuyển thể trọng tu, tự mình cuối cùng có thể trợ giúp hai người bọn họ thực hiện nguyện vọng, trong lòng Lý Cường cảm thấy vui mừng nói không nên lời.

Nghịch Thiên Bảo Kính bắt đầu biến ảo, Cô Tinh quát: " Không nên chống cự hấp lực của bảo kính, tiến vào thì thuận theo tự nhiên, hết thủy do ta làm chủ, biết chưa?"

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát gật đầu, hai người hướng Lý Cường lộ ra tia mỉm cười, ngay sau đó đã bị Nghịch Thiên Bảo Kính hút đi vào. Trong lòng Lý Cường nhất thời khấn trương, hấn hấn nhìn chăm chăm Nghịch Thiên Bảo Kính hình thành quang đoàn, âm thầm cầu khấn sư tôn và Mạc đại ca có thể thuận lợi chuyển thể, loại cảm giác hữu lực mà không chỗ sử dụng làm cho hấn rất khó chịu.

Cô Tinh tựa hồ nhận thấy được Lý Cường bất an, hấn vừa phóng thích tiên linh huyền, vừa cười nói: " Yên tâm đi, bởi vì ta tự mình từng chuyển thể qua, cho nên người không cần lo lắng."

Lý Cường nhỏ giọng nói: " Đừng nói chuyện, chuyên tâm một chút!" Hấn thật sự sợ Cô Tinh do sơ ý mà xuất hiện sai lầm.

Cô Tinh tập trung tinh lực, một tay một tay ấn huyền liên tiếp phát ra.

Chuyển thể là chuyện rất phức tạp, hơn nữa phải vận dụng đại lượng tiên linh huyền làm phụ trợ, điều này khác hẳn khi hấn tự mình chuyển thể, bởi vì hấn tinh thông việc thao khống Nghịch Thiên Bảo Kính, bởi vậy cho dù tiến vào Nghịch Thiên Bảo Kính, cũng có năng lực để cho mình thuận lợi chuyển thể, mà Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người là Tấn tiên, thực lực tương đối yếu, vì để cho hai người họ thuận lợi chuyển thể, hấn phải tổn hao đại lượng tiên linh khí, đây là một chuyện phi thường cố hết sức.

Dần dần, Nghịch Thiên Bảo Kính huyền hóa ra các loại hình thái cổ quái.

Lại qua thật lâu, Nghịch Thiên Bảo Kính huyền hóa ra một tinh cầu, Lý Cường liếc mắt thì nhận ra, đó chính là địa cầu.

Trong lòng hấn vừa động, chỉ vào bên trên, nói: " Chuyển thể ở nơi này! Chuyển thể ở nơi này!" Hấn không muốn để cho đại ca và sư tôn biến thành người da trắng tóc vàng mắt xanh.

Chợt nghe Cô Tinh hét lớn một tiếng, một chuỗi thanh âm liên tiếp không ngừng vang lên, Nghịch Thiên Bảo Kính hóa thành hoa vũ đầy trời tiêu tán trong không trung. Trong tay Cô Tinh hiển xuất bảo kính, nói: " Tốt lắm, thuận lợi chuyển thể."

Lý Cường phát giác thần sắc Cô Tinh có chút mệt mỏi, hấn ngạc nhiên nói: " Cô Tinh đại nhân, người mệt lắm sao?"

Cô Tinh cười nói: " Không có gì, dùng Nghịch Thiên Bảo Kính chuyển thể, phải hao tổn hơn phân nửa tu vi của ta, tiềm tu một đoạn thời gian thì không có chuyện gì nữa."

Lý Cường không chút do dự lấy ra một viên Vật Uẩn Thần Đan, nói: " Cô Tinh đại nhân, phi thường cảm tạ người, đây là Vật Uẩn Thần Đan trong Thất Tập Đan." Hấn đưa qua tới.

Cô Tinh cũng nghe nói qua loại thần đan này, hấn kinh ngạc nói: " Người từ đâu có được loại thần đan này, là ở Cổ Thần Tàng thu thủ hay sao? A a, đây là bảo bối tốt a." Hấn vui vẻ nhận lấy.

Lý Cường cười nói: " Không phải thu được trong Cổ Thần Tàng, là ta tu luyện ra."

Cô Tinh giật mình nhìn thần đan trong tay hồi lâu, lắc đầu nói: " Thật nghĩ không ra người có khả năng tu luyện ra thần đan như vậy."

Đang khi nói chuyện, Thiên Thú Thượng Nhân xa xa phi lại gần, hỏi: " Kết thúc rồi chưa? Chúng ta nhanh trở về."

Lý Cường thật ra cũng rất gấp gáp, bây giờ hấn phải từ Hoàn Lang Thiên của Thiên Cô trở về, nếu không sẽ không kịp chạy về địa cầu nữa, bây giờ hấn còn chưa biết rõ diệu dụng của Nguyên Giới.

Ba người trở lại Thanh Lương Điện, phát hiện Thanh Đế, Lệ Cẩm Thiên Quân, Phạm Khải Thiên Quân, Đức Lưu Hành, Xích Vật Ngự và Hiên Long đã rời đi, Thiên Chân cũng vắng mặt trong đại điện, chỉ có Bác Tụ Thượng Nhân, Thiên Cô, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đang chờ.

Thiên Cô hỏi: " Hết thủy đều cũng thuận lợi phải không?"

Lý Cường khom người đa tạ: " Cảm ơn sư cô quan tâm."

Cô Tinh nói: " Cáo từ, ta phải đi về tiên giới." Hấn hướng mọi người có chút thi lễ, nhờ Thiên Thú đưa đi.

Thiên Cô đưa cho Lý Cường một ngọc đồng giản nói: " Nơi này có ghi chép điển tịch là do sư tôn cho người đó, là bộ phận cuối cùng của tu thần Thiên Tiên Chương, mặt khác còn có yếu huyền hấn tu hành. Còn có vừa rồi ta có ghi thêm chút thần linh huyền thâm ảo trong Bối Dã Thiên Kinh cũng ghi trong đó, người lưu lại làm tham khảo đi...được rồi, đưa Định Tinh Bàn của người cho ta."

Lý Cường tiếp nhận ngọc đồng giản, lấy ra Định Tinh Bàn đưa cho Thiên Cô, trong lòng hấn ngẫm cao hứng, những ghi chép trong ngọc đồng giản này hấn cần thiết nhất, có nó, sau này tu luyện có thể giảm bớt được rất nhiều đường quanh co.

Thiên Cô tiếp nhận Định Tinh Bàn nhìn một chút, cười nói: " Ta đem tinh lộ của tiên giới lưu cho người, sau này nếu người muốn đi tiên giới, có thể trực tiếp tìm được sư tôn người."

Có đi tiên giới hay không Lý Cường vốn không thèm để ý, có lẽ sau này lúc nhàm chán thì sẽ đi xem, nhưng bây giờ hấn không muốn đi tới chỗ đó. Hấn gật đầu đáp ứng, xoay người hướng Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự nói lời từ biệt, hỏi: " Kiền đại ca, sau này người sẽ ở tại Thánh Thành hay sao?"

Kiền Thiện Dong gật đầu, cười khổ nói: " Sau này ta không thể hồi tiên giới, chỉ có thể lẩn lộn ở thế giới này."

Lý Cường cười nói: " Kiền đại ca sau này nếu có hứng thú, cũng có thể đến Nguyên Giới tu luyện, linh khí nơi đó không kém gì tiên giới." Kiền Thiện Dong đáp ứng.

Lý Cường lại hỏi Đại Nam Phong Ngự: " Phong Ngự đại tỷ, sau này người có hồi tiên giới hay không?"

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Không đi nữa, ta ở lại đây bồi Kiền đại ca tiềm tu, về tiên giới cũng không có gì thú vị."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Ta rời đi trước, tiểu sư diệt, sau này hữu duyên gặp lại." Hấn hướng mọi người gật đầu, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Lý Cường lấy ra thần khí Thiên Cô giúp hấn thu thủ tại Cổ Thần Tàng, đó là một tiên tử(roi) rất quái lạ, đưa cho Đại Nam Phong Ngự nói: " Phong Ngự đại tỷ, người theo ta đến Cổ Thần Tàng, nhưng tự mình không có đi vào, đây là một kiện thần khí ta có được trong Cổ Thần Tàng, mặc dù không phải tốt nhất, nhưng tu luyện thì rất tốt, mạnh hơn so với tiên khí."

Đại Nam Phong Ngự kinh ngạc cực kỳ, nàng không có nghĩ đến Lý Cường lại đưa cho mình một kiện thần khí. Một hồi lâu, nàng ngại ngùng hỏi: " Người...người không ghi hận lúc đầu ta làm khó người sao?"

Lý Cường cười nói: " Ha ha, ta nếu ghi hận, sống chẳng phải là quá mệt mỏi rồi, người tu hành sao lại có nhiều cừu hận như vậy?"

Kiền Thiện Dong nói: " Lý lão đệ không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, Phong Ngự, có một kiện thần khí thì khác hấn, người hãy thu đi."

Trong lòng Đại Nam Phong Ngự cảm động không thôi, nàng lộ ra vẻ tươi cười xinh đẹp đưa tay tiếp lấy, vui vẻ nói cảm ơn một tiếng. Đây là kiện thần khí đầu tiên của nàng, bồng vào cây roi này, thực lực của nàng có sự đề cao thật lớn. Sau này, nàng và Kiền Thiện Dong cũng cùng nhau đi tới Nguyên Giới tiềm tu.

Thiên Cô nói: " Sư diệt, ta từ Hoàn Lang Thiên tổng người trở về, cùng nhau đi thôi."

Lý Cường thở ra một hơi dài, rốt cuộc có thể được về nhà.

270. Chương 270

Hấn chậm rãi bay về phía địa cầu, bằng công lực lúc này của hấn, một lần thuận di là có thể rơi trên mặt đất, nhưng hấn không muốn mạo muội như vậy.

Rất nhanh đã đến gần địa cầu, Lý Cường phát hiện khoa kỹ của địa cầu càng thêm phát đạt, thái không trung có vô số vệ tinh vờn quanh địa cầu, Nguyệt cầu(mặt trăng) cách đó không xa giống như là một vật kiến trúc khổng lồ.

Lý Cường lặng yên ẩn thân, hắn không biết bây giờ là niên đại gì, ở bên ngoài phiêu bạt lâu như vậy, đối với thời gian hắn đã không còn khái niệm.

Lý Cường không một tiếng động phi tiến vào trong tầng không khí, đầu tiên cảm giác địa cầu không bị ô nhiễm nghiêm trọng như trong tưởng tượng, nhưng so với những tinh cầu hắn đã đi qua thì vẫn còn phi thường ô trọc.

Hắn hạ xuống một chỗ dựa lưng về phía mặt trời, vừa lúc là đêm tối, hắn phi hành về phía trước, rất nhanh đã nhìn thấy một tòa thành thị sáng rực ánh đèn.

Lý Cường lặng lẽ rơi vào một sườn núi, lấy ra một bộ y phục trước kia khi rời khỏi địa cầu có đem theo, vẫn tồn trữ trong thủ trữ, cho nên không hư hao một chút nào. Trên thân trên là một chiếc áo màu cà phê, bên dưới là một chiếc quần dài, chân mang một đôi giày thể thao. Hắn cảm thấy trang phục này hắn là không có chuyện, liền đi xuống phía dưới sườn núi.

P phía dưới sườn núi là một con đường tốc độ cao, có khi có xe chạy qua, loại xe này Lý Cường chưa bao giờ gặp qua, tựa hồ so với niên đại năm xưa của hắn có tiến triển một chút. Hắn nhìn thấy một chiếc xe vận chuyển chạy tới, bèn lách mình rơi xuống nóc xe, khoanh chân ngồi xuống, hăng hái nhìn cảnh sắc chung quanh, mặc dù chung quanh hắc trầm trầm, nhưng hắn có một đôi thần nhãn, hết thấy đều nhìn thấy được rõ ràng.

Rất nhanh, Lý Cường nhìn thấy được bảng chỉ đường trên xa lộ, lúc này hắn mới phát hiện, mình đang ở một quốc gia tại Châu Âu, vẫn tự trên bảng chỉ đường hắn xem không hiểu, nhưng hắn biết đó là Pháp văn, trong lòng không khỏi buồn cười, tự mình hồ đồ lạc xuống tới, cũng không có chú ý là địa phương nào.

Lý Cường ngẫm lại, không nên ở lại nơi xa lạ này, hắn lách mình bay lên không trung, nhận thức phương hướng một chút, trong thời gian ngắn đã na di đi.

Khi hắn lại hiển xuất thân hình, thì đã tới địa phương có ánh mặt trời sáng lạn.

Trong tầng mây, hắn nhận thấy ở không xa có tiếng oanh minh, nguyên lai là một chiếc máy bay rất lớn đang bay qua. Hắn đột nhiên bừng tỉnh, nơi này không thể tùy tiện hồ loạn na di, nếu lỡ như đúng lúc xuất hiện trên đường bay của phi cơ, vậy không phải là sẽ xảy ra chuyện.

Đợi tiếng gầm rú của phi cơ dần dần đi xa, Lý Cường lúc này mới từ tầng mây bay xuống.

Hắn rơi vào một bờ sông, đánh giá chung quanh. Sông nhỏ rất trong suốt, bốn phía đều là một ít cây cối không lớn lắm, chỉ có nho nhỏ, hiển nhiên là do người trồng thành rừng cây, hắn nhìn thấy tảng lớn rừng rậm, nhìn rừng cây nọ hắn không khỏi sinh ra cảm khái.

Người địa cầu so với Ba Nạp Nhân cũng tốt hơn một chút, nơi này cũng dân cư đông đảo, tư nguyên thiếu thốn, nhưng mà Ba Nạp Nhân có thể thiên tỷ trong vũ trụ, không biết hiện tại khoa kỹ trên địa cầu có thể đưa người thiên tỷ đến một tinh cầu khác hay chưa? Từ điểm này mà xem, người địa cầu còn không bằng Ba Nạp Nhân.

Xuyên thấu qua rừng cây, có thể nhìn thấy xa xa có một tảng lớn trang trại, tựa hồ là cuối mùa thu, từ trên cây rơi xuống vô số lá cây khô vàng, sắc trời cũng hơi mờ mờ, không có cảm giác sáng khí lúc cuối thu, nhưng lại giống như sắp có tuyết rơi.

Lý Cường ẩn thân phi hành, hắn theo còn đường đất bay về phía nam, rất nhanh đã nhìn thấy một tòa thành thị không lớn. Hắn hạ xuống một nơi vắng vẻ hẻo lánh, sửa sang quần áo một chút, sau đó dọc theo xa lộ đi vào trong thành phố.

Chỗ thành thị này không lớn, bên ngoài ô thành phố có những khu cư dân, kiến trúc cũng có vẻ rất đẹp, Lý Cường có cảm giác đầu tiên chính là chật chội, tiến vào khu thành thị thì cảm giác này càng tăng thêm mãnh liệt.

Hỏi người trên đường mới biết đây là một thành phố nhỏ phương Bắc, hắn định đi vào một tiểu khu, bên trong đều là những tòa lầu cao mười mấy tầng, trong tiểu khu người đến người đi rất náo nhiệt. Lý Cường đột nhiên có một loại cảm giác không thể hòa nhập, trước mắt hết thấy đều xa lạ, trong lòng không khỏi

thở dài một tiếng. Hắn ngồi xuống ghế đá công viên ven đường, suy nghĩ bước tiếp theo mình nên làm cái gì.

Điều đầu tiên chính là tìm kiếm người thích hợp với Tâm Giám Chi Hoa, đây là không thể gấp gáp được, nhất thời rất khó tìm được người thích hợp, thứ hai, phải tìm được chuyển thể chân thân của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, bây giờ còn chưa tới thời gian, lúc này tìm kiếm cũng không hữu dụng. Việc cuối cùng là đi về nhà nhìn xem, mặc dù đã trải qua hơn ngàn năm, không biết thành thị nguyên lai có còn hay đã biến mất, nhưng hắn vẫn muốn trở về nhìn một lần.

Lý Cường đi ra con đường nhỏ tại tiểu khu, ở trên đường nhìn hắn có vẻ rất đặc thù, nơi này cuối mùa thu phương Bắc, người đi đường đều mặc quần áo dày ấm, chỉ có hắn quần áo mỏng manh đơn bạc, vóc người cao lớn, hơn nữa mái tóc dài tán lác trên vai, thật sự là quá nổi bật.

Hơn nữa quần áo hắn mặc cũng khác hẳn người đi đường, nghiêm khắc mà nói, quần áo này xem như là đồ cổ.

Lý Cường ngăn cản một người đi đường, hỏi thành thị mình từng ở, người nọ căn bản không biết. Hắn lại hỏi ở đâu có thể mua được bản đồ, người nọ nói hắn đi đồ thư đại hạ tuần tra thì có thể. Đi tới đồ thư đại hạ, hắn mới biết được, đi vào là phải cần giấy căn cước.

Bất đắc dĩ, Lý Cường ẩn thân đi vào trong, hắn căn cứ theo trí nhớ tuần tra, tìm được thành thị mình từng ở qua, bất quá tên cũng đã sửa đổi. Biết rõ phương vị xong, Lý Cường lập tức thuận đi đi.

Lý Cường ngưng ngác nhìn hồ nước trước mặt, không nghĩ cái hồ kia vẫn còn, cây cối bên hồ so với lúc hắn rời đi thì càng thêm tươi tốt, hồ nước cũng càng thêm trong suốt minh tịnh, nơi này thuộc về vùng nhiệt đới, cây cối vẫn là một mảnh màu xanh biếc. Hắn mơ hồ nhớ cách đó không xa có một công lộ, dọc theo bờ hồ đi một lát, tìm được khối đất trống nằm đó, bây giờ đã mọc đầy cây cối.

Lý Cường nhớ sự điên cuồng của lúc ấy, không nhịn được cười, tiện tay hái một nhánh cây, hắn thở dài, xoay người rời khỏi hồ đi ra phía ngoài, rất nhanh hắn đã tìm được công lộ kia.

Công lộ bây giờ đã hoang phế, mơ hồ lộ ra chút dấu vết, hắn dọc theo con đường đi vào thành phố.

Con đường hoang vắng kia chỉ có một đoạn rất ngắn, Lý Cường đi tới cuối, phát hiện phía trước là một cái núi nhỏ, tựa hồ sau này do nhân tạo mà thành. Hắn đi lên, dõi mắt ra xa, chỉ thấy một tòa thành thị xuất hiện tại phương xa, địa phương gần núi nhỏ tựa hồ là một khu phố cũ.

Sắc trời đã dần dần hôn ám xuống, chút nắng còn sót lại khi mặt trời lặn ánh chiếu xa xa thành phố, có vẻ phi thường tường hòa và yên lặng.

Lý Cường theo sườn núi đi xuống, đi ra khỏi phiến rừng cây nhỏ, hắn phát hiện một khối bảng điện tử cảnh báo, bên trên viết: " Dưỡng Hộ Lâm Khu", phía dưới là một dòng chữ đỏ: " Không được đi vào." Không tưởng được bây giờ lại có sự xem trọng đối với việc trồng cây xanh như thế.

Lý Cường bước trên lớp cỏ bên ngoài rừng, còn chưa đi được mấy bước, chỉ thấy phía xa xa có một chiếc xe.

Đó là một chiếc xe nhỏ huyền không cách mặt đất, trắng hồng giao nhau, tốc độ bay nhanh ngăn trở đường đi của Lý Cường.

Xe vừa mới dừng lại, liền nhảy xuống hai người mặc cảnh phục, trong đó có một người quát: " Người! Đứng lại!"

Hai người nhanh chóng lại gần, Lý Cường lậ lùng nhìn, không rõ hai người này muốn làm gì.

Trong đó một người chỉ vào nhánh cây trong tay Lý Cường, quát: " Người dám hái nhánh cây trong Dưỡng Hộ Lâm Khu, là có hành vi vi phạm pháp luật phá hư lực hóa(cây xanh), mời người xuất ra căn cước, tiếp nhận xử phạt."

Lý Cường khó thể tin nhìn nhánh cây trong tay, ngạc nhiên nói: " Các người là ai? Có bệnh a?"

Một người khác nói: " Người nhục mạ nhân viên chấp pháp, mời theo chúng ta đi một chuyến."

Lý Cường vừa bực mình lại vừa buồn cười, hắn gật đầu nói: "Tốt, tốt, đi với các người một chuyến thì đi, các người là ai?"

Người nọ khí thế hung hung nói: "Chúng ta là viên cảnh!" Hai người tiến lên bắt Lý Cường, trong đó có một người lấy ra còng tay, còng Lý Cường lại, đẩy hắn vào trong xe cảnh sát.

Hai viên cảnh tuổi không lớn, một người nhìn qua chừng ba mươi tuổi, người kia bộ dáng chỉ có hai mươi tuổi, trong đó có một người đưa tay lục soát túi của Lý Cường, nhưng trên người Lý Cường cái gì cũng không có. Hắn hùng hùng hổ hổ nói: "Người này trên người cái gì cũng không có, uy, người tên là gì, đang ở nơi nào? Nói mau!"

Lý Cường nhin không được cười nói: "Ta họ Lý, tên chỉ có một chữ, là Điệp."

Người nọ nói: "Đến tuần tra vòng tra một chút, Lý Điệp là ai?"

Viên cảnh kia mắng: "Cha ta là ai, cha người là ai! Con mẹ nó, tiểu tử này đang mắng người mà cũng không biết." Viên cảnh kia bị chọc tức, hung hăng đâm cho Lý Cường một quyền, chợt nghe một tiếng tru lên, hắn ôm nắm tay đưa lên miệng không ngừng xuyết xoa.

Người nọ kêu lên quái dị: "Vương Nhạc Lâm, trên người hắn có vật gì vậy, mau tìm xem!"

Vương Nhạc Lâm nói thầm: "Lão tôn, vừa rồi người không phải tra qua, như thế nào còn muốn tra nữa?" Hắn vừa nói lại vừa lục soát thêm một lần.

Tôn Ngang vội la lên: "Bụng của hắn có vật gì vậy?"

Vương Nhạc Lâm không nhin được nói: "Cái gì cũng không có...kỳ quái, bình thường không phải người cũng biết đánh hay sao? Đánh người mà tay lại bị đau, ta thiệt phục người rồi."

Lý Cường cười hì hì nói: "Các người bắt được người thì đánh hay sao?" Hắn nghĩ thầm, trêu chọc hai người này, hai vị viên cảnh kỳ lạ, chỉ hái một nhánh cây thì là phạm pháp, điều này cũng quá khoa trương rồi. Hắn hỏi dò: "Ta hái một nhánh cây...có xử phạt thế nào?"

Tôn Ngang tức khí nói: "Hái nhánh cây chỉ là phạt tiền, nhưng người nhục mạ nhân viên chấp pháp, thì phải lưu lại tên người, địa chỉ và căn cước, bây giờ người cái gì cũng không có, cho nên phải dẫn người đi cục cảnh sát, tra xét thân phận của người."

Lý Cường cười nói: "Nguyên lai như thế, là bởi vì ta chỉ nói một câu người có bệnh? Ta xem các người thật sự có bệnh, một đôi bệnh thần kinh! Ha ha." Hắn không chút kiêng kỵ trào phúng cười rộ lên.

Hai viên cảnh tức giận đến con mắt cũng hồng lên, cho tới bây giờ bọn họ còn chưa thấy qua người càn rỡ như thế. Tôn Ngang lấy ra một cây màu đen dài, kêu lên: "Người cũng quá cuồng rồi, Vương Nhạc Lâm, người tránh ra!" Hắn dùng vật nọ hung hăng xúc lên vai Lý Cường.

Một đạo hồ quang hiện lên, Lý Cường nháy nháy mắt, vẻ mặt tò mò hỏi: "Đây là gậy điện cảnh sát hay sao? Sách sách, người thật ác độc a."

Hai viên cảnh bị Lý Cường làm hoảng sợ, trong tay Tôn Ngang chính là điện kích phòng bạo động, người bình thường bị đánh trúng sẽ lập tức hôn mê, không ngờ quái nhân này dĩ nhiên như không có gì mà còn có thể nói chuyện.

Lúc này chiếc xe đã vào thành phố, Vương Nhạc Lâm nói: "Trước tiên đem hắn về rồi hãy nói, người này...hắn là có thể tra được tư liệu của hắn."

Tôn Ngang có chút sợ hãi nhìn Lý Cường, hư trương thanh thế quát: "Không cho lộn xộn!"

Lý Cường như trước cười hì hì nói: "Được, ta không động, ha ha." Hắn cũng muốn đi đến cục cảnh sát đi chơi, nhìn xem viên cảnh bây giờ cùng với lúc mình rời đi thì có gì khác nhau, dù sao thời gian vẫn còn nhiều.

Trạm thứ nhất là phải đi cục cảnh sát, hắn càng nghĩ càng buồn cười, khi rời đi nơi này thì bị viên cảnh vây quanh, vừa trở về thì đã bị viên cảnh bắt được, điều này thật sự là quá kỳ diệu.

Cục cảnh sát tọa lạc tại bên cạnh khu đô thị cũ của thành phố, là một tòa lầu cũ kỹ bảy tầng, Lý Cường bị đưa đến một phòng giam, sau khi mở còng tay, thì Tôn Ngang cảnh cáo: "Người ở đây chờ, buổi tối sẽ có người đến hỏi người." Nói xong quay người đi.

Lý Cường gọi hắn lại, nói: "Uy, người nhớ kỹ, là người bắt ta...người cần phải phụ trách, ha ha." Làm Tôn Ngang tức giận đến hung hăng "phi" một tiếng, nhanh chân rời đi.

Vương Nhạc Lâm từ hành lang đi lại, kêu lên: "Lão Tôn, nghi phạm ở nơi nào?"

Tôn Ngang tức giận nói: "Ta đem hắn vào phòng giam rồi, để cho người bên trong sửa trị hắn, hừ, người này quá tà khí."

Vương Nhạc Lâm do dự một chút, nói: "Lão Tôn, tiểu tử này không phạm chuyện gì lớn, làm như vậy không ổn đâu."

Tôn Ngang không cho là đúng nói: "Hắn không có thể căn cước chứng minh, tự mình lại không chịu nói từ đâu tới, trước tiên giam hắn lại, chờ hắn chịu nói, để cho đi cũng không trễ." Hắn vận người một cái, nói: "Vương Nhạc Lâm, hôm nay mệt quá, đợi lát nữa tan sở, hai ta đi uống một chén chứ?"

Vương Nhạc Lâm lắc đầu nói: "Bỏ đi, người về bồi chị dâu đi, nếu ta bồi người đi uống rượu, chị dâu lại chửi ta đó."

Tôn Ngang than thở: "Về nhà, về nhà! Ai, làm mệt quá đi, người không đi, ta tự mình đi." Hai người một trước một sau đi ra khỏi cửa cảnh sát.

Lý Cường không chút phản kháng, rất thành thật tiến vào phòng. Phòng giam không lớn, bên trong giam bốn người, nhìn thấy Lý Cường tiến đến, cả đám đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Lý Cường cười hì hì nhìn những người này, trong lòng hắn rất rõ ràng, nơi này ai lợi hại người là là chủ.

Cũng quả nhiên, một tên tướng tá thô lỗ nhìn chằm chằm Lý Cường một hồi, ác thanh ác khí nói: "Người thật sự không tưởng nổi ma, nhìn thấy ta còn không sợ hãi gì, người lẩn lộn ở nơi nào đó?"

Lý Cường nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Địa phương ta lẩn lộn người không có khả năng tưởng tượng được đâu, đừng đến chọc ta, nếu không người sẽ hối hận."

Đại hán kia có khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to tinh thần khỏe mạnh, chỉ là tóc rối loạn, không biết bao lâu rồi không có tắm rửa qua, tản mát ra một mùi quái dị, trên người mặc một kiện y phục màu đen, bên trên còn có mấy lỗ thủng. Hắn tựa vào vách tường, lại dương dương nói: "Nga, người rất cuồng ma, mấy người cùng tới giáo huấn hắn một chút."

Mặt khác có ba người vây lại, trong đó có một người vung tay ra, bị Lý Cường nắm bắt được. Lý Cường cười cười nói: "Nga, người này thật là mặt dày, ha ha."

Đại hán kia rất là căm tức, tự mình đi tới, nắm bắt được áo của Lý Cường, ác hung hăng nói: "Tiểu tử ngươi muốn chết a, dám nói như vậy với ta." Vừa nói một quyền vừa đánh vào mặt Lý Cường.

"Phanh!" Một quyền của người nọ đánh tới, tựa như đánh vào tấm sắt, chợt nghe một tiếng thanh thúy, đầu khớp xương tay của hắn gãy đoạn. Lý Cường đã hoàn toàn thu nhiếp thần dịch lực của chính mình, nếu còn một tia thần dịch lực hộ thể, người nọ không chỉ bị vỡ xương tay đơn giản như vậy. Chỉ nghe hắn thảm hào một tiếng, viên cảnh canh giác đã bị kinh động.

Một viên cảnh tiến đến, cầm cây gậy điện trong tay quát: "Chuyện gì xảy ra?"

Đại hán bị vỡ xương tay kia súc lại thân thể, cả người lão đảo, đau đến không nói ra lời.

Lý Cường ngửa hai bàn tay nói: "Không có việc gì a, có người thích gọi hai ba tiếng mà thôi." Nói xong hai khoanh tay quan sát, phẳng phát như không có chuyện gì phát sinh.

Viên cảnh hỏi: "Người như thế nào vậy?"

Hắn tử kia hít sâu một hơi, phát ra tiếng nhè nhẹ: "Ta...ti...ta..tay của ta...tay...ô a, tay của ta đau muốn chết..."

Viên cảnh quát: " Là ai làm?"

Người trong phòng giam bị thương thì hẳn phải có trách nhiệm, ánh mắt hắn quét tới quét lui trên mặt mấy người.

Lý Cường vẻ mặt đứng đắn, nghiêm chỉnh nói: " Hẳn đại khái ngứa tay, một quyền đánh sai chỗ."

Đại hán kia sợ hãi nói: " Vâng...là ta không cẩn thận chà phải trên tường."

Viên cảnh kia cười lạnh một tiếng: " Hừ, thành thật một chút cho ta! Bây giờ là ban đêm, ngươi, ngày mai đi bệnh viện khám, hừ, vô sự sanh phi, sống làm gì!" Nói xong quay đầu đi ra ngoài, một lần nữa đóng cửa lại.

Vách tường của phòng giam có một loạt chỗ ngồi làm bằng bùn đất, Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, chỉ vào đại hán kia nói: " Ngươi, lại đây!"

Người nọ run run một chút, run rẩy nói: " Ngươi muốn làm gì? Nói cho ngươi...ta..."

Lý Cường đưa tay hư trao, hán tử kia bị một cỗ kinh lực vô hình quán quanh, bị kéo tới. Lý Cường nắm cổ tay hắn, hắn sợ đến liên thanh nói: " Tha mạng, tha mạng a."

Lý Cường cười nói: " Ngươi có lá gan lớn như vậy, lúc khi dễ người, sao lại độc thủ như vậy?" Nói xong lại buông cổ tay hắn.

Người nọ đột nhiên cảm giác tay không còn đau nữa, nhìn kỹ bàn tay, ngoại trừ hơi có chút sưng lên, cảm giác đau đớn cũng không còn nữa. Hắn ngơ ngác nhìn Lý Cường, chỉ ngây ngốc hỏi: " Ngươi...ngươi làm sao làm được?"

Lý Cường châm chọc: " Ngươi coi như đang nằm mộng đi, ha ha."

Kim mang trong mắt Lý Cường chớp lên: " Ngươi tên là gì, tại sao bị bắt?"

Người nọ nhất thời xui xẻo, ngã ngồi trên mặt đất, căn bản không dám nhìn Lý Cường liếc mắt một cái, ấp a ấp úng nói: " Ta, ta gọi là Trương...Trương..Trương Cẩm Quang." Hắn thở dốc mấy cái, khổ sở nói: " Ta...ta là vì đánh nhau..nên bị bắt tới."

Ba người khác trong phòng giam đều cũng sợ hãi, đều cũng súc trong góc phòng không dám nhúc nhích. Lý Cường mỉm cười, nói: " Trương Cẩm Quang, trong nhà còn có ai không?"

Trương Cẩm Quang thật vất vả mới hồi phục lại hơi thở, hắn ho khan một tiếng, len lén nhìn Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Ta là cô nhi, trong nhà không có ai, chỉ có chút thân thích hèn kém, ai.."

Lý Cường trầm mặc chốc lát, hỏi: " Ngươi có việc làm không?"

Trương Cẩm Quang kỳ quái liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, lắc đầu nói: " Bình thường gặp gì làm đó, không có việc làm cố định, ngươi...ngươi có ý gì?"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Được, sau này ngươi có việc làm, ta thuê ngươi."

Trương Cẩm Quang ngây người, hắn cảm thấy như mình đang nằm mộng, kỳ lạ thì bị tiểu tử này thuê làm việc, hơn nữa tự mình lại không dám há mồm từ chối. Khí chất từ Lý Cường toát ra, hắn nhìn ra người này không đơn giản, ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, hắn tin tưởng ánh mắt của mình sẽ không lầm.

Một đêm trôi qua, lúc Trương Cẩm Quang tỉnh lại, thì phát hiện Lý Cường vẫn khoanh chân ngồi, hắn đột nhiên hiểu được, Lý Cường là người có loại võ công như từ xa xưa, trong lòng không khỏi nghiêm túc kính trọng.

Từ sau đại hội võ thuật của trăm năm trước, xuất hiện rất nhiều nhân vật lợi hại, địa vị những người này cũng tương đương cao. Hắn thắc thỏm bất an nghĩ: " Không biết quái nhân này muốn thuê mình có mục đích gì?"

" Khách...sát!" Một viên cảnh mở cửa kêu lên: " Trương Cẩm Quang, bốn người các ngươi đi ra, làm xong hồ sơ có thể về nhà rồi."

Trương Cẩm Quang đứng dậy, quay đầu lại nhìn Lý Cường, không biết nói gì mới tốt.

Lý Cường trợn mắt cười nói: " Người đi đi, ta sẽ tìm đến người."

Trương Cẩm Quang nghi hoặc đi ra ngoài, hắn không biết sau này Lý Cường làm sao mới có thể tìm được mình.

Nhìn phòng giam trống rỗng, Lý Cường mỉm cười thuận di đi ra, hắn cảm thấy không cần phải ở lại chỗ này nữa.

Trương Cẩm Quang rời đi cục cảnh sát, vừa đi vừa nghĩ đến quái nhân kia, đột nhiên có người nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, nói: " Uy, Trương Cẩm Quang."

Trương Cẩm Quang sợ đến run run, mắng: " Là ai đó a? Mẹ kiếp, muốn hù chết người sao!"

Quay đầu vừa nhìn, thật sự thiếu chút nữa bị hù chết, Lý Cường đang tươi cười đứng nhìn hắn. Trương Cẩm Quang biết hôm nay mình là người sớm nhất đi ra cảnh cục, hắn thật sự không nghĩ ra quái nhân này sao lại ở đây mà chờ mình.

Lý Cường cười nói: " Lá gan quá nhỏ đi, ta thật kỳ quái, trong phòng giam...người tại sao lại khiêu khích?"

Trương Cẩm Quang thở dài nói: " Ai, tính là ta có mắt không trông chọc trúng người, ta sợ được chưa?" Trong lòng hắn không khỏi nói thầm, thật không rõ Lý Cường đang muốn làm gì.

Hắn bậm gan nói: " Nếu người muốn dùng ta, trước tiên thanh minh một chút, giá tiền quá thấp ta mặc kệ, mặt khác ta cái gì cũng không hiểu, nếu người cảm thấy không thích hợp, thì đừng có lôi kéo ta nữa, vạn nhất nếu người phát giận...ta đánh không lại người."

Lý Cường cười ha hả nói: " Yên tâm đi, ta chỉ là cần một người dẫn đường mà thôi."

Trương Cẩm Quang đưa tay ra, rồi lại thu trở về, vẻ mặt tươi cười nói: " Đây...ân, cái...kia...người, ông chủ, a, ta gọi người là ông chủ đi, có thể hay không...trả chút tiền...a a."

Lý Cường vốn đang không có tiền, hắn cười nói: " Tiền không có chuyện...nơi này có cửa hàng bán châu báu hay không? Tốt nhất là cửa hàng lớn nhất đó."

Trương Cẩm Quang cười khổ nói: " Ông chủ, người không định đi cướp bóc chứ, đó chính là chuyện muốn tìm chết...ta..."

Lý Cường vỗ hắn một cái, cười mắng: " Cướp cái gì mà cướp! Ta đi cướp bóc hay sao? Người nghĩ đi đâu rồi."

Trương Cẩm Quang sờ sờ đầu, kháng nghị nói: " Ông chủ, đừng đánh vào đầu ta, sẽ biến ngốc đó...người không có tiền đến cửa hàng châu báu làm gì?"

Lý Cường nhắc chân đá hắn, nói: " Là ta thuê người, hay người thuê ta? Ai nói ta không có tiền!" Trong lòng hắn âm thầm cảm thán, vừa đến thế tục giới liền gặp phải nguy cơ tiền bạc, ở cùng một chỗ với tiên nhân cho tới bây giờ không gặp phải vấn đề này.

Trương Cẩm Quang bị Lý Cường ép tới không có biện pháp, hắn lầu bầu nói: " Đi thì đi, từ nơi này đi tới tiệm châu báu lớn nhất còn rất xa, người có tiền ngồi xe hay không?"

Lý Cường cười nói: " A a, trên người ta tạm thời không có tiền, người trả trước đi, lát nữa ta trả lại người."

Trương Cẩm Quang rốt cuộc nhịn không được kêu to lên: " Uy, người là ông chủ, như thế nào bắt ta xuất tiền? Ách, ta cũng không có tiền a." Hắn vừa hô một tiếng chợt cảm thấy không đúng, ông chủ này không thể chọc nổi. Trong lòng hắn âm thầm tính toán, làm thế nào mới có thể bỏ rơi được tên không có tiền bạc gì mà lại rất lợi hại này.

Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút nói: " Chúng ta đi thôi, ai, điểm tâm ta còn chưa được ăn, chết đói."

Lý Cường nói: " Người dẫn đường đi, cái này cho người ăn." Hắn tiện tay lấy ra một quả cây màu lam, đó là quả cây còn lại lúc ở Thanh Lương Điện Phong Thần Bài còn dư lại, cũng là một loại tiên quả, thuộc loại tầm thường nhất, Lý Cường phỏng chừng con người có thể ăn được.

Trương Cẩm Quang tiếp nhận ngạc nhiên nói: " Di, đây là trái cây gì vậy, cho tới bây giờ ta cũng không có gặp qua, thơm quá a...chỉ một trái cũng ít quá đi."

Hắn ăn tươi quả cây thật nhanh, chép chép miệng ngạc nhiên nói: " Oa, thật là ăn ngon, ông chủ, còn có hay không?" Vừa mới dứt lời, liền run lên, chỉ thấy trên người hắn bốc lên trận trận sương trắng, quái dị kêu lên: " Lạnh, lạnh quá a, oa nha nha, đông chết ta rồi."

Trong lòng Lý Cường không khỏi thở dài, xem ra con người vẫn không cách nào thừa nhận linh khí của tiên quả.

Hắn đưa tay giữ lấy bả vai của Trương Cẩm Quang, đưa vào một tia thần dịch lực giúp hắn xua tan hàn khí, chỉ chớp lát sau, Trương Cẩm Quang mới định chỉ lay động, hắn thở ra một hơi, tức khắc nói: " Đây là trái cây gì? Người muốn lạnh chết ta a...di, không đúng..." Hắn đột nhiên cảm thấy cả người tinh lực dư thừa, cảm giác đói bụng đã biến mất hoàn toàn, trong lòng biết được trái cây này nhất định rất lợi hại, không nhịn được lại hỏi : " Ông chủ, đây là trái cây gì?"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Đây gọi là Ban Lam Quả, là một loại tiên quả rất hiếm thấy."

Trương Cẩm Quang ha ha cười to nói: " Ông chủ, người đừng nói giỡn với ta, đương nhiên là tiên quả, chẳng lẽ còn là quả gì sao? Ban Lam Quả...ta còn chưa từng nghe qua, hay, nể mặt tiên quả này, theo ta đến đây." Hắn mang theo Lý Cường đi đến khu đô thị mới.

Khu đô thị mới ở mặt đông khu cũ, nơi này đều là những tòa lầu cao hơn mười tầng thậm chí cả trăm tầng, các loại xe cộ bay giữa không trung xuyên toa, trong đó đại bộ phận đều có quỹ đạo, còn có một ít xe phi hành, trên những vách tường còn dựng lên những tấm bản điện tử, trên mặt đất cơ bản đều là người đi đường, không có xe cộ thông hành.

Trương Cẩm Quang xem ra rất quen thuộc đường xá nơi này, hắn rất nhanh tìm được tiệm châu báu Lý Cường muốn đi tới, nơi đó nằm giữa khu trung tâm khu đô thị mới, là một tòa lầu có hình dáng như chữ Nhân.

Lý Cường ngẩng đầu nhìn, cười nói: " Hay thật, cao quá đó."

Trương Cẩm Quang nói: " Đây là kiến trúc cao nhất thành phố, có một trăm mười sáu tầng, Triệu ký đại hạ nổi tiếng."

Lý Cường hỏi: " Triệu ký? Là tên người sao?"

Trương Cẩm Quang gật đầu nói: " Là một đại thương nhân họ Triệu mở ra, gọi là Triệu ký bảo ngân sức kim lâu, là tập đoàn đã mở được gần trăm năm rồi."

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, Triệu ký bảo ngân sức kim lâu hắn tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào, hắn hỏi : " Ông chủ của Triệu ký tên gọi là gì?"

271. Tập 26 : Nguyên Giới Chi Chủ -- Chương 271

Lầu một của Triệu ký đại hạ là một siêu thị rất lớn, lầu hai mới là Triệu ký bảo ngân sức kim lâu, lầu ba là đại sảnh khách quý, lầu bốn chỉ có hội viên cao cấp mới có thể đi vào.

Lý Cường mang theo Trương Cẩm Quang nghênh ngang đi xuyên qua lầu hai, trực tiếp hướng phòng khách quý của lầu ba đi đến.

Một người mặc lễ phục, ở trên ngực đeo băng tuổi còn trẻ ngăn trở đường đi, hắn khom người hành lễ, rất lễ phép nhưng lãnh đạm nói: " Khách nhân xin dừng bước, xin ngài xuất trình thẻ khách quý."

Trương Cẩm Quang ở sau lưng Lý Cường không ngừng kéo quần áo hắn, nhỏ giọng nói: " Ông chủ, nơi này người thường không thể đi vào đâu."

Lý Cường nói: " Nga, thẻ khách quý, làm sao mới có thẻ khách quý?" Hắn nhìn lướt qua thẻ tiêu chí của người nọ, người nọ nguyên lai là người phục vụ của phòng khách quý.

Người kia vẫn dùng khẩu khí chuyên nghiệp nói: " Phàm trong đại sảnh tiêu phí hơn mười vạn nguyên, thì có thể tự động thu được thân phận khách quý."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta muốn bán bảo thạch, các người có thu cầu không?"

Người kia nói: " Nếu ngài muốn bán bảo thạch, thỉnh tới lầu năm."

Đang khi nói chuyện, một nữ phục vụ xinh đẹp chạy tới, hưng phấn nói: " Kinh lý, Tế Bách Thịnh tập đoàn thiếu gia Tế Thiên Nhai tới, tổng kinh lý gọi ông qua nghênh đón."

Vị kinh lý tuổi còn trẻ trên mặt lộ ra mỉm cười, có chút không nhận được nhìn Lý Cường nói: " Xin lỗi, thất bồi, mời ông đi tới lầu năm."

Trương Cẩm Quang nói: " Ông chủ, người ở đâu có bảo thạch? Cho ta xem một chút được không, nơi này đều là nơi đại nhân vật tới.."

Lý Cường vô tình khoát khoát tay, cười nói: " Đại nhân vật cũng là người thôi." Nói xong xoay người đi tới thang máy. Cánh cửa thang máy vừa mở, một đám người bao quanh một tiểu tử chừng hai mươi tuổi đi tới, bên ngoài thang máy có người ân cần nghênh tiếp. Con mắt Lý Cường sáng ngời, trong lòng thầm khen tiểu tử này phi thường xuất sắc.

Người đi ra chính là thiếu gia Tế Thiên Nhai của Tế Bách Thịnh tập đoàn, thân thể hần cao lớn không kém Lý Cường, gương mặt hết sức anh tuấn, làm cho người ta có một loại cảm giác tinh minh, duy nhất có chút không hay là ngạo khí từ người hần toát ra. Lý Cường bằng trực giác cảm thấy người này không dễ dàng kết giao, nhìn qua chính là loại tâm cao khí ngạo, con nhà giàu coi trời bằng vung.

Vị phục vụ kinh lý kia ngăn cản Lý Cường và Trương Cẩm Quang, vẫn đợi đám người kia đi khỏi thang máy vào đại sảnh mới xoay người rời đi.

Lên tới lầu năm, có người chỉ dẫn Lý Cường tiến vào một gian phòng, Lý Cường bảo Trương Cẩm Quang ngồi ở sofa lớn chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, tiến đến hai người, một lão nhân cỡ sáu mươi tuổi, mặc quần áo rất tùy ý, đeo một cái kính lão, còn người kia là trung niên hần tử, vóc người khô ngô, vừa nhìn biết là người tập võ.

Lão nhân đưa tay ra nói: " Ta là kinh lý Trần Dã, ngài gọi ta là lão Trần là được, vị này là Bảo an chủ quản Ngô Chánh Nhung của Triệu ký chúng ta."

Lý Cường đã thật lâu không còn thói quen bắt tay người khác, hần cũng đưa tay ra nói: " Ta họ Lý."

Trần Dã gật đầu nói: " Lý tiên sinh có bảo thạch muốn bán?" Hần cũng không hàn huyền, chỉ nói trực tiếp vào vấn đề.

Lý Cường từng thu tập qua vô số bảo thạch, trong đó có một bộ phận là vì Mị nhi, cảm thấy thích thú mà lấy được. Hần làm bộ đưa tay vào túi tiền một chút, hần biết trên địa cầu, hột xoàn, đá kim cương vĩnh viễn sẽ không lỗi thời.

Hần mở ra ra, trong lòng bàn tay có ba khối hột xoàn cỡ trứng ếch, đá kim cương, mỗi khối đều cỡ năm, sáu mươi khắc, đây là hần cố gắng tìm được khối nhỏ nhất. Tiếp theo hần lại móc ra một khối thúy ngọc màu bích lục, cỡ chừng nắm tay.

Hần không nói một lời đem đồ vật đặt trên tấm trải trên bàn trà. Trần Dã vốn tưởng rằng đều là đồ giả, hần chậm rãi cầm lấy một khối hột xoàn, đá kim cương, chỉ nhìn thoáng qua, trái tim liền kịch liệt nhảy lên.

Đây là một khối không màu sắc có mười hai mặt thiên nhiên thô tế, còn chưa từng mài dũa qua, phẩm chất tốt đến nỗi Trần Dã chưa từng nhìn thấy qua bao giờ. Hần móc ra một kính phóng đại, cẩn thận xem xét một hồi, lại cầm lấy hai viên hột xoàn và đá kim cương khác nhìn một chút, trong lòng càng kinh ngạc chấn động. Hần trầm ngâm chốc lát, nói: " Có thể cho ta cầm đi xem xét một chút được không?"

Trương Cẩm Giang nhảy dựng lên, nói: " Vậy sao được! Vạn nhất các người làm rớt, chúng ta không phải lỗ vốn sao!"

Lý Cường khoát tay nói: " Cầm lấy đi xem xét đi, bắt quá phải nhanh một chút, ta chờ ở chỗ này." Hắn nhắm mắt lại không nói nữa.

Trương Cẩm Quang kêu lên: " Ông chủ, người...người không sợ bọn họ lừa người?"

Lý Cường nhắm mắt nói: " Khư khư vài tảng đá, có gì đáng gạt, đến ngồi xuống đi!"

Trần Dã mang theo Ngô Chánh Nhung vội vã rời đi.

Trương Cẩm Quang hưng phấn hỏi: " Ông chủ, người lấy bảo thạch ở đâu nhiều như vậy? Ai, lần này phát tài rồi." Hắn xoa tay, bộ dáng giống như bảo thạch này đều là của hắn.

Lý Cường nhớ đến lần đầu đến Thiên Đình Tinh, lần này về địa cầu cũng giống như vậy.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, lúc đi Thiên Đình Tinh chính là đến Triệu ký bảo ngân sức kim lâu, đó là ngân lâu do Triệu Hào mở ra, chẳng lẽ Triệu Hào chạy đến địa cầu? Hắn mở mắt, trong lòng đã nắm chắc bảy thành: đây là ngân lâu do Triệu Hào mở ra, hắn không ngờ cũng chạy đến địa cầu chờ đợi mình.

Đột nhiên Lý Cường lắc đầu nói: " Không hay, chỉ là bán vài tảng đá, gọi viên cảnh tới làm gì?"

Trương Cẩm Quang lại càng hoảng sợ: " Ông chủ, có viên cảnh tới? Người...người...bảo thạch này không phải là người trộm đó chứ?" Hắn từ trên ghế xô pha tuột xuống đất, luôn miệng nói: " Chúng ta chạy mau a, ông chủ, đừng có gây người ở đây."

Lý Cường nói: " Không quan hệ, chờ xem."

Trương Cẩm Quang nghĩ muốn tự mình chạy trước, nhưng lại không nỡ, vạn nhất bảo thạch không phải ông chủ trộm thì bây giờ bỏ chạy chẳng phải là uổng phí. Hắn suy nghĩ một chút nói: " Di, không đúng a, sao người biết có viên cảnh tới?"

Lý Cường mỉm cười, cũng không giải thích được, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ chốc lát sau, trùng tiến đến mấy viên cảnh, mặt sau là Ngô Chánh Nhung và Trần Dã. Lý Cường thần thái tự nhiên nói: " Xem xét lâu như vậy...ngay cả viên cảnh cũng xem xét đi ra, có vấn đề gì không?"

Trần Dã nói: " Xin lỗi, bởi vì bảo thạch người cung cấp lai lịch không rõ, chúng ta sợ xảy ra vấn đề, cho nên báo cảnh."

Một viên cảnh tiến lên một bước nói: " Xin mời xuất ra giấy căn cước."

Trương Cẩm Quang xuất ra giấy chứng minh, Lý Cường hỏi: " Trần Dã, ông chủ các người có phải gọi là Triệu Hào?"

Trần Dã lại càng hoảng sợ, ấp úng nói: " Người...người làm sao biết? Ách, người là ai?"

Chứng thật là chính Triệu Hào mở tiệm châu báu này, Lý Cường không khỏi nở nụ cười, nói: " Gọi hắn tới gặp ta."

Trần Dã khiếp sợ, tên của ông chủ lớn là Triệu Hào vì sao Lý Cường này biết? Tên của Triệu Hào chỉ có một số ít người của Triệu ký bảo ngân sức kim lâu biết được, Triệu Hào đối ngoại gọi là Triệu Tổng Nhân.

Hắn nhất thời khản trương lên: " Đại danh của ngài là gì?"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Nếu bây giờ người có thể liên lạc hắn, nói cho hắn, Lý Cường đã trở về, bảo hắn lập tức đến đây."

" Tranh."

Ngô Chánh Nhung quát: " Người thúi lắm! Đồng sự trưởng của chúng ta làm sao có thể biết người, hơn nữa, đồng sự trưởng của chúng ta gọi là Triệu Tổng Nhân, không phải là cái gì Triệu Hào."

Trần Dã quát: " Lão Ngô, đừng nói lung tung." Hắn lập tức bảo mấy viên cảnh lui ra ngoài, khách khí nói: " Lý tiên sinh xin đợi một chút."

Không tới hai, ba phút, Trần Dã lại vọt tiến đến, luôn miệng nói: " Xin lỗi, xin lỗi, ta không biết ngài và đồng sự trưởng quen biết, đồng sự trưởng phân phó chúng tôi làm theo hết thấy yêu cầu của ngài, ông ấy sẽ lập tức trở về."

Lý Cường nói: " Người cho mấy viên cảnh kia đi đi, đừng đến quấy rầy ta, được rồi, trả lại căn cước cho Trương Cẩm Quang."

Ngô Chánh Nhung đang đi theo phía sau Trần Dã liền lên tiếng, vội vã đi ra ngoài.

Trương Cẩm Quang chỉ ngây ngốc nhìn hết thấy những chuyện này, hắn hoàn toàn bị làm cho hồ đồ.

Trần Dã cung kính nói: " Lý tiên sinh, hột xoàn, đá kim cương và phỉ thúy chất liệu không có chuyện gì, là tốt nhất, bất quá..." Hắn do dự một chút nói: " Bởi vì không qua tay cao thủ mài dũa, cho nên ở giới cách kém rất nhiều, nếu trải qua cao thủ mài dũa, ba khối hột xoàn, đá kim cương đều là bảo bối."

Lý Cường cười nói: " Ta không sao cả, người khai giới đi, thuận tiện mở tài khoản ngân hàng cho ta, chuyển tiền vào đó."

Trần Dã nói: " Ngài cố gắng chờ một chút, đồng sự trưởng nói ông ấy sẽ lại đây rất nhanh...thật sự ngại quá, châu báu ngài mang tới trị giá rất cao, ta chỉ là người phụ trách chi nhánh, không dám làm chủ."

Trương Cẩm Quang kéo tay Lý Cường, nhỏ giọng nói: " Ông chủ, người định trả cho ta bao nhiêu thù lao?"

Lý Cường cười cười nói: " Người kiên nhẫn một chút đi, ta không phải còn chưa thu được tiền hay sao?"

Trương Cẩm Quang xoa xoa hai tay, vẻ mặt chờ mong nói: " Ông chủ, người nhất định không làm cho ta thất vọng nhé."

Trần Dã và Ngô Chánh Nhung đứng xuôi tay một bên, Lý Cường nói: " Đến ngồi đi, đừng đứng đó."

Trần Dã ngồi xuống, cẩn thận hỏi: " Lý tiên sinh, ngài và đồng sự trưởng của chúng ta rất quen thuộc?"

Ngô Chánh Nhung lại rất tò mò nhìn, hắn là lần đầu tiên nghe nói tên gọi của đồng sự trưởng Triệu Hào, Lý Cường nhìn qua mặc dù khí độ bất phàm, nhưng để cho đồng sự trưởng phải đích thân tới gặp, thân phận cũng thật là quá lớn.

Lý Cường cười nói: " Đương nhiên rất quen thuộc, nếu không hắn sao lại vội vã tới đây, ha ha."

Trần Dã càng mơ hồ hơn, hắn bồi cười nói: " Thật sự xin lỗi, mời ngài tới phòng khách quý..."

Lúc này, Ngô Chánh Nhung trên người vang lên tiếng chuông, chỉ thấy hắn lấy ra một vật phẩm đeo tai rất khéo léo, thuận tay cài lên phía sau lỗ tai, nói: " Uy? Vị ấy? Là ta...ạ! Dạ, ta hiểu được rồi."

Ngô Chánh Nhung nói: " Máy bay chuyên dùng của đồng sự trưởng tới rồi, ta dẫn người đi nghênh đón."

Lý Cường nói: " Không cần, hắn tới rồi."

Trần Dã và Ngô Chánh Nhung vẫn đi ra ngoài cửa, dặn dò người phụ trách đi nghênh đón. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một bóng người chớp động, Triệu Hào trùng tiến vào phòng.

Lý Cường cười hì hì đứng giữa phòng, Triệu Hào ổn định thân hình, kích động đi tới trước mặt Lý Cường, " phác thông" một tiếng quỳ xuống: " Sư tôn, cuối cùng cũng đã đợi được ngài về."

Trần Dã và Ngô Chánh Nhung mang theo một đám người dừng tiến đến, tất cả đều nhìn đến choáng váng, không ai nghĩ tới đường đường người sáng lập của Triệu ký bảo ngân sức kim lâu, đại nhân vật nổi tiếng nhất của giới châu báu, không ngờ lại quỳ gối trước mặt một tiểu tử.

Trương Cẩm Quang kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, hắn nghe được Triệu Hào gọi Lý Cường là sư tôn, trong lòng cảm thấy rối loạn, bởi vì nhìn qua Triệu Hào này và Lý Cường tuổi tác không sai biệt lắm, hai người này không phải là yêu quái đó chứ?

Lý Cường nâng Triệu Hào dậy, hỏi: " Sao ngươi lại về đây? Ta còn định về Phong Duyên Tinh một chuyến, không nghĩ tới các ngươi đến đây trước, còn có ai cùng tới?"

Triệu Hào cung kính nói: " Sư tôn, không cần về Phong Duyên Tinh nữa, đệ tử và bằng hữu có thể tới đều đã tới, chúng ta ở chỗ này đã..." Hắn đột nhiên phát giác nơi này không thích hợp nói chuyện, liền nói: " Sư tôn, xin chờ một chút."

Triệu Hào quay đầu lại nói: " Các người trở về làm việc đi, nhớ kỹ, sau này nhìn thấy ông ấy...giống như nhìn thấy ta, tất cả chuyện của công ty ông ấy đều có thể quyết định, được rồi, đi xuống hết đi, Trần Dã lưu lại."

Vị kinh lý phục vụ tại đại sảnh cũng ở trong đám người, hắn không nghĩ tới Lý Cường lại là nhân vật trọng yếu như thế, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Ngô Chánh Nhung mang theo mọi người lui ra ngoài. Trương Cẩm Quang ngây ngốc ngồi trên sô pha, không biết nói cái gì mới tốt, lớn như vậy hắn còn chưa thấy qua trường hợp này.

Triệu Hào nói: " Tiểu Dã là khi đệ tử tới nơi này quen biết, xem như là nhóm tiểu nhị sớm nhất, theo đệ tử hơn mười năm, hắn cũng quá cẩn thận, tiểu Dã, tới gặp mặt trưởng bối sư tôn của ta."

Trần Dã cung kính thi lễ nói: " Xin lỗi Lý tiên sinh, có chỗ nào thất lễ xin mời tha thứ."

Lý Cường vô tình nói: " Lão Trần không cần xin lỗi, người không có làm sai cái gì." Tiếp theo hỏi: " Triệu Hào, còn có người nào tới?"

Triệu Hào nói: " Liều đại sư huynh giá thiết một truyền tống trận, sau đó...a a, có thể tới đều cũng tới, hơn nữa cũng đang đợi sư tôn trở lại."

Lý Cường ngây người: " Các người đợi ta hơn mười năm?"

Triệu Hào cười nói: " Đã nhanh một trăm năm rồi."

Trương Cẩm Quang rút cuộc hồng mắt, hắn kêu lên quái dị: " Yêu quái a, cứu mạng!" Xoay chân hướng ra ngoài cửa phóng đi.

Mười ngón tay của Triệu Hào hư ảo, Trương Cẩm Quang lui trở về phía sau từng bước, hình như phía trước có một bức tường trong suốt đè ép tới. Hắn thảm họa kêu lên: " Không nên ăn thịt ta...không nên ăn thịt ta...ta, ta không cần tiền lương nữa là được..."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Ai muốn ăn thịt người?"

Trương Cẩm Quang ngồi phịch lên ghế sô pha, nước mắt muốn tuôn ra, trong miệng nói lung tung: " Ông chủ...lão đại gia, ta...người không nên ghi hận với ta, trong phòng giam...ta nhận lầm rồi, ta xin lỗi...ách, người cho ta ăn quả cây kia? Ô ô, không phải là độc dược chứ, ta, ta đau bụng!" Hắn òa khóc lên, vừa khóc vừa nói: " Trong nhà ta còn có mẹ già tám mươi tuổi..."

Lý Cường cười nói: " Người không phải là cô nhi hay sao? Ở đâu ra mẹ già tám mươi tuổi...bản lãnh người biên chuyện xưa cũng quá kém."

Trương Cẩm Quang khóc ròng nói: " Ông chủ, ta chỉ là tiểu lưu manh đầu đường, bỏ qua cho ta đi...ô ô, ta đây do tài mê tâm khiếu...không nên cùng người tới..."

Lý Cường không nghĩ tới một tên có bộ dáng to con mà lá gan lại nhỏ như vậy. Hắn nói với Triệu Hào: " Triệu Hào, đem năm vạn hiện kim tới đây."

Triệu Hào gật đầu nói: " Tiểu Dã, nhanh đi."

Trần Dã là một trong số ít mấy người biết Triệu Hào là người bắt phạm, hắn lập tức xoay người đi ra ngoài, rất nhanh đã cầm một túi tiền đi đến. Hắn đặt lên bàn trà, nói: " Tiền mang tới rồi."

Lý Cường căn bản không mở ra xem, tiện tay đưa cho Trương Cẩm Quang, cười nói: " Yêu quái sẽ không trả tiền cho người, cầm lấy đi, nhớ kỹ, ra ngoài đừng nói lung tung."

Triệu Hào nói: " Hắn nói lung tung cũng không hữu dụng."

Trong phút chốc Trương Cẩm Quang mở túi, trong lòng hồi hận tới cực điểm, hắn phảng phất nhìn thấy một con đường hoàng kim phủ kín trước mắt, mà tự mình lại quay đầu rời đi. Hắn đột nhiên nói: " Ta...ta không đi nữa..."

Triệu Hào trừng mắt, quát: " Người coi nơi này là địa phương nào? Nói đi thì đi đến thì đến? Đi ra ngoài!" Hần là tu chân cao thủ, trừng mắt, khí thế có thể hách người.

Trương Cẩm Quang sợ đến chân bụng đều cũng nhộn lên, gần như lặn ra khỏi phòng, chạy ra ngoài đường vẫn còn đang thở hổn hển. Hần định thần lại, hung hăng tát vào miệng mình, cũng không để ý tới ánh mắt người đi đường lộ vẻ kỳ quái, mắng to: " Ta là một con heo! Heo ngu! Con mẹ nó, các người nhìn cái gì vậy!

Lý Cường hỏi: " Triệu Hào, những người khác ở địa phương nào?"

Triệu Hào có chút ngại ngùng nói: " Sư tôn, tất cả bọn họ đều tiến vào xã hội này...đây chính là đề nghị do Nạp Thiện đưa ra, a a, vì để cho sư tôn trở về thuận tiện một chút, bọn họ có người tiến vào kinh thương, tiến vào chính phủ, còn có một ít...tiến vào quân đội nữa."

Lý Cường lại càng hoảng sợ: " Bọn họ...bọn họ là người tu chân a, sao lại làm việc này...bỏ đi, nếu làm thì cứ tiếp tục đi, được rồi, người chuẩn bị cho ta một thẻ căn cước, a a, viên cảnh nơi này không ngừng đòi hỏi ta, ta lại không muốn gây với người khác, thật sự là bị tổn thương đầu óc."

Triệu Hào lấy trong lòng ngực ra thẻ căn cước, đắc ý cười nói: " Đã sớm chuẩn bị cho sư tôn rồi, hàng năm đều cũng làm mới, đây là mới lấy về được mấy tháng trước, a a."

Trần Dã cũng cười nói: " Đồng sự trưởng, ta đi chuẩn bị phòng khách, ngài còn gì phân phó không?"

Triệu Hào nói: " Chuẩn bị phòng tốt nhất cho sư tôn ta, còn có...dùng danh nghĩa công ty chúng ta, ở ngân hàng mở ra một tài khoản, đồng thời là tài khoản thông dụng, mặt khác, người đi mua trang phục tốt nhất, phải nhanh một chút."

Lý Cường cười hì hì nhìn, đệ tử hiếu kính thì hẳn sẽ không cự tuyệt, trên địa cầu không có tiền rất khó làm việc, điểm này hẳn rất rõ ràng.

Trần Dã đáp ứng, đi tới cửa lại xoay người lại hỏi: " Đồng sự trưởng, xin hỏi mở tài khoản ngân hàng bỏ bao tiền?"

Triệu Hào không chút do dự ngân sức kim lâu đảm bảo, tùy tiện vị nào rút tiền nhiều bao nhiêu đều có thể chi ra, không đủ thì từ công ty rút ra, người và tổng công ty liên lạc một chút, để cho tài vụ tổng giám theo ta xác nhận một chút là được."

Trần Dã đi ra cửa phòng, thở ra một hơi thật sâu. Hần thật sự bị hách sợ, sư tôn của đồng sự trưởng này giống như là một tổ tông, biện pháp hiếu kính này, đồng sự trưởng còn không phá sản sao? Hần lần đầu tiên nghe nói mở tài khoản ngân hàng kiểu như vậy, thật sự là quá kinh khủng. Hần trấn định tâm thần một chút, bước nhanh ra ngoài đi đến.

Triệu Hào nói: " Sư tôn, đệ tử liên lạc một chút sư huynh đệ và bằng hữu, để cho bọn họ đến đây."

Lý Cường khoát tay nói: " Đừng nóng vội, ta ở chỗ này còn rất nhiều chuyện muốn làm, đừng nóng vội gọi bọn họ lại đây, người đem danh sách của bọn họ và phương pháp truyền tin cho ta, đến lúc đó ta sẽ đi tìm bọn họ...a, được rồi, ta định đi một ít thành thị nhìn xem."

Triệu Hào nói: " Sư tôn, đệ tử đi cùng ngài."

Lý Cường cười nói: " Ta tự do tự tại quen rồi, người còn công ty phải quản lý, không cần đi theo ta, có việc ta sẽ tìm người...chờ lúc ta rời đi địa cầu, các người cũng về Phong Duyên Tinh đi, nơi này dù sao không thích hợp để tu chân." Hần có chút lo lắng những đệ tử của mình không đỡ được hồng trần tẩy lễ.

Triệu Hào cười nói: " Sư tôn yên tâm đi, bọn họ cũng là vì sư tôn mới tới đây, chỉ cần sư tôn lên tiếng để cho bọn họ rời đi, không ai lưu luyến nơi này đâu."

Một khách sạn mười tầng loại năm sao của Triệu ký đại hạ, Triệu Hào cho người ta lấy phòng khách tốt nhất, Lý Cường cũng không cự tuyệt, hai thầy trò ở trong phòng hàn huyên suốt một đêm.

Ngày thứ hai, Lý Cường đặc ý mặc một bộ quần áo bình thường, còn quần áo Triệu Hào dành sẵn cho hẳn, hẳn không muốn mặc bộ nào.

Hắn nói: " Triệu Hào, nếu mọi người đều muốn cho ta một kinh hãi, a a, ta đây cũng cấp cho mọi người một kinh hãi đi, cấp, ta đi tìm bọn họ."

Triệu Hào năn nỉ nói: " Sư tôn, cho đệ tử đi theo ngài đi, nơi này đệ tử đã rất quen thuộc, hơn nữa đệ tử vẫn luôn ẩn cư, ngoại giới không có người nào biết đệ tử, ai, thật vất vả nhìn thấy sư tôn, ngài...ngài lại muốn đi...sư tôn, đệ tử cam đoan không gây phiền toái."

Lý Cường do dự một chút, nói: " Người có một đại công ty cần quản lý như vậy, làm gì còn thời gian theo ta chạy loạn chung quanh?"

Triệu Hào vội vàng nói: " Công ty này là vì đệ tử thật sự nhầm chán mới mở ra, sư tôn, nếu ngài không thích, đệ tử lập tức giải tán công ty, đem tất cả tư sản đều quyên hiến ra ngoài." Thái độ của hắn rất kiên quyết.

Lý Cường không khỏi cười nói: " Được rồi, vậy đi theo ta, công ty ngươi an bài một chút đi, tạm thời không nên giải tán, nếu giải tán, thì nhiều người sẽ bị mất việc."

Triệu Hào mừng rỡ, có thể đi theo sư tôn là nguyện vọng lớn nhất của hắn, hắn lập tức gọi Trần Dã tới, đem sự vụ giao phó một chút, nói: " Sư tôn, được rồi, đệ tử đã an bài tốt lắm."

Lý Cường đứng ở phía cửa sổ nhìn bên ngoài, nói: " Chúng ta đi tìm Nạp Thiện."

Triệu Hào đáp: " Sư tôn, đệ tử kêu bọn họ đi chuẩn bị xe."

Lý Cường vừa muốn nói chuyện, Ngô Chánh Nhung gõ cửa tiến đến, lén lút hướng Trần Dã nói thầm vài câu.

Lý Cường và Triệu Hào cũng nghe được rất rõ ràng, Lý Cường nói: " Viên cảnh tìm ta? Nga, để cho bọn họ vào đây đi." Hắn nhớ tới ngày hôm qua sáng sớm lặng yên rời đi, hai viên cảnh kia nhất định không chịu bỏ qua, dĩ nhiên cũng tìm đến nơi đây rồi.

Chỉ chốc lát sau, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm đi vào phòng. Tôn Ngang con mắt sáng ngời, nói: " Hắn quả nhiên ở chỗ này! Tiểu tử, ngươi cho rằng có khả năng thoát được?"

Vương Nhạc Lâm cầm còng tay đi tới gần Lý Cường, muốn động thủ còng người. Triệu Hào quát: " Hồn胆, các ngươi muốn chết!"

Lý Cường nhìn thấy đầu ngón tay của Triệu Hào nhấp nháy một chút bạch quang, đó là quang hoa của phi kiếm. Hắn nhàn nhạt nói: " Triệu Hào, đừng động thủ."

Lý Cường rất phối hợp vươn tay, Vương Nhạc Lâm cười lạnh nói: " Tính ngươi thông minh." Hắn còn không biết mình đã vừa đi qua quỷ môn quan một vòng, nếu không có Lý Cường ngăn cản, Triệu Hào tuyệt đối đã giết chết hai người bọn họ.

Lý Cường nói: " Các ngươi cũng thật thông minh, không ngờ cũng nhanh như vậy tìm được ta rồi."

Triệu Hào đi tới bên người Trần Dã, nhỏ giọng phân phó vài câu, Trần Dã gật đầu rời đi. Triệu Hào quát: " Dem lệnh lục soát, lệnh bắt người và chứng kiện ra đây!"

Tôn Ngang chỉ vào Triệu Hào nói: " Tiểu tử, ngươi thật lớn mật, ngươi làm gì? Dám cản trở công vụ? Một..."

Tính tình của Triệu Hào vốn rất táo bạo, hắn không nói hai lời, bàn tay đã lướt tới. Nửa bên mặt Tôn Ngang nhất thời sưng lên, hắn hàm hồ quát: " Ngươi...ngươi dám đánh cảnh sát! Không được nhúc nhích!" Hắn móc ra một cây súng ngắn nhắm ngay Triệu Hào. Vương Nhạc Lâm cũng rút ra súng ngắn chỉ vào Triệu Hào, hỏi: " Tôn Ngang, ngươi đừng lo."

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Triệu Hào, đừng đa thương bọn họ."

Triệu Hào gật đầu nói: " Đệ tử biết phân tặc."

Tựa như một trận gió thổi qua, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm cảm thấy hoa mắt, trong tay đã trống không. Triệu Hào cầm súng ngắn của hai người, cười lạnh nói: " Ngươi bảo ai đừng động?"

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm sợ hãi, hai người đưa hai tay lên. Tôn Ngang ấp úng nói: "Người...người đừng loạn lai, có chuyện từ từ nói, bỏ súng xuống..."

Lý Cường nhin không được ha ha cười to, khoát tay nói: "Triệu Hào, đừng chọc mấy đứa nhỏ này nữa, trả súng cho bọn hắn, ha ha, thật thú vị."

Triệu Hào cũng nhin không được, nở nụ cười nói: "Đệ tử chỉ là xem không vừa mắt người giương nanh múa vuốt, cầm súng thì tưởng rằng mình là thiên vương lão tử." Hắn thuận thực bắn hết đạn trong súng ra, rơi hết trên mặt đất.

Tôn Ngang chạy tới cầm súng lên, Vương Nhạc Lâm lại mở máy truyền tin bắt đầu kêu cứu.

Lý Cường cười hì hì nhìn, hai tay nhẹ nhàng phất tới, chợt nghe "khách sát" một tiếng thanh thúy, máy truyền tin chế tạo bằng hợp kim vỡ nát thành bột. Hắn vỗ vỗ tay nói: "Tiểu bằng hữu, ta chỉ hái một nhánh cây, sao lại kinh hãi tiểu quái như vậy, muốn phạt tiền thì phạt đi, không cần nhắc đến việc bắt ta về cục cảnh sát chứ?"

Nhìn máy truyền tin vỡ vụn, Tôn Ngang há to miệng không khép lại được, trong lòng bốc lên một cổ rét lạnh, hắn cố gắng trấn định nói: "Người...người là ai?"

Lý Cường cười nói: "Ta là người tốt, ha ha."

Vương Nhạc Lâm quát to: "Các người không được đi, Tôn Ngang, người trong cục sẽ rất nhanh đi tới!"

Lý Cường vốn định rời đi, bây giờ bị hai viên cảnh này nháo loạn đến cũng không muốn đi, hắn lui ra sau hai bước ngồi lên sô pha, nói: "Triệu Hào, người cũng ngồi đi, a a, không nghĩ tới mới về đến nhà đã bị bắt tới cục cảnh sát, thật là thú vị đó." Tâm tình của hắn bây giờ rất tốt, ở nhà mặc kệ phát sinh chuyện gì, hắn cũng cảm thấy vô cùng hăng hái.

Ước chừng qua hơn mười phút, từ ngoài cửa trùng tiến đến bảy, tám viên cảnh cầm súng, viên cảnh cầm đầu kêu lên: "Vương Nhạc Lâm, chuyện gì xảy ra?"

Vương Nhạc Lâm nói: "Bọn họ chống cự."

Nửa bên mặt của Tôn Ngang sưng lên, nói: "Bọn họ đánh cảnh sát!"

Viên cảnh cầm đầu nói: "Bọn họ? Hai người đó? Được, toàn bộ bắt lại, đưa đến cục cảnh sát."

Triệu Hào cười lạnh nói: "Lá gan người thật lớn, dựa vào cái gì muốn bắt ta?"

Đúng lúc này Trần Dã đi vào, hắn nhìn Triệu Hào gật nhẹ đầu, sau đó đi ra phía trước, nói: "Mời các người chờ chốc lát."

Viên cảnh cầm đầu cũng là một người có tính cách nóng nảy, hắn quát: "Chờ cái gì? Bắt lại hết cho ta."

Lý Cường cười cười, nói: "Viên cảnh bây giờ đều không nói lý? A a, vậy thì cũng đừng nhúc nhích đi thôi." Hắn đứng lên, tay trái thả ra một tiểu cấm chế, đám viên cảnh kia nhất thời giống như nhìn thấy cơn ác mộng, thấy được, nghe được chỉ là động không được."

Lý Cường cười nói: "Trần Dã, người bảo bọn họ chờ cái gì?"

Trần Dã khom người nói: "Không có gì, ta chỉ tìm cấp trên của bọn họ nói chuyện."

Không bao lâu ngoài cửa lại tiến đến mấy người, Lý Cường kinh ngạc đứng dậy, nói: "Gặp quỷ rồi, đây không phải là Triệu Trì sao?"

272. Chương 272

Triệu Trì cả kinh kêu lên: "Lão đại? Đại ca, như thế nào lại ở chỗ này? Triệu đại ca...lão đại đến đây lúc nào, người sao không nói cho biết một tiếng..."

Hắn chuyển thân đi tới trước mặt Lý Cường, không đợi hắn quỳ xuống, Lý Cường không chút phản ứng kéo hắn, hắn không muốn để cho thuộc hạ của Triệu Trì nhìn thấy một màn này. Hắn cười nói: "Triệu Trì,

không phải đã thông tri cho người rồi sao? A a, không nghĩ tới người đi làm viên cảnh.” Lý Cường niệp chỉ bắn ra, những viên cảnh bị cấm chế lập tức có thể cử động.

Trong vài người Triệu Trì mang đến, có một người chính là cục trưởng cục cảnh sát bốn địa, hần hỏi viên cảnh cầm đầu kia: ” Tiểu Nghiêm, chuyện gì xảy ra?”

Viên cảnh gọi là Tiểu Nghiêm kia nhất thời khấn trương lên, hần phát hiện chẳng những cục trưởng tới, mà phía sau còn đứng mấy người có cảnh hàm so với cục trưởng càng cao hơn. Nhưng thật ra hần cũng không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy báo cáo: ” Ta chính là do thuộc hạ hô cứu mới đem người đến.” Trong lòng hần còn đang sợ hãi, vừa rồi như thế nào đột nhiên những người này đều không thể động.

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm hoàn toàn choáng váng, bọn họ thật sự không nghĩ ra Lý Cường rốt cuộc là ai, dĩ nhiên có cao quan bên trong viên cảnh tự mình đến bảo vệ.

Trong tâm Tôn Ngang run lên, đem những chi tiết sau trước trải qua nói ra. Hần còn chưa nói xong, đã bị cục trưởng ngắt lời nói: ” Được rồi, ta biết rồi, các người lập tức thu đội trở về, điểm ấy chuyện nhỏ cũng phải vận dụng nhiều cảnh lực như vậy, ăn cơm no không có chuyện gì làm!”

Viên cảnh cầm đầu kia vẻ mặt ân hận nhắc tay kính lễ nói: ” Vâng, Hồ cục trưởng.” Nói xong tức khí đem đại đội nhân mã rời đi.

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm xấu hổ đứng yên, không biết nên đi hay là lưu lại mới tốt, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn cục trưởng.

Triệu Trì trừng mắt, nói: ” Hai người các người, còn đứng ở chỗ này làm gì? Còn chưa đủ sao?”

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm hai người như được đại xá, xoay người chạy ra phía ngoài.

Lý Cường cười nói: ” Chờ một chút, Triệu Trì, ta vừa lúc thiếu hai người làm việc, hai người này cho ta mượn dùng đi.”

Triệu Trì nhỏ giọng nói: ” Lão đại, có tiện không? Bọn họ cái gì cũng đều không hiểu, có muốn ta điều người giải lại đây?”

Lý Cường cười nói: ” Ta cũng không phải muốn bọn họ đi tranh đấu, chỉ là để bọn họ làm việc cho ta thôi.”

Lý Cường đưa ra yêu cầu, Triệu Trì đương nhiên là làm được. Hần cười nói: ” Hồ cục trưởng, ta chỉ có thể mượn người của người.” Khẩu khí của hần rõ là không buông tha.

Hồ cục trưởng đang lo làm sao hướng Triệu Trì giải thích, nghe thấy trưởng quan nói cần người, lập tức nói: ” Không thành vấn đề. Hai người các người, từ hôm nay trở đi, hết thảy đều phải nghe theo vị tiên sinh này chỉ huy, hần cho các người làm gì thì phải làm theo, không cho cãi lệnh, nghe rõ rồi chứ?”

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm tức giận đến chân bụng cũng muốn run lên, bọn họ tưởng rằng Lý Cường không chịu bỏ qua, tưởng muốn trả thù mình, nhưng nếu cãi lệnh cục trưởng, sau này sẽ không còn cách nào tiếp tục tồn thân trong ngành cảnh sát nữa. Hai người không thể làm gì khác hơn là khuất phục, ầm nhần nói: ” Dạ! Cục trưởng.” Nhưng trong lòng lại không ngừng mắng.

Triệu Trì phân phó vài câu, đám người cục trưởng cũng xoay người rời đi. Lý Cường nói: ” Hai người đi thay bộ đồ khác, Trần Dã, người tìm quần áo cho bọn họ.”

Trần Dã gật đầu, mang theo Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm cúi đầu ủ rũ đi ra.

Lý Cường cười nói: ” Được, một vị thương nhân đại châu báu, một là đại quan viên cảnh, còn có điều gì kinh hãi muốn cho ta biết? Được rồi, Nạp Thiện bây giờ làm gì?”

Triệu Trì nói: ” Tiểu tử này, hừ, hần còn hơn cả lão đại! Hần mở một công ty bảo tiêu lớn, tổ chức một đám cố dong binh(lính về hưu), cả ngày đánh đánh giết giết, chuyên môn xao trá xã hội đen. Ai, ngoại trừ Triệu Hào đại ca nói hần còn nghe một chút, người khác nói hần căn bản là không để ý tới, ta cũng đã nói hần vài lần rồi, tiểu tử này...ai, sẽ tìm phiền toái đến cho ta! Hần bây giờ đang ở một quốc gia nhỏ tại Đông Nam Á.”

Lý Cường không khỏi cười ha hả: " Người còn không nhớ lúc hần làm lão đại ở hắc ngục, ha ha...Mạc Bồn đang làm gì?"

Triệu Hào nói: " Mạc Bồn càng thêm lợi hại, công ty hần trải rộng toàn thế giới, là bài danh công ty hàng không đứng thứ ba trên thế giới."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Nga, Mạc Bồn lợi hại như vậy? Công ty hần chế tạo máy bay sao?"

Triệu Trì nói: " Máy bay chỉ là một chuyên án, công ty bọn họ chủ yếu chế tạo hàng thiên khí, chính là chế tạo thái không huyền(tàu vũ trụ), rất nhiều sư huynh đệ của chúng ta đều ở trong công ty của hần."

Lý Cường không nghĩ ra cả đám huynh đệ cũng đều đến đợi mình, ở trên địa cầu phát triển, cổ thế lực này đúng là trong lúc vô ý mà sinh ra. Hần lắc đầu nói: " Các người không tập trung tu luyện, làm việc này có gì thú vị?"

Triệu Hào giải thích: " Chúng ta cũng định ẩn cư ở chỗ này tu luyện, nhưng ở chỗ này tu hành quấy nhiễu thật sự là nhiều lắm, cho nên mọi người mới chia nhau tiến vào các nghiệp, có một thân phận thật sự, người dám quấy rầy chúng ta cũng ít hơn...chúng ta đều không muốn tại nhà của sư tôn mà gây loạn, cho nên phải dùng loại biện pháp an toàn nhất này."

Lý Cường gật đầu, trong lòng hần rất cảm động, dựa vào thực lực của đám huynh đệ này, nếu ở trên địa cầu muốn làm gì thì làm, ai có thể quản được bọn họ? Hần nói: " Tốt, chúng ta đi tìm Nạp Thiện, Triệu Trì người không cần đi, hắc hắc, nếu người làm viên cảnh, tạm thời tiếp tục đi, có lẽ sau này có tác dụng lớn."

Triệu Trì tiếc nuối nói: " Không thể đi theo lão đại, ai." Hần suy nghĩ một chút nói: " Được rồi, có chuyện gì tin tức cho ta, chỉ cần ta có thể làm được, cứ phân phó." Nói xong cáo từ đi ra.

Trần Dã mang theo Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm đi vào, Lý Cường hỏi: " Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm, các người có gia đình hay không?"

Tôn Ngang nói: " Đương nhiên là có, viên cảnh chúng ta cũng là người!"

Lý Cường ha ha cười to nói: " Ha ha, ta cũng không có nói các người không phải là người a, tiểu tử này thật thú vị. Trần Dã, đưa vào tài khoản của họ mười vạn nguyên, coi như là phí an gia đi. Hai người các người đi theo ta, tạm thời không thể chiếu cố trong nhà, trước tiên trả cho các người một ít tiền, nếu đi ra ngoài thời gian dài, ta sẽ trả tiền thêm."

Hai viên cảnh đều cũng choáng váng, chưa làm chuyện gì, trước tiên đã được trả một số tiền lớn. Mười vạn nguyên này tương đương với thu nhập một năm của họ, đối mặt với ông chủ hào phóng như thế, tức giận trong lòng họ dần dần bình tĩnh xuống.

Triệu Hào nói: " Chúng ta ngồi xe đi ra ngoài trước, thuận tiện nhìn xem hoàn cảnh chung quanh, bên ngoài phi trường tư nhân đệ tử có máy bay riêng, bay tương đối nhanh một chút."

Đoàn người vừa ra khỏi Triệu ký đại hạ, chỉ thấy một người lão đảo chạy tới, luôn miệng nói: " Ông chủ, ông chủ, ta rất cuộc đợi được ngài rồi..."

Lý Cường kỳ quái nói: " Trương Cẩm Quang, sao người còn ở nơi này? Người không phải không muốn đi theo ta sao?"

Trương Cẩm Quang mặt đỏ tới mang tai, nói: " Ông chủ, ta là heo! Là một con heo hồ đồ, cầu ngài nhận lấy ta đi, ta ở chỗ này đợi đã rất lâu."

Người này căn bản không có rời xa Triệu ký đại hạ, hần ý thức được bản thân đã đánh mất đi cơ hội duy nhất của đời này, trong lòng hối hận đến muốn nổi điên, hần vài lần muốn đi vào tìm Lý Cường, đều bị bảo vệ bên trong đuổi ra, thật vất vả nhìn thấy Lý Cường đi ra, hần kích động liên vọt tới.

Tôn Ngang hỏi: " Có cần đuổi hần đi không?"

Lý Cường cười nói: " Nếu hần muốn đi theo, thì cùng đi thôi."

Trương Cẩm Quang nhất thời cảm thấy trước mắt một mảnh kim quang lóe ra...sắp phát tài rồi.

Máy bay riêng của Triệu Hào là sản phẩm mới nhất của đương đại, chỉ có người giàu có nhất mới có được cho chính mình.

Lý Cường tò mò ngồi ở ghế phó cạnh phi công, cười hỏi: " Do ai lái?"

Triệu Hào nói: " Lần này không cần phi công, đệ tử tự mình lái." Hắn đặt mông ngồi vào ghế phi công, cười nói: " Sư tôn, lúc đầu chúng ta mới tới, khi nhìn thấy vật này cũng có thể bay ở trên trời, còn tưởng là pháp bảo gì đó, ha ha."

Triệu Hào vừa nói vừa khởi động máy bay, đồng thời chỉ huy tháp liên lạc.

Lý Cường phát hiện khoa kỹ bây giờ đích xác so với niên đại ngày xưa của mình tiến bộ hơn, hắn hỏi: " Sư huynh người Liễu Đại Việt bây giờ đang làm gì?"

Triệu Hào lái máy bay bay lên trời, vừa nói: " Liễu sư huynh đến Long Hồ Sơn tĩnh tu, hắn không muốn cùng chúng ta lêu lổng tại trần thế, a a, hắn còn thu một nhóm đệ tử, nói là muốn vì quê hương lưu lại tu chân pháp."

Độ cao của máy bay chỉ có mấy trăm thước, thuộc về loại phi hành thấp, cơ bản là tự động lái, ngoại trừ bay lên và hạ xuống, căn bản không cần thao túng gì.

Triệu Hào đem máy bay ổn định xong, thiết trí chế độ tự động lái, nói: " Tốt lắm, khoa kỹ nơi này so với Thiên Đình Tinh chúng ta cao hơn, nếu có thể đem những thứ này đến Thiên Đình Tinh, a a, vậy không tưởng được rồi."

Lý Cường cười nói: " Chỉ cần người có khả năng vận chuyển đi...không đúng, vận chuyển cũng không hữu dụng, đây là một hệ thống chỉnh hợp, còn phải nhờ vệ tinh định vị, nếu không chỉ là một đồng sắt vụn."

Triệu Hào gật đầu nói: " Truyền tống trận cũng không có lớn như vậy, dù muốn vận tống đi, cũng là không được."

Trương Cẩm Quang là lần đầu tiên tiến vào máy bay riêng hào hoa của tư nhân như vậy, khoang máy bay rộng rãi không cách nào tưởng tượng lại tinh mỹ sang trọng. Một cái quầy nhỏ hào hoa hấp dẫn ánh mắt của hắn, bên trong còn đặt những loại rượu đều là rượu ngon nổi tiếng, hắn ngồi trên ghế bên cạnh, mở cửa tủ, cầm lấy một bình Bạch Lan Địa, không hiểu sao lại mở ra uống một hớp lớn.

Tôn Ngang vừa lúc quay đầu nhìn thấy, hắn quát to: " Người làm gì?"

Làm Trương Cẩm Quang sợ đến run lên, thiếu chút nữa ném cả bình rượu, hắn hét lên: " Kêu cái gì mà kêu! Đây cũng không phải nhà của người..."

Tôn Ngang từ trên ghế nhảy dựng lên, tiến tới, nắm được gáy Trương Cẩm Quang, lạnh lùng nói: " Người lặp lại lần nữa?"

Vương Nhạc Lâm không một tiếng động đã đi đến phía sau hắn. Trương Cẩm Quang chính là một tên lưu manh đầu đường, tự biết mình rơi vào thế yếu, dựa lưng vào quầy rượu, kêu lên: " Các người muốn như thế nào? Đừng tưởng rằng ta sợ các người, các người cũng giống như ta, cũng là bị thuê mướn, mọi người cùng chung một ông chủ, người phát độc cái gì?"

Vương Nhạc Lâm nói: " Tôn Ngang, bỏ đi, đừng so đo với một tên côn đồ."

Tôn Ngang hãnh hãnh nói: " Đầu năm nay việc lạ hơn, một tên côn đồ mà cũng dám kiêu ngạo với ta." Hắn thăm mắng rồi ngồi xuống ghế. Còn chưa ngồi yên, máy bay đột nhiên chuyển vòng, Tôn Ngang nghiêng người té ngã trên ghế, Trương Cẩm Quang thì chúi đầu vào trong quầy rượu, Vương Nhạc Lâm cả kinh kêu lên: " Chuyện gì xảy ra?"

Triệu Hào đã chuyển hướng bay, hắn nhìn Lý Cường cười nói: " Địa phương Nạp Thiện ở thường xuyên có chiến tranh, a a, người này không biết đã đắc tội bao nhiêu người, mỗi lần hắn đi đến nơi nào, nơi đó đều hoàn toàn rối loạn, bây giờ chúng ta phải thay đổi lộ trình, từ một con đường bay bí ẩn đi vào."

Lý Cường biết, dựa vào tu vi của Nạp Thiện, trên địa cầu không có bao nhiêu vũ khí có thể uy hiếp được hắn, cho dù bị thương cũng không lo, bọn họ đều có diệu dược của Mai Du Băng, chỉ cần còn một hơi, thì không có chuyện gì.

Triệu Hào thở dài một hơi, nói: " Người này mang theo Thần Ca, hai người quả thật huyền ảo đến long trời lở đất..."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Thần Ca? Người nói Thần Ca cũng tới? Hẳn là chủng tộc không có trên địa cầu...hẳn là Lục tộc nhân a."

Triệu Hào gật đầu nói: " Điều này không cần lo lắng, Thần Ca mang theo mặt nạ, người khác nhìn không ra."

Máy bay tư nhân của Triệu Hào là do công ty của Mạt Bồn chuyên môn sản xuất, chẳng những dài rộng, còn trải qua cải trang đặc biệt, chính mình có thể ẩn dấu, cất giữ vũ khí, tính năng có thể so sánh với máy bay chiến đấu.

Loại máy bay này bề ngoài không có gì đặc biệt, chỉ có người tu chân từ Phong Duyên Tinh mới có thể từ công ty của Mạt Bồn có được máy bay này, người ngoài căn bản không biết ảo diệu trong đó, ngay cả những vị phi công sử dụng cũng không rõ ràng lắm.

Lý Cường nhìn cảnh sắc bên ngoài, nói: " Nơi này là địa phương nào, là núi non gì?"

Triệu Hào nói: " Là núi gì đệ tử cũng không rõ ràng lắm, nơi này đã tới gần địa bàn của Nạp Thiện rồi." Hắn mở chốt thông tin, bắt đầu kêu lên: " Đầu bóng lưỡng, gọi đầu bóng lưỡng, ta là bảo thạch, xin trả lời."

Lý Cường " phốc xích" một chút cười ra tiếng, kiểu xưng hô như vậy thật thú vị, đầu bóng lưỡng là Nạp Thiện, hẳn vừa nghe thì hiểu được, không nghĩ tới Triệu Hào lại tự xưng là bảo thạch, thứ đồ vật này thật giá trị vô cùng.

Kỳ quái chính là không có gì trả lời, sau một lúc lâu, Triệu Hào lại hô kêu một lần, vẫn như cũ không có trả lời.

Triệu Hào nhíu mày, nói: " Kỳ quái, bọn họ làm gì..." Hắn vừa nói xong ở bàn bên đưa vào một chuỗi mã số, lại cầm một vật tròn màu đen đưa lên tai, nói: " Nạp Thiện, như thế nào lại không trả lời?"

Nhưng vẫn không có hồi âm, Triệu Hào có vẻ có chút bất an, hắn nói: " Sư tôn, không biết phát sinh chuyện gì rồi, Nạp Thiện lại không trả lời."

Lý Cường nói: " Hẳn là không có chuyện gì đâu, bằng vào thực lực của Nạp Thiện, trừ phi là có người tu chân đối nghịch với hắn, những người khác không có cách nào uy hiếp hắn."

Triệu Hào không nói thêm nữa, gia tốc phóng đi về phía trước.

Bởi vì máy bay riêng này được cải trang qua, tốc độ bình thường rất nhanh, hệ thống quản chế không trung đã phát ra cảnh cáo, yêu cầu thả chậm tốc độ. Triệu Hào vốn không để ý tới, tiện tay đóng lại máy truyền tin, đồng thời rơi chậm lại độ cao.

Hắn nhìn Lý Cường nói: " Chúng ta đã tiến vào khu núi, bọn họ rất nhanh sẽ không tìm được chúng ta nữa."

Loại tốc độ này nếu như không phải người tu chân nắm trong tay, sợ rằng sẽ chùng vào ngọn núi, người thường vốn không có năng lực phản ứng như vậy. Triệu Hào chẳng những dễ dàng điều khiển, còn có thể cùng Lý Cường nói chuyện, nhưng người ngồi trong máy bay lại đều sợ hãi, đều cố gắng bám chặt vào chỗ ngồi của mình. Ở độ cao thế này, thật sự là quá kinh hiểm.

Đột nhiên, trong hệ thống điều khiển truyền đến thanh âm cảnh báo, Triệu Hào kinh ngạc nói: " Di, là thứ gì vậy?"

Hắn lại đưa vào một chuỗi mật mã, thao không dài chỉ huy.

Triệu Hào ấn động chốt mở, một bức bản đồ xuất hiện, từ bên trên có thể nhìn thấy rõ ràng máy bay đang bay trong sơn cốc, mặt sáu có hai điểm đỏ nhỏ tới gần rất nhanh.

Lý Cường hỏi: " Có người tập kích chúng ta?"

Triệu Hào dùng sức thao túng cần lái, máy bay đột nhiên hướng lên trên chạy trốn, trong phút chốc, mắt của những người trong máy bay đều biến thành màu đen, trọng lực gia tốc như thế, làm cho những con người bình thường thiếu chút nữa đoạn khí, may là mọi người đều đeo dây an toàn, cuối cùng không có nguy hiểm tính mạng.

Phải biết rằng máy bay tư nhân này có công năng của máy bay chiến đấu, chỉ có Triệu Hào có thể khởi động công năng như vậy, người khác tuyệt đối không được.

Lý Cường cười nói: " Thật là kích thích a."

Triệu Hào lái máy bay xoay quanh một vòng trong không trung, đột nhiên phủ trùng đi xuống. Lý Cường rõ ràng nhìn thấy hai điểm đỏ, trong đó có một bắn thẳng lên trời cao, còn điểm kia đi theo xuống dưới bay tới.

Triệu Hào mỉm cười, mắt nhìn mặt đất càng lúc càng lớn, nói: " Xem ta đây." Ngay trong phút chốc sắp đánh lên mặt đất, hần kéo mạnh cần lái, phi thoán về phía trước.

Điểm đỏ kia lại không cách nào chuyển hướng, một đầu chằng vào trong sơn cốc.

Lý Cường nói: " Xem bộ dáng...Nạp Thiện có phiền toái rồi."

Thương cảm mấy người trong máy bay, chỉ vài lần lượn vòng đơn giản như vậy, cả đám nôn ói đến trời đất tối đen, khoang máy bay hào hoa tràn ngập mùi chua thối.

Trương Cẩm Quang mặt không còn chút máu rên rỉ: " Con mẹ nó đây là phi hành khí gì a, ô ô, so với vân tiêu phi xa còn đáng sợ, ầu..." Hần lại nôn ói ra ngoài.

Triệu Hào nói: " Nhanh tới rồi, đây là nơi đáp máy bay mà Nạp Thiện chuyên môn tu kiến, rất bí ẩn, người bình thường sẽ không biết."

Lý Cường thật sự không hiểu rõ Nạp Thiện đang làm gì, chuyên môn xao trá hắc đạo, đây gọi là chức nghiệp gì?

Hần hỏi: " Chỗ đáp máy bay này có người canh gác không?"

Triệu Hào cười nói: " Có người canh gác, chỉ có đám huynh đệ chúng ta mới biết được chỗ đáp này, người ngoài dùng nơi khác, đây là điểm liên lạc của huynh đệ chúng ta."

Triệu Hào đóng lại hệ thống liên lạc vừa rồi, cười nói: " Hần là không còn bị công kích nữa, Nạp Thiện không biết lại đắc tội người nào, a a, lần trước cũng huyền não kinh thiên động địa, nếu không có đám sư huynh đệ chúng ta, hần đại khái chỉ có bỏ chạy."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Ở chỗ này, còn có ai mà Nạp Thiện giải quyết không được?"

Triệu Hào gật đầu nói: " Từ khi giả thiết Truyền tống trận...có người của tu chân giới đi tới, lần trước là mấy người của Tiềm Kiệt Tinh, chúng ta lúc ấy không có chú ý, bọn họ rất nhanh đã dung hợp vào nơi này, cũng may bọn họ đối với Trọng Huyền Phái rất cố kỵ, lúc tranh đấu cùng Nạp Thiện, bọn họ không biết chúng ta là Trọng Huyền Phái, sau khi mấy sư huynh đệ chúng ta cùng nhau lộ mặt, mới làm bọn họ hoảng sợ bỏ chạy...cũng do danh khí của sư tôn quá lớn, bọn họ không dám tiếp tục tranh đấu."

Lý Cường không nghĩ tới người của Tiềm Kiệt Tinh cũng biết đến địa cầu, bất quá hần cũng không thêm để ý, dù sao bọn họ cũng là tu chân nhất mạch, nếu không gây loạn thương thiên hại lý, hần cũng sẽ không can thiệp bọn họ.

Máy bay chậm rãi đáp xuống trong một mảnh rừng rậm, nơi đó không lớn, mặt đất hoàn toàn dùng màu xanh biếc ngụy trang che dấu, nếu không phải có tọa tiêu cụ thể, máy bay căn bản không có khả năng tìm được địa điểm đáp xuống.

Lý Cường và Triệu Hào đi ra khỏi phòng lái, chỉ thấy trong khoang máy bay một mảnh lang tạ, Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm và Trương Cẩm Quang ba người không ngừng ói mửa, một mùi chua thối bốc lên.

Trong lòng Lý Cường ngẫm cảm thán, thể chất con người thật sự là quá kém. Hần hỏi: " Triệu Hào, có tiểu Bồi Nguyên Đan không? Nếu có thì cho bọn hần đi."

Nhưng thật ra thể chất của Trương Cẩm Quang tốt nhất trong ba người, hắn ăn xong tiên quả Lý Cường cấp cho, chỉ là hắn không biết cách hấp thu cổ linh khí nọ, thời gian dài cũng đã tiêu hao gần hết.

Triệu Hào nói: " Tiểu Bồi Nguyên Đan thì còn, nhưng bây giờ bọn họ không thích hợp ăn lúc này, trừ phi để cho bọn họ ở lại máy bay chờ chúng ta quay lại."

Lý Cường gật đầu nói: " Người cho bọn hắn, đợi khi nào được thì cứ phục dùng."

Triệu Hào cười nói: " Tốt, tiện nghi cho ba tiểu tử này rồi." Hắn đưa tay cấp cho mỗi người một cái bình nhỏ, nói: " Cũng là vận khí ba người tốt, nhớ kỹ, nếu rảnh thì cứ ăn vô, sau đó ta sẽ dạy cho các người một bộ công pháp."

Ba người tiếp nhận Tiểu Bồi Nguyên Đan, Tôn Ngang đột nhiên hỏi: " Các người không phải là người của Phong Duyên Hội đó chứ?"

Vương Nhạc Lâm kinh ngạc nhìn Tôn Ngang, hắn đương nhiên biết cái gì là Phong Duyên Hội, đó là một hành hội thần bí nhất, nghe nói Phong Duyên Hội cao thủ như mây, thế lực to lớn, nổi danh trên địa cầu, nghe nói võ học thời cổ là từ Phong Duyên Hội truyền ra.

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm là viên cảnh, biết một chút nội tình, mà Trương Cẩm Quang ngay cả Phong Duyên Hội là cái gì cũng không biết.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên nghe nói tới Phong Duyên Hội, nhưng hắn lập tức hiểu được, Phong Duyên Hội nhất định có liên quan tới Triệu Hào bọn họ, bọn họ đều là người tu chân từ Phong Duyên Tinh tới, gọi là Phong Duyên Hội cũng rất hợp tình.

Triệu Hào nói: " Nghĩ nhiều vậy làm chi, làm tốt chuyện của mình là được."

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm trong mắt hiện lên một tia kích động quang mang, trong lòng bọn họ hiểu được, đã xem như trúng vào giấc mơ. Bọn họ nắm chặt tiểu Bồi Nguyên Đan, biết được đây nhất định là bảo bối.

Trương Cẩm Quang động tay động chân mở cửa máy bay, quay đầu nói: " Nơi này hình như không ai, trống rỗng..."

Lý Cường nắm hắn kéo vào trong máy bay, nói: " Ân, nơi này đích thật là không ai, Triệu Hào, có thể Nạp Thiện thật sự đã xảy ra chuyện. Ba người các người ở lại chỗ này, chờ chúng ta quay lại, tiểu Bồi Nguyên Đan có thể lập tức phục dùng, chúng sẽ rất nhanh trở về. Chuẩn bị tốt vũ khí, ngàn vạn lần đừng rời khỏi máy bay."

Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm và Trương Cẩm Quang đáp ứng. Triệu Hào mở một cửa tủ bí ẩn, nói: " Nơi này vũ khí rất nhiều, tự mình chọn lựa thứ thích hợp để dùng đi."

Trương Cẩm Quang lại càng hoảng sợ, chỉ thấy trong tủ đặt đủ loại vũ khí tự động, hắn hỏi: " Ta cầm vũ khí không phạm pháp chứ?" Vừa cầm lấy một cây súng đột kích.

Lý Cường nói: " Triệu Hào, người chú ý một chút, ta đi ra ngoài trước, a a, ta cảm thấy có người muốn chơi sau lưng chúng ta."

Triệu Hào cảm thấy có điểm kỳ quái: " Chung quanh ba trăm thước không có ai...sư tôn, hay là đệ đệ tử đi trước, đệ tử xem có ai ngăn cản chúng ta..." Lời còn chưa nói xong, Lý Cường đã rời khỏi máy bay, Triệu Hào không thể làm gì khác hơn là đi theo ra ngoài.

Hai người rời khỏi máy bay không xa, chợt nghe được một thanh âm tiếng súng trầm muộn.

Lý Cường bước lui nhanh một bước, nói: " Là tiếng súng bắn tĩa."

Triệu Hào chấn động, vội hỏi: " Sư tôn, ngài thế nào?"

Lý Cường cười nói: " Hắn không thể gây thương tổn được ta, a a, ta không nghĩ tới là súng bắn tĩa, cho nên hơi chấn động một chút...Triệu Hào, người đi phía tây, có không ít người lại đây..." Lại một tiếng súng vang, Lý Cường đột nhiên tiêu mất.

Triệu Hào liền hướng phía tây bay đi.

Lý Cường đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt người bắn lén.

Đó là hai người mặc trang phục đi rừng, trên đầu chụp bao da màu đen. Chỉ lộ ra mắt, miệng và mũi, hai người này vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến, phát súng đầu tiên không bắn chết được người, ở phát thứ hai vừa bắn ra, thì người cũng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt.

Lý Cường hỏi: " Các người là ai?"

Hai người bắn tĩa cũng chỉ chần chờ thoáng chốc, hai người cơ hồ cùng chìa súng hướng Lý Cường vọt tới: " Phan phan phan..." Một hơi bắn ra một tràng đạn.

Sắc mặt Lý Cường âm trầm xuống, nói: " Đủ rồi chứ, ta hỏi lại một lần, các người là ai?" Hắn bắn đầu thả ra thân dịch lực hộ thân. Hai người nọ nhất thời xụi lơ xuống, trong nháy mắt, hai người đã ngất đi.

Xa xa truyền đến tiếng súng kịch liệt, đó là phương hướng của Triệu Hào.

Lý Cường thở dài một hơi, tiện tay đưa hai người nọ vào trong một tinh cầu trong Nguyên Giới, nơi đó có nguyên thủy rừng rậm và những dã thú ngạc nhiên cổ quái, hắn không muốn cho người của toàn thể giới biết được mình đao thương bất nhập, thôi thì để hai người này vào trong Nguyên Giới đi săn thú cho xong.

Vũ khí của hai người nọ hắn cũng tống vào Nguyên Giới, như vậy việc sinh tồn của bọn họ hắn là không có vấn đề, bất quá bọn họ cũng đừng mong trở lại được địa cầu.

Triệu Hào cũng gặp một đám võ trang che mặt. Triệu Hào còn không có được công lực thuần di như Lý Cường, hắn là lướt trên mặt đất phi tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người thường không thể tư nghị.

Triệu Hào vừa mới đến gần, tiếng súng nổ kịch liệt đột nhiên vang lên. Triệu Hào hét lớn một tiếng, một mảnh hàn quang trong suốt cản trước người, phi kiếm của hắn rút cuốc đã ra tay.

Thanh kiếm này có được từ Hầu Phích Tịnh, sau lại được Phó Sơn tu luyện qua, là một trong những phi kiếm Triệu Hào thích nhất, tên gọi Hàn Tước.

Làn đạn phóng tới bị Hàn Tước kiếm hoàn toàn ngăn trở, dù sao cũng là tập trung xạ kích, kinh lực bắn tới không phải chuyện đùa. Tốc độ của Triệu Hào chậm xuống, ngay sau đó một viên lưu đạn nổ mạnh, Triệu Hào bị đánh lui một bước, hắn gầm lên một tiếng, đột nhiên bay lên không trung, trong ngân mang chớp động, hắn rất nhanh rơi xuống trong rừng cây.

Đó là một phân đội võ trang chừng mười lăm, mười sáu người, vũ khí phối bị đều là dành cho đặc chủng. Triệu Hào bị những người này chọc tức, hắn ở trong rừng cây triển khai giết chóc.

Tiếng kêu thảm thiết vang thành một mảnh, tiếng súng và tiếng quát mắng dứt quãng vang lên, đợi đến khi Lý Cường hiện thân, thì Triệu Hào đã giết mất bảy, tám người.

Lý Cường quát: " Đủ rồi." Tay hắn đánh ra một cầm chế, trên tay bay ra vô số sợi kim ti, phẳng phất như chiếc võng nhập vào trong rừng cây.

Triệu Hào bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: " Cũng không biết bọn hỗn đản từ nơi nào tới, bọn họ vốn không muốn có người sống, đệ tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy."

Lý Cường đưa tay lẳng không hư trao, cười nói: " Chúng ta nhìn xem là người nào?" Theo lời hắn, trong rừng cây vang lên một mảnh tiếng kêu sợ hãi, bảy, tám người lão đảo vọt ra.

Lý Cường quát khê: " Nhuyễn!" Đám người kia nhất thời giống như một đồng bùn, tất cả đều nằm dài trên mặt đất.

Triệu Hào không biết loại thủ đoạn cầm chế này, người tu chân phần lớn chỉ biết thao khống phi kiếm pháp bảo, cấp độ sử dụng cầm chế đều rất thấp, trừ phi có nguyên anh linh thể hay vật có linh tính phụ trợ phối hợp, mới có thể sử dụng cầm chế tốt hơn được một chút.

Lúc ban đầu Lý Cường tu luyện Thập Bát Diệt Ma Thủ, đối với người tu chân mà nói đã là rất không tệ, chính là cầm chế sơ cấp.

Lý Cường nói: " Triệu Hào, người tới hỏi bọn họ, rốt cuộc là ai phái tới...còn Nạp Thiện bọn họ thế nào rồi?"

Triệu Hào kéo một người, hỏi: " Các người là ai?" Hai tay hắn kéo mạnh ngay lỗ tai, khoe miệng người nọ lập tức chảy ra máu.

Triệu Hào lại quát: " Các người là ai?"

Lý Cường không khỏi lắc đầu, Triệu Hào căn bản không biết tra hỏi, hắn làm như vậy cái gì cũng hỏi không ra.

Lý Cường đưa tay hư trao, một tù binh nằm dài trên mặt đất phẳng phất như bị một bàn tay vô hình nắm bắt được, lao đảo bay tới trong tay Lý Cường.

Lý Cường đỡ lấy hắn, để cho người nọ tựa vào thân cây, trong mắt hắn kim mang có chút chớp động, hỏi: " Các người là ai? Do ai phái tới?" Hắn không chút khách khí dùng tới âm hoặc.

Người nọ ngẩn ngơ thì thào nói: " Chúng ta là Liệp Ưng đột kích đội...là do người thuê mướn lại đây thanh trừ các người..."

Gương mặt của Triệu Hào khê biến, nói: " Kỳ quái, Nạp Thiện sao lại chọn phải chủng loại bộ đội do binh lính về hưu tạo thành chứ?"

Lý Cường tiếp tục hỏi: " Các người đi thanh trừ người nào? Hoàn thành nhiệm vụ chưa?"

Người nọ trả lời như cái máy: " Đúng, chúng ta ở chỗ này ngăn cản những lực lượng tăng viện."

Lý Cường lại hỏi: " Bắt người mục đích là vì cái gì?"

Người nọ nói: " Không biết, chúng ta chỉ là chấp hành mệnh lệnh."

Triệu Hào nóng nảy, nói: " Giết bọn họ, chúng ta đi."

Hắn bay ra một đạo ngân mang Lý Cường đưa tay ngăn trở, nói: " Đừng giết."

Triệu Hào không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Sư tôn, bọn họ biết được nhiều lắm."

Lý Cường gật đầu nói: " Ta sẽ đưa bọn họ đi một chỗ." Hắn kháp động thần linh huyền, đưa người nằm trên đất tiến vào Nguyên Giới.

Triệu Hào trở mắt nhìn từng người hóa thành một màn bạch quang nhàn nhạt biến mất vô tung, hắn tò mò hỏi: " Bọn họ chạy đi đâu?"

Lý Cường nói: " A a, yên tâm đi, bọn họ vĩnh viễn cũng không về được...được rồi, Nạp Thiện bọn họ ở phương hướng nào?"

Triệu Hào phân biệt phương hướng một chút, nói: " Hướng phía trước, ngay nơi hốc núi kia."

Lý Cường tiện tay vung lên, một đạo kim quang hiện lên, hắn mang theo Triệu Hào thuận di đi.

Lý Cường và Triệu Hào xuất hiện trên ngọn núi, dưới chân núi chính là nơi Nạp Thiện đang ở.

Lý Cường liếc mắt liền nhìn ra, trong cây cối ẩn phục rất nhiều người, hơn nữa dưới chân núi có tiếng súng nổ kịch liệt, từng đạo kiếm khí màu đỏ sáng rực lên như tia chớp.

Triệu Hào cả kinh nói: " Đó là Hỏa Vân kiếm của Thản Ca!"

273. Chương 273

Đây là một kiến trúc biệt thự phi thường xinh đẹp, đáng tiếc nóc nhà đã hoàn toàn sụp xuống, hoa đàn cây cối trong viện cũng bị phá hủy, rất nhiều thi thể ngổn ngang đang nằm trên mặt đất, chung quanh một mảnh lang tạ.

Chỉ ít có mấy trăm binh lính che mặt vây quanh biệt thự đoàn đoàn, trên bầu trời còn có máy bay võ trang đang giám thị.

Một binh lính tay cầm loa kêu lớn: " Người bên trong chú ý, lập tức buông vũ khí, nhắc tay đầu hàng, chúng ta phụ trách an toàn tính mạng của các người."

Chợt nghe bên trong một tiếng rít gào: " Cút! Chọc nóng ta...ta giết sạch các người...cút!"

Một người có bộ dáng chỉ huy quát: " Bắn cho ta! Ta không tin bắn không chết bọn họ."

Theo một tiếng ra lệnh, mấy trăm binh lính đồng thời khai hỏa, cả biệt thự giống như bị mưa to đổ xuống, từng khối sụp đổ xuống tới.

Triệu Hào vài lần muốn lao ra đều bị Lý Cường ngăn cản, hấn vội la lên: " Sư tôn, Thản Ca không chịu được nữa."

Lý Cường lắc đầu nói: " Không có việc gì, điểm ấy công kích hấn còn có thể ngăn cản, kỳ quái, sao hấn lại muốn thủ ở chỗ này, Thản Ca nếu muốn chạy trốn, hấn là không ai có thể ngăn cản."

Lý Cường lộ ra một tia thần thức, lập tức hiểu được tình cảnh của Thản Ca, Nạp Thiện tựa hồ hôn mê rồi, vì bảo vệ Nạp Thiện, hấn không cách nào một mình chạy trốn.

Lý Cường nói: " Triệu Hào, người đi trợ giúp Thản Ca ngăn cản, còn chuyện khác giao cho ta xử lý."

Triệu Hào vội vã bay đi ra ngoài, trong phút chốc, tất cả vũ khí đều cũng chuyển hướng hấn khai hỏa, bắn cho hấn cả người ngân quang sáng chói.

Lý Cường một tiếng không vang từ mặt sau đi tới, không một tiếng động khắp động thần linh huyền, một đám binh lính đột nhiên biến mất trong không khí, tiếng súng cũng ngày càng thưa thớt.

Lý Cường cũng không cần hiểu rõ ai đúng ai sai, hấn vẫn một mực đem người chuyển vào một tinh cầu trong Nguyên Giới, để cho bọn họ đến nơi đó giao phong với dã thú, ngay cả máy bay vũ trang giám thị trên không hấn cũng không buông tha, tất cả toàn bộ đều thu vào trong Nguyên Giới.

Vị quan chỉ huy kia đột nhiên phát giác không hay, hấn trở mắt nhìn thuộc hạ của mình biến mất, nhìn không được la hoảng lên.

Lý Cường đột nhiên hiển xuất thân hình ở trước mặt hấn, nhàn nhạt nói: " Đừng kêu, thuộc hạ của người đều bị ta đưa đến một thế giới khác rồi."

Viên chỉ huy kia nhất thời như điên cuồng, hấn hống kêu lên: " Người giết bọn họ! Ta...ta giết người!"

Hấn bật dậy chụp lấy một cây đại liên, bóp cò, làn đạn giống như mưa cuồng quét bắn lên thân Lý Cường, nhưng hấn hoảng sợ phát hiện, đối phương hoàn toàn không thèm để ý công kích như vậy.

Rốt cuộc đạn bắn hết, hấn ngơ ngác buông tay, cây đại liên rơi xuống mặt đất.

Về mặt hấn hoảng hốt lắm bầm nói: " Ma quỷ...người...người là ma quỷ...người không phải người..."

Lý Cường vốn còn muốn thám thính một chút nhiệm vụ của bọn họ là cái gì, nhưng nhìn bộ dáng của người này đã tới bên bờ hồng mắt, không thể làm gì khác hơn là cũng đưa hấn vào Nguyên Giới.

Hấn vỗ vỗ tay, đột nhiên phát giác biện pháp này thật tốt, có thể để cho những người khó xử trí đi đến Nguyên Giới là một biện pháp giải quyết không tệ, bản thân Nguyên Giới cũng cần có người đến khai phát.

Bốn phía ngoại trừ người chết, trong biệt thự còn lại mấy người còn sống, cả chân núi lâm vào yên tĩnh. Bên trong biệt thự có tiếng hô to: " Lão đại, mau tới!" Trong rừng cây bị chấn động vang lên " hoa lạp lạp" một trận, Lý Cường lập tức thuấn di đi vào.

Chỉ thấy Nạp Thiện nằm trên mặt đất, Triệu Hào đang ở một bên xem xét, mặt nạ trên mặt Thản Ca đã lấy xuống, hấn nhìn thấy Lý Cường giống như nhìn thấy cứu tinh, hét lớn: " Lão đại, mau đến xem...Nạp Thiện xảy ra chuyện gì?"

Lý Cường không kịp hàn huyên, bước tới bên người Nạp Thiện, một tia thần dịch lực nhập vào trong cơ thể hấn.

Lý Cường cau mày nói: " Nạp Thiện không ngờ cũng bị người hạ Vô Tình Kết, đó là thứ của Độc Chú Giáo, ta nhớ kỹ Hầu lão ca từng ném qua đầu khổ này...thứ này cởi ra được, Thản Ca, có rượu ngon không? Lấy tới vài bình, độ cồn càng cao càng tốt."

Triệu Hào lúc đầu cũng ở đó, biết Vô Tình Kết này lợi hại, cao thủ như Hầu Phích Tịnh mà cũng bị hành hạ không nói nổi, Nạp Thiện thì càng không được.

Thần Ca thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi: "Ta đi lấy, ta đi..." Nói xong hướng xuống mặt đất phóng đi.

Giao tình giữa hắn và Nạp Thiện phi thường thâm hậu, lần này nếu không phải hắn liều mạng thủ hộ, Nạp Thiện sợ rằng sẽ bị người bắt được. Triệu Hào quan tâm nói: "Sao Nạp Thiện lại bị người hạ độc chú? Hừ, Độc Chú Giáo không ngờ cũng tới, xem bộ dáng nơi này là tân thiên địa phát triển của tu chân giới rồi."

Lý Cường nhàn nhạt nói: "Chỉ cần khai thông truyền tống trận, người của tu chân giới sẽ không ngừng cuộn cuộn lại đây, khoa kỹ nơi này phát đạt như thế, đối với tu chân giới là chuyện phi thường mới mẻ, Độc Chú Giáo lại đây cũng rất bình thường."

Thần Ca vội vàng trở về, hắn lấy hơn mười bình rượu trắng, nói: "Lão đại, rượu trắng không nhiều lắm, hơn mười bình này đủ dùng không? Không đủ ta lại đi tìm."

Lý Cường cầm lấy một bình rượu trắng có độ cồn cao nhất, nâng Nạp Thiện lên, đem miệng bình đưa vào miệng hắn, dùng thần dịch lực đưa rượu chảy vào cổ họng hắn, trong nháy mắt, một bình rượu trắng đã trôi xuống.

Chỉ chốc lát sau, Nạp Thiện ho khan lên, hắn mơ mơ màng màng hừ hừ nói: "Ta đang ở nơi nào? Di, hình như ta đang ngủ...khó được, thật sự là khó được...ân..."

Hắn đột nhiên cảm thấy không đúng, mạnh mẽ mở mắt, dùng sức nhu nhu khuôn mặt, nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ ta đang nằm mộng hay sao? Không đúng a, sao lão đại ở chỗ này? Oa nha nha..."

Lý Cường cười hì hì nói: "Ta không phải lão đại, người mới là lão đại của nơi này, đến nhà của ta còn kiêu ngạo như vậy à?"

Nạp Thiện trừng lớn hai mắt, hưng phấn kêu lên: "Ông nội nó, thật sự là lão đại đã trở về, ha ha."

Lý Cường bị hắn nói một câu "ông nội nó" làm bật cười to, hắn vỗ một cái vào đầu trọc của Nạp Thiện, cười mắng: "Tiểu tử ngươi làm sao lại chọc vào Độc Chú Giáo, bị người ta hạ chú cũng không biết, người cũng không đáng kể chút nào."

Triệu Hào và Thần Ca đều cũng nở nụ cười.

Nạp Thiện sờ sờ đầu bóng lưỡng, đặc ý nói: "Lão đại biết ta có nạn, cho nên đặc ý trở về cứu trợ, lão đại, có đúng hay không?" Da mặt của hắn trong các huynh đệ xem như là dày nhất.

Lý Cường nói: "Được rồi, ngươi vận công nhìn xem nguyên anh, Vô Tình Kết không phải chỉ một bình rượu là có thể giải khai đâu."

Triệu Hào nhớ tới năm đó bộ dáng của Hầu Phích Tịnh, cũng nói: "Đúng vậy, sư đệ nên kiểm tra một chút."

Nạp Thiện khoanh chân ngồi xuống, chỉ chốc lát sau, hắn trợn mắt nói: "Ta không cách nào thúc dục nguyên anh, chân nguyên lực cũng vận chuyển không được, nguyên anh tựa hồ như bị vật gì trói buộc vậy."

Hắn có chút uể oải, nguyên anh bị phong bế, ý nghĩa năng lực của hắn giảm xuống rất lớn, nếu gặp phải người của Độc Chú Giáo, chỉ cần người khác cố động độc chú, hắn ngay cả một chút đường sống phản kháng cũng không có.

Lý Cường cũng xem thường chính tu vi của mình, với năng lực bây giờ của hắn cũng có thể giải khai được Vô Tình Kết của Nạp Thiện, chỉ là công lực của hắn tăng trưởng cực nhanh ngoài dự liệu chính mình, hắn vốn không có nghĩ tới mình có thể cởi được độc chú này, bởi vì có chuyện của Hầu Phích Tịnh, hắn chỉ biết là dùng rượu cồn đi hóa giải.

Hắn nói: "Nạp Thiện, rượu trắng tạm thời có thể cởi được trói buộc của nguyên anh, nhưng muốn cởi hoàn toàn, độ cồn của rượu trắng này còn kém một chút, sau này người tìm được thuần rượu cồn là có thể hóa giải rồi, không có gì đáng ngại đâu."

Nạp Thiện cười khổ nói: " Lão Nạp ta nếu mỗi ngày uống rượu...ông nội nó, ta không phải biết thành tửu quý sao?"

Triệu Hào nói: " Hầu sư bá trước kia vì cỏi Vô Tình Kết của Độc Chú Giáo, uống suốt mười năm, đã trở nên ghiền rất nặng."

Tâm tính của Nạp Thiện cũng không tệ lắm, hắn không quan tâm nói: " Cũng tốt, ông nội nó, ở đây tửu lượng cao cũng không phải chuyện xấu xa, trước kia dựa vào bản năng tu chân uống rượu, chẳng không có gì hay, ha ha, chờ ta chính thức có tửu lượng cao, bằng bản lĩnh uống với người khác, vậy mới chính là phong cách của lão Nạp ta."

Lý Cường cười nói: " Dù sao Thản Ca ở chung một chỗ với ngươi, có hắn bảo vệ cho ngươi, sau khi tìm được rượu cồn, lập tức cỏi Vô Tình Kết, nếu không cỏi thì lỡ như gặp với người hạ chú, ngươi sẽ thảm rồi."

Thản Ca biết Nạp Thiện không có việc gì, lúc này mới trầm tĩnh lại, hỏi: " Bên ngoài những người đó chạy đi đâu rồi?"

Lý Cường cười nói: " Bị ta tổng đi, yên tâm đi, bọn họ vĩnh viễn cũng không về được. Nạp Thiện, những người đó tại sao muốn bắt ngươi? Bọn họ tựa hồ là bộ đội đặc chủng a?"

Nạp Thiện lắc đầu nói: " Ta cái gì cũng không biết, đột nhiên bị hồ đồ luôn, ngươi hỏi Thản Ca đi."

Thản Ca nói: " Chúc nghiệp của những người đó là lính đánh thuê." Hắn suy nghĩ một chút, nói: " Đầu bóng lưỡng, có phải do lần trước các ngươi xao trá đại quân hỏa thương kia, bị người ta tìm tới cửa?"

Nạp Thiện sờ sờ đầu trọc, chần chờ chỉ chốc lát, mở miệng đùa cợt: " Ngươi nói chính là lão thổ đầu kia...gọi là Uy Liêm gì đó? Không thể nào, tên kia lần trước cũng đã tiểu ra quần, hơn nữa, ta cũng không có xao trá hắn bao nhiêu, chỉ là lấy hết đồ của hắn, sau đó lại bán cho hắn mà thôi, chỉ có một chút tiền, ai...ta nghĩ sẽ không là hắn."

Tiếp theo, Nạp Thiện kể lại những kinh nghiệm xao trá gần nhất, Lý Cường nghe được đều cũng ngây dại, người này quả thật so với thổ phi còn muốn đen hơn, so với cường đạo còn muốn độc hơn, hắn chuyên môn xao trá hết tài sản người ta, hơn nữa tất cả đều là số lượng lớn.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Ngươi lấy tiền dùng làm gì?"

Thản Ca cười nói: " Hắn mắc kệ tiền, hắn chỉ muốn làm lão đại, tiền đều trong tay ta...Phong Duyên Hội chúng ta tổ chức một nhà tửu thiện lớn nhất, tiền đều ở đó, hắc hắc, chúng ta chỉ là cảm thấy như vậy rất thú vị.

Lý Cường gật đầu, tiền đối với người tu chân mà nói đích xác tác dụng không lớn, hành vi của Nạp Thiện và Thản Ca, có chút mùi vị cướp giàu giúp nghèo.

Lý Cường trách mắng: " Thật không biết hai người các ngươi làm sao làm việc, thành người chuyên đối phó tính toán trên người kẻ khác, không ngờ lại bị người ta tìm đến ổ, còn không biết là ai làm, nếu các ngươi là người thường thì đã xong rồi, hai tên ngu ngốc!" Hắn không chút khách khí giáo huấn hai người vài câu.

Nạp Thiện và Thản Ca cũng là người bị hắn thường mắng, vốn không hề quan tâm, hai người giở khuôn mặt tươi cười ra vẽ một bộ dáng vô tội trạng. Lý Cường cũng không khỏi nở nụ cười, hắn cảm thấy mình thật sự khó chính thức sinh tức giận.

Nạp Thiện và Thản Ca nhỏ giọng thương lượng một hồi, Thản Ca nói: " Lão đại, bây giờ không cách nào xác định là ai ám toán chúng ta, nhưng chúng ta có thể điều tra ra." Hắn có vẻ nắm chắc mười phần.

Lý Cường gật đầu nói: " Tốt, ta và các ngươi cùng nhau điều tra." Hắn luôn luôn ở bên ngoài chạy loạn, rất khó ở lâu một chỗ, hắn thích cảm giác chạy chung quanh, loại thói quen này đã rất khó thay đổi.

Nạp Thiện khó tin hỏi: " Lão đại, ta không có nghe lầm chứ?"

Triệu Hào cũng nghi hoặc hỏi: " Sư tôn, ngài...ngài không cần đi làm chuyện này a?"

Lý Cường cười nói: " Triệu Hào, đừng khẩn trương như vậy, ta chỉ muốn đi chung quanh một chút, nhất thời cũng không rõ sẽ đi đâu mới tốt, đi theo Nạp Thiện bọn họ...thuận tiện nhìn xem ai đang làm trò quỷ."

Triệu Hào nói: "Được rồi, đệ tử cũng cùng đi với sư tôn. Nạp Thiện, Thản Ca hai người, không được gây thêm họa, có nghe hay không?"

Nạp Thiện và Thản Ca quy củ trả lời: "Dạ, sư ca."

Ở trong các sư huynh đệ, quyền uy của Triệu Hào chỉ kém Lý Cường, Nạp Thiện và Thản Ca lúc còn ở Thản Bang Tinh, thì từng bị Triệu Hào sửa trị qua, khi đó vì để cho bọn họ tu luyện, hai vị này muốn gần chết khi bị Triệu Hào đốc thúc, nếu không nhờ vậy hai người bọn họ bây giờ còn chưa tu đến được Nguyên Anh kỳ, hai người đối với Triệu Hào vừa kính lại sợ.

Lý Cường cười nói: "Đừng nghe sư ca người nói, các người thích chơi thế nào cũng được, hắc hắc, ta muốn đi xem náo nhiệt. Triệu Hào, người đi xem ba người trong máy bay, để cho bọn họ mau ăn tiểu Bồi Nguyên Đan, một lát chúng ta đã đi rồi."

Nạp Thiện vui vẻ cười a a, tính tình lão đại hần hiểu rõ nhất, hần chẳng những bênh vực, còn lại thích hồ đồ. Hần hưng phấn nói: "Lão đại, thật tốt quá, chúng ta đi Âu Châu đi."

Triệu Hào nói: "Công ty của ta tại Âu Châu cũng có một cửa hàng lớn, ta sẽ an bài dừng chân."

Thản Ca lắc đầu nói: "Chỗ của huynh mục tiêu quá lớn, không thích hợp."

Triệu Hào suy nghĩ, cũng cảm thấy không ổn, liền cười nói: "Vậy do hai người các người an bài đi, chỉ là đừng quá đơn sơ thôi."

Lý Cường lắc đầu nói: "Không sao cả, các người quyết định là tốt rồi, ta định làm một du khách không quan tâm gì cả, ha ha." Tâm tình của hần phi thường tốt, tâm tính hoàn toàn bị vây trong một loại trạng thái không được không mất, bây giờ có rất ít chuyện gì có thể quấy nhiễu được tâm cảnh của hần nữa.

Cảm nhận được tâm tính bình thản từ Lý Cường toát ra, sư huynh đệ ba người tựa hồ cũng thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Lý Cường hỏi: "Thi thể người bên ngoài là những ai?"

Nạp Thiện còn không rõ ràng lắm vừa rồi phát sinh chuyện gì, hần hỏi: "Cái gì thi thể?" Nói xong thì đi ra bên ngoài, tiếp theo nghe hần mở miệng mắng to lên.

Thản Ca nói: "Bên ngoài rất nhiều là thuộc hạ của hần..."

Nạp Thiện đồ ngẫu mắt quay trở về, ác hung hăng nói: "Nếu để ta tra ra là ai làm...ta...ta đào cả mồ mả cha ông hần...lão Thản, bọn họ đã chết hết!"

Thản Ca nói: "Ta đã bảo người sớm buông tha nơi này, người cứ mặc kệ, mục tiêu nơi này quá lớn, rất nhiều cừu gia đều biết nơi này, đầu bóng lương! Chúng ta ngoài sáng, địch ở trong tối, không ném khổ làm sao được."

Lý Cường suy tư chốc lát, nói: "Nạp Thiện, đám thuộc hạ này của người nhất định phải thiếu một người, người cẩn thận xem xét một chút."

Nạp Thiện tiêu tảo đi tới đi lui, vừa vuốt đầu, vừa nhìn Lý Cường đăm đăm, hỏi: "Lão đại, ta bị tức đến hồ đồ rồi, ý của huynh là gì?"

Thản Ca nói: "Ta đi thăm dò một chút, sẽ về nhanh."

Một thoáng sau, Nạp Thiện mới có điểm tỉnh ngộ, hần nghi hoặc nói: "Người là nói...thuộc hạ của ta, có người giả trò?" Trong mắt hần toát ra hung quang như muốn ăn thịt người.

Lý Cường nhân nhạ nói: "Nạp Thiện, làm gì đại hỏa khí như vậy?"

Một câu nói làm cho nước mắt Nạp Thiện cũng ứa ra, hần nhin không được nức nở nói: "Mẹ kiếp, bọn họ đều là chuẩn đệ tử ta chuẩn bị bồi dưỡng, đều bị giết chết rồi, ta...ta đau xót quá a."

Lý Cường hỏi: "Chuẩn đệ tử? Vậy người còn có đệ tử khác?"

Nạp Thiện nhu nhu con mắt, nhưng thật ra cũng không có nước mắt gì, hần gật đầu nói: " Có a, chính thức tổng cộng khoảng ba mươi mấy, ai, quá ít rồi, đều phân tán hoạt động khắp thế giới, người không đủ dùng a."

Lý Cường thăm giật mình, hần không nhin được hỏi: " Người làm như là hắc ngục sao, không có việc gì thu nhiều đồ để làm chi?"

Nạp Thiện nói: " Ai, đều là những cô nhi, hay còn đồ trên đường, hà hà, ta nhìn thấy bọn họ thương cảm, cho nên mới nhận, ngoại trừ mấy tên không khá, lão đại, người nghĩ không ra phải không...mỗi người đều là nhân vật lợi hại." Vừa nói đến đồ đệ, Nạp Thiện nhất thời hào hứng lên.

Thần Ca vội vã tiến đến, nói: " Trương Vu Quốc lần trước người mang trở về không thấy nữa, còn hai mươi mấy người khác đã chết hết."

Lý Cường nói: " Người trước hết tìm hần, phải nhanh một chút, nếu không hần cũng không còn mạng nữa."

Nạp Thiện cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ đùi, mắng: " Ông nội nó, ta nhớ ra rồi, đúng vậy! Chính là tiểu tử này dở trò quỷ, ta phải lột da tiểu tử này!" Ai cũng không biết hần nhớ tới cái gì, lại chắc chắn là Trương Vu Quốc gây nên.

Lý Cường nói: " Người hãy tìm được hần đã rồi hãy nói, có lẽ có ẩn tình khác cũng không chừng."

Nạp Thiện hỏi: " Lão Thần, người biết Trương Vu Quốc có thể chạy trốn tới địa phương nào?"

Thần Ca cười khổ nói: " Ai biết? Người đều đã chết sạch hết..."

Triệu Hào nói: " Nạp Thiện, người thu người này ở địa phương nào? Có lẽ hần đã chạy về đó."

Nạp Thiện lắc đầu nói: " Đây là không có khả năng..."

Lý Cường cười nói: " Các người cũng không cần gấp, nếu đối phương đã xuống tay, lần này không thành công, bọn họ nhất định còn có thể trở lại, còn sợ tìm không được bọn họ hay sao?"

Nạp Thiện bọn họ là người trong cuộc nên giả mê, bị những lời của Lý Cường nhắc nhở đều phản ứng lại. Nạp Thiện đỏ mắt nói: " Đúng vậy, bọn họ nhất định sẽ không cam lòng, hừ, đừng trách lão Nạp ta nảy sinh ác độc, ta phải giết chết bọn họ."

Lý Cường khuyên nhủ: " Đừng mỗi chút là đòi giết chết ai đó, đem bọn họ đưa tới thế giới khác là được."

Hần đã bắt đầu suy nghĩ phát triển một ít tình cầu tại Nguyên Giới, an bài một ít người địa cầu tới đó, nếu không cả Nguyên Giới đều là Ba Nạp Nhân, Nguyên Giới Chi Chủ như hần cũng thật khó làm.

Ba người Triệu Hào đều cũng nghe không hiểu lời Lý Cường nói, nhưng dám chắc là không cho bọn họ tùy tiện giết người.

Triệu Hào và Thần Ca không có ý kiến gì, nhưng Nạp Thiện còn không cam lòng, hần hét lên: " Lão đại, tên đứng sau màn phải cho ta xử lý, những người khác sẽ theo ý người, ta phải báo thù cho đám tiểu đệ huynh này."

Lý Cường không có tiếp tục ngăn trở, hần gật đầu nói: " Được, ngoại trừ chủ mưu ra, tất cả đều giao cho ta xử lý."

Hần nhìn mọi người nói: " Nạp Thiện, những thi thể này mau nhanh xử lý, mặt khác, các người làm sao đi Âu Châu? Bỏ đi, ta mang bọn người thuần di qua thôi, lại nhanh lại thuận tiện."

Triệu Hào ngăn cản nói: " Sư tôn, đừng thuần di."

Lý Cường hỏi: " Tại sao?" trong phút chốc linh quang chợt lóe, hần nhin không được cười nói: " Đúng, vẫn là Triệu Hào nói đúng, chúng ta phải nghênh ngang mà đi, giường cờ giống trống mới được, ha ha, vui thật đó."

Nạp Thiện vuốt cái đầu trọc, nghi hoặc nói: " Hai người các người đang làm cái gì a?"

Thần Ca có điều suy nghĩ cảm mạo nạ trong tay, nói: " Ta chỉ có thể lặng lẽ đi tới, không thể cùng đi với các người." Hần cũng hiểu được ý nghĩ của Triệu Hào.

Chỉ có Nạp Thiện vẫn không hiểu được, hắn trừng mắt hỏi: " Lão đại, là ý gì a?"

Lý Cường cười nói: " Không có ý gì, chính là câu cá, muốn dùng người câu cá lớn!"

Nạp Thiện chợt hiểu ra, hắn nở nụ cười, đột nhiên về mặt thành thật nói: " Ai, còn là lão Nạp ta trung hậu thành thật a, các người sao lại có nhiều trò như vậy, tâm nhân quá nhiều đối với tu chân không tốt." Không ngờ hắn lại giở trò giáo huấn mọi người.

Lý Cường " phốc xích" một tiếng, cười cười nói: " Tu chân và tâm nhân nhiều không có gì quan hệ, nhưng thật ra thiếu tâm nhân mà tu chân...rất khó...ha ha."

Mấy người nói đùa một hồi, Nạp Thiện và Triệu Hào ra ngoài xử lý thi thể.

Triệu Hào đặc ý tìm một khối đất trống phong thủy không tệ, dùng phi kiếm mở một cái hố to, đem thi thể bỏ vào, dùng một tia tam muội chân hỏa đốt cháy sạch sẽ.

Thần Ca đi một mình, hắn cũng có con đường riêng của mình, có thể đi tới Châu Âu rất nhanh.

Lý Cường, Triệu Hào và Nạp Thiện trở về máy bay, lại dùng nó rời đi.

Trong máy bay, Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm giống như con kiến trong chảo lửa, chạy qua chạy lại giành nhà vệ sinh trong khoang máy bay, khoang máy bay hào hoa bị họ tận dụng, là nơi bọn hắn có thể tranh đoạt chỗ vệ sinh tốt nhất.

Bởi vì Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm là viên cảnh, nên chỗ ngồi quý giá kia bị hai người chiếm lĩnh, cuối cùng Trương Cẩm Quang không thể nhẫn nhịn, cầm một cây đại liên bức hai người tránh ra, cứ giờ súng như vậy, dùng quả đấm hăm dọa, mới tính là không bị khi dễ.

Trong lòng ba người đều rất nghi hoặc, tiểu Bồi Nguyên Đan rốt cuộc là thứ gì, sau ăn vô lại bị đau bụng?

Ba người Lý Cường đi lên máy bay, không để ý tới mấy người kia, Triệu Hào trở lại ghế lái khởi động máy bay, Lý Cường vẫn ngồi ở ghế bên cạnh, Nạp Thiện bởi vì không có chỗ ngồi, liền trở lại trong khoang, tiểu tử này cau mày, nói thầm: " Máy bay của sư ca sao lại trở nên dơ bẩn như thế?"

Chỉ nghe cửa nhà vệ sinh mở ra, ba người bước ra, Nạp Thiện nghiêng đầu tò mò nhìn.

Hai người tay cầm súng ngắn đang đưa lưng về phía mình, một hán tử thô lỗ đang cầm súng đại liên, tay kia giữ lưng quần, cứ như vậy từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Mắt Nạp Thiện cũng muốn rớt ra luôn, hắn cảm thấy phi thường kỳ quái, trong máy bay của sư ca sao lại có ba quái nhân như vậy. Nạp Thiện nâng cằm, ho khan một tiếng nói: " Các người đang làm cái gì?"

Ba người không hèn mà cùng chìa súng về phía Nạp Thiện.

Con mắt Tôn Ngang trừng lên: " Người là ai? Giơ tay lên!" Hắn là viên cảnh, có thói quen bắt người khác giơ tay.

Nạp Thiện hăng hái nhìn ba người, cau mày nói: " Ba tiểu tử này không có một chút lễ phép, các người là..."

Không đợi hắn nói xong, Tôn Ngang quát: " Giơ tay lên, nếu không ta sẽ bắn!"

Nạp Thiện nháy mắt mấy cái, nói: " Nổ súng thì nổ súng đi, bắt quá, nếu làm hư hỏng thì phiền toái rồi, máy bay tư nhân này rất đắt giá, chỉ sợ người đèn không nổi thôi, ha ha."

Tôn Ngang giơ súng ngắn tới gần từng bước, cười lạnh nói: " Ta đến gần bắn, cũng không tin người có thể tránh ra." Khoảng cách chừng một thước, hắn quát to: " Nhắc tay!" Nạp Thiện đột nhiên giơ tay lên.

Tôn Ngang cười lạnh nói: " Ta còn tưởng rằng người không sợ...di..." Hắn đột nhiên phát giác trong tay trống không, súng ngắn không ngờ lại xuất hiện trong tay Nạp Thiện.

Vương Nhạc Lâm không nói hai lời đã thu hồi súng lại. Trương Cẩm Quang cũng không ngốc, hắn đặt đại liên dựa vào ghế, rất nhanh gài nút quần.

Có thể nhanh như vậy đoạt được súng của Tôn Ngang, dùng đầu ngón chân đã có thể nghĩ ra, người này nhất định là thuộc Phong Duyên Hội, cùng Triệu Hào, Lý Cường giống nhau, đều là người lợi hại.

Tôn Ngang ngây ngốc như con gà gỗ nhìn Nạp Thiện bóp nát cây súng của mình, tiếp theo lại cuộn trở về, cây súng này xem như là hoàn toàn phế đi.

Nạp Thiện cười hì hì đưa cây súng trả lại cho Tôn Ngang, bộ dáng của hắn thật sự là khi dễ người: "Hắc hắc, tiểu tử kia, nguyên lai là người đang hù dọa ta...lấy ra một cây súng dỏm bảo ta giờ tay, hắc hắc, ta đã đưa tay rồi, trả súng cho người đây."

Trương Cẩm Quang ở một bên nói: "Người ta là viên cảnh, cẩn thận hắn liều mạng với người."

Lý Cường từ trong phòng lái đi ra, nói: "Nạp Thiện, làm sao đi Châu Âu, người và Triệu Hào thương lượng một chút."

Nạp Thiện cười cười đi vào phòng lái.

Tôn Ngang khóc tang, cầm một cây súng hư, môi run run nói: "Người...người...ta..."

Lý Cường nói: "Người tự mình đối vũ khí đi, ta thuê các người không phải cho các người đánh nhau, đừng có cúi đầu ủ rũ, chỉ là một cây súng thôi."

Tôn Ngang tức giận đến nước mắt cũng muốn rớt xuống, hắn cảm thấy như mình đang nằm ác mộng.

Trương Cẩm Quang lại rất hưng phấn, hắn hỏi: "Ông chủ, chúng ta đi Châu Âu?"

Lý Cường gật đầu nói: "Chúng ta phải giương cờ giống trống đi Châu Âu."

274. Chương 274

Triệu Hào và Thản Ca mang theo Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm và Trương Cẩm Quang đi theo Lý Cường du ngoạn chung quanh.

Lý Cường đối với Châu Âu vốn không quen lắm, sau ngàn năm địa danh và tên nước của Châu Âu biến đổi rất nhiều, hắn càng thêm xa lạ, cũng may Triệu Hào tinh thông các loại ngôn ngữ, làm hướng đạo không thành vấn đề gì.

Trải qua mười ngày du ngoạn, Lý Cường đối với sự mới mẻ của địa cầu cảm giác từ từ bình thản xuống tới.

Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm và Trương Cẩm Quang lại hăng hái bừng bừng, ba người mua rất nhiều vật phẩm, tất cả tiền bạc tiêu phí đều do Triệu Hào chi trả.

Lý Cường dọc theo đường đi chú ý tìm tòi tìm kiếm, cố gắng tìm được chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa, đáng tiếc không có phát hiện người nào thích hợp. Nạp Thiện thông qua một nhóm người điều tra, rốt cuộc tra được một chút dấu vết.

Vào một ngày, mấy người Lý Cường còn chưa ra cửa, Nạp Thiện chạy tới, hắn tức khí hừ hừ nói: "Lão đại, người của Độc Chủ Giáo đích xác tới nơi đây rồi, ông nội nó, bọn họ dám xuống tay với ta, ta phải chơi chết bọn họ."

Lý Cường lại dương dương ngồi trên sofa, chậm rãi nói: "Chính chết bọn họ có thú vị gì, giao cho ta xử lý là được rồi."

Nạp Thiện không cam lòng kêu lên: "Lão đại, ta muốn báo thù! Ta muốn giết sạch bọn họ!"

Lý Cường quát: "Báo thù? Báo thù cái gì? Người tu chân rất nhanh sẽ đi vào giai đoạn kế tiếp, giết người đối với tu vi của người không có lợi, bằng vào tu vi bây giờ của người...người có khả năng giết người có quá nhiều, người cho rằng mình lợi hại không tưởng nổi hay sao? Có thể tùy tiện giết người?"

Nạp Thiện nhất thời tức khí, cúi đầu lù lù: "Trước kia không phải người cũng không chút cảm kị sao, như thế nào ta lại không được?"

Triệu Hào quát: "Nạp Thiện, người nói cái gì?"

Lý Cường khoát tay ngăn cản hấn, tiếp tục nói: " Nạp Thiện, nếu ngươi không chú trọng đề cao cảnh giới, tu vi sẽ dừng lại, giết người mang đến kích thích đối với sự ảnh hưởng cảnh giới phi thường lớn, nhất là ở giai đoạn này...ngươi phải cố gắng tận lực tránh việc giết người, nếu không ngươi sẽ hối hận."

Nạp Thiện mặc dù không cách nào thể hội một phen khổ tâm của Lý Cường, nhưng hấn cũng giống như Triệu Hào, đối với lời nói của lão đại là luôn luôn phục tùng.

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, cười khổ nói: " Được rồi, được rồi, nếu lão đại nói không thể giết, ta sẽ không giết...ách, lão đại, giao cho ngươi xử lý...ngươi có thể phóng thả bọn họ hay không?"

Trương Cẩm Quang gần đây vẫn đi theo Lý Cường, từ sau khi phục dùng Tiểu Bồi Nguyên Đan, hấn dần dần nhận thấy được biến hóa của chính mình, cả người phảng phất tràn đầy sức lực, mỗi ngày ngủ chỉ ba giờ cũng không có gì mệt nhọc.

Nạp Thiện dạy cho hấn một bộ công pháp tu luyện đơn giản, lúc đầu hấn còn không xem trọng, thẳng đến có một ngày, trong lúc vô ý một quyền đánh nát một cái bàn, hấn mới ý thức được mình nhất phải bảo bối, bắt đầu mỗi ngày khổ tu không nghỉ.

Lúc này, hấn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Nạp Thiện, tự mình lại không dám chen lời, liền mở ti vi trên tường, cố gắng dời đi mục tiêu.

Lý Cường vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ti vi dán sát tường thế này, hấn tò mò quay đầu nhìn lại, trên ti vi đang chiếu một đại hội âm nhạc. Hấn nhìn một chút không có gì hứng thú, tiếp theo nói: " Nạp Thiện, ta sẽ không giết bọn họ, nhưng ta sẽ đưa bọn họ đến một tình cầu không người, để cho bọn họ tự sinh tự diệt...ngươi xác định là ai tập kích hay sao?"

Nạp Thiện gật đầu nói: " Đã xác định rồi, chính là Uy Liêm kia thuê người đến đánh lén, còn có phản đồ Trương Vu Quốc kia...tên kia đã bị người diệt khẩu, hừ! Ta đã xong tin tức xác thực, Uy Liêm bỏ ra số tiền rất lớn mời trưởng lão của Độc Chú Giáo hạ Vô Tình Kết cho ta, ta phái người tìm được ổ của bọn họ, ngày mai sẽ dẫn người tinh sảo với bọn họ!"

Lý Cường đột nhiên nghe được một khúc nhạc quen thuộc, trong đó ẩn chứa Thiên Lại Chi Âm công pháp đặc hữu của Thiên Lại Thành, hấn giật mình quay đầu nhìn xem, trên ti vi có một cô gái đang ca hát.

Trương Cẩm Quang kêu lên: " Oa, đây là ca sĩ Tinh Tinh mà ta thích nhất."

Con mắt của Lý Cường suýt chút nữa muốn rớt ra, ca sĩ trên ti vi chính là Mai Tinh Tinh! Hấn kinh ngạc hỏi: " Triệu Hào, đây là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Hào cười nói: " Hoa tiền bối mang theo một bang tiểu sư đệ và tiểu sư muội, mở một công ty điện ảnh rất lớn, tất cả tiền bạc đều do Phong Duyên Hội cung cấp, a a, Hoa tiền bối là vì vui chơi thôi."

Lý Cường trợn mắt há hốc mồm nói: " Là..Hoa...Hoa đại tỷ? Ai, nàng chỉ có hai đồ đệ, ở đâu ra một bang tiểu sư đệ và tiểu sư muội?"

Nạp Thiện chen lời nói: " Lão đại, còn có một nhóm người là bằng hữu của ngươi, là từ Thần Bang Tinh Thiên Lại Thành đi tới, các nàng tinh thông âm luật, được Hoa tiền bối đưa đến nơi đây, chuyên chờ ngươi trở về."

Lúc trước Lý Cường chỉ đại khái hỏi Triệu Hào một chút, cụ thể có ai đi tới địa cầu hấn cũng không rõ ràng. Hấn vội hỏi: " Ngươi có điện thoại của Hoa đại tỷ không?"

Nạp Thiện nói: " Ta có, lão đại, ngươi chờ một chút."

Hấn mở điện thoại, rất nhanh trên màn hình xuất hiện hình ảnh của Hoa Mị Nương. Chỉ nghe nàng nói: " Nạp Thiện, ngươi lại tới quấy nhiễu ta, lần này nếu không có chuyện gì, xem ta làm sao thu thập ngươi."

Nạp Thiện hắc hắc cười khúc khích vài tiếng, nói: " Hoa tiền bối, ta không dám tạo nhiễu lão nhân gia ngươi...thật là có chuyện quan trọng."

Hoa Mị Nương cười mắng: " Đầu bóng lưỡng đáng chết, có chuyện gì trọng yếu, nói mau!"

Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm ngây ngốc nhìn màn hình điện thoại, Tôn Ngang nhỏ giọng nói: " Trời ạ, đây không phải là đại tỷ của làng ca nhạc Hoa Mị Nương sao...ông chủ không ngờ cũng quen biết..." Ba người liếc nhau, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc và kinh ngạc. Trương Cẩm Quang lắc mạnh đầu, nhỏ giọng nói thầm: " Ta đại khái là đang nằm mộng."

Lý Cường đi vào, nói: " Hoa đại tỷ, là ta."

Trên màn ảnh, Hoa Mị Nương giật mình ôm miệng nín bật cả nửa ngày, một hồi lâu nàng mắng: " Tiểu tử thú! Ngươi rút cuộc đã trở về, hay a, trở về rồi cũng không đến gặp ta, hừ, xem ta làm sao thu thập ngươi..."

Lý Cường cười hì hì cắt đứt lời nàng: " Hoa đại tỷ, ta nào dám a, hà hà, ta không phải đã gặp lão nhân gia ngươi rồi đây sao?" Hắn vừa nhìn thấy Hoa Mị Nương thì lại nghĩ tới Phó đại ca, trong lòng không nhịn được dưng khởi lên một cổ ả ả ả.

Hắn hỏi: " Đại tỷ, ngươi ở nơi nào? Ta đến được không?"

Hoa Mị Nương cười nói: " Được a, tiểu tử thú, Nữ Nữ và Vũ Hồng đều ở chỗ này, còn có Phiêu Duyên, Lan Hình và tiểu Nghiênn nhi cũng ở đây, chúng ta đang ở thành phố biển, địa chỉ cụ thể Triệu Hào biết, ta đợi ngươi lại đây."

Lý Cường gác điện thoại, hỏi: " Thành phố biển ở nơi nào?"

Triệu Hào nói: " Chính là Thượng Hải thời cổ đại, bởi vì từng bị nước biển bao phủ qua, sau này lại trọng kiến trở lại, cho nên đổi tên là Hải Thị(thành phố biển), cả tòa thành thị còn thấp hơn mặt nước biển mười thước, nhưng lại là thành thị phồn hoa nhất Á Châu."

Lý Cường nhắm mắt trầm tư, trong chốc lát đã đem phương vị của Hải Thị hiểu được rõ ràng.

Lý Cường nói: " Nạp Thiện, ngươi đi chuẩn bị một chút, ta rất nhanh sẽ quay lại, đến lúc đó chúng ta cùng đi tìm Uy Liêm, nhớ kỹ! Đừng nóng vội tự đi một mình, độc chú của Độc Chú Giáo rất âm độc, khó lòng phòng bị, nhất định phải chờ ta trở lại, hiểu chưa?"

Nạp Thiện lâu lâu nói: " Sao lại nghiêm trọng vậy, Uy Liêm hồn đản kia căn bản là không có khả năng gì, ta một tay là có thể bả bình bọn họ..." Nhìn thấy Lý Cường trừng mắt, hắn vội vàng sửa lời nói: " Ta đợi lão đại trở lại, ta đợi lão đại trở lại, hà hà."

Trương Cẩm Quang ba người lộ ra sắc mặt vui mừng, trong khoảng thời gian này đi theo Lý Cường, ba người đều hiểu được Lý Cường là một quái nhân không có gì là không làm được, chỉ cần chuyện hắn muốn làm, cơ hồ không cần gì phải lo lắng.

Trương Cẩm Quang dùng sức nhu nhu con mắt, nhỏ giọng nói: " Lão Tôn, Tinh Tinh đại mỹ nữ là thần tượng của ta, ai, ta cảm giác như đang nằm mộng." Đây là lần thứ hai hắn nói mình đang nằm mộng.

Tôn Ngang liếc mắt nhìn hắn, khinh thường nói: " Ngươi là một cái bánh bao đất, quả văn kém cỏi! Chỉ là một ca sĩ thôi, có gì đáng ngạc nhiên chứ?" Ngữ khí của hắn cực kỳ khinh miệt.

Trương Cẩm Quang tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, không hề để ý đến hắn. Nhưng thật ra Tôn Ngang cũng là người hâm mộ Tinh Tinh, nhưng hắn dù sao khi nhìn thấy Trương Cẩm Quang thì thấy không vừa mắt, vì thế muốn đối nghịch với hắn. Lý Cường ngoắc Thản Ca tới, nói: " Ngươi quản hắn một chút, đừng cho hắn nổi điên."

Thản Ca cười nói: " Lão đại, ngươi yên tâm đi, người này không dám đâu."

Nạp Thiện vẽ mặt đau khổ, sờ sờ cái đầu trọc của mình, nói: " Ta tận lực nhẫn nại thôi, thật sự nhịn không được, ngươi nhắc nhở một tiếng."

Lý Cường gật đầu nói: " Thật sự nhịn không được thì đừng miễn cưỡng, chỉ cần không cố chấp là được."

Hắn rất rõ ràng, đường tu chân của người tu chân phi thường gian nan, giống như đi trên sợi dây thép, cảnh giới bình hành cũng phi thường trọng yếu, để cho Nạp Thiện phải cố gắng khống chế, đối với hắn cũng bất lợi.

Triệu Hào hỏi: " Chúng ta làm sao trở về?"

Lý Cường cười nói: " Rất phương tiện." Hắn tiện tay vung lên, một vòng kim mang hiện lên, trong phòng chỉ còn lại Nạp Thiện và Thần Ca hai người.

Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Lão đại chạy nhanh quá đi."

Hải Thị là một tòa thành thị thật lớn, là thành phố phồn hoa nhất Á Châu, cũng là thành thị buôn bán lớn của thế giới.

Lý Cường mang theo Triệu Hào, Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm thuận chuyển qua con đê ngăn nước biển bên ngoài thành Hải Thị, năm người lặng yên hiển xuất thân hình.

Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang, Vương Nhạc Lâm đều là lần đầu tiên bị thuận di, ba người mơ hồ nhìn con đê ngăn nước biển thật lớn, một thoáng sau, Trương Cẩm Quang cả kinh kêu lên: " Điều này sao có thể?"

Tôn Ngang mặc dù cũng rất kinh ngạc, nhưng vẫn như cũ khinh thường nói: " Như thế nào không có khả năng, bây giờ không phải đã tới Hải Thị rồi hay sao? Người rửa sạch con mắt rồi hãy nhìn cho kỹ đi."

Triệu Hào nhin không được nữa, hắn nhắc chân đá ra một cước, trách mắng: " Hai người các người, an tĩnh một chút cho ta, đừng có nói hươu nói vượn!"

Lý Cường không để ý tới bọn họ nói cái gì, hắn chuyên chú nhìn thành thị xa xa, chỗ thành thị này đã khác hẳn bộ dáng lúc hắn rời đi. Trước mắt thành thị này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trên không trung thỉnh thoảng có mấy bay bay qua, tòa nhà cao vút trong mây nhìn qua tựa như không có thật.

Hắn không khỏi than thở: " Khi ta rời khỏi đây, điểm cuối cùng dừng lại chính là thành thị này, bao nhiêu năm tháng trôi qua...nơi này đã hoàn toàn thay đổi."

Triệu Hào dường như có thể giải thích được tâm trạng của Lý Cường, hắn cũng từng có kinh nghiệm như thế. Hắn nói: " Sư tôn, thời gian dài quá, người cũng đã chết lặng rồi, a a, năm tháng vô tình a." Ngữ khí lộ ra vẻ bất đắc dĩ sâu sắc.

Thần thức của Lý Cường tìm kiếm trong đại phạm vi, rất nhanh, hắn đã tìm được khu vực ba động của người tu chân, trong đó có một chỗ đặc biệt quen thuộc.

Hắn nói: " Chúng ta đi!" Tay vung lên, phát ra một vòng kim quang, năm người lại thuận di đi.

Liên tục hai lần thuận di làm cho Trương Cẩm Quang ba người rất khó chịu nổi, bọn họ mặc dù đã ăn tiểu Bồi Nguyên Đan, so sánh với người thường thì thân thể đã cường kiện hơn rất nhiều, nhưng thuận di cũng làm cho bọn họ vắng đầu hoa mắt.

Trương Cẩm Quang dùng sức lắc lắc đầu, sau một lúc lâu mới nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh, hắn phát giác năm người đứng trong một căn phòng rất lớn, tựa hồ là một phòng hội nghị. Hắn tò mò hỏi: " Ông chủ, đây là địa phương nào?"

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Chúng ta tới rồi, đi ra ngoài tìm người đi."

Trong lòng Triệu Hào có chút hiểu được, dù sao hắn ở trong tu chân giới tu luyện thời gian đã rất lâu, hắn xoay người mở cửa phòng hướng ra ngoài đi đến. Lý Cường cười nói: " Đi thôi, ở trong phòng này không đợi được người đến." Rồi đi theo Triệu Hào ra ngoài.

Trương Cẩm Quang dùng tay vịn đầu, hồ đồ đi theo phía sau, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm cũng giống nhau, bọn họ đều bị thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Lý Cường làm cho hồ đồ.

Thần thức của Lý Cường tập trung trên lầu trên, hắn biết Hoa Mị Nương đang ở bên trên đó.

Đi tới thang máy, hai người bảo an ngăn cản đường đi, trong đó một người hỏi: " Các người là ai? Xin xuất ra thẻ căn cước." Một người lập tức báo cáo cho trung tâm.

Lý Cường khen: " Tính cảnh giác của người nơi này rất cao."

Triệu Hào không khách khí chút nào, hắn tiện tay một vòng, hai người bảo an đã bị hắn định trụ thân hình.

Trương Cẩm Quang tò mò tiến lên, dùng tay vỗ vỗ gương mặt một người, nói: "Trời ạ, hần bất động rồi..hần bất động rồi, người...người làm sao làm được? Dạy cho ta đi."

Triệu Hào lạnh lùng nói: "Dạy cho người? Dạy cho người làm gì? Người muốn đi đánh cướp?"

Trương Cẩm Quang sợ đến co rút đầu lại, nói thầm: "Các người đều là người có tiền...còn dùng ta đi đánh cướp..."

Tôn Ngang đẩy hần vào thang máy, nói: "Tâm thuật bất chánh, đi vào!"

Trương Cẩm Quang cũng đã có thói quen đầu võ mồm với Tôn Ngang, hần trừng mắt nói: "Ai mượn người lắm miệng, người tính toán gì vậy, ta phi!"

Triệu Hào quát khẽ: "Đều cũng câm miệng, nếu không thì cút!" Hần dùng chân nguyên lực phát xuất ra thanh âm, Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm đều run lên, nhất thời một câu cũng không dám nói.

Lý Cường cười nói: "Triệu Hào, đừng dọa tiểu hài tử nữa." Ngữ khí của hần rất bình thản, nhưng nội dung câu nói lại làm cho ba người thiếu chút nữa phát cuồng, bởi vì Lý Cường nhìn qua so với bọn hần còn muốn trẻ hơn, khẩu khí lại to lớn như thế, ba người đều cảm thấy không phục lắm.

Cửa thang máy vừa mở ra, Lý Cường đưa tay hư trao, chỉ nghe một thanh âm trầm muộn, trong kinh khí bắn ra bốn phía, hần đi ra thang máy.

Bên ngoài cửa thang máy là một phòng khách lớn, đứng tám người mặc tây phục màu đen vạm vỡ, phương vị đứng là một loại trận pháp công kích, Lý Cường vừa ra cửa thang máy, đã phá vỡ trận pháp bố trí tại cửa.

Hần hỏi: "Hoa đại tỷ làm gì đây, định cấp cho huynh đệ của mình thị uy? Các người là ai?"

Tin tức dưới lầu đã sớm truyền lên, vừa rồi Triệu Trì định trụ nhân viên bảo an dưới lầu, trên lầu đã khẩn trương bày trận đội, những người này đều là bảo tiêu của công ty Hoa Mỹ Nương.

Lý Cường thần nhiên đi tới giữa bọn họ, nói: "Mời thông báo một tiếng, nói...huynh đệ của bà chủ các người tới."

Tám bảo tiêu vẻ mặt khẩn trương cực kỳ, người này vừa hiện thân đã phá hư trận pháp vây người, thực lực mạnh cũng là lần đầu tiên bọn hần gặp phải, bởi vậy Lý Cường nói gì bọn họ vốn không nghe được.

Bảo tiêu cầm đầu hét lớn một tiếng: "Đứng lại!" Những bảo tiêu còn lại mỗi người móc ra một ngọc phù.

Lý Cường không muốn làm bị thương thuộc hạ của Hoa Mỹ Nương, nói: "Triệu Hào, người tìm Hoa đại tỷ liên lạc một chút, Trương Cẩm Quang, ba người ở lại trong thang máy đừng đi ra." Lại nói với bảo tiêu: "Ta khuyên các người không nên coi thường vọng động..." Hần còn chưa nói xong, tám bảo tiêu đã bóp nát ngọc phù.

Triệu Hào quát to: "Làm càn!" Hần há mồm phun ra Hàn Tước kiếm, ngân mang chớp động, phi kiếm giống như một đám phi điều đánh về phía tám người.

Lý Cường quát: "Định!" chiêu thức thần linh huyền có thể đem hết thấy chung quanh tất cả vật thể đang hoạt động cố định lại, đây là thủ pháp hần đắc được từ Nguyên Giới. Cho tới bây giờ đến địa cầu, hần chỉ cần có thời gian là nghiên cứu Nguyên Giới rồi cuộc có thể mang đến cái gì, chỉ là nghiên cứu sơ sài đã làm cho hần khiếp sợ vạn phần, Nguyên Giới lực đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hần.

Triệu Hào vội vàng thu hồi Hàn Tước kiếm, hần không nghĩ tới sư tôn lại tự mình động thủ.

Tám bảo tiêu giống như đang ở trong ác mộng, bọn họ có thể tự hồi nhưng không cách nào nhúc nhích, ngọc phù đánh ra ngoài cũng phù tại không trung đình trệ không tiến nữa.

Lý Cường tiện tay đem ngọc phù đã bể tan cuộn thành một đoàn, trong phút chốc ngọc phù bạo liệt ra.

Một đoàn hào quang màu vàng khá lớn xuất hiện trước mắt mọi người, trong màn hào quang thải quang của ngọc phù bị bóp vỡ tứ tán bay vụn, nhưng không cách nào đột phá màn hào quang, nhìn qua vừa xinh đẹp lại vừa quái dị.

Lý Cường cười nói: " Hoa đại tỷ, nếu không ra thì phiền toái đó!" Trong phút chốc, tất cả phòng ốc đều nghe được thanh âm của Lý Cường.

Vừa dứt lời, liền nghe được tiếng cười khúc khích truyền đến, người còn không có nhìn thấy, thanh âm đã truyền tới trước: " Tiểu tử thú vị, sao lại tới nhanh như vậy..."

Hoa Mị Nương mang theo một đám nữ hài tử như hoa nở đi tới, lúc này Triệu Hào mới mang theo Trương Cẩm Quang ba người đi ra khỏi thang máy.

Trương Cẩm Quang ba người trợn mắt há hốc mồm nhìn một đám đại minh tinh nổi tiếng nhất đương kim đi vào đại sảnh, ngay sau đó là một màn làm cho bọn họ khó có thể tin, chỉ thấy đại ca sĩ Tinh Tinh và đại minh tinh ảnh hậu Kiều Vũ Hồng, hai người giống như chim én về tổ, một đầu chìm vào trong lòng ngực Lý Cường, các cô nương đi phía sau cũng vây lên, ca ca tiền bối tiếng kêu vang rú rít thành một mảnh.

Lần này ngay cả Tôn Ngang cũng muốn ngắt, hần thở dài: " Trời ạ, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ những minh tinh này đã sớm quen biết hần?"

Vương Nhạc Lâm ngây ngốc nhìn một hồi, rốt cuộc tỉnh táo lại, lắc đầu nhỏ giọng nói: " Bỏ đi, chúng ta không thể hiểu rõ những việc này đâu."

Hoa Mị Nương vẫn bộ dáng cũ, nàng mặc một bộ kỳ bào màu phấn sắc nhạt, mái tóc búi cao, chậm rãi tiến lên.

Mai Tinh Tinh gắt gao ôm lấy cánh tay Lý Cường, tỉ mỉ đánh giá Lý Cường, hồi lâu mới nói: " Ca ca, huynh thật ngoan tâm, bỏ lại tỷ muội chúng ta lâu như vậy..."

Kiều Vũ Hồng ôm cánh tay bên kia của Lý Cường, nàng so với trước kia sáng sủa hơn rất nhiều, cười cười nói: " Ca ca, lần này tới, sẽ không đi nữa chứ?"

Lý Cường ôm hai người, vui vẻ nói: " Nữ Nhi, Hồng nhi, đợi khi đại ca có thời gian rảnh, mang các người đi tới một địa phương thật tốt tu luyện." Hần đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, nếu mình là Nguyên Giới Chỉ Chủ, vậy hoàn toàn có thể thiết trí một ngôi nhà tại Nguyên Giới, một ngôi nhà có thể an tâm tu luyện.

Hoa Mị Nương đi tới bên cạnh Lý Cường, một ngón tay điểm vào trán hần, nói: " Hay a, tới chỗ đại tỷ liền thị uy, người làm gì bọn họ vậy?" Nàng vẫn bộ dáng mạnh mẽ như trước.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy ấm áp vui vẻ cười nói: " Hoa đại tỷ, người xem trận thức bọn hần bày ra, là bọn hần muốn khi dễ ta a, hắc hắc, tiểu đệ đã hạ thủ lưu tình rồi." Nói xong niệp chỉ bắn ra, tám bảo tiêu lập tức khôi phục hành động tự do.

Hoa Mị Nương trợn tròn mắt, nhìn người cầm đầu bảo tiêu khiển trách: " Các người một đám phế vật! Nhìn người cũng không có ánh mắt, bằng vào mấy người các người muốn đánh với hần? Điều sống chán rồi sao! Nhớ kỹ, hần là huynh đệ của ta! Hừ."

Tám bảo tiêu bị đánh đến đầu cũng không dám ngẩng lên, Lý Cường vừa rồi biểu hiện ra thực lực, căn bản là bọn hần xem không hiểu nổi.

Lý Cường khuyên nhủ: " Hoa đại tỷ, bọn họ cũng vì chức trách, đừng trách bọn họ nữa." Hần lại nhìn lướt qua đám người nhận thức một phen, dù sao cũng đã rất lâu, rất nhiều người cũng đã có chút mơ hồ, hần nhất nhất điểm danh nói: " Người là...Hoàng Nghiên, tiểu Nghiên nhi, người là...Phiêu Duyên, người là Lan Hinh..."

Hoàng Nghiên cười hì hì nói: " Tỷ muội chúng ta đã là lần thứ hai đi ra lịch lãm, sau khi gặp Hoa tỷ tỷ, chúng ta đã quyết định đến nơi đây, hì hì, a...được rồi, sư tôn nhờ chúng ta truyền lời, xin tiền bối có rảnh đến Thiên Lại Thành chơi."

Lý Cường hỏi: " Hải đại tỷ vẫn tốt chứ?"

Phiêu Duyên hành lễ nói: " Sư tôn đều tốt."

Mọi người hàn huyên một phen, dưới sự dẫn đầu của Hoa Mị Nương, đi tới một phòng tiếp khách lớn.

Trương Cẩm Quang ba người bị để lại bên ngoài phòng khách, có một số việc bọn họ không thể biết, dù sao thế giới người tu chân cách bọn họ rất xa xôi.

Lý Cường trước tiên đem chuyện của mình nói một lần, lại nói đến việc mình trở thành Nguyên Giới Chi Chủ.

Hoa Mị Nương mặc dù kiến thức nghiêm túc, nhưng đối với Nguyên Giới cũng khó có thể giải thích, nàng hỏi: "Ngũ đệ, Nguyên Giới là cái gì?"

Lý Cường nói: "Ta còn không hiểu rõ ràng về Nguyên Giới, sự tồn tại của Nguyên Giới ta cũng khó giải thích, bất quá..lực lượng của Nguyên Giới tựa hồ ta có thể hoàn toàn sử dụng, nơi đó cảm giác như là một tiên giới khác."

Hoa Mị Nương sợ ngây người: "Gì, tiên giới khác?" Nàng đương nhiên hiểu được tiên giới đối với người tu chân ý nghĩa gì.

Những người khác cùng dùng ánh mắt không thể tư nghị nhìn Lý Cường, chỉ có Triệu Hào là thản nhiên, dù sao Lý Cường là sư tôn, mặc kệ Lý Cường là Nguyên Giới Chi Chủ cũng tốt, là tu thần giả cũng tốt, sư tôn vẫn chính là sư tôn.

Một hồi lâu, Hoa Mị Nương mới nói: "Nguyên Giới...như thế nào mới có thể tiến vào?"

Lý Cường nói: "Ta ở Hâm Ba Giác khai thiết một cái thông đạo, có thể tùy ý tiến vào Nguyên Giới."

Hoa Mị Nương lắc đầu nói: "Hâm Ba Giác? Đó là địa phương nào?"

Lý Cường buông lỏng toàn thân ngồi vào sô pha, cười nói: "Rất xa, nếu có tiên nhân dùng Tinh Diệu thì có thể nhanh một chút, nếu dùng truyền tống trận, không có ngoài trăm năm thì không có khả năng tới."

Hoa Mị Nương ngồi bên cạnh Lý Cường, nàng nhắc tay gõ nhẹ vào đầu Lý Cường, dịu dàng nói: "Tiểu tử thôi! Người muốn đại tỷ chạy tới chỗ xa như vậy làm chi?"

Mai Tinh Tinh mặc kệ, nàng ôm Hoa Mị Nương làm nũng nói: "Hoa tỷ tỷ, người đừng khi dễ ca ca ta."

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: "Nữ tử xót xa sao? Hì hì, người yên tâm đi, tiểu tử này da dày lắm, dù dùng phi kiếm bắn hấn cũng không có việc gì đâu."

Lý Cường không thèm để ý cử động của Hoa Mị Nương, hấn tiếp tục nói: "Hoa đại tỷ, ta là Nguyên Giới Chi Chủ, chỉ cần ta nguyện ý, có thể tổng bắt luận kẻ nào tiến vào Nguyên Giới, ta không cần thông đạo."

Mọi người đều cũng nghe cái hiểu cái không, Lý Cường tu vi bây giờ thật sự rất cao, hấn có Nguyên Giới, cũng là ý nghĩa chính mình có thực lực của Thủy Ấn Giả.

Mai Tinh Tinh cười hì hì nói: "Ca ca, đưa chúng ta đi Nguyên Giới chơi đi, có được hay không?"

Lý Cường nói: "Được, sau này ta đưa mọi người cùng đi Nguyên Giới tu luyện, linh khí nơi đó so với nơi này sung túc nhiều lắm." Hấn đột nhiên đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nghi hoặc nói: "Kỳ quái, là ai tới? Hay thật..."

Hấn không đầu không đuôi nói một câu, làm cho mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Hoa Mị Nương hỏi: "Người nào tới? Sao ta không phát hiện?"

Hoa Mị Nương nói xong, không khí trong phòng tiếp khách nhất thời phẳng phất như vụn vụn, một trận ba động, một hình người hiển lộ ra. Chỉ nghe một tiếng âm như phá không vang lên: "Ta thật thương cảm a!"

Lý Cường một trận da đầu tê dại, hấn biết Thiên Chân Thượng Nhân tới.

275. Chương 275

Người này vừa gặp mặt đã kêu lên một câu: "Ta thật thương cảm a!" Ngoại trừ Lý Cường cau mày đứng thẳng, những người khác bị âm thanh hấn nói làm ngã dãi trên mặt đất, ngay cả Hoa Mị Nương cũng bị nhũn cả người, mắt như choáng váng.

Lý Cường mắt húng, hấn quát: " Thiên Chân, ngươi thật quá đáng, nơi này đều là bằng hữu của ta, ngươi muốn uy phong cái gì!"

Thiên Chân vẻ mặt đau khổ, hấn chỉ theo thói quen kêu một câu, cũng không cố ý làm uy phong. Nhìn thấy Lý Cường mắt húng, hấn lộ ra chiêu bài vô lại, cười nói: " Tiểu huynh đệ, chúng ta không phải đã ước xong chuyện đi Huyền Thần Điện hay sao, ngươi xem, ta chạy từ xa như vậy tới tìm ngươi, lần này vô luận thế nào cũng phải theo ta đi chứ?"

Lý Cường cũng không có đáp ứng hấn sẽ đi Huyền Thần Điện, hơn nữa hấn vừa cho Hoa Mị Nương mấy người ném khổ, trong lòng Lý Cường rất khó chịu, con mắt trừng lên: " Không đi! Ta bây giờ không có thời gian, lúc nào ở không đã rồi hãy nói!"

Thiên Chân nhất thời khóc lớn lên: " Ngươi...ngươi không thể không giữ lời a, ô ô, ta thật thương cảm a, thật vất vả mới tìm được ngươi...ngươi.....ngươi còn nói mà không giữ lời gì hết..."

Lần này hấn khóc thì không được nữa, cả tòa lầu cao đều chấn chiến lên, Hoa Mị Nương mấy người đều bịt tai, Mai Tinh Tinh càng thét lên chói tai.

Lý Cường quát to: " Nín! Không cho khóc!"

Thiên Chân cũng không sợ Lý Cường nảy sinh ác độc, hấn tiếp tục khóc ròng nói: " Ô ô, ngươi nói chuyện không có tính toán gì hết, ta thật thương cảm a!"

Tầng lầu bắt đầu run rẩy kịch liệt, trên tường đã xuất hiện vết nứt, chiếc bàn lớn do tài liệu phục hợp chế tác đã bị đánh rách tả tơi.

Lý Cường bị chọc tức, Cửu Diễn Lưu hóa thành một màn hào quang, bao lại Thiên Chân, hấn cố gắng trở cách thanh âm của Thiên Chân.

Hoa Mị Nương tỉnh lại đầu tiên, nàng cảm thấy cả người phát lạnh, lão đầu này thật sự quá kinh khủng. Thực lực của nàng bây giờ tại tu chân giới đã xem như là không tưởng nổi, nhưng lão nhân này phát ra tiếng khóc dĩ nhiên cũng làm cho nàng chịu không được, loại tu vi này nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Không thể tư nghị nhất chính là lão nhân này liếc mắt một cái nhìn không khác gì người bình thường, không có nơi nào đặc biệt. Lý Cường trầm giọng nói: " Hoa đại tỷ, ngươi dẫn bọn họ đi ra ngoài."

Hoa Mị Nương lo lắng hỏi: " Người kia là ai?"

Thực lực của Thiên Chân lợi hại hơn Lý Cường rất nhiều, trên người hấn hiện lên một đạo hồng mang, Cửu Diễn Lưu của Lý Cường tuôn ra một chuỗi tinh hoa, lập tức bị buộc trở về.

Thiên Chân vừa lau nước mắt vừa nói: " Ô ô, ngươi đánh không lại ta đâu, theo ta đi thôi, ở chỗ này có gì thú vị...bằng không...ta hủy diệt nơi này..."

Lý Cường đã thật lâu không có tức giận, lần này rốt cuộc bị Thiên Chân thành công thiêu đốt lửa giận bùng lên. Hấn nhảy dựng lên quát: " Ngươi đi chết đi! Thiên Chân, đừng tưởng rằng ngươi là Cổ tiên nhân, chọc nóng ta...hừ..." Hấn nhún lại không tiếp tục nói xong.

Nhưng thật ra Thiên Chân chỉ cần nói đằng hoàng, Lý Cường vị tất sẽ cự tuyệt hấn, nhưng vì Thiên Chân có thói quen dùng tới kiểu dây dưa nhằng nhịt thủ đoạn, kết quả đã chọc giận Lý Cường.

Thiên Chân lau nước mắt nói: " Ngươi có đi không? Nếu không đi..." Hấn đột nhiên nhớ tới Lý Cường không phải là một người có thể uy hiếp, liền hừ hừ tức giận nói: " Ta thật thương cảm a, nếu ngươi không đi, ta vẫn đi theo ngươi hoài."

Hoa Mị Nương biết không hay, tiên nhân đã rất lợi hại rồi, Cổ tiên nhân lại càng không tưởng tượng, không thể hiểu được rõ ràng.

Nàng dè dặt sự kinh hoảng trong lòng xuống, nói: " Ngũ đệ, có chuyện gì từ từ nói, vị tiên bối này...tiếng khóc của ngài làm cho tiểu nữ ăn không tiêu, xin đừng khóc nữa, đại nam nhân như vậy mà còn khóc, thật sự làm cho tiểu nữ tử không cách nào giải thích." Nàng vẫn có bốn sắc của tiểu yêu nữ, cho dù trong lòng sợ hãi, cũng phải châm chọc đối phương một chút.

Thiên Chân nếu muốn làm da mặt dày, ngoại trừ Bác Tụ Thượng Nhân, Thiên Cô và Thanh Đế ra, ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi. Lý Cường gãi đầu nói: " Thiên Chân, ta ở chỗ này ít nhất phải đợi hai mươi năm, còn có vài chuyện ta phải hoàn thành, sau này có lẽ sẽ cùng ngươi đi Huyền Thần Điện, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không được."

Thiên Chân rút cuộc đành chỉ hồ đồ, hần nghiêm trang nói: " Tiểu tử, ngươi biết tại sao ta lại gấp như vậy không?"

Lý Cường nói: " Không biết, ngươi gấp mắc gì tới ta?"

Hoa Mị Nương không khỏi che miệng cười, tính tình của Lý Cường nàng thập phần hiểu rõ, chuyện Lý Cường hứa hẹn trên cơ bản đều sẽ làm được, nếu không có được sự hứa hẹn của hần, như thế nào buộc hần cũng không có hữu dụng.

Thiên Chân lại nhếch miệng, bộ dáng như lại muốn khóc. Lý Cường phiền táo nói: " Thiên Chân, nếu ngay cả hai mươi năm mà ngươi cũng đợi không được, ngươi có thể đi, ta tuyệt sẽ không bởi ngươi đi Huyền Thần Điện gì đó."

Hần quay đầu nhìn Hoa Mị Nương nói: " Hoa đại tỷ, xin ngươi dẫn bọn họ rời đi."

Hoa Mị Nương hít một tiếng, đứng dậy hô: " Mọi người đi theo ta."

Tất cả mọi người run rẩy đứng lên, Triệu Hào miễn cưỡng mở cửa phòng tiếp khách, lúc này mới phát hiện mấy người Trương Cẩm Quang đã hôn mê đi. Cổ tiên nhân đích xác không thích hợp xuất hiện nơi thế giới của con người, cử động gì của bọn họ đều có lực sát thương đối với người bình thường.

Lý Cường gọi lại Hoa Mị Nương, nói: " Hoa đại tỷ, ngươi nhận lấy thứ này, mời người của Phong Duyên Hội trợ giúp ta tìm kiếm."

Đó là một ngọc đồng giản, bên trong lưu lại đặc thù sau khi chuyển thể của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, còn làm sao phân biệt chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa. Hoa Mị Nương nhận lấy ngọc đồng giản, nói: " Ngủ đi cẩn thận."

Rất nhanh, trên lầu không còn một bóng người.

Lý Cường nói: " Thiên Chân, nếu ta không có xảy ra việc ở Hâm Ba Cổ Thần Tàng, ta dám chắc sẽ không cự tuyệt ngươi, bây giờ...ngươi phải chờ ta rồi, ta lập lại lần nữa, chờ xong chuyện của ta, chuyện đi Huyền Thần Điện có thể thương lượng, bây giờ tuyệt đối không được!"

Thiên Chân vẻ mặt đau khổ nói: " Tổng xu tổ của Huyền Thần Điện tại Cổ Thần Tàng sau khi đã mở ra, đến lúc này, khi tiến trận thì dễ dàng nhiều lắm, ta tính không ra lúc nào sẽ đóng cửa, ai, đây là cơ hội tốt nhất tiến vào Huyền Thần Điện, tiểu tử...ách, tiểu huynh đệ, tiểu ca ca, đại gia, ngươi theo ta đi thôi!"

Lý Cường bất đắc dĩ nói: " Thiên Chân, ta gọi ngươi đại gia! Bác Tụ Thượng Nhân đã có được công pháp muốn có, ngươi là văn bối của hần, không cần phải đi Huyền Thần Điện mạo hiểm, bọn họ sẽ truyền cho ngươi thôi." Chuyện của Hâm Ba Cổ Thần Tàng hần rất rõ ràng, lúc cuối cùng mở ra Cổ Thần Tàng thì hần đang ở đó.

Thiên Chân buồn rầu đặt mông ngồi trên mặt đất, nói: " Không được! Lão nhân gia có đồ gì ta không dám đi hỏi, ta...ta không muốn đi gặp ông ấy, cho dù công pháp có tốt ta cũng không muốn, ta muốn tự mình đi tìm, trên thế giới này nhất định sẽ có biện pháp giải quyết."

Lý Cường cũng rất buồn rầu, ở đây hần phải hoàn thành hai nhiệm vụ, một là tìm kiếm chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa, hai là tìm được Kỳ Quân Sát và Mạc Hoài Viễn sau khi chuyển thể. Lúc này, tuyệt đối không thể rời đi, một khi tiến vào Huyền Thần Điện, không phải hơn mười năm thì không thể đi ra, hơn nữa trong Huyền Thần Điện thì chuyện gì cũng có thể phát sinh, có thể còn sống đi ra hay không vẫn không sao biết được, hần thật sự không cách nào đáp ứng yêu cầu của Thiên Chân.

Hai người ngồi rồi đứng, yên lặng nhìn nhau.

Một hồi lâu, Thiên Chân nghiêng răng nói: " Đây là hy vọng cuối cùng của ta, ngươi nhất định phải giúp ta..."

Trong mắt hần lóe ra hồng mang, trong mắt Lý Cường cũng kim quang lóe sáng, hai người phảng phất như hai con gà chọi trờng nhau, ở giữa hai người nổ lên trận trận hỏa hoa màu vàng hòa lẫn màu đỏ, phát ra âm thanh "ba ba" vang rền.

Lý Cường chậm rãi nói: " Không phải ta không giúp người...chỉ là bây giờ ta không có thời gian, cho nên một là người chờ đợi, nếu không thì rời đi."

Thiên Chân kêu lên quái dị: " Ta thật thương cảm a!" Tòa lầu cao lại chấn chiến lên.

Sắc mặt Lý Cường càng ngày càng lãnh, ngữ khí cũng dần dần nghiêm lệ: " Thiên Chân, người thật làm cho ta rất thất vọng, khó trách Bác Tụ Thượng Nhân lại muốn giam cầm người." Cổ tiên nhân bốc đồng thất thường như thế, làm cho Lý Cường cảm thấy khó thể tin, nề tình từng cùng đi Hâm Ba Giác thiệp hiểm, hần không muốn trở mặt với Thiên Chân.

Sắc mặt Thiên Chân đại biến, hần kiên kỳ nhất là nhắc tới Bác Tụ Thượng Nhân. Hần nhảy bạo lên, quát: " Nếu người không chịu giúp ta, hừ, đừng trách ta gây loạn! Hai bằng hữu chuyển thế của người...xem coi chúng ta ai tìm được trước...ha ha..." Hần tức giận mở lời uy hiếp Lý Cường.

Những lời này chính thức chọc giận Lý Cường, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát là người thân cận nhất của hần, nếu xúc phạm tới hai người bọn họ, hần vô luận thế nào cũng không thể chịu được.

Lý Cường lạnh lùng cười nói: " Thiên Chân, người đại khái còn không biết sự lợi hại của Nguyên Giới Chủ phủ phải không, xin lỗi, nếu người uy hiếp đến bằng hữu của ta, ta không buông tha cho người." Hai người càng nói càng cương.

Thiên Chân cũng không nghĩ tới lại nháo đến nước này, trong lòng hần có chút hối hận, bất quá hần không tin Lý Cường có thể làm gì hần, dù sao tu vi của hần cũng cao hơn Lý Cường.

Thiên Chân cười quái dị nói: " Nga, như vậy đi, chúng ta đánh một trận, nếu ta thua sẽ chờ người hai mươi năm, ta thắng...người lập tức cùng ta đi Huyền Thần Điện, hắc hắc, người có dám đánh cuộc hay không?"

Lý Cường cảm thấy buồn cười, đồ ước này thật là vô lý, bất luận kết quả thắng thua là gì, tự mình cũng phải đi Huyền Thần Điện. Đồ ước vô lại như thế lại xuất ra từ miệng của một Cổ tiên nhân, làm cho Lý Cường có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Hần lắc đầu nói: " Đồ ước này quá kém, thắng thì tự nhiên tùy tiện người xử trí, thua...vậy do ta quyết định hết thảy, địa điểm đồ đấu do ta quyết định, người dám không?"

Thiên Chân cũng bị gấp đến hồ đồ, Lý Cường nếu không có điều ỷ lại thì sao dám đồ với hần? Ý nghĩa chính thức của Nguyên Giới chỉ có Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân ba người rõ ràng, Thiên Chân còn kém một bậc.

Hần gật đầu nói: " Tốt! Ta và người đồ, thua không cho dây dưa! Ô ô, ta thật thương cảm a, đã nói là chuyện sẽ còn có thay đồ, ô ô."

Lý Cường gật đầu nói: " Người còn suy nghĩ đi, ta cho tới bây giờ không có hứa hẹn qua cái gì, được! Vậy đi Nguyên Giới để đồ đấu."

Thiên Chân cẩn thận suy nghĩ một chút, trong lòng không khỏi mắg to, Lý Cường đích xác không có hứa hẹn gì với hần, tất cả đều do mình nghĩ là hần đáp ứng. Tiểu tử này giáo hoạt như thế, một loại cảm giác thất bại mãnh liệt làm cho hần không nhận được ưu tư, hần chần chờ nói: " Nguyên Giới? Làm sao đi?" Hần cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào hần cũng không nói lên được.

Lý Cường mỉm cười, toát ra tự tin, để cho Thiên Chân có chút dưng đứng lông tóc. Một đạo kim quang chói mắt hiện lên, phòng tiếp khách nhất thời không có một bóng người.

Hai người rơi vào một viên tinh cầu của Nguyên Giới.

Sắc mặt Thiên Chân khó coi cực kỳ, hần không phải là người kiến văn kém cỏi, có thể trong chớp mắt đi tới một tinh cầu xa lạ, hơn nữa là tinh cầu không có trong Định Tinh Bàn, thực lực của Lý Cường hần không còn hiểu được tới đâu nữa. Sững sốt cả hồi lâu, hần khóc lớn nói: " Ta đã bị tiểu tử người gạt rồi, ô ô, ta thật thương cảm a." Lần này hần chính là thật sự thương cảm.

Đây là một tình cầu hoang vu. Tình cầu của Nguyên Giới đại bộ phận đều hoang vu, phải do Nguyên Giới Chi Chủ thay đổi, chỉ có số ít là nguyên sinh tình cầu, có tư nguyên phong phú, điểm này Lý Cường đã rất rõ ràng, Thiên Chân lại không biết một chút nào.

Con mắt Lý Cường vừa chuyển, cười cười nói: "Thiên Chân, đồ đấu không nhất định là đánh nhau hay so pháp bảo, ân, ta ở trong Cổ Thần Tàng thu được không ít thần khí, nếu tỷ thí thần khí, người nhất định không chiếm ưu thế hơn ta, chúng ta thay đổi một loại phương pháp đồ đấu...như thế nào?"

Thiên Chân suy nghĩ một chút, hẳn cũng không muốn tranh đấu với Lý Cường, tới cảnh địa như bây giờ, tranh đấu là biện pháp vạn bất đắc dĩ. Hắn gật đầu nói: "Tốt, thay thì thay, bất quá so cái gì do ta quyết định."

Lý Cường biết, chuyên án tỷ thí vô luận là như thế nào cũng không thể do đối phương đưa ra, với tu vi và cảnh giới của Thiên Chân, tự mình thì không có cách nào thủ thắng, chỉ có dựa vào Nguyên Giới lực, mới có thể thắng được trường tỷ thí này.

Hắn cuống quýt lắc đầu, vẻ mặt khinh thường nói: "Người là tiền bối, một chút phong độ cũng không có, so cái gì đương nhiên do ta nói, bằng không không cần so nữa, ta trở về." Hắn làm bộ muốn chạy.

Thiên Chân kêu lên quái dị: "Oa nha, người không thể như vậy a..." Thương cảm cho một Cổ tiên nhân bị Lý Cường bày bố không hề biện pháp.

Lý Cường hắc hắc cười nói: "Được chưa?" Ở Nguyên Giới hắn cơ hồ ăn chắc Thiên Chân, Thiên Chân căn bản không có cơ hội gì.

Thiên Chân ác hung hăng nhìn Lý Cường, hẳn biết Lý Cường rất khó chơi, nhưng khó chơi đến như thế hẳn cũng là lần đầu tiên kiến thức. Trong lòng hắn cực độ khó chịu, đến lúc này không có cách nào dùng sức mạnh. Ngẫm lại tu vi và cảnh giới của Lý Cường hẳn là không cao hơn mình, hắn nghiêng răng nói: "Được, theo ý người! Người nói đồ đấu cái gì?"

Lý Cường biết mình đã thắng, hắn cười hì hì nói: "Kỳ thật tiên nhân đều biết chiêu thức ấy, ta gọi nó là Khai Thiên Tích Địa."

Hắn giả vờ đưa tay đánh ra vài đạo thần linh huyền, theo thần linh huyền bay ra, tiếng vang trầm muộn oanh long long liên tiếp như chuỗi xuyên vang lên, đại địa bắt đầu chấn chiến, một tòa núi thật lớn từ dưới đất mọc lên, tốc độ cực nhanh làm cho kẻ phải trợn mắt há mồm.

Thiên Chân thở dài một hơi, di sơn đảo hải(dời non lấp bể) đối với Cổ tiên nhân bọn họ chỉ là tiểu ý tứ, hắn cười nói: "Nhưng thế này làm sao so đấu, chẳng lẽ so chuyện núi nào cao hơn hay sao?" Ngữ khí của hắn tràn ngập ý vị đùa cợt.

Trong lòng Lý Cường ngẫm sợ hãi, nếu ở địa phương khác, trường tỷ thí này căn bản là không thắng được.

Lý Cường gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra một tia tươi cười giảo hoạt, nói: "Ta đang muốn so...tự nhiên."

Thiên Chân trợn mắt há hốc mồm theo Lý Cường bay lên tới không trung, chỉ thấy Lý Cường tiện tay hoa lên, nói: "Bất luận là núi non sông suối, rừng rậm thảo nguyên, hay là hồ bạc hải dương, hết thảy phải có vẻ tự nhiên." Cũng chỉ nói mấy câu, cả đại địa nổi lên biến hóa ngút trời phúc địa.

Núi non theo thủ thế của Lý Cường pháp phỏng trời lên, thực vật theo lời hắn sinh trưởng, hết thảy đều có vẻ chân thật tự nhiên.

Lý Cường tiêu sái nói: "Chẳng những hoàn cảnh phải tự nhiên, tất cả động vật cũng phải tự nhiên, người xem..." Tay hắn hoa lên, vô số chim chóc trống rỗng xuất hiện, phát ra các loại các dạng kêu to tứ tán bay đi.

Tiếp theo, hắn cơ hồ bắn ra liên tiếp: "Loài chim bay, thú chạy, cá trùng..."

Thiên Chân hoàn toàn hiểu được, tự mình chẳng những thất bại, hơn nữa còn bại thật thê thảm, Lý Cường làm những việc mà chỉ có thần nhân có khả năng làm được. Hắn hét lớn: "Tức chết ta rồi, người...người...nguyên lai Nguyên Giới là có ý nghĩa này...oa nha, ta thật thương cảm a..." Hắn quả thật muốn điên cuồng.

Lý Cường ngừng tay, nghiêng đầu cười hì hì nhìn Thiên Chân, không chút khách khí nói: " Người rốt cuộc hiểu được ý nghĩa của Nguyên Giới Chủ rồi, hắc hắc, nếu người thua, hết thấy phải nghe theo ta an bài."

Thiên Chân nhảy dựng lên, kêu to: " Người nhờ vào Nguyên Giới thủ thắng, không thể tính! Ô ô, thương cảm thương cảm ta đi, cấp thêm một lần cơ hội?" Người này lại lộ ra diện mục vô lại.

Lý Cường " phốc xích" một tiếng nở nụ cười, hần bị Thiên Chân làm cho thật tức cười.

Hắn vươn một ngón giữa, hoa một chút, nói: " Thiên Chân, từ khi người đáp ứng đi vào Nguyên Giới tỷ thí với ta, khi...người đã thua, tại Nguyên Giới...ha ha, người không là gì hết!"

Thiên Chân nước mắt uông uông nói: " Đừng nói mạnh miệng nữa, xem chim nhỏ của ta phi phi!"

Một đám chim nhỏ năm màu từ trên người hắn bay ra kêu riu rít, mỗi một con đều xinh đẹp, lóe ra thái quang sáng ngời bay múa tại không trung, phía sau kéo theo một đuôi hồng quang thật dài, có vẻ xinh đẹp dị thường.

Lý Cường liếc mắt một cái, chỉ biết đây là một kiện thần khí, mặc dù hắn không rõ ràng là thần khí gì, nhưng ba động trong đó làm cho hắn cảm thấy rét lạnh. Bất quá bây giờ là đang ở Nguyên Giới, hết thấy bốn nguyên lực lượng đều là do Lý Cường khống chế.

Đám chim nhỏ kia vừa mới vờn quanh đi lên, Lý Cường đã mất đi bóng dáng.

Thiên Chân sợ đến cả người run lên, thần khí này là bảo bối khôn người tốt nhất của hắn, Lý Cường không ngờ có thể vô thanh vô tức biến mất, hắn không khỏi nhin được vừa kinh vừa sợ, thần thức lập tức ra ngoài dò xét.

Ngay lập tức, Lý Cường đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn. Thiên Chân nhảy mạnh về phía trước, hét lớn: " Không công bình!" Chim nhỏ bay múa hóa thành một chút thái quang, tiêu tán trong không trung.

Lý Cường giở khuôn mặt tươi cười nói: " Trên thế giới này vốn không có chuyện công bình, người cũng không phải không biết."

Thiên Chân vẫn không cam lòng, hắn lại giở bộ dáng vô lại, nói: " Nghĩ không ra người có khả năng tránh thoát sự tập kích của chim nhỏ, ai, ta thật thương cảm a, ta cần đổ đầu một lần nữa! Hơn nữa đổ đầu ở bên ngoài Nguyên Giới!"

Hắn vừa nói, vừa tới gần Lý Cường, lời còn chưa dứt, chim nhỏ lại bay ra, lần này tốc độ rất nhanh, nháy mắt đàn chim nhỏ đã hình thành một cái vòng thái sắc, đem Lý Cường đoàn đoàn vây quanh.

Lý Cường lần này không có tránh né, trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ có lần này phải làm cho Thiên Chân hoàn toàn tuyệt vọng mới được.

Thiên Chân đắc ý cười ha hả, nói: " Thu! Ha ha, không có ý tứ a, lão đệ, mặc dù là đánh lén, nhưng ta sẽ không làm bị thương người, ha ha, bây giờ có thể nói điều kiện rồi."

Một cái lồng chim tinh xảo đem Lý Cường khóa ở trong đó, thái quang lóe ra ánh chiếu gương mặt Lý Cường, nhìn không ra hắn đang buồn hay vui.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Không có điều kiện gì để nói, Thiên Chân, có lẽ sau này ta sẽ cùng người đi Huyền Thần Điện, nhưng bây giờ không có khả năng, cho dù người chính thức vây khốn ta..."

Thiên Chân buồn rầu ôm lấy đầu, nói: " Ai, sao lại như vậy?" Hắn thật sự khổ giận, trong lòng hắn rất rõ ràng, đi Huyền Thần Điện phải cần Lý Cường tự nguyện, nếu cưỡng ép thì không còn ý nghĩa gì.

Hắn trời sinh có tính cách dây dưa, trong lơ đãng lại chọc giận người duy nhất có thể giúp đỡ được mình, hắn không khỏi cảm thấy hối hận.

Lý Cường lại một lần nữa biến mất trong không trung. Sắc mặt Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi, hắn rốt cuộc hiểu được, Lý Cường ở tại Nguyên Giới chính là thần linh không gì không làm được, ở chỗ này đấu với hắn, sợ rằng ngay cả Bác Tụ Thượng Nhân cũng không chắc là đối thủ.

Hắn bắt đắc dĩ thu hồi thần khí, không đợi hắn nói chuyện, Lý Cường đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Lần này, Lý Cường không khách khí nữa, một cước đá vào hông hắn, chỉ nghe hét thảm một tiếng: " Ta thật thương cảm a..." Thiên Chân bay bắn lên không.

Thiên Chân không biết, bất kể đồ đấu như thế nào thì tự mình cũng phải thua. Hắn tâm tro ý lạnh bay trở về, thương cảm nói: " Lão đệ, tính là ta thua còn không được? Ai, không thể làm gì khác hơn là đợi người thêm hai mươi năm, a...ta thật..." Nhìn thấy kim mang trong mắt Lý Cường bạo thiểm, hắn lập tức cảm mềm không gọi nữa, nhưng ngấm lại không cam lòng, hắn chớp mắt nói: " Lão đệ, ta giúp người đi tìm người chuyển thế!"

Muốn nói Thiên Chân Thượng Nhân da mặt dày, Lý Cường tự thẹn không bằng, người này tựa như chuyện gì cũng không từng phát sinh qua. Lý Cường là người chỉ chịu mềm không chịu cứng, nhìn thấy Thiên Chân chịu mềm xuống, cũng ngần ngại không thể tiếp tục khi dễ hắn.

Hắn thở dài nói: " Thôi, thôi, đợi hai mươi năm sau, ta bồi người đi Huyền Thần Điện."

Sắc mặt Thiên Chân ửng đỏ, hắn biết mình dùng biện pháp dây dưa không dứt buộc Lý Cường đáp ứng, hung hiểm của Huyền Thần chánh điện hắn rất rõ ràng, cho dù chính mình có thực lực của Thủy Ấn Giả nhưng bản thân cũng không muốn đi, Lý Cường chịu đi, xem như liều mình tương bồi.

Hắn rút cuộc lộ ra tươi cười, nói: " Lão đệ, người yên tâm, đi Huyền Thần Điện nhất định sẽ không để người tay không mà về." Thật ra, đến tột cùng có thể từ Huyền Thần Điện có được chỗ tốt gì, hắn cũng không phải rất rõ ràng.

Lý Cường không chút quan tâm chỉ nhếch miệng, không thêm để ý tới Thiên Chân, thừa dịp lần này có cơ hội tới Nguyên Giới, hắn định hiểu rõ thêm nơi này một chút. Thần thức khẽ động, hết thấy của Nguyên Giới giống như nước chảy thoảng qua trong lòng Lý Cường, hắn phát hiện Ba Nạp Nhân đã tiến vào Nguyên Giới, hơn nữa bắt đầu cải tạo tinh cầu của Nguyên Giới, chỉ là tốc độ rất chậm.

Hắn cố gắng tìm được Xích Minh, người này sau khi bị đưa vào Nguyên Giới, Lý Cường vẫn không quan tâm tới hắn.

Rất nhanh, Lý Cường đã sưu tìm được vị trí của Xích Minh, người này đang trốn vào trong một tinh cầu dưới mặt đất.

Lý Cường quát: " Xích Minh, người đang làm gì?"

Thiên Chân lại càng hoảng sợ, hỏi: " Xích Minh ở chỗ này?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không ở đây, nhưng hắn nghe được ta nói."

Xích Minh và Ba Nạp Cổ tiên nhân tranh đấu vài lần, hắn không phải Nguyên Giới Chi Chủ, thực lực hơi yếu, cho nên tranh đấu thì ném không ít đau khổ, cũng may lần này có được vài món thần khí tại Hâm Ba Cổ Thần Tàng, dựa vào vài món thần khí này hắn mới không có ném khổ quá nhiều.

Lần này hắn lại vừa đi quấy rối Ba Nạp Nhân, kết quả lâm vào cạm bẫy của Cách Lỗ Hách, bị hung hăng chinh cho một trận, coi như hắn tâm tư linh động, chạy trốn tới một tinh cầu ẩn núp, vừa mới khôi phục, bên tai lại vang lên thanh âm của Lý Cường.

Xích Minh vừa mừng vừa sợ, hét lớn: " Đại ca, người ở nơi nào?" Bên tai lại vang lên thanh âm Lý Cường: " Buông lỏng thân thể, đừng nhúc nhích."

Đột nhiên, hắn bị một cỗ lực lượng kỳ diệu bao vây, thấy hoa mắt, hắn nhìn thấy Lý Cường và Thiên Chân đứng trên một ngọn núi, tiểu tử này vui vẻ ha ha cười to: " Đại ca a, ha ha, người tới giúp ta sao?"

Lý Cường nhận thấy được tu vi của Xích Minh lại đề cao không ít, hắn tò mò hỏi: " Người đi tới Nguyên Giới thời gian không dài a, tu vi cảnh giới tăng lên rất nhanh, chẳng lẽ Nguyên Giới là địa phương tu luyện tốt lắm hay sao?"

Xích Minh đắc ý cười: " Linh khí nơi này rất nhiều, nhất là dưới đất, linh khí nồng hậu đến khó thể tin, ha ha, nơi này thật sự là quá tốt." Hắn quay đầu hỏi Thiên Chân: " Lão đầu...ách, sao người lại tới đây?" Không nghĩ qua là hắn lại nói ra lời trong lòng, hắn vẫn một mực xưng hô Thiên Chân là lão đầu.

Thiên Chân than thở: " Ta mạng khổ, đến cầu đại ca người hỗ trợ."

Xích Minh nhất thời cảm thấy rất hứng thú, con mắt hần tỏa sáng, hỏi: "Hỗ trợ? Ta giúp người! Người nói...đánh nhau với ai, ta đi!"

Thiên Chân vẻ mặt bất đắc dĩ, cười nói: "Đánh nhau với đại ca người, người giúp ta?"

Con mắt Xích Minh tròng lên, ra bộ dáng đại nghĩa凛 nhiên, nói: "Đương nhiên giúp! Ta giúp đại ca chinh trị người, oa ha ha, ha ha."

Lý Cường cười nói: "Đừng nháo nữa, Xích Minh, ta dạy người vận dụng lực lượng của Nguyên Giới."

Xích Minh hưng phấn kêu to: "A? Oa nha, thật tốt quá, mau dạy ta!"

Thiên Chân trong lòng rất khó chịu, con mắt hần vừa chuyển, nói: "Lão đệ, có một tin tức quên nói cho người rồi."

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Tin tức gì?" Trong lòng hần hiện lên một ý niệm: tin tức lão gia này nói, nhất định là không có chuyện tốt gì.

276. Chương 276

Trong lòng Lý Cường cả kinh, hần đương nhiên nhớ kỹ người điên nọ, Thiên Hỏa Huyền Si là huynh đệ của Thiên Na Thần, ở bên ngoài cửa Hoán Hộ Tinh dày đặc cấm chế mà cũng dám gây loạn.

Hỏa Si khi ở bên ngoài Hoán Hộ Tinh bị Lý Cường, Xích Minh, Hiên Long và Kiền Thiện Dong liên thủ đánh hần bị thương nặng, lúc ấy không ai biết sinh tử của hần, đột nhiên nghe Thiên Chân nhắc tới hần, Lý Cường biết không hay, vội hỏi: "Hỏa Si không bị Cổ Thần cấm chế vậy khôn?"

Thiên Chân nói: "Ai nói hần bị nhốt, trên đường tìm người, chúng ta còn đánh một trận, tên kia đã điên rồi, may là là phát hiện hần không đúng, chạy thật nhanh, bằng không còn chịu không được." Tu vi của hần không sai biệt lắm với Hỏa Si, nhưng thiên hỏa do Hỏa Si tinh luyện qua làm cho hần phi thường đau đầu, hần từ trong đáy lòng sợ hãi cùng Hỏa Si tranh đấu.

Lý Cường cũng không thềm để ý Hỏa Si như thế nào, hần lấy ra một ngọc đồng giản, đem vài thủ ấn thần linh huyền thu vào. Đây là linh huyền khổng chế bốn nguyên lực lượng của Nguyên Giới, mặc dù rất đơn giản, nhưng lại có thể tăng thêm thực lực của Xích Minh, mặc dù không cách nào so sánh với Lý Cường, nhưng lại lợi hại hơn so với mấy người Cách Lỗ Hách.

Thiên Chân chép chép miệng, làm như không có gì, nói: "Hỏa Si có lẽ sẽ đi tới Phong Duyên Tinh."

Lửa giận của Lý Cường nhất thời bốc lên, hần quát to: "Thiên Chân...người...người hỗn đản!" Hần thiếu chút nữa bị Thiên Chân làm cho tức chết, người này dây dưa lâu như vậy, đến lúc này mới chịu nói ra tin tức trọng yếu như thế.

Xích Minh bị Lý Cường làm cho hoảng sợ, nhưng hần lập tức hưng phấn lên, bây giờ hần chỉ nghĩ đến đánh nhau, từ sau khi tu vi đại trưởng, đối với tranh đấu hần có hứng thú vô cùng cuồng nhiệt. Hần nhảy lên nói: "Đúng, người này chính là một tên hỗn đản, ta đã sớm nhìn hần không vừa mắt rồi."

Thiên Chân bị Lý Cường mắng đến kỳ lạ, hần trợn mắt kêu oan: "Ai, sao người lại mắng ta? Ta thật thương cảm a!"

Trong lòng Lý Cường như bị lửa thiêu, hần biết Hỏa Si đi tìm Kiền Thiện Dong và mình, Phong Duyên Tinh một giới là hang ổ của Kiền Thiện Dong, cũng là sư môn của Lý Cường. Thiên Hỏa của Hỏa Si phi thường đáng sợ, tuyệt đối không phải người tu chân của Phong Duyên Tinh có thể chống đỡ, nếu hần giận lây người tu chân, thì Phong Duyên Tinh đã gặp tai ương.

Lý Cường tính toán một chút, nếu từ địa cầu trở lại Phong Duyên Tinh, hần là sẽ không chậm trễ chuyện muốn làm trên địa cầu, nhưng hần cảm thấy rất bất an.

Hần thoáng suy tư chỉ chớp lát, nói: "Chúng ta từ Nguyên Giới trực tiếp đi Phong Duyên Tinh!"

Trong Định Tinh Bàn của hần không có Nguyên Giới tồn tại, Nguyên Giới giống như khắc vào trong lòng hần.

Hắn tìm được vị trí của Phong Duyên Tinh, hỏi: " Thiên Chân cùng đi với chúng ta không?"

Thiên Chân bật thốt lên: " Không đi!" Vừa rồi bị Lý Cường mắng chửi rất khó chịu, mặc kệ Lý Cường yêu cầu hắn làm gì, bây giờ phản ứng của hắn đều là " không".

Lý Cường cũng không miễn cưỡng hắn: " Nếu người không đi, vậy ở Nguyên Giới chờ đi." Nói xong, tiện tay vung lên, mang theo Xích Minh biến mất tại không trung.

Thiên Chân sửng sốt một chút, đột nhiên tỉnh ngộ là mình còn đang ở Nguyên Giới, hắn hét lớn: " Ta đi a!" Đáng tiếc Lý Cường đã mang theo Xích Minh rời đi.

Hắn vội vàng xem xét Định Tinh Bàn, phát hiện bên trong trống rỗng, tất cả tinh lộ hoàn toàn tiêu mất, hắn không có tinh lộ của thế giới này, nói cách khác, trừ phi Lý Cường tìm đến hắn, hoặc là Lý Cường trở lại Nguyên Giới, hắn có thể dựa vào tiểu pháp thuật trên thân Lý Cường để tìm kiếm, nếu không coi như hắn đã lạc đường. Hắn tức giận thảm hại: " Hảo tiểu tử! Người chơi ta a..."

Lý Cường dựa theo Định Tinh Bàn chỉ dẫn, trong thời gian ngắn đã xuất hiện bên ngoài thái không trung của Phong Duyên Tinh, trong lòng hắn không khỏi một trận mừng như điên, có Nguyên Giới, hắn cơ hồ không chỗ nào không thể đi, xem ra cho dù lâm vào Huyền Thần Điện, cũng có thể nhờ vào Nguyên Giới rời đi.

Lý Cường rất cuộc hiểu được, bất luận là Thiên Cô cũng được, hay Thanh Đế cũng được, đã không ai có thể uy hiếp được mình.

Xích Minh xoa tay nói: " Không biết Hỏa Si có tới không, để cho hắn thử xem Chủy Lặc Quyết của ta." Đây là thần khí hắn có được tại Cổ Thần Tàng, hắn chỉ sợ Yếp Khải Long Trọng không đủ uy phong, cho nên có thời gian rảnh liền gia tăng tu luyện thần khí này.

Trong lòng Lý Cường âm thầm cầu khẩn, sợ mình đã tới chậm một bước. Nhìn Phong Duyên Tinh cách đó không xa, hắn nói: " Sư đệ, chúng ta đi tới."

Xích Minh vẫn thích gọi Lý Cường là đại ca, hắn cười nói: " A a, đại ca, gần đây đánh nhau cũng hơi nhiều, thực lực của Hỏa Si quá mạnh, lúc này để cho ta hảo hảo chơi một chút."

Lý Cường mang theo Xích Minh thuận di qua, khi hắn hiện thân trên bầu trời Phong Duyên Tinh, thì hắn biết mình đã đến chậm. Nguyên thủy rừng rậm dấy lên hùng hùng đại hỏa, sóng nhiệt đằng đẵng trực trùng lên trời, khói mù dày đặc cơ hồ che phủ cả bầu trời. Lý Cường ngơ ngác đứng giữa không trung, lần đầu tiên trong lòng hắn sinh ra cứu hận. Dựa vào tu vi và công lực của Hỏa Si, không ngờ cũng lay giập tới người tu chân của Phong Duyên Tinh, đây là điều vô luận thế nào Lý Cường cũng không thể giải thích.

Lửa lớn tiếp tục lan tràn trên núi non. Sắc mặt Lý Cường trầm xuống phi hành về phía trước, Xích Minh đi theo sát, hắn rất là hưng phấn, đối với lửa lớn ở Phong Duyên Tinh hắn căn bản là không thêm để ý.

Một đường bay đi, không ngờ cũng không nhìn thấy người tu chân diệt lửa. Lý Cường càng ngày càng cảm thấy bất an, hắn đột nhiên dừng lại nói: " Sư đệ chờ một chút." Hắn đem thần thức lộ ra, ở phạm vi lớn rải khắp Phong Duyên Tinh.

Chỉ chốc lát sau, Lý Cường nói: " Hồn dẫn...sư đệ đi theo ta!"

Xích Minh sửng sốt, nghĩ thầm: " Đại ca sao lại mắng ta?" Không đợi hắn hiểu được, Lý Cường đã mang theo hắn thuận đi đi.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đã hoàn toàn kiệt lực, hai người đã tranh đấu với Hỏa Si thật lâu, dựa vào Thiên Thần Chi Nộ của Kiên Thiện Dong và thần khí của Đại Nam Phong Ngự, miễn cưỡng chống đỡ lực tấn công của Hỏa Si, nhưng rừng rậm nguyên thủy của Hỏa Si cũng bị Hỏa Si phát thiên hỏa đốt cháy.

Thần khí của Đại Nam Phong Ngự chính là cây tiên tử cổ quái do Lý Cường tặng cho, tên gọi là Hắc Tiết Tác, mặc dù năng còn chưa hoàn toàn dung hợp thần khí, nhưng uy lực phát ra cũng không nhỏ. Nhờ có Đại Nam Phong Ngự giúp kiềm chế Hỏa Si, Kiên Thiện Dong mới có thể kiên trì đến bây giờ, hắn cũng đã sắp chịu không được.

Tất cả người tu chân đều ở trong Bất Dạ Thành, dựa vào sự bảo hộ của Thiên Châu, mới có thể tránh thoát thiên hỏa tử hoa vậy ra tứ tán.

Lúc mới tranh đấu có không ít người tu chân bị thiên hỏa ngộ thương, thương vong tương đối thảm trọng, điều này làm cho Kiền Thiện Dong phi thường phẫn nộ, hắn và Đại Nam Phong Ngự cố gắng đuổi Hỏa Si đi, nhưng bởi vì thực lực hơn kém quá lớn, hai người thật sự là không còn cách nào.

Hỏa Si kiêu ngạo ở không trung bay múa, lớn tiếng rít gào nói: " Nói mau, đại ca ta Thiên Na Thần ở nơi nào?"

Kiền Thiện Dong cố gắng giữ chặt Thiên Thần Chi Nộ, tử hoa đầy trời hoàn toàn đặt trong tầng kim quang, cũng may Thiên Thần Chi Nộ cũng là thần khí hỏa tính, không sợ thiên hỏa thiêu đốt, nhưng áp lực thiên hỏa mang đến phi thường to lớn.

Hắc Tiết Tác của Đại Nam Phong Ngự trong nội tạng của Thiên Thần Chi Nộ bày ra một tầng ngân quang, đẩy ra tử mang đánh sâu vào.

Kiền Thiện Dong hừ lạnh một tiếng, nói: " Hỏa Si, Thiên Na Thần chúng ta không có khả năng đối phó, hắn ở nơi nào ta không biết!"

Hỏa Si kêu lên quái dị: " Các ngươi nhất định biết, ta không muốn làm khó tiểu bối, ngươi chẳng lẽ muốn ta hủy diệt tinh cầu này hay sao?"

Đột nhiên, " ba ba ba ba" tiếng vỗ tay vang lên, chỉ nghe có người nói: " Thật là uy phong, không hổ là tổ tông chơi lửa, một đời Cổ tiên nhân kiệt xuất đại biểu, thật không tưởng nổi, thật không tưởng nổi!"

Kiền Thiện Dong mừng rỡ vô cùng, nói: " Phong Ngự, ngươi xem là ai tới."

Lý Cường mang theo Xích Minh hiện thân tại không trung, hắn vừa châm chọc Hỏa Si, vừa bay ra Cửu Diễn Lưu.

Xích Minh lặng lẽ thuấn di ra ngoài, trốn sang một bên chuẩn bị đánh lén. Thiên Châu bao phủ Bất Dạ Thành nhất thời một mảnh mông lung.

Danh khí của Lý Cường tại Phong Duyên Tinh không phải chuyện đùa, có không ít người tu chân nhận thức hắn, còn lại đều từng nghe nói qua về hắn, nhưng không ai nghĩ hắn có thể tranh đấu với Cổ tiên nhân, một La Thiên Thượng Tiên và một tiên nhân còn không thể đánh thắng, thêm một Lý Cường sợ rằng cũng không làm nên chuyện gì.

Hỏa Si con mắt sáng ngời, hắn đương nhiên nhận biết Lý Cường, tại bên ngoài Hoán Hộ Tinh chính là tiểu tử này không hề sợ hãi thiên hỏa của mình. Hắn bị Lý Cường nói xong thẹn quá thành giận, quát to: " Tiểu tử, nguyên lai là ngươi...được, nếu ngươi đi tìm cái chết, ta thành toàn cho ngươi."

Lý Cường đối với việc Hỏa Si đốt cháy Phong Duyên Tinh phi thường phẫn nộ, trong lòng hắn âm thầm nảy sinh ác độc, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Hỏa Si, đại ca ngươi bị người giam cầm rồi, nói về người đó, ngươi không dám chọc vào đâu, ha ha."

Hỏa Si rít gào: " Là ai? Không có khả năng...đại ca ta là cao thủ lợi hại nhất giới này, ai có thể giam cầm hắn, ngươi nói vậy! Ta phải thiêu chết ngươi!" Hắn bỏ qua Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, cả người hùng hùng đại hỏa nhằm phía Lý Cường xông tới.

Lý Cường cười lạnh nói: " Thiên hỏa của ngươi, đối với ta vô dụng!" Kim quang của Cửu Diễn Lưu phún dũng ra, Diễn Chú Thần Giáp cũng dấy lên thiên hỏa nóng rực, do Hỏa Tinh ngưng luyện thiên hỏa, một chút không kém với thiên hỏa của Hỏa Si.

Hai người ở trên trời cao dùng cứng đối cứng đánh lên, hai luồng lửa cháy đánh cùng một chỗ, một tiếng nổ vang, giống như hai đóa lễ hoa trán phóng, tử hoa bay múa đầy trời, tử quang huyền lạn chói mắt chiếu sáng cả bầu trời.

Hỏa Si và Lý Cường đồng thời bay ngược về phía sau. Lý Cường mượn một chút lực lượng của Nguyên Giới cùng Hỏa Si liều mạng đối cứng một cái, hai người đều nếm chút khổ nhỏ.

Hỏa Si thật sự không dám tin tưởng, không ngờ cũng có người dám cùng tiếp xúc với thiên hỏa của mình, hơn nữa không có chuyện gì. Tính tình hắn cực kỳ táo bạo, lại rít gào đánh lại.

Trong lòng Lý Cường cũng không phục khí, tự mình mượn lực lượng của Nguyên Giới mà cũng bị thất thế, hắn cũng gào thét chàng đi qua.

Tất cả những người đang quan sát, kể cả những người tu chân đang ở trong Bất Dạ Thành nhờ vào Thiên Châu bao phủ, cả đám đều ngậy ngốc nhìn không trung, chỉ thấy hai luồng sáng ngời chói mắt tử quang, ở không trung giống như hai con chim lửa đang truy đuổi, một lần lại một lần đánh thẳng vào một chỗ, phát ra tiếng oanh minh kinh thiên động địa.

Hỏa Si càng ngày càng kinh ngạc, cho dù Cổ tiên nhân cường đại như Thiên Chân cũng không dám cùng hắn đối cứng, nhưng tiểu tử trước mắt này dĩ nhiên lại không chút úy kỵ, hắn quả thật muốn nổi điên.

Rốt cuộc, ở một lần va chạm lớn kinh thiên động địa, Hỏa Si và Lý Cường đều cũng cảm thấy khó kham nổi.

Lý Cường phải có thời gian mượn nhờ lực lượng của Nguyên Giới, đây là sau khi hắn trải qua lần đánh này hiểu được đạo lý.

Hỏa Si cả người như đuối sức, bốn nguyên lực lượng của hắn chính là thiên hỏa, trải qua mười lần đánh vào nhau, hắn tiêu hao rất nhiều thiên hỏa, cũng đã tỉnh táo lại: như vậy tiếp tục đánh tiếp, tự mình cũng không có được chỗ tốt gì, nhưng lại có thêm ba tiểu tử lợi hại đang ở một bên như hổ rình mồi nhìn đám cuộc chiến.

Lý Cường rất nhanh đã mượn được lực lượng của Nguyên Giới.

Xích Minh ẩn thân tới gần Hỏa Si, hắn đột nhiên phát ra Chủy Lặc Quyết, một cái bóng hắc trầm trầm đột nhiên xuất hiện trên bầu trời chỗ Hỏa Si, cả bầu trời phảng phất như muốn liệt ra, tiếng rít bén nhọn chói tai nhức óc.

Hỏa Si chấn động, hắn không dám đón đỡ, vội vàng na di đi ra. Cùng Lý Cường ngành cứng đã bị thương rất nặng, nếu cùng Xích Minh liều mạng, hắn không hề nắm chắc. Tính cách của Hỏa Si mặc dù táo bạo, nhưng chuyện rõ ràng có hại chính mình thì hắn vẫn biết né tránh.

Chủy Lặc Quyết này của Xích Minh bắn đi, một đạo bóng đen như tinh linh truy đuổi Hỏa Si đang na di không ngừng. Xích Minh kêu lên quái dị: "Hỏa Si! Ngươi là thứ hỗn đản, đừng có chạy, đánh với ta!" Hắn không chút kiêng kỵ nhục nhã Hỏa Si, hưng phấn vũ động Chủy Lặc Quyết, điên cuồng truy đuổi.

Lý Cường khôi phục cực nhanh, hắn liếc mắt nhìn thấy Xích Minh như đang nổi điên, lập tức thuận chuyển qua bên Kiền Thiện Dong, đồng thời hoá xuất Hỏa Tinh, thu thủ thiên hỏa tử hoa đang bay múa đầy trời.

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự bị vây trong thiên hỏa, dựa vào màn hào quang của Thiên Thần Chi Nộ, miễn cưỡng chống đỡ thiên hỏa hoành hành. Kiền Thiện Dong nói: "Đừng động chúng ta, nhanh đi chế phục Hỏa Si, người này quá nguy hiểm."

Lý Cường nói: "Có Xích Minh kiềm chế hắn, ta trước tiên thu thủ thiên hỏa này." Hắn phao xuất một cái bình ngọc, đó là thần khí thu được ở Cổ Thần Tàng, có thể thu nhiếp thiên hỏa và huyền băng, tên là Lưỡng Cực Bình, là một kiện thần khí kỳ quái.

Hắn dùng ngón tay định bình ngọc, một đạo thanh khí quyền khúc bay ra, đụng vào thiên hỏa lập tức bao vây tới, trong phút chốc, thiên hỏa như nước thủy triều dừng mãnh tuôn vào bình ngọc, ngay cả Hỏa Tinh xa xa cũng bị hấp trụ, giấy dựa bị kéo về miệng bình.

Lý Cường vội vàng đình chỉ linh huyền, Hỏa Tinh hiển xuất nguyên thân, phun ra hỏa hoa liên tiếp như chuỗi xuyên, nó bị sợ hãi. Trong nháy mắt hấp lực từ bình ngọc biến mất, Hỏa Tinh đánh về phía Lý Cường, lập tức tiềm nằm ở Diên Chú Thần Giáp, cũng không dám lộ diện nữa.

Lý Cường thu thập xong thiên hỏa, Kiền Thiện Dong mới thu hồi Thiên Thần Chi Nộ, trong lòng hắn còn sợ hãi, nói: "Loại thiên hỏa tu luyện này quá lợi hại."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Tiểu huynh đệ làm sao biết Hỏa Si ở chỗ này? Ai, chậm trễ một chút, chúng ta đã thăm rồi."

Con mắt Lý Cường nhìn chăm chăm Hỏa Si đang tán loạn, nói: " Là Thiên Chân nói cho ta biết."

Hỏa Si rút cuộc bình tĩnh lại, hần đột nhiên xoay người đón lấy Xích Minh, hần sắp bị Xích Minh làm cho tức điên.

Lý Cường quát to: " Xích Minh cẩn thận!" Không đợi hần có hành động gì, Hỏa Si đã ngạnh sanh liều mạng với Xích Minh một cái.

Xích Minh phán đoán sai lầm, hần nhìn thấy Lý Cường và Hỏa Si ngạnh cứng đánh thẳng vào nhau mười lần, tựa hồ không có gì không chịu nổi, nào biết đâu rằng là Lý Cường mượn nhờ lực lượng của Nguyên Giới, là có chuẩn bị va chạm, đương nhiên là không sợ, còn Xích Minh vốn kém hơn Lý Cường, như thế nào lại là đối thủ của Hỏa Si.

Chỉ đơn giản một lần chạm thẳng, Xích Minh đã bị thương nặng, hần hú lên quái dị, quay đầu chạy trốn. Lúc này biến thành Hỏa Si truy đuổi, Xích Minh loạn xạ bỏ chạy.

Lý Cường vừa bực mình vừa buồn cười, Xích Minh đúng thật là kẻ luôn bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Hần lặng yên thuấn chuyển qua bên người Xích Minh, vừa kéo hần, nói: " Người trái ta phải!" Hỏa Si cả người hùng hùng lửa cháy đã đến gần.

Xích Minh nhất thời có lại tin tưởng, vừa rồi liều mạng đánh bừa làm cho hần phi thường sợ hãi, thực lực chênh lệch bao nhiêu trong lòng hần hiểu được. Hần quát to một tiếng: " Được."

Lý Cường bắn ra Cửu Diễn Lưu, Xích Minh từ bên trái vũ động Chủy Lặc Quyết. Hỏa Si cũng không ngốc, hần lại quay đầu bỏ chạy. Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự cũng tỉnh ngộ lại, lập tức vây tới, làm Hỏa Si tức giận đến điên cuồng kêu hồng lên: " Vô sỉ a!"

Lý Cường vài lần cố gắng đưa Hỏa Si vào Nguyên Giới, nhưng hần phát giác trong lúc tranh đấu rất khó đưa hần tiến vào Nguyên Giới.

Dựa vào thực lực bốn người Lý Cường, Hỏa Si hoàn toàn không chiếm được tiện nghi gì.

Kiền Thiện Dong quát: " Hỏa Si, chỉ cần ngươi rời khỏi Phong Duyên Tinh tu chân giới, chúng ta sẽ không làm khó ngươi, ngươi đi đi." Hần vẫn giữ thái độ ôn hòa, hy vọng Hỏa Si tự động bỏ qua.

Hỏa Si bị bốn làm cho không còn đường đi, càng đáng sợ chính là thỉnh thoảng lại có một cỗ lực lượng đáng sợ hấp trụ thân hình mình, nếu không phải có tu vi cực kỳ thâm hậu, hần quả thật không cách nào thoát khỏi. Hần rút cuộc cảm thấy rét lạnh, một đạo quang hoa xích màu đỏ hiện lên, hần thuấn chuyển qua ngoài vòng tròn, hét lớn: " Dừng tay."

Kiền Thiện Dong tưởng rằng Hỏa Si sợ hãi, hần nói: " Chờ một chút, Hỏa Si Thượng Nhân..."

Lý Cường lặng yên kháp động thần linh huyền, đó là linh huyền tổng Hỏa Si vào Nguyên Giới, bắt quá tạm thời không phát ra. Hần hỏi: " Hỏa Si, ngươi chuẩn bị thế nào?" Vừa nói lại đi lại gần.

Xích Minh vừa rồi bị thất thế, hần ác hung hăng nhìn chăm chăm Hỏa Si, trong lòng không biết đang chuyển ý niệm gì trong đầu.

Hỏa Si đã hao mất một nửa thiên hỏa, lực lượng bốn nguyên của hần chính là thiên hỏa, theo thiên hỏa giảm bớt, hần biết liều mạng đánh bừa với bốn cao thủ là không có khả năng, lại thêm cao thủ có thể thu nhiếp thiên hỏa như Lý Cường đang ở đây, hần càng không có nắm chắc có thể thắng được trường tranh đấu này. Tính tình của hần mặc dù hỏa bạo, nhưng người cũng không ngốc, biết rõ chuyện phải thua không thể nghi ngờ là hần sẽ không làm.

Hần âm trầm nghiêm mặt, ngọn lửa màu tím thỉnh thoảng phát ra bên ngoài bay ra.

Hỏa Si không hề bạo nhảy như trước, hần có vẻ rất tĩnh táo, bốn người Lý Cường không hèn mà cùng đề cao cảnh giác, bộ dáng của Hỏa Si thật sự là quá khác thường. Chỉ nghe Hỏa Si nói: " Ta hỏi lại một lần, đại ca ta Thiên Na Thần ở nơi nào? Các ngươi nhất định biết!" Thanh âm của hần trầm thấp mà có chút bất đắc dĩ.

Lý Cường căn bản không có chú ý hấn nói cái gì, hấn rút cuộc đợi được Hỏa Si huyền đứng giữa không trung, tay thủ thần linh huyền lập tức phóng thích ra ngoài.

Hỏa Si sắc mặt đại biến, hấn dù sao cũng là Cổ tiên nhân, tu vi trác tuyệt, cả người đột nhiên tản mát ra đại lượng thiên hỏa, cả bầu trời đều bị tử hỏa chiếu sáng. Hấn điên cuồng giãy dụa hồng kên: " Hồn đản, buông thả ta ra! A...ta tuyệt không..."

Tu vi của Hỏa Si tuy cao, nhưng hấn không cách nào tránh thoát lực lượng của Nguyên Giới, trừ phi hấn là thần nhân, dù cho hấn có tu vi của Thủy Ẩn Giả, cũng chỉ có thể khuất phục lực lượng của Nguyên Giới. Dần dần, thân hình hấn càng ngày càng nhạt.

Trong lòng Lý Cường lại lau mồ hôi lạnh, công lực của Hỏa Si này cao đến đáng sợ, với lực lượng của Nguyên Giới mà hấn không ngờ cũng có thể ngăn cản được trong chớp lát.

Nhìn Hỏa Si rống lên một tiếng biến mất tại không trung, mọi người đều cảm thấy kinh tâm động phách. Kiền Thiện Dong cười khổ nói: " Lão đệ, người làm gì Hỏa Si vậy?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Tên này thật đáng sợ, ta đưa hấn vào Nguyên Giới rồi."

Xích Minh mừng rỡ, hấn đặc ý nói: " Thật tốt quá, ta phải ở Nguyên Giới từ từ hành hạ hấn, ha ha, người này xem như là đối thủ tu luyện tốt nhất."

Lý Cường biết Xích Minh chuẩn bị dùng tranh đấu để tăng lên tu vi cảnh giới của chính mình, hấn gật đầu nói: " Sư đệ, thực lực của Hỏa Si phi thường mạnh mẽ, lúc đánh không lại, thì không nên liều mạng, nhớ kỹ những thủ ấn thần linh huyền ta cho người, ở tại Nguyên Giới mấy thủ ấn thần linh huyền này có thể cứu mạng đó."

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự tiến lên đa tạ, Lý Cường hỏi: " Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, Phong Duyên Tinh tổn thất lớn không?"

Kiền Thiện Dong than thở: " Chết và bị thương không ít người tu chân, thiên hỏa thật sự quá bá đạo, nếu không có thiên châu phòng hộ, người tu chân chết còn nhiều hơn."

Đại Nam Phong Ngự hỏi: " Huynh đệ, Hỏa Si tới Nguyên Giới...nếu hấn gây loạn thì làm sao bây giờ?"

Lý Cường gật đầu nói: " Cho nên chúng ta phải tiến vào Nguyên Giới, ta phải giam cầm hấn."

Nghe nói người tu chân của Phong Duyên Tinh chết thảm trọng, trong lòng Lý Cường rất không thoải mái, chỉ là không thoải mái mà thôi, hấn rất kinh ngạc mình lại không có cảm giác phẫn nộ, tựa hồ chỉ là một chút tâm tình ba động, hấn phát giác mình ngày càng lạnh lùng.

Xích Minh còn đang ghi hận Hỏa Si, hấn gọi lớn: " Đại ca, đưa ta trở về, ta đi cuốn lấy hấn, hắc hắc, vui về a."

Lý Cường gật đầu hỏi: " Kiền đại ca, có hứng thú đến Nguyên Giới tiềm tu không?"

Kiền Thiện Dong do dự một chút, nói: " Nơi này còn có rất nhiều đệ tử, ta có điểm không nỡ bỏ bọn họ...ân, tốt nhất đi Nguyên Giới nhìn xem, a a, đối với Nguyên Giới ta còn rất xa lạ, không biết đó là dạng gì tồn tại."

Đại Nam Phong Ngự cũng gật đầu phụ họa.

Tồn tại của Nguyên Giới ước chừng chỉ có Thủy Ẩn Giả có thể giải thích, cho dù Lý Cường cũng không dám nói hoàn toàn giải thích được hết thảy về Nguyên Giới. Lý Cường cười nói: " Được, trước tiên an bài một chút chuyện của Phong Duyên Tinh, sau đó chúng ta phải đi Nguyên Giới."

Kiền Thiện Dong thở dài, từ sau khi ở Hâm Ba Giác quay lại, tâm tình của hấn vẫn không tốt.

Ngân Bồ Di bị Thiên Thú gọi đi, hấn nhất thời cảm thấy thiếu đi một trợ thủ đắc lực, có Ngân Bồ Di trợ giúp, đối với việc quản lý Phong Duyên Tinh cũng dễ dàng rất nhiều, hấn có thể chuyên tâm tiềm tu, bây giờ chẳng những Ngân Bồ Di rời đi, hơn nữa còn đánh nhau chết sống một hồi với Hỏa Si, làm cho hoàn cảnh của Phong Duyên Tinh hoàn toàn ác hóa, khói đen trên bầu trời không có thời gian nhất định thì

không cách nào tiêu tán, còn có rất nhiều trú địa của tu chân môn phái cũng bị đốt cháy không còn. Hắc cưỡi hổ triệt đi phòng hộ của thiên châu, nói: "Ta đi an bài."

Trong phút chốc, bạch quang chói mắt của thiên châu dập tắt, người tu chân của Bất Dạ Thành rút cuộc tránh thoát trường kiếp nạn này. Những cao thủ tu chân có chút nổi danh đều ra khỏi thành, bay lên không trung gặp mặt Lý Cường.

Xích Minh nắm lấy Lý Cường nói: "Mau tống ta đi Nguyên Giới, ta phiền bọn người kia." Hắc không có một chút hứng thú nào với người tu chân.

Lý Cường phát tay phát xuất thần linh huyền, đem Xích Minh đưa vào Nguyên Giới.

Đại Nam Phong Ngự nói: "Người gặp bọn họ, đợi một lát ta trở lại, ta phải tranh thủ khôi phục công lực." Tranh đấu vừa rồi làm cho nàng cảm thấy mệt chết đi.

Mễ Tư Lạp là người thứ nhất bay đến bên cạnh Lý Cường, hắc vui vẻ kêu lên: "Huynh đệ, người đã từ Hâm Ba Giác trở về rồi, ha ha, nói cho người một tin tức tốt, Liễu Đại Việt bọn họ đều cũng đã đến quê hương của người."

Ngay sau đó, các trưởng môn nhân các đại phái của Phong Duyên Tinh đều cũng tiến lên chào hỏi, Lý Cường nhất nhất thi lễ, hỏi: "Mễ đại ca, trú địa của Trọng Huyền Phái có bị thiên hỏa ảnh hưởng hay không?"

Sắc mặt Mễ Tư Lạp nhất thời thật khó coi, hắc than thở: "Đừng nói là Trọng Huyền Phái, cơ hồ trú địa của tất cả các đại phái đều bị phân hủy sạch sẽ, uy lực của thiên hỏa chúng ta không cách nào ngăn cản." Vừa nói tới đó, Thiên Xích Âu của Cổ Kiếm Viện cũng tới rồi, hắc hưng phấn tiến lên hành lễ nói: "Tiểu sư thúc, ngài rút cuộc cũng trở về."

Lý Cường nhìn thấy người này trong lòng an ủi rất nhiều, hắc lại hỏi tình huống tổn thất của Phong Duyên Tinh, nói: "Mễ đại ca, Xích Âu, ta lập tức sẽ rời đi, chuẩn bị đi Nguyên Giới...nếu các người nguyện ý, ta có thể ở tại Nguyên Giới tìm một tinh cầu, để cho mọi người thiên dời qua, linh khí và tư nguyên của nơi đó so với Phong Duyên Tinh tốt hơn nhiều lắm."

Cho tới bây giờ Mễ Tư Lạp không có nghe nói qua cái gì là Nguyên Giới, hắc nghi hoặc nói: "Nguyên Giới, Nguyên Giới là địa phương nào?"

Lý Cường ngẫm lại thời gian còn kịp, liền nói: "Mễ đại ca, Xích Âu, ta mang bọn người đi đến Nguyên Giới nhìn xem, rất nhanh có thể quay lại, tu chân các phái nếu nguyện ý cũng có thể đi theo xem, a a, ta sẽ không cự tuyệt ai nguyện ý cùng đi."

Những người tu chân nghe được đều cũng tò mò, trưởng môn nhân của bảy đại môn phái Phong Duyên Tinh đều cũng nguyện ý đi xem, địa phương có linh khí sung túc dù sao cũng rất hấp dẫn người. Còn có một ít người tu chân không có môn phái cũng tỏ vẻ nguyện ý cùng đi, chỉ chốc lát sau đã có hơn mười người tu chân định đi theo khảo sát một phen.

Rất nhanh Kiền Thiện Dong đã quay lại, phía sau hắc còn đi theo mấy tu chân cao thủ.

Đại Nam Phong Ngự cũng đã khôi phục trở lại, nàng nói: "Ta được rồi, có đúng là đi Nguyên Giới bây giờ không?"

Kiền Thiện Dong đơn giản giới thiệu một chút những cao thủ bên người, bọn họ đều là cao thủ lợi hại nhất Thánh Thành. Hắc nói: "Lão đệ, chúng ta có thể đi, nếu Nguyên Giới thích hợp, ta định đem Thánh Thành thiên di Nguyên Giới."

Lý Cường là lần đầu tiên đưa nhiều người như vậy tiến vào Nguyên Giới, hắc tập trung tinh thần phóng ra thủ ấn thần linh huyền. Bởi vì quá mức cẩn thận, một đạo kim mang sáng rực lên, người trong phạm vi một ngàn thước quanh thân hắc toàn bộ đều bị tống vào Nguyên Giới.

Đây là một viên tinh cầu thật lớn, vị trí ở phía đông bắc Nguyên Giới, khổa tinh cầu này tràn ngập linh khí, hơn nữa là một trong số ít tinh cầu nguyên sinh, thân mình tràn ngập hình thái tính mạng, không cần Nguyên Giới Chi Chủ tu cải.

Mễ Tư Lạp huyền đứng cách mặt đất mấy trăm thước tại không trung, thềm hít một hơi thật sâu, tán thưởng: "Quá mỹ diệu, đây là trời ban bảo tinh a." Hắn say mê trong linh khí sung túc. Tất cả người tu chân đều cũng hoan hân ủng hộ.

Lý Cường lại đang tìm kiếm tung tích của Xích Minh, chỉ chốc lát sau, đôi mày hắn dần dần cau lại.

Kiên Thiện Dong nhìn thấy, hỏi: "Lão đệ, làm sao vậy?"

Lý Cường cười khổ nói: "Không nghĩ tới Hỏa Si và Ba Nạp Cổ tiên nhân gặp mặt nhau, Xích Minh đang bỏ chạy..."

Kiên Thiện Dong nói: "Chúng ta đi qua!"

277. Chương 277

Thiên Xích Âu và những chủng môn nhân khác cũng đều tỏ vẻ muốn thiết lập sơn môn ở chỗ này, đã có người tu chân bay đến mặt ngoài tinh cầu tìm kiếm.

Lý Cường gật đầu nói: "Các người cứ tự mình đi tuyển địa phương, nơi này cũng đủ lớn, mọi người có thể tùy ý lựa chọn sơn môn cho mình."

Kiên Thiện Dong hỏi: "Lão đệ, muốn đi cứu Xích Minh không?"

Hắn vừa dứt lời, Xích Minh đã từ cách đó không xa toát ra, hắn hô to kêu lên: "Oa nha, các người đánh một mình ta...quần công a..ách...đại ca?"

Hắn bay đến bên cạnh Lý Cường, nghi hoặc nói: "Đại ca, ta làm sao lại chạy tới nơi đây?" Nói xong đột nhiên tỉnh ngộ, là do Lý Cường đem mình na di qua, hắn không khỏi nhin được kêu lên: "Đại ca, người làm sao làm được? Thật là quá lợi hại đi thôi."

Lý Cường cười nói: "Ta là Nguyên Giới Chi Chủ, ở Nguyên Giới không có chuyện gì làm khó được ta."

Mễ Tư Lạp nhìn thấy có người tu chân đều đã đi tìm trú địa cho môn phái của mình, hắn cũng đợi không kịp nữa, nói: "Huynh đệ, ta cũng đi xem xét địa hình một chút, a a, ta muốn tìm một khối địa phương sung túc..."

Lý Cường nói: "Mễ đại ca, đừng nóng vội, sơn môn của Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện ta đã tuyển tốt lắm rồi, ân, ta đưa người đi xem."

Thiên Xích Âu và Mễ Tư Lạp trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười mừng rỡ, dù sao Lý Cường là người của hai phái, đối với môn phái của mình thì sẽ phi thường chiều cố. Lý Cường vung tay lên, liên tục hai đạo kim quang chớp động, Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu biến mất tại không trung. Người tu chân còn lại như ong vỡ tổ tứ tán bay đi, có thể tìm được địa mạch có linh khí sung túc là nguyện vọng của tất cả các tu chân môn phái.

Xích Minh hâm mộ cực kỳ, hắn vẻ mặt lấy lòng tới gần Lý Cường, nói: " Sư ca...đại ca...lão đại, hà hà, có thể dạy ta thêm vài thủ ấn hay không, đám Ba Nạp Cổ tiên nhân kia cư nhiên quần công với ta, ả, rõ ràng đó là thói quen của hai chúng ta, bọn họ không ngờ cũng học xong..."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự không khỏi nở nụ cười, Xích Minh không hổ là ma tôn xuất thân, chuyện mất mặt như thế mà hắn cũng nói có vẻ thật trắng khí.

Lý Cường nói: "Sư đệ, người chỉ có thể vận dụng một tiểu bộ phận thần linh huyền, rất nhiều đại uy lực thần linh huyền sử dụng tại Nguyên Giới thì người không có cách nào dùng được, phải do Nguyên Giới Chi Chủ mới có thể thao khống, ta cho người bộ phận thần linh huyền như vậy cũng đủ cho người tung hoành rồi."

Xích Minh còn không có chính thức nắm giữ thần linh huyền Lý Cường cấp cho, hắn chỉ là lâm thời học vài thủ ấn dễ dàng mà thôi. Nghe Lý Cường nói như vậy, hắn vui vẻ nói: "Được, ta đi tiềm tu, ha ha, chờ ta xuất quan, sẽ tìm bọn họ tính sổ!"

Kiên Thiện Dong than thở: " Nguyên Giới không ngờ là như thế này, chúc mừng lão đệ thành Nguyên Giới Chi Chủ." Hắn rút cuộc hiểu được, Nguyên Giới kỳ thật cùng tiên giới, Linh Quỷ giới, và hắc ma giới là giống nhau, mà Lý Cường lại là Nguyên Giới Chi Chủ, bởi vì là hắn mở ra Nguyên Giới, thực lực so với truyền thừa càng thêm lợi hại.

Đại Nam Phong Ngự cười duyên nói: " Linh khí nơi này đích xác là tốt lắm, tiểu huynh đệ, có thể cho tỷ tỷ tìm một nơi tiềm tu hay không?"

Lý Cường liền đáp ứng, đối với Nguyên Giới hắn đã phi thường quen thuộc, mặc dù hắn không có đi qua bao nhiêu địa phương, nhưng hết thấy tất cả tựa như khắc vào trong lòng hắn. Hắn hướng Đại Nam Phong Ngự và Kiên Thiện Dong hỏi Định Tinh Bàn, tiện tay đem tinh lộ của giới này ghi chép vào bên trong, cười nói: " Có tinh lộ của thế giới này, các người sẽ không bị lạc tại Nguyên Giới."

Xích Minh kêu lên quái dị: " Ta cũng muốn có Định Tinh Bàn a!"

Lý Cường cười nói: " Định Tinh Bàn ta không có cách nào rồi, vật này tựa hồ chỉ có tiên giới mới có, như thế nào luyện chế ta cũng không rõ ràng lắm. Được rồi, Kiên đại ca có Định Tinh Bàn dư thừa hay không?"

Kiên Thiện Dong nói: " Định Tinh Bàn rất dễ dàng luyện chế, chỉ có vài tài liệu đặc biệt tìm không được, phải mang từ tiên giới tới đây, Tinh Diệp cũng như thế."

Đại Nam Phong Ngự nói: " Tài liệu ta còn một chút, ân, đợi rảnh ta sẽ giúp người tu luyện một cái."

Xích Minh mừng rỡ vô cùng, vội vàng đa tạ: " Vẫn là Phong Ngự tiên tỷ tốt nhất, lão Xích thi lễ với người."

Đại Nam Phong Ngự nhàn nhạt nói: " Đừng cảm ơn ta, có cảm ơn thì cảm ơn sư ca người đi." Nếu không phải bởi vì có quan hệ tới Lý Cường, nàng cũng không giúp Xích Minh tu luyện Định Tinh Bàn.

Nói tới đó, một đạo lưu quang kim sắc chớp động, Thiên Chân đột nhiên xuất hiện, hắn mở miệng chính là một câu: " Ta thật thương cảm a!" Mọi người đều cảm thấy một trận ác hàn.

Thiên Chân bày một pháp thuật truy tung nhỏ trên người Lý Cường, nhưng sau khi Lý Cường rời đi Nguyên Giới, thì cũng tìm không được tung tích hắn nữa. Bởi vì không có tinh lộ của Nguyên Giới, Thiên Chân cơ hồ mê mất phương hướng, đợi đến khi Lý Cường quay lại, hắn mới có lại tuyến tác(dấu vết) lần nữa, vì vậy không để ý hết thấy đuổi lại đây.

Ở tại Nguyên Giới nếu không có tinh lộ, thì cho dù là Thiên Chân Cổ tiên nhân, không có trăm ngàn năm thời gian cũng đừng nghĩ sẽ tìm ra được cách nào rồi đi, muốn tìm được thông đạo đi ra ngoài, trừ phi tìm được Ba Nạp Cổ tiên nhân.

Nhìn thế giới này phi thường to lớn, nếu muốn tìm được Ba Nạp Cổ tiên nhân cũng phải nhờ vào vận khí. Hỏa Si là Lý Cường cố ý đưa đến chỗ của Ba Nạp Cổ tiên nhân, Xích Minh cũng là như thế, mà vị trí của Thiên Chân lại rất hẻo lánh, nếu muốn tìm được những Cổ tiên nhân kia cũng đã khó khăn.

Lý Cường rất là kinh ngạc, không nhận được hỏi: " Thiên Chân, người làm sao biết ta trở lại Nguyên Giới?"

Thiên Chân sợ Lý Cường biết mình hạ một pháp thuật truy tung, ấp úng nói: " Ta...ta vừa lúc đi ngang qua nơi này...ai, người sao lại bỏ ta lại Nguyên Giới mặc kệ không quản! Ô ô, ta thật thương cảm a."

Lý Cường nói: " Không phải tại người không chịu đi theo ta sao, như thế nào lại tới oán giận?"

Thiên Chân tỏ ra bộ dáng mặt dày: " Ai nói ta không chịu đi với người vậy, là người không nhận được...a, ta..."

Lý Cường đau đầu cực kỳ, vội vàng ngăn cản nói: " Được rồi, được rồi, đừng kêu, ta sẽ cùng người đi Huyền Thần Điện trước, nhưng chỉ là đi tìm kiếm một chút."

Thiên Chân mừng rỡ, vẻ mặt tươi cười nói: " Tiểu huynh đệ là tốt nhất, được rồi..di, sao người đột nhiên nghĩ thông suốt vậy?"

Lý Cường giải thích: " Ta phát giác từ Nguyên Giới có thể đi bất cứ chỗ nào, cho nên đi Huyền Thần Điện hắn là rất nhanh, không cần tốn hao nhiều thời gian đi đường, ta phải tùy lúc trở về nhà làm nhiều việc, có

Nguyên Giới, ta đi chỗ nào cũng rất thuận tiện.” Hắc còn có một bí mật không nói, đã là dù ở trong cấm chế nào, hắc đều cũng có khả năng lui tới tự nhiên.

Đối với bằng hữu, Lý Cường luôn rất khoan dung, cho dù Thiên Chân dây dưa phiền phức vô lý gây nháo, Lý Cường cũng sẽ không chính thức cự tuyệt hắc, chỉ là lần này Thiên Chân huyên não quá lợi hại, Lý Cường nhận không được muốn cho hắc chịu chút đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng cùng hắc đi Huyền Thần Điện.

Kiên Thiện Dong bị hai người gan lớn bằng trời này làm hoảng sợ, qua một hồi lâu hắc mới hỏi: ” Đi Huyền Thần Điện? Thiên Điện hay là chánh điện?”

Thiên Chân xoa hai tay, vẻ mặt chờ mong nói: ” Chánh điện! Ha ha, là chánh điện mà không ai có thể đi vào!”

Đại Nam Phong Ngự lộ ra một tia kinh dung, khó tin nói: ” Chánh điện...đó là phi thường nguy hiểm, nghe nói còn không có ai có thể chính thức tiến vào, cấm chế bên trong và thủ hộ phi thường lợi hại, bị vây khốn cũng sẽ không ra được nữa.”

Lý Cường gật đầu nói: ” Phong Ngự đại tỷ, trước khi chưa có Nguyên Giới, Huyền Thần Điện sẽ không thể tiến vào, nhưng có Nguyên Giới, thì giống như có một đạo hộ thân phù, vô luận phát sinh chuyện gì, chúng ta đều cũng có thể tùy lúc thoát thân khỏi Huyền Thần Điện, cho nên đi chánh điện của Huyền Thần Điện...hoàn toàn có thể được.”

Xích Minh hét lớn: ” Ta cũng đi!”

Kiên Thiện Dong do dự chốc lát, hỏi: ” Ta cũng đi được chứ?”

Lý Cường cười nói: ” Không có chuyện gì, thực lực các ngươi cũng đủ, được, cùng đi! Dù đánh nhau chúng ta cũng người đông thế mạnh a, ha ha.”

Thiên Chân nghe được sắc mặt đều cũng trắng không còn chút máu, nhiều người cùng đi như vậy, chỉ cần có một người xảy ra vấn đề, thì hết thảy phải bắt đầu lại từ đầu. Trong lòng hắc đương nhiên rất không muốn, cau mày nói: ” Hay là hai người chúng ta đi trước dò đường, có nắm chắc thì đi cùng mới tốt.” Khó được lần này hắc không dây dưa, mà là thuyết phục mọi người đừng đi.

Xích Minh trừng mắt nói: ” Đừng nghĩ bỏ rơi được chúng ta, chúng ta đây đều cũng đi, bằng không không ai được đi!”

Thiên Chân vừa lúc như muốn tức giận, trong miệng sách sách nói: ” Hảo tiểu tử, dám uy hiếp ta...” Năm ngón tay hắc đột nhiên bắn ra một đạo tế mang truy tới, mạnh chụp vào Xích Minh.

Xích Minh nói xong thì liền phòng bị, thực lực của Thiên Chân hắc rất rõ ràng, hơn nữa biết lão già này sẽ không khách khí đối với mình. Thiên Chân vừa động, hắc liền xuất ra thần linh huyền Lý Cường dạy cho hắc, đồng thời thuận đi ra phía ngoài.

Trong phút chốc, một đạo sét đánh kim sắc trống rỗng xuất hiện, hung hăng nện lên trên người Thiên Chân.

Chỉ nghe một tiếng nổ rung trời động địa, Thiên Chân bị tạc hoa tay múa chân rơi xuống dưới.

Ai cũng nghĩ không ra đạo sét đánh này từ đâu mà đến, thật sự là quá đột nhiên. Thiên Chân chật vật một lần nữa bay lên, oa oa kêu lên: ” Là ai đánh lén ta? Là ai đánh lén ta?” Hắc không tin là do Xích Minh phát ra sét đánh.

Lý Cường cười hì hì nói: ” Thiên Chân, ta khuyên ngươi tại Nguyên Giới đừng tìm Xích Minh đánh nhau, ngươi sẽ có hại đó.”

Xích Minh một chiêu đắc thủ, hưng phấn vẻ mặt nổi lên hồng quang, hắc khiêu khích: ” Thiên Chân, từ lâu đâu, đánh với ta một trận, ha ha, đã sớm nhìn ngươi chướng mắt, cho ngươi nếm thử lợi hại của ta.” Đạo sét đánh vừa rồi tên là Thiên Tru Thiểm, thủ ấn thần linh huyền này như là một cấm chế, tốc độ phát ra cực nhanh, hơn nữa uy lực vô cùng lớn.

Thiên Chân cũng không vội động thủ, hắc hỏi Lý Cường: ” Mặc kệ ta có nếm khổ hay không, ta cùng hắc tranh đấu, ngươi có nhúng tay hay không?”

Hắn biết Lý Cường thích quần công, hơn nữa Xích Minh là sư đệ của hắn, cho nên trước hết ngăn cản Lý Cường gia nhập.

Lý Cường lắc đầu nói: " Đứng ở bên ngoài tình cầu tranh đấu là được, còn ai thêm quần chuyện các người đánh nhau."

Xích Minh đang hưng phấn, hắn gọi: " Sư ca ta sẽ không quần đấu, lão đầu, chúng ta lên trên đánh!" Hắn cười quái dị hướng bầu trời na di đi.

Lý Cường mặc dù nói mặc kệ, nhưng vẫn còn lo lắng cho Xích Minh, hắn thở dài nói: " Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, chúng ta đi xem." Hắn cũng thuận đi đi theo.

Xích Minh tới đầu tiên, hắn hiện thân liền bắt đầu khấp động linh huyền. Thiên Chân thân hóa lưu quang, vừa mới lộ ra chân thân, Xích Minh lập tức đánh lén, hắn liên tục đánh ra sét đánh màu vàng liên tiếp như chuỗi xuyên. Uy lực của Thiên Tru Thiểm quả thật rất cao, bởi vì là vận dụng Nguyên Giới lực phát ra, hiệu quả giống như là thiên kiếp.

Thiên Chân không nghĩ tới Xích Minh lại đánh lén như thế, hắn vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị một đạo sét đánh trúng, tức giận đến kêu lên quái dị: " Ta thật thương cảm a!"

Lý Cường, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự lúc này cũng chạy đi lên, Kiền Thiện Dong giật mình nói: " Xích Minh không ngờ cũng lợi hại như thế?"

Xích Minh nghe được tâm hoa nổ phồng, hắn cảm thấy thật sự là khoái trá. Ngay khi hắn đắc ý là lúc Thiên Chân phát uy, hắn bị Xích Minh đánh trúng, có một nửa là vì sơ ý khinh thường, một khi hắn tập trung tinh thần, Xích Minh đã thê thảm.

Chỉ thấy Thiên Chân liên tục khấp động linh huyền, từng đạo quang hoa màu bạc trống rỗng xuất hiện bên người hắn, phẳng phất như vật còn sống du động, một điểm hỏa hoa chớp động theo quang hoa màu bạc, phát ra " phách lý ba lạp" chấn run, cùng lúc đó, thân hình hắn tại không trung trái thông phải thông thoáng hiện.

Xích Minh phát hiện không đúng, vội vàng đánh ra Thiên Tru Thiểm, từng đạo sét đánh màu vàng cấp tốc vang lên, nhưng hắn đã không cách nào đánh trúng Thiên Chân đang chớp động.

Kiền Thiện Dong cả kinh nói: " Thiên Chân tiên bối...ách, không thể nào..đây là Uy Linh Thần Lôi!"

Lý Cường hỏi: " Cái gì là Uy Linh Thần Lôi?" Lôi còn chưa dứt, chỉ thấy có vài quang điểm màu bạc che kín cả không gian, một cỗ áp lực trầm trọng lan đến.

Đại Nam Phong Ngự vội la lên: " Ta không thể động nữa." Thiên Chân dĩ nhiên lại công kích không chút kiêng kỵ.

Lý Cường tiện tay hoa lên, một chiếc lồng màu vàng từ trên người hắn khoách triển, quang điểm màu bạc lập tức bị khu khai, màn hào quang đột nhiên trướng lớn, đem Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự bao phủ trong đó. Lý Cường nhàn nhạt nói: " Tại Nguyên Giới không cần lo lắng."

Xích Minh cũng biết không hay, chiến ý trên người hắn phát ra quang hoa chói mắt, Chủy Lặc Quyết huyền đứng dưới chân hắn, một đạo hắc vụ bao phủ lên. Hắn lại luống cuống tay chân xuất ra Yếp Khảm Long Trượng, một chuỗi tinh hoa bay ra, làm cho toàn thân hắn bao phủ trong loạn xạ màu sắc, hắn không ngờ lại quên cả bỏ chạy.

Thiên Chân lần này quả thật là nổi giận, dùng Uy Linh Thần Lôi đối phó một văn bối, hắn cũng là làm loạn, bất quá hắn đem linh huyền cuối cùng thay đổi một chút, dù sao hắn không dám chính thức làm bị thương Xích Minh.

Cổ tay vừa lộn, Thiên Chân quát to: " Tiểu hỗn đản, xem ta làm sao thu thập ngươi!"

Theo một trận ba động, tiếng nổ mạnh liên tiếp như chuỗi xuyên vang lên. Xích Minh mở miệng mắng to, quang điểm màu bạc vờn quanh Xích Minh liên tục nổ tung không ngừng, bất luận hắn bay về phương hướng nào, quang điểm màu bạc này cũng đi theo tạt hắn.

Kiên Thiện Dong nói: " Thiên Chân tiền bối hạ thủ lưu tình rồi, hấn không có toàn lực sử dụng Uy Linh Thần Lôi."

Lý Cường gật đầu nói: " Thiên Chân thật sự không dám quá làm càn...để cho Xích Minh chịu chút đau khổ cũng tốt, hấn quá mê luyện vũ lực."

Lần này đến phiên Thiên Chân đắc ý cười to, hấn không ngừng oanh kích Xích Minh, để cho hấn không cách nào thuận di, hơn nữa lại tiêu hao dần thực lực của hấn.

Xích Minh bị tiếng nổ mạnh kiệt lực chấn động đến choáng váng hoa mắt, càng đáng sợ chính là với tiếng nổ mạnh thì có một loại áp lực vô hình càng lúc càng lớn, làm cho hấn căn bản là không cách nào thuận di, chỉ có thể kiệt lực chống đỡ.

Thực lực của Thiên Chân phi thường cường đại, nếu đang ở ngoài Nguyên Giới, ngay cả Lý Cường cũng đánh không lại hấn, nhưng Xích Minh nắm giữ một chút lực lượng cơ bản của Nguyên Giới, miễn cưỡng có thể tranh đấu với Thiên Chân.

Uy Linh Thần Lôi nếu phát động toàn lực, hoàn toàn có thể huy diệt một viên tinh cầu nhỏ, trong lòng Thiên Chân có chút hối hận đã dùng cấm chế lợi hại như vậy, hấn không chế Uy Linh Thần Lôi cũng phải cố hết sức, chỉ thả ra Uy Linh Thần Lôi chỉ một chút mà phải dùng công lực siêu cường để duy trì.

Xích Minh liều mạng giãy dụa, hấn biết chỉ cần thoát ly uy lực của thần lôi, thì tự mình có thể phát huy.

Lý Cường không đành lòng nhìn thấy Xích Minh quá chật vật, hấn lặng yên đánh ra linh huyền, Xích Minh chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực vô hình chấn động đến nổ mạnh, mặc dù chỉ ngăn ngừa trong nháy mắt, hấn đã tranh thủ được không gian để thuận di.

Trong phút chốc hấn thuận di ra ngoài, vừa định được vị trí na di thật tốt, ngay chính sau lưng Thiên Chân Thượng Nhân.

Một tay uy bạo huyền cuối cùng của Thiên Chân vừa mới đánh ra, ngân tinh trên bầu trời phù động rất nhanh tụ tập, đột nhiên hấn phát hiện Xích Minh tiêu mất. Thiên Chân cũng là tên gian hoạt, hấn mạnh mẽ di chuyển về phía trước, vội vã xuất thác, uy bạo huyền vừa lúc phát tác, một đoàn quang hoa chói mắt chớp động, một tiếng sét đánh vang lên, lực đánh sâu thật lớn đem hấn đánh chặt tại chỗ.

Lúc này Xích Minh đã xuất hiện phía sau hấn.

Trong lòng Thiên Chân khiếp sợ, có thể từ trong Uy Linh Thần Lôi thuận di đi ra, loại thực lực này thật là đáng sợ, hấn không biết là do Lý Cường động tay chân, còn tưởng rằng Xích Minh nhờ vào chính bản lãnh mà thoát thân, kinh hãi vô cùng, hấn lập tức tăng lên phòng hộ của chính mình.

Xích Minh không kịp dùng cấm chế hay pháp thuật công kích, trực tiếp dùng Yếp Khải Long Trượng trong tay, hung hăng tập xuống đầu Thiên Chân.

Lý Cường lắc đầu nói: " Tại Nguyên Giới, bọn họ đánh không ra kết quả đâu."

Thiên Chân không nghĩ tới Xích Minh lại dùng thủ pháp này công kích chính mình, bị Xích Minh hung hăng tập trúng đầu, phòng hộ trên người hấn căn bản là không khởi lên tác dụng. Xích Minh dùng thần khí làm gậy, phòng hộ gì cũng không có cách nào khác ngăn trở thần khí trực tiếp xao kích.

Thiên Chân bị một gậy nghiêm trọng này tập đến choáng váng đầu óc, oa oa kêu lên quái dị rơi xuống.

Xích Minh biết rõ không thể để cho Thiên Chân cơ hội thở dốc, hấn theo sát đuổi theo. Hai người tại không trung giống như chim ưng, lẫn nhau xoay quanh truy đuổi.

Lý Cường nói: " Đủ rồi, đừng đánh nữa." Bất đắc dĩ hai người ai cũng không thể dừng lại, một người vừa được cơ hội thở dốc, thì người khác liền lập tức tao ương, hai người không ai có thời gian phát ra cấm chế có uy lực lớn.

Lý Cường nhìn thấy có người tu chân đã trở lại, hấn không muốn việc tranh đấu của hai người ảnh hưởng đến người tu chân.

Trong lòng Xích Minh cũng có chút sợ hãi, mặc dù hắn đang liều mạng truy đuổi Thiên Chân, nhưng hắn biết một khi Thiên Chân bình tĩnh lại, thì tự mình dám chắc không phải đối thủ, mặc dù không nhất định sẽ bị thương, nhưng Thiên Chân sẽ làm cho mình rất chật vật. Hắn nghe được tiếng Lý Cường ngăn cản, nhưng hắn cũng không có cách nào dừng lại, hoặc là nói hắn không dám dừng lại.

Lý Cường vung chỉ bắn ra, một chuỗi quang đoàn màu vàng bay ra, đồng thời đánh úp về phía hai người.

Xích Minh bị quang đoàn đánh trúng, lập tức bị dừng lại ngay không trung.

Thiên Chân cố gắng giãy dụa, nhưng lực lượng của quang đoàn chính là Nguyên Giới lực, cả người hắn tựa như ngâm mình trong nước niêm trừ giữ chặt, giãy dụa không tới mười giây, cũng bị định lại không trung, bộ dáng hắn thật sự rất tức cười, hắn đang vuốt đầu, đưa ra một cái chân phía trước, vẫn còn bộ dáng như đang chạy trời chết.

Trong lòng Lý Cường rất bội phục Thiên Chân, có khả năng ở dưới áp bách của Nguyên Giới lực mà vẫn có thể hành động tới mười giây sau, thực lực người này phi thường kinh khủng. Hắn nói: "Được rồi, Kiên đại ca chúng ta đi qua."

Trong lòng Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự khiếp sợ tới cực điểm, bọn họ chính thức nhìn thấy cái gì là Nguyên Giới Chi Chủ, ngay cả Cổ tiên nhân như Thiên Chân mà cũng không có lực hoàn thủ.

Lý Cường phát tay cởi cấm chế, nói: "Không cho tranh đấu nữa." Một câu nói thần nhiên đã biểu hiện ra uy thế vô cùng không gì có thể so sánh của Nguyên Giới Chi Chủ.

Thiên Chân và Xích Minh được giải khai cấm chế, việc đầu tiên là khép động linh huyền, nhưng lời Lý Cường nói làm cho hai người đều phải dừng lại lập tức. Thiên Chân biết, nếu thật chọc giận Lý Cường, hy vọng đi Huyền Thần Điện sợ rằng sẽ bị phá diệt. Hắn ai thán: "Ta thật thương cảm a."

Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười vốn không hề quan tâm, vẫn kiên trì nói: "Đi Huyền Thần Điện làm sao mà thiếu lão Xích ta được? Lão đầu, đừng mong bỏ rơi chúng ta!"

Lý Cường nói: "Chờ ta đem chuyện ở địa cầu an bài xong, chúng ta có thể đi xem xét Huyền Thần Điện, bất quá ta phỏng chừng nhất thời sẽ không có kết quả gì."

Người tu chân lục tục quay trở về, Mễ Tư Lạp chạy tới trước hết, hắn vui vẻ dương dương nói: "Lão đệ, linh khí nơi này so với Phong Duyên Tinh tốt hơn nhiều lắm, ta quyết định thiên dời Trọng Huyền Phái đến nơi đây."

Tiếp theo Thiên Xích Âu cũng chạy tới, hắn nói: "Đích thật là địa phương rất tốt, nhưng có một vấn đề rất lớn."

Lý Cường hỏi: "Vấn đề gì?"

Thiên Xích Âu nói: "Ở chỗ này chúng ta không có căn cơ, không có hậu tục đệ tử, cho dù là địa phương tốt đến thế nào cũng như không."

Lời hắn nói khiến cho người tu chân khác liền cộng minh, bọn họ liên tục xì xào bàn tán.

Lý Cường cười nói: "Điều này rất đơn giản, ta có thể di dân đại quy mô, chỉ cần kiến lập một tinh cầu của con người, có thể khoách triển khai ra, trụ cột không phải đã có rồi sao?"

Kiên Thiện Dong đồng ý nói: "Đây là một biện pháp tốt, ta từng dụng qua biện pháp như vậy, bất quá, di dân cũng có khó xử..."

Lý Cường không cho là đúng, nói: "Có chuyện gì khó xử, ta có thể đem cả người của cả thành thị đều cũng chuyển qua Nguyên Giới, chỉ cần thời gian trong nháy mắt."

Kiên Thiện Dong nhất thời không có chuyện gì để nói, sững sờ chừng vài phút, hắn lắc đầu nói: "Điều này cũng quá cường rồi..nhưng người có nghĩ qua tâm tình của người di dân hay không? Người có lo lắng qua những người di dân này phải đối mặt cái gì hay không? A a, điều này cũng không có gì, dù sao ở giới này người là chúa tể, dựa theo ý nghĩ của người mà làm đi."

Lý Cường nao nao, ý nghĩ vừa rồi phi thường tự nhiên, hẳn đích xác không có lo lắng những người di dân có ý nghĩ gì, chỉ là cảm thấy phải có được một tinh cầu của con người.

Hắn đột nhiên phát hiện tự mình quá khẩn trương, có lẽ sau khi trở thành Nguyên Giới Chi Chủ, thì chuyện mình suy nghĩ đã có góc độ thay đổi.

Hắn gật đầu nói: "Kiền đại ca, có tinh cầu nào tương đối nguyên thủy hay không, ta muốn tìm những bộ lạc phi thường lạc hậu, như vậy bọn họ có thể tại tinh cầu trong Nguyên Giới sinh tồn, mà không có thay đổi gì quá lớn."

Không ai nghĩ ý nghĩ của Lý Cường có gì không đúng, Đại Nam Phong Ngự nói: "Ta nhớ người của Câu Lam Tinh tương đối lạc hậu, có thể đi chỗ đó di dân, Thiên Thực đại khái đã buông tha cho địa phương đó rồi."

Mễ Tư Lạp suy nghĩ một chút, nói: "Ta nhớ kỹ tại phụ cận Thiên Đình Tinh có một tinh cầu, cũng có không ít bộ lạc thổ dân, di dân hẳn là không có chuyện, hoàn cảnh nơi đó kém hơn nơi này nhiều lắm, chỉ cần tại Nguyên Giới tìm được một hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn, thì bộ lạc thổ dân hẳn là rất vui đó."

Thiên Xích Âu nói: "Tiểu sư thúc, có thể tại Phong Duyên Tinh thiết lập một truyền tông trận, có thể trực tiếp thông qua truyền tông trận tiến vào tinh cầu này, tiểu sư thúc, ngài không có khả năng lúc nào cũng phụ trách tiếp tông chúng ta chứ?"

Lý Cường tầm tư chỉ chốc lát, do dự nói: "Xích Âu, ta cũng muốn thiết lập một truyền tông trận, nhưng trong đó có không ít khó xử, nếu mạnh mẽ thành lập cũng có thể, nhưng người tu chân không đạt tới Nguyên Anh kỳ thì không thể truyền tông, không có tu vi nhất định mà tiến vào truyền tông trận...sẽ chết người...ân, như vậy đi, ta gia nhập một tiểu cấm chế, người dưới Nguyên Anh kỳ, khai động trận pháp thì sẽ bị đẩy ra ngoài."

Một người tu chân của Liệt Hỏa Viêm Điện chấp tay nói: "Như vậy cũng tốt, chỉ có cao thủ Nguyên Anh kỳ có thể tiến vào Nguyên Giới, coi như là một loại khiêu chiến đi, tiền bối thiết lập truyền tông trận bây giờ hay sao?"

Thiên Chân không nhịn được bay lên trời cao, hẳn không muốn xã giao với người tu chân, hẳn cảm thấy tu vi mấy người này quá thấp.

Lý Cường nói: "Tốt, các ngươi thương lượng một chút, ai muốn trở lại Phong Duyên Tinh, ta trước tiên thiết lập một truyền tông trận ở nơi này, sau đó mang bọn ngươi trở về, thiết lập xong truyền tông trận, ta sẽ rời đi."

Thiên Chân từ không trung rơi xuống bên cạnh Lý Cường, muốn thúc giục lại sợ chọc giận hắn, không thể làm gì khác hơn là tìm lời nói: "Tiểu huynh đệ, có muốn hỗ trợ hay không?"

Xích Minh âm dương quái khí nói: "Ngươi lại không giúp được gì...hừ, biết rõ còn cố hỏi, làm bộ ân cần, không tốt!" Người tu chân chung quanh kinh hãi vô cùng, cả đám quay đầu sang nơi khác, làm như không nghe thấy gì.

Lý Cường nói: "Người phía trước tránh ra." Tiện tay một ngón tay chỉ lên thái không, từng đạo kim quang từ ngón tay bắn ra, tay kia chỉ hướng mặt ngoài tinh cầu, đồng dạng bắn ra từng đạo kim mang.

Trên một ngọn núi mặt ngoài tinh cầu vô thanh vô tức vỡ vụn ra, một khối tảng đá lớn như sân đá banh từ dưới đất mọc lên, phẳng phất như có một bàn tay to vô hình từ dưới đất đào tảng đá kia ra. Ngay sau đó, vang lên một trận thanh âm vỡ vụn, khối tảng đá thật lớn này hướng không trung chậm rãi mọc lên.

Cơ hồ mọi người đều không tin vào con mắt của chính mình, chỉ có Thiên Chân trong lòng hiểu được, ở tại Nguyên Giới Lý Cường có thể làm được bất cứ chuyện gì, hẳn không khỏi nhìn được thập phần hâm mộ. Những người tu chân đều cảm thấy trước mắt hết thảy đều là không thể tưởng tượng nổi, loại thủ đoạn này cho tới bây giờ bọn họ đều không có kiến thức qua.

Cự thạch này lên tới thái không trung, kim quang Lý Cường bắn ra lập tức vờn quanh đi tới, theo trận trận tiếng sét đánh, không tới nửa giờ, một tòa truyền tông trận lập thể đã xuất hiện tại không trung.

Mọi người cùng kêu lên hoan hô, Mễ Tư Lạp than thở: "Đây không phải là thủ đoạn của người tu chân rồi."

Xích Minh đột nhiên chỉ vào phương xa nói: " Mau nhìn!" Chỉ thấy xa xa chớp động vài đạo lưu quang, rất nhanh hướng nơi này bay tới.

Lý Cường nhàn nhạt nói: " Hỏa Si bọn họ tới thật nhanh."

278. Chương 278

Mễ Tư Lạp cùng người tu chân của Phong Duyên Tinh trốn trong cấm chế, trong cấm chế có thể rõ ràng nhìn thấy bên ngoài.

Xích Minh nhìn quanh mọi nơi, đặc ý nói: " Người của chúng ta cũng không ít, hắc hắc, đợi lát nữa cùng tiến lên trị bọn họ!"

Lý Cường quát: " Đừng cả ngày chỉ biết đánh nhau! Hỏa Si nhìn thấy Ba Nạp Cổ tiên nhân, hẳn là biết nguyên ủy mọi chuyện, nếu hẳn còn không nói lý, ta sẽ không khách khí nữa."

Từ khi Lý Cường đáp ứng đi Huyền Thần Điện, Thiên Chân cũng không dám hồ đồ với Lý Cường nữa, ngay cả nói chuyện cũng trở nên quy củ rất nhiều. Hắn nói: " Hỏa Si cũng là một người có cảm tình, hẳn và Thiên Na Thần là huynh đệ, Thiên Na Thần bị cấm chế, cũng khó trách hẳn muốn nổi điên."

Trong lòng Thiên Chân kỳ thật rất hâm mộ Thiên Na Thần, có thể có một huynh đệ nguyện ý vì hắn liều mạng, mà lúc mình bị cấm chế, thì Thiên Thú căn bản là như không nghe thấy không hỏi lời nào.

Nghĩ tới đây, hắn nhịn không được than thở: " Ta thật thương cảm a." Câu nói không đầu không đuôi làm cho mọi người ngây ra.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, hắn bay đến mặt trên mọi người, nói với Lý Cường: " Ta đợi người cùng đi Huyền Thần Điện." Nói xong, một mình đi lên bầu trời với vẻ buồn bực.

Ước chừng qua mười phút, ba đạo lưu quang giống như lưu tinh rơi xuống, trước mắt mọi người vừa sáng lại tối, không trung xuất hiện ba người.

Lý Cường mỉm cười, đây là ba người mà hắn đều nhận thức, cầm đầu chính là Ba Dung Thượng Nhân, bên trái là Cách Lỗ Hách Thượng Nhân, bên phải chính là Hỏa Si.

Lý Cường nói: " Hoan nghênh, hoan nghênh, Ba Dung Thượng Nhân, Cách Lỗ Hách Thượng Nhân, sao bây giờ các người lại thanh nhàn như thế? Ba Nạp nhân thiên di thuận lợi hay không?" Hắn cố ý như không nhìn thấy sự tồn tại của Hỏa Si.

Ba Dung Thượng Nhân trịnh trọng hành lễ nói: " Chúng ta đã bắt đầu đại quy mô thiên di rồi, Ba Nạp Nhân đã hoàn toàn khôi phục bình thường, ta đại biểu Ba Nạp Nhân cảm tạ Thượng Nhân, mặt khác ta muốn nói cho Thượng Nhân, bởi vì sự vô lễ của Hỏa Si, chúng ta xin lỗi ngài." Hắn cúi người hành lễ.

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân cũng nói: " Thiên Na Thần bị Nguyên Cổ Thượng Nhân cấm chế, Hỏa Si đã biết, hơn nữa hẳn cũng biết là nhờ Thượng Nhân giải trừ ách vận cũng Ba Nạp Nhân, hẳn bây giờ đã hiểu được, không nên vô lễ với ngài."

Lý Cường là người chịu mềm không chịu cứng, hai vị Ba Nạp Cổ tiên nhân xin lỗi như thế, làm cho hắn cảm thấy rất ngại ngùng, hắn cười nói: " A a, hai vị Thượng Nhân quá khách khí, tại Nguyên Giới ta hy vọng mọi người có thể chung sống hòa bình."

Hỏa Si không nói một lời, trong lòng hắn mặc dù không phục, nhưng biết mình không có cách nào tranh đấu với Nguyên Giới Chi Chủ. Tính tình của hắn táo bạo, nhưng lại không ngốc, biết tiếp tục nháo xuống, có thể ngay cả Ba Nạp Cổ tiên nhân cũng không giúp hắn nữa.

Sững sờ vài giây, Hỏa Si phát hiện Ba Dung và Cách Lỗ Hách cũng đang nhìn chằm chằm hắn, hắn biết hai người có ý tứ gì.

Ngọn lửa trên người hắn lúc sáng lúc tối, lại sau một lúc lâu, hắn mới ấp a ấp úng nói: " Đây...ân, cái...kia.."

Hỏa Si đời này cũng không từng xin lỗi ai, hắn thật sự là khó có thể mở miệng.

Xích Minh cảm thấy rất vừa ý, hần cười to nói: " Ha ha, ngươi cũng có...a nha..." Lời còn chưa nói xong, đã bị Lý Cường một cước đá bay. Lý Cường không muốn để cho Xích Minh lúc này lại nói lung tung, nếu thật đắc tội Hỏa Si, Xích Minh sau này coi như là chọc đại phiền toái.

Lý Cường trừng mắt nói: " Xích Minh, im miệng!" Một tiếng như tiếng sét đánh tạc vang.

Xích Minh nhìn thấy Lý Cường thật sự tức giận, liền không dám lên tiếng tiếp, chạy tới trốn ngay phía sau Kiền Thiện Dong.

Hỏa Si rút cuộc xuất ra được một câu nói: " Coi như là ta làm...ách, là ta làm..."

Lý Cường thành khẩn nói: " Ta nghĩ Thiên Na Thần sẽ được thả rất nhanh, Nguyên Cổ Thượng Nhân không định cầm chế hần lâu đâu, có lẽ huynh đệ các ngươi rất nhanh gặp mặt thôi." Trong lòng hần rất thường thức nghĩa khí của Hỏa Si.

Nhìn thấy lời của Lý Cường thật chân thành, trên mặt Hỏa Si lộ ra tươi cười, hỏi: " Ngươi không trách ta sao?"

Lý Cường không khỏi xấu hổ, xem ra Hỏa Si làm người thật rất thẳng thắn. Hần cười nói: " Có gì mà trách ngươi, ta thật ra rất bội phục năng lực khống hỏa của Hỏa Si đại ca."

Hần thuận miệng vỗ mông ngựa một cái, nhất thời, cảm giác của Hỏa Si đối với Lý Cường rất tốt, hần mở miệng cười ha ha: " Tốt! Ta nhận bằng hữu như ngươi, ha ha."

Tất cả mọi người thở dài một hơi, chỉ có Xích Minh đang nói thầm gì đó trong miệng.

Thiên Chân còn đang ở không trung du dương, phảng phất hết thấy đều cũng không quan hệ tới hần.

Lý Cường cỡi cầm chế bảo vệ người tu chân, nói: " Ba Dung Thượng Nhân, các ngươi thiên cư chính là hướng tây của Nguyên Giới, nơi đó không gian cũng đủ lớn, nếu sau này phát triển lên, tình không phía bắc các ngươi cũng có thể đi, mặc đông và nam không nên đi tới, ta có việc cần làm."

Hần dùng khẩu khí thương lượng nói chuyện.

Ba Dung Thượng Nhân và Cách Lỗ Hách Thượng Nhân thương lượng vài câu, nói: " Thượng Nhân, không có chuyện gì, phương tây cũng đủ cho Ba Nạp Nhân chúng ta sinh tồn rồi, ta sẽ quy định bọn họ không thiên di sang phương hướng khác."

Cách Lỗ Hách Thượng Nhân cười nói: " Nhưng thật ra ở phía tây chúng ta cũng chỉ chiếm khoảng vài khoảnh tít cầu, a a, bây giờ Ba Nạp Nhân cũng không cách nào tự bạo nữa, nơi này tựa hồ không giống như ngoại giới." Trên mặt hần tràn đầy vẻ mặt mừng rỡ, tiếp lời: " Ba Nạp Nhân kết cuộc bi thảm đã hạ xuống, chúng ta cũng an tâm tu luyện rồi."

Thiên Chân phi xuống, hần đợi đến không nhìn được nữa, chiếu lệ đầu tiên nói một câu: " Ta thật thương cảm a." Sau đó kéo Ba Dung Thượng Nhân bắt đầu lao tháo.

Rất nhanh, sắc mặt Ba Dung Thượng Nhân đã biến xanh, hần vội vàng nói: " Nga, ta biết rồi, ngươi nói với Cách Lỗ Hách đi, ta còn có chút việc...a, Lý Cường Thượng Nhân, ta cáo từ trước, hoan nghênh sau này ngươi đến làm khách."

Nói xong, thân hóa lưu quang giành chạy trước.

Hỏa Si cũng nói: " Ta cũng đi, sau này có cơ hội chúng ta luận bàn một chút kỹ xảo dùng lửa." Không đợi Lý Cường trả lời, hần cũng hóa thành một chuỗi hỏa tinh biến mất tại không trung.

Cách Lỗ Hách nhìn thấy bộ dáng của Thiên Chân nhìn về phía mình, cuống quýt hét lớn một tiếng: " Đứng lại đây!" Hần căn bản không có nói lời từ biệt, lập tức thuận di đi ra ngoài, ở phương xa hóa thành lưu quang bay đi.

Lực sát thương của Thiên Chân quá mức kinh khủng, chỉ nói ba xạo đã đem ba Cổ tiên nhân hoảng sợ bỏ chạy. Lý Cường nhìn cười, nói: " Thiên Chân, ngươi ở tại Nguyên Giới chờ ta, ta có một số việc cần phải xử lý một chút trước, rất nhanh sẽ tìm đến ngươi, sau đó cùng đi Huyền Thần Điện."

Thiên Chân hỏi: " Sư môn của người tại tu chân giới là ở đâu? Ta giúp bọn hần thiết lập trận pháp cấm chế..."

Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu vẫn đang đồng lỗ tai lên nghe, lời của Thiên Chân vừa ra miệng, hai người lập tức thuận di qua, hai miệng đồng thanh nói: " Cảm ơn tiền bối đã quan ái."

Mễ Tư Lạp vội vàng bổ sung: " Ta là Trọng Huyền Phái."

Thiên Xích Âu không cam lòng lạc hậu nói: " Ta là Cổ Kiếm Viện, ông ấy là tiểu sư thúc của ta." Hai người tranh nhau biểu lộ thân phận. Trong lòng bọn họ đều cũng hiểu được, có Thiên Chân hỗ trợ, sau này trú địa môn phái đã hoàn toàn khác hẳn.

Thiên Chân đặc ý nói: " Không thành vấn đề, trú địa hai nhà các người cứ để cho ta làm cho, nhưng..."

Hần đột nhiên nhỏ giọng nói: " Đợi khi ta có chuyện, các người cần phải hỗ trợ a." Hai người vội vàng đáp ứng.

Lý Cường dờ khóc dờ cười nhìn, than thở: " Huyền Thần Điện và Huyền Tinh Thần Trận trọng yếu như vậy hay sao?"

Thiên Chân nghiêm trang nói: " Phi thường trọng yếu, đó chính là khiêu chiến của ta."

Trong lòng Lý Cường mặc dù không cho là đúng, nhưng hắn đã đáp ứng Thiên Chân thì nhất định sẽ đi. Hắn nhắc nhở: " Thiên Chân, người nóng lòng chứng minh bản thân, Bác Tụ sư bá chưa chắc đã thưởng thức."

Thiên Chân sợ nhất là nhắc đến Bác Tụ Thượng Nhân, hắn liên thanh nói: " Đừng nhắc đến ông ấy, đừng nhắc đến ông ấy...ta thật thương cảm a."

Lý Cường lạnh nhạt cười, nói: " Mễ đại ca, người đi tổ chức những người sẽ về Phong Duyên Tinh, đem người tụ tập lại, chúng ta chuẩn bị đi. Xích Minh, Thiên Chân, hai người các người ở chỗ này chờ chúng ta, Kiền đại ca và Phong Ngự đại tỷ cũng theo ta đi thôi."

Kiền Thiện Dong nói: " Ta trở về an bài một chút, đưa Vân Tiêu Thánh Thành thiên nhập Nguyên Giới luôn."

Xích Minh lôi kéo Thiên Chân cười hì hì nói: " Lão đầu, dù sao cũng là nhàn rồi, ta bồi người đi bố trí cấm chế trận pháp."

Trên mặt Thiên Chân lộ ra tươi cười, nói: " A? Người nguyện ý theo ta? Thật tốt quá, đi! Chúng ta cùng đi." Xích Minh đột nhiên nhớ tới bệnh lao thao của Thiên Chân, trong lòng có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là bắt buộc dĩ nói: " Đi thôi."

Lý Cường mang theo mọi người trở lại Phong Duyên Tinh, hắn càng ngày càng quen thuộc với thủ pháp tiến xuất Nguyên Giới.

Đi tới bầu trời Phong Duyên Tinh, Lý Cường nói: " Kiền đại ca, người đi Thánh Thành trước, mặt khác thành lập một truyền tống trận, ta phải về cố hương xem thử, an bài một sự tình rồi trở lại, sẽ không tốn hao bao nhiêu thời gian đâu."

Kiền Thiện Dong cười nói: " Người yên tâm đi đi, nơi này hết thấy đều cũng có ta, kể cả an bài chuyện di dân, chỉ cần người an bài tốt tình cầu bọn họ muốn đi, a a, thì không có vấn đề gì nữa."

Lý Cường một lần nữa trở lại Nguyên Giới, xác định vị trí địa cầu xong, nháy mắt đã đi tới Hải Thị chỗ Hoa Mị Nương đang ở.

Nhận thức phương hướng một chút, hắn thuận di tiến vào phòng khách lúc trước, vừa hiện xuất thân hình, chợt nghe một tiếng hoan hô: " Sư tôn đã trở lại."

Trong phòng khách không ngờ lại ngồi rất nhiều người, ngoại trừ Hoa Mị Nương, Mai Tinh Tinh, Kiều Vũ Hồng và Triệu Hào ra, còn có Nạp Thiện mấy người, Liễu Đại Việt và Mạt Bồn, Lý Cường kinh ngạc nói: " Các người sao đều ở chỗ này?"

Mặt Bồn giành nói trước, hành lễ: " Sư tôn, ngài rút cuộc đã trở về, đệ tử đã đợi ở nơi này suốt hai tháng...đều do sư ca, sư tôn tới cũng không cho ta biết."

Liễu Đại Việt tiến lên cung kính hành lễ nói: " Sư thúc, ngài rút cuộc cũng trở về." Các huynh đệ cũng tiến lên chào hỏi.

Hoa Mị Nương cười mắng: " Ngũ đệ, tiểu tử thú! Cũng không nói đi bao lâu, làm hại mọi người phải ở chỗ này chờ."

Lý Cường chỉ khi ở trước mặt đám huynh đệ này mới cảm thấy hoàn toàn buông lỏng, hần cười hì hì bắt chuyện với mọi người.

Triệu Hào nói: " Sư tôn phân phó tìm kiếm Mạc sư bá và Kỳ sư tổ, đệ tử đã phát động Phong Duyên Hội rồi, mọi người sẽ toàn lực tìm kiếm, mời sư tôn yên tâm."

Tìm kiếm Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát là chuyện trọng yếu nhất của Lý Cường, có Phong Duyên Hội trợ giúp, hần có thể dễ dàng rất nhiều, nhưng chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa, lại làm cho hần cảm thấy rất đau đầu, trước mắt còn nhìn không ra là có ai thích hợp được với kỳ bảo này.

Lý Cường nói: " Hoa đại tỷ, ta đi một nơi gọi là Nguyên Giới, bây giờ tu chân môn phái của Phong Duyên Tinh đại bộ phận đều chuẩn bị thiên di đến đó, linh khí của nơi đó thập phần sung túc vô cùng, hơn nữa các loại tư nguyên tu chân đều cũng rất sung túc, Nguyên Giới là nhà mà ta chuẩn bị cho mọi người, Hoa đại tỷ nếu muốn đi, tiểu đệ an bài cho người một địa phương thật tốt."

Hoa Mị Nương còn chưa nói gì thêm, thì Mai Tinh Tinh đã giành nói trước: " Ca ca, cho tổ gia gia của muội một chỗ, có được hay không?"

Lý Cường gật đầu, Mai Tinh Tinh là một trong những bạn tốt đầu tiên của hần, bất luận nàng có yêu cầu gì, chỉ cần có thể làm được, Lý Cường tuyệt sẽ không cự tuyệt.

Hoa Mị Nương yêu kiều cười một tiếng, nói: " Hay a, ta đối với Nguyên Giới cũng rất tò mò, ngũ đệ, lúc nào rảnh rồi đưa chúng ta đi?"

Lý Cường cười nói: " Bây giờ có thể, ta mới từ Nguyên Giới trở về."

Mọi người đều cũng lộ ra vẻ khó giải thích, vẻ mặt khó hiểu, Liễu Đại Việt hỏi: " Sư thúc, Nguyên Giới là địa phương nào? A a, đệ tử không cách nào giải thích."

Lý Cường nói: " Là một địa phương cùng loại như tiên giới."

Tất cả mọi người trợn mắt, tiên giới là nơi mà người tu chân hướng tới nhất, Lý Cường không ngờ cũng có khả năng có được một giới giống như tiên giới. Nhưng thật ra, Lý Cường cũng không biết tiên giới có hình dạng gì, hần chỉ nói như trong tưởng tượng mà thôi.

Người đầu tiên phản ứng là Liễu Đại Việt và Hoa Mị Nương, hai người cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên, Liễu Đại Việt nói: " Sư thúc, thật vậy chăng?"

Hoa Mị Nương cũng nghi ngờ nói: " Ngũ đệ, điều này...bỏ đi, ta cũng mặc kệ là thật hay giả, người dẫn chúng ta đi xem sẽ biết." Nàng nói xong mọi người liền nhất trí đồng ý.

Lý Cường nở nụ cười, hần biết nghi hoặc ở trong lòng mọi người.

Hần khoanh chân bay đến ngay giữa chiếc bàn lớn ở giữa phòng, nói: " Ta cho mọi người mười ngày chuẩn bị, các người đem những gì muốn đi tới Nguyên Giới thì chuẩn bị cho tốt, nơi này một chút sản phẩm công nghệ cao vẫn có thể sử dụng rất tốt, sau đó tìm một địa phương trống trải mà chờ, ta có thể mang theo các người cùng đồ vật đi tới Nguyên Giới. Mười ngày này, ta sẽ nhập định ở chỗ này, chuẩn bị xong thì gọi ta."

Triệu Hào tin tưởng Lý Cường nhất, hần nói: " Được, nếu sư tôn phân phó như vậy, mọi người phải đi chuẩn bị đi, bất quá nếu tu chân môn phái của Phong Duyên Tinh đều cũng thiên di, chúng ta còn chuẩn bị đồ vật làm gì?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta mang bọn người đi một tân tinh cầu, nơi đó ta đặc ý lưu lại một nơi cho các người tiềm tu."

Mai Tinh Tinh dịu dàng nói: " Thật tốt quá, Hoa tử tử, chúng ta có thể tìm nhiều loại hoa để trồng!" Nàng có vẻ rất hưng phấn.

Hoa Mị Nương nhẹ nhàng vuốt mũi nàng một cái, cười nói: " Vậy cần phải thu thập rất nhiều chủng loại hoa đó, hì hì, có thể hỏi đại ca ngươi, bằng hữu của hắn nhiều lắm." Vừa nói vừa trêu mến ôm Mai Tinh Tinh.

Lý Cường nói: " Nữ Nhi, đại ca nhất định tìm chỗ tốt nhất cho ngươi, nơi thích hợp cho kỳ hoa dị thảo sinh trưởng nhất, đại ca cam đoan."

Triệu Hào nói: " Mạt Bồn, ngươi là hội trưởng của Phong Duyên Hội, cũng là người có tiền nhiều nhất, tất cả những gì cần cũng sẽ do ngươi đi chuẩn bị. Vật phẩm tư nhân của chính mình thì tự mình thu thập, mười ngày sau tập trung, Mạt Bồn ngươi đi an bài."

Mạt Bồn khom người nói: " Dạ, sư ca, ta đi chuẩn bị."

Hoa Mị Nương vỗ vỗ tay, lớn tiếng nói: " Mọi người bắt đầu hành động đi, mười ngày sau, ta đi thông tri ngũ đệ."

Lý Cường ngoắc Nạp Thiện, nói: " Nạp Thiện, người của Độc Chú giáo tìm được chưa? Có muốn ta tự thân ra tay?"

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, cười nói: " Đối phó đám người này cũng dễ như trở bàn tay...còn có một trưởng lão của Độc Chú giáo, a a, bị chúng ta đánh cho tan thành mây khói, người này quá ghê tởm...ách, vốn muốn bắt sống, nhưng không thành công."

Thần Ca nói: " Còn bắt một nhóm người, chuẩn bị đợi sư tôn trở lại xử lý, tổng cộng hơn bảy mươi người, trong đó có mười mấy người phụ nữ...ai, giết cũng không phải, không giết cũng không phải, bọn họ đều thấy được chỗ bất phàm của chúng ta, phóng ra ngoài...ta sợ bọn họ nói lung tung."

Lý Cường gật đầu nói: " Không cần giết bọn hắn, người dẫn bọn hắn tập hợp tại một nơi, cũng để cho bọn họ đi Nguyên Giới đi thôi." Câu nói đầu tiên của hắn đem những người này lưu lại, hơn nữa vĩnh viễn cũng không về được.

Nạp Thiện và Thần Cả lên tiếng, rời khỏi phòng khách.

Lý Cường nhìn mọi người rời đi, tiện tay bố trí một cấm chế nhỏ, sau đó nhắm mắt tiềm tu.

Từ khi có Tử Giản, lực lượng của Lý Cường trên cơ bản là bình hành, sau khi mở ra Nguyên Giới, hắn lại có thêm một phần lực lượng thần bí, hắn xưng là Nguyên Giới lực. Có Nguyên Giới chủ lực và tác dụng của Tử Giản, Lý Cường cũng không cần phải lo lắng chuyện tẩu hỏa tự bạo nữa, bất quá, hắn cũng rất khó đột phá Thất Tinh Thiên cảnh giới, kết quả của lực lượng ổn định chính là tu vi sẽ có tiến cảnh thong thả.

Mười ngày tiềm tu nháy mắt đã trôi qua, đối với người tu hành mà nói, tiềm tu thì bất kể thời gian, có chút cao thủ lợi hại, tiềm tu một lần thì có thể tốn hao trăm năm, đó cũng chỉ như vung ngón tay lên mà thôi.

Lý Cường triệt đi cấm chế, thoải mái vận eo một cái, hỏi: " Ai ở ngoài cửa? Vào đi."

" Ta tại!"

" Ta!"

" Ông chủ! Còn có ta!"

Cửa bị đẩy mạnh ra, từ bên ngoài đi vào ba người.

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Nguyên lai là các người, chẳng lẽ các người vẫn cứ chờ?"

Trương Cẩm Quang cười nói: " Ông chủ, nghe nói sẽ đi cái gì giới đó, đưa ta đi với, a a, mặc dù ta không có năng lực, nhưng chạy tới chạy lui ta vẫn còn thích đảm nhiệm lắm."

Lý Cường cũng không biết người này nghe được tin tức ở nơi nào, hắn hỏi lại: " Người muốn đi Nguyên Giới?"

Trương Cẩm Quang dùng sức gật đầu, dùng khẩu khí vui vẻ nói: " Lão nhân gia người thần thông quảng đại, ta nhất định đi theo ông chủ..."

Tôn Ngang đẩy hẳn ra, nói: " Chúng ta cũng muốn đi."

Lý Cường lộ ra vẻ mặt cười cười, nói: " Các người có biết Nguyên Giới là cái gì hay không?"

Tôn Ngang nói: " Không biết." Hắn trả lời rất kiên quyết.

Trương Cẩm Quang nói: " Ta biết, là một địa phương mà khắp nơi đều có hoàng kim, hột xoàn, đá kim cương, ông chủ, ta nói có đúng hay không?"

Lý Cường không khỏi cười to: " Đúng vậy, đích thật là có địa phương như vậy, khắp nơi đều có hoàng kim, hột xoàn, đá kim cương."

Con mắt của ba người nhất thời sáng lên, Trương Cẩm Quang rất kiên quyết nói: " Ông chủ, nhất định phải mang ta theo!"

Lý Cường ý vị thâm trường nói: " Đi sẽ không về được, các người còn muốn đi hay sao?"

Ba người đồng thanh nói: " Đi!"

Trong tay Lý Cường đột nhiên xuất hiện ba cái đai lưng màu đen, nói: " Vật này tặng cho các người, mỗi người một cái." Đó là ba trư vật đai lưng.

Ba người hồ đồ cầm vào tay, vẫn là Trương Cẩm Quang có phản ứng nhanh, hắn cảm thấy đai lưng này rất đặc biệt. Hắn đem đai lưng đeo vào, không thể tư nghị sờ vào eo, nói: " Đai lưng này thật cổ quái..." Vừa nói vừa cầm lấy một cái chén trên bàn, tiện tay niết nhẹ vào đai lưng, cái chén lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn kinh ngạc hét lớn: " A?"

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm cũng đeo đai lưng vào, hai người lập tức hiểu được Trương Cẩm Quang tại sao lại hét lên.

Lý Cường nói: " Ta cho các người một chút thời gian, có thể đi mua thực vật, mặt khác, đi tìm chút vũ khí mang theo, bây giờ là tám giờ sáng, tối nay sáu giờ phải trở về...Nguyên Giới không có thực phẩm gì để mua đâu."

Ba người liếc nhau, Trương Cẩm Quang ập a ập ứng nói: " Ta...ta không có bao nhiêu tiền."

Lý Cường đưa thẻ ngân hàng cấp cho Trương Cẩm Quang, nói: " Nơi này có..tùy tiện mua thì được rồi."

Trương Cẩm Quang cầm thẻ ngân hàng, hưng phấn quát to một tiếng, hướng ngoài cửa phóng đi.

Tôn Ngang mắng: " Đồ hỗn đản! Chờ chúng ta." Hắn lôi kéo Vương Nhạc Lâm cùng đuổi theo.

Lý Cường nhẹ giọng nói: " Lòng hiếu kỳ sẽ làm chết người...xem bộ dáng bọn họ còn không biết rõ, để cho bọn họ đi Nguyên Giới, làm người dẫn đường của những bộ lạc nguyên thủy cũng không tệ..."

Hắn phiêu nhiên phi xuống mặt đất, đứng trước cửa sổ, cả Hải Thị thu hết đáy mắt.

Trong lòng Lý Cường âm thầm thở dài, thế giới này đã không phải là thế giới lúc mình rời đi nữa, địa cầu tuy vẫn còn là quê hương của hắn, nhưng đã rất xa lạ, so sánh với Phong Duyên Tinh và Thiên Đình Tinh thì ngược lại hai nơi đó càng thêm thân thiết hơn.

Một đạo bạch quang hiện lên, Hoa Mị Nương xuất hiện trong phòng tiếp khách, nàng cười nói: " Ngũ đệ, chúng ta đã chuẩn bị tốt lắm rồi, có đúng hay không đi ngay bây giờ?"

Lý Cường đi tới nghênh đón, cười nói: " Hoa đại tỷ, còn có ba tiểu tử kia ta muốn mang đi, bọn họ đi mua vật phẩm rồi, chờ bọn hắn trở lại hãy đi."

Hoa Mị Nương nói: " Ba tiểu tử kia? Là ai a?"

Lý Cường nói: " Đó chính là ba người đi theo ta, Trương Cẩm Quang, Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm..."

Hoa Mị Nương ngạc nhiên nói: " Ba người bọn họ? Ngũ đệ, người dẫn bọn họ tới Nguyên Giới làm gì? Ba người bọn họ mới bắt đầu tu chân, cái gì cũng không hiểu, chẳng lẽ...bọn họ là đồ đệ người mới thu?" Nàng

rất khó giải thích Lý Cường tại sao muốn dẫn con người đi Nguyên Giới, nàng không biết Lý Cường chuẩn bị cải tạo tinh cầu ở Nguyên Giới, nên vì tu chân giới sau này lập trụ cột.

Lý Cường cười nói: "Bọn họ kiên quyết muốn đi, cho nên ta đã đáp ứng, đơn giản như vậy."

Hoa Mị Nương nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, bất quá nàng cũng không quan tâm việc nhỏ này, vận mệnh ba người kia ở giờ khắc này đã được quyết định.

Hoa Mị Nương nói: "Ngũ đệ, nói cho đại tỷ, ngươi đã đi địa phương nào?"

Lý Cường vẫn xem Hoa Mị Nương là đại tẩu, bởi vậy đối với nàng cái gì cũng không giấu diếm. Từ buổi sáng đến buổi chiều, Lý Cường mới đem chuyện tại Hâm Ba Giác đơn giản thuật qua một lần.

Hoa Mị Nương từ sau khi tu chân thì phạm vi hoạt động cơ bản chỉ ở phụ cận mấy tinh cầu tại Phong Duyên Tinh, xa nhất là có một lần truy theo Phó Sơn đi một tinh cầu xa xôi, khi đó nàng còn đang đảo loạn chuyện của Phó Sơn, mà những địa phương Lý Cường đã đi nàng không chỉ không có đi qua, mà ngay cả nghe cũng chưa nghe qua bao giờ.

Hoa Mị Nương cảm thán than thở: "Giới này quả thật quá lớn, chúng ta tựa như ếch ngồi đáy giếng, biết được quá ít rồi, Nguyên Giới rất lớn hay sao?"

Lý Cường gật đầu nói: "Nguyên Giới có bao lớn, chỉ có trong lòng ta hiểu được, đại khái là bởi vì ta là người mở ra Nguyên Giới, Nguyên Giới giống như là một bộ phận của thân thể ta, tự nhiên thì quen thuộc, có lẽ Nguyên Giới chính là ngôi nhà cuối cùng của ta."

Về mặt hắn có chút mất mát.

Theo tu vi tăng trưởng, Lý Cường lâm vào một loại cảm giác vô lực, tựa hồ đã tang mất mục tiêu, không biết sau này mình sẽ như thế nào.

Hắn dùng sức lắc đầu, nói: "Tại Nguyên Giới, ta sẽ an bài cho các ngươi an tâm tu luyện."

Tỷ đệ hai người vẫn trò chuyện cho đến khi trời tối, ba người Trương Cẩm Quang hồng quang đầy mặt đã trở về.

Tôn Ngang đem thẻ ngân hàng trả lại cho Lý Cường, ba người đi mua rất nhiều vật phẩm, trữ vật đai lưng của mỗi người đều đã chứa đầy, trên người còn đeo một cái túi thật lớn, bên trong đồng dạng cũng chứa đầy đồ vật.

Trương Cẩm Quang nói: "Ông chủ, đồ vật đều đã chuẩn bị rất tốt, được rồi, chỉ có vũ khí là không chỗ nào để mua."

Lý Cường cười hỏi: "Các ngươi thật sự không hối hận cùng ta đi Nguyên Giới?" Trong lòng hắn dùng khởi một ý niệm không đành lòng.

Bất đắc dĩ là từ khi ba người biết Lý Cường bọn họ bắt phàm, tin tưởng cực độ bành trướng, tựa hồ không có cái gì có khả năng làm cho ba người sợ hãi.

Trương Cẩm Quang cười nói: "Ông chủ, không sợ, Trương Cẩm Quang ta cái gì cũng không sợ, ha ha." Khắp đầu óc hắn đều là hoàng kim, hột xoàn, đá kim cương, ngẫm lại lần đầu nhìn thấy Lý Cường, hắn chỉ tiện tay là lấy ra đại khối cực phẩm hột xoàn, đá kim cương, hấp dẫn như vậy hắn làm sao có thể ngăn cản nổi.

Chỉ có Vương Nhạc Lâm hơi có chút bất an, hôm nay lúc đi mua vật phẩm hắn và Tôn Ngang có thương lượng qua, sau đó Trương Cẩm Quang có nói qua một lần về chuyện lần đầu tiên gặp Lý Cường, cuối cùng hắn cũng không có khả năng chống đỡ hấp dẫn thật lớn như thế, liền quyết tâm chuẩn bị đi tới Nguyên Giới để phát tài.

Lý Cường gật đầu nói: "Nếu là lựa chọn của chính các ngươi, được rồi, ta mang bọn ngươi đi Nguyên Giới, Hoa đại tỷ có thể mang chúng ta thuận đi qua không?" Hắn có chút lo lắng tu vi của Hoa Mị Nương.

Hoa Mị Nương cười duyên vỗ Lý Cường một cái, nói: "Yêu, xem thường đại tỷ của ngươi a." Vừa dứt lời, một đạo bạch quang bao phủ mọi người, trong nháy mắt phòng khách đã không còn một bóng người.

Một chiếc máy bay thật lớn đang được đặt trên mặt đất trống trải, xa xa có kiến trúc màu xám thật lớn, bên trái nơi mặt đất trống, vật tư chất như núi, những chiếc xe lớn nhỏ xuyên toa lui tới.

Lý Cường tròn mắt há hốc mồm nói: " Bọn họ đang làm gì? A...đó là thứ gì vậy?" Hắn chỉ vào một đài cao như chứa đại pháo ở xa xa.

Tôn Ngang là cảnh sát xuất thân, từng phục vụ trong quân đội, hắn nói: " Hình như là pháo đài chứa quang pháo..."

279. Chương 279

Một đoàn người xa lạ đứng ở trên mặt đất, dĩ nhiên, cũng có nam nữ già trẻ đầy đủ, có người mang theo con cái, chừng tới năm, sáu trăm người. Lý Cường có chút nhú mày nói: " Đây là ai? Bọn họ ở chỗ này làm gì?"

Hoa Mị Nương cười nói: " Đây là phải hỏi Mạt Bồn rồi, ai biết hắn làm sao làm ra, hi hi."

Rất nhanh, Triệu Hào, Nạp Thiện, Thản Ca, Mạt Bồn, Liễu Đại Việt một đám người cũng đi qua tới. Lý Cường chỉ vào đám người, hỏi: " Mạt Bồn, đây là làm gì?"

Mạt Bồn nói: " Sư tôn, đây là những người đệ tử chuẩn bị đưa đi Nguyên Giới, a a, những người này đều là công trình kỹ thuật nhân viên, còn có người nhà của bọn họ...đệ tử thích khoa kỹ của nơi này, nếu có thể, đệ tử còn muốn thiên di thêm một ít người và đồ vật."

Lý Cường không thể nghĩ được gì, hỏi: " Triệu Hào, ngươi có tính toán gì không?"

Triệu Hào hơi do dự một chút, nói: " Sư tôn, đệ tử cũng có ý nghĩ này, a a, chỉ là chưa được sư tôn đồng ý, nên không dám mang đến, sư tôn nếu đồng ý, đệ tử cũng muốn mang theo một ít người và đồ vật đi Nguyên Giới."

Lý Cường trầm ngâm chỉ chốc lát, hắn nguyên lai định đem đám đệ tử này tập trung tại một tinh cầu, khiến cho tinh cầu trở thành tinh cầu tu chân thuần túy, nếu mang theo những người này và đồ vật đi tới, sẽ trở thành khoa kỹ tu chân tinh cầu rồi.

Lý Cường bỗng nhiên nghĩ ra, có một tu chân tinh cầu có công nghệ cao cũng không tệ, vì vậy cười nói: " Không thành vấn đề, các ngươi nguyện ý mang bao nhiêu người cũng đều được, nhưng có một thứ phải tuân thủ, là những người này phải tự nguyện thiên tỷ, bọn họ nếu không muốn, tuyệt đối không cho bắt buộc, hiểu chưa?"

Mạt Bồn lộ ra sắc mặt vui mừng, hắn ở trên địa cầu là một đại phú hào danh tiếng, đối với khoa kỹ của địa cầu thấp phần hâm mộ, lần này hắn chẳng những muốn mang đi khoa kỹ của địa cầu, cũng còn muốn mang theo nhân tài và kỹ khí thiết bị của nơi này. Hắn hỏi: " Sư tôn, có thể mang thêm người và đồ vật hay không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Đợi chuyển tiếp theo đi, lần này đi Nguyên Giới, mấy người các ngươi còn phải trở lại, có một số việc các ngươi phải giúp ta hoàn thành."

Hắn nhìn máy bay đậu cách đó không xa, cười nói: " Mạt Bồn, ngươi sẽ không muốn để cho ta mang theo thứ này đi tới Nguyên Giới luôn chứ?"

Mạt Bồn a a cười nói: " Nếu sư tôn có thể đưa đi...đệ tử cũng không phản đối, a a."

Lý Cường ngoắc Trương Cẩm Quang ba người tới, nói: " Mạt Bồn, lấy một ít vũ khí tự động lại đây." Mạt Bồn lập tức phân phó thủ hạ đi lấy, rất nhanh, đã mang theo một chiến xa tới.

Lý Cường nói: " Ba người các ngươi lên xe, Mạt Bồn, vũ khí ở nơi nào?"

Mạt Bồn nói: " Bên trong xe có."

Trương Cẩm Quang giành leo lên chiến xa trước, hỏi: " Lão Tôn, ngươi biết lái thứ này hay không?"

Tôn Ngang và Vương Nhạc Lâm đều là bộ đội xuất ngũ, loại chiến này bọn họ đều biết sử dụng.

Tôn Ngang nói: " Tà lái..chỉ là...ách, phải lái chiến xa đi Nguyên Giới hay sao?" Hấn vốn không giải thích được Nguyên Giới là địa phương nào, ba người bọn họ đều cho rằng Nguyên Giới là một khu vực thuộc địa cầu mà không muốn cho người ta biết.

Ba người vừa mới ngồi xuống, Lý Cường cười nói: " Lúc này không đi còn kịp, cuối cùng muốn hỏi các người một tiếng, có hối hận hay không?"

Trương Cẩm Quang nhếch miệng cười: " Ông chủ, đừng có dây dưa như đàn bà nữa, đã tới nơi này rồi, chúng ta còn có thể rời đi hay sao?"

Lý Cường gật đầu nói: " Vậy là tốt rồi, ngồi cho ổn..đi!" Một đạo kim quang nhàn nhạt hiện lên, chiến xa biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đạo kim quang nọ rất nhạt, chiến xa biến mất tốc độ cực nhanh, đám người chung quanh đang bận vận chuyển vật tư, không có chú ý tới biến hóa nơi đây, chỉ có cực số ít người nhìn thấy, bất quá bọn họ lại không dám tin tưởng chính con mắt của mình, chỉ nghĩ mình bị hoa mắt.

Lý Cường vỗ tay nói: " Tốt lắm, bọn họ đi tới một man hoang tinh cầu, a a, nơi đó tư nguyên phong phú hơn so với địa cầu này."

Triệu Hào nói: " Đệ tử đã cho bọn họ phương pháp tu chân cơ bản, bọn họ nếu có thể sử dụng chuyên cần...có lẽ có khả năng tu đến Nguyên Anh kỳ, đây là phương pháp duy nhất cho bọn họ thoát khỏi vận mệnh."

Hoa Mị Nương cười khanh khách nói: " Ngũ đệ, ba người bọn họ bị người chinh thám rồi, địa phương bọn họ đi có loài người hay không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Bây giờ còn không có, bất quá ta sẽ rất nhanh thiên di lượng lớn bộ lạc nguyên thủy qua đó, nơi đó sẽ không khuyết pháp loài người, có ba người bọn họ, thì những nguyên thủy bộ lạc...ta tin tưởng sẽ tiến hóa rất nhanh, địa phương kia coi như là một cơ địa hậu bị cho người tu chân...a a, thật là thú vị, ta rất chờ mong biến hóa của nơi đó."

Trong lòng tất cả người tu chân ở đây đều cũng khởi lên một cảm giác kỳ dị, đó là một loại kính sợ và tâm quý dạn vào nhau, bởi vì thực lực Lý Cường biểu hiện đi ra quá kỳ dị, đó chính là tuyệt đối không chế Nguyên Giới, là thao túng vận mạng của phàm nhân, loại cảnh giới này tuyệt đối không phải người tu chân có thể giải thích.

Về mặt Lý Cường lạnh nhạt nhìn những người mang theo con cái, hỏi: " Mạt Bồn, người sao lại mang theo những người này cùng đi?"

Mạt Bồn lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Trong xã hội này, hết thấy đều là vì ích lợi kinh tế làm động lực, cho nên rất đơn giản, đệ tử khai xuất giá tiền cũng đủ cao, để cho bọn họ tự nguyện tham gia là được, bọn họ cũng không quan tâm sẽ đi đâu, chỉ cần an toàn là có thể xong bảo chưởng, hết thấy không có vấn đề gì."

Lý Cường hiểu được cách làm của Mạt Bồn, hấn là dùng biện pháp lấy lợi ra hấp dẫn làm cho những người này đi theo, mà tự mình sao lại không phải.

Trong lòng Lý Cường thầm nghĩ ba người Trương Cẩm Quang sau khi đi tới tinh cầu kia, một khi hiểu được, sợ rằng sẽ mắng chửi không dứt miệng, giống như khi lần đầu tiên mình tới Thiên Đình Tinh thì chứng kiến những văn tự khắc vào trên tảng đá, biểu đạt sự phẫn nộ, kinh hoảng và tâm tình tuyệt vọng, nhưng cũng bởi vì như thế, thế giới con người ở Thiên Đình Tinh mới bắt đầu hình thành.

Triệu Hào hỏi: " Sư tôn, chúng ta chuẩn bị tốt lắm rồi, bây giờ đã đi chưa?"

Đem nhiều người và đồ vật cùng nhau chuyển qua Nguyên Giới, trong lòng Lý Cường không có nắm chắc, dù sao là lần đầu tiên đại quy mô dời đi.

Hấn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trong phút chốc, hấn vẫn khắc ý không chế bề ngoài bị đánh vỡ, Diên Chú Thần Giáp hiện lộ ra trên người, quần áo trong nháy mắt hóa thành tro tàn, một cỗ khí thế tùy ý lưu lộ, dường như là Triệu Hào đám đệ tử này chịu không được, ngay cả cao thủ như Hoa Mị Nương cũng cảm thấy vắng đầu hoa mắt, người chung quanh đều bay ngược về phía sau.

Lý Cường đứng thẳng, mặt đất lại bỗng nhiên sụp xuống, đó là hộ thân kim quang của Cửu Diễm Lưu bài xích tạo thành một cái khe có đường kính chừng mười thước, xuất hiện dưới chân hắn.

Cách đó không xa mọi người truyền đến một trận kinh hô, trong lòng Lý Cường biết không hay, hắn rất nhanh khấp động linh huyền, chỉ thấy một mặt kim quang hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán, chỉ cần chạm tới kim quang, bất luận là người hay vật đều lập tức biến mất không thấy.

Vòng kim quang nọ càng lúc càng lớn, rất nhanh đã ảnh hưởng đến chỗ đậu máy bay và một ít chiếc xe dừng ở xa xa.

Lý Cường đột nhiên tỉnh ngộ, nếu tiếp tục khoách triển đi xuống, những kiến trúc xa xa cũng phải bị dời đi.

Hắn lập tức chuyển đổi linh huyền, trong chớp mắt, trên mặt đất hết thấy đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ có địa phương hắn đang đứng xuất hiện một cái hố to nửa vòng tròn, giống như sắt thép, bóng loáng cứng rắn.

Khảo tinh cầu này hoàn toàn đều là dựa theo hoàn cảnh của địa cầu mà thay đổi, ngoại trừ địa hình không giống như địa cầu, còn những thứ khác đều như địa cầu từng có.

Trời xanh hơn so với địa cầu, nước trong hơn, cũng có một mặt trời và ánh trăng, mặc dù không hoàn toàn giống nhau, nhưng đã không khác biệt gì lắm so với địa cầu.

Đây là Lý Cường bằng vào thực lực của Nguyên Giới Chi Chủ, mạnh mẽ đem một viên tinh cầu cải biến thành như vậy, khảo tinh cầu này uẩn tàng tinh thạch quảng tàng phong phú.

Tại một mảnh thảo nguyên trống trải, cỏ đại cao chừng nửa thân người theo gió dập chồn, một đàn trâu bò hoang, ngựa có sừng, linh dương đang chạy nhảy khắp nơi.

Một đám sói hoang lặng yên nằm trong bụi cỏ, trừng con mắt ám màu xanh, đầu chuyển động theo đàn linh dương. Một con sói trắng kiện cao chừng nửa thân người hướng tới dưới triền núi lặng lẽ đi tới, mặt khác có ba con sói khác đã nhiều đến mặt sau.

Một con sói có lông xanh cường tráng là thủ lĩnh, nó xuyên thấu qua bụi cỏ nhìn đàn linh dương đang càng ngày càng đến gần, trong mắt lóe ra quang mang hưng phấn, con người trở nên đỏ ửng lên.

Hai con sói hoang đột nhiên nhảy lên, hướng đàn linh dương cấp tốc lao tới, đàn linh dương nhất thời đại loạn.

Bên kia ba con sói hoang cũng đột nhiên lao ra. Đàn linh dương chia là ba hướng chạy trốn, trong đó một nhóm lớn nhất hướng con sói thủ lĩnh chạy tới.

Một tiếng sói tru thê lương, con sói màu xanh lớn nhất lao ra ngoài, nghênh đầu đánh về một con linh dương gầy yếu nhất.

Con linh dương nọ kinh hoảng quay đầu hướng một bên chạy trốn, con sói màu xanh liền phát lực, cả thân thể hung hăng chà đến mặt bên con linh dương.

Con linh dương đặt chân không yên, nghiêng thân thể ngã sấp xuống trên mặt đất, cơ hồ trong nháy mắt, con sói xanh liền hung ác cắn mạnh vào cổ nó. Mặt khác những con sói hoang khác xông lên, bụng của con linh dương lập tức bị tê xả ra.

Sắc trời đột nhiên âm đạm xuống, một trận cuồng phong cổ quái gào thét lướt qua, bầy sói nhất thời có vẻ bất an.

Con sói thủ lĩnh cũng mở miệng, ngẩng đầu hướng không trung nhìn lên, mũi không ngừng hít hơi, đột nhiên, nó kêu lên một tiếng ai minh, xoay người chạy vội về phía sau, hơn nữa còn phát ra trận trận quái thanh.

Vẫn đang đứng bên thi thể của con linh dương, bầy sói hoang cũng tru lên, bọn chúng không muốn buông tha mỹ thực, bất đắc dĩ con sói thủ lĩnh đã tru lên làm cho chúng cực độ bất an, tất cả đàn sói đều cũng liền bỏ chạy theo.

Trên bầu trời đột nhiên tụ khởi tầng lớn mây đen, từng đạo tia chớp chiếu sáng cả thảo nguyên, trong tiếng sét đánh vọng phía chân trời, trên mặt đất đột nhiên hiển xuất một chút kim quang.

Theo kim quang khuếch tán, trên mặt đất có gì đều bị hòa tan, độ nóng thật lớn có thể đem mặt đất ngưng kết lại, mưa to tùy ý mà tới, không đợi rơi xuống mặt đất đã nhanh chóng ngưng tụ, vụ khí nồng đậm chừng dâng dựng lên, gần vài phút thời gian, thảo nguyên mệnh mông bị bao phủ trong sương khói.

Mưa to tới nhanh, đi cũng nhanh hơn, nửa giờ sau, mưa to dừng lại.

Khi gió lớn thổi hết sương khói, con sói màu xanh đã chạy xa, nhìn thấy một thứ mà cho tới bây giờ nó chưa từng thấy xuất hiện trên thảo nguyên.

Lý Cường xuất hiện tại không trung, nhìn đám người và vật phẩm dưới đất cùng với tòa tháp đặt pháo với máy bay, hẳn cực kỳ vui vẻ.

Có kinh nghiệm thiên di lần này, sau này cho dù thiên di nhiều người hơn cũng không sợ nữa. Đây căn bản không cần hao khí lực, tất cả đều là mượn Nguyên Giới lực, hơn nữa đối với tu vi bản thân có thật lớn chỗ tốt, là đúng với việc thể ngộ tinh diệu của việc khống chế lực lượng.

Triệu Hào mấy người cũng bay lên không trung, ở chỗ này bọn họ cũng không cần che giấu điều gì nữa.

Những người thường được thiên di tới đều sợ đến hồn phi phách tán, bọn họ chưa bao giờ gặp qua người tu chân, mắt nhìn tổng tài công ty Mạt Bồn, đỉnh đỉnh đại danh đại tỷ của giới ca nhạc Hoa Mị Nương, còn có những đại minh tinh nổi tiếng, một người lại một người liên tiếp bay lên không trung, bọn họ đều cũng tưởng rằng mình đang nằm mộng.

Lý Cường nói: " Mạt Bồn, những người ngươi mang đến nên an bài một chút, nhớ kỹ, nơi này mặc dù không có quái thú gì, nhưng động vật ăn thịt bình thường cũng còn rất nhiều, phải cẩn thận cho những người thường mang tới, bọn họ phải được võ trang thật tốt, làm tốt phòng hộ công tác, người đi đi."

Mạt Bồn đáp ứng một tiếng, bay trở xuống.

Hoa Mị Nương mang theo Mai Tinh Tinh mấy nữ người tu chân bay lại gần, cười hì hì hỏi: " Ngũ đệ, người an bài cho chúng ta ở địa phương nào?"

Lý Cường cười nói: " Hoa đại tỷ, ta mang bọn người đi tới đó. Triệu Hào, sư huynh đệ các người cũng theo ta đi."

Mạt Bồn ở xa xa kêu lên: " Đầu bóng lưng...lại đây giúp ta."

Nạp Thiện sờ sờ đầu, nói: " Được rồi, chờ ta một chút, tới ngay. Lão đại, ta đi giúp Mạt Bồn."

Nhìn thấy Lý Cường gật đầu xong, Nạp Thiện bay đi.

Lý Cường vung tay lên, mọi người biến mất tại không trung.

Đứng trên bầu trời tại một mảng nguyên thủy rừng rậm, Hoa Mị Nương quan sát mọi nơi, hỏi: " Đây là nơi người muốn dẫn ta tới?" Trong lòng nàng có chút thất vọng, nơi này thật sự quá bình thường rồi, nhìn không ra có gì đặc sắc.

Lý Cường nói: " Hoa đại tỷ, ta muốn hỏi người...người thích cảnh sắc như thế nào?"

Mai Tinh Tinh và Kiều Vũ Hồng vẫn đi theo phía sau Hoa Mị Nương, hai nàng từng sinh ra một tia ái luyến đối với Lý Cường, nhưng sau thời gian dài tu luyện, hai người đã dần dần quên đi phần ái ý này, hoàn toàn xem Lý Cường là đại ca thật sự.

Lần này gặp mặt, hai người đều cũng cảm thấy Lý Cường trở nên có chút xa lạ, hẳn toát ra uy thế như nắm hết thủy trong tay, thường thường làm cho người ta xem không thấu, các nàng có một chút sợ hãi, cũng có một chút tò mò, không biết đại ca của mình đến tột cùng biến thành người nào rồi.

Hoa Mị Nương nghe Lý Cường hỏi đến sở thích, nàng còn chưa chăm chú nghĩ tới mình thích ở địa phương như thế nào. Nàng nói: " Ta...ta muốn có một cái hồ bạc không lớn...a..."

Nàng còn chưa nói xong, rừng rậm phía dưới đã xảy ra biến hóa.

Một trận âm thanh long long truyền đến, đại quần phi điều kêu to kinh hoảng phi tán, các loại dã thú chạy trốn theo bốn phương tám hướng, cổ thụ che trời bị phiên đảo, bởi vì rừng rậm quá ướt át nên cũng không có bụi đất vung lên.

Ngay sau đó, mặt đất vỡ vụn ra, mặt đất sụp xuống, hơn mười đạo nước suối phún dũng ra, không tới nửa giờ, phía dưới đã xuất hiện một cái hồ bạc không lớn lắm.

Lý Cường cười nói: " Hoa đại tỷ, nói tiếp đi."

Lòng hiếu kỳ của mọi người nhất thời dâng cao, loại thủ đoạn không thể tư nghị này thật sự là làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói.

Hoa Mị Nương là tiểu yêu nữ nổi danh, từ sau khi Phó Sơn ra đi, bổn sắc của yêu nữ đã thu liễm rất nhiều, nhưng bản tính là rất khó thay đổi.

Con người của Hoa Mị Nương vừa chuyển, cười duyên nói: " Hồ bạc này tốt nhất là ở bên sườn núi..." Nàng cố tình làm khó Lý Cường, nhìn xem hắn có bao nhiêu thần thông để cho hồ bạc này bay đến bên cạnh núi, huống chi nơi này căn bản là không có núi.

Hồ bạc không có bay đến trên núi, nhưng đại địa lại bắt đầu chấn khởi. Theo thủ thế của Lý Cường, đã từ từ mọc lên.

Một ngọn núi trong kịch liệt chấn động làm Hoa Mị Nương phải dùng tay vịn trán, dịu dàng nói: " Đây là thủ đoạn gì a?" Nàng chấn run kinh ngạc, đây đã hoàn toàn siêu xuất sự hiểu biết của nàng, tu hành lâu như vậy, thủ đoạn và pháp thuật như vậy cho tới bây giờ nàng còn chưa nghe nói qua.

Rừng rậm tại núi non long khởi đồng thời đều đảo sụp, núi non liên miên mấy trăm công lý, một tòa ngọn núi thật lớn từ dưới đất mọc lên, từng khối từng khối nham thạch bùn đất tùy ý rơi xuống, trong tiếng vang oanh long long tại phía chân trời quanh quẩn, thế núi càng lên càng cao. Lý Cường hỏi: " Hoa đại tỷ, còn muốn cái gì thì nói mau, a a, vừa lúc cùng thay đổi."

Hoa Mị Nương làm gì còn nói ra lời, nàng bị những biến hóa liên tiếp như chuỗi xuyến này làm cả kinh không biết nói cái gì mới tốt.

Tu vi của Mai Tinh Tinh tương đối thấp, ngược lại không cảm thấy giật mình, nàng cười khanh khách nói: " Ta thích trên núi có tiên hoa, vậy thật tốt quá."

Hoa Mị Nương nói: " Nữ Nhi, không có khả năng, dù sử dụng pháp thuật thôi sanh thực vật, cũng phải có thời gian nhất định mới được..." Nàng còn chưa nói xong, lại bị chấn kinh.

Vô số màu lục từ bùn đất chui ra, ra sức sinh trưởng lên trên, Hoa Mị Nương cảm thấy giống như là đang xem phim quay chậm, mắt nhìn núi non đều cũng phô đầy màu xanh biếc.

Chỉ nghe Lý Cường quát khê: " Sát!" Vô số quang điểm màu bạc từ trên trời giáng xuống, quang điểm màu bạc rơi vào trên núi màu xanh biếc, trong phút chốc, tất cả thực vật phảng phất đều cũng đang hoan sướng, cả tràng diện như mộng như ảo, mọi người ở đây trong lòng dũng khởi một trận vui sướng vô danh, công lực mỗi người trong vô hình trung rất nhanh đề cao.

Hoa Mị Nương, Mai Tinh Tinh, Kiều Vũ Hồng và nữ người tu chân của Thiên Lại Thành, bị cảm động đến rơi nước mắt, các nàng đối với việc vạn vật sinh trưởng hòa hài này và tự nhiên lực lượng thể ngộ rất sâu, mà phản ứng của Triệu Hào bọn họ còn kém hơn.

Không được một giờ, núi non đã phô đầy thực vật, thực vật này phảng phất như đã phát triển hơn mười năm. Lý Cường lại đánh xuất ra thần linh huyền, chỉ nghe hắn nhẹ giọng nói: " Bách Hoa Tranh Diễm!"

Quang điểm màu bạc từ không trung hạ xuống đột nhiên biến mất, trong bụi rậm hiện lên một chút điểm trắng, đỏ, tím, lam, vàng từ từ triển hiện, trong nháy mắt, màu xanh biếc được bao phủ trong thế giới hoa tràn ngập ngũ thải tân phân.

Lý Cường khẩu chỉ bắn ra, nói: " Thải điệp bay múa."

Đại quần bướm bướm đột nhiên xuất hiện, một trận gió thổi qua, cánh hoa bay lên, mọi người cũng không rõ, mơ hồ bay múa chính là bướm bướm hay là cánh hoa.

Mùi hoa nồng nặc theo gió bay tới, Lý Cường hỏi: "Nữ Nữ, như vậy vừa lòng chưa?"

Mai Tinh Tinh ngây dại, Hoa Mị Nương cũng ngây dại, tất cả người tu chân cũng ngây dại. Cả nửa ngày, Hoa Mị Nương than thở: "Đây mới là biển hoa chính thức!"

Mai Tinh Tinh đột nhiên hoan hô một tiếng, hướng sườn núi bay xuống, những nữ người tu chân cũng kêu lên bay xuống. Chỉ chốc lát sau, Mai Tinh Tinh đã hái được rất nhiều tiên hoa, nàng chú ý rất nhiều những tiên hoa này cũng chưa từng nhìn thấy qua khi trước.

Nàng phi thân trở lại bên người Lý Cường, đưa tiên hoa trong tay cho Lý Cường, nói: "Ca ca, tặng cho người, ta quá thích, cảm ơn ca ca."

Triệu Hào mấy người đều cũng ngây ngốc nhìn, điều này thật là quá thần kỳ, bọn họ không cách nào thể hội sự huyền bí trong đó. Triệu Hào hỏi: "Sư tôn, đây là ảo thuật hay sao?"

Lý Cường hỏi lại: "Người cho rằng là ảo thuật hay sao?"

Triệu Hào không biết làm sao trả lời, hắn do dự chốc lát, bay xuống trên sườn núi, cúi người xem xét tiên hoa, tiện tay hái một ít, một lần nữa lại bay trở về bên cạnh Lý Cường, cười khổ nói: "Đệ tử nhìn không ra, thủ pháp của sư tôn thật là cao minh." Hắn cũng đã học hiểu cách võ mông ngựa.

Lý Cường chính là chuyên gia võ mông ngựa, tự nhiên không chút phản ứng. Hắn mỉm cười nói: "Không phải thủ pháp của ta cao minh, hết thấy trước mắt người đều là phát sinh chân thật, không phải ảo thuật, vì đây là đang ở trong Nguyên Giới."

Liễu Đại Việt vẫn không nói lời nào, Nguyên Giới sung túc linh khí làm cho hắn thập phần si mê, vừa rồi một màn càng làm cho hắn khiếp sợ. Hắn nói: "Tiểu sư thúc, ở trên địa cầu đệ tử thu được một ít đệ tử, có mấy người có thiên phú, nhưng trên địa cầu bọn họ tiến bộ không lớn, nơi đó cơ hồ không thích hợp cho người tu chân tu hành, nếu có thể, đệ tử cũng muốn dẫn bọn họ đến Nguyên Giới." Hắn cũng đã động tâm.

Lý Cường gật đầu nói: "Đại Việt, lần sau đến Nguyên Giới, người đem theo bọn họ là được rồi."

Hoa Mị Nương nhìn tiên hoa khắp núi, biết Lý Cường làm như vậy là muốn cho nàng vui vẻ. Nàng đột nhiên thở dài nói: "Đáng tiếc Phó đại ca của người không nhìn thấy được, nếu Phó đại ca cũng tu luyện tại Nguyên Giới thì tốt rồi."

Lý Cường giật mình, hắn trầm ngâm chốc lát, nói: "Điều này cũng có thể..." Hắn bây giờ là đệ tử của Thanh Đế, hướng chúa tể của tiên giới xin lại một tiên nhân, hơn nữa lại là tiên nhân mới thăng nhập tiên giới không lâu, hắn là vấn đề không lớn.

Hoa Mị Nương lại tưởng rằng Lý Cường đang thuận miệng an ủi mình nên cũng không quá để ý, tiếp theo nói: "Ngũ đệ, bây giờ người đích thật là thần thông quảng đại, chỉ là người muốn chúng ta ở nơi nào? Nơi này không có nhà để ở lại, chỉ có tiên hoa cũng không làm gì được." Nàng cười dài nhìn Lý Cường, ý tứ là: chẳng lẽ phòng ốc mà người cũng có thể từ trên mặt đất mọc ra sao?

Lý Cường hỏi: "Hoa đại tỷ thích phòng ốc thế nào?" Hắn ở tại Nguyên Giới đừng nói chỉ là một căn nhà, dù là cấu trúc một tòa cung điện cũng không phải là việc khó gì.

Kiều Vũ Hồng vừa lúc bay trở về, nàng ôm cánh tay Hoa Mị Nương, dịu dàng nói: "Hoa tỷ tỷ, ta thích có nhà bên hồ." Vừa nói vừa xuất ra những tấm hình có những biệt thự bên hồ cho Hoa Mị Nương xem.

Hoa Mị Nương cười nói: "Vậy để cho ca ca người làm cho chúng ta đi."

Triệu Hào nhin không được nói: "Sư cô, đây có phải là quá khó khăn hay không? Phòng ốc không có khả năng trồng rồng sinh ra đâu."

Lý Cường cười nói: "Hoa đại tỷ có lệnh, tiểu đệ sao dám không tuân?" Hắn nhìn tấm hình một chút, thuận miệng hỏi kết cấu bên trong, chỉ vào hồ bạc kia nói: "Kiến lập bên hồ được không?"

Trong mắt Hoa Mị Nương hiện lên một tia không tin, phòng ốc và tự nhiên biến hóa là hoàn toàn bất đồng, nàng không nghĩ ra Lý Cường làm sao mà kiến tạo.

Lý Cường từng cấu trúc qua một cung điện thật lớn, lúc ấy là vô ý hoàn thành, lần này phải kiến trúc một tòa biệt thự làm cho hắn có chút hơi khó khăn, bởi vì hắn chỉ có thể kiến trúc phòng ốc, mà vật phẩm bên trong hắn không cách nào làm ra tới, dù sao hắn không có khả năng cái gì cũng có thể làm.

Hắn suy nghĩ một chút biệt thự trong hình, lấy tay chỉ một mảnh đất, quát khẽ: " Khởi!"

Sườn núi bên hồ nhanh chóng hạ xuống thành một khối đất bằng phẳng, một đạo bạch quang hiện lên, một đồng tiểu lâu màu trắng đã xuất hiện ở trước mắt mọi người, tốc độ cực nhanh giống như là biến ma thuật.

Hoa Mị Nương than thở: " Ngũ đệ, đại tỷ đã thật sự phục người rồi. Tốt! Chúng ta đi xem những tiểu lâu xinh đẹp này đi."

Đây là một đồng tiểu lâu hoàn toàn dùng bạch ngọc tạo thành, giống như là dùng một khối bạch ngọc thật lớn điêu trác mà thành, không có dấu vết nối kết nào, tinh diệu chính là ở mỗi phong đều dùng những ngọc thạch có màu sắc khác nhau cấu thành, màu sắc cũng muôn vẻ, có phòng màu vàng nhạt, có phòng màu xanh biếc nhạt, mặt đất ám màu lam lóe ra một chút tinh quang.

Hoa Mị Nương nhìn thấy chỉ có thể lắc đầu thở dài: " Ai, ngũ đệ, phòng này mặc dù rất khác biệt, nhưng thật là quá xa hoa."

Lý Cường cười nói: " Ta biết, dù sao là lần đầu tiên làm ra, có thể làm thành như vậy, ta đã rất hài lòng."

Kiều Vũ Hồng hoan hỉ chạy tới chạy lui trong phòng, nàng đột nhiên kêu lên: " Ai nha, nơi này cái gì cũng không có a, ca ca, đây là phòng trống..."

Lý Cường cười nói: " Đồ vật trong phòng do các người tự mình an bài đi, ta không có cách nào làm ra đâu."

Hoa Mị Nương lúc này mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nếu Lý Cường cái gì cũng có thể làm được, vậy không thể xem như là người.

Hoa Mị Nương cười nói: " Triệu Hào bọn họ an bài ở địa phương nào?"

Lý Cường nói: " Ta sẽ đem nơi này cấm chế, đợi Hoa đại tỷ quay lại thì sử dụng, Triệu Hào bọn họ tiềm tu ở chỗ rất gần nơi này, mọi người có thể đi qua nhìn xong thì lập tức rời đi, ta phải mang các người về địa cầu, Phong Duyên Tinh còn rất nhiều người đang đợi ta."

Hoa Mị Nương biết hắn bề bộn nhiều việc, cười nói: " Chúng ta tranh thủ thời gian đi thôi, nơi này là nơi tỷ muội chúng ta sẽ tiềm tu."

Trên người Triệu Hào đột nhiên vang lên tiếng chuông, hắn móc trong túi ra một máy điện thoại di động hỏi: " Chuyện gì?"

Thanh âm trong máy rất dồn dập: " Mau mời sư tôn lại đây!" Bên trong rõ ràng truyền ra tiếng nổ mạnh.

280. Chương 280

Lý Cường nói: " Đừng hỏi nữa, chúng ta qua xem!" Hắn tiện tay vung lên, một vòng kim mang hiện lên, mọi người lập tức đi tới bầu trời chỗ Mặt Bồn đang chỉ huy đám người.

Lý Cường đi xuống nhìn thoáng qua, đột nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Tinh cầu trong Nguyên Giới chia làm rất nhiều chủng loại, trong đó tuyệt đại bộ phận là tinh cầu hoang vu, phải do Lý Cường tự mình khai phát, nhưng còn có cực số ít tinh cầu vẫn đang phát triển, đây là một viên tinh cầu trong đó.

Hắn sở dĩ nhìn trúng tinh cầu này, là bởi vì ẩn chứa linh khí sung túc, chính nó có rất nhiều thực vật cùng loại với địa cầu, cùng với sung túc sáng rõ và dưỡng khí, nhưng không có nghĩ tới đây còn có chút quái thú cao cấp tiến hóa.

Một đám quái diệu chừng hai mươi mấy con đang xoay quanh không trung rất nhanh, mỗi một con đều dài cỡ hơn mười thước, thân thể che kín lân giáp lưu tuyến, kỳ lạ chính là chúng nó không có cánh, bộ dáng giống như là loại thần lân bay tại không trung.

Trên người chúng tỏa ra ngân quang nhàn nhạt, Lý Cường biết đây là do linh lực do hấp thu được linh khí phóng thích đi ra.

Kích quang của pháo đài phát huy tác dụng rất lớn, quái thú bị đánh trúng sẽ hướng xa xa mà chạy, qua một lát mới có thể phát động công kích một lần nữa.

Loại pháo đài thức pháo thai tổng cộng có ba tòa, hình thành một hình tam giác, đem những người và vật phẩm thiên di yểm hộ ở chính giữa.

Nạp Thiện và Mạt Bồn hô to gọi nhỏ đứng trên không trung tung hoành qua lại, kiệt lực ngăn cản quái thú tập kích mọi người. Quái thú biết bay này thực lực phi thường mạnh mẽ, phi kiếm chỉ có thể làm cho chúng bị thương tổn nhất định, nhưng lại không có cách nào hoàn toàn tiêu diệt được chúng.

Triệu Hào quát: "Tất cả huynh đệ cùng tiến lên!" Hàn Tước Kiếm hóa thành một đạo ngân quang, hấn giành bắn đi ra ngoài trước.

Ngay sau đó, Hoa Mị Nương, Liễu Đại Việt và Thẩn Ca mấy người cũng cùng xông lên. Các huynh đệ của Lý Cường đều là hảo thủ quần công, quái thú trên không trung nhất thời loạn thành một đoàn.

Kích quang pháo đài chỉ xạ kích, tốc xạ pháo cũng đình chỉ lại, những con người bình thường vừa thiên di tới cũng ngẩn đầu quan sát, loại tràng diện này làm cho bọn họ cảm thấy không thể tư nghị.

Lý Cường thầm giết mình, nơi này không ngờ cũng có nguyên sinh quái thú cường hãn như vậy, nhiều người tu chân như vậy mà cũng chỉ đánh ngang tay với chúng.

Hắn nhìn thấy một quái thú trên người phiếm sáng quang mang màu đỏ nhạt, một mình đứng phía sau quần thú, thình thoảng lại phát ra tiếng huyết gió bén nhọn quái dị, tựa hồ đang chỉ huy đám quái thú công kích.

Quái thú này dường như có năng lực khôi phục rất đặc biệt, chỉ cần bị thương lập tức lui khỏi vòng chiến, nhưng không được tới năm phút là thương thể của chúng liền khôi hãn, sau đó lại gia nhập, đánh đến bây giờ không ngờ không có con nào chết, tính mạng lực tràn đầy như thế làm kẻ khác sợ hãi than không thôi.

Lý Cường lảng không hư ảo, con quái thú đứng phía sau nọ phảng phất bị một cự trảo vô hình chế trụ, kêu lên bay về phía Lý Cường.

Cả đám quái thú nhất thời tao động lên, tiến lui công kích vừa rồi đột nhiên trở nên hỗn loạn, có hai quái thú liền rống lên một tiếng vì bị thương nặng. Lập tức có năm, sáu quái thú hướng Lý Cường đánh tới, cố gắng cứu lại thủ lĩnh của chúng.

Quái thú nọ liều mạng giãy dụa, hồng quang trên người càng ngày càng sáng. Nhưng nó đối mặt chính là Nguyên Giới Chi Chủ, đây là người lợi hại nhất của thế giới này, rất nhanh, nó đã bị Lý Cường cố định tại không trung.

Bên cạnh là những quái thú đang lao tới còn cách mười thước đã bị bắn bay, chúng nó lại một lần rồi lại một lần liên tục xông lên rít gào công kích.

Lý Cường khẩu chỉ bắn ra vài điểm, mấy kim quang bay ra, mấy con quái thú kia sợ hãi kêu lên quái dị, trong nháy mắt tiếp xúc được kim quang liền bị đánh rơi xuống, rơi xuống tới đất lại bay lên lần nữa.

Lý Cường cũng không có định giết chết các nàng.

Tất cả mọi người ngừng tay lại, đám quái thú kia cũng bay ngược về phía sau, Lý Cường triển hiện ra thực lực làm cho đám quái thú cảm thấy sợ hãi.

Mạt Bồn rất nhanh bay đến bên cạnh Lý Cường, nói: "Sư tôn, có thể bắt một quái thú này không, những khoa học gia đệ tử mang đến cảm thấy rất hứng thú đối với loại sinh vật này."

Lý Cường cười nói: "Điều này rất dễ dàng." Chỉ thấy tay hắn bắn ra một đạo kim mang, kim mang giống như vật còn sống bay ra, triển vào một con quái thú xa xa.

Con quái thú nọ tựa hồ nhận thấy được không ổn, liều mạng bay tán loạn khắp nơi, nhưng đạo kim quang lúc ẩn lúc hiện đột nhiên đem nàng gắt gao trời buộc.

Lý Cường quát khẽ: " Lại đây!" Tựa như một sợi dây thừng vô hình khiến xả, con quái thú nọ từ trên không trung rơi xuống.

Mạt Bồn vui vẻ nói: " Cảm ơn sư tôn! Lão Thản, cùng ta đi bắt quái thú trở về, sư ca giúp ta ngăn trở những quái thú khác!"

Lý Cường bay đến bên người con quái thú đầu lĩnh nọ, hắn có thể cảm nhận được nó đang cực độ sợ hãi. Một trận ba động truyền đến, Lý Cường tựa hồ hiểu được quái thú đang suy nghĩ cái gì, hắn nói: " Mang theo đồng bạn của ngươi rời đi nơi này, đừng lại quấy rầy những người này nữa."

Hoa Mị Nương kinh ngạc cười nói: " Ngủ đi, ngươi đang nói chuyện với nó hay sao?"

Lý Cường đích thật là đang nói chuyện với quái thú, hơn nữa quái thú không ngờ cũng hiểu được ý tứ của Lý Cường. Lý Cường nói: " Hình như nó có thể nghe hiểu. Hoa đại tỷ đi xem...có người bị thương hay không."

Mạt Bồn rất nhanh đã trở về, hắn chen lời nói: " Đã chết một thủ vệ, còn bị thương mười người."

Con quái thú phát ra một trận tê minh, Lý Cường hỏi: " Mạt Bồn, là các người công kích trước?"

Mạt Bồn cười khỏ nói: " Là..do thủ vệ kia..nổ súng trước, hắn đại khái cho tới bây giờ không có gặp qua quái vật như vậy."

Lý Cường gật đầu, nói: " Ta biết rồi." Trong lòng hắn hiểu được, nếu không phải người nơi này chủ động công kích, quái thú này có thể cũng sẽ không phản nộ như thế.

Hắn nói với quái thú: " Mang theo đồng bạn của ngươi lập tức rời đi, nếu sau này trở lại tao nhiều, đừng trách ta tiêu diệt các ngươi."

Trên thân Lý Cường toát ra uy thế làm cho quái thú đầu lĩnh cực kỳ sợ hãi, nó tê minh một tiếng đình chỉ giây dụa. Lý Cường phát tay giải trừ cấm chế, con quái thú lập tức hướng xa xa bay đi.

Chỉ chốc lát sau, quái thú tựa như biến mất tại không trung, trên mặt đất còn lưu lại hai con quái thú, một chỉ là thi thể, một là bị Lý Cường cấm chế.

Quái thú bị cấm chế đã bị Mạt Bồn và Thản Ca dời đi, còn lại cỗ thi thể kia cũng bị mọi người vây quanh, mấy khoa học gia mang đến đo chiều dài của quái thú, bắt đầu giải phẫu thi thể.

Loại quái thú này biểu hiện phòng ngự và công kích năng lực làm cho những khoa học gia phi thường tò mò.

Lý Cường âm thầm suy tư, quái thú nơi này lợi hại như thế, với thực lực của những người này rất khó sinh tồn ở đây, mặc dù những người này mang khoa kỹ từ địa cầu đến, dựa vào khoa kỹ lực lượng sau này có lẽ còn có thể đấu được với quái thú này, nhưng là bây giờ bọn họ quá yếu.

Nghĩ tới đây, Lý Cường nói: " Mạt Bồn, ta phải cấm chế kế tiếp, để cho những quái thú khổng lồ không thể tiến đến, đối với những dã thú hay con người nhỏ hơn thì không có gì ảnh hưởng, có thể tự do tiến xuất, như vậy nhân tài do ngươi mang đến có thể đứng vững bước chân ở đây."

Mạt Bồn nói: " Sư tôn, đệ tử cảm thấy mảnh đất này cũng rất tốt, ngài xem, xa xa có tảng lớn rừng rậm, còn có một con sông lớn xuyên qua phiến thảo nguyên này, chúng ta có thể ở chỗ này hình thành một thành thị đầu tiên." Hắn hăng hái nói.

Triệu Hào nói: " Chúng ta trước tiên không vội tìm nơi tiềm tu, tạm thời muốn tiềm tu có thể đi tới chỗ của sư cô, chúng ta trước tiên nên kinh doanh thành thị chỗ này, a a, ta nghĩ đây là chuyện có ý nghĩa nhất."

Lý Cường mặc dù đối với việc thành lập thành thị không có hứng thú, nhưng hắn biết, một khi thành lập xong thành thị, cả tinh cầu liền phát triển, nơi này cũng sẽ là nơi tu chân thế giới và con người thế giới thật mới mẻ.

Đối với điểm này, hắn sẽ không phản đối, Nguyên Giới nếu muốn hưng vượng, thì cần phải có một thế giới con người, đó là trụ cột của tất cả các giới.

Lý Cường cười nói: " Tùy tiện các ngươi muốn làm gì thì làm đi, còn muốn cái gì thì cứ nói cho ta biết." Hắn cho tới bây giờ cũng không hạn chế ý nghĩ và cách làm của đệ tử, với cảnh giới bây giờ của hắn, đã siêu việt những phạm trù tục sự này.

Hắn nói: " Triệu Hào, ngươi thông tri một chút, chúng ta đi địa cầu trước."

Mạt Bồn nói: " Lão Thản, ngươi phụ trách một chút trước, nơi này phải có người tu chân ở lại mới được. Sư tôn, ngài cứ cầm chế đi."

Lý Cường gật đầu, khép động thần linh huyền. Điểm kim quang từ trong tay hắn bay ra, lên tới giữa không trung đột nhiên bạo khai, một tầng hào quang màu vàng hướng ra phía ngoài khoáng triển.

Ước chừng hai mươi phút sau, Lý Cường nói: " Được rồi, a a, phương viên bảy trăm công lý đều cũng rất an toàn."

Thản Ca kéo Nạp Thiện nói: " Huynh đệ, ở chỗ này bởi ta đi, ngươi hẳn tâm bỏ lại một mình ta ở chỗ này?"

Nạp Thiện rung mình một cái, nói: " Lão Thản, ngươi khi nào thì trở nên ớn lạnh như vậy? Ta còn muốn trở về mang theo đám huynh đệ đến đây, nhờ người khác không được đâu."

Lý Cường mang theo mọi người trở lại địa cầu an bài xong, phân phó bọn họ nắm chắc thời gian sưu tầm Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, tìm kiếm chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa.

Hắn không chậm trễ thêm chút thời gian, lập tức trở lại Nguyên Giới, từ Nguyên Giới đi tới bầu trời của Phong Duyên Tinh.

Đánh ra linh huyền thông tri Mễ Tư Lạp xong, Lý Cường rất nhanh hướng mặt ngoài của Phong Duyên Tinh hạ xuống.

Hơn trăm khối tảng đá cực lớn đặt ở ngay sân rộng của Bất Dạ Thành, vô số người tu chân tụ tập cùng một chỗ, bảy đại tu chân môn phái chủng môn nhân cũng đều đang đợi ở nơi này, kể cả những môn phái nhỏ của Phong Duyên Tinh cũng phải người tới Bất Dạ Thành.

Tin tức Phong Duyên Tinh muốn thiên nhập Nguyên Giới truyền bá cực nhanh, mặc dù không có bao nhiêu người tu chân có thể giải thích cái gì là Nguyên Giới, nhưng mọi người đều cũng biết nơi đó có linh khí và tư nguyên sung túc, đối với người tu chân mà nói, còn có việc gì nặng yếu hơn chuyện này?

Người tu chân nghe được tin tức như thế xong, điều thứ nhất nghĩ chính là không thể buông tha cho cơ hội như vậy, cho nên người tu chân của Bất Dạ Thành càng tụ tập càng nhiều.

Lý Cường vừa tiến đến, liền khiến cho oanh động thật lớn, người tu chân bình thường còn tương đối đường như trầm ổn, nhưng lần này cũng là một mảnh hoan hô.

Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu làm bạn hai bên trái phải của Lý Cường, Mễ Tư Lạp cười nói: " Bọn họ nghe nói có tu chân tinh cầu mới, đều cũng rất hưng phấn, a a, Phong Duyên Tinh bị Hỏa Si phóng thiên hỏa cháy sạch toàn bộ, nếu muốn khôi phục...không có trăm năm công phu thì không có khả năng, bây giờ môn phái yêu cầu thiên di nhiều không kể xiết, chỉ đang đợi ngài đến bố trí truyền tống trận mới mà thôi."

Thiên Xích Âu nói: " Nhưng thật ra người tu chân của Phong Duyên Tinh đã sớm muốn tìm kiếm tu chân tinh cầu mới, tư nguyên nơi này càng ngày càng ít, vài chục năm gần đây, rất nhiều tu chân môn phái đều cũng đến những tinh cầu khác để tìm tinh thạch, các loại tài liệu luyện khí cũng cực độ thiếu thốn, có chút môn phái vì tranh đoạt tư nguyên, đã xuất hiện chuyện minh tranh ám đấu, điều này trước kia cũng không thể tưởng tượng được...xảy ra nguyên nhân này, ngay cả Thánh Thành cũng bị lôi cuốn vào."

Lý Cường gật đầu nói: " Sinh tồn tại Nguyên Giới, hoàn cảnh tu luyện so với nơi này tốt hơn nhiều lắm, lần này đi Nguyên Giới, cao thủ Nguyên Anh kỳ của các phái có thể thông qua truyền tống trận đi tới, người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ do ta mang đi, bất quá nhân số phải khống chế trong ba ngàn người, sau này muốn đi Nguyên Giới phải đạt tới Nguyên Anh kỳ mới được, cho nên các phái tạm thời không nên buông tha cho trú địa của môn phái tại Phong Duyên Tinh."

Những tu chân cao thủ của các đại môn phái ở chung quanh đều cũng tiến lên vãn an, Lý Cường như trước không chút phiền toái hàn huyên cùng bọn họ, hắn bây giờ đã không giống như trước nhiệt tình kết giao bằng hữu, nhưng cũng sẽ không từ chối người muốn đến giao hảo.

Lý Cường đi tới trước sân rộng, nhìn thấy từng khối đá lớn màu xanh đang đặt trên sân rộng của Bát Dạ Thành.

Truyền tống trận này phải do Lý Cường đi cấu trúc, bởi vì có thể truyền tới được Nguyên Giới, thì phải do Nguyên Giới Chi Chủ mở ra, người khác thì không có năng lực, mạnh như Thanh Đế, Thiên Cô những Thủy Ấn Giả cũng không có cách nào mở ra, điều này phải dùng Nguyên Giới lực để cấu trúc, nếu không truyền tống trận sẽ không có khả năng truyền người đến Nguyên Giới.

Thiên Xích Âu nói: " Tiểu sư thúc, tài liệu này là mọi người cùng đi tìm tới, đại khái an bài phương vị rất tốt, chỉ đợi tiểu sư thúc đến cấu trúc...loại truyền tống trận này tài liệu rất khó tìm, có một chút là từ những tinh cầu khác vận chuyển tới, tổn hao rất nhiều công phu, a a, Phong Duyên Tinh tuyệt đại bộ phận người tu chân đều cũng xuất lực."

Tài liệu cấu trúc truyền tống trận rất khó tìm, điều này khác hẳn những truyền tống trận bình thường, dùng tài liệu dạng gì cũng may là có Kiền Thiện Dong chỉ điểm, những điều này người tu chân sẽ không biết.

Lý Cường hỏi: " Kiền đại ca đâu không thấy?"

Mễ Tư Lạp nói: " Kiền tiên bối đi Thánh Thành rồi, người của bọn họ không ít, ước chừng còn không có chuẩn bị xong."

Lý Cường bay đến không trung, nói: " Mời người tu chân các phái lui khỏi bên ngoài phạm vi sân rộng."

Người tu chân tụ tập tại sân rộng hướng bốn phía tản ra. Trong Bát Dạ Thành, không phải cao thủ căn bản không cách nào phi hành, đây là địa phương bị Thiên Châu cấm chế.

Lý Cường biết, tại Bát Dạ Thành, tự mình không thể tùy tâm sở dục như tại Nguyên Giới, bây giờ cấu trúc truyền tống trận, phải nhờ vào thực lực chính bản thân.

Hắn làm cho một khối đá lớn cao hơn ba mươi thước, rộng hơn mười thước, dày một thước bay đến không trung, liên tục không ngừng những khối cự thạch từng khối từng khối chậm rãi mọc lên.

Loại thủ đoạn này thật sự làm cho người ta sợ hãi nghe nói, một khối cự thạch có lẽ phải có tới mấy tu chân cao thủ cùng nâng lên, nhưng cũng phải nhờ vào phi kiếm pháp bảo trợ giúp, chỉ vô thanh vô tức như vậy mà mọc lên cự thạch nặng nề như vậy, làm cho người tu chân ở đây mở rộng tầm mắt.

Cự thạch một khối lại một khối lục tục mọc lên, một cổ kính khí vô hình hướng bốn phía bức bách, làm cho những người tu chân đứng gần đều cũng phải giữ lại y phục trên người, cuống quýt hướng phía sau thối lui.

Lý Cường lên tới giữa không trung, trên người phát ra quang hoa chói mắt. Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, hắn là phải triệt trừ phòng hộ của Thiên Châu xong, thì mới bắt đầu cấu trúc truyền tống trận, bởi vì có Thiên Châu làm trở ngại, hắn cảm thấy phải cố hết sức.

Cũng may hắn còn có thể vận dụng một chút Nguyên Giới lực, miễn cưỡng bị Thiên Châu ảnh hưởng, bây giờ phải dựa vào tu vi của bản thân đi cấu trúc truyền tống trận.

Nhiều cự thạch như thế treo ở không trung, nhìn qua có chút dọa người. Lý Cường miễn cưỡng đem khối cự thạch cuối cùng huyền đến không trung, hắn không thể không cần Cửu Diễn Lưu hỗ trợ, chỉ dựa vào cấm chế hắn đã không còn cách nào khống chế, phải dùng thần khí, mới có thể thoát được thần linh huyền khỏi tay.

Đây là một loại phương pháp không chế rất tinh xác, thiếu đi sự trợ giúp của Nguyên Giới, Lý Cường nhất thời không có được cảm giác tùy tâm sở dục như trước.

Đem tất cả cự thạch ở không trung định vị xong, Lý Cường bắt đầu khấp động thần linh huyền, đồng thời dẫn nhập Nguyên Giới lực, những phân tắc trong đó phải nắm chắc phi thường tinh chuẩn.

Một tiếng sét đánh vang trong đám cự thạch, sa thạch bụi đất hướng ra ngoài bắn nhanh, cự thạch huyền đứng ở không trung bắt đầu xoay tròn rất nhanh, mỗi khối cự thạch đều cũng nổi lên thanh quang nhàn nhạt, trập trập tiếng gió giống như tiếng còi thổi, phát ra tiếng kêu chói tai bén nhọn.

Cự thạch xoay tròn quay cuồng tại không trung, rất nhanh liền hình thành hình tròn thanh mông mông. Bởi vì rời khỏi mặt đất chỉ có mấy trăm thước, do cự thạch hình thành truyền tống trận hình tròn có vẻ cực kỳ khổng lồ, từ trên mặt đất nhìn lên có vẻ phi thường quái dị.

Lý Cường liên tục không ngừng đem thần dịch lực đưa vào truyền tống trận, đồng thời điều động Nguyên Giới lực đến khải động, hẳn phải tinh xác đưa truyền tống trận này và truyền tống trận của Nguyên Giới liên lạc cùng một chỗ.

Điều này và thông đạo của Hâm Ba Giác bất đồng, thông đạo chỉ có thể một, mà cấu trúc truyền tống trận lại không có số lượng hạn chế.

Rốt cuộc hoàn thành thần linh huyền thủ ấn cuối cùng, Lý Cường thu hồi Cửu Diễn Lưu, lui về phía sau.

Chỉ thấy một đạo bạch quang trống rỗng đâm vào trong truyền tống trận, trong phút chốc Nguyên Giới lực thành công đem hai truyền tống trận liên lạc cùng nhau.

Truyền tống trận chậm rãi đình chỉ chuyển động, trong lòng Lý Cường lúc này mới trầm tĩnh lại.

Người tu chân của Phong Duyên Tinh cho tới bây giờ không có gặp qua truyền tống trận treo ở không trung, mọi người đều cũng cảm thấy rất tò mò, người có công lực cao đều trực tiếp bay đến bên cạnh truyền tống trận quan sát, người tu chân có công lực thấp đặc ý chạy ra Bất Dạ Thành, sau đó ngự kiếm bay lên không trung quan sát.

Cả truyền tống trận do cự thạch cấu thành một hình tròn, kỳ diệu chính là mỗi khối cự thạch đều cũng không liên quan, phẳng phất huyền phù trong không khí, trên mỗi một khối cự thạch đều che kín phù hào cấm chế cổ quái, như ẩn như hiện lóe thanh quang nhàn nhạt, có vẻ dị thường thần bí, đừng nói người tu chân bình thường sợ hãi than không thôi, dù ngay cả Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu cao thủ như vậy mà cũng hiểu được không thể tư nghị.

Mễ Tư Lạp kinh hãi than thở: " Đây là tiên trận trong truyền thuyết hay sao? Thật sự là tráng quan, không thể tư nghị."

Có người tu chân kêu lên: " Truyền tống trận như vậy làm sao mới có thể khải động truyền tống?"

Lý Cường biết truyền tống trận như vậy có hai chủng loại phương pháp khải động, một loại là tiến vào trung tâm truyền tống trận, bằng vào tiên linh khí khải động, bất quá người tu chân còn chưa độ kiếp thì tuyệt đối không cách nào chịu được.

Một loại khác chính là truyền tống bình thường, phải ở phía dưới truyền tống trận thiết lập một điểm truyền tống.

Hắn phi thân đi tới phía dưới truyền tống trận, nơi đó còn có một chút khối đá, ước chừng có hai thước vuông.

Lý Cường tiện tay đem khối đá bãi phóng, một vòng tròn hình thành rất nhanh, hắn đứng ngay ở giữa vòng tròn, từng đạo quang mang màu vàng chói mắt từ lòng bàn tay đánh ra, tựa như vừa đốt lên một trảng đèn sáng.

Khối đá nổi lên bạch quang chói mắt, chỉ chốc lát sau, bạch quang dần dần ảm đạm xuống tới. Người tu chân tỉ mỉ phát hiện, trên khối đá đồng dạng che kín hoa văn cấm chế, lóe ra bảo quang nhàn nhạt.

" Nhưng nhìn mãi vẫn không biết dùng a, như thế nào mới có thể truyền tống?" Có người hỏi.

Lý Cường quay đầu vừa nhìn, kinh ngạc nói: " Người...người là Tần Ban Đồng, Tần đại ca?"

Tần Ban Đồng bị Lý Cường gọi một tiếng đại ca làm vẻ mặt đỏ bừng, hắn nghĩ không ra Lý Cường còn có thể gọi mình là đại ca.

Phong Duyên Tinh một giới người tu chân đối với Lý Cường phi thường kính trọng, đã sớm đưa hần và Kiền Thiện Dung của Thánh Thành đặt vào địa vị ngang hàng, là tiền bối cao thủ tuyệt đối.

Tần Ban Đồng tiến lên hành lễ nói: "Huynh đệ, ai, người...người còn gọi ta là đại ca...thật sự là làm cho ta cảm thấy khó khăn..."

Lý Cường cười to nói: "Tần đại ca, chúng ta là lão bằng hữu, được rồi, tộc nhân của các người có đi Nguyên Giới không?"

Tần Ban Đồng nói: "Tộc nhân của chúng ta toàn bộ thiên nhập Nguyên Giới, a a, huynh đệ, sau này chỉ nhờ người chiếu cố." Bên cạnh hần có một người nói: "Tộc trưởng, chúng ta còn có một ít người chưa đến."

Tần Ban Đồng gật đầu nói: "Người đi thông tri một chút, để cho bọn họ lập tức chạy tới."

Lý Cường giờ mới biết, Tần Ban Đồng đã là tộc trưởng của họ, hần cười nói: "Tần đại ca, chúc mừng, chúc mừng!"

Tần Ban Đồng ngạc nhiên nói: "Chúc mừng ta chuyện gì?"

Lý Cường nói: "Chúc mừng người trở thành Tần tộc tộc trưởng."

Về mặt Tần Ban Đồng đều là vui vẻ, cười nói: "Đây là tín nhiệm của tộc nhân đối với ta, trách nhiệm trọng đại a." Trong ngữ khí lộ ra tia kiêu ngạo và tự tin.

Thiên Xích Âu hỏi: "Tiểu sư thúc, truyền tống trận mở ra như thế nào?"

Tần Ban Đồng nghe xong sắc mặt đều cũng thay đổi, trong các môn phái ở Phong Duyên Tinh, Cổ Kiếm Viện là danh môn đại phái, Thiên Xích Âu là chủ viện của Cổ Kiếm Viện, đỉnh đỉnh đại danh Kiếm tiên sinh, hần gọi Lý Cường là sư thúc, mà mình chỉ là một tộc trưởng mới xuất môn, có thể được Lý Cường gọi là đại ca, trong lòng Tần Ban Đồng vừa là đắc ý vừa là xấu hổ.

Lý Cường gật đầu với Tần Ban Đồng, sau đó nói: "Xích Âu, dùng linh huyền mở ra, ta sẽ lưu lại linh huyền mở ra, phải có cao thủ Nguyên Anh kỳ, mới có thể vận dụng thủ ấn linh huyền này." Tay hần hư trao, một khối tảng đá cao chừng hai thước chậm rãi bốc lên.

Lý Cường vận chỉ như bay, tại trên tấm bia có khắc xuất linh huyền khai động, nói: "Thủ ấn linh huyền này rất đơn giản, chỉ cần có đủ công lực là có thể học hiểu."

Mễ Tư Lạp nói: "Nếu truyền tống không có đạt tới Nguyên Anh kỳ...thì có nhiều nguy hiểm?"

Lý Cường trầm mặc chỉ chớp lát, nói: "Có lẽ sẽ có người cá biệt có thể sống sót, nhưng tuyệt đại bộ phận chỉ có một con đường chết mà thôi, cho nên người không có đến Nguyên Anh kỳ, ngàn vạn lần không nên thử truyền tống, sẽ không thể đến được Nguyên Giới."

Mễ Tư Lạp không nói thêm nữa, chuyển đến phía trên tấm bia đá lưu lại văn tự cảnh cáo.

Thiên Xích Âu khen: "Vẫn là Mễ Tư Lạp nghĩ chu đáo."

Một người tu chân cao lớn nói: "Bây giờ có ai muốn cùng ta đi Nguyên Giới? Ta đến mở ra truyền tống trận." Lập tức có mười người tu chân trùng tiến đến truyền tống trận, người tu chân cao lớn lớn tiếng nói: "Lý tiền bối, cho phép ta là người thứ nhất mở ra truyền tống trận được không?"

Lý Cường cũng lớn tiếng đáp: "Người mở ra đi! Nhắc lại một câu, người tu chân chưa đến Nguyên Anh kỳ, ngàn vạn lần đừng thử truyền tống!"

Theo linh huyền phóng thích, cự hình truyền tống trận chậm rãi chuyển động lên, tốc độ cũng tương đối chậm rãi, một đạo bạch quang chiếu xạ xuống phía dưới, chiếu rọi tại truyền tống điểm, hòn đá làm truyền tống điểm lóe bạch quang, dần dần, bạch quang càng ngày càng mạnh, mặt đất nhẹ nhàng động lên, bạch quang chói mắt đột nhiên chợt lóe, người trên truyền tống điểm bóng dáng đều không.

Không đợi truyền tống trận đình chỉ chuyển động, lại thêm một nhóm người tu chân trùng tiến truyền tống điểm.

Cao thủ muốn đi càng tích cực, trong lòng bọn họ rất hiểu, chỉ có dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào tinh cầu tại Nguyên Giới, mới có thể tìm được những địa phương tu luyện tốt một chút, nếu đi chậm, địa phương linh khí sung túc tư nguyên phong phú chỉ sợ sẽ bị người tu chân khác chiếm cứ.

Lý Cường nhìn Mễ Tư Lạp nói: "Người đi mời cao thủ các phái duy trì trật tự một chút, như vậy tiếp tục sẽ hỗn loạn đó."

Cả Bất Dạ Thành náo nhiệt phi phàm, trên đường cái tất cả đều là người tu chân, đang trong lúc rối loạn, có người kêu lên: "Người của Thánh Thành đến rồi."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự mang theo đại đội người tu chân từ không trung hạ xuống, hẳn luôn luôn rất ít xuất hiện trước mặt người tu chân, lần này thiên di Nguyên Giới, hẳn phải tự thân xuất mã.

Bất Dạ Thành đang huyền náo lập tức an tĩnh xuống, Thánh Thành tại trong mắt Phong Duyên Tinh người tu chân là phi thường sùng cao, đông đảo cao thủ Thánh Thành xuất hiện như thế, để cho bọn họ rất là giật mình.

Kiên Thiện Dong đi tới trước mặt Lý Cường, cười nói: "Lão đệ, người này Nguyên Giới Chi Chủ sau này sẽ có thể uy phong rồi, nhiều người tu chân đi Nguyên Giới như vậy, đối với việc phát triển Nguyên Giới có chỗ tốt thật lớn."

Lý Cường cười lắc đầu nói: "Có gì là uy phong, ta chỉ muốn cho người tu chân có được một nơi tu luyện thật tốt mà thôi."

Đại Nam Phong Ngự tiến lên chào Lý Cường, nàng có vẻ rất vui vẻ.

Lý Cường trêu chọc: "Phong Ngự đại tỷ đã ngày càng hấp dẫn.."

Đại Nam Phong Ngự yêu kiều cười một tiếng, nói: "Di, khó được nghe người khách lệ hay khen người nga."

Lý Cường gỡ khuôn mặt tươi cười nói: "Ta xem Phong Ngự đại tỷ dung quang hoá phát(dung mạo rạng rỡ), nhất định là có việc vui gì đặc biệt thì phải."

Kiên Thiện Dong chen lời: "Nàng đương nhiên cao hứng rồi, sau khi thiên nhập Nguyên Giới, nàng vĩnh viễn không cần đi tiên giới nữa."

Lý Cường chợt hiểu ra, cười nói: "Phong Ngự đại tỷ đi Nguyên Giới, hẳn là không còn ai quấy rầy nữa."

Kiên Thiện Dong gật đầu nói: "Lão đệ, Nguyên Giới và tiên giới so sánh vẫn là thiên thu, ta cẩn thận phân tích Nguyên Giới một chút, a a, không biết người có hiểu rõ không, Nguyên Giới tồn tại...đã uy hiếp đến tiên giới rồi."

Lý Cường kinh ngạc nói: "Tại sao?"

281. Chương 281

Lý Cường có chút ngẩn ngơ: "Nga, nói như vậy...trụ cột của tiên giới...ân, không nghiêm trọng như vậy, trừ phi chúng ta thiên di tất cả người tu chân của giới này, điều này là không có khả năng."

Đại Nam Phong Ngự cười nói: "Đừng vì lời Kiền đại ca người nói mà lo lắng, tiểu huynh đệ, người là Thanh Đế đệ tử, lại là chủ nhân của một giới, sợ cái gì!"

Lý Cường nói: "Ta không sợ cái gì, Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, sau khi tới Nguyên Giới, các người cần phải giúp ta."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự cùng khom người nói: "Vâng."

Lý Cường sững sốt, ấp úng nói: "Người...các người...đây là làm gì?"

Kiên Thiện Dong nói: "Người là Nguyên Giới Chi Chủ, chúng ta đi Nguyên Giới tiềm tu, người chính là chủ nhân, chúng ta làm khách nhân, tốt nhất là phải giao kết với chủ nhân một chút." Hắn nói với vẻ nghiêm trang.

Đại Nam Phong Ngự ở một bên che miệng cười yếu ớt, lúc này Lý Cường mới hiểu được, Kiền Thiện Dong là đang nói đùa. Mắt hắn vừa chuyển, nói: "Kiền đại ca, nếu người đáp ứng, sau này người tu chân của Phong Duyên Tinh cũng do Thánh Thành các người quản lý, hắc hắc." Hắn nhân cơ hội kéo luôn Kiền Thiện Dong xuống nước trợ giúp mình.

Đại Nam Phong Ngự cười nói: "Kiền đại ca không lời gì để nói chứ?"

Kiền Thiện Dong căn bản không nghĩ sẽ chối từ, Phong Duyên Tinh tu chân giới là do hắn tốn hao vô số tinh lực và năm tháng thành lập ra, hắn đối với người tu chân của Phong Duyên Tinh có cảm tình rất sâu, nếu sau khi đến Nguyên Giới vẫn có cơ hội như vậy, hắn tự nhiên sẽ không muốn buông tha.

Hắn cười nói: "Tốt, người yên tâm đi, ta sẽ phụ trách những người tu chân này."

Trong lòng Lý Cường hiểu được, Kiền Thiện Dong đã ly không ra tu chân giới nữa, trừ phi cảnh giới của hắn lại đề cao, nếu không vẫn sẽ mãi như vậy.

Hắn âm thầm đắc ý, có Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự trợ giúp, Nguyên Giới nhất định từ từ lớn mạnh lên.

Đột nhiên hắn nghĩ đến có thể đưa Phó Sơn, Hầu Phích Tinh và Du Hồng những cao thủ đã đăng nhập tiên giới tìm trở về, để cho bọn họ cũng đến tiên giới tu luyện, như vậy sẽ tốt biết bao nhiêu.

Đại Nam Phong Ngự ngạc nhiên hỏi: "Tiểu huynh đệ, người cười cái gì?"

Lý Cường vội vàng thu liễm vẻ tươi cười, che dấu nói: "Không có a, có người nào cười gì đâu?"

Lúc ba người nói chuyện, người tu chân của Thánh Thành đã bắt đầu hành động, người tu chân có thể đi từ truyền tống trận được phân tách ra, người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ thì cùng đợi Lý Cường truyền tống.

Cơ hội như vậy chỉ có một lần, bởi vậy có rất nhiều người tu chân cấp thấp đều cũng tụ tập cùng một chỗ, bỏ lỡ cơ hội lần này, người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ thì sẽ không có cơ hội đi tới Nguyên Giới, những người này cơ bản đều là đệ tử mới thu của các phái.

Rất nhanh, người tu chân của Phong Duyên Tinh được chia làm hai, người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ ra khỏi thành chờ đợi Lý Cường truyền tống, người tu chân ngoài Nguyên Anh kỳ thì chuẩn bị tiến vào truyền tống trận.

Bởi vì truyền tống trận một lần khai động nhiều nhất sẽ truyền tống hơn mười người, có một bộ phận đi trước, không kịp đợi truyền tống chung với mọi người, đều là những cao thủ được các phái chuẩn bị phái đi tìm trú địa cho môn phái, đồng thời bọn họ còn đảm nhiệm làm nhiệm vụ tiếp ứng cho đệ tử môn phái mình.

Bởi vì truyền tống trận là nhờ vào Nguyên Giới lực khai động, không cần nhờ vào năng lượng gì khác, một khi lần đầu truyền tống thành công, có thể không ngừng truyền tống tiếp tục, không giống truyền tống trận của tu chân giới, phải có tinh thạch để khai động.

Một thánh sử của Thánh Thành bay đến bên người Kiền Thiện Dong, hành lễ nói: "Hết thầy chuẩn bị xong, thánh chủ còn gì phân phó?"

Kiền Thiện Dong nói: "Các người trước tiên không cho giành truyền tống trận, mỗi một lần truyền tống người phái hai cao thủ đi theo, hiệp trợ những môn phái tìm kiếm môn phái trú địa, nơi đó ta không có hoàn toàn xem xét qua, không biết có quái thú lợi hại hay không, để cho bọn họ chú ý an toàn, hiểu chưa?"

Thánh sử kia cúi người hành lễ nói: "Dạ, cần tuân lệnh thánh chủ."

Hắn xoay người muốn đi, Lý Cường nói: "Chờ một chút."

Thánh sử không dám chậm trễ, vội hỏi: "Xin hỏi tiền bối có gì phân phó?"

Lý Cường cười nói: "Đừng khẩn trương, a a, tình cầu các người đi tới có thể có quái thú lợi hại, để cho bọn họ cẩn thận một chút, không nên một mình hành động."

Kiền Thiện Dong hỏi: "Thật sự có quái thú? Là quái thú thể nào?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta cũng không biết là quái thú gì, hình như tương đối lợi hại, lần này thiên di sang tinh cầu vốn là nguyên sinh tinh cầu, linh khí sung túc, tư nguyên cực kỳ phong phú, có quái thú là rất bình thường, ta ở một tinh cầu nguyên sinh khác từng nhìn thấy qua, người tu chân bình thường rất khó chống đỡ..."

" Được rồi, Kiền đại ca, sau này phải phiền toái người, những tu chân môn phái này một khi xác định trú địa, Thánh Thành các người nên trợ giúp bọn họ, tốt nhất nên truyền thụ cho họ một phương pháp cấm chế tốt một chút, để cho những quái thú này không cách nào tiến nhập môn phái tao nhiều."

Kiền Thiện Dong cố ý kéo dài âm thanh đáp: " Vâng, Lý Cường Thượng Nhân..."

Lý Cường ưỡn ngực nói: " Ân, ân, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...oa ha ha...ha ha!"

Hắn đã thật lâu không có nói giỡn như vậy, lời vừa ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy cả người thư sướng, nhin không được cười ha hả.

Đại Nam Phong Ngự cũng cười nói: " Bản tính cũng khó dời đi."

Ba người đồng thời nhìn nhau cười to.

Đi tới bên ngoài Bất Dạ Thành, những người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ đã đợi ở nơi này, Lý Cường liếc mắt nhìn lại, người tu chân đứng đầy khắp núi, chừng mấy ngàn người, không nhin được kinh ngạc nói: " Hay thật, nhiều người như vậy a, đều là người tu chân muốn đi Nguyên Giới?"

Kiền Thiện Dong cười nói: " Người không biết lực hấp dẫn của Nguyên Giới nhiều đến thế nào, bọn họ đương nhiên là muốn đi."

Lý Cường hỏi: " Mẽ đại ca, Xích Âu, người tu chân của môn phái chúng ta đến đông đủ rồi chưa?"

Mẽ Tư Lạp và Thiên Xích Âu còn có các phái chương môn nhân vẫn đi theo phía sau Lý Cường, bởi vì có hai vị tiên nhân đang có mặt, bọn họ đều có chút câu thúc.

Thiên Xích Âu nói: " Tiểu sư thúc, Cổ Kiếm Viện chúng ta tất cả những đệ tử cấp thấp đều ở trong đám người, người của Trọng Huyền Phái cũng trong đó."

Lý Cường nói: " Các người trở về an bài một chút, trú địa của môn phái đã xác định, các người chỉ cần thông qua truyền tống trận là có thể đi tới, ta đưa người tu chân nơi này thiên nhập Nguyên Giới trước."

Thiên Xích Âu hỏi: " Tiểu sư thúc, ngài còn về Phong Duyên Tinh không?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Tạm thời ta không trở lại nữa, còn có việc khác phải xử lý, các người tự mình cẩn thận, sau này ta sẽ đi xem các người." Hắn có vẻ không yên.

Việc khai dụng và khai phát Nguyên Giới là Lý Cường không có nghĩ đến, chuyện đến bây giờ, hắn mới phát giác đúng là thân bất do kỷ (thân không thể tự chủ).

Theo người tu chân và con người thiên nhập, trách nhiệm của hắn cũng vô hình trung tăng thêm, Ba Nạp Nhân thiên nhập hắn có thể mặc kệ, nhưng người tu chân thiên nhập hắn không thể không quản.

Mẽ Tư Lạp và Thiên Xích Âu đều có một loại cảm giác kỳ lạ, Lý Cường một khi trầm mặc không nói lời nào, sẽ có một loại áp lực vô hình phô thiên cái địa bức ra, người đứng cạnh hắn sẽ cảm thấy phi thường không được tự nhiên.

Trong lòng bọn họ hiểu được, tu vi và cảnh giới của mình thật sự kém quá xa, dù đó chỉ là do Lý Cường lơ đãng toát ra, nếu là hắn cố ý làm, tự mình có thể còn đứng được trước mặt hắn hay không cũng không chừng nữa.

Lý Cường cười nói: " Còn có Triệu Hào bọn họ đang ở một tinh cầu khác tiềm tu, là địa phương ta chọn cho bọn họ, đến lúc đó ta sẽ an bài một truyền tống trận, như vậy các người có thể cùng nhau đi lại."

Mẽ Tư Lạp gật đầu nói: " Tốt, bọn họ muốn tu luyện ở nơi nào đều có thể."

Thiên Xích Âu lại nóng nảy: " Triệu Hào và Mạt Bồn phải về Cổ Kiếm Viện, bọn họ chính là lực lượng trung kiên của Cổ Kiếm Viện...ân, đợi yên ổn lại, ta nói chuyện với bọn họ."

Lý Cường không quan tâm, nói: " Ân, ta là tùy bọn họ, chỉ cần Triệu Hào và Mạt Bồn nguyện ý, ta không ngăn trở. Mễ đại ca, các người trở về đi, ta lập tức phải đi Nguyên Giới, Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, các người đi cùng ta sao?"

Kiền Thiện Dong suy nghĩ một chút, nói: " Nơi này có người của Thánh Thành đến duy hộ, hai người chúng ta đi với người, đừng để cho Thiên Chân Thượng Nhân chờ không nhận được."

Đại Nam Phong Ngự gật đầu nói: " Thiên Chân tiền bối tựa hồ như rất gấp gáp, chúng ta sớm một chút tốt hơn."

Lý Cường cười nói: " Thật ra đi Huyền Thần Điện cũng không hữu dụng, nơi đó thật sự quá hung hiểm, chúng ta chỉ có thể thả sát một lần mà thôi, Thiên Chân nóng lòng chứng tỏ mình, điều này cũng rất có chuyện...a a, Huyền Thần Điện nếu dễ dàng đi vào như vậy, đã sớm không tới phiên chúng ta rồi, ta cũng không tin, dựa vào thực lực của ba người Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân, bọn họ lại bỏ qua Huyền Thần Điện? Thực lực của bọn họ cường đại hơn Thiên Chân a."

Kiền Thiện Dong như có điều suy nghĩ đi tới lui vài bước.

Ba người đứng trên một gò đất, người tu chân chung quanh đứng cách bọn họ chừng ngoài trăm thước, Mễ Tư Lạp và Thiên Xích Âu mang theo chương môn nhân các phái rời đi, không có một người tu chân nào dám tới gần bọn họ, không phải không muốn đến gần, mà là khí thế do ba người lơ đãng toát ra, làm cho không ai có thể đến gần được.

Kiền Thiện Dong nói: " Ân, có đạo lý, bắt quá đi xem vẫn được, không đi ném thử một phen, trong lòng hẩn vĩnh viễn không giải được."

Lý Cường than thở: " Đúng vậy, ta cũng không đành lòng nhìn hẩn như thế, ít nhất phải cho hẩn thử qua mới được."

Hẩn cũng biết người tu hành phải vượt qua chính tâm chương của mình, Thiên Chân muốn đi Huyền Thần Điện, bất luận thành công hay thất bại, đều là biện pháp duy nhất giải quyết tâm chương của hẩn.

Lý Cường nói: " Chúng ta đi thôi."

Một chút kim quang từ địa phương Lý Cường đang đứng khuếch tán ra, giống như một viên đá rơi vào trong mặt nước yên bình, một vòng kim quang quyền khúc ba động hướng ra phía ngoài khoáng triển, nháy mắt đã bao tới những người tu chân đang chuẩn bị thiên di, cả đám người chạm vào kim quang ba động thì lập tức vô ảnh vô tung, Lý Cường phảng phất như là một pho tượng vàng sáng lên, trong nháy mắt cuối cùng cũng đã biến mất.

Lý Cường một lần nữa trở lại nguyên sanh tinh cầu mà Thiên Chân và Xích Minh đang chờ đợi, tất cả người tu chân thiên di qua cũng đồng thời xuất hiện.

Những người tu chân này đều cảm thấy rất quái lạ, thân thể phảng phất cho tới bây giờ cũng không có di động qua, yên lặng đến làm cho người ta không dám tin tưởng, nhưng cảnh sắc chung quanh lại hoàn toàn khác hẩn.

Đi theo đám người Lý Cường cùng tới, cũng có một ít đệ tử Thánh Thành, Kiền Thiện Dong phân phó bọn họ duy trì trật tự, chờ cao thủ các phái đi đến.

Lý Cường nói: " Để cho những đệ tử này chờ chút, chúng ta đi tìm Thiên Chân và Xích Minh." Chỉ thấy một đạo lưu quang chớp động, Thiên Chân và Xích Minh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thiên Chân vừa thấy mặt liền oán giận nói: " Ai, các người thật chậm quá đi, sao lâu như vậy mới đến, ta thật thương cảm a..."

Trong lòng Lý Cường có chút vừa động, nghĩ thầm: " Kỳ quái, Thiên Chân làm sao nhanh như vậy thì biết ta đã trở lại?"

Sắc mặt Xích Minh rất khó coi, hẩn hữu khí vô lực nói: " Đại ca...ta, ta thật hối hận đi theo hẩn...ta sắp bị hành hạ đến điên rồi, hẩn...ai, thật sự làm cho người ta chịu không được a..." Hẩn một bụng oán khí, tựa hồ bộ dáng đã buồn bực thật lâu.

Lý Cường nhin không được cười nói: " Sư đệ, ngươi nhẩn nhin đi thôi, Thiên chân xem như đã khách khí rồi..."

Xích Minh ngửa mặt lên trời kêu lên quái dị: " Ta buồn bực a!"

Thiên Chân gãi gãi đầu, vẻ mặt vô tội nhìn mọi người, nói: " Đứa nhỏ này nói loạn! Tiểu Minh, ngươi có gì ủy khuất cứ nói với ta...ngàn vạn lần đừng để trong lòng, ta thích trợ giúp người."

Xích Minh sợ quá bay lên không trung, cuống quýt khoát tay nói: " Ngươi...ngươi...ai!" Hắn đã không biết nói gì mới tốt.

Trong khoảng thời gian này hắn chịu đủ việc lao thao của Thiên Chân, đánh lại đánh không lại, chạy lại chạy không được, không thể làm gì khác hơn là nhẩn nhẩn, cần phải muốn chết chính là phải trả lời những câu hỏi của Thiên Chân, nếu không lão già này không ngừng hô câu danh ngôn làm cho người ta nổi điên, hắn thật sự là sắp điên rồi.

Có chút người tu chân không môn phái toàn thể hỗn trong đám người, bọn họ chuẩn bị tự mình tìm chỗ tiềm tu, bởi vì có đệ tử Thánh Thành quản lý, bọn họ không dám lập tức rời đi, nhưng đợi ở chỗ này, sẽ trì hoãn thời gian tìm kiếm nơi tiềm tu.

Rất cuộc có người kiếm chế không được, một người tu chân bay đến bên cạnh Lý Cường, cũng không dám tiến lên, đứng xa xa hỏi: " Tiền bối, những người tu chân không môn phái như chúng ta...có thể tự mình tìm kiếm nơi tiềm tu không?"

Lý Cường vỗ gáy, người này nói đã nhắc nhở hắn, người tu chân không môn phái này chỉ có mười mấy người, nhiều nhất cũng hơn mười người, cần bản không có cao thủ đến hộ vệ môn phái gì cả.

Hắn nói: " Các ngươi chờ một chút, ta đến an bài." Rồi xoay người nói với Kiền Thiện Dung: " Kiền đại ca, thực lực của những người tu chân không môn phái này tương đối bạc nhược, tốt nhất là cho cao thủ Thánh Thành giúp đỡ đi tìm trú địa, một khi xác định xong, thì giúp bọn hắn thiết lập một phòng hộ cấm chế, quái thú nơi này chúng ta không hiểu rõ lắm, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt."

Kiền Thiện Dung gật đầu nói: " Vẫn là lão đệ nghĩ chu đáo, ta phân phó được rồi." Hắn lập tức ngoác gọi người tu chân của Thánh Thành tới, để cho bọn họ thống nhất an bài.

Lúc này cao thủ từ truyền tông trận chạy tới, tràng diện nhất thời náo nhiệt lên.

Thiên Chân lắc đầu không cho là đúng nói: " Ngươi có phải quá nhiều hay không? Nếu đã tới nơi này, thì để tùy tiện bọn họ đi, nơi này linh khí sung túc, tư nguyên phong phú...ách, còn có không ít quái thú có chút lực uy hiếp, ha ha, để cho bọn họ rèn luyện một chút cũng không tệ...hà hà, có thể đi Huyền Thần Điện rồi sao? Hà hà."

Trong lòng Thiên Chân rất rõ ràng, lần này làm da mặt dày lôi kéo Lý Cường đi Huyền Thần Điện, bắt luận thành công hay thất bại, phần tình nghĩa này mình cũng phải hoàn lại.

Lý Cường hỏi: " Quái thú nơi này lợi hại không?"

Xích Minh rất cuộc hồi phục lại, nói: " Quái thú không ít, đại bộ phận không có lực uy hiếp quá lớn, chỉ có số ít tương đối lợi hại, người tu chân bình thường rất khó chống đỡ, nhưng chỉ cần không chủ động công kích chúng, vẫn đề sẽ không lớn."

Trong lòng hắn còn sợ hãi nhìn Thiên Chân nói: " Đại ca, ta không đi Huyền Thần Điện nữa, vẫn là nơi này vui hơn, ta ở chỗ này chờ các ngươi trở về thôi." Nói xong cũng không đợi Lý Cường trả lời, nhắm mắt đã tiêu mất.

Lý Cường hét lớn: " Ai, ngươi chạy đi đâu?"

Xích Minh không biết từ nơi nào truyền âm lại: " Mẹ kiếp, ta tình nguyện không tu thần, cũng không muốn ở cùng một chỗ với Thiên Chân hỗn đản này! Đại ca, gặp lại sau! Ha ha, rất cuộc thoát khỏi hỗn đản này rồi."

Lý Cường thầm nghĩ: " Không biết Thiên Chân rốt cuộc làm gì? Không ngờ lại làm cho Xích Minh sợ hãi như vậy." Hắn chuyển niệm vừa nghĩ, cảm thấy như vậy cũng tốt, Huyền Thần Điện có những thứ gì không biết, Xích Minh ở lại Nguyên Giới thì không cần mạo hiểm.

Thiên Chân ha ha cười to, hắn có vẻ rất đắc ý, Xích Minh muốn đấu với hắn, còn kém một chút.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đều là văn bối, thực lực lại hơn kém rất lớn, tự nhiên không dám nói gì.

Lý Cường thở dài nói: " Thiên Chân, Huyền Thần Điện còn không có ai đi vào, người có nắm chắc bao nhiêu? Nếu có khả năng ở Huyền Thần Điện tìm được tổng xu tổ của Huyền Tinh Thần Trận...ta sợ rằng tạm thời không thể cùng người tiến vào."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự liếc nhau, Lý Cường nhìn ra bọn họ đang do dự, vội nói: " Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, các người cần phải cùng đi."

Hắn tâm tư linh động, định rằng dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, làm cho Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự hai người cuốn lấy Thiên Chân, ít nhất cũng có người có thể đỡ xóa, nếu ý kiến không thống nhất với Thiên Chân, hắn còn có thể tranh thủ sự ủng hộ của hai người này, cho nên vô luận như thế nào cũng muốn cho hai người họ cùng đi.

Trong lòng Thiên Chân có chút nói thầm, dựa vào tu vi của Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự, Huyền Thần Điện vẫn có khả năng đi tới, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút không vui.

Suy nghĩ một chút, hắn lại cảm thấy không có gì, nếu là Xích Minh cùng đi thì hắn cảm thấy đau đầu, Kiền Thiện Dong hai người thì không sao cả, dù sao bọn họ là văn bối, công lực tu vi thấp hơn mình rất nhiều, hắn là có thể chế trụ bọn họ.

Nhưng hắn lại quên đi Lý Cường, nếu hai người Kiền Thiện Dong đứng bên Lý Cường, hắn sẽ tranh không qua được Lý Cường.

Để cho Thiên Chân không thể giải thích chính là, Lý Cường không có được kiện thần khí thôi trắc kia, hắn rất không cam lòng, lại thôi trắc thêm một lần, nhưng hắn đầy bụng tâm tư, làm sao có thể tính ra? Không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là căn cứ theo sự mạnh mẽ đi tới Huyền Thần Điện xem xét, có lẽ tới đó rồi mới có kết quả.

Lý Cường đem thần thức tham nhập vào trong Định Tinh Bàn, tìm được vị trí đại điện của Huyền Thần Điện, sau đó lấy ra đồng hồ mua trên địa cầu, đem thời gian định lại tại mười năm sau của ngày hôm nay, lại cẩn thận bên trên bố trí thêm một phòng hộ cấm chế nho nhỏ, lúc này mới đeo lên cổ tay, dùng Diễn Chú Thần Giáp bao trùm.

Hắn sợ bỏ qua thời gian của địa cầu, ở địa phương như Huyền Thần Điện, rất dễ dàng quên đi thời gian trôi qua.

Thiên Chân hỏi: " Được rồi chưa? Đi thôi." Hắn đột nhiên phát giác Lý Cường tiêu mất, mình còn đứng nơi này, không khỏi thẫn thờ: " Ta thật thương cảm a, người...người sao lại bỏ ta..."

Kiên Thiện Dong khuyên giải: " Tiên bối, hắn không phải là người như thế, tuyệt đối sẽ không bỏ lại người đâu."

Kiên Thiện Dong đối với Lý Cường thập phần tin tưởng, hắn biết cách làm người của Lý Cường, nhưng thật ra Thiên Chân quá để ý tới Huyền Thần Điện, trong lòng ngược lại luôn rối loạn, hắn nhảy vọt kêu lên: " Oa nha nha, vậy hắn đi đâu? Người nói! Người nói! Ta thật thương cảm a!"

Người tu chân cách đó không xa một trận hỗn loạn, một câu nói của Thiên Chân làm té ngã cả một đám người tu chân. Nói giỡn sao, tiếng gọi của Cổ tiên nhân có bao nhiêu người tu chân có thể chống đỡ?

Kiên Thiện Dong nhin không được nói: " Thiên Chân tiên bối, xin người cảm niệm!"

Thiên Chân hét lớn một tiếng: " Hỗn đản! Người đang nói chuyện với ta sao?"

Không đợi Kiền Thiện Dong trả lời, kim quang chợt lóe, Lý Cường một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, nói: "Tốt lắm, ta đã nắm chắc đưa mọi người trực tiếp tiến vào Huyền Thần Điện rồi...ách, bọn họ xảy ra chuyện gì?" Hắn chỉ vào những người tu chân ngã trên mặt đất hỏi.

Kiền Thiện Dong cười lạnh nói: "Thiên Chân tiên bối bởi vì người đột nhiên rời đi..."

Thiên Chân vội vàng cắt lời hắn, cướp lời: "Không có gì, a a, không có gì, bọn họ đại khái đợi quá lâu...ách, cái kia, này...đại khái là gặp đến choáng đầu...thì..thì nằm trên mặt đất ngủ thôi..." Hắn lấy lòng làm vẻ mặt tươi cười.

Kiền Thiện Dong không thể tránh được lắc đầu, một tiên bối cao thủ, Cổ tiên nhân trong truyền thuyết, không ngờ lại vô lại như thế, thật sự làm cho hắn không có chuyện gì để nói.

Trong lòng Lý Cường hiểu ngay, biết nhất định là Thiên Chân gây ra họa, hắn cũng không thèm truy cứu, nói: "Chúng ta đi!"

Thiên Chân đứng ở trước Huyền Thần Điện dùng sức nhu nhu mắt, đột nhiên hét lớn: "Ta..ta thật thương cảm a, lão đệ! Ta rốt cuộc hiểu được, kiện thần khí nọ người đã có được rồi, ô ô, ta ngu muốn chết...Nguyên Giới, đúng! Chính là Nguyên Giới...chính mình có Nguyên Giới, có thể thông dong ở trong thần trận đi lại, trời ạ, ta cuối cùng hiểu được."

Có khả năng đi lại trong Cổ Thần cấm chế, là giấc mộng của tất cả Cổ tiên nhân, Lý Cường dựa vào Nguyên Giới làm trạm trung chuyển, rất dễ dàng đạt tới mục đích này.

Sau khi mở ra Nguyên Giới, chỉ có Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ ba người, hiểu được sự lợi hại của Lý Cường cũng tự mình tỉnh tỉnh mê mê.

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Thiên Chân, người nói gì? Có ý tứ gì?"

Về mặt Thiên Chân hưng phấn, hắn kéo Lý Cường, ngữ khí làm cho người ta nổi da gà: "Tiểu huynh đệ, lần này có thể đi vào chánh điện của Huyền Thần Điện, có Nguyên Giới làm trung chuyển, người chỉ cần ở trong Định Tinh Bàn lưu lại dấu hiệu, chúng ta sẽ không bị lạc ở bên trong, tối thiểu chúng ta có thể đến một lần nữa, chỉ bất quá là sẽ tốn hao thời gian...thời gian, đó là không có gì khẩn yếu."

Sắc mặt Lý Cường hơi trầm xuống, nói: "Ân, bất quá mười năm sau ta phải về địa cầu, chờ ta xong xuôi mọi chuyện sẽ tiếp tục."

Thiên Chân lúc này không dám đắc tội Lý Cường, hắn cuống quýt gật đầu nói: "Đương nhiên, đương nhiên, điều này ta có thể hiểu, yên tâm đi, chúng ta có lẽ không cần thời gian rất lâu, có thể cởi được tổng xu tổ của chánh điện Huyền Thần Điện."

Hắn chỉ cầu có thể xong được tổng xu tổ của Huyền Tinh Thần Trận, dù cho không có được bảo bối gì, có tổng xu tổ, hắn cũng có thể ngộ ra được rất nhiều thứ.

Sân rộng của Huyền Thần Điện vẫn còn bộ dáng cũ, Thiên Chân và Kiền Thiện Dong đều đã từng tới, chỉ có Đại Nam Phong Ngự tới lần đầu tiên, nàng cảm thấy rất mới mẻ.

Thanh Đế nghiêm khắc khống chế tiên nhân trở lại giới này, tiên nhân có thể trở lại giới này lần nữa, đều là thực lực tương đối lợi hại, nàng chạy tới đây thì thực lực cũng đã không kém, bất quá nàng vẫn luôn là một người cô đơn, bằng thực lực một mình nàng, thì rất khó tiến vào Huyền Thần Điện.

Bên trái của Huyền Thần chánh điện là Thiên Điện, Lý Cường từng tiến vào Thiên Điện, biết bên trong cấm chế trọng trọng, bên phải là xu tổ tiến vào Huyền Tinh Thần Trận.

Hắn nhìn Huyền Thần chánh điện nói: "Chúng ta làm sao đi vào? Thiên Chân, theo ta quan sát, cửa tiến vào Huyền Thần chánh điện, thì có năm đạo Cổ Thần cấm chế...không đúng, là sáu đạo cấm chế..."

Thiên Chân về mặt lấy lòng, cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, ta biết có rất nhiều Cổ Thần cấm chế, cho nên..." Hắn nhìn sắc mặt của Lý Cường, do dự một chút nói: "Cho nên cần một mình tiểu huynh đệ đi vào, sau khi tới mục đích, người có thể thông qua Nguyên Giới trở về, quay lại tiếp chúng ta, a a, chúng ta cùng nhau đi vào thì không được đâu, như vậy người sẽ phân tâm."

Kiền Thiện Dong hít sâu một hơi, nói: "Tiền bối, như vậy thì quá mạo hiểm."

Thiên Chân trừng mắt, trách mắng: " Ngươi hiểu cái gì! Nếu chúng ta cùng nhau tiến vào, vậy mới là muốn chết! Không hiểu thì câm nín đứng ở một bên, không ai nói ngươi câm đầu! Ai, ta thật thương cảm a."

Lý Cường suy nghĩ một chút, thừa nhận lời Thiên Chân nói rất có đạo lý, hần gật đầu nói: " Tốt, ta đi vào trước cũng tốt, nếu không thành công, còn tìm biện pháp khác." Nói xong, bước vào Huyền Thần chánh điện.

Mắt nhìn thấy Cổ Thần cấm chế một trận ba động, thân ảnh Lý Cường từ từ biến mất.

Thiên Chân đặt mông ngồi trên mặt đất, thì thào lầm bầm: " Tiểu tử này lá gan thật ghê gớm a."

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự chán ghét lẫn khinh bỉ nên đều không muốn để ý tới Thiên Chân, cảm thấy người này không có chút phong phạm của tiên nhân, hành vi cử chỉ phi thường làm kẻ khác chán ghét.

Trên sân rộng một trận ba động, Kiền Thiện Dong kinh ngạc nói: " Di, Cô Tinh? Nguyên Cổ Thượng Nhân?"

Thiên Chân sợ đến nhảy lên, chỉ thấy Thiên Cô và Cô Tinh xuất hiện tại sân rộng. Không đợi hần nói chuyện, chợt nghe Cô Tinh hỏi: " Xích Minh ở nơi nào?"

Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự vội vàng đi tới trước mặt Thiên Cô, Kiền Thiện Dong hành lễ nói: " Kiền Thiện Dong bái kiến Thượng Nhân." Hần đã không còn tự xưng là La Thiên Thượng Tiên nữa.

Đại Nam Phong Ngự cũng đi theo thi lễ bái kiến.

Thiên Cô hỏi: " Lý Cường và Xích Minh ở nơi nào?"

282. Chương 282

Trong lòng Thiên Chân không nghĩ ra, chuyện bí ẩn như thế, Nguyên Cổ Thượng Nhân làm sao lại biết? Hần dùng ngón tay chỉ Huyền Thần chánh điện, thương cảm nói: " Xích Minh tại Nguyên Giới, Lý Cường tiến vào, Thượng Nhân tìm bọn họ có việc hay sao?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân sửng sốt, khó tin nói: " Ngươi muốn nói...Lý Cường đã tiến vào Huyền Thần chánh điện rồi?" Cô Tinh cũng ngây dại, một người tiến vào Huyền Thần chánh điện chính là muốn chết, hần không nhận được cuồng quyết lắc đầu.

Kiền Thiện Dong nói: " Thượng Nhân, Lý lão đệ đích xác tiến vào Huyền Thần chánh điện rồi, chúng ta đang ở chỗ này đợi hần."

Nguyên Cổ Thượng Nhân thở dài, nói: " Thiên Chân, xem bộ dáng là ngươi khiến hần đi vào, vạn nhất nếu hần bị hãm tại bên trong, ngươi sẽ thăm đó...ta có thể cam đoan, sau này ngươi cũng kêu không ra cái gì là thương cảm nữa..."

Da đầu của Thiên Chân cũng tê dại, hần run rẩy hỏi: " Vậy ta đây nên gọi cái gì?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân nhàn nhạt nói: " Hần là đệ tử của Thanh Đế, tổ sư của ngươi cũng rất coi trọng hần, nếu hần xảy ra chuyện gì, ta tưởng tượng không ra ngươi nên làm cái gì bây giờ...đừng tưởng rằng có Nguyên Giới, có thể tùy ý tiến xuất Huyền Thần chánh điện, nếu là dễ dàng như vậy, ta đã sớm tiến vào, ngươi cho chúng ta đều là đứa ngốc a?"

Thiên Chân cúi đầu, trong miệng lầm bầm không biết đang nói gì.

Kiền Thiện Dong trong lòng cảm thấy bất an, hần hỏi: " Thượng Nhân, Lý lão đệ mới vừa vào thôi, có cách nào thông tri cho hần đi ra không?"

Nguyên Cổ Thượng Nhân lắc đầu nói: " Không có cách nào tiến vào tìm hần, trong Huyền Thần chánh điện tầng tầng lớp lớp Cổ Thần cấm chế, ai, Thiên Chân, ngươi cũng không phải không biết, Cổ tiên nhân từng tiến vào Huyền Thần chánh điện thăm dò qua, một lần bị hãm lại năm cao thủ, sau này người lục tục đi vào tìm kiếm cũng không ít, có ai thành công qua? Ngươi....bỏ đi, ta đã tới chậm một bước, mọi người ngồi xuống đi, chờ ta thôi toán một chút."

Cô Tinh bước tới, tựa hồ như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng, rất hiển nhiên hẳn không dám quấy rầy Nguyên Cổ Thượng Nhân.

Qua một lát, Thiên Chân đột nhiên phản ứng lại, Nguyên Cổ Thượng Nhân và Cô Tinh cũng không phải vì Huyền Thần chánh điện mà đến, bọn họ chỉ đến tìm Lý Cường và Xích Minh, tự mình không có quan hệ gì. Xích Minh bây giờ tại Nguyên Giới, bọn họ căn bản không biết hành tung của Xích Minh, nên chỉ có thể tìm đến Lý Cường.

Thiên Chân nhất thời tò mò, là chuyện trọng yếu gì, ngay cả Nguyên Cổ Thượng Nhân cũng kinh động?

Nguyên Cổ Thượng Nhân mở mắt ra, cười khổ nói: " Lần này ngay cả ta cũng rất khó thôi thối ra, Cổ Thần cấm chế của Huyền Thần chánh điện quá lợi hại."

Cô Tinh gấp đến độ từ trên mặt đất nhảy lên, hoàn hảo hẳn không lên đến không trung, không gian ngoài mười thước cũng bị cấm chế. Hắn gấp gáp nói: " Vậy làm sao bây giờ?"

Thiên Chân vẻ mặt tươi cười nói: " Nguyên Cổ Thượng Nhân, có thể nói cho ta biết hay không...tìm hai người bọn họ có chuyện gì?"

Cô Tinh ở một bên nói: " Tiền bố, là..."

Nguyên Cổ Thượng Nhân phát tay nói: " Chuyện này không có quan hệ với người...Cô Tinh, người nghe ta an bài thì tốt hơn."

Cô Tinh khom người nói: " Dạ."

Thiên Chân tức giận đến " dạt dạt" hai tiếng rồi không nói, Nguyên Cổ Thượng Nhân căn bản không muốn nói với hắn.

Dựa theo tính tình của Thiên Chân, vốn nên lập tức dày mặt lôi kéo, nhưng hẳn thập phần kiêng kỵ Bối Dã Đan Đỉnh của Nguyên Cổ Thượng Nhân, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn không nói ở một bên ngăn người.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự là văn bố, hai người bọn họ lẳng lặng đứng một bên, nhất là Kiên Thiện Dong, quan hệ giữa hắn và Cô Tinh tương đối vi diệu, càng thêm không muốn nói cái gì.

Nguyên Cổ Thượng Nhân suy nghĩ một hồi, nói: " Chúng ta chỉ có thể ở chỗ này đợi. Thiên Chân, lúc Lý Cường rời đi, có nói lúc nào có thể đi ra?" Nàng chỉ mong Lý Cường mau trở ra, nếu bị hãm ở bên trong thì phiền toái rồi.

Thiên Chân trầm trầm nói: " Hẳn nói một khi tìm được địa phương an toàn, sẽ đi ra tiếp chúng ta, còn bao nhiêu thời gian cũng không biết."

Nguyên Cổ Thượng Nhân gật đầu nói: " Cô Tinh, người ở chỗ này đợi, ta về trước, lúc Lý Cường xuất hiện, thì người tìm hắn thương lượng."

Cô Tinh thi lễ nói: " Cô Tinh cung tiễn Thượng Nhân."

Nguyên Cổ Thượng Nhân quét mắt nhìn Thiên Chân một cái, sau một trận ba động liền biến mất vô tung.

Nàng nhờ vào Hoàn Lang Thiên nên cũng có thể tùy ý tiến xuất thế giới này, chỉ là không tiến vào được Cổ Thần cấm chế lợi hại, những Cổ Thần cấm chế bình thường không có gì trở ngại với nàng.

Thiên Chân nhìn thấy Nguyên Cổ Thượng Nhân biến mất, nhin không được thở dài một tiếng: " Ai nha, ta thật thương cảm a."

Lý Cường vừa tiến một bước vào đài cao của Huyền Thần chánh điện, lập tức liền bị cấm chế, một cỗ cự lực vô cùng thúc hắn tiến rất nhanh về phía trước, hắn căn bản không có cách nào khống chế thân thể của chính mình, chỉ có thể dùng Cửu Diễn Lưu bảo vệ toàn thân.

Bốn phía vừa sáng vừa tối, hắn nhận thấy được bên ngoài Cửu Diễn Lưu có một cỗ lực lượng tê xả, may mắn là tu vi của hắn bây giờ cực cao, có Tử Giản bình hành thần dịch lực, lực lượng của hắn đã khác hẳn khi xưa, có thể ứng phó áp lực do Cổ Thần cấm chế mang đến.

Lý Cường không có khắc ý giãy dụa, hẳn biết loại cấm chế này càng giãy dụa càng bị thu vào nhanh hơn.

Tầng thứ nhất Cổ Thần cấm chế chỉ là đem người đưa đến một địa phương khác, Lý Cường phán đoán đây cũng là cấm chế chính thức lợi hại, chỉ cần thuận theo tự nhiên, thì nhất định có thể đi ra ngoài, về phần sẽ tới địa phương nào, thì hoàn toàn không thể dự đoán trước, hẳn cảm thấy mình cứ tùy thời đi tới.

Qua không được một giờ, Lý Cường đột nhiên cảm thấy áp lực chợt giảm, trước mắt sáng ngời, hẳn đã đứng ở một tòa bình thai thật lớn, cấm chế phía sau giống như những cơn sóng ba động, chậm rãi bình phục xuống tới.

Mặt ngoài thuần màu đen của bình thai thô tháo trời sập không bằng phẳng, bên trên tung hoành thay đổi những dấu vết cỡ nắm tay thô tẻ, còn có hàng hà những cái hố nhỏ, trên bình đài tràn ngập vụ khí nhàn nhạt, liếc mắt một cái nhìn không thấy biên duyên.

Lý Cường dùng thần thức nhìn quanh hồi lâu, phát hiện trên bình đài không có cấm chế gì, cũng không có sinh vật sống.

Bình thai thật lớn, Lý Cường dùng thần nhãn xem xét, bình thai này chừng mười công lý, tựa hồ là một bình thai hình chữ nhật, bốn phía hoàn toàn bị cấm chế.

Ở địa phương thế này, hẳn cũng không dám loạn dụng thuần di, từng có kinh nghiệm tại Hâm Ba, hẳn biết uy lực của Cổ Thần cấm chế thâm sâu không lường được.

Chung quanh một mảnh yên lặng, Lý Cường cẩn thận đi về phía trung ương bình thai, hẳn không có tiếp xúc mặt đất, chỉ cách nửa thước lơ lửng trên không trung đi đến.

Bởi vì không có xuất hiện biến hóa gì, tốc độ của hắn từ từ nhanh hơn, chỉ chớp lát sau đã đi đến giữa trung ương bình thai.

Ở giữa bình thai là một khối đài tròn chừng trăm thước, cao một thước, bên trên trống rỗng.

Lý Cường rơi vào trên đài tròn, mới vừa đi được hai bước, chợt nghe bên ngoài đài truyền đến một tiếng hô chói tai, trong lòng hắn hơi kinh hãi, quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào toát ra một đầu quái thú đang nhìn chằm chằm hắn.

Đó là một quái thú toàn thân lóe kim quang, nhưng thật ra hẳn là phải gọi nó là thủ hộ thần thú.

Lý Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thần thú như vậy, nó có cái đầu dài hình tam giác, mũi ưng, hai mắt cỡ nắm tay lóe ra hồng mang nhiếp người, đầu nhỏ, thân thể lớn, ở sau đầu còn có một cái sừng nhọn màu vàng, tựa như một thanh bảo đao sắc bén, kỳ lạ nhất chính là nó có thân thể hình người, trên người không ngờ lại mặc thần giáp màu vàng, thân cao chừng ba thước, là một tên cao lớn.

Một trận ba động truyền đến, Lý Cường lập tức hiểu được ý tứ của hắn, hắn đang nói: "Người là ai? Nơi này là thần chi linh vực, không thể đi vào. Người phải đi theo ta!"

Lý Cường sanh ra một trận cười khổ, hẳn không hề muốn đến Huyền Thần chánh điện, nếu không phải có người liều mạng lôi kéo dây dưa, hẳn tuyệt sẽ không đi vào địa phương này.

Lý Cường đã nắm giữ thần chi văn tự này, hẳn đem những gì mình muốn nói chuyển đổi thành ba động truyền ra: "Xin lỗi, ta phải đi vào."

Thủ hộ thần thú phát ra tiếng hét rung trời điên cuồng.

Lý Cường lạnh nhạt cười: "Người có chức trách của người, ta có mục đích của ta, cho nên đừng có hồng to với ta!"

Theo ba động truyền ra, thủ hộ thần thú nổi giận, đồng thời hắn cũng rất nghi hoặc, khí thế của người này thật sự là quá lợi hại. Hắn lui về phía sau hai bước, ngửa mặt lên trời hồng một tiếng, thanh âm giống như sấm sét chấn vang.

Đột nhiên, lại một tiếng hồng khác vang lên, trong vụ khí nhàn nhạt lại toát ra thêm một thủ hộ thần thú.

Lý Cường thở dài nói: "Hay thật, hai người thật là quá đáng a, định quần công ta sao, không ngờ lại bị thần thú khi dễ."

Nhưng thật ra trong lòng hắn cũng không khản trương, cùng lắm thì đi trở về Nguyên Giới, sau đó lại kéo theo Thiên Chân mấy người tiến đến, đừng nói là hai thủ hộ thần thú, dù thêm một tên nữa cũng không sợ.

Thủ hộ thần thú từ hai bên bao lại, Lý Cường phiền não lắm bầm: ” Ai, lại muốn đánh nhau nữa, ta thật thương cảm a!” Hắn bắt tri bắt giác cùng dùng tới câu nói đầu môi của Thiên Chân.

Lý Cường không dám chậm trễ, hắn biết thần thú xuất hiện tại Huyền Thần chánh điện thì rất khó tranh đấu. Hắn thúc giục Cửu Diễn Chú Thần Giáp, đồng thời hoán tỉnh Hỏa Tinh đang tiềm tu.

Bên ngoài thần giáp lập tức toát ra một đóa ngọn lửa màu tím thật lớn. Đây là biện pháp phòng ngự hắn học trộm của Hỏa Si, có Hỏa Tinh, hắn căn bản không cần chuyên tâm tu luyện thiên hỏa, trực tiếp dùng Hỏa Tinh cung cấp Huyền Tật Thiên Hỏa là được.

Cửu Diễn Lưu thu nhiếp trong tay phải hắn, kim quang phun ra nuốt vào súc lại chờ đợi. Lý Cường không muốn tranh đấu trên đài tròn này, hắn bay nhanh xuống dưới, đột nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích, nhanh chóng tránh né sang bên cạnh.

Bên khoeo mắt hiện lên một đạo kim quang, Lý Cường quay đầu nhìn, không khỏi la hoảng lên: ” Mẹ kiếp, lại đi ra thêm một tên nữa!”

Lại thêm một thủ hộ thần thú xuất hiện trên bình đài.

Nhìn ba thần thú cơ hồ giống nhau như đúc, Lý Cường biết không hay, hắn cảm thấy mình có khả năng đối phó với một tên, thậm chí là hai, nhưng tuyệt đối không có biện pháp đối phó ba tên.

Hắn ngưng thần chuẩn bị, một khi ba thần thú đồng loạt công kích, liền lập tức chạy trở về Nguyên Giới.

Kỳ quái chính là ba thủ hộ thần thú đều đứng bất động, chỉ là vây Lý Cường ở chính giữa.

Lý Cường nói: ” Uy, nếu các người không muốn đánh nhau, thì đừng có đứng đó...sớm rời đi, nếu không ta không khách khí nữa, ta cũng không có thời gian nháo với các người.”

Hắn rất tự nhiên đem ba thủ hộ thần thú xem như loài người, bởi vì bọn họ có thể câu thông thông qua thần thức.

Bốn phía không gian bắt đầu vặn vẹo.

Lý Cường ngẩn ngơ, hắn cảm thấy phi thường kinh ngạc, ba tên này không giống người, cũng không giống thú, không ngờ lại biết hợp lực bố trí cấm chế.

Hắn nhin không được kêu lên quái dị: ” Tổ nội nó phiền não a! Quý ta cũng đã gặp qua, nhưng không có gặp qua thứ gì như các người!”

Hắn rốt cuộc đã ra tay.

Hắn không muốn bị động, ai biết ba đồ vật này sẽ làm ra thứ gì, nếu không cẩn thận ném khổ, cũng không chỗ mà than thở.

Thủ đoạn công kích của Lý Cường bây giờ rất đơn giản, ngoại trừ các loại cấm chế có uy lực cực lớn ra, chỉ có Cửu Diễn Lưu và thiên hỏa xem như là vũ khí, thần khí có được tại Cổ Thần Tàng hắn căn bản không có thời gian tu luyện, hơn nữa hắn không thời gian nghĩ tới những biện pháp công kích khác, bởi vậy hắn chỉ dùng phương pháp trực tiếp nhất bắt đầu công kích.

Cửu Diễn Lưu hóa thành một đạo kim quang, thẳng tắp bổ thẳng về phía một thủ hộ thần thú.

Thủ hộ thần thú bị công kích kia, căn bản không có tránh né, hắn tiện tay vung lên, thủ trảo bén nhọn bay ra nắm đạo kim mang, kim mang rời tay thì đột nhiên tăng lớn, hóa thành nắm đạo cột sáng màu vàng thô tẻ, giống như là long quyền phong cấp tốc xoay tròn chào đón.

Trong lòng Lý Cường có rất nhiều tư vị, hắn nhìn ra thần thú kia cũng không hề sợ hãi gì mình. Bị loại nửa người nửa thú này xem thường, hắn không khỏi có chút căm tức, quát to: ” Phiền phức ông tổ người!”

Kim mang của Cửu Diễm Lưu có chút khựng lại, lập tức phân ra sáu đạo kim quang, trong đó năm đạo chuẩn xác đánh lên long quyển phong đang cấp tốc mọc lên kia, mặt khác một đạo giống như một cây trường thương màu vàng, hung hăng bắn tới.

Thủ hộ thần thú không có nghĩ đến Lý Cường lợi hại như thế, hấn đột nhiên tiêu mất tại chỗ.

Liên tiếp năm tiếng nổ bạo như chuỗi xuyên, Cửu Diễm Lưu hóa thành năm đạo kim mang đã bị trảm rơi trên mặt đất, chỉ có một đạo kim quang xuyên qua hư ảnh của thần thú, đánh vào không trung.

Lý Cường phát tay triệu hồi Cửu Diễm Lưu, chỉ thấy trên mặt đất màu đen lưu lại năm đạo dấu vết.

Trong lòng Lý Cường thầm giật mình, loại địa phương này không ngờ có thể chịu được thần khí đánh sâu vào, hơn nữa thủ hộ thần thú na di rất nhanh, cũng làm cho hắn cảm thấy khó thể đối phó.

Lý Cường hiểu không thể cùng ba thần thú này triển đấu, hắn không có thời gian và tinh lực.

Con người vừa chuyển, Lý Cường nghĩ đến một chủ ý, đó chính là nghĩ biện pháp đem thần thú này đưa tới Nguyên Giới.

Lúc cùng Hỏa Si tranh đấu, thì hắn chỉ biết, chỉ có đợi khi đối thủ buông lỏng thì mới có thể thuận lợi đưa đối thủ tiến vào Nguyên Giới. Lý Cường lui nhanh về phía sau.

Đột nhiên, một tiếng huýt gió quái dị điếc tai nhức óc, ba thủ hộ thần thú đứng ở mỗi phương vị, đồng thời đánh ra vô số đạo kim mang, kim mang rất nhanh giao xoa tại không trung, hình thành chiếc vòng lớn màu vàng, phô thiên cái địa đè ép xuống tới.

Bình thai màu đen đột nhiên nổi lên sóng gió, Lý Cường cảm thấy dưới chân trầm xuống, bình thai dĩ nhiên cũng hóa thành chất nhầy màu đen, hấp lực liên miên không ngừng giống như Tấn Phí Lưu lưu động không ngừng, trì trệ thân thể của hắn đang cố gắng di động.

Ba thủ hộ thần thú rốt cuộc hoàn thành cấm chế vây khốn.

Cửu Diễm Lưu hóa thành quang mạc, ngăn cản chiếc vòng lớn màu vàng hạ xuống, đóa thiên hỏa màu tím trầm xuống dưới chân Lý Cường.

Trong lòng Lý Cường dừng khởi một loại cảm giác kỳ quái, trí tuệ của ba thần thú này thật sự là rất cao, bọn họ căn bản không giống loài thú, nhưng lại rất giống loài người.

Quang vòng và Cửu Diễm Lưu chạm vào nhau, phát ra một trận tiếng sét đánh bạo liệt nổ vang, quang hoa chói mắt đem vụ khí trên bình đài đảo không, áp lực trầm trọng đem nửa thân thể của Lý Cường đánh vào bình thai.

Bởi vì có thiên hỏa tử diễm trầm dưới chân hắn, trong phút chốc, thiên hỏa bức ra một cái hố to trên bình đài, chất nhầy màu đen dưới độ nóng của thiên hỏa nhanh chóng ngưng kết.

Lý Cường kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ một kích đơn giản như vậy, đã khiến cho hắn cảm thấy có điểm ăn không tiêu.

Lý Cường liều mạng giữ chặt Cửu Diễm Lưu, hắn không ngừng mượn Nguyên Giới lực đến chống đỡ cỗ áp lực khổng lồ này.

Dần dần, quang vòng từ bốn phương tám hướng bao vây lên, đem hắn vững vàng giữ chặt.

Lý Cường âm thầm kêu khổ, hắn không kịp ra tay đưa thần thú này vào Nguyên Giới, ba thần thú này quá lợi hại, cơ hồ tương đương với thực lực của ba Cổ tiên nhân.

Nhưng thật ra ba thủ hộ thần thú cũng cố sức vịn phần, bọn họ đại khái cũng không nghĩ tới Lý Cường có thể chống cự lâu như thế.

Ba thần thú đồng thời tê hống lên, mỗi một lần hống làm cho Lý Cường càng gia tăng áp lực, Lý Cường sợ dĩ có thể miễn cưỡng chống đỡ, bọn họ vốn không biết Lý Cường là đang mượn Nguyên Giới lực đến trợ giúp chống cự.

Song phương cứ thế giằng co.

Đánh đến bây giờ, đã hoàn tất là dùng thực lực tranh đấu, cái gì là kỹ xảo và thần khí cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Lý Cường không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ là khổ sở chống đỡ. Ba thủ hộ thần thú cũng không dám thu tay lại, chỉ cần làm cho Lý Cường có thể phản kích lại, bọn họ cũng ăn không tiêu.

Lý Cường cảm thấy càng ngày càng khó mượn được Nguyên Giới lực, đừng nói tới lúc này mà có thể chạy trốn tới Nguyên Giới, hẳn có chút hối hận lúc đầu đã quá khinh thường sơ ý.

Ba thần thú lại điên cuồng hét lên.

Lý Cường liếc mắt liền nhìn thấy lại thêm một thần thú xuất hiện trên bình đài, hẳn hoảng sợ hết lớn: "Ta thật thương cảm a, như thế nào còn có..." Lần này hẳn đã thật sự khấn trương.

Chỉ thấy thủ hộ thần thú kia không chút vội vàng khắp động thần linh huyền, con mắt của Lý Cường thiếu chút nữa rớt ra, thần thú không ngờ biết khắp thần linh huyền!

Hắn như mộng, kêu lên quái dị: "Đây là vật gì vậy? Quá biến thái rồi!" Trong bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tăng mạnh phòng hộ của Diễn Chú Thần Giáp.

Quang vông bắt đầu nhanh chóng co rút lại, Lý Cường điên cuồng giãy dụa ba lần, mỗi lần đều tách quang vông ra được một chút, nhưng vẫn không có hy vọng thoát khỏi chút nào.

Ba thủ hộ thần thú đều hai tay hợp lại, một đạo kim mang từ trong tay bắn ra, tựa như một sợi thừng màu vàng, quấn lên đoàn quang vông.

Mắt nhìn quang vông bao vây quanh Lý Cường, ba thần thú ăn ý cúi đầu khom lưng, chiếc sừng trên lưng bắn ra một đạo lam quang trong suốt, ba đạo lam quang tiếp vào cùng một chỗ, chỉ nghe "ba" một tiếng thanh thúy, quang hoa màu lam vọt xuống, vừa lúc rơi vào bên ngoài quang vông.

Cuối cùng thủ hộ thần thú thứ tư cũng rốt cuộc hoàn thành xong một bộ thần linh huyền phức tạp, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, đem thần linh huyền phóng thích ra, nhất thời, bốn phái hết thấy cấp tốc xoay tròn lên.

Lý Cường chỉ khổ sở chống đỡ, biến hóa bên ngoài hẳn đã không cách nào thấy rõ, vừa rồi ba lần giãy dụa làm hắn hao phí phần lớn thần dịch lực, hắn chỉ có thể dùng bất biến ứng phó với vạn biến mà thôi.(không động ứng phó với vạn động)

Lý Cường phát giác thần thú kia đánh ra thần linh huyền, cũng không có cấp cho mình gia tăng thêm bao nhiêu áp lực, hắn nhìn kỹ quang vông bên ngoài, các loại các dạng cảnh sắc bay nhanh mất đi.

Lý Cường đột nhiên hiểu được, đây là một loại thần linh huyền na di cấm chế, ước chừng muốn đưa mình đến một địa phương nào đó.

Trong lòng hắn thở dài, âm thầm cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng đi ra một thần nhân, nếu không là mình sẽ thê thảm.

Hắn không ngừng quyết tâm, chỉ cần có cơ hội lập tức chạy trốn về Nguyên Giới, nơi này quá biến thái, dựa vào bốn thủ hộ thần thú này, ỷ vào nơi này có thiên thời địa lợi, chính dù Thiên Cô mấy người có tới đây, cũng không nhất định chiếm được lợi thế.

Nguyên tưởng rằng tiến vào chỉ cần đối phó với Cổ Thần cấm chế, không nghĩ tới lại gặp thần thú biến thái như vậy.

Đột nhiên, Lý Cường cảm thấy mình đang bay lên cao, bốn thủ hộ thần thú cũng đồng thời bay lên.

Lý Cường liếc mắt một cái nhìn thấy bình thai màu đen bên dưới từ từ nhỏ đi, lúc này mới phát hiện, mặt đất phía dưới rất giống như một bàn cờ vua đen trắng, chỗ vừa rồi mình tranh đấu dĩ nhiên là một khối vuông màu đen trong đó.

Ngoại trừ hai màu đen trắng ra, còn có thể thấy, nhưng màu sắc giáp tạp cắt ngang bàn cờ, dựa vào thần nhân, hắn thấy được kết cấu của Huyền Thần chánh điện.

Lý Cường lập tức đình chỉ giấy dựa, chỉ là vẫn duy trì lực lượng của Cửu Diễm Lưu, không cho quang võng thu lại.

Hắn nghĩ thông suốt một đạo lý, nếu thần thú này không đến thì chính mình cũng rất khó tìm được tổng xu tổ bên trong, những kết cấu rối loạn này đủ để hao tổn vô số năm tháng của chính mình.

Sau khi đình chỉ giấy dựa, Lý Cường lại phát giác một chuyện không thể tư nghị, áp lực của quang võng cũng bắt đầu giảm bớt.

Hắn hiểu được, chỉ cần không giấy dựa, tác dụng của quang võng chỉ là vây khốn hắn, bọn họ tựa hồ chỉ muốn đưa mình đi đến chỗ nào đó.

Lý Cường bình tĩnh xem kỳ biến, hắn thoáng buông lỏng tâm tình, cùng đợi mục đích phía trước.

Ước chừng qua nửa giờ, Lý Cường phát hiện thân thể bắt đầu giảm xuống, đồng thời quang võng đột nhiên buộc chặt, không kịp đề phòng, quang võng màu vàng đem kim mang của Cửu Diễm Lưu áp rứt một nửa.

Lý Cường thầm mắng đối thủ xảo hoạt, hắn vội vàng phun ra một ngụm thần dịch lực, Cửu Diễm Lưu miễn cưỡng khuếch trương được một chút.

Thấy hoa mắt, Lý Cường rơi vào một bình đài thật lớn.

Bình thai này làm bằng kim màu vàng, lóe lên kim quang chói mắt, thủ hộ thần thú tựa hồ cùng bình thai hợp cùng một chỗ, nếu không có một đôi thần nhãn, Lý Cường căn bản không có cách nào nhìn thấy rõ đồ vật gì trong kim quang chói mắt.

Ba thủ hộ thần thú buông hai tay ra, quang võng mất đi chống đỡ, do Cửu Diễm Lưu của Lý Cường khuếch trương hóa thành vụn điểm kim tinh biến mất tại không trung.

Lòng hiếu kỳ của Lý Cường khởi lên, hắn không nghĩ ra đối thủ vì sao buông tha việc giam cầm mình, lúc này hắn lại không vội chạy trốn tới Nguyên Giới, hắn muốn nhìn xem bọn họ rốt cuộc chuẩn bị làm gì.

Bốn thủ hộ thần thú đứng thẳng bốn góc, kim quang chói mắt trên đài đột nhiên biến mất, lộ ra mặt đất màu vàng, cả mặt đất của bình thai giống như hoàng kim dịch dung hóa, phẳng phất đang chậm rãi lưu động, mặt đất lại bằng phẳng bóng loáng.

Lý Cường nhất thời không biết thế nào mới tốt, hắn thử dùng thần thức ba động hỏi: " Các người chuẩn bị thế nào?"

Một trận ba động truyền đến: " Người có tư cách trở thành bát thần điện thủ hộ giả, mời người tự mình quyết định, là lưu lại hay là bị cấm chế vĩnh cửu."

Lý Cường phát giác lại thêm ba hình người quái vật, hắn kinh hãi hỏi: " Các người là người hay là quái vật? Đáp chuyện này cho ta trước, đây là địa phương nào?"

Lại một trận ba động: " Nơi này là xu tổ của Huyền Thần chánh điện, ở chỗ này người không có khả năng để hoàn thủ, chúng ta là ai cũng không trọng yếu, nếu người nguyện ý trở thành bát thần điện thủ hộ giả, chúng ta sẽ nói hết thấy cho người."

Lý Cường không dễ dàng hứa hẹn cái gì, hắn giả hoạt hỏi: " Các người đáp lời ta trước...các người là người hay là quái vật, xác định điểm này xong, ta sẽ nghĩ xem có thể trở thành bát thần điện thủ hộ giả hay không."

Hắn đã xác định, quái vật này tuyệt đối không phải là quái thú, nhưng hắn còn không rõ ràng bọn họ đến tột cùng là vật gì.

Một màn làm kẻ khác khiếp sợ xuất hiện, thần giáp màu vàng trên người bảy thủ hộ thần thú bắt đầu co rút lại, trên bình đài xuất hiện bảy người.

Lý Cường kêu lên quái dị: " Di, là người? Oa nha nha, các người là ai?"

Bảy người này đều là những đại hán vạm vỡ, cả người uẩn tàng lực lượng vô cùng vô tận.

Thần giáp sau khi súc trở về, thân thể bọn họ cao chừng hai thước, hai bên hông giắt một sợi đai lưng lóe kim quang lờ lờ, quần chỉ có nửa đoạn màu lam tới đầu gối, trên cánh tay trái là bốn chiếc vòng màu vàng, nửa thân trên trần trụi đều là những hoa văn tinh tế, cũng không biết là vẽ cái gì.

Trong đó có một người hướng đến, đứng trước mặt Lý Cường, mặt không chút thay đổi nói: " Chúng ta là Cổ tiên nhân bị hãm vào trong Huyền Thần chánh điện, may mắn trở thành thủ hộ giả, là thủ hộ thần thú hình người đầu thú, người có tư cách như vậy, trở thành thủ hộ thần thú thứ tám."

Lý Cường nghe được da đầu tê dại, thủ hộ thần thú thứ tám? Đó chính là nói sau này mình không thể làm người.

Con người hần vừa chuyển, nói: " Chẳng lẽ các người vĩnh viễn cũng không ra ngoài sao?"

Người nọ mặt không chút thay đổi, nói: " Mời đáp lời, là đáp ứng hay là cự tuyệt."

Ngữ khí lạnh như băng thiếu chút làm cho Lý Cường phát cuồng, hần không nghĩ ra những Cổ tiên nhân này vì sao lại cam tâm tình nguyện làm một thần thú.

Lý Cường biết, chỉ cần cự tuyệt, lập tức sẽ dẫn phát tranh đấu, hần đánh không lại bảy Cổ tiên nhân, hơn nữa bọn họ còn có thân phận thủ hộ thần điện, ở chỗ này bọn họ có thể mượn được lực lượng của thần điện.

Vì kéo dài thời gian, Lý Cường cố ý nói: " Ách, hà hà, quá đột nhiên rồi, cho ta suy nghĩ một lát được không?"

Cổ tiên nhân kia do dự chỉ chốc lát, ước chừng là ý vào nhiều người, chung quanh lại có Cổ Thần cấm chế lợi hại, hần gật đầu nói: " Được, chúng ta chờ người trả lời, không nên quá lâu, nếu không người sẽ bị trừng phạt đó."

Lý Cường lặng yên lưu lại dấu hiệu trong Định Tinh Bàn, hần định bỏ chạy, nhưng có một việc làm cho hần rất do dự, có đúng là nên đem bảy Cổ tiên nhân này đi vào Nguyên Giới không?

Hần nghĩ mấy Cổ tiên nhân này gánh chịu trách nhiệm làm thủ hộ của thần điện có vẻ rất miễn cưỡng, bọn họ hẳn là sẽ không cam tâm tình nguyện.

Rốt cuộc, Lý Cường đã ra quyết tâm, hần đột nhiên cười to nói: " Ta nghĩ xong rồi."

283. Chương 283

Sáu Cổ tiên nhân khác cũng trầm tĩnh lại, bộ dáng bọn họ tựa hồ rất nắm chắc.

Lý Cường nghiêng đầu, cười nói: " Ý định của ta là - mang người đi! Ha ha!"

Cổ tiên nhân kia sắc mặt đại biến, hần cuồng quát một tiếng: " Người làm gì?"

Không gian chung quanh bắt đầu kịch liệt vặn vẹo, kim mang trên thân Lý Cường khuếch tán bao phủ Cổ tiên nhân kia, thân hình hai người từ từ trong suốt.

Cổ tiên nhân kia hoảng sợ quát: " Mau ngăn cản hần! Nhanh...ngăn...cản..." Sáu Cổ tiên nhân còn lại đồng thời ra tay, nhưng đã không còn kịp rồi.

Trong lòng Lý Cường khẩn trương cực kỳ, hần phát giác từ nơi này trở về Nguyên Giới tốc độ tương đối chậm, không giống như ở địa phương khác, vừa động niệm là có thể đi, ở chỗ này còn phải thả ra thần linh huyền na di, mới có thể mạnh mẽ trở lại Nguyên Giới.

Mắt nhìn sáu Cổ tiên nhân công kích tới, Lý Cường lộ ra một tia cười quỷ dị, hần biết mình đã thành công.

Cổ tiên nhân kia vừa xuất hiện thân hình tại Nguyên Giới, miệng hần còn đang kêu hồng: "...mau ngăn cản hần!"

Lý Cường toát ra cách đó không xa, cười nói: " Bọn họ không còn kịp rồi." Đồng thời đem Cửu Diễn Lưu che chở thân hình, phòng bị Cổ tiên nhân kia bỏ chạy.

Lý Cường hỏi: " Ta đã mang người đi ra, có vấn đề...người có thể trả lời ta không?"

Cổ tiên nhân lộ ra vẻ mặt kinh hoàng thất thố, luôn miệng kêu lên: "Đưa ta trở về, đưa ta trở về!"

Lý Cường quát một tiếng: "Người bình tĩnh một chút! Nơi này là Nguyên Giới..." Hắn mơ hồ nhận thấy được Cổ tiên nhân đang sợ hãi gì đó.

Cổ tiên nhân nhìn quanh mọi nơi, địa phương bọn họ đang đứng là mặt ngoài một tinh cầu hoang vu, hắn tuyệt vọng nhìn Lý Cường, nói: "Người...người không biết...chúng ta chỉ cần rời đi Huyền Thần chánh điện sẽ tự bạo..." Hắn cảm thấy kinh lực cả người giống như nham tương nóng hực, đang cấp tốc hướng trong óc ào tới.

Lý Cường cả kinh, hắn đối với việc tự bạo miễn cảm nhất, tự mình từng bước tới bên bờ tự bạo. Hắn vội nói: "Đừng hoảng hốt! Nơi này là Nguyên Giới, người mau vận công tu luyện..."

Cổ tiên nhân còn tinh thần đâu nghe được Lý Cường nói, hắn phẫn nộ quát: "Ta và người đồng quy vu tận!"

Cổ tiên nhân vẫn còn nổi bạo, hắn không rõ Lý Cường làm sao đưa được mình tới địa phương xa lạ này, nhưng có một chút hắn rất rõ ràng, nếu không thể kịp thời trở về, qua không được bao lâu, cấm chế bị hạ trên người sẽ phát tác. Hắn gấp đến sắp nổi điên.

Thần Giáp một lần nữa triển khai, đây là thần giáp do Huyền Thần chánh điện thủ hộ giả chuyên dụng, tên gọi Thủ Hộ thần giáp, là một loại thần khí phòng hộ phi thường lợi hại.

Tay trái hắn hiện ra một cây chùy lớn, cây chùy này không có tay cầm, cũng không có xích sắt nối nhau, chỉ có đầu chùy, đang phù động cao thấp trong tay hắn.

Cây chùy màu bạc có điêu khắc rậm rạp phù chú màu đỏ, đầu chùy hình tròn cao thấp đều có những gai nhọn dài chừng một thước, nhìn qua vô cùng quái lạ.

Lý Cường không có chủ động công kích, ở Nguyên Giới cái gì hắn cũng không sợ, đừng nói là một Cổ tiên nhân, dù có thêm mấy người hắn cũng không quan tâm.

Thần giáp của Cổ tiên nhân kia hoàn toàn bao vây hết thân thể hắn, lập tức biến thành một quái vật cao lớn cao chừng ba thước, hắn phát ra một trận ba động: "Lập tức đưa ta trở về, nếu không ta sẽ không buông tha cho ngươi."

Một lần nữa biến thành thủ hộ thần thú, Cổ tiên nhân kia tựa hồ khôi phục lòng tự tin, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, thanh âm rung trời động địa, trong âm điệu bao hàm ý vị tuyệt vọng.

Hắn nhảy tới một bước, một cước này đạp xuống thật nặng nề, làm cho hoang địa đều cũng rung động lên.

Uy lực của thủ hộ thần giáp mở ra, không chút nào tiết chế hướng ra phía ngoài áp bách, đá vụn bùn đất trên mặt đất giống như bị áp thủy đánh trúng bay vút tứ tán.

Lý Cường cười nói: "Nếu người nghĩ không ra, được rồi, ta sẽ cùng đùa với ngươi..." Loại tranh đấu không công bình này làm Lý Cường rất vui vẻ, hoàn toàn không có nguy hiểm gì, thuận tiện còn có thể hiểu rõ một chút thủ đoạn lợi hại của thủ hộ thần thú.

Trong Huyền Thần chánh điện hắn còn có chút bó tay bó chân, tới rồi Nguyên Giới, hắn đã không hề cố kỵ nữa.

Thủ hộ thần thú hoàn toàn là vì chiến đấu mà tồn tại, chứng kiến thái thế hủy thiên diệt địa hiển lộ ra, Lý Cường không nhịn được thâm giật mình.

Hắn đột nhiên hiểu được, tự mình không bị ảnh hưởng bởi Cổ Thần cấm chế tại Huyền Thần chánh điện, là bởi vì tự mình mượn được Nguyên Giới lực, cơ bản đã làm tiêu mất sự kiềm chế của Cổ Thần cấm chế, bởi vậy có thể đồng thời chống đỡ lực đánh sâu của ba Cổ tiên nhân.

Mà thủ hộ thần thú lại dựa vào thủ hộ thần giáp, mới có thể ở trong Huyền Thần chánh điện qua lại tự nhiên, nếu Cổ tiên nhân bình thường tiến vào Huyền Thần chánh điện, thực lực của hắn ít nhất là giảm đi một nửa.

Lý Cường đột nhiên biến mất tại chỗ, ngay cả một chút dấu vết cũng tìm không được.

Thủ hộ thần thú nhất thời mờ mịt, hẩn nhìn chung quanh, trong lòng cảm thấy buồn bực, chỉ cần mục tiêu bị hẩn trấn định thì bình thường rất khó tránh né, nghĩ không ra Lý Cường lại có thể biến mất không thấy.

Thủ hộ thần giáp có một loại công năng đặc biệt, nếu như mục tiêu bị chủ nhân trấn định, cho dù là thuận di, hẩn cũng có thể thuận di đi theo, cho nên Lý Cường biến mất làm cho hẩn tay chân lúng túng.

Một khối nham thạch thật lớn từ dưới đất long long mọc lên, nham thạch lớn cỡ chừng một sân bóng rổ, nhìn qua có chút dọa người.

Thủ hộ thần thú tìm không được bóng dáng của Lý Cường, hẩn kỳ lạ nhìn nham thạch bay đến không trung, đột nhiên nham thạch hướng hẩn hung hăng tạp xuống tới, tiếng rít kinh tâm động phách.

Hẩn cố gắng thuận di ra ngoài, không nghĩ tới không gian chung quanh vụn vẹo lên, hẩn căn bản không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn cự thạch đang hạ xuống.

Đầu chùy bên người thủ hộ thần thú thả ra quang hoa màu bạc, cấp tốc lên tới đỉnh đầu, một vòng quyền hồng mang khuếch tán ra, ngành sanh đánh vào trên tảng đá đang phi xuống.

Nham thạch hung hăng tạp xuống tới, trong tiếng nổ ầm ầm, nham thạch nổ mạnh, bụi mù phóng lên cao, cự hình nham thạch toái thành phần mạt.

Một tiếng rít gào phẫn nộ từ dưới đất truyền ra, thủ hộ thần thú chập vật từ dưới đất bay lên, còn không có lên tới không trung, lại thêm một khối cự hình nham thạch từ trên trời giáng xuống.

Lý Cường cười hì hì đứng ở không trung, vừa rồi hẩn cũng không có thuận di, mà là trực tiếp ra khỏi Nguyên Giới, sau đó lại đi vào, về phần dùng Nguyên Giới lực từ dưới đất đào ra cự thạch, đối với hẩn thật quá dễ dàng, động niệm là có thể làm được.

Hẩn tạm thời còn không muốn trực tiếp đánh nhau chết sống, trước tiên dùng tảng đá đè bẹp uy phong của hẩn, cho nên khi khối cự thạch đầu tiên tạp trúng thủ hộ thần thú, hơn mười khối cự hình nham thạch lớn nhỏ đã phi lên không trung chờ đợi.

Một hơi nện xuống hơn mười khối cự hình nham thạch, tiếng nổ oanh long long nổ liên tiếp thành một mảnh, cả đại địa giống như bị vạn pháo oanh kích, vô luận thủ hộ thần thú tránh né đến nơi nào đều có một khối cự thạch kịp thời đập trúng hẩn.

Thủ hộ thần thú gằm gừ ngày càng lớn, mặc dù cự thạch không làm hẩn bị thương chút nào, nhưng liên tục không ngừng đập phá cự thạch, thực lực của hẩn chậm rãi bị tiêu mất, rất nhanh hẩn cảm thấy ăn không tiêu.

Lý Cường cảm thấy cả người sáng khoái, hẩn ngửa mặt lên trời cười dài nói: " Tại địa bàn của ta, người đừng tưởng cần rồ! Ha ha."

Thủ hộ thần thú rút cuộc vọt tới không trung, hẩn không nói nữa, đầu chùy kia hóa thành vô số đạo ngân quang thẳng tắp đánh tới.

Lý Cường vừa nhìn liền biết hẩn đã tức giận đến hồ đồ, dùng loại thủ pháp này đánh ra thì uy lực mặc dù thật lớn, nhưng hẩn không có khả năng đón đỡ.

Đảo mắt, Lý Cường lại tiêu mất.

Một kích thành không, thủ hộ thần thú tại không trung điên cuồng rít gào, hẩn cũng không thu hồi đầu chùy, mà là chuyển phương hướng của đầu chùy, hướng mặt đất phía dưới phóng đi.

Một tiếng nổ sét đánh, mặt đất mọc lên một đóa ma cô vân thật lớn.

Lý Cường lại toát ra cách đó không xa, hẩn vỗ tay nói: " Hoa, thật sự là tráng quan a." Trong lời nói tràn ngập mùi vị châm chọc.

Thủ hộ thần thú nghe được câu châm chọc của Lý Cường, liền xoay người công kích, hẩn dù sao cũng không nghĩ ra, mục tiêu trấn định lại có thể lại mất tích.

Ngay lúc đầu chùy sẽ đánh trúng Lý Cường, thì hẩn lại thêm một lần mất đi tung tích của Lý Cường.

Bất quá lần này Lý Cường xuất hiện rất nhanh, trong thời gian ngắn thì ở phía sau lưng thủ hộ thần thú toát ra, đồng thời hung hăng đánh ra một quyền, một quyền này uẩn hàm thần dịch lực không phải chuyện đùa.

Thủ hộ thần thú cũng không nghĩ tới Lý Cường sẽ xuất hiện phía sau, một quyền này đem hấn tạt xuống mặt đất, đầu chùy sau khi mất đi không chế, cấp tốc hướng một tòa núi cao xa xa bay đi.

” Oanh!”

Thủ hộ thần thú cảm đầu chui xuống dưới đất.

Lý Cường một quyền này rất có phân tặc, hấn cũng không muốn trọng thương đối thủ, dù sao song phương không có gì cừ hận.

Ngay sau đó, núi cao xa xa cũng tạc mở. Đầu chùy kia là một kiện thần khí, mặc dù mất đi sự khống chế của chủ nhân, nhưng tự thân ẩn chứa kinh lực thật lớn, cũng đủ để oanh nổ một tòa núi cao.

Lý Cường cười hì hì đợi tại không trung, chỉ chốc lát sau, thủ hộ thần thú lảo đảo bay lên.

Lý Cường hỏi: ” Còn muốn đồng quy vu tận hay sao? Tại Nguyên Giới không có một ai có thể cùng ta đồng quy vu tận, người không được.” Hấn chớp ngón tay, bộ dáng thật khi dễ người.

Thủ hộ thần thú thu lại thủ hộ thần giáp, lộ ra diện mục của Cổ tiên nhân, cúi đầu ủ rũ nói: ” Không đánh, đánh không lại người.” Nói xong đặt mông ngồi trên mặt đất đầy đá vụn.

Lý Cường cười nói: ” Ai, vậy được rồi! Đánh nhau không thể giải quyết vấn đề, chúng ta nói chuyện tốt hơn.” Lý Cường rơi vào đối diện Cổ tiên nhân, ngồi xuống nói: ” Ta gọi là Lý Cường, xin hỏi tiền bối làm sao xưng hô?”

Cổ tiên nhân kia hít dài một hơi, một hồi lâu đều cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Lý Cường.

Gương mặt Lý Cường mang theo tia mỉm cười, ánh mắt chân thành nhìn hấn.

Cổ tiên nhân sụp mắt xuống, nói: ” Ai, nhớ không được bản thân gọi là gì nữa...ta...ta bây giờ bất quá chỉ là một thủ hộ thần thú mà thôi, đây là lần đầu tiên sau khi lâm vào Huyền Thần chánh điện đi tới ngoại giới...di, không đúng...” Hấn đột nhiên lâm vào trầm tư.

Lý Cường vội hỏi: ” Có cái gì không đúng?”

Cổ tiên nhân khoát khoát tay, trên mặt lộ ra tia không giải thích được, khó hiểu ngắc đầu hỏi: ” Kỳ quái, sao ta còn không có tự bạo? Theo lý thuyết, chỉ cần rời khỏi phạm vi của Huyền Thần chánh điện, chỉ chốc lát sau sẽ tự bạo...đây là chuyện gì xảy ra?”

Hấn nhảy lên, đi tới lui vài bước, ánh mắt mờ mịt nhìn Lý Cường, tựa hồ đang đợi Lý Cường giải đáp.

Lý Cường cũng không rõ trạng huống của hấn, hấn tâm tư: ” Có lẽ bọn họ và Ba Nạp Nhân gặp phải cùng một vấn đề, tại Nguyên Giới địa phương đặc thù, tự nhiên có thể giải quyết được vấn đề tự bạo.”

Hấn nói: ” Hiện giờ người đang ở một địa phương gọi là Nguyên Giới, có lẽ đây là nguyên nhân người không bị tự bạo đó thôi.”

Hấn giải thích không rõ ràng, nhưng Cổ tiên nhân kia đã mừng rỡ, hấn kinh hãi kêu lên: ” Thật sự? Quả thật không dám tin tưởng...ha ha, ta rốt cuộc thoát thân rồi.”

Nhìn vị Cổ tiên nhân như một đứa trẻ đang nhảy lên hoan hô, Lý Cường đột nhiên cảm thấy một trận bi ai, xem ra Cổ tiên nhân vì tu thần, cuộc sống cũng không có gì tốt đẹp.

Hấn hỏi: ” Tiền bối, các người bị lâm vào Huyền Thần chánh điện lúc nào?”

Cổ tiên nhân kia rất nhanh bình phục tâm tình mừng như điên, hấn ngồi xuống lần nữa, suy tư chốc lát, nói: ” Ta cũng không nhớ được thời gian, đó là chuyện lâu thật lâu trước kia.”

Lý Cường đối với Huyền Thần chánh điện vẫn còn rất tò mò, hấn cười nói: ” Có thể nói cho ta nghe một chút không?”

Cổ tiên nhân cúi đầu trầm mặc không nói, tựa hồ đang sửa sang lại thứ tự, qua một hồi lâu, hần mới nói: "Huyền Thần chánh điện...ai, lúc đầu chúng ta tổng cộng đi chín người, chỉ có ta trở thành thủ hộ thần thú, vận khí những người khác không có tốt như ta, đều cũng tan thành mây khói..."

Hần ngẩng đầu lên nhìn Lý Cường, trong mắt toát ra đau thương nồng đậm.

Lý Cường hỏi: "Tiền bối, người làm sao trở thành thủ hộ thần thú?"

Cổ tiên nhân nói: "Bởi vì ta giết đi một thủ hộ thần thú chính thức...là chín người chúng ta hợp lực giết chết, một kích cuối cùng là ta phát ra, ai biết...thủ hộ thần thú sau khi bị giết chết thì thủ hộ thần giáp tự động dung hợp vào trong cơ thể ta, ta cũng bị thần giáp cấm chế...lúc ấy ta nằm trên mặt đất, còn lại tám bằng hữu cực lực duy hộ ta...ai...cuối cùng bọn họ bị Cổ Thần cấm chế của thần điện..."

Hần nói không được nữa, cúi đầu ngơ ngác nhìn dưới mặt đất.

Lý Cường nghĩ thầm: "May mắn Thiên Chân và Kiền Thiện Dung không có đi vào." Hần hỏi: "Tiền bối là vì quan hệ của thủ hộ thần giáp, nhờ vậy mới tránh được một kiếp phải không?"

Cổ tiên nhân gật đầu nói: "Tại Huyền Thần chánh điện, nếu không thể trở thành thủ hộ thần thú thì không cách nào sinh tồn, vậy hần phải chết không thể nghi ngờ..."

Lý Cường không cho là đúng, nói: "Ta không phải trốn tới được đó sao? Tiền bối, người thật sự không nhớ nổi tên của mình sao?"

Cổ tiên nhân tựa hồ không muốn nói ra tên mình, hần nói: "Tên đã sớm quên rồi, người cứ gọi ta là vô danh lão nhân đi."

"Ân, ta vẫn không rõ Nguyên Giới là cái gì? Người tại sao có thể từ Huyền Thần chánh điện tiến vào Nguyên Giới, tại Huyền Thần chánh điện, những ai cố gắng dùng thuật di rời đi, đều cũng sẽ xúc động Cổ Thần cấm chế, cho dù là lưu quang biến ảnh thuật di, cũng là không hữu dụng."

Lý Cường nói: "Người biết tiên giới không? Nguyên Giới và tiên giới là tồn tại không khác nhau lắm, chỉ cần người không đi Huyền Thần Điện, chỉ ở lại trong giới này, người hần là sẽ không tự bạo...sở dĩ ta có thể tùy ý tiến xuất Nguyên Giới, bởi vì ta là Nguyên Giới Chi Chủ."

Vô danh lão nhân không thể tư nghị nhìn Lý Cường, thì thảo lắm bầm: "Nguyên Giới...tiên giới...ta hiểu được rồi, trời ạ, người dĩ nhiên là nhất giới chi chủ, nguyên lai người là nhân vật có đại thần thông, ai...ta thất lễ rồi, trách không được đánh không lại người..."

Cổ tiên nhân đối với thực lực sùng bái phi thường trực tiếp, vô danh lão nhân một khi hiểu rõ trạng huống, lập tức đối với Lý Cường có cách nhìn khác.

Hần còn nói: "Cổ tiên nhân chúng ta bị vây ở Huyền Thần Điện tổng cộng có bảy người, bây giờ cũng đều may mắn trở thành thủ hộ thần thú, người...người có thể đưa bọn họ đến Nguyên Giới hay không?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: "May mắn? May mắn trở thành thủ hộ thần thú?" Hần quả thật bị làm hồ đồ, trở thành thủ hộ thần thú cư nhiên lại là chuyện may mắn, điều này thật sự là quá tức cười.

Vô danh lão nhân thở dài một tiếng, hần mặc dù nói tự mình là vô danh lão nhân, tướng mạo cũng còn rất trẻ, nhưng tiếng thở dài này bao hàm rất nhiều năm tháng tang thương, nhiều chuyện không thể tránh được, hoàn toàn giống như tiếng thở dài của lão nhân.

Hần nói: "Chúng ta có chín người lúc tiến vào bình thai là Tử Các, người tiến vào bình thai kia là Thông Các, mỗi một Tử Các đều có một thủ hộ thần thú, nơi đó vốn có thủ hộ thần thú chính thức."

"Tại Huyền Thần chánh điện, chỉ có tiêu diệt một thủ hộ thần thú, mới có thể kế thừa thủ hộ thần giáp của nó, trở thành thủ hộ thần thú thứ hai, như vậy mới có thể sinh tồn trong Huyền Thần chánh điện, những người khác chỉ có thể đối mặt với Cổ Thần cấm chế uy lực vô cùng, đó chỉ là con đường chết, trừ phi giống như người...có Nguyên Giới có thể chạy trốn..."

Lý Cường hỏi: "Các người bảy người bây giờ bởi vì sau khi tiêu diệt thủ hộ thần thú xong, kế thừa thủ hộ thần giáp mà sống sót? Tại sao muốn cho ta cũng trở thành thủ hộ thần thú...nga, ta hiểu được rồi, các người là đang muốn bảo vệ ta!"

Hắn đột nhiên hiểu được, để cho hắn trở thành thủ hộ thần thú là vì muốn để cho hắn sinh tồn, Cổ tiên nhân này chỉ là vì ý tốt.

Hắn nhất thời cảm giác phi thường áy náy: " Cảm ơn tiên bối, xin tha thứ tiểu tử đã vô lễ."

Vô danh lão nhân không nghĩ tới Lý Cường lại xin lỗi, hắn nói: " Nhưng thật ra người cũng không cần cảm ơn chúng ta, bởi vì thực lực của người quá mạnh, nếu không cho dù chúng ta cố tình cũng không giúp được người. Lúc ấy, chỉ cần người đồng ý, chúng ta sẽ hợp lực đưa người đi Tử Các, cho người giết chết một thủ hộ thần thú chính thức, lấy được thủ hộ thần giáp của nó, người có thể trở thành thủ hộ thần thú thứ tám rồi."

Lý Cường nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, hắn do dự chỉ chốc lát, hỏi: " Tiên bối, tổng xu tổ của Huyền Thần chánh điện các người có nhìn thấy qua chưa? Có quan hệ gì với Huyền Tinh Thần Trận?"

Vô danh lão nhân sững sốt, Lý Cường vội vàng bổ sung: " Ta đi Huyền Thần chánh điện là do bằng hữu ủy thác, muốn tìm hiểu rõ ràng tình huống của Huyền Thần chánh điện, người cũng biết, trước khi chưa đi vào Huyền Thần chánh điện, tất cả hết thấy đều chỉ là đoán."

Vô danh lão nhân suy tư trong chốc lát, nói: " Không đối gạt người, người đi tới chỗ kia ở tiền điện chính là La Cách đại điện, là xu tổ khổng chế tiền điện, khổng chế tổng xu tổ tại trung điện của Huyền Tinh Thần Trận, chúng ta cũng đi không được, trừ phi thu được Ngân Sắc Thần Thạch, để cho thủ hộ thần giáp thăng cấp, nếu không đi vào cũng xong đời, thực lực của bảy người chúng ta không đủ."

Lý Cường không có nghĩ đến tổng xu tổ lại phức tạp như thế, hắn trong lòng dừng khởi một tia hiểu ra, nhin không được nói: " Nguyên lai như thế, thực lực bảy người các người không đủ, nếu có thêm ta...có lẽ có thể thu được Ngân Sắc Thần Thạch?"

Vô danh lão nhân cuống quýt gạt đầu: " Người nói đúng, ta nhớ kỹ từng có một ít văn bối sấm vào Huyền Thần chánh điện, đáng tiếc thực lực của bọn họ quá yếu, không chờ chúng ta chạy tới đã bị cấm chế giết chết, chúng ta từng hợp lực cứu được một tiên nhân, đáng tiếc hắn không cách nào giết được thủ hộ thần thú, ngược lại bị thần thú làm bị thương nặng, cuối cùng bị Cổ Thần cấm chế tiêu diệt...đáng tiếc a, sau này cũng không ai tới nữa."

Lý Cường cười hì hì nói: " Thắng đến khi oan đầu to như ta xuất hiện...a a, tiên bối, nếu như vậy, chúng ta trở về Huyền Thần chánh điện, chuyện cụ thể người đi tới giải thích, sau đó chúng ta lại thương lượng nên làm gì bây giờ."

Hắn cảm thấy rất vui vẻ, bất luận trong Huyền Thần chánh điện có cái gì, hắn có thể mời được bảy cao thủ lợi hại đến Nguyên Giới, để cho bọn họ đến thủ hộ Nguyên Giới, chẳng phải là chủ ý thật tuyệt diệu?

Vô danh lão nhân làm sao đoán được tâm tư của Lý Cường, hắn mừng rỡ hỏi: " Chúng ta có thể từ nơi này trực tiếp tiến vào Huyền Thần chánh điện?" Hắn có một loại cảm giác như trong mộng ảo, thực lực của Lý Cường trong mắt hắn lại tăng lên.

Lý Cường thần thái thản nhiên nói: " Không thành vấn đề, chỉ cần ta có thể tiêu định được vị trí, thì nhất định có thể tới."

Một đạo kim mang hiện lên, hai người biến mất tại không trung.

Lý Cường mang theo vô danh lão nhân chuẩn xác trở lại vị trí nguyên lai, vừa mới lộ diện, sáu đạo kim quang huyền lạn chói mắt liền đánh lên thân.

Lý Cường sớm có chuẩn bị, Cửu Diễm Lưu hóa thành kim quang hộ thể, hắn quát to: " Chậm đã!"

Vô danh lão nhân hiển xuất thân hình, cũng hét lớn: " Không nên công kích! Dừng tay!"

Sáu đạo kim quang vừa mới hóa thành quang vông, nghe được tiếng hét của Vô danh lão nhân lập tức tiêu tán.

Sáu Cổ tiên nhân thu hồi thủ hộ thần giáp, trong đó có một Cổ tiên nhân kinh ngạc nói: " Đại lão, người vừa rồi chạy đi đâu vậy? Chúng ta đều không cảm ứng được sự tồn tại của người...chẳng lẽ người dời đi thần điện?"

Lý Cường nhin không được buồn cười, tên này đích xác khác lạ, xem bộ dáng có đại lão thì có nhị lão, phía dưới sắp xếp sợ rằng chính là tam lão, tứ lão.

Hắn không nói gì, muốn nhìn đại lão làm sao trả lời.

Vô danh lão nhân nói: "Dong lão, ta đích thật là đi ra, hơn nữa không có tự bạo." Ngữ khí của hắn tràn ngập hưng phấn.

Lý Cường lại miên man suy nghĩ: "Kỳ quái, ta đã đoán sai, nguyên lai không phải là tam lão, tứ lão gì, có ý tứ."

Sáu Cổ tiên nhân chấn kinh, Dong lão áp ứng nói: "Người...người là nói...ta, chúng ta không cần tiến vào tổng xu tổ của trung điện? Chúng ta cũng có thể rời đi Huyền Thần chánh điện?"

Cổ tiên nhân kia nghi hoặc nói: "Này...như thế nào có thể?" Hắn lộ ra vẻ mặt khó thể tin, lại hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Đại lão nói: "Bởi vì hắn là Nguyên Giới Chi Chủ, hàm nghĩa như tiên giới chi chủ, ta bị hắn đưa vào Nguyên Giới."

Dong lão mở to hai mắt, trong mắt lóe ra quang hoa màu xanh biếc hiếm thấy, hắn chấn kinh nói: "Tiên giới chi chủ...đó là truyền thuyết xa xôi, tiên giới tồn tại hắn là không có bao nhiêu người biết."

Lý Cường cười nói: "Bây giờ trái ngược, tiên giới có rất nhiều người biết, tiên bối ước chừng ở trong Huyền Thần Điện rất lâu phải không, thế giới bên ngoài đã đại biến dạng rồi."

Đại lão nói: "Ta đến giới thiệu, đây là Nguyên Giới Chi Chủ Lý Cường."

Hắn gọi sáu người tụ lại, cùng giới thiệu: "Đây là Dong lão, đây là Vũ lão, Lưu lão, Phù lão, Khô lão và Trai lão, chúng ta đều là Cổ tiên nhân lục tục tiến vào Huyền Thần chánh điện, vì thoát khốn, chúng ta đã nghĩ đủ biện pháp, a a, cơ hội rất cuộc tới."

Hắn hướng Lý Cường thi lễ nói: "Đa tạ Nguyên Giới Chi Chủ đáp cứu."

Sáu lão nhân khác cũng hướng Lý Cường tỏ vẻ cảm tạ.

Lý Cường khoát tay nói: "Đi Nguyên Giới rất dễ dàng, ta muốn hỏi mọi người, có thể đi tới tổng xu tổ của Huyền Thần chánh điện?"

Đại lão nói: "Mặc dù ta là người thứ nhất trong Cổ tiên nhân tại Huyền Thần chánh điện sinh tồn được, bọn họ đều là đến sau, nhưng đối với việc hiểu rõ Huyền Thần Điện còn không bằng Lưu lão, hắn đối với việc nghiên cứu Huyền Thần Điện là người hiểu biết nhiều nhất trong chúng ta. Lưu lão, người tới giới thiệu một chút được không?"

Bảy Cổ tiên nhân này giống nhau như đúc, ngay cả gương mặt còn có ba phần tương tự, nhất là khuôn mặt và đôi mày cũng rất giống nhau, phẳng phát giống như bảy thân huynh đệ.

Lưu lão bất đồng với mọi người nhất, nhất là mũi hắn, hắn có một chiếc mũi ưng, một bộ dáng rất tinh minh.

Lưu lão ho khan một tiếng nói: "Huyền Thần chánh điện tiền điện tên là La Cách đại điện, có rất nhiều điều kỳ lạ, người từng đi qua Thông Các, mỗi một nơi đều khác nhau về cấm chế và diệu dụng, nhiều nhất là Tử Các, bên trong đều có một thủ hộ thần thú chính thức, ngoài ra còn có Bảo Các, Huyền Các, Băng Các, và rất nhiều chủng loại, đều cũng là tầng tầng lớp lớp cấm chế, bất luận là người nào tiến vào trong các, hậu quả đều cũng rất nghiêm trọng."

"Trung điện là Huyền Thần chánh điện trung ương, tên gọi Ngân Tinh Thần Điện, thực lực của chúng ta không đủ đi vào, từng thử qua vài lần, mỗi lần đều thất bại trong gang tấc, nếu không có thủ hộ thần giáp, chúng ta sợ rằng cũng đều không sống được."

Lý Cường âm thầm chất lưỡi, hoàn cảnh nơi này và Cổ Thần Tàng giống nhau biến thái. Hắn nói: "Nếu có một người thu được thủ hộ thần giáp, có thể tiến vào Ngân Tinh đại điện hay không?"

Dong lão chen lời nói: " Nếu có tám thủ hộ thần thú, chúng ta có lẽ có thể tiến vào Ngân Tinh đại điện nhưng không nhất định có thể tìm được tổng xu tổ của Huyền Tinh Thần Trận, nghe nói, chỉ cần có thể có được tinh đồ của tổng xu tổ, có thể tung hoành trong Huyền Tinh Thần Trận, hơn nữa tổng xu tổ có thể làm sáng tỏ rất nhiều ý nghĩ nghĩ không ra...chỉ là thủ hộ thần giáp thứ tám do ai đi lấy?"

Bọn họ đều cũng rất rõ ràng, Lý Cường tuyệt đối sẽ không đi làm thủ hộ thần thú.

Đại lão cũng nói: " Đúng vậy, ai có thực lực lấy được thủ hộ thần giáp?"

Lý Cường đột nhiên lộ ra một tia tươi cười quỷ dị, hần nghĩ tới một người, đó chính là Thiên Chân đang đợi ở bên ngoài, hần tuyệt đối có thực lực lấy được thủ hộ thần giáp.

Ngẫm lại bộ dáng Thiên Chân biến thành thủ hộ thần thú, Lý Cường lại nhin không được muốn cười, hần ám hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng muốn kéo Thiên Chân xuống nước.

284. Tập 27: Thủ Hộ Thần Thú -- Chương 284

Qua thêm chốc lát, thấy hần còn đang cười, hơn nữa càng cười càng quỷ dị, đại lão nhin không được hỏi: " Chẳng lẽ ngươi có thể tìm được cao thủ tới?"

Lý Cường đột nhiên tỉnh ngộ lại, tự mình cười có chút quá phẫn, hần che dấu cười xoa tay, nghiêm trang nói: " Đó là đương nhiên, ta đi tìm một Cổ tiên nhân đến, bất quá, có một điều kiện...các người phải đáp ứng."

Đại lão nói: " Mặc kệ ngươi có điều kiện gì, chúng ta cũng đáp ứng." Sáu vị lão nhân khác cũng gật đầu.

Lý Cường nói: " Có liên quan đến chuyện thủ hộ thần thú...trước khi hần lấy được thủ hộ thần giáp thì không cho nói, nếu không các người sẽ không có thủ hộ thần thú thứ tám đâu."

Hần định kéo Thiên Chân vào, làm thủ hộ thần thú thứ tám, sau khi đi tổng xu nữ, hần là có thể giải khai cấm chế tự bạo, cho dù không thành công, đưa hần tới Nguyên Giới cũng không thành vấn đề, đỡ cho hần đi ra đảo loạn.

Lý Cường cảm thấy chủ ý này phi thường không tệ.

Thất lão hiểu được ý tứ của Lý Cường, Lưu lão cười nói: " Nếu có thể đi tới Ngân Tinh đại điện, tìm được tổng xu nữ của Huyền Tinh Thần Trận, là có thể cởi được cấm chế tự bạo của thủ hộ thần giáp, kỳ thật, thủ hộ thần giáp có thể thăng cấp, cũng có thể giải quyết được nguy cơ tự bạo."

Lý Cường nghĩ thầm: " Dù sao dọa dọa Thiên Chân cũng không sao, người này thật sự làm cho người ta đau đầu." Hần cười nói: " Ta bây giờ phải đi mời hần đến, các người ở chỗ này chờ, ta rất nhanh sẽ quay lại." Nói xong liền biến mất ở không trung.

Thiên Chân một mực ở bên ngoài Huyền Thần chánh điện chuyển vòng, hần từ nhỏ vốn là một người không chịu ngồi yên, cho dù tu vi cao thâm thì vẫn còn bộ dáng cũ, từ sau khi Thiên Cô cấm chế trong Bối Dã Đan Đỉnh, mặt ngoài hần ổn trọng rất nhiều, nhưng gặp phải đại sự chính thức, hần vẫn tâm thần bất an.

Kiên Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự bị hần nhiễu đến choáng váng, hai người không thể làm gì khác hơn là tĩnh tọa tu luyện, đối với chuyện hần không nghe không hỏi.

Cô Tinh không muốn nói chuyện với Kiền Thiện Dong, cho nên cũng ngồi ở xa xa tĩnh tu.

Thiên Chân nhiều vòng không ngừng, trong miệng còn lẩm bẩm nói cái gì, thỉnh thoảng còn hăm lên một câu " ta thật thương cảm a." làm cho ba vị tiên nhân ở đây phiền não dị thường.

Thanh âm của người này chẳng những khó nghe, lực xuyên thấu lại đặc biệt cường, cho dù đang tiềm tu cũng có thể nghe hần kêu hăm, giống như âm thanh thật chán ghét vang rền bên tai.

Ba người không ai dám nói hần, dù sao thực lực của người này quá cao, hơn nữa tính tình cổ quái, ai cũng không chịu nói với hần, không thể làm gì khác hơn là làm như kẻ điếc nhắm mắt ngồi xuống.

Cuối cùng, Kiền Thiện Dong thật sự chịu không được sự tạo nhiễu của Thiên Chân, nói: " Phong Ngự, chúng ta nói chuyện phiếm đi."

Đại Nam Phong Ngự cười khổ nói: " Kiền đại ca, ta cũng muốn nói...chuyện của người tu chân của Phong Duyên Tinh thiên nhập Nguyên Giới." Hai người bắt đầu thấp giọng thương lượng.

Thương cảm Cô Tinh không thể làm gì khác hơn là một người ngành cứng, hẳn cảm thấy so với khi ở Thiên Tương Luân thụ phạt còn khó chịu hơn.

Lý Cường lặng yên xuất hiện trên sân rộng, hẳn khoa trương khoanh chân ngồi xuống, Thiên Chân liếc mắt một cái nhìn thấy, hét lớn: " Thành công rồi?" Lập tức lên đến bên thân Lý Cường, hơi do dự một chút, nhưng lại không dám quấy rầy.

Hắn cũng khoanh chân ngồi xuống, chăm chăm nhìn Lý Cường.

Cô Tinh đứng lên, bước nhanh tới.

Đợi chừng nửa giờ, Lý Cường thở ra một hơi dài, hẳn giương mắt nhìn thấy Cô Tinh, kinh ngạc nói: " Cô Tinh đại nhân? Sao người ở chỗ này?"

Cô Tinh vừa muốn nói chuyện, Thiên Chân đã đẩy hắn ra: " Tiểu tử đợi một lát, để cho ta hỏi trước."

Cô Tinh không thể tránh được đứng ở một bên, trong lòng âm thầm chửi mắng Thiên Chân.

Thiên Chân nói: " Thế nào? Tiểu huynh đệ, thuận lợi không?"

Lý Cường thở dài, Thiên Chân trong lòng không biết có bao nhiêu tư vị, hẳn thương cảm nói: " Tiểu huynh đệ, nói đi, ta có thể chịu được."

Lý Cường nói: " Không tính là thuận lợi, nhưng có hy vọng đi vào, bất quá..." Hắn ngừng nói, chỉ nhìn xem Thiên Chân làm sao trả lời.

Thiên Chân vội la lên: " Bất quá cái gì? Nói mau a, ai, đừng có làm mất vị khẩu của lão nhân gia ta...ta thật thương cảm a!"

Lý Cường nhin cười, nói: " Ta thiếu một trợ thủ, người này phải rất lợi hại mới được."

Thiên Chân nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: " Ai, ta không phải là cao thủ có sẵn hay sao? Ta đi là được."

Lý Cường nói: " Không được đâu, cao thủ này nhất định phải làm ra một sự hy sinh...chuyện này ta không muốn làm khó cho người..."

Thiên Chân dưng khí mũi phần nói: " Người nói là chuyện khó gì?"

Cô Tinh, Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đều cũng nghiêng tai lắng nghe, bọn họ cũng thập phần tò mò, không biết là chuyện gì làm cho Lý Cường cảm thấy khó khăn.

Lý Cường không vội không vàng nói: " Nhưng thật ra...bằng tu vi của người hẳn là không có vấn đề gì, phải giết chết một thủ hộ thần thú, lấy được thủ hộ thần giáp của nó, như vậy mới có thể để cho Cổ Thần cấm chế mất đi tác dụng, bất quá thủ hộ thần giáp lại có tác dụng phụ...ta chính là do dự điểm này."

Có tác dụng phụ gì hẳn không có nói, Thiên Chân cũng không quan tâm, hẳn chú ý chính là câu nói đầu tiên của Lý Cường, đó chính là thủ hộ thần giáp có thể làm cho Cổ Thần cấm chế mất đi hiệu lực.

Thiên Chân không quan tâm cười nói: " Ta còn tưởng là đại sự gì, được, giao cho ta xử lý! Đưa ta tiến vào Huyền Thần chánh điện đi." Hắn lôi kéo Lý Cường muốn đi vào.

Cô Tinh vội vàng nói: " Chờ một chút, ta còn có việc."

Trong lòng Thiên Chân rất khó chịu, nếu không phải thấy Thiên Cô cũng đã ra mặt, hẳn đã sớm một cước đá ra. Hắn quát: " Tiểu tử kia, có chuyện nói mau, có rắc rối mau phóng, không nhìn thấy chúng ta đang bận sao."

Cô Tinh thiếu chút nữa bị Thiên Chân làm cho tức chết, lão già này thật sự là quá đáng.

Hắn cắn răng cúi đầu, nhẫn nhịn nói: " Ta ở Cổ Thần Tàng thu được một thủ trạc, bên trong có đồ vật, nhưng khi ta về thăm dò đã không còn nhìn thấy..."

Lý Cường cảm thấy kỳ lạ: " Là ý gì?"

Thiên Chân bây giờ tâm ý đang hướng tới Lý Cường, hắn nghiêm mặt giải thích: " Ý tứ của hắn chính là người đã lấy đồ trong thủ trạc của hắn! Hắc hắc, ta nói đúng vậy hay không." Hắn cố ý thiêu bát ly gián, sau đó làm như nghĩa khí mắng to Cô Tinh: " Ta nói người không có đầu óc phải không, cũng dám vu khống huynh đệ của ta! Người...người...tức chết ta rồi..."

Lý Cường đối với Cô Tinh còn có lòng cảm kích rất sâu, hắn dù sao cũng có danh nghĩa là tổ sư của Mạc Hoài Viễn, mặc dù hắn không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng Lý Cường đối với hắn cũng có sự tôn kính. Hắn rất thành khẩn nói: " Cô Tinh đại nhân, ta dám cam đoan...ta không có lấy đồ vật gì bên trong thủ trạc..."

Hắn đột nhiên nhớ tới Xích Minh, trên mặt không khỏi lộ ra một tia xấu hổ: " Người chờ ta từ Huyền Thần Điện trở về, ta đi hỏi Xích Minh, có lẽ hắn biết được cái gì."

Cô Tinh bị Thiên Chân làm tức giận đến thiếu chút nữa trở mặt, nhưng Lý Cường nói làm cho hắn bình tĩnh trở lại, hắn cũng đoán là Xích Minh giữ trò quỷ, Thiên Cô cũng đoán là như thế.

Hắn gật đầu nói: " Được, ta đợi người quay lại...ai, đồ vật này đối với Thanh Đế rất trọng yếu, thậm chí với Thiên Cô cũng rất quan trọng."

Lý Cường kinh ngạc không thôi, hắn không biết Xích Minh cầm cái gì, nhưng có thể khiến cho Thanh Đế và Thiên Cô chú ý, thứ này nhất định không tầm thường.

Hắn gật đầu nói: " Được, các người đừng ở chỗ này chờ nữa, đi tới Nguyên Giới trước thế nào? Kiền đại ca, Phong Ngự đại tỷ, Huyền Thần chánh điện quá hung hiểm, các người không nên đi vào tốt hơn."

Đại Nam Phong Ngự cười nói: " Lại làm cho tỷ tỷ một chuyến tay không, hì hì."

Lý Cường gãi gãi đầu, cười nói: " Phong Ngự đại tỷ, nếu có phát hiện gì...chúng ta cùng nhau phân hưởng."

Kiền Thiện Dong thật ra không quan trọng chuyện đi vào hay không, hắn nói: " Được a, lão đệ, người đưa chúng ta về chỗ cũ ở Nguyên Giới, người tu chân của Phong Duyên Tinh hẳn đã tới không ít rồi, chúng ta vừa lúc trở về an bài một chút."

Lý Cường cười nói: " Được rồi, Phong Ngự đại tỷ, người có rảnh rồi hãy đi tìm Thiên Thực, để cho hắn cũng đến Nguyên Giới tiềm tu."

Đại Nam Phong Ngự nhướng mày, khinh thường nói: " Quản hắn làm gì? Người này cho tới bây giờ đều là độc lai độc vãng, vì tư lợi, ta chán ghét hắn!"

Kiền Thiện Dong khuyên nhủ: " Phong Ngự, Thiên Thực mặc dù cô tịch, nhưng hắn không có lòng dạ xấu xa gì...ân, nếu có cơ hội nhìn thấy hắn, ta sẽ khuyên hắn đến Nguyên Giới tiềm tu."

Hắn và Đại Nam Phong Ngự khác nhau, chuyện cần phải lo lắng nhiều lắm, dù sao Thiên Thực là tiên nhân, thực lực cường hơn người tu chân rất nhiều, để cho hắn đến Nguyên Giới tiềm tu, đối với người tu chân của Nguyên Giới chỉ có chỗ tốt không có hại gì.

Thiên Chân bắt đầu không nhịn được nữa, hắn thúc giục: " Hai tiểu tử các người còn không để yên a, như thế nào lại lao thao như vậy, nhanh lên một chút...ách, các người cứ nói...các người nói..ta thật thương cảm a."

Lý Cường chỉ quét mắt một cái, Thiên Chân đã kinh hãi không dám nói thêm gì nữa. Không biết tại sao, hắn cảm thấy bản thân mình ngày càng sợ hãi Lý Cường.

Kiền Thiện Dong không muốn đắc tội Thiên Chân, hắn nói: " Tiên bối không cần gấp, chúng ta đi ngay. Lão đệ, chúng ta chờ người bình an trở về, hết thấy cẩn thận."

Đại Nam Phong Ngự cũng nói: " Huynh đệ cẩn thận, nếu quá nguy hiểm thì trở về, không cần phải mạo hiểm."

Hai người đã xem Lý Cường thật sự là bằng hữu, trong lời nói lộ ra vẻ lo lắng.

Trong lòng Lý Cường một trận cảm động, cười nói: " Không thành vấn đề, hết thấy còn có Thiên Chân mà, ha ha."

Lý Cường lại nói với Cô Tinh: " Cô Tinh đại nhân không cần lo lắng, nếu thật sự là Xích Minh cầm thứ gì đó trong thủ trạc, ta sẽ bảo hắc trả cho người."

Cô Tinh thở dài một hơi, cảm kích nói: " Được, như thế ta cảm ơn trước." Hắc cúi người hành lễ.

Lý Cường vội vàng đỡ lấy hắc, nói: " Đừng...người là tổ sư của Mạc đại ca...a a, ngàn vạn lần đừng khách khí như vậy."

Cô Tinh lại một lần nữa hối hận, lần trước nếu thuận thế nhận lấy đệ tử như Mạc Hoài Viễn thì quá tốt rồi. Hắc gật đầu nói: " Người đi Huyền Thần chánh điện nên cẩn thận."

Thiên Chân ở một bên nói thầm: " Sao không có ai dặn ta nên cẩn thận a, ai, ta thật thương cảm a!" Nhưng không ai để ý tới lời bảo oán của hắc.

Lý Cường đưa Kiền Thiện Dong và Đại Nam Phong Ngự đến tinh cầu mà người tu chân của Phong Duyên Tinh tụ tập xong, lại đưa Cô Tinh đến một tinh cầu không người, đến lúc này mới nói với Thiên Chân: " Chuẩn bị tốt rồi sao? Chúng ta đi."

Một lần nữa trở lại La Cách đại điện, Thiên Chân kinh ngạc nhìn bảy Cổ tiên nhân, nhu nhu con mắt nói: " Ta...ta không phải hoa mắt chứ...đây không phải là Túc Vũ Phi? Di, Lưu Mang...a nha nha, các người vẫn còn sống? Dương Bất Dư tiểu tử cùng đi với các người, sao hắc vắng mặt?"

Trên mặt hắc hiện lên vẻ hoảng hốt.

Lý Cường không nghĩ tới Thiên Chân nhận biết những Cổ tiên nhân này, hắc ngẫm lại cũng tán thưởng, có lẽ sự liên lạc trong Cổ tiên nhân mật thiết hơn nhiều so với người tu chân.

Vũ lão và Lưu lão đồng dạng dị thường kinh ngạc, hai người cơ hồ đồng thanh kêu lên: " Thiên Chân?"

Thiên Chân cuống quýt gật đầu nói: " Là ta, là ta, ha ha." Hắc gượng cười, vẻ mặt xấu hổ.

Vũ lão và Lưu lão liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng quyền đấm cước đá xông tới.

Thiên Chân vừa né tránh, vừa kêu lên quái dị: " Ai, các người làm gì, đừng đánh nữa, nơi này không phải nơi đánh nhau..."

Lý Cường lên tiếng: " Tất cả dừng tay! Muốn đánh đi ra ngoài đánh! Ở chỗ này tranh đấu là muốn chết." Năm lão nhân còn lại cũng tiến lên ngăn cản.

Đại lão hỏi: " Các người làm gì?"

Lưu lão tức giận nói: " Lúc đầu chính là nghe xong lời hắc, chúng ta mới đến Huyền Thần chánh điện thăm dò...Thiên Chân, nói cho người, chúng ta năm người, chỉ có ta và Vũ Phi còn sống, còn ba người kia đều chết ở Huyền Thần chánh điện, tan thành mây khói, ngay cả hồn phách cũng tiêu tán, người...đều là do người làm chuyện tốt!"

Thiên Chân vẻ mặt ủy khuất nói: " Ta chỉ là nói cho Dương Bất Dư tiểu tử là Huyền Thần Điện ở nơi nào, ta lại không bảo các người đi, nguyên lai muốn cho Dương Bất Dư chờ ta cùng đi Huyền Thần Điện, nhưng ta bị cấm chế trong Bối Dã Đan Đỉnh của Thiên Cô, căn bản là không có cách nào gặp mặt, chờ ta đi ra xong, thì cũng đã không tìm được hắc nữa. Sau đó ta nghe nói có năm Cổ tiên nhân hãm vào trong Huyền Thần chánh điện, ta mới biết được là hắc dẫn người đi...đây mà cũng oán ta sao? Ai, ta thật thương cảm a!" Hắc vừa kêu oan, vừa rình coi sắc mặt của bọn họ.

Vũ lão và Lưu lão hai người lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hai người bọn họ cũng là nhất thời tức giận, tỉnh táo ngẫm lại, chuyện này cũng không thể trách Thiên Chân.

Lúc đầu nghe nói Dương Bất Dư biết vị trí của Huyền Thần Điện, bọn họ căn bản không có lo lắng phong hiểm trong đó, dựa vào thực lực của năm người, ở giới này cơ hồ không có địch thủ, liền tin tưởng mười phần sấm vào Huyền Thần Điện, kết quả tất cả đều thất hãm tại bên trong.

Đại lão hiểu được là chuyện gì xảy ra, hần khuyên: " Bỏ đi, lúc đầu biết về Huyền Thần Điện thì cao thủ nào không muốn đi tìm kiếm? Hần ở bên trong không trách được người khác, ta đi đến Huyền Thần Điện cũng là như thế này, may mắn thu được thủ hộ thần giáp, nếu không cũng đã xong đời."

Lý Cường cũng tiến lên khuyên giải vài câu, nói: " Chúng ta phải thu được một bộ thủ hộ thần giáp...như thế nào mới có thể tiến vào Tử Cáo?"

Lưu lão nói: " Người không có thủ hộ thần giáp thì không thể đi Tử Cáo, đi thì phải nhất định giết chết một thủ hộ thần thú, bảy người chúng ta chỉ có thể ở một bên quan sát, nhưng không thể ra tay tương trợ, cho nên người có tu vi kém tuyệt đối không thể tiến vào Tử Cáo, giết không chết thủ hộ thần thú, người đi vào cũng coi như xong hết rồi, chúng ta chỉ có thể đưa người nhập vào Tử Cáo, nhưng lại không đưa ra được."

Thiên Chân tự tin nói: " Không thành vấn đề, thần thú đối với ta không có lực uy hiếp gì."

Lý Cường nói: " Nói cách khác, ta không thể đi vào?" Hần đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái, nói: " Lúc ta mới vừa vào, thì tiến vào Thông Cáo, các người hợp lực đưa ta đến La Cách đại điện, tại sao không trực tiếp đưa vào Tử Cáo?"

Đại lão giải thích: " Đây là chủ ý của ta, trước kia vì có tiên nhân bởi vì trực tiếp đưa vào Tử Cáo, mà bị thần thú giết chết, thật sự là đáng tiếc. Thật vất vả đợi được người tới, đương nhiên sẽ không để cho người dễ dàng chết, vạn nhất tu vi của người không đủ, chúng ta có thể nghĩ biện pháp tăng lên thực lực cho người, sau đó đi vào Tử Cáo sẽ có nắm chắc, cho nên mới mang người đi tới La Cách đại điện, nơi này là một trong số ít những nơi an toàn của tiên điện."

Lưu lão nói: " Chúng ta cần chính là bang thủ, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy người, khi...đó chúng ta phải thử tu vi của người, a a, hợp lực bốn người mới vây khốn được người, nếu không phải Đại lão mang người mạnh mẽ na đi đến La Cách đại điện, chúng ta lúc ấy muốn đem người đi nhập Tử Cáo rồi."

Lý Cường hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, nói: " Các người mang theo Thiên Chân đi lấy thủ hộ thần giáp, ta còn có chút việc, các người lấy được thần giáp xong, ở La Cách đại điện chờ đợi, ta sẽ rất nhanh quay lại."

Thiên Chân hét lớn: " Người...tiểu huynh đệ, vô luận như thế nào đừng để cho chúng ta chờ quá lâu, ai, người biết, ta bị cấm chế tại Bối Dã Đan Đỉnh đã sợ, nhìn thấy Cổ Thần cấm chế là đau đầu, tiểu huynh đệ, người đừng có..."

Lý Cường nhếch miệng cười: " Thiên Chân, người yên tâm đi, cho tới bây giờ ta chưa từng nuốt lời."

Thiên Chân vẫn thật sự không quá tin tưởng Lý Cường, hần nói thầm: " Người cười thật cổ quái...dù sao quay lại sớm một chút là được rồi, ai, ta thật thương cảm a."

Hần nhìn ra Lý Cường cười có điểm không có hảo ý, chỉ là hần nghĩ không ra, nụ cười quái dị của Lý Cường là vì hần đang suy nghĩ hình dáng Thiên Chân mặc vào thủ hộ thần giáp, Thiên Chân là một đầu thú, nhất định là rất thú vị.

Lý Cường không đợi Thiên Chân tiếp tục lao thao, hướng thất lão chấp tay cáo từ, trong chớp mắt đã biến mất tại không trung.

Thiên Chân nhìn thấy Lý Cường biến mất, trong lòng đột nhiên cảm thấy phi thường bất an, hần dùng sức nháy mắt mấy cái, hỏi: " Ách, ta làm sao đi tìm Tử Cáo?"

Lưu lão và Vũ lão mặc dù không hề oán hận Thiên Chân, nhưng hai người đều muốn cho hần chịu chút đau khổ, Vũ lão nháy mắt, Lưu lão liền hiểu ngay có chút gật đầu, nói: " Thực lực của thủ hộ thần thú không thể nói là mạnh lắm, thực lực của người không có vấn đề, có thể dễ dàng giết chết nó."

Vũ lão cũng nói: " Đúng vậy, tiên nhân bình thường rất khó đấu qua được thủ hộ thần thú, Thiên Chân lão huynh thì khác, một tay là có thể giải quyết được nó, ha ha, chúng ta chờ người thuận lợi đắc thủ."

Hai người một xương một hòa thối phồng thực lực của Thiên Chân, mục đích rất minh xác, chính là để cho hần khinh thường mà chịu thiệt thòi.

Đại lão ngạc nhiên nói: " Các người..."

Lưu lão vội vàng ngăn cản: "Tốt lắm, ta tổng người đi Tử Các gần nhất." Nói xong không cho Thiên Chân kịp tỏ vẻ gì, liền khấp động thần linh huyền đưa Thiên Chân tổng đi vào.

Chợt nghe thanh âm của Thiên Chân quanh quẩn trong La Cách đại điện: "Ta còn không có chuẩn bị tốt...ta thật thương cảm a...các người..."

Vũ lão cười to nói: "Lần này hẳn là làm cho người này chịu chút đau khổ a."

Đại lão nhịn không được nói: "Các người làm trò gì vậy? Tử Các càng ở gần, thì thủ hộ thần thú bên trong càng lợi hại, sao phải làm ra phong hiểm này...hai người các người..ai, chúng ta mau đi tới chỉ điểm cho hắn một chút, người không có đầu qua thủ hộ thần thú thì sẽ có hại đó."

Lưu lão nói: "Không có gì ngại, thực lực của người này so với chúng ta đều lợi hại hơn, không làm tổn thương được hắn đâu."

Đại lão làm việc rất cẩn thận, hắn trách cứ: "Chẳng lẽ các người nguyện ý chờ mãi chỗ này hay sao? Mặc kệ cùng Thiên Chân có cừu hận gì, hắn đã tới nơi này, là hy vọng thoát khỏi của chúng ta, làm khó hắn là làm khó chính mình, đạo lý này cũng không rõ hay sao?"

Vũ lão cười khổ nói: "Ta hiểu được rồi, chúng ta đi thôi, có lẽ có thể chỉ điểm cho hắn một chút."

Lý Cường trở lại Nguyên Giới, lập tức sưu tầm Xích Minh, rất nhanh đã tìm được tung tích của Xích Minh.

Hắn không chút phản ứng đưa Xích Minh na chuyển qua trước mặt, Xích Minh cười khổ nói: "Khó trách, ta nói ai có bản lĩnh lớn như vậy, ai, đại ca a, không có việc gì là lôi kéo ta tới, tốt xấu ta cũng là một đại lão gia, thật không có mặt mũi, người muốn gặp ta không thể đi thẳng tới sao?"

Lý Cường không nói một câu, chỉ nhìn chăm chăm hắn, Xích Minh kỳ lạ cúi đầu nhìn xem trên người mình, đưa tay sờ sờ, nói: "Đại ca, người làm gì? Trên người ta có gì cổ quái hay sao?"

Lý Cường lắc đầu, vòng quanh Xích Minh một vòng, một tay nâng cằm, như có điều suy nghĩ nhìn hắn.

Xích Minh bị hắn nhìn đến lông tóc dựng đứng, nhịn không được quát: "Đại ca, người làm gì!" Âm thanh vang lên như sét đánh.

Lý Cường cau mày, nhàn nhạt nói: "Người tên gì?"

Xích Minh khốc tang nghiêm mặt nói: "Đại ca, sư ca, người có chuyện thì nói, đừng nhìn ta như vậy."

Lý Cường nói: "Có người tìm tới, nghe nói hắn bị người cầm đi đồ vật gì đó, hình như có liên quan tới người." Hắn nhàn nhạt nói.

Xích Minh con mắt trừng lên, nói: "Vật gì vậy? Lão Xích ta cho tới bây giờ không có lấy đồ vật gì của người khác, oa nha, là ai oan uổng cho ta?"

Nếu là người không biết Xích Minh, nghe được hắn nói đầy trắng khí như thế, có lẽ thật sự sẽ tin tưởng.

Lý Cường mỉm cười, hắn quá hiểu rõ người này rồi.

Xích Minh phi thường ủy khuất nói: "Ta ở tại Nguyên Giới không có đi đâu, ta làm sao đi lấy được đồ vật của người khác chứ?"

Lý Cường nhẹ giọng nói: "Là Cô Tinh tới."

Xích Minh ho khan một tiếng, rất vô tội nói: "Cô Tinh? Hẳn đến quan hệ gì tới ta."

Lý Cường tung cước đá ra, mắng to: "Người đừng giả vờ ngốc với ta! Cô Tinh lúc ở Cổ Thần Tàng, đã thu được một thủ trục, còn là ta trợ giúp thu được, bên trong có vật gì ta không có lấy, Cô Tinh cũng không lấy, lúc đó chỉ có người có xem xét qua, đã thiếu đi đồ vật...không tìm người thì tìm ai? Nói mau, là vật gì vậy? Ngay cả sư tôn và sư cô đều cũng kinh động đó."

Nhưng thật ra Xích Minh cũng đã quên, lúc ấy hắn chỉ tò mò lấy đi Thanh Giản, vẫn không có nhìn qua lần nào. Bị Lý Cường nhắc nhở xong, hắn vỗ đầu, nói: "Kỳ quái, bọn họ làm sao biết thiếu đồ vật chứ? Thật sự là không thể tư nghị."

Lý Cường biết đồ vật đúng thật là bị Xích Minh cầm đi, hần hỏi tới: " Là vật gì vậy?"

Xích Minh hắc hắc cười, che giấu vẻ xấu hổ trên mặt, nói: " Không có thứ gì lợi hại, chỉ là một cái Thanh giản, ta thu hồi rồi lại quên...ân, bọn họ khẩn trương như vậy...nhất định rất trọng yếu."

Hần vừa nói vừa tìm kiếm, rất nhanh đã lấy ra một Thanh giản đưa cho Lý Cường.

Lý Cường thử dùng thần thức tham nhập, thanh giản này và ngọc đồng giản thường dùng của tu chân giới khác nhau, bên trong tràn ngập đủ các dạng ba động, loại ba động này Lý Cường rất quen thuộc, đó là thần chi ngữ ngôn, bất quá ba động ghi chép bên trong phi thường khó thể giải thích.

Trầm mặc chỉ chốc lát, Lý Cường nói: " Vật này có nội dung xem ra rất trọng yếu...sư đệ, thanh giản cần phải trả lại cho Cô Tinh, nhưng...nếu đã ở trong tay huynh đệ chúng ta, vậy trước hết nên nhớ kỹ lại, đợi lúc rảnh rỗi, thì sẽ chậm rãi tìm hiểu."

Xích Minh gỡ khuôn mặt tươi cười nói: " Vật này hữu dụng? Ha ha, may mắn lúc đầu đã lưu lại."

Lý Cường trừng mắt nhìn hắn, nói: " Ta cũng không biết là có hữu dụng gì, chờ ta một lát." Hắn lập tức dùng thần thức ghi lại nội dung trong Thanh giản.

Cũng hết ba ngày thời gian, Lý Cường mới có thể ghi nhớ được toàn bộ.

Hắn đưa thanh giản trả lại cho Xích Minh, nói: " Người cũng mau nhanh ghi nhớ, nội dung rất khó nhớ được, hơn nữa phi thường phức tạp, với tu vi bây giờ của chúng ta còn không thể giải thích, bất quá thứ này quả thật rất trọng yếu."

Trong lòng Xích Minh thập phần đồng ý cách làm của Lý Cường, trong miệng lại nói: " Ha ha, đại ca, người làm vậy cũng là trộm..." Nói còn chưa dứt lời đã bị Lý Cường một cước đá bay, người hắn ở trong không trung oa oa kêu loạn, thần thức đã tham nhập vào trong thanh giản.

Hắn không ngốc một chút nào, nếu biết thanh giản này trọng yếu, vậy nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Xích Minh phiêu phù tại thái không trung, kiệt đem hết toàn lực ghi nhớ ba động trong thanh giản.

Lý Cường đợi tại một bên, tinh tế nhớ lại ba động ghi trong thanh giản.

Loại thần chi ngữ ngôn này rất khó giải thích, hắn đoán có lẽ là bởi vì sự hơn kém trong cảnh giới. Có chút ba động hắn có thể có được một tia cộng minh, nhưng tuyệt đại bộ phận ba động cũng không có cảm giác gì.

Lại đi qua ba ngày, Xích Minh cũng hoàn toàn ghi nhớ ba động trong thanh giản, hắn cười nói: " Đại ca, thứ này thật khó nhớ quá, thật vất vả mới nhớ hết...đại ca, đây rốt cuộc là vật gì vậy, sao ta không sao hiểu rõ."

Lý Cường nói: " Bây giờ không rõ, không có nghĩa là sau này không rõ, nhớ kỹ là được, để khi có thời gian thì suy nghĩ. Người tự mình giải thích với Cô Tinh đi, ta còn có việc."

Hắn đưa Xích Minh đến chỗ Cô Tinh, sau đó lại tiến vào La Cách đại điện trong Huyền Thần chánh điện.

Mới vừa hiện thân trong La Cách đại điện, Lý Cường đã nhìn không được cười ha hả.

285. Chương 285

Một trận tiếng hô tề hống truyền đến, ngay sau đó một trận ba động, Lý Cường lập tức đã hiểu được, đó là một câu: " Ta thật thương cảm a." Chỉ bất quá đang dùng thần chi ngữ ngôn thôi.

Lý Cường cười đến dậm chân lia lịa, Đại lão kỳ lạ hỏi: " Người cười cái gì?"

Lý Cường thật vất vả nhin cười, khoát tay nói: " Không có, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện buồn cười, không có quan hệ gì tới nơi này."

Hắn rất muốn giả ra bộ dáng nghiêm trang, bắt đắ dĩ bộ dáng của Thiên Chân thật sự là quá thú vị, hắn vẫn nhin không được cúi đầu, phát ra ” xích xích” âm thanh quái dị.

Lưu lão nói: ” Thiên Chân còn chưa hoàn toàn thu long thủ hộ thần giáp, dựa vào thực lực cường hãn của hắn, chỉ cần một chút thời gian là có thể thu hồi thủ hộ thần giáp, một khi có thể thu nhiếp thần giáp, hắn đã trở thành thủ hộ thần thú thật sự rồi.”

Thiên Chân chớp lên cái đầu thú hình tam giác, có vẻ rất uể oải, thỉnh thoảng lại rống lên một tiếng.

Lý Cường sách sách nói: ” Sách sách, Thiên Chân thần thú thật sự là không tưởng nổi, nhanh như vậy đã giết chết một thủ hộ thần thú, lấy được thủ hộ thần giáp, bội phục a, bội phục!”

Một trận ba động kịch liệt truyền đến: ” Hỗn đản! Người hãm hại ta! Ta thật thương cảm a!” Thiên Chân đã hiểu được thủ hộ thần giáp xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này có hối hận cũng không hữu dụng nữa.

Lý Cường còn chưa tới, Vũ lão và Lưu lão đã đem chỗ tốt của thủ hộ thần giáp nói một lần, đợi cho Thiên Chân cao hứng một hồi, thì bọn họ lại đem phản ứng xấu của thủ hộ thần giáp lại thêm thất miêu tả một lần.

Thiên Chân thiếu chút nữa đã nổi điên, lúc này hắn mới biết, trừ phi tìm được biện pháp giải trừ cấm chế, nếu không tự mình cũng không thể đi được nữa, đương nhiên hắn còn không biết chỉ cần đi Nguyên Giới là có thể bình yên vô sự.

Lý Cường thật vất vả bình tức xuống, hắn nói: ” Thiên Chân, người vẫn muốn đi tổng xu nữ của Huyền Thần Điện, nếu không nỗ lực một chút đại giới thì không có khả năng, cũng may chỉ cần có thể thuận lợi đi tới tổng xu nữ, có thể hoàn toàn cởi ra cấm chế của thủ hộ thần giáp, đây là người có khả năng thừa nhận đúng không?”

Thiên Chân trầm mặc, hắn ngơ ngác đứng một lát, thủ hộ thần giáp một trận lóe ra, đã nhìn thấy hắn thu nhiếp vào trong thân thể.

Hắn ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Thất lão lộ ra thần sắc kinh ngạc, Đại lão than thở: ” Thực lực của Thiên Chân đích xác cao siêu, trong khoảng thời gian ngắn thì đã thích ứng được với sự trói buộc của thần giáp, mà ta phải dùng thời gian thập bội mới thu nhiếp được thủ hộ thần giáp, thật không tưởng nổi.” Hắn khen Thiên Chân không dứt miệng.

Lý Cường cười nói: ” Thiên Chân, không cần khoa trương như vậy có được hay không, chúc mừng người...trở thành một thủ hộ thần thú mới nhất, a a.”

Thiên Chân dở khóc dở cười nhìn Lý Cường, nói: ” Tiểu huynh đệ, lời này của người sao nghe không được tự nhiên vậy? Tân một đời thủ hộ thần thú, còn chúc mừng ta? Ai, thủ hộ thần giáp trên thân thì ta đã thành thần thú, đây là thần nhân nào làm ra chuyện tốt? Quá tổn đức đi thôi, ta...ta thật là thương cảm a.” Hắn nhin không được kêu rên lên.

Trai lão nhàn nhạt nói: ” Nếu không Đại lão ngẫu nhiên thu hoạch được thủ hộ thần giáp, những người đến sau như chúng ta cũng toàn bộ chết hết không có chỗ chôn...đây là phương thức tồn hoạt duy nhất trong Huyền Thần chánh điện, trừ phi có thần thông của Nguyên Giới Chi Chủ, nếu không người đã xong đời rồi.”

Lý Cường không muốn tiếp tục nói chuyện này, hắn hỏi: ” Chúng ta bây giờ có thể đi vào hay chưa?”

Đại lão chỉ do dự chốc lát, hắn đối với chuyện Lý Cường có thể tiến vào trung điện hay không cũng không có một chút nắm chắc. Hắn nói: ” Người không có lấy được thủ hộ thần giáp, một khi tiến vào rồi, sẽ khiến cho đại phạm vi cấm chế...bởi vì chúng ta cũng không có đi qua bên trong, hung hiểm trong đó thật sự chúng ta không có khả năng khống chế.”

Lý Cường đối với việc tiến vào tổng xu nữ của trung điện hứng thú cũng không lớn, nếu không phải Thiên Chân liều mạng lôi kéo, hắn căn bản là không đến Huyền Thần Điện, nhất là bây giờ người tu chân của Phong Duyên Tinh đang đại quy mô thiên di, phải có hắn ở lại Nguyên Giới tọa trấn mới được, còn có một đám đệ tử bằng hữu đang thiết lập nơi tiềm tu, hắn cũng muốn đi chiêu cố.

Lý Cường cười nói: " Như vậy cũng tốt, các người đi vào thám sát, qua một đoạn thời gian ta sẽ trở lại La Cách đại điện xem thử, bất luận thành công hay thất bại, chỉ cần các người trở lại, ta sẽ mang các người tiến vào Nguyên Giới, như vậy được chưa?"

Thiên Chân kêu to phản đối, hẳn không muốn cho Lý Cường bỏ đi, có hẳn ở lại, thực lực mạnh hơn nhiều lắm.

Lý Cường mở ra hai tay nói: " Không phải ta không đi, là không có biện pháp đi, chuyện này...bắt ta ở chỗ này chờ đợi, còn không bằng để cho ta đi làm chuyện khác."

Thất lão cũng biết tầm quan trọng của Lý Cường, chỉ cần tới rồi Nguyên Giới, bọn họ có thể thoát một nhọc, vạn nhất Lý Cường không trở lại, bọn họ lại không tìm được phương pháp giải quyết tự bạo, hết thầy lại phải trở lại khởi điểm. Bảy người hồi tưởng lại những năm tháng dài đằng đẳng tại Huyền Thần chánh điện, nếu lần này không thể thoát khốn, sau này thật sự là không cách nào chịu nổi.

Lưu lão tính toán một chút, nói: " Ta có một biện pháp, có lẽ có thể mang theo hắc cùng đi tổng xu nữ ở trung điện."

Thiên Chân và mọi người nhất thời mừng rỡ, Đại lão hỏi: " Lưu lão, người có biện pháp gì, nói mau!"

Lưu lão nói: " Tám chúng ta chỉ là dò đường về phía trước, có thủ hộ thần giáp, nơi này tuyệt đại bộ phận cấm chế đều cũng sẽ mất đi tác dụng, chỉ có cực số ít Cổ Thần cấm chế mới có thể hạn chế chúng ta, kỳ thật bảy người chúng ta đều cũng biết, đi trung điện khó nhất chính là đi qua Huyền Tinh Thai, trước kia bảy người chúng ta hợp lực thử qua, tựa hồ thiếu chút nữa là có thể sấm đi qua, bây giờ có tám người, một cửa này hẳn là có thể thông qua."

Dừng lại một chút, Lưu lão tiếp tục nói: " Tuyền Tinh Thai không có Cổ Thần cấm chế, bởi vậy hắc có thể cùng chúng ta đồng thời sấm quan, đi tới trung điện trên đường có không ít điểm an toàn, không có sự uy hiếp của cấm chế, na di cấm chế của thần điện chúng ta đều cũng rất tinh thông, đó là cấm chế biện pháp duy nhất tách ra Cổ Thần cấm chế, chỉ cần tới được nơi an toàn, chúng ta có thể đưa hắc na đi lại đây."

Lý Cường nói: " Ách, nói cách khác, các người một đường hộ tống ta đi tới? A a, như thế khỏe hơn rồi."

Thiên Chân nói: " Tên này thật có vận khí tốt! Tới rồi nơi này cũng không cần lao lực, có thể nhàn nhã tiến vào tổng xu nữ, ai, ta lại phải lấy thủ hộ thần giáp, làm mình biến thành người không giống người, thú không giống thú, ta...thật thương cảm...a..." Hắc lại hô lên một tiếng.

Lý Cường hung hăng vỗ hắc một cái: " Người phát điên cái gì a!"

Đại lão gật đầu nói: " Đây là một biện pháp cũng được, bắt quá phía mặt sau của Huyền Tinh Thai đường đi chúng ta đều cũng không biết, chúng ta chỉ có thể thử đi tới, thật sự không được chúng ta liền lập tức tiến vào Nguyên Giới, nói thật ra...ta đã yếm phiền hết thầy chuyện của Huyền Thần Điện."

Khô lão và Phù lão rất ít nói chuyện mà cũng im lặng gật đầu.

Trai lão nói: " Đúng vậy, ta cũng muốn sớm một chút rời đi địa phương này, đã chịu đủ rồi."

Lý Cường cười hì hì nói: " Hay a, vậy bây giờ chúng ta phải đi Nguyên Giới?"

Thiên Chân hét lớn: " Không được! Thật vất vả đã tới bước này, ta vô luận như thế nào đều cũng muốn đi vào!"

Đại lão nói: " Khô lão, Vũ lão, Trai lão, mấy người chúng ta mang theo hắc đi Huyền Tinh Thai trước, Lưu lão các người ba người mang theo Thiên Chân đi, chúng ta đến phía trước hội hợp, vị trí của Tuyền Tinh thông đạo hẳn là dời đến phương vị chính xác rồi."

Thất lão nhanh chóng biến thân thành thủ hộ thần thú, Đại lão bốn người đồng thời bắn ra năm đạo kim quang, kim quang ở trên đỉnh đầu Lý Cường giao hội biến thành quang vòng màu vàng, hạ xuống liền gắt gao bao lấy Lý Cường.

Đại lão một tiếng tê hồng, bốn người mang theo Lý Cường hướng bên trong sấm vào.

Lý Cường trấn định tâm thần, có quang vòng mang theo hắc, đã không cần quan tâm vấn đề an toàn nữa.

Hắn ngưng thần hướng ra phía ngoài nhìn lại, chung quanh lúc sáng lúc tối, cảnh vật biến ảo rất nhanh. Trong lòng hắn thất kinh, nếu tự mình tiến đến sát quan, nguy hiểm không nhất định là bao nhiêu, nhưng có thể dám chắc, muốn đến được Tuyền Tinh Thai kia, nhất định phải tiêu hao vô số năm tháng và tinh lực, tuyệt không có khả năng dễ dàng tới như vậy.

Trên đường sau khi dừng lại mấy lần, mấy người rút cuộc đi tới Tuyền Tinh Thai.

Đại lão nói: " Đây là đoạn đầu của Tuyền Tinh Thai, cách Tuyền Tinh Thai có một chút khoảng cách, người xem...phía trước là khó khăn nhất để đi tới Tuyền Tinh Thai, chỉ cần có thể xông qua Tuyền Tinh Thai, là có thể có được Ngân Sắc Thần Thạch, hoặc là giết chết thủ hộ thần thú càng cao cấp hơn, như vậy thủ hộ thần giáp của chúng ta có thể thăng cấp, có lẽ đường phía sau càng dễ đi hơn."

Nơi Lý Cường đứng là một bình thai hình nửa vàng trắng màu đen, cao hơn mặt đất chừng nửa thước, mặt đất phía dưới bình thai phi thường quái dị, phẳng phất như là chất lỏng lưu động, nhìn qua giống như là tinh thạch hòa tan, màu sắc cũng rất cổ quái, mặt ngoài trong suốt phiếm ra quang hoa bảy màu.

Đây là một không gian rất lớn, ngoại trừ bình thai hình nửa vàng trắng đột xuất ra, cao thấp trái phải, hai bên trước sau đều là tinh thể lưu động này, bởi vì phiếm ra ánh sáng, nên sắc thái có vẻ quang quái lực ly.

Sau một trận ba động, Thiên Chân mấy người cũng đã tới bán nguyệt thai(bình thai hình nửa vàng trắng).

Thiên Chân nhìn chung quanh, kinh ngạc nói: " Hay thật, viêm hỏa lưu tinh...không ngờ ở chỗ này cũng nhìn thấy nhiều viêm hỏa lưu tinh như vậy, đây là Tuyền Tinh Thai hay sao?"

Lý Cường biết viêm hỏa lưu tinh cũng là tài liệu luyện khí, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, loại tài liệu luyện khí này cực kỳ hiếm thấy, cho dù là tiên giới cũng chỉ có rất ít.

Hắn cười nói: " Đại lão, ta có thể thu lấy một chút viêm hỏa lưu tinh không? A a, theo ta được biết, viêm hỏa lưu tinh là tài liệu luyện chế tiên giáp tốt nhất, nếu là có thần dịch lực và phương pháp tu luyện tương quan, tu luyện thần giáp cũng không phải là một việc khó."

Đại lão dở khóc dở cười nhìn Lý Cường, hắn không nghĩ tới Lý Cường cư nhiên còn có tâm tình nhàn nhã như vậy, không nhịn được cười khổ nói: " Chúng ta mỗi lần đến nơi đây đều căng thẳng, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn thu lấy viêm hỏa lưu tinh của nơi này, ai, người chẳng lẽ không sợ hãi một chút nào? Trong thần điện...chuyện gì cũng sẽ có thể phát sinh đó."

Lưu lão nói: " Người muốn thu thì cứ thu đi, chỉ là phải cẩn thận một chút, người xem Tuyền Tinh thông đạo phía trước kia, chúng ta phải xuyên qua mới được."

Lý Cường đầu tiên đem vị trí chuẩn xác của bán nguyệt thai ghi chép lại trong Định Tinh Bản, sau đó nói: " Được rồi, chúng ta làm sao đi tới?"

Thiên Chân nói: " Người không thu viêm hỏa lưu tinh sao?"

Lý Cường chậm rãi nói: " Chỉ cần to biết chỗ này, có thể tùy lúc đến lấy, cho nên ta không nóng nảy."

Hắn đã thuận lợi tìm được hai nơi dừng chân, tùy thời đều có thể từ Nguyên Giới tiến vào. Ý vào chuyện làm Nguyên Giới Chi Chủ, hắn cảm thấy mình thật tự do đi khắp nơi.

Thất lão và Thiên Chân không có chuyện để nói, Lý Cường quả thật là có thực lực nói câu này.

Một hồi lâu, Đại lão nói: " Nơi này không thể sử dụng đại uy lực cấm chế, chỉ có thể bằng vào thực lực bản thân xông vào, mặt khác, chúng ta chín người phải đồng tâm hợp lực mới được, Tuyền Tinh thông đạo có ba đạo trở ngại, chúng ta từng thuận lợi xông qua hai đạo, nhưng thua ở đạo quan cuối cùng, hy vọng lần này có thể thông qua."

Lý Cường huyền xuất Diễm Chú Thần Giáp, Cửu Diễm Lưu toàn thân liễu nhiễu. Hắn cười nói: " Ta sẽ tận lực ít ra tay tốt hơn, ta sẽ phi hành ở giữa các người."

Thiên Chân tức giận nói: " Thực lực của người rất mạnh, tại sao lại ít ra tay? Đây là lúc không thể lười biếng!"

Đại lão gật đầu nói: " Ân, đích xác nên ít ra tay, chúng ta đều có thủ hộ thần giáp che giấu, người có thể đi theo phía sau ta, như vậy ta có thể chiếu cố cho người."

Lý Cường cười hì hì nói : " Thiên Chân, ta không có lừa dối, có đôi khi hỗ trợ thì ngược lại việc càng giúp càng rối, chỉ có lúc vạn bất đắc dĩ ta mới ra tay, nơi này chuyện xấu nhiều lắm, ta không muốn cho các người uống phí công sức."

Thiên Chân mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng biết Lý Cường nói có lý, hần quát to một tiếng: " Ta thật thương cảm a, biến thân đi thôi, ta...ta lại muốn trở thành thần thú rồi, ai!"

Nói xong đã biến thành thủ hộ thần thú, trùng hưởng Lý Cường tê rống lên một trận, sau đó xoay người nhìn Tuyên Tinh thông đạo.

Lý Cường mỉm cười, cũng không thèm để ý thái độ của Thiên Chân.

Thất lão cũng biến thân, tám thủ hộ thần thú cùng đồng thời lên tới giữa không trung.

Lý Cường không dám sơ ý khinh thường, lập tức bay đến ngay trung gian của tám người.

Đại lão truyền ra một trận ba động: " Mọi người đi theo Lưu lão, Thiên Chân ở cuối cùng tạm thời không cần ra tay, chờ chỉ lệnh của ta mới hành động, người đi theo ta."

Lý Cường lặng yên bay đến sau lưng Đại lão, lúc này hần có vẻ rất ngoan.

Thất lão xếp hàng thành một trận pháp công kích đơn giản, một trận ba động truyền đến, hành động bắt đầu.

Bảy người đồng thời tê hống một tiếng, nhanh chóng bay vút về phía trước.

Lý Cường theo sát Đại lão, hần mặt ngoài nhìn như không sao cả, nhưng trong lòng cũng rất cẩn thận, tại thần điện bất kỳ hành động gì cũng phải cẩn thận, ở chỗ này không thể có sơ ý gì, nếu không sẽ hại chết người.

Bay đến gần Lý Cường mới phát giác, thông đạo nó loáng thoáng xuất hiện tại viêm hỏa lưu tinh hình thành mặt ngoài, đây là do Đại lão bọn họ thăm dò qua thời gian dài mới tìm được, thông đạo này theo thời gian không ngừng biến ảo, có đôi khi đột nhiên biến mất, có đôi khi gặp phải ở phương vị khác, chỉ có vị trí trước mắt mới là chính xác.

Chín người rất nhanh nhảy vào trong Tuyên Tinh thông đạo, trong phút chốc, Diễn Chú Thần Giáp trên thân Lý Cường đại phóng quang minh, viêm hỏa lưu tinh hình thành thông đạo đột nhiên bắt đầu vận vẹo, trong lòng hần cả kinh.

Trùng ở vị trí đầu tiên Đại lão truyền đến một trận ba động: " Không hay, người ngoài không thể tiến vào Tuyên Tinh Thai!"

Vào lúc này lui trở về đã không còn kịp rồi, Lý Cường hần đã học qua thần chi ngữ ngôn, hần phát ra một trận ba động, rồi đột nhiên biến mất tại không trung.

Hần nói cho mọi người là mình đi về Nguyên Giới trước chờ đợi. Cũng may hần hành động cực nhanh, Tuyên Tinh thông đạo mất đi mục tiêu thì chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Lý Cường bỏ chạy về Nguyên Giới, không thể tránh được lắc đầu, hần biết trừ phi giống như Thiên Chân lấy được thủ hộ thần giáp, nếu không mình sẽ không đi đến tổng xu nữ được.

Ngẫm lại thì không cam lòng, hần một lần nữa trở lại bán nguyệt thai, cẩn thận quan sát một hồi, trong chốc lát phát giác Tuyên Tinh thông đạo đã đóng cửa.

Nhìn viêm hỏa lưu tinh lưu động bên dưới bán nguyệt thai, Lý Cường bắt đầu ra tay thu thủ, hần đứng bên bờ bình thai, đưa tay lẳng không hư trảo, một đoàn thần dịch lực tham nhập viêm hỏa lưu tinh, khinh xảo hấp khởi một đoàn khí viêm hỏa lưu tinh.

Hần tiện tay hướng bầu trời phao đi, viêm hỏa lưu tinh mất đi thần dịch lực bao vây, lập tức hình thành một tinh xác cứng rắn, không đợi nó rơi xuống dưới đất, Lý Cường đã hấp nó vào trong tay.

Viêm hỏa lưu tinh vốn cỡ nắm tay, co rút lại chỉ cỡ quả trứng gà nhỏ. Đây là một tinh thể màu đỏ nhạt, bên trong chậm rãi lưu động vật chất giống như chất lỏng, bạc bạc tinh xác như vô số kết tinh tế toái, có vẻ phi thường xinh đẹp.

Lý Cường có chút cau mày, phẩm chất của viêm hỏa lưu tinh này không đủ thuần túy. Hắn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa trên mặt đất lóe ra hồng quang khác thường, hắn thử bay lên trên bầu trời hồng quang, huyền đứng cách mặt đất khoảng độ cao một thước, cẩn thận quan sát.

Lý Cường nhìn thấy một đạo tế lưu màu đỏ trên mặt đất cỡ hai thước đang chậm rãi lưu động.

Hắn đối với tài liệu luyện khí có nghiên cứu rất sâu, viêm hỏa lưu tinh mặc dù chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy, có liên quan ghi lại cũng rất nhiều, hắn nhìn ra lưu động dưới mặt đất chính là tinh hoa của viêm hỏa lưu tinh, xích sắc lưu tinh nổi danh.

Trừ thứ này ra, còn có một loại viêm hỏa lưu tinh có hình thái càng thêm trân quý, đó là ngân sắc lưu tinh.

Lý Cường rất muốn sử dụng cấm chế, nhưng cuối cùng vẫn buông tha, ở chỗ này sử dụng cấm chế phong hiểm quá lớn, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng thủ pháp bình thường nhất, dùng thần dịch lực tham nhập mặt ngoài lưu động đào ra.

Đạo lưu tinh màu đỏ này dài hai thước, cỡ ngón tay thô tế, liên tục ngưng kết mười mấy kết tinh, hắn mới thu thủ xong xích sắc lưu tinh.

Lý Cường không ngừng vòng quanh vòng tròn quanh bán nguyệt thai, cố gắng tìm kiếm ngân sắc lưu tinh, nhưng không có tìm được, hắn không thể làm gì khác hơn là tận tình thu thủ viêm hỏa lưu tinh bình thường.

Viêm hỏa lưu tinh là tài liệu chủ yếu tu luyện tiên giáp, nếu phối hợp thêm một ít tài liệu, có thể tu luyện được tiên giáp.

Tu luyện một bộ tiên giáp, bình thường phải có ba mươi viêm hỏa lưu tinh kết tinh, túc túc thu lấy hơn một trăm kết tinh, lại bắt được thêm xích sắc lưu tinh, Lý Cường cảm thấy vậy là đã đủ.

Hắn một lần nữa bay trở về bán nguyệt thai, đợi một đoạn thời gian, chung quanh một chút biến hóa cũng không có, hắn thất vọng thở dài, biết đợi không được thất lão và Thiên Chân trở lại, liền trở về Nguyên Giới.

Lúc Lý Cường tìm được Cô Tinh thì Xích Minh đã rời đi, Cô Tinh ở tại thái không trung của Nguyên Giới du đãng, hắn tìm không được con đường đi ra ngoài, nhìn thấy Lý Cường đến, hắn cười khổ nói: " Người đưa ta về sân rộng của Huyền Thần Điện đi, Nguyên Cổ Thượng Nhân sẽ đến tiếp ta."

Lý Cường hỏi: " Thanh giản lấy được rồi sao?"

Cô Tinh gật đầu: " Xích Minh người này thật không chịu nói lý, cái gì cũng không nói đã đưa thanh giản cho ta, không đợi ta hỏi hắn cái gì, hắn đã bỏ chạy mất, thật sự là càng ngày càng làm càn...bỏ đi, không nói tới hắn nữa, nếu có Nguyên Cổ Thượng Nhân ở đây...ừ, hắn nhất định sẽ nếm đau khổ."

Lý Cường biết Xích Minh rất phiền Cô Tinh, hắn cười nói: " Chỉ cần tìm về thanh giản là được rồi, ta tổng người về sân rộng của Huyền Thần Điện."

Cô Tinh gật đầu nói: " Linh khí của Nguyên Giới rất đặc biệt, khác biệt rất lớn với tiên giới, nếu sau này có cơ hội, ta cũng muốn đến Nguyên Giới để tiềm tu."

Lý Cường cười nói: " Hay a, Cô Tinh đại nhân đến Nguyên Giới ta thập phần hoan nghênh, tại Phong Duyên Tinh có Truyền tống trận có thể tiến vào Nguyên Giới, ngay trên bầu trời Bất Dạ Thành của Phong Duyên Tinh, dễ tìm lắm."

Cô Tinh ngạc nhiên nói: " Phong Duyên Tinh?" Hắn không nghĩ ra Lý Cường tại sao thiết trí truyền tống trận tại Phong Duyên Tinh, một hồi lâu hắn đột nhiên hiểu được, hỏi: " Chẳng lẽ người muốn cho người tu chân tiến vào Nguyên Giới?"

Lý Cường cười nói: " Đúng vậy, người tu chân của Phong Duyên Tinh đại bộ phận đều cũng sẽ thiên nhập vào Nguyên Giới." Hắn suy nghĩ một chút lại hỏi: " Người làm sao biết trong thủ trục có thanh giản?" Vấn đề này vẫn làm cho hắn nghi hoặc không giải thích được.

Cô Tinh nói: " Ta cũng không biết trong thủ trạc có thanh giản, là Nguyên Cổ Thượng Nhân và Thanh Đế cùng tìm ta...Nguyên Cổ Thượng Nhân ở trong Cổ Thần Tàng thu được công pháp, nhắc tới thanh giản trong thủ trạc này, cho nên bọn họ...ân, thanh giản chính là dùng để phối hợp với công pháp kia, cả hai thiếu một thứ cũng không được."

Lý Cường lúc này mới hiểu được, Cô Tinh còn nói: " Đợi Nguyên Cổ Thượng Nhân hoàn toàn phá giải công pháp này xong, ngài sẽ tặng cho ngươi, a a, đây là lời ngài bảo ta chuyển cáo cho ngươi."

Trong các giới mà Lý Cường biết được, nhân vật cao nhất chỉ có bốn người, Thiên Cô, Thanh Đế, Bác Tụ Thượng Nhân và Thiên Na Thần, trong đó thực lực của Thiên Na Thần còn thiếu chút nữa, hơn nữa hắn lại ở chung với Ba Nạp Nhân, không muốn hòa vào cùng ba người bọn họ.

Trên thực tế Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đã kết thành một tập đoàn nhỏ hỗ trợ lẫn nhau, Lý Cường bởi vì có chính Nguyên Giới riêng của mình, cũng được bọn họ nhét vào tập đoàn nhỏ này, đồng dạng phân hưởng thành quả của bọn họ.

Lý Cường nói: " Thay ta cảm ơn ý tốt của Nguyên Cổ Thượng Nhân, ngươi về trước đi. Cô Tinh đại nhân nếu nghĩ đến chuyện đến Nguyên Giới tiềm tu, chỉ cần thông qua truyền tống trận tại Phong Duyên Tinh là có thể đến được. Ân, đây là ngọc phù báo tin cho ta, chỉ cần ngươi tới Nguyên Giới, niết toái khối ngọc phù này, ta sẽ biết ngươi đến rồi, đến lúc đó ta an bài nơi tiềm tu cho ngươi, được không?"

Hắn tiện tay lấy ra một khối ngọc phù, lập tức tu luyện rồi đưa cho Cô Tinh.

Cô Tinh gật đầu cáo từ, có thể thuận lợi thu hồi thanh giản hắn đã vừa lòng, Nguyên Cổ Thượng Nhân và Thanh Đế đã hứa hẹn sau khi phá giải xong công pháp thì cũng chia cho hắn.

Lý Cường tiễn bước Cô Tinh xong thì có chút cảm giác không biết đi nơi nào, xem xét thời gian một chút, rồi đi địa cầu đã mấy năm rồi, hắn quyết định trở về địa cầu xem thử.

Động niệm một thoáng, hắn liền về tới địa cầu.

Hắn lại trở lại Hải Thị. Ở trên đường cái, Lý Cường vẫn như trước mặc một bộ quần áo thật bình thường, hắn tạm thời không muốn đi đến chỗ của Hoa Mị Nương, liền dọc theo đường cái chậm rãi du ngoạn không mục đích.

Đang đi chậm chậm trong đám người, Lý Cường đột nhiên cảm thấy phi thường cô đơn, thể giới con người tựa hồ như đã xa cách với bản thân càng ngày càng xa, hắn tựa vào một cây trụ của một cửa hàng, suy tư nhìn một nhà hàng lớn cách đó không xa, nơi cửa nhà hàng người đến xe đi náo nhiệt dị thường.

Trong lòng Lý Cường đột nhiên vừa động, hắn quay đầu nhìn lại, một cô gái mặc quần áo thật khoa trương đang từ đầu đường đi tới.

Tiểu cô nương nhìn qua chừng hai mươi tuổi, lứa tuổi thanh xuân phơi phới, mặc dù không thể gọi là xinh đẹp, lại còn có vẻ bông bột sôi nổi.

Nàng có làn da đen, trên mặt còn có vài chấm tàn nhang, hai chân mày còn nhướn cao, bộ dáng như đang cười, đôi mắt không lớn lộ ra thần thái cơ trí, vóc người cao ráo tràn ngập sức sống.

Cô gái mặc một bộ quần áo màu đỏ, một cái khăn màu xanh biếc buộc trên cổ, lỗ tai còn đeo một chuỗi bông tai thật dài, theo bước đi của nàng không ngừng chớp lên.

Trong tay nàng cầm một cái bao thật lớn, có vẻ đang cố sức đi về phía trước.

Lý Cường nhìn thể nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ thầm: " Tiểu nha đầu này thật không có thẩm mỹ, thật sự quá khó nhìn."

Nhìn tiểu cô nương biến mất ở một góc đường, hắn đột nhiên cảm thấy rất kinh ngạc, tiểu cô nương này vì sao lại có thể khiến cho mình chú ý?

Lý Cường thâm suy tư lập tức hiểu được, thể chất của tiểu cô nương này dĩ nhiên lại là hỏa tính, nói cách khác, nàng có thể chất có thể thích hợp với trúc cơ pháp bảo mà mình tu luyện - Tâm Giám Chi Hoa.

Trong lòng hần vừa mới hiện lên ý niệm này trong đầu, thì người đã thuấn di đi ra ngoài. Dựa vào đại thần thức cường đại, Lý Cường lập tức tìm được tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương đi được rất nhanh, nàng xuyên qua mấy góc phố, tiến vào một cửa hàng nhỏ.

Lý Cường theo sát xuất hiện, hần ngẩng đầu nhìn lên, tấm bảng của cửa hàng viết: " Nhật Dạ Cao Đoàn Điểm"

Lý Cường mỉm cười, chậm rãi đi vào tiểu điểm.

Tiểu điểm không lớn, chỉ có một quầy thủy tinh, bên trái là kệ bằng sắt bày phóng đủ loại điểm tâm, tiểu cô nương kia ước chừng đã đi ra phía sau, không có trong cửa hàng.

Mặt sau quầy có một người phụ nữ tuổi trung niên, nàng nhiệt tình nói : " Chào cậu, lần đầu tiên đến cửa hàng của chúng tôi phải không, muốn mua điểm tâm gì?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Người làm sao biết ta đến lần đầu tiên?"

Người phụ nữ trung niên cười nói: " Nơi này chỉ toàn khách quen tới, có rất ít người xa lạ đến mua điểm tâm ở đây."

Bà ta vừa nói vừa đi ra khỏi quầy, đứng bên cạnh Lý Cường, chỉ vào những điểm tâm trên giá giới thiệu một lượt. Lý Cường không chú tâm lắng nghe, hần căn bản không nghĩ muốn mua điểm tâm gì, thậm chí muốn nói chuyện với tiểu cô nương kia.

Lý Cường thật sự nghĩ không ra làm sao nói chuyện được với tiểu cô nương kia, hần vẫn là lần đầu tiên cảm thấy khó khăn.

Người phụ nữ trung niên kia thấy nói hồi lâu mà Lý Cường cũng trầm mặc không nói gì, liền hỏi: " Tiểu tử, ngươi muốn mua điểm tâm gì?"

Lý Cường nghĩ thầm: " Ta cái gì cũng không muốn, ai, lại không thể mạnh mẽ xông vào." Hần đột nhiên linh cơ vừa động, nói: " Cửa hàng các người có muốn người làm không?"

Người phụ nữ ngây ra, hỏi lại: " Tiểu tử, ngươi nói cái gì a?"

286. Chương 286

Người phụ nữ trung niên ấp úng nói: " Cậu...cậu, chúng ta không cần người làm, cậu đi chỗ khác tìm thử xem sao."

Lý Cường không đạt được mục đích là sẽ không bỏ qua, hần giả ra một bộ dáng khổ sở, nói: " Ai, tôi lưu lãng đến Hải Thị, vẫn một mực tìm việc làm, tìm hết cả tiền dành dụm cũng không có, ngày mai sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ, di à, tôi chỉ hy vọng có việc làm ở đây." Lời nói hần bổ thêm chút công pháp âm hoặc.

Người phụ nữ trung niên kia nước mắt cũng muốn rơi xuống, bà ta liên mẫn nói: " Đứa nhỏ thật đáng thương, vậy ở lại trong cửa hàng chúng ta làm việc đi, tiền lương có lẽ không có bao nhiêu, ăn cơm thì no bụng."

Trong lòng Lý Cường âm thầm xấu hổ, không ngờ cũng cần thủ đoạn như thế mới có thể lưu lại. Hần vội vàng cảm tạ: " Cảm ơn đi." Nói xong, tự mình có chút ngại ngùng.

Người phụ nữ trung niên hướng vào trong hồ: " Ba của tiểu Dung mau ra đây!"

Một nam tử trung niên từ trong đi ra, hần đeo một tạp dề màu trắng, bàn tay dính đầy bột, nếp nhăn trên mặt rất sâu, bộ dáng là người rất thành thật. Hần hỏi: " Lý Hồng, chuyện gì a?"

Lý Hồng cười nói: " Muốn cho ông một người giúp việc, được rồi, tiểu tử, cậu biết làm điểm tâm không?"

Trung niên nam tử kinh ngạc ngẩng đầu lên, nếp nhăn trên mặt càng sâu, hần nói: " Lý Hồng, chúng ta chỉ là một cửa hàng nhỏ xíu, không muốn nổi người làm đâu...bà..."

Lý Cường vội vàng nói: "Đại thúc, tiền công thì tùy tiện bao nhiêu cũng được, chỉ cần có một chỗ ở và cơm ăn thôi." Hắn lại dùng tới thủ đoạn âm hoạc.

Thương cảm cho hai người phàm làm sao có thể chống đỡ nổi âm hoạc của Lý Cường, trung niên nam tử nhắc tạp dề lau tay, nói: "Cái...kia...được rồi, một tháng cho cậu năm trăm đồng tiền, ăn ở trong tiệm."

Lý Cường chỉ cầu được lưu lại, không trả tiền, không có ăn cũng đều được. Hắn nói: "Cảm ơn đại thúc, cảm ơn dì, tôi gọi là Lý Cường, hai người gọi tôi là tiểu Lý là được rồi."

Lý Hồng nói: "Tiểu Lý, ta họ Thái, cậu gọi ta là dì Thái là được rồi, cửa tiệm nhỏ này của chúng ta chỉ có ba người, ba của tiểu Dung họ Tề, cậu cứ gọi ông ấy là Tề đại thúc, hắn là người thành thật, chỉ biết cầm đầu làm việc, chúng ta còn có một con gái cũng ở trong tiệm phụ việc..."

Bà ta còn chưa nói xong, thì tiểu cô nương kia từ trong phòng đi ra, kêu lên: "Ba, mẹ, hai người nói cái gì a...dì...hắn là ai vậy?" Nàng nhìn thấy Lý Cường không khỏi ngẩn ngơ.

Lý Cường từ sau khi tu luyện đến Thất Tinh Thiên cảnh giới, khí chất có biến hóa rất lớn, lại khắc ý che dấu, hắn và người thường không khác bao nhiêu, nhưng tướng mạo lại dị thường anh tuấn.

Hắn lần này không có biến ảo ngoại hình, theo quy củ của Trọng Huyền Phái, người dẫn đường nhất định phải được sự đáp ứng của huynh đệ truyền thừa, tuyệt đối không thể miễn cưỡng huynh đệ, năm đó Phó Sơn vì vậy mà đợi Lý Cường cũng nhiều năm.

Bây giờ Lý Cường cũng giống nhau, hắn không thể giấu diếm tiểu cô nương này, thậm chí cũng không thể dùng thủ đoạn âm hoạc đối với nàng.

Tiểu cô nương bị ngoại hình của Lý Cường làm rung động, trong phút chốc thất thần, làm cho nàng vẻ mặt đỏ bừng. Điều này cũng khó trách, dù sao Lý Cường cũng là siêu cấp cao thủ tu thần, khí thế không phải con người có thể ngăn cản được, cũng may Lý Cường đã kiệt lực thu liễm.

Thái Lý Hồng nói: "Tiểu Lý, đây là con gái lớn của ta, tên gọi Tề Tiểu Dung, vừa mới tốt nghiệp đại học, còn chưa tìm được việc làm, cho nên ở nhà hỗ trợ."

Lý Cường nói: "Chào Tiểu Dung muội muội, tôi gọi là Lý Cường, sau này làm việc trong tiệm của mọi người." Hắn không dùng thủ đoạn âm hoạc, ngữ khí nói chuyện rất thành khẩn.

Tề Tiểu Dung tựa hồ khác thường, vẻ mặt hoảng hốt trong nháy mắt đi qua, nàng khoát tay nói: "Uy, ai là...muội muội của người? Mẹ, sao mẹ lại thu một người xa lạ vào làm việc, hắn có thân phận chứng minh hay không..uy, cho ta nhìn xem thân phận chứng của người."

Nàng không chút khách khí vươn tay, bộ dáng không chút tín nhiệm.

Tâm tính của Lý Cường bây giờ cực kỳ bình thản, hắn cười hì hì lấy ra thân phận chứng Triệu Hào cấp cho đưa tới, nói: "Tiểu Dung muội muội rất cẩn thận ma, đây là thân phận chứng của ta."

Tề Tiểu Dung tiếp nhận thân phận chứng, chỉ nhìn thoáng qua, đã kinh hãi kêu lên: "Má ơi, hai mươi tám tuổi? Ta còn tưởng rằng người mới mười tám tuổi! Ân, bỏ đi, trả cho người, là mẹ ta thuê người, ta không sao cả." Nàng đưa thân phận chứng trả lại Lý Cường, xoay người trở vào trong phòng.

Thái Lý Hồng có chút ngại ngùng nói: "Tiểu Dung tính tình quật cường, cậu đừng nên trách a...được rồi, cậu còn chuyện khác cần xử lý gì không? Hay là làm việc ngay bây giờ?"

Lý Cường nói: "Thái a dì (dì), tôi không có việc gì, bây giờ làm việc ngay."

Tề đại thúc nói: "Tiểu Lý, cậu ở chỗ này phụ bán điểm tâm đi, không cần đi phòng bếp hỗ trợ." Hắn cho rằng Lý Cường dám chắc không biết làm điểm tâm, nói xong xoay người trở vào trong.

Thái Lý Hồng nói: "Tiểu Lý, đây là giá tiền của điểm tâm, người học thuộc một chút, thuận tiện trông chừng cửa hàng, ta đi chợ, một lát trở về." Nàng cời tạp dề, vội vã đi ra khỏi cửa hàng.

Lý Cường không nghĩ người gia đình này lại phóng khoáng như thế, vừa mới nhận người làm đã tin tưởng giao cửa hàng cho hắn trông chừng.

Hắn cầm lấy bằng giá, dùng tâm niệm nhanh chóng ghi nhớ lại, sau đó đối chiếu thật nhanh với điểm tâm trên quầy, chút việc nhỏ ấy đối với hắn chỉ cần vài phút đã làm xong.

Không bao lâu, Lý Cường đã bán không ít điểm tâm, hắn dùng âm hoặc làm cho người ta phải mua cao điểm (điểm tâm), cho dù là người chỉ đi vào nhìn thử, cũng bị hắn cổ động mua không ít.

Hắn vốn xuất thân từ thương nhân, dùng chút thủ đoạn cho người ta mua vật hắn cảm thấy rất bình thường, dù sao là thực phẩm, mua về cũng không có vấn đề thích hợp hay không, cho nên hắn dứt khoát chạy ra ngoài cửa mời mọc khách nhân.

Theo âm thanh mời mọc tràn ngập âm hoặc của Lý Cường, chỉ cần người nào nghe thấy đều cũng tiến vào trong cửa hàng.

Đợi đến lúc Thái Ly Hồng trở lại, bà kinh ngạc phát hiện, tất cả điểm tâm trong cửa hàng toàn bộ không còn nữa, trên kệ đã trống rỗng.

Lý Cường đứng sau quầy, mỉm cười nói: "Thái a di, cao điểm hôm nay đã bán hết, đây là tiền thu được, mỗi một phần đều có ghi chép."

Thái Ly Hồng khó tin nhìn Lý Cường, điều này cũng quá khoa trương, bà chỉ đi ra chừng một giờ, Lý Cường đã đem hết tất cả cao điểm trong cửa hàng bán hết.

Bà đi tới quầy thu tiền, xem xét máy thu tiền một chút, phát hiện Lý Cường chẳng những đem hết cao điểm bán sạch, thậm chí ngay cả cao điểm mấy ngày hôm trước còn chưa bán được sắp qua thời gian cũng đã bán hết luôn.

Bà vừa mừng vừa sợ hỏi: "Tiểu Lý, cậu...cậu làm sao bán hết được?"

Lý Cường thầm nghĩ định dùng chiêu vỗ mông ngựa, lúc này mới tỉnh ngộ làm vậy thì không bình thường, lại không thể nói là chỉ dùng âm hoặc cổ động người khác vào mua được. Hắn gãi gãi đầu, xấu hổ cười nói: "Àn, đại khái hôm nay...này...mọi người đều muốn ăn cao điểm thì phải, tôi cũng không biết lại bán được như vậy, a a."

Thái Ly Hồng hưng phấn đến đỏ bừng mặt, bà lớn tiếng kêu lên: "Ba của tiểu Dung a, mau ra đây, mau ra đây!"

Tề đại thúc vội vàng từ bên trong chạy ra, hỏi: "Chuyện gì gấp như vậy?"

Thái Ly Hồng chỉ vào giá kệ trống rỗng, nói: "Tiểu Lý đã bán hết toàn bộ cao điểm rồi, đứa nhỏ này thật giỏi a."

Lý Cường nghe được đầu cũng muốn choáng, nếu tính theo tuổi tác của địa cầu, tuổi của hắn không biết lớn hơn Thái Ly Hồng là bao nhiêu, bây giờ tự nhiên lại nghe bà gọi mình là đứa nhỏ, bất quá vì muốn làm người dẫn đường, hắn cũng không sao cả, nghĩ thầm: "Nghe kêu đứa nhỏ ta cũng không mất một miếng thịt nào, bà ấy thích xưng hô như vậy thì cứ theo ý bà ta thôi."

Tề đại thúc trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, nói: "Ta biết rồi, vừa rồi cao điểm mới ra lò cũng đã bán hết, còn có người đặt mười mấy đơn cao, tối hôm nay phải tăng thêm giờ làm việc nữa." Nếp nhăn trên mặt hắn như cũng giãn ra.

Lý Cường rốt cuộc yên tâm, hắn sợ hai vị này hoài nghi mình thì cũng khó làm việc.

Thái Ly Hồng cao hứng nói: "Hôm nay ăn mừng đi thôi, ta đi làm vài món ăn sáng khao mọi người, tiểu Lý nghỉ ngơi một chút, ta đi trước thu thập phòng, an bài cho tiểu Lý ở."

Bà hưng phấn đi vào trong, Tề đại thúc cười cười phúc hậu, cũng xoay người tiến vào.

Lý Cường thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng khởi lên cảm giác ấm áp, phảng phất như về lại nhà mình.

"Nhật Dạ Cao Đoàn Điểm" là một cửa hàng rất nhỏ, vị trí lại nằm trong khu hẻm nhỏ cư dân, chỉ là căn nhà hai tầng thấp bé, địa thế thật trống trải.

Khu cư dân này có kiến trúc như đã có niên đại rất lâu, đại bộ phận đều là sáu, bảy lầu, so với khu dân nghèo thì còn tốt hơn được một chút, hiển nhiên không phải là nơi dân có tiền cư ngụ.

Đi ra khỏi khu cư dân này, đi qua hai con đường, chính là đường cái buôn bán phồn hoa, bởi vậy có rất nhiều phòng địa sản đối với khu dân cư này cảm thấy hứng thú, nhưng phải đền bù khoản tiền không nhỏ, điều này phòng địa sản bình thường không có khả năng thừa nhận.

Lý Cường được an bài trong một phòng nhỏ bên cạnh phòng bếp, chỉ có thể đặt đủ một chiếc giường đơn.

Nơi này nguyên lai là kho đựng đồ, phi thường nhỏ hẹp, chiếc giường đơn cũng đã chiếm không gian lớn. Lý Cường căn bản không thềm để ý đang ở nơi nào, chỉ cần có chỗ ngồi là được.

Thái Lý Hồng áy náy nói: " Trên lầu chỉ có hai phòng, thật sự không có chỗ an bài, chỉ có thể ủy khuất cậu ngủ ở chỗ này thôi."

Lý Cường cười nói: " Thái a di, không quan hệ, tôi ở dưới lầu vừa lúc canh chừng tiệm."

" Nhật Dạ Cao Đoàn Điểm" cũng không bán suốt hai mươi bốn giờ, bình thường chín giờ tối đã đóng cửa, hôm nay bởi vì tất cả cao điểm đều bán hết, cho nên buổi chiều đóng cửa nấu ăn.

Thái Lý Hồng bận rộn chuẩn bị thức ăn, Lý Cường giúp không được gì, liền hỏi: " Thái a di, nơi này có điện thoại không?"

Thái Lý Hồng chỉ vào trên lầu nói: " Ác, trên lầu có điện thoại."

Lý Cường dọc theo thang lầu hẹp hời đi lên, lầu hai chỉ có hai phòng, cửa đều đóng chặt. Lý Cường dùng thần thức đảo qua, lập tức biết ngay Tề Tiểu Dung đang ở phòng nào.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, Tề Tiểu Dung ở trong phòng lớn tiếng nói: " Là ai đó? Vào đi."

Lý Cường đẩy cửa phòng, chỉ thấy Tề Tiểu Dung đang nằm ngửa trên giường, nhìn thấy Lý Cường đi vào, nàng kêu một tiếng bật dậy.

Lý Cường không đợi nàng phát tiêu, lập tức nói: " Xin lỗi, mượn điện thoại dùng."

Tề Tiểu Dung tức giận đến không biết nói gì, nàng chỉ vào Lý Cường, chỉ nói ra một chữ: " Người...người..."

Lý Cường gật đầu cười nói: " Ta? Ta rất khỏe, cảm ơn." Hắn trực tiếp đi tới trước bàn sách, cầm lấy điện thoại.

Tề Tiểu Dung há to miệng, một chữ cũng không nói ra được. Người tự nói tự trả lời như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng rất muốn dùng một cước đá người này ra ngoài cửa, bất đắc dĩ người này quá khô cứng tráng, vạn nhất nếu hắn động thủ, bị đá ra cửa phòng nhất định không phải là hắn, mà bản thân mình mới có thể.

Nàng " hô xích hô xích" thở hổn hển, trong lòng âm thầm tính toán.

Điện thoại trên bàn sách của Tề Tiểu Dung vẫn có hình dáng cổ xưa, không có màn hình, chỉ có nút bấm. Lý Cường đánh thông điện thoại, nói: " Triệu Hào, là ta, bây giờ ta ở Hải Thị, không nên lại đây, qua một đoạn thời gian ta sẽ đi tìm người...ta đã dặn dò những chuyện kia có tin tức gì chưa?"

Đợi lúc Lý Cường buông điện thoại, thì Tề Tiểu Dung đã hồi phục, nàng đưa tay ra nói: " Mười đồng tiền, đưa ta mười đồng tiền!"

Trong lòng Lý Cường buồn cười, biết rõ còn cố hỏi: " Cái gì mười đồng tiền?"

Tề Tiểu Dung lộ ra một tia mỉm cười: " Điện thoại phí! Mười đồng tiền, nhanh lên một chút!" Nghĩ thầm: " Nhìn người lấy cái gì trả." Nàng biết người này là một tên nghèo mạt.

Trong thủ trạc của Lý Cường có vô số thẻ ngân hàng nhưng tiền mặt lại không có. Hắn cười hì hì nói: " Ân, mới mười đồng, rất tiện nghi a, lần sau trả cho người." Nói xong hướng ngoài cửa đi đến.

Tề Tiểu Dung từ trên giường nhảy xuống mặt đất, ngăn cản đường đi của Lý Cường, nói: " Bốn cô nương không cho thiếu, giao tiền!"

Lý Cường mỉm cười nhìn nàng chăm chăm, thuận tiện dùng thần thức tìm kiếm thể chất của nàng. Trong lòng hắn đã có điểm thất vọng, dù sao Tâm Giám Chi Hoa là dựa theo thể chất của nam nhân mà chế luyện, có khác biệt với thể chất của nữ hài tử.

Hắn không thể làm gì khác hơn là tiếc hận đưa Tề Tiểu Dung liệt vào một trong những người tuyển chọn dự bị, nếu có thể tìm được người càng thích hợp, thì không thể làm người dẫn đường cho nàng.

Tề Tiểu Dung bị Lý Cường nhìn đến tâm thần đại loạn, nàng đột nhiên không biết làm sao mới tốt, trong bối rối nàng áp ứng nói: " Người..người...ghê tởm, người..."

Lịch duyệt của Lý Cường không giống tầm thường, chỉ một lúc ngưng thần nhìn tới đã khiến cho Tề Tiểu Dung không biết nên làm sao nữa.

Hắn thu hồi thần thức, cười nói: " Điện thoại phí trừ trong tiền lương của ta đi, ta cáo từ." Nói xong xoay người rời phòng đi xuống lầu.

Tề Tiểu Dung lui về phía sau một bước, chân mềm nhũn ngồi trên mép giường, trong miệng nói thầm: " Làm gì có đạo lý này, bốn cô nương tuyệt không buông tha cho người..." Trong lúc nhất thời, khắp đầu óc của nàng đều là cặp mắt thâm thúy của Lý Cường, tự mình phảng phất như bị hắn nhìn thấu, cả người không được tự nhiên.

Thái Ly Hồng ở dưới lầu kêu lên: " Tiểu Dung, ăn cơm."

Trên bàn bày ra bốn món ăn và một món canh. Lý Cường căn bản không muốn ăn cơm, Thái Ly Hồng lại rất nhiệt tình gấp thức ăn cho Lý Cường.

Tề Tiểu Dung cau mày vẻ mặt đau khổ, tâm trạng bất an ăn cơm, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Lý Cường một cái, trong miệng lầm bầm: " Quái nhân, chính là một quái nhân..."

Thái Ly Hồng nói: " Tiểu Dung, con nói cái gì vậy, nói lầm bầm hoài?"

Tề đại thúc nói: " Ăn cơm, ăn cơm. Tiểu Lý sao lại không ăn a? Có phải cảm thấy không hợp khẩu vị hay không?"

Lý Cường vội vàng cười nói: " Không có a, ăn rất ngon." Hắn bưng chén cơm ăn nhanh.

Tề Tiểu Dung hừ một tiếng, nhỏ giọng nói: " Miệng không ứng tâm!"

Thái Ly Hồng trừng mắt nhìn Tiểu Dung một cái, nói: " Ba của tiểu Dung, hôm nay lúc tôi mua thức ăn, nhìn thấy Bách Thịnh địa sản dán thông cáo muốn khai phát khu dân cư này, ai, nếu là thật, thì cửa hàng nhỏ này của chúng ta không buôn bán được nữa rồi."

Lực chú ý của Tề Tiểu Dung lập tức bị hấp dẫn qua, nàng nói: " Khu cư dân này mặc dù không phải là người có tiền cư ngụ, nhưng địa sản công ty nếu muốn thu mua cũng chẳng phải dễ dàng, trước đây vài lần không phải cũng có địa sản công ty đến thu mua, cũng không có kết quả, người của nơi này đại bộ phận đều không muốn di dời đâu."

Tề đại thúc lắc đầu: " Dù sao ta không bán cửa hàng, ai cũng đừng nghĩ đuổi ta đi."

Thái Ly Hồng mất hứng nói: " Ông lúc nào cũng ương bướng! Chuyện gì cũng không chịu thông dung...bỏ đi, ăn cơm đừng nói chuyện này, khẩu vị cũng không có nữa, tiểu Lý, dùng bữa a."

Lý Cường đã thật lâu không có trải qua như vậy, người một nhà cùng ăn cơm, lại thao thao nói chuyện bên ngoài cuộc sống.

Hắn tràn đầy cảm xúc, không nghĩ tới tu hành lâu như vậy, cuộc sống của người phàm còn có ảnh hưởng với chính mình.

Cơm tối xong, Lý Cường giúp đỡ Thái Ly Hồng rửa chén bát. Tề đại thúc còn phải làm cao điểm để ngày mai bán, hắn kiên quyết không cho Lý Cường hỗ trợ, Lý Cường không thể làm gì khác hơn là tự trở về phòng mình.

Gần một tháng trôi qua, thời gian này Lý Cường đi La Cách đại diện một chuyến, nhưng vẫn còn không nhìn thấy Thiên Chân bọn họ đi ra.

Hắn lại về Nguyên Giới xem xét một phen, cũng không có phát sinh chuyện gì. Người tu chân của Phong Duyên Tinh đang theo sự tổ chức của Kiền Thiện Dong, vẫn liên tục tiến hành thiên di, rất nhiều môn phái đã tuyển được trú địa tiềm tu.

Có Kiên Thiện Dong, Lý Cường rất yên tâm, hẳn không có ra mặt, lại lặng yên trở lại địa cầu.

Lý Cường tạm thời không muốn đi tìm Triệu Hào bọn họ, Tề đại thúc vợ chồng đối xử với hắn cực tốt, có đôi khi hắn sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy nơi này giống như nhà của mình. Chỉ có Tề Tiểu Dung đối với hắn rất mâu thuẫn, có khi tìm hắn phiền toái, có khi lại đối với hắn rất tốt.

Lý Cường đương nhiên sẽ không tức giận, hắn cơ bản là lạnh nhạt cư xử, Tề Tiểu Dung khi làm gì quá mức thì hắn sẽ phản kích một chút, để cho nàng thu liễm lại.

Bởi vì có Lý Cường ở trong cửa hàng hỗ trợ, sinh ý tốt đến thần kỳ, sau một tháng chấm dứt, Thái Lý Hồng kinh hãi phát hiện tháng này buôn bán thu vào so với ba tháng trước còn nhiều hơn.

Nhưng khi bà chuẩn bị mở rộng cửa hàng thuê thêm người làm thì Lý Cường xin nghỉ việc.

Hưởng thụ sinh hoạt của phàm nhân một tháng, Lý Cường phải rời đi, hắn phải tìm kiếm người càng thích hợp hơn với Tâm Giám Chi Hoa.

Lý Cường đưa ra lời xin nghỉ việc thì Thái Lý Hồng và Tề đại thúc kiệt lực giữ lại, Tề Tiểu Dung thì lại khác hẳn bộ dáng thích cãi nhau mạnh mẽ thường ngày, đứng dựa ở cửa trầm mặc không nói.

Lý Cường nói: " Thái a di, Tề đại thúc, Tiểu Dung muội muội, cảm ơn mọi người thu nhận tôi, a a, có lẽ sau này chúng ta còn có thể gặp mặt, trong khoảng thời gian này đã quấy rầy mọi người."

Thái Lý Hồng thật sự không nỡ để Lý Cường đi, tiểu tử này giống như tài thần, từ khi hắn đi đến trong cửa hàng, sinh ý tốt đến mức làm cho người ta không dám tin tưởng.

Bà nói: " Tiểu Lý, có phải cảm thấy tiền công quá ít hay không? Nếu không đủ thì...ai đi cho người thêm..."

Tề đại thúc lại nói: " Lý Hồng, tiểu Lý không phải khuyết tiền, để cho hắn đi thôi, ai, cửa hàng nhỏ như chúng ta không lưu được hắn đâu." Hắn mặc dù thành thật, ánh mắt lại cao hơn so với Thái Lý Hồng.

Lý Cường cũng không lãnh tiền công, hắn đưa cho Thái Lý Hồng một số điện thoại liên lạc, nói: " Thái a di, nếu cửa hàng có chuyện gì cần ta hỗ trợ, thì gọi số điện thoại này tìm ta." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Tề Tiểu Dung một câu cũng không nói, chỉ đứng ở cửa hậm hẫn nhìn theo.

Thái Lý Hồng nói: " Tiểu Dung, Tiểu Lý đi sao con không lên tiếng chào, một chút lễ phép cũng không có."

Tề Tiểu Dung tức giận nói: " Quản hắn đi chết!" Rồi quay đầu phóng lên lầu.

Một tháng qua cùng Lý Cường đấu vô mồm cười đùa, nàng cảm thấy phi thường vui sướng, Lý Cường đột nhiên cáo từ để cho nàng cảm thấy cực độ mất mát, nàng nói không rõ là cảm giác gì, chỉ là nhịn không được muốn phát tính tình.

Tề Tiểu Dung chạy vào phòng rất nhanh, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thân ảnh Lý Cường dần dần đi xa, đột nhiên nàng nhìn thấy một chiếc xe cao cấp đắt tiền đậu ở đầu đường, mấy đại hán mặc âu phục đứng ở trước xe, trong đó có một người hướng Lý Cường thi lễ, Lý Cường ngồi vào xe, chiếc xe hào hoa lập tức chạy đi.

Tề Tiểu Dung ngây người.

Lý Cường ngồi trên xe của Triệu Hào, hỏi: " Mạc đại ca và sư tôn ta có tìm được hay không? Nhóm người thứ hai thiên di chuẩn bị thế nào rồi?"

Triệu Hào nói: " Hai vị tiền bối còn không có tìm được, chúng ta phát động rất nhiều người tìm kiếm, Âu Châu và Mỹ Châu đều cũng có người đi, chỉ là phạm vi quá lớn, trước mắt còn không có dấu vết, mặt khác, nhóm thứ hai di dân đã có không ít người, chúng ta còn đang chuẩn bị cho nhiều người cùng đi."

Nạp Thiện cũng ngồi trong xe, hắn sờ sờ đầu bóng lưng, nói: " Lão đại, người của chúng ta đã chuẩn bị tốt lắm rồi, tùy thời đều có thể rời đi, cấp, ta đã đóng cửa hết nghiệp vụ...làm cho hắc đạo gần đây đại loạn, mẹ kiếp, không có chúng ta ở đây, mặc kệ là bạch đạo, hắc đạo đều nổi loạn...bỏ đi, dù sao ta cũng đã rửa tay không chơi nữa, cứ cho bọn hắn làm gì thì làm đi." Hắn làm ra bộ dáng như lão tử từng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Lý Cường cười cười nói: " Triệu Hào, người phái một người tùy lúc chú ý Nhật Dạ Cao Đoàn Điểm, tiểu cô nương của gia đình đó..ta định giới thiệu cho Hoa Mị Nương tu chân, thể chất của tiểu cô nương rất không tệ, đáng tiếc là cô gái, có chút không hợp với Tâm Giám Chi Hoa, a a, thiếu chút nữa đã làm người dẫn đường của nàng."

Triệu Hào và Nạp Thiện đều cũng thở dài, nếu có thể xong Tâm Giám Chi Hoa, vậy thật sự là quá may mắn. Nạp Thiện luôn miệng nói: " Đáng tiếc, đáng tiếc..."

Lý Cường nói: " Xe đi ra ngoại ô, ta phải đi Nguyên Giới một chuyến, rất nhanh sẽ quay lại." Hắn nghĩ mau nhanh đi xem Huyền Thần Điện, Thiên Chân bọn họ hẳn là đã trở lại.

Triệu Hào vội vàng nói: " Liễu sư thúc bọn họ vội vã đi Nguyên Giới, sư tôn có thể chờ bọn họ một chút, đợi tử đi liên lạc bọn họ."

Lý Cường lo lắng chốc lát, quái thú nguyên sinh tinh cầu tại Nguyên Giới tương đối dường như lợi hại, có đám người của Liễu Đại Việt đi tới, thực lực sẽ tăng cường không ít. Hắn nói: " Được, người lập tức liên lạc Liễu Đại Việt, chúng ta sẽ chờ ở ngoại ô, để cho bọn họ nhanh một chút."

Lý Cường trong một tháng thời gian, lần thứ hai đi tới La Cách đại điện, hắn ở trong đại điện đợi hai ngày, nhưng vẫn còn không có nhìn thấy Thiên Chân và thất lão quay lại.

Lý Cường mặc dù mặt ngoài bất mãn đối với Thiên Chân, nhưng nội tâm vẫn xem hắn là bằng hữu, bằng hữu có việc hắn tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhìn lâu như vậy cũng không có tin tức, hắn nhịn không được cảm thấy lo lắng.

Lo lắng thật lâu, Lý Cường rốt cuộc hạ quyết tâm, chuẩn bị tự mình đi tìm kiếm một chút.

Một lần nữa trở lại Nguyên Giới, sau đó lại đi vào bán nguyệt thai ngay trước Tuyền Tinh thông đạo, Lý Cường dùng thần nhãn quan sát, vị trí của Tuyền Tinh thông đạo đã không còn ở phía trước, mà là chuyển sang bên trái.

Nhìn Tuyền Tinh thông đạo lúc ẩn lúc hiện, Lý Cường cảm thấy khó khăn, hắn biết thông đạo phải ở phương vị chính xác mới được, bây giờ Tuyền Tinh thông đạo không biết đang thông tới địa phương nào.

Túc túc đợi ba ngày thời gian, vị trí của Tuyền Tinh thông đạo mới chệch đi được một chút. Lý Cường rốt cuộc mất đi kiên nhẫn, hắn còn có rất nhiều chuyện chờ đi làm, không có thời gian chờ ở chỗ này, ngẫm lại thì lại không muốn buông tha, hắn quyết định mạo hiểm thử một lần.

Lý Cường so với trước kia cẩn thận hơn nhiều lắm, theo tu vi cảnh giới đề cao, biết được càng nhiều lá gan lại càng nhỏ, mặc dù hắn có Nguyên Giới có thể tùy thời thoát thân, nhưng vẫn quyết định thử một chút rồi hãy nói.

Hắn từ trong thủ trạc tìm được một thanh phi kiếm bình thường, dùng thần dịch lực đem hòa tan, rất nhanh dùng thiên hỏa trừ đi tạp chất trong phi kiếm, sau đó dùng thần dịch lực tổ hình.

Rất nhanh, phi kiếm biến thành một pháp bảo hình cây châm, ước chừng dài khoảng một bàn tay, ngạnh cứng thô tế, lóe ra thanh quang nhàn nhạt.

Hắn hài lòng nhìn một chút, đưa tay hướng ra ngoài đánh ra.

Pháp bảo hình châm rời tay là một lưu hỏa tinh, xoay quanh một vòng bên thân Lý Cường, phát ra một tiếng chấn minh thanh thúy.

Lý Cường vùng tay lên, quát khê: " Khứ!" Thanh quang chợt lóe, kiện pháp bảo bắn vào Tuyền Tinh thông đạo.

Lý Cường phân ra một tia thần thức đánh sát vào nhau trên pháp bảo, hắn chậm rãi ngồi xuống, dùng điểm thần thức này cẩn thận quan sát Tuyền Tinh thông đạo.

Rất nhanh, thông đạo đã bắt đầu vận vẹo, từ trên vách thông đạo nổ lên một trận trận sáng ngời loang loáng. Kiện pháp bảo tốc độ thật nhanh, thể tích lại nhỏ, không đợi cấm chế phát động đã xuyên đi tới.

Dần dần, thần thức của Lý Cường trên kiện pháp bảo dần dần tiêu tán, hình ảnh phía trước cũng đã trở nên mơ hồ. Hắn đánh ra một đạo thần linh huyền, kiện pháp bảo nọ đột nhiên nổ mạnh ra.

Mục đích của Lý Cường rất minh xác, chính là muốn để cho Tuyền Tinh thông đạo phát sinh một chút biến cố, như vậy mới có thể rất nhanh khiến cho thông đạo biến hóa.

Cùng thời gian, cả bán nguyệt thai đều cũng rung chuyển.

287. Chương 287

Ngoại trừ bán nguyệt thai, bốn phương tám hướng đều là viêm hỏa lưu tinh, nhiệt lưu giống như kinh đào hải lãng hướng bán nguyệt thai phún lên.

Lý Cường biết Tuyền Tinh thông đạo xảy ra biến hóa, hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, không hoảng không vội đem Cửu Diễn Lưu bố cách người mình, lại làm cho hỏa tinh đi ra hấp thu cỗ sóng nhiệt kinh khủng.

Hắn khoanh chân ngồi trên bán nguyệt thai, định trước tiên quan sát một chút biến hóa sau khi thông đạo bị xúc động, lẳng lặng đợi Tuyền Tinh thông đạo lại mở ra.

Có Nguyên Giới làm hậu thuẫn, hắn đã không sợ biến hóa ngạc nhiên cổ quái này nữa.

Viêm hỏa lưu tinh từ từ hình thành suối chảy dày đặc, Lý Cường phát giác bán nguyệt thai bắt đầu thu nhỏ lại kịch liệt, bên ngoài do viêm hỏa lưu tinh cấu thành không gian trở nên thật lớn vô cùng. Hắn cảm giác tựa như ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, chung quanh do viêm hỏa lưu tinh hình thành biển lửa, nhiệt lưu thẳng đẳng phát ra tiếng nổ oanh long long.

Lý Cường biết mình cũng theo bán nguyệt thai nhỏ đi, hắn từng kinh lịch qua biến cố vài lần như vậy, cho nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đột nhiên, bán nguyệt thai bắt đầu bay lên, giống như là một cây trụ từ bán nguyệt từ dưới đất mọc lên, Lý Cường ngồi bên trên trụ tử. Trụ tử lên tới giữa không trung thì dừng lại, rất nhanh, trụ tử hình bán nguyệt biến thành trong suốt, viêm hỏa lưu tinh phẳng phất như nước biển nhấc lên cơn sóng gió động trời, trận trận tiếng rít diếc tai nhức óc.

Lý Cường tỉnh táo liên tục đánh ra vài thủ ấn thần linh huyền phòng hộ, loại trường diện này hắn đã thấy nhiều hơn. Hắn vẫn như trước ngồi trên bán nguyệt thai, cùng đợi lực đánh sâu lớn hơn nữa, hắn biết đây mới chỉ là bắt đầu.

Trụ tử trong suốt bên trong chậm rãi mọc lên một đạo ngân tuyến, hướng lên trên một điểm, rồi lại chìa xuống đất kéo dài, ngân tuyến trên đỉnh trụ phát ra ánh sáng chói mắt, cả không gian bị chiếu đến sáng rực.

Lý Cường đột nhiên phát hiện không đúng, hắn mau lẹ bình di đi ra ngoài. Trong chớp mắt, quang điểm kia lên tới bán nguyệt thai, giống như pháo hoa phun ra vô số quang châm màu bạc.

Lý Cường quát to một tiếng: "Oa, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa cái mông gặp tai ương!" Mặc dù là không biết là vật gì, nhưng bị thứ nọ đánh trúng, tư vị nhất định không tốt lắm.

Viêm hỏa lưu tinh từ bốn phương tám hướng cũng hướng trên đỉnh bán nguyệt thai, Lý Cường cũng bị liên lụy mang theo lực đánh sâu vào.

Viêm hỏa lưu tinh là một loại vật chất niêm trù, Lý Cường cảm thấy Cửu Diễn Lưu trầm xuống, trong lòng hắn thầm giật mình, viêm hỏa lưu tinh không ngờ có áp lực lớn như thế, thật sự là nghĩ không ra.

Cửu Diễn Lưu bây giờ uy lực khác hẳn, không giống như trước, từ khi cảnh giới của Lý Cường ổn định ở Thất Tinh Thiên, Cửu Diễn Lưu cũng ổn định xuống tới. Vận dụng cơ bản nhất của thần khí, Lý Cường đã không cách nào, càng cao cấp thì càng phải chậm rãi suy nghĩ tìm tòi.

Cửu Diễn Lưu được xưng là Cửu Biến, trước mắt hắn nhiều nhất chỉ có thể nắm giữ hai biến, đang thăm dò có thể sử dụng ba biến hay không.

Viêm hỏa lưu tinh niêm trù bao lấy Lý Cường kéo xuống phía dưới, Lý Cường không hoảng không vội đem cầm chế thứ nhất bố trí trên người cho nổ tung.

Một tiếng sấm, từ trên người hắn bắn ra vô số đạo kim mang, viêm hỏa lưu tinh bị tạc đến bay vụn tứ tán. Không đợi Lý Cường tránh ra, ngay sau đó lại thêm một cỗ viêm hỏa lưu tinh dừng khởi phác đi lên.

Lý Cường tiện tay kháp động thần linh huyền, tay trái đột nhiên lượng khởi, hắn như tia chớp đánh xuống phía dưới, viêm hỏa lưu tinh dừng khởi nổ tung. Viêm hỏa lưu tinh hình thành sóng lớn tạm thời còn chưa uy hiếp được hắn.

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng rít bén nhọn, đó chính là tiếng kêu từ bán nguyệt thai truyền đến.

Lý Cường vội liếc mắt nhìn bán nguyệt thai, giật mình phát hiện bán nguyệt thai đang khấn trương.

Lỗ hổng trên bán nguyệt thai cũng mọc lên một trụ tử hình tròn, đỉnh trụ tử tồn một con thần thú rất nhỏ, giống như là thủ hộ thần thú từng nhìn thấy qua, nhưng hình thể chỉ cao chừng một thước, cũng là hình người, có một cái đầu chim, có một cái sừng rất dài.

Trong tay nó cầm một cây côn màu trắng bạc, đầu côn chuyển một vòng ngân mang bắn về phía bán nguyệt thai. Trên bán nguyệt thai có một viên hạt châu, ở không trung trầm phù, phát ra quang hoa cực kỳ chói mắt.

Lý Cường trong lòng linh quang chợt lóe: " Chẳng lẽ là Ngân Sắc Thần Thạch?" Hắn căn bản không có suy nghĩ nhiều, phất tay bắn ra Cửu Diễn Lưu, thân thể có chút khựng lại, đi theo Cửu Diễn Lưu phác tới.

Hắn cơ hồ có thể dám chắc thủ hộ thần thú này không phải Cổ tiên nhân, mà là một loại thủ hộ thần thú càng thêm lợi hại.

Đời thứ nhất thủ hộ thần thú cao chừng ba thước, Thiên Chân lấy được có lẽ là thủ hộ thần giáp đời thứ hai, còn bây giờ thủ hộ thần thú chỉ có một thước này xuất hiện hẳn chính là đời thứ ba, nói cách khác thủ hộ thần thú này có thực lực càng mạnh.

Tâm thần Lý Cường hoàn toàn bị khóa hạt châu màu trắng bạc hấp dẫn, hắn phán đoán dù đó không phải là Ngân Sắc Thần Thạch thì cũng là một bảo bối hiếm thấy, dù sao cũng không có chuyện gì, trước tiên giành được đã rồi hãy nói.

Cửu Diễn Lưu hóa thành một quang vồng tráo tới hướng khóa bảo châu, Lý Cường tiện tay phát ra một đạo sét đánh kim sắc, thẳng tắp chằng tới hướng thủ hộ thần thú.

Viên bảo châu nọ đột nhiên hướng lên trên chạy trốn, ngân quang chói mắt hóa thành vạn ngàn ngân châm, phô thiên cái địa hướng Lý Cường phóng tới.

Thủ hộ thần thú kêu lên chói tai, nó tựa hồ không thể rời khỏi bình thai hình tròn kia, cây côn trong tay khẽ run động, một vòng bảo hộ hình tròn xuất hiện trên thân nó.

Vòng bảo hộ lập tức bị sét đánh màu vàng đánh trúng, trong tiếng ầm ầm hóa thành vô số quang điểm tiêu tán không còn. Đáng tiếc Lý Cường không kịp đánh ra đạo sét đánh thứ hai, bảo châu bắn ra ngàn châm đã đánh lên Cửu Diễn Lưu.

Cửu Diễn Lưu phân hóa thành hai đoạn, một đạo hộ thể, một đạo đuổi theo bảo châu.

Lý Cường không nghĩ tới bảo châu tuôn ra ngàn châm lại có lực công kích lợi hại như thế, thiếu chút nữa là đã rơi xuống dưới viêm hỏa lưu tinh.

Hắn quát to một tiếng, Huyền Tật Thiên Hỏa phún dừng ra. Đây chính là thiên hỏa do Hỏa Si tu luyện qua, thuần độ cực cao, ẩn chứa năng lượng thật lớn. Ngân châm vừa chạm vào thiên hỏa lập tức phi tán.

Cửu Diễn Lưu hóa thành quang vồng đã bao lại bảo châu màu bạc bay loạn, ngay lúc Lý Cường muốn thu hồi, thì thủ hộ thần thú phát ra một tiếng kêu chói tai, nó rốt cuộc đã động. Thủ hộ thần thú này mặc thủ hộ thần giáp màu bạc, vừa động lên nhìn giống như ngàn tuyến lưu động. Lý Cường nhanh chóng lui về phía sau.

Đồng thời khi thủ hộ thần thú bay ra, viêm hỏa lưu tinh sôi trào rít gào đột nhiên bình phục xuống tới, trụ tử hình tròn và bán nguyệt thai nhanh chóng hạ xuống.

Lý Cường hiểu được, là do hắn đã cắt đứt chuyện thủ hộ thần thú này đang muốn làm.

Thủ hộ thần thú cực độ phẫn nộ, kêu lên điên cuồng công kích Lý Cường, sừng của nó sáng ngời màu bạc, nhanh chóng chuyển biến thành ám màu lam sâu kín, trong nháy mắt, sừng nhọn đánh ra liên tục hơn một ngàn lần, mỗi một lần đánh ra đều cũng phát ra một cây châm hình tam giác giống y như chiếc sừng nhọn kia.

Lực châm nhọn công kích không có lần nào hoàn thành. Có lẽ đánh vào lần nào cũng không lợi hại, nhưng trong nháy mắt hơn một ngàn cây công kích tới cũng không phải là chuyện đùa, hơn nữa mỗi lần công kích vào một vị trí giống nhau, tựa như dùng điện toán đánh chữ giống nhau như đúc.

Lý Cường không nghĩ tới thủ hộ thần thú chỉ công kích như vậy mà màn hào quang hộ thể của Cửu Diễn Lưu lập tức bị kích xuyên, Lý Cường giống như bị trúng điện kích, lui ngược về phía sau.

Không đợi hắn phản ứng lại, cây châm nhọn bắn ra đã bị tạc mở.

Lý Cường bị tạc đến đầu óc choáng váng, mặc dù không có bị thương, nhưng cũng là lần đầu tiên từ sau khi hắn tu thần lại bị chặt vật như thế, thủ hộ thần thú chỉ là một kích đã khiến cho hắn biết được sự lợi hại.

Lý Cường vừa thanh tỉnh, liền nhanh tránh né. Hắn biết do mình quá sơ ý khinh thường, ở trong thế giới con người một đoạn thời gian, tính cảnh giác cũng đã lơ đãng hơn trước rất nhiều.

Hắn dùng sức lắc đầu, rất nhanh thu hồi Cửu Diễn Lưu, viên bảo châu cũng thuận thế thu vào trong thủ trạc.

Thủ hộ thần thú nổi giận, xem ra viên bảo châu nợ đối với nó rất trọng yếu. Cây côn dài cỡ một thước tám kia chỉ ra bốn phía, viêm hỏa lưu tinh lại sôi trào lên.

Lý Cường vừa lúc rơi xuống, lập tức bị viêm hỏa lưu tinh bao phủ.

Dùng thiên hỏa đem viêm hỏa lưu tinh bức khai thành một đại động, Lý Cường cấp tốc khấp động thần linh huyền, hai mươi mấy thủ ấn thần linh huyền cơ hồ trong một giây đã hoàn thành. Hắn rút cuộc nhin không được tức giận.

Theo thần linh huyền hoàn thành, thủ hộ thần thú tựa hồ phát hiện không đúng, nó đột nhiên tiêm hồng lên, cây côn trong tay ở không trung cấp tốc hoa lên, một đám chú văn màu vàng từ địa phương kia trống rỗng sinh ra, trong chớp mắt, chú văn rậm rạp vờn quanh thân thể nó, phát ra tiếng rít ô ô.

Lý Cường phóng thần linh huyền trong tay ra, chú văn của thủ hộ thần thú cũng không sai biệt lắm sắp hoàn thành, nhưng còn thiếu chút nữa, nó gấp đến độ điên cuồng kêu lên.

Bởi vì thủ hộ thần thú nhận thấy được Lý Cường dùng chính là thần chi cấm chế, nó biết rõ loại cấm chế đó thật là đáng sợ.

Nhìn thấy viêm hỏa lưu tinh sôi trào dần dần bình phục xuống, chú văn chưa hoàn thành cũng bắt đầu tiêu tán, thủ hộ thần thú tuyệt nhin, nhanh chóng hóa thành một đạo ngân quang lên lên không trung né tránh.

Rốt cuộc, cấm chế phát động, cả không gian đều lóe ra kim quang chói mắt, không gian bị ngưng trệ lập tức. Thủ hộ thần thú tựa như bị ngưng kết trong khối băng.

Lý Cường hét lớn một tiếng, Cửu Diễn Lưu hai đoạn hợp làm một, hóa thành chiến đao sắc bén hoành đảo chém qua.

Viêm hỏa lưu tinh dừng khởi cũng bị cố định tại giữa không trung, tựa như một bức họa điêu bình thường. Cửu Diễn Lưu phá vỡ Viêm hỏa lưu tinh, phát ra tiếng xé gió chói tai bén nhọn.

Lý Cường cũng không muốn giết chết thủ hộ thần thú, hắn biết tại thần điện nếu giết chết thủ hộ thần thú, ý nghĩa tự mình sẽ phải thay thế nó, hắn không muốn trở thành thần thú cao một thước, vậy cũng không còn mặt mũi nữa.

Vừa rồi là hấn bị thần thú chọc giận, trong lúc nhất thời lửa giận bốc cao, mới đánh ra thần linh huyền đặc hữu của Bối Dã Đan Đỉnh. Đó là khi luyện đan thì chuyên môn dùng để giam cầm đan thất thần linh huyền, hấn còn bỏ thêm- Cổ Thần cấm chế ở trong đó, ở trong không gian không lớn này sử dụng, hiệu quả thật kinh người.

Thủ hộ thần thú đầu chim cấp tốc bãi động, chiếc sừng nhọn hướng phía trên rất nhanh bắn ra, nó muốn đánh ra một không gian để tránh né.

Bất đắc dĩ tốc độ của Cửu Diễn Lưu thật sự quá nhanh, thân thể của nó hướng lên trên chỉ thắng một nửa, thì kim mang của Cửu Diễn Lưu đã tới rồi. Một kích này đánh vào chân nó, kim quang chợt lóe, thủ hộ thần thú phát ra một tiếng thảm thiết chói tai. Mặc dù Cửu Diễn Lưu phá không được thủ hộ thần giáp, nhưng một kích này cũng làm cho nó nguyên khí đại thương.

Thủ hộ thần thú đột nhiên đưa cây côn màu bạc trong tay ra, vật nọ đánh thẳng vào bán nguyệt thai, chỉ nghe tiếng bạo nổ liên tiếp, một vòng ngân quang khuếch tán ra, cấm chế Lý Cường bố trí lập tức nghiền nát bể tan tành.

Cùng lúc đó, viêm hỏa lưu tinh trên vách mơ hồ hiển xuất một vòng sóng gợn.

Trong lòng Lý Cường biết có biến, hấn thu hồi Cửu Diễn Lưu, toàn bộ tinh thần chăm chú xem xét.

Lý Cường hoảng sợ phát hiện, từ trên vách viêm hỏa lưu tinh toát ra ba thủ hộ thần thú màu bạc, hấn hiểu lần tranh đấu này mình sẽ thua là chắc chắn. Bốn thủ hộ thần thú màu bạc, thực lực mạnh tuyệt đối mình không thể ứng phó, nhất là trong Huyền Thần chánh điện, nơi này là địa bàn của chúng nó.

Lý Cường đột nhiên nở nụ cười, nói: " Đáng tiếc, nếu ta không xong Nguyên Giới, có lẽ sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này rồi, bây giờ...đều theo ta đi tới đi...ha ha!"

Nếu là tranh đấu tay đôi, Lý Cường mặc dù đối với Ngân Sắc thần thú cực lợi hại cũng sẽ không cần lui về Nguyên Giới, nhưng là bốn thủ hộ thần thú đi ra, hấn cũng không khách khí nữa.

Kháp động linh huyền thả ra, một chút kim quang hướng bốn phía tản ra, trong phút chốc, hấn mang theo bốn thần thú đi tới Nguyên Giới.

Bốn thủ hộ thần thú bị làm hoảng sợ đến phát mộng, chúng nó phát giác đột nhiên mình và Huyền Thần chánh điện mất đi liên lạc. Chúng nó không giống với Cổ tiên nhân, sau khi rời đi Huyền Thần chánh điện, bất luận đến địa phương nào, đối với chúng nó mà nói đều là tuyệt đối trí mạng.

Lý Cường đưa chúng nó trực tiếp xuất hiện ở mặt ngoài một tinh cầu hoang vu, hấn nhàn nhạt nói: " Tại Huyền Thần chánh điện ta không so lại các người, nhưng tới rồi Nguyên Giới, hết thấy đều do ta định đoạt!"

Lý Cường ngạo nghễ đứng ở trước mặt bốn thần thú, chỉ cần tới rồi Nguyên Giới, bốn thủ hộ thần thú tựa như con cá rời khỏi nước, cho dù nó là cá mập, thì ở trên mặt đất cũng chỉ có con đường chết.

Bốn thủ hộ thần thú căn bản là không có công kích, chúng nó đều ngây ngốc bất động, trên người bốc lên sương trắng nồng đậm, cấp tốc vờn quanh thân chuyển động. Bốn thủ hộ thần thú đồng thời phát ra tiếng rên rỉ.

Lý Cường còn không biết mấy thủ hộ thần thú này đang ở bên bờ tử vong giây dựa, hấn tiếp tục nói: " Ta ở tại địa bàn các người tốt xấu còn có thể tranh đấu một lần, các người còn chưa đánh mà kêu loạn cái gì? Huống chi ta chỉ có một người, mà các người lại bốn người, là thần thú mà đánh một người, vậy còn kêu loạn, ta chẳng phải là không sống nổi..."

Hấn tự mình cũng cảm thấy kỳ quái, dĩ nhiên cũng lao thao đi theo giáo huấn bốn thần thú này.

Lý Cường nói suốt vài phút, mới phát hiện mình đang lầm bầm lâu bầu, hấn xấu hổ gãi gãi đầu, nói: " Kỳ quái, các người sao lại yên tĩnh như vậy, thật sự không giống là thần thú....di, các người làm sao vậy?"

Hấn đột nhiên cảm thấy không đúng, sương trắng trên người bốn thủ hộ thần thú dần dần tiêu tán, " đương làm" một thanh âm vang lên, một thủ hộ thần thú té ngã trên mặt đất, một đạo ngân quang từ trên đầu chim của nó bắn ra, nó lập tức kịch liệt thu nhỏ lại chỉ còn nắm tay.

Lý Cường sợ ngậy người, hấn chụp thủ hộ thần thú trên mặt đất kia lên, lúc này mới phát giác, đó chỉ là một bộ móc câu cùng với thủ hộ thần giáp, thần thức đảo qua, bên trong là trống rỗng.

Ngay sau đó, lại ba tiếng vang, ba thủ hộ thần thú khác cũng co rút lại.

Lý Cường nhìn không được thở dài, hấn cũng không muốn giết chết thủ hộ thần thú này, thăm nghĩ ở tại Nguyên Giới vậy khốn bốn thần thú thực lực cường hãn, đáng tiếc chúng nó căn bản là không thể rời khỏi Huyền Thần chánh điện.

Thu hồ bốn bộ thủ hộ thần giáp, Lý Cường ngoài ý muốn phát hiện mỗi một thần giáp đều có một bảo châu màu bạc cỡ hạt đậu, giống như bảo châu hấn thu được trong Tuyền Tinh thông đạo.

Hấn dùng thần dịch lực hấp xuất từng mảnh, hạt châu cỡ hạt đậu phi ra khỏi thần giáp, lập tức bành trướng lên, một viên quang thải chói mắt ngân châu, ở trong lòng bàn tay hấn không ngừng蠢 động, tràn ngập linh tính khó thể nói nên lời.

Với kiến thức của Lý Cường cũng nhìn không ra vật này dùng tài liệu gì hình thành, hấn đem ngân châu bỏ vào trong thần giáp, lấy ra ngân châu cướp được tại bán nguyệt thai, đặt ở trong thần giáp rồi sau đó thu vào thủ trục.

Trống rỗng lấy được bốn thủ hộ thần giáp, Lý Cường cảm thấy vui buồn lẫn lộn, hấn thở dài, lại tiến vào trước Tuyền Tinh thông đạo.

Lại rơi vào bán nguyệt thai, Lý Cường kinh hãi phát hiện Tuyền Tinh thông đạo đã xuất hiện ở vị trí chính xác, nhưng khác trước kia là thông đạo không hề lúc ẩn lúc hiện, mà là trở thành một thông đạo rất lớn thật rõ ràng.

Tuyền Tinh thông đạo tổng cộng có bốn thần thú cực lợi hại thao khống, chúng nó bị Lý Cường trong lúc vô tình đưa đến Nguyên Giới rồi tiêu vong, cả Tuyền Tinh thông đạo liền mất đi khống chế, tất cả biến hóa toàn bộ biến mất, lộ ra diện mạo chân thật của Tuyền Tinh thông đạo.

Lý Cường còn không biết tự mình đã phá hư trở ngại lớn nhất của Tuyền Tinh thông đạo, hấn do dự một chút, hướng Tuyền Tinh thông đạo bay đi.

Tuyền Tinh thông đạo mất đi thần thú khống chế, yên lặng giống như một thông đạo bình thường, Lý Cường một đường bay đi, tựa hồ nguy hiểm gì cũng không có, dần dần, hấn đã buông lỏng cảnh giác.

Tuyền Tinh thông đạo rất dài, tốc độ Lý Cường cực nhanh, nhưng bay suốt mười phút còn không có nhìn thấy điểm cuối. Lý Cường không khỏi nghi hoặc, dựa theo tốc độ của hấn, hơn mười phút còn không bay đến cuối, nhất định thông đạo này có chuyện.

Lý Cường đột nhiên dừng lại, hấn kinh nghiệm qua rất nhiều ảo trận, mê trận các loại, nếu nơi này có ảo trận, vậy nhất định là ảo trận thần cấp, tốc độ phi hành dù nhanh hơn cũng không hữu dụng, dừng lại thăm dò mới là cách làm sáng suốt nhất.

Tuyền Tinh thông đạo rất yên lặng, Lý Cường dùng thần thức cẩn thận xem xét, rất nhanh hấn liền phát hiện thông đạo này là một ảo trận, bởi vì mất đi thần thú thao khống, cho nên không cách nào chuyển biến thành sát trận, chỉ cần phá được ảo trận là có thể vào bên trong.

Thần thức của Lý Cường bây giờ có thể dò xét ở phạm vi rất lớn, chỉ là ảo trận này quá kỳ lạ, nếu không phải hấn đã đề cao tu vi thật lớn sau Thất Tinh Thiên cảnh giới, ngay cả đây là ảo trận hấn cũng nhìn không ra.

Lý Cường suy nghĩ một hồi, biết với kiến thức của mình bây giờ, còn không đủ để phá vỡ ảo trận, biện pháp duy nhất chính là có thể ỷ vào Nguyên Giới chạy thoát, có thể không chỗ nào cố kỵ dùng cấm chế đến mở đường, nghĩ biện pháp xúc phát ảo trận, để cho ảo trận động mới có thể hiểu được làm sao đi ra ngoài.

Hấn lấy ra một khối ngọc phù, vật này là lúc ở Lâm Minh Tinh đã tu luyện. Dùng ngọc phù xúc động ảo trận, hiệu quả so với dùng Cửu Diễn Lưu xúc động thì tốt hơn, hấn có thể rõ ràng nhìn thấy biến hóa trong đó, mà không cần phân tâm khống chế Cửu Diễn Lưu.

Đây là một khối lôi phù, ẩn chứa năm đạo sét đánh. Lý Cường dương tay bắn ra, lôi phù đánh lên vách thông đạo, bạch quang chói mắt diệu khởi, liên tục nổ năm tiếng sét đánh, Tuyền Tinh thông đạo nhất thời vụn vụn lên.

Lý Cường cẩn thận đưa Cửu Diễn Lưu vờn quanh thân, trong tay bắt đầu khấp động thần linh huyền.

Đây là một thần linh huyền đại uy lực, hẳn từng sử dụng qua tại Cực Huyền Bằng Nhân, chính là Phá Phàm Tuyệt ba trăm sáu mươi thủ ấn, có thể tránh thoát tất cả đại thần thông trời buộc.

Lý Cường cũng không định đem toàn bộ thần linh huyền đánh ra, hẳn chuẩn bị đánh ra một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền, đó là linh huyền khải động Phá Phàm Tuyệt, uy lực mặc dù rất lớn, nhưng hẳn vẫn còn có thể khống chế. Nếu đem ba trăm sáu mươi thủ ấn Phá Phàm Tuyệt hoàn toàn đánh ra, uy lực bộc phát cho dù là Lý Cường cũng phải né tránh, thứ nọ thật quá lợi hại.

Lý Cường đoán chắc không sai, ảo trận không ai xúc động thì vô hại, nhưng cũng không có cách nào tìm được đường ra, chỉ cần xúc động ảo trận, cho dù không có thần thú thao khống, ảo trận cũng có thể thành công chuyển đổi thành sát trận.

Bất quá Lý Cường đã nắm giữ tiên cơ, trong thời gian ảo trận chuyển biến thành sát trận, hẳn thuận lợi hoàn thành một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền. Mỗi một thủ ấn thần linh huyền hoàn thành, đều cũng bay ra một đạo kim mang.

Đại thần thông như vậy thật sự có điểm dùng quá hao phí, không có thủ hộ thần thú thao khống, Phá Phàm Tuyệt vừa ra, Tuyền Tinh thông đạo đâu thể chống đỡ được công kích lợi hại như thế.

Một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền trong phút chốc bộc phát, Tuyền Tinh thông đạo tựa như chôn dấu ngàn vạn thuốc nổ, với Lý Cường làm trung tâm, hướng ra bốn phía nổ tung.

Trong lòng Lý Cường vẫn đang cảm thấy giật mình, lần trước dùng Phá Phàm Tuyệt là đang ở lúc sống chết, lúc ấy chỉ cảm thấy phi thường kích thích và thống khoái, lúc này hẳn mới nhận thấy uy lực của Phá Phàm Tuyệt kinh người như thế, chỉ mới dùng một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền, đoạn thứ nhất Phá Phàm Tuyệt thật có uy lực quét ngang hết thấy.

Mỗi một tay thần linh huyền đều cũng phát ra tiếng nổ bạo kinh thiên động địa, tổng cộng có một trăm hai mươi tiếng, tạc nổ trong thông đạo làm bầu trời như tối đen.

Lý Cường cũng cảm thấy váng đầu hoa mắt, hẳn âm thầm nhắc nhở chính mình sau này chỉ nên dùng một phần nhỏ Phá Phàm Tuyệt, thứ này có lực sát thương quá lớn.

Một con đường quanh co khúc khuỷu xuất hiện trước mắt, Lý Cường biết đây mới chính thức là Tuyền Tinh thông đạo, nhưng Phá Phàm Tuyệt đã đem thông đạo hoàn toàn hủy rớt, con đường lưu lại này chỉ là đá tảng nguyên lai, nhìn qua thập phần quỷ dị.

Bầu trời đầy sao, phía dưới tinh quang sáng lạn, con đường này không thiết kế tại thái không trung, bốn phía lóe ra thanh quang u ám. Nơi này vẫn nhu cũ là Huyền Thần chánh điện, Phá Phàm Tuyệt ngạnh sanh đem Huyền Thần chánh điện tạc mở ra một đường trống rỗng.

Trong lòng Lý Cường không khỏi một trận rét lạnh, nếu trong Huyền Thần chánh điện có thần nhân, hẳn nhất định sẽ giận dữ nhảy lên, cách làm của mình bây giờ giống như cưỡng đạo cướp nhà, vọt tới trong nhà của người ta.

Hắn cười khổ lắc đầu, theo đường lộ đi tới phía trước, rất nhanh sẽ đến cuối.

Một đoàn suối chảy màu bạc chậm rãi chuyển động, Lý Cường biết đây là miệng thông đạo, hẳn trước tiên ghi nhớ tiêu chí trong Định Tinh Bàn, lúc này mới bay vào trong suối chảy không lớn kia.

Suối chảy màu bạc không phải là Cổ Thần cấm chế lợi hại, chỉ là một truyền tống trận pháp linh xảo, Lý Cường trong phút chốc bị truyền đi vào. Trong nháy mắt tiến vào Lý Cường tựa hồ nhận ra được Thiên Chân bọn họ nhưng lập tức đã bị xa xa cách trở, hẳn biết Tuyền Tinh thông đạo bị hủy diệt, phương vị truyền tống cũng đã thay đổi.

Tiếng chấn động kịch liệt làm cho Lý Cường cảm thấy cực kỳ không thoải mái, hắn không nghĩ ra sao lần này truyền tống lại quái dị như thế, mặc dù không biến thái như thần trận truyền tống, nhưng cảm giác phi thường kỳ quái, bằng thực lực của hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Tốc độ truyền tống cực nhanh, ước chừng qua ba phút đã tới mục đích.

Đây là một không gian phong bế, cỡ như phân nửa mặt trời hệ.

Lý Cường dùng thần thức rất nhanh quan sát một lần, phát giác không có thông đạo gì có thể đi ra ngoài, bất quá có Nguyên Giới, hắn cũng không lo lắng.

Lý Cường lấy ra Định Tinh Bàn, bắt đầu tiêu thức phương vị, hắn hoảng sợ phát giác bản thân đang ở giữa vị trí trung ương của Huyền Tinh Thần Trận, vị trí chung quanh Định Tinh Bàn thì trống rỗng.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy đại sự không hay, hắn không có suy nghĩ nhiều, lập tức khấp động linh huyền dục hồi Nguyên Giới.

Ngoài ý muốn chính là, thần linh huyền na di luân luôn thành công, không ngờ, lần này đã thất bại.

Lý Cường nhất thời choáng váng, hắn lại thử hai lần, rốt cuộc hiểu được, ở chỗ này không thể tiến vào được Nguyên Giới, còn là nguyên nhân gì, hắn hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Cẩn thận hồi tưởng một chút, hắn không khỏi khổ sở cười rộ lên, tự mình không nên hủy diệt Tuyền Tinh thông đạo, thần trận của Huyền Thần chánh điện hoàn toàn tương liên, hủy diệt bất cứ đồ vật gì bên trong thì kết quả chính là bị tống đến nơi đây, xem bộ dáng, đây là sự trừng phạt cao nhất cho kẻ xúc phạm đến Huyền Thần chánh điện, nơi này là tuyệt địa.

Đây là một không gian hình tròn, liếc mắt nhìn không thấy biên giới, bốn phía là đám mây màu vàng, bốn phương tám hướng kim quang lờ lờ, cảm giác cả thể giới đều là màu vàng.

Trung ương không gian, có hai ba khỏa tinh cầu nhỏ, ở giữa là một viên đại tinh cầu phiếm ra quang hoa năm màu, chung quanh vờn quanh hai tinh cầu nhỏ một đen một trắng, ước chừng là vệ tinh của đại tinh cầu.

Lý Cường không đường có thể đi, không thể làm gì khác hơn là hướng đại tinh cầu bay đi.

Rơi xuống mặt ngoài tinh cầu, Lý Cường lại một lần nữa trợn tròn mắt, cả tinh cầu vô số quái thú hình người, thân thể đều là hình người, đầu lại là đủ loại đầu chim, mỗi người đều cao ba thước, đều mặc áo giáp màu đen, chỉ có cực số ít là có màu sắc.

Nơi Lý Cường hạ xuống tựa hồ là một chiến trường, đang có hai đám quái thú hình người đang điên cuồng chém giết. Hắn phát hiện năng lực những quái thú hình người này cùng với thủ hộ thần thú trong Huyền Thần chánh điện kém hơn rất xa.

Hai bên quái vật hình người đang chiến đấu có hơn mười vạn tên, rậm rạp trải đầy trên mặt đất tất cả đều là quái thú hình người, ở giữa không trung đang phiêu phù một bình thai không lớn, bên trên cũng có đặt ba chiến giáp màu vàng nhạt, rất giống thủ hộ thần giáp.

Trong lòng Lý Cường đoán: "Đó có lẽ là thủ hộ thần giáp cấp thấp, chẳng lẽ những người này đang tranh đoạt thần giáp hay sao?"

Bộ dáng của Lý Cường bây giờ hết sức nổi bật, hắn mặc Diễm Chú Thần Giáp, Cửu Diễm Lưu hóa làm một mặt kim quang vờn quanh thân, có vẻ cực kỳ sáng lạn.

Một đám quái thú hình người khí thế hung hung vọt lại, cầm đầu chính là một quái thú hình người mặc thần giáp màu vàng nhạt, nó phát ra một tiếng hồng quái dị. Lý Cường bất đắc dĩ lắc đầu, hắn căn bản là nghe không hiểu.

Một tiếng tê hồng, quái thú hình người vây tới.

Lý Cường phát ra một tiếng huyết sáo dài, trong phút chốc phảng phất cả bầu trời đều cũng âm ảm xuống tới, quái thú hình người tới gần bị chấn đến lão đảo lui về phía sau. Nhất thời, hơn mười vạn quái thú hình người đồng loạt nhìn lại.

Lý Cường đột nhiên nhớ tới danh ngôn của Thiên Chân, không tự chủ được rống to một tiếng: ” Lão tử...thật thương cảm a!”

288. Chương 288

Vừa vội là vừa hối hận, nhìn quái thú hình người như nước thủy triều trùng trùng tới, một cỗ lửa vô danh trực trùng tới ót hần.

Quang mang đủ màu sáng lên, binh khí gào thét chém về phía Lý Cường, Cửu Diễn Lưu lập tức tự động phản kích tới.

Sắc mặt Lý Cường càng ngày càng lạnh, cuối cùng hần bộc phát.

Sau một tiếng rít, Lý Cường điên cuồng quát to: ” Là thứ đồ vật gì! Đều đi tìm chết cho lão tử!”

Phần nộ phá tan lực lượng bình hành của Tử Giản, hần không để ý hết thấy lại phát ra Phá Phàm Tuyệt.

Trong ý thức của hần, tựa hồ nghĩ chỉ có một chiêu này mới có thể phát tiết được phần nộ của mình.

Lý Cường bay đến không trung bắt đầu xoay quanh, một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền trong thời gian ngắn đã hoàn thành, tốc độ so với nguyên lai nhanh rất nhiều. Theo linh huyền hoàn thành, bay ra vô số đạo kim mang, khấn tiếp theo, hần lại khấp động thêm một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền, còn chưa hoàn thành, thì đoạn Phá Phàm Tuyệt thứ nhất đã bộc phát.

Phá Phàm Tuyệt là đại thần thông tránh thoát hết thấy trời buộc, bất quá với tu vi trước mắt của Lý Cường, còn không đủ phá đi không gian vây khốn hần.

Phá Phàm Tuyệt đánh ra, đem cả không gian đều cũng rung chuyển. Cuối cùng một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền phóng thích đi ra ngoài, Lý Cường tự mình cũng không dám đợi ở mặt ngoài tinh cầu, đồng thời khi bắn ra Phá Phàm Tuyệt, hần thuận chuyển qua xa xa.

Đoạn thứ nhất Phá Phàm Tuyệt, đem phương viên mười công lý có cái gì cũng đảo qua trống không, những hình người quái thú đó căn bản đỡ không được công kích như vậy.

Theo sát đoạn Phá Phàm Tuyệt thứ hai, hình thành chấn chiến kịch liệt, một làn sóng tiếp một làn sóng kim mang, thuận hướng khuếch tán ra, gặp phải trở ngại gì cũng bị tạc đến nát bấy.

Lợi hại nhất chính là đoạn Phá Phàm Tuyệt thứ ba. Đại địa khai liệt, núi sông nghiền nát bể tan, ngoại trừ mặt sau tinh cầu, cơ hồ nửa tinh cầu đều bị ảnh hưởng, bụi mù tận trời đem bầu trời màu vàng cũng đều che phủ.

Sự phần nộ của Lý Cường dần dần bình tức trở lại.

Cũng do những quái thú hình người này, nếu chúng nó không phát khởi công kích, Lý Cường mặc dù cảm tức tức trứ cấp, cũng sẽ không dễ dàng phát ra Phá Phàm Tuyệt.

Một kích này của Lý Cường, không biết giết đi bao nhiêu quái thú hình người. Hần kiệt lực không chế bản thân, không muốn đại khai sát giới. Giết chóc như vậy làm cho hần cảm thấy rất không thoải mái, lực lượng Tử Giản vẫn một mực cố gắng bình hành thần dịch lực của hần.

Ngay khi Lý Cường huyền đứng ở không trung ngẩn người, thì từ mặt ngoài tinh cầu hiện lên vô số quang điểm.

Trên bầu trời giống như pháo hoa nổ rộ, phiếm trứ bảy màu quang điểm đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, bay nhanh về phía hần tụ tập lại.

Lý Cường đưa mắt nhìn lại, trên bầu trời rậm rạp đều là quái thú hình người, hần ước chừng khoảng hơn mười vạn quái thú hình người đang vây quanh lại đây, vừa nhìn thì biết đều là hình người quái thú cao cấp, bởi vì chúng nó đều có thể phi hành.

Bay qua tới đầu tiên, là một đám quái thú mặc thần giáp màu vàng nhạt.

Lý Cường còn không biết, quái thú này nếu còn tu luyện thêm một đoạn thời gian, sẽ trở thành thủ hộ thần thú đẳng cấp thấp nhất của thần điện. Nơi này là nơi thủ hộ thần thú sinh ra, chỉ cần thần giáp của chúng nó tiến hóa một lần, chúng nó có thể phi lên được thần điện.

Nhưng thật ra Lý Cường muốn thoát thân cũng rất dễ dàng, chỉ cần mặc vào thủ hộ thần giáp đã lấy được, có thể phi lên tới thần điện, nhưng hắn đã hiểu rõ tệ đoan của thủ hộ thần giáp, hơn nữa lại có Diên Chú Thần Giáp trong người, cho nên căn bản không có nghĩ đến việc mặc vào thủ hộ thần giáp. Con đường chạy trốn này đối với hắn mà nói là con đường tệ hại.

Trong lòng Lý Cường hiểu được, một kích vừa rồi đã làm cho những quái thú hình người nổi điên, những quái thú này là đến trả thù.

Sau khi đánh ra Phá Phàm Tuyệt, công lực của Lý Cường tiêu hao rất lớn, ở chỗ này không mượn được Nguyên Giới lực, khôi phục lại đặc biệt rất chậm, nhưng cho dù như vậy, thực lực của hắn cũng không phải đám thần thú này là đối thủ.

Rất nhanh, đám thần thú vây quanh Lý Cường, trong tiếng rống khàn cả giọng của chúng, có thể rõ ràng cảm nhận được sự phẫn nộ và sợ hãi của chúng.

Lý Cường nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe, hắn căn bản không hiểu ngữ ngôn của những quái thú này, không cách nào cùng chúng nó câu thông. Hắn biết kết quả không cách nào câu thông, đó chính là đánh nhau.

Bị bách bất đắc dĩ, Lý Cường thử dụng thần chi ngữ ngôn phát ra một trận ba động, nói: " Nơi này là địa phương nào?"

Đám thần thú vây nhiều hắn đột nhiên thối lui ra sau, đồng thời phát ra tiếng kêu chói tai hoảng sợ. Chúng nó mặc dù không hiểu thần chi ngữ ngôn, nhưng đối với ba động như vậy lại rất quen thuộc, biết chỉ có thần điện mới có thể truyền đến ba động như vậy.

Theo tiếng kêu chói tai của thần thú, những hình người quái thú đều nằm quỳ sấp giữa không trung, dùng sức gập đầu xuống. Đó tựa hồ như là một loại lễ tiết, không ngờ chúng nó lại khuất phục.

Lý Cường thở phào nhẹ nhõm, hắn không muốn lại giết quái thú này, bởi vì chúng nó tựa như con kiến tầm thường. Hắn lại dùng thần chi ngữ ngôn phát ra ba động, hỏi: " Có ai nghe hiểu lời nói của ta?"

Không có quái thú nào có thể hiểu được lời Lý Cường nói, chúng nó vẫn đang quỳ sấp ở không trung.

Lý Cường không thể tránh được nhìn đám quái thú này, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt. Một người đối mặt với mười mấy vạn quái thú, song phương đều cũng ngây ngốc bất động, hai mặt nhìn nhau, tràng diện thật là kỳ lạ trắng quan.

Kể cả đầu đám quái thú kia lên tiếng tê rống lẫn nhau, tựa hồ đang thương lượng cái gì, chỉ chốc lát sau, ngoại trừ mười mấy chuẩn thần thú mặc thần giáp màu vàng nhạt, còn những quái thú hình người kia đều toàn bộ quay trở về.

Đám chuẩn thần thú lưu lại kia, gắt gao đi theo sát Lý Cường.

Lý Cường phát tay cho chúng nó rời đi, nhưng do không cách nào câu thông, dây dưa thật lâu, đám chuẩn thần thú mới hiểu được ý tứ của hắn. Chúng nó lại thương lượng một phen, rồi quỳ sấp hành lễ mới rời đi.

Lý Cường lại dùng thần thức tìm tòi không gian này, sau một hồi lại khắp động linh huyền, cố gắng trở lại Nguyên Giới. Liên tục sau hai lần thất bại, hắn tuyệt vọng nhìn.

Không mục đích phi chậm chậm được một khoảng cách, Lý Cường nhìn thấy bên phải có một viên lưu tinh bay qua, nhìn không được lòng hiếu kỳ khởi lên, liền chuyển thân hình truy tung theo. Hắn không phải phát hiện được cái gì, nhưng là vì tìm chuyện để làm.

Vị trí lưu tinh tới gần bên bờ cấm chế không gian, Lý Cường liên tục hai lần na di mới tìm được, do quan hệ bởi cấm chế, đại na di không cách nào dùng.

Lý Cường biết cách đó không xa là bên bờ cấm chế, hắn muốn nhìn một chút lưu tinh có thể xuyên qua hay không.

Ước chừng qua mười phút, viên vắn thạch toái bằng cầu thành lưu tinh bắt đầu dung giải, rất nhanh liền tiêu mất. Lý Cường không nhìn được cười khổ, xem như vậy là con đường này không thông.

Nhìn địa phương lưu tinh biến mất, trong lòng Lý Cường đột nhiên vừa động, hẩn nhớ tới Huyền Ma Châu.

Tiện tay bố trí phòng ngự cấm chế kế tiếp, Lý Cường cẩn thận lấy ra Huyền Ma Châu. Hẩn không dám tùy tiện đưa linh quý triệu đi ra.

Một ngum thần dịch lực phun lên Huyền Ma Châu, Huyền Ma Châu nhất thời phiếm xuất thanh quang mơ hồ, hơn nữa nhanh chóng trưởng lớn.

Lý Cường thân hình nhoáng lên tiến vào Huyền Ma Châu, trong lòng hẩn âm thầm cầu khẩn, nếu từ Huyền Ma Châu mà không thể đi thông Linh Quỷ giới, vậy thật muốn xong đời rồi.

Ngoài dự liệu của hẩn, tiến vào Huyền Ma Châu phi thường thuận lợi, nhưng hẩn vừa tiến vào, Huyền Ma Châu kịch liệt chấn rung lên.

Lý Cường vừa mới hiện xuất thân hình ở Huyền Ma Châu bên trong, liền nghe được hai tiếng hét lớn: " Là ai?"

Lý Cường không kịp nhìn liền hô: " Hàm Mộc, Bàn Sĩ, dừng hành lễ nữa, mau dẫn đường đi Linh Quỷ giới! Mị nhi có ở đây không?" Thân hình hẩn không ngừng, cấp tốc hướng bên trong chạy trốn.

Hàm Mộc và Bàn Sĩ vội vàng đuổi kịp, Hàm Mộc hỏi: " Đại tôn, Mị nhi còn đang bế quan, không có tại Huyền Ma Châu..."

Lý Cường cắt đứt lời hẩn: " Trong Huyền Ma Châu còn có ai? Bàn Sĩ nhanh đi thông báo, cho bọn họ lập tức đi Linh Quỷ giới, nơi này sẽ nổ ngay!"

Bàn Sĩ chấn động, kêu lên: " Ta đi thông báo! Các người đi trước!"

Bên trong Huyền Ma Châu cũng kịch liệt chấn động, " lộng lạp lạp" tiếng vỡ vụn liên tiếp không ngừng vang lên. Lý Cường và Hàm Mộc đi tới miệng thông đạo, không chút do dự liền vọt đi vào.

Lý Cường biết, đây là cơ hội cuối cùng, nếu trước khi thông đạo vỡ vụn mà không đến được Linh Quỷ giới, vậy sau này cũng xuất không ra, cho dù nghĩ được biện pháp đi ra, không có công phu trăm ngàn năm cũng không có khả năng làm được.

Bàn Sĩ cũng mang theo một đám thuộc hạ rất nhanh nhảy vào miệng thông đạo. Đối với mệnh lệnh của Lý Cường, hẩn không chút suy nghĩ liền lập tức chấp hành.

Huyền Ma Châu của Phật tông đã bị một cỗ cự lực vô hình đè ép, trong nháy mắt đám người Lý Cường nhảy vào Linh Quỷ giới, Huyền Ma Châu bạo liệt ra. Bàn Sĩ suất lĩnh thuộc hạ chỉ có hơn phân nửa chạy trốn tới Linh Quỷ giới, còn có một ít đã cùng thông đạo đồng thời tiêu mất.

Vô giới chi bảo Huyền Ma Châu, cứ như vậy hoàn toàn hủy rớt.

Hàm Mộc kinh hồn hỏi: " Đại tôn, xảy ra chuyện gì?"

Lý Cường nói: " Chờ ta." Hẩn lập tức trong Định Tinh Bàn sư tầm vị trí bây giờ, nhưng lại phát hiện trong Định Tinh Bàn không tìm được phương vị của Linh Quỷ giới.

Hẩn suy nghĩ một chút, chuyển đổi Định Tinh Bàn, tinh lộ của tiên giới lập tức hiện ra trong thần thức. Hẩn hiểu được, trước hết thiết lập một giới của mình, sau đó mới tiêu xuất phương vị là được.

Hẩn lại chuyển đổi Định Tinh Bàn, xuất ra một giới trống rỗng, tiêu thức xuất hiện phương vị, lúc này mới thu hồi Định Tinh Bàn.

Kháp động linh huyền, thuận lợi trở lại Nguyên Giới, Lý Cường không khỏi có được một loại cảm giác như được tái sinh.

Hẩn âm thầm thề, nhất định sau khi xong chuyện chuyển thể của Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, sẽ lại mạo hiểm đi tìm kiếm thần điện biến thái này, như vậy cho dù có xảy ra chuyện cũng không sợ, nhưng bây giờ là vì phải bảo đảm an toàn cho chính mình.

Không ở lâu tại Nguyên Giới, hần khắp động linh huyền, một lần nữa trở lại Linh Quỷ giới.

Lý Cường chuẩn xác trở lại bên người Hàm Mộc, Hàm Mộc có vẻ phi thường kinh ngạc, hần hỏi: "Đại tôn, ngài..."

Lý Cường cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì đâu, ha ha." Tâm tình của hần phi thường tốt, may mắn có Huyền Ma Châu, nếu không sẽ không thể chạy ra khỏi không gian cổ quái đó. Hần hỏi: "Quỷ Vương và Linh Vương có ở đây không?"

Hàm Mộc cung kính nói: "Bàn Sĩ linh suất đã đi thông tri rồi."

Lý Cường cười nói: "Nga, Bàn Sĩ đã thành linh suất rồi? A a, không tệ ma."

Linh Vương đại tôn và Quỷ Vương đại tôn biết được Lý Cường tới, đều cũng rất hưng phấn. Lý Cường từng vài lần mời bọn họ hỗ trợ sưu tầm bảo vật, để cho Linh Quỷ giới khuyết thiếu tư nguyên đã có được rất nhiều đồ vật tốt, trong thời gian rất ngắn, hai vị đại tôn đều có dấu hiệu đột phá cảnh giới, nhưng lại có Mị nhi làm người thừa kế, bởi vậy bọn họ đối với Lý Cường phi thường cảm kích.

Hai vị đại tôn suất lĩnh một đám thuộc hạ chạy tới.

Cùng lão bằng hữu gặp mặt, Lý Cường cũng thật cao hứng.

Quỷ Vương đại tôn cười nói: "Dát dát, lão đệ sao có thời gian rảnh chạy tới đây vậy? Dát dát, có phải là có việc muốn chúng ta hỗ trợ không? Ai, người yên tâm, có việc cứ phân phó, tốt xấu chúng ta cũng là chí tôn một giới, dát dát dát dát." Hần vui vẻ luôn miệng cười quái dị.

Lý Cường cũng đã nhìn thấy thường nên không trách, biết tiếng cười của Quỷ Vương đại tôn luôn khó nghe như vậy.

Không đợi hần trả lời, Linh Vương đại tôn nói: "Người này lão quỷ, càng ngày nói chuyện không ra gì, để cho ta hỏi đi. Huynh đệ, xảy ra chuyện gì?" Hần liếc mắt đã nhìn ra Lý Cường tâm tình không đúng, giống như vừa trải qua một hồi sinh tử đấu. Hần là Linh Vương đại tôn, đối với loại chuyện này cảm giác thường rất chuẩn.

Trong lòng Lý Cường cũng còn có chút sợ hãi, nói: "Thiếu chút nữa bị vây trong Huyền Tinh Thần Trận xuất không ra, may là có thông đạo Huyền Ma Châu, ta mới chạy trốn tới Linh Quỷ giới, Huyền Tinh Thần Trận thật sự là một địa phương đáng sợ...đáng tiếc Huyền Ma Châu bị hủy rớt."

Linh Vương đại tôn chấn kinh: "Cái này...này...vậy người không phải về không được nữa sao? Linh Quỷ giới cũng sẽ không còn thông đạo đi ra, điều này phải làm sao?"

Quỷ Vương đại tôn cũng "dát" một tiếng: "Đúng vậy, người sau này...làm sao? Dát!" Hai vị đại tôn đều cũng lo lắng nhìn Lý Cường.

Linh Quỷ song tôn và Lý Cường là đánh nhau rồi trở thành bằng hữu, hai người đều là sư tôn của Mị nhi, Lý Cường không muốn để cho bọn họ lo lắng cho mình, hần cười nói: "Ta có thể trực tiếp từ Linh Quỷ giới đi ra ngoài, bây giờ ta có một giới riêng của chính mình - Nguyên Giới...được rồi, ta sẽ mở ra một thông đạo, để cho Linh Quỷ giới có thêm một địa phương nữa để tu luyện." Hần là người thích có càng nhiều bằng hữu càng tốt.

Song tôn nghe không rõ ý tứ của Lý Cường, Quỷ Vương đại tôn hỏi: "Cái này....có thể nói rõ ràng một chút được không, dát dát, ta không hiểu?"

Lý Cường nói: "Nói đến thì dài, việc này phải từ Hâm Ba Giác mà bắt đầu nói." Hần kể lại chuyện Hâm Ba Giác chi hành, cuối cùng đem Nguyên Giới là gì giải thích một lần.

Linh Quỷ song tôn hai miệng đồng thanh nói: "Thật tốt quá!" Hai người đồng thời tỉnh ngộ, Lý Cường cho dù cấp xuất một không gian cực nhỏ tại Nguyên Giới, tỷ như là một tinh cầu, thì hoàn cảnh sinh tồn của Linh Quỷ giới là có thể được cải thiện thật lớn. Hai người không khỏi nhin được lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Linh Vương đại tôn nói: "Tư nguyên của Linh Quỷ giới rất thiếu thốn, bất quá đối với linh quỷ mà nói, sinh tồn thì không có chuyện, a a, có tư nguyên của Nguyên Giới, Linh Quỷ giới sẽ trở nên rất tốt. Sau này

ta và lão quỷ đi tới Nguyên Giới để tiềm tu, đem nơi này giao cho Mị nhi quản lý, ai, chúng ta có thể chuyên tâm tiềm tu rồi.”

Đang khi nói chuyện, hai đạo bạch quang hiện lên, Mị nhi và Linh nhi xuất hiện tại không trung.

Quỷ Vương đại tôn nói: ” Mị nhi, sao ngươi lại xuất quan sớm vậy? Dát dát.”

Linh Vương đại tôn cẩn thận nhìn thoáng qua Mị nhi , vui vẻ nói: ” Lão quỷ, ngươi hãy nhìn kỹ, Mị nhi thật sự là thiên tài a, ha ha, nàng đã tiến vào Linh Vương cảnh giới rồi.”

Mị nhi vui vẻ nhào vào lòng ngực Lý Cường, liên thanh nói: ” Ca ca xấu! Vẫn không đến thăm Mị nhi...” Trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười mừng rỡ. Nàng cao hứng cực kỳ, ôm lấy cổ Lý Cường nói sao cũng không buông tay.

Linh Bách Tuệ so với trước kia sáng sủa hơn rất nhiều, nàng cười lắc đầu nói: ” Mị nhi, đừng giống như tiểu hài tử vậy, mau buông tay, nếu không ca ca muội sẽ đỏ mặt đó, hì hì.”

Lý Cường rất kinh ngạc, Linh Bách Tuệ không ngờ cũng biết nói đùa. Hắn cười hì hì nói: ” Mị nhi, đại ca không phải đến thăm các ngươi sao, Mị nhi thật lợi hại không tưởng nổi a, chỉ thời gian ngắn đã tu vào Linh Vương cảnh giới.”

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mị nhi, Mị nhi lúc này mới buông tay ra, kiêu hãnh nói: ” Đó là đương nhiên rồi, Mị nhi tranh khí cho ca ca! Hì hì.”

Linh Vương đại tôn nói: ” Chúng ta trở về nói chuyện, nơi này quá hẻo lánh, vắng vẻ hoang vu quá, a a, ngươi là khách quý của Linh Quỷ giới chúng ta.”

Quỷ Vương đại tôn nói: ” Dát dát, lão già kia, hắn không phải cái gì khách quý, hắn coi như là đại tôn của Linh Quỷ giới chúng ta rồi.”

Không đợi Linh Vương nói chuyện, Mị nhi gắt giọng: ” Sư tôn, không cho các người cãi nhau!”

Linh Quỷ song tôn nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lý Cường không khỏi buồn cười, xem bộ dáng song tôn đối với Mị nhi đã phục phục thiếp thiếp, bọn họ thật sự là quá sủng ái đồ đệ này rồi.

Lý Cường lắc đầu nói: ” Không cần khách khí nữa, ta vội phải đi về.” Hắn xem xét ngày tháng một chút thì nhận ra lần này đi ra bất tri bất giác đã trải qua hơn bảy tháng.

Hắn nói: ” Ta trước tiên thiết lập một thông đạo đi Nguyên Giới.”

Mị nhi hỏi: ” Ca ca, cái gì thông đạo?”

Quỷ Vương đại tôn nói: ” Mị nhi, sư tôn nói cho ngươi, dát, bây giờ đừng đánh nhiều ca ca ngươi.”

Hắn lại nói với Lý Cường: ” Huynh đệ, ngươi làm việc của ngươi, ta đến nói cho Mị nhi nghe.” Hắn rất chờ mong Nguyên Giới và Linh Quỷ giới câu thông, đây chính là đại sự quan hệ đến việc phát triển Linh Quỷ giới.

Lý Cường phất tay ý bảo mọi người lui ra, hắn khẩu chỉ bắn ra liên tiếp, từng đạo thần dịch lực bay ra, bầu trời hơi mờ mờ lập tức xuất hiện một trận ba động.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy ở Linh Quỷ giới tựa hồ càng dễ dàng liên lạc với Nguyên Giới, lần này so với lúc khai xuất thông đạo tại Hâm Ba Giác thì dễ dàng hơn nhiều.

Hắn trông rỗng hư ảo, thu phóng đánh ra một đoàn thần dịch lực màu vàng, đoàn kim quang chói mắt này, chuyển trong nháy mắt tiến vào bầu trời.

Bầu trời hôn ám hơi sắp nhấp nháy nháo nháy từng đạo tia chớp tinh lương, trận trận tiếng sấm mơ hồ lẫn qua đại địa. Đột nhiên, tia chớp chói mắt xẹt qua phía chân trời, tiếng sét đánh tạc vang trên bầu trời, đem đại địa của Linh Quỷ giới chiếu lên sáng rực. Một đoàn mây đen hắc trầm trầm ngưng tụ tại bầu trời, tùy theo tiếng sét đánh bắt đầu cấp tốc xoay tròn.

Linh Quỷ song tôn mang theo một đoàn linh quỷ thể trốn ở xa xa, đạo sét đánh vừa rồi ngay cả song tôn cũng cảm thấy giật mình, còn những linh quỷ thể khác càng đảm chiến kinh hãi.

Mị nhi mới vào Linh Vương cảnh giới, nàng hô lớn: " Các người trốn ở đó!" Đám linh quỷ thể nghe vậy lập tức chui xuống phía dưới, rất nhanh tiềm xuống đất, ngay cả Hàm Mộc và Bàn Sĩ cũng chui xuống đất, trên không trung chỉ để lại Linh Quỷ song tôn, Mị nhi và Linh nhi bốn người, công lực của bọn họ cũng đủ chống đỡ.

Mây đen cấp tốc xoay tròn, giống như một suối chảy thật lớn, bạch quang chói mắt từ giữa trung tâm suối chảy bắn ra, cách mặt đất chừng mười thước, ngưng kết xuất ra một viên quang cầu đường kính cao chừng nửa thước, vô số tia chớp đánh vào trên quang cầu.

Lý Cường hét lớn một tiếng: " Định!" Màu sắc của quang cầu dần dần biến ảo, từ bạch quang chói mắt chuyển hóa thành quang hoa màu xanh nhạt.

Ngay lúc này Lý Cường hét lớn, bạch quang từ trên bầu trời phóng tới đột nhiên biến mất, một quang cầu màu lam biến đường kính chừng hai thước hiện lên tại không trung. Bầu trời Linh Quỷ giới khôi phục lại bộ dáng nguyên lai, như trước vẫn là hời mông mông không hề có sinh khí.

Lý Cường vỗ vỗ tay, cười nói: " Tốt lắm, không nghĩ vậy mà cũng dễ dàng khai thông."

Mị nhi hưng phấn lên đi bên thân Lý Cường, nói : " Đây là đi...đi chỗ đó là cái gì giới?"

Lý Cường cười nói: " Là Nguyên Giới."

Mị nhi gật đầu nói: " Đúng vậy, chính là Nguyên Giới! Ca ca, bây giờ có thể đi chưa?"

Lý Cường phát giác sau khi khai thông thông đạo cho Nguyên Giới và Linh Quỷ giới xong, Nguyên Giới tựa hồ có chút biến hóa, mặc dù rất nhỏ, nhưng hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được, đó là một loại lực lượng âm nhu.

Lý Cường nói: " Chúng ta đi qua, ta phải hạ một đạo cấm chế tại Nguyên Giới, phòng người có tâm xông vào."

Quỷ Vương đại tôn hưng phấn nói: " Ta đi trước, ta đi trước!"

Hắn quát thanh quát khí hô lên một tiếng, một tiểu quỷ bay đến bên người hắn. Quỷ Vương phát ra một trận " thu thu dạt dạt" quát thanh, tựa hồ đang phân phó cái gì.

Mị nhi cười hì hì nói: " Sư tôn, lưu lại cho con một chút cao thủ nga, không cho mang đến Nguyên Giới hết đó." Mị nhi có thể nghe hiểu linh ngôn quỷ ngữ.

Linh Vương đại tôn cái gì cũng không nói, giành đi đến bên quang cầu màu lam trước, rất nhanh ẩn đi vào.

Lý Cường nhắc nhở: " Chỉ có linh kiếm thể và quỷ thể có tu vi ngoài linh suất mới có thể đi Nguyên Giới, cảnh giới không đủ ngàn vạn lần không nên ném thử, Mị nhi sau này nên phái người thủ hộ nơi này."

Quỷ Vương hét lớn: " Dát, lão già kia chạy quá nhanh a, đợi ta!" Hắn cũng trùng vào thông đạo.

Mị nhi mới biết không phải linh quỷ thể nào đều cũng đến được Nguyên Giới, nàng từ tay hoá xuất ra mấy linh kiếm thể, nhỏ giọng phân phó vài câu, lúc này mới nói: " Được rồi ca ca, chúng ta đi thôi."

Lý Cường không có đi thông đạo, hẳn đưa Mị nhi, Linh nhi còn có Hàm Mộc và Bàn Sĩ trực tiếp na di tới Nguyên Giới.

Đây là một tinh cầu hướng Nam xa nhất của Nguyên Giới, cô linh linh ẩn trong bóng đêm, chỉ có một viên vệ tinh không lớn vờn quanh. Vệ tinh không biết là do vật chất gì cấu thành, phát ra quang mang thanh màu trắng. Do ở quá gần, ở bên ngoài tinh cầu mà xem, lúc vệ tinh mọc lên, thì chừng một cái bồn, quang mang của nó nhu hòa chiếu xuống đại địa.

Trên tinh cầu có rất nhiều địa phương tích huyền băng thật dày, nơi này cũng là một nơi âm hàn, phi thường thích hợp cho linh quỷ thể sinh tồn tu luyện, bản thân tinh cầu cũng ẩn chứa đại lượng linh khí, Linh Vương và Quỷ Vương thập phần hết sức hài lòng.

Lý Cường gấp gấp phải về địa cầu, hắn nói: " Ta ở bên ngoài tinh cầu bày ra hai tầng cấm chế, người không có đại thần thông sẽ không tiến vào được, đây là một địa phương rất hẻo lánh vắng vẻ của Nguyên Giới, hẳn là không có ai chú ý đến nơi đây. Ta lưu lại mười ngọc phù cấm chế, bằng ngọc phù có thể tùy ý thông qua cấm chế, nhưng..."

Hắn nhắc nhở: " Cấm chế ngọc phù như vậy ngàn vạn lần không nên để rơi vào trong tay người khác, đây chính là một tỵ hiếp đối với Linh Quỷ giới."

Lý Cường đưa ngọc phù trong tay cho Mị nhi, nói: " Ta cần phải trở về."

Mị nhi kéo Lý Cường, làm nũng: " Ca ca, muội muốn đi theo huynh."

Lý Cường nhìn thoáng qua Mị nhi, lắc đầu nói: " Mị nhi, muội hoặc trời sinh của muội đã đại thành, thế giới con người muội không thể đi nữa, sẽ hại chết người đó." Hắn không muốn Mị nhi đi lại giữa trần thế nữa, ngay cả hắn tự mình cũng đã bắt đầu mất đi hứng thú đối với thế giới con người.

Lý Cường lại nói: " Mị nhi, người tu chân của Phong Duyên Tinh đại bộ phận đều thiên nhập Nguyên Giới, chờ bọn hắn yên ổn lại, ca ca đưa muội đi chơi, có được hay không?"

Mị nhi trải qua thời gian dài tu luyện, đã thích ứng hoàn cảnh của Linh Quỷ giới, nàng rất nhu thuận gật đầu đáp: " Được rồi, ca ca phải thường xuyên đến thăm Mị nhi nga."

Linh Bách Tuệ nói: " Đại ca yên tâm đi, có ta bồi Mị nhi, không có việc gì đâu." Thời gian dài cùng một chỗ tu luyện, Linh Bách Tuệ đối với Mị nhi thập phần sủng ái, hưởng hồ nàng tu vi cao siêu, thực lực của Yêu tiên làm cho Linh Quỷ song tôn bội phục không thôi.

Lý Cường tạm thời không định đi Huyền Thần chánh điện, nơi đó chuyện không thể đoán trước quá nhiều, lần này nếu không nhờ công năng đặc thù của Huyền Ma Châu, hắn đã bị vây trong Huyền Tinh Thần Trận khó có thể thoát thân rồi.

Huyền Ma Châu là một trong những pháp bảo thiết lập ảo trận tốt nhất, đáng tiếc bị hủy rớt, nếu gặp phải thêm một lần nguy cơ như vậy, sợ không có Huyền Ma Châu để thoát thân nữa.

Lý Cường một lần nữa trở lại Hải Thị, hắn vẫn chưa quên Tề Tiểu Dung, bây giờ hắn hiểu được vì sao Phó Sơn lại ở trên địa cầu thời gian dài như vậy để tìm kiếm huynh đệ, đó là do quá khó tìm được người có thể chất hoàn toàn thích hợp.

Người thích hợp cho Tâm Giám Chi Hoa cũng là phi thường khó tìm, mặc dù Lý Cường dùng thần thức sưu tầm trong diện tích lớn, nhưng vẫn như cũ không có thu hoạch. Hắn chuẩn bị nếu vạn bất đắc dĩ thì sẽ tiến hành cải tạo với Tâm Giám Chi Hoa. Một hệ truyền thừa của Trọng Huyền Phái tuyệt không thể đoạn tuyệt ở tay Lý Cường.

Lý Cường chạy tới Nhật Dạ Cao Đoàn Điểm thì là giữa trưa, xa xa nhìn thấy một đám người vây quanh trước cửa hàng, trong lòng hắn có chút vừa động, bởi vì ở trước cửa hàng có rất nhiều người mặc cảnh phục đang đứng.

Lý Cường chậm rãi đi qua, hắn nghe được tiếng khóc và tiếng gáy cãi.

Ở bên ngoài đám người, hắn nhìn thấy Thái Ly Hồng đang chạy ra khóc lớn, mấy người mặc cảnh phục đang đánh Tề đại thúc.

Càng ngày càng nhiều người vây tới xem, Lý Cường hỏi một lão nhân bên cạnh: " Đại gia, bọn họ đang làm gì vậy?"

Lão nhân thở dài nói: " Làm bậy nga...ai, không có gì, không có gì..."

Bên cạnh có một tên ác hung hăng tránh nhìn lão nhân, làm lão nhân sợ đến vội vàng ngậm miệng không nói chuyện.

Trong lòng Lý Cường một trận yếm ác, hắn tiếp tục hỏi: " Đây là người nào?"

Tên hung ác bên cạnh kia nói: " Ít quần nhân sự, rút xa một chút!"

289. Chương 289

Tên kia giống như bị lọt vào điện kích cường lực, hai chân kịch liệt run rẩy, tựa như trên lưng đột nhiên đè ép mấy trăm cân vật nặng, nhìn thấy rõ ràng sẽ không chống đỡ được, đã xụi lơ xuống tới.

Lão nhân bên cạnh không có nhìn thấy kim mang trong mắt Lý Cường, chỉ nhìn thấy tên hung hăng kia đột nhiên ngã xuống, ông ta sợ đến cuống quýt lui về phía sau, sợ chọc phiền toái.

Đến lúc này thì Tề Tiểu Dung từ trong nhà lao ra, trong tay nàng cầm một cây gậy, kêu lên chói tai đánh về phía mấy người đang đánh Tề đại thúc.

Tràng diện càng thêm hỗn loạn.

Lý Cường lấy điện thoại cầm tay, bấm số gọi cho Triệu Hào phân phó vài câu.

Chỉ trong chốc lát, một người mặc cảnh phục từ mặt sau ôm lấy Tề Tiểu Dung, một người khác cướp đi cây gậy trong tay nàng, người bên cạnh một quyền đánh vào bụng Tề Tiểu Dung.

Tề đại thúc phần nộ tới cực điểm, hấn đánh vào trên mặt một người, hai người nhất thời máu lưu đầy mặt.

Đám người vây xem nhất thời ồn ào, có người kêu lên: " Các người thật không biết xấu hổ, nhiều hấn tử như vậy mà lại khi dễ một người thành thật..."

Một người mập mạp mặc cảnh phục quay đầu quát: " Là ai nói? Đứng ra...ai dám trở ngại chúng ta chấp hành công vụ!"

Đám người thoáng lui về phía sau.

Lý Cường biết những người này là địa đầu xà, là ác bá ở đây, bình thường chỉ ỷ mạnh hiếp yếu. Hấn chủ động bước tới: " Ta nói, thế nào?"

Hấn chậm rãi tiến lên, nhàn nhạt nói: " Buông bọn họ ra." Thanh âm cũng không cao, nhưng làm mọi người đều cảm thấy trái tim giống như bị một cây trùy đánh trúng, tim như chột đình chỉ, ngay sau đó lại như ngựa hoang chạy như điên, kịch liệt nhảy lên. Cơ hồ mọi người đều cũng che ngực lui ngược về phía sau.

Tên mập mạp cầm đầu quát: " Người, người...người là ai? Người...bắt hấn lại."

Lý Cường nhẹ giọng quát: " Cút!"

Tên mập mạp chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình đánh lên người, cả người giống như bị xe đụng vào, bắn ngược về phía đám mặc cảnh phục kia.

Sức nặng của tên mập này chừng hơn một trăm cân, lập tức đè ngã năm, sáu người.

Mọi người sợ ngây người, đều cũng dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Lý Cường. Có người hét lớn: " Má ơi, yêu quái a!" Đám người vây xem đột nhiên tỉnh táo lại, kêu loạn oa oa tán đi.

Thái Ly Hồng giương mắt nhìn thấy Lý Cường, kinh hãi nói: " Tiểu Lý! Là tiểu Lý đã trở lại."

Đám người mặc cảnh phục kia chạy ra xa, trong đó có một tên hô: " Tiểu tử, người có bản lãnh thì chờ...a nha..."

Lý Cường đưa một ngón tay, quát: " Cút!" Tên kia trên mặt đột nhiên vang lên một bạt tay, đánh cho hấn té ngã trên mặt đất.

Đám người kia sợ đến lăn bò chạy đi, hướng đầu đường mà chạy trốn chết.

Thái Ly Hồng từ mặt đất đứng lên, kéo tay Lý Cường, khóc nói: " Tiểu Lý, bọn họ muốn cướp nhà của ta..."

Tề đại thúc nói: " Vào nhà rồi hãy nói." Hấn xoay người nâng Tề Tiểu Dung dậy, tập tễnh hướng trong nhà đi đến.

Lý Cường nhìn Thái Ly Hồng nói: " Thái a di, không cần lo lắng, vào nhà nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra."

Cửa hàng bị đánh vỡ thành một mảnh lang tạ, những quầy kệ đựng điểm tâm cũng bị đập bể trên mặt đất, quầy cũng ngã vào vách tường, trên mặt đất đều là cao điểm bị đập nát.

Thái Ly Hồng lẳng lẳng nhìn mặt đất, nghen ngào nói: "Địa sản phòng muốn mạnh mẽ thu mua nhà của chúng ta, ai, chúng ta không đáp ứng, bọn họ liền kêu tới một đám lưu manh, giả mạo nhân viên chấp pháp đuổi chúng ta đi."

Lý Cường hỏi: "Các người tại sao không báo cảnh?"

Tề Tiểu Dung tức giận nói: "Báo cảnh? Chúng ta có báo cảnh, nhưng không ai để ý tới!"

Lý Cường rất thương thức tính quả cảm mạnh mẽ của Tề Tiểu Dung, một tiểu cô nương dám dùng gậy đánh nhau với lưu manh, đích xác cũng phải có đủ dũng khí.

Lý Cường gật đầu nói: "Đúng vậy, các người chỉ là dân chúng vô quyền vô thế, cho nên sẽ bị người khi dễ..." Trong lòng hần mặc dù rất khó chịu, nhưng lại hiểu rành mạch, tại thế giới con người, đây là chuyện bình thường nhất.

Tề đại thúc dùng khăn lau vết máu trên mặt, âm ừ nói: "Chọc nóng này...ta liều mạng với bọn họ..."

Thái Ly Hồng nhịn không được khóc ròng nói: "Ba của con nó, ông liều mạng...chúng ta làm sao bây giờ? Ô ô."

Lý Cường nói: "Các người không cần lo lắng, hết thấy để ta giải quyết."

Tề Tiểu Dung đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc Lý Cường rời đi khỏi nhà, nàng tình nguyện tin tưởng Lý Cường nói, đây là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Thái Ly Hồng nói: "Người chỉ có một người, cho dù bản lãnh có lớn hơn, cũng tranh không lại bọn họ đâu." Bà cũng nhìn ra Lý Cường bắt phàm, nhưng vẫn còn cảm thấy Lý Cường đâu không lại thương nhân giàu có.

Lúc này, từ ngoài cửa lặng yên tiến đến hơn mười người.

Lý Cường nói: "Triệu Hào, người phái người đi điều tra một chút, là phòng địa sản nào muốn mạnh mẽ thu mua nơi này, mặt khác để cho Triệu Trì đưa người lại đây, ta phỏng chừng sẽ có cảnh sát nhúng tay."

Hần suy nghĩ một chút còn nói: "Nạp Thiện ở nơi nào? Gọi hắn lại đây."

Mười mấy đại hán cường tráng cung kính thi lễ, không vang một tiếng đứng ở một bên. Tề Tiểu Dung một nhà ngơ ngác nhìn, bọn họ thật đang suy nghĩ người này đến tột cùng là ai.

Triệu Hào phân phó thuộc hạ, lập tức có người đi liên lạc.

Lý Cường nói: "Triệu Hào, phái người đưa bọn họ đến khách sạn ở, ta ở chỗ này đợi những người đó tới."

Trong lòng Triệu Hào thầm giật mình, không biết là ai chọc cho sư tôn tức giận như thế, hắn vội vàng khuyên nhủ: "Sư tôn, bỏ đi, chúng ta mang bọn họ đi, nơi này cũng không có gì đáng giá, đến chỗ khác mở lại là được...ách, dạ, sư tôn."

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lý Cường đảo qua, Triệu Hào sợ đến vội vàng đổi lời, không dám nói gì nữa.

Triệu Hào phân phó: "Hai người các người, phụ trách an toàn của ba người bọn họ, để cho họ trụ ở Danh sĩ đại tửu lâu."

Hai đại hán tiến lên một bước, nói: "Dạ!" rồi xoay người nhìn gia đình Thái Ly Hồng nói: "Xin đi theo chúng ta."

Lý Cường hiểu được ý tứ của Triệu Hào, hắn không muốn làm lớn chuyện, hơn nữa cùng tranh đấu với con người ở thế tục giới cũng không có ý nghĩa. Hắn suy nghĩ một chút, tự mình cười nói: "Bỏ đi, chúng ta tất cả rời đi nơi này, ta cũng không cần sinh tức giận với bọn họ."

Từ khi bị vây ở trung ương Huyền Tinh Thần Trận, Lý Cường cảm giác được tâm tình của mình trở nên có chút cổ quái, đôi khi lại không khống chế được tâm tình ba động. Hắn âm thầm suy tư, có lẽ đã bị cấm chế nào đó quấy nhiễu, mới có thể biến thành như vậy.

Không đợi Lý Cường rời đi, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân ồn ào.

Triệu Hào khẽ thở dài, nghĩ thầm: những người này thật sự là muốn chết, sư tôn đã muốn bỏ qua, không ngờ bọn họ lại chạy tới nhanh như vậy.

Cũng quả nhiên, Lý Cường dừng chân lại, nói: " Xem bọn hắc định như thế nào?"

Triệu Hào tự mình bưng một cái ghế đặt ở giữa phòng, nói: " Sư tôn mời ngồi."

Lý Cường gạt đầu ngồi xuống, đám đại hán kia lập tức đứng ngay sau lưng Lý Cường.

Từ ngoài cửa xông tới một đám người, trong tay đều cầm vũ khí, trong đó một người quát: " Tất cả giờ tay lên!"

Lý Cường nhất thời nổi giận, hắc cười lạnh nói: " Thật chán ghét! Nếu các người kiêu ngạo như thế, vậy cho các người đi một địa phương tốt, chậm rãi mà chơi đi.

Hắn vung chỉ bắn ra, một chút kim quang nhanh chóng mở rộng, trong phút chốc, đám người vừa trùng tới đều cũng biến mất không thấy nữa.

290. Chương 290

Triệu Hào gạt đầu nói: " Ta xem sư tôn cũng đã rất nóng nảy, hy vọng lần này không phải vui mừng uống phỉ, ả, tổn hao nhiều nhân lực như vậy...ách, sư tôn, ngài đã đến rồi."

Lý Cường hỏi: " Triệu Trì, bọn họ ở nơi nào? Như thế nào tìm được?"

Triệu Hào giành nói trước: " Sư tôn, ngài còn nhớ gia đình của Thái Ly Hồng hồi ba năm trước không?"

Lý Cường kinh ngạc nói: " Nhớ kỹ a, bọn họ không phải lại mở một cửa hàng bán điểm tâm mới hay sao, như thế nào? Có quan hệ gì tới bọn họ?"

Triệu Trì nói: " Là có quan hệ, bởi vì gia đình bọn họ là do lão đại dặn dò chiếu cố, ta an bài vài người, thỉnh thoảng đi đến chỗ bọn họ thăm chừng, phòng ngừa có người đảo loạn. A a, Thái Ly Hồng kia rất thú vị, năng thường xuyên tiếp tế một ít thức ăn cho những người gặp khó khăn."

" Mấy ngày trước người của chúng ta lại đi theo, a a, không nghĩ tới Tề Tiểu Dung cô nương lại cho hai tên ăn mày một chút lòng hảo tâm..."

Không đợi hắn nói xong, Lý Cường vội hỏi: " Ách, chẳng lẽ là hai tên ăn mày ư?"

Triệu Hào không khỏi cười nói: " Sư tôn, không sai, là hai người bọn họ. Bọn họ là do một mẹ sinh đôi, người đi theo phát hiện trên cổ tay bọn họ có ấn ký, chúng ta không dám coi thường vọng động, lập tức phái người xem chừng bọn họ. Đệ tử và Triệu Trì đều cũng nhìn qua, đích xác giống đến phi thường, nhưng còn muốn sư tôn đến xác nhận, chỉ mong lần này là thật."

Nhớ tới bộ dáng của hai tên ăn mày, Triệu Hào nhịn không được muốn cười, đại danh鼎鼎 Kỳ Quân Sát bây giờ lại có hình tượng này, thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Lý Cường nói: " Lập tức đưa ta qua đó."

Triệu Trì nói: " Lão đại chờ một chút."

Hắn bắt điện thoại nói vài câu, mang theo Lý Cường và Triệu Hào xuống lầu, ba người rất nhanh đi tới trên đường cái.

Lúc này đã hơn ba giờ sáng, trên đường trống rỗng, tốc độ ba người đột nhiên nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã đến ngoại ô.

Cách đó không xa có một cây cầu hư phế, cầu đã đứt, chỉ để lại những cái lỗ lớn tàn phá, chung quanh chỉ là nước, sinh trưởng chút ít cây cối lá khô, một ít cây nhỏ cô linh linh ở trong gió đập chờn. Dưới dốc cầu lóe ra ánh lửa màu đỏ sậm, tựa hồ như có người đang đốt lửa sưởi ấm.

Triệu Trì phát ra một tiếng kêu, một hán tử mặc quần áo rách nát chạy tới, nhỏ giọng nói: " Báo cáo, mục tiêu ở dưới đầu cầu, còn có không ít tên ăn mày."

Triệu Trì nói: " Được rồi, mọi người rất khổ cực, có thể rời khỏi rồi, nơi này các người không cần xen vào nữa."

Người nọ thì lễ với Triệu Trì, xoay người đi trở về, vừa đi vừa nói chuyện: " Tổ một, tổ hai và tổ ba, lập tức rời khỏi, nhiệm vụ hoàn thành, nói thêm một lần, nhiệm vụ hoàn thành."

Lý Cường cười nói: " Đây đều là cảnh sát?"

Triệu Hào nói: " Hẳn là đại quan cảnh sát, dùng cảnh sát rất thuận tiện a."

Triệu Trì cười khế, nói: " Ta bây giờ đại khái đang lạm dụng chức quyền, a a, đã có cao quan phát ra cảnh cáo với ta, bất quá ta cũng đã làm đủ rồi, dù sao sắp rời đi, không sao cả."

Chức nghiệp cảnh sát này, là lúc đầu Phong Duyên Hội định cho Triệu Trì đi làm, là vì thành viên Phong Duyên Hội trên địa cầu lấy được thân phận hợp pháp, hẳn đã sớm không muốn làm, nếu không phải vì muốn tìm kiếm Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, thì hẳn đã đi Nguyên Giới.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đi đến dưới cầu.

Phía dưới cầu có đốt một đồng lửa, gió thổi qua trập trập tiếng rít, ngọn lửa không ngừng chớp lên, chung quanh đồng lửa ngồi năm sáu tên ăn mày, hình như đều đang ngủ.

Ba người lặng lẽ đi đến phía sau đám ăn mày.

Lý Cường thần thức đảo qua, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Triệu Hào và Triệu Trì đều cũng thở phào nhẹ nhõm, biết cuối cùng đã tìm được Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát sau khi chuyển thế.

Lý Cường cười nói: " Rời giường đi, ăn cơm! Ha ha!" Trong lòng hẳn nổi lo lắng đã biến mất, nhin không được lên tiếng nói đùa cười to. Hẳn từng vô số lần tưởng tượng Mạc đại ca và sư tôn sau khi chuyển thế sẽ là cái dạng gì, nhưng là tuyệt đối không có nghĩ tới bọn họ sẽ là tên ăn mày.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát chuyển thế, lúc Cô Tinh vận chuyển Nghịch Thiên Bảo Kính chuyển thế trong một tích tắc, đưa linh trí của bọn họ hoàn toàn phong bế, đây là vì không để cho bọn họ bị thân thể hiện tại của thế tục giới ảnh hưởng thần trí, điểm này ngay cả Lý Cường cũng không rõ ràng lắm, bây giờ hai người bọn họ đều cũng ở trong trạng thái si ngốc.

Đây là một cách làm an toàn và bảo hiểm nhất, một khi linh trí bọn họ được Lý Cường mở ra, thì kinh nghiệm trên địa cầu cũng sẽ không lưu lại nhiều bóng ma, linh trí trước khi chuyển thế là có thể không chế thân thể hiện tại của bọn họ.

Đám ăn mày kinh tỉnh lại, hoảng sợ hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

Lý Cường ý bảo Triệu Hào và Triệu Trì lưu lại Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, còn những tên ăn mày khác thì cho chạy đi.

Lý Cường ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát sau khi chuyển thế, nhìn một hồi cũng không phân biệt được ai là Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Lý Cường chụp lấy tay của một tên ăn mày, cũng quả nhiên ở ngay chỗ cổ tay nhìn thấy một hình ngôi sao màu lam, giống như là bột son, trên cổ tay có một đạo dấu tay màu đỏ nhạt. Người kia cũng là như thế.

Hai người bị ba người Lý Cường làm sợ ngây người, một câu cũng nói không nên lời, chỉ là ngây ngốc nhìn bọn họ.

Triệu Hào đột nhiên nói: " Sư tôn, ngài nhìn lông mày của hẳn!"

Một người ăn mày trong đó lông mày dĩ nhiên là màu trắng, bởi vì dính phải vết dơ nên nếu không chú ý thì nhìn không ra.

Lý Cường lấy tay nhẹ nhàng sờ vào lông mày của người nọ, lông mày tuyết trắng lập tức hiển lộ ra. Hẳn vui vẻ nói: " Cấp, ta hiểu được rồi, đây là Mạc đại ca, đây là sư tôn."

Sau khi chuyển thể thân hình của Mạc Hoài Viễn gầy cao, mái tóc đen kết thành củ cùng một chỗ, mặc một áo khoác màu đen cũ nát, trên mặt chỗ trắng chỗ đen, rất khó nhìn rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn rõ lông mày. Hắn đang sụp trên mặt đất run rẩy.

Người kia chính là Kỳ Quân Sát, bộ dáng của hắn cũng rất chật vật, vừa gầy vừa nhỏ, mặc một kiện miên y rách nát, trong ánh mắt lóe ra vẻ không dám nhìn người, tựa hồ trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hai người, hai nan huynh nan đệ ở cùng một chỗ, Mạc Hoài Viễn nói: "Ta...ta không phải..là cái gì Mạc, ta là đại ngốc, hắn..hắn là nhị ngốc, người...người nhận lầm người..."

Kỳ Quân Sát cúi đầu nhìn dưới mặt đất, cuống quýt gật đầu: "Đúng, đúng vậy, ta là nhị ngốc..."

Lý Cường thiếu chút nữa muốn học máu, hắn không nghĩ tới Mạc đại ca và sư tôn lại biến thành như vậy.

Hắn dùng thần thức nhìn qua một phen, biết lúc này không phải lúc hoán tỉnh tốt nhất, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đứng dậy, nói: "Chúng ta đưa hai người họ về trước."

Da thịt trên mặt Triệu Hào và Triệu Trì không ngừng trồi động, sắc mặt thập phần hết sức cổ quái.

Lý Cường ngạc nhiên nói: "Hai người các ngươi sao vậy?"

Triệu Hào liếc mắt nhìn xuống, thở ra một hơi mới nói: "Không có gì, không có gì."

Nhưng hắn có thể nhìn được, mà Triệu Trì lại không làm được, "phốc xích" một tiếng, hắn đột nhiên cười rộ lên: "Oa ha ha, đại ngốc, nhị ngốc...mẹ của ta ơi, nếu hai vị tiền bối tỉnh lại, biết tự mình đã nói cái gì đó...ha ha, hắn...bọn họ có thể hay không...cười a... ha ha!"

Triệu Hào phát ra thanh âm càng thêm kỳ quái, như là đang cười, lại như đang khóc, cả thân thể đều đang kịch liệt rung động.

Lý Cường nhàn nhạt nói: "Triệu Hào, muốn cười thì cứ thừa dịp mà cười! Nhưng sau khi sư tôn và Mạc đại ca tỉnh lại, hết thấy chuyện này bọn họ đều sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó ăn đau khổ, đừng trách ta không có đề tỉnh các ngươi."

Hai người thật nhanh xoay người, đem hết toàn lực mới nhìn xuống.

Lý Cường nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nói: "Ta mang hai người đi ăn ngon chịu không?"

Lông mày trắng của Mạc Hoài Viễn khẽ nhíu, nói: "Đại ngốc muốn ăn bánh bao..."

Lý Cường nhìn không được thở dài, thói quen nhượng mày của Mạc Hoài Viễn không ngờ vẫn còn duy trì. Hắn nói: "Được, muốn ăn cái gì cũng được."

Kỳ Quân Sát nghe nói sẽ được ăn, lá gan tựa hồ lớn hơn. Hắn kéo Lý Cường, nói: "Nhị ngốc muốn ăn cơm."

Lần này ngay cả Lý Cường cũng không nhìn được tức giận, hắn trong lòng thầm mắng Cô Tinh, không biết chuyển thể như thế nào mà lại đem đại ca và sư tôn làm thành bộ dáng quái dị thế này.

Triệu Hào và Triệu Trì mới biết, nguyên lai cố gắng không cười cũng làm tổn thương người rất nhiều.

Lý Cường không dám mang theo Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thuận di, lúc này cái gì bọn họ cũng đều không hiểu, vạn nhất bị đả kích đến không hay, nếu lỡ lưu lại di chứng gì thì coi như nguy rồi. Hắn nói: "Triệu Hào, phải một chiếc xe tốt, phải nhanh."

Triệu Trì nói: "Nơi này ta đã an bài một chiếc xe rồi."

Hắn phát ra một tiếng gọi, chỉ chớp lát sau, một chiếc xe đã chạy tới trước mặt, từ trên xe nhảy xuống ba người, trong đó có một người kính lễ nói: "Báo cáo, tổ thứ tư phụng mệnh tới."

Lý Cường cười nói: "Triệu Trì, ngươi rốt cuộc an bài mấy tổ?"

Triệu Trì nghiêm trang nói: "Tổng cộng bảy tổ, còn ba tổ hỏa lực yểm hộ hành động, ta sợ có người thương tổn hai vị tiền bối."

Lý Cường cảm khái nói: "Tốt, vẫn là huynh đệ mình làm việc để cho ta luôn được yên tâm."

Triệu Trì nhìn ba người kia nói: " Các người có thể đi trở về, mặt khác thông tri những tiểu tổ khác toàn bộ triệt ly, lưu xe lại."

Vị cảnh sát cầm đầu thi lễ nói: " Dạ! Người lái xe cần lưu lại không?"

Triệu Trì phát tay nói: " Không cần, ta tự lái."

Vị cảnh sát kia trong lòng thầm giật mình, Triệu Trì không ngờ cũng tự mình lái xe, vậy người ngồi xe là ai? Hắn không dám chậm trễ, liền dẫn thuộc hạ rời đi rất nhanh.

Lý Cường hòa nhã nói: " Đi, Mạc đại ca, sư tôn, chúng ta lên xe."

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không động đậy, Mạc Hoài Viễn kiên trì nói: " Ta là đại ngốc, không phải cái gì Mạc..."

Kỳ Quân Sát trốn ở phía sau Mạc Hoài Viễn, lộ đầu ra nói: " Ta là nhị ngốc, không phải... cái gì sư..."

Lý Cường không thể tránh được nói: " Được rồi, đại ngốc, nhị ngốc, chúng ta lên xe ăn đồ ngon nào." Hắn chỉ có thể dùng biện pháp như dụ dỗ tiểu hài tử.

Mạc Hoài Viễn quay đầu nói: " Nhị ngốc, có đi không..."

Kỳ Quân Sát hí mắt, đưa tay vào lòng gãi gãi, đột nhiên cười nói: " Hắc hắc, đại ngốc...hắn hồng chúng ta, không đi...ta không có nhìn thấy đồ ăn gì đó."

Mạc Hoài Viễn nói: " Ta đói a, nhị ngốc, ngươi có đói không? Không đi...cũng không có gì ăn đâu."

Hai huynh đệ bắt đầu thương lượng, chỉ nghe hắn một câu đại ngốc, ngươi một câu nhị ngốc, hai người thương lượng có tiếng có hình. Đừng nói là hai người họ ngốc, bọn họ còn hiểu được không thể đi cùng người xa lạ.

Lý Cường nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, hắn nhẹ giọng hỏi Triệu Hào: " Có mang thức ăn gì theo không?"

Triệu Hào nói: " Không có...xin sư tôn chờ một chút." Hắn xoay người bỏ chạy, tốc độ còn nhanh hơn lái xe, nháy mắt đã biến mất không thấy. Lý Cường biết hắn đi tìm thức ăn.

Triệu Trì hỏi: " Lão đại, hay là để tiền bối lên xe trước?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không nên miễn cưỡng bọn họ, ta tình nguyện ở chỗ này chờ."

Hắn không nói thêm nữa, lẳng lặng đứng ở bên người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát chờ đợi.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát do chưa được hoán tỉnh, vẫn là bộ dáng ngây ngốc hồ đồ như cũ, hai người một nói một đáp làm cho Triệu Trì cười trộm không ngừng, làm cho Lý Cường thầm cảm thấy bất đắc dĩ.

Lý Cường không biết Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nể bao nhiêu khổ sở, bộ dáng của bọn họ bây giờ làm cho hắn đau lòng và xót dạ, mắt nhìn thấy một đời cao thủ sát trá phong vân, sau khi chuyển thế lại có hình tượng như thế, hắn ngoại trừ cười khổ thì cũng chỉ biết cười khổ.

Một trận gió lạnh thổi qua, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát nhin không được run rẩy, Lý Cường vội vàng lấy ra hai kiện áo khoác dày, cẩn thận choàng lên người Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Hắn xoay người nói với Triệu Trì: " Triệu Trì, lần này sau khi trở về, ngươi cũng có thể đi Nguyên Giới rồi, sớm an bài chuyện của mình một chút, đừng để đến lúc đó làm không kịp."

Triệu Trì gật đầu nói: " Yên tâm đi, lão đại, ta cũng đã thu hơn mười đồ đệ, tuyệt đại bộ phận đều nguyện ý đi theo ta, có những người còn muốn mang theo cả gia đình."

Nói đến đây thì Triệu Hào đã trở lại, hắn lấy ra hai phần thịt bò nướng, nói: " Gần đây không có cửa hàng mở cửa, đệ tử lên vào một nhà hàng, ở trong tủ lạnh tìm được chút đồ ăn."

Lý Cường cầm lấy hai phần thịt bò, thoáng vận độ nóng trên bàn tay, nhất thời, thịt bò tản mát ra mùi thơm mê người.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát lập tức đứng lên, đồng thanh nói: " Tiểu ca thật giỏi!"

Nhìn hai người bọn họ vươn bàn tay đen bẩn ra, tâm tình Lý Cường có chút ba động, thanh âm hần có chút nức nở nói: "Đi, người...các người lên xe ăn có được hay không?"

Triệu Hào và Triệu tri thu liễm vẻ tươi cười, tiến lên nâng hai người.

Dưới sự hấp dẫn của thịt bò nướng, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát ngồi vào xe.

Triệu Hào ở tại một ngôi biệt thự độc lập nằm phía bắc Hải Thị, mấy ngày nay trong biệt thự có cận vệ, bảo đảm sự an toàn, khi chủ nhân mang theo hai kẻ ngu về, mặc dù là mặc trang phục tốt nhất, nhưng có chút thói quen thật sự làm cho người ta chịu không được.

Trong đó một người tự xưng là đại ngọc, thích nhất là trốn ở địa phương âm u ăn cơm, chờ hần cơm nước xong, thì địa phương kia đã gặp tai ương.

Còn có một người tự xưng là nhị ngọc, không lúc nào là vắng mặt nơi tủ lạnh chứa thức ăn, ồn ào không nói, hần còn đem phòng bếp làm rối loạn.

Trên người bọn họ mặc trang phục danh quý, chỉ cần nửa ngày đã trở nên dơ bẩn hồ đồ.

Đáng hận nhất chính là, quần áo ô ւế, nhưng bọn họ kiên quyết không đổi, mỗi lần thay quần áo đều phải vận dụng mấy bảo an và cận vệ, vừa hồng vừa gạt, cường mạnh mới có thể làm xong.

Cận vệ và bảo an trong biệt thự, đối với hai hoạt bảo này thâm ác thống tuyệt, nhưng chủ nhân có dặn qua, nếu ai chậm trễ hầu hạ bọn họ, phải lập tức cuốn gói cút ngay, cho nên những người này cũng không dám làm gì bọn họ.

Trong tâm Lý Cường hài lòng ở lại ngôi biệt thự hào hoa này, hần đã làm một lần kiểm tra hoàn toàn cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, chỉ cần thêm nửa năm thời gian, có thể hoán tính linh trí bị phong bế của bọn họ, bởi vậy hần có vẻ rất nhân nhĩ thông dong.

Lý Cường lại đặc ý để cho Triệu Hào đi tới cảm tạ gia đình của Thái Ly Hồng, nếu không phải bọn họ hảo tâm làm việc thiện, tự mình còn không biết đang du dương ở thành thị nào mà tìm kiếm. Bây giờ, chỉ cần tìm được chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa là được.

Đối với chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa, Lý Cường cũng đã nghĩ thông, không nhất định tìm trên địa cầu, sau này ở tinh cầu khác phát hiện người thích hợp rồi chọn cũng được.

Mấy ngày nay Lý Cường một mực suy nghĩ chuyện ở Huyền Thần chánh điện, kinh nghiệm lần trước khiến cho hần sợ hãi, nhưng sinh tử của Thiên Chân và thất lão hần không thể không quản. Hần quyết định đợi khi Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát khôi phục linh trí xong thì sẽ đi Huyền Thần chánh điện.

Chỉ cần hai người bọn họ khôi phục linh trí, như thế nào tu luyện cũng không cần Lý Cường quan tâm, kinh nghiệm tu hành của hai người so với Lý Cường còn phong phú hơn nhiều lắm.

Triệu Hào và Mạt Bốn liên lạc, ngân lâu của hần chuẩn bị rời tay, những số tiền thu vào toàn bộ giao cho Phong Duyên Hội, thống nhất đi thu mua vật tư, nếu mang không được, thì toàn bộ cấp cho từ thiện, cho nên gần đây hần bề bọn nhiều việc. Mạt Bốn bọn họ một khi rời đi, Phong Duyên Hội cũng hoàn toàn giải tán.

Trong thời gian nửa năm này, Lý Cường ngoại trừ cấp cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát phục dụng các loại linh đan diệu dược, chính là đi ra ngoài tìm kiếm chủ nhân của Tâm Giám Chi Hoa. Hần cuối cùng phát hiện, người thích hợp với Tâm Giám Chi Hoa cơ hồ không có, lúc đầu tu luyện Tâm Giám Chi Hoa quá hoàn mỹ, trên địa cầu thật khó tìm được người có thể chất thích hợp với nó.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hai người mặc dù rất ngọc, nhưng đối với Lý Cường cũng từ từ thân cận, mặc dù Lý Cường có đôi khi bắt buộc bọn họ ăn một ít thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó.

Cùng ở chung một chỗ với Lý Cường thời gian càng dài, bọn họ đối với Lý Cường lại càng thân, có đôi khi Lý Cường rời đi vài ngày, bọn họ lại bắt đầu hồ đồ, trừ phi Lý Cường trở về, nếu không tuyệt không bỏ qua.

Thể chất hai người càng ngày càng tốt, đám cận vệ bảo an đã không còn đỡ được bọn họ nữa, Triệu Hào không thể làm gì khác hơn là điều đệ tử của mình đến, thay đổi toàn bộ đám cận vệ bảo an, mới miễn cưỡng không để cho hai người chạy mất.

Vào một ngày, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát ăn cơm no, hai người cầm một bao thức ăn trong tay, nằm trên bãi cỏ ngoài sân biệt thự phơi nắng, cả hai một hỏi một đáp tán gẫu.

Mạc Hoài Viễn ăn một miếng bánh, chậm rãi lo lắng nói: " Nhị ngọc, ngươi có hiểu được...bây giờ thật tốt, có ăn có uống..."

Kỳ Quân Sát nhìn mây trắng trên bầu trời, nói: " Nói ngươi ngọc, ngươi đúng là khờ, ta dám khẳng định...tiểu ca nhi kia là có mục đích..."

Mạc Hoài Viễn đưa tay đặt thức ăn xuống bên người, không cho là đúng nói: " Ngươi thật khờ, hai người chúng ta cái gì cũng không có, tiểu ca ngươi ta nhìn trúng cái gì của chúng ta? Hừ...ai nha, tiểu ca nhi..." Hắn đột nhiên phát hiện Lý Cường cười cười đứng bên người, vội vàng đứng dậy, còn không quên đá Kỳ Quân Sát một cước.

Lý Cường nói: " Đại ngọc, nhị ngọc, theo ta vào phòng, ta cho các ngươi ăn ngon." Bây giờ Lý Cường chỉ có thể gọi bọn họ là đại ngọc, nhị ngọc, hai người cố chấp cho là đây là tên bọn họ, gọi suốt nửa năm, Lý Cường cũng đã thành thói quen.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát vừa nghe, cùng kêu lên nói: " Không ăn được..."

Mỗi lần Lý Cường nói như vậy, thì đều cho bọn họ ăn một chút ngạc nhiên cổ quái gì đó, có đôi khi ăn rất thoải mái, có khi ăn lại đau bụng, hai người đều có chút sợ hãi.

Lý Cường cũng không thể tránh được, hắn chỉ có thể dùng chiêu lừa rồi dụ dỗ để cho hai vị này nghe lời. Hắn cố ý nói: " Đây chính là trái cây ta mua từ nước ngoài về, các ngươi không ăn, ta phải đi ăn." Nói xong quay đầu đi.

Lực hấp dẫn của quả cây thật lớn, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát từ sau khi phục dùng các loại linh dược của Lý Cường, đối với thịt cá dần dần mất đi hứng thú, đối với quả cây lại càng ngày càng yêu thích.

Mạc Hoài Viễn quát to một tiếng hướng trong phòng chạy đi, Kỳ Quân Sát theo sát kêu lên: " Đại ngọc, ta...ta cũng muốn!"

Lý Cường mỉm cười, đi theo hai người trở lại trong phòng.

Trên bàn bày đầy các loại trái cây, Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không nói hai lời, lập tức bắt đầu ăn ngẫu nhiên. Lý Cường cười cười nhìn hai người ăn xong.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát ăn đến no nê, hai người còn không bỏ qua, lấy hết trái cây trên bàn bỏ vào trong túi hay trong lòng ngực, mặc kệ trang phục danh quý trên người.

Lý Cường đột nhiên đưa tay chụp lấy cổ tay của Mạc Hoài Viễn, Mạc Hoài Viễn giống như bị điện kích, cả người rung động kịch liệt.

Án ký từ cổ tay của Mạc Hoài Viễn nhấp nháy một đạo hồng quang, Mạc Hoài Viễn hét lớn: " A...a nha...đau đầu a...đau chết ta rồi...ngươi buông tay a...nhị..."

Kỳ Quân Sát kinh hãi thất sắc, gọi to: " Đại ngọc, nhị ngọc...ngươi...ngươi như thế nào? Đại ngọc...ngươi buông đại ngọc ra..." Hắn liều mạng muốn lôi Lý Cường ra, nhưng lại động không được, chỉ có thể nổi điên mà tru lên. Từ khi sinh ra tới bây giờ, hắn từ trước đến nay sống nương tựa lẫn nhau với Mạc Hoài Viễn, nhìn thấy Mạc Hoài Viễn thống khổ như thế, hắn vừa kinh vừa sợ.

Lý Cường một chương vỗ lên đỉnh đầu Mạc Hoài Viễn, quát to: " Mạc đại ca, tỉnh lại!"

Một chương này đánh cho đầu của Mạc Hoài Viễn nghiêng về phía trước, hắn nhất thời cảm mồm không gọi nữa, ngơ ngác nhìn Lý Cường, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Lý Cường khẩn trương nhìn hắn, trong lòng không ngừng cầu khẩn: " Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, thiên thần phù hộ."

Con mắt của Mạc Hoài Viễn dần dần trong suốt, hắn nhẹ nhàng nói: " Lão đệ?" Bộ dáng tựa hồ như không dám xác định.

Lý Cường đã rất ít kích động, hai tiếng lão đệ này làm cho hắn hưng phấn đến điên cuồng. Hắn hét lớn: "Mạc đại ca, ta là Lý Cường, ha ha, ngươi nhớ được không?"

Mạc Hoài Viễn hơi trầm ngâm, có chút gật đầu: "Trời ạ, chuyển thế thật đáng sợ..."

Kỳ Quân Sát nhào tới bên người Mạc Hoài Viễn, hắn kéo Mạc Hoài Viễn, khóc ròng nói: "Đại ngốc, đại ngốc, ngươi không có chuyện gì chứ...ô ô, chúng ta không ở chỗ này..."

Mạc Hoài Viễn nói: "Nhị ngốc, đừng sợ, hắn là vì tốt cho ta."

Lý Cường bất thành linh bất được cổ tay Kỳ Quân Sát, làm Kỳ Quân Sát sợ đến kêu lên: "Không nên a, ai nha nha...đau chết ta rồi..."

Lý Cường đồng dạng vỗ một cái, "phách ba" một tiếng thanh thúy, đánh cho Kỳ Quân Sát choáng váng. Hắn hét lớn: "Đại ngốc, cứu ta...cứu...ân, chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên, hắn như là hiểu được cái gì, đành chỉ tiếng gọi.

Lý Cường buông tay ra, có sự thành công khi hoán tỉnh Mạc Hoài Viễn, hắn rất tự tin nhìn Kỳ Quân Sát.

Mạc Hoài Viễn chậm rãi ngồi xuống, hắn tựa hồ còn chưa cách nào nhớ được rõ ràng, đang cố gắng hồi tưởng.

Tốc độ khôi phục của Kỳ Quân Sát còn nhanh hơn Mạc Hoài Viễn, sự khác biệt ở kiếp trước kiếp này có lực đánh sâu thật lớn. Một hồi lâu, hắn đột nhiên hét lớn: "Con mẹ nó, Cô Tinh hồn dẫn...a nha oa...ta, ta là nhị ngốc...ta..."

Mạc Hoài Viễn ngẩng đầu nói: "Ta còn tốt hơn ngươi...ta là đại ngốc." Hắn lại lần nữa lâm vào trầm tư.

Lý Cường hỏi: "Mạc đại ca, sư tôn, tỉnh rồi chưa?"

Mạc Hoài Viễn lắc đầu nói: "Gọi ta là đại ngốc."

Kỳ Quân Sát cười khổ nói: "Đúng, gọi ta là nhị ngốc."

Lý Cường nóng lòng như điên, nhin không được mắt: "Ai, hai lão già kia! Đừng để ta lo lắng nữa, các ngươi còn làm ra vẻ ngốc sao! Đừng giỡn nữa, tỉnh rồi chưa?" Phản ứng của hai người bọn họ thật sự làm người ta chịu không được.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát không nói nữa, hai người bắt đầu tĩnh tọa trầm tư.

Lý Cường thở dài, nói: "Bỏ đi, các ngươi hãy khôi phục trước, ta ở trên lầu chờ các ngươi."

Hắn tiện tay bố phòng ngự trận đơn giản, không cho người ngoài kinh nhiễu bọn họ, lại bảo một đệ tử của Triệu Hào, để cho hắn canh giữ bên ngoài phòng ngực trận, lúc này mới đi lên lầu.

Mạc Hoài Viễn đã hoàn toàn khôi phục linh trí, hắn mỉm cười ngẩng đầu lên.

Kỳ Quân Sát cũng rất nhanh khôi phục lại, hắn lầm bầm: "Nguyên lai là chuyện như vậy, ai, nhị ngốc...ai, cư nhiên lại đi đòi cơm, cũng thật là quá mất mặt rồi."

Mạc Hoài Viễn a a cười nói: "Như vậy mới tốt, bây giờ nhục thể cùng thần trí lại không bị tách biệt, cho nên mới thuận lợi khôi phục linh trí...có gì mà than oán, nhờ có lão đệ, giúp cho chúng ta giảm được nửa năm chịu tội, a a, ngươi có hài lòng với thân thể của mình không?"

Nói đến đây, chỉ thấy Triệu Hào vọt tiến đến, hắn hét lớn: "Sư tôn, tin tức tốt!"

291. Tập 28: Thần Phạt Chi Nhãn -- Chương 291

Triệu Hào còn không biết hai người đã được Lý Cường hoán tỉnh, hắn thuận miệng nói: "Nhị ngốc, trong phòng bếp có thức ăn, ta đã cho người chuẩn bị xong rồi, đừng nháo, ta tìm sư tôn nói chuyện, ngươi xem đại ngốc tốt chưa, ngoan hơn người đó." Vừa nói vừa hướng lên lầu chạy đi.

Kỳ Quân Sát tức giận đến kêu to: "Oa nha nha, tức chết ta rồi..."

Mạc Hoài Viễn ” phốc xích” một tiếng cười nói: ” Người vốn chính là nhị ngốc ma, ta là đại ngốc, ha ha...huynh đệ, bằng thân thể bây giờ của người, người đánh không lại hần đầu, người đừng có bày ra vẻ tiền bối nữa, bây giờ chúng ta lại một lần làm người đó.”

Kỳ Quân Sát hãnh hãnh nói: ” Cảm giác bây giờ quá kém, đi, lên lầu.”

Hai người đi theo phía sau Triệu Hào tiến lên lầu. Triệu Hào giành chạy vào phòng tĩnh tu của Lý Cường trước tiên.

Trong phòng trống rỗng, không có đồ trang trí hay đồ gia dụng nào.

Lý Cường đứng giữa phòng, hỏi: ” Triệu Hào, chuyện gì gấp như vậy?” Nhìn thấy Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát tiến đến, hần cao hứng nói: ” Mạc đại ca, sư tôn, các người...các người cuối cùng khôi phục rồi.”

Mạc Hoài Viễn mỉm cười gật đầu không nói.

Kỳ Quân Sát giả ra một bộ si ngốc, nói: ” Cái gì khôi phục? Ta con mẹ nó là nhị ngốc...tiểu tử thú vị, sư tôn người đã hoàn toàn không còn nữa...” Trong lòng hần tràn đầy tư vị không vui.

Lý Cường tiến lên đỡ lấy bả vai của Kỳ Quân Sát, nói: ” Trước kia là người bức ta báỉ sư, a a, bây giờ ta không cần người bức...cho dù người chuyển thể trở thành người phạm, ta cũng nhận sư tôn người...”

Kỳ Quân Sát trong lòng một trận cảm động, cười khổ nói: ” Sư tôn như ta...ai, không dám làm.”

Lý Cường nhận thấy được bọn họ chuyển thể thì mặc dù có thân thể của mình, nhưng cũng nhiều thêm một tầng trời buộc, một chút chuyển vốn không thêm để ý, bây giờ lại trở nên rất để ý. Hần lắc đầu nói: ” Chúng ta không nói chuyện này, Mạc đại ca, sư tôn đây là trừ vật thủ trạc của các người.”

Hần đưa thủ trạc cất giữ qua, lại nói: ” Triệu Hào, có chuyện gì nói đi, đừng suy nghĩ nữa.”

Triệu Hào nói: ” Xin sư tôn chờ một chút.” Hần xoay người nhìn Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát thì lễ nói: ” Xin lỗi hai vị tiền bối, a a, đệ tử không biết hai người được sư tôn hoán tỉnh rồi, chúc mừng hai vị tiền bối chuyển thể thành công, chúc mừng.”

Kỳ Quân Sát cười khổ nói: ” Được rồi, Triệu Hào, không trách người...”

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: ” Chúng ta bây giờ không còn là tiền bối gì nữa, Triệu Hào không cần xin lỗi.” Hần đã từ từ bình phục sự không thích ứng sau khi chuyển thể.

Triệu Hào lúc này mới nói: ” Sư tôn, hôm nay đệ tử đặc ý đi tham gia một hội đấu giá từ thiện của một vị bằng hữu, đây là một hội viên của Phong Duyên Hội chúng ta mở ra, chúng ta từng hoài nghi một người...hần rất đặc biệt, ách, lần này để cho đệ tử đi xác nhận, thể chất của hần có chút...này...sư tôn từng nói qua cho đệ tử, cái gì mới là thể chất thích hợp với Tâm Giám Chi Hoa, người này có điểm giống, nhưng đệ tử không dám xác định...”

Kỳ Quân Sát nói: ” Người nói chuyện sao lại ấp a ấp úng vậy?”

Triệu Hào ngại ngần nói: ” Vì sư tôn rất coi trọng chuyện này, cho nên vân bối không dám nói bậy...”

Mạc Hoài Viễn cắt đứt lời hần, cười nói: ” Người yên tâm đi, sư tôn người không phải loại người này đâu.”

Triệu Hào than thở: ” Đệ tử biết, nhưng đệ tử không muốn làm cho sư tôn thất vọng.”

Lý Cường gật đầu nói: ” Triệu Hào, không sao cả, thất vọng thì thất vọng, tùy duyên là tốt rồi, đợi một lát ta nói với người.”

” Mạc đại ca, sư tôn, đây là khi ta còn ở Thiên Đình Tinh đã cùng Mai lão gia tử đồng thời dùng Bối Dã Đan Đỉnh tu luyện Nghịch Hành Đan, nó có thể hình thành tiên thiên nguyên anh, các người đều là người đủ cảnh giới nhưng công lực không đủ, có linh đan này, có thể rất nhanh tiến vào Nguyên Anh kỳ.”

Lúc đầu tu luyện Nghịch Hành Đan có chín viên, Lý Cường lưu lại ba viên, còn dư đều cho Mai Du Băng.

Nghịch Hành Đan phi thường thần kỳ, cho dù chỉ bằng linh đan cũng rất nhanh ngưng kết nguyên anh chính mình, nhưng con người không có trải qua tu luyện, ăn linh đan này vào, nếu không có siêu cấp cao thủ bảo vệ, cơ bản sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Giống như Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, đã sớm kinh nghiệm qua giai đoạn này, cảnh giới cao, cho dù cao thủ Phân Thần kỳ cũng khó tranh đấu. Đối với bọn họ mà nói, loại linh đan này mới là bảo bối chính thức.

Mạc Hoài Viễn tiếp nhận linh đan cẩn thận xem xét, kinh ngạc nói: " Dĩ nhiên, cũng còn có đan dược thần kỳ như vậy, a a, Kỳ lão đệ, chúng ta không cần từng bước tu luyện nữa, người xem, đây là linh dược có thể ngưng kết nguyên anh, quá kỳ diệu rồi."

Kỳ Quân Sát cười nói: " Ta nguyên lai cũng chuẩn bị một loại linh đan, bất quá so sánh với Nghịch Hành Đan còn kém quá xa, đồ nhi ngoan...ách, bỏ đi, chúng ta hay là xưng hô huynh đệ đi thôi, người gọi hần Mạc đại ca, gọi ta là Kỳ nhị ca là được rồi, gọi sư tôn ta thật sự cảm thấy chói tai."

Mạc Hoài Viễn gật đầu nói: " Như vậy cũng tốt, đỡ phải để ta cảm thấy trống rỗng mà đồng lứa, ha ha."

Lý Cường cũng không thèm để ý làm sao xưng hô, đối với Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hần tôn trọng từ trong đáy lòng. Hần cũng cười nói: " Tốt, kỳ thật gọi là gì cũng không quan hệ, nghĩ không ra sư tôn lại so đo đối với thực lực như thế, a a...Mạc đại ca, tiểu đệ tuân mệnh, Kỳ...Kỳ nhị ca...ai, gọi không được tự nhiên a..."

Kỳ Quân Sát ha ha cười to nói: " Nếu ta đã một lần nữa làm người, thì để cho hết thảy một lần nữa bắt đầu đi, ha ha, lão đệ, ta định về Cổ Kiếm Viện tu luyện, dù sao nơi đó cũng là sư môn của ta."

Hần nhìn Mạc Hoài Viễn liếc mắt một cái, nói: " Lão đại ca cũng cùng đi với ta đi, sơ kỳ tu hành có môn phải yểm hộ, sẽ thuận tiện rất nhiều."

Mạc Hoài Viễn nói: " Được, ta đi đâu tu hành cũng được. Lão đệ, an bài cho chúng ta một tĩnh thất, bây giờ chúng ta phục dùng Nghịch Hành Đan, a a, rất nhanh sẽ đạt tới Nguyên Anh kỳ, chúng ta cũng có khả năng tự bảo."

Lý Cường nói: " Các người tu luyện dưới mật thất đi, ta đến thiết trí phòng ngự trận pháp. Triệu Hào, phân phó người của người bảo vệ biệt thự, không cho bất luận kẻ nào tiến xuống dưới mật thất." Hần vừa nói vừa đi ra phía ngoài.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát cũng đi theo xuống lầu.

Triệu Hào lập tức phân phó thuộc hạ không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy hai vị tiền bối tu luyện. Nhưng thật ra có phòng ngự trận pháp của Lý Cường, người khác cũng không cách quấy rầy Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát.

Bố trí xong phòng ngự trận pháp, Lý Cường lại thiết trí một cấm chế tại thang lầu đi xuống mật thất, lúc này mới hỏi Triệu Hào: " Người nọ là ai?"

Triệu Hào nói: " Chuyện này rất xảo, lần trước gia đình Thái Ly Hồng bị mạnh mẽ đuổi đi, Triệu Trì phái người đi điều tra bối cảnh phòng địa sản, a a, lần này đệ tử Phong Duyên Hội chúng ta tại hội đấu giá, nhận thấy được có một người trong đó phù hợp với yêu cầu của sư tôn, nhưng không thể xác định, để cho đệ tử đi xem, a a, đệ tử cũng không dám xác nhận, cho nên quay lại nói cho sư tôn."

Lý Cường hỏi: " Người nọ tên gọi là gì? Thân phận bối cảnh ra sao?"

Triệu Hào nói: " Là đồng sự trưởng của Bách Thịnh tập đoàn..."

Lý Cường kinh ngạc: " Cái gì? Đồng sự trưởng?"

Triệu Hào vội vàng tiếp lời: "...là tiểu nhi tử, tên gọi Tế Vô Nhai."

Lý Cường trầm ngâm chốc lát, hỏi: " Tế Bách Thịnh tập đoàn? Tên này rất quen...được rồi, phòng địa sản cướp đoạt nhà của Tế đại thúc chính là xí nghiệp dưới tay của Tế Bách Thịnh tập đoàn?"

Hần đột nhiên nhớ tới lúc mới về địa cầu thì tại Ngân Lâu của Triệu Hào từng gặp qua Tế Bách Thịnh tập đoàn đại thiếu gia. Hần hỏi: " Hình như còn một người tên là Tế Thiên Nhai...hắn là ai vậy? Là huynh đệ của Tế Vô Nhai?"

Triệu Hào nói: " Tể Thiên Nhai và Tể Vô Nhai là anh em cùng cha khác mẹ, Tể Thiên Nhai bây giờ nằm trong tay cả Tể Bách Thịnh tập đoàn, hần là tổng kinh lý, Tể Vô Nhai năm nay hai mươi lăm tuổi, không có để ý gì đến gia tộc sự vụ, a a, bị đại ca của hần áp chế rất lợi hại."

Lý Cường gật đầu nói: " Đấu giá hội kia có chấm dứt chưa? Chúng ta đi xem."

Triệu Hào không biết thuận di, hần nói: " Dạ, bên ngoài đã chuẩn bị xe, đệ tử đi lái lại đây." Hần giành ra cửa trước.

Lý Cường nhìn thoáng qua mặt thất, xoay người đi ra ngoài cửa.

Ngồi trên xe, Triệu Hào nói: " Sư tôn, xin mời ngài thay quần áo, a a, như vậy quá nổi bật."

Hần lấy ra một bộ lễ phục, Lý Cường cự tuyệt: " Ta không mặc lễ phục, quá câu thúc."

Triệu Hào không thể làm gì khác hơn là thu hồi bộ lễ phục nọ, sư tôn nói hần không dám không nghe, nhưng quần áo trên thân Lý Cường quá tùy ý, hần bất đắc dĩ nói: " Đó là trường hợp chính quy, như vậy thật không lễ phép...ách...được rồi, cứ như vậy."

Đây là một hội đấu giá từ thiện, do đại danh đỉnh đỉnh Phong Duyên Hội mở ra, có thể tham gia hội đấu giá đều là người giàu có.

Trên xe Triệu Hào liên tục gọi điện thoại, sau khi xe tới, Triệu Hào giành xuống xe mở cửa, Lý Cường phiêu nhiên xuống tới. Chủ nhân đã đợi ngay tại cửa.

Triệu Hào ở sau lưng Lý Cường nói : " Chủ nhân nơi này là cao thủ Cổ Kiếm Viện, sư tôn cũng nhận thức."

Lý Cường nhìn thấy người đứng trước cửa, không nhận được cười nói: " Nguyên lai là chưởng viện Tiềm Căn Viện Hàn Tổ Á, a a, Cổ Kiếm Viện đại bộ phận cao thủ đều cũng đã đến địa cầu rồi." Thanh âm của hần rất nhỏ, chỉ có Triệu Hào có thể nghe thấy.

Triệu Hào nói: " Hàn chưởng viện đã sớm đến Phân Thần hậu kỳ, hần đi ra lịch lãm."

Hàn Tổ Á mang theo một đám người đón đi lên, hần thi lễ nói: " Ra mắt sư bá."

Lý Cường cười nói: " Tổ Á, đã lâu không thấy rồi."

Hai người hàn huyền vài câu, Hàn Tổ Á dẫn đường đi vào.

Đây là một nhà hát tại hương thôn được kiến thiết ở giao khu, mặt sau có sân đá banh, là địa phương của nhà giàu có đến vui chơi.

Một đường đi vào, ven đường là hoa cúc trồng thành tầng lớn, vài chiếc lá phong đỏ theo gió bay xuống. Lý Cường đã nhìn thấy được nhiều cảnh tượng tự nhiên, đối với những cách trang trí hoa viên này không có hứng thú. Hần vừa đi vừa nói chuyện: " Tổ Á, không cần các người đại động can qua đưa ta đi vào, để cho Triệu Hào lặng lẽ cùng ta xem xét một chút là được."

Hàn Tổ Á phát tay, mười mấy thuộc hạ đi theo hần lập tức tán đi. Hần nhỏ giọng nói: " Chúng ta từ mặt sau đi vào?"

Triệu Hào không khỏi buồn cười, nói: " Sư huynh, không cần quỵ quỵ túy túy như vậy chứ? Người là chủ nhân của nơi này."

Hàn Tổ Á gật đầu không nói thêm nữa, dẫn hai người tiến vào đại sảnh.

Hội đấu giá còn đang cử hành, Lý Cường và Triệu Hào tìm khắp ngõ ngách ngồi xuống, để cho Hàn Tổ Á tự đi làm chuyện của mình.

Trên đài đấu giá đang giới thiệu vật đấu giá, Triệu Hào nhỏ giọng nói: " Hàng thứ hai người thứ bảy chính là hần."

Lý Cường khép hờ hai mắt, đem thần thức dò xét qua. Qua một lát hần mới mở hai mắt, nhẹ giọng nói: " Không sai biệt lắm..."

Triệu Hào hưng phấn lên, hần nghiêng thân thể hỏi: " Sư tôn, hần có thích hợp hay không?"

Lý Cường gật đầu nói: "Cơ bản là thích hợp, ta sẽ cải động Tâm Giám Chi Hoa một chút."

Triệu Hào cười nói: "Chúc mừng sư tôn, như vậy đệ tử đã có một tiểu sư thúc rồi."

Lý Cường nói: "Người đừng vội chúc mừng, nếu hắc không đồng ý, thì còn phiền toái." Hồi tưởng đến lúc đầu mình không để ý tới Phó Sơn, hắc không khỏi lo lắng, nếu Tề Vô Nhai không để ý tới mình thì thật khó làm.

Lý Cường đang chờ hội đấu giá chấm dứt, hắc nói: "Triệu Hào, sau khi hội đấu giá chấm dứt, người đi mời Tề Vô Nhai, để cho Hàn Tổ Á an bài một gian tĩnh thất, mặt khác, người đưa tư liệu của hắc cho ta."

Triệu Hào lấy ra một ngọc đồng giản rất nhỏ đưa cho Lý Cường, đứng dậy nói: "Tư liệu đệ tử đều chuyển vào trong ngọc đồng giản, sư tôn chậm rãi xem đi, đệ tử đi tìm sư huynh an bài."

Đây là một ngọc đồng giản màu xanh, khéo léo chỉ cỡ ngón tay. Lý Cường dùng thần thức xem xét, nội dung bên trong không nhiều lắm, đơn giản giới thiệu bối cảnh xuất thân của Tề Vô Nhai và gia tộc tập đoàn thế lực.

Tề Vô Nhai là tiểu nhi tử của đồng sự trưởng Tề Bách Thịnh tập đoàn, năm nay hai mươi lăm tuổi, mẫu thân là một ca sĩ, lúc sinh hắc ra thì vì sinh khó nên đã qua đời, hắc ở trong gia tộc địa vị thấp, vẫn bị đại ca hắc Tề Thiên Nhai áp chế, không cách nhúng tay vào sự nghiệp gia tộc. Tính cách người này tán mạn lớn mật, thường xuyên làm ra một ít chuyện xuất cách, ở trong gia tộc bị tuyệt đại bộ phận người kỳ thị.

Lý Cường thu hồi ngọc đồng giản, trầm tư chốc lát, đứng dậy hướng ra phía ngoài đi đến.

Hàn Tổ Á nghênh tiến lên hỏi: "Sư bá, có việc gì sao?"

Lý Cường nói: "Đưa ta đến tĩnh thất, sau khi hội đấu giá chấm dứt, mời Tề Vô Nhai lại đây."

Hàn Tổ Á dẫn Lý Cường đi ra phía sau, chỉ chốc lát, Triệu Hào cũng đi tới.

Tề Vô Nhai bây giờ tâm tình thật không tốt, hắc là bị đại ca mạnh mẽ phái tới tham gia hội đấu giá này, ở hội trường hắc căn bản là không thể cử bài. Người của tập đoàn đang ngồi bên người không ngừng thúc giục hắc, làm cho hắc càng lúc càng khó chịu.

Cuối cùng, hắc kiềm chế không được nữa: "Vương kinh lý, nếu muốn phách người đi phách, bài tử cho người, ta lại không thể quyết định cái gì, phách cái gì cũng là các người tự định đi, ta...ta không làm khỏi lỗi!" Hắc cầm bài tử số mười tám trong tay bỏ vào người Vương kinh lý, đứng dậy bỏ đi ra phía ngoài.

Vương kinh lý không thể tránh được cầm lấy đấu giá bài, trong miệng nói thầm: "Bùn đất không thể dán lên tường..."

Tề Vô Nhai nghe được thật rõ ràng, hắc lại không để ý tới, tiếp tục đi ra bên ngoài.

Mới vừa đi đến cửa, một người phục vụ tiến lên nói: "Tề tiên sinh, có người mời tiên sinh đi gặp mặt, xin đi theo ta."

Tề Vô Nhai không nhận được nói: "Là người nào tìm ta? Ân, để cho hắc tới gặp ta đi."

Hắc đi tới phòng nghỉ ngơi, ngồi lên sofa: "Kháo." Móc ra một điều thuốc, mồi lửa, hút một hơi, hung hăng phun ra một đoàn sương khói như muốn đem tất cả buồn bực theo sương khói phát tán đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tổ Á đi vào, hắc nhận được thông tri của người phục vụ lập tức chạy tới, vừa vào cửa liền hỏi: "Hắc ở nơi nào?"

Tề Vô Nhai vừa nhìn thấy hắc thì lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng dậy nói: "Là Hàn tiên sinh tìm ta? Ách, tiểu tử vừa rồi rồi không có nói rõ ràng, thật ngại quá..."

Hàn Tổ Á trong giới giàu có danh tiếng vang dội, hắc chẳng những có quyền có thế, hơn nữa nhân duyên cực tốt, lại còn có thể trị bệnh nan y tập chứng, bất quá hắc lại rất ít ra tay cứu người, trừ phi là bằng hữu quan hệ mật thiết. Tề Vô Nhai không muốn đắc tội người như vậy.

Hàn Tổ Á mỉm cười nói: "Không phải ta tìm người, là một người...ân, tìm người." Hắc nhất thời tìm không được xưng hô thích hợp, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ tìm lời nói.

Tế Vô Nhai ngạc nhiên hỏi: "Tìm ta có chuyện gì hay sao?"

Hàn Tổ Á nói: "Người đi theo ta sẽ biết." Nói xong xoay người đi.

Tế Vô Nhai tò mò, vội vàng đuổi theo Hàn Tổ Á, vừa đi vừa hỏi: "Hàn tiên sinh, rốt cuộc là ai a..."

Hàn Tổ Á không nói một lời, chỉ đi ra phía sau.

Tế Vô Nhai đi theo phía sau lưng, trong miệng nói thầm: "Đi nhanh như vậy làm chi..."

Hàn Tổ Á sau khi vào cửa, kêu một câu: "Sư bá, người đến rồi." Rồi đứng qua một bên.

Tế Vô Nhai ngẩng đầu lên nhìn, cả người giống như bị xúc điện run lên, ánh mắt người trước mắt giống như cây đao, đâm thẳng vào nội tâm sâu trong của hắn, hắn chỉ cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt.

Cũng may người nọ chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ nghe hắn hỏi: "Người là Tế Vô Nhai?"

Tế Vô Nhai vô thức trả lời: "Đúng, ta là Tế Vô Nhai."

Lý Cường đưa tay qua, cười nói: "Ta họ Lý, Lý Cường, người gọi ta là Lý đại ca là được."

Tế Vô Nhai hồ đồ đưa tay ra bắt: "Nga, Lý đại ca hạnh ngộ, hạnh ngộ...ách, tìm ta có việc hay sao?"

Lý Cường bắt tay hắn, cười nói: "Người ngồi xuống trước, chúng ta chậm rãi nói. Triệu Hào, đem nước lại đây."

Tế Vô Nhai lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một người, hắn quay đầu vừa nhìn, không khỏi càng hoảng sợ, ấp úng nói: "Là người...không dám..này, cái kia..không đúng, điều này sao có thể?" Hắn nhận ra Triệu Hào là ai.

Triệu Hào mỉm cười, rất nhanh cầm một ly nước, đặt trước người Tế Vô Nhai, nói: "Không cần kinh ngạc, ta thật sự là Triệu Hào, ông ấy là sư tôn của ta."

Lý Cường cẩn thận đánh giá Tế Vô Nhai.

Tên tiểu tử này rất tuấn tú, khuôn mặt tuấn lãng, mái tóc bù xù nhuộm thành màu trắng bạc, trong ánh mắt lộ ra ý vị ngạo thế không sợ hãi, khóe miệng có chút nhếch lên, bộ dáng như đang cười cười, từ trên người hắn nhìn không ra loại ngạo mạn cuồng vọng của con cái nhà giàu.

Tế Vô Nhai bị Lý Cường nhìn đến cả người không được tự nhiên, hắn rất muốn dồn dững khí nhìn lại, nhưng không biết tại sao hắn lại không dám.

Một hồi lâu Lý Cường có chút gật đầu, hỏi: "Người biết cái gì là tu chân hay không?"

Tế Vô Nhai ngẩn ra, lắc đầu nói: "Tu chân là cái gì?"

Lý Cường gãi gãi đầu, có chút không biết bắt đầu từ đâu. Hắn nhìn thoáng qua Triệu Hào, nói: "Triệu Hào, người tới giải thích."

Triệu Hào luôn nghe theo mệnh lệnh sư tôn đến vô cùng, hắn không chút ngần ngại giải thích cho Tế Vô Nhai cái gì là tu chân, cái gì là tu chân giới, vừa nói đã suốt ba giờ, Tế Vô Nhai nghe được như lọt vào trong sương mù, chợt như nằm mộng.

Lý Cường nói: "Người nên suy nghĩ cho kỹ, nếu người muốn tu chân, ta có thể làm người dẫn đường cho người." Tiếp theo lại giải thích cho hắn nghe cái gì gọi là người dẫn đường tu chân.

Tế Vô Nhai ngây ngốc sợ run cả nửa ngày, ý nghĩ mới dần dần thanh tỉnh, hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Hắn nhìn Triệu Hào và Hàn Tổ Á một chút, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, hỏi: "Nếu ta đáp ứng, ta sẽ là sư thúc của bọn họ sao?"

Triệu Hào và Hàn Tổ Á cười gật đầu, bọn họ cũng không quan tâm làm sao xưng hô.

Tế Vô Nhai còn có rất nhiều chuyện không rõ ràng, hắn giống như đang nghe thần thoại, trong lòng thật ra cũng không tin, nhưng hắn biết Lý Cường là người rất có bản lĩnh.

Nghĩ đến những việc không như ý ở gia tộc, hắn như đùa giỡn nói: "Được a, ta đáp ứng."

Lý Cường nhắc nhở: " Người nghĩ kỹ rồi?"

Tế Vô Nhai căn bản không có suy nghĩ, thuận miệng nói: " Tuyệt không hối hận, ha ha." Hắn nghĩ giống như mình đang bái sư học nghệ, có lẽ có thể học được một chút gì, so với việc ở nhà không có gì làm, không cần nhìn xem sắc mặt người khác còn tốt hơn nhiều.

Hắn nghĩ thầm: " Dù sao tiền tài gia tộc ta không có quyền chạm vào, chỉ có được một chút tiền căn bản mà thôi, quen bọn hắn có thể gạt được tiền tài gì của ta chứ..." Chuyển niệm vừa nghĩ, hắn lập tức chối bỏ, có Hàn Tổ Á và Triệu Hào là những người vô cùng giàu có, bọn họ sẽ khinh thường làm việc này.

Lý Cường gạt đầu, lộ ra vẻ mặt vui mừng, nói: " Tốt, Tổ Á, người đi làm việc của người đi. Triệu Hào, người về biệt thự, ta đưa Vô Nhai đi Nguyên Giới một chuyến, nơi đó linh khí sung túc."

Hàn Tổ Á và Triệu Hào thi lễ xong, liền rời đi.

Tế Vô Nhai hỏi: " Đại ca, chúng ta đi đâu?" Hắn rất tò mò, không biết Nguyên Giới trong miệng Lý Cường là địa phương nào.

Lý Cường cười nói: " Một địa phương rất tốt mà cho tới bây giờ người không có đi qua."

Một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường mang theo Tế Vô Nhai lặng yên tiến vào Nguyên Giới.

Tế Vô Nhai bị sợ ngây người, hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, hai mắt lóe kim tinh, trong lỗ tai ầm ầm chấn động.

Thật vất vả tỉnh táo lại, cảnh sắc trước mắt làm cho hắn không dám tin tưởng, hắn thì thào lẩm bẩm: " Cái này...đây là...đây là địa phương nào?"

Trên bầu trời không ngờ lại có hai hằng tinh một lớn một nhỏ sáng lên như mặt trời, phóng mắt nhìn lại, là nguyên thủy rừng rậm miên duyên, trên bầu trời bay lượn chính là những loài chim kỳ quái, cách đó không xa là mấy hồ bạc nhỏ liên tiếp, nước gợn nhộn nhạo, trong suốt du động, cũng là loài cá mà hắn chưa từng gặp qua.

Lý Cường cười nói: " Đây là Nguyên Giới, tinh cầu này sau này sẽ là một tu chân tinh cầu, người tu chân ở chỗ này hiện không nhiều lắm, bất quá sẽ rất nhanh có lượng lớn người tu chân lại đây, kể cả sư môn người Trọng Huyền Phái."

Hắn nhìn Tế Vô Nhai đang trợn mắt há hốc mồm nói: " Người chờ một chút." Nói xong lấy ra Tâm Giám Chi Hoa, đem mấy trận pháp bên trong Tâm Giám Chi Hoa ra cải động, như vậy có thể hoàn toàn thích hợp với thể chất Tế Vô Nhai.

Tế Vô Nhai sợ run một hồi, đột nhiên nhảy lên hét lớn: " Oa nha nha, quá tuyệt vời, ta chung quy thoát khỏi...ta...ô ô..." Mặc dù hắn rất yếm ác gia tộc của mình, oán hận cha và đại ca chuyên hoành bạt hổ, nhưng khi thật sự rời khỏi bọn họ thì tâm tình cũng rất phức tạp.

Lý Cường ngoắc nói: " Huynh đệ lại đây."

Tế Vô Nhai còn đang hết nhìn đông tới nhìn tây, hắn tò mò hỏi: " Đại ca, chúng ta làm sao qua tới?"

Lý Cường ngoắc nhẹ, Tế Vô Nhai cảm thấy một cỗ cự lực bao bọc hắn, thân không tự chủ bị ngã đến bên cạnh Lý Cường.

Hắn dùng sức lắc đầu, trong miệng nói thầm: " Điều này không phải thật sự...không phải thật sự, như thế nào có thể làm được..." Hắn bị những biến cố liên tiếp này làm cho không biết nên làm sao.

Thân hình Lý Cường dần dần lên tới không trung, cách mặt đất hai thước thì ngừng lại.

Tế Vô Nhai kêu lên quái dị: " A, bay, đại ca...người là yêu quái a!" Hắn thật sự không nghĩ ra, Lý Cường không ngờ không cần mấy móc gì phụ trợ mà có thể bay lên. Hắn còn không có thích ứng đủ loại biến cố vừa rồi, lại một lần nữa choáng váng.

Tế Vô Nhai đột nhiên cảm thấy thân thể căng thẳng, cũng bay lên cách mặt đất. Hắn oa nha nha kêu lên quái dị: " Không có khả năng, đây là không có khả năng...ta là đang nằm mộng..."

Lý Cường mỉm cười, Tâm Giám Chi Hoa rời tay bay ra.

292. Chương 292

Vật này có tạo hình như hoa mẫu đơn, hồng quang nhàn nhật ở cánh hoa chảy xuôi, theo tiếng chấn rung thanh thúy, cánh hoa phi tán ra.

Tế Vô Nhai cảm giác trước mắt đều là những cánh hoa đang bay múa, hắn muốn nói chuyện, nhưng một chữ cũng nói không nên lời, tưởng di động thân thể một chút cũng làm không được, như vừa lâm vào trong cơn ác mộng. Hắn cả kinh hồn phi phách tán, trong lòng không khỏi kêu to cứu mạng.

Cánh hoa bắn ra một tia ti hồng quang và ngân quang, từ đây Tâm Giám Chi Hoa bay ra ba phiến lá xanh. Đó là do Phó Sơn trợ giúp ta luyện mà thành, chuyên môn dùng để câu thông Tâm Giám Chi Hoa.

Ba phiến lá xanh hóa thành ba quang đoàn màu xanh biếc, dung nhập vào trong cơ thể Tế Vô Nhai. Tiếp theo, cánh hoa đột nhiên biến mất, Tâm Giám Chi Hoa hóa thành hư ảnh màu đỏ, ẩn nhập vào ngực Tế Vô Nhai.

Tế Vô Nhai giống như bị búa lớn bổ trúng, trong tích tắc, nước mắt hắn phun trào ra, tay chân kịch liệt co quắp.

Lý Cường cẩn thận dùng thần dịch lực bảo vệ trái tim và đại não của hắn, phòng ngừa hắn chịu không được lúc Tâm Giám Chi Hoa tiến vào mà hỏng mất.

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Tế Vô Nhai, trong lòng Lý Cường có chút hối hận, hắn biết là do mình quá nóng nảy, lẽ ra phải cùng Tế Vô Nhai tiến hành chút trao đổi và câu thông, để cho hắn trước tiên phục dùng Tiểu Bồi Nguyên Đan rồi trở lại trúc cơ, như vậy sẽ ổn thỏa rất nhiều, tự mình có điểm quá gấp gáp cầu thành công.

Tâm Giám Chi Hoa trên không trung đã hoàn toàn biến mất.

Tế Vô Nhai quả thật đau không muốn sống, hắn nghĩ mình giống như một con dê đã bị đặt trong chảo lửa thiêu cháy, đau đớn kịch liệt giống như nước thủy triều vọt tới. Mỗi khi hắn sắp chịu không được, thì có một cỗ mát lạnh chảy qua trên người, làm cho hắn có được một thoáng thở dốc. Nhưng hắn vẫn không thể động cũng không thể kêu, thậm chí ý niệm hối hận trong đầu cũng không cách sinh ra, thống khổ đã hoàn toàn ăn mòn thân kinh của hắn.

Công hiệu của Tâm Giám Chi Hoa, so với trúc cơ pháp bảo khác của Trọng Huyền Phái tốt hơn rất nhiều, nếu không phải Phó Sơn bổ thêm một đường dẫn vào Tâm Giám Chi Hoa, thì nó cơ hồ là một kiện tiên khí, bởi vậy lúc Tế Vô Nhai dung hợp Tâm Giám Chi Hoa, thì thống khổ thoát thai hoá cốt cũng khác hẳn người khác.

Lý Cường biết hắn rất đau, năm đó Phó Sơn dùng Tử Viêm Tâm cải tạo thân thể hắn thì hắn cũng từng kinh nghiệm qua, chỉ là hắn không biết, Tâm Giám Chi Hoa gây đau đớn cho Tế Vô Nhai càng thêm kịch liệt.

Tế Vô Nhai sắp nổi điên rồi, nếu bây giờ hắn có thể động, hắn hận không được lập tức tự sát, nếu có thể mắng ra được, hắn đã sớm mở miệng mắng to, cả đời này hắn cũng chưa từng chịu qua thống khổ như thế.

Hắn chỉ có thể trong lòng chửi mắng chính mình, nếu không phải lòng hiếu kỳ quá nặng, như thế nào lại rơi xuống bước này? Bây giờ ngay cả hanh hừ hắn cũng không làm được.

Thời gian trôi qua từng chút, Tâm Giám Chi Hoa chung quy đã dung nhập vào trong cơ thể Tế Vô Nhai.

Lý Cường khấp động ấn huyền đánh ra, trong lòng thầm than: "Thật sự là may mắn, lực nhẫn nại của Tế Vô Nhai không phải chuyện đùa." Theo một đạo quang hoa kim sắc bắn vào, Tâm Giám Chi Hoa bắt đầu lần sơ động đầu tiên.

Tế Vô Nhai nhất thời cảm thấy tốt hơn, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, cả người như được tắm trong nước nóng, một cỗ ấm áp đang lưu động trong cơ thể.

Đau đớn vừa rồi và thư thích bây giờ làm cho hắn cảm giác được như từ địa ngục thăng tới thiên đường, toàn thân những khớp xương bắt đầu kêu lên răng rắc, thân thể như được ngâm vào trong hưng phấn, không thể ức chế nhảy lên. Hắn đột nhiên có thể động dậy.

Tế Vô Nhai kịch liệt giãy dụa kêu lên điên cuồng: "A nha nha...cứu mạng a."

Lý Cường nhàn nhạt nói một câu: "Đừng lộn xộn, nếu không sẽ đau đó." Tế Vô Nhai lập tức thành thật ngay.

Qua chừng hơn một giờ, Lý Cường rơi trên mặt đất, tiện tay vung lên nói: "Được rồi."

Chỉ nghe "phác thông" một tiếng, Tế Vô Nhai rơi xuống trên mặt đất. Hắn nhảy mạnh lên, ai ngờ vừa nhảy không ngờ cũng nhảy cao hơn bảy, tám thước. Hắn oa oa kêu loạn: "Chuyện gì xảy ra a?" Lại bị rơi xuống dưới.

Tế Vô Nhai cảm giác bản thân hoàn toàn khấn trương, thân thể cao một thước bảy mươi lăm, bị gãy sanh cao thành một thước chín mươi, quần áo nhìn thật buồn cười, cả bụng cũng bị lộ ra, hắn cúi đầu nhìn xem thân thể của mình, dùng sức sờ vào mặt, mờ mịt nói: "Đây làm sao được chứ?"

Lý Cường không khỏi nở nụ cười, hắn nhớ tới lúc bộ dáng của mình lần đầu tiên bị Tử Viêm Tâm cải tạo qua.

Lý Cường cười nói: "Đây là công hiệu của Tâm Giám Chi Hoa, nó là pháp bảo tu luyện trúc cơ, thân thể người đã được Tâm Giám Chi Hoa hoàn toàn cải tạo qua. Đây là ngọc đồng giản, người có rãnh thì dùng thần thức xem xét, cần dùng tâm niệm để ghi nhớ." Hắn đưa cho Tế Vô Nhai một khối ngọc đồng giản, đây là ngọc đồng giản do Phó Sơn đưa cho hắn.

Tế Vô Nhai giống như đang nằm mộng, bất quá đây lại là mộng đẹp.

Lý Cường lấy ra một thủ trục, cười nói: "Đây là trữ vật thủ trục, có thể đựng rất nhiều đồ vật." Hắn đưa thủ trục do Phó Sơn cấp cho đưa qua cho Tế Vô Nhai, nói: "Trong đây có rất nhiều thứ ta không dùng, đều cho người hết, tự mình chậm rãi xem đi...đây là Thích Hồn Long Giới, là tiêu chí của hạch tâm huynh đệ."

Tế Vô Nhai đeo Thích Hồn Long Giới, dưới sự chỉ đạo của Lý Cường đem Thích Hồn Long Giới thu nhỏ lại, rồi lại nửa tin nửa ngờ đeo thủ trục vào.

Đột nhiên hắn kêu to lên: "Di, sao lại như vậy? Oa nha nha, thật nhiều đồ vật a." Phản ứng của hắn ở trong dự liệu của Lý Cường, bởi vì hắn tự mình cũng từng kinh nghiệm qua.

Lý Cường nói: "Ta mang người về Trọng Huyền Phái, sau này người ở đó tu hành." Một đạo kim quang hiện lên, Lý Cường mang theo Tế Vô Nhai đang mơ hồ thuận đi đi.

Tế Vô Nhai quả thật không dám tin tưởng, Lý Cường chỉ đơn giản giới thiệu một chút đã đưa hắn nhét vào trong Trọng Huyền Phái rồi mặc kệ hắn. Hắn cái gì cũng còn chưa hiểu rõ, lại vì bối phận cực cao, mơ màng hồ đồ đã trở thành cao nhân tiền bối.

Người trong môn phái đối với Tế Vô Nhai đều cũng nhất cung nhất kính, làm cho hắn cũng không có ý tứ hướng người khác thỉnh giáo, vì thế cứ ở chung quanh du đãng, thẳng đến khi Triệu Hào trở về, cuối cùng hắn mới gặp lại người quen.

Sau đó, nhờ Triệu Hào chỉ điểm, Tế Vô Nhai mới chính thức bước lên con đường tu chân.

Nhắc tới vị đại ca Lý Cường này, Tế Vô Nhai chỉ đỡ khóc đỡ cười, hắn cảm thấy mình là một người tu chân kỳ lạ nhất.

Trong lòng Lý Cường cũng cảm thấy có chút áy náy, nhưng hắn thật sự không có thời gian chỉ đạo Tế Vô Nhai, dù sao có Tâm Giám Chi Hoa làm trúc cơ pháp bảo, Tế Vô Nhai có thời gian chậm rãi lĩnh ngộ, mà Thiên Chân và thất lão tại Huyền Thần chánh điện, mình lại phải đi tới đó trước.

Lý Cường mơ hồ nghĩ được, tổng xu nữu trong Huyền Thần chánh điện có lực hấp dẫn đến cỡ nào, mặc dù không thể nói là gì, nhưng vô luận như thế nào cũng muốn đi một chuyến.

Trở lại địa cầu, Lý Cường trực tiếp đến Hải Thị, hiện thân trong biệt thự của Triệu Hào.

Triệu Hào đã đợi ở nơi này, hần nhìn thấy Lý Cường đã vội vàng nói: " Sư tôn, Tế Bách Thịnh tập đoàn đồng sự trưởng nhờ người mang lời đến, hần muốn gặp ngài."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Ta không quen biết gì đồng sự trưởng của Tế Bách Thịnh tập đoàn...ách, là vì Tế Vô Nhai?" Hần lập tức tỉnh ngộ lại, Tế Vô Nhai là do Hàn Tổ Á gọi tới, bọn họ chỉ cần tìm hiểu thì sẽ biết.

Lý Cường cười nói: " Các người còn không thể giải quyết hay sao?"

Triệu Hào cười khổ nói: " Bởi vì Tế Vô Nhai bây giờ là trưởng bối của chúng ta, đối với người nhà của hần chúng ta không dám làm càn, cho nên...phải do sư tôn tự mình ra mặt."

Lý Cường lại không nghĩ vậy, hần nói: " Người đi giải thích đi, đừng dùng thủ đoạn gì, chỉ cần giải quyết là được...trước tiên không thể thương tổn bọn họ, hiểu chưa? Thật sự không được thì cầm lấy..."

Triệu Hào tiếp nhận một cái mặt nạ, cầm xem hỏi: " Đây là cái gì?"

Lý Cường cười nói: " Biến ảo mặt nạ, làm cho người huyền hóa thành bộ dáng của Tế Vô Nhai, sau đó tạo ra một sự cố ngoài ý muốn, như vậy sẽ không có gì phiền toái nữa, nhưng nhất định không thể thương tổn bất cứ kẻ nào."

Triệu Hào gật đầu nói: " Sẽ không xúc phạm tới bọn họ, đệ tử đi tìm sư huynh thương lượng." Chỉ có Lý Cường lên tiếng, Triệu Hào mới dám đi làm chuyện này, dù sao Tế Vô Nhai bây giờ là hạch tâm huynh đệ của Trọng Huyền Phái, Triệu Hào không dám tự tác chủ trương.

Triệu Hào hưng phấn đi ra, có mặt nạ biến ảo này, chuyện dễ làm hơn, chỉ cần cho người ta giả trang thành Tế Vô Nhai, xuất hiện vài ngày rồi mất tích, nói vậy người nhà của hần cũng không có biện pháp. Mặc dù người nhà đối với hần cũng không tốt, nhưng như vậy coi như cũng có điều giao phó.

Lý Cường lo lắng cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát, hần đi xuống mật thất, cẩn thận đứng ở góc phòng, sợ kinh nhiễu bọn họ.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát còn đang vận công.

Lý Cường tham xuất thần thức, với tu vi bây giờ của hần rất dễ dàng hiểu rõ tình huống.

Nơi này linh khí quá ít, hai người hoàn toàn nhờ vào công hiệu của Nghịch Hành Đan để ngưng kết nguyên anh, cũng may Lý Cường từng cho bọn hần phục dùng rất nhiều linh đan diệu dược, tạm thời vẫn đề còn không lớn. Chỉ là trong hoàn cảnh không có linh khí, ngưng kết nguyên anh tương đối yếu ớt, Lý Cường không muốn nhìn thấy trạng huống như vậy.

Hần lấy ra hơn mười khối cực phẩm tinh thạch, bắt đầu bố trí trận pháp. Đây là một trận pháp phi thường đơn thuần, có thể làm cho năng lượng của tinh thạch tán vọng vào trận pháp, tác dụng chính là làm cho cả mật thất tràn ngập linh khí.

Thiết trí loại trận pháp giản luyện này, không phải người bình thường có thể làm được, phải đem linh khí bố tán tại những không gian nhỏ nhất, hơn nữa chỉ dùng những loại tinh thạch có thuộc tính khác nhau, không phải cấp tông sư bày trận thì rất khó thành công.

Rất nhanh trận pháp liền khởi động, Lý Cường dùng thần dịch lực điều chỉnh linh khí bình hành phát ra, mật thất giống như đang ở trong linh mạch.

Linh khí sung túc chậm rãi bị Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát hút vào, trên người hai người đều cũng tản mát ra quang hoa nhàn nhạt. Lý Cường biết bọn họ bắt đầu ngưng kết nguyên anh.

Lý Cường cũng khoanh chân ngồi xuống, hần muốn tự mình hộ pháp cho Mạc đại ca và Kỳ nhị ca.

Bất tri bất giác ba ngày trôi qua, Mạc Hoài Viễn đầu tiên hoàn thành nguyên anh ngưng kết, ngay sau đó Kỳ Quân Sát cũng thành công.

Hai người dù sao từng là Tán tiên, đối với việc ngưng kết nguyên anh và vận chuyển thật quá quen thuộc. Có bảo bối như Nghịch Hành Đan, hơn nữa dưới mật thất lại sung túc linh khí, ngưng kết nguyên anh là một chuyện rất dễ dàng.

Mạc Hoài Viễn vắn eo một cái, thân thể giống như cây trúc vang lên răng rắc. Hắn thư thái than thở: "Đúng là có thân thể thì thật thoải mái a, ha ha." Hắn hưng phấn đi tới đi lui.

Lý Cường nhỏ giọng nói: "Mạc đại ca, đừng ồn a..."

Kỳ Quân Sát đột nhiên nói: "Được, ta cũng tốt rồi, ha ha, ha ha, ta lại một lần nữa làm người."

Lý Cường mừng rỡ nói: "Chúc mừng Mạc đại ca, chúc mừng Kỳ nhị ca, chúc mừng các người một lần nữa làm người, ha ha." Ba người nhìn nhau cười to. Từ khi quen biết đến tương tri, tình cảm giữa ba người thật vô cùng trân quý.

Mạc Hoài Viễn nói: "Kỳ lão đệ, ta định tìm một chỗ bế quan, đợi tu luyện đến Xuất Khiếu Kỳ mới trở ra lịch lãm."

Kỳ Quân Sát gật đầu nói: "Ta và đại ca cùng đi, tốt nhất có thể tìm được một địa phương có linh khí sung túc, nhưng với tu vi bây giờ của chúng ta, nếu muốn tìm một địa phương tốt thật rất khó."

Lý Cường nói: "Địa phương linh khí sung túc có rất nhiều, ta có thể mang hai người đi."

Nguyên Giới có rất nhiều địa phương tu luyện thích hợp, hắn đương nhiên muốn lựa chọn địa phương tốt nhất cho Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát tu luyện.

Suy tư chỉ chốc lát, Lý Cường nói: "Cổ Kiếm Viện bây giờ cũng thiên di tới Nguyên Giới rồi, các người có đi Cổ Kiếm Viện tiềm tu hay không? Ở chỗ bọn họ rất tốt, hơn nữa còn có Thiên Xích Âu, còn có thể chiếu cố một chút."

Kỳ Quân Sát suy nghĩ một chút nói: "Không nên đi, ta vốn có ý định như vậy, nhưng...ta không muốn phiền toái văn bối của Cổ Kiếm Viện, ai, cảm giác khó chịu a."

Mạc Hoài Viễn đồng ý gật đầu, nói: "Chỉ cần tinh cầu của người tu chân là tốt rồi, như vậy cũng thuận tiện cho chúng ta tu hành."

Lý Cường tiện tay thu hồi trận pháp bố trí, đem cấm chế giải trừ, nói: "Chúng ta đi trước, ta còn có chút chuyện phải làm, sau đó chúng ta phải đi Nguyên Giới."

Ba người đi lên phòng, Lý Cường cho người gọi Triệu Hào.

Triệu Hào, Hàn Tổ Á và Mạt Bồn cùng đến.

Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát vẫn khôi phục bộ dáng cũ, Kỳ Quân Sát như trước tuấn mỹ dị thường, bắt quá lại hơn vài phần hào sảng và hiệp khí, mà trên mặt Mạc Hoài Viễn đôi lông mày vẫn bất mất như cũ.

Hàn Tổ Á tiến lên bái kiến tổ sư gia, bị Kỳ Quân Sát ngăn cản. Hắn nói: "Ta đã chuyển thế rồi, xem như một lần nữa làm người, xưng hô bối phận trước kia đều không nên nhắc tới, chúng ta xưng hô bình đẳng là được rồi."

Hàn Tổ Á không dám.

Lý Cường cười nói: "Ta cũng không còn gọi hắn là sư tôn nữa, như vậy đi, theo bối phận của ta mà gọi, người xưng hô hắn là sư bá là được rồi."

Kỳ Quân Sát không quan tâm, nói: "Gọi là gì cũng không sao cả, dù sao hết thấy một lần nữa bắt đầu."

Mọi người tiến lên ra mắt, Mạt Bồn nói: "Sư tôn, chúng ta đã chuẩn bị tốt lắm, được rồi, có phải rời đi địa cầu được rồi không?"

Lý Cường phân phó: "Được, chúng ta trở về Nguyên Giới. Triệu Hào, người đi hỏi một chút, gia đình Tề đại thúc có muốn đi không?"

Triệu Hào nói: "Bọn họ đã sớm đồng ý rồi, lần này cũng ở trong danh sách thiên di, a a, bọn họ nói chuẩn bị ở Nguyên Giới mở ra một tiệm điểm tâm."

Lý Cường ha ha cười to nói: "Chủ ý này không tệ, Mạt Bồn, có thể tổ chức một ít người có năng lực kỹ thuật cùng đi."

Triệu Hào cười nói: "Đã đủ người rồi, lần này ước chừng có hơn năm vạn người, còn có rất nhiều vật tư."

Mạt Bồn lắc đầu nói: "Đã có bảy vạn, ta lo lắng một lần không đi được nhiều như vậy."

Mạc Hoài Viễn ngạc nhiên nói: "Lão đệ, các người đang nói cái gì?"

Kỳ Quân Sát cũng nói: "Đúng vậy, sao ta nghe không hiểu."

Triệu Hào cười nói: "Để cho đệ tử giải thích đi thôi." Hắn đem mọi chuyện nói lại một lần, sau đó nói: "Cho nên sư tôn đưa chúng ta đi Nguyên Giới tới tinh cầu nọ, là tinh cầu dành cho đệ tử chúng ta chuyên dụng, sẽ không có thêm người tu chân nào khác tới đó."

Mạc Hoài Viễn cười lắc đầu nói: "Vô luận lão đệ làm cái gì ta cũng không sợ hãi nữa, nhưng lần này làm cho ta không nhìn được, đây quả thật là thủ đoạn của thần nhân rồi."

Kỳ Quân Sát im lặng không nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng tự hào.

Lần này thiên di làm cho Lý Cường phải mất một chút sức lực, nhân số và vật tư thật nhiều lắm, hắn sợ xảy ra sai lầm, nên tổng cộng thiên di tới tám lần.

An bài xong cho mọi người, hắn mang theo Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đi tới tinh cầu thiên di cho người tu chân Phong Duyên Tinh, nơi đó cũng là một tinh cầu nguyên sanh.

Lý Cường tìm được một linh mạch ẩn kín, an trí xong hai người thì cáo từ đi ra, hắn chung quy có thời gian đi Huyền Thần chánh điện rồi.

Lại đi tới Huyền Thần chánh điện, Lý Cường không có trực tiếp tiến vào, hắn trước tiên đi tới sân rộng của thần điện.

Vừa lộ diện thì hắn tròn mắt, trên sân rộng đứng ba người. Hắn kinh ngạc hỏi: "Sư tôn, sư cô, sư bá? Sao mọi người ở chỗ này?"

Ba người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, Lý Cường bị nhìn đến cả người không được tự nhiên, hắn miễn cưỡng cười nói: "Ta nói ba vị lão đại, như thế nào có thời gian rảnh mà chạy đến nơi đây để tiêu khiển? Hà hà, có phải là phát hiện được bảo bối gì hay không?" Nói xong đi tới trước mặt ba người.

Thiên Cô thản nhiên cười, trong phút chốc vẻ xinh đẹp làm cho Lý Cường cảm thấy váng đầu hoa mắt. Nàng nói: "Đang đợi người tới, chúng ta cũng vừa mới đến nơi đây."

Lý Cường cười khổ nói: "Cũng là tính ra được sao? Ai, xem bộ dáng trừ phi ta trốn vào Nguyên Giới...nếu không thì đi tới nơi nào cũng bị các người tìm được ta..."

Trên mặt Thanh Đế và Bắc Tụ lộ ra vẻ tươi cười, Thiên Cô cười hì hì nói: "Người là mấu chốt giải quyết vấn đề, cho nên phải tới tìm người."

Lý Cường giơ hai tay lên nói: "Tốt lắm rồi, các người đều là tiền bối, là trưởng bối của ta, có việc cũng nhanh phân phó đi thôi, đệ tử làm sao dám không tuân? Chuyện này...có phải là có liên quan đến chuyện của Huyền Thần chánh điện?" Hắn nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ Huyền Thần chánh điện, không có lý do gì làm cho ba tuyệt đỉnh cao thủ này ra tay.

Thanh Đế nói: "Không sai, không hổ là đồ đệ của ta, chúng ta đích thật là vì Huyền Thần chánh điện mà đến."

Lý Cường hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ..." Hắn linh quang chợt lóe, nói: "Chẳng lẽ trong Cổ Thần Tàng...bước cuối cùng thành thần là giả sao? Không đúng a..." Hắn lập tức lại chối bỏ ý nghĩ này.

Ba người Thiên Cô trao đổi ánh mắt.

Bắc Tụ Thượng Nhân nói: "Sư diệt, người đoán mặc dù không đúng, nhưng cũng có chút ý tứ, Thiên Cô bắt được kiện thần khí nọ, đích xác ghi lại bước cuối cùng thành thần, vốn chúng ta định tu luyện, nhưng sư tôn người lại phát hiện không ổn, bên trong ghi lại một đoạn lại hoàn toàn không cách nào tìm hiểu, cuối cùng mới phát hiện, có thể phiên dịch...thì lại ở chỗ Cô Tinh..."

Thanh Đế cười nói: " Đây là ba người chúng ta hợp lực thôi trắc ra, bảo bối có thể phiên dịch chính là thanh giản mà Cô Tinh đoạt được, a a, may là ba người chúng ta đều rất cẩn thận...bởi vậy phái Cô Tinh tới tìm người, sau khi xong thanh giản mới phát hiện, bước cuối cùng là phải tự mình đi tới Huyền Thần Trần tổng xu nữ, ở nơi đó mới có thể chính thức ngộ thông được bước cuối cùng."

Lý Cường rên rỉ nói: " Má của ta ơi, điều này cũng quá phức tạp đi thôi, đi vòng tròn rồi cũng phải đến Huyền Thần chánh điện, nơi này...nơi này thật là biến thái lắm."

Hắn đã đi qua Huyền Thần chánh điện, do thất lỗi ở bên trong, hắn biết muốn thông suốt qua Huyền Thần chánh điện, chuẩn xác đến tổng xu nữ, thì phải lấy được thủ hộ thần giáp, mà hắn không muốn mặc vào thủ hộ thần giáp, bởi vì chỉ cần đi đến thế giới này, thì thứ biến thái đó sẽ tự bạo.

Thiên Cô cười nói: " Không cần phiền não, chỉ cần chúng ta mỗi người đánh bại một thủ hộ thần thú, lấy được thủ hộ thần giáp, có thể tránh thoát tuyệt đại bộ phận cấm chế, ta nơi này có bản đồ đi vào Huyền Thần chánh điện, chỉ có người không có xem qua, này cho người, dùng tâm niệm ghi nhớ xong thì sẽ biết." Nàng thần nhiên nói.

Lý Cường rất là kinh ngạc, hắn hỏi: " Các người làm sao biết phải lấy được thủ hộ thần giáp?"

Thanh Đế cười nói: " Ta còn biết thủ hộ thần giáp phải bay lên đến cao nhất, mới có thể đến tổng xu nữ, hơn nữa thủ hộ thần giáp cao nhất sẽ không uy hiếp đến chủ nhân, nói cách khác, chính là sẽ không tự bạo."

Lý Cường trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi bội phục, bọn họ không có đi vào, nhưng còn biết nhiều hơn dù hắn đã từng đi vào trong đó.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, nói: " Thật tấu xảo, ta có bốn bộ thủ hộ thần giáp, nhưng là loại cấp bậc rất cao, không cần đặc ý đi giết thủ hộ thần thú nữa, vừa lúc chúng ta mỗi người một bộ." Nói xong hắn lấy ra ba bộ thủ hộ thần giáp, sau đó cầm bản đồ Thiên Cô cấp cho đi sang một bên ghi nhớ.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ giật nảy mình, Bác Tụ Thượng Nhân lắc đầu nói: " Người không ngờ lại đánh bại bốn thủ hộ thần thú, nhưng lại lấy được thủ hộ thần giáp, không thể tự nghị nhất chính là...thủ hộ thần giáp không ngờ cũng không bị quán lên thân, người còn có thể đi ra được bên ngoài...người, người cũng quá khoa trương đi thôi."

Nhìn thấy Bác Tụ Thượng Nhân kinh ngạc như thế, Lý Cường cũng cảm thấy rất sảng, hắn đặc ý nói: " Cơ duyên xảo hợp thôi, ngẫu nhiên có được."

Lý Cường nhìn bản đồ, phát giác đây là một con đường liều mạng mà đi tới, trên đường cơ bản chỉ đều là Tử Cáo.

Hắn không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Sư tôn, tại sao đều phải đi Tử Cáo, có thủ hộ thần giáp, hoàn toàn có thể tránh được thần thú, không cần phải giết sát như thế."

Thiên Cô chen lời nói: " Sư diệt, không phải chúng ta thích giết tới, mà là khi có được bản đồ thì là như thế này, chúng ta không có con đường thứ hai để đi...chúng ta có phân tích qua con đường này, chỉ bằng con đường này triển hiện ra nội dung, có thể biết Huyền Thần chánh điện là hung hiểm cỡ nào.

Do Tử Cáo dẫn hướng đường đi mặc dù hung hiểm, nhưng bằng vào thực lực bốn người chúng ta hoàn toàn có thể đi qua được, lại có thêm thủ hộ thần giáp, bên trong tuyệt đại bộ phận cấm chế đều cũng mất đi hiệu lực, như vậy chúng ta có thể mạnh mẽ thông qua."

Nhìn thấy Thiên Cô hiển lộ ra khí thế cường đại, Lý Cường thầm nghĩ Thiên Cô quả thật còn có khí phách hơn cả nam nhân.

Thanh Đế gật đầu nói: " Đây là pháp bảo do ba người chúng ta hợp lực tu luyện, gọi là Tác Thần Khiên, có nó, chúng ta sẽ không bị thất lạc tại Huyền Thần chánh điện, hơn nữa nếu có người gặp phải nguy hiểm, người có thể nhanh chóng trở lại Nguyên Giới, như vậy ba người chúng ta cũng có thể đi theo người qua đó."

Bọn họ đã tính kỹ, cần phải lợi dụng Nguyên Giới của Lý Cường, như vậy cho dù gặp phải vấn đề gì, cũng có thể lui trở về nghĩ biện pháp.

Lý Cường nói: " Thiên Chân đã tiến vào, hắc và thất lão đã sớm bị vây ở bên trong, bọn họ cùng đi vào một lúc, bất quá đến bây giờ cũng không có tin tức, lần này ta đến là vì bọn họ."

Bác Tụ Thượng Nhân tròng mắt, lớn tiếng nói: " Cái gì? Hắc dĩ nhiên thật sự dám đi vào? Tiểu súc sinh này...ta..."

Lý Cường vội vàng ngăn cản nói: " Sư bá đừng nóng giận, ta xem trực giác của Thiên Chân đúng, nếu không các người cũng không đến nơi đây đâu."

Bác Tụ Thượng Nhân than thở: " Ta không phải không biết...với tu vi của hắc, cho dù nhìn thấy tinh đồ của tổng xu nữ thì cũng vô ích, hắc không có cách nào lĩnh hội được huyền bí trong đó, đi vào có tác dụng gì!"

Nhìn bộ dáng tức giận của Bác Tụ Thượng Nhân, Lý Cường đột nhiên hiểu được, Bác Tụ mặc dù đối với Thiên Chân rất nghiêm lệ, thậm chí để cho Thiên Cô cảm chế hắc, kỳ thật lại phi thường quan tâm hắc.

Hắc khuyên: " Sư bá, Thiên Chân đi vào cũng không chắc là chuyện xấu, có lẽ đối với tu vi của hắc trợ giúp rất lớn, đây coi như là một loại khiêu chiến đi thôi."

Thanh Đế cũng khuyên nhủ: " Đừng có tức giận như vậy, thật ra Thiên Chân vẫn còn rất cố gắng...đợi một lát đi vào, chúng ta chú ý một chút, có lẽ có thể đến giúp được bọn họ."

Thiên Cô cười nói: " Đó là đương nhiên, Huyền Thần chánh điện ẩn dấu Cổ Thần Trận thật lớn vô cùng, không phải dễ dàng tìm được tổng xu nữ, nếu có thể gặp được Thiên Chân, chúng ta có thể hợp lại cùng đi."

Sắc mặt Bác Tụ Thượng Nhân hòa hoãn xuống tới: " Cũng chỉ có thể như vậy, ai, chỉ mong tiểu tử này không có việc gì." Lần này hắc không có che dấu sự quan tâm của chính mình.

Lý Cường nói: " Sư tôn, sư cô, sư bá, chuẩn bị xong rồi, chúng ta vào đi thôi, a a, đã đợi ở đây thời gian quá lâu." Có ba đại cao thủ làm bạn, Lý Cường nhất thời tin tưởng gấp trăm lần. Thiên Chân bọn họ đi vào thời gian đã quá dài, trong lòng hắc có một chút khẩn trương.

Thiên Cô nói: " Người đừng vội đi vào, còn có một việc muốn xác định với người một chút, mặc dù chúng ta có thể thôi toán ra một chút dấu vết, nhưng còn không dám khẳng định."

Thanh Đế và Bác Tụ Thượng Nhân đều cũng gật đầu không nói.

Lý Cường chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hắc nghi hoặc nói: " Ách, là chuyện gì? Các người sẽ không đem ta đi bán đó chứ?" Hắc nhìn không được thốt lời đùa giỡn.

Thanh Đế nói: " Người có nhớ rõ bản đồ rồi chưa?"

Lý Cường dễ dàng nói: " Nhớ rõ, đây cũng không phải là việc khó gì." Trong lòng hắc có chút khó hiểu, mặc dù bản đồ này phi thường phức tạp, nhưng bằng vào tu vi của hắc chỉ như bữa ăn sáng mà thôi. Hắc hỏi: " Chẳng lẽ bản đồ còn có huyền bí?"

Thiên Cô nói: " Người đem những điểm trong bản đồ trở thành tinh tọa, cẩn thận tự hỏi một chút, có địa phương gì đặc biệt hay không."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Đây là để làm chi? Được, ta thử xem."

Hắc ngồi xuống, thử đem những điểm trong bản đồ đổi thành tinh tọa, trong phút chốc, một loại cảm giác quen thuộc dâng mãnh vào trái tim.

Hắc đột nhiên trợn mắt nói: " Kỳ quái, sao lại là thế này?"

293. Chương 293

Trên mặt Thanh Đế hiện lên một tia vui mừng, hỏi: " Là thế nào?"

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Sao ta lại có một cảm giác rất quen thuộc...hình như ở nơi nào nhìn thấy qua...ân..." Hắc lâm vào trầm tư.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ thần sắc càng khấn trương hơn.

Thanh Đế nói: " Người ở trong Cổ Thần Tàng...có gặp qua tinh đồ cùng loại hay không?" Hấn nhắc nhở một câu.

Lý Cường mở hai mắt, hai đạo kim mang trong mắt lóe ra. Hấn vỗ đùi, nhảy dựng lên: " Ai nha, ta nhớ ra rồi, nguyên lai là Phúc Tinh Đồ nọ...bảo bối trong Cổ Thần Tàng thật nhiều, a a, may là ta nhớ kỹ."

Hấn lấy ra Định Tinh Bàn, ở trong Định Tinh Bàn cách xuất ra một khu vực, đem cả tinh đồ tiêu thức đi ra. Mặc dù chỉ dùng một hồi, nhưng hấn lại hao phí đại lượng thần dịch lực, đây là một chuyện phi thường lao tâm.

Thiên Cô tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nàng cười nói: " Xem bộ dáng chúng ta tính toán rất chuẩn."

Thanh Đế gật đầu nói: " Vận khí của tiểu tử này thật sự tốt quá, a a, may mắn có hấn, nếu không còn thật sự phiền toái."

Hấn cầm lấy một bộ thủ hộ thần giáp, dò xét một phen, cười nói: " Bộ thần giáp này không tệ, chúng ta có thể dùng Hư Ảnh Độn mặc vào, như vậy có thể giảm bớt rất nhiều nguy hiểm."

Lý Cường hỏi: " Cái gì là Hư Ảnh Độn Pháp?"

Thiên Cô nói: " Là công pháp ngoài thân hóa thân, dùng một phân thân thay thế bản thể, một khi gặp phải nguy hiểm, bản thể có thể lập tức rời đi, do phân thân thay thế, đây là một trong những công pháp cơ bản nhất...đội lạt nữa nhân huynh sư tôn sẽ giao cho người ngoài thân hóa thân công pháp cơ bản."

Thanh Đế tiếp nhận Định Tinh Bàn của Lý Cường, rất nhanh ghi nhớ xuống tới. Hấn đưa Định Tinh Bàn cho Bác Tụ, lập tức nhắm mắt trầm tư.

Ba người xem qua thì cũng không nói gì nữa, cả ba vẻ mặt nghiêm túc đang tự ngẫm lại.

Lý Cường thu hồi Định Tinh Bàn, hấn mặc dù có tinh đồ, nhưng không có cách nào hiểu rõ huyền bí trong đó.

Thanh Đế mở miệng đầu tiên: " So với sự tưởng tượng của ta còn phức tạp, các người xem thế nào?"

Thiên Cô nói: " Chúng ta hấn là có thể ứng phó, phía trước một đoạn đường...do có thủ hộ thần giáp, sẽ không quá khó đi, mấu chốt là ở trung gian mấy điểm tương đối khó khăn, xem bộ dáng chỉ dựa vào thủ hộ thần giáp còn chưa đủ, có chút địa phương còn phải nhờ vào thực lực mới có thể thông qua."

Bác Tụ cười nói: " Nếu cả ba chúng ta đều không được, trên đời này cũng không còn ai có thể thông qua."

Lý Cường hỏi: " Nếu sư cô biết thôi trắc, có thể thôi trắc chúng ta có thể thành công tới tổng xu nữ hay không?"

Ba người Thiên Cô đều cũng nở nụ cười, Thiên Cô nói: " A a, sư diệt đối với thôi trắc còn không hiểu nhiều, tự chuyện của mình thì rất khó thôi trắc, hơn nữa bây giờ cũng không đủ thời gian, mỗi một chuyện xấu đều không giống nhau, cho nên chúng ta đối với kết quả hành động của mình thì sẽ không thôi trắc đâu."

Lý Cường hỏi: " Vậy thôi trắc dùm ta hành động tiếp theo có thể được không?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Không thể, chúng ta cùng nhau hành động, mỗi người ý nghĩ tùy thời luôn biến đổi, hơn nữa tu vi chúng ta rất cao, ngược lại không có biện pháp thôi trắc."

Lý Cường cũng không có để ý tới lời bọn họ nói, cũng cho tới bây giờ ở phương diện thôi trắc bỏ ra công phu. Hấn cười nói: " Bỏ đi, đi từng bước tính từng bước, ta nghĩ không có gì khó khăn có thể ngăn trở các người đâu."

Thiên Cô hỏi : " Ngoài thân hóa thân công pháp người có biết hay không? Thứ này rất trọng yếu, ở trong Huyền Thần chánh điện có công pháp này yểm hộ, nguy hiểm sẽ ít hơn rất nhiều."

Lý Cường lắc đầu nói: " Ta chỉ biết một chút...ách, cơ bản không có gì đáng xem." Nhìn Kim Khôi Lỗi trên cổ tay, Lý Cường biết ngoài thân hóa thân của chính mình chỉ ở giai đoạn sơ học, Kim Khôi Lỗi hóa thành

phân thân thì không thể gạt được Cổ Thần cấm chế, hơn nữa cũng không xuyên được thủ hộ thần giáp, nếu dùng chân thân mặc vào thần giáp, vậy thì cố kỵ nhiều lắm.

Thanh Đế có chút cau mày: " Vậy thì phiền toái rồi, công pháp ngoài thân hóa thân không có một đoạn thời gian thì sẽ không học được, trực tiếp mặc vào thủ hộ thần giáp thì không cách nào từ bên trong đi ra nữa...ân, vẫn thử xem, trước tiên học công pháp cơ bản, sau đó lại học Hư Ảnh Động Pháp."

Lý Cường đối với công pháp ngoài thân hóa thân phi thường cảm thấy hứng thú, hắn vẫn luôn muốn học, có công pháp như vậy, thực lực không chỉ tăng trưởng lên một ít. Hắn cười nói: " Ta học gì cũng rất nhanh, xin sư tôn cho đệ tử công pháp, đệ tử thử xem có thể học nhanh hơn một chút hay không." Hắn không có nói cho bọn họ mình đã học xong trụ cột của ngoài thân hóa thân công pháp.

Thanh Đế đưa cho Lý Cường một ngọc giản màu trắng, nói: " Đây là công pháp tu luyện, người thử xem, chỉ cần học được công pháp cơ bản, Hư Ảnh Động cũng dễ dàng học hơn."

" Sau khi học xong, trên người người sẽ hình thành một hư ảnh, sau khi mặc vào thủ hộ thần giáp, có thể nâng nó, một khi muốn cởi thần giáp, chỉ cần đem chân thân ra ngoài, hư ảnh vẫn ở trong thần giáp như cũ, nếu người thu hồi hư ảnh, thần giáp sẽ ngộ nhận là người đã biến mất."

Lý Cường xem xét ngọc giản màu trắng, trong lòng không nhận được mừng rỡ vô cùng. Đây là ngoài thân hóa thân công pháp đầy đủ, phía trước một bộ phận hắn đã học hiểu, mặt sau các loại các dạng phân thân pháp thuật cái gì cần có đều có, còn có thể ngộ của Thanh Đế ở bên trong.

Công pháp ngoài thân hóa thân có thể xem như pháp môn tu luyện cao nhất, xem bộ dáng Thanh Đế đối với Lý Cường cũng không hề giữ lại chút gì.

Sau khi tìm được Hư Ảnh Động Pháp, Lý Cường nhắm mắt trầm tư chỉ chốc lát, trên người bắt đầu hiện ra cái bóng nhàn nhạt, tựa như có một vòng vàng sáng trùm ở trên người.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ đều cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, loại tốc độ học tập này cũng quá nhanh.

Thân thể Lý Cường đột nhiên di động, một hư ảnh ở tại chỗ, chân thân hắn đã ở bên ngoài.

Lý Cường vui vẻ cười nói: " Hay a, ta học xong, thật sự là pháp môn không tưởng nổi."

Thanh Đế ngạc nhiên nói: " Không có khả năng học được nhanh như vậy a, người có phải từng học qua...cũng không đúng, học qua rồi sao không biết Hư Ảnh Động?" Thanh Đế không hổ là chí tôn một giới, câu nói đầu tiên đã nói đến nơi mấu chốt.

Lý Cường nói: " Ta chỉ biết phương pháp phân thân trụ cột nhất, có chút khác biệt với công pháp của sư tôn cấp cho, a a, bởi vì từng học qua, cho nên rất nhanh đã hiểu được, mọi người không cần kỳ quái."

Thanh Đế lộ ra mỉm cười, nói: " Nguyên lai như thế, trách không được lại học nhanh như vậy."

Lý Cường nói: " Chờ một chút, để cho ta học thêm một chiêu thân pháp." Hắn cũng mặc kệ ba người có nóng nảy hay không, lại nhắm mắt trầm tư.

Ước chừng qua năm sáu giờ, hắn đột nhiên nói: " Tốt, ta hiểu được rồi." Trong phút chốc, ba Lý Cường giống nhau như đúc xuất hiện trên sân rộng, nhưng động tác lại hoàn toàn giống nhau.

Thiên Cô cười nói: " Như vậy còn xa lắm không đủ." Nàng mới vừa dứt lời, thì có ba Thiên Cô đã xuất hiện trên sân rộng, hơn nữa mỗi một phân thân làm ra động tác đều khác nhau.

Trong đó có một phân thân đứng ngay trước mặt Lý Cường, nói: " Mỗi phân thân đều có tự mình độc lập lẽ loi suy nghĩ." Nàng dùng tay chỉ một phân thân trong sân, chỉ thấy một phân thân bước đi, một thì khoanh chân ngồi xuống ngay ngắn.

Lý Cường bội phục sát đất, điều này cũng quá thần kỳ. Hắn hỏi: " Sư cô, làm sao mới có thể khống chế được ba phân thân?" Nói xong ba phân thân do hắn biến ảo cũng từ từ nhạt đi.

Thanh Đế nói: " Mỗi một phân thân đều cũng là chân thân của người, người muốn khống chế cái gì? Người có ba phân thân, người cần ba phân thân làm cái gì? Phân thân không phải làm cho người ta đẹp mắt đâu."

Có Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ những cao thủ tuyệt đỉnh đến chỉ điểm mình, loại cơ hội này thật sự quá khó được, Lý Cường đương nhiên sẽ không bỏ qua, trong lòng hắn suy nghĩ lại lời Thanh Đế nói.

Thiên Cô nói: " Để cho hắn suy nghĩ một chút, chỉ cần suy nghĩ cẩn thận, công pháp ngoài thân hóa thân rất dễ dàng hiểu thông, học tiếp cũng sẽ dễ dàng."

Lý Cường trầm mặc không nói, đi tới lui trên sân rộng, cẩn thận hồi tưởng ngọc đồng giản ghi lại.

Đây là một bình cảnh tu luyện ngoài thân hóa thân, không quan hệ tới tu vi, thuần túy chỉ vận dụng năng khiếu, không thể nói bằng lời, người khác chỉ có thể đề điểm, nhưng lại không thể minh xác nói cho hắn biết nên làm như thế nào, phải tự mình nghĩ thông suốt mới được.

Bác Tụ nhỏ giọng nói: " Chúng ta có phải gấp quá không, kỳ thật hắn đã ngộ thông Hư Ảnh Độn Pháp, vậy là đủ rồi, phân thân đại pháp có lẽ khó khăn hơn một chút, ở trong thời gian ngắn như vậy rất khó ngộ thông được."

Thiên Cô mỉm cười nói: " Có ba chúng ta giải thích, hắn nếu còn ngộ không ra..."

Thanh Đế lắc đầu nói: " Phân thân đại pháp rất khó giải thích rõ ràng, nhất định phải tự hắn ngộ thông, nhưng thật ra nói khó cũng khó, nói dễ cũng là trong nháy mắt mà thôi, chúng ta nhìn xem vận khí của tiểu tử này như thế nào."

Lý Cường ở trên sân rộng đi quanh vòng tròn, trong miệng còn kỷ kỷ cô cô đang niệm cái gì. Theo việc đi lại của hắn, một hư ảnh từ trên người hắn thoát ra, nhanh chóng ngưng kết thành thật thể, bộ dáng cũng giống như chân thân của hắn, cũng đang cúi đầu, trong miệng cũng đang nói thầm cái gì.

Rồi lại là một hư ảnh thoát ra. Ba người bày thành một đội đi tới phía trước, bộ dáng có vẻ phi thường quý dị - Thanh Đế thở dài, nhỏ giọng nói: " Hắn vẫn không ngộ thông."

Đột nhiên, phân thân sau cùng ngẩng đầu nhìn quanh, mặt lộ vẻ tươi cười nói: " A, ta hiểu được rồi, ta hiểu được..." Tiếp theo, phân thân kia cũng gãi gãi đầu, nói: " Nguyên lai là như vậy, ha ha."

Cùng thời gian, hai phân thân giống như đang sống hoạt động thật bình thường.

Lý Cường sau đó lại hóa xuất ba phân thân.

Sau khi hóa xuất năm phân thân, hắn cuối cùng biết, tự mình nhiều nhất chỉ có thể phân thân năm người, không thể nhiều hơn được nữa.

Lý Cường cười hì hì đi tới, thi lễ nói: " Cảm ơn sư tôn truyền thụ, cảm ơn sư cô, sư bá đề điểm." Công pháp ngoài thân hóa thân là đại pháp hắn mơ tưởng có được, bây giờ có thể xuất ra năm phân thân, cũng giống như trống rỗng tăng thêm thực lực tới năm lần, thậm chí có thể càng nhiều.

Thanh Đế phi thường hài lòng, nhanh như vậy đã ngộ thông ngoài thân hóa thân đại pháp, ngộ tính của Lý Cường thật là rất cao. Hắn không biết Lý Cường từng đối với công pháp của Phật tông có điều thiệp liệp, vậy cũng là phải nhờ vào ngộ tính mà học tập.

Thiên Cô nói: " Tốt lắm, chúng ta vào đi thôi."

Thanh Đế phát tay đánh ra một đạo bạch quang, bạch quang hóa thành một pháp bảo hình tròn dán trên cánh tay Lý Cường, đó là Thần Khiên do Thanh Đế bọn họ tu luyện, là bảo bối chuyên môn dùng để liên lạc lẫn nhau.

Thanh Đế nói: " Có thủ ấn linh huyền dạy cho ngươi, một linh huyền để kéo nhau, một là thông thoại, bởi vì có thủ hộ thần giáp, Cổ Thần cấm chế cơ bản không cách nào ngăn cản."

Hai thủ linh huyền này rất đơn giản, Lý Cường vừa học đã biết: " Tốt, như vậy càng thêm bảo hiểm."

Trong lòng hắn âm thầm cảm thán, Thanh Đế bọn họ làm việc chu mật, một ngày cùng có hành động, cơ hồ tất cả mọi chuyện đều cũng tính toán rất tốt, những gì an bài đều không lọt một giọt nước, đây mới là cao thủ chính thức.

Sau khi tiến vào Huyền Thần chánh điện, bốn người nhanh chóng mặc vào thủ hộ thần giáp. Thủ hộ thần giáp vừa mặc vào thân, mỗi người chỉ còn cao chừng một thước.

Lý Cường nhin không được cười nói: " Bộ dáng này thật sự khó nhìn quá." Đang nói nhanh chóng chuyển đổi thành ba động truyền ra.

Bác Tụ ngạc nhiên nói: " Di, cứ nhiên lại chuyển hóa thành Thần Chi Ba Động, thần giáp có ý tứ."

Thanh Đế quát: " Chúng ta tụ tập." Bốn người nhanh chóng tụ vào một chỗ, lập tức bị truyền đưa vào một Tử Cáo.

Đây là một Tử Cáo.

Một tiếng rít gào truyền đến, một thủ hộ thần thú cao lớn phần nộ hồng lên.

Thanh Đế nói: " Nơi này không phải điểm bắt đầu, chúng ta phải tìm được điểm bắt đầu, nếu không không có cách nào đi tới tổng xu nữ."

Bác Tụ nói: " Ta đến giết chết thần thú này, sau đó lại tìm kiếm đường ra."

Hắn lướt tới, chụp lấy cổ của thần thú kia. Vì hắn mặc thủ hộ thần giáp, tay hắn thực tế đã biến thành một móng vuốt màu trắng, đầu ngón tay bắn ra quang hoa màu bạc.

Chỉ nghe " dát bá" một tiếng vang lên, thần thú nọ phát ra tiếng hồng kinh thiên động địa, trong nháy mắt đã bị Bác Tụ giết chết.

Mồ hôi lạnh của Lý Cường đều muốn tuôn xuống, Bác Tụ xuống tay thật nặng, cực nhanh làm hắn trợn mắt há hốc mồm, chỉ một kích, đã giết đi một thần thú thực lực còn cao hơn cả tiên nhân.

Trên đầu thần thú bay lên một đạo khói xanh nhàn nhạt, trực tiếp bị thần giáp của Bác Tụ hấp thu.

Bác Tụ chợt hiểu ra nói: " Hay thật, thần thú nơi này gặp mặt thì đấu...ta cảm giác được rồi, thần thú này có năng lượng, đều bị thần giáp của ta hấp thu hết."

Lý Cường nói: " Ta hiểu được rồi, thủ hộ thần thú cấp thấp ở tầng bên ngoài, bên trong mới là thần thú cao cấp, nếu muốn xâm nhập đi vào, chúng ta phải không ngừng hấp thu năng lượng của thủ hộ thần thú, thần giáp mới có thể có năng lực càng mạnh hơn, hơn nữa...mới có thể không xúc động Cổ Thần cấm chế." Hắn phát hiện mình không thể dùng Cửu Diễm Lưu, chỉ có thể vận dụng năng lượng của thủ hộ thần giáp và các loại cấm chế.

Thanh Đế nói: " Không sai, ta cũng nghĩ như thế. Được, chúng ta đều cũng đã có tinh đồ kia, ở trong Định Tinh Bàn thiết định vị trí nơi này một chút, chỉ cần mấy địa phương chúng ta có thể xác nhận được phương vị trong tinh đồ, cũng có thể tìm được điểm bắt đầu chính thức."

Lý Cường vội vàng lấy ra Định Tinh Bàn, một lần nữa tách ra một khu vực, đem vị trí bây giờ tiêu thức xong, nói: " Tốt, ta đã ghi chép xong, tiếp tục đi thôi."

Hắn biết bây giờ đang sử dụng phương pháp người mù sờ tượng, chỉ có thăm dò từng điểm một, sau đó đối chiếu với tinh đồ, mới có thể bắt đầu tìm được địa phương tiến vào. Đáng tiếc chính là La Cách đại điện không có trong bản đồ, nếu không có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Lại liên tiếp sấm qua bảy Tử Cáo, trong đó có năm Tử Cáo, một Thông Cáo, một Huyền Cáo.

Trong Tử Cáo, Thanh Đế ra tay hai lần, thần giáp của hắn hấp thu hai lần năng lượng, từ ngân màu trắng chuyển đổi thành màu vàng cực nhạt, tựa hồ có triệu chứng tiến hóa. Lý Cường cũng ra tay hai lần, thần giáp cũng phát ra kim mang nhàn nhạt. Thiên Cô ra tay một lần.

Vì muốn xong năng lượng ẩn chứa trong thần giáp, để tránh thoát Cổ Thần cấm chế, bọn họ quyết định thay nhau ra tay, giết chết thủ hộ thần thú, để cho thần giáp trên người thăng cấp.

Huyền cảnh trong Huyền Cáo đối với người có kiến thức uyên bác như Thiên Cô mà nói, căn bản không hề ý nghĩa. Từ trong Huyền Cáo đi ra, bọn họ sấm vào một Tử Cáo khác.

Lý Cường trong Định Tinh Bàn ghi chép tám tiêu thức, nhưng số lượng còn chưa đủ, không cách nào đối ứng cùng tinh đồ.

Tiến vào Tử Các này, Lý Cường cũng không thèm xem đây là cái gì các, liền tiêu thức ra. Hắn cẩn thận so sánh với tinh đồ, đột nhiên hưng phấn kêu to lên: " Ta tìm được vị trí bây giờ rồi."

Hắn có phương vị của La Cách đại điện, hơn nữa còn ghi chép một ít phương vị khác, khi chạm đến, thì chung quy cũng tìm được vị trí bây giờ.

Thanh Đế hỏi: " Đến vị trí lúc đầu có xa lắm không?"

Lý Cường cẩn thận tìm kiếm vị trí lúc đầu, một hồi lâu hắn hít sâu một hơi rét lạnh, nói: " Hay thật, còn phải xuyên qua mười bảy tinh tọa, cũng chính là mười bảy Tử Các...ân, chờ một chút, ta xem có con đường khác để đi hay không..."

Hắn tìm được La Cách đại điện, lại tính toán một chút, hỏi: " Sư tôn, nhất định phải từ vị trí khởi đầu đi tới hay sao?" Hắn phát hiện từ La Cách đại điện đi tới có thể đi lướt qua trung đoạn, như vậy có thể giảm bớt rất nhiều đường đi, chỉ cần mang theo bọn họ đi vào Nguyên Giới, rồi trở lại La Cách đại điện là có thể rồi.

Thanh Đế không nói gì chỉ gật đầu, chối bỏ ý định thủ xảo của Lý Cường.

Thiên Cô giải thích: " Chúng ta phải từ khởi điểm xuất phát, bởi vì chúng ta không biết từ trên đường tiến vào có chuyện xấu gì hay không, dục tốc bất đạt, chúng ta không cần mạo phong hiểm như vậy, điều này không đáng giá."

Lý Cường than thở: " Quá đáng tiếc, mười bảy Tử Các...trời mới biết sẽ gặp phải thứ gì."

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Từ lúc chúng ta đi qua tám Tử Các, thì mười bảy Tử Các này cũng dễ dàng đi qua thôi, đây là phòng ngự bên ngoài, phá giải cũng không khó khăn, a a, sư diệt, phải có kiên nhẫn."

Lý Cường cười khổ gãi gãi đầu, hắn biết những người như sư tôn vì thành thần, đã ngao qua vô số quang âm, bọn họ không còn nhiều thời gian để chờ đợi, cho nên không có nắm chắc mười phần, bọn họ tuyệt đối không chịu mạo hiểm.

Hắn suy nghĩ một chút, dứt khoát quyết nhiên nói: " Được, để cho ta kiến thức hung hiểm của Huyền Thần chánh điện một chút." Trong giọng nói lộ ra một cỗ hào khí.

Lý Cường nghĩ thầm tự mình tu luyện thời gian rất ngắn, bây giờ không ngờ có thể cùng bao cao thủ lợi hại nhất cùng đi chung, cùng nhau đi Huyền Thần chánh điện thần bí nhất, loại cơ hội này thật sự là khó được.

Mười bảy Tử Các cũng giống như lời của Bác Tụ, cũng không khó đi một chút nào, trong đó chỉ có một Tử Các mất chút thời gian.

Đó là một Hư Các, giống như là Hải Thị Thần Lâu làm cho người ta không nghĩ tới, Lý Cường chỉ nhờ vào Thanh Đế bọn họ mang theo đi qua, hắn căn bản ngay cả đường cũng không biết đi như thế nào.

Cuối cùng tiến vào điểm bắt đầu. Đây là một Thông Các rất bình thường, màu sắc rất đặc biệt, là màu xanh biếc nơi này rất hiếm thấy.

Bốn người đứng trong Thông Các, Thanh Đế nhắc nhở: " Đường phía trước dễ đi, ở đoạn giữa có lẽ sẽ có điểm khó khăn, lộ trình phía sau chúng ta phải cẩn thận, hy vọng không nên gặp phải Cổ Thần cấm chế quá lợi hại, hoặc là thứ gì không đoán được."

Thiên Cô nói: " Đoạn đường cuối cùng nhất định rất khó đi, bất quá ta tự tin có thể thông qua."

Bác Tụ cười nói: " Chúng ta chuẩn bị lâu như vậy, cũng đã đủ thực lực đi tới tổng xu nữ, a a, nhất là có được Phúc Tinh Đồ nọ, ta càng thêm tự tin."

Lý Cường nhỏ giọng nói thầm: " Ta tự tin theo các người đi vào, nhưng nếu một mình ta...không bao giờ thêm đi cái gì mà tổng xu nữ."

Theo con đường Thông Các, bốn người chậm rãi bay về phía trước.

Điểm thứ hai là Tử Các.

Lần này đến phiên Lý Cường công kích, thủ hộ thần giáp trên người hắn biến thành màu vàng nhạt, trào tay cũng phát ra quang hoa đỏ thẫm, đó chính là hắc đem năng lượng của thiên hỏa dung nhập trong đó. May là thần giáp, thiên hỏa có thể thuận lợi thông qua, nếu là pháp bảo tầm thường thì có thể đã sớm bị thiêu hủy.

Lý Cường biết thần thú này từ nơi nào tới, hắn cũng từng đi qua nơi đó, thiếu chút nữa là không về được. Hắn cũng không muốn giết chết những thần thú này, nhưng hắn cũng biết, nếu không giết chết thần thú trong Tử Các, thì Tử Các sẽ không mở ra, điểm kế tiếp cũng sẽ không gặp được. Vì thần giáp thăng cấp, hắn phải toàn bộ hạ sát thủ.

Hắn thở dài một hơi, trực trùng đi tới. Chỉ thoáng chốc đã xuất hiện ba Lý Cường.

Ngay trong nháy mắt thần thú do dự không quyết, Lý Cường đã đắc thủ. Nhìn thủ hộ thần thú biến mất tại không trung, hắn cũng cảm thấy có điểm đáng tiếc.

Thiên Cô nhìn ra Lý Cường rất không muốn làm như vậy, nàng nói: " Sư diệt, thần thú này chuyên môn dùng để khảo nghiệm người tiến vào, nếu có thể đạt tới yêu cầu của thần nhân, người mới có thể tiến vào trong, cho nên...người không cần áy náy, đây là khảo nghiệm của Huyền Thần chánh điện đối với người."

Lý Cường than thở: " Ta hiểu được, ai, ta còn không có đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, có thể bởi vì còn chưa tu luyện đến bước đó, đối với ta mà nói...lực hấp dẫn của Huyền Thần chánh điện cũng không lớn, đây không phải là địa phương ta muốn đến..."

Thanh Đế nói: " Tiểu tử kia, đừng ở trong phúc mà không biết phúc, bây giờ ngươi mặc dù không cần, không có nghĩa là sau này không cần, có kinh nghiệm lần này, đối với việc tu luyện sau này của ngươi có chỗ tốt thật lớn, nhất là lần này đi tổng xu nữ, là tổng xu nữ của Huyền Tinh Thần Trận, đối với người tu thần như chúng ta...bỏ đi, ngươi tự mình thể ngộ đi thôi." Hắn có chút bất mãn thái độ của Lý Cường.

Lý Cường rất cơ trí, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Thanh Đế, vội vàng cười nói: " Sư tôn, ta chỉ là buồn bực một chút, lập tức là tốt rồi, lập tức là tốt rồi...hà hà." Hắn chỉ có thể dùng cách dẩu xóa để hóa giải.

Tiếp theo hắn lại thúc giục nói: " Chúng ta nhanh lên một chút, đây là Tử Các, phía dưới là không biết địa phương nào...kỳ quái, nơi này không có bảo bối gì cả."

Thanh Đế mấy người đối với Lý Cường cảm thấy không biết làm sao, trong lúc này tiểu tử kia đã tới Huyền Thần chánh điện mà còn tìm bảo bối.

Thanh Đế bất đắc dĩ nói: " Được, chúng ta đi, mọi người tới gần chút nữa, mặc dù có Thần Khiên liên lạc, nhưng tốt nhất chính là không nên đi lạc." Hắn bay nhanh về phía trước.

Thủ hộ thần thú bị tiêu diệt, Tử Các liền biến thành Thông Các. Đối mặt bảy thông đạo xuất hiện, bởi vì có tinh đồ của Lý Cường, chỉ cần tìm được tinh cầu đối ứng, là có thể xác định phương vị điểm kế tiếp. Huyền Thần chánh điện cũng không phải là một bình diện, trên thực tế cả Huyền Thần chánh điện giống như là một bức tinh đồ, tất cả đều là lập thể.

Kế tiếp là Băng Các, bên trong lạnh vô cùng, bất quá đối với tuyệt thế cao nhân như Thanh Đế căn bản không cấu thành uy hiếp, rất nhanh lại thuận lợi thông qua.

Bọn họ liên tục không ngừng xông qua từng đạo quan khẩu, cũng kiến thức qua các loại các dạng Tử Các.

Lại xuyên qua một Thông Các, Thiên Cô nói: " Chờ một chút, từ nơi này muốn đi vào lộ trình trung đoạn, phía dưới chúng ta phải tiến vào một điểm có thể không phải là Tử Các, mọi người cẩn thận một chút."

Lý Cường nghĩ thầm, có lẽ giống như Huyền Tinh Thai, điểm kế tiếp là mấu chốt tiến vào trung đoạn.

Nghĩ đến Huyền Tinh Thai, hắn giật mình, đột nhiên hiểu được, Thiên Chân bọn họ cũng chỉ tiến vào trung đoạn, thật sự muốn xông vào tổng xu nữ thì còn quá xa, trách không được đợi lâu như vậy, cũng không nhìn thấy bọn họ trở lại La Cách đại điện.

Ngay khi Lý Cường miên man suy nghĩ, bốn người đã vọt tới điểm kế tiếp.

Vừa mới tiến vào thì nghe được tiếng sét đánh liên tiếp, Thanh Đế quát to: "Cẩn thận!" Thanh âm hóa thành ba động truyền ra, thần giáp trên người bốn người lập tức đại phóng quang hoa.

Lý Cường kêu lên: "Đây là thứ gì đây?"

Thiên Cô không ngờ cũng thả ra một kiện thần khí, đó là một cái bình màu bạc, tạo hình giống như loại bình đồ sứ. Chỉ nghe nàng nũng nịu quát: "Đây là Lôi Kiếp Thai!"

Cả tinh không từng đạo loan khúc gãy dựa, lôi điện vùn vèo, nhanh như chớp nghiêng xuống phía dưới, chiếc bình màu bạc bay ra, lôi điện tựa hồ tìm được nơi phát tiết, liên tiếp không ngừng phách tới, trảng điện thật sự là trắng quan. Tất cả lôi điện đều cũng tụ tập lại, hình thành tia chớp giống như cái phễu liên tiếp trút xuống ngân bình.

Lý Cường không nghĩ ra Thiên Cô làm sao có thể vận dụng pháp bảo, hần hỏi: "Sư cô, có thể dùng thần khí hay sao? Sao Cửu Diễm Lưu của ta không phát ra được?"

Thiên Cô không trả lời, nàng đang toàn lực vận chuyển ngân bình.

Bác Tụ nói: "Thần khí nếu không có tính công kích đều có thể dùng, Cửu Diễm Lưu thì không được."

Thanh Đế kinh hãi than thở: "Lôi Kiếp Thai! Có thể là đại lôi kiếp, mọi người cẩn thận, Tập Lôi Bình mặc dù có thể hấp trụ lôi điện, nhưng muốn xuyên qua Lôi Kiếp Thai...ai nha, nơi này sao lại hình thành tam kiếp đại thiên lôi!"

294. Chương 294

Thanh Đế nhìn kỹ từng đạo lôi điện, nói: "Đó không phải thiên kiếp, là tiên kiếp...nếu gặp phải thần kiếp...chúng ta sẽ phiến toái rồi."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: "Thần kiếp chính thức không ai gặp qua, nơi này hẳn là không có. Nếu Huyền Thần chánh điện có thể sinh ra thần kiếp, Huyền Thần chánh điện cũng không có cách nào tồn tại nữa, đó là không có đạo lý." Hần không nhận, chối bỏ lời nói của Thanh Đế.

Huyền Thần chánh điện là địa phương thần bí nhất của giới này, mạnh mẽ như Thanh Đế và Bác Tụ, cũng nhìn không thấu sự huyền bí của thần điện.

Thiên Cô không hoảng không vội nói: "May là ta tu luyện Tập Lôi Bình này, có thể đại lượng thu tập lôi điện của nơi này."

Tập Lôi Bình phát ra ngân quang chói mắt, từng đạo sét đánh trúng ngân bình liền lập tức biến mất.

Thiên Cô chuyển đổi một linh huyền thả ra, Tập Lôi Bình đột nhiên trương lớn cao cỡ một người, màu sắc cũng trở nên trong suốt, từng đạo tia chớp hồ quang trên thân bình lúc ẩn lúc hiện, miệng bình giống sáng lên chói mắt như mặt trời.

Lôi điện trên không trung dần dần yếu xuống tới, nhưng màu sắc sét đánh tia chớp lại bắt đầu biến ảo.

Lý Cường nghĩ thầm: "Chẳng lẽ đây là tam kiếp đại thiên lôi?"

Chỉ nghe Thiên Cô yêu kiều quát: "Ta đi thu thập kiếp lôi, các người trùng qua nhanh một chút, sau khi đi tới ta sẽ dùng Thần Khiên hội hợp với các người...phía sau tam kiếp đại thiên lôi không biết còn gặp phải cái gì."

Có thể gặp được kiếp lôi, với Thiên Cô mà nói là một chuyện may mắn, lực thương tổn của kiếp lôi rất mạnh, nếu có năng lực thu thủ, cũng là một kiện kỳ bảo.

Thanh Đế quát: "Đi theo ta!" Hần cấp tốc bay đi về phía trước.

Lý Cường và Bác Tụ hai người một trái một phải theo sát sau đó, vẫn nắm chắc khoảng cách, vừa lúc tạo thành khe hở khi lôi điện sét đánh chuyển thành tam kiếp đại thiên lôi, sét đánh đầy trời yếu nhất.

Do không gian trong Lôi Kiếp Thai bị hạn chế, tốc độ phi hành của bọn họ chịu ảnh hưởng lớn, cũng may ba người đều là cao thủ, trước tiên Thanh Đế càng thần thông quảng đại, ba người thuận lợi đi tới miệng thông đạo kế tiếp.

Thanh Đế đột nhiên dừng lại, nói: "Được, chúng ta chuẩn bị phát động Thần Khiên, một khi tam kiếp đại thiên lôi chấm dứt, chúng ta liền lập tức khởi động Thần Khiên." Đang nói vừa mới chuyển đổi thành ba động truyền ra, tam kiếp đại thiên lôi chung quy sức tích thành công, tiên kiếp bắt đầu.

Do Thiên Cô đang dùng Tập Lôi Bình thu tập lôi điện, cho nên tam kiếp đại thiên lôi liền hướng tới Thiên Cô mà phát, ba người Thanh Đế cơ bản không bị ảnh hưởng.

Lý Cường đối với tiên kiếp như vậy cảm thấy rất hứng thú, toàn bộ tinh thần hẳn đều chăm chú quan sát Lôi Kiếp Thai.

Mặt đất và bầu trời đều là vụ mang mang, nhưng Lý Cường biết đó không phải là vụ khí. Bầu trời hắc trầm trầm, phỉếm xuất ra một chút màu lam đen, tia chớp chói mắt thỉnh thoảng xẹt qua, lóng lánh ánh sáng như hoa. Phía dưới là hoi mông mông, cũng không có chút sắc thái như Linh Quỷ giới, sét đánh rơi vào phía dưới rất nhanh tiêu mất, nhìn qua phi thường quái dị.

Lôi Kiếp Thai là một bình thai hình tia chớp, đột ngột treo giữa không trung, bình thai màu tím đậm lưu quang phiêu dật, Tập Lôi Bình huyền không đứng phía trên nó, vô hình trung trở ngại kiếp lôi trực tiếp rơi xuống trên đài.

Bầu trời vốn hắc trầm trầm vững vàng đột nhiên phát sinh ba động, một đoàn đoàn mây đen màu lam quay cuồng, một đạo tia chớp màu bạc xẹt qua bầu trời quay cuồng này, một tiếng vang sét đánh, đã mở ra tam kiếp đại thiên lôi.

Lý Cường lo lắng hỏi: "Sư tôn, sư cô có thể chống đỡ được tiên kiếp đó không?"

Thanh Đế nhìn không chuyển mắt tiên kiếp bắt đầu, nói: "Bằng thủ đoạn của nàng, cho dù không có Tập Lôi Bình, tay không cũng có thể vượt qua tiên kiếp như vậy, loại tiên kiếp này đối với nàng không có lực uy hiếp."

Chỉ thấy Thiên Cô phi đến bên trái ngân bình, mặc dù nàng mặc thủ hộ thần giáp, nhưng thân ảnh đã xuất hiện ở bên ngoài. Lý Cường biết nàng dùng pháp môn ngoài thân hóa thân, để đối phó lực đánh sâu của tiên kiếp.

Bác Tụ cười nói: "Sư diệt, nếu ngươi muốn thử uy lực của tam kiếp đại thiên lôi, có thể dùng phân thân đi thể nghiệm một chút, cho dù thất bại, cũng chỉ tổn thất một phân thân mà thôi, dùng một viên Thất Tập Đan là có thể khôi phục rồi, bây giờ ngươi có Tử Giảo bình hành thần dịch lực, không cần sợ sẽ tẩu hỏa tự bạo nữa."

Lý Cường nhịn không được muốn trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc đang mặc thủ hộ thần giáp, chỉ nghiêng cái đầu chim, dù trợn mắt Bác Tụ cũng nhìn không thấy. Hắn nói: "Sư bá, ta không nghĩ tự nhiên lại chạy tới dưới tam kiếp đại thiên lôi để bị lôi phách, đó là tiên kiếp, lá gan ta nhỏ lắm." Bác Tụ ha ha cười to.

Thanh Đế trầm giọng nói: "Đệ nhất kiếp Ngân Sắc Bôn Lôi sấm tới rồi."

Đúng là ầm ầm ầm ầm, một tiếng nổ tung rung trời động địa, ba người cho dù có thủ hộ thần giáp phòng ngự, cũng bị chấn lui về phía sau. Lý Cường lớn tiếng kêu lên: "Oa nha, mạnh như vậy a!"

Bác Tụ không cho là đúng, nói: "Đây không là cái gì, lúc tam kiếp lôi xuống, thì mới có điểm để xem."

Lý Cường chỉ có thể lắc đầu thở dài, đối với đám lão gia lịch duyệt phong phú này mà nói, tiên kiếp cũng không tính là gì. Sự kinh ngạc từ đầu của Thanh Đế, ước chừng là bởi vì nghĩ rằng đó chính là thần kiếp mà không ai từng nhìn thấy qua.

Lý Cường dù sao tu luyện chỉ thời gian ngắn, kiến thức cũng tương đối yếu kém, hắn đem lực chú ý tập trung tại Ngân Sắc Bôn Lôi kia.

Đệ nhất kiếp Ngân Sắc Bôn Lôi của tam kiếp đại thiên lôi thật phần đẹp mắt, do có Tập Lôi Bình của Thiên Cô chống đỡ, ba người ngoại trừ cảm thấy tiếng sấm có điểm đặc tai, cũng không cảm thấy có gì

không khỏe.

Ngân Sắc Bôn Lôi không phải là từng đạo tia chớp, mà là tia chớp hình cầu, một chuỗi xuyên liên tục không ngừng hạ xuống, chạy chồm rít gào đánh sâu vào phía dưới, quang mang chói mắt lóe sáng chiếu sáng cả tinh không.

Tập Lôi Bình càng dài càng lớn, tia chớp sét đánh hình cầu vừa mới hạ xuống đã bị hút vào trong bình. Ngân bình đã hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn thấy sấm đánh xuống nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh bị ngưng tụ thành một ngân châu nhỏ xíu, lắng đọng xuống đáy bình. Trong ngân bình xoay quanh một vầng sáng màu vàng nhạt, đang lưu động chất lỏng màu vàng.

Thiên Cô thần thái thần nhiên dùng ngón tay định Tập Lôi Bình, thần nhiên chờ đợi Ngân Sắc Bôn Lôi chấm dứt.

Lý Cường kinh hãi than thở: " Lợi hại, sư cô thật lợi hại! Sư tôn, Tập Lôi Bình cũng là thần khí lấy được từ Cổ Thần Tàng hay sao?"

Thanh Đế cười nói: " Ân, Tập Lôi Bình này là có được từ Cổ Thần Tàng, hơn nữa lấy được trong Thần Tàng Tháp, nhưng thật ra thần khí lợi hại thường thường đều là thần nhân tu luyện qua, a a, chúng ta mặc dù cũng có thể tu luyện thần khí, nhưng không có thần diệu như vậy...người ở Cổ Thần Tàng cũng có được một ít bảo bối, chẳng lẽ còn không có tu luyện hay sao?"

Lý Cường lắc đầu nói: " Không có thời gian tu luyện, ta phỏng chừng muốn tu luyện một kiện thần khí, không có thời gian tám năm mười năm căn bản không được, mặc dù ta đã mở ra vài món thần khí, miễn cưỡng có thể sử dụng, nhưng muốn thuần thục vận dụng còn quá sớm, đừng nói là phát huy được uy lực của thần khí."

Trong lòng hắn có chút tiếc nuối, biết rõ uy lực của thần khí thật lớn, nhưng không có thời gian tu luyện.

Ngân Sắc Bôn Lôi từ từ tăng nhiều, tia chớp hình cầu dày đặc phát thanh âm giống như hàng vạn cái trống đang đánh lên, điệp tai nhức óc.

Lúc này Lý Cường mới giải thích được ý tứ của sấm đánh, hai mắt hắn tròn tròn, hai đạo kim mang bắn ra, rõ ràng nhìn thấy Thiên Cô đang bay vòng quanh Tập Lôi Bình bay lộn.

Tập Lôi Bình đã không kịp thu hết sấm đánh, một bộ phận Ngân Sắc Bôn Lôi đánh trực tiếp tạt tới hướng Thiên Cô, đều bị Thiên Cô tránh được, thủ hộ thần giáp cũng đã diệp xuất quang hoa, đẩy ra linh tinh sét đánh.

Lý Cường trầm nghĩ, nếu đổi lại là mình, bây giờ dám chắc đang luống cuống tay chân, thực lực Thiên Cô dù sao quá bất phàm.

Chung quy đợi được đệ nhất kiếp Ngân Sắc Bôn Lôi chấm dứt, đệ nhị kiếp còn chưa tới mức tận cùng, Lý Cường nói: " Kỳ quái, nơi này sao lại có Lôi Kiếp Thai, sẽ không phải chuẩn bị cho chúng ta đó chứ?"

Bác Tụ cười nói: " Tại Huyền Thần chánh điện có địa phương như vậy cũng rất bình thường, xuất hiện tiên kiếp cũng không có gì đáng kỳ quái."

Thanh Đế giật mình, tự nhủ: " Đích thật là kỳ quái...chẳng lẽ là..."

Lý Cường đột nhiên kêu lên: " Không hay!"

Thanh Đế cũng phản ứng lại, hắn không kịp giải thích, lập tức hướng Thiên Cô quát: " Cẩn thận Lôi Kiếp Thai, đó là địa phương thủ hộ thần thú độ kiếp! Đừng cho kiếp lôi rơi vào trên đài!"

Nhưng bọn hắn đã nhắc nhở chậm, đệ nhất kiếp Ngân Sắc Bôn Lôi có một số ít đã rơi vào trên đài.

Lý Cường không chút do dự xuất ra một phân thân đánh về phía Lôi Kiếp Thai. Thanh Đế và Bác Tụ ngưng thần quan sát, hai người bọn họ đều là người kinh nghiệm phong phú, sẽ không xúc động làm việc, cho nên cũng không có ra tay.

Đúng lúc này thì đệ nhị kiếp Hoàng Sắc Tiên Lôi bộc phát.

Phân thân của Lý Cường vừa xong, Thiên Cô đã quát: " Không cần người hỗ trợ, ta chỉ thu tập kiếp lồi của nơi này..."

Phân thân của Lý Cường cũng còn có chút bản lãnh, hần nói: " Sư cô, người cứ làm đi, ta chỉ là giúp người xem chừng Lôi Kiếp Thai, vạn nhất toát ra một thủ hộ thần thú, ta đến hấp dẫn sự chú ý của nó."

Thiên Cô hiểu được ý tứ của Lý Cường, hần là vì muốn cấp cho mình tranh thủ một chút thời gian.

Thiên Cô nói: " Được, cẩn thận đừng để cho kiếp lồi rơi vào trên người người, thứ này rất lợi hại, phân thân của người đỡ không được."

Không đợi Lý Cường trả lời, đệ nhị kiếp Hoàng Sắc Tiến Lôi đã hạ xuống. Lý Cường thế mới biết uy lực của tiên kiếp, mặc dù hần chỉ là phân thân, nhưng cảm thụ không có gì khác biệt với chân thân, trên đỉnh đầu giống như có một viên tạc đạn nổ mạnh, chấn đến hần choáng đầu hoa mắt.

Phân thân của Lý Cường trầm xuống cùng Lôi Kiếp Thai bình hành. Dù sao là phân thân, cho dù bị tiêu diệt, cũng chỉ hao tổn một phần năm thần dịch lực của chân thân, hưởng chi tác dụng của phân thân chỉ là kiểm chế, cũng không dễ dàng bị tiêu diệt.

Treo ở cách Lôi Kiếp Thai không xa, phân thân của Lý Cường ngẩng đầu nhìn lên.

Hoàng Sắc Tiến Lôi không có khí thế như Ngân Sắc Bôn Lôi, nó là lồi điện hình châm nhọn, mỗi lần hạ xuống một đạo, tốc độ cực nhanh, một đạo nối tiếp một đạo, dày đặc như cuồng phong mưa gió.

Màu sắc của Tập Lôi Bình cũng thay đổi, cả ngân bình bắn ra quang hoa màu vàng, giống như một chiếc bình màu vàng, mỗi một đạo tiến lồi rơi vào trong bình lập tức biến mất vô tung.

Lý Cường không nhịn được thầm khen thần khí này thật tốt, chẳng những có thể chống đỡ tiên kiếp, còn có thể thu tập kiếp lồi hình thành nên tiên kiếp. Theo hần đoán, bắt được kiếp lồi này chỉ cần tu luyện qua, có thể phóng thích đi ra. Kiếp lồi như vậy nếu phóng đi ra, tiên nhân bình thường không thể chống đỡ, hần giấu lại cảm thấy rét lạnh.

Đột nhiên, Lý Cường phát hiện có chút không đúng, màu sắc của Lôi Kiếp Thai từ từ trở nên trong suốt. Hần nhớ tới tào ngộ gặp ở Tuyền Tinh Thai, biết sẽ có thủ hộ thần thú đi ra.

Hần vội vàng quát: " Sư cô cẩn thận, thủ hộ thần thú đi ra!" Hần thoáng lui về phía sau. Do chân thân mặc thủ hộ thần giáp, phân thân không thể mượn vũ khí của chân thân, hần chỉ có thể dùng cấm chế bình thường đến công kích, thực lực giảm xuống rất nhiều.

Cũng quả nhiên, trên Lôi Kiếp Thai toát ra một thủ hộ thần thú, đó là một thần thú cao chừng hai thước, trong tay cầm theo một cây búa làm vũ khí, thủ hộ thần giáp của nó là màu đỏ, hỏa lưu vờn quanh nóng hổi. Nó vừa hiện ra đã giơ búa lên, một vòng hồng mang hướng lên trên vọt tới.

Thần thú này tựa hồ có chút ngu ngốc, không ngờ nó lại công kích Tập Lôi Bình ở phía trên.

Lý Cường cũng ứng phó không kịp, hần không nghĩ tới thủ hộ thần thú vừa hiện thân đã đánh loạn.

Thiên Cô quát nhẹ một tiếng, Tập Lôi Bình đột nhiên thu nhỏ lại, cùng lúc đó, thân hình nàng hướng ra phía ngoài bay ngược.

Lý Cường tâm niệm vừa động, phân thân lập tức hướng một bên tránh thoát.

Hoàng Sắc Tiến Lôi đột nhiên mất đi ngăn cản, nhất thời bộc phát ra. Một đoàn quang mang chói mắt màu vàng bạo khai, vô số hỏa hoa phun ra. Chỉ nghe thủ hộ thần thú điên cuồng hét lên rung trời, chỉ trong tích tắc, đã bị đánh cho hồn phi phách tán.

Lý Cường kinh ngạc cực kỳ, chỉ một đạo Hoàng Sắc Tiến Lôi đã diệt rớt đi một thủ hộ thần thú. Không đợi hần hiểu được, lại thêm một đạo Hoàng Sắc Tiến Lôi bổ về phía phân thân của hần, Lý Cường rất nhanh khấp động thần linh huyền, tay xuất ra một đoàn kim quang, trong tiếng nổ ầm ầm, phân thân không ngờ cũng làm hần hao đi hai phần thần dịch lực.

Thiên Cô lại một lần nữa dùng Tập Lôi Bình ngăn trở kiếp lồi, hỏi: " Thế nào? Uy lực của kiếp lồi như thế nào?"

Lý Cường trong lòng còn sợ hãi, nói: ” Oa, thật lợi hại...di, đó là cái gì?”

Trên Lôi Kiếp Thai có một cây búa lớn cổ quái đang quay lại quay cuồng, thần giáp của thủ hộ thần thú lại tiêu mất.

Thủ hộ thần thú nọ cũng là xui xẻo, dựa theo thực lực của nó, chỉ cần vượt qua Ngân Sắc Bôn Lôi đệ nhất kiếp, thì sẽ được truyền tống, không cần đợi tới Hoàng Sắc Tiến Lôi đệ nhị kiếp, nhưng thật ra vì thực lực của nó không thể chống đỡ được Hoàng Sắc Tiến Lôi.

Do Thiên Cô dùng Tập Lôi Bình thu tập kiếp lồi, làm cho Lôi Kiếp Thai không cách nào mở ra, đợi khi nó mở ra, thì kiếp lồi đã trở thành đệ nhị kiếp rất lợi hại, con thủ hộ thần thú xui xẻo này bị phách đến hồn phi phách tán, chỉ để lại vũ khí là cây búa lớn.

Lý Cường tò mò cho phân thân bay lên Lôi Kiếp Thai, chụp lấy cây búa lớn.

Thiên Cô quát: ” Cẩn thận, đừng dừng lại trên đài!”

Một đạo tiến lồi hiện lên Tập Lôi Bình oanh hướng phân thân của Lý Cường, Lý Cường sợ đến tay giơ lên búa lớn, một vòng hồng mang hướng phía trên bay lên.

Nếu nhìn kỹ, vòng hồng mang này cùng với thủ hộ thần thú phát ra có chút bất đồng, trong hồng mang giáp tạp kim quang nhẹ nhẹ.

Trong tiếng vang lớn, phân thân của Lý Cường đảo bay ra khỏi Lôi Kiếp Thai.

Lý Cường nhìn Thanh Đế nói: ” Sư tôn, cây búa này có chút cổ quái.” Phân thân mặc dù bị đẩy lui, chân thân của Lý Cường lại không chịu ảnh hưởng. Cây búa lớn trong tay phân thân lóe ra quang hoa màu vàng, không ngờ cũng đem năng lượng của đạo tiến lồi vừa rồi hoàn toàn hấp thu. Hắn tâm niệm vừa động, phân thân biến mất, cây búa lớn xuất hiện trong tay hắn.

Thanh Đế thuận tay cầm lấy cây búa, nhìn lướt qua rồi nói: ” Không tệ, đây coi như là một kiện thần khí, có thể hấp thu lồi điện, con thủ hộ thần thú kia có chuẩn bị mà tới, đáng tiếc nó còn chưa kịp phát huy uy lực của thần khí này, ân, người cầm nó làm vũ khí cũng tốt.”

Hắn trả lại cây búa cho Lý Cường, nói: ” Lập tức đệ tam kiếp sẽ tới, người tạm thời không nên dùng phân thân tiến lên, có Thất Tập Đan, ăn một viên Quy Nguyên Đan là tốt lắm rồi, có thể lập tức khôi phục công lực tiêu hao.”

Quy Nguyên Đan là Nhị Tập Đan trong Thất Tập Đan, còn chưa được tính là thần đan chính thức, dùng để bổ sung công lực là đủ, bằng tu vi hiện giờ của Lý Cường, ăn loại linh đan này xong, cơ hồ không cần vận công luyện hóa, trực tiếp có thể hấp thu.

Lý Cường theo lời ăn một viên Quy Nguyên Đan, Kim Tôn Thần Tâm lập tức rất nhanh cổ động lên, không tới vài phút đã hoàn toàn khôi phục thần dịch lực. Lý Cường cười nói: ” Không nghĩ tới lại linh nghiệm như vậy, a a, như thế ta không cần sợ nữa.”

Bác Tụ do dự một chút, muốn nói cái gì, nhưng lại nhẩn xuống.

Lý Cường là người giỏi quan sát nét mặt của người khác, hắn cười lấy ra một ít Quy Nguyên Đan, nói: ” Sư tôn, sư bá, nơi này đệ tử còn có chút Quy Nguyên Đan, a a, đệ tử biết các người không thiếu linh đan diệu dược, cứ cho là đệ tử hiếu kính vậy.” Lời này làm cho người ta nghe được thoải mái.

Thanh Đế và Bác Tụ trên mặt đều cũng lộ ra tươi cười. Bác Tụ vốn muốn hỏi, chỉ là ngại mở miệng, bọn họ đều là người tâm cao khí ngạo, rất khó mở miệng hỏi vật phẩm từ người khác, Lý Cường nói như vậy cũng vừa lúc cho bọn họ một cái thang bước xuống, bọn họ cũng thuận thể tiếp nhận.

Quy Nguyên Đan có thể khôi phục công lực rất nhanh, là linh đan cần nhất cho bây giờ. Bọn họ mặc dù cũng có linh đan cùng loại, chỉ là không tốt được như Quy Nguyên Đan.

Không gian của Lôi Kiếp Thai đột nhiên yên tĩnh xuống tới, bầu trời ” xích lạp lạp” xẹt qua một ít lửa hoa nhỏ xíu.

Thanh Đế đột nhiên ngẩng đầu nói: ” Không đúng...sao lại không giống đệ tam kiếp xuất hiện...”

Bác Tụ và Lý Cường cũng ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy Thiên Cô thu hồi Tập Lôi Bình rất nhanh, yêu kiều quát: "Đi mau, phía sau không phải đệ tam kiếp...hình như thay đổi..."

Lý Cường đột nhiên nói: "Không có thông đạo!" Thông đạo vốn lưu lại nhưng lúc đệ nhị kiếp chấm dứt thì đã lặng yên biến mất, bốn phía đều là vụ mông mông một mảnh, dù sử dụng thần nhãn quan sát cũng không nhìn thấy đồ vật gì.

Có cao thủ như Thanh Đế ở đây, Lý Cường cũng không sợ hãi, dù là trời có sập xuống thì cũng có người đỡ cho, còn không được thì mang theo bọn họ tiến vào Nguyên Giới né tránh.

Lý Cường cười khổ nói: "Sẽ không phải là thần kiếp đó chứ?"

Thiên Cô bay đến bên cạnh ba người, vừa lúc nghe được Lý Cường nói, nàng cười bảo: "Tiểu tử kia, đừng nói lung tung! Nếu là thần kiếp, chúng ta đừng mong chạy thoát, mọi người cẩn thận một chút, ta nhìn không ra là cái gì?"

Thanh Đế nói: "Không đúng, là Cổ Thần cấm chế...kỳ quái, tại sao lại xúc động Cổ Thần cấm chế?"

Bác Tụ Thượng Nhân quát: "Chúng ta tụ tập lại, ta trước tiên bố trí một tầng cấm chế, nhìn xem là thứ gì..." Hắn vừa nói vừa thả ra cấm chế.

Cấm chế ra khỏi tay, Bác Tụ kinh ngạc nói: "Cổ Thần cấm chế thật là lợi hại!" Bốn người bao phủ trong màn hào quang.

Cấm chế do Bác Tụ phát ra vốn nhìn không thấy, bị áp lực quanh người vô hình sở kích, một màn hào quang màu xanh nhạt hiển lộ ra, tựa như một không gian trong suốt áp xuống.

Bốn người bị Cổ Thần cấm chế đè ép tới giải đất giữa trung tâm, Lý Cường kinh ngạc nói: "Di, tựa hồ muốn đưa chúng ta và Lôi Kiếp Thai đi tới!"

Thanh Đế cười nói: "Có ý tứ, chúng ta phá hủy thủ hộ thần thú độ kiếp, xem bộ dáng muốn bắt đám giả thần thú chúng ta bổ sung rồi, hay! Ta thật muốn nhìn xem có lời kiếp gì mà chúng ta không thể chống đỡ!" Hắn không nhịn được hào khí đại phát.

Thiên Cô cũng không hề quan tâm nói: "Các ngươi đương nhiên không sợ, đều là người từng nhiều lần kinh nghiệm qua tiên kiếp, sư diệt là lần đầu tiên kiến thức, chúng ta phải che chở cho hắn một chút."

Lý Cường rất biết tự lượng sức mình, hắn biết trong bốn người hắn là người yếu nhất, hướng chỉ có cao thủ lợi hại ở chung, hắn thường thường sẽ biểu hiện vẻ lười biếng, không cần ra tay thì tận lực không ra tay, đó là chuyện làm thoải mái nhất. Hắn cười hì hì nói: "Sư cô, sư tôn, sư bá, ta sẽ xem các ngươi đại phát thần uy, hà hà..."

Thanh Đế cười nói: "Đây không giống cách làm người của người...bỏ đi, dù sao cũng không cần người ra tay, tiểu tử kia, cơ trí một chút, nếu có gì không đúng, lập tức đưa chúng ta đi Nguyên Giới." Hắn cũng chuẩn bị xong con đường thoái lui.

Trong lòng Lý Cường âm thầm bội phục, Thanh Đế là một siêu cấp cao thủ, việc lo lắng đầu tiên không phải là chống đỡ lời kiếp, mà là trước tiên tìm được con đường thoái lui trước, sau đó mới đi chống đỡ lời kiếp, như vậy sẽ không lâm vào tuyệt cảnh, thật không hổ là lão gian cự hoạt.

Lý Cường gật đầu nói: "Không thành vấn đề, một khi không đúng, chúng ta lập tức đi Nguyên Giới."

Bốn người đứng trên Lôi Kiếp Thai, hoàn cảnh chung quanh càng khẩn trương, tình không hắc trầm trầm, vô số tinh quang ở xa xôi lóe ra, Thanh Đế nói: "Hay thật, dùng vũ trụ làm thiên địa, không biết lần này sẽ gặp phải cái gì..."

Thiên Cô tỉnh táo nói: "Ta phỏng chừng lần này không phải thần kiếp, cũng không kém chút nào đâu."

Lý Cường có chút khẩn trương, nói giỡn sao, ngay cả tiên kiếp hắn còn cảm thấy rất khó chống đỡ, nếu thật sự là thần kiếp, hay là mình phải chạy về Nguyên Giới sớm một chút tốt hơn, ở lại chỗ này có khác gì chịu chết. Hắn cũng không phải sợ chết, mà cảm thấy chống đỡ thần kiếp cũng giống như tranh đấu với tự nhiên, thật sự là một chuyện không sáng suốt chút nào.

Đợi chừng mười phút, chung quanh vẫn bình tĩnh yên lặng như trước. Lý Cường nghi hoặc nói: " Chuyện gì xảy ra? Hình như phản ứng gì cũng không có...sư bá, Cổ Thần cấm chế ở chung quanh còn không?"

Bác Tụ Thượng Nhân lắc đầu nói: " Lúc chúng ta rơi vào Lôi Kiếp Thai, thì đã tiêu mất, kỳ quái, sao lại có huyền cảnh xuất hiện?" Hắc cũng nghi hoặc.

Thiên Cô và Thanh Đế có chút không rõ, trạng huống mơ hồ, hai người không nói gì chỉ đề phòng nhìn quanh.

Một hồi lâu, Thiên Cô nói: " Các người có phát hiện đường ra ngoài hay không?"

Thanh Đế nói: " Bằng thần nhãn của ta, nơi này huyền cảnh đã thành thật sự, nói cách khác...chúng ta đã tới bên trong Huyền Tinh Thần Trận, nơi này không có đường ra, sợ rằng..."

Lý Cường cảm thấy đầu óc choáng váng, bởi vì ở trong Huyền Tinh Thần Trận tựa hồ không thể trở lại Nguyên Giới. Hắc vội nói: " Ta muốn thử xem có thể trở lại Nguyên Giới hay không."

Thanh Đế ngăn cản: " Đừng đi, lúc này đi Nguyên Giới đã muộn. Bởi vì chúng ta phải sấm qua, nếu không còn đường này vĩnh viễn cũng đừng mong đi thông. Chúng ta chỉ có con đường duy nhất này, nếu lãng phí, chúng ta cũng không thể đến tổng xu nữa được nữa."

Lý Cường cẩn thận hồi tưởng tào ngộ lúc mình sấm quan, không khỏi bội phục Thanh Đế sát đất, vẫn là hắc tính toán chính xác.

Tinh không chung quanh bắt đầu động, Lôi Kiếp Thai phi như bay về phía trước, bốn người cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua cảnh tượng quái dị như vậy.

Bác Tụ hỏi: " Kỳ quái, chúng ta đang đi địa phương nào? Các người chờ một chút..." Hắc thu lại cấm chế bên ngoài, lắc mình đi tới thái không trung.

Hắc càng thêm kinh ngạc, nói: " Sao lại như vậy? Chúng ta có thể rời đi...ách, không đúng..."

Lý Cường trong tích tắc cũng hiểu được, hắc than thở: " Nguyên lai là như vậy, nếu chúng ta rời đi, thì đã bị hãm vào Huyền Tinh Thần Trận, nếu muốn đi ra thì không có khả năng...chờ một chút ta thử xem..." Hắc không dám đi một mình, bởi vì Lôi Kiếp Thai đang di động, rời đi sẽ không tìm được Thanh Đế bọn họ nữa.

Thanh Đế lại ngăn cản: " Không được, chúng ta không thể rời khỏi thai tử này, nếu không sẽ tìm không được nữa."

Thiên Cô đồng ý nói: " Đúng vậy, đi tới bước này, vô luận như thế nào cũng không thể sai lầm."

Lý Cường nghĩ thầm: " Bỏ đi, vẫn là khi nào nguy hiểm thật sự rồi hãy đi." Nhưng thật ra trong lòng hắc hiểu được, tới thời khắc nguy cấp chính thức, cũng không nhất định thuận lợi trở lại Nguyên Giới, hắc từng bị vây trong một không gian của Huyền Tinh Thần Trận, ngay cả Nguyên Giới lực cũng không dùng được.

Tăng lớn tinh vân chậm rãi di động, Lý Cường biết tốc độ như vậy đã rất nhanh, chỉ là không biết Lôi Kiếp Thai bay về phía nơi nào, đi tới gần tinh cầu nào đó thì cũng nhoáng một cái lướt qua.

Dần dần, mọi người đều cũng có chút mất đi kiên nhẫn, Thanh Đế nhỏ giọng nói: " Kỳ quái, sao lại không có động tĩnh gì?"

Thiên Cô đột nhiên thu hồi thủ hộ thần giáp, sắc mặt hơi trầm xuống, nhàn nhạt nói: " Lần này phiền toái lớn, các người xem phía trước...có phải là Thần Phật Chi Nhân hay không?"

Sắc mặt Thanh Đế có chút trắng bệch, nói: " Nguyên lai như thế...Lôi Kiếp Thai chỉ cần tới gần, chúng ta sẽ phải kháng cự cổ hấp lực khủng khiếp vô cùng."

Lý Cường giật mình, cảnh tượng trước mắt làm cho hắc nhớ tới hắc động, đó chính là hắc động trong vũ trụ. Đến tột cùng có phải là hắc động hay không hắc cũng không rõ ràng lắm, nhưng xem vẻ mặt Thanh Đế bọn họ, thứ họ phi thường khó đối phó.

295. Chương 295

Tốc độ của Lôi Kiếp Thai càng nhanh. Lý Cường nói: " Không được, tiếp tục như vậy, chúng ta đều bị hấp tiến vào Thần Phật Chi Nhân, phải nghĩ biện pháp cho Lôi Kiếp Thai dừng lại." Hắc đối với Hắc Động không hiểu rõ bao nhiêu, chỉ biết là Hắc Động có thể cắn nuốt hết thảy, kể cả ánh sáng cũng không thể bỏ chạy. Nghĩ tới đây hắc không khỏi nhin được vô cùng kinh hãi.

Thanh Đế quan sát trong chốc lát, nói: " Không cần lo lắng, chúng ta có thể chống đỡ cỗ hấp lực này, Lôi Kiếp Thai sẽ đưa chúng ta trở về, mặc kệ như thế nào, Lôi Kiếp Thai không có khả năng biến mất."

Lý Cường hỏi: " Tại sao không có khả năng biến mất, Lôi Kiếp Thai còn lợi hại hơn thần khí hay sao?" Hắc cảm thấy khó thể giải thích.

Thiên Cô nói: " Đích xác, Lôi Kiếp Thai không có khả năng biến mất, nó là hiệu ứng của cả Thần Trộn, nếu Lôi Kiếp Thai biến mất, Huyền Thần chánh điện tồn tại sẽ không có khả năng thành lập, đây là đạo lý rất đơn giản...chỉ xem ngoại trừ hấp lực còn có thể gặp cái gì, chúng ta sẽ không chính thức tiến vào Thần Phật Chi Nhân, nhiều nhất chỉ lướt qua bên bờ." Nàng tựa hồ như rất nắm chắc.

Lý Cường nhỏ giọng nói thầm: " Chỉ mong như thế." Tiếp theo hỏi: " Sư cô, thủ hộ thần giáp vô dụng hay sao? Tại sao lại cởi xuống?"

Thiên Cô mỉm cười, nói: " Nếu ta tính toán không sai, vậy chỉ cần thuận lợi thông qua Thần Phật Chi Nhân, chúng ta sẽ tới tổng xu nữ, thủ hộ thần giáp cũng sẽ mất đi tác dụng."

Thanh Đế gật đầu nói: " Ân, không sai, ta cũng có ý nghĩ như vậy, được, ta cũng cởi thủ hộ thần giáp, thứ này quá yếu, còn cản trở sự phát huy của chúng ta." Nói xong, hắc cũng thu hồi thủ hộ thần giáp.

Lý Cường cũng bỏ thủ hộ thần giáp, hỏi: " Sư tôn, người mặc thần giáp gì vậy?"

Thanh Đế phát tay, trên người hiển lộ ra trường bào màu lam đậm. Hắc cười nói: " Ta không cần thần giáp, chỉ mặc chiến y này."

Bác Tụ nói: " Sư diệt, chiến y của sư tôn người là một kiện kỳ bảo, ở tiên giới đại danh đỉnh đỉnh, tên là Thần Liên Thần Y, là thần phẩm độc nhất vô nhị a, a a, so với Diễm Chú Thần Giáp của người tốt hơn."

Lý Cường cười nói: " Đó là dám chắc rồi, Cổ Thần Tàng vài lần mở ra sư tôn đều cũng đến, thần khí không biết thu được biết bao nhiêu, ta làm sao có thể so được với sư tôn chứ."

Thanh Đế cười nói: " Tiểu tử kia đừng nói lung tung, ta có thần khí cũng không nhiều, có chút thần khí xem được mà dùng không được, thu cũng phiền toái, không tin người hỏi sư cô người, chúng ta có thể thuận thực nắm giữ vài món thần khí, cũng là chuyện rất may mắn rồi, thần khí có nhiều cũng vô dụng."

Dần dần, lực hấp dẫn càng lúc càng lớn, tinh quang sáng ngời chung quanh cũng bắt đầu vận vẹo. Lý Cường biết đã sắp đi vào phạm vi quanh Thần Phật Chi Nhân.

Thiên Cô nói: " Mọi người dùng thần huyền bất động, sư diệt đứng ở giữa, chúng ta vây bên ngoài, ngàn vạn lần không thể thoát ly Lôi Kiếp Thai, một khi bị hút vào Thần Phật Chi Nhân, thì không có khả năng đi ra nữa." Ngũ khí của nàng mang theo một ít thận trọng.

Bất động thần huyền ai cũng biết sử dụng. Tu vi của Lý Cường yếu nhất, hắc lập tức khép động thần linh huyền, theo linh huyền phóng thích, thân thể hắc và Lôi Kiếp Thai liền thành một thể.

Thanh Đế nói với Lý Cường: " Bất luận phát sinh cái gì, cũng không nên rời khỏi Lôi Kiếp Thai dưới chân, đó là gốc rễ của người, có lẽ người sẽ phát hiện chỉ còn lại một mình, không thể nhìn thấy chúng ta, ngàn vạn lần đừng hoảng hốt, nhớ kỹ, nếu là thần kiếp, không ai có thể giúp cho ai, chỉ có thể dựa vào chính mình vượt qua."

Thiên Cô cũng nói: " Mặc dù chúng ta không hiểu rõ thần kiếp nhiều lắm, cũng không có kinh nghiệm qua thần kiếp, nhưng...có thể độ thần kiếp, ta cũng rất vừa lòng, a a, thần kiếp và thiên kiếp, tiên kiếp, linh kiếp hoàn toàn bất đồng, đây là khảo nghiệm trong tu luyện, mà thần kiếp...hiện là phải tự tìm kiếm."

Lý Cường cũng không để ý lời bọn họ nói, thần kiếp là phải tự đi tìm, vậy không phải tự mình muốn đi tìm chết hay sao?

Hắn không khỏi nhin được cười khổ, có lẽ lần này thần kiếp là bước cuối cùng tu thần của bọn họ, nhưng bên trong còn mang theo một kẻ đục nước béo cò như mình, có lẽ cá còn chưa mò tới, thì người đã bị ngộp chết.

Hắn nhin không được hỏi: " Nếu độ không qua thần kiếp, vậy ý nghĩa thế nào? Có phải xong đời hay không?"

Thanh Đế vẻ mặt nghiêm túc nói: " Xin lỗi, ta không biết."

Lý Cường thiếu chút nữa muốn ngất, hắn cả kinh kêu lên: " Còn có chuyện mà lão nhân gia không biết?"

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Tiểu tử kia, chúng ta cũng không có kinh nghiệm qua thần kiếp, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, bây giờ trọng yếu chính là, không tiếc hết thầy đại giới phải bảo trụ chính mình...nhớ kỹ, thực lực ba người chúng ta đều mạnh hơn người, cho nên người chỉ cần bảo vệ chính mình là được, nếu chúng ta có thể giúp được người, cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay, nhưng...có thể chúng ta sẽ không tìm được người."

Lý Cường hiểu được thần trận có công năng Xích Thiên Nhai, theo như lời của Thiên Cô bọn họ, cho dù bọn họ ở bên cạnh thì cũng không nhìn thấy. Trách không được Thanh Đế dặn dò mình không thể rời đi Lôi Kiếp Thai, đây là gốc rễ bảo vệ tính mạng của bọn họ, rời đi sẽ bị hút vào Thần Phật Chi Nhân, vậy coi như hoàn toàn xong đời.

Thiên Cô đột nhiên nói: " Ta hiểu được rồi!" Những lời này không đầu không đuôi, làm cho mọi người kỳ lạ.

Lý Cường hỏi: " Sư cô, hiểu được cái gì?"

Tiếp theo Thanh Đế và Bác Tụ cũng lộ ra vẻ mặt chột hiểu. Lý Cường càng thêm buồn bực, nơi này chỉ có hắn cái gì cũng không rõ.

Thanh Đế nói: " Bằng lực lượng của Thần Phật Chi Nhân, lực lượng của thần kiếp mới có thể hiển hiện ra."

Thiên Cô nói: " Không sai! Thần Khiên không thể dùng nữa, nếu không hậu quả nghiêm trọng, chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình. Sư diệt, người phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên sử dụng Thần Khiên, như vậy chẳng những tìm không được chúng ta, còn sẽ làm cho người rời đi Lôi Kiếp Thai."

Lý Cường kinh hãi vô cùng, nói: " Biết rồi, thần kiếp...ta...mụ nội nó, ngay cả thiên kiếp và tiên kiếp cũng không có vượt qua, không ngờ vừa gặp lại chính là thần kiếp! Ô ô, ta thật thương cảm a." Hắn nhin không được ai thán lên.

Bác Tụ có chút nhúu mày, nói: " Đừng có học tên Thiên Chân vô dụng đó! Tiềm lực của người có lẽ chính người cũng không rõ ràng lắm đâu, không cần lo lắng."

Ba người thay nhau an ủi, Lý Cường lại càng không tự tin. Nói giỡn sao, ngay cả Thanh Đế còn chưa kinh nghiệm qua thần kiếp, còn tự mình dựa vào cái gì có thể vượt qua? Bất quá bây giờ cũng không phải lúc hối hận, hắn đành khởi tinh thần, chuẩn bị cùng thần kiếp liều mạng.

Lôi Kiếp Thai tiến tới càng lúc càng nhanh, bốn người thần sắc ngưng trọng nhìn Thần Phật Chi Nhân càng lúc càng lớn.

Lý Cường từ từ cảm giác được một cỗ lực tê xả vô hình, cỗ lực lượng này giống như là một người khổng lồ cuồng bạo, còn mình giống như con kiến bình thường cảm thấy vô lực..

Trên Diễn Chú Thần Giáp có một vòng kim quang chớp động, vô số chú văn hư ảnh cấp tốc xoay quanh, Cửu Diễn Lưu hóa thành màn hào quang long lanh bao phủ quanh thân Lý Cường.

Thần Liên Thần Y trên người Thanh Đế hóa thành một tầng quang mang màu lam đậm, bên trong lóe ra vô số tinh thần, giống như là tinh không vũ trụ thâm thúy.

Thiên Cô hiển xuất nguyên hình, y phục màu trắng phiêu sái, vô số thất thải quang điểm nhiều thân, tựa như Huỳnh Hỏa Trùng bay múa, trông rất đẹp mắt.

Hộ thân thần quang của Bác Tụ Thượng Nhân lại rất đơn giản, chỉ là một tầng bảo quang màu vàng chói mắt. Hần và Lý Cường giống nhau đều là mặc thần giáp, thần giáp của hắn cũng là một kiện kỳ bảo.

Một lưu tinh thật lớn bị hấp dẫn lại đây, cách Lôi Kiếp Thai chỉ có khoảng hơn một trăm mười công lý, có thể rõ ràng nhìn thấy, đó là do vẫn thạch quần cầu thành lưu tinh, tốc độ không khác gì Lôi Kiếp Thai, hai bên cơ hồ cùng hướng Thần Phật Chi Nhân phóng đi.

Theo Lôi Kiếp Thai tới gần, bốn người đã không còn cách nào tiếp tục câu thông, không chỉ có bởi vì tốc độ quá nhanh, hơn nữa cổ lực tê xả càng kéo mạnh, biến thành cự áp vô hình.

Phòng hộ của bốn người còn có thể miễn cưỡng kiên trì, chỉ là Lý Cường nghĩ có chút cố hết sức.

Nhìn Lôi Kiếp Thai còn đang bay, trong lòng hắn dửng khởi một loại cảm giác như sắp gặp đại nạn trước mắt. Theo như lời của Thiên Cô bọn họ, điều này tuyệt không đơn giản như ứng phó hấp lực của Thần Phật Chi Nhân, dám chắc còn có vấn đề khác.

Hắn càng nghĩ càng nghĩ, cảm thấy đáng sợ, nếu không thể thoát ly Lôi Kiếp Thai, vậy phải nghênh đón khảo nghiệm sắp đến, nhưng ai cũng không biết thần kiếp là hình dáng gì.

Thần Phật Chi Nhân nhìn qua khá lớn, hình dáng có chút quái dị, nhìn lướt qua thì giống như hình dáng một con mắt. Từ góc độ của Lý Cường mà xem, con mắt đó thật tà khí, tản ra vẻ tà khí nhân nhạ, làm cho tận đáy lòng người ta cảm thấy rét lạnh.

Bốn người vẫn không nhúc nhích. Lý Cường đột nhiên nghe được một câu nói, thanh âm như vang lên trong đầu hắn thật rõ ràng.

” Ổn định, chúng ta sắp đến bên bờ của Thần Phật Chi Nhân, Lôi Kiếp Thai có thể đột nhiên dừng lại, cẩn thận đừng để bị hút ra ngoài!” Đây là Tâm Ngữ, là do Thanh Đế phát ra nhắc nhở.

Tâm Ngữ bình thường chỉ ở dưới tình huống đặc thù sử dụng, là phi thường hao phí công lực. Do đã đến bên bờ Thần Phật Chi Nhân, bình thường truyền âm căn bản không cách nào phát ra, chỉ có Tâm Ngữ mới có thể sử dụng.

Trong bốn người chỉ có Lý Cường không biết Tâm Ngữ, hắn mặc dù biết Tâm Ngữ Thần Thuật, nhưng không có được công pháp tương quan.

Lý Cường liên tục khấp động thần linh huyền, lặng yên tự mình bày ra thêm vài cấm chế. Rất nhanh hắn đã phát hiện, cấm chế bày ra dưới áp lực thật lớn đã sắp có dấu hiệu hồng mất.

Trong lòng hắn càng lúc càng giật mình, lực tê xả đáng sợ như vậy, hắn chưa từng thấy qua, nhất là chung quanh không có một chút linh lực có thể cung cấp, Nguyên Giới lực cũng không cách mượn lấy, hắn chỉ nhờ vào thần dịch lực của bản thân mà chống đỡ. Nhìn cách khác, Thiên Cô ba người có vẻ nhân nhạ có thừa.

Thanh Đế tính toán không sai, Lôi Kiếp Thai có tốc độ nhanh như thiểm điện, bắt đầu phát ra quang mang mãnh liệt chói mắt, màu sắc cũng đã dần dần trong suốt.

Tâm Ngữ lại vang lên: ” Chú ý, Lôi Kiếp Thai sẽ có biến hóa!” Lần này là thanh âm của Thiên Cô.

Lý Cường không tự chủ được cúi người xuống, nhưng thật ra cũng vô dụng, có thể không bị cổ cự lực này sủy ra ngoài, cũng toàn là nhờ vào cấm chế hắn phát ra lúc trước, cùng với công lực duy trì cấm chế.

Lôi Kiếp Thai cũng không phải chậm rãi đình chỉ xuống tới, mà là cùng với quán tính hấp lực của Thần Phật Chi Nhân hợp lại làm một, Lý Cường bày cấm chế trong nháy mắt đã bị phá hủy ba tầng.

Kim mang của Cửu Diễm Lưu bị kéo dài ra như một tam giác thật dài, góc nhọn đang quay về hướng Thần Phật Chi Nhân.

Thần dịch lực của Lý Cường hốt nhiên như cuồng đào sóng lớn hướng ra phía ngoài phún dũng, trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy vô cùng khó khăn.

Hắn không chút suy tư nuốt vào một mảnh Già Duệ Thần Đan. Dưới tình huống ở bên ngoài không thể cung cấp linh lực, hắn chỉ có thể bằng linh lực của thần đan để bổ sung thần dịch lực rất nhanh.

Kim Tôn Thần Tâm điên cuồng nhảy lên, mau lẹ vô cùng đem linh lực của thần đan chuyển hóa thành thần dịch lực.

Lý Cường lại đánh ra cấm chế, ai ngờ vừa mới bố trí xong, lập tức lại bị phá vỡ. Trong lòng hắn phi thường hiểu được, chỉ có nhanh chóng liên tục không ngừng bày ra hộ thân cấm chế, mới có thể bảo trì bình hành trước mắt, chỉ dựa vào bất động thần huyền, đã không cách chống đỡ lực lượng cường đại như thế.

Mắt nhìn lưu tinh vốn cũng đang phi hành đi xa rất nhanh, lúc này Lý Cường mới khống chế được thân hình, vững vàng đứng trên Lôi Kiếp Thai. Trong lòng hắn tầm tư, đây đại khái vừa mới bắt đầu, không biết phía dưới sẽ phát sinh cái gì, hắn hoàn toàn đoán không ra thần kiếp sẽ bắt đầu như thế nào.

Để cho mọi người đều không nghĩ tới chính là, Lôi Kiếp Thai lại khởi động.

Lý Cường than thở: " Không thể nào, nếu còn đi vào, chúng ta coi như xong đời rồi."

Tâm Ngữ của Thanh Đế ở trong đầu mọi người vang lên: " Mọi người cẩn thận, chúng ta phải chống đỡ hấp lực của Thần Phật Chi Nhân, đây ước chừng là bước đầu tiên của thần kiếp, rất đơn giản...nhưng lại rất đáng sợ."

Theo Lôi Kiếp Thai bay vút rất nhanh, Lý Cường không chút do dự đưa Già Duệ Thần Đan bỏ vào trong miệng.

Vừa rồi thần dịch lực chỉ một chút đã tiêu hết cảm giác thật sự kinh khủng, hắn biết công lực của bản thân không đủ, chỉ có thể nhờ vào thần đan đền bù việc tiêu hao thần dịch lực.

Cũng may Lý Cường có rất nhiều thần đan, lại có Tử Giảo bình hành lực lượng, nên hắn có thể yên tâm lớn mật mà sử dụng. Chỉ có vượt qua thần kiếp lần này, hắn mới có thể tiếp tục sống sót.

Lôi Kiếp Thai tổng cộng dừng lại ba lần, mỗi lần đều cũng đang ở lúc tốc độ nhanh nhất thì đột nhiên đình chỉ.

Trong bốn người, Lý Cường là người duy nhất cảm thấy phải cố hết sức, Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ vẫn như cũ không vội không vàng, Lý Cường đã ăn xong bốn viên Già Duệ Thần Đan, mỗi lần cũng đều là miễn cưỡng đứng lại, cuối cùng một lần thiếu chút nữa ngay cả bất động thần huyền đều không thể khống chế được nữa. Trong lòng hắn kêu khổ không ngừng, bằng tu vi của hắn, đã là cố gắng lớn nhất.

Lý Cường như thế nào cũng không nghĩ ra, Lôi Kiếp Thai tại sao có thể trong phạm vi của Thần Phật Chi Nhân mà làm được động tĩnh tự nhiên, hắn suy nghĩ muốn hỏi, nhưng không cách nào truyền âm, cũng không biết Tâm Ngữ Thần Thuật, chỉ có thể cúi đầu miên man suy nghĩ.

Tâm Ngữ lại vang lên: " Thần trận sắp khởi động, sợ rằng tân thần kiếp tới rồi, đều chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Lần này là Bác Tụ nói chuyện.

Trong lòng Lý Cường không thể không bội phục ba người bọn họ, ở tình cảnh này mà vẫn có thể trấn định thần nhiên. Đối với bọn họ, thần kiếp tựa hồ chỉ là một bữa ăn sáng khai vị, đại khái còn chưa kịp bùng lên. Nhưng bữa ăn sáng này, khiến cho hắn ăn không tiêu, đại khái có thể còn tiếp tục kiên trì được hay không, hắn không có một chút nắm chắc.

Lần này dừng lại, tức tức đợi nửa giờ, Lôi Kiếp Thai một chút động tĩnh cũng không có, nhưng hấp lực cường đại của Thần Phật Chi Nhân cũng không có yếu bớt. Lý Cường khổ khổ chống đỡ, chỉ biết là một lần lại một lần bày ra cấm chế, sau đó nhìn nữa, lại nhìn thấy từng tầng cấm chế lần lượt bể tan tành.

Trong thời gian ngắn ngủn, hắn cũng vừa lại ăn hai viên Già Duệ Thần Đan. Nếu không có thần đan, thần dịch lực của hắn đã bị hoàn toàn tiêu sạch - Lý Cường đã bắt đầu cảm thấy có điểm tuyệt vọng, vị trí Lôi Kiếp Thai ở vào bên bờ Thần Phật Chi Nhân, nếu còn xâm nhập thêm nữa, hắn dám chắc sẽ không kháng cự được nữa.

Ba người Thiên Cô tạm thời không có chuyện, cấm chế bọn họ bày ra còn chưa bị phá vỡ, nhưng cấm chế của Lý Cường nhiều nhất chỉ có thể giữ được năm phút, còn những cấm chế khác chỉ chống đỡ được vài phút

đã bị phá vỡ. Lý Cường thế mới biết, tự mình và Thanh Đế những cao thủ này chênh lệch biết bao nhiêu. Tâm Ngũ của Thanh Đế ở trong đầu Lý Cường vang lên, hắn bắt đầu chỉ đạo Lý Cường làm sao biến hóa hộ thân cấm chế.

Hắn sớm biết tu vi của Lý Cường không đủ, nhưng muốn nhìn một chút Lý Cường rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Ngoài ý dự liệu, Lý Cường lại có thể kiên cường làm cho hắn rất là kinh ngạc, dựa theo phán đoán của hắn, ở lần đầu tiên đánh sâu vào, Lý Cường sẽ phải hao phí hết chín phần thần dịch lực, ai ngờ hắn không ngờ có thể kiên trì đến bây giờ.

Thanh Đế không có nhìn thấy Lý Cường lên phục dụng thần đan, cho nên không nghĩ ra tại sao hắn còn có thể kiên trì.

Lý Cường được Thanh Đế chỉ điểm mừng rỡ vô cùng. Đối với hộ thân cấm chế hắn biết không nhiều lắm, dĩ vãng vẫn luôn ý tượng vào Diễm Chú Thần Giáp và Hỏa Tinh trợ giúp, còn có Cửu Diễm Lưu làm thần khí hộ thân, trong phương diện hộ thân cấm chế hắn là tương đối khiêm khuyết.

Thanh Đế cũng không có dạy hắn tân hộ thân cấm chế, mà là chỉ điểm hắn làm sao vận dụng cấm chế như vậy.

Dần dần, Lý Cường đánh ra hộ thân cấm chế cũng không bị phá hư nhanh như trước, có thể kiên trì được mười phút, như vậy cũng cho hắn được cơ hội thở dốc.

Thanh Đế lại đề điểm vài câu thì không nói nữa, dù sao dùng Tâm Ngũ thì sẽ rất mệt người, bây giờ còn phải hao phí đại lượng công lực chống đỡ hấp lực Thần Phật Chi Nhân, bởi vậy Thanh Đế cũng không dám sơ ý khinh thường.

Lực lượng của Thần Phật Chi Nhân thật sự biến thái, lực tê xả cuồng bạo giống như là cái máy hút, muốn đem hết thầy trên cơ thể người ta hút sạch.

Lý Cường phát hiện Tứ Tập Đan đã không thể thỏa mãn nhu cầu nữa, hắn không cách nào ức chế thần dịch lực tiêu tán rất nhanh.

Tứ Tập Đan mang đến không đủ linh lực, khiến cho Kim Tôn Thần Tâm nhảy lên thông thả dần, một loại cảm giác vô lực tràn ngập trong lòng, Lý Cường bắt đầu dĩ lấy ra Ngũ Tập Đan.

Uy lực của Độ Ly Thần Đan hắn rất rõ ràng, đã từng làm hại hắn thiếu chút nữa tẩu hỏa tự bạo.

Trong lòng Lý Cường suy tư, dù sao thần dịch lực tiêu hết thì cũng là chết, dùng Ngũ Tập Đan có lẽ còn có thể chống cự được một hồi, trong chớp lát, chỉ cần thoát ly Thần Phật Chi Nhân, hắn không tin Thanh Đế bọn họ sẽ không cứu được mình.

Hắn dứt khoát, tiện tay đem Độ Ly Thần Đan bỏ vào trong miệng.

Lại thể hội cảm giác linh lực nổ mạnh. Trong phút chốc vẻ mặt Lý Cường đỏ bừng, Diễm Chú Thần Giáp phát ra kim quang chói mắt.

Chợt nghe Thiên Cô dùng Tâm Ngũ nhắc nhở: " Chú ý!" Nàng chỉ phát ra hai chữ bằng Tâm Ngũ ngắn gọn, liền toàn bộ tập trung tinh thần chăm chú phòng ngự.

Thanh Đế và Bác Tụ đều khẩn trương, Lôi Kiếp Thai tiếp tục xâm nhập, bọn họ cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Lý Cường phát giác Ngũ Tập Đan cũng không đáng sợ, có Thần Phật Chi Nhân tồn tại, hắn cơ hồ lập tức bình hành được linh lực bạo vọng, có nhiều thần dịch lực hơn cũng sẽ rất nhanh tiêu ma mất, hoàn toàn không cần lo lắng công lực cản trở.

Nương theo thần dịch lực cuồng dũng xông lên, hắn đánh ra được nhiều đạo hộ thân cấm chế. Nhờ vào Ngũ Tập Đan cung cấp linh lực, hắn chung quy có thể dễ dàng hơn một chút.

Lôi Kiếp Thai lại phi về phía trước được một khoảng cách, lần này phi hành rất chậm, hơn nữa khoảng cách cũng không quá xa. Vào lúc này nhìn lại, lại nhìn Thần Phật Chi Nhân, cũng đã rất lớn, loại cảm giác âm lãnh và cắn nuốt hết thảy, làm cho người ta thật không dễ chịu.

Mặc dù hấp lực gia tăng, nhưng sau khi Lý Cường ăn xong Ngũ Tập Đan, cuối cùng có thể miễn cưỡng bảo trì bình hành.

Lôi Kiếp Thai đột nhiên nhấp nháy nhোáng lôi quang nhẹ nhẹ. Lý Cường lại càng hoảng sợ, Lôi Kiếp Thai lúc này phát ra lôi điện, vậy càng không ổn.

Hắn không có cách nào khác nói chuyện, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi Kiếp Thai phát sinh biến hóa. Một lát sau, hắn nhận thấy được áp lực bên ngoài bắt đầu yếu bớt.

Tâm Ngữ của Thanh Đế vang lên: "Đừng động, có biến hóa."

Lý Cường nghe vậy lập tức ổn định hộ thân cấm chế quanh thân.

Lôi Kiếp Thai giống như chất lỏng hòa tan, rất nhanh hướng bốn phía khuếch tán, bốn người nhanh chóng thu nhỏ lại.

Lý Cường mắt nhìn thấy Thiên Cô mấy người bay nhanh đi xa, kinh ngạc nói: "Di, chuyện gì xảy ra?"

Chợt nghe Thanh Đế tại xa xa quát: "Tiểu tử kia, nhớ kỹ, vô luận như thế nào không nên rời đi mặt đất!"

Lúc này Lý Cường mới hiểu được có thể nói chuyện, bất quá chung quanh nhìn không thấy một bóng người.

Một đạo bạch quang chói mắt hiện lên, hoàn cảnh chung quanh hoàn toàn thay đổi, Thần Phật Chi Nhân nhất thời tiêu mất.

Đại địa vừa nhìn mênh mông, mặt đất màu lam nhạt trong suốt, giống như là băng tinh, không có một khe hở, bầu trời cũng là màu lam nhạt, vũ trụ màu đậm không biết biến mất ở nơi nào.

Trong lòng Lý Cường hiểu được, nơi này thật sự rất khó phân biệt. Hắn thử đi lại vài bước, phát giác không có gì nguy hiểm. Nghĩ đến sự nhắc nhở của Thanh Đế, hắn không dám thử phi hành.

Suy tư chỉ chốc lát, Lý Cường đột nhiên tỉnh ngộ, lúc này tuyệt không thể làm gì khác hơn là chờ đợi. Hắn thử mượn nhờ Nguyên Giới lực, nhưng rất nhanh liền thất vọng, hoàn toàn không cảm thụ được Nguyên Giới.

Lý Cường không biết thần kiếp lúc nào bắt đầu, hắn suy nghĩ một chút, quyết định sẽ chờ đợi thần kiếp phủ xuống, toàn lực ứng phó một phen, sẽ bố trí ra một thần trận, bởi vì trận pháp bình thường căn bản không đỡ được thần kiếp đánh sâu vào.

Thần trận không phải dễ dàng thiết cấu, cũng may Lý Cường từng có được một bình ngọc thần kỳ, đó là thần khí có được trong Cổ Thần Tàng tên là Lương Cực Bình, dùng nó làm thành thần trận thần nhân thì phi thường thích hợp, có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của thần trận.

Lý Cường quyết định bố trí một thần trận đơn giản nhất, đó là được ghi lại trên Diễm Chú Thần Giáp, là một phòng ngự thần trận, là trong lúc hắn vô ý học được, thần trận này có một đặc điểm, chính là có thể bố trí dần trải.

Thần trận bình thường đều được cấu giá hình lập thể, nhưng ở chỗ này căn bản làm không được, bởi vì hấp lực vô hình của không trung sẽ cuốn đi hết tài liệu thiết trí thần trận.

Đem Lương Cực Bình đặt ở bên chân, Lý Cường bắt đầu bố trí thần trận đầu tiên. Cũng may hắn có các loại các dạng tài liệu, hơn nữa bản thân hắn lại là luyện khí đại tông sư, xử lý tài liệu tốc độ cực nhanh vô cùng.

Rất nhanh trận pháp đã thiết cấu xong, tìm suốt hai mươi mấy phút, hơn nữa điều chỉnh thời gian, không tới ba mươi phút thì đã toàn bộ hoàn thành, thần trận chỉ cần khởi động là có thể được.

Chung quanh vẫn yên tĩnh lặng lẽ, hấp lực của Thần Phật Chi Nhân đang từ từ yếu bớt. Lý Cường mơ hồ cảm giác được, một khi hấp lực và lực tê xả của Thần Phật Chi Nhân biến mất, thì là thần kiếp bắt đầu. Hắn không dám trì hoãn một chút nào, lập tức khởi động thần trận.

Lý Cường không biết tên của thần trận này, hắn cấp cho nó một cái tên là Độ Kiếp Thần Trận.

Bất kể thần trận này có thể độ kiếp hay không, có được một thần trận để bảo vệ thì khác hẳn, hắn cảm thấy có chút tin tưởng.

Sau khi thần trận khởi động, vô số thần chú màu vàng phiêu phù trên không trung. Hư ảnh thần chú này cùng Diễm Chú Thần Giáp rất tương tự, hơn nữa rõ ràng sáng ngời, nhất là có Lưỡng Cực Bình làm trận nhãn, trong thần trận phiêu phù thần chú cũng mang theo thuộc tính cực đoan.

Vì muốn nhanh chóng quen thuộc Độ Kiếp thần trận, Lý Cường liên tục không ngừng vận chuyển trận pháp, cố gắng tìm được càng nhiều thủ đoạn phòng ngự và công kích, cuối cùng hắn tổng kết ra hai chủng loại pháp môn công kích và phòng ngự tương đối khá tốt.

Đáng tiếc hắn không có thời gian tiếp tục thăm dò, thông qua cảm ứng của thần trận, hắn biết hấp lực và lực tê xả sắp tiêu mất, nói cách khác, thần kiếp sắp tới rồi.

Trong lòng Lý Cường ai thán không thôi, vốn tưởng đục nước béo cò, giáp tạt vào giữa Thanh Đế bọn họ, mông lung vượt qua kiểm tra, bây giờ lại phải dựa vào thực lực của chính mình, một mình đối mặt với thần kiếp kinh khủng. Tình hình bây giờ giống như là quả trứng nằm trên đá, hắn đã không thể không chế được nữa.

Bóng tối đột nhiên trùm tới, trong nháy mắt, hết thấy đều cũng âm đạm xuống tới, chỉ có thần chú của Độ Kiếp thần trận còn đang lóe ra kim quang. Mặt đất đằng khởi từng trận sương trắng, trong thần chú kim quang chiếu rọi xuống có vẻ thập phần hết sức quái dị. Một trận tiếng rít bén nhọn dần dần vang lên, âm phong giống như từ địa ngục thổi tới, làm cho người ta nghe xong lông tóc dựng đứng.

Lý Cường biết, thần kiếp bắt đầu.

296. Chương 296

Lưỡng Cực Bình làm trận nhãn đột nhiên phun ra một đạo tử quang, tiếp theo một đạo bạch quang hiện lên, thần chú phù văn đang phiêu phù trong thần trận hóa thành đoàn đoàn kim quang, hướng bên bờ thần trận bay đi.

Cơ hồ đồng thời, cuồng phong hung hăng đánh vào trên thần trận, phát ra tiếng vang to thành chuỗi xuyên thật kịch liệt.

Thần chú phù văn huyền sanh huyền diệt, vô cùng vô tận dừng khởi ra ngoài, hóa giải áp lực do cuồng phong mang đến.

Trong lòng Lý Cường thoáng dễ dàng một chút, hắn thỉnh thoảng đánh ra vài thủ ấn linh huyền, là vì bổ sung linh lực cho thần trận vận chuyển.

Bây giờ hắn đã thể ngộ được chỗ tốt của thần trận, thứ này so với cấm chế còn sử dụng tốt hơn. Cấm chế hoàn toàn nhờ vào thần dịch lực ngưng kết, không có vật gì để dựa vào, bố trí phi thường nhanh, nhưng không sử dụng tốt như thần trận. Hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu dùng cấm chế gia cố thần trận, có lẽ hiệu quả sẽ rất tốt.

Hắn thử đánh ra vài cấm chế, cũng quả nhiên, cấm chế và thần trận kết hợp lại, uy lực tăng mạnh rất nhiều.

Lý Cường không nhìn được mùng rở, chỉ cần thần trận kiên cố, thần kiếp đối với mình sẽ tạo nên thương tổn rất ít. Mặc dù hắn còn không biết thần kiếp thật sự là như thế nào, cuồng phong trước mắt còn không được xem như thần kiếp.

Cả không trung âm trầm trầm, cuồng phong vẫn không dừng lại.

Trong lòng Lý Cường nghi hoặc, đây là thần kiếp gì? Nhưng lập tức hắn liền hiểu được đây là cuồng phong gì.

Gió không có sắc thái, mà hắn lại nhìn thấy gió lại có màu lam nhạt, bên trong còn giáp tạt ánh sáng lờ lờ gì đó, nhìn không ra là cái gì.

Gió màu lam nhạt chàng vào Độ Kiếp thần trận, trong phút chốc Lý Cường cảm thấy được thần trận hoảng động một cái, hần vội vàng vận chuyển trận pháp, rất nhanh hóa giải áp lực do cuồng phong mang đến.

Loại gió màu lam nhạt này âm hàn vô cùng, nếu không có thần trận phòng hộ, bị gió chạm vào, mặc dù không có nguy hiểm quá lớn, nhưng lại khiến cho hành động của hần trì hoãn xuống tới.

Thần trận chuyển đổi thật nhỏ, gió màu lam nhạt không ngờ biến thành vật chất giống như chất lỏng, hơn nữa rất nhanh đọng lại, cũng may có thần trận chống đỡ, cố thể hình thành thần trận xuất ra một khoảng trống rỗng. Chung quanh nhất thời an tĩnh xuống.

Lý Cường hoàn toàn không rõ trạng huống, chỉ có thể tử thủ thần trận chờ đợi biến hóa.

Đột nhiên Lý Cường phát giác thần trận có dấu hiệu thoát lên khỏi mặt đất, trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối. Hần vừa suy tư, lập tức hiểu được, nguyên lai cuồng phong hình thành cố thể là muốn đem mình bắt được, sau đó bặt lên khỏi mặt đất.

Hần không chút do dự đem trận pháp chuyển đổi, một trận "phách ba" vang lên, thần trận phát ra lực đánh sâu thật lớn. Đây là pháp môn công kích duy nhất.

Một tiếng nổ ầm ầm, cố thể bao phủ thần trận giống như một cái lỗ hổng, quay cuồng biến mất tại không trung. Lý Cường nhìn thấy một trận tâm hàn, nếu cùng thứ nọ đồng thời bay ra, thì tự mình sẽ phải đối mặt với uy lực của Thần Phật Chi Nhân.

Liên tục kinh nghiệm vài lần đánh sâu vào, Lý Cường cảm thấy thần kiếp còn không đáng sợ như tiên kiếp, bằng vào thần trận rất dễ dàng lướt qua, cũng không bị bao nhiêu thương tổn.

Hần nghĩ thâm có lẽ kinh nghiệm vừa rồi căn bản không phải là thần kiếp gì, tự mình cũng không đạt được trình độ để độ kiếp, bây giờ phát sinh hết thấy có lẽ là dư âm của thần kiếp, tự mình cũng không có chính thức đối mặt với thần kiếp.

Do vị trí của Lý Cường tốt phi thường, hần đứng ở trung gian Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ, uy lực do thần kiếp sinh ra đều được ba người chống đỡ, có thể ảnh hưởng Lý Cường chỉ có một bộ phận, hơn nữa trước tiên hần đã bố trí một phòng ngự thần trận, bởi vậy thần kiếp đối với hần tựa hồ không có gì thương tổn. Trừ phi ba người Thanh Đế bị thần kiếp đánh bại, nếu không hần không có gì nguy hiểm.

Lý Cường tâm tình tốt hơn, hần biết dựa vào tu vi bây giờ, nếu thần kiếp toàn lực phát động, thì tự mình cơ hồ chết chắc, cho dù có tắm thân bất tử cũng không hữu dụng. Tắm thân bất tử cũng chỉ nói mà thôi, nếu như bị Thần Phật Chi Nhân hút vào, có lẽ ngay cả thần nhân đều cũng trốn không thoát, huống chi hần chỉ là một tu thần giả.

Lại một lần công kích qua đi, Lý Cường xác định, thần kiếp tuyệt không phải nhằm vào hần mà tới, hần chỉ là người bị liên lụy.

Trạng huống bây giờ như là bị lửa cháy lan tới hồ cá, hần chỉ là con cá trong hồ đó, tất cả nước trong hồ cũng đều bị dùng để cứu lửa, bây giờ hần chỉ có thể trông đợi lửa ngay cửa thành nhỏ một chút, nếu không nước bị lấy hết, thì con cá như hần cũng chết khô mà thôi.

Ba người Thanh Đế đã trải qua điều gì, Lý Cường nhìn không thấy, cũng nghe không được, có mấy lần hần nhin không được muốn đi xem, loại cơ hội này thật sự rất khó được, nhưng sự sợ hãi đối với thần kiếp đã ngăn trở ý nghĩ mạo hiểm của hần.

Dư chấn của thần kiếp càng ngày càng nhẹ, ý nghĩa thần kiếp đang toàn lực đối phó ba người Thanh Đế.

Lý Cường khoanh chân ngồi ở vị trí trận nhãn, trước người đặt Lương Cực Bình, hần cũng tính toán sẽ tu luyện.

Có thần trận phòng ngự, hần cơ bản không cần lo lắng. Vừa rồi liên tục ăn nhiều thần đan như vậy, làm không tốt rồi đi Thần Phật Chi Nhân sẽ bộc phát, mặc dù có Tử Giảo bình hành lực lượng, nhưng hần rất rõ ràng, Tử Giảo cũng không phải vạn năng.

Vào lúc này mà tu luyện, cũng chỉ có Lý Cường dám làm như thế. Hần bắt đầu cổ động Kim Tôn Thần Tâm, nhất thời đại lượng linh lực điên cuồng dũng mãnh vào Thần Tâm, đây là linh lực trầm tích trong cơ

thể hần.

Do đã ăn rất nhiều thần đan, đại lượng linh khí chưa kịp chuyển đổi hóa thành linh lực, trên người hần lảng động xuống tới, nếu không có Tử Giản trợ giúp bình hành, hần đã sớm tự bạo xong đời.

Lần này Lý Cường bắt đầu dùng Kim Tôn Thần Tâm chuyển đổi linh lực, linh lực lảng động lập tức bộc phát ra.

Phi thường may mắn chính là Lý Cường ngồi ngay trận nhãn của thần trận, thần trận lúc đang vận chuyển, những linh lực dư thừa đã bị thần trận kịp thời hút đi. Tu vi Lý Cường lại tăng lên mạnh mẽ, hần tiến vào cảnh giới tầng thứ hai của Thất Tinh Thiên - Hy Sinh Chi Tâm.

Thần trận có được linh lực thật lớn cung cấp, bắt đầu cấp tốc vận chuyển.

Thần trận vốn chính là từ trên thần giáp biến hóa mà tới, nó có đặc tính của Diễn Chú Thần Giáp, theo thần trận vận chuyển, Diễn Chú Thần Giáp không ngờ cũng xảy ra biến hóa. Lý Cường vô tình, đã khai động việc tu luyện thần giáp.

Diễn Chú Thần Giáp phát ra quang hoa ánh sáng như ngọc, thần chú giáp trên mặt giáp rất nhanh hướng thần trận dũng mãnh tiến tới.

Lý Cường không có để ý tới biến hóa của thần giáp, hần đang lúc cực lực hóa giải linh lực, hóa giải không được, hần đã cố gắng khu chạy tới bên ngoài cơ thể, loại phương pháp tu luyện này thật sự là xa xỉ, cũng may có thần trận hấp thu, đại lượng linh lực cũng không có lãng phí.

Theo công lực tăng trưởng rất nhanh, linh lực trầm tích trong cơ thể, cơ bản đều cũng chuyển hóa thành thần dịch lực.

Thần trận bên ngoài cùng Diễn Chú Thần Giáp tác dụng cho nhau, không ngờ cũng hình thành một Hư Hình thần trận, chủ thể nhờ vào Diễn Chú Thần Giáp, lúc Lý Cường thu công đứng lên, thì thần trận cũng biến mất trên thần giáp, Lưỡng Cực Bình cũng bám vào lưng hần. Thần kiếp cũng trùng hợp đình chỉ lại, đại địa một mảnh quang minh.

Lý Cường cảm thấy kỳ lạ, trong lòng nói thầm: " Chẳng lẽ là thần kiếp kết thúc?" Ngẫm lại cũng không đúng, thần kiếp cũng tuyệt không đơn giản như vậy.

Tâm niệm vừa động, thần trận lại xuất hiện lần nữa. Lý Cường có thêm một thần trận có thể tùy lúc xuất hiện, hần không khỏi tin tưởng tăng nhiều.

Trên bầu trời hiện ra màu lam đen, tinh không lại xuất hiện, Thần Phật Chi Nhân động lại ở thái không trung. Thân hình Lý Cường bắt đầu tăng lớn, đại địa dưới chân nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mắt nhìn Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ một lần nữa xuất hiện, lực tê xả thật lớn lại tiếp tục hoành hành.

Lý Cường kinh ngạc phát giác, ba người Thanh Đế có vẻ có chút chật vật, ba người đã trải qua một hồi tranh đấu kịch liệt.

Lý Cường không biết dùng Tâm Ngữ, hần không cách nào hỏi mấy người Thanh Đế làm sao vượt qua thần kiếp.

Tâm Ngữ của Thanh Đế vang lên: " Thần kiếp kế tiếp càng thêm lợi hại, tiểu tử kia tự mình chú ý, chúng ta đã vô lực bận tâm an nguy của người, ai, không nghĩ tới thần kiếp là như thế này." Xem tình hình, uy lực của thần kiếp làm cho bọn họ ăn không ít đau khổ.

Lý Cường gật đầu ý hiểu, tỏ vẻ không cần Thanh Đế bọn họ quan tâm, bây giờ hần đúng là tin tưởng mười phần.

Thiên Cô lộ ra một tia cười khổ rất hiếm thấy, nàng phát giác Lý Cường có chút sơ ý khinh thường, liền dùng Tâm Ngữ nhắc nhở: " Đừng khinh thường, người còn không có chính thức nhìn thấy thần kiếp."

Bất kể thần kiếp là có dạng gì, mỗi người ở đây đều cũng không hy vọng Lôi Kiếp Thai lại đi tới quá gần Thần Phật Chi Nhân. Cho dù không có thần kiếp, chỉ cần đến gần Thần Phật Chi Nhân, bốn người đã cảm thấy ăn không tiêu. Dưới chân Lôi Kiếp Thai có thần trận của Huyền Thần chánh điện làm hậu thuẫn,

hoàn toàn có thể chống đỡ hấp lực của Thần Phật Chi Nhân, nhưng người trên thai tử lại phải trực tiếp đối mặt với cỗ hấp lực này, thật sự là khổ không sao nói nổi.

Thanh Đế cũng không có nghe Lý Cường nói chuyện, suy tư chốc lát hần mới hiểu được, Lý Cường không biết dùng Tâm Ngữ. Hần đơn giản tương Tâm Ngữ Thần Thuật nói cho Lý Cường.

Dựa vào tu vi bây giờ của Lý Cường, chỉ cần nhớ kỹ Thần Thuật công pháp, lập tức có thể học xong. Hần dùng Tâm Ngữ hỏi: "Thần kiếp sắp kết thúc hay sao?"

Thanh Đế lắc đầu, dùng Tâm Ngữ trả lời: "Chấm dứt? Hần là chính thức bắt đầu mới đúng, ngươi cần thận một chút, chúng ta phải toàn lực ứng phó, không cách nào chiêu cố người nữa."

Lý Cường nói: "Ta biết, đừng động ta, đối tượng của thần kiếp không phải là ta, cảnh giới không tới, thần kiếp cũng không nên tới." Hần âm thầm cầu khẩn, chỉ mong thần kiếp đừng tìm tới mình.

Lần này ba người Thanh Đế đều tự biết mình, thần kiếp phải tự mình chống đỡ, nhưng Lôi Kiếp Thai cũng không lớn, ba người triển khai phòng ngự xong, Lý Cường liền bị cô lập.

Hình dáng của Lôi Kiếp Thai đã thay đổi, trở thành một bình thai hình vuông. Thanh Đế cẩn thận đi tới một góc, Thiên Cô và Bác Tụ cũng chia nhau chiếm một góc, chỉ có Lý Cường còn hồ đồ ngây ngốc đứng ngay giữa.

Thiên Cô nói cho Lý Cường: "Tiểu tử ngốc, nhanh đi chiếm một góc, đứng ngay giữa thì ngươi sẽ thảm đó."

Lý Cường lại càng hoảng sợ, cuống quýt chuẩn bị di động.

Tâm Ngữ của Thanh Đế vang lên: "Chân không thể cách mặt đất, cần phải động từng chút một..."

Lý Cường âm thầm cười khổ, hần phát giác chỉ động một chút mà phải hao phí đại lượng thần dịch lực, cũng may vừa mới tiến vào cảnh giới thứ hai của Thất Tinh Thiên, công lực lại cuống trưởng lên, miễn cưỡng có thể kháng cự được hấp lực của Thần Phật Chi Nhân.

Hần thông thả na di tới một góc, lập tức phóng xuất thần trận, chống đỡ hết thủy hấp lực có thể xé rách.

Lôi Kiếp Thai lại di động về phía trước chừng một trăm mười công lý, lẳng lặng đứng ở thái không trung, tựa hồ đang đợi cái gì.

Lý Cường nghi hoặc nhìn chung quanh, khoảng cách một trăm mười công lý cũng không gia tăng thêm bao nhiêu hấp lực. Hần nhìn thấy bộ dáng của ba người Thanh Đế đều cũng rất khẩn trương, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ sẽ ở chỗ này chờ đợi thần kiếp chính thức hay sao?"

Lôi Kiếp Thai phát ra hồng quang nhu hòa, chỉ chốc lát sau lại chuyển thành vàng sáng màu lam. Lý Cường trải qua biến hóa vừa rồi, biết đây là dấu hiệu bắt đầu thần kiếp.

Trong lòng hần có chút vừa động, Lôi Kiếp Thai cũng không phải có thể chống đỡ hết thủy, phải có năng lượng cầm cự, nếu không sẽ bị thần kiếp phá hư. Hần dùng thần thức lướt qua, lập tức phát hiện được huyền bí của Lôi Kiếp Thai.

Thần thức của Lý Cường theo Lôi Kiếp Thai kéo dài, dưới tiếp xúc, phát hiện Lôi Kiếp Thai tựa hồ là một trận nhân đang hoạt động trong thần trận. Hần không dám dùng thần thức tiếp tục theo dõi, để tránh thần thức bị hao tổn.

Lý Cường đoán, Lôi Kiếp Thai có thể là một điểm trong Huyền Tinh Thần Trận, bằng vào uy lực của Huyền Tinh Thần Trận, nó không sợ hấp lực của Thần Phật Chi Nhân, có lẽ đợi thần kiếp qua đi, Lôi Kiếp Thai có thể trở lại tổng xu nữa.

Ở ngay góc cố định xong thần trận, Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, cùng đợi thần kiếp đến.

Độ Kiếp thần trận bám vào Diễn Chú Thần Giáp cũng có rất nhiều chỗ tốt, trong đó công năng hạng nhất phi thường thật dụng, chính là Lý Cường có thể trực tiếp thể hội được biến hóa của bên ngoài thần trận.

Hắn thông qua thần trận, cảm giác được hấp lực bên ngoài lúc mạnh lúc yếu, không ngừng ba động. Dần dần, bên ngoài Lôi Kiếp Thai lại nổi lên biến hóa. Lý Cường mở to hai mắt, thần nhãn của hắn phát hiện có vô số bóng đen hình dáng nhọn hoắc đang xuất hiện ở xa xa, nghĩ thầm: "Đây là thứ gì vậy?"

Bóng đen từ từ sáng ngời lên, như là lưu tinh, lóe sáng chói mắt. Lý Cường cẩn thận quan sát, chung quy đã thấy rõ, hắn sợ đến hồn phi phách tán, không khỏi oa oa kêu to, nhưng ở trong thần trận cũng không phát ra được chút thanh âm.

Mặt sau bóng đen không ngờ là một viên tinh cầu không lớn, Lý Cường phỏng chừng nó cỡ phân nửa Nguyệt Cầu.

Khỏa tinh cầu này đã bị lực tê xả của Thần Phật Chi Nhân đánh nát, dọc theo một con đường thẳng tắp hướng Thần Phật Chi Nhân bay đi, mà Lôi Kiếp Thai trùng hợp lại đang ở hướng đó.

Lý Cường nhìn Thanh Đế, hắn trực giác Thanh Đế đang tựa hồ thở phào nhẹ nhõm. Tinh cầu bị nghiền nát cũng không đáng sợ, Thanh Đế bọn họ e ngại chính là lực lượng do thần trận hình thành đánh sâu vào, đã hình thành lực công kích ngạt nhiên cổ quái, so với tinh cầu bị vỡ nát còn khó đối phó hơn rất nhiều.

Lý Cường lại giống như lâm đại địch, thực lực của hắn yếu nhất, vì thời gian tu luyện tương đối ngắn, hắn còn có trí nhớ của người phạm, trí nhớ này làm hắn đối với khỏa tinh cầu đang bắn tới có sự sợ hãi không cách nào diễn tả.

Cùng với khỏa tinh cầu đồng thời bay tới là vô số ảnh nhọn màu đen, Lý Cường nhìn không ra đó là thứ gì.

Theo tinh cầu nhỏ tới gần, lực tê xả của Thần Phật Chi Nhân cũng hiển xuất ra uy lực thật lớn, tinh cầu hoàn toàn nghiền nát, dưới hấp lực thật lớn, những mảnh nhỏ tinh cầu xệt qua thái không, bạch quang nhấp nháy chói mắt.

Lý Cường nhìn mảnh nhỏ càng ngày càng gần, trong lòng thầm mắng, thần kiếp không ngờ lại dùng một tinh cầu nhỏ đến chà đạp người, đây thật sự là không có đạo lý.

Tâm Ngữ vang lên trong đầu Lý Cường, lần này cư nhiên là Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ đồng thời phát ra: "Đó không phải là thần kiếp, là tinh cầu ngẫu nhiên xuất hiện..."

"Đánh nát nó!"

"Bảo trụ Lôi Kiếp Thai!"

Lý Cường nhin không được sợ run cả người, hắn dùng Tâm Ngữ hỏi: "Ta nên làm cái gì bây giờ?" Vị trí của hắn trùng hợp là một góc ở mặt sau. Bình thai hình vuông, hai góc gần Thần Phật Chi Nhân do Thanh Đế và Thiên Cô trấn giữ, phía sau hai người là Lý Cường và Bác Tụ, còn tinh cầu thì đang ở phía mặt sau gào thét mà đến.

Thanh Đế dùng Tâm Ngữ nói: "Bảo vệ cho góc của ngươi..."

Thiên Cô cũng nhắc nhở: "Dùng cấm chế bỏ ra thứ gì trùng tới...ba trăm sáu mươi thủ ấn Phá Phàm Tuyệt thần linh huyền có học hết hay chưa?" Tâm Ngữ của nàng hiển xuất một chút mỗi một.

Thanh Đế nói: "Ngươi đối mặt với tinh cầu nhỏ, chúng ta chỉ có thể giải quyết hai bên và bên trên, mặt trước lực đánh sâu vào phải do hai người các ngươi ngăn cản, nếu Lôi Kiếp Thai bị phá hư, chúng ta cho dù chạy ra khỏi hấp lực của Thần Phật Chi Nhân, cũng sẽ bị lạc trong Huyền Tinh Thần Trận...càng không cần phải nói là vượt qua thần kiếp nữa."

Trong lòng Lý Cường còn có chút hy vọng, nếu không ở trong phạm vi của Thần Phật Chi Nhân, thì còn có thể trở lại Nguyên Giới.

Nhìn tinh cầu đang bay tới rất nhanh, Lý Cường dùng Tâm Ngữ nói: "Phá Phàm Tuyệt ta học xong, yên tâm đi, ta phụ trách phá vỡ mảnh nhỏ vọt tới!" Tâm Ngữ của hắn tràn ngập tin tưởng, nhưng thật ra hắn cũng không có nắm chắc, ở nơi này năng lực phải tăng cao, năng lực không đủ dù muốn trốn tránh cũng không có khả năng, cũng không có địa phương để có thể trốn tránh.

Bác Tụ đột nhiên nói: "Thần kiếp tới!" Tâm Ngữ của hắn tựa như tia chớp sét đánh nổ to giữa lòng mọi người.

Lý Cường quay đầu nhìn lại, Thiên Cô, Thanh Đế và Bác Tụ đã ra tay, trên người ba người đều lóe ra quang hoa. Lý Cường kinh ngạc nói: "Ta...ta như thế nào không có nhìn thấy thần kiếp..."

Thanh Đế miễn cưỡng dùng Tâm Ngữ nói: "Thần kiếp là ở trong lòng người...người...tu vi người không tới...nhớ kỹ, bảo trụ Lôi Kiếp Thai, ta..." Cả người hắn run lên, đột nhiên đành chỉ sử dụng Tâm Ngữ.

Lý Cường thiếu chút nữa muốn nổi điên, nói giỡn sao, ba người lợi hại nhất bắt đầu độ thần kiếp, chỉ lưu lại một người yếu nhất để đối phó những mảnh nhỏ của tinh cầu, còn phải bảo vệ Lôi Kiếp Thai. Con mắt của hắn đã đỏ lên, sinh mệnh của ba người Thanh Đế không ngờ giao vào trong tay của mình.

Mặc kệ Lý Cường có nguyện ý hay không, hắn cũng phải đối mặt với những mảnh nhỏ của lưu tinh đang đánh tới, hơn nữa còn không có một khắc dừng lại.

Phá Phàm Tuyệt thần linh huyền có thể tránh thoát hết thủy đại thần thông trói buộc, Lý Cường từng dùng qua một lần tại Cực Huyền Băng Nhân, thứ này sử dụng tốt đến thần kỳ, Lý Cường đối với Phá Phàm Tuyệt cũng có hy vọng rất lớn.

Hắn bắt đầu liên tục khép động thần linh huyền, một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền nhanh chóng hoàn thành. Ngay sau đó lại là một trăm hai mươi thủ ấn, trên người hắn bắt đầu phát ra quang hoa chói mắt.

Tinh cầu nhỏ đã sắp đến gần, bản thân Lôi Kiếp Thai có sự bảo hộ của thần trận, cũng phát ra quang hoa chói mắt.

Lôi Kiếp Thai thật ra cũng không cần Lý Cường đến bảo vệ, bản thân nó đã được thần trận của Huyền Thần chánh điện bảo vệ, Thanh Đế bọn họ chỉ dự phòng vạn nhất. Nhưng Lý Cường cũng không có bao nhiêu lực lượng dư thừa để bảo vệ nó, hắn chỉ có thể phá vỡ mảnh nhỏ đánh tới, còn chuyện khác hắn không lo hơn được nữa.

Một trăm hai mươi thủ ấn thần linh huyền cuối cùng hoàn thành, Lý Cường ngăn chặn linh huyền, đợi chờ mảnh nhỏ đánh tới.

Theo mảnh nhỏ của tinh cầu tới gần, không gian chung quanh nhanh chóng vặn vẹo.

Những mảnh nhỏ đều là nham thạch thật lớn, Lý Cường vốn nhìn thấy bóng đen nhọn hoắc kia, chính là do những bùn đất tảng lớn bị nổ tung, bị hấp lực thật lớn khiến dẫn mà thành.

Do Lôi Kiếp Thai trở ngại, những mảnh nhỏ cổ quái này hình thành thật kỳ lạ, ở giữa hõm xuống, bên ngoài biến thành hình tròn, tựa như một miệng rộng của quái thú vô danh đang hung hăng cắn lại. Diện tích của Lôi Kiếp Thai rất nhỏ, lại giống như một cây châm nhọn, mảnh nhỏ đánh tới giống như là một quả banh.

Do Lôi Kiếp Thai đành trệ lại tại không trung, hấp lực của Thần Phật Chi Nhân ở mặt sau hình thành suối chảy thật lớn, những mảnh nhỏ một khi đến gần, đã bị cổ hấp lực xoay tròn này đánh động, cũng kịch liệt chuyển động lên. Bởi vậy mang đến chỗ tốt, đại bộ phận mảnh nhỏ bị đẩy bắn ra ngoài, chỉ có một ít bộ phận đánh sâu vào.

Cảnh tượng hung mãnh như thế, Lý Cường vẫn là lần đầu tiên kiến thức.

Một khối nham thạch giống như núi quay cuồng đánh lên, tay Lý Cường thả ra Phá Phàm Tuyệt.

Thần linh huyền bị áp chế đột nhiên đánh ra, lực lượng bạo vọng lại không giống như lần trước. Trong tay hắn hiện lên kiếm quang màu vàng, một đạo kim quang thẳng tắp bắn ra ngoài.

Trong tích tắc, nham thạch lớn bạo liệt ra, nham thạch vỡ tan giống như cuồng phong mưa to hoành đảo lướt qua.

Lực đánh sâu này gấp bội, bởi vì còn có hấp lực của Thần Phật Chi Nhân.

Lý Cường đánh ra Phá Phàm Tuyệt xong, thần dịch lực điên cuồng dưng khởi ra ngoài, chỉ một chút đã tiêu hao hết, thân thể ngồi xếp bằng không chế không được bật về phía sau.

Phá Phàm Tuyệt có thể chống đỡ được một thời gian, đại giới chính là không ngừng lấy hết thần dịch lực của Lý Cường.

Lý Cường dần dần cảm thấy càng ngày càng có hết sức, Diễn Chú Thần Giáp thả ra thần trận cũng co rút về phía sau, mà nham thạch lớn phá đi một khối lại một khối, vô cùng vô tận dừng tiến lại, lực đánh sâu thật lớn làm cho Lôi Kiếp Thai chậm rãi di động.

Lý Cường đem hết toàn lực duy trì ổn định của Phá Phàm Tuyệt, nhưng lực đánh sâu thật lớn không phải là hắn có khả năng ngăn cản, có thể cam đoan Lôi Kiếp Thai và người bên trên không bị nham thạch trực tiếp đánh vào cũng chính là cực hạn của hắn. Đối với việc Lôi Kiếp Thai dời về phía Thần Phật Chi Nhân, Lý Cường không hề có biện pháp.

Trong lòng Lý Cường cảm thấy may mắn, tự mình nếu cũng độ thần kiếp, bốn người đã không chạy khỏi kiếp này, trong ngoài cùng giáp công, phỏng chừng không ai đỡ được.

Ước chừng qua năm phút, Lý Cường cảm thấy thần dịch lực sắp hao hết, Kim Tôn Thần Tâm càng nhảy càng chậm, không thể tránh được, hắn lại ăn một viên Độ Ly Thần Đan.

Độ Ly Thần Đan giúp Lý Cường tranh thủ được ba phút, nhưng những mảnh nhỏ giống như sóng biển mãnh liệt, phô thiên cái địa vọt tới. Đã tới bước này, hắn đã hoàn toàn không thể tự chủ, chỉ có thể nhờ vào thần đan để chống đỡ.

Nhưng ăn hai viên thần đan, chỉ vì hắn tranh thủ được hai phút.

Lý Cường ngồi không yên, hắn đứng dậy, đem hết toàn lực duy trì Phá Phàm Tuyệt. Lúc này nếu để cho Phá Phàm Tuyệt dừng lại, hắn cũng không còn tinh lực phát ra đại thần thông như vậy nữa.

Lý Cường cảm giác tự mình không còn đường đi, hắn lâm vào cảnh giới Hy Sinh Chi Tâm của Thất Tinh Thiên, không ngờ cũng không chút do dự ăn luôn Vật Uẩn Thần Đan của Lục Tập Đan. Hắn rõ ràng đã biết, Thất Tập Đan mỗi tập ẩn chứa linh khí khác nhau, Lục Tập Đan và Ngũ Tập Đan hoàn toàn không giống nhau, chỉ như công hiệu của Thất Tập Đan Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan, càng làm cho hắn không cách nào tưởng tượng.

Sau khi ăn Vật Uẩn Thần Đan, Lý Cường toàn thân chấn động, hắn cảm thấy như có một viên tạc đạn đem Kim Tôn Thần Tâm bạo liệt ra, năng lượng bùng khởi khiến cho thất khiếu của hắn chảy ra chất máu màu đỏ kim, một cỗ kinh lực đang rất nhanh bành trướng.

Trong tích tắc, Lý Cường lâm vào trong điên cuồng, hắn căn bản không cách nào khống chế, cảm giác thân thể như nổ mạnh. Ý nghĩ của hắn còn một tia thanh tỉnh, nhanh chóng tương vô số thần dịch lực dừng mãnh tiến vào cấm chế của Phá Phàm Tuyệt, kiệt lực không cho bản thân tiến vào cảnh giới cuối cùng của Thất Tinh Thiên.

Lực lượng của Tử Giảo dần dần không cách nào bình hành kinh lực cuồng bạo trong cơ thể Lý Cường, cũng may có Phá Phàm Tuyệt là nơi phát tiết thật lớn, tạm thời Lý Cường còn có thể chống đỡ được.

Lúc này, Lý Cường ngược lại không muốn viên tinh cầu này biến mất, hắn cần những mảnh nhỏ này mà luyện chính mình.

Phá Phàm Tuyệt không hổ là cấm chế có đại thần thông, một khối lại một khối cự nham, bất luận nó có chất liệu gì, chỉ cần chạm vào kim mang của Phá Phàm Tuyệt, liền lập tức bạo liệt ra. Lần này Lý Cường kiên trì được hơn nửa giờ.

Tinh cầu mặc dù không lớn, nhưng đối với Lý Cường mà nói, vẫn là quá lớn, hắn cơ hồ nhìn không thấy được điểm cuối của mảnh nhỏ, mảnh nhỏ vẫn như cũ vô cùng vô tận dừng tiến đến gần.

Thần đan của Lý Cường đã ăn tới Lục Tập Đan, còn ăn thêm, sẽ phải ăn Bảo Diễm Tập Kinh Thần Đan.

Nếu không có Tử Giảo bình hành lực lượng, hơn nữa có đại cấm chế của Phá Phàm Tuyệt mới làm cho hắn có thể phát tiết, Lý Cường dám chắc đã tự bạo.

Thời gian dài như vậy chống đỡ Phá Phàm Tuyệt, làm hắn cơ hồ hỏng mắt. Đây chính là do vấn đề công lực không đủ, Phá Phàm Tuyệt muốn tổn hao phần lớn tinh lực để duy trì, hắn đã choáng đầu hoa mắt.

Hắn liếc mắt nhìn Thanh Đế mấy người, trong tâm không ngừng kêu lên, hy vọng bọn họ nhanh tỉnh táo lại một chút.

Cuối cùng, Lý Cường lại sắp không đỡ được nữa. Mắt nhìn thấy kim quang của Phá Phàm Tuyệt càng ngày càng yếu, hắn không khỏi thở dài: "Nghĩ không ra sẽ chết trong Huyền Tinh Thần Trận."

Hắn biết không thể chậm trễ, nếu cấm chế của Phá Phàm Tuyệt vỡ tan, hắn cũng sẽ không thể phát ra Phá Phàm Tuyệt thứ hai nữa.

Thoáng do dự chỉ chốc lát, Lý Cường lấy ra một viên Thất Tập Đan màu tím. Trong ý thức, hắn tựa hồ nghĩ chỉ có Thất Tập Đan mới có thể cứu chính mình.

Hắn ngồi trên đất, nhìn cự thạch xa xa quay cuồng mà đến, hắn chỉ còn có thể ăn Thất Tập Đan màu tím này rồi.

297. Chương 297

Lý Cường thuận tay xuất ra thần đan màu tím, nuốt xuống. Hắn không có suy nghĩ nhiều, chỉ hy vọng có thể kéo thêm thời gian, tốt nhất có thể đem đại cấm chế của Phá Phàm Tuyệt phá vỡ hoàn toàn những mảnh nhỏ của tinh cầu.

Sau khi nuốt vào Thất Tập Đan, Lý Cường không ngờ lại không có cảm giác gì. Qua ước chừng vài phút, một đạo quang hoa màu tím từ trên đỉnh đầu chui ra, ở trên đầu hắn xoay quanh.

Thần dịch lực rốt cuộc tiêu hao hầu như không còn, Kim Tôn Thần Tâm cũng đình chỉ nhảy lên, Phá Phàm Tuyệt bởi vì không có thần dịch lực bổ sung, âm âm tiêu tán.

Ý thức của Lý Cường còn rất thanh tỉnh, nhưng toàn thân không có cách nào nhúc nhích. Hắn có chút hối hận, sớm biết như thế, còn không bằng ăn vào Lục Tập Đan, như vậy ít nhất còn có thần dịch lực có thể sử dụng.

Phá Phàm Tuyệt lúc nghiền nát đã xuất hiện một vùng trống rỗng thật sâu. Thân thể Lý Cường không thể động, đầu óc cũng rất rõ ràng. Hắn tính toán một chút, vùng trống rỗng này nhiều nhất chỉ cần mười phút đã biến mất, còn phía mặt sau còn vô số cự thạch cuộn cuộn mà tới.

Lý Cường liếc mắt nhìn Thanh Đế ba người, phát giác ba người đều ngồi ngay ngắn bất động, trên người lóe ra quang hoa lúc sáng lúc tối. Hắn nghĩ thâm, thương cảm cho ba tuyệt thế đại cao thủ, không ngờ cũng bị cự thạch tạp khủng, cho dù tạp không chết, cũng sẽ bị tạp ra khỏi Lôi Kiếp Thai, đối mặt Thần Phạt Chi Nhân, sợ rằng cũng không có ai có khả năng kháng cự.

Quang hoa màu tím đột nhiên quán nhập vào ngôi sao màu tím trên trán Lý Cường, đó chính là Thần Chi Chiến Hồn có được tại Tử Hồn Tinh. Tiếp theo, Tử Giản cũng hóa thành một đoàn quang hoa màu tím trực trùng lên óc hắn. Lý Cường cảm thấy trong đầu như bị tạc nổ đau nhức, hắn kêu lên một tiếng ngã trên mặt đất, mặc dù căn bản phát không ra thanh âm, nhưng hắn vẫn nhìn không được há to miệng, cổ gồng hống lên.

Ba đoàn quang hoa màu tím vờn quanh trong đầu hắn, trong phút chốc, Lý Cường nhớ lại hết thảy những gì mình từng kinh nghiệm qua, rất nhiều chuyện đã lãng quên nhất nhất triển hiện trong đầu.

Hắn nhớ tới năm tháng mình còn trẻ thơ, nhớ tới Phó Sơn, nhớ tới hết thảy ở Thiên Đình Tinh, từ Hắc Ngục Thần Bang Tinh đến Trấn Huyền Tháp của Oan Hồn Hải, từ Thiên Lộ Thảo Nguyên đến Phong Duyên Tinh, thậm chí nhớ tới Vân Ngọc đã quên từ lâu, hết thảy tất cả đều cũng lướt qua trước mắt.

Khi hắn trở về nơi đây, ba đoàn tử quang nhanh chóng trầm xuống, âm âm đánh vào Kim Tôn Thần Tâm, Kim Tôn Thần Tâm vốn đã dừng lại lại bắt đầu nhảy lên điên cuồng, phảng phất như có vô số trống trận ầm vang, chấn đến cả người Lý Cường run rẩy.

Kim Tôn Thần Tâm không chống đỡ được việc nhảy lên kịch liệt như thế, âm âm bị tạc nát bấy.

Kỳ diệu chính là, sau khi Kim Tôn Thần Tâm biến mất, linh lực tích súc trong cơ thể Lý Cường tự động chuyển đổi thành thần dịch lực.

Quang hoa màu tím trong cơ thể Lý Cường giống như nước chảy xoay tròn, nhanh chóng tương thần phụ lực che kín toàn thân.

Lý Cường thật kỳ lạ vượt qua cửa ải khó khăn, hẳn nào biết đâu rằng, Thất Tập Đan vốn là thần đan thoát thai hoá cốt.

Bởi vì Ngũ Tập Đan thiếu chút nữa làm cho hắn tẩu hỏa tự bạo, cho nên Lý Cường đối với Lục Tập Đan và Thất Tập Đan có sự sợ hãi rất sâu, nếu không phải không còn đường lựa chọn, hẳn tuyệt sẽ không phục dụng.

Công hiệu của Thất Tập Đan kinh người, mặc dù tạm thời còn không có hoàn toàn làm cho Lý Cường thoát thai hoá cốt, nhưng có thể làm cho hắn vận dụng được thần dịch lực. Hắn đứng dậy, mắt nhìn thấy một khối nham thạch thật lớn đang đâm đầu tiến tới.

” Người tới hay là ta?” Đó là thanh âm của Thanh Đế.

Lý Cường quay đầu nhìn lại thì khối nham thạch kia ầm ầm nổ tung, Thiên Cô đã ra tay.

Thanh Đế và Bác Tụ đều đứng dậy, mỉm cười nhìn Lý Cường.

Thiên Cô dùng cũng là đại cấm chế Phá Phàm Tuyệt, uy lực to lớn Lý Cường không thể sánh được, đại bộ phận mảnh nhỏ của tinh cầu xệt qua Lôi Kiếp Thai. Một kích này của Thiên Cô, đánh mở ra một vùng trống rỗng thật lớn.

Lý Cường kinh hãi vô cùng, hắn dùng Tâm Ngữ hỏi: ” Độ kiếp thành công rồi?”

Mảnh nhỏ của tinh cầu rớt cuộc toàn bộ lướt qua Lôi Kiếp Thai.

Ba người Thanh Đế tựa hồ đang dùng Tâm Ngữ trao đổi.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Đế dùng Tâm Ngữ nói với Lý Cường: ” Phương thức độ kiếp như vậy, chúng ta là lần đầu tiên kiến thức, rất kỳ quái, độ kiếp xong...tu vi chúng ta cũng còn bộ dáng nguyên lai, không có tăng lên bước nào...”

Hắn còn chưa nói xong, Lôi Kiếp Thai đột nhiên hóa thành một đoàn bạch quang, trong phút chốc, cảnh sắc chung quanh chuyển đổi rất nhanh.

Không đợi Lý Cường hiểu được, thì đã đến một không gian màu đen, Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ cũng xuất hiện bên người hắn.

” Đây là địa phương nào?” Thanh âm hắn trong không gian màu đen phiêu đảng.

Thanh Đế trầm giọng nói: ” Nếu ta đoán không sai, nơi này hẳn là tổng xu nữ của Huyền Thần chánh điện.”

Lý Cường phát hiện ở chỗ này có thể nói chuyện, hắn ngạc nhiên nói: ” Tổng xu nữ? Nhưng nơi này không có cái gì cả.”

Thiên Cô nói: ” Chờ một chút xem.”

Bác Tụ Thượng Nhân nói: ” Xem, đi ra rồi!”

Một chút tinh quang yếu ớt sáng lên, tiếp theo là những tảng lớn tinh quang, rất nhanh, một tinh hệ thật lớn xuất hiện tại trước mắt, đây là một tinh hệ có vô số hành tinh. Hằng tinh cấu thành đại tinh hệ.

Lý Cường than thở: ” Trời ạ, đây là Huyền Tinh Thần Trận!”

Huyền Tinh Thần Trận thông thả chuyển động, Lý Cường cẩn thận nói: ” Ta nhận ra mấy trận pháp của thần trận...ân, đây là...địa phương chúng ta mới đi ra...” Thần Phật Chi Nhân rõ ràng xuất hiện ở bên trái tinh hệ.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ không nói một tiếng, bọn họ tựa hồ đang đắm chìm trong cảnh giới nào đó.

Lý Cường cố gắng tương vị trí của tổng xu nữ tiêu thức trong Định Tinh Bàn, nhưng lại hoàn toàn không tìm được, muốn đối ứng phương vị, bắt đặc dĩ không thể làm gì khác hơn là phóng bỏ, bây giờ hắn có thể rõ

ràng cảm nhận được Nguyên Giới, biết lúc này đi tới Nguyên Giới cũng rất dễ dàng, nhưng đi rồi sẽ không về được.

Hắn lấy ra một khối ngọc đồng giản, cố gắng tương biến hóa của tổng xu nữ ghi chép lại, nhưng chỉ chốc lát sau, hắn thất vọng thu hồi ngọc đồng giản. Biến hóa của Huyền Tinh Thần Trận quá phức tạp, một khối ngọc đồng giản căn bản không cách nào ghi chép lại.

Hắn không cam lòng, lại kiệt lực dùng tâm niệm ghi nhớ, lần này kiên trì thời gian tương đối dài, tổng cộng là bảy ngày thời gian.

Kết quả Lý Cường phát hiện, biến hóa của Huyền Tinh Thần Trận căn bản không cách nào ghi nhớ, cuối cùng hắn đành buông tha, nhưng thông qua việc ghi nhớ biến hóa của thần trận, cũng để cho hắn thể ngộ ra một ít pháp môn vận chuyển của thần trận.

Huyền Tinh Thần Trận và Nguyên Giới khác nhau. Sau khi Nguyên Giới mở ra, tất cả tinh cầu ở Nguyên Giới như khắc vào trong lòng Lý Cường.

Căn bản không cần ghi nhớ, hơn nữa Nguyên Giới so với Huyền Tinh Thần Trận nhỏ hơn rất nhiều, ước chừng chỉ cỡ một phần mười tinh hệ trước mắt.

Ba người Thanh Đế vẫn như cũ không nói một lời, vẫn huyền đứng một bên xuất thần.

Lý Cường nhớ tới Thiên Chân và thất lão đến bây giờ còn không có tin tức, trong lòng có chút lo lắng. Trong tổng xu nữ cũng không nhìn thấy bọn họ thì cũng ý nghĩa là bọn họ bị lạc tại Huyền Thần chánh điện. Hắn đột nhiên giật mình: " Nếu bọn họ cũng bị hãm tại Huyền Tinh Thần Trận, thì mình đang ở tổng xu nữ, hẳn là có thể trợ giúp bọn họ." Hắn bắt đầu cẩn thận quan sát Huyền Tinh Thần Trận.

Không biết qua bao lâu, Lý Cường còn đang tập trung tinh thần tìm kiếm, đột nhiên Thanh Đế nói: " A a, có ý tứ? Xem chừng phải đi vào thần trận mới được." Hắn nói một câu không đầu không đuôi.

Lý Cường bị Thanh Đế bưng tỉnh, hắn quay đầu hỏi: " Sư tôn, ngài thế nào?"

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Ta tốt lắm, cho tới bây giờ không có tốt như vậy."

Lý Cường gãi gãi đầu hỏi: " Thần kiếp xem như vượt qua rồi chứ?"

Thanh Đế mỉm cười: " Đó không xem như là thần kiếp, a a, là cái gì ta cũng nói không rõ, sư cô và sư bá người cũng nói không rõ."

Lý Cường không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Ai, sao ta không hiểu rõ lời sư tôn nói."

Thanh Đế nói: " Chờ người tới cảnh giới như ta, người có thể hiểu được, bây giờ người không cách nào hiểu rõ đâu."

Bởi vì cảnh giới khác biệt, Lý Cường không cách nào thể ngộ được biến hóa của Thanh Đế bọn họ, hắn nhún nhún vai nói: " Chỉ cần các người không có việc gì là tốt rồi...được rồi, ta nghĩ Thiên Chân cũng ở trong Huyền Tinh Thần Trận, sư tôn có thể thông qua tổng xu nữ tìm được hắn không?"

Bác Tụ Thượng Nhân chen lời: " Ta biết hắn ở nơi nào, các người xem nơi này...đi, không ngờ còn có người khác?" Hắn dùng ngón tay chỉ bên phải Huyền Tinh Thần Trận.

Chỉ thấy phụ cận một viên tinh cầu, có tám đạo quang mang cực kỳ yếu ớt mỏng manh, không chú ý căn bản nhìn không thấy.

Lý Cường dùng thần nhãn miễn cưỡng có thể nhìn thấy, hắn bội phục nói: " Nguyên lai ở địa phương này, sư bá chỉ một chút đã tìm được rồi, ta tìm kiếm thật lâu cũng không có phát hiện."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Ta có bày tiểu cấm chế trên người Thiên Chân."

Lý Cường chợt hiểu ra, hỏi: " Có thể cứu bọn họ ra không?"

Nhìn thấy bộ dáng thần nhiên của Bác Tụ Thượng Nhân, Lý Cường biết Thiên Chân bọn họ không có nguy hiểm, hắn thở phào nhẹ nhõm, cười nói: " Ta rất muốn nhìn Thiên Chân trăm phương ngàn kế đi tới tổng xu nữ, đối với hắn rất cuộc có chỗ tốt gì."

Thanh Đế nói: " Với cảnh giới của Thiên Chân, hẳn đến nơi đây sẽ có chỗ tốt hơn người nhiều, nhưng nếu người tinh hạ tâm thần thể ngộ, có lẽ có thể có được thứ mà người khác không có, tế ngộ của người quá kỳ lạ, không ai có thể đoán ra phát triển sau này của người."

Lý Cường nói: " Nguyên lai là như vậy, mỗi người có duyên phận của mình, có tế ngộ của mình, sư tôn, ta hiểu được rồi."

Hắn vui vẻ không thôi, vì tìm được tổng xu nữ, hẳn đã trả giá rất lớn, có thể có được thu hoạch bây giờ, hẳn đã rất vừa lòng.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Ta đi dẫn bọn họ đến đây." Hắn phân thân đầu nhập vào trong thần trận. Phân thân giống như một kim tuyến xuyên vào thần trận, trực tiếp đến hướng Thiên Chân bọn họ bay đi.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Giúp ta một chút."

Thanh Đế và Thiên Cô đồng thời ra tay, hai người đánh ra một thủ ấn linh huyền, Huyền Tinh Thần Trận chuyển động càng thêm chậm rãi. Thiên Chân và thất lão đi tới tổng xu nữ, Lý Cường cười hì hì nói: " Thiên Chân, chơi vui vẻ chứ!"

Thiên Chân chật vật không chịu nổi, nhỏ giọng: " Ta thật thương cảm a, lúc sắp đến tổng xu nữ, chúng ta xúc động thần điện cấm chế, ai, chỉ vậy đã đưa chúng ta đến bên trong Huyền Tinh Thần Trận rồi...ách..." Hắn đột nhiên phát hiện tổng xu nữ của Huyền Tinh Thần Trận, nhất thời ngây ngốc đứng yên. Về mặt thất lão cũng giống nhau.

Lý Cường nghĩ thầm: " Thiên Chân và thất lão đối với tổng xu nữ thể ngộ mạnh hơn mình một chút, bọn họ cơ hồ lập tức đắm chìm trong đó rồi."

Bác Tụ nhìn thấy Thiên Chân lâm vào trầm tư, lắc đầu nói: " Làm việc linh tinh rối loạn, nếu không phải chúng ta lại đây, còn không biết bị khốn trong Huyền Tinh Thần Trận bao lâu..."

Thiên Cô cười nói: " Thiên Chân cũng đã không dễ dàng, sách lược của hắn vẫn thành công đó."

Bác Tụ than thở: " Đúng vậy, có thể đi tới tổng xu nữ, vô luận như thế nào cũng sẽ có thu hoạch, Thiên Chân vận khí cũng không tệ lắm."

Mọi người đều cũng biết, Bác Tụ có kỳ vọng rất cao đối với Thiên Chân, cho nên mới làm cho Thiên Chân không còn lựa chọn.

Thanh Đế không muốn lãng phí thời gian, hắn nói: " Ta phải bắt đầu bế quan, các người định làm sao bây giờ?"

Bác Tụ Thượng Nhân gật đầu nói: " Phải, ta cũng chuẩn bị bế quan, lần này có được hết thảy ngoài dự đoán của ta, phải bế quan suy nghĩ."

Thiên Cô nói: " Ta có thể trực tiếp từ nơi này về Hoàn Lang Thiên, các người cùng đi với ta, lưu lại tiểu tử kia đợi Thiên Chân bọn họ là được, bọn họ có thể về Nguyên Giới."

Lý Cường vội hỏi: " Các người lập tức đi sao? Ai, ta còn không muốn đi, thật vất vả đi tới nơi đây, ân, ta muốn thể ngộ một phen, nếu không thì thiệt thòi lớn, sau này có lẽ không có cơ hội trở lại nơi này."

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ đều cũng nở nụ cười, Thanh Đế nói: " Ân, cũng tốt, chỉ cần ở chỗ này tu một đoạn thời gian, không cần lâu lắm, người sẽ có phát hiện."

Thiên Cô nói: " Người rất nhanh sẽ đạt tới cảnh giới của chúng ta, a a, người là một tiểu tử may mắn."

Lý Cường nói: " Kim Tôn Thần Tâm của ta đã bị nghiền nát..."

Thanh Đế nói: " Vừa rồi ta phát hiện, Kim Tôn Thần Tâm vỡ tan, ý nghĩa người đã tiến vào thiên địa tu luyện mới, đây không phải chuyện xấu, Kim Tôn Thần Tâm của ta cũng bị bể tan rồi, đó là lúc tiến vào Cửu Thần Thiên, không có Kim Tôn Thần Tâm, cũng là ý nghĩa người sẽ vĩnh viễn không tự bạo. Ở chỗ này nhờ vào quy luật ba động vô cùng của tổng xu nữ, thân thể người sẽ có được sự thoát thai hoá cốt hoàn mỹ, sau này đi ra ngoài tu hành, sẽ dễ dàng hơn chúng ta nhiều lắm."

Lý Cường mừng rỡ hỏi: " Nguyên là tới nơi này sẽ có công hiệu thoát thai hoá cốt?"

Thiên Cô cười nói: " Ngươi là ăn Thất Tập Đan mới có thể thoát thai hoán cốt, quy luật ba động của tổng xu nữu, chỉ là có thể điều chỉnh thân thể ngươi thật tốt...được rồi, chúng ta còn có thể gặp mặt, có vấn đề gì sau này rồi hãy nói." Nàng cũng vội vã muốn trở về.

Lý Cường gãi gãi đầu, xoay người nói với Thanh Đế: " Sư tôn, sau này không biết lúc nào mới có thể gặp lại, lão nhân gia bảo trọng, cầu ngài một việc..."

Thanh Đế ngạc nhiên nói: " Cầu ta cái gì?"

Lý Cường nói: " Ta có mấy ca ca sau khi độ kiếp thì vào tiên giới, ngươi là tiên giới chi chủ, có thể...cho bọn họ quay lại hay không?"

Thanh Đế hỏi tên tuổi xong, sáng khoái đáp: " Chuyện này ta giao cho Phạm Khải Quân, để cho hắn tìm được người ngươi muốn, đưa tới Nguyên Giới."

Bởi vì một câu nói của Lý Cường, Phó Sơn, Hầu Phích Tịnh và Trọng Huyền Phái Cổ Kiếm Viện một ít cao thủ thành tiên, lại lần nữa quay lại, sau này bọn họ ở lại Nguyên Giới tiềm tu, hơn nữa trợ giúp Lý Cường quản lý Nguyên Giới...

Lý Cường và ba người Thanh Đế cáo biệt. Nhìn Thiên Cô bọn họ biến mất, trong lòng Lý Cường cảm khái vạn ngàn. Thanh Đế bọn họ vì thành thần, cũng thật sự là vô cùng gian nan.

Hắn vẫn cho rằng sau khi vượt qua thần kiếp, ba người có thể thành thần, ai ngờ bọn họ tự mình cũng không rõ có vượt qua được thần kiếp hay không. Bọn họ cơ hồ phải lục lọi trong bóng đêm, sau này con đường phải đi còn rất dài, tuyệt không phải tự mình tưởng tượng được dễ dàng như vậy.

Sau khi Thanh Đế bọn họ rời đi, Lý Cường hăng hái bừng bừng liền tu luyện ngay.

Lần này tu luyện khiến cho hắn thể hội thật sâu chỗ tốt của tổng xu nữu, trong tổng xu nữu không có linh khí, nhưng lại có một loại ba động phi thường thoải mái có thể cho chính mình say mê trong đó, công lực mặc dù không cách nào đề cao, nhưng vì vậy mà thêm tinh thuần.

Lý Cường mở mắt, nhìn thấy Thiên Chân ngay tại không trung chuyển thành vòng tròn, hắn gọi: " Thiên Chân, các ngươi cuối cùng đã tỉnh rồi..."

Thiên Chân mở mắt vọt tới bên thân Lý Cường, lớn tiếng nói: " Ai, ngươi...ngươi tỉnh rồi, ai, chúng ta đều vội muốn chết, ngươi biết chúng ta đợi bao lâu không?"

Nhưng thật ra Thiên Chân đã sớm tỉnh, mà thời gian Lý Cường tu luyện, dựa theo thời gian địa cầu tính ra chừng ba năm, trong khoảng thời gian này tiềm tu, làm cho hắn hoàn toàn thanh trừ đi tác dụng phụ khi uống thần đan.

Lý Cường cười nói: " Nga, ta không biết ngươi đợi bao lâu, Thiên Chân, chúng ta về Nguyên Giới đi thôi." Hắn lại xoay người vẫn an thất lão.

Đại lão đại biểu thất lão nói: " Huynh đệ, cảm ơn ngươi."

Lưu lão nói: " Bấy lâu bắt tử chúng ta, cũng định đi Nguyên Giới tiềm tu, thuận tiện tìm kiếm đệ tử thích hợp, sau này sẽ quấy rầy ngươi thôi."

Lý Cường vui vẻ nói: " Hoan nghênh, hoan nghênh, ta có thể tìm một tinh cầu nguyên sinh cho các ngươi tiềm tu, mặt khác, ta còn thiên di không ít con người, các ngươi có thể tự lựa chọn đệ tử thích hợp, a a, bất quá ta có yêu cầu..."

Đại lão nói: " Yêu cầu gì? Nếu chúng ta làm được, nhất định đáp ứng."

Lý Cường nói: " Giúp ta chiếu cố tinh cầu người phạm, không cho người tu chân quấy nhiễu thế giới con người." Thế giới con người là trụ cột của các giới, thật không thể phá hư.

Thất lão gật đầu đáp ứng, đối với bọn họ mà nói, đây chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Thiên Chân khó khăn nói: " Đi thôi, đến Nguyên Giới rồi hãy nói đi." Lần này hắn thu hoạch không nhỏ, cũng phải vội vã tìm kiếm địa phương tiềm tu.

Trải qua mạo hiểm lần này, Thiên Chân có thể đề cao rất nhanh cảnh giới, nhưng hắn còn không có bản lĩnh tự mình rời đi tổng xu nữ.

Lý Cường gật đầu nói: "Được, chúng ta về Nguyên Giới." Một chút kim quang lóe ra, hắn mang theo mọi người rời đi Huyền Thần chánh điện.

Tại Nguyên Giới an trí xong thất lão và Thiên Chân, lúc rời đi Thiên Chân nói cho Lý Cường nghe một bí mật.

Bọn họ ở trong Huyền Tinh Thần Trận tìm được một thần tích, nhưng còn chưa kịp thăm dò, đã bị thần cấm tổng đi ra.

Ở trong tổng xu nữ chờ Lý Cường tỉnh lại, Thiên Chân đã tìm được cách đi vào, hắn định sau khi tiềm tu, sẽ lại đi sưu tầm. Hắn cảm thấy trong thần tích có loại ba động kỳ quái, mặc dù còn không rõ là cái gì, nhưng bên trong nhất định có điều gì huyền bí.

Lý Cường không cho là đúng, hắn đối với Huyền Tinh Thần Trận có rất nhiều cố kỵ. Dưới sự bao phủ của thần trận, nơi đó có rất nhiều địa phương không cách nào câu thông với Nguyên Giới, ở tại Huyền Tinh Thần Trận không cách nào mượn Nguyên Giới lực, thực lực của mình ít nhất giảm đi ba phần.

Lý Cường cũng không có cự tuyệt Thiên Chân, hắn vẫn chỉ hàm hồ đáp ứng, chỉ là vì không cho người này cuốn lấy mình không tha.

Từ khi nhận thấy được mình và mấy người Thanh Đế có chênh lệch thật lớn, chủ yếu là cảnh giới hơn kém, Lý Cường quyết định chủ ý, chỉ cần có cũng đủ thời gian tu luyện và lịch lãm, tự mình sớm muộn có một ngày có thể đạt tới cảnh giới bây giờ của Thanh Đế, đến lúc đó lại đi tìm thần tích, mới có thể đối với cảnh giới của mình có trợ giúp. Tựa như ở trong tổng xu nữ, cảnh giới chênh lệch, liền quyết định ra việc thu hoạch có khác nhau.

Thiên Chân rút cuộc hài lòng rời đi, lúc này Lý Cường mới dễ dàng thở ra, Huyền Thần chánh điện chỉ hành, làm cho tu vi của hắn tiến vào một thiên địa mới, hắn cũng cần có một thời gian dài tiềm tu. Suy tư chỉ chốc lát, hắn quyết định tìm một nơi hẻo lánh để tiềm tu, trước đó hắn muốn đi xem bằng hữu và đệ tử của mình.

Lý Cường lặng yên trở lại bên cạnh Triệu Hào bọn họ, nơi tinh cầu này, hắn giật mình phát hiện, nơi này đã phát triển thành một tinh cầu hoa kỳ. Lúc đầu hắn cảm chế bảy trăm dặm phương viên, đã có một tòa thành thị hiện đại hóa sục lập ở ngay tinh cầu nguyên sinh này. Hắn không biết tinh cầu này phát triển thành hình dáng gì, trong kinh ngạc, trong lòng cũng tràn ngập chờ mong.

Từ Nguyên Giới đi tới tinh vực phụ cận Thiên Đình Tinh, hắn tìm kiếm một ít tinh cầu do loài người nguyên thủy cư trú, lại lục tục tìm một ít thổ dân bộ lạc thiên di tiến vào Nguyên Giới. Hắn phải lập nên trụ cột, cho nên thế giới con người không thể quá ít.

Tổng cộng có gần trăm vạn người phạm tiến vào Nguyên Giới, Lý Cường cảm thấy đã hoàn hảo, lúc này mới dừng tay.

Lại trở lại Nguyên Giới, Lý Cường hóa thân ngàn vạn lần, hắn nhìn thấy Mạc Hoài Viễn và Kỳ Quân Sát đang dốc lòng tu luyện, nhìn thấy Hoa Mị Nương mang theo một đám nữ đệ tử đang trong vùng đất tiềm tu du ngoạn, nhìn thấy Triệu Hào và Mạt Bốn bọn họ đang thảo luận chuyện phát triển môn phái.

Trọng Huyền Phái, Tế Vô Nhai và Bách Thịnh Chân đang luận bàn luyện khí, Cổ Kiếm Viện Thiên Xích Âu đang bế quan tu luyện, Mị nhi và Linh Bách Tuệ đang chơi đùa cùng Tiểu Bạch...trong phút chốc, hết thấy của Nguyên Giới đều cũng tụ tập trong trái tim của hắn.

Lý Cường biết, bây giờ rốt cuộc có thể buông hết thấy, đi tìm con đường tu thần của chính mình.

Trăm năm sau này, Lý Cường từ trong tiềm tu tỉnh lại, hắn thành công tu vào Cửu Thần Thiên sơ bộ cảnh giới. Đối với hắn mà nói, bước tiếp theo chỉ là lịch lãm, tiếp tục tiềm tu đã mất đi biện pháp tăng lên tu vi và cảnh giới của hắn.

Thần thức của Lý Cường đảo qua Nguyên Giới, sau khi tu vi của hắn tăng trưởng, đối với hết thấy của Nguyên Giới càng thêm dễ dàng nắm trong tay.

Đột nhiên, hần phát hiện một người, vô cùng mừng rỡ lập tức thuận di đi.

Phó Sơn khoanh chân ngồi ở bên ngoài một Ngọc Trúc Lâm(rừng ngọc trúc), bên cạnh đặt một chiếc bàn ngọc đen, trên bàn đặt đầy tiên quả. Hần lẳng lẳng nhìn ngọc trúc đung đưa theo gió, đó là mầm móng hần mang đến từ tiên giới, ở chỗ này bồi dưỡng thành Ngọc Trúc Lâm có màu sắc giống như phỉ thúy, cao ngất, phong cốt lân tuân, là một loại thực vật tiên phẩm mà Phó Sơn yêu thích.

Lý Cường lặng yên xuất hiện trước mặt Phó Sơn, huynh đệ hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Trên mặt Phó Sơn lộ ra một tia mỉm cười, nói: " Người tới rồi."

Lý Cường nói: " Phó đại ca, người vẫn luôn tiêu sái như vậy, không hổ là thần tượng của ta...hắc hắc." Hần vừa nhìn thấy mặt đã vô mông ngựa một cái.

Phó Sơn ha ha cười to: " Huynh đệ, người vẫn có bộ dáng cũ, ha ha, nghĩ không ra a."

Lý Cường khoanh chân ngồi xuống, nói: " Còn có ai đến Nguyên Giới vậy, Hầu lão ca có tới hay không?"

Phó Sơn cười nói: " Chẳng những hần tới, đại ca ta Bạch Phát Ngô Sân cũng tới, còn có Du Hồng đại ca và Cổ Kiếm Viện Lăng Quân Nham các tiên nhân, tiên nhân ở Nguyên Giới cũng không ít đâu, Thanh Đế đối với người thật không tệ."

Lý Cường nhếch miệng, đắc ý dương dương nói: " Lão nhân gia là sư tôn của ta, chuyện của đệ tử hần làm sao mặc kệ được chứ." Nhưng thật ra vị sư tôn tiện nghi như Thanh Đế coi như là tự nhiên mà có. Hai sư tôn của Lý Cường cũng không phải do hần chủ động bái sư, cho nên hần luôn đối với sư tôn không lớn không nhỏ.

Lý Cường đột nhiên nói: " Phó đại ca, chờ một chút."

Phó Sơn không giải thích được, khó hiểu nhìn Lý Cường, hỏi: " Như thế nào?"

Chỉ thấy Hầu Phích Tịnh đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, hần vừa hiện ra thì câu nói đầu tiên là : " Là ai lôi kéo lão tử tới?"

Ngay sau đó quang hoa liên tiếp chớp lên, Du Hồng, Ngô Sân, Lăng Quân Nham, Xích Minh, Kiền Thiện Dong, Đại Nam Phong Ngự các tiên nhân cũng nhất nhất xuất hiện.

Phó Sơn kinh ngạc cực kỳ, hần hỏi: " Đây là chuyện gì xảy ra?" Hần còn không biết, Lý Cường bằng vào thần thông của Nguyên Giới Chi Chủ, ở tại Nguyên Giới có thể tùy tâm sở dục, na di vài người lại đây chỉ là chuyện nhỏ.

Lý Cường không đáp, trong chớp mắt, Hoa Mị Nương, Mạc Hoài Viễn, Kỳ Quân Sát, Tế Vô Nhai, Triệu Hào và Mạt Bốn mấy người cũng nhất nhất xuất hiện, cuối cùng, Mị nhi và Linh Bách Tuệ cũng bị na di qua.

Lý Cường nhất thời cao hứng, hần cũng tìm được Thiên Chân và thất lão, cũng đem bọn họ na di qua. Cùng lúc đó hần liền hối hận, không nên đưa Thiên Chân tới đây.

Cũng quả nhiên, Thiên Chân xuất hiện vừa nhìn thấy Lý Cường, liền như thấy được chí bảo hét lớn: " Oa nha, người rốt cuộc xuất hiện rồi, ha ha, bồi ta đi Huyền Tinh Thần Trận!"

Lý Cường một ngụm liền hồi tuyệt: " Ta không đi!"

Ngọc Trúc Lâm nhất thời náo nhiệt, Hoa Mị Nương yên lặng đi tới bên người Phó Sơn, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thỏa mãn.

Mọi người vây quanh Lý Cường, liên tục hỏi chuyện. Lý Cường cười nói: " Hoan nghênh mọi người đến chỗ này của Phó đại ca làm khách."

Mị nhi hưng phấn nắm tay Lý Cường, kỹ kỹ tra hỏi liên tục không ngừng, giống như một con chim bách linh thật sung sướng.

Chỉ có Xích Minh trong lòng nghi hoặc, tu vi của Lý Cường bây giờ hoàn toàn nhìn không rõ, thật không biết hần làm sao tu luyện.

Hầu Phích Tịnh mừng rỡ mặt mày hớn hởi, hấn dùng sức vỗ Lý Cường một cái, cười nói: " Nguyên lai là tiểu tử người, lão tử tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa."

Lý Cường lần lượt bắt chuyện với mọi người, nhìn thấy nhiều huynh đệ tỷ muội ở cùng một chỗ, trong lòng hấn cảm thấy thập phần vui mừng.

Triệu Hào tiến lên nói: " Sư tôn, có người một mực tìm ngài, nàng đã đạt tới Độ Kiếp kỳ..."

Lý Cường kinh ngạc nói: " Là ai tìm ta?"

Triệu Hào nói: " Là Cung chủ Tuệ Hành Cung Diệp Phong Linh."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Nàng tìm ta có việc? Ta không nhận ra nàng a."

Triệu Hào nói: " Nàng nhận thức sư tôn, nàng nói lúc ở Tinh Cung của Thiên Đình Tinh là quen biết sư tôn, nàng nhờ đệ tử chuyển cáo sư tôn, tiểu sư muội Vân Ngọc của nàng sẽ độ kiếp, sư tôn nếu còn nhớ kỹ một phần tình nghĩa lúc đầu, hy vọng sư tôn có thể đi thăm nàng."

Trong đầu Lý Cường như có điện quang hỏa thạch xẹt qua, hấn nhớ tới lúc ở Tinh Cung của Thiên Đình Tinh, lúc ấy vì trợ giúp Mạc Hoài Viễn chuyển tu Tán tiên, hấn bị trọng thương, là Vân Ngọc cứu hấn. Sau lúc tu thân, hấn đã mất đi đoạn trí nhớ đó, trên Lôi Kiếp Thai bên cạnh Thần Phật Chi Nhân, sau khi hấn ăn Thất Tập Đan, trong đầu rõ ràng thoáng qua một màn nọ.

Hấn đột nhiên cảm thấy rất áy náy, mồ hôi lạnh cũng muốn tuôn ra.

Mạc Hoài Viễn ở một bên nói: " Không sai, lúc đầu có một tiểu cô nương tên là Vân Ngọc cứu người."

Lý Cường không biết nên làm sao nhìn mọi người, từ sau khi tu chân, còn không có ai làm cho mình cảm thấy áy náy đến như thế. Hấn cúi đầu trầm tư chỉ chốc lát, ngẩng đầu lên chậm rãi nói: " Nàng ở nơi nào? Ta đi tìm nàng..."

Thế là cuối cùng cũng đã kết thúc được cuộc phiêu lưu kỳ thú của nhân vật chính Lý Cường của chúng ta. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua. Hôm nay mình cũng sẽ giới thiệu cho các bạn phần 2 của bộ Phiêu Miểu Chi Lữ có tên là KỶ THIÊN LỘ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phieu-mieu-chi-lu>